Các Ngươi Tu Tiên Ta Làm Ruộng

Triều Văn Đạo

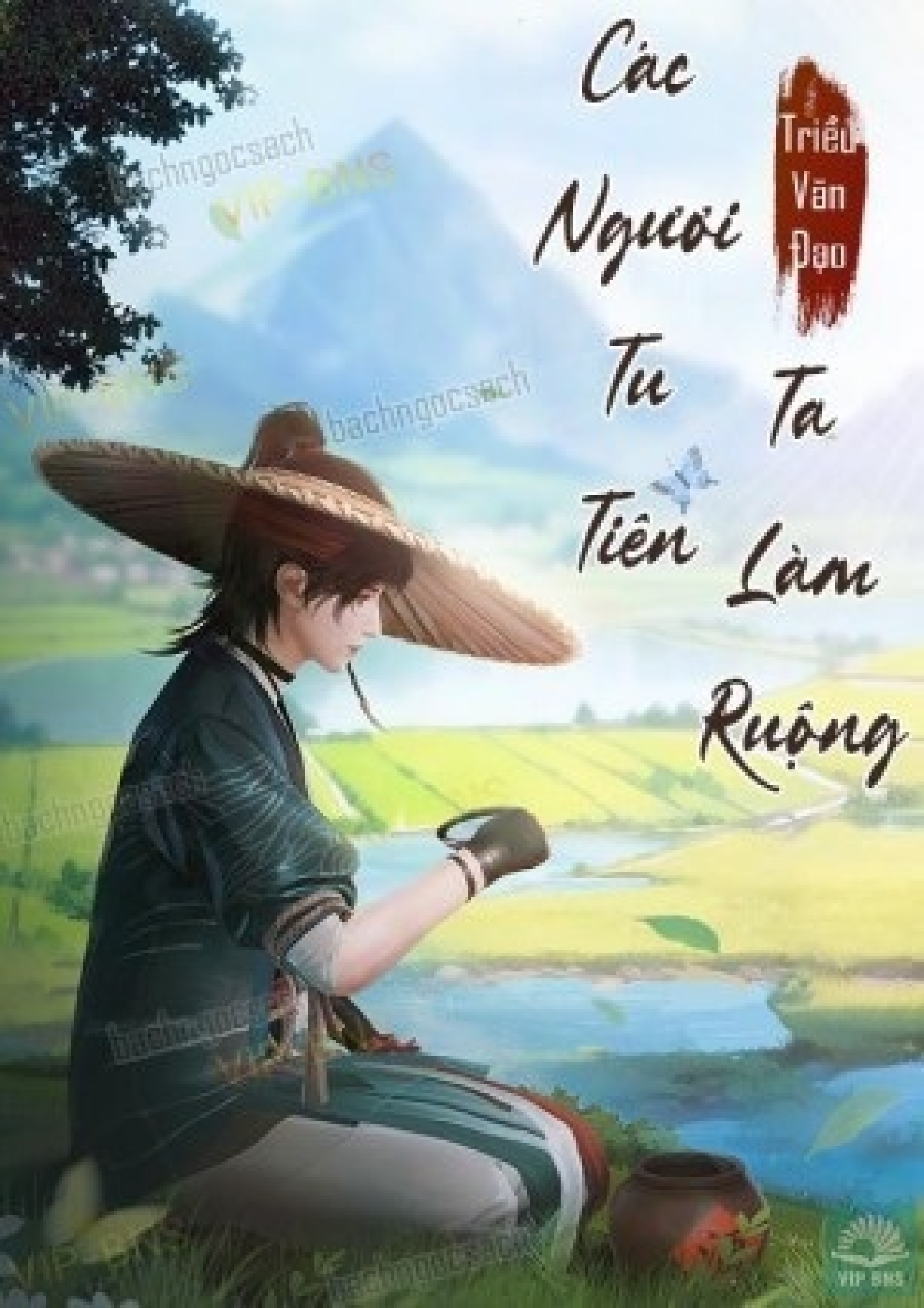

CÁC NGƯƠI TU TIÊN, TA LÀM RUỘNG

Tác giả: Triều Văn Đạo

Thể loại: Tiếp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Mục lục

Chương 1: Xuyên Qua!
Chương 2: Vấn Đề Và Bất Ngờ!
Chương 3: Gấp Đôi Thu Hoạch, Gấp Đôi Vui Vẻ!
Chương 4: Hắc Nha Ấu Trùng!
Chương 5: Lời Mời!
Chương 6: Nếu Không Chắc Chắn Đến 100%…
Chương 7: Giải Quyết Nỗi Lo!
Chương 8: Không Vì Điều Gì Cả, Chỉ Vì Rẻ Thôi!
Chương 9: Một Lần Hành Động Lợi Cả Đôi Đường!
Chương 10: 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》!
Chương 11: Bán Linh Thảo!
Chương 12: Kiểu Gì Cũng Không Thể Tự Cắt Thịt Mình Đi Đút Cho Một Cái Cây Được!
Chương 13: Bản Lĩnh Mặc Cả!
Chương 14: Gieo Trồng Linh Thực!
Chương 15: Kiếm Khí Phù!
Chương 16: Hắc Nha Trùng!
Chương 17: 《 Liễm Tức Pháp 》
Chương 18: Cơ Duyên?
Chương 19: Trương Tu Viễn!
Chương 20: Liệt Ngân Nhận (Tàn)
Chương 21: Từ Uyển!
Chương 22: Hạt Giống Không Biết Tên!
Chương 23: Kiếm Thảo!
Chương 24: Kế Hoạch Dài Hơi!
Chương 25: Có Nên Đi Xem Một Chút Hay Không?
Chương 26: Vụ Làm Ăn Đầu Tiên!
Chương 27: Nhóm Tán Tu Đầu Tiên Trở Về Rồi!
Chương 28: Thời Điểm Nhạy Cảm!
Chương 29: Câu Chuyện Về Bí Cảnh!
Chương 30: Ám Tủy Chi!
Chương 31: Linh Mộc Mục Nát!
Chương 32: Đan Phương Bồi Nguyên Đan!
Chương 33: Cơ Duyên Đến Từ Hà Quản Sự!

Chương 34: Vẫn Phải Nỗ Lực Kiếm Linh Thạch Thôi!!!
Chương 35: Điều Tra Chân Tướng!
Chương 36: Kẻ Yếu Chỉ Biết Xuống Tay Với Những Kẻ Yếu Hơn!
Chương 37: Chuẩn Bị!
Chương 38: Cái Sai Lớn Nhất Của Ngươi!
Chương 39: Linh Thạch Chiến!
Chương 40: Thu Hoạch!
Chương 41: Thuê Linh Điền!
Chương 42: Vậy Thuê Nó Đi!
Chương 43: Hai Vấn Đề Khó Giải Quyết!
Chương 44: Kiểm Tra! Huyết Ngọc Tham Nhất Phẩm!
Chương 45: Không Vì Điều Gì Cả, Chỉ Cầu Được An Toàn!!!
Chương 46: Vô Tham Đạo!
Chương 47: Mua Linh Thú!
Chương 48: Hồng Tu Lý!
Chương 49: Bữa Tiệc Tân Gia!
Chương 50: Có Nước Linh Tuyền Uống Còn Chưa Biết Đủ Ư?
Chương 51: Cầu Xin Đó, Cho Thêm Chút Mễ Mễ Đi Mà!
Chương 52: Hàng Xóm!
Chương 53: Tịnh Tuyết Liên!
Chương 54: Lại Có Người Đến Mời…
Chương 55: Thiệp Cưới!
Chương 56: Một Nhánh Hoa Lê Áp Hải Đường…
Chương 57: Sự Cố!
Chương 58: Đạp Vân Linh Miêu!
Chương 59: Ta Là Một Con Linh Miêu Đến Từ Phương Bắc…
Chương 60: Thân Thể Nói Không Cần, Nhưng Nội Tâm Lại Rất Thành Thật!
Chương 61: Phẩm Chất Hoàn Mỹ!
Chương 62: Chuyện Này Còn Phải Hỏi Nữa Sao?
Chương 63: Thảo Linh Nguyên Dịch!
Chương 64: Biến Hóa Của Thảo Khôi Lỗi!
Chương 65: Đoàn Người Đi Bí Cảnh Lại Trở Về!
Chương 66: Kịch Bản Quen Thuộc!
Chương 67: Lôi Hỏa Châu!
Chương 68: Tin Đồn!
Chương 69: Tu Sĩ Dị Hóa!
Chương 70: Linh Chủng Đặc Thù, Hạ Giá Bán Ra!!!
Chương 71: Yên Vụ Linh Chủng!

Chương 72: Nỗ Lực Sẽ Luôn Được Đền Đáp!
Chương 73: Huyễn Yên La Quả!
Chương 74: Đan Phương Dưỡng Khí Đan Nhất Phẩm!
Chương 75: Tiền Mất Ruột Đau!
Chương 76: Đánh Không Lại, Ta Có Thể Tố Cáo Mà?
Chương 77: Tố Cáo!
Chương 78: Chờ Đợi!
Chương 79: Lại Đến Bách Thảo Đường!
Chương 80: Thanh Diệu Linh Trà!
Chương 81: Hà Lão, Ngài Già Rồi Nên Hồ Đồ Sao?
Chương 82: Bí Quyết!
Chương 83: Bản Lĩnh Kiếm Linh Thạch Cũng Không Tệ!
Chương 84: Hãy Thay Ta Sinh Đứa Bé Này!
Chương 85: Sắp Sinh!
Chương 86: Vẫn Là Tố Cáo Đại Pháp Tốt!
Chương 87: Sát Anh!
Chương 88: Thu Hoạch Quả Tùng!
Chương 89: Ly Hỏa Kiếm!
Chương 90: Uống Rượu!
Chương 91: Lên Đường Đến Chợ Đen!
Chương 92: Chợ Đen!
Chương 93: Suy Đoán!
Chương 94: Giao Đằng!
Chương 95: Yêu Cầu Đặc Thù!
Chương 96: Lại Là Hai Năm Rưỡi, Ta Khá Có Duyên Với Con Số Này!
Chương 97: Chút Phiền Phức Nhỏ!
Chương 98: Mua Xà Huyết!
Chương 99: Khách Không Mời!
Chương 100: “Báo Ứng”
Chương 101: Tự Ngươi Chọn Đi!
Chương 102: Xử Lý Triệt Để!
Chương 103: 《 Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn 》
Chương 104: Đơn Giản Và Nhàm Chán, Bận Rộn Và Phong Phú!
Chương 105: Vụ Ẩn Mê Trận!
Chương 106: Ngạo Linh Trùng!
Chương 107: Ngạo Linh Trùng Dị Hóa!
Chương 108: Người Bạn Tốt Của Ngộ Tu Sĩ!
Chương 109: Nguồn Cung Xà Huyết!

Chương 110: Cuộc Họp Linh Thực Sư!
Chương 111: Không Cứu Nổi, Chờ Chết Thôi!
Chương 112: Xem Ra Gốc Này Còn Cứu Được!
Chương 113: Vô Cấu Ngọc!
Chương 114: Hợp Tác!
Chương 115: Chuyện Này Rất Dễ!
Chương 116: Thu Mua Và Xử Lý Linh Thực Bệnh Biến!
Chương 117: Tin Tức Lộ Ra!
Chương 118: Cái Ta Muốn Chính Là Kết Quả Này!
Chương 119: Huyết Phách Hoàn!
Chương 120: Tứ Mục Xích Tiêu!
Chương 121: Thiếu Nữ Áo Đỏ!
Chương 122: Bánh Vẽ!
Chương 123: Mỗi Sự Lựa Chọn Của Con Người Đều Không Thể Chỉ Rõ Được Là Đúng Hay Sai!
Chương 124: Sinh Sinh Đại!
Chương 125: Xích Lân Giáp!
Chương 126: Xích Tiêu Kén Ăn!
Chương 127: 《 Phương Pháp Xử Lý Những Loại Linh Thực Thông Thường 》
Chương 128: Ngươi Muốn Cái Gì?
Chương 129: Phương Pháp Ngưng Luyện Linh Chủng!
Chương 130: Thú Linh Đan!
Chương 131: Ta Cũng Không Biết Nên Đánh Giá Ngươi Là Đơn Thuần Ngây Ngô Hay Là Cứng Đầu Cố Chấp Đây?
Chương 132: Đồng Cốt Trúc!
Chương 133: Ngưng Kết Linh Chủng Huyết Ngọc Tham!
Chương 134: Luyện Khí Tầng Bảy!
Chương 135: Kiếm Quyết Nhất Phẩm Cảnh Giới Tông Sư!
Chương 136: Thiết Ngạo Giải!
Chương 137: Tìm Việc Cho Các Ngươi Làm!
Chương 138: Ẩn Linh Sưởng!
Chương 139: Tốn Lôi Kiếm Hoàn!
Chương 140: Vương Gia Mời!
Chương 141: Tiến Vào Bí Cảnh!
Chương 142: Long Tu Thảo Biến Dị!
Chương 143: Phát Hiện Mới!
Chương 144: Quỷ Diện Thạch Cô!
Chương 145: Lười Biếng!
Chương 146: Lần Theo Dấu Vết!

Chương 147: Ký Thân Bì Nang!
Chương 148: Đối Chiếu Ám Hiệu!
Chương 149: Tìm Đường Trở Về!
Chương 150: Ta Đã Nói Rồi…
Chương 151: Vỏ Kiếm Kỳ Lạ!
Chương 152: Tấm Lệnh Bài!
Chương 153: Kiểm Kê Thu Hoạch!
Chương 154: Kế Hoạch Tương Lai!
Chương 155: Vạn Tượng Thuyền!
Chương 156: Lên Đường Rời Đi!
Chương 157: Kiếm Môn Trấn!
Chương 158: Tác Dụng Của Thanh Vân Lệnh!
Chương 159: Nội Tình Tông Môn!
Chương 160: Đệ Tử Ngoại Môn Thiên Kiếm Tông!
Chương 161: Động Phủ Trên Núi!
Chương 162: Đúng Là Ta Đang Có Ý Này!
Chương 163: Tư Nông Điện!
Chương 164: Lưu Quang Mộc Và Âm Hòe!
Chương 165: Chọn Công Pháp!
Chương 166: Kế Hoạch Tiếp Theo!
Chương 167: Nhận Nhiệm Vụ!
Chương 168: Chăm Sóc Hầu Diện Lan!
Chương 169: Biểu Cảm Của Hầu Diệu Lan!
Chương 170: Cung Phản Xạ Quá Dài?
Chương 171: Bí Ẩn Của Hầu Diệu Lan!
Chương 172: Phần Thưởng!
Chương 173: Giáng Trần Đan!
Chương 174: 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》
Chương 175: Nhiệm Vụ Chăn Nuôi Giao Long Mới Sinh!
Chương 176: Cách Sắp Xếp Không Ổn!
Chương 177: Phương Pháp Chăn Nuôi Không Khoa Học!
Chương 178: Ta Chỉ Hỏi Ngươi Một Câu Thôi, Có Phục Không?
Chương 179: Thực Đơn Định Chế Cho Yêu Thú Giao Long!
Chương 180: Tại Sao Vẫn Là《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 Quyển Thượng…
Chương 181: Thuyền Rồng!
Chương 182: Một Khi Đã Tiến Vào Bảo Sơn, Sao Có Thể Tay Không Trở Về?
Chương 183: Bị Đồng Môn Tố Cáo…

Chương 184: Yêu Thú Đột Phá!
Chương 185: Thanh Tịnh Chú!
Chương 186: Dưỡng Kiếm Hồ Lô!
Chương 187: Bộc Lộ Bản Thân!
Chương 188: Từ Thiếu Trạch!
Chương 189: Cuối Cùng Cũng Đủ!
Chương 190: Tiểu Phong Chuẩn Ham Ăn!
Chương 191: Quay Lại Kiếm Môn Trấn!
Chương 192: Oán Hồn Linh!
Chương 193: Kinh Cức Cốt!
Chương 194: Lệnh Cấm!
Chương 195: Điện Chủ Thẩm Diệp!
Chương 196: Hào Phóng!
Chương 197: Nhiệm Vụ Chữa Trị Cho Liệt Diễm Quả!
Chương 198: Nguyên Nhân Gây Bệnh!
Chương 199: Giải Linh Cao!
Chương 200: Loan Điểu Bí Ẩn!
Chương 201: Tham Gia Thanh Đàn Tiểu Hội!
Chương 202: Hài Cốt Của Man Giáp Ngưu!
Chương 203: Băng La Quả!
Chương 204: Bách Đồng Quỷ Mộc!
Chương 205: Nhiệm Vụ Giải Quyết Sâu Bệnh!
Chương 206: Trương Gia Tinh La Hồ!
Chương 207: Thủy Trạch Linh Đào!
Chương 208: Nghĩ Văn Trùng!
Chương 209: Kẻ Phản Bội!
Chương 210: Bị Tập Kích!
Chương 211: Phí Bịt Miệng!
Chương 212: 《 Trùng Kinh 》
Chương 213: Nhiệm Vụ Vấn Đề Sinh Sản Của Linh Hạc!
Chương 214: Lòng Dạ Hiểm Độc!
Chương 215: Ăn No Mới Có Sức Làm Việc!
Chương 216: Phương Thức Phản Kháng!
Chương 217: Ghép Đôi Cho Linh Hạc!
Chương 218: Nguyên Nhân Rất Đơn Giản!
Chương 219: Hạc Vương!
Chương 220: Các Bạn Nhỏ, Ta Về Rồi Đây!!!
Chương 221: Kim Tủy Ngọc Dịch!
Chương 222: Đãi Ngộ Đặc Biệt!
Chương 223: Huyền Trùng Đằng!

Chương 224: Luyện Khí Viên Mãn!
Chương 225: Lại Đến Kiếm Môn Trấn!
Chương 226: Kẻ Có Ý Đồ…
Chương 227: Phiền Não Về Con Ngươi Của Yêu Thú!
Chương 228: Tuyên Bố Nhiệm Vụ!
Chương 229: Đại Lão Mang Tới Cảm Giác Thật Tuyệt!
Chương 230: Mặc Lân Giao Biếng Ăn!
Chương 231: Mặc Lân Giao Bị Cắm Sừng!
Chương 232: Huyết Mạch Thanh Diệu Ly Long!
Chương 233: Ngọc Lân Quả!
Chương 234: Xích Diễm Kiếm!
Chương 235: Thiên Huyễn Vân Yên Trận!
Chương 236: Thành Quả Từ Nhiệm Vụ Đã Công Bố!
Chương 237: Từ Chối Đi Thăm Dò Bí Cảnh Mới…
Chương 238: Huyền Thiên Bạch Loan!
Chương 239: Linh Thực Biến Chủng!
Chương 240: Phương Hướng Phát Triển Mới…
Chương 241: Phần Nguyên Mộc!
Chương 242: Xác Suất Thấp Đến Kinh Người!
Chương 243: Nhổ Lông Dê!
Chương 244: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi!!!
Chương 245: Vấn Đề Của Thủy Lâm Giao!
Chương 246: Ẩn Lân Ngư!
Chương 247: Xài Không Hết!
Chương 248: Bản Báo Cáo!
Chương 249: Độc Toa Mộc!
Chương 250: Kế Hoạch Trước Mắt!
Chương 251: Vụ Làm Ăn Mới!
Chương 252: Tức Cảnh Sinh Tình!
Chương 253: Huyền Thiên Bạch Loan Trao Đổi!
Chương 254: Thay Thế Trận Pháp!
Chương 255: Điểm Bất Lợi Duy Nhất Khi Gia Nhập Vào Tông Môn!
Chương 256: Mua Mua Mua!
Chương 257: “Truyền Kỳ” Về Mê Tiên Đào!
Chương 258: Mê Tiên Đào Và Liệt Diễm Quả!
Chương 259: Thảo Khôi Lỗi Thăng Cấp!
Chương 260: Thế Thân Tà Anh!
Chương 261: Nghiệm Thu Kết Quả!
Chương 262: Linh Huỳnh Thảo Dị Chủng!

Chương 263: Má Nó! Lục Đại Ca Chuẩn Bị Đột Phá Trúc Cơ Rồi?
Chương 264: Đấu Kiếm Lư!
Chương 265: Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm!
Chương 266: Thanh Vân Phong!
Chương 267: Trúc Cơ!
Chương 268: Điểm Cần Chú Ý Sau Khi Đột Phá Trúc Cơ!
Chương 269: Bàn Giao Công Việc!
Chương 270: Tiên Sơn Này Do Ta Làm Chủ!
Chương 271: Lục Huyền Mời Khách!
Chương 272: Quà Mừng!
Chương 273: Nhận Tài Nguyên Khen Thưởng!
Chương 274: Một Công Đôi Ba Việc!
Chương 275: Địa Hỏa Tâm Liên Và Nguyệt Lâm Thảo!
Chương 276: Lựa Chọn Công Pháp!
Chương 277: Phần Thưởng Sụt Giảm!
Chương 278: Bạch Ngọc Kình Thiên Viên!
Chương 279: Cặp Dị Thú Thượng Cổ!
Chương 280: Âm Dương Côn Ngư!
Chương 281: Kết Hợp Bên Ngoài Cơ Thể!
Chương 282: Kiếm Lệnh!
Chương 283: Tác Dụng Của Kiếm Lệnh!
Chương 284: Âm Hồn Châu!
Chương 285: Kiếm Đường!
Chương 286: Gia Nhập Kiếm Đường!
Chương 287: Kế Hoạch Bồi Dưỡng Kiếm Thảo Biến Chủng!
Chương 288: Ly Hỏa Giao Nở!
Chương 289: Thanh Huyền Lộc!
Chương 290: Hàng Xóm Khương Quảng Lăng!
Chương 291: Tin Tức Về Thánh Anh Quả!
Chương 292: Tham Gia Đại Hội Trao Đổi Bảo Vật!
Chương 293: Đấu Giá Thánh Anh Quả!
Chương 294: Đạt Được Mục Đích!
Chương 295: Tử Chu Và Mẫu Chu!
Chương 296: Kế Hoạch Đối Phó!
Chương 297: Kiếm Thảo Thành Thục!
Chương 298: Kiếm Thai!
Chương 299: Phong Lôi Kiếm Thảo!
Chương 300: Kim Hào Phù Bút!
Chương 301: Nếu Ta Nhận Nhiệm Vụ, Thì Làm Gì Đến Lượt

Các Ngươi?
Chương 302: Giải Quyết Hậu Sự Cho Thanh Huyền Lộc!
Chương 303: Thanh Linh Bí Cảnh!
Chương 304: Bách Quả Linh Tương!
Chương 305: Thanh Mộc Nguyên Khí!
Chương 306: Tác Dụng Của Thanh Mộc Nguyên Khí!
Chương 307: Tử Điện Kiếm!
Chương 308: Thủy Huỳnh Thảo!
Chương 309: Thành Công Rồi!
Chương 310: Lãng Nguyệt Phúc Địa!
Chương 311: Kế Hoạch Dành Cho Nửa Năm Sau!
Chương 312: Phong Nhạc Ngọc Ấn!
Chương 313: Tiểu Hải Kiếm Phù!
Chương 314: Thủy Hành Châu!
Chương 315: Tiến Vào Phúc Địa!
Chương 316: Mộc Tinh!
Chương 317: Tiền Định Hoằng!
Chương 318: Song Đầu Cừu Dư!
Chương 319: Làm Nhân Vật Phản Diện Thực Sự Không Dễ Dàng!
Chương 320: Con Các Ngươi, Cứ Để Ta Nuôi Dưỡng!
Chương 321: Dược Viên!
Chương 322: Dị Quỷ Đằng!
Chương 323: Uẩn Linh Tùng!
Chương 324: Khu Vực Trung Tâm Dược Viên!
Chương 325: Câu Chuyện Của Dị Quỷ Đằng!
Chương 326: Tin Tưởng Ta!
Chương 327: Yêu Quỷ Đằng!
Chương 328: Khúc Gỗ Cháy Sém!
Chương 329: Chính Là Lúc Này!
Chương 330: Xung Đột!
Chương 331: Phượng Hoàng Mộc!
Chương 332: Trở Về!
Chương 333: Dạy Dỗ Yêu Quỷ Đằng!
Chương 334: Khó Khăn Khi Chăm Sóc Phượng Hoàng Mộc!
Chương 335: Vân Sơn Ngọc Lục!
Chương 336: Dù Thế Nào Cũng Phải Nắm Chắc Lấy Nó!
Chương 337: Túy Tiên Hồ Lô!
Chương 338: Lời Mời Đầy Nghi Vấn!
Chương 339: Đang Buồn Ngủ Lại Gặp Gối Đầu!

Chương 340: Đói Bụng Hai Tháng Rồi, Hôm Nay Ta Đến Cho Ngươi Ăn No Đây!
Chương 341: Không Bằng Ở Nhà Yên Ổn Trồng Vài Mẫu Ruộng…
Chương 342: Lời Mời Của Thẩm Diệp!
Chương 343: 《 Lộng Diễm Quyết 》
Chương 344: Truyền Dạy Kiến Thức!
Chương 345: Truyền Dạy Kiến Thức! (2)
Chương 346: Giải Đáp Thắc Mắc!
Chương 347: Thanh Ngọc Chi!
Chương 348: Hãm Hại!
Chương 349: Chỉ Béo Đám Ẩn Mộc Trùng!
Chương 350: Hợp Tác Với Đan Điện!
Chương 351: Kết Đan Chân Nhân Vẫn Lạc!
Chương 352: Chẳng Trách…
Chương 353: Đan Phương Phần Nguyên Đan!
Chương 354: Đại Nhật Kiếm Phù!
Chương 355: Chích Ngừa!
Chương 356: Quá Trình Chém Giết Đồng Tâm Ma!
Chương 357: Quan Uyển Tới Thăm!
Chương 358: Tàng Nguyên Thảo Và Ngũ Hành Quả!
Chương 359: Huyễn Âm Trúc!
Chương 360: Tiểu Hội Trao Đổi!
Chương 361: Linh Chủng Huyết Cầu!
Chương 362: Mộc Linh Ma Anh!
Chương 363: Huyết Nghiệt Hoa!
Chương 364: Trống Rỗng!
Chương 365: Quả Nhiên Trong Bụng Có Hàng!
Chương 366: Dẫn Hồn Đăng!
Chương 367: Có Người Nhờ Nuôi Trùng!
Chương 368: Chủng Cảnh Sơn!
Chương 369: Yêu Đao Hắc Lang!
Chương 370: Ngưng Ngọc Thù!
Chương 371: Ta Thật Không Ngờ…
Chương 372: Những Ngày Tháng Nuôi Trùng…
Chương 373: Những Ngày Tháng Nuôi Trùng… (2)
Chương 374: Chủng Cảnh Sơn Trở Về!
Chương 375: Lôi Kích Mộc!
Chương 376: Lạc Lôi Mộc!
Chương 377: Xuân Vũ Kiếm Ý!

Chương 378: Chốn Cũ Người Xưa…
Chương 379: Một Ngày Rút Máu Cả Ngàn Long!
Chương 380: Khách Hàng Thăng Cấp Rồi!
Chương 381: Long Hài Thảo!
Chương 382: Lặn Xuống Đáy Thiên Long Hồ!
Chương 383: Tìm Kiếm Long Hải Thảo!
Chương 384: Bí Mật Của Quái Thạch!
Chương 385: Tinh Vẫn Kiếm Phù!
Chương 386: Đến Kiếm Đường!
Chương 387: Ta Đã Trở Thành Thiên Tài Kiếm Đạo Rồi Sao?
Chương 388: Sư Huynh Cũng Quá Bá Đạo Rồi!
Chương 389: Tặng Bảo Kiếm!
Chương 390: Rắc Rối Liên Quan Đến Linh Chủng Tứ Phẩm!
Chương 391: Rắc Rối Tìm Đến Tận Cửa!
Chương 392: Tiếng Chuông Cảnh Báo!
Chương 393: Quả Nhiên Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn!
Chương 394: Khổ Tu Nhiều Năm, Không Bằng Cày Một Mẫu Ruộng…
Chương 395: Mong Sư Huynh Tạo Điều Kiện Cho Ta Đi Ra Đảo Rèn Luyện Mấy Năm!
Chương 396: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Lên Đường!
Chương 397: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Lên Đường! (2)
Chương 398: Nơi Bắt Đầu Ước Mơ…
Chương 399: Cảnh Tượng Trong Quá Khứ…
Chương 400: Nhưng Ta Chỉ Là Một Tiểu Tán Tu Không Rõ Lai Lịch…
Chương 401: Vài Món Quà Nhỏ!
Chương 402: Nếu Chúng Thật Sự Trân Quý Đến Vậy, Sao Ta Có Thể Đưa Cho Ngài?
Chương 403: Giao Phối Vượt Loài?
Chương 404: Không Minh Linh Ngư!
Chương 405: Ai Ngờ Vị Sư Thúc Này Không Yêu Mỹ Nhân, Chỉ Yêu Làm Ruộng…
Chương 406: Làm Ruộng Trên Hoang Đảo!
Chương 407: Bạch Cốt Ma Khôi!
Chương 408: Chỉ Là Một Tên Linh Nông Mà Thôi!!!
Chương 409: Tụ Sa Loa Và Long Lý!
Chương 410: Hải Thú Tấn Công!
Chương 411: Nếu Đã Không Thể Che Giấu Vấn Đề, Thì Cứ Dứt Khoát Hủy Diệt Vấn Đề Là Được!

Chương 412: Không Tham Lam, Nhưng Cũng Không Để Bản Thân Bị Thiệt Thòi!
Chương 413: Huyền Âm Đan!
Chương 414: Gặp Chuyện Mà Bản Thân Không Giải Quyết Được, Thì Lập Tức Cho Ăn!
Chương 415: Vô Tướng Tảo!
Chương 416: Điều Tra!
Chương 417: Gậy Ông Đập Lưng Ông!
Chương 418: Nguyệt Hoa Châu!
Chương 419: 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》
Chương 420: Tham Gia Hội Đấu Giá!
Chương 421: Ninh Đức Sơn!
Chương 422: Huyền Nguyên Trọng Thủy!
Chương 423: Mời Đi Câu Cá!
Chương 424: Câu Hải Ngư!
Chương 425: Đa Cốt Tiễn Ngư!
Chương 426: Trao Đổi!
Chương 427: Thanh Giác Long Lý!
Chương 428: Con Hải Ngư Lạ Thường!
Chương 429: Thu Hoạch Có Tốt Có Xấu, Tốt Là Của Ta, Xấu Là Của Ngươi!
Chương 430: Phong Lôi Kiếm Thảo Thành Thục!
Chương 431: Biến Cố Phát Sinh!
Chương 432: Dây Thừng Chuyên Đứt Chỗ Mảnh Mai, Vận Rủi Chuyên Tìm Người Cơ Khổ…
Chương 433: Huyết Ngưng Âm Trùng!
Chương 434: Tác Dụng Của 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》!
Chương 435: Huyết Ngưng Âm Trùng Vương!
Chương 436: Tà Tu!
Chương 437: Nham Giáp Quy Mới Nở!
Chương 438: Một Con Ăn Cát Còn Một Con Thích Chơi Cát…
Chương 439: Trao Đổi Tụ Sa Loa!
Chương 440: Thao Trùng Nang!
Chương 441: Tin Tức Về Tụy Linh Chân Dịch!
Chương 442: Bí Cảnh Xuất Thế!
Chương 443: Gió Nổi Lên Rồi!
Chương 444: Trúc Cơ Trung Kỳ!
Chương 445: Địa Hỏa Tâm Liên Thành Thục!

Chương 446: 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》
Chương 447: Hư Không Yểm Mục!
Chương 448: Cảm Giác An Toàn!
Chương 449: Mục Tiêu: Bí Cảnh!
Chương 450: Phá Cấm Chế!
Chương 451: Băng Huyễn Thiềm!
Chương 452: Khu Vực Quái Thạch!
Chương 453: Trực Giác Ăn Hàng Của Yêu Quỷ Đằng!
Chương 454: Đa Thọ Bàn Đào!
Chương 455: Không Ngờ Ngươi Ẩn Giấu Sâu Đến Thế!
Chương 456: Dịch Vụ Âm Phủ Theo Dây Chuyền!
Chương 457: Dị Thọ Bàn Đào! Uống Rượu Độc Giải Khát!
Chương 458: Ưu Thế Nằm Ở Bên Ta, Phi Vụ Này Ổn!
Chương 459: Linh Quang Kỳ Lạ!
Chương 460: Dược Trĩ!
Chương 461: Hang Ổ Của Tà Ma!
Chương 462: Tranh Đoạt Bảo Vật!
Chương 463: Tranh Đoạt Bảo Vật! (2)
Chương 464: Nổ Mạnh Là Nghệ Thuật!
Chương 465: Điểm Bất Ổn!
Chương 466: Rời Khỏi Bí Cảnh!
Chương 467: Tổn Thất Và Thu Hoạch!
Chương 468: Huyết Linh Chưởng Tham!
Chương 469: Hết Kỳ Hạn! Quay Trở Về!
Chương 470: Quay Về Tiểu Viện Âm Phủ!
Chương 471: Mê Dục Đan!
Chương 472: Trúc Cơ Đan!
Chương 473: Đan Phương Trúc Cơ Đan!
Chương 474: Bắt Đầu Bồi Dưỡng Long Hài Thảo!
Chương 475: Mua Sắm Thoải Mái Một Phen!
Chương 476: Nạp Linh Thảo Châu!
Chương 477: Độ Hồn Thiền Hương Và Oán Linh Nê!
Chương 478: Hình Ảnh Đó Quá Đẹp, Ta Không Dám Nghĩ Đến!
Chương 479: Bách Độc Phệ Tâm Ấu Trùng Xảy Ra Chuyện!
Chương 480: Độc Trùng Biến Dị!
Chương 481: Ách Nan Độc Thể!
Chương 482: Ấu Trùng Nghịch Tập!
Chương 483: Vụ Giao Dịch Lần Này, Đan Điện Thắng, Lục Huyền Còn Thắng Lớn Hơn!

Chương 484: Sất Âm Thú!
Chương 485: Tà Vật Ký Sinh!
Chương 486: Thực Sắc Trùng!
Chương 487: Chuyện Nên Làm!
Chương 488: Nắm Giữ Thi Diễm Độc!
Chương 489: Tinh Quang Kiếm Ý!
Chương 490: Càn Dương Ly Hỏa, Huyền Minh Chân Dịch Và Thiên Thanh Đan Hỏa!
Chương 491: Linh Chủng Ngũ Phẩm!
Chương 492: Kim Cang Bồ Đề!
Chương 493: Phong Lôi Kiếm Phù!
Chương 494: 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》
Chương 495: Nữ Tu Năm Xưa…
Chương 496: Linh Chủng Kiếm Khổng Tước!
Chương 497: Thử Trồng Lại Xem Sao!
Chương 498: Thận Âm Uế Khí!
Chương 499: Ngọc Lộ Quả!
Chương 500: Uế Trùng Thảo!
Chương 501: Nam Nhân Kia Đã Trở Lại Rồi!
Chương 502: Ấu Thú Tứ Phẩm!
Chương 503: Bài Huấn Luyện Thứ Nhất: Sức Chịu Đựng!
Chương 504: Bài Huấn Luyện Thứ Hai: Ghi Nhớ Và Thực Hành Chỉ Lệnh!
Chương 505: Hai Tấm Thủy Kính Phù!
Chương 506: Bài Kiểm Tra Nho Nhỏ!
Chương 507: Lam Thu Linh Mễ!
Chương 508: Phim Con Gà!
Chương 509: Long Tượng Kiếm Phù!
Chương 510: Cuộc Sống Thường Ngày…
Chương 511: Trúc Cơ Trung Kỳ!
Chương 512: Cát Phác Và Chủng Cảnh Sơn Tới Thăm!
Chương 513: Linh Thực Quái Dị!
Chương 514: Linh Thực Không Biết!
Chương 515: Nghiên Cứu Linh Thực Quái Dị!
Chương 516: Thứ Tự Của Kết Luận Và Suy Đoán!
Chương 517: Dù Thay Đổi Đến Muôn Lần Thì Bản Chất Vẫn Không Thay Đổi!!!
Chương 518: Lời Mời!
Chương 519: Uẩn Thần Thiếp!
Chương 520: Lên Truyền Tống Trận!

Chương 521: Tiến Vào Phúc Địa!
Chương 522: Bắt Đầu Làm Nhiệm Vụ!
Chương 523: Có Phải Lục Sư Đệ Cũng Thấy Hắn Rất Ngứa Mắt?
Chương 524: Đáng Tiếc Là Ngươi Đụng Phải Ta!
Chương 525: Trao Đổi Linh Thực!
Chương 526: Có Thể Cho Ta Một Lời Giải Thích Hay Không?
Chương 527: Linh Thực Sợi Cỏ!
Chương 528: Thổ Âm Ti Biến Dị!
Chương 529: Yêu Thú Tập Kích!
Chương 530: Yêu Thú Tập Kích (2)!
Chương 531: Để Ta Đếm Xem Sư Huynh Còn Giả Vờ Bao Nhiêu Thứ Nữa?
Chương 532: Bữa Tiệc Dã Ngoại!
Chương 533: Tìm Kiếm Linh Chủng!
Chương 534: Trợ Giúp Đồng Môn!
Chương 535: Ngươi Dự Định Cứu Bao Nhiêu Cái Mạng Của Mình Thế?
Chương 536: Vu Hiệt!
Chương 537: Linh Thực Hình Cánh Tay!
Chương 538: Thiên Cầu Thủ Biến Dị!
Chương 539: Thực Chủng Nhục Trùng Và U Nê Nhục!
Chương 540: Thanh Quỳ Ngưu!
Chương 541: Phản Ứng Lạ Của Yêu Quỷ Đằng!
Chương 542: Nhục Linh Thần!
Chương 543: Nên Làm Gì Với Con Tà Ma Này?
Chương 544: 《 Thần Diễn Kinh 》
Chương 545: Nhận Phần Thưởng!
Chương 546: Địa Hoàng Táo!
Chương 547: Bí Cảnh Do Mình Quản Lý!
Chương 548: Mộc Yêu Linh Và U Tuyền Linh Lâm!
Chương 549: Khắp Nơi Đều Là Bảo Vật!
Chương 550: 《 Thuấn Tiễn Thuật 》
Chương 551: Thánh Anh Quả Tử Chu Sắp Thành Thục!
Chương 552: Trao Đổi!
Chương 553: Đánh Tiếng Nhờ Vả!
Chương 554: Giám Sát Chặt Chẽ!
Chương 555: Nên Thu Lưới!
Chương 556: Trăng Trong Nước, Hoa Trong Gương!
Chương 557: Mọi Chuyện Vẫn Chưa Kết Thúc!

Chương 558: Chặn Đánh!
Chương 559: Giải Quyết Xong Xuôi!
Chương 560: Thánh Anh Đan!
Chương 561: Chuyển Nhà!
Chương 562: Không Đủ Độ Kích Thích!
Chương 563: Cái Này Gọi Là Thiên Phú!
Chương 564: Tiệc Ăn Mừng Của Bách Lý Kiếm Thanh!
Chương 565: Thanh Phù Lữ!
Chương 566: Tính Miễn Dịch!
Chương 567: Có Hối Hận Không?
Chương 568: Cơ Hội Tiến Vào Kiếm Trì!
Chương 569: Thứ Thần Chùy!
Chương 570: Kiếm Quả!
Chương 571: Tiến Vào Kiếm Trì!
Chương 572: Vỏ Kiếm, Vì Hạnh Phúc Của Chính Ngươi, Hãy Khóa Nó Lại!
Chương 573: Lôi Âm Kiếm!
Chương 574: Đúng Là Được Voi Đòi Tiên!
Chương 575: Phi Kiếm Thành Bộ!
Chương 576: Bảo Kiếm Chọn Chủ!
Chương 577: Đúng Là Rắn Chuột Một Ổ!
Chương 578: Không Biết Sư Đệ Có Bằng Lòng Hay Không?
Chương 579: Thanh Tịnh Lưu Ly Trà!
Chương 580: Quá Trình Ngưng Chủng Cực Kỳ Thuận Lợi!
Chương 581: Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận!
Chương 582: Ngươi Có Cân Nhắc Đến Luyện Đan Không?
Chương 583: Gia Nhập Đan Điện!
Chương 584: Luyện Chế Đan Dược!
Chương 585: Thiên Thanh Đan Hỏa Cũng Không Cứu Được Ta!
Chương 586: Nỗi Buồn Của Phong Chuẩn!
Chương 587: Bản Thân Coi Như Ưu Tú, Nhưng Điều Kiện Bề Ngoài Không Ra Sao!
Chương 588: Sức Mạnh Của Linh Quả!
Chương 589: Phú Bà, Đói Đói, Cơm Cơm…
Chương 590: Ngươi Sa Đọa Rồi, Sa Đọa Thật Rồi!
Chương 591: Chớ Khinh Đan Sư Cùi Bắp!
Chương 592: Lần Này Ta Tới Để Nộp Linh Chủng!
Chương 593: Còn Có Chuyện Tốt Bậc Này?
Chương 594: Thật Là Hiếm Có!

Chương 595: Thanh Liên Kiếm Thảo!
Chương 596: Miễn Phí Luôn Làm Lòng Người Vui Vẻ!
Chương 597: Không Hiểu Sao Lại Trở Thành Một Cao Thủ Kiếm Đạo Rồi?
Chương 598: Thận Âm Bảo Châu!
Chương 599: Rau Hẹ Tươi Non!
Chương 600: Chẳng Lẽ … Đan Đạo Đại Sư Chính Là Ta?
Chương 601: Chuyện Liên Quan Đến Bạch Viên Và Loan Điểu!
Chương 602: Vạn Yêu Quật!
Chương 603: Gặp Lại Sư Cầm Thú!
Chương 604: Ta Dám Cho, Ngươi Có Dám Nhận Hay Không?
Chương 605: Mở Miệng Nói Tiếng Người!
Chương 606: Hầu Nhi Tửu!
Chương 607: Năm Con Linh Thú!
Chương 608: Lão Long Quy!
Chương 609: Lôi Bạo Hùng Khó Sinh!
Chương 610: Thú Khoa Thánh Thủ Lại Lộ Diện Trên Giang Hồ!
Chương 611: Tâm Phục Khẩu Phục!
Chương 612: An Ủi Về Mặt Tinh Thần!
Chương 613: Dẫn Dụ…
Chương 614: Tâm Viên Quả!
Chương 615: Tạm Thời Ra Ngoài!
Chương 616: Đại Hội Trao Đổi Bảo Vật!
Chương 617: Đứa Nhỏ Đáng Thương Đã Gầy Trơ Cả Xương Rồi!
Chương 618: Đại Hội Trao Đổi Bắt Đầu!
Chương 619: Phục Ma Quyết!
Chương 620: Thất Tình Đậu!
Chương 621: Âm Khốc Mộc!
Chương 622: Ngươi Muốn Tiến Vào Cấm Địa Ư?
Chương 623: Cấm Địa Của Vạn Yêu Quật!
Chương 624: Đế Lưu Tương!
Chương 625: Một Mình Thăm Dò Cấm Địa!
Chương 626: Huyết Đồ!
Chương 627: Làm Chủ Một Nhà Quả Là Không Dễ!
Chương 628: Thí Nghiệm Yêu Thú!
Chương 629: Làm Trợ Thủ!
Chương 630: Đừng Nhìn Ta Như Vậy, Ta Sẽ Rất Căng Thẳng

Đó!
Chương 631: Hung Thú Khâu Lại!
Chương 632: Đạo Binh!
Chương 633: Hiến Dâng Cho Tông Môn!
Chương 634: Đừng Có Tùy Tiện Mang Thai!
Chương 635: Nam Minh Ly Hỏa Võng!
Chương 636: Mỹ Âm Châu!
Chương 637: Từ Kịch Câm Biến Thành Kịch Nói!
Chương 638: Dục Vọng Trong Lòng Lão Nhân Gia Ngài Mạnh Đến Mức Nào Vậy…
Chương 639: Bí Cảnh Hắc Ma Uyên!
Chương 640: Chỉ Cần Tông Môn Không Đổ, Ta Có Thể Trồng Đến Thiên Hoang Địa Lão!
Chương 641: Ngọc Tẩy Linh Lộ!
Chương 642: Thanh Vi Ngọc Tỏa!
Chương 643: Địch Trần Đan!
Chương 644: Bách Lý Kiếm Thanh Bị Thương!
Chương 645: U Tuyền Hoa!
Chương 646: Ánh Sáng Hỗn Loạn Khiến Người Ta Say Đắm Không Thôi!
Chương 647: Đan Sư Hạch Tâm!
Chương 648: Quá Trình Cải Tạo Gian Nan!!!
Chương 649: Trúc Cơ Hậu Kỳ!
Chương 650: Thanh Phù Vũ Y!
Chương 651: Hạn Chế Mà Lại Giống Như Không Có Hạn Chế!
Chương 652: Thông Minh Kiếm Tâm!
Chương 653: Chỉ Tiếc Mọi Chuyện Lại Không Như Mong Muốn…
Chương 654: Linh Thực Dị Biến!
Chương 655: Lên Đường Đến Hỏa Vân Động!
Chương 656: Hỏa Vân Động!
Chương 657: Xử Lý Ma Diễm Trùng!
Chương 658: Nguyên Tinh Hỏa Linh Bạo Động!
Chương 659: Viêm Ma Trùng Mẫu!
Chương 660: Chủ Quan Quá Rồi!
Chương 661: Quà Tặng!
Chương 662: Nguyên Tinh Hỏa Tinh!
Chương 663: Xích Diễm Hồ Lô!
Chương 664: Kế Hoạch Mới!

Chương 665: Kiếm Đường, Thiên Tài Kiếm Đạo Của Các Ngươi Trở Về Rồi Đây!
Chương 666: Tin Tức Về Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm!
Chương 667: Lại Giật Gấu Vá Vai!
Chương 668: Tin Tức Về Thiên Uyên Bảo Hội!
Chương 669: Thiết Lập Nhiệm Vụ!
Chương 670: Mỹ Vị Phải Nuôi Dưỡng Từ Nhỏ!
Chương 671: Tìm Người Đồng Hành!
Chương 672: Tiến Vào Đa Bảo Lâu!
Chương 673: Cơ Hội Hiếm Có!
Chương 674: Chỉ Nói Chuyện Linh Thạch, Không Bàn Về Phong Nguyệt!
Chương 675: Bảo Hội Chính Thức Bắt Đầu!
Chương 676: Huyết Nhục Của Tà Ma Cấp Họa!
Chương 677: Hạt Linh Chủng Kỳ Lạ!
Chương 678: Cỗ Quan Tài Này Có Duyên Với Ta!
Chương 679: Ngũ Tạng Bảo Chu!
Chương 680: Vung Tiền Chi Mạnh!
Chương 681: Tín Nhiệm Giữa Tu Sĩ Và Tu Sĩ Đâu Rồi?
Chương 682: Bắt Thóp!
Chương 683: Thánh Anh Đan Xuất Hiện!
Chương 684: Sóng Gió Thánh Anh Đan!
Chương 685: Nguyên Từ Linh Mộc!
Chương 686: Những Gì Gặp Gỡ Trong Đời Đều Do Vận Mệnh Sắp Đặt!
Chương 687: Người Giấy Tà Ma!
Chương 688: Kết Đan Chân Nhân Ra Mặt!
Chương 689: Đa Bảo Lâu Bị Phá!
Chương 690: Ta Chỉ Liếc Mắt Nhìn Một Cái Cũng Biết Ngươi Không Phải Người!
Chương 691: Ai Là Cơ Duyên Của Ai?
Chương 692: Bình An Trở Về!
Chương 693: Sát Nguyên Quả!
Chương 694: Bất Ngờ Ngay Trước Cửa!
Chương 695: Phong Trào Trao Đổi Yêu Thú!
Chương 696: Đàn Vật Nuôi Quái Dị!
Chương 697: Vị Khách Bất Ngờ!
Chương 698: Ta Nguyện Gánh Chịu Phần Gian Khổ Này!
Chương 699: Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo!
Chương 700: Dù Có Hy Sinh Một Chút Cũng Không Tính Là

Gì!
Chương 701: Nhu Cầu Đan Dược Tăng Cao!
Chương 702: 《 Huyết Thần Kinh 》
Chương 703: Huyền Kim Nham!
Chương 704: Ấp Nở Tà Ma Cấp Tai!
Chương 705: Thú Cưng Đáng Sợ!
Chương 706: Tin Tức Về Vạn Yêu Quật!
Chương 707: Linh Thú Bạo Loạn!
Chương 708: Mê Tâm Hủy Trùng!
Chương 709: Dẫn Dụ Dị Trùng!
Chương 710: Tri Thức Đúng Là Tài Phú!
Chương 711: Từ Chối!
Chương 712: Thái Ất Lôi Phù!
Chương 713: 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》
Chương 714: Cái Này Gọi Là Chuyên Nghiệp!
Chương 715: Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm Hiện Thế Rồi!
Chương 716: Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo!
Chương 717: Loạn Thế Tới Gần!
Chương 718: Yêu Ma Ngoại Vực Xâm Nhập!
Chương 719: Chờ Giao Nhiệm Vụ!
Chương 720: Điên Cuồng Thúc Chín!
Chương 721: Khổng Tước Minh Vương Kiếm!
Chương 722: Vạn Uế Phiên!
Chương 723: Thái Tuế Nhục!
Chương 724: Cửu Thủ Long Đồ!
Chương 725: Hắc Tinh Thành!
Chương 726: Tổ Đội Tuần Tra!
Chương 727: Chạm Trán Với Yêu Cầm!
Chương 728: Đồng Đội Công Nhận!
Chương 729: Hắn Còn Chủ Động Muốn Từ Chối Bảo Vật?
Chương 730: Chiến Đấu Với Cự Trùng!
Chương 731: Nuôi Gia Đình Nào Có Dễ Dàng!
Chương 732: Gặp Được Cố Nhân!
Chương 733: Thói Quen Hàng Ngày…
Chương 734: Tiến Vào Chợ Đen!
Chương 735: Đáng Tiếc, Người Khác Không Hiểu Được Lạc Thú Của Linh Thực Sư!
Chương 736: Lão Cốt Ma Chủng!
Chương 737: Hành Động Một Mình!

Chương 738: Có Thể Thu Được Cơ Duyên, Còn Quan Tâm Chính Đạo Tà Đạo Làm Gì?
Chương 739: Hôm Nay Ta Sẽ Thay Sư Thúc Giới Luật Đường Thanh Lý Môn Hộ!
Chương 740: Không Ai Chạy Thoát!
Chương 741: Giết Người Phóng Hỏa Nhanh Giàu Nhất!
Chương 742: Đinh Đầu Tiễn!
Chương 743: Hai Sự Lựa Chọn!
Chương 744: Thì Ra Trên Con Đường Này Ta Cũng Không Cô Đơn!
Chương 745: Trở Về Là Có Thu Hoạch Lớn Ngay!
Chương 746: Tin Tức Về Hắc Ma Uyên!
Chương 747: Băng Huỳnh Thảo!
Chương 748: Kết Đan Chân Nhân Ngã Xuống!
Chương 749: Quyết Định Của Tông Môn!
Chương 750: Vậy Tông Môn Định Bố Trí Chúng Ta Như Thế Nào?
Chương 751: Công Tác Chuẩn Bị Trước Lúc Rời Đi!
Chương 752: Món Quà Cuối Cùng!
Chương 753: Tử Vi Huyền Lôi Quả!
Chương 754: Động Nguyên Thành, Ly Dương Cảnh!
Chương 755: Chẳng Lẽ Ta Lại Phải Trở Về Với Thân Phận Tán Tu Sao?
Chương 756: Thiên Tinh Động!
Chương 757: Lôi Hỏa Tinh Động!
Chương 758: Động Phủ Mới!
Chương 759: Ổn Định Cuộc Sống!
Chương 760: Phúc Lợi Ẩn Giấu!
Chương 761: Cách Kiếm Sống Độc Đáo!
Chương 762: Bán Mình Cầu Thịt!
Chương 763: Thứ Không Có Mắt Này!
Chương 764: Thiên Tinh Động Này Có Rất Nhiều Tu Sĩ Tốt Bụng!
Chương 765: Hải Lâu Thương Hội!
Chương 766: Vật Lấy Hiếm Làm Quý!
Chương 767: Bích Linh Chi Và Lôi Bạo Liên!
Chương 768: Loại Linh Thực Nho Nhỏ Này Cũng Dám Kiêu Ngạo Trước Mặt Ta?
Chương 769: Cuộc Sống Đơn Giản Của Hiện Tại Cũng Không Dễ Dàng Gì…

Chương 770: Đà Long Châu!
Chương 771: Gặp Chuyện Không Giải Quyết Được Lập Tức Trồng Linh Thực!
Chương 772: Không Phải Bên Trong Tinh Động Đã Có Sẵn Rồi Sao?
Chương 773: Thổ Hành Châu!
Chương 774: Bốn Lượt Rút Thăm Cuối Cùng!
Chương 775: Khôn Thổ Linh Khôi!
Chương 776: Một Cách Để Kiếm Linh Thạch!
Chương 777: Lần Đầu Tiên Chủ Động!
Chương 778: Lôi Hống Thú Dị Chủng!
Chương 779: Dược Viên Thượng Cổ!
Chương 780: Là Linh Thực Dị Biến?
Chương 781: Tiểu Lôi Đảo!
Chương 782: Lôi Bạo Liên!
Chương 783: Dị Thú Cổ Quái!
Chương 784: Lôi Quỷ Công!
Chương 785: Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa!
Chương 786: Đa Tạ Ngươi Đã Giải Cứu Linh Thực Của Ta!
Chương 787: Linh Dịch Trên Thanh Đằng!
Chương 788: Dục Niệm Đã Chiến Thắng Lý Tính!
Chương 789: Ất Mộc Thanh Lôi Đằng!
Chương 790: Trong Tu Hành Giới Vẫn Có Tu Sĩ Tốt!!!
Chương 791: Đi Năm Về Ba!
Chương 792: Ngọc Hoàn Giao Trảo!
Chương 793: Ta Làm Như Vậy Cũng Chỉ Vì Suy Nghĩ Cho Ngươi Thôi!
Chương 794: Vân Trúc Tiễn Trận!
Chương 795: 《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》
Chương 796: Tinh Sứ!
Chương 797: Lôi Dực Điểu Buồn Phiền!
Chương 798: Lôi Khí Tử!
Chương 799: Đi Làm Công Không Có Lời!
Chương 800: Mồi Nhử Đã Ném Xuống!
Chương 801: 《 Dược Sư Thất Chương 》
Chương 802: Tin Tức Về Linh Chủng Cao Giai!
Chương 803: Kế Hoạch Tích Góp Tài Lực!
Chương 804: Băng Phách Hoàn!
Chương 805: Trúc Cơ Viên Mãn! Chuẩn Bị Trước Khi Kết Đan!

Chương 806: Đa Tí Thi Nô!
Chương 807: Nhiếp Hồn Huyết Chưởng!
Chương 808: Bán Phù Lục!
Chương 809: Thân Phận Của Lão Giả Họ Mộc!
Chương 810: Khôi Lỗi Loại Không Gian!
Chương 811: Trao Đổi Bảo Vật!
Chương 812: Hài Ma Quan!
Chương 813: Lập Lời Thề!
Chương 814: Lôi Mang Kiếm Thảo!
Chương 815: 《 Phân Quang Kiếm Kinh 》
Chương 816: Dấu Vết Của Tà Ma!
Chương 817: Nhờ Vả Lôi Hống Thú!
Chương 818: Ngọc Khí Và Lôi Dịch!
Chương 819: Lôi Bạo!
Chương 820: Đôi Khi Lòng Tốt Cũng Có Thể Gây Ra Đại Họa!
Chương 821: Thanh Giác Lôi Hủy!
Chương 822: Lôi Tử Tinh!
Chương 823: Thật Là Trùng Hợp!
Chương 824: Có Chút Không Thích Hợp!
Chương 825: Làm Sao Ta Có Thể Không Nhớ Được?
Chương 826: Cửu Nho Bảo Thụ!
Chương 827: Xảy Ra Chuyện Khác Thường, Tất Có Vấn Đề Bên Trong!
Chương 828: Đánh Cướp!
Chương 829: Chẳng Lẽ Tà Ma Lại Là Chính Ta Sao?
Chương 830: Hồng Trần Bi!
Chương 831: Song Diện Thánh Anh!
Chương 832: Hội Đấu Giá Bắt Đầu!
Chương 833: Sát Mỗ Thụ Yêu!
Chương 834: Tranh Giành!
Chương 835: Phiên Đấu Giá Của Tổng Hội!
Chương 836: Tọa Phật Liên!
Chương 837: Trò Chơi Nhỏ!
Chương 838: Trò Chơi Nhỏ (2)!
Chương 839: Thực Quỷ Ác Đằng!
Chương 840: Lời Mời Bất Ngờ!
Chương 841: Khách Khanh Của Thương Hội!
Chương 842: Lại Phải Quay Về Nghề Cũ!
Chương 843: Thanh Tủy Ngọc Dịch!

Chương 844: Vạn Sự Đã Sẵn Sàng, Chỉ Còn Thiếu Gió Đông!
Chương 845: Kết Đan!
Chương 846: Kết Đan Thành Công!
Chương 847: Chúng Tu Tới Chúc Mừng!
Chương 848: Giờ Bọn Họ Đi Trồng Linh Thực Còn Kịp Hay Không?
Chương 849: 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》
Chương 850: Lại Trở Về Với Cuộc Sống Bình Thường!
Chương 851: Băng Tủy Linh Nhưỡng!
Chương 852: Cày Cấy Một Phần Thu Hoạch Nhiều Phần!
Chương 853: Ba Việc Cần Nhờ!
Chương 854: Có Một Tiệm Tạp Hóa!
Chương 855: Bảo Vật Trấn Điếm!
Chương 856: Thân Ở Trong Phúc Mà Không Biết Hưởng!
Chương 857: Nên Suy Nghĩ Cho Kỹ Vào!
Chương 858: Hai Nhỏ Tu!
Chương 859: Một Vốn Bốn Lời!
Chương 860: Thái Âm Mộc Hạp!
Chương 861: Ta Rất Muốn Tiến Bộ!
Chương 862: Hắc Thủy Tinh Động!
Chương 863: Động Phủ Của Hình Tinh Sứ!
Chương 864: Nguy Cơ Ẩn Tàng!
Chương 865: Trần Quang Thảo!
Chương 866: Có Bắp Đùi Để Ôm, Nhất Định Phải Ôm Chặt!
Chương 867: Ứng Phó Với Nguy Cơ!
Chương 868: Có Quầng Sáng Ở Đây Thì Tất Cả Đều Có Khả Năng!
Chương 869: Nguyên Dương Chân Hỏa Châu!
Chương 870: Tu Sĩ Mập Mạp Xuất Hiện!
Chương 871: Bị Ép Phải Rời Đi!
Chương 872: Trấn Ngục Kim Cang Tượng!
Chương 873: Con Đường Nhận Được Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm!
Chương 874: U Tuyền Hoa Đã Hoàn Toàn Chín Muồi!
Chương 875: 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》
Chương 876: Quỷ Đỗng Dị Đồ!
Chương 877: Tạo Một Bất Ngờ Nho Nhỏ!
Chương 878: Bán Bảo Vật Ngũ Phẩm!
Chương 879: Đây Có Tính Là Gian Lận Hay Không?
Chương 880: Người Đến Cửa Nhờ Giúp Đỡ!

Chương 881: Phương Án Vẹn Toàn!
Chương 882: Phối Phương Của Viên Ma Tửu Ngũ Phẩm!
Chương 883: Hồng Khinh Hải Cảm Kích!
Chương 884: Đã Ăn Xin Lại Còn Kén Chọn!
Chương 885: Tu Sĩ Cưỡi Trên Lưng Lão Tổ Lôi Hủy!
Chương 886: Phi Lôi Chi!
Chương 887: Ấu Thú Đáng Thương!
Chương 888: Khuôn Mẫu Của Nhân Vật Chính!
Chương 889: Điểm Đột Phá Tốt Nhất!
Chương 890: Quần Thể Linh Thực Ngũ Phẩm Suy Yếu!
Chương 891: Vấn Đề Của Hổ Báo Thảo!
Chương 892: Thụ Quái Lục Phẩm!
Chương 893: Đạm Phách Dị Khuẩn!
Chương 894: Không Thể Từ Chối!
Chương 895: Lời Hứa Hẹn!
Chương 896: Tinh Thần Quả!
Chương 897: Lời Mời Đến Dự Tụ Hội!
Chương 898: Lôi Cực Độn Phù!
Chương 899: Bích Linh Thanh Nguyên Đan!
Chương 900: Có Đôi Khi, Bảo Vật Nhiều Quá Cũng Là Một Loại Phiền Não!
Chương 901: Thụ Nương!
Chương 902: Tụ Hội Bắt Đầu!
Chương 903: Diễm Thi Bì!
Chương 904: Yêu Linh Thực Như Mạng!
Chương 904: Yêu Linh Thực Như Mạng!
Chương 905: Thanh Nhạc Lân!
Chương 907: Nơi Ở Của Thụ Nương!
Chương 908: Huyền Cực Thụ Mẫu!
Chương 909: Muội Muội Của Ngươi, Để Ta Nuôi!
Chương 910: Bị Tập Kích!
Chương 911: Tra Hỏi!
Chương 912: Kẻ Đồng Lõa!
Chương 913: Ta Giao Cho Ngươi Một Hạt Linh Chủng!
Chương 914: Si Mộc!
Chương 915: Chưa Sinh Con Đã Có Kinh Nghiệm Mấy Chục Năm Trông Trẻ!
Chương 916: Giá Trị Cảm Xúc Đã Được Kéo Đầy…
Chương 917: 《 Ách Nan Độc Kinh 》(Thượng)!
Chương 918: Thế Đạo Gian Nan…

Chương 919: Lưu Ly Xích Phượng Cốt!
Chương 920: Lựa Chọn!
Chương 921: Tinh Quái Vị Thành Niên, Không Được Đi Vào!
Chương 922: Huyền Cương Giáp!
Chương 923: Kế Hoạch Mới!
Chương 924: Gia Tộc Xuống Dốc? Hai Tu Sĩ Kết Đan?
Chương 925: Hạt Linh Chủng Thần Bí!
Chương 926: Điên Âm Quả!
Chương 927: Vẫn Còn Một Hạt Linh Chủng Khác!
Chương 928: Văn Càn Quyết Tâm!
Chương 929: Ô Canh Mộc!
Chương 930: Tranh Cơ Duyên? Không Bằng Mua Cơ Duyên!
Chương 931: Các Ngươi Tranh Cơ Duyên, Ta Làm Ruộng!
Chương 932: Bí Cảnh Hung Thú!
Chương 933: Bí Cảnh Hung Thú (2)
Chương 934: Ai Ngờ Thịt Không Cắn Được, Răng Lại Gãy Mất Mấy Cái!
Chương 935: Nham Nanh Thú!
Chương 936: Khúc Mắc!
Chương 937: Vả Mặt!
Chương 938: Kỳ Nhi Đừng Sợ!
Chương 939: Đây Là Ngươi Nói Đấy Nhé!
Chương 940: Rời Khỏi Bí Cảnh Hung Thú!
Chương 941: Đã Gặp Bất Trắc Rồi!
Chương 942: Âm Sát Bình!
Chương 943: 《Thần Tiêu Chân Pháp》-《Ngự Lôi Thiên》
Chương 944: Tới Đây Cho Ngươi Ăn Thứ Tốt Này!
Chương 945: Thanh Nhạc Lân Chào Đời!
Chương 946: Sự Xuất Hiện Của Nguyên Anh Chân Quân!
Chương 947: Quẳng Sáng À, Ngươi Không Thể Cố Gắng Hơn Một Chút Nữa Sao?
Chương 948: Hoan Hỉ Tinh Động!
Chương 949: Vui Vẻ Tìm Đến, Hài Lòng Ra Về!
Chương 950: Trong Bụng Có Tà Chủng!
Chương 951: Dâm Tẫn Hoa!
Chương 952: Cổ Ngọc Hiên!
Chương 953: Đổ Thạch!
Chương 954: Đổ Thạch (2)
Chương 955: Bí Mật Bất Ngờ!

Chương 956: Thiên Nguyên Quả!
Chương 957: Bát Trọng Cung!
Chương 958: Chủ Thượng Cho Mời!
Chương 959: Động Huyền Kiếm Bia!
Chương 960: Phiền Toái Ngọt Ngào!
Chương 961: Ngũ Hành Quả Dị Chủng!
Chương 962: Mộc Đạo Nhân Đến Tạm Biệt!
Chương 963: 《 Câu Hồn Kinh 》
Chương 964: Tia Nhân Quả Nhỏ Nhoi!
Chương 965: Thấp Thỏm!
Chương 966: Kết Đan Trung Kỳ!
Chương 967: 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》
Chương 968: Ngũ Lôi Chưởng!
Chương 969: Ba Mươi Năm Hà Đông Ba Mươi Năm Hà Tây…
Chương 970: Giọt Tinh Huyết!
Chương 971: Huyền Quỳ!
Chương 972: Linh Thú Hộ Tông Của Ly Dương Đạo Tông!
Chương 973: Ly Dương Đạo Tử!
Chương 974: Chuyện Này Mà Ngươi Cũng Biết?
Chương 975: Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù!
Chương 976: Người Thuê Tốt Như Vậy, Biết Đi Nơi Nào Để Tìm?
Chương 977: Hắc Giao Lân!
Chương 978: Hiệu Quả Của Quảng Cáo!
Chương 979: Quỷ Lưu Yêu Mộc!
Chương 980: Tốn Phong Cung!
Chương 981: Thần Mộc Thanh Hồ!
Chương 982: Những Chuyện Cần Làm Trước Mắt!
Chương 983: Không Biết Lúc Trước Gia Tộc Của Ngài Ấy Có Lai Lịch Ra Sao!
Chương 984: Phong Uyên Tinh Động!
Chương 985: Tinh Động Uyên Giới!
Chương 986: Bí Pháp Câu Hồn Phát Huy Tác Dụng!
Chương 987: Huyết Tuyền Bạng Mẫu!
Chương 988: Vạn Hồn Phiên!
Chương 989: Hương Nhục Chi Và Hồn Trùng Khuẩn!
Chương 990: Lễ Vật Hậu Hĩnh!
Chương 991: 《 Dưỡng Quỷ Thuật 》

Chương 992: Nhìn Ta Đây!
Chương 993: Vạn Chướng Huyền Tinh Trận!
Chương 994: 《 Kiếm Phù Chú Giải 》
Chương 995: Xét Đến Cùng Vẫn Là Thực Lực Không Đủ…
Chương 996: 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》
Chương 997: Đan Phương Thánh Anh Đan!
Chương 998: Ngũ Lôi Chính Pháp!
Chương 999: Cầu Được Ước Thấy!
Chương 1000: Sất Lôi Dực!
Chương 1001: Tiểu Ngũ Lôi Phù!
Chương 1002: Trước Kia, Hoàn Toàn Không Có Loại Dị Tượng Này…
Chương 1003: Thuần Dương Kim Liên!
Chương 1004: 《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》
Chương 1005: Hóa Thân Linh Quả!
Chương 1006: Nghiệm Chứng Xong Xuôi, Triển Khai Kế Hoạch!
Chương 1007: Tranh Mua Lôi Tử Tinh!
Chương 1008: Thu Hoạch Bất Ngờ!
Chương 1009: Tổ Quan Mộc!
Chương 1010: Mua Động Phủ!
Chương 1011: Di Dời Qua Động Phủ Mới!
Chương 1012: Hình Tượng Của Lăng Cổ!
Chương 1013: Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu!
Chương 1014: Thiên Lôi Kiếm Thảo!
Chương 1015: Âm Dương Bảo Bình!
Chương 1016: Tin Tức Về Linh Chủng Thất Phẩm!
Chương 1017: Gặp Lại Cố Nhân Thiên Kiếm Tông!
Chương 1018: Báo Đáp Ân Tình!
Chương 1019: Tham Gia Hội Đấu Giá!
Chương 1020: Cơ Duyên Bất Ngờ!
Chương 1021: Nguyên Tức Nhưỡng!
Chương 1022: Phù Âm Đào!
Chương 1023: Phương Pháp Ngưng Chủng Vạn Tượng Thảo!
Chương 1024: Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo!
Chương 1025: Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ!
Chương 1026: Hội Đấu Giá Kết Thúc!
Chương 1027: Linh Chủng Mới! Nhu Cầu Mới!
Chương 1028: Liễu Tiên Lộ!

Chương 1029: Ngũ Hành Huyễn Quả!
Chương 1030: Xử Lý Kẻ Rình Mò!
Chương 1031: Xử Lý Kẻ Rình Mò (2)!
Chương 1032: Có Mọc Cánh Ngươi Cũng Khó Bay!
Chương 1033: Nếu Phân Bón Tự Đưa Tới Cửa Thì Không Có Đạo Lý Nào Lại Chối Từ!
Chương 1034: Hung Danh!
Chương 1035: Chỉ Cần Người Đầu Tiên Bọn Họ Nhớ Đến Là Hắn Thôi…
Chương 1036: Lôi Sát Hoàn!
Chương 1037: Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ
Chương 1038: Đó Chỉ Là Quỹ Tích Trưởng Thành Bình Thường Của Linh Thực!
Chương 1039: Lời Mời!
Chương 1040: Tham Dự Bách Hoa Yến!
Chương 1041: Bách Hoa Mật!
Chương 1042: Tranh Thủ Quảng Cáo, Tìm Kiếm Khách Hàng!
Chương 1043: Chiết Khấu 20%!
Chương 1044: Khốn Linh Lung!
Chương 1045: Hóa Long Thảo!
Chương 1046: Lục Mỗ Đúng Là Người Tốt!
Chương 1047: Thương Long Mộc!
Chương 1048: Mộc Đạo Nhân Quay Trở Lại!
Chương 1049: Ai Bảo Ngươi Cẩn Thận Như Vậy?
Chương 1050: Vạn Tượng Thảo!
Chương 1051: Tinh Hà Trận Đồ!
Chương 1052: Tùy Tùng!
Chương 1053: 《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》
Chương 1054: Tinh Đấu Kỳ!
Chương 1055: Chưa Đủ Hấp Dẫn!
Chương 1056: Đứng Trước Mặt Linh Chủng Quý Hiếm, Ta Luôn Không Có Sức Chống Cự…
Chương 1057: 《 Cuồng Phong Tam Thập Lục Chùy 》
Chương 1058: Nam Minh Lôi Hỏa Giám!
Chương 1059: Quyết Định Lên Đường!
Chương 1060: Hàn Ngọc Ly!
Chương 1061: Đi Qua Bảo Sơn Sao Có Thể Không Vào?
Chương 1062: Tiểu Đà Long!
Chương 1063: Dị Tượng!

Chương 1064: Lôi Minh Kiếm Đảm!
Chương 1065: Nguyệt Hoa Linh Dịch!
Chương 1066: Lời Mời Của Tề Vô Hành!
Chương 1067: Nguy Cơ Với Lôi Hống Thú!
Chương 1068: Nguy Cơ Của Tộc Đàn Lôi Hống Thú!
Chương 1069: Tin Tưởng!
Chương 1070: Gián Điệp!
Chương 1071: Gián Điệp (2)!
Chương 1072: Đã Diễn Kịch Thì Đương Nhiên Phải Diễn Tròn Vai Rồi!
Chương 1073: Cơ Hội Lật Bàn Duy Nhất!
Chương 1074: Quy Hạc Nguyên Đan!
Chương 1075: Ta Mang Chúng Đến Đây Là Vì Tiền Bối!
Chương 1076: Ẩn Tàng Quá Sâu!
Chương 1077: Lật Bàn Ngoạn Mục!
Chương 1078: Cảm Giác Thành Tựu!
Chương 1079: Lại Tiến Vào Dược Viên Thượng Cổ!
Chương 1080: Vậy Ta Không Khách Khí Nữa!
Chương 1081: Linh Chủng Thần Dị Và Nữ Thi!
Chương 1082: Khinh Hồng Tiên Vũ!
Chương 1083: Có Cảm Thấy Bức Bối Tựa Như Nhân Tài Không Được Trọng Dụng Hay Không?
Chương 1084: Quà Tạ Ơn!
Chương 1085: Vẫn Là Mùi Vị Lúc Đầu!
Chương 1086: Diệu Ma Thằng!
Chương 1087: Lời Mời Đáng Hoài Nghi!
Chương 1088: Đuổi Khách!
Chương 1089: Còn Cái Gì Mà Không Biết Đủ?
Chương 1090: Nguyên Dương Chân Hỏa Lô!
Chương 1091: Thiệp Mời Mạ Vàng!
Chương 1092: Tiệc Mừng Thọ!
Chương 1093: Tiệc Mừng Thọ (2)!
Chương 1094: Tiệc Mừng Thọ (3)!
Chương 1095: Chơi Trò May Rủi Với Thôn Bảo Lôi Thiềm!
Chương 1096: Phương Pháp Lách Luật!
Chương 1097: Chơi Lớn Một Lần!
Chương 1098: Chơi Lớn Một Lần (2)!
Chương 1099: Đạo Quả?
Chương 1100: Song Sinh Bạch Liên!
Chương 1101: Tiểu Đà Long Xuất Thế!

Chương 1102: Nguy Cơ Không Thể Tránh Khỏi!
Chương 1103: Thật Sự Cho Rằng Linh Thực Sư Dễ Bắt Nạt Như Vậy Sao?
Chương 1104: Hai Vị Đạo Hữu Đang Tìm Ta Sao?
Chương 1105: Vẫn Có Mấy Con Chuột Trốn Trong Cống Ngầm!
Chương 1106: Cầu Viện Trợ!
Chương 1107: Tranh Thủ!
Chương 1108: Phương Pháp Ngưng Chủng Linh Thực Ngũ Phẩm!
Chương 1109: Nằm Ngoài Dự Kiến!
Chương 1110: Địa Âm Linh Tuyền!
Chương 1111: Động Huyền Kiếm Ý!
Chương 1112: Tinh Động Không Yên Bình!
Chương 1113: Lối Rẽ Vận Mệnh!
Chương 1114: Tùy Tùng!
Chương 1115: Chân Sát Kiếm Phù!
Chương 1116: Nhờ Khách Hàng Quảng Cáo!
Chương 1117: Ý Tưởng Đột Phá!
Chương 1118: U Hà Tử Thủy!
Chương 1119: Hung Danh To Lớn!
Chương 1120: Ma Phật Bạch Cốt Thân!
Chương 1121: Luôn Có Tà Tu Muốn Hại Ta!
Chương 1122: 《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》
Chương 1123: Linh Chủng Trùng Đồng!
Chương 1124: Trùng Đồng Hoa!
Chương 1125: Nhiều Khía Cạnh Của Cuộc Sống!
Chương 1126: Hoàn Chân Kiếm Dịch!
Chương 1127: Chỉ Mong Hắn Tới Thăm Thường Xuyên Hơn Một Chút!
Chương 1128: Nguyên Linh Tham - Ứng Cử Viên Sáng Giá!
Chương 1129: Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa!
Chương 1130: Thẩm Diệp Kết Đan!
Chương 1131: Cái Đùi Này Của Ngươi, Sư Huynh Ta Đây Ôm Chắc Rồi!
Chương 1132: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền!
Chương 1133: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền (2)!
Chương 1134: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền (3)!
Chương 1135: Bảo Vật Áp Trục!
Chương 1136: Không Thiền Mộc!

Chương 1137: Hội Đấu Giá Kết Thúc!
Chương 1138: Chỉ Ước Thương Hội Giao Cho Ta Nhiều Nhiệm Vụ Chút!
Chương 1139: Sau Phong Quang Là Ổn Định!
Chương 1140: 《Thiên Huyễn Cấm Pháp》
Chương 1141: Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận!
Chương 1142: Lạc Lõng Giữa Xu Thế Thời Đại!
Chương 1143: Xích Diễm Lý!
Chương 1144: Nghĩ Nhiều Làm Gì, Hôm Nay Có Rượu Hôm Nay Cứ Say!
Chương 1145: Kết Đan Hậu Kỳ!
Chương 1146: Ẩn Thiền Xác!
Chương 1147: Nguyên Từ Linh Mộc Thành Thục!
Chương 1148: Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm!
Chương 1149: Huyễn Thận Ma!
Chương 1150: Lại Đến Nữa À?
Chương 1151: Bí Ẩn Không Có Lời Giải!
Chương 1152: Thiên Niên Cổ Thụ Tâm!
Chương 1153: Lục Ngưng Lộ! Tình Thế Gay Go!
Chương 1154: Bảo Vật Treo Thưởng!
Chương 1155: Mỗi Người Đều Có Chí Hướng Riêng!
Chương 1156: Muốn Khiến Nó Diệt Vong Thì Trước Hết Phải Khiến Nó Điên Cuồng!
Chương 1157: Lời Gửi Gắm!
Chương 1158: Nhiên Đăng Cổ Thảo!
Chương 1159: Tiểu Na Di Thuật!
Chương 1160: Tình Thế Không Lạc Quan Cho Lắm!
Chương 1161: Hòa Quang Trần!
Chương 1162: Kiếm Tiền Mà, Không Có Gì Phải Xấu Hổ Cả!
Chương 1163: Đúng Là Không Phụ Lòng Ta…
Chương 1164: Ngạ Quỷ Cự Ma!
Chương 1165: Dị Độc Chứa Khí Tức Tà Ma!
Chương 1166: Cơ Duyên Của Bách Độc Phệ Tâm Trùng!
Chương 1167: Thảo Khôi Lỗi Đột Phá!

Chương 1: Xuyên Qua!

Lâm Dương phường thị.

Trời vừa tờ mờ sáng, sương mù còn chưa tan đi, khiến cho toàn bộ phường thị bị bao phủ bởi một tầng không khí trắng mờ mờ ảo ảo như một chiếc khăn che mặt.

Một tiểu viện được bao bọc xung quanh là tường đá màu xanh xám, sân nhỏ dài chừng ba trượng, bề rộng chừng hai trượng, phần lớn diện tích đều là thổ nhưỡng màu xám đen, chỉ chừa lại một con đường chật hẹp bằng đá xanh ở giữa.

Trong lớp thổ nhưỡng màu xám đen này có trồng một số linh thực cấp thấp, được mảnh sương mù ẩm ướt lặng lẽ làm dịu cả đêm không tiếng động, đám linh thực bừng lên sức sống, lười biếng vươn cành lá xanh nhạt non nớt của mình lên.

Tiếng cọt kẹt truyền đến, gian nhà đá ở cuối con đường đá xanh vừa mở rộng, một thiếu niên bước ra.

Thiếu niên chừng mười sáu - mười bảy tuổi, mặc quần áo xám tro, vóc người cao lớn, dung mạo khôi ngô, đôi mắt sáng ngời trong veo.

Đó chính là Lục Huyền - người vừa xuyên qua nơi đây được không ít ngày.

Hắn vốn là một thanh niên bình thường trên trái đất, chưa từng nghĩ khi tỉnh dậy lại không hiểu sao đã chiếm lấy thân thể của người thiếu niên này, sau đó trở thành một linh thực sư tầm thường trong vô vàn người ở Tu Hành giới.

Sau khi vượt qua cảm giác hỗn loạn và sợ hãi lúc đầu, Lục Huyền cũng dần thích nghi với thân phận mới của mình.

Xuất thân bình thường, không cha không mẹ, sống cô độc, tư chất phổ thông, tu vi Luyện Khí tầng hai.

Dựa vào nhiều năm tích lũy, nguyên chủ có thuê một mảnh linh điền ở trong phường thị, dùng nó để gieo trồng linh thảo linh dược, cố gắng sinh tồn tại Tu Hành giới nguy cơ bốn phía, cá lớn nuốt cá bé này.

Làn sương mỏng từ trong viện đập vào mặt khiến Lục Huyền vừa mới tỉnh dậy, đã cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều, hắn bắt đầu đi đi lại lại xung quanh đống linh thực bên kia và cẩn thận quan sát chúng.

Có chừng hai - ba chục gốc linh thực, giữa mỗi cây đều có khe hở nhất định, cây cao chừng một thước, phiến lá dài mảnh, trên đó có những ánh huỳnh quang màu trắng nhạt, điểm xuyết như những ngôi sao trong sương trắng.

Đây là Linh Huỳnh Thảo, linh thực nhất giai, tương đối dễ trồng. Khi thành thục có thể dùng làm tài liệu luyện chế mấy loại đan dược chữa trị vết thương, được sử dụng rộng rãi trong Tu Hành giới.

Ngoại trừ Linh Huỳnh Thảo, trong viện còn có hai cây khác, một gốc là Thực Nguyệt Thụ, một gốc khác cũng là Thực Nguyệt Thụ.

Thực Nguyệt Thụ là linh thực nhất giai. Được sự chăm sóc cẩn thận của Lục Huyền, nó phát triển khá thuận lợi, cao hơn đỉnh đầu hắn một chút. Đứng từ xa xa, thấp thoáng có thể nhìn thấy vài chục quả màu trắng bạc giống như cái móc câu giữa những phiến lá màu xanh biếc.

Những quả này được gọi là Thực Nguyệt Quả. Khi mới hình thành, trông chúng khá giống một vầng trăng non, dần dần vầng trăng non ấy lớn lên, đến độ thành thục sẽ trở thành trăng tròn.

Thực Nguyệt Quả chín muồi có thể ăn trực tiếp, làm linh khí trong cơ thể những tu sĩ Luyện Khí cấp thấp tăng nhẹ, mặt khác cũng có thể dùng để luyện chế các loại đan dược trân quý như Bồi Nguyên Đan.

Cả về độ khó khi gieo trồng lẫn trình độ hiếm hoi của Thực Nguyệt Thụ, đều cao hơn Linh Huỳnh Thảo một chút, bởi vậy Lục Huyền cũng tốn nhiều tâm tư lên chúng nó nhiều hơn một chút.

Tình hình sinh trưởng của hai loại linh thực này đều không tệ, nhưng khi quan sát chúng, trên mặt Lục Huyền lại toát lên vẻ sầu lo.

Hắn bước nhanh đến phía Tây tiểu viện, ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay nắm lấy phiến lá của một gốc Linh Huỳnh Thảo lên, cẩn thận lật mặt sau lại.

Quả nhiên, trên mặt sau của phiến lá có những sợi chỉ nhỏ màu đen nhạt, nếu Lục Huyền không cẩn thận quan sát, sẽ rất khó phát hiện những đường chỉ màu đen nhỏ như sợi tóc này.

"Rõ ràng là so với hôm qua, số lượng đường chỉ màu đen này lại nhiều hơn một chút." Lục Huyền âm thầm so sánh trong lòng. Hắn đưa mắt nhìn đống Linh Huỳnh Thảo đang bị những sợi nhỏ kia ăn mòn, không khỏi khe khẽ thở dài.

Hai ngày trước, khi hắn chăm sóc linh thực, đã tình cờ phát hiện ra một bụi Linh Huỳnh Thảo ở gần bức tường đá có gì đó không ổn.

Sau khi tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra những đường chỉ màu đen cực mảnh ở mặt sau của lá.

Có cảm giác sợi chỉ mỏng manh kia đã hòa làm một thể với Linh Huỳnh Thảo, chúng dính chặt vào nhau, cực kỳ khó phân tách.

Lục Huyền lại chỉ là một Linh thực sư cấp thấp, xuất thân phổ thông, có quá ít kiến thức về tình huống tương tự, nên thực sự không rõ, rốt cuộc là sợi chỉ màu đen này có lai lịch như thế nào.

Không tìm ra cách hốt thuốc đúng bệnh, rơi vào đường cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng linh khí trong cơ thể cẩn thận phân tách sợi chỉ đen ở mặt sau của chiếc lá ra.

Hao hết linh khí và tâm trí, mới miễn cưỡng dọn dẹp được nó đi, nhưng qua ngày hôm sau, khi hắn ra nơi này quan sát, những sợi chỉ màu đen kia lại đột ngột xuất hiện, hơn nữa số lượng còn càng ngày càng nhiều hơn.

“Dựa theo xu hướng này, trong khoảng một - hai ngày nữa, gốc Linh Huỳnh Thảo kia sẽ bị những đường chỉ đen mỏng manh này chiếm giữ. Hơn nữa, rất có thể nó sẽ lan sang những gốc Linh Huỳnh Thảo bên cạnh.” Nghĩ đến điều này, trong lòng Lục Huyền càng phát sầu, cứ một mực ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Hắn cũng từng nghĩ đến chuyện nhổ bụi Linh Huỳnh Thảo này đi, tránh những gốc Linh Huỳnh Thảo bên cạnh cũng bị lây nhiễm sợi chỉ màu đen nọ, nhưng sau khi cân đo đong đếm một hồi, hắn đã vứt bỏ ý định ấy rồi.

-truyen.y.y.pro-

Chương 2: Vấn Đề Và Bất Ngờ!

Xét cho cùng, Lục Huyền vốn không hiểu rõ về nguồn gốc của sợi chỉ mỏng màu đen kia cùng với phương thức nó dùng để ăn mòn Linh Huỳnh Thảo, nếu nhổ xong mà có hiệu quả thì tốt, còn nếu nhổ rồi nhưng những gốc Linh Huỳnh Thảo khác vẫn không tránh khỏi kết quả bị ăn mòn kia, chẳng phải hậu quả hắn nhận lại được chính là khóc không ra nước mắt ư?

“Kế sách trước mắt chính là đi đến phường thị tìm một Linh thực sư xuất thân chính thống, có kinh nghiệm phong phú đến giúp đỡ giải quyết vấn đề.”

“Vất vả lắm mới tích góp được một ít linh thạch… Vốn dĩ hai tháng sau, ta định giao tiền đi thuê linh điền. Vậy mà…”

Lục Huyền chỉ là một tán tu Luyện Khí tầng hai, không thể sở hữu một mảnh linh điền thuộc về chính mình.

Hai mảnh linh điền nho nhỏ trong viện này là hắn thuê từ một tu sĩ Luyện Khí trung cấp ở trong phường thị, mỗi tháng cần phải bỏ ra một khoản linh thạch không rẻ trả tiền thuê.

“Khoảng thời gian tiếp theo, chỉ có thể thắt lưng buộc bụng sống qua ngày.” Hắn đứng dậy, vẻ mặt đầy kiên quyết.

Sau khi linh thực trưởng thành, có thể đem bán chúng cho các cửa hàng trong phường thị đổi lấy linh thạch, ngoại trừ tiền thuê và nhu cầu tu luyện hàng ngày, linh thạch sẽ còn thừa lại một ít. Nhưng nếu dùng để mời một vị Linh thực sư có thâm niên đến giúp, đương nhiên là phải “đổ máu” nhiều rồi.

Lục Huyền đã hạ quyết tâm, lại đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Một bụi gai màu đen bao quanh bức tường đá xám xanh, bên trên có chi chít những chiếc gai đen sắc nhọn, chỉ có thể phát huy ra một chút tác dụng phòng hộ nhất định, nhưng có một chút năng lực phòng ngự còn hơn là không.

Hơn nữa, loại phòng ngự kiểu này chỉ có thể phòng quân tử chứ không thể phòng tiểu nhân, càng không cần phải nói đến những con kỳ trùng dị thú với hành tung quỷ dị, luôn luôn mơ ước linh thực kia.

"Chờ xử lý xong chuyện này, còn phải tích cóp một ít linh thạch đi mua một bộ trận pháp phòng hộ, tránh chuyện tương tự phát sinh"

"Phương thức dựa vào Thảo Khôi Lỗi đi bảo hộ linh điền này, hoàn toàn không thực tế."

Lục Huyền đưa mắt nhìn con Thảo Nhân Khôi Lỗi đang đứng ở góc sân.

Bộ khôi lỗi này cao chừng ba thước, đang nghiêng người dựa vào vách tường trong sân, toàn thân nó được làm bằng một loại cỏ khô không rõ lai lịch, đầu to thân nhỏ, trên cái đầu dị dạng còn có một khối u được quấn quanh bằng cỏ khô màu xám.

Con Thảo Khôi Lỗi này là hàng đã xài rồi, Lục Huyền mua được nó từ một gian hàng trong phường thị. Theo như lời chủ sạp nói, con khôi lỗi này có xuất thân từ Thiên Cơ phái trong Tu Hành giới, hình thức hành vi khá là đơn giản, nó thường được sử dụng để canh gác một số linh điền có phẩm cấp hơi thấp.

Nếu cảm ứng được có tu sĩ hoặc là yêu thú tiến vào phạm vi linh điền, Thảo Khôi Lỗi sẽ gửi cảnh báo sớm cho chủ nhân

của linh điền.

Thậm chí khi phát hiện ra đối phương có xu hướng muốn gây tổn hại cho linh thực bên trong linh điền, Thảo Khôi Lỗi còn chủ động công kích, bao vây đối phương.

Tuy nhiên có thể là do con Thảo Khôi Lỗi trong viện này là hàng cũ đã xài rồi, nên tác dụng cảnh cáo của nó hơi kém, đôi khi còn không có hiệu quả, về phần chủ động công kích, ây cha … đừng nghĩ tới nữa.

Đương nhiên, chuyện này cũng có liên quan rất lớn đến bản thân Lục Huyền.

Từ khi xuyên qua tới đây, thì về cơ bản hắn đều đóng cửa im ỉm, rất ít khi giao tiếp với bên ngoài, bởi vậy cũng không có tu sĩ hay yêu thú gì tiến vào trong viện.

Lục Huyền dùng cái nhìn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt lườm khối u nhô lên trên người Thảo Khôi Lỗi.

Linh khí trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động, linh vũ mờ mịt xuất hiện trên bầu trời, nhanh chóng rơi xuống cành lá của Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Thụ, nhẹ nhàng thấm vào bên trong.

Được linh vũ thấm ướt, đám linh thực trong linh điền càng lộ vẻ xanh mướt sạch sẽ, những cành lá không dính một hạt bụi khe khẽ đung đưa, tận tình để lộ ra vẻ mê người của nó.

Đây là Linh Vũ Thuật, loại thuật pháp mà bất cứ Linh thực sư nào cũng phải học, nó có thể dung hợp một chút linh khí vào hơi nước, lại thấm nhuần vào linh thực, bảo đảm cho chúng sinh trưởng thuận lợi.

“Hả? Bụi Linh Huỳnh Thảo này đã bước vào giai đoạn thành thục rồi.” Sau khi Lục Huyền tưới tắm cho mỗi gốc cây bên trong linh điền, hắn chợt phát hiện rất nhiều chấm sáng

ánh huỳnh quang không ngừng nhấp nháy phía trên một gốc Linh Huỳnh Thảo, như thể sắp rơi ra khỏi phiến lá.

Hắn vội vàng quay vào trong nhà, lấy ra một chiếc hộp ngọc màu trắng, cẩn thận hái Linh Huỳnh Thảo bỏ vào trong hộp ngọc.

Hộp ngọc có thể làm chậm quá trình xói mòn linh lực của linh thực, cũng có thể bảo đảm được dược lực của nó trên một mức độ nhất định nào đó.

"Đây là cái gì?"Lục Huyền đóng hộp ngọc lại.

Ở thời điểm hắn đang muốn xoay người rời đi lại đột nhiên phát hiện ra một điều kỳ lạ, xuất hiện tại nơi trồng Linh Huỳnh Thảo.

Đó là một chùm sáng màu trắng, to bằng nắm tay, không ngừng lóe lên một vầng hào quang mờ nhạt, cùng với rất nhiều điểm linh quang nhẹ nhàng phát tán ra xung quanh.

Lục Huyền hiếu kỳ vươn tay, khẽ chạm vào chùm sáng trắng đó. Chỉ trong nháy mắt, vô số điểm sáng trên quả cầu ánh sáng kia lập tức tràn vào lòng bàn tay hắn, trong đầu hắn cũng không tự chủ được, lập tức hiện lên tia một ý niệm.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được ba tháng tu vi."

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Lục Huyền đã cảm nhận được sự thay đổi khác thường bên trong cơ thể.

Chương 3: Gấp Đôi Thu Hoạch, Gấp Đôi Vui Vẻ!

Vốn dĩ linh lực đang yên ổn trật tự lại đột nhiên tăng vọt, chạy tán loạn trong gân mạch khắp người Lục Huyền.

Nửa khắc sau, linh lực không chịu khống chế mới từ từ bình thường trở lại.

Lục Huyền cẩn thận cảm nhận biến hóa trong cơ thể, trên mặt không nhịn được lại lộ ra ý vui mừng.

Tu vi của hắn vừa tăng lên rất nhiều, tương đương với ba tháng khổ tu bình thường, khoảng cách để đột phá Luyện Khí tầng ba chỉ còn trong gang tấc.

"Xuyên qua lâu như vậy, cuối cùng bàn tay vàng cũng tới rồi." Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Phải biết rằng, ở kiếp trước cả về tâm trí lẫn thân thể của hắn cũng chỉ dừng lại ở mức bình thường, sau khi chiếm lấy thân thể này, tư chất và bối cảnh của nguyên chủ cũng bình thường nốt.

Nếu không có hack, hắn cũng không biết đến khi nào mình mới có đủ năng lực bước ra bên ngoài, lăn lộn trong Tu Hành giới.

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện một tin tức, dường như được truyền đến từ một nơi xa xôi lắm, nó nhanh chóng giải thích cho hắn hiểu được hết thảy ý nghĩa của chùm quầng sáng màu trắng này.

Phàm là linh thực linh thảo do tự tay mình gieo trồng và bồi dưỡng nên, sau khi thành thục sẽ được ban thưởng một luồng quầng sáng màu trắng. Từ trong loại quầng sáng màu trắng này, hắn có thể mở ra các loại phần thưởng như tu vi, pháp khí, công pháp, đan dược…

Trình độ khen thưởng ra sao lại có liên quan đến rất nhiều nhân tố khác nhau, ví dụ như mức độ tham gia của hắn trong quá trình linh thực trưởng thành, như chủng loại, phẩm cấp, mức độ thành thục của linh thực… tất cả những điều này đều sẽ ảnh hưởng đến kích cỡ của quầng sáng khen thưởng.

Chỉ một mình hắn mới có thể nhìn thấy và chạm được vào quầng sáng trắng kia, người khác không thể trông thấy được.

Hơn nữa, vào thời điểm thu hoạch linh thực nếu không phải do hắn tự tay thực hiện, sẽ không nhận được quầng sáng khen thưởng kia.

"Nói cách khác, chỉ cần ta trồng thành công một gốc linh thực, thì ngoại trừ bản thân linh thực, ta còn nhận được thêm quầng sáng khen thưởng ngoài định mức nữa?"

"Chẳng phải đây là gấp đôi thu hoạch, gấp đôi vui vẻ sao?"

Lục Huyền nhìn những gốc Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Thụ đang trưởng thành khỏe mạnh trong thổ nhưỡng, phảng phất như đang được chứng kiến từng chùm sáng trắng không ngừng chiếu rọi hào quang về phía mình.

"Lục Huyền ta có thể nhận được thành tựu ngày hôm nay, đều là dựa vào chính mình cố gắng tu luyện, và vất vả cần cù chăm sóc linh thực."

Lục Huyền không nhịn được nghĩ thầm.

Hắn có cảm giác, từ sau khi quầng sáng màu trắng xuất hiện, rất nhiều linh thực trong linh điền cũng theo đó mà bắt đầu xuất hiện một loại biến hóa mờ mịt.

Khi vận may tiến đến, con người cũng trở nên linh hoạt khôn ngoan hơn, Lục Huyền lập tức tập trung tinh thần, đặt toàn bộ tâm trí lên một gốc Linh Huỳnh Thảo dưới chân.

Chỉ thấy khoảng không phía trên gốc Linh Huỳnh Thảo nọ vừa xuất hiện một thanh tiến độ nhỏ bé đến mức không thể nhìn ra được.

Thanh tiến độ gần đầy cho thấy gốc Linh Huỳnh Thảo trước mặt hắn sắp bước vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi.

Một luồng tin tức chợt lóe lên trong tâm trí Lục Huyền.

"Vừa được linh vũ bồi dưỡng, cảm thấy mãn nguyện ghê, chỉ là phần rễ của hàng xóm quá lớn quá dài, hơi bị chèn ép một chút."

Đây là cái gì?

Là trạng thái tức thời của linh thực sao?

Ôm theo nghi ngờ, Lục Huyền lại tập trung tinh thần vào một gốc Linh Huỳnh Thảo bên cạnh.

Thanh tiến độ bên này cũng đầy hơn một nửa, một dòng tin tức tương tự lại nhanh chóng xuất hiện trong đầu hắn.

Gốc Linh Huỳnh Thảo bên cạnh đang phát triển khá tốt, nhưng bản thân nó cũng cảm thấy phần rễ của hàng xóm quá dài và lớn, chiếm mất không gian sinh trưởng của nó.

"Không có cách nào khác, linh điền chỉ có như vậy, đành phải miễn cưỡng các ngươi chen chúc nhau một chút, đan xen rễ vào nhau vậy." Lục Huyền cảm thán nói.

Dù thứ kia là thanh tiến độ tăng trưởng hay là trạng thái thời gian thực, nó đều mang đến khá nhiều lợi ích cho hắn, nó có thể trợ giúp hắn nắm bắt nhu cầu tăng trưởng của linh thực, rồi dựa vào đó mà điều chỉnh một vài chi tiết, khiến cho đám linh thực kia càng trưởng thành nhanh hơn và tốt hơn.

Nhìn thanh tiến độ sắp chạm đến đỉnh, hắn chỉ hận không thể lập tức thi triển Linh Vũ Thuật, thúc đẩy Linh Huỳnh Thảo nhanh chóng đi tới giai đoạn chín muồi.

Nhưng hắn cũng hiểu một đạo lý, chín quá hóa nẫu, độ ẩm thích hợp mới có ích cho linh thực, nếu thường xuyên cấp ẩm, chẳng khác nào đốt cháy giai đoạn, nóng vội quá lại sinh ra hỏng việc.

Bởi vì ngay cả khi linh thực đã thành thục nhưng phẩm chất không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến mức độ khen thưởng bên trong quầng sáng màu trắng.

Nghĩ như vậy, ý định bón thúc khiến Linh Huỳnh Thảo nhanh chóng trưởng thành, để thu được quầng sáng kia, vừa mới lóe lên trong lòng Lục Huyền cũng lập tức tiêu tan.

Đang định trở vào nhà, đột nhiên hắn nghĩ tới cái gì, lại xoay người đi về phía Tây viện.

Hiện giờ, hắn đã biết được trạng thái tức thời của linh thực, liệu nguyên nhân khiến Linh Huỳnh Thảo bị đường chỉ đen kia ăn mòn có thể hé lộ hay không?

Hắn lập tức nín thở ngưng thần, tập trung toàn bộ lực chú ý lên bụi Linh Huỳnh Thảo bị những sợi nhỏ màu đen gắt gao quấn quanh kia.

Chương 4: Hắc Nha Ấu Trùng!

Thanh tiến độ của nó cũng không khác hai cây trước đó là bao, cũng sắp đầy rồi.

Đột nhiên, một dòng tin tức lập tức tràn vào trong đầu Lục Huyền.

"Linh Huỳnh Thảo bị Hắc Nha ấu trùng xâm thực, tình trạng rất nguy kịch, nếu không xử lý kịp thời, sinh cơ trong thân thể nó sẽ bị Hắc Nha ấu trùng hấp thu hoàn toàn, trở thành cỏ khô."

"Hắc Nha ấu trùng?"

Lục Huyền lẩm bẩm một câu, trái tim vốn đang treo lơ lửng cũng thoáng buông xuống một nửa.

Đã biết được lai lịch của sợi nhỏ màu đen này, coi như mọi chuyện cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều rồi! Ít nhất là hiện giờ, hắn cũng có được một chút thông tin, không còn mù mờ vô định như con ruồi không đầu bay loạn nữa.

Hơn nữa, khi nghe được cái tên này, hắn lại có cảm giác khá quen thuộc, mới vội vàng trở lại trong phòng, tìm ra một quyển sách thật dày. Bên trong ghi lại hàng trăm loài yêu trùng phổ biến có thể gây hại cho linh dược trong quá trình gieo trồng, cũng như những gợi ý về phương pháp điều trị do tác giả của cuốn sách đề xuất.

Lục Huyền cẩn thận lật từng trang một rồi nhanh chóng tìm thấy thông tin chi tiết về Hắc Nha Trùng.

“Hắc Nha Trùng, con trưởng thành to bằng ngón tay út, đến rồi đi như gió, thích nuốt chửng cành lá linh thực.”

“Thường đẻ trứng ở trên linh thực, sau khi trứng nở, ấu trùng lớn lên bằng cách hấp thụ sinh cơ của linh thực, đợi cho đến khi sức sống của linh thực cạn kiệt, chúng sẽ tự động rời đi và tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.”

“Phương pháp giải quyết: đối với trùng trưởng thành, cần tu sĩ Luyện Khí tầng ba trở lên lại am hiểu pháp thuật công kích, mới có thể an toàn xử lý được.”

“Đối với trứng trùng và ấu trùng, trừ phi linh thức nhạy bén, nếu không tu sĩ Luyện Khí cấp thấp rất khó phát hiện ra.”

“Bởi vì ấu trùng mục tiêu quá nhỏ, lại dính liền cùng một chỗ với linh thực nên quá trình xử lý chúng rất dễ gây ảnh hưởng và làm tổn thương tới linh thực, vì vậy cần có tạo nghệ khá sâu đối với một loại pháp thuật đặc biệt nào đó, khi vận dụng cần phải đặc biệt tỉ mỉ mới có thể giải quyết được bệnh này.”

Lục Huyền khép sách lại, lập tức nhắm mắt trầm tư.

“Để tránh gây tổn hại đến linh thực đã bị ấu trùng xâm nhập, khi sử dụng pháp thuật nhất định phải thỏa mãn hai điều kiện: Một là có đủ sát thương, hai là có thể kiểm soát được phạm vi sát thương.”

Do xuất thân thấp và tu vi của hắn chỉ là Luyện Khí tầng hai, bởi vậy mà đến tận bây giờ, trong tay hắn chỉ mới nắm giữ có hai môn pháp thuật cấp thấp. Một là Linh Vũ Thuật, chủ yếu dùng để bồi dưỡng linh thực, hai là Hỏa Cầu Thuật, cũng là pháp thuật dùng để phòng thân.

Vấn đề là cả hai loại pháp thuật này, hắn chỉ biết sử dụng mà không tinh thông, hoàn toàn không thể kiểm soát chúng chặt chẽ được.

Hơn nữa, thoạt nhìn hai loại pháp thuật này đều không giống pháp thuật đặc biệt có thể thỏa mãn yêu cầu xử lý Hắc Nha ấu trùng.

Linh Vũ Thuật sơ kỳ chỉ có tác dụng cấp ẩm cho linh thực.

Lục Huyền phỏng đoán, nếu hắn thật sự vận dụng loại pháp thuật này, chỉ sợ Hắc Nha ấu trùng bên kia chẳng hề tiêu hao chút nào, mà ngược lại chúng sẽ càng thêm hưng phấn!

Còn về phần Hỏa Cầu Thuật, mặc dù lực sát thương của nó đủ lớn, nhưng một khi sử dụng hỏa cầu, chỉ sợ kết quả nhận lại được chính là Linh Huỳnh Thảo và Hắc Nha ấu trùng cùng đồng quy vu tận.

"Xem ra vẫn phải đi phường thị cầu cứu, hao tài tiêu tai! Cũng may, đã có thể hốt thuốc đúng bệnh, coi như tiết kiệm được chút nào hay chút đấy."

Lục Huyền sờ cái túi khô đét hơi lộ ra bên hông, trong lòng có chút cảm thán, khẽ thì thầm một câu!

"Lục tiểu huynh ngươi có ở nhà không?" Ngay khi tiếng gõ cửa "Đốc đốc" vang lên, một giọng nói vang dội lập tức truyền từ bên ngoài viện đến.

Rất nhanh sau đó, một sợi dây cỏ màu đen xám nhanh chóng bay từ góc sân tới, nhẹ nhàng gõ vào đầu gối Lục Huyền.

Chính là Thảo Khôi Lỗi đang đứng ở trong sân, vừa cảm nhận được có người sắp xâm nhập vào phạm vi linh điền, nên hướng về phía Lục Huyền cảnh báo.

"Người ta đã đứng ở ngoài cửa một lúc lâu rồi, còn lên tiếng chào hỏi, mà đến giờ ngươi mới cảnh báo, nếu đối phương thật sự có ác ý, chỉ sợ căn nhà này bị người ta trộm đi rồi, ngươi cũng không kịp phản ứng."

Lục Huyền nhìn dây cỏ màu xám tro đang được Thảo Khôi Lỗi thu hồi lại, không nhịn được khẽ vươn tay đỡ trán.

Giọng nói nghe quen quen kia vốn thuộc về một trong số rất ít những tu sĩ Lục Huyền quen biết sau khi xuyên qua đến nơi này.

"Ta tới đây, Trương đại ca!" Hắn đáp lại, lập tức đi ra bên ngoài mở cửa.

Một tu sĩ có thân hình đồ sộ, mặt mày thật thà nhanh chóng bước vào.

Người tới tên là Trương Hồng, tu vi Luyện Khí tầng ba, ở ngay sát vách với Lục Huyền. Đối phương có một vị đạo lữ Luyện Khí tầng hai và một tiểu hài tử chừng sáu - bảy tuổi.

Vào thời điểm Lục Huyền vừa xuyên qua nơi này, đã từng được người đó chỉ điểm không ít, coi như đối phương cũng giúp hắn tránh được rất nhiều đường rẽ.

Chương 5: Lời Mời!

“Trương đại ca, mời vào nhà uống chén trà nóng.”

Lục Huyền dẫn Trương Hồng tiến vào trong phòng.

Trương Hồng quay đầu nhìn những gốc Linh Huỳnh Thảo cùng với Thực Nguyệt Thụ đang phát triển tốt ở hai bên con đường đá xanh, khẽ gật gật đầu.

“Lục tiểu huynh đệ, ngươi chăm sóc hai loại linh thực này tương đối tốt đấy, xem ra chỉ một đoạn thời gian ngắn nữa thôi là bội thu rồi.”

“Cũng chỉ tàm tạm thôi, không so được với linh thực trong linh điền nhà Trương đại ca.”

Sau khi Trương Hồng ngồi xuống, Lục Huyền lập tức đi pha cho gã một chén trà nóng.

Chỉ thấy hai - ba lá trà màu xanh nhạt không ngừng chìm chìm nổi nổi trong chén trà, lại xoay tròn không ngừng.

Trương Hồng cũng không để bụng, gã hiểu tu vi cùng với của cải của Lục Huyền, hắn có thể thả linh trà vào trong nước, đã là tương đối lịch sự rồi.

“Không hổ là Thanh Vũ Trà, uống vào giống như mưa phùn lất phất làm dịu nội tâm, chỉ có ở chỗ Lục tiểu huynh đệ, mới có cơ hội uống chén trà ngon như vậy.

Ở nhà, tẩu tử ngươi chẳng cho ta làm gì, chán lắm.” Trương Hồng cẩn thận cảm thụ hiệu quả do linh trà mang lại, chợt nhắm mắt lắc đầu, nghĩ đến nỗi uất ức khi ở nhà, lại không khỏi vỗ đùi một cái.

“Cũng chẳng có cách nào, tẩu tử muốn chuẩn bị tương lai cho Tiểu Viễn, đương nhiên phải tính toán cẩn thận một chút.”

“Cũng đúng.” Trương Hồng thở dài nói: “Có đôi khi ta thật sự ghen tị với Lục tiểu huynh đệ, ngươi lẻ loi một mình nhưng trên vai không có áp lực phải nuôi gia đình.”

“Ngươi muốn sống như thế nào thì sống như thế ấy, không cần tranh cãi về những chuyện vặt vãnh hàng ngày như trà, gạo, dầu, muối, cũng không cần phải lo lắng về chuyện tiểu hài tử nhà mình có thể lớn lên khỏe mạnh, thuận lợi trưởng thành hay không, càng không cần phải suy nghĩ xem đứa nhỏ nên tu luyện công pháp gì, hay trong tương lai có thể tiến vào tông môn nào. Tự tại biết bao!”

“Nếu Trương đại ca thật sự trở nên giống ta, đoán chừng trong lòng ngươi sẽ lại nghĩ rằng, bên cạnh có nương tử và hài tử là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào.” Lục Huyền mỉm cười đáp.

“Tiểu tử ngươi, tuổi còn nhỏ mà biết nhiều như vậy?” Trương Hồng cũng chỉ tùy ý thở dài một tiếng như vậy, đã cười cười lập tức chuyển đề tài rồi.

“Lần này ta đến tìm là có một chuyện muốn nói với ngươi. Ta từ nguồn khác mà biết được một chuyện, Vương gia - một đại gia tộc trong phường thị tình cờ nhận được tin tức về một chỗ bí cảnh. Nơi ấy chính là một khu bí cảnh nằm ở vùng hoang dã xa xa. Vì vậy, một thời gian nữa họ sẽ chiêu mộ hàng trăm hàng ngàn tu sĩ từ Luyện Khí tầng hai trở lên, đi vào đó khai khẩn bí cảnh. Ta muốn đến hỏi xem ngươi có muốn đi không, nếu muốn thì mau chuẩn bị.”

“Khai khẩn bí cảnh sao?” Lục Huyền có chút do dự, lập tức chìm trong suy nghĩ.

“Lần này ta sẽ đi xem sao. Mặc dù bí cảnh mới xuất hiện, bên trong có nguy hiểm không nhỏ, nhưng lợi ích cũng sẽ tỷ lệ thuận với mạo hiểm. Nếu ta cứ một mực ở trong phường thị trồng trọt linh thực như hiện giờ, sẽ rất khó duy trì chi phí chi tiêu cho gia đình.”

“Còn như Lục tiểu huynh đệ, cá nhân ta kiến nghị ngươi nên đi nhìn xem một chút. Xét cho cùng, trong đội cũng có tu sĩ Trúc Cơ của Vương gia xông lên phía trước, lấy thực lực của chúng ta, rất khó đụng phải những con yêu thú tinh quái cường đại này.”

“Chủ yếu nhất là, Lục tiểu huynh ngươi vẫn còn trẻ tuổi, mặc dù làm Linh thực sự khác yên ổn nhưng tài nguyên thu hoạch lại có hạn, tiến triển thực lực rất chậm chạp. Hơn nữa, cứ một mực quanh quẩn tại linh điền, gieo trồng linh thực thời gian dài cũng sẽ bào mòn chí khí, khó mà tụ tập đủ dũng khí để lao nhanh về phía trước.”

Trương Hồng đưa mắt nhìn Lục Huyền đang cúi đầu suy nghĩ, lại lớn tiếng đề nghị.

Lục Huyền khẽ gật đầu.

Trương Hồng nói rất có lý.

Dù bọn họ tham gia khai khẩn bí cảnh cũng có rủi ro nhất định, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể khống chế được. Hơn nữa, bí cảnh mới xuất hiện thường đi kèm với lợi ích cực lớn, dù bản thân hắn chỉ được ăn một ngụm cơm thừa rượu cặn, cũng phải mất rất lâu mới có thể tiêu hóa xong.

Nếu là trước đây, còn có một chút khả năng hắn sẽ đồng ý tham gia, nhưng bây giờ, với sự xuất hiện của quầng sáng màu trắng, khả năng mong manh này đã triệt để biến mất, không còn sót lại chút gì.

Lại nói, mạo hiểm đi ra ngoài để làm gì? Đương nhiên là tìm kiếm tài nguyên tu luyện, lại trở về đổi lấy đan dược, công pháp, pháp khí.

Nhưng những thứ này, hắn đều có thể lấy được dựa vào phương thức ở nhà trồng linh thực!

Mà ở nhà trồng linh thực càng có tính an toàn cao hơn, lợi ích lại lớn hơn, chẳng phải làm ruộng ở nhà càng thơm hơn đi khai khẩn bí cảnh ư?

Hắn giả vờ suy nghĩ một chút, vẻ mặt cực kỳ rối rắm, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt áy náy nói với Trương Hồng: "Cảm ơn ý tốt của Trương đại ca, Lục Huyền ta tiếp nhận. Chẳng qua… con người của ta từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận sợ phiền phức, cộng thêm tu vi thấp, lại không am hiểu thủ đoạn thuật pháp, một khi ra ngoài chỉ sợ có đi mà không có về."

"Cho nên, ta chỉ muốn ở nhà, trông nom mảnh linh điền nho nhỏ này, yên lặng chăm sóc linh thực mà thôi."

"Còn về sau này thế nào, cứ chờ đến lúc đó hãy hay!"

Chương 6: Nếu Không Chắc Chắn Đến 100%…

Trương Hồng thấy tâm ý của Lục Huyền đã quyết, cũng không nhịn được khẽ thở dài một hơi: "Suy nghĩ này của ngươi cũng không sai, dù nguy hiểm trong quá trình khai khẩn bí cảnh không cao, nhưng lại không có nghĩa là tuyệt đối không có nguy hiểm. Chỉ cần một chút sơ sót nào đó, rớt thẳng xuống người đám tiểu tu sĩ Luyện Khí như chúng ta, là có thể phải trả giá bằng một vài mạng sống."

"Chẳng qua … ta lại không thể không dấn thân đi một lần, Tiểu Viễn không thể giống như ta, chỉ có thể tu hành một số công pháp bất nhập lưu."

Hai người cùng im lặng một hồi.

Trương Hồng ngồi thêm một lát mới đứng dậy rời đi. Trước khi trở về, gã cũng dặn dò Lục Huyền, nhờ hắn chăm nom nhãi con nhà mình một chút.

Lục Huyền gật đầu đồng ý. Hắn đưa mắt nhìn Trương Hồng rời đi, sau đó đóng cổng tiểu viện lại.

"Đã có quầng sáng màu trắng xuất hiện, về sau phải cố gắng hết mức tránh để bản thân rơi vào những nơi nguy hiểm."

"Nếu không chắc chắn đến 90%…Không, 90% cũng tương đương với không nắm chắc rồi, nếu không chắc chắn đến 100% thì sau này, tuyệt đối không thể tùy ý ra ngoài mạo hiểm."

Lục Huyền đưa mắt nhìn mấy gốc Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Quả đang phát triển tươi tốt bên con đường lát

đá xanh, chợt cảm thấy tự tin tràn đầy.

Sau khi Trương Hồng rời đi, Lục Huyền cũng không chậm trễ, hắn lại mang theo toàn bộ gia sản của mình, chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm biện pháp đối phó với Hắc Nha ấu trùng.

Trước khi rời đi, hắn còn móc ra một viên đá nhỏ cỡ móng tay rồi, đi đến trước người Thảo Khôi Lỗi.

Hòn đá nhỏ có màu trắng tinh khiết, lại mang theo một luồng dao động linh lực mơ hồ. Đây chính là một khối toái linh được chia ra từ một viên linh thạch hạ phẩm. Nó được sử dụng khá rộng rãi trong tầng lớp tu sĩ Luyện Khí cấp thấp như Lục Huyền.

"Ăn uống no đủ thì trông nhà cẩn thận đấy!" Hắn nhét khối toái linh kia vào trong khối u cỏ xám trên đầu Thảo Khôi Lỗi, lại vô cùng nghiêm túc dặn dò.

Có linh lực bên trong viên toái linh này bổ sung, quanh thân Thảo Khôi Lỗi lập tức tản ra một vòng linh quanh cực kỳ yếu ớt, phảng phất như nó đã trở nên hăng hái hơn ngày thường rồi.

Mặc dù trong lòng còn không quá yên tâm về con khôi lỗi giữ nhà có phản ứng cực kỳ chậm chạp này, nhưng Lục Huyền cũng không còn cách nào khác, chỉ đành gửi gắm hy vọng vào nó, mong rằng trong khoảng thời gian mình đi ra ngoài này, linh thực trong viện vẫn sẽ bình an vô sự.

Sau khi ra ngoài, Lục Huyền nhanh chóng bước đi trên con đường đá xanh.

Tiểu viện của hắn nằm ở khu Bắc Lâm Dương phường thị, phần lớn những cư dân sống ở nơi này đều là tu sĩ Luyện Khí cấp thấp giống như hắn, với ước mơ bản thân có thể đột phá, khát vọng thay đổi vận mệnh, chen chúc trong một khu vực nhỏ.

Còn như trong phường thị, đó là nơi ở mà những đại gia tộc, những đại thế lực bên ngoài giữ riêng lại cho mình.

Ngày thường, Lục Huyền rất ít khi đến đó. Thậm chí đã một khoảng thời gian khá dài, hắn không đi ra ngoài, trong lòng có chút không thích ứng, khi ngắm nhìn tất cả những thứ đang hiện ra trước mắt, trong lòng lại có cảm giác vừa quen vừa lạ.

Một con chim giấy màu vàng sẫm dài chừng nửa trượng, trên lưng cõng theo một tu sĩ, vừa chậm rãi bay qua tại tầng trời thấp, trên thân chim có các đường gờ ráp dài ngắn khác nhau, chứng tỏ nó đã được sử dụng lâu rồi.

Ngay sau đó, một con cơ quan thú có nhiều chân lập tức xẹt qua đỉnh đầu Lục Huyền, có thể nhìn thấy chừng hai đến ba mươi tu sĩ đang ngồi trên đó.

Cơ quan thú nhiều chân chính là phương tiện di chuyển phổ biến ở bên trong phường thị, chỉ cần trả hơn mười viên toái linh là có thể chạy đến trung tâm phường thị chỉ trong thời gian ngắn.

Bên ngoài phường thị không có trận pháp cấm không nào, bởi vậy trên hư không vẫn còn rất nhiều những món pháp khí phi hành hay linh thú cùng loại như vậy, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một luồng kiếm quang nhanh chóng lướt qua trên tầng trời cao hơn.

Kiếm quang vốn là thứ được hình thành trong quá trình tu sĩ điều khiển phi kiếm bay đi. Nói đơn giản là khi trông thấy kiếm quang, thì người trên đó ít nhất cũng phải là tu sĩ Luyện Khí cấp cao.

Và với thực lực của Lục Huyền trước mắt, bọn họ tuyệt đối là tồn tại hắn chưa thể với tới được.

Lục Huyền không khỏi lộ ra tia hâm mộ.

Ngự kiếm thanh minh, tung hoành thiên địa… chính là giấc mơ xa xôi với hắn của kiếp trước lẫn kiếp này.

Hắn bình tĩnh lại, tăng nhanh bước chân, một lát sau đã đến phía trước một điểm tập hợp của tu sĩ ở khu phía bắc.

Bên trong điểm tập hợp này có rất nhiều cửa hàng, quầy hàng, mặc dù trên một trình độ nào đó, nơi này vẫn không bằng được khu vực trung tâm, nhưng với tu sĩ Luyện Khí cấp thấp như hắn, một nơi như thế này đã là dư dả rồi.

Lục Huyền xuyên qua đám đông, nhanh chóng tìm được một vị tu sĩ trung niên đang ngồi ở một góc.

Tu sĩ trung niên này cũng có tu vi Luyện Khí tầng hai, thân hình gầy gò, trên mặt không có chút thịt nào, khiến phần xương gò má nhô cao. Trên môi người này còn có một hàng ria mép, tròng mắt không ngừng xoay xuyển, nhanh chóng đảo tới đảo lui trên người các tu sĩ đi ngang qua.

Chương 7: Giải Quyết Nỗi Lo!

Lục Huyền biết người này họ Hoàng, sống khá gần tiểu viện của hắn. Gã này đã lăn lộn trong điểm tập hợp này khá lâu rồi, coi như một người nắm rõ đủ thứ tin đồn ở khu Bắc này như lòng bàn tay.

Nhưng muốn hỏi gã chuyện gì, cần phải bỏ ra một khoản thù lao nhất định.

Cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, bộ râu cá trê trên mép trung niên họ Hoàng nọ hơi nhếch lên, gã lập tức nặn ra khuôn mặt tươi cười, đón chào Lục Huyền: "Lục tiểu đạo hữu, đã lâu không gặp, không biết ta có thể giúp được gì cho ngươi?"

Lục Huyền cười đáp: "Đúng là ta đang có chuyện cần thỉnh giáo Hoàng sư huynh đây."

"Nghe nói mạng lưới giao thiệp của sư huynh cực lớn, lại quen thuộc mỗi một vị tu sĩ thuộc đủ loại cấp bậc khác nhau ở khu Bắc này, không biết ngươi có thể giới thiệu vài người cho ta hay không?"

"Thêm mấy điểm yêu cầu, đầu tiên là tu sĩ Luyện Khí tầng bốn, thứ hai là tinh thông thuật pháp có sát thương mạnh, có khả năng khống chế thuật pháp tinh tế, hoặc là các loại pháp khí tương tự; điểm cuối cùng là giới hạn trong phạm vi khu Bắc, hơn nữa còn có thể lập tức tìm được." Lục Huyền nói với tu sĩ trung niên họ Hoàng kia, cũng đồng thời đưa một viên toái linh tới.

Hắn cũng không hy vọng xa vời có thể tìm được tu sĩ với tu vi cao hơn.

Mặc dù làm như vậy, có thể đẩy nhanh tốc độ giải quyết Hắc Nha ấu trùng trong linh điền của hắn, nhưng thuê một gã tu sĩ Luyện Khí tầng năm thì khoản thù lao phải trả cực lớn, cao hơn không chỉ gấp đôi so với khoản thù lao cần trả cho một tu sĩ Luyện Khí tầng bốn.

Cộng thêm Linh Huỳnh Thảo đã bị ăn mòn tương đối nặng, nếu không kịp thời giải quyết, thì thứ bản thân hắn tổn thất không chỉ là một gốc hoặc càng nhiều Linh Huỳnh Thảo hơn, còn cả những quầng sáng trắng được khen thưởng sau khi gốc Linh Huỳnh Thảo kia thành thục nữa.

Đó là lý do vì sao người xưa nay tiết kiệm như Lục Huyền cũng đành phải nhịn đau, trả giá bằng nhiều toái linh như vậy, thậm chí còn muốn lập tức tìm được tu sĩ Luyện Khí tầng bốn… Hết thảy những chuyện này, hắn nguyện ý làm, chỉ mong bản thân có thể mau chóng giải quyết được đám Hắc Nha ấu trùng trong linh điền kia, càng sớm càng tốt.

Tu sĩ trung niên nọ tiếp nhận viên toái linh do Lục Huyền đưa tới, rõ ràng là nụ cười trên mặt đã trở nên nóng bỏng tự nhiên hơn rất nhiều. Gã thủng thẳng trả lời: "Đúng là ở khu Bắc này có không ít tu sĩ Luyện Khí tầng bốn, chỉ có điều… đối tượng có thể thỏa mãn được mấy điều kiện của Lục tiểu đạo hữu, lại không có mấy. Theo ta biết được, ở gần đây có ba người như vậy."

"Một là Lăng Vân tiên tử, tu vi tương đối cao thâm, trong tay sở hữu một bộ pháp khí Hồng Vân Châm, đã sử dụng đến xuất thần nhập hóa, đồng thời đáp ứng cả hai yêu cầu là lực sát thương mạnh và khả năng khống chế chính xác."

"Ngoài ra còn có Tần Minh đạo hữu, người này có trình độ khá sâu trên phương diện thuật pháp hệ băng, khả năng sát

thương có vẻ không đủ, nhưng khả năng kiểm soát lại thuộc hàng đầu."

"Cuối cùng là một vị tên Lý Húc đạo hữu, người này si mê kiếm đạo, có một loại bản lĩnh hóa kiếm khí thành sợi, cũng phù hợp với yêu cầu của Lục tiểu đạo hữu."

Gã lập tức báo địa chỉ của ba vị tu sĩ Luyện Khí tầng bốn kia cho Lục Huyền, sau khi thấy hắn gật đầu ghi nhớ, mới cười tủm tỉm hỏi thêm: "Không bằng ta đi cùng Lục tiểu đạo hữu một lần, trực tiếp dẫn ngươi đi thăm hỏi ba gã đồng đạo này?"

"Ý tốt của Hoàng sư huynh, Lục mỗ xin lĩnh, việc khác sẽ không làm phiền sư huynh nữa."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lục Huyền lại nghĩ, nếu để ngươi đi cùng, ta lại mất thêm một khoản phí khác ư?

Sau đó, hắn lập tức ôm quyền cảm tạ rồi xoay người rời đi.

Hắn không lo lắng tên tu sĩ trung niên này sẽ lừa mình, dù sao đây cũng là kế sinh nhai của gã, không có chuyện tự gã lại đập đổ chén cơm của mình.

… truye^.n y~y …

Trong viện.

Mặt sau của Linh Huỳnh Thảo vốn đang bị những đường chỉ đen ăn mòn, đột nhiên một lớp sương mỏng chợt xuất hiện, rồi nhanh chóng lan rộng ra ngoài, mang theo cái lạnh thấu xương.

Đám Hắc Nha ấu trùng cảm ứng được hơi lạnh buốt giá đang nhanh chóng tới gần mình, những sợi tơ mỏng kia lập tức xoắn lại, mắt thấy chúng đang muốn thoát ra khỏi chiếc lá kia,

nhưng tốc độ thoát ra của chúng lại không theo kịp tốc độ lan rộng của băng sương.

Rất nhanh, những đường chỉ đen mảnh ấy lập tức bị đóng băng thành một tầng băng mỏng.

Chỉ trong nháy mắt khi tiếp xúc, băng sương vốn có hình dạng giống hệt những bông hoa tuyết đã đông cứng lại, trở nên khá cứng rắn.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, một tầng băng phiến đã vỡ vụn, kéo theo cả đám Hắc Nha ấu trùng đang bị đóng băng bên trong, cùng nhau rơi xuống dưới.

Lòng bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vươn ra, hứng lấy tất cả những mảnh băng vỡ vụn kia.

"Oa, Tần sư huynh… quả nhiên người cũng như tên, ngươi sử dụng Sương Giáp Thuật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa rồi, tại hạ bội phục."

Lục Huyền nhìn phiến lá Linh Huỳnh Thảo không hề bị hư hao chút nào dưới lớp băng sương kia, nửa thật nửa giả mở miệng kinh hô thành tiếng.

Chủ nhân của bàn tay trắng nõn kia là một gã tu sĩ trắng mập.

Gã vừa mỉm cười ha hả vừa nhét mấy miếng băng phiến đã vỡ vụn kia vào trong ngực.

Chương 8: Không Vì Điều Gì Cả, Chỉ Vì Rẻ Thôi!

“May mắn không làm nhục mệnh, đã giải quyết xong Hắc Nha ấu trùng, đồng thời cũng không làm cho phiến lá linh thực này bị đóng băng.”

“Ta vừa thay đạo hữu quan sát một chút những gốc Linh Huỳnh Thảo bên cạnh, cũng may, không phát hiện vết tích của Hắc Nha ấu trùng, đoạn thời gian tiếp theo đạo hữu cứ yên tâm chăm sóc chúng đi. Chỉ là… khi ta nhìn một vòng trong sân, chợt phát hiện ra một vấn đề khác. Đó là lực lượng phòng hộ bên ngoài miếng linh điền này của Lục đạo hữu có chút yếu ớt, chỉ sợ về sau nơi này còn phải hứng chịu những loại bệnh dịch tương tự.” Tu sĩ trắng mập kia lên tiếng nhắc nhở Lục Huyền.

Lục Huyền xua tay nói: “Chuyện sau này cứ để sau này rồi nói, thù lao lần này là…”

“Sáu linh thạch cộng với năm mươi toái linh, đã thỏa thuận từ trước rồi.” Trên mặt tu sĩ trắng mập kia lập tức để lộ ra một nụ cười vô hại.

Lục Huyền nhanh chóng lấy năm mươi toái linh ra, đếm hai lần rồi lần lượt móc sáu viên linh thạch từ bên hông tới, đưa cho tu sĩ trắng mập nọ.

“Đa tạ Lục đạo hữu nhé.” Tu sĩ mập mạp tên Tần Minh kia nhận linh thạch, sau đó nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

Lục Huyền cảm nhận được đống linh thạch kia càng ngày càng cách xa mình, trong lòng đau xót không thôi, lại không

nhịn được âm thầm phun một ngụm nước miếng: "Gian thương!"

Lại nói, sau khi biết được tin tức về ba gã Luyện Khí tầng bốn phù hợp với yêu cầu của mình từ trong miệng gã tu sĩ họ Hoàng kia, Lục Huyền đã dành thời gian đến thăm hỏi từng người một, đến cuối cùng mới quyết định lựa chọn người am hiểu thuật pháp hệ băng là Tần Minh này.

Không vì điều gì cả, chỉ vì rẻ thôi.

Trong ba người, Lăng Vân tiên tử chào giá cao nhất, vừa mở miệng chính là mười linh thạch, trực tiếp khiến Lục Huyền sợ hãi mà bỏ chạy.

Tiếp theo là Lý Húc am hiểu hóa kiếm khí thành sợi, người này chào giá chín linh thạch.

Chỉ có người đòi giá rẻ nhất là Tần Minh, gã cần bảy viên linh thạch cho một lần xuất thủ.

Đương nhiên là Lục Huyền không chút do dự, đã lập tức lựa chọn Tần Minh rồi, trên đường đi, hắn lại mất một phen miệng lưỡi mới cắt được năm mươi khối toái linh trong phần thù lao dành cho Tần Minh, coi như tiết kiệm được nửa khối linh thạch.

Nhưng đương nhiên, khoản thù lao rẻ này cũng chỉ rẻ hơn hai vị tu sĩ khác mà thôi.

Phải biết rằng, Lục Huyền thuê cả khu tiểu viện có chứa linh điền này, cũng chỉ mất năm linh thạch tiền thuê mỗi tháng.

Nói cách khác, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại tiêu tốn hơn một tháng chi phí thuê nhà, bảo sao Lục Huyền không đau lòng cho được?

Cũng may, đã thuận lợi giải quyết vấn đề Hắc Nha ấu trùng rồi, chỉ hy vọng sau khi Linh Huỳnh Thảo khôi phục bình thường, nó sẽ mang đến phần thưởng xa xỉ bên trong quầng sáng màu trắng.

Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần đi quan sát bụi Linh Huỳnh Thảo từng bị những đường chỉ đen kia ăn mòn, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

"Đột nhiên lại thấy run run, có cảm giác bản thân trống rỗng quá, như thể vừa có thứ gì đó biến mất khỏi cơ thể mình rồi, cần bổ sung dinh dưỡng gấp."

Trạng thái quái quỷ gì vậy?

Lục Huyền phàn nàn một câu, linh khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, những tia linh vũ nhanh chóng rơi xuống mấy chiếc lá màu xanh ngọc lục bảo của Linh Huỳnh Thảo rồi nhẹ nhàng thẩm thấu vào bên trong.

Sau ba lần linh vũ liên tiếp, sinh cơ hao tổn của gốc Linh Huỳnh Thảo mới khôi phục được hơn một nửa.

Lục Huyền cũng tiện đường đi dò xét xung quanh tiểu viện một lần, biết được trạng thái tức thời của gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại và hai gốc Thực Nguyệt Thụ khác, sau khi xác nhận chúng không có vấn đề gì, mới yên tâm bước vào trong phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Huyền không kịp rửa mặt, đã vội vàng chạy tới bên cạnh gốc Linh Huỳnh Thảo vừa khỏi bệnh kia, nắm lấy phiến lá, nhẹ nhàng lật mặt sau lên.

Những đường chỉ đen như âm hồn bất tán suốt vài ngày qua, cuối cùng cũng không còn xuất hiện nữa.

Hắn thở ra một hơi dài, trên mặt không tự chủ được, khẽ mỉm cười.

Một vòng Linh Vũ Thuật qua đi, Lục Huyền lại đi xem xét kỹ hơn những gốc linh thực trong linh điền, chợt phát hiện lại có ba gốc Linh Huỳnh Thảo phát sinh biến hóa, thanh tiến độ phía dưới đã được lấp đầy.

Tâm thần ngưng tụ trên đó.

"Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông x2"

"Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt."

"Hả? Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt?" Lục Huyền cảm nhận được một chút khác biệt rất nhỏ giữa ba loại Linh Huỳnh Thảo này.

Sau khi thu hoạch được gốc Linh Huỳnh Thảo đầu tiên, phầm mềm hack làm ruộng này mới xuất hiện, bởi vậy hắn cũng không rõ lắm về phẩm chất đạt được vào thời điểm bụi Linh Huỳnh Thảo đầu tiên chín muồi.

Hắn cẩn thận hái những gốc Linh Huỳnh Thảo đang lóe sáng nhàn nhạt kia xuống, ba quầng sáng trắng lặng lẽ xuất hiện tại chỗ. Chúng hơi nhấp nháy vài lần, hệt như đang muốn thu hút sự chú ý của Lục Huyền để hắn nhanh chóng nhặt chúng lên.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được ba tháng tu vi."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được ba tháng tu vi."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được pháp thuật Địa Dẫn Thuật." Trong nháy mắt khi nhặt mấy quầng sáng nọ lên, Lục Huyền đã cảm nhận được linh khí đang ầm ầm phun lên trong cơ thể.

Linh lực điên cuồng tuôn trào trong kinh mạch.

Chờ đến khi chúng nó bình tĩnh lại, Lục Huyền lập tức cảm thấy tu vi của mình vừa nước chảy thành sông đột phá đến Luyện Khí tầng ba rồi.

Chương 9: Một Lần Hành Động Lợi Cả Đôi Đường!

Sau nhiều ngày khổ tu, cộng thêm sự trợ giúp đến từ ba quầng sáng màu trắng kia, cuối cùng hắn cũng thành công đột phá Luyện Khí tầng ba.

Lục Huyền vui vẻ suy thầm.

Ngay tại thời điểm linh lực tăng vọt, pháp quyết của môn Địa Dẫn Thuật vừa được khen thưởng cũng lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn nhanh chóng lĩnh ngộ được kiến thức mới, cũng học được không ít tin tức có liên quan đến Địa Dẫn Thuật.

Địa Dẫn Thuật này cũng tương tự với Linh Vũ Thuật, nó là một trong những loại công pháp cấp thấp cần thiết cho Linh thực sư.

Sau khi tu luyện thành công, có thể dẫn động và khống chế sự thay đổi cấu trúc của đất, đồng thời cũng có thể thay đổi nồng độ linh lực trong đất, từ đó giúp cho linh thực trưởng thành càng tốt hơn.

Có thể nói, môn pháp thuật này mang đến tính thực dụng khá lớn đối với Lục Huyền ở thời điểm hiện tại.

Hắn lập tức dẫn động pháp quyết, được linh lực của hắn khống chế, mảnh thổ nhưỡng màu xám đen trong linh điền bắt đầu phình to ra. Hắn vừa điều chỉnh một chút vị trí rễ cây của Linh Huỳnh Thảo theo biên độ nhỏ, làm cho mật độ phân bố của chúng càng thêm hợp lý, không còn lộn xộn như trước,

chỗ thì quá mức rộng rãi, không có sợi rễ nào, chỗ lại có một đống rễ cây cùng nhét chung một chỗ.

"Ta vốn cho rằng tất cả quầng sáng màu trắng do Linh Huỳnh Thảo mang tới đều là ba tháng tu vi. Nhưng hiện tại xem ra, cùng một chủng linh thực vẫn có thể cho ra những loại khen thưởng khác nhau. Linh Huỳnh Thảo thành thục với phẩm chất tốt đẹp đã mang đến môn thuật pháp Địa Dẫn Thuật này."

"Xem ra khoảng hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo còn thừa lại này, cùng với hai gốc Thực Nguyệt Thụ kia, đều cần phải chăm sóc thật cẩn thận tỉ mỉ, gia tăng phẩm chất khi chúng nó chín muồi cũng chính là đề cao phần thưởng tới từ quầng sáng trắng kia." Lục Huyền nghĩ thầm.

Tiểu viện của hắn không lớn, hai gốc Thực Nguyệt Thụ đã chiếm gần một nửa diện tích rồi, phần diện tích còn lại chỉ đủ để trồng tổng cộng là hai mươi bốn bụi Linh Huỳnh Thảo, đã thu hoạch được bốn cây, còn lại hai mươi cây sắp thành thục.

Đừng nhìn Linh Huỳnh Thảo chiếm diện tích đất rất nhỏ mà lầm, trên thực tế, phần rễ cắm sâu trong đất của chúng lại có phạm vi khá rộng.

Dù hắn chỉ trồng hơn hai mươi cây nhưng, đó đã là kết quả nhận được sau khi tận dụng tối đa diện tích thổ nhưỡng trong linh điền rồi.

Dựa vào phần thưởng do gốc Linh Huỳnh Thảo được đánh giá là phẩm chất tốt đẹp kia mang tới, hắn đã hiểu được một điều rằng, bên trong quá trình bồi dưỡng linh thực, tốt nhất là cố gắng hết mức để đề cao phẩm chất của chúng nó lúc thành thục. Làm như vậy, vừa có thể bán được nhiều linh thạch hơn vừa có thể nhận được phần thưởng bên trong quầng sáng tốt hơn.

Tuyệt đối là một lần hành động lợi cả đôi đường.

Hiện giờ, đã biết được trạng thái tức thời của linh thực, lại có Địa Dẫn Thuật cùng với Linh Vũ Thuật phụ trợ, Lục Huyền lập tức cảm thấy tự tin mười phần đối với loại chuyện này rồi.

Hắn cũng chuẩn bị thay đổi phương pháp trồng trọt thông thường của mình.

Trước đây, mỗi ngày, cứ cách một đoạn thời gian hắn sẽ thi triển Linh Vũ Thuật tới bồi dưỡng linh thảo, trong lúc tu luyện, thỉnh thoảng cũng đến linh điền xem có dị trùng xâm nhập hay không.

Đây là một phương pháp chăm sóc tương đối hợp lý đối với một Linh thực sư cấp thấp như hắn.

Nhưng sau khi có thể biết được trạng thái tức thời của linh thực, hắn lại dự định sẽ thay đổi Linh Vũ Thuật từ quy mô lớn thành cục bộ và chi tiết.

Nói đơn giản là mỗi khi cảm nhận được gốc Linh Huỳnh Thảo nào cần cái gì, hắn sẽ đi thỏa mãn nó cái ấy, cố gắng hết sức để trồng ra những loại linh thực có phẩm chất tốt nhất.

Nghĩ là làm, hắn lập tức căn cứ theo nhu cầu có chút khác biệt rất nhỏ của mỗi một gốc Linh Huỳnh Thảo trong vườn, sau đó không ngừng lặp đi lặp lại, luân phiên thi triển Linh Vũ Thuật và Địa Dẫn Thuật, mãi cho đến khi linh lực trong cơ thể hao hết mới thôi.

Nhìn từng bụi Linh Huỳnh Thảo xanh tươi đến phát sáng trong linh điền, Lục Huyền vốn đang mệt mỏi không thôi, cũng nở một nụ cười hài lòng.

Về phần … hôm nay lao động chăm chỉ như vậy, nên không có thời gian tu luyện ư? Hắn tỏ vẻ chuyện này đã không còn quá mức quan trọng nữa, hiện giờ hắn chỉ muốn lặng lẽ làm ruộng mà thôi.

Sau hai ngày làm việc chăm chỉ, năm gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục đã bày ra trước mặt Lục Huyền.

Tuy nhiên… có lẽ do thời gian gieo trồng quá dài nhưng thời gian tỉ mỉ bồi dưỡng chỉ xảy ra trong mấy ngày ngắn ngủi, nên mấy gốc này hoàn toàn không sinh ra biến hóa về chất.

Trong năm gốc Linh Huỳnh Thảo vừa thành thục ấy có ba gốc phẩm chất phổ thông và hai gốc phẩm chất tốt.

Ba gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông mang đến cho Lục Huyền lượng linh khí tương đương với chín tháng tu luyện thường ngày. Về phần hai bụi Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt đẹp kia, một gốc trong đó cũng cho ra Địa Dẫn Thuật.

Lục Huyền hấp thu phần thưởng Địa Dẫn Thuật xong, lập tức có cảm giác bản thân đã lý giải càng sâu sắc hơn về môn thuật pháp này rồi, khiến cho thời gian thúc giục thuật pháp được rút ngắn lại, trình độ kiểm soát những thay đổi bên trong thổ nhưỡng càng thêm tinh tế và thành thạo hơn.

“Xem ra, nếu mở được phần thưởng bên trong quầng sáng là thuật pháp cùng loại, thì sau khi hấp thu chúng sẽ giúp ta tăng lên cảm ngộ, tương đương với gia tăng điểm kinh nghiệm.”

Chương 10: 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》!

Lục Huyền có chút đăm chiêu suy nghĩ, trong đầu lại lập tức xuất hiện một phần thưởng khác, vừa được gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt đẹp thứ hai mang tới.

“《 Canh Kim Kiếm Quyết 》!”

“《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 là thuật pháp nhất phẩm, dùng pháp môn đặc thù đi uẩn dưỡng kiếm khí hệ kim ở bên trong khiếu huyệt, khi thúc giục sẽ nhanh như gió, có lực sát thương cực kỳ mạnh.”

Thuật pháp nhất phẩm… không ngờ trong quầng sáng kia xuất hiện một món bảo bối tốt như vậy.

Tâm trí của Lục Huyền thoáng ngẩn ngơ trong giây lát.

Trước mắt, hắn đang nắm giữ ba môn thuật pháp, lần lượt là Hỏa Cầu Thuật, Linh Vũ Thuật cùng với Địa Dẫn Thuật vừa được mở ra từ bên trong quầng sáng màu trắng không lâu trước đó.

Ba môn thuật pháp này đều được xếp vào cấp bậc bất nhập lưu.

Nói một cách nghiêm chỉnh, chúng chỉ đơn thuần dạy cho hắn biết phương thức vận dụng linh lực một cách cực kỳ thô thiển mà thôi.

Mà 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 lại khác, mặc dù nó chỉ là nhất phẩm - cấp thấp nhất, nhưng Lục Huyền đã đủ hài lòng rồi.

Phải biết rằng, đối với nhóm tu sĩ Luyện Khí trung giai, thậm chí là nhóm tu sĩ cao giai, thuật pháp nhất phẩm cũng không phải hàng thông thường mà ai ai cũng có.

Hắn đứng nguyên tại chỗ, bắt đầu dựa theo lộ tuyến vừa xuất hiện trong đầu, chậm rãi hội tụ linh lực.

Ngay lập tức, một luồng khí màu vàng nhạt, dài cỡ ngón tay, đã ùn ùn tuôn ra từ trong cơ thể, rồi cấp tốc lướt về phía bức tường đá trước mặt, trực tiếp chém bụi gai màu đen ở bên đó thành hai đoạn.

Lục Huyền bước tới, nhặt một đoạn bụi gai lên, nhìn mặt cắt bóng loáng bên trên, trong lòng âm thầm khiếp sợ về lực sát thương của loại kiếm khí màu vàng nhạt này.

Mặc dù bụi gai đen nọ không được coi là linh thực, nhưng nó rất cứng cỏi. Lục Huyền đã từng dùng Hỏa Cầu Thuật thí nghiệm lên chúng nó rồi, phải mất hơn nửa khắc mới có thể đốt đứt được bụi gai kia.

So sánh hai chủng thuật pháp với nhau, 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 làm càng sạch sẽ và gọn gàng hơn nhiều, hiển nhiên lực sát thương của nó không chỉ mạnh gấp đôi Hỏa Cầu Thuật.

“Có điều ta vừa mới luyện qua, thời gian ngưng tụ kiếm quyết quá dài, đã làm giảm bớt rất nhiều uy lực.”

“Có thuật pháp mạnh mẽ như thế, về sau nhất định phải chăm chỉ tu luyện.”

“Đương nhiên, phương thức tu luyện tốt nhất chính là lại mở thêm một bộ 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 nữa, dùng nó làm điểm kinh nghiệm cho mình.”

Lục Huyền nhìn mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo còn dư lại, trong lòng không khỏi suy nghĩ như thế.

Hắn nhẹ nhàng hái Linh Huỳnh Thảo để vào trong hộp ngọc, lại định đi ra ngoài.

Trước mắt, trong tay hắn đã có chín gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục rồi, sáu cây trong đó có phẩm chất phổ thông, ba cây có phẩm chất tốt đẹp.

Vấn đề là số lượng hộp ngọc trong tay hắn có hạn, đã không còn chỗ đựng cho chúng, để tránh linh lực bên trong Linh Huỳnh Thảo xói mòn, hắn nhất định phải nhanh chóng bán chín gốc Linh Huỳnh Thảo này đi.

Đồng thời, linh điền đã trống không ít chỗ, lại cộng thêm những gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại sắp thành thục hết rồi, Lục Huyền định dùng linh thạch để mua một ít hạt giống linh thực khác.

Nếu trong tay có đầy đủ linh thạch, hắn rất muốn xem có thể tìm được một cái trận pháp phòng hộ cấp thấp ở trong chợ hay không.

Từ sau khi quầng sáng màu trắng xuất hiện bên trong linh điền, tầm quan trọng của linh điền đã tăng cao hơn rất nhiều.

Lục Huyền rất sợ có tu sĩ hoặc là yêu thú lẻn vào bên trong, sau đó đi qua đi lại, làm tổn thương nhóm linh thực trong linh điền. Chuyện này sẽ gây ảnh hưởng đến trình độ phong phú của mấy quầng sáng màu trắng kia.

Hắn lại dặn dò con Thảo Khôi Lỗi kia vài câu, bảo nó trông nom nhà cửa, sau đó cầm hộp ngọc đựng Linh Huỳnh Thảo, nhanh chóng rời khỏi tiểu viện, vừa ra khỏi cửa, lại tình cờ đụng phải Trương Hồng mới từ trên chợ về.

“Lục tiểu huynh đệ, chuẩn bị đi đâu đấy?” Từ xa, Trương Hồng đã nhìn thấy bóng dáng Lục Huyền, lập tức cười sang sảng hỏi.

“Chào Trương đại ca, ta chuẩn bị đi chợ xem một chút.” Lục Huyền cất tiếng chào hỏi Trương Hồng.

Hai người hàn huyên vài câu, hắn biết Trương Hồng vừa đi chợ về, có mua mấy tờ phù lục hộ thân, chuẩn bị cho lần khai hoang bí cảnh sắp tới.

“Lục tiểu huynh ngươi thật sự không muốn đi cùng ta tới vùng hoang dã, tham gia hoạt động khai khẩn bí cảnh mới này sao?“Trương Hồng nhanh chóng thay đổi chủ đề, có vẻ như đến hôm nay, gã vẫn chưa từ bỏ ý định ấy, lại hỏi Lục Huyền một lần nữa.

“Ta cảm kích lòng tốt của Trương đại ca, nhưng chí hướng của ta không nằm ở chỗ này, ta chỉ muốn yên phận làm một Linh thực sư bình thường mà thôi.” Lục Huyền khoát tay áo, kiên định từ chối.

“Vậy cũng không còn cách nào khác, ta cứ cho rằng, nếu có thể kết bạn được với ngươi, thì dựa vào mối quan hệ thân thiết lâu dài như vậy, chúng ta cùng lên đường, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.” Trương Hồng tiếc nuối nói.

“Chúc Trương đại ca có kỳ ngộ liên tục trong chuyến đi này, và bình an trở về.” Lục Huyền ôm quyền chân thành tha thiết chúc phúc một câu.

Hai người nói lời tạm biệt.

Lục Huyền đi bộ đến chợ, chợt phát hiện lượng tu sĩ tới tới lui lui trong chợ hôm nay lại nhiều hơn ngày thường.

Phù lục phòng ngự đã trở thành một loại vật phẩm được người người săn đón, mà đan dược chữa thương càng trở thành món hàng hóa nóng bỏng tay, bị người ta đầu cơ kiếm lợi. Chỉ cần chúng vừa xuất hiện sẽ bị rất nhiều tu sĩ tranh nhau mua đi, mặc dù giá cao hơn bình thường rất nhiều, nhưng nguồn cung vẫn thiếu hụt.

Chương 11: Bán Linh Thảo!

"Có vẻ như tin tức về chuyện Vương gia sắp tổ chức đi khai khẩn bí cảnh mới đã nhanh chóng lan truyền trong Lâm Dương phường thị rồi."

"Nhiều tu sĩ Luyện Khí sơ cấp trung cấp đều muốn đi chia một chén canh, cũng không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ giành được cơ duyên này, và có bao nhiêu tu sĩ trở thành đá kê chân cho người khác?" Lục Huyền cảm nhận được khí tức nóng nảy bên trong phường thị, nhưng chỉ yên lặng đứng nhìn mà không chút động tâm.

Hắn dừng lại trong chợ chừng hai - ba khắc (nửa tiếng đến 45 phút), chú ý mọi thông tin xung quanh, thỉnh thoảng cũng đi qua hỏi những tán tu đang bày sạp bên đường. Đến cuối cùng, sau khi rẽ qua vài cái giao lộ, hắn mới đi đến phía trước một hiệu bán thuốc tên là Bách Thảo Đường.

Chủ nhân tiệm dược là một gã Luyện đan sư, có nhu cầu khá lớn đối với các loại nguyên liệu luyện đan, hầu hết những loại linh dược Lục Huyền từng thu hoạch xong trước đó, đều được hắn bán cho cửa tiệm này, giá cả cũng khá hợp lý.

Bước vào hiệu thuốc, dược hương nồng nặc đã bay đến, Lục Huyền quen cửa quen nẻo lập tức đi vào một gian nhà gỗ. Trong nhà gỗ chất đống các loại linh dược lớn nhỏ, vài tên dược đồng đang bận rộn xử lý hàng.

"Lục tiểu tử, lại đến bán Linh Huỳnh Thảo sao?" Một ông già gầy gò liếc nhìn Lục Huyền, khẽ vuốt bộ ngực đang phình ra, căng phồng của mình rồi lên tiếng hỏi hắn.

“Đúng vậy, Hà quản sự, ta có vài gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục mang đến đây bán cho quý tiệm.”

Lão giả gầy gò này vốn là người thân thích của luyện đan sư trong tiệm dược, bình thường đều hỗ trợ quản lý một vài chuyện lặt vặt trong tiệm, Lục Huyền muốn bán Linh Huỳnh Thảo thì phải giao tiếp với lão, hai người cũng coi như có quen biết nhau.

“Có bao nhiêu?”

“Chín cây, bây giờ một gốc Linh Huỳnh Thảo giá bao nhiêu linh thạch?” Lục Huyền lấy hộp ngọc từ trong ngực ra, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Vẫn là giá cũ, ba linh thạch hạ phẩm một gốc.”

“Hà quản sự, ngươi thật không phúc hậu mà!”

Nghe lão giả gầy gò trả lời, bàn tay đang cầm hộp ngọc của Lục Huyền đột nhiên rụt trở lại.

“Theo ta được biết, gần đây có không ít Linh Huỳnh Thảo của các Linh thực sư trong khu Bắc gặp phải sâu bệnh, sản lượng thấp hơn bình thường. Đó là chưa kể đến một tin đồn đang được lan truyền khắp nơi trong phường thị, bọn họ nói rằng Vương gia ở khu vực trung tâm muốn đi khai khẩn bí cảnh mới, khiến cho giá cả đan dược chữa thương gia tăng nhanh chóng.”

“Linh Huỳnh Thảo vốn là nguyên liệu chính để luyện chế đan dược chữa thương, nếu các ngươi vẫn thu mua theo giá thị trường trước đó, chẳng phải là quá mức bắt nạt đám tán tu lương thiện như chúng ta rồi?”

“Tiểu tử tinh quái này, tu vi không cao nhưng mũi lại rất linh.” Hà quản sự cười mắng một tiếng, sau đó lộ vẻ mặt ngay thẳng đáp: “Một gốc Linh Huỳnh Thảo ba linh thạch thêm hai mươi toái linh, không nói hai lời.”

Lục Huyền cúi đầu suy tư một hồi, trong lòng cũng biết đây đã là một cái giá khá hợp lý rồi, nhưng vẫn hỏi thêm một câu: "Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt cũng thu mua với giá này sao?"

"Hả?" Lão giả gầy gò kia lập tức ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: "Tiểu tử ngươi cũng trồng ra được Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt ư? Mau đưa ta xem."

Phải biết rằng, nguyên liệu thô chất lượng cao có thể gia tăng tỷ lệ thành công và tác dụng của đan dược khi luyện đan, nên rất được các vị Luyện đan sư hoan nghênh.

"Không sai, đúng là Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt."

"Ngươi còn trẻ tuổi chỉ thuê được một mảnh linh điền linh khí mỏng manh, lại có thể trồng ra linh thực phẩm chất bực này, coi như cũng không dễ dàng gì."

"Như vậy đi, ta muốn mua ba cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt này với giá ba linh thạch năm mươi toái linh, ngươi thấy thế nào?"

Lục Huyền gật đầu rất nhanh, dù sao ba gốc này cũng chỉ tốt hơn mấy gốc phổ thông kia một chút, chứ không phải Linh Huỳnh Thảo thượng đẳng hay hoàn hảo, mỗi gốc thêm ba mươi toái linh đã là cái giá khá tốt rồi.

Hắn lập tức giao chín cây Linh Huỳnh Thảo cho lão giả gầy gò kia. Lão giả kiểm tra chúng rất cẩn thận, sau khi thấy không có lỗi lầm gì mới đếm số linh thạch và đưa lại cho Lục Huyền.

Sáu cây Linh Huỳnh Thảo phổ thông, ba cây Linh Huỳnh Thảo tốt, tổng cộng đã đổi được hai mươi chín linh thạch hạ phẩm cùng với bảy mươi toái linh.

Lục Huyền cẩn thận nhét khoản linh thạch này vào thắt lưng, cảm nhận từng luồng khí mỏng manh, mơ hồ mang theo

một chút lạnh lẽo từ viên linh thạch kia, xuyên qua y phục trên người mình, lại khiến trái tim hắn chuyển thành nóng như lửa đốt.

"Chín cây Linh Huỳnh Thảo đổi được hai mươi chín khối linh thạch hạ phẩm và bảy mươi toái linh, cộng thêm sáu linh thạch và tám mươi hai toái linh trong tay mình, nghĩa là trên người mình hiện giờ đang có tổng cộng ba mươi sáu linh thạch hạ phẩm và năm mươi hai toái linh."

"Đáng tiếc đã bị đám Hắc Nha ấu trùng trời đánh kia gieo họa không ít, bằng không… Tài sản càng thêm phong phú rồi."

Lục Huyền nghĩ đến chuyện tiêu tốn sáu viên linh thạch và năm mươi toái linh để diệt mấy sợi nhỏ màu đen kia, lại không khỏi nghiến răng oán hận.

Chương 12: Kiểu Gì Cũng Không Thể Tự Cắt Thịt Mình Đi Đút Cho Một Cái Cây Được!

Có tiền thì lớn gan hẳn, với lượng lớn linh thạch như vậy trong tay, sống lưng của hắn cũng thẳng lên không ít.

Lục Huyền rời khỏi Bách Thảo Đường, lại có chút lo lắng về lực lượng phòng hộ méo mó có còn hơn không bên trong linh điền của mình, vì vậy mới vội vã đi thẳng đến điểm tiếp theo.

Trong chợ có đủ loại cửa hàng, cũng có khá nhiều cửa hàng nhỏ chuyên môn bán hoặc kiêm thêm khâu kinh doanh hạt giống linh thực.

Hắn quen cửa quen nẻo đi vào bên trong một cửa hàng quen thuộc.

Một tu sĩ trung niên tu vi Luyện Khí cấp thấp phổ thông đang che chở đám mầm linh thực được đặt trong cửa hàng, vừa thấy Lục Huyền tiến vào đã đứng dậy nghênh tiếp.

“Tiểu huynh đệ, ta có thể giúp ngươi chuyện gì không?” Chủ tiệm lớn tiếng hỏi.

“Để ta xem trước đã.” Lục Huyền trả lời, ánh mắt đã quét qua toàn bộ cửa hàng.

Trong cửa hàng có rất nhiều loại linh chủng, hình dạng khác nhau, phần lớn trong số chúng đều rất lạ, Lục Huyền

không nhận ra những loại này.

Trong góc phòng còn bày không ít cây giống linh thực, dị tượng lộ ra, Lục Huyền càng không biết chúng là gì.

Phải biết rằng, sau khi linh thực thành thục, nếu cứ để chúng nó tiếp tục sinh trưởng, sẽ có một chút khả năng nhất định có thể kết thành linh chủng, nhưng phần lớn những loại linh chủng này đều không thích hợp để gieo trồng linh thực mới.

Hầu hết các loài linh chủng cần phải được cô đọng thông qua những phương pháp đặc thù khác nhau, thậm chí còn có một số phương pháp ngưng kết linh chủng cực kỳ bí mật, chỉ những môn phái lớn mới có thể nắm giữ.

Đặc biệt là đối với những chủng loại hiếm có, phẩm cấp linh chủng cao, phương pháp ngưng kết chúng sẽ không được lưu truyền ra bên ngoài.

Mà nói đâu xa, ngay cả phương pháp ngưng kết các loại linh chủng cấp bậc phổ thông, cũng không phải là thứ mà một tên tán tu bình thường như hắn có khả năng nắm giữ, nói không chừng phía sau những cửa hàng này lại là đại tu sĩ hoặc là đại gia tộc gì đó.

“Bao nhiêu một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo?” Lục Huyền chỉ vào những hạt giống Linh Huỳnh Thảo trong như lá trà khô được đặt trên giá hàng, trực tiếp hỏi tu sĩ trung niên kia.

“Nếu mua một lần không ít hơn mười hạt, sẽ bán giá ưu đã là bốn mươi toái linh một hạt, nhưng bán lẻ thì năm mươi toái linh.”

“Ta cần hai mươi hạt. Ngoài ra cũng mong đạo hữu đề cử cho ta một loại cây giống hoặc linh chủng của linh thực nhất

phẩm, tốt nhất là không có yêu cầu cao về mặt linh khí, cùng với điều kiện sinh trưởng đơn giản.”

Lần trước, Lục Huyền đã gieo trồng hai mươi bốn bụi Linh Huỳnh Thảo xuống mảnh nhỏ linh điền trong viện của mình rồi, lần này hắn không định mua cùng số lượng hạt giống như vậy nữa.

Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Thụ đều không có phẩm cấp, tuy giá trị Thực Nguyệt Thụ cao hơn nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ nhất phẩm.

Lại nói, sau khi linh thực trưởng thành, bên cạnh gốc sẽ xuất hiện quầng sáng màu trắng, nhưng trình độ phong phú của phần thưởng bên trong quầng sáng ấy lại phụ thuộc vào rất nhiều nhân tố khác, trong đó bao gồm cả chủng loại và phẩm cấp của linh chủng.

Bởi vậy, nhân lúc đi mua linh chủng mới, Lục Huyền cũng muốn thử trồng một loại linh thực nhất phẩm với độ khó tương đối đơn giản, thử xem đến lúc nó trưởng thành thì phần thưởng bên trong quầng sáng kia sẽ như thế nào.

“Không yêu cầu linh khí, lại có điều kiện sinh trưởng đơn giản…”

“Ngươi xem hai chủng này thế nào?”

“Chúng đều là linh thực nhất phẩm, một loại là linh chủng Phệ Huyết Đằng, muốn nuôi dưỡng chúng, cần thỏa mãn một chút yêu cầu nhất định về tinh hoa huyết nhục của dị thú hoặc là yêu thú, sau khi thành thục, nếu trực tiếp sử dụng, có thể tăng cường khí huyết trong cơ thể của tu sĩ, hoặc là dùng nó tới hỗ trợ tu luyện một số công pháp đặc thù.”

“Còn một loại là cây giống khác tên là Xích Vân Tùng, trong quá trình bồi dưỡng, thi thoảng chúng cũng cần được uẩn dưỡng bằng linh lực hệ hỏa. Xích Vân Tùng kết trái sẽ cho

ra linh quả ẩn chứa linh lực phong phú, hương vị vô cùng tuyệt vời, rất được các nữ tu hoan nghênh.”

Phải biết rằng, phẩm cấp linh thực càng cao, hoàn cảnh sinh trưởng và điều kiện yêu cầu lại càng hà khắc và phức tạp, ví dụ như linh khí, linh nhưỡng, linh tuyền. So với những loại kia, coi như phương pháp trồng trọt hai chủng linh thực nhất phẩm này đã tương đối đơn giản rồi.

Đầu tiên, Lục Huyền trực tiếp loại bỏ Phệ Huyết Đằng.

Nói đùa, hiện tại, miễn cưỡng lắm hắn mới đạt đến giai đoạn ấm no, nhưng mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc đã được ăn một bữa thịt yêu thú, giờ mà trồng cây Phệ Huyết Đằng này, thì lấy cái gì để đút no cho nó?

Kiểu gì cũng không thể tự cắt thịt mình đi đút cho một cái cây được!

Còn Xích Vân Tùng, trước mắt hắn đang nắm giữ Hỏa Cầu Thuật, phía sau còn hơn mười bụi Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Quả có thể mở ra phần thưởng, nói không chừng lần tới sẽ mở ra một loại thuật pháp hệ hỏa nào đó, coi như chuyện cung cấp hỏa lực cho nó không phải là vấn đề lớn.

Chương 13: Bản Lĩnh Mặc Cả!

“Muốn mua cây giống Xích Vân Tùng cần bao nhiêu linh thạch?” Lục Huyền chỉ vào cây tùng non trong góc phòng. Cây tùng non này cao không đến hai thước, lá tùng giống như những chiếc kim châm màu đỏ lửa, nhìn từ xa, có cảm giác nó chính là một đám mây nhỏ màu đỏ đậm, bởi vậy mới được gọi là Xích Vân Tùng.

“Năm linh thạch.” Tu sĩ trung niên trả lời.

“Hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo cùng với cây giống Xích Vân Tùng này, mười hai linh thạch ta sẽ lấy hết, như thế nào?”

“Tiểu huynh đệ mặc cả cũng quá hung ác rồi, như vậy nhé, ta bán lỗ vốn cho ngươi vậy, lại thêm bảy mươi toái linh nữa, chúng sẽ là của ngươi.”

“Đạo hữu cũng biết đấy, tiểu tán tu kiếm chút linh thạch thực sự không dễ dàng mà. Ta thấy mình có duyên với gốc Xích Vân Tùng kia nên mới động tâm tìm cách mua nó về chăm sóc, nhưng mua thật rồi cũng chẳng biết có thể trồng thành công không? Năm mươi toái linh, không thể nhiều hơn được.”

“Thành giao!” Tu sĩ trung niên kia khẽ lắc lắc đầu, cười khổ đáp.

Mặc cả xong, gã lập tức giao hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo cho Lục Huyền, lại hỗ trợ gói cây Xích Vân Tùng non vào túi vải cho hắn, sau đó còn cẩn thận dặn dò Lục

Huyền phải trồng càng sớm càng tốt, nếu để lâu sẽ ảnh hưởng đến sức sống của cây con.

Lục Huyền nghe lời gật đầu, lại lộ vẻ mặt đầy xót ruột, móc mười hai viên linh thạch và năm mươi toái linh vừa mới nhận được, còn chưa kịp ấm túi ra, thanh toán xong hàng.

Trong chợ, Lục Huyền đang mặt đỏ tía tai cãi cọ với một gã tán tu: "Đạo hữu, tòa trận pháp phòng hộ này chỉ là hàng đã qua sử dụng, bên trên còn có vết máu, đây là điềm gở đó, trông cậy vào nó chưa chắc đã an lành, hai mươi viên linh thạch đã là giá rất cao rồi!"

Tán tu kia lộ vẻ bất đắc sĩ nói: "Tiểu huynh đệ, nếu đây là trận pháp mới tinh, ít nhất ta sẽ tăng giá lên gấp đôi. Về phần vết máu, ta đảm bảo thứ này sẽ không làm ảnh hưởng đến năng lực phòng hộ của nó đâu. Chỉ vì hai chuyện nhỏ nhặt này mà một lần, ngươi chém giá từ hai mươi lăm viên linh thạch xuống tận thành hai mươi viên, có thể mặc cả như vậy sao?"

"Trận pháp không có vấn đề gì, chỉ đơn giản là không rõ lai lịch, chuyện này khiến ta có chút lo lắng nha. Hơn nữa, ta cũng không biết thứ này đã được dùng bao nhiêu ngày tháng rồi, chỉ sợ khó mà dùng tiếp được." Lục Huyền bày ra vẻ mặt rõ ràng đã rất muốn mua nhưng lại lo lắng, lưỡng lự.

"Như vậy đi, hai mươi mốt linh thạch, giả sử trận pháp này xảy ra vấn đề gì, ngươi có thể tới chợ tìm ta. Ta mở quầy hàng ở chỗ này đã hơn mười năm, chút uy tín ấy vẫn phải có."

"Được rồi, coi như kết giao người bằng hữu là ngươi vậy." Lục Huyền đã đưa ra quyết định, cũng dứt khoát lấy ra hai mươi mốt viên linh thạch hạ phẩm, đưa cho đối phương.

"Đừng đừng đừng, chúng ta chỉ nói về linh thạch, không nói chuyện giao tình." Tán tu kia nhanh chóng từ chối.

Vì mặc cả mấy viên linh thạch mà Lục Huyền đã đứng tranh luận với gã gần nửa giờ rồi, nếu thật sự có giao tình gì với hắn, chẳng biết cần dùng bao nhiêu linh thạch mới có thể đền bù đây?

Lục Huyền nhận khối trận bàn có vết máu màu đỏ sẫm từ trên tay chủ quầy hàng, sau đó cẩn thận nhét nó vào trong ngực.

Đương nhiên, hắn vốn không thèm để ý đến vết máu ấy, xét cho cùng, yêu ma đáng sợ cỡ nào cũng không thể đáng sợ hơn quỷ nghèo được.

Trước kia, từng vì tránh trả giá mà hắn tuyệt đối không đến mấy hàng quán ven đường bao giờ, nhưng khi dấn thân vào Tu Hành giới này, vì tiết kiệm một chút linh thạch, hắn đã luyện ra được một loại bản lĩnh mặc cả trí mạng.

"Toàn bộ khoản linh thạch nhận được sau khi bán chín gốc Linh Huỳnh Thảo lại bay ra ngoài cả rồi, thậm chí còn lậm vào gia sản ít ỏi của mình một khoản."

"Chỉ có điều thu hoạch lần này khá lớn. Hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo và một cây giống Xích Vân Tùng. Quan trọng nhất là trận pháp phòng hộ bản thân vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, cuối cùng cũng đến tay rồi."

Lục Huyền nhẹo lồng ngực đã trở nên teo tóp lại, thầm nghĩ trong lòng.

Đã đạt được mục đích của chuyến đi lần này, Lục Huyền vẫn luôn nhớ thương đám linh thực trong viện nên không dám dừng lại lâu, đã lập tức lên đường trở về nhà rồi.

Trong phòng.

Hắn nôn nóng không chờ được nữa, lập tức móc khối trận bàn có dính vết máu đỏ sậm ra. Trên trận bàn có khắc một tòa trận pháp phòng ngự cơ bản, sau khi kích hoạt, thứ này có thể

bảo vệ một phạm vi nhất định, đồng thời nó cũng có tác dụng cảnh báo khi phát hiện thấy dị vật xâm nhập vào phạm vi kia.

Lục Huyền thoáng điều chỉnh lại nhịp hô hấp, đợi cho đến khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, mới bắt đầu vận chuyển linh lực trong cơ thể, dựa theo chủ sạp tán tu nói từ từ rót linh lực vào trận bàn.

Được linh lực kích thích, trận bàn từ từ tỏa ra một vầng bạch quang nhàn nhạt. Sau khi hấp thu đủ linh lực, chỉ trong nháy mắt, vầng bạch quang ấy đã được phóng đại lên gấp mấy trăm lần, trực tiếp bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Ánh sáng trắng yếu ớt lắc lư chao đảo, giống như một lớp lòng trắng trứng gà.

Lục Huyền tiếp tục điều chỉnh linh lực, khống chế trận bàn, căn cứ vào hình dạng của tiểu viện mà không ngừng biến hóa hình dạng của cái lồng linh khí mờ nhạt kia.

Sau khi hình dạng đã vừa khít với mong muốn của hắn, cái lồng nọ dần dần biến mất, nhìn từ bên ngoài vào, hoàn toàn không phát hiện ra điểm khác thường.

Chương 14: Gieo Trồng Linh Thực!

Với tư cách là chủ nhân của trận bàn, đương nhiên hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của vòng bảo hộ linh khí.

Vòng bảo hộ có năng lực phòng hộ nhất định, có thể ngăn cản ngoại vật tập kích, nếu thứ gì đó có ý đồ muốn xâm nhập qua lớp lá chắn linh khí này, Lục Huyền sẽ lập tức phát hiện ra, miễn là lúc đó hắn ở nhà.

Sau khi bố trí thành công trận pháp phòng hộ, cuối cùng trái tim vốn luôn treo lơ lửng của Lục Huyền cũng được thả lỏng xuống.

Giờ phút này, hắn chợt có cảm giác an toàn mười phần rồi, rốt cuộc cũng không cần lo lắng linh thực trong sân sẽ bị kẻ xấu hay yêu trùng gây hại, rồi làm ảnh hưởng đến quầng sáng màu trắng ban thưởng kia.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lục Huyền lại cầm hạt giống Linh Huỳnh Thảo cùng với túi vải chứa cây giống Xích Vân Tùng, đi vào trong linh điền.

Thu hoạch chín cây Linh Huỳnh Thảo xong, linh điền đã trống ra một khoảng lớn.

Lục Huyền lấy mười hạt giống Linh Huỳnh Thảo ra, ước tính phạm vi phát triển của chúng trong tương lai, sau đó đánh dấu vị trí cần trồng xuống. Chỉ thấy linh lực trong cơ thể dâng trào, hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, lại dựa vào tác dụng

của nó khiến cho phần thổ nhưỡng của linh điền khẽ phình to ra, nhanh chóng xuất hiện mười vết nứt nhỏ.

Hắn lần lượt và cẩn thận đặt những hạt giống Linh Huỳnh Thảo khô héo như lá trà vào vết nứt, sau đó phủ một lớp thổ nhưỡng mỏng lên trên.

Những giọt linh vũ nhẹ nhàng thẩm thấu vào trong đất, nuôi dưỡng hạt giống Linh Huỳnh Thảo ở bên trong.

Lục Huyền thử tập trung tâm thần vào những hạt giống này, cảm nhận được niềm vui mừng như muốn nhảy nhót, lại cực kỳ hăng hái tiến về phía trước, nhanh chóng truyền đến từ bên trong hạt giống.

Hắn cũng bị cảm xúc này lây nhiễm, trên mặt không khỏi nở ra một nụ cười.

"Bọn nhóc này, cố gắng trưởng thành thật tốt nhé, nhanh chui từ dưới đất lên để nhìn ngắm thế giới thần kỳ này đi."

Còn thừa lại mười hạt giống Linh Huỳnh Thảo, hắn tính đợi cho mười lăm bụi Linh Huỳnh Thảo còn lại thành thục đã, mới đi trồng sau. Tiếp đó, hắn nhấc cây giống Xích Vân Tùng lên, cây non mới ở trong túi vải được nửa ngày, vậy mà phần ngọn đã xuất hiện dấu hiện héo rũ.

Lục Huyền nhanh chóng điều khiển thổ nhưỡng bên dưới linh điền, chôn rễ cây con vào trong đất. Chờ gieo trồng xong, hắn lại thi triển Linh Vũ Thuật, nhận được linh vũ đầy đủ dinh dưỡng làm dịu, cây non Xích Vân Tùng lại khôi phục được sức sống.

Lục Huyền nhớ đến lời dặn dò của chủ tiệm linh chủng, lại vận chuyển linh lực trong cơ thể. Rất nhanh, một quả cầu lửa màu đỏ có kích thước bằng nắm đấm đã xuất hiện trước mặt hắn. Hỏa cầu xẹt một đường vòng cung, đã nhanh chóng bay thẳng về phía cây giống Xích Vân Tùng.

Khoảnh khắc khối hỏa cầu đỏ bừng nọ sắp chạm vào Xích Vân Tùng, đột nhiên nó lại lặng lẽ tan rã, biến thành hàng trăm đốm lửa thật nhỏ, lần lượt dung nhập vào cành, lá và các bộ phận khác trên người Xích Vân Tùng.

Được rất nhiều đốm lửa nhỏ bồi dưỡng, vốn dĩ những cành cây khô trên thân Xích Vân Tùng đều có màu xám đen, lại nhanh chóng biến thành màu đỏ nhạt, thậm chí còn mơ hồ tản ra cảm giác nóng rực.

Vô số cành lá giống như hỏa hồng châm đồng loạt dựng đứng lên, thoạt nhìn cả cây Xích Vân Tùng đã biến thành một con nhím bị kích thích, trông rất là thú vị.

Lục Huyền có chút buồn cười khi nhìn trạng thái hưng phấn của Xích Vân Tùng.

(Nguyên văn : 应激状态 – có nghĩa là trạng thái căng thẳng, stress, áp lực tâm lý… Nhưng dùng từ này cho một cái cây thì nghe nó kỳ kỳ, nên Lục Huyền mới buồn cười)

Đảo mắt một cái đã trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Lục Huyền vẫn ở trong nhà không có ra ngoài. Để nhận được những cây linh thực có chất lượng càng tốt hơn, hắn đã dành phần lớn thời gian để chăm sóc và vun trồng chúng, cũng như chăm chỉ luyện tập Địa Dẫn Thuật cùng với 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.

Công pháp hắn đang tu luyện tên là 《 Dẫn Nguyên Công 》, là hàng bình dân trên thị trường, không có bất cứ điểm nào thần kỳ cả, ngược lại tốc độ hấp thu linh khí còn cực kỳ chậm chạp.

Đương nhiên, đối với Lục Huyền vào thời điểm đó và ngay cả bây giờ, giá rẻ chính là ưu điểm lớn nhất của môn công pháp này.

Sau vài ngày luyện tập Địa Dẫn Thuật và 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, hắn đã thuần thục hơn một chút… Ít nhất là tốc độ phóng thích kiếm quyết đã nhanh hơn không ít.

Nhưng đương nhiên, nếu thật sự gặp phải đối thủ, e rằng một chút hiệu quả được đề cao thêm này cũng không lớn. Bởi xét cho cùng, không cần biết tốc độ phóng thích kiếm quyết như thế nào thì kết quả hắn nhận được vẫn là: Thi triển kiếm quyết chưa được nửa đường đã hi sinh…

"Càng là những lúc như thế này, ta lại càng nhớ nhung quầng sáng màu trắng, thậm chí còn rất mong chờ vào sự xuất hiện của điểm kinh nghiệm." Lục Huyền cảm thán một câu, sau đó đi vào trong tiểu viện.

Chương 15: Kiếm Khí Phù!

Trải qua mấy ngày cẩn thận chăm sóc, lại có thêm bốn cây Linh Huỳnh Thảo đã hoàn toàn chín muồi, còn có mười một cây sắp thành thục.

Lại trải qua mấy ngày cẩn thận bồi dưỡng, xác suất thu hoạch được Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt cũng gia tăng thêm một chút, trong bốn bụi Linh Huỳnh Thảo vừa chín muồi kia có đến ba cây tốt, một cây phổ thông.

Linh Huỳnh Thảo phổ thông vẫn mang tới ba tháng tu vi.

Còn ba cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt kia, Lục Huyền lại lần lượt nhặt được ba quầng sáng trắng hơi lung linh trong thổ nhưỡng.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp nhất phẩm 《Canh Kim Kiếm Quyết》."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được nửa năm tu vi."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Kiếm Khí phù."

Vài luồng ý niệm thoáng hiện lên trong đầu Lục Huyền, khen thưởng từ ba quầng sáng màu trắng kia cũng được tiết lộ rồi.

Sau khi Lục Huyền hấp thụ quả cầu ánh sáng có chứa kiếm quyết, lý giải về kiếm quyết trong đầu hắn đã được nâng cao thêm một bước, tốc độ thi triển nhanh hơn, uy lực cũng theo đó mà tăng lên một - hai phần.

“Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông mang tới ba tháng tu vi, phẩm chất tốt là nửa năm tu vi, đây đã là một niềm vui ngoài ý muốn rồi.” Trong lòng Lục Huyền có chút cảm thán, hắn lại lập tức chuyển lực chú ý về phía tấm phù lục trong tay.

Phù lục màu vàng sẫm, phần rìa có khắc những đồ án phù văn thần bí khó hiểu, ở giữa lại có một luồng kiếm khí nhàn nhạt nổi hẳn lên khỏi bề mặt tấm phù lục, giống như có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

“Kiếm Khí phù, phù lục nhất phẩm, hàng dùng một lần, tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí trung cấp am hiểu kiếm đạo, lực sát thương rất mạnh.”

“Phù lục nhất phẩm… Đây là phần thưởng lớn à nha.”

Mặc dù thứ này chỉ là phù lục dùng một lần, thế nhưng từ xưa đến nay kiếm đạo vốn luôn nổi tiếng về sát phạt. Tấm Kiếm Khí phù này lại có hiệu quả tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí trung giai am hiểu kiếm đạo, từ đoạn miêu tả này, hoàn toàn có thể được một chút về lực công kích mạnh mẽ của nó.

Với một tên tu sĩ Luyện Khí tầng ba như Lục Huyền, tấm phù lục này hoàn toàn xứng đáng với vai trò của một con át chủ bài khá mạnh.

Lục Huyền cảm thấy mỹ mãn, càng vô cùng chờ mong với mười một gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại.

Mười hạt giống Linh Huỳnh Thảo vừa được trồng xuống ba ngày trước cũng đâm xuyên qua mặt đất, để lộ ra những mầm non mới rồi.

Những chiếc lá màu xanh nhạt cực kỳ hẹp dài, bên trên có những chấm ánh sáng huỳnh quang mịn như hạt bụi, nếu không quan sát thật kỹ, sẽ khó mà nhìn ra được.

“Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn tăng trưởng nhanh, tình hình sinh trưởng không tệ, đang có nhu cầu khá lớn về linh khí. Bản thân chỉ là một Linh thực sư bất nhập lưu, ngươi có thể thỏa mãn được chúng không?”

Lục Huyền vừa ngưng tụ tâm thần, đã thấy ý niệm này xuất hiện trong đầu, hắn lập tức cười khẩy một tiếng: “Ta có thể đồng thời xử lý cả mười đứa như thế!”

Xu thế sinh trưởng của Xích Vân Tùng có chút chậm lại, hiện giờ nó đã dài thêm khoảng chừng một tấc.

Mỗi khi Lục Huyền sử dụng Hỏa Cầu Thuật biến hóa thành ngọn lửa để kích thích nó, những chiếc lá tùng đỏ mỏng manh kia sẽ dựng thẳng đứng lên, chờ tiêu hóa xong xuôi, chúng mới khôi phục lại trạng thái tự nhiên của mình.

Màn đêm buông xuống, Lục Huyền lê cơ thể hơi mệt mỏi của mình vào nhà.

Mặc dù hiện tại số lượng linh thực trong linh điền không nhiều lắm, chỉ có mười một bụi Linh Huỳnh Thảo gần thành thục, mười cây non mới trồng, hai gốc Thực Nguyệt Thụ và một gốc Xích Vân Tùng, nhưng hắn lại dứt khoát từ bỏ phương thức bồi dưỡng ban đầu, đi theo phương pháp bồi dưỡng cực kỳ chính xác, phù hợp với từng gốc một, khiến cho bản thân phải không ngừng thi triển Linh Vũ Thuật và Địa Dẫn Thuật, nên vào cuối ngày, dù Lục Huyền có khí lực của một tu sĩ Luyện Khí, hắn cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Chẳng qua hắn rất hưởng thụ cảm giác này, so với nhìn rất nhiều linh thực sinh sôi mạnh mẽ, một chút mệt nhọc này có đáng gì đâu?

Sau bữa tối đơn giản, hắn nghỉ ngơi một lát, rồi ngồi trên giường gỗ vận chuyển công pháp, khôi phục linh lực.

Tu vi bỗng nhiên tăng vọt, khiến quá trình linh lực vận chuyển trong cơ thể hắn thoáng bị đình trệ một chút, khiến hắn phải mất thêm một đoạn thời gian để làm quen và điều chỉnh.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được trận bàn bên cạnh vừa phát sáng.

Một cái vòng bảo hộ bằng linh khí hàng thu nhỏ chợt xuất hiện trên trận bàn. Nhìn xuống mới thấy, linh quang nhàn nhạt tại một vị trí nào đó bên trên vòng bảo hộ, đang nhấp nháy như những gợn sóng.

Sắc mặt Lục Huyền lập tức trở nên nghiêm túc, hắn nhanh chóng ghi nhớ vị trí của nơi linh quang lập lòe này, Kiếm Khí phù trượt xuống lòng bàn tay trái của hắn.

Hắn dứt khoát đứng dậy, đi đến bức tường đá màu xanh xám bên cạnh, rồi thả người nhảy lên.

Vượt qua bức tường đá, đôi mắt sắc bén của Lục Huyền đã nhìn thấy một bóng đen đang uốn éo cơ thể nhỏ bé của mình, nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Chương 16: Hắc Nha Trùng!

Thấy cái bóng đen nhỏ bé kia đang có ý đồ muốn xâm chiếm linh điền của mình, trong lòng Lục Huyền vô cùng tức giận, làm sao hắn có thể để nó trốn thoát dễ dàng như vậy được?

Linh khí trong cơ thể hắn nhanh chóng vận chuyển, chỉ trong thoáng chốc, một đạo kiếm khí màu vàng óng nhàn nhạt đã ngưng tụ lại, giống như một luồng lưu quang, ầm ầm lao về phía cái bóng nhỏ bé kia.

Dường như cái bóng đen nọ đã bị kiếm ý đóng băng, bởi vì tốc độ của nó lập tức chậm lại rất nhiều, cuối cùng còn bị kiếm khí màu vàng óng ánh kia cắt thành hai khúc.

Ánh sáng tan biến, xung quanh vẫn chìm trong bóng tối.

Lục Huyền nắm chặt tờ Kiếm Khí phù, đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi thấy không còn gì dị thường mới từ từ thở ra một hơi trọc khí.

Hắn cẩn thận đi đến vị trí của cái bóng đen vừa bị chém đứt kia, nhặt hai đoạn thân thể của nó lên rồi trở lại trong viện.

Vừa tiến vào trong phòng, một sợi dây cỏ màu xám đen đã lướt đến chân Lục Huyền, nhẹ nhàng gõ vào đầu gối hắn, báo hiệu rằng có thứ gì đó ở bên ngoài đã xâm nhập vào linh điền.

“Ta tiêu diệt nó xong rồi, bây giờ ngươi mới đến cảnh báo, tốc độ phản ứng này khá là ‘tốt’ đó nha.” Lục Huyền nhìn Thảo Khôi Lỗi rút dây cỏ về sau khi đã nhắc nhở mình, chỉ biết dở khóc dở cười.

Dưới ánh nến mờ nhạt, hắn có thể thấy rõ mồn một hình dáng của hai đoạn thân thể vốn thuộc về bóng đen kia. Toàn thân nó đen thùi, to bằng ngón tay, trên người còn có thêm khá nhiều nếp uốn với những mức độ nông sâu khác nhau. Đây chính là con Hắc Nha Trùng Lục Huyền từng nhìn thấy khi lật xem cuốn 《Phương pháp giải quyết những loại yêu trùng cực kỳ nguy hại thông thường》."

"Một lần không đủ, lại đến thêm một lần, ngươi coi linh điền của ta như hậu hoa viên nhà ngươi hả?"

Lục Huyền khống chế 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 trực tiếp chặt đứt hai đoạn thân thể của con Hắc Nha Trùng kia thành từng mảnh nhỏ, lại dùng Hỏa Cầu Thuật đốt chúng thành tro đen.

Làm xong chuyện này, cơn phẫn nộ trong lòng mới hoàn toàn biến mất.

"Cũng may trận pháp phòng ngự này đã phát huy tác dụng, cũng kịp thời ngăn chặn sự xâm lấn của Hắc Nha Trùng, bằng không hậu quả khó mà lường được."

Vừa nghĩ tới linh thực trong linh điền có thể sẽ bị trứng của Hắc Nha Trùng ký sinh, từ đó gây ảnh hưởng đến quầng sáng mình được thưởng, hắn đã rùng mình sợ hãi.

Càng là những lúc như thế này, hắn càng cảm thấy chuyện mình dứt khoát bỏ ra số tiền lớn để mua trận pháp phòng ngự cũ về nhà đúng là một quyết định cực kỳ sáng suốt.

Sự xuất hiện của Hắc Nha Trùng chỉ là một chút xáo trộn nho nhỏ trong cuộc sống yên bình của người làm ruộng, trong vài ngày sau đó, không còn chuyện gì xảy ra nữa.

Sinh hoạt của Lục Huyền trôi qua đơn giản lại phong phú, mỗi ngày hắn sẽ dùng Linh Vũ Thuật và Địa Dẫn Thuật cẩn

thận tỉ mỉ chăm sóc từng gốc linh thực, thỉnh thoảng lại sử dụng Hỏa Cầu Thuật tới kích thích Xích Vân Tùng một phen.

Vài ngày liền hắn không hề ra ngoài, trong khoảng thời gian này, chỉ có Trương Hồng có tới thăm hắn một lần. Gã chuẩn bị theo tu sĩ của Vương gia cùng với mấy trăm đến hơn một ngàn tán tu khác đồng thời tiến vào vùng hoang dã, khai khẩn bí cảnh mới xuất hiện, trước khi đi, gã đến chào tạm biệt Lục Huyền một phen, còn dặn hắn nhớ chú ý và giúp thê nhi trong nhà mình.

Ngoài Trương Hồng này, gần như Lục Huyền không có liên hệ với những người khác.

Năm ngày sau, hắn lại thu hoạch thêm hai cây Linh Huỳnh Thảo thành thục, tổng cộng là tám cây, trong linh điền chỉ còn lại ba cây Linh Huỳnh Thảo cuối cùng đang gần thành thục.

Trong tám cây đó, có ba cây phẩm chất phổ thông, năm cây phẩm chất tốt.

Trong số tám quầng sáng trắng xuất hiện, ba cái được ban thưởng tu vi, chúng vừa trực tiếp tăng thêm một năm tu vi cho Lục Huyền, làm linh lực trong cơ thể hắn nhiều lên không ít.

Năm cây khác, có hai gốc cho ra Địa Dẫn Thuật và《Canh Kim Kiếm Quyết》. Với hai phần kinh nghiệm này, chúng đã giúp Lục Huyền càng lý giải sâu sắc hơn về hai loại thuật pháp ấy, tốc độ thi triển nhanh hơn, uy lực cũng đề thăng nhiều.

Ba gốc khác lại cho ra ba tấm phù lục nhất phẩm, lần lượt là Kiếm Khí phù cùng với Tấn Tật phù đề thăng tốc độ và Thổ Giáp phù tăng cường phòng ngự.

Lục Huyền thu lại tất cả, dùng mấy thứ này để đề phòng bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

Sau khi hái được tám cây Linh Huỳnh Thảo thành thục này, trong linh điền lại trống thêm một khoảng lớn, Lục Huyền cẩn

thận trồng mười hạt giống Linh Huỳnh Thảo còn lại xuống mảnh đất kia, sau một thời gian ngắn, mười cái chồi xanh non lại nhú ra, khẽ rung rinh trong gió.

Mười cây trồng trước đó đã lớn hơn rất nhiều, mỗi bụi cao chừng ba tấc, màu lá chuyển thành màu xanh đậm, những điểm huỳnh quang bên trên càng thêm nổi bật.

Ba cây Linh Huỳnh Thảo cuối cùng cũng không để Lục Huyền phải đợi lâu, một ngày nọ, sau khi tưới linh vũ tương ứng với nhu cầu của mỗi cây, đột nhiên hắn phát hiện thanh tiến độ mờ nhạt dưới ba gốc Linh Huỳnh Thảo sắp thành thục kia đã được kéo đầy rồi.

Chương 17: 《Liễm Tức Pháp》

Lục Huyền ngưng tụ tâm trí, chợt phát hiện ra một niềm vui ngoài ý muốn.

"Linh Huỳnh Thảo thành thục phẩm chất tốt x2"

"Linh Huỳnh Thảo thành thục phẩm chất thượng đẳng."

"Cuối cùng cũng bồi dưỡng ra được một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng rồi." Lục Huyền nắm lấy gốc Linh Huỳnh Thảo tỏa ra ánh huỳnh quang càng thêm chói mắt này, lòng đầy vui mừng.

Tổng cộng có hai mươi bốn gốc, trải qua quá trình đào tạo cực kỳ tinh tế của Linh Vũ Thuật và Địa Dẫn Thuật, rốt cuộc trong hai mươi bốn gốc ấy đã xuất hiện một gốc có phẩm chất thượng đẳng.

Mặc dù xác suất cực nhỏ, nhưng Lục Huyền cũng hiểu nguyên nhân dẫn đến chuyện này là gì.

Thứ nhất, linh khí bên trong linh điền nhà mình quá mức mỏng manh.

Thứ hai, khi hắn biết được trạng thái tức thời của Linh Huỳnh Thảo, chúng nó đã tiến đến giai đoạn cuối trong vòng sinh trưởng rồi, khả năng cải thiện phẩm chất không lớn, khó mà gia tăng chất lượng của chúng được.

"Nếu muốn xuất hiện số lượng lớn linh thực phẩm chất thượng đẳng, hoặc là phẩm chất hoàn mỹ cấp cao hơn, chí ít cũng phải thỏa mãn được hai điều kiện. Nồng độ linh khí và

phương thức bồi dưỡng chính xác cho từng gốc linh chủng đến tận giai đoạn chín muồi.” Lục Huyền nhanh chóng đưa ra kết quả tổng kết.

Đến đây, ba quầng sáng màu trắng hơi lóe lên trong linh điền đã nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của Lục Huyền.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được nửa năm tu vi.”

Lại là tu vi, ta cảm thấy mình không còn động lực để tu luyện nữa rồi.

Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được luồng linh lực cuộn trào mãnh liệt đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, không khỏi cảm thán một câu.

“Thu hoạch được một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được Khu Tà phù nhất phẩm.”

Một tấm phù lục màu vàng sẫm trực tiếp xuất hiện trong tay Lục Huyền, khoảng giữa lá phù có một cái đồ án hình quỷ dữ, và hai đường hoa văn quái dị tạo thành hai chuỗi xiềng xích, trực tiếp trấn áp nó.

“Khu Tà phù là phù lục nhất phẩm, sau khi sử dụng có thể tinh lọc và xua đuổi tà ma quỷ quái trong phạm vi nhất định, khá là hiếm thấy.” Một luồng ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu Lục Huyền, hắn cẩn thận thu hồi Khu Tà phù có hình vẽ ác quỷ này, cất thật kỹ.

Quầng sáng trắng cuối cùng cũng là phần thưởng đến từ gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng kia, chất lượng linh thực đúng là một trong những yếu tố quan trọng nhất ảnh hưởng đến phần thưởng, Lục Huyền có kỳ vọng rất lớn đối với nó.

Quả cầu ánh sáng kia nhanh chóng hóa thành vô số đốm sáng, trực tiếp tràn vào trong đầu Lục Huyền. Một ý niệm lóe

lên, bên trong thức hải của hắn chợt xuất hiện một phần công pháp.

“《 Liễm Tức Pháp 》, sau khi tu luyện có thể thu lại khí tức và tu vi của mình, công pháp này có năng lực ẩn nấp không tồi.”

“Mặc dù nó chỉ là một môn công pháp phụ trợ, không thể dùng vào tu luyện hay thực chiến, nhưng đối với mình ở thời điểm hiện tại, giá trị của nó tuyệt không thua kém phương pháp tu hành.”

Quầng sáng màu trắng xuất hiện lập tức mang đến cho Lục Huyền cảm giác tu vi của mình tăng lên như đang cưỡi tên lửa.

Có thể tư chất của hắn khá bình thường, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất hiện vấn đề gì, nhưng thời gian lâu dài, khẳng định sẽ có người ta nhất định phát hiện ra tu vi của hắn không bình thường, đến lúc ấy, rất có khả năng hắn sẽ gặp phải phiền phức.

Tu sĩ bình thường sẽ không chủ động đi dò xét tu vi của người khác, dù sao đây cũng là một hành vi bất lịch sự, rất dễ khiến đối phương không vui. Nhưng nếu bản thân tiếp xúc với nhiều người hơn, tự nhiên sẽ bắt gặp những ánh mắt tò mò, dù cố ý hay vô tình.

《 Liễm Tức Pháp 》 xuất hiện, đã mang đến cho hắn một loại năng lực tuyệt vời, có thể ngụy trang bản thân trên một mức độ nhất định nào đó, ít nhất là hắn có thể giữ nguyên ấn tượng của mọi người về mình, để trong mắt bọn họ, hắn vẫn chỉ là một tên Linh thực sư nho nhỏ có tu vi cấp thấp mà thôi.

Trừ phi tu vi của đối phương cao hơn hắn rất nhiều, thậm chí là cao hơn một đại cảnh giới, hoặc là người đó tu luyện một ít công pháp loại dò xét, nếu không sẽ rất khó phát hiện ra tu vi chân chính của hắn.

Lục Huyền từ từ luân chuyển linh lực trong cơ thể theo lộ tuyến hành công, trong nháy mắt, dao động linh lực từ trong cơ thể hắn đã lập tức lắng xuống, ngay cả cảm giác tồn tại của hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Hắn còn cẩn thận thí nghiệm một hồi, lúc thì trực tiếp để lộ tu vi Luyện Khí tầng ba, lúc sau đã trở thành một tiểu tán tu phổ thông không có gì kỳ lạ như thường ngày.

Hắn vừa thu hoạch xong toàn bộ hai mươi bốn gốc Linh Huỳnh Thảo đã gieo trồng trước đó, trong linh điền chỉ còn lại hai gốc Thực Nguyệt Thụ ở bên trái và bên phải mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Thực Nguyệt Thụ cũng trưởng thành hơn rất nhiều, khoảng giữa những chiếc lá màu xanh biếc kia, Thực Nguyệt Quả vốn có hình trăng lưỡi liềm cũng dần dần trở nên đầy đặn, từ lõm xuống đến bằng phẳng rồi chuyển thành tròn trịa.

Khi Thực Nguyệt Quả còn dừng lại ở trạng thái trăng non màu trắng bạc, chúng nó còn có thể lẩn trốn bên dưới đám lá cây, như ẩn như hiện, nhưng càng về sau, khi hình dạng bên ngoài càng ngày càng trở nên tròn trịa no đủ, mấy quả này bắt đầu để lộ mình nhiều hơn, chuyển thành lấp la lấp ló, dường như đã sẵn sàng chín rồi.

Chương 18: Cơ Duyên?

Tuy Thực Nguyệt Thụ vẫn chưa nhập phẩm, nhưng xét về giá trị, chúng nó càng trân quý hơn Linh Huỳnh Thảo khá nhiều, Lục Huyền rất mong chờ, không biết khi trăng tròn, chúng nó sẽ mang đến cho mình phần thưởng gì.

Còn hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo và Xích Vân Tùng ở trong linh điền, vẫn đang phát triển mạnh mẽ, phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa mới trưởng thành.

Độ khó khi gieo trồng Linh Huỳnh Thảo hơi thấp, thông thường khoảng ba tháng chúng nó mới tiến vào giai đoạn chín muồi, còn như Xích Vân Tùng, bởi nó chính là linh thực nhất phẩm hàng thật giá thật, nên theo Lục Huyền suy đoán, phải mất chừng nửa năm, nó mới có thể chín muồi.

Đương nhiên, đây là chu kỳ gieo trồng hai chủng linh thực của đại đa số Linh thực sư cấp thấp khác.

Còn về Lục Huyền, theo hắn thầm suy đoán bởi vì bản thân nắm được trạng thái tức thời của linh thực, nên có thể thoáng rút ngắn được một chút thời gian trưởng thành của chúng.

Dù sao, những Linh thực sư khác cũng không thể hiểu chính xác những nhu cầu nhỏ nhặt của đám linh thực này như hắn, bởi vậy bọn họ cũng không thể đáp ứng thỏa mãn được những nhu cầu chúng.

Đối với bọn họ, trồng linh thực chỉ là phương tiện kiếm sống, còn tu luyện mới là con đường đúng đắn.

Ví dụ như Linh Vũ Thuật, dưới tình huống bình thường, những Linh thực sự kia đều vận dụng môn công pháp này để

tưới nước trên diện rộng, hoàn toàn không thể kiểm soát tỉ mỉ và phát huy cục bộ như Lục Huyền, nhưng chính phương thức vận dụng của hắn lại khiến cho linh thực luôn ở trong trạng thái sinh trưởng tốt nhất.

Sau khi hái Linh Huỳnh Thảo xuống, không thể giữ được quá lâu, vì vậy Lục Huyền đã định sẽ quay trở lại Bách Thảo Đường và bán mười lăm bụi Linh Huỳnh Thảo này cho Hà quản sự.

Trong số mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo, có bốn gốc phẩm chất phổ thông, mười gốc phẩm chất tốt, một gốc phẩm chất thượng đẳng.

Hắn đưa cho Thảo Khôi Lỗi hai viên toái linh, lại khởi động trận pháp phòng hộ, sau đó mới yên tâm đi ra ngoài.

Trong sảnh Bách Thảo Đường vẫn tỏa ra dược hương quen thuộc.

Nhóm dược đồng đang bận rộn xử lý tài liệu, còn lão giả gầy gò khi trước lại ung dung nằm trên ghế gỗ, lật xem cuốn sổ sách trong tay.

“Ái chà, Lục tiểu tử lại đến rồi, thu hoạch thế nào?”

“Ngài nói trước cho ta biết giá thị trường của Linh Huỳnh Thảo hiện giờ đi.” Lục Huyền nở một nụ cười bí hiểm.

“Bây giờ, khá nhiều tu sĩ Luyện Khí cấp thấp đã tiến vào vùng hoang dã rồi, nhu cầu đan dược chữa thương cũng giảm xuống không ít. Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, dấu hiệu sâu bệnh ở khu Bắc đang diễn biến rất nghiêm trọng, không ít linh điền của Linh thực sư cấp thấp đã bị chúng xâm hại rồi, cho nên giá cả vẫn như trước, một gốc phổ thông giá ba linh thạch hai mươi toái linh, mỗi gốc phẩm chất tốt thêm ba mươi toái linh.”

Lục Huyền nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Dọc đường đi tới đây, hắn đã cảm nhận được sự thay đổi này rồi. Trước kia, điểm tụ tập của tán tu bình thường luôn rất náo nhiệt, vậy mà hiện giờ đã trở nên vắng vẻ hơn không ít, khắp nơi đều trống rỗng.

Còn về sâu bệnh, hắn cũng nghe qua tin tức này rồi, rất nhiều linh điền của tán tu Linh thực sư đều không có trận pháp phòng hộ, đã bị yêu trùng xâm nhập, gây ra tổn thất nặng nề.

"Ừm, lần này ta cầm Linh Huỳnh Thảo tới, Hà quản sự cứ căn cứ theo phẩm chất mà phân chia đi." Lục Huyền đặt mười bốn gốc Linh Huỳnh Thảo xuống trước mặt lão giả gầy gò nọ.

"Còn bụi cuối cùng này, ta muốn bán với giá khác." Sau đó, hắn lại cẩn thận lấy một gốc có phẩm chất khác với mười bốn gốc Linh Huỳnh Thảo kia ra, còn lắc lư nó ở trước mặt Hà quản sự.

"Đây là… Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng?" Lão giả gầy gò nọ đã thu mua Linh Huỳnh Thảo được nhiều năm, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra điểm độc đáo của cây Linh Huỳnh Thảo này, lập tức kinh ngạc hỏi.

"Không sai, đúng là Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng, với mảnh linh điền có mức linh khí gần như bằng không ấy mà ngươi vẫn có thể trồng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất bực này? Đúng là đáng ngạc nhiên đấy. Xem ra, ngươi có thiên phú không tồi trên phương diện bồi dưỡng linh thực." Lão đưa mắt nhìn Lục Huyền, chậm rãi buông ra lời cảm thán.

"May mắn mà thôi. Ta chỉ dùng khoảng thời gian mà những người khác thường sử dụng vào tu luyện, để trồng linh thực thôi." Lục Huyền nửa thật nửa giả đáp.

"Ta không cần biết ngươi dùng cách nào, chỉ cần trồng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất cao là được, càng nhiều càng tốt, ta sẽ mua chúng với mức giá khiến ngươi hài lòng."

“Gốc Linh Huỳnh Thảo này, ta mua với giá ba linh thạch bảy mươi toái linh, ngươi thấy thế nào?” Hà quản sự dò hỏi Lục Huyền.

Lục Huyền chỉ khẽ nhướng mày, sau đó lại mỉm cười. Không cần nói cũng biết, phải thêm tiền rồi!

Đương nhiên là lão giả gầy gò kia hiểu ý của hắn, lại nhanh chóng nói ra một mức giá khiến trái tim của Lục Huyền bắt đầu rục rịch: “Bốn linh thạch hạ phẩm, không thể nhiều hơn nữa, suy cho cùng, cái giá này đã cao hơn hai, ba mươi phần trăm so với Linh Huỳnh Thảo phổ thông rồi.”

“Thành giao!”

Hà quản sự mau chóng cầm mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo kia lên cẩn thận kiểm tra, lại đổi lấy linh thạch rồi giao linh thạch cho Lục Huyền, tổng cộng là năm mươi mốt linh thạch, tám mươi toái linh!

Cộng thêm ba linh thạch còn dư lại trước đó, giá trị tài sản hiện giờ của hắn đã tăng lên gần năm mươi lăm viên linh thạch rồi.

“Lục tiểu tử, nếu về sau còn có Linh Huỳnh Thảo phẩm chất này, nhớ phải đưa đến cho ta, giá cả chắc chắn sẽ không để cho ngươi thất vọng.” Hà quản sự nhìn đống linh thạch chồng chất bên trong thắt lưng Lục Huyền, lại cố ý dặn dò: “Nếu ngươi thực sự có thiên phú trên phương diện linh thực này, ta có thể giới thiệu cho ngươi một con đường, nói không chừng, đó còn là cơ duyên của ngươi.”

Chương 19: Trương Tu Viễn!

"Hả?" Lục Huyền bị lời nói của lão giả gầy gò kia làm gợi lên hứng thú, lập tức dùng ánh mắt tò mò nhìn lão.

"Bây giờ còn chưa đủ, phải xem phẩm chất linh thực về sau ngươi mang tới đã!"

"Đa tạ Hà quản sự, về sau ta sẽ thường xuyên tới chiếu cố việc buôn bán của ngài." Lục Huyền cũng không quá mức để ý về phần cơ duyên trong miệng lão giả này, xét cho cùng, so sánh với sự xuất hiện của quầng sáng màu trắng kia, cơ duyên nọ có lớn hơn nữa cũng chẳng đáng là gì.

Ngược lại, nó còn có thể ảnh hưởng đến cuộc sống làm ruộng bình tĩnh đơn giản của hắn.

Hắn tạm biệt Hà quản sự, chạy thẳng về nhà với một đống linh thạch ở thắt lưng.

Lúc đầu, hắn còn muốn mua chút thịt yêu thú và linh mễ để cải thiện sinh hoạt hàng ngày, cũng coi như thỏa mãn ham muốn ăn uống của bản thân, song lúc đi ngang qua quầy hàng, trong lòng lại có chút không nỡ.

Còn phải nộp tiền thuê tiểu viện vào tháng sau đấy!

Mỗi tháng tiền thuê viện linh điền là năm linh thạch, nửa năm giao một lần, còn không đến một tháng nữa là phải giao tiền lần tiếp theo rồi. Nghĩa là khi giao tiền thuê linh điền, hắn sẽ lập tức phải tiêu hơn một nửa số linh thạch trong tay, trong khi ấy, hắn lại phải đợi thêm một đoạn thời gian nữa mới chờ được đến khi linh thực trong linh điền thành thục…

Không cần phải suy nghĩ gì thêm, Lục Huyền đã quyết định sẽ dùng kế sách tích lũy, để đề phòng bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

Linh điền đã được tận dụng đến tối đa, dù trong tay hắn có đầy đủ linh thạch, thì sau khi mua linh chủng mới về cũng không có chỗ để gieo trồng nữa, chỉ có thể mang hơn năm mươi viên linh thạch vừa thu được về nhà.

Sau khi về nhà, hắn lập tức đóng chặt cửa, gần như ngăn cách với bên ngoài, chuyên tâm chăm sóc linh thực.

Mấy ngày trôi qua, những quả màu trắng bạc trên hai gốc Thực Nguyệt Thụ ngoài vườn càng ngày càng tròn trĩnh, giống như những vầng trăng tròn vành vạnh treo trên cây.

Mắt thấy chúng nó sắp bước vào giai đoạn trưởng thành. Lục Huyền lại dành chút thời gian ra để đếm, trên cây có khoảng bốn mươi hai Thực Nguyệt Quả.

Dựa theo giá thu mua mà hắn biết, mỗi Thực Nguyệt Quả sẽ bán được chừng một viên linh thạch, giá dao động không lớn. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này hắn luôn cẩn thận bồi dưỡng, khiến cho mười mấy trái Thực Nguyệt Quả đều có phẩm chất không tệ lắm, Lục Huyền phỏng đoán đại bộ phận chúng đều cho ra phẩm chất tốt, thậm chí còn thu được một vài quả có phẩm chất cao hơn.

* truyenyy *

“Tiểu Lục thúc, Tiểu Lục thúc, thúc có ở nhà không?” Một ngày nọ, đột nhiên có giọng nói trẻ nhỏ non nớt, quen thuộc truyền từ ngoài cổng vào.

Lục Huyền đi ra mở cửa, lập tức trông thấy một đứa nhỏ khoảng chừng bảy tuổi, kháu khỉnh bụ bẫm đang chui qua khe cửa muốn tiến vào bên trong. Nhìn nét mặt nó rất quen thuộc,

giống đến bảy - tám phần với Trương Hồng đang đi thăm dò ngoài vùng hoang dã.

Đây chính là hài nhi nhà Trương Hồng, tên là Trương Tu Viễn, bởi vì tuổi tác không chênh lệch quá lớn với Lục Huyền, nên thường xuyên chạy qua chỗ hắn chơi.

"Ta còn tưởng thúc không có ở nhà cơ! Ngày nào cũng đóng kín cửa, lâu lắm rồi không nhìn thấy thúc!" Trương Tu Viễn khẽ lẩm bẩm một câu, sau đó nhảy tung tăng tới trước mặt Thảo Khôi Lỗi, trực tiếp ôm lấy nó: "Tiểu Thảo, đã lâu không gặp, ta nhớ ngươi lắm luôn!"

Thảo Khôi Lỗi bị nhóc con ôm chặt lấy, lập tức cảm nhận được người ngoài vừa tiến vào tiểu viện, nó lại vươn một sợi dây cỏ màu xám về phía Lục Huyền, hoàn thành nhiệm vụ canh giữ linh điền.

"Được rồi được rồi, ngươi còn ôm nữa thì cái đầu của bạn bè ngươi cũng muốn rớt xuống luôn mất." Lục Huyền nhìn khối cỏ xám trên đầu Thảo Khôi Lỗi sắp rụng xuống, mới vui vẻ cười nói với Trương Tu Viễn đang vô cùng nhiệt tình ôm lấy người bạn của mình.

Hai người cùng trở lại trong phòng. Trương Tu Viễn co mình ngồi trên cái ghế gỗ, ngơ ngác nhìn đống linh thực trong sân.

"Vẫn là ở chỗ Tiểu Lục thúc thoải mái hơn, không cần phải tu luyện công pháp, lại học tập các loại tri thức về linh dược, linh quáng."

Lục Huyền có chút buồn cười, nghe được câu này, phảng phất như hắn vừa được thấy đám tiểu hài tử phát sầu vì học hành ở kiếp trước.

"Được rồi, phụ thân ngươi đi ra ngoài lâu như vậy, có tin tức của huynh ấy không?" Hắn hỏi Trương Tu Viễn.

“Nào có nhanh như vậy? Chỉ đi đường thôi cũng mất tới nửa tháng đó! Nhưng phụ thân ta lợi hại như vậy, chắc chắn có thể giết được thật nhiều, thật nhiều yêu thú, mang về cho ta cực kỳ nhiều bảo bối.” Ánh mắt Trương Tu Viễn tràn đầy mong mỏi, hình bóng phụ thân ở trong lòng nhóc con này, luôn cao lớn đến lạ thường, như thể một người có thể che chắn mọi sóng gió cho hai mẫu tử bọn họ.

Lục Huyền khẽ gật đầu, hắn lại trò chuyện với tiểu hài tử ấy vài câu, sau đó mới cất bước đi đến linh điền để kiểm tra sự phát triển của linh thực.

Trong linh điền, cả thanh tiến độ, trạng thái tức thời, lẫn sự xuất hiện của quầng sáng màu trắng sau khi linh thực thành thục, đều là thứ chỉ một mình Lục Huyền có thể nhìn ra được. Vì vậy hắn cũng không lo lắng Trương Tu Viễn có thể phát hiện ra sự khác thường bên trong linh điền của mình.

Chương 20: Liệt Ngân Nhận (Tàn)

"Tiểu Lục thúc, ta thấy thúc rất bận rộn trong linh điền nha, có cần ta trợ giúp không?" Trương Tu Viễn thoáng nghỉ ngơi một hồi, thấy Lục Huyền vẫn bận rộn trong vườn cây, mới vén tay áo lên đi tới bên cạnh hắn.

"Này, này, đừng nhúc nhích, một mình ta có thể làm được."

Lục Huyền vội vã lên tiếng ngăn cản đối phương. Nói đùa, một trong những yếu tố quan trọng có thể gây ảnh hưởng đến phần thưởng bên trong quầng sáng trắng kia chính là mức độ tham gia vào quá trình gieo trồng đó.

Nếu bởi vì Tiểu Viễn trợ giúp mà làm ảnh hưởng đến phần thưởng hậu hĩnh bên trong quầng ánh sáng của hắn, chẳng hóa ra cái mất còn nhiều hơn cái được ư?

"Hừ, bình thường mẹ ta nhờ ta giúp mà ta còn không muốn giúp đó!" Tiểu Viễn bị Lục Huyền từ chối, sắc mặt có chút ấm ức, nó khoanh tay trước ngực, khẽ hừ lạnh một tiếng.

"Hôm nay ngươi tu luyện công pháp được mấy chu thiên rồi? Có nhớ được những loại linh dược linh quáng phổ biến hay không?" Lục Huyền thấy tiểu hài tử vẫn đứng ì ra gần linh điền, không có ý định rời đi, lại cất tiếng hỏi.

Mỗi câu hỏi vang lên lại khiến cho nét mặt của Trương Tu Viễn có thêm một chút nặng nề, chờ Lục Huyền nói xong, nó đã hung hăng vung vẩy đôi tay, chạy thẳng ra ngoài: "Người ta sẽ không bao giờ đến chỗ của thúc chơi nữa!"

“Ha ha ha!” Lục Huyền không chút để ý, lập tức bật cười rất to.

Hắn không đi dỗ dành cậu bé ấy, bởi hắn biết rất rõ tính cách của đứa trẻ này, giận cũng nhanh mà nguôi cũng rất nhanh, chỉ cần mấy ngày nữa là nó lại đến tìm hắn chơi đùa mà thôi.

Ba ngày tiếp theo, quả nhiên Trương Tu Viễn không hề chạy đến tiểu viện của hắn nữa, trái lại đã khiến Lục Huyền cảm thấy khá là thoải mái.

Ngày ngày hắn đều chăm sóc Linh Huỳnh Thảo, Xích Vân Tùng, rồi đầy mong chờ quan sát Thực Nguyệt Quả từng bước chín muồi. Đến cuối cùng, khi tâm thần ngưng tụ lại, Lục Huyền lập tức đọc được tin tức bốn Thực Nguyệt Quả đã chín hoàn toàn.

Bốn Thực Nguyệt Quả đều là phẩm chất tốt, không uổng công khoảng thời gian này hắn dốc lòng chăm sóc. Hắn cẩn thận hái chúng xuống, để vào trong một chiếc thùng đặc chế.

Ngay lập tức, ánh mắt của hắn đã bị bốn quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trên Thực Nguyệt Thụ hấp dẫn. Như thường lệ, có rất nhiều điểm ánh sáng không ngừng lập lòe trên quầng sáng nọ như mời gọi hắn mau đến lấy chúng đi.

Lục Huyền hấp thu cái đầu tiên, một luồng ý niệm trực tiếp xuất hiện trong đầu.

“Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận (tàn).”

Một vật dài và mỏng đã xuất hiện trong tay Lục Huyền.

“Pháp khí nhất phẩm!” Lục Huyền kinh hãi la lên, sau đó cẩn thận nhìn kỹ món đồ trong tay. Chỉ thấy một mảnh bạc dài mảnh, to bằng ngón tay, có hình dạng không đều, sờ vào sẽ mang đến cảm giác mát lạnh, với phần rìa được mài tỉ mỉ

trông cực kỳ sắc bén nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Lục Huyền dùng linh thức điều khiển mảnh bạc dài mảnh ấy, tâm niệm vừa động. Mảnh bạc nọ đã nhanh chóng hóa thành một luồng ngân quang bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy lướt đi, rồi ghim thật sâu vào trong tường đá.

"Uy lực kinh người nha, không hổ là pháp khí nhất phẩm, chỉ có điều từ 'tàn' này có nghĩa là gì?"

"Nghĩa là món pháp khí này không được hoàn chỉnh chăng? Nhưng ta có cảm giác sử dụng nó rất lợi hại mà…"

Lục Huyền có chút nghi ngờ, lại đưa mắt nhìn về phía ba quầng sáng còn lại.

"Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận (tàn)"

"Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được phù lục nhất phẩm Thanh Tịnh phù."

"Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận (tàn)"

Thanh Tịnh phù có thể giữ cho tu sĩ luôn ở vào trạng thái đầu óc minh mẫn trong suốt một đoạn thời gian dài, không bị tà ma mê hoặc, là một loại phù lục phụ trợ rất tốt.

Về phần hai quầng sáng màu trắng khác, Lục Huyền ngắm ba mảnh bạc màu trắng trong tay, trong lúc nhất thời lại có chút sửng sốt.

Hình dạng ba miếng mảnh bạc này không giống nhau, nhưng vẫn có một điểm chung là cực kỳ sắc bén, không làm hoen ố thanh danh pháp khí nhất phẩm của mình.

Hơn nữa, Lục Huyền lại ngoài ý muốn phát hiện, bản thân hắn có thể đồng thời thúc giục cả ba miếng tàn phiến Liệt

Ngân Nhận này.

Theo lẽ thường, với linh thức Luyện Khí tầng ba hiện tại của hắn, muốn đồng thời điều khiển ba kiện pháp khí nhất phẩm tuyệt đối là chuyện vô cùng khó khăn.

"Chẳng lẽ ba miếng tàn phiến bất quy tắc này đều đến từ một món pháp khí? Chỉ cần chờ đến khi tất cả những miếng tàn phiến này được ghép lại với nhau, mới tạo thành một kiện Liệt Ngân Nhận hoàn chỉnh?"

Lục Huyền so sánh phần rìa của những miếng tàn phiến trên tay, trong lòng lại cảm thấy suy đoán này càng gần với thực tế hơn.

"Cũng không biết cần bao nhiêu miếng tàn phiến mới ghép thành công một Liệt Ngân Nhận hoàn chỉnh."

"Giờ chỉ hi vọng, ba mươi tám Thực Nguyệt Quả còn lại có thể cho ra càng nhiều tàn phiến Liệt Ngân Nhận càng tốt. Dù dùng mấy miếng tàn phiến này cũng tốt, nhưng ai lại muốn một đống không hoàn chỉnh trong khi có khả năng ghép thành một thứ hoàn chỉnh?"

Chương 21: Từ Uyển!

Lục Huyền sững sờ nghĩ nhìn mấy chục trái Thực Nguyệt Quả đang treo trên Thực Nguyệt Thụ như khay ngọc. Mặc dù Thực Nguyệt Quả chỉ mang tới mấy mảnh tàn phiến của kiện pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận kia thôi, vẫn cần hắn phải thu thập những mảnh khác rồi ghép chúng lại, nhưng Lục Huyền vẫn khá hài lòng với thành quả này rồi.

Phải biết rằng, ở bên trong Tu Hành giới, nếu đặt những loại tài nguyên tu luyện cùng đẳng cấp lên so sánh, thì khẳng định là pháp khí và công pháp chính là những thứ có giá trị cao nhất, sau đó mới đến lượt trận pháp, đan dược, cùng với các loại phù lục, cuối cùng là các loại tài liệu tu luyện như linh thảo, linh quáng, huyết nhục yêu thú.

Mà Thực Nguyệt Thụ chỉ là một gốc linh thực bất nhập phẩm, nó có thể cho ra mấy mảnh tàn phiến pháp khí, cũng là một niềm vui ngoài ý muốn dành cho hắn.

Hắn nhìn ba miếng bạc màu trắng đang bay múa quanh thân thể mình, trong lòng càng thêm chờ mong đến giây phút bản thân hoàn thành quá trình tổng hợp kiện vũ khí Liệt Ngân Nhận kia.

Trong ngày hôm đó, tiểu viện vốn luôn yên tĩnh vắng lặng, không có bất cứ tu sĩ nào tới quấy rầy lại đột nhiên xuất hiện một giọng nói: “Lục tiểu ca, có ở nhà không?”

Lục Huyền lập tức nhận ra rằng chủ nhân của giọng nói này, đối phương là thê tử của Trương Hồng.

Số lần hai người bọn họ gặp gỡ không nhiều, chỉ khi hắn đến nhà Trương Hồng làm khách, mới có thể gặp được nàng.

Trong ấn tượng của hắn, đối phương chính là một nữ tử thanh lệ và dịu dàng, tên Từ Uyển, tu vi Luyện Khí tầng hai.

Lục Huyền mở cửa tiểu viện, liếc mắt đã thấy sắc mặt Từ Uyển có vẻ bơ phờ: "Tẩu tử có chuyện gì sao? Mời tẩu tử vào trong viện."

"Không cần đâu Lục tiểu ca, lần này ta đến đây, đúng là có chuyện cần làm phiền ngươi." Thấy Lục Huyền xuất hiện, hơi thở dồn dập của Từ Uyển mới thoáng buông lỏng đi một chút: "Trước đó, ta từng nghe lão Trương nói, trong linh điền của Lục tiểu ca cũng xuất hiện bóng dáng của Hắc Nha ấu trùng, còn phải tốn không ít linh thạch đi tìm người giải quyết."

"Thời gian gần đây, rất nhiều tán tu thuộc khu Bắc đều gặp phải sâu bệnh, ta ngày phòng đêm phòng vẫn không thể đề phòng được. Trong linh điền nhà ta có linh thực đã bị Hắc Nha ấu trùng xâm nhập, khi phát hiện ra nó, tình trạng bệnh đã đến mức nghiêm trọng rồi. Ta muốn tìm Lục tiểu ca hỏi thăm một chút, không biết ở gần đây có vị tán tu nào đủ sức giải quyết hết Hắc Nha ấu trùng hay không? Và cần phải bỏ ra bao nhiêu để trả công cho họ?"

Lục Huyền thoáng cân nhắc một chút, đã nhanh chóng báo thông tin mình từng lấy được cho Từ Uyển biết: "Ta biết ba người, Lăng Vân tiên tử am hiểu châm pháp, kiếm tu Lý Húc sở trường kiếm khí thành tơ, Tần Minh có tạo nghệ thâm hậu trên phương diện thuật pháp hệ băng. Trong ba người thì giá cả của Tần Minh là thấp nhất, cần trả bảy linh thạch, nhưng vẫn có thể mặc cả được đôi chút."

"Bảy linh thạch à…" Từ Uyển nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia rối rắm, sau đó nàng môi mím lại, hai tay đang để trước bụng có chút không tự nhiên, hơi ma sát vào nhau mấy cái.

Để chuẩn bị chu đáo hơn cho chuyến hành trình của trượng phu Trương Hồng, bọn họ đã tiêu gần hết số tiền tiết kiệm của cả gia đình rồi. Trong khi tiểu hài tử ở nhà lại cần tiêu pha rất lớn, nếu hiện giờ nàng lập tức dùng bảy viên linh thạch này để giải quyết vấn đề sâu bệnh, chỉ sợ trong khoảng thời gian tới ngay cả chuyện ăn uống hàng ngày cũng trở thành vấn đề không nhỏ.

"Đa tạ Lục tiểu ca." Đến cuối cùng, nàng vẫn quyết định đi nhờ người tiêu diệt Hắc Nha ấu trùng. Sắc mặt Từ Uyển đã khôi phục lại bình thường, nàng nhẹ nhàng nói cảm ơn Lục Huyền rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút." Lục Huyền gọi Từ Uyển lại, đợi nàng quay người, mới rành rọt nói tiếp: "Tẩu tử, trước đó không lâu ta mới có tiến bộ khá lớn trên một môn thuật pháp, hiện giờ đã có gần bảy - tám phần nắm chắc có thể giải quyết hết đám Hắc Nha ấu trùng kia, không bằng cứ để ta qua tiểu viện nhà ngươi nhìn một chút trước?"

"Vậy thì cảm tạ Lục tiểu ca."

Nghe được lời này của Lục Huyền, trên mặt Từ Uyển thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nàng không muốn để Lục Huyền giúp mình không công. Nhưng so sánh với chuyện đi mời một tu sĩ Luyện Khí tầng bốn cùng với mời một tu sĩ Luyện Khí tầng hai, ai tiêu tốn nhiều hơn, vừa nhìn là hiểu.

Nếu Lục Huyền có thể giải quyết được chuyện này, coi như nàng sẽ tiết kiệm được một khoản nhỏ.

Lục Huyền lập tức đóng cửa viện lại, cúi đầu đi theo Từ Uyển.

Tại thời điểm mở miệng hỏi thê tử của Trương Hồng có cần giúp đỡ gì không, là lúc ấy trong lòng hắn đã tự cân nhắc cẩn thận rồi.

Nói thật, sau khi quầng sáng màu trắng xuất hiện trong linh điền, điều đầu tiên hắn cần phải tránh chính là đặt mình vào nguy hiểm. Nhưng lần này, Trương gia ở ngay cách vách, không xa, hơn nữa, thứ mà hắn cần phải đối phó chính là Hắc Nha ấu trùng - không có mấy lực sát thương.

Lại nói trước đó, Hắc Nha Trùng trưởng thành đã bị một kích 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 giết chết, thì hiện giờ tu vi của hắn đã thâm hậu hơn rồi, trình độ lý giải về kiếm quyết cũng trở nên sâu sắc hơn rồi, đồng thời trong tay còn có tàn phiến của Liệt Ngân Nhận cùng với rất nhiều phù lục khác nữa, chắc hẳn quá trình giải quyết Hắc Nha ấu trùng sẽ không phát sinh bất cứ vấn đề gì.

Lục Huyền suy nghĩ rất thận trọng.

Mà ngoại trừ chuyện này ra, vẫn còn một nguyên nhân cực kỳ quan trọng khác khiến hắn quyết định đi làm chuyện này.

Chương 22: Hạt Giống Không Biết Tên!

Đó là từ trong trí nhớ của nguyên thân, hắn biết được, mình có thể thuận lợi trở thành một Linh thực sư như vậy, cũng nhờ rất nhiều vào sự giúp đỡ của Trương Hồng. Ban đầu, khi thuê mảnh linh điền nho nhỏ này, Trương Hồng đã cho hắn mượn một ít linh thạch.

Mà ngay cả chính hắn, sau khi chiếm được cơ thể này, cũng nhận được một số lời khuyên hữu ích về quá trình chăm sóc linh thực của đối phương, lại cộng thêm đứa bé Trương Tu Viễn kia khá là dễ thương, vừa vặn hắn cũng muốn nhân cơ hội này đến thăm ngươi bé ấy một chút.

Hai nhà cách nhau không xa, chẳng mấy chốc, Lục Huyền đã theo Từ Uyển tiến vào trong sân.

Trương Tu Viễn đang trông coi linh điền, vừa thấy Lục Huyền tiến đến, trên mặt ngươi bé lập tức lộ vẻ vui mừng, nhưng không biết nhóc con này nghĩ đến cái gì, lại bĩu môi, còn giận dỗi quay đầu đi.

“Trương Tu Viễn!” Từ Uyển nghiêm nghị hô.

“Chào Lục thúc thúc!” Tiểu hài tử khá sợ mẫu thân nhà mình, chỉ có thể mở miệng chào hỏi mà chẳng tình nguyện chút nào.

“Chào nhóc.” Lục Huyền cũng không để bụng, hắn đáp lại một câu sau đó đi nhanh về phía bờ linh điền của Trương gia. Linh điền trong tiểu viện này lớn gần gấp đôi linh điền nhà hắn, chủng loại linh thực được trồng trọt trong này cũng phong

phú hơn, ngoại trừ Linh Huỳnh Thảo, bọn họ còn trồng ba loại linh thực phổ biến khác.

Hắn nhanh chóng tìm thấy gốc Linh Huỳnh Thảo bị nhiễm bệnh. Lật mặt trái lên, có thể nhìn thấy những đường chỉ mảnh màu đen đang dính chặt vào phiến lá, tựa như chúng đã hòa làm một thể rồi.

Ánh mắt Lục Huyền lóe lên một tia sắc bén, hắn nhìn chằm chằm vào đường chỉ đen thật mảnh kia, rồi ngay lập tức, nhắm mắt lại, vận chuyển linh lực trong cơ thể, thi triển yếu quyết bên trong《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, không ngừng cô đọng áp súc trong khiếu huyệt.

Chỉ trong chốc lát, một luồng kiếm khí màu vàng kim mỏng như sợi tóc đã bắn ra, lướt sát bên dưới phiến lá, chẻ đôi một đường chỉ đen mảnh đang dính chặt vào đó.

Sau khi cắt đứt một con Hắc Nha ấu trùng, kiếm khí tơ vàng vẫn còn dư lực, lại vẽ ra một vòng cung đẹp mắt, tiếp tục cắt một đường chỉ đen khác thành hai đoạn.

Cứ như vậy, những đường chỉ đen ấy lần lượt bị chia thành từng mảnh nhỏ, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nảy lên hai lần rồi nằm im thin thít, không động đậy nữa.

"Oa! Tiểu Lục thúc thật lợi hại!" Không biết Trương Tu Viễn đã đi tới từ lúc nào, chỉ thấy nó trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Huyền, lớn tiếng kêu lên.

Lục Huyền đứng dậy, lập tức bày ra dáng vẻ phong đạm vân khinh trong ánh mắt sùng bái của Trương Tu Viễn.

"Chỉ là Hắc Nha ấu trùng thôi, không có gì to tát cả."

"Lục tiểu ca, cảm ơn ngươi đã vất vả, mời vào nhà uống một tách trà nóng." Vừa thấy mấy con Hắc Nha ấu trùng vẫn luôn làm quấy nhiễu mình bị Lục Huyền dễ dàng giải quyết

như vậy, nét mặt Từ Uyển lập tức buông lỏng nhẹ nhàng, nàng vội vàng lên tiếng mời Lục Huyền vào nhà.

Sau khi đẩy Trương Tu Viễn đi ôn tập kiến thức tu hành, Từ Uyển nhanh chóng lấy năm viên linh thạch từ trong phòng ra, chân thành nói: "Lục tiểu ca, lần này thật sự đa tạ ngươi, xin hãy nhận lấy mấy viên linh thạch này."

"Tẩu tử, cái này không được đâu, trước đây Trương đại ca đã giúp đỡ ta nhiều như vậy, làm sao ta có thể thu linh thạch của tẩu tử được?" Lục Huyền vội vàng xua tay từ chối.

Trương Hồng có ân với hắn, mà trong lòng hắn cũng biết Từ Uyển vốn là một vị nữ tử có gia đình, nàng còn phải chăm nuôi Trương Tu Viễn, sinh hoạt vất vả, tự nhiên không thể thu năm linh thạch này được.

"Không được! Ngươi bận bịu giúp nhà ta xử lý một chuyện lớn như vậy, mấy viên linh thạch này ngươi nhất định phải nhận! Nếu ta đi tìm người khác tới xử lý giùm, còn phải mất nhiều hơn thế, chỉ đưa ngươi năm linh thạch đã coi là ta chiếm lợi lớn rồi."

Thoạt nhìn vẻ ngoài của Từ Uyển khá là mềm yếu, song tính cách bên trong lại cực kỳ mạnh mẽ, nàng nhất quyết bắt Lục Huyền phải nhận khoản linh thạch này.

Lục Huyền thực sự không từ chối được, đang lúc rối rắm, đột nhiên trong đầu lại lóe lên suy nghĩ: "Như vậy đi tẩu tử, ta không thu linh thạch, ngươi cũng giữ lại cho mình dùng đi. Nhưng đương nhiên, ta sẽ không làm miễn phí, ngươi xem trong nhà có loại… Linh chủng nào từng tìm được từ nơi dã ngoại mà không biết tên, nếu có thì cho ta một hạt là được."

Hắn lập tức đề xuất một phương pháp điều hòa.

Bình thường, Trương Hồng hay đến vùng hoang dã, nói không chừng đối phương từng lấy được một vài loại linh

chủng không biết tên.

“Linh chủng không biết tên sao? Có một hạt, đúng là ta không biết chủng loại cùa nó là gì, hơn nữa sinh cơ bên trong cũng gần cạn kiệt rồi.” Từ Uyển thoáng suy nghĩ một chút mới mở miệng đáp.

Nàng lập tức bước vào căn phòng phía sau, rất nhanh đã cầm ra một viên hạt giống khô héo. Hạt giống này trông rất giống một thanh kiếm nhỏ, bề mặt màu xám đen, có thể nhìn ra nó đã được cất giữ một khoảng thời gian khá dài rồi.

“Trương đại ca của ngươi tình cờ lấy được hai hạt giống, chàng đã hỏi thăm một số tán tu rồi, nhưng không ai biết nó là hạt giống gì. Chàng có thử trồng một hạt, nhưng chờ mãi vẫn không thấy nó nảy mầm nên đành từ bỏ. Chúng ta còn dư lại một hạt linh chủng, muốn bán đi nhưng không đổi được vật gì trân quý, nên vẫn cất giữ nó ở trong nhà, để lâu ngày sinh cơ bên trong hạt giống đã mất đi một ít rồi.”

Chương 23: Kiếm Thảo!

"Vậy ta không khách sáo nữa, sẽ nhận lấy hạt linh chủng này." Lục Huyền lật tới lật lui, không ngừng quan sát hạt giống khô héo dài như một thanh kiếm này, vừa cười vừa nói.

Sau khi có được hạt giống khô quắt ấy, hắn cũng không ở lại lâu, đã nhanh chóng rời khỏi Trương gia dưới ánh mắt cảm kích của Từ Uyển cùng với vẻ mặt lưu luyến không nỡ xa rời của Trương Tu Viễn.

Lục Huyền về đến nhà, lập tức lấy hạt linh chủng gần như khô cong từ trong ngực ra, cẩn thận xem xét nó.

Mặc dù Từ Uyển đã nói với Lục Huyền rằng, nàng và Trương Hồng cũng từng trồng một viên linh chủng như thế này rồi, kết quả là không thành công, nhưng Lục Huyền vẫn tràn đầy tự tin như cũ.

Xét cho cùng, chỉ cần hắn thành công gieo loại linh chủng khô héo này xuống đất, là có thể ngay lập tức thông qua trạng thái tức thời của nó để hiểu được từng nhu cầu nhỏ nhặt của loại linh chủng này, sau đó tìm thiếu sót để điều chỉnh, tìm lỗ hổng để lấp đầy, là rất nhanh có thể sẽ thành công nuôi trồng được nó rồi.

Nghĩ là làm, Lục Huyền lập tức đi tìm một mảnh đất trống nhỏ ở trong linh điền, vận chuyển Địa Dẫn Thuật chọc ra một khe hở be bé trên bề mặt linh nhưỡng, vừa vặn có thể đưa hạt linh chủng khô héo này tiến vào bên trong.

Sau khi chôn vùi hạt giống xong, Lục Huyền tiếp tục thi triển Địa Dẫn Thuật, gom chút linh khí yếu ớt bên trong linh điền lại, cho chúng tụ tập về phía linh chủng kia.

Phải biết rằng, sau khi Địa Dẫn Thuật của hắn hấp thu được vài gói kinh nghiệm, nó đã xuất hiện một chút biến hóa về chất. Ở thời điểm hiện giờ, khi vận dụng môn công pháp này, chẳng những hắn có thể cải biến địa thế trong phạm vi nhỏ, còn có thể dẫn động một chút linh khí bên trong linh điền, cho chúng nó chảy về phía mục tiêu.

Đợi cho luồng linh khí yếu ớt bên trong linh nhưỡng dung nhập vào linh chủng, Lục Huyền có chút thấp thỏm, bắt đầu tập trung tinh thần nhìn vào hạt linh chủng khô héo kia.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

"Kiếm Thảo, linh chủng nhị phẩm, sau khi linh thực thành thục, sẽ có dạng giống như lưỡi kiếm, sắc bén cứng cỏi, là tài luyện trời sinh để luyện chế phi kiếm."

"Cảm giác gần cạn kiệt đến nơi rồi, mau rơi xuống một hồi linh vũ thật to để làm dịu đi nào!"

Tiêu hóa xong luồng ý niệm này, trong lòng Lục Huyền lập tức trở nên mừng rỡ.

Quả nhiên … mọi chuyện xảy ra đúng như hắn dự đoán, sau khi trồng hạt linh chủng khô này xuống, chẳng những hắn có thể hiểu được tin tức về loại linh thực tương ứng, còn có thể biết được chi tiết những nhu cầu của hạt linh chủng kia.

Hắn không chút do dự, lại vận chuyển linh lực trong cơ thể, chỉ trong nháy mắt, khoảng không bên trên hạt linh chủng khô héo nọ, đã xuất hiện những hạt linh vũ lất phất như sương mù.

Ngay sau đó, từng giọt linh vũ rơi xuống, nhẹ nhàng dung nhập vào trong đất.

Linh chủng Kiếm Thảo như nắng hạn lâu ngày gặp mưa, bắt đầu tham lam hấp thu linh vũ. Một cơn linh vũ qua đi, Lục Huyền lại dùng linh thức dò xét linh chủng Kiếm Thảo kia

một phen, mới phát hiện nó vẫn còn rơi vào trạng thái nhăn nheo khô héo.

"Còn muốn nữa, ta muốn nữa, càng nhiều nước càng tốt."

"Hừ, chỉ là một hạt linh chủng nhị phẩm, chẳng lẽ tu vi Luyện Khí tầng ba của ta lại không thỏa mãn được ngươi sao?" Lục Huyền cười nhạo một tiếng.

Hiện giờ hắn đã cực kỳ thành thạo Linh Vũ Thuật rồi, gần như chỉ trong chớp mắt lại phát ra một vòng linh vũ khác.

"Còn muốn, ta còn muốn nữa!"

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, chuyện nhỏ, xem ta có bơm cho ngươi no chết hay không!

…

Sau mười bảy vòng Linh Vũ Thuật, Lục Huyền nghiến chặt răng, lại vận chuyển linh lực trong cơ thể thêm một lần nữa.

Chỉ trong thoáng chốc, linh khí đã nhanh chóng dâng trào, tụ tập lại phía trên linh chủng Kiếm Thảo, nhưng rất nhanh, chúng nó đã biến mất không còn tăm tích, và hiển nhiên là không có một giọt linh vũ nào rơi xuống.

"Xong rồi, thực sự không còn một giọt nào nữa." Lục Huyền lắc la lắc lư đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, cả trời sao trước mặt.

Đây là tác dụng phụ sau khi sử dụng linh lực quá độ.

Mặc dù tu vi của hắn đã vững vàng dừng lại ở Luyện Khí tầng ba, thâm hậu hơn trước đó rất nhiều, nhưng có nhiều linh lực hơn nữa cũng không chịu nổi quá trình sử dụng liên tục như vậy.

Tâm thần tụ tập lại trên hạt linh chủng Kiếm Thảo.

"Muốn, ta còn muốn nữa…"

Lục Huyền thoáng rùng mình một cái, đã vội vã bỏ chạy khỏi linh điền.

Nhưng đương nhiên, dùng Linh Vũ Thuật cẩn thận cấp ẩm cho nó nhiều lần như vậy cũng không phải là không có hiệu quả.

Hắn cảm nhận được hạt linh chủng Kiếm Thảo ở bên trong thổ nhưỡng kia đã mẩy hơn trước rất nhiều, có vẻ bừng bừng sinh cơ.

Hai ngày qua đi, ngoài quy trình chăm sóc cơ bản cho những gốc linh thực còn lại, Lục Huyền đều đặt toàn bộ lực chú ý lên hạt linh chủng nhị phẩm Kiếm Thảo này.

Cũng không biết hắn đã thi triển bao nhiêu vòng Linh Vũ Thuật, chỉ biết rằng đến cuối cùng trạng thái tức thời của linh chủng cũng phát sinh biến hóa.

“Kiếm Thảo, nhị phẩm linh thực, trong quá trình chăm sóc cần một lượng linh khí nhất định, ngoại trừ yêu cầu này, thỉnh thoảng cũng cần kiếm khí tới uẩn dưỡng, kích thích sinh trưởng.”

Chương 24: Kế Hoạch Dài Hơi!

"Dùng kiếm khí uẩn dưỡng? Quả nhiên … thứ này thật không hổ danh là linh thực nhị phẩm, rõ ràng là yêu cầu không cùng cấp bậc với mấy loại linh thực khác. Nói như vậy, nguyên nhân chủ yếu khiến Trương đại ca thất bại chính là điểm này. Suy cho cùng, những loại linh chủng thông thường cũng tương đối dễ chăm, ai lại nghĩ đến chuyện sử dụng kiếm khí đi kích thích nó chứ?"

Lục Huyền bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng đã hiểu rõ nguyên nhân khiến cho Trương Hồng gieo trồng thất bại, cũng may, hắn có thể dễ dàng nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực bất cứ lúc nào mình muốn.

Còn như kiếm khí, hắn cũng có sẵn 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 rồi.

Lục Huyền lập tức vận chuyển linh lực trong cơ thể, dưới sự khống chế của tâm thần, một luồng kiếm khí màu vàng óng ánh, cực kỳ nhỏ bé và linh hoạt, nhanh chóng chui ra từ trong ngón tay của hắn, lại xuyên qua lớp thổ nhưỡng của linh điền, đánh thẳng vào hạt linh chủng Kiếm Thảo nọ.

Khoảnh khắc đó, dường như Lục Huyền cũng mơ hồ nghe thấy một tiếng kiếm minh yếu ớt truyền đến từ bên trong hạt linh chủng nằm sâu dưới lớp thổ nhưỡng kia.

Ngay lập tức, kiếm khí vàng óng ánh đã rót vào linh chủng, để lại một đường hoa văn màu vàng nhàn nhạt trên bề mặt của hạt linh chủng màu tro đen kia.

Hắn lại áp dụng đúng cách cũ, tiếp tục tế ra ba luồng kiếm khí màu vàng óng khác, lần lượt lưu lại từng cái ấn ký trên bề mặt linh chủng Kiếm Thảo, sau khi nhận ra nó đã đủ kiếm khí mới ngừng.

Chờ sau khi những đường hoa văn màu vàng trên bề mặt linh chủng biến mất, mới có thể dùng kiếm khí đi uẩn dưỡng linh chủng Kiếm Thảo.

"Rốt cuộc cũng gieo trồng thành công, bắt đầu bước vào giai đoạn sinh trưởng rồi. Cũng không biết linh thực nhị phẩm có thể mang đến phần thưởng gì bên trong quầng sáng…"

Thông qua linh thức, Lục Huyền có thể cảm nhận được những biến hóa rất nhỏ phát sinh bên trong hạt linh chủng Kiếm Thảo kia, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng càng hiểu được tầm quan trọng của chuyện nắm bắt trạng thái tức thời của linh thực.

"Có lẽ ta nên đến phường thị, hoặc là tới các quầy hàng của tán tu để tìm một ít linh chủng không biết tên?"

"Dù không có nhiều linh chủng linh thực xuất hiện ở ngoài dã ngoại, nhưng cũng không phải là không có."

"Sau khi linh thực tự nhiên thành thục cũng có xác suất nhất định sẽ kết thành hạt, nếu không tìm được hạt tự nhiên, cũng có thể cướp từ chỗ những tu sĩ hoặc là yêu thú khác, càng không cần phải nói đến những bí cảnh kỳ dị kia, bên trong mấy chỗ này xuất hiện thứ gì đó kỳ lạ cũng không đáng ngạc nhiên."

"Nếu trong tay những tu sĩ kia có linh chủng không biết tên, thì hiển nhiên bọn họ sẽ không biết được chủng loại của nó là gì, cũng không xác định được giá trị của nó, càng không biết nên làm như thế nào mới có thể gieo trồng thành công."

“Mà ta lại khác họ, ta biết điều kiện để gieo trồng linh chủng. Chỉ cần có thể đáp ứng được những điều kiện này thì khả năng thành công rất ca. Mặt khác, ta còn có thể thu được khen thưởng từ quầng sáng.”

Lục Huyền càng nghĩ càng thấy phương pháp này rất khả thi, nhưng khi nghĩ tới cái túi lép kẹp của mình chẳng còn dư lại mấy linh thạch sau khi trả tiền thuê tiểu viện, là hắn lập tức tỉnh táo lại rồi.

“Mua linh chủng không xác định cũng giống như đánh bạc, mặc dù phần thắng của mình khá lớn nhưng lại không thể chắc chắn trăm phần trăm được, quan trọng hơn, chính là bản thân vốn không có đủ linh thạch để mang ra đánh cuộc.”

Chung quy lại, khi mua linh chủng hoang dã, hắn sẽ phải đối mặt với khá nhiều vấn đề.

Thứ nhất, hắn cũng không dám chắc mình có thể trồng chúng được không.

Thứ hai, trước khi gieo trồng xuống, hắn hoàn toàn không biết linh chủng kia thuộc phẩm cấp gì, nếu mua được nhất phẩm nhị phẩm thì tốt, chứ mua phải thứ không đáng tiền như bất nhập phẩm, chẳng hóa ra hắn sẽ lỗ vốn ư?

“Hay là chờ nhóm tu sĩ như Trương đại ca đi khai khẩn bí cảnh trở về, ít ra mấy loại linh chủng sinh ra trong bí cảnh còn có thể đảm bảo về phẩm cấp. Đồng thời, số lượng và chủng loại lưu thông trên chợ cũng sẽ nhiều hơn bình thường.”

Trong ấn tượng của Lục Huyền, ngày thường dù có đi lang thang trong chợ, cũng rất hiếm khi hắn bắt gặp quầy hàng nào bán ra những hạt linh chủng hoang dại, dù có, chúng cũng là những chủng loại đã quen thuộc với đám tu sĩ, gần như không thấy bóng dáng của linh chủng không biết tên.

Hắn quyết định sẽ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên trước đã, đầu tiên là tích lũy thêm kiến thức về linh thực, sau đó chú ý nhiều hơn về thị trường. Nếu tìm được linh thực không rõ chủng loại, mà vừa vặn trong tay hắn có đủ linh thạch, hắn nhất định sẽ cố gắng mua nó.

Còn bây giờ, linh thực trong tiểu viện vẫn quan trọng hơn.

Hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đang phát triển rất tốt, được linh vũ làm dịu, những phiến lá lười biếng vươn ra. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, từng chấm huỳnh quang trên mặt lá lập tức lóe lên, lấp lánh như những vì sao.

Xích Vân Tùng đã cao được hai tấc, những chiếc lá mảnh nhỏ như kim châm màu đỏ kia cũng trở nên rậm rạp hơn. Được Hỏa Cầu Thuật kích thích, thoạt nhìn cái cây này giống hệt một con nhím phủ đầy gai đỏ trên người.

Mà Thực Nguyệt Quả cũng nhanh chóng bước vào giai đoạn chín muồi rồi.

Thực Nguyệt Quả vừa thành thục lần này đã nhiều hơn gấp đôi nhóm đầu tiên, có khoảng chừng tám quả.

Tám quả Thực Nguyệt Quả đều cho ra phẩm chất tốt.

Lục Huyền cẩn thận đặt chúng vào trong chiếc thùng đặc chế, sau đó ôm theo cõi lòng đầy chờ mong nhẹ nhàng nhặt tám cái quầng sáng màu trắng vừa lần lượt xuất hiện kia lên.

Chương 25: Có Nên Đi Xem Một Chút Hay Không?

“Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận (tàn) x5”

“Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được phù lục nhất phẩm Kiếm Khí phù.”

“Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được đan dược nhất phẩm Bồi Nguyên Đan.”

“Thu hoạch một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được phù lục nhất phẩm Bạo Viêm phù.”

Năm trong số tám phần thưởng nhận được từ quầng sáng chính là tàn phiến pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận, ngoài ra còn có hai cái phù lục nhất phẩm và một viên đan dược nhất phẩm.

“Bồi Nguyên Đan, đan dược nhất phẩm, sau khi sử dụng, tu sĩ có thể nhanh chóng bổ sung linh lực.”

Lục Huyền cất kỹ viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm này đi. Hắn đã từng nghe nói đến loại đan dược này rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được cầm nó trong tay. Nó mang đến tác dụng cực lớn đối với tu sĩ Luyện Khí sơ cấp và trung cấp, cũng có giá trị khá cao, cần chi không ít linh thạch mới mua được.

“Càng ngày càng nhiều tàn phiến Liệt Ngân Nhận này, đã có tám mảnh rồi.” Lục Huyền nhìn tám miếng tàn phiến màu bạc đang bay xung quanh mình, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên, tâm thần hắn khẽ động, chỉ trong nháy mắt tám miếng tàn phiến kia đã được ghép lại với nhau, các cạnh bị ép chặt vào, tạo thành một vật thể khá kỳ dị.

"Vì sao ta lại có cảm giác thứ này trông khá giống một cái lưỡi kiếm màu bạc nhỉ? Nhưng bên trên có khá nhiều lỗ hổng."

Lục Huyền càng nhìn nó, càng cảm thấy nguyên mẫu của vật này là một cái lưỡi kiếm.

"Nếu nó đúng là lưỡi kiếm, chẳng phải chúng vừa có thể hợp thể, lại vừa có thể tách ra làm nhiều thanh pháp khí đơn độc sao? Trong khi giao chiến, nếu bất ngờ tách lưỡi kiếm kia ra thành nhiều mảnh bạc khác nhau, sẽ làm cho đối thủ bối rối, không kịp đề phòng."

Hắn càng nghĩ càng thấy khả năng này rất cao, cũng càng thêm mong chờ khoảnh khắc mình thu thập đủ số tàn phiến này.

Vẫn còn thừa lại lại ba mươi trái Thực Nguyệt Quả, dựa theo xác suất xuất hiện tàn phiến cùng với kích cỡ lớn nhỏ của khe hở bên trên lưỡi kiếm, dường như đây cũng không phải vấn đề gì lớn. Nhưng khi nghĩ đến kinh nghiệm rút thăm may mắn của mình ở kiếp trước, hắn lại không lạc quan nổi.

"Tiểu Lục thúc, thúc có muốn linh thạch không?"

Đang lúc Lục Huyền lo lắng ưu sầu, đột nhiên hắn lại nghe thấy giọng nói quen thuộc đầy nghịch ngợm của Trương Tu Viễn truyền đến từ phía ngoài viện. Lục Huyền đi ra mở cửa.

"Ai da, ngươi có linh thạch cho thúc sao?"

"Ta không có linh thạch cho thúc, chỉ có cơ hội có thể trợ giúp thúc kiếm được linh thạch thôi." Trương Tu Viễn kháu khỉnh cười hì hì, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt không hợp với tuổi tác.

“Hả, nói nghe chút nào?” Lục Huyền nhìn Trương Tu Viễn đang ôm chặt Thảo Khôi Lỗi, trong lòng cảm thấy hơi tò mò.

“Chẳng phải mấy ngày trước thúc từng giúp nhà chúng ta giải quyết vấn đề sâu bệnh sao? Ngay hôm nay, ta nghe Thái Bân nói nhà bên ấy cũng xuất hiện thứ quái trùng này. Nên ta lập tức nói cho hắn nghe bản lĩnh của thúc vô cùng lợi hại. Hắn vội vàng chạy về nhà nói cho phụ mẫu nhà hắn biết, còn bảo ta dẫn thúc đi giúp nhà bọn họ nữa. Vì vấn đề này, phụ thân hắn đã rầu muốn chết rồi, chỉ cần Tiểu Lục thúc làm như lần trước là có thể kiếm được rất nhiều linh thạch luôn.”

“Thái Bân ư?”

Trong ký ức của hắn, Thái Bân là một tiểu hài tử gầy như khỉ, bình thường hay chơi với Trương Tu Viễn, nhà họ cũng cách viện nhà hắn chừng hai - ba trăm mét.

Lục Huyền đã từng gặp phụ thân của cậu bé này rồi, gã tên Thái Hải là một tán tu Luyện Khí tầng ba, nhưng đương nhiên, hắn chỉ biết đối phương thôi chứ không có qua lại gì.

“Có nên đi xem một chút hay không?”

Trong lòng hắn khá là do dự, đang tự hỏi có nên đi kiếm phần linh thạch này hay không?

Mạo hiểm ư? Chủ yếu là đối phó với Hắc Nha Trùng, hắn có thể dễ dàng giải quyết chuyện này bằng cách dựa vào 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 ngày càng trở nên thành thạo hơn trong tay mình, khả năng xảy ra xung đột là rất thấp.

Hơn nữa, lấy tu vi Luyện Khí tầng ba của bản thân, cộng thêm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 và các loại phù lục, tàn phiến pháp khí Liệt Ngân Nhận, trên cơ bản, hắn đã đủ khả năng đối phó với tất cả những tình huống bất ngờ có thể xảy ra rồi.

Về tiền lời? Tần Minh vốn là Luyện Khí tầng bốn, chỉ một lần giải quyết Hắc Nha ấu trùng lại trực tiếp thu của hắn bảy khối linh thạch.

Còn hắn hiện giờ, vẫn đang để lộ ra tu vi Luyện Khí tầng hai, thì thu năm linh thạch một lần xử lý sâu bệnh cũng không tính là quá đáng nhỉ?

Chủ yếu nhất là hiện giờ hắn thực sự quá nghèo rồi! Đang có nhu cầu lớn về linh thạch.

Diện tích mảnh linh điền quá nhỏ, sau khi trồng những linh thực này, hầu như hắn không còn khoảng trống nào để tiếp tục gieo trồng thêm nữa.

Lục Huyền thật sự muốn có một mảnh linh điền lớn hơn.

Hắn còn muốn mua một cái túi trữ vật. Hiện giờ, số lượng bảo vật trong tay hắn càng ngày càng nhiều, mỗi lần ra ngoài không thể mang theo hết được.

Đó là chưa kể muốn đi thu mua linh chủng không biết tên cũng cần lượng lớn linh thạch.

Nghĩ vậy, Lục Huyền không do dự thêm nữa, hắn khẽ gật đầu trong ánh mắt chờ đợi của Trương Tu Viễn.

“Đi trước dẫn đường.”

“Vâng ạ!”

Chương 26: Vụ Làm Ăn Đầu Tiên!

Tiểu viện Thái gia.

Thê tử Lý thị của Thái Hải đang mắng nhi tử mình gay gắt.

"Ta nói cho con biết, con nghĩ như thế nào mà tự nhiên đi gọi một tên tán tu mười mấy tuổi đến đây để giải quyết vấn đề sâu bệnh vậy? Con cho rằng Thái gia chúng ta là chỗ cho trẻ con chơi sao?"

Thái Bân chỉ có sáu, bảy tuổi bị mẫu thân mắng liên tục khiến sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn can đảm trả lời: "Nhưng Tu Viễn nói Tiểu Lục thúc của hắn cực kỳ lợi hại, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, chỉ ra một chiêu là giết được toàn bộ đám yêu trùng!"

"Thằng nhóc đó nói cái gì con cũng tin? Con không dùng cái óc heo của mình mà ngẫm lại xem, một tên tán tu Luyện Khí tầng hai, dù có lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại đến mức nào được?"

Lý thị quát nhi tử xong, mới quay đầu lại, nói với trượng phu Thái Hải vẫn đang cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất ở bên cạnh: "Đương gia, ta thấy chúng ta vẫn nên gọi lão đệ của ta qua đây đi. Hắn có mối quan hệ khá rộng, còn quen biết một tu sĩ Luyện Khí trung cấp có thể giải quyết được vấn đề sâu bệnh, khẳng định là làm việc tốt hơn tán tu Luyện Khí tầng hai trong miệng thằng nhóc con này."

"Hừ, cái tên há miệng đòi mười linh thạch kia hả? Hắn mà được tính là tiểu cữu tử sao?" Thái Hải gầy gò cười khẩy:

“Chém ai không chém, hắn đi chém cả tỷ phu nhà mình. Nàng muốn gọi hắn ư? Nàng có tiền không, mau lấy mười linh thạch ra đi?”

Lý thị khẽ cắn môi lẩm bẩm vài tiếng: “Ta cũng chỉ lo lắng cho linh thực nhà mình thôi.”

“Haizz…” Thái Hải thở dài một tiếng nói: “Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể nhờ vả vị tán tu trẻ tuổi kia xem sao thôi. Ta vừa đi ra ngoài hỏi thăm, trước đó trong nhà Trương Hồng cũng từng xảy ra sâu bệnh, nghe nói bọn họ đã nhờ một thiếu niên đi tới giải quyết xong rồi. Nói vậy, đối phương chính là người trong miệng Thái Bân kia?”

Thái Hải ngồi xổm xuống, nhìn gốc linh thực bị những sợi tơ màu đen mỏng mảnh quấn chặt lấy, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng nồng đậm.

Những tu sĩ khác có thể giải quyết sâu bệnh đều chào giá rất cao, khoản thù lao này tuyệt đối là một gánh nặng lớn đối với gã vào lúc này. Gã chỉ đành gửi gắm hi vọng lên người tu sĩ Luyện Khí tầng hai Lục Huyền kia thôi.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng động.

Mặc dù Lục Huyền ở bên ngoài, có nghe được vài câu tranh cãi bên trong, nhưng đến thì cũng đến rồi, làm gì có chuyện không kiếm linh thạch mà đi về tay không, bởi vậy hắn mới để cho Trương Tu Viễn gõ cửa viện.

Thái Hải gầy nhom đi tới mở cửa viện, cố nặn ra một nụ cười, chào đón hai người bọn họ.

“Lục đạo hữu, vất vả cho ngươi rồi, phải đi một đoạn đường đến đây, nghe nói đạo hữu có bản lĩnh độc môn trong chuyện giải quyết sâu bệnh, đợi lát nữa làm phiền ngươi nhìn linh thực trong nhà ta một chút.”

“Không dám nói là bản lĩnh độc môn, chẳng qua gần đây ta có chút tiến bộ trên phương diện thuật pháp, mà thuật pháp ta tu luyện lại vừa hay khắc chế được Hắc Nha ấu trùng mà thôi.” Lục Huyền giải thích một câu lại tiếp tục: “Lát nữa ta sẽ tận tâm tận lực giải quyết sâu bệnh giúp Thái đạo hữu. Chỉ có đôi lời cần nói trước, giá tiền nhờ Lục mỗ xuất thủ là năm linh thạch, không trả giá.”

“Luyện Khí tầng bốn chỉ đòi bảy linh thạch, ngươi chỉ là một tên Luyện Khí tầng hai lại đòi đến năm linh thạch?” Lý thị ở bên cạnh lập tức chen miệng vào.

“Cũng là giải quyết sâu bệnh, bằng không các hạ đi mời tu sĩ Luyện Khí trung cấp đi?” Lục Huyền lạnh lùng đáp lại.

Đương nhiên Lý thị sẽ không làm vậy, ả thoáng dừng lại một chút mới đáp lời: “Năm linh thạch cũng được, nhưng nếu ngươi không diệt được sâu bệnh thì sao?”

“Ngươi cút vào trong nhà cho ta!” Thái Hải thấp giọng quát Lý thị.

“Phụ nhân trong nhà chanh chua, đanh đá, đã làm Lục đạo hữu chê cười rồi.” Gã quay đầu, lộ ra nụ cười khổ, tiếp tục nói: “Lần này, không cần biết Lục đạo hữu có giải quyết hết sâu bệnh không, năm viên linh thạch này ta đều sẽ dâng đầy đủ. Ta chỉ hy vọng đạo hữu cố gắng hết sức, dù sao đạo hữu cũng là Linh thực sư, biết linh thực là toàn bộ tài sản chúng ta có.”

“Đương nhiên rồi.” Lục Huyền trịnh trọng đáp. Hắn hoàn toàn không quan tâm đến mấy câu thô nhưng thật của Lý thị, chỉ cần linh thạch thuận lợi tới tay là được.

Hắn bình tĩnh đi tới, dừng lại phía trước gốc linh thực đang bị Hắc Nha ấu trùng tập kích, tĩnh tâm ngưng thần, chỉ trong chốc lát, một luồng kiếm khí màu vàng nhỏ như sợi tóc đã linh

hoạt chui ra, mang theo kiếm ý sắc bén vô cùng, nhắm thẳng về phía Hắc Nha ấu trùng.

Mấy hơi thở sau, tất cả đám Hắc Nha ấu trùng đều bị kiếm khí màu vàng óng chặt đứt, từng đoạn từng đoạn rơi xuống đất.

"May mắn không làm nhục mệnh." Xử lý xong xuôi, hắn đứng dậy nói với Thái Hải đang có vẻ lo lắng vô cùng bên cạnh.

Sau lưng hắn, Trương Tu Viễn vừa lén lút nhướng mày với đứa bạn nhỏ của mình: "Thấy Tiểu Lục thúc nhà ta lợi hại không?"

"Đa tạ Lục đạo hữu, đa tạ Lục đạo hữu." Trên mặt Thái Hải lộ ra vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Cách đó không xa, cửa sổ phòng trong đột nhiên hạ xuống, còn mơ hồ truyền đến tiếng nức nở yếu ớt.

Lục Huyền nhận thù lao Thái Hải trả, lập tức cùng Trương Tu Viễn bước ra ngoài.

Chương 27: Nhóm Tán Tu Đầu Tiên Trở Về Rồi!

Hắn thoáng ước lượng đống linh thạch trong tay, cảm nhận được sức nặng của chúng, đột nhiên lại mở miệng hỏi: "Tiểu Viễn? Hay là chúng ta hợp tác, ngươi đi xung quanh nơi này, tìm xem nhà tu sĩ gặp sâu bệnh, lập tức về báo, thúc sẽ đứng ra giải quyết, mỗi lần xong xuôi, thúc sẽ đưa cho ngươi ba mươi toái linh, thế nào?"

"Tiểu Lục thúc, lần trước thúc giúp nhà ta nhiều như vậy, lần này nếu thúc muốn, ta đi giúp thúc tìm là được, không cần toái linh." Trương Tu Viễn ngốc nghếch trả lời.

"Vậy không được, không thể để cho ngươi làm không công được, cứ quyết định như vậy đi!" Lục Huyền nói chắc nịch, không cho Trương Tu Viễn có cơ hội phản bác.

Hắn không muốn tốn thời gian đi tìm nhà tán tu Linh thực sư gặp phải sâu bệnh, nên giao nhiệm vụ này cho Trương Tu Viễn, đồng thời trả công cho cậu bé là tốt nhất.

Trương Tu Viễn rơi vào đường cùng, đành phải đồng ý. Nhưng ngay khi nghĩ đến việc mình tìm được nhà tu sĩ bị yêu trùng tập kích, là có thể kiếm được ba mươi toái linh, trong lòng nó lại không khỏi cảm thấy vui mừng, trí tưởng tượng lập tức bay cao bay xa.

"Tuy nhiên, phải nói trước là chỉ được tìm tu sĩ trong phạm vi khu Bắc này thôi, hơn nữa một ngày thúc chỉ có thể trợ giúp giải quyết sâu bệnh cho tối đa là ba nhà tán tu Linh thực sư." Lục Huyền bổ sung thêm.

Trước mắt, hắn vẫn phải đặt phần lớn tinh lực vào đám linh thực trong viện nhà mình, nếu vì quá tham chút linh thạch kia mà không đủ khả năng trợ giúp linh thực nhà mình sinh trưởng ở trạng thái tốt, chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được sao?

Giữa chính và phụ, hắn vẫn phân biệt rất rõ ràng.

Còn có một nhân tố khác nữa, đó là hiện giờ tu vi hắn biểu hiện ra bên ngoài chỉ là Luyện Khí tầng hai, nếu cứ thường xuyên thúc giục 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 chẳng phải sẽ dễ dàng bộc lộ ra tu vi thật sự của mình rồi?

Trong mười ngày tiếp theo, Trương Tu Viễn rất nỗ lực tìm kiếm, và hầu như ngày nào Lục Huyền cũng ra ngoài để giúp người ta xử lý sâu bệnh.

Bởi vì sâu bệnh ngày càng trở nên tồi tệ, thậm chí còn có khả năng bị lây nhiễm lại, nên hầu như mỗi lần hắn đi ra ngoài đều phải thúc giục ba lần 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.

Mỗi lần xuất thủ, hắn sẽ đưa cho Trương Tu Viễn ba mươi toái linh, còn bản thân lấy được bốn viên linh thạch và bảy mươi toái linh.

Sau hơn mười ngày làm việc chăm chỉ, cộng thêm khoản tích lũy trước đó, tài sản hiện giờ của Lục Huyền đã lên tới hai trăm linh thạch.

Trong khoảng thời gian này, chủ nhân tòa tiểu viện kia có đến thu tiền thuê một lần, hắn đã trả người ta ba mươi linh thạch rồi.

Mặt khác, hắn cũng thu hoạch được mười một trái Thực Nguyệt Quả, còn dư lại chín quả trên cây. Chúng đều là linh thực phẩm chất tốt, mở ra được năm mảnh tàn phiến Liệt Ngân Nhận, ba viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm và ba phù lục nhất phẩm.

Liệt Ngân Nhận không trọn vẹn lại được bổ sung thêm năm miếng tàn phiến, nhìn qua thoáng đã cảm thấy nó hoàn chỉnh hơn một ít rồi, chỉ có một số khe hở tương đối nhỏ bên ngoài thôi.

Vì điều kiện bảo quản Thực Nguyệt Quả đơn giản hơn Linh Huỳnh Thảo nên Lục Huyền cũng không vội bán đi, cứ quyết định gom chúng lại với nhau trước đã, chờ đến khi tất cả đều chín muồi, mới đi bán cho Hà quản sự của Bách Thảo Đường.

Ngoại trừ gốc Thực Nguyệt Thụ sắp chín hết kia, ba loại linh thực khác trong linh điền đều có trạng thái phát triển cực kỳ tốt.

Chu kỳ sinh trưởng của Linh Huỳnh Thảo đã đi qua hơn một nửa, khoảng hơn một tháng nữa là có thể thu hoạch rồi. Xích Vân Tùng không có thay đổi gì nhiều, nhưng chiều cao đã thay đổi rõ rệt.

Còn Kiếm Thảo, chịu ảnh hưởng bởi quá trình uẩn dưỡng, kích thích đến từ kiếm khí màu vàng óng của hắn, mỗi ngày loại linh thực này lại từ từ mọc dài ra một chút, hiện giờ, nó đã trở thành một loại cỏ mịn mỏng như một thanh kiếm sắc bén đứng thẳng tắp rồi.

Ngọn cỏ một mực hướng thẳng lên trời, xung quanh lá cỏ còn có một chút kiếm ý mơ hồ.

…

"Đến đến, chia linh thạch nào, đây là thù lao hôm nay của nhóc." Trên con đường đá nhỏ, Lục Huyền cầm chín mươi toái linh đưa cho Trương Tu Viễn.

"Đa tạ Tiểu Lục thúc!" Trương Tu Viễn nở nụ cười ngốc nghếch, sau đó cực kỳ thuần thục vươn tay nhận lấy toái linh, lại cẩn thận nhét chúng nó vào trong y phục.

Hôm nay hai người bọn họ vừa đi đến ba nhà tán tu, Lục Huyền đều giải quyết thuận lợi, và thời điểm quay trở về chính là lúc chia tiền lời.

“Về rồi, nhóm tu sĩ đầu tiên đi khai khẩn bí cảnh đã về rồi!”

Đột nhiên từ cách đó không xa lại truyền đến một trận xôn xao, Lục Huyền mơ hồ nghe được vài câu, hình như là ngày hôm nay, nhóm tán tu đầu tiên trong đám người từng theo Vương gia đến nơi hoang dã lúc trước, đã trở về rồi.

Hắn chưa từng phiêu lưu vào vùng hoang dã - nơi mà cơ hội và rủi ro cùng tồn tại - nên có hơi tò mò về bí cảnh mới này, mới lập tức dẫn Trương Tu Viễn nhích lại gần đó.

Chương 28: Thời Điểm Nhạy Cảm!

"Nghe nói bên trong bí cảnh mới kia có đến mấy tầng trận pháp phòng hộ cường đại, Trận pháp sư của Vương gia đã thành công phá vỡ được hai cái trận pháp, cũng tìm được rất nhiều linh thực quý hiếm, thiên tài địa bảo, thậm chí là công pháp, pháp khí phẩm cấp cao."

"Móa, lão tử ghen tị quá, thật là hối hận, vì sao lúc đó không đăng kí để cùng đi theo chứ?"

"Ta cũng thế, nói không chừng có thể thu được cơ duyên vô cùng to lớn, từ đó bước thẳng lên trời, thành Trúc Cơ, thậm chí là đại tu sĩ Kết Đan cũng được!"

"Đúng đấy đúng đấy, hận không thể chiếm lấy!"

Mọi người bàn tán xôn xao, không khỏi đỏ mắt với thu hoạch lớn của các tu sĩ từ bí cảnh về.

Trong lòng Lục Huyền không có gợn sóng, tất nhiên thu hoạch trong bí cảnh sẽ rất lớn, bằng không… Đại gia tộc Vương gia trong phường thị Lâm Dương cũng không tổ chức nhiều tu sĩ như vậy, tiêu hao nhân vật lực đi khai khẩn.

Chỉ là, phần lớn lợi ích sẽ bị Vương gia chiếm, còn lại sẽ chia cắt cho một ít thế lực tu sĩ cường đại, còn tán tu có số lượng nhiều nhất kia, có thể ăn được chút cơm thừa rượu cặn đã coi như là không tệ rồi.

Thậm chí còn không biết sẽ có bao nhiêu người chẳng những không có được một chút khoản thu nào, ngược lại còn phải trả giá bằng cả mạng sống.

Trương Tu Viễn ở bên cạnh nghe được tu sĩ thảo luận, cậu bé nhớ phụ thân lâu rồi chưa gặp, cảm thấy lo lắng và khẩn cấp, lên tiếng chào hỏi Lục Huyền rồi chạy như bay về nhà.

Lục Huyền không nhanh không chậm, bước đi trên đường nhỏ về nhà.

Tin tức tu sĩ khai khẩn bí cảnh mới trở về nhanh chóng lan tràn, trong nháy mắt toàn bộ khu Bắc phường thị cứ như bị đốt lửa, một cảm giác bồn chồn ngập tràn trong không khí.

Khi đi ngang qua tiểu viện một nhà tán tu, Lục Huyền nghe thấy vài tiếng kêu cực kỳ bi ai.

Qua cánh cửa sân mở rộng, hắn chứng kiến vẻ mặt mệt mỏi của một gã tán tu, tay cầm một hũ tro cốt, trước mặt hắn là một vị phụ nhân đang khóc lóc thảm thiết.

Nhà tán tu này Lục Huyền cũng coi như quen biết, nam chủ nhân là tu sĩ trung niên họ Hùng, tu vi Luyện Khí tầng ba, lần này báo danh tham gia khai khẩn bí cảnh.

Kết cục bên ngoài không nói cũng hiểu.

Tình cảnh như thế, hắn đi dọc đường không biết nhìn và nghe thấy bao nhiêu lần.

“Con đường tu hành dài ngoằn ngoèo, tu sĩ tầm thường nếu muốn tiến xa hơn, chỉ có thể nỗ lực nắm bắt mọi cơ hội mang đến, cho dù không cẩn thận thân tử đạo tiêu, cũng phải hết sức đi tranh thủ.”

“Tu hành khó, khó tu hành!”

“Cũng may ta có năng lực đặc thù về linh điền, không cần phải vì một cơ duyên mông lung mà tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, cứ im lặng bình tĩnh làm ruộng là được.”

Lục Huyền càng cảm thấy may mắn khi có quầng sáng màu trắng đặc biệt ấy, cũng càng thêm kiên định với suy nghĩ tuyệt

đối không được tùy tiện ra ngoài mạo hiểm.

Trong vòng vài ngày tiếp theo, hắn cứ yên lặng ở trong nhà, bồi dưỡng linh thực.

Mấy ngày nay, Trương Tu Viễn cũng không đi tìm hắn, Lục Huyền biết, cậu bé ấy luôn lo lắng và nhớ mong phụ thân nhà mình, vì thỉnh thoảng hắn lại thấy nhóc con này lộ vẻ mặt ủ rũ ỉu xìu.

Còn Từ Uyển, tuy bề ngoài nàng vẫn duy trì được chút bình tĩnh, song khuôn mặt gầy đi không ít đã thể hiện rõ nội tâm của nàng rồi.

"Phụ thân!"

Buổi chiều ngày nào đó, Lục Huyền đang dùng Linh Vũ Thuật tưới linh thực trong viện, chợt nghe thấy một tiếng kinh hô. Hắn lập tức mỉm cười, đi tới mở cửa viện nhìn ra.

Quả nhiên, Trương Hồng với bộ y phục hỗn loạn, toàn thân đầy bụi bặm đang sải bước đi về nhà mình, trong ngực căng phồng, cười tít cả mắt, nhìn ra được lần này, thu hoạch không nhỏ.

Vừa trông thấy Lục Huyền, gã lập tức gật đầu và mỉm cười chào hỏi hắn.

Lục Huyền cười đáp lại, sau đó đứng tại chỗ nhìn Trương Hồng ôm thê nhi của mình, vui sướng bước vào nhà với nụ cười sảng khoái.

Hắn không đi tham gia cuộc vui của bọn họ. Trương Hồng vừa mang thu hoạch gặt hái được từ bí cảnh trở về. Hiện giờ đang ở vào thời điểm nhạy cảm, nói là thần hồn nát thần tính cũng không quá đáng.

Tuy mối quan hệ giữa hai người bọn họ rất thân thiết, cả hai đều tin tưởng lẫn nhau, nhưng hắn vội vàng chạy qua bên

đó vào thời điểm nhạy cảm thế này, có thể sẽ mang đến nghi ngờ và cảm giác kháng cự không cần thiết.

Gần nửa ngày sau, Trương Hồng tự mình đến cửa.

"Lục tiểu huynh đệ, đã lâu không gặp, gần đây thế nào?" Trương Hồng cười sang sảng, hỏi thăm Lục Huyền.

"Đa tạ Trương đại ca quan tâm, tất cả đều thuận lợi, ngược lại, ta nên chúc mừng Trương đại ca bình an vô sự trở về từ vùng hoang dã." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Ha ha, lần này vận may không tệ, ta chỉ bị thương nhẹ, còn may mắn lấy được chút bảo vật. Lần này sang đây là muốn nói lời cảm tạ với Lục tiểu huynh đệ. Ta nghe thê tử nói, trước đó trong nhà từng xuất hiện sâu bệnh, may có Lục tiểu huynh đệ giúp đỡ giải quyết. Còn có thằng nhóc con kia nữa, sau khi ta về, nó còn khoe khoang với ta là bây giờ nó đã tự kiếm được linh thạch rồi, còn muốn dùng khoản linh thạch của nó để nuôi gia đình nữa!" Trương Hồng nhớ lại đáng vẻ đắc chí của Trương Tu Viễn, thì cười ha hả.

Chương 29: Câu Chuyện Về Bí Cảnh!

“Trương đại ca đừng khách khí, trước kia huynh giúp ta nhiều như vậy, ta làm chút việc như vậy có là gì? Còn Tiểu Viễn, thằng nhóc đã giúp ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian và những phiền toái không cần thiết, trả công nhóc một ít cũng là điều nên làm.”

“Nó còn là con nít, có thể làm cái gì chứ? Nhưng lần này, chuyện Lục tiểu huynh đệ làm đã khiến ta cực kỳ ngoài ý muốn, ta còn tưởng đệ chỉ biết yên tĩnh làm ruộng, không ngờ đệ còn có bản lĩnh kiếm thuật mạnh mẽ như vậy. Chỉ dựa vào nó, Lục huynh đệ đã vượt trội hơn không ít tu sĩ Luyện Khí tầng ba rồi.” Trương Hồng thở dài đáp.

Lục Huyền có 《 Liễm Tức Pháp 》 che lấp, cũng không lo lắng Trương Hồng có thể phát hiện ra tu vi chân chính của mình.

“Ban đầu linh điền trong viện ta cũng gặp phải sâu độc phá hoại, phải mất bảy linh thạch mời một tu sĩ Luyện Khí trung cấp mới có thể giải quyết được. Để tránh tình huống này phát sinh thêm lần nữa, ta đã hạ vốn gốc mua một bộ kiếm quyết nhất phẩm về nhà, không ngờ, bình thường ta tu hành thì linh lực tiến triển chậm chạp, nhưng trên phương diện kiếm quyết, lại có chút thiên phú. Kiếm quyết tiến bộ rất nhanh, thậm chí còn đạt đến trình độ có thể giúp người khác giải quyết sâu bệnh rồi. Cho nên ta muốn dựa vào nó kiếm chút linh thạch, mau chóng kiếm lại khoản linh thạch đã bỏ ra mua thuật pháp trước kia.”

Lục Huyền tiện miệng bịa ra một lý do để giải thích cho chuyện mình có thể sử dụng 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 tới giải quyết sâu bệnh.

Trương Hồng không nghi ngờ gì.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, tự nhiên lại nói tới những chuyện Trương Hồng từng trải qua trong chuyến đi khai khẩn bí cảnh lần này.

"Trận pháp sư của Vương gia phá được hai tòa trận pháp, dựa theo những lời đám tu sĩ Luyện Khí trung cấp tiến vào chỗ sâu bên trong bí cảnh kia nói lại, thì cái bí cảnh mới này có diện tích không nhỏ hơn Lâm Dương phường thị bao nhiêu, hơn nữa lượng linh thực linh dược bên trong còn nhiều vô kể."

"Nhóm tu sĩ Luyện Khí tầng hai và tầng ba như chúng ta chỉ có thể hoạt động ở vòng ngoài, không có tư cách cũng không có bản lĩnh tiến vào chỗ sâu hơn bên trong bí cảnh."

"Chủ yếu là ta đi theo một đội tán tu, thu thập linh thực, dọn dẹp một ít yêu thú cấp thấp. Mặc dù có đại tu sĩ của Vương gia che chắn ở đằng trước, nhưng lần này thương vong vẫn không nhỏ, khoảng chừng ba phần!"

"Tiểu đội của chúng ta cũng coi như vận khí kha khá, chỉ gặp phải hai tình huống tương đối nguy hiểm. Một lần là lúc đang thu thập linh thực thì đụng phải gốc linh thực dị hoá, tính công kích rất mạnh, lại am hiểu ngụy trang nên có hai người không cẩn thận hi sinh. Còn một lần là chạm phải yêu thú đặc thù. Nó là một con nhện có mặt người trên lưng, tốc độ cực nhanh, căn bản không nhìn rõ hình bóng, nên có một tán tu trực tiếp bị nó chém thành hai đoạn. May mà có tu sĩ Luyện Khí cao cấp kịp thời đi tới, mới có thể tiêu diệt được nó."

Nghĩ đến hai lần gặp tai ương này, sắc mặt Trương Hồng không khỏi chuyển thành màu trắng bệch, toàn thân run rẩy,

lòng còn sợ hãi, có thể thấy được hai tình huống cực độ nguy hiểm lần này đã lưu lại bóng ma tâm lý không nhỏ cho gã rồi.

Lục Huyền ở bên cạnh, say sưa lắng nghe, dù sao hắn cũng không cần tự mình trải qua những chuyện như vậy, có thể nghe gián tiếp vẫn thấy cực kỳ kích thích.

"Sao nào? Lục tiểu huynh đệ có hứng thú đi xem một chút không? Khai khẩn bí cảnh mới, lần đầu tiên sẽ mang lại lợi ích lớn nhất, cũng là mạo hiểm nhất, về sau sẽ giảm bớt đi nhiều. Đương nhiên đây chỉ là vòng ngoài của bí cảnh mà thôi, bên trong có cái gì, ta cũng không rõ ràng lắm." Trương Hồng thấy vẻ mặt Lục Huyền lộ ra chút hứng thú với chuyện mình kể mới cười cười mời mọc.

"Không được không được, ta tu vi thấp, lại không am hiểu đấu pháp, càng không có pháp khí phù chú gì, vẫn nên thành thành thật thật làm một tên Linh thực sư thôi!" Hắn mỉm cười đáp.

Xét cho cùng, quầng sáng màu trắng mang đến tu vi linh lực, cùng với pháp khí, phù lục, đan dược cho hắn… Vẫn còn quá ít, làm tròn một chút, có thể nói là bằng 'không', sao hắn dám dấn thân đi mạo hiểm được?

Trương Hồng cũng chỉ thuận miệng nhắc đến chuyện này mà thôi, đối phương đã không muốn cũng trực tiếp bỏ qua luôn.

"Được rồi Trương đại ca, lần này huynh đi bí cảnh hoang dã, có thu hoạch được linh chủng hoang dại không biết tên không? Nếu có, ta muốn dùng linh thạch mua về." Lục Huyền lập tức đổi chủ đề, mở miệng hỏi.

"Linh chủng hoang dại không biết tên ư? Linh chủng hoang dại vốn rất hiếm thấy, chủng loại không biết tên lại càng hiếm hoi. Bản thân ta không gặp được chúng, nhưng nghe nói

có tán tu từng tìm được một loại linh chủng mọc hoang ở nơi hoang vu bên trong bí cảnh, đến lúc đó, ta sẽ đi hỏi giúp đệ. Chỉ là …loại linh chủng vô danh không rõ phẩm cấp như vậy, cũng tương đương với không biết phương thức trồng trọt ươm trồng. Lục tiểu huynh đệ muốn trồng chúng sẽ gặp phải thử thách rất lớn, còn có thể uổng phí thời gian và linh thạch của mình.”

Trương Hồng nghe câu Lục Huyền hỏi, lại không nhịn được mở miệng khuyên bảo một phen.

“Ta chỉ muốn thí nghiệm một chút mà thôi, không có ý định đi đánh cược vào một chút xíu khả năng thành công kia đâu. Nếu thất bại, cũng coi như đã tích lũy được một chút kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực rồi, mở mang tầm nhìn cũng tốt mà.” Lục Huyền tìm đại một lý do nào đó để lấp liếm cho qua.

“Được! Ta sẽ hỏi thăm giúp đệ.” Trương Hồng gật đầu nói.

Hiệu suất của gã rất nhanh, hai ngày sau đã mang đến một tin tốt rồi.

Chương 30: Ám Tủy Chi!

Trong tiểu viện của Trương gia, Trương Hồng giới thiệu cho Lục Huyền một gã tu sĩ đầu trọc có tu vi Luyện Khí tầng ba: "Vị này chính là Long đạo hữu, thực lực mạnh mẽ."

"Vị này là Lục tiểu huynh đệ, có chút thiên phú trên phương diện gieo trồng linh thực, cũng chính là đệ ấy muốn hỏi về hạt giống linh chủng không biết tên của Long đạo hữu."

Trương Hồng giới thiệu Lục Huyền và tu sĩ đầu trọc với nhau, sau đó nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

"Ta phát hiện hạt giống linh chủng này ở một mảnh đất cằn cỗi thuộc vòng ngoài của bí cảnh. Lúc ấy, đã tìm được mười mấy hạt linh chủng hoang dã, chấp sự Vương gia mới ban thưởng cho ta một hạt. Dù đến tận bây giờ, ta vẫn không biết, rốt cuộc nó là hạt giống gì, nhưng suy đoán đến nơi phát hiện ra nó, thì hẳn là không thấp hơn nhất phẩm. Nếu Lục huynh đệ muốn, năm linh thạch, ngươi cầm đi." Tu sĩ đầu trọc dứt khoát nói.

Lục Huyền tiếp nhận hạt giống linh chủng trong tay gã, cẩn thận quan sát một hồi.

Hình dạng của linh chủng giống như một loại nấm nhỏ, màu đỏ sậm, trên bề mặt còn tồn tại vài đường vân nhìn như mạch máu, thậm chí còn hơi có một vật chất sền sệt dấp dính chảy qua.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Giá cả năm linh thạch cũng không tính là đắt, bằng với cái giá lúc ta mua gốc Xích Vân Tùng kia. Chỉ có điều nhìn loại linh chủng này khá là kỳ dị cổ quái, chắc hẳn phẩm cấp và độ quý hiếm cũng không thua kém

Xích Vân Tùng kia, nếu biết được chi tiết về nó, khẳng định là giá cả của thứ này sẽ cao hơn Xích Vân Tùng rất nhiều.

Nghĩ đến đây, hắn cũng nhanh chóng ra quyết định: "Long đạo hữu, ta muốn linh chủng này."

"Lục huynh đệ sảng khoái."

Hai người một tay giao linh thạch, một tay giao linh chủng, mỗi người đều khẽ mỉm cười.

Tu sĩ đầu trọc vui vẻ vì một hạt giống linh chủng mọc hoang lại có thể mang đến cho mình năm viên linh thạch, còn Lục Huyền lại vui vì trong linh điền của hắn vừa có thêm một loại linh thực hiếm có khác.

Mà quan trọng hơn là quầng sáng màu trắng sẽ xuất hiện khi linh thực thành thục.

Về đến nhà, hắn lập tức vận chuyển Địa Dẫn Thuật, đào một cái lỗ nhỏ trên mảnh linh điền, nhanh chóng trồng cái nấm màu đỏ sậm kia xuống.

Sau khi tập trung tinh thần, toàn bộ tin tức cực kỳ chi tiết về loại linh thực ấy lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

"Ám Tủy Chi, linh thực nhị phẩm, sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế một vài đan dược, cũng có thể ăn trực tiếp, nó sẽ trợ giúp tu sĩ cường hóa thể phách."

"Linh thực này sinh trưởng ở trong bóng tối, không cần ánh sáng, cũng không cần linh vũ, chỉ muốn sống ở chốn âm u, có những loại linh mộc mục nát làm bạn.:

"Xem ra Ám Tủy Chi này không thích ánh sáng, đồng thời môi trường phát triển của nó lại cần linh mộc mục nát."

Dựa theo ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, Lục Huyền bắt đầu đưa ra phán đoán.

“Không thích ánh sáng ngược lại rất đơn giản. Dù cần phải trồng nó bên trong linh nhưỡng ngoài linh điền, nên không thể mang nó vào trong nhà, nhưng ta hoàn toàn có thể dựng cho nó một cái lều giản dị, phát huy tác dụng che sáng. Chẳng qua loại linh mộc mục nát kia lại khó mà tìm được. Linh mộc khá là phổ biến, nhưng có nhà ai lại giữ linh mộc đến mục nát đâu?”

Lục Huyền vừa nghĩ trong lòng, vừa lấy công cụ ở trong nhà ra, nhanh chóng dựng một cái lều đơn giản vây xung quanh Ám Tủy Chi.

Dù sao thứ này cũng là linh thực nhị phẩm, trồng càng sớm thu hoạch càng nhanh, hắn không chút trì hoãn, đã quyết định đi ra ngoài tìm kiếm một phen.

Hắn đi thẳng một đường tới khu vực trung tâm bên trong phường thị.

Nửa khắc sau, Lục Huyền đã dừng lại phía trước một khu đình viện to lớn. Ánh mắt hắn lướt qua bức tường đá, mơ hồ có thể trông thấy những gốc linh mộc cao to rậm rạp được trồng bên trong.

Chủ nhân của tòa đình viện này vốn là một gã tu sĩ họ Chu, tu vi Luyện Khí tầng ba. Trước đây Lục Huyền chỉ nghe nói về người này, chứ chưa có cơ hội giao lưu.

Có người nói tu sĩ họ Chu này có quan hệ mật thiết với một tu sĩ Luyện Khí cao cấp trong phường thị, cho nên gã mới có thể chiếm được một khu đình viện lớn như vậy và trồng nhiều linh mộc đến mức này.

Phải biết rằng, chỉ có hai điều kiện để hình thành nên linh mộc mục nát, một là trong quá trình trồng trọt gặp phải sâu bệnh, hai là thời gian cất giữ quá dài, hoặc là không có điều

kiện bảo quản tốt khiến cho tính chất của linh mộc bị biến đổi, trở nên mục nát.

Vị tu sĩ họ Chu này trồng lượng lớn linh mộc như vậy, hẳn là trong nhà có gỗ mục.

Hắn bước về phía trước, lập tức có một tu sĩ thanh niên ra đón.

Lục Huyền tỏ rõ ý định của mình, tu sĩ thanh niên kia lập tức dẫn hắn tới trước mặt tu sĩ họ Chu kia.

Thanh niên vừa rồi trực tiếp bước đến gần phụ thân của gã, cũng chính là là tu sĩ họ Chu kia, rồi thì thầm vài lời vào tai đối phương.

"Tại hạ Chu Nguyên, không biết nên xưng hô với tiểu huynh đệ thế nào?"

"Lục Huyền."

"Chào Lục đạo hữu, nghe khuyển tử nói thì đạo hữu muốn hỏi nhà ta có linh mộc mục nát không hả? Chẳng hay đạo hữu muốn dùng thứ đó vào việc gì?"

"Không dối gạt gì Chu sư huynh, gần đây ta có chút tâm đắc trên phương diện đào tạo linh thực, đang muốn tìm linh mộc mục nát để nghiệm chứng suy đoán của mình. Lại nghe nói trình độ trồng linh mộc của Chu sư huynh vô cùng cao, nên muốn tới hỏi xem ở nơi này có gỗ mục hay không?" Lục Huyền nửa thật nửa giả trả lời.

Chương 31: Linh Mộc Mục Nát!

"Thì ra là thế." Chu Nguyên khẽ gật đầu, vẻ mặt không thay đổi, cũng không biết là tin hay không tin.

"Bởi vì nhiều yếu tố mà đúng là trong nhà ta có mấy khối linh mộc mục nát."

Chu Nguyên phân phó nhi tử vài câu, để đối phương đi lấy vài đoạn linh mộc từ trong kho hàng phía sau viện tới đây. Nhìn về ngoài, những gốc linh mộc này khá là tả tơi, bên trên còn tản ra mùi thối rữa khó chịu.

"Nếu Lục tiểu huynh đệ muốn, có thể lấy đi. Chỉ là trồng linh mộc so với linh thực bình thường thì phải bỏ ra nhiều công sức nguyên vật liệu, mặc dù mấy khúc linh mộc này đã mục nát, nhưng vẫn còn chút giá trị. Hai linh thạch ba khúc linh mộc, Lục tiểu huynh đệ có thể mang chúng đi."

Lục Huyền cau mày nghĩ: Nếu linh mộc đã mục nát, chẳng khác nào nó đã mất đi giá trị sử dụng vốn có của mình. Vậy mà muốn mua ba khúc gỗ phế phẩm này lại cần tới hai linh thạch? Loại hành vi này không khỏi có chút gian thương?

Vấn đề là hiện giờ đối phương vốn không rõ mục đích chân chính khiến hắn phải đi mua khối linh mộc mục này.

Dựa vào tình huống chênh lệch tin tức này, Lục Huyền có mười phần tự tin sẽ mặc cả được: "Một linh thạch, coi như ta giúp Chu đạo hữu xử lý mấy khúc gỗ hỏng đi."

Trên thực tế, Chu Nguyên ra giá như vậy, chỉ nhằm mục đích thăm dò điểm mấu chốt của Lục Huyền mà thôi, vừa thấy

hắn tỏ thái độ như vậy, cũng không kiên trì nữa, trực tiếp gật đầu đồng ý rồi.

Phải biết rằng, trong quá trình trồng trọt, khó tránh khỏi sẽ phát sinh những gốc linh mộc phế thải kiểu này, dưới tình huống bình thường, bọn họ đều sẽ tích chúng lại một chỗ, sau khi đạt đến một số lượng nhất định, sẽ tìm một chốn không người ở bên ngoài phường thị, đi chôn lấp đống này.

Hiện giờ đối phương nguyện ý mua đi, xử lý giùm phế thải, gã lại kiếm được một khối linh thạch, cũng ổn rồi.

Hai người thỏa thuận xong xuôi, Lục Huyền giao linh thạch, lập tức lên đường trở về nhà với ba khúc linh mộc mục nát.

Trong viện, dưới mái che của lều gỗ đơn sơ, có một cây nấm màu đỏ thẫm như muốn dung nhập vào bóng tối.

Lục Huyền vội vàng lấy ba khúc gỗ mục ra, cẩn thận đặt chúng xung quanh Ám Tủy Chi. Chờ hắn thi triển một vòng Linh Vũ Thuật xong, lại lập tức phát hiện linh chủng Ám Tủy Chi đã phát sinh một chút thay đổi rõ rệt.

Cũng không biết có phải thứ này đã bị loại mùi vị đặc biệt của linh mộc mục nát hấp dẫn hay không, chỉ biết phần rễ của cây nấm nọ vừa lặng lẽ sản sinh ra rất nhiều sợi nấm nhỏ màu đỏ sẫm. Sợi nấm màu đỏ sẫm kia nhanh chóng lan tràn tới, lại đâm sâu vào trong khúc gỗ mục.

Thậm chí Lục Huyền còn có cảm giác màu sắc của Ám Tủy Chi càng thêm thâm thúy hơn, thứ chất lỏng sền sệt vốn ở bên trong đoạn đường ống có dạng tương tự như mạch máu trên mình nó cũng chảy nhanh hơn hai phần.

Sau khi trồng thành công Ám Tủy Chi, rốt cuộc Lục Huyền cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi.

Khoảng thời gian tiếp theo, gần như hắn đều ở trong nhà, dùng phần lớn thời gian để tỉ mỉ bồi dưỡng linh thực, khoảng thời gian còn lại, hắn sẽ tu luyện một vài công pháp, thuật pháp, làm quen trước với phương thức sử dụng Liệt Ngân Nhận chưa trọn vẹn của mình.

Trong đoạn thời gian này, hắn cũng đến chợ tán tu hai lần, nhân lúc nhóm tán tu đi khai khẩn bí cảnh trở về, muốn xem liệu mình có thể tìm thấy một hoặc hai hạt giống linh thực không biết tên hay không.

Đáng tiếc, thỉnh thoảng Lục Huyền cũng có bắt gặp một vài quầy hàng bày bán linh chủng, nhưng hàng hóa trong quầy đều là vài chủng loại phổ biến mà hắn tương đối quen thuộc rồi.

Hơn nữa, linh điền trong tiểu viện của hắn chỉ lớn chừng đó, dạo gần đây đã chật kín không còn chỗ gieo trồng nữa rồi, dù muốn cũng không còn chỗ dành cho những loại linh thực khác.

Điểm sơ lại một chút danh sách những dạng linh thực đang được hắn chăm sóc trong linh điền.

Đầu tiên là hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn phát triển nhanh, số Thực Nguyệt Quả treo trên hai gốc Thực Nguyệt Thụ đã thành thục hơn phân nửa rồi.

Sau đó là một gốc Xích Vân Tùng nhất phẩm không có yêu cầu cao đối với hoàn cảnh linh khí, chỉ cần thỉnh thoảng dùng Hỏa Cầu Thuật tới kích thích là được.

Tiếp theo, phải kể đến gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, cần dùng 《Canh Kim Kiếm Quyết》 và Linh Vũ Thuật tới bồi dưỡng. Cuối cùng là gốc Ám Tủy Chi nhị phẩm, thứ này hấp thu chất dinh dưỡng chủ yếu đến từ linh mộc mục nát, không cần Lục Huyền phải dùng Linh Vũ Thuật tưới tắm, chỉ cần dùng Linh

Vũ Thuật và Địa Dẫn Thuật giữ cho khúc linh mộc mục nát kia luôn ở trong trạng thái mục nát là đủ rồi.

Sau khi thoáng kiểm kê lại một chút, đột nhiên Lục Huyền lại phát hiện, đám linh thực nhất phẩm chiếm cứ trong linh điền của mình là ít nhất, chỉ có một gốc Xích Vân Tùng. Còn hai loại linh chủng hắn tìm mua được còn mang đến cho hắn một niềm vui ngoài ý muốn kia, đều là linh thực nhị phẩm.

Chương 32: Đan Phương Bồi Nguyên Đan!

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền lại thu hoạch thêm năm trái Thực Nguyệt Quả. Bốn quả phẩm chất tốt, một quả phẩm chất thượng đẳng, mang tới năm quầng sáng màu trắng, hai cái mở ra được tàn phiến Liệt Ngân Nhận.

Cứ như vậy, pháp khí Liệt Ngân Nhận lại càng thêm hoàn chỉnh, chỉ còn một số khe hở nhỏ nữa.

Vì còn tận mười bốn trái Thực Nguyệt Quả nữa nên theo Lục Huyền phỏng đoán có vẻ vấn đề cũng không quá lớn.

Hắn còn mở được thêm hai tấm phù lục nhất phẩm, theo thứ tự là Kiếm Khí phù và Khu Tà phù, cả hai thứ này đều là loại khá tốt trong cấp bậc nhất phẩm.

Còn trái Thực Nguyệt Quả phẩm chất thượng đẳng, sau khi Lục Huyền hấp thụ nó, một luồng thông tin đột ngột xuất hiện trong đầu hắn.

"Đan phương Bồi Nguyên Đan, ghi chép tài liệu và thủ pháp luyện chế đan dược nhất phẩm Bồi Nguyên Đan."

"Lại rơi ra đan phương, không hổ là Thực Nguyệt Quả phẩm chất thượng đẳng."

Lục Huyền có chút ngoài ý muốn, mấy quầng sáng màu trắng trước đó đều mở ra Bồi Nguyên Đan thành phẩm, vậy mà lần này trực tiếp rơi ra đan phương luôn.

'Cũng tốt, dạy người câu cá còn hơn cho cá người ta, xem ra cần phải bỏ ra chút thời gian đi học luyện chế đan dược

thôi.’ Lục Huyền thầm nghĩ.

“Vấn đề là trước đó ta không có chút kiến thức trụ cột gì cả, vừa bắt đầu đã luyện đan luôn, xác suất thất bại sẽ rất cao.”

“Cũng không biết Thực Nguyệt Quả có thể mở ra đan phương Bồi Nguyên Đan nữa không? Thêm đan phương nữa, hẳn là nó sẽ giống Địa Dẫn Thuật, 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, sau khi hấp thu những thứ trùng lặp sẽ tự động gia tăng kinh nghiệm luyện đan.” Lục Huyền nhìn hơn chục trái Thực Nguyệt Quả tròn trịa no đủ đang treo trên cành lá xanh ngắt, lạc quan nghĩ thầm.

“Sau khi mỗi loại linh thực thành thục, từ trong quầng sáng màu trắng sẽ mở ra các loại phần thưởng không giống nhau.”

Từ kinh nghiệm thu hoạch hai chủng linh thực khác nhau, Lục Huyền dần phát hiện ra một ít quy luật trong này.

Vào thời điểm Linh Huỳnh Thảo thành thục, bên trong quầng sáng sẽ có vài tháng tu vi với giá trị không đồng đều, cùng với thuật pháp cấp thấp, phù lục nhất phẩm. Mà Thực Nguyệt Quả thành thục, lại có thể mở ra những phần thưởng chủ yếu là tàn phiến pháp khí, đan dược, phù lục, cùng với đan phương có tỉ lệ rơi ra tương đối thấp.

“Có lẽ về sau này, ta nên điều chỉnh các chủng loại linh thực gieo trồng tùy theo nhu cầu của mình.”

Nhưng vấn đề trọng yếu nhất cần giải quyết hiện giờ, chính là nhanh chóng đổi một mảnh linh điền khác có diện tích càng lớn hơn, linh khí phong phú và điều kiện phức tạp hơn đủ để cung cấp hoàn cảnh sinh trưởng cho các loại linh thực khác nhau.

Thứ hai là cần gấp một cái túi trữ vật. Nói cho cùng, càng ngày tài sản của hắn cũng càng thêm phong phú, trên người

ngày càng nhiều các loại phù lục, đan dược, không thể cất toàn bộ vào trong ngực mỗi lần ra ngoài được.

Nghĩ vậy, Lục Huyền lại đưa mắt nhìn hai mươi tám trái Thực Nguyệt Quả chồng chất trong phòng, lần này hắn đã quyết định bán chúng nó đi đổi lấy linh thạch rồi.

Hắn dùng một cái túi đựng chúng, trên đường đi không hề dừng lại, lao thẳng một mạch đến mục đích là - Bách Thảo Đường.

Bên trong gian phòng có mùi dược hương nồng nặc, Hà quản sự với đôi mắt cực kỳ sắc bén, lập tức trông thấy Lục Huyền đang xách chiếc túi vải căng phồng đi vào: "Lục tiểu tử, đã lâu không gặp ngươi, lại có linh thực gì thành thục đấy?"

"Có hai gốc Thực Nguyệt Thụ đã bước vào giai đoạn chín muồi, ta hái chút trái cây đến thăm lão nhân gia ngài." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Chắc hẳn ngươi đến thăm lão già ta là giả, thăm linh thạch bên trong Bách Thảo Đường chúng ta mới là thật?" Lão giả gầy gò cười nửa miệng đáp: "Lấy bảo bối của ngươi ra cho lão phu xem đi."

Lục Huyền đặt túi vải lên tủ gỗ.

"Hai mươi tám trái Thực Nguyệt Quả, bên trong có một quả phẩm chất thượng đẳng, còn lại đều là phẩm chất tốt. Gần như là phẩm chất tốt hết? Tiểu tử ngươi khai khiếu rồi?"

(Khai khiếu có thể hiểu là được mở mang đầu óc, tự nhiên tỉnh ngộ mà trở nên uyên bác, thâm sâu…)

Hà quản sự vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, trước đây mỗi khi Lục Huyền cầm Linh Huỳnh Thảo tới nơi này, mặc dù bên trong cũng có những cây

phẩm chất tốt và thượng đẳng, nhưng loại phổ thông lại không ít. Vậy mà lần này, tất cả linh thực hắn mang đến đều có phẩm chất tốt trở lên, bảo sao lão không kinh ngạc cho được?

“Thật, tất cả đều phẩm chất tốt trở lên.”

Lão cẩn thận kiểm tra từng trái Thực Nguyệt Quả, lại đánh giá chất lượng của chúng dựa trên kích thước và độ mượt mà trên bề mặt quả.

“Chia tay mấy ngày, ngươi lại làm ta phải lau mắt mà nhìn nha…” Lão giả gầy nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, thầm thốn thức thở dài.

Lão còn nhớ rõ, lần đầu tiên thiếu niên mười mấy tuổi này tiến vào Bách Thảo Đường, cầm theo mấy gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông tầm thường, nói muốn bán cho Bách Thảo Đường.

Bách Thảo Đường vốn có con đường nhập hàng ổn định của chính mình, sẽ không thu mua linh thực của một tiểu tán tu như hắn, nhưng khi nhìn khuôn mặt kiên nghị quật cường của thiếu niên này vào lúc đó, lão giả lại động lòng trắc ẩn, cuối cùng cũng đồng ý thỉnh cầu của thiếu niên kia.

Mà đến tận bây giờ, thiếu niên ấy đã trở thành một Linh thực sư, bất cứ lúc nào cũng có thể trồng ra linh dược chất lượng cao rồi.

Chương 33: Cơ Duyên Đến Từ Hà Quản Sự!

Trong lúc nhất thời, cõi lòng lão giả gầy gò ấy lại tràn đầy cảm xúc, nhưng câu nói tiếp theo của thiếu niên kia đã lập tức đưa lão trở về với hiện thực.

"Hà quản sự, ngài nghĩ cái gì đấy? Chẳng lẽ đang nghĩ cách chiếm lợi của ta sao?"

"Ngươi… cái tên tiểu tử này!" Hà quản sự cười mắng.

"Thực Nguyệt Quả phẩm chất tốt có giá một linh thạch mười toái linh, còn trái có phẩm chất thượng đẳng này lại thêm hai mươi toái linh."

"Được."

Lục Huyền đã từng đi so sánh tiệm dược này cùng với những gian hàng khác rồi, trong lòng cũng biết đây là giá cả tương đối hợp lý, nên cũng sảng khoái nhận lời.

Nếu so giá của Thực Nguyệt Quả và Linh Huỳnh Thảo, có vẻ nó thấp hơn không ít, nhưng một gốc Thực Nguyệt Thụ có thể cho ra hơn hai mươi quả, nên xét về tổng giá trị, nó vẫn cao hơn Linh Huỳnh Thảo khá nhiều.

Hà quản sự đưa cho hắn tổng cộng là ba mươi hai viên linh thạch hạ phẩm, sau đó mới hiếu kỳ hỏi: "Lục tiểu tử, ngươi nói thật cho ta biết, có phải trình độ gieo trồng của ngươi đã tăng lên rất nhiều không? Nhiều linh quả phẩm chất tốt như vậy, khẳng định là không phải vì vận may tốt là có thể làm được đâu."

“Đúng là ta có tiến bộ. Nhưng đây cũng là thành quả đạt được nhờ bản thân đã hy sinh rất nhiều. Ta chỉ dùng khoảng thời gian lúc nhóm tu sĩ khác tu luyện hay đi thăm dò bí cảnh đặt để lên phương diện trồng trọt linh thực mà thôi.”

“Để trồng ra những loại linh thực chất lượng cao hơn, ta đã hoàn toàn từ bỏ ý tưởng ngây thơ trở thành một tu sĩ cường đại rồi. Bây giờ ta chỉ muốn trồng linh thực thật giỏi, sau đó yên ổn sống cuộc đời của một vị Linh thực sư bình thường mà thôi.”

Ánh mắt Lục Huyền có chút trống rỗng, hắn đang cố gắng duy trì thiết lập nhân vật của mình là một vị Linh thực sư bình thường.

“Có suy nghĩ như vậy cũng tốt… Chí ít thì sống như vậy cũng tương đối an toàn, không cần phải vì một tia cơ duyên mà tranh đấu đến người chết ta sống. Nói không chừng, ngươi còn có thể sống lâu hơn bọn họ đấy. Hơn nữa nếu ngươi cứ giữ vững loại tiến bộ này, thì dựa vào thân phận Linh thực sư, vẫn sẽ nhận được địa vị rất cao.” Lão giả gầy gò cũng bị cảm động lây, lập tức lên tiếng an ủi Lục Huyền.

Sau đó, lão thoáng dừng một chút mới tiếp tục nói: “Trước đó ta từng nói với ngươi, nếu ngươi vẫn có thể duy trì trình độ trồng trọt này, ta sẽ đưa cho ngươi một cơ duyên. Ngươi cũng biết, trong Bách Thảo Đường chúng ta có một vị Luyện đan sư, khả năng luyện đan của người đó cũng là số một - số hai trong toàn bộ Lâm Dương phường thị này, bên dưới lại có rất nhiều thủ hạ dược đồng luyện đan. Cho nên, đối phương có nhu cầu rất lớn về các loại tài liệu luyện đan. Trên thực tế, dưới tay bọn họ cũng có mấy mảnh linh điền không nhỏ, muốn thuê Linh thực sư có chuyên môn đi trồng những loại linh dược liên quan.”

“Mặc dù thân phận ta không cao, nhưng vẫn có chút tiếng nói bên trong Bách Thảo Đường, ta có thể đề cử ngươi tới hợp tác với Bách Thảo Đường.”

“Hợp tác như thế nào?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Thông thường thì có hai loại, loại thứ nhất là Linh thực sư được bên chúng ta trực tiếp thuê về, bọn họ sẽ trồng linh dược cho Bách Thảo Đường, linh dược gieo trồng thành tục tương ứng sẽ thuộc về Bách Thảo Đường, còn Linh thực sư sẽ được trả một số tiền nhất định. Phẩm chất linh dược trồng ra càng tốt, tiền thưởng lại càng cao. Loại hình thức hợp tác này, có thể cung cấp cho ngươi một hoàn cảnh trồng trọt ổn định, giúp ngươi chỉ việc tập trung vào quá trình trồng trọt mà không cần phải lo lắng về những thứ khác.”

“Loại thứ hai thì đơn giản hơn nhiều, chúng ta sẽ dùng giá thấp bán linh chủng cho Linh thực sư muốn hợp tác, đồng thời cũng giao hẹn, sau khi linh thực thành thục, Bách Thảo Đường có quyền thu mua trước, hơn nữa rủi ro và lợi ích sẽ do Linh thực sư tự gánh chịu. Đương nhiên, loại quyền ưu tiên này sẽ không bị lạm dụng, nếu giá cả quá chênh lệch với những người thu mua khác, Linh thực sư có thể tự mình lựa chọn.”

Lục Huyền gật đầu, hai phương thức hợp tác đều có ưu và nhược điểm riêng.

Loại thứ nhất ổn định hơn, cả về sự an toàn của bản thân hay về linh điền đều được đảm bảo, nhưng xét theo một mặt tương đối khác, thì hợp tác theo kiểu này, Linh thực sự sẽ ít có tự do hơn.

Còn loại thứ hai, tuy rủi ro hơn, nhưng lợi ích sinh ra lại có thể lớn hơn.

Nếu bản thân hắn thực sự là một Linh thực sư phổ thông thích yên ổn, thì đương nhiên, hắn sẽ chọn cái thứ nhất. Nhưng

từ trước đến nay, Lục Huyền vốn không thích bị gò bó, lại cộng thêm nguyên nhân là sự xuất hiện của quầng sáng màu trắng bên trong linh điền, khiến cho hoàn cảnh không gian tự do đã trở thành một mối quan tâm đặc biệt đối với hắn.

“Hà quản sự, con người ta vốn lười biếng quen rồi, không thích ứng được với hoàn cảnh bị người khác quản thúc, cho nên, nếu thật sự hợp tác, ta sẽ chọn phương án hai.”

Vừa may Lục Huyền vốn đang ước ao sẽ có người cung cấp linh chủng cho hắn.

“Được, vậy ta sẽ báo chuyện này lên cấp trên, chờ đến khi nào bên trên xác nhận, ngươi tới sẽ thông báo cho ngươi.”

“Vậy cảm ơn Hà quản sự.” Lục Huyền chắp tay cảm kích lão giả gầy gò kia. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thiện ý của lão giả, và giữ nó ở sâu trong trái tim mình.

“Như vậy là được rồi, việc cấp bách hiện giờ là cần có một mảnh linh điền lớn và tốt hơn.”

Sau buổi nói chuyện ngày hôm nay, suy nghĩ này càng trở nên rõ ràng và khẩn cấp hơn trong đầu hắn.

Chương 34: Vẫn Phải Nỗ Lực Kiếm Linh Thạch Thôi!!!

"Lục sư huynh, ngươi xem mảnh linh điền này thế nào?"

Lục Huyền từ từ đi vào một khu đình viện rộng rãi, cẩn thận quan sát xung quanh.

Một tu sĩ Luyện Khí tầng một, trên mặt có vết sẹo, đang theo sát phía sau hắn. Thanh niên nhỏ bé này hơi khom người xuống, nở nụ cười rất nhiệt tình.

"Chủ nhân của khu đình viện này từng là một tu sĩ Luyện Khí trung cấp, trong một lần nào đó, khi đối phương đi ra ngoài thăm dò đã mất tích, chờ mãi vẫn không thấy trở về. Khu đình viện này đã bị hậu nhân của hắn cầm cố, sau đó được trạm môi giới chúng ta dùng để cho thuê."

"Trước mắt, diện tích của mảnh linh điền này là xấp xỉ một mẫu, linh khí nồng đậm, lại có vị trí nằm bên cạnh chợ tán tu, có hộ vệ trong phường thị thường xuyên qua lại tuần tra, nên vấn đề an toàn có thể được bảo đảm hơn rất nhiều."

"Còn cái chuồng gà ở phía trước kia, nó vốn là sản phẩm của chủ nhân cũ ở nơi này, hiện giờ đã được dọn sạch, củng cố, còn khắc phù văn cách âm lên trên, rất thích hợp để nuôi một số linh thú và linh cầm gì đó."

"Quả thật không tệ, nhưng ta vẫn cần suy nghĩ thêm một chút." Lục Huyền bình tĩnh đáp.

Trong mấy ngày này, hắn đã dành khá nhiều thời gian đi ra ngoài, tới thăm mấy mảnh linh điền cho thuê. Diện tích của những mảnh linh điền này lớn gấp mười lần so với mảnh linh điền hiện tại của hắn, linh khí cũng nồng đậm hơn rất nhiều, tiện ích còn khá đầy đủ.

Trong những mảnh linh điền hắn đến thăm lại có một khu đình viện, bên trong không chỉ có một mảnh linh điền với diện tích hơn một mẫu, còn có cả linh tuyền.

Hoàn cảnh đầy đủ này không khỏi làm Lục Huyền động tâm, nhưng sau khi hỏi thăm giá thuê, hắn lại nhanh chóng bị đưa trở về với thực tại.

Phải biết rằng, trong số những mảnh linh điền này, dù cái rẻ nhất thì tiền thuê một tháng cũng có giá là bốn mươi linh thạch, thậm chí khu đình viện sở hữu linh tuyền kia còn có giá là sáu mươi linh thạch một tháng. Hơn nữa, một lần giao tiền thuê không được đưa dưới nửa năm.

Gần đây, Lục Huyền đã từ nghèo lâu dài trở nên sung túc, giá trị tài sản ròng xấp xỉ ba trăm linh thạch, khiến trong lòng hắn có chút hưng phấn quá đà. Nhưng đến bây giờ mới phát hiện, ở thời điểm bản thân thực sự cần thiết thì chút linh thạch trong tay này tuyệt đối không đủ nhìn, vẫn phải tích lũy thêm một đoạn thời gian nữa.

Lục Huyền nghĩ vậy, mới quay đầu nói với người mặt sẹo kia: "Ta về trước, nghĩ ngợi một chút đã, nếu có hứng thú lại tới tìm ngươi."

Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi. Đợi cho đến khi bóng dáng Lục Huyền biến mất, người mặt sẹo kia mới không nhịn được, lập tức nhổ một ngụm nước bọt: "Đùa cái quái gì vậy? Một tên tán tu Luyện Khí tầng hai nho nhỏ còn muốn thuê loại linh điền này? Đúng là mộng tưởng hão huyền! Lãng phí thời gian của lão tử!"

Lục Huyền khẽ nhíu mày, hắn đã đột phá tu vi Luyện Khí tầng ba được một thời gian rồi, khiến cho năm giác quan cũng trở nên nhạy bén hơn lúc trước.

Vừa rồi hắn có mơ hồ nghe được lời tên tu sĩ thanh niên mặt sẹo kia nói, nhưng nghe được thì sao, hắn cũng chỉ mỉm cười, hoàn toàn không để ý đến thái độ trịch thượng của người môi giới kia, chỉ lặng lẽ kéo gã vào danh sách đen của mình, không bao giờ đến tìm gã đi xem linh điền nữa.

"Haizz, trước đây, ta luôn cảm thấy mình quá nghèo, cho Thảo Khôi Lỗi ăn một viên toái linh cũng thấy tiếc. Nhưng bây giờ trên người đã có gần ba trăm linh thạch, đã có thể cho Thảo Khôi Lỗi ăn hẳn một viên… Không, hai viên cũng được. Nhưng vì sao vẫn có cảm giác mình quá nghèo vậy?"

Một ý nghĩ như vậy vừa xuất hiện trong đầu hắn.

"Vẫn phải nỗ lực kiếm linh thạch thôi."

Trương Hồng nghỉ ngơi mấy ngày lại lên đường đi bí cảnh hoang dã, mấy ngày nay Trương Tu Viễn cũng bước vào trạng thái làm việc rồi.

Hai người tiếp tục hợp tác, Trương Tu Viễn đi tìm những tán tu phù hợp với điều kiện gặp của Lục Huyền lại đang gặp phải tai họa sâu bệnh, sau đó Lục Huyền lập tức ra tay giải quyết sâu bệnh cho đối phương.

Sử dụng càng nhiều lần, lý giải của hắn về《 Canh Kim Kiếm Quyết》lại càng sâu sắc hơn, cộng thêm hiệu quả công việc, hắn diệu trừ sâu bệnh khá là sạch sẽ gọn gàng, giá thành lại rẻ, dần dà lâu ngày, hắn cũng có được một chút danh tiếng nhất định trong đám tán tu ở khu Bắc.

Trước đây, Trương Tu Viễn phải chủ động đi tìm khách, nhưng bây giờ, bọn họ đều tự mình đến cửa, thậm chí mỗi khi

có nhiều người cùng nhu cầu, bọn họ còn phải xếp hàng chờ một lúc.

Ngày hôm đó, Lục Huyền vừa nhận năm viên linh thạch, vui vẻ từ trong một khu đình viện cũ nát đi ra, với quá trình đưa tiễn và tỏ lòng cảm kích không ngừng của một tán tu.

"Lục đạo hữu, trùng hợp quá, lại gặp được ngươi ở nơi này." Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai hắn.

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tu sĩ trắng mập đang đứng ở góc, cười híp mắt nhìn hai người Lục Huyền.

"Trùng hợp cái rắm, khu Bắc lớn như vậy, sao có thể tình cờ gặp nhau ở chỗ này? Rõ ràng là ngươi đang chờ ta!" Trong lòng Lục Huyền âm thầm trào phúng một câu, nhưng ngoài mặt lại mỉm cười trả lời: "Thì ra là Tần đạo hữu, đã lâu không gặp, tu vi của đạo hữu càng ngày càng cao thâm, đúng là tấm gương cho đám tán tu chúng ta học tập."

Chương 35: Điều Tra Chân Tướng!

"Không dám nhận không dám nhận, nhưng Lục đạo hữu đã làm ta vô cùng bất ngờ đấy, không nghĩ tới mấy tháng trước ngươi còn là một tên tán tu Luyện Khí tầng hai cần mời ta tới giúp đỡ diệt trừ sâu bệnh, mà hiện giờ, ngươi đã trưởng thành đến độ có thể nhẹ nhõm giải quyết sâu bệnh rồi." Tần Minh cảm thán nói.

Đúng là gã thực sự không ngờ, tên tiểu tán tu Luyện Khí mà trước kia mình không để vào mắt, lại có một ngày sử dụng được kiếm quyết tinh xảo như thế, còn trở thành đối thủ cạnh tranh của mình?

"May mắn mà thôi, ta vẫn còn kém xa Tần sư huynh." Trong mắt Lục Huyền toát lên một tia hồi ức: "Mọi chuyện đều bắt đầu từ lần sâu bệnh đấy, kể từ đó, để tránh linh thực trong linh điền nhà mình lại gặp phải sâu bệnh, ta đã đau đớn hạ quyết tâm, dùng toàn bộ tài sản đi mua một môn kiếm quyết. Khổ tu mấy tháng, cộng thêm bản thân có một chút thiên phú trên phương diện kiếm đạo, ta mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay. Nhưng bởi vì tu vi thấp, mỗi ngày chỉ có thể thi triển chừng hai, ba lần kiếm quyết, khiến cho hiện tại chỉ kiếm được một ít linh thạch không đáng để kể ra."

Bởi vì xung đột lợi ích, Lục Huyền đã dự tính trước tình cảnh bản thân phải chạm mặt với những tu sĩ khác cùng có nghiệp vụ giải quyết sâu bệnh như mình rồi, nhất là vị Tần Minh, người có tu vi Luyện Khí tầng bốn trước mắt này, vì gần như gã chính là người có nhiều đơn hàng nhất khu Bắc.

Hắn lập tức rủ rỉ nói ra đáp án đã được chuẩn bị sẵn từ trước, cũng cho thấy bản thân tu vi thấp, làm như vậy chỉ vì kiếm một chút linh thạch chi tiêu, chứ không chiếm đoạt bao nhiêu mối làm ăn của Tần Minh.

"Thì ra là thế." Tần Minh khẽ gật đầu: "Chẳng qua bây giờ Lục đạo hữu còn trẻ, nên lấy việc tu hành làm chủ, không nên dính vào vấn đề sâu bệnh này sẽ thỏa đáng hơn."

Tần Minh cười híp mắt nhìn thẳng vào Lục Huyền, nửa khuyên nhủ nửa uy hiếp.

"Đa tạ Tần đạo hữu đã nhắc nhở, ta biết mình phải làm gì." Lục Huyền lạnh nhạt đáp, sau đó dắt Trương Tu Viễn rời đi.

Trong lúc di chuyển, hắn vẫn cảm nhận được một ánh mắt thoắt ẩn thoắt hiện, mơ hồ rơi trên lưng mình.

"Số lượng tán tu ở khu Bắc này rất nhiều, ta đã nói rõ mình chỉ kiếm được một ít linh thạch, nhưng đối phương vẫn uy hiếp ta, rốt cuộc là có ý gì?"

Bản thân gặp phải tình huống kiểu này, trong lòng hắn khá là giận dữ bất bình, đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ, rõ ràng hắn đã tỏ vẻ bản thân yếu kém rồi, nhưng Tần Minh kia còn hung hăng đuổi cùng giết tận như vậy, không khỏi làm lửa giận bốc lên trong lòng.

Đột nhiên, bước chân hắn dừng lại, một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu.

Càng nghĩ càng thấy có gì đó không ổn, Lục Huyền dứt khoát dừng bước lại, đột ngột kéo Trương Tu Viễn đang ở bên cạnh qua một bên.

"Tiểu Viễn, Tiểu Lục thúc có chuyện cần ngươi giúp đỡ. Ngươi có thể đến nhà mấy đứa bạn có quan hệ tốt với mình, hỏi thăm về chuyện nhà bọn họ bị sâu bệnh tấn công một phen, xem xem có phải nhà người đó đã mời một tu sĩ Luyện

Khí trung cấp trắng mập và am hiểu thuật pháp hệ băng hay không?"

"Nếu đúng, lại hỏi người ta cụ thể một chút, là sau khi người kia giải quyết sâu bệnh xong, đối phương đã xử lý Hắc Nha ấu trùng như thế nào? Ngươi còn nhỏ, người khác sẽ không đề phòng ngươi, chỉ cần hỏi sẽ nói cho ngươi biết. Thúc đứng canh gác bên ngoài, ngươi không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn."

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lục Huyền, Trương Tu Viễn cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nó lập tức mím môi, gật đầu thật mạnh.

Theo lời chỉ dẫn của Trương Tu Viễn, hai người lập tức đến nhà một vị tu sĩ ở ngay phía trước. Cậu bé đứng bên ngoài tiểu viện hô một tiếng, ngay sau đó, đã thấy một tiểu thiếu niên cùng tuổi nó đi ra mời cùng tiến vào đình viện.

Lục Huyền thủ sẵn vài tấm phù lục trên tay, yên lặng chờ đợi cậu nhóc đi ra.

"Tiểu Lục thúc, ta đã thăm dò kỹ càng rồi. Nhà cậu ấy từng nhờ tu sĩ trắng mập kia ra tay giải quyết, nhưng không có ấn tượng sâu sắc gì về thi thể của mấy con ấu trùng sau khi bị dọn dẹp, hẳn là nó đã bị tu sĩ ấy cầm đi rồi."

Không phải chờ quá lâu đã thấy Trương Tu Viễn vừa thở hổn hển vừa chạy ra, mà những lời cậu bé nói lại làm trái tim Lục Huyền trở nên căng thẳng.

"Lại thăm dò tiếp." Hắn bật ra một hơi nặng nề, sau đó kiên định đáp.

Bọn họ lại tiếp tục đi tìm hai hộ tán tu khác, cũng nhận được câu trả lời tương tự. Đó là sau khi Tần Minh giải quyết xong sâu bệnh, gã cũng tiện tay cầm xác ấu trùng đi.

Trong nháy mắt, hàng loạt những suy nghĩ bắt đầu điên cuồng dâng trào trong đầu Lục Huyền, đầu mối xuất hiện càng lúc càng rõ ràng.

"Lý do vì sao cùng là tu sĩ Luyện Khí tầng bốn, mà phí xuất thủ của Tần Minh lại thấp hơn Lăng Vân tiên tử và kiếm tu Lý Húc đến một, thậm chí là hai phần? Vì sao sau khi hắn giải quyết Hắc Nha ấu trùng xong, còn muốn cầm thi thể ấu trùng đi? Vì sao ta chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng hai, nhưng ngay cả tư cách kiếm chút linh thạch cũng không được?"

"Chính vì Hắc Nha ấu trùng kia vốn là thứ được Tần Minh thả ra! Hắn thả Hắc Nha Trùng trưởng thành đến linh điền của tán tu, để cho trứng trùng lặng lẽ nở ra, rồi mượn sinh cơ linh thực trong linh điền tẩm bổ thai nghén thành Hắc Nha ấu trùng. Chờ sau khi ấu trùng lớn lên, hắn lại lấy danh nghĩa dọn dẹp sâu bệnh, để thu ấu trùng trở về."

Chương 36: Kẻ Yếu Chỉ Biết Xuống Tay Với Những Kẻ Yếu Hơn!

"Điều này cũng giải thích được vì sao rõ ràng là tu sĩ cùng cấp, nhưng giá thuê Tần Minh lại thấp hơn nhiều so vớ những tu sĩ Luyện Khí tầng bốn khác. Thứ hắn am hiểu nhất chính là thuật pháp hệ băng, hoàn toàn có thể điều khiển tinh tế đòn công kích của mình, nên dưới điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương đến linh thực, hắn còn có thể đóng băng, sau đó tách được những con Hắc Nha ấu trùng bên trong ra. Thậm chí hắn còn có thể chỉ đóng băng ấu trùng thay vì đông lạnh chúng đến chết. Làm như vậy, chỉ cần hắn rã đông, lấy ấu trùng là được."

"Nói cách khác, hắn nhận mấy mối làm ăn này, vừa có thể kiếm được linh thạch, vừa có thể ung dung cầm ấu trùng ký sinh trên linh thực về, đúng là một công đôi việc."

Lục Huyền giật mình tỉnh ngộ.

Đến đây, hắn cũng hiểu được vì sao đối phương lại hùng hổ dọa người như vậy.

Bởi vì việc hắn làm, chẳng những kiếm đi linh thạch của đối phương, còn trực tiếp giết chết những con Hắc Nha ấu trùng ký sinh trên linh thực.

Mà quan trọng hơn nữa là, bản thân hắn chỉ là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai.

“Nói như vậy, đám Hắc Nha ấu trùng lúc trước ta mời hắn đế xử lý cùng với con con trùng trưởng thành đã bị ta giết chết, đều là thứ hắn âm thầm thả vào trong linh điền?” Lục Huyền nghĩ vậy, không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Nói cách khác, hắn đã dùng linh thực giúp đối phương nuôi ấu trùng, còn dùng linh thạch nhờ gã mang ấu trùng trưởng thành trở về?

Nếu không phải quầng sáng màu trắng xuất hiện, hắn lại kịp thời mua được trận pháp phòng hộ, còn mở ra được 《Canh Kim Kiếm Quyết》, chỉ sợ linh điền của hắn sẽ gặp phải sâu bệnh thêm một lần nữa, mãi cho đến khi ăn tươi nuốt sống được tiểu tán tu như hắn, đối phương mới chịu mới thôi.

“Quả nhiên, kẻ yếu chỉ biết xuống tay với những kẻ yếu hơn.”

Tuy nhiên, nếu đối phương cho rằng hắn chỉ là một yếu mặc cho gã tùy ý bắt chẹt, thì gã sai lầm lớn rồi.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên một biên độ mỏng manh, ánh mắt sáng ngời.

Về đến nhà, hắn lập tức đi quanh quanh tường viện, cẩn thận kiểm tra từng bộ phận của trận pháp phòng hộ.

Thảo Khôi Lỗi cảm ứng được khí tức chủ nhân, lập tức vươn một sợi dây cỏ màu xám tới, giống như một con rắn nhỏ đi theo đằng sau hắn.

Sau khi Lục Huyền xác nhận được trận pháp của mình không có vấn đề gì, hắn mới đi đến bên cạnh Thảo Khôi Lỗi, móc một viên toái linh ra, nhét vào trong khối u khổng lồ được hình thành từ cỏ xám trên đầu nó.

“Nhìn bên ngoài, có vẻ như thực lực chênh lệch khá lớn, lại có xung đột về lợi ích. Chắc hẳn Tần Minh này sẽ không bỏ qua cho ta. Vừa hay ta cũng không định buông tha cho hắn.”

“Đúng là thời gian gần đây, cả tu vi, thuật pháp lẫn đan dược, phù lục các loại trong tay ta đều được nâng cao hơn rất nhiều, nhưng nói gì thì nói, Tần Minh kia cũng là tu sĩ Luyện Khí tầng bốn, ai có thể đoán được trong lúc giao thủ với đối phương, ta sẽ có bao nhiêu phần trăm thắng bại?”

“Việc cấp bách nhất hiện giờ, chính là cố gắng đề thăng thực lực của mình, cứ gác hết chuyện dọn dẹp sâu bệnh qua một bên trước đã, tránh để hắn tóm được chỗ sơ hở.”

Lục Huyền tự hỏi hồi lâu, sau đó đã quyết định tạm thời hắn sẽ ở nhà, phải chuyên tâm gia tăng thực lực của mình lên, đồng thời cũng làm tốt chuẩn bị cho tình huống Tần Minh đột nhập vào nhà mình.

Mấy ngày tiếp theo, hắn lại an tâm ở nhà trong bồi dưỡng linh thực, còn dặn Trương Tu Viễn không được tùy tiện ra ngoài.

Mười bốn trái Thực Nguyệt Quả còn dư lại đã thành thục hết. Mười hai quả trong đó có phẩm chất tốt, hai quả phẩm chất thượng đẳng.

Lục Huyền lượm mười bốn quầng sáng màu trắng đang nhấp nháy dưới đất lên.

“Thu được một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận (tàn) x3”

“Thu được một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được phù lục nhất phẩm x6”

“Thu được một trái Thực Nguyệt Quả, nhận được một viên Bồi Nguyên Đan x3”

Mười hai trái Thực Nguyệt Quả phẩm chất tốt mở ra phần thưởng đúng như Lục Huyền mong đợi.

Ba mảnh tàn phiến Liệt Ngân Nhận có màu trắng bạc đã lấp đầy khoảng trống cuối cùng trên kiếm nhận. Một thanh kiếm nhận thật mỏng lập tức xuất hiện trước mắt Lục Huyền. Lưỡi kiếm có màu trắng bạc nhạt, và không cần biết là xuất hiện giữa ban ngày hay buổi đêm, nó đều vô cùng kín đáo.

Hắn khống chế linh lực điều khiển kiếm nhận tự do bay lượn trên không trung. Tốc độ của kiếm nhận cực nhanh, lại cực kỳ sắc bén.

Lục Huyền lấy một đoạn linh mộc mục nát tới thử xem sao. Kiếm nhận trực tiếp lướt qua khúc gỗ tựa như không gặp phải vật gì, cứ như vậy mà chặt đứt khối linh mộc rắn chắc ấy như chém một miếng đậu phụ.

Tâm niệm vừa động, kiếm nhận màu trắng bạc vốn đang bay múa xung quanh người hắn lại đột nhiên tách ra thành hàng chục mảnh bạc có hình dạng khác nhau, giống như một đàn bướm màu bạc, linh hoạt bay lượn quanh người Lục Huyền.

Gần như ngay chớp mắt sau đó, hơn chục mảnh bạc lại tập hợp cùng một chỗ, vừa khít với nhau, tạo thành một thanh kiếm nhận hoàn chỉnh không chút sứt mẻ.

Chương 37: Chuẩn Bị!

"Cuối cùng cũng thu thập thành công toàn bộ tàn phiến của Liệt Ngân Nhận." Lục Huyền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Liệt Ngân Nhận ở trạng thái hoàn chỉnh, lại có độ sắc bén càng kinh người hơn vài phần, đồng thời, nó còn có thể chia tách thành hàng chục mảnh bạc chỉ trong tích tắc.

Trước kia khi nó không được trọn vẹn, dù Lục Huyền có thể khống chế tất cả những mảnh tàn phiến kia, nhưng chung quy lại, vẫn có cảm giác trúc trắc, không được tự nhiên. Mà bây giờ, dù số lượng tàn phiến nhiều hơn, nhưng khả năng điều khiển lại càng thêm mượt mà tự nhiên, không chút đình trệ.

"Giá trị lớn nhất của pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận nằm ở khả năng chia tách thành các mảnh tàn phiến của nó."

"Nếu dùng hình thái công kích là kiếm nhận, chỉ có thể coi nó là một kiện pháp khí nhất phẩm tốt nhất. Nhưng nếu trong quá trình đấu pháp, lại đột nhiên chia kiếm nhận ra thành rất nhiều tàn phiến, đồng loạt bắn tới, công kích đối thủ, như vậy giá trị của nó sẽ tăng lên gấp bội."

Lục Huyền khống chế kiếm nhận màu trắng bạch xoay chuyển vài đường kiếm hoa, trong lòng yêu thích đến độ không muốn buông tay. Đây cũng là thủ đoạn tốt nhất hắn có thể dùng để đối phó Tần Minh trong giai đoạn này.

Sáu tấm phù đều là phù lục nhất phẩm, không có loại phù mới nào.

Lục Huyền cẩn thận cất kỹ chúng, phù lục nhất phẩm đã có năng lực gây tổn thương cho tu sĩ Luyện Khí trung cấp rồi, nếu như số lượng đủ nhiều…

Ây cha, hết thảy những nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ chuyện thiếu hỏa lực!

Nhìn vào hàng đống phù hộ mệnh mình thu thập được trong khoảng thời gian này, Lục Huyền đã cảm thấy an tâm hơn một chút.

Ngoại trừ thứ này, hắn còn nhận được thêm ba viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm.

Sau khi mở ra quầng sáng đến từ hai trái Thực Nguyệt Quả thượng đẳng, hắn đã nhận được hai tấm đan phương đan dược nhất phẩm Bồi Nguyên Đan.

Hấp thụ chúng xong, Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được lý luận về quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan trong đầu mình đã trở nên phong phú hơn trước rất nhiều.

Tình huống này cũng tương tự như, dù hắn chưa trực tiếp bắt tay vào thực chiến, nhưng đã xem qua vô số hình ảnh, khiến cho lý thuyết tương đối vững chắc rồi.

Trong mười ngày tiếp theo, xung quanh vẫn là một mảnh gió êm sóng lặng, không hề phát sinh một chút gợn sóng nào, như thể Tần Minh đã ném Lục Huyền ra sau đầu mình rồi.

Đương nhiên, Lục Huyền vẫn không dám bất cẩn, ngay nào hắn cũng cẩn thận đề phòng.

Mỗi ngày, ngoại trừ chuyện ra sân chăm sóc linh thực trong viện ra, hắn đều ở trong nhà đóng cửa im ỉm.

Linh Huỳnh Thảo trong linh điền đã trồng được một đoạn thời gian, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hắn, mười ngày qua, lần

lượt có vài gốc Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn thành thục.

Lục Huyền thu hoạch sáu gốc Linh Huỳnh Thảo, bốn cây trong đó có phẩm chất tốt, hai cây phẩm chất thượng đẳng.

Từ khi vừa mới gieo trồng linh chủng Linh Huỳnh Thảo, Lục Huyền đã thông qua trạng thái tức thời của chúng để dành cho chúng điều kiện bồi dưỡng tốt nhất. Đến hiện giờ đã được đền đáp rồi, xác suất gặt hái được linh thực phẩm chất thượng đẳng cũng tăng lên rất nhiều.

Ba trong số sáu quầng sáng vừa mở được kia đã mang lại cho hắn phần thưởng là vài tháng tu vi.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi x2"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi"

Ý niệm vừa lóe lên trong đầu, linh lực trong cơ thể Lục Huyền đã tăng vọt, chúng nó điên cuồng tàn phá khắp nơi bên trong kinh mạch của hắn. Có cảm giác chúng nó vừa phá vỡ một tầng vách ngăn nào đó không tồn tại, sau cùng linh lực mới dần dần bình tĩnh xuống.

"Rốt cuộc cũng đột phá đến Luyện Khí tầng bốn rồi." Trên mặt Lục Huyền lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau khi đột phá đến Luyện Khí tầng ba, trong khoảng thời gian này, Lục Huyền vẫn luôn nỗ lực tu luyện, hiện giờ ba quầng sáng mới xuất hiện đã mang đến cho hắn gần hai năm tu vi, trợ giúp hắn làm một lần hành động, trực tiếp đột phá luôn, trở thành tu sĩ Luyện Khí trung cấp.

Trong ba quầng sáng còn lại, hắn mở ra được hai phần 《Canh Kim Kiếm Quyết》, và một phù lục nhất phẩm Thổ Tường phù.

Sau khi sử dụng lá phù này, có thể kích phát ra một bức tường đất khá cao, dày khoảng một trượng, mang đến hiệu quả phòng ngự rất tốt.

Lục Huyền trực tiếp tiêu hóa 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 sau đó trong đầu cẩn thận lĩnh hội cảm ngộ điểm tinh diệu của kiếm quyết.

Ngay sau khi linh lực vận chuyển, một luồng ánh sáng màu vàng lấp lánh đã xuất hiện, lại nghe "Vèo" một tiếng, nó vừa đâm xuyên qua một tảng đá lớn rồi.

Hắn có cảm giác kiếm pháp mình nắm giữ đã đạt đến cảnh giới tiểu thành, bởi vậy thời điểm thúc giục kiếm quyết sẽ tiêu hao ít linh lực hơn, ngược lại, tốc độ càng nhanh và uy lực cũng được đề thăng thêm rất nhiều.

Tổng kết lại, sáu cây Linh Huỳnh Thảo thành thục mang tới sáu quầng sáng trắng, đã giúp chiến lực của Lục Huyền gia tăng thêm một bước.

Ở thời điểm hiện tại, hắn đang ước Tần Minh kia tìm tới mình muộn hơn một chút, tốt nhất là chờ đến khi toàn bộ Linh Huỳnh Thảo trưởng thành xong xuôi hãy đến, thậm chí là chờ đến khi Xích Vân Tùng hoặc là Kiếm Thảo đều thành thục cũng được.

Nhưng đương nhiên, hắn cũng biết đây là mơ mộng hão huyền.

Bởi sau khi đối thủ thăm dò ra điểm mấu chốt và quy luật hành động của hắn xong, tự nhiên sẽ nhanh chóng ra tay.

Chương 38: Cái Sai Lớn Nhất Của Ngươi!

Ban đêm, yên lặng như tờ.

Một bóng người lặng lẽ xuất hiện bên ngoài tiểu viện của Lục Huyền, và không gây ra bất kỳ âm thanh nào.

"Tiểu tử chết tiệt, còn rất gian xảo, ai ngờ trong khoảng thời gian này, ngươi cứ một mực trốn ở trong nhà không ra khỏi cửa? Nhưng ngươi cho rằng ở trong nhà là bình an vô sự sao? Vậy thì quá ngây thơ rồi."

Tần Minh lẳng lặng đứng bên ngoài viện, nhìn bụi gai đen trên bức tường đá, khuôn mặt lóe lên một tia đùa cợt.

Dựa vào tu vi của mình cao hơn Lục Huyền hai cảnh giới nhỏ, nên khi xuất hiện ở nơi này, trong lòng gã rất tự tin không hề sợ hãi chút nào, thậm chí còn ôm theo tâm thái mèo vờn chuột, đặc biệt muốn trực tiếp chạm mặt với Lục Huyền một phen.

Không ngờ, tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai này lại rất cẩn thận, trong khoảng thời gian sau đó, hắn vẫn một mực trốn ở trong phòng, không hề ra khỏi cửa đi giải quyết sâu bệnh giúp mọi người.

Gã đã đi loanh quanh bên ngoài tiểu viện của Lục Huyền mấy ngày rồi, nhưng đối phương chưa từng đi ra ngoài, bởi vậy, gã chỉ có thể dứt khoát đi tới mà thôi.

"Trận pháp phòng hộ cơ sở? Nếu là trận pháp nhất phẩm còn có thể mang đến tác dụng không nhỏ, nhưng năng lực phòng hộ của loại này, cứ trực tiếp phá là được."

Gã vung một tay về phía cái vòng bảo hộ bằng linh khí mỏng manh bên ngoài tiểu viện, chỉ trong nháy mắt, mấy cây băng thứ bén nhọn đã hiện lên. Băng thứ hơi xoay tròn, mang theo tiếng rít khe khẽ, trực tiếp phá hỏng trận pháp phòng hộ của Lục Huyền.

Tần Minh dễ dàng tiến vào trong viện, đi đến phía trước cửa sổ, dùng linh thức cảm ứng, trong phòng không truyền ra bất cứ động tĩnh gì, như thể tình huống trận pháp phòng hộ bị phá, cũng không khơi dậy nổi tính cảnh giác của tiểu tán tu kia.

"Linh giác quá kém, vẫn còn ngủ như chết được? Nhưng vậy cũng tốt, để cho ngươi chết trong giấc ngủ say, đỡ phải chịu đau khổ." Tần Minh nói thầm trong lòng.

Rồi ngay lập tức, một đạo băng thương dài hơn nửa trượng đã xuất hiện trên đỉnh đầu gã. Mũi thương khẽ rung, thân thương như bạch ngọc tản ra một luồng hàn ý lạnh đến thấu xương. Băng thương khẽ rung động, mũi thương sắc bén trực tiếp đâm về phía tu sĩ trên giường.

"Hử?"

Băng thương trực tiếp xuyên thẳng qua chiếc giường, nhưng Tần Minh lại cảm thấy có điều gì không đúng. Gã đi về phía chiếc giường gỗ, trên thân xuất hiện một tầng giáp trụ băng sương, muốn kiểm tra tình hình một chút.

Nhưng vừa bước vào trong phòng, một luồng lưu quang màu vàng đã lấy tốc độ cực nhanh đâm về phía đầu gã.

Giáp trụ băng sương dễ dàng bị luồng lưu quang màu vàng ấy xuyên thủng, mắt thấy mũi nhọn kia sắp đâm vào đầu gã, nhưng chỉ trong nháy mắt, khi cảm nhận được uy hiếp chí mạng do lưu quang kim sắc mang tới, một khối ngọc bội bên hông Tần Minh lại trực tiếp vỡ tan không tiếng động.

Ngay sau đó, một tầng linh quang trong suốt đã được hình thành, nó nhanh chóng bành trướng lên, lập tức bao phủ bên ngoài cơ thể gã, ngăn cản dư thế chưa giảm của luồng lưu quang màu vàng kia ở bên ngoài.

"Can đảm lắm!"

Tần Minh nhìn 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 đang nhanh chóng tan rã, trên mặt lóe lên một tia sợ hãi.

Trên thực tế, gã đã đủ thận trọng rồi, bởi vì khi quyết định bước vào nơi này, đã khoác thêm cho mình một lớp phòng hộ Sương Giáp Thuật, không ngờ kiếm quyết do một tên Linh thực sư Luyện Khí tầng hai thả ra, lại có lực sát thương như vậy.

Khiến cho Sương Giáp Thuật đã từng lập được vô số thành tựu của gã, lại không chịu nổi một kích!

Nếu không phải miếng ngọc bội pháp khí bên hông phát hiện ra nguy hiểm, kịp thời kích phát linh quang bảo vệ gã, nói không chừng gã chính là người có khả năng phải bỏ mạng dưới đạo kiếm quyết này.

Sau khi nghĩ mà sợ một hồi, gương mặt Tần Minh lại lộ vẻ tiếc nuối, khó khăn lắm gã mới đạt được miếng ngọc bội pháp khí có thể đỡ đòn chí mạng này. Nó đã tiêu tốn của gã gần hai trăm linh thạch, từ sau khi lấy được nó vào tay, lúc nào cũng kè kè mang theo bên người đề phòng bất trắc.

Thật không ngờ, một miếng ngọc bội pháp khí trân quý như vậy, lại bị một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai làm hỏng rồi!

"Được lắm, tạo nghệ kiếm quyết của người đã vượt xa tưởng tượng của ta, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Ta sẽ làm người phải hối hận vì đã lãng phí một món pháp khí hộ thân

quý giá nhất của ta.” Gã nhìn bóng dáng Lục Huyền vừa xuất hiện từ trong góc tối, vẻ mặt hung tàn nói.

“Ta chỉ là một Linh thực sư phổ thông, ngươi là tu sĩ Luyện Khí trung cấp cao quý, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?” Lục Huyền cất giọng lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi sai ở chỗ đã giết quá nhiều ấu trùng của ta, còn kiếm lời khoản linh thạch vốn thuộc về ta. Nhưng cái sai lớn nhất trong chuyện này lại ở chính ngươi, ngươi chỉ là một tên tán tu Luyện Khí tầng hai nho nhỏ thôi, ngươi đã hiểu chưa?”

Đối phương đã nói rõ ràng như vậy, Lục Huyền cũng không nhiều lời thêm nữa, chỉ móc móc tay về phía Tần Minh.

“Hừ!” Bị một Linh thực sư Luyện Khí tầng hai khiêu khích như thế, trong lòng Tần Minh lập tức trào dâng một luồng tà hỏa.

Linh lực lưu chuyển, mấy chục cây băng trùy tỏa ra hơi lạnh thấu xương nhanh chóng xuất hiện trước mặt gã, trực tiếp bao phủ mọi phương hướng Lục Huyền có khả năng tránh né.

Chương 39: Linh Thạch Chiến!

Gương mặt Lục Huyền không chút thay đổi, chỉ thấy hai tay hắn vung lên, đồng loạt sử dụng hơn chục tấm phù lục nhất phẩm.

Ngay lập tức, kiếm khí rậm rạp chằng chịt giống như mưa tên, ầm ầm lao đến tấn công Tần Minh, thậm chí bên trong còn xen lẫn các loại hỏa cầu màu đỏ đậm, mộc thứ màu xanh đen.

"Tất cả đều là linh thạch bóng loáng đó…" Một ý nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu Lục Huyền.

Phải biết rằng, một kích này gần như đã móc rỗng toàn bộ phù lục hắn thu thập được trong khoảng thời gian này.

Nói cách khác, trận thế hắn đang đánh chính là linh thạch chiến!

Cùng lúc đó, một luồng kiếm nhận màu trắng bạc khó mà thấy được bằng mắt thường, cũng lướt nhanh theo sau rất nhiều kiếm khí.

Nhìn thấy nhiều kiếm khí công kích mình như vậy, trong lòng Tần Minh vô cùng xót ruột, gã chửi thầm một tiếng, lại dứt khoát dùng một tay kết ấn, đột nhiên xây dựng nên một bức tường băng thật dày trước người.

Đúng là gã có thành tựu rất sâu về thuật pháp hệ băng. Gã vận dụng Sương Giáp Thuật có thể mỏng đến mức đóng băng được Hắc Nha ấu trùng nhỏ như sợi tóc, cũng có thể nhanh chóng hình thành nên một lớp tường băng có năng lực phòng hộ rất mạnh.

Chỉ thấy mấy trăm đến hơn một ngàn đạo kiếm khí đang gào thét xông tới, trong tiếng đinh đinh đang đang truyền đến, trên bức tường băng thật dày kia lập tức xuất hiện vô số những đường nứt nho nhỏ.

Chịu ảnh hưởng bởi lực xung kích đến từ những đạo kiếm khí ở đằng sau, vô số khe hở trên tường băng nhanh chóng lan tràn, thậm chí còn có những khối băng với kích cỡ lớn nhỏ bất đồng, dần dần rơi xuống.

Lại nghe "Ầm" một tiếng.

Hỏa cầu màu đỏ đậm vừa bắn trúng khe hở, băng hỏa giao hòa, chỉ trong nháy mắt đã sản sinh ra một vụ nổ kịch liệt. Một cái lỗ lớn đã xuất hiện trên bức tường băng, vừa vặn một luồng kiếm quang màu trắng bạc cũng lặng yên xẹt qua lỗ hổng này, đâm thẳng vào đầu Tần Minh.

"Đến hay lắm!"

Một thanh phi kiếm cũng nhanh chóng bay ra từ bên hông Tần Minh, đi tới nghênh đón kiếm nhận màu bạc.

Ngay khi cả hai sắp chạm vào nhau, đột nhiên thanh kiếm nhận màu bạc kia lại phân tách ra, biến thành mấy chục mảnh tàn phiến bén mỏng.

Tàn phiến mang theo kiếm ý sắc lẹm, trực tiếp tấn công mọi bộ phận trên cơ thể Tần Minh ngay trước đôi mắt trợn trừng của gã.

Một mảnh tàn phiến lớn nhất vòng ra sau đầu Tần Minh, nhẹ nhàng xẹt qua một cái, sau gáy gã lập tức xuất hiện một đường rạch tinh tế, mỏng manh.

Ngay sau đó, huyết dịch đỏ tươi phun ra.

Khoảnh khắc cái đầu rơi xuống, Tần Minh chỉ còn lại một chút ý thức, nhưng vẫn đủ để chứng kiến mấy chục mảnh tàn

phiến đâm về phía tứ chi, trái tim, bộ phận bên dưới và những nơi khác của mình.

"Tên này… con mẹ nó là Luyện Khí tầng hai thật sao?"

Trong lòng gã dâng lên nỗi hối hận vô cùng vô tận, sau đó ý thức của gã trực tiếp chìm vào bóng tối vĩnh hằng.

Lục Huyền nhìn bộ thi thể đã bị chia lìa của Tần Minh, trên thân thể gã bị mấy chục miếng tàn phiến Liệt Ngân Nhận cắm đầy vào. Bỗng nhiên, mấy sợi dây cỏ màu xám đang ở trên giường gỗ, lập tức kéo dài xuống, trói chặt lấy thi hài của Tần Minh.

Lục Huyền dở khóc dở cười, hắn đi tới, nhẹ nhàng vén chăn lên, nhìn thấy trên ngực Thảo Khôi Lỗi có một cái lỗ to, vậy mà nó vẫn đang cố gắng vây khốn địch nhân xâm nhập vào linh điền.

"Cũng may Thảo Khôi Lỗi có năng lực khôi phục nhất định, chỉ cần cho nó thật nhiều linh thạch là có thể khôi phục lại như thường. Nể tình ngươi đã thay ta đỡ một đòn, ta chắc chắn sẽ khôi phục ngươi lại hoàn chỉnh." Lục Huyền nhìn Thảo Khôi Lỗi đã chậm chạp đi vài nhịp nhưng vẫn tận tâm tận lực với nhiệm vụ của mình, lập tức mở miệng an ủi nó.

Linh lực vận chuyển trong cơ thể hắn, một cái hỏa cầu lớn chừng nắm đấm lập tức rơi xuống bộ thi hài của Tần Minh. Hỏa diễm nhanh chóng lan tràn lên khắp bộ thi thể kia, không bao lâu sau nó đã biến thành một đống tro đen.

Ngay sau đó, Lục Huyền lại lấy một tấm phù lục từ trong ngực ra. Tấm phù lục này có những đường hoa văn quái dị ở phần rìa, trong khi phần chính giữa lại vẽ một con ác quỷ đang bị phù văn trấn áp.

Hắn ném lá phù ấy tới, một tia sáng trắng trực tiếp quét qua căn phòng.

Đây là Khu Tà phù hắn mới nhận được trước đó, nó có thể phát hiện và diệt trừ những con tà ma cấp thấp.

Lục Huyền lo lắng Tần Minh chết dưới tay một Linh thực sư Luyện Khí tầng hai như hắn, sẽ sinh oán niệm quá nặng, có thể chuyển thành tà ma. Bởi vậy, dù hắn đã dùng Hỏa Cầu Thuật hủy thi diệt tích, trong lòng vẫn không quá yên tâm nên quyết định mạnh tay sử dụng Khu Tà phù một phen, tránh xuất hiện tà ma.

Mà xét cho cùng, hắn đã sử dụng nhiều Kiếm Khí phù như vậy rồi, thêm một tờ này cũng thế.

Ánh sáng trắng tản đi, căn phòng lại quay về với bóng tối, chỉ có một số chỗ bị băng thương xuyên thấu, tạo thành lỗ thủng, để cho ánh trăng màu bạc ở bên ngoài len lỏi vào trong.

Lúc này, Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm, hắn thắp một ngọn nến đặt trên bàn gỗ, rồi đi quét tro đen cùng với bụi bặm, gom lại cùng một chỗ.

Chương 40: Thu Hoạch!

Được linh lực khống chế, mấy chục mảnh tàn phiến Liệt Ngân Nhận lại một lần nữa dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một thanh kiếm nhận màu bạc.

Có lợi khí trong tay, Lục Huyền cũng can đảm hơn một ít, hắn cầm đống tro đen kia đi tới linh điền, trực tiếp rắc chúng lên linh nhưỡng.

"Đây chính là phân bón tạo thành từ tu sĩ Luyện Khí trung cấp, các ngươi phải cố gắng trưởng thành, đừng phụ lòng hắn đã tẩm bổ cho các ngươi nha." Hắn nhìn đám linh thực trong linh điền, nhẹ giọng cảm thán một câu.

Trong viện, trăng thanh như nước, khung cảnh trống không, như chưa hề phát sinh bất cứ trận chiến đấu kịch liệt nào, cũng không thu hút bất kỳ sự chú ý nào đến từ nhóm tu sĩ xung quanh.

Những tán tu ở nơi này đã dưỡng thành một loại thói quen tốt đẹp rồi, đó là không quan tâm đến những việc không liên quan đến mình, không xen vào chuyện của người khác, cũng không có vốn liếng để xen vào.

"Lục tiểu huynh đệ, Lục tiểu huynh đệ…" Đột nhiên ngoài tường viện, một giọng nữ có chút khẩn trương lập tức từ phương xa truyền đến, đối phương đang gọi Lục Huyền.

Lục Huyền nhận ra đây là giọng nói của mẫu thân Trương Tu Viễn - Từ Uyển.

"Ta không sao, đa tạ tẩu tử đã quan tâm." Nghe được thanh âm quen thuộc này, trong lòng Lục Huyền cũng dâng lên một

tia ấm áp.

Bởi vì Từ Uyển chỉ là nữ lưu Luyện Khí tầng hai, có thể mạo hiểm xông ra như vậy, dù chỉ đơn giản là hỏi thăm tình hình từ phía xa, cũng rất đáng khen rồi.

"Vậy thì tốt rồi, ta sợ ngươi sẽ bị thương, nhưng thực lực của ta không đủ, chỉ có thể hỏi thăm từ phía xa như vậy mà thôi."

Nghe được tiếng Lục Huyền trả lời, giọng nói của Từ Uyển đã đến gần hơn một chút.

"Có một tên tiểu tặc không có mắt, muốn vào trộm linh thực của ta, đã bị ta phát hiện rồi giết chết." Lục Huyền tùy tiện bịa ra một để lý do ứng phó Từ Uyển.

"Tẩu tử mau về nghỉ ngơi đi, để Tiểu Viễn ở nhà một mình ta cũng không yên tâm cho lắm. Sự quan tâm của tẩu tử, Lục mỗ ghi nhớ trong lòng."

"Được, vậy ngươi nhớ cẩn thận nhiều hơn." Từ Uyển thấy Lục Huyền vẫn ổn, cũng lập tức trở về nhà mình.

"Chỉ tiếc trận pháp phòng hộ này chưa dùng được bao lâu, đã bị Tần Minh cậy mạnh phá hỏng rồi." Lục Huyền có chút tiếc hận, cảm thán một câu mới quay lại trong phòng.

Chờ sau khi đã xử lý xong xuôi tất cả mọi chuyện, hắn mới hoàn toàn thả lỏng, cả người mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ trong phòng.

Mặc dù lần này hắn bình an vô sự xử lý xong Tần Minh, nhưng thực tế lại tuyệt đối không được ung dung như những gì hắn biểu hiện ra bên ngoài.

Tần Minh kia cũng không thẹn với thân phận tu sĩ Luyện Khí trung cấp của mình, nội tình mười phần, cả miếng ngọc bội đỡ được một kích trí mạng, lẫn pháp khí phi kiếm, hay

thuật pháp hệ băng lô hỏa thuần thanh, tất cả đều cho thấy gã này cực kỳ khó chơi.

May mắn thay, trong khoảng thời gian này hắn cũng tích lũy đủ phong phú. Tu vi đã đạt tới Luyện Khí tầng bốn, không thua kém Tần Minh, cộng thêm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới tiểu thành, còn liều mạng ném ra rất nhiều phù lục nhất phẩm như không cần linh thạch, và cuối cùng là món pháp khí nhất phẩm Liệt Ngân Nhận hoàn cảnh, chính nó đã phát huy ra tác dụng mấu chốt nhất trong trận chiến vừa rồi.

Hơn hết, đó là hắn chuẩn bị đầy đủ, lại tập kích bất ngờ, lúc này mới hữu kinh vô hiểm tiêu diệt được đối phương.

Nói đến đây, đã thấy ưu thế của hắn quá rõ ràng rồi, cả về pháp khí, thuật pháp, lẫn phù lục, hắn đều mạnh hơn Tần Minh, gã lấy cái gì ra để chống lại hắn?

"Cũng không biết túi trữ vật này có thể bù đắp được bao nhiêu tổn thất cho ta?" Nghĩ đến đây, Lục Huyền lại đưa mắt nhìn cái túi trữ vật màu xám vừa gỡ được từ bên hông Tần Minh, có chút cảm thán nói.

Phù lục đã dùng hơn phân nửa, đến tận bây giờ hắn vẫn còn đau lòng, chỉ mong những thứ bên trong túi trữ vật của Tần Minh có thể bù đắp phần nào…

"Cảm ơn đã đưa túi trữ vật tới."

Vốn dĩ hắn đã muốn mua túi trữ vật từ lâu rồi, không ngờ Tần Minh kia lại giỏi đoán ý người như vậy, trực tiếp mang sẵn cho hắn một cái.

Phẩm cấp của túi trữ vật màu xám này khá thấp, bên trên không có vẽ cấm chế gì, Lục Huyền dùng linh lực thí nghiệm một phen, đã có thể ung dung đưa ý niệm vào thăm dò bên trong.

Không gian bên trong không nhỏ, dài rộng cao đều hơn nửa trượng, Tần Minh có lưu lại vài thứ chất đống trong góc. Lục Huyền vui vẻ sử dụng linh lực điều khiển những thứ trong túi trữ vật bay ra ngoài.

Ước lượng đống linh thạch trong này, Tần Minh đã để lại cho hắn chừng hai trăm viên, cộng với bảy - tám cái bình bình lọ lọ, bao gồm cả bình ngọc và bình đá.

Lục Huyền sợ bên trong có độc vật gì đó, nên không trực tiếp mở ra, mà để chúng sang một bên trước đã.

Ngoại trừ thứ này, vẫn còn một cuốn điển tịch, bên trong ghi lại phương pháp tu luyện mấy môn thuật pháp hệ băng cấp thấp, không có tác dụng quá lớn đối với Lục Huyền.

Cùng với ba tấm phù lục, hai tấm Khu Tà phù, một tấm Tấn Tật phù.

Cuối cùng là một thanh pháp khí phi kiếm màu xám trắng còn sót ở bên ngoài, toàn thân kiếm toát ra một luồng hàn ý ghê người.

Lục Huyền đơn giản so sánh một chút, đã thấy thứ này kém hơn Liệt Ngân Nhận của mình rất nhiều.

Chương 41: Thuê Linh Điền!

"Đúng là người tốt bụng, thấy ta không có túi trữ vật nên hắn vội vàng đi tới tặng ta một cái túi trữ vật ngay. Ta thiếu linh thạch thuê một viện lớn, hắn lại đưa tới khoảng hai trăm linh thạch cho ta. Dù là chết rồi, hắn còn tận dụng chút sức tàn lực kiệt của bản thân, để cung cấp nuôi dưỡng cho linh thực trong linh điền. Hắn đúng là…"

Lục Huyền nghĩ đến cống hiến trọng đại của Tần Minh, lại lập tức cúi đầu thương tiếc: "Quả nhiên là giết người phóng hỏa thắt lưng vàng mà."

Lục Huyền nhìn đống đồ vật trên bàn gỗ, không nhịn được thở dài.

Hắn vất vả trồng trọt thời gian dài như vậy, còn không bằng thu hoạch nhận được sau khi giết chết Tần Minh.

Tuy nhiên, suy nghĩ đó đã biến mất ngay lập tức, bởi vì trong thâm tâm hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai hết, đó là khoản lợi ích to lớn như vậy thường đi kèm với rủi ro rất cao, không có khả năng lần nào cũng được lời mà không phải mạo hiểm.

Lần này hắn chiến đấu với Tần Minh, thoạt nhìn độ mạo hiểm cực thấp, còn không phải hao tổn những thứ trong tầm tay mình. Cho nên, vẫn yên ổn làm ruộng mới là chân ái, một vốn bốn lời, nguy hiểm gần như bằng không.

Kiểm kê xong, trời đã rạng sáng, Lục Huyền đi ra khỏi phòng, tới bên cạnh linh điền.

Sợi linh vũ li ti thấm vào khoảng hơn chục bụi Linh Huỳnh Thảo, nó uể oải duỗi ra những chiếc lá xanh mướt. Lục Huyền

mơ hồ cảm thấy rằng những chiếc lá màu xanh non đã mỡ màng hơn ngày hôm qua một tí.

Tiếp đó, một Hỏa Cầu Thuật bay ra còn chưa kịp rơi xuống những chiếc kim mỏng màu đỏ của Xích Vân Tùng, đã biến thành những tia lửa và tan vào lá cây tùng, khiến cho Xích Vân Tùng trực tiếp bùng nổ trong nháy mắt.

Sau đó, luồng kiếm khí màu vàng óng ánh lại rơi thẳng xuống Kiếm Thảo, lưu lại mấy đường vân nhỏ màu vàng.

Dưới bóng tối, khí tức của Ám Tủy Chi tản ra từ bên trong khúc linh mộc hư nát càng thêm nồng đậm, trên cơ thể Ám Tủy Chi đã mọc thêm khá nhiều sợi nấm màu đỏ sẫm rồi.

Hôm nay Lục Huyền không có việc gì, chỉ ở lại bên trong linh điền chăm cây.

"Thành thục…"

"Thành thục…"

Tâm thần hắn tụ tập trên Linh Huỳnh Thảo, mười bốn gốc Linh Huỳnh Thảo đều biểu hiện trạng thái trưởng thành.

"Phải nhanh hơn! Cao hơn! Mạnh mẽ hơn!"

Kiếm Thảo màu đen đứng thẳng, truyền lại cho Lục Huyền một ý chí phấn chấn hướng lên.

"Thời điểm hoa nở, ngươi hãy tới nhìn ta…"

Lục Huyền nhìn thấy một số cụm hoa màu đỏ tươi nhô ra từ những chiếc lá kim mỏng màu đỏ của Xích Vân Tùng. Bồi dưỡng lâu như vậy, cuối cùng Xích Vân Tùng cũng nở hoa.

"Trong không khí tràn ngập mùi vị mục nát không ngừng quanh quanh quẩn quẩn, còn kèm theo chút mùi cháy khét, thực sự làm người ta mê muội."

Trên gỗ mục, Ám Tủy Chi đã mọc thêm vô số sợi nấm màu đỏ sẫm, hiển nhiên nó rất thích loại phân bón chuyên dụng mà đêm qua Lục Huyền đã rắc vào linh điền.

Hắn đi dạo vòng quanh linh điền, xác nhận từng cây linh thực đều sinh trưởng trạng thái tốt, mới trở về phòng.

Trong số những thứ Tần Minh để lại, túi trữ vật được Lục Huyền trực tiếp sử dụng, càng không cần phải nói hơn hai trăm viên linh thạch.

Về phần pháp khí phi kiếm, những bình đan dược không biết tên còn dư lại, hắn tạm thời không tính vội vàng hành động.

Dù sao hắn cũng không biết trên phi kiếm có lưu lại ám ký không, hắn quyết định chờ phong ba đi qua mới dùng chúng đổi lấy linh thạch hoặc là linh chủng.

Sau vài ngày như vậy, Lục Huyền vẫn đợi ở trong viện, mỗi ngày chăm sóc linh thực, nhìn có vẻ như nhàn nhã và thoải mái, nhưng thực tế ngoài lỏng trong chặt, lo lắng sau khi giết Tần Minh sẽ đưa tới phản ứng tiếp theo.

Không phát hiện có tu sĩ xâm nhập hoặc rình rập viện tử mình, hắn mới thả lỏng một chút và bước ra khỏi nhà.

Diện tích linh điền trong viện thực sự quá nhỏ, cộng thêm Hà quản sự của Bách Thảo Đường nói sẽ thành lập hình thức hợp tác đơn giản với Lục Huyền, để cho hắn sinh ra ý niệm có một mảnh linh điền lớn hơn nữa.

Hắn bước vào chỗ môi giới chuyên môn phục vụ tu sĩ.

Trong đại sảnh môi giới, có lác đác mấy người, đang tiếp đãi khách hàng tu sĩ hoặc là đang phân loại gì đó.

“Hoan nghênh đạo hữu quang lâm.”

Một gã nhà rỗi chứng kiến có khách hàng tới cửa, lập tức đi ra nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười cực kỳ nhiệt tình.

“Thì ra là Lục đạo hữu, lần này lại dự định xem linh điền sao?”

Tên môi giới này vừa vặn chính là vị tu sĩ trẻ tuổi có vết sẹo, từng nói xấu sau lưng hắn. Mà gã có trí nhớ tốt, lập tức nhận ra bóng dáng Lục Huyền, nụ cười trên miệng lập tức đông cứng lại, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh từ ‘lại’.

Lục Huyền gật đầu, vẻ mặt thờ ơ.

Tu sĩ môi giới thấy Lục Huyền như vậy, trong mắt thoáng lóe lên một tia châm chọc cực kỳ mịt mờ, rồi quay sang, trực tiếp nói với tu sĩ thanh niên hơi mập ở bên cạnh: “Này, vị đạo hữu này muốn đi xem linh điền một chút, ngươi tới tiếp đãi hắn đi.”

Gã biết rõ Lục Huyền chỉ là một tên tán tu Luyện Khí tầng hai, không có khả năng thuê những đại viện đấy, cũng không muốn lãng phí thời gian nên dứt khoát gọi một tiểu tán tu mới tiến vào trạm môi giới học việc.

Chương 42: Vậy Thuê Nó Đi!

Thanh niên hơi mập nọ lập tức ngẩng đầu, cười nói với Lục Huyền: "Đạo hữu có nhu cầu gì có thể trực tiếp hỏi ta, chỗ ta có rất nhiều linh điền, có thể thỏa mãn mọi cấp độ yêu cầu của đạo hữu."

"Trước đó ta có nhìn trúng một mảnh linh điền, người dẫn ta đi xem lại đi." Lục Huyền giải thích cho tu sĩ hơi mập về những mảnh linh điền hắn đã tự xem qua, lại bảo đối phương cứ trực tiếp dẫn mình đi là được.

Tu sĩ thanh niên hơi mập gật đầu, hai người cùng rời khỏi trạm môi giới.

"Lại đi xem những mảnh linh điền lớn kia sao, nhưng xem nhiều thì có ích gì? Chẳng phải vẫn không thuê nổi hả?" Tu sĩ thanh niên có vết sẹo nhìn theo bóng lưng hai người, khẽ cười lạnh một tiếng, rồi quay đầu đi, rất nhanh đã thay đổi thành một nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp: "Vị đạo hữu này, để ta giới thiệu cho ngươi về những mảnh linh điền thượng đẳng hấp dẫn kia…"

Sự lựa chọn đầu tiên của Lục Huyền chính là tiểu viện có chứa linh tuyền kia, mặc dù giá thuê nó là cao nhất, cần sáu mươi linh thạch một tháng, nhưng lực hấp dẫn của linh tuyền thực sự quá mạnh mẽ.

Chủ yếu hơn là sau khi có thêm hơn hai trăm linh thạch từ Tần Minh, hiện tại Lục Huyền đã cảm thấy cái giá này cực kỳ không tồi.

Tu sĩ thanh niên hơi mập dẫn hắn đi tới chỗ đình viện to lớn lần trước, lại lấy một cái trận bàn đặc chế mở trận pháp

phòng hộ được bố trí ở bên ngoài ra.

"Mời Lục đạo hữu xem, vị trí đình viện này gần trung tâm phường thị, phụ cận đều là tu sĩ Luyện Khí trung cấp nổi danh, tính an toàn không cần phải nói. Linh điền trong viện có hơn một mẫu, linh khí tràn trề, có thể thúc đẩy linh thực sinh trưởng nhanh hơn, rất thích hợp với Linh thực sư như Lục đạo hữu. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là linh tuyền trong linh điền này, có thể không ngừng chảy ra linh tuyền hơi chứa linh khí, bất luận là dùng để ủ linh tửu hay là ngâm linh trà đều vô cùng thích hợp. Lúc luyện đan hoặc luyện khí mà gia nhập vào chút nước linh tuyền, còn có thể thoáng đề cao phẩm chất đan dược cùng pháp khí."

Tu sĩ thanh niên hơi mập chỉ vào khu linh tuyền, nói với Lục Huyền.

Khu linh tuyền dài chừng hơn một trượng, bề rộng chừng nửa trượng, bên trong còn tích lũy được một tầng linh tuyền nông.

"Linh tuyền này có thể đảm bảo nước sẽ luôn tồn tại không? Hay là sau khi dùng hết nước trong này, thì không xuất hiện nữa?" Hắn lập tức nói điểm nghi hoặc của bản thân với tu sĩ hơi mập.

"Đạo hữu yên tâm, người khác từng nói chỗ linh tuyền này có mối quan hệ chặt chẽ với một nhánh linh mạch trong phường thị, sẽ luôn có linh tuyền chảy ra, nhưng số lượng không nhiều lắm. Điểm ấy có thể ghi vào trong khế ước, nếu không còn, chúng ta sẽ giao đủ bồi thường cho đạo hữu." Tu sĩ hơi mập mỉm cười đáp.

"Giá cả có thể thấp hơn nữa không? Sáu mươi linh thạch một tháng hơi đắt quá rồi." Lục Huyền thuần thục sử dụng kỹ năng cũ của mình.

“Cái này… Tiền thuê không phải thứ ta có thể quyết định được, nhưng nếu đạo hữu muốn thuê, có thể miễn phí sử dụng trận pháp phòng hộ nhất phẩm trong viện một đoạn thời gian.” Tu sĩ thanh niên hơi mập âm thầm thở dài một tiếng trong lòng, vốn dĩ gã còn ôm may mắn Lục Huyền có khả năng thuê linh điền, nhưng chỉ trong nháy mắt, chút hy vọng kia đã biến mất không còn sót lại chút gì rồi.

“Sáu mươi linh thạch…” Lục Huyền chỉ hơi trầm ngâm: “Vậy thuê nó đi!”

“Nếu đạo hữu cảm thấy sáu mươi linh thạch một tháng quá mắc, có thể đi thăm một số đình viện bên cạnh.” Tu sĩ hơi mập nở nụ cười, lập tức trả lời theo công thức.

“A…?”

Nhưng đột nhiên gã ý thức được cái gì, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Lục Huyền, trong ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, một nửa là chờ mong, một nửa lại là nghi ngờ khó hiểu.

Lục Huyền cười cười gật đầu.

“Đa tạ đạo hữu, đa tạ đạo hữu! Ta sẽ giúp ngài giải quyết xong tất cả mọi chuyện!”

Trong trạm môi giới, tu sĩ vết sẹo đang nằm trên cái ghế gỗ, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, có thể nhìn ra tâm tình của gã đang rất tốt.

Vừa rồi gã mới chốt thành công một đơn hàng, cho thuê tiểu viện mỗi tháng bảy linh thạch, cũng nhận được không ít hoa hồng.

Đúng vào lúc này, thanh niên hơi mập lúc trước lại hấp tấp xông vào.

“Đã về rồi sao? Tán tu kia không bảo người dẫn hắn đi xem thêm mấy cái linh điền nữa à?” Gã nhìn về phía tu sĩ thanh niên hơi mập vừa xông tới quầy hàng, trong giọng nói có ẩn chứa vài tia giễu cợt.

“Không có, đối phương chỉ xem một nhà thôi.” Tu sĩ thanh niên hơi mập cũng không ngẩng đầu, chỉ thuận miệng trả lời.

“Vậy coi như hắn có chút lương tâm, không lãng phí quá nhiều thời gian của người.”

“Đúng vậy, Lục đạo hữu đúng là quá tốt, hắn vừa xem một mảnh linh điền đã sảng khoái quyết định rồi, tiền đặt cọc cũng thanh toán xong.”

“Hả?” Tu sĩ vết sẹo còn tưởng mình nghe nhầm, cái ghế gỗ khẽ lay động lại trực tiếp dừng lại.

Tu sĩ thanh niên hơi mập ngẩng đầu, nở một nụ cười thật thà: “Chính là cái sáu mươi linh thạch một tháng kia.”

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, chiếc ghế nọ đã mất đi khống chế, rớt thẳng xuống đất.

Chương 43: Hai Vấn Đề Khó Giải Quyết!

Sau khi đã xác nhận thuê tiểu viện chứa linh tuyền, hai bên nhanh chóng hoàn thành việc bàn giao.

Tu sĩ thanh niên hơi mập đã làm đúng như những gì gã từng nói, đã thay Lục Huyền lo liệu xong mọi việc lặt vặt, giúp cho hắn tiết kiệm được rất nhiều thời gian và sức lực.

Lục Huyền giao tiền thuê nửa năm, lập tức tiêu hao hơn một nửa số linh thạch, chỉ còn lại có một trăm sáu mươi viên.

Cũng may Linh Huỳnh Thảo đã lần lượt tiến vào giai đoạn trưởng thành, còn có mười bốn trái Thực Nguyệt Quả trước đó chưa bán, cho nên tạm thời không lo lắng sẽ xuất hiện tình huống thiếu hụt linh thạch.

Tiểu viện mới đang tạm thời dùng trận pháp phòng hộ nhất phẩm được bên cho thuê cung cấp sẵn, trận bàn then chốt đã được bàn giao cho Lục Huyền, chỉ cần hắn thoáng điều chỉnh một chút trận văn phía trên, là những tu sĩ khác sẽ khó tiến vào bên trong đình viện, chỉ có thể cậy mạnh phá trận, hoặc là có một tu sĩ am hiểu trận pháp đi tới phá giải.

Bởi vậy, Lục Huyền đã quyết định sẽ dùng trận pháp phòng hộ miễn phí với tác dụng có hạn này trước, chờ sau khi tình hình kinh tế dư dả, lại đổi một cái trận pháp chỉ thuộc về riêng mình sau.

Trong tiểu viện trước đó, Lục Huyền nhìn đống linh thực trong viện, trong lúc nhất thời thực sự cảm thấy không nỡ. Cái tiểu viện này này đã cùng hắn trải qua biết bao nhiêu chặng

đường trong cuộc sống, tu luyện, sinh hoạt, bồi dưỡng linh thực, mỗi một chỗ đều lưu lại vô số hình ảnh ấn tượng sâu sắc.

Linh thực trong linh điền, bắt đầu từ nhất giai, rồi đế hai gốc Thực Nguyệt Thụ, sau khi quầng sáng màu trắng xuất hiện, đã tăng thêm một gốc Xích Vân Tùng nhất phẩm, một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm cùng với Ám Tủy Chi nhị phẩm.

"Cái cũ không đi, cái mới sẽ không đến." Hắn bình tĩnh lại, bắt đầu lạc quan suy nghĩ.

Quá trình dọn nhà tương đối đơn giản, hắn cũng không có nhiều y phục và đồ dùng hàng ngày, mà những thứ như đan dược, phù lục, pháp khí càng không cần phải nói, một cái túi trữ vật là đủ rồi.

Chủ yếu là có hai vấn đề khó giải quyết.

Một là linh thực trồng trọt trong linh điền. Linh thực là vật sống, trong túi trữ vật chỉ đựng được vật chết, nếu như cưỡng ép bỏ chúng vào trong đó, sợ rằng sinh cơ của chúng sẽ nhanh chóng trôi mất hơn một nửa. Lục Huyền chỉ có thể chọn cách đào cả linh thực lẫn linh nhưỡng ra, lại dùng tốc độ nhanh nhất dời đến đình viện mới mà thôi.

Dù làm như vậy, cũng sẽ ảnh hưởng tới linh thực, nhưng hắn vẫn luôn nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực, sẽ nhanh chóng điều chỉnh và khôi phục lại sức sống cho chúng nó.

Lại nói đến đám linh thực trong linh điền, trong khoảng thời gian này, lại có bốn cây Linh Huỳnh Thảo thành thục, chúng đã mang đến cho Lục Huyền tổng cộng là một năm tu vi, cùng với kinh nghiệm của Địa Dẫn Thuật và 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 mỗi thứ một cái.

Còn lại mười cây linh thực ước tính sẽ trưởng thành trong vài ngày tới, thay vì mang chúng đến linh điền mới, Lục

Huyền đã dự định sẽ đợi chúng thành thục mới hái.

Còn Xích Vân Tùng, Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi, kích thước mấy thứ này khá nhỏ nhưng giá trị quý hiếm, Lục Huyền đã dự tính sẽ đào cả ba loại linh thực này lên rồi chuyển chúng đến linh điền mới.

Hai gốc Thực Nguyệt Thụ có thể tích thực sự quá lớn, lại còn lâu mới đến thời gian thành thục tiếp theo, hơn nữa vốn dĩ chúng không phải linh thực phẩm cấp cao, lại chiếm diện tích lớn. Bởi vậy sau khi suy nghĩ đắn đo, Lục Huyền đã quyết định sẽ đưa chúng cho nhà Trương Tu Viễn, chờ sau này, hắn sẽ trồng linh thực phẩm chất cao hơn trong mảnh linh điền mới.

Một cái vấn đề khác là nên xử lý tiểu viện này như thế nào.

Xét cho cùng, hắn mới giao tiền thuê ba mươi linh thạch xong, nếu cứ thế bỏ đi sẽ rất lãng phí. Nhưng hắn lại không có sức lực để tới tới lui lui giữa hai tiểu viện này, chỉ có thể đặt trọng tâm vào đình viện mới.

Ngược lại, nếu như giao tiểu viện này cho thê tử của Trương Hồng xử lý, hắn lo lắng thứ này có thể sẽ dẫn đến tai họa vô cớ cho họ.

Một gã tu sĩ Luyện Khí trung cấp chết trong sân, khó mà trôi đi êm thấm được.

“Chỉ có thể hạ giá, cho tán tu khác thuê thôi.”

Hắn tìm kiếm mấy ngày trong chợ tán tu, đã tìm được một tu sĩ Luyện Khí tầng hai, cho đối phương thuê lại với giá bốn linh thạch ba mươi toái linh mỗi tháng.

“Lãng phí linh thạch như vậy, quá là đau lòng mà.”

Nhận được tiền thuê do tu sĩ kia trả, Lục Huyền lập tức cảm giác đống thịt trên người mình vừa bị cắt đi một khối.

Xử lý xong tiểu viện, trước khi rời đi, hắn đã tới Trương gia, chào tạm biệt Từ Uyển cùng với Trương Tu Viễn.

"Cái gì? Tiểu Lục thúc, thúc dọn ra ngoài ư?" Sau khi Lục Huyền nói bản thân sắp dọn ra khỏi nơi này, Trương Tu Viễn lập tức lộ vẻ mặt khiếp sợ, cậu bé còn nắm chặt lấy tay hắn không buông.

Từ Uyển ở bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc không thôi, nhưng sau đó dường như đã nghĩ tới điều gì, nàng khẽ gật gật đầu.

Chương 44: Kiểm Tra! Huyết Ngọc Tham Nhất Phẩm!

“Đúng vậy, nhưng chỗ thúc ở cũng không cách xa nơi này quá đâu, lúc nào ngươi rảnh có thể tới chơi với thúc.” Lục Huyền an ủi cậu bé.

“Chỉ là vấn đề giải quyết sâu bệnh mà trước đó hợp tác với ngươi, đành phải gác qua một bên rồi.”

Sau sự việc của Tần Minh, suy nghĩ về việc kiếm linh thạch bằng cách giải quyết sâu bệnh của Lục Huyền đã phai nhạt đi rất nhiều. Hắn luôn cảm thấy nước bên trong này rất sâu, không muốn nhúng tay vào nữa.

“Tẩu tử, ta đã cho thuê viện bao gồm cả linh điền, bên trong có hai gốc Thực Nguyệt Thụ, ta không tính mang theo, ngươi hãy dời chúng sang bên này trồng đi!”

Thấy giọng điệu của Lục Huyền rất kiên định, Từ Uyển vốn định từ chối cũng khẽ gật đầu.

“Lục tiểu huynh đệ, người chuyển đi cũng quá vội vàng rồi.”

“Không có cách nào, dù sao tẩu tử cũng biết, vùng ngoại vi của khu Bắc này rồng rắn lẫn lộn, không quá an toàn, sau chuyện buổi tối hôm trước, ta đã có suy nghĩ muốn chuyển ra ngoài rồi.”

“Quả thật, nếu gia đình chúng ta có điều kiện cũng sẽ dời đến khu vực trung tâm, người dọn đi chỉ có lợi chứ không

hại.” Từ Uyển phụ họa đáp, nàng vô cùng tán đồng với cách nhìn của Lục Huyền.

Lục Huyền không ở lại lâu, đã mang theo mười bốn trái Thực Nguyệt Quả cùng với mười gốc Linh Huỳnh Thảo, đi tới Bách Thảo Đường.

“Lục tiểu tử, rốt cuộc ngươi cũng tới rồi, cứ buông linh thực trong tay xuống trước đã, đi theo ta gặp một người.” Vừa vào Bách Thảo Đường, lão giả gầy gò Hà quản sự đã đi tới, dắt tay Lục Huyền tiến vào bên trong.

Bên trong gian phòng bài trí cực kỳ xa hoa, sàn nhà trải da thú mềm mại, bàn ghế đều làm bằng linh mộc, chính giữa có đặt một cái dược lô hai tai ba chân cực lớn, khói lượn lờ bay ra từ dược lô, tỏa ra mùi dược thảo thơm tươi mát.

Một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế gỗ, vuốt ve chú chồn nhỏ có bộ lông trắng như tuyết đang nằm trên đùi mình.

“Tiểu thư, vị này là Lục Huyền mà ta nói, cực kỳ có thiên phú trên phương diện trồng trọt linh thực, có thể trồng ra số lượng lớn linh thực phẩm chất tốt, thậm chí là phẩm chất thượng đẳng.” Hà quản sự khom người nói, nhìn ra được lão vô cùng tôn kính thiếu nữ này.

Lục Huyền cũng khẽ cúi đầu theo.

Nghe được lời nói, ánh mắt vị thiếu nữ thanh lệ nọ mới rời khỏi con bạch điêu trên người, thoáng liếc nhìn Lục Huyền.

Lục Huyền lặng yên vận chuyển 《 Liễm Tức Pháp 》, duy trì tu vi của mình ở trình độ Luyện Khí tầng hai.

“Hà gia gia, hiếm khi mới thấy người giới thiệu một Linh thực sư tới hợp tác với nội đường, hẳn là trình độ không cần phải nói nữa.” Thiếu nữ thanh lệ hơi hếch cằm lên.

“Chỉ là… ta thấy tuổi của hắn còn nhỏ hơn ta, tu vi lại thấp, để thỏa đáng hơn, hắn vẫn cần phải chứng minh bản thân đủ tốt trước đã. Linh chủng bên trong Bách Thảo Đường không dễ có, ta không yên lòng giao linh chủng nhị phẩm cho hắn trồng. Cho nên, trong giai đoạn đầu, Bách Thảo Đường sẽ cung cấp cho hắn số lượng linh chủng Linh Huỳnh Thảo nhất định, để kiểm tra tay nghề của hắn xem sao. Mặt khác hắn cũng có thể lựa chọn một loại nhất phẩm linh chủng, nếu thể hiện ra thành tích tốt, sẽ tăng giống mới.”

“Đương nhiên, như vậy là đủ rồi.” Lão giả gầy cung kính gật đầu đáp lại, rồi thoáng trầm ngâm một lát.

“Hiện nay, bên trong nội đường đang có vài loại linh thực nhất phẩm rơi vào tình trạng cung không đủ cầu, ta và tiểu tử này khá quen thuộc, cho nên tự chủ quyết định thay hắn, giúp hắn lựa chọn Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, tiểu thư thấy thế nào?”

“Có thể.” Thiếu nữ xinh đẹp gật đầu đồng ý.

Lão giả gầy thấy vậy, trên mặt lóe lên ý mừng rỡ, lại vội vàng dẫn Lục Huyền vẫn còn rơi vào trạng thái mơ hồ bước ra khỏi phòng.

Hai người bước vào tiệm dược. Đến tận lúc này Lục Huyền mới lên tiếng, hỏi ra những nghi ngờ trong lòng: “Ta nói này Hà quản sự, người làm cho ta mơ mơ hồ hồ chẳng hiểu gì cả, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

“Chủ yếu là may mắn gặp phải vị đại tiểu thư kia ở đây, cho nên ta có hơi sốt ruột.” Lão giả gầy gò hướng vào căn phòng vừa rồi, khẽ chép miệng một câu, sau đó nhanh chóng kéo Lục Huyền vào trong góc phòng.

“Chủ nhân phía sau Bách Thảo Đường, ngươi biết chứ? Ngài chính là một trong số những vị Luyện đan đại sư nổi

danh tại Lâm Dương phường thị này. Vị vừa rồi là đích tôn nữ của ngài ấy, thiên phú trác tuyệt, cùng tuổi với ngươi nhưng tu vi của người ta đã là Luyện Khí trung cấp rồi, còn rất được đại sư sủng ái, có quyền xử lý hầu hết các công việc bên trong Bách Thảo Đường."

"Thì ra là thế." Nghe được Hà quản sự giải thích, Lục Huyền đã hiểu, cũng khe khẽ gật đầu.

"Nhưng mà Huyết Ngọc Tham kia là chuyện gì?"

"Thì xét cho cùng, ngươi cũng chỉ là một tên tán tu Linh thực sư, tiểu thư chưa tín nhiệm ngươi lắm, chỉ có thể giao linh chủng phẩm chất như vậy cho ngươi trồng. Nhưng ta tin tưởng thực lực của ngươi, chẳng mấy chốc sẽ lợi hại không kém gì những Linh thực sư bên trong Bách Thảo Đường. Còn Huyết Ngọc Tham ta vừa mới nói, ta sợ ngươi không rõ ràng các loại linh thực, sẽ tuyển chọn lệch lạc nên tự ý làm chủ, quyết định thay ngươi, xin hãy bỏ qua cho."

Chương 45: Không Vì Điều Gì Cả, Chỉ Cầu Được An Toàn!!!

Lục Huyền vội vàng lắc đầu: "Ta cảm tạ người còn không kịp, sao lại để bụng?"

Hắn và Hà quản sự đã qua lại với nhau rất nhiều lần, có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng lòng tốt của lão đối với mình.

"Trong vài loại nhất phẩm linh chủng kia, Huyết Ngọc Tham có yêu cầu về linh khí thấp nhất, điều kiện chăm sóc cũng khá đơn giản. Giá cả được nội đường thu mua cũng coi như khả quan, có thể coi là một trong những loại linh thực có giá trị cao nhất. Chỉ có một chỗ khuyết điểm, chính là phương thức bồi dưỡng tương đối vụn vặt. Nhưng ta thấy ngươi chuyên tâm gieo trồng linh thực như vậy, hẳn là không quá chú ý đến quá trình tu luyện nên cho rằng nó là thứ thích hợp nhất với ngươi lúc này."

Lục Huyền tiến bộ nhanh chóng trên phương diện chăm chút linh thực, lại cộng thêm với chuyện hắn từng tiết lộ với lão giả rằng tinh lực của mình chủ yếu đều đặt vào việc trồng trọt linh thực… Bởi vậy sau khi Hà quản sự cân nhắc một hồi, đã giúp hắn lựa chọn Huyết Ngọc Tham nhất phẩm.

Lục Huyền từ chối cho ý kiến đối với chuyện lão giả coi mình như một Linh thực sư phổ thông Luyện Khí tầng hai.

"Đa tạ Hà lão, Tiểu Lục ta không biết nên lấy gì ra báo đáp!" Hắn cười cười để lộ ra hàm răng trắng bóng.

Hà quản sự híp mắt, trên khuôn mặt nhăn nheo khẽ nặn ra một nụ cười tinh quái: "Muốn lấy những loại linh thực này rẻ hơn một chút hả?"

"Vậy không được, cảm tình giữa ta và người, sao có thể dùng linh thạch để đo đếm?" Lục Huyền dùng lời đanh thép từ chối.

"Biết tiểu tử ngươi quý trọng linh thạch hơn cả mạng sống mà, được rồi, ngươi những cái kia ra cho ta xem đi?"

Lục Huyền lập tức lấy Thực Nguyệt Quả và Linh Huỳnh Thảo thành thục từ trong túi vải ra. Túi trữ vật đã bị hắn giấu kỹ rồi, không mang đi.

"Tổng cộng là mười bốn trái Thực Nguyệt Quả, mười hai trái trong đó phẩm chất tốt, hai trái phẩm chất thượng đẳng. Số lượng Linh Huỳnh Thảo không nhiều lắm, chỉ có mười cây, nhưng có ba cây trong này là thượng đẳng, còn lại là phẩm chất tốt. Hà quản sự, hãy tính giá đi!"

"Quả nhiên không có nhìn lầm người, rất có thiên phú trên phương diện đào tạo linh thực."

Hiện giờ, lão giả gầy gò này đã không còn cảm giác ngoài ý muốn khi nhìn thấy Lục Huyền móc ra hàng đống linh thực thành thục phẩm chất tốt nữa, chỉ cảm thán rồi vừa kiểm tra chất lượng linh thực vừa nói:

"Một trái Thực Nguyệt Quả phẩm chất tốt giá một linh thạch mười toái linh, phẩm chất thượng đẳng thêm hai mươi toái linh, tổng cộng là mười lăm linh thạch tám mươi toái linh. Mỗi gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt ba linh thạch năm mươi toái linh, phẩm chất thượng đẳng thêm hai mươi toái linh, tổng cộng ba mươi lăm linh thạch sáu mươi toái linh. Hai chủng linh thực, tổng kết lại là năm mươi linh thạch bốn mươi toái linh."

Nói xong, Hà quản sự lập tức lấy một đống nhỏ linh thạch từ trong túi trữ vật ra, giao cho Lục Huyền.

Lục Huyền hài lòng nhận lấy, mặc dù trồng linh thực kiếm được linh thạch ít hơn khá nhiều so với trợ giúp tán tu thanh lý sâu bệnh, cùng với toàn bộ tài sản Tần Minh mang tới, nhưng hắn tình nguyện lựa chọn cái trước.

Không vì điều gì cả, chỉ cầu được an toàn.

Sau khi xử lý xong những linh thực thành thục này, trong tiểu viện chỉ còn lại mười cây Linh Huỳnh Thảo cuối cùng.

Đánh giá từ trạng thái tức thời, Lục Huyền dự đoán chúng sẽ chín muồi trong vài ngày tới, ngay trước khi bàn giao cho tu sĩ mới thuê.

"Hà lão, trước đó người có nói sau khi đạt thành hợp tác sẽ lấy giá thấp bán linh chủng cho ta sao?" Hắn không kìm chế được khát vọng với linh chủng mới, lập tức mở miệng hỏi lão giả gầy gò.

"Tiểu viện kia của người trồng Linh Huỳnh Thảo cùng với Thực Nguyệt Thụ, có thể bỏ trống được bao nhiêu diện tích?"

"Trước đó mấy ngày ta vừa đổi một tòa tiểu viện khác, bên trong có mảnh linh điền lớn hơn trước kia không ít, có thể trồng kha khá linh thực rồi."

"Không nhìn ra tiểu tử người cũng tích lũy được rất nhiều linh thạch nha! Thảo nào mỗi lần tới Bách Thảo Đường, một viên toái linh ngươi cũng phải tranh cãi."

Hà quản sự chỉ nghĩ rằng Lục Huyền dựa vào tiết kiệm, đã gom được khá nhiều linh thạch, mới có ý muốn thay đổi một chỗ ở mới rộng rãi hơn, chứ tuyệt đối không ngờ hắn lại quyết định đi thuê một tòa tiểu viện có chứa linh tuyền, nên nói đùa một câu rồi dẫn Lục Huyền tiến vào một căn phòng bên cạnh.

Sau khi chào hỏi với một tu sĩ trung niên, lão mới quay sang nói với Lục Huyền: "Bách Thảo Đường có con đường của riêng mình để đào tạo và thu mua linh chủng, nếu so sánh với mua ở bên ngoài sẽ rẻ hơn từ mười mấy đến hai mươi phần trăm. Linh chủng Linh Huỳnh Thảo giảm xuống chỉ còn ba mươi toái linh một hạt, vì Huyết Ngọc Tham là linh thực nhất phẩm nên giá cao hơn, cần bốn linh thạch mới mua được một hạt."

Lục Huyền lập tức đi so sánh giá cả này với giá cả trước kia mình từng mua.

Phải biết rằng, mấy tháng trước hắn mua linh chủng của Linh Huỳnh Thảo là bốn mươi toái linh một hạt, nhưng trong Bách Thảo Đường chỉ có ba mươi, rẻ hơn hai mươi phần trăm.

Còn về linh chủng Huyết Ngọc Tham, hắn chưa mua bao giờ, chỉ có thể so sánh với Xích Vân Tùng từng mua lúc trước mà thôi.

Cây non Xích Vân Tùng có giá năm linh thạch, mà linh chủng Huyết Ngọc Tham chỉ là bốn linh thạch, cũng rẻ hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, đột nhiên hắn lại có cảm giác mình kiếm bộn rồi!

Chương 46: Vô Tham Đạo!

"Vậy ta muốn mua một trăm linh chủng Linh Huỳnh Thảo, cùng với hai mươi linh chủng Huyết Ngọc Tham."

Trong hai loại linh chủng thành thục, chỉ có Linh Huỳnh Thảo mang đến cho hắn tu vi ban thưởng, nên hắn cũng muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Bề ngoài hắn biểu hiện ra là bản thân đã từ bỏ tu luyện, chỉ muốn trở thành một Linh thực sư chuyên tâm làm ruộng, nhưng trên thực tế, hắn vẫn khao khát có được lực lượng mạnh mẽ hơn.

Xét cho cùng, tại Tu Hành giới thực lực vi tôn này, chỉ có thực lực của chính mình đủ mạnh, mới có thể đảm bảo sự an toàn và tự do cho bản thân.

Linh thạch vừa mới vào tay chưa kịp ấm đã chuồn ra ngoài. Lục Huyền cầm linh chủng, trong lòng không khỏi cảm thán một phen.

Trở lại đình viện mới, hắn lập tức điều khiển trận bàn mở trận pháp ra, lại đi một mạch tới mảnh linh điền ở sân sau.

Từ lời giải thích của Hà quản sự, hắn biết được linh chủng Huyết Ngọc Tham thường được bảo quản bằng phương pháp đặc biệt, sau khi nhận được nó thì phải trồng mau, bằng không sinh cơ bên trong sẽ nhanh chóng xói mòn.

Việc này không nên chậm trễ, hắn lập tức lấy một chiếc hộp ngọc dài dẹt, gỡ một tấm phù chú thật nhỏ ở phía trên xuống. Mở hộp ngọc ra, hai mươi mầm mống màu đỏ tươi như ngọc lập tức xuất hiện trước mắt, trên bề mặt của mỗi một hạt

linh chủng này đều bốc lên một tầng sương mù màu đỏ nhạt, mang đến cho người ta một chút cảm giác lạnh lẽo mơ hồ.

Đây cũng là một biện pháp làm chậm lại quá trình tiêu hao sinh cơ bên trong linh chủng Huyết Ngọc Tham.

Lục Huyền cẩn thận lấy linh chủng ra khỏi hộp ngọc, lại nhanh chóng vận chuyển linh lực, được Địa Dẫn Thuật dẫn dắt, phía trên mảnh linh điền trước mắt lập tức xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

"Huyết Ngọc Tham, linh thực nhất phẩm, sau khi trưởng thành có thể dùng làm tài liệu chính của phần lớn đan dược khí huyết phẩm cấp thấp."

"Sau khi gieo trồng, cả linh chủng lẫn linh tham đều không thành thật, chúng sẽ thong thả di động tự do bên trong linh nhưỡng, nếu cảm nhận được đồng loại, đám này còn biết hấp dẫn lẫn nhau, nếu bám vào nhau thời gian quá dài, chúng sẽ cướp đi sức sống của nhau mãi cho đến khi một trong số chúng khô héo mới thôi."

Lục Huyền tập trung chú ý nhìn xuống, lập tức tìm hiểu được mọi tin tức chi tiết về Huyết Ngọc Tham.

"Huyết Ngọc Tham này có chút không tuân thủ tham đạo à nha…" Hắn không khỏi cảm thán nói.

(Con người xấu xa với đồng loại bị mắng là vô nhân đạo, thì nhân sâm - nhân tham - xấu xa với đồng loại sẽ bị mắng là vô tham đạo.)

Ở thời điểm hắn rời khỏi Bách Thảo Đường, Hà quản sự có cẩn thận dặn dò, khi bồi dưỡng Huyết Ngọc Tham, hãy cố gắng tách chúng ra phạm vi xa một chút, không thể để chúng quấn vào nhau, kẻo sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng của nhau.

Mãi tới khi gieo trồng Huyết Ngọc Tham rồi, hắn mới biết được nguyên nhân cụ thể.

Linh chủng hay là linh tham đều có thể di chuyển chầm chậm trong linh điền, nếu trồng ở khoảng cách quá gần, chúng sẽ bị đồng loại hấp dẫn, trải qua thời gian dài bám chặt vào nhau, một bên sẽ cướp đoạt sinh cơ của đối phương, mãi cho đến khi phân ra thắng bại, kẻ thua sẽ héo rũ.

Đương nhiên, Linh thực sư bình thường sẽ không cho phép tình huống cực đoan như vậy xảy ra, chỉ cần bọn họ cảm nhận được mấy cái rễ linh tham quấn quýt vào nhau, là lập tức dùng biện pháp tách chúng ra ngay.

"Bị hấp dẫn lẫn nhau, sau đó chàng chàng thiếp thiếp quấn quýt, rồi hút sinh cơ của đối phương, mãi cho đến hai ta xa cách."

"Chẳng hiểu sao ta lại có cảm giác hai đứa này giống như một đôi tình nhân vậy, mà ta lại là kẻ gian ác, không nể tình trực tiếp đi chia rẽ chúng nó."

Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu.

Cũng may, thứ khác thì hắn không có nhiều, nhưng thời gian là nhiều nhất, đảm bảo sẽ không xuất hiện tình trạng hai cây Huyết Ngọc Tham chạm mặt nhau.

"Hẳn là Huyết Ngọc Tham này sẽ không phân chia đực – cái chứ?" Hắn lắc đầu, lập tức ném hình ảnh Huyết Ngọc Tham quấn quýt lấy nhau trong đầu ra ngoài.

Sau khi trồng xong xuôi hai mươi hạt linh chủng Huyết Ngọc Tham, Lục Huyền lại thi triển Linh Vũ Thuật làm ẩm chúng, những sợi linh vũ li ti rót vào trong linh nhưỡng, bị những hạt linh chủng có màu huyết hồng như ngọc thạch kia tham lam hấp thu.

Tiếp đó, hắn lại gieo thêm một trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo khô héo như lá trà, đồng thời cung cấp chất dinh dưỡng cho chúng bằng Linh Vũ Thuật.

Linh điền mới này lớn gấp mười lần trước kia, sau khi trồng một trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo và hai mươi viên mầm mống Huyết Ngọc Tham xong, vẫn còn trống ra gần một nửa diện tích.

Lục Huyền dự định sẽ dùng chỗ đó để trồng Xích Vân Tùng, Ám Tủy Chi cùng với Kiếm Thảo. Nếu như phát hiện linh chủng tốt khác, hắn cũng sẽ cố gắng hết sức để thu mua và gieo trồng.

"Còn khu linh tuyền này, phải tận dụng như thế nào mới là tốt nhất đây?" Làm việc xong xuôi, Lục Huyền lại đưa mắt nhìn khu linh tuyền với mực nước nông nông ở bên trong linh điền, cả người trực tiếp lâm vào trầm tư.

Chương 47: Mua Linh Thú!

Nước linh tuyền thường được dùng để phụ trợ cho quá trình luyện đan, ủ rượu, hoặc ngâm nước trà. Cũng sẽ có tu sĩ sẽ trực tiếp dùng nó, khi uống vào có thể mơ hồ đề thăng một chút linh lực trong cơ thể.

Tuy nhiên, đối với Lục Huyền, tác dụng này của nó có chút gân gà, (ăn thì vô vị, vứt đi lại tiếc), bởi trong linh điền có Linh Huỳnh Thảo mang tới phần thưởng tu vi rồi, hắn không coi trọng một chút xíu linh lực ấy nữa.

“Linh thực thủy sinh tương đối ít thấy, nhưng không phải là không có, có thể thử đi vào khu chợ hoặc cửa hàng tìm xem một chút.”

“Diện tích linh tuyền này không lớn, đoán chừng không tìm được linh thực thủy sinh phù hợp. Nhưng cứ để như thế này lại hơi lãng phí.”

“Á, có thể nuôi một - hai con linh ngư?”

Đột nhiên ý nghĩ này lại nảy lên trong đầu Lục Huyền, hơn nữa càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

“Trồng linh dược trong linh điền sẽ có quầng sáng ban thưởng, nếu nuôi dưỡng linh thú, liệu có phần thưởng hay không?”

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được, lập tức trở nên hưng phấn.

“Không có phần thưởng cũng không tính là lỗ, dùng nước linh tuyền nuôi linh ngư cũng có thể bán được giá tốt, có lời, sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Nhất định phải thử một lần.”

Càng nghĩ, trong đầu hắn càng thêm kiên định với ý tưởng này.

Hắn lập tức mở trận pháp ra, rời khỏi đình viện, trước tiên là trở về viện cũ một chuyến, trong linh điền cũ vẫn còn mười cây Linh Huỳnh Thảo gần trưởng thành.

Hắn thu hoạch một mẻ, rồi đợi thêm hai ngày. Nhân tiện trong lúc đó lại giúp Từ Uyển dời hai gốc Thực Nguyệt Thụ đến nhà nàng trồng. Làm xong xuôi, tất cả Linh Huỳnh Thảo đều thành thục.

Trong số mười gốc Linh Huỳnh Thảo, có sáu gốc phẩm chất tốt, bốn gốc phẩm chất thượng đẳng. Có lẽ do linh khí trong linh điền không đủ, hắn vẫn chưa thể trồng ra linh thực có phẩm chất cao hơn.

Mười quầng sáng xuất hiện, bốn cái mang đến cho hắn mấy tháng tu vi khác nhau, tổng cộng là hơn hai năm, khiến linh lực trong cơ thể hắn càng thêm ổn định.

Còn ba quầng sáng khác mang đến ba tấm phù lục nhất phẩm. Ba quầng sáng còn lại đều mở được gói kinh nghiệm, hai cái Địa Dẫn Thuật, một cái 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.

Hấp thu xong, Lục Huyền càng có hiểu biết sâu sắc hơn về hai loại thuật pháp này.

Hắn có cảm giác nếu hiện tại, bản thân dùng toàn lực để phát động Địa Dẫn Thuật, hoàn toàn có thể làm cho địa hình dưới chân rung chuyển, cũng mang đến hiệu quả công kích không nhỏ.

《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 càng không cần phải nói, nếu hiện giờ, lại giao thủ với Tần Minh thêm một lần nữa, dù gã có pháp khí ngọc bội bảo vệ, Lục Huyền cũng có niềm tin rất lớn, sẽ giáng cho đối phương một kích trí mạng ngay lần đầu tiên chạm mặt.

Sau khi hấp thụ xong mười quầng sáng màu trắng, Lục Huyền lại ngắm nhìn tiểu viện có phần trống trải lần cuối, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

Lúc bước vào chợ tán tu, hắn đi quanh một lượt, chợt nhận ra có rất ít gian hàng bán linh thú non, hoặc là trứng linh thú, vì vậy hắn đành phải đi đến một cửa hàng linh sủng.

Trong cửa hàng, có nhiều loại linh thú non, có loại bay trên trời, có loại chạy trên mặt đất, cũng có loại bơi lội dưới nước, cần thứ gì có thứ đó.

Phần lớn trong số chúng đều là linh sủng, vẻ ngoài ngoan ngoãn, tính công kích không mạnh, nghe nói chủ cửa hàng là người nhà của một đệ tử nội môn bên trong Vạn Thú Môn, cực kỳ tinh thông kỹ năng ngự thú.

"Kính chào đạo hữu, không biết tại hạ có thể giúp được gì cho đạo hữu?" Vừa thấy Lục Huyền tiến vào nhìn quanh một lượt, một thiếu nữ thanh tú đã bước ra đón, nở nụ cười chào hỏi.

"Ta muốn mua một hoặc hai con linh thú loại cá, không biết các hạ có đề cử gì không?" Lục Huyền trực tiếp đi thẳng vào chủ đề.

"Linh thú loại cá ư? Vậy ngươi có thể sang bên này xem."

"Đây là Hồng Tu Lý, yêu thú không phẩm giai, giá trị thưởng thức cao. Sau khi trưởng thành có thể nấu nướng vì thịt cá tươi ngon, hai chiếc râu hồng bên cạnh đầu cá còn có thể dùng làm tài liệu luyện khí. Yêu cầu hoàn cảnh sinh trưởng của Hồng Tu Lý không cao, chỉ cần linh tuyền phổ thông là nuôi dưỡng được. Đương nhiên, nếu có thể dùng một ít linh mễ nuôi chúng, mấy con nàng sẽ trưởng thành càng dễ dàng hơn."

“Đây là Ô Tiễn Ngư, cũng là yêu thú không phẩm giai, thân hình như mũi tên, tốc độ cực nhanh, khi nuôi chúng, thường sẽ cần cắn nuốt một lượng huyết nhục tinh hoa nhất định.”

“Còn lại là Hắc Thủy Mãng, nhất phẩm yêu thú, sống được ở trên cạn và dưới nước, tính công kích cực mạnh, hơn nữa hình thể có thể biến hóa lớn nhỏ, khi dài nhất, kích thước của chúng có thể đạt đến sáu trượng.”

“Những loại yêu thú thủy sinh khác, bởi dã tính khó thuần, có khả năng sẽ làm chủ nhân bị tổn thương, không quá thích hợp để đạo hữu nuôi dưỡng.”

Nữ tu sĩ thanh tú kia giới thiệu cho Lục Huyền vài loại linh thú thủy sinh thông thường trong cửa hàng linh sủng.

Trong quá trình giới thiệu, nàng lại khéo léo nói cho Lục Huyền hiểu rằng, hắn bày ra tu vi Luyện Khí tầng hai như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có thể nuôi loại yêu thú như Hắc Thủy Mãng này mà thôi.

Chương 48: Hồng Tu Lý!

Lục Huyền suy nghĩ một lúc, sau đó lại trực tiếp loại trừ Ô Tiễn Ngư cùng với Hắc Thủy Mãng.

Nuôi Ô Tiễn Ngư cần huyết nhục tinh hoa, trong khi chính bản thân hắn còn hiếm khi được ăn một bữa ngon, sao có thể dư thừa huyết nhục yêu thú đi đút cho nó được?

Còn Hắc Thủy Mãng, Lục Huyền lập tức từ bỏ sau khi nghe nói nó có thể dài đến sáu trượng.

Linh tuyền nhà hắn quá nhỏ, không nhét được một phần mấy thể tích của nó, thì lấy cái gì ra nuôi? Hơn nữa hiện giờ quá trình nuôi trồng linh thú còn đang tiến vào giai đoạn thử nghiệm, hắn cũng không rõ liệu nuôi xong rồi, có quầng sáng màu trắng xuất hiện hay không. Vì vậy, Lục Huyền có xu hướng muốn lựa chọn những loại linh ngư có thời gian trưởng thành ngắn và giá thành rẻ.

"Hồng Tu Lý này bán thế nào?" Hắn chỉ vào một đàn Hồng Tu Lý con trong ao, lập tức mở miệng hỏi.

Hồng Tu Lý người cũng như tên, chúng có hai sợi râu dài mảnh màu hồng ở gần mang, thứ này còn dài hơn cả thân thể nó, khi bơi trông giống như hai chiếc thắt lưng, bồng bềnh qua lại.

"Cá giống Hồng Tu Lý, một linh thạch một con." Thiếu nữ thanh tú trả lời.

"Nó cũng không có phẩm giai, vậy mà giá này còn đắt hơn linh chủng Linh Huỳnh Thảo và cây giống Thực Nguyệt Thụ?" Lục Huyền lập tức so sánh giá cả theo thói quen.

“Ta mua ba con, ngươi để rẻ hơn một chút đi, tám mươi toái linh thế nào?” Hắn chặt chém giá cả cực kỳ tự nhiên.

“Nếu đạo hữu muốn mua ba con, ta có thể làm chủ, lấy giá hai linh thạch tám mươi toái linh bán cho ngươi, đây là giá thấp nhất rồi.”

“Hai linh thạch sáu mươi toái linh, ta lập tức mua đi.”

“Bảy mươi, không thể thấp hơn.”

“Được, thành giao!” Lục Huyền hài lòng đáp.

Sau khi bắt ba con cá giống Hồng Tu Lý, hắn lập tức trở về đình viện, đi tới bên cạnh linh tuyền.

Hồng Tu Lý ở trong túi xóc nảy cả đoạn đường nên có vẻ hơi bơ phờ, mấy sợi râu dài mỏng màu hồng ở hai bên đầu cá cũng vô lực rủ xuống.

“Ta sẽ đổi một chỗ ở mới xa hoa hơn cho các ngươi!” Lục Huyền lập tức thả ba con Hồng Tu Lý vào trong linh điền, cất giọng xót xa nói với chúng.

Nếu diện tích linh tuyền lớn hơn chút nữa, nước càng sâu và nhiều hơn, hắn cũng muốn vào trong đó ngâm mình.

Hồng Tu Lý vừa được thả vào linh tuyền, ban đầu còn chưa thích ứng lắm, nhưng được nước suối ẩn chứa chút linh khí mỏng manh kích thích, chúng nó đã nhanh chóng lấy lại được sức sống, cũng bắt đầu bơi lội tung tăng trong làn nước suối, hai sợi râu dài màu hồng mảnh nhỏ nhẹ nhàng trôi bồng bềnh trong nước.

Lục Huyền mang theo chút chờ mong, lại làm theo cách cũ, nhanh chóng ngưng tụ tâm thần đặt lên thân thể một con Hồng Tu Lý.

“Cá con Hồng Tu Lý, linh thú không phẩm giai, đang khá hài lòng với môi trường mới, nếu có chút linh mễ rớt vào trong

linh tuyền thì càng tốt hơn.”

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền.

“Không tệ!” Lục Huyền không kìm được kích động trong lòng, lập tức dùng sức giơ nắm đấm lên.

Nếu có thể thấy được trạng thái tức thời của Hồng Tu Lý, thì chờ sau khi nó trưởng thành, tám chín phần mười cũng sẽ rớt ra quầng sáng trắng.

Lục Huyền vui vẻ ngắm nhìn ba con Hồng Tu Lý đang bơi tự do trong linh tuyền, như thể đang chứng kiến quá trình chúng nó dựng dục bảo vật phong phú cho mình.

“Xem ra, ta có thể nuôi thêm vài còn linh cầm linh thú ở trong linh điền hoặc linh tuyền.” Hắn âm thầm ra quyết định.

Vừa nghĩ đến trạng thái tức thời của Hồng Tu Lý xuất hiện trong đầu, hắn không khỏi bật cười ra tiếng.

“Ba đứa nhỏ này còn nghĩ rằng linh mễ sẽ từ trên trời rơi xuống, nếu nó thật sự rơi xuống cũng rơi vào trong miệng ta trước, đâu đến lượt các ngươi, cứ uống linh tuyền không cần linh thạch trước đi!”

Hắn rời khỏi linh tuyền, bắt đầu đi dò xét mọi thứ bên trong linh điền.

Tại khu vực gieo trồng Huyết Ngọc Tham bên trong linh điền, vừa tản linh thức ra, Lục Huyền đã nhanh chóng cảm ứng được vị trí của hai mươi hạt giống Huyết Ngọc Tham lúc trước đã lệch đi một chút, thậm chí trong nhóm này còn có mấy đôi đang có xu hướng muốn áp sát vào nhau.

Hắn nhanh chóng vận chuyển Địa Dẫn Thuật, thông qua năng lực điều chỉnh linh nhưỡng của Địa Dẫn Thuật, bắt chúng nó trở về vị trí ban đầu, giữ một khoảng cách tương đối an toàn với nhau.

Một trăm hạt Linh Huỳnh Thảo đã bắt đầu mọc ra những chồi non mới, những chồi non xanh nhạt bắt đầu phân bố thưa thớt bên trong linh nhưỡng, kia đã truyền lại cho Lục Huyền tin tức về trạng thái sinh trưởng cực kỳ tốt và cảm giác hăng hái tiến lên.

Linh điền của hắn được chia thành nhiều khu vực, một khu trong đó là linh điền với trình độ linh khí cực kỳ nồng đậm, được dùng để trồng những loại linh thực vừa dời từ tiểu viện cũ đến đây.

Trong đó, Kiếm Thảo nhị phẩm chiếm một mình một mảng lớn linh nhưỡng, quanh thân thẳng tắp như kiếm, thỉnh thoảng cũng có những tia kiếm ý bắn ra, bởi vậy khu vực xung quanh nó gần như không có chỗ cho những loại linh thảo khác sinh trưởng.

Xích Vân Tùng nhất phẩm, đang phát triển khá tốt, có thể trông thấy vài đóa hoa ngày càng kiều diễm đang ẩn mình trong những chiếc lá kim châm màu đỏ, nụ hoa đang nở rộ, trông rất đẹp mắt.

Một gốc Ám Tủy Chi nhị phẩm khác vẫn đang làm bạn với linh mộc mục nát, sợi nấm đỏ sậm rậm rạp chằng chịt đang hăng hái hấp thu dinh dưỡng bên trong gỗ mục.

Chương 49: Bữa Tiệc Tân Gia!

Trong một góc linh điền, Thảo Khôi Lỗi đang dựa vào tường, yên lặng làm quen với hoàn cảnh mới. Cái lỗ lớn trên ngực nó vẫn còn tồn tại, nhìn vô cùng bắt mắt.

Lục Huyền đi tới, có chút không nỡ, lại lấy ra một viên linh thạch.

Dưới tình huống bình thường, để nuôi Thảo Khôi Lỗi, hắn chỉ cần cung cấp một viên toái linh là nó có thể duy trì cơ năng thủ hộ linh điền. Nhưng muốn kích phát năng lực khôi phục của chính nó, chỉ một toái linh thì còn lâu mới đủ.

Hắn nhét một viên linh thạch vào cái hốc cỏ màu xám trên đầu Thảo Khôi Lỗi. Sau đó, bên trong khối u thật lớn được liên kết hình thành từ những sợi cỏ khô màu xám kia, lập tức truyền đến một tia dao động linh lực yếu ớt.

Rất nhanh sau đó, hai cọng cỏ khô màu xám đen từ trong đầu nó trực tiếp chui ra, một trái một phải, nhìn giống như những cành liễu tung bay trong gió, rồi chậm rãi trôi về phía cái lỗ lớn trên ngực.

Bắt đầu từ miệng lỗ, hai sợi cỏ xám kia chậm rãi dệt thành hình chữ thập, bện từng chút từng chút một, từ từ lấp đầy cái lỗ to trên ngực.

Lục Huyền thực sự không thể chịu đựng được chuyển động bện cỏ chậm chạp của nó, vì vậy hắn lập tức chạy tới chỗ khác trong linh điền, thực hiện một vòng Linh Vũ Thuật, lại căn cứ

vào nhu cầu của linh thực mà thi triển Địa Dẫn Thuật cùng với 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 .

Sau gần một giờ, hắn mới trở lại quan sát tình trạng của Thảo Khôi Lỗi, cuối cùng công trình lấp đầy cái lỗ trên ngực của nó cũng kết thúc.

Hai cọng cỏ khô màu xám đen vừa lấp kín khe hở cuối cùng xong, lại từ từ thắt nút, phần cỏ khô còn dư lại lập tức rơi xuống đất.

Lục Huyền có thể cảm nhận được cái đầu khổng lồ của Thảo Khôi Lỗi vừa nhỏ đi một chút.

"Khôi phục là tốt rồi, ta vẫn cần ngươi đi thủ hộ linh điền."

Mặc dù bây giờ trong linh điền đã có trận pháp phòng hộ nhất phẩm bảo vệ, nhưng Lục Huyền đã quen nhìn thấy con Thảo Khôi Lỗi này đứng ngây người trong góc nhỏ, thậm chí còn sẵn sàng bỏ ra một linh thạch để chữa lành nó.

Phải biết rằng, khi hắn mua con Thảo Khôi Lỗi cũ này, chỉ tốn chưa đến ba viên linh thạch.

Tuần tra khắp linh điền xong, Lục Huyền lại mở trận pháp đi tới chợ tán tu.

Nhân cơ hội chuyển đến ngôi nhà mới, hắn dự định sẽ mời Từ Uyển, Trương Tu Viễn và Hà quản sự của Bách Thảo Đường tới làm khách, để cảm ơn sự quan tâm và chăm sóc của họ đối với mình trước đây.

Vì vậy, hắn mới quyết định đi chợ mua chút linh mễ, thịt linh thú, quay về làm một bữa thịnh soạn.

Trong chợ có cửa hàng chuyên bán linh mễ, bên trong có bán ra vài loại linh mễ, giá thấp nhất là ba mươi toái linh một cân, đắt tiền nhất là một loại linh mễ tên là Huyết Nha Mễ, hạt chắc nịch, hương thơm hấp dẫn, một cân có giá bốn linh thạch.

Nghe nói vẫn có loại còn đắt hơn thế, chúng được chuyên môn cung cấp cho các thành viên trung tâm của đại gia tộc trong phường thị, tán tu bình thường dù có bao nhiêu linh thạch cũng không thể mua được.

Lục Huyền nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng quyết định mua mười cân linh mễ ba mươi toái linh một cân, cùng với hai cân linh mễ có giá năm mươi toái linh mỗi cân, tổng cộng hết bốn viên linh thạch.

Mua linh mễ xong, hắn đi tới gian hàng bán thịt linh thú, mua hai cân thịt heo sữa và ba cân thịt bò rừng.

Cửa hàng bán thịt này còn bán cả rau xanh, hắn dứt khoát mua thêm một cân Thúy Linh Diệp, lá xanh như ngọc lục bảo. Thứ này chỉ cần xào sơ qua là ăn được, tươi ngon vừa miệng, còn có thể gia tăng một chút linh lực bên trong cơ thể của tu sĩ Luyện Khí cấp thấp.

Đến cuối cùng, hắn lại mua thêm một ít đồ ăn cực kỳ mỹ vị ẩn chứa linh khí, lúc này mới vác theo bao lớn bao nhỏ đi về nhà.

Mua nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, đã tiêu tốn chừng mười viên linh thạch, đối với người xưa nay luôn tiết kiệm như Lục Huyền, mười linh thạch tuyệt đối là khoản tiền cực lớn, coi như hắn đã hạ vốn gốc rồi.

Về đến nhà, hắn bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị làm một bữa cơm.

Trời ngả hoàng hôn, Lục Huyền đã chuẩn bị gần xong, dự tính mấy người Hà quản sự cũng sắp tới.

Rất nhanh, giọng nói tràn đầy tinh thần của Hà quản sự đã truyền đến từ ngoài viện: “Lục tiểu tử, mau mở cửa, ta tới ăn cơm chùa rồi đây!”

Lục Huyền lập tức chạy ra mở cửa sân, thấy trong tay lão giả gầy gò còn xách theo một bầu rượu.

“Đây là Hoàng Khúc Tửu đã ủ được mười năm, hương vị thuần hậu kéo dài, có tác dụng bồi bổ cơ thể, lát nữa chúng ta cùng nhau uống vài chén.” Hà quản sự giơ bầu rượu lên, vui vẻ nói.

“Tiểu tử này, ngươi không một tiếng động lại đi thuê khu đại viện lớn nhường này, thảo nào lại giở công phu sư tử ngoạm, nuốt đi nhiều hạt giống Linh Huỳnh Thảo và Huyết Ngọc Tham như vậy.” Lão nhìn mảnh linh điền rộng rãi trước mặt, trong lòng khẽ cảm khái một câu.

“Hà lão, người cứ tìm một chỗ trước, ta đi chuẩn bị bữa tối.”

Lục Huyền vui vẻ nói với lão một câu rồi tiến vào phòng bếp, nhưng còn chưa bắt đầu nấu ăn, giọng oang oang của Trương Tu Viễn lại truyền tới: “Tiểu Lục thúc, ta với mẫu thân tới rồi đây!”

Lục Huyền lập tức đi ra ngoài nghênh đón, Trương Tu Viễn ngây thơ nhảy đến ôm chặt lấy đùi hắn: “Chúc mừng Tiểu Lục thúc tân gia, từ nay về sau ta sẽ tới ôm đùi của thúc!”

Phía sau cậu nhóc, Từ Uyển ôm một cái sọt trúc đựng linh quả, trên môi khẽ nở nụ cười.

Chương 50: Có Nước Linh Tuyền Uống Còn Chưa Biết Đủ Ư?

Bởi vì Lục Huyền còn phải bận bịu chuẩn bị bữa tối, nên chỉ nói chuyện với hai người Từ Uyển vài câu rồi tiến vào phòng bếp.

Ven bờ linh tuyền, Trương Tu Viễn thò đầu chăm chú nhìn mấy con Hồng Tu Lý đang thong thả bơi lội dưới nước, thỉnh thoảng còn vươn cánh tay nhỏ bé xuống, có chút do do dự dự muốn bắt lấy hai sợi râu dài mảnh khảnh màu hồng kia, nhưng đến cuối cùng vẫn không đủ can đảm nên vội vàng rụt lại.

"Đây là Hồng Tu Lý, nó không hung dữ, bộ râu hồng rất đẹp đúng không?" Chẳng biết từ lúc nào Hà quản sự đã đi tới bên cạnh cậu nhóc, còn tốt bụng giới thiệu nguồn gốc của Hồng Tu Lý cho nó nghe.

"Đẹp quá luôn, không ngờ Tiểu Lục thúc có thể nuôi ba con linh ngư đẹp như vậy, thật là lợi hại!" Đây là lời ca ngợi xuất phát từ đáy lòng tiểu hài tử.

Từ Uyển đang đứng phía sau cũng âm thầm gật đầu. Nhưng không giống như nhi tử chỉ để ý mấy con Hồng Tu Lý bên kia có đẹp mắt không, nàng nhìn những thứ trước mặt, suy nghĩ càng sâu xa hơn.

Linh điền có diện tích lớn như vậy, bên trong còn có một khu linh tuyền, khó mà tưởng tượng được, rốt cuộc là Lục Huyền phải bỏ ra bao nhiêu linh thạch mới có thể thuê đi.

Nàng không tiếp xúc với Lục Huyền quá nhiều, ấn tượng về hắn đều xuất phát từ những lời trượng phu Trương Hồng thỉnh thoảng nhắc tới.

Từ trong miệng Trương Hồng, nàng biết được, Lục Huyền này tư chất bình thường, tính cách trầm lặng, không giỏi đối nhân xử thế, nhưng tâm địa rất tốt, tu luyện khắc khổ, luôn cần cù nỗ lực bồi dưỡng linh thực.

Tóm lại, hắn là một vị Linh thực sư phổ thông có tính tình rất tốt.

Mà hiện giờ, đầu tiên hắn giúp nhà bọn họ giải quyết vấn đề sâu bệnh, sau đó lại dẫn Trương Tu Viễn đi kiếm linh thạch, còn có trận tranh đầu không rõ tình huống của đêm đó nữa, lại cộng thêm tài lực thuê khu đình viện này… hết thảy mọi chuyện trong khoảng thời gian này đều làm tâm trí nàng trở nên mơ hồ, có chút nhìn không thấu hắn.

"Khoảng thời gian này, Lục tiểu tử đã thay đổi rất nhiều, ta cũng không ngờ một thiếu niên trước kia vốn im lặng quật cường, lại hẹp hòi giống như vắt cổ chày ra nước như hắn, trong bất tri bất giác lại trưởng thành đến trình độ này rồi." Lão giả gầy gò ở bên cạnh cũng vô cùng bùi ngùi, trên mặt để lộ ra một nụ cười vui vẻ yên tâm.

"Ăn cơm thôi!" Cách đó không xa, tiếng Lục Huyền vang lên.

"Thịt heo sữa kho tàu!"

"Thịt bò xào cay"

"Thúy Linh Diệp xé tay!"

(Món này là rau được luộc chín sau đó xé nhỏ bằng tay, lại trộn thêm những loại gia vị, rau thơm khác lên trên, y như trộn gỏi)

Những món ăn đủ sắc màu, mùi vị thơm ngon nức mũi được bưng ra bàn.

“Oa! Thơm quá đi!” Trương Tu Viễn cất giọng khoa trương nói, làm Lục Huyền phổng mũi đến không phân biệt được phương hướng.

Hà quản sự cùng với Từ Uyển lại rụt rè hơn rất nhiều, nhưng đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc liếc nhìn qua, đã cho thấy cả hai đều bị những món ăn trước mặt thu hút.

Lục Huyền xới cho ba người một bát linh mễ thơm ngon nóng hổi, lại rót cho mỗi bên một chén linh tửu màu da cam.

“Cảm ơn Hà quản sự, Trương tẩu tử, cả Tiểu Viễn nữa, đã đến ăn mừng tân gia với ta. Nào, cụng ly!”

Hà quản sự và Từ Uyển cùng gửi lời chúc phúc, rồi uống một hơi.

Linh tửu đi vào cổ họng, cảm giác đầu tiên là hơi chua cay, nhưng đi qua cảm giác đó, bên trong sẽ truyền ra luồng hơi ấm áp, thuần hậu, nhanh chóng sưởi ấm tứ chi bách hài.

“Ùng ục!” Để chén rượu xuống, phần bụng Trương Tu Viễn lập tức phát ra âm thanh soi ùng ục, chọc cười ba người Lục Huyền.

“Ăn thôi, ăn thôi, mọi người đừng khách sáo.”

Cả thịt linh thú lẫn những hạt linh mễ trong bát đều cực kỳ xứng đáng với giá tiền của chúng nó, trong hương vị ngon còn ẩn chứa một tia linh khí.

Bốn người vùi đầu vào bàn, ăn như gió cuốn mây tan, chẳng mấy chốc đã quét sạch đống thức ăn trên bàn.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mẫu tử Từ Uyển và Hà quản sự lần lượt lên tiếng từ biệt.

Chỗ ở của Hà quản sự cách đây không xa, thực lực lại mạnh hơn hai người Từ Uyển một chút, nên lão đi một mình về nhà trước. Mà tiểu viện của Từ Uyển cùng với Trương Tu Viễn lại nằm ở ngoại vi khu Bắc, chỗ đó vàng thau lẫn lộn, cộng thêm hai người thực lực thấp nên Lục Huyền trực tiếp hộ tống họ trở về.

Lúc hắn quay về nhà mình thì trời đã khuya. Màn đêm rủ xuống, trăng sáng sao thưa.

Lục Huyền cầm phù lục và Liệt Ngân Nhận nhét vào trong ống tay áo, đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm, vô cùng chờ mong vào tương lai của mình.

Ngày hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng, Lục Huyền đã rời giường. Hắn ngồi trên giường tu luyện một vòng chu thiên, sau đó đứng dậy rửa mặt đánh răng, cuối cùng mới tiến vào trong linh điền khi làn sương mù hãy còn mờ mịt.

Trong linh tuyền, ba con Hồng Tu Lý đang tung tăng bơi lội tạo thành hình tam giác. Lục Huyền tập trung tâm thần vào chúng nó.

“Hôm qua uống nước, hôm nay uống nước, ngày nào cũng uống nước làm sao mà lớn được?”

“Có nước linh tuyền uống còn chưa biết đủ ư?”

Ngoài miệng Lục Huyền khẽ oán giận một câu, nhưng hắn cũng nhanh chóng chạy về phòng nắm một vốc linh mễ đi tới.

Chương 51: Cầu Xin Đó, Cho Thêm Chút Mễ Mễ Đi Mà!

Dường như cảm thụ được linh lực yếu ớt truyền đến từ bên trong linh mễ, tốc độ bơi của ba con Hồng Tu Lý dưới linh tuyền đã nhanh hơn rõ rệt, thậm chí chúng còn dứt khoát di chuyển theo từng chuyển động của Lục Huyền.

Hắn rắc một nửa số linh mễ trên tay xuống nước, đột nhiên mặt nước nổi lên gợn sóng, sáu cái râu nhỏ dài màu hồng trực tiếp xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất hệt như những sợi chỉ mỏng.

Sau vài hơi thở, mặt nước đã yên tĩnh trở lại, ba con Hồng Tu Lý cũng chậm rãi bơi đi, nhưng cái đầu vẫn không ngừng nghiêng về phía Lục Huyền.

Lục Huyền tiếp tục tập trung tâm trí lên thân thể của mấy con Hồng Tu Lý.

“Cầu xin đó, cho thêm chút mễ mễ đi mà!”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn, sau đó, hắn cũng vui lòng rắc nốt nửa phần linh mễ còn lại. Mặt nước linh tuyền lại một lần nữa nổi lên gợn sóng.

Lục Huyền rắc toàn bộ số linh mễ trên tay vào trong linh tuyền, Hồng Tu Lý cũng nể mặt, ăn không thừa một hạt nào.

Ăn uống no đủ xong, Hồng Tu Lý không thèm di chuyển quanh Lục Huyền nữa, lập tức lộ ra dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, ai đến cũng không thèm yêu thương.

Cho mấy con cá chép kia ăn xong, Lục Huyền lại đi vào linh điền kiểm tra tất cả những gốc linh thực khác.

Như một thói quen, hắn nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí của từng gốc linh chủng Huyết Ngọc Tham đã lệch đi trông thấy, lại căn cứ vào nhu cầu của mỗi gốc Linh Huỳnh Thảo mà cung cấp lượng linh vũ tương ứng, để cho chúng có được độ ẩm tốt nhất.

Tiếp đó, Lục Huyền phóng linh thức của mình đến mức tối đa, cẩn thận tìm tòi từng mảnh linh nhưỡng.

"Bắt được rồi." Hắn vận chuyển Địa Dẫn Thuật, nhanh chóng làm ra một chút cải biến nhỏ bé bên trong mảnh linh nhưỡng, một con tiểu trùng màu xám trắng bị ép ra ngoài.

Hắn tiếp tục lục soát, lại tìm thấy vài con tiểu trùng có hình dạng khác nhau, thậm chí còn đào được một con dị trùng nhiều màu rực rỡ cực kỳ nhỏ bé từ bên trong linh nhưỡng ra ngoài.

Những con tiểu trùng này ẩn nấp sâu bên trong linh nhưỡng, chờ sau khi ra ngoài, đám ấu trùng ấy sẽ dùng cành lá của linh thực làm thức ăn, gây ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của linh thực.

Có rất nhiều nguyên nhân sinh ra mấy con tiểu trùng như vậy, có khi chúng nó nở ra từ những quả trứng trùng vẫn luôn ẩn núp ở trong linh nhưỡng từ trước, có khi do hắn không cẩn thận mà đưa vào linh điền, cũng có một số dị trùng hành tung bí hiểm, năng lực ẩn nấp rất mạnh, có thể tự xuyên qua trận pháp phòng ngự, từ đó xâm nhập vào linh điền.

Là một Linh thực sư, phải luôn kiểm tra linh nhưỡng bên trong linh điền của mình, để tiên hạ thủ vi cường, thanh lý mầm tai họa trước khi dị trùng xâm phạm linh thực.

Bởi vì vừa chuyển đến mảnh linh điền mới này, nên hắn bận rộn khá nhiều việc, mãi cho đến hôm nay mới bắt đầu triển khai chiến dịch đi săn côn trùng quy mô lớn.

Sau khi dùng linh thức cày xới toàn bộ linh điền, cuối cùng Lục Huyền cũng lôi ra được bảy con ấu trùng.

Hắn mang mấy con ấu trùng này đi tới sát bờ linh tuyền, trực tiếp ném con trùng trắng màu mỡ kia xuống giữa linh tuyền. Chỉ thấy một sợi râu mỏng màu hồng bắn ra nhanh như tia chớp, quấn chặt lấy con trùng trắng, lập tức tống vào miệng cá.

"Ha ha, động tác nhanh vậy!" Lục Huyền nhìn Hồng Tu Lý đang thưởng thức ấu trùng, trong lòng cảm thấy chuyện này khá là thú vị.

Hai con Hồng Tu Lý khác ở xa hơn cũng bơi tới, lập tức di chuyển theo động tác tay của Lục Huyền.

Hắn lại thả một ấu trùng xuống, sáu chiếc râu dài màu hồng cùng nhau bắn ra, tranh giành quyền sở hữu ấu trùng. Rất nhanh, một con trong số đó có vận khí không tệ, sợi râu dài đã quấn được con ấu trùng, không chút khách khí nhét nó vào trong miệng.

Lục Huyền nổi tính trêu chọc, hắn lập tức thay đổi phương thức cho ăn, hoặc là ném ấu trùng lên cao, hoặc làm động tác giả để dụ những chiếc râu dài mỏng màu hồng của Hồng Tu Lý.

Cứ như vậy, chờ đến khi con dị trùng cuối cùng đã bị ăn sạch, hắn còn cảm thấy chưa chơi đủ.

"Ha ha, mấy sợi râu dài bên cạnh đầu Hồng Tu Lý nom rất giống dây câu. Nếu nhìn từ góc độ này, con người dùng trùng câu cá, không phải con cá này cũng đang dùng râu câu trùng ư? Đúng là rất thú vị!"

Trong phòng, Lục Huyền đang khoanh chân ngồi trên giường gỗ, chuyên tâm vận chuyển công pháp, để một luồng linh nhẹ nhàng lực lưu chuyển trong cơ thể.

Sau một chu thiên, hắn từ từ thở ra một ngụm trọc khí.

Dù khổ tu nhiều ngày, cũng không bù đắp được tu vi do một gốc Linh Huỳnh Thảo mang lại, song Lục Huyền vẫn chăm chỉ không ngừng nghỉ. Nhưng đương nhiên, tinh lực chủ yếu của hắn vẫn đặt trên việc chăm chút bồi dưỡng linh thực linh thú, còn tu luyện công pháp và thuật pháp chỉ là thứ yếu.

Chuyển đến đình viện mới đã được hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, hắn rất ít khi ra ngoài, chỉ chuyên tâm đào tạo linh thực.

Cho nên mọi thứ bên trong linh điền đều nảy sinh biến hóa không nhỏ.

Chương 52: Hàng Xóm!

Ba con Hồng Tu Lý trong linh tuyền đã dài thêm được hai tấc, trong khi hai sợi râu nhỏ trên đầu chúng nó còn dài ra hơn nửa thước có thừa, ở thời điểm chúng bắn râu ra câu trùng từ trong nước, hai sợi râu này có thể kéo dài được hơn nửa trượng chỉ trong nháy mắt.

Một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo đã cao hơn trước kia rất nhiều, trên những phiến lá dài hẹp màu xanh kia, cũng dần xuất hiện những chấm huỳnh quang nho nhỏ, đến nửa đêm vô số ánh huỳnh quang sẽ tỏa sáng lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời.

Huyết Ngọc Tham đã chui ra khỏi linh nhưỡng được một đoạn, giống như một viên ngọc mới được đào lên, trong suốt như pha lê. Sau khi linh tham mọc ra, tốc độ di động của chúng sẽ trở nên nhanh hơn, chỉ cần hơi không chú ý là chúng sẽ quấn lại gần nhau, hoặc là chạy đến khu vực Linh Huỳnh Thảo, bởi vậy gần như lúc nào Lục Huyền cũng phải chú ý đến chúng.

Xích Vân Tùng đã lặng lẽ mọc ra năm quả thông nho nhỏ, lấp ló trong những chiếc lá tùng đỏ nhọn, để lộ ra vẻ gai góc.

Kiếm Thảo đã phát triển đến trình độ tương đương với Liệt Ngân Nhận, và nhu cầu về kiếm khí của nó lại càng lớn hơn lúc trước. Vì vậy, cứ cách mỗi tiếng một lần Lục Huyền sẽ phóng thích ,một đạo《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cho nó.

Thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy những vết nứt rất nhỏ trên bề mặt linh nhưỡng bên cạnh nó, đó là kết quả do kiếm ý thoát ra từ trong thân Kiếm Thảo tạo thành.

Còn Ám Tủy Chi, hiện giờ vô số những sợi tơ nấm màu đỏ sẫm đã mọc ra, quấn chặt lấy đoạn linh mộc mục nát bên cạnh rồi, hầu như không chừa lại bất cứ kẽ hở nào cả.

"Gỗ mục đã bị sợi nấm đỏ sậm hấp thu gần hết, xem ra cần phải tìm thêm mấy khúc gỗ mục nữa, bằng không… thiếu hụt này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Ám Tủy Chi." Lục Huyền khẽ lẩm bẩm.

"Vừa hay ta cũng chuẩn bị ra khỏi cửa đi dạo một vòng quanh khu chợ, xem có thể tìm được linh thú hay là linh chủng vô danh không?"

Hắn lập tức đi ra cửa viện, ánh sáng mạnh chiếu xuống làm hắn có chút không thích ứng, mới hơi nheo mắt lại.

"Lục Huyền đạo hữu, rốt cuộc hôm nay ngươi cũng đi ra khỏi viện rồi, đúng là hiếm thấy." Từ khu tiểu viện đối diện chợt truyền đến một thanh âm.

Lục Huyền nghe tiếng, lập tức đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một tu sĩ trung niên đang nằm trên ghế gỗ, thấy Lục Huyền đi ra là lập tức đứng dậy tiến lại gần.

"Chào Vương đạo hữu." Lục Huyền cất tiếng chào hỏi.

Tu sĩ trung niên này tên là Vương Sơn, ngụ ở cạnh nhà Lục Huyền, thậm chí sau khi hắn dời tới đây, còn vào viện bái phỏng một lần. Vương Sơn có tu vi Luyện Khí tầng năm, là tiểu đầu mục trong đội tuần vệ ở trung tâm phường thị, sở thích là đi câu lan thư giãn mỗi khi rảnh rỗi.

(Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

"Lục Huyền đạo hữu cứ ở nhà suốt như vậy là không được, hôm nào đấy hãy đi cùng với Vương thúc ra ngoài chơi bời một tí đi, ta dẫn ngươi đi trải nghiệm sự đời." Vương Sơn trêu chọc Lục Huyền.

Lục Huyền lập tức để lộ ra một chút xấu hổ cực kỳ đúng thời điểm, sau đó xua tay từ chối: "Đa tạ ý tốt của Vương đạo hữu, dựa vào tu vi Luyện Khí cấp thấp của ta mà tiến vào câu lan, chẳng phải sẽ bị ăn tươi nuốt sống đến xương cốt cũng không còn ư?"

Phải biết rằng, không bao lâu sau khi Lục Huyền chuyển đến nơi này, hắn đã điều chỉnh《 Liễm Tức Pháp 》của mình một chút, biểu hiện tu vi Luyện Khí tầng ba ra ngoài.

Dù sao, ở quanh đây cũng có không ít tu sĩ Luyện Khí trung cấp, nếu hắn còn tiếp tục duy trì tu vi của bản thân ở giai đoạn Luyện Khí tầng hai, ngược lại sẽ làm người khác chú ý.

Luyện Khí tầng ba, tuy vẫn thấp kém, nhưng ít nhất cũng bình thường hơn một chút.

Về phần câu lan, lời này của hắn cũng không giả, nữ tu trong đó đều tu hành các loại mị thuật, cực kỳ am hiểu cách lấy lòng khách hàng, nhưng rất có thể, đám khách hàng kia sẽ bị hút sạch linh lực và tinh huyết lúc nào không hay.

Quan trọng hơn là, khi vào trong đó chỉ nghe vài khúc thì tốt, chứ muốn trao đổi sâu hơn thì khoản linh thạch phải trả cũng không nhỏ.

"Người thật nhàm chán, chúng ta tu hành gia tăng thêm nhiều lực lượng hơn nữa, thì chung quy lại cũng chỉ vì hưởng thụ thôi mà?" Vương Sơn chép miệng, có chút mất hứng nói.

"Tu vi đạo hữu thâm hậu, có thể ứng phó với đám yêu nữ kia, nên dĩ nhiên là bản thân thấy tốt rồi. Còn ta, không thích trăng hoa, chỉ thích làm bạn với đám linh thú linh thực. Mỗi người đều có chí hướng nguyện vọng của riêng mình mà!"

"Đúng vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Chờ đến ngày nào đó ngươi thay đổi suy nghĩ, cứ nói với ta một tiếng,

ta sẽ dẫn người đi xem một lần, không cần lo linh thạch, cứ để ta bỏ ra.”

Hai người nói tạm biệt, Vương Sơn lắc lư lảo đảo quay trở lại tiểu viện của mình.

Lục Huyền tiếp tục đi về phía trước, lúc đi ngang qua một biệt viện, mùi rượu nồng nặc từ bên trong bay ra.

Lục Huyền đã trực tiếp gặp mặt chủ nhân của tiểu viện này rồi, đối phương là một tu sĩ Luyện Khí tầng bốn, một ngày ba bữa không thể thiếu rượu, cho nên cũng luyện thành bản lĩnh ủ linh tửu xuất sắc.

Sau khi biết thân phận Linh thực sư của Lục Huyền, đối phương còn đuổi theo hỏi Lục Huyền có trồng linh thực dùng để ủ rượu không? Đến khi Lục Huyền phủ nhận mới chịu từ bỏ.

Chương 53: Tịnh Tuyết Liên!

Thời điểm Lục Huyền mới chuyển vào đây ở, đã thu hút sự tò mò và chú ý của các tu sĩ xung quanh, sau khi bọn họ nhận thấy tu vi của hắn chỉ dừng lại ở Luyện Khí cấp thấp, cùng với hiểu biết thêm về thân phận Linh thực sư phổ thông của hắn, những người rình mò này mới dần dần biến mất.

Từ đình viện của hắn đến chợ tán tu khá gần, chỉ trong chốc lát, Lục Huyền đã đến chợ rồi.

Trong chợ, người đến kẻ đi, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng la hét của các chủ sạp.

"Các vị đạo hữu đi ngang qua đừng bỏ lỡ nào, nơi này bán đủ các loại cực phẩm pháp khí đây, thứ gì cần có đều có, chỉ có thứ ngươi không nghĩ ra chứ tuyệt đối không có món gì ngươi không tìm thấy."

"Thịt yêu thú nóng hổi đây, vừa săn bắt từ vùng hoang dã về, máu còn chưa khô, mua một – hai cân có thể nhận được khoản tu vi tương đương với nửa tháng tu luyện!"

"Dùng giá cao thu hồi pháp khí, trận pháp đã qua sử dụng, phù lục hỏng, cũng thu mua các loại bảo vật hiếm thấy, tài liệu không biết."

Lục Huyền thong thả đi trong chợ, không ngừng lắc đầu từ bên này sang bên kia, chú ý đến từng món hàng hóa trong các sạp.

Hầu hết các gian hàng ở nơi này đều trưng bày những loại tài nguyên tu luyện chủ yếu trong Tu Hành giới, ví dụ như

pháp khí, nguyên liệu trên người yêu thú, linh dược linh thảo, đan dược, phù lục… vân vân.

Còn những loại Lục Huyền đang cần, như linh chủng không xác định, trứng linh thú hoặc ấu thú, đều là hàng hóa cực kỳ thưa thớt, chỉ thi thoảng mới có thể ngẫu nhiên gặp được người bán ra, hầu như không có chỗ chuyên môn kinh doang loại hàng hóa kiểu này.

Đột nhiên, hắn dừng bước lại, đi đến phía trước một gian hàng.

Chủ sạp là một thiếu nữ Luyện Khí tầng hai, dung mạo bình thường, nước da bánh mật khỏe khoắn. Vừa nhác thấy Lục Huyền đang quan sát quầy hàng của mình, nàng đã vội vàng tiến lên nghênh đón: "Chào vị đạo hữu này, quầy hàng của ta có các loại lông vũ yêu cầm, còn có trứng yêu cầm đặc chế, bên trong ẩn chứa linh lực nồng đậm và hương vị tuyệt vời. Đạo hữu có muốn một ít hay không?"

Lục Huyền lắc đầu, chỉ vào một cái lồng đen bên trong góc quầy hàng: "Tiểu yêu cầm trong này bán như thế nào?"

Trong lồng có mấy con chim non màu sắc sặc sỡ, lông vũ rậm rạp, chỉ lộ ra một đôi móng chim có hoa văn đen trắng.

"À, mấy con Cẩm Thải Kê này hả? Đây là chim non ta móc được từ ổ chim trong núi, có thể thuần dưỡng chúng nó lớn lên, khi trưởng thành, mấy con này có thể đẻ ra linh đản, nếu không, cũng có thể trực tiếp ăn, thịt chúng rất ngon." Thiếu nữ giới thiệu cho Lục Huyền.

"Nuôi Cẩm Thải Kê này, khoảng bao lâu thì đến giai đoạn trưởng thành?"

"Hai năm rưỡi."

Cuối cùng, Lục Huyền đã không mua mấy con Cẩm Thải Kê còn non này.

Mặc dù hắn cảm nhận được một loại duyên phận mờ mịt, nhưng chu kỳ trưởng thành tận hai năm rưỡi của chúng đã làm hắn chùn bước, không còn lựa chọn nào khác ngoài chuyện từ bỏ ý định này.

Phải biết rằng, mục đích chính của hắn khi nuôi dưỡng linh thú chính là thu được quầng sáng trắng, mà thời gian hai năm rưỡi lại đủ cho hắn đào tạo ra linh thú nhất phẩm thậm chí là nhị phẩm thành thục.

Nếu dùng khoảng thời gian này đi nuôi mấy con gà nhỏ, khó tránh khỏi có chút lãng phí.

Hắn rời khỏi quầy hàng của thiếu nữ kia, tiếp tục đi dạo, cuối cùng cũng có thu hoạch không nhỏ.

Ở trong một gian hàng, hắn phát hiện ra một loại linh chủng nhất phẩm cực kỳ thưa thớt - Tịnh Tuyết Liên. Tuy phẩm cấp của nó chỉ là nhất phẩm, nhưng vô cùng hiếm thấy, hơn nữa điều kiện trồng trọt thứ này còn được Linh thực sư công nhận là khá khắc nghiệt.

Sau khi thành thục kết ra hạt sen, nó có thể giữ cho đầu óc tu sĩ luôn tỉnh táo trong một khoảng thời gian nhất định, tránh bị tà khí ăn mòn, đồng thời nó cũng là tài liệu chủ yếu của đan dược nhị phẩm Uẩn Linh Đan. Đan dược này giúp đề thăng linh thức của tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Lục Huyền cò kè mặc cả mãi, cuối cùng cũng nhận được viên linh chủng trắng nõn như ngọc này sau khi tiêu bảy linh thạch.

Cùng là nhất phẩm, nhưng giá linh chủng Tịnh Tuyết Liên lại đắt hơn không ít so với Xích Vân Tùng và Huyết Ngọc Tham, có thể thấy được giá trị to lớn mà Tịnh Tuyết Liên mang đến.

Trở lại tiểu viện, hắn thả hạt linh chủng Tịnh Tuyết Liên nọ vào trong ao linh tuyền, lập tức vận chuyển linh lực.

Vì Địa Dẫn Thuật đã đạt tới trình độ tinh thông, hắn có thể dễ dàng đáp ứng được điều kiện tiên quyết là không thay đổi kết cấu của linh tuyền, nhưng vẫn có thể thả được hạt linh chủng trắng như tuyết kia vào linh nhưỡng.

Sau khi trồng thành công, Lục Huyền lập tức tập trung tâm thần vào hạt linh chủng trong lớp linh nhưỡng nông bên dưới linh tuyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

"Mưa băng lạnh lẽ tung bay trên hoa sen…"

Sở dĩ Tịnh Tuyết Liên khó trồng thành công như vậy, ngoại trừ nguyên nhân cơ bản là nó cần môi trường như linh tuyền này, vẫn còn một nguyên nhân khác. Đó là trong quá trình nuôi dưỡng, nó cần linh vũ ẩn chứa khí tức băng hàn, như vậy mới có thể thuận lợi trưởng thành.

Chương 54: Lại Có Người Đến Mời…

Lục Huyền đã thi triển Linh Vũ Thuật vô số lần, hiện tại cũng đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, nhưng bảo hắn khống chế linh vũ ẩn chứa khí tức băng hàn bên trong, lại không dễ dàng.

Phải biết rằng, lúc vừa mới bắt đầu tu hành, hắn cũng học qua thuật pháp cơ sở hệ băng, rồi, nhưng thiên phú bình thường nên dần dần từ bỏ, chỉ chủ yếu tu luyện Linh Vũ Thuật và Hỏa Cầu Thuật mà thôi.

Sau đó, trong suốt quãng thời gian từ khi quầng sáng màu trắng xuất hiện, hắn chỉ nhận được Địa Dẫn Thuật và 《Canh Kim Kiếm Quyết》, mà không nhận được kinh nghiệm về thuật pháp hệ băng.

Hắn đã thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng phóng ra được Linh Vũ Thuật có mang theo một chút băng ý mơ hồ, nhẹ nhàng trút xuống hạt linh chủng Tịnh Tuyết Liên dưới linh tuyền.

Sau khi tập luyện vài ngày, xác suất phóng thích thuật pháp thành công đã tăng lên được một chút.

Lục Tuyền dùng linh thức cẩn thận cảm ứng hạt linh chủng tuyết trắng bên trong ao linh tuyền kia, lập tức vui sướng nhận ra nó đang lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Ngày hôm ấy, trong lúc Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên một giọng nói hơi có chút quen thuộc lại

truyền đến từ ngoài viện: "Lục đạo hữu, xin hỏi ngươi có ở nhà không?"

Lục Huyền âm thầm hồi tưởng trong đầu, hồi lâu sau mới nhớ ra chủ nhân của giọng nói này.

Phải biết rằng, sau khi hắn và Bách Thảo Đường đạt thành mối quan hệ hợp tác tự chủ, hắn đã đến đó hai lần, một lần là bán số Linh Huỳnh Thảo còn lại, một lần là báo cáo định kỳ cho Bách Thảo Đường về tình hình sinh trưởng của linh thực.

Trong hai lần ấy, hắn đã làm quen với vài tên Linh thực sư bên trong Bách Thảo Đường. Và chủ nhân của giọng nói này chính là một người trong số đó, tên là Lôi Phi có tu vi Luyện Khí tầng ba, bởi vì khoảng cách hai nhà không xa nên gã cũng thường xuyên đi tới trò chuyện với hắn vài câu.

Lục Huyền mở cửa viện, đi ra ngoài nghênh đón. Nhưng Lôi Phi không đi một mình, hắn liếc thấy phía sau đối phương có một tu sĩ với khí chất âm trầm xa lạ.

"Chào Lục đạo hữu, vị này là Lý Thanh, hảo hữu nhiều năm của ta."

"Vị này chính là Lục Huyền đạo hữu, có thiên phú không tồi trên phương diện trồng trọt linh thực, tuổi còn trẻ đã đạt thành quan hệ hợp tác với Bách Thảo Đường."

Lôi Phi giới thiệu hai người cho nhau.

Lục Huyền ân cần gửi lời hỏi thăm, rồi dẫn hai người tiến vào trong phòng.

"Lục Huyền đạo hữu, lần này qua đây là có chuyện tìm đạo hữu, ta cùng với Lý Thanh định mời người cùng nhau tiến vào Nam Ly bí cảnh tìm kiếm linh dược." Ba người mới hài huyên được vài câu, Lôi Phi đã đi thẳng vào chủ đề, nói với Lục Huyền.

“Tiến vào bí cảnh? Lấy tu vi Luyện Khí tầng ba của ba người chúng ta, chẳng phải rất nguy hiểm sao?” Lục Huyền hỏi thẳng.

Phải biết rằng những bí cảnh bên ngoài kia, hoặc là thiên nhiên hình thành, hoặc thượng cổ để lại, thường ẩn chứa các loại bảo vật, linh dược, công pháp và pháp khí bên trong, nhưng đi kèm với đó lại là những mối nguy hiểm cực lớn, có tà ma thần bí kỳ dị, cũng có yêu thú cường đại đáng sợ…

Đại đa số linh thực linh thú đều cần sinh trưởng trong hoàn cảnh tinh khiết hoặc những nơi có linh khí đặc thù, bởi vậy bình thường, người ta rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng chúng ở vùng dã ngoại.

Mà những bí cảnh được truyền lại từ thời thượng cổ, mỗi một lần mở ra đều xuất hiện rất nhiều bảo vật quý hiếm.

Điều này đã hấp dẫn không ít tu sĩ tìm tới, thậm chí còn tham gia không biết chán, cứ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ mong có thể tiến vào trong bí cảnh để cầu được một tia cơ duyên.

Ví dụ như bí cảnh mới được phát hiện ra gần đây, đã hấp dẫn rất nhiều thế lực lớn nhỏ bên trong Lâm Dương phường thị, cũng như hàng ngàn, hàng vạn tán tu khác, chỉ vì tìm kiếm cái gọi là cơ duyên hư vô mờ mịt ấy.

Phải biết rằng, các đại tông môn trong Tu Hành giới thường chiếm giữ động thiên phúc địa, thậm chí bên trong còn diễn sinh ra tiểu thế giới, bởi vậy mà bọn họ không cần phải tranh giành đến ngươi chết ta sống chỉ vì một chút tài nguyên tu luyện như những tu sĩ bình thường.

Thấy Lục Huyền lo lắng về sự an toàn, Lôi Phi lại tiếp tục giải thích: “Nam Ly bí cảnh đã được khai phá cách đây mấy trăm năm rồi, gần như đám tà ma yêu thú bên trong đều bị

quét sạch cả, rất ít khi đụng phải. Hơn nữa, chúng ta chỉ dự định đi đến vòng ngoài của bí cảnh, sẽ không thăm dò vào sâu hơn. Mặc dù không thể bảo đảm được an toàn tuyệt đối, nhưng trên cơ bản, sẽ không xảy ra vấn đề. Hai ta đều là Linh thực sư, nhưng cũng không thể cam chịu tầm thường mãi được, nên tranh thủ được chút nào thì hay chút đó."

Gã không tiếc lời khuyên nhủ Lục Huyền.

Lục Huyền trầm ngâm chốc lát, lại tiếp tục hỏi: "Nhưng lần này, nếu chúng ta tiến vào bí cảnh, sẽ tốn rất nhiều thời gian đi trên đường và ở trong bí cảnh, chẳng phải như vậy sẽ chậm trễ chuyện chăm sóc linh thực ư?"

"Trên đường có pháp khí phi chu, cả đi cả về chỉ tốn chừng một - hai ngày, thời gian ở trong bí cảnh thì dài hơn một chút, nhưng cũng không nhất định sẽ hái được linh dược. Còn về phần trì hoãn chuyện sinh trưởng của linh thực, thời gian ngắn như vậy sẽ ảnh hưởng được bao nhiêu chứ? Sau khi trở về lại tiếp tục trồng là được."

Chương 55: Thiệp Cưới!

Lục Huyền im lặng không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm cười nhạo: Đối với người thì linh thực không ảnh hưởng lớn, nhưng với ta thì khác. Đi ra ngoài vài ngày, tuy linh thực vẫn phát triển bình thường như rất khó nhận được linh thực phẩm chất tốt, thậm chí là phẩm chất thượng đẳng. Ta còn muốn trồng ra một gốc linh thực phẩm chất hoàn mỹ, để xem quầng sáng ban thưởng cái gì đây này!

Nghĩ như vậy, Lục Huyền lập tức mở miệng lịch sự từ chối: "Thật xin lỗi Lôi đạo hữu, ta vẫn luôn chuyên tâm vào chuyện đào tạo linh thực, không giỏi đấu pháp, trên thân cũng không có pháp khí phù lục gì, ngay cả tu vi Luyện Khí tầng ba hiện tại cũng được tích tụ từ đan dược mà nên. Bởi vậy vì an toàn, ta không thể đi cùng hai vị đạo hữu tới thăm dò Nam Ly bí cảnh được. Xin thứ lỗi."

"Được rồi, ta tôn trọng sự lựa chọn của Lục đạo hữu." Lôi Phi hừ mũi một tiếng, có chút mất hứng đáp.

Hai người bọn họ cũng không ở lại lâu, đã rời khỏi tiểu viện, dự định đi mời những tu sĩ khác.

"Tên Lục Huyền này cũng quá nhát gan, sợ phiền phức rồi, tu vi Luyện Khí tầng ba đi vào cái bí cảnh đã mở được mấy trăm năm vẫn còn lo sợ sẽ gặp nguy hiểm?"

"Còn nói cái gì mà chậm trễ hắn trồng linh thực, hắn trồng một ít Linh Huỳnh Thảo thôi thì trễ cái gì mà trễ chứ?"

Vừa ra khỏi cửa, Lôi Phi đã không nhịn được lập tức oán trách một câu. Gã vốn tưởng rằng mời một tu sĩ Luyện Khí cấp ba sẽ dễ như ăn cháo, ai ngờ lại bị Lục Huyền từ chối.

Chuyện này làm gã tức giận vô cùng.

"Được rồi, người ta không đi thì thôi, chúng ta lại đi mời những người khác. Dù người này rất cẩn thận, nhưng là cẩn thận quá trớn, dựa vào tác phong làm việc như vậy, sẽ rất khó chiếm được cơ duyên. Đời này cũng chỉ có thể làm một tên Linh thực sư phổ thông mặc cho người khác ức hiếp mà thôi."

Lý Thanh quay đầu nhìn đình viện Lục Huyền đang ở, trong giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Sau khi hai người Lôi Phi rời đi, Lục Huyền lập tức đóng chặt cửa viện. Đương nhiên, nội tâm hắn không hề dao động đối với lời mời cùng nhau thăm dò bí cảnh của hai người bọn họ.

Xét cho cùng, bọn họ đi vào bí cảnh, cũng chỉ đơn giản là đi tìm kiếm chút một chút cơ duyên hư vô mờ mịt mà thôi, trong khi những thứ này, chỉ cần hắn bồi dưỡng linh thực cho tốt, là sẽ tự nhiên xuất hiện, thậm chí là chăm sóc linh thảo chất lượng càng tốt, bảo vật xuất hiện càng có giá trị cao.

Nếu đi đến cái gọi là Nam Ly bí cảnh kia, còn không bằng hắn ở nhà trồng linh thực thu được ban thưởng từ quầng sáng.

Huống chi, đi đến nơi hoang dã, dù lộ trình đã được định sẵn, hay là bí cảnh đã mở được mấy trăm năm, cũng không có nghĩa là sẽ bình an vô sự.

Yêu thú, tà ma, giết người đoạt bảo, người đồng hành phản bội, vô số những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra… Và hầu hết những loại tai nạn này đều có thể tránh được, miễn là hắn không ra ngoài.

Lục Huyền dừng lại trong viện, rất có tư thế "bảo vệ một mảnh linh điền thành nhất thống, quan tâm gì người khác xuân hạ thu đông?"

Mấy ngày qua đi, giọng nói của người hàng xóm Vương Sơn lại từ ngoài cửa sân vọng vào: "Lục lão đệ, mở cửa ra nào, ta có tấm thiệp cưới muốn mời người đây."

Lục Huyền mở cửa viện ra, lập tức chứng kiến Vương Sơn cầm một tấm thiệp cưới màu đỏ rực bằng hai tay, gương mặt ửng hồng, dáng vẻ xuân phong đắc ý.

"Vương đạo hữu vui vẻ như vậy là có chuyện tốt gì sao?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Gần đây ta có nạp một tiểu thiếp, mấy ngày nữa định mời vài vị hảo hữu cùng với hàng xóm đến uống chén rượu mừng." Vương Sơn vừa cười vừa nói.

"Được, ta nhất định sẽ qua." Lục Huyền gật đầu khẳng định.

"Sao vậy, Vương đạo hữu đổi tính rồi à? Lại cam lòng từ bỏ mấy tiểu tình nhân ở câu lan kia?"

"Khụ, về sau khi nhớ đến các nàng, ta vẫn có thể đi trò chuyện thân mật với mấy nàng ấy vào ban đêm được mà." Cũng không biết Vương Sơn nghĩ đến cái gì, trên mặt lại lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

"Một bên là món chính dài hạn, một bên là điểm tâm ăn khuya, cũng không xung đột. Tiểu thiếp này ta mua được từ chợ đen, để nàng chăm sóc một chút nhu cầu cuộc sống hàng ngày của ta, sao có thể trói buộc được ta?" Gã vô cùng tự tin nói.

"Chợ đen ư?"

"Đúng vậy, Lục lão đệ đã nghe nói về nơi ấy chứ? Gần đây ta có đi ngang qua nơi này, chứng kiến bọn họ buôn bán nữ tu, hơn nữa cả về dung mạo lẫn dáng người, hay tài hoa đều là thượng đẳng. Không đến một nghìn linh thạch đã mua được một nữ tu Luyện Khí tầng ba rồi. Nếu người có hứng thú, có

thể đi qua nhìn trộm một chút. Nghe nói, những nữ tu này đều trải qua khóa huấn luyện đặc biệt rồi, các nàng tu luyện âm dương chi thuật của Hợp Hoan tông, lúc ân ái có thể giao hòa linh lực, bổ dưỡng lẫn nhau, tu vi tăng nhanh hơn mình tự tu luyện khá nhiều.”

Vương Sơn nỗ lực đề cử cho Lục Huyền.

“Ha ha, nếu có cơ hội ta sẽ đi mở mang tầm mắt.” Lục Huyền cười ha hả, cũng thuận miệng hùa theo.

Chờ Vương Sơn rời đi, hắn quay trở lại trong viện. Hắn không để ý lắm đến nữ tu trong miệng Vương Sơn, nhưng lại có chút hứng thú với cái gọi là chợ đen kia.

Chương 56: Một Nhánh Hoa Lê Áp Hải Đường…

Lục Huyền từng nghe nói đến chợ đen trong Lâm Dương phường thị, nó nằm ở vị trí bí mật ngay tại khu trung tâm, chỉ mở vào những thời điểm nhất định nào đó.

Bên trong có không ít những tu sĩ hắc ám không thể lộ diện công khai, cùng với những bảo vật cũng không thể cho ra ngoài ánh sáng được bọn họ mang theo bên mình.

Lục Huyền đã từng cân nhắc qua, nếu muốn tìm được linh chủng không biết tên, thì điểm đến tốt nhất chính là chợ đen.

Chỉ có điều, tu vi của hắn còn thấp, thực lực không đủ, nên kế hoạch này vẫn bị trì hoãn mãi.

“Chờ thêm một - hai nhóm linh thực nữa thành thục, ta có thể đi xem một chút.”

Trong đám linh thực đang trồng ấy, mặc dù Linh Huỳnh Thảo không có phẩm giai, nhưng lại hơn ở số lượng nhiều, còn được đổi sang hoàn cảnh mới với lượng linh khí dồi dào hơn, cộng thêm quy trình bồi dưỡng tỉ mỉ từ lúc bắt đầu đến giờ, Lục Huyền tin tưởng, chờ sau khi đám linh thực này thành thục, thực lực của hắn sẽ phi tốc tăng lên.

Ngoại trừ chúng nó, Xích Vân Tùng bên kia đã bước vào giai đoạn kết quả, Kiếm Thảo đang phát triển tốt. Lục Huyền cũng ôm kỳ vọng rất lớn vào hai gốc linh thực nhất phẩm, nhị phẩm này.

Ba ngày sau, Lục Huyền cùng người hàng xóm yêu linh tửu của mình, đi đến một tòa tửu lâu - nơi Vương Sơn tổ chức

tiệc được viết trên tấm thiệp mời lúc trước.

Tu sĩ đi cùng hắn họ Ngô, vào thời điểm bản thân không có việc gìm gã chỉ thích uống rượu. Từ sau khi chuyển đến nơi này, Lục Huyền cũng gặp mặt đối phương mấy lần, coi như có quen biết.

Vì bữa tiệc này chỉ là nạp thiếp, nên không cần tổ chức đúng theo quy trình thành thân thông thường.

Lục Huyền hỏi thăm Ngô tu sĩ về quà mừng một phen, sau đó dứt khoát biến nỗi đau thành cơn thèm ăn, trắng trợn ăn uống trên tiệc rượu, thề phải ăn lại khoản linh thạch mình đã bỏ ra.

"Đa tạ các vị đạo đã tới chung vui cùng ta, tại hạ kính chúng đạo hữu một ly." Tiệc rượu qua được nửa, Vương Sơn mặc một bộ trường bào đỏ thẫm, trên mặt lộ ra vẻ phấn khởi vô cùng.

Lục Huyền cũng gặp được tiểu thiếp gã vừa nạp.

Dưới phông nền là chiếc khăn quàng vai cùng với mũ phượng lộng lẫy, làn da trắng nõn nà của nàng càng thêm nổi bật, ngoại hình xinh đẹp kết hợp với dáng người mỹ lệ, dù đang mặc bộ áo bào rộng thùng thình, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy những đường cong lồi lõm rõ rệt.

Dưới khóe mắt trái có một nốt ruồi đen, càng tăng thêm vài phần quyến rũ cho nàng.

"Vương Sơn cưới được tiểu thiếp đúng là vui đến quên cả trời đất, nhưng nhìn dáng vẻ kia của hắn cũng có thể nhận ra, khẳng định là khoảng thời gian gần đây đã được bồi bổ không ít, tu vi cũng có chút tinh tiến hơn rồi." Đợi Vương Sơn đi rồi, Ngô tu sĩ mới đặt chén rượu xuống, cảm thán nói.

Lục Huyền nghe ra vị chua xót, ghen ghét từ trong lời nói của đối phương.

“Tiểu thiếp này được Vương đạo hữu mua từ chợ đen về, không bằng ngươi cũng đi qua xem một chút, rồi mua một người vào nhà, coi như một nhánh hoa lê áp hải đường [1]?” Lục Huyền ở bên cạnh trêu chọc.

[1] : câu này ám chỉ người lớn tuổi lại cưới người nhỏ tuổi hơn, tương phản khá lớn, tương tự với câu “Trâu già thích gặm cỏ non, trẻ con lại mê đồ cổ”. ^^!

“Hắn là đội trưởng đội tuần vệ, làm việc ở nơi có thể kiếm được nhiều linh thạch, chứ chỗ ta làm việc không được như vậy, sao dám bỏ ra mấy trăm đến hơn một nghìn linh thạch mua nàng về?” Ngô tu sĩ u sầu trả lời.

Sau khi trải qua đoạn nhạc đệm này, Lục Huyền đã trở lại với cuộc sống yên bình và đơn giản của mình.

Mỗi ngày, hắn đều ra ngắm nhìn ba con Hồng Tu Lý vui vẻ bơi dưới linh tuyền, lại lấy một nắm linh mễ hoặc dị trùng đi tới nuôi nấng chúng nó. Cho cá ăn xong, hắn sẽ dùng thuật pháp hệ băng còn chưa thành thạo lắm của mình để tẩm bổ cho Tịnh Tuyết Liên, rồi cách một đoạn thời gian ngắn, hắn đi hỏa thiêu Xích Vân Tùng, điện giật Kiếm Thảo.

Có lẽ bị chuyện Vương Sơn nạp thiếp kích thích, khiến hắn càng có tính chủ động mạnh mẽ hơn trong chuyện chia rẽ những con Huyết Ngọc Tham muốn tằng tịu với nhau kia, cam đoan chúng nó sẽ không bắt đầu được bước đầu tiên.

Thời gian rảnh còn lại, hắn dùng để tu luyện công pháp, tu luyện mấy môn thuật pháp đã nắm giữ lúc trước, thậm chí còn bỏ thời gian ra chuyên tâm nghiên cứu đan phương Bồi Nguyên Đan.

Thỉnh thoảng hắn cũng đến chợ tán tu đi dạo một vòng, nhìn xem liệu mình có thể tìm được một hoặc hai loại linh

chủng không biết tên, hoặc là trứng linh thú, ấu thú hợp mắt mình hay không.

Một ngày này, hắn vừa ra khỏi cửa viện, đã đụng phải tiểu thiếp mới cưới của Vương Sơn.

"Chào Lục đạo hữu." Trên tay nàng đang cầm bao lớn bao nhỏ đựng đầy thịt linh thú và linh dược, vừa nhìn thấy hắn, nàng cũng hơi nghiêng người hành lễ.

"Chào tẩu phu nhân, vừa đi chợ mua đồ ăn về hả?" Lục Huyền thuận miệng hỏi.

"Ừm, ta mua một chút linh dược, thịt linh thú tẩm bổ cơ thể cho tướng công tu luyện khổ cực." Thanh âm Vương thị cực kỳ dịu dàng, nàng nhẹ giọng đáp, trên mặt thoáng hiện một tia ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển làm nốt ruồi đen ở khóe mắt cũng chuyển động theo.

Chương 57: Sự Cố!

“Không hổ là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng lộ ra vẻ phong tình mười phần. Ta thấy thứ này không phải để bồi bổ cho Vương đại ca, mà là bồi bổ cho ngươi mới đúng!” Lục Huyền âm thầm “nhổ một ngum nước miếng xuống”, nhưng vẻ mặt không thay đổi.

“Vương đại ca làm việc quá sức cả ngày lẫn đêm, đúng là nên tẩm bổ thật tốt.”

Hai người tùy ý nói chuyện vài câu, sau đó Lục Huyền tìm một lý do để rời đi.

Bước chân Vương thị chậm chạp lướt ngang qua Lục Huyền, mang theo làn gió thơm phả vào trong mũi Lục Huyền.

“Hắt xì hơi!” Mùi hương quá mức nồng nặc khiến Lục Huyền không nhịn được phải hắt xì một cái.

Trong Bách Thảo Đường.

Lục Huyền đã lang thang khắp chợ vẫn không tìm thấy gì, nhưng hắn cũng không cảm thấy thất vọng, lập tức tận dụng cơ hội này để đến thăm Hà quản sự.

“Lục tiểu tử, ngươi qua đây à?” Lão giả gầy gò đang xem sổ sách, chỉ liếc nhìn Lục Huyền một cái rồi không để ý tới hắn nữa.

Lục Huyền tự tìm một chỗ để ngồi, nhìn mấy đứa dược đồng chừng mười ba, mười bốn tuổi đang vội vàng ra ra vào vào trong Bách Thảo Đường.

Phải biết rằng nhóm linh thực thu thập được cần phải trải qua khá nhiều quy trình xử lý, những công việc dược đồng làm

chỉ là công đoạn xử lý đơn giản nhất mà thôi.

Nội dung kỹ thuật trong này không nhiều, cho nên Bách Thảo Đường cũng thoải mái để cho bọn họ xử lý ngay bên trong đại sảnh, không sợ mọi người nhìn.

"Nào, tới uống chén trà nóng." Không lâu sau, Hà quản sự vừa tạm thời hoàn thành công việc, mới đi đến trước mặt Lục Huyền, đưa cho hắn một chén trà với vài lá linh trà trôi bồng bềnh bên trong.

Uống một ngụm linh trà vào cổ họng, hương thơm sảng khoái nhẹ nhàng lan tỏa trong miệng mũi của Lục Huyền, hồi lâu vẫn chưa tan vị.

"Thế nào? Linh thực sinh trưởng vẫn ổn chứ? Nếu không đủ tiêu chuẩn, ngươi sẽ mất đi rất nhiều quyền lợi đấy!" Lão giả gầy gò nọ quan tâm hỏi.

"Không tệ, thậm chí chất lượng còn tốt hơn nhóm hàng trước." Lục Huyền cười cười trả lời, hắn biết linh thực trong linh điền không chỉ liên quan đến thu nhập của mình, mà còn đại diện cho thể diện của Hà quản sự, dù sao cũng là lão giới thiệu hắn tiến vào trong Bách Thảo Đường mà?

Nghe được câu trả lời của Lục Huyền, Hà quản sự thoáng yên tâm hơn, hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, một phụ nhân dẫn theo tiểu hài tử vội vàng xông vào trong Bách Thảo Đường. Khuôn mặt phụ nhân đầy lệ, đôi mắt sưng húp, chứng tỏ nàng đã khóc rất lâu. Còn tiểu hài tử lại có vẻ hoang mang, cứ há miệng để mặc cho phụ nhân kia ôm chặt lấy mình.

Phụ nhân nọ hỏi hai câu mới bước vào bên trong Bách Thảo Đường. Hà quản sự lo lắng phát sinh sự cố gì đó nên cũng theo vào.

Một lát sau, mặt mũi lão nặng trĩu quay lại đại sảnh.

“Có một vị Linh thực sư đã thiết lập quan hệ hợp tác với nội đường, lại không cẩn thận gặp phải tai nạn rồi, người nhà của hắn đến hỏi về linh thảo, không biết sau này sẽ xử lý chúng như thế nào.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nghe nói là mấy người cùng đến bí cảnh hái linh dược, ai ngờ vận khí không tốt đụng phải một con yêu thú nhị phẩm đang bị thương, trong bốn người thì có hai người ngã xuống tại chỗ, hai người khác cũng bị thương nặng, tính mạng đang nguy kịch.”

“Vị Linh thực sư hợp tác với nội đường kia tên là gì?” Lục Huyền nghe được lời này của Hà quản sự, trong đầu lập tức nhớ tới đoạn thời gian trước Lôi Phi từng mời mình cùng tiến vào bí cảnh.

“Tên là Lôi Phi, hắn cũng là một trong hai người ngã xuống. Hả? Người biết hắn sao?”

Quả nhiên, sau khi nghe Hà quản sự xác nhận, Lục Huyền cũng biết suy đoán của hắn là đúng rồi. Người ngã xuống kia chính là Linh thực sư Lôi Phi từng đến mời hắn đi tham gia bí cảnh.

“Trước đó bọn họ có mời ta cùng vào thăm dò bí cảnh, nhưng ta không yên lòng về đám linh thực trong linh điền, cũng lo sẽ gặp phải nguy hiểm, nên không đồng ý.” Lục Huyền thở dài nói.

“May là ngươi không đồng ý, bằng không… rất có khả năng người gặp phải bất trắc kia sẽ có thêm ngươi rồi.” Hà quản sự không nhịn được đáp.

“Chỉ có thể nói là bọn họ không may gặp phải một kiếp này, vô số tu sĩ cùng tiến vào trong bí cảnh, vậy mà bọn họ lại gặp được một con yêu thú nhị phẩm.”

“Vậy linh thực nhà hắn nên xử lý như thế nào?”

“Linh thực sư chết đi rồi, người nhà hắn lại không biết chăm sóc linh thực nhất phẩm. Dựa theo quy định thì hắn là người trong nội đường sẽ tới tiếp nhận, rồi di dời linh thực qua đây, còn cho người nhà họ một ít tiền bồi thường.”

“Chỉ là linh thực như vậy, nếu so sánh với linh thực thành thục bình thường, giá cả sẽ giảm đi khá nhiều, lần này người nhà bọn họ qua đây là muốn cầu tình, xin trong đường giao những cây linh thực còn lại cho nàng trồng.”

Hà quản sự cũng không nói rõ trong đường đã xử lý ra sao, nhưng Lục Huyền nhìn vẻ mặt của lão cũng đoán được bảy - tám phần rồi.

Khẳng định là Bách Thảo Đường sẽ lấy quyền lợi của mình làm chủ, ở trước mặt lợi ích, một chút tình cảm có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Biết được câu chuyện này, trong lòng hắn càng thêm quyết tâm không lấy thân mình đi mạo hiểm, xét cho cùng, nếu hắn đi ra ngoài không về được nữa, chẳng phải đống linh thực trong viện lại vô duyên vô cớ dâng không cho người khác sao?

Trải qua chuyện này, hắn cũng không còn tâm trạng thưởng thức linh trà nữa, trực tiếp nuốt chửng vào bụng rồi đứng dậy rời đi.

Chương 58: Đạp Vân Linh Miêu!

"Một con Đạp Vân Linh Miêu nhỏ như vậy, ngươi lại đòi tới bốn mươi linh thạch? Ngươi điên rồi à?"

"Đạo hữu, đây không phải Đạp Vân Linh Miêu bình thường, ngươi nhìn mắt nó xem, đây là dị chủng Đạp Vân Linh Miêu, giá cả chắc chắn không thể giống lúc bình thường được."

Trong lúc đang đi dạo xung quanh, đột nhiên một vụ tranh chấp tại gian hàng gần đó đã hấp dẫn sự chú ý của Lục Huyền.

Lục Huyền thoáng suy nghĩ một lát, sau đó cũng đi đến phía trước gian hàng kia, lực chú ý của hắn nhanh chóng bị cái lồng sắt đang nằm trong góc hấp dẫn.

Cũng không biết cái lồng sắt này được chế tạo từ loại nguyên liệu gì, chỉ biết phía trên lan can thanh mảnh có khắc từng chuỗi hoa văn tinh xảo, mang đến cảm giác lạnh lẽo, bốn góc lồng còn được dán phù lục để ngăn không cho con vật bên trong thoát ra ngoài.

Xuyên qua khe hở giữa những thanh sắt kia, Lục Huyền nhìn thấy một con linh miêu còn nhỏ bị nhốt trong lồng. Bộ lông của con linh miêu này có màu đen nhánh, ngoại trừ bốn bàn chân trắng như tuyết, khi đứng thẳng, nhìn nó rất giống đang giẫm lên bốn đám mây trắng, có lẽ hai chữ "Đạp Vân" trong tên của nó vốn sinh ra từ đặc điểm này.

Đôi tai thon dài dựng đứng, trên chóp tai có hai chùm lông nhỏ màu trắng, mọc thẳng tắp như dây ăngten. Đôi con ngươi

màu xanh biếc vô cùng bắt mắt, đang lạnh lùng nhìn ra xung quanh.

Khi bắt gặp ánh mắt của Lục Huyền, Đạp Vân Linh Miêu với đầy vết thương chồng chất trên người lại khẽ nhe răng, thậm chí thân thể còn hơi nghiêng người về phía trước, bày ra tư thế sắp lao đến vật lộn với hắn một phen.

"Chẳng lẽ cứ thấy đôi mắt đẹp hơn bình thường một chút thì là dị chủng sao? Vậy thì con chồn trên lưng ta có tính là dị chủng hay không?" Một tu sĩ Luyện Khí đứng trước gian hàng không nhịn được lập tức mở miệng phản bác chủ sạp.

Chẳng trách gã lại tức giận như vậy, nếu dựa theo giá cả bình thường, chỉ cần hai mươi linh thạch là có thể dễ dàng mua được một con ấu thú Đạp Vân Linh Miêu rồi. Nhưng chủ sạp lại vin vào cái cớ là con Đạp Vân Linh Miêu trước mắt có đôi mắt lạ mà giở công phu sư tử ngoạm, trực tiếp há miệng đòi bốn mươi linh thạch.

"Bốn mươi linh thạch, không thể thấp hơn!" Chủ sạp kiên quyết không dao động, vẫn khăng khăng đòi giá gốc.

"Vậy ngươi cứ giữ lại con dị chủng Đạp Vân Linh Miêu này cho mình đi! Nó đẹp như vậy, tha hồ mà ngắm." Tu sĩ Luyện Khí kia ném lại một câu, rồi nghênh ngang rời đi.

"Đúng là thứ không biết hàng." Chủ sạp chẳng thèm để ý, chỉ cười lạnh một tiếng.

"Vị đạo hữu này, xin hỏi ngươi đã bắt được con Đạp Vân Linh Miêu này như thế nào? Còn đôi đồng tử của nó là chuyện gì đã xảy ra?" Đột nhiên, một giọng nói nhã nhặn vang lên bên cạnh.

Chủ sạp lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú trong sáng đang đứng phía trước lồng sắt, dùng đôi mắt trong veo nhìn về phía mình.

“Đây là ta và đồng bạn trải qua bao nhiêu gian nan mới bắt được nó từ chỗ sâu bên trong bí cảnh về đâu. Đạp Vân Linh Miêu là linh thú nhất phẩm, di chuyển nhanh nhẹn, không gây tiếng động, lực công kích không tệ. Con ấu thú trước mắt khác với Đạp Vân Linh Miêu bình thường, có lẽ sau khi lớn lên, con ngươi của nó có thể sinh ra một chút thần dị. Đạo hữu cảm thấy thế nào?”

“Ba mươi linh thạch thì sao?” Lục Huyền lại theo thói quen, trực tiếp chém giá xuống.

“Ha ha.” Chủ sạp khoanh tay trước ngực, lười để ý đến Lục Huyền.

“Đạo hữu nói nó là dị chủng Đạp Vân Linh Miêu, không biết căn cứ vào đâu mà nói như vậy, chỉ dựa vào đôi bích lục nhãn đồng của nó thôi sao?”

“Phải biết rằng, dị chủng yêu thú vô cùng hiếm thấy, yêu thú nhất phẩm xuất hiện dị chủng càng là vạn con không được một. Bích lục nhãn đồng này cũng có thể là đặc điểm dị thường sinh ra do bị thứ gì đó kích thích trong quá trình thành hình phôi thai, hoặc là bị hoàn cảnh linh khí đặc thù ảnh hưởng, chỉ dựa vào đặc điểm như vậy, đạo hữu lại trực tiếp nhận định nó là dị chủng, không phải đã quá tùy ý rồi?”

“Hơn nữa, theo ta quan sát, có vẻ như trạng thái của con ấu thú Đạp Vân Linh Miêu ở trong lồng này cũng không được tốt cho lắm, đoán chừng trong quá trình đạo hữu vây bắt, đã làm nó bị thương khá nặng, lại thêm thời gian bị nhốt trong lồng qua lâu, không được chữa trị và phục hồi tốt. Với trạng thái hiện giờ của nó, có thể thuận lợi nuôi sống hay không còn khó nói.”

“Ba mươi sáu viên linh thạch, không thể thấp hơn nữa, ngươi có biết vì bắt được nó chúng ta đã phải trả cái giá đắt đến mức nào không?”

“Ba mươi hai linh thạch, ta lấy ngay.” Lục Huyền biết chủ sạp đã bị lý do mình nói thuyết phục, cộng thêm hắn rất thích con Đạp Vân Linh Miêu bích lục nhãn đồng này, nên mới buông lỏng giá cả một chút.

“Được, ta để rẻ cho đạo hữu vậy.” Chủ sạp khẽ cắn môi, cuối cùng cũng chịu đồng ý. Trên thực tế, trong lòng gã cũng biết, khả năng con Đạp Vân Linh Miêu này là dị chủng cực kỳ thấp, mà cứ giữ lại như vậy, cũng sợ mình không nuôi sống nổi, có thể kiếm được hơn ấu thú Đạp Vân Linh Miêu phổ thông một mớ linh thạch như vậy, đã là kết quả tương đối tốt rồi.

Lục Huyền giao ba mươi hai viên khối linh thạch cho chủ sạp, rồi nhận lấy con ấu thú Đạp Vân Linh Miêu có con ngươi màu xanh biếc kia từ trong tay đối phương.

Để phòng ngừa ấu thú trốn thoát, chủ sạp còn đưa cho Lục Huyền một sợi dây thừng đen thui, buộc quanh cổ Đạp Vân Linh Miêu.

Chương 59: Ta Là Một Con Linh Miêu Đến Từ Phương Bắc…

Lục Huyền dùng một tay nắm đầu dây thừng, một tay nhẹ nhàng ôm Đạp Vân Linh Miêu rồi bình thản rời khỏi sạp hàng nọ.

Trước khi trở về nhà, hắn còn đặc biệt tới cửa hàng từng mua Hồng Tu Lý lúc trước.

Ấu thú Đạp Vân Linh Miêu với vết thương chồng chất trên người, tình trạng sức khỏe cực kém, nhất định phải được chữa trị, mà cửa hàng nọ không chỉ bán linh sủng, còn nhân tiện bán cả thuốc chữa thương cho linh thú.

Hắn mua một lọ thuốc mỡ nhỏ trong cửa hàng, rồi mang Đạp Vân Linh Miêu trở lại trong viện.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, ta sẽ cởi dây trói cho ngươi.” Lục Huyền vừa cởi sợi dây thừng màu đen thui vừa nhẹ nhàng an ủi ấu thú Đạp Vân Linh Miêu.

“Về sau, đây chính là nhà của ngươi, nhớ phải thành thật một chút, đừng tùy tiện đi ra ngoài, nếu không sẽ bị những kẻ xấu xa có mưu đồ bắt đi đấy.”

Lục Huyền đe dọa Đạp Vân Linh Miêu, đôi mắt xanh biếc của ấu thú mở đến tròn xoe, lạnh lùng liếc Lục Huyền một cái, lại quay đầu nhìn xung quanh, quan sát tình hình trong phòng.

Thấy Đạp Vân Linh Miêu có vẻ khá thành thật, Lục Huyền cũng nhẹ nhõm hơn một chút, tâm thần lại tập trung vào bộ

lông đen tuyền của nó.

Một đạo ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

“Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu, yêu thú nhất phẩm, thức ăn là trứng yêu cầm và thịt yêu thú. Thân mang dị đồng, có thể phát hiện ra những thứ bình thường khó có thể nhìn thấy, thậm chí còn có thể khám phá những điều không thể nắm bắt lấy, nhìn ra bản chất.”

“Đúng là một con dị chủng yêu thú. Thoạt nhìn, đúng là cặp dị đồng này có tiềm lực bên trong khác xa bên ngoài.” Lục Huyền tấm tắc nói.

Yêu thú bị huyết mạch hạn chế, nên bình thường thực lực của chúng rất khó đột phá được phẩm giai của bản thân, nhưng tình huống này lại không bao gồm dị chủng yêu thú thỉnh thoảng mới gặp được.

Chúng nó có thêm một vài điểm thần dị so với đám yêu thú phổ thông, khiến cho khả năng phát triển và đột phá tính hạn chế của huyết mạch gia tăng hơn bình thường khá nhiều.

“Ta là một con linh miêu đến từ phương Bắc, dạo chơi trong hoang vu vô biên, mình đầy thương tích nhưng vẫn tận hưởng sự cô đơn của mình, ngao ngao…”

Đây là trạng thái tức thời của Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu.

Lục Huyền nhìn con Đạp Vân Linh Miêu người đầy vết thương nhưng vẫn tỏ ra kiêu ngạo kia, trong lòng không khỏi thương xót nó.

“Nào, bôi thuốc mỡ này trước đi.” Hắn ấn đầu Đạp Vân Linh Miêu xuống, nhẹ nhàng dùng bắp chân kẹp chặt nó lại, rồi lấy ra một phần nhỏ thuốc mỡ, chậm rãi bôi lên chỗ bị thương cho Đạp Vân Linh Miêu.

Chỉ chốc lát sau, trên thân thể vốn có màu đen của Đạp Vân Linh Miêu đã xuất hiện rất nhiều dấu vết loang lổ do thuốc mỡ để lại, khiến cho vẻ ngoài đẹp đẽ của nó giảm đi rất nhiều.

"Được rồi, mấy ngày tiếp theo đừng có quậy phá, tránh làm ảnh hưởng đến những vết sẹo vừa mới hình thành, chỉ cần bôi thêm hai lần thuốc mỡ nữa là sẽ khỏi hẳn."

Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền như trước.

"Nào, qua đây cho ta vuốt ve một cái."

Lục Huyền cảm nhận được sự cô đơn từ trong trạng thái tức thời của Đạp Vân Linh Miêu, trong lòng lại nổi lên ý tưởng muốn vuốt ve con mèo lớn này. Hắn vẫy vẫy tay với Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu, nhưng con mèo kia chỉ khẽ vẫy đuôi một cái rồi yên lặng đứng tại chỗ, không thèm nhúc nhích.

"Ái chà, còn không nghe lời." Lục Huyền trực tiếp vươn tay kéo nó qua, sờ đầu nó vài cái, rồi nhéo hai chùm lông màu xám trắng trên đôi tai nhọn của linh miêu.

"Ngao ô…"

Ở thời điểm tập trung tâm thần lên người Đạp Vân Linh Miêu, dường như Lục Huyền còn nghe được tiếng gầm gừ đầy vui vẻ của nó. Hắn cúi đầu xuống vừa hay lại bắt gặp đôi con ngươi màu xanh biếc không mang một chút sắc thái tình cảm nào kia, như thể ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, chỉ là ảo giác của chính Lục Huyền.

Lục Huyền không nhịn được khẽ bật cười. Hắn đi tới phòng bếp cắt một miếng thịt heo sấy khô, xé thành từng miếng nhỏ, đặt trước mặt Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu.

“Lại đây ăn chút thịt heo nào, bình thường không mấy khi ta dám bỏ nó ra ăn đâu.”

Phản ứng đầu tiên của Đạp Vân Linh Miêu là hướng đôi con ngươi màu xanh kia nhìn chằm chằm vào những sợi thịt lợn khô dưới đất, sau đó bàn chân có những đốm trắng, như thể đang giẫm lên bốn đám mây nhỏ, chậm rãi đi đến phía trước miếng thịt lợn kia, ưu nhã nhét chúng vào trong cái miệng nhỏ nhắn của mình.

“Ăn ngon không?” Lục Huyền nhỏ giọng hỏi.

Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu vẫn từ từ ăn thịt lợn sấy khô dưới đất, như thể nó ăn chỉ vì lấp đầy cái bụng rỗng của mình thôi.

Lục Huyền lại chú ý thấy lòng bàn chân nó hơi co rút lại, con ngươi xanh biếc mở đến tròn xoe, đôi tai đầy lông dựng lên cao cao.

Tụ tập tâm thần vào nó.

“Ngao ô… ai hiểu được ta chứ? Ngày hôm nay được ăn mấy miếng thịt lợn khô gì đó, thứ này đúng là thức ăn dành cho linh miêu rồi.”

“Ha ha ha!”

Lục Huyền không nhịn được, lập tức bật cười, xem như lần này hắn đã hiểu rõ con ấu thú Đạp Vân Linh Miêu trước mắt này rồi.

Chương 60: Thân Thể Nói Không Cần, Nhưng Nội Tâm Lại Rất Thành Thật!

Nhìn bề ngoài thì xa cách và lạnh lùng, nhưng thực tế lại rất cần hơi ấm và quan tâm, nó chỉ đơn giản là giấu toàn bộ những điều này vào sâu trong trái tim mình, nếu không phải Lục Huyền nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực linh thú, hẳn là hắn cũng khó mà phát hiện ra tính cách đặc biệt của nó.

"Thân thể nói không cần, nhưng nội tâm lại rất thành thật nha!" Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn bất chấp sự phản kháng của Đạp Vân Linh Miêu, lại dùng sức sờ lên đầu nó.

Chờ đến khi Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu ăn được kha khá, Lục Huyền lại tới linh điền, múc một chén linh tuyền tới đây.

Cái mũi nhỏ của Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu hơi hếch lên, khẽ ngửi ngửi nước linh tuyền, sau đó vươn đầu lưỡi hồng nhuận tới, nhẹ nhàng liếm nước suối.

Ăn uống no đủ, Lục Huyền ôm nó vào trong linh điền.

"Những thứ này là linh thực ta trồng, mỗi một gốc đều vô cùng quan trọng, lúc ngươi chơi ở trong viện đừng làm tổn thương đến chúng, bằng không đừng trách ta không khách khí. Còn nữa, ba con Hồng Tu Lý trong ao linh tuyền này cũng không thể động vào, nếu ngày nào đó, đột nhiên phát hiện ra thiếu một con, ta chỉ hỏi ngươi thôi đấy."

Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đưa mắt nhìn quanh tiểu viện, nhưng cái đầu vẫn không nhúc nhích.

Lục Huyền biết những suy nghĩ thực sự trong đầu nó vốn không giống như vẻ bề ngoài, vì vậy mới ôm nó trở lại trong phòng.

Sau khi để ấu thú Đạp Vân Linh Miêu nghỉ ngơi trong nhà, Lục Huyền lại một mình đi vào trong linh điền, kiểm tra tất cả các chủng linh thực một lần, thỏa mãn mọi nhu cầu nhỏ nhất của chúng.

Hắn lại nắm một vốc linh mễ rắc xuống ao linh tuyền, chờ mấy con Hồng Tu Lý ăn hết mới quay về phòng.

Bây giờ đã là chạng vạng tối, vừa vào phòng, hắn đã trông thấy đôi con ngươi màu xanh biếc của ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đang nhìn chằm chằm vào mình, nhưng sau khi nó bắt gặp bóng dáng của Lục Huyền, lại không chút dấu vết, trực tiếp tránh sang một bên.

"Qua đây, ngủ trong chăn của ta này."

Lục Huyền tu luyện chừng mấy chu thiên, mới đi đánh răng rửa mặt xong, sau đó chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Hắn nhìn Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đang cuộn tròn người lại ở cách đó không xa, cảm nhận được sự cô đơn lạnh lẽo đang tràn ngập trong lòng nó, hắn lập tức vỗ vỗ xuống thành giường, ra hiệu cho nó nhảy lên.

Ấu thú Đạp Vân Linh Miêu vẫn nhắm mắt, thân thể không động đậy.

Lục Huyền đành phải mặc kệ nó. Hắn thổi tắt ánh nến, nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lát sau, Lục Huyền mở mắt, lại thấy Đạp Vân Linh Miêu đang nhìn hắn chòng chọc bằng đôi mắt xanh biếc của

mình.

“Ngươi là yêu thú hoạt động ban đêm ư? Chẳng lẽ càng vào đêm khuya, ngươi lại càng hưng phấn?”

Lục Huyền khẽ lẩm bẩm một câu, sau đó cũng đứng dậy xuống giường, ôm lấy phần không bị thương trên người ấu thú, cũng mặc kệ cơ thể nó không ngừng giãy giụa, trực tiếp đặt nó vào chỗ trống trên chiếc giường gỗ của mình.

“Ngoan ngoãn một chút nào, mau nghỉ ngơi đi!” Hắn dặn nó một câu rồi nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, hơi thở của Lục Huyền đã trở nên đều đặn kéo dài mạnh mẽ.

Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ bên cạnh, con ngươi xanh biếc nhìn chằm chằm vào gò má Lục Huyền, cái đuôi nhỏ khẽ lắc lắc, cặp đồng tử màu xanh cũng theo đó mà nhẹ nhàng khép lại.

Bình minh còn chưa ló dạng.

“Ngao ~”

Lục Huyền còn rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên lại nghe được bên tai truyền đến một tiếng kêu gào ầm ĩ.

Hắn lập tức giật nảy mình, cơn buồn ngủ bay biến sạch, vừa mở mắt ra đã chứng kiến Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn ở cách đó không xa.

“Tiếng gào kia là ngươi kêu sao? Thứ này quá là … Quá tương phản mà?”

Lục Huyền nhìn con ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đang lẳng lặng ngồi chồm hổm trên giường, thật khó để liên tưởng thân hình thông minh xinh đẹp trước mắt với tiếng kêu gào ầm ĩ kia.

“Kêu lại cho ta nghe nào?” Lục Huyền thử hỏi một câu.

Đạp Vân Linh Miêu không thèm để ý đến hắn, chỉ nhẹ nhàng nhảy lên, bốn chân như đạp lên bốn đám mây màu trắng bình thản rơi xuống đất.

Lục Huyền có chút bất đắc dĩ với con thú nhỏ này, chỉ có thể rời giường, đang muốn đi rửa mặt, đột nhiên phía sau lại vang lên một tiếng kêu đặc biệt.

“Ngao…”

Lần này âm thanh rất rõ ràng, thậm chí còn vì nguyên nhân thiên phú, khiến Lục Huyền mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng một nam nhân cao lớn thô kệch đang cố hết sức giả vờ đáng yêu.

“Ngươi kêu rất êm tai, nhưng lần sau đừng kêu nữa.” Lục Huyền thản nhiên bỏ lại một câu như vậy.

Rửa mặt xong xuôi, hắn lại đút cho nó mấy miếng thịt heo sấy khô.

Hôm qua, sau khi mua ấu thú Đạp Vân Linh Miêu về, hắn đã thiết lập một loại khế ước chủ tớ đơn giản với nó. Khế ước này sẽ cam đoan giữa hai bên luôn có mối liên hệ chặt chẽ với nhau, thậm chí còn thông qua nó, hai bên còn có thể đạt đến trình độ tâm ý tương thông nhất định nào đó, nếu như linh sủng muốn gây bất lợi cho tu sĩ, tu sĩ có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Điều kiện khế ước tương đối đơn giản, hạn chế cũng khá ít.

Nghe nói trong Ngự Thú tông còn có một loại huyết khế rất phức tạp. Sau khi thiết lập loại huyết khế này, tu sĩ có thể dùng một ý niệm để quyết định sinh tử của linh sủng, nếu tu sĩ ngoài ý muốn qua đời, linh sủng cũng sẽ đi theo.

Chương 61: Phẩm Chất Hoàn Mỹ!

Sau khi Lục Huyền ăn sáng xong, hắn lập tức đi tới linh điền, kiểm tra từng khu vực bên trong linh điền.

Trong ao linh tuyền, Tịnh Tuyết Liên đã mọc thêm mấy cái lá sen non mịn trắng tinh, mọc ngạo nghễ trong mảnh sương mù mưa lất phất, hệt như độc lập với thế giới này.

Lục Huyền tưới cho nó một vòng Linh Vũ Thuật có chứa linh lực băng giá, làm cho mấy chiếc lá sen nho nhỏ kia trông càng lạnh lùng hơn.

Trở về linh điền, hắn lại phát hiện ra mấy cây Huyết Ngọc Tham không được thành thật cho lắm, chúng muốn nhân lúc buổi tối Lục Huyền đi nghỉ ngơi mà xông thẳng về phía nhau. Thậm chí Lục Huyền còn chứng kiến hai gốc linh tham giống như ngọc bích, từ vị trí hai bên cùng tiến về phía cây Huyết Ngọc Tham ở giữa.

"May là ta phát hiện kịp thời, chẳng lẽ ba tên các ngươi định chơi trò vận động đa tham sao?" Lục Huyền vô tình cười lạnh một tiếng, rồi vận chuyển Địa Dẫn Thuật, sửa lại hai cây Huyết Ngọc Tham đang lệch khỏi quỹ đạo về đúng vị trí ban đầu.

Thể tích của năm quả tùng bên trong những chiếc lá tùng màu đỏ, bé như kim châm của Xích Vân Tùng, đã tăng lên một chút, gần như phiến lá không thể che giấu được nữa, chúng sắp lộ ra ngoài rồi.

Bước tới khu vực trồng Linh Huỳnh Thảo, hắn lập tức phát hiện ra một trăm bụi Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành cuối cùng, mỗi gốc cao chừng một thước.

Lục Huyền thầm suy đoán, mấy ngày gần đây sẽ có vài gốc thành thục và mang đến phần thưởng từ quầng sáng màu trắng cho mình.

Sau khi kiểm tra toàn bộ khu vực bên trong linh điền một lần, hắn lại đào ra được mấy con dị trùng, và đương nhiên là phải mang chúng nó đi tới sát bờ linh tuyền.

Trong ao linh tuyền, ba con Hồng Tu Lý đang bơi qua bơi lại vây quanh Tịnh Tuyết Liên, như thể chúng cũng cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh chiếc lá sen này có chút linh khí khác biệt.

"Nhìn tình cảnh này, dựa theo một ý nghĩa nào đó, ta cũng có thể khái quát chúng lại bằng bốn câu thơ."

"Ngư hí liên diệp Đông,

Ngư hí liên diệp Tây,

Ngư hí liên diệp Nam,

Ngư hí liên diệp Bắc."

"Chẳng qua, ý nghĩa được miêu tả trong đoạn thơ cổ này vốn là lá sen rậm rạp, lũ cá đang bơi xung quanh, không ngừng nổi lên mặt nước hít thở, còn trong linh tuyền của ta, lại là Hồng Tu Lý bao quanh Tịnh Tuyết Liên, trực tiếp vây lấy bốn phía xung quanh nó."

Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, rồi ném một con dị trùng béo mập vào trong linh tuyền.

Từ lúc Lục Huyền đi tới, ba con Hồng Tu Lý đã biết sẽ có đồ ăn ngon rớt xuống, con nào con nấy đều kéo theo một đôi râu hồng mảnh khảnh bơi đến phía dưới Lục Huyền.

Hắn vừa mới ném dị trùng ra, sáu chiếc râu dài đã bắn tới, không thể phân biệt được sợi nào bắn trước sợi nào bắn sau, nhuwngh mục đích chỉ có một, đó là tấn công con dị trùng đang rơi xuống nước.

Đột nhiên một cái móng vuốt màu đen trắng từ ngay bên bờ linh tuyền vươn tới, chộp lấy sáu sợi râu dài màu hồng mỏng manh kia. Thân thể Hồng Tu Lý bên dưới cũng bị móng vuốt kéo lên, nhảy ra khỏi mặt nước nông kia.

Không đợi Lục Huyền quát to, ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đã nhanh chóng buông móng vuốt đen trắng xuống, khiến ba con Hồng Tu Lý không tự chủ được, lại rơi xuống ao linh tuyền.

Trước kia mấy con Hồng Tu Lý luôn dùng đôi râu dài màu hồng của mình để câu trùng, nhưng lần này lại ngoan ngoan hơn trước rất nhiều, không dám… Bắn mấy sợi râu dài mảnh nhỏ của mình đến gần Lục Huyền nữa, đành phải thành thật ở dưới nước, chờ dị trùng rơi đến gần mình, mới bắt đầu tranh đoạt.

Lục Huyền trừng mắt nhìn ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đang nép mình bên bờ linh tuyền, trong lòng cũng hiểu, chuyện bắt cá vốn là bản năng của nó, mà trong tích tắc buông ra lại là vâng theo lời dặn dò của hắn.

Đạp Vân Linh Miêu không để ý tới Lục Huyền, lại yên lặng đi bộ vòng quanh bên bờ linh tuyền, chờ cơ hội hành động.

Nhưng vừa rồi mấy con Hồng Tu Lý mới chịu thiệt xong, đương nhiên là chúng nó không dám bắn ra đôi râu hồng của mình nữa.

Ba ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Vết thương trên người Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đã lành, cũng có bốn cây Linh Huỳnh Thảo trong linh điền đạt đến trạng thái chín muồi.

Có lẽ linh khí trong mảnh linh điền này tinh thuần nồng đậm hơn mảnh trước, cộng thêm Lục Huyền cẩn thận bồi dưỡng từ giai đoạn hạt giống đến tận khi thu hoạch, bởi vậy lần này bốn cây Linh Huỳnh Thảo thành thục đã mang đến cho hắn một niềm vui ngoài ý muốn.

Trong bốn cây thành thục thì hai cây có phẩm chất thượng đẳng, hai cây có phẩm chất hoàn mỹ.

Lục Huyền cẩn thận hái cả bốn gốc Linh Huỳnh Thảo xong, bốn quầng sáng màu trắng lung linh cũng lập lòe tỏa sáng tại chỗ.

Lục Huyền lần lượt nhặt từng quầng sáng lên.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một năm tu vi."

Hai luồng ý niệm lần lượt lóe lên trong đầu hắn. Linh lực trong cơ thể trực tiếp dâng trào, điên cuồng chạy ngang chạy dọc bên trong kinh mạch.

Lục Huyền vận chuyển công pháp, khống chế linh lực đang ầm ầm lưu động trong người. Chờ chúng nó dần dần bình tĩnh lại, trên mặt hắn không khỏi nở nụ cười.

Chương 62: Chuyện Này Còn Phải Hỏi Nữa Sao?

Trong khoảng thời gian này, mặc dù hắn luôn đặt trọng tâm tinh lực lên chuyện chăm sóc linh thực, nhưng khi rảnh rỗi, vẫn nỗ lực tu luyện, chẳng qua linh lực trong cơ thể hắn cũng chẳng thay đổi gì nhiều, nếu không muốn nói là luôn co đầu rút cổ tại chỗ, không thèm nhúc nhích.

Hắn cũng không nóng ruột.

Xét cho cùng, thiên phú đã bày ra đấy, tốc độ tu luyện như vậy mới là chuyện bình thường.

Quan trọng hơn là, có quầng sáng ban thưởng từ Linh Huỳnh Thảo nâng đỡ, ngày thường khổ tu, linh lực có tăng lên hay không cũng không quá quan trọng.

Chuyện này còn phải hỏi nữa sao? Phần thưởng do hai gốc Linh Huỳnh Thảo này mang lại gần như đã bù đắp được hai năm khổ tu của hắn rồi.

"Đã trồng ba đợt Linh Huỳnh Thảo, có thể thấy rằng chất lượng khi trưởng thành của chúng có ảnh hưởng rất lớn đến phần thưởng mở ra bên trong quầng sáng."

"Nhớ lại lúc trước, Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông mang tới ba tháng tu vi, phẩm chất tốt là sáu tháng, thượng đẳng là chín tháng, mà hoàn mỹ tận một năm."

Hắn nghĩ thầm, lại tiếp tục nhặt lấy quầng sáng thứ ba.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp Mộc Sinh Thuật."

Một ý niệm lóe lên trong đầu.

“Mộc Sinh Thuật là thuật pháp hệ mộc, linh lực hệ mộc ngưng tụ ra, có thể tăng tốc sinh trưởng cho linh thực trên một mức độ nhất định nào đó.”

“Cuối cùng cũng tuôn ra một loại thuật pháp mới rồi.”

Vậy là sau Địa Dẫn Thuật và 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, quầng sáng do Linh Huỳnh Thảo mang tới lại xuất hiện loại thuật pháp thứ ba.

Mộc Sinh Thuật cùng loại với Địa Dẫn Thuật, đều là thuật pháp không phẩm giai, so ra thì kém 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 mạnh mẽ nhưng càng thích hợp với Lục Huyền hơn.

“Vừa học được môn thuật pháp này, hắn là hiệu quả tăng tốc sinh trưởng của nó hơi ít, nhưng ít còn hơn không, chờ sau khi hấp thụ thêm vài gói kinh nghiệm Mộc Sinh Thuật nữa, hẳn là có thể rút ngắn kha khá thời gian trưởng thành của linh thực rồi.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Quầng sáng cuối cùng cũng là phần thưởng do gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ mang đến. Quầng sáng biến mất, một tấm phù lục trực tiếp xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Chất liệu của tấm phù lục này hoàn toàn không giống phù lục phổ thông, hình như nó được chế tạo từ sắt thép, bên trên có khắc những vết kiếm cực nhỏ, lại vô cùng dày đặc, chằng chịt mà tinh xảo.

“Kiếm Khí Vạn Thiên phù, phù lục nhị phẩm, khi thi triển, tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí cao cấp, tính công kích rất mạnh.”

“Phù lục nhị phẩm!”

Trong lòng Lục Huyền cực kỳ vui mừng.

Phải biết rằng, cả nhất phẩm lẫn nhị phẩm đều thuộc phạm trù Luyện Khí. Dưới tình huống bình thường, phù lục nhất phẩm tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí cấp thấp, nếu là phù lục nhất phẩm loại tốt, uy lực của nó có thể gia tăng lên bằng với một kích của tu sĩ Luyện Khí trung cấp. Trong khi đó, hầu hết những loại phù lục nhị phẩm, đều có uy lực tương đương với một kích của tu sĩ Luyện Khí cao cấp.

Nói cách khác, tấm phù lục này có thể coi là con át chủ bài đối với Lục Huyền ở thời điểm hiện tại.

Lục Huyền thu tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm vào trong túi trữ vật, sau đó hài lòng trở về phòng ở.

Ấu thú Đạp Vân Linh Miêu lại dùng đôi mắt màu xanh biếc nhìn chằm chằm vào gương mặt đang cười toe toét của hắn, hai cái lỗ tai thoáng giật giật rồi nằm rạp xuống đất.

Chẳng cần suy đoán, Lục Huyền cũng biết đại khái là con ấu thú linh miêu này đang suy nghĩ gì rồi. Hắn đi tới trước mặt nó, xoa xoa cái đầu đầy lông của nó.

"Ngao…" Lại một âm gió cố gắng được nặn ra, đáng tiếc bẩm sinh đã thế rồi, cố gắng đi nữa cũng vẫn lộ ra vài phần thô cuồng khó nghe thôi.

Lục Huyền có chút buồn cười, hắn lập tức đi cắt một miếng thịt lợn sấy khô ở trong bếp, xé thành từng sợi mỏng, lại đi đến, đặt trước mặt con ấu thú linh miêu kia.

"Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ mở ra phần thưởng khá tốt, có vẻ như ta kiên trì đi lên con đường đào tạo tinh vi là đúng rồi."

"Cũng không biết Xích Vân Tùng, Kiếm Thảo, những linh thực phẩm cấp này có thể bồi dưỡng ra chất lượng hoàn mỹ hay không? Nếu có thì khẳng định là phần thưởng khi mở ra

chúng sẽ càng thêm phong phú. Nhưng cũng có khả năng chất lượng thu hoạch sẽ thấp hơn bình thường, bởi xét cho cùng, điều kiện nuôi trồng bọn nó cũng rất phức tạp, khó mà đạt được phẩm chất hoàn mỹ."

"Cứ làm hết sức đi."

Mấy ngày tiếp theo, Lục Huyền vẫn luôn ở nhà, chăm sóc linh thực, nuôi nấng Hồng Tu Lý và Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu.

Ấu thú linh miêu vẫn duy trì vẻ ngoài lạnh lùng và xa cách trước mặt Lục Huyền, nhưng thỉnh thoảng trạng thái nội tâm của nó sẽ bị Lục Huyền thăm dò, làm ý nghĩ chân thực trong lòng nhóc con này bộc lộ ra ngoài không sót chút nào.

Sau khi bốn cây Linh Huỳnh Thảo thành thục, dường như một loại phản ứng dây chuyền nào đó đã bị kích hoạt, khiến cho mấy ngày qua đi lại có thêm năm cây Linh Huỳnh Thảo khác thành thục.

Chất lượng của nhóm này kém hơn nhóm đầu tiên một chút, trong năm cây thì có một gốc phẩm chất tốt, ba gốc phẩm chất thượng đẳng, chỉ có một gốc phẩm chất hoàn mỹ.

Chương 63: Thảo Linh Nguyên Dịch!

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi x2”

Lục Huyền nhặt quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trên mặt đất, trong đầu đột nhiên lóe lên hai ý niệm. Một dòng linh lực hùng hậu đột ngột xuất hiện rồi nhanh chóng sinh sôi bên trong cơ thể hắn, lại hung hăng càn quét khắp người.

Hắn nhắm mắt lại, vận chuyển công pháp, cố hết sức để khống chế luồng linh lực đột nhiên dâng trào trong cơ thể, đợi cho đến khi linh lực lắng xuống, hắn mới mở to đôi mắt trầm tĩnh có Thần của mình ra.

Lại thêm một năm rưỡi tu vi. Hiện giờ, hắn đang cảm nhận được linh lực trong người mình đã đạt đến trình độ cực hạn của Luyện Khí tầng bốn rồi.

Tiếp theo, chỉ cần chăm chỉ khổ luyện và thu hoạch thêm vài gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục là có thể thuận lợi đột phá đến Luyện Khí tầng năm.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một tấm nhất phẩm Khu Tà phù.”

Một tấm phù lục giam cầm ác quỷ trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền. Hắn thu nó vào trong túi trữ vật, lại bắt đầu một vòng tích góp phù lục mới.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp Mộc Sinh Thuật.”

Quầng sáng màu trắng dung nhập vào trong đầu hắn, một ý niệm lóe lên trong đầu, Lục Huyền vừa nhận được một gói kinh nghiệm Mộc Sinh Thuật.

Ngay lập tức, nguyên lý thi triển Mộc Sinh Thuật, cùng với quá trình thi triển thuật pháp, phương pháp khống chế linh lực, không ngừng lóe lên nhanh như chớp. Có thêm những kiến thức quý báu này, khả năng lý giải và nắm giữ môn thuật pháp ấy của Lục Huyền đã tăng tiến thêm khá nhiều, khiến cho quá trình vận dụng nó càng thêm thông suốt.

Mộc Sinh Thuật từ nhập môn đến thông thạo.

Lục Huyền đi tới phía trước cây Xích Vân Tùng, bắt đầu vận chuyển linh lực, một luồng linh lực màu xanh lục mỏng manh, nhanh chóng bay vào bên trong những chiếc lá tùng dài mảnh của Xích Vân Tùng.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã cảm nhận được ngưng tụ một tia linh lực hệ mộc, nhanh chõng xuất hiện quanh thân Xích Vân Tùng, bên trong tia linh lực này ẩn chứa vô vàn sinh cơ dồi dào, nhẹ nhàng dung nhập vào trong thân thể của nó.

Hắn tập trung tâm thần lên cây Xích Vân Tùng, tuy nhìn bên ngoài, có vẻ như cái cây này không phát sinh bất kỳ biến hóa nào, nhưng trạng thái tức thời lại cho thấy tia linh lực hệ mộc yếu ớt ấy vừa mang đến một chút tác dụng xúc tiến nhất định cho Xích Vân Tùng.

Hắn vừa thử nghiệm Mộc Sinh Thuật sau khi nhận được gói kinh nghiệm, lại ngay lập tức chuyển dời lực chú ý vào quầng sáng màu trắng cuối cùng.

Quầng sáng màu trắng này chính là phần thưởng rơi ra từ bụi Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ duy nhất, Lục Huyền rất chờ mong nó.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch.”

Ngay lập tức, một giọt chất lỏng màu xanh lục đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Chất lỏng này có hình dạng giống như hạt mưa, to bằng nửa ngón tay cái của Lục Huyền, ở trạng thái bán đông đặc, toàn thân có màu xanh lục, tỏa ra sức sống mãnh liệt.

“Thảo Linh Nguyên Dịch, được ngưng tụ từ lượng lớn tinh hoa thảo mộc, lại trải qua quá trình tôi luyện mà thành, bên trong ẩn chứa thảo mộc linh khí dồi dào, có thể dùng để nuôi nấng những loại yêu thú ăn thảo mộc linh khí, cũng có thể dùng để luyện chế những loại đan dược, hoặc là dung nhập vào các loại pháp khí, trận pháp, khôi lỗi liên quan.”

“Thảo Linh Nguyên Dịch, nghe không tệ chút nào, nhưng phải sử dụng nó thế nào đây?” Lục Huyền có chút trầm tư, bàn tay nâng giọt chất lỏng không ngừng sóng sánh sóng sánh kia, có cảm giác nó sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào.

“Có rồi, chẳng phải trong tiểu viện của ta đang có sẵn một con Thảo Khôi Lỗi sao? Nó được luyện chế từ cỏ khô đặc thù, là bảo vật hệ thảo mộc.” Lục Huyền lập tức quay đầu nhìn con Thảo Khôi Lỗi vẫn đang nghiêm túc canh giữ trong góc.

Con Thảo Khôi Lỗi này chính là hàng đã qua sử dụng được hắn mua về từ chợ tán tu, nghe nói nó xuất phát từ Thiên Cơ phái nổi tiếng về cơ quan khôi lỗi, có hình thức hành vi cực kỳ đơn giản.

Khi có người ngoài hoặc yêu thú xâm nhập vào linh điền, nó sẽ cảnh báo với Lục Huyền, đồng thời cũng biết cố gắng kiềm chế và ràng buộc đối phương.

Lần trước, khi tu sĩ Luyện Khí trung cấp là Tần Minh tới đánh lén hắn, Thảo Khôi Lỗi còn thay Lục Huyền đỡ một kích

trí mạng từ cây trường thương của người kia, có thể nói, nó vừa làm việc vất vả lại có công lao to lớn…

“Bình thường ta cho ngươi ăn toái linh, hôm nay ta cho ngươi ăn thứ khác nhé.” Lục Huyền đi tới trước mặt Thảo Khôi Lỗi, cúi người xuống, nhét Thảo Linh Nguyên Dịch vào bên trong khối u cỏ khô trên cái đầu khổng lồ của nó.

Những cọng cỏ khô to lớn màu xám tro lập tức chuyển thành màu xanh ngắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Ha ha, ta vừa giúp ngươi nhuộm món đồ chơi này thành xanh rồi.” Lục Huyền khẽ nở nụ cười thật tươi, nhìn Thảo Khôi Lỗi không động đậy gì, sau đó lại hắn tiếp tục đi kiểm tra linh thực bên trong linh điền.

Nửa ngày sau, hắn đi tới góc tường đá trong sân, chợt phát hiện màu xanh ngắt trên đầu Thảo Khôi Lỗi đã nhạt đi rất nhiều.

Thảo Khôi Lỗi vẫn đang hấp thu giọt Thảo Linh Nguyên Dịch kia, nhưng hiện giờ, trên người nó đã phát sinh một chút biến hóa không nhỏ.

Chương 64: Biến Hóa Của Thảo Khôi Lỗi!

Ban đầu nó vẫn yên tĩnh canh giữ trong một góc linh điền, nếu không có ngoại vật xâm nhập linh điền, nó sẽ lặng im đứng nguyên tại chỗ như vậy.

Một là bản thân nó vốn không có năng lực chủ động di chuyển, hai là nó không có linh trí, chỉ có thể chấp hành một số mệnh lệnh đơn giản mà thôi.

Nhưng sau khi tiêu hóa hết Thảo Linh Nguyên Dịch, Lục Huyền lại cảm nhận được con Thảo Khôi Lỗi này đã sinh ra một chút linh trí thấp, biết chủ động quay đầu từ bên này sang bên kia để quan sát tình hình xung quanh.

Ở thời điểm Lục Huyền ra mệnh lệnh đi tuần tra linh điền, dường như Thảo Khôi Lỗi cũng hiểu được lời hắn nói, nó bắt đầu di chuyển trên mặt đất với tốc độ cực kỳ chậm.

Đồng thời, lớp cỏ khô màu xám trên người nó lại phát sinh càng nhiều biến hóa hơn, chúng trở nên cứng cáp hơn, có thể bắn ra rất nhiều dây cỏ chỉ trong nháy mắt, cũng có thể quấn vào nhau tạo thành một sợi dây thừng càng to và dài hơn.

Điều duy nhất không thay đổi chính là tốc độ phản ứng vẫn còn chậm chạp như cũ, phải mất một lúc lâu sau khi Lục Huyền hạ chỉ lệnh, nó mới hành động theo mệnh lệnh.

“Hiện giờ diện tích linh điền đã lớn hơn rồi, nhiệm vụ của ngươi cũng trở nên càng ngày càng gian nan hơn, về sau nếu không có chuyện gì thì nhớ phải đi tuần tra trong linh điền

đấy.” Lục Huyền dùng lời nói thấm thía dặn dò Thảo Khôi Lỗi.

Nó vẫn không nhúc nhích, chỉ có cái đầu to quái dị làm bằng cỏ xám của nó là chuyển hướng qua, ngơ ngác nhìn Lục Huyền.

Chờ cho đến khi Lục Huyền biến mất trước mặt nó, dường như có hai tia sáng màu xanh yếu ớt vừa lóe lên trong đống cỏ xám kia. Ngay lập tức, đôi chân mảnh khảnh của Thảo Khôi Lỗi đã bước về phía trước. Hiện giờ, cái nhọt màu xám trên đỉnh đầu nó đã bị nhuộm lên một tầng xanh biếc, nó bắt đầu thong thả đi lại bên trong linh điền.

Ngày hôm sau, Lục Huyền lại đi tuần tra xung quanh linh điền một lần, dùng các loại thuật pháp cấp thấp để chăm sóc linh thực. Sau đó, hắn nhìn Thảo Khôi Lỗi vẫn đang chậm rãi di chuyển bên trong linh điền.

“Ngươi đi quanh linh điền cả đêm đấy à? Dừng lại, dừng lại.”

Thảo Khôi Lỗi vẫn từ từ vươn đôi chân cỏ khô mảnh khảnh của mình. Nó đợi cho đến khi Lục Huyền trở lại trong nhà, mới có phản ứng, chậm rãi dừng lại tại chỗ, cái đầu cỏ khô hướng về phía linh điền.

“Ta định đi ra ngoài một chút, ngươi có muốn đi cùng không?”

“Ngao ô…” Ấu thú linh miêu ghìm cổ họng, thấp giọng kêu một tiếng, ánh mắt bình tĩnh, đi tới cửa phòng.

Lục Huyền thấy nó như vậy, biết nó lại bắt đầu tỏ vẻ lạnh nhạt theo thói quen, nhưng thật ra trong lòng rất mong được ở bên hắn.

Quả nhiên, khi hắn vươn tay nắm lấy bộ lông của linh miêu, con ấu thú ấy chỉ khẽ vùng vẫy hai cái tượng trưng, rồi

lập tức ngoan ngoãn nằm trên vai Lục Huyền.

Bốn đôi chân nhỏ như đám mây trắng bám chặt lên y phục trên người hắn, đôi tai nhọn dựng đứng lên, hai chỏm lông màu xám trắng trên tai lập tức bị gió thổi phất phơ.

Hiện giờ, thịt yêu thú và linh mễ trong nhà đã gần cạn, Lục Huyền định đi chợ mua một ít.

Sau khi nuôi dưỡng ba con Hồng Tu Lý cùng với Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu trên bả vai, lượng tiêu hao thịt yêu thú và linh mễ trong nhà hắn đã tăng lên rất nhiều, Lục Huyền cung cấp đủ đồ ăn dinh dưỡng cho chúng nó, vừa để thỏa mãn mấy nhóc con này, vừa ôm hy vọng có thể nhận được quầng sáng giá trị hơn sau khi chúng trưởng thành.

Về phần chín gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, tạm thời hắn còn chưa có ý định đi bán cho Bách Thảo Đường, vẫn đựng chúng vào hộp bạch ngọc rồi cất trong túi trữ vật, chờ số lượng nhiều hơn thì xử lý một thể.

Sau khi đến chợ, Lục Huyền lại theo thường lệ nhìn lướt qua các quầy hàng, để xem liệu mình có tìm được các loại linh chủng, trứng linh thú, ấu thú chưa xác định hay không.

Đáng tiếc, vận may không tốt nên chưa đụng phải.

Hắn bình tĩnh lại, dứt khoát đi đến một cửa hàng rồi mua hai mươi cân linh mễ cấp thấp nhất cùng với năm cân thịt yêu thú, tổng cộng tiêu hết hai mươi viên linh thạch.

Sau chuyến mua bán này, trong người hắn chỉ còn dư lại khoảng tám mươi viên linh thạch.

Lục Huyền bỏ linh mễ, thịt yêu thú vào trong túi trữ vật, đang định rời đi, đột nhiên một con yêu cầm to lớn vỗ cánh bay qua. Yêu cầm dang rộng đôi cánh dài khoảng ba mươi trượng, để lại một cái bóng đen lớn trên mặt đất.

“Đây là yêu thú tam phẩm Thiết Vũ Ưng của Vương gia, bọn họ đã nuôi nó được mấy trăm năm rồi, thực lực của nó tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Dựa theo tình huống này, có vẻ như một nhóm tu sĩ khai khẩn bí cảnh vừa mới trở về.” Trong chợ, có tu sĩ kiến thức rộng lập tức đè thấp giọng nói.

Quả nhiên, Thiết Vũ Ưng bay qua không bao lâu, lần lượt các loại yêu cầm, phi chu khác cũng nhanh chóng bay xẹt qua bầu trời phía trên khu chợ.

Cuối cùng, bọn chúng trực tiếp dừng lại bên dưới một cái quảng trường rộng hàng trăm mét.

Lục Huyền đi theo phía sau đám đông, quan sát tình cảnh này từ phía xa.

Chương 65: Đoàn Người Đi Bí Cảnh Lại Trở Về!

"Đó là Vương Văn Hoành có tu vi Luyện Khí cao cấp, là một trong những thanh niên tuấn kiệt đương thời có tu vi cao nhất ở Vương gia, nghe nói lần này, hắn được người dẫn vào vùng hoang dã lịch luyện."

Một thanh niên với vẻ mặt kiên nghị, lập tức bước ra khỏi quảng trường, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu đỏ tươi, trong lúc bước đi, còn mơ hồ cảm nhận được một luồng sát khí nhàn nhạt trên người gã.

"Không biết bí cảnh mới khai phá ra sao rồi? Tán tu chúng ta có cơ hội tiến vào ăn một chút cơm thừa rượu cặn hay không?"

"Tu vi của ngươi chỉ là Luyện Khí tầng hai mà cũng muốn vào bí cảnh mới á? Đó là chưa kể đến chuyện nhóm tán tu đi theo Vương gia tiến vào khai khẩn, cũng cào nát cái bí cảnh kia rồi, làm gì còn thừa lại thứ tốt nào? Hơn nữa, lấy tu vi của người cũng không vào được cửa bí cảnh đâu."

"Đến cùng là những tu sĩ Vương gia này đã gặp phải chuyện gì bên trong bí cảnh? Mà nhìn vẻ mặt ai cũng nghiêm túc như vậy?"

"Đừng nghi ngờ, bọn họ chỉ đơn giản là quay về tiếp viện bình thường thôi, nghỉ ngơi và hồi sức ấy."

Tán tu trong chợ bàn tán xôn xao, Lục Huyền lẫn trong đám đông cẩn thận quan sát.

Ngoại trừ đại đội tu sĩ từ của Vương gia kia, vẫn còn mấy trăm tên tán tu khác đi cùng. Trên người rất nhiều tán tu đều không có túi trữ vật, bởi vậy thắt lưng quanh eo đều phồng lên, xem ra thu hoạch được không ít. Nhưng thu hoạch nhiều như vậy mà trên mặt mỗi một vị tán tu lại chẳng có chút ung dung nhẹ nhõm nào, ngược lại, còn tràn đầy nghi hoặc, sợ hãi, nặng nề…

Lục Huyền liếc mắt nhìn qua, nhưng không thấy bóng dáng Trương Hồng đâu.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng cho sự an toàn của huynh ấy, dù sao Trương Hồng cũng mới trở về lần trước, trong khi đường xá xa xôi, đi đi về về cũng lãng phí không ít thời gian.

Hắn lặng lẽ rút lui khỏi đám đông.

Nhiều tu sĩ trở về như vậy, đoán chừng hai ngày tiếp theo trong chợ sẽ xuất hiện không ít đồ tốt, hắn dự tính sẽ chú ý đến nơi này nhiều hơn một chút.

Về đến nhà, hắn lập tức lấy linh mễ và thịt yêu thú ra, cẩn thận xử lý rồi cất đi, cũng trực tiếp lên giọng cảnh cáo Đạp Vân Linh Miêu không được vào bếp trộm thịt, nếu không hắn sẽ không cho nó ăn ngon.

Lúc xế chiều, Vương Sơn tới chơi một chuyến, mới bước vào cửa, con ngươi xanh biếc của ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đã hung hăng trừng mắt nhìn gã, trong miệng phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Gào…”

“Đây là con yêu thú trước đó ta mua được từ trong chợ, dã tính chưa thuần, đã làm phiền Vương đạo hữu rồi, vô cùng xin lỗi.” Lục Huyền nhẹ nhàng vỗ đầu Đạp Vân Linh Miêu, ý bảo nó yên tĩnh lại, rồi cười cười giải thích với Vương Sơn.

“Không sao, Lục huynh đệ hăng hái thật đấy, còn nuôi một con yêu thú như thế này, nhưng nhìn đôi mắt con Đạp Vân Linh Miêu này rất đặc biệt.”

“Chỉ đẹp mắt thôi, chứ không có điểm thần dị nào.” Lục Huyền thuận miệng đáp: “Ta nuôi con vật nhỏ này, chỉ đơn thuần là muốn nó trông nom nhà cửa giùm, hơn nữa ở trong nhà một mình lâu ngày khó tránh khỏi nhàm chán, có nó ở bên cạnh làm bạn vẫn tốt hơn một mình. Ta cũng không giống như Vương đại ca, có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực cả ngày lẫn đêm, vui đến quên cả trời đất.”

Lục Huyền trêu chọc.

Lâu ngày không gặp, sắc mặt Vương Sơn càng thêm rực rỡ.

“Ha ha ha!” Vương Sơn cười to: “Ta qua đây là muốn nhắc nhở Lục tiểu huynh đệ một chuyện. Lần này có mấy trăm tới hơn nghìn tán tu từ bí cảnh mới hoang dã trở về, trên người bọn họ đều mang theo đồ tốt, đương nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều người thèm muốn. Đây chính là thời điểm bọn họ nhạy cảm nhất, rất dễ phát sinh mâu thuẫn. Trong ngày hôm nay, đã có hai trận tranh đấu phát sinh tại khu Bắc, chết mấy ba tên tán tu. Ngoại trừ chuyện này, ta còn muốn cảnh báo ngươi, rất có thể những loại tà ma quỷ quái vốn xuất quỷ nhập thần ở vùng hoang dã, sẽ theo chân những người từ vùng hoang dã trà trộn về đây. Lục đạo hữu phải cẩn thận nhiều hơn.”

“Đa tạ Vương đạo hữu đã nhắc nhở.” Lục Huyền cảm kích đáp.

Mặc kệ thế giới bên ngoài thế nào, dù sao hắn cũng chỉ ở lại bên trong tiểu viện của mình chăm sóc linh thực mà thôi.

Nếu có tu sĩ đi tới quấy rầy cuộc sống làm ruộng yên tĩnh của hắn, cũng đừng trách hắn không để cho người nọ sống yên.

Vương Sơn nói chuyện vài câu rồi cáo từ, lên đường đi tuần tra các con đường tại khu Bắc. Lục Huyền đóng chặt cửa viện, trực tiếp mở trận pháp ngăn cách với ngoại giới.

Không quá lâu sau, một giọng nói nhẹ nhàng đã vang lên bên ngoài tiểu viện: "Lục tiểu ca, ngươi có ở nhà không?"

Đối phương chính là tiểu thiếp Vương Sơn mới nạp về.

Lục Huyền mở cửa viện, Vương thị dung mạo diễm lệ đang lẳng lặng đứng ngoài cửa, dù đã mặc lên người chiếc áo bào rộng thùng thình, nhưng dáng người lồi lõm bên dưới vẫn không thể che giấu được, đôi mắt nàng ta hơi cụp xuống, chờ đến lúc nhận thấy Lục Huyền đi ra mới ngẩng đầu lên, có cảm bên trong là từng gợn sóng nhấp nhô, phong tình vạn chủng.

"Vương tẩu tử tìm ta có chuyện gì?" Lục Huyền hỏi.

"Không biết trong nhà chúng ta có chuyện gì, cứ thấy tiếng động lạ phát ra. Ta ở nhà một mình sợ lắm, Lục tiểu ca có thể qua xem giúp ta không?" Nét mặt Vương thị đầy khiếp hãi, giống như một chú thỏ trắng, chỉ một chút động tĩnh gió thổi cỏ lay cũng muốn trốn tránh.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, để lộ ra một nụ cười quái dị.

Chương 66: Kịch Bản Quen Thuộc!

Đôi phu phụ mới cưới, tướng công bận rộn công việc, thê thất trong nhà gặp chuyện không may, rơi vào đường cùng đành đi cầu cứu thanh niên hàng xóm.

Sao cái kịch bản này lại có cảm giác quen thuộc thế nhỉ?

Một nữ tu yểu điệu như vậy đứng trước mặt, còn dùng giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng nhất mời mình đến nhà, bảo Lục Huyền không có chút rung động nào là tuyệt đối không thể.

Hắn kìm nén chút háo hức muốn thử trong lòng, sau đó mở miệng an ủi Vương thị: "Tẩu tử đừng sợ, ngươi xác định là trong nhà mình có âm thanh lạ?"

"Ta đã nghe thấy vài lần rồi, thanh âm đó đặc biệt kỳ quái, nghe rất đáng sợ, đến tận giờ tim ta vẫn còn đập thình thịch đó." Hàng lông mày trên trán Vương thị khẽ rủ xuống, bàn tay tinh tế trắng nõn áp vào bộ ngực.

Lục Huyền theo dõi chuyển động của nàng ta, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một mảnh đẫy đà trắng tinh như tuyết.

"…Tẩu tử, ngươi đình dùng cái này để khảo nghiệm một Linh thực sư như ta sao?" Hắn lẩm bẩm trong lòng, lại tiếp tục dò hỏi Vương thị.

"Vương đại ca có để lại cho tẩu tử pháp khí phòng thân hay phù lục gì đó không, hơn nữa, trong viện có bố trí trận pháp phòng ngự hay không?"

"Những thứ này đều có."

Nghe được lời này của nữ tử, Lục Huyền lại khẽ nhíu mày.

“Nếu Vương đại ca có lưu lại cho tẩu tử pháp khí, phù lục hộ thân, lại còn có trận pháp phòng hộ, thì người còn tới tìm ta làm gì? Tu vi của ngươi là Luyện Khí tầng hai, dù ta có tu vi Luyện Khí tầng ba nhưng chỉ là một Linh thực sư, không giỏi chiến đấu, nên thực lực giữa hai chúng ta cũng sàn sàn như nhau thôi.”

“Xin lỗi không thể giúp được ngươi, ta kiến nghị tẩu tử nên đi tìm Vương đại ca, không thì ở trong nhà, dựa vào trận pháp và pháp khí chống đỡ, đợi Vương đại ca trở về.” Lục Huyền nói thẳng.

“Nhưng… Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, sợ ở nhà một mình mà… Lục tiểu ca…” Vương thị lộ vẻ mặt đầy sợ hãi, lắp bắp nói, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Phanh!” Trả lời nàng ta là tiếng cửa viện đóng lại.

Vương thị vẫn chưa từ bỏ ý định, còn ở bên ngoài cửa viện cầu xin thêm mấy lần. Nhưng Lục Huyền vẫn giữ nguyên lập trường, trực tiếp đi thẳng vào nhà.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài viện đã yên tĩnh trở lại.

Lục Huyền cẩn thận lắng nghe, hồi lâu sau vẫn không nghe được bất kỳ âm thanh nào mới yên lòng.

Hắn không xác định được những lời Vương thị nói là thật hay giả.

Nếu là thật, nghĩa là trong nhà nàng ta thật sự xuất hiện tiếng động lạ, có nghĩa là đi vào trong đó có thể khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh, hơn nữa cô nam quả nữ ở chung một phòng, chẳng may Vương Sơn quay về đụng phải, sẽ rất khó giải thích được.

Nếu là giả, nghĩa là Vương thị đang toan tính quyến rũ hắn, hoặc là đang âm mưu muốn hại hắn.

Trong đó, khả năng là giả sẽ cao hơn thật.

Xét cho cùng, trong nhà xảy ra chuyện, nàng ta chẳng đi tìm trượng phu Luyện Khí tầng năm của mình, lại đi tìm một tu sĩ xa lạ Luyện Khí tầng ba đến giúp? Nghĩ thôi cũng thấy có vấn đề rồi.

"Ôi, nữ tu! Chỉ biết ảnh hưởng đến tốc độ làm ruộng của ta mà thôi!" Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp ném chuyện này ra khỏi đầu.

Trong hai - ba ngày tiếp theo, mọi chuyện vẫn gió êm sóng lặng.

Theo ánh mắt quan sát bình thường của Lục Huyền, Vương Sơn và Vương thị đều không xảy ra bất cứ tình huống bất thường nào, bọn họ cũng không đến tìm hắn. Cũng không biết liệu cái gọi là âm thanh kỳ lạ kia đã được giải quyết chưa, hay là nó vốn dĩ không tồn tại?

Không có ai tới quấy rầy mình, Lục Huyền rất vui vẻ thoải mái, mỗi ngày đều trồng trọt linh thực, đều đứng bên bờ linh tuyền nhìn ba con Hồng Tu Lý tranh giành linh mễ trong ao.

Thỉnh thoảng hắn cũng đi trêu chọc ấu thú Đạp Vân Linh Miêu một chút, những lúc như thế, con ấu thú này đều sẽ kêu thành tiếng, vẫn là giọng gió ẩn chứa khí chất cộc cằn và thô ráp rõ mồn một kia.

Mấy ngày trôi qua, được Lục Huyền chăm sóc tỉ mỉ, đã có thêm bốn gốc Linh Huỳnh Thảo trưởng thành hoàn toàn rồi. Trong đó có hai cây đạt phẩm chất tốt, một cây phẩm chất thượng đẳng và một cây phẩm chất hoàn mỹ.

Căn cứ vào mười ba gốc Linh Huỳnh Thảo đã thành thục, Lục Huyền cũng hiểu rõ vấn đề rồi, muốn có được Linh

Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Hắn tự đánh giá quá trình chăm sóc của bản thân đã đạt đến trình độ lớn nhất rồi, nhưng khả năng xuất hiện phẩm chất hoàn mỹ vẫn còn rất nhỏ.

Bốn gốc Linh Huỳnh Thảo mang theo bốn quầng sáng màu trắng hơi lập lòe.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi."

Ý niệm này vừa lóe lên, linh lực trong cơ thể Lục Huyền lại đột ngộ dâng trào một đoạn, tu vi Luyện Khí tầng năm càng thêm vững chắc.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Bạo Viêm phù."

Sau khi hấp thu quầng sáng màu trắng, một luồng ý niệm lại xuất hiện trong đầu Lục Huyền. Một tấm phù lục màu đỏ rực nhanh chóng thành hình trên tay hắn, trên tấm phù có vẽ những đường nét kỳ dị, liên kết với nhau tạo thành đồ án khá giống một đóa hỏa diễm hừng hực, thậm chí khi cầm nó trên tay cũng hơi có cảm giác nóng bỏng.

Lục Huyền thu nó vào trong túi trữ vật.

Chương 67: Lôi Hỏa Châu!

Mấy tấm phù lục kiểu này, từ trước đến nay hắn luôn không chê nhiều, mặc dù phù lục nhất phẩm chỉ tương đương với một kích của tu sĩ Luyện Khí cấp thấp hoặc là trung cấp, lực sát thương có hạn, nhưng tích góp số lượng thật nhiều, sử dụng cùng một lúc, sẽ mang đến hiệu quả tuyệt đối không giống bình thường.

Nói đâu xa, lúc trước khi Tần Minh có tu vi Luyện Khí tầng bốn đánh lén, những tấm phù lục do hắn tích góp từng tí một đã phát huy ra tác dụng cực kỳ quan trọng.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp Địa Dẫn Thuật."

Ý niệm này hiện lên trong đầu, khiến cho Lục Huyền càng hiểu sâu hơn về nguyên lý, tốc độ thi triển và khả năng kiểm soát thuật pháp Địa Dẫn Thuật, có cảm giác chỉ trong nháy mắt này, hắn đã thi triển nó từ mấy trăm đến hơn một ngàn lần rồi.

Hắn mơ hồ có cảm giác khả năng vận dụng Địa Dẫn Thuật của mình đã đi đến cảnh giới đại thành, ở thời điểm hiện tại, hắn hoàn toàn có thể thay đổi địa hình của thổ nhưỡng chính xác đến từng cục đất nhỏ, chỉ cần trong tay có đầy đủ linh lực, thậm chí hắn còn có thể gây ra động đất.

Hắn cúi đầu nhìn quầng sáng màu trắng cuối cùng, quầng sáng này do bụi Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ để lại, Lục Huyền rất kỳ vọng vào nó.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được bảo vật nhất phẩm Lôi Hỏa Châu."

Quầng sáng màu trắng biến mất, một viên hạt châu to bằng nắm tay trẻ con lập tức xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Hạt châu này có màu đỏ rực như lửa, trên bề mặt lại có thêm rất nhiều đường vân mảnh nhỏ màu đỏ sẫm, còn có thể mơ hồ nhìn thấy lôi quang không ngừng lóe sáng bên trong.

"Lôi Hỏa Châu, bảo vật nhất phẩm, khi sử dụng có thể trực tiếp bộc phát ra lôi hỏa chi lực cuộn trào mãnh liệt. Lôi hỏa chi lực bên trong hạt châu có hạn sử dụng, sau khi tiêu hao hết, có thể tiến hành bổ sung năng lượng tại một hoàn cảnh linh lực đặc thù nào đó."

"Bảo vật loại hình tiêu hao, còn có thể bổ sung lôi hỏa chi lực, nhưng có vẻ như rất khó tìm được một nơi thích hợp để bổ sung năng lượng cho nó."

Lục Huyền nhìn Lôi Hỏa Châu trong lòng bàn tay, âm thầm nghĩ.

Lôi Hỏa Châu này không giống pháp khí bình thường, nó có độ bền cao, dù bản thân thuộc loại hình tiêu hao, nhưng nó khác với phù lục chỉ dùng một lần. Thứ này có thể dùng được nhiều lần, cứ bổ sung năng lượng xong lại dùng tiếp.

Đặc tính này làm cho giá trị của nó cao hơn rất nhiều so với những loại phù lục cùng phẩm cấp.

"Không hổ là linh thực phẩm chất hoàn mỹ. Rõ ràng Linh Huỳnh Thảo chỉ là linh thực không phẩm giai, vậy mà từ trong quầng sáng của nó, đã mở ra được món bảo vật nhất phẩm như vậy rồi…"

Trước đó, muốn có được Liệt Ngân Nhận nhất phẩm, hắn từng phải mở rất nhiều Thực Nguyệt Quả, mới gom góp đủ khiến món bảo vật này thành hình, tuy giá trị của viên Lôi Hỏa Châu này kém hơn Liệt Ngân Nhận một chút, nhưng hắn nhận

được nó chỉ từ khen thưởng cho một gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục mà thôi.

Qua chuyện lần này có thể thấy được, tầm quan trọng của linh thực phẩm chất hoàn mỹ cao đến cỡ nào.

Tính đến thời điểm hiện tại, Lục Huyền đã thu hoạch được bốn gốc phẩm chất hoàn mỹ từ trong nhóm Linh Huỳnh Thảo trong linh điền rồi.

Một gốc trong đó, mang đến cho hắn một năm tu vi, một gốc là phù lục nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù, một gốc là Thảo Linh Nguyên Dịch được ngưng tụ từ tinh hoa thảo mộc. Mà cây lần này cũng không chịu thua kém, vừa mở ra đã nhận được một món bảo vật như Lôi Hỏa Châu.

So sánh với những gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục với từng mức phẩm chất khác, nếu nhận được tu vi, con số chính xác lần lượt là ba tháng, sáu tháng và chín tháng, còn về vật phẩm, chủ yếu là phù lục nhất phẩm, thuật pháp chưa nhập phẩm, khen thưởng cao nhất chính là thuật pháp nhất phẩm 《Canh Kim Kiếm Quyết》

Nói đến đây là đủ hiểu, mức chênh lệch lớn đến mức nào rồi!

Nhưng…

"Cần phải chăm chỉ làm ruộng hơn, không nên quá mức tham lam vọng tưởng vào phần thưởng hoàn mỹ. Cứ suy nghĩ đơn giản là trải nghiệm thu hoạch bội thu sau những ngày vất vả cày cấy là được."

Lục Huyền bỏ Lôi Hỏa Châu vào trong túi trữ vật, trong lòng đã trở nên kiên định quyết tâm hơn.

Đã có mười ba bụi Linh Huỳnh Thảo thành thục, nếu cứ giữ chúng ở lại bên trong hộp ngọc, dược lực sẽ xói mòn, ảnh hưởng đến chất lượng. Bởi vậy, Lục Huyền đã định mang bán

mười ba cây này cho Bách Thảo Đường, cũng tiện thể đi chợ xem có linh chủng hay ấu thú nào phù hợp với mình không.

"Tiểu tử kia, có muốn đi ra ngoài cùng ta không?" Lục Huyền còn chưa nói xong, đã lập tức cảm nhận được trên bả vai hơi trĩu xuống, hắn quay đầu qua, trực tiếp bắt gặp bốn bàn chân trắng như mây của Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đang nhẹ nhàng giẫm trên bả vai mình.

Đôi con ngươi màu xanh biếc kia cứ một mực lạnh lùng nhìn chằm chằm nhìn về phía cửa, tựa hồ không muốn quay đầu để ý tới Lục Huyền.

Lục Huyền tập trung tâm thần trên thân thể nó, chỉ trong nháy mắt đã hiểu được nội tâm đang vui sướng đến nhảy nhót hân hoan của con ấu thú linh miêu này.

Hắn không cảm thấy ngạc nhiên vì loại tình huống trong ngoài bất nhất này, chỉ phì cười rồi khôi phục lại bình thường, nghiêm túc dặn dò Thảo Khôi Lỗi trông nom linh điền, sau đó dẫn Đạp Vân Linh Miêu đi tới chợ.

Chương 68: Tin Đồn!

Rõ ràng là số lượng tán tu trong chợ, đã nhiều hơn trước kia. Lượng lớn tài liệu và linh dược được lấy từ bí cảnh tới, đã hấp dẫn số đông tu sĩ tiến vào chợ trao đổi mua bán.

Bên trong các gian hàng cũng xuất hiện một ít đồ mới lạ, Lục Huyền chậm rãi đi lang thang để xem có thứ gì mình ưng ý hay không.

Đột nhiên nhóm tu sĩ tụ tập lại với nhau tạo thành một đám đông ở cách đó mười bước, đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Vài tên tuần vệ Luyện Khí trung cấp đã dùng một dây thừng đen thùi tạo thành một vòng tròn vây quanh chỗ đất trống, phía trên dây thừng có dán không ít phù lục cổ quái, mà phía trên khu đất trống kia còn có vài mảng thực vật đã bị đốt đến cháy sém rồi.

Ngay sau đó, Lục Huyền lại nhìn thấy một gã tuần vệ ném một tấm Khu Tà phù vào trong cái vòng tròn nọ, ánh sáng trắng tinh khiết lóe lên, mang đến cho mọi người một loại cảm giác yên bình và tĩnh tâm.

Khi bạch quang xuất hiện, những người khác đều nhìn chằm chằm vào khoảng đất trống nọ, tâm trạng khẩn trương như gặp đại địch, chờ đến khi bạch quang từ từ biến mất, cả đám mới thả lỏng được một chút.

Lục Huyền vô cùng tò mò, lập tức tiến lại gần đám đông, rồi nhanh chóng biết được một vài tin tức.

“Coi như những tuần vệ này đã làm tròn trách nhiệm, tên tu sĩ dị hóa kia đã chết được một ngày mà bọn họ vẫn còn canh

gác ở đây, phòng ngừa tà ma xuất hiện."

"Không còn cách nào khác, mọi người đều biết sự đáng sợ của tà ma, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn."

"Gần đây có ít nhất là mười tu sĩ thuộc khu Bắc thân tử đạo tiêu, có thể mười người này đã bị tà ma xâm nhập gây ô nhiễm, sau đó dị hóa thành quái vật, hoặc là bị quái vật dị hóa giết chết rồi."

"Chẳng hay các ngươi có nghe được tin đồn nào đó không? Có người nói lần này phường thị xuất hiện nhiều tà ma như vậy, là có quan hệ rất lớn đến Vương gia đó."

"Lời đồn là khi bọn họ vừa mới phá vỡ trận pháp mới, đã đụng phải hang ổ của một con tà ma cấp Quỷ bên trong bí cảnh, nên dọc đường mới bị tà ma bám theo."

"Ăn nói cho cẩn thận vào, đây không phải chuyện mà mấy tên Luyện Khí cấp thấp như chúng ta có thể tùy tiện thảo luận đâu, tránh cho họa từ miệng mà ra."

"Điều duy nhất chúng ta có thể làm chính là nghĩ hết mọi cách để sống sót qua đợt tà ma xâm lấn này."

Tiếng bàn tán nhỏ dần, cả đám người từ từ chuyển sang đề tài mới.

"Tu sĩ dị hóa tử vong, tà ma cấp Quỷ tập kích?" Lục Huyền mơ hồ nắm bắt được mấy từ ngữ mấu chốt.

"Không ngờ mới có mấy ngày ta không ra khỏi nhà, ở bên ngoài lại xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi."

"Tà ma cấp Quỷ…"

Trong lòng hắn có chút nặng nề.

Phải biết rằng, tiêu chí cũng như tên gọi dùng để phân chia cấp bậc của tà ma và yêu thú khác nhau, tà ma được chia thành

bốn cấp, lần lượt là cấp Dị, cấp Quỷ, cấp Họa và cấp Tai.

Tà ma cấp Dị đã sản sinh ra một loại năng lực kỳ dị cổ quái, tương đương với tu sĩ Luyện Khí rồi. Mà tà ma cấp Quỷ lại có những loai năng lực càng quỷ dị khó lường hơn, thông thường thực lực của chúng đều tương đương với tu sĩ Trúc Cơ.

Mặc dù bên trong phường thị vẫn còn Vương gia và những gia tộc khác, thế lực khác ngăn cản ở phía trước, nhưng nếu tai họa này bị lan đến gần đám tán tu tầm thường như hắn, thì kết cục cuối cùng chỉ có một, chính là bỏ mạng.

Càng nghĩ Lục Huyền càng cảm thấy mình nhất định phải cẩn thận hơn.

Bị ảnh hưởng bởi tin đồn này, khiến cho những loại phù lục có tác dụng trừ tà như Khu Tà phù, Bích Tà phù được bày bán trong chợ đều tăng giá lên rất nhiều.

"Đi dạo trong chợ nhanh một chút, nếu không có thứ mình muốn thì mau chóng đi tới Bách Thảo Đường, xử lý xong mười mấy bụi Linh Huỳnh Thảo là quay về nhà ngay lập tức."

Trong lòng Lục Huyền đã đưa ra quyết định, khu vực trong phường thị càng ngày càng trở nên không an toàn, hắn dự định sẽ cố gắng hết sức ở lại trong viện, làm bạn với đám linh thực linh sủng của mình.

Ngay khi Lục Huyền tăng tốc, đột nhiên hắn lại cảm nhận được con Đạp Vân Linh Miêu trên bả vai mình trở nên nặng nề hơn.

Hắn quay đầu lại, lập tức bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của ấu thú linh miêu đang nhìn chằm chằm về phía trước, trong miệng nó còn phát ra một tiếng gầm nhỏ vô cùng kỳ lạ.

"Dùng cả giọng thật, chẳng lẽ ngươi đã phát hiện ra thứ gì rồi sao?"

Lục Huyền quan sát sự khác thường của con linh miêu, bước chân cũng từ từ chậm lại.

Tư thế của con linh miêu làm Lục Huyền liên tưởng tới động tác nó nằm bên cạnh bờ linh tuyền, đợi phục kích Hồng Tu Lý.

Động tác này có nghĩa là Đạp Vân Linh Miêu đã tiến vào trạng thái tấn công rồi.

"Dường như dị đồng của linh miêu có thể phát hiện ra những thứ mà bình thường khó có thể nhìn được."

Lục Huyền chợt nhớ lại thông tin hắn từng đọc được khi bắt đầu nuôi dưỡng Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn vô cùng hoảng hốt, Liệt Ngân Nhận bên hông trực tiếp phát ra tiếng ong ong nho nhỏ, thậm chí tấm phù lục nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù cũng lặng lẽ trượt xuống bên trong ống tay áo của hắn rồi.

Chương 69: Tu Sĩ Dị Hóa!

"Dựa theo hành vi bình thường của ta cùng với phương hướng Đạp Vân Linh Miêu nhìn chăm chú vào, thì rất có khả năng địa điểm xuất hiện tình huống khác thường kia chính là phía trước."

Hắn không thay đổi biểu cảm trên mặt, vẫn dùng động tác tự nhiên dừng lại ở gian hàng gần nhất, tùy ý chỉ vào một món hàng hóa rồi khẽ hỏi chủ sạp về giá cả.

Trên thực tế, cơ thể hắn đang ở trong trạng thái căng thẳng, toàn bộ lực chú ý đều đổ dồn vào các tu sĩ xung quanh.

"Đắt quá, ta không mua." Hắn mặc kệ chủ quán nói gì, chỉ thản nhiên bỏ lại một câu, sau đó đang định quay về theo con đường cũ. Đột nhiên, tại một vị trí nằm ngay trước mặt hắn, chỉ cách chừng hai, ba trượng, một gã tán tu vừa rít lên một tiếng đầy đau đớn.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, trên mặt và cổ của gã lập tức xuất hiện những vết nứt lớn nhỏ. Từ vị trí vết nứt, vô số mầm thịt màu đỏ không ngừng bắn ra bên ngoài, đón gió lớn lên, chỉ trong tích tắc đã trở thành vô số xúc tu màu đỏ như máu, điên cuồng tập kích đám tu sĩ xung quanh.

"A!" Một tu sĩ đang đứng bên cạnh tu sĩ dị hóa kia không kịp phản ứng, cái đầu trực tiếp bị một nhánh xúc tu màu huyết hồng xỏ xuyên qua.

Bởi vì ngay khi đống mầm thịt kia xuất hiện, Lục Huyền đã vội vàng lui lại, trên đùi trái và đùi phải đều dán một tấm Tấn Tật phù, khiến cho hắn lao về phía sau nhanh như một cơn gió.

Những tu sĩ xung quanh cũng vận dụng toàn bộ thủ đoạn của mình để thoát khỏi khu vực nguy hiểm kia, trong lúc nhất thời, thuật pháp, pháp khí, phù lục bay tán loạn khắp nơi.

Những nhánh xúc tu màu huyết hồng nọ tăng trưởng cực nhanh, có xu thế muốn bao trùm phạm vi hai mươi trượng xung quanh.

Lục Huyền giống như một mũi tên sắc bén, ầm ầm thoát ra bên ngoài, bỏ lại vài tên tu sĩ ở đằng sau. Đột nhiên, một bức tường đất thật cao xuất hiện ngay trước mặt hắn và vài tu sĩ, khác ngăn cản bọn họ.

Khoảnh khắc bức tường đất kia xuất hiện, Lục Huyền đã chú ý thấy nụ cười toe toét nở trên môi tên tu sĩ chạy ở phía trước.

"Một đám ngu si, ta chạy không thoát con tà ma kia cũng không sao, chỉ cần chạy nhanh hơn các người là được." Tán tu vừa sử dụng Thổ Tường phù, đắc ý vô cùng, cảm giác mình rất thông minh.

Lục Huyền nhanh chóng chạy vòng qua bức tường đất, trong khi tên tán tu nọ vừa dựa vào thứ này ngăn cản bọn họ mấy nhịp thở, đã chạy ra ngoài được một khoảng cách đáng kể rồi.

Biết mình bị người ta lợi dụng làm lá chắn, trong lòng Lục Huyền vô cùng tức giận, hắn lập tức vận chuyển linh lực, chỉ trong chớp mắt đã kích phát《 Canh Kim Kiếm Quyết 》đạt đến cảnh giới đại thành.

Trong lúc hỗn loạn, một luồng lưu quang màu vàng kim trực tiếp bắn trúng phần đùi của tên tán tu kia, chỉ trong nháy mắt đã để lại một cái lỗ lớn trên phần bắp chân của gã.

Tán tu nọ thống khổ kêu rên, bị cơn đau tập kích bất ngờ, không thể không dừng chân lại.

Lục Huyền không chút biểu cảm xẹt qua bên cạnh gã.

“Ngươi muốn so xem người nào chạy nhanh hơn ư? Ta để cho ngươi muốn chạy cũng không được.”

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy nhánh xúc tu huyết hồng giống như những con cự mãng, ầm ầm lao đến, công kích tên tán tu đang nằm dưới đất kia.

Tốc độ phản ứng của đội tuần vệ trong phường thị rất nhanh, khi đám xúc tu huyết hồng đang tàn sát bừa bãi xung quanh, một số mầm mống màu xanh lá cây lập tức bắn đến như những mũi tên sắc nhọn, hung hăng rơi thẳng xuống xung quanh đám xúc tu.

Chỉ trong nháy mắt, những sợi dây leo to khỏe đã trồi lên khỏi mặt đất, chúng nhanh chóng sinh trưởng rồi không ngừng chia cắt, trực tiếp quấn chặt lấy những nhánh xúc tu màu đỏ như máu ở gần mình.

Xúc tu huyết hồng ra sức giãy giụa, muốn vật lộn với những sợi dây leo cứng cáp này.

Đúng vào lúc ấy, một tiếng kêu to lanh lảnh bỗng vang lên ở trên bầu trời.

Lục Huyền nhìn theo phương hướng âm thanh truyền đến, chỉ thấy một con hỏa điểu khổng lồ đang bay lơ lửng giữa không trung, với đôi cánh dang rộng dài khoảng bốn đến năm trượng, nó nhẹ nhàng vỗ cánh tạo thành nhiều luồng sóng nhiệt khác nhau.

Ngay lập tức, nó đã hóa thành thật nhiều luồng hồng quang, phân liệt ra vô số những tia lửa nhỏ, bắn thẳng vào hàng loạt nhánh xúc tu trên người tu sĩ vừa dị hóa kia.

Bất cứ nơi nào chúng đi qua, mặt đất đều bị đốt cháy thành than đen.

“A…” Tu sĩ đã bị những sợi xúc tu dị hóa kia chiếm cứ thân thể, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng toàn bộ hóa thành tro đen trong biển lửa hừng hực kia.

Hỏa diễm chạy dọc theo phần gốc của xúc tu, một đường thiêu đốt toàn bộ những nơi đám xúc tu huyết hồng ấy lan tràn đến.

Trên mặt đất, những sợi xúc tu đứt lìa không ngừng quằn quại khắp nơi, dường như chúng đang muốn một lần nữa xâm chiếm thân thể những tu sĩ khác.

Đáng tiếc mức độ sát thương của hỏa diễm quá lớn, toàn bộ xúc tu đều bị cháy sạch không còn một mảnh.

Ngay sau đó, lại một quầng sáng trắng tinh khiết lấy vị trí bộ hài cốt của tu sĩ dị hóa nọ làm trung tâm, nhanh chóng bao trùm ra xung quanh.

Lục Huyền và nhóm tu sĩ khác ở phía xa xa cũng bị vầng sáng quét tới, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác bình yên tĩnh lặng.

Chương 70: Linh Chủng Đặc Thù, Hạ Giá Bán Ra!!!

“Chỉ có thể nói tên tu sĩ dị hóa này ra ngoài không đúng thời điểm mà thôi, vừa vặn có vài tu sĩ Luyện Khí trung cấp đang tuần tra canh giữ nơi này, bằng không… Trong chợ có nhiều tán tu như vậy, rất có khả năng hắn sẽ gây nên một vụ náo động cực kỳ lớn.”

Lục Huyền nhìn những tu sĩ Luyện Khí trung cấp đang vây xung quanh hài cốt của tu sĩ dị hóa kia.

Hồi nãy, mấy người này còn đang kiểm tra xem có lực lượng tà ma còn sót lại hay không, ai dè đảo mắt một cái đã hợp lực tự tay giải quyết một tu sĩ bị tà ma ô nhiễm rồi.

Phương pháp giải quyết đơn giản hữu hiệu, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, bọn họ đã dùng dây leo trói buộc hành động của đám xúc tu để tránh tạo thêm thương vong, đồng thời cũng để lại một khoảng thời gian ngắn ngủi cho đồng đội thi triển thuật pháp mạnh mẽ, đó là con hỏa điểu đủ mạnh để đốt sạch tu sĩ dị hoá kia, lại dùng thuật pháp tinh lọc kiểm tra bộ hài cốt của tu sĩ dị hóa cùng nhóm tán tu xung quanh.

“Không hổ là tuần vệ phường thị, phối hợp với nhau rất lưu loát điêu luyện.”

Lục Huyền thầm nghĩ, nếu một mình hắn gặp phải tu sĩ dị hoá này, thì dựa vào《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới đại thành và pháp khí nhất phẩm đặc biệt Liệt Ngân Nhận, còn có phù lục nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù tương đương

với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí cao cấp, cộng thêm Lôi Hỏa Châu mới nhận được, chắc hẳn quá trình hắn xử lý tu sĩ dị hoá của hắn cũng không thành vấn đề.

Nhưng đương nhiên, sẽ không sạch sẽ gọn gàng như hiện tại.

"Xem ra tới đây mình phải tận lực trồng trọt linh thực, cố gắng hết sức để bản thân có được càng nhiều thủ đoạn càng tốt." Hắn âm thầm quyết định trong lòng.

Tu sĩ dị hoá đã bị xử lý gọn gàng, toàn bộ quá trình diễn ra trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi nên khu chợ tán tu chỉ xuất hiện một chút hỗn loạn nho nhỏ rồi nhanh chóng khôi phục lại trật tự, phảng phất như tu sĩ dị hóa kia chưa bao giờ xuất hiện cả.

Nhưng đương nhiên, hậu quả vẫn phải có.

Vụ tập kích lần này để lại một khu vực rộng lớn bị hỏa diễm đốt cháy đen, cùng với ba tu sĩ bị xúc tu tập kích đã tử vong…

Hết thảy những thứ này đều đang nhắc nhở mọi người về những gì vừa mới xảy ra.

Hiển nhiên là trong ba người này có gã tu sĩ từng dùng Thổ Tường phù ngăn cản Lục Huyền, sau khi bị hắn dùng 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 đâm thẳng vào chân, gã đã mất đi khả năng di chuyển bình thường, vì vậy mà chết dưới những nhánh xúc tu huyết hồng vừa nãy.

Lục Huyền chẳng có chút thương xót nào đối với loại chuyện này, mọi chuyện là do gã gieo gió gặt bão, nếu gã tự mình nỗ lực đi ngăn chặn xúc tu, thì đương nhiên, hắn sẽ không tùy tiện ra tay như vậy.

Sau vụ náo loạn nhỏ này, Lục Huyền cũng không còn ý tưởng đi lang thang trong chợ nữa, hắn chọn một con đường

ngẫu nhiên rồi chạy tới Bách Thảo Đường.

Khoảng cách giữa Bách Thảo Đường và chợ tán tu cũng không xa, chỉ rẽ qua một vài cái ngã tư là có thể trông thấy mặt tiền cửa hiệu.

"Hả?" Đột nhiên Lục Huyền dừng bước, ánh mắt hắn vừa bị một tấm ván gỗ bên trong một gian hàng bên cạnh đó hấp dẫn.

Trên tấm ván này có viết tám chữ màu đen: "Linh chủng đặc thù, hạ giá bán ra."

Lục Huyền lướt mắt nhìn toàn bộ số hàng hóa được bày bán bên trong gian hàng, nhưng không phát hiện ra thứ gì dính dáng đến linh chủng.

"Xin hỏi đạo hữu, linh chủng đặc thù mà ngươi đề cập đến trên tấm ván gỗ này là gì? Ta có thể nhìn một chút không?"

"À, chính là nó."

Chủ sạp là một vị tu sĩ trung niên phổ thông, tu vi Luyện Khí tầng bốn, vừa nghe Lục Huyền hỏi, ông ấy lập tức chỉ vào món đồ vật bên trong gian hàng. Thứ này có hình bầu dục và màu trắng nhạt. Nếu không chú ý nhất định sẽ trực tiếp lướt qua nó, bởi vì nói là vật thể nhưng trạng thái của nó lại tương tự như một luồng sương khói, với hình dạng không ngừng thay đổi, lần lượt diễn hóa thành những sự vật ly kỳ cổ quái khác nhau.

"Đây là linh chủng sao? Đạo hữu sẽ không gạt ta chứ?" Lục Huyền tò mò hỏi.

Hắn rất khó liên tưởng món đồ với hình dạng không ngừng biến hóa giống như một luồng sương khói này, với một hạt linh chủng bình thường.

“Nói thật với đạo hữu, ta cũng không xác định được thứ này, càng không biết nó có phải là linh chủng hay không. Sau khi trở về, ta đã đi tìm vài người bạn tốt là Linh thực sư, cho bọn họ nhìn vật này. Nhưng ngay cả bọn họ cũng không cách nào phân biệt được, đến cùng nó có đúng là linh chủng hay không.”

“Có điều, vào thời điểm ta phát hiện ra nó, nó đang nằm dưới gốc của một cây linh thực khô héo, có thể cây khô kia chính là linh thực đã tiến vào giai đoạn thành thục nhưng không có người thu hái, khiến cho cả gốc ngưng kết tinh hoa ra một viên linh chủng như vậy. Lời này hoàn toàn là sự thật, nếu đạo hữu thật lòng muốn mua nó, ta có thể lập một lời thế.”

Lục Huyền khẽ xoa cằm, trực tiếp chìm vào trầm tư.

Trên thực tế, sau khi nghe chủ sạp định lập lời thề, trong lòng hắn cũng tin đối phương chừng ba phần rồi.

Phải biết rằng, lời thề của tu sĩ có rất nhiều loại, nhưng nếu vi phạm bất cứ loại nào, nó cũng mang đến xui xẻo cho tu sĩ, thậm chí còn có nguy cơ tử vong.

Chương 71: Yên Vụ Linh Chủng!

Hơn nữa, phương pháp ngưng kết linh chủng kiểu này cũng không có gì là lạ.

Sau khi linh thực hoang dại thành thục, vẫn có một vài trường hợp chúng sẽ tiếp tục sinh trưởng, nhưng thời gian về lâu về dài, sẽ dần dần khô héo tự nhiên, nhưng cũng có vài loại không khô héo như vậy, mà dưới cơ duyên xảo hợp, chúng sẽ ngưng tụ thành linh chủng, tiếp tục kéo dài sinh mạng của mình theo một phương thức khác.

Mặc dù hắn cũng không biết vật trước mắt là gì, nhưng dựa vào hình dáng kỳ dị mà phán đoán, thì rất có thể, đây là một loại linh chủng hiếm thấy.

"Nếu đạo hữu đã nói mình có thể lập lời thề tâm ma, mà ta cũng có chút hứng thú với thứ này, đang có ý định mua nó, chỉ không biết đạo hữu muốn bán với giá bao nhiêu?" Lục Huyền hỏi chủ sạp.

"Ta đã hao phí rất nhiều tâm huyết, mới lấy được viên linh chủng này từ trong bí cảnh. Nếu các hạ muốn, chỉ cần bỏ ra mười lăm linh thạch là cầm đi được rồi." Chủ sạp thấy Lục Huyền có hứng thú với viên linh chủng này, trong mắt lập tức lóe lên một tia vui mừng.

Đúng là thứ trên gian hàng này rất có thể là linh chủng, nhưng gã đặt nó ở trong chợ suốt mấy ngày nay rồi, chỉ có vài người tới hỏi thăm, chẳng qua hỏi thăm xong, người nào người nấy đều bị giá cả dọa chạy…

Xét cho cùng, bỏ mười lăm linh thạch ra chỉ để mua về một thứ không xác định được, cũng không biết phương pháp gieo trồng như vậy, là quá đắt đỏ rồi.

Lục Huyền nhanh nhạy bắt được một chút biến hóa trên nét mặt của chủ sạp, chỉ nhẹ nhàng hít sâu một hơi, bắt đầu mở máy: "Đạo hữu, giá tiền này của ngươi là quá mức hung ác rồi? Một vật còn chưa khẳng định được có phải là linh chủng hay không, vậy mà giá cả ngươi báo ra lại cao gấp mấy lần linh chủng nhất phẩm. Mười lăm linh thạch là ta có thể mua được ba - bốn hạt linh chủng nhất phẩm rồi."

Hắn không ngừng lắc đầu, dường như rất không hài lòng với giá cả này.

"Vậy đạo hữu cứ nói con số đi."

"Bảy linh thạch, ta lập tức mua đi, giá này cao hơn nhiều so với linh chủng nhất phẩm phổ thông rồi." Lục Huyền lập tức chém hơn phân nửa giá.

"Không được, ít nhất cũng phải mười linh thạch, đạo hữu xem hình thái của nó như vậy, rất có khả năng sẽ là linh chủng nhị phẩm hoặc cao hơn." Chủ sạp mặt đỏ tới mang tai, ồn ào tranh luận.

"Coi như là linh chủng nhị phẩm, nhưng không biết cách trồng thì có ích lợi gì? Lẽ nào, cứ để nó ở trong túi trữ vật, mặc cho sinh cơ trôi đi à?" Lục Huyền phản bác.

"Như vậy đi, ta chịu thiệt một chút, tám linh thạch nhé. Trên người ta chỉ còn lại từng đó linh thạch thôi, nhiều hơn sẽ hết cách xoay xở."

"Lại thêm năm mươi toái linh đi, nó sẽ thuộc về đạo hữu." Chủ sạp khẽ cắn răng đáp.

"Thành giao!" Lục Huyền sảng khoái đồng ý.

Hai người hoàn tất mua bán, Lục Huyền chờ chủ sạp lập lời thề xong mới giao cho đối phương tám linh thạch năm mươi toái linh, cuối cùng mới nhận lấy viên yên vụ linh chủng nọ rồi rời đi.

Thanh toán xong hàng hóa, với tâm trạng sung sướng, hắn tiếp tục dạo bước đi tới Bách Thảo Đường.

Hà quản sự đang ở phía xa, trông thấy hắn đi vào, cũng chậm chạp đi ra.

"Tiểu tử này, sao hôm nay lại tới đây? Ta nghe nói trong chợ tán tu mới xuất hiện tu sĩ dị hóa, trực tiếp làm mấy người thương vong, người không đụng phải chứ?" Lão túm Lục Huyền đi vào trong Bách Thảo Đường xong, mới từ từ thả lỏng một chút.

"Không may gặp phải, nhưng may là ta trốn thoát kịp thời nên không bị ảnh hưởng." Lục Huyền đáp.

"Cũng không biết nên nói ngươi vận khí tốt hay không tốt, hiếm hoi lắm mới ra ngoài một chuyến, lại gặp phải loại chuyện nguy hiểm này, may mà không có bị thương." Lão giả gầy gò nọ cảm khái nói.

"Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn mà phường thị đã trở nên bất ổn đến mức này rồi, chỗ nào cũng có tu sĩ tử vong, thỉnh thoảng còn xuất hiện bóng dáng của tà ma nữa chứ? Ta thấy, hay là ngươi cứ chuyển vào nội đường làm Linh thực sư chuyên trách đi, sau khi vào đây, ngươi sẽ được tu sĩ Luyện Khí cấp cao bảo vệ, không cần phải lo lắng chuyện như hôm nay sẽ phát sinh nữa."

Hà quản sự lại đưa ra đề nghị này, lão muốn hắn tiến vào Bách Thảo Đường, được tu sĩ cấp cao trong nội đường che chở.

Trong lòng Lục Huyền biết đây là lão nhân gia có ý tốt, lo lắng cho sự an toàn của mình mới kiến nghị như thế. Nhưng linh thực bên trong linh điền của hắn lại liên quan quá nhiều bí mật, hơn nữa, hắn hoàn toàn không muốn ăn nhờ ở đậu, rồi bị hạn chế khắp nơi.

"Hà quản sự, cảm ơn lòng tốt của lão nhân gia ngài, chẳng qua con người của ta vốn nhàn tản tự do quen rồi, không chịu nổi các loại hạn chế, cứ ở trong viện của mình là tốt nhất!"

"Được, như vậy tùy ngươi. Mà lần này ngươi qua đây là có Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn thành thục hả?" Lão giả gầy gò kia thấy Lục Huyền đã hạ quyết tâm, cũng không khuyên bảo thêm nữa, lập tức thay đổi chủ đề hỏi hắn.

"Đúng vậy, có mười ba gốc Linh Huỳnh Thảo đã thành thục trước, lão nhân gia ngài đến đây nhìn xem, phẩm chất như thế nào?" Lục Huyền khẽ cười đáp.

"Nhìn dáng vẻ đắc ý vênh váo này của ngươi, đoán chắc là chất lượng không tệ rồi, lấy ra cho lão phu xem."

Lục Huyền vừa động tâm nhiệm, mười ba bụi Linh Huỳnh Thảo đã rời khỏi túi trữ vật, đáp xuống trước mặt Hà quản sự.

Chương 72: Nỗ Lực Sẽ Luôn Được Đền Đáp!

"Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng. Vẫn là phẩm chất thượng đẳng? Á? Đây là… Phẩm chất hoàn mỹ?"

Hà quản sự không nhịn được lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc không thôi. Chờ bình tĩnh xuống, lão lại tập trung vào mấy gốc Linh Huỳnh Thảo trước mắt.

"Gốc này phẩm chất tốt."

"Phẩm chất thượng đẳng."

"Lại là phẩm chất hoàn mỹ?"

Sau đó, lần lượt bốn gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ xuất hiện, khiến cho Hà quản sự ban đầu có chút khiếp sợ, thì hiện giờ đã trở nên tê liệt và bình tĩnh lại rồi.

"Chất lượng của nhóm hàng này rất tốt. Không ngờ nha, tiểu tử ngươi lại có thể trồng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ. Chuyện này đã làm ta có chút ngoài ý muốn rồi."

Trong số mười ba gốc Linh Huỳnh Thảo Lục Huyền mang đến nơi này, lại có tới bốn cây hoàn mỹ, khiến lão giả này không nhịn được bắt đầu nghĩ thầm, có vẻ như mấy Linh thực sư có thâm niên kinh nghiệm phong phú trong Bách Thảo Đường, cũng không thể bảo đảm được loại xác suất này.

Huống chi, thành quả của đối phương lại dựa trên tiền đề là linh khí trong linh điền thuộc về Bách Thảo Đường càng tinh

khiết nồng nặc hơn mảnh linh điền Lục Huyền đang thuê ngoài.

Nếu để cho Lục Huyền phụ trách trồng trọt mảnh linh điền bên trong nội đường, chẳng phải khả năng Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ xuất hiện sẽ cao hơn hiện giờ?

Nghĩ như vậy, lão lại không khỏi hít một hơi thật sâu, nếu vừa rồi lão mong muốn Lục Huyền chuyển vào trong nội đường, trở thành Linh thực sư chuyên trách, chỉ thuần túy là lo lắng cho an toàn của hắn, thì bây giờ, lão lại hoàn toàn tiếc nuối cho Bách Thảo Đường vì không thể có một vị Linh thực sư thiên tư hơn người như hắn.

"May mắn, may mắn, ta có được thành tựu như vậy, cũng chỉ vì bản thân đã dùng toàn bộ thời gian vào bồi dưỡng linh thực, trong khi những người khác lại trích ra một khoảng thời gian để đi tu luyện mà thôi." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Ha ha, nỗ lực sẽ luôn được đền đáp." Hà quản sự cười sang sảng.

"Tới đây, tính sổ! Giá thu mua vẫn giống như cũ, phẩm chất tốt mỗi gốc ba linh thạch năm mươi toái linh, thượng đẳng thêm hai mươi toái linh, còn hoàn mỹ là mỗi gốc bốn linh thạch. Tổng cộng… Bốn mươi tám linh thạch và bảy mươi toái linh."

Lục Huyền tính nhẩm trong đầu, xác nhận không sai, sau đó nhận những viên linh thạch do lão giả nọ đưa cho.

Cứ như vậy, giá trị tài sản của hắn lại lần nữa đột phá một trăm rồi, hiện giờ trong tay hắn đã có hơn một trăm hai mươi viên linh thạch.

Mặc dù Bách Thảo Đường cung cấp hạt giống Linh Huỳnh Thảo cho Lục Huyền với giá thấp hơn linh chủng trên thị trường từ mười đến hai mươi phần trăm, nhưng dựa theo hiệp

định giữa hai bên, giá thu mua linh thực trưởng thành vẫn ở mức giá bình thường.

Sở dĩ Bách Thảo Đường lấy giá thấp bán linh chủng cho những Linh thực sư như Lục Huyền, chỉ đơn giản là để mình giành được quyền ưu tiên khi chọn mua linh dược trưởng thành mà thôi.

Nói cách khác, bọn họ sẵn sàng hy sinh một phần lợi ích về linh chủng, để đổi lấy nguồn linh dược đã được định hướng sẵn, ổn định và có chất lượng tốt hơn.

"Nếu sau này, ngươi lại đưa Linh Huỳnh Thảo có phẩm chất này tới đây, ta có thể nói tốt vài câu giúp ngươi trước mặt đại tiểu thư, thay ngươi xin vài loại linh chủng nhất phẩm còn lại, thậm chí là nhị phẩm." Hà quản sự nhìn Lục Huyền, trịnh trọng nói.

"Linh chủng nhị phẩm?" Giọng nói của Lục Huyền thoáng lộ ra một chút kinh ngạc.

Lại nhớ, lần trước khi hắn tới đây, bởi vì song phương vừa mới thiết lập nên mối quan hệ hợp tác, mà trước đó, bản thân hắn cũng không đạt được thành tích gì nổi bật, khiến cho vị tu sĩ thiếu nữ phụ trách Bách Thảo Đường kia không tín nhiệm hắn, đến cuối cùng, đối phương chỉ cung cấp trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo cùng với hai mươi hạt linh chủng Huyết Ngọc Tham cho hắn mà thôi.

"Chất lượng chắc chắn sẽ bảo đảm, còn những chuyện khác, đành phải làm phiền lão nhân gia ngài rồi. Hôm nào, ta sẽ mang túi Linh Trà Diệp tới cho ngài." Hắn cảm kích nói với lão giả gầy gò kìa.

"Cái này thì không cần, nếu ngươi trồng ra linh dược phẩm chất cao, ta là người đề cử tự nhiên cũng nhận được lợi ích." Hà quản sự cười đáp.

Sau khi Lục Huyền bán Linh Huỳnh Thảo xong, hắn cũng không ở lại lâu, lập tức lên đường trở về nhà, dọc theo đường đi luôn rơi vào tình trạng cẩn thận đề phòng.

Vừa về đến nhà, hắn đã đóng cửa viện lại, khởi động trận pháp, lại lấy một tấm Khu Tà phù từ trong túi trữ vật ra.

Được linh lực thúc giục, một quầng sáng màu trắng tinh khiết trực tiếp xuất hiện từ bên trong tấm phù lục rồi quét xung quanh Lục Huyền, không gây ra bất kỳ tiếng động nào cả.

Lúc này, Lục Huyền mới hoàn toàn thả lỏng. Hắn đặt Đạp Vân Linh Miêu vẫn luôn im lặng ngồi trên vai xuống.

"May mà hôm nay được nhóc con nhà ngươi nhắc nhở từ trước. Ngươi làm rất tốt, lát nữa ta sẽ thưởng cho ngươi thêm hai miếng thịt lợn sấy khô."

Vừa rồi ở trên chợ tán tu, nếu không phải con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu phát hiện tình huống dị thường trước khi tai nạn xảy ra, thì cho dù trong tay Lục Huyền có pháp khí cùng với rất nhiều phù lục, hắn vẫn có thể bị thương.

Chương 73: Huyễn Yên La Quả!

Nghĩ đến đây, Lục Huyền lại nhẹ nhàng vuốt ve hai chỏm lông nhỏ trên lỗ tai Đạp Vân Linh Miêu. Con linh miêu chỉ dùng đôi mắt màu xanh khẽ nhìn Lục Huyền, rồi mặc kệ cho hắn vuốt ve đầu nó.

"Ngao~ Ta thích thịt khô, ta thích thịt khô nhất ~" Dường như Lục Huyền đã thông qua vẻ ngoài đầy xa cách và kiêu ngạo của nó, để nhìn thấy một linh hồn hoạt bát và đáng yêu đang đạp mạnh bốn chân như mây trắng, không ngừng hoan hô nhảy nhót ở bên trong.

Nhưng chỉ cần hắn vừa nghĩ đến tiếng gầm rú đầy thô ráp của Đạp Vân Linh Miêu, là bóng dáng nhỏ bé ẩn bên trong thân thể kia đã lập tức biến mất.

"Ngao ô ~" Dường như cảm nhận được bàn tay vốn đang vuốt ve trên đầu mình vừa thoáng dừng lại, Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu cực kỳ thông minh, lập tức đè thấp tiếng kêu của mình xuống…

Lục Huyền khen thưởng cho Đạp Vân Linh Miêu xong, mới lấy hạt linh chủng đặc thù trông giống như sương khói từ bên trong túi trữ vật ra. Hắn tìm một chỗ trống trong linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật khoét ra một khe hở vừa phải trên bề mặt linh nhưỡng, rồi nhét yên vụ linh chủng vào trong đó.

Ngay tiếp theo, hắn lập tức tập trung tâm thần vào hạt giống bên dưới linh nhưỡng.

Một luồng ý niệm xuất hiện trong đầu hắn.

“Huyễn Yên La Quả, linh thực tam phẩm, sau khi phục dụng linh quả đã chín muồi có thể gia tăng tốc độ tu luyện huyễn thuật, đồng thời cũng tăng cường uy năng của thuật pháp. Cũng có thể dùng nó để nuôi dưỡng yêu thú có năng lực tương tự, hoặc là luyện chế một số loại đan dược đặc thù. Trong quá trình sinh trưởng, linh thực sẽ không ngừng sinh sôi ra sương khói, thậm chí sương khói tích lũy lâu dài còn có thể hình thành huyễn cảnh cấp thấp, linh thực ẩn nấp bên trong huyễn cảnh, rất khó phát hiện vị trí.”

“Ta đang ở trước mặt ngươi đây này, sao ngươi không phát hiện ra ta cơ chứ?”

Trong đầu Lục Huyền trực tiếp lóe lên nội dung giới thiệu cực kỳ chi tiết và trạng thái tức thời của loại linh chủng ấy.

“Linh thực tam phẩm, lần này giàu to rồi!” Lục Huyền tiêu hóa xong đoạn tin tức vừa xuất hiện trong đầu, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Tam phẩm… xem như đã tiến vào phạm trù Trúc Cơ rồi.

Cho đến nay, loại linh thực tốt nhất bên trong linh điền của hắn chính là hai cây nhị phẩm, theo thứ tự là Kiếm Thảo cùng với Ám Tủy Chi.

Còn lại như Huyết Ngọc Tham, Xích Vân Tùng, Tịnh Tuyết Liên đều là nhất phẩm, thậm chí hắn còn đang gieo trồng mấy chục gốc Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp.

Phương thức Lục Huyền nhận được hai gốc linh thực nhị phẩm và Huyễn Yên La Quả này đều giống nhau, đó là kiếm được chúng từ thân phận linh chủng chưa xác định được, và gieo trồng thành công là nhờ thông tin được tiết lộ trong trạng thái tức thời của chúng.

Nếu không có năng lực thần kỳ này, dù hắn có lấy được nhiều linh chủng không xác định hơn, cũng chỉ có thể làm bậy

làm bạ, mò mẫm lung tung, căn bản không thể trồng thành công được.

Sau khi trồng linh chủng Huyễn Yên La Quả xuống linh điền, Lục Huyền lại dùng linh thức cảm nhận được khá nhiều luồng sương khói cực kỳ mờ nhạt nhẹ nhàng tỏa ra từ bên trong loại hạt giống này, rất khó nhìn thấy chúng bằng mắt thường.

"Càng trưởng thành lại càng sinh ra nhiều yên vụ, có lẽ thứ này sẽ chơi trốn tìm với mình luôn quá, nhưng chỉ cần thông qua trạng thái tức thời, là mình có thể nhìn thấy nó, cũng không lo lắng không tìm được nó."

Lục Huyền vừa nghĩ vừa thi triển Linh Vũ Thuật cấp ẩm cho linh chủng.

Trồng linh chủng Huyễn Yên La Quả và biết rõ đặc điểm của nó xong, Lục Huyền lại đi tới những khu vực khác bên trong linh điền, quan sát tình trạng phát triển của từng gốc linh thực.

Bên trong những phiến lá tùng mảnh nhỏ màu đỏ của Xích Vân Tùng, năm quả tùng lại lớn thêm một vòng, và càng ngày càng đến gần thời kỳ thành thục.

Lục Huyền ôm chờ mong không nhỏ về gốc linh thực nhất phẩm này.

Những loại linh thực thành thục trước đó, cả Linh Huỳnh Thảo lẫn Thực Nguyệt Quả đều là linh thực vô phẩm. Hắn cũng không biết lần này khi linh thực nhất phẩm thành thục, chúng sẽ mang đến loại phần thưởng gì ở bên trong quầng sáng.

Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi cũng sinh trưởng rất tốt, nhưng nhìn tình huống này, hẳn là còn lâu chúng mới đến thời kỳ thành thục.

Ở thời điểm hiện tại, mảnh kinh nhưỡng xung quanh Kiếm Thảo đều bị kiếm ý chém thành rất nhiều vết nhỏ rồi, khiến cho kiếm ý càng thêm sắc bén.

Những sợi nấm màu đỏ sẫm của Ám Tủy Chi cũng kéo dài ra ngoài, bao vây chặt chẽ khúc linh mộc mục nát bên cạnh, rõ ràng là tốc độ nó hấp thu chất dinh dưỡng từ bên trong linh mộc đã nhanh hơn trước đây rồi.

Lục Huyền âm thầm phỏng đoán, hẳn là không bao lâu nữa hắn sẽ phải thay đổi một khúc linh mộc mục nát khác cho nó.

Tịnh Tuyết Liên vẫn kiêu ngạo đứng thẳng bên trong ao linh tuyền, những chiếc lá sen trắng tinh như ngọc không còn non nớt như lúc vừa mọc nữa, chúng đã lặng lẽ lớn lên từ lúc nào không hay.

Sau khi mười mấy gốc Linh Huỳnh Thảo ban đầu thành thục, những cây sau này cũng nhanh chóng tiến vào giai đoạn trưởng thành.

Lục Huyền đã xem qua và hái thêm được mười gốc Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn chín muồi. Có mười mấy bụi cũng có thể ngắt được, nhưng chưa hoàn toàn thành thục, hắn sợ ảnh hưởng đến quầng sáng ban thưởng nên vẫn giữ chúng lại.

Chương 74: Đan Phương Dưỡng Khí Đan Nhất Phẩm!

Trong mười bụi Linh Huỳnh Thảo vừa ngắt lấy kia, đã xuất hiện hai cây phẩm chất hoàn mỹ, năm cây tốt và ba cây phẩm chất thượng đẳng.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi x2"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một năm tu vi."

Trong số mười cây, đã mở ra được bốn quầng sáng màu trắng khen thưởng tu vi.

Từng luồng linh lực đột nhiên dâng trào trong cơ thể Lục Huyền. Hắn nhanh chóng vận chuyển, khống chế linh lực khiến cho chúng dần dần bình thường trở lại.

"Một lần lại tăng lên gần ba năm tu vi, làm ruộng thật sự khiến người ta mê muội mà…" Lục Huyền thoải mái cảm thán một câu.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Kiếm Khí phù x3"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Khu Tà phù."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp Mộc Sinh Thuật."

Bốn tấm phù lục lần lượt xuất hiện trong tay Lục Huyền. Tuy phù lục nhất phẩm có lực sát thương không tồi đối với tu sĩ Luyện Khí cấp thấp và trung cấp, nhưng lại khó mà uy hiếp được tu sĩ Luyện Khí cao cấp. Song chỉ cần số lượng đủ nhiều, hỏa lực đủ mạnh, thì dựa vào chúng để tiêu diệt một gã tu sĩ Luyện Khí cao cấp cũng không phải là không thể.

Sau khi hấp thu quầng sáng màu trắng ẩn chứa Mộc Sinh Thuật, lý giải của Lục Huyền về nó lại càng thêm sâu sắc và thấu đáo hơn, có cảm giác chỉ trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã thi triển nó hàng trăm lần vậy, khiến cho lúc thi triển môn thuật pháp này cũng thấy nhẹ nhàng thành thạo hơn.

Quầng sáng màu trắng cuối cùng chính là phần ban thưởng dành cho gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ.

Lục Huyền nhặt nó lên, quầng sáng nọ lập tức hóa thành vô số điểm sáng tràn vào bên trong thức hải của hắn.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được đan phương Dưỡng Khí Đan nhất phẩm."

"Lại thêm một loại đan phương khác."

Lục Huyền bắt đầu nghiên cứu thông tin đan phương vừa mới xuất hiện trong đầu, chỉ trong chớp mắt, hắn nắm giữ được thủ pháp luyện chế nó, bao gồm chủng loại tài liệu, số lượng, phương pháp xử lý, điều khiển độ lửa, thời gian ra lò… Dù chưa trực tiếp bắt tay vào thực tiễn, nhưng hắn đã có kinh nghiệm phong phú trong quá trình luyện chế nhất phẩm Dưỡng Khí Đan này rồi.

"Bao gồm cả đan phương Bồi Nguyên Đan đã nhận được trước đó, hiện giờ trên tay ta đã có hai loại đan phương rồi. Nếu có thể hấp thu thêm vài quầng sáng đan phương nữa, đề cao kỹ năng luyện chế đến thông thạo hoặc thậm chí là tinh thông, thì khi nào rảnh rỗi, cũng có thể thử nghiệm một phen."

Lục Huyền đặt mười gốc Linh Huỳnh Thảo kia vào trong hộp ngọc, lại thu về túi trữ vật.

Dựa theo tốc độ thành thục hiện giờ của Linh Huỳnh Thảo, hắn thầm suy đoán, chỉ cần thêm khoảng chừng hai - ba ngày nữa, là mình phải đến Bách Thảo Đường một chuyến rồi.

Tuần tra qua linh điền một lượt xong, Lục Huyền dự định trở về phòng tu luyện.

Đạp Vân Linh Miêu ở bên cạnh thấy thế, cũng ngừng trêu chọc mấy con Hồng Tu Lý trong ao linh tuyền, bốn cái chân như bông gòn thong thả đi trên mặt đất, duyên dáng đi theo phía sau Lục Huyền.

"Đạo hữu, xin hỏi có ở nhà không? Chúng ta là chấp sự phường thị. Gần đây xung quanh phường thị đã xuất hiện bóng dáng tà ma, vì duy trì trật tự phường thị, chúng ta cần tiến hành kiểm tra theo thông lệ, mong đạo hữu hiểu cho và tạo điều kiện." Không bao lâu sau, một giọng nói vang lên từ ngoài viện.

"Chấp sự phường thị tới cửa kiểm tra?" Trong lòng Lục Huyền cũng biết, mình thực sự không tiện từ chối bọn họ, mới ôm nghi hoặc đi ra mở cửa viện.

Có ba tu sĩ đang đứng bên ngoài cửa viện, gương mặt ai nấy đều cũng vô cùng thận trọng, một người có tu vi Luyện Khí tầng năm, hai người còn lại có tu vi Luyện Khí tầng ba.

"Xin chào đạo hữu." Tu sĩ Luyện Khí tầng năm dẫn đầu ba người, vừa thấy Lục Huyền đi ra, lập tức lên tiếng chào hỏi.

Lục Huyền gật đầu chào lại, vẻ mặt đầy cẩn trọng: "Không biết mấy vị đạo hữu định tiến vào kiểm tra như thế nào?"

"Chúng ta sẽ dùng pháp khí đi sưu tầm xung quanh đình viện một phen, đồng thời cũng phải phóng thích một đạo thuật

pháp khu tà ở trên người đạo hữu, mong đạo hữu thứ lỗi.” Tu sĩ Luyện Khí tầng ba đứng phía sau lên tiếng giải thích.

“Phóng thuật pháp khử tà thì được, nhưng muốn kiểm tra đình viện lại có chút không tiện lắm, dù sao cũng chẳng có ai muốn quyền riêng tư của mình bị xâm phạm tùy ý như vậy cả.” Lục Huyền trực tiếp mở miệng từ chối.

Bọn họ thả thuật pháp ở trên người hắn thì không sao, còn chuyện tiến vào kiểm tra nhà cửa của hắn thì không để đồng ý được. Bởi nói gì thì nói, hắn cũng không muốn người khác nhìn thấy những loại linh thực hiếm thấy ở bên trong linh điền của mình.

Hơn nữa, nếu có tà ma thật, chỉ cần dùng thuật pháp cũng đủ để phát hiện ra nó rồi, hoàn toàn không cần phải vào tận nhà tìm kiếm.

Không chỉ một đội tuần vệ của phường thị bị hắn chặn ở ngoài của, ngay cả những thế lực và đại gia tộc trong phường thị, thậm chí là Vương Sơn ở cách vách, Lục Huyền cũng không đồng ý cho bọn họ tiến vào trong nhà mình lục soát cẩn thận như thế.

Chương 75: Tiền Mất Ruột Đau!

“Là tán tu thật bất đắc dĩ mà…”

“Nếu thật sự không được, cũng chỉ còn cách này thôi.”

Lục Huyền âm thầm thở dài trong lòng, sau đó vươn ngón tay tiến vào trong ống tay áo.

Ba người khác thấy thế, vẻ mặt lập tức trở nên căng thẳng như lâm đại địch.

Dưới ánh mắt cực độ căng thẳng của ba người kia, Lục Huyền dứt khoát cầm một nắm linh thạch từ trong ống tay áo tới, nhiệt tình nhét chúng vào tay vị tu sĩ Luyện Khí trung cấp dẫn đầu.

“Ba vị đạo hữu đi đường xa tới đây kiểm tra, thật là vất vả cho ba vị. Ở nơi này của ta chỉ có một chút linh thạch, không đủ để bày tỏ thành ý, chỉ muốn mời ba vị đạo hữu uống một chén linh trà mà thôi.” Lục Huyền nở nụ cười rất chân thành nồng nhiệt.

Tu sĩ Luyện Khí trung cấp dẫn đầu không từ chối, tự nhiên nhận lấy và nhẹ nhàng cân nhắc số linh thạch. Bằng vào kinh nghiệm lão luyện, chỉ trong nháy mắt gã đã biết được đại khái số lượng trong này, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi rói.

Lục Huyền thấy gã nhận linh thạch, trong lòng cũng hơi thả lỏng được một chút. Hắn không muốn cho ba người này tiến vào linh điền nhà mình, phòng ngừa bọn họ trông thấy các loại linh thực hiếm hoi quý giá như Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi… Sẽ dẫn tới tai họa.

Nếu như cưỡng ép từ chối, hắn tự tin dựa vào tu vi Luyện Khí tầng năm của bản thân, lại cộng thêm pháp khí nhất phẩm đặc biệt Liệt Ngân Nhận, phù lục nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù và Lôi Hỏa Châu, hắn có thể giết ba người này chỉ trong nháy mắt.

Nhưng hậu quả sau đó thì sao? Hắn tuyệt đối không thể gánh vác được.

Xét cho cùng, xung quanh nơi đây cũng có nhiều người như vậy, hắn không thể thần không biết quỷ không hay mà xử lý ba người này được.

Nếu đường này không thôi, cũng chỉ có thể hối lộ mà thôi.

Hai mươi linh thạch có thể đánh tan một hồi sóng gió, cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Hắn nở nụ cười giả tạo, nhưng trong lòng đã âm thầm ghi nhớ ba người này rồi, đặc biệt là tu sĩ Luyện Khí trung cấp cầm đầu kia, chỉ cần có cơ hội là sẽ đòi lại gấp đôi.

Tu sĩ Luyện Khí trung cấp nọ thuần thục thu hết hai mươi linh thạch kia vào trong túi trữ vật của mình, nhanh đến không để lộ ra một chút dấu vết nào, trong khi vẻ mặt của hai tu sĩ Luyện Khí tầng ba đằng sau lưng gã vẫn không thay đổi, giống như không hề nhìn thấy gì.

“Ta thấy đạo hữu tuấn tú lịch sự, tính tình thẳng thắn, chắc chắn sẽ không cấu kết với tà ma. Như vậy đi, để cho hai thủ hạ của ta tùy ý lượn một vòng vào trong tiểu viện của đạo hữu xem qua cũng được.” Tu sĩ Luyện Khí trung cấp kia mỉm cười nói với Lục Huyền.

Lục Huyền thoáng sửng sốt một hồi, lại lập tức hiểu được hàm ý ẩn trong lời nói của đối phương, ngọn lửa giận vô duyên vô cớ đột nhiên dâng lên trong lòng: Đã đưa cho ngươi hai mươi linh thạch, ngươi nuốt một mình thì cũng thôi đi, còn

muốn ta đút cho hai tên thuộc hạ của ngươi ăn tiếp, không sợ no đến vỡ bụng sao?

Nếu vừa rồi, hắn chỉ định tìm về một chút thiệt thòi mà thôi, thì ở thời điểm tu sĩ Luyện Khí trung cấp thốt ra lời này, ý nghĩ giết ba người đối phương lại càng trở nên mạnh mẽ hơn ở trong lòng hắn.

Hắn trực tiếp dẫn hai gã tu sĩ Luyện Khí tầng ba tiến vào trong đình viện, rồi kín đáo đưa cho mỗi người năm viên linh thạch, hai người liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới hài lòng rời đi.

"Linh thạch của ta cũng không dễ kiếm như vậy đâu." Lục Huyền đi theo hai người ra khỏi tiểu viện, đứng từ phía sau nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng thoáng cười lạnh nói.

Ngay khi ba người họ muốn đi đến một khu đình viện khác, bỗng nhiên Vương Sơn lại đi từ trong nhà ra. Ngay khi bắt gặp tu sĩ Luyện Khí trung cấp kia, ánh mắt gã lập tức sáng lên.

"Đàm sư huynh, sao ngươi tới đây mà không vào nhà sư đệ chơi một chút?" Vương Sơn với gương mặt hồng hào lập tức tươi cười đi tới.

"Chẳng phải bên trên có giao nhiệm vụ sao? Công việc bận rộn lắm. Dạo gần đây, trong phường thị liên tiếp xuất hiện bóng dáng tà ma, chúng ta không thể không đi ra ngoài tra xét nhiều hơn. Vương Sơn sư đệ, đã lâu không gặp mà tu vi ngày càng thâm hậu nha." Tu sĩ Luyện Khí trung cấp kia cười cười đáp lại.

"Thì ra là thế, vị Lục đạo hữu này là hàng xóm nhà ta, từ trước đến nay đều rất yêu thích bồi dưỡng linh thực, tính cách

đơn thuần lương thiện. Đàm sư huynh không làm khó hắn chứ?"

"Làm gì có chuyện đó, vừa nhìn đã biết Lục tiểu huynh đệ là người ngay thẳng không ai bằng rồi, đương nhiên là không thể dính líu tới tà ma được." Đàm tu sĩ trả lời, hoàn toàn không đề cập đến chuyện gã vừa mới nuốt hai mươi linh thạch của Lục Huyền.

"Không có là tốt rồi, để ta giới thiệu các người với nhau."

"Vị này là Lục Huyền đạo hữu, tu vi Luyện Khí tầng ba và là Linh thực sư."

"Vị này là Đàm Hiểu Đông - chấp sự phụ trách an toàn trong phường thị, tu vi thâm hậu, đã tiến vào Luyện Khí tầng năm nhiều năm rồi, xem như là sư huynh của ta." Vương Sơn giới thiệu thân phận hai bên cho nhau.

"Ngưỡng mộ đã lâu, đã sớm nghe nói Đàm đạo hữu công chính nghiêm minh, tận tâm tận trách. Được một chấp sự có tu vi cao cường như vậy bảo vệ, là hạnh phúc của tất cả tu sĩ trong phường thị." Ngoài miệng Lục Huyền mỉa mai đầy ẩn ý, còn trong lòng hắn lại không nhịn được mà oán thầm một câu: "Vương Sơn kia, sao ngươi không bước ra sớm hơn một chút chứ? Ngươi đi ra sớm hơn một chút đoán chừng ta có thể tiếp kiệm được mấy chục viên linh thạch kia, mà tên sư huynh này của ngươi cũng có thể giữ được cái mạng rồi."

Haizz… càng nói càng thêm xót xa vì ba mươi viên linh thạch kia.

Chương 76: Đánh Không Lại, Ta Có Thể Tố Cáo Mà?

"Gào…" Trong viện, Đạp Vân Linh Miêu vốn đang yên lặng ở trong góc, vừa thấy Vương Sơn đi vào, lại đột nhiên gầm nhẹ một tiếng.

"Im nào!" Lục Huyền vỗ nhẹ vào chỏm lông màu xám trắng trên lỗ tai của nó.

Đôi con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người Vương Sơn, lúc này, nó đã ngừng gầm rú, nhưng vẫn kiên quyết nhe răng trợn mắt.

Mấy người nói chuyện với nhau vài câu, Vương Sơn và ba người Đàm Hiểu Đông cùng rời đi.

Chờ sau khi bóng dáng mấy người này biến mất, ấu thú Đạp Vân Linh Miêu mới yên tĩnh lại, khôi phục tư thế tao nhã, còn nhảy nhẹ một cái, bốn bàn chân mây trắng đáp xuống bả vai Lục Huyền.

"Về sau không được tùy tiên kêu loạn như vậy, đã nhớ chưa?" Lục Huyền ôm lấy nó, đặt xuống mặt đất, cũng tiện tay nhéo chùm lông trên chóp tai của nó.

"Ngao ô~" Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu bẹp cổ họng, cố gắng phát ra giọng gió.

"Hả?" Đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được một điều gì đó không ổn.

Hắn còn nhớ rõ ràng, vừa rồi khi Vương Sơn tiến vào, tiếng kêu của ấu thú linh miêu không có làm bộ làm tịch như

bây giờ, mà là thô bạo thẳng thắn.

Ngoài trừ lần đầu tiên gặp hắn, nó từng phát ra tiếng gầm gừ như vậy, thì trong khoảng thời gian này, thanh âm như vậy chỉ xuất hiện đúng ba lần. Hai lần là khi Vương Sơn tiến vào trong đình viện nhà hắn, còn một lần là khi nó phát hiện tu sĩ dị hóa ở chợ.

Trong nháy mắt sau đó, vẻ mặt của Lục Huyền đã trở nên nghiêm túc, lần ở chợ kia là ấu thú linh miêu cảm nhận được điểm dị thường ở trên người tu sĩ kia. Còn hai lần nó gầm rú khác đều là gặp được Vương Sơn, chẳng lẽ nó đã phát hiện ra điều gì đó rồi?

"Có phải ngươi đã phát hiện ra thứ gì đó ở trên người gã hàng xóm kia?" Lục Huyền nghĩ đến đôi mắt xanh biếc ẩn chứa thần dị của Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu, lập tức mở miệng hỏi nó.

Đạp Vân Linh Miêu là yêu thú dị chủng nên linh trí không thấp, vừa nghe Lục Huyền hỏi, đôi mắt nó đã mở tròn xoe, sau đó gật gật đầu.

"Giống tên tu sĩ dị hóa lúc trước ở chợ sao?" Lục Huyền tiếp tục hỏi.

Đầu tiên ấu thú gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Gật rồi lắc là có ý gì?"

"Đúng rồi, tiết điểm thời gian tên tu sĩ kia dị hóa ở chợ là sau khi đám đông tu sĩ đi khai khẩn bí cảnh trở về, còn ngay từ lúc đầu, khi gặp Vương Sơn, linh miêu đã gầm lên nhắc nhở ta rồi."

"Cho nên, nó gật đầu có nghĩa là trong thân thể Vương Sơn có tà ma hoặc điểm kỳ lạ gì đó, còn lắc đầu nghĩa là điểm dị thường của hắn khác với tu sĩ dị hóa trong chợ kia chăng?" Lục Huyền đã đoán được đại khái câu chuyện rồi.

“Bên cạnh ta có một quả bom hẹn giờ như vậy, không biết nên ứng phó như thế nào cho hợp lý đây? Binh tới tướng chặn, nước dâng xây bờ, chi bằng cứ tiên hạ thủ vi cường?”

“Án binh bất động có vẻ hơi bị động quá mức, chỉ có ngàn ngày làm giặc chứ khó bề ngàn ngày phòng giặc.”

“Ngược lại, nếu lựa chọn tiên hạ thủ vi cường, thì nói thật ta cũng không biết mình có thể đánh thắng được hắn hay không. Giả sử bản thân Vương Sơn chỉ có thực lực Luyện Khí tầng năm thì tốt, còn có hy vọng lớn, nhưng cộng thêm loại tà ma không biết ở bên trong cơ thể của hắn lại khó mà đoán trước được. Hơn nữa Vương Sơn là tiểu đội trưởng của đội tuần vệ trong phường thị, bối cảnh đằng sau vô cùng phức tạp, dễ dính dáng đến nhiều thứ.”

“Chủ yếu hơn là… ta còn chưa biết sau lưng gã liệu có tồn tại tà ma cấp Quỷ gì đó hay không?”

Trong lúc nhất thời, Lục Huyền trực tiếp rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể giải quyết được.

Ở gần nhà Vương Sơn, bất cứ lúc nào cũng phải lo lắng, nhưng chuyển ra ngoài sống lại không thực tế, dù sao hắn cũng tốn một khoản tiền lớn như vậy mới có thể thuê được khu đình viện này. Nhưng trực tiếp giải quyết đối phương lại rất dễ tự chuốc họa vào thân.

“Có phương pháp nào an toàn và hiệu quả hay không?” Lục Huyền thầm nghĩ.

“Có, không phải gần đây Lâm Dương phường thị đang muốn thanh lý tà ma sao? Chi bằng cứ dứt khoát mượn lý do này để bọn họ giải quyết nội bộ?”

“Đánh không lại, ta có thể tố cáo mà?”

“Ta chỉ muốn yên lặng làm ruộng thôi, vì sao lại có nhiều thứ vớ vẩn xông vào quấy nhiễu cuộc sống của ta như vậy?”

Phải biết rằng sau khi nhận được quầng sáng đặc thù bên trong linh điền, Lục Huyền đã có ý tưởng muốn sống một cuộc đời nhạt nhẽo bình thường như thế.

Hắn không còn suy nghĩ muốn làm mọi cách để cố gắng tranh đoạt một tia cơ duyên hư vô mờ mịt với vô số tán tu bên ngoài nữa, cho nên mới năm lần bảy lượt từ chối lời mời đi thăm dò bí cảnh của Trương Hồng cùng với vai trò Linh thực sư tại Bách Thảo Đường.

Ngày thường, dù hắn cũng nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nhưng lại cực kỳ ít khi ra ngoài.

Ai có thể ngờ hàng xóm sát cạnh nhà hắn là Vương Sơn lại bị tà ma phụ thể? Và gã vô cùng có khả năng sẽ phá hủy cuộc sống yên bình hiện tại của hắn.

Lục Huyền chẳng còn cách nào khác, đành phải chủ động giải quyết mối họa tiềm ẩn này thôi.

Chương 77: Tố Cáo!

"Vấn đề là phải đi tố giác Vương Sơn với ai? Chắc chắn là người ta tố cáo phải có thực lực phải mạnh hơn hắn, lại không có quan hệ thân thiết gì lắm."

Lục Huyền suy nghĩ một lúc, chợt nhớ lại lúc trước khi Vương Sơn uống rượu với mình, gã từng mắng chửi sau lưng một tên cấp trên nào đó.

Vốn dĩ hắn đang cân nhắc đến chuyện thông qua mối quan hệ giữa mình với Bách Thảo Đường để giải quyết vấn đề này, nhưng đến cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ. Dù sao giữa hắn và Bách Thảo Đường cũng chỉ có quan hệ hợp tác, mà bản thân hắn ở trong mắt bọn họ vốn là kẻ thấp cổ bé họng, không có thành tích gì nổi bật, cũng không quen biết người quyền cao chức trọng nào, chỉ qua lại thân thiết với mỗi Hà quản sự nhưng thân phận của lão cũng không cao cho lắm.

"Còn một điểm cần chú ý, đó là nhất định phải che giấu thân phận thật kỹ, kẻo báo cáo không thành công, ngược lại còn bị liên lụy."

Có mục tiêu tố cáo rồi, Lục Huyền lại âm thầm đi thăm dò một phen, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị hành động.

Chấp Pháp đường khu Bắc, Lâm Dương phường thị.

Bên trong một tòa kiến trúc vĩ đại diện tích mười mấy mẫu, linh khí bên trong nồng đậm, nơi nào cũng có kỳ hoa dị thảo.

Lăng Bằng đang ngồi trước bàn, lật xem cuốn điển tịch luyện khí trong tay. Ngày thường gã đều thích yên tĩnh nên đã cố ý chọn một khu đình viện nằm ở một bên Chấp Pháp đường

để tiện làm việc, ngoài cửa sổ có trồng một gốc linh mộc xanh um tươi tốt, khi không có việc gì, ngắm nó cũng giúp đôi mắt và tâm hồn thoải mái.

Gã là một trong những tu sĩ Luyện Khí cấp cao bên trong Chấp Pháp đường, phần lớn thời gian đều tọa trấn tại nội đường, chỉ khi xuất hiện tà ma tập kích với quy mô lớn, mới phải ra mặt.

Đột nhiên, gã khẽ "A" một tiếng, một tấm lá chắn phủ lân phiến màu tro đen đột ngột bay từ trong túi trữ vật ra ngoài, nhanh chóng lượn lờ xung quanh người gã.

Tại khoảnh khắc tấm lá chắn màu tro đen kia xuất hiện, một luồng lưu quang màu vàng cũng trực tiếp bắn vào phòng như một mũi tên sắc nhọn.

Lập tức nghe "Keng" một tiếng, nhưng tình huống tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của Lăng Bằng, bởi vì luồng lưu quang màu vàng kia vốn không nhằm vào gã, nó lại trực tiếp bắn trên đoạn xà nhà trong phòng, thậm chí còn kéo dài rất lâu vẫn chưa tiêu tán.

"Người nào lại to gan làm liều như vậy, dám công kích tu sĩ Chấp Pháp đường?" Cơn phẫn nộ lập tức hiện lên trên khuôn mặt của Lăng Bằng, tấm thuẫn tự động bay lượn, linh lực toàn thân đã được vận dụng đến mức tối đa. Mấy hơi thở đi qua, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì. Lăng Bằng có chút nghi hoặc, lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào luồng kiếm khí màu vàng óng trên xà nhà.

"Lâu như vậy mà kiếm khí vẫn chưa tan hết, có thể nhận ra vị tu sĩ đang ẩn mình trong bóng tối kia có trình độ kiếm đạo phi phàm." Lăng Bằng khẽ cảm thán một câu, chợt phát hiện một mảnh giấy trắng to bằng lòng bàn tay được luồng kiếm khí màu vàng óng kia trực tiếp ghim trên xà nhà.

Gã vươn tay đánh tan luồng kiếm khí vàng ánh này, lại dùng Ngự Vật Thuật điều khiển tờ giấy trắng nọ bay tới trước mặt mình. Trên mảnh giấy trắng có hai dòng chữ ngoằn ngoèo, rõ ràng là đối phương cố ý viết như vậy.

"Sợ rằng Vương Sơn đã bị tà ma ô nhiễm, rất có khả năng Đàm Hiểu Đông phụ trách tuần tra cố ý bao che."

Lăng Bằng nhỏ giọng đọc hai hàng chữ nhỏ trên giấy, đột nhiên một ngọn lửa màu đỏ sẫm trực tiếp bùng lên trên tờ giấy trắng kia, biến nó thành tro tàn.

"Tin tức trên đây là sự thật hay chỉ là trò bịp bợm? Ta còn nhớ Vương Sơn kia là tu sĩ Luyện Khí trung cấp trong nội đường, có tu vi Luyện Khí tầng năm, cũng xem như vị trí trung tầng. Nếu ngay cả hắn cũng bị tà ma ô nhiễm, thì Chấp Pháp đường … rất có thể sẽ phát sinh tai họa."

"Trên thực tế, khả năng đây chỉ là một trò đùa quái đản cực kỳ thấp."

Gã đưa mắt nhìn luồng kiếm khí màu vàng óng vaaxn còn lưu lại một dấu vết lờ mờ trên xà nhà, trong lòng thầm nghĩ.

"Người đang ẩn nấu trong chỗ tối kia, vô thanh vô tức thi triển kiếm khí, nhưng ngay cả linh thức của một tu sĩ Luyện Khí cấp cao như ta cũng không bắt được dấu vết của luồng kiếm khí này, phải chờ nó đến gần mới có thể phát hiện được. Sau khi thi triển, kiếm khí lại một mực kéo dài không tiêu tan ngay, khí thế hung hãn nhưng chỉ để lại một dấu vết mờ nhạt. Có thể nhận thấy, đối phương nghiên cứu vè kiếm đạo ít nhất cũng được mười năm rồi, kiếm khí nắm giữ còn đạt đến cảnh giới đại thành, rất có thể tu vi đã đạt đến Luyện Khí cao cấp. Xét cho cùng, nếu chỉ là Luyện Khí trung cấp, muốn nắm giữ được cảnh giới kiếm đạo như vậy, là chuyện quá khó khăn…"

“Cho nên, vẫn nên lưu ý kiểm tra hai người này nhiều hơn một chút.” Lăng Bằng âm thầm quyết định, sau đó nhảy lên, đạp xuống một thanh phi kiếm màu đỏ đậm, trực tiếp đi dạo quanh Chấp Pháp đường một vòng, lại không hề phát hiện ra bất cứ người nào khả nghi.

Trên một con phố cách đó không xa, Lục Huyền đang lững thững đi dạo trên con đường đá xanh. Không bao lâu sau, một đạo linh thức mạnh mẽ đảo qua người hắn.

Đã dùng 《 Liễm Tức Pháp 》 che giấu, bởi vậy lúc này Lục Huyền chỉ bộc lộ ra tu vi Luyện Khí tầng ba.

Luồng linh thức vừa đảo qua người hắn không phát hiện ra điểm nào dị thường, cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Lục Huyền vẫn bước đi bình thường, không hề tỏ ra hoảng loạn.

Chương 78: Chờ Đợi!

"Lấy 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới đại thành gửi một tin tức như thế, hẳn là vị tu sĩ Luyện Khí cao cấp có quan hệ bình thường với Vương Sơn sẽ nghiêm túc xem xét lời cảnh báo của mình… Ít nhất là hắn sẽ chú ý đến Vương Sơn nhiều hơn một chút. Về phần Đàm Hiểu Đông, tên khốn trắng trợn nuốt linh thạch của ta còn chưa biết đủ ấy, cũng nhân tiện ngáng chân hắn một cái, rồi đợi đến khi có cơ hội, có thực lực đủ nghiền ép hắn lại tự mình đi xử lý sau."

Lục Huyền đang ngẫm lại hành động tố cáo lần này của mình. Dưới sự trợ giúp của 《 Liễm Tức Pháp 》, hắn có thể lặng im không một tiếng động mà cũng không thu hút bất kỳ sự chú ý nào, trực tiếp thi triển 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới đại thành bắn mảnh giấy có mang nội dung tố cáo đi, còn bản thân trực tiếp ngụy trang thành tu vi Luyện Khí tầng ba, tránh thoát khỏi linh thức kiểm tra.

"Còn phải xem hành động lần này có đưa đến hiệu quả gì hay không."

Việc đã đến nước này, không cần biết bên Chấp Pháp đường có phát hiện chuyện Vương Sơn đã bị tà ma ô nhiễm hay không, thì tất cả những gì Lục Huyền có thể làm chỉ đơn giản là lấy bất biến ứng vạn biến, cứ im lặng xem tình hình phát triển ra sao trước đã.

"Linh Huỳnh Thảo, Xích Vân Tùng, Kiếm Thảo mau trưởng thành nha!"

Hắn trở lại đình viện, nhìn mười mấy bụi Linh Huỳnh Thảo chuẩn bị thành thục bên trong linh điền, cùng với năm quả

tùng càng ngày càng lớn, màu sắc cũng càng ngày càng đậm bên trên Xích Vân Tùng, cả gốc Kiếm Thảo đã dựng thẳng tắp như lưỡi kiếm, chỉ cần nhìn chúng nó cũng thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

"Chỉ cần có linh thực thành thục, là ta có thể không ngừng tích góp thực lực từng chút từng chút một, đến lúc ấy, ngay cả khi con tà ma bên trong cơ thể Vương Sơn muốn hãm hại ta, ta cũng đủ thực lực để tự giải quyết được."

Bên bờ ao linh tuyền, cũng không biết Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đào được một con dị trùng từ chỗ nào, chỉ thấy nó thả dị trùng xuống nước, chờ đến khi ba con Hồng Tu Lý trong ao đang mải miết tranh đoạt thức ăn, đột nhiên lòng bàn chân trắng như tuyết của linh miêu nhanh chóng lướt tới, tóm lấy con dị trùng kia, đồng thời cũng chộp luôn sợi râu dài gần nhất, kéo một con Hồng Tu Lý lên khỏi mặt nước ao.

Bộ râu dài không ngừng co duỗi trên không trung, khiến con Hồng Tu Lý phía dưới liên tục nảy lên lại hạ xuống.

"Đã bảo ngươi không được bắt cá cơ mà? Ngươi không ngoan! Là muốn ăn đòn đúng không?" Lục Huyền nhìn cảnh tượng này, không nhịn được lập tức đi tới dùng sức vỗ cái tai nhọn của ấu thú Đạp Vân Linh Miêu.

Ấu thú Đạp Vân Linh Miêu dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn qua, sau đó nhanh chóng thả con Hồng Tu Lý xui xẻo kia về trong ao linh tuyền, lại ung dung đi sang một bên nghịch ngợm con dị trùng đang hấp hối trong tay.

Lục Huyền có chút lo lắng, không biết bị mình đánh một cái như vậy, con linh miêu này có khó chịu hay không, nên vội vàng tập trung tâm thần lên người nó.

"Ngao ~ Hôm nay lại được chủ nhân vỗ về~"

“Nhóc con này…” Lục Huyền bật cười xòa, thì ra linh miêu bắt Hồng Tu Lý là để thu hút sự chú ý của hắn, dù bị hắn đánh một cái cũng tốt hơn là cả ngày không thèm chạm vào.

Bỗng nhiên trong lòng hắn lại sinh ra một ý nghĩ khác thường, hắn lập tức đi đến trước mặt con Thảo Khôi Lỗi đang tuần tra trong linh điền. Thảo Khôi Lỗi vẫn đang máy móc bước đi với tiết tấu đống nhất, thong thả tuần tra vòng quanh linh điền.

“Sau khi hấp thu Thảo Linh Nguyên Dịch, Thảo Khôi Lỗi đã phát sinh biến hóa không nhỏ, thậm chí còn sinh ra một chút linh trí, cũng không biết trạng thái tức thời của nó thế nào.”

Trong lòng Lục Huyền tràn ngập hiếu kỳ, hắn lập tức ngưng tụ tâm thần nhìn lên thân thể màu xám đen của Thảo Khôi Lỗi.

“Bảo vệ linh điền!”

“Bảo vệ linh điền!”

“Bảo vệ linh điền!”

Từng câu nói giống nhau cứ văng vẳng trong đầu hắn.

“Đúng là nhân viên tốt của ta, tận tâm tận lực bảo vệ linh điền như vậy…” Lục Huyền cảm nhận được câu nói không ngừng lặp đi lặp lại cứ một mực vang vọng trong đầu mình, nhìn lại Thảo Khôi Lỗi vẫn giữ vững tiết tấu tuần tra, không khỏi mở miệng cảm thán một câu.

“Nhất định phải thưởng hậu hĩnh!”

Hắn trực tiếp quyết định, sau đó gọi Thảo Khôi Lỗi tới, trực tiếp móc từ trong ngực ra một viên toái linh, vừa lấy ra lại có chút do dự, cảm thấy phần thưởng này hơi bèo, hắn lại lấy

thêm một viên khác, dứt khoát nhét cả hai viên vào khối u màu xám trên cái đầu khổng lồ của Thảo Khôi Lỗi.

Tâm trí hắn lại ngay lập tức, tập trung lên cơ thể Thảo Khôi Lỗi.

“Bảo vệ linh điền!”

“Bảo vệ linh điền!”

Vẫn là những câu nói không ngừng lặp đi lặp lại, nhưng so với trước khi cho ăn toái linh, lần này Lục Huyền đã mơ hồ cảm nhận được trong lòng Thảo Khôi Lỗi vừa có thêm một chút vui sướng.

Hai ngày tiếp theo, Lục Huyền vẫn duy trì cảnh giác, gần như Liệt Ngân Nhận và Kiếm Khí Vạn Thiên phù vẫn một mực ở trên tay hắn, không hề rời ra, nhưng vẫn không có chuyện gì phát sinh cả, mọi thứ vẫn hoạt động như bình thường, y như chuyện tố cáo hai ngày hôm trước chưa từng xảy ra vậy.

Chương 79: Lại Đến Bách Thảo Đường!

Linh Huỳnh Thảo trong linh điền bắt đầu trưởng thành với số lượng lớn, Lục Huyền lại hái thêm được mười hai gốc.

Trong mười hai bụi thì có hai gốc đạt phẩm chất hoàn mỹ, sáu gốc có phẩm chất thượng đẳng, bốn gốc còn lại phẩm chất tốt.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi x2"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi x2"

Mười sau quầng sáng màu trắng, có bốn cái thưởng tu vi, đã mang đến cho Lục Huyền tổng cộng là hai năm rưỡi tu vi.

Bốn ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn, từng luồng linh lực dâng trào trong cơ thể, sau đó sục sôi mãnh liệt đánh thẳng vào đan điền kinh mạch trong người. Phải mất hồi lâu sau, linh lực đang hoành hành tứ tung kia mới dần dần bình tĩnh xuống.

Lục Huyền khẽ vận chuyển, lập tức cảm nhận được linh lực hùng hậu tràn ngập bên trong tứ chi bách hài, trong lòng sinh cảm giác an tâm vô cùng.

Tu vi tiến thêm một bước, ngộ nhỡ phải đối đầu với con tà ma sau lưng Vương Sơn, hắn cũng nắm chắc thêm một phần.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Kiếm Khí phù x2"

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Băng Thứ phù.”

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Khu Tà phù.”

Từng ý niệm khác lần lượt hiện lên trong đầu, đồng thời bốn tấm phù lục khác nhau cũng lần lượt xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Mặc dù chúng chỉ là phù lục nhất phẩm, chỉ có thể gây nên sát thương cho tu sĩ Luyện Khí trung cấp thôi, nhưng chỉ cần số lượng nhiều, toàn bộ đống phù lục này cũng có thể phát huy ra tác dụng tốt.

Từ sau vụ tập kích của Tần Minh, hắn đã tiêu hao hầu hết đống phù lục trên tay mình, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, lại góp nhặt thêm mấy chục tấm phù lục nhất phẩm khác.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp nhất phẩm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.”

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được thuật pháp Mộc Sinh Thuật x2”

Trong bốn quầng sáng còn lại, có ba cái mở ra gói kinh nghiệm thuật pháp, giúp Lục Huyền hiểu biết càng sâu sắc thấu triệt hơn về 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 và Mộc Sinh Thuật.

《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa cảnh giới tông sư, ở thời điểm hiện tại, cả tốc độ thi triển, lực sát thương, lẫn khả năng khống chế, đều tiến thêm một bước.

Mộc Sinh Thuật lại đạt đến cảnh giới tinh thông, ở thời điểm thi triển, hắn có thể nhìn thấy một luồng linh lực màu xanh lục nhàn nhạt hội tụ trên cành lá của linh thực, khiến cho chúng nó tiến triển nhanh hơn lúc ban đầu.

Lục Huyền nhẹ nhàng nhặt quầng sáng màu trắng cuối cùng lên. Quầng sáng nọ lập tức hóa thành vô số điểm sáng, nhanh chóng ẩn vào trong thân thể hắn, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý niệm.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù."

Một tấm phù lục với vô số vết kiếm li ti được chạm khắc bên trên, lập tức xuất trong lòng bàn tay Lục Huyền, kiếm ý vô cùng sắc bén, có cảm giác như bất cứ lúc nào nó cũng có thể đâm xuyên qua cơ thể.

"Hai gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, một gốc mở ra nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù, gốc khác thì mở ra 《Canh Kim Kiếm Quyết》, cũng xem như không tệ."

Lục Huyền cất phù lục đi, lại đặt những gốc Linh Huỳnh Thảo vừa ngắt được vào trong hộp ngọc. Tính đến thời điểm hiện giờ, hắn đã thu được hai mươi ba bụi Linh Huỳnh Thảo trưởng thành, phòng ngừa tình huống sinh cơ xói mòn, vẫn nên đi Bách Thảo Đường xử lý trước.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền lập tức mở trận pháp trong viện, lại quay sang dặn dò Thảo Khôi Lỗi chú ý đến linh điền hơn, sau đó mang theo Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu ra khỏi cửa.

Ở thời điểm hiện tại, thi thoảng bên ngoài sẽ xuất hiện tu sĩ dị hóa, có ấu thú linh miêu bên cạnh cũng khiến sự an toàn của hắn được bảo đảm hơn phần nào.

Hắn vừa tiến vào, mùi dược hương nồng nặc bên trong đại sảnh Bách Thảo Đường đã ùa tới, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Hà quản sự đâu, chỉ gặp mấy đứa dược đồng đang xử lý thảo dược.

"Lục đại ca qua đây sao? Hà quản sự đang có chút việc ở bên trong, ngươi cứ ngồi đây trước đi, ta đi pha cho ngươi một

bình trà nóng.” Một dược đồng chừng mười mấy tuổi, rất tinh mắt, vừa thấy Lục Huyền tiến vào đã nhanh chóng mở miệng chào hỏi, rồi chạy đi lấy một chiếc ghế gỗ màu đỏ, đặt xuống bên cạnh hắn, còn nhanh tay nhanh mắt đi pha một bình linh trà ấm áp đưa qua.

“Được.” Lục Huyền ngồi xuống, tiếp nhận chén linh trà trong tay dược đồng nọ. Hắn có thể cảm nhận được, so với thời điểm hắn vừa mới bước đến nơi này, thì thái độ hiện tại của đám dược đồng bên trong Bách Thảo đường đã thay đổi rất nhiều rồi.

Còn nhớ lúc hắn mới vào, chỉ là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai cầm theo vài cọng Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông, mặt dày mày dạn thỉnh cầu Hà quản sự thu mua, ở thời điểm ấy, con mắt của những dược đồng trong đại sảnh còn không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái.

Dần dà, số lần hắn bước vào Bách Thảo Đường tăng lên, cũng chỉ có một hoặc hai dược đồng gật đầu chào hỏi lúc hắn đi vào.

Sau khi hắn thiết lập được mối quan hệ hợp tác với Bách Thảo Đường, đột nhiên mấy được dược đồng trong sảnh lại trở nên nhiệt tình, thường xuyên chủ động ân cần thăm hỏi, giống như bạn bè thân thiết nhiều năm.

Lại chờ đến thời điểm hắn liên tục bán ra Linh Huỳnh Thảo phẩm cấp hoàn mỹ, thái độ của bọn họ càng trở nên nhiệt tình như lửa, đã tỉ mỉ đến trình độ bưng trà rót nước mời hắn luôn rồi.

Chương 80: Thanh Diệu Linh Trà!

Lục Huyền hiểu, sở dĩ thái độ của bọn họ thay đổi rõ ràng như vậy là do khoảng thời gian gần đâu, hắn liên tục trồng được linh thực phẩm chất cao với số lượng ổn định.

Sau khi trong lòng hắn biết rõ chuyện này, lại càng hiểu được giá trị của hành động đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi của Hà quản sự và Trương Hồng.

Trà còn chưa uống xong, Hà quản sự đã hấp tấp bước vào: "Lục tiểu tử, ngươi tới rồi đấy à?"

"Lần này mang đến bao nhiêu bụi Linh Huỳnh Thảo? Phẩm chất như thế nào?" Lão giả gầy gò hiếu kỳ hỏi.

"Ta mang tới hai mươi ba gốc, còn về phẩm chất, chắc chắn sẽ không để cho lão nhân gia ngài thất vọng." Lục Huyền cười trả lời. Hắn nói xong đã nhanh chóng lấy hơn hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo từ trong túi trữ vật ra, lại cẩn thận đặt chúng lên quầy.

"Chín gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt, chín gốc phẩm chất thượng đẳng và bốn gốc phẩm chất hoàn mỹ." Hà quản sự cẩn thận kiểm tra từng cây một, lại quay sang nhìn Lục Huyền bằng ánh mắt phức tạp rồi cảm thán nói: "Tốc độ trưởng thành của tiểu tử ngươi quá nhanh, số lượng Linh Huỳnh Thảo nhiều như vậy, mà không có một gốc phẩm chất phổ thông nào, thấp nhất cũng là phẩm chất tốt, xác suất đào tạo ra phẩm chất hoàn mỹ cũng không thấp. Xem ra, những gốc Linh Huỳnh Thảo

phẩm chất hoàn mỹ ngươi đưa đến trước đó cũng không phải là ngoài ý muốn."

"Ngươi có thể duy trì hiệu suất gieo trồng như thế, đã vượt qua hầu hết Linh thực sư của Bách Thảo Đường rồi, trong khi công phu bọn họ đặt lên linh thực còn nhiều gấp đôi, thậm chí là gấp mấy lần tiểu tử ngươi cơ."

"Ta cũng biết bản thân rất lợi hại, cho nên những gốc Linh Huỳnh Thảo này có thể đổi được bao nhiêu linh thạch?" Lục Huyền chống tay lên cằm, mỉm cười nhìn Hà quản sự vẫn đang thổn thức không ngừng.

"Tiểu tử thối này, trong mắt ngươi chỉ có tiền thôi. Vẫn là giá cả cũ, để ta tính toán xem, tổng cộng là bảy mươi bảy linh thạch và ba mươi toái linh, ngươi xem có đúng hay không?"

"Hà lão tính thì chắc chắn là không sai được."

Lục Huyền nhận hơn bảy mươi linh thạch do lão giả đưa cho, chỉ liếc mắt ước lượng đống linh thạch một cách rồi nhanh chóng bỏ chúng vào trong túi trữ vật.

"Còn nhớ chuyện lúc trước ta từng nói với người không? Chỉ cần ngươi có thể ổn định trồng ra linh thực phẩm chất cao, ta sẽ tạo điều kiện cho ngươi có được một chút cơ duyên. Khoảng thời gian gần đây, trong nội đường có ủy thác vài cây linh thực cho ta, để ta giao chúng cho một trong những Linh thực sư hợp tác với Bách Thảo Đường. Ta thấy ngươi biểu hiện tốt như vậy, đã dự định sẽ để một nửa cho người."

"Hả? Là loại linh thực gì?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm." Hà quản sự vui vẻ cười đáp.

"Linh thực nhị phẩm?" Nghe lão giả gầy gò gò nói như vậy, Lục Huyền không nhịn được lập tức ngồi thẳng người lên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Đúng vậy, bên trên có giao cho ta mấy cây Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm còn non, sau khi thành thục, lá trà của nó có công hiệu thanh tâm sáng trí. Trên một trình độ nhất định nào đó, thứ này còn có thể chống cự được rất nhiều loại tà ma xâm nhập ô nhiễm, rất được nhóm tu sĩ Luyện Khí trung cấp và cao cấp hoan nghênh. Trong tay ta có sáu cây giống, ba cây trong đó đã được định trước, nhất định phải giao cho Linh thực sư khác ở nội đường, ba cây còn lại, nếu người sẵn lòng, ta có thể bán giá thấp cho người.”

“Đương nhiên là ta đồng ý rồi.” Lục Huyền nhanh chóng đồng ý: “Đa tạ Hà lão đã lưu cơ duyên như vậy lại cho ta.”

Hắn lập tức đứng dậy bái tạ lão giả gầy gò trước mặt.

“Đây đều là do chính ngươi đoạt được, nếu ngươi không thể ổn định trồng ra linh thực phẩm chất cao như thế, thì dù muốn, ta cũng không thể giao chúng cho ngươi.” Hà quản sự nhìn Lục Huyền, trong mắt lộ ra một tia hài lòng: “Nhưng trước khi giao cho ngươi, ta vẫn cần xác nhận một chút vấn đề nhỏ. Diện tích và nồng độ linh khí trong linh điền của ngươi vẫn ổn chứ? Thanh Diệu Linh Trà tương đối bá đạo, không cho phép linh thực khác xuất hiện xung quanh, nó cũng có nhu cầu cao về linh khí.”

“Không thành vấn đề.” Lục Huyền trả lời như đinh chém sắt.

Phải biết rằng, sau khi thu hoạch Linh Huỳnh Thảo, linh điền trong tiểu viện của hắn vẫn còn thừa ra hơn một nửa không gian, trồng ba cây linh thực nhị phẩm này cũng không thành vấn đề lớn.

Linh khí bên trong cũng nồng đậm tinh thuần hơn mảnh linh điền ban đầu kia, thậm chí ở ngay bên cạnh, còn có linh tuyền để tưới cây.

Quan trọng hơn nữa, hắn có thể tùy thời nắm giữ được trạng thái của linh thực, có thể căn cứ vào từng nhu cầu nhỏ bé của nó để điều chỉnh đến khi nó thỏa mãn mới thôi.

Đủ các yếu tố cộng lại, đương nhiên chuyện gieo trồng chăm sóc ba cây linh thực nhị phẩm này tuyệt đối nằm trong tầm tay của hắn

"Không sao là tốt rồi, ngươi ở đây chờ một chút, ta đi rồi quay lại ngay."

Nội viện Bách Thảo Đường.

Trong một căn phòng rộng rãi sáng sủa, ba gã Linh thực sư đang ngồi trên ghế gỗ, nhưng thi thoảng lại đứng lên di chuyển chầm chậm trong phòng, hành động này cho thấy tâm trạng của bọn họ cũng không được yên ổn như vẻ bề ngoài.

Chương 81: Hà Lão, Ngài Già Rồi Nên Hồ Đồ Sao?

“Làm sao Hà quản sự cứ ngoan cố như vậy? Vẫn giữ khư khư ba cây giống Thanh Diệu Linh Trà kia không chịu nhả ra.”

“Chu đạo hữu bình tĩnh, không có ai trong Bách Thảo Đường này càng thích hợp để trồng Thanh Diệu Linh Trà hơn chúng ta đâu.”

“Đúng vậy, chúng ta đã hợp tác với Bách Thảo Đường nhiều năm như vậy rồi, kinh nghiệm đào tạo linh thực phong phú, không giao cho chúng ta thì giao được cho ai? Hà quản sự chỉ đang treo giá, muốn kiếm được chút ích lợi mà thôi.”

Ba người an ủi lẫn nhau, lại nhấp một ngụm linh trà đã nguội trong chén, cưỡng ép bản thân phải bình tĩnh lại.

Không lâu sau, Hà quản sự tiến vào trong phòng.

“Hà lão!” x3

Ba người đồng thời đứng lên, nhiệt tình chào hỏi.

“Ba vị đạo hữu vẫn nên trở về đi thôi, ta đã nói với các ngươi rồi mà? Ta đã tìm được người thích hợp để bàn giao Thanh Diệu Linh Trà, các vị cứ một mực ở lại trong này là định gây khó dễ cho ta sao?”

Ba người kia nghe đến đó đều thoáng sững sờ, sắc mặt cứng lại. Một lúc sau, một tu sĩ trung niên có da ngăm đen mới mở miệng dò hỏi Hà quản sự: “Không biết Hà quản sự định giao Thanh Diệu Linh Trà cho vị Linh thực sư nào? Chẳng lẽ là lão Thẩm ở khu Tây? Mặc dù kinh nghiệm của hắn cũng lão

luyện, nhưng tuổi già sức yếu rồi, sợ rằng khó gieo trồng thành công được.”

“Không phải, là một thiếu niên tuổi chưa đến hai mươi, trẻ trung khoẻ mạnh.”

“Phốc!”

Một tu sĩ bên cạnh không nhịn được trực tiếp phun ngụm nước trà còn chưa kịp nuốt ở trong miệng ra.

“Hà lão, ngài già rồi nên hồ đồ sao? Lại giao một loại linh thực nhị phẩm quan trọng như thế cho một thiếu niên tuổi không đến hai mươi?”

“Ngài làm như vậy khác nào khác nào có đi mà không có về, chịu mất trắng ba cây giống linh thực nhị phẩm nọ?”

Lão giả gầy gò nghe vậy, khẽ cười lạnh một tiếng: “Ba người các ngươi hợp tác với Bách Thảo Đường cũng được một khoảng thời gian rồi, có thể nói cho ta biết các ngươi đã trồng linh dược được bao nhiêu năm không?”

“Hai mươi năm.”

“Ta kém hai năm, là mười tám năm.”

“Ta bất tài, chỉ được hai mươi… lăm năm thôi.” Vị tu sĩ cuối cùng mỉm cười, khoe khoang đáp.

“Lúc Bách Thảo Đường cần số lượng lớn Linh Huỳnh Thảo, thì các ngươi thu hoạch được bao nhiêu linh thực thành thục có phẩm chất cao?”

“Lúc trước, ta từng thống kê đại khái một phen, trong số Linh Huỳnh Thảo gieo trồng được, có khoảng ba mươi phần trăm phẩm chất phổ thông, còn chừng năm mươi phần trăm phẩm chất tốt, dư lại là hai mươi phần trăm phẩm chất thượng đẳng.”

Hai người khác cũng nói kết quả xấp xỉ như người đầu tiên.

“Phẩm chất hoàn mỹ thì sao?” Hà quản sự ung dung hỏi.

“Phẩm chất hoàn mỹ? Làm sao có thể đơn giản gieo trồng ra phẩm chất hoàn mỹ như vậy được? Nó yêu cầu quá cao về Linh thực sư và linh khí bên trong linh điền, đối với Linh thực sư tán tu như chúng ta, đây tuyệt đối là chuyện chỉ có thể gặp mà không thể cầu.”

“Vậy ư?” Lão giả kia khẽ bĩu môi nói: “Nhưng thiếu niên kia, chỉ mới tiếp xúc với chuyện gieo trồng linh thực chưa tới ba năm, mà gần đây, hắn đã mang tới xấp xỉ bốn mươi gốc Linh Huỳnh Thảo rồi, phẩm chất thấp nhất trong số đó cũng là tốt, thậm chí còn có tám cây cho ra phẩm chất hoàn mỹ.”

“Làm sao có thể?” Tu sĩ trung niên ngăm đen khiếp sợ thốt lên.

“Sao lại không thể? Tất cả Linh Huỳnh Thảo đều do ta đích thân kiểm tra, ý của ngươi là ánh mắt ta có vấn đề?” Hà quản sự nhíu mày, sắc bén nói.

Tu sĩ trung niên da ngăm đen ngập ngừng vài lần, cuối cùng vẫn không lên tiếng phản bác.

Tuy gã tin Hà quản sự nhưng những gì lão nói lại quá hoang đường, không thể tưởng tượng nổi. Bản thân gã là Linh thực sư đã trồng trọt hơn hai mươi năm ròng rã, đương nhiên gã sẽ hiểu, muốn trồng được một gốc linh thực có phẩm chất hoàn mỹ nó khó đến mức nào.

Mà người thiếu niên kia, trong gần bốn mươi bụi Linh Huỳnh Thảo, lại có thể cho ra tám cây phẩm chất hoàn mỹ?

Trong lúc nhất thời, gã khó mà tiếp thu được tin tức kinh người này.

Nhưng giọng nói của Hà quản sự rất thuyết phục và tự tin đến mức dù nội dung câu nói kia khó tin đến cỡ nào, gã cũng phải tin.

Ba người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều nhìn ra vẻ hoang mang và bất đắc dĩ trong mắt nhau.

"Chẳng hay Hà quản sự có thể dẫn chúng ta đi gặp thiếu niên Linh thực sư kia không?" Một người trong đó cúi đầu hỏi.

"Hiện giờ hắn đang ở trong Bách Thảo Đường, nếu các ngươi có thắc mắc gì, cứ tự đi gặp hắn mà hỏi." Hà quản sự thấy thái độ của ba người, trong lòng cũng biết, hắn là bọn họ đã tin hơn phân nửa rồi, nên mới nảy sinh ý nghĩ giới thiệu để ba người làm quen với Lục Huyền, cũng để Lục Huyền kết bạn với vài người Linh thực sư đồng đạo.

Ba người nghe thấy thế, vội vàng đi tới đại sảnh, lập tức chú ý thấy người thiếu niên anh tuấn đang ung dung ngồi cạnh tủ gỗ.

"Xin hỏi các hạ có phải là Lục Huyền đạo hữu không?" Tu sĩ trung niên ngăm đen đi tới bên cạnh thiếu niên, chắp tay thi lễ hỏi.

"Đúng vậy, chính là tại hạ." Lục Huyền đáp lễ trả lời.

"Quả nhiên là nhân trung long phượng, có thể trồng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ cũng hợp lý." Tu sĩ trung niên đảo mắt nhìn qua tủ gỗ, lập tức bắt gặp hơn hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo có phẩm chất cực phẩm, chút do dự trong lòng cuối cùng đã tan biết, không còn sót lại chút gì.

"Quá khen quá khen, ta chỉ may mắn chút thôi, còn phải thỉnh giáo các vị đạo hữu về chuyện trồng linh thực nhiều hơn." Có câu nói 'người ta khen ngợi mình, mình cũng nên khiêm tốn khen ngợi lại' bởi vậy, Lục Huyền cũng khách khí đáp lại một câu.

Ba Linh thực sư khác đưa mắt nhìn nhau, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười gượng gạo.

Chương 82: Bí Quyết!

“Lục đạo hữu đừng giễu cợt chúng ta, ngươi là Linh thực sư có thể trồng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ, làm gì có nhu cầu thỉnh giáo mấy người chúng ta?”

Một người trong đó do dự một thoáng, cuối cùng cũng nhỏ giọng hỏi: “Lục đạo hữu, mạo muội hỏi thăm, rốt cuộc là ngươi đã làm như thế nào mới có thể trồng ra được Linh Huỳnh Thảo hoàn mỹ?”

“Trồng Linh Huỳnh Thảo hoàn mỹ thế nào ư?” Lục Huyền lộ vẻ mặt khó xử, ngón tay cái và ngón tay trỏ nhẹ nhàng ma sát vào nhau, cuối cùng mới bật ra một tiếng thở dài: “Đây là bí mật bất truyền, thật sự không tiện nói cho người khác biết.”

Nhìn chuyển động mờ ám trên tay Lục Huyền, ba người khác cũng ngầm hiểu, lập tức đưa mắt nhìn nhau rồi đi đến một góc đại sảnh hội ý.

“Thiếu niên này, miệng thì nói cái gì mà bí mật bất truyền, nhưng trên tay lại mờ mịt ra ám hiệu với chúng ta, rõ ràng là muốn linh thạch mới chịu nói, hai vị nghĩ như nào?”

“Ta cảm thấy có thể thử một lần, nếu áp dụng theo phương pháp của hắn mà có hiệu quả thật thì chúng ta sẽ được lợi rất nhiều. Một khi có thể trồng ra được Linh Huỳnh Thảo cực phẩm, thì cả danh tiếng lẫn linh thạch, chúng ta đều kiếm lớn rồi? Huống chi nếu có thể bồi dưỡng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, thì rất có khả năng, chúng ta cũng bồi dưỡng ra được linh thực nhất phẩm hoàn mỹ, thậm chí là nhị phẩm.”

“Chỉ sợ lời hắn nói không có hiệu quả, chẳng phải đã uổng phí hết linh thạch rồi?”

“Dù sao hắn cũng là Linh thực sư của Bách Thảo Đường, nếu bị lừa, chúng ta có thể thông qua nội đường tìm hắn.”

Ba người thấp giọng thảo luận hồi lâu, sau đó lại đi tới trước mặt Lục Huyền.

“Lục đạo hữu, ba người chúng ta dự định sẽ dùng sáu mươi linh thạch để đổi lấy phương pháp gieo trồng Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, đạo hữu cảm thấy thế nào?”

“Pháp không thể tùy tiện truyền, phương pháp gieo trồng linh thực hoàn mỹ rất phức tạp, có liên quan đến nhiều thứ khác nữa, cũng mong ba vị đạo hữu hiểu cho.” Giọng nói của Lục Huyền từ từ buông lỏng xuống, từ ban đầu là “Bí mật bất truyền” đến bây giờ đã biến thành “Pháp không thể tùy tiện truyền”

Ý tứ ra sao, không cần vạch trần cũng rõ: Muốn học chứ gì? Phải thêm tiền!

Ba vị Linh thực sư khác lại quay trở về góc nhỏ đằng kia, khẽ thì thầm tranh luận. Hồi lâu sau, cuối cùng bọn họ cũng hạ quyết tâm đi tới trước người Lục Huyền.

“Một trăm linh thạch, không thể nhiều hơn nữa. Lục đạo hữu cũng là tán tu Linh thực sư như chúng ta, hẳn là ngươi cũng hiểu, chúng ta kiếm linh thạch thật không dễ dàng, đây là số linh thạch nhiều nhất chúng ta có thể gom góp được.” Tu sĩ trung niên có làn da ngăm đen kia lập tức lộ vẻ mặt xót xa nói.

Lục Huyền không có hứng thú đi tìm hiểu của cải của ba người bọn họ, nhưng hắn cũng biết một trăm linh thạch thực sự không phải con số nhỏ.

Phải biết rằng, giá cả cả Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ so với phẩm chất khác cũng không cao hơn quá nhiều, chỉ

chênh lệch khoảng mấy chục khối toái linh, trong khi con số bọn họ muốn bỏ ra để học lại cao tới một trăm linh thạch, không biết phải trồng bao nhiêu gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất cao mới có thể kiếm lại được khoản tiền này?

"Pháp truyền người hữu duyên, có thể gặp được ba vị đạo hữu ở đây, đã chứng minh chúng ta có duyên phận sâu đậm. Tại hạ sẽ nói cho các vị biết phương pháp đào tạo chúng."

"Nguyên tắc rất đơn giản, căn cứ vào nhu cầu sinh trưởng của linh thực, từ ban đầu thi triển thuật pháp đại quy mô chuyển thành thi triển thuật pháp tinh vi. Ví dụ như Linh Vũ Thuật, Địa Dẫn Thuật, Mộc Sinh Thuật, phải thi triển đúng lúc cho linh thực, như vậy mới có thể làm cho chúng đạt được trạng thái trưởng thành tốt nhất. Về phần thời gian thi triển thuật pháp chính xác, cái này các vị đạo hữu phải tự mình khám phá thôi."

"Thì ra là thế!" Ba người bừng tỉnh đại ngộ.

"Trong quá trình sinh trưởng, mỗi một gốc linh thực sẽ có những nhu cầu khác nhau, dù chỉ là một chút khác biệt nho nhỏ, thì tích lũy đến khi thành thục, cuối cùng cũng sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất. Mà bồi dưỡng linh thực theo phương thức tinh tế hóa này là có thể giải quyết được mấy vấn đề như vậy."

"Đạo hữu, ta hiểu rồi!" Ba người đều lộ vẻ mặt cảm kích.

Đúng là phương pháp Lục Huyền nói ra rất đơn giản, cũng rất dễ hiểu, nhưng không phải nhiều Linh thực sư sẵn lòng làm như vậy. Bởi xét cho cùng, đối với đại đa số tu sĩ, thì việc trồng linh thực cũng chỉ là một loại kỹ nghệ tu hành, không có gì khác với luyện đan luyện khí, nên tu luyện mới là điều quan trọng nhất.

Quả nhiên, ba vị Linh thực sư kia đã nhanh chóng nhận thức được vấn đề.

“Nếu thật sự làm theo lời Lục đạo hữu nói, chẳng phải sẽ tiêu hao toàn bộ tinh lực vào chuyện gieo trồng linh thực sao? Sẽ không có thời gian đi tu luyện nữa?” Tu sĩ trung niên ngăm đen khó hiểu hỏi.

“Đúng là như vậy.” Lục Huyền gật đầu nói: “Ta tự biết thiên tư của mình bình thường, tu hành vô vọng nên đã từ bỏ con đường này rồi, sau đó dành toàn bộ thời gian và sức lực của mình vào việc đào tạo linh thực, lúc này mới nhận được một chút thành quả không đáng kể. Còn nếu ba vị đạo hữu, muốn khắc khổ tu luyện đề cao tu vi hay là muốn bồi dưỡng ra càng nhiều linh thực phẩm chất cao, để kiếm được càng nhiều linh thạch hơn, thì tùy vào lựa chọn của các vị.”

Ba người kia thoáng trầm ngâm một hồi, sau đó lần lượt từng người rời đi.

Chương 83: Bản Lĩnh Kiếm Linh Thạch Cũng Không Tệ!

Lục Huyền nhìn theo bóng lưng ba người bọn họ, trong lòng vô cùng thoả mãn, thuần thục thu một trăm linh thạch kia vào túi trữ vật của mình. Hắn rất ung dung thoải mái khi cầm một trăm linh thạch này, mà không áy náy chút nào.

Phương pháp hắn nói cho ba người bọn họ đúng là có hiệu quả, sau khi bồi dưỡng linh thực theo phương thức tinh tế hoá, chắc chắn là phẩm chất của linh thực sẽ được đề thăng thêm một mức độ nhất định nào dó, khiến bọn họ kiếm được càng nhiều linh thạch hơn.

Nhưng trên thực tế, Lục Huyền lại trực tiếp che giấu đi điểm quan trọng nhất, đó chính là hắn nắm giữ và hiểu được trạng thái tức thời của linh thực, có thể dễ dàng căn cứ vào nhu cầu của chúng sau đó điều chỉnh lại bất kỳ lúc nào.

Ba người họ không thể làm được điểm ấy, chỉ có thể tự mình mò mẫm mà thôi. Nhưng không thể áp dụng chế độ đào tạo hoàn mỹ, thì rất khó có thể đạt được linh thực phẩm chất hoàn mỹ.

Huống chi, nếu lựa chọn bồi dưỡng linh thực theo phương thức tinh tế hóa như vậy thì trên cơ bản, đều phải từ bỏ tu luyện. Bọn họ đâu có giống như Lục Huyền, có thể thu được các loại bảo vật và tu vi khen thưởng bên trong quầng sáng màu trắng.

“Các ngươi nghĩ tằng ta nằm thẳng [1] thật à?” Lục Huyền cười bí hiểm.

[1] : nằm thẳng có nghĩa là dù xảy ra bất cứ chuyện gì trong lòng cũng không gợn sóng, không hề phản ứng, hay phản kháng, tỏ vẻ tâm lý phục tùng.

“Tiểu tử ngươi chẳng những giỏi gieo trồng linh thực, mà bản lĩnh kiếm linh thạch cũng không tệ.” Chẳng biết lão giả gầy gò Hà quản sự đã đi tới bên cạnh Lục Huyền từ lúc nào, lại khẽ cười nói.

“Vậy ư?” Lục Huyền đắc ý cười đáp.

“Chỉ nói vài ba câu đã khiến ba gã Linh thực sư kia tiêu tốn một trăm linh thạch cho ngươi rồi, trình độ khá đỉnh đó!”

“Có thể kiếm được một trăm linh thạch đúng là không tệ, nhưng ngươi truyền phương pháp độc môn này ra ngoài, cái mất nhiều hơn cái được.” Giọng nói của Hà quản sự có mang theo một chút bất mãn, giống như đang trách Lục Huyền chỉ vì cái lợi nhỏ trước mắt, mà làm rò rỉ phương pháp gieo trồng linh thực phẩm chất hoàn mỹ ra ngoài.

“Hà quản sự yên tâm, chuyện này không có đơn giản như vậy. Phương pháp là phương pháp, nhưng làm được hay không lại là một chuyện khác. Bằng không… Nhiều Linh thực sư như vậy, vì sao không một ai có thể phát hiện ra phương pháp đào tạo chính xác này có thể gia tăng phẩm chất linh thực? Nhưng ngài xem, kể cả khi bọn họ biết thì có bao nhiêu người đủ khả năng trồng ra linh thực có phẩm chất hoàn mỹ?” Lục Huyền từ tốn trả lời.

Lão giả gật đầu, lúc này mới hơi yên tâm: “Qua đây, cầm ba cây giống Thanh Diệu Linh Trà này đi.”

Lục Huyền đi theo sau lưng lão, đến một gian phòng, mùi hương thơm ngát không ngừng quanh quẩn trong phòng. Đưa mắt nhìn vào, lập tức bắt gặp ba cái chậu cảnh có hoa văn kỳ dị được đặt trên kệ gỗ. Trong chậu, có ba cây trà non.

Cây trà giống này cao chừng năm tấc, dù là cây non nhưng thân cành lá đan xen phức tạp, chập chùng có lực, tạo nên một loại cảm giác tương phản lạ kỳ.

Trên cành cây có mọc ra vài ba cái lá trà xanh non mềm mại khẽ rung rinh, rất mong manh, yếu đuối, nhưng lại có thể cảm nhận được một luồng sức sống mãnh liệt từ trong đó.

"Đây chính là ba cây non Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm. Nó cũng không giống Linh Huỳnh Thảo là linh thực không phẩm cấp, nên giá cả tương đối đắt đỏ, người phải chăm sóc chúng thật tốt và không được thất bại." Hà quản sự cất giọng nghiêm túc dặn dò Lục Huyền.

Lục Huyền trịnh trọng gật đầu.

"Muốn mua ba cây giống Thanh Diệu Linh Trà này cần bao nhiêu linh thạch?"

"Trên thị trường, mỗi khi cây giống Thanh Diệu Linh Trà xuất hiện, nó thường có giá là ba mươi linh thạch một gốc, hơn nữa bởi vì nó rất thưa thớt cộng thêm lá trà sản xuất ra khá là trân quý, nên bình thường có tiền cũng không mua được. Ngươi có hiệp nghị cùng Bách Thảo Đường, có thể mua nó với giá thấp hơn, chỉ cần bỏ ra sáu mươi linh thạch là có thể mua được ba cây trà giống này rồi!"

Giảm giá hơn ba mươi phần trăm, Lục Huyền cảm thấy may mắn khi thiết lập hình thức hợp tác tự do với Bách Thảo Đường. Đồng thời, hắn càng biết ơn lão giả gầy gò đã dẫn mình tiến vào nơi đây hơn.

"Xuống nào." Lục Huyền cầm ba cây non Thanh Diệu Linh Trà trở lại trong viện, lại quay sang nói với Đạp Vân Linh Miêu đang nằm trên vai mình.

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu lạnh lùng nhìn Lục Huyền một cái, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất

rồi đi thẳng về phía linh tuyền.

Lục Huyền bước đến một góc linh điền, trực tiếp vạch ra một mảng lớn linh nhưỡng trống, rồi thi triển Địa Dẫn Thuật. Rất nhanh, ba cái hố nho nhỏ đã xuất hiện trong khu vực linh điền trống kia. Hắn nhẹ nhàng đặt ba cây non Thanh Diệu Linh Trà vào trong hố.

Sau khi trồng Thanh Diệu Linh Trà xong, hắn lại tập trung tâm thần lên mầm trà nho nhỏ kia.

"Nước tinh khiết nhất có thể trồng ra lá trà ngon nhất."

"Dùng nước linh tuyền tưới mầm trà, hiệu quả sẽ tốt hơn."

"Thanh Diệu Linh Trà, trong ngoài cành lá đều ẩn chứa thanh linh chi khí, không thể để cho tà ma, vật dơ bẩn phát triển bên cạnh mầm trà, bằng không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của mầm trà."

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lục Huyền, ngay lập tức hắn hiểu được nhu cầu và chỗ lưu ý khi trồng cây non Thanh Diệu Linh Trà.

Chương 84: Hãy Thay Ta Sinh Đứa Bé Này!

“Dùng nước linh tuyền tưới cũng không khó, may mắn trong viện có một ao linh tuyền, hơn nữa linh tuyền có thể không ngừng chảy ra từ trong địa mạch, cung cấp nuôi dưỡng ba cây con Thanh Diệu Linh Trà này thoải mái.”

“Còn về tà ma, vật ô uế, Lục Huyền ta trong sạch, một thân chính khí, đương nhiên không có khả năng nhiễm phải mấy thứ kia. Ừ đúng, về sau cố gắng không để cho hai phu phụ Vương Sơn tiến vào viện, tránh ô nhiễm linh trà của ta.”

Hắn thi triển một vòng Linh Vũ Thuật, thỏa thích tưới ẩm cây non Thanh Diệu Linh Trà, rồi đến bên kia linh điền.

Chỉ thấy một đám sương mù có bề rộng chừng nửa trượng đang chiếm cứ một góc linh điền,

Vụ khí mông lung khó mà nhìn rõ được, ngay cả linh thức nếu tiến vào nơi này cũng có chút ngưng trệ. Có cảm giác Huyễn Yên La Quả tam phẩm đã hóa thành sương mù, trực tiếp hòa làm một thể với mảnh sương mù nhàn nhạt bên ngoài rồi.

“Ái chà, còn chơi trốn tìm với ta?” Lục Huyền tập trung tâm thần vào trong sương mù, không ngừng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được vị trí của Huyễn Yên La Quả.

Một cơn Linh Vũ Thuật rơi xuống, vụ khí nhàn nhạt bốc hơi, sau đó ngưng tụ lại, để lộ ra cây non Huyễn Yên La Quả ở bên trong.

Tẩm bổ cho Huyễn Yên La Quả xong, Lục Huyền lại dò xét linh điền một lượt, xác nhận mỗi gốc linh thực đều mọc tốt, mới quay trở lại trong phòng.

Sau khi trở về phòng, hắn ngồi trước bàn, lập tức đếm đống linh thạch vừa tới trong tay. Lần này, hắn bán hai mươi hai gốc Linh Huỳnh Thảo đổi được bảy mươi bảy linh thạch, lại mua ba cây non Thanh Diệu Linh Trà tốn hết sáu mươi linh thạch, cũng may có ba gã Linh thực sư chủ động dâng một trăm linh thạch lên, coi như ngày hôm nay hắn đã buôn bán lời gần một trăm hai mươi linh thạch rồi.

Bao gồm số linh thạch trước đó, tài sản hiện có của hắn là hơn hai trăm linh thạch.

"Hơn hai trăm linh thạch, thêm Linh Huỳnh Thảo sẽ nhanh chóng bước vào thời kỳ thành thục, Xích Vân Tùng cũng gần chín muồi, tài phú sắp sửa mở rộng cửa với ta rồi!" Lục Huyền nhìn đống linh thạch nho nhỏ tràn đầy linh khí ở trên bàn, sung sướng nghĩ.

"Lục tiểu huynh đệ, ngươi có ở nhà không? Tẩu tử ngươi có làm một bàn tiệc thịnh soạn lắm, ngươi sang đây uống với ta một ly?" Tiếng gọi của Vương Sơn đột ngột truyền đến từ bên ngoài viện.

Lục Huyền không biết có phải là ảo giác của mình hay không, nhưng giọng nói có phần phấn khởi này lại làm tóc gáy hắn dựng đứng cả lên, Liệt Ngân Nhận lặng lẽ tách ra hàng chục mảnh tàn phiến màu bạc trắng, một tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm từ từ tuột xuống lòng bàn tay.

"Vương đại ca, hôm nay ta chăm sóc linh thực cả ngày, hiện giờ thấy mệt mỏi lắm, lại đau đầu nữa, nên không đi được, lần sau sẽ đến nếm thử tay nghề của tẩu tử." Hắn thuận miệng bịa ra một lý do, tạm thời đối phó với Vương Sơn.

“Vậy thì thôi, người nghỉ ngơi thật tốt vào.” Vương Sơn nghe xong lời này của Lục Huyền, lại lập tức rời đi.

Vương gia.

Chính giữa đại sảnh có bày một chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn, phía trên có mười mấy món ăn, trong số này còn có những món được nấu từ nguyên liệu thịt yêu thú quý hiếm. Tiểu thiếp của Vương Sơn đang cúi đầu, lẳng lặng ngồi trước bàn.

“Lục Huyền nói cơ thể khó chịu nên không tiện qua đây, hai chúng ta cùng ăn đi!”

“Dạ, tướng công.” Vương thị dịu dàng trả lời, lập tức đứng dậy xới cơm cho Vương Sơn.

“Cảm ơn nương tử.” Vương Sơn nhìn đôi bàn tay trắng như tuyết đang vươn về phía mình, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Lúc trước, gã mua tiểu thiếp này ở chợ đen, vốn chỉ định chơi bời cho qua quãng thời gian cô đơn này thôi, nhưng không ngờ hiệu quả lại vượt xa những gì gã dự đoán ban đầu.

Sau khi mua tiểu thiếp này về nhà, nàng vừa dịu dàng lại lắm chiêu trò làm Vương Sơn cảm thấy sung sướng vô cùng, cứ một mực trầm mê trong đó, ngay cả sở thích bình thường thích là đi câu lan cũng dần dần giảm bớt.

Chủ yếu hơn, đó là sau một khoảng thời gian ngắn ở chung với đối phương, gã lại mơ hồ có cảm giác mình sắp đột phá Luyện Khí tầng sáu rồi. Điều này khiến gã càng thêm yêu thương tiểu thiếp này, ngày đêm đòi lấy, vui đến quên cả trời đất.

“Nương tử, khổ cho nàng rồi.” Gã nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay trắng nõn mềm mại của nữ tử kia, dịu dàng nói.

“Tướng công không nỡ để cho ta hao sức khổ cực, có đúng không?” Vương thị ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh, bởi vì khóe mắt có một nốt ruồi nên vẻ mị hoặc càng thêm nồng đậm.

“Chắc chắn rồi, ta yêu nương tử còn không kịp, làm sao nỡ để cho nàng vất vả?”

“Vậy sau này nếu ta mang thai thì biết làm sao bây giờ? Nghe nói thời gian mang thai vô cùng đau đớn khó chịu.” Vương thị lộ vẻ tội nghiệp hỏi.

“Ừm…”

Trong lúc Vương Sơn còn đang do dự, Vương thị lại không chút lưu tình rút bàn tay nhỏ bé của mình ra, khóe miệng khẽ nhếch, gợn lên một nụ cười.

“Nếu không muốn ta khổ, tướng công hãy sinh đứa bé này thay ta nha!”

Vương Sơn đang định từ chối, đột nhiên lại có cảm giác trong bụng truyền đến một loại khát vọng kỳ quái, hệt như có thứ gì đó đang được thai nghén ở bên trong…

Chương 85: Sắp Sinh!

"Được!" Cảm giác khát vọng này mạnh mẽ đến mức trực tiếp áp đảo suy nghĩ trong lòng và linh thức của gã, nó còn khiến gã lập tức đồng ý theo bản năng.

Vừa dứt lời, trong bụng đã truyền đến một chuỗi âm thanh ục ục kỳ quái, cái bụng vốn đang bình thường của Vương Sơn trực tiếp phình nhanh ra với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đồng thời huyết nhục tứ chi, bộ ngực, phần sau lưng không ngừng co rút lại.

Chỉ chốc lát sau, cái bụng của gã đã phình to thành một quả bóng lớn, hốc mắt trũng sâu, toát ra vẻ điên cuồng. Gần như các bộ phận khác trên cơ thể đều teo biến, khô quắt, đến cuối cùng, chỉ còn lại một miếng da căng trên bộ khung xương tiều tụy.

"Đại nhân, sinh đứa nhỏ cho ta đi!" Hai vệt ửng hồng xuất hiện trên khuôn mặt Vương thị, nàng ta si mê nhìn chằm chằm vào phần bụng khổng lồ của Vương Sơn.

Cùng lúc đó, tại thời điểm thân thể Vương Sơn vừa xuất hiện biến hóa, ngay bên trong tiểu viện của Vương gia, một cây linh mộc lặng lẽ nứt toác, để lộ ra một con trùng gần như trong suốt bắn ra từ bên trong vết nứt.

Tiểu trùng dài chừng hai tấc, có sáu cánh, mỗi đôi cánh đều mỏng như cánh ve, trên mặt cánh lại có một chuỗi hoa văn mờ nhạt. Lúc này, chuỗi hoa văn trên mặt cánh côn trùng đang biến thành màu đen thui theo tốc độ biến hóa của Vương Sơn.

Tiểu trùng sáu cánh lập tức phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, tràn đầy lo lắng.

Tại Chấp Pháp đường, cách tiểu viện của Vương Sơn chừng mười mấy dặm, tu sĩ Luyện Khí cao cấp Lăng Bằng đang ngắm nhìn con tiểu trùng sáu cánh không ngừng ngọ nguậy liên tục ngay trước mắt mình, trên mặt lộ vẻ nặng nề khó tả.

"Rốt cục cũng xuất hiện."

Kỳ trùng trước mặt gã tên là Lục Dực Đồng Tâm Trùng, bản lĩnh ẩn nấp của nó cực kỳ lợi hại, nếu nó cảm nhận được khí tức tà ma ở gần, lập tức sẽ phát sinh biến hóa, mà một con khác nằm trong khoảng cách nhất định với con trùng vừa phát sinh biến hóa kia, cũng có thể đồng thời cảm ứng được sự bất thường từ phía đối phương, sau đó xuất hiện phản ứng dữ dội.

Khí tức tà ma càng mạnh, phản ứng của tiểu trùng càng lớn.

Lại nói, sau khi tình cờ biết được Vương Sơn có khả năng bị tà ma xâm chiếm, Lăng Bằng đã bí mật tiến đến điều tra một phen, nhưng không phát hiện được gì nên đã để lại một con Lục Dực Đồng Tâm Trùng vào trong tiểu viện của Vương gia, muốn giám sát tình hình của Vương gia mọi thời mọi khắc.

Sau khi chờ đợi vài ngày, cuối cùng tà ma cũng lộ diện.

"Sư huynh, làm phiền toái ngươi đi cùng ta, nhìn phản ứng của con trùng này, ta e rằng mình cũng không nắm chắc sẽ giải quyết được nó." Đã nắm chắc tình huống, Lăng Bằng lập tức quay đầu nhìn về tu sĩ thanh niên đang ngồi bên cạnh, ở giữa trán người nọ có một vết sẹo hình tia sét, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một tia điện quang lóe sáng.

Tu sĩ thanh niên này tên là Lôi Ẩn, tu vi Luyện Khí tầng chín, chỉ cách Luyện Khí viên mãn một đường mong manh, am hiểu lôi pháp, gã cũng là người có tu vi cao nhất bên trong

Chấp Pháp đường, ngày thường đã chém giết vô số tà ma, hung danh hiển hách.

Con ngươi của Lôi Ẩn chuyển sang màu vàng kim, uy thế mười phần, nhìn con Lục Dực Đồng Tâm Trùng vẫn đang giãy giụa trong tay Lăng Bằng, lạnh lùng nói: "Tà ma ngoại đạo cũng dám động vào tu sĩ Chấp Pháp đường chúng ta, không cần biết nó vô tình hay cố ý, nhất định phải bắt nó trả cái giá thật đắt. Đi thôi!"

Lời còn chưa dứt, Lôi Ẩn đã đạp lên một thanh phi kiếm, bay vút đi, Lăng Bằng cũng nhanh chóng theo sát phía sau.

Vương gia.

Trong đại sảnh, cái bụng của Vương Sơn đã biến thành một quả bóng to đùng. Quả bóng này không ngừng phập phồng lên xuống giống hệt một trái tim đang đập. Mà toàn thân gã đã biến thành cái xác khô, làn da căng cứng không ngừng phát sinh rạn nứt, để lộ ra đầu khớp xương trắng hếu bên trong.

"A… Sắp sinh rồi." Vương thị nhìn quả cầu thật lớn đang phập phồng không ngớt, trên mặt lộ ra vẻ mẫu tính chói chang, hai tay ôm lấy cái bụng khổng lồ kia như muốn đỡ đứa bé sắp phá bụng ra ngoài.

"Tà ma từ đâu tới? Lại dám làm càn ở Lâm Dương phường thị, chịu chết đi!" Lời còn chưa dứt, một con Hỏa Long khổng lồ dài chừng hai - ba trượng đã đánh tới, phóng thẳng về phía cái bụng to như quả cầu của Vương Sơn.

"Oe oe!" Một tiếng khóc nỉ non bật ra từ trong bụng Vương Sơn, tiếng khóc có kèm theo nỗi oán hận vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã ngưng kết thành một bức tường linh khí màu đen, ngăn cản con Hỏa Long đang lấy tốc độ cực nhanh, lao tới.

Hỏa Long va chạm với bức tường màu đen, lập tức hóa thành vô số hỏa diễm rơi vào gia cụ bên trong phòng, bốc cháy dữ dội.

Lăng Bằng bay lên khoảng không phía trên gian nhà, xuyên qua cái lỗ lớn do Hỏa Long tạo ra, lạnh lùng nhìn kỹ trạng thái cực kỳ quỷ dị của hai người trong phòng. Gã nhìn quả cầu lớn càng lúc càng đập nhanh, còn có vẻ mặt gấp gáp của nữ tử bên cạnh, trong lòng cũng biết không thể trì hoãn thêm được nữa, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Một đóa Hỏa Liên xinh xắn lập tức bay ra khỏi cơ thể.

Hỏa Liên có ba màu, thân rễ màu đỏ sậm có vô số những đường vân tinh tế, lá sen màu đỏ lửa, tựa như có dung nham nóng chảy đang lưu chuyển bên trong phiếm lá, cánh hoa sen màu đỏ nhạt, óng ánh trong suốt như ngọc thạch.

Dường như quả cầu thịt khổng lồ kia đã cảm nhận được uy hiếp đến từ Tam Sắc Hỏa Liên, chỉ thấy một vết nứt to lớn nhanh chóng xuất hiện, lại có hai cánh tay nhỏ màu đen vươn ra từ hai bên vết nứt.

Thứ đang được thai nghén bên trong đã không thể chờ đợi được nữa, muốn ra đời trước thời hạn rồi.

Chương 86: Vẫn Là Tố Cáo Đại Pháp Tốt!

Phần bụng của nữ tử bên cạnh cũng xuất hiện một vết nứt to, bên trong trống rỗng ngập tràn oán khí.

Cánh tay đứa hài nhi nọ đã vươn ra sát viền khe hở.

Rồi ngay lập tức, một tiếng kêu tràn đầy hung ác oán độc vang lên. Tam Sắc Hỏa Liên vừa xuất hiện ngay phía trên bàn tay màu xám đen của đứa hài nhi nọ, dòng dung nham vốn đang chảy xuôi trên chiếc lá sen đột nhiên chậm chạp lại.

"Vẫn còn giãy giụa vô nghĩa, chết đi." Một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên.

Bầu trời phía trên Vương gia đột nhiên biến thành trắng xóa. Nhóm tu sĩ xung quanh vốn đang chăm chú nhìn vào nơi này bỗng mất đi tầm nhìn, chỉ nghe những tiếng ầm ầm vang lên, sấm sét đã ập xuống, toàn bộ Vương gia hóa thành một biển lôi điện.

Sau khi hết thảy mọi thứ đã bình thường trở lại, Vương gia cũng biến thành khu vực màu đen xám, quả cầu lớn trong bụng Vương Sơn và Vương thị đã bị sấm sét đánh tan thành bột mịn.

Hai người của Chấp Pháp đường dùng linh thức đảo quanh tiểu viện và khu vực xung quanh một vòng, sau khi xác nhận không có bất cứ dị thường nào, mới đáp xuống.

"Lăng sư đệ, chút nữa ngươi phái người tới đây kiểm tra khu vực xung quanh, đừng bỏ sót bất cứ một con tà ma nào. Tu sĩ kiểm tra của Chấp Pháp đường phải tận trung với cương

vị, không được gây ảnh hưởng đến sinh hoạt của những tu sĩ khác ở quanh đây, không được lừa gạt cho xong, cũng không được qua loa tùy tiện."

"Vâng Lôi sư huynh, ta sẽ đích thân đi làm việc, đảm bảo sẽ không bỏ qua bất cứ một con tà ma nào." Lăng Bằng nghiêm túc gật đầu.

Cách đó không xa, Lục Huyền với vẻ mặt ngưng trọng đang nhìn chằm chằm vào tiểu viện của Vương gia.

Ngay khi lôi đình xuất hiện, hắn đã nhận ra tình huống bất thường rồi, bởi vì không có nhìn thẳng vào nó nên hai mắt vẫn bình thường.

Tu sĩ Chấp Pháp đường kia phóng ra thuật pháp có uy lực to lớn như vậy, mà không hề lan đến gần tiểu viện của Lục Huyền, điều này cho thấy trình độ khống chế linh lực của người đó cực kỳ cao minh.

Vốn dĩ Lục Huyền đã bày thế trận sẵn sàng đón địch, ngay cả pháp khí phù lục cũng được đặt ngay bên cạnh rồi. Cũng may, thực lực tu sĩ giải quyết tà ma rất mạnh, không có con tà ma nào còn sót có thể chạy vào tiểu viện của Lục Huyền.

"Vẫn là tố cáo đại pháp tốt…" Lục Huyền khẽ cảm thán một câu, hắn cũng nghe được tiếng kêu của đứa hài nhi kia, dù không phải mục tiêu tấn công trực tiếp của tiếng kêu, nhưng cảm giác đầu váng mắt hoa vẫn ập đến, động tác lập tức biến thành chậm chạp.

Nếu đối đầu trực diện, Lục Huyền thực sự không thể đảm bảo rằng mình có thể ung dung xử lý con tà ma kia.

May mắn thay, trước đó hắn sử dụng tố cáo đại pháp, mượn lực đả lực dẫn hai gã tu sĩ Luyện Khí cao cấp của Chấp Pháp đường tới, thành công giải quyết việc Vương Sơn bị tà ma xâm chiếm và ô nhiễm.

“Trước đây lúc tố cáo, ngoại trừ nói Vương Sơn bất thường ra, còn tiện thể đề cập một câu Đàm Hiểu Đông có thể cố ý bao che. Bây giờ, chuyện Vương Sơn bị tà ma xâm nhiễm được chứng thực, như vậy Đàm Hiểu Đông trăm phần trăm không thể giải thích. Coi như cuối cùng hắn chứng minh được bản thân không có quan hệ gì với tà ma, thì việc sơ suất khi làm nhiệm vụ vẫn không thể tránh khỏi.”

Lục Huyền ngồi im trước bàn, không hề nhúc nhích.

Tính cả Vương Sơn và con tà ma vừa bị giải quyết kia, lại thêm phường thị đang rơi vào thời kỳ nhạy cảm, người hàng xóm như hắn đương nhiên sẽ được chú ý rất nhiều, cho nên tạm thời không nên làm gì cả, cứ đàng hoàng ở trong nhà là được rồi.

Quả nhiên không tới nửa canh giờ sau, đã có ba tu sĩ Luyện Khí trung cấp tới cửa kiểm tra.

“Xin lỗi đã làm phiền đạo hữu, tối nay Chấp Pháp đường phát hiện xung quanh đây có một con tà ma cường đại. Sau khi giải quyết xong, để tránh khả năng nó lẻn vào nhà của những tu sĩ xung quanh, cũng như đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, chúng ta không thể không cẩn thận kiểm tra một phen, mong đạo hữu thứ lỗi.” Một người cầm đầu mỉm cười nói với Lục Huyền.

“Ba tu sĩ Luyện Khí trung cấp, đúng là bày ra thế trận thật lớn.” Lục Huyền âm thầm cảm khái, rồi lên tiếng trả lời: “Không có việc gì, các đạo hữu cứ yên tâm kiểm tra, tại hạ không có ý kiến gì khác.”

“Đa tạ đạo hữu đã phối hợp.” Tu sĩ dẫn đầu chắp tay với Lục Huyền, lại cầm một bức tượng Phật bằng bạch ngọc từ trong túi trữ vật ra.

Bức tượng Phật này cao chừng ba tấc, ngón tay chắp lại, khóe miệng mỉm cười, bên ngoài có một luồng linh quang mông lung.

Tu sĩ nọ lập tức vận chuyển linh lực trong cơ thể, bắt ấn thi pháp, sau đó đánh ra một luồng linh lực lên mặt ngoài của bức tượng Phật. Ngay lập tức, tầng linh quang vốn đang mông lung kia lại trực tiếp dâng trào, giống như một tầng gợn sóng, nhanh chóng quét qua thân thể Lục Huyền và tiểu viện hắn đang ở.

Ngay trong nháy mắt khi luồng linh quang mờ nhạt nọ quét qua, Lục Huyền chỉ cảm thấy bản thân trở nên sạch sẽ trong suốt, tâm như gương sáng, không nhiễm bụi trần.

Sau khi luồng linh quang nọ đảo qua toàn bộ tiểu viện, nó lại nhanh chóng thu vào bên trong tượng Phật, còn tượng Phật vẫn lóe lên một mảnh linh quang mơ hồ, không có gì khác thường.

Chương 87: Sát Anh!

"Xong rồi, ta không phát hiện có gì bất thường, xin lỗi đã quấy rầy đạo hữu." Tu sĩ cầm đầu nhanh chóng cất bức tượng Phật bằng bạch ngọc nọ đi, rồi dẫn hai người còn lại chạy về nhà khác.

"Thế là xong rồi?" Lục Huyền âm thầm tự hỏi trong lòng, vốn dĩ hắn đã chuẩn bị xong tâm lý có khả năng sẽ bại lộ linh thực trong linh điền, không ngờ thủ đoạn kiểm tra của tu sĩ Chấp Pháp đường lại đơn giản như vậy.

"Cho nên lần trước tên Đàm Hiểu Đông kia đã có ý đồ muốn kiếm của ta một khoản rồi? Hắn nhìn thấy ta chỉ là một tán tu Linh thực sư Luyện Khí tầng ba, nên lấy danh nghĩa kiểm tra muốn vào nhà lục soát tỉ mỉ. Chỉ là gã thực sự không ngờ, bản thân sẽ vì một chút linh thạch này mà phải trả một cái giá cực lớn."

Lục Huyền cười cười, sau đó quay trở lại phòng.

…

Trung tâm của Lâm Dương phường thị.

Bên trong một căn phòng thiếu sáng, có bảy - tám hài nhi đang bò lổm ngổm khắp nơi. Những đứa hài nhi này có làn da màu xanh đen không bình thường, thỉnh thoảng lại có hắc khí tuôn ra trên người, chân tay nhỏ bé, hàm răng sắc nhọn, đồng tử lồi ra, lộ vẻ dữ tợn vô cùng.

Chúng có sự nhanh nhẹn và lanh lợi hoàn toàn không tương xứng với cơ thể nhỏ bé của mình, thỉnh thoảng khi đụng phải nhau, chúng sẽ hung ác xông vào cắn xé đối phương, khi

bị cắn phải chỗ đau, sẽ phát ra tiếng kêu oán độc, nghe thôi cũng hoa mắt chóng mặt.

Có hai thiếu nữ dung mạo diễm lệ đang lẳng lặng ngồi ở góc phòng, không nói lời nào, trên mặt lặng lẽ nở nụ cười, vẻ mặt toát lên một tia mẫu tính chói chang.

Phần bụng của hai người nhô lên thật cao giống như một quả bóng da to lớn, thậm chí trên phần bụng của một người trong đó đã xuất hiện vết nứt thật lớn, một con mắt màu trắng xám đột ngột lồi ra, nhìn chằm chằm vào thế giới bên ngoài thông qua vết nứt, có cảm giác nó sẽ bò ra khỏi bụng bất cứ lúc nào.

"Ai? Là ai đã tiêu diệt Sát Anh yêu quý của ta?"

Một tu sĩ đang ngồi thẳng tắp trên chiếc giường lớn làm bằng hàn băng, xung quanh tràn ngập oán khí nồng đậm, thỉnh thoảng lại có khuôn mặt mơ hồ bay từ trong oán khí ra ngoài, âm thầm kêu gào đầy đau đớn.

Vừa nghe âm thanh này truyền đến, bảy - tám đứa trẻ vốn đang cắn xé lẫn nhau trong phòng lập tức im bặt, yên tĩnh như ve sầu mùa đông, có cảm giác chúng rất sợ hãi người này.

Hai thiếu nữ đang ngồi trong góc vẫn mỉm cười và không nhúc nhích, con ngươi màu xám ở khe bụng chậm rãi lùi vào chỗ sâu bên trong.

"Cứ như vậy, khả năng cô đọng Sát Anh Đan của ta sẽ giảm đi một ít, đúng là đáng chết." Oán khí trên người tu sĩ kia không ngừng bốc lên, hệt như lửa giận đang bốc cao trong lòng gã. Gã đã bước vào giai đoạn Luyện Khí viên mãn một thời gian rất lâu rồi, đã hai lần thử đột phá Trúc Cơ, nhưng tới cuối cùng đều thất bại.

Trong một dịp tình cờ, gã lấy được một loại tà pháp luyện chế đan dược từ một khu vực nào đó ở bên trong bí cảnh. Đan

phương có nói, sau khi luyện chế đan dược thành công, xác suất đột phá Trúc Cơ kỳ sẽ gia tăng từ mười đến hai mươi phần trăm.

Gã dựa theo nội dung ghi chép của tà pháp nọ, trực tiếp thu thập hàng trăm cái oan hồn cô đọng thành Sát Anh Thai, sau đó đi tìm mười mấy thiếu nữ, dùng bí pháp khống chế bọn họ, trực tiếp dung nhập Sát Anh Thai vào trong cơ thể thiếu nữ kia.

Đến đây, gã lại dùng những phương thức khác nhau để bán bọn họ ra ngoài, sau khi tu sĩ mục tiêu mua họ về. Ngay tại khoảnh khắc hai người đang sung sướng, Sát Anh Thai sẽ âm thầm dung nhập vào trong cơ thể đối phương.

Bởi vì bản thân Sát Anh Thai là một loại bảo vật tà môn, nên trong quá trình dung hợp, nó sẽ tăng cường linh lực trong cơ thể tu sĩ, khiến cho bọn họ ảo tưởng rằng tu vi của mình đã mạnh lên, từ đó lại càng để tâm vào chuyện song tu.

Khi Sát Anh Thai triệt để hòa làm một với tu sĩ kia, chờ đến thời cơ thích hợp, nó sẽ cướp lấy toàn bộ huyết nhục tinh hoa cùng với linh lực trong cơ thể tu sĩ, rồi hóa thành Sát Anh.

Tu sĩ bị Sát Anh hấp thụ sẽ biến thành xác khô, còn nó phá thể ra ngoài, một lần nữa trở lại bên trong cơ thể thiếu nữ nọ, mượn dùng thân thể của nàng để che đậy khí tức tà ma, cuối cùng là len lén trở về nơi gã sống.

Toàn bộ quá trình đều cực kỳ bí ẩn, bởi vì thời điểm Sát Anh Thai dung nhập vào trong cơ thể tu sĩ, những loại phù lục hay pháp khí trừ tà phổ thông đều rất khó phát hiện ra điểm lạ thường của tu sĩ nọ, chỉ vào khoảnh khắc nó phá thể ra ngoài mới bộc lộ một chút khí tức. Nhưng chỉ cần không chú ý sát sao thì gần như tất cả mọi người đều sẽ bỏ qua một chút dị thường phát sinh trong khoảng thời gian cực ngắn này.

Mặc dù đã cẩn thận như vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn có một Sát Anh bị giết, điều này đã khiến xác suất ngưng kết Sát Anh Đan của gã giảm đi một chút, đồng thời độ khó khi đột phá đến Trúc Cơ kỳ càng gia tăng hơn.

Nói cách khác, Sát Anh bị giết đã khiến kẻ giết chết nó kết mối huyết hải thâm thù với gã rồi.

"Xem ra phải đi tìm thêm mấy nữ tu Luyện Khí trẻ tuổi, để Sát Anh Thai ký sinh trong cơ thể các nàng rồi thả vào trong chợ đen, chờ tu sĩ đến mua. Nhưng có một Sát Anh bị phát hiện, rất có thể quá trình này sẽ không thuận lợi như lần đầu tiên nữa."

Nghĩ vậy, gã không khỏi cảm thấy tức giận, oán khí toàn thân càng dâng trào, suýt chút nữa đã biến thành thực chất, dọa cho bảy - tám Sát Anh bên cạnh không dám động đậy mảy may.

Chương 88: Thu Hoạch Quả Tùng!

Trong viện.

Không còn mối đe dọa đến từ Vương Sơn ở bên cạnh nữa, thể xác và tinh thần của Lục Huyền đều thả lỏng hơn rất nhiều, hắn lại toàn tâm toàn ý đi bồi dưỡng tất cả linh thực trong linh điền.

Mà sau khi xuất hiện tà ma không rõ nguồn gốc, Chấp Pháp đường lập tức tăng cường mức độ giám thị ở khu vực hắn sống, thỉnh thoảng lại tiến vào kiểm tra một phen. Ngay cả hoạt động ra ra vào vào của các tu sĩ bên trong khu vực cũng được giám sát cực kỳ cẩn thận.

Nhưng chuyện này chẳng mang đến một chút ảnh hưởng gì cho Lục Huyền.

Bởi xét cho cùng, hầu hết thời gian hắn đều ở trong viện chăm sóc linh thực, thỉnh thoảng khi nhàm chán sẽ đi trêu đùa Đạp Vân Linh Miêu và Hồng Tu Lý một phen giải khuây.

Hắn cũng chú ý đến những tu sĩ Chấp Pháp đường tới cửa kiểm tra, trong số mười mấy tu sĩ Luyện Khí trung cấp từng xuất hiện ở nơi này, lại không hề có bóng dáng Đàm Hiểu Đông.

Lục Huyền thầm suy đoán, có khả năng tin tức tố cáo lần trước đã có tác dụng, làm cho gã bị liên lụy vào chuyện này rồi.

Nghĩ vậy, tâm trạng của hắn càng thêm tốt đẹp, thời điểm đi chăm sóc linh thực bên trong linh điền cũng thoải mái hơn.

Sáng sớm, sương mù mờ mờ còn chưa tan đi. Thảo Khôi Lỗi cao ba thước đã bước ra khỏi mảnh sương mù và vẫn không ngủ không nghỉ tuần tra linh điền cả đêm, đống cỏ khô héo trên người nó cũng bị sương mù thấm ướt.

"Đúng là nhân viên tốt của ta…" Lục Huyền cầm cái bình bạch ngọc đi tới, ung dung cảm thán một tiếng rồi lập tức tiến vào linh điền, đi tới sát bờ ao.

Vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của hắn, ba con Hồng Tu Lý béo khỏe đã cho rằng mình sắp được ăn dị trùng, con nào con nấy đều vẫy đuôi bơi tới. Sáu sợi râu hồng dài mảnh ở cạnh đầu chúng giống như sáu dải ruy băng màu đỏ, nhộn nhạo khua nước trong ao linh tuyền.

Lục Huyền rắc một nắm linh mễ xuống ao, sau đó trực tiếp phớt lờ chúng, trực tiếp dùng cái bình ngọc trong tay, múc lấy non nửa nước linh tuyền.

Đột nhiên một cái bóng đen vụt qua, ấu thú Đạp Vân Linh Miêu lao về phía trước, dùng lòng bàn chân nhưng những đám mây trắng của mình, tóm lấy bộ râu dài của một con Hồng Tu Lý, nhẹ nhàng kéo nó lên khỏi mặt nước.

Chơi đùa xong, con ấu thú ấy lại xẹt qua mặt nước, để lại con Hồng Tu Lý vẫn đang giãy giụa trên không trung, nhảy loạn xạ một hồi và rơi xuống ao linh tuyền, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Hai con Hồng Tu Lý còn lại giật mình, nhanh chóng lặn xuống đáy ao linh tuyền, chuyển động mạnh mẽ khiến tầng gợn sóng trên mặt nước càng rung động dữ dội.

Tịnh Tuyết Liên trong ao cũng bị sóng nước đập vào, lá sen mịn màng trắng nõn khẽ đung đưa, có vẻ yếu đuối mỏng manh vô cùng.

“Nhóc con này lại không ngoan rồi, bắt cá thì thôi không sao, nhưng làm ảnh hưởng đến Tịnh Tuyết Liên sinh trưởng là không được rồi, buổi trưa cắt bỏ một phần thịt lợn sấy khô của ngươi.” Lục Huyền ở bên cạnh thấy vậy, lập tức vươn tay vỗ vỗ cái tai nhọn của ấu thú Đạp Vân Linh Miêu, mở miệng uy hiếp.

“Ngao ~” Nghe thấy mỹ thực bị giảm đi, con ấu thú vẫn luôn duy trì dáng vẻ lạnh lùng kia không nhịn được nữa, lập tức gầm lên một tiếng.

Nó không kêu thì thôi, vừa kêu một cái, để Lục Huyền nghe được tiếng kêu vô cùng miễn cưỡng này, trong lòng hắn lại càng thêm kiên quyết với ý nghĩ khấu trừ thịt khô của nhóc con hư hỏng kia.

Sau đó, hắn cầm bình nước linh tuyền đi tới cạnh ba cây Thanh Diệu Linh Trà, lập tức dùng linh lực điều khiển nước suối hóa thành từng tia nước mạnh mẽ tràn vào bên trong cây trà non.

Tưới cho cây non Thanh Diệu Linh Trà xong, hắn lại đi vòng quanh linh điền tuần tra như thường lệ, và việc đầu tiên hắn làm chính là tàn nhẫn tách hai mươi gốc linh tham đang cố quấn lấy nhau ra ngoài.

Theo sự phát triển nhanh chóng của Huyết Ngọc Tham, tốc độ và ý chí muốn tiến lại gần nhau của chúng cũng gia tăng thêm đáng kể, nếu Lục Huyền không ra tay ngăn cản, hẳn là mười mấy gốc Huyết Ngọc Tham đã trộn lẫn với nhau rồi.

Suýt nữa thì linh điền của hắn đã biến thành quần tham vận động quy mô lớn…

Sau khi tách Huyết Ngọc Tham xong, hắn lại thi triển hai đạo 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 đánh vào Kiếm Thảo, để cho nó thoải mái hấp thu kiếm ý sắc bén bên trong kiếm khí.

Còn Ám Tủy Chi vẫn ngoan ngoãn ở bên trong lều, hắn đi tới, nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí của khúc linh mộc mục nát, tạo điều kiện cho nó hấp thu linh lực trong gỗ được dễ dàng nhất.

Công việc tiếp theo của hắn chính là đi lùng bắt Huyễn Yên La Quả đang giấu mình trong sương trắng nồng đậm. Mấy ngày trôi qua, phạm vi sương khói xung quanh người nó lại mở rộng ra một chút.

Cuối cùng, hắn đi đến phía trước gốc Xích Vân Tùng sắp thành thục, tâm thần tụ tập trên cành lá

"A, có một trái tùng chín rồi sao?" Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, Lục Huyền đã vui sướng nói.

Lúc trước, có năm quả tùng vẫn còn ẩn hiện bên trong đống lá tùng màu đỏ rực có hình kim châm rậm rạp tươi tốt kia, và hiện giờ, một quả trong đó đã thành thục.

Lớp vỏ bên ngoài quả tùng được thiết kế giống hình vảy cá, chúng nó bao bọc lấy đống hạt tùng được sắp xếp tầng tầng lớp lớp vòng quanh quả từ dưới lên trên.

Chương 89: Ly Hỏa Kiếm!

Số lượng hạt tùng ở trung tâm không nhiều cho lắm, chỉ khoảng hai mươi hạt, hạt nào hạt nấy đều to bằng đầu ngón tay, giống như hạt lựu màu đỏ nhạt, óng ánh trong suốt, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, chỉ cần ngửi thôi, mọi người cũng chảy nước miếng rồi.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên một quả Xích Vân Tùng vừa chín tới, ngay lập tức đã có được thông tin chi tiết về nó.

"Hạt Xích Vân Tùng, có nguồn gốc từ linh thực nhất phẩm Xích Vân Tùng, bên trong ẩn chứa linh lực phong phú, có thể đề cao một chút tu vi cho tu sĩ Luyện Khí cấp thấp và trung cấp."

"Vị đơn thuần sướng miệng, dư vị đọng lại khá lâu, rất được các nữ tu hoan nghênh."

Lục Huyền bóc hạt Xích Vân Tùng thành thục xuống, để vào trong dụng cụ đặc chế, phía trên dụng cụ có vẽ những đường phù văn liên quan, có thể đảm bảo độ tươi của hạt tùng luôn ở mức cao nhất.

Ở thời điểm bóc từng cái hạt tùng đã chín xuống dưới, hắn cũng biết được từng cái hạt tùng vừa hái xuống kia có phẩm chất tốt.

Và đương nhiên, như một lẽ thường tình ở vị trí quả Xích Vân Tùng vừa được hái xuống kia, đã xuất hiện một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe lấp lánh.

Trong lòng Lục Huyền vô cùng kích động, đây là lần đầu tiên hắn thu hoạch linh thực nhất phẩm thành thục. Trước đó,

cả Linh Huỳnh Thảo lẫn Thực Nguyệt Quả đều là linh thực chưa nhập phẩm, giá trị thấp hơn Xích Vân Tùng rất nhiều.

"Thu hoạch một quả Xích Vân Tùng, nhận được phi kiếm nhị phẩm Ly Hỏa Kiếm." Quầng sáng màu trắng nọ lập tức hóa thành vô số đốm sáng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, một ý niệm lập tức lóe lên trong đầu hắn, một thanh phi kiếm cũng lặng lẽ xuất hiện trong tay hắn.

Phi kiếm dài chừng ba thước, thân kiếm mềm mại, màu đỏ nhạt như lửa, trên mũi kiếm có những đường vân màu đỏ sậm, ở thời điểm thân kiếm rung rung, sẽ có khá nhiều đốm lửa nho nhỏ bay ra từ mũi kiếm.

"Phi kiếm nhị phẩm!" Lục Huyền không khỏi kinh ngạc hô lên, đây là món pháp khí nhị phẩm đầu tiên hắn có được trong sự nghiệp tu hành của mình.

Trước kia khi linh điền chưa xuất hiện điểm thần kỳ này, hắn muốn một tấm Kiếm Khí phù, cũng phải tích lũy thật lâu mới có thể mua được. Nhưng tới bây giờ, trong tay hắn không chỉ có những loại bảo vật như Liệt Ngân Nhận, Lôi Hỏa Châu, mà số lượng phù lục cũng phong phú cực kỳ, Kiếm Khí phù và Khu Tà phù vốn là hàng hiếm có trước kia, thì giờ cũng xếp thành một tập trong túi hắn, thậm chí hắn còn nhận được hai tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm.

Tưởng như thế đã là kinh người, ai ngờ hắn lại nhận được một kiện pháp khí Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm.

"Trồng một mảnh linh điền, được rất nhiều cơ duyên."

"Không hứng thú thăm dò bí cảnh, cũng không thích tranh đấu đoạt bảo, chỉ thích bồi dưỡng chút hoa hoa cỏ cỏ cho qua ngày."

Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm xuất hiện, khiến cho Lục Huyền càng thêm chờ mong vào bốn quả Xích Vân Tùng còn lại.

Đồng thời, ý nghĩ yên lặng làm ruộng trong lòng cũng càng thêm kiên định.

Hắn thu Ly Hỏa Kiếm vào trong túi trữ vật, lại đi tới khu vực của Linh Huỳnh Thảo.

Một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo lúc trước, hiện giờ chỉ còn lại sáu mươi lăm gốc, mà toàn bộ chúng đều đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng rồi, trên những phiến lá nhỏ dài có vô số ánh huỳnh quang lấp lòe, dù đang ở giữa ban ngày cũng cực kỳ bắt mắt.

Lục Huyền trực tiếp hái thêm mười bốn bụi Linh Huỳnh Thảo đã thành thục, trong số này có bốn cây phẩm chất tốt, bảy cây phẩm chất thượng đẳng, ba cây phẩm chất hoàn mỹ, không có cây nào thuộc loại phổ thông.

Hắn xếp gọn mười bốn gốc Linh Huỳnh Thảo đã thành thục kia vào trong hộp bạch ngọc, tránh cho sinh cơ của chúng xói mòn, tiếp theo ánh mắt lại nhìn về phía linh điền, cẩn thận lại gần mười bốn quầng sáng trắng đang lấp lánh bên trong linh điền.

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi x2”

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi.”

“Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một năm tu vi.”

Có bốn quầng sáng ban thưởng tu vi, tổng cộng có ba năm tu vi.

Những ý niệm lần lượt hiện lên trong đầu, sau đó từng luồng linh lực hùng hậu nhanh chóng xuất hiện bên trong cơ thể của Lục Huyền, và như thường lệ, chúng lại điên cuồng phun trào, chạy ngang chạy dọc bên trong đan điền cùng với

kinh mạch của hắn, khiến hắn phải nghiến chặt hàm răng, cố gắng hết sức vận chuyển công pháp.

Một lát sau, linh lực trong cơ thể mới từ từ bình ổn xuống.

Khổ tu nhiều ngày, cộng thêm lần này và khoản khen thưởng tu vi trước đó, cuối cùng Lục Huyền cũng đột phá đến Luyện Khí tầng sáu.

"Trời ưu ái những người chăm chỉ, không uổng công lúc trước, ta luôn chăm sóc linh thực, còn tranh thủ khi rảnh rỗi, giành giật từng giây từng phút nghỉ ngơi để chăm chỉ cần cù tu luyện, mới có được thành tựu như ngày hôm nay." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Kiếm Khí phù x3"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được phù lục nhất phẩm Khu Tà phù x2"

Có năm quầng sáng khen thưởng phù lục nhất phẩm, khiến số lượng phù lục tồn kho trong túi trữ vật của Lục Huyền càng ngày càng thêm nhiều.

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm x3"

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một tấm đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm."

"Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch."

Chương 90: Uống Rượu!

Năm quầng sáng khác mở ra được ba viên Bồi Nguyên Đan. Còn hai quầng sáng còn lại, có lẽ do Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ nên một cái mở ra đan phương, một cái khác lại mở ra bảo vật Thảo Linh Nguyên Dịch.

Lục Huyền hấp thu đan phương Bồi Nguyên Đan, gần như ngay lập tức, trình độ lý giải về quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan trong đầu hắn đã trở nên sâu sắc hơn rất nhiều. Nào là phương thức xử lý tài liệu, nào là liều lượng cho vào, hay khống chế độ lửa, thời cơ lấy đan… Đều tăng lên không ít.

Mặc dù hắn chưa trực tiếp ra tay luyện chế Bồi Nguyên Đan, nhưng đã trở thành một cao thủ đích thực trên phương diện lý luận rồi.

Một giọt chất lỏng nửa đông đặc có màu xanh ngắt lại xuất hiện trong tay Lục Huyền, đó chính là Thảo Linh Nguyên Dịch - bên trong ẩn chứa một lượng lớn tinh hoa thảo mộc.

Hắn gọi Thảo Khôi Lỗi qua, lại nhét giọt dịch thể màu xanh ngắt đó vào bên trong cái đầu cỏ xám kia. Vừa nhét vào không bao lâu, mảng cỏ màu xám tro đã dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được để trở thành một mảnh xanh tươi, phảng phất như cây già mọc mầm non, tỏa ra sinh cơ nồng đậm.

“Ăn uống no đủ, mới có sức bảo vệ linh điền.” Lục Huyền nhìn cái đầu màu xanh ngắt của Thảo Khôi Lỗi, vừa cười vừa nói.

“Lục đạo hữu, Lục đạo hữu, có ở nhà không?” Đúng vào lúc này, bên ngoài tiểu viện lại truyền đến một giọng nói hơi

quen quen.

Lục Huyền thoáng hồi tưởng lại một chút, rất nhanh đã nhận ra đó là tu sĩ họ Ngô ở gần đây, tuổi tác khá lớn và thích nhất chén là những thứ bên trong cái chén. Lão từng tới hỏi Lục Huyền, không biết trong tiểu viện của hắn có trồng loại linh thực thích hợp để chưng cất rượu hay không.

"Ngô đạo hữu, ta ở đây, có chuyện gì không?"

"Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là khoảng thời gian gần đây, rốt cục mấy con chó săn của Chấp Pháp đường cũng bỏ đi rồi, trong lòng ta vui vẻ nên muốn tìm một người cùng uống rượu, đã lập tức nghĩ đến ngay Lục tiểu hữu."

Lục Huyền mở cửa viện, cười nói với Ngô tu sĩ: "Được, chờ ta thu dọn một chút rồi chạy qua uống một chén với Ngô đạo hữu ngay."

Lão giả họ Ngô gật đầu rời đi.

Lục Huyền quay lại trong phòng, rút kinh nghiệm từ chuyện Vương Sơn, lần này để phòng ngừa bất trắc, hắn đã giấu Lôi Hỏa Châu cùng Kiếm Khí Vạn Thiên phù ở trong áo.

Tu vi của lão giả họ Ngô là Luyện Khí tầng bốn, ngộ nhỡ đối phương có rắp tâm hại hắn, kể cả khi mối nguy tiềm ẩn, đột ngột xông ra, Lục Huyền cũng có đủ tự tin ứng phó với chúng, bởi trong tay hắn đang có một đống phù lục pháp khí mà.

Suy nghĩ một chút, hắn lại gọi Đạp Vân Linh Miêu đi qua.

Con ấu thú linh miêu với gương mặt không chút thay đổi, con ngươi xanh biếc trừng to, nhìn thì tưởng là lạnh lùng, kỳ thực trong lòng nó lại đang nhảy nhót hoan hô, nó lập tức leo lên bờ vai Lục Huyền, bốn bàn chân như bốn đám mây trắng trực tiếp bám chặt vào chiếc áo bào trên người hắn.

Lúc này Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm. Có con ngươi thần dị của Đạp Vân Linh Miêu bên cạnh, đám tà ma cực kỳ bí mật mà tu sĩ bình thường khó phát hiện ra kia, gần như không thể che giấu được trước mắt nó, như vậy sự an toàn của Lục Huyền càng được đảm bảo hơn.

Hắn mang theo ấu thú linh miêu, mở trận pháp ra, đi về phía trạch viện của Ngô tu sĩ. Vừa vặn, hắn cũng có chút chuyện muốn thỉnh giáo lão giả họ Ngô.

Trên chợ tán tu rất khó bắt gặp linh chủng vô danh, mà trong những cửa hàng lớn kia, mặc dù có không ít chủng loại linh chủng nhưng phần lớn đều có giá cả đắt đỏ, phẩm cấp cũng không cao, đa số đều là nhất phẩm và không có phẩm, khó mà thỏa mãn được ánh mắt càng ngày càng cao của Lục Huyền.

Hắn có ý định đến khu chợ đen thần bí trong phường thị nhìn một chút, đồng thời cũng bán mấy món đồ trong người đi.

Tu vi lão giả họ Ngô không tệ, thời gian nán lại ở trong phường cũng đủ dài, mong rằng lão sẽ có chút hiểu biết nhất định về khu chợ đen kia.

“Nào nào nào, Lục đạo hữu tới nếm thử loại rượu đã được ủ gần mười năm tuổi của ta đi.”

Có hai người đang uống say sưa trong nhà Ngô tu sĩ.

Lục Huyền lắc lắc chén rượu bạc trong tay, linh tửu vàng óng ánh trong chén lập tức lắc lư theo động tác lê của hắn, mùi rượu đậm đà và êm dịu lập tức thoát ra ngoài.

“Ta thật sự không ngờ, Vương Sơn vốn là tuần vệ Chấp Pháp đường, lại bị tà ma ô nhiễm. May mà phát hiện ra sớm, không có lan đến gần những hàng xóm như chúng ta.” Ngô tu

sĩ đặt chén rượu xuống, vừa nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, trong lòng lại không khỏi sợ hãi.

"Đúng vậy, nếu không phải kịp thời phát hiện và tiêu diệt tà ma, những người sống gần như chúng ta, khó có thể đảm bảo được an toàn cho bản thân." Lục Huyền phụ họa.

"Phế vật Chấp Pháp đường vẫn canh giữ khu vực này một đoạn thời gian, muốn đi ra ngoài làm chút chuyện gì cũng không tiện. Bọn họ không nhìn một chút, ngay cả người của mình còn không giữ được, để bị tà ma xâm nhiễm, thì để ý đến chúng ta có tác dụng gì? Chẳng thà cứ kiểm tra kỹ nội bộ trước, nói không chừng còn có thể tìm thêm được vài tên!" Hiển nhiên Ngô tu sĩ đã ngà ngà say, ánh mắt trở nên mơ màng, ăn nói cũng không giữ ý.

Chương 91: Lên Đường Đến Chợ Đen!

"Lục đạo hữu, tại sao ngươi không trồng linh thực thích hợp để ủ rượu chứ? Nếu người trồng, có bao nhiêu ta cũng mua!" Nói nói, Ngô tu sĩ lại chuyển đề tài tới trên người Lục Huyền.

"Gần đây ta cũng đang có suy nghĩ ấy, nhưng diện tích linh điền bên kia quá nhỏ, không còn dư thừa đất trống để trồng linh thực khác nữa, nên tạm thời ta không có tinh lực đi bồi dưỡng mấy loại linh thực đạo hữu mong muốn."

"Nhưng ngươi yên tâm, khi có cơ hội, ta nhất định sẽ đến tìm Ngô đạo hữu hợp tác."

Hai người tiếp tục uống rượu.

"Đúng rồi, Ngô đạo hữu có biết chợ đen trong Lâm Dương phường thị không?" Lục Huyền hỏi lão giả.

"Chợ đen? Làm sao, ngươi muốn đi vào à?"

"Ta đang có ý nghĩ này, nhưng trước kia chưa từng vào đó, cũng không biết nhiều về nó lắm. Mà tu vi Ngô đạo hữu cao thâm, lại ở trong phường thị cũng lâu rồi, nhân tiện qua đây, ta muốn hỏi thăm Ngô đạo hữu về tình hình của chợ đen." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Đúng là ta có tiến vào chợ đen mấy lần, lần gần đây nhất là khoảng hai năm trước!" Lão giả thoáng tỉnh táo lại một chút, trên mặt lộ vẻ hồi ức, nói.

“Khu vực chợ đen nằm ở trung tâm phường thị, nghe đồn nó được một số thế lực ngầm trong phường thị quản lý, theo ta suy đoán, hẳn là phía sau lưng nơi này, đang có bóng dáng của một hoặc vài đại gia tộc bên trong phường thị chúng ta.”

“Lúc đầu, phường thị được xây dựng trên một khu bí cảnh bỏ hoang, chợ đen tọa lạc bên trong một cái mê cung thiên nhiên, chỉ có thể dùng linh thạch mua một tấm Dẫn Lộ phù, mới có thể tiến vào trong đó.”

“Nó tên là chợ đen, nên các cửa hàng trong đó cũng khác xa với chợ tán tu bên này, hàng hóa xuất hiện thường là những thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tu sĩ tiến vào bên trong cũng sẽ ẩn dấu diện mạo hoặc là tu vi.”

“Hàng hóa bên trong cũng vậy, sẽ xuất hiện khá nhiều loại bảo vật mà thường ngày cực kỳ hiếm gặp được trong chợ, hay các cửa hàng ở bên ngoài. Chúng không rõ lai lịch, có đồ lấy được sau khi giết người đoạt bảo, cũng có các loại tài liệu cổ quái kỳ dị, thậm chí còn vô số kể những vật phẩm tà ác khó lường.”

Lục Huyền say sưa lắng nghe, thi thoảng cũng gật đầu phụ họa.

“Tán tu bình thường tiến vào trong đó, có thể đảm bảo an toàn không?”

“Bên trong nhất định là an toàn, vì có tu sĩ thực lực cường đại thủ vệ, rất ít nghe nói có người gây rối bên trong.”

“Còn ở bên ngoài không thuộc quyền quản lý của chợ đen, tu sĩ ra vào trong chợ có đủ hạng người hung ác xấu xa, hoặc là tà tu tu hành công pháp tà môn, cho nên độ an toàn thấp hơn nhiều so với bên trong, thỉnh thoảng sẽ xảy ra những chuyện như giết người đoạt bảo.”

“Nói chung, dưới tình huống bình thường tu sĩ ra vào nơi này sẽ không gặp phải vấn đề gì, dù sao chợ đen cũng nằm ở khu vực trung tâm của phường thị, thời điểm ta còn dừng lại ở Luyện Khí cấp thấp cũng từng đi qua đó một lần, nhưng chưa gặp chuyện ngoài ý muốn nào.”

“Nếu ngươi muốn vào, thì bản thân phải cẩn thận một chút, nếu cảm thấy quá mức sợ hãi, cũng có thể tiến vào cùng với tu sĩ quen biết.”

“Ta đã hiểu, đa tạ Ngô đạo hữu đã cho tại hạ biết những tin tức quan trọng này.”

Lão giả họ Ngô xua tay: “Những thứ này có tính là gì đâu, chỉ cần ngươi đi ra ngoài hỏi thăm chút là sẽ biết thôi.”

Giao tình giữa hai người vốn bình thường, lão cũng không hỏi Lục Huyền vào chợ đen có mục đích gì.

Lục Huyền ở lại thêm một lúc nữa, rồi dẫn ấu thú Đạp Vân Linh Miêu vẫn luôn yên tĩnh trên bờ vai trở về nhà mình.

Sau khi cân nhắc một lúc, hắn vẫn quyết định sẽ đi chợ đen một chuyến.

Theo những gì lão giả họ Ngô nói, thì trên chợ đen sẽ gặp phải rất nhiều thứ kỳ lạ, vì vậy khả năng đạt được linh chủng vô danh sẽ lớn hơn so với trên chợ tán tu.

Hơn nữa, dưới tình huống bình thường, những tu sĩ ra vào chợ đen vẫn tương đối an toàn, Lục Huyền cảm thấy chỉ cần không để lộ tài vật trên người, cũng không đi gây sự, thì hắn là hắn có thể bình an vô sự ra ngoài.

Huống chi, hắn cũng có lòng tin mười phần vào thực lực trước mắt của mình. Tu vi đã đạt đến Luyện Khí tầng sáu, 《Canh Kim Kiếm Quyết》 sắp tiến vào cảnh giới tông sư, trong tay lại có pháp khí nhất phẩm đặc thù Liệt Ngân Nhận, hai tấm nhị phẩm Kiếm Khí Vạn Thiên phù, phi kiếm nhị

phẩm Ly Hỏa Kiếm, bảo vật nhất phẩm Lôi Hỏa Châu, cùng với rất nhiều phù lục bình thường khác… Với trang bị hùng hậu như vậy, dù phải đối đầu với tu sĩ Luyện Khí cao cấp, Lục Huyền cũng có nắm chắc sẽ giết được đối phương.

Ngày hôm sau, Lục Huyền dò xét trong linh điền một lượt, sau khi tưới tắm, chăm sóc để tất cả linh thực vẫn luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất, hắn mới đi đến vị trí đã được Ngô tu sĩ cung cấp cho từ trước, quyết định khởi hành tới chợ đen.

Bởi vì ấu thú Đạp Vân Linh Miêu quá lộ liễu, lại không có thủ đoạn thích hợp để ngụy trang, nên lần này Lục Huyền đã để nó ở nhà.

Biết mình không thể cùng Lục Huyền ra cửa, Đạp Vân Linh Miêu chỉ ngồi một chỗ, im lặng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền bằng đôi mắt xanh biếc của mình.

Tâm thần Lục Huyền tập trung trên người nó, lập tức cảm nhận được nội tâm tràn đầy bất lực và sợ hãi của con ấu thú này, nó sợ hắn sẽ bỏ rơi nó.

Loại tâm lý ấy suýt chút nữa đã làm Lục Huyền mềm lòng, nhưng đến cuối cùng, sau khi cân nhắc khả năng bại lộ thân phận chân thật của bản thân, hắn đành an ủi nó một hồi, còn để lại cho Đạp Vân Linh Miêu một đống thịt lợn sấy khô, sau đó mới rời đi một mình.

Chương 92: Chợ Đen!

Khoảng nửa giờ sau, Lục Huyền đến bên ngoài chợ đen.

Mặc dù chợ đen gần trung tâm phường thị, nhưng khu vực xung quanh tương đối hoang vắng, không có đình viện hay khu nhà ở, chỉ có mấy tu sĩ đang vội vã đi trên đường, dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá lẫn nhau.

Toàn bộ khu chợ đen đều bị một màn sương màu đen dày đặc bao phủ, linh thức thăm dò vào trong gần như không thể được nhúc nhích nửa bước, giống như đã bị thứ gì đó ngăn cản lại rồi.

Lục Huyền đeo một chiếc mặt nạ giản dị lên, sau đó đi tới trước mặt một tu sĩ đang canh giữ lối vào chợ đen.

Dọc theo đường đi, hắn đã trông thấy hầu hết tất cả những tu sĩ tiến vào trong này đều có cách ăn mặc giống mình, đa số bọn họ đều đeo mặt nạ hoặc chùm khăn, một số ít sẽ sử dụng pháp khí đặc biệt có chức năng che phủ, cũng có mấy người không để ý, trực tiếp dùng diện mạo chân thật tiến vào, nhưng đương nhiên, đó có phải là gương mặt chân thật của họ hay không thì Lục Huyền cũng không biết.

Hắn quan sát động tĩnh của vị tu sĩ đang được sương mù màu đen bao phủ ở đằng trước, sau đó đưa đến lối vào ba viên linh thạch. Gần như ngay lập tức, hắn đã nhận được một tấm Dẫn Lộ phù, bên trên có một mũi tên màu đen rất nhỏ đang di động.

Bước vào trong hắc vụ, phía trước trở nên mơ hồ, mũi tên màu đen vừa nãy lập tức tỏa sáng, phương hướng chỉ dẫn

không ngừng được điều chỉnh tỉ mỉ, từ từ dẫn dắt Lục Huyền tiến về phía trước trong màn sương mù màu đen kia.

Một lúc lâu sau, Lục Huyền cảm nhận được cơ thể mình trở nên sảng khoái, hắn đã xuyên qua hắc vụ, chân chính tiến vào chợ đen rồi.

Chợ đen lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, trong tầm mắt có khoảng hai trăm tu sĩ, nhưng khung cảnh tương đối yên tĩnh, chỉ có những tiếng thì thầm thảo luận.

Có cảm giác khung trời phía trên chợ đen đang bị một đám mây đen dày đặc bao trùm, lại có khoảng mười mấy con diều giấy màu đen đang chậm rãi bay lượn.

Không biết con diều kia được luyện chế từ loại nguyên liệu gì, thoạt nhìn chúng khá giống với một bộ túi da yêu thú đang lơ lửng trên bầu trời. Ở thời điểm một con diều bay qua đầu Lục Huyền, hắn có thể cảm nhận được một luồng tà niệm quét qua thân thể mình, làm hắn không tự chủ được mà nổi da gà đầy người.

Lục Huyền nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn con diều đen ấy, luồng tà niệm kia chỉ lướt qua cơ thể hắn rồi nhanh chóng biến mất luôn.

"Thứ quái quỷ gì không biết!" Trong lòng hắn thầm mắng một câu, qua chuyện này, hắn lại càng thận trọng hơn với thế lực đang đứng đằng sau khu chợ đen trước mắt. Bọn họ có thể bố trí cả chục con diều giấy quỷ dị như vậy để tuần tra chợ đen, chỉ vậy thôi cũng đủ để tưởng tượng được nội tình kinh khủng của thế lực đứng đằng sau nơi này rồi.

Hắn từ từ bước đi, cẩn thận quan sát xung quanh.

"Tu sĩ tiến vào chợ đen nhiều hơn ta tưởng, nếu mỗi ngày có khoảng hai trăm người tiến vào, mà mỗi lần tiến vào đều

phải nộp phí là ba linh thạch, thì một ngày, ít nhất cũng kiếm được sáu trăm linh thạch, loại buôn bán này quá lời rồi.”

“Linh khí trong chợ đen nồng đậm hơn phường thị ở ngoài, cũng không biết với cái giá ba linh thạch kia, ta có thể ở lại nơi này được bao lâu, nếu không có quy định về thời gian, vậy cứ ở lại bên trong chợ đen tu luyện thu nạp linh khí.”

Trong lòng hắn nghĩ thế, nhưng đương nhiên, hắn không có ý định đi thử nghiệm, chung quy lại, hắn cũng không biết làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì.

Mà nghĩ thoáng cái là hiểu, mục đích thế lực đứng sau lưng kia gây dựng nên một khu vực như chợ đen này chính là kiếm linh thạch, sao bọn họ có thể để yên cho tu sĩ đi tới chiếm lợi trên đầu bọn họ được?

Mức độ quản lý bên trong chợ đen tương đối lỏng lẻo, tu sĩ tiến vào có thể thoải mái bày sạp, chỉ cần không đi chiếm sạp của người khác, hoặc là không gây xung đột, thì người quản lý bên trong chợ đen sẽ không đứng ra can thiệp.

Lục Huyền tỉ mỉ quan sát từng món đồ vật bên trong những gian hàng trên đường.

Lần này hắn vào đây, mục đích chủ yếu là tìm được linh chủng, cây giống, ấu thú yêu thú, trứng yêu cầm vô danh hoặc quý hiếm.

Thứ hai là xem xem có thể tìm được một loại trận pháp phòng ngự tương đối mạnh nào không. Trận pháp phòng ngự hắn đang dùng để bảo vệ tiểu viện của mình vẫn là loại cũ do người môi giới để lại, hắn chỉ có quyền sử dụng trong một khoảng thời gian nhất định nào đó mà thôi.

Mà hiện giờ, số lượng linh thực trong linh điền càng ngày càng nhiều, phẩm cấp cũng càng ngày càng cao, trận pháp trước mắt đã có chút giật gấu vá vai, không đủ an toàn rồi.

Thứ ba là pháp khí phòng ngự. Bởi những món pháp khí trên người hắn hiện giờ, từ Liệt Ngân Nhận, Ly Hỏa Kiếm đến Lôi Hỏa Châu, đều là pháp khí công kích, Lục Huyền cảm thấy mình nên bù đắp vài điểm yếu cho bản thân.

Nhưng đương nhiên, có cơ sở là quầng sáng màu trắng, lại có thêm bốn quả Xích Vân Tùng gần thành thục trong linh điền, coi như hiện giờ, nhu cầu về pháp khí của hắn cũng không quá bức thiết, mà ngược lại, hắn còn đang muốn bán bớt pháp khí trong tay mình đi đây.

Thứ đầu tiên hắn muốn bán đi chính là thanh nhất phẩm phi kiếm của Tần Minh để lại, cứ một mực đặt nó ở trong túi trữ vật chỉ tổ chiếm hữu không gian.

Hơn nữa, chuyện kia đã đi qua thời gian dài như vậy rồi, lại cộng thêm bản thân đang ở bên trong chợ đen nên Lục Huyền cũng không phải lo lắng cái gì.

Chương 93: Suy Đoán!

Nếu giá cả hạt Xích Vân Tùng hợp lý, hắn cũng có thể cân nhắc bán ra một phen, thậm chí hắn còn có thể trực tiếp bán Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm có công năng xung đột với Liệt Ngân Nhận đi.

Mặc dù Liệt Ngân Nhận chỉ là nhất phẩm, nhưng đặc tính có thể phân tách thành nhiều mảnh tàn phiến của nó rất độc đáo, có thể mang đến hiệu quả bất ngờ nên Lục Huyền dùng nó thuận tay hơn thanh Ly Hỏa Kiếm kia một chút.

Hàng hóa trên các quầy hàng ở nơi này vô cùng kì quặc, thậm chí Lục Huyền còn trông thấy mấy con hình nhân bằng giấy cực kỳ âm trầm được trưng bày trong một quầy hàng ven đường. Thân hình người giấy kia có màu trắng bệch, trên má lại có hai vệt ửng hồng, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười quỷ dị.

Chủ quầy hàng này cũng rất cổ quái, thân hình cực kỳ thon gầy, không dày hơn mảnh giấy là bao, dáng vẻ yếu ớt, trên người chỉ mặc một chiếc y bào màu đỏ xanh rộng thùng thình, thoạt nhìn rất quỷ dị.

Ngoài quầy hàng đó, bên trong những quầy hàng khác còn bày bán rất nhiều dạng tài liệu ly kỳ cổ quái, có yêu thú, có bộ phận thân thể của tà ma, còn có một số thứ không rõ nguồn gốc. Như con ngươi thật to có thể tự di chuyển, như yêu thú song sinh dính liền một thể vô cùng kỳ lạ, còn rất nhiều những sợi xúc tu mảnh mai, hay những quả cầu lông có hình dáng giống tảo biển, không ngừng tung bay trong gió…

“Hả?” Ở thời điểm đi ngang qua một quầy hàng, bước chân Lục Huyền không nhịn được lập tức dừng lại.

Trong quầy hàng có bày vài vị nữ tu với tư thế mỹ lệ, tu vi Luyện Khí tầng một, tầng hai. Mấy nàng này đều bị trói chặt bằng một sợi dây thừng màu đen, khiến các bộ phận trên cơ thể càng thêm nổi bật, cũng khiến cho nội tâm của người ta không nhịn được mà nảy sinh thú tính, chỉ hận không thể hung hăng lao tới chà đạp các nàng.

Phía trước những nữ tu này có một tấm bìa cứng màu đen, trên đó viết: “Bán lô đỉnh giá rẻ, tu vi Luyện Khí cấp thấp.”

“Đạo hữu, có muốn thử chất lượng không?” Phía sau quầy hàng, một tu sĩ gầy gò đeo mặt nạ nói to với Lục Huyền.

“Không, công pháp ta tu hành cần phải giữ gìn, không được để mất nguyên dương trước Trúc Cơ.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra lý do, sau đó đi ngang qua quầy hàng trước mặt.

Hắn nhíu mày, suy nghĩ bắt đầu chập chờn trong lòng.

Trong ấn tượng của hắn, trước khi Vương Sơn bị tà ma xâm nhập làm ô nhiễm, gã đã mua một nữ tu Luyện Khí tầng hai ở chợ đen. Lúc ấy, gã còn tới trước mặt Lục Huyền khoe khoang một phen.

Sau khi mua nàng nọ về, tu vi Vương Sơn một đường hát vang tiến mạnh, trực tiếp gia tăng nhanh chóng…

Tới bây giờ ngẫm lại sự kiện hồi ấy, bỗng nhiên trong lòng Lục Huyền lại dâng lên một chút cảm giác bất bình thường, “vui vẻ” với người khác có thể nhanh chóng đề cao tu vi của mình? Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Có lẽ, chuyện Vương Sơn bị tà ma xâm nhập có liên hệ mật thiết đến nữ tu Luyện Khí tầng hai kia.

Lục Huyền nghĩ vậy, bước chân không khỏi tăng tốc thêm hai phần.

Hắn đi đến phía trước một sạp hàng, chủ sạp là một nữ tu, từ khí tức mơ hồ trên người có thể đoán được tu vi của nàng này không thấp… Ít nhất cũng là tu sĩ Luyện Khí trung cấp, thậm chí còn có khả năng là Luyện Khí cao cấp.

Phần lớn những loại hàng hóa được trưng bày phía trước quầy của nàng đều là linh dược linh thực, thấp nhất cũng là linh thực nhất phẩm, rất nhiều những loại trong số đó Lục Huyền còn chưa từng thấy qua.

Hắn giả vờ chọn lựa một phen trên sạp hàng, cuối cùng đã cầm lấy một sợi dây leo dài chừng nửa thước. Sợ dây leo này có màu đen đậm, uốn éo vòng vèo, thậm chí còn có đoạn thắt nút, giống như phần thân của một con hắc xà khúc chiết quanh co.

“Đạo hữu, sợi dây leo này có lai lịch thế nào, có thể nói cho tại hạ biết được không?” Hắn dò hỏi nữ tu nọ.

“Đây là Giao Đằng, linh thực tam phẩm, có thể dùng để luyện chế pháp khí loại roi hoặc dây thừng, nếu mài thành bột cũng có thể thêm vào bên trong tài liệu luyện đan dược.” Nữ tu kia lạnh nhạt đáp.

“Ta nhớ linh thực loại đằng mạn có thể được trồng bằng cách giâm cành, vậy sợi dây leo này có thể làm như vậy hay không?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Theo lý thuyết thì có thể, nhưng ta khuyên người đừng si tâm vọng tưởng, bởi vì ngay cả Linh thực sư bên trong đại tông môn cũng không dễ dàng bồi dưỡng chúng. Chỉ có những loại Giao Đằng đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, lại kết hợp với phương pháp bồi dưỡng độc môn, mới có thể phát triển một đoạn Giao Đằng thành một sợi dây leo hoàn chỉnh.”

“Vậy sao? Đúng là ta mơ tưởng hão huyền rồi.” Lục Huyền khẽ thở dài, vẻ mặt khó nén nổi thất vọng.

“Ta khá hứng thú với đoạn Giao Đằng này, dự định sẽ trở về luyện chế thành pháp khí loại roi, đạo hữu nói cái giá đi!”

“Linh thực tam phẩm, phẩm chất tốt, chỉ hơi ngắn một chút, nếu đạo hữu thật sự muốn, đưa cho ta hai trăm linh thạch là được.” Mặc dù nữ tu kia chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Lục Huyền, nhưng giọng nói không hề tỏ ý khinh thường.

Mà xét cho cùng, bọn họ cũng đang ở bên trong chợ đen, một nơi mà tu vi vốn là thứ không thể mang ra đo đếm được.

Chương 94: Giao Đằng!

"Hai trăm viên là quá đắt." Lục Huyền vội vàng lắc đầu, hiện giờ trên người hắn chỉ có hơn hai trăm linh thạch, đương nhiên rất khó đưa ra lựa chọn. Hắn do dự một chút rồi đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy không có ai chú ý tới bên này, mới lấy Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm từ trong túi trữ vật ra.

"Đạo hữu, ngươi cảm thấy chuôi phi kiếm nhị phẩm này thế nào? Ta có thể dùng nó để đổi lấy đoạn Giao Đằng này của ngươi không?"

Nữ tu tiếp nhận thanh phi kiếm từ trên tay Lục Huyền, trực tiếp rót vào một tia linh lực, chỉ thấy một đóa hỏa diễm lập tức bay ra từ trên thân kiếm màu hỏa hồng.

"Phi kiếm không tệ, như vậy đi, ngươi lại thêm ba mươi linh thạch, là có thể cầm Giao Đằng rời đi."

"Đạo hữu, Giao Đằng này của ngươi chỉ có một đoạn ngắn ngủn, dùng để luyện chế pháp khí sẽ bị giới hạn cực lớn, nếu mang đi luyện chế đan dược lại có chút gân gà. Hơn nữa, nguyên liệu là một trong những thứ rẻ tiền nhất, thanh phi kiếm của ta đã đủ để đổi lấy nó rồi."

"Hai mươi linh thạch."

"Vẫn đắt, mười linh thạch thì ta cầm."

Nữ tu kia thoáng do dự một chút. Bởi vì đoạn Giao Đằng này đúng là hơi ngắn thật, mà độ dài của nguyên liệu lại có ảnh hưởng rất lớn đến giá trị của bản thân nó, nàng đã giữ nó một đoạn thời gian khá lâu rồi, trong khi hiện tại, nàng rất

thích chuôi phi kiếm nhị phẩm của Lục Huyền… vì vậy sau khi đắn đo một hồi, đã dứt khoát gật đầu đồng ý với hắn.

"Được rồi."

Sau khi dùng Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm để đổi lấy một đoạn Giao Đằng tam phẩm từ trong tay nữ tu kia, Lục Huyền lại tiếp tục đi dạo trong chợ đen.

Tìm một vòng, cũng không tìm được linh chủng vô danh nào, vì vậy hắn tìm một chỗ trống, dứt khoát treo thanh phi kiếm nhất phẩm lấy được từ trong tay Tần Minh lên sạp.

Cuối cùng, nó được bán thành công với giá ba mươi lăm linh thạch.

Ở trong chợ đêm, Lục Huyền không tìm được bất cứ loại trận pháp phòng hộ nào đặc biệt ưng ý nào, dù có gặp được người bán mấy môn công pháp thì phẩm cấp của chúng cũng không cao lắm, hắn chỉ đành từ bỏ.

Sau khi so sánh và cân nhắc, hắn đã dùng ba mươi hai linh thạch để mua một tấm thuẫn nhất phẩm có tên là Thiết Lân Thuẫn, bên ngoài dày đặc lân phiến đen thùi, cũng được coi là lực phòng hộ không tệ trong số các pháp khí nhất phẩm.

Hắn vừa ra cửa, tu sĩ canh giữ ở cửa ra vào lập tức thu lại tấm Dẫn Lộ phù lúc trước.

Lục Huyền vẫn giữ vững cảnh giác, nhìn xung quanh rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực bên ngoài chợ đen.

Dọc theo đường đi, không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Bên trong chợ đen cũng không có người nào để mắt tới tu vi này của hắn, hơn nữa, nhìn qua tạo hình của hắn cũng giống hệt một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí bình thường không có tài sản gì.

Hơn nửa canh giờ sau, hắn trở về bên ngoài đình viện của mình. Trận pháp vẫn vận chuyển tốt, không có dấu vết bị đụng chạm hay xâm nhập.

Lục Huyền thoáng yên tâm hơn một chút.

Phải biết rằng, hiện giờ mảnh linh điền ở phía sau đình viện đang có rất nhiều loại linh thực quý hiếm.

Nhất phẩm gồm có Huyết Ngọc Tham, Tịnh Tuyết Liên, Xích Vân Tùng, nhị phẩm gồm có Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi, Thanh Diệu Linh Trà, cả một gốc tam phẩm Huyễn Yên La Quả nữa… Dù không tính đến khoản khen thưởng sẽ nhận được từ quầng sáng sau khi chúng thành thục, chỉ tính riêng giá trị của đám này thôi cũng đủ khiến toàn bộ đám tu sĩ Luyện Khí ở bên ngoài quyết tâm dấn thân vào nguy hiểm rồi.

Lục Huyền mở cửa viện, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là một tia sáng màu đen vụt qua trước mắt, sau đó lao thẳng về phía sau viện.

Phản ứng đầu tiên của hắn là giật nảy mình, sau đó, ngay khi nhìn rõ ràng bóng đen kia chính là Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đã bị hắn để lại trong nhà, hắn lại cảm thấy ngạc nhiên vô cùng: "Không lẽ nhóc này này vẫn luôn ở ngoài cửa đợi ta trở về?"

Lục Huyền đi vòng ra đằng sau viện, chỉ thấy ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đang nằm sấp bên cạnh bờ ao linh tuyền, con ngươi xanh biếc của nó cứ chăm chú nhìn mấy con Hồng Tu Lý đang bơi lội chậm chạp dưới ao, hệt như nó không nhận ra Lục Huyền đã trở về nhà rồi.

"Ta đã về rồi đây!" Lục Huyền hướng về phía đối diện hô to.

Thảo Khôi Lỗi vốn đang tuần tra, vừa nghe được câu này, cái đầu cỏ đã xoay tròn một trăm sáu mươi độ, dùng hai hốc

mắt thâm thúy trống rỗng nhìn theo phương hướng phát ra âm thanh, nhưng bước chân của nó cũng không dừng lại, vẫn tận tụy với công việc của mình, tiếp tục tuần tra.

Đạp Vân Linh Miêu lại trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nhìn chằm chằm vào mấy con Hồng Tu Lý trong ao linh tuyền.

Lục Huyền tinh mắt phát hiện ra hai chỏm lông xám trắng bên trên tai nó đang khẽ rung rinh, thể hiện nội tâm vui sướng đến nhảy nhót của nó.

Lục Huyền không chú ý đến nó nữa, lập tức đi thẳng vào trong phòng.

Lúc này, Đạp Vân Linh Miêu mới quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng Lục Huyền, chỏm lông trên tai khẽ giật giật hai cái, nhưng khi cảm ứng được tiếng bước chân của Lục Huyền tới gần, nó lại vội vàng quay đầu đi.

"Cạch" một tiếng, một miếng thịt lợn sấy khô đầy đặn được đặt trước mặt linh miêu.

"Ngao ~" Đạp Vân Linh Miêu uốn a uốn éo kêu lên một tiếng, sau đó bàn chân như mây trắng lập tức vồ tới, ngoạm lấy miếng thịt kia, nhét vào trong miệng.

Lục Huyền cười khúc khích rồi quay về phòng.

Chương 95: Yêu Cầu Đặc Thù!

Lần này đến chợ đen, Lục Huyền đã thanh lý xong thanh Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm mới nhận được còn nóng hổi, cùng với món pháp khí nhất phẩm đã lấy được từ Tần Minh vẫn luôn đặt trong túi trữ vật, sau đó, hắn mua được một đoạn Giao Đằng, cùng với một kiện pháp khí nhất phẩm hệ phòng ngự - Thiết Lân Thuẫn.

Linh thạch không lỗ không lãi, hắn dùng ba linh thạch mua một tấm Dẫn Lộ phù, vừa vặn được bù đắp bằng ba linh thạch kiếm được từ chuyện bán phi kiếm và mua tấm thuẫn.

Hắn cầm một đoạn Giao Đằng từ trong túi trữ vật ra.

Sợ dây leo này có màu đen sẫm dài chừng nửa thước, đúng là quá ngắn nếu muốn luyện chế tiên hoặc dây thừng. Tuy nhiên điều này lại không ảnh hưởng lớn đến Lục Huyền, hắn bỏ ra giá cao như vậy, mục đích chủ yếu là muốn trồng trọt nuôi lớn nó mà thôi.

Hắn cầm đoạn dây leo dài giống như mãng xà này, đi tới một mảnh đất trống trong linh điền.

Mỗi gốc linh thực đều cần không gian nhất định để sinh trưởng, bởi vậy dù mảnh linh điền này có diện tích lớn hơn một mẫu cũng không đủ.

Cho nên trước mắt, hắn dự định sẽ đi theo con đường chất lượng cao chứ không phải số lượng nhiều. Linh thực số lượng nhiều như Linh Huỳnh Thảo, Huyết Ngọc Tham đều là Bách Thảo Đường cung cấp, những chủng phẩm cấp khá cao, trân

quý khác lại còn phải xem có cơ hội mua được từ chỗ khác hay không.

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, linh nhưỡng lặng lẽ biến hóa, xuất hiện một cái khe hở nhỏ.

Hắn cắm một phần Giao Đằng vào trong khe hở, để lại khoảng hai phần ba chiều dài bên ngoài, từng đợt linh vũ rơi xuống rót xuống sợi dây leo khô héo đen kịt kia, rồi nhanh chóng thẩm thấu vào mảnh linh nhưỡng xung quanh Giao Đằng.

Linh nhưỡng dần dần trở nên ẩm ướt, thủy linh chi khí xuyên thấu qua vỏ ngoài của đằng mạn, chậm rãi tiến vào bên trong.

Tâm thần Lục Huyền tụ tập trên sợi dây leo ngoằn nghoèo màu đen đậm ấy, một ý niệm lóe lên trong đầu.

"Giao Đằng, linh thực tam phẩm, sau khi thành thục có thể dùng để nuôi dưỡng chăm sóc yêu thú Giao Long, trải qua xử lý đặc thù cũng có thể dùng để luyện chế pháp khí loại roi, dây thừng, hoặc dùng làm tài liệu chủ yếu của một vài đan dược hi hữu."

"Trong quá trình bồi dưỡng Giao Đằng cần dùng huyết dịch của yêu thú loại Giao Long hoặc xà để tẩm bổ, có thể thúc đẩy chúng phát triển nhanh chóng, phẩm cấp huyết dịch liên quan càng cao, tốc độ phát triển của đằng mạn càng nhanh."

"Ta ước ao ta khát khao huyết dịch ẩn chứa lực lượng cường đại…"

Trong nháy mắt, Lục Huyền đã thông qua trạng thái tức thời hiểu được phương pháp bồi dưỡng của Giao Đằng vừa trồng.

“Nó cần huyết dịch của yêu thú loại xà, hoặc là yêu thú Giao Long để tẩm bổ. Thông thường, khi tu sĩ bên ngoài giết được yêu thú loại rắn, bọn họ chỉ coi trọng da rắn, răng nanh, nọc độc các thứ, chứ không quá để ý đến huyết dịch.”

“Xem ra ta cần phải đi chợ tìm một chút, có thể tìm được là tốt nhất, nếu không tìm được…”

“Đành dùng linh thạch ủy thác tu sĩ giúp thay ta lấy huyết dịch tươi mới của yêu xà.”

Lục Huyền thầm nghĩ. Bảo hắn tự mình đi hoang dã, săn giết xà yêu trong bí cảnh để lấy xà huyết nóng hổi ư? Chắc chắn là không thể rồi, hắn thà bỏ ra nhiều linh thạch thuê tu sĩ, còn hơn buông bỏ rất nhiều linh thực quý hiếm trong linh điền để đi ra ngoài mạo hiểm.

Về phần yêu thú Giao Long, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi con yêu thú Giao Long yếu nhất, cũng có thực lực tương đương tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Lục Huyền vốn không ôm bất kỳ hy vọng nào đối với huyết dịch Giao Long.

“Tạm thời cứ trồng nó trong linh điền đã, đợi khi nào tìm được huyết dịch yêu thú loại rắn, lại chăm sóc nó sau.”

“Bây giờ cứ tạm dùng Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật để duy trì sinh cơ cho nó, mặc dù làm như thế nó sẽ sinh trưởng vô cùng chậm chạp, đây cũng không phải là giải pháp lâu dài.”

Lục Huyền trồng Giao Đằng ở linh điền xong, cũng dò xét rất nhiều linh thực trong linh điền một phen.

“Quả nhiên linh thực tam phẩm phức tạp hơn rất nhiều, nhất phẩm nhị phẩm chỉ có yêu cầu về hoàn cảnh sinh trưởng, linh lực đặc thù thôi, vậy mà đến tam phẩm lại khác, dường như mỗi một loại đều có cá tính riêng.”

“Trong linh điền có hai chủng linh thực tam phẩm, Huyễn Yên La Quả giống như quỷ linh tinh nghịch, tự mình bố trí nơi trốn, sau đó chờ người ta đi tìm nó, không tìm được thì sẽ không dễ dàng chăm sóc.”

“Mà Giao Đằng càng thêm hà khắc, một sợi dây leo còn cần tắm rửa bằng xà huyết thậm chí là Giao Long huyết. Ta mà có Giao Long huyết thật, ta sẽ dùng trên người mình trước đã!”

Lục Huyền ngắm mảnh sương mù càng ngày càng lớn đang bao phủ Huyễn Yên La Quả trước mặt, không khỏi cảm thán một câu.

“Vẫn may còn Linh Huỳnh Thảo thành thành thật thật an phận thủ thường, trồng trọt số lượng nhiều, phương pháp chăm sóc đơn giản, quan trọng là… Còn mang đến ban thưởng tu vi.”

Lục Huyền nhìn bốn phía linh điền, linh thực khác cũng có đặc điểm riêng, Kiếm Thảo nhị phẩm kiên cường vươn thẳng, Huyết Ngọc Tham nhất phẩm làm loạn mối quan hệ linh thực bình thường, tương ái tương sát, Ám Tủy Chi nhị phẩm chỉ muốn trốn vào chỗ tối tăm, làm bạn với linh mộc mục nát, còn có Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm cần tưới nước linh tuyền…

Từ điểm này mà nói, coi như Linh Huỳnh Thảo kia cũng tương đối bớt lo.

Chương 96: Lại Là Hai Năm Rưỡi, Ta Khá Có Duyên Với Con Số Này!

Lục Huyền đi một vòng quanh chỗ khu vực Linh Huỳnh Thảo, lại hái thêm mười hai gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục. Trong đó có bốn cây phẩm chất tốt, sáu cây phẩm chất thượng đẳng, và hai cây khác phẩm chất hoàn mỹ.

Hơn một nửa số Linh Huỳnh Thảo trong linh điền đã được hái. Ban đầu, hắn gieo tổng cộng là một trăm gốc nhưng đến hiện giờ chỉ còn lại ba mươi chín bụi, mà chúng đã sắp bước vào giai đoạn trưởng thành.

Mười hai quầng sáng màu trắng xuất hiện, có bốn quầng ban thưởng tu vi, hai quầng là sáu tháng cộng với hai quầng là chín tháng, tổng cộng đã gia tăng hai năm rưỡi tu vi.

"Lại là hai năm rưỡi, ta khá có duyên với con số này."

Lục Huyền nhớ đây không phải là lần đầu tiên mức gia tăng hai năm rưỡi tu vi xuất hiện. Hắn vận chuyển linh lực của mình, khiến cho dòng linh lực cuộn trào mãnh liệt kia dần dần bình tĩnh lại, chúng đã giúp cho tu vi Luyện Khí tầng sáu của hắn càng thêm vững chắc.

Còn ba quầng sáng màu trắng khác mang đến ba tấm phù lục nhất phẩm, theo thứ tự là Kiếm Khí phù, Khu Tà phù, Bạo Viêm phù. Lục Huyền để chúng vào trong túi trữ vật.

Ba quầng sáng tiếp theo mở ra ba loại thuật pháp cấp thấp, hai cái Mộc Sinh Thuật và một cái Địa Dẫn Thuật.

Lục Huyền hấp thu hết, cảm thấy bản thân càng hiểu sâu hơn về hai loại thuật pháp này.

Địa Dẫn Thuật đã đạt tới cảnh giới đại thành, mà Mộc Sinh Thuật cũng đạt tới cảnh giới tinh thông. Ở thời điểm thi triển Mộc Sinh Thuật, tốc độ tụ tập linh lực hệ mộc nhanh hơn, số lượng mang đến cũng nhiều hơn, khiến cho hiệu quả đề cao đối với linh thực càng tốt hơn lúc trước.

Hai gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ mang đến hai quầng sáng trắng, một cái mở ra thuật pháp nhất phẩm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》. Khi quầng sáng dung nhập vào cơ thể, cảm ngộ ập đến, Lục Huyền có cảm giác trình độ lý giải của bản thân về môn kiếm quyết này đã đạt đến một cấp bậc khác rồi.

Tâm niệm vừa động, một đạo kiếm khí màu vàng óng ánh đã bay ra từ đầu ngón tay. Kiếm khí như có sinh mệnh, nó lập tức bay quanh thân thể Lục Huyền, tốc độ càng lúc càng nhanh để lại một chuỗi tàn ảnh màu vàng phía sau, hệt như đang lấy Lục Huyền làm trung tâm, sau đó xây dựng thành một tòa vách ngăn màu vàng vậy.

Sau mấy chục hơi thở, kiếm khí dần dần hóa thành hư vô, tàn ảnh màu vàng vốn lưu lại phía sau cũng dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

“Tốc độ thi thuật không cần phải bàn, gần như chỉ trong chớp mắt đã xong rồi. Khả năng điều khiển kiếm khí cũng đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, dễ dàng sai khiến hệt như đang sử dụng cánh tay của mình, thời gian kiếm khí lưu lại bên ngoài cũng lâu hơn.”

Lục Huyền cẩn thận lĩnh ngộ những biến hóa rất nhỏ phát sinh sau khi 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 nhận được gói kinh nghiệm này.

Một quầng sáng khác lại mang đến cho hắn một tấm đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, giúp hắn càng lý giải sâu sắc hơn về quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan.

"Cứ tích góp cứ từng gói kinh nghiệm đan phương lại trước đã, chờ sau này lại luyện chế cũng được. Làm như thế một khi mở lò luyện đan, xác suất luyện chế thành công đan dược phẩm chất tốt cũng cao hơn."

Lục Huyền ngẫm nghĩ, dù sao hắn cũng hấp thụ mấy gói đan phương rồi, chờ thêm một đoạn thời gian nữa cũng không sao.

Trong túi trữ vật đã có hai mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, nếu tích trữ nhiều hơn nữa, chỉ sợ số lượng hộp bạch ngọc trong tay hắn hoàn toàn không đủ để cất giữ chúng. Lục Huyền tính toán đi Bách Thảo Đường một chuyến, tiện thể sẽ rẽ qua chợ tán tu xem có huyết dịch yêu thú loại rắn hay không.

…

Trong đại sảnh Bách Thảo Đường nồng đậm dược hương, Hà quản sự vừa thoáng thấy Lục Huyền đang từ xa tiến lại, đã nhanh chóng đặt công việc trong tay xuống.

"Lục tiểu tử tới rồi đấy à? Nhóm hàng lần này thế nào?"

"Hàng hóa chắc chắn không có vấn đề gì, còn phải xem linh thạch trong tay lão nhân gia ngài có đủ hay không đã." Lục Huyền vỗ xuống cái tủ gỗ trước mặt Hà quản sự, khẽ nhướng mày nói.

"Nói ngươi mập, tiểu tử ngươi còn không thở gấp." Hà quản sự khẽ hừ lạnh một tiếng, lão thực sự không nhìn nổi dáng vẻ đắc ý này của Lục Huyền.

"Linh thực của tiểu tử ngươi thì có thể tiêu hao được bao nhiêu linh thạch trong Bách Thảo Đường chứ? Một phần

trăm? Hay là một phần nghìn?"

"Hà lão, của cải bên trong Bách Thảo Đường phong phú quá nha." Trên mặt Lục Huyền lập tức xuất hiện một nụ cười tươi đầy nóng bỏng, hắn đón lấy một chén trà còn bốc khói nghi ngút từ trên tay dược đồng vừa đi tới châm trà, rồi dùng vẻ nịnh nọt đưa qua: "Mời ngài uống trà."

"Xem như tiểu tử ngươi còn có chút ánh mắt. Mau cầm Linh Huỳnh Thảo ra cho ta xem một chút?"

Lục Huyền thu lại nụ cười, biểu cảm trên mặt chuyển thành nghiêm túc, hắn lập tức lấy hai mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục từ trong túi trữ vật ra.

Mấy hạt Xích Vân Tùng không thích hợp dùng để luyện chế đan dược, nên Lục Huyền muốn giữ nó cho bản thân trước đã, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ đi bán cho các tu sĩ khác sau.

Chương 97: Chút Phiền Phức Nhỏ!

"Thượng đẳng, thượng đẳng, hoàn mỹ…"

Lão giả gầy gò không ngừng gật đầu, vừa kiểm tra chất lượng của Linh Huỳnh Thảo, vừa đếm số lượng, phân loại từng Linh Huỳnh Thảo có phẩm chất khác nhau.

"Tổng cộng có hai mươi sáu bụi Linh Huỳnh Thảo, trong đó phẩm chất tốt là sáu cây, phẩm chất thượng đẳng mười ba cây, phẩm chất hoàn mỹ năm cây."

Đã thu mua khá nhiều linh thực, gần như tình huống này đã thành thói quen, nên lão cũng không cảm thấy ngạc nhiên với biểu hiện nổi bật của Lục Huyền, sau khi liếc thấy hắn không phản đối, lão mới tiếp tục nói: "Vẫn theo giá cũ, như vậy tổng cộng là chín mươi sáu viên linh thạch và mười toái linh, không sai chứ?"

"Lão nhân gia ngài tư duy nhanh nhạy, đương nhiên sẽ không sai lầm." Lục Huyền tiếp nhận hơn chín mươi linh thạch vừa được lão giả đưa tới, dùng linh thức nhìn lướt qua rồi trực tiếp bỏ chúng vào trong túi trữ vật.

Hắn nói chuyện với lão giả một lát, đang định đi về.

"Lục đạo hữu, xin dừng bước." Nhưng vừa rời khỏi cổng lớn của Bách Thảo Đường, đột nhiên có một giọng nói hơi quen quen, lên tiếng gọi Lục Huyền lại.

Lục Huyền quay đầu, lập tức trông thấy một tu sĩ trung niên có tu vi Luyện Khí tầng bốn đang đứng chờ bên cạnh cửa lớn, nét mặt có chút lo lắng.

Đó là một trong ba Linh thực sư đã hùn vốn để mua phương pháp đào tạo linh thực phẩm chất cao từ Lục Huyền.

"Chu đạo hữu có chuyện gì quan trọng sao?" Lục Huyền hỏi.

"Ta đã thấy số Linh Huỳnh Thảo vừa được Lục đạo hữu giao cho Hà quản sự, quả nhiên danh bất hư truyền, thấp nhất cũng là phẩm chất tốt, thậm chí phẩm chất hoàn mỹ cũng có vài gốc." Tu sĩ trung niên cười mỉa.

"Chu đạo hữu có chuyện gì cứ nói thẳng." Lục Huyền cảm nhận được một chút khác thường trong lời nói của gã, vẻ mặt lạnh nhạt đáp.

"Là như vậy, lần trước ta cùng hai hảo hữu học được phương pháp gieo trồng từ chỗ Lục đạo hữu, trở về cũng chịu bỏ phần lớn thời gian tu luyện để chăm sóc Linh Huỳnh Thảo theo hướng tinh tế hóa. Hai ngày nay, vừa vặn có một nhóm thành thục, nhưng nhìn qua, hiệu quả quá phương pháp này quá nhỏ, chênh lệch rất lớn với linh thực do Lục đạo hữu trồng."

"Ngươi thu hoạch được bao nhiêu gốc Linh Huỳnh Thảo? Bồi dưỡng tinh tế hóa được bao lâu rồi?"

"Một lần hái hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, còn dựa theo lời đạo hữu để bồi dưỡng linh thực theo hướng tinh tế hóa chưa tới bảy ngày."

"Hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, số lượng không nhiều lắm, nói rõ là không có vấn đề gì. Đương nhiên, chủ yếu nhất là thời gian bồi dưỡng tinh tế hóa quá ngắn. Quá trình ta áp dụng phương thức bồi dưỡng tinh tế hóa cho linh thực đã bắt đầu từ khi hạt giống chui xuống linh nhưỡng, lại kéo dài mãi cho đến khi linh thực thành thục mới thôi, quá trình đó kéo dài

tới hai - ba tháng. Chu đạo hữu chỉ áp dụng có bảy ngày, có phải hơi quá mức sốt ruột rồi?" Lục Huyền từ tốn trả lời.

"Nhưng… phẩm chất Linh Huỳnh Thảo của ta lại khác biệt quá lớn với Linh Huỳnh Thảo của đạo hữu. Lục đạo hữu, của ngươi hơn nửa là phẩm chất thượng đẳng, số lượng phẩm chất hoàn mỹ cũng không ít, mà ta, phẩm chất thượng đẳng cũng rất hiếm thấy." Tu sĩ trung niên mím môi ấp úng nói.

"Cho nên ngươi nghi ngờ ta giấu giếm điều gì đó? Không nói hết cho các ngươi biết?" Vẻ mặt Lục Huyền trở nên lạnh lùng.

"Đương nhiên ta sẽ không nghi ngờ Lục đạo hữu." Tu sĩ trung niên bị Lục Huyền nhìn chằm chằm như vậy, lập tức lui về phía sau hai bước.

"Ta chỉ muốn biết thêm về phương pháp trồng trọt của Lục đạo hữu thôi, xét cho cùng, vì nó ta cũng phải bỏ ra hơn ba mươi linh thạch đấy."

Nghe được câu này, Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng.

"Được, vậy ta hỏi ngươi, phẩm chất của hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo ngươi vừa hái kia có được đề cao hay không?"

"So với trước đây, lần này có sinh ra hai - ba gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt, phẩm chất thượng đẳng không thay đổi." Tu sĩ trung niên kia thành thật trả lời.

"Còn chưa đủ sao? Đã nhiều hơn hai - ba gốc Linh Huỳnh Thảo từ phẩm chất phổ thông biến thành phẩm chất tốt rồi, mà nguyên nhân ở đây là do thời gian đào tạo tinh tế hóa của ngươi chưa được lâu, nếu thời gian lâu dài thì bình quân phẩm chất cũng tăng lên thêm một chút nữa. Nhiều thêm ba gốc phẩm chất tốt, chẳng phải ngươi cũng kiếm được xấp xỉ là một linh thạch rồi? Nếu trồng hàng chục, hàng trăm gốc Linh Huỳnh Thảo, ngươi còn kiếm được nhiều linh thạch hơn. Bởi

vì Linh Huỳnh Thảo là linh thực không phẩm cấp, thời gian thành thục ngắn, một năm có thể trồng được từ ba hoặc bốn đợt. Cứ như vậy, ngươi trồng mấy năm là kiếm được linh thạch về rồi. Đó là chưa kể loại phương pháp này cũng có hiệu quả với những loại linh thực khác nữa. Cho nên, Chu đạo hữu ngươi còn nghi ngờ cái gì?"

Lục Huyền nói xong, lập tức không để ý tới tu sĩ trung niên kia nữa, mà nghênh ngang bỏ đi. Chưa đi được bao xa, hắn đã bị kéo lại.

"Ta từ bỏ phần lớn thời gian tu luyện, còn trả nhiều linh thạch như vậy, chỉ vì kiếm được một chút linh thạch này sao? Hôm nay ngươi phải nói bí quyết bên trong cho ta biết, nếu không… Ta sẽ không để yên cho ngươi đâu." Tu sĩ trung niên kia hung hăng nói, trong giọng điệu có mang theo một tia uy hiếp.

Chương 98: Mua Xà Huyết!

Trong khoảng thời gian này, gã không tu hành công pháp nhiều, gần như toàn bộ thời gian đều dùng trên việc bồi dưỡng tinh tế hóa linh thực. Ban đầu gã cho rằng, lần này mình có thể nhận được Linh Huỳnh Thảo phẩm chất cao, nhưng kết quả lại khiến gã vô cùng thất vọng, hiệu quả tăng lên cực kỳ có hạn. Hiện thực và mong đợi chênh lệch như nước sông với nước biển, khiến trong tiềm thức gã cho rằng Lục Huyền đang che giấu.

Bởi vậy mới không nhịn được, đi tới Bách Thảo Đường chờ đợi Lục Huyền, hy vọng có thể lấy được điểm mấu chốt trên phương diện trồng trọt linh thực từ chỗ Lục Huyền.

“Ta đã nói rất rõ ràng rồi.” Lục Huyền hất tay gã ra, một tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù lặng lẽ tuột xuống cổ tay.

“Bỏ thời gian tu luyện, đó là lựa chọn của ngươi. Ta đảm bảo phương pháp của ta là đúng đắn và hiệu quả, chỉ cần ngươi dựa theo phương pháp ta dạy, cẩn thận chăm sóc linh thực một thời gian dài thôi, là chất lượng bình quân của linh thực chắc chắn sẽ được cải thiện.”

“Còn chuyện Linh Huỳnh Thảo hay linh thực khác có đạt được phẩm chất hoàn mỹ hay không, loại chuyện này lại phụ thuộc vào thiên phú cá nhân và sự chăm chỉ của Linh thực sư. Như ta bỏ chuyện tu hành, đặt toàn bộ tinh lực vào bồi dưỡng linh thực, lại thêm ta cực kỳ có duyên với linh thực, có thể nhạy bén cảm nhận được nhu cầu của chúng, mới trồng ra được linh thực phẩm chất hoàn mỹ. Ta đã nói đến nước này rồi, xin Chu đạo hữu đừng dây dưa thêm nữa, bằng không

đừng trách tại hạ không khách khí.” Lục Huyền cảnh cáo tu sĩ trung niên kia một câu, rồi mặc kệ gã quấy nhiễu, trực tiếp rời đi.

“Ngươi… Ngươi làm như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng!” Phía sau truyền đến giọng nói đầy phẫn hận của tu sĩ trung niên kia.

Lục Huyền thầm nghĩ, quá nực cười, hắn thấy mình không thẹn với lương tâm, phương pháp hắn từng nói cho tên tán tu Linh thực sư này là thật, là chân chính có hiệu quả, mà thực tế đã chứng minh, nó có thể cải thiện phẩm chất linh thực do gã trồng ra rồi.

Sự khác biệt duy nhất và lớn nhất giữa hai người là Lục Huyền có thể nắm bắt rõ ràng trạng thái tức thời của linh thực, rồi dựa vào đó mà tùy thời đáp ứng từng nhu cầu nhỏ bé nhất, tỉ mỉ nhất cho chúng, mà quầng sáng màu trắng xuất hiện lại khiến cho hắn không phải lo lắng sẽ phát sinh tình huống tu vi trì trệ, thiếu hụt bảo vật.

Chỉ cần tên Linh thực sư kia có thể tĩnh tâm lại, rồi dựa theo lời Lục Huyền nói, bồi dưỡng tinh tế hóa linh thực, gã sẽ không mất quá nhiều thời gian, vẫn có thể kiếm về khoản linh thạch đã bỏ ra.

Nhưng hiển nhiên gã này nóng lòng cầu thành, mà sau khi nhìn thấy phẩm chất linh thực của Lục Huyền, tâm lý càng trở nên mất cân bằng, đã mất kiểm soát đối với lời nói và việc làm của chính mình.

Về phần báo ứng mà gã nói? Lục Huyền thầm nghĩ tu vi của hắn thâm hậu, lại có rất nhiều bảo vật phù lục trên tay, hắn cần gì phải để lời trù ẻo ấy vào trong lòng?

Hắn đi tới chợ tán tu.

Từ sau khi không ngừng có tu sĩ dị hóa biến thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, rõ ràng là số lượng tu sĩ Chấp Pháp đường đi lại trên chợ đã nhiều hơn lúc trước.

Các tu sĩ đi tới đi lui cũng luôn duy trì cảnh giác.

Dưới bầu không khí nặng nề như vậy, Lục Huyền không khỏi bước đi nhanh hơn, đôi mắt trực tiếp quét qua các quầy hàng ở hai bên đường.

Có rất nhiều tu sĩ bày sạp hàng bán ra tài liệu yêu thú, phần lớn đều bắt nguồn từ vùng hoang dã, bí cảnh, cũng có số ít là tự nuôi dưỡng. Trong nhóm hàng hóa này thì thịt yêu thú là nhiều nhất.

Dù sao ăn thịt yêu thú cũng có thể gia tăng một chút linh lực trong cơ thể tu sĩ, thứ này còn được coi là vật tiêu hao hàng ngày.

Thứ hai, có những bộ phận đặc biệt trên người yêu thú có thể dùng cho luyện chế pháp khí, chẳng hạn như da lông, lân giáp, xương cốt.

Lục Huyền ngẫu nhiên nhìn thấy một quầy hàng bán huyết dịch yêu thú, hắn ôm chờ mong tiến lên hỏi chủng loại, đáng tiếc quầy hàng này không có huyết dịch của yêu thú loại rắn.

Nhưng cũng may, đến cuối cùng, hắn vẫn mua được một bình huyết dịch mãng xà từ quầy hàng của một tu sĩ thiếu niên Luyện Khí tầng một.

Con mãng xà nọ có tên là Hắc Tuyến Xà, yêu thú chưa nhập phẩm. Theo như thiếu niên nói thì gã cùng vài người bạn cùng hợp sức đánh chết con mãng xà này, bởi vì gã đóng góp ít nên không nhận được da và răng nanh mãng xà, chỉ được chia cho một bình nhỏ đựng đầy máu của Hắc Tuyến Xà, với tâm lý muốn thử một lần nên mới đặt nó vào trong quầy hàng.

Lục Huyền bỏ ra bảy mươi toái linh mua một bình nhỏ đựng đầy máu của Hắc Tuyến Xà từ quầy hàng của thiếu niên kia.

Vốn dĩ bày bán ở đây đã lâu không ai hỏi, thiếu nên ấy còn cho rằng xà huyết trong tay mình không bán đi được rồi, ai ngờ lại ngoài ý muốn bán được bảy mươi toái linh nên nhanh chóng khom lưng cảm tạ Lục Huyền.

Lục Huyền cầm xà huyết quay về đình viện của mình. Hắn tiến vào linh điền, tất cả vẫn như thường, Thảo Khôi Lỗi cao cỡ nửa người vẫn đang tuần tra linh điền không biết mệt mỏi.

Khi đi ngang qua bên cạnh Lục Huyền, bước chân kia vẫn không dừng, chỉ có cái đầu làm bằng cỏ xám khổng lồ kia hơi hướng về phía hắn, ngây ngô nhìn chằm chằm một hồi, mãi cho đến khi cái đầu kia đã xoay gần một trăm tám mươi độ, nó mới chậm rãi xoay lại, trở về vị trí ban đầu.

Chương 99: Khách Không Mời!

“Hấp thu hai giọt Thảo Linh Nguyên Dịch xong, linh trí Thảo Khôi Lỗi tăng lên rõ rệt, từ một con khôi lỗi vô hồn đến cấp độ của một đứa nhỏ chừng một hoặc hai tuổi. Cái không đổi duy nhất chính là trái tim kiên định, quyết tâm bảo vệ linh điền.” Lục Huyền xúc động nói một câu, sau đó tự cảm thấy may mắn khi có một tên thủ hạ trung thành và tận tụy như vậy.

Hắn nhìn quanh linh điền một lần, tất cả linh thực đều ở trong trạng thái phát triển bình thường, có một ít cần tẩm bổ. Vì vậy, hắn lập tức đi qua, thuận đường thi triển một vòng Linh Vũ Thuật hoặc là Mộc Sinh Thuật, đảm bảo trình độ thỏa mãn của chúng có thể đạt mức lớn nhất.

Cuối cùng, hắn đi đến khu vực đang gieo trồng Giao Đằng, vội đến không thể chờ đợi được lập tức lấy bình nhỏ đựng đầy máu của Hắc Tuyến Xà ra, mở nút bình rồi cẩn thận đổ xà huyết lên trên sợi dây leo khô héo uốn lượn kia.

Máu rắn vừa rơi xuống dây leo Giao Đằng, thứ huyết dịch đỏ tươi nọ lại không chảy xuống mà trực tiếp dính chặt lên bề mặt của sợi dây leo kia rồi ngay lập tức đã từ từ thẩm thấm vào bên trong rồi.

Đằng mạn vốn có màu đen đậm, sau khi hấp thụ máu của Hắc Tuyến Xà lại nhanh chóng chuyển sang màu đỏ đen. Nếu quan sát thật kỹ sẽ thấy, ban đầu sợi dây leo này vẫn luôn ở trong tình trạng khô héo, uốn lượn, gấp khúc, nhưng sau khi hấp thụ máu rắn, đột nhiên nó lại phát sinh biến hóa, giống

như một con rắn nhỏ vừa thức dậy sau thời kỳ ngủ đông, bắt đầu thong thả di động.

Chờ đợi chừng vài hơi thở sau, nó mới chịu dừng lại.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên sợi dây leo Giao Đằng.

"Dường như có vật gì đó cực kỳ hay ho vừa tiến vào trong cơ thể, nhưng còn chưa kịp nếm ra vị đã biến mất rồi…"

Dáng vẻ đói khát như nắng hạn lâu ngày gặp trận mưa, muốn thỏa thích ăn uống một phen, ai ngờ trận mưa ấy chỉ rơi có hai - ba giọt.

Giao Đằng là linh thực tam phẩm, đương nhiên Lục Huyền sẽ không cho rằng chỉ một cái bình nhỏ chứa đầy máu Hắc Tuyến Xà là đủ để đáp ứng nhu cầu sinh trưởng của nó.

Hắn làm vậy, chủ yếu là muốn xem sau khi hấp thụ xà huyết, Giao Đằng sẽ sinh ra biến hóa như thế nào mà thôi.

Kết quả khá khả quan, dù một bình nhỏ đựng máu Hắc Tuyến Xà không thể làm dịu cơn đói khát của Giao Đằng, nhưng nó vẫn phát sinh một chút biến hóa đáng mừng, không còn khô héo như trước nữa.

"Xem ra sau này, ta phải nỗ lực nghĩ cách tìm được càng nhiều huyết dịch của yêu thú loại rắn đẳng cấp cao càng tốt." Lục Huyền có chút đăm chiêu nhìn Giao Đằng vẫn duy trì màu đen thẫm như trước, nhưng ở trong cảm nhận của hắn, sinh cơ trong cơ thể nó đã tăng lên rõ rệt rồi.

Ba ngày tiếp theo, Lục Huyền vẫn một mực an tâm ở trong trạch viện, toàn bộ tinh thần lực đều tập trung vào chuyện bồi dưỡng linh thực, không cần phải lo lắng cuộc sống đời thường của mình bị quấy rầy.

Ba ngày này, trong số ba mươi chín gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại đã có mười ba cây tiến vào trạng thái hoàn toàn trưởng

thành, mười ba cây thì có năm cây phẩm chất tốt, sáu cây phẩm chất thượng đẳng và hai cây phẩm chất hoàn mỹ.

Có gieo thì có gặt, mười ba quầng sáng trắng lại mang đến cho Lục Huyền mười ba phần thưởng.

Tu vi được đề thăng tổng cộng là hai năm, có lượng linh lực này, coi như thực lực Luyện Khí tầng sáu của hắn lại được củng cố thêm một bước. Ngoài ra, hắn còn nhận được bốn tấm phù lục nhất phẩm, ba gói kinh nghiệm thuật pháp, theo thứ tự là Địa Dẫn Thuật, Mộc Sinh Thuật cùng với 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.

Cuối cùng, có hai tấm đan phương Bồi Nguyên Đan mới xuất hiện đã được Lục Huyền hấp thu, chúng đã bổ sung rất nhiều kiến thức lý luận về quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan cho hắn.

Trên cây Xích Vân Tùng ngoài linh điền còn sót lại bốn quả Xích Vân Tùng, có hai quả cũng sắp bước vào trạng thái chín muồi.

Đương nhiên hắn có thể hái chúng luôn bây giờ cũng được, bởi vì nhìn qua, màu sắc của chúng cũng không khác gì quả Xích Vân Tùng đầu tiên được hái xuống. Nhưng thông qua năng lực có thể tùy thời nắm bắt tình trạng nhỏ nhặt nhất của linh thực, trong lòng Lục Huyền ngầm hiểu, những hạt tùng trong kia còn chưa bước vào thời kỳ thành thục tốt nhất. Nếu hái quá sớm hoặc quá muộn, chất lượng của hạt tùng sẽ bị ảnh hưởng một chút, mà chuyện này lại trực tiếp ảnh hưởng đến phần thưởng hắn có thể nhận được từ quầng sáng màu trắng.

Cho nên, phải hái nó ở thời cơ thích hợp nhất.

Lục Huyền quyết định để dành hai quả tùng kia lại, chờ tới sáng hôm sau sẽ đến xem.

Màn đêm buông xuống, cả thế giới chìm trong im lặng.

Linh điền được bao phủ bởi một tầng linh khí mỏng manh, dường như cũng chìm vào giấc ngủ say với màn đêm rồi, chỉ có Thảo Khôi Lỗi vẫn miệt mài kéo đôi chân cỏ xám mảnh khảnh của mình, chậm rãi đi tuần tra xung quanh các luống linh điền.

Trong bầu không khí êm đềm này, đột nhiên lại có một bóng người giống như mây khói, nhẹ nhàng bay lơ lửng phía trước trận pháp.

Bóng người nọ dừng lại, để lộ ra thân hình.

Người này chính là một tu sĩ mặc y phục dạ hành, che kín khuôn mặt, đang lẳng lặng đứng nhìn vòng bảo hộ linh khí mong manh kia.

Chương 100: “Báo Ứng”

“Hẳn là ở chỗ này. Không biết Chu đạo hữu nghĩ như thế nào, rõ ràng mục tiêu chỉ là một tên tán tu Luyện Khí tầng ba, nhưng chính bản thân hắn lại không tự tin tới đây, còn không tiếc bỏ ra một khoản linh thạch mời ta tới. Xem ra hắn trồng linh thực lâu quá, ngày ngày làm bạn với hoa hoa cỏ cỏ nên nhuệ khí trong lòng cũng hao mòn đi rồi. Nhưng theo lời hắn nói, tên tán tu Linh thực sư này rất được Bách Thảo Đường coi trọng, trong linh điền của đối phương có gieo trồng rất nhiều loại linh dược trân quý, sau khi giết người này, tất cả chúng sẽ thuộc về ta.”

Vài suy nghĩ lóe lên trong đầu, bóng người nọ lập tức lấy một tấm phù lục lấp lánh từ trong túi trữ vật ra.

“Tránh quấy nhiễu đến những tu sĩ khác và đồng thời hấp dẫn tuần vệ Chấp Pháp đường, ta đành cắn răng dùng tấm Phá Linh phù nhị phẩm này vậy.”

Thông thường, tu sĩ muốn phá giải trận pháp thì có ba cách.

Thứ nhất là những Trận pháp sư có trình độ thâm hậu trên phương diện trận pháp, bọn họ sẽ có cách tìm ra được căn nguyên (mắt trận) rồi phá giải trận pháp.

Thứ hai là dùng phù lục, pháp khí có liên quan đến phá trận, để đạt được hiệu quả phá trận nhanh chóng.

Cuối cùng là cậy mạnh phá giải, bất kể trận pháp tinh diệu như thế nào, chỉ cần ngươi đủ mạnh, sẽ trực tiếp phá được.

Với trận pháp nhất phẩm bên dưới, với tu vi Luyện Khí tầng năm của gã, muốn cậy mạnh phá trận không tính là khó,

nhưng làm như vậy sẽ gây ra tiếng động rất lớn, dễ dẫn tới hỗn loạn không cần thiết. Rơi vào đường cùng, tu sĩ che mặt nọ đành phải nhờ vào một tấm Phá Linh phù nhị phẩm.

Bất kể trận pháp nào cũng có phương thức vận hành linh lực riêng, phẩm cấp càng cao, linh lực biến hóa càng phức tạp, đồng thời sẽ có những điểm thần kì đặc thù.

Phù lục trong tay gã là Phá Linh phù nhị phẩm, có thể nhanh chóng tìm ra phương thức vận hành linh lực của trận pháp nhất phẩm hoặc bất nhập phẩm, từ đó phát hiện ra khe hở và dễ dàng phá giải trận pháp, sẽ giúp người sử dụng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Ánh mắt tu sĩ che mặt sáng lên, rất nhanh gã đã phát hiện ra một chỗ sơ hở phía trên trận pháp phòng hộ nhất phẩm trước mặt.

Mười mấy hơi thở sau, gã đã dễ dàng xuyên qua được trận pháp, tiến vào bên trong linh điền. Trong bóng đêm mờ ảo, thứ đập vào mắt là một mảng lớn Linh Huỳnh Thảo, với ánh huỳnh quang lấp lánh trên những chiếc lá mảnh khảnh như vô số vì sao.

“Hai mươi - ba mươi gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, chỉ riêng những thứ này đã có giá trị vượt xa tấm Phá Linh phù ta vừa mới sử dụng rồi.”

Tu sĩ che mặt như chim én xuyên qua linh điền, vừa lao về phía căn phòng ốc cách đó không xa, vừa đảo mắt nhìn qua đám linh thực đang được trồng ở hai bên trái phải trong linh điền.

Đối phương chỉ là một tán tu Luyện Khí tầng ba, cho nên gã cũng không để ở trong lòng, gã càng chú ý đến hàng loạt linh thực bên trong mảnh linh điền kia hơn, gã đã hoàn toàn coi chúng là của mình rồi.

“Có khoảng hai mươi cây Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, nhìn phẩm chất cũng khá tốt. Có thể mang đến chỗ Chu đạo hữu đổi được không ít linh thạch, dù sao hắn cũng cam kết chỉ cần lấy ngọc giản điển tịch trên người tên tán tu này thôi.”

“Ba cây này hẳn là Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm trong miệng hắn rồi, ha ha, trước đó ta từng nghe hắn phàn nàn hình như không cạnh tranh được với một tiểu tán tu Luyện Khí tầng ba kia.”

“Ồ, đây là cây gì?” Bước chân tu sĩ che mặt khẽ dừng lại, lực chú ý của gã vừa bị một gốc linh thảo trước mắt hấp dẫn.

Gốc linh thảo ấy dài chừng hai thước, màu đen thui, đang đứng thẳng tắp bên trong linh nhưỡng, thân như thanh kiếm, không ngờ khu vực linh nhưỡng xung quanh nó, lại xuất hiện từng tia từng sợi kiếm ý nho nhỏ đang bay lượn không ngừng. Loại linh thảo kỳ dị như vậy, dù người che mặt này chưa từng gieo trồng linh thực, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, cũng có thể biết được độ quý hiếm của nó rồi.

“Còn có sợi dây leo này, nhìn qua cứ tưởng là một con rắn chết.”

Sợ dây leo giống như rắn, gốc linh thảo nhìn như thanh kiếm, còn có rất nhiều Linh Huỳnh Thảo, Huyết Ngọc Tham, ba cây linh thảo trân quý Thanh Diệu Linh Trà…

“Chuyến đi này hoàn toàn đáng giá…”

Tu sĩ che mặt kia bắt đầu ung dung mơ tưởng, trong linh điền của tán tu Linh thực sư này có số lượng linh thực nhiều, phẩm chất lại cao, lập tức làm gã cảm nhận được niềm vui ngoài ý muốn.

“Nhanh chóng giải quyết tiểu tán tu này thì tất cả đều là của ta rồi.”

Tốc độ của gã chợt nhanh hơn ba phần, đột nhiên một thanh kiếm nhận ngắn nhỏ đen như mực lập tức xuất hiện trước mặt gã. Kiếm nhận khẽ run, phảng phất như thứ này có thể bắn ra bất cứ lúc nào, sau đó đâm xuyên qua vách tường trước mặt, trực tiếp chui vào trong thân thể tiểu tu sĩ kia.

"Hả?"

Đột nhiên, mấy sợi dây cỏ mỏng manh từ trong khu linh điền phía sau lưng gã lại xông tới, giống hệt mấy sợi dây thừng gai góc, trực tiếp quấn chặt cổ tay và mắt cá chân của gã.

Thanh kiếm nhận đen nhánh kia trực tiếp hóa thành một vệt sáng màu đen, quấn quanh mấy sợi dây cỏ vừa xuất hiện, rồi cắt chúng thành từng mảnh nhỏ. Có những mảnh nhỏ này chỉ dẫn, tu sĩ che mặt men theo chúng, đi về phía Thảo Khôi Lỗi bằng cỏ xám vừa trực tiếp bị chặt đứt tứ chi.

"Thì ra thứ kia chỉ là một con Thảo Khôi Lỗi, nhưng tính công kích hơi mạnh một chút." Nhìn thấy tứ chi của Thảo Khôi Lỗi đã bị chặt đứt, tu sĩ che mặt mới khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chương 101: Tự Ngươi Chọn Đi!

Ngay khi tu sĩ che mặt nọ muốn tiến lên, dứt khoát ra tay tiêu diệt Thảo Khôi Lỗi, đột nhiên một luồng kiếm khí vàng óng ánh bắn ra, mạnh như sấm sét, trong chớp mắt đã bay tới trước người gã rồi.

"Đây là kiếm quyết gì?"

Kiếm quyết vừa đến quá mức đột ngột và nhanh chóng, tu sĩ che mặt không có đủ thời gian để phóng pháp khí phòng ngự ra.

Trong trạng thái hồn vía lên mây, gã chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng ngươi tránh đi.

Lại nghe "Hưu" một tiếng, kiếm khí vàng óng kia vừa trực tiếp đâm thủng bả vai gã, máu chảy đầm đìa, văng đầy xuống mảnh linh điền. Dư thế kiếm khí chưa giảm, lại đâm vào bức tường viện sau lưng gã.

"Chạy mau!"

Tu sĩ che mặt bất chấp cơn đau nhức đang truyền đến trên bả vai, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là mau chóng trốn thoát khỏi mảnh linh điền này.

Gã có kinh nghiệm phong phú, trong lòng biết rõ, trình độ kiếm quyết như vậy tuyệt đối không phải thứ mà một tán tu Luyện Khí tầng ba có thể thi triển được. Đối mặt với loại kiếm quyết kinh khủng bậc này, nếu đối phương lại bắn thêm mấy đạo nữa, thậm chí chỉ cần một đạo thôi, gã cũng có nguy cơ ngã xuống.

Tâm niệm vừa động, tu sĩ che mặt đã cấp tốc vận chuyển linh lực, thi triển một đạo pháp quyết phòng ngự. Rất nhanh, một bức tường băng đã xuất hiện giữa không trung, đúng lúc ngăn trở khí thế hung hãn của kiếm nhận màu bạc trắng vừa bắn tới.

Không ngờ khi kiếm nhận sắp va chạm vào tường băng, lưỡi kiếm màu bạc trắng nọ lại lặng lẽ nứt ra, hóa thành hàng chục mảnh tàn phiến giống như những con hồ điệp màu bạc trắng, hung hăng bay tới, tấn công tu sĩ che mặt kia từ mọi phương hướng.

Phương thức tấn công bất ngờ như vậy khiến trong lòng tu sĩ che mặt rối như tơ vò. Chỉ nhoáng lên một cái, cả tứ chi, bả vai và lồng ngực của gã đều bị tàn phiến đâm vào rồi.

Đúng vào lúc ấy, một bóng đen lại xẹt qua trước mắt, một con linh thú màu đen tuyền nhanh nhạy xuất hiện trước mặt gã, con ngươi xanh biếc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tu sĩ che mặt, ánh mắt yêu dị nọ còn gây ảnh hưởng, khiến gã thất thần trong chớp mắt. Chưa kịp phản ứng lại, con linh thú kia đã giơ bàn chân chắc nịch màu trắng tới, đập thẳng vào đầu gã, hung hăng đánh ngã tên tu sĩ che mặt kia, khiến gã lăn trên mặt đất mấy vòng mới dừng lại được, sau đó vì quá mức đau đớn mà hôn mê bất tỉnh.

…

Tu sĩ che mặt nọ tỉnh lại trong một mảnh hắc ám vô tận.

Nhưng đầu tiên, gã không mở to mắt đi quan sát xung quanh, lại cẩn thận cảm nhận tình trạng thân thể hiện tại của mình.

Tình huống rất không ổn, thời điểm điều chuyển linh lực, bên trong cơ thể lại giống như ném đá xuống biển, đan điền khí hải đã bị hủy, mất hết tu vi rồi.

Đồng thời, thân thể gã còn bị một vật gì đó trói chặt lại, không thể động đậy nổi, vết thương trên tứ chi đều lộ ra ngoài không khí, truyền đến từng cơn đau nhức.

Cổ họng, trái tim và hạ bộ đều truyền đến cảm giác sắc bén mát lạnh, giống như chỉ cần gã hơi động một chút thì từng cơn sắc bén lạnh lẽo này sẽ trực tiếp thâm nhập vào trong cơ thể gã.

"Tỉnh rồi sao?" Một giọng nói ấm áp vang lên ở cách đó không xa.

Tu sĩ che mặt kia vẫn nhắm nghiền mắt, như thể hãy còn mê man.

"Nếu ngươi thật sự không tỉnh lại, ta sẽ để cho ngươi không thể tỉnh lại được nữa." Giọng nói nhã nhặn kia lại chậm rãi vang lên.

Nghe ra ý tứ uy hiếp nồng đậm trong lời nói kia, ngươi là dao thớt, ta là thịt cá, tu sĩ che mặt chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể bất đắc dĩ mở mắt ra, hai tròng mắt chuyển động, lập tức thu hết mọi tình huống xung quanh vào mắt.

Hiện giờ gã đang ở trong một căn phòng được bày trí khá đơn giản, trên người bị trói bằng một sợi dây cỏ màu tro đen, những mảnh tàn phiến màu bạc trắng vừa rồi vẫn còn lưu lại phía trước nhược điểm trí mạng trên thân thể gã.

Một tu sĩ thiếu niên đang đứng phía trước, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

"Không ngờ một tán tu Linh thực sư như ngươi lại ẩn giấu sâu đến vậy? Đạo kiếm quyết kia… Hẳn là đã gần đến cảnh giới tông sư rồi. Ngay cả những cao thủ kiếm thuật ta từng tiếp xúc trước đây, cũng rất ít ngươi có kiếm thuật tinh xảo như ngươi. Huống chi, ngươi còn trẻ tuổi như vậy. Cả tu vi nữa…

Chắc chắn tu vi của ngươi không thể là Luyện Khí tầng ba.” Tu sĩ che mặt càng nói càng hối hận.

Ban đầu gã vốn cho rằng, đối phó với một tán tu Linh thực sư Luyện Khí tầng ba chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, ai ngờ bản thân lại lật thuyền trong mương, vừa bị thương nặng vừa bị đối phương dễ dàng bắt được.

“Nói đi, vì sao lại vào nhà ta, còn có ý đồ gây bất lợi cho ta?” Lục Huyền không để ý đến lời nói của tu sĩ che mặt, chỉ mỉm cười hỏi.

“Ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi, muốn vào linh điền của các hạ trộm vài cọng linh thực, không ngờ lại gặp phải bất lợi.” Tu sĩ che mặt tùy ý tìm một lý do, định lừa dối cho qua cửa.

“Ngươi cảm thấy ta sẽ tin lời này của ngươi sao?” Lục Huyền không khỏi bật cười khi nghe lời nói dối trắng trợn của đối phương. Sắc mặt lập tức chuyển thành lạnh lùng, mảnh tàn phiến vốn đang dừng lại ở trước cổ tu sĩ kia cũng đâm sâu xuống một chút, da thịt bị đâm rách, máu tươi đỏ thẫm chảy ra ngoài: “Nói cho ta biết, là ai đã phái ngươi tới đây?”

Tu sĩ che mặt im lặng.

“Thật ra dù ngươi có nói hay không, ta cũng biết người đó là ai rồi. Ta là người luôn ru rú ở trong nhà, chỉ ra ngoài làm chuyện tốt giúp mọi người. Có thể chọc tới đối phương còn khiến người nọ nổi lên sát tâm với ta, chỉ cần tùy tiện nghĩ cái là ra thôi.”

“Ừm… nghĩ ra hay không là chuyện của ta, nhưng nếu ngươi không nói thì kết cục của ngươi sẽ rất khác đó. Món pháp khí trước mặt ngươi sẽ cắt ngươi thành từng lát mỏng, còn có thể cố gắng không để ngươi nhanh chóng chết đi. Đến khi ngươi chỉ còn lại một hơi thở, ta sẽ mang ngươi đến chợ

đen. Trong chợ đen có không ít tà tu chuyên thu mua hồn phách, tu sĩ Luyện Khí trung cấp như ngươi có thể bán được một cái giá tốt đó nha." Lục Huyền lạnh lùng nói.

"Ta nói rồi, đạo hữu có thể buông tha cho ta không?"

"Nói, ta sẽ cho ngươi được kết thúc một cách sạch sẽ gọn gàng, không nói, ngươi sẽ phải thừa nhận nỗi dằn vặt vô tận cả về thân thể lẫn hồn phách. Tự ngươi chọn đi."

"Là Linh thực sư Chu Hải Văn, hắn đã bỏ ra một khoản linh thạch để ta tới đây giết đạo hữu, còn hứa hẹn cho ta tất cả những linh thực trong linh điền của đạo

Trên thực tế, Lục Huyền đã sớm đoán ra bảy - tám phần sự thật rồi. Sau khi nhận được đáp án từ tu sĩ che mặt, cuối cùng toàn bộ suy đoán đã triệt để được xác nhận.

"Nói địa chỉ của hắn cho ta biết, đừng có lừa gạt ta, ngươi biết ta và hắn đều là Linh thực sư mà Bách Thảo Đường thuê, muốn lấy được tin tức của hắn cũng không khó."

"Được, ta sẽ nói."

Sau khi khai báo ra tên Linh thực sư kia, tu sĩ che mặt cũng không còn đắn đo gì nữa, gã lập tức kể hết toàn bộ những gì mình biết cho Lục Huyền, trong lòng chỉ ôm một tia hy vọng mong hắn có thể phát thiện tâm mà tha thứ cho gã.

"Được rồi, ngươi có thể yên tâm lên đường." Lục Huyền nhẹ nhàng nói, mảnh tàn phiến trước cổ tu sĩ kia lập tức đâm sầm về phía trước, cắm sâu vào cổ họng của gã.

Chương 102: Xử Lý Triệt Để!

Sau khi giết chết tu sĩ che mặt nọ, Lục Huyền lại vận chuyển linh lực, một khối hỏa cầu to bằng quả bóng lập tức xuất hiện phía trên thi hài tu sĩ kia. Rất nhanh, nó đã biến thành những tia lửa rơi xuống dưới. Sau mười mấy nhịp hô hấp, thi hài của tu sĩ nọ đã biến thành tro đen.

Lục Huyền lại cầm Khu Tà phù lên, để một luồng bạch quang mờ nhạt như mưa bụi lập tức lấy mảnh tro đen kia làm trung tâm, phát tán dao động ra bốn phía xung quanh.

Không có gì bất thường xảy ra.

Lúc này, hắn mới hoàn toàn yên tâm, quét tầng tro đen trên mặt đất thành một đống rồi rắc lên thổ nhưỡng linh điền.

"Đêm nay mấy tiểu tử các ngươi đã tránh được một kiếp, ta sẽ cho các ngươi một ít phân bón tốt để bù đắp lại."

Sau Tần Minh, tro cốt của một tu sĩ khác lại xuất hiện trong linh điền.

Lục Huyền hơi sửa sang lại mảnh sân nhà mình một chút, dùng linh thức quan sát xung quanh rồi nhắn nhủ với Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu nhớ phải canh giữ nhà cửa cho chu đáo, sau đó thân hình hắn chớp động, trực tiếp im hơi lặng tiếng đi ra ngoài viện.

Trong phường thị có tu sĩ đi tuần tra ngày đêm, nhưng mỗi một khu vực lại có lực lượng phòng hộ không giống nhau.

Giống như tiểu viện trước đây của Lục Huyền nằm ở vòng ngoài của khu Bắc, nơi đó tốt xấu lẫn lộn nên lực lượng phòng hộ có cũng như không.

Còn đình viện hiện tại của hắn lại ở gần trung tâm hơn một chút, bởi vậy lực lượng phòng hộ đã được tăng cường hơn rất nhiều, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một số tu sĩ Luyện Khí cấp thấp đi qua đi lại, làm bộ làm tịch mà thôi.

Chỉ có ở khu vực hạch tâm mới có tu sĩ Luyện Khí trung cấp, thậm chí là cao cấp bảo hộ, để phòng ngừa có tà tu hoặc tà ma xâm nhập.

Một lát sau, Lục Huyền đi tới chỗ cần đến, phía bên ngoài tiểu viện của Linh thực sư họ Chu kia.

Chu Hải Văn đang nằm trên giường, trằn trọc mãi, rất lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Vừa nghĩ tới bản thân sắp lấy được phương pháp trồng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ là tinh thần của gã lại đột nhiên chuyển thành hưng phấn vô cùng, hoàn toàn không thể bình tĩnh được.

Ngày ấy, sau khi Lục Huyền từ chối truyền thụ cho gã phương pháp bồi dưỡng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ, gã trở về nhà, càng nghĩ càng tức giận, tham niệm trong lòng cũng càng ngày càng lớn.

Tới cuối cùng, gã đã quyết định tốn một khoản linh thạch mời một gã tu sĩ quen biết tới, dự định sẽ trực tiếp cướp đoạt bí quyết từ trong tay Lục Huyền.

“Đã qua hơn một canh giờ, chắc là hắn sắp trở về rồi.” Tu sĩ họ Chu kia nằm ở trên giường, tính toán thời gian hảo hữu của mình sẽ trở về.

Lại nằm chờ thêm giây lát, nhưng đối phương vẫn không có động tĩnh gì.

“Chắc không phát sinh chuyện gì bất trắc chứ?” Chu Hải Văn nhíu mày, lo lắng nghĩ.

“Không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, tiểu tử kia chỉ là tán tu Luyện Khí tầng ba, lại không có thời gian tu luyện linh lực, thuật pháp. Dù ta trực tiếp đi qua cũng nắm chắc tuyệt đối, nữa là một tu sĩ tu vi Luyện Khí tầng năm thâm hậu, lại am hiểu đấu pháp hơn ta? Hắn là sau khi giết chết đối phương, hắn còn kéo dài thêm một chút thời gian nữa, xét cho cùng, quá trình ngắt lấy linh thực, hay là xử lý hậu sự cũng cần có thời gian. Ta tốn linh thạch thuê hắn, còn hứa hẹn sẽ giao hết linh thực cho hắn, chỉ cần ngọc giản và điển tịch trên người tiểu tử kia thôi. Hắn không phải Linh thực sư, sẽ không nảy sinh ý tưởng muốn nuốt chửng phương pháp bồi dưỡng kia đâu.”

Tu sĩ trung niên Chu Hải Văn lạc quan phân tích tình huống, tựa như mình đã được cầm phương pháp bồi dưỡng trong tay, sau đó thành công trồng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ, lại được Bách Thảo Đường thậm chí là đại gia tộc bên trong phường thị coi trọng rồi… Đúng là tương lai xán lạn.

Trong khi bản thân đang mặc sức tưởng tượng viễn cảnh huy hoàng, đột nhiên tầm mắt lóe sáng, một đạo kiếm khí sáng rực trực tiếp bay tới. Ngay khi nó sắp đâm vào thân thể tu sĩ trung niên đang nằm trên giường, lại khéo léo xoay chuyển, dùng tốc độ cực nhanh chuyển tới đỉnh đầu gã, sau đó từ trên đỉnh đầu gã, xuyên thẳng vào trong não hải, hung hăng xoắn mạnh một cái.

Cảnh tượng cuối cùng còn đọng lại trong tâm trí của vị tu sĩ trung niên kia chính là một màu vàng óng ánh sáng rực do kiếm khí mang đến.

Lục Huyền bay nhẹ như con én vào trong phòng, cầm túi trữ vật bên hông tu sĩ trung niên đi, sau đó kích hoạt hai tờ

Bạo Viêm phù nhất phẩm, chỉ trong nháy mắt thi hài tu sĩ cùng với đống gia cụ trong phòng đã bốc cháy hừng hực, triệt để xóa bỏ hoàn toàn vết tích kiếm quyết còn lưu lại trên lỗ thủng ở đỉnh đầu của đối phương cùng với dấu vết Lục Huyền từng xuất hiện bên trong căn phòng này.

Mà trước khi ngọn lửa gây ra náo loạn, Lục Huyền đã sớm rời đi rồi. Hắn thuận lợi về đến nhà, cẩn thận xem xét lại hành động đêm nay.

Sau khi tiến đến đình viện của Linh thực sư kia, hắn có thể xông vào bên trong tương đối dễ dàng, bởi bên ngoài đình viện chỉ được bố trí một tòa trận pháp phòng hộ không nhập phẩm, dùng để ngăn cản một ít dị thú dị trùng xâm nhập vào linh điền còn được, sao có thể ngăn cản được thuật pháp của tu sĩ?

Lục Huyền có thể dễ dàng cưỡng ép phá trận mà không tốn một chút sức lực nào.

Trên thực tế, hắn đã đạt đến tu vi Luyện Khí tầng sáu, cộng thêm《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 gần đạt đến cảnh giới tông sư, lại sử dụng Liệt Ngân Nhận đánh bất ngờ, nên quá trình giải quyết tu sĩ che mặt cùng với Linh thực sư kia đều diễn ra hết sức thuận lợi, không hề xuất hiện một chút gợn sóng nào.

Hắn cũng không hái linh thực trong linh điền nhà tu sĩ trung niên nọ.

Thứ nhất, chúng đều rơi vào giai đoạn sinh trưởng, dù hái đi cũng không thể trực tiếp đổi lấy linh thạch được.

Thứ hai, khi ngắt phải linh thực, phải hao phí một khoảng thời gian nhất định, tránh cho đêm dài lắm mộng, hắn chỉ cầm túi trữ vật rồi đi ngay.

Trên bàn gỗ lúc này đang đặt hai túi trữ vật cùng một thanh phi kiếm màu đen kịt.

Phi kiếm là pháp khí nhất phẩm, do tu sĩ che mặt để lại.

Đầu tiên, Lục Huyền dùng linh lực mở túi trữ vật của tu sĩ che mặt, người có tu vi cao hơn ra. Đồ bên trong không nhiều lắm, có hơn chục tấm phù lục nhất phẩm, hai bình đan dược, một bình là Bồi Nguyên Đan có thể nhanh chóng bổ sung linh lực, một bình là Hoạt Huyết Đan có thể chữa trị một chút thương thế đơn giản.

Ngoại trừ mấy thứ này, bên trong vẫn còn chừng tám mươi viên linh thạch.

Tính cả khoản linh thạch này, tài sản trên người Lục Huyền đã đạt tới khoảng ba trăm sáu mươi viên linh thạch rồi.

Hắn lục lọi toàn bộ những thứ được chứa bên trong túi trữ vật của tu sĩ che mặt kia, sau đó lại chuyển hướng chú ý sang túi trữ vật của Linh thực sư trung niên nọ.

Thứ đầu tiên là một bình đan dược, mở nắp bình ra, bên trong chỉ có năm viên Bồi Nguyên Đan nhẹ nhàng xoay tròn dưới đáy bình.

Sau đó là sáu hạt linh chủng, không biết là chủng loại gì, phẩm cấp gì.

"Quá keo kiệt, đúng là làm mất mặt Linh thực sư chúng ta mà." Lục Huyền không nhịn được lập tức rủa thầm một câu.

Phải biết rằng, sau khi hắn trở thành Linh thực sư, cũng chưa được đào tạo về kiến thức bồi dưỡng linh thực theo hệ thống rõ ràng, chỉ hiểu biết một chút kiến thức qua loa đơn giản sau đó bắt đầu gieo trồng Linh Huỳnh Thảo mà thôi.

Sau khi trong linh điền xuất hiện quầng sáng kỳ lạ, hắn cũng chỉ hiểu biết sâu sắc về những chủng loại linh thực mình đang gieo trồng, còn lại vẫn ở trong trạng thái dốt nát vô tri.

Mà tạm thời hắn cũng không có ý định vội vàng đi gieo trồng sáu viên linh chủng này, dù sao một mẫu linh điền của hắn cũng trồng đầy đủ linh thực rồi.

Chương 103: 《Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn》

Loại linh chủng có số lượng nhiều nhất phải kể đến là Linh Huỳnh Thảo, Huyết Ngọc Tham. Bên trong linh điền của hắn vẫn còn hai mươi sáu bụi Linh Huỳnh Thảo gần thành thục và hai mươi cây Huyết Ngọc Tham.

Loại linh chủng có số lượng không nhiều lắm nhưng giá trị ổn định chính là Xích Vân Tùng nhất phẩm, Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm. Loại trước vẫn còn bốn quả tùng, loại sau vẫn chỉ là ba cây con đang phát triển khỏe mạnh.

Ngoài ra, trong linh điền của hắn vẫn còn mấy loại quý hiếm và thần bí, như Tịnh Tuyết Liên nhất phẩm, Ám Tủy Chi nhị phẩm, Kiếm Thảo nhị phẩm, Huyễn Yên La Quả tam phẩm và Giao Đằng tam phẩm. Phần lớn những loại này đều do hắn nắm chắc trạng thái tức thời của linh thực, sau đó dựa vào những thông tin này mà thành công bồi dưỡng chúng.

Để tối đa hóa phần thưởng của quầng sáng, hắn đã lựa chọn phương thức bồi dưỡng tinh tế hóa, hàng ngày đều phải thi triển các loại thuật pháp như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật nhiều lần. Bên cạnh đó, những loại linh thực cao cấp như Kiếm Thảo, Huyễn Yên La Quả còn yêu cầu vài phương thức chăm sóc đặc biệt riêng.

Diện tích linh điền hạn chế, thời gian và tinh lực hữu hạn, lại thường xuyên tiêu hao linh lực, khiến cho hắn không có khả năng gieo trồng số lượng lớn linh thực.

Vì vậy số lượng và chủng loại linh thực cần được kiểm soát chặt chẽ.

Sau khi kiểm kê thu hoạch lần này, Lục Huyền lại đặt lực chú ý vào trận pháp bên ngoài viện.

Sự xâm nhập của tu sĩ che mặt đã khiến ý nghĩ thay đổi trận pháp của hắn càng trở nên cấp bách hơn.

Theo tu vi của hắn tiến bộ ngày càng nhanh, số lượng linh thực trong linh điền sẽ ngày càng nhiều, phẩm cấp cũng ngày càng cao, thì trận pháp phòng hộ nhất phẩm ban đầu do ngươi môi giới để lại đã dần trở nên không đủ.

Phải biết rằng, trận pháp nhất phẩm, nhị phẩm chỉ phù hợp với tu sĩ Luyện Khí.

Nói chi tiết hơn, khi đối mặt với tu sĩ Luyện Khí trung cấp, lực lượng phòng hộ của trận pháp nhất phẩm sẽ phát sinh hạn chế rất lớn, nếu trên tay đối phương còn có loại phù lục như Phá Linh phù nhị phẩm, là hoàn toàn có thể ung dung phá trận đi vào.

Hiện giờ, trong tay hắn có hơn ba trăm linh thạch, đã đủ để đổi một bộ trận pháp phòng hộ nhị phẩm rồi.

Trời hửng sáng lúc nào không hay, Lục Huyền cũng không nghỉ ngơi nữa, lại chạy đến linh điền, quan sát trạng thái của linh thực. Vận khí coi như không tệ, trận tranh đấu giữa hắn với tu sĩ che mặt đêm qua không hề lan đến gần đám linh thực trong linh điền.

Lục Huyền đi tuần tra một vòng, tất cả các loại linh thực đều ở trạng thái tốt, nhất là Ám Tủy Chi, có lẽ vì loại phân bón đặc biệt được rắc vào trong linh nhưỡng, khiến cho hôm nay, trên thân của nó đã mọc ra càng nhiều sợi nấm màu đỏ sẫm, khiến cho diện tích bao phủ càng lan rộng ra ngoài hơn.

Hai quả Xích Vân Tùng vẫn lấp ló bên trong phiến lá tùng màu đỏ trên cây Xích Vân Tùng, đã hoàn toàn chín muồi.

Lục Huyền hái quả đầu tiên, hạt tùng có phẩm chất thượng đẳng, phẩm chất tốt hơn một chút so với quả tùng đầu tiên đã được hái trước đó. Một quầng sáng màu trắng lập tức xuất hiện tại vị trí của quả Xích Vân Tùng vừa được hái.

Lục Huyền trực tiếp hấp thụ nó, quầng sáng nọ nhanh chóng hóa thành vô số những điểm sáng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

"Thu hoạch một quả Xích Vân Tùng, nhận được một quyển《Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn》(Bách khoa toàn thư về phù lục cơ sở)."

Vô số tri thức về phù lục nhanh chóng tràn vào trong thức hải Lục Huyền, khiến đầu hắn suýt thì nổ tung. Phía trên có ghi lại hàng chục phương pháp chế tạo phù lục nhất phẩm phổ biến, cùng với các loại tài liệu cần thiết và phương pháp xử lý cũng như vẽ phù văn…

"Quả nhiên sau khi linh thực nhất phẩm thành thục sẽ mang tới phần thưởng không giống nhau, ta nhớ là Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ mở ra được đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, mà quả Xích Vân Tùng lại trực tiếp mở ra được một quyển phương pháp vẽ phù lục, một lần truyền thụ tới mười mấy loại phù lục nhất phẩm."

Lục Huyền so sánh một chút, lại hướng ánh mắt đầy chờ mong nhìn về quả Xích Vân Tùng vừa thành thục khác. Hắn hái quả Xích Vân Tùng thứ hai xuống, cũng là phẩm chất thượng đẳng.

Lục Huyền thu nó vào túi trữ vật, rồi nhìn quầng sáng màu trắng hơi lấp lóe trên cây Xích Vân Tùng. Quầng sáng lập tức

hóa thành vô số điểm sáng dũng mãnh tràn vào trong người hắn, một ý niệm lóe lên trong đầu.

"Thu hoạch một quả Xích Vân Tùng, nhận được pháp khí nhị phẩm Hồng Tuyến Châm."

Một cây châm màu đỏ cực kỳ mảnh khảnh lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Hồng châm dài chừng ba tấc, trọng lượng rất nhẹ, khi kẹp giữa hai ngón tay cứ như không có vật gì.

Lục Huyền rót một tia linh lực vào, linh thức khẽ động, chỉ nghe "hưu" một tiếng, trong nháy mắt hồng châm đã biến mất khỏi tay.

Hắn men theo một luồng cảm ứng yếu ớt, tìm được hồng châm ở trong vách tường, thân châm đã hoàn toàn xuyên thấu bức tường đá thật dày trước mặt.

Được linh thức khống chế, Hồng Tuyến Châm nhanh chóng bay từ trong bức tường đá ra ngoài, lượn vài vòng xung quanh Lục Huyền với tốc độ cực nhanh, lưu lại vô số tàn ảnh như sợi tơ màu đỏ quanh người hắn.

"Pháp khí loại châm tương đối hiếm thấy, Hồng Tuyến Châm này có tính ẩn nấp cực tốt, tốc độ còn nhanh hơn Liệt Ngân Nhận mấy phần, lại cộng thêm năng lực đâm xuyên đáng sợ, nó đúng là vũ khí đánh lén tối thượng."

Thể tích của Hồng Tuyến Châm quá nhỏ, Lục Huyền lập tức đặt nó vào trong một cái hộp ngọc rồi cất hộp vào trong túi trữ vật của mình.

"Hai quả Xích Vân Tùng đều có phẩm chất thượng đẳng, một quả mở ra quyển "《Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn》" ghi lại phương pháp luyện chế mười mấy loại phù lục nhất phẩm phổ biến. Còn một quả khác mở ra được pháp khí nhị phẩm loại châm - Hồng Tuyến Châm."

“Không hổ là linh thực nhất phẩm, phần thưởng phong phú hơn Linh Huỳnh Thảo và Thực Nguyệt Quả không phẩm cấp rất nhiều.” Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu.

Ở thời điểm hiện tại, với tu vi Luyện Khí tầng sáu của hắn, những loại phần thưởng là phù lục nhất phẩm hay thuật pháp không nhập phẩm mở được từ trong quầng sáng của Linh Huỳnh Thảo đã có chút vô bổ rồi, nhưng nó lại là loại linh thực duy nhất khi thành thục có thể ban thưởng tu vi.

Cho nên trước khi phát hiện ra loại linh thực mới có thể mở ra tu vi, hắn vẫn phải trồng lượng lớn Linh Huỳnh Thảo.

Hái xong hai quả Xích Vân Tùng thành thục, Lục Huyền lại đi tới trước mặt Thảo Khôi Lỗi.

Đêm qua Thảo Khôi Lỗi bị tu sĩ che mặt kia cắt đứt tứ chi, hiện giờ chỉ còn lại cái đầu to lớn cùng với thân cỏ màu xám, trông quỷ dị vô cùng.

Lúc này, những sợi cỏ khô màu tro đen đang liên tục kéo dài ra từ bên trong khối u cỏ màu xám khổng lồ trên đầu nó, đống cỏ khô ấy lại chậm rãi tụ tập lại ở phần cánh tay, từ từ đan lát.

Hình ảnh này chính là phương thức minh họa rõ ràng nhất cho câu “thân tàn chí kiên.” (Thân thể tàn tạ nhưng ý chí kiên cường)

Đáng tiếc hiệu suất này quá chậm, lâu như vậy nó cũng chỉ bện được một đoạn nhỏ ở vai thôi.

Ngày thường, Lục Huyền chỉ đút cho nó một viên toái linh, hiếm khi hôm nay lại hào phóng một lần, hắn lập tức cầm một viên linh thạch từ trong túi trữ vật ra rồi nhét vào khối u cỏ trên đầu Thảo Khôi Lỗi.

“Tối hôm qua ngươi làm rất tốt, thưởng cho ngươi một viên linh thạch, chờ sau khi bện xong tứ chi, lại tiếp tục trông

coi linh điền giúp ta nhé.”

Chương 104: Đơn Giản Và Nhàm Chán, Bận Rộn Và Phong Phú!

“Bảo vệ linh điền! Bảo vệ linh điền!”

Lục Huyền tập trung tâm thần, lập tức cảm nhận được chấp niệm ẩn sâu bên trong nội tâm của Thảo Khôi Lỗi.

“Quá cảm động rồi, ngươi đúng là nhân viên tốt của Linh thực sư.”

Có linh thạch cung cấp linh lực, số lượng sợi cỏ được kéo dài từ bên trong khối u kia đã tăng thêm một vài sợi, nhưng tốc độ vẫn cực kỳ chậm.

Lục Huyền không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mặc kệ cho nó tự mình từ từ chữa lành vết thương trên người.

Hắn còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên dưới chân lại truyền đến một tiếng kêu thô ráp tràn đầy nỗ lực, cố gắng.

“Ngao ô…”

Lục Huyền nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy ấu thú Đạp Vân Linh Miêu đang dùng bốn bàn chân như đạp lên mây trắng không ngừng đi qua đi lại dưới chân hắn. Rõ ràng nó đang lượn vòng bên cạnh chân hắn, nhưng những bước đi vẫn giữ nguyên vẻ ưu nhã, phong thái điềm tĩnh như thường, thậm chí con ngươi màu xanh biếc kia còn mở to ra, bên trong ráo hoảnh như đang coi thường, không thèm chú ý đến Lục Huyền.

Lục Huyền đã biết bộ mặt thật của Đạp Vân Linh Miêu từ lâu rồi, nên hiện giờ nhìn dáng vẻ kiểu cách của nó lại không nhịn được cười.

"Được rồi được rồi, tối hôm qua ngươi cũng biểu hiện rất tốt, chờ đến buổi trưa sẽ thưởng cho ngươi thêm hai miếng thịt lợn sấy khô."

Đạp Vân Linh Miêu làm như không nghe thấy, vẫn bình tĩnh thong thả tiến lên từng bước nhỏ, nhưng hai chỏm lông màu xám trắng trên lỗ tai của nó lại khẽ lay động, đã triệt để vạch trần cảm giác vui sướng muốn nhảy nhót trong lòng nó rồi.

Xử lý xong Thảo Khôi Lỗi cùng với Đạp Vân Linh Miêu, Lục Huyền lại cầm một nắm linh mễ vứt xuống ao linh tuyền, ba con Hồng Tu Lý lập tức lao vào cuộc cạnh tranh khốc liệt, làm nước suối gợn lên từng con sóng nhỏ, khiến những chiếc lá sen tuyết trắng của Tịnh Tuyết Liên khẽ đung đưa dập dềnh.

Nhân lúc sương mù còn chưa tan đi, Lục Huyền lại bắt đầu một ngày làm việc của Linh thực sư, đó là căn cứ vào nhu cầu của mỗi gốc linh thực, bắt đầu khống chế phạm vi rơi, dung lượng linh vũ, cùng với thời gian liên tục của Linh Vũ Thuật để từng cây được thỏa mãn.

Tiện thể hắn cũng tàn nhẫn tách những cây Huyết Ngọc Tham nhất phẩm đang muốn quấn quýt lấy nhau ra xa. Có một cây Huyết Ngọc Tham bị tám cây khác bao vây xung quanh, bốn phương tám hướng, muốn dây dưa vào cùng một chỗ.

"Đồng thời ứng phó với tám cây Huyết Ngọc Tham? Ta sắp gọi ngươi là Tham Vương luôn rồi đó."

Lục Huyền dùng linh lực cẩn thận tách rời chúng ra, miễn cho cây Huyết Ngọc Tham ở giữa bị tám cây khác ép không

còn một mảnh, sau đó lại đánh một đạo kiếm quyết cho Kiếm Thảo, để nó được kiếm khí tẩm bổ.

Mảnh sương khói do Huyễn Yên La Quả sản sinh ra lại lớn hơn một chút, linh thức không thể thẩm thấu vào trong, hắn đành phải từ từ mò mẫm, cố gắng tập trung tâm thần của mình ở mọi nơi, cuối cùng cũng tìm được vị trí của nó.

Những loại linh thực đang ở trong thời kỳ phát triển nhanh chóng như này, cần bổ sung một đạo Mộc Sinh Thuật, để thúc đẩy chúng mau chóng trưởng thành.

Đơn giản và nhàm chán, bận rộn và phong phú.

Khi mọi việc đã xong xuôi, cũng là lúc nửa ngày trôi qua, Lục Huyền trở lại mái hiên, nhìn rất nhiều linh thực đang sinh sôi nảy nở bên trong linh điền, hắn khẽ lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lại hài lòng mỉm cười.

Nhìn hắn của hiện tại, giống hệt một vị Linh thực sư nhiệt tình yêu thương trồng trọt, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi chỉ vài giờ trước thôi, hắn mới xử lý xong hai gã tu sĩ Luyện Khí trung cấp.

Nghỉ ngơi một lúc, Lục Huyền lại quyết định đến chợ tán tu một chuyến, xem có thể tìm được trận pháp phòng ngự nhị phẩm tốt nào không, còn cả huyết dịch của yêu thú loại rắn nữa, tiện đường hắn cũng muốn ghé qua Bách Thảo Đường một chút, nhìn xem bọn họ sẽ phản ứng và xử lý như thế nào sau cái chết của Linh thực sư họ Chu kia.

Hắn điều chỉnh 《 Liễm Tức Pháp 》, chỉ tiết lộ ra linh lực tương ứng với tu vi Luyện Khí tầng bốn. Hắn là tu vi bên ngoài từ Luyện Khí cấp thấp vượt đến Luyện Khí trung cấp, sẽ giúp hắn tránh được một số phiền phức không cần thiết.

Ở thời điểm hắn mới thuê mảnh linh điền này, tu vi biểu hiện ra ngoài là Luyện Khí tầng ba, giờ chưa tới một năm lại

đột phá Luyện Khí tầng bốn. Tình huống này cũng được coi là tăng trưởng khá nhanh trong nhóm tán tu, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể lý giải được.

Về phần Luyện Khí tầng sáu, hắn thực sự không dám tiết lộ. Bởi vì từ Luyện Khí tầng ba tiến đến Luyện Khí tầng bốn còn có thể giải thích được, nhưng từ Luyện Khí tầng ba trực tiếp nhảy vọt đến Luyện Khí tầng sáu, lại khó có thể giải thích được. Hai bên khác biệt một trời một vực. Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều sẽ nhận ra bên trong chuyện này có vấn đề lớn. Làm như vậy, hắn chẳng an toàn hơn, ngược lại còn dễ thu hút sự tò mò và thèm muốn của những tu sĩ khác hơn.

Bên trong Bách Thảo Đường, mọi thứ vẫn như thường lệ, cái chết của Linh thực sư họ Chu không gây ra quá nhiều xáo trộn. Lục Huyền chỉ ngẫu nhiên nghe được vài ba câu đề cập đến đối phương từ trong miệng mấy đứa dược đồng đang xử lý thảo dược.

Điều này cũng dễ hiểu, mặc dù trong phường thị có tu sĩ tuần vệ của Chấp Pháp đường thủ hộ, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ phát sinh một vài cái chết lạ lùng của tu sĩ, nhất là khu vực bên ngoài phường thị, ngư long hỗn tạp, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có tu sĩ đột nhiên biến mất hoặc là chết không lý do.

Hơn nữa Linh thực sư họ Chu giống như Lục Huyền, đều là hình thức hợp tác thứ hai với Bách Thảo Đường, không nhận được sự che chở của Bách Thảo Đường, vì vậy rất khó khơi dậy được sự đồng cảm và lo lắng cho an nguy của bản thân bọn họ từ phía dược đồng bên trong Bách Thảo Đường.

Lục Huyền ngồi một lát mới thấy Hà quản sự từ bên trong đi ra.

“Lục tiểu tử, sớm như vậy đã tới giao Linh Huỳnh Thảo rồi?”

“Không phải, lần này ta muốn đi chợ mua ít đồ, tiện đường đi ngang qua nơi này nên tới thăm lão nhân gia ngài một chuyến. Linh Huỳnh Thảo còn dư lại, ta dự tính sẽ đợi chúng nó thành thục hết mới bán cho nội đường. Nhưng lần tới, có khả năng ta sẽ lấy thêm một chút hạt giống Linh Huỳnh Thảo từ chỗ ngài.”

“Một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo còn chưa đủ ngươi dùng à? Nếu nhiều hơn nữa, chút linh lực bên trong cơ thể ngươi có nuốt trôi không đấy?”

Lục Huyền chỉ cười cười không nói, lại đưa tách trà lên miệng rồi ung dung nhấp một ngụm.

Lão giả gầy gò thấy dáng vẻ của hắn như vậy, trong lòng chợt nghĩ tới cái gì, lập tức dùng linh thức đảo qua thân thể Lục Huyền, trong mắt nhanh chóng lóe lên vẻ kinh ngạc: “Ngươi đột phá đến Luyện Khí tầng bốn rồi?”

“Hai ngày nay, trong lúc ta tu luyện, lại ngẫu nhiên có chút tâm đắc, nên may mắn bước vào hàng ngũ tu sĩ Luyện Khí trung cấp rồi.” Lục Huyền đắc ý cười nói.

“Tiểu tử ngươi không tệ.” Lão giả gầy gò khen ngợi, rồi lập tức chuyển đề tài: “Nếu ngươi đã đạt đến tu vi Luyện Khí tầng bốn, linh lực trong cơ thể sẽ gia tăng thêm một chút, có thể thỏa mãn nhiều cây Linh Huỳnh Thảo hơn. Đến lúc đó, ta sẽ nói giúp ngươi vài câu, để ngươi nhận được thêm một chút Linh Huỳnh Thảo hoặc là hạt giống linh thực khác.”

“Đa tạ Hà lão nhiều.” Lục Huyền vui vẻ tươi cười, biểu thị cảm kích với lão giả.

Chương 105: Vụ Ẩn Mê Trận!

"Đều dựa vào năng lực của chính ngươi, nếu ngươi không có năng lực bồi dưỡng linh thực phẩm chất cao, tu vi cũng không tới Luyện Khí trung cấp, thì dù ta có nói đến rách cuống họng cũng không có biện pháp đâu. Lại nói, tốc độ trưởng thành của ngươi đã vượt qua dự đoán của ta rồi. Nhớ lúc ngươi mới tới Bách Thảo Đường, bản thân chỉ là một tên tán tu Luyện Khí tầng hai, mãi cho đến khi đột phá Luyện Khí tầng ba mới hiển lộ ra thiên phú trên phương diện bồi dưỡng linh thực, vậy mà bẵng đi một thời gian, bây giờ ngươi cũng trở thành tu sĩ Luyện Khí trung cấp rồi."

Không biết Hà quản sự nghĩ đến cái gì, nét mặt lại trở nên nghiêm túc.

"Tu vi của ngươi đột phá nhanh như vậy, cho thấy thiên phú tu hành của ngươi không tệ, hơn nữa lấy tu vi bây giờ của ngươi là Luyện Khí trung cấp, coi như đã có thực lực để mạo hiểm tiến vào trong những bí cảnh cấp thấp kia một lần, độ an toàn vẫn được đảm bảo hơn nhiều. Nói không chừng, ngươi còn thu được cơ duyên gì đó, một bước lên trời. Cho nên… ngươi vẫn cam tâm tình nguyện để tiếp tục làm một Linh thực sư, hay là không muốn lãng phí thiên phú này, cố gắng tu hành và tranh đoạt cơ duyên?"

Lục Huyền cười khổ một tiếng nói: "Hà quản sự, ta tự hiểu bản thân. Có thể nhanh chóng đột phá đến Luyện Khí tầng bốn, cũng không nói lên rằng thiên tư tu luyện của ta tốt, chỉ là chút mưu lợi mà thôi."

“Ta cố gắng làm như vậy chỉ nhằm một mục đích duy nhất là khiến cho linh lực trong cơ thể trở nên dồi dào hơn nữa, từ đó đủ khả năng thi triển càng nhiều thuật pháp đào tạo linh thực hơn, nên trước đó khi bán linh thực đổi lấy linh thạch, ta đã dùng hết linh thạch để mua đan dược nhất phẩm có thể gia tăng tốc độ tu luyện của ta rồi.”

“Sau đó còn dùng liên tục một thời gian dài, mới may mắn đột phá đến Luyện Khí tầng bốn. Vấn đề là càng lên cao, dược hiệu của đan dược nhất phẩm càng giảm, về sau tốc độ gia tăng tu vi cũng sẽ chậm lại. Hơn nữa, linh lực trong cơ thể ta hữu hạn, không tinh thông thuật pháp cũng không có pháp khí đắc lực, càng không có thủ đoạn đi vào bí cảnh tranh đoạt cơ duyên với người khác.”

Quầng sáng màu trắng liên quan đến nhiều thứ lắm, khó mà nói được, cho nên dù hắn vô cùng tín nhiệm Hà quản sự, cũng không thể tiết lộ bí mật chân chính khiến thực lực của mình gia tăng nhanh chóng được.

“Vậy thì thật đáng tiếc. Ta còn tưởng ngươi còn trẻ, không thể liếc mắt một cái mà nhìn ra được cuối con đường phía trước có gì, nên đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới một phen cũng tốt. Tới giờ mới biết, ngươi cứ thành thành thật thật yên phận bồi dưỡng linh thực, an ổn vượt qua cuộc đời này cũng là một lựa chọn tốt.” Hà quản sự nghe vậy, thoáng thở dài một tiếng, cảm thấy tiếc nuối thay cho Lục Huyền.

Lục Huyền ghi nhớ sự quan tâm của lão giả dành cho mình, lại ngồi thêm một lúc mới chào tạm biệt rời đi.

Trên đường phố của phường thị, kiến trúc hai bên dãy đường nối tiếp nhau san sát, có đủ các loại cửa hàng, vô cùng náo nhiệt.

Lục Huyền tiến đến trước mặt một trong những tòa kiến trúc cao lớn nhất ở nơi này. Tòa nhà này cao bốn tầng, được

xây dựng bằng linh mộc cao chót vót, trên nóc nhà được lợp ngói lưu ly màu xanh, chính giữa có viết ba chữ to rồng bay phượng múa: Vạn Bảo Lâu.

Đây là cửa hàng nổi tiếng nhất trong phường thị, bên trong có bày bán đủ loại bảo vật tu hành cần gì có đó, chỉ cần ngươi có đầy đủ linh thạch thì ngay cả thứ mà tu sĩ Trúc Cơ cần, ngươi cũng có thể mua được.

Lục Huyền đi theo tu sĩ phía trước tiến vào trong lâu.

Trong đại sảnh có khoảng hai mươi - ba mươi tu sĩ, trên quầy rực rỡ muôn màu như pháp khí, phù lục, đan dược, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Thấy Lục Huyền bước vào, đưa mắt nhìn xung quanh, đã có một thiếu nữ thanh tú lập tức bước lên nghênh đón: "Chào vị đạo hữu này, ngươi không thường xuyên tới Vạn Bảo Lâu phải không? Có cần gì cứ nói với ta, ta sẽ dẫn đạo hữu đi xem."

"Làm phiền đạo hữu dẫn ta đến chỗ quầy hàng trận pháp." Lục Huyền gật đầu, đây đúng là lần đầu tiên hắn tiến vào Vạn Bảo Lâu.

Trước kia, khi còn là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, trên người khó khăn nên chưa bao giờ hắn nghĩ đến chuyện tiến vào Vạn Bảo Lâu mua đồ.

Sau đó, khi quầng sáng kỳ diệu kia xuất hiện trong linh điền, tài sản trong người cũng lên lên xuống xuống, nhu cầu lớn nhất là linh chủng thì cũng có Bách Thảo Đường cung cấp rồi, hơn nữa, trong Vạn Bảo Lâu sẽ không xuất hiện linh chủng vô danh, vì vậy cho tới tận giờ, hắn vẫn không tiến vào nơi này.

Nếu hiện tại, không phải bản thân đang cấp bách muốn mua một bộ trận pháp phòng hộ tốt, chỉ sợ hắn còn chưa có ý

định tiến vào Vạn Bảo Lâu…

"Đạo hữu, đây là quầy trận pháp trong đại sảnh tầng một, ở nơi này có hơn chục bộ trận pháp với những công năng khác nhau, có trận pháp công kích, mê trận, ẩn nấp và phòng ngự." Thiếu nữ thanh tú dẫn Lục Huyền tới chỗ tương đối vắng vẻ, với nụ cười nhiệt tình.

"Giới thiệu cho ta một bộ trận pháp phòng ngự." Lục Huyền đáp.

"Trận pháp phòng ngự sao? Xin hỏi đạo hữu cần nhất phẩm hay là nhị phẩm?"

"Nhị phẩm."

Trận pháp nhất phẩm có hiệu quả tốt với tu sĩ Luyện Khí cấp thấp, nhưng nếu đụng phải tu sĩ Luyện Khí trung cấp, thì chỉ cần trong tay tu sĩ đó có phù lục, khí phá trận, nó sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi.

"Được." Ý cười trên mặt thiếu nữ thanh tú nọ càng sâu.

Phải biết rằng, nhu cầu của tu sĩ về trận pháp không được cao lắm, nếu nàng có thể bán ra một bộ trận pháp nhị phẩm, thì khẳng định là tiền hoa hồng sẽ được trích kha khá.

"Đây là Loạn Thạch Trận, nổi danh về phòng ngự, nếu có tu sĩ xâm nhập, nó có thể điều khiển cự thạch trong trận pháp đi tới công kích đối phương."

"Đây là Mộc Lung Trận, đòi hỏi phải bố trí bên trong hoàn cảnh có linh mộc với chiều dài đặc thù, có thể vây khốn ngăn cản tu sĩ tiến vào bên trong trận pháp."

"Còn cái này là Vụ Ẩn Mê Trận, lực phòng ngự được coi là không tệ bên trong trận pháp nhị phẩm, còn kiêm thêm một tòa mê trận, sau khi tu sĩ tiến vào, linh thức sẽ bị mảnh sương mù bên trong trận pháp ảnh hưởng, rất dễ bị nhốt vào trong đó."

“Cái này là…”

Thiếu nữ thanh thú chỉ vào trận bàn, trận kỳ bên trong quầy, giới thiệu cặn kẽ cho Lục Huyền.

“Loạn Thạch Trận có năng lực công kích nhất định, nhưng cần tu sĩ ở phía sau chủ động khống chế. Mộc Lung Trận lại có yêu cầu cao về hoàn cảnh, không thích hợp để bố trí ở bên ngoài viện.”

Lục Huyền cân nhắc một chút, sau đó vươn tay chỉ vào trận bàn tràn đầy sương mù kia, bình tĩnh hỏi: “Bộ Vụ Ẩn Mê Trận này giá bao nhiêu?”

“Một trăm sáu mươi lăm viên linh thạch.”

“Một trăm ba mươi linh thạch có được không?” Lục Huyền biết giá cả này khá phải chăng rồi, nhưng với tính cách từ trước đến nay, hắn vẫn theo thói quen chặt chém một phần.

Thiếu nữ thanh tú mỉm cười lắc đầu, tỏ ý từ chối.

Cuối cùng, sau khi Lục Huyền nói nứt hết cả môi, vất vả lắm mới giảm được mười linh thạch, dùng một trăm năm mươi lăm viên để mua bộ Vụ Ẩn Mê Trận kia.

“May mắn là tu sĩ che mặt đúng lúc đưa tới hơn tám mươi linh thạch cho ta, bằng không… Của cải trên thân ta sẽ co lại chỉ còn một nửa.” Lục Huyền nhìn lướt qua gần hai trăm viên linh thạch còn sót lại trong túi trữ vật, trong lòng lại cảm kích vị tu sĩ che mặt lúc trước – người đã hòa làm một thể với linh nhưỡng trong linh điền của hắn rồi.

Chương 106: Ngão Linh Trùng!

"Đúng rồi, chỗ các ngươi có huyết dịch của yêu thú loại rắn hay Giao Long gì không, tốt nhất là tươi mới." Sau khi thanh toán linh thạch xong, Lục Huyền lại mở miệng hỏi thiếu nữ thanh tú.

"Huyết dịch yêu thú… Dưới tình huống bình thường, chúng ta chỉ lưu giữ huyết dịch bên trong những chủng loại yêu thú ẩn chứa điểm đặc thù thần kỳ kia thôi, chứ với yêu thú loại rắ, thì về cơ bản được, chúng ta bán những loại tài liệu như da rắn, vảy rắn, độc rắn… Trong ấn tượng của ta không có huyết dịch yêu thú loại rắn." Thiếu nữ thanh tú suy nghĩ một chút rồi tỏ vẻ áy náy trả lời.

"Đạo hữu chờ một chút, nếu ngài cần gấp, có thể đặt cọc trước một chút linh thạch ở Vạn Bảo Lâu, trong lâu sẽ điều động tài nguyên đến từ những phường thị và thành vực khác, xem có thể tìm được vật đạo hữu đang cần hay không. Vấn đề là trả giá linh thạch như vậy sẽ cao hơn chừng mười mấy đến hai mươi phần trăm so với mua trực tiếp, nhưng nếu chúng ta không giao hẹn đúng theo kỳ hạn, thì toàn bộ linh thạch đã đặt trước sẽ được trả lại cho đạo hữu." Thấy Lục Huyền chuẩn bị rời đi, thiếu nữ thanh tú nọ lập tức lên tiếng gọi hắn lại, đưa ra đề nghị để Lục Huyền tự mình lựa chọn.

Uy tín của Vạn Bảo Lâu ở trong phường thị cực kỳ tốt, Lục Huyền nghe theo lời kiến nghị của thiếu nữ thanh tú, lập tức đặt cọc trước ba viên linh thạch, đồng thời cũng để lại thông tin thân phận của mình.

Dựa theo lời thiếu nữ kia nói, thì khoảng năm đến mười ngày, huyết dịch yêu thú loại rắn sẽ được vận chuyển từ Vạn Bảo Lâu khác sang đây, Lục Huyền có thể tự qua đây lấy hàng, sau đó căn cứ vào chất lượng của huyết dịch yêu thú để bù khoản linh thạch còn thiếu.

Ngay sau đó, hắn cầm trận bàn của Vụ Ẩn Mê Trận về trong viện.

Ở thời điểm hắn trở về, Thảo Khôi Lỗi vẫn đứng tại chỗ cũ trong góc linh điền, bên trong khối u trên cái đầu khổng lồ của nó đã mọc ra mấy cọng cỏ màu tro đen héo úa, sau đó chậm chạp và cẩn thận bện tứ chi của mình.

Nó mất công sức cả nửa ngày mới dệt được hai đoạn cánh tay, nhưng không thấy bóng dáng của khuỷu tay đâu.

Đột nhiên nó cảm ứng được khí tức của Lục Huyền trở về, động tác bện cỏ thoáng dừng lại một chút, mấy sợi cỏ khô cũng co rút vào khối u trên đầu, nó hơi quay đầu lại, như muốn tỏ vẻ hoan nghênh Lục Huyền.

Hắn tiến vào trong phòng, lấy trận bàn Vụ Ẩn Mê Trận ra. Trận bàn có màu trắng ngà, bên trên vẽ rất nhiều phù văn huyền ảo khó hiểu, một mảnh sương mù yếu ớt mỏng manh, tản ra từ hai bên phù văn, bao trùm khoảng không bên trên trận bàn, kéo dài rất lâu không tiêu tán.

“Trận pháp phòng ngự nhị phẩm, đồng thời còn kèm theo công năng mê trận, dù tu sĩ Luyện Khí cao cấp muốn đến phá trận cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.”

Lại nói, bộ trận pháp bảo hộ bên ngoài viện từng được người môi giới để lại, xem như là phúc lợi ngầm khi Lục Huyền bỏ ra nhiều tiền như vậy để thuê linh điền, phẩm cấp là nhất phẩm, lực phòng ngự chỉ có thể coi là bình thường. Bây giờ, muốn đổi nó thành Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm, Lục Huyền

càng yên tâm hơn, không cần phải lo lắng linh thực trong linh điền nhà mình sẽ bị người ta mơ ước nữa.

Hắn thẩm thấu linh lực vào trong trận bàn, bắt đầu dựa theo quy luật nhất định để chậm rãi kích hoạt nó.

Rất nhiều phù văn lần lượt phát sáng bên trên trận bàn, mảnh sương mù lờ mờ trên không trung giống như vừa bị gió thổi bay, dần dần tản ra bốn phía.

Sau đó, bên ngoài tiểu viện lại có thêm một cái vòng bảo hộ bằng linh khí trong suốt. Lục Huyền không ngừng điều chỉnh, để cho vòng bảo hộ kia có thể bao trùm chính xác lên tiểu viện.

Cùng lúc đó, một mảnh sương mù mờ ảo bắt đầu bay từ hư không lên, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ đình viện.

Ở thời điểm hiện tại, nếu nhìn từ trên bầu trời xuống dưới linh điền, chỉ có thể trông thấy một mảnh sương trắng dày đặc, không thể nhìn rõ linh thực hay là đình viện bên cạnh, ngay cả khi vận dụng linh thức xâm nhập, cũng sẽ rơi vào một mảnh sương mù nồng đậm, lạc mất phương hướng.

Lục Huyền tiếp tục dùng linh thức điều động những hình vẽ bên trên phù văn, mảnh sương mù đang bao phủ bên ngoài cũng theo đó mà di chuyển mà phân tán, như thể có một bàn tay vô hình đang điều khiển nó vậy.

“Ổn rồi, đã bố trí xong trận pháp nhị phẩm, về phần trận pháp nhất phẩm này của bên môi giới, chờ hôm nào có thời gian sẽ đi trả lại cho họ.” Lục Huyền đứng bên trong linh điền, nhìn ra phía ngoài viện.

Dưới sự điều khiển của hắn, linh điền hoàn toàn không bị sương mù ảnh hưởng.

Lục Huyền bố trí trận pháp xong, nghỉ ngơi một lúc mới bắt đầu kiểm tra trạng thái của đám linh thực bên trong linh

điền. Tâm thần tập trung trên linh thực, hắn nhanh chóng biết được trạng thái tức thời của chúng.

Bất cứ cây nào có nhu cầu, hắn đều sẽ sử dụng Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật để thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé nhất của đám linh thực này.

"Có cảm giác thân rễ hơi nặng nề, không giống như rễ cây bị đè vào, mà giống như có thứ gì đó đang dùng sức hút lấy rễ mình."

Khi đi ngang qua khu vực Huyết Ngọc Tham, Lục Huyền đột nhiên phát hiện ra một gốc Huyết Ngọc Tham có điểm bất ổn.

Rõ ràng là gốc Huyết Ngọc Tham này vẫn giữ khoảng cách an toàn với những cây khác, nhưng trạng thái biểu hiện của nó lại khá là kỳ lạ.

Hắn căn cứ vào trạng thái tức thời của Huyết Ngọc Tham, sau đó từ từ trải linh thức tới thăm dò, chậm rãi thẩm thấu vào bên trong linh nhưỡng.

Dưới linh thức cảm ứng, Lục Huyền nhận ra có một thứ màu đen nhạt đang ẩn mình thật sâu bên trong linh nhưỡng và gắn chặt vào rễ của Huyết Ngọc Tham. Nó giống như một khối u mọc trên rễ Huyết Ngọc Tham, nếu cẩn thận cảm nhận, có thể nhìn thấy diện mạo chân thực của khối u màu đen nhạt kia.

Nó được hợp thành từ hàng trăm con côn trùng nhỏ. Đám sâu nhỏ này một mực vùi sâu dưới lớp thổ nhưỡng, tuyệt đối không nhúc nhích mảy may, rồi cứ thế mà hấp thu sinh cơ của Huyết Ngọc Tham.

Nếu không phải thông qua trạng thái tức thời, hắn có thể phát hiện ra điểm lạ thường của Huyết Ngọc Tham từ sớm, chỉ sợ cũng không thể phát hiện ra chúng, mà chờ đến khi nào

chúng nó ăn sâu vào rễ của Huyết Ngọc Tham, hắn mới phát hiện ra được.

"Nhìn kiểu này chắc là Ngão Linh Trùng, nhưng không biết chúng nó lẻn vào linh điền đến gây hại linh thực của ta từ lúc nào rồi." Vẻ mặt Lục Huyền có chút buông lỏng, trên cuốn 《Phương pháp giải quyết những loại yêu trùng nguy hại thường gặp》 có ghi chép về thứ dị trùng này. Nó di chuyển trong thổ nhưỡng, thích gặm nhấm thôn phệ bộ rễ của linh thực.

Ở giai đoạn đầu khi mắc phải, rất khó tìm được dấu vết của chúng.

Hắn cũng không biết rốt cuộc là Ngão Linh Trùng đã tiến vào linh điền của mình như thế nào, bởi xét cho cùng, trận pháp lúc trước chỉ là nhất phẩm, lực phòng hộ có hạn, cũng không thể mở trận pháp cả ngày được.

Hơn nữa, kích thước của bản thân Ngão Linh Trùng rất nhỏ, rất khó mà ngăn cản được toàn bộ, lại cộng thêm chúng chỉ di chuyển ở chỗ sâu bên trong thổ nhưỡng, lại càng khó phòng bị.

Đương nhiên, cũng có khả năng là trứng của Ngão Linh Trùng vẫn còn sót lại ở chỗ sâu trong thổ nhưỡng, sau khi nở ra, chúng nó lại nhanh chóng tìm được rễ của Huyết Ngọc Tham từ đó bám chắc vào.

Chương 107: Ngão Linh Trùng Dị Hóa!

Mặc dù lúc trước, thi thoảng Lục Huyền cũng sẽ đi dọn dẹp trứng trùng bên trong linh điền, nhưng rất khó đảm bảo có thể dọn dẹp được sạch sẽ.

Hắn bắt đầu vận chuyển linh lực, thi triển Địa Dẫn Thuật.

Mặc dù Lục Huyền mở được gói kinh nghiệm của《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 từ trong quầng sáng nhiều hơn Địa Dẫn Thuật, nhưng đến hiện tại, hắn cũng nắm giữ môn thuật pháp này đến cảnh giới đại thành rồi.

Dưới sự điều khiển tinh tế của hắn, linh nhưỡng lặng lẽ di chuyển, không hề quấy nhiễu đến những con Ngão Linh Trùng đang bám trên rễ của Huyết Ngọc Tham. Bởi vậy chúng cũng không phản ứng gì, mãi cho đến khi thân rễ tiếp xúc với ánh sáng, chúng mới bị kích thích.

Trong nháy mắt, khối u màu đen nhạt nọ lập tức phân tách ra, hóa thành hàng trăm con côn trùng thật nhỏ, giống như một mảnh sương mù màu đen, phát ra tiếng kêu chói tai, trực tiếp từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Lục Huyền.

Lục Huyền vung tay trái lên, một cây hồng châm mảnh mai lập tức hóa thành một luồng tàn ảnh đâm về phía Ngão Linh Trùng. Tiêu diệt xong một con, nó lại tùy ý bay lượn trong bầy trùng, chỉ để lại tàn ảnh là một đường chỉ đỏ mơ hồ.

Sau và lần chớp mắt, Hồng Tuyến Châm lại bay trở về trước mặt Lục Huyền, đầu châm đã ghim xuống hàng trăm con Ngão Linh Trùng nhỏ bé.

“Những con Ngão Linh Trùng này có chỗ nào đó không đúng, chúng rất khác với những gì được ghi lại trong sách. Ta nhớ là trong sách có ghi chép, tính công kích của chúng không mạnh. Nhưng những con ở bên trong linh điền này lại có thể hóa thành một mảnh sương mù màu đen, còn biết tấn công ta nữa, chúng rất khác với Ngão Linh Trùng bình thường.”

Lục Huyền ngắm cây hồng châm trong tay, linh lực khẽ động, trên thân cây hồng châm dài mảnh lập tức xuất hiện một luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm, chỉ trong nháy mắt, rất nhiều Ngão Linh Trùng thật nhỏ bị đốt thành tro đen.

“Dựa theo hành động của chúng, hẳn không phải là trứng Ngão Linh Trùng từ trước đó vẫn lưu lại bên trong linh nhưỡng, nếu không, ta đã phát hiện ra chúng từ sớm rồi. Như vậy, rất khả năng là đám này mới từ bên ngoài di chuyển vào đây, chỉ không biết chúng đã chịu ảnh hưởng từ điều gì mà phát sinh biến hóa lớn đến vậy.”

Liên tưởng đến tình huống gần đây, đám tu sĩ dị hóa không ngừng xuất hiện bên trong phường thị, Lục Huyền lập tức cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

“Đến cùng là Vương gia tiến vào bí cảnh mới đã chọc phải thứ tà ma gì, hơn nữa, bọn họ đã lấy được cái gì từ trong đó, mới khiến cho cả phường thị không còn an toàn rồi?”

Lục Huyền lập tức nhớ tới cảnh tượng lần trước khi tu sĩ Vương gia cùng rất nhiều tán tu trở về.

Hắn từng nghe tu sĩ bên cạnh thảo luận, dường như bọn họ đã cướp đi một món bảo vật nào đó trong quá trình khai khẩn bí cảnh mới, về sau đã thu hút những con tà ma bên trong đi theo, khiến cả phường thị trở nên bất an trong một khoảng thời gian rất dài.

“Chỉ hy vọng là do ta suy nghĩ nhiều.” Trong lòng Lục Huyền nặng trĩu, hắn lại tỉ mỉ đi tìm tòi từng gốc linh thực bên trong linh điền. Cũng may, lần này hắn không phát hiện ra dấu vết của Ngão Linh Trùng dị hoá nữa.

Ở bên trong Tu Hành giới nguy hiểm rình rập khắp nơi, Lục Huyền chỉ muốn lặng lẽ trồng linh thực, thế nhưng … dù muốn đến mức nào, hắn cũng khó có thể thực hiện được yêu cầu nho nhỏ này.

Hắn chăm chú quan sát hai cây Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi nhị phẩm đã trồng được nửa năm trong linh điền, cảm giác mong chờ chúng nó nhanh chóng trưởng thành càng trở nên cấp bách.

“Xích Vân Tùng nhất phẩm đã cho ra ba quả tùng thành thục, lần lượt mở được Ly Hỏa Kiếm nhị phẩm, 《Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn》, cùng với Hồng Tuyến Châm nhị phẩm.”

“Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi đều là nhị phẩm, còn không phải hàng phổ thông giống như Xích Vân Tùng, hẳn là phần thưởng bên trong quầng sáng khi chúng nó trưởng thành sẽ không làm ta thất vọng.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Trong hai - ba ngày tiếp theo, hắn liên tục mở Vụ Ẩn Mê Trận ra và ngày nào cũng quan sát kỹ càng trạng thái tức thời của toàn bộ linh thực bên trong, đảm bảo không có Ngão Linh Trùng dị hoá xâm nhập vào nữa.

Còn thừa lại hai mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo, mấy ngày nay đều đã thành thục hết rồi. Trong đó có chín cây phẩm chất tốt, mười ba cây phẩm chất thượng đẳng và bốn cây phẩm chất hoàn mỹ.

Lục Huyền ngắt Linh Huỳnh Thảo xong, lại có hai mươi sáu quầng sáng màu trắng xuất hiện. Sáu cái trong số đó thưởng tu vi, ba cái sáu tháng, hai cái chín tháng và một cái

một năm, tổng cộng đã mang đến bốn năm tu vi cho Lục Huyền.

Linh khí bên trong kinh mạch và đan điền của hắn lập tức phun trào giống như sóng to gió lớn, chúng ầm ầm trùng kích mãnh liệt đến khắp nơi, hồi lâu sau mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Tăng thêm bốn năm tu vi, khiến thực lực của Lục Huyền lại tiến thêm một bước dài, khoảng cách chênh lệch với Luyện Khí tầng bảy cũng không xa.

Mười hai quầng sáng khác mang đến mười hai tấm phù lục nhất phẩm, chủ yếu là Kiếm Khí phù và hai - ba loại phù lục khác xen lẫn vào như Bạo Viêm phù.

Phù lục nhất phẩm được tích lũy trong túi trữ vật ngày càng nhiều. Lục Huyền thầm phỏng đoán, nếu thi triển chúng cùng một lúc, uy lực mang lại tuyệt đối không thua kém một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí cao cấp.

Ngoài ra, vẫn còn bốn viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, hai gói kinh nghiệm thuật pháp, theo thứ tự là Địa Dẫn Thuật và Mộc Sinh Thuật. Lục Huyền hấp thu chúng, khiến cho bản thân càng lý giải sâu sắc hơn về hai môn thuật pháp này.

Hai quầng sáng trắng còn lại, một cái mở ra đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, một cái mang đến một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch.

Lục Huyền nhét giọt chất lỏng nọ vào bụi cỏ trên đầu Thảo Khôi Lỗi.

“Chúc mừng ngươi đã khôi phục hoàn chỉnh, tiếp theo hãy chăm sóc bảo vệ linh điền cho tốt nha.”

Chỉ chốc lát sau, khối u màu xám trên đầu Thảo Khôi Lỗi đã nhanh chóng biến thành màu xanh biếc, nó cũng bắt đầu một vòng tuần tra linh điền mới.

Được Thảo Linh Nguyên Dịch cung cấp năng lượng, Lục Huyền có thể cảm nhận được những bước đi của Thảo Khôi Lỗi đã trở nên mạnh mẽ hơn trước kia một chút.

Vài ngày sau, huyết dịch yêu thú loại rắn do hắn đặt trước ở Vạn Bảo Lâu đã đến đúng như dự kiến. Lục Huyền bỏ thêm bốn viên linh thạch, cộng với tiền đặt cọc là ba viên linh thạch lúc trước, để mua một bình xà huyết từ Vạn Bảo Lâu.

Theo như lời giới thiệu của thiếu nữ thanh tú, bình xà huyết này vừa mới ra lò, còn được bảo quản khá tươi mới, huyết dịch bên trong đến từ một loại yêu thú nhất phẩm tên là Song Dực Kim Lân Xà.

Huyết dịch được đựng trong một chiếc bình ngọc trong suốt, máu đỏ tươi lăn tăn óng ánh kim quang, như thể ánh nắng chiều phản chiếu trong biển máu.

Lục Huyền cầm chiếc bình ngọc trong suốt, đi tới phía trước Giao Đằng, mở nắp bình ra, rồi đổ huyết dịch lấp lánh kim quang bên trong xuống sợi dây leo của nó.

Ngay lập tức, sợi dây leo bên dưới như được sống lại, nó nhẹ nhàng vặn vẹo uốn éo hệt như một con rắn, huyết dịch kim quang cũng từ từ thấm vào trong.

Sau khi huyết dịch bị hấp thụ hết, Lục Huyền chợt phát hiện phía trên đoạn dây leo kia vừa có thêm những đường vân màu vàng, tạo thành một chuỗi hoa văn kỳ lạ trên bề mặt đen thẫm của Giao Đằng.

Chương 108: Người Bạn Tốt Của Ngô Tu Sĩ!

Lục Huyền tập trung tâm thần lên gốc Giao Đằng.

"Ta chờ thật lâu mới tới ngày hôm nay! Cuối cùng cũng được được nếm xà huyết càng ngon lành hơn rồi!"

Giao Đằng với những đường vân màu vàng vừa xuất hiện trên thân thể, đang thong thả di động, dường như nó vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi được hấp thu huyết dịch của Song Dực Kim Lân Xà.

Khoảng nửa canh giờ sau, những đường vân màu vàng hiện ra bên ngoài Giao Đằng mới từ từ biến mất, nó cũng một lần nữa trở thành một sợi dây leo khô héo uốn lượn quanh co.

"Ta nhớ là lần trước, khi Giao Đằng hấp thu xà huyết của Hắc Tuyến Xà không phẩm cấp, trên thân thể nó không xuất hiện bất cứ biến hóa lớn nào. Lần này khi hấp thu xà huyết của Song Dực Kim Lân Xà nhất phẩm, trên bề mặt của nó lại lộ ra những đường vân màu vàng. Phải chăng chất lượng xà huyết tăng lên sẽ ảnh hưởng đến trạng thái sinh trưởng bất đồng của Giao Đằng?"

Lục Huyền hơi lưu ý điểm này một chút, xem có thể mua được lượng lớn xà huyết từ Vạn Bảo Lâu hay không, nếu có thể tưới huyết dịch của cùng một loại yêu thú trong thời gian dài, hẳn là tốc độ sinh trưởng của Giao Đằng sẽ nhanh hơn.

Hắn lại đi dò xét tất cả những gốc linh thực của mình một lượt, sau đó phân biệt thi triển các loại thuật pháp để thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ nhất cho chúng, cũng dặn dò Đạp Vân Linh

Miêu và Thảo Khôi Lỗi phải trông nhà thật kỹ, rồi mở Vụ Ẩn Mê Trận ra, lúc này mới cầm theo ba mươi chín gốc Linh Huỳnh Thảo rời khỏi đình viện.

Một trăm bụi Linh Huỳnh Thảo đã thành thục hết, hắn dự định đến Bách Thảo Đường lấy thêm một ít hạt giống Linh Huỳnh Thảo, bắt đầu đợt gieo trồng đợt mới.

Đúng là giá trị của Linh Huỳnh Thảo lẫn phần thưởng từ quầng sáng của nó mang lại, đều không đáng kể so với những loại linh thực nhất phẩm, nhị phẩm khác. Nhưng cho tới nay, hắn chỉ phát hiện ra duy nhất Linh Huỳnh Thảo có khen thưởng tu vi, cho nên vẫn phải trồng số lượng nhất định, để đảm bảo tu vi được đề thăng bình thường.

Linh Huỳnh Thảo thiên về số lượng. Huyết Ngọc Tham, Thanh Diệu Linh Trà cần cân bằng cả về chất lượng và số lượng. Trong khi những loại linh chủng vô danh như Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi và Huyễn Yên La Quả lại phải đảm bảo đồng thời cả ba thứ là phương pháp gieo trồng đặc thù cùng với chất và lượng.

Vừa ra cửa, Lục Huyền đã thấy tu sĩ họ Ngô đang đứng gần đó. Đối phương cũng thấy Lục Huyền, nên đi tới bắt chuyện: "Lục đạo hữu đi đâu đấy? Sang đây nếm thử linh tửu ta mới chưng cất đi."

Lục Huyền không tiện từ chối ý tốt của lão nên đi vào nhà Ngô tu sĩ.

"Lục đạo hữu đến nếm thử linh tửu này." Hắn vừa mới ngồi xuống, Ngô tu sĩ đã cầm một bầu linh tửu vàng sẫm tới, lần lượt rót cho mình và hắn một chén.

"Ta thấy mấy ngày nay bên ngoài viện Lục đạo hữu có xuất hiện một bộ trận pháp phòng ngự nhị phẩm, đạo hữu cam lòng hạ vốn gốc ra ư…"

Lục Huyền nhận chén rượu từ tay lão, uống một ngụm, hương vị êm dịu và kéo dài.

"Rượu ngon!" Hắn thốt lên một lời khen ngợi rồi đặt chén xuống, lúc này mới mở miệng đáp lời: "Ngô đạo hữu cũng biết rồi đấy, hiện giờ trong phường thị ngày càng nguy hiểm, không ngừng xuất hiện tu sĩ dị hóa, thậm chí trước đó bọn chúng còn thâm nhập vào người một tuần vệ của phường thị là Vương Sơn cách vách nhà ta. Cộng thêm trước đó không lâu, ta có đụng phải một tu sĩ xâm nhập vào linh điền của mình, mà đám linh thực trong linh điền lại là toàn bộ tài sản của ta, phải dốc hết vốn liếng bảo vệ phần của cải này cũng là chuyện nên làm."

Lục Huyền nói mà không cần suy nghĩ.

Ngô tu sĩ gật đầu: "Đúng vậy, cẩn thận không có gì sai cả. Tới đây nào, chúng ta tiếp tục uống rượu. Linh tửu này được ủ từ xà đảm và xà cốt của yêu thú loại rắn đấy, bình thường rất khó uống được."

"Thật sao?" Lục Huyền cầm chén rượu lên, bỗng nhiên dừng tay lại.

'Dùng xà đảm và xà cốt ủ thành linh tửu, chẳng phải cần số lượng lớn yêu thú loại rắn sao? Vậy xà đảm xà cốt này đến từ đâu?' Nghĩ đến đây, Lục Huyền trực tiếp mở miệng hỏi Ngô tu sĩ: "Ngô đạo hữu, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chuyện. Xin hỏi xà đảm và xà cốt đạo hữu dùng để nhưỡng tửu này từ đâu ra? Là Vạn Bảo Lâu hay cửa hàng khác, hoặc là chợ tán tu?"

"Tất cả đều không phải." Ngô tu sĩ lắc đầu: "Trên chợ tán tu rất khó thu được số lượng lớn yêu thú loại rắn cùng phẩm chủng, bên trong Vạn Bảo Lâu có thể mua được, nhưng đắt hơn, không đáng bỏ tiền. Mấy thứ này ta đều lấy được từ chỗ bạn tốt đấy."

“Bạn tốt ư?” Ánh mắt Lục Huyền sáng lên.

“Đúng vậy, là một vị bằng hữu quen biết đã nhiều năm, nhà hắn có một bí pháp gia truyền từ đời này qua đời khác, hắn có năng lực phát hiện và bắt xà yêu rất thần kỳ. Hiện giờ, hắn đã có tu vi Luyện Khí tầng sáu, dựa vào bí thuật này, hắn còn có thể giết được xà yêu nhị phẩm.”

“Có thể giới thiệu cho Lục mỗ quen biết người nọ được không? Ta đang cần gấp tài liệu từ trên người yêu thú loại rắn.”

“Được.” Ngô tu sĩ thẳng thắn trả lời.

“Việc này không nên chậm trễ, chi bằng bây giờ Ngô đạo hữu hãy dẫn ta đến nhà bạn tốt của ngươi luôn đi?” Lục Huyền lập tức đặt chén rượu trong tay xuống, ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn Ngô tu sĩ.

“Cũng không biết bây giờ hắn có ở nhà không… Nhưng Lục đạo hữu đã gấp gáp như vậy, hẳn là có chuyện quan trọng, ta sẽ lập tức dẫn đạo hữu đi qua bên đó một chuyến.”

Ngô tu sĩ thấy Lục Huyền nôn nóng như thế, bản thân cũng đang rảnh rỗi, vì vậy mới dứt khoát dẫn Lục Huyền ra khỏi cửa, đi đến nhà vị tu sĩ bắt xà kia.

Sau khi đi bộ khoảng hai phút, hai ngươi đã đến một căn nhà làm bằng đá màu xanh đen. Diện tích căn nhà đá này khá rộng rãi nhưng khi đến gần, lại cảm nhận ngay được một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Lục Huyền theo Ngô tu sĩ bước vào trong nhà đá, da thịt lập tức bị một luồng khí tức âm hàn kích thích làm không tự chủ được mà nổi da gà đầy mình.

“Tiểu Lục quay lại đi, là Ngô bá bá đó.” Một giọng nói thoáng có chút non nớt lập tức truyền từ trong nhà đá ra.

Ngay sau đó, âm thanh biến thành những tiếng "xì xì" khe khẽ, khiến cho con mãng xà màu xanh biếc vừa xuất hiện trước mặt hai ngươi Lục Huyền đã hóa thành một tia sáng xanh, nhanh chóng quay trở về theo đường cũ.

Cùng lúc đó, một thiếu niên chừng mười ba - mười bốn tuổi, nhẹ nhàng bước ra từ bên trong, chỉ chớp mắt đã thấy con mãng xà màu xanh nọ nhanh chóng tiến vào trong ống tay áo của thiếu niên kia rồi.

Mặc dù hình thể của mãng xà khá to lớn, nhưng nhìn từ bên ngoài, lại không thể biết được bên trong thân thể gầy gò của thiếu niên kia có giấu một con mãng xà, cứ như hai người bọn họ đã dung hợp lại làm một rồi.

Đến tận lúc này, Lục Huyền mới nhìn rõ mặt mũi của thiếu niên nọ, dáng ngươi gầy gò, da dẻ tái nhợt, hai mắt híp lại thành hai khe hở nhỏ, đôi môi cực mỏng, khi nhìn về phía Ngô tu sĩ, đối phương lập tức nở nụ cười toe toét, để lộ ra hàm răng hơi sắc nhọn ở bên trong: "Ngô bá bá, phụ thân ta đi ra ngoài rồi, ở nhà chỉ có ta và gia gia thôi."

"Ta biết, hôm nay ta qua đây là có chuyện khác."

Ngô tu sĩ lập tức giới thiệu Lục Huyền và thiếu niên với nhau.

Đến đây, Lục Huyền đã biết thiếu niên này tên là Dư Kiệt, ba người nhà bọn họ sống cùng nhau, phụ thân của thiếu niên này đi vắng quanh năm, mưu sinh bằng việc săn giết yêu thú loại rắn.

Chương 109: Nguồn Cung Xà Huyết!

"Gia gia ta đang ở trong hậu viện nuôi tiểu xà!" Thiếu niên Dư Kiệt tò mò nhìn Lục Huyền, sau đó vô cùng hiểu chuyện đi về phía hậu viện gọi gia gia ra ngoài.

"Dư Đồng thúc, vị này là hàng xóm nhà ta, Linh thực sư tên là Lục Huyền."

"Lục đạo hữu, lão nhân gia này là phụ thân của người bạn tốt ta vừa kể, Dư Đồng tiền bối."

Lục Huyền thi lễ chào hỏi đối phương.

Sau đó, hai người đi theo lão giả tiến vào trong phòng ngồi xuống. Thiếu niên Dư Kiệt bưng ba chén trà nóng đi vào, rồi ngoan ngoãn ngồi ở trong góc, không lên tiếng, chỉ thỉnh thoảng ngước đôi mắt tò mò nhìn Lục Huyền.

Ánh mắt ấy khiến Lục Huyền cảm thấy vô cùng quái lạ, cứ như bản thân đang bị một thứ ác độc nào đó nhìn chằm chằm vào vậy, nhưng hắn lại không cảm nhận được ác ý từ trong ánh mắt này, đối phương nhìn hắn chỉ đơn thuần là tò mò thôi.

Hơn nữa, khi thấy Lục Huyền quay đầu nhìn mình, thiếu niên kia lại xấu hổ cúi đầu nhìn xuống.

"Dư Đồng thúc, Dư sư huynh đã ra ngoài rồi sao?"

"Đúng vậy, nó đi vùng hoang dã rồi, chờ nó trở về, ngươi nhớ qua lấy xà cốt và xà đảm tươi mới nhé." Lão giả nọ chậm rãi nói.

“Đừng gấp gáp, lần này ta qua đây vì vị tu sĩ hàng xóm nhà ta có việc cần thỉnh giáo thúc.” Ngô tu sĩ giải thích mục đích tìm đến.

“Nghe nói nhà thúc kiếm sống bằng việc bắt xà đã nhiều thế hệ rồi, có bí thuật đặc biệt để săn giết yêu thú loại rắn. Ta muốn hỏi thăm là khi bắt giết xà, mọi người sẽ xử lý xà huyết như thế nào?”

“Huyết dịch của yêu thú loại rắn ư? Cái này không được sử dụng rộng rãi, chỉ khi tu sĩ có nhu cầu đặc biệt, hoặc là huyết dịch của con xà yêu bị bắt ấy có giá trị nhất định, chúng ta mới mang xà huyết về thôi.”

Lục Huyền gật đầu.

Lão giả tiếp tục nói: “Bởi vì huyết dịch cần được bảo quản càng tươi càng tốt, không thể bảo quản lâu nên số lần mang về không nhiều. Bình thường, nó được dùng làm tài liệu để Luyện đan sư luyện chế một ít đan dược đặc thù, hoặc thỉnh thoảng cũng có tu sĩ cần huyết dịch của yêu thú loại rắn để tu hành công pháp.”

“Phẩm cấp yêu thú loại rắn bị giết là gì? Có thể đảm bảo số lượng săn giết thời gian dài không?”

“Phần lớn là yêu thú loại rắn không phẩm giai và nhất phẩm, cũng có xà yêu nhị phẩm. Còn về số lượng thì tiểu hữu không cần phải lo lắng, chúng ta nắm giữ mấy chỗ cư trú của xà yêu trên hoang dã, ít ngươi lui tới, có khá nhiều xà thú.”

Lục Huyền nghe vậy lập tức gật đầu, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó mới tiếp tục nói chuyện: “Chuyện là thế này, ta cần một lượng xà huyết nhất định và dài hạn, tốt nhất là trên nhất phẩm, nhị phẩm thì càng tốt.”

Còn về tam phẩm, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, xà yêu tam phẩm đã tương đương với tu sĩ Trúc Cơ rồi. Ngay cả khi

bắt gặp chúng ở vùng hoang dã, thì người bắt xà kia cũng chỉ là Luyện Khí tầng sáu mà thôi, đối đầu với chúng, không khác gì đưa cơm tới tận miệng ác thú.

"Nhị phẩm yêu thú loại rắn à? Để ta suy nghĩ một chút xem, có một chủng tên là Bích Thủy Mãng, huyết dịch màu xanh đỏ có thể dùng để luyện chế một số loại đan dược giải độc, tiểu hữu thấy thế nào?" Dư Đồng suy nghĩ một chút, mới nói với Lục Huyền.

"Chỉ cần cung cấp trong một thời gian dài, thì không có vấn đề gì."

Sau khi Giao Đằng được tưới bằng xà huyết, nó đã phát sinh biến hóa dị thường. Lục Huyền thầm suy đoán nếu dùng xà huyết có ẩn chứa đặc tính để nuôi dưỡng nó trong một thời gian dài, thì ngoại trừ thúc đẩy Giao Đằng nhanh chóng sinh trưởng, có thể khiến nó sinh một chút biến hóa ngoài ý muốn.

"Cung cấp lâu dài vẫn có thể, nhưng sẽ không nhiều được, dù sao số lượng nhị phẩm Bích Thủy Mãng cũng không nhiều lắm, đối phó với chúng cũng hơi khó khăn."

"Không biết giá cả là bao nhiêu?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Mười linh thạch một cân, tiểu hữu thấy sao?" Lão giả nọ thăm dò hỏi.

Vừa nghe cái giá này, suýt chút nữa Lục Huyền đã không kiểm soát được biểu cảm của mình. Phải biết rằng trước đó, hắn mua một bình nhỏ đựng máu của Song Dực Kim Lân Xà từ Vạn Bảo Lâu, đã tốn khoảng bảy linh thạch.

Mặc dù do đặt cọc nên giá cả đắt hơn bình thường một chút, nhưng dùng bảy linh thạch mua một bình chưa đến một cân xà huyết nhất phẩm, cùng với dùng mười linh thạch mua một cân xà huyết nhị phẩm, cái nào có lợi, vừa nhìn cái là hiểu ngay.

‘Quả nhiên gian thương ở giữa kiếm được thật là nhiều tiền…’ Trong lòng hắn không khỏi cảm thán một câu, bản thân loại tài liệu xà huyết kia có giá trị cực thấp, nhưng sau khi Vạn Bảo Lâu ra tay, giá cả lại tăng lên không biết bao nhiêu lần rồi.

Mua nguyên liệu trực tiếp từ người sản xuất như Dư gia sẽ giúp hắn tiết kiệm được rất nhiều linh thạch so với mua từ đường dây khác. Huống chi, Dư gia còn cung cấp xà huyết nhị phẩm lâu dài và ổn định cho hắn, điều này khiến Lục Huyền - vốn là người rất thích chém giá cũng hiếm khi trở nên hào phóng hơn nhiều.

“Tốt, được.” Hắn gật đầu đồng ý ngay.

Dư Đồng cùng với thiếu niên Dư Kiệt không nhịn được lập tức nở nụ cười hài lòng.

Phải biết rằng trước đây, khi bọn họ đi săn giết yêu thú loại rắn, nếu tu sĩ không yêu cầu cụ thể, thì xà huyết mang về cũng không được giá, nên thường xuyên rơi vào tình trạng ế hàng, cuối cùng chỉ có thể đổ đi hết, mà ngay cả khi bán được, người mua cũng chỉ yêu cầu một ít nhất phẩm hoặc là nhị phẩm mà thôi.

Bởi vậy, bán xà huyết nhị phẩm Bích Thủy Mãng mười linh thạch một cân, đã giúp bọn họ kiếm được rất nhiều so với trước đây rồi.

Ở trước mặt linh thạch, chút mạo hiểm khi săn giết xà yêu nhị phẩm cũng chẳng đáng là gì.

Hơn nữa bản thân nhị phẩm Bích Thủy Mãng còn có những món tài liệu cực kỳ giá trị, ví dụ như xà bì, xà cốt, xà đảm, xà độc…

Vốn dĩ Dư Đồng đang dần dần già đi, cũng muốn một lần nữa trải nghiệm cảm giác của thời đỉnh phong là đi săn giết xà yêu nhị phẩm.

Hai bên lập một loại khế ước đơn giản. Hiện giờ ở trong Dư gia không có xà huyết nhị phẩm Bích Thủy Mãng, nên Lục Huyền đã để lại tiền đặt cọc là năm linh thạch, chờ sau khi phụ thân của Dư Kiệt trở về, đưa xà huyết Bích Thủy Mãng tới, hắn sẽ thanh toán năm linh thạch còn lại.

Trước khi bọn họ rời đi, lão giả Dư Đồng còn cố ý giết một con xà yêu không phẩm giai ở trong viện, múc một bình xà huyết thật đầy, bằng mọi giá cũng phải bắt Lục Huyền mang về.

Lục Huyền đã tìm mọi cách từ chối, nhưng thực sự không từ chối nổi thịnh tình của lão nhân gia, cuối cùng đành phải nhận bình xà huyết này.

Sau khi hai người ra khỏi Dư gia, Lục Huyền lại chia tay với Ngô tu sĩ, lên đường đi đến Bách Thảo Đường.

… …

Trong Bách Thảo Đường.

Dược hương nồng nặc tràn ngập mọi ngóc ngách, vừa tiến vào đã mang đến cho người ta một loại cảm giác mát lạnh.

“Lục tiểu tử, rốt cuộc ngươi cũng xuất hiện rồi, ta đã tìm ngươi rất lâu đấy.” Hà quản sự tóm lấy cánh tay Lục Huyền, cất giọng vội vàng nói.

“Vừa rồi, ta có phái dược đồng tới nhà ngươi, nhưng không gặp được, cũng may bây giờ ngươi đã tới rồi.”

“Hà lão, đã xảy ra chuyện gì sao?” Sắc mặt Lục Huyền thoáng trở nên ngưng trọng, hắn hiểu nếu lão giả này không có việc gấp, chắc chắn sẽ không phái người tới tận nhà tìm mình.

Chương 110: Cuộc Họp Linh Thực Sư!

“Gần đây linh điền của ngươi có xuất hiện tình huống nào dị thường không?” Lão giả gầy gò đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới bên này mới hỏi nhỏ.

“Mấy ngày trước khi ta đang chăm sóc linh thực, có phát hiện một số Ngão Linh Trùng, chúng nó rất khác với những thứ được ghi lại trong sách, ta tự hỏi liệu có phải là biến dị hay không?” Lục Huyền nói thật.

“Đúng là chuyện này rồi, không chỉ linh điền của ngươi, mà ngay cả những Linh thực sư khác bên trong Bách Thảo Đường, thậm chí là toàn bộ linh điền bên trong phường thị đều phát sinh tình huống tương tự như vậy. Có ngươi suy đoán, do tà ma tiến vào phường thị quá nhiều quá mạnh, nên trong lúc không ai hay biết, chúng nó đã ô nhiễm linh mạch ở nơi này, khiến cho linh khí trở nên vẩn đục, còn làm cho yêu trùng phát sinh dị biến. Để giảm thiểu tổn thất, Luyện đan sư trong nội đường đã quyết định gọi tất cả những Linh thực sư đang hợp tác với Bách Thảo Đường về đây, để thương lượng biện pháp giải quyết vấn đề này.”

Những lời lão giả vừa nói lập tức làm cho khuôn mặt Lục Huyền trở nên ngưng trọng.

“Ngươi không cần phải lo lắng, đây là chuyện lớn có liên quan đến toàn bộ những Linh thực sư, thậm chí là tất cả những tu sĩ ở bên trong phường thị. Ngươi không cần quan tâm quá nhiều đâu, cứ làm theo bọn họ là được.” Hà quản sự thấy sắc mặt Lục Huyền nặng nề như vậy, lại lên tiếng an ủi.

“Khi nào thì tổ chức cuộc họp?”

“Còn một lát nữa, ngươi cứ chờ ở chỗ này đi.”

Lục Huyền gật đầu, đợi cho bản thân bình tĩnh lại, hắn lập tức cầm ba mươi chín gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục đưa cho lão giả gầy gò. Vẫn là giá cũ, mười bốn cây phẩm chất tốt, mười chín cây phẩm chất thượng đẳng, sáu cây phẩm chất hoàn mỹ, tổng cộng mang đến cho Lục Huyền một trăm bốn mươi ba linh thạch và ba mươi toái linh. Giá trị tài sản trên người hắn lại vượt quá ba trăm linh thạch.

Hắn nhìn càng ngày càng nhiều Linh thực sư tiến vào trong phòng, sau đó cũng bước theo.

Trong đại sảnh rộng rãi, có chừng mười mấy hai mươi vị Linh thực sư có quan hệ hợp tác cùng Bách Thảo Đường đang ngồi chờ nơi này, Lục Huyền chỉ quen biết vài người ở nơi này còn phần lớn là không quen.

Lục Huyền tiến vào cũng thu hút sự chú ý của không ít tu sĩ, bởi vì hắn quá trẻ.

Phải biết rằng, để trở thành một Linh thực sư tốt, tu sĩ cần phải có kinh nghiệm trồng trọt phong phú.

Mà trong số các tu sĩ đang có mặt ở nơi này, bao gồm cả Linh thực sư chuyên trách bồi dưỡng linh thực cho Bách Thảo Đường hay Linh thực sự chỉ thiết lập mối quan hệ hợp tác tương đối cởi mở với bọn họ, thì người nhỏ tuổi nhất cũng ngoài bốn mươi. Lục Huyền ngồi trong đám đông, có một loại cảm giác như hạc đứng trong bầy gà.

Trong đám đông này cũng có tu sĩ đã từng nghe thấy tên tuổi của Lục Huyền, biết hắn chủ yếu trồng Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp và Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, nhưng chỉ cần là linh thực do hắn trồng sẽ xuất hiện phẩm chất thượng

đẳng với tỷ lệ tương đối cao, thậm chí còn có cả linh thực phẩm chất hoàn mỹ.

Vì vậy, lục tục có tu sĩ đi qua bên này, muốn lôi kéo giao tình, làm quen kết bạn.

Một lúc sau, khi tất cả Linh thực sư đều đến đầy đủ, rốt cuộc một vị tu sĩ râu dài mặc áo xanh cũng đi ra. Lão quét ánh mắt nhìn khắp đại sảnh, quan sát tất cả những Linh thực sư đang có mặt ở đây, thời điểm đi ngang qua Lục Huyền, bước chân kia thoáng dừng lại một chút.

"Bỉ nhân Hà Tông Quang, vốn là một Luyện đan sư bình thường trong Bách Thảo Đường, chắc các vị đã từng nghe thấy tên ta. Những người đang có mặt ở đây hôm nay, cả người có hợp tác chuyên trách với nội đường hay là hợp tác tự do thì đều là những Linh thực sư nổi bật. Lần này, ta triệu tập mọi người tới đây, là vì có việc lớn liên quan đến lợi ích của tất cả những Linh thực sư, cần phải thông báo cho mọi người."

Thấy tất cả Linh thực sư bên dưới đều bị mình thu hút, tu sĩ râu dài kia mới gật đầu, tiếp tục nói: "Hẳn là trước khi tiến vào đại sảnh này, các vị đã nghe, hoặc đã tận mắt chứng kiến những loại biến hóa không rõ ràng của linh thực rồi. Ta muốn nói rõ hơn về vấn đề này với các vị. Đó là cùng với số lượng tu sĩ dị hóa ngày càng nhiều, đám tà ma lẻn vào bên trong phường thị mỗi ngày cũng trở nên ngày càng hung hăng càn quấy hơn, khiến cho linh điền đang từ từ xuất hiện những biến hóa bất lợi. Những con dị trùng chui vào trong linh điền trở nên hung dữ, có tính công kích và tính phá hoại cao hơn, một số linh thực còn sinh ra những căn bệnh không thể giải thích được, chẳng hạn như hai chủng này."

Tu sĩ râu dài móc hai cây linh thực dị thường từ trong áo bào của mình ra.

Một gốc là Huyết Ngọc Tham – loại linh thực Lục Huyền đang trồng. Vốn dĩ trên thân tham phải trong suốt như pha lê, nhưng ở thời điểm hiện tại, thân thể chúng lại xuất hiện những khu vực màu xám trắng, giống như vô số những cục đá sỏi nhỏ bé chồng chất lại tạo thành.

Tu sĩ râu dài khẽ chạm vào một khu vực màu trắng xám, đột nhiên khu vực màu xám trắng trên thân thể Huyết Ngọc Tham lại lặng lẽ nứt ra, hóa thành cát mịn vương vãi trên mặt đất.

Sau đó, lão lại lấy ra một loại linh thực khác Lục Huyền chưa từng nhìn thấy bao giờ, với bộ phận chính của linh thực là một phiến lá màu máu. Giờ phút này, trên phiến lá kia lại mọc ra những mảng lông tơ màu đen. Vô số lông tơ chen chúc vào nhau, nhẹ nhàng trôi nổi giống như những cục nấm mốc đang sinh sôi phát triển.

"Đây là hai cây linh thực bị bệnh, nguyên nhân không rõ, bộ phận bệnh biến sẽ tạo thành tổn thương không thể cứu vãn. Hơn nữa, loại bệnh biến này còn có khả năng truyền nhiễm, ngộ nhỡ chúng nó lây bệnh cho nhau thì cả mảnh linh thực đều sẽ gặp tai họa ngập đầu."

Tu sĩ râu dài lộ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Để tránh làm ảnh hưởng đến quá trình bồi dưỡng linh thực của các vị, từ đó phát sinh ảnh hưởng đến quá trình luyện đan của Bách Thảo Đường, tại đây, ta đưa ra hai đề nghị."

"Thứ nhất, cẩn thận đề phòng, chính là tăng mạnh ý thức phòng bị, đồng thời cũng tăng cường thủ đoạn phòng hộ, có thể bố trí trận pháp phòng ngự, ngăn yêu trùng dị hoá ở bên ngoài linh điền, cũng có thể sử dụng thuật pháp tương ứng để liên tục giám sát tình hình sinh trưởng của linh thực, tốt nhất là một ngày quan sát mấy lần, cố hết sức tránh cho linh thực gặp phải dị hoá, ô nhiễm."

“Thứ hai chính là hợp lòng hợp sức nghĩ biện pháp giải quyết linh thực bị bệnh. Chư vị ở đây đều có kiến giải độc đáo trên phương diện đào tạo linh thực, khẳng định là chư vị cũng có thể dễ dàng tìm ra biện pháp phòng ngừa hoặc giải quyết bệnh biến này. Nếu phương pháp do các vị đưa ra khả thi và hiệu quả, Bách Thảo Đường chắc chắn sẽ ban thưởng hậu hĩnh.”

Nghe xong lời này, nhóm Linh thực sư đang có mặt ở đây lập tức có phản ứng, người thì nhắm mắt suy nghĩ, người lại quay sang cùng nhau thảo luận, muốn bàn bạc rồi đưa ra phương pháp giải quyết, nhưng thứ bọn họ đưa ra chỉ có thể trị được phần ngọn chứ không trị được phần gốc, không có cách nào để giải quyết tận gốc vấn đề này.

Chương 111: Không Cứu Nổi, Chờ Chết Thôi!

Lục Huyền ngồi ở trong góc, bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên, một ý tưởng kỳ lạ nảy lên trong đầu hắn: Không biết khi mang mấy gốc linh thực đã phát sinh bệnh biến này quay về, rồi trồng vào linh điền của mình, liệu hắn có thể nhìn ra trạng thái tức thời của chúng hay không?

Hắn càng nghĩ càng thấy phương án này có thể thực hiện được.

Phải biết rằng, sau khi hắn trồng linh chủng hoặc là cây giống trong linh điền của mình, lại từng chút từng chút chăm sóc chúng phát triển thành thục mới có thể thu được ánh sáng màu trắng, và mở ra các loại ban thưởng. Trong quá trình này, lại có một số yếu tố đủ khả năng gây ảnh hưởng đến phần thưởng bên trong quầng sáng kia, đó là quá trình Lục Huyền tham gia bồi dưỡng từ lúc bắt đầu gieo trồng linh thực cho đến khi chúng trưởng thành, cùng với phẩm cấp của bản thân linh thực và chất lượng linh thực sau khi thành thục.

Nếu hắn cầm linh thực bị bệnh về, lại trồng thành công xuống linh điền, rồi có thể nhìn thấy trạng thái tức thời của chúng nó thì tốt quá rồi. Chờ đến lúc hắn nuôi dưỡng chúng nó đến khi thành thục, mặc dù bản thân không tốn quá nhiều công sức trong quá trình sinh trưởng của chúng, khiến cho giá trị khen thưởng bên trong quầng sáng có thể ít hoặc là không có, nhưng bản thân linh thực khôi phục tốt cũng có giá trị rất lớn rồi.

“Phải lấy một hoặc hai gốc linh thực bị bệnh, mang về linh điền làm thí nghiệm mới được.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Đợi đến khi trở về đại sảnh của Bách Thảo Đường, Lục Huyền lập tức đi tới gặp Hà quản sự.

“Hà lão, một trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo ta gieo trồng lần trước đã hái hết rồi, làm phiền lão nhân gia lấy thêm giúp ta. Lần này là một trăm hai mươi hạt.” Lục Huyền hơi dừng lại một chút rồi nói.

Mặc dù Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp có giá trị thấp hơn rất nhiều so với những loại linh thực khác bên trong linh điền, ngay cả phần thưởng mở ra từ quầng sáng đại diện cho chúng nó cũng có giá trị nhỏ hơn rất nhiều, nhưng không có cách nào cả, trước mắt chỉ có một mình loại linh thực này cho ra phần thưởng là tu vi thôi. Vì vậy, Lục Huyền chẳng những không thể ngừng gieo trồng Linh Huỳnh Thảo mà ngược lại, hắn còn tăng nhẹ số lượng gieo trồng chúng lên.

Chẳng qua diện tích linh điền có hạn, hắn lại bồi dưỡng theo phương thức tinh tế hóa nên phải tiêu hao nhiều linh lực hơn, không thể nào tùy tiện gieo trồng được, một trăm hai mươi đã là con số tối đa có thể trồng sau khi hắn đột phá tu vi rồi.

Lão giả gầy gò khẽ gật đầu, sau đó đi vào trong nội đường cầm một trăm hai mươi hạt linh chủng khô héo dài mảnh giao cho Lục Huyền. Vẫn là giá cả hợp tác, rẻ hơn mua ở bên ngoài từ hai mươi đến ba mươi phần trăm, một trăm hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo chỉ tốn của Lục Huyền ba mươi sáu linh thạch.

“Hà lão, có một chuyện muốn ta nhờ cậy lão nhân gia ngài.” Giao linh thạch xong, Lục Huyền lại nở nụ cười đầy nóng bỏng nói.

“Nhìn vẻ mặt gian xảo này của ngươi là biết không phải chuyện gì tốt lành rồi, mau nói đi.” Hà quản sự đã sớm quen với phương thức hành sự này của Lục Huyền, chỉ thở dài rồi đáp.

“Vừa rồi trong Bách Thảo Đường có rất nhiều Linh thực sư tụ tập lại với nhau, đan sư Hà Tông Quang có nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận với những linh thực bị tà ma dị trùng xâm nhập ô nhiễm, đồng thời cũng lấy hai cây linh thực bị nhiễm bệnh ra làm chứng. Ngài là người của Bách Thảo Đường, có thể cầm hai cây linh thực ô nhiễm kia cho ta không?”

“Ngươi muốn mấy cái đó để làm gì? Nó không phải đồ chơi đâu!” Lão giả lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ta có một ý tưởng chưa hoàn thiện, muốn cầm chúng về làm thí nghiệm, để xem có thể tìm ra nguyên nhân khiến chúng bị xâm nhập ô nhiễm, cũng như biện pháp giải quyết tình trạng này hay không.”

“Đầu óc ngươi chập mạch à? Cầm hai cây linh thực bị bệnh vào linh điền nhà mình, ngươi không sợ linh thực bên trong bị chúng nó lây nhiễm sao?” Hà quản sự biến sắc, lập tức mở miệng mắng Lục Huyền.

“Hà lão yên tâm, nếu ta muốn mang chúng về thì đương nhiên là trong lòng có nắm chắc rồi… Sẽ không để linh thực của mình xuất hiện khả năng bị ô nhiễm đâu.” Trong lòng Lục Huyền biết lão giả quan tâm mình, nên trịnh trọng trả lời.

Hà quản sự thấy Lục Huyền khăng khăng như thế, cũng không còn cách nào khác, đành cầm hai cây linh thực đã phát sinh bệnh biến từ phòng trong đi tới: “Ngươi tự giải quyết cho tốt, nhất định phải chú ý, không được để linh thực trong linh điền bị lây nhiễm. Bằng không, cái giá mà ngươi từ bỏ tu luyện, những gốc linh thực mà ngươi dày công gieo trồng có thể bị hủy hoại chỉ trong một đêm, hóa thành hư không đó.”

“Ta biết rồi.” Lục Huyền nhận lấy hai cây linh thực bệnh biến kia, cũng không đặt chúng vào túi trữ vật, mà dùng túi vải bọc vào rồi nhanh chóng trở về đình viện của mình.

Cửa viện vừa mở, một cái bóng đen đã lướt nhanh qua khe cửa. Đạp Vân Linh Miêu vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào ba con Hồng Tu Lý trong ao linh tuyền, chỉ có hai chùm lông màu trắng xám trên đôi tai nhọn khẽ rung lên, để cảm nhận chuyển động của Lục Huyền.

“Ta về rồi đây!” Lục Huyền giả vờ không phát hiện ra bóng dáng của nó vừa ẩn mình đằng sau khe cửa, lập tức hô to.

Nghe được tiếng nói của hắn, Đạp Vân Linh Miêu tao nhã quay đầu lại, dùng con ngươi xanh biếc hờ hững nhìn Lục Huyền, rồi cúi mặt xuống, tiếp tục nhìn chằm chằm vào mấy con Hồng Tu Lý trong ao linh tuyền.

Lục Huyền tụ tập tâm thần trên người nó, cảm nhận được nội tâm của nó đang nhảynhót hoan hô, khóe miệng lại không nhịn được khẽ nở nụ cười thật tươi.

Phía xa xa, Thảo Khôi Lỗi với cục u lớn vẫn còn lưu lại một chút màu xanh trên đầu, đang tuần tra trong linh điền không biết mệt mỏi, đôi chân vừa được đan xong đã dùng rất tốt, dù phải chống đỡ cái đầu thật lớn, nó vẫn bước đi khá là vững vàng.

Lục Huyền tìm một khu đất trống trong một góc của linh điền, cách những gốc linh thực khác một khoảng nhất định, đồng thời tâm niệm vừa động, mảnh sương mù dày đặc vốn tràn ngập phía ngoài viện lại từ từ di chuyển qua, bao vây lấy khu đất trống hắn đang đứng.

Từ khi có thể nắm bắt được trạng thái tức thời của linh thực, hắn đã khá nắm chắc có thể bảo vệ đám linh thực mình

đang trồng không bị những linh thực bệnh biến này ô nhiễm, nhưng vẫn nên cẩn thận nhiều hơn.

Sau khi xác nhận mảnh sương mù dày đặc kia đã hoàn toàn bao vây khu vực trống rồi, Lục Huyền mới cẩn thận lấy hai cây linh thực bị bệnh ra, thi triển Địa Dẫn Thuật và đặt chúng vào vết nứt vừa xuất hiện trên linh nhưỡng. Tiếp đó, hắn khống chế linh nhưỡng đi tới vây quanh kín phần rễ của hai cây linh thực này.

Làm xong tất cả mọi chuyện, hắn lập tức tập trung tâm thần vào cây Huyết Ngọc Tham có khu vực sỏi đá màu xám trắng xuất hiện trên thân. Quả nhiên, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu hắn.

"Hút quá nhiều linh khí ô nhiễm vẩn đục, đã gây ra những thay đổi không rõ, cần dùng Linh Nhũ trăm năm nhỏ lên phần bị ô nhiễm để khôi phục sinh cơ."

"Linh Nhũ trăm năm?" Lục Huyền dùng một tay rút cây Huyết Ngọc Tham bệnh biến bên trong lĩnh nhưỡng ra.

"Không cứu nổi, chờ chết thôi!"

Giỡn à, cứu một gốc Huyết Ngọc Tham nhất phẩm lại cần đến Linh Nhũ trăm năm? Linh Nhũ đã hiếm, huống chi là trăm năm?

Chương 112: Xem Ra Gốc Này Còn Cứu Được!

Lục Huyền lập tức đưa ra phán đoán về lợi ích và thiệt hại khi cứu chữa gốc linh thực này, sau đó không suy nghĩ nhiều đã dứt khoát dùng một đạo kiếm khí màu vàng óng ánh bao quanh gốc Huyết Ngọc Tham bị bệnh, thẳng thừng cắt nó thành mười đoạn nhỏ, lại dùng Hỏa Cầu Thuật đi xử lý mười mấy mảnh Huyết Ngọc Tham kia.

Sau vài hơi thở, nó đã bị đốt thành tro.

"Xem ra suy đoán của ta vẫn khả thi, di dời linh thực đang trong thời kì sinh trưởng tới trồng trong linh điền của mình, vẫn có thể nắm giữ trạng thái tức thời của chúng, chẳng qua thứ này vốn không phải do tự tay mình gieo trồng và chăm sóc, nên có thể sẽ không xuất hiện quầng sáng ban thưởng, dù có, đoán chắc cũng không mở ra thứ gì tốt."

"Nhưng từ đây, ta có thể đào rtQkzORAqwỪ thêm năng lực của bản thân, sử dụng tốt, cũng mang lại rất nhiều lợi ích."

Lục Huyền thầm suy nghĩ một phen, sau đó lại tập trung tâm trí vào loại linh thực có phiến lá huyết sắc kia. Thân rễ của chủng linh thực này cực kỳ nhỏ, phiến lá huyết sắc đã chiếm phần lớn diện tích của nó rồi.

Một luồng ý niệm lóe lên trong đầu Lục Huyền.

"Huyết Linh Diệp, linh thực nhất phẩm, trong phiến lá có Hắc Nha ấu trùng dị hóa. Cần phải cắt bỏ sạch sẽ từng sợi ấu trùng dị hóa đang bám trên phiến lá, lại tiêu diệt đám ấu trùng dị hoá bên trong phiến lá, cuối cùng tưới bằng nước linh tuyền,

một thời gian sau, chúng sẽ hoàn toàn khôi phục lại như bình thường."

"Xem ra gốc này còn cứu được."

Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, mặc dù quá trình khôi phục gốc Huyết Linh Diệp trước mắt khá là rắc rối, dù đến cuối cùng, hắn có kiếm được một chút tiền lời, cũng không quá nhiều, nhưng ban đầu, hắn mang chúng nó về chỉ với mục đích đơn thuần là thí nghiệm, có tiền lời hay không cũng chẳng quan trọng, quan trọng là thông qua quá trình này, hắn tích lũy được kinh nghiệm tương quan thôi.

Hắn không suy nghĩ thêm nữa, đã bắt đầu vận chuyển linh lực, chỉ thấy một tia kiếm khí nhỏ xíu màu vàng óng ánh giống như sợi tóc, nhanh nhẹn bay tới, cẩn thận cắt đứt những sợi lông tơ màu đen trên bề mặt phiến lá. Vô số lông tơ nhỏ bé rớt xuống đất, hơi hơi nảy lên, sau đó vùng vẫy giãy chết.

Sau khi cạo sạch lớp lông tơ đen xong, trên phiến lá vẫn còn những mảng mốc meo to to nhỏ nhỏ, trông vô cùng xấu xí.

Lục Huyền lại điều khiển tia kiếm khí màu vàng óng ánh kia đi tới, cắt bỏ phần bị mốc trên phiến lá, sau đó cẩn thận từng li từng tí, thăm dò vào bên trong phiến lá. Với sự trợ giúp của trạng thái tức thời, kiếm khí được linh thức điều khiển, đã bắt được mấy con ấu trùng màu đen nho nhỏ ở bên trong phiến lá kia.

Ngay khi ấu trùng chui ra, nó lập tức biến thành những đường chỉ nhỏ màu đen, muốn tấn công Lục Huyền. Nhưng chúng nó còn chưa kịp tới gần, đã bị Lục Huyền cắt chúng thành vô số mảnh nhỏ.

Một khối Hỏa Cầu Thuật đáp xuống, trực tiếp biến cả đám thành tro đen.

Giải quyết xong Hắc Nha Trùng dị hoá, Lục Huyền vẫn rất cẩn thận, lại tế xuất một tấm Khu Tà phù, để cho luồng linh quang nhàn nhạt thuần khiết lướt một vòng xung quanh Huyết Linh Diệp, thanh tẩy khí tức tà ma có thể lưu lại trên linh chủng.

Linh quang thuần khiết không phát hiện điểm nào khác thường, Lục Huyền đã yên tâm hơn, hắn lại đi về phía ao linh tuyền, múc nửa chén nước, đi tới tưới lên gốc Huyết Linh Diệp đang bị tổn thương nghiêm trọng.

Huyết Linh Diệp tham lam hấp thu linh tuyền, phiến lá rộng lớn uể oải rũ xuống, đầu lá nhẹ nhàng chạm vào bề mặt linh thổ.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề bệnh biến của Huyết Linh Diệp này."

Lục Huyền về phòng, bắt đầu suy nghĩ miên man.

Tình huống vừa rồi đã đủ để chứng minh rồi. Hắn chẳng những có thể giải quyết vấn đề ô nhiễm xâm nhập của những loại linh thực mình trồng, mà còn có thể xử lý những loại linh thực bị bệnh khác nữa, điều kiện tiên quyết là trồng chúng nó vào trong linh điền nhà mình.

Mặc dù hắn không chăm sóc chúng ngay từ đầu, khiến cho tỷ lệ xuất hiện quầng sáng ban thưởng gần như là bằng không, nhưng nếu vận dụng thủ đoạn này đúng chỗ, thì vẫn có thể mang đến cho hắn không ít chỗ tốt.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của hắn lại trở nên vui vẻ.

Sau một phen mặc sức tưởng tượng, hắn cầm một trăm hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo đi tới linh điền. Xét cho cùng, tự bồi dưỡng linh thực, sau đó thu được quầng sáng màu trắng mới là chính đạo.

Sau khi một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, linh điền đã trống ra một khu vực khá lớn.

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, để từng vết nứt nho nhỏ đủ sức chứa hạt giống Linh Huỳnh Thảo khô héo dài mảnh như lá trà khô, xuất hiện trong linh nhưỡng.

Gieo trồng hơn một trăm hạt Linh Huỳnh Thảo xong, Lục Huyền lại thi triển một vòng Linh Vũ Thuật bao trùm lên toàn bộ mảnh khu vực có chứa hạt giống Linh Huỳnh Thảo, những giọt linh vũ li ti rơi vào trong linh nhưỡng, tận tình tưới ẩm cho những hạt linh chủng dài mảnh kia.

Trồng Linh Huỳnh Thảo xong, Lục Huyền tiện thể dò xét tình hình bên trong linh điền một lượt.

Kiếm Thảo nhị phẩm đã sinh trưởng cao tới ba thước, đứng thẳng tắp giống như một thanh kiếm sắc bén chỉ lên bầu trời. Xung quanh Kiếm Thảo có rất nhiều kiếm khí nhỏ bé di động, còn có thể chứng kiến những vết kiếm chi chít rậm rạp, xuất hiện chằng chịt trên bề mặt linh nhưỡng.

Lục Huyền đánh cho nó một đạo 《Canh Kim Kiếm Quyết》, kiếm khí vàng óng ánh lượn vòng xung quanh Kiếm Thảo, để lại những đường văn màu vàng nhạt.

Dưới cái lều thô sơ giản dị trong linh điền, là Ám Tủy Chi nhị phẩm được trồng cùng một thời gian với Kiếm Thảo, từ bên ngoài có thể nhìn thấy những sợi nấm màu đỏ sẫm gần như đã bao phủ lên toàn bộ cái lều gỗ.

Lục Huyền mơ hồ nhìn thấy một loại chất lỏng sền sệt màu đỏ sẫm, nhẹ nhàng lưu chuyển bên trong đường ống nấm giống như những mạch máu lưu thông trong thân thể của Ám Tủy Chi.

Diện tích vùng khói trắng xung quanh Huyễn Yên La Quả càng ngày càng mở rộng, sắp đạt đến chiều dài một trượng rồi,

độ dày của nó cũng ngày càng cao, và vì vậy loại linh thực kia cũng đang ẩn giấu cực kỳ bí mật ở chỗ sâu bên trong khói trắng.

Khi tiến vào vùng sương khói này, linh thức sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, Lục Huyền phải mất một lúc mới tìm được Huyễn Yên La Quả, sau đó đánh một đạo Linh Vũ Thuật chính xác vào linh thực mục tiêu, nuôi dưỡng nó đến thỏa mãn mới thôi.

Về ba cây Thanh Diệu Linh Trà, phía trên những cành cây trà đan xen phức tạp vào nhau, đã có rất nhiều chồi xanh mỏng mảnh nhú ra, khác với bộ rễ già uốn lượn và khỏe khoắn, mấy cái chồi non trông có vẻ lẻ loi và độc lập hơn.

Hai mươi gốc Huyết Ngọc Tham nhất phẩm cũng đang phát triển rất tốt, hắn trồng chúng đã được nửa năm rồi, không lâu nữa, chúng sẽ bước vào thời kỳ thành thục.

Còn Giao Đằng, sau khi xử lý xong bình xà huyết của Song Dực Kim Lân Xà, nó lại trở về trạng thái nửa sống nửa chết như trước, chỉ có thể dựa vào Linh Vũ Thuật của Lục Huyền cứu tế, miễn cưỡng duy trì sự sống.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã hết ba ngày.

Một trăm hai mươi hạt giống Linh Huỳnh Thảo vừa trồng xong đã lần lượt đâm rễ xuống đất, mọc ra những chồi nhỏ bên trên. Những chồi non này rất kín đáo, chỉ khi quan sát kỹ mới thấy chúng khẽ đung đưa trong gió, trông rất yếu ớt và mong manh.

Chương 113: Vô Cấu Ngọc!

Tuy nhiên Lục Huyền lại cảm nhận được một luồng sức mạnh dâng trào, cực kỳ hăng hái muốn tiến về phía trước bên trong thân thể nhỏ yếu của chúng. Loại cảm giác này lập tức gây ảnh hưởng, như truyền cho người ta một loại sức sống mãnh liệt, tâm trạng cũng trở nên tốt đẹp hơn nhiều.

Lục Huyền dò xét một vòng linh điền, xác nhận tất cả linh thực đều ở tình trạng tốt, đang định trở về trong phòng lại đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Hắn đi tới mở cửa, lập tức trông thấy thiếu niên tên là Dư Kiệt, đang cầm một cái bình ngọc màu trắng trong tay.

"Lục tiền bối, ta tới đây đưa cho ngài máu của Bích Thủy Mãng." Thiếu niên tái nhợt nhìn thấy Lục Huyền thì mỉm cười nói, để lộ ra hàm răng bén nhọn trong miệng.

"Vất vả cho ngươi rồi, mời vào." Lục Huyền dẫn thiếu niên đi vào đình viện.

Đột nhiên một bóng đen rơi xuống trước mặt thiếu niên, Đạp Vân Linh Miêu dùng con ngươi xanh biếc nhìn chằm chằm vào cổ của Dư Kiệt, lại từ từ đi lượn vòng quanh người cậu bé.

Đột nhiên bộ y phục trên người thiếu niên nọ phồng lên, một con rắn lớn màu xanh lục lập tức chui ra từ trong khe hở giữa phần cổ và y phục, cái đầu nó di chuyển theo động tác của Đạp Vân Linh Miêu, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng xì xì đe dọa.

"Tránh sang một bên cho ta nào."

Ban đầu, khi Lục Huyền trông thấy phản ứng của Đạp Vân Linh Miêu, trong lòng còn cho rằng nó đã phát hiện trên người thiếu niên này có tà ma gì rồi, nhưng một lúc sau vẫn không thấy ấu thú linh miêu phát ra tiếng gầm rú thô ráp đặc thù kia, hắn mới yên tâm lại.

Thiếu niên tái nhợt Dư Kiệt cũng kiềm chế con rắn lớn màu xanh lục đang ẩn nấp trong cơ thể mình.

Chờ hai con linh thú yên tĩnh lại, Lục Huyền mới dẫn Dư Kiệt vào trong phòng ngồi.

"Lục tiền bối, đây là nguyên một bình máu của Bích Thủy Mãng, trừ đi trọng lượng của cái bình, thì xà huyết bên trong nhiều hơn một cân chút đỉnh, nhưng giá cả vẫn dựa theo ước định trước đó."

Thiếu niên đưa bình ngọc trong tay cho Lục Huyền. Lục Huyền nhận lấy, nhẹ nhàng lắc lắc một cái, đã nhanh chóng xác nhận được lời của thiếu niên nói là sự thật, đúng là trọng lượng xà huyết bên trong nhiều hơn một cân.

"Được, ta nhận, đây là năm linh thạch còn lại. Chờ phụ thân ngươi lại bắt được một con Bích Thủy Mãng khác, gom góp xà huyết rồi ngươi cầm xà huyết tới đây, ta sẽ giao linh thạch tiếp." Lục Huyền thoả mãn gật đầu, nhẹ nhàng nói với thiếu niên kia.

Dư Kiệt nhận năm viên linh thạch do Lục Huyền đưa đến, đôi mắt vốn đã nhỏ giờ còn cười híp lại thành một đường thẳng. Cậu nhóc cẩn thận giấu năm linh thạch này vào trong y phục, lại cúi đầu cảm ơn Lục Huyền mới rời đi.

Lục Huyền mở nắp bình ra, bên trong có một vũng chất lỏng kỳ lạ với hai màu xanh đỏ xen lẫn vào nhau, thậm chí hắn còn ngửi được một mùi thơm nồng nặc kỳ quái.

Hắn cẩn thận đổ thứ chất lỏng xanh đỏ kia xuống bề mặt Giao Đằng.

Ngay lập tức, Giao Đằng vốn đang khô héo lại như sống lại, nó gắt gao dính chặt lấy luồng chất lỏng hỗn hợp hai màu xanh đỏ đang nhỏ giọt trên sợi dây leo của mình, rồi tham lam hấp thụ.

Chỉ chốc lát sau, trên sợi dây leo đã xuất hiện những đường hoa văn với hai màu xanh đỏ xen kẽ vào nhau, thậm chí còn tản ra một luồng khí tức yêu dã trên lớp nền đen nhánh của Giao Đằng.

"Có Dư gia cung cấp Bích Thủy Mãng huyết, xem ra cuối cùng ta cũng có thể bồi dưỡng Giao Đằng ổn định lâu dài rồi."

Giải quyết xong vấn đề của Giao Đằng, hắn lại đi đến phía trước Xích Vân Tùng, hai quả Xích Vân Tùng cuối cùng đã thành thục.

Hai quả tùng, một quả có phẩm chất thượng đẳng, một quả có phẩm chất hoàn mỹ. Đây cũng là quả tùng có phẩm chất hoàn mỹ duy nhất trong năm quả Xích Vân Tùng kết trái đợt này.

Hai quầng sáng trắng xuất hiện ở vị trí Lục Huyền hái hạt tùng, ánh sáng không ngừng lóe lên, vô số những chiếc lá kim mảnh khảnh không thể che giấu được sự tồn tại của nó. Lục Huyền nhẹ nhàng nhặt quầng sáng màu trắng đầu tiên, cũng là quầng sáng rơi ra từ quả có phẩm chất thượng đẳng.

"Thu hoạch một quả Xích Vân Tùng, nhận được một quyển《Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn》."

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn, ngay lập tức hắn đã hiểu sâu sắc hơn về phương thức xử lý tài liệu phù lục và cách vẽ phù văn.

“Một gói kinh nghiệm đã khiến kỹ năng về phù lục cơ sở của ta thăng cấp từ nhập môn đến thuần thục.”

Sau khi thu hoạch năm quả tùng Xích Vân Tùng, bên trong quầng sáng đã xuất hiện hai quyển《 Cơ Sở Phù Lục Đại Toàn 》, khiến cho sự hiểu biết của Lục Huyền về hơn chục loại phù lục nhất phẩm cơ sở nhất kia đã tiến thêm một bước.

Nhưng đương nhiên, cả luyện đan lẫn vẽ phù, ở giai đoạn đầu đều tiêu hao rất nhiều linh thạch, tỷ lệ thất bại cực cao, kiểu như chịu mua bán lỗ vốn chỉ để nhận được một ít kinh nghiệm tương quan vậy. Cho nên Lục Huyền không có ý định vội vàng đi tiến hành vẽ phù lục, hắn đợi hấp thu thêm vài gói kinh nghiệm nữa lại nói sau.

Quầng sáng thứ hai chính là quả Xích Vân Tùng có phẩm chất hoàn mỹ, trong lòng Lục Huyền càng mong chờ vào nó hơn.

Một ý niệm hiện lên trong đầu, trên tay hắn lập tức có thêm một khối ngọc phù trong suốt. Thông qua khôi ngọc phù trong suốt này, người ta có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi thứ từng li từng tí một, như thể toàn bộ chúng đã được gắn thêm một tầng bộ lọc, khiến cho bất cứ nơi nào nó đi qua đều trở nên rõ ràng, sáng sủa và sạch sẽ.

“Vô Cấu Ngọc, bảo vật phụ trợ tam phẩm, có thể thanh tâm minh mẫn, ngăn cản tà ma xâm nhập ô nhiễm. Đeo lên người thời gian dài còn có thể đề thăng một chút linh thức cho tu sĩ.”

“Bảo vật phụ trợ tam phẩm, Vô Cấu Ngọc…” Lục Huyền vừa cầm miếng ngọc phù trong suốt này vừa lẩm bẩm: “Không ngờ… bên trong quầng sáng xuất hiện từ Xích Vân Tùng nhất phẩm lại có thể mở ra một món bảo vật tam phẩm.”

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Dù nghe tam phẩm và nhị phẩm không khác nhau là mấy, nhưng trên thực tế, giữa chúng lại có sự khác biệt rất lớn về chất.

Bảo vật nhị phẩm vẫn nằm trong giai đoạn Luyện Khí, chủ yếu dành cho tu sĩ Luyện Khí trung cấp hoặc cao cấp sử dụng. Nhưng tam phẩm đã tiến lên phạm trù Trúc Cơ rồi.

"Có lẽ nhân tố chính là do phẩm chất hoàn mỹ, vì phẩm cấp linh thực càng cao thì linh thực thành thục càng khó thu được phẩm chất hoàn mỹ. Lần này may mắn thật, trong năm quả Xích Vân Tùng thành thục lại có một quả phẩm chất hoàn mỹ." Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Mặc dù công năng chủ yếu của Vô Cấu Ngọc tam phẩm là phụ trợ, nhưng giá trị của nó vẫn cực kỳ trân quý. Bởi vì nó có thể đề phòng cũng như ngăn cản tà ma tập kích, chỉ dựa vào một loại chức năng này thôi cũng đủ khiến vô số tu sĩ tranh nhau mua nó đi rồi.

Phải biết rằng, Tu Hành giới này vốn nguy cơ bốn phía, mà những phương thức để đám tà ma kia xâm nhập vào người tu sĩ cũng vô cùng kì quặc, thậm chí còn vô thanh vô tức. Nhưng có Vô Cấu Ngọc này trên người, nó có thể ngăn cản tình huống ấy trên một mức độ nào đó, thậm chí còn có thể chống lại tà ma cấp Quỷ tập kích ô nhiễm.

Huống chi, đeo Vô Cấu Ngọc lâu ngày còn có thể gia tăng linh thức cho tu sĩ.

Mà ngoại trừ lúc đột phá thăng cấp, linh thức có thể tự nhiên tăng trưởng thêm một chút, thì bình thường, có rất ít phương pháp để gia tăng linh thức, nếu có, chúng cũng là những môn công pháp đặc thù cực kỳ hiếm thấy, hoặc đan dược phẩm cấp cao, hay một vài loại thiên tài địa bảo.

Chương 114: Hợp Tác!

Thời gian gần đây, Lục Huyền đã cảm nhận được những cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt chảy trong phường thị vốn đã không mấy an toàn này rồi. Không ngừng có tu sĩ bị dị hóa, ngay cả tiểu đội trưởng đội tuần vệ của Chấp Pháp đường là Vương Sơn cũng bị tà ma ô nhiễm, thậm chí là mới đây, bên trong phường thị còn xuất hiện dị trùng, khiến cho linh thực bị ô nhiễm.

Đủ các loại dấu hiệu cho thấy tình trạng phòng vệ của tòa phường thị này đang phát sinh biến hóa, thủng trăm ngàn lỗ, ngày càng có nhiều tà tu, tà ma như con đỉa bủa vây và hút máu.

Vô Cấu Ngọc xuất hiện… Ít nhất cũng khiến Lục Huyền tránh né được công kích của tà ma, bảo vệ tốt bản thân. Còn những thứ khác thì giao lại cho các đại gia tộc, thế lực lớn trong phường thị. Bởi đối với Lục Huyền, việc quan trọng nhất trước mắt vẫn là trồng linh thực.

Hắn tìm một sợi dây đỏ thanh mảnh, cẩn thận buộc miếng ngọc phù trong suốt kia lên, treo trước ngực mình.

Một cảm giác lạnh như băng truyền ra từ trong lồng ngực, đã giúp đầu óc Lục Huyền có thể duy trì trạng thái tỉnh táo. Mặt khác, phía trên ngọc phù còn có một mảnh linh quang vô hình vô sắc nhẹ nhàng lướt qua, quét sạch luồng khí tức vẩn đục trên người hắn.

Sau khi năm quả Xích Vân Tùng kết xuất trên cây Xích Vân Tùng nhất phẩm này đều bị hái hết, gốc linh thực này cũng mất đi tác dụng của nó rồi.

Theo sự hiểu biết của Lục Huyền, thông thường linh thực được chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là thành thục một lần, sau khi thành thục sẽ mất đi hiệu quả. Loại này thường gặp ở linh thực cấp thấp, ví dụ như Linh Huỳnh Thảo, Thực Nguyệt Quả đã từng hái trước đó, và bây giờ là Xích Vân Tùng. Chúng đều thuộc loại này.

Loại thứ hai có khoảng thời gian sinh trưởng nhất định. Trong khoảng thời gian này thì linh quả, linh diệp sẽ định kỳ thành thục. Hiện nay, trong các loại linh thực đang được trồng bên trong linh điền, Lục Huyền thầm suy đoán có vẻ như Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm thuộc về loại thứ hai.

Còn loại thức ba là linh thực tính theo năm, thời gian càng lâu, dược lực trong linh thực càng mạnh, linh thực cao cấp thường được xếp vào loại này.

Đương nhiên, chủng loại linh thực vốn muôn hình muôn vẻ, Lục Huyền cũng không dám đảm bảo sẽ không xuất hiện loại hình linh thực khác.

Hắn đặt hai quả Xích Vân Tùng vào cùng với ba quả còn lại, định tìm cơ hội đi bán chúng nó ra. Hạt tùng ẩn chứa linh lực phong phú, lại có mùi vị thơm ngon độc đáo, đặc biệt được các nữ tu sĩ ưa chuộng. Loại kém nhất trong tay Lục Huyền cũng là phẩm chất tốt, hắn dự đoán sẽ bán được một cái giá tốt.

Mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ bồi dưỡng linh thực như thường lệ, lại đi nuôi dưỡng Hồng Tu Lý và Đạp Vân Linh Miêu, Lục Huyền đều đặt trọng tâm vào Giao Đằng cùng với cây Huyết Linh Diệp đang dần trở lại bình thường.

Bích Thủy Mãng không hổ là yêu thú nhị phẩm, công hiệu của máu nó mạnh hơn nhiều so với Song Dực Kim Lân Xà hắn từng mua được ở Vạn Bảo Lâu.

Sau khi đổ huyết dịch đỏ xanh của Bích Thủy Mãng xuống bề mặt Giao Đằng, phải mất hơn một ngày, những đường hoa văn màu xanh pha với đỏ trên sợi dây leo kia mới dần dần biến mất.

Một bình máu Bích Thủy Mãng có thể dùng được mười mấy ngày.

Lục Huyền phỏng đoán, chuyệ này sẽ mang đến áp lực khá lớn cho phụ thân của Dư Kiệt. Đúng là bọn họ có bí thuật săn bắt yêu thú loại rắn, nhưng cũng chỉ có tu vi Luyện Khí tầng sáu mà thôi, thời gian dài săn giết yêu thú nhị phẩm cũng không dễ dàng như vậy.

Gốc Huyết Linh Diệp được Lục Huyền dốc lòng chăm sóc, đã khôi phục chừng bảy - tám phần, nhưng trên phiến lá rộng kia lại có một dấu tích nhìn như vết sẹo, có vẻ không được cân đối cho lắm. Hiện giờ nó đã đạt đến giai đoạn thành thục rồi, Lục Huyền cũng không chờ đợi thêm nữa, lập tức hái nó xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, không thấy quầng sáng màu trắng nào xuất hiện.

Hơn nữa, chất lượng của Huyết Linh Diệp vừa được hái xuống là loại kém. Đây đúng là lần đầu tiên có linh thực phẩm chất kém như vậy xuất hiện trong linh điền.

Lục Huyền cũng không để chuyện này vào trong lòng, bởi xét cho cùng, Huyết Linh Diệp có thể khôi phục đã rất tốt rồi, mà hắn cũng không tốn quá nhiều công sức và thời gian để bồi dưỡng tỉ mỉ cho nó.

Chữa trị thành công gốc Huyết Linh Diệp bị bệnh, Lục Huyền cẩn thận cất nó vào túi trữ vật, rồi nóng lòng đi tới nội đường bên trong Bách Thảo Đường.

Có khoảng hai mươi - ba mươi vị Linh thực sư hợp tác với Bách Thảo Đường. Bọn họ không có bản lĩnh tùy thời nắm giữ được trạng thái của linh thực như Lục Huyền, bởi vậy, đứng trước mối họa lần này, tất cả chỉ có thê bị động phòng ngự.

Mà làm như vậy, đương nhiên số lượng linh thực bị bệnh sẽ càng ngày càng nhiều.

Lục Huyền vừa bước vào Bách Thảo Đường, Hà quản sự đang kiểm kê linh dược trên quầy đã liếc thấy hắn: "Lục tiểu tử, linh thực trong linh điền nhà ngươi không xảy ra vấn đề gì chứ?"

"Đa tạ Hà lão quan tâm, tất cả vẫn bình thường, linh thực trong linh điền không xuất dấu hiệu bị xâm nhập ô nhiễm." Lục Huyền nghe lão giả gầy gò quan tâm đến mình như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

"Không sao là tốt rồi, cây Huyết Ngọc Tham và Huyết Linh Diệp bệnh biến kia đâu? Ngươi nghiên cứu ra được gì không?" Hà quản sự nghe được câu trả lời của Lục Huyền, thì thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi hỏi.

Lục Huyền cười cười, hắn không nói gì chỉ lấy một gốc linh thực từ trong túi trữ vật ra: "Linh thực mới thành thục, lão nhân gia ngài nói cái giá đi!"

"Đây là…" Ánh mắt lão giả thoáng ngưng tụ lại.

Mặc dù gốc linh thực trước mắt có vẻ bề ngoài rất xấu xí, phẩm chất lại kém cỏi, nhưng với người có kinh nghiệm phong phú như lão, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, cũng có thể phát hiện ra thứ này chính là Huyết Linh Diệp.

Theo lão được biết, loại linh thực Lục Huyền đang hợp tác gieo trồng với Bách Thảo Đường chính là Linh Huỳnh Thảo và Huyết Ngọc Tham, nói cách khác, gốc linh dược này…

“Ngươi thực sự khôi phục được gốc Huyết Linh Diệp bị bệnh nặng kia trở về trạng thái bình thường rồi sao?” Hà quản sự khiếp sợ nói.

Phải biết rằng, Bách Thảo Đường bọn họ không chỉ có một Linh thực sư bồi dưỡng ra được linh thực tam phẩm, nhưng tại thời điểm những người này đối mặt với cảnh linh thực bị ô nhiễm xâm lấn, thì gần như tất cả đều bất lực bó tay.

Trong đó, hai cây linh thực được lấy ra kia chính là cây bị bệnh tương đối nghiêm trọng, sau nhiều lần cố gắng, cũng không cải thiện được gì.

Mà Lục Huyền chỉ là tán tu Linh thực sư, lại có thể khôi

Chuyện này… bảo lão không kinh ngạc sao được?

“Khụ khụ!” Lão khẽ ho nhẹ một tiếng để che giấu sự hớ hênh của mình.

“Gốc linh thực này có nhiều chỗ bị hư hỏng lắm, linh lực ẩn chứa bên trong thấp hơn bình thường, chỉ là linh thực loại kém, miễn cưỡng dùng hai mươi lăm linh thạch thu nó vậy!” Lão không muốn nhìn dáng điệu đắc ý của Lục Huyền ở trước mặt mình, đành giả vờ không quan tâm, sau đó bình tĩnh nói.

“Ha ha, vậy cảm ơn Hà lão, ta còn muốn hợp tác một chút với lão nhân gia ngài đây. Nhưng xem ra ngài không để mấy cây linh thực loại kém này vào trong mắt, ta chẳng còn cách nào khác, đành phải từ bỏ ý định ban đầu vậy.”

“Hợp tác? Ngươi muốn hợp tác gì với lão đầu già yếu như ta?” Hà quản sự giao hai mươi lăm linh thạch cho Lục Huyền, rồi tò mò hỏi.

Chương 115: Chuyện Này Rất Dễ!

“Trong Bách Thảo Đường có khoảng hai - ba chục Linh thực sư, vậy có nghĩa là sau lưng bọn họ có càng nhiều linh thực bị nhiễm bệnh hơn. Những loại linh thực này đã bị yêu trùng dị hóa xâm nhập, hoặc bị linh khí vẩn đục ô nhiễm, nên mới xuất hiện đủ các loại triệu chứng kỳ lạ cổ quái như vậy. Nếu không thể tìm ra vấn đề, dù có bỏ ra bao nhiêu thời gian và tinh lực, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng nó từ từ khô héo mà chết đi thôi.”

“Cho nên ta mới nảy ra một ý tưởng mơ hồ, đó là thay vì nhìn chúng nó lẳng lặng chờ chết, còn không bằng cứ dùng giá thấp thu mua linh thực bệnh biến từ trong tay những Linh thực sư khác, thử đi cứu vớt chúng nó một phen.”

“Nhưng phần lớn những Linh thực sư hợp tác với Bách Thảo Đường, ta đều không quen biết, cho nên muốn nhờ Hà lão đáp cầu dắt mối, mua giùm ta nhóm linh thực bệnh biến kia với giá thấp.”

Lão giả gầy gò này vốn là quản sự của Bách Thảo Đường, chuyên môn phụ trách thu mua kiểm soát các loại linh thực linh dược, bởi vậy, cả Linh thực sư được thuê về chuyên trách gieo trồng hay là những người hợp tác tự do, đều có mối liên hệ chặt chẽ với lão.

Càng không cần phải nói, bản thân lão giả lại có ân sâu như biển với Lục Huyền, nên hắn muốn nhân cơ hội này để báo đáp lão một phen.

“Thu mua linh thực bị bệnh? Chẳng biết tiểu tử ngươi đang nghĩ cái gì, lại muốn làm một chuyện nực cười như vậy?” Hà quản sự nhíu mày.

Phải biết rằng những Linh thực sư khác vô cùng kiêng kị đám linh thực bị bệnh này, thậm chí bọn họ còn trốn không kịp, ấy vậy mà Lục Huyền lại chủ động tìm tới, điều này thực sự khiến lão không sao hiểu nổi.

“Ngươi có chắc mình đủ khả năng khống chế và chữa khỏi cho những loại linh thực bệnh biến kia không? Ngươi thực sự không lo linh thực nhà mình bị liên lụy, dẫn tới mua bán sẽ lỗ vốn à?”

“Linh thực ta trồng sẽ được ngăn cách với những loại linh thực bệnh biến này, chúng sẽ không chịu ảnh hưởng.”

“Về phần dùng giá thấp thu mua linh thực, ta muốn miễn phí mua được hơn cơ. Nhưng phỏng chừng, điều này sẽ rất khó thực hiện được, bởi xét cho cùng, những Linh thực sư khác cũng dùng nhiều thời gian công sức tới chăm sóc linh thực như vậy mà? Dù chúng đã bị bệnh, bọn họ cũng ôm một chút hi vọng có thể chữa trị được, chờ đến khi đám linh thực kia không có khả năng chạy chữa, bọn họ mới nhường cho người khác.”

“Tất nhiên, ta cũng không dám đảm bảo, mình có thể thành công chữa trị cho linh thực bệnh biến với tỷ lệ tuyệt đối là một trăm phần trăm, nhưng chỉ cần có khả năng, vẫn kiếm được một số tiền lời kha khá.” Lục Huyền đáp.

“Muốn ta làm người trung gian, giúp ngươi kết nối với những Linh thực sư kia ư? Chuyện này rất dễ, có lẽ đại bộ phận bọn họ đều muốn xử lý được hết đống linh thực bệnh biến này, giờ ngươi dùng giá thấp thu mua thì đương nhiên bọn họ sẽ sẵn sàng cắt lỗ ngăn tổn hại. Chẳng qua cái giá thấp của ngươi có tiêu chuẩn như thế nào? Định trả bao nhiêu thù

lao cho ta?" Hiển nhiên, Hà quản sự cũng có vài phần hứng thú với ý tưởng này, lão đưa mắt nhìn nhìn xung quanh rồi kéo Lục Huyền vào một góc, thì thào nói chuyện.

"Tiêu chuẩn thu mua là khoảng mười phần trăm giá trị của một cây linh thực thành thục! Hơn nữa, sau khi căn cứ vào mức độ bệnh biến, trạng thái sinh trưởng, giá cả này sẽ có một chút dao động nhất định. Còn thù lao cho lão nhân gia ngài, cứ trực tiếp lấy số lượng tính toán đi, mỗi gốc linh thực nhất phẩm là một linh thạch, linh thực nhị phẩm bốn linh thạch, ngài thấy thế nào?"

Đối tượng Lục Huyền muốn thu mua nhất chính là linh thực nhất phẩm hoặc nhị phẩm bị bệnh, còn linh thực tam phẩm, hẳn là toàn bộ Bách Thảo Đường này cũng có vài người trồng được, số lượng cực nhỏ.

Về phần linh thực chưa nhập phẩm, giá trị của đám này cực thấp, mà chữa trị cho chúng xong, hắn lại không có quầng sáng ban thưởng, chỉ dựa vào giá trị của bản thân gốc linh thực đã khôi phục kia, hắn cũng không kiếm được bao nhiêu linh thạch, bởi vậy chúng nó không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

"Mỗi gốc một linh thạch hoặc bốn linh thạch à…" Hà quản sự cúi đầu suy nghĩ: "Được, ta cũng không khách sáo với tiểu tử ngươi, ta hứa sẽ đi liên hệ thuyết phục từng vị Linh thực sư bên trong Bách Thảo Đường. Ta làm như vậy, không phải vì mấy viên linh thạch kia đâu, chỉ đơn thuần muốn thay bọn họ giải quyết nỗi lo lắng về linh thực bên trong linh điền của mình mà thôi. Bởi xét cho cùng, đống linh thực này cũng có liên quan đến Bách Thảo Đường, chúng ta có quyền sở hữu hoặc quyền ưu tiên thu mua mà? Chuyện liên quan đến đại nghiệp trăm năm của Bách Thảo Đường, tuyệt đối không được sơ suất." Lão giả gầy gò dùng lời lẽ đanh thép nói.

“Đúng vậy, vì đại nghiệp trăm năm của Bách Thảo Đường.” Lục Huyền nhanh chóng phụ họa.

Hai người nhìn nhau cười cười, hết thảy mọi chuyện không cần nói cũng biết.

“Ngươi cứ ngồi ở đây một lát, ta đi vào dược viên trong nội đường xem có xuất hiện linh thực dị biến gì không?”

Có cơ hội dễ dàng kiếm được linh thạch như vậy, đột nhiên Hà quản sự trở nên hăng hái vô cùng, động lực mười phần.

Phải biết rằng trên danh nghĩa, Bách Thảo Đường có sở hữu mấy mảnh dược viên khá lớn, một mảnh trong đó ở khá gần Bách Thảo Đường, bên trong có trồng trọt mười mấy loại linh dược thích hợp dùng để luyện đan.

Mối quan hệ giữa Lục Huyền và Bách Thảo Đường chỉ là hợp tác tự do, trong khi dược viên vốn là khu vực quan trọng trong đường, nên đương nhiên, hắn không thể tùy tiện tiến vào được, chỉ có thể ngồi trong đại sảnh yên lặng chờ đợi mà thôi.

Một dược đồng đang xử lý linh dược ở bên cạnh hắn, vô cùng tinh mắt, lập tức ân cần bưng một chén linh trà nóng hổi cùng một đĩa linh quả nho nhỏ đi tới. Linh quả to bằng đầu ngón tay, có màu tím nhạt, bề mặt sần sùi, trông khá là bình thường nhưng ăn vào lại cực kỳ ngọt ngào, mọng nước.

Lục Huyền ném từng quả từng quả vào trong bụng, chỉ chốc lát đã ăn được hơn một nửa.

Mà ở chỗ khác, bên trong một mảnh dược viên rộng rãi.

Diện tích dược viên này lớn gấp mấy chục lần mảnh linh điền bên trong tiểu viện của Lục Huyền. Hơn nữa, ở nơi này còn có một ngọn núi cao đến mấy chục trượng và một dòng sông nhỏ tràn đầy linh khí, lượn vòng dưới chân núi.

Ở thời điểm hiện tại, trên bầu trời dược viên, còn có một cái vòng bảo hộ bằng linh khí màu trắng bao phủ khắp linh điền, thi thoảng lại có linh khí lóe sáng trên bề mặt của vòng bảo hộ.

Lão già gầy gò lấy một tấm thẻ gỗ có vẽ phù văn kỳ dị tới, linh khí trên vòng bảo hộ lập tức tụ tập lại, cảm ứng được khí tức của mộc bài, một vết nứt đủ cho một người nhanh chóng đi qua, lập tức xuất hiện phía trên vòng bảo hộ linh khí.

Nhân lúc khe hở còn chưa khép lại, Hà quản sự nghiêng người tiến vào dược viên. Lão đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rất nhanh đã tập trung vào mảnh linh điền gần đó.

Có ba vị Linh thực sư đang tụ tập xung quanh linh điền, không biết đang thảo luận về vấn đề gì đó khá là kịch liệt, chỉ thấy vẻ mặt của cả ba đều buồn rầu u ám.

Chương 116: Thu Mua Và Xử Lý Linh Thực Bệnh Biến!

"Tình hình hai ngày nay thế nào? Không phát hiện thêm linh thực bệnh biến chứ?" Hà quản sự tới gần ba ngươi bọn họ, quan tâm hỏi.

"Được trận pháp nhị phẩm đỉnh giai toàn lực phòng hộ, tạm thời vẫn chưa phát hiện thêm linh thực bị bệnh mới."

"Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp, trận pháp nhị phẩm phải duy trì cả ngày lẫn đêm, còn phòng hộ cả một khu dược viên có diện tích lớn như vậy, lượng linh thạch tiêu hao cũng không phải con số nhỏ." Một gã Linh thực sư hơi mập đi tới đáp lời.

"Những gốc linh thực bị bệnh đã phát hiện lúc trước, giờ thế nào rồi? Có tìm ra phương pháp giải quyết hay không?" Hà quản sự gật gật đầu, lại nhìn ba ngươi bọn họ, hỏi.

"Những gốc linh thực bị bệnh kia đã được cách ly rồi, nhưng mức độ bệnh biến càng ngày càng nặng, không thể tìm ra nguyên nhân bị bệnh, chỉ có thể áp dụng phương thức chữa trị lung tung, mong mèo mù vớ được cá rán, tất cả đều dựa vào may rủi."

"Đây cũng là chuyện bất khả kháng, trước kia, ở bên trong phường thị có tu sĩ Trúc Cơ và trận pháp phòng hộ tam phẩm, tình huống tương tự vốn không thể xuất hiện, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta khó mà phản ứng kịp được."

"Hơn nữa phương thức xâm nhập của đám tà ma kia quỷ dị khó lường, khó lòng phòng bị, nên chỉ cần bảo vệ tốt là đủ

rồi.”

Ba gã Linh thực sư nghe vậy, lại lộ vẻ mặt tràn ngập bi ai.

“Ta có một người bạn cũng là Linh thực sư, có thể các ngươi cũng biết hắn. Để tìm biện pháp trừ bệnh cho linh thực bệnh biến, hắn muốn dùng giá thấp mua một ít linh thực bị ô nhiễm xâm nhập. Các ngươi thấy thế nào?”

Ánh mắt ba vị Linh thực sư kia lập tức sáng lên, tâm tư bắt đầu rung động.

Phải biết rằng, nguyên nhân duy nhất khiến bọn họ không nỡ bỏ đống linh thực bệnh biến này đi, chính vì không muốn uổng phí tâm huyết trước đó của mình, hiện giờ nghe được có ngươi muốn mua linh thực bệnh biến, dù giá không cao nhưng đó cũng là một loại lựa chọn mới dành cho bọn họ.

“Ừm đây là mấy cây linh thực bị bệnh ta vừa thu mua giúp ngươi từ mảnh dược viên gần đây, tổng cộng có mười cây.”

Trong đại sảnh Bách Thảo Đường, Lục Huyền đang thong thả nhàn nhã thưởng thức trà, đột nhiên Hà quản sự bước vào với mấy cái túi vải trên tay.

Một trong những chiếc túi này có chứa một gốc linh mộc cao ngang người, lộ cả nửa đoạn ra bên ngoài, trên thân cây nhẵn nhụi có rất nhiều lỗ sâu đục màu đen kịt, thỉnh thoảng còn tản ra một luồng khí đen nhàn nhạt.

“Vận khí cũng không tệ, có chín cây nhất phẩm và một cây nhị phẩm. Gốc nhị phẩm này là Bạch Văn Mộc, Linh thực sư sở hữu nó đã thử nhiều phương pháp nhưng đều không có hiệu quả, cuối cùng đành phải bán nó cho ta.” Hà quản sự đặt túi vải xuống dưới chân Lục Huyền, lập tức mở túi ra.

Chỉ thấy phần rễ của mười cây linh thực bị bệnh nọ đều được linh nhưỡng bao bọc lại, tránh một ít sinh cơ còn sót lại của chúng cũng mất đi.

“Xét đến chuyện ngươi chữa trị cho chúng nó xong, lại phải nhanh chóng mang đi đổi thành linh thạch nên ta lựa chọn một ít linh thực sắp thành thục mang đến đây. Số lượng cũng không nhiều lắm. Ta chỉ lo tiểu tử ngươi ăn may chữa trị thành công một gốc linh thực bệnh biến, rồi bị ma quỷ ám ảnh mà mất đi tỉnh táo, cho nên chỉ chọn mười gốc trước, mang đến cho ngươi xem hiệu quả thế nào. Chờ sau khi chắc chắn ngươi có năng lực chữa lành linh thực bệnh biến, ta sẽ lại đi tìm giúp ngươi.”

“Đa tạ Hà lão nhiều.” Lục Huyền hiểu rõ, đây là lão giả lo lắng mình đi lầm đường lạc lối, lãng phí linh thạch, mới dựa vào chuyện này để nhắc nhở, nên trịnh trọng cảm kích một câu.

Giá mua mười cây linh thực bị bệnh cực kỳ rẻ, chỉ tốn bốn mươi bảy linh thạch. Cộng thêm phí trung gian cần phải trả cho Hà quản sự là mười ba linh thạch, Lục Huyền đã tiêu hết tổng cộng là sáu mươi linh thạch rồi.

Sau khi linh thực được đào từ linh nhưỡng lên, sinh cơ trong cơ thể chúng nó sẽ xói mòn tương đối nhanh, huống chi đây là những cây linh thực bị bệnh? Bởi vậy Lục Huyền không ở lại lâu, đã vội vàng cáo từ Hà lão, quay trở về đình viện của mình.

Hắn chào hỏi một câu với Thảo Khôi Lỗi và Đạp Vân Linh Miêu, thậm chí còn không có thời gian vào phòng, đã chạy thẳng đến linh điền rồi.

Xuất phát từ bản tính cẩn thận, hắn lại điều chỉnh trận pháp, khiến cho mảnh sương mù dày đặc vốn đang tràn ngập trong không trung, lập tức hội tụ tới, ngăn cách một mảnh linh điền trống trải với những khu vực đang gieo trồng linh thực khác, phòng tránh nguy cơ bị xâm nhập ô nhiễm cho chúng nó.

Ngay lập tức, mười cây linh thực bệnh biến đã được trồng trong linh điền.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên thân linh thực, nhanh chóng nắm được tường tận về trạng thái cùng với phương pháp xử lý bệnh trạng của chúng.

"Không trị nổi, không cứu được, chờ chết thôi!"

Hắn rút một gốc linh thực với đầy những khối u nhỏ màu xám đen mọc trên thân rễ ra. Sau đó, Hồng Tuyến Châm lập tức hóa thành một sợi tơ hồng, đâm rách toàn bộ những khối u nhỏ kia, trên miệng vết thương chảy ra từng giọt mủ màu đen vàng, tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Lục Huyền lại thuận tay sử dụng Hỏa Cầu Thuật, đốt cháy toàn bộ linh thực thành tro đen.

"Lại muốn Linh Nhũ trăm năm, không cứu được."

"Một gốc linh thực nhất phẩm lại cần linh lực của tu sĩ cấp bậc Trúc Cơ á?"

"Đây là thứ quái quỷ gì?"

Trên phiến lá rộng rãi của một gốc Huyết Linh Diệp, đột nhiên lại có thêm một cái mặt người oán độc mơ hồ, không đợi Lục Huyền kịp phản ứng, cái mặt người oán độc này đã im hơi lặng tiếng biến mất rồi, giống như tình huống vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn vậy.

"Giả thần giả quỷ!" Lục Huyền lập tức lấy Lôi Hỏa Châu từ trong túi trữ vật ra, lập tức trút hết hỏa lực bên trong hạt châu ra ngoài. Hỏa diễm hừng hực, lôi quang bắn ra, dứt khoát đập nát bụi Huyết Linh Diệp kia thành bột mịn.

Sau đó, hắn lại lấy Khu Tà phù tới, kết hợp với Đạp Vân Linh Miêu đang nhìn chằm chằm bên cạnh, lúc này, hắn mới

khẳng định được trong linh điền của mình không còn dấu vết của tà ma nữa.

Trong mười cây linh thực bệnh biến kia, có bốn cây bị Lục Huyền trực tiếp tiêu hủy. Chúng nó đều không cứu được, có gốc bệnh tình nguy kịch không có thuốc nào cứu nổi, có gốc lại yêu cầu điều kiện chữa bệnh quá cao, tổn thất nhiều hơn lợi ích đã bị Lục Huyền tiện tay xử lý luôn rồi.

Còn dư lại sáu cây, chủ yếu là bị yêu trùng dị hóa xâm nhập.

Sau khi bị tà ma ô nhiễm dị hóa, cả về hình thức lẫn phương thức những con yêu trùng này xâm nhập vào linh thực đều cực kỳ khác biệt so với trước đây, Linh thực sư bình thường không có kinh nghiệm đối phó với chúng, nếu không thể phân biệt được chính xác chủng loại và phương thức hoạt động của yêu trùng, sẽ rất khó giải quyết được gốc rễ của vấn đề.

Mặt khác, cũng có linh thực do hấp thụ lượng lớn linh khí ô nhiễm, mới dẫn đến bệnh biến phát sinh.

Cách giải quyết hai loại này đều có độ khó tương đối thấp hơn.

Lục Huyền lại căn cứ vào trạng thái tức thời của chúng, để cắt bỏ bộ phận bị bệnh, lại diệt trừ toàn bộ đám yêu trùng dị hóa xâm nhập vào bên trong linh thực, sau đó vận dụng những loại thuật pháp như Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật để thúc đẩy linh thực nhanh chóng khôi phục.

Chương 117: Tin Tức Lộ Ra!

Vài ngày sau, nhân tố dị hóa trong thân của sáu cây linh thực đều được giải quyết, chỉ là bản thân linh thực bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên khó có thể khôi phục lại như lúc bình thường.

Gốc Bạch Văn Mộc nhị phẩm cần một khoảng thời gian mới có thể thành thục được.

Lục Huyền nhìn sáu gốc linh thực đã khôi phục lại bình thường trước mắt, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Sau đó, hắn đi vòng quanh linh điền dò xét một phen.

Một trăm hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo được trồng đã cao khoảng chừng hai tấc, bên trên những phiến lá dài mảnh xanh nhạt, lại có vô số ánh huỳnh quang mơ hồ lấp lánh, trông rất đáng yêu.

Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi nhị phẩm càng ngày càng gần thời kỳ thành thục, Lục Huyền nhận được phần thưởng tốt nhất từ quầng sáng, nên cũng không vội vàng hái chúng.

Trong khu vực linh điền, nơi trồng Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, Lục Huyền chợt phát hiện thời gian thành thục của chúng càng gần, thì có vẻ như Huyết Ngọc Tham càng trở nên phấn khích và sống động hơn, đồng thời bản năng cướp đoạt linh khí từ đồng loại xung quanh nó cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Nếu không chú ý, dù chỉ một chút thôi, sẽ có hai hoặc ba cây Huyết Ngọc Tham trở lên, quấn quít lấy phần rễ của nhau, cố gắng hấp thu linh lực trong cơ thể đối phương.

Lục Huyền đành phải chú ý đến chúng nhiều hơn. Sau khi thi triển Địa Dẫn Thuật tách chúng nó ra, hắn mang theo năm cây linh thực bệnh biến đã thành thục được tám, chín phần đến Bách Thảo Đường.

Còn gốc Bạch Văn Mộc nhị phẩm kia, vẫn còn một đoạn thời gian nữa nó mới trưởng thành, vì vậy, Lục Huyền đã quyết định cứ tiếp tục bồi dưỡng nó ở trong linh điền thêm một đoạn thời gian nữa.

"Lục tiểu tử, mau tới đây!" Trong Bách Thảo Đường, Hà quản sự vừa trông thấy Lục Huyền từ xa, đã lập tức hô to.

"Thế nào rồi? Trong mười cây linh thực bệnh biến kia, ngươi chữa khỏi được mấy cây? Không lỗ vốn chứ?"

"Ta đã làm thì ngài cứ yên tâm, làm sao lỗ vốn được?" Lục Huyền cười cười, lại nhanh chóng lấy năm cây linh thực hơi xấu xí từ trong túi trữ vật ra.

"Cũng đúng, tiểu tử ngươi chỉ biết chiếm lợi của người khác, làm gì có chuyện để mình tiền mất tật mang?" Hà quản sự liên tưởng đến tác phong trước kia của Lục Huyền, lại không khỏi bật cười.

Năm cây linh thực trên quầy đã giúp lão yên tâm hơn không ít.

"Tỷ lệ thành công hơn một nửa, tài nghệ này của ngươi đã vượt qua phần lớn Linh thực sư trong nội đường rồi. Không đúng… Phải nói là, trên phương điện này, ngươi đã vượt qua tất cả Linh thực sư rồi. Dù sao thì linh thực bệnh biến được bọn họ chữa khỏi vẫn ở mức độ tương đối nhẹ. Còn mười cây lần trước ngươi mua, bọn họ đã nếm thử nhiều cách rồi mới tới tay ngươi." Lão giả gầy gò cảm thán nói.

"Có thể bồi dưỡng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, lại có thể chữa khỏi linh thực bệnh biến, ngươi đúng là

Linh thực sư trời sinh.”

Mặc dù năm cây linh thực đã khôi phục bình thường, nhưng vì tổn thương trước đó, lại cộng thêm thời gian Lục Huyền bồi dưỡng chúng quá ngắn nên phẩm chất chỉ có thể đạt đến loại kém và phổ thông.

Hà quản sự ước tính giá cả mỗi gốc linh thực, cuối cùng năm cây linh thực nhất phẩm đã mang đến cho Lục Huyền một trăm hai mươi linh thạch.

Mà cái giá để hắn có được mười cây linh thực bị bệnh này là sáu mươi linh thạch, trừ đi thời gian tiêu hao mấy ngày nay và linh thực, còn có Khu Tà phù, Lục Huyền cũng kiếm lời được mấy chục linh thạch.

Đó là chưa kể bên trong linh điền của hắn vẫn còn một gốc Bạch Văn Mộc nhị phẩm, chờ nó thành thục sẽ bán được kha khá linh thạch.

Lục Huyền ước lượng số linh thạch trong tay, sau đó hài lòng thu vào trong túi trữ vật.

Nhưng đương nhiên, Lục Huyền cũng hiểu, dựa vào thu mua linh thực bệnh biến sau đó chữa khỏi rồi bán chúng đi, chỉ giúp hắn kiếm tiền nhanh chóng, chứ đây không phải là giải pháp lâu dài.

Bởi xét cho cùng, linh thực bị tà ma xâm nhập ô nhiễm vẫn là số ít, khi các Linh thực sư nâng cao cảnh giác, chú ý phòng hộ thì số lượng linh thực bị bệnh mà hắn có thể mua được sẽ dần dần giảm xuống.

Một khi đã dính đến quyền lợi căn bản của chính bản thân họ, những đại gia tộc, thế lực lớn trong phường thị tuyệt đối sẽ không ngồi yên để mặc cho đám tà ma kia tùy ý lộng hành, gây nguy hiểm đến sự an toàn của tu sĩ, xâm phạm đến lợi ích của linh điền.

Lục Huyền âm thầm suy đoán, có lẽ bọn họ sẽ sớm phản ứng và giải quyết hết tà ma đang gây sóng gió trong phường thị này thôi.

Cho nên đối với hắn, chuyện căn bản nhất vẫn là cứ yên tâm trồng trọt, chăm sóc linh thực trong linh điền của mình, rồi thu được cơ duyên từ trong quầng sáng.

Về phần nước đi này của hắn, có hấp dẫn sự chú ý hay thèm muốn của những tu sĩ khác hay không? Lục Huyền cũng không quá để ý đến điều này.

Bởi loại năng lực này vốn nằm trong phạm vi bản lĩnh của Linh thực sư, huống chi loại năng lực chữa trị này còn chẳng tính là gì so với chuyện hắn bồi dưỡng được linh thực phẩm chất hoàn mỹ.

Sau khi chờ đợi trong đại sảnh nửa canh giờ, Hà quản sự vừa đi vào dược viên mua linh thực bệnh biến giúp Lục Huyền, đã quay về Bách Thảo Đường, trên tay lão cầm theo một chiếc túi vải căng phồng. Chỉ khác là lần này, sau lưng lão còn có hai tu sĩ khác đi theo, cả hai đều có tu vi Luyện Khí tầng năm.

"Vị này chính là Lục đạo hữu! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, trước kia ta chỉ đứng ở xa xa nhìn theo bóng dáng của đạo hữu thôi, rốt cuộc lần này cũng được kết bạn giao lưu với ngươi rồi."

"Tuổi còn trẻ có thể bồi dưỡng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ, Lục đạo hữu đúng là rồng phượng trong loài ngươi!"

Hai người kia vừa trông thấy Lục Huyền, đôi mắt đã tỏa sáng, lập tức ba chân bốn cẳng lao đến chỗ Lục Huyền, chào hỏi rất nồng nhiệt.

"Ta cũng vậy, chào hai vị đạo hữu." Lục Huyền trả lời có lệ một câu, rồi đưa mắt nhìn về phía lão giả gầy gò ở sau lưng

họ.

Trong mắt Hà quản sự lóe lên một tia xin lỗi, lão lập tức kéo Lục Huyền ra khỏi hai tu sĩ đang nhiệt tình như lửa kia, đi tới trong góc phòng: "Ta liên tục đến dược viên thu mua linh thực bị bệnh với giá thấp, đã khiến một số ngươi chú ý. Có Linh thực sư không ngừng hỏi chuyện, ta không che giấu được, lại thấy ngươi cũng không trốn tránh điều này nên trực tiếp nói thật với họ rồi. Chuyện này sẽ không gây ảnh hưởng đến Lục tiểu tử ngươi chứ?"

"Không sao đâu, Hà lão không cần phải lo lắng quá, vốn dĩ ta cũng không định giấu giếm chuyện này." Lục Huyền nhã nhặn cười nói.

Trên thực tế, dù hắn nhờ vào mối quan hệ của Hà quản sự để thu mua linh thực bệnh biến, hay là bán linh thực sau khi đã trị khỏi bệnh, cũng là chuyện công khai, không thể giữa bí mật hoàn toàn được, cho nên Lục Huyền không có ý định che giấu. Hắn an ủi lão giả đang vô cùng áy náy kia, rồi đi tới trước mặt hai gã Linh thực sư mới đi theo lão đến nơi này.

"Hai vị đạo hữu, có chuyện gì cứ nói thẳng!"

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó một tu sĩ trung niên hơi mập dứt khoát đứng ra nói: "Từ chỗ Hà quản sự, chúng ta đã biết Lục đạo hữu rất giỏi trong chuyện chữa trị linh thực bệnh biến, vừa hay chỗ dược viên chúng ta đang có linh thực bị nhiễm bệnh, chúng ta chỉ muốn mời Lục đạo hữu đến linh điền của hai ta, giúp đỡ linh thực khôi phục bình thường."

"Chỉ cần đạo hữu tiến vào, chắc chắn chúng ta sẽ trả thù lao thỏa đáng cho đạo hữu." Linh thực sư bên cạnh gã lập tức bổ sung thêm.

Chương 118: Cái Ta Muốn Chính Là Kết Quả Này!

Lục Huyền thoáng trầm ngâm một lúc mới mở miệng nói: "Đúng là ta có vài phần tâm đắc trên phương diện trị liệu cho linh thực bị bệnh, nhưng lại không thích hợp để đi vào linh điền của các hạ."

"Đầu tiên, thời gian chữa trị khá dài, không phải đi một lần là có thể trừ hết bệnh được ngay, ta cũng không thể ở trong linh điền của hai vị đạo hữu thời gian dài được."

"Thứ hai, trong quá trình trị liệu có dính dáng đến một ít phương pháp độc môn mà ta lĩnh ngộ được, phòng ngừa bị tiết lộ nên không tiện tiến vào linh điền của Linh thực sư khác, mong hai vị đạo hữu hiểu cho." Lục Huyền lễ phép từ chối.

Nói đùa, nếu hắn thật sự đi vào linh điền của hai tu sĩ này, không nắm bắt được trạng thái tức thời của linh thực, chẳng phải hắn sẽ lúng túng sao?

Nghe những lời này của Lục Huyền, hai vị Linh thực sư kia lập tức rơi vào do dự.

"Không dối gạt gì Lục đạo hữu, chúng ta chỉ cần đạo hữu chữa trị cho những loại linh thực nhị phẩm kia thôi. Ta và đạo hữu đều là Linh thực sư, chắc hẳn đạo hữu cũng hiểu giá trị của linh thực nhị phẩm lớn đến mức nào."

"Chúng ta đã bỏ ra không ít linh thạch mới nhận được linh chủng nhị phẩm này, trong quá trình bồi dưỡng cũng trút xuống vô số tâm huyết. Nếu dựa theo giá cả đạo hữu cung cấp mà bán ra, thì đúng là quá lãng phí. Vì vậy ta mới mong muốn

ủy thác đạo hữu, hi vọng ngươi khôi phục chúng nó lại như bình thường."

"Ta có một biện pháp, còn phải xem hai vị có thể tiếp nhận hay không? Hai vị ủy thác linh thực nhị phẩm cho ta, ta cấy ghép nó vào linh điền của mình, chờ khi trị khỏi nó, sẽ giao lại cho hai vị đạo hữu. Nhưng làm như vậy, giá cả sẽ đắt hơn một tí so với thu mua, chữa trị thành công ta muốn một nửa số linh thạch của bản thân linh thực sau khi thành thục, nếu thất bại, sẽ giảm xuống hai thành, coi như là phí vất vả của ta. Trong quá trình chữa bệnh, ta sẽ tận tâm tận lực, nhưng không dám đảm bảo xác suất thành công đâu." Lục Huyền đưa ra một đề nghị.

"Một nửa giá trị của bản thân linh thực? Lục đạo hữu, như vậy có phải hơi nhiều chút không?"

"Chúng ta mua linh chủng, bồi dưỡng linh thực, đã hao phí vô số tinh lực tâm huyết rồi. Mà ngươi chỉ cần tốn chút thời gian, còn không đảm bảo chắc chắn thành công, đã trực tiếp đòi một nửa sao?" Tu sĩ trung niên hơi mập lộ vẻ tức giận nói.

Lục Huyền tỏ vẻ không quan tâm, nét mặt lạnh nhạt: "Cho nên phải nhìn vào lựa chọn của các đạo hữu."

"Ngươi lựa chọn bán với giá mười phần trăm giá trị linh thực, sau đó an toàn nhận được linh thạch, hay là lựa chọn đổi một nửa linh thạch để thu được linh thực bình thường? Muốn đánh cuộc một lần không?"

"Một tán tu Linh thực sư, thật sự có thể trị khỏi linh thực bệnh biến?" Bên trong một gian phòng thanh nhã nằm ở hậu viện Bách Thảo Đường, tu sĩ râu dài Hà Tông Quang nhìn thanh niên đang cung kính ở bên cạnh, bình thản hỏi.

Vẻ ngoài thanh niên kia rất anh tuấn, tu vi Luyện Khí tầng bảy, lúc này đang cẩn trọng khom lưng đứng bên cạnh Hà

Tông Quang.

“Bẩm sư thúc, ta đã đến dược viên hỏi thăm vài tên Linh thực sư, lại vào trong kho linh dược kiểm tra vài cọng linh thực được lão Hà thu thập lại, rồi mới xác thực là có chuyện như vậy.” Gã cúi đầu trả lời.

“Thú vị đấy.” Khóe miệng Hà Tông Quang lộ ra một nụ cười.

“Sư thúc, chắc tên tán tu kia đang nắm giữ một bí thuật gì đó, ngài có muốn…” Thanh niên nọ ngẩng đầu, ánh mắt đầy tàn nhẫn, bàn tay như đao hung hăng chém vào không khí.

“Đầu óc ngươi chứa cái gì thế? Chỉ biết chém chém giết giết, phải lấy đại cục làm trọng, hiểu không? Một bí thuật có thể nâng cao tỉ lệ chữa khỏi linh thực bệnh biến, sẽ mang đến bao nhiêu linh thạch cho Bách Thảo Đường? Ở đâu có nhiều linh thực ô nhiễm như vậy cho ngươi chữa trị? Vấn đề mấu chốt hiện giờ là làm sao diệt trừ tà ma xâm phạm trong phường thị, làm sao ngăn cản dược viên không bị tà ma xâm nhập, thay vì bị ám ảnh bởi cái lợi nhỏ trước mắt là khoản linh thạch do chuyện chữa trị vài cây linh thực bị bệnh mang lại.” Tu sĩ râu dài sẵng giọng mắng.

“Dạ! Vãn bối thụ giáo!” Tu sĩ thanh niên anh tuấn trầm giọng đáp.

“Theo ta được biết, thì vị tán tu tên Lục Huyền kia còn trẻ tuổi nhưng đã trồng được linh thực phẩm chất hoàn mỹ, có thể nói là tiền đồ vô hạn. Linh thực sư có thiên phú như vậy rất quan trọng đối với đan sư như ta.”

“Ta coi trọng năng lực này của hắn hơn, chứ không phải một vài mánh khóe kia, chỉ cần hắn có thể liên tục mang đến lợi ích cho Bách Thảo Đường là được. Tìm cơ hội tiếp xúc với

hắn nhiều một chút, xem có thể thu nạp hắn vào trong nội đường không? Cái ta muốn chính là kết quả này.”

Cuối cùng, hai gã Linh thực sư của Bách Thảo Đường vẫn không lựa chọn đánh cược, mỗi ngươi đều cầm linh thực nhị phẩm bị bệnh bán giá thấp cho Lục Huyền.

Lần này, Lục Huyền thu mua được mười bốn gốc linh thực bệnh biến, trong đó có mười hai gốc nhất phẩm và hai gốc nhị phẩm.

Mười bốn cây linh thực tốn của hắn năm mươi sáu viên linh thạch, cộng thêm trả thù lao cho Hà quản sự là hai mươi linh thạch nữa, tổng cộng hết bảy mươi sáu linh thạch.

Tài sản trên người hắn lại giảm xuống dưới ba trăm viên linh thạch. Nhưng Lục Huyền vô cùng tự tin mình sẽ kiếm được nhiều hơn.

Hắn cầm linh thực bệnh biến đi về đình viện của mình. Đầu tiên là khống chế trận pháp, lợi dụng sương mù lan tỏa để cách ly những cây linh thực bị bệnh, sau đó trồng từng cây một.

Những cây sắp chết, hoặc là điều kiện khôi phục quá cao, sẽ khiến hắn hao tổn tiền bạc nên Lục Huyền dứt khoát đốt ngay tại chỗ. Đến cuối cùng, chỉ còn dư lại chừng tám gốc linh thực đáng cứu, gồm bảy cây nhất phẩm và một gốc nhị phẩm.

Gốc nhị phẩm kia, mặc dù Lục Huyền có niềm tin chắc chắn sẽ cứu chữa thành công, nhưng muốn cứu chữa nó lại cần hao tốn kha khá linh thạch và tinh lực của mình, bởi vậy sau khi cân nhắc một hồi, hắn đã quyết định từ bỏ.

Bận rộn suốt hơn nửa ngày, cuối cùng căn nguyên dị hóa của tám cây linh thực này cũng được dọn dẹp sạch sẽ, tiếp theo hắn chỉ cần tốn chút công sức để nuôi dưỡng chúng đến ngày thành thục mà thôi.

Vì bản thân linh thực đã bị tổn thương nghiêm trọng, dù tỉ mỉ bồi dưỡng thì trong khoảng thời ngắn cũng không thể đề thăng phẩm chất lên được, bởi vậy Lục Huyền dứt khoát để mặc cho chúng phát triển trong linh điền, cứ cách một đoạn thời gian lại thi triển Linh Vũ Thuật phạm vi lớn, bao phủ đồng đều lên tám cây này.

Trong nháy mắt đã năm ngày trôi qua. Mấy ngày này, Lục Huyền không đi ra ngoài, chỉ ở yên trong viện bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Ba con Hồng Tu Lý ngày ngày được nuôi nấng bằng linh mễ, hiện giờ cơ thể chúng đã càng ngày càng mập mạp, hai sợi râu đỏ dài mảnh bên đầu cá, được kéo thật dài ra sau người, trong khi thân thể chúng lại vùng vẫy trong nước, vui vẻ bơi về phía trước.

Tịnh Tuyết Liên nhất phẩm ở trung tâm ao linh tuyền vẫn phát triển bình thường, thậm chí một búp hoa nhỏ đã xuất hiện bên trong chiếc lá sen màu trắng tinh.

Nụ hoa màu trắng kia được linh tuyền tẩm bổ, càng toát lên vẻ thánh khiết mơ màng.

Chương 119: Huyết Phách Hoàn!

Bình máu Bích Thủy Mãng do người bắt rắn Dư Kiệt mang tới còn dư lại gần một nửa. Sau khi Giao Đằng được tưới đầy đủ máu rắn, nó đã không còn khô héo uể oải như lúc mới được trồng vào trong linh điền, hiện giờ ngày nào nó cũng ở trong trạng thái no đủ, khiến sợi dây leo càng thêm đen nhánh, bóng loáng.

Lục Huyền cũng cẩn thận đánh giá nó một phen, mới phát hiện ra chiều dài của sợi dây leo này đã gia tăng thêm nửa tấc.

"Bồi dưỡng linh thực tam phẩm đúng là không dễ dàng, một bình máu của Bích Thủy Mãng nhị phẩm chỉ có thể thúc đẩy nó sinh trưởng thêm một đoạn nhỏ mà thôi." Hắn âm thầm cảm thán nói.

Huyễn Yên La Quả cũng là tam phẩm nhưng dễ dàng thỏa mãn hơn một chút, chỉ là nó lúc nào cũng trốn tìm trong sương khói mà nó tự tạo ra, khó có thể tìm được chân thân.

Trong số nhóm linh thực sắp thành thục, Huyết Ngọc Tham nhất phẩm là đám phiền phức nhất, vì hiện giờ, tần xuất bạo động của chúng càng trở nên dữ dội hơn, chỉ cần Lục Huyền hơi chểnh mảng một chút là chúng nó sẽ tiến về phía nhau, dáng vẻ điên cuồng như muốn trực tiếp hút khô đối phương, hoặc là bị đối phương hút khô vậy.

Vì thế cứ cách vài canh giờ, hắn lại đi một vòng quanh khu vực Huyết Ngọc Tham, thậm chí buổi tối cũng phải đi trông coi. Nói thật, hắn cũng chẳng còn cách nào khác cả, vì đảm

bảo phẩm chất của Huyết Ngọc Tham khi thành thục, hắn đành phải nhẫn tâm để hai mươi gốc Huyết Ngọc Tham này độc thân cả đời mà thôi.

Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi nhị phẩm lại không cần hắn phải lo lắng quá nhiều.

Kiếm Thảo càng gần lúc thuần thục, kiếm ý trên thân cây thẳng tắp đã thu lại rất nhiều, nhưng những vết kiếm tinh xảo chằng chịt phía trên linh nhưỡng lại tỏa ra cảm giác sắc bén đến lạnh thấu xương.

Ám Tủy Chi lại có một trạng thái sinh trưởng hoàn toàn khác. Lúc trước, Lục Huyền đã đặc biệt xây dựng chiếc lều bằng gỗ cho nó, và hiện giờ, cái lều gỗ kia đã bị những sợi nấm màu đỏ sậm rải rác khắp nơi, hoàn toàn chiếm cứ rồi, nom

Lục Huyền không nóng vội, hắn vẫn giữ vững nhịp điệu của mình, cố gắng hết sức để đề thăng phẩm chất cho linh thực, sau đó yên lặng chờ đợi chúng trưởng thành.

Lúc rảnh rỗi, hắn cũng đến nhà hàng xóm là Ngô tu sĩ thích rượu, uống cùng lão vài chén. Kể từ khi Vương Sơn bị tu sĩ Chấp Pháp đường tiêu diệt, mấy tiểu viện xung quanh nhà gã cũng bị bỏ trống.

Bởi Lục Huyền không hay đi ra ngoài nên càng hiếm khi chạm mặt với những người hàng xóm cũ. Trên thực tế, hắn chỉ quen biết vài tu sĩ hàng xóm, nhưng trong đám bọn họ, người thì cần cù khổ tu, người lại ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, không có mặt ở nhà.

Chỉ có hai người Lục Huyền và Ngô tu sĩ, một người vô dục vô cầu, an tâm dưỡng lão, một người có quầng sáng khen thưởng nên nghiện trồng trọt không thể kiềm chế được. Bọn

họ đã đi qua đi lại gặp nhau nhiều lần, nên cũng có chút giao tình.

Trong nhà Ngô tu sĩ.

"Thế đạo này càng ngày càng khó khăn, ngay cả ở im trong phường thị an hưởng tuổi già cũng không được." Lão giả đặt chén rượu bạch ngọc trong tay xuống, thở dài nói.

"Ta không có hi vọng tinh tiến tu vi nên đã mua một trạch viện bên trong Lâm Dương phường thị, ngày ngày ở nhà ủ tửu làm linh tửu, duy trì kế sinh nhai thôi, ai ngờ đến yêu cầu nho nhỏ này cũng khó thỏa mãn đến thế? Mấy tên phế vật Chấp Pháp đường kia, không biết thu nhiều linh thạch như vậy để làm gì, lại khiến đám tà ma lẻn vào phường thị lâu đến thế rồi, vẫn chưa giải quyết xong."

"Đúng vậy, một khi có biến động gì thì tổn hại nhất vẫn là tán tu chúng ta. Chúng ta giống như cỏ dại vậy, không thể chịu nổi dằn vặt quá nhiều lần."

Lục Huyền cũng cảm thấy như vậy, nếu trong linh điền của hắn không có quầng sáng trắng giúp hắn cải biến vận mệnh, thì e rằng hắn đã không một tiếng động bị chôn vùi trong thế giới này từ lâu rồi.

"Ta nghe nói linh khí, linh trùng trong phường thị đã bị ô nhiễm, dẫn tới không ít linh thực xuất hiện dị biến. Linh thực trong linh điền nhà Lục đạo hữu vẫn ổn chứ?" Ngô lão giả quan tâm hỏi.

"Cũng được, trước đó ta từng phát hiện ra một gốc, may mắn ta đã nhổ nó lên và tiêu hủy kịp thời, nên không ảnh hưởng đến những linh thực khác." Lục Huyền tùy tiện bịa ra một câu chuyện.

"Ta nghe đồn, hình như Vương gia đã cầu cứu các đệ tử gia tộc đang tu luyện ở tông môn rồi, đến lúc ấy sẽ có ngươi tới

phường thị tìm kiếm tà ma đang ẩn nấp trong các xó xỉnh ở nơi này."

"Thật sao? Nếu tu sĩ tông môn bắt tay vào hành động, thì đúng là những con tà ma kia sẽ không còn chỗ để che giấu nữa." Lục Huyền gật đầu phụ họa, vị lão giả trước mắt này đã ở trong phường thị được vài chục năm, có mạng lưới quan hệ rộng rãi, cũng có nhiều nguồn để nghe ngóng tin đồn.

Lại nói, điểm khó khăn nhất không phải là giải quyết tà ma đang ẩn nấp trong phường thị, bởi xét cho cùng, bên trong phường thị cũng có tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, bọn họ hợp sức đối phó với một con tà ma cũng không thành vấn đề lớn. Chẳng qua hành tung của tà ma quỷ bí khó lường, rất khó phát hiện nên mới một mực kéo dài đến tận bây giờ.

Nhưng tu sĩ trong tông môn lại khác, bọn họ nhân tài đông đúc, lại có thuật pháp, bảo vật, linh thú chuyên biệt tra xét phát hiện tà ma. Có thể nó, bọn họ chính là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này.

"Xem ra không còn nhiều cơ hội thu mua linh thực bệnh biến nữa, hai ngày này, nhất định phải tận dụng thời cơ đi kiếm một mớ thôi." Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn đã đoán trước được điều này, dù sao những đại gia tộc, thế lực lớn trong phường thị sẽ không cho phép phạm vi tà ma xâm nhập bành trướng hơn nữa, một khi tà ma bị tiêu diệt, thì vấn đề linh thực bệnh biến cũng theo đó mà được giải quyết thôi. Hắn có thể kiếm được một lượng lớn linh thạch từ chuyện này cũng tốt lắm rồi.

Hắn ngồi trong nhà Ngô tu sĩ một lát mới cáo từ rời đi.

Linh tửu do lão giả này đặc chế, mới nếm thử tưởng như không có cảm giác gì, nhưng khi ngấm vào rồi mới biết được

uy lực của nó. Sắc mặt Lục Huyền thoáng ửng hồng, hơi thở đầy mùi men, lắc lư đi vào trong linh điền sau nhà.

"Người khác say rượu xong là bạ đâu ngủ đấy, ta cũng say rượu nhưng an toàn về nhà rồi lại gặp các ngươi muốn dây dưa với nhau, hắc, đều tách ra cho ta."

Lục Huyền lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, tách bộ rễ đang muốn quấn quít lấy nhau của Huyết Ngọc Tham, ra thật xa.

"Hửm?" Đột nhiên, hắn bắt gặp thanh tiến độ dưới một gốc Huyết Ngọc Tham đã được kéo đến đầy, đầu óc lập tức tỉnh táo hẳn. Hắn khẽ hít một hơi thật sâu, rồi cẩn thận đào gốc Huyết Ngọc Tham đã thành thục từ trong linh nhưỡng ra.

Một quầng sáng màu trắng lập tức xuất hiện ở vị trí Huyết Ngọc Tham, nó hơi lấp lóe giống như đang nhắc nhở Lục Huyền mau tiến lại nhặt đi.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, quầng sáng trắng nọ đã hóa thành vô số điểm sáng tràn vào bên trong cơ thể hắn, một ý niệm lóe lên trong đầu.

"Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được một viên đan dược Huyết Phách Hoàn nhị phẩm."

Chương 120: Tứ Mục Xích Tiêu!

Viên đan dược đỏ bừng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền, đan dược này lớn bằng đầu ngón tay cái, bề ngoài có những sợi tơ đỏ li ti, có thể cảm nhận được huyết khí nồng đậm đang ẩn chứa bên trong.

"Huyết Phách Hoàn là đan dược nhị phẩm, sau khi dùng có thể nhanh chóng khôi phục khí huyết của tu sĩ, cũng có thể gia tăng tốc độ tu luyện cho tu sĩ tu tập công pháp loại khí huyết."

"Huyết Ngọc Tham nhất phẩm được quầng sáng khen thưởng đan dược nhị phẩm, hoàn toàn không tệ."

Hắn đào gốc Huyết Ngọc Tham có sợi rễ cây dài ngắn không đồng đều này lên, nó giống như một khối ngọc thạch màu huyết hồng, có phẩm chất tốt.

Lục Huyền tiếp tục kiểm tra mười chín gốc còn lại, rất nhanh đã tìm được thêm hai cây Huyết Ngọc Tham có thanh tiến độ tràn đầy.

"Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được một viên đan dược Huyết Phách Hoàn nhị phẩm."

Cây Huyết Ngọc Tham thứ hai cũng là phẩm chất tốt, cũng nhận được một viên Huyết Phách Hoàn nhị phẩm.

"Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được bí thuật nhị phẩm Nhiên Huyết Tiễn."

Một ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền, rồi ngay lập tức, một môn thuật pháp huyền ảo cũng có mặt trong thức hải

của hắn.

Tất cả các thông tin chi tiết như cách thi triển thuật pháp, điểm cần lưu ý và phương pháp tu hành… lập tức tràn vào trong não hải của hắn.

"Nhiên Huyết Tiễn là bí thuật nhị phẩm, tu sĩ dùng tinh huyết trong người mình uẩn dưỡng một đạo huyết tiễn, sau đó phun nó từ trong miệng ra với tốc độ cực nhanh, lực sát thương mạnh mẽ. Thiêu đốt tinh huyết càng nhiều thì uy lực huyết tiễn càng lớn, tránh sử dụng thường xuyên."

"Bí thuật nhị phẩm khá là hiếm thấy, nhưng nhìn qua lại có vẻ không ổn cho lắm, giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, nếu không rơi vào bước đường cùng, ta tuyệt đối không thi triển nó." Lục Huyền nghĩ thầm.

Bí thuật Nhiên Huyết Tiễn này cực kỳ cường hãn, phương thức công kích cũng khó lường nhưng để lại di chứng tương đối lớn, cần đốt cháy tinh huyết trong cơ thể tu sĩ.

"Vừa hay Huyết Phách Hoàn nhị phẩm lại vô cùng tương xứng với bí thuật này."

Hắn cũng không định chủ động tu hành bí thuật này, dù sao luyện nó cũng cần tiêu hao tinh huyết trong người mình, tốt nhất là chờ mở thêm gói kinh nghiệm về Nhiên Huyết Tiễn từ trong quầng sáng, để nó tự động gia tăng mức độ thành thạo bí thuật.

Còn về Huyết Phách Hoàn, cứ tạm thời thu gom lại đã, đề phòng trường hợp khẩn cấp lại cần dùng.

Mặc dù mười bảy gốc Huyết Ngọc Tham còn lại cũng thành thục khoảng tám - chín phần rồi, có thể trực tiếp đào chúng lên song Lục Huyền vẫn kiên nhẫn để chúng ở trong linh nhưỡng.

Chỉ có tối đa hóa chất lượng của linh thực mới nhận được phần thưởng tốt hơn.

Bằng chứng xác thực nhất cho nhận định này chính là Vô Cấu Ngọc tam phẩm, phần thưởng đến từ quả Xích Vân Tùng phẩm chất hoàn mỹ trước đó.

Mà ở thời điểm hiện tại, Huyết Ngọc Tham phẩm chất tốt mở ra hai viên đan dược Huyết Phách Hoàn, trong khi phẩm chất thượng đẳng lại mở ra bí thuật Nhiên Huyết Tiễn, lại lần nữa nghiệm chứng cho suy đoán này của hắn.

Ba ngày trôi qua, bảy cây linh thực được Hà quản sự hỗ trợ thu mua đã gần thành thục, Lục Huyền dứt khoát hái chúng xuống, dự định đi kiếm thêm lần cuối, xem có thể mua được mấy cây linh thực bệnh biến hay không.

Gốc linh thực nhị phẩm mới chữa trị xong và Bạch Văn Mộc nhị phẩm đang cùng sinh trưởng, phải mất một thời gian nữa mới trưởng thành.

Ngay lúc hắn đang thu dọn đồ chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên vai trái hơi trầm xuống, quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy Đạp Vân Linh Miêu đang nằm sấp trên bả vai mình, bốn bàn chân mây trắng vững vàng bám vào y phục của hắn.

"Xuống nào xuống nào, ta muốn đi ra ngoài một lát, ngươi ở lại trông nhà cửa, tẹo nữa ta cầm đồ ăn ngon về cho ngươi." Lục Huyền nói nhưng Đạp Vân Linh Miêu vẫn không nhúc nhích, đôi con ngươi xanh biếc cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước.

Lục Huyền hiểu, đây là ấu thú linh miêu đang ỷ lại vào mình, nên không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc kệ cho nó nằm trên vai.

Cũng may trong viện có Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm bảo vệ, hắn cũng không lo lắng lắm, lại lên tiếng dặn dò Thảo Khôi

Lỗi đang ở trong linh điền một tiếng, rồi dẫn theo Đạp Vân Linh Miêu ra khỏi cửa.

Thời gian dài chưa tới phường thị tán tu, hôm nay tiến vào, Lục Huyền chợt có cảm giác phường thị náo nhiệt hơn bình thường một chút, trên mặt những tu sĩ đang đi đi lại lại xung quanh cũng không còn bất an như đoạn thời gian trước nữa.

Lục Huyền mang theo Đạp Vân Linh Miêu, chậm rãi đi dạo trên đường. Đột nhiên một bóng dáng màu vàng đỏ lao nhanh về phía hắn. Vẻ mặt hắn không đổi, nhưng Hồng Tuyến Châm trong ống tay áo lại khẽ run lên, đang vận sức chờ phát động.

Bóng dáng vàng đỏ nọ lập tức dừng lại trước khi trực tiếp chạm vào người Lục Huyền. Lúc này, hắn mới thấy rõ hình dáng cụ thể của cái bóng kia. Nó là một con khỉ bốn mắt với vẻ ngoài khá kỳ lạ, bộ lông toàn thân màu vàng đỏ, hai cánh tay cực kỳ dài, hai bên cánh mũi màu đỏ tươi có những vệt nổi gồ lên giống như xương sống, kéo dài đến vị trí lỗ mũi. Nó có bốn mắt, đồng tử hai hồng hai trắng, cùng với sống mũi kỳ dị tạo thành một loại đồ án quỷ mị đặc thù.

Lúc này, con khỉ bốn mắt kỳ dị kia đang xoay quanh người Lục Huyền, con ngươi trong mắt nó không ngừng xoay chuyển, thậm chí Lục Huyền còn mơ hồ nhìn thấy một tia khao khát lóe lên bên trong.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một con yêu thú quái dị như thế, nhưng ánh mắt của đám tu sĩ xung quanh vẫn có vẻ bình tĩnh như thường, vì vậy Lục Huyền đành nhịn xuống ý nghĩ muốn trực tiếp ra tay với con khỉ kỳ lạ này. Chỉ có Đạp Vân Linh Miêu đang ở trên bả vai hắn là rú lên, cái lưng cong lại, hung hăng bày ra tư thế, cho thấy nó có thể tấn công bất cứ lúc nào.

“Tiểu Tứ, dừng lại!” Một giọng nữ trong veo vang lên, lời còn chưa dứt, đã thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ lao nhanh đến như một ngọn lửa.

“Vô cùng xin lỗi vị đạo hữu này, linh thú của tại hạ đã quấy rầy ngươi rồi.” Thiếu nữ dừng lại, khuôn mặt xinh tươi sáng sửa nhìn Lục Huyền, có chút áy náy nói.

“Không sao.” Lục Huyền thản nhiên đáp, linh lực yên lặng vận chuyển trong cơ thể. Hắn có thể cảm nhận được linh lực của vị thiếu nữ áo đỏ trước mắt này rất thâm hậu, có khả năng nàng là tu sĩ Luyện Khí cao cấp.

“Tứ Mục Xích Tiêu là linh thú lớn lên cùng ta, nó am hiểu phát hiện và truy tung tà ma, dường như vừa rồi nó cảm nhận được trên người đạo hữu có khí tức mà nó thích, nên mới chủ động sáp lại gần.” Thiếu nữ áo đỏ giải thích với Lục Huyền.

Nói xong, nàng khẽ dừng lại một chút rồi ném ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía hắn, thẳng thắn dò hỏi: “Chẳng hay gần đây đạo hữu có tiếp xúc với loại linh quả nào rất được đám yêu thú yêu thích hay không?”

Lục Huyền vừa nghe nàng nói con khỉ bốn mắt trước mặt này rất giỏi truy tìm tà ma, trong đầu đã lập tức liên tưởng đến lời nói mấy ngày trước của tu sĩ hàng xóm. Phỏng chừng thiếu nữ này chính là tu sĩ tông môn được Vương gia ngỏ ý mời tới nơi đây.

Chương 121: Thiếu Nữ Áo Đỏ!

Lục Huyền giả vờ suy nghĩ một lát mới đáp lời: "Linh quả được yêu thú yêu thích sao? Không có trong ấn tượng của ta. Nhưng ta vốn là Linh thực sư của Bách Thảo Đường bên trong phường thị, ngày thường hay tiếp xúc với các loại linh thực trong nội đường, có lẽ trong quá trình ấy, ta đã tiếp xúc với loại linh quả gì cũng nên."

Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên hình bóng của hạt Xích Vân Tùng, nếu bảo trong người hắn có món đồ gì làm linh thú yêu thích, thì tám - chín phần mười là năm quả Xích Vân Tùng đang ở trong túi trữ vật rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng không có ý định nói thật cho thiếu nữ áo đỏ này biết, vì vậy mới bịa đại một lý do, cũng tiện thể kéo cái tên Bách Thảo Đường ra làm lá chắn cho mình.

"Thì ra là thế." Thiếu nữ áo đỏ không hề nghi ngờ gì.

Nàng lập tức tiến đến kéo cánh tay linh thú Tứ Mục Xích Tiêu, lúc chuẩn bị rời đi, lại chú ý tới Đạp Vân Linh Miêu trên bả vai Lục Huyền.

"Con Đạp Vân Linh Miêu này của đạo hữu có song đồng thần dị, nếu nuôi dưỡng đúng cách, nó có thể phát triển ra một số năng lực kỳ dị đó."

"Vậy hả? Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở, ta phải nuôi dưỡng nó tốt hơn mới được." Trên mặt Lục Huyền lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn vội vàng cảm kích đáp lại.

Đương nhiên, hắn đã hiểu rõ điểm thần dị của Đạp Vân Linh Miêu thông qua trạng thái tức thời rồi, nhưng vẫn phải ra vẻ một chút.

Hắn đưa mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ dẫn theo Tứ Mục Xích Tiêu rời đi, đến lúc này, hắn mới thu lại linh lực bên trong Hồng Tuyến Châm ở ống tay áo của mình, để nó quay về trạng thái bình tĩnh.

Mãi cho đến khi bóng dáng của thiếu nữ áo đỏ kia cùng với con Tứ Mục Xích Tiêu đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lục Huyền mới yên tâm hẳn.

"Đệ tử tông môn đúng là không bình thường, cả về tu vi của thiếu nữ nọ lẫn con linh sủng kỳ dị nàng nuôi, đều thể hiện một khí chất hoàn toàn khác với những tu luyện giả bình thường." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Rõ ràng độ tuổi của thiếu nữ áo đỏ kia và hắn không chênh lệch quá xa, nhưng tu vi của nàng đã là Luyện Khí cao cấp, bên người lại có Tứ Mục Xích Tiêu với bản lĩnh truy tung tà ác, có thể trông thấy điểm bất phàm rõ mồn một kia.

Đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Sự xuất hiện của thiếu nữ áo đỏ khiến Lục Huyền vốn có chút kiêu căng do tu vi không ngừng đề cao, đã lập tức bình tĩnh lại.

Về khả năng Tứ Mục Xích Tiêu bị hạt Xích Vân Tùng trong túi trữ vật của hắn hấp dẫn, đây cũng chỉ là suy đoán của Lục Huyền, nhưng đương nhiên, hắn không có ý tưởng chủ động đi tặng quả miễn phí cho đối phương. Hắn mang Đạp Vân Linh Miêu đi tới Bách Thảo Đường.

Trong đại sảnh có mùi dược hương nồng nặc, hơn chục dược đồng đang bận rộn qua lại, còn Hà quản sự lại thoải mái dựa vào chiếc ghế gỗ màu đỏ nghỉ ngơi.

“Lục tiểu tử, mấy cây linh thực bệnh biến ngươi mang về lần trước đã xử lý xong rồi sao? Lần này chữa trị được bao nhiêu cây?” Lão giả gầy gò vừa thấy Lục Huyền đến, mới lười biếng mở miệng hỏi một câu.

“Chữa được bảy cây nhất phẩm, một cây nhị phẩm đã chết, còn một cây vẫn đang chữa trị.” Lục Huyền lấy bảy gốc linh thực nhất phẩm từ trong túi trữ vật ra.

Phẩm chất đều là loại kém hoặc phổ thông, Hà quản sự ước lượng một phen, cuối cùng tính giá toàn bộ, mua hết bảy cây linh thực với giá một trăm năm mươi linh thạch.

“Đa tạ Hà lão!” Lục Huyền tươi cười tiếp nhận một trăm năm mươi linh thạch từ tay lão giả.

“Ngày nào đó ta sẽ mang cho ngài chút thịt linh thú cùng một bầu linh tửu ngon, thăm hỏi lão nhân gia ngài.”

“Phì!” Hà quản sự bĩu môi xì một tiếng, rồi cười mắng: “Tiểu tử ngươi vốn là kẻ keo kiệt, không thấy thỏ không thả chim ưng, còn có thể mang cho ta linh tửu và thịt linh thú á? Dẹp mấy cái suy nghĩ vớ vẩn ấy đi.”

“Ha ha! Vẫn là lão nhân gia ngài hiểu ta!” Da mặt Lục Huyền đã được mài giũa cả trăm lần, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị xuyên thủng như vậy, hắn lập tức mỉm cười giơ ngón tay cái lên với Hà quản sự.

Lão giả cũng chỉ nói ngoài miệng thế thôi, chứ giao tình giữa hai người rất tốt. Lần này, Lục Huyền kiếm được không ít linh thạch từ việc thu mua linh thực bệnh biến, mà người phụ trách làm đầu mối trung gian là lão cũng kiếm lời được sáu mươi - bảy mươi viên linh thạch, tương đương với thu nhập hai tháng thông thường của lão rồi.

Nói đến đây, Hà quản sự lại cầm một cái túi vải từ phía dưới lên, bên trong có hơn hai mươi cây linh thực bị bệnh, mỗi

gốc đều được bao bọc bằng linh nhưỡng, trên phiến lá còn đọng lại một ít linh vũ, cố gắng duy trì sự sống cho linh thực.

"Ta nghe nói thế lực trong phường thị lấy Vương gia làm chủ, đã mời mấy đệ tử trong tông môn tới đối phó với tà ma xâm lấn, đoán chừng sau này rất khó xuất hiện tình huống linh thực bệnh biến nữa, vì vậy đã tự chủ trương thay ngươi đi tìm hai mươi ba gốc linh thực bị bệnh ở vài dược viên của Bách Thảo Đường này. Trong đó có hai mươi gốc linh thực nhất phẩm và ba gốc nhị phẩm."

"Đa tạ Hà lão, cũng may ngài có kinh nghiệm già dặn, trước đó đã giúp ta một đại ân rồi." Lục Huyền vội vàng cảm tạ, rồi mở miệng

Lần này, hắn tiêu tốn hơn một trăm hai mươi viên linh thạch.

Trên thực tế, sau khi nghe ngóng được tin tức đám đệ tử tông môn xuất hiện, hắn cũng có ý nghĩ muốn vớt vát một khoản cuối cùng này rồi.

Bởi xét cho cùng, về sau trong phường thị sẽ không còn tình huống một loạt linh thực bệnh biến đồng thời nảy sinh kiểu này nữa, mà thỉnh thoảng có một - hai cây cũng không mang lại quá nhiều lợi ích.

Hắn cẩn thận thu gom hai mươi ba gốc linh thực bị bệnh, khi chuẩn bị rời khỏi Bách Thảo Đường, đột nhiên lão giả gầy gò lại gọi hắn: "Ngươi còn nhớ Hà đại tiểu thư ta từng dẫn ngươi đi gặp trước đó không? Chính là tôn nữ của vị Luyện đan tông sư trong Bách Thảo Đường đấy."

Lục Huyền gật đầu. Ở thời điểm hắn vừa mới thiết lập quan hệ hợp tác với Bách Thảo Đường, Hà quản sự từng dẫn hắn đi gặp một thiếu nữ thanh lệ. Thân phận của thiếu nữ vô cùng tôn

quý, nàng chuyên môn quản lý những công việc hàng ngày của Bách Thảo Đường.

Khi ấy, Hà quản sự còn đứng ra xin một trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo và hai mươi linh chủng Huyết Ngọc Tham cho hắn.

"Hôm nay nàng đến nội đường một chuyến, dường như ấn tượng khá sâu sắc nên có nhắc vài câu về ngươi, hay là ngươi đi gặp, va chạm cho quen mặt trước? Biết đâu về sau này, nàng sẽ nể mặt mà bán cho ngươi một ít linh chủng quý hiếm?"

Nghe được thiếu nữ kia có quyền quyết định linh chủng quý hiếm, Lục Huyền vốn định từ chối, đột nhiên ánh mắt lại sáng lên.

Sau đó, được lão giả dẫn dắt, hắn lập tức đi đến nơi ở của thiếu nữ kia.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Lục Huyền đã biết tên thiếu nữ nọ là Hà Vân Đồng, tu vi gần đột phá Luyện Khí cao cấp, nàng quản lý mọi việc bên trong Bách Thảo Đường khá thuận buồm xuôi gió, rất được vị Luyện đan đại sư có tu vi Trúc Cơ kia yêu thích và coi trọng.

Chương 122: Bánh Vẽ!

Hai người tới một gian phòng trang nhã, lão giả chào thiếu nữ thanh lệ đang ngồi ở chính giữa một câu rồi xin cáo lui, để lại một mình Lục Huyền.

Hà Vân Đồng tò mò nhìn Lục Huyền đang đứng một bên. Bởi vì Lục Huyền cùng tuổi với nàng, nên nàng có chút ấn tượng về hắn.

Nàng nhớ lại thời điểm Hà quản sự dẫn Lục Huyền đến gặp mình, muốn xin một tư cách nhận lấy linh chủng. Lúc ấy, Lục Huyền chỉ là tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai bình thường không có gì kỳ lạ. Nếu không phải hắn có chút thiên phú trên phương diện bồi dưỡng linh thực, hẳn là cả hai người sẽ không có bất cứ mối liên hệ nào.

Vậy mà hiện giờ tu vi của Lục Huyền đã đột phá đến Luyện Khí tầng bốn, trở thành một tu sĩ Luyện Khí trung cấp, ngay cả thiên phú trên phương diện bồi dưỡng linh thực của hắn, cũng được bộc lộ rõ ra ngoài và ngày càng trở nên khủng bố. Hắn không chỉ liên tục trồng ra linh thực phẩm chất hoàn mỹ, còn chữa trị tốt cho những gốc linh thực bị bệnh mà hầu hết các Linh thực sư khác đều bó tay, thậm chí nàng còn nghe được cái tên này vang lên mấy lần trong hội nghị gia tộc.

“Ngươi là Lục Huyền đúng không?” Nàng nhìn thiếu niên với vẻ mặt thản nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

“Đúng vậy.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

“Ngươi có thiên phú trồng linh thực tốt như vậy, thật sự không nghĩ tới chuyện gia nhập vào Bách Thảo Đường sao?

Chỉ cần ngươi tiến vào Bách Thảo Đường, sẽ có quyền quản lý một tòa dược viên trong nội đường, Linh thực sư bên trong đó cũng phải nghe lệnh của ngươi. Đồng thời, không cần biết thứ ngươi mong muốn là linh thạch, pháp khí hay công pháp, thậm chí là đạo lữ, chỉ cần ngươi muốn, nội đường đều có thể thỏa mãn. Ngươi cảm thấy thế nào?" Giọng nói của thiếu nữ lanh lảnh và rõ ràng, trong ngữ điệu còn mang theo một loại lực lượng mê hoặc rất lớn.

Lục Huyền hơi cúi đầu, giống như đang suy nghĩ. Một lúc sau, hắn mới ngẩng đầu lên, đáp lại với giọng điệu cực kỳ kiên quyết: "Thật ngại quá Hà đạo hữu, ta lười biếng quen rồi, không chịu được một chút ràng buộc nào, cứ dựa theo hình thức hợp tác trước kia với quý đường là được. Chỉ cần quý đường cung cấp cho ta linh chủng hoặc cây giống linh thực theo thỏa thuận, thì những loại linh thực do ta bồi dưỡng nên sẽ ưu tiên bán cho Bách Thảo Đường."

Mặc dù đề nghị của Hà Vân Đồng vô cùng hấp dẫn, ngoài mặt Lục Huyền đã cân nhắc nhiều lần, nhưng thực tế, trong lòng hắn không có bất kỳ do dự nào.

Quầng sáng màu trắng là cơ duyên lớn nhất của hắn, hơn nữa, cuộc sống tự do tự tại một mình gieo trồng linh thực như hiện giờ cũng không tồi. Nếu tiến vào trong Bách Thảo Đường, chẳng những sẽ bị hạn chế và kiểm soát khắp nơi, thậm chí còn làm gia tăng thêm rất nhiều rủi ro không cần thiết cho hắn.

"Nếu ngươi đã khăng khăng như vậy, ta cũng không miễn cưỡng." Thiếu nữ thanh lệ nọ lập tức chuyển chủ đề: "Chỉ có điều ta cảm thấy chúng ta có thể tiến hành hợp tác sâu sắc hơn, chỉ cần ngươi tận tâm tận lực bồi dưỡng linh thực cho nội đường, đến lúc đó, ta sẽ cung cấp cho ngươi cơ hội trồng số

lượng lớn linh thực nhị phẩm, thậm chí cả linh thực tam phẩm cũng có thể cho ngươi thử một phen.”

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn thiếu nữ thanh lệ Hà Vân Đồng kia một cái, hắn nhìn ra được loại biểu cảm quen thuộc mà bản thân vẫn thường thấy ở kiếp trước từ trên khuôn mặt của nàng.

Trên mặt nàng có viết hai chữ: “Bánh vẽ” thật to.

“Miễn là nội đường có thể cung cấp đầy đủ linh chủng nhị phẩm, tam phẩm cho ta, thì ta tự nhiên sẽ cống hiến hết mình đào tạo linh thực.” Lục Huyền trả lời rất thực tế.

Về phần bánh vẽ kia? Làm cho ai mà chẳng giống nhau, chỉ cần hắn thật sự nhận được linh chủng quý hiếm, thì thái độ đào tạo linh thực tuyệt đối không cần phải nói.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Lục Huyền lập tức tìm một lý do để rời đi. Trước khi đi, hắn nói tạm biệt với Hà quản sự, rồi tiến vào bên trong chợ tán tu.

Tu sĩ trong chợ nhiều hơn trước kia không ít, trong nhóm này còn có những tu sĩ với nét mặt vội vàng, sắc thái uể oải, giống như vừa từ nơi hoang dã trở về. Cùng với sự xuất hiện của nhóm tu sĩ kia, rất nhiều loại tài liệu yêu thú và linh thực linh dược mới mẻ cũng xuất hiện trong các gian hàng ngoài chợ.

Lục Huyền vừa xem xét kỹ lưỡng xem có linh chủng quý hiếm hay vô danh nào không, vừa nghe ngóng cuộc thảo luận của các tu sĩ đi qua đi lại xung quanh.

Thông qua lời nói của bọn họ, hắn biết được, vừa có một nhóm tán tu trở lại phường thị sau quá trình tiến vào khai khẩn bí cảnh mới lúc trước.

“Không biết lần này Trương đại ca có về không?” Lục Huyền lẩm bẩm một mình, hắn vừa nhớ tới một nhà Trương Hồng hàng xóm vẫn quan tâm mình rất nhiều.

Vốn dĩ hắn muốn đi Vạn Bảo Lâu mua một cái lò luyện đan, chuẩn bị cho quá trình luyện đan sau này, nhưng nghe được tin tức vừa rồi, lại tạm thời thay đổi lộ trình, đi tới điểm tụ tập của tán tu khu Bắc.

Lại nói, từ sau khi rời khỏi vùng ngoại ô khu Bắc, rất hiếm khi Lục Huyền trở lại nơi này. Bởi người hắn quen thuộc duy nhất ở nơi này là gia đình Trương Hồng, mà Trương Hồng lại ra ngoài đi bí cảnh, hắn thực sự không tiện qua lại nơi đó, mà ngược lại, lúc mới đầu, Trương Tu Viễn còn thi thoảng tới tìm Lục Huyền chơi đùa vài lần.

Nhưng về sau này, khi tà ma xâm lấn, nhóm tu sĩ dị hoá ngẫu nhiên lại xuất hiện trên đường, cậu bé cũng bị mẫu thân Từ Uyển hạn chế, không cho đi đâu, nên mấy tháng trời bọn họ không gặp mặt.

Nhân dịp hôm nay, Lục Huyền quyết định tới thăm nhà bọn họ một phen, nên dứt khoát đi mua vài cân thịt linh thú ở chợ, rồi mới lên đường đi về phía tiểu viện của Trương gia.

* truyen.y.y.pro *

Có tiếng gõ cửa, ngoài cửa viện lập tức xuất hiện một khe hở, khuôn mặt tò mò của Trương Tu Viễn nhanh chóng thò ra.

“Tiểu Lục thúc, thúc đến hả? Cha, nương! Tiểu Lục thúc tới rồi.” Trong nháy mắt khi trông thấy Lục Huyền, Trương Tu Viễn – đồng sự nhỏ, từng hợp tác diệt trùng cùng hắn, giữa hai người đã hình thành một mối quan hệ hữu nghị sâu sắc - lập tức kinh ngạc hét to.

“Tiểu Viễn, ngươi đã cao vậy rồi?” Mấy tháng không gặp, chiều cao của Trương Tu Viễn đột nhiên gia tăng thêm rất nhiều, đã hơi vượt qua bả vai của Lục Huyền rồi.

Hắn mỉm cười bước vào viện, thấy hai người Trương Hồng ra đón.

“Trương đại ca, tẩu tử, đã lâu không gặp!” Lục Huyền vô cùng vui sướng vì gặp lại người quen, lập tức cười nói.

Hai người kia cũng vui vẻ chào đón hắn.

“Lục tiểu huynh đệ, giờ mới thấy đệ, lúc ta trở về có nghe Tiểu Viễn nói đệ đã dọn đi rồi, ta còn đang nhắc chuẩn bị qua thăm đệ một chuyến đây, không ngờ đệ đã tới thăm ta trước rồi!” Trương Hồng nắm cánh tay Lục Huyền, nhiệt tình kéo hắn vào trong phòng.

“Trương đại ca, tay huynh làm sao vậy?” Lục Huyền chú ý tới cánh tay dị thường của Trương Hồng, rõ ràng là cánh tay trong ống tay áo kia đã nhỏ đi rất nhiều.

Trương Hồng cười khổ, lập tức xắn tay áo lên, để lộ ra một cánh tay khô héo giống như cổ thụ, huyết nhục trên cánh tay kia đã khô lại, thậm chí còn lộ ra một đoạn xương màu trắng xám.

Chương 123: Mỗi Sự Lựa Chọn Của Con Người Đều Không Thể Chỉ Rõ Được Là Đúng Hay Sai!

“Lần này đi khai khẩn bí cảnh mới kia, vận khí không tốt lắm, đã đụng phải một con tà ma hành tung quỷ bí, ta không cẩn thận bị nó hút huyết nhục trên cánh tay. Cũng may vẫn giữ được mạng sống, còn có thể gặp lại Lục tiểu huynh đệ.”

“Có thể hồi phục không? Có chỗ nào cần đệ giúp, huynh cứ nói.” Lục Huyền nghiêm túc hỏi.

“Nghỉ ngơi điều dưỡng một đoạn thời gian là có thể khỏi được chừng bảy - tám phần rồi, còn chuyện khôi phục hoàn toàn, hẳn là hơi khó.” Trương Hồng lạc quan trả lời.

Lục Huyền gật gật đầu. Đáng tiếc, hiệu quả chủ yếu của viên Huyết Phách Hoàn hắn mới nhận được kia vốn là nhanh chóng khôi phục khí huyết, không có quá nhiều tác dụng với những vết thương cần sinh sôi bắp thịt kiểu này.

“Lần này, ta vào khai khẩn bí cảnh, mặc dù trọng thương nhưng cũng coi như nhân họa đắc phúc, tu vi đột phá đến Luyện Khí tầng bốn. Ta vốn định khi nào gặp Lục tiểu huynh đệ, sẽ lấy le với đệ một chút, ai ngờ đệ luôn ở trong phường thị mà tu vi còn tăng nhanh hơn ta, cũng đến Luyện Khí tầng bốn rồi?”

Hai người ngồi ở trước bàn, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, Từ Uyển dẫn Trương Tu Viễn vào trong phòng bếp

chuẩn bị cơm, về phần Đạp Vân Linh Miêu, nó đang chậm rãi đi dạo ở trong linh điền của Trương gia.

"Chất lượng linh thực ta trồng gần đây không tồi, lại thiết lập được quan hệ hợp tác với Bách Thảo Đường nên kiếm được không ít linh thạch. Trước kia, linh lực hạn chế nên không thể bồi dưỡng nhiều linh thực, giờ coi như đã rút kinh nghiệm xương máu nên ta dùng gần hết số linh thạch trong tay mình để mua đan dược đề thăng tu vi, bởi vậy mà trong khoảng thời gian ngắn đã đột phá đến Luyện Khí tầng bốn." Lục Huyền dứt khoát bịa ra một lý do để giải thích cho tu vi của mình.

Mà xét về bản chất, hắn được quầng sáng màu trắng ban thưởng tu vi, hay là dùng một số lượng lớn đan dược gia tăng tu vi, cũng đều là mượn dùng ngoại vật, nhưng cái cớ hắn tìm kia càng dễ khiến người ta chấp nhận hơn.

Cơm nước no nê, Lục Huyền và Trương Hồng ngồi trong sân, Trương Tu Viễn ở bên cạnh trêu chọc Đạp Vân Linh Miêu. Gương mặt Đạp Vân Linh Miêu vẫn lạnh lùng như thường, con ngươi xanh biếc vô cảm, nó trực tiếp phớt lờ hành vi trêu đùa của Trương Tu Viễn, nhưng vẫn giữ khoảng cách gần với cậu bé.

Trong viện, hai gốc Thực Nguyệt Thụ Lục Huyền từng để lại cho Trương gia được trồng hai bên, hiện giờ cành lá của chúng rất tươi tốt, thấp thoáng giữa những chiếc lá rậm rạp kia là khá nhiều quả hình lưỡi liềm màu trắng bạc.

"Lần này ta trở về từ bí cảnh, may mắn nhặt được cái mạng nên suy nghĩ cũng thay đổi rồi." Trương Hồng bắt đầu mở máy, nói.

"Trước đây ta luôn cho rằng, dù có mạo hiểm ra ngoài thăm dò bí cảnh, thì bản thân yếu ớt thế này sẽ có người khác ở đằng trước che chở, không đụng phải thứ gì cả, bởi vậy mà

từ đầu đến cuối, đều vọng tưởng có được các loại cơ duyên. Nhưng hiện thực lại vả cho ta một cái."

"Bởi càng thăm dò vào sâu bên trong bí cảnh mới, nguy hiểm càng xuất hiện nhiều hơn, ta từng đứng từ xa, tận mắt chứng kiến cả đội ngũ đi trước bị tà ma sát hại. Mười mấy tu sĩ, trong đó còn có vài tu sĩ Luyện Khí trung cấp, cứ như vậy mà bị một con tà ma cấp Quỷ giải quyết dễ dàng."

Trong mắt Trương Hồng lóe lên một tia sợ hãi, gã hít thở thật sâu mới từ từ bình tĩnh lại: "Có lẽ về sau, ta cũng giống như Lục tiểu huynh đệ, thành thật làm một gã Linh thực sư, cả đời này sống bình yên bên thê nhi."

"Cứ nghỉ ngơi cho tốt một đoạn thời gian, cũng dưỡng thương cho khỏe lại, đến lúc đó, huynh hãy nghĩ về con đường tương lai cho thật kỹ càng." Lục Huyền mở miệng nói.

Hắn không khuyên bảo Trương Hồng cần phải làm như thế nào, bởi mỗi sự lựa chọn của con người đều không thể chỉ rõ được là đúng hay sai.

"Trương đại ca, không bằng huynh nói cho ta nghe một chút tình huống bên trong bí cảnh đi? Mặc dù ta không muốn ra ngoài mạo hiểm, nhưng lại rất muốn nghe."

"Được thôi, dù sao ta cũng có chút hiểu biết về tà ma."

Hai người bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, chẳng biết cơn gió thổi vào trong viện từ khi nào, lại làm đống cành lá của Thực Nguyệt Thụ phát ra âm thanh xào xạc.

truyện y y p ro

Trong phường thị, Vương gia.

Trên đỉnh một tòa nhà cao tới vài chục trượng, gia chủ Vương gia đang im lặng quan sát toàn bộ Lâm Dương phường

thị bên dưới: "Sùng An, hiện giờ, vị đồng bạn trong tông môn do ngươi dẫn theo, đang làm cái gì?"

Một thanh niên anh tuấn đang yên lặng đứng phía sau lão lập tức tiến về phía trước, cung kính đáp: "Dưới sự trợ giúp của hai vị sư huynh sư tỷ, chúng ta đã gần như bị quét sạch toàn bộ tà ma và tu sĩ dị hóa ở trong phường thị rồi, nhưng vẫn chưa phát hiện được bóng dáng của con tà ma cấp Quỷ kia, cũng không biết là năng lực ẩn nấp của nó quá mạnh hay là nó vẫn đang ở trong bí cảnh, không xuất hiện tại nơi này."

"Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, ngươi chỉ cần tiếp đãi bọn họ cho tốt là được. Chờ sau khi phá bỏ trận pháp ở trung tâm bí cảnh, lại tìm cơ hội dẫn bọn họ cùng đi nơi đó, mượn dùng lực lượng của bọn họ để quét sạch những con tà ma ở bên trong bí cảnh kia."

"Vâng." Thanh niên anh tuấn kia trầm giọng đáp.

Một cơn gió gào thét lướt ngang qua tòa nhà cao tầng này, làm chiếc áo bào màu xanh đen tung bay phấp phới.

Màn đêm xuất hiện, những ngôi sao buông xuống. Lục Huyền hơi say, bước chân từ tốn đi trên con đường lát đá xanh dưới ánh trăng sáng ngời.

Đạp Vân Linh Miêu đang nằm trên vai hắn, khẽ cong lưng, không ngừng quan sát bốn phía, đôi con ngươi màu xanh biếc của nó trở nên vô cùng nổi bật trong màn đêm.

Bản thân Lục Huyền cũng không hoàn toàn thả lỏng, Hồng Tuyến Châm và Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm đều được giấu trong ống tay áo, một khi có tình huống bất thường xảy ra, hắn sẽ lập tức kích phát chúng.

Từ khi nhóm đệ tử tông môn tiến vào phường thị, bọn họ đã khiến đám tà ma kia biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, cũng tiện thể điều chỉnh bầu không khí bên trong phường

thị, bởi vậy suốt cả quãng đường hắn trở về nhà, đều không gặp phải bất cứ chuyện gì.

Lục Huyền tiến vào mảnh linh điền ở sau lưng đình viện, cực kỳ xa xỉ múc một gáo nước linh tuyền hất lên mặt mình, khiến cho đầu óc lập tức tỉnh táo lại từ trong men say.

Sau đó, hắn đi tới khu vực trồng linh thực bệnh biến trước đó, lấy hai mươi ba gốc linh thực bị bệnh Hà quản sự đã tìm thay hắn ra.

Trước lạ sau quen, mảnh sương mù nồng đậm nhanh chóng lan tràn tới, ngăn cách khu vực này với khu vực gieo trồng linh thực bình thường.

Lục Huyền nhanh chóng trồng hai mươi ba gốc linh thực bị bệnh kia xuống, lại tập trung tâm thần lên chúng. Nếu bệnh tình nguy kịch hoặc điều kiện hồi phục quá xa xỉ, hắn sẽ trực tiếp bỏ qua, tiêu hủy ngay tại chỗ.

Sau khi kiểm kê một phen, từ hai mươi ba gốc linh thực bệnh biến chỉ còn lại mười bốn gốc cứu được, trong này có mười hai gốc linh thực nhất phẩm và hai gốc linh thực nhị phẩm.

Thêm hai cây linh thực nhị phẩm trước đó đang được bồi dưỡng ở trong viện, là tổng cộng có bốn cây nhị phẩm rồi.

Chương 124: Sinh Sinh Đại!

Hai lần thu mua phía trước, Lục Huyền đã kiếm lời được khoảng một trăm linh thạch. Hiện giờ trong đình viện của hắn đang có mười hai cây nhất phẩm, bốn cây nhị phẩm, chúng có thể mang về hàng trăm linh thạch.

Đây tuyệt đối là một khoản lợi nhuận rất lớn.

Xử lý xong xuôi đám linh thực bệnh biến, Lục Huyền lại dò xét khu vực bên trong linh điền một lượt. Tất cả linh thực đều ở trong trạng thái sinh trưởng tốt, không có dấu hiệu bị linh khí vẩn đục hay yêu trùng dị biến xâm nhập ô nhiễm.

Điều này khiến Lục Huyền hơi nhớ đám linh thực dị biến trước đó.

"Sau khi kiếm được tiền nhanh chóng như vậy, thật khó mà quay về những ngày tháng an ổn kiếm linh thạch đều đặn như xưa …" Lục Huyền tự cười nhạo chính mình một phen.

Đột nhiên trong nháy mắt này, hắn lại hiểu được tác phong làm việc của đám nữ tu trong khu câu lan của phường thị rồi.

Lại nói, hắn khổ cực chữa trị linh thực bệnh biến để kiếm linh thạch, chuyện này chỉ có thể coi là đầu cơ trục lợi, vậy mà ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa đã trầm mê vào trong đó không thể thoát được ra rồi. Trong khi những nữ tu ở câu lan bên kia, chỉ cần nằm lên giường, là sẽ có rất nhiều linh thạch "Rào rào rào" rơi vào trong túi, thậm chí nàng nào tu hành công pháp song tu, làm chuyện này còn giúp tu vi tăng trưởng… chẳng trách bọn họ lại mê đắm đến vậy.

Lục Huyền hít một hơi thật sâu, lập tức điều chỉnh lại tâm trạng.

"Đối với ta ở thời điểm hiện tại, nắm bắt cơ hội, kiếm được một đống linh thạch kha khá như vậy đã là không tệ rồi, dù nó vuột mất cũng không có gì phải đáng tiếc hết. Cứ yên lặng bồi dưỡng trồng trọt linh thực để nhận được quầng sáng màu trắng mới là chính đạo."

Tại khu vực gieo trồng Huyết Ngọc Tham, Lục Huyền mới đi ra ngoài nửa ngày mà chúng nó đã tốp năm tốp ba quấn quýt lấy nhau rồi, cũng may đám này mới tiến vào giai đoạn cọ xát chứ chưa trao đổi sâu hơn, không làm ảnh hưởng đến phẩm chất của Huyết Ngọc Tham sau khi thành thục.

Lục Huyền lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, kiên nhẫn tách từng cây ra.

Trong quá trình này, hắn cũng tìm được bốn cây Huyết Ngọc Tham có thanh tiến độ tràn đầy, hai cây trong đó cho ra phẩm chất tốt, một cây phẩm chất thượng đẳng và một cây phẩm chất hoàn mỹ.

Sau khi đào chúng lên, bốn quầng sáng màu trắng lập tức xuất hiện ở vị trí ban đầu, cả đám khe khẽ nhấp nháy như muốn hòa lẫn với ánh sao.

Lục Huyền nhặt từng cái lên. Vô số điểm sáng mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể hắn, trong đầu hắn cũng lập tức hiện lên từng luồng ý niệm.

"Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được một viên đan dược Huyết Phách Hoàn nhị phẩm x2"

Có hai viên đan dược màu đỏ đậm lần lượt xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền, huyết khí nồng đậm tràn ngập ra xung quanh.

“Cộng thêm những cây đã hái được trước đó, hiện giờ trong tay ta đã có bốn viên Huyết Phách Hoàn rồi, cũng không biết sau khi vận dụng bí thuật Nhiên Huyết Tiễn, một viên Huyết Phách Hoàn này có thể mang đến hiệu quả gì?” Hắn nhét hai viên Huyết Phách Hoàn vào trong hộp ngọc, rồi cất cả hộp ngọc vào túi trữ vật.

“Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được bí thuật Nhiên Huyết Tiễn nhị phẩm.”

Đây là quầng sáng màu trắng nhận được từ Huyết Ngọc Tham phẩm chất thượng đẳng, nó đã mở ra bí thuật Nhiên Huyết Tiễn. Vô số thông tin về loại bí thuật này lập tức xuất hiện trong tâm trí của Lục Huyền. Chúng bao gồm nguyên lý thi triển, thủ đoạn uẩn dưỡng huyết tiễn, cùng với bí quyết nắm giữ thời cơ thi thuật… khiến hắn có cảm giác trong chớp mắt này mình đã luyện tập môn bí thuật nọ đến hàng trăm lần rồi, khiến cho trình độ lĩnh ngộ bí thuật Nhiên Huyết Tiễn càng thêm sâu sắc thấu đáo hơn.

“Có gói kinh nghiệm thật tốt, chứ bảo ta chân chính đi tu luyện môn bí thuật này, có khả năng phải phun nước, à không, phải phun huyết hơn trăm lần mới có thể đạt được hiệu quả “ngậm máu phun người” như hiện tại.”

“Trong quá trình tu luyện phải không ngừng hao tổn tinh huyết của bản thân, lãng phí rất nhiều thời gian, còn phải dùng Huyết Phách Hoàn hoặc những vật khác để bổ sung khôi phục khí huyết, nhưng những chuyện rắc rối như vậy, lại có thể được giải quyết hoàn mỹ nhờ gói kinh nghiệm.”

Trên mặt Lục Huyền lộ ra một nụ cười đầy thoả mãn, hắn ước gì mình có thêm mấy gói kinh nghiệm nữa, để tiến độ điều khiển bí thuật của mình có thể tiến bộ nhảy vọt.

Quầng sáng màu trắng cuối cùng xuất phát từ gốc Huyết Ngọc Tham phẩm chất hoàn mỹ.

Trước đó, cả Linh Huỳnh Thảo lẫn quả Xích Vân Tùng mỗi khi xuất hiện linh thực phẩm chất hoàn mỹ, đều mở ra được phần thưởng phong phú, bởi vậy lần này, Lục Huyền đặc biệt chờ mong vào quầng sáng cuối cùng ấy.

Hắn nhẹ nhàng nhặt quầng sáng, ánh sáng vỡ tan thành những đốm sáng dũng mãnh tràn vào trong thân thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được bảo vật tam phẩm Sinh Sinh Đại.】

Một cái túi vải lập tức xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn. Túi vải này to bằng lòng bàn tay, màu xanh đen, trên thân túi mơ hồ có những đường hoa văn huyền ảo phức tạp, cực kỳ kín đáo, trên miệng túi có một sợi dây nhỏ màu vàng sẫm, có thể co rút lại để mở túi.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu Lục Huyền, giúp hắn lập tức nắm bắt được thông tin chi tiết về chiếc túi vải màu xanh đen trong tay mình.

【Sinh Sinh Đại, bảo vật phụ trợ tam phẩm, có thể chứa linh thú và linh thực ở bên trong, cũng có thể duy trì sức sống của linh thú linh thực trong một khoảng thời gian khá dài. Phẩm cấp linh thú linh thực càng thấp, tốc độ sinh cơ trôi đi càng chậm. Nếu cấp bậc cao hơn tam phẩm, chỉ có thể làm chậm tốc độ sinh cơ trôi đi ở một mức độ nhất định.】

"Nói đơn giản, đây là một loại túi trữ vật chuyên dùng để chứa linh thú linh thực."

Lục Huyền nhẹ nhàng lắc lắc chiếc túi vải màu xanh đen, lập tức tản linh thức ra thăm dò vào trong đó. Không gian trong túi vải này không nhỏ, chu vi chừng nửa trượng, bên trong là một mảnh hỗn độn không biết được làm từ cái gì.

Phải biết rằng, túi trữ vật bình thường không thể đựng linh thực linh thú còn sống, bởi vậy dưới bình thường khi ngắt linh

thực xong hoặc là giết chết linh thú xong, nếu trực tiếp để vào túi trữ vật, linh lực bên trong linh thực thành thục hoặc là thịt linh thú sẽ nhanh chóng xói mòn, chỉ có thể bảo tồn được một đoạn thời gian ngắn mà thôi.

Giờ đây, chiếc túi xanh đen vừa xuất hiện trước mặt đã trực tiếp giải quyết được những lo lắng trước đó của hắn rồi.

Có Sinh Sinh Đại này, Đạp Vân Linh Miêu, Thảo Khôi Lỗi, cả rất nhiều linh thực khác, hắn đều có thể bỏ vào trong đó, mà không cần phải lo lắng sinh cơ bên trong cơ thể chúng trôi đi mất.

Khoảng thời gian trước, khi Lâm Dương phường thị bắt đầu bùng phát tà ma, Lục Huyền đã cân nhắc đến chuyện rời phường thị, di chuyển đến những nơi khác rồi, nhưng đến cuối cùng, do có quá nhiều hạn chế, nên ý tưởng này vẫn chỉ dừng lại ở tầm ý tưởng, chứ chưa thể chân chính đưa vào hiện thực.

Mặc dù trong chuyện này có rất nhiều nhân tố, ví dụ như ở bên trong phường thị, hắn có thể nương tựa vào Vương gia và những thế lực lớn khác, nhưng khi ra ngoài, ai có thể bảo đảm được sự an toàn cho hắn đây? Nói đơn giản là muốn rời đi, hắn cần phải có mục tiêu mới, nhưng vẫn chưa tìm được mục tiêu nào tốt hơn. Và một nguyên nhân nữa, đó là bản thân hắn còn chưa đủ thực lực để ra ngoài mạo hiểm.

Nhưng xét cho cùng, nguyên nhân chính vẫn là hắn không thể mang linh thực trong linh điền đi mà vẫn bảo đảm được sinh cơ của chúng.

Chương 125: Xích Lân Giáp!

Trong linh điền, một số chủng loại nhị phẩm, tam phẩm đều có giá trị rất cao. Huống chi mỗi khi một gốc linh thực nhị phẩm hay tam phẩm thành thục đều đại diện cho phần thưởng phong phú từ quầng sáng màu trắng mà chúng mang lại.

Nếu rời khỏi phường thị và chỉ sử dụng túi trữ vật, hắn thực sự không thể duy trì sinh cơ của chúng trong một khoảng thời gian dài được, nhưng bây giờ có Sinh Sinh Đại, vấn đề này đã được giải quyết.

"Linh thực và linh thú tam phẩm trở xuống…" Lục Huyền tự lẩm bẩm, ánh mắt đảo qua linh điền rồi tập trung lên đám Hồng Tu Lý đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong ao linh tuyền.

Hồng Tu Lý là linh thú không phẩm cấp, Lục Huyền dự định sẽ dùng chúng nó làm thí nghiệm trước.

Linh lực nhanh chóng quấn lấy một con trong đám Hồng Tu Lý bên dưới, trực tiếp kéo nó ra khỏi ao linh tuyền, Hồng Tu Lý còn chưa phản ứng kịp, đã bị Lục Huyền bỏ vào trong Sinh Sinh Đại.

Linh thức thăm dò vào bên trong túi vải màu xanh đen, Hồng Tu Lý đang bồng bềnh trong không gian hỗn độn, có chút hốt hoảng lắc đầu vẫy đuôi, hai sợi râu dài màu hồng cũng tùy ý bay múa lung tung.

"Phịch" một tiếng, Hồng Tu Lý đã bay ra khỏi Sinh Sinh Đại, đập xuống mặt ao linh tuyền, đánh thức hai con còn lại. Ba con Hồng Tu Lý vừa giật mình bừng tỉnh sau giấc ngủ, lập tức ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Nhóc con kia, lại đây chút nào.” Lục Huyền gọi Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu đi qua, hắn đang có chút nóng lòng muốn thử.

Ấu thú linh miêu lạnh lùng nhìn Lục Huyền, bàn chân dày như mây trắng của nó lặng lẽ giẫm trên mặt đất, bước đi uyển chuyển.

“Ta muốn thử cho ngươi vào đây một chút, tí cái là ra thôi.”

Đạp Vân Linh Miêu khẽ gật đầu. Lục Huyền cho nó vào Sinh Sinh Đại, một lát sau mới lấy ra.

“Ngoeo…” Vừa đáp xuống mặt đất, Đạp Vân Linh Miêu đã nhỏ giọng kêu, có thể thấy lúc này tâm trạng của nó không được tốt, tiếng kêu cũng tinh tế, mềm mại hơn bình thường rất nhiều.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên người nó, chỉ trong nháy mắt đã biết được lý do, thì ra khi linh miêu đợi ở trong Sinh Sinh Đại u ám, nó chợt nhớ lại trải nghiệm bị bắt và nhốt trong lồng trước đây.

“Được rồi, không cần phải lo lắng, lúc đi ra ngoài ta sẽ cố hết sức để ngươi ở bên ngoài, nếu không thật sự cần thiết sẽ không thu ngươi vào trong túi vải.” Lục Huyền cất tiếng an ủi nó.

“Ngao ~” Linh miêu vội vàng đáp lại, trong vô tình, tiếng kêu của nó lại biến thành giọng gió, nhưng thanh âm nguyên bản quá thô và ồm ồm, nên dù nó đã cố gắng tỏ vẻ đáng yêu hơn, vẫn toát ra cảm giác ngỗ nghịch nồng đậm.

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau, sắc trời vừa hửng sáng, Lục Huyền đã đứng dậy đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Huyết Ngọc Tham, tàn nhẫn tách những cây Huyết Ngọc Tham đang tụm

năm tụm ba đang ôm ấp nhau thành từng cây riêng lẻ. Sau đó, hắn lại đi vòng quanh linh điền dò xét một lượt, căn cứ vào nhu cầu nhỏ bé của mỗi gốc linh thực để thỏa mãn chúng theo nhiều cách khác nhau.

"Hả?" Đến cuối cùng, khi tới bên cạnh bờ ao linh tuyền, Lục Huyền không nhịn được, lại khẽ ồ lên. Chỉ thấy một quầng sáng màu trắng to cỡ nắm đấm đang lẳng lặng trôi trên mặt nước, sau khi mặt nước gợn sóng, luồng ánh sáng bên dưới chịu ảnh hưởng bởi hiện tượng khúc xạ, lại trực tiếp biến thành những cái bóng mờ không đồng nhất.

"Đây là… Có một con Hồng Tu Lý đã trưởng thành rồi?" Gương mặt Lục Huyền đầy kinh ngạc xen lẫn với vui mừng, hắn khe khẽ lẩm bẩm.

Tâm thần đảo qua một lượt, hắn đã nhanh chóng khóa chặt con Hồng Tu Lý vừa tiến vào thời kỳ thành thục.

"Đi, bắt nó từ trong ao linh tuyền ra." Hắn chỉ vào con Hồng Tu Lý có thân hình béo khỏe nhất, nói với Đạp Vân Linh Miêu.

Linh miêu chồm ngươi lên, dùng hai chân sau đạp nhẹ trên mặt nước, rồi nhanh như cắt đã ngoạm lấy bộ râu dài hồng mảnh của Hồng Tu Lý. Hồng Tu Lý không chống cự được đã lập tức bị đưa lên khỏi mặt nước, ngay khi nó nghĩ rằng mình sẽ rơi xuống ao linh tuyền như thường lệ, thì một cây hồng châm đã xuyên thủng đầu cá, chuẩn bị mang nó vào phòng bếp rồi.

"Bắt đầu nổi lửa thôi nào."

"Ngày trưởng thành chính là ngày cho vào nồi, ngươi ăn nhiều linh mễ như vậy cũng đến lúc báo đáp lại ta rồi." Lục Huyền xắn tay áo, nhặt quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trong ao linh tuyền lên.

【Thu hoạch một con Hồng Tu Lý, nhận được pháp khí Xích Lân Giáp nhị phẩm.】

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn, đồng thời trên tay hắn cũng xuất hiện một kiện nội giáp màu xích hồng, bên ngoài nội giáp có chi chít những miếng lân giáp giống như vảy cá, lực phòng ngự cực cao.

Lục Huyền thu Xích Lân Giáp nhị phẩm vào trong túi trữ vật, vội vã đi vào phòng bếp.

Liệt Ngân Nhận được phân chia thành mười mấy mảnh bạc trắng, lập tức bắt tay vào việc, chỉ mấy hơi thở sau đã cạo sạch vảy của con Hồng Tu Lý mới hi sinh kia rồi.

Lục Huyền thu gom hai sợi râu dài màu hồng cùng với rất nhiều vảy cá lại cùng nhau.

Hồng Tu Lý chỉ là linh thú không phẩm giai, râu dài và vảy trên cơ thể nó không đổi được nhiều linh thạch, nhưng Lục Huyền chưa bao giờ có thói quen lãng phí, hắn dứt khoát thu toàn bộ chúng vào trong túi trữ vật.

Sau nửa canh giờ bận rộn, một nồi cá tươi bốc khói nghi ngút đã được bưng lên bàn. Lục Huyền gắp một miếng lên, mùi vị tươi mát và cực kỳ đậm hương lập tức lan tràn trong cổ họng của hắn. Miếng thịt cá kia vừa tiến vào trong bụng, hắn đã cảm nhận được một luồng khí ấm áp chạy khắp tứ chi, xương cốt, làm cho toàn thân ấm áp.

"Làm bạn với ta lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, thật sự không nỡ…"

Khóe miệng Lục Huyền không nhịn được lại chảy xuống một giọt nước thương tâm, nghĩ đến lúc mới mua, nó chỉ là một con Hồng Tu Lý nho nhỏ, hắn đã nuôi và cho nó ăn từng chút từng chút, vậy mà hiện giờ, nó đã nằm đây, trong cái tô này…

Trong lòng không khỏi xót xa, hắn lại hung hăng gắp một miếng thịt cá thật lớn và ăn ngấu nghiến.

Rõ ràng đang đứng trước mỹ vị nhưng Đạp Vân Linh Miêu vẫn duy trì tư thế dè dặt và tao nhã vốn có, nó lẳng lặng nằm dưới chân Lục Huyền, nhưng cái miệng không ngừng kêu ngao ngao như đang muốn nói, hắn mau cho nó thêm mấy miếng thịt cá xương cá đi.

Lục Huyền không thể chịu nổi tiếng kêu ngao ngao mang hàm ý khó hiểu của nó, chỉ có thể nhanh chóng nhét một miếng cá lớn vào, bịt cái miệng kia lại thôi.

…

"Sư tỷ." Vương Sùng An nhẹ nhàng gõ vào cửa, lại nhỏ giọng gọi.

Chỉ nghe một tiếng "Cọt kẹt" vang lên, cánh cửa được mở ra, một thiếu nữ áo đỏ ló đầu nhìn: "Vương sư đệ, có chuyện gì không?"

"Ta đi phường thị tìm kiếm một lần, đã tìm được vài loại linh quả thích hợp cho linh thú của sư tỷ ăn rồi. Sư tỷ cầm đi, xem Xích Tiêu có hứng thú hay không?" Thanh niên anh tuấn Vương Sùng An khẽ nhếch miệng mỉm cười, mang đến cho người ta một loại cảm giác như tắm gió xuân.

"Đa tạ Vương sư đệ." Thiếu nữ áo đỏ nhận đĩa linh quả do Vương Sùng An đưa tới, lại đi vào trong phòng, chỉ chốc lát sau đã đi ra, trên mặt lộ vẻ bất lực.

Trong đĩa trái cây chỉ có mấy linh quả với vết răng trên bề mặt, nhưng những vết răng kia cũng rất nhỏ, hoàn toàn có thể nhìn ra con Tứ Mục Xích Tiêu này không có hứng thú, cũng không thèm ăn những loại linh quả này.

Chương 126: Xích Tiêu Kén Ăn!

“Vẫn không được, Xích Tiêu đã ăn quen linh quả do tông môn trồng trọt nên đặc biệt kén ăn, nó có yêu cầu cực cao về chủng loại và phẩm chất của linh quả. Tuy nó có thể ăn một vài loại trong đống linh quả này, nhưng phẩm chất của chúng chỉ là phổ thông, cắn một miếng, nó sẽ không ăn nữa.”

“Xích Tiêu là kỳ thú, đương nhiên là chướng mắt với những loại trái cây do Linh thực sư phổ thông trong phường thị này bồi dưỡng ra, ta sẽ đi hỏi thăm thay sư tỷ, sẽ mau chóng tìm được linh quả nó yêu thích.” Vương Sùng An vừa cười vừa nói.

Thiếu nữ áo đỏ trước mắt này có thiên phú dị bẩm, xuất thân phi phàm. Tứ Mục Xích Tiêu mà nàng nuôi dưỡng càng thêm đắc lực, dù dùng nó để truy lùng tà ma ở bên trong phường thị, hay là về sau đi khai khẩn bí cảnh, nó đều mang đến tác dụng cực lớn, bởi vậy, gã mới cố gắng hết sức muốn đáp ứng những loại yêu cầu khác nhau của một người một thú này.

“Chờ đến lúc nó đói không chịu nổi, tự nhiên sẽ ăn hết.” Thiếu nữ áo đỏ nhìn Tứ Mục Xích Tiêu ở trong phòng, có chút thẹn quá thành giận đáp.

“Sư tỷ, tạm thời không cần phải lo lắng đến chuyện này, bên ngoài có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt từ các đại thế lực bên trong phường thị. Bọn họ ngưỡng mộ đệ tử tông môn từ lâu nên muốn kết giao với sư huynh sư tỷ, không bằng sư tỷ hãy cùng ta đi giải sầu một chút?”

“Được.” Thiếu nữ áo đỏ không chút do dự đã đồng ý rồi.

Ba ngươi đến một vườn cây tĩnh mịch, mái hiên nghiêng nghiêng, nước chảy róc rách. Bên trong đình viện đã có hơn chục nam nữ thanh niên đang chờ đợi, ai cũng khí độ phi phàm. Tôn nữ của vị Luyện đan sư Trúc Cơ ở Bách Thảo Đường là Hà Vân Đồng cũng có mặt ở trong này, đang lặng lẽ ngoan ngoãn đứng ở trong góc nhỏ.

Bên trong tiểu đình, Vương Sùng An giới thiệu thân phận của từng ngươi cho thiếu nữ áo đỏ: “Vị này là Nhiếp Văn đạo hữu, con trai út của Nhiếp gia chủ, thiên tư trác tuyệt, rất có khả năng trở thành sư đệ đồng môn với ba người chúng ta.”

“Vị này là…”

Rất nhanh, Vương Sùng An đã dẫn hai người đi tới trước mặt Hà Vân Đồng.

“Vị này là Hà Vân Đồng đạo hữu, tôn nữ của vị Hà đan sư tu vi Trúc Cơ ở Bách Thảo Đường, phụ trách quản lý dược đường lớn nhất bên trong phường thị, thiên phú bản thân cũng không tệ, gần đột phá đến Luyện Khí tầng bảy rồi.” Gã nhỏ nhẹ nói với thiếu nữ áo đỏ.

Hà Vân Đồng lộ vẻ mặt đầy kính cẩn, dịu dàng chào hỏi đối phưng.

Đúng là khi ở trong phường thị, thân phận của nàng rất tôn quý, nàng vốn là người quản lý trực tiếp của Bách Thảo Đường, nên rất nhiều đan sư, Linh thực sư trong đường đều phải cung kính lễ độ với nàng. Từ nhỏ, nàng đã tu hành công pháp thượng đẳng, còn có đan dược cung ứng đều đặn để gia tăng tu vi, lại thêm dung mạo xinh đẹp, năng lực và tính cách đều rất tốt nên vô cùng được vị đan sư Trúc Cơ kia sủng ái. Nhưng ở trước mặt thiếu nữ áo đỏ này, nàng vẫn có chút tự ti mặc cảm.

Bởi mọi thứ nàng thường lấy làm tự hào lại chẳng là gì so với thiếu nữ áo đỏ trước mắt.

Theo những gì nàng được biết, thì thiếu nữ áo đỏ này còn nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng đã là một tu sĩ Luyện Khí cao cấp từ rất sớm rồi, thậm chí tu vi của đối phương còn trực tiếp đạt đến trình độ Luyện Khí tầng chín hoặc là Luyện Khí viên mãn.

Phải biết rằng, mỗi cấp bậc tu luyện đều cần tích lũy số lượng lớn tài nguyên và thời gian, có rất nhiều tán tu Luyện Khí tư chất phổ thông, dù cố gắng cả đời vẫn chỉ quanh quẩn ở Luyện Khí sơ cấp hoặc là trung cấp, vĩnh viễn cũng không bao giờ đạt đến Luyện Khí cao cấp, chứ đừng nói đến chuyện chạm tới ngưỡng cửa Trúc Cơ.

Mà không chỉ tu vi, ngay cả dung mạo, thân thế bối cảnh của thiếu nữ áo đỏ đều có thể nghiền ép nàng. Nàng khẽ thở dài trong lòng, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, nỗ lực hòa mình vào đám đông.

“Nghe Sùng An sư đệ nói thì Hà cô nương đến từ Bách Thảo Đường?” Không biết từ lúc nào, thiếu nữ áo đỏ kia lại đi tới bên cạnh nàng, tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Hứa sư tỷ.” Hà Vân Đồng hơi nhút nhát gật đầu.

“Quý đường am hiểu luyện đan, trồng trọt rất nhiều linh thực linh quả, không biết có linh quả nào thích hợp cho linh thú ăn không?”

“Cái này… Ta không rõ lắm.” Hà Vân Đồng do dự đáp.

“Chủng loại bên trong dược viên rất nhiều, nhưng ngày thường ta lại rất ít đi qua bên đó, muốn biết rõ thì phải hỏi Linh thực sư bên trong đường.”

“Lần trước, khi ta đang truy lùng hình bóng của tà ma ở xung quanh phường thị, lại bất ngờ đụng phải một thiếu niên, trên người thiếu niên đó có khí tức linh quả. Sau khi hỏi ra mới biết hắn là Linh thực sư bên trong Bách Thảo Đường, bởi vậy, ta mới đến hỏi thăm Hà cô nương một chút.” Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười, rực rỡ chói chang.

“Thiếu niên Linh thực sư? Đúng là trong nội đường chúng ta có vài Linh thực sư còn trẻ tuổi, nhưng cụ thể là ai, lại cần hỏi thăm kỹ hơn.” Không biết vì sao, khi nghe lời miêu tả này, đột nhiên trong đầu Hà Vân Đồng lại hiện lên bóng dáng của Lục Huyền.

…

Lúc này, Lục Huyền đang dạo bước bên dưới bức tường trong viện. Trên bức tường đá xanh có một con yêu thú quái dị đang ngồi, nó chính là con Tứ Mục Xích Tiêu hắn đã gặp trong phường thị trước đó.

Không biết nó dùng phương pháp gì, lại có thể tìm được vị trí của Lục Huyền.

Trong viện, Đạp Vân Linh Miêu dùng con ngươi xanh biếc hung hăng nhìn chòng chọc vào Xích Tiêu trên tường viện, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp.

Mấy cọng cỏ khô đã bện thành một sợi dây thừng dài ở bên trong đám cỏ khô màu tro đen của Thảo Khôi Lỗi, đang uốn éo múa may không ngừng, dường như chỉ cần Xích Tiêu xâm nhập vào trong linh điền, là chúng sẽ lập tức bắn tới, vây khốn nó.

Xích Tiêu không có bất kỳ phản ứng nào, nó cực kỳ khéo léo ngồi xổm trên tường viện, bốn con mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Hắn có chút tê dại khi bị bốn con mắt quỷ dị của nó nhìn chằm chằm vào, lại thực sự không biết phải đối phó với con linh thú này ra sao.

Phải biết rằng, muốn duy trì Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm cần phải có rất nhiều linh thạch, vì vậy thường là ban ngày khi Lục Huyền ở nhà, hắn sẽ đóng trận pháp lại, ai ngờ vừa không có trận pháp bảo vệ là linh điền của hắn lập tức bị con linh thú kỳ dị này xông vào ngay.

Hắn đã quát vài câu, nhưng Tứ Mục Xích Tiêu vẫn không động đậy, nó thực sự làm hắn bất lực rồi.

Phải biết rằng, con Xích Tiêu trên tường viện này có lai lịch bất phàm, nó chính là linh thú được thiếu nữ áo đỏ xuất thân từ tông môn kia nuôi dưỡng, Lục Huyền lo lắng nếu mình làm nó bị thương sẽ đưa tới phiền phức không đáng có.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là Xích Tiêu này khá thần dị, nó có thể ung dung phát hiện và truy lùng bóng dáng của tà ma, Lục Huyền tự nhận thấy mình không làm được điều này, có lẽ hắn cũng không đánh lại nó đâu…

“Ngươi xuống đây!” Thấy Tứ Mục Xích Tiêu ngoan ngoãn lễ phép, hắn có chút bất đắc dĩ, đành phải ngoắc ngón tay với nó.

Xích Tiêu vừa nghe được câu này, khóe miệng đã kéo lên. Nó bật cười toe toét, khiến cho đường hoa văn quỷ quái trên khuôn mặt đột ngột chuyển thành sống động hơn.

Chương 127: 《 Phương Pháp Xử Lý Những Loại Linh Thực Thông Thường 》

Không chút do dự, nó đã nhảy về phía trước, nhảy đến trước mặt Lục Huyền rồi chạy vòng quanh hắn. Bốn con ngươi hai trắng hai đỏ khe khẽ xoay tròn, khuôn mặt đầy vẻ không kiên nhẫn, chuyện này đã tạo nên một sự tương phản kỳ lạ trên khuôn mặt vốn đã quỷ dị khó có thể miêu tả rõ ràng của nó.

"Ngươi muốn cái này sao?" Lục Huyền lấy một quả Xích Vân Tùng từ trong túi trữ vật ra. Lần trước, khi đụng phải Tứ Mục Xích Tiêu ở phường thị, hắn đã thầm suy đoán, có vẻ như thứ thu hút Xích Tiêu chính là mùi thơm của hạt Xích Vân Tùng còn lưu lại trên người mình.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi Xích Tiêu nhìn thấy quả Xích Vân Tùng, bốn con mắt của nó đã đồng loạt sáng lên, hai cánh tay cực dài màu vàng đỏ lập tức chập lại với nhau, không ngừng làm động tác cầu xin.

"Con Xích Tiêu này lễ phép hơn những con khỉ núi ở kiếp trước." Lục Huyền khẽ cảm thán một câu, sau đó ném quả Xích Vân Tùng cho Tứ Mục Xích Tiêu.

Xích Tiêu nhanh chóng tiếp được, nó vội vàng xé bỏ lớp vỏ tùng giống như vảy cá đang bao bọc bên ngoài, để lộ những hạt tùng trong suốt như pha lê ở bên trong ra.

Nó duỗi những ngón tay đầy lông, cẩn thận bẻ một hạt rồi cho vào trong miệng. Rất nhanh, trên mặt nó đã toát lên vẻ

thỏa mãn không gì sánh được, giống như đang thưởng thức một món ăn mỹ vị quý hiếm vậy.

Lục Huyền cười híp mắt nhìn nó ăn hết hạt tùng này đến hạt tùng khác.

"Ăn đồ ngon như vậy rồi, nhìn dáng vẻ gấp gáp của con khỉ ngươi cũng biết đoạn thời gian này ngươi trải qua có chút khó khăn nhỉ?" Chờ nó ăn được gần một nửa, Lục Huyền đột nhiên cất tiếng hỏi.

Linh trí của Xích Tiêu cao hơn hắn dự đoán, nó vừa nghe Lục Huyền hỏi, động tác trên tay đã lập tức dừng lại, bốn con ngươi lóe lên một tia linh động, rồi nhanh chóng gật đầu.

"Đây là hạt Xích Vân Tùng phẩm chất thượng đẳng do ta bỏ ra vô số tâm huyết, nỗ lực vất vả mới trồng ra được. Vốn dĩ ta muốn bán nó lấy một cái giá tốt, nhưng nếu đã đụng phải ngươi thì cho ngươi cũng là duyên phận. Chẳng qua ngươi vốn xuất thân từ tông môn, chủ nhân lại là thiên chi kiêu nữ, hẳn là ngươi sẽ không vô duyên vô cớ ăn chực linh quả của ta đâu?" Trên tay Lục Huyền không ngừng tung hứng một viên linh thạch, nhưng ngoài miệng lại lơ đãng nói.

Xích Tiêu nghiêng đầu, trong hai đôi mắt chợt lóe lên một chút suy tư đầy nhân tính hóa. Ngay sau đó, nó lập tức chỉ vào viên linh thạch trong tay Lục Huyền, khẽ mở miệng, rống to ra hiệu cho Lục Huyền cứ ở đây chờ nó một lát, lại thả một nửa quả Xích Vân Tùng đang ăn dang dở xuống, đã co chân bỏ chạy nhanh như gió rồi.

Chưa đầy hai khắc sau, nó đã quay trở lại đình viện của Lục Huyền cùng với thiếu nữ áo đỏ.

"Đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi." Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười nói: "Linh sủng của ta tương đối bướng bỉnh, nó lại lén lút đến nhà đạo hữu sau lưng ta, xin thứ lỗi vì đã quấy rầy đạo

hữu. Trên đường tới đây ta đã kết nối với nó, lại từ trong miệng nó biết được đạo hữu có một trái linh quả phẩm chất thượng đẳng. Đạo hữu trồng linh thực cũng không dễ dàng, ta nhất định sẽ bồi thường đầy đủ cho đạo hữu."

Chỉ thấy luồng linh lực trên tay thiếu nữ áo đỏ nhẹ nhàng phất qua, nửa quả Xích Vân Tùng còn sót lại đã nhanh chóng bay đến lòng bàn tay nàng.

"Linh quả phẩm chất thượng đẳng, thảo nào Xích Tiêu cứ nhớ mãi không quên. Như vậy đi, ta bồi thường cho đạo hữu một món pháp khí nhất phẩm và ba viên Bồi Nguyên Đan, đạo hữu nghĩ thế nào?"

"Không hổ là đệ tử tông môn, ra tay thật hào phóng." Nghe được khoản bồi thường do thiếu nữ áo đỏ cung cấp, trong lòng Lục Huyền cũng âm thầm cảm thán một câu.

Mặc dù quả Xích Vân Tùng hắn cho Tứ Mục Xích Tiêu vốn có phẩm chất thượng đẳng, giá trị cao hơn quả tùng phổ thông rất nhiều, nhưng có cao đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là tài liệu linh thực nhất phẩm mà thôi, đương nhiên là không bằng giá cả của pháp khí nhất phẩm và đan dược. Chỉ cần đổi lấy một món pháp khí nhất phẩm cũng coi như hắn kiếm được không ít linh thạch rồi, càng không cần phải nói đến ba viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm kia.

Nhưng hắn lại không có hứng thú với pháp khí và đan dược.

Trong linh điền của hắn có rất nhiều linh thực nhất phẩm và nhị phẩm, chỉ cần tùy tiện tìm một gốc linh thực nhất phẩm thành thục, cũng có thể mở ra phần thưởng có giá trị không thấp hơn pháp khí nhất phẩm rồi.

Còn như Bồi Nguyên Đan, hiện giờ trong túi trữ vật của hắn cũng đang có hai bình, đương nhiên hắn sẽ không hứng

thú với thứ này cho lắm.

“Tuy pháp khí và đan dược do đạo hữu bồi thường rất đắt giá, nhưng chúng lại không phải là thứ ta đang cần hiện giờ.” Lục Huyền dứt khoát lên tiếng từ chối: “Ta vốn không thích tu hành, chỉ ham mê trồng trọt linh thực, nếu đạo hữu vừa vặn có linh chủng, thuật pháp bồi dưỡng linh thực, hoặc các loại điển tịch có liên quan, sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Linh chủng? Thuật pháp?” Câu trả lời của hắn lại khiến thiếu nữ áo đỏ phải cúi đầu suy nghĩ.

Ngày thường, nàng chỉ khổ tu tu hành công pháp thuật pháp, chẳng bao giờ nhúng tay vào lĩnh vực linh thực, thì trên người làm sao có linh chủng được? Hơn nữa, môn thuật pháp nàng kiêm tu lại lấy sát phạt làm chủ, nàng chưa từng nghĩ đến thuật pháp tu hành cấp thấp dùng để bồi dưỡng linh thực.

“A, có!” Đột nhiên nàng lấy một quyển sách màu vàng sẫm từ trong túi trữ vật ra.

“Quyển sách này tên là 《 phương pháp xử lý những loại linh thực thông thường 》 , bên trong có ghi lại hơn một trăm chủng linh thực phẩm cấp thấp thường gặp trong Tu Hành giới, bao gồm cả thủ pháp ngắt hái và phương thức bảo quản cất giữ. Ta vẫn để nó ở trong túi trữ vật, đề phòng trường hợp gặp phải linh dược gì mình không biết sẽ lấy ra tham khảo, không ngờ hôm nay, nó lại có tác dụng rồi.”

Thiếu nữ áo đỏ hơi ngượng ngùng le lưỡi, lại thấy vẻ mặt Lục Huyền có chút khó hiểu mới mở miệng nói tiếp: “Trong này chỉ có một số kiến thức cơ sở bình thường, không liên quan đến bí mật tông môn nên ngươi có thể yên tâm đọc được.”

“Được, vậy thì cảm ơn đạo hữu.” Lục Huyền vội vàng đáp.

Hắn vốn xuất thân là tán tu, gần như không có bất cứ cái gì gọi là kiến thức cơ sở về linh thực cả. Hắn có thể đi tới trình độ như ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào khả năng khống chế trạng thái tức thời của linh thực cùng với phần thưởng ngoài định mức từ bên trong quầng sáng màu trắng.

Điển tịch linh thực này chỉ là thứ cơ bản nhất đối với các tu sĩ tông môn, nhưng nó lại đặc biệt quan trọng với Lục Huyền. Thứ này có thể bù đắp những lỗ hổng kiến thức có liên quan đến linh thực trong đầu hắn.

Giá trị của quyển sách màu vàng sẫm này cực lớn, tuyệt đối không thể đo lường bằng linh thạch được, nhưng có một điều chắc chắn là giá trị của nó vượt xa quả Xích Vân Tùng trong tay Lục Huyền.

Sau khi Lục Huyền tiếp nhận quyển sách màu vàng sẫm kia, cuối cùng thiếu nữ áo đỏ cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Tứ Mục Xích Tiêu dám lẻn ra ngoài ăn xin linh quả, rồi vừa nói chuyện phiếm với Lục Huyền vừa đưa mắt ngắm nhìn xung quanh.

Chương 128: Ngươi Muốn Cái Gì?

Trong lòng thiếu nữ áo đỏ có chút tò mò về Lục Huyền, người này lại có thể trồng ra quả Xích Vân Tùng phẩm chất thượng đẳng?

Một màn sương trắng dày đặc đang bao phủ mảnh linh điền ở phía sau viện, trực tiếp ngăn cản linh thức của thiếu nữ thăm dò.

"Lục đạo hữu, trận pháp sương mù này của ngươi thật không đơn giản, có thể chặn được linh thức của ta."

Nàng tùy ý quét qua Vụ Ẩn Mê Trận, sau đó lập tức thu hồi linh thức. Xét cho cùng, chủ nhân của mảnh linh điền ấy cũng đang ở ngay trước mắt, nàng không thể mất lịch sự đi dò xét tài sản của người ta được.

"Không có cách nào khác, tu vi của ta rất bình thường, toàn bộ tài sản lại ở trong linh điền, vì bảo vệ gia nghiệp, ta không thể không mua trận pháp phòng ngự nhị phẩm. Hơn nữa khoảng thời gian trước, chuyện tà ma bùng nổ trong phường thị, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến ta quyết tâm đi mua nó." Lục Huyền từ tốn đáp.

"Phường thị rơi vào tai họa như vậy, đúng là sự an toàn của tu sĩ cũng không được bảo đảm tốt. Nhưng Lục đạo hữu nắm giữ năng lực bồi dưỡng linh thực như vậy, hoàn toàn có thể thử tiến vào tông môn. Môn phái sẽ cung cấp cho ngươi một hoàn cảnh trồng trọt an toàn, cùng với nhiều loại linh chủng và linh mạch nồng đậm linh khí. Thậm chí những đại tông môn

xếp hạng hàng đầu còn có cả động thiên phúc địa, cực kỳ thích hợp với một Linh thực sư như Lục đạo hữu.”

“Ta chỉ là tán tu bình thường, tư chất phổ thông, làm sao tông môn có thể thu nhận ta?” Lục Huyền tự giễu cười cười, nhưng trong lòng lại không khỏi bị những lời kia của thiếu nữ áo đỏ mê hoặc.

Trong Lâm Dương phường thị chỉ có vẻn vẹn mấy vị tu sĩ Trúc Cơ, cho nên gieo trồng linh thực tam phẩm đã gần đạt đến cực hạn của Lục Huyền rồi.

Dựa theo thủ đoạn thông thường để phán xét, hắn phỏng chừng Bách Thảo Đường cũng chỉ có thể cung cấp linh chủng cùng loại với Thanh Diệu Linh Trà cho hắn mà thôi, còn linh chủng phẩm cấp cao hơn, đương nhiên là hắn phải tự đi tìm kiếm.

Chỉ khi ở trong tông môn, hắn mới có cơ hội nhận được những loại linh chủng quý hiếm, từ đó bắt tay gieo trồng những loại linh thực phẩm cấp cao.

Nhân cơ hội này, hắn lập tức mở miệng hỏi thiếu nữ áo đỏ, muốn biết nên làm như thế nào mới có thể gia nhập vào môn phái. Hai người nói chuyện một lúc, thiếu nữ áo đỏ mới dẫn Tứ Mục Xích Tiêu đã thỏa mãn rời đi.

Lục Huyền không cầm bốn quả Xích Vân Tùng còn lại trong túi trữ vật ra, bởi trong tay thiếu nữ không có thứ hắn muốn, vì vậy hắn dự định sẽ treo giá xem tiếp theo mình có thể nhận được thứ gì nữa không.

Lục Huyền thu cuốn sách màu vàng sẫm kia vào trong túi trữ vật, lại đi dò xét linh điền và cẩn thận chăm sóc cho linh thực.

“Lục tiểu tử có ở nhà không?” Đột nhiên giọng nói oang oang của Hà quản sự truyền đến từ ngoài cửa viện,.

“Ta tới đây! Ngọn gió nào đã thổi lão nhân gia ngài đến đây vậy?” Lục Huyền tươi cười, trả lời thật to, rồi vội vàng tiến lên mở cửa để lão giả gầy gò kia bước vào tiểu viện.

Nhưng sự xuất hiện của lão lại không khiến Lục Huyền ngạc nhiên bằng người đang đi theo phía sau Hà quản sự. Bởi vì tôn nữ Hà Vân Đồng của vị đan sư Trúc Cơ kia cũng theo lão đến nơi này.

“Hà đạo hữu.” Hắn lịch sự chào hỏi.

“Lục đạo hữu, hôm nay đến đây quấy rầy là vì có chuyện muốn nhờ.” Hà Vân Đồng mỉm cười nói.

Lục Huyền nhận ra thái độ của nàng đã trở nên chân thành và ấm áp hơn rất nhiều so với hai lần gặp trước: “Không biết ta có thể giúp gì cho đạo hữu?”

“Lục tiểu tử, có phải ngươi bồi dưỡng ra được một gốc Xích Vân Tùng phẩm chất tốt không?” Lão giả bên cạnh lập tức đặt chén linh trà xuống, mở miệng hỏi.

“Đúng là có việc này.” Lục Huyền thừa nhận.

“Vậy trong tay đạo hữu còn hạt tùng phẩm chất tốt hay thượng đẳng không?” Hà Vân Đồng vội hỏi, vẻ mặt đầy chờ mong.

Sau khi thiếu nữ áo đỏ trở lại lâm viên của Vương gia, thông qua cuộc nói chuyện của nàng ấy với mọi người, Hà Vân Đồng mới biết được thiếu nữ áo đỏ kia đã trao đổi được một quả Xích Vân Tùng từ chỗ Lục Huyền. Trong lòng lập tức lưu ý đến chuyện này, nên khi quay về Bách Thảo Đường, nàng đã nhờ Hà quản sự dẫn đến nhà Lục Huyền, hy vọng có thể thu được những quả Xích Vân Tùng khác từ trong tay hắn, rồi đưa cho thiếu nữ áo đỏ, dựa vào chuyện này để móc nối chút quan hệ, giao tình.

Lục Huyền quan sát vẻ mặt có chút khát khao của Hà Vân Đồng, hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng lấy ba quả tùng Xích Vân Tùng từ trong túi trữ vật ra.

"Hai quả phẩm chất thượng đẳng, quả còn lại là phẩm chất hoàn mỹ?" Hà Vân Đồng kinh ngạc mở to hai mắt hỏi.

Lão giả gầy gò ở bên cạnh đưa mắt nhìn Lục Huyền, khuôn mặt lóe lên vẻ vui mừng.

"Ngươi muốn cái gì?" Hà Vân Đồng nhanh chóng bình tĩnh lại, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía Lục Huyền, khẽ hỏi.

Lục Huyền trực tiếp lấy ra ba quả Xích Vân Tùng, bên trong lại có hai quả thượng đẳng và một quả hoàn mỹ, hắn là có ý tứ của hắn. Nàng đã sớm quản lý Bách Thảo Đường từ lâu, nên cũng nhanh chóng hiểu được dụng ý của Lục Huyền này, hắn đang muốn giao dịch với nàng đây.

"Ta muốn phương pháp ngưng luyện hai loại linh chủng, một loại là linh chủng Linh Huỳnh Thảo, còn lại thì bất kỳ linh chủng nhất phẩm nào cũng được." Lục Huyền trầm giọng nói, giọng điệu cực kỳ kiên định.

Có thể hắn không lấy được đồ vật liên quan đến linh thực từ chỗ thiếu nữ áo đỏ, nhưng ở chỗ Hà Vân Đồng thì chưa chắc. Theo hắn được biết, Bách Thảo Đường đang nắm giữ không ít phương pháp ngưng luyện linh chủng, mà đây cũng là thứ hắn luôn tâm tâm niệm niệm, tha thiết ước mơ.

"Không thể nào!" Hà Vân Đồng vô thức từ chối yêu cầu của Lục Huyền.

Phương pháp ngưng luyện linh chủng cũng giống như đan phương, chúng có giá trị cực kỳ quý giá ở Bách Thảo Đường, từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ truyền bá ra bên ngoài.

"Ngươi có thể đổi thành cái khác, nếu nhất định phải là linh thực thì chờ nội đường cần bồi dưỡng linh thực nhị phẩm

mới, ta có thể làm chủ cho ngươi tư cách đào tạo số lượng lớn.”

Lục Huyền lắc đầu, tuy hắn muốn linh thực nhị phẩm nhưng chỉ cần trong tay có kỹ năng bồi dưỡng linh thực phẩm cấp cao thì linh thực nhị phẩm sẽ tự đến tay hắn thôi, chẳng qua, so với nhận được một con cá, hắn càng mong đợi được dạy câu cá hơn.

“Bách Thảo Đường có thể ngưng luyện nhiều loại linh chủng nhất phẩm, nhị phẩm như vậy, ta chỉ cần phương pháp của một trong các loại linh thực nhất phẩm đó thôi, ham muốn của ta đã nhỏ lắm rồi. Về phần phương pháp ngưng luyện linh chủng Linh Huỳnh Thảo, ta chỉ tiện thêm vào mà thôi. Linh Huỳnh Thảo là tài liệu căn bản thường thấy nhất trong Bách Thảo Đường, có rất nhiều Linh thực sư bồi dưỡng, dù ta có trồng nhiều hơn nữa, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đến toàn bộ thị trường đâu.”

Lục Huyền nói như không quá để chuyện này vào trong lòng, nhưng trên thực tế hắn coi trọng phương pháp ngưng luyện linh chủng Linh Huỳnh Thảo hơn, bởi cho đến tận lúc này, hắn cũng chỉ phát hiện ra một mình nó mang đến

Nếu có thể tự mình nắm vững phương pháp ngưng luyện hạt giống Linh Huỳnh Thảo là tốt nhất.

Chương 129: Phương Pháp Ngưng Luyện Linh Chủng!

"Huống chi ba quả Xích Vân Tùng trong tay ta lại có hai quả phẩm chất thượng đẳng, và một quả phẩm chất hoàn mỹ hiếm có, dù trong nghìn quả cũng khó kiếm được một quả thế này. Nếu Hà đạo hữu tặng nó cho vị Hứa sư tỷ của Ly Sơn Tông kia, thỏa mãn nhu cầu cho linh sủng của nàng, là hoàn toàn có thể dựa vào chuyện này để lưu lại ấn tượng sâu sắc và thiết lập mối quan hệ vững vàng với đối phương. Hứa sư tỷ xuất thân danh môn chính phái, cả tu vi lẫn bối cảnh đều là tồn tại cao cấp nhất, chỉ cần có quan hệ thân thiết với nàng, chuyện tốt trong đó không cần phải nói cũng biết." Giọng nói của Lục Huyền tràn ngập mê hoặc.

Phải biết rằng, hắn không hề tiết lộ cho bất cứ ai về chuyện mình có thể bồi dưỡng ra quả Xích Vân Tùng phẩm chất cao, nhưng sau khi thiếu nữ áo đỏ rời đi, vị Hà Vân Đồng của Bách Thảo Đường này lập tức theo sát đến, vừa mở miệng đã muốn quả tùng còn lại trong tay hắn, đương nhiên, Lục Huyền đã nhanh chóng tìm ra nguyên nhân sâu xa ẩn trong chuyến viếng thăm này rồi.

Hà Vân Đồng nghe được những lời của Lục Huyền, sắc mặt lập tức chuyển thành khó coi. Nàng thừa nhận Lục Huyền nói có lý, hơn nữa, hắn chỉ là một tên tán tu Linh thực sư mà thôi, dù biết được phương pháp ngưng luyện linh chủng thì số lượng linh thực hắn có thể trồng vẫn cực kỳ có hạn.

Còn một cơ hội lấy lòng đệ tử tông môn hiếm có như vậy, nếu để vuột mất lần này, không biết đến khi nào mới gặp được

lần sau.

“Được, ta đồng ý với điều kiện của ngươi.” Nàng do dự mãi, cuối cùng vẫn đồng ý: “Nhưng ngươi phải lập lời thề, chưa được Bách Thảo Đường cho phép, thì tuyệt đối không được truyền phương pháp ngưng luyện linh chủng ra bên ngoài. Linh chủng ngươi kết ra, chỉ có thể do ngươi tự tay đào tạo, tuyệt đối không được dùng để mưu cầu lợi ích.”

“Nên vậy.” Lục Huyền thẳng thắn đồng ý, hai điều kiện này không là gì đối với hắn.

Hà Vân Đồng cũng là người sảng khoái, đôi bên đã đồng ý, nàng lập tức lấy một tấm phù lục có vạch đen trên nền trắng từ trong túi trữ vật ra, rồi vận chuyển linh lực. Chỉ thấy những đường chỉ màu đen phía trên tấm phù lục kia lập tức chuyển động giống như những con nòng nọc, dưới linh thức điều khiển, những con nòng nọc này lại nhanh chóng tạo thành ba hàng ký tự nhỏ màu đen.

Ngay sau khi thành hình, tấm phù lục nọ lập tức uốn cong và biến đổi, tự gấp thành một con chim giấy. Chim giấy dang rộng đôi cánh, lao thẳng lên bầu trời, trực tiếp biến mất chỉ trong vài nhịp thở.

Một lát sau, một vị trung niên đan sư đi theo phía sau con chim giấy nhỏ kia, tìm được chỗ đình viện của Lục Huyền.

“Hà sư điệt, ta mang ngọc giản truyền công ngươi yêu cầu đến rồi đây, bên trong có chép lại phương pháp ngưng luyện của hai loại linh chủng, một là linh chủng Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, còn lại là linh chủng Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp.” Trung niên đan sư nọ đưa cho Hà Vân Đồng một miếng ngọc giản màu xanh, lại cúi đầu nói.

“Vất vả cho Trương sư thúc rồi.” Hà Vân Đồng gật đầu, nhẹ nhàng nhận lấy ngọc giản.

Trung niên đan sư vô cùng biết điều, lập tức lui ra ngoài.

“Đây là ngọc giản truyền công, bên trong đã ghi lại phương pháp ngưng luyện linh chủng mà ngươi cần, chỉ cần đặt nó lên trán là kiến thức tương ứng sẽ truyền vào não ngươi. Sau khi ngươi hấp thu xong, miếng ngọc giản này sẽ mất đi tác dụng, tự động tiêu hủy. Chỉ cần ngươi thề xong, chúng ta lập tức có thể giao dịch.”

Lục Huyền dứt khoát lập lời thề tâm ma, rồi tiếp nhận ngọc giản truyền công từ tay Hà Vân Đồng, cũng giao ba quả Xích Vân Tùng kia cho nàng.

Giao dịch thành công, Hà Vân Đồng và Hà quản sự ở bên cạnh cũng không ngồi lâu, đã nhanh chóng rời đi trước.

Lục Huyền đi vào trong phòng, cẩn thận nhìn kỹ miếng ngọc giản màu xanh kia, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Phải biết rằng, tu sĩ có cấp bậc càng cao lại càng khó sinh hạ huyết mạch đời sau, linh thực cũng như vậy.

Ở trong tự nhiên, tình huống linh thực có thể kết thành linh chủng cũng tương đối hiếm thấy, chúng cần rơi vào một loại hoàn cảnh đặc thù để sau khi linh thực thành thục, dưới cơ duyên xảo hợp này sẽ chậm rãi ngưng kết thành linh chủng.

Nhiều thế hệ Linh thực sư đã quan sát, mò mẫm và thử nghiệm, cuối cùng mới dần dần tổng kết ra phương pháp ngưng luyện linh chủng. Phương pháp này có thể định hướng và định lượng được loại linh chủng cần ngưng luyện, đồng thời cũng cho phép Linh thực sự gieo trồng và bồi dưỡng linh thực quy mô lớn.

Trước đó, Lục Huyền chỉ là một tên tán tu, tình cờ có được quầng sáng màu trắng mới dần dần thay đổi được vận mệnh của mình, hắn còn chưa học được tri thức về linh thực một cách có hệ thống, chứ đừng nói đến chuyện có trong tay

phương pháp ngưng luyện linh chủng mà những đại tông môn và gia tộc kia vẫn bảo quản gắt gao.

“Đây mới là nền tảng để Linh thực sư đứng vững trong Tu Hành giới.” Hắn khẽ cảm thán một câu, sau đó áp miếng ngọc giản màu xanh kia lên trán mình, đưa linh thức vào thăm dò trong đó.

Ngay tức khắc, lượng thông tin lớn như sông vỡ đê đã điên cuồng mạnh mẽ tràn vào trong thức hải của hắn. Miếng ngọc giản màu xanh trong tay hắn lặng lẽ vỡ vụn, trực tiếp hóa thành mấy chục miếng ngọc vỡ rơi xuống đất. Phải mất một lúc sau, hắn mới hoàn toàn tiêu hóa hấp thu được luồng tin tức vừa xuất hiện trong đầu.

Toàn bộ những thông tin hữu ích về thời cơ, thủ pháp và bí quyết đặc thù để ngưng luyện linh chủng cứ lướt nhanh trong đầu hắn giống như cưỡi ngựa xem hoa.

“Có phương pháp ngưng luyện linh chủng Linh Huỳnh Thảo rồi, về sau nếu rời khỏi phường thị đi đến một địa phương mới,

Hắn quyết định chờ một trăm hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo trong linh điền thành thục, sẽ giữ lại một chút hạt giống đề phòng trường hợp khẩn cấp.

Về phần linh chủng Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, nhìn bề ngoài thứ này có vẻ càng quý giá hơn linh chủng Linh Huỳnh Thảo, nhưng trên thực tế, nó chỉ là thứ Lục bổ sung vào điều kiện mà thôi, dùng linh chủng nhất phẩm khác thay thế cũng được.

Sau khi hấp thu toàn bộ kiến thức trong đầu, Lục Huyền lại lấy quyển sách “《 phương pháp xử lý những loại linh thực thông thường 》 mới nhận được từ thiếu nữ áo đỏ ra xem.

Dưới ánh nến mờ ảo, hắn tập trung tinh thần chăm chú đọc sách.

Trong cuốn sách này có ghi chép những phương pháp ngắt hái và cất giữ, bảo quản của hơn một trăm chủng linh thực. Thứ này có tác dụng rất lớn với hắn, chúng có thể xây dựng cho hắn một hệ thống kiến thức cơ sở về Linh thực sư.

Đủ loại kiểu dáng, phương pháp thu hái linh thực vô cùng kỳ quặc, cả thủ đoạn bảo quản nữa, khiến cho hắn được mở mang tầm mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn hoàn toàn đọc đến quên mất giờ giấc, cứ say mê chìm đắm trong biển kiến thức rộng lớn này.

Trên giường, Đạp Vân Linh Miêu cuộn tròn như một quả bóng, như thể nó đã chìm vào giấc ngủ say, nhưng mỗi khi nghe ngóng được động tác lật sách rất nhỏ truyền đến từ phía Lục Huyền, là hai chỏm lông màu xám trắng trên tai nó lại khẽ lay động, cho thấy nó cực kỳ chú ý tới từng cử động của hắn.

Chương 130: Thú Linh Đan!

Đợi đến nửa đêm, sau khi Lục Huyền đọc sơ qua một lượt, mới quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi, đến lúc này, chỏm lông trên đôi tai thính của linh miêu mới tự nhiên rủ xuống, thân hình nó cũng nằm im không động đậy.

Bên ngoài phòng, mảnh linh điền được màn sương màu trắng dày đặc bao phủ, Thảo Khôi Lỗi vẫn dùng đôi chân mảnh khảnh của mình, để bước đi giữa những luống linh điền, không biết mệt mỏi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lục Huyền – người mới nhận được phương pháp ngưng luyện linh chủng, đã nghiên cứu gần như suốt đêm – nhưng vừa tỉnh giấc đã cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái và vui vẻ.

Sau khi đi dạo trong linh điền một lượt, tâm trạng của hắn lại càng tốt hơn nữa.

Tại khu vực của Huyết Ngọc Tham, hắn lại phát hiện thanh tiến độ phía dưới bốn cây Huyết Ngọc Tham đã tràn đầy, trực tiếp bước vào giai đoạn chín muồi triệt để. Trong bốn cây Huyết Ngọc Tham vừa thu hoạch, có hai cây phẩm chất tốt, hai cây phẩm chất thượng đẳng.

Huyết Ngọc Tham là linh thực nhất phẩm, khó gieo trồng hơn, lại có yêu cầu về nồng độ linh khí tinh khiết càng lớn hơn Linh Huỳnh Thảo, bởi vậy xác suất trồng ra phẩm chất hoàn mỹ cũng thấp hơn.

Đương nhiên, Lục Huyền sẽ không cảm thấy thất vọng vì chuyện này.

Bốn quầng sáng màu trắng hơi lập lòe lại xuất hiện tại vị trí Huyết Ngọc Tham vừa được đào đi. Lục Huyền nhặt từng quầng sáng lên.

【Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được một viên đan dược nhị phẩm Huyết Phách Hoàn.】 x2

Hai ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền. Ngay sau đó, trong lòng bàn tay hắn đã có thêm hai viên đan dược tròn vo tỏa ra huyết khí nồng đậm. Bao gồm bốn viên trước đó, hiện giờ Lục Huyền đã thu được tổng cộng là sáu viên Huyết Phách Hoàn nhị phẩm rồi.

Không ngoài dự đoán, hai cây Huyết Ngọc Tham phẩm chất thượng đẳng khác lại mang đến bí thuật Nhiên Huyết Tiễn nhị phẩm.

【Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được bí thuật nhị phẩm Nhiên Huyết Tiễn.】 x2

Hai gói kinh nghiệm bí thuật đã nâng cao khả năng vận dụng bí thuật của hắn từ cấp thông thạo gia tăng đến tinh thông, như thể hắn đã sử dụng bí thuật này để chiến đấu sinh tử hàng trăm lần với các tu sĩ khác rồi.

Rất nhiều nội dung lý giải chi tiết về Nhiên Huyết Tiễn ùa vào trong đầu, khiến hắn càng hiểu sâu hơn về môn bí thuật này. Mặc dù đến thời điểm hiện tại hắn vẫn chưa chính thức thi triển nó một lần nào, nhưng lại rất tự tin mình sẽ vận hành nó cực kỳ thuần thục.

Đúng là ở thời điểm hiện tại, hắn đang nắm giữ phương pháp ngưng luyện linh chủng Huyết Ngọc Tham trong tay, nhưng vẫn chưa tiêu hóa hết, nên cũng không vội đi kết hạt.

Hắn dự định sẽ giữ lại hai cây Huyết Ngọc Tham cuối cùng, sau khi chúng thành thục sẽ không hái mà thử ngưng kết linh chủng xem sao.

Hắn lại tách chín cây Huyết Ngọc Tham quấn quýt lấy nhau ra xa, và dò xét những chủng linh thực còn lại trong linh điền.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn một mực bồi dưỡng tỉ mỉ một trăm hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, giờ chúng đang phát triển rất tốt, xanh mướt tươi đẹp, trên những phiến lá dài mảnh đã xuất hiện những chấm huỳnh quang nho nhỏ, không ngừng tỏa sáng, tràn đầy sức sống.

"Chờ nhóm Linh Huỳnh Thảo đầu tiên thành thục rồi hấp thu quầng sáng thưởng tu vi vào, lại cộng thêm đoạn thời gian này ta luôn chăm chỉ khổ tu, hẳn là có thể lập tức đột phá đến Luyện Khí tầng bảy rồi." Lục Huyền không biết xấu hổ nghĩ thầm.

Những ngày tháng không có Linh Huỳnh Thảo, dường như tu vi của hắn lại bị trì trệ, không hề tiến triển. Dù khoảng cách với Luyện Khí tầng bảy chỉ còn một đường ranh giới rất mỏng manh, nhưng hắn lại không đủ sức xuyên thủng lớp màng đó.

Trong khoảng thời gian Lục Huyền xem xét cẩn thận tình huống của rất nhiều linh thực trong linh điền một lượt, thiếu niên mắt hí Dư Kiệt có tới nhà hắn một chuyến, mang một bình máu Bích Thủy Mãng vẫn còn hơi ấm đến cho Lục Huyền.

Lục Huyền trả cho Dư Kiệt mười viên linh thạch, lại dặn cậu bé phải cẩn thận chú ý. Thiếu niên nở nụ cười tươi tắn, để lộ răng nanh đầy miệng, vô cùng cảm kích Lục Huyền.

Chờ thiếu niên nọ đi rồi, Lục Huyền lại di chuyển tới khu vực trồng Giao Đằng, hắn mở nắp bình máu ra. Ngay lập tức, máu Bích Thủy Mãng với hai màu xanh đỏ trộn lẫn vào nhau đã chảy từ trong bình ra, đổ lên sợi dây leo của Giao Đằng.

Những mảng hoa văn với hai màu đỏ xanh lập tức xuất hiện trên nền dây leo màu đen thẫm, tạo nên một loại cảm giác vô cùng yêu dị. Sợi dây leo ngoằn ngoèo uốn khúc từ từ vặn vẹo, giống như một con hắc xà kỳ dị đang ngủ đông trong sương mù, chờ thời cơ mà động.

Trước đó, Giao Đằng được một bình máu Bích Thủy Mãng nuôi dưỡng, giờ đây nó đã dài hơn trước khoảng chừng hai tấc, đoạn mới mọc ra có chút non nớt mịn màng, thoạt nhìn có vẻ không được hài hòa cho lắm.

Tẩm bổ Giao Đằng xong, Lục Huyền lại đến gần ao linh tuyền, định múc một ít nước linh tuyền để tưới cây Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm, nhưng vừa mới đến gần, hắn lại phát hiện quầng sáng màu trắng đang chìm chìm nổi nổi bên dưới.

"Lên…"

Hắn mới chỉ nói từ "Lên" thôi, mà con Đạp Vân Linh Miêu vẫn đang ghé vào bên cạnh bờ linh tuyền, vui vẻ trêu đùa hai con Hồng Tu Lý còn lại, đã lập tức kéo chúng ra ngoài rồi.

"Phản ứng của ngươi nhanh quá rồi đấy, muốn ăn cá lắm hả?"

Lục Huyền thoáng giật mình vì động tác của nó, nhưng Hồng Tuyến Châm đã từ trong ống tay áo bắn ra, xuyên qua đầu con Hồng Tu Lý trưởng thành kia, rồi mang nó về phòng bếp.

Chỉ còn một con Hồng Tu Lý hoảng sợ rơi xuống ao linh tuyền, tạo thành một chuỗi gợn sóng lớn. Mặt nước dập dềnh liên tục khiến cho gốc Tịnh Tuyết Liên đang ở trung tâm linh tuyền cũng run rẩy theo. Búp sen e ấp bên dưới đống lá sen trắng như tuyết đang lặng lẽ nở rộ, mơ hồ có thể nhìn thấy từng lớp cánh hoa trắng muốt mềm mại ở bên trong.

Hai sợi râu màu đỏ mảnh khảnh của Hồng Tu Lý đang bất an vô cùng, nó liên tục đung đưa trong linh tuyền, cố gắng ép cơ thể béo khỏe của mình núp ở đằng sau Tịnh Tuyết Liên.

Lục Huyền vươn tay nhặt quầng sáng màu trắng dưới ao nước lên, quầng sáng nọ lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, dũng mãnh tiến vào trong thân thể hắn.

【Thu hoạch một con Hồng Tu Lý, nhận được một viên đan dược nhị phẩm Thú Linh Đan.】

Một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu, gần như ngay sau đó, trên tay Lục Huyền đã có thêm một viên đan dược màu tro đen.

【Thú Linh Đan, đan dược nhị phẩm, được luyện chế từ nhiều loại linh thảo linh dược cấp thấp mà hầu hết yêu thú đều yêu thích, bên trong ẩn chứa linh lực phong phú, dùng để nuôi dưỡng linh thú và thúc đẩy chúng phát triển.】

"Đan dược chuyên dùng cho linh thú? Xem ra lại béo nhóc con này rồi." Lục Huyền ngắm nhìn cái đuôi ngắn dày đang lắc lư đi vào phòng bếp của Đạp Vân Linh Miêu, khẽ cảm thán nói.

Hắn cất viên Thú Linh Đan nọ trước, mới đi vào phòng bếp cùng Đạp Vân Linh Miêu.

Lục Huyền nhanh chóng cắt bỏ hai sợi râu dài và cạo đi lớp vảy của Hồng Tu Lý, rồi rửa sạch sẽ và chế biến một đĩa Hồng Tu Lý kho tàu.

Vẫn cực kỳ thơm ngon.

"Lần trước là nấu, lần này là kho tàu, lần sau có thể hấp thử xem thế nào. Ba cách làm vừa vặn tương ứng với ba con Hồng Tu Lý, cuối cùng cái dạ dày của ta cũng được thưởng thức mỹ vị rồi." Lục Huyền ăn no nê, trong lòng vô cùng xúc động.

“Qua đây, cho ngươi chút đồ ăn vặt khi kết thúc bữa cơm này.” Hắn gọi Đạp Vân Linh Miêu qua, rồi nhét viên Thú Linh Đan kia vào trong miệng nó.

Chương 131: Ta Cũng Không Biết Nên Đánh Giá Ngươi Là Đơn Thuần Ngây Ngô Hay Là Cứng Đầu Cố Chấp Đây?

Cũng không lâu lắm, khí tức của Đạp Vân Linh Miêu đột nhiên dâng trào, hình thể tăng lên, bộ lông đã đen nay càng chuyển thành màu đen bóng, bàn chân như đám mây kia cũng trở nên trắng tinh không tỳ vết.

Lục Huyền thử kiểm tra một chút, cũng nhanh chóng cho ra kết quả, tốc độ hiện giờ của linh miêu đã nhanh gấp mấy lần trước kia, đồng thời, bộ móng vuốt ẩn dưới lòng bàn chân dày thịt kia cũng sắc bén hơn rất nhiều, có thể dễ dàng lưu lại những vết cào thật sâu trên tường đá.

"Ngao…" Cảm nhận sức mạnh của bản thân vừa được nâng cao, Đạp Vân Linh Miêu không kìm lòng nổi, lập tức hướng về phía Lục Huyền, vui sướng gầm lên một tiếng.

Hắn tinh ý nhận ra tiếng kêu của Bích Tình Đạp Vân Linh Miêu lại càng thêm thô lỗ khàn khàn hơn trước, điều này cực kỳ không phù hợp với vẻ ngoài ưa nhìn của nó.

"Kêu hay lắm, lần sau ít kêu chút nha." Lục Huyền có chút bất lực nói với Đạp Vân Linh Miêu.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu cố gắng đáp lại lời hắn bằng giọng gió của mình, giống như muốn chứng minh cho Lục Huyền thấy tiếng kêu của nó không hề khó nghe.

“Ha ha!” Lục Huyền nhìn dáng vẻ uốn éo vô cùng kiểu cách, cùng với tiếng kêu gào đầy vẻ gượng ép của nó, lại không nhịn được, lập tức vươn tay nhéo chỏm lông màu xám trắng trên cái tai thính kia.

Đạp Vân Linh Miêu ngẩng đầu, đôi con ngươi xanh biếc quét qua khuôn mặt Lục Huyền, rồi không nói không rằng, đi thẳng tới bên cạnh bờ ao linh tuyền, hờ hững nhìn chằm chằm vào con Hồng Tu Lý duy nhất còn sống ở trong ao.

Nhìn chỏm lông màu xám trắng liên tục lay động trên tai nó, Lục Huyền không cần tập trung tâm thần lên người thú cưng nhà mình, cũng có thể nhìn ra nội tâm đang hân hoan nhảy nhót của con linh miêu trong ngoài bất nhất này rồi.

Trong một góc linh điền, Lục Huyền ngắt những cây linh thực bị bệnh đã hồi phục và thành thục đủ độ, rồi trực tiếp cho vào trong túi trữ vật.

Còn lại mười hai gốc linh thực nhất phẩm bị bệnh biến, và tổng cộng là bốn cây linh thực nhị phẩm hắn đã thu mua và chữa khỏi từ những lần trước, vẫn chưa thành thục, cần phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa.

Vì mấy thứ này không mang lại phần thưởng ánh sáng trắng, lại thêm bản thân linh thực đã bị tổn thương nghiêm trọng nên Lục Huyền cũng không nghĩ đến chuyện chăm sóc tỉ mỉ, cải thiện phẩm chất cho chúng, chỉ cần chúng thành thục là đủ rồi.

Trong túi trữ vật vẫn còn mười một gốc Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, Lục Huyền lập tức dẫn Đạp Vân Linh Miêu cùng đi tới Bách Thảo Đường.

Trong Bách Thảo Đường, Hà quản sự vừa nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện, trên mặt đã lóe lên một tia vui mừng: “Lục tiểu tử, lại có linh thực nào thành thục đấy?”

“Trong đám linh thực bệnh biến thu mua được lần trước, ta đã chữa khỏi một số cây rồi, lại có mười mấy cây Huyết Ngọc Tham mua từ nửa năm trước vừa vặn trưởng thành, ta mang tất cả chúng tới đây để xử lý, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là muốn thăm lão nhân gia ngài.” Lục Huyền cười cười, nhẹ nhàng tiếp nhận linh trà từ trong tay dược đồng, lại mở miệng nói cảm ơn.

“Nhớ ta là giả, nhớ linh thạch trong tay ta mới là thật, nào mau lấy chúng ra đi.”

Lục Huyền lấy mười hai gốc linh thực bị bệnh đã được chữa khỏi ra trước, rồi đặt chúng lên quầy.

Hà quản sự giám định phẩm chất từng cây một, cơ bản là phẩm chất loại kém và phổ thông, giá cả thấp hơn linh thực nhất phẩm bình thường một chút, Lục Huyền bán được xấp xỉ hai trăm viên linh thạch.

“Còn mười một gốc Huyết Ngọc Tham.” Lục Huyền lại vung tay phải, trên quầy lập tức xuất hiện mười một cây Huyết Ngọc Tham, mỗi gốc đều tinh xảo trong suốt giống như ngọc thạch màu huyết hồng, không ngừng tỏa ra linh khí tinh khiết nồng đậm.

“Đây là…” Lão giả gầy gò đã tiếp nhận linh thực không biết bao nhiêu năm, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết những cây Huyết Ngọc Tham này có phẩm chất phi phàm. Vì vậy, lão cẩn thận từng li từng tí nhấc chúng lên, đặt trong lòng bàn tay, bắt đầu xem xét tỉ mỉ.

“Phẩm chất thượng đẳng đã khá là hiếm gặp rồi, thậm chí rất nhiều Linh thực sư còn chưa thể bồi dưỡng ra Huyết Ngọc Tham phẩm chất bực này. Phẩm chất tốt, không tệ. Lại có một cây phẩm chất hoàn mỹ?”

Hà quản sự không nhịn được, lập tức ngẩng đầu nhìn Lục Huyền đang uể oải ngồi một bên thưởng trà. Lão thực sự không thể tưởng tượng nổi, thiếu niên đang ngồi trước mặt mình lại có thể trồng ra linh thực nhất phẩm có phẩm chất hoàn mỹ.

Mặc dù trước đó Lục Huyền từng mang vài cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ tới đây, nhưng nó chỉ là linh thực chưa nhập phẩm.

Bồi dưỡng linh thực chưa nhập phẩm đạt đến trình độ hoàn mỹ và bồi dưỡng linh thực nhất phẩm đạt đến trình độ hoàn mỹ tuyệt đối là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, độ khó khăn trong này gia tăng lên rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Hà quản sự cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi bắt tay vào công việc chính của mình đó là sắp xếp thống kê toàn bộ số Huyết Ngọc Tham trên quầy.

"Mười một gốc Huyết Ngọc Tham, bao gồm sáu cây phẩm chất tốt, bốn cây phẩm chất thượng đẳng và một cây phẩm chất hoàn mỹ. Phẩm chất tốt giá hai mươi lăm linh thạch một gốc, thượng đẳng hai mươi bảy, hoàn mỹ là ba mươi, ngươi thấy thế nào?"

"Được, tùy lão nhân gia ngài quyết định." Lục Huyền xua tay, ý bảo lão giả cứ toàn quyền quyết định.

"Tổng cộng là hai trăm tám mươi tám linh thạch, tiểu tử ngươi cất đi." Hà quản sự nhanh chóng tính toán xong, rồi giao tất cả linh thạch cho Lục Huyền.

Hắn mỉm cười tiếp nhận một đống nhỏ linh thạch, và thuần thục đặt chúng vào trong túi trữ vật của mình. Cộng thêm hơn hai trăm linh thạch do mười hai gốc linh thực nhất phẩm bệnh biến kia mang đến, thì hiện giờ, tài sản trên người hắn đã đột

phá tới tám trăm linh thạch rồi, cũng được coi là tài lực hùng hậu trong nhóm tán tu.

"Trước đây, đúng là ta không nhìn ra, tiểu tử ngươi lại có thiên phú độc nhất vô nhị trên phương diện bồi dưỡng linh thực như vậy, lại có thể bồi dưỡng ra linh thực nhất phẩm có phẩm chất hoàn mỹ. Chẳng trách hai ngày trước, ngươi lại đổi phương pháp ngưng luyện linh chủng từ chỗ đại tiểu thư, xem ra dã tâm không nhỏ." Hà quản sự trêu chọc.

"Nào có tham vọng gì đâu? Ta chỉ là một Linh thực sư phổ thông ngày ngày chăm sóc bồi dưỡng linh thực mà thôi." Lục Huyền hắc hắc cười: "Cái duy nhất có thể gọi là tham vọng, chính là muốn bồi dưỡng ra càng nhiều linh thực tốt hơn thôi."

"Haizz, ngươi còn trẻ đã từ bỏ chuyện tu hành, không đi luận bàn đấu pháp và tranh đoạt cơ duyên với người khác, chỉ chuyên tâm cống hiến hết mình cho linh thực. Ta cũng không biết nên đánh giá ngươi là đơn thuần ngây ngô hay là cứng đầu cố chấp đây?" Lão giả gầy gò thở dài nói.

"Nhưng dựa vào bản lĩnh đào tạo linh thực của ngươi, cho dù tu vi bình thường, cũng sẽ có không ít thế lực coi trọng, thậm chí còn đi tranh đoạt với nhau. Ngươi sẽ trở thành bánh trái thơm tro trong mắt bọn họ đấy."

Hai người nói chuyện phiếm một hồi.

"Lần trước, khi ta và đại tiểu thư trở về nội đường, nàng có dặn dò ta, nếu có linh chủng, cây giống linh thực gì tốt, nhớ phải đưa ngươi vào phạm vi ưu tiên, trực tiếp đặt ngươi ngồi cùng cấp bậc với những Linh thực sư chuyên trách trong nội đường." Đột nhiên Hà quản sự mở miệng nói với Lục Huyền.

Hắn gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ.

Chương 132: Đồng Cốt Trúc!

Trên thực tế, Linh thực sư có hình thức hợp tác tự do như hắn chắc chắn không có quyền được lựa chọn giống như Linh thực sư chuyên trách bên trong Bách Thảo Đường. Nếu có linh chủng hoặc cây giống linh thực nào tốt, bên trong sẽ ưu tiên xem xét để đưa vào gieo trồng ngay tại dược viên của Bách Thảo Đường, phần còn lại mới bán giá thấp cho Linh thực sư hợp tác tự do.

Dựa theo lời lão giả nói, nghĩa là hình thức hợp tác giữa hắn và Bách Thảo Đường vẫn như cũ không thay đổi, nhưng quyền lợi lựa chọn linh chủng và cây non lại lớn hơn bình thường một chút.

"Hà lão có đề cử gì tốt không?"

"Trong tay ta có vài loại linh chủng nhất phẩm, về số lượng, ngươi có thể căn cứ vào nhu cầu để tự do tuyển chọn. Mặt khác, vừa vặn đang có vài cây non linh thực nhị phẩm, tên là Đồng Cốt Trúc. Ngươi thấy thế nào?"

Lục Huyền cúi đầu cân nhắc. Hiện giờ, hắn không có nhu cầu quá lớn về linh thực nhất phẩm, bởi vì hơn một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo linh thực phẩm cấp thấp còn đang sinh trưởng bên trong linh điền.

Đó là chưa kể đến Huyết Ngọc Tham, hắn đang muốn thử đi kết chủng cho mình dùng xem sao, lại cộng thêm khu vực linh điền còn trống cũng nhiều lắm…

Đến cuối cùng, hắn đã quyết định đi theo con đường chất lượng, chứ không nặng về số lượng nữa.

“Vậy làm phiền Hà lão, lấy giúp ta vài cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm kia đi.”

Chỉ chốc lát sau, lão giả đã cầm năm cây trúc nhỏ màu tím đỏ từ bên trong phòng ra, bên ngoài thân trúc sáng bóng như kim loại, trong khi phần nối liền các đoạn trúc với nhau lại chuyển màu vàng lợt.

“Đây là Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, tài liệu luyện chế pháp khí, đặc biệt là phi kiếm, sau khi nghiền thành bột cũng có thể thêm vào một số loại đan dược đặc thù.” Hà quản sự giới thiệu.

“Nếu mua cây non Đồng Cốt Trúc ở những nơi khác, ngươi cần phải bỏ ra khoảng bốn mươi đến năm mươi linh thạch. Nhưng dựa vào mối quan hệ hợp tác với nội đường, mỗi gốc ngươi chỉ cần bỏ ra ba mươi lăm linh thạch là có thể cầm đi rồi.”

“Được, ta muốn cả năm cây.” Lục Huyền đang giàu có nên lập tức mạnh dạn đáp.

Hắn giao một trăm bảy mươi lăm viên linh thạch cho Hà quản sự, còn mình tiếp nhận năm cây non Đồng Cốt Trúc nhị phẩm.

Khoảng cách từ đình viện nhà hắn đến Bách Thảo Đường cũng không xa lắm, đi qua đoạn đường này sẽ không gây ảnh hưởng quá nhiều đến sức sống của cây giống Đồng Cốt Trúc.

Vì Sinh Sinh Đại tam phẩm tương đối bắt mắt nên Lục Huyền trực tiếp để chúng vào trong túi vải, chào tạm biệt lão giả, rồi đứng dậy về nhà.

… truyen -y-y …

Vương gia.

“Phụ thân, dựa theo tin tức từ bí cảnh mới truyền đến, tu sĩ trong tộc đã bắt đầu tiếp cận khu vực hạch tâm của bí cảnh rồi, nhưng cấm chế bên trong mạnh đến quá đáng đã khiến tiến độ phá giải khu vực này giảm đi đáng kể. Hơn nữa, ở bên trong bí cảnh lại xuất hiện một con tà ma cực kỳ khó chơi, nó có thể khoác túi da của tu sĩ đã chết, ngụy trang không khác gì tu sĩ bình thường, đã tạo thành rất nhiều thương vong không cần thiết.” Thanh niên anh tuấn Vương Sùng An cúi đầu bẩm báo gia chủ Vương gia.

“Xem ra gia tộc chúng ta khó có thể độc quyền hưởng thụ bí cảnh rồi. Con cứ truyền tin tức ra đi, lại mời các gia tộc và thế lực khác trong phường thị cùng tham dự vào chuyện này, để bọn họ cùng nhau hợp tác phá vỡ cấm chế của bí cảnh, chia sẻ một chén canh. Về phần con tà ma kia, chẳng phải linh thú của hai vị đồng môn đi cùng con am hiểu nhất là phát hiện truy lùng tà ma sao? Con mời bọn họ cùng thăm dò bí cảnh, tiện đường dọn dẹp sạch sẽ con tà ma này.”

“Dạ.” Vương Sùng An cung kính đáp.

…

Lục Huyền vừa mở cửa viện ra, Đạp Vân Linh Miêu vẫn nằm sấp bả vai hắn lập tức nhảy phịch xuống, sau đó không thèm quay lại nhìn hắn một cái, nó đã đi thẳng tới bên cạnh ao linh tuyền, chăm chú nhìn con Hồng Tu Lý duy nhất còn lại trong ao rồi.

Lục Huyền quét mắt nhìn quanh linh điền, tất cả vẫn như bình thường, Thảo Khôi Lỗi vẫn tận tâm lê bước đi tuần tra khắp linh điền.

Hắn đi đến khu vực trước đó từng dùng để bồi dưỡng linh thực bệnh biến, rồi lấy năm cây Đồng Cốt Trúc ra, lại thi triển Địa Dẫn Thuật, lặng lẽ thay đổi kết cấu của linh nhưỡng, để lộ

ra một cái khe vừa vặn tương xứng với bộ rễ của cây non Đồng Cốt Trúc, không chừa một chút kẽ hở nào.

Sau khi trồng xong năm cây giống Đồng Cốt Trúc, Lục Huyền tụ tập tâm thần trên cây trúc nhỏ màu đỏ tím kia. Ngay tức khắc một phần thông tin về Đồng Cốt Trúc đã tràn vào trong thức hải của hắn.

【Linh thực Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, thân trúc được bồi dưỡng ra sẽ trở nên vô cùng cứng rắn, có thể dùng để luyện chế pháp khí, đặc biệt thích hợp để luyện chế phi kiếm, cũng có thể dùng làm tài liệu cho một số loại đan dược đặc thù.】

【Trong quá trình bồi dưỡng cần bổ sung quáng thạch đồng thiết, giúp thúc đẩy tốc độ sinh trưởng của Đồng Cốt Trúc, phẩm cấp của linh quáng càng cao, thể tích càng nhỏ, Đồng Cốt Trúc hấp thu tiêu hóa càng nhanh.】

【 Với thân thể đồng cốt này, làm thế nào mình mới có thể đột phá và có dáng dấp cao lớn hơn đây?】

"Cần quáng thạch, linh quáng loại đồng thiết để có hiệu quả tốt hơn. Dù điều kiện đào tạo hơi cổ quái nhưng cũng may, độ khó không cao, nhẹ nhõm hơn Giao Đằng tam phẩm nhiều."

Linh quáng đồng thiết khá thông dụng trong chợ tán tu, giá cả cũng không đắt lắm.

Đầu tiên, Lục Huyền thi triển một vòng Linh Vũ Thuật, để những giọt linh vũ rơi xuống, nhẹ nhàng hòa vào trong khu vực linh nhưỡng đang gieo trồng Đồng Cốt Trúc, để cho rễ trúc hấp thu.

Hắn dự định sẽ để cho Đồng Cốt Trúc thích ứng với hoàn cảnh linh nhưỡng ở nơi này trước đã, rồi mấy ngày nữa sẽ đi mua linh quáng bổ sung, gia tăng tốc độ bồi dưỡng sau.

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt, Lục Huyền đang tuần tra bên trong linh điền, bỗng nhiên bên ngoài viện lại truyền đến tiếng gọi của Ngô tu sĩ sát vách: "Lục đạo hữu, sang đây uống chén rượu nhỏ!"

Lục Huyền gật đầu cười cười, hắn lập tức cầm một miếng thịt yêu thú sấy khô từ trong phòng bếp ra, rồi dẫn theo Đạp Vân Linh Miêu đi tới nhà Ngô tu sĩ.

"Ngô đạo hữu có tâm sự gì sao?" Sau khi uống vài chén linh tửu ấm áp, Lục Huyền nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của lão giả nọ cứ mơ mơ hồ hồ, không tập trung chú ý, mới lớn tiếng hỏi.

"Lục đạo hữu có biết động tĩnh gần đây trong phường thị không?"

"Ta vẫn một mực ở trong nhà chăm sóc linh thực, mấy ngày nay không có ra ngoài." Lục Huyền lắc đầu tỏ vẻ mình không rõ lắm.

"Lục đạo hữu không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm bồi dưỡng linh thực…" Ngô Văn Kính cảm thán một tiếng rồi nói tiếp: "Ta nghe mấy người trên phố đồn rằng, nhóm tu sĩ của Vương gia đi khai khẩn bí cảnh đã tiến vào vị trí hạch tâm của bí cảnh, nhưng cấm chế khó phá, bọn họ đã mời những thế lực gia tộc khác bên trong phường thị cùng tham gia vào chuyện này. Vì vậy, khu vực bên ngoài bí cảnh cũng được mở ra, khiến cho rất nhiều tán tu ngo ngoe rục rịch, muốn thử tiến vào trong bí cảnh mới tìm kiếm cơ duyên."

"Cho nên Ngô đạo hữu không muốn làm người ngoài cuộc, lại muốn ngâm mình trong vũng bùn này?" Lục Huyền nhìn về phía Ngô tu sĩ, như cười như không hỏi.

Chương 133: Ngưng Kết Linh Chủng Huyết Ngọc Tham!

"Đúng vậy, ta cũng có vài phần động tâm." Ngô Văn Kính cười khổ nói.

"Trong quá trình thăm dò, yêu thú và tà ma ở khu vực bên ngoài đã bị Vương gia quét gần như sạch sẽ rồi, đây chính là thời điểm có thể kiếm được nhiều tài nguyên nhất, cho nên khá nhiều tu sĩ muốn tiến vào trong đó tìm tòi đến cùng."

"Dù sao chăng nữa, ta cũng không có ý tưởng gì."

Lục Huyền đã nhìn ra, có vẻ như Ngô tu sĩ muốn mời mình cùng lão tiến vào khu vực bên ngoài của bí cảnh, nên đã dứt khoát tỏ rõ thái độ của mình.

"Ngay cả khi khu vực ngoại vi không có bóng dáng yêu thú tà ma, Ngô đạo hữu có tự tin sẽ giành được tài nguyên tu hành từ trong tay các tu sĩ khác hay không? Đạo hữu từng trải hơn ta nhiều, cần phải hiểu được, đôi khi đồng tộc còn đáng sợ hơn yêu thú tà ma."

Ngô Văn Kính nghe vậy, gương mặt già nua biến đổi không ngừng, lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu sau mới thở ra một ngụm trọc khí: "Đa tạ Lục đạo hữu nhắc nhở, là ta quá gấp gáp rồi. Mấy chục năm qua, ta luôn giữ tâm thế bình lặng như nước, không thèm nghĩ tới cơ duyên bảo vật gì. Nhưng khi chân chính đụng phải cơ hội như vậy, trong lòng ta luôn có chút mộng tưởng. Đại nạn buông xuống, chung quy lại ta vẫn không cam lòng."

Lục Huyền im lặng không nói gì, hắn không biết khuyên bảo như thế nào mới tốt. Hắn hiểu tình cảnh của Ngô tu sĩ, vì tuổi thọ của tu sĩ Luyện Khí chỉ có hơn một trăm năm, bất kỳ ai cũng không thể chấp nhận được sự thật là mình sắp tử vong.

Nếu thấy một cơ may nhỏ nhoi giúp thay đổi vận mệnh, cũng giống như người sắp chết đuối nắm được phao cứu sinh vậy, bọn họ sẽ dùng hết sức mình bám víu vào nó, muốn thoát khỏi số mệnh nghiệt ngã kia.

Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn lại thấy mình may mắn khi bồi dưỡng linh thực có thể nhận được ban thưởng từ bên trong quầng sáng màu trắng, bằng không … có lẽ hắn cũng giống như Ngô tu sĩ, lênh đênh trong biển khổ tu hành, không chịu nổi gió táp sóng xô.

“Vẫn nên thành thật ở lại trong phường thị thì tốt hơn, tuổi già sức yếu rồi, không còn lợi hại như trước, kỹ năng chiến đấu cũng tụt hậu nhiều năm. Nếu đi bí cảnh thật, ta đoán chỉ cần bất kỳ một tu sĩ cùng giai nào cũng có thể dễ dàng giải quyết ta.” Lão giả cười khổ nói, ánh mắt đầy buồn bã.

Lục Huyền không nói gì, chỉ nâng chén rượu lên.

Ngô tu sĩ khẽ cụng ly cùng Lục Huyền, sau đó lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn: “Có đôi khi ta không biết nên nhận xét ngươi như thế nào, rõ ràng tuổi đời còn trẻ nhưng tâm tính lại giống một lão già hơn cả lão đầu tử ta. Đứng trước cơ hội tốt như vậy, nhưng tâm cảnh của ngươi vẫn còn bình tĩnh được, đúng là vững vàng hơn ta rất nhiều.”

“Ha ha, vô dục vô cầu chính là như vậy. Ta chỉ muốn yên ổn làm một Linh thực sư bình thường thôi, vậy là đủ rồi.” Lục Huyền duy trì thiết lập nhân vật của mình rất tốt.

Hai người cơm nước no nê, Lục Huyền trở về nhà tiếp tục chăm sóc linh thực, thông qua nắm bắt trạng thái thức thời của

linh thực, đáp ứng tỉ mỉ nhu cầu cho chúng.

Năm ngày sau đó trôi qua cực nhanh.

Mấy ngày nay, Lục Huyền đã mua một cân quáng thạch không phẩm cấp từ chợ tán tu, hắn muốn thử nghiệm một phen, thử xem nếu trộn thứ quáng thạch này vào Đồng Cốt Trúc, sẽ có tác dụng gì.

Trong khoảng thời gian này, có năm cây trong chín cây Huyết Ngọc Tham còn lại đã tiến vào thời kỳ thành thục, ba cây phẩm chất tốt, hai cây phẩm chất thượng đẳng. Năm quầng sáng màu trắng xuất hiện cũng mang lại phần thưởng cho hắn.

【Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được một viên đan dược nhị phẩm Huyết Phách Hoàn.】 x3

【Thu hoạch một gốc Huyết Ngọc Tham, nhận được bí thuật nhị phẩm Nhiên Huyết Tiễn.】 x2

Với năm quầng sáng, Lục Huyền lại có được ba viên Huyết Phách Hoàn nhị phẩm, hắn cất chúng vào trong túi trữ vật chờ cơ hội sử dụng Nhiên Huyết Tiễn, cùng với hai gói kinh nghiệm Nhiên Huyết Tiễn, sau khi hấp thu toàn bộ, lý giải của hắn về bí thuật này càng tinh tiến thêm một bước.

Bởi vì không muốn lãng phí tinh huyết, nên dù Lục Huyền còn chưa thi triển lần nào nhưng sau khi sử dụng gói kinh nghiệm, hắn lập tức có cảm giác tốc độ phóng thích và uy lực bí thuật của mình đều gia tăng thêm không ít.

Mặt khác, bốn cây Huyết Ngọc Tham còn lại, hắn dự định sẽ thử nhân giống linh chủng Huyết Ngọc Tham xem sao.

Bên trong Tu Hành giới, mỗi khi linh thực tự nhiên thành thục, nếu không bị hái đi, thì đa phần chúng sẽ tiếp tục trưởng thành thêm một đoạn thời gian nữa, chờ đến khi trực tiếp héo rũ, và hòa mình vào trong thiên địa. Nhưng cũng có một số

khác sẽ thu thập tinh hoa bên trong linh thực và ngưng kết ra linh chủng.

Thông qua phương pháp chuyển giao này, khi gặp được hoàn cảnh thích hợp lại dư thừa linh lực, chúng sẽ nảy mầm và mọc thành một cây linh thực mới.

Linh chủng được ngưng kết tự nhiên sẽ có phẩm chất không đồng đều, số lượng ít, cho nên chưa chắc đã có thể bồi dưỡng ra linh thực.

Mà phương pháp ngưng luyện linh chủng được tu sĩ tổng kết qua vô số năm tháng này, chẳng những có thể ngưng kết ra số lượng lớn linh chủng, đồng thời cũng có thể đảm bảo được phẩm chất của linh chủng ngưng kết ra, phần lớn trong số chúng đều có thể gieo trồng thành công.

Lục Huyền để bốn cây Huyết Ngọc Tham lại, là muốn thử xem phương pháp ngưng chủng do Bách Thảo Đường cung cấp cho hắn có khả thi hay không.

Đảo mắt lại mười ngày trôi qua.

Trong mười ngày này, về cơ bản, Lục Huyền vẫn ở trong viện bồi dưỡng linh thực, thi thoảng cũng đi trêu đùa Đạp Vân Linh Miêu một phen. Đương nhiên, cũng có thời điểm hắn rẽ qua chợ tán tu một chuyến, mua một ít đồ dùng hàng ngày như linh mễ hay thịt yêu thú, cả quáng thạch đồng thiết Đồng Cốt Trúc nhị phẩm cần nữa.

Lúc ở chợ tán tu, hắn cảm nhận được một bầu không khí bồn chồn xao động tràn ngập bên trong.

Khu vực ngoại vi bí cảnh mới mở ra đã khiến tâm tư của không ít tu sĩ đều trở nên linh hoạt hẳn lên, giá cả của các loại pháp khí, phù lục, đan dược trên thị trường cũng gia tăng thêm rất nhiều.

Chuyện này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến Lục Huyền, hắn vẫn sống theo đúng nhịp điệu thường ngày của mình, bình yên hưởng thụ một cuộc đời đơn giản nhưng bận rộn theo đúng nghĩa đen của nó.

Trong linh điền, bốn cây Huyết Ngọc Tham đã thành thục vừa sinh ra một vài thay đổi mới. Lục Huyền dựa theo phương pháp ngưng luyện linh chủng lấy được từ Bách Thảo Đường, để rót linh lực vào trong Huyết Ngọc Tham thành thục, lại âm thầm dẫn dắt thảo mộc linh khí bên trong cây.

Lúc này, trên phần ngọn của Huyết Ngọc Tham đã xuất hiện một cái mầm cây màu đỏ nhạt, trên mầm cây nhỏ này còn ngưng kết ra một khối vật chất màu đỏ cùng loại với ngọc trong đá [1], xuyên thấu qua lớp lớp màng màu đỏ thật mỏng ở bên ngoài là có thể chứng kiến mấy hạt ngọc tham bên trong.

[1] : các loại ngọc như phỉ thúy, hòa điền… khi khai thác lên sẽ có lẫn với đá, giữa đá và ngọc có giới hạn rất rõ ràng, nghĩa là có thể phân tách chất đá và ngọc ra riêng, nên mới có cách gọi là ngọc trong đá (đá bao bên ngoài viên ngọc) hay là đá trong ngọc (ở giữa khối ngọc lại có viên đá)…

Chương 134: Luyện Khí Tầng Bảy!

Việc tiếp theo cần làm là chăm sóc những viên tham chủng này thật tốt, đợi đến thời điểm thích hợp sẽ dùng phương pháp đặc biệt để bóc tách chúng ra, sau khi xử lý, là có thể dùng để gieo trồng Huyết Ngọc Tham mới.

"Cũng không biết nếu linh thực đã trưởng thành mà không hái đi, thì sau này có làm ảnh hưởng đến phần thưởng bên trong quầng sáng hay không." Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Lúc trước, khi hắn chữa trị cho những cây linh thực bị bệnh kia, bởi vì chúng không phải do chính tay hắn trồng, thời gian bồi dưỡng cũng ngắn nên khi ngắt chúng, quầng sáng khen thưởng không xuất hiện.

Vì vậy lần này, hắn cũng không xác định được, rốt cuộc là ngưng kết linh chủng có mang đến ảnh hưởng gì hay không.

Ở khu vực lân cận với vị trí gieo trồng Huyết Ngọc Tham, Linh Huỳnh Thảo chiếm hơn phân nửa diện tích linh điền đang sinh trưởng tươi tốt, xanh mướt một mảnh, trên những chiếc lá mảnh khảnh kia có những điểm huỳnh quang lập lòe tỏa sáng, tràn đầy sức sống và rất đáng yêu.

Lục Huyền lại lần lượt thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, Địa Dẫn Thuật, tận tình tẩm bổ cho đám Linh Huỳnh Thảo ở nơi này.

Sau khi hấp thụ rất nhiều gói kinh nghiệm cộng với mỗi ngày đều thi triển bí thuật nhiều lần, đến hiện giờ, khả năng điều khiển Mộc Sinh Thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới tiểu

thành, có thể gia tăng một chút tiến độ sinh trưởng của linh thực cấp thấp.

Thông qua trạng thái tức thời của Linh Huỳnh Thảo, cùng với kinh nghiệm trước đó, Lục Huyền phỏng đoán, có khả năng nhóm Linh Huỳnh Thảo này sẽ bước vào giai đoạn trưởng thành sớm hơn bình thường vài ngày.

Đạp Vân Linh Miêu đang nằm rạp xuống bên cạnh ao linh tuyền, con ngươi xanh biếc chăm chú nhìn vào con Hồng Tu Lý duy nhất còn sót lại.

Mặc dù linh trí của Hồng Tu Lý khá là thấp kém nhưng thông qua chuyện đồng bạn của nó lần lượt biến mất, nó cũng ý thức được bên ngoài ao linh tuyền không an toàn nên thường trốn dưới đáy ao, nếu không cũng sẽ bơi quanh mép ao, mượn vách đá trong ao để phòng ngự.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lục Huyền đang tới gần, chỏm lông trên lỗ tai cực thính của Đạp Vân Linh Miêu khẽ động đậy, nó lập tức nghiêng đầu sang một bên, nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Hắn lập tức hiểu được nó đang nghĩ gì, lại nhìn quầng sáng màu trắng đang chìm chìm

"Nổi lửa thôi!"

Mới nghe được chữ đầu, Đạp Vân Linh Miêu đã nhanh chóng lao ra, bàn chân giống như đám mây trắng nhẹ nhàng vỗ xuống mặt nước, nhân tiện cũng móc luôn sợi râu màu đỏ dài và mảnh khảnh của Hồng Tu Lý.

Nó còn không đợi Lục Huyền sử dụng Hồng Tuyến Châm, đã mang Hồng Tu Lý vẫn còn đang giãy giụa đi vào phòng bếp rồi.

Lục Huyền có chút buồn cười, nhóc con này đã nghiện ăn Hồng Tu Lý mất rồi, nhưng đúng là dùng linh tuyền linh mễ

nuôi nấng yêu thú, sau khi thu hoạch sẽ cho thịt cực kỳ ngon.

Hắn vươn tay, vớt quầng sáng màu trắng đang chìm chìm nổi nổi trên bề mặt ao linh tuyền. Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một con Hồng Tu Lý, nhận được thuật pháp Mộc Tường Thuật nhất phẩm.】

Nội dung giới thiệu về thuật pháp mới này cũng nhanh chóng xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Mộc Tường Thuật có thể điều khiển cây cối xung quanh hoặc thúc giục một vài loại linh chủng đặc thù nào đó, để nhanh chóng dựng thành một bức tường gỗ nhằm chống đỡ công kích từ bên ngoài. Ở trong hoàn cảnh có lượng lớn linh mộc, còn có tác dụng đề thăng uy năng của thuật pháp.】

"Là thuật pháp phòng ngự nhất phẩm, không tồi." Lục Huyền tự lẩm bẩm.

Tại Tu Hành giới, trong số các loại bảo vật cùng cấp bậc thì công pháp, thuật pháp và đan phương là những thứ có giá trị tối cao. Xếp thứ hai chính là trận pháp, pháp khí, đan dược, phù lục có giá trị hơi thấp hơn một chút xíu. Tiếp đó là tài liệu yêu thú, linh thảo linh dược, linh quáng linh thạch. Còn linh chủng, chúng được xếp vào loại có giá trị thấp nhất.

Đương nhiên cũng không có thước đo tuyệt đối cho điều này, muốn trực tiếp biết được giá trị của một món bảo vật còn phải căn cứ vào công hiệu, tác dụng, số lượng của chúng nữa… nên giá trị này sẽ có một số thay đổi nhất định.

Ví dụ như giá của các tài liệu trên cùng một con yêu thú, cũng có mức chênh lệch rất lớn.

Nếu xét về giá trị, hắn là Mộc Tường Thuật nhất phẩm này cũng không thua kém pháp khí nhị phẩm Xích Lân Giáp cùng

với đan dược nhị phẩm Thú Linh Đan hắn đã mở được từ hai con Hồng Tu Lý trước đó.

Lục Huyền cố nén kích động muốn trực tiếp thi triển loại thuật pháp lên đống linh thực trong linh điền, để quay trở lại phòng bếp.

Đạp Vân Linh Miêu đã thả Hồng Tu Lý vào trong nồi, mỗi khi con Hồng Tu Lý muốn nhảy ra khỏi nồi, con linh miêu tinh nghịch kia sẽ dùng lòng bàn chân tát thật mạnh một cái, bắt nó phải quay về chỗ cũ.

Đến đây, có vẻ như Hồng Tu Lý hoàn toàn bị linh miêu nghiền ép, nhưng cũng có thể là nó đã quá mệt rồi, nên từ từ dừng lại, tiếp nhận sự thật là bản thân đang nằm trong nồi.

"Ngươi làm quá rồi, nó còn chưa được xử lý sạch sẽ đâu." Lục Huyền gạt Đạp Vân Linh Miêu sang một bên, lại cầm con Hồng Tu Lý nửa chết nửa sống tới, dùng tàn phiến Liệt Ngân Nhận cắt bỏ hai sợi râu hồng, cạo sạch vảy cá, mổ bụng cá và moi nội tạng bên trong ra ngoài.

Sau gần nửa canh giờ, một người một thú bất chấp hình tượng ngồi bệt xuống đất, trên mặt cùng lộ vẻ thỏa mãn vô cùng.

Lục Huyền rất vui vẻ chịu đựng cuộc sống đơn giản yên bình, phong phú bận rộn, cả ngày chỉ đi bồi dưỡng linh thực của mình, hắn mặc kệ bên ngoài phát sinh biến hóa gì, bản thân chỉ trông coi một mẫu linh điền này và lẳng lặng chờ đợi linh thực thành thục mà thôi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lứa đầu tiên trong số một trăm hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đã thành thục.

Lục Huyền tỉ mỉ kiểm tra trong linh điền, đã tìm được mười cây Linh Huỳnh Thảo đầu tiên tiến vào giai đoạn hoàn toàn trưởng thành. Trong mười gốc Linh Huỳnh Thảo này, có

bốn cây phẩm chất tốt, bốn cây phẩm chất thượng đẳng, và hai cây phẩm chất hoàn mỹ.

“Cuối cùng tu vi cũng có thể tăng lên một bậc rồi.” Lục Huyền âm thầm cảm thán, trong những ngày chờ đợi Linh Huỳnh Thảo thành thục, khi rảnh rỗi hắn vẫn tự mình tu hành, nhưng tốc độ như ốc sên khiến hắn khó mà chịu đựng nổi.

“Linh Huỳnh Thảo, hãy gia tăng tu vi cho ta nào!”

Từng luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi.】 x3

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi.】x2

Năm trong số mười quầng sáng trắng cho ra phần thưởng tu vi.

Chỉ một nháy mắt sau, lượng lớn linh lực đã từ nơi nào đó đi tới, trực tiếp dâng trào trong cơ thể hắn, lại điên cuồng chạy ngang chạy dọc bên trong kinh mạch và đan điền của hắn.

Đợi cho đến khi linh lực bình ổn lại, Lục Huyền chợt vui sướng phát hiện tu vi vốn đã dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí tầng sáu khá lâu của mình, lại trực tiếp đột phá đến Luyện Khí tầng bảy.

“Cuối cùng cũng thăng cấp, đứng vào hàng ngũ tu sĩ Luyện Khí cao cấp rồi.” Lục Huyền cảm nhận được linh lực hùng hậu đang cuộn trào mạnh mẽ trong thể nội, cõi lòng lại vô cùng bùi ngùi.

Chương 135: Kiếm Quyết Nhất Phẩm Cảnh Giới Tông Sư!

Hơn một năm trước, Lục Huyền chỉ là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, thiên tư phổ thông, tu hành công pháp hạ đẳng, trong túi không có linh thạch để mua đan dược gia tăng tu vi, ngày qua ngày chỉ biết lăn lộn ở ngoại vi phường thị ngư long hỗn tạp, sống tạm bợ trong cảm giác lo lắng bồn chồn thường nhật.

Nếu muốn dựa vào những thứ này để đột phá đến Luyện Khí cấp cao, hắn cũng không biết mình phải chờ đến ngày tháng năm nào mới hoàn thành mục tiêu…

Có lẽ cho dù đại nạn buông xuống, hắn cũng không thuận lợi đạt được, thậm chí rất có thể hắn sẽ chết trong một lần đi thăm dò bí cảnh tìm kiếm cơ duyên nào đó, rồi biến mất lặng lẽ, không gây nên một chút bọt sóng nào trong chúng sinh mênh mông ngoài kia.

Nhìn đám linh thực sinh sôi nảy nở trong linh điền, hắn càng cảm thấy mình may mắn vì đã được uầng sáng màu trắng ưu ái.

Còn thừa lại năm cây Linh Huỳnh Thảo thành thục, đã mở ra được ba tấm phù lục nhất phẩm, hai tấm Kiếm Khí phù và một tấm Khu Tà phù, cộng thêm một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch.

Lục Huyền nhét nó vào trong khối u to tướng của Thảo Khôi Lỗi vẫn luôn tận trung với cương vị công tác của mình.

Dưới tác động của lượng lớn thảo mộc linh khí, cái đầu to của Thảo Khôi Lỗi dần dần chuyển sang màu xanh lục.

Mặt khác, gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ còn lại đã mang đến cho hắn một gói kinh nghiệm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》.

Lục Huyền hấp thụ nó, sau khi thông hiểu đạo lý bên trong, hắn lập tức có cảm giác khả năng lý giải và trình độ nắm giữ của bản thân đối với môn kiếm quyết này đã đạt đến một cảnh giới cực hạn.

"Kiếm quyết nhất phẩm cảnh giới Tông sư."

Lục Huyền vừa động tâm niệm, một luồng kiếm khí vàng óng ánh đã bắn từ cơ thể hắn ra, nhanh chóng lượn vòng xung quanh viện, vẽ nên những đường tàn ảnh mơ hồ.

Kiếm khí thu phát tùy tâm, cả về tốc độ lẫn phạm vi công kích, hay lực sát thương đều tiến thêm một bước.

Lục Huyền thầm suy đoán, có lẽ 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》trong tay hắn đã vượt qua không ít thuật pháp nhị phẩm rồi.

Hắn để mười cây Linh Huỳnh Thảo vào trong hộp ngọc, tiếp tục đi dò xét linh điền như bình thường.

Tham chủng trên thân bốn cây Huyết Ngọc Tham được giữ lại ngày càng căng mọng đỏ tươi, chẳng bao lâu nữa chúng sẽ sẵn sàng để ngắt lấy.

Trên những cành cứng cáp đan xen vào nhau của Thanh Diệu Linh Trà, khá nhiều lá trà xanh nhỏ và mềm mại đang khe khẽ rung rinh trong gió.

Linh nhưỡng xung quanh Đồng Cốt Trúc chứa đầy những mảnh đồng thiết màu vàng đỏ, trải qua khoảng thời gian được tỉ mỉ tẩm bổ, đến hiện giờ các đốt trúc đã mọc dài hơn một chút.

Phạm vi sương khói xung quanh Huyễn Yên La Quả ngày càng mở rộng hơn, linh quả như sương như khói kia một mực trốn tránh ở bên trong, gần như đã hòa làm một thể với luồng sương khói quanh người nó.

Cứ cách một ngày, Giao Đằng lại được tưới máu của Bích Thủy Mãng nhị phẩm một lần, dưới tác dụng của máu rắn, phía trên sợi dây leo màu đen thùi kia đã phủ đầy những đường hoa văn màu xanh đỏ, thỉnh thoảng chúng nó còn chậm rãi vặn vẹo trông giống như một con độc xà sặc sỡ.

Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi ngày càng tiến đến gần thời kỳ thành thục, mỗi ngày Lục Huyền đều qua đó kiểm tra thanh tiến độ bên dưới linh thực, hắn sợ mình sẽ bỏ lỡ thời điểm thành thục thích hợp nhất của chúng.

Một mình Tịnh Tuyết Liên ở dưới ao linh tuyền, vẫn đang trong quá trình nở rộ, chỉ đáng tiếc mấy con Hồng Tu Lý luôn bầu bạn với nó đã biến mất rồi, chúng nó không thể ngắm được khoảnh khắc bông sen trắng tinh kia nở rộ.

Lục Huyền nhìn ao linh tuyền trống rỗng, đột nhiên lại nảy ra một suy nghĩ. Thịt yêu thú được linh tuyền tẩm bổ nuôi lớn cực kỳ tươi và mềm, nếu chỉ trồng mỗi gốc Tịnh Tuyết Liên trong cái ao linh tuyền lớn như vậy, đúng là lãng phí.

Hắn quyết định đến chợ tán tu một chuyến, xem có tìm được yêu thú thủy sinh nào không. Ừm, tốt nhất là ăn được.

Nghĩ đến là làm ngay, hắn khẽ giật giật bả vai, Đạp Vân Linh Miêu đang tao nhã ngồi xổm trên tường lập tức nhảy xuống, đáp bàn chân như mây trắng của mình xuống bả vai Lục Huyền.

Thấy Lục Huyền nghiêng đầu nhìn nó, đôi con ngươi xanh biếc kia cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

“Thảo Khôi Lỗi, trông nhà cẩn thận nha!” Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi với cái đầu vẫn còn một nửa màu xanh lục ở cách đó không xa.

Thảo Khôi Lỗi với cả đầu nửa xanh khẽ vặn vẹo thân hình một cái, tựa như đang đáp lại lời dặn dò của Lục Huyền.

Sau khi được Lục Huyền nhét cho vài giọt Thảo Linh Nguyên Dịch thì hiện giờ, Thảo Khôi Lỗi đã sản sinh ra một chút linh trí đơn giản, có thể thực hiện mệnh lệnh của Lục Huyền tốt hơn.

Lục Huyền mở Vụ Ẩn Mê Trận ra và nhanh chóng đi tới chợ tán tu. Mấy ngày không đến, các quầy hàng trong chợ lại xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Lục Huyền vẫn một mực chú ý đến tình hình trước mắt, đã nhanh chóng nhận ra bên trong các quầy hàng đã có thêm lượng lớn tài liệu yêu thú và linh thảo linh dược mới mẻ rồi.

Trong số này còn có rất nhiều tài liệu và linh dược nhị phẩm.

Huyền đến một quầy hàng náo nhiệt nhất. Những tiếng thì thầm ở trong này lập tức lọt vào tai hắn.

“Nghe nói thời gian trước có rất nhiều tu sĩ phát tài, bọn họ tìm được nhiều bảo vật từ trong bí cảnh lắm.”

“Tình nhân trong câu lan của ta nói, có một tu sĩ đồng đạo từ bí cảnh trở về tới tìm nàng hoan ái, sau khi mây mưa thỏa mãn, đối phương đã thưởng cho nàng lượng lớn linh thạch. Nghe nói bọn họ tìm được một đống linh thảo giấu kín ở trong bí cảnh, đã mang về được mấy chục gốc linh thực nhất phẩm, nhị phẩm.”

“Cái này còn chưa tính là gì, ngày hôm trước ta vừa nghe nói, có tu sĩ Luyện Khí phát hiện ra một động phủ thần bí. Hắn

nhận được một cuốn công pháp tam phẩm từ bên trong động phủ đó. Thứ này có thể tu hành đến giai đoạn Trúc Cơ đấy.”

“Ghen tị quá đi mất!”

Nói đi nói lại một hồi, rất nhiều tu sĩ đều lộ vẻ mặt hâm mộ và ghen tị, chỉ hận bản thân không thể hoán đổi vị trí với tu sĩ vừa nhận được cơ duyên kia, từ đó một bước lên mây, bay thẳng lên trời.

Lục Huyền bình tĩnh đi qua đám đông.

Tuy bí cảnh mới đã bị Vương gia thăm dò qua một lần, nhưng mục tiêu trọng tâm của nhà bọn họ vẫn luôn là khu vực hạch tâm của bí cảnh, bởi vậy trong quá trình này kiểu gì cũng có nhiều sơ sót ở khu ngoại vi. Chính những sơ sót đó đã khiến không ít tu sĩ đi thăm dò đạt được cơ duyên không tồi.

Vấn đề là những tán tu này chỉ thảo luận và chú ý đến tu sĩ thu được cơ duyên, chứ không nghĩ đến phía sau những cơ duyên kia lại có bao nhiêu bộ xương trắng chồng chất tạo thành, cũng không biết đã có bao nhiêu tu sĩ chết ở trên tay yêu thú, tà ma và đồng tộc.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng rít, Lục Huyền lập tức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một luồng kiếm quang rực rỡ vừa xẹt qua phường thị, giống như một chiếc cầu vồng xuyên qua mặt trời, trong nháy mắt đã biến mất ở phương xa.

“Bí cảnh mới mở ra, trong phường thị càng ngày càng không yên bình, nghe nói còn có một ít đệ tử ở tông môn quanh đây, đi đến nơi này thăm dò lịch luyện.”

Chương 136: Thiết Ngao Giải!

Lục Huyền thu được rất nhiều tin tức từ những cuộc thảo luận nho nhỏ của đám người xung quanh. Sau đó, hắn đi tới một cửa hàng chuyên môn bán tài liệu yêu thú, ấu thú và trứng yêu cầm.

"Đạo hữu có bán loại ấu thú thuộc tính thủy nào không? Tốt nhất là loại ăn được ấy." Lục Huyền hỏi chủ cửa hàng.

Chủ cửa hàng là một gã thanh niên gầy nhom, lập tức niềm nở chào đón Lục Huyền.

"Ấu thú thuộc tính thủy ư? Trong tiệm có vài loại, không biết đạo hữu cần nhất phẩm hay không phẩm cấp?"

"Nhất phẩm."

Ba con Hồng Tu Lý trước đó dù mỹ vị nhưng phẩm cấp hơi thấp, nếu nuôi dưỡng lần thứ hai, thì khi chúng nó trưởng thành, có lẽ ban thưởng từ quầng sáng màu trắng sẽ có chút vô bổ, bởi vậy Lục Huyền dứt khoát chuyển sang nuôi dưỡng yêu thú nhất phẩm luôn.

"Yêu thú thuộc tính thủy nhất phẩm, lại yêu cầu thịt ngon… trong tiệm có mấy con Thiết Ngao Giải thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu, mời đạo hữu qua đây xem cùng ta." Thanh niên gầy còm thoáng suy nghĩ một lúc, sau đó dẫn Lục Huyền tới một cái bể trong cửa hàng.

Trong bể nuôi bảy - tám con cua to bằng cái đầu hài nhi.

“Đây là yêu thú Thiết Ngao Giải nhất phẩm, sau khi trưởng thành, chúng sẽ cho gạch cua béo ngậy, thịt cua thơm ngon, được xưng là mỹ vị nhân gian. Thiết Ngao Giải này cũng như tên gọi của nó, có hai cái càng cua sắc bén, cực kỳ khỏe mạnh và rất hung dữ. Nhưng nếu đạo hữu tự nuôi nó, thì dựa vào tu vi Luyện Khí trung cấp vẫn có thể khống chế được đám này.”

Lục Huyền gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn vào trong bể nước.

Ấu thú Thiết Ngao Giải trong bể đã to bằng cái đầu em bé, mai cua càng cua có màu xanh đen, đôi mắt nhô lên không ngừng xoay tròn.

Trong đám này có một con Thiết Ngao Giải cảm nhận được ánh mắt thăm dò của Lục Huyền, nó lập tức giơ đôi càng lớn như thanh đại đao của mình lên, tỏ vẻ khiêu khích giương về phía Lục Huyền.

Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng Lục Huyền: “Ta thích cái dáng vẻ càn quấy bướng bỉnh này của ngươi.”

Nói xong, hắn lập tức quay đầu nhìn thanh niên gầy nhom kia, hỏi: “Mỗi con ấu thú Thiết Ngao Giải này có giá bao nhiêu linh thạch?”

“Một con giá hai mươi ba linh thạch.”

“Ta mua bốn con, mười tám linh thạch một con, thế nào?”

Mặc dù tài sản của Lục Huyền đã tăng lên rất nhiều, nhưng hắn vẫn duy trì thói quen tiết kiệm, trước khi muốn mua cái gì nhất định phải hung hăng chém xuống một đoạn.

Sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng hắn cũng mua được bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải với giá hai mươi linh thạch một con.

“Chọn con này giúp ta trước!” Lục Huyền chỉ vào con Thiết Ngao Giải vừa mới phô trương sức mạnh với mình, nói

với thanh niên kia.

Thanh niên gầy nhom dùng một cái thùng gỗ nhỏ kiên cố, nhấc bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải từ trong bể ra, bịt kín miệng thùng chỉ để lại mấy cái lỗ nhỏ thông gió.

Lục Huyền đưa cho thanh niên kia tám mươi linh thạch rồi nhấc thùng gỗ đi về nhà. Trên đường về, thỉnh thoảng trong thùng gỗ lại truyền ra tiếng lạch cạch, bên trong có vài con Thiết Ngao Giải đang hung hăng quẫy mạnh.

Nửa khắc sau, khi về đến nhà, Đạp Vân Linh Miêu đã vội vàng nhảy xuống từ vai Lục Huyền và duyên dáng bước vào trong linh điền.

Lục Huyền mang cái thùng gỗ kia đến bên bờ linh tuyền, mở tấm ván gỗ bịt kín ra. Con cua bướng bỉnh nhất trong đàn lập tức giơ đôi càng như đại đao của mình lên, giễu võ dương oai với Lục Huyền như đang phản kháng chuyện hắn vừa nhốt nó vào trong cái thùng gỗ bịt kín kia.

Ba con khác cũng theo sát đằng sau, trực tiếp xếp thành một hàng, mỗi con đều kiêu căng, bá đạo.

Nhìn vào bên trong thùng gỗ sau khi vận chuyển những vị khách Thiết Ngao Giải này đi đến nơi ở mới, lập tức phát hiện ra những dấu vết sâu nông không bằng nhau, có thể thấy được sức mạnh đến từ đôi càng của Thiết Ngao Giải nhất phẩm.

“Ta giao cho ngươi, cứ thuần phục chúng cho tốt trước đã, để cho chúng biết quy củ của Lục trạch này.” Lục Huyền nói với Đạp Vân Linh Miêu đang đứng bên cạnh.

Linh miêu dùng dáng điệu ưu nhã chậm rãi bước đi, đến trước mặt bốn con Thiết Ngao Giải.

Thiết Ngao Giải không sợ chút nào, chúng lập tức giơ đôi càng màu xanh đen còn dài hơn cả cơ thể mình, vọt thẳng về

phía bàn chân trắng của Đạp Vân Linh Miêu, muốn dùng sức kẹp lấy.

Linh miêu vươn chân lên, vỗ xuống, lập tức nện cho con ấu thú Thiết Ngao Giải kiêu căng nhất kia phải nằm bẹp dưới đất, ba con Thiết Ngao Giải khác cũng lao tới tấn công, chúng chia nhau ra kẹp vào bàn chân và cái đuôi ngắn của Đạp Vân Linh Miêu.

Linh miêu nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức thoát ra khỏi vòng vây của bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải, sau đó, bàn chân chắc nịch lần lượt đập xuống từng cái mai cua, đánh cho chúng khuất phục.

Cuối cùng, bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải cũng nhận ra tình cảnh của mình, chúng nó ngoan ngoãn nằm xuống đất, chỉ có con ngươi không ngừng xoay tròn trên đầu đã thể hiện rõ suy nghĩ không thành thật đang thường trực trong đầu chúng.

Lục Huyền bắt mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải đang nằm im không nhúc nhích kia, dứt khoát ném chúng vào trong ao linh tuyền.

Sau khi được nước linh tuyền thuần khiết tẩm bổ, chỉ trong nháy mắt, ấu thú Thiết Ngao Giải vốn còn đang uể oải đã linh hoạt hẳn lên, chúng nó lập tức bò lổm ngổm, đi dạo khắp nơi trong ao.

Lục Huyền tập trung tâm thần trên thân chúng, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Yêu thú Thiết Ngao Giải nhất phẩm, cực kỳ hung hãn, càng cua cứng rắn sắc bén. Sau khi trưởng thành, vỏ cua có thể dùng để luyện chế pháp khí phòng ngự. Yêu thú ăn tạp, có thể cho chúng ăn thịt yêu thú, linh mễ và thực vật thủy sinh.】

【Hoành hành ngang ngược thành quen, không gì không thể kẹp!】

Tin tức về Thiết Ngao Giải tràn vào trong đầu Lục Huyền.

“Cái gì cũng kẹp sao? Dám kẹp Tịnh Tuyết Liên của ta thì ta làm thịt các ngươi.” Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, đã trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật khống chế lớp bùn dưới đáy ao linh tuyền đi tới bao vây xung quanh Tịnh Tuyết Liên, trực tiếp nâng gốc linh thực này lên cao.

Sau khi quen thuộc với môi trường bên trong ao linh tuyền, con ấu thú Thiết Ngao Giải thừa năng lượng nhất kia bắt đầu đứng ngồi không yên, đôi càng to lập tức bám lên bức tường đá trên ao linh tuyền, chuẩn bị từ từ leo lên.

“Đám này quá nghịch ngợm, mới vào đã biết vượt ngục rồi.” Lục Huyền kêu Thảo Khôi Lỗi qua đây, trực tiếp ra lệnh cho nó: “Về sau lúc ngươi đi tuần tra bên trong linh điền, nhớ qua bờ linh tuyền này thường xuyên hơn, nếu bắt gặp Thiết Ngao Giải bò ra, nhất định phải đẩy chúng trở về ao linh tuyền.”

Lúc này Thảo Khôi Lỗi đã khôi phục như cũ, cái đầu cỏ khổng lồ khẽ gật gật, tỏ vẻ sẽ làm đúng chỉ thị.

Khi màn đêm buông xuống, bên cạnh bờ ao linh tuyền, một con ấu thú Thiết Ngao Giải cố hết sức bò lên bức tường đá cạnh ao, trực tiếp lướt đi ven tường, sau đó đổ bộ lên bờ.

Đôi mắt lồi ra của nó khe khẽ xoay tròn, xuyên qua màn đêm mờ ảo, quan sát tình hình xung quanh. Không phát sinh tình huống bất thường nào, con dị thú ban ngày hành hạ nó đến chết đi sống lại cũng không thấy tăm hơi đâu.

Nhận ra tình hình không tệ, tròng mắt của ấu thú Thiết Ngao Giải càng đảo nhanh hơn, lộ rõ vẻ hưng phấn trong mắt. Nó nhanh chóng bò trên mặt đất, cố gắng tìm lối ra.

Đột nhiên, một cọng cỏ màu tro đen không một tiếng động đã bắn đến sau lưng ấu thú, còn linh hoạt luồn xuống từ dưới

phần bụng của nó.

Chương 137: Tìm Việc Cho Các Ngươi Làm!

Ấu thú Thiết Ngao Giải nhận ra điểm khác thường, nó không ngừng điều chỉnh tốc độ, rồi giơ đôi càng lên cao, muốn chém đứt thứ vừa đánh lén mình thành hai mảnh.

Sợi dây cỏ xám đen tuy chậm chạp, nhưng vẫn ẩn phía sau ấu thú, thỉnh thoảng còn vờn quanh thân cua. Chẳng mấy chốc, ấu thú Thiết Ngao Giải đã bị sợi dây cỏ màu tro đen kia trói lại lại.

Thảo Khôi Lỗi ngẩng cái đầu to lớn lên, từ từ rút sợi dây cỏ màu đen xám kia lại, rồi tiến đến gần con ấu thú. Nó chỉ để lại một đoạn cỏ ngắn làm khoảng cách giữa hai bên, vừa vặn nằm trong tầm với.

Tiếp theo, nó đi tới bên cạnh bờ linh tuyền, duỗi dài hai tay, khiến cho sợi dây cỏ màu tro đen đang buộc chặt ấu thú Thiết Ngao Giải không ngừng kéo dài, mãi cho đến khi vươn tới bầu trời phía trên ao linh tuyền, lúc này mới nới lỏng dây cỏ ra.

"Bõm" một tiếng, ấu thú rơi vào trong ao, nước bắn tung tóe trên bông sen trắng tinh có bức tường đất bao quanh, rồi khẽ lăn từ trên lá sen xuống.

Sáng sớm hôm sau, Lục Huyền dậy sớm để bắt đầu một ngày mới của Linh thực sư. Đầu tiên hắn kiểm tra linh điền một lần, căn cứ vào trạng thái sinh trưởng của linh thực rồi thi triển các loại thuật pháp Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, hắn vào trong phòng cầm một nắm to linh mễ và rắc vào trong ao linh tuyền.

Linh mễ rơi xuống đáy ao, thu hút sự chú ý của bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải. Bị giày vò cả một đêm, cuối cùng cũng chờ được đến lúc này, chúng lập tức giơ đôi càng cua lên cao, cực kỳ khéo léo nhét từng hạt linh mễ tròn trĩnh vào trong miệng.

"Nếu các ngươi đã giỏi kẹp như thế, ta cũng nên tìm chút việc gì đó cho các ngươi làm mới được." Chờ mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải ăn uống no đủ, Lục Huyền nhìn đôi càng sắc bén như thanh đại đao kia, trong đầu có chút suy nghĩ.

Hắn lập tức nhấc con ấu thú Thiết Ngao Giải kiêu ngạo nhất ra khỏi ao, lại từ trong túi trữ vật lấy một khối quáng thạch đồng thiết to bằng nắm tay, đặt nó ở trước mặt ấu thú.

Nhìn thấy thứ gì đó tiến tới, ấu thú Thiết Ngao Giải lập tức mở càng, kẹp chặt quáng thạch tinh thiết từ trên xuống dưới, dùng sức thật mạnh, chỉ trong nháy mắt, khối quáng thạch cứng rắn kia đã bị nó chia thành hai nửa.

"Tiếp tục." Lục Huyền cầm một trong hai khối vừa được chia ra lên, đưa tới trước càng cua của Thiết Ngao Giải.

Ấu thú Thiết Ngao Giải hung hăng kẹp quáng thạch.

"Tiếp nào." Lục Huyền lại lấy một khối khoáng thạch khác đến. Vòng đi vòng lại như thế, một khối quáng thạch tinh thiết có kích thước bằng nắm tay đã biến thành hàng trăm khối nhỏ như viên sỏi, đôi càng Thiết Ngao Giải dùng lực kẹp mạnh liên tục, cũng chuyển sang màu trắng rồi, nhưng khi Lục Huyền lại đưa một quáng thạch khác tới trước càng của nó, nó lại không nhịn được, lập tức muốn đi kẹp lấy.

"Ha ha, nữa nào!" Lục Huyền cười ha ha, linh lực khẽ động, một đống quáng thạch đồng thiết lập tức xuất hiện trước mặt ấu thú, chồng đến cao ngất.

Đôi càng của ấu thú Thiết Ngao Giải không khỏi run rẩy một cái.

Lục Huyền nhấc cả ba con ấu thú Thiết Ngao Giải còn lại từ trong ao linh tuyền lên, để chúng bắt đầu làm việc.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề Đồng Cốt Trúc cần mảnh vụn quáng thạch đồng thiết rồi. Có mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải ở đây, ta không cần phải làm việc này nữa." Lục Huyền vui sướng nghĩ.

Đồng Cốt Trúc cần quáng thạch đồng thiết để sinh trưởng, thể tích quáng thạch càng nhỏ, nó càng dễ hấp thu. Trước đó, Lục Huyền phải dùng Liệt Ngân Nhận và Hồng Tuyến Châm để cắt quáng thạch, rất tốn thời gian và công sức. Bây giờ, có mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải ở đây, mọi việc đã trở nên dễ dàng hơn nhiều rồi.

Hắn nhìn ấu thú Thiết Ngao Giải vẫn đang kiên trì kẹp quáng thạch, xúc động nói: "Không được thả lỏng, nhất định phải dùng sức kẹp chặt, trăm lần, nghìn lần, vạn lần mới có thể đột phá cực hạn của bản thân. Càng và chân phải vận dụng toàn lực, chờ đến khi các ngươi mạnh mẽ hơn, là có thể tiến về phía trước quơ càng tấn công ta rồi!"

Mỗi khi có ấu thú buông lỏng, Lục Huyền sẽ ở bên cạnh thúc giục nó.

Tiếng kìm kẹp quáng thạch tinh thiết liên tục vang lên, nghe rất vui tai.

Đến khi càng của bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải đã rơi vào tình trạng sức cùng lực kiệt, yếu ớt vô lực, Lục Huyền mới để chúng tạm thời đi nghỉ ngơi. Hắn ném chúng vào trong ao linh tuyền rồi rắc phần thưởng là một nắm linh mễ vào.

"Thiết Ngao Giải này dồi dào năng lượng hơn Hồng Tu Lý, tìm chút việc cho chúng làm cũng tốt, để tiêu hao bớt tinh lực

của chúng đi.” Lục Huyền cười híp mắt nhìn mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải đang mệt mỏi đến không buồn nhúc nhích, nằm im lìm dưới đáy ao linh tuyền, âm thầm nghĩ.

Hắn rắc quáng thạch được nghiền mịn vào xung quanh Đồng Cốt Trúc, để chúng thoải mái hấp thụ.

Khi đến bên cạnh bốn cây Huyết Ngọc Tham đang trong quá trình ngưng kết linh chủng, hắn phát hiện ra một chút biến hóa, dường như lớp màng bọc bên ngoài của chúng đã mỏng đi, theo quá trình tham chủng càng ngày càng tăng trưởng, có cảm giác, lớp màng mỏng bên ngoài sắp bị phá vỡ rồi.

Lục Huyền vội vàng lột bỏ lớp màng bên ngoài rồi cẩn thận lấy những hạt linh chủng đã ngưng luyện thành công từ bốn cây Huyết Ngọc Tham kia ra, hơi xử lý một chút mới bỏ chúng vào trong hộp ngọc đặc chế.

Bốn cây Huyết Ngọc Tham đã ngưng kết ra hai mươi tám hạt linh chủng, hạt nào hạt nấy đều no đủ như huyết ngọc.

“Có lẽ khi ngưng kết linh chủng cần tiêu hao rất nhiều linh lực thảo mộc từ Huyết Ngọc Tham thành thục, đã khiến chúng nó mất đi tác dụng của mình, không thể hái ở trạng thái bình thường được, do đó cũng không có quầng sáng ban thưởng cho mấy cây này.” Lục Huyền âm thầm suy đoán, nhưng có được hai mươi tám hạt linh chủng Huyết Ngọc Tham, cũng khiến hắn tương đối hài lòng rồi.

Nhưng có một chuyện càng khiến hắn hài lòng hơn.

Đó là sau khi kiểm tra trạng thái sinh trưởng của Ám Tủy Chi nhị phẩm, Lục Huyền lại ngoài ý muốn phát hiện, nó đã bước vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn rồi.

“Dày công chăm sóc hơn một năm, cuối cùng cũng thành công trồng gốc linh thực nhị phẩm đầu tiên.” Trong lòng Lục Huyền tràn đầy cảm xúc.

Phải biết rằng, chu kỳ sinh trưởng của linh thực chưa nhập phẩm được tính theo tháng, linh thực nhất phẩm lại được tính bằng một năm, còn linh thực nhị phẩm sẽ có chu kỳ sinh trưởng kéo dài chừng hai năm.

Từ lúc còn ở bên trong tiểu viện tại khu Bắc phường thị, hắn đã trồng Ám Tủy Chi và Kiếm Thảo rồi, sau khi chuyển đến đình viện mới được hơn một năm, lại cộng thêm quá trình hắn tỉ mỉ bồi dưỡng nó, cùng với trình độ Mộc Sinh Thuật ở cảnh giới tiểu thành cũng có thể gia tăng một chút tốc độ sinh trưởng cho linh thực trên mức độ nhất định, đủ các loại nhân tố đổ dồn vào… đến cuối cùng, Ám Tủy Chi cũng phát triển thành thục.

Bản thể Ám Tủy Chi đang ẩn giấu bên trong những sợi nấm dày đặc màu đỏ sẫm, thứ chất lỏng sền sệt dấp dính vẫn đang ào ào lưu chuyển bên trong đường ống nấm giống như mạch máu.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên gốc Ám Tủy Chi thành thục kia, ngay lập tức biết phẩm chất của nó là tốt đẹp.

Chương 138: Ẩn Linh Sưởng!

"Nồng độ linh khí của mảnh linh điền này chỉ dừng ở mức trung bình, Ám Tủy Chi lại cực kỳ kỵ ánh sáng, tình huống này khó mà tránh khỏi được. Hơn nữa, ta ở nơi đây rất khó tìm được vài khối linh mộc mục nát có phẩm chất cao… Dưới điều kiện như vậy, có thể bồi dưỡng ra linh thực nhị phẩm phẩm chất tốt, đã không dễ dàng rồi." Lục Huyền bùi ngùi suy nghĩ.

Hắn dùng linh lực xỏ xuyên qua vô số sợi nấm màu đỏ sẫm, dường như những sợi nấm kia đã bị kích thích, chúng lại tự động tránh sang hai bên, để lộ ra bản thể Ám Tủy Chi ở bên trong.

Lục Huyền cẩn thận hái nó xuống, lập tức đặt vào chiếc hộp gỗ bọc vải đen, rồi cho cả hộp vào túi trữ vật.

Ám Tủy Chi nhị phẩm có thể dùng để luyện chế vài loại đan dược luyện thể, cũng có thể trực tiếp ăn vào, nó sẽ giúp tăng cường thể phách cho tu sĩ.

Tạm thời Lục Huyền còn chưa quyết định sẽ dùng nó như thế nào.

Lúc này, trọng điểm của hắn đều đặt trên phần thưởng sẽ nhận được ở bên trong quầng sáng của Ám Tủy Chi. Ánh mắt đầy chờ mong của hắn lập tức nhìn chằm chằm vào vị trí lúc trước của Ám Tủy Chi ở trong lều gỗ, một quầng sáng màu trắng to bằng nắm đấm đang lấp lóe ở nơi này.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay chạm vào quầng sáng nọ. Chỉ trong nháy mắt, vô số điểm sáng nhỏ đã tuôn ra như dòng

ngân hà, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Huyền. Một luồng ý niệm cũng hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Ám Tủy Chi, nhận được pháp khí tam phẩm Ẩn Linh Sưởng.】

Suy nghĩ lóe lên, một chiếc áo khoác mỏng như cánh ve đã xuất hiện trên tay hắn. Chiếc áo khoác này có màu vàng sẫm, thi thoảng trên bề mặt cũng sẽ xuất hiện những sợi tơ gần như trong suốt rồi đột ngột biến mất.

【Ẩn Linh Sưởng là pháp khí tam phẩm, có thể thu lại và che giấu khí tức cho tu sĩ. Ở thời điểm vận chuyển linh lực, tu sĩ có thể thúc giục pháp khí này để ẩn nấp thân thể. Thời gian ẩn nấp khá ngắn, trong quãng thời gian ẩn nấp sẽ tiêu hao khá nhiều linh lực, cho nên cần di động từ từ. Khi bị công kích sẽ hiển lộ thân hình.】

"Pháp khí tam phẩm!" Lục Huyền vô cùng mừng rỡ, đây là kiện bảo vật tam phẩm thứ hai trong tay hắn sau Vô Cấu Ngọc tam phẩm.

Hơn nữa, hiệu quả của nó chỉ có hơn chứ không kém.

Lục Huyền vốn có tư chất phổ thông, lại chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn đề thăng tu vi đến Luyện Khí tầng bảy, đương nhiên sẽ không dám để lộ tu vi chân chính của mình ra ngoài, dù bản thân đang ở trong một môi trường quen thuộc cũng vậy.

Dù《 Liễm Tức Pháp 》 hắn nhận được trước đó, cũng mang đến hiệu quả ẩn nấp tu vi, nhưng khi tu vi càng cao thêm, hắn sẽ gặp được càng nhiều tu sĩ Luyện Khí cấp cao, nghĩa là tình huống không thể che giấu được tu vi sẽ có xác suất phát sinh nhiều hơn lúc trước.

Ẩn Linh Sưởng vừa vặn bù đắp được điểm này, hơn nữa, pháp khí tam phẩm đã tiến vào phạm trù Trúc Cơ, dù tu sĩ

Trúc Cơ sơ kỳ hay trung kỳ nhìn trộm cũng khó mà phát hiện ra sự thật được.

Lục Huyền lập tức cởi bộ y phục trên người xuống, mặc chiếc áo vàng sẫm lên người, đồng thời cũng rót linh lực vào chiếc áo ấy. Nhất thời, một luồng lực hút cực lớn trực tiếp phát ra từ bên trong pháp khí Ẩn Linh Sưởng, chỉ trong nháy mắt, linh lực trong cơ thể Lục Huyền đã tiêu hao một mảng lớn.

Những sợi tơ trong suốt trên chiếc áo choàng màu vàng sẫm kia đột ngột di chuyển với tốc độ càng lúc càng nhanh. Một lúc sau, Lục Huyền trực tiếp cảm nhận được trước mắt mình vừa đột nhiên bị một tầng vật chất đặc thù mỏng manh nào đó bao phủ.

Thế giới trong mắt hắn đã trở nên mơ hồ xa lạ, cực kỳ không chân thật.

Lục Huyền đi tới cạnh bờ ao linh tuyền, cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải đang lặng lẽ nằm dưới đáy ao, mặt nước trong suốt với từng tia linh khí yếu ớt mơ hồ bốc lên.

Vấn đề là trên mặt nước, không phản chiếu cái bóng của Lục Huyền.

Đạp Vân Linh Miêu đang ở cách đó không xa, vừa thấy Lục Huyền đột nhiên biến mất, đã sững sờ tại chỗ, hiếm khi thấy cảm xúc bên trong con ngươi màu xanh biếc kia mơ hồ thay đổi. Nó ngơ ngác quay đầu nhìn quanh bốn phía.

“Ngao…” Nó thấp giọng rống lên, tiếng kêu vô cùng vội vàng nóng nảy.

Lục Huyền vội vàng rời khỏi trạng thái ẩn thân, đi tới bên cạnh Đạp Vân Linh Miêu, nhẹ nhàng nhéo chỏm lông xám trắng trên đôi tai thính của nó.

Vừa bắt được bóng dáng của hắn, Đạp Vân Linh Miêu đã lấy lại tư thế ưu nhã ban đầu, nó lạnh lùng nhìn Lục Huyền rồi đi thẳng sang một bên.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, cẩn thận tổng kết lại cảm nhận của mình sau khi sử dụng pháp khí tam phẩm Ẩn Linh Sưởng.

"Pháp khí này có thể che đậy toàn thân nhưng phạm vi có hạn, chỉ giới hạn ở xung quanh thân thể. Tốc độ tiêu hao linh lực quá nhanh, với tu vi Luyện Khí tầng bảy của ta, dùng pháp khí tam phẩm thuộc về giai đoạn Trúc Cơ vẫn có chút miễn cưỡng. Nhưng hiệu quả khá tốt, có thể ẩn nấp thân hình sẽ giúp ta tránh được một số tình huống nguy hiểm."

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn mỉm cười, không hiểu vì sao lại cảm thấy hành vi che giấu thân thể này của mình có chút quen thuộc.

"Trong suốt ở Tu Hành giới…" Hắn than thở một tiếng, thay vì lập tức cởi Ẩn Linh Sưởng ra, hắn lại khoác lên người một bộ thanh sam khác. Ẩn Linh Sưởng mỏng như cánh ve, không hề nặng chút nào, mặc trên người cũng không có cảm giác gì.

"Ám Tủy Chi nhị phẩm đã thành thục, có lẽ Kiếm Thảo nhị phẩm cũng sắp rồi." Lục Huyền nhìn Kiếm Thảo nhị phẩm đã thu lại kiếm ý, trở thành một cây cỏ giản dị tự nhiên không chút màu mè thì nghĩ thầm.

Lúc này, Kiếm Thảo không khác gì một cái lưỡi kiếm độc nhất vô nhị, nó dài chừng ba thước, toàn thân đen thùi, một mực đứng thẳng tắp, mũi kiếm đâm về phía bầu trời.

"Sắp rồi." Lục Huyền tập trung tâm thần trên Kiếm Thảo, chứng kiến thanh tiến độ bên dưới nó sắp đầy, trong lòng lại ngập tràn mong đợi.

Hắn lại tiếp tục đi dò xét khắp nơi bên trong linh điền một lượt.

Khi đến khu vực gieo trồng Linh Huỳnh Thảo, một trăm mười gốc Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng. Lục Huyền tìm kiếm cẩn thận, lại phát hiện mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn chín muồi.

Trong số mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, có sáu cây phẩm chất tốt, bảy cây phẩm chất thượng đẳng, hai cây còn lại phẩm chất hoàn mỹ.

Lục Huyền đặt mười lăm gốc Linh Huỳnh Thảo vào trong hộp ngọc, rồi nhặt từng quầng sáng xuất hiện trên vị trí mười lăm gốc linh thực kia lên.

Một luồng ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi.】 x2

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi.】 x4

Ngay lập tức, từng luồng linh lực tràn vào cơ thể Lục Huyền, giống như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, điên cuồng chạy ngang chạy dọc trong kinh mạch đan điền của hắn.

Đợi đến khi linh lực đã trở về trạng thái bình thường, Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được tu vi trong người đã gia tăng thêm rất nhiều, khoảng cách đột phá đến Luyện Khí tầng tám càng gần hơn một chút.

Chương 139: Tốn Lôi Kiếm Hoàn!

Còn thừa lại chín quầng sáng, chúng mang đến cho Lục Huyền bốn tấm phù lục nhất phẩm, bao gồm hai tấm Kiếm Khí phù nhất phẩm, một tấm Bạo Viêm phù và một tấm Khu Tà phù.

Ngoài ra, vẫn còn ba viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, Lục Huyền đặt chúng vào trong bình ngọc đựng số Bồi Nguyên Đan hắn từng lấy được trước đó.

Quầng sáng từ hai cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, mở ra được hai tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm.

Lúc này, trong túi trữ vật của hắn đã có bảy tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm, và mấy chục tấm phù lục nhất phẩm, tất cả đều được phân loại cẩn thận và cất đi.

Lục Huyền cẩn thận đếm và thu thập toàn bộ những phần thưởng nọ trước khi trở về phòng nghỉ ngơi. Vừa vào trong phòng, hắn đã lấy cuốn sách mới nhận được từ chỗ thiếu nữ áo đỏ ra, đọc cẩn thận lại, nhằm khắc sâu ấn tượng về các loại linh thực kia vào trong đầu.

Đọc một hồi, hắn đứng dậy đi nấu cơm. Bữa trưa nay tương đối đơn giản, hắn nấu chừng hai bát linh mễ và xào một phần thịt linh thú sấy khô, cộng thêm một đĩa rau trộn linh quả. Một người một thú ai ăn của người đó.

Hương vị quá đỗi bình thường làm Lục Huyền không nhịn được lại nhớ tới hương vị tươi ngon của Hồng Tu Lý được

nuôi dưỡng bằng linh tuyền linh mễ, trong lòng không khỏi mong ngóng ấu thú Thiết Ngao Giải mau mau trưởng thành.

Sau khi chợp mắt một chút, hắn lại tiến vào trong linh điền.

Năng lực khôi phục của Thiết Ngao Giải dưới đáy ao linh tuyền không tệ, chỉ một thoáng nghỉ ngơi như vậy, chúng đã trở nên khỏe mạnh như vâm, bắt đầu bò lổm ngổm dưới đáy ao.

Một trong số chúng còn kẹp cái càng cua cứng rắn của mình lên bức tường đá bên bờ ao linh tuyền, cố gắng lật người dậy, tìm đường thoát ra.

Nhìn cảnh nảy, trong lòng Lục Huyền khá là nhẹ nhõm, thậm chí hắn còn sinh ra một ý tưởng mới. Chúng nó hồi phục nhanh như vậy, chẳng lẽ là do công việc hắn giao cho chúng nó còn chưa đủ nhiều?

Hắn lập tức lệnh cho Đạp Vân Linh Miêu nhấc bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải từ trong ao ra, không đợi chúng nó ổn định đã cầm một khối quáng thạch tinh thiết nhấp nhô lồi lõm tới trước càng ấu thú.

Dường như con ấu thú này đã quên bài học buổi sáng, nó lập tức giơ cái càng màu xanh đen lên thật cao, hung hăng bấm quáng thạch.

“Đúng vậy, cứ như thế, đừng nản lòng, chỉ cần kiên trì sẽ xử lý xong toàn bộ đống quáng thạch này thôi.”

“Đúng, phải chiến thắng đám ma đầu quáng thạch này, để cho chúng nó không thể dùng quáng thạch tới khiêu khích các ngươi được nữa.” Lục Huyền khẽ mỉm cười, hắn lại thay đổi câu nói cho phù hợp với tình huống hiện tại hơn.

Sau khi dò xét trong linh điền một phen, ở thời điểm hắn đi vào khu vực của Kiếm Thảo, chợt chú ý tới thanh tiến độ bên

dưới Kiếm Thảo đã được kéo dài đến mức tối đa, nó trực tiếp tiếp vào giai đoạn chín muồi rồi.

Phẩm chất là thượng đẳng.

Hắn cẩn thận rút Kiếm Thảo ra, một luồng ý niệm lập tức xuất hiện trong đầu.

【Kiếm Thảo :Linh thực nhị phẩm, hình dạng như lưỡi kiếm, cực kỳ sắc bén, là Kiếm Khí trời sinh. Có thể sử dụng trực tiếp hoặc dùng để luyện chế phi kiếm.】 (Kiếm Khí ở đây là vũ khí loại kiếm)

Có một chuyện làm Lục Huyền khá là kinh ngạc, bởi vì phần bên ngoài của Kiếm Thảo lại giống như lưỡi kiếm, dù nó gắn bó chặt chẽ, nối liền với phần rễ cây đang chôn trong linh nhưỡng kia, nhưng khi nhổ ra lại không dính một chút bùn đất nào, phía trên rễ cây có những đường hoa văn nhợt nhạt, khi cầm trên tay có cảm giác như đang cầm một thanh phi kiếm vậy.

"Quả nhiên là Kiếm Khí trời sinh…"

Lục Huyền càng nhìn càng thích Kiếm Thảo.

Trước đó, khi hắn trồng trọt các loại linh thực như Linh Huỳnh Thảo, Thực Nguyệt Quả, Huyết Ngọc Tham, Xích Vân Tùng, sau khi chúng thành thục đều được dùng làm tài liệu, mà Kiếm Thảo lại có thể trực tiếp sử dụng như một thanh kiếm.

Hắn đè nén vui sướng trong lòng, cất Kiếm Thảo đi, lại dời ánh mắt về vị trí từng trồng Kiếm Thảo lúc trước. Một quầng sáng màu trắng đang nhấp nháy ở nơi này. Lục Huyền ôm lòng chờ mong vô hạn, nhẹ nhàng nhặt nó lên, ngay trong nháy mắt, vô số điểm sáng đã dũng mãnh tràn vào cơ thể hắn. Một ý niệm lập tức lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thảo, nhận được Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm.】

Một quả cầu nhỏ xuất hiện trong tay hắn. Quả cầu nhỏ này có kích cỡ bằng quả trứng gà, do vô số kiếm khí tinh xảo tạo thành, kiếm quang không ngừng phun ra nuốt vào, co duỗi vô hạn, bên trong có một cơn cuồng phong màu đen trực tiếp thổi quét qua, thỉnh thoảng lại thấy lôi điện loé sáng.

【Tốn Lôi Kiếm Hoàn là bảo vật tam phẩm, khi uẩn dưỡng bên trong cơ thể tu sĩ có thể chuyển hóa linh lực thành kiếm khí, có thể phân hóa kiếm quang, tính sát phạt rất mạnh. Còn có thể dung nhập vào trong Kiếm Khí, điều dưỡng Kiếm Khí và đề thăng phẩm cấp của Kiếm Khí.】

【Khi phân hóa thành kiếm quang sẽ tiêu hao rất nhiều kiếm khí, thường xuyên sử dụng sẽ thiết hụt kiếm khí và cần linh lực bổ sung kịp thời.】

"Bảo vật tam phẩm, Kiếm Hoàn…"

Lục Huyền ngắm viên Kiếm Hoàn to bằng quả trứng gà trên tay mình, khẽ há miệng, Kiếm Hoàn lập tức diễn hóa thành vô số sợi kiếm ý nhỏ bé chui vào trong cổ họng hắn. Chờ những sợi kiếm ý kia chui vào bên trong đan điền, sau đó nhanh chóng tập trung lại, biến thành hình dạng của Kiếm Hoàn, Lục Huyền lập tức phóng thích một luồng linh lực đi tới thăm dò bên trong Kiếm Hoàn.

Đột nhiên như có một cơn gió đen, sấm chớp rền vang, khiến cho luồng kiếm quang ở mặt ngoài của Kiếm Hoàn tăng mạnh, kiếm ý tràn ngập.

"Thì ra dùng linh lực uẩn dưỡng là như vậy…" Lục Huyền bừng tỉnh đại ngộ, hắn há miệng phun một cái, vô số kiếm khí nhỏ bé đột ngột rời khỏi thân thể, một lần nữa hóa thành hình dáng của Kiếm Hoàn ở trước mặt hắn.

Hắn điều khiển Kiếm Hoàn tung bay trên không trung, tốc độ nhanh đến mức nó trực tiếp hình thành để lại hàng loạt hư ảnh.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, mấy luồng kiếm quang lại phun ra từ bên trong quả cầu nhỏ, hắc khí quấn quanh, hàn khí dày đặc, như có hồ quang lôi điện không ngừng nhảy nhót trên kiếm nhận.

Lục Huyền dùng linh thức cẩn thận cảm ứng một phen, chỉ thấy luồng kiếm quang này có thể thu phát tùy tâm, vừa rồi trong đầu chỉ lóe lên một ý niệm, những luồng kiếm mang này đã ầm ầm gào thét bắn về phía mặt đất, trực tiếp đánh ra mấy lỗ nhỏ chi chít màu đen đen, sâu không thấy đáy.

"Không hổ bảo vật tam phẩm lấy sát phạt làm chủ." Lục Huyền âm thầm líu lưỡi, không khỏi thở than trước uy năng mạnh mẽ của Tốn Lôi Kiếm Hoàn.

"Nhưng cũng giống như Ẩn Linh Sưởng, sử dụng thứ này tiêu hao quá nhiều linh lực, dù trước đó đã uẩn dưỡng đầy đủ linh lực thì ở thời điểm thúc giục vẫn hao phí một lượng lớn linh lực. Đương nhiên đây không phải là khuyết điểm của Tốn Lôi Kiếm Hoàn và Ẩn Linh Sưởng tam phẩm, mà là vấn đề của cá nhân ta." Lục Huyền tự giễu một câu.

Hắn vốn cho rằng tu vi Luyện Khí tầng bảy của mình cũng tương đối khá rồi, trong lòng khó tránh khỏi có chút tự mãn, nhưng sự xuất hiện của hai món bảo vật tam phẩm này lại làm hắn có cảm giác bản thân nghèo đến rớt mồng tơi, chút linh lực ít ỏi này không thể gánh nổi tiêu hao khi sử dụng chúng.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại phiền não hạnh phúc mà thôi.

Chương 140: Vương Gia Mời!

Với hai bảo vật tam phẩm này trong tay, hắn đã yên tâm hơn không ít, dù tránh né nguy hiểm hay là đối mặt với cường địch, chúng cũng mang đến tác dụng cực kỳ to lớn.

"Hiện giờ, công có Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm, bí thuật Nhiên Huyết Tiễn, pháp khí nhị phẩm Hồng Tuyến Châm, Kiếm Thảo nhị phẩm. Phụ trợ có Ẩn Linh Sưởng tam phẩm, Vô Cấu Ngọc tam phẩm. Chỉ có phòng ngự là hơi kém một chút, có mỗi thuật pháp phòng ngự nhất phẩm Mộc Tường Thuật và pháp khí phòng ngự nhị phẩm Xích Lân Giáp. Tuy nhiên ngay cả khi trong tay ta chỉ có hai thứ này, cũng mạnh hơn khá nhiều tu sĩ Luyện Khí khác rồi."

Hai kiện bảo vật tam phẩm xuất hiện, đã giúp thực lực của Lục Huyền tăng mạnh chỉ trong nháy mắt, cũng trực tiếp khiến hắn càng thêm kiên định vào lộ trình bồi dưỡng linh thực trong tương lai hơn.

Trước khi xuất hiện linh thực phẩm cấp cao hơn thay thế được Linh Huỳnh Thảo, hắn vẫn cần trồng lượng lớn Linh Huỳnh Thảo để gia tăng tu vi. Đồng thời, cũng phải tận dụng khả năng bồi dưỡng những loại linh thực phẩm cấp cao, không chỉ vì giá trị của bản thân linh thực, chủ yếu hơn là sau khi linh thực thành thục, chúng sẽ mang tới phần thưởng cực kỳ phong phú ở bên trong quầng sáng.

Lượng và tinh, hai tay đều bắt, vững vàng tiến bước theo hai con đường này.

Sự xuất hiện của hai kiện bảo vật tam phẩm là Ẩn Linh Sưởng và Tốn Lôi Kiếm Hoàn đã tăng thêm không ít sức lực cho Lục Huyền, cũng mang đến cho hắn cực kỳ nhiều động lực đi bồi dưỡng linh thực.

Ngày hôm đó, đột nhiên bên ngoài viện lại truyền đến một giọng nói ôn hòa: "Lục đạo hữu có ở nhà không?"

Lục Huyền mở cửa viện, lập tức trông thấy hai tu sĩ Luyện Khí cấp cao đang đứng ngoài cửa nhà mình. Người dẫn đầu là một vị văn sĩ nho nhã đang nở nụ cười ấm áp, phía sau là tu sĩ tướng mạo bình thường, trên mặt có vết sẹo dài như rết và trên người tản mát sát khí mơ hồ.

"Các hạ chính là Lục Huyền đạo hữu đúng không?" Văn sĩ nho nhã kia vừa cười vừa hỏi.

"Đúng là tại hạ."

"Lục đạo hữu còn trẻ hơn tưởng tượng của ta, tuổi trẻ như vậy đã có trình độ cao thâm trên phương diện linh thực, đúng là tiền đồ vô lượng."

"Hai vị đạo hữu là?" Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

"Tại hạ Vương Như Hải xuất thân từ Vương gia trong Lâm Dương phường thị, còn vị này là khách khanh của Vương gia ta - Lý Kiếm Phong đạo hữu. Lần này qua chỗ Lục đạo hữu là có chuyện muốn nhờ, mời đạo hữu cùng đi một chuyến đến bí cảnh mới kia." Văn sĩ nho nhã cười nói.

"Từ trước đến nay, tại hạ vẫn ít giao du với bên ngoài, không biết hai vị đạo hữu làm sao mà tìm được nơi này?" Lục Huyền nghe vậy, lập tức nhướng mày hỏi.

"Lục đạo hữu khiêm tốn rồi, dựa vào bản lĩnh bồi dưỡng linh thực của ngươi thì rất khó ẩn tu bên trong phường thị. Vương gia chúng ta đang tìm kiếm Linh thực sư trong phường thị, lại ngẫu nhiên biết được Lục đạo hữu rất am hiểu phương

diện về linh thực từ trong miệng một vị đan sư của Bách Thảo Đường, mới trực tiếp qua đây mời." Văn sĩ nho nhã kia giải thích.

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng khe khẽ thở dài, vị đan sư bên trong Bách Thảo Đường kia đề cử hắn với Vương gia, hẳn là muốn móc nối quan hệ với nhà bọn họ, nhưng cũng có thể do đối phương coi trọng hắn, mới muốn mưu cầu lợi ích thay hắn một phen.

Nhưng không cần biết đối phương làm như vậy xuất phát từ mục đích nào, đều đi ngược lại với ý định ban đầu của hắn.

"Theo ta được biết thì về cơ bản, Vương gia đã nắm giữ được bí cảnh mới rồi, chẳng lẽ còn chỗ nào đó cần đến Linh thực sư sao?"

"Gia tộc chúng ra phát hiện được một khu vực kỳ lạ bên trong bí cảnh, ở nơi này có rất nhiều linh thực nhị phẩm kỳ dị sinh trưởng. Chính vì có một số cây tà dị trộn lẫn cùng một chỗ, nên từ bên ngoài khó mà phân biệt rõ được. Đồng thời, bên trong khu vực này, lại có khá nhiều dị trùng ký sinh, nên bức thiết cần một vài Linh thực sư cao cấp đến phân biệt, tách rời, tiêu diệt sâu bệnh, sau đó ngắt hái linh thực."

Lục Huyền gật gật đầu, hắn giả vờ trầm ngâm hồi lâu, trên khuôn mặt hiện lên một tia do dự: "Cảm tạ Vương gia đã coi trọng, nhưng tại hạ chỉ là một tán tu Linh thực sư bình thường, tu vi thấp kém, e rằng khó có thể…"

"Chẳng lẽ Lục đạo hữu muốn từ chối lời mời của Vương gia sao?" Văn sĩ nho nhã Vương Như Hải dứt khoát cắt ngang lời nói của hắn bằng một câu hỏi, thậm chí trong âm điệu còn mang theo một chút hàm ý ỷ thế đè ngươi.

Thân là một tu sĩ Luyện Khí cao cấp quản lý Vương gia trong Lâm Dương phường thị, dưới tình huống bình thường,

gã đều nói một không hai, chưa một kẻ nào dám phản đối.

Thấy vẻ mặt Lục Huyền thoáng trở nên nặng nề, gã mới mở miệng, dịu giọng nói: "Lục đạo hữu không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, đích đến là khu vực trung tâm bí cảnh, đám yêu thú tà ma bên trong đã được quét dọn sạch sẽ rồi, còn có ít nhất là hai vị tu sĩ Luyện Khí cấp cao đi theo hộ tống. Hơn nữa, lần này những Linh thực sư chúng ta mời đến đều xuất thân từ đại gia tộc, thế lực lớn trong phường thị. Nếu vô tình mất đi vài vị, Vương gia chúng ta cũng không tiện giải thích với đối phương."

Dường như Vương Như Hải đã nhìn thấu nguyên nhân khiến Lục Huyền do dự, nên mới thẳng thắn lên tiếng đảm bảo với hắn về tính an toàn của chuyến đi lần này.

"Cho ta vào nhà suy nghĩ một phen nhé." Lục Huyền đáp.

"Được, vậy hai người chúng ta ở đây chờ câu trả lời của Lục đạo hữu." Vương Như Hải đứng ở ngoài cửa, trực tiếp bày ra dáng vẻ nếu không nhận được câu trả lời thuyết phục từ phía Lục Huyền sẽ không bỏ qua.

Lục Huyền trở về trong phòng, sắc mặt âm u.

Vương gia mời hắn tiến vào bí cảnh ngắt hái linh thực có trạng thái đặc thù, và trước mắt hắn chỉ có hai lựa chọn: không đi hoặc là đi.

Không đi thì chắc chắn sẽ gây xích mích với Vương gia, làm Vương gia mất hết thể diện, trong khi hắn chỉ là một tên tán tu, đã đắc tội với địa đầu xà thì khó có thể tiếp tục ở lại bên trong phường thị.

Quan trọng hơn, ở thời điểm hiện tại, đang có hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp đứng chờ bên ngoài cửa viện. Nếu hắn muốn thoát thân, chỉ có hai con đường, một là im hơi lặng tiếng bỏ chạy, hai là trực tiếp giết chết hai người họ.

Phương án bỏ chạy vẫn có chút khả thi nhất định vì trong tay hắn có Ẩn Linh Sưởng, nhưng độ chắc chắn không được cao. Bởi xét cho cùng, với tu vi Luyện Khí tầng bảy của hắn, cũng chỉ có thể duy trì Ẩn Linh Sưởng trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, mà trong khoảng thời gian này, hắn nhất định phải di chuyển chậm chạp. Nhưng vị trí tiểu viện của hắn lại nằm ngay tại phố xá náo nhiệt, chờ đến khi linh lực cạn kiệt, rất có thể hành tung của hắn sẽ bị hai tên Luyện Khí cao cấp kia phát hiện.

Về phương án trực tiếp ra tay giải quyết hai người này, Lục Huyền khá là tự tin vì trong tay hắn có rất nhiều bảo vật, đánh bại bọn họ không thành vấn đề, nhưng muốn giết chết hai người này theo kế hoạch lại còn lâu mới đủ. Nói đơn giản, nếu muốn giải quyết êm xuôi, nhất định phải dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, xử lý hai người kia trong chớp mắt, đồng thời lại không được gây ra động tĩnh quá lớn. Hắn không dám đảm bảo mình có thể làm được điều này.

Chương 141: Tiến Vào Bí Cảnh!

“Còn lựa chọn đi theo… Nếu lời tu sĩ Vương gia kia nói là thật, có lẽ ta chỉ cần xử lý linh thực ở khu vực trung tâm bí cảnh mà thôi, hẳn là vấn đề không lớn. Lại có những Linh thực sư ở gia tộc, thế lực lớn khác đồng hành nữa, nếu bọn họ muốn gây ra chuyện gì cũng không tiện xử lý.”

Cán cân trong lòng Lục Huyền dần dần nghiêng đi.

“Sau khi tiến vào bí cảnh, nhất định không được gây rắc rối, không nên ngoan cường tranh đấu cũng không nên tới gần khu vực hạch tâm của bí cảnh, càng không nên vì một chút tài nguyên mà tranh đoạt với tu sĩ khác đến ngươi chết ta sống. Nhưng cũng không thể quá mức ràng buộc bản thân, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cứ kiên quyết ẩn nhẫn như vậy cũng không phải chuyện tốt.”

Trong lòng Lục Huyền có một loại nguyên tắc làm việc của riêng mình, hắn đang thầm nhắc nhở bản thân.

Hiện giờ hắn đã có tu vi Luyện Khí cao cấp, có 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới tông sư, có pháp khí nhị phẩm Hồng Tuyến Châm, Xích Lân Giáp, Kiếm Thảo, có phù lục nhị phẩm, Vô Cấu Ngọc tam phẩm, Ẩn Linh Sưởng, Tốn Lôi Kiếm Hoàn, bí thuật Nhiên Huyết Tiễn… Với tất cả những loại thuật pháp, bảo vật trong người, dù phải đối mặt với đoạn hành trình không biết cùng với khá nhiều mối nguy không tên, Lục Huyền vẫn tràn đầy tự tin mình có thể đương đầu được.

“Vậy cứ tiến vào bí cảnh một lần với thân phận Linh thực sư nổi danh của Lâm Dương phường thị đi.”

Hắn đã quyết định xong, lập tức đi tới linh điền, nhìn rất nhiều linh thực xung quanh. Tâm niệm vừa động, hắn đã nhanh chóng hái chín mươi lăm gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại.

Không cần phải lo lắng về chuyện quầng sáng màu trắng bị người khác nhìn thấy, phần thưởng phù lục đan dược xuất hiện cũng được Lục Huyền cực kỳ kín đáo thu vào trong túi trữ vật cất giữ rồi, tu vi lại trực tiếp gia tăng, nhưng dao động linh lực vẫn một mực bị Ẩn Linh Sưởng che giấu.

Bởi vì thời cơ thích hợp nhất còn chưa tới, nên phẩm chất của những gốc Linh Huỳnh Thảo này đều là phổ thông và tốt. Đương nhiên, Lục Huyền không để ý đến nó, xét cho cùng, lần này hắn đi ra ngoài, không biết tới khi nào mới có thể trở lại, còn không bằng ngắt luôn bây giờ để tăng cường một chút thực lực cho mình.

Chín mươi lăm quầng sáng, ban thưởng được tổng cộng là mười năm tu vi, Lục Huyền đã dựa vào đó để đột phá lên Luyện Khí tầng tám. Đồng thời, hắn cũng nhận được mười mấy tấm phù lục nhất phẩm, đủ kiểu đủ loại, mười mấy viên Bồi Nguyên Đan, mấy gói kinh nghiệm Mộc Sinh Thuật, Địa Dẫn Thuật.

Trong số những cây linh thực còn lại, bởi vì linh thực tam phẩm quá mức quý giá nên Lục Huyền quyết định di dời Giao Đằng và Huyễn Yên La Quả vào trong Sinh Sinh Đại, duy trì sinh cơ cho chúng.

Về phần những loại linh thực nhất phẩm, nhị phẩm như Tịnh Tuyết Liên, Đồng Cốt Trú, hắn vẫn để chúng ở lại bên trong linh điền.

“Ngươi có muốn đi ra ngoài cùng ta không? Nếu chịu đi ra ngoài, thì rất có khả năng ngươi phải thường xuyên ở bên trong Sinh Sinh Đại đó.” Hắn hỏi Đạp Vân Linh Miêu đang quanh quẩn dưới chân mình.

Ấu thú linh miêu không chút do dự đã gật gật đầu, nó cũng nhanh chóng bị Lục Huyền nhét vào trong túi vải màu xám đen từng khiến nó cảm thấy cực kỳ khó chịu kia.

“Trong thời gian ta đi vắng, làm phiền ngươi hãy chăm sóc linh điền thật tốt, nhớ kỹ đừng để mấy con Thiết Ngao Giải kia chạy thoát.” Lục Huyền nhét ba viên linh thạch vào trong khối u trên cái đầu khổng lồ của Thảo Khôi Lỗi, rồi tập trung tâm thần, lập tức nghe thấy Thảo Khôi Lỗi đang lặp đi lặp lại mệnh lệnh của hắn.

Hắn khá là yên tâm với nó, lại đánh một đạo truyền âm phù bảo Hà quản sự thỉnh thoảng hãy đến đình viện của mình nhìn ngó một chút, sau đó mở Vụ Ẩn Mê Trận ra, để một mảnh sương trắng dày đặc trực tiếp bao trùm xung quanh đình viện.

Đến đây, Lục Huyền đã làm xong hết thảy những chuyện mình cần phải làm, hắn bình tĩnh bước ra khỏi cửa viện, khẽ gật đầu với hai người Vương Như Hải đang đợi ở bên ngoài: “Mong hai vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn.”

Trên không, từng ngọn núi dòng sông nhanh chóng xẹt qua dưới chân Lục Huyền. Lúc này, hắn đang ngồi trên lưng một ưng lớn màu đen khổng lồ.

Thân thể cự ưng dài khoảng ba - bốn trượng, hai cánh dang rộng có thể dài đến mười mấy trượng, trên cánh chim là vô số những chiếc lông vũ màu đen sẫm như lưỡi kiếm, tốc độ cực nhanh.

Đây là yêu thú nhị phẩm Thiết Vũ Ưng được Vương gia nuôi dưỡng. Lục Huyền từng nhìn thấy một con Thiết Vũ Ưng

cấp bậc tam phẩm, hình dáng lớn gấp đôi con này.

Xung quanh Thiết Vũ Ưng có một cái vòng bảo hộ linh khí, có thể ngăn chặn cương phong như lưỡi lê trên bầu trời. Cự ưng bay cực kỳ vững vàng, ngồi trên lưng nó không hề cảm thấy xóc nảy.

Tính cả hai tu sĩ Luyện Khí cấp cao của Vương gia, là trên lưng chim ưng có xấp xỉ hai mươi ngươi đang ngồi.

"Lục đạo hữu, không ngờ lại có thể gặp được đạo hữu ở chỗ này." Một tu sĩ tướng mạo thật thà từ từ di chuyển tới bên cạnh Lục Huyền.

"Chào Hà đạo hữu." Lục Huyền mỉm cười đáp.

Tu sĩ Linh thực sư này tên là Hà Bình, Lục Huyền từng gặp đối phương một lần trong Bách Thảo Đường, nghe nói gã có quan hệ họ hàng với vị đan sư Trúc Cơ kia, cũng đang quản lý một tòa dược viên giúp Bách Thảo Đường.

Tổng cộng có mười lăm Linh thực sư được Vương giá mời tới bí cảnh giúp đỡ xử lý linh thực, bao gồm cả Lục Huyền, là có ba ngươi nữa cũng đến từ Bách Thảo Đường.

Lục Huyền hơi quan sát một lúc, trong mười lăm vị Linh thực sư này, đa phần đều là Luyện Khí trung cấp, chỉ có một lão giả có trình độ Luyện Khí cao cấp… Chí ít là trên bề mặt thì như vậy.

"Vừa rồi ta có thấy đạo hữu đưa mắt quan sát người khác khá lâu, ta thầm suy đoán, hẳn là Lục đạo hữu không quá quen thuộc với những Linh thực sư đang có mặt ở đây, ngươi có cần ta giới thiệu một phen không?" Hà Bình cười hỏi.

"Vậy làm phiền Hà đạo hữu rồi." Lục Huyền cầu còn không được.

“Mười mấy ngươi này đều có bản lĩnh gieo trồng linh thực không tầm thường, mới được Vương gia mời tới. Dẫn đầu là lão giả Luyện Khí cao cấp, trên danh nghĩa thuộc về Vương gia.”

Hà Bình giới thiệu từng ngươi một cho hắn biết, và đúng như lời Vương Như Hải đã nói trước đó, trong mười mấy vị Linh thực sư đang có mặt ở nơi này, hầu hết đều có lai lịch phi phàm. Đến đây, trong lòng Lục Huyền cũng thoáng yên tâm hơn một chút.

“Hà đạo hữu có thể giới thiệu một chút tình huống liên quan đến bí cảnh cho ta được không?” Lục Huyền nhân tiện hỏi luôn.

“Chẳng lẽ Lục đạo hữu chưa từng tiến vào bí cảnh?” Trong mắt Hà Bình lộ ra vẻ kỳ quái, lập tức kinh ngạc hỏi.

“Không dám giấu giếm, đúng là ta chưa vào.” Lục Huyền thẳng thắn bộc trực đáp: “Bởi vì ta tu vi tầm thường, không giỏi đấu pháp lại tham sống sợ chết, nên mới từ bỏ ý tưởng tiến vào bí cảnh tìm kiếm cơ duyên, chỉ chuyên tâm vào việc bồi dưỡng linh thực mà thôi.”

“Có lẽ vì Lục đạo hữu đã bỏ qua những thứ này, nên tuổi còn trẻ lại có được bản lĩnh bồi thực vượt qua tất cả mọi người như hiện nay.” Hà Bình chính trực nói.

Chương 142: Long Tu Thảo Biến Dị!

"Nếu nói về bí cảnh thì có hai nguồn chủ yếu để tạo nên bí cảnh, một là thượng cổ truyền thừa, loại này có thể mang đến đại cơ duyên nhưng cũng ẩn chứa rủi ro cực lớn. Còn một loại là xảo đoạt thiên công, bí cảnh được hình thành ngẫu nhiên dưới cơ duyên xảo hợp, tự tạo thành một vùng thế giới. Nếu bí cảnh mới sinh ra thì dưới tình huống bình thường, bên trong sẽ ẩn chứa rất nhiều tài nguyên tu hành, nhưng cũng không thiếu yêu thú tà ma, kỳ ngộ và rủi ro cùng tồn tại. Lần này chúng ta tiến vào loại thứ hai." Hà Bình nói không ngừng nghỉ.

Nửa ngày trôi qua, Thiết Vũ Ưng chầm chậm đáp xuống một sơn cốc. Một tu sĩ Vương gia đã chờ sẵn ở đó, vừa thấy đôi cánh Thiết Vũ Ưng khép lại là cầm một miếng thịt yêu thú thật to tới.

"Đây chính là vùng biên giới bí cảnh, tiếp theo sẽ do ta và Lý Kiếm Phong đạo hữu dẫn mọi người đi tới địa điểm mục tiêu." Văn sĩ nho nhã Vương Như Hải vừa cười vừa nói.

Lục Huyền tò mò ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy núi non trùng điệp, đại thụ che trời, linh thức có thể giúp hắn cảm nhận được mọi thứ lại bị một dạng linh lực nào đó che đậy đi.

Sơn cốc này là cứ điểm của Vương gia, nếu những tu sĩ khác muốn tiến vào bí cảnh thì nhất định phải tìm đường khác đi vào.

Nhận lệnh từ Vương Như Hải, một tu sĩ Luyện Khí trung cấp lập tức đi ra, dùng một miếng pháp kính mở cấm chế bên

ngoài bí cảnh. Linh khí bắt đầu khởi động, một cánh cửa nhỏ có thể cho phép hai người sóng vai đi qua lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục Huyền và những Linh thực sư khác đi theo phía sau hai người Vương gia, nối đuôi nhau mà vào.

Trong thoáng chốc, Lục Huyền đã đi tới một vùng không gian kỳ dị, cảnh tượng đập vào mắt là một mảnh hoang vu, phía trên lớp thổ nhưỡng màu đỏ thẫm có mọc lẻ tẻ vài loại cây có hình dạng quái dị, bầu trời phía trên âm u mờ tối.

"Đây là khu vực bên ngoài bí cảnh, chúng ta gia tăng tốc độ trực tiếp đi tới địa điểm mục tiêu thôi." Lý Kiếm Phong vẫn luôn im lặng lại đột nhiên trầm giọng nói.

Ngay sau đó, bóng dáng gã giống như một mũi tên rời cung, bắn thẳng về phía xa xa. Mười mấy Linh thực sư phía sau cũng thi triển thân pháp, hoặc thúc giục pháp khí theo thật sát phía sau.

Lục Huyền cũng dán hai tấm Tấn Tật phù lên hai chân mình, chạy ở vị trí lót đáy trong đám người.

Dọc theo đường đi, vùng đất cằn cỗi lúc trước dần trở nên có sức sống, khi bước vào sâu trong bí cảnh, Lục Huyền cũng bắt đầu phát hiện ra dấu vết của tu sĩ. Nhưng sau khi đám người kia nhìn thấy số lượng bên bọn họ rất nhiều, lại có tu sĩ Luyện Khí cao cấp dẫn đội, thì đa phần đám tán tu ở ngoại vi bí cảnh này đều cuống quít bỏ đi, tan tác như chim sợ cành cong.

Sau hơn nửa canh giờ, cả nhóm Lục Huyền đã đến một ngọn núi lớn lởm chởm, chất đầy những tảng đá kỳ lạ.

"Chính là chỗ này." Vương Như Hải chỉ vào sườn núi, mở miệng nói.

Trên sườn núi có nhiều quái thảo màu đỏ sẫm kỳ dị mọc trên những tảng đá quái đản cũng có màu đỏ thẫm. Quái thảo dài khoảng hai thước, sừng sững trên bề mặt mỏm núi đá, hình dáng cong cong gấp khúc, đỉnh chóp cực nhỏ, dày đặc chen chúc vào nhau giống như một đám xúc tu quái dị.

"Chúng nó vốn là linh thực nhị phẩm Long Tu Thảo, nhưng dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh đặc thù bên trong bí cảnh, Long Tu Thảo này đã sinh ra một loại biến dị nào đó, mọc ra rất nhiều đoạn râu dài màu đỏ sậm có tính công kích nhất định. Về cơ bản, chúng cũng không có gì khác với Long Tu Thảo bình thường, điểm khác biệt duy nhất chính là khi hái hoặc sau khi hái, chúng sẽ bất ngờ tấn công tu sĩ."

"Lực công kích không lớn, đại khái là tương đương với tu sĩ Luyện Khí tầng hai, tầng ba, nhưng sau khi hái xong, nếu để đám Long Tu Thảo này ở cùng những loại linh thực bình thường khác, chúng sẽ gây tổn thương cho đám linh thực ở gần mình, khiến người ta phiền muộn không thôi."

"Hơn nữa dưới tình huống bình thường, ở bên trong đám Long Tu Thảo này cũng trộn lẫn với một vài nhân tố kỳ lạ, khó mà phát hiện để phân tách được, bởi vậy, dù chúng nó là linh thực nhị phẩm nhưng lại không có giá trị tương ứng với cấp bậc này."

"Cho nên cần dựa vào các vị Linh thực sư, dùng kiến thức kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực của các vị giúp đỡ, phân biệt ra Long Tu Thảo dị biến và tách thứ bên trong Long Tu Thảo bình thường ra, cuối cùng giao cho chúng ta."

"Ở chỗ này có một trăm linh thạch, coi như trả trước một phần thù lao, chờ sau khi các vị ra khỏi bí cảnh, sẽ có rất nhiều linh thạch, đan dược cảm tạ các vị. Linh thực sư xử lý được nhiều Long Tu Thảo nhất sẽ có thêm phần thưởng phong phú."

Vương Như Hải nói xong, lại lấy một đống lớn linh thạch từ trong túi trữ vật ra, chia thành mười lăm đống nhỏ, để chúng bay tới trước mặt đám người Lục Huyền.

"Một trăm linh thạch, giá trị nằm giữa pháp khí nhất phẩm và pháp khí nhị phẩm, cũng không tệ." Lục Huyền cười cười, bình thản tiếp nhận một trăm linh thạch này, nhanh chóng thu chúng vào trong túi trữ vật.

"Tuy nhiên, con số này cũng không đáng để ta phải lấy thân mạo hiểm, cứ đi theo phía sau Linh thực sư khác, lười biếng là được rồi." Lục Huyền nghĩ thầm.

Những vị tu sĩ Luyện Khí trung cấp của Vương gia bắt đầu dựng trại, trong nhóm Linh thực sư vừa tới đã có ngươi đi đến phía trước Long Tu Thảo, trên tay cầm pháp khí loại thuẫn, bắt đầu cẩn thận quan sát Long Tu Thảo biến dị rồi.

Một số người khác cũng tiến tới gần nhau, nhỏ giọng thảo luận, muốn tìm hiểu xem nên làm như thế nào để xác định được Long Tu Thảo bình thường.

Lục Huyền đi theo phía sau những ngươi này, thỉnh thoảng lại gật đầu phụ họa, nhìn vài vị Linh thực sư đã đi sâu vào lãnh thổ của Long Tu Thảo, khóe miệng hắn khẽ giật giật.

"Chỉ có một trăm linh thạch, các ngươi liều mạng như vậy làm gì?"

Lục Huyền không muốn xông lên dẫn đầu, chỉ dự định đi theo phía sau đám đông, chờ sau khi những vị Linh thực sư khác tiếp xúc với Long Tu Thảo, lại thí nghiệm và hiểu rõ nó, hắn mới tham gia vào trong.

Trong quá trình bàn bạc, Lục Huyền đã nghe được ý kiến tâm đắc của vài vị Linh thực sư, đủ loại ý tưởng tuôn ra ào ạt như hạ bút thành văn.

Hắn vừa suy luận vừa học tập cũng nhận được một chút thu hoạch, đây cũng được coi là một niềm vui ngoài ý muốn.

Đột nhiên hắn đưa mắt nhìn về phía xa, trong một đống Long Tu Thảo trước mặt, lại đột nhiên có một sợi râu dài mảnh nhỏ, màu đỏ sậm, như con rắn xuất hiện, trực tiếp đánh lén về phía một vị Linh thực sư đang ở gần đó.

Âm thanh "đinh đương" vang lên, sợi râu dài như con rắn kia đã bị món pháp khí loại thuẫn ngăn cản, tiếp đó, một cây phi kiếm đen thùi trực tiếp vòng qua, cắt nó thành hai mảnh.

Linh thực sư đã sớm có chuẩn bị nên công kích của Long Tu Thảo dị biến không gây ra bất kỳ tổn thương nào, chỉ khiến bọn họ sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhìn xuống dưới chân vị linh thực sư vừa trúng đòn này, lại phát hiện một đống nhỏ Long Tu Thảo cũng phát sinh biến hóa, dường như mỗi cây Long Tu Thảo ở trong này đều có thể bất ngờ mọc ra râu dài, sau đó bắn đến, tập kích bọn họ vậy.

Chương 143: Phát Hiện Mới!

Nửa canh giờ trôi qua, thỉnh thoảng lại có tu sĩ bị Long Tu Thảo dị biến đột nhiên tập kích, cũng may ai cũng cẩn thận đề phòng, mà lực công kích của Long Tu Thảo khá là yếu ớt, nên tạm thời không xuất hiện tình huống thương vong.

Nhưng rất nhiều Linh thực sư đều lúng túng bó tay, không biết nên làm như thế nào để phân biệt giữa Long Tu Thảo bình thường và Long Tu Thảo dị biến, coi như chưa có chút tiến triển gì.

"Không biết có tìm được biện pháp để xác định và chia tách Long Tu Thảo bình thường ra không?"

Trên một tảng đá lớn đột ngột nhô ra khỏi mặt đất, Vương Như Hải và Lý Kiếm Phong đang khoanh tay ôm ngực, đứng nhìn bóng dáng của mười mấy vị Linh thực sư phía trước.

"Có lẽ." Lý Kiếm Phong từ tốn nói.

"Hy vọng tương đối lớn, dù sao những ngươi này đã là Linh thực sư đứng đầu trong Lâm Dương phường thị rồi. Nếu ngay cả bọn họ cũng không tìm ra cách thì thật sự là không có biện pháp nào khác đâu."

"Nhiều linh thực nhị phẩm như vậy, nếu tự dưng bị lãng phí, đúng là đáng tiếc."

Lý Kiếm Phong khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bọn họ lại chờ thêm một hồi vẫn không thấy có động tĩnh gì, văn sĩ nho nhã Vương Như Hải đành phải vươn vai cười nói: "Kiếm Phong, ngươi thủ ở chỗ này, ta đi xung quanh nhìn một chút xem có thể tìm được vài cọng linh dược nào không?

Nếu có yêu thú tà ma, cũng diệt sạch một thể. Những Linh thực sư này chỉ có tu vi Luyện Khí trung cấp, lại chưa bao giờ trải qua thí luyện sinh tử, ta nghĩ hẳn là bọn họ sẽ không gây nên sóng gió gì đâu, một mình ngươi ở chỗ này là đủ rồi."

Nói xong, gã lập tức đạp lên một thanh phi kiếm màu vàng óng, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Lục Huyền vừa phân thần lắng nghe cuộc thảo luận bên cạnh, vừa âm thầm quan sát hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng hắn cũng bắt đầu tiến vào thực tiễn, đi tới trước mặt ba cây Long Tu Thảo.

Hái Long Tu Thảo cũng không khó, chỉ cần Địa Dẫn Thuật đạt tới trình độ tinh thông là có thể ngắt lấy chúng dễ dàng, đa số Linh thực sư ở đây đều có thể làm được điều này. Cái khó là nên làm như thế nào để phân biệt được Long Tu Thảo bình thường và dị biến, đồng thời phân tách các chất lạ bên trong Long Tu Thảo bình thường ra.

Nếu không thể phân biệt lại tùy tiện hái Long Tu Thảo dị biến xuống, rồi để chung chúng với những gốc Long Tu Thảo bình thường kia, chỉ sợ ở thời điểm xảy ra bạo động, những gốc linh thực bình thường sẽ bị tổn thương.

Còn nếu không tách được vật chất lạ bên trong, sẽ gây ảnh hưởng đến chất lượng của Long Tu Thảo, từ đó làm giảm giá trị của nó.

Hắn duy trì vận hành linh lực, trực tiếp phóng linh thức đến mức tối đa, rồi cẩn thận quan sát ba cây Long Tu Thảo trước mắt.

Nhìn từ bên ngoài, có vẻ như ba cây Long Tu Thảo này không có nhiều điểm khác biệt, cùng lắm là khác về độ lớn nhỏ dài rộng mà thôi.

Hắn dùng linh thức dò xét vào trong Long Tu Thảo, chợt phát hiện bên trong có mọc rất nhiều những sợi râu dài mảnh màu xám trắng, gần như chúng đã xỏ xuyên khắp nơi bên trong cây Long Tu Thảo này rồi.

"Trong những sợi râu màu xám trắng này, cái nào là bình thường và cái nào là dị biến?" Lục Huyền ôm theo tâm thế cẩn thận đề phòng, từ từ kiểm tra ba cây Long Tu Thảo một lượt, vẫn không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào.

"Không biết ngắt chúng nó xong rồi trồng lại sẽ có thay đổi gì?"

Đột nhiên trong đầu Lục Huyền nảy lên một ý nghĩ, hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, cẩn thận tách phần rễ cây của Long Tu Thảo từ trong đất ra rồi nhấc nó lên, nhưng ngay sau đó, hắn lại đặt trả nó trở về vết nứt kia.

"Lục đạo hữu, ngươi làm vậy là có dụng ý gì?" Hà Bình ở bên cạnh trông thấy hành vi kỳ lạ của Lục Huyền, trong lòng hiếu kỳ vô cùng, không nhịn được lập tức mở miệng hỏi.

"Ta chỉ muốn làm một thí nghiệm để kiểm chứng phỏng đoán trong lòng thôi." Lục Huyền trả lời, tâm thần lập tức tập trung lên thân cây Long Tu Thảo vừa được trồng lại. Quả nhiên một luồng ý niệm đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Linh thực nhị phẩm Long Tu Thảo, sinh trưởng trong hoàn cảnh quái thạch, sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế đan dược chữa thương.】

【Tại quá trình dị biến, linh lực bên trong những sợi râu tơ này đã lặng lẽ phát sinh một loại biến hóa nào đó, khi bị thuật pháp hệ hỏa và hệ băng luân phiên kích thích, những sợi râu tơ biến dị này sẽ sinh ra phản ứng rất nhỏ.】

"Cần băng hỏa luân phiên mới có thể phản ứng… Là bình thường, bình thường." Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, bỗng

nhiên Lục Huyền hiểu ra, lại âm thầm cảm thán nói.

Hắn không do dự thêm, lại nhổ một cây Long Tu Thảo khác, rồi nhanh chóng trồng lại vào trong vết nứt của chính nó. Một luồng ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực nhị phẩm Long Tu Thảo dị biến, có tính công kích nhất định, am hiểu ngụy trang, gần như giống với Long Tu Thảo bình thường.】

"Tìm được một gốc dị biến rồi." Trên tay Lục Huyền đang cầm đoản nhận màu trắng bạc, đề phòng Long Tu Thảo dị biến mới trồng xuống có thể công kích mình.

"Ngụy trang rất tốt đấy."

Hắn đợi một hồi, lại thấy cây Long Tu Thảo dị biến vẫn không phản ứng, càng không nhúc nhích gì, cứ như vậy giờ Lục Huyền đã đoán sai rồi.

"Ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi! Ta không ở lại với ngươi nữa." Lục Huyền lập tức đi sang một bên, ngồi xổm xuống phía trước vài cây Long Tu Thảo khác, giả vờ tập trung nghiên cứu.

"Thì ra chỉ cần ta đích thân trồng linh thực xuống dưới đất là có thể cảm nhận được trạng thái tức thời và thông tin chi tiết của nó."

"Cũng đúng, ta chỉ thuê mảnh linh điền trong phường thị chứ không có quyền sở hữu nó. Tình huống này cũng có thể giải thích được vì sao khi ta trồng Long Tu Thảo xuống đất lại có thể cảm nhận được trạng thái của nó."

"Chỉ là loại linh thực gieo trồng nửa đường này sẽ không xuất hiện quầng sáng ban thưởng, cũng giống như những gốc linh thực bệnh biến trước đó vậy, cả bốn cây Huyết Ngọc Tham ta giữ lại để ngưng kết linh chủng cũng thế. Phải tự tay trồng linh chủng hoặc cây giống, lại tỉ mỉ bồi dưỡng chờ đến

ngày chúng thành thục và ngắt lấy mới được quầng sáng ban thường. Nhưng có thể phát hiện ra bí ẩn bên trong Long Tu Thảo này cũng khá tốt rồi.” Lục Huyền âm thầm cảm khái.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói phát hiện của mình cho tu sĩ của Vương gia, chỉ tiếp tục giả vờ giả vịt thi triển các loại Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, giống như những Linh thực sư khác ở xung quanh.

Trong quá trình này, nếu tìm được gốc linh thực nào khác, hắn sẽ đào nó ra, sau đó vô tình trồng xuống, để tìm hiểu thông tin chi tiết về cây. Nhưng đáng tiếc, từ nãy đến giờ, hắn vẫn không phát hiện ra loại linh thực quý hiếm nào.

“Đây là cái gì?” Đột nhiên hắn phát hiện ra một tảng đá có hình dáng giống như cây nấm, đang nằm phía dưới một khối quái thạch.

Tảng đá kia có màu trắng ngà, kết cấu khá là cứng rắn, phía trên bề mặt rộng lớn của nó lại có thêm khá nhiều hoa văn quái dị, khi ghép những chuỗi hoa văn này lại với nhau, có cảm giác chúng đã tạo thành một gương mặt quái dị, trông như đang chuẩn bị cắn ngươi vậy.

Chương 144: Quỷ Diện Thạch Cô!

"Hay cứ thử nhổ lên trồng xuống xem sao!" Lục Huyền thấy nó có hình dạng tương tự như một cây nấm, lại có bề ngoài cổ quái như vậy, trong đầu lập tức nảy sinh ý định nhổ lên lại trồng nó xuống xem sao.

Hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho tầng thổ nhưỡng đang bao bọc bên ngoài hòn đá ấy lặng lẽ nứt ra, để lại một vết nứt vừa vặn với viên đá hình nấm này. Hắn tập trung tâm thần vào nó, một ý niệm hiện lên trong đầu.

Lục Huyền vừa đọc vừa cố gắng kìm nén niềm vui sướng trong lòng, nhanh chóng tiêu hóa những ý niệm mới xuất hiện.

【Quỷ Diện Thạch Cô: linh thực tam phẩm, sau khi thành thục có thể gia tăng tốc độ tu luyện một số loại tà thuật nào đó. Lấy oán hồn làm thức ăn, đang ở trong trạng thái ngủ say. Nó cần được đánh thức bằng loại đan dược được luyện chế từ oán hồn bị nghiền nát.】

"Linh chủng tam phẩm!" Suýt chút nữa Lục Huyền đã kinh hô thành tiếng, hắn vội vàng che giấu vẻ vui mừng trên mặt.

Hắn không ngờ mình chỉ nhặt được một hòn đá kỳ lạ ở trong bí cảnh, sau đó vì nhàm chán nên nhổ nó lên, trồng thử xuống đất, lại phát hiện nó chính là một loại linh chủng tam phẩm đang tiến vào trạng thái ngủ đông.

Phải biết rằng, trong số những loại linh chủng hắn đang sở hữu, chỉ có Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng là tam phẩm, mà

để có được chúng, hắn đều phải thông qua những con đường không bình thường.

"Quỷ Diện Thạch Cô, lấy oán hồn làm thức ăn, cả cái tên lẫn phương thức gieo trồng đều rất âm phủ."

Nhưng trước mắt nó là tam phẩm, cho nên âm hay không âm hoàn toàn không quan trọng.

Hắn đang muốn thu Quỷ Diện Thạch Cô vào trong túi trữ vật, đột nhiên cả người trở nên cứng đờ, vội vàng rụt cánh tay trở về, lại giả vờ lơ đãng nhìn quanh bốn phía.

Có ba người trong nhóm mười mấy Linh thực sư vẫn miệt mài tìm cách xác định Long Tu Thảo bình thường, đang đứng bên cạnh Lục Huyền, còn trong hai gã tu sĩ Luyện Khí cao cấp của Vương gia, chỉ có một mình Lý Kiếm Phong có vết sẹo hình rết trên mặt là đang đứng ở một chỗ cao, quan sát mọi người.

Lục Huyền biết rất rõ, theo danh nghĩa, hai người này đến đây để hộ tống mười mấy vị Linh thực sư, nhưng trên thực tế, đối phương lại có ý giám sát bọn họ, đề phòng Linh thực sư ở giữa kiếm lợi đút túi, âm thầm ngắt trộm Long Tu Thảo nhị phẩm trên sườn núi này.

Lục Huyền vừa nghĩ như vậy, đã không thèm để ý tới Quỷ Diện Thạch Cô đang ẩn nấp trong khe đá nữa, mà đi thẳng qua một bên khác, lấy cớ tìm kiếm Long Tu Thảo bình thường, để ngó nghiêng xung quanh xem có thể phát hiện ra gốc Quỷ Diện Thạch Cô nào khác hay không.

Tình huống sau đó lại khiến cho hắn cực kỳ bất ngờ, bởi vì một lát sau, hắn lại tìm được hai cây Quỷ Diện Thạch Cô, chờ đến khi nhổ lên trồng thử, hắn mới phát hiện hai cây này cũng giống như cây trước, đang ở trạng thái ngủ đông và cần đánh thức bằng oán hồn.

Lục Huyền lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Theo lý mà nói, vị trí của mấy cây Quỷ Diện Thạch Cô này cũng không được tính là kín đáo, trong khi đám tu sĩ của Vương gia và nhóm Linh thực sư đã ở trong khu vực này không biết bao lâu rồi, sao có thể không tìm ra Quỷ Diện Thạch Cô được? Nhưng vì sao đến tận bây giờ chúng vẫn còn ở lại nơi đây? Chỉ có một khả năng để giải thích cho điều này, đó là tu sĩ của Vương gia cũng không biết hòn đá có khuôn mặt quỷ dị này là vật gì!"

Đoán chừng mười mấy vị Linh thực sư đang có mặt ở đây cũng vậy.

Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy tình huống này có khả năng xảy ra, vì vậy hắn lập tức nảy ra một kế hoạch.

"Ồ? Đây là cái gì? Sao nhìn quỷ dị như vậy?" Hắn đột ngột kêu lên, sau đó tiện tay, hái một cây Quỷ Diện Thạch Cô từ trong khe đá ra.

Mấy vị Linh thực sư đang ở bên cạnh hắn nghe vậy thì tò mò nhìn sang, tu sĩ mặt sẹo Lý Kiếm Phong đang đứng ở cách đó không xa cũng đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền.

Lục Huyền đang cầm Quỷ Diện Thạch Cô, lập tức nhảy vài bước, đi tới trước mặt Lý Kiếm Phong: "Lý đạo hữu, đây là một vật kỳ dị ta vừa tìm thấy trong quá trình đi xác định Long Tu Thảo, nhìn bề mặt của nó mà xem, như một khuôn mặt quỷ dị vậy. Bí cảnh này đã được Vương gia phát hiện và khai khẩn, Long Tu Thảo nơi này cũng đều thuộc về Vương gia nên ta quyết định cống hiến thứ này cho Vương gia."

Lý Kiếm Phong ngắm nhìn Quỷ Diện Thạch Cô trên tay Lục Huyền, từ tốn đáp: "Chỉ là một hòn đá có hình thù cổ quái thôi."

Phải biết rằng, ngay từ lúc tu sĩ Vương gia tiến vào nơi đây, bọn họ đã phát hiện ra sự tồn tại của hòn đá kỳ lạ này rồi.

Ban đầu, bọn họ còn tưởng đó là một món bảo vật quý hiếm, nên đã cầm theo mấy khối mang về Vương gia, tỉ mỉ nghiên cứu một thời gian, thậm chí còn mời tu sĩ chuyên môn giám định các loại bảo vật của Vạn Bảo Lâu đến xem xét, nhưng vẫn không nhìn ra điểm huyền diệu nào.

Hơn nữa, Quỷ Diện Thạch Cô không giống với linh thực linh chủng bình thường, bởi vì nó đang tiến vào trạng thái ngủ đông nên không có dao động linh khí, nhìn chung, nó không có gì khác biệt với những tảng đá trên sườn núi này.

Vì vậy, tu sĩ Vương gia dần dần mất đi hứng thú với nó, chỉ coi nó như những viên đá có hình thù kỳ dị mà thôi.

"Thì ra là thế, ta còn tưởng bảo bối gì tốt cơ! Hóa ra chỉ là đồ bỏ đi." Lục Huyền nghe vậy, trên mặt không nén được thất vọng, lại tùy ý ném Quỷ Diện Thạch Cô trong tay xuống đất.

Hòn đá quỷ dị lăn trên mặt đất, thỉnh thoảng cũng để lộ ra khuôn mặt kinh khủng được tạo thành từ những đường hoa văn kỳ lạ kia.

Đám Linh thực sư ở xung quanh vểnh tai nghe xong, cảm thấy chuyện này chẳng có gì thú vị, lại tiếp tục bận rộn với công việc phân biệt Long Tu Thảo của mình.

Cả buổi chiều trôi qua, tiến độ rất chậm, mà gần như bọn họ cũng không tìm được cách nào tốt để phân biệt Long Tu Thảo bình thường với Long Tu Thảo dị biến.

Trong khoảng thời gian này, cũng có Linh thực sư không ngừng dùng các loại thuật pháp bồi dưỡng linh thực đi kích thích, đã tìm ra một ít râu dài dị biến đang muốn công kích. Nhưng loại phương pháp này tiêu hao rất nhiều linh lực, cũng

không đảm bảo được bên trong khu vực kia còn Long Tu Thảo dị biến nào đang ẩn thân hay không.

Gần tới sẩm tối, văn sĩ nho nhã Vương Như Hải đi ra ngoài nửa ngày cũng trở lại nơi trú quân, trên tay còn cầm một bộ thi thể của yêu thú loài sói.

"Thế nào rồi? Có tìm được biện pháp gì hữu hiệu chưa?"

Lý Kiếm Phong lắc đầu, lại đưa mắt nhìn thi thể yêu thú trong tay gã.

"Ta đi ra ngoài gặp được một con yêu thú nhị phẩm nên tiện đường giải quyết luôn, ngoài ra còn phát hiện được vài cọng linh thực nhất phẩm. Thu hoạch cũng không tồi."

Lý Kiếm Phong gật đầu.

Lục Huyền và những Linh thực sư khác đã kết thúc công việc nhận dạng và phân tách, trở về trại ăn tối, sau đó ai về phòng nấy.

Do thời gian ngắn nên doanh trại được dựng tương đối thô sơ, chỉ có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi.

Trong bóng tối không thể phân biệt được rõ ràng, lại cộng thêm Long Tu Thảo dị biến đánh lén nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều, bởi vậy trên sườn núi không có tu sĩ nào ở lại, chỉ có một gã tu sĩ Luyện Khí trung cấp của Vương gia phụ trách canh giữ ở khu vực bên ngoài.

Chương 145: Lười Biếng!

Phần đông đám Linh thực sư vẫn đang thảo luận về cách phân biệt sao cho nhanh chóng và hiệu quả, còn một số dứt khoát đi về phòng tu luyện.

Lục Huyền tu luyện mấy chu thiên, mới thả Đạp Vân Linh Miêu ra ngoài hóng gió, sau đó nằm xuống giường gỗ nghỉ ngơi sớm.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật chìm trong yên tĩnh.

Lục Huyền vốn đang ngủ ngon lành trên giường gỗ, lại đột nhiên mở mắt, đôi mắt sáng ngời. Hắn nghiêng tai lắng nghe một lúc lâu, linh thức không phát hiện ra điều gì bất thường, sau đó mới yên lặng vận chuyển linh lực, rót vào bên trong Ẩn Linh Sưởng mỏng manh màu vàng sậm trên người.

Ngay lập tức, những sợi tơ trong suốt bên trong Ẩn Linh Sưởng bắt đầu vô thanh vô tức chuyển động thần tốc, bóng dáng Lục Huyền trực tiếp biến mất ngay trên chiếc giường gỗ kia.

Nửa khắc sau, trong phòng lại đột nhiên có thêm một người đang cầm một cây Quỷ Diện Thạch Cô trên tay, khóe miệng khẽ nhếch.

"Tiêu hao gần hết linh lực, mới nhặt về được món đồ bỏ đi này!" Hắn cười khà khà một tiếng, rồi lấy một viên Bồi Nguyên Đan từ trong túi trữ vật ra, nhanh chóng bổ sung linh lực.

Ban ngày, hắn mượn kinh nghiệm từng trải của Lý Kiếm Phong ở Vương gia làm chứng cứ, dán lên Quỷ Diện Thạch

Cô cái mác đồ không có giá trị, triệt để đánh tan ý tưởng của nhóm tu sĩ gần đó về hòn đá quái dị này.

Nói thật, lúc làm việc hắn cũng định nhặt chúng lên cho vào túi trữ vật của mình rồi, nhưng để cẩn thận hơn, hắn vẫn một mực chờ đến tận nửa đêm, mới mượn nhờ năng lực ẩn thân của Ẩn Linh Sưởng, để thần không biết quỷ không hay lấy Quỷ Diện Thạch Cô đi.

Hơn nữa, để tránh cho mấy hòn đá quái dị này đồng loạt biến mất sẽ dẫn tới hoài nghi, hắn còn cố ý đi lấy một gốc Quỷ Diện Thạch Cô nằm ở nơi tương đối bí mật.

Còn vài gốc Quỷ Diện Thạch Cô còn sót lại và những cái vẫn chưa phát hiện ra, hắn dự định sẽ lấy lần lượt từng cái một trong khoảng thời gian lưu lại ở nơi này.

"Muốn cầm một khối cũng không dễ dàng mà, nhưng so với giá trị linh thực tam phẩm của nó, đúng là không uổng công ta hao phí tâm tư và tinh lực nhiều như vậy."

"Nhưng có một vấn đề không nhỏ trong chuyện này, ta chỉ là một Linh thực sư bình thường, an phận thủ thường, đi tìm oán hồn để đánh thức Quỷ Diện Thạch Cô này như thế nào đây?" Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó trực tiếp nhét chuyện này vào trong kế hoạch, chờ sau khi rời khỏi bí cảnh sẽ bắt đầu nuôi trồng Quỷ Diện Thạch Cô.

Ngày hôm sau, Lục Huyền dậy thật sớm, tinh thần sảng khoái, sau nửa đêm hắn lại đi sờ mó được một cây Quỷ Diện Thạch Cô, rồi chờ đến sáng hôm tiếp theo, hắn lại bắt đầu tiếp tục một ngày lười biếng, làm việc kém hiệu quả.

Tuy hắn đã có biện pháp phân biệt ra Long Tu Thảo bình thường, cũng biết dưới quá trình kích thích luân phiên của thuật pháp hệ băng và hệ hỏa, râu tơ bên trong Long Tu Thảo đang ở trạng thái biến dị sẽ có biến hóa tương đối rõ ràng,

nhưng mấy điều này lại không tiện để lộ ra ngoài, mà bản thân Lục Huyền cũng không muốn phô trương, bởi vậy hắn cứ dứt khoát trà trộn vào đám đông.

Dùng vẻ bề ngoài bận rộn đi lại, nhìn như đang chăm chỉ làm việc, nhưng thực tế lại đi khắp nơi tìm kiếm Quỷ Diện Thạch Cô.

Cuối cùng, bao gồm cả cây lấy được đêm qua, hắn đã tìm được tổng cộng là năm gốc Quỷ Diện Thạch Cô. Niềm vui bất ngờ lớn như vậy, khiến cho hắn càng thêm thỏa mãn trong quá trình lười biếng này.

Trong một đống Long Tu Thảo, hắn ngồi xổm xuống, cầm một sợi râu dài màu đỏ sậm lên, hai mắt nhìn chăm chú vào nó, thỉnh thoảng cũng kiểm tra các bộ phận của Long Tu Thảo, nhưng trên thực tế, tâm tư của hắn đã bay đến chỗ nào rồi.

Đột nhiên một sợi râu dài màu đỏ sậm giống như xúc tu lao ra cực nhanh từ giữa đống Long Tu Thảo rậm rạp, hung hăng tấn công Lục Huyền.

Hắn đã chuẩn bị sẵn từ lâu, trên tay xuất hiện một tấm Kiếm Khí phù nhất phẩm. Linh lực nhanh chóng được dẫn động, chỉ trong nháy mắt, chuỗi hoa văn trên tấm phù lục kia đã phát sinh biến hóa, một luồng kiếm khí sắc bén lạnh đến thấu xương trực tiếp bắn ra, cắt Long Tu Thảo dị biến thành hai đoạn.

“Lực công kích của Long Tu Thảo dị biến này ngang ngửa với tu sĩ Luyện Khí tầng một tầng hai, không đủ để cấu thành uy hiếp quá lớn. Điểm khó khăn duy nhất chính là công kích này cực kỳ bí ẩn, khó lòng phòng bị, khiến cho bản thân luôn trong trạng thái cảnh giác, không thể quá buông lỏng được.”

Lục Huyền nghĩ thầm, số lượng Long Tu Thảo rất nhiều, bởi vì không rõ cây nào là dị biến nên bất cứ lúc nào cũng phải

giữ vững cảnh giác, nếu không sẽ có nguy cơ bị thương.

Ngay khi hắn định tiếp tục quan sát gốc Long Tu Thảo trước mắt, đột nhiên sáu -bảy sợi râu dài màu đỏ sậm khác lại chui ra từ trong bụi cỏ, giống như những con rắn độc lao về phía Lục Huyền với tốc độ cực nhanh.

Đứng trước nguy hiểm, Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng bàn tay lập tức lộ ra ba tấm Kiếm Khí phù nhất phẩm, đồng thời kích hoạt. Chỉ thấy ba luồng kiếm khí bắn ra theo hình tam giác, trực tiếp cắt đứt sáu - bảy sợi râu dài màu đỏ sẫm kia thành từng đoạn nhỏ.

"Trên người Lục đạo hữu có không ít Kiếm Khí phù nha!" Động tác tiêu diệt mấy cây Long Tu Thảo dị biến của hắn đã hấp dẫn sự chú ý của một vị Linh thực sư bên cạnh, khiến người này cảm thán nói.

Lục Huyền mỉm cười: "Không có cách nào khác, ta không giỏi chiến đấu, lại nghe nói trong bí cảnh này thường xuyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bởi vậy trước khi lên đường, ta đã đặc biệt chuẩn bị không ít phù lục, đề phòng bất kỳ tình huống nào."

'Thân làm một gã Linh thực sư phổ thông, dùng nguyên nhân vì sợ gặp phải nguy hiểm nên chuẩn bị nhiều phù lục vẫn là tương đối hợp lý nhỉ…' Lục Huyền lại rót linh thức tiến vào trong túi trữ vật, nhìn rất nhiều phù lục chồng chất lên nhau, trong lòng không khỏi thở dài một hơi nói.

Trong quá trình làm biếng của Lục Huyền, thi thoảng cũng phát sinh vài khúc nhạc đệm nho nhỏ tự như đợt tấn công của Long Tu Thảo đột biến, nhưng hắn đã chuẩn bị đầy đủ nên không bị ảnh hưởng gì.

Một ngày lại trôi qua, mười lăm Linh thực sư đã dùng nhiều phương pháp khác nhau để lọc ra mấy chục cây Long Tu

Thảo.

Trong doanh trại, Lý Kiếm Phong đang ngồi trên tảng đá lớn, hai mắt nhắm nghiền không động đậy, giống như một pho tượng điêu khắc. Đột nhiên gã mở mắt ra, bóng dáng Vương Như Hải linh hoạt bay tới trước mặt gã.

"Tiến độ hôm nay thế nào?"

Lý Kiếm Phong chỉ vào một đống nhỏ Long Tu Thảo trên mặt đất, đáp: "Nhóm Linh thực sự không ngừng thử nghiệm thuật pháp bồi dưỡng linh thực, đến cuối cùng cũng hái được những gốc Long Tu Thảo này, nhưng bọn họ lại không dám đảm bảo tất cả chúng đều là cây bình thường, cũng chưa thể xác định được vật chất biến dị xen lẫn vào bên trong Long Tu Thảo."

"Một đám có tiếng mà không có miếng, đúng là hạng người mua danh chuộc tiếng!" Trong lòng Vương Như Hải không khỏi bốc lên chút bực bội và hung tàn, thậm chí trong mắt gã còn lóe lên một tia sốt ruột, không kiên nhẫn.

Vốn dĩ gã mời mười mấy vị Linh thực sư có danh tiếng nhất trong phường thị tới đây, để bọn họ xử lý tốt những cây Long Tu Thảo trước mặt, từ đó mang tới nhiều lợi nhuận cho Vương gia, mà ngay chính bản thân gã cũng thu được chỗ tốt từ trong chuyện này. Ai ngờ tình huống phát sinh lại không như gã dự đoán.

Chương 146: Lần Theo Dấu Vết!

Đúng là có bọn họ tham gia vào thì quá trình phân biệt, chia tách, ngắt hái Long Tu Thảo bình thường đã nhanh hơn trước kia một chút rồi, nhưng tiến độ này lại được thành lập dưới điều kiện tiên quyết là tiêu hao rất nhiều linh thạch để mời bọn họ đến đây, nghĩ đi nghĩ lại, đến cuối cùng, Vương gia và cả gã nữa, cũng không có lợi lắm.

"Còn không bằng đi vòng quanh bí cảnh nhiều hơn, săn bắt một ít yêu thú." Văn sĩ nho nhã nghĩ thầm trong lòng.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, Lục Huyền không phát hiện thêm gốc Quỷ Diện Thạch Cô mới nào nữa, trong lúc đó hắn cũng mượn nhờ năng lực ẩn hình của Ẩn Linh Sưởng, để nửa đêm lén lút đi ra ngoài ngắt Quỷ Diện Thạch Cô đang trong trạng thái ngủ đông.

Còn chuyện hái Long Tu Thảo, hắn vẫn biểu hiện khá bình thường, không có gì kỳ lạ, càng chẳng có điểm sai lầm hay quá mức đột ngột nào, chỉ đơn giản là mỗi ngày cung cấp chừng hai - ba cây Long Tu Thảo. Đa số đều là cây bình thường, thỉnh thoảng cũng xen lẫn vào một cây Long Tu Thảo dị biến.

Chạng vạng ngày hôm đó, hắn trở lại trại sau một ngày bận rộn. Khi khoảng cách đi đến doanh trại ngày càng gần, đột nhiên Lục Huyền lại cảm thấy ớn lạnh trong lồng ngực. Cảm giác mát lạnh kia càng lúc càng nặng, khi chỉ còn cách doanh trại chừng ba trượng, cái lạnh buốt ấy đã gần như ngấm vào xương tủy rồi.

Vẻ mặt Lục Huyền dần trở nên ngưng trọng.

Phải biết rằng, trên ngực hắn có đeo một khối ngọc phù trong suốt, đó chính là Vô Cấu Ngọc tam phẩm từng mở được từ Xích Vân Tùng phẩm chất hoàn mỹ.

Sử dụng Vô Cấu Ngọc giúp tu sĩ duy trì tinh thần tỉnh táo, ngăn cản tà ma xâm nhập ô nhiễm, đeo lâu còn thoáng đề thăng linh thức.

Từ khi có được nó cho tới tận bây giờ, hắn vẫn luôn đeo trên người, chưa từng để nó rời xa mình, và nó cũng chưa từng xuất hiện bất cứ trạng thái dị thường nào. Mãi đến tận lúc này mới phát sinh cảm giác lạnh như băng vậy.

Bước chân hắn hơi dừng lại một chút, rồi giả vờ đi dạo, để rẽ vào một khúc ngoặt, trực tiếp đi lệch khỏi quỹ đạo tiến về phía doanh trại.

Khoảng cách giữa hắn và doanh trại càng lúc càng xa, cảm giác ớn lạnh trên ngực hắn cũng càng ngày càng yếu ớt, chỉ còn lại một chút mát mẻ.

“Tám chín phần mười là có tà ma ở trong doanh trại, cũng không biết chúng nó đã xâm nhập vào đó bằng cách nào và thực lực ở trình độ nào.”

Tại thời điểm này, kiếm quang Tốn Lôi Kiếm Hoàn liên tục phun ra nuốt vào, co duỗi không ngừng bên trong đan điền Lục Huyền. Mỗi ngày hắn đều dùng linh lực tẩm bổ cho nó, sau khi chuyển thành kiếm khí, bên trong Kiếm Hoàn, hắc phong điên cuồng gào thét, điện quang nhảy nhót không ngừng, kiếm khí càng trở nên sắc bén hơn nhiều. Có thứ này trong người, Lục Huyền đã yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn âm thầm suy tính, có viên Tốn Lôi Kiếm Hoàn tinh thông sát phạt này, cộng thêm《 Canh Kim Kiếm Quyết 》cảnh giới tông sư, cùng đông đảo phù lục nhị phẩm trong túi

trữ vật, Ẩn Linh Sưởng, Vô Cấu Ngọc tam phẩm, Hồng Tuyến Châm, Xích Lân Giáp nhị phẩm, lại thêm bí thuật Nhiên Huyết Tiễn… dù bản thân có gặp phải tà ma cấp Quỷ, hắn cũng đủ lòng tin bảo vệ được tính mạng của mình.

Thời gian dài ở bên ngoài doanh trại cũng không phải là một biện pháp, Lục Huyền dừng một lúc rồi chậm rãi đi theo một vị Linh thực sư hoàn thành công việc hơi trễ, cùng nhau trở về doanh trại.

Hắn duy trì nhịp điệu bình thường, thậm chí ăn uống xong, hắn còn đến phòng của một vài vị Linh thực sư nói chuyện phiếm, thỉnh giáo bọn họ một chút tri thức về linh thực.

"Đến đây, về cơ bản, đã có thể xác định con tà ma kia đang ẩn núp trong đám người Vương gia, chỉ không biết ở thời điểm hiện tại, nó vẫn còn ẩn núp trong phòng hay đã xâm nhập vào bên trong cơ thể tu sĩ rồi." Lục Huyền trở về phòng mình, âm thầm nghĩ.

Vừa rồi, hắn đã cố ý đi loanh quanh, nhằm căn cứ vào độ ớn lạnh truyền đến từ Vô Cấu Ngọc, để không ngừng điều chỉnh vị trí của mình, thu hẹp phạm vi, cuối cùng cũng đại khái xác định được con tà ma kia đang ẩn núp trong đám người của Vương gia.

"Nhân lúc mọi thứ còn đang diễn ra như bình thường, phải mau chóng tìm được bóng dáng của con tà ma kia."

Lục Huyền suy nghĩ một lát rồi kéo Đạp Vân Linh Miêu ra khỏi Sinh Sinh Đại. Đạp Vân Linh Miêu vừa đáp xuống đất, hai chỏm lông màu xám trắng trên chóp tai đã rung lên, khẽ kêu một tiếng: "Ngao…"

"Lát nữa ta sẽ đi đến một nơi, chỗ ấy có một con tà ma ẩn giấu. Ngươi thử xem có thể tìm được nó không, nếu tìm được, chỉ cần kêu một tiếng nho nhỏ là được, khi đi tới trước mặt nó,

lại co giật một cái, kéo chùm lông trên tai mình xuống, đã hiểu không?"

Đạp Vân Linh Miêu khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu. Sau đó, nó nhảy lên, trực tiếp đáp xuống vị trí quen thuộc trên bả vai Lục Huyền, được hắn mang theo tiến vào khu vực phòng ốc thuộc về tu sĩ của Vương gia.

"Ngao…"

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu không ngừng quét qua xung quanh, sau đó khẽ kêu lên một tiếng, Lục Huyền lập tức hiểu được ý tứ của nó. Nó đã tìm được dấu vết tồn tại của tà ma rồi. Hắn vẫn bình tĩnh như thường, nhẹ nhàng bước tới, mỉm cười bắt chuyện với tu sĩ của Vương gia.

Trong lúc này, hắn chợt liếc mắt nhìn sang bờ vai của mình, đã trông thấy chỏm lông màu xám trắng trên đôi tai thính của linh miêu khe khẽ kéo xuống dưới rồi. Chờ đến khi hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, lại bắt gặp Vương Như Hải đang mỉm cười nhìn mình, còn Lý Kiếm Phong vẫn yên lặng đứng phía sau lưng gã.

Đạp Vân Linh Miêu khẽ kêu lên một tiếng nghẹn ngào, bộ lông toàn thân dựng đứng, thân thể cong lên, con ngươi màu xanh biếc một mực nhìn chằm chằm vào Vương Như Hải đang mỉm cười phía trước.

"Lục đạo hữu, đây là linh thú ngươi nuôi dưỡng ư?"

"Đúng vậy, nó vẫn còn trong giai đoạn ấu thú nên ta không yên tâm bỏ nó ở nhà, mới cho vào trong túi linh thú mang đến đây."

Tốn Lôi Kiếm Hoàn bên trong đan điền Lục Huyền vẫn không ngừng xoay tròn, kiếm ý dồi dào, nhưng trên mặt hắn lại nở nụ cười vô cùng ấm áp.

“Con linh miêu này từ nhỏ đã bị nhốt trong nhà, khá là sợ ngươi lạ, vì vậy nó hơi hung hăng khi nhìn thấy hai vị đạo hữu, mong Vương đạo hữu và Lý đạo hữu thứ lỗi. Chỗ này của ta có một ít linh quả mùi vị thơm ngon, mời hai vị đạo hữu nếm thử.” Lục Huyền cầm hơn chục viên linh quả màu xanh biếc to chừng ngón tay cái đưa cho hai người bọn họ.

“Được.” Vương Như Hải mỉm cười nhận lấy linh quả màu xanh, lại đưa cho Lý Kiếm Phong phía sau mấy quả.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Lục Huyền chợt có cảm giác nụ cười này của gã rất giống câu “ngoài cười nhưng trong không cười”, kiểu như lớp da mặt bên trên căng cứng, kéo lấy phần bắp thịt bên dưới, chứ không phải do bắp thịt động, kéo theo lớp da mặt bên trên.

Hắn chỉ bình thản mỉm cười nhìn hai người Vương Như Hải ăn linh quả, trong lòng có chút chờ mong.

Từ lần trước, sau khi hắn nhổ Long Tu Thảo hái được từ dã ngoại lên, lại trồng chúng xuống, là có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của Long Tu Thảo. Như vậy nếu áp dụng đúng theo phương thức này, có phải hắn cũng đủ khả năng để nuôi dưỡng yêu thú y như thế hay không?

Hơn nữa, nếu yêu thú có thể nuôi dưỡng được thì tà ma có thể hay không?

Chương 147: Ký Thân Bì Nang!

Sau khi hai tu sĩ trước mặt đều nuốt linh quả xuống, Lục Huyền lập tức tập trung tâm thần vào hai người bọn họ.

Trên người Lý Kiếm Phong không có phản ứng gì bất thường, nhưng khi tâm thần của hắn tụ tập lên người Vương Như Hải, một luồng ý niệm đột ngột dũng mãnh tràn vào trong đầu.

【Ký Thân Bì Nang, tà ma cấp Dị, bản thể là một cái túi da tà dị, sau khi xâm nhập ô nhiễm tu sĩ sẽ chiếm giữ thân thể của tu sĩ, lưu lại phần lớn thói quen, sở thích của nó là sưu tập túi da tu sĩ.】

"Đúng là dùng cách này có thể xác nhận được thân phận của tà ma!"

Lục Huyền xác định xong suy đoán, lập tức đi về phòng, nhưng mãi đến tận lúc này, trong lòng hắn vẫn có chút khó tin. Sau khi hiểu rõ Vương Như Hải đã bị tà ma xâm nhập chiếm giữ, vốn dĩ hắn chỉ thử cho đối phương ăn một chút linh quả, ai ngờ thông qua hành động này, hắn lại có thể phát hiện ra nội tình của con tà ma đang ẩn nấp trong người gã.

"Đúng là thoạt nhìn sẽ có cảm giác biện pháp này rất đặc sắc, nhưng tác dụng thực tế của nó lại không lớn như trong tưởng tượng. Nó chỉ giúp ta biết được tin tức về loại tà ma ấy chứ không hiểu được năng lực của nó là gì. Đây là chỗ thiếu hụt của phương pháp này. Hơn nữa, dưới tình huống bình thường, tà ma sẽ không vô duyên vô cớ ăn thứ gì đó do một tu

sĩ xa lạ đưa cho.” Lục Huyền bắt đầu phân tích ưu nhược điểm của phương pháp vừa rồi.

Về phần sau khi phát hiện tà ma, phải đối phó với nó như thế nào? Hắn lại chưa nghĩ tới, mà nói thế nào chăng nữa, hắn cũng không có ý định chủ động đứng ra vạch trần sự thật này, càng không có ý nghĩ trừ ma vệ đạo, dọn dẹp tà ma.

Trước mắt hắn chỉ có ba lựa chọn: Chờ đợi, chạy trốn hoặc đứng lên tiêu diệt tà ma.

Nếu án binh bất động, chờ tà ma chủ động hoặc không cẩn thận làm bại lộ thân phận, có lẽ khoảng thời gian an toàn của hắn sẽ kéo dài hơn một chút, nhưng bản thân hắn cũng rơi vào thế bị động, hết thảy đều phải phụ thuộc vào chính đối phương hoặc hoàn cảnh bên ngoài.

Nếu lựa chọn chạy trốn khỏi nơi này, hắn sẽ gặp phải nan đề khá lớn, bởi vì bản thân vốn không quen thuộc với bí cảnh, có chạy đi cũng chẳng biết nên chạy nơi nào. Hơn nữa, dù hắn quyết định chạy trốn một mình cũng không nắm chắc về sau có thể đụng phải tà ma hay yêu thú nào khác không.

“Tốt nhất là giải quyết nó, nhưng nhất định phải để người khác ra tay giải quyết hộ.” Trong đầu Lục Huyền đã có một ý tưởng.

“Tố cáo vẫn là sảng khoái nhất, mỗi lần tố cáo là một lần sảng khoái bất ngờ…”

Bóng đêm dần khuya, ở trong phòng Lý Kiếm Phong.

Đột nhiên có một tiếng động nhỏ truyền đến, đồng thời một mảnh giấy nhỏ không biết từ đâu, lại bị người ta ném vào trong phòng.

Mảnh giấy nhỏ nọ còn chưa kịp rơi xuống, Lý Kiếm Phong vốn đang ngủ trên giường lại đột nhiên mở to mắt, ánh mắt

sáng quắc, thân hình bật thẳng dậy như cá chép quẫy mình, trực tiếp lao ra khỏi phòng.

Ngoài phòng trăng thanh như nước, không một bóng ngươi.

Lý Kiếm Phong cầm một cây đại đao rất nặng trên tay, mắt sáng như điện, cả người đứng trong bóng đêm lại khiến vết sẹo giống như con rết trên mặt gã càng thêm hung dữ.

Gã dùng linh thức quét quanh bốn phía, nhưng toàn bộ doanh trại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có những tiếng hít thở đều đều rất nhỏ truyền ra từ trong lều.

Sắc mặt Lý Kiếm Phong trở nên cực kỳ nghiêm túc, gã nhanh chóng trở lại trong phòng, khéo léo dùng mũi đao mở mảnh giấy được vo viên trên mặt đất ra.

Bên trên chỉ có một hàng chữ viết tay méo méo mó mó: "Cẩn thận! Vương Như Hải đã bị tà ma xâm nhập ô nhiễm!"

Có thể rõ ràng nhận ra, vì che giấu nét chữ thật của mình, chủ nhân của nét chữ này đã viết bằng tay không thuận.

Ánh mắt Lý Kiếm Phong không có bất kỳ biến hóa nào, linh lực thoáng vận chuyển, một luồng hỏa diễm màu đen ngòm trực tiếp lóe trên mũi đao, đốt cục giấy kia thành tro đen.

Sáng sớm, Lục Huyền vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng.

Tối hôm qua, hắn thúc giục Ẩn Linh Sưởng, ở trong trạng thái ẩn hình, trực tiếp ném tờ giấy cảnh báo cho Lý Kiếm Phong. Sau đó, vì sợ có chuyện xảy ra, hắn lập tức nhân cơ hội này đi đào nốt ba cây Quỷ Diện Thạch Cô còn lại trên sườn núi, trực tiếp bỏ chúng vào trong túi trữ vật của mình.

Sau khi trở lại phòng, hắn vẫn thao thức suốt đêm không chợp mắt nên sáng ra có hơi buồn ngủ. Thời điểm hắn đi tới

chỗ ăn cơm của doanh trại, đã có không ít tu sĩ tụ tập ở đó rồi.

Cảm giác lành lạnh trong lồng ngực ngày càng trở nên mãnh liệt, khiến Lục Huyền lập tức tỉnh táo lại. Hắn vừa ăn sáng, vừa quan sát hai người Lý Kiếm Phong và Vương Như Hải.

Mọi thứ vẫn diễn ra như thường lệ, không có điều gì bất thường cả, cứ như tờ giấy Lục Huyền ném đi đêm qua đã trực tiếp chìm xuống đáy biển, bặt vô âm tín rồi.

"Xảy ra chuyện rồi!" Một vị Linh thực sư trung niên chạy vào trong đám đông, kinh hoảng kêu lên: "Hình như Hạ đạo hữu đã biến mất!"

"Vừa rồi ta cũng không phát hiện ra tung tích của Hạ đạo hữu, có đi khắp phòng hắn tìm một vòng vẫn không thấy đâu."

"Các ngươi nói xem, chẳng lẽ hắn đã xảy ra chuyện rồi?"

Lời này vừa thốt ra, nhóm Linh thực sư ở đây đều có chút bồn chồn, vẻ mặt ai cũng lo lắng không yên, một mực xì xào bàn tán.

"Bình tĩnh! Mấy người vội cái gì, cứ tản ra tìm xung quanh núi xem." Vương Như Hải đứng dậy, cáu kỉnh mắng.

Mọi người đều tụm năm tụm ba, lật hết mấy tấc đất ở sườn núi vẫn không phát hiện ra bóng dáng Hạ tu sĩ đâu.

"Có lẽ Hạ đạo hữu đã gặp chuyện nguy hiểm, nhưng cũng có thể vì chuyện gì đó mà hắn rời khỏi nơi đây rồi. Các vị chớ hoang mang, chỉ cần nâng cao cảnh giác cẩn thận đề phòng là được."

"Ở đây có rất nhiều tu sĩ Luyện Khí cao cấp và trung cấp, dù có yêu thú hay tà ma xâm nhập cũng không phải là đối thủ của chúng ta." Vương Như Hải lên tiếng an ủi mười mấy vị Linh thực sư kia.

Lục Huyền xen lẫn trong đám đông, vẻ mặt đầy khiếp đảm, như thể hắn cũng đang lo lắng cho sự an toàn của chính mình.

Vương Như Hải nhanh chóng tìm ra biện pháp ứng phó, gã và Lý Kiếm Phong là những tu sĩ có sức chiến đấu cao nhất. Hai người bàn bạc với nhau, rồi thống nhất là bọn họ sẽ thay phiên nhau canh gác vào nửa đêm để đảm bảo cho sự an toàn của các Linh thực sư.

Dưới bầu không khí bất an như vậy, tốc độ ngắt Long Tu Thảo của nhóm Linh thực sư cũng chậm chạp đi rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, màn đêm lại buông xuống.

Một bóng ngươi quỷ mị đột ngột xuất hiện bên trong doanh trại. Dưới ánh trăng, bóng ngươi kia không ngừng xoay xoay đầu nhìn ra xung quanh, như thể đang tìm kiếm cái gì đó.

Sau khi xác định rõ mục tiêu, gã lập tức vươn tay tới nhẹ nhàng rạch một vết ở giữa trán. Chỉ trong nháy mắt, một cái túi da màu trắng bệch trông rất sống động, đã im hơi lặng tiếng rơi xuống, phơi bày phần bắp thịt bên trong ra ngoài.

Khóe miệng cái túi da màu trắng bệch nọ khẽ nở một nụ cười đầy quỷ dị, nó nhẹ nhàng bay đến một căn phòng gỗ gần đó.

Đột nhiên một luồng đao mang ập tới, như muốn dùng một đao này chặt đứt cái túi da kia. Túi da màu trắng bệch kia lập tức bị đao mang tập kích, nó nhanh chóng thuận theo chiều gió bay đi, vừa vặn né được luồng đao mang lạnh thấu xương ấy.

“Ngươi là cái quỷ gì, lại dám chiếm lấy thân thể của Vương đạo hữu?”

Lý Kiếm Phong cầm thanh đại đao rất nặng đi ra khỏi bóng tối.

Chương 148: Đối Chiếu Ám Hiệu!

Ban đầu, Lý Kiếm Phong cũng không quá chú ý đến tờ giấy nặc danh kia, chỉ cho rằng đó là trò đùa, hoặc có tu sĩ cố ý chia rẽ mối quan hệ của hai người bọn họ.

Nhưng lúc ban ngày, chợt phát hiện ra một vị Linh thực sư mất tích, gã đã tin tưởng hơn về lời cảnh báo được viết trên tờ giấy kia, vì vậy mới cố ý canh gác ở trong doanh trại cả đêm, chờ đợi khoảnh khắc tà ma xuất hiện.

"Ta là ai? Ta chính là Vương Như Hải!" Túi da màu trắng bệch kia càng cười tươi hơn, nó lập tức căng mở ngay giữa không trung, để lộ khuôn mặt của Vương Như Hải ra ngoài.

"Tà ma to gan, cũng dám xâm nhập vào tu sĩ của Vương gia, chết đi!" Một ngọn lửa màu đen kịt trực tiếp bốc lên từ bên trong cây đại đao, cả cây đại đao giống như một mũi tên rời cung, bắn thẳng về phía bộ túi da quỷ dị ngay giữa không trung.

Những gì xảy ra trong doanh trại đã đánh thức tất cả mọi người.

Hầu hết những ngươi đang có mặt ở đây đều là những tu sĩ Luyện Khí trung cấp, tinh thông trồng trọt chứ không giỏi chiến đấu.

Ở thời điểm bọn họ trông thấy bộ túi da quỷ dị đầy khủng bố trên không trung, trong lòng lập tức nghĩ đến Vương Như Hải có tu vi Luyện Khí cao cấp cũng bất tri bất giác bị tà ma

tập kích rồi, càng nghĩ càng sợ, đã có không ít Linh thực sư vội vàng chạy ào ra khỏi doanh trại.

Lục Huyền cũng vậy, mặc dù hắn đã dùng tố cáo đại pháp để nhanh chóng bắt được Ký Thân Bì Nang, nhưng bảo hắn đi hợp sức với Lý Kiếm Phong đối phó tà ma lại tuyệt đối là chuyện hoang đường.

Hắn dán hai tấm Tấn Tật phù nhất phẩm vào hai bên đùi, lao thật nhanh trong bóng đêm.

Dựa theo ký ức khi tới nơi này, hắn không chạy về chỗ sâu bên trong bí cảnh mà chạy ngược ra khu vực ngoại vi của bí cảnh, muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

"Sau khi trở lại phường thị, ta nhất định phải nghĩ cách mua được một môn khinh thân thuật pháp." Gần nửa canh giờ sau, Lục Huyền dựa người vào một gốc đại thụ, trong lòng nghĩ thầm.

Từ sau khi có quầng sáng màu trắng, hắn vẫn một mực chờ đợi phần thưởng bên trong mà không dùng linh thạch đi mua những bộ công pháp khác về tu luyện.

Một phần do hắn tiếc tiền, một phần cũng vì hắn hiểu rõ chính mình, thiên phú quá mức thấp kém, có tu luyện cũng chẳng đi đến đâu.

Nhưng nếu có thể mở ra thuật pháp khinh công từ bên trong quầng sáng, thì với sự tồn tại của gói kinh nghiệm, hắn hoàn toàn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian trong chuyện tu hành.

Ngoài ra linh thạch trên người hắn luôn quanh quẩn ở mức ăn no mặc ấm, chẳng dư dả được là bao, mà sau đó lại cần chi dùng vào việc thu mua linh chủng, ấu thú linh thú, loại chuyện này luôn xếp vị trí thứ nhất trong danh sách ưu tiên hàng ngày.

Bởi vậy mãi đến tận hôm nay, hắn vẫn không có cơ hội đi mua một môn thuật pháp khinh thân.

Lại thêm lúc bình thường, hắn đều ở bên trong linh điền, bên trong phường thị, không đi đâu quá xa, khiến cho tác dụng của thuật pháp khinh thân trở nên có chút thừa thãi, không quá quan trọng. Song dưới loại tình huống như này, tác dụng của thuật pháp khinh thân đã được đề cao thê gấp bội, chí ít là tu luyện nó, hắn có thể chạy nhanh hơn những tu sĩ khác, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

"Lục đạo hữu, thì ra ngươi ở đây, ta phải đi rất lâu mới tìm được ngươi đó." Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến, Lý Kiếm Phong trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, khoảng cách cực kỳ gần.

"Vương Như Hải và tà ma trên người hắn đã bị ta giải quyết rồi, mau theo ta quay về doanh trại tiếp tục phân biệt Long Tu Thảo!" Khóe miệng gã nở nụ cười, làm cho vết sẹo hình con rết trên mặt co lại, gồ lên, trông càng thêm kinh khủng.

"Đứng lại!" Một đoạn kiếm nhận màu bạc trắng trực tiếp xuất hiện trong tay Lục Huyền: "Đối chiếu ám hiệu!"

"Ám hiệu, ám hiệu gì?" Lý Kiếm Phong nghi ngờ hỏi.

"Đó là ám hiệu chứng minh ngươi không phải tà ma. Ta nghi ngờ ngươi đã bị tà ma ô nhiễm, nếu muốn chứng minh, ngươi mau nói ám hiệu mà trước đó ta với ngươi cùng thống nhất đi." Lục Huyền cầm kiếm nhận chỉ vào Lý Kiếm Phong, trầm giọng nói.

"Ta làm sao có thể là tà ma chứ? Ngươi xem, đây là cái đầu của Vương Như Hải, còn có bộ túi da quỷ dị trên người hắn, tất cả đều chết dưới đao của ta rồi." Trên tay Lý Kiếm Phong cầm theo một cái đầu ngươi be bét máu thịt, cùng một bộ túi

da mềm nhũn. Cái đầu phía trên bộ túi da kia rủ xuống, có thể mơ hồ thấy được ngũ quan của Vương Như Hải bên trên.

"Sao Lý đạo hữu không nói sớm? Cứ làm ta nghi ngờ lung tung, suýt chút nữa đã vu oan cho đạo hữu rồi. Còn ám hiệu, thực ra không có ám hiệu gì cả, nếu đạo hữu nói được, mới là có quỷ." Lục Huyền thu hồi thanh kiếm nhận màu bạc trắng, vừa cười vừa nói.

"Lục đạo hữu thật là thông minh." Nghe được điều này, vết sẹo hình con rết trên mặt Lý Kiếm Phong cũng không khỏi run lên vài cái.

Cả hai buông bỏ những hoài nghi và lo lắng, càng đi càng gần. Ở thời điểm khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại không đầy một trượng, Lục Huyền cực kỳ kín đáo khẽ búng hai ngón tay phải lên.

Ngay lập tức, một cây hồng châm dài mảnh đã bay ra với tốc độ cực nhanh, khó có thể phân biệt được bằng mắt thường, nó trực tiếp đâm vào huyệt Thái Dương bên trái của Lý Kiếm Phong, lại nhanh chóng xuyên thủng cái đầu, bay ra bên ngoài thông qua huyệt Thái Dương bên phải.

Ngay sau đó, một luồng kiếm quang màu vàng cũng trực tiếp bắn thẳng vào trái tim Lý Kiếm Phong, chỉ trong nháy mắt, lồng ngực của gã đã xuất hiện một cái lỗ to bằng cái chén.

"Lục đạo hữu, ngươi có gì đây?" Máu từ trong lồng ngực phun ra, tủy não màu đỏ trắng không ngừng chảy ra từ hai bên Thái Dương, nhưng Lý Kiếm Phong không hề để ý tới nó, chỉ lộ vẻ mặt tàn khốc chất vấn Lục Huyền.

"Bị thương nặng như vậy cũng không hề hấn gì, ngươi thực sự không phải Lý Kiếm Phong đạo hữu!" Lục Huyền thu hồi Hồng Tuyến Châm, vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Ha ha ha, ta không phải Lý Kiếm Phong thì còn có thể là ai? Ừm được rồi, ngươi không biết Lý Kiếm Phong, vậy có biết người này hay không?”

Lý Kiếm Phong lập tức vươn tay, dùng sức xé từ trên xuống dưới, một bộ túi da trực tiếp bị kéo ra ngoài, hiển lộ khuôn mặt mới bên trong. Đó là một trong những Linh thực sư đi cùng với Lục Huyền.

“Còn cái này thì sao? Ngươi có biết không?” Bộ túi da màu trắng bệch ấy nhanh nhẹn lột từng cái một xuống, lắc lư lay động bên cạnh Lý Kiếm Phong.

Lục Huyền nhìn thấy bên trong có rất nhiều gương mặt quen thuộc với hắn, bao gồm cả Hà Bình đến từ Bách Thảo Đường.

Sắc mặt hắn âm trầm như nước, ba tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm lặng lẽ tuột xuống lòng bàn tay, Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền cũng cấp tốc bành trướng rồi nhanh chóng co rút lại, chuyển hóa linh lực trong thể nội thành kiếm quang.

Mười mấy bộ túi da lơ lửng trên mặt đất, bị gió đêm thổi qua, lập tức bay phần phật.

“Tới nào, mau cởi bỏ bộ túi da trên cơ thể ngươi, rồi đến làm bạn với bọn chúng đi!”

“Lý Kiếm Phong”, hoặc là Ký Thân Bì Nang với thân thể đã không còn một chỗ hoàn chỉnh nào, khẽ nhếch môi tùy ý cười một tiếng. Ngay sau đó, mười mấy bộ túi da trực tiếp tạo thành một nửa vòng tròn, cấp tốc tấn công về phía Lục Huyền.

Chương 149: Tìm Đường Trở Về!

"Hừ!" Lục Huyền khẽ hừ lạnh một tiếng, chuỗi phù văn trên ba tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm đồng thời sáng lên, vô số kiếm khí cuộn trào mãnh liệt, rồi liên tiếp bắn ra từ bên trong phù văn, một đường bay vút tới, hung hăng xuyên thủng mười mấy bộ túi da, khiến cho từng mảnh da vụn rơi xuống đầy đất.

"Hủy da của ta, ngươi chết chắc rồi, ta muốn lột sống da của ngươi!" Nhìn đống túi da vừa thu thập được một đoạn thời gian trước đều bị Lục Huyền thô bạo phá hủy như vậy, Ký Thân Bì Nang lập tức giận đến tím mặt.

Cùng thời điểm này, một thứ màu trắng bợt gần như trong suốt trực tiếp bay ra từ bên trong túi da mỏng manh vốn là thân thể của Lý Kiếm Phong lúc trước, phía trên bộ túi da này có từng lớp từng lớp hư ảnh mặt người, tất cả đều há miệng kêu thảm nhưng không thể phát ra một tiếng động nào, cảnh tượng đáng sợ đến chấn động cả người.

Tâm thần của Lục Huyền bị vô số hư ảnh mặt người kia ảnh hưởng, khiến cho động tác trên tay cũng không tự chủ được mà phải dừng lại một thóang.

Bộ túi da trong suốt kia trực tiếp nắm lấy cơ hội thoáng qua này, để nhào tới trước người Lục Huyền.

Ở thời điểm bộ túi da kia đang dùng tốc độ nhanh như chớp, lướt tới gần lồng ngực Lục Huyền, Vô Cấu Ngọc lại lặng lẽ sáng lên, một tầng linh quang thanh khiết nhẹ nhàng

quét qua, trực tiếp đẩy bộ túi da trong suốt nọ sang một bên. Xung quanh thân thể Lục Huyền biến thành một vùng tinh thuần thánh khiết, trong suốt sáng sủa, phảng phất như có thể ngăn chặn bất kỳ vật dơ bẩn nào dám tiến đến gần hắn.

Lục Huyền hít một hơi thật sâu, tinh huyết trong cơ thể nhanh chóng bị thiêu đốt. Chỉ trong nháy mắt sau đó, một mũi huyết tiễn màu đỏ như máu đã bắn ra từ khoang miệng của hắn, mang theo huyết khí chí dương chí cương nồng đậm, đánh thẳng lên bộ túi da trong suốt còn chưa kịp ổn định kia.

Đôi bên va chạm cùng một chỗ, ngọn lửa màu đỏ máu lặng lẽ bùng cháy, phừng phừng thiêu đốt Ký Thân Bì Nang.

Dường như loại hỏa diễm màu máu này cực kỳ khắc chế oán niệm âm hồn, bởi vì ngay khi va chạm vào nó, tầng tầng lớp lớp hư ảnh mặt người mới xuất hiện bên trên bộ túi da nọ đã nhanh chóng biến thành những làn khói xanh, nhẹ nhàng tiêu tan trong không khí rồi.

Cùng thời điểm này, một vật to bằng quả trứng gà, được tạo thành từ vô số kiếm khí tinh mịn, chính là Kiếm Hoàn, đã vô thanh vô tức bắn ra từ trong miệng Lục Huyền.

Ánh kiếm liên tục phun ra nuốt vào bên trên Kiếm Hoàn, còn bên trong lại là một mảnh hắc phong điên cuồng dữ dội, lôi đình chớp lóe không ngừng.

Rất nhanh sau đó, vô tận kiếm mang đen kịt trực tiếp phân tách ra ngoài Kiếm Hoàn, tạo thành một cơn cuồng phong kiếm khí mang theo lôi quang thoáng hiện bên trong, ngang nhiên lao về phía Ký Thân Bì Nang với khí thế hung bạo, không gì có thể ngăn cản được.

Phải đối mặt với hàng nghìn, hàng vạn kiếm quang dũng mãnh xông tới, Ký Thân Bì Nang như bị kiếm ý khóa chặt lại

rồi, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn vô số kiếm quang xông tới giết chết mình.

Từng mảnh da bán trong suốt bị cắt đến nhỏ li ti, liên tục lả tả rơi xuống đất, dù có chắp vá cũng không thể ghép lại thành hình ngươi.

Từ lúc Lý Kiếm Phong xuất hiện, Vô Cấu Ngọc trên ngực Lục Huyền vẫn luôn tỏa ra hàn khí lạnh đến rùng mình, cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, cảm giác lạnh lẽo tiêu tan, chỉ còn lại chút mát mẻ thấm vào da thịt, giúp đầu óc hắn trở nên tỉnh táo minh mẫn hơn.

Hắn biết, mình đã thuận lợi giết chết con Ký Thân Bì Nang cấp Dị này rồi. Nhưng xuất phát từ bản tính cẩn thận, hắn vẫn nhanh chóng lấy vài tấm Khu Tà phù từ trong túi trữ vật ra, chỉ thấy từng tầng linh quang tinh khiết nhanh chóng lướt qua khu vực chiến đấu, đảm bảo không còn sót lại một tia tà dị nào.

Linh lực khẽ động, một quả cầu lửa đỏ to lớn trực tiếp rơi xuống những mảnh da vụn rơi rụng đầy đất, nhanh chóng đốt cháy chúng thành từng đống tro đen.

“Dù lúc trước, chúng ta từng qua qua lại lại, quen biết lẫn nhau, thì sau khi hóa thành tro bụi, ta cũng không còn nhận ra mọi người nữa.”

Lục Huyền thở dài một hơi, sau đó đi tới trước mặt Lý Kiếm Phong đã bị cởi bỏ lớp túi da bên ngoài, gỡ túi trữ vật trên hông gã, rồi dùng Khu Tà phù quét qua một lượt. Đến cuối cùng, hắn cũng ném một quả cầu lửa tới, đốt thi hài của Lý Kiếm Phong thành tro, lại bỏ tro cốt của gã vào một cái bình ngọc rồi cẩn thận chôn nó xuống dưới gốc cổ thụ ven đường.

Đến đây, con Ký Thân Bì Nang cấp Dị kia đã triệt để bị dọn dẹp sạch sẽ rồi.

“Thế giới bên ngoài này quá nguy hiểm, ta chỉ đi ra ngoài giúp Vương gia thu hái xử lý linh thực thôi, cũng gặp phải chuyện tà ma xâm nhập này. Cũng may, đến cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm, còn lấy được năm cây Quỷ Diện Thạch Cô. Ừm, cả túi trữ vật của Lý Kiếm Phong nữa, những thứ này có thể xoa dịu trái tim bị tổn thương của ta một chút.”

Lục Huyền cầm một viên Huyết Phách Hoàn tới, nuốt nó vào trong bụng, bổ sung khí huyết cho cơ thể.

Tốn Lôi Kiếm Hoàn lại quay về trong đan điền của hắn. Vừa rồi, để phòng ngừa con tà ma kia quá hung bạo, khó mà giết chết được, Lục Huyền đã trút gần như toàn bộ kiếm quang tích lũy được bên trong Kiếm Hoàn ra ngoài, khiến bên trong trống rỗng, phải tẩm bổ thật tốt một thời gian nữa, mới có thể tiếp tục dốc ra toàn bộ như vừa rồi.

Sau khi nuốt Huyết Phách Hoàn vào bụng, sắc mặt nhợt nhạt của hắn cũng có chút huyết sắc. Hắn cẩn thận xác định phương hướng, sau đó lại một lần nữa, đi về phía ngoại vi bí cảnh.

“Doanh trại Long Tu Thảo bị tà ma phá hoại như thế, phỏng chừng những Linh thực sư còn sống kia cũng không trở về nữa. Để phòng ngừa có thêm chuyện rắc rối phát sinh, ta vẫn nên trở lại phường thị sớm thôi. Cũng không biết Thảo Khôi Lỗi trông nom nhà cửa thế nào rồi, có thể đối phó được bốn ấu thú Thiết Ngao Giải kia không?”

Lục Huyền vừa tăng tốc lên đường, vừa nhớ nhung đám linh thú linh thực bên trong linh điền.

Trên đường đi, hắn mở túi trữ vật đã lấy được từ Lý Kiếm Phong ra, chợt phát hiện bên trong có hơn chục gốc Long Tu Thảo đã qua xử lý tốt, nhưng không biết trong này có lẫn vào bao nhiêu bụi linh thực bình thường. Ngoài ra, đối phương còn

mang theo một số đan dược, hai kiện pháp khí nhị phẩm, mười mấy tấm phù lục cùng với hơn hai trăm linh thạch.

Không có tung tích của thanh đại đao rất nặng kia.

Về phần túi trữ vật trên người những tu sĩ khác, cũng không biết Ký Thân Bì Nang này đã xử lý chúng như thế nào rồi, Lục Huyền không tìm được, nhưng có những thứ này cũng coi là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Ở thời điểm hiện tại, hắn thực sự không muốn quay về tìm kiếm mấy cái túi trữ vật kia, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi bí cảnh, trở về đình viện của mình mà thôi.

…

"Đạo hữu xin dừng bước!" Lục Huyền vui mừng hô lên với ba gã tu sĩ đang ở cách đó chừng mười trượng.

Sau khi giải quyết Ký Thân Bì Nang, hắn vẫn một mực chạy về phía ngoại vi bí cảnh, nhanh chóng rời xa khu vực trung tâm của nơi này. Dọc đường đi vận khí coi như không tệ, hắn còn hái được vài cọng linh dược, giết chết một con yêu thú nhất phẩm không có mắt. Nhưng hắn lại không biết nên làm cách nào để rời khỏi bí cảnh này, mới không ngừng đi tìm kiếm những tu sĩ quen thuộc bí cảnh, muốn nhờ bọn họ dẫn đường cho mình.

Sau gần nửa canh giờ vòng đi vòng lại, hắn mới phát hiện ra bóng dáng của ba tu sĩ này.

Chương 150: Ta Đã Nói Rồi…

Ba gã tu sĩ kia vừa nghe thấy tiếng gọi của Lục Huyền, đã nhao nhao quay người nhìn lại, linh lực cũng bắt đầu khởi động, trực tiếp rót vào kiện pháp khí trong tay, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Ba tu sĩ nọ, bao gồm hai nam một nữ, với hai người có tu vi Luyện Khí tầng sáu và một người có tu vi Luyện Khí tầng năm, trên người đầy phong trần mệt mỏi, cho thấy bọn họ đã dừng lại ở trong bí cảnh được không ít ngày rồi.

Khi khoảng cách từ chỗ Lục Huyền tới chỗ ba người kia chỉ còn lại chừng sáu - bảy trượng.

“Ba vị đạo hữu xin yên tâm, ta không có ác ý, trái lại ta có việc muốn nhờ.” Lục Huyền đứng yên tại chỗ, xua xua tay, vẻ mặt hiền lành nói.

“Mời đạo hữu nói.” Người dẫn đầu của tiểu đội kia đang cầm một thanh phi kiếm đen nhánh trên tay, lạnh nhạt đáp.

“Ta vốn là một Linh thực sư phổ thông trong Lâm Dương phường thị, được mời tới đây hái một ít linh thực tương đối khó giải quyết. Không ngờ, đang đi nửa đường, đoàn chúng ta lại đụng phải tà ma, những tu sĩ đi cùng lần lượt bị tà ma sát hại. Ta may mắn chạy trốn thành công nên giữ được tính mạng. Nhưng đây là lần đầu tiên ta tiến vào bí cảnh mới, không quen thuộc mọi thứ trong đây, sau khi trốn ra ngoài, cũng không biết nên rời khỏi bí cảnh này như thế nào, ba vị

đạo hữu có thể nhân tiện mang ta rời khỏi bí cảnh được không? Ta sẽ dùng linh thạch cảm tạ ba vị."

Ba người kia đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lục Huyền. Từ nãy, bọn họ đã dùng linh thức lén lút nhìn ra tu vi của hắn chỉ dừng ở Luyện Khí tầng bốn, hiện giờ lại nghe hắn nói, mới âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau.

Sự ăn ý ngầm được hình thành trong nhiều năm qua, đã giúp ba người bọn họ lập tức hiểu được suy nghĩ của nhau.

"Đạo hữu đại nạn không chết tất có hậu phúc, ba người chúng ta cũng đang tính toán rời khỏi bí cảnh, đạo hữu có thể đi theo chúng ta." Tu sĩ trung niên dẫn đầu nhiệt tình cười nói.

Lục Huyền ôm quyền cảm kích, lập tức đi theo phía sau ba người.

"Hình như Lục đạo hữu bị thương sao? Có nghiêm trọng không?" Đi được nửa đường, sau khi có chút quen thuộc với nhau, tu sĩ trung niên kia mới cất tiếng hỏi.

Lúc này, Lục Huyền đang đi theo phía sau ba người bọn họ, trạng thái có vẻ không được tốt cho lắm, sắc mặt trắng bệch, bước đi xiêu vẹo, có vẻ như đã bị hao tổn tinh lực nghiêm trọng rồi.

"Không sao, đa tạ đạo hữu đã quan tâm. Vì thoát khỏi con tà ma kia, ta đã vận dụng một môn thuật pháp cần thiêu đốt tinh huyết, mới dẫn tới trạng thái quỷ quái này, có điều chút thiếu hụt này sẽ nhanh chóng khôi phục lại thôi." Lục Huyền lên tiếng giải thích.

Sau khi nuốt một viên Huyết Phách Hoàn, tinh huyết trong cơ thể hắn đã gần như hồi phục rồi, nhưng bề ngoài vẫn có vẻ suy yếu.

"Thì ra là thế, chỗ ta có một bình đan dược chữa thương, sau khi dùng có thể nhanh chóng khôi phục khí huyết, đạo hữu

thử chút xem?" Tu sĩ trung niên kia nhiệt tình lấy một bình ngọc từ trong túi trữ vật ra, rồi chuẩn bị ném nó cho Lục Huyền.

Lục Huyền vội vàng từ chối.

"Lục đạo hữu nói như vậy là quá mức khách khí rồi. Hơn nữa, ta có chú ý tới, dọc đường đi, đạo hữu luôn giữ khoảng cách khá xa với ba người chúng ta, là lo lắng chúng ta sẽ gây bất lợi cho ngươi sao?"

"Không phải, chỉ đơn giản là ta cho rằng, mình giữ khoảng cách an toàn sẽ tốt hơn, để cả hai bên đều thấy yên tâm." Lục Huyền giải thích.

"Đạo hữu làm như vậy thật sự khiến ba người chúng ta đau lòng, nếu đã gia nhập vào đội ngũ của ba người chúng ta thì phải tin tưởng lẫn nhau, chứ không phải nghi ngờ lung tung như vậy. Huống chi trong bí cảnh này, nơi nơi đều có yêu thú tà ma thường lui tới, đạo hữu đi cách chúng ta xa như vậy, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, sao chúng ta có thể ra tay cứu kịp?" Tu sĩ trung niên dẫn đầu kia vẫn kiên trì nói, hai người bên cạnh cũng gật đầu đồng ý với lời này.

"… Vậy ta tới nhé?" Lục Huyền thử thăm dò một câu, rồi tiến lại gần ba người bọn họ hơn một chút.

…

"Ta đã nói phải giữ khoảng cách an toàn rồi mà, các ngươi cứ hết lần này tới lần khác khăng khăng không chịu. Giữ một khoảng cách an toàn là để bảo vệ ba người các ngươi đó, chứ không phải để bảo vệ ta đâu!"

Trên mặt đất, đã xuất hiện ba đống tro nho nhỏ vẫn còn hơi nóng.

Lục Huyền âm thầm nói một câu, sau đó thuần thục thả một tấm Khu Tà phù ở chính giữa khu vực chiến đấu. Linh

quang tinh khiết lại khuếch tán ra ngoài, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điểm bất thường nào.

Lục Huyền hoàn toàn yên tâm rồi, lúc này mới chuyển ánh mắt nhìn xuống ba túi trữ vật trong tay.

Mới trước đó thôi, sau khi dẫn dụ hắn không ngừng áp sát lại gần, ba người này bất ngờ phát động công kích, nhưng cả ba đều bị Lục Huyền – đã sớm có chuẩn bị từ trước - ung dung giải quyết, lại tiện tay ném ra một khối hỏa cầu, đốt cháy thành tro. Sau đó, mấy cái túi trữ vật mà ba người kia để lại, đương nhiên sẽ do hắn tiếp nhận.

"Đúng là đại nạn không chết, về sau tất có phúc khí. Chẳng phải phúc khí đã đến luôn rồi sao?" Lục Huyền nhếch khóe miệng, trực tiếp đưa linh thức tới thăm dò vào trong túi trữ vật.

"Hừ, ba tên quỷ nghèo!"

Đồ bên trong ba cái túi trữ vật này cũng không được nhiều lắm, tổng cộng có hơn một trăm viên linh thạch, một ít đan dược cùng với phù lục, còn lại chủ yếu là tài liệu yêu thú, linh dược linh thảo, nhưng phẩm cấp không cao. Dù cộng cả ba vào, giá trị vẫn kém xa túi trữ vật do Lý Kiếm Phong lưu lại.

…

Ở khu vực trung tâm của bí cảnh, có một tòa cung điện cực lớn.

Lúc này, mười mấy tu sĩ đang điên cuồng công kích cấm chế bên ngoài cung điện, cấm chế lung lay sắp đổ, dường như chỉ trong nháy mắt nữa thôi, nó sẽ bị phá nát.

Trong mười mấy người đang có mặt ở nơi này, người tu vi yếu nhất cũng là Luyện Khí cao cấp, mà hơn một nửa trong số bọn họ đều có cảnh giới Luyện Khí viên mãn, thậm chí gia chủ của Vương gia, một vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cũng đang có mặt ở nơi đây.

Thiếu nữ áo đỏ - vị đệ tử tông môn Lục Huyền từng gặp lúc trước - cũng đứng đợi trong một góc, đôi con ngươi của Tứ Mục Xích Tiêu trên bả vai nàng đang nhìn chằm chằm về phương xa, trên khuôn mặt quái dị còn có hai vệt nước mắt màu máu.

Trên người một gã tu sĩ mặc áo bào màu đen, còn có thêm vài con tiểu quỷ màu xanh đen đang bò lung tung khắp chốn.

Bên cạnh bọn họ có một đôi thanh niên nam nữ, đều mặc áo trắng như tuyết, trên cổ tay áo có thêu một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, mỗi người đều cầm một thanh phi kiếm, không ngừng công kích cấm chế.

Sau khi phá bỏ rất nhiều tầng cấm chế của trận pháp, đến cuối cùng, mấy nhóm thế lực đang tề tựu ở nơi này, đương nhiên vẫn lấy Vương gia làm chủ, cũng thành công đột phá đến tầng kết giới cuối cùng.

Mọi người thầm suy đoán, khu vực bí cảnh này vốn là động phủ của một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hoặc thậm chí là tu sĩ Kết Đan. Vì vậy, cả đám mới càng thêm háo hức và nóng lòng chờ mong được nhìn thấy những món đồ vật đang bị cất giấu bên trong cung điện.

Phải hứng chịu những đòn công kích như mưa giông gió bão, rốt cuộc cấm chế kia cũng nổ tung vỡ vụn, kèm theo đó là một vài tia sáng bắn từ bên trong ra.

Mọi người nhao nhao thi triển thủ đoạn, đều đi tranh đoạt món bảo vật ở bên trong tia sáng nọ.

Chương 151: Vỏ Kiếm Kỳ Lạ!

Ngoại vi bí cảnh.

Đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được viên Tốn Lôi Kiếm Hoàn vốn đang được linh lực uẩn dưỡng bên trong đan điền của mình, vừa trở nên mất kiểm soát. Nó hơi rung động với biên độ càng lúc càng lớn, cứ như sắp nhảy ra khỏi đan điền của hắn vậy.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Lục Huyền sửng sốt vô cùng, bởi vì từ sau khi lấy được Tốn Lôi Kiếm Hoàn, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Đúng vào lúc này, một tia sáng từ chân trời đột ngột bay về phía Lục Huyền, không đợi hắn phản ứng kịp, bỗng nhiên tia sáng kia vọt tới, trực tiếp dán thẳng vào ngực hắn.

Đó là một cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa, nó vẫn một mực áp sát trên lồng ngực hắn, rồi không ngừng trượt xuống dưới.

"Này… Không được."

Ngay khi Lục Huyền chuẩn bị nắm lấy cái vỏ kiếm đang trượt xuống kia, thì bỗng nhiên nó lại tự động dừng ở vùng đan điền của hắn.

"Đây là vật gì?" Lục Huyền nắm lấy cái vỏ kiếm nọ, đang muốn cẩn thận xem xét, bỗng nhiên trong đầu chợt nghĩ tới cái gì, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, hắn không kịp suy nghĩ gì thêm đã vội vàng vận chuyển linh lực khiến những sợi tơ trong

suốt thi nhau nổi lên trên bề mặt của Ẩn Linh Sưởng, đồng thời đôi chân cũng điên cuồng di chuyển.

Ngay sau đó, bóng dáng Lục Huyền lập tức biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng kêu bén nhọn đột ngột vang lên từ đằng xa, thanh âm còn chưa dứt, một đám mây máu đã bay tới.

Sát khí gần như đã hóa thành thực chất, trực tiếp tràn ngập bên trong mây máu, rất nhanh, một luồng linh thức cuồng bạo đã quét qua vị trí vỏ kiếm vừa biến mất.

"Hử?" Bên trong mây máu truyền đến một tiếng kêu đầy kinh ngạc, rồi gần như ngay sau đó, một bộ khô lâu màu máu đã nhanh chóng chui từ bên trong ra, nhìn xuống dưới đất.

Một luồng hỏa diễm màu trắng xanh chợt lóe bên trong hốc mắt của bộ khô lâu kia, rồi không ngừng bập bùng, nhảy nhót.

"Rõ ràng là ta cảm nhận được khí tức vỏ kiếm xuất hiện ở chỗ này, nhưng đến nơi lại không cảm nhận được bất kỳ dấu vết nào của nó, nó chạy đi đâu rồi?" Sau khi tìm kiếm không có hiệu quả, huyết sắc khô lâu đã trở lại bên trong trong mây máu, tiếp tục bay về phương Bắc.

Mây máu bay đi, khoảng mấy hơi thở sau, một vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ của Vương gia đạp trên một món pháp khí phi chu, đang từ đằng xa, chỉ chớp mắt đã đi tới.

Linh thức đảo qua khu vực xung quanh, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường. Gia chủ Vương gia không chút do dự, lập tức đuổi theo phương hướng mây máu biến mất.

Mặc dù lão vô cùng hứng thú với chiếc vỏ kiếm cổ quái vừa bay ra ngoài kia, nhưng con tà ma cấp Quỷ nọ còn quan trọng hơn bảo vật.

Nếu không giải quyết được nó, bọn họ tuyệt đối không thể yên tâm tiếp nhận bí cảnh mới này. Huống chi trước khi con tà ma ấy chạy trốn, nó còn tiện thể đoạt được một món bảo vật bên trong quầng sáng, lão cũng phải thuận đường cầm lại món bảo vật kia.

Pháp khí phi chu như một mũi tên nhọn, "hưu" một tiếng, đã biến mất ở phía chân trời.

Nửa khắc sau, bóng dáng Lục Huyền xuất hiện ngay dưới một gốc đại thụ ở cách đó mười mấy trượng, trên mặt còn giữ nguyên biểu cảm nghĩ mà sợ.

Sau khi đám mây máu kia xuất hiện, Vô Cấu Ngọc tam phẩm trên ngực hắn lập tức truyền đến cơn ớn lạnh kinh người, thấu tận xương tủy, như thể nó muốn đóng băng một nửa lồng ngực của hắn vậy.

So với hàn ý tỏa ra khi con Ký Thân Bì Nang cấp Dị tiếp xúc với hắn ở cự ly gần, hàn ý lần này còn nồng đậm hơn thế gấp nhiều lần.

Cũng vì thế, Lục Huyền mới lập tức kết luận, thực lực của bộ huyết sắc khô lâu bên trong đám mây máu kia còn mạnh hơncon Ký Thân Bì Nang lúc trước nhiều lắm, chắc chắn là một con tà ma cấp Quỷ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ.

Nói thật, ngay tại thời điểm cái vỏ kiếm cổ quái kia không hiểu vì sao lại bị Tốn Lôi Kiếm Hoàn hấp dẫn tới, hắn đã lập tức cảm nhận được điều gì đó không ổn rồi.

Tốc độ của chiếc vỏ kiếm này cực nhanh, nhanh đến mức cả linh thức và tu vi Luyện Khí tầng tám của hắn cũng không phản ứng kịp, đã thế, nó còn chủ động tìm đến vị trí của Kiếm Hoàn, nhìn thôi cũng biết, đây không phải bảo vật phổ thông rồi.

Mà những bảo vật ở cấp độ này, thường mang đến rất nhiều rắc rối không đáng có.

Vì vậy, ngay khi Lục Huyền lấy được vỏ kiếm, hành động đầu tiên của hắn chính là thu nó vào trong túi trữ vật của mình, thậm chí còn theo bản năng, nhanh chóng thúc giục tam phẩm Ẩn Linh Sưởng, tiến vào trạng thái ẩn thân trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhờ đó, hắn đã tránh được nguy cơ tiếp xúc chính diện với con khô lâu cấp Quỷ kia.

Hắn cầm một viên Bồi Nguyên Đan từ trong túi trữ vật ra, nhanh chóng bổ sung chút linh lực đã gần cạn của mình, rồi xác định phương hướng, lại chạy nhanh về phía ngoại vi bí cảnh.

Trên đường đi, hắn dứt khoát nâng tu vi đang ẩn giấu của mình lên Luyện Khí tầng năm, đồng thời cũng lấy Kiếm Thảo nhị phẩm ra, muốn tăng cường một chút sức thuyết phục cho mình, tránh để tu vi quá thấp, sẽ dễ dàng bị đám tu sĩ khác coi thành một con dê béo.

Lúc này, khu vực ngoại vi bí cảnh vô cùng vắng vẻ, chẳng nhìn thấy bóng dáng của tu sĩ hay bóng dáng của yêu thú đâu, Lục Huyền chậm rãi bước đi trong rừng cây, mỏi mắt tìm kiếm những tu sĩ khác.

Đột nhiên, hai luồng kiếm quang xẹt qua bầu trời, rồi nhanh chóng vòng lại, dừng ở trước mặt Lục Huyền. Hai người này mặc một bộ pháp bào định chế, phong thái phi phàm, gồm có một nam một nữ. Dung mạo nữ tu vô cùng xinh đẹp, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, cứ như một đóa u lan trong cốc vắng. Trong khi nam tu sĩ chỉ có tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt cực kỳ sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm.

“Quấy rầy đạo hữu một chút, không biết đạo hữu có thể tạo điều kiện một chút, cho ta xem món đồ vật trong tay đạo hữu

được không?" Nữ tử lạnh lùng kia cất tiếng hỏi, trong giọng nói cũng để lộ ra một chút hàn ý.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua đối phương, chỉ trong nháy mắt đã nhận ra tu vi của cả hai người này đều cao hơn mình, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, từ tốn nói: "Nhìn khí chất của hai vị, chắc hẳn là xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng đường đột muốn xem vật trong tay người khác như vậy, dường như có phần không được phù hợp cho lắm?"

"Là chúng ta đã đường đột rồi." Trong mắt nữ tu lóe lên vẻ áy náy.

"Nhưng đúng là vật trong tay đạo hữu đã khiến ta vô cùng bất ngờ. Đây là lần đầu tiên, ta trông thấy có ngươi trồng được loại linh thực đặc thù Kiếm Thảo này ở bên ngoài Thiên Kiếm tông. Vì vậy mới sinh lòng hiếu kỳ."

Nghe đối phương nói như vậy, sắc mặt Lục Huyền cũng dịu lại đôi chút, giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn.

Nếu nữ tử trước mắt đã biết cái tên Kiếm Thảo này… thì ít nhất nó cũng cho thấy những lời nàng nói là sự thật.

"Kiếm Thảo này được ta bồi dưỡng, tuyệt đối không phải thứ xuất phát từ trong tay tu sĩ của quý tông." Lục Huyền trầm giọng đáp.

Nữ tử lạnh lùng kia lập tức hiểu được ý hắn nói, lại khẽ mỉm cười như hoa lan nở rộ: "Ta không có ý hoài nghi đạo hữu, bởi vì cây Kiếm Thảo trong tay đạo hữu có chút khác biệt với sản phẩm từ tông môn chúng ta, điểm ấy ta vẫn có thể dễ dàng phân biệt được."

Chương 152: Tấm Lệnh Bài!

Nữ tử kia thoáng dừng lại một chút, mới tiếp tục hỏi: "Tổ tiên của đạo hữu có người từng bái nhập vào Thiên Kiếm tông sao?"

"Không có." Lục Huyền lắc đầu: "Ta chỉ là một tán tu Linh thực sư, tình cờ nhận được một viên linh chủng Kiếm Thảo, sau đó may mắn bồi dưỡng thành công mà thôi."

"Thì ra là thế." Nữ tu kia khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Nàng không ngờ loại linh thực truyền thừa của tông môn bọn họ, lại được một tán tu Linh thực sư Luyện Khí kỳ bồi dưỡng ra.

"Xem ra đạo hữu có thiên phú rất mạnh trên phương diện đào tạo linh thực."

Nàng lại dừng một chút mới tiếp tục nói: "Chẳng biết đạo hữu có hứng thú gia nhập vào Thiên Kiếm Tông hay không? Nếu muốn, ta có thể thay mặt tiến cử đạo hữu."

Lục Huyền thoáng do dự một phen. Nói thật, hắn vẫn ôm rất nhiều chờ mong vào chuyện gia nhập tông môn. Xét cho cùng, tông môn có thể cung cấp một hoàn cảnh linh khí nồng nặc và an toàn cho hắn, đó là chưa kể đến linh thực, linh chủng phẩm cấp cao, mà hiện tại hắn đang cực kỳ cần những thứ này. Chỉ có điều… hai người đối phương đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, làm cho hắn khó có thể tin tưởng nổi.

Nữ tử lạnh lùng kia đã nhìn thấu nỗi do dự của Lục Huyền, lập tức cười cười nói: "Thứ khác không nói, nhưng trong Thiên Kiếm Tông chúng ta vẫn còn không ít loại biến chủng có liên quan đến cây Kiếm Thảo do đạo hữu trồng này. Ví dụ

như thanh Kiếm Khổng Tước tứ phẩm của ta, nó được luyện hóa từ một gốc Kiếm Thảo biến dị phổ thông đó."

Nữ tử nọ còn chưa dứt lời, đã thấy một thanh phi kiếm màu lục lam có hình dáng giống hệt Kiếm Thảo từ phía sau bay lên, rồi cấp tốc xoay tròn.

Trong tiếng kiếm minh vang dội, nó lập tức chia ra thành trăm luồng kiếm khí ngưng tụ gần như thực chất, giống hệt một con chim Khổng Tước xòe đuôi, kiếm khí tầng tầng lớp lớp bắn ra, mang theo vô tận sát khí đang ẩn giấu trong vẻ đẹp mỹ lệ rực rỡ ấy.

Chứng kiến tượng này, đôi mắt Lục Huyền không khỏi biến thành sáng ngời.

Cái gọi là Kiếm Khổng Tước này khá là tàn khốc huyễn hoặc nha…

Khi trông thấy vẻ mặt đầy say mê của Lục Huyền, nữ tử lạnh lùng kia cũng khẽ mỉm cười, lại tiếp tục nói: "Nếu đạo hữu gia nhập bổn tông, có thể trực tiếp thử nghiệm, sẽ có cơ hội bồi dưỡng ra Kiếm Thảo cùng cấp bậc với Kiếm Khổng Tước này, thậm chí là tốt hơn."

"Mấy tháng sau, Thiên Kiếm Tông sẽ bắt đầu một đợt chiêu thu đệ tử mới, đây là Thanh Vân lệnh, mỗi một đệ tử nội môn đều có tư cách cho người khác một tấm. Dựa vào tấm lệnh bài này, khi tiến vào Thiên Kiếm Tông, ngươi có thể bớt được vài bước rườm rà, cũng nhận được một chút ích lợi."

Một tấm lệnh bài màu xanh lập tức bay ra từ trong ống tay áo của nữ tử, và lơ lửng trước mặt Lục Huyền. Trên bề mặt tấm lệnh bài này có khắc những đám mây màu xanh nhạt, cùng với một mũi kiếm đâm toạc đám mây, như thể muốn thoát ra khỏi tấm lệnh bài đang trói buộc lấy nó.

Nữ tử lạnh lùng kia vừa thấy Lục Huyền tiếp nhận tấm lệnh bài màu xanh của mình, cũng không muốn dừng lại thêm nữa. Cả hai người bọn họ lập tức khởi động phi kiếm, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Lục Huyền: "Hy vọng sẽ sớm gặp lại đạo hữu."

Lục Huyền cầm tấm lệnh bài màu xanh kia trên tay, khẽ cho nó tiếp xúc với miếng Vô Cấu Ngọc trên ngực mình, nhưng không thấy miếng ngọc kia truyền đến một chút tình huống dị thường nào.

Hắn lặng lẽ nhìn ngắm tấm lệnh bài trên tay, đột nhiên lại cảm thấy một thứ gì đó đang lặng lẽ hình thành trong lòng mình.

…

Có hai luồng kiếm quang đang phi hành nhanh như tia chớp trên bầu trời cao.

"Tô sư muội, sao ngươi lại dễ dàng đưa Thanh Vân lệnh trong tay mình cho người ngoài như vậy? Còn là một tên tán tu Linh thực sư có tu vi thấp kém như thế?" Tu sĩ có ánh mắt sắc bén như kiếm kia, đột nhiên mở miệng hỏi.

Mặc dù tu vi của nữ tử đang đồng hành bên cạnh này cũng tương đương với gã, nhưng thân phận của cả hai lại có sự chênh lệch rất lớn.

Nữ tử ấy tên Tô Mạn Mạn, vốn là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông, thiên tư xuất chúng, thân phận càng không tầm thường, nàng chính là nữ nhi của một vị trưởng lão trong Thiên Kiếm Tông, nên mới nhận được cây Kiếm Khổng Tước tứ phẩm để phòng thân dù tu vi bản thân hãy còn dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí.

"Trương sư huynh, ngươi phải biết rằng bồi dưỡng ra được một gốc Kiếm Thảo như thế vốn không phải là chuyện đơn

giản, nó yêu cầu Linh thực sư phải nắm giữ thông thạo một môn kiếm quyết, hơn nữa, trong quá trình bồi dưỡng lại không thể xuất hiện bất cứ sai lầm nào. Lượng kiếm khí tẩm bổ cho Kiếm Thảo quá nhiều hoặc quá ít đều sẽ gây ảnh hưởng đến sự phát triển của nó."

"Ngay cả ở trong tông môn cũng không có nhiều Linh thực sư chân chính bồi dưỡng ra được chúng đâu. Huống chi vừa rồi ta có phát hiện, thanh Kiếm Thảo trong tay tên tán tu kia có phẩm chất cao hơn tiểu chuẩn trung bình, điều này lại càng thêm khó được."

"Có được thiên phú kiếm thuật cường đại như vậy, lại có thêm thiên phú Linh thực sư, người này rất xứng đáng với tấm Thanh Vân lệnh ta đưa tặng. Lần này, ta tới bí cảnh dù không tìm được món bảo vật gì tốt, nhưng trời xui đất khiến thế nào lại tìm được một nhân tài đáng để bồi dưỡng. Hơn nữa, chẳng phải sư bá đang buồn rầu vì không có người nối nghiệp Kiếm Khổng Tước, Kiếm Nha sao? Nói không chừng, tên tán tu Linh thực sư vừa rồi có thể mang đến cho sư bá một niềm vui ngoài ý muốn đấy!" Nữ tử lạnh lùng hé môi cười, trong mắt lóe lên một tia nghịch ngợm.

…

"Cuối cùng cũng về đến nhà rồi." Lục Huyền đứng trước cửa đình viện nhà mình, cõi lòng tràn đầy cảm xúc: "Cũng may trong Tu Hành giới vẫn còn ngươi tốt bụng, chịu dẫn ta trở về phường thị."

Sau khi gặp ba vị tu sĩ đầu tiên, hắn lại gặp thêm hai nhóm tu sĩ nữa, mỗi người đều rất nhiệt tình phóng khoáng tặng túi trữ vật trên người mình cho hắn.

Mãi đến lần thứ tư, khi gặp được hai vị tu sĩ nọ, Lục Huyền mới được hai người đối phương dẫn trở về Lâm Dương phường thị.

Trong quá trình quay về, vì không cưỡi Thiết Vũ Ưng nhị phẩm nên tốc độ chậm hơn rất nhiều, Lục Huyền và những người khác phải mất tới bốn - năm ngày mới về đến phường thị.

Cọt kẹt một tiếng, cánh cửa mở ra, khí tức linh khí quen thuộc ở trong viện trực tiếp ùa vào mặt. Lục Huyền hít một hơi thật sâu, cõi lòng cảm thấy bình yên khó tả.

"Lục đạo hữu, ngươi đã về rồi à?" Một giọng nói quen thuộc chợt truyền đến từ cách đó không xa.

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô tu sĩ đang đang đứng trước cánh cửa chỉ cách nhà mình mấy trượng, dùng ánh mắt lờ đờ mông lung đánh giá mình.

"Nghe nói ngươi tiến vào bí cảnh mới kia, ta còn lo lắng mình đã thiếu mất một bạn rượu rồi! Cũng may, ngươi đã bình an trở về." Lão giả vừa cười vừa nói.

"Ta cũng không còn cách nào khác, tu sĩ Vương gia đã ra mặt mời, không thể từ chối nổi." Lục Huyền bất đắc dĩ đáp.

"Đúng là ở bên trong bí cảnh đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, cũng may ta chỉ gặp chuyện sợ hãi chứ không gặp phải nguy hiểm, cuối cùng mới có thể suôn sẻ về nhà. À phải rồi, Ngô đạo hữu, trong khoảng thời gian ta không ở nhà, có ai tới bên ngoài viện tử của ta không?"

Chương 153: Kiểm Kê Thu Hoạch!

Ngô Văn Kính lắc lắc đầu, để cho đầu óc tỉnh táo hơn, mới trầm tư suy nghĩ một hồi: "Có một thiếu niên họ Trương tới chơi với ngươi, ngoài ra còn có lão quản sự của Bách Thảo Đường ngày nào cũng qua đây một chuyến. Ngoại trừ hai người bọn họ, không thấy có ai tới nữa."

"Được, đa tạ Ngô đạo hữu, chờ ta trở về nhà dọn dẹp một chút rồi sang tìm ngươi uống một chén nha." Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên bóng dáng của Trương Tu Viễn và Hà quản sự, rồi cười đáp.

Sau khi tiến vào tiểu viện, hắn không có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi, đã lập tức đi tới linh điền. Bên trong linh điền, sương mù tràn ngập.

Thảo Khôi Lỗi cảm nhận có người xâm nhập linh điền, cái đầu cỏ xám khổng lồ lập tức nhìn sang. Sau khi nhận ra khí tức của Lục Huyền, nó thoáng sững sờ tại chỗ, dừng lại chừng vài nhịp thở, sau đó lại tiếp tục đi tuần tra xung quanh linh điền, chỉ khác là lần này, có vẻ như bước chân của nó đã trở nên nhanh nhẹn hơn lúc trước rất nhiều.

Lục Huyền quét mắt nhìn khắp cả maảnh linh điền, sau khi xác nhận được tất cả vẫn bình thường, hắn mới yên lòng lại, ung dung đi tới bên cạnh ao linh tuyền.

Ao linh tuyền trong vắt thấy cả đáy, có bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải nhất phẩm, mỗi con chiếm một góc, lần lượt phun ra một chuỗi bọt khí trong suốt.

Sau mười mấy ngày không có gì ăn, Lục Huyền chợt phát hiện phần bụng của Thiết Ngao Giải đã bẹp đi khá nhiều. Một con có đôi mắt nhô lên khỏi đầu lập tức chú ý thấy nửa người trên của Lục Huyền, nó trực tiếp giơ đôi càng như thanh đại đao màu xanh đen của mình lên cao, không ngừng kẹp không khí như cái kìm, cố gắng bày ra dáng vẻ bệ vệ cực kỳ kiêu ngạo.

"Được lắm, ngươi vẫn là con Thiết Ngao Giải trước kia, không có chút thay đổi nào." Lục Huyền nhìn con ấu thú Thiết Ngao Giải đang khiêu khích mình, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm.

Ở trung tâm linh tuyền, Tịnh Tuyết Liên được những bức tường bùn thật cao bao quanh lấy, mười ngày qua nó đã lặng lẽ mọc lên một cái đài sen màu trắng nõn như ngọc, mơ hồ có thể nhìn ra hình thức ban đầu của những hạt sen bên trong đài sen.

"Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn."

Lục Huyền tập trung tâm thần lên Tịnh Tuyết Liên, trong lòng rất vui khi nhìn thấy thanh tiến độ ở bên dưới chỉ còn một khoảng ngắn nữa là được lấp đầy.

Trong linh điền, trước khi Lục Huyền đi, hắn đã hái hết Linh Huỳnh Thảo, lại để Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm vào trong Sinh Sinh Đại, nên ngoại trừ Tịnh Tuyết Liên nhất phẩm, trong linh điền chỉ còn lại ba cây Thanh Diệu Linh Trà và năm cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm.

Ngoại trừ thứ này, trong góc viện vẫn còn bốn cây linh thực nhị phẩm mắc bệnh biến hắn từng thu mua được lúc trước.

Mười mấy ngày, hắn không chăm sóc cho chúng, khiến trạng thái của Thanh Diệu Linh Trà và Đồng Cốt Trúc có chút suy giảm, không được ổn cho lắm.

Lục Huyền vội vàng múc một chén linh tuyền từ dưới ao lên, nhanh chóng tưới cho gốc linh trà cằn cỗi, lại cầm một vốc tinh thiết nhỏ mịn từ trong túi trữ vật ra, rắc xung quanh Đồng Cốt Trúc.

Sau khi xử lý qua mấy cây linh thực trong linh điền, Lục Huyền lại mở Sinh Sinh Đại, để Đạp Vân Linh Miêu nhảy ra khỏi cái túi vải màu đen kia, nó dùng tầng đệm chân thật dày của mình, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

"Ngao…" Nhóc con ấy ưu nhã vươn người, lại khe khẽ kêu lên một tiếng.

Lần này hắn đi bí cảnh, phần lớn thời gian nó đều phải đợi ở bên trong Sinh Sinh Đại, đống khớp chân khớp tay trên người đã sắp rệu rã cả rồi.

Lục Huyền lại lấy Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng ra khỏi Sinh Sinh Đại, hắn để chúng ở bên trong lâu như vậy nhưng sự sống vẫn không giảm đi mấy. Sau khi trồng chúng trở về linh điền, tâm thần của hắn lập tức tụ tập lại trên hai chủng linh thực tam phẩm này.

Mảnh sương mù màu trắng nhanh chóng tỏa ra từ bên trong Huyễn Yên La Quả, rồi không ngừng bành trướng, trực tiếp che giấu linh quả như sương như khói ở bên trong.

Về phần Giao Đằng, vừa trồng xuống dưới đất, Lục Huyền đã cảm nhận được khát vọng mãnh liệt đối với máu rắn không ngừng tản ra từ bên trong sợi dây leo của nó, hắn vội vàng lấy máu Bích Thủy Mãng ra, đổ nhiều hơn bình thường lên trên sợi dây leo đen thùi nọ.

Dây leo điên cuồng hấp thu máu Bích Thủy Mãng màu xanh đỏ, chỉ chốc lát sau, sợi dây leo có vẻ khô héo ban đầu kia đã từ từ sống lại, giống như một con độc xà đang chậm rãi

di chuyển, trên bề mặt dây leo có những hoa văn xanh đỏ, tô điểm thêm vài phần yêu dã kỳ dị.

Bồi dưỡng linh thực xong, Lục Huyền nhanh chóng trở lại trong phòng, bắt đầu kiểm kê những gì bản thân thu được từ chuyến đi lần này.

Lần này, hắn đi bí cảnh giúp Vương gia xác định và phân tách linh thực, mặc dù trên đường gặp nạn nhưng thu hoạch khá tốt.

Trong số đó, thu hoạch lớn nhất chính là năm cây Quỷ Diện Thạch Cô đang trong trạng thái ngủ đông. Hắn trực tiếp lấy được đến năm cây linh thực tam phẩm cùng một lúc, chẳng qua muốn đánh thức chúng, lại cần tới oán niệm của âm hồn đã bị vò nát, sau đó luyện chế thành đan dược.

Bề ngoài của Quỷ Diện Thạch Cô cùng với phương thức bồi dưỡng nó đều lộ ra vài phần tà dị, nhưng Lục Huyền lại không quan tâm lắm đến điều đó. Sau khi hắn thử dùng linh quả cho tà ma ăn, từ đó biết được bộ mặt thật của nó, thì hiện giờ, đừng nói là loại linh thực có phong cách quỷ dị này, nếu có cơ hội, thậm chí Lục Huyền muốn nuôi một con tà ma nhỏ để thử xem thế nào.

Ngoài ra, hắn còn thu hoạch được mười mấy gốc Long Tu Thảo đã được xử lý sơ bộ, rất có thể bên trong vẫn còn ẩn giấu không ít cây dị biến. Việc hắn cần làm hiện giờ không chỉ đơn giản là phân tách mấy gốc Long Tu Thảo dị biến ra, hắn còn phải đồng thời tách đám râu tơ biến dị đang ẩn giấu bên trong mấy gốc Long Tu Thảo bình thường ra nữa.

Lục Huyền đã sớm có cách xác định và phân tách chúng, tin là quá trình sàng lọc cũng như xử lý Long Tu Thảo bình thường sẽ diễn ra nhanh chóng thôi.

Ây cha, linh thực nhị phẩm sẽ đổi được không ít linh thạch đó.

Về linh thạch, Vương gia đã trả một phần thù lao cho hắn là một trăm linh thạch, hắn lại tìm được hơn hai trăm linh thạch trong túi trữ vật của Lý Kiếm Phong, cùng với hơn hai trăm linh thạch do mấy tên tu sĩ có ý đồ xấu bên trong bí cảnh cung cấp cho hắn nữa, hiện giờ, tài sản trên người Lục Huyền đã đột phá một nghìn linh thạch rồi.

Ngoại trừ thứ này, hắn còn thu hoạch được hai kiện pháp khí nhị phẩm, mấy cái túi trữ vật, cùng các loại phù lục nhất phẩm, đan dược nhất phẩm và một đống tài liệu yêu thú, linh thảo linh dược phẩm cấp thấp khác nữa.

Còn một cái vỏ kiếm cổ quái nữa, dường như thứ này bị Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong cơ thể hắn hấp dẫn, nhưng mấy ngày nay, nó cũng không phát sinh động tĩnh gì. Tuy nhiên ở thời điểm hắn nhận được nó, thứ này đang bị tà ma cấp Quỷ và tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cùng bay đi truy tìm, rất có khả năng nó là một món bảo vật quý hiếm.

Cuối cùng, hắn còn nhận được một tấm Thanh Vân lệnh do nữ tu lạnh lùng kia đưa cho, nàng nói khi dùng tấm lệnh bài này, hắn sẽ dễ dàng gia nhập Thiên Kiếm Tông hơn.

Chương 154: Kế Hoạch Tương Lai!

"Thảo nào lại có nhiều tán tu nhiệt tình đi thăm dò bí cảnh, dù có phải tranh đoạt cơ duyên với người khác như vậy! Đúng là ở nơi này có nhiều lợi ích thật, nhưng lợi ích và nguy hiểm song hành, bên trong bí cảnh kia cũng ẩn giấu rủi ro không nhỏ. Tà ma xâm nhiễm, truy lùng, còn có tu sĩ mưu đồ gây rối. Nếu không cẩn thận cảnh giác sẽ rơi vào hiểm cảnh. Vẫn nên lặng lẽ bồi dưỡng linh thực là tốt nhất." Lục Huyền không nhịn được lại bùi ngùi nói.

…

"Rắc rắc!"

Một khối quáng thạch ngăm đen to bằng nắm tay vừa dễ dàng bị chiếc càng màu xanh đen kia bấm đứt. Ấu thú Thiết Ngao Giải lại giơ chiếc càng như đại đao về phía Lục Huyền, tròng mắt nhô ra của nó lóe lên ý xem thường nồng đậm.

"Một thời gian rồi không kẹp, cho nên tay nghề tiến bộ nha!" Lục Huyền mỉm cười cảm thán, lại cầm khối quáng thạch vừa bị chia làm hai nửa ấy, đặt xuống phía trước đôi càng của Thiết Ngao Giải.

Hai chia làm bốn, bốn chia thành tám, thể tích quáng thạch đang dần thu nhỏ lại, với tốc độ có thể dùng mắt thường cảm nhận được.

Bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải bấm quáng thạch, không biết mệt mỏi, sức mạnh dẻo dai đến thần kỳ.

Cùng với từng tiếng răng rắc vang lên, suy nghĩ của Lục Huyền không ngừng bay bổng.

Lần này, được mời đi bí cảnh, đã khiến hắn cảm nhận được tình huống thân bất do kỷ của tán tu rồi. Bản thân hắn chỉ muốn được yên ổn làm ruộng, không gây thù chuốc oán, cũng không tham gia vào bất cứ một loại xung đột lợi ích nào với người khác, chỉ thể hiện ra thân phận Linh thực sư có thiên phú trồng linh thực không tệ…

Thậm chí trước đó, để tránh một số phiền toái không cần thiết, hắn còn thiết lập mối quan hệ hợp tác nhất định với Bách Thảo Đường vốn là tổ chức được đan sư Trúc Cơ xây dựng nên, trở thành một vị Linh thực sự trực thuộc chi nhánh của Bách Thảo Đường.

Nhưng khi tu sĩ Vương gia tới tận cửa mời, hắn vẫn không thể làm theo ý mình được, dù không muốn đi bí cảnh trợ giúp bọn họ xác định linh thực, vẫn không thể công khai từ chối người ta.

Sự bất lực của những tán tu tầng chót được phản ánh một cách sinh động.

Sau chuyến đi này, hắn đã nảy sinh ý nghĩ rời khỏi Lâm Dương phường thị.

Bách Thảo Đường đề cử hắn với Vương gia, không cần biết hành động này xuất phát từ mục đích gì, nhưng rõ ràng là bọn họ đã đưa phiền phức tới cho hắn rồi, coi như chút tình cảm duy nhất của song phương đã bị xóa sạch.

Đương nhiên, điều này không ảnh hưởng đến thái độ của hắn đối với Hà quản sự. Nhiều năm qua, sự quan tâm và chăm sóc của lão giả gầy gò đối với hắn tuyệt đối là thứ không thể giả tạo được.

Còn Vương gia bên kia? Lần này, bọn họ có hai gã tu sĩ Luyện Khí cao cấp đều vẫn lạc bên trong bí cảnh, trong khi hắn lại sống sót trở về.

Dưới cơn phẫn nộ, nhất định bọn họ sẽ qua đây vặn hỏi hắn, dù bản thân hắn vốn không thẹn với lương tâm, cũng có thể sẽ làm vạ lây cho người vô tội.

Đứng trước tình huống này, hắn nhất định phải rời đi, nhưng rời khỏi Lâm Dương phường thị này, tiếp theo sẽ đi đâu lại là một vấn đề khác.

Đổi sang phường thị mới?

Mấy con quạ trên đời này đều có màu đen thôi, Lục Huyền suy đoán dù hắn có thay đổi phường thị, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng, hắn vẫn có khả năng bị người khác quản chế.

Nếu không cứ đi tìm một chốn núi rừng rồi ẩn cư sinh hoạt, một mình bồi dưỡng linh thực?

Nhưng ý tưởng này lại có chút không thực tế.

Đầu tiên, muốn đào tạo linh thực cần linh khí tinh khiết, tốt nhất là khai khẩn linh điền gần linh mạch.

Thứ hai, một thân một mình ở bên ngoài có thể gặp phải tà ma và yêu thú.

Cuối cùng, hắn chỉ có một mình, rất khó chiếm được linh chủng phẩm cấp cao.

Tổng hợp những điều kiện trên lại, nơi tốt nhất để tiến vào chính là tông môn.

Với tu vi Luyện Khí tầng tám của Lục Huyền hiện tại, cộng thêm năng lực độc nhất vô nhị trên phương diện bồi dưỡng linh thực, gần như hắn đã đủ điều kiện để gia nhập vào tông môn rồi.

Hơn nữa, những chỗ tốt khi tiến vào tông môn đã được thể hiện rất rõ ràng rồi, linh khí ở tông môn càng tinh khiết nồng nặc hơn, nó rất có lợi cho linh thực sinh trưởng, đồng thời bọn họ cũng có thể cung cấp cho hắn một hoàn cảnh che chở an toàn ổn định, thậm chí khi gia nhập vào tông môn, hắn còn có thể nhận được linh chủng, ấu thú, linh thú phẩm cấp cao…

Sau khi đưa ra quyết định, nơi đầu tiên Lục Huyền nghĩ đến chính là Thiên Kiếm Tông mà nữ tử lạnh lùng kia từng đề cập đến.

Có Thanh Vân lệnh do nàng đưa cho, độ khó khi gia nhập Thiên Kiếm Tông sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa, bản thân Lục Huyền cũng rất có hứng thú với loại Kiếm Thảo biến chủng từng được nàng ta nhắc tới.

"Tiếp theo nên chuẩn bị rời khỏi phường thị, và giải quyết xong vấn đề của Vương gia kia nữa." Nghĩ đến đây, hắn dứt khoát đứng dậy, chuyển lực chú ý tới con ấu thú Thiết Ngao Giải dưới chân.

Lúc này, đôi kìm của nó đã run lên bần bật, không ngừng lắc lư trong không trung, nhưng mỗi khi có khối tinh thiết nhỏ đưa tới, nó lại không nhịn được lập tức vươn càng bấm mạnh.

Lục Huyền ném nó vào trong ao linh tuyền, cất đống tinh thiết vụn đi rồi mở Vụ Ẩn Mê Trận. Sau khi mở miệng dặn dò Thảo Khôi Lỗi nhớ trông coi linh điền cẩn thận, hắn lại trực tiếp dẫn Đạp Vân Linh Miêu đi tới Bách Thảo Đường.

Trong Bách Thảo Đường nồng nặc dược hương, Lục Huyền vừa đi vào cửa lớn, đã trông thấy lão giả gầy gò Hà quản sự đang ngẩn người ngồi trước quầy. Hắn bước đến gần lão, đưa tay lên, nhẹ nhàng khua khua trước mắt đối phương.

Hà quản sự lập tức định thần lại, khi trông thấy người đến là Lục Huyền, đôi mắt vốn mơ màng của lão lập tức trở nên

sáng ngời, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đến nhăn nheo.

"Lục tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi! Từ khi nghe nói ngươi tiến vào bí cảnh, ta vẫn luôn lo lắng không yên, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Lão giả gầy gò vỗ nhẹ bả vai Lục Huyền, cất giọng vui sướng nói.

"Đã để Hà lão phải lo lắng rồi." Trong lòng Lục Huyền trào dâng tình cảm ấm áp, hắn cúi đầu cảm kích đáp.

Hà lão lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai chú ý đến bên này, mới nói nhỏ với Lục Huyền: "Đám linh thực sư cùng tiến vào bí cảnh kia có nói, nhóm các ngươi đã bị tà ma ở trong bí cảnh xâm nhập, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

"Đúng là có việc này." Lục Huyền nặng nề gật đầu.

"Khi đó, dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Vương gia, chúng ta đang ngắt và xử lý linh thực ở chỗ nào đó bên trong bí cảnh. Đột nhiên một ngày nọ, chúng ta phát hiện một gã Linh thực sư trong đoàn đột ngột biến mất không rõ nguyên nhân. Ngay sau đó, một gã tu sĩ Luyện Khí cấp cao của Vương gia phát hiện ra đồng bạn của mình đã bị tà ma xâm nhập ô nhiễm. Sau đó, hai người bọn họ phát sinh một hồi chiến đấu sinh tử, những Linh thực sư có tu vi thấp như chúng ta, vốn không giỏi chiến đấu, lại lo lắng sẽ bị liên lụy nên vội vàng tách ra chạy trốn."

"Chuyện phía sau như thế nào, ta cũng không rõ lắm, sau khi ta trốn khỏi doanh trại, đã nghĩ biện pháp tìm được vài tu sĩ khác, đang ở trong bí cảnh. Coi như vận khí không tệ, cuối cùng ta cũng tìm được người dẫn mình rời khỏi bí cảnh kia, trở về phường thị."

Chương 155: Vạn Tượng Thuyền!

Lục Huyền nói sự thật, nhưng vẫn che giấu một vài điểm mấu chốt trong quá trình kia. Ví dụ như chính hắn là người phát hiện ra con tà ma nọ, cũng chính hắn là người đã tố cáo tà ma cho Lý Kiếm Phong, sau đó lại là hắn ra tay giết chết tên Lý Kiếm Phong đã bị tà ma xâm nhập. Tiếp theo, hắn còn tránh thoát tà ma cấp Quỷ, giải quyết mấy tiểu đội tu sĩ mưu đồ bất chính với mình…

Lời nói dối chân thật nhất không phải là chín thật một giả, mà tất cả những câu hắn đều nói thật, nhưng tổ hợp lại với nhau sẽ thành lời nói dối.

Từ trong miệng Hà quản sự, Lục Huyền còn biết một vài tin tức khác, đó là ngoại trừ hắn, vẫn còn chừng năm - sáu Linh thực sư khác vẫn còn an toàn trở về. Trong nhóm này, có hai người ở Bách Thảo Đường, chỉ có Hà Bình là chưa trở về.

Trong lòng Lục Huyền thoáng yên tâm hơn một chút, có thêm vài người cùng cảnh ngộ, khẳng định là lời hắn nói sẽ trở nên đáng tin hơn mấy phần. Đồng thời, nguy cơ bị Vương gia đổ lỗi cũng được chia đều ra.

Hắn thoáng dừng lại một chút, trên mặt lộ vẻ do dự, cuối cùng mới nghiến răng nghiến lợi nói với lão giả gầy gò: “Hà quản sự, có lẽ Hà Bình trong nội đường không thể quay về được nữa, lúc ta chạy trốn, từ xa đã trông thấy hắn bị con tà ma kia nhắm tới, tám chín phần mười là gặp bất trắc rồi.”

“Thật sao? Nói như vậy, Vương gia bên kia nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích.” Hà Bình vốn có mối quan hệ họ hàng với vị đan sư bên trong nội đường, địa vị của gã không giống bình thường.

“Còn một chuyện nữa, ta cảm thấy mình cần phải nói rõ. Lẽ ra ở thời điểm chúng ta ngắt và xác định linh thực, Vương Như Hải kia phải ở trong doanh trại, nhưng hắn thường lén lút ra ngoài thăm dò bí cảnh, bởi vậy mới gặp phải tà ma, dẫn tới thảm họa này.”

“Lời này là thật?” Hà quản sự nghiêm túc hỏi.

“Những Linh thực sư còn lại có thể làm chứng.”

“Nếu thực sự là như vậy, thì bản chất của câu chuyện này đã khác trước rồi.”

Nếu đoàn người bọn họ chỉ đơn thuần bị tà ma xâm nhập ô nhiễm, có thể nói đây là chuyện ngoài ý muốn, Vương gia cũng có tư cách thẩm vấn những tu sĩ còn sống sót. Nhưng vì Vương Như Hải không làm tròn trách nhiệm hộ tống Linh thực sư, thay vào đó, gã lại lơ là nhiệm vụ, chủ động chạy ra ngoài, thu hút tà ma, dẫn đến tai họa ngày hôm nay, thì mọi chuyện không còn liên quan đến đám người Lục Huyền nữa rồi.

Ngược lại, thiệt hại đến từ những vị Linh thực sư đã chết kia còn phải quy trách nhiệm lên người Vương Như Hải của Vương gia.

Phải biết rằng, mỗi người trong số mười mấy Linh thực sư kia đều là bảo bối đến từ các đại thế lực trong phường thị, mất đi bất cứ ai trong nhóm bọn họ cũng sẽ tạo thành tổn thất cực kỳ to lớn.

Nếu đã biết kết quả này là do tu sĩ Vương gia sơ suất dẫn tới, như vậy các đại gia tộc, thế lực lớn ở phường thị chắc chắn

sẽ không bỏ qua, nhất định phải đòi một lời giải thích công bằng.

Song phương lao vào đánh cờ, sẽ không có thời gian đi quan tâm một tên tiểu tán tu như Lục Huyền.

"Đúng rồi Hà lão, làm phiền lão nhân gia ngài lấy cho ta hai trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo." Chờ Hà quản sự đi thông báo tin tức kia ra ngoài, Lục Huyền lại nói tiếp.

"Được, ngươi chờ ở đây một chút."

Lần này, bởi vì Bách Thảo Đường đề cử, mới khiến Lục Huyền suýt chút nữa đã gặp nguy hiểm, có lẽ lão giả cũng thấy hơi áy náy trong lòng, nên không hỏi thăm nhóm Linh Huỳnh Thảo hắn đã trồng trước đó đi đâu rồi, chỉ nói một câu rồi trực tiếp đi vào bên trong Bách Thảo Đường chọn hạt giống cho hắn.

Vẫn dựa theo giá ưu đãi trước đó, mỗi hạt giống Linh Huỳnh Thảo có giá là ba mươi toái linh. Lục Huyền thanh toán sáu mươi linh thạch, nhận hai trăm hạt linh chủng khô héo như lá trà từ chỗ lão giả.

Hắn dự định sau khi bái nhập tông môn sẽ trồng một loạt nhóm linh chủng này, chờ chúng thành thục sẽ ngắt một phần để thu hoạch tu vi, còn một phần lưu lại ngưng kết linh chủng chờ sau này sẽ trồng tiếp.

Lục Huyền trở lại trong viện, nhìn lướt qua bốn cây linh thực nhị phẩm bệnh biến mình từng thu mua được trước đó, tâm thần ngưng tụ lại, lập tức nhận ra thanh tiến độ bên dưới chúng đã gần đầy rồi.

Bởi vì trong quá trình bị bệnh, bản thân linh thực đã bị tổn thương nghiêm trọng, dù bồi dưỡng tinh tế hóa cũng không ảnh hưởng nhiều đến chất lượng, vì vậy Lục Huyền quyết định hái tất.

Hắn không bán chúng cho Bách Thảo Đường, mà mang đến Vạn Bảo Lâu.

Bên trong Vạn Bảo Lâu, các loại bảo vật rực rỡ muôn màu, khiến người ta lóa cả mắt. Lục Huyền vừa tiến vào đại sảnh, một nữ tu thanh lệ đã nở nụ cười thật tươi tiến lên đón tiếp: "Đạo hữu cần gì có thể nói với ta."

"Ta muốn bán bốn cây linh thực nhị phẩm, ngươi đi tìm một người làm chủ qua đây."

Thiếu nữ thanh lệ khẽ gật đầu.

Một lát sau, một lão giả tóc trắng bước tới, ôm quyền chào hỏi Lục Huyền. Hắn lập tức lấy bốn cây linh thực nhị phẩm bệnh biến ra ngoài, đặt lên khoảng đất trống bằng phẳng trước mặt.

Lão giả kia híp mắt, tỉ mỉ kiểm tra từng cây linh thực.

"Đạo hữu, bốn cây này đều có chất lượng bình thường, bao gồm ba cây phẩm chất loại kém và một cây phẩm chất phổ thông. Như vậy đi, cây phẩm chất kém có giá tám mươi linh thạch một cây, phổ thông một trăm linh thạch, đạo hữu thấy thế nào?"

"Được." Lục Huyền gật đầu.

Sau khi tiếp nhận ba trăm bốn mươi linh thạch, hắn lại quay sang hỏi thiếu nữ thanh lệ vừa rồi: "Nghe nói Vạn Bảo Lâu có rất nhiều chi nhánh ở Tu Hành giới, giữa những chi nhánh này lại có phương thức vận chuyển, trao đổi tài nguyên tu hành với nhau, cũng có thể đưa tu sĩ đến khu vực chỉ định, chẳng biết có chuyện như vậy hay không?"

"Đúng vậy, Vạn Bảo Lâu chúng ta có pháp khí phi hành tam phẩm cỡ lớn - Vạn Tượng Thuyền, có thể vận chuyển lượng lớn tài nguyên tu hành. Sau khi tu sĩ trả một lượng linh

thạch nhất định cũng có thể tiện đường lên thuyền.” Vẻ mặt thiếu nữ nọ đầy kiêu ngạo đáp.

“Ta muốn đến địa phương gần Thiên Kiếm Tông nhất thì cần khoảng bao nhiêu linh thạch?”

“Đạo hữu muốn gia nhập Thiên Kiếm Tông sao? Ta nghe nói, ngoại trừ một vài tu sĩ có thiên phú dị bẩm, thì ngưỡng cửa bái nhập Thiên Kiếm Tông thấp nhất cũng phải có tu vi Luyện Khí cao cấp.” Thiếu nữ nọ dùng ánh mắt tràn ngập tò mò nhìn Lục Huyền, ở thời điểm cảm nhận được tu vi của hắn chỉ có Luyện Khí trung cấp, mới nghi ngờ hỏi.

“Ngươi không cần quan tâm đến chuyện đó đâu, chỉ cần có thể kiếm linh thạch là được.” Đương nhiên, Lục Huyền sẽ không tiết lộ cho người khác biết tu vi Luyện Khí cao cấp của hắn, cùng với tấm Thanh Vân lệnh trên tay, chỉ lạnh nhạt đáp.

“Xin lỗi, là ta vẽ vời thêm chuyện rồi.” Sắc mặt thiếu nữ trở nên nghiêm túc, cẩn thận trả lời.

“Trong Vạn Tượng Thuyền có bốn cấp bậc phòng, chia thành Giáp Ất Bính Đinh. Đinh là cấp bậc thấp nhất, chỉ có một gian phòng nhỏ độc lập dưới đáy thuyền. Diện tích loại Giáp tương đương với một biệt viện, bên trong có thể chứa khoảng mười người, có bày trận pháp cách âm và nữ tu hầu hạ, mỗi ngày còn cung cấp linh quả linh trà tươi mới nhất.”

Chương 156: Lên Đường Rời Đi!

“Chọn phòng chữ Đinh để đến một nơi gần Thiên Kiếm Tông nhất thì tốn khoảng bao nhiêu linh thạch?” Lục Huyền hỏi thẳng.

Vừa nghe đối phương miêu tả phòng chữ Giáp là hắn biết nơi ấy không phải chỗ dành cho một tiểu tán tu như mình rồi, loại Đinh có không gian độc lập như vậy là ổn, hắn cũng không có yêu cầu quá cao.

“Xuất phát từ Lâm Dương phường thị, đến chỗ gần nhất với Thiên Kiếm Tông là một địa phương có tên Kiếm Môn trấn, nếu lựa chọn phòng chữ Đinh, ngươi cần hai trăm linh thạch.”

“Hai trăm linh thạch! Sao đắt thế?” Lục Huyền không nhịn được lập tức hét lên.

Phải biết rằng, hai trăm linh thạch là tương đương với một kiện pháp khí nhị phẩm bình thường rồi, nhưng nó chỉ là lộ phí cần phải chi trả cho một chuyến đi.

“Đạo hữu, khoảng cách theo đường thẳng từ phường thị đến Kiếm Môn trấn là mấy nghìn dặm. Nhưng trong quá trình đi đường, chúng ta cần phải vòng qua một số hiểm địa, hung địa, nên khoảng cách thực tế là không dưới vạn dặm. Vạn Tượng Thuyền của chúng ta vốn là pháp khí phi hành tam phẩm, bên trong được bố trí trận pháp tam phẩm, còn có tu sĩ Trúc Cơ bảo vệ ngươi đi đường, không cần phải lo lắng sẽ chạm trán với tà ma yêu thú và đám tà tu kiếp tu. Đạo hữu chỉ

cần nghĩ sẽ hiểu, cái giá này tuyệt đối xứng đáng.” Thiếu nữ mỉm cười nói.

Lục Huyền gật đầu, những gì nữ tu này nói có lý, nếu thật sự để một mình hắn trèo đèo lội suối đi đến Thiên Kiếm Tông, chỉ e hành trình này sẽ không thuận lợi dễ dàng như vậy.

Đường sá xa xôi, lộ trình bấp bênh, nếu chẳng may hắn bước vào hung địa nào đó, rất có khả năng bản thân sẽ chôn thây trong bụng tà ma yêu thú.

Hơn nữa, nếu hắn chỉ có một mình, sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu săn giết của nhóm tà tu, kiếp tu đang ẩn cư trong rừng núi.

“Được rồi, vậy thì hai trăm linh thạch.” Lục Huyền cò kè mặc cả một phen, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

May mà lần này hắn đi bí cảnh đã kiếm được không ít chỗ tốt, bằng không… chưa chắc hắn đã dám bỏ ra một số linh thạch lớn như vậy để bước lên chuyến hành trình này.

Được thiếu nữ kia hướng dẫn, Lục Huyền đã dùng hai trăm linh thạch đi đổi lấy một tấm phù lục đặc chế từ Vạn Bảo Lâu. Đến lúc đó, chỉ cần dựa vào tấm phù này là hắn có thể leo lên Vạn Tượng Thuyền rồi.

Hắn lại hỏi thăm thêm và biết được, chuyến hành trình đi từ phường thị tới Kiếm Môn trấn trên Vạn Tượng Thuyền sẽ khởi hành sớm nhất là khoảng mười ngày nữa.

Lục Huyền trở lại đình viện với tâm thế khá gấp gáp, hắn cần phải giải quyết xong tất cả mọi việc trong khoảng thời gian mười ngày này.

Trước hết, hắn phải bán đi lượng lớn tài liệu yêu thú, linh thảo linh dược trong tay mình. Với thời gian gấp gáp như thế, hắn dứt khoát lựa chọn phương thức dựng quầy hàng của riêng

mình ở lần lượt các cửa hàng và chợ tán tu khác nhau, trực tiếp thanh lý toàn bộ những loại hàng hóa không có quá nhiều tác dụng với

Pháp khí và túi trữ vật không phải hàng hóa có thể tuồn ra ngoài thông qua con đường chính quy, bởi vậy, hắn lại dành chút thời gian đi chợ đen một chuyến, bán vài cái túi trữ vật và pháp khí nhị phẩm đã lấy được từ chỗ Lý Kiếm Phong.

Bằng cách này, bốn cây linh thực nhị phẩm bệnh biến, cùng với lượng lớn tài liệu yêu thú, linh thảo linh dược phẩm cấp thấp, cũng như túi trữ vật, pháp khí, đã mang đến cho Lục Huyền tổng cộng là hơn một nghìn linh thạch.

Tài sản trên người hắn trực tiếp biến thành phong phú vô cùng, đã đạt tới hai nghìn linh thạch rồi.

Trong khoảng thời gian này, hắn lại đi một chuyến đến nhà người bắt rắn - thiếu niên Dư Kiệt kia, mua tất cả máu Bích Thủy Mãng trong nhà cậu bé, số lượng này đã đủ cho Giao Đằng hấp thụ một khoảng thời gian khá dài rồi.

Hắn cũng đến nhà Trương Tu Viễn và Hà quản sự, vô cùng lưu luyến chào tạm biệt bọn họ.

Trong viện, hạt sen Tịnh Tuyết Liên đã tiến vào giai đoạn thành thục, Lục Huyền trực tiếp hái nó ngay trước ngày hắn rời đi, và nhận được mười sáu hạt sen tuyết trắng như ngọc. Hạt sen này vốn là tài liệu chủ yếu để luyện chế loại đan dược nhị phẩm Uẩn Linh Đan, cũng có thể ăn trực tiếp, nó sẽ giúp đầu óc của tu sĩ trở nên minh mẫn hơn trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Sau khi hái Tịnh Tuyết Liên, một quầng sáng màu trắng hơi lấp lánh, lập tức nổi bồng bềnh trên mặt nước linh tuyền.

Lục Huyền nhẹ nhàng nhặt nó lên, quầng sáng nọ nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng mạnh mẽ tràn vào cơ thể

hắn. Một luồng ý niệm lập tức xuất hiện trong đầu, một bình dược cao nhỏ cũng rơi vào tay hắn.

Dược cao này có màu xanh nhạt, cầm nó trên tay sẽ ngửi được mùi hương thơm ngát, giúp người ta thần thanh khí sảng.

【Đan dược nhị phẩm Cam Lâm Cao, có thể cầm máu sinh cơ, thúc đẩy vết thương mau lành.】

"Tịnh Tuyết Liên nhất phẩm phẩm chất phổ thông có thể mở ra dược cao chữa thương nhị phẩm cũng không tệ rồi." Lục Huyền cảm thán một câu, rồi cất bình dược cao nọ vào trong túi trữ vật.

Trước khi đi, hắn cũng mang theo toàn bộ đám linh thực còn sót lại trong linh điền như: Thanh Diệu Linh Trà, Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, Huyễn Yên La Quả, Giao Đằng tam phẩm, yêu thú Thiết Ngao Giải nhất phẩm, linh sủng Đạp Vân Linh Miêu, linh khôi Thảo Khôi Lỗi, toàn bộ chúng đều được chuyển vào trong Sinh Sinh Đại.

Linh điền đã trống trơn, Lục Huyền trực tiếp cất Vụ Ẩn Mê Trận vào trong túi trữ vật, lại dùng ánh mắt tràn đầy kiên định, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào bầu trời cao xanh trên kia, dường như tầm mắt của hắn có thể xuyên qua nghìn núi muôn sông…

…

Trên cao nghìn trượng.

Lục Huyền khép cuốn 《 phương pháp xử lý những loại linh thực thông thường 》 đã từng lấy được từ chỗ thiếu nữ áo đỏ kia lại, sau đó vươn vai, hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là những áng mây dày cộm nặng nề, kéo dài liên miên không dứt, thấp thoáng phía xa xa là những tia chớp to dài không ngừng lóe sáng.

Trong suốt quá trình bay, Vạn Tượng Thuyền vẫn cực kỳ ổn định, không có cảm giác xóc nảy chút nào.

Mặc dù gian phòng chữ Đinh hiện tại chỉ có cấp bậc thấp nhất, song Lục Huyền lại cảm thấy trải nghiệm này không tệ, ít nhất hắn cũng có một không gian tự do độc lập cho riêng mình, còn có thể ngắm khung cảnh bầu trời bên ngoài con thuyền.

Hắn lên thuyền đã hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, vẫn một mực ở trong phòng đọc sách, tu luyện.

Thời gian dài như vậy không bồi dưỡng linh thực, khiến cho hắn ngứa ngáy không sao quen nổi, cứ như các đầu khớp xương sắp bị rỉ sét đến nơi rồi.

Đương nhiên điểm mấu chốt nhất dẫn đến loại cảm giác này, chính là hắn chuyên tâm tu luyện suốt nửa tháng nhưng tu vi không có chút tiến bộ nào, trong khi đào tạo linh thực, hắn vừa có thể trực quan cảm nhận được linh thực sinh trưởng, còn có thể thu hoạch được những quầng sáng màu trắng xuất hiện sau khi linh thực thành thục.

“Quả nhiên, với thiên tư của ta, thực sự không thể mơ mộng hão huyền vào những thành tựu lớn lao mà bản thân sẽ nhận được trên con đường tu luyện.”

Đến đây, hắn lại một lần nữa ý thức được con đường tu luyện của mình tầm thường đến mức nào, nếu cứ một mực tu luyện ở trong Vạn Tượng Thuyền như thế này, không biết đến ngày tháng năm nào, hắn mới có thể đột phá đến Luyện Khí tầng chín.

Chương 157: Kiếm Môn Trấn!

Vạn Tượng Thuyền không đi thẳng một đường từ Lâm Dương phường thị đến Kiếm Môn trấn, mà trong quá trình này, nó còn dừng lại mấy lần để trao đổi tài nguyên giữa các phân lâu, cũng có tu sĩ xuống thuyền giữa chừng, và bổ sung tài liệu tiếp tế nhằm duy trì quá trình vận hành cho bản thân Vạn Tượng Thuyền.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn phi hành mà không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, chỉ có hai lần đụng phải yêu cầm công kích Vạn Tượng Thuyền, nhưng chúng nó còn chưa kịp phá vỡ vòng bảo hộ linh khí bên ngoài thuyền, đã bị tu sĩ Vạn Bảo Lâu trên thuyền giết chết.

"Trong nửa canh giờ tiếp theo, Vạn Tượng Thuyền sẽ đến Kiếm Môn trấn, mời các tu sĩ có điểm đến là Kiếm Môn trấn chuẩn bị sẵn sàng, đừng để quên pháp khí quý giá." Ngay khi tâm trí Lục Huyền đang bay bổng trên mây, một giọng nói ấm áp chợt vang lên bên tai hắn.

"Ta có tài đức gì lại để cho một tu sĩ Trúc Cơ đến báo hành trình cho ta biết chứ… Cảm giác hai trăm linh thạch này chi ra cũng không tệ lắm." Lục Huyền âm thầm cười nói, đôi mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Nửa canh giờ sau, Vạn Tượng Thuyền đã đáp xuống một khu quảng trường rộng rãi.

Lục Huyền nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đất của quảng trường, lập tức cảm nhận được xúc cảm chân thực truyền đến

từ hai chân. Trước mặt hắn là một thị trấn buôn bán sầm uất, bên ngoài thị trấn có một cây kiếm đá vô cùng rộng lớn với chiều cao đạt tới cả trăm trượng, trên cây kiếm đá này có những dấu vết lớn nhỏ với độ nông sâu không đồng đều.

Tu sĩ đi qua đều không tự chủ được, sẽ lập tức bị cây kiếm đá này hấp dẫn, thậm chí còn có không ít kiếm tu dứt khoát dừng lại phía dưới cây kiếm đá vĩ đại này, dùng ngón tay làm kiếm không ngừng khoa tay múa chân, trầm tư suy nghĩ.

Lục Huyền đi tới trung tâm thị trấn, chợt phát hiện cả về tu vi, khí độ lẫn tuổi tác của nhóm tu sĩ trong trấn đều vượt trội hơn mọi mặt so với nhóm tu sĩ trong Lâm Dương phường thị.

Hắn đi loanh quanh một vòng, hỏi thăm mới biết được vẫn còn một thời gian nữa mới đến thời điểm Thiên Kiếm Tông thu đồ. Vì vậy, hắn dứt khoát đi tìm một gian khách điếm, đặt phòng với giá hai viên linh thạch mỗi ngày.

Trong quá trình chờ đợi, hắn cũng bớt thời giờ đi quan sát rất nhiều linh thực linh thú bên trong Sinh Sinh Đại, còn để cho Đạp Vân Linh Miêu ra ngoài vận động. Sức sống của linh thực linh thú vẫn được duy trì không tệ lắm, Lục Huyền cũng yên lòng hơn.

“Thật là tà môn, cả cái chợ lớn như thế mà không tìm được một loại linh chủng vô danh nào.” Lục Huyền vừa trở lại trong phòng vừa mở miệng mắng chửi xối xả.

Đã gần hai mươi ngày trôi qua từ sau khi hắn tới Kiếm Môn trấ, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ tu luyện đọc sách, những lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng hắn cũng đi lượn một vòng trên khu chợ thị trấn.

Kiếm Môn trấn ở gần Thiên Kiếm Tông nên nội tình khá sâu dày. Tại nơi đây, Lục Huyền đã được chứng kiến không ít linh chủng trong chợ, chủ yếu là nhất phẩm nhị phẩm, thậm

chí thi thoảng còn bắt gặp linh chủng tam phẩm được bày bán công khai trong gian hàng.

Trong khi chuyện này gần như không thể xảy ra ở Lâm Dương phường thị, bởi vì linh chủng tam phẩm sẽ chỉ xuất hiện bên trong những cửa hàng nổi danh như Vạn Bảo Lâu thôi, hơn nữa giá cả của chúng sẽ cực kỳ đắt đỏ khiến người ta phải e dè mà nhượng bộ lui binh.

Vấn đề là nội tình của nơi này quá sâu, khiến cho mỗi lần Lục Huyền phát hiện ra một loại linh chủng mà mình không biết, hắn sẽ lập tức mở miệng hỏi chủ sạp, có ý đồ muốn tìm được một viên linh chủng vô danh giống như lúc trước từng kiếm được Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi.

Kết quả là chủ sạp nào cũng có thể giới thiệu rất cặn kẽ về các loại thông tin chi tiết như chủng loại, phẩm cấp của linh chủng, khiến cho ý tưởng nhặt của hời trong lòng hắn trực tiếp chết đi từ trong trứng nước.

Lục Huyền tạm thời không tính mua những loại linh chủng bình thường, xét cho cùng, ở thời điểm hiện tại, hắn còn chưa dám chắc chắn về chuyện gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, càng không có tin tức về linh điền. Ngoài ra Lục Huyền còn âm thầm suy đoán, sau khi hắn chính thức bái nhập tông môn, có thể dùng giá ưu đãi nhận được những loại linh chủng tốt hơn thế này, vì vậy hắn cũng không nóng lòng.

“Lục đại ca, ngươi vừa đi chợ về đấy à?”

Lục Huyền vừa vào phòng không bao lâu, một thiếu niên trạc tuổi hắn đã bước đến. Thiếu niên này có tướng mạo thanh tú, đôi mắt dài nhỏ, khi cười sẽ híp lại thành hai

Sau khi đến Kiếm Môn trấn, Lục Huyền đã để lộ tu vi Luyện Khí tầng tám của mình rồi. Một phần vì hắn lo lắng đến lúc kiểm tra đo lường tu vi sẽ không thể che giấu trước mặt tu

sĩ Thiên Kiếm Tông được. Hai là muốn gia tăng một chút lợi thế cho mình.

Thiếu niên kia tên là Bách Lý Kiếm Thanh, trong lúc trò chuyện, Lục Huyền đã biết gia gia của gã từng tu hành trong Thiên Kiếm Tông, chẳng qua vẫn chưa thành công tấn thăng làm đệ tử nội môn mà thôi.

Dưới ảnh hưởng của gia gia, gã vô cùng sùng bái và khát khao Thiên Kiếm Tông, vì vậy mới tìm mọi cách chạy qua đây, muốn tiếp tục con đường hãy còn dang dở của gia gia mình.

"Mấy ngày nữa, Thiên Kiếm Tông sẽ bắt đầu tuyển chọn đệ tử ngoại môn, dựa vào tu vi của hai ta, khẳng định là có thể vượt qua khảo nghiệm, trở thành đệ tử ngoại môn rồi." Bách Lý Kiếm Thanh ngồi trên ghế, hai chân đung đưa, khẽ rung đùi đắc ý nói.

"Ta mong đợi ngày này đã lâu, nghe nói trong Thiên Kiếm Tông có một loại linh thực tên là Kiếm Thảo, là Kiếm Khí trời sinh, cũng là tồn tại cực kỳ trân quý với kiếm tu. Trong tay gia gia ta có một thanh, người luôn coi nó giống như bảo bối vậy, khi ta còn bé từng được chơi đùa với nó mấy lần, nhưng sau khi lớn lên lại không được nhìn thấy nữa. Nếu bước vào tông môn, có được một Kiếm Thảo, đúng là đời này không còn gì để hối tiếc nữa rồi."

Bách Lý Kiếm Thanh là một kiếm tu, tinh thông kiếm đạo nên cực kỳ khao khát với loại Kiếm Thảo thần bí bên trong Thiên Kiếm Tông.

Lục Huyền thấy dáng vẻ như vậy của gã, lại không nhịn được nổi lên tính tình thiếu niên, hắn cười cười, ngoắc ngón tay với Bách Lý Kiếm Thanh: "Qua đây ta cho ngươi xem đại bảo bối của ta."

Dứt lời, hắn lập tức lấy một cây Kiếm Thảo nhị phẩm phẩm chất tốt vừa đen vừa cứng từ trong túi trữ vật bên hông ra, lại cầm trong tay múa một đường kiếm hoa.

“Oa! Kiếm Thảo! Chất lượng tốt quá!” Bách Lý Kiếm Thanh nhanh chóng sấn tới, chộp lấy cây Kiếm Thảo màu đen đậm kia.

“Quả nhiên là Kiếm Khí trời sinh, kiếm ý hình thành tự nhiên không có bất kỳ sơ hở nào.” Bách Lý Kiếm Thanh nhẹ nhàng lau sạch thân Kiếm Thảo, hệt như một kẻ si tình đã đã đói khát mấy chục năm, bỗng nhiên lại gặp được tình nhân trong mộng vậy, trong mắt tràn ngập vẻ say mê.

“Lục đại ca, Huyền ca, ngươi lấy giá cao nhường cho ta chuôi Kiếm Thảo này nhé? Hoặc là ngươi muốn loại bảo vật gì? Tuy Bách Lý gia ở Kiếm Môn trấn không được coi là gì, nhưng ở dưới địa phương vẫn có chút tiếng tăm.”

Chương 158: Tác Dụng Của Thanh Vân Lệnh!

Lục Huyền dứt khoát kéo thanh Kiếm Thảo từ trong tay Bách Lý Kiếm Thanh vẫn còn lưu luyến không rời, rồi đặt nó vào trong túi trữ vật.

"Có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi một chút, nếu câu trả lời của ngươi làm ta thỏa mãn thì sau khi tiến vào tông môn, ta có thể trồng cho ngươi một thanh Kiếm Thảo phẩm chất cao." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Lục đại ca cứ hỏi đi, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ nói hết." Bách Lý Kiếm Thanh gật đầu thật mạnh.

"Gia gia ngươi từng tu hành nhiều năm bên trong Thiên Kiếm Tông, nói vậy hẳn là ngươi có biết không ít tình huống bên trong tông môn? Ta muốn hỏi là sau khi vào tông, đệ tử trong tông có thể sở hữu một mảnh linh điền và tự do bồi dưỡng linh thực hay không?"

"Đó là chuyện đương nhiên rồi, sau khi gia nhập, tông môn sẽ phái tu sĩ Trúc Cơ, thậm chí là Kết Đan tới truyền thụ giảng giải phương pháp tu hành, còn giảng dạy các dạng tài nghệ khác như luyện đan, luyện khí, vẽ phù, trận pháp… cho chúng ra. Thỉnh thoảng chúng ra còn phải hoàn thành nhiệm vụ tông môn. Trừ những chuyện này, đệ tử ngoại môn có thể tự do sắp xếp thời gian, chỉ cần không vi phạm quy củ của môn phái thì không có vấn đề gì. Về phần linh điền… Diện tích Thiên Kiếm Tông dài tới nghìn dặm không kể xiết, kỳ phong vô số, đệ tử có thể tự mở động phủ bên trong khu vực được chỉ định. Thậm

chí sau khi tấn thăng làm đệ tử nội môn, còn có quyền sở hữu một cái linh mạch.”

Lục Huyền gật đầu bày tỏ đã hiểu.

“Lục đại ca hỏi nhiều như vậy, chẳng lẽ là…” Dường như Bách Lý Kiếm Thanh có điều gì đó thắc mắc nhưng trong lòng muốn hỏi lại không dám nói ra ngoài.

“Đúng vậy, sau khi gia nhập tông môn, chuyện đầu tiên ta phải làm chính là bồi dưỡng linh thực, nuôi nấng linh thú.”

“Tuổi tác của Lục đại ca không lớn hơn ta là mấy, có thể dùng thân phận tán tu tu luyện tới cảnh giới như giờ, chứng tỏ thiên phú tu hành của ngươi cực kỳ tốt, sao lại nghĩ đến chuyện gieo trồng linh thực chứ?”

“Mỗi người đều có chí hướng khác nhau, giống như ngươi si mê kiếm đạo, ta cũng say mê quan sát quá trình sinh trưởng của linh thú, linh thực do chính mình nuôi dưỡng. Hơn nữa, mặc dù linh thực không bằng đan khí trận phù, nhưng cũng là một trong những loại tài nghệ tu hành. Nếu không có sự tồn tại của Linh thực sư, thì làm sao ngươi có được cây Kiếm Thảo mà mình luôn mong nhớ?” Lục Huyền hỏi ngược lại.

“Cũng đúng, ta tuyệt đối ủng hộ Lục đại ca.” Vừa nghe đối phương nói có thể bồi dưỡng ra Kiếm Thảo mà mình muốn, Bách Lý Kiếm Thanh lập tức ngẩng cao đầu, đôi mắt dài mảnh trực tiếp híp lại thành hai đường chỉ mỏng manh.

Lục Huyền cũng mượn cơ hội này để một lần nữa củng cố thiết lập nhân vật chuyên tâm đào tạo linh thực của mình.

…

Mấy ngày qua đi, tại khu quảng trường rộng rãi nằm ngay dưới chân cây kiếm đá vĩ đại kia.

Ở một đầu của quảng trường có đặt hai cái bàn hình vuông màu trắng ngọc bích, lại có hai tu sĩ Thiên Kiếm Tông mặc áo xanh đang ngồi trước bàn, xung quanh còn chừng có bảy - tám tên đệ tử ngoại môn đang đứng thẳng, làm nhiệm vụ duy trì trật tự.

Lục Huyền và Bách Lý Kiếm Thanh đã sớm đến quảng trường.

Phía trước cái bàn vuông này chỉ có lác đác chừng mấy người, ai cũng mặc pháp bào, tràn đầy khí chất, ánh mắt ổn trọng. Trong khi phía trước cái bàn vuông khác, lại có một đám đông người đang xếp hàng dài, Lục Huyền đoán đám đông bên kia tuyệt đối không ít hơn trăm người.

Hắn đàng hoàng tiến đến hàng dài hơn, đứng yên trong đội ngũ, lúc quay đầu sang, lại không biết Bách Lý Kiếm Thanh đã đi sang xếp bên hàng có ít người kia từ lúc nào rồi.

"Chen ngang xếp hàng như thế là không được đâu…" Lục Huyền đang muốn gọi gã lại, nhưng chưa kịp nói hết câu đã thấy Bách Lý Kiếm Thanh lấy một tấm lệnh bài màu xanh ra, còn nháy mắt nhìn hắn nữa.

"Thanh Vân lệnh? Có lệnh bài kia cũng tương đương với có thể tiến vào cửa ưu tiên sao?"

Lục Huyền chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra tấm lệnh bài trong tay Bách Lý Kiếm Thanh, vì trên người hắn cũng có một cái. Hắn nhìn hàng người còn đang xếp hàng thật dài trước mặt, mới lặng lẽ đi tới sau lưng Bách Lý Kiếm Thanh, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của gã, trực tiếp cầm tấm Thanh Vân lệnh từ trong túi trữ vật ra.

"Lục đại ca đúng là chân nhân bất lộ tướng, dựa vào thân phận tán tu lại có được một tấm Thanh Vân lệnh."

Lục Huyền mỉm cười: "Ta ngẫu nhiên có được."

Tu sĩ Thiên Kiếm Tông đang ngồi đằng sau hai cái bàn vuông bạch ngọc kia, cần phải tiến hành kiểm tra sơ bộ đối với rất nhiều tu sĩ đang xếp hàng ở nơi này, bao gồm kiểm tra gồm cốt linh, tu vi và khí tức trên người bọn họ. Ngoại trừ số ít tu sĩ Luyện Khí cấp thấp, trung cấp được đặc biệt chiêu mộ, những tu sĩ trên ba mươi tuổi, tu vi chưa đến Luyện Khí cao cấp hoặc lai lịch bất chính sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên.

Mới đầu, Lục Huyền còn lo lắng với thiên phú của hắn sẽ không có cách nào thuận lợi qua cửa, về sau khi hỏi Bách Lý Kiếm Thanh mới biết được, thiên phú chỉ là một trong những khía cạnh tương đối quan trọng thôi, chứ điều quan trọng hơn vẫn là tu vi của bản thân tu sĩ.

Dù sao trên con đường tu hành, nếu tu sĩ muốn không ngừng đề cao thì thiên phú, phúc duyên, tính cách và tài lữ pháp địa [1], bất cứ loại nào cũng không thể thiếu được. Có thể đạt đến Luyện Khí cao cấp trước năm ba mươi tuổi, ít nhất cũng cho thấy người nọ được trời ưu đãi trên một hoặc vài loại phương diện nào đó.

Có Thanh Vân lệnh đảm bảo, vòng sàng lọc đầu tiên chỉ đơn giản là hình thức. Rất nhanh, đã có một đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông đi tới trước mặt mấy người Lục Huyền.

“Chào các vị sư đệ, sư muội tương lai, trước tiên tại hạ sẽ dẫn các vị đi đến Thiên Kiếm Tông.” Nói xong, người nọ lập tức vỗ túi trữ vật bên hông.

Một chiếc phi chu hình thoi trực tiếp xuất hiện trên mặt đất, linh quang lóe sáng không ngừng, phía mặt trên có khắc không ít phù văn.

Đây chính là một kiện pháp khí phi hành nhị phẩm.

Lục Huyền ôm quyền thi lễ, rồi đi theo đám đông, bước lên phi chu.

———

[1] : Tài lữ pháp địa.

“Tài” tại giai đoạn cấp thấp là tiền tài, đến cấp độ nhất định là tài nguyên, là bảo vật.

“Lữ” ở đây không chỉ đơn giản là quan hệ nam nữ, đạo lữ, từ này còn có thể hiểu rộng ra là người cùng chung chí hướng, có thể cùng nhau nghiên cứu, dẫn dắt lẫn nhau, xúc tiến lẫn nhau, gặp được nghi hoặc có người giúp tham khảo đối chiếu, gặp được nan đề có người trợ giúp giải quyết, gặp được địch nhân có thể cùng nhau chống cự. Đương nhiên càng cụ thể đến phương diện nam nữ cũng vẫn đúng.

“Pháp” là tu hành pháp, tính cả đạo pháp hạch tâm, thuật pháp ứng dụng, thậm chí là các loại pháp môn kỳ quái, đều được gọi là pháp. Thiên tài đến mấy cũng không có khả năng tự ngộ hết, không có sư phụ thì ít nhất cũng phải có bí kíp.

“Địa” là nơi tu hành, không hẳn là động thiên phúc địa, nhưng vẫn phải là nơi có lợi đối với chuyện tu hành. Muốn nơi thích hợp, hoặc là nhờ vận may đi tìm di tích, hoặc là có đại vận gặp được địa phương đầy ắp linh khí chưa bị ai chiếm cứ, hoặc là chỉ có thể gia nhập tông môn.

Chương 159: Nội Tình Tông Môn!

Tốc độ của phi chu cực nhanh, nó lập tức bay vút lên trời, hóa thành một luồng tàn ảnh xẹt ngang qua từng dãy núi non phía dưới, khiến chúng không ngừng lùi lại phía sau.

Dọc theo đường đi, tu sĩ thanh niên của Thiên Kiếm Tông có khí chất tướng mạo đứng đắn, cực kỳ nhiệt tình. Vừa khống chế phi chu vừa không ngừng tìm chủ đề tích cực tán gẫu với mọi người trên thuyền. Gã cũng không tỏ ra một chút khinh thường nào đối với Lục Huyền dù so với những người khác, bộ y phục trên người hắn rất bình thường.

Trong lòng gã hiểu, chỉ có hai loại người có thể nhận được Thanh Vân lệnh, một là có xuất thân bất phàm, hai là có thiên tư đặc biệt, mới được ưu ái sâu sắc như vậy. Và mặc dù gã bái nhập Thiên Kiếm Tông trước, nhưng rất có thể, bản thân sẽ bị mọi người ở đây sẽ nhanh chóng vượt qua thôi.

Một lát sau, phi chu bay đến phía trước một tòa trận pháp cực kỳ khổng lồ như muốn che phủ cửu thiên, lấp kín mặt trời.

Trận pháp trải dài qua không biết bao nhiêu dặm, phía trên là những vì sao lấp lánh, thỉnh thoảng lại có sao băng rơi xuống mặt ngoài của trận pháp, kích thích từng luồng kiếm ý như cá bơi lội nổi lên.

Lục Huyền ngưng thần nhìn xuống, đột nhiên bên trong xuất hiện hàng loạt kiếm ý, không ngừng lóe lên như những ngôi sao vô biên vô hạn.

“Đây là Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận, đại trận thủ hộ Thiên Kiếm Tông, cũng là sát trận nổi hung danh bên ngoài Tu Hành giới, nổi tiếng vì độ sát phạt của mình. Ngay cả đại năng Nguyên Anh nếu rơi vào kiếm trận, cũng có thể chết ở trong đó.” Vị tu sĩ ngoại môn khí chất đứng đắn đường hoàng của Thiên Kiếm Tông kia, lập tức lộ vẻ mặt tự hào giới thiệu cho mọi người.

Sau khi phi chu hạ cánh, gã lại dẫn đám người Lục Huyền đi đến phía trước một con rùa đá khổng lồ.

Thân hình con rùa đá này rất lớn, mai rùa lốm đốm, không biết nó đã nằm im không nhúc nhích ở bên ngoài kiếm trận này được bao nhiêu năm rồi.

Tu sĩ Thiên Kiếm Tông kia khẽ búng tay, một viên đan dược màu tím đậm lập tức bay vào trong miệng rùa đá, khiến cho nó gian nan từ từ ngẩng đầu lên, đồng thời một luồng linh lực tối nghĩa khó hiểu cũng lóe sáng.

Đối diện với con rùa đá này, Lục Huyền lập tức có cảm giác mình đã bị nó nhìn xuyên thấu toàn thân, không sót lại chút gì.

“Đây là linh thú hộ sơn Trấn Sơn Quy, đến hiện giờ, đã không có cách để nghiên cứu, tìm ra tuổi tác chân thật của nó. Nó có thể hiểu tiếng ngươi và phân biệt tà ma, về sau nếu các vị đi ra bên ngoài sơn môn, có thể cho nó ăn một viên thú hoàn đặc chế, để nó tạo điều kiện cho vào.”

Cho linh thú hộ tông ăn? Chỉ nghĩ thôi Lục Huyền đã thấy có chút kích thích rồi.

Thấy lão rùa đá trước mặt khẽ gật đầu, tu sĩ Thiên Kiếm Tông kia mới đi đến phía trước vòng bảo hộ linh khí, cầm một tấm minh bài màu đen trên tay, linh khí lóe sáng, một cánh cửa

nhỏ cho phép hai người đi qua lập tức xuất hiện trên tấm vách ngăn linh khí đằng trước.

Lục Huyền đi theo sau gã, tiến vào bên trong kiếm trận.

Vừa mới bước vào, hắn cảm nhận được một luồng linh khí tinh thuần nồng đậm lập tức ùa vào trước mắt, chỉ trong nháy mắt, linh khí ở nơi này đã kích thích khiến cho chút linh lực trong cơ thể hắn trở nên sinh động hơn không ít, mạnh gấp không biết bao nhiêu lần so với tiểu viện ở phường thị trước kia.

Thậm chí hắn còn nảy sinh ảo giác chỉ cần ở bên trong hoàn cảnh linh khí như thế này, tốc độ tu luyện của mình cũng sẽ nhanh hơn.

"Không hổ là tông môn, dưới hoàn cảnh linh khí tinh khiết dồi dào như này, hắn là linh thực sẽ sinh trưởng nhanh chóng hơn và khả năng đạt được phẩm chất cao cũng lớn hơn!" Lục Huyền nghĩ thầm.

Trong tông môn có núi non sông hồ, linh khí dày đặc, trời quang mây tạnh, cảnh sắc tráng lệ, đủ các loại linh cầm linh thú kỳ dị tự do bay lượn như con thoi, tất cả mọi thứ trong này đều tận tình thể hiện hết khí khái của tông môn.

Phi chu hình thoi nhanh chóng phi hành xuyên qua núi non sông hồ.

Khi bay ngang qua mỗi một khu vực bên dưới, vị tu sĩ Thiên Kiếm Tông kia đều nhiệt tình giới thiệu cho đám người Lục Huyền.

"Mỗi phương diện của Thiên Kiếm Tông đều không thua kém những tông môn khác, trên phương diện kiếm đạo lại càng thêm xuất sắc, nổi bật tựa như hạc giữa bầy gà, mạnh hơn những tông môn khác không chỉ một cấp bậc. Chỗ kia là Tẩy Kiếm trì, bên trong uẩn dưỡng vô số kiếm khí, sau khi để phi

kiếm pháp khí vào trong đó, có thể cô đọng kiếm ý, loại bỏ tạp chất bên trong phi kiếm khiến cho nó càng thêm thuần túy. Khi rèn Kiếm Khí, nếu cho thêm một ít nước từ Tẩy Kiếm trì vào còn có thể gia tăng một chút xác suất thành công." Tu sĩ Thiên Kiếm Tông có khí chất và tướng mạo đứng đắn kia chỉ vào một cái ao nước bên dưới rồi nói.

Lục Huyền nhìn sang, chỉ thấy kiếm quang trong ao ấp lánh, gợn sóng lăn tăn, dập dờn bồng bềnh, ở trên cao cũng có thể cảm nhận được kiếm ý sắc bén.

"Chỗ này là Lạc Kiếm phong, bên trong có rất nhiều phi kiếm do các vị tiền bối đã mất của Thiên Kiếm Tông để lại. Nơi này có đủ các loại Kiếm Khí phẩm cấp cao, vô cùng linh tính. Nếu các vị sư đệ sư muội phúc duyên thâm hậu, tinh thông kiếm đạo, có thể tới Lạc Kiếm phong tìm kiếm cơ duyên, may mắn sẽ có được một thanh Kiếm Khí quý hiếm." Đi thêm một đoạn, tu sĩ Thiên Kiếm Tông kia lại chỉ vào một ngọn núi cao.

Ngọn núi khổng lồ cao hàng mấy trăm trượng, thỉnh thoảng bên trong lại truyền ra âm thanh kiếm ngân như Long ngâm Hổ gầm.

"Nơi này là Đấu Kiếm lư, được xây dựng bằng đá xanh thượng đẳng, ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng không thể tùy tiện gây ra thiệt hại lớn ở đây. Đây chính là khu vực tốt đẹp, thường dành cho nhóm đồng môn tới luận bàn kiếm nghệ, thuật pháp."

Đấu Kiếm lư ẩn mình trong mây mù, chỉ lộ ra phần đỉnh chóp nhìn như một cái vảy hoặc nửa cái móng vuốt, trông cực kỳ thần bí.

"Mạn phép thỉnh giáo sư huynh một chút, chẳng biết trong tông môn có loại bảo địa đặc thù nào đó chuyên dùng để gieo

trồng linh thực, nuôi nấng linh thú hay không?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là có, trong tông môn có mấy vị trưởng lão tinh thông luyện đan, cũng đồng thời có kinh nghiệm phong phú và tâm đắc độc đáo trên phương diện bồi dưỡng linh thực linh thú. Trong tông chúng ta cũng không thiếu núi non, sông hồ dùng để đào tạo thực linh thú." Tu sĩ đoan chính kia cười đáp.

"Ví dụ như hồ nước khổng lồ kéo dài suốt mấy chục dặm phía trước, có tên là Thiên Long hồ, tên cũng như ý nghĩa, bên trong có nuôi dưỡng rất nhiều Giao Long, mãng xà, trăn lớn. Đa phần là nhị phẩm, cũng có mấy chục đến hơn trăm con từ tam phẩm trở lên."

Vừa nghe được lời này, Lục Huyền đã không nhịn được có chút líu lưỡi thở than.

Phải biết rằng, yêu thú tam phẩm đã tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, trung kỳ rồi, mà đây tuyệt đối không phải tu vi phổ biến, bởi nói đâu xa, ở bên trong Lâm Dương phường thị cũng chỉ có vẻn vẹn vài vị tu sĩ Trúc Cơ mà thôi. Nói cách khác, cái hồ lớn này hoàn toàn có thể nghiền ép toàn bộ Lâm Dương phường thị.

Mà nó chỉ là một trong số những địa điểm nuôi dưỡng linh thú của Thiên Kiếm Tông.

Sau khi so sánh như vậy, hắn đã có chút hiểu biết sơ qua về cái gọi là nội tình tông môn rồi.

Chương 160: Đệ Tử Ngoại Môn Thiên Kiếm Tông!

Phi chu bay qua khoảng không phía trên Thiên Long hồ, một con hắc giao hai đầu khổng lồ lập tức lao ra khỏi hồ, muốn tập kích bọn họ, nhưng bị vòng bảo hộ linh khí trong suốt phía trên hồ chặn lại, đành phải rơi xuống dưới.

Tình huống này cũng như một hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, lập tức kích hoạt một loại phản ứng dây chuyền, rồi ngay sau đó, mặt hồ vốn phẳng lặng bên dưới bỗng nổi lên từng cơn sóng gió dữ dội, một đám Giao Long, trăn lớn, mãng xà với đủ các loại hình dáng khác nhau, tranh nhau chui ra, bắn lên, rồi rơi xuống hồ.

“Các vị sư đệ sư muội không cần phải lo lắng, bên ngoài Thiên Long hồ có bố trí cấm chế cường đại, những con Giao Long trăn lớn này không thể đột phá vòng vây xông ra bên ngoài được. Còn nữa, trên thân thể mỗi con ấu thú Giao Long trăn lớn kia đều bị pháp khí trói buộc, nếu nhận thấy chúng nó có động tác kỳ lạ, chúng ta có thể thông qua pháp khí dễ dàng kiểm soát chúng.”

Bên bờ hồ xa xa, có ba tu sĩ Thiên Kiếm Tông đang ném mấy tảng thịt yêu thú thật to và mới mẻ vào trong Thiên Long hồ, vừa mới ném xuống, đã thấy từng con Giao Long trăn lớn thể hiện ra bộ mặt hung ác của mình, đi tới tranh đoạt kịch liệt rồi.

Lục Huyền quan sát cảnh này, chợt nhớ lại cảnh tượng người ta cho cá chép ăn ở kiếp trước, chỉ khác là cảnh tượng bây giờ vĩ đại hơn trước rất nhiều lần.

“Mấy vị sư đệ nơi đó, hẳn là đang nhận nhiệm vụ nuôi dưỡng yêu thú trong Thiên Long hồ của tông môn.” Tu sĩ có khí chất đứng đắn kia lại giải thích.

“Sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, ngoại trừ một số thời điểm, thì đa số thời gian chúng ta đều tương đối rảnh rỗi. Các sư đệ, sư muội có thể tu hành công pháp thuật pháp, cũng có thể nghiên cứu học tập đan khí trận phù. Bình thường trong mỗi tòa sơn phong ở nơi này đều có tu sĩ Trúc Cơ, thậm chí là tu sĩ Kết Đan đến giảng bài, giải thích những điểm nghi vấn cho đệ tử. Về điểm này, có thể nói đây chính là khoản tài nguyên ẩn hình lớn nhất các ngươi có thể nhận được sau khi trở thành đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông.”

“Đương nhiên hưởng thụ lợi ích cũng đồng nghĩa với chuyện phải đảm đương nhiệm vụ, trong tông môn sẽ bố trí các loại nhiệm vụ cho chúng đệ tử. Đơn giản an toàn có bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú, giúp đỡ luyện chế đan dược pháp khí, xử lý tài liệu vẽ phù. Trên cơ bản, khi tiếp nhận những nhiệm vụ dạng này, sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, nhưng cũng có những nhiệm vụ với độ nguy hiểm cao hơn, phổ biến chính là giải quyết xử lý yêu thú tà ma hoặc là ngắt các loại linh dược đặc thù bên trong bí cảnh. Chỉ có điều, những nhiệm vụ như thế cũng thường đi kèm với phần thưởng hậu hĩnh.”

“Mọi người đều có quyền tự do lựa chọn nhiệm vụ, cũng có tông môn hoặc trưởng bối sư môn chủ động phái đi. Nếu thời gian dài không đi làm, hoặc từ chối nhiệm vụ nhiều lần, sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc.”

“Khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được một thứ gọi là Kiếm Ấn, nó cũng tương đương với một loại tiền tệ đặc thù lưu thông bên trong Thiên Kiếm Tông. Ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được nó, nếu ngươi có cống hiến đặc biệt

cho tông môn, lập công cho tông môn, cũng có thể thu được Kiếm Ấn."

"Kiếm Ấn dùng để đổi lấy các loại tài nguyên khác như công pháp, pháp khí, đan dược, phù lục, bảo vật, cũng có thể đổi lấy linh thạch, chỉ là bình thường ít ai làm chuyện như vậy." Tu sĩ có tướng mạo đứng đắn kia lại tiếp tục giới thiệu chi tiết về cuộc sống bên trong tông môn cho đám người Lục Huyền. Trong đám người này, cũng có người đã hiểu rõ những nội dung ấy như lòng bàn tay, nhưng cũng có người lần đầu tiên tiếp xúc đến chúng.

Lục Huyền nghe đến say mê, nhớ kỹ trong lòng.

Một lát sau, phi chu hình thoi kia đã dừng lại phía trước một tòa sơn phong xanh ngắt, giữa sườn núi còn có mấy tòa kiến trúc thanh nhã.

"Các vị sư đệ sư muội, chỉ còn lại mấy ngày nữa là các vị sẽ chính thức gia nhập tông môn rồi. Những ngày này, các vị cứ ở lại chỗ này nghỉ ngơi tu luyện. Nhưng phải nhớ kỹ, đừng đi dạo lung tung, hiện nay các vị còn chưa có minh bài thân phận đệ tử, mà khắp nơi bên trong tông môn đều có trận pháp cấm chế, nếu mạnh mẽ xông vào, sẽ tạo thành những phiền toái không cần thiết, thậm chí còn có khả năng bị trọng thương mà chết đi, có cần gì, cứ tìm ta hoặc những tu sĩ khác trong tông môn." Tu sĩ khí chất đoan chính kia lại dặn dò đám người Lục Huyền thêm.

Mọi người rối rít gật đầu. Chờ sau khi tu sĩ Thiên Kiếm Tông nọ rời đi, mỗi người đều lựa chọn một gian phòng cho mình rồi đi vào nghỉ ngơi.

Lục Huyền cũng không kén chọn, hắn tìm một gian phòng trang nhã nằm ở vị trí vắng vẻ yên tĩnh, mỗi ngày đều đọc sách tu luyện, thỉnh thoảng cũng đi qua nói chuyện phiếm vài câu với Bách Lý Kiếm Thanh ở phòng bên cạnh.

Tuy hắn có chút nóng ruột với đám linh thú linh thực đang sống bên trong Sinh Sinh Đại, nhưng tạm thời chưa có địa phương ổn định cho chúng nó, cũng chỉ có thể tiếp tục để đám này ở bên trong Sinh Sinh Đại mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng quen biết với những thanh niên tuấn kiệt đồng hành. Sau một lần tiếp xúc ngắn, đến khi mọi người đều biết Lục Huyền có xuất thân phổ thông và chỉ say mê trồng trọt linh thực, thì phần lớn những tu sĩ ban đầu còn nhiệt tình khách sáo, đều trở nên lạnh nhạt đi rất nhiều, chỉ có chừng hai - ba tu sĩ là hoàn toàn không thay đổi thái độ.

Nhắc đến chuyện này cũng không thể trách bọn họ được, bởi trong Tu Hành giới này, tu vi mới là chính đạo. Bởi vậy sau khi nghe được kế hoạch tương lai của Lục Huyền, mọi người đều nhanh chóng phán đoán hắn sẽ sớm bị bỏ lại trên chặng đường tu hành này mà thôi.

Lại cộng thêm địa vị của Linh thực sư vốn nằm ở tầng dưới chót trong số các dạng tài nghệ tu hành khác, kém Luyện đan sư, Trận pháp sư, Luyện khí sư và Phù sư xa tít tắp.

Nên chuyện Lục Huyền bị cô lập, thậm chí còn bị coi thường cũng là điều hiển nhiên.

Nhưng Lục Huyền vốn chẳng quan tâm đến chuyện này, có quầng sáng màu trắng ở đó, hắn tự tin, mình có lực lượng mười phần, vượt xa những tu sĩ có thiên phú dị bẩm, xuất thân phi phàm ở đây.

Bất kể thế giới bên ngoài như thế nào, hắn chỉ cần yên ổn làm ruộng là được.

…

Trong gian phòng trang nhã và đơn giản.

Lục Huyền đặt một vài thứ lặt vặt lên bài, bắt đầu cẩn thận xem xét chúng.

Ở thời điểm hiện tại, hắn đã chính thức gia nhập Thiên Kiếm Tông được hai ngày rồi.

Mặc dù tư chất phổ thông, nhưng tuổi chưa đến hai mươi, đã có tu vi Luyện Khí tầng tám, đây chính là bằng chứng xác thực cứng như sắt thép, cho nên trong đám tu sĩ tham gia báo danh, hắn cũng được xếp vào cấp bậc trung bình, lại có Thanh Vân lệnh đảm bảo, cuối cùng cũng dễ dàng bái nhập vào Thiên Kiếm Tông.

Sau khi chính thức trở thành một đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, hắn và mọi người đều tập trung trên một khu quảng trường rộng rãi, lắng nghe chưởng môn Thiên Kiếm Tông lên tiếng dạy dỗ, khuyên răn, sau đó mới đến nhận các loại vật phẩm cần thiết cho đệ tử ngoại môn mới vào tông môn.

Chương 161: Động Phủ Trên Núi!

Các vật phẩm chủ yếu kia bao gồm hai chiếc pháp bào tiêu chuẩn cùng kiểu dáng, bên trên có vẽ những đường phù văn giản dị với tác dụng giữ cho sạch sẽ, phòng nước phòng cháy… còn có một thanh phi kiếm theo quy định, chỉ có phẩm chất phổ thông, kém hơn thanh Kiếm Thảo nhị phẩm trong tay Lục Huyền rất nhiều.

Ngoại trừ thứ này, hắn còn được phát một vật cực kỳ quan trọng, đó là một tấm minh bài màu đen có ghi tên Lục Huyền. Hắn nhỏ một giọt tinh huyết lên trên minh bài, nó lập tức xuất hiện mối liên hệ chặt chẽ với hắn.

Minh bài này đại biểu cho thân phận tu sĩ phía sau nó, cho phép đệ tử Thiên Kiếm Tông được tự do ra vào tông môn, còn có thể tiến vào phần lớn các khu vực bên trong Thiên Kiếm Tông, đồng thời thứ này còn ghi lại số lượng Kiếm Ấn thuộc quyền sở hữu của đệ tử ngoại môn.

Đệ tử mới nhập môn có thể căn cứ vào minh bài thân phận này để trao đổi một môn công pháp tu hành, hai môn thuật pháp ở bên trong Tàng Kinh các, đương nhiên sẽ có hạn chế phẩm cấp, chỉ giới hạn ở giai đoạn Luyện Khí. Còn đoạn thời gian sau đó, những công pháp bọn họ nhận được sẽ rơi vào hai trường hợp, hoặc là được tu sĩ cấp cao truyền thụ, hoặc là dùng Kiếm Ấn đổi lấy.

Lục Huyền nhận vật phẩm thiết yếu xong, lập tức đi chọn động phủ của chính mình tại khu vực được chỉ định theo chỉ dẫn của tu sĩ bên trong tông. Mỗi một đệ tử ngoại môn có thể

tự mình lựa chọn, nhưng phạm vi phải được giới hạn ở một mức độ nhất định nào đó, hơn nữa, diện tích cũng không thể quá lớn.

Lục Huyền đã khảo sát các địa điểm được chọn suốt cả một ngày, cuối cùng hắn cũng lựa chọn một tòa động phủ hẻo lánh trên một ngọn núi cao. Vị trí động phủ tương đối vắng vẻ, không có nhiều đồng môn ở xung quanh.

Ở giữa là một cái trạch viện, có một tĩnh thất cung cấp cho Lục Huyền tu luyện, còn có một gian Đan phòng, một gian Khí phòng, nơi dùng để luyện chế một số đan dược pháp khí đơn giản.

Theo lời sư huynh Thiên Kiếm Tông giới thiệu động phủ này nói, thì trước kia, động phủ này đã từng thuộc về một đệ tử ngoại môn có thiên phú dị bẩm, mấy năm trước, người nọ đã đột phá Trúc Cơ kỳ, tiến vào nội tông, trở thành một đệ tử nội môn rồi, cho nên động phủ này mới bị bỏ trống, nhưng vị trí của nó khá là hẻo lánh nên vẫn không có tu sĩ nào trong Thiên Kiếm Tông lựa chọn nơi này.

Vị trí hẻo lánh này lại hoàn toàn phù hợp với ý tưởng của Lục Huyền, hắn bồi dưỡng linh thực, nuôi nấng linh thú, với tiền đề là có quầng sáng màu trắng, bởi vậy trong lòng chỉ ước gì nơi mình sống càng vắng vẻ càng tốt.

Toàn bộ động phủ tọa lạc ở lưng chừng núi, linh khí tinh thuần dồi dào, diện tích rộng chừng sáu mẫu, lớn gấp mấy lần so với một mẫu linh điền ở Lâm Dương phường thị lúc trước.

Sau khi tu vi Lục Huyền đột phá đến Luyện Khí tầng tám, linh lực trong cơ thể đã tăng lên không ít, hiện giờ hắn hoàn toàn có thể thi triển các loại thuật pháp về linh thực như Linh Vũ Thuật, Địa Dẫn Thuật nhiều hơn. Mặc dù sáu mẫu khá là lớn song vẫn nằm trong phạm vi hắn chịu đựng được.

Trong động phủ có bốn mảnh linh điền hình vuông ngay ngắn, bởi vì đã lâu không gieo trồng linh thực nên tương đối hoang phế, có rất nhiều cỏ dại mọc trong linh điền. Cỏ dại sống trong hoàn cảnh linh khí nồng đậm như vậy, nên cứng cỏi hơn cỏ dại bình thường, cũng may Lục Huyền đã đạt được một chút thành tựu về Địa Dẫn Thuật.

Linh thức tiến vào trong linh nhưỡng, cảm thụ từng sợi rễ nhỏ cỏ dại, sau đó dùng Địa Dẫn Thuật khống chế chính xác những biến hóa của linh thổ, từ đó dễ dàng nhổ cỏ dại ra.

Hắn chất cỏ dại thành một đống, lại dùng hỏa cầu hừng hực ném thẳng xuống đám cỏ dại, khiến chúng nhanh chóng bị đốt cháy thành tro đen. Loại tro đen này sẽ giúp linh nhưỡng được màu mỡ hơn, vì vậy Lục Huyền đã rắc đều chúng lên cả bốn mảnh linh điền của mình.

Ngoài linh điền, trong động phủ còn có một con suối linh tuyền róc rách tuôn ra từ trong linh nhãn, tự hình thành nên một cái ao linh tuyền thiên nhiên ở xung quanh. Có những khối đá kỳ lạ nằm trong ao linh tuyền, chúng được nước linh tuyền ẩn chứa linh khí phong phú gột rửa ngày đêm, cuối cùng đã hình thành những đường hoa văn thiên nhiên trên bề mặt, lại kết hợp với ao linh tuyền bên dưới, cả hai lập tức tôn lên vẻ đẹp cho nhau, mang đến cảm giác đầy huyền diệu tự nhiên.

Chủ nhân trước đó còn đào một cái giếng nhỏ gần con suối, bên cạnh giếng có xếp những khối gạch đá màu trắng bạc với những đường hoa văn mờ nhạt được vẽ phía trên. Miệng giếng đá không lớn, sâu chừng nửa trượng. Lục Huyền múc một vốc nước giếng lên, mới nhận ra bên trong nước giếng không chỉ có linh khí thuần khiết của bản thân linh tuyền, còn có độ lạnh tê ngươi.

Nước giếng này rất thích hợp để luyện đan, ủ linh tửu.

Ngoài ra, phía sau trạch viện còn có một cái chuồng thú, có thể dùng để nuôi dưỡng linh thú, chúng sẽ ngoan ngoãn ở bên trong chuồng thú này.

Phía sau chuồng thú có một khu hang động, trong hang đều là những khối quái thạch lởm chởm, không có dấu vết do con người tạo thành.

"Ta sẽ ở lại tòa động phủ này trong một khoảng thời gian tương đối dài đây." Lục Huyền đứng ở trên cao, quan sát toàn bộ động phủ, trong lòng xúc động vô cùng.

Ban đầu, hắn sống trong một tòa tiểu viện nằm ở ngoại vi phường thị, linh điền không đến nửa mẫu, linh khí hỗn hợp đục ngầu, tu sĩ tốt xấu lẫn lộn và mỗi ngày phải sinh hoạt trong lo lắng sợ hãi. Sau đó, hắn chuyển đến một khu đình viện bên trong phường thị, một mẫu ba mảnh linh điền, còn có một cái ao linh tuyền nho nhỏ, cả về nồng độ linh khí lẫn tính an toàn của đình viện mới này đều được cải thiện hơn trước rất nhiều. Mà đến bây giờ, hắn đã được sở hữu một tòa động phủ với diện tích xấp xỉ sáu mẫu, có một dòng suối linh tuyền thiên nhiên và linh giếng, còn cả chuồng thú được xây dựng chỉn chu, nồng độ linh khí ở nơi này tinh khiết hơn nhiều, càng không cần phải nói đến vấn đề an toàn được đảm bảo.

Tất cả những sự thay đổi to lớn này đều khiến Lục Huyền cảm thấy không chân thực, hắn hít thở một hơi thật sâu, sau đó nhếch khóe miệng lên, trong lòng hào khí ngất trời.

"Động phủ tốt như vậy, nếu không trồng ra vài thứ gì đó tốt thì thật đáng xấu hổ mà!"

Hắn điều chỉnh tâm lý, lập tức lấy Sinh Sinh Đại ra. Rất nhiều linh thực và linh thú đã đợi ở trong Sinh Sinh Đại chừng một tháng rồi!

Đứa đi ra đầu tiên là Đạp Vân Linh Miêu, hai chân dày nặng của nó đặt trên mặt đất, đôi con ngươi xanh biếc lạnh nhạt bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh. Dường như lần này nó có hơi bất mãn với Lục Huyền, trước kia nhóc con này đều thích kêu gào trước mặt Lục Huyền, vậy mà bây giờ lại im lặng khác thường.

Lục Huyền biết nó ở trong Sinh Sinh Đại tối tăm hỗn độn lâu quá nên dỗi rồi, hắn cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết nhẹ nhàng vỗ về an ủi nó, còn nhéo chỏm lông xám trắng trên chóp tai của nó nữa.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu dùng chất giọng thô ráp kêu lên một tiếng rồi duyên dáng bước đi, bắt đầu làm quen với môi trường bên trong động phủ.

Chương 162: Đúng Là Ta Đang Có Ý Này!

Đứa xuất hiện tiếp theo là Thảo Khôi Lỗi với vẻ mặt ngơ ngác, không biết nó đã làm gì khi ở trong Sinh Sinh Đại mà rất nhiều bụi cỏ đều thắt nút quấn vào nhau. Vừa đặt chân xuống mặt đất, cái đầu cỏ vĩ đại đã không ngừng chuyển động, dường như nó vừa phát hiện mảnh linh điền mình đã từng đi tuần tra vô số lần trong quá khứ vừa trải qua một hồi biến hóa kinh thiên động địa rồi.

Linh trí đơn giản của nó còn chưa thể thích ứng với sự thay đổi to lớn như vậy, bởi vậy từ nãy đến giờ, nó vẫn đứng yên tại chỗ, mấy sợi cỏ xám đang bị thắt nút trên người nó từ từ di chuyển, bắt đầu cởi ra từng chút từng chút một.

Bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải rơi xuống đất, có một con ngửa bụng lên, phải dùng đôi càng màu xanh đen như đại đao của mình để chống đỡ, mới có thể lật thân thể lại được. Ở trong Sinh Sinh Đại lâu quá, mặc dù sinh cơ vẫn được duy trì tốt, nhưng không được nuôi dưỡng một đoạn thời gian, thoạt nhìn chúng đã gầy đi không ít, thậm chí hành động đóng mở càng bình thường cũng mang đến cảm giác vô lực.

Như đã biết được vị trí của linh tuyền, bốn con ấu thú Thiết Ngao Giải không đứa nào bảo đứa nào đã tự chui vào linh tuyền rồi ẩn nấp dưới những tảng đá kỳ lạ bên dưới. Được linh khí nồng đậm thẩm thấu vào, chỉ thoáng cái chúng nó đã có vẻ tràn đầy sức sống hơn hẳn, đôi càng sắc bén được giơ lên thật cao, con mắt nhô ra lộ vẻ bất cần đời.

Lục Huyền thấy Thiết Ngao Giải vẫn bướng bỉnh như cũ, mới yên lòng lại.

Sau khi thả Đạp Vân Linh Miêu, Thảo Khôi Lỗi cùng với bốn con Thiết Ngao Giải ra, hắn lại vội vàng lấy toàn bộ đám linh thực từ bên trong Sinh Sinh Đại tới, trực tiếp di dời Thanh Diệu Linh Trà và Đồng Cốt Trúc nhị phẩm xuống mảnh linh điền trước mặt.

Mặc dù đã đợi ở trong Sinh Sinh Đại hơn một tháng rồi, nhưng chúng vẫn duy trì được sức sống mạnh mẽ, không khác gì lúc mới đưa vào.

Về phần Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm, có lẽ do trước đó, hai thứ này đã bị di dời đến hai lần, hoặc do chúng vốn là linh thực tam phẩm nên khi để vào trong Sinh Sinh Đại, hiệu quả của không gian bên trong sẽ kém hơn bình thường, tóm lại là sinh cơ của chúng yếu hơn lúc mới được đưa vào khá nhiều.

Lục Huyền đau lòng không thôi, vội vàng trồng Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng vào trong linh điền.

“Xưa kia có Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà, chỉ vì muốn cho con cái có được môi trường giáo dục tốt hơn. Bây giờ có ta chuyển nhà lần thứ hai, cũng vì muốn các ngươi được hưởng thụ hoàn cảnh linh khí tinh thuần nồng đậm hơn. Các ngươi phải hiểu rõ dụng tâm lương khổ của ta, mà cố gắng khôi phục phát triển thật tốt nhé.” Lục Huyền vừa dùng Linh Vũ Thuật tưới ẩm cho chúng, vừa cảm thán một câu.

Huyễn Yên La Quả liên tục phun ra một mảnh sương mù màu trắng, sương khói dần trở nên nồng đậm, trực tiếp giấu đi trái linh quả ở bên trong.

Lục Huyền lại cầm một bình máu Bích Thủy Mãng màu xanh đỏ tưới lên trên dây leo Giao Đằng khô héo.

Sau một thời gian không được xà huyết tẩm bổ, sức ăn của Giao Đằng đã tăng lên rất nhiều, nó hấp thụ lượng xà huyết gấp đôi bình thường, mãi cho đến khi trên dây leo xuất hiện hoa văn xanh đỏ yêu dị, mới chịu dừng hút máu.

Ngay sau đó, Lục Huyền lần lượt trồng Thanh Diệu Linh Trà và Đồng Cốt Trúc xuống, lại cầm bột quáng thạch đồng thiết được Thiết Ngao Giải vất vả cần cù cắt nhỏ, từ trong túi trữ vật ra, cẩn thận rắc vụn quáng đồng thiết thành vòng tròn xung quanh Đồng Cốt Trúc.

Xử lý xong Đồng Cốt Trúc, hắn lại đi múc một chén nước giếng mang theo hàn ý mơ hồ từ trong giếng tới, tưới lên trên Thanh Diệu Linh Trà. Được nước giếng kích thích, những chiếc lá xanh mướt phía trên cành cây trà đan xen chằng chịt kia, bắt đầu khe khẽ rung rinh.

Sau khi di dời những loại linh thực đang trồng dang dở xuống mảnh linh điền mới, Lục Huyền lại lấy Vụ Ẩn Mê Trận ra, dùng linh lực điều khiển phạm vi của mảnh sương mù trên trận bàn, để nó bao phủ toàn bộ động phủ. Có trận pháp che lấp, Lục Huyền không phải lo lắng sẽ có đồng môn nhìn trộm động phủ của mình.

Hắn cố ý lựa chọn động phủ này là vì trên sơn phong không nhiều đồng môn lắm, chỉ có vài tòa đình viện dưới chân núi. Tuy lưng chừng núi phía bên kia cũng có một tòa động phủ, nhưng có lẽ chủ nhân của tòa động phủ ấy đã ra bên ngoài rèn luyện, lúc Lục Huyền tới thăm hỏi, lại không nhìn thấy ai.

Mặc dù bên trong Thiên Kiếm Tông không có tà ma yêu thú xâm nhập, mở trận pháp ra có vẻ không cần thiết, nhưng từ trước đến nay, Lục Huyền vẫn tự do lười biếng thành quen rồi, linh điền lại là gốc rễ yên thân gửi phận của hắn, tầm quan trọng của nó không cần nói cũng biết vì vậy hắn vẫn quyết

định kích hoạt trận pháp, ngăn chặn khả năng rình mò dù là nhỏ nhất của người bên ngoài.

Sau khi mở Vụ Ẩn Mê Trận, Lục Huyền cũng không đi nghỉ ngơi, hắn lại dùng Địa Dẫn Thuật cày xới những mảnh linh điền còn trống, rồi cầm hai trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo khô héo như lá trà ra, cùng với hai mươi tám hạt tham chủng Huyết Ngọc Tham nhất phẩm, lần lượt trồng chúng xuống.

Mọi việc xong xuôi, lúc này hắn mới có thời gian nghỉ ngơi, bắt đầu ngồi vào bàn lật xem sổ tay giới thiệu về tông môn. Cuốn sổ tay này có ghi lại cơ cấu nội bộ bên trong tông môn, các bảo địa đặc thù, cùng với giới luật tông quy.

"Lục đại ca, ta tới tìm huynh đây!" Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên ngoài viện. Chủ nhân của giọng nói này chính là Bách Lý Kiếm Thanh – người từng thiết lập nên một mối giao tình nhất định với hắn ở Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền khống chế trận pháp, để mảnh sương mù đang bao phủ trạch viên lui về hai bên, mới đi đến mở cửa viện ra, cho Bách Lý Kiếm Thanh chạy thẳng vào. Động phủ của hai người cách nhau chưa đầy hai mươi dặm, với tu sĩ Luyện Khí cao cấp như bọn họ, chút khoảng cách này cũng không mất quá nhiều thời gian đi đường.

"Lục đại ca, chờ chút nữa, sẽ có một vị sư thúc Trúc Cơ hậu kỳ đi qua Thiên Ấn phong truyền thụ công pháp tu hành, huynh có muốn đi nghe cùng ta không? Có người nói vị sư thúc này hiểu biết khá sâu sắc về các loại công pháp cơ bản trong tông, bởi vì thấu hiểu sâu sắc nên khi truyền thụ kiến thức tu hành, đối phương cũng nói cực kỳ đơn giản và dễ hiểu, rất được các vị sư huynh sư tỷ ngoại môn hoan nghênh." Bách Lý Kiếm Thanh hưng phấn nói.

“Ta còn có việc phải làm, không thể đi cùng đệ rồi.” Lục Huyền đang định đến Tư Nông điện của Thiên Kiếm Tông một chuyến, xem mình có thể gieo trồng loại linh thực nào.

“Buổi chiều thì sao? Ta nghe nói buổi chiều sẽ có một vị đại sư kiếm đạo qua đây truyền thụ diễn luyện kiếm pháp. Sư thúc kia một lòng một dạ đi trên con đường kiếm đạo, lý giải đối với kiếm đạo có thể nói là mạnh như thác đổ, tùy tiện đánh ra một chiêu cũng giúp cho người ta thông suốt, đốn ngộ. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, không biết sẽ phải chờ đến khi nào mới có dịp.” Bách Lý Kiếm Thanh đầy khát khao nói, nhìn ra được gã hết sức sùng bái vị đại sư kiếm đạo kia.

Nhưng Lục Huyền lại lắc đầu, tỏ ý từ chối.

Bách Lý Kiếm Thanh đảo mắt nhìn quanh, sau khi chứng kiến mảnh linh điền đã được sửa sang lại sạch sẽ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cổ quái: “Lục đại ca, không phải huynh… Muốn ở trong động phủ trồng linh thực chứ?”

“Đúng là ta đang có ý này.” Lục Huyền gật đầu thừa nhận.

Chương 163: Tư Nông Điện!

"Huynh lặn lội đường xa vạn dặm, trăm cay nghìn đắng tiến vào Thiên Kiếm Tông, không phải vì tu hành công pháp, cũng không đi rèn luyện kiếm thuật, không nghe sư thúc Trúc Cơ giảng bài, chỉ vì làm ruộng thôi sao?" Bách Lý Kiếm Thanh không nhịn được lập tức vươn tay đỡ trán, trong giọng điệu có mang theo một tia hàm ý khó hiểu và chấn động sâu sắc.

Bởi vì đối với gã, loại chuyện này tuyệt đối là không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là trong mắt gã, cách Lục Huyền đối xử với linh thực tuyệt đối là hành động điên rồ. Lấy đâu ra vị tu sĩ nào không đi tu hành, không luyện kiếm thuật, chỉ chăm chăm bồi dưỡng linh thực sống qua ngày?

Lục Huyền trông thấy nét mặt đầy vẻ đặc sắc của đối phương, chỉ khẽ mỉm cười, nói: "Ta tự hiểu chính mình, biết tư chất của bản thân ngu độn, coi như có đi nghe sư thúc Trúc Cơ truyền thụ tri thức tu hành, tinh túy kiếm đạo, thì cũng không làm nên chuyện gì. Các ngươi chỉ cần nghe một lần là lý giải lĩnh ngộ, mà ta lại phải nghe đến mười lần hoặc nhiều hơn mới hiểu và nắm giữ những kiến thức đó. Ta chỉ có chút thiên phú trên phương diện đào tạo linh thực, vậy tại sao không tận dụng điểm mạnh của mình, chuyên tâm gieo trồng linh thực?"

Giọng nói hắn đầy vẻ chân thành, biểu cảm trên mặt cực kỳ tha thiết, tận tình biểu hiện ra vẻ mặt của một người biết bản thân vô vọng trên phương diện tu hành, một tu sĩ phổ thông chỉ còn biết gửi gắm bản thân trên phương diện linh thực.

“Nếu thiên phú không bằng người khác thì nghe nhiều hơn, luyện nhiều hơn những đồng môn khác là được, rồi từ từ tích lũy, như vậy sẽ không quá kém.” Bách Lý Kiếm Thanh lại đưa ra đề nghị.

‘Ai sẽ muốn bản thân tích lũy từ từ mà vẫn tụt hậu so với người khác chứ? Ta muốn ‘loan đạo siêu xa’ [1] có được không hả?’ Lục Huyền oán thầm trong lòng, nhưng bên ngoài, hắn chỉ nhìn Bách Lý Kiếm Thanh rồi thì thầm hai từ: “Kiếm Thảo.”

[1] : loan đạo siêu xa là thành ngữ miêu tả cảnh tượng trong quá trình đua xe, nó nói về một người lợi dụng khả năng điều khiển phương hướng và tốc độ xe cực kỳ khéo léo của mình để vòng vào bên trong, vượt qua những xe khác.

Vừa nghe hai từ này, sắc mặt Bách Lý Kiếm Thanh đột nhiên biến đổi, con mắt híp thành khe hở nhỏ, gã cười nịnh nọt nói: “Nếu Lục đại ca không muốn đi nghe giảng thì ta cũng không miễn cưỡng nữa, ta sẽ cố gắng hết sức ghi lại một bản mang đến cho Lục đại ca. Huynh chỉ cần ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực thật tốt là được. Chờ sau khi huynh bồi dưỡng ra Kiếm Thảo, hãy nhớ chút vất vả này của ta là được.”

Nói xong gã rời đi trước.

Lục Huyền chờ Bách Lý Kiếm Thanh đi rồi mới mở trận pháp, lại dựa theo sổ tay đi tới một tòa đại điện tên là Tư Nông.

Tư Nông điện phụ trách toàn bộ những công việc có liên quan đến hầu hết các loại linh thực bên trong Thiên Kiếm Tông như cung cầu, bồi dưỡng, ngưng chủng, đặc biệt là những khu dược viên, linh điền công cộng bên trong tông môn, ví dụ như trồng chủng loại, phẩm cấp, số lượng linh thực thế nào… đều do Tư Nông điện định đoạt.

Hơn một nửa các loại nhiệm vụ có liên quan đến linh thực bên trong tông môn đều do Tư Nông điện tuyên bố, những người làm việc trong điện này đều là Linh thực sư am hiểu bồi dưỡng linh thực.

Lục Huyền đến đây chỉ vì muốn nhìn xem, mình có thể tìm thấy linh thực thích hợp để trồng trọt hay không.

Tư Nông điện được xây dựng trên một khu đất rộng bằng phẳng, diện tích khá lớn.

Lục Huyền tiến vào trung tâm đại sảnh, trong đại sảnh tương đối yên tĩnh, chỉ có mười mấy tên tu sĩ Luyện Khí cao cấp. Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rồi tiến đến một cái quầy làm bằng gỗ gụ ở cách mình không xa.

Phía sau quầy, có một tên đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông đang lật xem một cuốn sách cũ, say sưa đọc. Tên tu sĩ Thiên Kiếm Tông này có tướng mạo bình thường, làn da ngăm đen, khí chất giống như một vị lão nông làm ruộng đã nhiều năm, chất phác giản dị mà gần gũi vô cùng.

“Chào vị sư huynh này, làm phiền ngươi một chút.” Lục Huyền tiến lên một bước, nhẹ giọng nói.

“Nếu sư đệ có gì cần biết thì cứ hỏi đi, đừng ngại.” Tu sĩ lão nông kia khép cuốn sách trên tay lại, vừa cười vừa nói.

“Tại hạ Lục Huyền, là một người trong nhóm đệ tử ngoại môn vừa mới gia nhập, bình thường đều thích nuôi trồng một ít hoa hoa cỏ cỏ, linh thú linh cầm, nhưng không biết quy củ trồng trọt bồi dưỡng bên trong tông môn như thế nào, mới tới đây một chuyến hỏi thăm tình hình cụ thể.”

“Thì ra là Lục sư đệ, cứ gọi Hạ sư huynh là được.” Tu sĩ lão nông nọ đứng lên, ôm quyền thi lễ với Lục Huyền, hắn cũng vội vàng đáp lễ.

“Trước khi Lục sư đệ bái nhập tông môn, ngươi đã từng trồng những loại linh thực phẩm cấp nào rồi? Nếu kinh nghiệm còn ít thì tốt nhất là nên tiến từng bước một, trong quá trình bồi dưỡng linh thực, kiêng kỵ nhất là gấp gáp hỏng việc, trực tiếp muốn trồng thử linh thực phẩm cấp cao luôn. Còn nếu kinh nghiệm phong phú thì mọi chuyện lại trở nên cực kỳ đơn giản rồi, ta có thể trực tiếp đề cử chủng loại linh thực cho sư đệ ngươi.”

Lục Huyền suy nghĩ một lát mới lên tiếng nói: “Ta từng gieo trồng lượng lớn linh thực không phẩm cấp, nhiều loại linh thực nhất phẩm, sau khi thành thục có phẩm chất tương đối tốt. Ngoài ra, trong linh điền còn có hai chủng linh thực nhị phẩm đang trong giai đoạn bồi dưỡng, trình độ sinh trưởng khá tốt.”

Lục Huyền không nói thật trình độ trồng trọt linh thực của mình, hắn trực tiếp giấu giếm tình huống bản thân từng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo và Ám Tủy Chi nhị phẩm cùng với đang đào tạo linh thực tam phẩm.

Nhưng đương nhiên, căn cứ vào những thông tin do hắn cung cấp, người ta hoàn toàn có thể hiểu được hắn là người có kinh nghiệm phong phú trên phương diện gieo trồng linh thực.

“Nếu sư đệ đã có kha khá kinh nghiệm gieo trồng rồi, thì cá nhân ta kiến nghị, sư đệ nên nhảy qua linh thực không phẩm cấp, trực tiếp bắt đầu từ nhất phẩm nhị phẩm đi. Được rồi, Lục sư đệ mới tiến vào tông môn, hẳn là bên trong minh bài thân phận còn chưa có Kiếm Ấn?”

Lục Huyền gật đầu đồng ý.

“Nếu như vậy, thì có khá nhiều loại linh thực ngươi không thể trồng được rồi.”

“Phải biết rằng, cây giống linh thực, linh chủng do Tư Nông điện cung cấp sẽ được chia làm ba loại. Một loại chỉ cần dùng linh thạch là có thể mua được, giá ở trong tông môn rẻ hơn phường thị bên ngoài, nhưng dùng linh thạch lại khó mà mua được linh chủng phẩm cấp cao. Loại thứ hai, cần tiêu hao Kiếm Ấn mới mua được, nhưng phẩm cấp hay độ quý hiếm những loại linh chủng kiểu này đều cao hơn loại trước. Loại cuối cùng, ngoại trừ phải tiêu hao Kiếm Ấn mới có thể mua được, chúng còn đi kèm với một vài yêu cầu ngoài định mức khác, ví dụ như thân phận, địa vị, độ cống hiến cho môn phái của người mua… chỉ khi có thể đáp ứng yêu cầu mới có thể dùng Kiếm Ấn mua đi. Chẳng hạn như yêu cầu thân phận của Linh thực sư phải là đệ tử nội môn, thậm chí là đệ tử chân truyền.”

Tu sĩ lão nông giới thiệu tỉ mỉ về điều kiện đạt được linh chủng trong tông cho Lục Huyền.

“Thì ra là thế.” Lục Huyền gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu rõ.

Nói cách khác, yêu cầu cần phải thỏa mãn nếu muốn nhận được những loại linh chủng quý hiếm hoặc chỉ riêng tông môn mới có, sẽ cao hơn bình thường khá nhiều, để giảm bớt khả năng chúng bị tuồn ra bên ngoài.

Chương 164: Lưu Quang Mộc Và Âm Hòe!

Nhưng chỉ cần nhận được linh chủng nhị phẩm, trong lòng Lục Huyền đã thấy thỏa mãn lắm rồi, hắn lập tức cười nói với tu sĩ lão nông: "Ta lựa chọn dùng linh thạch mua một – hai loại linh chủng. Mong sư huynh đề cử một hai…"

"Đây là việc nằm trong phận sự của ta." Tu sĩ lão nông lập tức lấy hai quyển sách ngọc từ quầy gỗ gụ xuống, và đặt trước mặt Lục Huyền.

"Hai quyển sách này, một quyển ghi chép linh thực nhất phẩm có thể mua bằng linh thạch, một quyển khác lại ghi chép linh thực nhị phẩm. Trong sách ngọc có hình vẽ rõ ràng của linh thực, những hình vẽ phát sáng cho thấy loại linh chủng đó vẫn còn nguồn cung cấp, còn những hình vẽ tối màu, ảm đạm lại cho thấy trong kho không còn loại linh chủng đó nữa, nếu muốn, cần ghi tên trong danh sách đợi một thời gian."

Lục Huyền mở cuốn sách ngọc nhất phẩm ra trước.

Trên sách ngọc có ghi lại hơn trăm chủng linh thực nhất phẩm thường thấy, nơi này có ghi Huyết Ngọc Tham và Xích Vân Tùng hắn từng trồng, nhưng không thấy Tịnh Tuyết Liên, cũng không biết Tịnh Tuyết Liên là linh chủng cần tiêu hao Kiếm Ấn mới mua được, hay là trong tông môn không có loại linh chủng này. Có khoảng hai - ba chục hình vẽ phát sáng, linh thực bên trong được thể hiện khá là sống động trước mặt Lục Huyền.

Hắn nhanh chóng lật xem, rồi lập tức mở quyển sách ngọc ghi chép linh thực nhị phẩm ra.

Linh chủng được liệt kê trên cuốn sách ngọc thứ hai này chỉ bằng một nửa cuốn trước, có khoảng chừng năm mươi chủng, và không đến hai mươi chủng đang phát sáng. Lục Huyền ghi nhớ từng loại một, lại âm thầm so sánh trong lòng.

Hiện giờ, trong linh điền của hắn đang có hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, hắn trồng đám này chủ yếu là vì phần thưởng tu vi, cùng với hai mươi tám gốc Huyết Ngọc Tham nhất phẩm – chúng là linh chủng hắn nhận được sau khi ngưng kết bốn gốc Huyết Ngọc Tham thành thục lúc trước.

Ngoài ra vẫn còn ba cây Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm, năm cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, một gốc Giao Đằng tam phẩm và một gốc Huyễn Yên La Quả tam phẩm.

Phải biết rằng, từ sau khi tu vi gia tăng đến Luyện Khí cao cấp thì những phần thưởng hắn nhận được trong quầng sáng đến từ linh thực phẩm cấp thấp đã có chút vô vị rồi, bởi vậy hắn lập tức loại bỏ cuốn sách ngọc nhất phẩm qua một bên.

Về phần linh chủng nhị phẩm, hắn dự định chỉ chọn hai loại, chọn quá nhiều sẽ không tốt. Sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng hắn đã lựa chọn Lưu Quang Mộc và Âm Hòe nhị phẩm.

Vỏ và lá của Lưu Quang Mộc đều có thể dùng vào quá trình luyện chế một số loại phù lục, phạm vi sử dụng khá lớn. Còn Âm Hòe, nó có thể phụ trợ tu sĩ tu luyện công pháp loại hình cực âm, cũng có thể dùng làm tài liệu luyện chế đan dược tương ứng.

Chủ yếu hơn là, theo số năm dần dần tăng trưởng, Âm Hòe đạt đến trăm năm có thể uẩn dưỡng âm hồn, Âm Hòe đạt đến

nghìn năm có thể luyện chế pháp khí phẩm cấp cao, chúng chính là trân bảo hiếm thấy trong mắt Quỷ tu.

Đúng vậy, Âm Hòe là loại linh thực đầu tiên được phân loại theo năm mà Lục Huyền gặp phải.

Những linh thực được hắn bồi dưỡng trước đó, đều sẽ trưởng thành trong khoảng thời gian từ ba tháng cho tới một năm, và về cơ bản, chúng nó sẽ mất đi hiệu dụng sau khi thành thục. Trong khi Âm Hòe không có thời gian trưởng thành cụ thể, trồng càng lâu năm, giá trị của nó càng cao.

Lục Huyền rất tò mò về loại phần thưởng ẩn bên trong quầng sáng, thứ mà hắn có thể nhận được khi trồng loại linh thực này.

Hắn khép sách ngọc lại, lập tức cười nói với tu sĩ lão nông họ Quách kia: "Vậy ta chọn hai viên linh chủng Lưu Quang Mộc cùng hai cây giống Âm Hòe, làm phiền Quách sư huynh đi lấy giúp ta."

"Chuyện nhỏ, Lục sư đệ chờ một chút."

Tu sĩ lão nông tiến vào bên trong Tư Nông điện, rất nhanh đã bưng một cái đĩa ngọc và một túi vải đen đi đến phía trước mặt Lục Huyền.

"Phía trên đĩa ngọc là hai viên linh chủng Lưu Quang Mộc, bên trong túi vải đen là hai cây non Âm Hòe. Âm Hòe cần phát triển trong môi trường bóng râm, tránh để cây non tiếp xúc với ánh sáng mạnh, ta đã đặc biệt dùng túi vải màu đen cản quang bao bọc bên ngoài rồi. Mời Lục sư đệ xem."

Lục Huyền cẩn thận nhìn hai viên linh chủng trong đĩa ngọc, linh chủng Lưu Quang Mộc có kích thước không nhỏ, hình bầu dục như quả trứng, mặt ngoài có những đường vân thiên nhiên rậm rạp phức tạp, linh quang bắt đầu khởi động, các đường vân lặng lẽ phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Hắn tiếp tục mở túi vải màu đen kia ra, nhìn nhanh một cái. Thứ được bọc bên trong túi vải là hai cây hòe con cao chừng một thước, thân rễ được bọc trong linh nhưỡng màu đen, toàn thân cây non cũng có màu đen nốt, mang đến cho người ta một loại cảm giác u ám, âm khí dày đặc.

"Tốt, xin hỏi sư huynh, linh chủng Lưu Quang Mộc và cây non Âm Hòe này, giá cả lần lượt là bao nhiêu?"

"Lưu Quang Mộc giá năm mươi lăm linh thạch một hạt, Âm Hòe có giá sáu mươi linh thạch một gốc. Đây là giá cả bên trong Tư Nông điện quy định, đã rẻ hơn bên ngoài không ít rồi, vì vậy không thể mặc cả, mong Lục sư đệ hiểu cho…" Dường như tu sĩ lão nông đã nhìn thấu Lục Huyền có kỹ năng trả giá cao siêu nên chủ động nói luôn.

Lục Huyền đành phải nuốt những lời đang định nói vào trong cổ họng, trực tiếp lấy hai trăm ba mươi linh thạch ra, giao cho tu sĩ lão nông.

Mua xong linh thực, hắn rời khỏi Tư Nông điện, ngắm nhìn bốn phía rồi đi đến phía trước một đám linh hạc.

Linh hạc cao chừng nửa trượng, tư thế thanh cao đẹp đẽ, thỉnh thoảng lại giương cánh bay lượn trên bầu trời với tốc độ cực nhanh. Chúng chính là linh cầm được Thiên Kiếm Tông đặc biệt bồi dưỡng dùng để chuyên chở đám đệ tử ngoại môn. Chỉ cần trả một viên linh thạch, sau đó nói địa chỉ cho linh hạc là nó có thể nhanh chóng chở tu sĩ đến địa điểm cần đi, cực kỳ thuận tiện.

Lục Huyền lấy một viên linh thạch ra, mười mấy con Linh hạc lập tức chạy thẳng về phía hắn, con nào con nấy đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào viên linh thạch trong tay hắn, nhưng chúng được giáo dục khá tốt nên không có chuyện há miệng tranh cướp.

“Ở trước mặt linh thạch, ngay cả Linh hạc tiên khí phiêu phiêu cũng phải sa đọa.” Lục Huyền nhìn động tác quen thuộc của mười mấy con Linh hạc trước, chỉ âm thầm cảm thán một câu, sau đó chọn một con Linh hạc khá là cao lớn, bỏ linh thạch vào trong ống trúc nhỏ buộc trên gót chân nó, rồi trèo lên người nó.

“Tàng Kinh các.”

Linh hạc kêu lên một tiếng thanh thúy, sau đó xòe hai cánh bay vút lên bầu trời, xuyên qua mây mù với tốc độ cực nhanh.

Không đến nửa khắc, nó đã dừng lại phía trước một tòa kiến trúc cao lớn.

Tòa kiến trúc này được chia thành bảy tầng, từ dưới lên trên, diện tích mỗi tầng không ngừng nhỏ đi. Chính giữa có một tấm bảng, bên trên có viết ba chữ rồng bay phượng múa thật to: “Tàng Kinh các.”

Lục Huyền bước vào tầng thứ nhất của Tàng Kinh các, ở cửa có bố trí một tầng cấm chế đơn giản, hắn lấy minh bài thân phận của mình ra, giơ lên phía trước cấm chế.

Cấm chế lập tức phát sinh biến hóa, bên trên để lộ ra một cánh cửa nhỏ chỉ đủ cho một người thông qua.

Chương 165: Chọn Công Pháp!

Thuận lợi xuyên qua cấm chế, Lục Huyền chợt phát hiện bên trong tòa kiến trúc kia là một khoảng không rỗng tuếch, hướng lên trên có hai cái cầu thang đá uốn lượn, trên tường có bày rất nhiều thư tịch, sách ngọc, ngọc giản.

Mỗi một tầng đều có cấm chế khác nhau, đỉnh chóp còn có một dải ngân hà rực rỡ, với vô số điểm sáng đang chuyển động chậm dần theo một quy luật nhất định bên trong dải ngân hà.

Ngay tầng đầu tiên có một lão giả tóc bạc mặt hồng hào đang nhắm mắt ngủ gật.

Lục Huyền dùng linh thực đảo qua, mới phát hiện tu vi của vị lão giả này là Luyện Khí cao cấp. Hắn vốn định gọi một tiếng sư huynh, nhưng do dự một hồi, cuối cùng vẫn không gọi ra tiếng.

Phải biết rằng, trước đó, hắn đã biết được quá nhiều truyền thuyết về Tàng Kinh các! Ví dụ như nhân viên quản lý thư viện ở kiếp trước của hắn chẳng hạn, còn có các vị lão gia gia ẩn giấu tại Tàng Kinh các như miêu tả bên trong tiểu thuyết, khiến hắn không dám tùy tiện đối đãi với vị lão giả này.

"Đạo hữu?" Do dự mãi, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn một phương thức xưng hô có thể nói là vạn năng, nhưng trong giọng điệu vẫn để lộ ra một tia cung kính.

"Hả?" Lão giả tóc bạc kia tỉnh lại, nhìn thấy Lục Huyền ở bên cạnh, mới vươn tay khẽ dụi dụi con mắt.

“Ngại quá, trông coi Tàng Kinh các đúng là một công việc rất nhàm chán, ta thực sự không nhịn được mới ngủ quên đi. Sư đệ đừng xưng hô xa lạ như vậy, ta lớn tuổi hơn sư đệ nên cứ gọi sư huynh là được. Cũng đừng suy nghĩ bậy bạ, trước đây có không ít sư đệ sư muội mới nhập môn, từng đi phỏng đoán tu vi thực lực của ta, cho là ta không đơn giản như vẻ bề ngoài. Kỳ thật đây chỉ là một nhiệm vụ rất bình thường, mặc dù Kiếm Ấn hơi ít nhưng hơn ở chỗ nhàn rỗi. Ta chỉ là một tu sĩ phổ thông đang làm nhiệm vụ ở Tàng Kinh các mà thôi.”

Nghe lão giả nói xong, nét mặt Lục Huyền nghiêm nghị hẳn.

Phải biết rằng, lúc giới thiệu bản thân với người ngoài, hắn đều tự xưng mình là một Linh thực sư phổ thông bình thường…

Cố gắng giấu mối nghi ngờ này vào sâu trong lòng, hắn nói với lão giả: “Sư huynh, ta tới Tàng Kinh các là muốn lựa chọn một môn công pháp, hai môn môn thuật pháp. Đây là minh bài thân phận của ta, mời sư huynh xem qua.”

Lão giả tóc bạc tiếp nhận minh bài thân phận của Lục Huyền, cũng không biết dùng phương pháp gì mà ngay lập tức đã biết lời Lục Huyền nói là thật.

“Đúng là đệ tử mới nhập môn có quyền lợi chọn công pháp, nếu sư đệ muốn biết mình cần công pháp gì, hoặc là công pháp nào thích hợp với mình, có thể trực tiếp hỏi ta. Tuy những môn công pháp ngươi có thể nhận được sẽ không phải công pháp phẩm cấp cao gì, nhưng cũng xem như không tệ ở giai đoạn Luyện Khí. Nếu chọn đúng, sẽ đặt nền tảng vững chắc cho chuyện tu hành trong tương lai. Về sau nếu muốn thu được công pháp thuật pháp, cần phải tiêu hao Kiếm Ấn để đổi lấy.”

“Kiếm Ấn có thể đổi phương pháp ngưng luyện linh chủng không?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có, theo ta được biết, thậm chí bên trong Tàng Kinh các còn có cả phương pháp ngưng luyện của linh chủng ngũ phẩm và lục phẩm, điều kiện tiên quyết là sư đệ phải có đầy đủ Kiếm Ấn.” Lão giả tóc bạc cười hắc hắc, tâm tư không nói cũng hiểu.

Lão đưa cho Lục Huyền một quyển sách, phía trên ghi chép cụ thể những công pháp và thuật pháp mà hắn có thể nhận được.

Hắn không ngừng lật xem, đồng thời cũng suy nghĩ xem mình nên chọn loại nào. Cân nhắc nhiều lần, cuối cùng hắn đã lựa chọn một môn công pháp tên là 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 Môn công pháp này có tính thích ứng rất mạnh đối với hoàn cảnh tu luyện ở các loại linh mạch khác nhau, linh lực công chính, có thể gia tăng thêm tốc độ tu luyện thuật pháp ngũ hành, thậm chí còn có thể tu hành một mạch đến cảnh giới Kết Đan.

Nhược điểm là tốc độ tu luyện tương đối chậm.

Sở dĩ Lục Huyền lựa chọn nó, chủ yếu là để cải thiện tốc độ thi triển thuật pháp ngũ hành. Xét cho cùng, muốn bồi dưỡng linh thực, hắn thường phải dựa vào một số thuật pháp ngũ hành trụ cột, sau khi tu hành công pháp này, nó có thể trợ giúp hắn trồng trọt linh thực.

Mặt khác, linh lực tu luyện từ 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 khá là thuần khiết và ôn hòa, nửa đường có thể chuyển tu những công pháp khác.

Lục Huyền đã cân nhắc đến chuyện sau này mình có thể mở ra phần thưởng là những môn công pháp khác, nên đã lựa

chọn 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 có tính tương thích khá mạnh này.

Về phần thuật pháp, trước mắt hắn đang nắm giữ 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới tông sư, bí thuật Nhiên Huyết Tiễn nhị phẩm, cộng thêm Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm, năng lực công kích của hắn có thể coi là xuất chúng trong hàng ngũ tu sĩ Luyện Khí cấp cao rồi, không cần thiết phải gia tăng thêm quá nhiều.

Trên phương diện phòng ngự, hắn có Mộc Tường Thuật nhất phẩm cùng với pháp khí Xích Lân Giáp nhị phẩm. Cộng thêm Vô Cấu Ngọc tam phẩm giúp tránh khỏi tà ma tập kích, pháp khí Ẩn Linh Sưởng tam phẩm cho phép ẩn thân trong một khoảng thời gian ngắn, cũng coi là thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, khá đầy đủ.

Hắn chỉ có một điểm yếu là chưa học tập thân pháp, độn pháp thích hợp, và lực phòng ngự của bản thân tương đối bình thường.

Hắn tìm được mấy môn thuật pháp khinh thân, cuối cùng đã lựa chọn một môn thuật pháp khinh thân nhị phẩm tên là 《 Vân Đằng Thuật 》.

《 Vân Đằng Thuật 》 có năng lực di chuyển trong phạm vi nhỏ rất mạnh, nhưng hiệu quả của nó sẽ trở nên khá bình thường nếu muốn chạy đường dài. Đương nhiên, nói gì thì nói, nó cũng là thuật pháp khinh thân nhị phẩm, có kém cũng không thể quá kém được.

Nguyên nhân Lục Huyền lựa chọn nó, chủ yếu là lúc thi triển 《 Vân Đằng Thuật 》, sẽ tiêu hao rất ít linh lực, chủ yếu là dựa vào cường độ thể phách, biến hóa cước bộ của bản thân tu sĩ.

Nó có thể bổ sung một cách hoàn hảo khi kết hợp với Ẩn Linh Sưởng.

Dưới trạng thái ẩn hình, linh lực trong cơ thể hắn tiêu hao cực nhanh, nếu sử dụng một thuật pháp khinh thân tiêu hao quá nhiều linh lực, rất có thể sẽ bại lộ thân hình của mình.

Một môn thuật pháp còn lại, hắn chọn pháp môn luyện thể nhị phẩm - 《 Man Tượng Kình 》 .

“Sư huynh, vậy ta sẽ lựa chọn công pháp 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 , hai loại thuật pháp là 《 Vân Đằng Thuật 》 và 《 Man Tượng Kình 》 .”

“ 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 chỉ cung cấp hai tầng đầu, chờ đến khi tu hành đến giai đoạn Trúc Cơ, lại tiến vào Tàng Kinh các lấy phần công pháp tiếp theo.” Lão giả tóc bạc dặn một câu, sau đó nghiêm nghị nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt, một con quang điểu đã xuyên qua đỉnh chóp Tàng Kinh các, dừng lại ở ba vị trí khác nhau rồi ngậm ba miếng ngọc giản xinh xắn tinh xảo, nhẹ nhàng bay đến trước người lão giả.

“Đây là ngọc giản của ba môn công pháp kia, sau khi đặt nó lên trán có thể chủ động hấp thu tin tức bên trong ngọc giản, chờ hấp thu xong, ngọc giản sẽ tự hủy, sư đệ phải chú ý đến điểm này.”

Lục Huyền gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Sau khi chọn công pháp từ Tàng Kinh các xong, Lục Huyền đi thẳng về động phủ.

Hắn cầm hai viên linh chủng Lưu Quang Mộc và hai cây non Âm Hòe và đi vào trong linh điền.

Tìm được một khu vực trống không, thi triển Địa Dẫn Thuật, kết cấu trong linh nhưỡng phát sinh biến hóa rất nhỏ,

hắn vùi hai viên to bằng quả trứng gà hình bầu dục vào trong khe linh nhưỡng càn cạn.

Tâm thần tập trung phía trên linh chủng bên trong linh nhưỡng, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền.

Chương 166: Kế Hoạch Tiếp Theo!

【Linh thực nhị phẩm Lưu Quang Mộc, lá cây sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế một số phù lục, vỏ cây dùng để chế tạo pháp khí nội giáp.】

【Các đường vân trên linh chủng Lưu Quang Mộc sẽ lặng lẽ thay đổi khi nó nảy mầm, nếu mất cân bằng nghiêm trọng thì phẩm chất của sản phẩm mọc ra từ cây non Lưu Quang Mộc sẽ chịu ảnh hưởng.】

【Các giai đoạn nảy mầm và tăng trưởng cần sử dụng thuật pháp thuộc tính mộc, để dẫn dắt các thay đổi trong đường vân, từ đó đảm bảo phẩm chất Lưu Quang Mộc.】

【Lưu quang dễ khiến người khác bối rối.】

"Xem ra đây chính là những điểm cần lưu ý khi bồi dưỡng Lưu Quang Mộc. Nếu nói về thuật pháp hệ mộc, trong tay ta đang có Mộc Sinh Thuật đã đạt tới cảnh giới tiểu thành rồi, hẳn là chuyện bồi dưỡng loại linh thực nhị phẩm này sẽ nhẹ nhàng thôi, không thành vấn đề." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm. Ngay sau đó, linh lực bắt đầu khởi động, những tia linh vũ li ti hoá thành sợi chỉ nhỏ thẩm thấu vào trong linh nhưỡng, và được linh chủng Lưu Quang Mộc hấp thu.

"Âm Hòe có yêu cầu đặc biệt đối với hoàn cảnh sinh trưởng, nên trồng ở đâu mới tốt đây?"

Lục Huyền ngẩng đầu quan sát động phủ, chú ý từng chỗ có thể thích hợp cho Âm Hòe phát triển.

“Có, chẳng phải ở nơi này đã có sẵn một cái hang rồi sao? Độ cao không tệ, bên trong lại không có ánh sáng chiếu vào, hoàn toàn đáp ứng điều kiện sinh trưởng của Âm Hòe.” Nghĩ đến đây, Lục Huyền lập tức mang hai cây non Âm Hòe đi vào cửa hang động.

Bên trong động được giữ gìn tương đối khô ráo, khi bước vào còn cảm giác mát mẻ nhàn nhạt. Về phần độ cao, Lục Huyền đoán nó cũng đủ cho âm Hoè trong một thời gian dài, chờ khi Âm Hòe trưởng thành đến một giai đoạn nhất định thì có thể mình đã bước vào nội tông tu luyện làm ruộng rồi.

Hắn chọn hai vị trí và trồng hai cây non Âm Hòe vào trong đó.

Tâm thần ngưng tụ trên cây non Âm Hòe âm u mờ mịt.

【Âm Hòe: linh thực nhị phẩm, sau khi Âm Hòe Mộc thành thục, trải qua xử lý có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp loại cực âm, cũng có thể dùng làm tài liệu luyện chế một số đan dược.】

【Khi trưởng thành đến một độ tuổi nhất định, còn có thể sản sinh ra những biến hóa kỳ dị. Có những yêu cầu đặc biệt đối với hoàn cảnh sinh trưởng, linh khí xung quanh, linh tuyền tưới ẩm. Không được để thứ này tiếp xúc với tu sĩ có khí huyết dồi dào, cùng với linh lực dương cương bạo liệt, bằng không sẽ tạo thành tổn thương tới Âm Hòe. 】

【Cái gì mà cân bằng âm dương, một mình âm cũng có thể sinh trưởng được.】

“Hoàn cảnh, linh khí, linh tuyền… Chỉ có thể tận lực thỏa mãn. Cũng may cái động này râm mát, lại có linh giếng hàn ý kinh ngươi kia nên ở giai đoạn đầu hẳn là đủ rồi.”

Lục Huyền nghĩ thầm.

Trồng Lưu Quang Mộc cùng Âm Hòe xong, hắn dò xét trong linh điền một lượt, thông qua nắm giữ trạng thái tức thời của rất nhiều linh thực, thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé của chúng.

Sau đó, hắn trở lại phòng, hấp thu ba môn ngọc giản công pháp. Thật nhiều thông tin tràn vào trong đầu hắn, ngọc giản trong tay cũng hóa thành bột mình.

"Đừng đừng, đầy rồi…"

Lượng kiến thức sắp tràn vào trong đầu khiến hắn đầu váng mắt hoa, sau khi nhớ kỹ nội dung ba môn công pháp, hắn cố gắng hết sức tiêu hóa và lý giải nội dung.

Chỉ chốc lát sau, hắn dứt khoát nằm trên giường, chìm vào giấc ngủ say.

Thời gian một tháng thấm thoát như thoi đưa.

Lục Huyền đã tiến vào Thiên Kiếm Tông được một tháng rồi, về cơ bản thì hắn ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, trêu chọc Đạp Vân Linh Miêu và nghiền ép bốn con Thiết Ngao Giải vẫn kiêu căng như cũ.

Thời gian còn lại thì hắn dùng để tu hành công pháp và thuật pháp.

Thành công nhập môn 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, hắn hiểu rõ hơn về thuật pháp trụ cột ngũ hành và linh lực ngũ hành.

Cũng mới mò được con đường vào 《 Vân Đằng Thuật 》 và 《 Man Tượng Kình 》, chỉ là thiên phú bày ra đó, nên không tiến triển nhiều, chẳng qua Lục Huyền cảm thấy mình nhanh nhẹn hơn chút xíu, da thịt gân cốt cũng có khả năng chống đánh đập và rắn chắc hơn.

Trong thời gian này, do trốn học quá nhiều, Lục Huyền cũng có cảm giác mình hơi quá đáng rồi, hắn lập tức mời Bách Lý Kiếm Thanh cùng nhau đi nghe hai vị tu sĩ Trúc Cơ lên lớp giảng đạo.

Một bài giảng về các điểm chú ý khi tu hành, một bài giảng về quá trình diễn luyện kiếm pháp.

Trong giờ học, thỉnh thoảng hai vị tu sĩ Trúc Cơ cũng đặt câu hỏi, dẫn dắt rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng rơi vào suy nghĩ lĩnh ngộ. Sau giờ học, chúng đệ tử tụm năm tụm ba cùng nhau thảo luận lĩnh hội tâm đắc, thậm chí khi tranh luận quá kịch liệt còn dẫn tới luận bàn thực chiến.

Điều này khiến Lục Huyền – kẻ lẫn lộn trong một đám tu sĩ ngọc thô chưa mài giũa, thiên tài kiếm đạo này – lập tức lộ ra vẻ cực kỳ đột ngột, hắn chỉ biết trốn trong góc phòng im lặng như gà, trong lòng âm thầm cảm thán vẫn là làm ruộng tốt hơn, làm ruộng thật tuyệt.

Một tháng trôi qua, cả Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp và Huyết Ngọc Tham nhất phẩm đều phát triển tốt.

Bởi vì linh khí trong tông môn tinh thuần nồng đậm vượt xa Lâm Dương phường thị rất nhiều, cho nên Linh Huỳnh Thảo mọc rất tốt, sức sống bừng bừng. Trong khi được luồng linh khí nồng đậm như thế này kích thích, khả năng di chuyển của Huyết Ngọc Tham cũng mạnh lên không ít, thường xuyên phát sinh tình huống quần tham vận động quy mô lớn.

Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm đã bước vào giai đoạn trưởng thành, lá trà tản ra mùi thơm ngát mê người, thanh tiến độ bên dưới đã kéo căng hơn một nửa. Lục Huyền ước tính không cần chờ quá lâu, hắn sắp được nhận phần thưởng từ quầng sáng của Thanh Diệu Linh Trà rồi.

Cùng với Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm đang từng bước thuận lợi phát triển.

Lưu Quang Mộc mới trồng đã đâm xuyên qua mặt đất, trên thân rễ màu xanh non có những đường vân dày đặc phức tạp, thỉnh thoảng Lục Huyền sẽ đi quan sát một chút, nếu phát hiện có đường vân đè ép cấu xé nhau thì dùng linh lực thúc giục Mộc Sinh Thuật, chải chuốt từng sợi một, đưa chúng nó về trạng thái bình thường.

Âm Hòe trong hang động cũng cao hơn chừng nửa thước, âm khí u ám, sau khi bước vào hang là có thể cảm nhận được một luồng hàn ý rét lạnh rõ rệt.

Linh thực trong động phủ đã đi vào quỹ đạo, Lục Huyền cũng nảy ra một kế hoạch mới. Hắn dự định sẽ đến Thứ Vụ đường tìm một nhiệm vụ thích hợp với mình, để kiếm chút Kiếm Ấn.

Kiếm Ấn vô cùng quan trọng ở Thiên Kiếm Tông, muốn lấy được bảo vật quý hiếm gì thì phải tiêu hao Kiếm Ấn mới có được. Thời điểm đi tìm kiếm linh chủng ở Tư Nông điện, Lục Huyền đã biết, nếu dùng linh thạch, chỉ có thể mua được một vài chủng loại nhất phẩm, nhị phẩm thông thường thôi, nếu muốn có linh thực phẩm cấp càng cao, độ quý hiếm càng lớn thì phải dùng Kiếm Ấn đổi lấy.

Đương nhiên Lục Huyền không thể chấp nhận được điều này.

Có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến trình độ phong phú của phần thưởng nhóm ánh sáng, trong những loại này lại có hai yếu tố chính là cấp bậc và chủng loại của linh thực. Phẩm cấp càng cao, chủng loại càng hiếm thì đương nhiên phần thưởng sẽ càng phong phú.

Cho nên hắn nhất định phải kiếm đầy đủ Kiếm Ấn, chuẩn bị sẵn sàng cho sau này đưa vào gieo trồng những loại linh thực quý hiếm có phẩm cấp càng cao hơn.

Chương 167: Nhận Nhiệm Vụ!

Thứ Vụ đường.

Lục Huyền nhảy xuống từ trên lưng Linh hạc, quan sát một chút rồi tiến vào đại sảnh. Bên trong đại sảnh có một bức màn sáng khổng lồ dài mười trượng và rộng ba đến bốn trượng. Từng hàng ký tự nổi lên trên bức màn sáng kia, liên tục quay vòng từ dưới lên trên, không ngừng làm mới thông tin.

Nghe nói màn sáng này là hình ảnh hiển thị của một món pháp khí ngũ phẩm, món pháp khí này được ẩn giấu bên trong Thứ Vụ đường. Ở thời điểm tu sĩ trong tông môn cần tuyên bố nhiệm vụ, có thể báo cho tu sĩ điều khiển pháp khí ở nội đường, bọn họ sẽ phụ trách thao tác, chuyển nội dung lên màn sáng. Còn ở thời điểm nhận nhiệm vụ, tu sĩ chỉ cần dùng linh thức chạm vào hàng chữ viết trên màn sáng, sau khi màn sáng hấp thu, bên trên sẽ biểu hiện có người vừa tiếp nhận nhiệm vụ, đồng thời thông tin về nhiệm vụ nọ trên màn sáng sẽ lập tức biến mất.

"Thật là tiện lợi." Lục Huyền cảm thán một câu, ánh mắt lập tức đặt lên trên màn sáng khổng lồ.

Lần lượt từng tin tức lướt nhanh qua trên màn sáng, hơn chục tên đệ tử ngoại môn cùng với Lục Huyền đang chú ý đến từng chữ viết xuất hiện trước mắt mình.

"Nhiệm vụ săn giết yêu thú, cần phải đi đến Lạc Yểm sơn mạch bắt giết yêu thú nhất phẩm nhị phẩm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm mươi Kiếm Ấn.

Yêu cầu: Săn giết yêu thú cần đạt đủ số lượng tối thiểu, nếu vượt qua số lượng yêu cầu, sẽ được thưởng thêm Kiếm Ấn."

"Nhiệm vụ ngắt hái linh thực, cần phải đi đến Hắc Uyên hái một gốc Dị Quỷ Đằng tam phẩm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm Kiếm Ấn."

"Nhiệm vụ điều tra tà ma, Thương Tinh thành thường có tà ma lui tới, thực lực không thua kém tu sĩ Luyện Khí cấp cao, cần phải tìm ra tà ma.

Phần thưởng nhiệm vụ: Được điều chỉnh dựa theo thực lực, số lượng cùng với trình độ giải quyết tà ma."

Từng dòng tin tức xuất hiện, hấp dẫn sự chú ý của tu sĩ ở đây.

"Có vị sư tỷ sư muội nào nguyện ý cùng ta đi Lạc Yểm sơn mạch bắt giết yêu thú không? Nếu ăn ý, phần thưởng Kiếm Ấn có thể chia được nhiều hơn."

"Hắc Uyên được một trăm Kiếm Ấn, thật khiến cho người ta động lòng mà, đáng tiếc thực lực của ta hơi kém."

Một gã tu sĩ Luyện Khí tầng tám chăm chú nhìn nhiệm vụ ngắt Dị Quỷ Đằng tam phẩm, sắc mặt không ngừng biến hóa, có thể nhìn ra tâm trạng khá rối rắm.

"Tà ma ở Thương Tinh thành, có vị sư huynh sư tỷ nào muốn lập đội cùng nhau đi không? Tại hạ Luyện Khí tầng chín, am hiểu thuật pháp hệ hỏa, có bảo vật xua tà khí, ta nghĩ chúng ta có thể liên thủ xử lý tà ma này dễ dàng."

Một tu sĩ thanh niên với nét mặt ngạo nghễ nói.

Lục Huyền xem xét một vài nhiệm vụ được trả thù lao hậu hĩnh, nhưng không dừng lại mà tiếp tục nhìn xuống. Trong những nhiệm vụ tương tự, người ta đều nhìn thấy cơ duyên, còn hắn chỉ thấy rủi ro.

Hiện giờ hắn đã được bổ sung khá nhiều tri thức về tu hành rồi, cũng hiểu được Lạc Yểm sơn mạch và Hắc Uyên xuất hiện trong nhiệm vụ kia đều là những bí cảnh hỗn loạn bên trong Tu Hành giới, hoặc là thế lực tông môn không chiếm giữ được, hoặc là phí tổn chiếm giữ chúng lớn hơn nhiều so với lợi ích, nên bọn họ cứ mặc kệ nó như vậy.

Trong những khu bí cảnh này có vô số tà ma, yêu thú, hiểm cảnh hung địa. Đương nhiên cũng có những loại tài liệu yêu thú linh dược lấy hoài không hết, thậm chí là thỉnh thoảng còn có người đạt được cơ duyên vô cùng to lớn, một bước lên trời.

Vẫn là câu nói đó, kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại.

Lục Huyền đã có một kỳ ngộ vững chắc, thì tốt hơn hết là đừng nên đi mạo hiểm tính mạng của mình, hắn chỉ cần đàng hoàng ở trong Thiên Kiếm Tông, yên tâm bồi dưỡng linh thực là được.

Độ khó của các nhiệm vụ bên dưới bức màn sáng thấp hơn rất nhiều, đương nhiên Kiếm Ấn được thưởng cũng giảm theo.

"Nhiệm vụ chăm sóc sau sinh, Bạo Nha Thiên Đồn vừa mới sinh ấu thú, cần tu sĩ hỗ trợ chăm sóc. Do tâm lý che chở con non khiến Bạo Nha Thiên Đồn rất dễ cáu gắt. Ưu tiên tu sĩ có kinh nghiệm liên quan, phần thưởng nhiệm vụ là ba mươi lăm Kiếm Ấn."

"Chăm sóc heo mẹ sau sinh?" Lục Huyền do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ nhiệm vụ này.

Hắn chọn lựa một hồi, sau đó lựa chọn một nhiệm vụ bồi dưỡng linh thực.

"Nhiệm vụ chăm sóc linh thực nhị phẩm Hầu Diện Lan, thời hạn là ba tháng, phần thưởng ba mươi Kiếm Ấn."

Bồi dưỡng linh thực nhị phẩm, Lục Huyền tự nhận đây không phải là vấn đề lớn với hắn. Nếu không thể bồi dưỡng

bằng phương thức bình thường, thì cùng lắm hắn đi một cơ hội rút linh thực nhị phẩm ra rồi trồng lại, để hiểu được trạng thái tức thời của linh thực là xong.

Hắn tràn đầy tự tin, linh thức mở rộng, nhẹ nhàng chạm vào chữ viết trên màn sáng. Chữ viết nọ lập tức biến mất, trong đầu Lục Huyền cũng nhanh chóng xuất hiện địa chỉ cụ thể và nội dung chi tiết của nhiệm vụ.

Hắn rời khỏi Thứ Vụ đường, tìm một con Linh hạc gần đó rồi báo đích đến của mình cho nó. Linh hạc cưỡi hắn bay vút lên trời cao với tốc độ rất nhanh.

Một lát sau, Linh hạc đáp xuống một chỗ sơn cốc. Sơn cốc cực kỳ yên tĩnh, được bao phủ bởi một bức màn sáng màu trắng nên không thể nhìn rõ cảnh vật bên trong.

Linh hạc rất thông minh, nó dừng lại chờ ở bên ngoài sơn cốc, trong thời gian ngắn không đón được tu sĩ tiện đường nào nữa mới chịu bay đi.

Lục Huyền đi tới bên ngoài màn hào quang nọ, trầm giọng nói: "Tại hạ Lục Huyền, tới đây nhận nhiệm vụ chăm sóc Hầu Diện Lan."

Vừa dứt lời, linh khí trên màn hào quang kia đã phát sinh biến hóa. Một nữ nử mặt mũi xinh đẹp, mặc y phục màu vàng mơ nhanh chóng đi ra đón.

"Thì ra là Lục sư đệ, không đón tiếp từ xa mong sư đệ thứ lỗi. Tại hạ họ Diêu, sư đệ hẳn là mới bái nhập tông môn, cứ gọi Diêu sư tỷ là được." Nữ tử xinh đẹp kia dịu dàng nói.

"Chào Diêu sư tỷ." Lục Huyền lơ đãng quét linh thức qua, lập tức phát hiện tu vi của nữ tử này là Luyện Khí tầng chín.

Hắn được nữ tử xinh đẹp nọ dẫn đường, tiến vào bên trong màn hào quang nọ.

“Chỗ này là dược viên do sư thúc Trúc Cơ xây dựng, ngày thường là ta thay mặt ngài quản lý. Bởi vì sư muội chăm sóc Hầu Diện Lan có việc cần ra ngoài, nên ngoại trừ ta, nơi này chỉ còn lại một người khác. Hai người xử lý công việc của cả dược viên khá là bận rộn, không có sức phân thân, chỉ có thể tuyên bố một nhiệm vụ ở Thứ Vụ đường, dự định sẽ tìm một người tới chia sẻ áp lực cùng chúng ta.” Nữ tử xinh đẹp cười giải thích.

Lục Huyền tiến vào bên trong dược viên, tùy ý đưa mắt nhìn lướt qua xung quanh, bên trong dược viên có trồng rất nhiều loại linh thực, còn có một - hai nơi bị vây bên trong trận pháp cấm chế. Hắn thầm suy đoán, rất có thể loại linh thực đang được trồng bên trong là tam phẩm.

“Diêu sư tỷ, ta đã rõ ràng nội dung cụ thể nhiệm vụ rồi, chỉ có một chút thắc mắc.”

“Sư đệ mời nói.”

“Sau khi chăm sóc Hầu Diện Lan xong, ta có thể quay về động phủ của mình nghỉ ngơi tu luyện không?”

“Chuyện này ư? Đương nhiên là không có vấn đề. Mỗi ngày, sau khi hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc, Lục sư đệ có thể ở lại bên trong dược viên, cũng có thể quay về động phủ của mình nghỉ ngơi. Đại khái là mỗi ngày cần ba - bốn canh giờ chăm sóc Hầu Diện Lan, thời gian còn lại ngươi có thể dùng để tu hành công pháp thuật pháp. Xét cho cùng, tu hành mới là chính đạo, không thể vì bồi dưỡng linh thực mà lơ là tu luyện được.”

Chương 168: Chăm Sóc Hầu Diện Lan!

"Sư tỷ nói phải." Lục Huyền khẽ gật đầu, hắn đề nghị trở về động phủ của mình, không phải vì muốn tu luyện, chỉ vì hắn cần tiêu tốn thời gian, tinh lực trong chuyện bồi dưỡng linh thực ở bên trong linh điền động phủ của mình.

Trong linh điền của hắn có hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo và hai mươi tám cây Huyết Ngọc Tham. Hắn dự định sẽ nới lỏng yêu cầu bồi dưỡng một chút, không bồi dưỡng tinh tế hóa nhiều nữa, để tiết kiệm một ít thời gian đó đi làm nhiệm vụ nhận Kiếm Ấn.

Nhưng linh khí bên trong Thiên Kiếm Tông nồng đậm tinh khiết như vậy, hắn thầm suy đoán, hoàn cảnh ưu đãi này có thể trung hòa thái độ chăm sóc buông thả của mình, sẽ không làm ảnh hưởng đến phẩm chất của Linh Huỳnh Thảo và Huyết Ngọc Tham.

"Đây là linh điền trồng nhị phẩm Hầu Diện Lan." Nữ tử xinh đẹp kia dẫn Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền rộng lớn.

Có rất nhiều linh thực kỳ lạ sinh trưởng bên trong linh điền, những cánh hoa của chúng lại có màu sắc khác nhau, bên trên còn sinh ra từng cái hình vẽ giống như mặt khỉ trông rất sống động, cứ như chúng là những con khỉ đang trốn trong cánh hoa, ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn xung quanh vậy.

Biểu cảm trên mặt mỗi con khỉ kia cũng khác nhau, có con cười đùa tí tửng, có nghiêm túc cao quý, có tức giận bừng

bừng, có lạnh nhạt hờ hững… tóm lại, có thể nhìn thấy tất cả sắc thái biểu cảm của chúng bên trong từng gốc linh thực nhị phẩm ở nơi này.

Lục Huyền đi bộ giữa các luống linh điền, phảng phất như cả hai bên đều có những biểu tượng cảm xúc tự nhiên đang nhìn chằm chằm vào hắn, điều này khiến hắn có chút mất tự nhiên.

"Hầu Diện Lan này có diện mạo khá dọa người, nhưng trên thực tế, chúng chỉ là một loại linh thực phổ thông thôi, cứ bồi dưỡng đúng hạn là được. Nếu thấy khuôn mặt bên trong cánh hoa Hầu Diện Lan có thay đổi gì, cũng đừng để ý. Bên trong dược viên còn có một người khác, tên là Nghiêm Bình, tu vi tương đương với Lục sư đệ. Để ta giới thiệu cho hai người làm quen với nhau."

"Làm phiền Diêu sư tỷ rồi." Lục Huyền cười đáp.

"Nếu Lục sư đệ lựa chọn nhiệm vụ này, hẳn là trong tay đã nắm giữ Linh Vũ Thuật không tệ chứ?" Nữ tử xinh đẹp nọ lại mỉm cười nói với Lục Huyền.

"Có chút thành tựu." Lục Huyền khiêm tốn trả lời.

"Dưới tình huống bình thường, khi trồng trọt Hầu Diện Lan cần phải làm hai việc, một là cứ cách một đoạn thời gian lại dùng Linh Vũ Thuật tưới ướt chúng, hai là cho chúng ăn linh trùng đúng giờ. Trong tông môn có tu sĩ đặc biệt bồi dưỡng linh trùng, không ít linh trùng có thể dùng để luyện chế đan dược, tu luyện công pháp, bồi dưỡng linh thực, nuôi nấng linh thú."

Nữ tử xinh đẹp dẫn Lục Huyền tiến vào khu vực bên trong sơn cốc. Có một gã thanh niên tướng mạo bình thường đang đợi phía trước một căn nhà gỗ.

“Đây là Nghiêm sư đệ, Nghiêm Bình. Nghiêm sư đệ, vị này chính là Lục Huyền Lục sư đệ.” Diêu sư tỷ giới thiệu hai người Lục Huyền với nhau.

“Về sau làm phiền hai vị sư đệ chủ yếu chăm sóc những cây Hầu Diện Lan này, ta luôn ở trong sơn cốc, nếu có gì không hiểu có thể đi tìm ta.”

Lục Huyền gật đầu.

Hắn nói chuyện với Nghiêm Bình vài câu, sau đó được gã dẫn đường, đi chọn một gian nhà gỗ trống không, dùng để nghỉ ngơi tu hành.

Sau khi nghỉ ngơi được gần nửa canh giờ, Nghiêm Bình đi đến gọi hắn qua.

“Lục sư đệ, sắp đến giờ thi triển Linh Vũ Thuật cho Hầu Diện Lan rồi, mỗi người chúng ta phụ trách một khu vực nhé?”

Lục Huyền gật đầu đồng ý, rồi lập tức đi tới khu vực của mình.

Hầu Diện Lan với nhiều biểu cảm khác nhau hệt như đã bị đông cứng lại rồi.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền bắt đầu khởi động, từng sợi linh vũ rơi xuống, nhỏ trên cánh hoa và rễ cây của Hầu Diện Lan, rồi thấm vào bên trong cây.

“Linh vũ mảnh nhỏ kéo dài, phạm vi thi thuật được kiểm soát vô cùng chính xác, không ngờ Lục sư đệ lại có trình độ Linh Vũ Thuật sâu sắc như thế.” Nghiêm Bình đang đứng cách đó không xa, phát hiện thấy Linh Vũ Thuật bất phàm của Lục Huyền, trong mắt cũng lóe lên vẻ tán thưởng.

“Bản thân ta là một Linh thực sư, bình thường không biết đã thi triển Linh Vũ Thuật bao nhiêu lần rồi, mà thi triển càng

nhiều lần, tự nhiên trình độ thuật pháp sẽ được đề thăng theo.” Lục Huyền cười nói.

Chính vì đào tạo tinh tế hoá linh thực, nên mỗi ngày hắn cần phải thi triển Linh Vũ Thuật rất nhiều lần, có tần suất thi triển lớn như vậy, nên dù không mở ra gói kinh nghiệm thuật pháp thì trình độ Linh Vũ Thuật của hắn cũng đạt đến cảnh giới đại thành rồi.

Tốc độ thi thuật nhanh hơn, tiêu hao ít linh lực hơn, có thể khống chế phạm vi linh vũ rơi xuống chuẩn xác hơn, thậm chí linh vũ vốn đã nhỏ như sợi tóc, hắn cũng có thể thoáng điều chỉnh độ dày của chúng cho phù hợp, làm như vậy mới có thể thỏa mãn được những nhu cầu nhỏ bé nhất của các loại linh thực.

Sau khi thi triển một vòng Linh Vũ Thuật trong linh điền, Hầu Diện Lan trong linh nhưỡng vẫn còn ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, biểu cảm đọng lại bên trong cánh hoa vẫn không có chút thay đổi nào.

Nghỉ ngơi một lúc, Nghiêm Bình cầm một chậu trùng đủ hình dạng từ chỗ nữ tử xinh đẹp kia tới.

“Những con trùng này được dùng để nuôi dưỡng Hầu Diện Lan, chỉ cần ngươi nhét chúng vào bên trong cánh hoa là được, Hầu Diện Lan sẽ chủ động nuốt chửng và hấp thụ dị trùng. Mỗi cây Hầu Diện Lan cần cho ăn một con dị trùng là đủ, ăn nhiều quá sẽ không tốt.”

Lục Huyền gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ và đi tới, tiếp nhận một nửa số dị trùng.

So sánh với Hắc Nha Trùng hoang dại hắn từng đụng phải, thì lực công kích hoặc trình độ gây tổn thương cho linh thực của những con dị trùng này đều yếu hơn rất nhiều. Bởi vậy

nhóm tu sĩ trong tông đã đặc biệt nuôi dưỡng chúng theo quy mô lớn để dùng cho các mục đích khác nhau.

Hắn đi đến phía trước mặt một gốc Hầu Diện Lan, nét mặt bên trong những cánh hoa có vẻ vô cùng tức giận.

Lục Huyền bóp một con trùng trắng dài nhỏ rồi nhét chúng vào giữa những cánh hoa Hầu Diện Lan. Chỉ trong nháy mắt, những cái gai nhọn rậm rạp chằng chịt đã mọc ra ngay tại trung tâm của những cánh hoa, rồi đâm vào cơ thể con trùng trắng nọ.

Cánh hoa kia cũng lập tức khép lại, tạo thành dáng dấp nụ hoa, khe khẽ run rẩy, có thể nhận ra bên trong đang phát sinh một loại chuyển động không nhỏ nào đó.

Chỉ chốc lát sau, cánh hoa lại mở ra, một mảnh máu thịt cũng không còn, chỉ thấy lớp da bên ngoài của con côn trùng lúc trước rơi xuống đất, trông giống như một tờ giấy trắng.

"Năng lực thôn phệ hấp thu này khá là mạnh." Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu, mặc dù con trùng kia vốn không có lực công kích gì, nhưng chuyện nó dễ dàng bị một gốc linh thực nhị phẩm giết chết và nuốt chửng như vậy, vẫn mang đến cho hắn một chút ngoài ý muốn không nhỏ.

"Hả? Vừa mới ăn một bữa ngon mà, sao vẫn còn nhìn ta bằng vẻ mặt tức giận như vậy?" Lục Huyền chợt phát hiện sau khi trong cánh hoa mở ra, nuốt chửng con sâu trắng, Hầu Diện Lan vẫn duy trì biểu cảm tức giận như trước.

Hắn lắc đầu cười, lại tiếp tục đút dị trùng cho Hầu Diện Lan ăn.

Sau khi hoàn thành công việc, Lục Huyền đang định trở về phòng để nghỉ ngơi, lại đột nhiên dừng bước. Ánh mắt hắn rơi trên một gốc Hầu Diện Lan, bên trong cánh hoa vừa hiện lên một nụ cười lạnh nhạt.

Chương 169: Biểu Cảm Của Hầu Diệu Lan!

"Nếu ta nhớ không nhầm thì đây là gốc Hầu Diện Lan có biểu cảm tức giận đã được ta cho ăn đầu tiên thì phải, vì sao nó lại xuất hiện biến hóa như vậy? Điều gì đã làm thay đổi biểu cảm hình thành bên trong cánh hoa Hầu Diện Lan, đây không phải là biểu cảm ở trạng thái tĩnh sao?" Lục Huyền cau mày, hắn cứ nhìn chằm chằm vào Hầu Diện Lan trong linh điền, bắt đầu đắm chìm vào suy nghĩ.

"Lục sư đệ, đã làm xong công chuyện rồi còn đứng đó làm gì?" Nghiêm Bình đi ngang qua đang chuẩn bị trở về tu luyện, lại thấy Lục Huyền cứ đứng ngẩn ngơ tại chỗ mới tò mò hỏi.

"Nghiêm sư huynh, ta có một thắc mắc về Hầu Diện Lan, sư huynh có kinh nghiệm phong phú trên phương diện bồi dưỡng loại linh thực này, có thể giải đáp thay ta được không?"

"Lục sư đệ mời nói."

"Biểu cảm bên trong cánh hoa của Hầu Diện Lan là vừa sinh ra đã thế, và không theo quy luật nào sao? Ví dụ như khi thỏa mãn một điều kiện nào đó, biểu cảm bên trên sẽ phát sinh biến hóa chẳng hạn."

"Thì ra là ngươi suy nghĩ về cái này. Sư đệ đã nghĩ nhiều rồi. Ta nghe nói, Linh thực sư nào từng trồng Hầu Diện Lan cũng có suy đoán giống như sư đệ, nhưng sau khi thí nghiệm một phen, tất cả đều không phát hiện ra điều gì. Dù dùng cách thức thông thường đào tạo Hầu Diện Lan, vẫn đạt được linh thực thành thục phẩm chất như thường. Vì vậy, loại suy nghĩ

này đã nhanh chóng bị bác bỏ, bọn họ cũng đưa ra phán đoán rằng những biểu cảm này chỉ đơn thuần là đặc điểm của riêng Hầu Diện Lan mà thôi. Lục sư đệ cứ ngẫm lại mà xem, ngay cả sư thúc Trúc Cơ bên trong tông môn thí nghiệm một hồi cũng không phát hiện ra quy luật gì, thì hiển nhiên là trong chuyện này không có gì bất thường rồi. Cho nên chúng ta cứ nghiêm túc bồi dưỡng chúng nó là được, không cần phải suy nghĩ bậy bạ.” Nghiêm Bình trầm giọng nói.

“Nghiêm sư huynh nói có lý, ta chỉ tò mò một chút mà thôi, sẽ không chậm trễ lơ là, làm ảnh hưởng đến quá trình bồi dưỡng Hầu Diện Lan phát triển.”

Lục Huyền nhìn biểu cảm lạnh lùng của Hầu Diện Lan, rồi lập tức cùng Nghiêm Bình, quay về nhà gỗ nghỉ ngơi.

“Đến cùng là vì sao biểu cảm lại biến đổi chứ? Có liên quan đến chuyện ta thi triển Linh Vũ Thuật và cho chúng ăn dị trùng không? Nếu có liên quan, thì vì sao ta đã dùng Linh Vũ Thuật để tẩm bổ rồi nhưng nó vẫn tỏ vẻ tức giận?” Lục Huyền ngồi trên ghế, xuyên qua cửa sổ quan sát những gốc Hầu Diện Lan với biểu cảm khác nhau bên trong linh điền, lại lập tức rơi vào trầm tư.

Hắn vẫn cho rằng, sự thay đổi biểu cảm kia nhất định có liên quan đến một số nhân tố nhất định nào đó, chỉ có điều những tu sĩ khác chưa phát hiện ra mà thôi.

Vạn vật đều có linh, thực vật phổ thông thường gặp còn có những tập tính riêng, huống chi là linh thực?

Thêm chữ linh có nghĩa là cấp độ linh hồn sinh mệnh đã được cải thiện, và chuyện có nhiều biểu hiện kỳ lạ cũng là điều hợp lý.

Thông qua khả năng nắm bắt trạng thái tức thời của linh thực, Lục Huyền đã nhận ra được một điều, đó là đa phần

những loại linh thực từng được hắn gieo trồng trước đó, đều có một chút linh tính nhất định, hơn nữa, linh thực có phẩm cấp càng cao thì linh tính càng mạnh.

Bởi vậy hắn càng thêm chắc chắn, Hầu Diện Lan nhị phẩm cũng giống như thế, và tình huống biểu cảm thay đổi kia tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, nó còn ẩn chứa một bí ẩn khác.

"Xem ra phải tìm cơ hội đào một gốc Hầu Diện Lan lên thử xem." Trong đầu hắn lập tức lóe lên ý tưởng này.

Sau nửa ngày hoàn thành công chuyện chăm sóc, Lục Huyền đợi bên ngoài sơn cốc một lúc, rồi mới chờ được một con Linh hạc đi ngang qua sơn cốc, hắn lại tiêu tốn một viên linh thạch để trở về động phủ của mình.

Hắn vừa đẩy cửa vào, một tia sáng màu đen đã nhanh chóng chạy vụt qua khe cửa, chờ đến lúc tiến vào trong viện, lại thấy Đạp Vân Linh Miêu đang ưu nhã ngồi trên một tảng đá, dùng con ngươi xanh biếc lạnh lùng theo dõi hắn.

Lục Huyền có chút buồn cười về nhóc con này, hắn nhẹ nhàng tiến tới, nhéo hai chỏm lông trên chóp tai Đạp Vân Linh Miêu, làm nó phát ra giọng gió ngao ngao.

Thảo Khôi Lỗi vẫn đang tuần tra không mệt mỏi trong linh điền, Lục Huyền nhớ lại mình đã lâu không cho nó ăn linh thạch, trong lòng không khỏi có chút áy náy. Hắn lập tức cầm một viên toái linh tới nhét vào cái đầu cỏ to lớn của Thảo Khôi Lỗi.

Trong ao linh tuyền, bốn con Thiết Ngao Giải đang trốn bên dưới tảng đá kỳ lạ, đôi càng xanh đen giống như đại đao không ngừng kẹp lên tảng đá lớn kia. Sau vài ngày được nuôi dưỡng bằng linh tuyền nồng đậm linh khí bên trong động phủ, mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải này đã trở nên hoạt bát hơn trước kia rất nhiều.

Hắn không kịp nghỉ ngơi, lại tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền một vòng, tưới nước linh tuyền cho Thanh Diệu Linh Trà, rắc quáng thạch tinh thiết xung quanh Đồng Cốt Trúc, tẩm bổ máu Bích Thủy Mãng cho Giao Đằng, cẩn thận tìm và tưới ẩm Huyễn Yên La Quả, dẫn dắt từng đường văn biến hóa trên người Lưu Quang Mộc, và chăm sóc Huyết Ngọc Tham, Linh Huỳnh Thảo, Âm Hòe.

Sau khi hắn kiểm tra xong tất cả những gốc linh thực của mình, nửa ngày đã trôi qua.

Mặc dù tương đối bận rộn, nhưng Lục Huyền rất yêu thích cuộc sống như thế này.

Linh thực bên trong linh điền động phủ có liên quan trực tiếp đến phần thưởng bên trong quầng sáng, đương nhiên không thể lơ là rồi. Mà sau khi hắn nhận nhiệm vụ chăm sóc Hầu Diện Lan, có thể nhận được Kiếm Ấn khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ dùng Kiếm Ấn đi đổi lấy những loại linh chủng quý hiếm cao cấp hơn, vì vậy công việc này cũng quan trọng không kém.

Có triển vọng đến từ phần thưởng bên trong quầng sáng cùng với linh chủng quý hiếm, Lục Huyền cảm thấy mình có bận rộn hơn nữa cũng không thành vấn đề.

Ngày hôm sau, hắn kiểm tra đại khái tình trạng sinh trưởng của linh thực trong linh điền, rồi ngựa không dừng vó đi tới trong sơn cốc.

“Lục sư đệ còn chưa đút cho Hầu Diện Lan ăn hết sao?” Sau khi Nghiêm Bình đã làm xong chuyện, gã đi ngang qua khu vực Lục Huyền phụ trách, chợt quan tâm mở miệng hỏi một câu.

“Đúng vậy, Nghiêm sư huynh, hôm nay ta làm việc chậm hơn ngày hôm qua một chút.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Chờ Nghiêm Bình tiến vào trong phòng, hắn mới dùng linh thức đảo qua linh điền rồi đi tới một khu vực hẻo lánh ở nơi này.

Linh lực trong người hắn lặng lẽ phun ra, trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho khu vực linh nhưỡng bên cạnh đoạn rễ cây của Hầu Diện Lan lập tức lỏng ra, gốc cây bị hắn dễ dàng rút ra ngoài, nhưng ngay sau đó, hắn lại trồng cây Hầu Diện Lan kia về đúng chỗ cũ.

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Hầu Diện Lan: linh thực nhị phẩm, sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế một số đan dược đề thăng linh lực.】

【Thích ăn dị trùng, biểu hiện của cánh hoa sẽ thay đổi theo trạng thái của chính nó.】

【Hôm nay ăn trùng ngon thật đấy! Quá tuyệt vời! 】

"Hả?" Lục Huyền ngắm nhìn cánh hoa vẫn duy trì biểu cảm thờ ơ kia, trên mặt lập tức hiện đầy dấu hỏi chấm: "Đây là trạng thái biểu cảm nên có của ngươi sau khi ăn đồ ngon sao?"

Chương 170: Cung Phản Xạ Quá Dài?

Thông qua trạng thái tức thời của Hầu Diện Lan, Lục Huyền hiểu, hiện giờ nó đang cực kỳ thỏa mãn, nhưng khuôn mặt kia lại có vẻ thờ ơ cực độ.

Biểu hiện thực tế và trạng thái tức thời của nó khác biệt xa quá.

Bởi vì ở lại linh điền lâu quá cũng không tốt, Lục Huyền chỉ còn cách ôm một bụng đầy nghi hoặc trở lại trong nhà gỗ.

Sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ, hắn lại đi tới linh điền, chuẩn bị thi triển một vòng Linh Vũ Thuật. Ở thời điểm đi ngang qua gốc linh thực vừa bị mình đào lên trồng lại, hắn lập tức phát hiện biểu cảm bên trong cánh hoa Hầu Diện Lan đã thay đổi rõ rệt so với trước đó rồi.

Biểu cảm từ thờ ơ biến thành mỉm cười.

"Đúng là có phát sinh biến hóa, nhưng chẳng lẽ biến hóa này lại có liên quan với trạng thái tức thời vừa rồi sao?" Lục Huyền vừa thi triển Linh Vũ Thuật, vừa suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu hắn.

"Nó chưa biến hóa ngay lập tức là chuyện bình thường, bởi vì nó vốn là linh thực nên không thể phản ứng ngay lập tức giống như tu sĩ hoặc là linh thú. Nói cách khác, nguyên nhân dẫn đến tình trạng này là cung phản xạ quá dài?"

Lục Huyền càng nghĩ càng thấy khả năng này rất có lý, tuy Hầu Diện Lan để lộ ra biểu cảm cực kỳ nhân tính hóa, nhưng

xét đến cùng, nó cũng chỉ là một gốc linh thực mà thôi, không thể trực tiếp bộc lộ ra tâm tình bản thân trên biểu cảm gương mặt giống như tu sĩ hay linh thú được.

Điều này cũng có thể giải thích được là vì sao các tu sĩ trước đó không thể tìm ra phương thức bồi dưỡng Hầu Diện Lan tốt hơn.

Có thể bọn họ đã đưa chuyện này vào thí nghiệm, cũng căn cứ vào biểu cảm của Hầu Diện Lan để xem những phản ứng khác nhau của nó, nhưng ngay từ đầu thí nghiệm này đã đi chệch hướng rồi.

Bởi vì trên thực tế, biểu hiện ở thời điểm hiện tại của Hầu Diện Lan, chính là biểu hiện cho trạng thái lúc trước của nó. Trong trường hợp này, nếu bọn họ căn cứ vào biểu cảm ở thời điểm hiện tại của Hầu Diện Lan mà dùng phương pháp điều chỉnh sẽ không hiệu quả.

Cần phải trải qua một đoạn thời gian ấp ủ, biểu cảm của Hầu Diện Lan mới thay đổi phù hợp với trạng thái hiện giờ của nó. Nghĩa là sau khi tiến hành bồi dưỡng, cần phải chờ đợi một khoảng thời gian nhất định để nó phản hồi hiệu quả bồi dưỡng đã, mới biết là hiệu quả kia có tốt hay không.

Chính vì nguyên nhân này mới khiến các tu sĩ đưa ra phán đoán sai lầm.

Sau khi suy đoán ra tình huống thực tế, Lục Huyền đã chú ý đến những thay đổi trên biểu cảm của Hầu Diện Lan ở mỗi gian đoạn khi hắn đang thi triển Linh Vũ Thuật và cho nó ăn dị trùng.

Từ sau khi biết được nguyên lý, hắn không cần đào Hầu Diện Lan và trồng lại nữa. Chừng mấy ngày sau đó, hắn đã tổng kết ra một bộ quy luật chung cho Hầu Diện Lan rồi.

Có hai yếu tố chính làm ảnh hưởng đến biểu cảm Hầu Diện Lan, và vừa vặn, chúng cũng là hai phương pháp để bồi dưỡng nó.

Trong những thứ này, yếu tố Linh Vũ Thuật không mang đến ảnh hưởng quá nhiều, bởi khoảng một canh giờ sau khi hắn thi triển Linh Vũ Thuật thì đa số Hầu Diện Lan sẽ lộ ra nụ cười mỉm hoặc là biểu cảm lạnh nhạt.

Mà phương pháp nuôi dưỡng mang đến ảnh hưởng lớn nhất cho Hầu Diện Lan chính là nuôi dưỡng dị trùng. Căn cứ vào chủng loại dị trùng mà khoảng nửa canh giờ sau, cánh hoa Hầu Diện Lan sẽ để lộ ra những biểu cảm khá là cường điệu khác nhau.

Lục Huyền cố ý lựa chọn nhiều loại dị trùng khác nhau, đi nuôi dưỡng gốc Hầu Diện Lan từng bị hắn nhổ lên trồng lại, sau đó mới phát hiện ra rằng, mặc dù dị trùng có tác dụng bồi bổ đối với Hầu Diện Lan, nhưng khẩu vị khác nhau, sẽ dẫn đến những loại biểu cảm khác nhau.

Khi ăn phải những con dị trùng có mùi vị bình thường hoặc thậm chí là kém, cánh hoa sẽ có biểu hiện tức giận, thương tâm, lạnh nhạt. Điều này sẽ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của Hầu Diện Lan.

“Nói như vậy, ta có thể căn cứ vào biểu cảm chậm trễ từ Hầu Diện Lan, để hiểu được hiệu quả của Linh Vũ Thuật và dị trùng đối với nó, rồi tiến hành điều chỉnh lại cho phù hợp. Nói cách khác, có thể coi đây là một loại phương thức bồi dưỡng tỉ mỉ, chỉ khác một chút, đó là loại phương pháp bồi dưỡng này được tổng kết lại bằng quá trình ta tự mình mò mẫm ra, và điều kiện tiên quyết là khám phá được điểm huyền diệu ẩn chứa bên trong sự thay đổi biểu cảm chậm chạp này.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm thở dài.

“Bước tiếp theo là tiến thêm một bước khẳng định phát hiện này, sau đó sử dụng nó để kiếm bộn tiền.”

Điều huyền bí ẩn chứa trong biểu cảm của Hầu Diện Lan không có giá trị lớn với hắn. Hắn cũng không muốn giữ phát hiện này ở trong lòng và từ từ tiêu hóa nó, mà dự định sẽ nói chúng với người khác để kiếm một khoản.

Mục tiêu đầu tiên Lục Huyền nghĩ tới chính là Tư Nông điện, nhưng Tư Nông điện không trực tiếp gieo trồng linh thực, hơn nữa, hắn cũng không quen biết vị tu sĩ cường đại nào ở bên trong tòa đại điện này.

Hơn nữa, nếu hắn vượt mặt vị tu sĩ Trúc Cơ đang đứng phía sau đám Hầu Diện Lan ở trong khu dược viên này, để báo cáo trực tiếp cho Tư Nông điện có thể sẽ chọc cho người ta không vui.

Nếu người nọ đã trồng nhiều Hầu Diện Lan như vậy, có nghĩa là đám linh thực này có giá trị không nhỏ với đối phương…

Lục Huyền nghĩ đi nghĩ lại một hồi, sau đó đã quyết định sẽ thông qua Diêu sư tỷ, báo chuyện này cho tu sĩ Trúc Cơ sau lưng Hầu Diện Lan.

Đương nhiên, trước đó hắn cần phải chứng minh được phát hiện của mình có tính khả thi và hiệu quả.

Ở thời điểm Lục Huyền chăm sóc bồi dưỡng Hầu Diện Lan, hắn đã cố ý chọn ra sáu cây rồi âm thầm đánh số thứ tự, để lần lượt dùng các linh trùng khác nhau tới chăm sóc sáu cây Hầu Diện Lan này, đồng thời cũng ghi chép lại quá trình thay đổi biểu cảm chậm chạp của chúng, và không ngừng tổng kết ra quy luật.

Ba ngày sau, sáu cây Hầu Diện Lan được bồi dưỡng bằng phương pháp điều chỉnh của hắn, cả ngày đều duy trì biểu cảm

cười mỉm hoặc cười lớn.

“Các ngươi được hầu hạ thật là thoải mái nha.” Lục Huyền cảm thán một câu, đến đây, hắn đã quyết định báo cáo phát hiện này của mình cho Diêu sư tỷ.

Nữ tử xinh đẹp kia đang ở một mình trong một gian đình viện nho nhỏ, bên

“Diêu sư tỷ có ở đó không? Ta có chuyện muốn làm phiền sư tỷ.” Lục Huyền gõ cửa gọi.

“Mời Lục sư đệ vào, không biết có chuyện gì quan trọng hay không?” Nữ tử xinh đẹp kia đi ra khỏi phòng, lập tức cười hỏi.

“Là trong quá trình trồng trọt Hầu Diện Lan, ta đã ngẫu nhiên phát hiện ra một điều thú vị, rất có thể phát hiện này sẽ giúp đề thăng một chút phẩm chất của Hầu Diện Lan, nên mới đặc biệt tới đây bẩm báo với sư tỷ.”

“Thật không? Là phát hiện gì?” Trong mắt nữ tử nọ lóe lên tia hiếu kỳ, nàng nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Sau khi quan sát và tổng kết trong một khoảng thời gian, ta đã phát hiện biểu cảm bên trong cánh hoa Hầu Diện Lan có liên quan mật thiết với trạng thái của chính nó. Nếu chúng ta căn cứ vào biểu cảm của nó mà điều chỉnh phương pháp bồi dưỡng, sau đó cố gắng thỏa mãn nhu cầu của nó, sẽ cải thiện được phẩm chất của linh thực.” Lục Huyền trầm giọng đáp.

Chương 171: Bí Ẩn Của Hầu Diệu Lan!

“Linh thực sư lúc trước chăm sóc Hầu Diện Lan cũng từng có suy đoán này, nhưng đến cuối cùng vẫn không tìm được điều huyền bí bên trong đó, vì vậy, chúng ta vẫn áp dụng phương pháp bồi dưỡng như thường lệ và bỏ qua những biểu hiện kỳ lạ nọ. Lục sư đệ có thể nói tỉ mỉ hơn không, đến cùng là bên trong những biểu cảm kia đang ẩn chứa bí ẩn gì?”

Lục Huyền cau mày giả vờ suy nghĩ một hồi.

“Nếu biện pháp của sư đệ thực sự có hiệu quả, thì ta chắc chắn sẽ báo đúng sự thật cho sư thúc Trúc Cơ đứng sau lưng dược viên này.” Dường như nữ tử xinh đẹp kia cũng nhìn ra sự lo lắng trong lòng Lục Huyền, nên mỉm cười hứa hẹn.

Nếu đúng là phát hiện này của hắn có thể cải thiện được phẩm chất của Hầu Diện Lan nhị phẩm trong dược viên, thì khi nàng báo cáo tình huống với vị sư thúc Trúc Cơ kia, khẳng định là Lục Huyền sẽ nhận được khen thưởng, mà đồng thời nàng – người quản lý dược viên cũng có công lao không nhỏ trong chuyện này. Vì vậy, nàng hoàn toàn không cần phải độc chiếm phương pháp đào tạo của Lục Huyền.

“Diêu sư tỷ khách khí rồi, ta chỉ đang sắp xếp lại lời nói một chút mà thôi. Điều huyền bí đang ẩn giấu bên trong chuyện này rất đơn giản, đó là biểu cảm của Hầu Diện Lan phản hồi khá lâu so với bình thường, nên mới dễ dàng đánh lừa được những Linh thực sư từng dày công chăm sóc nó.”

“Có hai yếu tố chính, có thể gây ảnh hưởng đến sự thay đổi của những biểu cảm này, mà chủ yếu nhất chính là mùi vị của linh trùng, sự khác biệt về mùi vị của linh trùng sẽ khiến Hầu Diện Lan thay đổi biểu cảm phản ứng sau nửa canh giờ.”

“Yếu tố còn lại chính là Linh Vũ Thuật, số lượng linh vũ nhiều quá hay ít quá đều có thể gây nên một chút ảnh hưởng đến biểu cảm trong cánh hoa Hầu Diện Lan, và sau khi được tưới linh vũ, khoảng một canh giờ sau nó sẽ phản hồi lại. Chỉ cần quan sát và tìm hiểu quy luật trong đó, rồi giữ cho Hầu Diện Lan luôn nằm ở trạng thái thỏa mãn, là có thể nâng cao phẩm chất của cây.”

“Thì ra là thế.” Nữ tử xinh đẹp liên tục gật đầu, càng nghe hắn nói, nàng càng giật mình hiểu ra.

Thoạt nhìn, điều bí ẩn đang giấu bên trong biểu cảm của Hầu Diệu Lan khá là đơn giản, nhưng không có Lục Huyền vạch trần thì không biết đến khi nào, nàng mới phát hiện ra nó.

“Xem ra Lục sư đệ có thiên phú cực kỳ tốt trên con đường đào tạo linh thực.” Nàng không khỏi cảm thán một câu.

“Từ ngày mai trở đi, quá trình bồi dưỡng Hầu Diện Lan trong linh điền sẽ thay đổi dựa theo phương pháp Lục sư đệ vừa nói, ta tin tưởng phát hiện này của sư đệ sẽ mang tới niềm vui ngoài ý muốn cho ta.” Nữ tử xinh đẹp nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Ta không đồng ý! Hầu Diện Lan là linh thực nhị phẩm, giá trị trân quý, số lượng lại nhiều như vậy, sao có thể thay đổi cách thức bồi dưỡng như trò đùa vậy chứ? Cứ dựa theo phương thức đào tạo vốn có là được, ta kiên quyết không đồng ý loại thay đổi tùy tiện này!” Bên ngoài căn nhà gỗ, Nghiêm Bình với dáng vẻ bình thường đang kích động đến đỏ cả mặt.

Sau khi biết tin phương pháp bồi dưỡng toàn bộ Hầu Diện Lan trong linh điền đều phải điều chỉnh, gã lập tức phản ứng vô cùng dữ dội, tuyệt đối là nằm ngoài sức tưởng tượng của Lục Huyền.

"Nghiêm sư huynh, ta đã quan sát một thời gian rồi, về cơ bản đã có thể chắc chắn biểu cảm trong cánh hoa Hầu Diện Lan có liên quan mật thiết với trạng thái của nó, chỉ cần dựa theo quy luật bồi dưỡng do ta tổng kết ra, là có thể cải thiện phẩm chất của Hầu Diện Lan lúc thành thục." Lục Huyền nhã nhặn thuyết phục.

Ban đầu, hắn chỉ nghĩ đơn giản là sau khi thuyết phục được Diêu sư tỷ thì con đường phía sau sẽ suôn sẻ thẳng băng, ai ngờ giữa đường lại gặp phải chướng ngại vật là Nghiêm Bình này.

"Lục sư đệ, Thiên Kiếm Tông có nhiều Linh thực sư như vậy, mà người gieo trồng Hầu Diện Lan cũng không ít, thậm chí còn có sư thúc Trúc Cơ. Nhưng ngay cả bọn họ cũng không phát hiện ra bí ẩn bên trong biểu cảm của Hầu Diện Lan, mà ngược lại ngươi chỉ là một đứa đệ tử ngoại môn vừa vào tông môn không lâu, thậm chí vừa mới chăm sóc Hầu Diệu Lan được vài ngày đã nhanh chóng phát hiện ra điều bí ẩn ấy, có phải ngươi đã quá tự tin rồi? Ta trồng những Hầu Diện Lan này lâu như vậy, ngươi đến giữa chừng đột nhiên nói thay đổi phương pháp đào tạo chúng, nếu xảy ra vấn đề gì thì khi sư thúc Trúc Cơ trách tội, ngươi có thể gánh vác nổi sao?" Lồng ngực Nghiêm Bình phập phồng kịch liệt, cho thấy nội tâm gã đang chấn động cực kỳ mạnh mẽ.

Lục Huyền im lặng, lời Nghiêm Bình nói cũng có đạo lý nhất định.

Mặc dù hắn hoàn toàn chắc chắn rằng mình có thể cải thiện được chất lượng của Hầu Diện Lan, nhưng theo cách nhìn của

Nghiêm Bình, thì điều này lại có chút khó tin.

Giả sử sau khi cải biến có hiệu quả thật, thì Nghiêm Bình này cũng không nhận được bao nhiêu công lao, nhưng nếu trong quá trình bồi dưỡng, để xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, thì gã vốn là người gieo trồng đào tạo Hầu Diện Lan lâu như vậy, khẳng định là khó có thể gánh vác được trách nhiệm này.

Trong lúc đôi bên cùng im lặng, nữ tử xinh đẹp kia lại đứng ra nói.

"Lời Nghiêm sư đệ nói cũng có lý, dù sao sư đệ cũng tốn rất nhiều tâm trí lên những cây Hầu Diện Lan này rồi, muốn thay đổi phương pháp đào tạo cần phải có được sự đồng ý của sư đệ."

"Hơn nữa, đúng là phương pháp do Lục sư đệ nói cũng đang nằm trong giai đoạn thực nghiệm, chi bằng cứ như vậy đi, chúng ta chia hơn một trăm gốc Hầu Diện Lan ở linh điền thành hai nửa, một nửa sẽ đào tạo theo phương pháp vốn có của Nghiêm sư đệ, nửa còn lại thì dựa theo phương pháp của Lục sư đệ. Hai sư đệ nghĩ sao?"

Lục Huyền và Nghiêm Bình khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt, lại hai tháng trôi qua, Hầu Diện Lan trong linh điền đã bước vào giai đoạn trưởng thành. Suốt hai tháng này, Lục Huyền và Nghiêm Bình đều dốc lòng chăm sóc cho khu vực Hầu Diện Lan của mình.

Sau lần tranh chấp đó, mối quan hệ giữa hai người có chút xa cách, thỉnh thoảng chạm mặt nhau, chỉ gật đầu chào hỏi chứ không giao lưu nhiều. Lục Huyền cũng không quan tâm lắm, hắn chỉ chú tâm vào bồi dưỡng Hầu Diện Lan bên phần của mình.

Từ khi Hầu Diện Lan bước vào giai đoạn thành thục, Diêu sư tỷ không làm giống như Lục Huyền, đó là đợi thanh tiến độ tràn đầy mới ngắt lấy, mà trực tiếp hái tất cả những cánh hoa của Hầu Diện Lan cùng một đợt.

Những bông hoa được ngắt từ Hầu Diện Lan do hai người trồng, được xếp thành hai đống riêng biệt.

Đống thuộc về Lục Huyền đều lộ ra biểu cảm mỉm cười, hơn năm mươi khuôn mặt tươi cười được nhét chung vào cùng một chỗ, nhìn càng thêm quỷ dị.

"Đến chết vẫn cười, không uổng công ta đã tỉ mỉ đáp ứng từng yêu cầu nhỏ nhoi của các ngươi trong suốt khoảng thời gian này." Lục Huyền khẽ cảm thán một câu, lại đưa mắt nhìn những cánh hoa Hầu Diện Lan do Nghiêm Bình trồng được, biểu cảm khác nhau, tương phản rõ ràng.

"Trong khoảng thời gian này hai vị sư đệ đã vất vả rồi, ta sẽ xử lý kiểm tra hai đống Hầu Diện Lan thành thục này." Diêu sư tỷ cười nói.

Chương 172: Phần Thưởng!

Hai người Lục Huyền gật gật đầu. Vẻ mặt Nghiêm Bình khá ngưng trọng, gã có kinh nghiệm phong phú trên phương diện gieo trồng Hầu Diện Lan, đương nhiên cũng có thể nhìn ra sự khác biệt tinh tế về chất lượng giữa hai đống linh thực thành thục này.

"Chỗ Nghiêm sư đệ đã hái được năm mươi lăm gốc Hầu Diện Lan thành thục, bao gồm ba mươi tám cây phẩm chất phổ thông, mười bốn cây phẩm chất tốt, và ba cây phẩm chất thượng đẳng."

Sắc mặt Nghiêm Bình vẫn bình tĩnh như thường, phẩm chất của những gốc Hầu Diện Lan này cũng không khác biệt quá nhiều so với suy đoán của gã.

Nhưng ngay khi nhìn thấy hơn năm mươi cây Hầu Diện Lan do Lục Huyền trồng ra, cảm xúc vốn đang bình tĩnh trong lòng gã lại trở nên phức tạp, khó mà yên lặng được.

"Tiếp theo là Hầu Diện Lan do Lục sư đệ bồi dưỡng. Tổng cộng là năm mươi ba gốc, bao gồm mười chín cây phẩm chất phổ thông, hai mươi lăm cây phẩm chất tốt, chín cây phẩm chất thượng đẳng. Lục sư đệ, ngươi đã mang đến cho ta niềm vui mừng thật lớn rồi!" Nữ tử xinh đẹp kia kiểm kê xong, ý cười trên mặt lại càng sâu.

Nói thật, ở thời điểm Lục Huyền đề nghị cải biến phương thức gieo trồng Hầu Diện Lan, mặc dù nàng tin tưởng hắn, nhưng trong lòng hoặc ít hoặc nhiều vẫn cảm thấy hơi bất an. Mãi cho đến ngày hôm nay, khi biết được chính xác kết quả,

tâm tình lo lắng bất an này mới hoàn toàn biến mất, rồi thay vào đó là vui sướng tràn đầy.

Quả nhiên… biện pháp của Lục Huyền có thể cải thiện được phẩm chất của Hầu Diện Lan!

Nàng thay mặt vị sư thúc Trúc Cơ kia quản lý dược viên này đã lâu, nên biết rõ kết quả Hầu Diện Lan do Nghiêm Bình trồng ra chỉ dừng lại ở trình độ bình thường, trong khi Lục Huyền đã thực sự nâng cao được chất lượng trung bình của Hầu Diện Lan lên một bậc rồi!

Bất kể là phẩm chất tốt, hay phẩm chất thượng đẳng, số lượng đều tăng lên đáng kể.

Phẩm chất linh thực đề thăng, có nghĩa là khi luyện chế đan dược, xác suất thành đan và phẩm chất đan dược cũng có thể đề thăng lên một chút.

Quan trọng hơn, đây chỉ là kết quả sau khi thay đổi phương pháp gieo trồng Hầu Diện Lan trong một khoảng thời gian ngắn, nếu trực tiếp gieo trồng theo phương pháp của Lục Huyền ngay từ lúc bắt đầu, thì chờ đến khi Hầu Diện Lan thành thục, chẳng phải chúng sẽ cho ra lượng lớn phẩm chất tốt, thượng đẳng, thậm chí là hoàn mỹ sao?

Nếu thật sự làm được như vậy thì thể diện của nàng ở trước mặt vị sư thúc Trúc Cơ kia cũng có thể gia tăng thêm không ít.

“Lục sư đệ, ta sẽ bẩm báo đúng sự thật về phương pháp này của sư đệ lên cho sư thúc. Lần này, sư đệ cải thiện được phẩm chất của Hầu Diện Lan, lập được công lao lớn như vậy, khẳng định là sư thúc sẽ không tiếc khen thưởng cho sư đệ. Ta sẽ giúp sư đệ xin một khoản Kiếm Ấn nhé? Có Kiếm Ấn trong tay, bất kể là công pháp, pháp khí hay là đan dược phù lục, sư đệ đều có thể tự do lựa chọn.”

“Vậy đa tạ sư tỷ.” Nếu nàng thực sự xin được thêm Kiếm Ấn cho hắn, đúng là Lục Huyền cầu còn không được, hắn vội vàng đáp.

Nghiêm Bình ở bên cạnh, sau khi nghe được kết quả so sánh, gương mặt gã lúc xanh lúc trắng, biến đổi không ngừng, cứ do dự hết lần này đến lần khác, đến cuối cùng, gã đã quyết định đi đến trước mặt Lục Huyền: “Lục sư đệ, trước đây là ta quá ích kỷ, bảo thủ không chịu thay đổi, cũng không có dũng khí như sư đệ, hi vọng sư đệ hiểu mà tha thứ cho ta.”

Phương pháp thay đổi cách bồi dưỡng của Lục Huyền đã mang đến hiệu quả rõ rệt như thế, dù có suy nghĩ thế nào, gã cũng không thể chối bỏ được sự thật này.

Nếu bản thân cứ kiên trì đi theo quan điểm trước kia, thì rất có thể về sau, gã sẽ mất đi tư cách gieo trồng Hầu Diện Lan.

Trong lòng Nghiêm Bình hối hận không thôi, cứ cúi gằm mặt xuống, đi đến xin lỗi Lục Huyền.

“Nghiêm sư huynh đừng nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, suy nghĩ trước đây của ngươi cũng không thể nói rõ là đúng hay sai được, nên cứ bỏ qua một bên đi. Sau này, nếu ngươi muốn biết phương pháp đào tạo mới, có thể qua trao đổi cùng ta.” Lục Huyền nhã nhặn cười đáp.

Nếu Nghiêm Bình đã hạ thấp tư thái như vậy, hắn cũng không cần thiết phải để chuyện kia ở trong lòng, về phần phương pháp đào tạo, dù sao hắn cũng quyết định truyền bá ra ngoài rồi, có thêm người biết cũng không sao.

“Tấm lòng Lục sư đệ thật rộng rãi, Nghiêm mỗ bội phục.” Nghiêm Bình ôm quyền, nói tự đáy lòng.

…

Bên trong động phủ, trên cái bàn trước mặt Lục Huyền có đặt chín mươi miếng tiền tệ đặc thù. Không biết loại tiền tệ

được luyện chế từ tài liệu gì, chỉ biết nó có hình dạng như một thanh kiếm nhỏ, cứng rắn không gì sánh được.

Nó chính là Kiếm Ấn được lưu thông bên trong Thiên Kiếm Tông.

Dựa vào loại tiền tệ như thanh kiếm nhỏ này, đám đệ tử Thiên Kiếm Tông có thể trao đổi các loại vật phẩm bên trong tông môn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lục Huyền đến Thứ Vụ đường lĩnh phần thưởng nhiệm vụ, lại ngoài ý muốn nhận được chín mươi Kiếm Ấn.

Ba mươi miếng trong đó để trả thù lao cho nhiệm vụ chăm sóc, còn sáu mươi miếng khác là Diêu sư tỷ nói giúp cho hắn trước mặt vị sư thúc Trúc Cơ kia, đối phương đã hào phóng ban thêm cho hắn, coi đây là một phần thưởng dành cho phương pháp đào tạo cải thiện Hầu Diện Lan kia.

"Dựa theo tình huống bình thường, cần phải bồi dưỡng Hầu Diện Lan đến khi thành thục, nghĩa là mất ba tháng mới có được ba mươi Kiếm Ấn, mà phương pháp cải thiện kia lại trực tiếp thu được sáu mươi Kiếm Ấn." Hắn mỉm cười, lập tức vung tay lên, thu chín mươi thanh tiểu kiếm kia vào trong túi trữ vật, sau đó lại đi ra linh điền, cẩn thận xem xét rất nhiều linh thực đang được gieo trồng bên trong.

Ba tháng trôi qua, các loại linh thực khác phẩm giai được gieo trồng trong này cũng lần lượt trưởng thành không ít.

Trong hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo hắn gieo trồng lúc trước, đã có một nhóm tiến vào giai đoạn thành thục hoàn toàn rồi.

Lục Huyền tập trung tâm thần quan sát từng cây, rồi hái chúng ngay khi nhìn thấy thanh tiến độ bên dưới Linh Huỳnh Thảo đã đầy. Cuối cùng, hắn hái được hai mươi tám gốc Linh

Huỳnh Thảo thành thục, bao gồm tám cây phẩm chất tốt, mười bốn cây phẩm chất thượng đẳng và sáu cây phẩm chất hoàn mỹ.

"Không hổ là tông môn, bởi vì nhiệm vụ chăm sóc Hầu Diện Lan nên ta không bồi dưỡng được Linh Huỳnh Thảo cẩn thận như trước, nhưng sau khi thành thục, vẫn nhận được kha khá Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, nhiều hơn trước đây. Đây chính là sức ảnh hưởng của linh khí và linh nhưỡng bên trong linh điền đến phẩm chất của linh thực."

Lục Huyền lại một lần nữa cho rằng, chuyện mình vào gia nhập tông môn là một sự lựa chọn cực kỳ chính xác.

Sau khi linh thực được thu đi, trên linh nhưỡng cũng lập tức xuất hiện hai mươi tám quầng sáng màu trắng đang lập lòe tỏa sáng, hấp dẫn Lục Huyền đi vào nhặt chúng. Lục Huyền chạm vào từng cái một, khiến quầng sáng hóa thành vô số điểm sáng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được sáu tháng tu vi.】 x5

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được chín tháng tu vi.】 x5

Trong nhóm này, có mười cây Linh Huỳnh Thảo mang đến phần thưởng tu vi, khiến cho từng đợt sóng linh lực điên cuồng dâng trào trong cơ thể Lục Huyền, tác động mạnh mẽ đến kinh mạch đan điền.

Chương 173: Giáng Trần Đan!

Lục Huyền đứng lặng tại chỗ, cố gắng điều khiển linh lực trong cơ thể mình, để chúng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

“Tuy đã tiến vào tông môn, nồng độ linh khí tinh khiết hơn phường thị rất nhiều, cộng thêm thượng đẳng công pháp 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, nhưng hiệu quả của chúng vẫn không sánh bằng phần thưởng tu vi đến từ quầng sáng màu trắng kia.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Lần này, từng đó gốc Linh Huỳnh Thảo đã mang tới cho hắn sáu năm tu vi, nhiều gấp rất nhiều lần khoảng thời gian hắn tu hành bên trong tông môn.

Tu vi vốn đang dừng lại Luyện Khí tầng tám cũng tăng lên một mảng lớn.

Mặt khác, những quầng sáng còn lại cũng mang đến cho hắn bảy - tấm phù lục, bao gồm năm tấm phù lục nhất phẩm và hai tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm. Cộng thêm ba viên Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, hai gói kinh nghiệm Địa Dẫn Thuật, một gói kinh nghiệm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, và ba giọt Thảo Linh Nguyên Dịch.

Lục Huyền cảm nhận được trong khoảng thời gian này, Thảo Khôi Lỗi tương đối khổ cực, nên đã nhét một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch nồng đậm thảo mộc linh khí vào trong khối u trên cái đầu cỏ vĩ đại của nó.

Hắn vừa đội cho nó một cái mũ màu xanh lá cây, xem như một lời cảm ơn.

Còn dư lại gần một trăm bảy mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, dù chúng đều tiến vào giai đoạn thành thục rồi, nhưng để tránh làm ảnh hưởng đến chất lượng của chúng, Lục Huyền vẫn quyết định chờ cho đến khi chúng hoàn toàn chín muồi mới ngắt lấy.

Hắn tiếp tục đi quan sát trạng thái của rất nhiều loại linh thực trong linh điền, chợt phát hiện một gốc Thanh Diệu Linh Trà đã thành thục, có thể hái lá trà màu xanh nhạt trên cây xuống rồi.

Lục Huyền thở chầm chậm, rồi vươn tay tới, cẩn thận hái từng lá trà. Những chiếc lá trà trong tay hắn có màu xanh non và tràn ngập hương thơm, khi đưa lên chóp mũi ngửi, còn có thể cảm nhận được một luồng linh khí thanh khiết đi vào thất khiếu, khiến người ta tỉnh táo hơn không ít.

【Thanh Diệu Linh Trà: Linh thực nhị phẩm, lá trà sau khi hái có công hiệu thanh tâm sáng trí, giúp chống lại sự xâm nhập và ô nhiễm của tà ma trên một mức độ nhất định nào đó.】

【Lá trà có thể dùng trực tiếp, cũng có thể xao thành lá trà khô để làm linh trà, hoặc dùng làm tài liệu luyện chế một vài đan dược.】

Một quầng sáng màu trắng trực tiếp xuất hiện tại vị trí ban đầu của lá trà đã hái.

Lục Huyền khẽ chạm vào nó, quầng sáng nọ nhanh chóng biến thành vô số đốm sáng, tràn vào cơ thể hắn, đồng thời, một viên đan dược tỏa ra khí tức thanh linh cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

【Đan dược Giáng Trần Đan tam phẩm, sau khi sử dụng, có thể trợ giúp loại trừ tạp chất trong cơ thể tu sĩ, giảm bớt nguy cơ dị hóa của tu sĩ.】

"Đan dược Giáng Trần Đan tam phẩm, có thể loại trừ tạp chất trong cơ thể tu sĩ, giảm bớt nguy cơ dị hóa của tu sĩ. Đan dược có công hiệu thế này đúng là tương đối hiếm thấy à nha." Lục Huyền ngắm viên đan dược tròn trịa tràn đầy hương thơm dịu mát trong lòng bàn tay, lại tự lẩm bẩm một mình.

Phải biết rằng, trong quá trình tu luyện, nếu tu sĩ hấp thu và luyện hóa linh khí trong môi trường do linh mạch cấp thấp hình thành, trong cơ thể sẽ tồn tại một chút tạp chất nho nhỏ, tích tụ tạp chất lâu ngày sẽ sinh ra một chút ảnh hưởng đến khả năng đột phá tu vi.

Ngoài ra, nếu ở vùng dã ngoại quá lâu, tiếp xúc với linh khí vẩn đục, quá trình tích lũy tạp chất sẽ gia tăng tốc độ.

Dưới loại tình huống này, nếu đụng phải tình huống tà ma xâm nhập vào cơ thể, có khả năng tu sĩ sẽ bị dị hóa thành tà ma, quỷ quái.

Cách đây rất lâu, Lục Huyền từng đụng phải một gã tu sĩ Luyện Khí dị hoá ở trong chợ tán tu tại Lâm Dương phường thị. Sau khi dị hóa, người này bất ngờ tấn công các tu sĩ khác bên cạnh mình, không thể phân biệt được địch ta.

Hiện giờ, trong tay hắn có viên Giáng Trần Đan tam phẩm vừa mở ra được từ Thanh Diệu Linh Trà, coi như nguy cơ bị dị hóa có thể giảm bớt đi ít nhiều rồi.

Hắn không định bán viên Giáng Trần Đan này đi để đổi lấy những vật khác, nên trực tiếp nuốt thẳng vào trong bụng.

Sau vài hơi thở, một luồng thanh linh chi khí lập tức bốc lên từ trong bụng, rồi nhanh chóng lan tràn tới tứ chi bách hài của Lục Huyền.

Chỉ trong khoảnh khắc sau đó, hắn đã cảm thấy thân thể mình trở nên nhẹ bẫng, giống như có một thứ vô hình nào đó vừa bị xua tan khỏi thân thể.

Mặt khác, hắn còn cảm thấy đầu óc trở nên minh mẫn hơn bao giờ hết, mọi thông tin nhanh chóng lướt qua trong đầu, tất cả những thứ đã biết từ trước đến này, đều được ghi nhớ vô cùng rõ ràng.

"Đây là hiệu quả thanh tâm sáng trí của Giáng Trần Đan."

Lục Huyền hồi tưởng về hai môn thuật pháp hắn từng lấy được bên trong Tàng Kinh các, là《 Tiểu Ngũ Hành Công 》và《 Vân Đằng Thuật 》, những điểm trước đó hắn chỉ hiểu sơ sơ, thì hiện giờ đã hiểu sâu hơn một chút.

"Ta yêu tu hành, tu hành giúp ta tiến bộ." Dưới tác dụng của Giáng Trần Đan tam phẩm, một tu sĩ Luyện Khí tầng tám như Lục Huyền lại có ảo tưởng mình là một thiên tài rồi.

Hắn có cảm giác, loại trạng thái này sẽ duy trì thêm một đoạn thời gian nữa, nên lập tức rời khỏi động phủ, thuê một con Linh hạc, tiến thẳng vào Tàng Kinh các.

Trong Tàng Kinh các, lần này hắn không còn nhìn thấy vị tu sĩ tóc bạc mặt hồng hào lúc trước nữa, thay vào đó là một vị tu sĩ Luyện Khí cấp cao có tướng mạo bình thường.

Lục Huyền đã bỏ ba miếng Kiếm Ấn ra, thuê ba quyển sách ngọc thật dày từ trong Tàng Kinh các. Những cuốn sách ngọc nọ không ghi chép về công pháp tu hành hay loại bí thuật cường đại gì, bên trong chỉ có một số tri thức về linh thực, linh thú ở bên trong Tu Hành giới.

Nền tảng của hắn quá nông cạn, hoàn toàn dựa vào năng lực nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực cùng với phần thưởng từ quầng sáng màu trắng, mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Lúc trước, không có cơ hội thì thôi, nhưng nếu đã tiến vào tông môn, có cơ hội tốt như vậy, đương nhiên hắn phải nắm bắt cho thật tốt, nhanh chóng bổ sung những kiến thức liên quan cho mình rồi.

Sau khi trở lại động phủ, nhân lúc bản thân vẫn còn rơi vào trạng thái kia, hắn lập tức mở sách ngọc ra đọc. Một luồng hư ảnh linh thực trông rất sống động, lập tức xuất hiện trước mặt hắn, hư ảnh này cực kỳ chân thực, thậm chí hắn còn có thể nhìn rõ mồn một từng đường vân trên phiến lá.

Bên cạnh hư ảnh linh thực có một hàng chữ nhỏ, giới thiệu cặn kẽ thông tin về chủng loại, phẩm cấp của nó.

Lục Huyền ghi nhớ kỹ hư ảnh và hàng chữ nhỏ kia, rồi lật sang trang thứ hai.

Ba quyển sách ngọc chứa kiến thức về linh thực linh thú.

Thông tin như chủng loại, phẩm cấp, nguồn gốc chung của linh thú linh thực. Hoàn cảnh sinh trưởng linh thực, phương pháp hái, bảo quản và phương pháp giải quyết sâu bệnh thông thường. Tập tính lạ lùng, cách thức nuôi dưỡng, phương pháp trị liệu của các loại linh thú.

Mỗi khi lật một trang, một hư ảnh trông giống như thực chất sẽ xuất hiện, cách bố trí ba chiều này giúp tu sĩ ghi nhớ tốt hơn, đồng thời cũng tăng độ khó cho chuyện truyền bá tri thức ra bên ngoài.

Chương 174: 《Lưu Ly Đoán Cốt Pháp》

Mấy ngày kế tiếp, Lục Huyền suốt ngày ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng Đạp Vân Linh Miêu cùng với Thiết Ngao Giải. Thời gian còn lại, hắn sẽ dành để đọc ba quyển sách ngọc kia.

Ở thời điểm đi tuần tra linh điền thường ngày, dưới tâm thần ngưng tụ, hắn lại phát hiện thêm một nhóm Linh Huỳnh Thảo vừa tiến vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi.

Tổng cộng có hai mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, bao gồm bảy cây phẩm chất hoàn mỹ, những cây còn lại đều có phẩm chất tốt hoặc thượng đẳng, nhưng số lượng thượng đẳng nhiều hơn tốt.

Sau khi Lục Huyền hấp thụ từng quầng sáng màu trắng, chúng lại mang đến cho hắn xấp xỉ là sáu năm tu vi, khiến cho tu vi của Lục Huyền lại gia tăng thêm một mảng lớn, chỉ còn một chút xíu nữa là đạt đến trình độ đột phá Luyện Khí tầng chín rồi.

Những quầng sáng khác chủ yếu mở ra đan dược phù lục, nhất phẩm là chính, cũng có hai tờ phù lục nhị phẩm.

Ngoài ra còn có hai giọt Thảo Linh Nguyên Dịch, cùng với một gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.

Hắn tiếp tục bỏ Thảo Linh Nguyên Dịch vào trong Thảo Khôi Lỗi, để nó hấp thu thảo mộc linh khí nồng đậm bên trong.

Sau khi hấp thu xong gói kinh nghiệm đan phương, trình độ lý giải của Lục Huyền về quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan lại sâu sắc hơn một phần, thậm chí hắn còn có cảm giác rục rịch muốn tìm cơ hội kiếm được một cái lò luyện đan thượng đẳng để luyện thử xem sao.

Ngoài hơn hai mươi gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục, thì trên ba cây Thanh Diệu Linh Trà cũng có ba mảnh lá trà xanh non có thể hái được. Lục Huyền cẩn thận hái những chiếc lá trà này từ trên Thanh Diệu Linh Trà xuống, sau đó đặt chúng vào trong hộp ngọc đặc chế, cố gắng bảo tồn linh lực của lá trà.

Trong ba mảnh lá trà, hai mảnh có chất lượng tương đương mới mảnh thứ nhất, đều là phẩm chất tốt, còn một mảnh có phẩm chất thượng đẳng.

Ba quầng sáng xuất hiện trên vị trí của mảnh lá trà vừa được hái.

Lục Huyền nhẹ nhàng nhặt chúng lên, quầng sáng nọ lập tức hóa thành điểm sáng như ngân hà, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được một viên Giáng Trần Đan tam phẩm.】

Một viên đan dược tỏa ra khí tức thơm mát nhanh chóng hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được một tấm phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù.】

Một tấm phù lục màu trắng như ngọc bích xuất hiện trong tay Lục Huyền, trên tấm phù này có vô số những đường hoa văn gần như trong suốt, toát lên khí tức thánh khiết tinh thuần.

Đồng thời một ý niệm cũng lóe lên trong đầu hắn.

【Phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù, khi sử dụng có thể phát hiện tà ma ở khu vực nhất định xung quanh tu sĩ, còn có hiệu quả tịnh hóa nhất định với tà ma cấp Quỷ.】

"Tà ma cấp Quỷ đã tương đương với tu sĩ Trúc Cơ rồi, thứ này không hổ là phù lục tam phẩm, tác dụng cường đại hơn Khu Tà phù nhất phẩm không biết bao nhiêu lần." Lục Huyền cảm thán nói.

Trồng nhiều Linh Huỳnh Thảo như vậy, hắn đã mở ra được không ít Khu Tà phù nhất phẩm từ trong quầng sáng trắng, sau khi kích hoạt, chúng có thể cảm ứng được khí tức của tà ma xung quanh, nhưng không thể tạo thành tổn thương đối với tà ma, càng không cần phải nói đến chuyện tịnh hóa tà ma cấp Quỷ.

Lục Huyền cất tấm phù lục tam phẩm đầu tiên thu được vào trong túi trữ vật, rồi quay đầu nhìn quầng sáng màu trắng cuối cùng. Quầng sáng này do lá trà phẩm chất thượng đẳng để lại, vì vậy hắn càng chờ mong vào nó hơn hai quầng sáng trước đó.

Ôm kỳ vọng lớn lao, Lục Huyền vươn tay điểm nhẹ vào quầng sáng trắng đang lơ lửng trên một gốc cây trà cứng cáp trước mặt. Quầng sáng nọ nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng, lập tức tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, rất nhiều thông tin xuất hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được công pháp tam phẩm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 ((thượng)】

【Công pháp tam phẩm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 , sau khi tu luyện giúp tôi luyện và rèn đúc xương cốt toàn thân tu sĩ, giúp cho xương cốt trở nên trong suốt sáng bóng, độ cứng có thể so với pháp khí tam phẩm.】

“Công pháp luyện thể tam phẩm, không hổ là linh thực nhị phẩm phẩm chất thượng đẳng.” Lục Huyền ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, không ngờ một mảnh Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm lại có thể cho ra một bộ công pháp luyện thể tam phẩm.

“Nhưng chữ ‘thượng’ kia là cái quỷ gì đây?” Hắn khá là khó hiểu với chữ này, nhưng sau khi triệt để tiêu hóa tin tức trong đầu, cuối cùng hắn cũng hiểu được ý nghĩa của nó.

《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 quyển thượng chỉ có thể tu luyện ở giai đoạn Luyện Khí, nếu muốn tiến thêm một bước, nhất định phải mở ra quyển hạ của bộ công pháp này.

“Cũng tương tự với lần ta nhận được pháp khí Liệt Ngân Nhận lúc trước, nhưng lần này, thực sự không biết phải tốn bao nhiêu quầng sáng mới có thể mở ra quyển hạ của 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 đây?”

Từ tiểu viện ở khu Bắc, sau khi Thực Nguyệt Quả không phẩm cấp thành thục, thì thi thoảng Lục Huyền cũng sẽ nhận được phần thưởng là một mảnh tàn phiến của Liệt Ngân Nhận. Sau đó, hắn phải mất một khoảng thời gian khá dài để thu thập đủ mười mấy đến hai mươi mảnh tàn phiến, cuối cùng mới hợp thành món pháp khí Liệt Ngân Nhận hoàn chỉnh.

Hiện giờ, quyển thượng của 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 đã xuất hiện, chỉ cần hắn mở ra quyển hạ của môn công pháp này ở giai đoạn Trúc Cơ là được, độ khó vẫn ít hơn thu thập tàn phiến của Liệt Ngân Nhận.

Thân cành trên ba cây Thanh Diệu Linh Trà đan xen phức tạp, mỗi cây có chừng sáu, bảy mảnh linh trà xanh non tươi tốt. Sau khi hái bốn mảnh, Lục Huyền đếm một lượt, vẫn còn dư lại chừng mười lăm mảnh lá trà trên cây.

“Mười lăm mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, chỉ cần mở ra quyển hạ 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》, vẫn ổn.” Lục Huyền

tràn đầy lòng tin.

Nghỉ ngơi được ba ngày, hắn lại tới Thứ Vụ đường, dự định tìm một nhiệm vụ thích hợp để thu thập Kiếm Ấn.

Hiện giờ, trên người hắn có tổng cộng là tám mươi bảy Kiếm Ấn, hơn một nửa trong đó đều là khen thưởng cho phương pháp gieo trồng Hầu Diện Lan cải tiến.

Lần trước khi mua linh thực linh chủng ở Tư Nông điện, Lục Huyền đã hỏi đại khái về số lượng Kiếm Ấn cần dùng để mua linh chủng linh thực quý hiếm.

Muốn mua linh chủng nhị phẩm trân quý cần khoảng hai mươi Kiếm Ấn, về phần cây non linh thực và linh chủng tam phẩm, lại cần căn cứ vào trình độ quý hiếm và công hiệu của linh thực để định giá, khiến cho số lượng Kiếm Ấn cần thiết sẽ dao động từ mấy chục đến hơn trăm, hơn nữa giá trị thấp nhất cũng không dưới năm mươi Kiếm Ấn.

Hiện giờ, hắn đã gieo trồng khá nhiều loại linh thực nhị phẩm bên trong linh điền động phủ rồi, tu vi cũng sắp đột phá đến Luyện Khí tầng chín, vì vậy Lục Huyền không định gieo trồng linh thực nhị phẩm nữa.

Kế hoạch sắp tới của hắn là đổi sang trồng cây non linh thực tam phẩm hoặc linh chủng tam phẩm quý hiếm, chờ đến khi chúng nó thành thục cũng là lúc hắn có niềm tin cực lớn, sẽ đột phá đến Trúc Cơ sơ kỳ, phần thưởng mở ra vào thời điểm ấy cũng vừa hay thích hợp.

Chương 175: Nhiệm Vụ Chăn Nuôi Giao Long Mới Sinh!

Nếu hiện giờ, hắn đổi chừng hai - ba hạt linh chủng nhị phẩm, khoảng chừng một năm sau nó sẽ thành thục, lại vẫn mở ra bảo vật ở giai đoạn Luyện Khí, chẳng phải đến lúc đó, chúng sẽ có chút vô dụng với hắn sao?

…

Bầu không khí bên trong Thứ Vụ đường vẫn tưng bừng như cũ.

Hai - ba chục đệ tử Thiên Kiếm Tông đang đứng chờ phía trước màn sáng khổng lồ, chăm chú nhìn tin tức nhiệm vụ lần lượt xuất hiện trên màn sáng.

Lục Huyền chú ý tới nhiệm vụ được hoan nghênh nhất là đi ngắt linh dược ở một bí cảnh nào đó hoặc là săn giết yêu thú cụ thể.

Phần thưởng cho loại nhiệm vụ này tương đối cao, lại cộng thêm sau khi tiến vào bí cảnh, tu sĩ còn có thể nhận được một vài loại cơ duyên khác, hoặc tiện đường ngắt lấy được linh dược, tài liệu yêu thú, thậm chí là công pháp đan dược, các loại bảo vật…

Nói chung, nhận loại nhiệm vụ như vậy tuyệt đối là một công đôi chuyện.

Ngoài ra, còn có không ít nhiệm vụ đi điều tra dọn dẹp tà ma.

Sau đó mới đến bốn loại tài nghệ tu hành như đan khí trận phù. Nhưng những nhiệm vụ kiểu này lại có đủ các loại yêu cầu, tu sĩ bình thường rất khó đáp ứng được điều kiện của nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ có liên quan đến linh thực linh thú lại không phổ biến lắm, thậm chí phần thưởng dành cho chúng nó còn thuộc hàng thấp nhất, nhưng loại nhiệm vụ kiểu này lại phù hợp nhất với Lục Huyền.

Sau khi gieo trồng linh thực và nuôi dưỡng linh thú, hắn có thể nắm bắt được trạng thái cụ thể của chúng, điều này giúp hắn có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí là hoàn thành vượt mức nhiệm vụ.

Hầu Diện Lan phía trước là như thế, thậm chí khi hoàn thành, hắn còn nhận được mức thù lao Kiếm Ấn gấp đôi phần thưởng nhiệm vụ ban đầu.

Hắn yên lặng đứng trong góc nhỏ, ánh mắt quét qua từng nội dung nhiệm vụ đang không ngừng cập nhật trên màn sáng, cuối cùng đã lựa chọn một nhiệm vụ nuôi dưỡng linh thú.

【Nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long mới sinh, cần phải cho Giao Long non ăn ở Thiên Long hồ hai lần một ngày, bên trong có các loại Giao Long cự mãng, trăn lớn nên yêu cầu tâm tính phải kiên định, phần thưởng nhiệm vụ mười Kiếm Ấn mỗi tháng.】

Lục Huyền đưa linh thức tới, chạm vào nội dung nhiệm vụ trên màn sáng, ngay lập tức một luồng ý niệm đã tràn vào trong đầu hắn, bên trong có đính kèm thông tin cụ thể về nhiệm vụ lần này.

Trong số các nhiệm vụ có liên quan đến linh thú, nhiệm vụ nuôi dưỡng là đơn giản nhất đối với Lục Huyền.

Dù sao, hắn cũng có thể hiểu được trạng thái tức thời của linh thú thông qua quá trình cho linh thú ăn, vừa may phù hợp với nội dung nhiệm vụ.

Mặt khác, hắn cũng có một chút tư tâm, máu Bích Thủy Mãng mang từ phường thị đến đây ngày càng ít đi, hắn muốn nhân cơ hội này, để xem có thể mượn một chút huyết dịch từ thân thể của rất nhiều loại yêu thú Giao Long, Ly Long, trăn lớn ở bên trong Thiên Long hồ hay không.

Gần nửa canh giờ sau, Lục Huyền leo lên lưng Linh hạc bay đến địa điểm làm nhiệm vụ.

Lá gan của Linh hạc tương đối nhỏ, chúng nó không dám bay thẳng qua Thiên Long hồ nên phải đi đường vòng, Lục Huyền thấy giá cả vẫn như cũ nên cũng không ý kiến nhiều.

Hắn nhảy xuống khỏi lưng Linh hạc, tiến lại gần mấy gian nhà đá trước mặt. Đủ mùi máu tanh các loại yêu thú bốc lên từ bên trong gian nhà đá ấy, khiến Lục Huyền – người từ xưa đến nay vẫn luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người - có phần không được thoải mái.

Sau khi tiến vào nhà đá, hắn lập tức giới thiệu mục đích tìm đến của mình, ngay sau đó, một vị tu sĩ Luyện Khí viên mãn đã dẫn hắn đi một vòng làm quen với tình hình bên trong Thiên Long hồ.

“Lục sư đệ, Thiên Long hồ này kéo dài chừng mấy trăm dặm, bên trong có nuôi dưỡng rất nhiều Giao Long dị mãng, không thiếu tam phẩm, thậm chí còn có cả yêu thú Giao Long với phẩm cấp cao hơn.”

Tu sĩ Luyện Khí viên mãn kia tên là Hoàng Nguyên, dung mạo khá trưởng thành chững chạc.

“Đương nhiên, khu vực đám Giao Long tam phẩm kia sinh sống đã được bố trí cấm chế cường đại rồi, còn có vị sư thúc

Trúc Cơ nuôi dưỡng chúng nó, đấy không phải nơi những đệ tử Luyện Khí như chúng ta có thể tiếp xúc được."

"Chúng ta chủ yếu đi phụ trách đám yêu thú Giao Long vừa được sinh ra, đa phần là nhị phẩm. Ngoài ra bên trong này cũng có đủ các loại mãng xà trăn lớn, bao gồm cả nhất phẩm nhị phẩm, thậm chí một số loại dị chủng hiếm thấy khác, cũng được sư thúc bên trong tông môn thu thập và nuôi dưỡng bên trong Thiên Long hồ."

"Toàn thân yêu thú Giao Long đều là bảo vật, da Giao Long, lân giáp Giao Long, xương Giao Long, máu Giao Long đều được sử dụng rộng rãi. Vì vậy, chúng ta phải chăm sóc chúng thật cẩn thận, không được phép bỏ bê, lơ là chúng một chút nào." Hoàng Nguyên giới thiệu cặn kẽ tình huống ở nơi này cho Lục Huyền.

Lục Huyền liên tục gật đầu: "Hoàng sư huynh, bình thường khi chăn nuôi chúng, cần phải chú ý những điểm gì?"

"Cần chú ý hai phương diện chủ yếu, một là đút no những ấu thú Giao Long này, công việc này sẽ do sư đệ phụ trách, không cần phải lo lắng về thức ăn, mỗi ngày chúng đều được cung cấp một lượng lớn huyết nhục yêu thú tươi mới. Trong quá trình nuôi dưỡng, những con này sẽ tranh nhau ăn, thậm chí còn vì tranh ăn mà phát sinh tranh đấu, ngươi cần phải để ý nhiều đến chuyện này."

"Ngoài ra, yêu thú Giao Long nổi tiếng là hung hãn, có đôi khi dã tính đại phát, chúng sẽ công kích tu sĩ đang nuôi dưỡng mình. Nhưng đây chỉ là bề ngoài thôi, trên thực tế, chúng không uy hiếp được chúng ta đâu. Trên mặt hồ có bày trận pháp cấm chế, ngoài ra chúng ta cũng được phát loại pháp khí có thể kiềm chế được chúng."

Hoàng Nguyên mỉm cười, lập tức giơ cánh tay lên, chỉ thấy một chiếc vòng tay màu vàng kim chậm rãi xoay tròn trên cổ

tay, dường như bên trong có một cái hư ảnh hình rồng không ngừng bơi lội.

"Phược Long Hoàn, tương truyền nó có thể trói buộc Chân Long. Đương nhiên, cái trên cổ tay ta chỉ là phỏng chế phẩm trong đám phỏng chế phẩm mà thôi, hiệu quả khác một trời một vực so với hàng thật. Cái này là pháp khí tam phẩm, có thể dễ dàng kiềm chế được ấu thú nhị phẩm Giao Long và các loại yêu thú trăn rắn khác. Chờ chút nữa, ta sẽ đưa cho Lục sư đệ một cái, nhưng chỉ có thể sử dụng trong thời gian làm nhiệm vụ và bên trong phạm vi Thiên Long hồ này thôi, không được mang nó ra khỏi hồ. Khi rời đi, sư đệ cần phải trả phỏng chế phẩm Phược Long Hoàn này."

"Lục sư đệ đừng nảy lòng tham với món pháp khí tam phẩm này, nếu không sẽ hối hận không kịp. Nhiều năm trước cũng từng xuất hiện tình huống như vậy, có đệ tử Luyện Khí nảy sinh lòng tham, muốn chiếm đoạt phỏng chế phẩm Phược Long Hoàn, cuối cùng đã bị sư thúc của Giới Luật đường bắt được, phải chịu trừng phạt nghiêm khắc vô cùng." Hoàng Nguyên mỉm cười nói.

Lục Huyền gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Mặc dù hắn đã thấm nhuần Ngũ Trụ Phược Long Thuật nhiều năm nay, nhưng khi đối mặt với đông đảo yêu thú Giao Long, cũng chỉ biết bó tay không biện pháp, hiện giờ có một món pháp khí đắc lực tới kiềm chế chúng như vậy, đúng là không còn gì tốt hơn.

Chương 176: Cách Sắp Xếp Không Ổn!

Sát biên giới Thiên Long hồ.

Lục Huyền đứng trên bục gỗ cao tới hai mươi trượng, lặng lẽ nhìn mặt hồ xa xa.

Dường như đã cảm nhận được đến giờ ăn cơm, thỉnh thoảng trên mặt hồ cũng xuất hiện bóng dáng của những Giao Long Ly Nhiêm kia.

(Nhiêm là con trăn)

Lục Huyền lấy ba cái thùng gỗ cực lớn từ trong túi trữ vật ra, bên trong thùng gỗ chứa đầy từng tảng thịt yêu thú. Thịt yêu thú tương đối tươi mới, linh lực dồi dào và trên thịt vẫn còn vết máu.

Đám Giao Long, cự mãng không ngừng bơi lội bên dưới, đã ngửi được mùi thịt yêu thú, khiến cho tốc độ bơi qua bơi lại của chúng càng lúc càng nhanh và dữ dội hơn nhiều.

Lục Huyền thấy vậy, chỉ mỉm cười, rồi bưng một thùng gỗ lên, trực tiếp đổ nghiêng toàn bộ thịt yêu thú bên trong xuống phía dưới.

Ngay lập tức, mặt hồ đã dấy lên từng cơn sóng khổng lồ, những con Giao Long cự mãng với nhiều hình dạng khác nhau ầm ầm lao ra, tranh nhau cướp đoạt những miếng thịt yêu thú còn chưa kịp rơi xuống mặt hồ.

Hồ nước trở nên đục ngầu, hàng chục con Giao Long, cự mãng, dị nhiêm tranh giành nhau, loạn thành một đoàn, thậm

chí chúng vừa tranh đoạt thịt yêu thú vừa công kích mấy con yêu thú Giao Long xung quanh, cố gắng ngăn cản chúng cướp lấy thức ăn.

Lục Huyền thấy vậy, không khỏi nghĩ đến cảnh cho cá chép ăn trong hồ nhỏ. Cũng là cướp đồ ăn, nhưng phản ứng của đám Giao Long cự mãng này lại gây ra động tĩnh lớn hơn đám cá chép kia gấp trăm, nghìn lần.

Ngay khi rất nhiều yêu thú Giao Long đang nuốt chửng huyết nhục yêu thú, hắn lại tập trung tâm thần trên thân thể chúng, nhanh chóng có được tất cả các loại thông tin về Giao Long phía dưới.

"Song Đầu Giao: Yêu thú nhị phẩm, hung ác thô bạo, thích ăn thịt cầm yêu thú."

Đây là thông tin về một con Giao Long có hai cái đầu, toàn thân phủ đầy lân phiến đen nhánh, lộ vẻ dữ tợn vô cùng.

"Xích Giáp Mãng: dị chủng yêu thú nhất phẩm, lực phòng ngự rất mạnh, thích ăn huyết nhục của yêu thú đồng loại."

Đó là thông tin về một con cự mãng cả người đều được che kín bởi một mảnh lân phiến màu đỏ đậm từ đầu đến chân, đang bơi vào trong hồ, Lục Huyền để ý thấy nó thường xuyên đánh nhau với mấy con Giao Long bên cạnh, khi có Giao Long bị thương và huyết nhục rơi ra, nó sẽ đúng lúc ở bên cạnh, chờ cơ hội được ngấu nghiến thịt Giao Long mới mẻ.

"Băng Ly: Yêu thú nhị phẩm, trong thân thể có chứa một tia huyết mạch của Ly Long thượng cổ, thích ăn huyết nhục yêu thú hệ băng."

Ở vị trí chính giữa của Thiên Long hồ, có một con Ly Long màu trắng như tuyết đang lặng lẽ lượn vòng quanh, trên thân thể tản ra một tầng hàn khí nhàn nhạt, khiến cho nước hồ xung quanh cơ thể nó thoáng đông lại, biến thành những khối băng.

Xung quanh nó, có một khu vực trống được bao quanh bởi một nhóm Giao Long, không một con Giao Long nào dám tiến vào khu vực này để tranh đoạt thịt yêu thú với nó, cho nên con Ly Long màu trắng như tuyết kia cứ việc nhàn nhã thưởng thức đồ ăn. Điều này hoàn toàn trái ngược với tình cảnh kịch liệt bên cạnh nó.

Chẳng mấy chốc, một thùng thịt yêu thú to đùng đã bị rất nhiều con Giao Long nuốt chửng không còn tí cặn nào, mỗi con canh giữ một khu vực, chậm rãi bơi lội, như thể đang chờ đợi nhóm huyết nhục thứ hai rơi xuống.

Lục Huyền cầm cái thùng gỗ lớn khác đến, lại đổ xuống hồ. Hàng chục con Giao Long lại nhảy lên, nhưng lần này trên không trung chẳng có gì cả.

"Ngại quá, ta cầm nhầm rồi."

Lục Huyền nhìn những con yêu thú Giao Long trong hồ đang trở nên nóng nảy vì không được ăn huyết nhục yêu thú, hắn khẽ cong môi nói một câu, rồi tiếp tục cầm một thùng đầy ắp thịt yêu thú lên, lượng lớn huyết nhục yêu thú rơi xuống rào rào.

Song Đầu Giao Long hung dữ vẫn tiếp tục nhảy lên, uy thế không giảm, thậm chí nó còn lao thẳng vào người Lục Huyền trên bục cao.

"Hửm?" Sắc mặt Lục Huyền trở nên lạnh lùng, chiếc vòng màu vàng trên cổ tay hắn chợt lóe linh quang, tiếng long ngâm vang lên, một hư ảnh một con rồng nhỏ giống thực chất, lập tức bắn đến nhanh như chớp, chui thẳng vào cổ con Song Đầu Giao Long ngỗ nghịch kia.

Ngay lập tức, một vòng tròn màu vàng biến hóa từ hư thành thực đột nhiên xuất hiện ngay bên dưới hai cái đầu của

con Song Đầu Giao Long kia, rồi gắt gao siết chặt lấy thân thể nó.

Cái đuôi của Song Đầu Giao Long yếu ớt nhúc nhích trên không trung vài cái, rồi rơi bộp một phát vào trong hồ, làm dấy lên những cơn sóng lớn.

Sau khi bị Lục Huyền dạy dỗ một trận, chỉ trong nháy mắt, con Song Đầu Giao Long kia đã trở nên thành thật hơn, nó quay sang tranh giành thịt yêu thú rơi xuống hồ với những con yêu thú Giao Long khác.

"Không hổ là pháp khí tam phẩm khắc tinh chuyên dùng để kiềm chế yêu thú Giao Long, chẳng cần tốn nhiều sức cũng dễ dàng đối phó được chúng." Trong lòng Lục Huyền cảm thán không thôi.

Phải biết rằng, trong nhóm yêu thú cùng phẩm cấp, Giao Long cũng được xem là loại có thực lực tương đối cường đại, mà loại Song Đầu Giao Long này vừa nhìn là biết, trong cơ thể chúng có huyết mạch đặc thù, không phải hạng dễ chọc, không nghĩ tới thứ Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm này lại dễ dàng kiềm chế được nó như vậy.

Hắn lại cẩn thận quan sát hành vi của rất nhiều con yêu thú Giao Long phía dưới, chỉ thấy chúng nó thả thịt yêu thú đến vị trí trung tâm, trong khi ở rìa ngoài cùng có mười mấy con cự mãng dị nhiêm đang dừng lại cách khá xa trên mặt hồ, không tiến vào tranh giành thịt yêu thú với những con khác. Đám này chỉ có thể đợi vận khí đến, chờ cho đến khi mấy tảng thịt yêu thú bị ném ra khu vực bên ngoài, hoặc là sau khi yêu thú Giao Long ở khu vực trung tâm ăn xong, còn thừa lại một - hai miếng thịt yêu thú, mới đến lượt chúng.

Phần lớn những cự mãng dị nhiêm này đều là yêu thú nhất phẩm, thực lực không cao, nếu đi tranh đoạt, rất có khả năng, chúng sẽ bị đám Giao Long cường đại kia giết chết, bởi vậy,

chúng chỉ có thể tìm một khu vực an toàn để chờ đợi thời cơ thôi.

Khi tiến lại gần bên trong hơn một chút, sẽ thấy có không ít dị chủng mãng nhiêm đang dừng lại, cấp bậc của đám này chủ yếu là nhị phẩm, con nào con nấy đều vô cùng hung dữ, trên thân có không ít vết sẹo, với bản tính hung dữ và địa vị của mình, chúng có thể cướp được không ít thịt yêu thú.

Còn khu vực trung tâm, đang bị những con yêu thú Giao Long thực lực mạnh mẽ nhất chiếm giữ, trong đám này có khá nhiều Giao Long sở hữu huyết mạch đặc thù tương tự như con Song Đầu Giao Long lúc trước. Hiển nhiên, Băng Ly cũng được xếp vào hàng ngũ đó, có vài con yêu thú nhị phẩm Giao Long đang vờn quanh xung quanh Băng Ly, còn nó chiếm vị trí trung tâm nhất, thậm chí còn có thời gian đi lựa chọn thịt yêu thú để ăn.

“Thịt yêu thú phân bố cực kỳ không đồng đều, hạn hán chết khô lũ lụt chết úng, Băng Ly và nhóm tiểu đệ của nó nằm ở tầng đỉnh, Song Đầu Giao Long và một số ít dị chủng Giao Long nằm ở g tầngthượn, cự mãng dị nhiêm nhị phẩm có thực lực hung hãn nằm ở tầng trung, còn những con thực lực yếu nhất nằm ở khu vực bên ngoài. Cách sắp xếp như vậy, hoàn toàn bất lợi cho sự trưởng thành của cả đàn Giao Long.” Lục Huyền cảm khái nói.

Chương 177: Phương Pháp Chăn Nuôi Không Khoa Học!

Ở trong mắt hắn, phương pháp chăn nuôi này là cực kỳ không khoa học. Hắn ném nhiều thịt yêu thú như vậy, nhưng phần lớn đều bị những con yêu thú Giao Long ở trung tâm cướp đi, trong khi những con ở khu vực bên ngoài còn không đủ để ăn no.

Mà những con như Băng Ly, Song Đầu Giao ở khu vực trung tâm, mặc dù cướp được rất nhiều thịt yêu thú, nhưng đa số huyết nhục đều không có lợi cho sự trưởng thành của chúng, chỉ có thể ăn cho no bụng.

Trong trường hợp này, hoàn toàn không thể tối đa hóa lợi ích của thịt yêu thú khi nuôi dưỡng chúng.

Trong mắt những tu sĩ khác, nuôi dưỡng Giao Long giống như tranh đoạt cơ duyên giữa các tu sĩ vậy, cứ để chúng nó dựa vào thực lực của mình mà tranh giành thịt yêu thú, từ đó thăng cấp hoặc tiến hóa huyết mạch.

Tuy nhiên, Lục Huyền lại cảm thấy bên trong phương pháp này, vẫn còn rất nhiều chỗ để tối ưu hóa, chỉ cần sử dụng hợp lý những loại thịt yêu thú này, thì chẳng những đám yêu thú Giao Long ở khu vực trung tâm sẽ được đề thăng, mà những con cự mãng dị nhiêm ở khu vực bên ngoài cũng có cơ hội không nhỏ.

“Thịt yêu thú thích hợp, có thể thúc đẩy sự phát triển của Giao Long cự mãng. Chuyện tiếp theo cần làm chính là hiểu rõ

loại thịt yêu thích và có lợi nhất của mỗi chủng yêu thú Giao Long, sau đó phân phối chúng một cách hợp lý. Đương nhiên, vẫn còn một vấn đề cần phải giải quyết trước, đó là cần phải làm cho những yêu thú Giao Long này hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của mình."

Lục Huyền nghĩ thầm, yêu thú Giao Long ở khu vực trung tâm có thực lực quá mạnh, cũng vô cùng hung dữ, không dễ dàng khống chế. Hắn quyết định đi con đường từ vòng vây bên ngoài, rồi từng bước kiểm soát hàng chục con Giao Long này.

Nghĩ đến đây, hắn lại cầm chiếc thùng gỗ cực lớn cuối cùng đến, để lại một phần nhỏ thịt yêu thú, chờ khi những con Giao Long ở khu vực trung tâm đang tranh đoạt, hắn sẽ ném chính xác đến trên người những con cự mãng dị nhiêm ở vòng ngoài.

Một lượng lớn thịt yêu thú rơi xuống, làm cho những con cự mãng thường ăn phần huyết nhục thừa đột nhiên có chút không quen, thậm chí chúng còn hơi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh, đã vội vàng nuốt thịt yêu thú hiếm có kia vào trong bụng.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên người những con cự mãng dị nhiêm ở khu vực bên ngoài, cảm nhận được sau khi chúng nó ngấu nghiến đủ thịt yêu thú, trạng thái thể chất và tinh thần của cả đám này đều tương đối tốt, thậm chí hắn còn mơ hồ cảm nhận được tâm trạng vui sướng của chúng.

Khóe miệng hắn không khỏi nở nụ cười mỉm.

Hai ngày tiếp theo, hắn đã biết được loại thịt yêu thú được đám cự mãng dị nhiêm ở khu vực bên ngoài yêu thích cũng như phù hợp với chúng. Bởi vậy, khi cho chúng ăn, hắn đã đặc biệt chọn lọc mấy loại này và ném thịt tới bên cạnh đám cự mãng dị nhiêm kia.

Tình huống bất thường này nhanh chóng bị những con cự mãng Giao Long nhị phẩm ở vòng bên trong phát hiện.

Vào một ngày, khi Lục Huyền tiếp tục ném thịt yêu thú tới khu vực bên ngoài. Ba con cự mãng dị nhiêm nhị phẩm không còn nhìn chòng chọc vào thịt yêu thú rơi xuống khu vực trung tâm nữa, mà lặng lẽ bơi ra vùng ngoại vi.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, chiếc vòng tay màu vàng trên cổ tay lập tức lóe sáng linh quang, tiếng long ngâm vang lên, ba hư ảnh hình rồng lại nhanh chóng lao ra theo hình 品 (chữ phẩm), vững vàng trói buộc chặt ba con cự mãng dị nhiêm nhị phẩm kia.

Một mực chờ cho đến khi đám cự mãng dị nhiêm ở khu vực bên ngoài ăn no xong, hắn mới nới lỏng ba cái vòng tròn màu vàng kia. Ba con cự mãng nhị phẩm lắc lắc đầu, cực kỳ không cam lòng rời khỏi khu vực ngoại vi.

Lợi dụng khoảng cách giữa các lần cho ăn. Lục Huyền đi tới mép bục cao, nhìn xuống rất nhiều con yêu thú Giao Long đang không ngừng bơi lội trong hồ.

“Trước khi cho ăn, ta có vài lời muốn nói. Nhằm mục tiêu để cho các ngươi được ăn no ăn ngon, ta đề nghị các ngươi nên đàng hoàng thành thật nghe theo lời ta nói. Quãng thời gian sau này, ta sẽ từ từ thay đổi phương thức nuôi dưỡng các ngươi, còn nhiệm vụ của các ngươi là, cứ dựa theo vị trí ta đã sắp xếp, cứ dừng ở khu vực ta đã chỉ định và không được vượt rào. Trong các ngươi, cả đám Giao Long hay mãng trăn, chỉ cần nghe lời ta, ta sẽ cho các ngươi được ăn đầy đủ huyết nhục yêu thú.”

“Không chỉ vậy, ta sẽ dựa theo khẩu vị của từng loại trong nhóm các ngươi để cho ăn những loại thịt yêu thú mà các ngươi yêu thích. Sau đó lại căn cứ vào năng lực huyết mạch và thể phách đặc thù của các ngươi, để cung cấp cho các ngươi

loại thịt yêu thú vừa là thích hợp nhất lại vừa có thể trợ giúp đề cao, tăng cường thực lực của các ngươi, từ đó hỗ trợ các ngươi tấn chức trở thành Giao Long có phẩm cấp cao hơn."

"Nếu không nghe lời, ta sẽ giảm lượng thức ăn cung cấp cho các ngươi. Nếu liên tục vi phạm mệnh lệnh của ta, sẽ phải chịu trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc."

Lục Huyền đọc to bài phát biểu.

Bởi vì những con Giao Long cự mãng dị nhiêm ở trong Thiên Long hồ đều là đám yêu thú có linh trí cao hơn những loại yêu thú đồng cấp bậc, nhất là đám Giao Long dị chủng lấy con Băng Ly dẫn đầu kia, chúng chính là mục tiêu trọng điểm của bài phát biểu này, Lục Huyền tin rằng chúng nó sẽ hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Về phần thực tế, chúng có thể làm được đến mức nào, Lục Huyền lại không quan tâm, dù sao hắn cũng có phương pháp đối phó với chúng rồi.

Sau khi nói xong, hắn lại đưa mắt nhìn rất nhiều con Giao Long cự mãng đang im lìm bên dưới, tiếp tục chọn lựa rồi gắp một ít thịt yêu thú từ bên trong thùng ra, ném ở khu vực bên ngoài, cứ để khu vực trung tâm lại trước.

Không bị lượng lớn huyết nhục yêu thú ở khu vực trung tâm hấp dẫn, đã có khoảng mười con cự mãng dị nhiêm nhị phẩm đang ở gần khu vực trung tâm, trực tiếp quay đầu, lao ra vùng ngoại vi.

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn thờ ơ như cũ, nhưng những hư huyễn long ảnh có số lượng tương đương với đám cự mãng dị nhiêm kia lại lập tức bay ra từ bên trong sợi tam phẩm Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm trên cổ tay hắn, trực tiếp khống chế hơn chục con cự mãng vừa vi phạm mệnh lệnh.

“Không tuân lệnh, bữa này các ngươi không có thịt yêu thú.” Hắn lạnh lùng nói.

Phược Long Hoàn là pháp khí tam phẩm, cao hơn một phẩm cấp lớn so với đám cự mãng nhị phẩm chỉ có cấp bậc Luyện Khí kia, hơn nữa nó lại có khả năng khắc chế trời sinh với yêu thú Giao Long, bởi vậy, dù đã phân ra thành mười mấy luồng long ảnh, vẫn có thể dễ dàng khống chế được chúng.

Sau đó, hắn thực hiện rất tốt lời hứa hẹn của mình, hơn chục con yêu thú cự mãng dị nhiêm nhị phẩm không được ăn một miếng thịt yêu thú nào.

Băng Ly và Song Đầu Giao Long ở khu vực trung tâm vẫn được cho ăn theo phương pháp thông thường, đó là ném lượng lớn thịt yêu thú tới, để chúng tự chiến đấu với nhau.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, hắn thưởng cho những con cự mãng dị nhiêm tuân theo mệnh lệnh của mình được ăn đầy đủ thịt yêu thú thơm ngon và phù hợp với chúng. Còn những con không tuân theo, hắn sẽ dùng thủ đoạn trừng phạt nghiêm khắc.

Chương 178: Ta Chỉ Hỏi Ngươi Một Câu Thôi, Có Phục Không?

Dần dần, dưới loại phương pháp huấn luyện này, những con cự mãng dị nhiêm nhị phẩm ở gần khu vực bên ngoài cũng bắt đầu thay đổi, dần dần chúng cũng chịu nghe theo chỉ thị của Lục Huyền. Mỗi khi hắn cho chúng ăn, chúng đều thành thật ở nguyên một chỗ, đợi thịt yêu thú rơi xuống bên cạnh.

Và rất nhanh, chúng nó đã phát hiện, không tranh không đoạt cũng có thể ăn được đầy đủ thịt yêu thú, thậm chí khẩu phần kia còn là những chủng yêu thú mà chúng nhớ thương yêu thích. Vì vậy, chúng đã dần dần làm quen với phương thức chăn nuôi của Lục Huyền rồi.

Từ khu vực ngoại vi dần dần quây đến khu vực trung tâm.

Song song với thuần hóa những con yêu thú nhị phẩm ở bên ngoài, Lục Huyền cũng không ngừng giảm lượng thịt yêu thú dành cho Băng Ly cùng với Song Đầu Giao Long ở khu vực trung tâm.

Chờ đến thời điểm những con Song Đầu Giao Long ở khu vực trung tâm muốn đi tranh đoạt thức ăn của những con cự mãng ở vị trí gần với trung tâm, Lục Huyền cũng áp dụng phương pháp tương tự trước đây, đó là sử dụng năng lực kiềm chế của Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm, trực tiếp trói buộc gắt gao chúng nó. Sau đó, lại tiến hành thuần hóa một phen, để trong lòng chúng nó dần dần sinh ra một khái niệm, chỉ có nghe lời hắn thì mới được ăn đầy đủ thịt yêu thú mỹ vị, còn

không chịu nghe lời, chẳng những không được ăn no, thậm chí còn phải chịu trừng phạt nghiêm khắc.

Vốn dĩ trước đây, Băng Ly luôn ở trong khu vực trung tâm nhất, không cần phải đi tranh đoạt thịt yêu thú với những con khác, thì đến hiện tại, sau khi Lục Huyền liên tục giảm số lượng thịt yêu thú cung ứng cho khu vực trung tâm, cuối cùng nó cũng phản ứng.

Vào ngày này, khi Lục Huyền đang ở trên bục cao, nuôi dưỡng những con yêu thú khác ngoại trừ Băng Ly và đám tiểu đệ Giao Long của nó. Những con Giao Long tiểu đệ bên cạnh Băng Ly đã nhiều lần cố gắng muốn giật lấy thịt yêu thú đang rơi xuống, nhưng đều bị Lục Huyền kiềm chế gắt gao, khiến chúng nó không thu hoạch được gì, cuối cùng cũng từ từ bỏ cuộc hết.

Tưởng chừng biến cố đến đây là hết rồi, nhưng không, ngay khi Lục Huyền đang ngưng tụ tâm thần trên thân thể của rất nhiều con Giao Long cự mãng xung quanh, đột nhiên hắn thoáng bắt gặp một luồng hàn quang lạnh thấu xương, đang xông về phía mình. Đó là một cây băng thương dài chừng nửa trượng, đang lao đến với tốc độ nhanh như tia chớp, còn thân thể bị bao phủ bởi hàn khí ngập tràn, đang lộ ra trên mặt hồ của con Băng Ly nọ, vẫn còn duy trì tư thế công kích.

Vẻ mặt Lục Huyền cực kỳ bình tĩnh, trong lòng không có bất cứ dao động nào.

Quả nhiên, ở thời điểm băng thương sắp va chạm vào bục cao, một cái lồng ánh sáng lặng lẽ xuất hiện, linh lực nhanh chóng tụ tập lại, tới khi cây băng thương kia đâm vào mảnh linh khí vừa tụ tập phía trên bức màn hào quang nọ, linh quang lập tức phân tán ra bốn phía giống như một tầng gợn sóng, trực tiếp hóa giải công kích, giữ cho màn hào quang kia vẫn bình yên vô sự, không xuất hiện bất kỳ vết nứt nào.

“Lá gan không nhỏ nha! Ngươi dám dùng thuật pháp thiên phú tập kích ta!” Lục Huyền cười lạnh nói.

Hắn lập tức chĩa ánh mắt nhìn chằm chằm vào con Băng Ly đang muốn che giấu thân thể phía dưới. Tiếng long ngâm vang lên, dường như thân thể Băng Ly vừa đông cứng lại, tốc độ lập tức chậm hơn phân nửa, nó chỉ biết trơ mắt nhìn long ảnh màu vàng ầm ầm kéo tới.

Chỉ trong nháy mắt, một cái vòng tròn màu vàng từ hư thành thực đã nhanh chóng xuất hiện trên cần cổ màu trắng nõn như ngọc của Băng Ly. Dưới sự khống chế của Lục Huyền, vòng tròn nọ không ngừng được kéo cao, cơ thể Băng Ly cũng không tự chủ được, bị nó nâng lên từng chút từng chút một.

“Tình huống vừa rồi quá mức ác liệt, phạt ngươi ba ngày không được ăn thịt yêu thú, lại phạt cảnh cáo, trực tiếp treo ở trên này nửa ngày.”

Băng Ly chật vật gào thét một tiếng, trong mắt lộ ra một tia cầu xin, chỉ muốn Lục Huyền hãy buông tha cho nó, nhưng Lục Huyền không hề lay chuyển, hắn vẫn khống chế vòng tròn màu vàng, trực tiếp treo nó lên giữa không trung.

Đám tiểu đệ Giao Long dưới trướng Băng Ly vừa thấy dáng vẻ của lão đại như vậy, đã nhao nhao phản bội, khiến cho quãng thời gian sau đó, khi Lục Huyền nuôi dưỡng yêu thú, tất cả đều trở nên ngoan ngoãn thành thật, chịu tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Nửa ngày sau, Lục Huyền đưa mắt nhìn con Băng Ly đang uể oải, chán nản, vẫn bị treo giữa không trung, nhẹ nhàng hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, có phục không?”

Băng Ly nghe vậy, chỉ có thể ngẩng cái đầu y như một khối bạch ngọc đã khô khốc lên, khẽ gật đầu.

“Được, vậy ta để ngươi xuống dưới trước, nếu còn có lần sau thì hình phạt sẽ không đơn giản như vậy đâu. Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho ngươi ăn thịt yêu thú thuộc tính băng, dựa vào huyết mạch và thiên tư của ngươi, hẳn là rất nhanh sẽ thăng cấp thành Ly Long tam phẩm thôi.”

Lục Huyền vừa đánh nó một gậy, lại lập tức đưa cho nó một viên kẹo dụ dỗ.

Nghe hắn nói như vậy, trong mắt Băng Ly không khỏi hiện lên một tia cảm kích.

Lục Huyền thấy nó đã chịu nghe lời, cũng thả lỏng vòng tròn màu vàng đang khống chế nó ra, để nó rơi xuống Thiên Long hồ.

Trong lòng hắn mừng thầm, đã dễ dàng giải quyết xong trở ngại cuối cùng rồi, về sau những con Giao Long cự mãng này đều sẽ ngoan ngoãn nghe theo hắn sắp xếp, cũng giúp hắn làm việc được thoải mái hơn nhiều.

“Ngươi, ở im chỗ này.”

“Ngươi, còn ngươi nữa, dừng ở chỗ này!”

Hắn sắp xếp Giao Long cự mãng thành hàng theo kích thước và thói quen ăn uống của chúng.

“Từ nay về sau, nhớ phải ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, chờ ta lấy thức ăn cho, chỉ cần nghe lời thì nhóm các ngươi sẽ được ăn uống no đủ.”

Lục Huyền cười tủm tỉm, nhìn những con Giao Long cự mãng đã xếp hàng ngay ngắn bên dưới. Đột nhiên trong lòng hắn lại sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu hệt như bản thân đã trở thành đầu bếp ở căng tin, đang cẩn thận lấy cơm cho mọi người rồi.

Dưới bục cao, hơn chục con Giao Long, cự mãng, dị nhiêm đang xếp hàng ngay ngắn, trật tự trên mặt hồ.

Phần lớn thân thể của chúng vẫn còn chìm dưới mặt hồ, chỉ nhô một nửa thân trên lên, cả đám đều háo hức nhìn chằm chằm vào ba chiếc thùng gỗ khổng lồ ở trước mặt Lục Huyền.

Hắn nhìn lướt qua những khối huyết nhục yêu thú được đựng bên trong thùng gỗ, sau đó động tác nhanh nhẹn nhặt từng miếng lên, rồi ném thịt đến gần những con yêu thú Giao Long đang xếp hàng ngay ngắn trong khu vực chỉ định.

Mặc dù đám Giao Long khác ở xung quanh vẫn rục rịch muốn di chuyển, muốn đi tranh đoạt thịt yêu thú theo bản năng, nhưng trải qua khoảng thời gian được Lục Huyền thuần hóa, chúng đã có thể kiểm soát ham muốn bản năng của mình và ngoan ngoãn chờ đợi trong khu vực chỉ định rồi.

Những con Giao Long này đều biết, chỉ cần mình biết thân biết phận dừng ở khu vực đã định, thì bản thân sẽ được ăn đủ thịt yêu thú ngon lành, nhưng một khi dám xông lên đi tranh giành, sẽ bị trừng phạt, nhẹ thì đói bụng, nặng thì rất có thể sẽ bị Lục Huyền tàn nhẫn treo lơ lửng lên giữa không trung.

Thịt yêu thú trong thùng gỗ giảm dần, Lục Huyền nhìn ba cái thùng rỗng trước mặt, có chút trầm ngâm không nói.

Chương 179: Thực Đơn Định Chế Cho Yêu Thú Giao Long!

Mặc dù Lục Huyền đã làm chủ được trạng thái tức thời của Giao Long, nhưng sau khi thuần hóa, lại cần cho chúng ăn món mà chúng thấy ngon hoặc là thịt yêu thú có thể thúc đẩy sự phát triển và tiến hóa của chúng.

Nhưng lượng lớn thịt yêu thú trong thùng gỗ này lại không được phân phối dựa theo suy nghĩ của hắn, khiến cho thịt yêu thú thích hợp dùng để nuôi dưỡng Giao Long có thể quá nhiều hoặc là quá thiếu, không thể đáp ứng đầy đủ từng con yêu thú Giao Long cự mãng bên trong Thiên Long hồ được, nên đến cuối cùng, chúng chỉ được ăn thịt yêu thú bình thường mà thôi.

Nghĩ một hồi, hắn đã quyết tâm đi tìm gặp Hoàng Nguyên – người phụ trách khu vực Thiên Long hồ, đặt một tấm thực đơn dành riêng cho những con Giao Long cự mãng đang được hắn nuôi dưỡng.

Bên trong một ngôi nhà đá rộng, Hoàng Nguyên với tu vi Luyện Khí viên mãn đang nói chuyện với hai gã tu sĩ Luyện Khí cấp cao, vừa thấy Lục Huyền bước vào, gã lập tức mỉm cười chào đón: "Lục sư đệ, đã lâu không gặp, ngươi nuôi dưỡng đám Giao Long bên kia thuận lợi chứ? Những con nghiệt súc này có mang đến phiền toái gì cho sư đệ không?"

"Khá suôn sẻ, những con yêu thú Giao Long kia cũng tương đối nghe lời. Lần này, ta qua đây là có chuyện muốn nhờ Hoàng sư huynh giúp đỡ."

“Lục sư đệ mời nói.” Sắc mặt Hoàng Nguyên lập tức trở nên nghiêm túc đáp.

“Hoàng sư huynh, gần đây trong quá trình ta nuôi dưỡng Giao Long, chợt phát hiện thịt yêu thú chứa trong thùng gỗ có phần không hợp lý, vì vậy muốn đặt hàng một phần thực đơn cho những con yêu thú Giao Long này, về sau, lượng thịt yêu thú cần cung ứng cứ dựa theo thực đơn là được.”

“Phốc!”

Lục Huyền vừa dứt lời, một gã tu sĩ cao gầy trong nhà đá đã không nhịn được lập tức bật cười.

“Vị sư đệ này, những con Giao Long bên kia chỉ là một đám nghiệt súc mà thôi, ngươi cứ ném thịt yêu thú vào là chúng sẽ tranh nhau ăn, còn đặt thực đơn cho chúng nó? Làm vậy thì có ích lợi gì?” Tu sĩ cao gầy bật cười châm biếm, lập tức mỉa mai nói với Lục Huyền.

Hoàng Nguyên nghiêm nghị liếc mắt nhìn gã một cái, sau đó quay đầu trầm giọng đáp: “Lục sư đệ, mặc dù lời nói của vị sư đệ này có phần không thích hợp, nhưng hàm ý trong đó cũng không sai. Sư đệ chăn nuôi những con Giao Long này, chỉ cần thả thịt yêu thú vào rồi để mặc cho chúng nó tranh đoạt là được, ngươi đặc biệt định chế thực đơn, không chỉ mang phiền phức đến cho những vị đồng môn xử lý thịt yêu thú, đồng thời cũng không mang đến tác dụng gì cụ thể, điều này thực sự không cần thiết.”

“A?” Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ kinh ngạc: “Dưới tay các vị sư huynh, những con yêu thú Giao Long kia đều sẽ tranh đoạt thịt yêu thú sao? Vì sao dưới tay ta chúng nó đều có tố chất, mỗi con đều xếp hàng chờ ta cho ăn chứ?”

Lục Huyền nói đầy hàm súc.

“Lục sư đệ đang nói đùa đấy à? Những con Giao Long cự mãng này đều là yêu thú có linh trí thấp kém, lại còn hung hãn hiếu chiến, sao chúng nó có thể thành thật nghe theo sư đệ an bài?”

Trên mặt mấy ngươi Hoàng Nguyên đều lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

“Phải hay không, Hoàng sư huynh cứ chờ lần sau ta đến nuôi dưỡng, lại tới xem một chút là biết liền mà.”

“Được, ta chắc chắn sẽ tới xem một chút. Mặc dù không biết Lục sư đệ đã dùng cách gì, nhưng nếu mọi chuyện xảy ra đúng như lời sư đệ nói, thì ta cam đoan, mình sẽ đi nói một tiếng với nhóm sư huynh đệ xử lý tài liệu yêu thú, bảo bọn họ cung ứng thịt yêu thú dựa theo thực đơn do ngươi cung cấp.”

Hoàng Nguyên khá tò mò về những gì Lục Huyền nói, cũng muốn nhìn xem hành động này của Lục Huyền có mang theo một loại ý nghĩa đặc biệt nào không, bởi vậy lập tức gật đầu, mở lời hứa hẹn với Lục Huyền.

Chẳng mấy chốc đã qua nửa ngày, cũng đến giờ ăn của đám Giao Long rồi.

Lục Huyền mang ba cái thùng gỗ to lớn đi đến bục cao, dưới chân hắn là hàng chục con Giao Long cự mãng đang ở trong hồ ngay ngắn trật tự xếp hàng, cùng ngẩng đầu chờ đợi.

“Lần này, đúng là Lục sư đệ đã làm cho ta kinh ngạc rồi!” Hoàng Nguyên vô cùng ngạc nhiên nhìn một đám yêu thú Giao Long đang yên phận đàng hoàng đứng chờ ở phía dưới, ngoài miệng cứ tấm tắc kêu kỳ lạ.

“Không biết hành động này của Lục sư đệ có mang theo thâm ý gì, ngươi có thể giải đáp cho sư huynh nghe một chút hay không?”

“Cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là lúc ta nuôi dưỡng, có thấy từng con Giao Long cự mãng đều phải liều mình tranh đoạt thức ăn, mà làm như vậy, có thể chúng sẽ ăn không đủ no, thậm chí còn làm cho chính mình bị thương, gây ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của cả đàn. Bởi vậy, ta mới nảy ra một kế nhỏ, đó là dạy dỗ chúng, lại cam đoan nếu ngoan ngoãn nghe lời, chúng đều được ăn đầy đủ thịt yêu thú, đồng thời cũng thí nghiệm một chút, xem sau khi điều chỉnh chế độ ăn uống của Giao Long, có thể xúc tiến chúng sinh trưởng tiến hóa hay không.” Lục Huyền từ tốn đáp.

Những lời hắn nói thật có giả có, thật giả trộn lẫn vào nhau, cốt để che giấu bản thân mình đã hiểu được thói quen ăn uống của những con Giao Long này rồi.

“Điều chỉnh chế độ ăn uống của Giao Long? Nghe có vẻ rất thú vị.” Hoàng Nguyên rơi vào trầm tư.

Lục Huyền chỉ mỉm cười không nói gì, trong lòng hắn biết, chế độ ăn uống cân bằng có lợi như thế nào cho sự phát triển của sinh vật.

Ở kiếp trước, những thanh niên thuộc thế hệ sau được ăn uống đầy đủ thịt cá trứng sữa, đều có chiều cao trung bình vượt trội, nhìn như một cây sào, vượt bậc so với các thế hệ trước.

Tương tự như vậy, nếu có thể cung cấp cho đám Giao Long bên dưới được ăn đầy đủ mỹ vị và thịt yêu thú phù hợp, thì tốc độ tăng trưởng của chúng cũng sẽ được thúc đẩy, trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Hắn cũng không lo lắng nội dung thực đơn của mình sẽ bị rò rỉ ra ngoài. Bởi đây là thực đơn cho từng cá thể do hắn định chế ra sau khi hiểu rõ trạng thái của mỗi một con Giao Long ở bên trong khu vực mình quản lý.

Cây quýt khi trồng ở Hoài Nam thì nó là cây quýt (quả ngọt và thơm), còn trồng ở Hoài Bắc, nó lại biến thành cây cây quất (đắng không thơm). Thực đơn giống nhau không có nghĩa là chúng có thể mang đến hiệu quả cực lớn cho những con Giao Long khác tương tự như ở nơi này.

Khi nhìn thấy những hành vi thần kỳ của đám Giao Long do Lục Huyền nuôi dưỡng, Hoàng Nguyên lập tức giới thiệu hắn với mấy vị đồng môn chuyên xử lý thịt yêu thú, còn cố ý dặn dò bọn họ khi cung cấp thịt yêu thú cho Lục Huyền, hãy cố gắng thỏa mãn chủng loại và trọng lượng như hắn yêu cầu.

Sau khi giải quyết vấn đề thực đơn, Lục Huyền hài lòng quay trở lại động phủ.

Hắn mở cửa viện, vẫn là bóng đen quen thuộc lướt qua, lại tiến vào trong viện, lập tức bắt gặp Đạp Vân Linh Miêu đang lười biếng nằm uể oải bên trong linh điền, con ngươi màu xanh biếc mơ hồ nhìn chăm chú vào Lục Huyền, một tiếng gầm rú bằng giọng gió truyền ra: "Ngao…"

"Ta về rồi đây."

Sau khi ở lại bên trong Thiên Kiếm Tông một đoạn thời gian, Đạp Vân Linh Miêu được linh khí tinh khiết nồng đậm tẩm bổ, khiến cho thân hình của nó càng thêm thần tuấn, bộ lông đen nhánh bóng mượt, bàn chân dày dặn như mây trắng càng thêm nõn nà không tì vết, giẫm xuống mặt đất cũng không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Chương 180: Tại Sao Vẫn Là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 Quyển Thượng…

Chỉ là Lục Huyền thường xuyên ở bên ngoài, bỏ lại một mình nó đợi trong viện, khiến cho Đạp Vân Linh Miêu thường xuyên cảm thấy trong lòng có chút cô độc, vì vậy mỗi lần, nó đều đứng ở cửa chờ Lục Huyền về nhà.

Lục Huyền lấy một ít thịt yêu thú sấy khô từ phòng sau nhà tới, xé miếng thịt thành những dải mỏng dài, rồi đặt xuống trước mặt Đạp Vân Linh Miêu.

Đôi mắt xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu vẫn thờ ơ, nhưng nội tâm lại tràn đầy vui sướng muốn hoan hô nhảy nhót, đôi mắt xanh hơi híp lại, nó ung dung ngoạm miếng thịt lên, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Lục Huyền lại theo thường lệ, đi tới linh điền, Thảo Khôi Lỗi vẫn đang tuần tra không biết mệt mỏi giữa các luống.

Các loại linh thực trong linh điền, đều có trạng thái sinh trưởng cực kỳ tốt.

Phạm vi sương khói được Huyễn Yên La Quả tam phẩm bao phủ ngày càng rộng, cũng may trước đó Lục Huyền đã dành đủ không gian cho nó, nên thứ này cũng không ảnh hưởng đến những loại linh thực khác ở xung quanh.

Những đường hoa văn màu xanh đỏ cực kỳ yêu dị vẫn một mực bao phủ phía trên dây leo đen nhánh của Giao Đằng, toàn

bộ dây leo giống như một con độc xà thâm độc ẩn nấp trong bóng tối.

Trong khoảng thời gian này, Lưu Quang Mộc và Âm Hòe nhị phẩm được hắn trao đổi từ Tư Nông điện, cũng cao lớn hơn một chút. Những sợi tơ linh lực bán trong suốt phía trên Lưu Quang Mộc càng càng ngày nhiều, Lục Huyền phải tốn kha khá công sức mới có thể dẫn dắt chúng nó quay về chỗ cũ.

Trong hang động nơi Âm Hòe sinh trưởng, âm khí càng ngày càng nặng, bước vào bên trong có thể rõ ràng cảm nhận được hàn ý âm u lạnh lẽo.

Các đốt trúc của Đồng Cốt Trúc ngày càng dài hơn và màu sắc cũng đậm hơn.

Hai mươi tám cây Huyết Ngọc Tham thu được bằng phương pháp ngưng luyện linh chủng cũng phát triển tốt, điều này khiến Lục Huyền càng yên tâm hơn về phương pháp ngưng chủng mình nhận được lúc trước.

Phần lớn Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành, Lục Huyền cẩn thận xem xét trạng thái chi tiết của từng bụi Linh Huỳnh Thảo và hái được ba mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đã hoàn toàn chín muồi. Trong nhóm này có bảy cây phẩm chất tốt, mười lăm cây phẩm chất thượng đẳng và tám cây còn lại phẩm chất hoàn mỹ.

Đến tận lúc này, hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo ban đầu, chỉ còn lại một trăm mười sáu gốc, đương nhiên Lục Huyền sẽ không hái hết, hắn dự định sẽ lưu lại một phần trong số chúng để ngưng kết linh chủng Linh Huỳnh Thảo.

Sau khi ngắt Linh Huỳnh Thảo đã chín muồi đi, ba mươi quầng sáng màu trắng không ngừng lấp lóe lập tức xuất hiện trên bề mặt linh điền.

Lục Huyền hấp thụ từng cái một, hết phần thưởng này đến phần thưởng khác lần lượt xuất hiện trong đầu hắn giống như cưỡi ngựa xem lồng đèn.

Quầng sáng mang đến cho hắn xấp xỉ bảy năm tu vi, một lượng lớn linh lực rót vào cơ thể Lục Huyền, chúng điên cuồng hoành hành trong đan điền kinh mạch hắn.

"Quầng sáng, thêm tu vi cho ta!" Từ đáy lòng, Lục Huyền khẽ quát to.

Chờ đến khi bình ổn lại, hắn lập tức cảm nhận được mình đã lặng lẽ phá vỡ một tầng vách ngăn bí ẩn, khiến cho tu vi tấn thăng đến Luyện Khí tầng chín rồi.

"Luyện Khí tầng chín, điều tiếp theo cần làm là tích lũy tu vi thật tốt, gia tăng khả năng đột phá Trúc Cơ."

Trong lòng Lục Huyền tràn đầy cảm xúc, chỉ hai năm rưỡi ngắn ngủi, nhưng trong khoảng thời gian này, tu vi của hắn lại tăng nhanh giống như ngồi tên lửa, từ Luyện Khí tầng hai nhảy vọt đến Luyện Khí tầng chín. Thậm chí cảnh giới Trúc Cơ khó có thể đạt được trong quá khứ, thì hiện giờ cũng không còn quá mức xa xôi.

"Nếu cứ lấy thiên phú, bối cảnh, tài nguyên của bản thân ra sử dụng, thì trong vòng hai năm rưỡi cũng không nhất định có thể đột phá đến Luyện Khí tầng ba, chứ đừng nói đến Luyện Khí trung cấp, thậm chí cao cấp." Hắn nghĩ thầm, rồi hết sức vui mừng vì mình có thể nhận được cơ duyên vô cùng to lớn là quầng sáng màu trắng kia.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Lục Huyền lập tức đi đến phía trước ba cây Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm. Trên những cành cây cằn cỗi đan xen này vẫn còn mười bốn mảnh lá trà non mịn xanh mướt, hương thơm mát sảng khoái bay khắp

nơi, chỉ cần ngửi thôi cũng giúp người ta thần thanh khí sảng rồi.

"Lại có thêm bốn mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà đã tiến vào giai đoạn thành thục hoàn toàn, ha ha, linh thực nhị phẩm." Lục Huyền khẽ cười rồi cẩn thận hái bốn mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà đã thành thục kia xuống.

Bốn mảnh lá trà, trong đó có ba mảnh phẩm chất tốt, và một mảnh có phẩm chất thượng đẳng. Hắn cất bốn mảnh lá trà kia đi, rồi lần lượt nhặt những quầng sáng màu trắng xuất hiện ở vị trí lá trà vừa được ngắt.

Từng luồng ý niệm ùn ùn hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được đan dược Giáng Trần Đan tam phẩm.】 x2

Hai viên Giáng Trần Đan tròn vành vạnh thơm ngát nổi lên trên lòng bàn tay hắn. Lục Huyền cẩn thận cất chúng vào túi trữ vật, đặt chung một chỗ với viên Giáng Trần Đan đã lấy được lúc trước.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù.】

Vẫn là một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm có hiệu quả cực mạnh đối với tà ma cấp Quỷ.

Lục Huyền tràn đầy mong chờ nhìn chằm chằm vào quầng sáng màu trắng cuối cùng đến từ mảnh lá trà có phẩm chất thượng đẳng.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được công pháp tam phẩm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 (thượng)】

Một ý niệm xẹt qua, rất nhiều thông tin mạnh mẽ tràn vào trong đầu của Lục Huyền. Tất cả đều là phương pháp tu hành,

bí quyết, kinh nghiệm về 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 ở giai đoạn Luyện Khí.

Lục Huyền có cảm giác mình đã tu luyện môn công pháp này được khá nhiều năm rồi, khiến cho phần xương cốt bên trong cơ thể lặng lẽ sinh ra một chút thay đổi, khá nhiều loại vật chất bẩn thỉu tanh hôi được, chậm rãi tiết ra từ trong tứ chi bách hài của hắn.

Lục Huyền dùng linh thức nội thị, chợt phát hiện xương cốt của mình đang tỏa sáng lấp lánh như bạch ngọc, lại trong suốt như pha lê, độ cứng cũng tăng lên rất nhiều.

"Tại sao vẫn là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 quyển thượng…"

Lục Huyền nhìn mười một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà còn lại, có phần không biết đủ mà nghĩ thầm.

Mặc dù có thêm một gói kinh nghiệm công pháp, đã tiết kiệm cho hắn rất nhiều thời gian tu luyện, nhưng Lục Huyền càng muốn《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 quyển hạ hơn.

Trong lòng mang theo một chút tiếc nuối, Lục Huyền tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền một lượt. Các loại Linh Vũ Thuật, Địa Dẫn Thuật, Mộc Sinh Thuật được luân phiên thi triển, cố gắng hết sức đi thỏa mãn yêu cầu nhỏ bé của từng gốc linh thực ở nơi này.

Nửa ngày trôi qua trong nháy mắt, chẳng bao lâu sau đã đến giờ ăn của đàn yêu thú Giao Long, Lục Huyền lại thuê một con Linh hạc đi đến đó. Một lát sau, hắn đã chạy tới khu vực sinh sống của đàn yêu thú Giao Long do mình phụ trách nuôi dưỡng.

Hắn tiếp nhận mấy thùng thịt yêu thú đã được sắp xếp cẩn thận dựa theo chủng loại, phân lượng đặc biệt từ trong tay những vị tu sĩ chịu trách nhiệm xử lý, rồi đi đến bục cao.

Trên mặt hồ bên dưới cái bục cao kia, hơn chục con Giao Long cự mãng đã lặng lẽ xếp hàng ngay ngắn từ trước, ngay trong nháy mắt khi nhìn thấy bóng dáng Lục Huyền, cả đám lập tức vẫy nhẹ cái đuôi dày và dài của mình, nhìn ra được chúng đang vô cùng hưng phấn.

Chương 181: Thuyền Rồng!

"Các bạn nhỏ, đến giờ ăn cơm rồi đây! Đừng gấp gáp, ta đảm bảo sẽ cho các ngươi được ăn no ăn ngon!"

Lục Huyền chộp một tảng thịt yêu thú tới tay rồi khéo léo ném nó đến khu vực của đám yêu thú Giao Long mục tiêu.

Rất nhiều con Giao Long, cự mãng, dị nhiêm đã hoàn toàn làm quen với phương pháp nuôi dưỡng mới này, chỉ cần thịt yêu thú được ném đến gần người là chúng sẽ từ từ thưởng thức món ăn ngon của mình. Đương nhiên, thỉnh thoảng trong mắt đám nhóc con này cũng lóe lên một tia hung ác, nhưng khi nhìn thấy Lục Huyền đang đứng trên bục cao, là một tia hung ác kia sẽ nhanh chóng biến mất.

"Ngang… Ngang…"

Ngay tại thời điểm Lục Huyền chuẩn bị rời đi, đột nhiên một con trăn lớn màu đỏ như lửa vốn không nhúc nhích, vẫn đứng ở khu vực thuộc về nó, lại thấp giọng gầm to với hắn, trong tiếng kêu còn kèm theo chút ý tứ cầu xin.

"Hả?" Lục Huyền lập tức dừng lại, rồi cúi đầu xuống cẩn thận quan sát thân thể con trăn lớn phía dưới.

Con trăn lớn kia thấy thế, lập tức ngửa cái bụng lên, để lộ ra một vết thương lớn sâu hoắm có thể nhìn thấy cả xương ở trên bụng của nó, máu thịt lẫn lộn, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng được nó đang phải hứng chịu cơn đau nhức khủng khiếp đến mức nào rồi.

"Ngươi bị thương ư?" Lục Huyền quan tâm hỏi.

Dường như con dị nhiêm nhị phẩm nọ có thể hiểu được câu hỏi của hắn, nó cố gắng chịu đựng cơn đau đớn rồi nhẹ nhàng gật đầu.

"Có phải đồng bạn tranh thịt yêu thú với ngươi không?" Trong mắt Lục Huyền lóe lên một tia lạnh lùng.

"Ngang…" Con trăn lớn màu đỏ kia lại nhanh chóng lắc đầu, tỏ ý phủ định.

"Vậy chắc là yêu thú Giao Long do đồng môn nuôi dưỡng ở khu vực gần đây gây ra rồi." Thấy không phải do đám Giao Long do mình chăn nuôi gây nên, Lục Huyền đã yên tâm hơn không ít.

Phải biết rằng, khu vực Thiên Long hồ này kéo dài hàng trăm dặm, hoàn cảnh sinh hoạt của đám Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm lại không được phân chia rõ ràng, mỗi con đều tự tìm một vùng thủy vực nhỏ để sinh sống.

Vì vậy, thỉnh thoảng sẽ phát sinh chuyện tranh giành địa bàn và tài nguyên của nhau, đại khái là con dị nhiêm nhị phẩm này đã bị yêu thú Giao Long do tu sĩ khác nuôi dưỡng đánh cho.

"Ngươi đúng là… đánh nhau với đồng loại thì cũng thôi đi, vậy mà còn không đánh thắng. Có nhiều đồng bọn tương thân tương ái, hòa bình cùng ngươi ăn uống ở đây, nhưng ngươi lại không biết gọi chúng nó cùng đi đánh nhau với mình?" Trong giọng nói của Lục Huyền có mang theo ý tứ phẫn nộ nồng đậm vì mấy con yêu thú này không biết tranh đấu, hắn lập tức lao từ trên bục cao xuống dưới, tiến đến gần cái bụng bị thương của con dị nhiêm kia.

Để mặc cho thân thể mình nhẹ nhàng bay lơ lửng trên mặt hồ, Lục Huyền nhanh chóng lấy viên đan dược chữa thương nhị phẩm Cam Lâm Cao từng nhận được từ bên trong quầng

sáng của Tịnh Tuyết Liên trước đó, trong túi trữ vật ra. Hắn khoét một phần nhỏ dược cao rồi cẩn thận đắp lên vết thương của con trăn lớn màu đỏ như lửa kia.

"Xem ra cần phải thống nhất tư tưởng của những Giao Long cự mãng này, để chúng không còn tự mình đi khắp nơi chiến đấu nữa." Lục Huyền vừa bôi dược cao vừa âm thầm suy nghĩ.

"Trước khi ăn bữa này, ta có chuyện cần phải nói với các ngươi. Ngày hôm qua, trong số các ngươi có một con trăn lớn đã ngoài ý muốn bị thương trong quá trình tranh đoạt địa bàn với yêu thú Giao Long ở vùng khác. Ta biết loại tình huống này thường xuyên xuất hiện, nhưng từ nay về sau, ta muốn các ngươi làm một chuyện. Các ngươi phải giúp đỡ lẫn nhau, một khi đồng bạn gặp nguy hiểm, những con khác phải lập tức đi tới giúp đỡ ngay. Cứu người cũng là cứu mình, chỉ có đoàn kết lại, các ngươi mới có thể chống đỡ được kẻ địch từ bên ngoài đến và bảo vệ được chính mình, đã rõ chưa?"

Lục Huyền đứng trên bục cao, lớn giọng nói với hàng chục con Giao Long cự mãng đang xếp hàng chỉnh tề ở trong hồ.

Rất nhiều Giao Long, cự mãng, dị nhiêm bên dưới đều nhao nhao gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Tốt lắm, sau khi ăn xong thịt yêu thú, ta sẽ ở lại với các ngươi một chút. Trong khoảng thời gian này, các ngươi phải ghi nhớ thật kỹ khí tức và tiếng kêu của đồng bạn mình, đồng thời cũng phải nhớ kỹ thủy vực sinh hoạt của mỗi một đứa đồng bạn bên cạnh. Một khi có đồng bạn lên tiếng cầu cứu, những con yêu thú Giao Long khác ở gần đó phải tiến đến giúp đỡ ngay lập tức." Lục Huyền hài lòng nói.

Những Giao Long cự mãng này đã được hắn huấn luyện nên rất ngoan ngoãn, hắn nói gì chúng đều nghe nấy.

Hai ngày trôi qua, khi cho những con Giao Long cự mãng này ăn, Lục Huyền lại chăm chú quan sát chúng, nhưng không phát hiện ra con nào bị thương giống con trăn lớn màu lửa đỏ lúc trước nữa.

Có lẽ cùng nhau chiến đấu đã tạo nên cảm tình, hắn tinh tế cảm nhận được mối quan hệ giữa một vài con Giao Long cự mãng đã ngày càng trở nên thân thiết hơn.

Lúc ban đầu, chúng nó đều tranh đoạt thịt yêu thú của nhau, nhưng sau này, cả đám bắt đầu ngoan ngoãn xếp hàng để nhận thịt yêu thú, không còn tranh đấu nữa, thậm chí còn chuyển sang vui cười đùa giỡn với nhau trong khi chờ đợi bữa ăn, khiến cho mối quan hệ giữa đám yêu thú này ngày càng trở nên thân mật.

Lục Huyền thấy vậy, cảm thấy nhẹ nhõm yên lòng.

Sau khi kết thúc một vòng chăn nuôi, hắn đang định rời đi, đột nhiên con trăn lớn màu đỏ lửa từng được hắn trị liệu thương thế cho lại gầm nhẹ một tiếng với hắn, đồng thời, bộ thân thể đỏ tươi khổng lồ của nó cũng từ từ bơi lại gần.

Thấy Lục Huyền đang nhìn mình, con trăn lớn màu đỏ lửa kia lập tức nâng thân trên lên, lại quay đầu hướng về phía lưng mình, khẽ gật một cái.

“Ngươi muốn ta ngồi trên đó?” Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

Con trăn lớn màu đỏ lửa kia vội vàng gật đầu, trong mắt toát lên vẻ thân mật nồng đậm.

“Vậy ta tới đây.” Lục Huyền cũng không khách khí, hắn lập tức nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống phần lưng của con dị nhiêm màu đỏ tươi nọ.

Bỗng nhiên con trăn lớn màu đỏ lửa kia lại hưng phấn gầm lên, nó lập tức cõng Lục Huyền và bơi về phía trung tâm Thiên Long hồ.

Nơi sinh hoạt của những Ly Long Giao Long từ tam phẩm trở lên đều bị bố trí cấm chế, cho nên hắn không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn.

Lục Huyền yên tâm ngồi trên lưng con trăn lớn màu đỏ lửa kia, mặt hồ sáng lấp lánh, thỉnh thoảng cũng có một con Giao Long khổng lồ lao lên khỏi mặt nước.

Thật chậm rãi, không ngừng có Giao Long cự mãng lại gần phía sau lưng con trăn lớn màu đỏ lửa kia, Lục Huyền nhận ra chúng đều là những con được hắn nuôi dưỡng.

"Lấy Long làm thuyền, đây mới là thuyền rồng chân chính!" Dưới người có một con dị nhiêm dài mấy trượng, phía sau là một đám Giao Long tiểu đệ đi theo, trong lòng Lục Huyền trào dâng một luồng hào khí ngút trời.

…

"Các ngươi ủng hộ ta như thế, ta thật sự không biết phải lấy gì để báo đáp đây, chỉ có thể làm một bài kiểm tra toàn thân tỉ mỉ cho các ngươi thôi." Trên bục cao, Lục Huyền vừa ném miếng thịt yêu thú đã được phân loại cẩn thận xuống, vừa nói với đám đông yêu thú Giao Long bên dưới: "Trong khoảng thời gian này, các ngươi có cảm thấy thực lực của mình tiến bộ rất nhanh không?"

Chương 182: Một Khi Đã Tiến Vào Bảo Sơn, Sao Có Thể Tay Không Trở Về?

Mấy con Giao Long cự mãng đang xếp thành hàng ở trong hồ đều rối rít gật đầu,

Lục Huyền thay đổi phương pháp chăn nuôi, không chỉ giúp chúng nó được ăn no, còn phân loại ra cho chúng những loại thịt yêu thú thích hợp với mình, từ đó gia tăng tốc độ phát triển của đám yêu thú này.

Đặc biệt là đối với những con cự mãng dị nhiêm có thực lực thấp kém, hiệu quả của phương pháp này càng được thể hiện ra rõ ràng hơn, bởi vì thực lực trước đó quá mức yếu kém, khiến đám này chỉ có thể ăn được một ít cặn thịt yêu thú, ngay cả mục tiêu đơn giản nhất là no bụng cũng không được, chứ đừng nói đến thịt yêu thú phù hợp với từng cá thể như hiện giờ.

Lục Huyền thấy vậy, mới hài lòng gật đầu.

“Để thúc đẩy các ngươi phát triển nhanh hơn nữa, ta quyết định sẽ kiểm tra toàn thân cho từng đứa một. Kiểm tra chủ yếu là xem trước đó, trên người các ngươi có lưu lại bệnh kín hay vết thương ngầm hay không? Cũng như cẩn thận khám xem các ngươi có ăn phải những loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe ở trong hồ hay không? Thậm chí là kiểm tra đo lường xem trong cơ thể của các ngươi có chứa vật ô uế tà ác gì đó hay không nữa. Để quá trình kiểm tra được cẩn thận và tỉ mỉ hơn, một trong những hạng mục cần thiết chính là rút một lượng

huyết dịch nhỏ từ trong cơ thể các ngươi ra ngoài. Nhưng các ngươi cứ yên tâm, ta chỉ rút một chút xíu thôi, với thể chất Giao Long dị nhiêm của các ngươi, chỉ cần hai - ba ngày là hồi phục tốt.” Lục Huyền mỉm cười, dịu dàng nói.

Máu Bích Thủy Mãng mang theo trước đây đã dùng gần hết rồi, Lục Huyền lập tức chuyển ánh mắt tới những con Giao Long cự mãng bên trong Thiên Long hồ này.

Một khi đã tiến vào bảo sơn, sao có thể tay không trở về?

Sau khi huấn luyện những con Giao Long cự mãng kia trở nên dễ bảo, cuối cùng hắn cũng lên kế hoạch ra tay với chúng.

Mà những con Giao Long cự mãng kia lại chẳng nghi ngờ gì, cũng bởi quá trình Lục Huyền chăm sóc và nuôi dưỡng chúng trong khoảng thời gian này cực kỳ có hiệu quả, khiến chúng thật sự cho rằng chuyện Lục Huyền muốn rút máu mình đi vì muốn tốt cho mình.

Lục Huyền nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ, rồi nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với con trăn lớn màu đỏ lửa lúc trước.

“Qua đây, để ta kiểm tra toàn thân cho ngươi.” Lục Huyền giả vờ kiểm tra từng bộ phận trên cơ thể dị nhiêm, rồi rút Hồng Tuyến Châm nhị phẩm ra.

“Lần đầu tiên sẽ hơi đau một chút, ngươi ráng chịu đựng nha.”

Con trăn lớn màu đỏ lửa kia khẽ gật đầu, Lục Huyền lập tức đâm Hồng Tuyến Châm vào trong cơ thể nó, sau khi rút ra, vết thương to bằng lỗ châm kia cũng bắt đầu chảy ra một dòng máu đỏ rực.

Hắn hứng máu bằng chiếc bình bạch ngọc đã được chuẩn bị sẵn từ trước, khi lượng máu đã được non nửa bình thì dừng lại, rồi ra hiệu cho con trăn lớn màu đỏ lửa kia tự chữa lành vết thương cho mình.

Ngày thường những con Giao Long cự mãng này đánh nhau, không biết đã chảy bao nhiêu máu và chịu bao nhiêu vết thương, cho nên vết thương nhỏ và chút xíu máu mất đi như vậy, tuyệt đối không là gì với chúng.

"Sao vảy của ngươi lại cứng như thế? Châm của ta không đâm vào được!" Lục Huyền có chút bất đắc dĩ nhìn con Song Đầu Giao Long với tầng vảy đen nhánh trước mặt.

Ngay vừa rồi, khi hắn dùng Hồng Tuyến Châm đâm vào thân thể Giao Long, một tình huống xấu hổ vô cùng đã xuất hiện, đó là hắn không thể phá được tầng phòng ngự của nó…

Song Đầu Giao Long nghe vậy, thân thể khẽ vặn vẹo vài cái rồi lăn lộn trong hồ một vòng, trực tiếp để lộ phần bụng có lực phòng ngự hơi yếu hơn ra trước mặt Lục Huyền.

"Thật là… cần gì phải có phòng ngự cao như vậy chứ?" Lục Huyền oán trách một câu, sau đó lại dùng linh lực khống chế Hồng Tuyến Châm đâm vào trong cơ thể Song Đầu Giao Long, đồng thời lấy đi nửa bình huyết dịch mới mẻ.

"Tiểu Băng Băng, đến phiên ngươi rồi…" Xong xuôi công việc với mấy con Song Đầu Giao Long đằng kia, Lục Huyền lại cầm Hồng Tuyến Châm đi đến phía trước con dị chủng Băng Ly.

Trong ánh mắt Băng Ly ẩn chứa ba phần sợ hãi, bảy phần lấy lòng, nó cũng chủ động dâng cơ thể của mình đến trước mặt Lục Huyền.

Hồng Tuyến Châm đâm vào rút ra, khi rút ra, một dòng huyết dịch lạnh đến rùng mình từ từ chảy xuống.

Lục Huyền vội vàng dùng bình bạch ngọc nhỏ đã cầm sẵn trên tay để hứng máu, đây chính là tiên huyết của dị chủng Ly Long đó, vừa nhìn đã thấy không giống bình thường rồi.

“Được rồi, đã kiểm tra xong, ta sẽ lấy mẫu huyết dịch này mang về động phủ và sử dụng thủ đoạn độc môn của ta để tiến hành kiểm tra đo lường. Nếu có gì bất thường, ta sẽ lại tới tìm các ngươi.” Lục Huyền trở lại bục cao, nhẹ nhàng nói với một đám Giao Long cự mãng phía dưới.

Sau quá trình rút máu kiểm tra này, hắn chỉ thu được chút ít huyết dịch trên người mười mấy con Giao Long cự mãng bên dưới, nhưng số lượng này đã đủ cho Giao Đằng sử dụng một đoạn thời gian khá dài rồi.

“Đúng là vận khí tốt mà, có thể hưởng thụ huyết dịch của dị chủng Giao Long Ly Long, nếu Giao Đằng còn không mau chóng thành thục, thì đúng là nó có lỗi với công sức bồi dưỡng của ta rồi.” Lục Huyền cảm thán nói.

Giống như Băng Ly, Song Đầu Giao Long, mặc dù vẫn còn ở thời kỳ ấu sinh, chưa đạt đến thời kỳ trưởng thành và thực lực chỉ dừng lại ở giai đoạn nhị phẩm, nhưng huyết mạch của chúng nó lại vượt xa so với đám yêu thú nhị phẩm khác, cho nên huyết dịch của Song Đầu Giao Long trân quý hơn máu Bích Thủy Mãng rất nhiều, Giao Đằng có thể ăn một bữa no rồi.

…

Trong căn nhà đá bên hồ, ở thời điểm Lục Huyền chuẩn bị đi nhận thịt yêu thú mình đã đặt hàng riêng, đột nhiên một gã tu sĩ Luyện Khí cấp cao tiến tới: “Lục sư đệ chờ một chút, có chuyện cần quấy rầy sư đệ.”

“Thì ra là Lý sư huynh, không biết sư huynh có chuyện gì quan trọng cần nói với ta?”

Người này cũng giống như Lục Huyền, cũng tới đây nhận nhiệm vụ chăn nuôi yêu thú Giao Long, bình thường khi đi

qua nhà đá, hai người sẽ chạm mặt nên có chút quen biết xã giao.

"Lục sư đệ, ngày hôm qua một con Giao Long dưới tay ta bị trọng thương, nguyên nhân khiến nó bị thương nặng rất đơn giản, là trước đó, con Giao Long này đã bị một đám Giao Long cự mãng hợp lại bắt nạt."

"Mà đây không phải là lần đầu tiên phát sinh tình huống như vậy. Theo ta tìm hiểu, đám Giao Long cự mãng kết bè đi bắt nạt nó chính là Giao Long đang được Lục sư đệ nuôi dưỡng, cho nên ta hy vọng Lục sư đệ có thể kiểm soát chúng nó một chút. Ngộ nhỡ để xuất hiện tình huống Giao Long bị trọng thương mà chết, sẽ khá phiền phức, đối với cả hai chúng ta đều không tốt." Sắc mặt tu sĩ Luyện Khí cao cấp kia hơi có chút âm trầm nói.

"Vậy sao? Ta chỉ phụ trách cho chúng nó ăn thịt yêu thú, bình thường chúng nó làm gì, ta không đi quản được. Huống chi trong Thiên Long hồ này có nhiều Giao Long cự mãng như vậy, Lý sư huynh khẳng định đám hung thủ kia chính là yêu thú Giao Long do ta nuôi dưỡng sao?" Lục Huyền lạnh lùng nghiêm nghị đáp.

"Trong mấy màn phối hợp đánh nhau ấy, đều xuất hiện bóng dáng của một con Song Đầu Giao Long, nó vốn là dị chủng Giao Long hiếm thấy, trong thủy vực gần đây, cũng chỉ có một con dưới trướng Lục sư đệ mà thôi."

Chương 183: Bị Đồng Môn Tố Cáo…

Con Song Đầu Giao Long này, tự nhiên lại có hai cái đầu để làm gì, đặc điểm quá là rõ ràng rồi, khó mà ngụy trang được. Lục Huyền thầm mắng trong lòng, có lẽ đoạn thời gian gần đây hắn kiềm chế chúng nó quá nghiêm, còn cho phép viện trợ đồng bạn nên Song Đầu Giao Long hung hãn hiếu chiến đã tìm được cơ hội tốt để phát tiết rồi.

Mỗi khi có đánh nhau là nó xông lên đầu tiên, đã hành hạ không ít Giao Long cự mãng do các tu sĩ khác nuôi dưỡng.

"À, thật sao? Con Song Đầu Giao Long kia thì đúng là ta nuôi rồi, còn những con khác thì ta không biết. Hơn nữa, đó chỉ là đám nhóc con chơi đùa thôi mà, sư huynh đừng để ở trong lòng." Lục Huyền mỉm cười đáp.

"Lời này của sư đệ là không đúng rồi, tiểu hài tử nhà ai lại đi đánh người ta gần chết?" Tu sĩ Luyện Khí cao cấp lộ vẻ mặt không vui nói.

"Những con Giao Long, cự mãng, dị nhiêm kia vốn thuộc về những tộc quần khác nhau, thực lực chúng cũng ở các cấp bậc không đồng nhất, thậm chí một số ít còn là kẻ thù của nhau trong tự nhiên. Có thể khiến chúng nó liên thủ đối phó với một con yêu thú Giao Long, phải chăng con Giao Long kia đã làm ra chuyện gì quá đáng? Chẳng lẽ sư huynh không suy nghĩ kỹ về việc này?" Lục Huyền lập tức mở miệng cãi chày cãi cối.

“Đúng vậy, những con Giao Long cự mãng này hay tranh đoạt thịt yêu thú đến mức đánh nhau bể đầu chảy máu, nội đấu liên miên, làm sao có thể hợp sức chống lại kẻ từ bên ngoài đến chứ?” Tu sĩ Luyện Khí cấp cao kia cũng không khỏi sửng sốt nói.

Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng Lục Huyền, hắn lập tức tiến vào nhà đá nhận thịt yêu thú của mình.

Trên bục cao, hắn nhặt những miếng thịt yêu thú được lựa chọn thích hợp, nhẹ nhàng ném đến vị trí của đám Giao Long cự mãng bên dưới.

Những con Giao Long cự mãng này đã sớm quen với phương pháp cho ăn của Lục Huyền, chúng yên lặng và ngoan ngoãn chờ đợi ở khu vực cố định của mình.

“Hử?” Ngay khi Lục Huyền ném xong tất cả đống thịt yêu thú trong thùng, một con cự mãng màu đỏ lửa đã thu hút sự chú ý của hắn.

Chỉ thấy con cự mãng kia ngẩng cao đầu, linh khí trên mảnh lân giáp màu hỏa hồng trên người không ngừng phun ra, giống như những chùm hỏa diễm đang bốc cháy hừng hực. Thỉnh thoảng trong miệng nó lại bật ra một tiếng gầm thét, có cảm giác con cự mãng này đang trải qua một nỗi thống khổ khó có thể chịu đựng được.

Một lúc lâu sau, luồng hỏa diễm vốn đang bao quanh thân thể nó lại một lần nữa dung nhập vào trong mảnh lân giáp màu đỏ đậm kia, Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được lượng linh lực ẩn chứa bên trong cơ thể con cự mãng màu đỏ lửa ấy đã tăng lên rất nhiều.

“Đây là… Tấn thăng nhị phẩm?” Lục Huyền nhìn chằm chằm vào nó, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Cự mãng đỏ lửa này tên là Xích Giáp Mãng, là dị chủng mãng xà. Lúc trước, nó vẫn còn dừng lại ở giai đoạn nhất phẩm, trải qua thời gian hắn tỉ mỉ bồi dưỡng và cung ứng đúng phân lượng, cuối cùng cũng thành công thăng cấp thành yêu thú nhị phẩm rồi.

Theo hắn được biết, nếu nuôi dưỡng Giao Long cự mãng thăng phẩm cấp, thì người chăn nuôi là hắn cũng nhận được một khoản khen thưởng xa xỉ. Cụ thể là, cự mãng dị nhiêm nhất phẩm tấn thăng nhị phẩm sẽ được thưởng mười Kiếm Ấn, trong khi nhị phẩm tấn thăng tam phẩm sẽ được thưởng năm mươi Kiếm Ấn!

Lục Huyền nhìn con Xích Giáp Mãng và những con Giao Long cự mãng đang di chuyển tới gần hắn ở dưới hồ, có cảm giác mình đang quan sát hàng đống Kiếm Ấn biết di động vậy.

Sau khi thay đổi phương pháp nuôi dưỡng, hắn không chỉ cho từng con Giao Long được ăn no, đồng thời cũng cung cấp cho chúng loại thịt yêu thú phù hợp nhất, tùy theo sở thích và nhu cầu thể chất của chúng.

Với phương thức bồi dưỡng được đong đếm phù hợp này, tốc độ phát triển của những con Giao Long cự mãng do hắn nuôi dưỡng chắc chắn sẽ lớn nhanh hơn những con do đám đồng môn khác nuôi.

Trong khi Lục Huyền đang mặc sức tưởng tượng, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Lục sư đệ đang nuôi dưỡng Giao Long sao?”

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy Hoàng Nguyên Luyện Khí viên mãn đang mỉm cười đi tới: “Đúng vậy, chào Hoàng sư huynh.”

“Những con Giao Long do Lục sư đệ nuôi nấng có dáng vẻ trưởng thành cực kỳ không tệ đó, có cơ hội ta nhất định phải

thỉnh giáo Lục sư đệ một phen.” Hoàng Nguyên cười cao giọng nói.

“Hoàng sư huynh khách sáo rồi, sư huynh qua đây là có chuyện gì vậy?”

“Chuyện là như vậy, ta nghe nói trong quá trình nuôi dưỡng Giao Long, Lục sư đệ có rút máu trên thân chúng. Cá nhân ta cảm thấy tất cả những con Giao Long này vốn thuộc về tông môn, không thể xúc phạm và làm tổn thương chúng, hơn nữa hành động này lại không có lợi cho sự phát triển của Giao Long, Lục sư đệ cảm thấy thế nào?”

“Bị đồng môn tố cáo sao…” Lục Huyền nghĩ ngay đến vị sư huynh đồng môn có con Giao Long bị thương nghiêm trọng kia.

Hắn dừng một chút để sắp xếp từ ngữ trong đầu mới đường đường chính chính đáp: “Sư huynh, ta chỉ rút một ít huyết dịch trên người chúng, sẽ không làm tổn thương đến gốc rễ của chúng. Hơn nữa, ta làm như vậy vì muốn tỉ mỉ kiểm tra toàn thân giúp chúng, cố gắng một vài bệnh kín trước kia, cùng với loại bỏ vật chất dơ bẩn có khả năng xâm nhập, ô nhiễm bên trong cơ thể chúng.”

“Thật ư? Ngươi rút máu là để kiểm tra sức khỏe cho chúng nó?” Hoàng Nguyên bán tín bán nghi hỏi.

“Đương nhiên là thật, bao gồm cả thực đơn đặt hàng riêng lúc trước, cũng là một biện pháp để cho chúng nó nhanh chóng trưởng thành hơn. Nếu không thì làm sao lại có một con dị chủng cự mãng nhất phẩm tấn cấp thành nhị phẩm rồi?” Lục Huyền chỉ con Xích Giáp Mãng vừa mới tấn cấp, vẫn còn ở bên dưới chưa lùi lại, tự tin mười phần trả lời.

“Lục sư đệ vừa mới chăn nuôi yêu thú Giao Long được hơn một tháng, đã có dị chủng cự mãng thăng cấp thành nhị

phẩm, hiệu quả cực kỳ rõ rệt. Nhưng chuyện này lại không đủ để chứng

Hoàng Nguyên còn chưa nói xong, đã thấy thủy vực phía dưới có động tĩnh, một con Ly Long màu trắng như tuyết lập tức trồi lên từ dưới đáy hồ. Toàn thân Ly Long tràn ngập hàn khí, có thể đông lạnh thuỷ vực xung quanh thành những khối hàn băng.

Ngay khi nó xuất hiện, lượng lớn linh khí từ khắp nơi bên trong Thiên Long hồ đã vọt tới, toàn bộ đều bị con Ly Long màu trắng như tuyết này hấp thu vào cơ thể.

"Đây là…" Hoàng Nguyên giật mình tại chỗ, trong mắt có bảy phần vui sướng, ba phần không xác định.

"Hoàng sư huynh, sư đệ có một chuyện không hiểu, muốn hỏi sư huynh, nhất phẩm tấn thăng nhị phẩm là chuyện nước chảy thành sông, như vậy nhị phẩm thăng cấp tam phẩm cũng là chuyện nước chảy thành sông sao?" Lục Huyền mỉm cười vui vẻ nhìn Hoàng Nguyên.

"Băng Ly này thật biết gia tăng thể diện cho ta, nó lại chọn thời cơ tốt như vậy để tấn chức, không uổng công ngày thường ta đều cho nó ăn nhiều thịt yêu thú thuộc tính băng như vậy." Ngoài miệng thì hỏi Hoàng Nguyên như vậy, nhưng ở sâu trong lòng Lục Huyền, hắn lại đang vô cùng khen ngợi con Băng Ly vừa thành công thăng cấp thành Ly Long tam phẩm kia.

Chương 184: Yêu Thú Đột Phá!

"Lục sư đệ cứ nói đùa, mặc dù Băng Ly này là dị chủng, nhưng để thăng cấp tam phẩm cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Chắc hẳn sư đệ đã đổ nhiều mồ hôi công sức vào trong đó rồi." Trong giọng nói của Hoàng Nguyên tràn đầy khen ngợi.

Phải biết rằng, gã quản lý một nhóm Giao Long, cự mãng, dị nhiêm như vậy, mục đích chính là làm cho chúng nó tấn chức đột phá đến giai đoạn tam phẩm.

Nhưng muốn đạt đến cấp bậc này lại không phải chuyện đơn giản.

Yêu thú bị hạn chế bởi huyết mạch, nên quá trình đột phá của chúng còn khó khăn hơn tu sĩ rất nhiều. Những con Giao Long cự mãng đang được nuôi dưỡng trong này đều là một đám xui xẻo, thiếu đi một chút vận may, bởi vậy đã nhiều năm rồi, đến tận lúc này mới thấy xuất hiện một con Giao Long đột phá giai đoạn tam phẩm.

Hơn nữa, Lục Huyền mới nuôi dưỡng chúng được hơn một tháng ngắn ngủi, vậy mà trong đám yêu thú do hắn nuôi dưỡng lại xuất hiện một con yêu thú Giao Long bất ngờ tấn chức rồi?

Về phần con yêu thú tấn cấp là dị chủng Băng Ly, thật ra điều này cũng không quan trọng lắm, bởi trong số các tu sĩ chăn nuôi Giao Long, trong tay ai không có mấy con dị chủng Giao Long Ly Long đây? Vì sao Giao Long Ly Long dưới tay bọn họ không xuất hiện tình huống tấn chức như bên này?

Lớp băng vừa đông kết trên mặt hồ đã vỡ tan, Băng Ly vừa mới đột phá lập tức chui ra khỏi đó, nó vui sướng bơi lội tự do trong hồ.

Lúc này, nó đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, cả về kích thước lớn nhỏ lẫn cường độ khí tức. Sau khi bơi lội một hồi, Băng Ly tam phẩm trở lại phía dưới bục cao, nó ngẩng cái đầu trắng nõn như ngọc lên, thấp giọng gào thét với Lục Huyền, tiếng kêu tràn đầy lưu luyến không muốn xa rời, như đang muốn gửi lời chào tạm biệt cùng hắn vậy.

Mặc dù nó từng bị Lục Huyền treo trên không trung cả nửa ngày, nhưng trong lòng lại không có một chút oán trách nào, ngược lại còn rất biết ơn Lục Huyền. Nó hiểu rất rõ, sở dĩ bản thân có thể nhanh chóng thăng cấp đến tam phẩm như vậy, là có liên quan rất lớn đến loại đồ ăn phù hợp nhất mà Lục Huyền cung cấp cho mình vào mỗi bữa ăn.

"Nhóc con này lại bị ta ngược đãi đến sinh ra tình cảm rồi." Lục Huyền mỉm cười vẫy tay với Băng Ly tam phẩm.

"Đi đi, có dịp sẽ gặp lại." Băng Ly nặng nề gật đầu với hắn, rồi vẫy cái đuôi, trực tiếp lặn phía xuống Thiên Long hồ, nhanh chóng biến mất không còn trông thấy tăm hơi.

"Con Băng Ly này vẫn ở trong Thiên Long hồ, nhưng sau khi nó tấn thăng tam phẩm thì những tu sĩ Luyện Khí như chúng ta sẽ không đủ khả năng kiểm soát chúng nó nữa, sẽ có sư thúc Trúc Cơ đi tới nuôi nấng và huấn luyện chúng." Hoàng Nguyên ở bên cạnh giải thích.

"Dưới tay Lục sư đệ có một con Ly Long tam phẩm, đây tuyệt đối là một công lao to lớn đó. Dựa theo quy định thì trong quá trình chăn nuôi Giao Long cự mãng, nếu có yêu thú nhất phẩm đột phá nhị phẩm, người chăn nuôi sẽ được khen thưởng mười Kiếm Ấn, nhị phẩm đột phá đến tam phẩm được khen thưởng năm mươi Kiếm Ấn. Cộng thêm con Xích Giáp

Mãng nhị phẩm vừa mới đột phá kia, coi như lần này, sư đệ đã kiếm được sáu mươi Kiếm Ấn cùng một lúc rồi, sư huynh như ta cũng phải hâm mộ vô cùng.”

“Chỉ là vận khí của ta tốt mà thôi.” Lục Huyền mỉm cười đáp.

“Sư đệ có năng lực nuôi dưỡng linh thú độc nhất vô nhị, hẳn là sau này, còn có thể bồi dưỡng ra thêm một – hai con Giao Long Ly Long tam phẩm nữa, đến lúc đó, ngươi nhất định sẽ được sư thúc Trúc Cơ coi trọng, nói không chừng còn có cơ hội đi chăn nuôi những con Giao Long Ly Long tam phẩm, tứ phẩm cường đại kia.”

“Ha ha, đến lúc đó có lẽ ta phải đi rút máu chúng nó rồi.” Lục Huyền cười lớn.

“Rút máu gì cơ? Lục sư đệ chỉ cần thận kiểm tra thân thể cho chúng thôi, làm vậy để dọn sạch những chướng ngại vật đang cản trở chúng nó thăng cấp, chỉ có làm như vậy, những con Giao Long cự mãng nàymới dễ dàng đột phá được.” Hoàng Nguyên cực kỳ tinh ý, gã lập tức đối đáp lại một câu, thậm chí còn gắn một lý do càng tốt hơn cho chuyện Lục Huyền rút máu.

“Vẫn là sư huynh hiểu ta.” Hai người nhìn nhau cười cười, cùng ăn ý giữ im lặng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chăn nuôi của một ngày, Lục Huyền tìm được một con Linh hạc bên bờ Thiên Long hồ, hắn nhanh chóng đưa một linh thạch tới, nhờ nó đưa mình trở về động phủ.

Sau khi trở về, hắnkhông vào trong nhà nghỉ ngơi ngay, mà lập tức tiến vào trong linh điền, quan sát tình trạng sinh trưởng của rất nhiều loại linh thực. Thấy từng gốc linh thực đều phát triển tốt, lúc này hắn mới yên tâm hơn, lại đi đến khu vực

trồng Linh Huỳnh Thảo, bắt đầu thu hoạch những bụi Linh Huỳnh Thảo thành thục.

Sau khi cẩn thận kiểm tra linh điền một lượt, Lục Huyền đã hái được ba mươi bốn gốc Linh Huỳnh Thảo vừa tiến vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi, nghĩa là hiện giờ, trong số hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo được gieo trồng lúc trước, chỉ còn dư lại tám mươi hai gốc.

Ba mươi bốn gốc, có sáu cây phẩm chất hoàn mỹ, còn lại đều là phẩm chất tốt hoặc thượng đẳng. Cũng theo đó, ba mươi bốn quầng sáng màu trắng xuất hiện, phần thưởng bên trong mang đến cho Lục Huyền bảy năm tu vi, đã giúp hắn ổn định được tu vi Luyện Khí tầng chín của mình, đồng thời cũng tiến thêm một bước dài.

Thiên tư của hắn khá phổ thông, mà phần thưởng lại dựa theo tiêu chuẩn của bản thân hắn để định.

Bởi vậy, lượng linh lực hắn tu luyện được trong vòng bảy năm sẽ kém hơn rất nhiều so với linh lực của thiên tài tu luyện được trong vòng bảy năm.

Vì vậy, hắn chỉ có thể thông qua quá trình gieo trồng và thu hoạch càng nhiều Linh Huỳnh Thảo mới có thể đề thăng được tu vi.

Ngoại trừ thứ này, hắn còn nhận được một số đan dược nhất phẩm, phù lục nhất phẩm và vài gói kinh nghiệm thuật pháp không nhập phẩm.

Đối với Lục Huyền đang ở mức Luyện Khí tầng chín, thì đám này có hơi vô dụng.

Ngược lại, phần thưởng bên trong quầng sáng thuộc về sáu cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ lại không tệ lắm, chúng bao gồm ba giọt Thảo Linh Nguyên Dịch, hai gói kinh

nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, và một gói kinh nghiệm《 Canh Kim Kiếm Quyết 》nhất phẩm.

Lục Huyền bỏ ba mươi bốn gốc Linh Huỳnh Thảo kia vào trong hộp ngọc, rồi thu hộp ngọc vào túi trữ vật, sau đó mới đi đến khu vực của ba cây Thanh Diệu Linh Trà.

Hắn ngưng tụ tâm thần vào những chiếc lá trà xanh non thơm ngát bên trên, gần như ngay lập tức, một thanh tiến độ khá mờ nhạt đã đập vào mắt, có năm thanh tiến độ bên dưới năm mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà đã tràn đầy. Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng, hắn cẩn thận hái năm mảnh lá trà kia xuống.

Hương thơm của lá trà tràn ngập khắp nơi, khiến người ta cảm thấy sảng khoái, vui vẻ thoải mái khi ngửi được. Phẩm chất cũng không tệ, ba mảnh có phẩm chất tốt, hai mảnh phẩm chất thượng đẳng.

Sau khi hái xong, năm quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy cũng lập tức xuất hiện ở vị trí ban đầu của năm mảnh lá trà kia.

“Ha ha, lại đến thời khắc mở thưởng rồi.” Lục Huyền cười tủm tỉm, có hai mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm đạt đến phẩm chất thượng đẳng, hắn vô cùng chờ mong vào quầng sáng của chúng.

Lục Huyền nhặt từng quầng sáng màu trắng lên, nó lập tức hóa thành vô số điểm sáng, dũng mãnh tiến vào trong đầu hắn.

Chương 185: Thanh Tịnh Chú!

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được đan dược Giáng Trần Đan tam phẩm.】 x2

Hai viên đan dược tròn trịa tỏa mùi thơm ngát lần lượt xuất hiện trong tay Lục Huyền.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù.】

Một tấm phù lục trông giống như bạch ngọc điêu khắc nổi lên trên tay Lục Huyền, trên phù lục dày đặc phù văn phức tạp, tỏa ra khí tức thánh khiết tinh thuần.

Phần thưởng từ ba mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất tốt, đều nằm trong dự đoán của Lục Huyền.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 (quyển thượng).】

Một ý niệm lóe lên trong đầu Lục Huyền, ngay lập tức một lượng lớn thông tin luyện thể điên cuồng dũng mãnh tuôn vào trong thức hải của hắn, giúp hắn lý giải sâu sắc và thấu đáo hơn về 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》, như thể hắn đã tu luyện công pháp này nhiều năm rồi vậy.

"Lại là một gói kinh nghiệm, khi nào mới mở ra quyển hạ công pháp đây?"

Lục Huyền – người từ trước đến giờ, vẫn luôn vững vàng như lão cẩu - cũng đột nhiên cảm thấy hơi mất lòng tin.

Quyển thượng công pháp chỉ là giai đoạn Luyện Khí, quyển hạ mới là phương pháp tu hành giai đoạn Trúc Cơ, tầm quan trọng của nó, khỏi cần nói cũng biết.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được thuật pháp nhị phẩm Thanh Tịnh Chú.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một môn thuật pháp đã tràn vào ý thức của Lục Huyền.

【Thanh Tịnh Chú là thuật pháp phụ trợ nhị phẩm, sau khi niệm đoạn thần chú này, có thể minh mẫn sáng suốt, loại bỏ những tạp niệm, dục vọng trong đầu tu sĩ, giúp tu sĩ bảo trì trạng thái an yên tĩnh lặng, vô dục vô cầu.】

【Dưới trạng thái này, không dễ dàng bị tà ma công kích cùng ô nhiễm, cũng tiến vào trạng thái tu luyện nhanh hơn, tăng tốc độ tu luyện ngắn ngủi.】

【Có thể thi triển với người khác.】

"Bài trừ dục vọng?" Lục Huyền tràn đầy nghi hoặc: "Vậy không phải là cưỡng chế tiến vào hình thức hiền giả sao?"

Sau khi Lục Huyền hấp thu xong Thanh Tịnh Chú nhị phẩm, hắn không kiềm chế được sự tò mò của mình, khẽ lẩm bẩm một câu thần chú, trực tiếp thi triển với chính mình.

Gần như ngay sau đó, hắn đã cảm nhận được toàn thân lạnh toát như vừa rơi vào một cái hầm băng, tất cả những luồng tạp niệm và dục vọng trong đầu hắn đều bị cái lạnh ấy xua tan, chỉ còn lại một khoảng trắng mênh mông.

Hắn chủ động nhớ lại hình dáng của những chữ số, chữ cái, cùng với tên giáo viên quen thuộc ở kiếp trước, rất nhiều bóng dáng xẹt qua trong đầu, nhưng trong lòng lại không có một chút dao động gì.

“Ta đã mất đi những ham muốn trần tục của mình rồi.” Lục Huyền ngậm ngùi nói.

Đến đây, trong đầu hắn đã có một chút hiểu biết đại khái về môn Thanh Tịnh Chú nhị phẩm này rồi.

Hắn đặt năm mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà vào chung với những mảnh lá trà trước kia, và tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền.

Mấy con ấu thú Thiết Ngao Giải đang trốn dưới tảng đá kỳ lạ trong ao linh tuyền, vừa thấy Lục Huyền đi ngang qua, một con lập tức giơ đôi càng màu xanh đen như đại đao của mình lên thật cao, đôi càng to tướng không ngừng mở ra rồi khép lại, như thể đang phô trương sức mạnh của mình với Lục Huyền.

“Xem ra trong khoảng thời gian này, các ngươi đã lớn hơn rất nhiều rồi, ta tới để cho ngươi tự cảm thụ một chút.” Lục Huyền nhấc con ấu thú Thiết Ngao Giải kiêu căng nhất ra, lại bảo Đạp Vân Linh Miêu canh giữ ở bên cạnh, không cho nó trở về trong linh tuyền rồi lấy một đống lớn quáng thạch đồng thiết từ trong túi trữ vật tới.

Hết khối quáng này đến khối quáng thạch khác lần lượt được chuyển đến dưới càng của Thiết Ngao Giải, tiếng răng rắc vang lên không dứt, nghe tuyệt vời và êm tai làm sao.

Chờ cho đến khi những quáng thạch đồng thiết vỡ vụn thành mảnh nhỏ li ti, lúc này Lục Huyền mới chịu bỏ qua cho hai cái càng đang run rẩy của ấu thú Thiết Ngao Giải.

Hắn lấy một ít nước suối âm hàn lạnh như băng từ trong linh giếng, bước vào hang động và tưới xung quanh cây Âm Hòe.

Đi ra khỏi hang, ánh mặt trời chiếu sáng lập tức xua tan đi vài phần hàn khí nồng đậm trên người hắn.

Hắn lại tới khu vực linh điền trồng Lưu Quang Mộc và Đồng Cốt Trúc, căn cứ vào nhu cầu nhỏ bé của chúng mà thi triển các loại thuật pháp Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật, lại dẫn dắt từng đường vân trên cây Lưu Quang Mộc, cũng rắc mảnh vụn đồng thiết xung quanh rễ Đồng Cốt Trúc.

Sau khi quan sát tình hình sinh trưởng của Huyễn Yên La Quả, Lục Huyền lại đi tới bên cạnh Giao Đằng.

Hắn cầm một chiếc bình ngọc nhỏ từ trong túi trữ vật ra, bên trong có chứa huyết dịch mới mẻ của rất nhiều Giao Long cự mãng đã bị hắn rút máu.

"Giao Đằng à Giao Đằng, để ngươi mau chóng trưởng thành mà ta đã cúi mặt xin một chút máu ở chỗ này rồi một chút máu ở chỗ kia đó, mãi mới có được vài bình huyết dịch Giao Long trân quý này. Có điều, bên trong hơi nhiều phẩm chủng một chút, thôi không sao, cứ coi như ngươi đang ăn huyết dịch của trăm nhà đi! Ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng ngươi thấy ta vất vả như thế thì lớn lên thật tốt nha. Mau chóng thành thục hơn, đây chính là sự báo đáp lớn nhất đối với ta rồi." Lục Huyền vừa đổ máu tươi của Giao Long xuống vừa tự lẩm bẩm.

Cùng là nhị phẩm, nhưng hiệu quả của huyết dịch Giao Long mạnh hơn máu Bích Thủy Mãng rất nhiều. Ngay khi Giao Đằng hấp thu huyết dịch, toàn bộ dây leo lập tức sống dậy, nó không ngừng vặn vẹo giống như một con hắc xà nham hiểm và yêu dã.

"Cũng không biết huyết mạch Giao Long Ly Long có thể trợ giúp Giao Đằng nâng cao phẩm chất hay không." Lục Huyền ngắm nhìn một lát, rồi rời khỏi linh điền trở về phòng.

Trải qua hai nhiệm vụ liên tiếp là trồng trọt Hầu Diện Lan và chăn nuôi yêu thú Giao Long, nhờ vào năng lực hiểu biết

trạng thái tức thời của linh thực linh thú, hắn đã kiếm thêm được rất nhiều Kiếm Ấn.

Chăn nuôi Giao Long kiếm được mười Kiếm Ấn mỗi tháng, Xích Giáp Mãng đột phá được thưởng mười miếng, Băng Ly đột phá được thưởng năm mươi miếng, cộng thêm tám mươi bảy Kiếm Ấn lúc trước còn lưu lại, nghĩa là hiện giờ trong tay hắn đang có tổng cộng một trăm năm mươi bảy Kiếm Ấn.

"Hai nhiệm vụ kiếm được một trăm năm mươi bảy Kiếm Ấn, có khi những đồng môn ở bên ngoài trải qua gian khổ, thậm chí gặp phải chiến đấu sinh tử, còn không kiếm được nhiều như ta." Lục Huyền cảm khái nói.

"Nhiều Kiếm Ấn như vậy, mua thêm một loại linh chủng tam phẩm cũng dư dả rồi, ngoài ra còn có thể mua thêm một quả trứng yêu cầm hoặc là ấu điểu loại tốc độ."

Lần trước, ở thời điểm hắn tiến vào Tư Nông điện, đã để ý tới giá cả của linh chủng tam phẩm rồi, muốn mua một loại, cần phải bỏ ra từ mấy chục đến hàng trăm Kiếm Ấn.

Còn vì sao hắn lại muốn mua một con yêu cầm để nuôi thử, chỉ đơn giản là những loại linh thực bên trong linh điền của hắn khá đặc thù, cần phải chăm sóc hàng ngày, hắn không tiện ở lại bên trong khu nhà đá gần Thiên Long hồ, nhất định phải phân chia thời gian để mỗi ngày đi đi lại lại giữa hai nơi.

Đường xá xa xôi, không thể tự mình bay đi, đương nhiên hắn phải nhờ đến Linh hạc, nghĩa là mỗi ngày cần tiêu hao hai linh thạch.

Mặc dù với tài sản hiện giờ của Lục Huyền, hoàn toàn có thể gồng gánh được một chút chi phí đi lại ấy, nhưng từ trước đến nay, hắn luôn có thói quen tiết kiệm, trong khi bản thân lại

không có ý định đi mua pháp khí phi hành, vì vậy mới lên kế hoạch nuôi một con phi cầm.

Chờ sau khi nó lớn lên, có thể làm phương tiện đi lại cho mình, đồng thời cũng có thể nhận được quầng sáng ban thưởng, tuyệt đối là một công đôi chuyện.

Chương 186: Dưỡng Kiếm Hồ Lô!

Lục Huyền đi tới một gian đại điện tên là Ngự Thú đường, đại điện này tráng lệ hơn Tư Nông điện rất nhiều, chắc hẳn Linh hạc đã đóng góp vào đây kha khá.

Phải biết rằng, tất cả những con Linh hạc chỗ nào cũng có mặt ở trong Thiên Kiếm Tông kia, đều thuộc quyền quản lý của Ngự Thú đường, cũng không biết một ngày chúng sẽ mang đến bao nhiêu khoản thu từ linh thạch cho nơi này.

Lục Huyền âm thầm đưa mắt đánh giá khung cảnh xung quanh, đồng thời trong lòng lại cảm thán một câu Ngự Thú đường này thật là khí thế, rồi tiến vào bên trong đại điện.

"Chào sư tỷ, ta muốn mua một quả trứng yêu cầm hoặc ấu điểu yêu cầm, phẩm cấp là nhị phẩm, tốt nhất là loại có sở trường về tốc độ. Thanh toán bằng linh thạch hoặc Kiếm Ấn đều được." Sau khi tiến vào, Lục Huyền tìm được một nữ tu của Ngự Thú đường, thi lễ hỏi.

Tuy yêu cầm nhất phẩm dễ bồi dưỡng hơn, nhưng rất có khả năng quầng sáng khen thưởng do nó mang tới sẽ vô dụng với hắn. Còn yêu cầm tam phẩm, thì lấy tu vi và số lượng Kiếm Ấn trước mắt của hắn, muốn mua được nó vẫn có chút miễn cưỡng, cuối cùng hắn dự định sẽ nuôi yêu cầm nhị phẩm.

"Yêu cầm nhị phẩm, chủng loại ấu điểu hoặc trứng điểu trong tông môn có thể lập tức cung cấp không còn nhiều lắm. Hay là sư đệ cân nhắc đến Phong Chuẩn đi? Phẩm cấp nhị phẩm, tốc độ không cần phải bàn, nó được liệt vào tầm trung

giữa các loài yêu cầm cùng phẩm cấp, tính cách cũng khá ngoan ngoãn, tương đối dễ nuôi.” Nữ tu nọ mở miệng đề cử cho Lục Huyền một loại yêu cầm nhị phẩm.

Hắn so sánh con Phong Chuẩn này với các giống yêu cầm khác, cuối cùng đã gật đầu: “Được, vậy cứ làm theo lời sư tỷ nói đi.”

“Sư đệ chỉ cần trả ba mươi lăm miếng Kiếm Ấn là được.”

Lục Huyền lấy ba mươi lăm Kiếm Ấn cho nữ tu, rồi tiếp nhận một quả trứng yêu cầm nồng đậm sinh cơ từ tay nàng.

Kích thước của quả trứng yêu cầm này không nhỏ, khi cầm trên tay, bề rộng của nó còn lớn hơn cả bờ vai Lục Huyền một chút, vỏ trứng có màu xanh, trên bề mặt có một luồng khí nhỏ bé đang rung động.

Lục Huyền tạm thời đặt nó vào Sinh Sinh Đại, chờ sau khi mua xong linh chủng, sẽ thiết lập khế ước, để ấp trứng ấu điểu Phong Chuẩn.

Sau đó, hắn thuê một con Linh hạc đi tới Tư Nông điện.

Lục Huyền vừa bước vào bên trong, đã trông thấy vị tu sĩ lão nông lần trước, hắn khẽ mỉm cười bước tới gần đối phương.

“Sư huynh, ta muốn mua một viên linh chủng tam phẩm, thanh toán bằng linh thạch hay Kiếm Ấn đều được, mong sư huynh đề cử một hai…”

Tu sĩ lão nông nọ ngẩng đầu, vẻ mặt sửng sốt, dường như còn hơi ấn tượng về Lục Huyền. Ngay sau đó, lão cầm hai quyển sách ngọc lên: “Mời sư đệ xem, linh chủng tam phẩm ngươi có thể lựa chọn đều ở trong hai quyển sách ngọc này, một quyển không đến mười loại, hơn nữa đều là những loại linh thực tam phẩm phổ biến trong Tu Hành giới, trực tiếp dùng linh thạch là mua được. Một quyển khác thì nhiều loại

hơn, phần lớn bên trong đều là một vài linh chủng ít gặp và quý hiếm, có một ít trong đó là hàng đặc biệt, chỉ tông môn mới có, phải sử dụng Kiếm Ấn để đổi lấy."

Lục Huyền khẽ gật đầu, dứt khoát lướt qua linh thực tam phẩm phổ biến. Mức độ phong phú từ phần thưởng của quầng sáng cũng liên quan rất nhiều đến chủng loại của linh thực, phẩm chủng linh thực càng hiếm càng dễ mở ra phần thưởng hiếm có.

Giống như cùng là nhị phẩm, nhưng độ trân quý hiếm thấy khác nhau như Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi và Thanh Diệu Linh Trà đều mở ra phần thưởng rất khác nhau.

Trên sách ngọc, hư ảnh lập thể của linh thực trông rất sống động, lập tức xuất hiện trước mặt Lục Huyền, ở phần góc còn có nội dung mô tả chi tiết về chủng loại và công hiệu của từng loại.

"Chính là nó!" Lục Huyền cẩn thận lật xem, và rất nhanh một trong số những linh thực ở nơi này đã lọt vào mắt hắn.

【Linh thực tam phẩm Dưỡng Kiếm Hồ Lô, bầu hồ lô sau khi thành thục sẽ uẩn dưỡng vô hình kiếm khí, tính sát phạt cực mạnh.】

Một cái hồ lô loang lổ màu xanh lục nhanh chóng xuất hiện trong mắt Lục Huyền, chỉ dựa vào hình vẽ lại trong sách thôi, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được kiếm khí tràn ra từ bên trong hồ lô, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể phá thể chui ra ngoài.

"Dưỡng Kiếm Hồ Lô, linh thực tam phẩm lấy công phạt làm chủ, đúng là quá hiếm thấy rồi." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Phải biết rằng, dưới tình huống bình thường, tác dụng chủ yếu của các loại linh thực đều là làm tài liệu luyện đan, cũng

có thể dùng trực tiếp nhằm đề thăng linh lực, khử tà hoặc chữa thương cho tu sĩ, còn có một số ít làm tài liệu vẽ phù, chế tạo pháp khí, còn loại giống như Dưỡng Kiếm Hồ Lô, bản thân có lực công phạt cực mạnh lại vô cùng thưa thớt.

"Xin hỏi sư huynh, cần bao nhiêu Kiếm Ấn mới đổi được một viên linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô?" Lục Huyền hỏi tu sĩ lão nông.

"Chín mươi Kiếm Ấn." Lục Huyền nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Tại thời điểm hắn còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, Vạn Bảo Lâu ở nơi ấy cũng có bán một ít loại linh chủng tam phẩm, giá cả đều không dưới hai trăm - ba trăm linh thạch. Nhưng chúng đều là những loại tương đối phổ thông, nếu có linh chủng như Dưỡng Kiếm Hồ Lô được bán ra, Lục Huyền thầm đoán dù niêm yết giá năm trăm linh thạch cũng rất khó mua được.

Đây là chỗ tốt của chuyện dựa lưng vào đại tông môn. Chỉ cần có đầy đủ Kiếm Ấn, các loại linh chủng phẩm cấp cao trân quý hiếm thấy đều không thành vấn đề.

Lục Huyền lấy chín mươi miếng Kiếm Ấn giao cho tu sĩ lão nông.

Chỉ chốc lát sau, tu sĩ nọ đã từ trong nội điện đi ra và đưa cho Lục Huyền một viên linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Linh chủng này có màu xanh lam nhạt, hình thái dẹp dài, độ dài chừng một tấc rưỡi, thoạt nhìn hình dáng của nó rất giống một thanh kiếm nhỏ loại bỏ túi.

"Làm phiền sư huynh." Lục Huyền cẩn thận cầm hạt giống nọ và bỏ nó vào trong túi trữ vật.

"Đúng rồi sư huynh, trước khi ta tiến vào tông môn, ngẫu nhiên nghe nói trong môn phái có một loại linh thực rất thần bí

mà cường đại tên là Kiếm Thảo, tại sao không thấy nó trong những cuốn sách ngọc này?" Hắn dò hỏi tu sĩ lão nông.

"Kiếm Thảo à… Nó là loại đặc biệt, không phải thứ chỉ cần dùng Kiếm Ấn là có thể đổi được, còn cần yêu cầu về thân phận nữa, chỉ đệ tử nội môn mới có tư cách gieo trồng. Mặc dù nó là linh thực nhị phẩm, nhưng độ khó khi gieo trồng còn cao hơn tam phẩm bình thường, trình độ quý hiếm không cần phải nói."

"Chủ yếu hơn, Kiếm Thảo còn dính đến một vài chuyện cơ mật tông môn. Nó vốn là Kiếm Khí trời sinh, lại trải qua các thế hệ kiếm tu và Linh thực sư trong tông môn bồi dưỡng, đã diễn sinh ra các loại linh thực tam phẩm, tứ phẩm như Kiếm Khổng Tước, Kiếm Nha. Qua đó, có thể hiểu được tầm quan trọng của nó đối với tông môn rồi. Mặc dù sư đệ am hiểu linh thực nhất đạo, đã bắt đầu trồng trọt bồi dưỡng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhưng nếu muốn gieo trồng Kiếm Thảo, vẫn cần chờ đợi thêm một đoạn thời gian nữa, chờ đến khi trở thành đệ tử nội môn mới có tư cách gieo trồng Kiếm Thảo." Tu sĩ lão nông thẳng thắn nói.

Chương 187: Bộc Lộ Bản Thân!

Mặc dù lão không có tư cách trồng Kiếm Thảo, nhưng làm việc ở Tư Nông điện lâu như vậy, đương nhiên cũng có hiểu biết tương đối rõ về Kiếm Thảo.

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng có chút do dự, hắn đang cân nhắc xem có nên thú nhận chuyện mình đã trồng ra một gốc Kiếm Thảo rồi hay không, sau khi cân đi nhắc lại, cuối cùng hắn đã quyết định nói rõ sự thật.

Rất có thể khi thẳng thắn thừa nhận mình đã thành công trồng được Kiếm Thảo, sẽ làm gia tăng giá trị thân phận Linh thực sư của mình lên một tầm cao mới, từ đó thu được linh điền, các loại linh chủng tốt hơn, sau đó, nhận được phần thưởng phong phú từ quầng sáng màu trắng, đồng thời cũng thu được càng nhiều tu vi, bảo vật hơn.

Còn loại chuyện ẩn giấu thực lực của bản thân này, ngày thường chỉ cần củng cố thiết lập nhân vật Linh thực sư là được.

“Không dối gạt gì sư huynh, trước kia khi ta còn ở bên ngoài, sinh sống tại một phường thị nho nhỏ, đã ngẫu nhiên nhận được một hạt giống Kiếm Thảo, sau khi lục lọi thí nghiệm một phen, lại tìm được phương pháp bồi dưỡng Kiếm Thảo, còn thuận lợi trồng thành công một gốc Kiếm Thảo rồi.” Lục Huyền nhỏ giọng nói.

“Sư đệ không có nói

“Đây, sư huynh nhìn xem, thứ này có phải là Kiếm Thảo hay không?” Lục Huyền cũng không giải thích gì nhiều, đã dứt khoát lấy chuôi Kiếm Thảo từ trong túi trữ vật ra, đặt ở trước mặt tu sĩ lão nông kia.

“Hử?” Tu sĩ khẽ kêu lên một tiếng, lão vươn tay cầm cây Kiếm Thảo màu đen trên bàn gỗ, cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay búng nhẹ, thẩm thấu linh lực vào bên trong.

“Mặc dù nó hơi khác so với những cái ta từng được trông thấy, nhưng không thể nghi ngờ nó chính là một gốc Kiếm Thảo. Còn là phẩm chất thượng đẳng?” Tu sĩ lão nông không nhịn được lập tức ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lục Huyền, đôi mắt mở đến tròn xoe, nếp nhăn trên trán không ngừng chồng chất lên nhau.

Người trước mắt này, chỉ dựa vào bản lĩnh của bản thân, tự tìm tòi thôi cũng có thể trồng ra một gốc Kiếm Thảo phẩm chất thượng đẳng!

Phải biết rằng, bản thân lão cũng có một chút hiểu biết sơ qua về phương thức trồng trọt Kiếm Thảo, và có thể tóm tắt nó bằng một câu: Chỉ cần sử dụng kiếm khí tẩm bổ bồi dưỡng là được.

Nhưng biết thì dễ làm thì khó, một câu nói ngắn ngủi như vậy lại ẩn chứa rất nhiều điều kiện phức tạp bên trong.

Trước hết, muốn gieo trồng bồi dưỡng Kiếm Thảo, cần yêu cầu một tu sĩ có thành tựu thâm hậu trên con đường kiếm đạo, có thể thao túng kiếm khí một cách tinh vi, như vậy mới đáp ứng được nhu cầu sinh trưởng của Kiếm Thảo.

Thứ hai, cần một Linh thực sư có kinh nghiệm dày dặn, biết căn cứ vào giai đoạn và tình trạng sinh trưởng của Kiếm Thảo, từ đó cung cấp cho nó lượng kiếm khí thích hợp nhất.

Phải biết rằng, cường độ thân thể của Kiếm Thảo ở mỗi một giai đoạn đều không giống nhau, bởi vậy nhu cầu về kiếm khí của nó cũng trực tiếp thay đổi tương ứng.

Nếu cung cấp cường độ kiếm khí quá mạnh, số lượng quá nhiều, có thể gây tổn thương đến Kiếm Thảo. Nhưng nếu số lượng quá ít, cường độ quá yếu, sẽ gây ảnh hưởng tới phẩm chất của Kiếm Thảo, thậm chí còn bồi dưỡng ra Kiếm Thảo không thành hình.

Mà trước khi Lục Huyền bước vào Thiên Kiếm Tông, hắn đã đáp ứng được hai điều kiện cực kỳ khó khăn này rồi.

Điều này khiến tu sĩ lão nông phải nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa, giọng điệu cũng vô thức kèm theo vài phần kính ý.

"Không ngờ Lục sư đệ còn là một thiên tài Linh thực sư, không cần thầy dạy cũng tự thông hiểu, còn thành công bồi dưỡng ra Kiếm Thảo. Dùng năng lực của sư đệ, nhất định sẽ được tiền bối trong nội tông coi trọng, từ đó ủy thác trọng trách. Đến lúc ấy, sư đệ đừng quên sư huynh ta nha."

"Sư huynh nói đùa, ta chỉ có vận khí tốt mà thôi." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Lục sư đệ, ta sẽ bẩm báo chuyện sư đệ bồi dưỡng ra Kiếm Thảo với bên trên. Nhưng hiện tại, điện chủ đang bế quan tu hành ở nội tông, e rằng mấy ngày nữa ngài mới biết được, sư đệ có thể nói cho ta biết vị trí động phủ của đệ, chỉ cần có tin tức, ta sẽ thông báo cho sư đệ ngay." Tu sĩ lão nông cực kỳ nhiệt tình chủ động nói.

Vì Lục Huyền có thể tự mình bồi dưỡng ra linh thực quý hiếm như Kiếm Thảo, đương nhiên tiền đồ của hắn sẽ là một mảnh xán lạn, lão cũng muốn tận dụng cơ hội này để kết giao với hắn.

"Đa tạ sư huynh."

Lục Huyền báo vị trí động phủ của mình cho tu sĩ lão nông, rồi cầm theo linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô rời khỏi Tư Nông điện.

Ở ngoài điện, hắn lại chọn một con Linh hạc có hình thể cao lớn, bảo nó chở mình bay về hướng động phủ. Tốc độ của Linh hạc cực nhanh, một lát sau đã dừng lại trên bầu trời động phủ. Lục Huyền nhẹ nhàng nhảy xuống, giao một viên linh thạch cho nó, rồi mở trận pháp tiến vào trong viện.

"Ta về rồi đây."

Đạp Vân Linh Miêu tỏ vẻ mình không hay biết gì, chỉ vừa vặn nghe được câu chào hỏi của hắn, nó uyển chuyển thong thả đi ra khỏi phòng, đôi con ngươi xanh biếc lạnh nhạt chăm chú nhìn vào Lục Huyền.

"Ngao…"

Tiếng kêu kèm theo bảy phần thô ráp ồm ồm, ý bảo nó đã nghe rõ rồi.

Lục Huyền nhéo chỏm lông xám trắng trên hai chóp tai của nó, rồi cầm trứng Phong Chuẩn từ trong túi trữ vật ra, cẩn thận để dưới đất.

"Đây là người bạn mới của nhà chúng ta, về sau nhớ đừng bắt nạt người ta đấy." Lục Huyền ngắm Đạp Vân Linh Miêu như con mèo lớn trước mắt, cẩn thận dặn dò nó. Kiếp trước, hắn từng xem không ít video quay lại cảnh tượng mèo hoang vồ chim, cho nên phải dạy bảo tỉ mỉ, ngăn cấm Đạp Vân Linh Miêu trước.

Đạp Vân Linh Miêu nghe vậy, lập tức rảo bước tiến lại gần quả trứng lớn màu xanh kia, có chút tò mò dùng mũi ngửi khí tức bên trong vỏ trứng một cái rồi xoay người rời đi.

Lục Huyền nhẹ nhàng vuốt ve những đường hoa văn màu xanh nhạt trên vỏ trứng, rồi lập tức ký kết khế ước với nó. Sau

khi thành lập khế ước, hắn đã cảm nhận được một chút liên hệ mật thiết giữa mình với Tiểu Phong Chuẩn mà hắn chưa từng gặp ở bên trong vỏ trứng.

Hắn chậm rãi rót một chút linh lực vào trong vỏ trứng màu xanh, Tiểu Phong Chuẩn trong vỏ trứng tham lam hấp thụ. Một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Yêu cầm nhị phẩm Phong Chuẩn, sở trường tốc độ, trời sinh am hiểu khống chế thuật pháp hệ phong cấp thấp.】

【Chủ yếu ăn thịt yêu thú, nếu thịt ẩn chứa linh lực thuộc tính phong thì hiệu quả sẽ tốt hơn.】

【Ta muốn bay thật cao, bay thật xa, nhảy múa trong cuồng phong.】

"Giai đoạn trưởng thành còn có thể điều khiển thuật pháp hệ phong cấp thấp, vậy cũng là niềm vui ngoài ý muốn rồi." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn mua nó với mục đích bồi dưỡng một loại phương tiện giao thông chăm chỉ cần mẫn cho mình, bởi vậy yêu cầu đầu tiên phải cân nhắc chính là tốc độ.

Phong Chuẩn không chỉ đáp ứng hoàn hảo yêu cầu của hắn, mà bản thân nó còn có khả năng điều khiển thuật pháp hệ phong cấp thấp, đặc tính này lập tức làm hài lòng Lục Huyền, khiến hắn cảm thấy mua nó về cực kỳ xứng đáng.

Chương 188: Từ Thiếu Trạch!

Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần trên quả trứng lớn màu xanh, muốn thông qua năng lực để hiểu rõ chi tiết trạng thái của nó, rất nhanh, hắn đã biết còn một đoạn thời gian nữa Tiểu Phong Chuẩn bên trong mới nở.

Sau khi tiếp tế thêm vài tia linh lực nhỏ bé để đáp ứng nhu cầu sinh trưởng của ấu điểu Phong Chuẩn bên trong, Lục Huyền trực tiếp đặt quả trứng khổng lồ này vào góc phòng, rồi đi tới linh điền.

Hắn cầm viên linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô giống như thanh tiểu kiếm ra, tìm một khu vực trống trải, khống chế Địa Dẫn Thuật để linh nhưỡng xuất hiện một vết nứt nhỏ, rồi đưa linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô vào khe nứt.

Tâm thần tập trung xuống phía dưới, chỉ trong nháy mắt, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【Linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, thể nội uẩn dưỡng vô hình kiếm khí, sát phạt cực mạnh.】

【Trong quá trình bồi dưỡng, cần phải đặt phi kiếm pháp khí ở gần Dưỡng Kiếm Hồ Lô, thời điểm hồ lô lớn lên sẽ tự động hấp thu kiếm ý bên trong phi kiếm, từ đó kiếm khí uẩn dưỡng ra bên trong cơ thể nó sẽ càng nhiều càng mạnh.】

【Sở trường của ta là nuôi dưỡng vô thượng kiếm khí!】

"Tốt tốt tốt, ta đã biết ngươi có thể uẩn dưỡng kiếm khí rồi."

Lục Huyền thuận miệng hùa theo một câu, sau đó lục lọi trong túi trữ vật một hồi, mới tìm được một thanh phi kiếm nhất phẩm cũ nát.

Hắn có được chuôi phi kiếm nhất phẩm này trong quá trình bị Vương gia mời vào bí cảnh, bởi vì nó quá cũ nát nên vẫn phải bám bụi ở trong túi trữ vật, vừa khéo có thể dùng làm phân bón tốt cho Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Hắn ném thanh phi kiếm cũ nát xung quanh linh chủng hồ lô, rồi quay trở vào nhà.

Lần này, sau khi mua được Phong Chuẩn nhị phẩm và Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, Kiếm Ấn trên tay hắn bỗng nhiên giảm mạnh, chỉ trong nháy mắt đã tiêu đi gần hết, chỉ còn lại ba mươi hai miếng Kiếm Ấn.

"Ta vất vả chăm chỉ hơn trăm ngày, chớp mắt lại trở về buổi sáng mới nhập môn." Lục Huyền cảm thán một câu, không khỏi thở dài nói.

Hắn phải mất một quãng thời gian khá dài mới kiếm được chút Kiếm Ấn này, nhưng tiêu xài thì như nước chảy.

"Vẫn cần phải cố gắng thu thập Kiếm Ấn, tranh thủ lấy được một món linh chủng tứ phẩm."

Lục Huyền đặt ra một mục tiêu nhỏ, lập tức tràn trề động lực.

Hắn dự định sẽ kiên trì làm nhiệm vụ chăn nuôi yêu thú Giao Long thêm một thời gian nữa. Mặc dù mỗi tháng chỉ có mười Kiếm Ấn, nhưng chỉ cần các loại Giao Long, cự mãng, dị nhiêm kia đột phá tấn chức, thì bản thân hắn cũng được thưởng mười hoặc năm mươi Kiếm Ấn, cớ gì mà không làm tiếp?

Huống chi hắn đã đặt nền móng tốt rồi, nếu tiếp tục dựa theo khẩu phần ăn thịt yêu thú riêng biệt mà bồi dưỡng chúng

nó, thì đoán chừng những con Giao Long cự mãng còn lại cũng sẽ nhanh chóng đột phá thôi.

Mà nói không chừng, mấy con như Song Đầu Giao Long hay dị chủng Giao Long Ly Long trong đàn kia, còn có thể đột phá đến giai đoạn tam phẩm cũng nên. Cơ hội thu thập Kiếm Ấn tốt như vậy, Lục Huyền cũng không muốn người khác nhặt được của hời.

"Mặt khác ta phải tìm cơ hội để bán những loại linh thực thành thục trong tay đi."

Hiện giờ trong người hắn đã tích lũy được không ít linh thực thành thục, có hơn một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, nếu cứ để yên như vậy, thì sinh cơ của chúng nó sẽ từ từ xói mòn, phẩm chất sẽ bị ảnh hưởng. Không chỉ Linh Huỳnh Thảo, trong tay hắn còn có Tịnh Tuyết Liên nhất phẩm, Ám Tủy Chi nhị phẩm, một ít lá trà Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm và một số thứ lặt vặt khác nữa.

Những thứ này cần bán càng sớm càng tốt, để đổi lấy linh thạch hoặc linh chủng quý hiếm.

Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, một giọng nói trầm ổn từ bên ngoài viện truyền đến: "Sư đệ, ta là đồng môn ở phía bên kia sơn phong, tới đây bái phỏng, chẳng hay sư đệ có thuận tiện đi ra gặp mặt hay không?"

"Đồng môn ở bên kia?"

Lục Huyền có chút nghi ngờ về câu nói này, nhưng rất nhanh, hắn đã nhớ tới tòa động phủ ở lưng chừng núi bên kia, rõ ràng là có người đang ở bên đấy, nhưng lúc hắn vừa chuyển đến nơi này, có đi qua bái phỏng mà không gặp. Tu sĩ nọ không ở nhà, vì vậy trong đầu hắn mới không có nhiều ấn tượng về đối phương.

Ngọn sơn phong này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dùng tốc độ của tu sĩ, muốn đi từ động phủ bên này tới chỗ động phủ kia cũng chẳng cần đến nửa khắc thời gian.

Trong lòng hắn bừng tỉnh, không chút nghĩ ngợi đáp: "Sư huynh qua đây là vinh hạnh cho hàn xá, nào có chỗ không tiện chứ? Sư huynh chờ chút, sư đệ đến ngay."

Lục Huyền nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên bàn vào trong túi trữ vật, rồi đi tới phía bên ngoài viện. Hắn mở cửa viện ra, đã trông thấy một vị tu sĩ thanh niên với gương mặt kiên nghị đang đứng cách cửa không xa.

Người nọ vừa thấy Lục Huyền xuất hiện, trên mặt đã mỉm cười, ôm quyền ân cần thăm hỏi: "Tại hạ Từ Thiếu Trạch, ngụ ở động phủ khá gần với sư đệ, tới đây quấy rầy sư đệ xin một chén trà."

"Tại hạ Lục Huyền, hoan nghênh Từ sư huynh tới, mời sư huynh vào." Lục Huyền đáp lễ, lại nhiệt tình nghênh đón tu sĩ thanh niên có gương mặt kiên nghị kia tiến vào trong nhà, pha một bình trà nóng và bưng hai đĩa linh quả đến.

"Bởi ta luôn ở nơi xa xôi đi bắt tà ma, gần nửa năm nay không trở về tông môn rồi. Sau khi trở về, ta mới phát hiện mình đã có một vị sư đệ hàng xóm mới, nên mới vội vàng chạy tới đây thăm hỏi một phen."

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Từ Thiếu Trạch chủ động nói ra nguyên nhân lâu ngày mình không có mặt ở trong tông môn.

"Bắt tà ma… Mất nửa năm? Xét về thực lực hay tâm tính, đúng là sư huynh đều vượt xa người thường, sư đệ bội phục. Trong quá trình ấy, ngươi không gặp phải nguy hiểm gì chứ?" Lục Huyền nghe đến đây, lập tức cảm thán một câu từ nội tâm.

Nếu so sánh tà ma với yêu thú thì tà ma khó đối phó hơn rất nhiều, mà người trước mặt này có thể chiến đấu với tà ma suốt nửa năm ròng rã, ngày ngày đều quanh quẩn giữa ranh giới sống và chết, điều này đã khiến Lục Huyền – người vẫn luôn yên ổn làm ruộng - chỉ cần ngẫm thôi cũng cảm thấy rất đáng sợ rồi.

“Chuyện nguy hiểm thì đụng phải một ít, nhưng đều là ma luyện bản thân nên cũng không tính vào đâu.” Từ Thiếu Trạch vẫn lộ vẻ mặt kiên định cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán vững vàng.

“Ta xuất thân bình thường, trước khi tiến vào tông môn chỉ là một tên tán tu, thiên tư tạm được, nhưng ở trong tông môn, có tầng tầng lớp lớp thiên tài, lại không được coi là gì. Điểm đáng khen duy nhất ở con người ta chính là tương đối có kinh nghiệm phong phú về đấu pháp, dựa vào những cuộc chiến đấu với yêu, với người, đấu với tà ma, mới lăn lộn đi đến hoàn cảnh hiện tại.” Từ Thiếu Trạch thoải mái nói, nhưng Lục Huyền lại có thể mường tượng ra khung cảnh máu chảy thành sông, xương trắng chất thành đống từ trong giọng điệu của gã.

Mặc dù hắn không thích mạo hiểm, nhưng lại vô cùng khâm phục kinh nghiệm từng trải của Từ Thiếu Trạch.

Chương 189: Cuối Cùng Cũng Đủ!

“Thật trùng hợp, ta cũng giống sư huynh, có xuất thân là tán tu, từ một phường thị nhỏ ở bên ngoài, cách đây mấy nghìn dặm, lặn lội đi tới.” Lục Huyền cười đáp.

“Vậy chúng ta khá là giống nhau đấy.” Từ Thiếu Trạch nghe vậy, ánh mắt trở nên thân mật hơn mấy phần.

“Ha ha, nhưng so sánh với sư huynh thì ta kém xa. Ta không có hùng tâm tráng chí như sư huynh, cũng không có hứng thú với chuyện tranh đoạt cơ duyên gì gì đó, chỉ muốn yên phận làm một tên Linh thực sư bình thường mà thôi.”

“Mỗi người đều có chí hướng khác nhau, không thể nói rõ là ai đúng ai sai, đó chỉ là một sự lựa chọn mà thôi.” Từ Thiếu Trạch trầm giọng trả lời.

“Sư huynh nói có lý.” Lục Huyền gật đầu phụ họa.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Từ Thiếu Trạch mới đứng lên chào tạm biệt Lục Huyền. Lục Huyền tiễn gã tới cửa, đưa mắt nhìn Từ Thiếu Trạch đi xa. Đúng là trong lòng hắn có chút khâm phục vị hàng xóm này. Đối phương có thể lấy thân phận tán tu tiến vào đại tông môn như Thiên Kiếm Tông, lại vì bắt được tà ma mà có thể cẩn thận đọ sức với nó tới nửa năm trời, có thể tưởng tượng được tâm tính mạnh mẽ, kiên trì của đối phương.

Nhưng khâm phục thì khâm phục, Lục Huyền hiểu rõ con đường của hai người khác biệt, hắn cũng không muốn đi theo con đường tu hành của Từ Thiếu Trạch, khắp nơi đều gập

ghềnh, chông gai, nếu không chú ý sẽ vấp ngã, hoặc là thương tổn.

Mà con đường hắn muốn đi…

"Ừm… rộng rãi, bằng phẳng và trải đầy hoa rực rỡ." Lục Huyền thoáng so sánh một chút, rồi không nhịn được khẽ bật cười khúc khích.

…

Vài ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Trong mấy ngày này, Lục Huyền vẫn sống một cuộc đời giản dị nhưng phong phú của mình. Mỗi ngày, hắn đều đến Thiên Long hồ cho Giao Long cự mãng ăn hai lần, thời gian còn lại sẽ ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú.

Đồng thời, Lục Huyền sẽ rót một chút linh lực vào trong trứng Phong Chuẩn, để gia tăng tốc độ ấp nở của nó.

Thời gian còn lại, hắn thường tu luyện các loại công pháp như 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, 《 Vân Đằng Thuật 》, 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》.

Trong linh điền, linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã nảy mầm, mầm non màu xanh nhạt vừa sinh trưởng ra đã bò dọc theo thanh phi kiếm cũ nát được cắm bên cạnh.

Trong một khoảng thời gian ngắn, sau khi thanh phi kiếm nọ bị Dưỡng Kiếm Hồ Lô hấp thu, thân kiếm vốn đã cũ nát không chịu nổi lại lặng lẽ rạn nứt, ngay cả kiếm ý bên trong cũng biến mất.

"Xem ra ta phải nghĩ biện pháp lấy được một vài thanh phi kiếm nhất phẩm, thậm chí là nhị phẩm mới được. Đáng tiếc quầng sáng màu trắng từ Linh Huỳnh Thảo không mở ra được phi kiếm pháp khí, bằng không… kiểu cũng gì có thể đáp ứng

đủ yêu cầu sinh trưởng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô.” Lục Huyền thầm cảm thán một câu, rồi lại cất bước dò xét xung quanh linh điền.

Khi đi ngang qua Thảo Khôi Lỗi, hắn tiện tay nhét một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch vào trong khối u trên cái đầu cỏ vĩ đại của nó. Được một lượng lớn thảo mộc linh khí gột rửa, chỉ trong nháy mắt, cái đầu to của Thảo Khôi Lỗi đã biến thành một mảnh xanh ngắt.

Lục Huyền tiếp tục quan sát linh thực, mấy ngày qua đi, lại có thêm một lượng lớn Linh Huỳnh Thảo tiến vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi. Hắn hái ba mươi hai gốc, lưu lại năm mươi gốc dùng để ngưng kết linh chủng.

Ở thời điểm đi mua linh chủng tại Tư Nông điện, hắn cũng chú ý bên trong này không bán linh chủng Linh Huỳnh Thảo, chẳng biết có phải do phẩm cấp của thứ này quá thấp nên không có tư cách tiến vào trong danh sách hay không.

Cũng may hắn đã sớm lấy được phương pháp ngưng luyện linh chủng từ chỗ Bách Thảo Đường rồi, không cần phải lo lắng về hạt giống Linh Huỳnh Thảo trong tương lai nữa.

Trong số ba mươi hai gốc Linh Huỳnh Thảo, hắn đã thu được mười cây phẩm chất tốt, mười tám cây phẩm chất thượng đẳng và bốn cây phẩm chất hoàn mỹ.

Thu hoạch xong, ba mươi hai quầng sáng màu trắng lại xuất hiện như thường lệ, Lục Huyền nhặt từng cái lên. Phần thưởng tu vi nhận được lần này là khoảng năm năm, nó đã giúp linh lực trong cơ thể Lục Huyền dâng cao lên không ít.

Còn lại, về cơ bản, hắn đều nhận được một vài viên đan dược, phù lục nhất phẩm và ba gói kinh nghiệm thuật pháp.

Quầng sáng màu trắng từ bốn cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ mở ra ba giọt Thảo Linh Nguyên Dịch, cùng với

một gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.

Ngoài ra, sáu mảnh lá trà xanh non còn lại trên ba cây Thanh Diệu Linh Trà, cũng tiến vào giai đoạn hoàn toàn thành thục rồi.c Chúng bao gồm ba mảnh phẩm chất tốt, ba mảnh phẩm chất thượng đẳng. Sáu quầng sáng màu trắng hơi lập lòe đã nhanh chóng xuất hiện tại vị trí lá trà vừa được hái, tựa như đang dụ dỗ Lục Huyền nhanh đến mở chúng ra.

Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn. Một ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được đan dược Giáng Trần Đan tam phẩm.】

Một viên đan dược tròn xoe tỏa ra hương thơm dịu mát đang lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù.】 x2

Hai tấm phù lục trắng mịn như bạch ngọc trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền, bên trên tấm phù lục này tràn ngập linh quang, không ngừng tản ra khí tức thánh khiết tinh thuần.

“Còn ba quầng sáng do ba lá trà Thanh Diệu Linh Trà thượng đẳng để lại.” Lục Huyền chăm chú nhìn ba quầng sáng cuối cùng, nhẹ nhàng xoa xoa đôi bàn tay. Một ý niệm nhanh chóng lóe lên trong đầu của hắn.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được thuật pháp nhị phẩm Thanh Tịnh Chú.】

Vô số tin tức liên quan đến thuật pháp mạnh mẽ tràn vào thức hải hắn, bao gồm nguyên lý, bí quyết thi thuật, tốc độ thi thuật…

“Không tệ, gói kinh nghiệm thuật pháp nhị phẩm này đã bù đắp cho ta một khoảng thời gian thật dài đi tu luyện môn thuật pháp này rồi.” Lục Huyền nghĩ thầm, sau khi triệt để hấp thu tất cả những thông tin kia, hắn cảm thấy mình đã có hiểu biết khá sâu sắc về Thanh Tịnh Chú, phảng phất như đã thi triển nó đến mấy trăm lần rồi.

“Tiếp theo.” Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng kế tiếp. Quầng sáng rót vào trong cơ thể hắn, một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được công pháp tam phẩm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》(thượng)】

Lục Huyền không tin tà, bất chấp chuyện tiêu hóa rất nhiều kiến thức về tu luyện trong đầu, đã vội vàng điểm vào quầng sáng màu trắng cuối cùng. Quầng sáng nổ tung, trực tiếp hóa thành vô số điểm sáng giống như một dải ngân hà rực rỡ, chỉ trong nháy mắt toàn bộ chúng đều tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, nhận được công pháp tam phẩm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》(hạ)】

Lượng lớn thông tin cùng lúc tràn vào trong thức hải của Lục Huyền, lần này, lượng thông tin hắn nhận được còn nhiều hơn không chỉ gấp mười lần so với quyển thượng của môn công pháp ấy.

Lục Huyền từ từ hấp thụ và tiêu hóa nó, trong nội tâm không khỏi trào dâng muôn vàn cảm khái.

“Cuối cùng cũng mở ra quyển hạ thuộc về giai đoạn Trúc Cơ của môn công pháp này rồi.”

Chương 190: Tiểu Phong Chuẩn Ham Ăn!

Lục Huyền vốn tưởng mình đã mở ra quyển thượng rồi, mà trên cây còn nhiều mảnh lá trà như vậy thì mở ra quyển hạ cũng là chuyện đương nhiên thôi. Ai ngờ phải đợi đến cuối cùng mới mở được quyển hạ giai đoạn Trúc Cơ.

Lục Huyền đứng yên lặng tại chỗ, một lúc lâu sau mới hấp thu xong 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 ở giai đoạn Trúc Cơ vốn vô cùng huyền ảo phức tạp kia.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, phát ra một tiếng gầm nhẹ mang theo ba phần giọng gió.

"Quả trứng trong phòng có động tĩnh gì sao?" Lục Huyền kinh ngạc hỏi.

Lại nói, sau khi được hắn cố ý dặn dò, lúc bình thường Đạp Vân Linh Miêu vẫn canh giữ xung quanh quả trứng Phong Chuẩn, hiện giờ nó lại qua đây, có nghĩa là Tiểu Phong Chuẩn sắp nở rồi!

Hắn vội vã đi vào trong phòng.

Chẳng biết từ lúc nào những đường hoa văn rậm rạp chằng chịt nhỏ bé đã xuất hiện trên quả trứng lớn màu xanh, luồng khí lưu nhỏ bé cũng lưu chuyển thường xuyên hơn xung quanh.

Đột nhiên, một tiếng rắc rắc thật nhỏ vang lên, những đường hoa văn mỏng manh bên trên dần dần phát triển thành từng vết nứt nho nhỏ. Vết nứt nhanh chóng lan rộng, càng ngày càng dài, sau mấy hơi thở, luồng khí lưu nhỏ bé vốn luôn

lưu chuyển xung quanh quả trứng to kia đã tràn vào bên trong. Quả trứng lớn màu xanh trực tiếp vỡ thành mấy chục mảnh lớn nhỏ.

Một con chim màu xanh ướt sũng xuất hiện.

Kích thước của Phong Chuẩn vừa mới sinh không nhỏ, chiều cao đã xấp xỉ hai thước rồi, trên người có một lớp lông tơ lưa thưa màu xanh nhạt, hai mắt hơi nhắm nghiền, nó dùng hết sức mới có thể miễn cưỡng mở được đôi mắt ra.

Vừa mở mắt, nó đã nhìn thấy Lục Huyền ngay, lại cảm nhận được khí tức thân thiết từ trên người hắn, ấu điểu Phong Chuẩn khẽ kêu nhỏ với hắn một tiếng, âm thanh non nớt véo von.

Ngay sau đó, dường như xuất phát từ ký ức ở nơi sâu thẳm bên trong huyết mạch, ấu điểu Phong Chuẩn đã tiến lên, đặt những bước chân run rẩy của mình xuống đất, đi tới bên cạnh đống vỏ trứng màu xanh đã vỡ vụn, nuốt từng mảnh vỏ trứng nhỏ vào trong bụng.

Sau khi nuốt xong, rõ ràng là ấu điểu Phong Chuẩn đã có chút sức lực lớn hơn, khiến cho tốc độ nó nuốt những mảnh vỡ vỏ trứng còn lại cũng tăng lên. Nửa khắc sau, tất cả những mảnh vỡ đều được ấu điểu nuốt chửng sạch sẽ. Đến lúc này, ấu điểu đã thay đổi rất nhiều so với khi mới chào đời, cặp mắt sáng trong, động tác có lực, dưới đôi cánh màu xanh nhạt của nó là một cái bụng phình to, khi đi hơi lắc lư trông rất dễ thương.

Ngay khi ấu điểu Phong Chuẩn đang loạng choạng đi về phía Lục Huyền, đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới đằng sau lưng, Đạp Vân Linh Miêu đang lao thẳng về phía nó.

Phong Chuẩn cảm nhận được nguy hiểm, lập tức dang rộng đôi cánh, cơ thể mập núc ních của nó hóa thành một cái bóng

xanh, trực tiếp hạ xuống bờ vai bên trái của Lục Huyền.

"Chiêm chiếp…" Nó không ngừng phát ra tiếng kêu to lanh lảnh, dường như đang tố cáo với Lục Huyền về hành vi thô lỗ của Đạp Vân Linh Miêu.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu thấy chỗ ngồi của mình bị chiếm, làm sao có thể chịu đựng được? Nó cũng khẽ gào lên, âm thanh mang theo chín phần giọng gió, lại dùng bàn chân dày dặn như một đám mây trắng của mình, giậm mạnh xuống đất một cái rồi nhảy lên bờ vai phải của Lục Huyền.

Bả vai Lục Huyền hơi trầm xuống, trong lòng dở khóc dở cười.

Hai đứa nhỏ mỗi đứa chiếm một bên, một đứa vừa chui ra khỏi vỏ trứng đang líu ríu, một đứa thì cất giọng khàn khàn. Lục Huyền chẳng được một chút yên tĩnh nào cả.

"Bờ vai của ta đang phải gánh sức nặng mà lẽ ra nó không nên gánh…" Hắn cảm thán một câu rồi đặt ấu điểu Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu xuống đất.

"Khi nó còn ở trong trứng thì ngươi yên lặng bảo vệ nó, thế mà khi bạn nhỏ này mới vừa ra khỏi trứng thôi, ngươi đã hiện nguyên hình rồi, lại còn tấn công nó nữa. Nó vẫn là một đứa nhỏ mà? Ừm, dù đứa nhỏ này hơi lớn hơn bình thường một chút thì nó vẫn là một đứa nhỏ thôi!"

Lục Huyền ngắm nhìn ấu điểu Phong Chuẩn có chiều cao hơn hai thước đằng kia, sau đó giả vờ dạy cho Đạp Vân Linh Miêu một bài học. Hắn cũng biết Đạp Vân Linh Miêu chỉ chơi đùa ấu điểu Phong Chuẩn một chút thôi, nếu nó thật sự muốn săn giết ấu điểu thì làm sao con ấu điểu Phong Chuẩn mới chào đời kia có thể chạy thoát được?

Nhưng đúng là phản ứng của ấu điểu Phong Chuẩn có phần nằm ngoài dự đoán của Lục Huyền. Bởi cả tốc độ phản ứng

của nó khi Đạp Vân Linh Miêu vồ tới, cùng với tốc độ cực nhanh lúc bay lên, hay là chuyện đầu tiên nó làm khi gặp nguy hiểm là ôm lấy đùi hắn, mượn lực chống lại Đạp Vân Linh Miêu… Tất cả những hành động này của nó đều có vài phần phong thái của chủ nhân rồi.

Lục Huyền đắc ý nghĩ thầm, rồi ngay lập tức đi vào trong nhà lấy lượng thịt yêu thú gấp đôi trước đây ra.

Dưới ánh nhìn chăm chú chờ mong của ấu điểu Phong Chuẩn, Lục Huyền lập tức đẩy nhanh tốc độ, hắn xé thịt thành những sợi dải mỏng và chia đều thành hai đống, lần lượt đặt trước mặt Đạp Vân Linh Miêu cùng với ấu điểu Phong Chuẩn.

Ấu điểu mới ngấu nghiến những mảnh vỏ trứng chưa được bao lâu, nhưng đứng trước một đống thịt yêu thú ngon lành, nó lập tức phớt lờ cái bụng căng phồng của mình, nhanh chóng hưởng thụ thịt yêu thú.

Đạp Vân Linh Miêu thấy vậy, vốn dĩ nó luôn ăn chậm từ trước đến nay cũng lặng lẽ gia tăng tốc độ. Hai đứa cứ như đang tranh đua xem ai ăn nhanh hơn vậy. Và đương nhiên, chỉ trong nháy mắt, hai đống thịt yêu thú nhỏ đã bị càn quét sạch sẽ rồi.

“Cái này… Nhóc con mập mạp, ngươi định ăn sạch của lão tử à…” Đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được một chút nguy cơ.

Trước đây, chỉ có Đạp Vân Linh Miêu ăn thịt yêu thú, nên số lượng mỗi ngày cũng không nhiều lắm. Nhưng bây giờ, đã có thêm một con ấu điểu Phong Chuẩn vừa mới sinh ra đang cần rất nhiều thịt yêu thú để phát triển, mà cung cách ăn uống của nó còn ảnh hưởng đến cả Đạp Vân Linh Miêu vốn luôn nhỏ nhẹ tử xưa đến giờ, khiến cho đống thịt yêu thú bị ăn hết nhanh như gió cuốn mây trôi.

“Xem ra ta phải tích góp thật nhiều thịt yêu thú mới được. Mặt khác còn phải mua một vài thanh phi kiếm pháp khí, thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô.”

Lục Huyền nghĩ vậy và quyết định đến thăm Bách Lý Kiếm Thanh – người gia nhập vào tông môn cùng một lượt, lại có mối quan hệ khá tốt với hắn – để ôn lại chuyện cũ một phen, đồng thời cũng hỏi gã một vài vấn đề có liên quan đến việc này.

Sau khi vào tông môn, hai người không gặp nhau nhiều, thỉnh thoảng mới chạm mặt được một, hai lần.

Lục Huyền cưỡi một con Linh hạc, đi đến địa chỉ do Bách Lý Kiếm Thanh để lại, và dừng ngay phía trước một tòa sơn phong thật to. Ngọn sơn phong này náo nhiệt hơn sơn phong chỗ Lục Huyền rất nhiều, chân núi, sườn núi, thậm chí là đỉnh núi, khắp nơi đều có động phủ tiểu viện.

Lục Huyền dừng lại phía trước một tòa tiểu viện thanh lịch, lập tức mở miệng, hét vào bên trong: “Kiếm Thanh có ở nhà không? Ta là Lục Huyền, sang đây thăm đệ đây.”

Rất nhanh, trận pháp bên ngoài tiểu viện đã mở, Bách Lý Kiếm Thanh đi ra nghênh đón. Đôi mắt mảnh nhỏ của gã vui đến híp lại thành hai đường kẻ, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ nóng bỏng.

(Cho bạn nào không biết thì “chuẩn” 隼 là con chim cắt nhé!)

Chương 191: Quay Lại Kiếm Môn Trấn!

“Cơn gió nào thổi Lục đại ca tới đây, huynh là khách cực kỳ hiếm thấy à nha, mau vào đi.” Bách Lý Kiếm Thanh đón Lục Huyền vào, còn tiện thể trêu ghẹo một phen.

“Chẳng phải vì trong lòng luôn nhớ đến đệ đó sao? Nên ta muốn đến xem sao.” Lục Huyền mặt dày đáp: “Đúng rồi, đã lâu không gặp đệ, thời gian gần đây đệ thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, ta đã học được rất nhiều thứ trong tông môn.” Bách Lý Kiếm Thanh trả lời: “Mỗi ngày đều cố gắng tu luyện, thỉnh thoảng sẽ đến nghe sư thúc Trúc Cơ giảng bài, rồi luận bàn kiếm thuật cùng đồng môn. Trong khoảng thời gian này, ta còn đi làm một nhiệm vụ thu thập Kiếm Ấn, đó là cùng mấy vị sư huynh đệ đến ngoại vi Hắc Uyên săn giết mấy con yêu thú. Lục đại ca thì sao? Ta chưa thấy huynh tới nghe sư thúc Trúc Cơ giảng bài lần nào, mà ngày thường, khi luận bàn đấu pháp cũng không thấy bóng dáng huynh đâu.”

“Ta sao? Ta rất ít khi ra ngoài, hàng ngày đều tự mình nghiên cứu phương pháp tu hành, không hứng thú lắm với mấy chuyện luận bàn đấu pháp gì gì đó kia. Đa số thời gian ta đều dùng để bồi dưỡng linh thực, kèm theo đó là làm hai nhiệm vụ thu thập Kiếm Ấn, một cái là trồng trọt linh thực nhị phẩm, một cái khác là hỗ trợ chăn nuôi Giao Long cự mãng bên trong Thiên Long hồ.” Lục Huyền tóm tắt lại những công việc của mình cho đối phương nghe.

“Nghe nói bên trong Hắc Uyên có rất nhiều tà ma, còn có không ít kẻ cướp cường đại, thời điểm đệ đi tới đó có gặp phải

nguy hiểm gì không?"

"Chúng ta chỉ hoạt động ở khu vực bên ngoài, không đi vào sâu bên trong. Còn về chuyện bất ngờ, đương nhiên là có rồi, khó mà tránh khỏi được. Có hai vị sư huynh trong nhóm chúng ta bị thương, cũng may là không nghiêm trọng. Tốt xấu gì chúng ta cũng là đệ tử đại tông môn, bất kể là tu vi hay bảo vật… Đều không phải là thứ mà những tán tu bên ngoài có thể so sánh được, muốn giết chúng ta, cũng không phải là chuyện đơn giản đâu."

Khuôn mặt Bách Lý Kiếm Thanh lộ ra vẻ tự hào vô cùng khi được là đệ tử tông môn.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lục Huyền lại chủ động mở ra đề tài tiếp theo: "Được rồi, Kiếm Thanh, xuất thân của đệ không tệ, trong tông môn cũng có nhân mạch rất rộng, ta muốn hỏi đệ một chuyện. Không biết trong tông môn có chỗ nào mua bán linh dược, tài liệu yêu thú hay không? Tốt nhất là số lượng lớn."

"Mua bán tài liệu yêu thú?" Bách Lý Kiếm Thanh trầm tư suy nghĩ một hồi mới đáp: "Trong tông môn không cho phép thành lập phường thị, nhưng thỉnh thoảng sẽ có các hoạt động do đồng môn tổ chức để trao đổi bảo vật. Người tổ chức sẽ là đệ tử nội môn hoặc là đệ tử ngoại môn cực kỳ có tiếng tăm, vật trao đổi thường đi theo con đường trân phẩm, rất khó kiếm được thật nhiều tài liệu yêu thú hoặc linh dược ở trong tông môn, trừ phi Lục đại ca tự mình tuyên bố nhiệm vụ liên quan."

"Nếu dựa theo yêu cầu của huynh, thì tốt nhất là nên đi Kiếm Môn trấn ở khá gần tông môn chúng ta, nơi ấy có rất nhiều cửa hàng, mà khoảng cách lại rất gần môn phái nên đám đệ tử trong tông hay đi vào trong đó mua đồ." Bách Lý Kiếm Thanh tỉ mỉ giải thích.

Lục Huyền khẽ gật đầu.

Đúng như đối phương nói, Kiếm Môn trấn ở rất gần Thiên Kiếm Tông, chỉ cách có mười mấy dặm, có thể nói, nơi này chính là điểm tiếp xúc giữa Thiên Kiếm Tông và ngoại giới. Hơn nữa, có rất nhiều tu sĩ Thiên Kiếm Tông thường xuyên tụ tập bên trong Kiếm Môn trấn, cho nên phương diện an toàn không cần phải nói.

Nghĩ vậy, Lục Huyền đã quyết định sẽ đi Kiếm Môn trấn một chuyến, xử lý hơn một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo trong tay, về phần Ám Tủy Chi và mười bảy mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, cứ tùy theo giá cả mà định. Lần này hắn đi, mục đích không chỉ là bán linh thực, còn phải mua một ít thịt yêu thú, phi kiếm nhất phẩm phổ thông, nếu có linh chủng nhị phẩm quý hiếm, cũng có thể cân nhắc.

Đương nhiên, nếu tìm được một viên linh chủng vô danh phẩm cấp cao thì không còn gì tốt hơn được rồi. Lục Huyền vẫn luôn có một khao khát mãnh liệt đối với loại linh chủng này.

Trước đó, những loại linh chủng quý hiếm như Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi cùng với Huyễn Yên La Quả, Lục Huyền đều nhận được chúng theo cách này. Mà chúng cũng không phụ lòng hắn, đã mang đến cho hắn lợi ích cực lớn, khiến hắn có chút say mê, vẫn muốn tiếp tục trải nghiệm thêm nhiều lần.

…

Trên quảng trường thanh thạch khổng lồ.

Lục Huyền híp mắt nhìn lên cây kiếm đá cao hàng trăm trượng ở trước mặt.

“Một lần từ biệt là ba tháng.” Hắn thu hồi ánh mắt, trong lòng âm thầm cảm thán một câu.

Cây kiếm đá trăm trượng này cũng là một địa danh tiêu biểu của Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền chợt nhớ lại cảm giác choáng ngợp khi lần đầu tiên mình nhìn thấy cây kiếm đá, lúc đó, bản thân vừa bước xuống Vạn Tượng Thuyền. Đảo mắt một cái ba tháng trôi qua, khi hắn một lần nữa tới đây, lại dùng thân phận đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông để quan sát cây kiếm đá này, trong đầu không khỏi sinh ra một chút ý tưởng mới mẻ.

Sau khi bước vào Thiên Kiếm Tông, hắn vẫn luôn ở trong tông môn, chưa từng tới phụ cận Kiếm Môn trấn, chứ đừng nói đi thăm dò bí cảnh gì đó. Bởi vậy, khi đứng ở nơi này, nhìn mọi người đi qua đi lại trên đường phố, bỗng nhiên trong lòng hắn lại trào dâng một loại cảm giác không chân thật.

Càng đi vào trong, hai bên con đường rộng rãi kia càng xuất hiện nhiều hàng quán.

Bởi vì nơi này ở rất gần Thiên Kiếm Tông nên Lục Huyền cũng không cải trang gì, hắn vẫn mặc bộ pháp bào màu xanh định chế, trên cổ tay áo có khắc một thanh kiếm nhỏ màu đen, tăng thêm vài phần khí độ phi phàm.

Hắn nhìn dãy cửa hàng san sát nhau trước mặt, cuối cùng vẫn lựa chọn Vạn Bảo Lâu mà mình tương đối quen thuộc.

Vừa mới bước vào đại sảnh tầng một, một nữ tu thanh tú đã tiến lên chào đón hắn. Khi thấy Lục Huyền mặc pháp bào định chế của Thiên Kiếm Tông, ánh mắt nàng lập tức lộ ra một tia kính ý.

"Tiền bối, không biết tiểu nữ có thể giúp gì cho ngài?" Nữ tu thanh tú Luyện Khí tầng ba cúi đầu, dùng giọng điệu cực kỳ cung kính hỏi.

"Ta muốn bán một ít linh thực, gồm lượng lớn Linh Huỳnh Thảo và một ít linh thực nhị phẩm tương đối quý hiếm, ngươi tìm một người có thể làm chủ tới đây đi."

Nữ tu thanh tú kia khẽ gật đầu, rồi nhanh chóng đi dẫn một lão giả Luyện Khí trung cấp qua đây.

“Lão hủ bái kiến công tử, không biết nên xưng hô với công tử như thế nào?”

“Đạo hữu đừng khách khí, cứ gọi Lục Huyền là được.” Lục Huyền cười đáp.

“Thì ra là Lục đạo hữu, không biết ngài muốn bán loại linh thực gì?”

“Trong tay ta có một ít Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, chất lượng cũng không tệ lắm và một vài linh thực nhị phẩm.” Lục Huyền cầm mười mấy hộp bạch ngọc dài từ trong túi trữ vật ra. Hắn mở hết toàn bộ hộp, cho lão giả nọ xem một trăm năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục được giữ gìn cẩn thận ở bên trong.

“Phẩm chất thượng đẳng, vẫn là thượng đẳng, lại có một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ.” Lão giả tỉ mỉ xem kỹ phẩm chất Linh Huỳnh Thảo, trong miệng kinh thán không thôi.

“Lại là phẩm chất hoàn mỹ, từ khi nào linh thực phẩm chất hoàn mỹ đã trở nên phổ biến như vậy rồi?” Vẻ mặt lão tràn đầy kinh ngạc và cảm thán không thôi. Mặc dù những thứ này chỉ là Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, độ khó khi trồng trọt không cao, nhưng muốn có được linh thực phẩm chất hoàn mỹ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Chương 192: Oán Hồn Linh!

Vậy mà trong số Linh Huỳnh Thảo do tu sĩ thanh niên của Thiên Kiếm Tông này mang đến, lão lại phát hiện cứ bốn - năm gốc Linh Huỳnh Thảo sẽ có một gốc phẩm chất hoàn mỹ, còn lại phần lớn đều là phẩm chất thượng đẳng. Sản lượng chất lượng cao như vậy, khiến lão không khỏi sinh lòng khâm phục.

"Có thể bồi dưỡng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất bực này, Lục đạo hữu không hổ là người xuất thân từ danh môn chính phái."

"Chủ yếu do linh khí trong tông môn chúng ta thích hợp cho linh thực trưởng thành." Lục Huyền khiêm tốn nói.

Chẳng mấy chốc, lão đã định giá xong một trăm năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, tổng số là năm trăm tám mươi linh thạch, trung bình một cây có giá gần bốn linh thạch. Lục Huyền cảm thấy giá cả này rất hợp lý nên gật đầu đồng ý mà không cần suy nghĩ quá nhiều.

"Ta còn mấy mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm, không biết quý lâu định giá bao nhiêu?" Hắn cất xong năm trăm tám mươi linh thạch, lại lấy hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà thơm ngát mát dịu từ trong túi trữ vật ra, dò hỏi lão giả.

"Hả? Là Thanh Diệu Linh Trà giúp thanh tâm sáng suốt, có tác dụng nhất định chống lại tà ma xâm lấn sao?"

Lão giả mở to mắt, lại gần hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà rồi hít một hơi thật sâu, vẻ mặt say sưa khó tả.

“Ngửi vào giúp người ta sảng khoái tinh thần, đúng là bảo bối tốt! Phẩm chất tốt, cũng xem như hiếm thấy trong linh thực nhị phẩm rồi.”

Lục Huyền gật đầu, hắn hái tổng cộng mười bảy mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, bao gồm mười một mảnh phẩm chất tốt, sáu mảnh phẩm chất thượng đẳng. Hắn cầm ra hai mảnh đều có phẩm chất tốt.

“Vạn Bảo Lâu ta thường mua Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất phổ thông với giá tám mươi linh thạch mỗi mảnh, về phần linh trà phẩm chất tốt trong tay đạo hữu, ta có thể làm chủ, thu mua với giá một trăm linh thạch mỗi mảnh.” Lão giả trả lời.

Lục Huyền im lặng cân nhắc.

Trong số các loại bảo vật cùng phẩm cấp, linh thực, linh quáng, tài liệu của các loại yêu thú đều có giá tương đối thấp. Hơn nữa, Vạn Bảo Lâu là bên mua có tiếng, vì vậy giá tiền này vẫn rất công bằng.

“Được.”

Lão giả đưa cho Lục Huyền một túi vải đựng đủ linh thạch, vẻ mặt tươi cười.

“Trong tay Lục đạo hữu còn linh thực nhị phẩm tương tự với Thanh Diệu Linh Trà không?”

Lục Huyền lắc đầu.

“Nếu có, ta sẽ ưu tiên bán cho quý lâu.”

Lục Huyền định dùng lá trà Thanh Diệu Linh Trà còn lại và Ám Tủy Chi làm bảo vật trao đổi với đệ tử tông môn sau này, nên không vội bán chúng đi.

“Đúng rồi, xin hỏi đạo hữu, trong Vạn Bảo Lâu có pháp khí gì liên quan đến âm hồn oán niệm không?” Hắn chợt nghĩ tới Quỷ Diện Thạch Cô vẫn đợi ở trong túi trữ vật, nên muốn

thử xem có tìm được oán hồn ở chỗ này không, nếu được, hắn sẽ cố gắng đánh thức rồi gieo trồng chúng nó.

"Pháp khí loại âm hồn oán niệm? Cái này tương đối hiếm. Dưới tình huống bình thường, phương pháp luyện chế mấy loại này đều khá là âm ngoan ác độc, gây tổn thương tới thiên hòa, chỉ có đám tà tu hay làm xằng làm bậy mới đi luyện chế loại pháp khí kiểu này thôi. Nhưng lần này vận khí của Lục đạo hữu không tệ, trong lâu chúng ta vừa vặn có một món pháp khí âm hồn nhị phẩm."

"Thật sao? Mong đạo hữu dẫn ta đi xem một chút." Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

Sau đó, hắn lập tức đi theo lão giả tới phía trước một quầy hàng đặc thù. Bên trong quầy hàng có bày bán một số đồ vật kỳ dị, hình dáng không giống nhau, âm khí dày đặc, vừa nhìn đã biết không phải đồ vật gì đứng đắn rồi.

Ngoài ra, nơi này còn có tu sĩ Luyện Khí cấp cao bảo vệ xung quanh, chỉ cần dựa vào điểm này thôi cũng biết những loại hàng hóa đặc thù được bày trong quầy có giá trị rất cao.

Lão giả vươn tay, cẩn thận lấy một chiếc chuông cũ nát từ trong quầy tới, mặt ngoài của chiếc chuông có vẽ những đường vân kỳ dị dày đặc phức tạp. Ngay khi âm thanh leng keng vang lên, từng luồng âm hồn oán niệm sẽ chui ra từ những đường vân trên bề mặt của nó, cất lên những tiếng kêu thảm thiết, đầy thống khổ mà không tiếng động.

"Pháp khí nhị phẩm Oán Hồn Linh, bên trong có giam cầm chừng mấy trăm đến hơn một nghìn luồng âm hồn oán niệm. Ở thời điểm lắc chuông, có thể phát động đòn tấn công tinh thần vào một mục tiêu nhất định hoặc toàn bộ mục tiêu trong phạm vi công kích hình quạt, cũng có thể khống chế oán niệm bên trong Oán Hồn Linh bay ra ngoài công kích tu sĩ." Lão giả giới thiệu chi tiết cho Lục Huyền.

Hắn cầm lấy chiếc Oán Hồn Linh trông có vẻ cũ nát này, cũng không rõ chiếc chuông nọ được luyện chế từ loại tài liệu gì, chỉ biết khi cầm nó trên tay sẽ có cảm giác âm u lạnh lẽo.

Xuyên qua vách Oán Hồn Linh, có thể chứng kiến khoảng mấy trăm đến hơn một ngàn luồng âm hồn oán niệm gần như trong suốt đang dày đặc chen chúc nhau bên trong.

Ngay trong nháy mắt, khi chúng cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, tất cả âm hồn xao động, đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm vào hắn, cảnh tượng quỷ dị không thể diễn tả thành lời.

"Có nhiều âm hồn oán niệm như vậy, hẳn là muốn đánh thức Quỷ Diện Thạch Cô cũng không thành vấn đề, mà nói không chừng, ta còn có thể bồi dưỡng nó thêm một đoạn thời gian cũng nên." Lục Huyền khá là hài lòng với thứ này.

"Được, ta tương đối hài lòng với Oán Hồn Linh này, cần phải bao nhiêu linh thạch để mua nó?"

"Nếu Lục đạo hữu muốn, chỉ cần hai trăm ba mươi linh thạch là được."

Lục Huyền gật đầu, hắn cũng không coi trọng bản thân món pháp khí này, chỉ coi trọng rất nhiều oán hồn bên trong pháp khí mà thôi. Hắn muốn sử dụng chúng để đánh thức Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm đang ngủ đông. Hai trăm ba mươi linh thạch sẽ tiết kiệm khá nhiều công sức cho hắn, không cần hắn phải tự mình đi tìm kiếm oán niệm âm hồn nữa.

Hơn nữa, hắn cũng biết loại oan hồn pháp khí này cực kỳ khó tìm được ở xung quanh Thiên Kiếm Tông, nên lập tức gật đầu đồng ý.

"Thành giao."

Mua được món Oán Hồn Linh nhị phẩm từ lão giả, Lục Huyền mang theo sắc mặt thỏa mãn rời khỏi Vạn Bảo Lâu.

Lần này đến Vạn Bảo Lâu, hắn đã bán đi toàn bộ số Linh Huỳnh Thảo thành thục trong tay mình, chúng đã mang về cho hắn gần sáu trăm linh thạch, cộng thêm hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà đổi được hai trăm linh thạch, lại trừ đi hai trăm ba mươi linh thạch dùng để mua một món pháp khí âm hồn hiếm thấy - Oán Hồn Linh nhị phẩm, xô đi bù lại, rồi cộng thêm của cải tiết kiệm được trước đây, hiện giờ trong tay hắn đã có hơn hai nghìn hai trăm linh thạch, khối tài sản hùng hậu nhất từ trước đến nay.

Hắn cũng không định mua thịt yêu thú và phi kiếm nhất phẩm ở Vạn Bảo Lâu.

Hai thứ này có thể được tìm thấy ở khắp mọi nơi bên trong Kiếm Môn trấn, đặc biệt ở các quầy hàng của tán tu. Mấy thứ này rất phổ biến, dễ tìm và đương nhiên, mua ở bên ngoài, giá cả sẽ rẻ hơn mua bên trong Vạn Bảo Lâu nhiều.

Lục Huyền đi đến khu quảng trường lát đá xanh, rồi nhanh chóng tìm được khu vực dành cho tán tu bày sạp với hàng trăm quầy hàng chen chúc nhau cùng một chỗ. Bước đi ở nơi này, Lục Huyền chợt có cảm giác mình vừa trở lại quãng thời gian trước đó, khi hắn thường xuyên đi dạo bên trong chợ tán tu ở Lâm Dương phường thị.

Đắm mình trong bầu không khí quen thuộc này, hắn nhanh nhẹn bước đi trong khoảng trống giữa các quầy hàng.

Chương 193: Kinh Cức Cốt!

"Chuôi phi kiếm nhất phẩm này giá bao nhiêu linh thạch?" Hắn dừng lại ngay phía trước một quầy hàng và nhã nhặn hỏi thăm chủ sạp.

Chủ sạp là một thanh niên bình thường, vừa thấy y phục Lục Huyền đang mặc trên người, đã nhanh chóng đoán được lai lịch của hắn: "Thanh phi kiếm này được chế tạo từ Xích Thiết Quáng, có giá bốn mươi linh thạch."

"Quá đắt, ba mươi linh thạch thì sao?"

Lục Huyền đi mua đồ không khác gì cá gặp nước, bởi vì hắn đã luyện thành kỹ năng trả giá cao siêu rồi, một lần hét giá, trực tiếp chém đứt một mảng lớn.

"Đạo hữu, giá này của ngài là quá ác rồi? Thanh phi kiếm của ta có thành phẩm hoàn chỉnh, vô cùng sắc bén, ba mươi linh thạch làm sao có thể mua được?" Thanh niên chủ sạp bất đắc dĩ cười đáp.

"Một thanh phi kiếm đã qua sử dụng chỉ có giá tương đương như thế thôi, hơn nữa, thanh phi kiếm này của ngươi nhìn qua có vẻ thành phẩm khá tốt, nhưng trên thực tế, nó đã bị hư hại rất nhiều chỗ nhỏ rồi. Ví dụ như phần mũi kiếm, ngươi nhìn xem, nó mỏng hơn những chỗ khác này, đoán chừng sử dụng không được bao lâu sẽ rạn nứt." Ánh mắt Lục Huyền rất sắc bén, hắn trực tiếp chỉ rõ điểm yếu của thanh phi kiếm này cho đối phương xem.

"Vậy ta chỉ lấy ba mươi lăm linh thạch của đạo hữu thôi." Thanh niên chủ sạp khẽ cắn môi, vẻ mặt xót xa, nghiến răng đáp.

“Ba mươi hai linh thạch, không thể nhiều hơn nữa.”

“Thành giao!”

Lục Huyền mua thanh phi kiếm kia rồi tiếp tục đi lang thang giữa các quầy hàng.

Vì thanh phi kiếm hắn mua về chỉ cần chôn xung quanh Dưỡng Kiếm Hồ Lô, chứ không phải sử dụng vào chuyện khác, nên hắn chỉ lựa chọn những thanh phi kiếm đã qua sử dụng, rồi lấy giá rẻ để mua được chúng.

Chẳng mấy chốc, hắn đã thu thập được mười thanh phi kiếm nhất phẩm cũ nát và tiêu tốn khoảng ba trăm viên linh thạch.

Sau khi giải quyết xong “phân bón” cho Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Lục Huyền lại tiếp tục đi dạo, lần này hắn muốn tìm kiếm thịt yêu thú thích hợp. Hắn đang nuôi mấy con yêu thú trong động phủ, mà Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn đều có sức ăn rất lớn, nên lần này, hắn cố ý mua nhiều thức ăn hơn trước đây, tổng cộng đã mua gần năm mươi cân thịt yêu thú, tiêu tốn hơn một trăm linh thạch.

Sau đợt mua sắm điên cuồng này, linh thạch trong tay hắn chỉ còn dư lại chừng một nghìn tám trăm viên.

“Khúc xương thế này cũng được gọi là linh chủng hả? Quá hoang đường rồi!” Ngay lúc hắn định rời khỏi quảng trường thanh thạch, đột nhiên một giọng nói đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hình như hắn vừa thoang thoáng nghe được bên kia có một loại linh chủng đặc thù?

Lục Huyền lập tức cảm thấy hứng thú, vội vàng đi tới chỗ phát ra âm thanh. Chủ sạp là một tu sĩ trung niên chỉ còn một mắt, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, có tu vi Luyện Khí cao cấp.

Người vừa phát ra âm thanh cũng mặc pháp bào định chế của Thiên Kiếm Tông giống như Lục Huyền, tu vi Luyện Khí cao cấp.

"Ta ở Thiên Kiếm Tông trồng linh thực lâu như thế, nhưng chưa từng nghe nói đến loại linh chủng có hình dạng giống như xương cốt kiểu này!" Gã chỉ vào một vật phẩm trên quầy hàng, căm phẫn trào dâng nói.

Lục Huyền nhìn theo đầu ngón tay của gã, chỉ thấy một món đồ vật quái dị được đặt trên quầy, thoạt nhìn nó rất giống vài cây xương mảnh khảnh quấn quýt gắn vào cùng một chỗ. Mà dọc theo hai bên xương mảnh khảnh là một vật có dạng giống như gai xương, trông cực kỳ sắc bén.

"Đạo hữu, xin đừng kích động. Thế gian rộng lớn đầy rẫy những điều kỳ diệu, càng không thiếu những cái lạ lùng, ta lấy được viên bạch cốt linh chủng này từ một khu bí cảnh đặc thù. Căn cứ vào tình cảnh phát hiện ra nó, ta dám khẳng định đến bảy mươi - tám mươi phần trăm rằng nó đích thực là một hạt linh chủng." Tu sĩ trung niên chột mắt lạnh lùng trả lời.

"Vậy ngươi cứ bày ra đấy mà xem có kẻ ngu si nào tin tưởng ngươi không?" Tu sĩ Luyện Khí cao cấp kia đứng dậy, lập tức phất tay áo bước đi.

Tu sĩ trung niên chột mắt kia chỉ lặng lẽ nhắm mắt lại và im lặng.

"Đạo hữu, có thể cho ta xem khúc xương trắng kỳ quái kia không?"

Tu sĩ trung niên kia mở mắt ra, nhìn Lục Huyền mặc pháp bào định chế của Thiên Kiếm Tông, trên mặt lóe lên một tia do dự, nhưng thấy vẻ mặt Lục Huyền đầy chân thành tha thiết, không giống như giả vờ, cuối cùng gã vẫn gật đầu: "Có thể."

Lục Huyền đi đến phía trước đoạn xương trắng, nhẹ nhàng dùng ngón tay nhặt nó lên, cẩn thận xem xét. Khúc xương quái dị kia có màu xám trắng, sờ vào sẽ có cảm giác như đang cầm một khúc xương trên tay, nếu nhìn kỹ sẽ thấy khúc xương trắng này cùng với hai cây gai xương bên cạnh nó, kết hợp lại tạo thành một bụi gai nho nhỏ.

Chưa hết, sau khi dùng linh thức thăm dò vào bên trong khúc xương trắng, hắn lại có thể cảm nhận được sinh cơ và linh tính mãnh liệt.

Điều này khá thường gặp ở trong linh chủng.

"Đạo hữu dám khẳng định thứ này là linh chủng, vậy có biết phẩm cấp và chủng loại của nó không?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Không dối gạt gì các hạ, ta cũng không biết chủng loại và phẩm cấp của nó cụ thể là gì, chỉ biết phẩm cấp của nó sẽ không thấp. Nhìn phản ứng vừa rồi của đồng môn đạo hữu, có vẻ như thế này là một loại phẩm chủng cực kỳ hiếm thấy, ít người biết đến." Tu sĩ trung niên chột mắt kia từ tốn nói.

"Thời điểm ta đang thử tiến sâu vào Hắc Uyên, chợt phát hiện ra một khu bí cảnh đặc thù. Vừa tiến vào trong đó lại lại ngoài ý muốn tìm được loại linh chủng đặc biệt này."

"Nghe lời đạo hữu nói, ta cũng tin tưởng mấy phần rồi, mà bản thân ta cũng khá có hứng thú với loại linh chủng quái dị kỳ lạ này. Nếu đạo hữu ra giá phù hợp, ta có thể mua về trồng thử xem."

"Hai trăm linh thạch thì thế nào? Nhìn sinh cơ bên trong linh chủng, hẳn là loại bạch cốt linh chủng này chính là linh chủng tam phẩm." Tu sĩ trung niên thử thăm dò.

Lục Huyền nghe vậy, vội vàng lắc đầu: "Đạo hữu chớ quá đà, một hạt linh chủng không biết tên, lại trực tiếp đòi tới hai

trăm linh thạch! Phải biết rằng, hai trăm linh thạch đã có thể đổi được một kiện pháp khí nhị phẩm rồi!"

Lục Huyền giả vờ tức giận, định bỏ đi.

"Đạo hữu dừng chân, giá cả có thể thương lượng được mà." Tu sĩ trung niên chột mắt vội vàng lên tiếng ngăn Lục Huyền lại.

Lục Huyền bày ra vẻ mặt do dự, tần ngần đứng trước quầy hàng hồi lâu, một lần nữa cẩn thận quan sát khúc xương trắng quái dị trong gian hàng.

"Ta có chút tò mò, nếu khúc xương này thực sự là linh chủng, thì phải trồng nó như thế nào đây? Đạo hữu có thể cho ta mô phỏng quá trình này bằng cách đào một cái lỗ để trồng thử xem được không?" Lục Huyền tùy ý hỏi.

Tu sĩ trung niên chột mắt chỉ một lòng muốn bán khúc xương trắng quái dị này đi thôi, cho nên không thèm để ý tới yêu cầu có chút kỳ quái của Lục Huyền, gã gật đầu.

Lục Huyền trực tiếp chập ngón tay lại như kiếm, khẽ chọc chọc xuống mặt đất vài cái, tạo thành một cái lỗ, rồi đặt khúc xương trắng dài mảnh vào trong đó.

Sau khi hoàn thành hành động "trồng trọt", hắn nhanh chóng ngưng tụ tâm thần lên khúc xương trắng quái dị kia. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Kinh Cức Cốt, sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế khôi lỗi phẩm cấp cao cùng với một số pháp khí tà dị nào đó.】

【Thời điểm bồi dưỡng cần hút tinh hoa của hài cốt.】

Chương 194: Lệnh Cấm!

"Xong rồi!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, nhưng nét mặt lại không có bất kỳ biến hóa gì, hắn chỉ nhẹ nhàng lấy Kinh Cức Cốt vừa được chôn nông trong cái lỗ kia ra, nhẹ nhàng lau sạch bụi đất bám trên đó rồi trả lại cho chủ sạp.

Hắn vừa lợi dụng năng lực quan sát trạng thái trồng trọt của linh thực, để hiểu được thông tin chi tiết về hạt bạch cốt linh chủng quái dị trước mắt này, mà đã biết được rồi, trong lòng hắn lại càng thêm cấp thiết có được hạt linh chủng tam phẩm Kinh Cức Cốt trước mắt.

"Đạo hữu, ta muốn dùng một trăm linh thạch để mua loại linh chủng quái dị này, ý ngươi thế nào? Cái giá này đã cao hơn rất nhiều loại linh chủng nhị phẩm phổ thông rồi, dùng từng đó linh thạch để mua một hạt linh chủng không rõ chủng loại và phẩm cấp, đã coi là cái giá rất hợp lý rồi."

Mặc dù trong lòng Lục Huyền rất nôn nóng muốn mua, nhưng giọng điệu lại lộ ra vẻ ung dung không thèm để ý.

"Một trăm linh thạch là quá thấp! Nhìn hình dáng của loại linh chủng này kỳ lạ như vậy, liếc mắt một cái cũng biết nó là chủng loại trân quý hiếm thấy. Như vậy đi, một trăm năm mươi linh thạch, đạo hữu thoải mái cầm đi." Tu sĩ trung niên chột mắt cũng falVCTPQMÉ lại một bước dài.

"Cho dù nó là linh thực trân quý hiếm thấy, nhưng không biết cách bồi dưỡng, cũng không làm nên chuyện gì." Lục Huyền chỉ ra điểm mấu chốt nhất của vấn đề.

Hắn thương lượng giá cả với chủ quầy từng chút một, cuối cùng đã mua được hạt linh chủng tam phẩm Kinh Cức Cốt kia với giá một trăm hai mươi linh thạch.

Gần nửa ngày sau, Lục Huyền đứng trong một khu tiểu viện, đang mải đưa mắt ngắm nhìn bốn phía.

Thiên Kiếm Tông có quy định, đệ tử trong tông môn không được phép đào tạo nuôi dưỡng linh thực linh thú tà dị.

Mà hiện giờ trong tay hắn đang có năm cây Quỷ Diện Thạch Cô vẫn còn ngủ say, cộng với một hạt linh chủng Kinh Cức Cốt vừa mới lấy được. Một cái ăn oán niệm, một cái cần hấp thu tinh hoa của hài cốt, đều không phải linh thực đứng đắn gì.

Nhưng nếu vì lệnh cấm mà trực tiếp từ bỏ chúng như vậy, thì nói thật, trong lòng Lục Huyền rất không nỡ. Dù sao, bởi cả Quỷ Diện Thạch Cô lẫn Kinh Cức Cốt đều là linh thực tam phẩm.

Một khi chúng thành thục, hắn sẽ nhận được quầng sáng ban thưởng cực kỳ phong phú.

Rơi vào đường cùng, hắn đã nghĩ ra một biện pháp để đối phó, đó là thuê một gian tiểu viện bên trong Kiếm Môn trấn chuyên môn dùng để bồi dưỡng trồng trọt những loại linh thực phạm vào lệnh cấm kiểu như Kinh Cức Cốt này.

Nghĩ đến là làm, hắn đã nhanh chóng tìm được tòa tiểu viện này.

Tiểu viện nọ nằm ở một vị trí tương đối hẻo lánh bên trong Kiếm Môn trấn, diện tích linh điền bên trong không lớn, chỉ rộng chừng nửa mẫu, cũng may linh khí dồi dào tinh khiết nên không tệ lắm, điều kiện vẫn tốt hơn mảnh linh điền Lục Huyền từng ở trong Lâm Dương phường thị trước đây.

Hắn cò kè mặc cả một hồi, cuối cùng cũng thuê được gian tiểu viện này với giá bốn mươi linh thạch mỗi tháng, trả trước tiền thuê nửa năm.

Sau đó, hắn lại đi mua một bộ trận pháp phòng hộ nhị phẩm, bao phủ toàn bộ tiểu viện ở trong phạm vi trận pháp.

"Không hổ là tiểu trấn ở gần tông môn, chỉ mảnh linh điền nho nhỏ này lại cần tới bốn mươi linh thạch một tháng tiền thuê." Lục Huyền có chút đau lòng nghĩ.

Mua hạt linh chủng tam phẩm Kinh Cức Cốt đã khiến hắn tiêu tốn một trăm hai mươi linh thạch, cộng cả tiền thuê và tiền đặt cọc cho tiểu viện dùng để nuôi dưỡng nó là hai trăm tám mươi linh thạch, lại thêm một bộ trận pháp nhị phẩm tiêu tốn chừng hai trăm linh thạch nữa, sau khi trừ hết cả khoản chi này, hiện giờ linh thạch trong tay hắn chỉ còn dư lại chừng một nghìn hai trăm thôi.

"Chỉ có thể chờ mong cái giá phải trả này sẽ mang đến cho ta một khoản báo đáp thật lớn!"

Linh thực tam phẩm, lại còn là chủng loại hắc ám tà dị, khiến trong lòng Lục Huyền có thêm vài phần kỳ vọng về phần thưởng mà quầng sáng màu trắng sẽ mang tới cho mình.

Hắn định dùng tiểu viện này để trồng trọt những loại linh thực tà dị quái lạ, và cứ cách một đoạn thời gian, hắn sẽ rời khỏi Thiên Kiếm Tông, đi đến nơi này, thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của linh thực.

Đương nhiên dưới hoàn cảnh đào tạo kiểu này, hắn không thể thỏa mãn chúng theo phương thức tinh tế hóa thông thường, có thể phát triển thành thục đã là kết quả rất tốt rồi.

Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó lấy năm cây Quỷ Diện Thạch Cô hắn từng lấy được ở bí cảnh, nhưng vẫn một mực cất giữ bên trong túi trữ vật ra. Linh chủng Quỷ Diện Thạch Cô vẫn

đang say giấc nồng, những đường hoa văn quái dị trên bề mặt màu xám trắng của chúng không có một chút thay đổi nào, giống như một khuôn mặt kỳ lạ.

"Giữ lâu như vậy, cuối cùng có thể trồng rồi."

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, chôn năm cây Quỷ Diện Thạch Cô vào trong linh nhưỡng. Sau đó, hắn cầm Oán Hồn Linh nhị phẩm mà mình đặc biệt mua tới, rồi lắc nhẹ chiếc chuông.

Được Lục Huyền điều khiển, rất nhiều âm hồn oán niệm ở bên trong bắt đầu chậm rãi chui ra từ đường vân trên bề mặt của chiếc chuông nọ.

Chẳng mấy chốc, mười luồng oán hồn trong suốt đã ngơ ngác đứng trước mặt Lục Huyền. Những luồng âm hồn oán niệm này đều đã mất đi linh trí, chỉ còn lại một chút bản năng, được thao túng điều khiển bởi chủ nhân của Oán Hồn Linh là Lục Huyền.

Lục Huyền khống chế chúng đứng cùng nhau, linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu biến hóa, một đạo kiếm khí vàng óng ánh bắn ra nhanh như điện, chỉ trong nháy mắt đã cắt mười luồng oán hồn kia thành hàng nghìn mảnh oán hồn. Trong những mảnh vụn này có vô số âm hồn oán niệm không trọn vẹn, đang âm thầm thống khổ kêu gào.

Lục Huyền thấy vậy, kiếm khí màu vàng óng ánh lại bay tới, không ngừng ra ra vào vào, tiếp tục chặt đứt cắt nhỏ tất cả những mảnh oán hồn kia, mãi cho đến khi không thể cắt chúng nhỏ thêm được nữa.

Tiếp theo, hắn gom những mảnh oán hồn nhỏ bé này lại, chia thành năm đống nhỏ rồi bôi đều lên hoa văn trên bề mặt của Quỷ Diện Thạch Cô.

Tâm thần ngưng tụ trên bề mặt Quỷ Diện Thạch Cô, Lục Huyền lập tức cảm nhận được Quỷ Diện Thạch Cô vốn cứng như đá đang trải qua một chút biến đổi. Những đường hoa văn tạo thành khuôn mặt quỷ dị kia đang thong thả hấp thu vô số mảnh vụn oán hồn.

"Quả nhiên vò nát oán hồn có thể đánh thức Quỷ Diện Thạch Cô đang ngủ say."

Lục Huyền cảm nhận được năm cây Quỷ Diện Thạch Cô đang dần dần sống lại, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hắn đi đến phía bên kia của linh điền, lại thi triển Địa Dẫn Thuật, để mảnh linh nhưỡng bên dưới xuất hiện những khe hở nhỏ bé, sau đó đặt Kinh Cức Cốt có hình dạng quái dị vào bên trong những khe hở này, lại lấy một bộ hài cốt còn vương vết máu mới mẻ đặt nằm ngay bên cạnh Kinh Cức Cốt.

Ở thời điểm hắn đang chuẩn bị mua trận pháp phòng hộ, cũng tiện thể ghé qua quảng trường thanh thạch mua một ít hài cốt yêu thú nhất phẩm tươi mới, thỏa mãn điều kiện sinh trưởng cần hấp thu tinh hoa hài cốt của Kinh Cức Cốt. Nhưng hẳn là bộ hài cốt vừa để xuống linh điền sẽ không tồn tại được bao lâu, bởi vì Lục Huyền có thể cảm nhận được dưới sự kích thích của hài cốt, Kinh Cức Cốt tam phẩm ở trong linh điền vừa sinh ra một chút biến hóa rất nhỏ.

Chương 195: Điện Chủ Thẩm Diệp!

Có một đám gai xương bé xíu như lông tơ lặng lẽ mọc ra trên những khúc xương trắng lộn xộn, dài nhỏ kia, rồi từ từ đâm vào bên trong bộ hài cốt mới mẻ vừa được Lục Huyền đặt xuống bên cạnh, chậm rãi hấp thụ tinh hoa bên trong nó.

Bởi trên người vẫn còn nhiệm vụ nuôi dưỡng Giao Long cự mãng ở trong tông môn, Lục Huyền cũng không thể dừng lại bên trong Kiếm Môn trấn này quá lâu. Vừa thấy Quỷ Diện Thạch Cô đã thức tỉnh, hắn lại lấy thêm năm mươi luồng oán hồn nguyên vẹn từ bên trong Oán Hồn Linh ra, thả cạnh nó.

Xử lý xong đám Quỷ Diện Thạch Cô bên này, hắn lại đi qua, cắm đầy hài cốt yêu thú ở xung quanh Kinh Cức Cốt.

Công việc xong xuôi, hắn đứng lên, nhìn thoáng qua mảnh linh điền trong tiểu viện, một cơn gió lạnh chợt thổi qua, đám âm hồn oán niệm lượn lờ khắp chốn, thậm chí trong góc linh điền còn có một núi xương trắng, cảnh tượng vô cùng quỷ dị ớn lạnh.

"Hừm… Ban đầu đã nói sẽ bình yên ôn hòa làm ruộng? Vì sao cảnh tượng linh điền của ta lại đột nhiên biến thành âm u như thế?" Lục Huyền nâng trán thở dài, nhưng biết làm sao được, hắn chỉ có thể kích hoạt trận pháp tới bảo vệ nơi này.

Nói thật, trong lòng hắn cũng thấy may mắn, bởi vì Kiếm Môn trấn ở ngay gần Thiên Kiếm Tông, nên đám tu sĩ trong đây cũng không ngư long hỗn tạp như những phường thị khác,

coi như tính an toàn của tiểu viện này vẫn có thể bảo đảm được.

Ôm theo những suy nghĩ như vậy trong đầu, Lục Huyền xuyên qua Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận bên ngoài Thiên Kiếm Tông, quay trở lại động phủ. Hắn vừa mới mở cửa viện, một con chim mập màu xanh nhạt cao chừng ba thước, đã "phịch" một tiếng nhảy lên vai hắn.

"Ha ha, nhóc con này ngươi lớn rất nhanh đó!" Bả vai Lục Huyền nặng trĩu xuống, hắn nhìn ấu điểu Phong Chuẩn với kích thước đã lớn hơn lúc vừa sinh ra một chút, trong lòng cảm thán nói.

Đạp Vân Linh Miêu đang lười biếng nằm dưới đất, con ngươi xanh biếc mở to ra, hờ hững nhìn chăm chú vào Lục Huyền.

"Đến đây, đến đây, ta mang đồ ăn ngon về cho các ngươi đây." Lục Huyền vội vàng lấy hai phần thịt yêu thú từ trong túi trữ vật ra, lần lượt đặt trước mặt hai nhóc con này.

Thừa dịp chúng nó đang thưởng thức thịt yêu thú, Lục Huyền lại đi tới linh điền.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là Thảo Khôi Lỗi đang vụng về đang chậm rãi tuần tra bên trong linh điền, cùng với rất nhiều linh thực dạt dào sức sống, toát lên cảm giác sinh cơ bừng bừng, phấn chấn hướng về phía trước, hoàn toàn trái ngược với mảnh linh điền nhỏ bé u ám quỷ dị ở Kiếm Môn trấn.

"Đây mới là phương thức mở khóa linh điền chính xác nhất…" Lục Huyền nhàn nhã cảm thám một câu, rồi đi vào bên trong linh điền, bắt đầu quan sát tình trạng sinh trưởng của tất cả linh thực.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã mọc ra một đoạn dây leo xanh non. Dây leo bám vào thanh phi kiếm nhất phẩm cũ nát kia, trực tiếp coi nó là giá đỡ cho mình vươn lên phía trước. Về phần thanh phi kiếm đã bị loại linh chủng hồ lô này hấp thu, kiếm ý bên trong đã biến mất, không còn sót lại chút gì, đã hóa thành một khối sắt dài bình thường rồi.

"Ừm… cũng có thể dùng làm giá đỡ hồ lô." Lục Huyền chống thanh phi kiếm đã hết tác dụng kia lên, để cho đám dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô thuận tiện bám víu và phát triển.

Tiếp đó, hắn lấy ba thanh phi kiếm nhất phẩm đã qua sử dụng từ trong túi trữ vật tới, lại đặt chúng ở xung quanh hồ lô, dùng thứ này để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng cần kiếm ý của nó.

Xử lý xong công việc bên này, hắn lại đi tới khu vực của Giao Đằng tam phẩm. Sau khi Giao Đằng hấp thu huyết dịch của rất nhiều chủng Giao Long cự mãng, tốc độ phát triển của nó đã nhanh hơn không ít, sợi dây leo đen nhánh trông giống hệt một con độc xà to dài.

"Hôm nay nên đổi mùi vị gì đây? Ừm… cái này đi!" Lục Huyền cầm một bình bạch ngọc nhỏ từ túi trữ vật ra, trong bình chứa đầy huyết dịch của Song Đầu Giao Long, mà thứ huyết dịch này lại ẩn chứa rất nhiều khí tức cuồng bạo, sau khi đổ lên dây leo đã khiến thân thể của Giao Đằng trở nên cáu kỉnh hơn trước rất nhiều.

Hắn lại tìm được Huyễn Yên La Quả trong mảnh sương mù, tưới tắm cho nó, rồi bước đến dẫn dắt đường vân trên thân cành của Lưu Quang Mộc, thăm hỏi Âm Hòe trong hang động, rắc bột quáng thạch đồng thiết do Thiết Ngao Giải bấm ở xung quanh Đồng Cốt Trúc, sau đó phân tách những cây Huyết Ngọc Tham đang dây dưa với nhau ra xa.

Lục Huyền bận rộn một hồi, cuối cùng cũng đi đến phía trước năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo còn lại.

Hắn muốn dùng những cây Linh Huỳnh Thảo này để ngưng kết linh chủng, bởi vậy mặc kệ chúng thành thục cũng không hái ngay, mà vẫn tiếp tục để chúng phát triển, sau đó dựa theo phương pháp ngưng kết linh chủng đã được Bách Thảo Đường ghi lại, bắt đầu dẫn đường cho Linh Huỳnh Thảo sản sinh hạt giống.

Ở thời điểm hiện tại, đã có thể nhìn thấy hình thái phôi ban đầu của hạt giống Linh Huỳnh Thảo trên đỉnh phiến lá dài mảnh của nó rồi.

Hẳn là mỗi gốc Linh Huỳnh Thảo sẽ ngưng kết được mười mấy hạt linh chủng, sau khi trải qua một giai đoạn nhất định, hắn cần phải bóc những hạt linh chủng này xuống, xử lý và bảo quản chúng bằng phương pháp đặc biệt.

Lục Huyền làm xong việc, lập tức trở lại động phủ, tiếp tục khôi phục lối sống trước đây của mình.

Mỗi ngày, hắn đều đi tới Thiên Long hồ, chăn nuôi rất nhiều Giao Long cự mãng đã được mình huấn luyện trở nên ngoan ngoãn nghe lời, thời gian còn lại, hắn sẽ quay về động phủ, bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú.

Mãi cho tới một ngày, hắn cảm nhận được một loại biến hóa dị thường ở bên ngoài cửa viện, chờ đến lúc đi ra cửa, lại nhìn thấy một tấm Truyền âm phù đang lơ lửng ngay giữa không trung, toàn thân khẽ run rẩy như đang chờ đợi Lục Huyền chạm vào.

“Lục sư đệ, ta là Hạ Sâm đến từ Tư Nông điện, Thẩm Diệp điện chủ đã tới đại điện rồi. Ở thời điểm ngài ấy nghe được chuyện sư đệ có thể tự mình bồi dưỡng ra Kiếm Thảo, đã cảm thấy rất hứng thú với sư đệ, muốn mời sư đệ tới đây một

phen.” Một giọng nói quen thuộc phát ra từ tấm Truyền Âm phù kia.

Chủ nhân của giọng nói này chính là vị tu sĩ lão nông tướng mạo bình thường. Lần này, đối phương đã mang đến tin tức tốt lành cho Lục Huyền rồi.

“Điện chủ Tư Nông điện, Thẩm Diệp…”

Người này có thể quản lý cả một tòa đại điện của Thiên Kiếm Tông, đương nhiên tu vi không cần phải nói tới, hơn nữa, tòa đại điện dưới tay đối phương còn quản lý quá trình phân phối rất nhiều loại linh chủng bên trong Thiên Kiếm Tông, chỉ cần nghĩ thoáng qua một cái cũng biết, đây là một người quyền cao chức trọng.

Đại nhân vật như vậy, chỉ vì Kiếm Thảo, lại muốn trực tiếp gặp mặt một tu sĩ Luyện Khí tầng chín như hắn?

Điều này khiến trong lòng Lục Huyền có chút thấp thỏm, hồi hộp không thôi.

Hắn điều chỉnh tâm trạng, rồi nhanh chóng lên đường đi tới Tư Nông điện.

“Lục sư đệ đã đến rồi, mau theo ta đến gặp Thẩm điện chủ.” Tu sĩ lão nông tên Hạ Sâm kia khá tinh mắt, vừa nhìn thấy bóng dáng Lục Huyền, đã vội vàng nắm lấy tay hắn, kéo tuột hắn vào trong điện.

Từ trong miệng Hạ Sâm, Lục Huyền biết được, tu vi của Thẩm Diệp kia đã là Trúc Cơ hậu kỳ, đối phương quản lý cả tòa Tư Nông điện này, có trình độ cực kỳ sâu sắc trên linh thực nhất đạo, đồng thời cũng là một vị kiếm tu tiếng tăm gần xa.

Rất nhanh, hai người đã đi tới một gian phòng hoài cổ mà yên tĩnh.

Có một vị tu sĩ với khí chất hiền hậu đang ngồi giữa phòng, người này đặt trên đùi một cái hộp kiếm màu đen tuyền, cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác.

Chương 196: Hào Phóng!

“Điện chủ, vị này là Lục Huyền sư đệ từng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo.”

Vị tu sĩ có gương mặt hiền lành kia ngẩng đầu nhìn Lục Huyền.

Ngay khi ánh mắt đối phương lướt qua, dường như Lục Huyền cảm nhận được một luồng kiếm ý vừa nhanh chóng xẹt qua người mình, khiến hắn phải vội vàng cúi đầu hành lễ: “Lục Huyền tham kiến Thẩm điện chủ!”

“Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, tuổi còn trẻ đã có thể tự bồi dưỡng ra Kiếm Thảo - linh thực căn cơ của Thiên Kiếm Tông.” Thẩm Diệp mỉm cười nói với Lục Huyền: “Đào tạo Kiếm Thảo cần trình độ kiếm thuật thâm hậu, ngươi thi triển kiếm quyết sở trường cho ta xem.”

“Được.”

Trong lòng Lục Huyền cũng biết, đây là vị tu sĩ hiền hậu này muốn thông qua cấp độ kiếm đạo của hắn để phán đoán về tính chân thực của chuyện hắn từng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo, bởi vậy tâm niệm vừa động, một luồng kiếm khí màu vàng óng ánh đã bắn ra từ trong cơ thể hắn.

Kiếm khí dịch chuyển ra xung quanh, cực kỳ linh hoạt, một mực kéo dài không tiêu tan.

“Kiếm quyết cảnh giới tông sư! Chẳng trách lại có thể một mình dễ dàng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo.” Trên mặt Thẩm Diệp cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn: “Mặc dù chỉ là《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 nhất phẩm, nhưng có thể tu luyện tới cảnh giới tông

sư, chứng tỏ ngươi có thiên phú xuất chúng trên phương diện kiếm đạo, bởi chỉ có vất vả cần cù khổ tu mới có thể đạt được cảnh giới thâm sâu như thế."

"Điện chủ khen nhầm rồi, Lục Huyền không dám nhận." Vẻ mặt Lục Huyền có chút sợ hãi đáp, nhưng cũng không giải thích gì thêm.

'Cái gì mà thiên phú kiếm đạo xuất chúng? Rồi vất vả cần cù khổ tu? Tất cả chỉ là nói nhảm. Ta chỉ mở ra đầy đủ gói kinh nghiệm kiếm quyết mà thôi!' Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi xác nhận năng lực trên phương diện kiếm đạo của Lục Huyền, tu sĩ hiền hậu lại bắt đầu hỏi hắn vài câu có liên quan đến từng chi tiết trong quá trình ươm trồng Kiếm Thảo. Ví dụ như kiếm khí có thể giúp tẩm bổ kích thích Kiếm Thảo sinh trưởng như thế nào, hay phương pháp nắm bắt cường độ kiếm khí, hoặc hình dạng thay đổi của Kiếm Thảo theo từng giai đoạn…

Lục Huyền bình tĩnh trả lời, tuy phương diện kiểm soát kiếm quyết của hắn có thể giảm bớt so với tiêu chuẩn bình thường khá nhiều, nhưng quá trình bồi dưỡng ra Kiếm Thảo lại là người thật việc thật, nhất là phương thức đào tạo tỉ mỉ, đã giúp hắn hiểu rõ từng giai đoạn sinh trưởng của Kiếm Thảo như lòng bàn tay, cho nên đối đáp khá là trôi chảy.

Nụ cười trên mặt Thẩm Diệp càng lúc càng đậm, ông ấy không ngừng gật đầu nói: "Tốt, ta đã tin tưởng đến chín phần chuyện ngươi có thể trồng ra Kiếm Thảo rồi, phần còn lại chỉ đơn giản là ta không có tận mắt chứng kiến nên chưa dám khẳng định mười phần thôi. Đây đúng là lần đầu tiên ta gặp phải tình huống như ngươi, dựa theo quy củ của tông môn thì chỉ có đệ tử nội môn mới lấy được tư cách gieo trồng Kiếm

Thảo, mà ngươi đã sớm tiếp xúc với nó từ trước rồi, thậm chí còn bồi dưỡng thành công."

Nói đến đây, ông ấy hơi trầm ngâm một chút mới tiếp tục: "Như vậy đi, để đảm bảo tính xác thực, cá nhân ta sẽ miễn phí cung cấp cho ngươi hai hạt linh chủng Kiếm Thảo, sau khi Kiếm Thảo phát triển thành thục, chúng cũng thuộc về ngươi hết. Nếu ngươi bồi dưỡng thành công, tông môn sẽ đặc cách thu ngươi làm đệ tử nội môn, trợ giúp ngươi đột phá giai đoạn Trúc Cơ."

"Trước khi ngươi qua đây, ta cũng biết một chút về thiên phú tu hành của ngươi, có thể nói là thiên tư thông thường. Muốn tu luyện đến giai đoạn Luyện Khí viên mãn chỉ sợ sẽ hao tốn thêm không dưới mười năm, chưa kể ngưỡng cửa từ Luyện Khí viên mãn đột phá đến Trúc Cơ còn tốn nhiều thời gian hơn nữa. Mà từ khi gieo trồng cho đến lúc Kiếm Thảo nhị phẩm thành thục cần từ một đến hai năm, chỉ cần ngươi bồi dưỡng thành công, phẩm chất không khác biệt với gốc trước là được. Sau đó, ta sẽ dẫn ngươi đến đội ngũ bồi dưỡng cải tạo Kiếm Thảo, đến lúc ấy, chắc chắn sẽ mang lại rất nhiều ích lợi cho ngươi." Tu sĩ hiền hậu Thẩm Diệp hứa hẹn với Lục Huyền.

"Đa tạ Thẩm điện chủ!"

Lục Huyền vội vàng đáp. Có thể miễn phí nhận lấy hai hạt linh chủng, còn có rất nhiều lợi ích thu được sau khi trồng trọt thành công, hắn còn do dự nữa thì đúng là không tôn kính với quầng sáng màu trắng rồi.

"Đây là hai hạt linh chủng Kiếm Thảo, một tấm Truyền Tấn phù, nếu có chuyện gấp cứ trực tiếp liên hệ với ta."

Vừa nói xong, bóng dáng vị tu sĩ hiền hậu kia lập tức biến mất trong gian phòng, chỉ để lại hai hạt linh chủng màu tro đen

dài mảnh như kiếm, cùng với một tấm phù lục màu bạch ngọc xuất hiện ở trước người Lục Huyền.

"Có thể được Thẩm Diệp điện chủ coi trọng và tặng linh chủng Kiếm Thảo, Lục sư đệ thật là may mắn." Tu sĩ lão nông đang đứng trong góc thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ vô cùng.

"Sư huynh quá khen, chỉ là chút vận may mà thôi. Huống chi trước kia, trong quá trình ta bồi dưỡng ra Kiếm Thảo cũng có thêm một chút nhân tố ngoài ý muốn, cũng không biết lần này có thể thuận lợi bồi dưỡng ra hay không." Lục Huyền khiêm tốn nói.

"Lục sư đệ nói vậy, nhất định là không có chuyện gì." Tu sĩ lão nông mỉm cười đáp.

Trong hai lần Lục Huyền tới Tư Nông điện, thì lần một hắn dùng linh thạch mua Lưu Quang Mộc và Âm Hòe nhị phẩm, lần hai, hắn lại sử dụng Kiếm Ấn đổi lấy Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm. Vì vậy, lão có ấn tượng khá sâu sắc và rõ ràng về thành tựu sâu đậm trên linh thực nhất đạo của Lục Huyền.

"Ta cũng đa tạ sư huynh đã giúp đỡ chú ý về chuyện Kiếm Thảo." Lục Huyền cảm tạ nói.

Hai người khách khí vài câu, sau đó Lục Huyền cũng không có dừng lại, hắn lập tức rời khỏi Tư Nông điện, trở về động phủ của mình. Trong phòng, hắn lấy hai hạt linh chủng Kiếm Thảo vừa nhận được từ trong túi trữ vật ra và đặt lên bàn.

"Không tốn Kiếm Ấn nào lại đạt được hai hạt linh chủng Kiếm Thảo, vị điện chủ của Tư Nông điện này ra tay thật là hào phóng."

Hắn nhất định sẽ tận tâm đào tạo hai hạt linh chủng Kiếm Thảo này, cố gắng đề cao phẩm chất của chúng, làm vậy cũng

có thể đề cao địa vị của bản thân trong lòng vị điện chủ Tư Nông điện kia, chờ sau khi trở thành đệ tử nội môn, hắn sẽ có tư cách gieo trồng một lượng lớn Kiếm Thảo rồi.

Hắn đi vào trong linh điền, tìm một khu vực trống trải, lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, trồng hai hạt linh chủng Kiếm Thảo xuống dưới, với khoảng cách giữa hai bên hơi xa nhau một chút.

【Linh thực Kiếm Thảo nhị phẩm, khi trưởng thành có hình dạng giống như kiếm nhận, sắc bén cứng rắn, là Kiếm Khí trời sinh, có thể sử dụng trực tiếp hoặc dùng để luyện chế phi kiếm pháp khí.】

Sau khi gieo trồng linh chủng Kiếm Thảo, tâm thần hắn lại tập trung lên người nó, một tin tức lóe lên trong đầu.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, một luồng kiếm khí màu vàng óng ánh nhỏ như sợi tóc đã nhanh chóng chui ra từ trong cơ thể hắn. Nó linh hoạt bơi lội như cá, rồi xâm nhập xuống vùng linh nhưỡng nông cạn, thẩm thấu vào bên trong linh chủng Kiếm Thảo.

Ngay sau đó, hắn cũng làm theo cách tương tự đối với hạt linh chủng Kiếm Thảo thứ hai, đánh một luồng Canh Kim kiếm khí nhỏ bé xuống, nhằm kích thích nó tăng trưởng.

Chương 197: Nhiệm Vụ Chữa Trị Cho Liệt Diễm Quả!

Trồng xong hai hạt linh chủng Kiếm Thảo, coi như trong linh điền của Lục Huyền lại có thêm hai cây linh thực phẩm cấp cao, lúc chăm sóc cần phải hao phí nhiều thời gian và nhiều linh lực hơn, nhưng Lục Huyền rất thích thú với chuyện này, mỗi ngày hắn đều chăm chỉ đi tuần tra bên trong linh điền nhiều lần nhằm bảo đảm tất cả linh thực đều có thể phát triển tốt.

Hắn vẫn còn làm nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ, trong thời gian này, lại có hai con cự mãng dị nhiêm nhất phẩm đột phá đến nhị phẩm, vì vậy, Lục Huyền lại được thưởng hai mươi Kiếm Ấn.

Trong số những con Giao Long còn lại, hàng ngày Song Đầu Giao Long nhị phẩm đều được ăn đầy đủ thịt yêu thú thích hợp, còn thường lấy danh nghĩa tranh đoạt địa bàn, hay dẫn những con Giao Long cự mãng khác ra ngoài đánh lộn, từ đó nhận được quá trình rèn luyện phong phú, có khả năng nó sẽ nhanh chóng thăng cấp lên giai đoạn tam phẩm thôi.

…

Lục Huyền trèo lên Linh hạc đi tới Thứ Vụ đường.

Trên màn sáng khổng lồ hiện lên tin tức của đủ loại nhiệm vụ, rất nhiều đệ tử ngoại môn đang đứng chờ phía dưới màn sáng để lựa chọn nhiệm vụ thích hợp cho mình.

“Lục sư đệ, không ngờ lại gặp được ngươi ở chỗ này.” Khi Lục Huyền đang ngẩng đầu thu thập tin tức trên màn sáng, đột nhiên một giọng nói trầm ổn quen thuộc lại vang lên ở cách đó không xa.

Hắn nhìn theo phương hướng phát ra tiếng nói, lập tức trông thấy Từ Thiếu Trạch đang tươi cười với mình.

“Thì ra là Từ sư huynh.” Gặp được hàng xóm, Lục Huyền tiến lên cười chào hỏi.

“Lục sư đệ, tìm được nhiệm vụ mong muốn chưa?” Từ Thiếu Trạch với khuôn mặt kiên nghị, tò mò hỏi.

“Tạm thời còn chưa tìm được.” Lục Huyền cười lắc đầu.

Từ Thiếu Trạch thấy thế, hơi suy nghĩ một lúc, mới lên tiếng mời: “Không bằng Lục sư đệ cùng nhận nhiệm vụ với ta đi? Địa điểm nhiệm vụ là Tán Tu thành ở bên ngoài tông môn, trong thành có xuất hiện hình bóng của tà ma, cần từ ba đến năm người cùng tiếp nhận nhiệm vụ đi giải quyết tà ma. Hiện giờ, chỗ sư huynh đã có ba người nhận nhiệm vụ này rồi, nếu thêm Lục sư đệ vào nữa thì càng có thể nắm chắc hơn.”.

“Rời khỏi tông môn đi xử lý tà ma ư? Từ sư huynh, ta thấy mình không nên tham dự sẽ tốt hơn. Ta chỉ biết bồi dưỡng linh thực, không am hiểu chiến đấu. Nếu đi, ta sẽ kéo chân mấy vị sư huynh xuống, làm ảnh hưởng đến quá trình các ngươi hoàn thành nhiệm vụ mất.” Lục Huyền cười khổ, hắn khá tự mình hiểu lấy mình, đáp.

“Thật sao? Vậy ta sẽ không miễn cưỡng Lục sư đệ nữa.” Vẻ mặt Từ Thiếu Trạch không hề thay đổi, vừa thấy thái độ kiên quyết của Lục Huyền, cũng không tiếp tục mời hắn đi giải quyết tà ma nữa.

Chờ sau khi gã rời khỏi, Lục Huyền lại chuyển hướng chú ý đến rất nhiều thông tin nhiệm vụ đang lần lượt thay đổi trên

bức màn sáng phía trên.

Mặc dù theo như lời Từ Thiếu Trạch nói, sẽ có ít nhất là ba người cùng nhau đi dọn dẹp tà ma, rủi ro rất nhỏ, an toàn cũng có thể đảm bảo được, nhưng Lục Huyền tình nguyện ở lại bên trong tông môn hơn, nên lập tức từ chối mà không có một chút gánh nặng tâm lý nào.

Bởi vì hắn đã nhận một nhiệm vụ dài hạn là chăn nuôi yêu thú Giao Long ở Thiên Long hồ, cộng thêm rất nhiều linh thực trong linh điền đều cần hắn phải tự mình đi vun trồng, vì vậy, Lục Huyền trực tiếp loại bỏ những loại nhiệm vụ cần phải tốn quá nhiều thời gian.

Sau một phen sàng lọc, cuối cùng hắn đã lựa chọn một nhiệm vụ là chữa bệnh cho linh thực.

"Nhiệm vụ trị bệnh cho Liệt Diễm Quả, trong quá trình bồi dưỡng, một gốc Liệt Diễm Quả đã xảy ra vấn đề, cần một vị đồng môn am hiểu đào tạo linh thực, tìm ra và giải quyết vấn đề.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ba mươi Kiếm Ấn."

"Nếu ta nhớ không nhầm thì Liệt Diễm Quả là một loại linh thực nhị phẩm, linh quả được bồi dưỡng ra có ẩn chứa linh lực phong phú, mùi vị thơm ngon, đồng thời cũng có thể đề thăng được một chút linh lực bên trong cơ thể tu sĩ." Lục Huyền nhớ lại tin tức liên quan đến Liệt Diễm Quả, rồi không chút do dự nào dùng linh thức chạm nhẹ vào thông tin nhiệm vụ về Liệt Diễm Quả ở trên màn sáng.

Ngay lập tức, nhiệm vụ đã hóa thành một luồng ánh sáng tràn vào trong đầu Lục Huyền. Hắn dựa theo tin tức bên trong nhiệm vụ, tìm được một con Linh hạc ở bên ngoài Thứ Vụ đường.

“Tới Bắc phong.” Hắn dặn dò Linh hạc. Con Linh hạc cao lớn bay vút lên trời, chở theo Lục Huyền, vỗ cánh bay thẳng đến vị trí hắn vừa đề cập.

Một lát sau, Linh hạc dừng lại trên một ngọn núi cao. Lục Huyền kín đáo đưa cho nó một viên linh thạch, rồi theo thông tin nhiệm vụ, đi xuyên qua con đường mòn phía trên ngọn núi.

Ngọn núi trước mặt có vẻ náo nhiệt hơn chỗ động phủ Lục Huyền ở rất nhiều, xung quanh đều có đình viện lầu các, thỉnh thoảng lại trông thấy tu sĩ của tông môn điều khiển linh cầm hoặc pháp khí phi hành ra ra vào vào trong đó.

Hắn rẽ trái rẽ phải vài lần mới đi đến phía trước một tiểu viện trang nhã.

“Sư tỷ, xin hỏi có ở nhà không? Ta tới đây vì nhiệm vụ Liệt Diễm Quả.” Lục Huyền gõ nhẹ cánh cửa gỗ trước mặt, sau đó nhỏ giọng gọi với vào trong tiểu viện.

“Tới đây tới đây. Ta họ Trần, sư đệ cứ gọi Trần sư tỷ là được, không biết nên xưng hô với sư đệ như thế nào?” Nữ tu mặt tròn vừa dẫn Lục Huyền vào trong vừa cười hỏi.

“Sư tỷ có thể gọi ta là Lục sư đệ. Không biết bây giờ Liệt Diễm Quả kia thế nào? Ta muốn đi xem trước.”

Trong tiểu viện của nữ tu này có trồng không ít hoa hoa cỏ cỏ, Lục Huyền chú ý thấy đa phần những giống cây trong này đều là linh thực dạng kết quả, chỉ dựa vào chi tiết này thôi cũng có thể đoán được vị Trần sư tỷ này yêu thích linh quả đến mức nào rồi.

“Lục sư đệ đừng sốt ruột, cứ nếm thử linh quả ta trồng trước đi.” Nữ tu mặt tròn lễ độ đáp. Nàng dẫn Lục Huyền đi vào chính phòng, nhanh chóng bưng mấy đĩa linh quả tới, rồi đặt xuống trước mặt Lục Huyền.

Lục Huyền vốn là khách, chỉ có thể thuận theo ý tứ của chủ nhân, yên lặng ngồi xuống, cầm một trái linh quả cho vào miệng. Mỗi loại linh quả đều có mùi vị khác nhau, quả giòn tan quả ngọt ngào, chúng kích thích vị giác khiến cho Lục Huyền vô cùng thỏa mãn.

Sau khi nếm không ít linh quả, Lục Huyền được nữ tu mặt tròn kia dẫn dắt, bước vào bên trong linh điền nhà nàng.

Trong linh điền có trận pháp che phủ, vì vậy không thể thấy rõ ràng tình hình sinh trưởng của linh thực ở nơi này.

Nữ tu mặt tròn dẫn Lục Huyền đi đến phía trước một gốc linh thực màu đỏ tươi. Linh thực nọ cao bằng người, bên trên có khá nhiều lá cây màu đỏ rực to bằng lòng bàn tay, trong cành lá đã kết được từ mấy chục đến hơn một trăm trái linh quả cũng có màu đỏ rực như lửa.

Phần dưới linh quả thì to dày, phần trên lại mỏng nhỏ, bề mặt linh quả có những đường vân hỏa diễm hướng từ dưới lên trên, vừa nhìn đã thấy chúng giống hệt những luồng hỏa diễm đọng lại bên trong cành lá.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, cả cành lá màu đỏ tươi của linh thực lẫn những trái linh quả như hỏa diễm kia, đều có trạng thái không được tốt lắm. Cành lá rò rỉ năng lượng ra ngoài, trong khi linh quả hỏa diễm lại lộ vẻ khô héo, như đang bị thiếu dinh dưỡng.

Chương 198: Nguyên Nhân Gây Bệnh!

“Đây chính là gốc Liệt Diễm Quả nhị phẩm đó, không biết vì sao, đột nhiên tình trạng phát triển của nó lại chuyển biến xấu, ta có cố gắng tìm kiếm nhưng không tìm ra được vấn đề, cực chẳng đã, đành phải tuyên bố một nhiệm vụ ở Thứ Vụ đường, muốn tìm một vị đồng môn có thể giải quyết vấn đề.” Nữ tu mặt tròn chỉ vào cây Liệt Diễm Quả ốm yếu trước mặt, nói với Lục Huyền.

“Trần sư tỷ, ta sẽ xem xét tình hình, nếu có chỗ nào không thích đáng, làm mạo phạm đến Liệt Diễm Quả, mong Trần sư tỷ thứ lỗi.” Lục Huyền đáp lại nữ tu mặt tròn.

“Lục sư đệ cứ tùy ý chữa trị cho cây Liệt Diễm Quả này, một chút vấn đề nhỏ cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần có thể chữa khỏi cho nó thì một vài tổn thương gì đó kia cũng không thành vấn đề. Chỉ cần chữa trị thành công, chờ sau khi Liệt Diễm Quả thành thục, ta sẽ mang một ít linh quả đến cho sư đệ.” Nữ tu mặt tròn thoải mái nói.

Lục Huyền nghe nàng nói như vậy, trong lòng đã trở nên vững tin hơn, cũng không còn lo lắng nữa. Hắn đi đến phía trước cây Liệt Diễm Quả, rồi cầm một chiếc lá hỏa hồng cỡ lòng bàn tay và cẩn thận xem kỹ.

Gần đây hắn đã bổ sung rất nhiều kiến thức về linh thực linh thú, bao gồm các vấn đề có thể phát sinh trong quá trình sinh trưởng của linh thực. Có thể nói là hiện giờ hắn đã không còn là một tán tu Linh thực sư chỉ quen thuộc với những chủng

loại mình gieo trồng như trước đây nữa, mà đã có trình độ hiểu biết nhất định về các loại linh thực linh thú thường thấy rồi.

“Trông không giống như bị côn trùng phá hoại.” Mặt trước và mặt sau của phiến lá hỏa hồng kia vẫn như thường, không có dấu hiệu bị dị trùng xâm nhập.

Lục Huyền dùng linh thức chậm rãi thâm nhập vào trong linh thực Liệt Diễm Quả, cẩn thận di chuyển trong những cành lá của nó, nhưng cũng không tìm ra tình huống khác thường nào.

“Lục sư đệ có phát hiện gì không?” Nữ tu mặt tròn thấy Lục Huyền mở mắt ra, vội vàng hỏi.

“Không có, tất cả cành lá của Liệt Diễm Quả đều rất bình thường. Cây không bị sâu bệnh, trong khi ấy, hoàn cảnh sinh trưởng linh khí của nơi này rất sung túc. Kỳ quái, tại sao lại xuất hiện vấn đề về trạng thái sinh trưởng đây?” Lục Huyền lẩm bẩm tự nói.

“Quả thật, mỗi ngày ta đều tận tâm tận lực bồi dưỡng nó, đúng giờ thi triển thuật pháp hệ hỏa cho Liệt Diễm Quả, để cho nó hấp thu đủ linh lực hệ hỏa. Nhưng chẳng biết tại sao, trạng thái phát triển của nó lại càng ngày càng tệ, khô héo nghiêm trọng thế nào.” Trần sư tỷ ở bên cạnh nói thêm vào.

“Vậy trong trường hợp này, vấn đề là do bản thân linh thực. Trần sư tỷ, ngươi bồi dưỡng gốc Liệt Diễm Quả này từ nhỏ ở trong linh điền, hay là giữa chừng mới di dời từ chỗ khác cấy ghép đến đây?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Cách đây không lâu, ta tìm được nó ở một khu vực bên trong bí cảnh, bởi vì yêu thích các loại linh quả nên ta mang cây Liệt Diễm Quả này về, trồng vào trong linh điền của mình.” Nữ tu mặt tròn giải thích với Lục Huyền.

“Trần sư tỷ, chẳng hay ta có thể nhổ rễ cây của Liệt Diễm Quả lên được không? Để xem rễ của nó có xảy ra vấn đề gì không?”

Nhổ rễ linh thực ra khỏi linh nhưỡng sẽ tạo thành một chút ảnh hưởng nhất định đối với sự phát triển của linh thực, và phải cần một chút thời gian để nó khôi phục lại như bình thường, cho nên trong chốc lát, nàng thực sự khó có thể chấp nhận yêu cầu của Lục Huyền.

Nữ tu mặt tròn nghe được lời này của Lục Huyền, trên mặt hiện lên một tia do dự.

“Sau khi nhổ rễ cây ra, Lục sư đệ nắm chắc mấy phần có thể chữa khỏi cho gốc Liệt Diễm Quả này?” Nét mặt nữ tu mặt tròn trở nên cực kỳ nghiêm túc, nàng mở miệng hỏi Lục Huyền.

Nếu gốc Liệt Diễm Quả trước mắt cứ tiếp tục phát triển với trạng thái này, sớm muộn gì một đoạn thời gian nữa, nó cũng sẽ héo rũ tử vong, vừa nghĩ đến kết quả xấu như vậy thì chuyện nhổ rễ cây lên cũng không phải là vấn đề gì quá khó thừa nhận.

“Ít nhất cũng đạt đến bảy mươi phần trăm.” Lục Huyền tràn đầy tự tin trả lời.

Chuyện hắn nhổ rễ cây Liệt Diễm Quả lên để kiểm tra chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi, mục đích chính là hoàn thành quá trình “trồng trọt”, từ đó kiểm soát trạng thái chi tiết của Liệt Diễm Quả.

“Được, Lục sư đệ cứ việc dùng phương thức của mình đi.” Nữ tu mặt tròn thấy Lục Huyền tự tin như vậy, cũng hạ quyết tâm, trực tiếp ra hiệu cho Lục Huyền tùy ý xử trí Liệt Diễm Quả.

Lục Huyền gật đầu với nàng, cũng không do dự nữa, đã lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho lớp linh nhưỡng đang quấn quanh thân rễ của Liệt Diễm Quả được nới lỏng hơn rất nhiều. Hắn ung dung nhổ toàn bộ phần gốc của Liệt Diễm Quả lên, nhẹ nhàng rũ bỏ lớp linh nhưỡng trên rễ cây xuống, khiến cho phần rễ màu đỏ sậm của nó trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

Lục Huyền đưa tay chạm vào bề mặt của rễ cây, một cảm giác mát mẻ nhè nhẹ từ rễ cây đỏ rực truyền đến. Điều này hơi khác với thông tin mà hắn đọc được bên trong sách ngọc.

"Sư tỷ, lại đây sờ thử rễ cây Liệt Diễm Quả này xem." Hắn gọi nữ tu mặt tròn qua đây, nhỏ giọng nói.

"Hả? Sao lại mát mẻ như vậy? Ta nhớ trong điển tịch có ghi lại, trên bề mặt rễ cây Liệt Diễm Quả phải có một chút cảm giác nóng bỏng mới đúng." Nữ tu mặt tròn khẽ a lên một tiếng.

Liệt Diễm Quả được thuật pháp hệ hỏa tẩm bổ trong một khoảng thời gian khá dài, khiến cho bề mặt rễ cây của nó sẽ mang cảm giác hơi bỏng rát, nhưng khi chạm vào phần rễ của gốc Liệt Diễm Quả trước mắt, bọn họ lại có cảm thụ hoàn toàn khác những gì mình biết được.

"Nói vậy đây chính là nơi xảy ra vấn đề rồi." Lục Huyền giả vờ như lơ đãng, sau đó tực tiếp chôn Liệt Diễm Quả xuống khu vực linh nhưỡng vừa rồi, đồng thời tâm thần cũng ngưng tụ ở trên linh thực.

Một luồng ý niệm lập tức hiện lên trong đầu.

【Linh thực nhị phẩm Liệt Diễm Quả, trong linh quả ẩn chứa linh lực nồng đậm, sau khi ăn vào có thể gia tăng một chút linh lực trong cơ thể tu sĩ, cũng có thể dùng làm nguyên liệu ủ linh tửu.】

【Khi bồi dưỡng cần sử dụng thuật pháp hệ hỏa kích thích linh thực, nhằm gia tăng tốc độ phát triển của linh thực.】

【Bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc thù và hấp thụ một lượng lớn Âm Hỏa, khiến cho bên trong thân thể của Liệt Diễm Quả đã xảy ra biến dị, thuật pháp hệ hỏa thông thường không thể đạt được hiệu quả tẩm bổ điều dưỡng cho nó, cần có sự kích thích đến từ dị hỏa loại Âm Hỏa.】

"Thì ra là thế." Lục Huyền thầm than một tiếng trong lòng, mặc dù nhìn qua sẽ có cảm giác gốc Liệt Diễm Quả trước mắt giống hệt Liệt Diễm Quả phổ thông, nhưng nó vốn sinh trưởng trong hoàn cảnh Âm Hỏa, quanh năm suốt tháng đều chịu ảnh hưởng bởi Âm Hỏa, cuối cùng đã biến dị thành linh thực chỉ hấp thu thôn phệ hỏa diễm đặc thù, hỏa diễm phổ thông không mang đến quá nhiều tác dụng tích cực đối với sự phát triển của nó.

"Lục sư đệ, sao ngươi lại trồng rễ cây Liệt Diễm Quả vào trong linh nhưỡng rồi? Không nhìn kỹ thêm chút sao?" Nữ tu mặt tròn vừa trông thấy hành động của Lục Huyền, đã không nhịn được cất tiếng hỏi.

Chương 199: Giải Linh Cao!

"Trần sư tỷ, đừng, có lẽ ta đã biết vấn đề nằm ở chỗ nào rồi." Lục Huyền lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, dùng linh nhưỡng bao quanh rễ cây Liệt Diễm Quả, rồi quay sang, mỉm cười nói với nữ tu mặt tròn.

"Nếu ta không nhầm, thì thời điểm Trần sư tỷ tìm được gốc Liệt Diễm Quả này, nó đang sinh trưởng trong hoàn cảnh Âm Hỏa, có phải không?"

"Đúng là như vậy." Khuôn mặt nữ tu mặt tròn hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, nàng không ngờ Lục Huyền lại trực tiếp nhìn ra được hoàn cảnh sinh sống trước khi nàng di dời Liệt Diễm Quả về đây.

"Lục sư đệ, nguyên nhân khiến Liệt Diễm Quả có trạng thái uể oải này là do không được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh linh diễm thích hợp sao?" Nữ tu mặt tròn rất nhạy bén, nàng lập tức tìm ra nguyên nhân trong đó.

"Đúng vậy, bởi vì thời gian dài sinh sống trong hoàn cảnh đặc thù nên gốc Liệt Diễm Quả này đã sản sinh ra những biến hóa nhất định, nó cần linh diễm loại Âm Hỏa để tẩm bổ." Lục Huyền khẳng định.

"Đã như vậy, để ta thử xem." Nữ tu mặt tròn lập tức lấy một tấm phù lục từ trong túi trữ vật ra, dùng linh lực kích phát, linh quang trên phù lóe lên, một hỏa diễm trắng xanh bay ra từ trong đó.

"Đây là phù lục nhị phẩm Âm Diễm phù, phóng ra linh diễm âm độc liên miên giống như ung nhọt tận xương, rất lâu không thể tiêu tan." Nữ tu mặt tròn vừa giải thích cho Lục

Huyền, vừa khống chế luồng hỏa diễm trắng xanh kia bay về phía Liệt Diễm Quả đã có phần khô héo.

Cảm nhận được ngọn lửa trắng xanh đang tới gần, một vài phiến lá màu hỏa hồng khô héo trên linh thực Liệt Diễm Quả vừa được trồng xuống kia, lại đột nhiên phấp phới, không gió mà bay, như thể đang muốn thu hút luồng hỏa diễm màu trắng nọ.

Hỏa diễm màu trắng xanh trực tiếp hóa thành từng sợi hỏa quang thật nhỏ, từ từ dung nhập vào những chiếc lá đỏ rực kia.

Trong nháy mắt, Liệt Diễm Quả đã phát sinh biến hóa, như được nếm một ít cao lương mỹ vị, cành lá màu hỏa hồng trên thân thể nó lập tức sống lại, không ngừng khua xào xạc trong không trung, tràn đầy sức sống.

Không bao lâu sau, dưới ánh nhìn chăm chú của hai người, Liệt Diễm Quả vốn có vẻ hơi khô đét bởi vì thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ, lại lấy tốc độ bằng mắt thường cũng thấy được, trực tiếp đầy đặn hơn, dồi dào sinh cơ.

“Thật sự có tác dụng! Lần này may nhờ có Lục sư đệ!” Nữ tu mặt tròn thấy Liệt Diễm Quả đang dần dần thay đổi, trở nên tràn trề sức sống, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn không thôi.

“Đây là ba mươi Kiếm Ấn, thù lao lần này của sư đệ đã giúp ta chữa khỏi Liệt Diễm Quả. Ngoài ra còn có một ít linh quả do ta trồng, sư đệ mang về động phủ của mình nha, coi như ăn vặt sau khi tu luyện.” Nàng trả cho Lục Huyền ba mươi miếng Kiếm Ấn, đồng thời cũng tặng hắn một đống linh quả đủ các loại.

“Đa tạ Trần sư tỷ.” Lục Huyền không từ chối được, đành phải nhận.

Hắn không dừng lại trong tiểu viện của nữ tu mặt tròn quá lâu, mà bay thẳng về động phủ của mình.

Sau khi kiếm được một khoản nhỏ Kiếm Ấn, Lục Huyền cũng không vội đi nhận nhiệm vụ, vì hắn vẫn còn nhiều chuyện phải làm ở trong linh điền.

Cần thường xuyên chú ý tới năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đang ngưng chủng, sau khi chúng nó trưởng thành đến giai đoạn nhất định, Lục Huyền lại căn cứ vào phương pháp ngưng luyện, để xử lý sơ qua, đến cuối cùng đã thu được xấp xỉ năm trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo chắc nịch tươi mới.

Hắn giữ lại hơn ba trăm hạt, và trực tiếp trồng hai trăm hạt giống Linh Huỳnh Thảo xuống linh điền.

Tinh lực và linh lực của hắn có hạn, những loại linh thực nhị phẩm, tam phẩm khác cũng cần được bồi dưỡng tỉ mỉ, vì vậy, gieo trồng hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo gần như đã là cực hạn trước mắt của hắn.

Linh Huỳnh Thảo cung cấp tu vi, còn những linh thực phẩm cấp khá cao khác lại giúp hắn nhận được phần thưởng là những món bảo vật hiếm có, đương nhiên phải bồi dưỡng song song cả hai loại.

Đảo mắt đã một tháng trôi qua, hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo phát triển vô cùng tốt, xanh mơn mởn cả một mảnh linh điền. Vì nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long, Lục Huyền không thể bồi dưỡng chúng theo phương pháp tinh tế hóa ở mức cao nhất, nhưng sinh trưởng trong hoàn cảnh linh khí tinh thuần nồng đậm như tông môn, trạng thái phát triển của chúng càng tốt hơn ở bên ngoài một chút.

Sau một tháng gieo trồng, hai cây Kiếm Thảo đã cao chừng một thước, lá cây thon dài mỏng manh như mũi kiếm, mọc thẳng đứng, ngọn cây chĩa thẳng lên trời.

Xung quanh nó tràn ngập kiếm khí, bởi vì khoảng cách giữa hai cây không xa lắm nên thỉnh thoảng sẽ nảy sinh tình

huống kiếm khí giao nhau, làm âm thanh đấu kiếm leng keng vang vọng, trên bề mặt linh nhưỡng giữa hai cây Kiếm Thảo cũng xuất hiện vô số những vết kiếm nhỏ bé.

Trong một tháng qua, Dưỡng Kiếm Hồ Lô vẫn sinh trưởng bình thường, dây leo ngày càng to và dài hơn, bám chặt vào loại giá đỡ đặc biệt do những thanh phi kiếm dựng thành. Thanh phi kiếm được đặt bên dưới đã là cái thứ ba, nhìn kiếm ý bên trong nó sắp bị hồ lô hấp thu sạch sẽ, Lục Huyền không khỏi cảm thán về độ khó khi bồi dưỡng linh thực tam phẩm.

Những loại linh thực khác đều đang sinh trưởng tốt, Đồng Cốt Trúc nhị phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, không bao lâu nữa sẽ đến ngày thu hoạch và mang đến phần thưởng từ quầng sáng màu trắng cho Lục Huyền.

Trong linh tuyền, bốn con Thiết Ngao Giải vẫn lẩn trốn dưới những tảng đá kỳ lạ. Trải qua thời gian dài nuôi dưỡng, Thiết Ngao Giải đã lớn đến kích thước bằng cái chậu rửa mặt, mai cua màu xanh đen chỉ cần nhìn qua cũng có thể cảm nhận được độ dày dặn và chắc khỏe của chúng nó. Hơn nữa, trải qua quãng thời gian ngày đêm đều miệt mài bấm quáng thạch đồng thiết, đôi càng to của chúng lại càng thêm rắn chắc.

Ở thời điểm Lục Huyền đang múc nước linh tuyền băng hàn từ trong linh giếng, đột nhiên hắn lại chú ý tới một quầng sáng màu trắng yếu ớt, hơi lấp lóe nằm ngay bên dưới tảng đá lớn trong này.

"Đây là… có Thiết Ngao Giải đã trưởng thành rồi sao?" Hắn nhìn bốn con Thiết Ngao Giải đang chìm dưới đáy nước, trong lòng vui sướng nghĩ.

Hắn vội vàng tập trung tâm thần trên người từng con Thiết Ngao Giải, những thanh tiến độ phát triển có liên quan đến Thiết Ngao Giải cũng lần lượt hiện lên. Chẳng mấy chốc, Lục

Huyền đã tìm được con Thiết Ngao Giải vừa tiến vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn.

Nó chính là cái con ngày thường hay ngỗ ngược kiêu ngạo ấy.

"Đừng nóng vội, ta lập tức bố trí cho ngươi."

Lục Huyền nhìn con Thiết Ngao Giải đang giương cao đôi càng xanh đen lên, phô trương sức mạnh với mình, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt lên quầng sáng màu trắng. Hắn lập tức dùng linh thức khẽ chạm vào quầng sáng màu trắng hơi lập lòe dưới giếng, quầng sáng nọ lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào trong cơ thể hắn.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một ý niệm, sau đó một khối dược cao hình vuông trực tiếp xuất hiện trong tay hắn. Dược cao có màu trắng xanh, nhẹ nhàng chạm vào sẽ có cảm giác như thạch hoa quả, trên bề mặt ẩn hiện linh quang, mơ hồ truyền đến một mùi thơm ngát mê người.

【Bảo vật nhị phẩm Giải Linh Cao, được luyện chế từ tinh hoa trên thân yêu thú loài cua, ẩn chứa linh lực phong phú, mùi vị thơm ngon, rất được các tu sĩ hoặc yêu thú chào đón.】

Chương 200: Loan Điểu Bí Ẩn!

“Chậc chậc chậc, là mỹ thực cấp bậc nhị phẩm nha.” Lục Huyền cảm thán một câu, hắn lập tức thu miếng dược cao hình vuông màu trắng xanh kia vào trong túi trữ vật.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức nói với Thảo Khôi Lỗi đang không ngừng tuần tra trong linh điền. Thảo Khôi Lỗi quay cái đầu cỏ xám khổng lồ của mình qua, rồi bước đi chậm chạp đến chỗ Lục Huyền.

“Trói con Thiết Ngao Giải này lại.” Lục Huyền ra lệnh.

Thảo Khôi Lỗi khẽ gật đầu, hai sợi dây cỏ xám đen như hai con rắn độc chui ra khỏi cơ thể nó.

Thiết Ngao Giải thấy vậy, lập tức vung vẩy đôi càng to như đại đao, hung hăng kẹp lấy sợi dây cỏ màu tro đen. Thoạt nhìn sợi dây cỏ này cực kỳ chậm chạp, nhưng lại rất chính xác tránh được công kích của cặp càng cua, thậm chí nó còn không ngừng luồn lách bên ngoài cơ thể Thiết Ngao Giải, nhanh chóng trói chặt nó lại.

“Mang vào nồi nào!” Lục Huyền vừa dứt lời, Đạp Vân Linh Miêu vốn đã không kiên nhẫn lập tức chộp lấy Thiết Ngao Giải đang nằm bất động dưới đất, rồi bỏ nó vào trong nồi sắt.

Phong Chuẩn mũm mĩm mập mạp như quả bóng nhỏ không biết chuyện gì đang xảy ra, đôi con ngươi màu lam một mực đảo quanh, tò mò nhìn Thiết Ngao Giải trong nồi sắt.

Lục Huyền nhẹ nhàn thúc giục linh lực, khiến cho một luồng hỏa diễm màu vàng bay ra, rơi xuống đống củi gỗ. Trong nháy mắt, đống củi gỗ kia đã bốc cháy hừng hực. Sau khi hấp một lúc lâu trong nồi, Lục Huyền cảm giác thời cơ đã đến, lập tức nhấc nắp nồi lên.

Luồng hơi nóng màu trắng từ trong nồi bốc lên, nhanh chóng tản ra bốn phía, để lộ ra cái mai đỏ bừng của Thiết Ngao Giải ở bên trong.

"Trước khi hi sinh vẫn cố gắng chống cự…" Lục Huyền nhìn cặp càng vẫn giữ tư thế nâng cao của Thiết Ngao Giải, không khỏi xót xa từ tận đáy lòng, thậm chí khóe miệng còn chảy những giọt nước thương tâm.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu ngồi xổm sát mép nồi, nhẹ nhàng cất tiếng kêu kèm theo năm phần giọng gió.

"Chiêm chiếp!" Ấu điểu Phong Chuẩn mập mạp nhanh nhẹn nhảy tới nhảy lui, nó lập tức hiểu mình sắp được ăn món ngon cực phẩm rồi.

"Ăn nào ăn nào!" Lục Huyền không quan tâm đến chuyện còn nóng, hắn nhanh chóng mở cái vỏ cua đã bị hấp đến đỏ bừng ra, để lộ từng thớ thịt màu vàng óng ánh thơm ngon ở bên trong.

Hắn xé một đôi chân cua, lần lượt chia cho Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn mỗi con một cái. Sau đó, một người hai thú, cùng nhau trầm luân trong mỹ vị.

"Kíu kíu!" Đột nhiên một tiếng chim hót thanh thúy vang lên bên tai.

Lục Huyền đặt miếng vỏ cua trong tay xuống, nhìn theo tiếng kêu, chẳng biết từ lúc nào đã có một con Loan Điểu màu trắng tinh đi vào trong tiểu viện nhà hắn.

Loan Điểu khoác lên mình bộ linh vũ màu trắng như tuyết, đôi con ngươi đen như hắc ngọc một mực nhìn chằm chằm vào Lục Huyền. Lục Huyền có thể cảm nhận được niềm khao khát thèm ăn đồ ngon từ bên trong đôi mắt của nó.

"Người tới là khách, có muốn nếm thử một chút không?" Trong tích tắc sau khi nhìn thấy con Loan Điểu màu trắng tinh này, hai mắt Lục Huyền không nhịn được lập tức trở nên ngưng trọng.

Phải biết rằng, động phủ của hắn lúc nào cũng được Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm phòng hộ, vậy mà con Loan Điểu này lại có thể im hơi lặng tiếng xông qua tầng phòng hộ, tiến vào bên trong động phủ của hắn?

Hắn dùng linh thức đảo qua, trong lòng âm thầm phỏng đoán, rất có thể thực lực của con Loan Điểu này đã vượt qua tam phẩm rồi. Nghĩ đến đây, Lục Huyền lập tức nở một nụ cười đầy chân thành và ấm áp, đồng thời cũng vô cùng quan tâm nhiệt tình, gọi con Loan Điểu trắng tinh ấy đến thưởng thức mỹ thực.

Loan Điểu trắng tinh có linh trí cực cao, nó nghe hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Lục Huyền, mấy sợi linh vũ thật dài phía sau khẽ động, nom giống hệt một vật tròn tròn bằng bạch ngọc, đang nhẹ nhàng đi tới.

Lục Huyền đưa cho nó một miếng thịt cua béo ngậy, Loan Điểu gật đầu với hắn rồi dùng mỏ mổ miếng thịt cua kia, nuốt vào trong bụng.

"Kíu kíu!" Nó kêu véo von một tiếng, mang theo vẻ mặt thỏa mãn bay đi, không gây ra một chút thay đổi nào bên trong Vụ Ẩn Mê Trận.

"Đây là yêu thú gì? Lại có thể không một tiếng động xuyên qua trận pháp phòng hộ nhị phẩm?" Trong lòng Lục Huyền âm

thầm cảm thán, nó có thể tự do di chuyển qua Vụ Ẩn Mê Trận mà không tạo ra bất cứ tiếng động gì, điều này cho thấy con Loan Điểu trắng tinh vừa rồi có loại năng lực vô cùng đặc thù.

"Hầu hết những loại yêu thú tam phẩm phổ thông đều khó có thể làm được như vậy, cũng không biết rốt cuộc con Loan Điểu trắng tinh này có lai lịch như thế nào." Lục Huyền tò mò tự hỏi.

Loan Điểu quá mức thần bí, nếu hắn trực tiếp đi rình mò ngọn nguồn của nó ngay lúc này cũng không tốt, vì vậ chờ nó nhanh chóng rời đi, lực chú ý của hắn lại nhanh chóng quay trở về miếng thịt cua gần như sắp bị quét sạch ở trên bàn.

"Này này, hai đưa các ngươi để dành cho ta một ít!"

…

"Lục đại ca, ta no rồi!" "Cạch" một tiếng, Bách Lý Kiếm Thanh đặt bát đũa trong tay lên bàn, có vẻ chưa được thỏa mãn nói.

Gã vừa được Lục Huyền mời đến đây đánh chén bữa tiệc thịt cua. Tay nghề của Lục Huyền làm cho gã thèm đến độ chỉ biết nuốt nước bọt, sau đó ăn một mạch hết năm bát cơm linh mễ chỉ trong chớp mắt.

"Ăn chút linh quả tiêu cơm nào." Lục Huyền bưng tới mấy đĩa linh quả có hình dạng khác nhau.

Bách Lý Kiếm Thanh híp đôi mắt dài mảnh, lập tức cầm một trái linh quả như mã não cho vào trong miệng. gã cắn nhẹ một miếng, linh quả lập tức vỡ tung ra, mùi vị ngọt ngào bùng nổ trong miệng, tràn ngập mọi ngóc ngách.

"Lục đại ca thật biết hưởng thụ, sinh hoạt thế này hệt như thần tiên vậy!" Bách Lý Kiếm Thanh đỡ lấy cái bụng tròn vo, nằm ở trên ghế gỗ, không khỏi cảm thán một câu.

“Cũng được, vừa may có một con yêu thú Thiết Ngao Giải thành thục, nên ta lập tức gọi đệ qua đây ăn bữa súp thịt cua.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Con Thiết Ngao Giải đầu tiên trưởng thành không bao lâu thì có thêm một con Thiết Ngao Giải tiến vào giai đoạn hoàn toàn thành thục, quầng sáng màu trắng do nó để lại cũng mở ra món mỹ thực nhị phẩm Giải Linh Cao.

Lục Huyền nghĩ ngay đến Bách Lý Kiếm Thanh nên nhiệt tình gọi gã đi qua bên này, làm một bữa ăn thịnh soạn, dùng thịt yêu thú Thiết Ngao Giải làm món chính, cũng ăn kèm thêm thịt của một số loại yêu thú khác nữa.

“Đúng rồi Kiếm Thanh, trước đó đệ có nói thi thoảng lại có đồng môn trong môn phái tổ chức tụ hội trao đổi bảo vật, có thể nói cặn kẽ cho ta nghe không?” Lục Huyền dọn bàn và hỏi Bách Lý Kiếm Thanh.

“Lục đại ca muốn tham gia sao?”

“Ta có ý đó, trong tay ta có một ít linh thực nhị phẩm, phẩm chất cũng không tệ, nếu trực tiếp bán ở trong cửa hàng Kiếm Môn trấn, lại có chút không đáng giá, ta muốn thử xem có thể dùng chúng đổi được món bảo vật mình ưng ý hay không?” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Theo ta được biết, có không ít tu sĩ trong tông môn thường xuyên tổ chức tụ hội kiểu vậy, số lượng mời đồng môn tham dự không giống nhau, ở đó mọi người chia sẻ kinh nghiệm tu luyện, luận bàn thuật pháp cùng kiếm đạo, đồng thời bổ sung tin tức, trao đổi tài nguyên và bảo vật tu hành. Thông thường sẽ có nhiều loại ngưỡng cửa, kiểu như tu vi, lai lịch, loại hình bảo vật.”

Bách Lý Kiếm Thanh biết rất rõ tình huống tông môn, thẳng thắn trả lời.

Chương 201: Tham Gia Thanh Đàn Tiểu Hội!

"Gần đây có tụ hội nào tương tự mà ta có thể tham dự không?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Ta biết một cái, tên là Thanh Đàn tiểu hội, do Lý Thanh Đàn tổ chức, là người được đặc cách chiêu dẫn làm đệ tử nội môn trong nội tông."

Đệ tử ngoại môn cần tu vi đạt tới giai đoạn Trúc Cơ mới tự động tấn thăng làm đệ tử nội môn, nhưng cũng có những người sở hữu thiên phú dị bẩm, ở giai đoạn Luyện Khí đã được đặc cách tuyển vào nội tông, trở thành đệ tử nội môn rồi.

"Thanh Đàn tiểu hội này tương đối riêng tư, số lượng tu sĩ tham dự không nhiều lắm, tu sĩ mới muốn tham gia phải được các tu sĩ cũ giới thiệu dẫn vào." Bách Lý Kiếm Thanh tiếp tục nói.

"Trong tiểu hội thường gặp rất nhiều bảo vật quý hiếm, pháp khí, phù lục, đan dược, linh thực, tài liệu các loại yêu thú. Hầu như mỗi tiểu hội đều sẽ xuất hiện bảo vật tam phẩm. Trên tiểu hội, mọi người thay phiên nhau tiến lên, bày ra các bảo vật tu hành có thể trao đổi, đồng thời đưa ra yêu cầu chi tiết về bảo vật mình cần. Cứ áp dụng phương thức lấy vật đổi vật như vậy, đương nhiên quy tắc cũng không quá cứng ngắc, có thể ngầm dùng linh thạch, Kiếm Ấn giao dịch."

Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Lục đại ca muốn ta dẫn huynh đi xem sao? Khoảng chừng ba ngày nữa sẽ tổ chức một lần Thanh Đàn tiểu hội." Bách Lý

Kiếm Thanh híp mắt, cười nói.

“Vậy ta làm phiền đệ.” Lục Huyền cầu còn không được, lập tức thuận theo giọng điệu của Bách Lý Kiếm Thanh.

“Lục đại ca chuẩn bị chu đáo trước đi, ba ngày sau ta tới tìm huynh.” Bách Lý Kiếm Thanh tạm biệt Lục Huyền, nhanh chóng rời khỏi động phủ.

Lục Huyền bắt đầu trầm tư suy nghĩ về chuyện tiểu hội. Hiện giờ trên người hắn có không ít bảo vật tam phẩm, chẳng hạn như Ẩn Linh Sưởng, Tốn Lôi Kiếm Hoàn, Vô Cấu Ngọc, Giáng Trần Đan, Tịnh Linh phù… Nhưng tạm thời hắn không có ý định bán những thứ này đi, trừ phi đụng tới linh chủng phẩm cấp cao quý hiếm gì đó, sẽ cân nhắc đến chuyện dùng Giáng Trần Đan hoặc là Tịnh Linh phù để trao đổi.

Thứ hắn muốn trao đổi nhất chính là mười mấy mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà, cùng với gốc Ám Tủy Chi nhị phẩm, xem xem có thể đổi được linh chủng hoặc phương pháp ngưng luyện linh chủng mình cần hay không.

Còn nếu gặp được bảo vật nào khác thích hợp thì cứ tùy cơ ứng biến.

Lục Huyền nghĩ thầm rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, mới sáng sớm phía ngoài viện đã truyền tới tiếng gọi của Bách Lý Kiếm Thanh: “Lục đại ca chuẩn bị xong chưa? Ta tới rồi đây!”

“Xong rồi.” Lục Huyền đáp lại một tiếng và nhanh chóng đi về phía ngoài viện,

Bách Lý Kiếm Thanh tế ra một kiện pháp khí phi chu, Lục Huyền nhẹ nhàng nhảy lên đứng bên cạnh phi chu. Một vòng bảo hộ linh khí nhanh chóng dâng lên bên ngoài phi chu, ngăn cách luồng không khí hỗn loạn trên bầu trời. Phi chu nhanh

chóng xuyên qua giữa các ngọn núi, một lát sau, đã đáp xuống một ngọn sơn phong đẹp đẽ.

Lưng chừng núi đâu đâu cũng là đình đài lầu các, dòng suối uốn lượn [1], trông cực kỳ thanh nhã xinh đẹp.

Bách Lý Kiếm Thanh dẫn Lục Huyền đi thẳng đến phía trước một tòa tiểu viện mang phong cách cổ xưa trang nhã.

"Vị này là Lục Huyền Lục sư huynh, tu vi Luyện Khí tầng chín, am hiểu bồi dưỡng linh thực, đây là lần đầu tiên hắn tới Thanh Đàn tiểu hội." Bách Lý Kiếm Thanh rất quen thuộc với nơi này, lập tức mở miệng giới thiệu Lục Huyền với tu sĩ có cảnh giới Luyện Khí viên mãn đang đứng ở cửa.

"Hoan nghênh Lục sư đệ." Tu sĩ nọ là một thanh niên anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, khí độ phi phàm, gã liếc mắt nhìn Lục Huyền một cái, lập tức mỉm cười nói.

Lục Huyền đi theo phía sau Bách Lý Kiếm Thanh, tiến vào bên trong tiểu viện trang nhã. Xung quanh nơi này đều là kỳ hoa dị thảo, có khoảng hai - ba chục tu sĩ đang tốp năm tốp ba thảo luận điều gì đó.

Hai người Lục Huyền ngồi ở một góc hẻo lánh trong sân, Bách Lý Kiếm Thanh không ngừng giới thiệu về thân phận của những tu sĩ đang có mặt ở đây cho hắn.

"Vị tu sĩ Luyện Khí viên mãn tướng mạo hơi âm nhu [2] kia có thân phận khá ghê gớm, đối phương chính là hậu bối của một vị trưởng lão Kết Đan trong nội tông, có thể nói là địa vị cao thượng." Gã mơ hồ chỉ vào tu sĩ thanh niên có khí chất dung mạo âm nhu, sau đó truyền âm nói với Lục Huyền.

"Lai lịch của vị này cũng không đơn giản, nàng họ Diệp, là nữ nhi của thành chủ Tán Tu thành nổi danh trong Tu Hành giới, rất được sủng ái yêu thương." Đó là lời giới thiệu về một

thiếu nữ xinh đẹp đang được không ít nam nữ thanh niên vây quanh, giống như chúng tinh phủng nguyệt.

"Vị kia là…"

Bách Lý Kiếm Thanh hiểu rõ thân phận của đám tu sĩ ở đây như lòng bàn tay, cứ lần lượt giới thiệu từng người cho Lục Huyền.

Lục Huyền khẽ gật đầu, sau đó lại lịch sự từ chối lời đề nghị muốn dẫn mình đi làm quen với mọi người của Bách Lý Kiếm Thanh, gã cũng không miễn cưỡng, một mình đứng dậy đi giao lưu, để lại Lục Huyền ngồi một mình trong góc thưởng thức linh trà và linh quả.

Ngày càng nhiều tu sĩ tiến vào mảnh sân nhỏ này, Lục Huyền đã quen đi một mình nên không thích nghi lắm với loại cảnh tượng náo nhiệt như vậy, hắn chỉ im lặng ngồi trong góc, cũng may là mấy trái linh quả này ăn rất ngon.

Đám đông tụ tập thành nhóm ba hoặc năm người, không ngừng giao lưu về tâm đắc tu luyện, người thì nói chuyện thoải mái, người lại dùng lời lẽ đanh thép, đốp chát với nhau. Tại đỉnh điểm của cuộc thảo luận, còn có người đi tới khu vực trống, luận bàn thuật pháp trong phạm vi nhỏ.

Lục Huyền kiên nhẫn chờ đợi, hơn nửa canh giờ sau, âm thanh thảo luận càng lúc càng ít đi, một thiếu nữ với khí chất trầm lặng, chậm rãi bước lên cái bục gỗ tử đàn. Khí tức của thiếu nữ này thâm sâu như biển, hiển nhiên là một tu sĩ Trúc Cơ.

Sau khi thấy thiếu nữ bước lên bục, nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây lập tức trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

"Hoan nghênh chư vị tới tham gia Thanh Đàn tiểu hội do tiểu nữ tổ chức, trong số các vị đồng môn ở đây có rất nhiều

người quen đã thường xuyên đi tới tham gia tiểu hội, cũng có những gương mặt mới lần đầu tiên tới đây. Ta sẽ giới thiệu sơ qua quy tắc của tiểu hội, sau khi thảo luận tâm đắc tu hành xong, sẽ đến khâu tự do trao đổi bảo vật."

"Các vị đồng môn ở đây có thể tự đề cử chính mình lên bục, sau đó bày những món bảo vật bản thân muốn dùng để trao đổi và giới thiệu thông tin chi tiết liên quan đến bảo vật cho những người khác, đồng thời cũng phải nói rõ ràng vật muốn trao đổi là chủng loại gì. Nếu có đồng môn bên dưới coi trọng món bảo vật đang được bày trên bàn, vừa hay lại có vật người kia cần trao đổi, đôi bên có thể trực tiếp trao đổi với nhau. Sau khi kết thúc khâu này, sẽ có một phiên trao đổi tự do, cũng có thể giao lưu ngầm."

————apptruyen

[1] : nguyên văn là 曲觞流水 – khúc thương lưu thủy, dùng để tả cảnh thì sẽ là dòng suối uốn lượn, nhưng ý nghĩa chính của nó là bữa tiệc bên dòng suối uốn lượn, người ta sẽ đặt chén rượu xuống dòng suối uốn lượn, để nó trôi theo dòng nước, chén rượu đến trước mặt người nào, người đó uống.

[2] : âm nhu chỉ gương mặt có những đường nét mềm mại, hài hòa, trung tính.

Chương 202: Hài Cốt Của Man Giáp Ngưu!

“Trong suốt quá trình trao đổi, chỉ có duy nhất một điều cần chú ý, đó là cấm ép mua ép bán, không nên làm sứt mẻ tình nghĩa đồng môn với nhau.”

Thiếu nữ trầm lặng nói tới điểm này, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng, trong giọng điệu cũng có vài phần quyết liệt.

Thấy mọi người bên dưới không ai có ý kiến gì, vẻ mặt nàng hơi dịu lại, khẽ mỉm cười giống như u lan nở rộ trong cốc vắng: “Vậy bắt đầu đi!”

Thiếu nữ nọ vừa dứt lời, một gã tu sĩ Luyện Khí tầng chín đã nhún người nhảy lên trên bục.

“Xin chào các vị sư huynh sư tỷ, tiểu hội lần này hãy để ta tung gạch nhử ngọc trước nhé.” Tu sĩ nọ ôm quyền thi lễ, rồi nhanh chóng lấy một khối linh quáng to bằng nắm tay từ trong túi trữ vật ra.

Bề mặt quáng thạch không bằng phẳng, có màu đen sẫm, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện bên trong quáng thạch còn ẩn hiện vô số những chấm vàng nhỏ li ti, phảng phất như những ngôi sao không ngừng lóe sáng, rực rỡ đến lóa mắt.

“Linh quáng nhị phẩm Lạc Tinh Thạch, có thể dùng để luyện chế phi kiếm, ta cần đổi lấy đan dược nhị phẩm loại chữa thương.”

Lời giới thiệu này trực tiếp mang đến một chuỗi xao động rất nhỏ từ đám người đang ngồi bên dưới, Lạc Tinh Thạch

trong tay tu sĩ trên bục tương đối hiếm thấy, cộng thêm thể tích khá lớn, khiến cho không ít tu sĩ động tâm.

Rất nhanh có tu sĩ lên tiếng hỏi, tu sĩ trên bục thoáng so sánh một chút, cuối cùng đã lựa chọn một người trong số đó, dùng Lạc Tinh Thạch trao đổi với đan dược nhị phẩm loại chữa thương.

Ngay sau đó lại có tu sĩ bước lên đài, xuất ra một thanh phi kiếm pháp khí nhị phẩm, trao đổi lấy phù lục, đan dược nhị phẩm.

Vật phẩm dám lấy ra trao đổi tự nhiên không tầm thường, đại đa số đều là những bảo vật mà mọi người đều muốn, chỉ có một số ít tu sĩ bởi vì yêu cầu quá cao nên không có tu sĩ nào nguyện ý trao đổi.

Lục Huyền âm thầm chú ý tới, nhóm vật phẩm dùng để trao đổi chủ yếu là phù lục, đan dược, pháp khí, đương nhiên cũng không thiếu tài liệu yêu thú, linh dược, linh quáng, ngoài ra, vẫn chưa có tu sĩ nào dùng vật phẩm là linh chủng để trao đổi.

Hắn không quá cấp bách về phù lục đan dược, cho nên vẫn án binh bất động, cẩn thận quan sát.

"Một bộ hài cốt yêu thú hoàn chỉnh, nguyên thân là một con Man Giáp Ngưu nhị phẩm, khung xương cứng rắn không có bị tổn thương gì, có thể dùng để chế tạo pháp khí phòng ngự. Cần trao đổi đan dược, linh dược cùng phẩm cấp có thể chống đỡ tà ma tập kích."

Đột nhiên, một món vật phẩm được đặt trước người tu sĩ trung niên trên bục đã thu hút sự chú ý của Lục Huyền. Đó là một bộ hài cốt khổng lồ màu xanh đen, chiều dài hơn một trượng, cao khoảng nửa trượng, hình thù dữ tợn.

Theo lời vị tu sĩ trung niên kia nói, nguyên thân của bộ hài cốt này chính là Man Giáp Ngưu nhị phẩm, có lực phòng ngự kinh người, cực kỳ thích hợp dùng để rèn pháp khí phòng ngự.

Tuy bộ hài cốt nọ hoàn chỉnh, khổng lồ, nhưng khi nghe tu sĩ muốn trao đổi đan dược, linh dược chống đỡ tà ma, các tu sĩ xung quanh lập tức tỉnh táo lại. Vật phẩm trân quý hiếm thấy như thế, bình thường rất khó lấy được, nếu dùng nó để trao đổi với một bộ hài cốt, lại có vẻ bản thân hơi thiệt thòi rồi.

Hiện trường thoáng im lặng một lát.

Trên mặt tu sĩ trung niên lộ vẻ thất vọng, đang lúc người này muốn cất bộ hài cốt khổng lồ nọ đi rời bước xuống bục, đột nhiên một thanh âm trong trẻo truyền đến.

"Ta có một mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm, phẩm chất tốt, sư huynh xem có thích hợp hay không?" Lục Huyền đứng dậy hỏi.

Vừa nãy, hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn trúng bộ hài cốt có thể tích cực lớn của Man Giáp Ngưu này. Xương to như vậy, dùng để bồi dưỡng Kinh Cức Cốt, sẽ sử dụng được trong một khoảng thời gian khá dài.

"Một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà sao?" Tu sĩ trung niên kia thoáng cân nhắc một chút, đổi bộ hài cốt Man Giáp Ngưu này để lấy một mảnh linh trà thì có phần không đáng giá, nhưng hiện giờ, gã đang cần gấp loại linh dược này, cộng thêm thông tin Lục Huyền vừa tiết lộ, lá trà có phẩm chất tốt, không phải loại phổ thông, bởi vậy gã cũng không suy nghĩ nhiều, đã dứt khoát đồng ý trao đổi: "Được."

Lục Huyền nghe vậy, lại đứng chờ thêm một lát, đến khi tu sĩ trung niên bước xuống đài, hắn đi đến bên cạnh gã, dùng một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà to bằng đầu ngón tay đổi lấy bộ hài cốt khổng lồ kia.

“Cũng may túi trữ vật khá lớn, bằng không đã trao đổi rồi mà túi trữ vật của ta lại không chứa nổi bộ hài cốt này, chẳng phải đã quá mức xấu hổ rồi sao?” Cảm nhận bộ hài cốt Man Giáp Ngưu đã chiếm hơn một nửa không gian bên trong túi trữ vật, Lục Huyền không khỏi nghĩ vậy.

Hắn đợi một lát, sau đó mới bước lên bục gỗ, lấy mười bốn mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà còn dư lại và Ám Tủy Chi từ trong túi trữ vật ra, trầm giọng nói: “Mười bốn mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà, phẩm chất tốt hoặc thượng đẳng, có hiệu quả thanh tâm sáng trí, dùng để chống đỡ tà ma xâm nhập. Linh dược nhị phẩm Ám Tủy Chi, phẩm chất tốt, dùng làm tài liệu luyện chế một vài đan dược luyện thể, cũng có thể dùng trực tiếp, trợ giúp tăng cường thể phách. Chủ yếu dùng để trao đổi linh chủng hoặc phương pháp ngưng luyện linh chủng từ các vị đồng môn.”

Hai tay Lục Huyền xòe ra, bên tay trái có mười bốn mảnh lá trà xanh non, hương thơm mát dịu lan tỏa, thậm chí một vài tu sĩ ngồi gần cũng có thể ngửi được mùi thơm của nó, trong khi bên tay phải của hắn lại đặt một gốc linh chi màu đỏ sậm, trên bề mặt linh chi có những đường vân màu huyết hồng nổi lên, mơ hồ có thể nhìn thấy một dòng chất lỏng sền sệt đang chậm rãi lưu chuyển bên trong.

“Mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất thượng đẳng! Lại còn tới mười mấy mảnh!”

“Cả Ám Tủy Chi nhị phẩm hiếm thấy nữa!”

Trong nháy mắt khi Lục Huyền bày linh dược ra, chúng đã nhanh chóng hấp dẫn được sự chú ý của mọi người. Dù cả lá Thanh Diệu Linh Trà và Ám Tủy Chi đều có phẩm cấp không cao, nhưng chúng vốn là những loại linh thực trân quý hiếm thấy, có công dụng rộng rãi, rất được các tu sĩ ưa chuộng.

Huống chi thứ Lục Huyền bày ra ở nơi này còn có phẩm chất tốt và thượng đẳng.

"Vị sư đệ này, trong tay ta có một thanh phi kiếm nhị phẩm ẩn chứa linh khí hệ lôi, trao đổi hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà của ngươi, thế nào?"

"Sư đệ, ta có một môn thuật pháp khinh thân nhị phẩm, muốn đổi vài mảnh linh trà từ tay sư đệ, ý sư đệ sao?"

"Ta có một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm, sư đệ có thể cân nhắc một chút hay không?"

…

Rất nhanh, đã có mấy tu sĩ lên tiếng hỏi Lục Huyền.

Khuôn mặt Lục Huyền lộ vẻ áy náy: "Các vị sư huynh sư tỷ, thực xin lỗi, ta ưu tiên dùng chúng để trao đổi linh chủng hoặc phương pháp ngưng luyện linh chủng, những thứ khác tạm thời không nói đến."

Nghe được lời này của Lục Huyền, rất nhiều tu sĩ lập tức yên tĩnh xuống. Trong đám người đang có mặt ở nơi này, chỉ một số ít có kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực, mà những người sở hữu linh chủng Lục Huyền cần lại càng ít.

Chương 203: Băng La Quả!

Chờ một hồi, một nữ tu khí chất dịu dàng tiến lên, nói: "Vị sư đệ này, trong tay ta có bốn hạt linh chủng nhị phẩm Băng La Quả, ta vừa mới mua về định trồng, giờ có thể đổi lấy lá Thanh Diệu Linh Trà trong tay sư đệ hay không?"

"Linh chủng Băng La Quả?" Gần đây, Lục Huyền đã tích cực bù đắp lỗ hổng tri thức về các loại linh thực, nên có chút ấn tượng với nó. Băng La Quả vốn là linh thực nhị phẩm, linh quả sau khi chín sẽ tự mang theo hiệu quả đóng băng, còn cực kỳ thơm ngon.

"Có thể trao đổi." Hắn gật đầu với nữ tu dịu dàng nọ: "Nhưng sư tỷ cũng biết đó, dù lá Thanh Diệu Linh Trà và Băng La Quả đều là linh chủng nhị phẩm, nhưng một bên là linh dược đã thành thục, một bên lại cần thời gian chăm sóc, giá trị hai thứ không thể giống nhau được. Bốn hạt linh chủng Băng La Quả đổi lấy hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà, ý sư tỷ thế nào?"

"Không phải là không thể, nhưng ta cần một mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất thượng đẳng." Nữ tu dịu dàng chậm rãi nói.

Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất thượng đẳng đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều so với phẩm chất tốt.

"Không thành vấn đề." Hai mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà đổi được bốn hạt linh chủng, trong lòng Lục Huyền tự biết mình đã kiếm lợi không ít rồi, nên không chút do dự gật đầu đồng ý. Hắn đưa cho nữ tu dịu dàng kia hai mảnh lá trà khác

biệt phẩm chất, nữ tu nọ cũng đồng thời lấy bốn hạt linh chủng to bằng đầu ngón tay từ trong túi trữ vật ra.

Lục Huyền tiếp nhận linh chủng Băng La Quả, linh chủng này giống như một khối băng nhỏ, cầm ở trong tay có thể cảm nhận được một chút hàn ý nhè nhẹ.

"Đa tạ sư tỷ." Lục Huyền cười nói với nữ tu dịu dàng kia.

"Ta cần phải đa tạ sư đệ mới đúng, linh chủng gì đó, chỉ cần đi mua hoặc đổi lấy là được. Còn lá Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất thượng đẳng lại không phải thứ muốn mua là có ngay được." Nữ tử dịu dàng cười vui vẻ, nhã nhặn trả lời.

Sau khi đổi được bốn hạt linh chủng Băng La Quả, Lục Huyền chờ một chút, thấy không có tu sĩ tiến lên dùng linh chủng hoặc phương pháp ngưng luyện để trao đổi nữa, hắn trực tiếp xuống bục.

Chẳng mấy chốc, tất cả tu sĩ đều đã tiến lên bục trao đổi bảo vật, tiểu hội cũng bước vào phiên trao đổi tự do.

Phải biết rằng, trong thời điểm diễn ra trao đổi bảo vật trên bục, thường sẽ phát sinh tình huống một bên có hứng thú còn một bên không, lúc này đôi bên cần phải lôi kéo tu sĩ bên thứ ba thậm chí là bên thứ tư tham gia, cùng nhau trao đổi, mới có thể thỏa mãn nhu cầu của nhau.

Bởi vậy phiên giao dịch trên bục vừa mới kết thúc, đã có vài tu sĩ xúm lại xung quanh Lục Huyền, mặc dù bọn họ không có linh chủng thích hợp, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định với Thanh Diệu Linh Trà và Ám Tủy Chi trong tay hắn, muốn thử xem có thể dùng loại vật phẩm khác để trao đổi hay không.

Mà kể cả không trao đổi được cũng chẳng sao, có thể làm quen với Lục Huyền cũng tốt. Hắn có thể trồng ra linh thực nhị phẩm quý hiếm phẩm chất thượng đẳng như vậy, đủ để

thấy hắn có thiên phú rất tốt trên phương diện đào tạo linh thực rồi, quen biết với một người như vậy, tuyệt đối không sai.

"Lục sư đệ, ta có một chiếc đan lô nhị phẩm, sư đệ xem có thể đổi lấy lá Thanh Diệu Linh Trà kia không?" Một tu sĩ thanh niên có tu vi Luyện Khí tầng chín lên tiếng hỏi.

"Đan lô nhị phẩm?" Trong lòng Lục Huyền có phần hứng thú với thứ này. Trước mắt, các phần thưởng hắn mở ra được từ bên trong quầng sáng thường bao gồm pháp khí, phù lục, đan dược, công pháp, đan phương, nhưng chưa thấy xuất hiện thứ như đan lô.

Sau khi hắn hấp thu nhiều gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan như vậy, trong lòng đã hiểu biết cực kỳ sâu sắc thấu đáo về quá trình luyện chế loại đan dược này rồi, vì vậy cũng có chút ý tưởng trực tiếp bắt tay vào luyện đan.

"Không biết sư huynh muốn trao đổi như thế nào?" Lục Huyền tò mò hỏi.

Nghe câu hỏi của Lục Huyền, tu sĩ thanh niên biết mình có hi vọng rồi, gã thoáng do dự một chút mới lên tiếng hỏi: "Đổi hai mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà phẩm chất thượng đẳng, có được không?"

"Vậy cứ dựa theo lời sư huynh nói." Lục Huyền gật đầu đồng ý, dùng hai mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà đổi được một món đan lô nhị phẩm, nết tính cặn kẽ ra thì hắn chính là bên có lợi hơn một chút.

Hắn tiếp nhận cái đan lô tròn vo có hai tai ba chân từ trong tay vị tu sĩ thanh niên nọ, rồi nhanh chóng cất vào trong túi trữ vật của mình.

"Sư đệ, xin dừng bước." Đang lúc hắn định rời đi, đột nhiên một giọng nói âm nhu vang lên bên tai.

Lục Huyền nhìn sang, hóa ra người vừa lên tiếng gọi hắn chính là hậu bối của trưởng lão Kết Đan từng được Bách Lý Kiếm Thanh giới thiệu cho hắn nghe trước đó, lúc này đối phương đang chăm chú nhìn vào hắn.

"Sư đệ, trong tay ta có một gốc linh thụ tương đối kỳ lạ, vẫn còn sinh cơ có thể bồi dưỡng bình thường, phẩm cấp của nó hẳn là không thấp hơn tam phẩm, nhưng dáng vẻ của nó có hơi quái lạ, chẳng biết sư đệ có hứng thú không?"

"Linh thụ hình thù kỳ quái sao? Có thể cho ta xem trước được không?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Sư đệ đi theo ta."

Tu sĩ thanh niên âm nhu kia dẫn Lục Huyền đi tới góc sân, lập tức lấy một gốc cây nhỏ kỳ dị từ trong túi trữ vật ra. Cây nhỏ này cao chừng nửa thước, cành cây khô héo như làn da lão hóa, càng kinh ngạc hơn là trên thân cây khô nọ lại có mấy chục con ngươi mọc dày đặc chi chít, những con ngươi kia hoặc là nhắm chặt, hoặc là he hé, trông tà dị vô cùng.

"Dáng vẻ đại khái là như vậy." Thanh niên âm nhu vừa thấy Lục Huyền đã nhìn rõ loại linh thực quái dị kia, lại nhanh chóng thu nó vào trong túi trữ vật.

"Ta trồng trọt linh thực đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một loại linh thực như vậy…"

Ngoài miệng Lục Huyền nửa thật nửa giả nói, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, hẳn là nó cũng thuộc dạng linh thực tà dị giống như Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt, hắn đang lặng lẽ gieo trồng bên trong Kiếm Môn trấn. Nhưng hắn cũng không nói sai, gốc cây nhỏ mọc đầy con ngươi trước mắt có trình độ tà dị vượt xa Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt rất nhiều.

“Tuy vẻ ngoài của cây nhỏ này rất quái dị, nhưng ta có thể đảm bảo nó không phải tà ma, sư đệ cứ yên tâm.” Thanh niên âm nhu đảm bảo với Lục Huyền.

“Dù nó là linh thực, nhưng ta vốn không biết phương pháp bồi dưỡng nói, nếu đào tạo không thỏa đáng, chẳng phải sẽ biến thành công dã tràng sao? Hơn nữa, những con ngươi này mang đến cho ta một loại cảm giác tà dị vô cùng, nếu không cẩn thận sẽ mang đến tai họa cho Linh thực sư.” Trên mặt Lục Huyền lộ ra vẻ do dự.

“Như vậy đi sư đệ, gốc cây nhỏ trong tay ta đổi lấy gốc Ám Tủy Chi và thêm ba mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà nữa, ngươi thấy thế nào? Nếu nó thật sự là linh thực tam phẩm, cái giá này còn lâu mới đủ.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, thanh niên âm nhu kia nói không sai, dù gốc quái thụ nhiều mắt này chỉ là linh thực tam phẩm phổ thông thì những loại vật phẩm trong tay hắn cũng không thể đổi được. Chính vì nó là loại linh thực tà dị không biết tên, nên hắn mới nhặt được món hời siêu cấp như vậy.

Chương 204: Bách Đồng Quỷ Mộc!

"Được, vậy coi như ta kết thiện duyên cùng sư huynh vậy." Lục Huyền tỏ vẻ do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Đa tạ sư đệ." Nghe được những lời này của Lục Huyền, khuôn mặt thanh niên âm nhu lập tức xuất hiện ý mừng, gã vội vàng giao gốc cây nhỏ quái dị kia cho Lục Huyền.

Chuyện là gã tình cờ nhận được cây nhỏ quái dị này, tuy nhìn thoáng qua cũng có thể biết được nó bất phàm, nhưng bản thân gã lại không hề biết gì về chủng loại của cây nhỏ, càng không cần phải nói đến cách thức gieo trồng, vì vậy chỉ có thể đặt nó ở trong túi trữ vật, bất lực nhìn sinh cơ trong thân cây nhỏ ấy chậm rãi trôi đi. Bây giờ có thể kịp thời ngăn chặn tổn thất, đổi lấy ba mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà và một gốc Ám Tủy Chi nhị phẩm hiếm thấy từ chỗ Lục Huyền, đây đã coi là kết quả rất tốt đối với gã rồi.

Lục Huyền cũng hài lòng không kém, hắn đưa mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà và Ám Tủy Chi cho thanh niên âm nhu kia.

Thanh Đàn tiểu hội nhanh chóng kết thúc, hắn tạm biệt Bách Lý Kiếm Thanh và trở về động phủ.

Ở trong phòng của mình, hắn bắt đầu kiểm kê thu hoạch sau khi tham dự tiểu hội lần này. Hắn bỏ ra tám mảnh lá Thanh Diệu Linh Trà và một gốc Ám Tủy Chi, nhận lại được một bộ hài cốt yêu thú Man Giáp Ngưu nhị phẩm, bốn hạt linh chủng

nhị phẩm Băng La Quả, một cái đan lô tốt cùng với một gốc cây nhỏ quái dị quan trọng nhất.

Tất cả chúng đều là thứ hắn đang cần trước mắt.

"Bồi dưỡng tinh tế hóa mang lại hiệu quả tốt, cải thiện được phẩm chất của linh thực thì giá trị của chúng cũng sẽ tăng lên. Nếu lá Thanh Diệu Linh Trà và Ám Tủy Chi chỉ dừng lại ở phẩm chất phổ thông, chỉ e độ khó khi muốn đổi được những vật này sẽ tăng lên rất nhiều." Trong đầu Lục Huyền nghĩ thầm.

Cũng may, hắn nắm bắt được trạng thái tức thời của linh thực, có thể căn cứ vào trạng thái của chúng để cẩn thận thỏa mãn điều kiện bồi dưỡng những loại linh thực mình trồng, từ đó đề thăng phẩm chất linh thực lúc thành thục, giành được thêm lợi ích cho mình.

Hắn cầm bốn hạt linh chủng Băng La Quả và cây nhỏ quái dị đi vào trong linh điền. Tâm niệm vừa động, thi triển Địa Dẫn Thuật, kết cấu linh nhưỡng không ngừng biến hóa, để lộ một vết nứt dài nhỏ.

Lục Huyền chôn linh chủng của Băng La Quả vào trong vết nứt, rồi điều khiển linh nhưỡng đi tới bao phủ hạt linh chủng vừa được vùi ở độ sâu vừa phải. Ngay sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần lên hạt linh chủng đang yên vị trong lớp linh nhưỡng nông kia, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh thực nhị phẩm Băng La Quả, quả chín có vị băng tự nhiên, cực kỳ thơm ngon.】

【Sau khi ăn vào có thể nhanh chóng bổ sung linh lực trong cơ thể, đồng thời cũng có hiệu quả trị liệu tuyệt vời đối với ngoại thương do thuật pháp hệ hỏa gây ra, cùng với nội thương do hỏa độc.】

【Ở thời điểm chăm bón, cần tẩm bổ bằng linh lực hệ băng.】

"Tẩm bổ bằng linh lực hệ băng? Cái này thật đơn giản." Lục Huyền cảm thán nói, mặc dù bình thường hắn không có nhiều thời gian dành cho chuyện tu luyện, nhưng bước đầu nhập môn 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》 cũng nắm giữ được một ít thuật pháp ngũ hành cơ sở, phóng xuất ra một đạo thuật pháp linh lực hệ băng không phải là vấn đề.

Hắn vận chuyển linh lực trong cơ thể theo một lộ trình cụ thể, ngay lập tức một trận linh vũ tràn ngập băng vụ, trực tiếp xuất hiện phía trên linh chủng Băng La Quả. Hắn dẫn dắt băng vụ thẩm thấu vào bên trong linh chủng Băng La Quả ở dưới linh nhưỡng.

Sau đó, lại trồng ba hạt linh chủng Băng La Quả còn lại vào trong linh điền, đồng thời cũng dùng linh lực băng vụ cấp ẩm chăm sóc chúng.

Trồng xong bốn hạt linh chủng Băng La Quả, Lục Huyền mới chuyển ánh mắt nhìn sang cây nhỏ quái dị còn lại.

Hắ định trồng thử gốc quái thụ mọc đầy đồng tử này vào trong linh điền trước, xem có thể lấy được tin tức gì không, nếu nó chỉ có hình dạng quái dị trời sinh, còn phương thức bồi dưỡng và tập tính hàng ngày vẫn nằm trong giới hạn bình thường, hắn sẽ trồng luôn bên trong động phủ. Còn nếu phương thức bồi dưỡng âm độc đẫm máu, tập tính sinh trưởng âm u đáng sợ, hắn sẽ mang nó đi, trồng nó bên trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, rồi để mặc cho nó phát triển.

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, nhanh chóng trồng cây nhỏ quái dị kia vào trong linh điền. Tâm thần ngưng tụ, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực tứ phẩm Bách Đồng Quỷ Mộc, quả của nó khi trưởng thành giống như dị đồng, là tài liệu cực tốt để tu luyện công pháp đồng thuật và luyện chế pháp khí, cũng có thể ăn trực tiếp, sẽ trợ giúp tăng cường thị lực cho tu sĩ hoặc yêu thú. Nếu dùng quanh năm suốt tháng, có khả năng giúp người sử dụng thu được năng lực phá hư vọng.】

(Có thể hiểu phá hư vọng là nhìn xuyên qua hư vô, khám phá những điều mà bình thường không thể nhìn thấy được…)

【Thường là cách một đoạn thời gian, cần nuôi dưỡng bằng con ngươi của yêu thú tươi mới, càng về sau, sẽ cần con ngươi có phẩm cấp càng cao hơn.】

【Trong quá trình bồi dưỡng không được nhìn lâu, cũng như nhìn thẳng vào những con ngươi bên trên linh thực, bằng không sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ khủng khiếp, khiến tu sĩ mất đi lý trí.】

"Linh thực tứ phẩm?" Trong lòng Lục Huyền âm thầm khiếp sợ, gốc cây nhỏ quái dị tên là Bách Đồng Quỷ Mộc này, lại là một gốc linh thực tứ phẩm?

Hắn trồng trọt nhiều chủng linh thực như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được một loại linh chủng có cấp bậc tứ phẩm.

Linh thực tứ phẩm có tác dụng rất lớn đối tu sĩ giai đoạn Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí là Trúc Cơ hậu kỳ. Đặc biệt là quả của cây Bách Đồng Quỷ Mộc sau khi thành thục, trong mắt tu sĩ tu hành công pháp đặc thù, nó tuyệt đối là kỳ trân dị bảo.

"Chỉ có một điểm tiếc nuối duy nhất, nó đúng là linh thực loại tà dị, chẳng những cần con ngươi yêu thú mới mẻ để tẩm bổ, mà trong quá trình bồi dưỡng nếu không cẩn thận sẽ làm tổn thương đến Linh thực sư."

Lục Huyền nghĩ đến những thông tin vừa xuất hiện trong đầu, nếu nhìn thẳng vào Bách Đồng Quỷ Mộc trong thời gian dài có thể làm cho tu sĩ mất đi lý trí, điều này đã cho thấy mức độ tà dị quái đản của gốc linh thực trước mắt rồi.

"Chỉ có thể đặt nó ở trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn thôi." Lục Huyền nghĩ thầm.

Trong động phủ của hắn không thích hợp để chăm sóc loại linh thực kiểu này, để nhận được quầng sáng ban thưởng, hắn đành phải lén lút trồng nó ở tiểu viện trong Kiếm Môn trấn vậy.

Về phần cách thức sinh trưởng quỷ dị của Bách Đồng Quỷ Mộc, Lục Huyền không quan tâm lắm, bất kể nó là linh thực bình thường hay là linh thực tà dị, có thể mang tới phần thưởng từ quầng sáng thì nó là linh thực tốt!

Hắn đào gốc Bách Đồng Quỷ Mộc từ trong linh nhưỡng ra, dự định vài ngày tới sẽ tìm thời gian ra ngoài và trồng nó trong tiểu viện Kiếm Môn trấn.

"Haizz, gieo trồng linh thực cũng phải lo trước tính sau như thế, còn cần hai phần linh điền, một cái trồng linh thực bình thường, một cái trồng linh thực tà dị." Lục Huyền cười khổ lắc đầu, hắn biết đây là hành động bất đắc dĩ. Dù sao, ở thời điểm hiện tại, hắn cũng có thân phận đệ tử danh môn chính tông, nếu để người khác biết hắn đang âm thầm bồi dưỡng những loại linh thực âm phủ như thế này, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Tuy nhiên, dưới phần thưởng phong phú đến từ quầng sáng trong tương lai, chút bất đắc dĩ ấy cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

Chương 205: Nhiệm Vụ Giải Quyết Sâu Bệnh!

Lục Huyền cầm đan lô mà mình đổi được từ trong túi trữ vật ra, thả những loại nguyên liệu linh dược đã chuẩn bị sẵn vào.

“Hấp thu nhiều gói kinh nghiệm Bồi Nguyên Đan như vậy, cũng đến lúc áp dụng vào thực tiễn rồi.”

Giờ phút này, Lục Huyền giống như một đứa học trò mới toanh nhưng đã quan sát giáo viên diễn tập vô số lần rồi, rốt cuộc cũng đến lượt mình bắt tay vào thực hiện, trong lòng ôm chút thấp thỏm, nửa lo lắng nửa mong chờ.

Mới đầu, động tác trên tay hắn có phần ngượng nghịu, lóng ngóng, nhưng càng về sau mỗi một cử chỉ đều trở nên nhanh nhẹn hơn và thành thạo hơn, như thể hắn đã mô phỏng nó vô số lần ở trong đầu mình rồi, đã hiểu rõ từng động tác tiếp theo.

Hồi lâu sau, một luồng hơi ấm phun ra ngoài, nắp đan lô đột ngột bị nhấc lên, năm viên đan dược tròn xoe chắc nịch trắng nõn bắn nhanh ra ngoài.

Lục Huyền dẫn động linh lực, khiến cho đan dược rơi vào trong bàn tay hắn.

“Thành công rồi!”

“Lần đầu tiên luyện đan lại đạt được hiệu quả tốt như vậy, không uổng công ta đã hấp thu nhiều gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.” Lục Huyền cười cười rồi cảm thán nói.

Phẩm chất của năm viên Bồi Nguyên Đan kia đều rất tốt, không giống đan dược do một vị Luyện đan sư lần đầu tiên tiếp xúc với luyện đan làm ra.

"Nếu bị vị tiền bối nào đó trong tông môn chứng kiến cảnh tượng ta luyện chế đan dược lần đầu tiên đã thuận lợi như vậy, thậm chí còn nhận được đan dược phẩm chất thượng đẳng, kiểu gì đối phương cũng không nhịn được mà cảm khái một câu: Thiên tài Đan đạo, thật là khủng bố!"

Nghĩ đến cảnh tượng này, Lục Huyền không khỏi bật cười khúc khích. Đương nhiên, hắn hiểu rất rõ chi tiết nội tình của bản thân, có thể thuận lợi luyện chế như vậy, toàn bộ đều nhờ vào hiệu quả hấp thu gói kinh nghiệm đan phương. Càng như vậy, hắn càng mong đợi vào quá trình bồi dưỡng được linh thực có thể mở ra phần thưởng đan phương với phẩm cấp càng cao hơn.

…

"Lục sư đệ có ở nhà không?" Vào một ngày nọ, khi Lục Huyền đang chăm sóc linh thực, bỗng có tiếng gọi từ phía ngoài viện truyền đến.

"Thì ra là Diêu sư tỷ, đã lâu không gặp, sư tỷ ngày càng phong thái hơn." Lục Huyền mở cửa viện, trông thấy một nữ tử xinh đẹp đang đứng trước cửa. Nàng chính là người quản lý dược viên từng công bố nhiệm vụ trồng trọt Hầu Diện Lan, cũng là nhiệm vụ đầu tiên hắn tiếp nhận.

"Lục sư đệ khách sáo rồi." Nữ tử xinh đẹp nọ đi theo Lục Huyền tiến vào trong viện. Nàng đưa mắt quan sát bốn phía một phen, lập tức cảm nhận được sinh cơ bừng bừng ẩn dưới lớp sương mù mịt mờ xung quanh, không khỏi khen ngợi: "Xem ra Lục sư đệ cũng gieo trồng không ít linh thực quý hiếm ở trong này, sinh cơ thịnh vượng đến mức trận pháp cũng không cản nổi."

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng cũng rất biết điều, không đòi hỏi được xem xét linh điền của hắn.

"Sư tỷ khen lầm rồi, chẳng hay lần này Diêu sư tỷ đến đây là có chuyện gì không?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Đúng là có chuyện cần tìm sư đệ, hơn nữa còn là chuyện rất tốt nữa." Nữ tử xinh đẹp nọ cười cười rồi mới nói tiếp: "Chuyện là như vậy, chẳng phải ta đang thay sư thúc Trúc Cơ quản lý một tòa dược viên sao? Sư thúc kia còn có rất nhiều sản nghiệp bên ngoài tông môn. Thời gian gần đây có một vườn linh thực gặp phải sâu bệnh, hồi lâu cũng chưa giải quyết được gốc rễ của sâu bệnh. Nên sư thúc giao cho ta đi giải quyết, sức lực một mình ta có hạn, vì vậy muốn mời Lục sư đệ cùng nhau đi xử lý chuyện này."

Nữ tử xinh đẹp nọ rất có ấn tượng với Lục Huyền, trong lúc hắn bồi dưỡng Hầu Diện Lan, lại có thể căn cứ vào sự thay đổi biểu cảm của Hầu Diện Lan mà tìm ra bí ẩn trong đó, lại trực tiếp ra tay thực hiện các loại điều chỉnh tương ứng giúp cho phẩm chất tổng thể của Hầu Diện Lan được nâng cao lên một bậc, vì vậy thể diện của nàng ở chỗ vị sư thúc Trúc Cơ kia cũng tăng lên không ít.

Sau khi nhận nhiệm vụ này, nàng lập tức nghĩ đến Lục Huyền.

Thứ nhất, nàng hiểu rõ Lục Huyền có trình độ rất sâu trên phương diện linh thực, nếu mời được hắn, coi như khả năng giải quyết được vấn đề sâu bệnh trên linh thực sẽ gia tăng thêm.

Thứ hai, nàng cũng muốn tiện tay bán cho hắn một cái nhân tình, nội dung nhiệm vụ này đơn giản, nhưng thù lao nhận được lại khá phong phú, có thể coi là một nhiệm vụ mang lại lợi ích to lớn.

“Diêu sư tỷ, ngày thường ta đều xao nhãng tu luyện, tu vi bình thường, lại không giỏi chiến đấu, chỉ có chút thiên phú trồng trọt linh thực mà thôi, lần này chỉ có thể nói lời xin lỗi sư tỷ rồi.” Lục Huyền mỉm cười từ chối.

“Nhưng mà Lục sư đệ…” Nữ tử xinh đẹp thoáng dừng lại một chút, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

“Người mà ta muốn mời chính là Linh thực sư…”

… truyen y.y …

Bất cẩn quá rồi, vừa có tu sĩ mời đi làm nhiệm vụ là theo thói quen lập tức từ chối ngay, lại không chú ý tới vị Diêu sư tỷ này muốn mời Linh thực sư…

Lục Huyền nghĩ thầm, bầu không khí xung quanh lập tức chìm vào im lặng…

“Lục sư đệ nhắc tới tu vi và kinh nghiệm đấu pháp, là lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm đúng không? Điểm này sư đệ cứ yên tâm, nơi gieo trồng linh thực của vị sư thúc kia chỉ cách tông môn có mấy trăm dặm mà thôi, dọc dường đi cũng không có yêu thú tà tu nào ẩn núp, ta đã xin từ chỗ sư thúc một kiện pháp khí tam phẩm rồi, bất kể là tốc độ hay lực phòng hộ đều thuộc loại thượng đẳng. Còn về khu vực gieo trồng linh thực nọ, phần lớn tu sĩ ở nơi đó đều có tu vi Luyện Khí cấp thấp, trung cấp, chỉ có lác đác vài tu sĩ Luyện Khí cao cấp mà thôi, nên sư đệ hoàn toàn có thể yên tâm.” Dường như nữ tử xinh đẹp này có thể nhìn ra nguyên tắc hành xử cực kỳ thận trọng của Lục Huyền, nên dịu dàng nói.

“Hành trình mấy trăm dặm thật sự không tính là gì, nhưng Diêu sư tỷ à, vì sao vị sư thúc Trúc Cơ nọ không gieo trồng linh thực ở trong tông môn?”

“Chủ yếu là nhu cầu về loại linh thực này quá lớn, nếu gieo trồng ở trong tông môn sẽ cần đến rất nhiều linh điền, hơn

nữa, hoàn cảnh sinh trưởng ở nơi này cũng không nhất định sẽ có lợi cho linh thực trưởng thành. Vì vậy, sư thúc mới giao cho tu sĩ của tiểu gia tộc ở bên ngoài chăm sóc, những tu sĩ kia đều là đời sau của đệ tử ngoại môn hoặc đệ tử nội môn, rất đáng tin cậy.” Nữ tử xinh đẹp giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền hiểu.

Lục Huyền gật đầu, tỏ ý đã rõ.

Những gì Diêu sư tỷ nói cũng trực tiếp xua tan sự hoang mang về phương diện an toàn trong đầu hắn rồi. Nếu đây đã là sản nghiệp của một vị sư thúc Trúc Cơ trong nội tông, đương nhiên hắn cũng không cần đắn đo thêm nữa.

Lục Huyền lập tức gật đầu đồng ý: “Vậy trên đường nhờ Diêu sư tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

“Đây là chuyện nên làm mà. Với tu vi của sư đệ, thì lăn lộn giữa một đám tu sĩ Luyện Khí cấp thấp và trung cấp hoàn toàn không thành vấn đề, cộng thêm bản lĩnh bồi dưỡng linh thực của ngươi, nói không chừng ngươi mới là người nên chiếu cố sư tỷ ta mới đúng!”

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp hiện lên ý mừng, có Lục Huyền am hiểu đào tạo linh thực gia nhập vào, coi như lần này, nàng cũng nắm chắc hơn chuyện giải quyết được tận gốc vấn đề sâu bệnh rồi. Nàng báo cho Lục Huyền thời gian xuất phát, cũng như một số thứ cần phải chuẩn bị rồi rời đi.

Chương 206: Trương Gia Tinh La Hồ!

Hai ngày sau, một kiện phi chu hình thoi đáp xuống quảng trường đá xanh ở Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền, nữ tử xinh đẹp cùng một một thanh niên bình thường tên Nghiêm Bình có tu vi Luyện Khí tầng chín, cùng nhảy xuống khỏi phi chu.

"Hai vị sư đệ, ba người chúng ta sẽ dừng lại ở Kiếm Môn trấn này một đoạn thời gian, mỗi người đều đi chuẩn bị vật tư, nửa ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau dưới cây kiếm đá."

Lục Huyền mong còn không được, vừa nghe nàng nói xong, đã gật đầu đồng ý rồi tách khỏi hai người bọn họ, một mình đi lang thang xung quanh Kiếm Môn trấn.

Gần nửa canh giờ sau, hắn mang theo những loại nguyên liệu mua được, tiến vào tiểu viện. Sau khi mở trận pháp, còn chưa bước vào linh điền, Lục Huyền đã cảm nhận được một cơn gió lạnh đến run người bay tới, mười luồng oán hồn sót lại đang bay lơ lửng trong tiểu viện, liên tục phát ra những tiếng kêu gào thê lương không tiếng động.

Lần trước, ở thời điểm rời đi, hắn đã thả năm mươi luồng âm hồn oán niệm từ bên trong Oán Hồn Linh ra, lần này qua đây chỉ còn lại mười luồng.

"Sức ăn của năm cây Quỷ Diện Thạch Cô này lớn đấy." Lục Huyền cảm khái một câu, rồi đi đến phía trước mặt Quỷ Diện Thạch Cô.

Mỗi cây đã hấp thu chừng bảy - tám luồng âm hồn oán niệm, mặc dù nhìn bên ngoài, có vẻ như kích thước của Quỷ Diện Thạch Cô cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, nhưng những đường hoa văn quỷ dị trên bề mặt nấm lại sáng hơn, sinh động tươi mới.

Hắn lấy pháp khí Oán Hồn Linh từ trong túi trữ vật ra, phóng thêm năm mươi luồng âm hồn oán niệm ở vách chuông ra ngoài. Ngay lập tức, tiểu viện đã tràn ngập âm khí, nhiệt độ trực tiếp giảm xuống rất nhiều.

Lục Huyền tới gần Kinh Cức Cốt, sau khi những khúc xương trắng dài mảnh kia hấp thu hài cốt yêu thú, nó đã chuyển thành màu tối tăm rét lạnh hơn bình thường khá nhiều, mấy cái gai xương thật nhỏ ở hai bên khúc xương tắng cũng dài ra một ít.

"Ầm" một tiếng, bộ hài cốt Man Giáp Ngưu khổng lồ đã rơi xuống xung quanh Kinh Cức Cốt, Lục Huyền cố ý điều khiển, để cho không gian bên trong bộ hài cốt kia phủ lên trên Kinh Cức Cốt, giúp nó có thể nhận được đầy đủ chất dinh dưỡng và hơi ấm.

Sau khi thoáng bồi dưỡng Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt xong, Lục Huyền mới lấy gốc linh thực tứ phẩm Bách Đồng Quỷ Mộc từ trong Sinh Sinh Đại ra, trồng nó xuống linh điền. Trồng xong, hắn lại lấy thi thể một con yêu thú còn chưa rút hết huyết dịch, đây là thứ hắn đặc biệt mua từ trong quầy hàng ở trên trấn, mang đến đây để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của Bách Đồng Quỷ Mộc.

Lục Huyền dùng tàn phiến Liệt Ngân Nhận đào con ngươi của yêu thú ra, rồi nhẹ nhàng đặt nó lên lớp vỏ cây xù xì của Bách Đồng Quỷ Mộc.

Không lâu sau đó, con mắt vốn đang khép hờ trên Bách Đồng Quỷ Mộc, ở gần con ngươi của yêu thú nhất, đã lặng lẽ

mở ra, đồng thời một sợi xúc tu thật nhỏ gần như trong suốt, cũng nhanh chóng chui ra từ khe hở bên trong con mắt, giống như cái đầu lưỡi của con thằn lằn, cấp tốc kéo con ngươi của yêu thú đi qua.

Con ngươi của yêu thú giống như bị đinh châm cố định, trực tiếp nằm bất động bên trên con mắt khép hờ của Bách Đồng Quỷ Mộc.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, cảm nhận được Bách Đồng Quỷ Mộc vừa truyền tới cảm giác thỏa mãn, trong lòng cũng yên tâm hơn phần nào.

"Qua đây một chuyến, linh điền lại càng trở nên âm u hơn." Trong tiểu viện, mấy chục luồng âm hồn oán niệm không ngừng bay bổng lung tung không có mục đích, nhưng đương nhiên, dù có bay thế nào chăng nữa, chúng cũng không thể thoát khỏi phạm vi trận pháp bao trùm. Đồng thời, bên trong linh điền còn có một bộ hài cốt yêu thú khổng lồ giống như ngọn núi nhỏ, và Kinh Cức Cốt như ẩn như hiện ở bên trong. Lại cộng thêm một cây non mới tới - Bách Đồng Quỷ Mộc với vô số những con mắt quái dị mọc chằng chịt bên trên, cùng với lớp vỏ cây sần sùi còn vương huyết dịch của con ngươi yêu thú vừa rồi, chưa kịp khô đi.

Tất cả điều này làm cho tiểu viện càng thêm âm u tà dị.

…

"Phía dưới chính là điểm đến cho chuyến đi này của chúng ta." Trên trời cao, Diêu sư tỷ chỉ xuống cái hồ lớn bên dưới, rồi quay sang nói với hai người Lục Huyền.

Hồ nước này trải dài hàng trăm dặm, bên trong có đến mấy chục hòn đảo lớn bé.

Sau một đoạn thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi ở Kiếm Môn trấn, ba người Lục Huyền lại cùng nhau lên đường, chưa tới

một canh giờ, pháp khí phi chu đã gần đến địa điểm mục tiêu.

"Trên hòn đảo nhỏ có vài tiểu gia tộc, nghề nghiệp mưu sinh chủ yếu của bọn họ chính là nuôi dưỡng thủy thú và gieo trồng linh thực, điểm đến của chúng ta là Trương gia ở trong đó. Thúc gia gia của gia chủ đương nhiệm Trương gia từng là một đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, có quan hệ rất tốt với vị sư thúc ủy thác chúng ta tới đây hôm nay, chỉ vì mấy lần đột phá Trúc Cơ đều thất bại, đến cuối cùng, thọ nguyên cạn kiệt, âu sầu mà chết. Chính bởi chút giao tình này, sư thúc mới để cho đời sau của vị đồng môn ấy hỗ trợ mình gieo trồng linh thực, cũng coi như một loại che chở bảo hộ cho bọn họ!" Nữ tử xinh đẹp mở miệng giới thiệu, sau đó, điều khiển pháp khí phi chu đáp xuống một trong những hòn đảo có diện tích khá lớn trên hồ nước này.

Trên đảo đã có mười mấy tu sĩ đang đứng chờ, vừa thấy ba người Lục Huyền, trên mặt bọn họ đều nở nụ cười nóng bỏng.

"Bái kiến Diêu sư tỷ, bái kiến hai vị sư huynh." Người dẫn đầu là một vị lão nhân có mái tóc bạc hoa râm nhưng tinh thần rất tốt, tu vi khoảng chừng Luyện Khí tầng tám, đang cung kính thi lễ với ba người bọn họ.

"Trương sư huynh quá khách sáo rồi, ngươi lớn hơn ta nhiều, cứ gọi sư muội là được." Hai tay Diêu sư tỷ nhẹ nhàng vươn tới, nâng lão giả đang khom lưng cúi đầu kia dậy.

Nhóm người đang đứng phía sau lão giả tóc trắng cũng cung kính thi lễ với ba người Lục Huyền.

Lục Huyền liếc nhìn bọn họ một cái, ở nơi này có hơn chục người đủ cả già trẻ nam nữ, tu vi chủ yếu là Luyện Khí trung cấp, thậm chí còn có tu sĩ vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí cấp thấp.

Sau khi trao đổi vài câu xã giao, lão giả tóc trắng – tức gia chủ Trương gia - Trương Ngọc Đường mời ba người Lục Huyền tiến vào một gian đại sảnh.

“Nghe nói Diêu sư tỷ sẽ tới hỗ trợ giải quyết vấn đề sâu bệnh, nên ta đã bảo người trong nhà sớm chuẩn bị, chờ sư tỷ tới là có thể ăn cơm ngay.” Trương Ngọc Đường vừa cười vừa nói: “Diêu sư tỷ, hai vị sư huynh, mời lại đây nếm thử linh ngư mới mẻ vừa làm xong. Linh ngư này là đặc sản ở Tinh La hồ chúng ta, nó sinh sống ở chỗ sâu dưới nước, bình thường khó mà trông thấy, phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới kiếm được vài con.”

Lục Huyền nghe vậy, lập tức mở cái nắp bằng bạch ngọc trên bàn, hơi nóng bên trong lập tức bốc lên, một mùi thơm mê người xộc vào khoang mũi. Hắn dùng đũa gắp một miếng thịt cá trắng ngần trong suốt, cho vào miệng. Thịt cá tan ngay trong miệng, cảm giác trơn mềm tươi ngon xông thẳng lên đỉnh đầu.

“Không tệ.” Hắn thoả mãn gật đầu, khen ngợi nói.

“Quả thật rất ngon, lần gần đây nhất ta được ăn loại linh ngư này đã là chuyện của mấy năm về trước rồi, vậy mà trong lòng vẫn luôn nhớ mong thứ mỹ vị này.” Nữ tử xinh đẹp cười đáp: “Trương sư huynh, đã mấy năm không gặp, tu vi của ngươi càng thêm tiến bộ, có hy vọng đột phá đến Trúc Cơ rồi.”

Chương 207: Thủy Trạch Linh Đào!

Lão giả tóc trắng cười khổ lắc đầu: "Ta hiểu rất rõ tình huống của mình, đúng là thoạt nhìn với tu vi của ta hiện tại, đã tương đối gần giai đoạn Trúc Cơ rồi, nhưng có thể đột phá đến Luyện Khí tầng tám đã là bản thân ta cố gắng hết sức, muốn đi lên nữa, chỉ sợ khó như lên trời. Hiện giờ, ta chỉ toàn tâm toàn ý muốn gây dựng Trương gia cho thật tốt, sau đó bồi dưỡng ra vài đứa hậu bối ưu tú, để cho chúng cố gắng bái nhập vào Thiên Kiếm Tông, phục hưng vinh quang Trương gia, ta đã mãn nguyện lắm rồi."

"À, vậy thế hệ này của Trương gia có thanh niên tuấn kiệt thiên phú không tệ nào không? Nếu có, ta sẽ thay mặt bẩm báo với Hà sư thúc." Diêu sư tỷ trầm ngâm một chút, mới mỉm cười nói.

"Có hai đứa không tệ, Thành Tân, Thành Ninh, mau đi ra bái kiến Diêu tiền bối." Trương Ngọc Đường vỗ tay một cái, hai thiếu niên lập tức đi ra từ trong đám người, khom lưng hành lễ với nữ tử xinh đẹp nọ.

"Thành Tân và Thành Ninh là hai người có thiên phú tu hành tốt nhất trong thế hệ này của Trương gia. Mười ba, mười bốn tuổi đã có tu vi Luyện Khí tầng bốn, mạnh hơn ta ở độ tuổi đó, có hi vọng bái nhập vào Thiên Kiếm Tông." Lão giả tóc trắng nhìn hai thiếu niên tinh thần phấn chấn hăng hái, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

"Quả thật không tệ, hãy cố gắng tu luyện, tranh thủ cùng nhau bái nhập vào Thiên Kiếm Tông nhé." Diêu sư tỷ cũng

dùng đôi mắt tán thưởng nhìn hai thiếu niên kia.

"Đây là pháp khí ta từng sử dụng lúc ở Luyện Khí trung cấp, vẫn luôn cất giữ bên người, hôm nay tặng cho hai ngươi, hy vọng sớm gặp lại các ngươi ở trong Thiên Kiếm Tông." Nàng lấy hai kiện pháp khí nhất phẩm từ trong túi trữ vật ra và tặng cho hai thiếu niên trước mặt.

Hai thiếu niên vội vàng cảm tạ.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện vui vẻ, Lục Huyền và một người khác lại đang bận đánh chén thịt con linh ngư trước mặt. Bọn họ chỉ là người được nữ tử kia mời tới, không có bất cứ quan hệ gì với tu sĩ của Trương gia, đương nhiên sẽ không hành xử như Diêu sư tỷ.

"Trương sư huynh, dẫn chúng ta đi xem linh thực gặp phải sâu bệnh lần này đi! Giải quyết càng nhanh sẽ càng yên tâm hơn." Sau khi cơm nước no nê, Diêu sư tỷ lập tức nói với lão giả tóc trắng kia.

"Được, ta sẽ dẫn ba vị đi xem linh thực ngay." Trương Ngọc Đường đã chờ đợi những lời này từ lâu lắm rồi, lão vội vàng gật đầu đáp.

Ba người Lục Huyền đi theo phía sau lão cùng nhóm tu sĩ của Trương gia, không bao lâu sau, đã tới một vườn linh thực cực lớn.

Vườn linh thực này có một chút khác biệt so với linh điền của Lục Huyền, bởi địa hình của nó không giống linh điền bình thường, lại giống như nó được xây dựng trực tiếp bên trên đầm lầy. Mặt đất ẩm ướt mục nát, có rất nhiều vũng nước, cách đó không xa là một cái hồ gợn sóng lấp lánh.

Trong vườn linh thực có gieo trồng mấy trăm đến hơn một nghìn cây đào, ở môi trường như vậy nhưng cành lá cây phát triển vô cùng tươi tốt, để lộ ra vẻ mỡ màng sáng bóng. Giữa

những chiếc lá rậm rạp kia là rất nhiều quả đào màu đỏ đang treo lủng lẳng, trên bề mặt quả có những đường vân mơ hồ nhìn như gợn nước.

"Đây chính là Thủy Trạch Linh Đào do Trương gia trồng, nó là linh thực nhất phẩm, sau khi linh đào chín có thể ăn như linh quả, cũng có thể dùng để luyện chế đan dược." Trương Ngọc Đường giới thiệu với ba người Lục Huyền.

"Đoạn thời gian trước, trong vườn Thủy Trạch Linh Đào này đột nhiên xuất hiện một loại quái trùng, bình thường chúng hay trốn dưới lớp bùn mục nát, tính ẩn nấp cực mạnh, rất khó phát hiện ra. Bề ngoài quái trùng nhìn không khác gì thân của linh đào, tính công kích không cao, tu sĩ Luyện Khí cấp thấp cũng có thể đối phó được, nhưng mức độ tổn hại nó gây ra cho linh thực lại tương đối nghiêm trọng."

"Trương gia đã nhiều lần tổ chức hoạt động diệt trùng quy mô lớn, song vẫn không có cách nào giải quyết triệt để được, cứ diệt một nhóm, sẽ có một nhóm khác xuất hiện. Bởi vì lo lắng cứ để như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến hoàn cảnh sinh trưởng của Thủy Trạch Linh Đào, rơi vào đường cùng, chúng ta đành xin viện trợ từ tông môn, hy vọng dưới sự trợ giúp của Linh thực sự lợi hại bên trong tông môn, sẽ thành công giải quyết hoàn toàn vấn đề sâu bệnh." Trương Ngọc Đường giới thiệu chi tiết về tình hình cụ thể của sâu bệnh cho ba người Lục Huyền.

"Thời gian gần đây, hẳn là tu sĩ Trương gia đã bắt được không ít dị trùng, nhưng không thể dựa vào bề ngoài của chúng mà phán đoán ra tên chủng loại sao?" Tu sĩ tướng mạo bình thường tên Nghiêm Bình kia lên tiếng hỏi.

"Sau khi bắt được nó, Linh thực sư trong gia tộc đã tra xét toàn bộ điển tịch, lại hỏi mấy tu sĩ gia tộc khác ở trên đảo, nhưng bọn họ đều chưa từng nhìn thấy loại quái trùng này. Nội

tình tiểu gia tộc chúng ta khá nông cạn, so sánh với tông môn càng chênh lệch một trời một vực. Có lẽ Diêu sư tỷ và hai vị sư huynh sẽ nhận ra chủng loại của thứ quái trùng này.” Lão giả tóc trắng Trương Ngọc Đường chậm rãi nói.

Ba người Lục Huyền lập tức chia nhau ra, mỗi người lựa chọn một hướng, cùng đi quan sát kỹ càng tình huống sinh trưởng của cây Thủy Trạch Linh Đào.

Chẳng mấy chốc, ba người đã tụ lại cùng một chỗ.

“Ta đã quan sát tình hình phát triển của Thủy Trạch Linh Đào này, đúng là từ bề ngoài nhìn vào, không hề phát hiện ra điểm gì dị thường.” Nghiêm Bình tướng mạo bình thường trầm giọng nói.

“Chính xác, trông không giống như đang gặp phải côn trùng xâm nhập.” Lục Huyền cũng gật đầu phụ họa.

“Phía bên ngoài vườn linh thực Trương gia có trận pháp phòng hộ hay không?” Diêu sư tỷ dò hỏi Trương Ngọc Đường.

“Cái này… Không quá thực tế.” Lão giả tóc trắng lắc đầu.

“Trong đầm lầy này có gieo trồng mấy trăm gốc Thủy Trạch Linh Đào, chiếm diện tích hàng chục mẫu, trận pháp phòng hộ cấp thấp hoàn toàn không thể bao trùm được vườn linh thực có diện tích lớn như vậy.”

“Về phần trận pháp phẩm cấp cao, lấy tài lực và thực lực của Trương gia không thể có được loại trận pháp cấp bậc đó. Cộng thêm Thủy Trạch Linh Đào sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc thù như vậy, khắp nơi đều là đầm lầy hồ nước thông nhau, khó có thể ngăn chặn sự xâm nhập của các loại dị trùng. Vì vậy, chúng ta chỉ bố trí một vài cơ quan trận pháp đơn giản để ngăn cản tu sĩ hoặc thủy thú xâm nhập bên trong vườn linh thực, thường ngày sẽ có tu sĩ Trương gia đi tuần tra ở nơi này.

Đây chính là toàn bộ biện pháp phòng hộ, chúng ta có thể cung cấp cho Thủy Trạch Linh Đào rồi.”

Nghe được những lời này của lão giả tóc trắng, ba người Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Trên tay Trương gia có dị trùng còn sống không?” Lục Huyền hỏi Trương Ngọc Đường.

Lão giả nọ lập tức gọi một vị tu sĩ trung niên Luyện Khí trung cấp ở phía sau qua, hỏi thăm vài câu và lắc đầu phủ nhận: “Tất cả dị trùng được tìm thấy đều bị xử lý tại chỗ, không còn một con nào sống sót. Nếu Lục đạo hữu muốn bắt sống một con dị trùng, có thể để Thành Ninh dẫn đạo hữu đi quanh vườn linh thực thử xem sao. Bình thường nó hay đến chơi vườn linh thực, hiểu khá rõ về khu vực nào có nhiều khả năng xuất hiện dị trùng.”

“Vậy thì làm phiền.” Lục Huyền nói với hai người Diêu sư tỷ một câu, rồi được thiếu niên thanh tú kia hướng dẫn, bắt đầu tiến vào chỗ sâu bên trong rừng đào.

Chương 208: Nghĩ Văn Trùng!

"Lục tiền bối, bây giờ chúng ta đi bắt sống một con dị trùng sao?" Trên đường đi, khuôn mặt thanh tú của Trương Thành Ninh lộ ra vẻ hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, không phát hiện ra vấn đề gì từ trên thân thể của Thủy Trạch Linh Đào, vậy tốt nhất là bắt một con dị trùng còn sống, xem có thể lấy được thông tin gì từ nó hay không?" Lục Huyền nhẹ giọng nói với thiếu niên kia.

Đương nhiên, mục đích chính của hắn không phải là điều này, hắn bắt dị trùng là muốn thông qua quá trình nuôi dưỡng để nắm bắt được trạng thái chi tiết của dị trùng, từ đó đưa ra phương hướng giải quyết.

"Khu vực này rất có khả năng sẽ ẩn chứa loại quái trùng đó." Thiếu niên thanh tú Trương Thành Ninh dẫn Lục Huyền tiến vào chỗ sâu bên trong rừng đào, chỉ về đằng trước, nói.

Lục Huyền nghe vậy thì khẽ gật đầu, sau đó lặng lẽ đi đến phía trước một gốc Thủy Trạch Linh Đào. Những chiếc lá trên cây linh đào khẽ rung rinh, giống như một mảnh sóng nước nhộn nhạo. Hắn nhẹ nhàng vươn linh thức tới, cẩn thận tìm kiếm quái trùng phía trên cành và lá của linh đào, nhưng một lúc lâu sau, gốc Thủy Trạch Linh Đào này vẫn không phát sinh bất cứ động tĩnh gì.

Lục Huyền đành phải thay đổi mục tiêu, chuyển lực chú ý sang một gốc Thủy Trạch Linh Đào khác. Đột nhiên một đoạn cành cây linh đào giống như độc xà bất ngờ lao đến tấn công

Lục Huyền, may mà hắn đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy hắn lập tức vận chuyển linh lực, khiến cho luồng linh lực màu xanh lục như dây leo nhanh chóng lao tới, bao vây lấy cành linh đào kia.

“Thì ra nó có hình dạng như thế này, bảo sao khó mà phát hiện được.”

Quái trùng trước mắt không ngừng vùng vẫy, nhìn từ bề ngoài, nó trông giống hệt một nhánh cây của Thủy Trạch Linh Đào. Ở thời điểm nó bám vào cây linh đào, có cảm giác cả hai đã hòa làm một thể, khiến người bên ngoài cực kỳ khó phát hiện. Chỉ khi nó cố gắng công kích, bọn họ mới thấy rõ hình dáng của con quái trùng này.

Một luồng hồng quang lóe lên, trực tiếp cố định thân thể quái trùng ở trên cành cây linh đào.

“Những con quái trùng này sẽ ăn phần nào của linh đào?” Lục Huyền hỏi thiếu niên thanh tú.

“Hả? Ta nhớ lúc phát hiện ra quái trùng trên thân linh đào, thì cành cây rỗng ruột, chắc là chúng nuốt cành linh đào.”

“Được.” Lục Huyền cắt một đoạn cành nhỏ cành cây của Thủy Trạch Linh Đào, rồi thả đến gần miệng quái trùng.

Dưới ảnh hưởng của Hồng Tuyến Châm, sau khi vật lộn một hồi quái trùng cũng khôi phục lại bình tĩnh, hoa văn trên người nó cũng lặng lẽ thay đổi, nếu không phải Hồng Tuyến Châm vẫn giữ nguyên vị trí, có lẽ hắn đã cho rằng con quái trùng này vừa chạy thoát mất rồi.

“Lục tiền bối, cho con quái trùng này ăn cành linh đào thì có tác dụng gì?”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chỉ khi hiểu được tập tính sinh hoạt và trạng thái của quái trùng, chúng ta mới có thể tìm ra biện pháp chính xác để đối phó với chúng.” Lục

Huyền thuận miệng trả lời, ánh mắt hắn vẫn nhìn không chớp vào cành linh đào nhỏ được đặt trước miệng quái trùng.

Rất nhanh, cành linh đào ấy đã biến mất từng chút từng chút một ở trong tầm mắt của hắn, và đương nhiên, bóng dáng con quái trùng kia vẫn được ẩn núp vô cùng tốt, nhưng Lục Huyền không thèm quan tâm đến năng lực này của nó nữa. Hắn tập trung tâm thần lên người con quái trùng, ngay lập tức một luồng ý niệm lóe lên trong đầu.

【Dị trùng nhất phẩm Nghĩ Văn Trùng, năng lực sinh sản thấp, trứng trùng ký sinh trên linh thực, ấu trùng nở ra sẽ ăn cành lá của linh thực, khi trưởng thành sẽ từ từ bắt chước hình dạng linh thực ký sinh, cực kỳ khó phát hiện.】

"Thời kỳ trưởng thành còn biết mô phỏng hình dạng của loại linh thực bị chúng ký sinh sao? Thật thú vị." Lục Huyền tấm tắc kêu kỳ lạ, vô cùng cảm thán trước sự quái dị của loại Nghĩ Văn Trùng này.

"Ký sinh trên Thủy Trạch Linh Đào, sau khi lớn lên sẽ mang hình dạng của cành linh đào. Nếu ký sinh trên linh thực khác, thì khi trưởng thành, chúng cũng có hình dáng tương ứng với linh thực đó. Đây là ý nghĩa chính xác của câu: Ta sẽ từ từ trở thành hình dạng của ngươi."

Được thiếu niên thanh tú kia dẫn dắt, Lục Huyền cầm theo con Nghĩ Văn Trùng đang ngoắc ngoải, quay trở lại đám người.

Diêu sư tỷ và Nghiêm Bình, còn có một đám tu sĩ Trương gia đang quây quần lại cùng một chỗ, đang nhỏ giọng thảo luận chuyện gì đó.

Trên mặt đất ẩm ướt có mấy cái xác của Nghĩ Văn Trùng, thoạt nhìn con nào con nấy đều giống như mấy đoạn cành của Thủy Trạch Linh Đào.

“Lục sư đệ về rồi đấy à? Có phát hiện ra gì không?”

“Bắt được một con quái trùng, còn chưa có phát hiện gì mới.”

Lục Huyền che giấu tin tức mình đã biết, không trực tiếp nói cho hai người Diêu sư tỷ.

“Chúng ta cũng cùng nhau bắt được mấy con, tốn khá nhiều công sức. Tính ẩn nấp của những con quái trùng này rất mạnh, khó mà giải quyết được gốc rễ. Vấn đề chính bây giờ là xác nhận chủng loại của quái trùng, từ đó lý giải thông tin chi tiết về nó, để dễ dàng tìm kiếm được chúng hoặc phương pháp giết chúng.” Nữ tử xinh đẹp bình tĩnh nói.

Hai người Lục Huyền và Nghiêm Bình gật đầu đồng ý.

“Dường như những con quái trùng này có thể ngụy trang thành hình dáng của linh thực, có lẽ chúng ta sẽ tìm ra bước đột phá ở điểm này.” Đột nhiên Lục Huyền lên tiếng nói.

Mặc dù hắn đã nắm giữ được chủng loại và phương thức sinh tồn của Nghĩ Văn Trùng, nhưng hắn vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết chúng nó như thế nào. Hắn cũng không vội báo tin tức về Nghĩ Văn Trùng cho Diêu sư tỷ, Trương gia xuất hiện sâu bệnh quy mô lớn như vậy, dường như vấn đề không đơn giản như bề nổi.

“Năng lực sinh sản của Nghĩ Văn Trùng khá thấp, theo lý thuyết thì rất khó để thu thập được số lượng lớn trứng trùng, nhưng ở bên trong khu vực Thủy Trạch Linh Đào này lại tồn tại rất nhiều Nghĩ Văn Trùng. Nhiều Nghĩ Văn Trùng như thế, là do tự nhiên sinh hay do con người tạo thành?” Lục Huyền ở bên cạnh nghĩ thầm.

Muốn giải quyết được vấn đề sâu bệnh, nhất thiết phải bắt đầu từ Thủy Trạch Linh Đào đang bị Nghĩ Văn Trùng ký sinh.

“Tìm cơ hội đào một gốc linh đào bị ký sinh lên, xem vấn đề cụ thể là gì và phương hướng giải quyết ra sao.”

Mọi người lại tiếp tục thảo luận một hồi, nhưng vẫn không tìm được biện pháp hữu hiệu, bất đắc dĩ đành phải lần lượt rời khỏi vườn linh thực.

“Thành Ninh, ngươi dẫn ta đi tìm một gốc Thủy Trạch Linh Đào sắp chết. Ta có chút manh mối về đám dị trùng này, nhưng cần phải xác minh một chút.” Chờ đại bộ phận mọi người đều rời đi, Lục Huyền mới nói với thiếu niên thanh tú vẫn đi theo sau lưng hắn.

“Hả? Vâng, Lục tiền bối!” Nghe được lời này của Lục Huyền, Trương Thành Ninh vốn còn đăm chiêu ủ dột, đột nhiên vui vẻ hẳn lên, gã lập tức đồng ý.

Thiếu niên nọ dẫn Lục Huyền đi xuyên qua các vũng lầy, một lát sau mới đi đến phía trước một gốc Thủy Trạch Linh Đào đã rơi vào trạng thái héo rũ.

“Trong thân của cây linh đào này có rất nhiều bộ phận đã trống rỗng, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng sinh trưởng bình thường của nó. Các Linh thực sư trong gia tộc chúng ta đã cố gắng hết sức để cứu chữa cho nó nhưng không được, đành phải để nó ở đây tự sinh tự diệt.”

Lục Huyền cẩn thận xem xét gốc Thủy Trạch Linh Đào này. Quả thật, tình huống của nó cũng đúng như những gì Trương Thành Ninh vừa nói, trên thân, cành và lá của nó đều có khoảng trống rỗng.

Hắn không do dự thêm nữa, trực tiếp nhổ cây Thủy Trạch Linh Đào đang bệnh nặng này ra, giả vờ quan sát một lúc rồi lại cắm nó xuống bùn.

Chương 209: Kẻ Phản Bội!

Sau khi hoàn thành thủ tục "trồng trọt" này, Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần trên cây Thủy Trạch Linh Đào đang ốm nặng, một dòng tin tức nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực nhất phẩm Thủy Trạch Linh Đào, thường sống trong vũng bùn đầm lầy. Linh đào chín chứa linh lực dồi dào, có thể ăn như linh quả, cũng có thể dùng làm tài liệu chính để luyện chế một vài đan dược. 】

【Bị Nghĩ Văn Trùng xâm nhập ký sinh, sinh cơ tổn hại rất nhiều, cần điều khiển thuật pháp hệ hỏa nướng bên ngoài cành lá của Thủy Trạch Linh Đào. Dưới sự kích thích của linh lực hệ hỏa, Nghĩ Văn Trùng sẽ xảy ra phản ứng bản năng, từ đó phân biệt được với cành linh thực bình thường. 】

【Yêu cầu năng lực điều khiển thuật pháp hệ hỏa không thấp hơn cảnh giới tiểu thành, bằng không sẽ gây nên tổn thương cho linh thực.】

"Dùng thuật pháp hệ hỏa kích thích… Thủy Trạch Linh Đào này và Nghĩ Văn Trùng cùng sợ lửa, nhưng dưới quá trình nướng bằng linh hỏa, linh thực sẽ không có phản ứng gì, còn Nghĩ Văn Trùng dù hình dạng giống hệt cành linh thực nhưng khi đối mặt với hỏa diễm, chúng sẽ sinh ra phản ứng khác biệt."

"Bản chất nó là yêu trùng, tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn là tìm cái lợi tránh cái hại, từ đó chúng ta có thể phân biệt được chúng với linh thực."

"Nhưng dựa theo tình huống bình thường, Linh thực sư sẽ không sử dụng phương pháp này, bởi vì lo lắng trong quá trình

sử dụng hỏa diễm để thiêu sẽ vô tình làm tổn thương đến linh thực, vì vậy mới cần tu sĩ có năng lực điều khiển thuật pháp hệ hỏa tinh diệu.” Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, sau đó hắn quay ngươi lại, bắt gặp Trương Thành Ninh với ánh mắt tràn đầy chờ mong đang nhìn chằm chằm vào mình, hắn chỉ mềm mỏng nói: “Không cần phải lo lắng, ta đã có hiểu biết tương đối về loại sâu bệnh này rồi, rất nhanh sẽ giải quyết được triệt để giúp các ngươi.”

Nói xong, hắn lại dẫn theo Trương Thành Ninh trở về Trương gia.

“Diêu sư tỷ, ta là Lục Huyền. Ta có phát hiện về chuyện sâu bệnh bên trong Thủy Trạch Linh Đào lần này, mới cố ý qua đây thương lượng một chút với sư tỷ.” Sau khi trở lại Trương gia, Lục Huyền đi thẳng tới chỗ ở của nữ tử xinh đẹp, gõ cửa hỏi thăm.

“Lục sư đệ mời vào.”

Lục Huyền đẩy cửa phòng ra, Diêu Thanh đang ngồi trên cái ghế gỗ, cười tủm tỉm nhìn mình: “Sư đệ tìm được nguồn gốc quái trùng này rồi sao?”

“Sư tỷ thật hiểu ta. Ta cũng không có sở thích đặc biệt gì khác, chỉ thích một số chuyện linh tinh có liên quan đến linh thực linh thú mà thôi. Sau khi trở về, ta đã nghĩ ngợi khá lâu, cuối cùng cũng nhớ ra mình đã từng xem thông tin về loại quái trùng này bên trong một cuốn điển tịch nào đó của tông môn. Tên quái trùng này là Nghĩ Văn Trùng, trứng trùng ký sinh trên linh thực, trong quá trình trưởng thành, chúng sẽ từ từ bắt chước hình dạng của linh thực, cho nên nhìn lướt qua, sẽ thấy nó gần như đã hòa làm một thể với linh thực rồi, rất khó tìm được dấu vết của nó. Cứ như vậy, cho đến khi bước vào thời kỳ thành thục, Nghĩ Văn Trùng sẽ cướp đi rất nhiều sinh cơ

bên trong linh thực, rồi rời khỏi linh thực, sinh sôi nảy nở cho đến khi bắt đầu một vòng ký sinh mới.”

“Nghĩ Văn Trùng, ta chưa từng nghe đến cái tên này, nhưng ta tin tưởng sư đệ, chỉ là… sư đệ nghĩ ra tên của nó, vậy đã có biện pháp đối phó với nó hay chưa?” Diêu sư tỷ tò mò hỏi.

Tuy nàng thay sư thúc Trúc Cơ quản lý một tòa dược viên, nhưng tinh lực chủ yếu vẫn đặt trên quá trình tu luyện, chỉ biết sơ qua một vài cách bồi dưỡng linh thực, còn những cái khác lại biết rất ít. Song khi nghe Lục Huyền nói những lời này, trong lòng nàng đã tin hắn đến bảy – tám mươi phần trăm rồi.

Xét cho cùng, chuyện Lục Huyền cải thiện phẩm chất Hầu Diện Lan đã để lại cho nàng một ấn tượng rất sâu sắc.

“Phương pháp cũng không khó lắm, chỉ cần tu sĩ am hiểu thuật pháp hệ hỏa, dùng lửa từ từ nướng qua, sau đó căn cứ vào biến hóa của linh thực, để tìm ra Nghĩ Văn Trùng đang ẩn núp bên trong cành cây là được.” Lục Huyền nói xong, thoáng dừng lại một chút mới tiếp tục: “Muốn giải quyết nó không quá khó, nhưng ta vẫn còn một chuyện khác muốn nói với sư tỷ. Theo ta được biết, loại Nghĩ Văn Trùng này vốn không quá phổ biến, năng lực sinh sản lại thấp, rất hiếm khi xuất hiện số lượng lớn ở cùng một khu vực như thế này.”

Nghe được lời nói của Lục Huyền, Diêu Thanh khẽ cau mày, vẻ mặt băng lãnh.

“Ý của sư đệ là… rất có thể bên trong Trương gia đã xuất hiện nội gián? Đương nhiên cũng có thể là tu sĩ khác lẻn vào trong vườn linh thực, trực tiếp đặt trứng Nghĩ Văn Trùng lên trên Thủy Trạch Linh Đào. Vấn đề là gia chủ của Trương gia Trương Ngọc Đường cũng không biết nội tình trong đó, bằng không… đối phương tuyệt đối sẽ không đến cầu Thiên Kiếm Tông giúp đỡ.”

Diêu Thanh nhanh chóng phân tích mối quan hệ lợi hại trong chuyện này, rồi dứt khoát xoay người, trực tiếp rời đi: "Ta đi thương lượng với gia chủ Trương gia một chút, lần này đa tạ Lục sư đệ."

Màn đêm buông xuống, trong vườn linh thực rộng lớn vô cùng yên tĩnh, ánh trăng chiếu rọi những cành lá và trái cây của Thủy Trạch Linh Đào, có cảm giác một tầng sóng nước đang chập chờn dao động, mơ mơ hồ hồ, lúc ẩn lúc hiện.

Một bóng đen với thân hình vô cùng linh hoạt, nương theo ánh trăng mông lung mờ ảo, cẩn thận tiến vào trong vườn linh thực. Gã quan sát bốn phía yên lặng như tờ một phen, lúc này đám tu sĩ đang tuần tra vườn linh thực đã đi nghỉ ngơi rồi.

Bóng đen kia lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong miệng phát ra tiếng rít như côn trùng kêu, vô cùng kỳ lạ, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve, gần như không thể nghe được.

Không lâu sau khi tiếng côn trùng kêu kia vang lên, đám cành lá Thủy Trạch Linh Đào ở xung quanh lập tức rung chuyển, từng con quái trùng trông giống như cành cây, lập tức rụng xuống từ trên cây, thong thả bò sát trong vũng bùn, lao về phía bóng đen.

"Khu Trùng Thuật này có hiệu quả tốt thật, có thể tự động tụ tập Nghĩ Văn Trùng qua đây. Đáng tiếc chỉ ảnh hưởng đến côn trùng trưởng thành, còn chưa mang đến ảnh hưởng quá lớn đối với ấu trùng đang ở trong trạng thái mô phỏng ký sinh." Bóng đen nghĩ thầm trong lòng.

Hồi sáng nay, sự xuất hiện của ba tu sĩ Thiên Kiếm Tông đã mang đến cho gã một loại cảm giác khủng hoảng vô cùng, vì vậy, ngay trong đêm, gã đành mạo hiểm, sử dụng Khu Trùng Thuật, gom những con Nghĩ Văn Trùng đã bước vào thời kỳ thành thục lại với nhau.

Mặc dù gã biết, với tập tính sinh hoạt và hình dạng quái dị của Nghĩ Văn Trùng, khả năng chúng bị phát hiện với số lượng lớn kiểu này là rất thấp, nhưng xét cho cùng, đối phương cũng là tu sĩ của đại tông môn, làm không cẩn thận, khẳng định là đối phương sẽ tìm ra phương pháp giải quyết Nghĩ Văn Trùng. Mà số lượng Nghĩ Văn Trùng ký sinh trong vườn linh thực bị hao tổn quá nhiều, thì thù lao gã được trả cũng nhanh chóng giảm đi theo.

"Sau khi lấy một nhóm Nghĩ Văn Trùng này xong, lại đến lấy thêm chừng hai - ba lần nữa, như vậy là gần như toàn bộ chúng sẽ vào tay rồi. Khà khà, cái gì mà Thiên Kiếm Tông, Trương gia trồng nhiều Thủy Trạch Linh Đào như vậy, còn không phải làm lợi cho ta sao?" Trong lòng bóng đen vô cùng đắc ý.

Đột nhiên, một mảnh linh quang mơ hồ sáng lên, mấy bóng người lập tức xuất hiện ngay bên dưới quầng sáng nọ.

"Không ngờ… bên trong Trương gia ta lại có kẻ xấu xa như ngươi." Gia chủ Trương gia lạnh nhạt gằn từng chữ một, phảng phất như lửa giận vô hạn đang bùng nổ trong lòng.

Chương 210: Bị Tập Kích!

"Gia chủ…"

"Trương trưởng lão…"

Những bóng người quen thuộc lần lượt xuất hiện bên dưới linh quang, sắc mặt của tu sĩ bóng đen ban đầu lập tức chuyển thành trắng bệch, tâm như tro tàn.

Gia chủ Trương gia Trương Ngọc Đường, hai vị trưởng lão của Giới Luật đường, còn có nữ tu dẫn đầu của nhóm Thiên Kiếm Tông kia… người có tu vi thấp nhất trong bốn người này cũng là Luyện Khí tầng bảy, đối phó với một tên Luyện Khí trung cấp như gã, chỉ là chuyện đơn giản giống như bóp chết một con kiến mà thôi.

"Thành Văn, ta không ngờ ngươi lại là kẻ gieo rắc sâu bệnh cho gia tộc! Ngươi có biết mình đang làm cái gì hay không?" Trương Ngọc Đường đã nhận ra dung mạo chân thật của cái bóng đen kia, lòng đầy căm hận nói.

"Gia chủ, ta làm vậy cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Một tên trưởng lão của Vạn gia từng đến tìm ta, nói muốn đặt một ít trứng trùng ở trong vườn linh thực của gia tộc chúng ta, chờ đến khi chúng trưởng thành sẽ trả cho ta đầy đủ linh thạch, pháp khí. Còn nói, thứ này chỉ ảnh hưởng một chút tới linh thực, sẽ khiến sản lượng linh đào hơi giảm một bậc. Ta nhất thời bị ma ám nên mới đồng ý với thỉnh cầu của gã."

"Cho nên ngươi lựa chọn hi sinh lợi ích của gia tộc, để thỏa mãn lợi ích cá nhân?" Gương mặt Trương Ngọc Đường lạnh như băng, hờ hững nói.

“Cái gì mà hi sinh lợi ích của gia tộc? Chẳng phải là lợi ích của Thiên Kiếm Tông sao? Các thế hệ tu sĩ Trương gia chúng ta đều bỏ ra phần lớn thời gian và tinh lực trong chuyện tu hành, chỉ vì trợ giúp bọn họ trồng một chút linh quả, còn chúng ta được cái gì chứ?”

“Chúng ta được cái gì sao? Không trồng những loại linh quả này để duy trì sinh kế cho gia tộc, thì chúng ta lấy linh thạch từ đâu ra? Linh thạch, đan dược mà ngươi đang tu luyện lấy từ đâu ra? Chính vị tiền bối Thiên Kiếm Tông kia đã ban cho chúng ta loại kỳ ngộ này, ngươi mới có thể yên tâm tu luyện trong Trương gia, không cần vì chút tài nguyên tu hành mà tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy với người khác. Chính vì chút tình cảm “mỏng manh” này, mà sau này khi Trương gia xuất hiện hậu bối có thiên phú không tệ, bọn chúng mới có thể dễ dàng bái nhập vào Thiên Kiếm Tông, đảm bảo huyết mạch của Trương gia được lưu truyền lâu dài. Ngươi nói xem, chúng ta được cái gì hả?” Trương Ngọc Đường nghiêm nghị hét vào mặt tu sĩ bóng đen kia.

“Mà thôi, ngươi đã làm tổn hại đến lợi ích của vị tiền bối Thiên Kiếm Tông kia và Trương gia, có nói nhiều cũng vô dụng. Hai vị trưởng lão, cứ dựa theo quy củ mà xử lý tên nghiệt chủng của Trương gia này đi! Đừng nể tình, cứ hung hăng giáo huấn hắn cho ta.” Trương Ngọc Đường hít một hơi để kiềm chế một chút cảm xúc trong lòng, sau đó quay sang nói với hai vị trưởng lão của Giới Luật đường ở phía sau.

“Diêu sư tỷ, trong nhà xuất hiện chuyện xấu hổ như vậy, đã để cho ngài chê cười rồi. Ngài cứ yên tâm, Trương gia nhất định sẽ mau chóng giải quyết xong chuyện này, đảm bảo tất cả Thủy Trạch Linh Đào đều sẽ nhanh chóng trở lại bình thường, số lượng và phẩm chất linh đào vẫn sẽ được giao như những năm trước.” Trương Ngọc Đường trực tiếp cam kết với nữ tử xinh đẹp bên cạnh.

Diêu Thanh khẽ gật đầu: “Trương sư huynh cứ yên tâm mà làm, Hà sư thúc và ta vẫn sẽ tiếp tục tin tưởng vào Trương gia.”

Nghe vậy, Trương Ngọc Đường như trút được gánh nặng, lão vội vàng chạy tới từ đường của Trương gia, dự định sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai để nhanh chóng giải quyết xong xuôi chuyện này.

Hai ngày sau, Lục Huyền đi lung tung không có mục đích, cẩn thận dò xét trong vườn linh thực.

Năng lực vận dụng thuật pháp hệ hỏa của hắn rất bình thường, hắn không thể tìm ra Nghĩ Văn Trùng, dưới điều kiện không làm ảnh hưởng đến linh thực Thủy Trạch Linh Đào.

Trong ba người bọn họ, chỉ có vị tu sĩ thanh niên tướng mạo bình thường Nghiêm Bình kia là thỏa mãn điều kiện này, vì vậy nhiệm vụ quan trọng đó đành rơi trên người gã. Về phần hắn và Diêu Thanh, bọn họ phụ trách đi dò xét linh thực trong vườn, phòng tránh chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Trong hai ngày qua, Trương gia và Vạn gia ở trên một hòn đảo khác đã vì chuyện Nghĩ Văn Trùng mà nổi lên rất nhiều cuộc tranh đấu, có không ít tu sĩ đã mất mạng.

Gia chủ Trương gia Trương Ngọc Đường khăng khăng muốn tự mình giải quyết, vì vậy ba người Lục Huyền không nhúng tay vào cuộc tranh đấu giữa bọn họ, chỉ tập trung vào chuyện giải quyết sâu bệnh đang phá hoại Thủy Trạch Linh Đào.

Khắp nơi trong vườn linh thực đều là bùn đất ẩm ướt, tốc độ tuần tra của Lục Huyền cực kỳ từ tốn. Đột nhiên, hắn sinh lòng cảnh giác, lại theo bản năng sử dụng 《 Vân Đằng Thuật 》, trực tiếp nhảy sang bên kia.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn nhảy sang bên kia, một cái lưỡi màu xanh lục giống như xúc tu đã đóng đinh vào vị trí vừa rồi của Lục Huyền, mùi tanh hôi lan ra khiến người ta muốn nôn mửa.

Nơi đầu lưỡi lướt qua cùng với vị trí bị nó chạm trúng vào, lập tức phát ra âm thanh xèo xèo. Từng luồng khói trắng cuộn lên, bốc mùi khó chịu, trên mặt đất còn lưu lại một vết đen, có thể thấy được độc tính dính trên cái lưỡi xanh kia rất mạnh.

Trong nháy mắt, Lục Huyền đã chú ý tới một con cóc to lớn có màu xanh nhạt đang ngồi cách đó chừng bảy - tám trượng xuất hiện. Sau khi cái đầu lưỡi màu xanh lục kia đánh một kích không trúng, nó lập tức thu lưỡi vào trong miệng. Hoa văn trên thân thể con cóc màu xanh nhạt kia không ngừng biến hóa, phảng phất như đã hòa làm một với cảnh vật xung quanh rồi.

“Có chút thú vị.” Lục Huyền nhận ra năng lực của con cóc màu xanh nhạt này rất tương tự với Nghĩ Văn Trùng, trong lòng chợt cảm thấy thú vị.

“Bồi dưỡng số lượng lớn Nghĩ Văn Trùng như vậy, hẳn là dùng để nuôi nấng con cóc quái dị này.” Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng động tác lại không hề bị ảnh hưởng. Tâm niệm vừa động, mấy tấm phù lục như tiểu kiếm đã xuất hiện trong tay.

“Ngươi dùng màu sắc để tự vệ đúng không? Chỉ cần phạm vi tấn công của ta đủ rộng, dù ngươi có bắt chước thành hình dáng gì cũng không ăn thua!”

Hắn lặng lẽ kích hoạt năm tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm, rồi để chúng nó bay về các phương hướng khác nhau.

Ngay sau đó, lấy Lục Huyền làm trung tâm, hàng ngàn, hàng vạn tia kiếm khí giống như cá bơi lội, đã cuộn trào mãnh liệt, bay thẳng về bốn phương tám hướng.

Chịu ảnh hưởng bởi đòn công kích phạm vi cực rộng, trực tiếp trút xuống toàn phương vị như vậy, rốt cuộc con cóc màu xanh nhạt đang hòa mình vào hoàn cảnh xung quanh cũng nhanh chóng bị vô số đạo kiếm khí nhỏ bé kia chém đến chấn thương.

Thân thể con cóc màu xanh nhạt nọ lập tức lộ diện, trong miệng nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bên ngoài cơ thể xuất hiện những vết thương nhỏ, máu xanh chảy từ miệng vết thương, lan tràn ra khắp người.

Bị hàng ngàn, hàng vạn luồng kiếm khí quét qua như vậy, vết thương càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng, con cóc màu xanh nhạt kia cũng bị chém thành nhiều mảnh nhỏ.

Lục Huyền thả người xuống, linh thức nhanh chóng khóa chặt một tên tu sĩ ở phía xa xa, ngón trỏ và ngón giữa chập vào nhau, đồng thời duỗi thẳng, một luồng kiếm khí màu vàng óng ánh bắn ra nhanh như điện, trực tiếp tấn công tên tu sĩ kia.

Chương 211: Phí Bịt Miệng!

Sau cái chết của con cóc màu xanh nhạt, tu sĩ liên kết tâm huyết với nó lập tức bị ảnh hưởng, khiến cho động tác của gã chậm đi khá nhiều. Con cóc do gã dày công nuôi dưỡng lại bị xử lý dễ dàng như vậy, trong lòng biết tình huống không ổn rồi, gã cố gắng chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt trên người, cấp tốc chạy trốn.

"Chết tiệt, tu sĩ Thiên Kiếm Tông này có nhiều phù lục nhị phẩm thế!"

Gã nghiến răng nghiến lợi, vốn tưởng rằng sau khi chăn nuôi ra con cóc quý hiếm kia, thì dựa vào loại năng lực thay đổi màu sắc để tự vệ cùng với độc tính của nó, bản thân đã có thể yên tâm đối phó với tu sĩ Luyện Khí cao cấp rồi. Không ngờ tên tu sĩ Thiên Kiếm Tông này lại không nói võ đức, hắn sử dụng mấy tấm phù lục nhị phẩm, đã dễ dàng đánh chết thiềm thừ độc trùng rồi.

Trong lúc gã còn mải suy nghĩ, luồng kiếm khí màu vàng óng ánh vượt quá tốc độ tưởng tượng kia, đã bắn nhanh tới phía sau lưng gã. Nhưng luồng kiếm khí ấy không trực tiếp tấn công chính diện vào phía sau lưng gã, nó lại lượn nửa vòng, rồi xuyên qua lồng ngực ngay dưới ánh mắt không thể tin được của gã.

"Đây là cảnh giới kiếm khí gì? Khoảng cách xa như vậy còn có thể chuyển sang hướng khác…" Ngay khi ý niệm này sinh ra trong đầu tu sĩ bí ẩn kia, một cây hồng châm nhỏ như sợi tóc đã đâm vào mi tâm gã, còn hung hăng xoắn một cái trong đầu, nghiền nát thức hải của gã thành từng mảnh nhỏ.

Lục Huyền rơi xuống bên cạnh tu sĩ kia, trực tiếp bổ cho đối phương một luồng kiếm khí, rồi phóng thích một tấm Khu Tà phù ra ngoài, để đảm bảo không có tà ma nào sản sinh ra. Sau đó, hắn mới thu hồi Hồng Tuyến Châm, gỡ túi trữ vật bên hông tu sĩ kia xuống.

Linh thạch, pháp khí, đan dược…

"《 Trùng Kinh 》?" Một cuốn điển tịch đã hấp dẫn lực chú ý của Lục Huyền. Ngay khi hắn định mở ra, bóng dáng của Diêu Thanh và Nghiêm Bình lại lần lượt đáp xuống bên cạnh hắn.

"Lục sư đệ ra tay thật nhanh, ta và Nghiêm sư đệ vừa nghe được tiếng động, đang định tới trợ giúp, lại phát hiện Lục sư đệ đã giải quyết xong tên tu sĩ tập kích kia rồi." Ánh mắt Diêu Thanh đảo qua, nhìn xác con cóc màu xanh nhạt không lành lặn rơi đầy mặt đất, cùng với thi hài tu sĩ chết không nhắm mắt kia, lập tức mở miệng tán thưởng.

"Không có cách nào khác, thân là một Linh thực sư, ta không thể không chuẩn bị nhiều vật phẩm phòng hộ hơn. Để đánh gục kẻ địch nhanh chóng, ta đã sử dụng vài tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm, lần này lỗ lớn, lỗ lớn rồi! Sớm biết Diêu sư tỷ và Nghiêm sư huynh cùng chạy đến, ta sẽ không vội vàng giải quyết tên này như thế đâu." Khuôn mặt Lục Huyền lộ ra vẻ đau lòng, như thể hắn đang cực kỳ xót xa mấy tấm phù lục nhị phẩm vừa tiêu hao vậy.

"Ha ha, Lục sư đệ quá thận trọng rồi, chỉ để đối phó với một tu sĩ của tiểu gia tộc, ngươi lại sử dùng nhiều Kiếm Khí Vạn Thiên phù như vậy?" Diêu Thanh cười nói.

"Cũng đành chịu, trước tính mạng thì mấy tấm phù lục cũng không tính là gì. Huống chi tu sĩ Vạn gia này có thể điều khiển con cóc quái dị như thế, chẳng những có độc tính mạnh, còn có thể dung nhập vào cảnh vật xung quanh, đứng trước

tình huống ấy, ta không thể làm gì khác ngoài vận dụng Kiếm Khí Vạn Thiên phù tấn công phạm vi lớn.” Lục Huyền cười khổ đáp, không hề để lộ ra dấu vết rằng mình còn rất nhiều phù lục nhị phẩm như vậy ở trong túi trữ vật.

Hắn lấy đồ vật trong túi trữ vật của tu sĩ kia ra, rất tự nhiên để vào trong túi trữ vật của mình.

Hai người Diêu Thanh và Nghiêm Bình lẳng lặng nhìn, không mảy may nghĩ đến chuyện muốn chia miếng bánh.

Mặc dù hai người chạy tới ngay khi phát hiện ra tiếng động lạ, nhưng người đột kích kia lại do một mình Lục Huyền giải quyết, hiển nhiên bọn họ không có tư cách đi tới đòi chia chiến lợi phẩm với Lục Huyền rồi.

Huống chi tên kia chỉ là một tu sĩ xuất thân từ tiểu gia tộc, vật phẩm trên người có giá trị thế nào không cần nghĩ cũng biết, vì vậy bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú với túi trữ vật của đối phương.

Lục Huyền xử lý qua qua một chút, sau đó ba người tiếp tục đi dọn dẹp những con Nghĩ Văn Trùng còn sót lại bên trong vườn linh thực. Nghiêm Bình phụ trách tìm ra dấu vết của Nghĩ Văn Trùng, Lục Huyền và Diêu Thanh vừa ở bên cạnh tiêu diệt dị trùng bị phát hiện, vừa tuần tra xung quanh vườn linh thực.

Sau lần đánh lén không có kết quả vừa rồi, chẳng còn tu sĩ không có mắt nào dám chạy qua đây thu thập Nghĩ Văn Trùng ký sinh trên Thủy Trạch Linh Đào nữa.

Hai ngày sau, tất cả Thủy Trạch Linh Đào đều được kiểm tra cẩn thận, đảm bảo không còn Nghĩ Văn Trùng ký sinh ở trên linh thực.

Về phần Trương gia, sau khi Lục Huyền vô tình giúp bọn họ trừ khử một tên đại địch, xu thế chiến đấu của bọn họ lập

tức nhanh chóng như chẻ tre, chỉ vài ngày đã giải quyết hết đám tu sĩ của Vạn gia trên một hòn đảo nhỏ khác. Tu sĩ Vạn gia người chết người bỏ trốn, sản nghiệp lưu lại đều thuộc về Trương gia.

"Diêu sư tỷ, hai vị sư huynh, cảm tạ ba vị đã hỗ trợ giải quyết vấn đề sâu bệnh của Thủy Trạch Linh Đào. Đây là một chút đặc sản, linh ngư đông lạnh và mứt làm từ Thủy Trạch Linh Đào, gia tộc ta tặng ba vị sư huynh sư tỷ mang về Thiên Kiếm Tông thưởng thức." Trải qua chuyện này, dường như gia chủ Trương gia Trương Ngọc Đường lại già đi thêm một chút, song tinh thần vô cùng phấn chấn.

Lão đưa cho ba người Lục Huyền mỗi người một hộp quà tinh xảo, cả ba không thể từ chối, đành phải nhận.

Diêu Thanh lại tế món phi chu hình thoi tam phẩm ra, Lục Huyền thả người nhảy lên chỗ trống của phi chu, một vòng bảo hộ linh khí xuất hiện, bao phủ ba người ở bên trong.

"Vù" một tiếng, phi chu bay lên trời, mọi người Trương gia bên dưới đã biến thành những chấm đen.

"Gia chủ Trương gia này ra tay thật là hào phóng." Trên bầu trời, Nghiêm Bình mở hộp quà ra xem.

Bên trong có chứa một túi linh đào được bảo quản tươi mọng, nặng chừng mấy cân. Ngoài ra còn có một chiếc hộp dài phẳng, xung quanh hộp đặt những khối băng, loại linh ngư từng mang đến ấn tượng sâu sắc cho ba người Lục Huyền đang nằm ở giữa khối băng, một luồng hơi lạnh rùng mình bốc lên. Cuối cùng là một túi vải nhỏ, bên trong túi vải chứa năm trăm linh thạch, ba người như nhau.

"Năm trăm linh thạch, hoàn toàn có thể mua được hai kiện pháp khí nhị phẩm thượng đẳng rồi, đối với tiểu gia tộc như

Trương gia, đây tuyệt đối là bỏ ra vốn liếng rất lớn.” Lục Huyền lắc lắc túi vải, cảm thán nói.

“Năm trăm linh thạch, trong đó có một phần là thù lao giải quyết vấn đề sâu bệnh, còn lại chủ yếu là tiền bịt miệng chúng ta.”

“Vấn đề sâu bệnh xuất phát từ tu sĩ nội gián của Trương gia, mặc dù đây chỉ là vấn đề của cá nhân tu sĩ ấy, nhưng nếu bị sư thúc phát hiện rồi giận chó đánh mèo, rất có thể người sẽ hủy bỏ tư cách gieo trồng Thủy Trạch Linh Đào của Trương gia. Đối với bọn họ, chuyện này không khác gì tai họa ngập đầu, không thể không dốc hết vốn liếng, nhờ cậy chúng ta giúp Trương gia giữ kín tin tức này.” Diêu Thanh đứng trên một đầu khác của phi chu, từ tốn nói.

Chương 212: 《Trùng Kinh》

Không đến nửa canh giờ sau, ba người đã trở lại tông môn.

"Đa tạ hai vị đã hỗ trợ giải quyết vấn đề sâu bệnh ở Thủy Trạch Linh Đào lần này, nhờ có Lục sư đệ phát hiện ra Nghĩ Văn Trùng quấy phá và tìm ra phương pháp giải quyết, còn có Nghiêm sư đệ, mấy ngày nay liên tục thi triển thuật pháp diệt trừ sâu bệnh, khổ cho hai vị rồi. Đây là bốn mươi Kiếm Ấn, phần thưởng cho nhiệm vụ này."

Trước khi chia tay, Diêu Thanh lấy ra tám mươi Kiếm Ấn, lần lượt giao cho hai người Lục Huyền, mỗi người bốn mươi miếng.

Lục Huyền cũng không khách sáo, nhận bốn mươi Kiếm Ấn.

Tuy rằng bốn mươi Kiếm Ấn có giá trị thấp hơn năm trăm linh thạch mà gia chủ Trương gia tặng cho, nhưng kiếm được bốn mươi Kiếm Ấn chỉ trong mấy ngày, đã là rất tốt rồi.

Lục Huyền nhờ Diêu Thanh đậu pháp khí phi chu ở gần động phủ nhà mình, tiết kiệm được một viên linh thạch thuê Linh hạc.

Sau khi chào tạm biệt hai người, hắn đi tới bên ngoài động phủ, mở Vụ Ẩn Mê Trận rồi đẩy cửa viện ra.

Một con chim béo lập tức lao về phía Lục Huyền, "Bộp" một tiếng, trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu hắn với tư thế Thái sơn áp đỉnh, muốn đè đầu cưỡi cổ chủ nhân.

Tuy khí thế hung hăng, lực trùng kích mười phần, nhưng lại không nặng nề như trong tưởng tượng, ngược lại, trên đỉnh đầu hắn còn truyền đến một loại cảm giác mềm mại, êm ái vô cùng.

"Mới có mấy ngày sao ngươi lại mập thế này? Mập thế này thì về sau cõng ta bay đi kiểu gì?" Nét mặt Lục Huyền lộ vẻ kinh hãi không thôi, mặc dù Phong Chuẩn cũng phát triển không ít chiều cao, hiện giờ nó đã cao bốn thước, nhưng so ra thì mức độ phát triển về chiều ngang của nó lại càng rõ ràng hơn, nó gần như đã biến thành một quả bóng tròn rồi.

"Chiêm chiếp!" Phong Chuẩn líu lo to vài tiếng, như thể đang phản bác lại lời nói của Lục Huyền.

"Ngao ~" Một bóng đen xẹt qua, Đạp Vân Linh Miêu trực tiếp kéo ấu điểu Phong Chuẩn đang ở trên cao xuống, còn nó thì ưu nhã đáp lên bờ vai của Lục Huyền, trong miệng còn lưu lại dư vị của tiếng gầm nhè nhẹ.

Phong Chuẩn không cam chịu từ bỏ như vậy, nó lại bay lượn xoay tròn quanh đầu Lục Huyền, tìm kiếm cơ hội ra tay.

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu uể oải nhìn Phong Chuẩn đang bày ra hàng loạt động tác giả. Mỗi khi Phong Chuẩn tới gần Lục Huyền, nó lập tức vươn bàn chân dày lớn, nom như những đám mây trắng của mình tới, không khách khí đập cho ấu điểu Phong Chuẩn phải rơi xuống dưới đất.

"Nhìn bộ lông bóng loáng trơn trượt của ngươi đi, xem ra mấy ngày nay đã được ăn không ít nhỉ." Lục Huyền cảm thán một câu, trong lòng sinh ra một chút cảm giác không ổn. Hắn vội vàng đi tới phòng bếp. Quả nhiên… thịt yêu thú hắn để lại, đã bị hai nhóc này xơi sạch không còn chút nào rồi.

Dường như hắn có thể nhìn thấy cảnh tượng sau khi mình rời đi, Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn lập tức lao vào hưởng thụ thịt yêu thú no nê phè phỡn, không biết tiết chế là gì, mãi cho đến khi cái bụng không tròn vo, không chống đỡ nổi, chúng mới chịu dừng.

"Phạt hai đứa - ba ngày không được ăn gì!" Lục Huyền lớn tiếng nói.

Ánh sáng trong con mắt xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu vụt tắt, nó ra vẻ không thèm để ý đến. Về phần ấu điểu Phong Chuẩn, cái đầu nhỏ - tương phản với thân hình tròn trịa của nó – lại quay không ngừng, rồi há miệng kêu to hai tiếng lanh lảnh hết lần này đến lần khác.

Lục Huyền thoáng trừng phạt ấu điểu Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu một chút, rồi trở về phòng.

Hắn lôi tất cả vật phẩm mình lấy được từ tên tu sĩ tập kích ra, rồi đặt chúng lên bàn.

"Pháp khí nhất phẩm, đan dược nhất phẩm, linh thạch chưa tới trăm viên, thứ duy nhất có giá trị hẳn là quyển 《 Trùng Kinh 》 này rồi." Lục Huyền nhẹ nhàng vuốt ve lớp bìa của cuốn điển tịch xưa cũ kia.

Trên bìa có vẽ một con côn trùng quái dị, nó có nhiều đầu, nhiều chi và nhiều cặp cánh, nhìn có vẻ hỗn độn và khá là mất trật tự, như thể thứ này được tổ hợp từ nhiều loại côn trùng khác nhau vậy, trông vô cùng kỳ lạ. Ở góc trên bên phải có hai chữ 《 Trùng Kinh 》 màu đỏ như máu, như được viết từ máu tươi.

Lục Huyền từ từ mở ra, cẩn thận đọc nội dung phía trên 《 Trùng Kinh 》.

Bên trong 《 Trùng Kinh 》 ghi lại hàng trăm chủng loại côn trùng kỳ dị, Thiết Hỏa Nghĩ, Bạch Ngọc Đường Lang, Lục

Dực Ngô Công… Phẩm cấp chủ yếu của chúng đều là nhất phẩm nhị phẩm, tam phẩm tương đương với cấp bậc Trúc Cơ chỉ được liệt kê có vài loại.

Con cóc màu xanh nhạt Lục Huyền từng đụng phải ở trong vườn linh thực cũng mặt trong này, tên nó là Mộc Độc Thiềm Thừ, chuyên ăn các loại yêu trùng yêu thú ẩn chứa linh lực hệ mộc phong phú, và đặc biệt thích ăn Nghĩ Văn Trùng.

Nó sẽ thay đổi hình dạng và màu sắc cơ thể tùy theo hoàn cảnh xung quanh, đồng thời cũng lợi dụng điểm ấy để che giấu bản thân, độc tính rất mạnh, nọc độc của Mộc Độc Thiềm Thừ hoàn toàn có thể uy hiếp được tu sĩ Trúc Cơ.

Lục Huyền nhanh chóng đọc lướt qua 《 Trùng Kinh 》 một lượt, và hiểu được rất nhiều phương pháp nuôi dưỡng, phương pháp sinh sản, cũng như phương thức kiểm soát yêu trùng.

“ 《 Trùng Kinh 》 này gần như không có tác dụng gì đối với những tu sĩ bình thường, không thể so sánh với các loại công pháp thuật pháp khác, nhưng nó lại mang đến tác dụng không nhỏ với ta. Hắn là bồi dưỡng đám linh trùng này cũng có thể nhận được quầng sáng ban thưởng. Trong khi chu kỳ sinh trưởng của linh trùng thường ngắn hơn linh thú, mà rất nhiều loại linh trùng còn có thể nuôi dưỡng với quy mô lớn, số lượng nhiều, sẽ nhận được càng nhiều quầng sáng.”

Lục Huyền âm thầm nghĩ trong đầu, hắn đã quyết định nếu có cơ hội, sẽ đi tìm trứng trùng hoặc ấu trùng thử nuôi dưỡng xem sao. Hắn lại kiểm kê thu hoạch đại khái của chuyến đi xử lý sâu bệnh lần này.

Về linh thạch, gia chủ Trương gia tặng năm trăm linh thạch, cộng với túi trữ vật của tu sĩ kia, coi như hắn đã đạt được chừng sáu trăm linh thạch. Hơn nữa, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Diêu Thanh đã trả phần thưởng là bốn mươi Kiếm

Ấn cho hắn, hắn còn nhận được 《 Trùng Kinh 》 và một số đan dược pháp khí cấp thấp khác.

"Trải nghiệm dùng thuốc nổ đánh bắt cá trong ao này thật không tồi, nhiệm vụ dễ dàng, phần thưởng hậu hĩnh." Lục Huyền nghĩ thầm, lại lập tức phát hiện tâm trạng của mình đã thay đổi rồi, vì vậy mới vội vàng điều chỉnh lại.

"Không thể sơ suất được, nói không chừng bên trong cái ao cá kia còn ẩn nấp một con Giao Long đó, vẫn là ở trong tông môn bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú, càng thích hợp với mình hơn."

Hắn cất 《 Trùng Kinh 》 đi, lại bước vào trong linh điền.

Mấy ngày nay, rất nhiều linh thực bên trong linh điền đều không được chăm sóc, nhưng bỏ bê vài ngày cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến quá trình sinh trưởng của chúng.

Linh nhưỡng xung quanh hai cây Kiếm Thảo đã xuất hiện những vết kiếm rải rác, điều này cho thấy chúng đã âm thầm đấu kiếm không biết bao nhiêu lần rồi.

"Dùng cách này để duy trì hoạt tính, xúc tiến sinh trưởng cũng không tồi."

Lục Huyền cẩn thận kiểm tra tình trạng của Kiếm Thảo, chợt phát hiện Kiếm Thảo chẳng những không bị tổn hại, mà ngược lại chúng còn phát triển rất tốt, hắn cũng yên tâm hơn, cuối cùng vẫn quyết định duy trì tình hình hiện tại, không cấy ghép một gốc Kiếm Thảo sang chỗ khác.

Chương 213: Nhiệm Vụ Vấn Đề Sinh Sản Của Linh Hạc!

Quay sang khu vực gieo trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, thanh phi kiếm đặt xuống bên cạnh nó đã trở thành một cục sắt vụn, chỉ có thể dùng làm giá đỡ cho dây leo hồ lô.

"Vừa vặn có hai thanh phi kiếm lấy được từ trong túi trữ vật của tên tu sĩ kia, giờ mang đi làm chất dinh dưỡng cho Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng tốt." Lục Huyền lấy một thanh phi kiếm từ trong túi trữ vật ra, đặt xuống dưới sợi dây leo hồ lô xanh ngắt.

Hai trăm cây Linh Huỳnh Thảo mới trồng đang mọc tươi tốt, xanh mướt một mảnh.

Hoàn cảnh linh khí của tông môn đối với linh thực chưa nhập phẩm, đã đủ để bù trừ cho chuyện Lục Huyền không còn bồi dưỡng tinh tế hóa nữa, bởi vậy trạng thái sinh trưởng của Linh Huỳnh Thảo vẫn tốt đẹp như trước.

Trong linh điền, Huyễn Yên La Quả tam phẩm cùng với Đồng Cốt Trúc nhị phẩm được trồng từ lúc hắn còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, hiện giờ chúng đều bước vào giai đoạn thành thục cả rồi.

Lục Huyền thầm suy đoán không bao lâu nữa hắn sẽ được thu hoạch được mấy quầng sáng. Hắn rất mong đợi quầng sáng đến từ Huyễn Yên La Quả tam phẩm.

Tiếp đó, hắn đi tới chỗ Lưu Quang Mộc, cẩn thận sắp xếp, dẫn dắt các đường vân trên cành lá cây, để tránh ảnh hưởng tới phẩm chất của linh thực.

Xong chuyện của Lưu Quang Mộc, hắn lại đến bên cạnh Giao Đằng, cầm một bình huyết dịch Giao Long tươi mới, cẩn thận đổ xuống sợi dây leo đen nhánh kia. Nhìn dây leo chậm rãi di chuyển giống như độc xà, trong lòng Lục Huyền tràn đầy thoả mãn. Tiến độ sinh trưởng của Giao Đằng chậm hơn một chút so với Huyễn Yên La Quả, nhưng nó cũng bước vào giai đoạn trưởng thành cấp tốc rồi, cả chiều dài lẫn độ dày của dây leo đều gia tăng hơn không ít.

Băng La Quả mới trồng đã nhú mầm non, cây non có màu trắng nhạt, đang khe khẽ đung đưa trong gió.

Lục Huyền vận chuyển linh lực, thi triển thuật pháp cơ sở hệ băng biến thành một cơn mưa linh vũ, tưới xung quanh cây non bạch ngọc, linh vũ băng sương lất phất như sương mù nhẹ nhàng bám trên cây non, tẩm bổ nuôi nấng nó.

Phía dưới tảng đá kỳ lạ trong linh tuyền, có hai con cua Thiết Ngao Giải đã hoàn toàn trưởng thành đang lẩn trốn, Lục Huyền nhặt từng quầng sáng màu trắng đến từ chúng nó lên.

Không ngoài dự đoán, hai quầng sáng này đều mang tới phần thưởng là Giải Linh Cao.

Lục Huyền thu Giải Linh Cao vào trong túi trữ vật, về phần hai con Thiết Ngao Giải, hắn tạm thời giữ chúng lại.

Một là Đồng Cốt Trúc vẫn cần rất nhiều mảnh vụn đồng thiết, trước khi vào nồi vẫn nên tận dụng tối đa đôi càng như đại đao của chúng nó mới được.

Hai là muốn chưng cách thủy Thiết Ngao Giải, tốt nhất là sử dụng nguyên liệu tươi, ngày nào đó hắn muốn ăn, chỉ cần tóm chúng từ dưới linh tuyền lên là được.

Hai con Thiết Ngao Giải trốn dưới tảng đá hoàn toàn không biết số phận của chúng đã bị Lục Huyền tùy tiện quyết định như vậy rồi, chúng vẫn phô trương sức mạnh, vẫn giơ cao

đôi càng màu xanh đen tới, tròng mắt lồi lên, dáng vẻ bướng bỉnh khó thuần.

Lục Huyền khẽ mỉm cười, hắn lại múc một chén to đầy nước linh giếng băng hàn, bước vào hang động hàn khí rùng mình bên cạnh, rồi tưới nước lên cây Âm Hòe.

Sau khi đảm bảo tất cả linh thực đều được chăm sóc thật tốt, Lục Huyền lại đi tới nhà đá bên cạnh Thiên Long hồ.

Trong mấy ngày ra ngoài, hắn đã nhờ một vị đồng môn hỗ trợ chăn nuôi Giao Long cự mãng, cũng may tất cả Giao Long cự mãng đều được Lục Huyền thuần hóa đến ngoan ngoãn hết rồi, trong quá trình nuôi dưỡng cũng không phát sinh bất cứ tình huống dị thường gì.

Lục Huyền tặng linh ngư đông lạnh cho đối phương như một lời cảm ơn, rồi tiếp nhận trách nhiệm nuôi dưỡng Giao Long cự mãng.

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua, Lục Huyền nhanh chóng trở lại tiết tấu sinh hoạt ban đầu.

Mỗi ngày hắn đều đến Thiên Long hồ, sử dụng lượng lớn thịt yêu thú đã được phân loại, nuôi dưỡng hơn chục con Giao Long cự mãng thật tốt.

Khi trở về động phủ, hắn lại dành phần lớn thời gian để bồi dưỡng linh thực, lúc rảnh rỗi cũng đi tu luyện các loại công pháp, thuật pháp khinh thân và đọc tài liệu về các vấn đề liên quan đến linh thực linh thú ở Tu Hành giới.

Thỉnh thoảng khi hứng thú tới, hắn sẽ cầm đan lô ra, luyện chế một lò Bồi Nguyên Đan. Sau khi hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm đan phương, xác suất luyện chế thành công của hắn cực cao, cả quá trình đều nhẹ nhàng thoải mái, hạ bút thành văn, trong phút chốc, lại khiến hắn có một loại ảo giác mình là cao thủ đan đạo.

…

Vào ngày này, hắn vẫn đến Thứ Vụ đường như thường lệ, để xem có nhiệm vụ nào thích hợp với mình không.

Hắn tự động bỏ qua các nhiệm vụ như thăm dò bí ảnh, săn giết tà ma tà tu, ngược lại, đặt toàn bộ trọng điểm lên những nhiệm vụ có liên quan đến bồi dưỡng linh thực linh thú ở tông môn.

Loại nhiệm vụ này cũng không phổ biến, suy cho cùng, chuyện trồng trọt linh thực, chăn nuôi linh thú đều có địa vị bình thường trong các loại tài nghệ tu hành. Đừng nói là so sánh với luyện đan luyện khí, ngay cả chế phù bày trận cũng quan trọng và cao hơn linh thực.

Ngẫu nhiên khi những nhiệm vụ tương tự xuất hiện, hầu hết chúng đều được các tu sĩ khác nhận rồi.

Lục Huyền tìm một hồi, mới tìm được một nhiệm vụ có liên quan đến linh thú và phù hợp với mình.

【Nội dung nhiệm vụ: Vấn đề sinh sản của Linh hạc.

Linh hạc ở Ngự Thú đường đang đối mặt với cuộc khủng hoảng suy giảm số lượng, tỷ lệ sinh sản giảm xuống mức thấp nhất trong gần trăm năm nay. Tìm kiếm tu sĩ có thể giải quyết được vấn đề sinh sản của Linh hạc.

Phần thưởng nhiệm vụ: Phụ thuộc vào trạng thái sinh sản của Linh hạc, mỗi khi có Linh hạc thụ thai sẽ được thưởng số lượng Kiếm Ấn nhất định, càng nhiều Linh hạc tiến vào giai đoạn sinh sản, phần thưởng sẽ càng cao.】

“Vấn đề sinh sản của Linh hạc? Theo ấn tượng của ta thì khắp nơi trong tông môn đều có Linh hạc mà? Làm sao lại xuất hiện vấn đề giảm bớt số lượng?”

Lục Huyền nghi hoặc không thôi, hắn dùng linh thức nhẹ nhàng chạm vào thông tin nhiệm vụ trên màn sáng. Ngay lập tức, nội dung chi tiết có liên quan đến nhiệm vụ nhanh chóng tràn vào bên trong thức hải của hắn.

Sau khi có được thông tin nhiệm vụ, Lục Huyền cũng không dừng lại lâu, lập tức thuê một con Linh hạc đi thẳng tới Ngự Thú đường.

Hắn hỏi đồng môn bên trong Ngự Thú đường về chỗ ở cụ thể của Linh hạc, sau đó lại vòng qua mấy ngọn núi mới tìm được một cái đầm nước mênh mông.

Diện tích đầm nước này khá rộng, chừng hơn trăm mẫu, hiện có hàng trăm con Linh hạc đang sinh sống ở đây.

Đa số Linh hạc đều có bộ lông trắng muốt, tư thế ưu nhã, có con đang trêu đùa đám bèo rong dưới đầm nước, có con lại sải đôi cánh bay trên tầng trời thấp. Lục Huyền tìm hồi lâu, mới trông thấy một đôi Linh hạc đang dựa đầu vào nhau, thân mật đứng chung một chỗ.

Dường như đã cảm nhận được sự xuất hiện của Lục Huyền, một tu sĩ có làn da ngăm đen, tu vi Luyện Khí tầng chín, lập tức bay từ chỗ sâu trong đầm nước ra ngoài.

“Xin chào vị sư đệ này, tại hạ Hứa Nghị, là người quản lý cái đầm nước này, không biết nên xưng hô với sư đệ như thế nào? Có phải sư đệ đến đây để giải quyết vấn đề sinh sản của Linh hạc không?”

Chương 214: Lòng Dạ Hiểm Độc!

“Chào Hứa sư huynh, tại hạ Lục Huyền, đúng như sư huynh nói, ta đã tiếp nhận nhiệm vụ Linh hạc sinh sản ở Thứ Vụ đường, nên tới khu vực Linh hạc sinh sống ở đây xem một chút.”

“Thì ra là Lục sư đệ, đi đường đến đây cũng vất vả, mời theo ta đến chỗ nghỉ ngơi một lúc đi.” Hứa Nghị nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười nóng bỏng, gã lập tức dẫn Lục Huyền đi xuyên qua đầm nước.

Nửa khắc sau, hai người đi tới một căn nhà bằng gỗ, diện tích căn nhà này không lớn, chỉ có ba - bốn gian phòng nhỏ, nhưng hoàn cảnh không tệ, bốn phía là nước, tầm nhìn rất đẹp.

“Linh hạc trong tông môn có nhiều như vậy, chỉ một mình Hứa sư huynh nuôi dưỡng sao?” Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha, cũng không phải một mình ta, ta chỉ là người phụ trách chính của những con Linh hạc sống bên trong đầm nước này mà thôi. Linh hạc bên trong đầm nước nhìn thì nhiều vậy, nhưng chúng chỉ là một bộ phận nhỏ, phần lớn Linh hạc đều đang đừng đỗ ở khắp các nơi bên trong tông môn, làm nhiệm vụ vận chuyển đồng môn, kiếm chút linh thạch cho Ngự Thú đường. Khi màn đêm buông xuống, đa phần chúng sẽ quay về đầm nước, chỉ có số ít Linh hạc vẫn canh giữ tại một số địa điểm quan trọng bên trong tông môn thôi.” Hứa Nghị có làn da ngăm đen cười nói.

“Trong đầm nước có mấy trăm con Linh hạc mà vẫn còn ít? Vậy tổng số… Ít nhất cũng hơn một nghìn con sao?” Lục Huyền ngạc nhiên hỏi, hắn khá là kinh ngạc khi nghe được số lượng Linh hạc lớn đến vậy.

“Theo cuộc tổng điều tra về số lượng Linh hạc gần đây, chúng ta đã thống kê được có hơn hai nghìn ba trăm con Linh hạc sinh sống bên trong tông môn. Nhưng đây là con số thấp nhất trong lịch sử, ta còn nhớ khi mình vừa mới tiếp nhận cái đầm nước này, số lượng Linh hạc bên trong đã vượt quá ba nghìn con rồi. Chủ yếu là bên trong tông môn có nhu cầu Linh hạc tương đối lớn, cả về liên lạc lẫn vận chuyển, chúng đều là phụ tá không tồi.” Hứa Nghị giải thích.

Lục Huyền cũng có cảm giác tương tự như vậy.

Phải biết rằng, diện tích bên trong tông môn bọn họ cực kỳ rộng lớn, chỉ một cái Thiên Long hồ đã kéo dài đến hàng trăm dặm rồi. Hơn nữa, phần lớn đệ tử ngoại môn đều không có pháp khí phi hành, bởi vậy phải làm sao để rút ngắn thời gian di chuyển chính là một vấn đề cực lớn đối với bọn họ.

Tuy tu sĩ có cảnh giới Luyện Khí đã đủ khả năng nắm giữ thuật pháp khinh thân, hoặc là phù lục loại hình tốc độ rồi, song tốc độ như thế vẫn chậm và tiêu tốn rất nhiều linh thạch, không hiệu quả cho lắm.

Linh hạc lại có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn hảo, tốc độ của chúng cực nhanh, không thua kém một vài loại pháp khí phi hành, bất kể là xa hay gần, mỗi lần chỉ tiêu hao một linh thạch, con số này vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của tu sĩ Luyện Khí cấp cao.

“Nhiều Linh hạc như vậy, bình thường sẽ giải quyết vấn đề ăn uống của chúng như thế nào?” Lục Huyền rất có hứng thú với phương thức nuôi dưỡng số lượng lớn Linh hạc kiểu này.

“Ăn uống thì dễ giải quyết lắm, cứ để chúng nó tìm một vài cái rễ cây, lá non linh thảo bên trong đầm nước, hoặc là linh trai linh ốc gì gì đó là được. Thỉnh thoảng Ngự Thú đường cũng sẽ cung cấp một ít linh trùng do mình chuyên môn bồi dưỡng ra, dùng để nuôi Linh hạc.” Hứa Nghị thuận miệng trả lời.

“… Linh hạc kiếm được nhiều linh thạch như vậy, nhưng các ngươi chỉ cho chúng nó ăn những thứ này thôi sao?” Lục Huyền có chút cạn lời rồi.

Ngự Thú đường đang nuôi hơn hai nghìn con Linh hạc, bình quân mỗi con kiếm được vài linh thạch một ngày, trung bình một ngày sẽ không dưới bảy - tám nghìn linh thạch. Linh thú hút tiền như vậy, còn phải tự đi vào đầm nước tìm kiếm thức ăn?

Hơn nữa, bên trong đầm nước này có nhiều Linh hạc chen chúc nhau như vậy, đi một bước cũng có thể đụng phải vài con cùng loại, đây cũng là một loại hạn chế đáng kể đối với đám Linh hạc vốn rất thích bay lượn trên bầu trời.

“Khổ cực vất vả kiếm linh thạch, kết quả là ăn không đủ no, sống không đủ tốt, tất cả đều chui vào túi của Ngự Thú đường. Đây chính là những gì đám hạc làm công nhận lại được, cuộc sống không có hy vọng gì như vậy, khó trách chúng nó chẳng hề muốn sinh con.” Lục Huyền có chút cảm thán về lòng dạ hiểm độc của tu sĩ Ngự Thú đường, vô cùng thấu hiểu sự lựa chọn của Linh hạc.

Hai người trò chuyện một hồi, lại có một tu sĩ thanh niên tìm tới đầm nước. Sau khi nói chuyện, Lục Huyền biết tu sĩ thanh niên này tên là Chu Chính Thanh, cũng đến đây để giải quyết vấn đề sinh sản cho Linh hạc.

Một số nhiệm vụ bên trong Thứ Vụ đường có giới hạn số lượng tu sĩ, một số khác thì không, ví dụ nhiệm vụ sinh đẻ của

Linh hạc, không giới hạn số lượng tu sĩ tiếp nhận.

"Hẳn là chỉ có hai người Lục sư đệ và Chu sư đệ tiếp nhận nhiệm vụ này rồi, mấy ngày tới, ta sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ hai vị sư đệ giải quyết vấn đề sinh sản của Linh hạc." Hứa Nghị nghiêm mặt, trịnh trọng nói: "Linh hạc vốn được sử dụng rộng rãi bên trong Thiên Kiếm Tông, nhưng hiện giờ, những con Linh hạc do Ngự Thú đường nuôi dưỡng đang phải đối mặt với một vấn đề lớn, đó là số lượng Linh hạc sẵn sàng sinh con ngày càng ít, khiến cho tổng lượng Linh hạc trong mấy năm gần đây đều có xu thế sụt giảm. Nhất là trong năm nay, Linh hạc mang thai thấp hơn năm ngoái gần hai mươi phần trăm, nếu cứ tiếp tục như vậy, tông môn sẽ không đủ Linh hạc để vận chuyển tu sĩ."

Khuôn mặt Hứa Nghị hiện lên một tia lo lắng.

"Còn có một vấn đề cần phải cực kỳ chú ý, trong đám Linh hạc kia, số lượng hạc cái từ chối sinh con đã gia tăng rõ rệt. Bởi vì Linh hạc cần tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực cho chu kỳ sinh trưởng, ấp trứng cùng với dạy dỗ con non. Đặc biệt là giai đoạn mang thai, bào thai trong bụng sẽ gây ra một chút tổn thương đối với linh lực của bản thân hạc cái. Tất cả những điều này đều là nguyên nhân chính dẫn đến số lượng Linh hạc giảm bớt. Dù trong khoảng thời gian Linh hạc động dục, cũng có thể thấy rõ ham muốn giao phối của Linh hạc đã giảm sút nghiêm trọng, rất nhiều Linh hạc thà đi ra ngoài kiếm linh thạch cũng không muốn chờ ở bên trong đầm nước sinh ra Linh hạc mới."

Hứa Nghị giải thích cặn kẽ tình huống của Linh hạc cho hai người Lục Huyền.

Hai người nghe vậy, thoáng im lặng một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ phương pháp giải quyết.

“Hứa sư huynh, ta cho rằng, nguyên nhân dẫn đến tình huống hiện tại vốn không phải do điều kiện khách quan là bản thân Linh hạc gặp khó khăn trong quá trình sinh con, mà do ham muốn chủ quan, nghĩa là bản thân chúng nó không muốn sinh con, cho nên tốt hơn hết là chúng ta nên bắt đầu từ hướng này.” Lục Huyền dẫn đầu đáp.

Với kinh nghiệm kiếp trước, hắn rất đồng cảm với sự lựa chọn của Linh hạc.

“Lục sư đệ, lời sư đệ nói có phần hơi mơ hồ rồi.” Chu Chính Thanh ở bên cạnh, nghe được lời này của Lục Huyền, trong lòng không nhịn được lập tức lên tiếng vặn lại: “Chúng chỉ là một đám nghiệt súc mà thôi, sinh tử đều nằm trong tay chúng ta, làm sao chúng nó có thể lựa chọn sinh hay không sinh?”

Chương 215: Ăn No Mới Có Sức Làm Việc!

Gã nói xong, lập tức quay đầu nhìn Hứa Nghị, cười cười trả lời.

"Hứa sư huynh, ta kiến nghị nên áp dụng một phương pháp trực tiếp đơn giản, đó là cưỡng chế, ép những con Linh hạc này phải sinh sôi nảy nở nhiều hơn, từ đó làm gia tăng số lượng Linh hạc. Vừa vặn, ta lại tình cờ có được một loại thuật pháp bàng môn, tương tự với Song Tu Thuật, có thể đề cao dục vọng của linh thú, ngoài ra, trong tay ta còn có phương pháp phối chế dược vật mê tình. Dưới tác dụng của hai loại này, ta cam đoan có thể làm cho Linh hạc sinh sôi đầy đàn, một lần hành động trực tiếp trợ giúp gia tăng số lượng Linh hạc."

"Thật sao? Chu sư đệ lại có biện pháp tốt như vậy?" Hứa Nghị nghe thế, hai mắt lập tức tỏa sáng.

"Chỉ là một chút bí thuật bàng môn tà đạo mà thôi, nhưng lại vừa vặn dùng để thúc Linh hạc sinh đẻ." Sắc mặt Chu Chính Thanh có hơi kiêu ngạo đáp.

"Nghe đúng là không tệ, về phần phương pháp Lục sư đệ mới nói, mặc dù có đạo lý nhưng vẫn chỉ là một ý tưởng, còn chưa xác nhận được. Như vậy đi, ta giao cho Chu sư đệ hai trăm con Linh hạc, còn Lục sư đệ thì ít hơn một trăm con. Những con Linh hạc này tạm thời sẽ giao cho các sư đệ nuôi dưỡng chăm sóc, chúng đều là Linh hạc trưởng thành, đang lúc tuổi trẻ tràn đầy tinh lực, nhu cầu tương đối dồi dào và là thời kỳ thích hợp để sinh sản nhất. Trong khoảng thời gian

này, chuyện vận chuyển tu sĩ tạm thời gác sang một bên, mỗi ngày Ngự Thú đường sẽ cung cấp đầy đủ thức ăn cho Linh hạc, tất cả đều vì mục đích để chúng nó sinh sản nhiều hơn."

Hứa Nghị có hơi áy náy nhìn Lục Huyền, nói.

Lục Huyền không có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh tiếp nhận sự sắp xếp của Hứa Nghị.

Đúng là những gì Chu Chính Thanh nói có sức dụ dỗ hơn lời hắn nói rất nhiều, thuật pháp kích tình nhằm vào linh thú, còn cả dược vật mê tình. Hai thứ này gộp lại, số lượng Linh hạc sinh đẻ sẽ tăng lên kha khá.

Hứa Nghị thấy Lục Huyền thản nhiên tiếp nhận sự sắp xếp vô lý của mình, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó dẫn hai người đi vào trong đầm nước.

Gã tìm được ba trăm con Linh hạc rồi chia chúng ra thành hai phần: Hai trăm và một trăm, mỗi phần có số lượng con cái và con đực gần bằng nhau. Chờ lựa chọn Linh hạc xong, gã lại giao cho hai người Lục Huyền mỗi người một tấm Linh Thú bài, bên trong có chứa một tia tinh huyết của Linh hạc, bọn họ có thể thông qua Linh Thú bài để kiểm soát hành động của Linh hạc.

Lục Huyền tiếp nhận Linh Thú bài, đi tới khu vực Linh hạc được chỉ định.

Dưới sự khống chế tâm thần của hắn, từng con Linh hạc bắt đầu xếp hàng ngay ngắn có thứ tự bên trong một không gian trống trải để nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hạc kêu lanh lảnh, rồi dùng đôi mắt đen trắng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, dường như chúng vô cùng tò mò về sự xuất hiện của hắn.

Lục Huyền cầm một ít linh ốc tới, đập vỡ vỏ, để lộ ra phần thịt và nội tạng tươi sống bên trong, sau đó vẩy đều linh ốc đã

được đập nát tới trước mặt Linh hạc.

Một trăm con Linh hạc xinh đẹp duyên dáng, lập tức uốn cong chiếc cổ dài của mình, mổ thịt linh ốc từ trong chiếc vỏ đã bị đập vỡ rồi nuốt vào trong bụng.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu thú nhất phẩm Linh hạc, thức ăn là thân rễ và lá non linh thảo, cũng ăn được linh trai, linh ốc và yêu trùng. Tốc độ phi hành của Linh hạc trưởng thành cực kỳ nhanh, dễ thuần hóa, linh trí khá cao, có thể hiểu tiếng người.】

【Ngày ngày tiếp nhận công việc vận chuyển tu sĩ, cuộc sống bận rộn đến tê liệt, không còn khát vọng ban đầu với bầu trời, đến khi nào mới có thể thong dong phiêu bạt xuyên qua giữa quần sơn mù mịt mây xanh đây?】

Cảm nhận được trạng thái chi tiết của con Linh hạc trước mắt, trong lòng Lục Huyền có chút bất đắc dĩ, hắn khẽ thở dài, sau đó đi đến trước mặt một con Linh hạc khác.

Một trăm con Linh hạc này, phần lớn đều là linh thú nhất phẩm, chỉ có một vài con cao lớn thần tuấn hơn là có cấp bậc nhị phẩm, ngoài ra số lượng đực cái cũng không chênh nhau quá nhiều.

Lục Huyền cẩn thận quan sát, trạng thái của từng con Linh hạc rất giống nhau, chúng có mức độ mệt mỏi chán nản khác nhau về chuyện vận chuyển tu sĩ cả ngày lẫn đêm, nhưng lại bị Ngự Thú đường nô dịch, không thể không đi khắp Thiên Kiếm Tông kiếm linh thạch…

Thậm chí có rất nhiều Hạc cái, chúng biết mình phải gánh vác nhiệm vụ thai nghén Linh hạc mới, ít nhiều cũng có phản kháng đối với chuyện này.

“Nếu muốn giải quyết vấn đề sinh sản của Linh hạc, con đường sẽ dài và khó khăn đây…” Lục Huyền ngắm nhìn rất nhiều Linh hạc đang chậm rãi di chuyển giữa đám bèo rong, trong lòng âm thầm cảm thán.

Hắn cũng không vội vàng đi thúc giục Linh hạc sinh sản giao phối, mà muốn nuôi nấng chúng thật tốt trước đã, thỉnh thoảng cũng đi an ủi những con Linh hạc đang ở trong trạng thái lo lắng bứt rứt.

Ngày hôm sau, Lục Huyền tới đầm nước rất sớm, hắn tìm một mảnh thủy vực dành riêng cho mình, sau đó rót linh thức vào thăm dò bên trong Linh Thú bài, ngay lập tức, một trăm con Linh hạc đã bay ra khỏi đám rong bèo ở vùng nước sâu, nhanh chóng tập trung xung quanh Lục Huyền.

“Bữa ăn sẵn sàng rồi đây! Thức ăn được chuẩn bị đặc biệt cho các ngươi, hãy thưởng thức thật ngon nha!” Lục Huyền rắc thức ăn dành cho Linh hạc lấy từ Ngự Thú đường lên một khu đất trống gồ lên. Sau khi hiểu được cặn kẽ trạng thái của trăm con Linh hạc, hắn đã bắt đầu điều chỉnh, trước tiên phải đảm bảo rằng chúng có thể thưởng thức đủ món ăn ngon cái đã.

“Ăn no mới có sức làm việc, dù là chuyện chở tu sĩ hay là chuyện làm mẹ, đều cần phải có đủ sức khỏe.”

Sau khi Lục Huyền tận tâm cho những con Linh hạc này ăn uống, nhân lúc chúng đang tiêu hóa thức ăn, hắn lại cất bước đi dạo xung quanh.

Khu vực Chu Chính Thanh nuôi dưỡng Linh hạc nằm không quá xa khu vực của Lục Huyền, chỉ cách không đến hai trăm trượng. Lục Huyền từ từ đi tới chỗ của gã. Trong một khu vực được bao quanh bởi nước và hàng rào cỏ, hai trăm con Linh hạc đang ở bên trong đó, có thể mơ hồ chứng kiến một làn sương mù màu hồng phấn trong khu vực này.

Dưới ảnh hưởng của mảnh sương mù màu hồng phấn nọ, Linh hạc có vẻ cực kỳ hưng phấn, có không ít con hạc đực không dằn nổi, lập tức ghé vào phía sau Hạc cái. Hạc cái thì nằm sấp dưới đất, trong miệng thốt ra những tiếng kêu khàn khàn, nhìn cảnh tượng này có thể nhận thấy chúng đang chìm đắm trong gian khổ hết ngày này qua ngày khác.

"Lục sư đệ, sao ngươi có thời gian tới chỗ ta xem vậy?" Chu Chính Thanh vừa thấy Lục Huyền từ xa đi tới, lập tức cười hô.

"Một trăm con Linh hạc do sư đệ phụ trách, hiện giờ thế nào rồi? Có con nào bước vào giai đoạn sinh sản chưa?"

Lục Huyền lắc đầu.

"Mới có hai ngày, chúng không thể sinh đẻ đông đúc nhanh như vậy được. Nhưng chỗ của Chu sư huynh có hơi khác thường, hẳn là có tin tức tốt rồi?"

Chu Chính Thanh cười ha ha, đáp: "Đúng vậy, dưới tác dụng của thuật pháp và dược vật mê tình của ta, đã có không ít Linh hạc tiến vào giai đoạn giao phối rồi, phỏng chừng sau một đoạn thời gian nữa, nơi này sẽ xuất hiện Linh hạc có dấu hiệu mang thai thôi."

Chương 216: Phương Thức Phản Kháng!

Thuật pháp và dược vật trong tay Chu Chính Thanh mang đến hiệu quả kỳ diệu như vậy, khiến cho giọng điệu của gã cũng không khỏi có chút tự đắc.

"Thủ đoạn của sư huynh thật lợi hại, Lục mỗ bội phục! Ta không có biện pháp tốt như vậy, chỉ có thể từ từ thí nghiệm tìm kiếm phương pháp mà thôi!" Lục Huyền tùy ý khen một câu, quả thật trước mắt đang có không ít Linh hạc đã rơi vào giai đoạn sinh sản rồi, điều này có hơi nằm ngoài dự đoán của hắn.

Sau khi Chu Chính Thanh thỏa mãn sở thích khoe khoang, Lục Huyền tạm biệt gã và trở lại khu vực của mình, tập trung tâm thần vào rất nhiều nhưng con Linh hạc đang được mình chăm sóc. Rất nhanh, hắn đã phát hiện trạng thái tinh thần của chúng nói chung là tốt hơn một chút so với những gì hắn từng quan sát được trước đó.

Lục Huyền thấy vậy cũng yên tâm, lại căn cứ vào từng trạng thái khác nhau của mỗi con Linh hạc, để dùng linh thức nhẹ nhàng an ủi chúng.

"Nóng vội thì không thành công, chỉ khi đảm bảo sức khỏe thể chất và tinh thần của Linh hạc, mới có thể kích thích những ham muốn đang ẩn sâu bên trong nội tâm chúng càng tốt hơn."

Lục Huyền cũng không nóng nảy, kế hoạch trước mắt của hắn là điều chỉnh trạng thái thể xác và tinh thần của Linh hạc đến mức tốt nhất, lại tiếp tục hóa giải mâu thuẫn sinh đẻ trong

lòng chúng nó, thậm chí còn mang đến cho chúng một loại ấn tượng rằng sinh con đồng nghĩa với có được lợi ích.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua, ở thời điểm Lục Huyền đang cho một trăm con Linh hạc bên này ăn, đột nhiên hắn nghe được một tiếng kêu to thảm thiết truyền tới từ chỗ Chu Chính Thanh ở cách đó không xa, trong tiếng kêu này ẩn chứa nỗi đau đớn vô tận.

Lục Huyền vô cùng căng thẳng, hắn vội vàng vận chuyển 《 Vân Đằng Thuật 》, chỉ mười mấy hơi thở sau đã chạy thẳng đến dãy hàng rào.

Hứa Nghị đã tới đây trước rồi, vẻ mặt đầy u ám nhìn qua hàng rào.

Lục Huyền nhìn theo tầm mắt của gã, chỉ thấy phần bụng của một con Linh hạc cao to đang rơi vào trạng thái máu chảy đầm đìa, nó ngẩng cao chiếc cổ dài, trong mắt nó hiện lên sự quyết tuyệt mạnh mẽ.

"Hứa sư huynh, đây là chuyện gì?" Lục Huyền thấp giọng hỏi.

"Có một con Hạc đực không chịu nổi mỗi ngày đều bị cưỡng bức sinh sản, đã không tiếc tự sát rồi." Hứa Nghị từ từ nói.

Lục Huyền nhìn con Hạc đực cương liệt ở cách đó không xa, trong lòng tự nhiên sinh ra một tia kính ý. Linh hạc này không muốn bị người khác cưỡng bức giao phối và sinh sản, nhưng dưới sự điều khiển của Linh Thú bài, nó không thể chống cự lại tu sĩ, đến cuối cùng, để giải thoát chính bản thân mình khỏi trạng thái sinh tồn như thế, nó lại lựa chọn phương thức cực đoan như vậy.

"Vậy những con Linh hạc này có bị ảnh hưởng không?" Lục Huyền ở bên cạnh lo lắng hỏi.

“Chắc chắn là sẽ có ảnh hưởng, xem trạng thái của chúng thế nào, cam đoan không cho phép phát sinh tình huống cực đoan như thế này.” Hứa Nghị dùng ánh mắt nặng nề nhìn về phía hai trăm con Linh hạc còn thừa lại.

Lục Huyền nhìn theo, những con Linh hạc kia vẫn ngoan ngoãn ở trong khu vực được hàng rào bao quanh, nhưng trạng thái của chúng có vẻ không được bình tĩnh giống như ngoài mặt.

Không ít Linh hạc đã đỏ bừng mắt, nếu cẩn thận quan sát sẽ nhận thấy được một tia bạo ngược thi thoảng lại lóe lên trong mắt chúng.

“Xem ra khi bị Chu Chính Thanh cưỡng bức phải sinh sản, những con Linh hạc này đã đi sát đến biên giới bùng nổ điên cuồng rồi. Song vì đã được thuần hóa nên chúng chưa sinh ra được ý thức phản công và kháng cự, lại cộng thêm bên trong Linh Thú bài có tinh huyết của Linh hạc, sinh tử của chúng chỉ nằm trong một ý nghĩ của tu sĩ nắm lấy Linh Thú bài. Cho nên con Linh hạc kia thà tự mình hại mình cũng không có dũng khí xuất thủ với Chu Chính Thanh. Dù sao, tự hại mình chỉ bị gây tổn thương đến cơ thể của nó thôi, còn khi ra tay với tu sĩ thì tính chất khác hẳn, gần như không có khả năng giữ được tính mạng.”

Lục Huyền nhìn rất nhiều con Linh hạc đang rơi vào trạng thái nôn nóng bất an, lập tức nghĩ thầm trong lòng.

Cách đó không xa, Chu Chính Thanh mới đây còn tràn đầy kiêu ngạo tự mãn, thì giờ phút này, vẻ mặt đã trở nên luống cuống, chỉ biết bất lực đứng ở một bên.

Không lâu sau, một tu sĩ am hiểu thuật pháp trị liệu đã đến nơi Linh hạc cư trú.

Một luồng bạch quang thánh khiết rơi vào phần bụng Linh hạc, vết thương đang không ngừng chảy máu, đã chậm rãi khôi phục. Con Linh hạc kia khẽ kêu một tiếng, nhưng vẫn ngẩng cao đầu như cũ.

"Chu sư đệ, chuyện hôm nay Linh hạc tự sát đã chứng tỏ phương pháp nuôi dưỡng của sư đệ có phần không thỏa đáng, có phần cực đoan. Sau này, ta hy vọng sư đệ có thể đối xử nhẹ nhàng với những con Linh hạc này. Nếu lại xảy ra chuyện tương tự, ta và sư đệ rất khó xử lý hậu quả." Hứa Nghị đen mặt nói với Chu Chính Thanh.

Mặc dù số lượng Linh hạc giảm đột ngột là một vấn đề lớn, nhưng nếu để nổ ra một vụ Linh hạc tự sát quy mô lớn, thì vấn đề sinh sản kia cũng chẳng đáng là gì.

"Vâng Hứa sư huynh, ta nhớ kỹ rồi." Chu Chính Thanh mím môi đáp.

Phát sinh chuyện như vậy làm gã sợ hãi không thôi, đối với lời nửa cảnh cáo nửa nhắc nhở của Hứa Nghị, gã cũng không có ý kiến gì, trong lòng âm thầm quyết định thay đổi cách thúc giục ngay lập tức.

"Lục sư đệ, trạng thái hiện tại của một trăm con Linh hạc mà sư đệ nuôi dưỡng vẫn ổn chứ? Sư đệ phải lưu ý nhiều hơn, nếu lại xuất hiện chuyện như hôm nay, rất có thể sẽ hấp dẫn sư thúc của Ngự Thú đường đi đến giải quyết." Hứa Nghị đi tới bên cạnh Lục Huyền, sắc mặt hơi bớt giận, nhỏ giọng dò hỏi hắn.

"Hứa sư huynh, mấy ngày nay ta vẫn một mực điều chỉnh trạng thái thể xác và tinh thần của một trăm con Linh hạc, đến nay hiệu quả cũng không tệ."

"Vậy là tốt rồi, chờ mong Lục sư đệ có thể mang đến thành quả tốt." Hứa Nghị nghe vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi ít

nhiều.

Lục Huyền trở lại khu vực đám Linh hạc của mình cư trú, rất nhiều Linh hạc khi thấy bóng dáng hắn đã từ từ bay tới, khẽ kêu to với hắn, trong tiếng kêu có vài phần thân thiết.

Mấy ngày nay, Lục Huyền đã mang đến cho chúng nó một loại cảm nhận ung dung tự tại đã lâu rồi không được trải nghiệm, mỗi ngày không cần phải vất vả khổ cực vận chuyển tu sĩ, cũng không cần phải lo lắng bản thân ăn không đủ no, ngày ngày đều tự do chơi đùa, nghịch ngợm trong nước, bay cao trên bầu trời, cảm thấy thoải mái thích ý cực kỳ.

Lục Huyền nhìn vài con Linh hạc nho nhỏ đang đến gần, khóe miệng khẽ bật cười khúc khích, hắn còn vươn tay sờ sờ đỉnh đầu chúng, khiến những chiếc lông vũ màu trắng tinh trên đỉnh đầu Linh hạc đột nhiên trở nên rối tung.

“Kíu kíu!” Linh hạc ngoẹo đầu, né tránh móng vuốt của Lục Huyền, bất mãn kêu to một tiếng.

“Ai da, còn sợ ta làm hỏng kiểu tóc của ngươi sao? Có phải là động xuân tâm rồi không? Nên mới chú ý tới hình tượng như thế?” Lục Huyền cười tủm tỉm, sau đó lại vòng tay ôm lấy cần cổ thon dài của Linh hạc.

Linh hạc vùng vẫy tránh thoát, lại dùng đôi cánh chim rộng vỗ về phía Lục Huyền mấy cái, nhất thời một cơn gió nổi lên, khiến mái tóc của Lục Huyền tung bay trong gió.

Chương 217: Ghép Đôi Cho Linh Hạc!

Lục Huyền đi dạo vòng quanh khu vực này một lượt, bắt chuyện với từng con Linh hạc. Trong một trăm con Linh hạc này, có con tỏ thái độ thân mật, có con vẫn lạnh nhạt, cũng có một vài con Linh hạc tinh nghịch còn quay sang trêu chọc Lục Huyền.

"Bữa ăn đã sẵn sàng, mời đến ăn nào!" Sau khi để Linh hạc tự do chơi đùa một lúc, Lục Huyền đi tới giữa khu vực, há miệng hét to.

Vừa dứt lời, trăm con Linh hạc đã bay nhanh về phía hắn.

Trên mặt đất bày ra rất nhiều thịt linh ốc linh trai đã qua xử lý của Lục Huyền, còn có một số ít linh ngư linh hà, hắn đặc biệt bắt từ dưới nước lên, để cải thiện thức ăn cho những con Linh hạc này.

Trong những ngày này, tất cả những gì hắn làm đều nhằm một mục đích duy nhất chính là khiến cho tinh thần của những con Linh hạc này được thư giãn, để chúng quên đi chức trách cõng tu sĩ di chuyển hàng ngày, không cần phải lo lắng bận rộn từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trăng lên, để chúng trở về với bản tính và phương thức sinh tồn tự nhiên nhất.

Trong đó, ăn uống là một bộ phận tương đối quan trọng.

Trước đây, phần lớn Linh hạc đều phải đi tìm thân rễ và lá non của linh thực ở trong đầm nước, chúng bận làm việc cả ngày đi đi về về, thường xuyên gặp phải tình huống không lấp

đầy bụng, càng không cần phải nói đến chuyện thưởng thức món ăn ngon.

Nhưng nhiều ngày qua, Lục Huyền căn cứ vào trạng thái chi tiết của chúng, đã điều chỉnh chế độ ăn uống của Linh hạc, kết hợp đồng đều giữa thịt và rau, đảm bảo nhu cầu thể chất cho chúng, đồng thời cũng hết sức thỏa mãn ham muốn ăn uống của đám nhóc con này.

Hiệu quả rất tốt, ánh mắt của trăm con Linh hạc đã trở nên có sức sống hơn rõ rệt, linh vũ trên thân cũng lấp lánh một mảnh linh quang mơ hồ, giúp chúng trở nên bóng bẩy tươi đẹp hơn trước kia khá nhiều.

"Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ cùng vận động một chút, tiêu hóa thức ăn." Hắn chỉ lên bầu trời xanh lam, khóe miệng khẽ cong, cao giọng nói: "Quên hết tất cả phiền não trong lòng đi, hãy thỏa sức bay nhảy nào!"

"Chuẩn bị… Xông lên!"

Mệnh lệnh hạ xuống, một trăm con Linh hạc dùng sức vỗ hai cánh, giống như mũi tên rời cung, bắn thật nhanh lên bầu trời cao.

Trong miệng phát ra tiếng kêu to thanh thúy tràn trề vui sướng, đàn Linh hạc càng bay càng nhanh, càng bay càng cao, chỉ trong chớp mắt chúng đã biến thành những chấm sáng màu trắng trên bầu trời.

Dưới ánh chiều tà, quầng sáng màu vàng cam nhẹ nhàng rơi nghiêng trên người đám Linh hạc, khung cảnh vô cùng hài hòa và tự nhiên.

"Là con hạc cái năm ấy chúng hạc cùng theo đuổi…" Lục Huyền nhìn những con Linh hạc tự do thoải mái, vô tư không lo nghĩ, đang vui vẻ chơi đùa cùng nhau, nhỏ giọng nói.

Một lúc lâu, rất nhiều Linh hạc đều trở lại chỗ ở.

“Hả? Không phải đang luyến tiếc thanh xuân sao? Nhóc con ngươi theo đuổi được thật rồi?” Đợi đến cuối cùng, hắn lại bắt gặp một đôi Linh hạc cùng nhau đáp xuống, hai cái cổ thon dài quấn vào nhau, dáng vẻ chàng chàng thiếp thiếp, ngọt muốn ê cả răng.

Thấy bóng dáng của Lục Huyền, lúc này, đôi Linh hạc kia mới lưu luyến không rời, từ từ tách nhau ra, ánh mắt tràn đầy triền miên lưu luyến, như là cá mắc câu rồi.

“Bây giờ có nhiều Linh hạc như vậy, đoán chừng buổi tối, chúng sẽ chui vào các bụi cây thủy sinh.” Lục Huyền thấy vậy, cũng âm thầm cảm thán một câu.

Hắn gọi con hạc đực kia đến, cẩn thận sửa sang lại đống linh vũ trên người nó.

“Thời khắc quan trọng của cuộc đời Linh hạc sắp đến, ta phải chỉnh trang lại y phục cho ngươi, để ngươi có một đêm xuân cả đời khó quên được. Chải tóc cho đại hạc nha…” Lục Huyền khẽ ngâm nga một câu, sau đó tách phần lông vũ trên đầu hạc đực sang hai bên.

“Tựa như cố nhân đến.” Hắn nhìn kiểu tóc rẽ ngôi giữa của Linh hạc, khóe miệng không nhịn được lập tức xong lên, để lộ ra một nụ cười mỉm.

Thân thể Linh hạc hơi nghiêng qua một bên, tránh thoát ma chưởng của Lục Huyền.

“Đi thôi đi thôi, chiến một trận sảng khoái nào!” Lục Huyền vẫy vẫy tay với con hạc đực đang đưa lưng về phía mình, nhìn nó bay đến chỗ con hạc cái đằng kia.

Ở phía xa xa, hạc cái đang háo hức ngẩng đầu chờ đợi đối tượng trong lòng mình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Lục Huyền, đôi Linh hạc nọ lập tức xoắn xoắn xuýt xuýt cùng nhau, rồi chui vào trong đám

bèo rong phát triển thật cao gần đó.

"Kíu kíu ~ !"

Lục Huyền vừa mới xoay người, còn chưa kịp rời đi đã nghe được tiếng kêu du dương cao vút truyền ra từ trong bụi bèo rong. Lúc đầu, tiếng kêu to "líu lo như chim oanh trượt vào hoa" ấy liên tục duy trì một đoạn thời gian ngắn, rồi rất nhanh, nó đã chuyển thành "khàn khàn gấp gáp cực kỳ khó nghe", cuối cùng, tất cả âm thanh đều ngưng bặt, không gian lại quay về với tình cảnh "cồn cát cô đơn lạnh giá" ban đầu.

(Mấy đoạn miêu tả âm thanh trong ngoặc kép là lấy từ bài "Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị.)

Vào ngày hôm sau, Lục Huyền thức dậy sớm rồi dạo bước đi đến khu vực chăn nuôi Linh hạc của mình, chợt phát hiện sau khi có đôi Linh hạc đầu tiên ghép nối thành công, những con Linh hạc còn lại cũng phát sinh một chút thay đổi không thể giải thích được.

Có vẻ như một thứ gì đó đang được ấp ủ bên trong…

Vừa trông thấy cảnh tượng này, Lục Huyền đã biết thời cơ chín muồi rồi, hắn quyết định thừa thắng xông lên, tổ chức một cuộc xem mắt cực lớn cho Linh hạc, cố gắng tác hợp ghép chúng thành đôi.

Hắn kêu gọi tất cả đám Linh hạc tụ tập lại cùng một chỗ, sau đó nói to: "Hôm nay ta tụ tập các ngươi lại, chủ yếu là muốn tổ chức cho các ngươi một hoạt động, chơi một vài trò chơi nhỏ, để các ngươi có thể hiểu rõ nhau hơn, tiện đà thúc đẩy cảm tình. Trò chơi này có ba phần chủ yếu, phần đầu tiên sẽ thi xem Linh hạc nào nhanh nhất. Đối với các ngươi, có đôi khi phải nhanh, nhưng cũng đôi khi phải chậm, thậm chí còn có lúc cần phải giữ vững tiết tấu ba chậm một nhanh. Hôm nay, chúng ta cùng nhìn xem con nào là Linh hạc nhanh nhất,

hãy sử dụng tốc độ của cả đời các ngươi, để tất cả đám Linh hạc ở đây biết rằng con nào mới là Linh hạc bay nhanh nhất đi!"

"Trò chơi thứ hai là hai hạc bốn chân, hạc đực và hạc cái sẽ kết thành một cặp, trói một chân mỗi đứa lại với nhau, sau đó hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ. Về phần, con hạc nào không thể ghép đôi thành công, thì cũng không sao, các ngươi có thể hợp tác kết bạn với nhau và cùng tham gia trò chơi nhỏ này."

"Trò nhỏ cuối cùng là kiếm ăn và cho nhau ăn, hãy tìm những loại rễ cây, lá non, linh trai linh ốc từ trong đầm nước, sau đó đút cho đối tượng hợp tác của mình ăn. Tóm lại, hạc cái có thể căn cứ vào biểu hiện của hạc đực qua ba trò chơi kia, để tuyển chọn mục tiêu làm mình động lòng, sau đó cùng nhau bước vào bể tình."

Ngay sau đó, dưới rất nhiều ánh mắt hãy còn mơ hồ của Linh hạc, Lục Huyền lập tức gọi đôi Linh hạc đầu tiên kia lên, sau đó bảo chúng làm mẫu, lần lượt hoàn thành từng trò chơi vừa được hắn định ra, cho những con Linh hạc còn lại xem.

Đám đông Linh hạc nhanh chóng hiểu được quy tắc, bắt đầu cùng nhau chơi đùa, trong đầm nước vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu to đầy sung sướng.

Chương 218: Nguyên Nhân Rất Đơn Giản!

Lục Huyền thấy chúng nó chơi đùa rất vui, hắn cũng nhân lúc thời gian rảnh rỗi này để đến Ngự Thú đường, cầm những món đồ Linh hạc cần đi tới. Vừa mới quay về tới nơi hạc cư trú, hắn chợt sững sờ nhìn mọi thứ trước mắt, cái thùng gỗ lớn đựng đầy đồ vật trong tay, lập tức rơi "phịch" xuống đất.

Chỉ thấy trong đầm nước đã có hơn chục đôi Linh hạc đang quấn quýt lấy nhau, cái cổ dài mảnh khảnh của chúng đan xen vào cùng một chỗ, không ngừng cọ sát, nhìn kiểu này, có vẻ sắp thành bánh quẩy đến nơi rồi!

"Khá lắm, đã bắt đầu chơi rồi mà không gọi ta?" Lục Huyền nghiến răng nghiến lợi, nghĩ thầm.

"Hả? Chờ đã? Có vẻ như không gọi ta lại càng tốt hơn." Nhưng rất nhanh, hắn đã tỉnh táo lại, người và chim vốn khác biệt, nếu hắn tham dự vào trò chơi này, có vẻ như tình huống sẽ biến chất…

Tuy nhiên, điều này cũng khẳng định rằng những nỗ lực trong khoảng thời gian này của hắn đều không uổng phí. Sau khi điều chỉnh thể xác và tinh thần của Linh hạc đến trạng thái tốt nhất, chuyện sinh sản sẽ diễn ra tự nhiên như nước chảy thành sông.

Đêm đó, bụi cỏ trong đầm nước vang lên những tiếng kêu to kéo dài, không ngừng nối tiếp nhau, giống như cả đám hạc này đang bận thi đấu với nhau vậy, khiến Lục Huyền cả đêm cũng ngủ không yên.

Hai ngày tiếp theo, với sự nỗ lực của Lục Huyền, toàn bộ khu vực Linh hạc cư trú kia đều toát lên hơi thở mùa xuân, khắp nơi đều là Linh hạc đã ghép đôi thành công, tình ý liên miên quấn quýt không rời.

Thậm chí Lục Huyền còn chú ý tới một chi tiết, đó là mỗi ngày trôi qua, rất nhiều Linh hạc đều hăng hái tham dự vào trò chơi hôm trước, nhưng đối tượng của chúng lại không giống nhau, cả hạc đực và hạc cái đều phát sinh tình huống tương tự, điều này khiến hắn có chút bối rối về mối quan hệ giữa các con Linh hạc này.

"Mối quan hệ giữa những con Linh hạc này hỗn loạn quá, chỉ sợ sắp đẩy nhanh đến tình huống tiểu Linh hạc phải đi tìm ba ba rồi." Lục Huyền cảm thán một câu.

Nhưng đương nhiên là hắn rất vui khi nhìn thấy cảnh tượng này. Bởi vì đây là chứng cứ tốt nhất để chứng minh phương pháp của hắn có hiệu quả, về phần quan hệ giữa những con Linh hạc kia hỗn loạn như thế nào, không liên quan gì đến hắn.

Lại qua mấy ngày, Lục Huyền đi tới Ngự Thú đường, nhận đồ và tìm Hứa Nghị: "Hứa sư huynh, gần đây một trăm con Linh hạc do ta nuôi dưỡng đã phát sinh không ít quan hệ rồi, đoán chừng có kha khá con trong số này sẽ thành công thụ thai."

"Vậy sao? Vậy trong chuyện này, Lục sư đệ đóng vai trò gì? Là ép buộc Linh hạc giao phối hay để chúng sinh sản tự nhiên?"

"Ta chỉ làm ra một chút dẫn dắt nho nhỏ thôi." Lục Huyền khiêm tốn đáp.

Hứa Nghị nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, gã rất sợ hành vi cực đoan của Linh hạc cách đây không lâu sẽ tái diễn.

“Đi thôi, Lục sư đệ hãy dẫn ta đi xem một chút.” Gã vội vàng nói, trong lòng rất chờ mong vào cảnh tượng Lục Huyền vừa miêu tả.

Hai người nhanh chóng đi tới khu vực Linh hạc cư trú. Ngay khi Hứa Nghị đặt chân xuống đất, gã đã biết những gì Lục Huyền nói là sự thật. Bởi có rất nhiều con Linh hạc đang nô đùa trong đầm nước, rồi vui vẻ bay lượn dưới tầng trời thấp, trong đám này lại có nhiều đôi “tình nhân” không ngừng thể hiện tình cảm với nhau, cái cổ thon dài quấn quýt ấy, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là thấy ngay.

“Lần này, Lục sư đệ đã làm ta phải kinh ngạc đến chấn động rồi.” Hứa Nghị thở dài một hơi, cảm thán nói. Trong ấn tượng của gã, thì đã nhiều năm rồi, bản thân không còn được nhìn thấy hình ảnh như trước mắt nữa.

Đương nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, trong lòng gã rất vui sướng, bởi về cơ bản đã có thể khẳng định được rất nhiều Linh hạc đã tiến vào giai đoạn sinh sản rồi, nhưng kết quả ra sao vẫn cần phải kiểm chứng thêm.

Hứa Nghị nhẹ nhàng nhảy lên, đi đến phía trước một con hạc cái có vẻ mặt và tư thế khác thường rõ ràng trong đám, gã đưa tay, cẩn thận lướt qua phần bụng của nó, một tia thuật pháp nhỏ bé nhanh chóng tiến vào bên trong dò xét.

Mặc dù mới có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng với kinh nghiệm phong phú nhờ chăm sóc Linh hạc nhiều năm, gã lập tức biết được con hạc cái trước mắt đã tiến vào quá trình thai nghén rồi.

“Tốt lắm!” Gã nói một tiếng “Tốt”, rồi đi cực nhanh đến phía trước một con hạc cái khác, đồng thời cũng cảm nhận được con hạc cái này đang từ từ thai nghén một sinh mệnh mới.

Một lát sau, Hứa Nghị trở lại bên cạnh Lục Huyền: "Trải qua quá trình dò xét sơ bộ, trong này đã có chừng mười lăm con hạc cái tiến vào giai đoạn mang thai rồi. Trong khi tổng số hạc cái giao cho ngươi chỉ có hơn bốn mươi con, thời gian mới trôi qua hơn mười ngày đã có tận ba mươi phần trăm hạc cái mang thai. Rốt cuộc là Lục sư đệ đã làm như thế nào?"

Xác suất thụ thai cao như vậy, thực sự khiến Hứa Nghị không khỏi sinh lòng thán phục, bởi vì số lượng những con hạc cái được Lục Huyền chăm sóc có tỷ lệ mang thai còn cao hơn số lượng Linh hạc của cả đầm nước này mang thai trong suốt một năm ròng rã.

"Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, cứ để chúng không phải chịu áp lực quá lớn về vấn đề ăn ở và sinh tồn, đồng thời cũng làm cho chúng hiểu, sinh con không phải là chuyện quá khó khăn, sau đó lại để cho hạc đực và hạc cái sinh ra cảm giác hấp dẫn và ngưỡng mộ lẫn nhau một cách tự nhiên nhất, chỉ cần làm được những điều này, vấn đề sinh sản của Linh hạc sẽ tự nhiên được giải quyết thôi." Lục Huyền cười đáp.

"Lục sư đệ có thể nói rõ hơn không?" Dường như Hứa Nghị đã hiểu được điều gì rồi, nhưng chính vì mơ hồ hiểu được mà trong lòng gã lại càng thêm nghi hoặc, không nhịn được lại mở miệng hỏi Lục Huyền.

"Như thế này nhé Hứa sư huynh, chúng ta thử đổi vị trí suy nghĩ cho nhau một chút đi. Giả sử sư huynh bị một tên Nguyên Anh lão ma nô dịch, ngày ngày từ sáng đến tối, đều bị bắt phải làm việc quần quật cho lão ma kia. Sau khi làm xong việc còn không được ăn no, không được ngủ ngon, chỉ cần nhìn thoáng qua một cái là trông thấy ngày tàn của đời mình, không hề có bất cứ hy vọng nào. Dưới tình huống như vậy, đối phương lại bảo sư huynh đi phát sinh quan hệ, có con với một nữ tu khác,

muốn biến sư huynh thành công cụ sinh sản, thì sư huynh còn có dục vọng và suy nghĩ đó nữa không?"

Hứa Nghị đặt mình vào hoàn cảnh của đám Linh hạc kia để suy nghĩ một phen, nếu đúng như cảnh tượng Lục Huyền vừa miêu tả, thì rõ ràng là trong mắt đám Linh hạc kia, gã chính là tên Nguyên Anh lão ma tàn ác vừa được Lục Huyền nhắc đến, còn bọn chúng chính là gã, tồn tại nhỏ nhoi yếu đuối, bị cường giả thúc ép.

Suy nghĩ một hồi, bản thân thực sự không thể nào nói ra một câu trái với suy nghĩ trong lòng mình, bởi vậy Hứa Nghị do dự một hồi, cuối cùng cũng trầm giọng nói: "Điều này, hẳn là… Không có."

"Cùng lý lẽ đó, đám Linh hạc ở nơi này, phải sống dưới điều kiện hà khắc, khó có thể tự bảo vệ mình, thì hiển nhiên, chúng sẽ không tiếp tục sinh sản nuôi dưỡng đời sau. Dù sao chúng cũng không phải dã thú bình thường, mà ngược lại, còn có linh trí khá cao. Mặc dù chúng không thể thoát khỏi trói buộc, nhưng vẫn có thể tự mình lựa chọn chuyện này." Lục Huyền nhìn Hứa Nghị, từ từ nói.

Chương 219: Hạc Vương!

"Vậy dựa theo lời Lục sư đệ nói, chúng ta nên giải quyết vấn đề này như thế nào?"

"Rất đơn giản, hãy giảm bớt áp lực cho Linh hạc, cải thiện hoàn cảnh ăn ở, tạo cơ hội thăng tiến cho Linh hạc và chăm sóc nhiều hơn cho hạc cái trong thời kỳ sinh sản. Cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên như vậy, chúng sẽ sẵn sàng sinh con thôi."

Nghe những lời của Lục Huyền, Hứa Nghị thoáng trầm ngâm một lát.

"Chuyện cải thiện hoàn cảnh ăn ở là đơn giản nhất, thường ngày chỉ cần tìm thêm vài vị đồng môn, cố gắng thoả mãn khẩu vị của chúng, cho chúng ăn thật nhiều các loại linh trai linh ốc linh ngư là được. Diện tích đầm nước này cũng có thể mở rộng ra thêm. Về phần tạo cơ hội tấn chức cho Linh hạc, Lục sư đệ nói nhưng ta vẫn không hiểu lắm. Mặt khác, chuyện giảm bớt gánh nặng cho Linh hạc thì khó mà làm được, xét cho cùng, tông môn cũng rộng lớn như vậy, rất nhiều đệ tử ngoại môn đều cần Linh hạc vận chuyển và liên lạc." Hứa Nghị đáp.

Vừa nghe đối phương thắc mắc, Lục Huyền không cần nghĩ ngợi đã trả lời ngay: "Mặc dù Linh hạc là công cụ, nhưng chúng lại không phải một thứ công cụ bình thường. Đối với những con Linh hạc chăm chỉ nhất, sư huynh có thể thưởng cho chúng một ít đồ như Thú Linh đan. Để cho chúng thấy, chỉ cần siêng năng nỗ lực kiếm linh thạch thì sẽ có hy vọng gia

tăng thực lực của mình, đột phá gông cùm xiềng xích bên trên huyết mạch của bản thân.”

“Về phần giảm bớt gánh nặng cho chúng thế nào, ta có một kiến nghị nhỏ. Chẳng hay sư huynh có chú ý tới không, có một vài khu vực, số lượng Linh hạc hơi dư thừa. Những khu vực ít tu sĩ lui tới thì đừng bố trí nhiều Linh hạc ở gần đó như vậy. Sư huynh có thể đi điều tra thống kê trung bình một phen, xem ở mỗi địa điểm và mỗi khoảng thời gian khác nhau trong cùng một ngày, sẽ cần khoảng bao nhiêu Linh hạc. Căn cứ vào kết quả thống kê, sư huynh có thể thả nhiều Linh hạc một chút ở những khu vực có nhu cầu Linh hạc cao hơn như Thứ Vụ đường, Đan điện, cũng có thể giảm bớt số lượng Linh hạc ở những khu vực hẻo lánh.”

Ánh mắt Hứa Nghị sáng lên: “Gợi ý này của Lục sư đệ rất hay, nếu hoạt động dựa theo phương pháp của sư đệ, chúng ta hoàn toàn có thể tiết kiệm được rất nhiều Linh hạc không cần thiết, đồng thời cũng có thể phân phối, kết hợp thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý cho chúng, mỗi ngày sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Sư huynh quá khen.” Lục Huyền khiêm tốn mỉm cười.

“Nếu điều kiện thích hợp, còn có thể hợp tác với nhóm đồng môn ở Khí điện và Trận điện, trực tiếp luyện chế một loại pháp khí liên lạc cỡ nhỏ. Mỗi khi nhóm sư huynh đệ đồng môn có nhu cầu sử dụng Linh hạc, bọn họ có thể thông qua pháp khí liên lạc này để truyền đi tin tức, tin tức sẽ được chuyển đến cho đám Linh hạc, con Linh hạc ở gần đó nhận được tin sẽ bay tới vận chuyển bọn họ. Thậm chí, các huynh còn có thể bố trí một tòa trận pháp có công năng xác định vị trí, liên hệ, khống chế… Đồng môn có thể thông qua pháp khí yêu cầu Linh hạc đi chở khách, sau khi tin tức được truyền đi, vị sư huynh chịu trách nhiệm trông coi trận pháp bên phía Ngự

Thú đường sẽ biết được ngay lập tức, rồi dựa theo vị trí do đồng môn kia cung cấp để báo tin cho đám Linh hạc nhàn rỗi đang ở gần đó, di chuyển đến vị trí kia."

"Làm như vậy, tất cả đám Linh hạc đều nằm trong trạng thái vận chuyển cao tốc, cùng một khoảng cách vận chuyển, sẽ cần ít Linh hạc hơn nhưng hiệu quả vận chuyển lại cao hơn."

"Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của ta, bởi vì ta không có nghiên cứu gì về trận pháp và luyện khí, không biết chính xác độ khó để thực hiện chúng là như thế nào." Lục Huyền cười nói.

"Suy nghĩ của Lục sư đệ thật sự rất kỳ diệu, ngươi lại có thể nghĩ ra phương pháp cao minh như vậy? Những điều kiện khác thì không lo, nhưng yêu cầu về trận pháp có hơi cao, đoán chừng phải cần sư thúc Trúc Cơ am hiểu trận pháp đứng ra thực hiện, mới có thể làm được. Nhưng hoàn toàn có thể thử một lần, nếu công trình này có thể xây dựng nên, thì công lao của Lục sư đệ là rất lớn đó!" Hứa Nghị tấm tắc kêu kỳ lạ, còn không ngớt lời khen ngợi ý tưởng của Lục Huyền.

"Ha ha, nếu bày được tòa trận pháp kia, hoàn toàn có thể gọi là Linh Hạc Xuất Hành." Lục Huyền có chút ý tưởng xấu xa nghĩ thầm.

Đảo mắt đã qua mười ngày, mỗi đêm trong nơi Linh hạc cư trú đều có tiếng hót vang lên không dứt. Gần một nửa trong số hơn bốn mươi con hạc cái đều đang mang thai, sau khi nhìn thấy hiện tượng này, mỗi ngày Hứa Nghị đều tới nơi đây một chuyến, dò xét bụng của những con hạc cái còn lại.

Kết quả thực sự làm cho người xưa nay vốn luôn trầm ổn như gã cũng phải cười toe toét cả ngày.

Trong khoảng thời gian này, gã cũng tiết lộ với Lục Huyền một chuyện, đó là đề nghị về trận pháp và pháp khí của hắn

đang bước vào quá trình luyện chế rầm rầm rộ rộ. Hẳn là không bao lâu nữa, phương thức Linh hạc vận chuyện trong tông môn sẽ xuất hiện một loại biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bên kia, sau khi Chu Chính Thanh thay đổi phương pháp, không còn xuất hiện Linh hạc làm ra hành động tự mình hại mình nữa. Kết quả là tỷ lệ sinh sản của hai trăm con Linh hạc do gã nuôi ra không cao hơn trước là mấy, nhưng gã chỉ có thể buồn bã chấp nhận kết quả này.

"Lục sư đệ, lần này may nhờ có sư đệ, hiện giờ bên trong nội đường đã thống kê gần xong nhu cầu về số lượng Linh hạc ở mỗi nơi trong tông môn rồi. Qua mấy ngày nữa, số lượng Linh hạc đi vận chuyển sẽ giảm xuống."

Lục Huyền và Hứa Nghị đi song song giữa đám bèo rong ở nơi cư trú của Linh hạc,.

"Vậy thì quá tốt rồi." Lục Huyền nhìn những con Linh hạc đang tự do bay lượn trên bầu trời phía xa, khóe miệng khẽ nở nụ cười thật tươi.

"Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cũng đến lúc nói lời tạm biệt với Hứa sư huynh rồi." Hứa Nghị đã hoàn toàn hiểu được phương pháp gia tăng tỷ lệ sinh sản Linh hạc của Lục Huyền, vì vậy cũng không giữ hắn lại nữa, chỉ gật đầu đồng ý.

Lục Huyền trở lại bên trong căn phòng nhỏ, thu dọn trong chốc lát rồi đi đến khu vực đầm nước, định gọi một con Linh hạc đưa mình trở lại động phủ.

"Kíu kíu ~ !" Ở thời điểm hắn đang muốn bước lên lưng một con Linh hạc, đột nhiên lại nghe được một tiếng kêu to rõ, truyền đến từ phương xa. Chỉ thấy một con Linh hạc cao lớn thần tuấn, toàn thân trắng nõn đang bay cực nhanh tới, rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên người Lục Huyền.

Kích thước cơ thể của con Linh hạc này lớn gần gấp đôi so với đám Linh hạc phổ thông, nó cao khoảng một trượng, trong khi chiều dài sải cánh lại đạt đến ba - bốn trượng, còn có bộ linh vũ trắng nõn như ngọc trên người.

"Linh hạc tam phẩm! Huyết mạch của con Linh hạc này thật không tầm thường!" Lục Huyền quét linh thức nhìn qua con Linh hạc cao to kia, trong lòng cảm thán nói.

Phải biết rằng, thực lực của hầu hết đám Linh hạc này đều nằm ở giai đoạn nhất phẩm, một số ít có huyết mạch ưu tú có thể đạt đến nhị phẩm, và đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến một con Linh hạc có cấp bậc lên tới tam phẩm."

"Đây là linh thú tam phẩm Hạc Vương, phụ trách tất cả đám Linh hạc trong đầm nước." Hứa Nghị đã chăm sóc Linh hạc khá lâu, có khả năng hiểu sơ qua tâm ý của chúng, vừa nghe được tiếng kêu to của con Linh hạc cao lớn kia, sắc mặt gã lập tức phát sinh biến hóa.

Chương 220: Các Bạn Nhỏ, Ta Về Rồi Đây!!!

“Hạc Vương bày tỏ mong muốn được đích thân tiễn Lục sư đệ một đoạn đường.” Giọng điệu của Hứa Nghị có chút khó tin, bởi Lục Huyền chỉ là đệ tử ngoại môn Luyện Khí tầng chín, mà Hạc Vương tương đương với cấp bậc Trúc Cơ kia lại muốn hắn cưỡi trên lưng mình.

“Xem ra ta vẫn đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của phương pháp do Lục sư đệ đề ra với tộc đàn Linh hạc rồi.” Gã có chút hâm mộ nói.

Lục Huyền nhìn con Hạc Vương đã ngụy chân xuống trước mặt mình, hai tay hắn lập tức ôm quyền nói: “Vậy cảm tạ Hạc tiền bối.”

Nói xong, hắn không chút khách khí đã thả người nhảy lên, nhẹ nhàng rơi xuống phần lưng mảnh mai của Hạc Vương, ngoan ngoãn ngồi xuống, không nhúc nhích.

Con Linh hạc cao lớn kêu to một tiếng, sau đó vỗ đôi cánh trắng, trực tiếp bay vút lên trời.

“Kíu kíu ~” Lục Huyền nghe thấy tiếng kêu của đàn Linh hạc từ phía sau, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trăm con Linh hạc được hắn nuôi dưỡng mười mấy ngày qua đang theo sát sau lưng Hạc Vương, chúng muốn dùng phương thức như vậy để chia tay với Lục Huyền.

Dần dần, số lượng Linh hạc phía sau hắn càng ngày càng nhiều, hai trăm rồi ba trăm… Cuối cùng, không dưới một ngàn

con Linh hạc đồng thời bay phía sau Hạc Vương, cảnh tượng tráng lệ, phô thiên cái địa.

Lục Huyền vẫy tay về phía chúng: "Không có chuyện gì thì tạo nhiều tiểu Linh hạc chút nha, có thời gian ta sẽ tới thăm các ngươi."

"Hạc tiền bối, làm phiền ngài hãy dừng lại ở ngọn núi phía trước." Lục Huyền thấy Hạc Vương sắp bay qua động phủ của mình, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, một câu ngắn gọn trong lòng cứ không ngừng xông vào cổ họng, lại bị hắn nhanh chóng nuốt vào, đến cuối cùng, hắn phải lấy hết can đảm mới dám thận trọng nói.

Con Linh hạc cao to kia phát ra một tiếng kêu lanh lảnh rồi đáp xuống khoảng đất trống trên lưng chừng núi.

"Đa tạ Hạc tiền bối đã đưa vãn bối về nhà, không biết tiền bối có muốn vào trong động phủ của vãn bối ngồi một chút hay không?"

Linh hạc đồ sộ khẽ lắc đầu, nó lại kêu to một tiếng rồi nghênh ngang rời đi.

"Ôi, chân ta tê rần rồi." Chờ bóng dáng Linh hạc biến mất, Lục Huyền vừa tiến lên một bước, đã cảm nhận được cơn tê dại truyền đến từ dưới hai chân.

Mặc dù tự bản thân hắn cũng nhận thấy cảm giác được ngồi trên lưng Hạc Vương có thoải mái hơn ngồi trên lưng đám Linh hạc phổ thông một chút, còn tốc độ không cần phải nói, chỉ ngắn ngủi một thoáng nó đã đưa hắn về đến động phủ của mình rồi, nhưng áp lực do thực lực cấp bậc tam phẩm của nó mang đến quá lớn, Lục Huyền ngồi ở trên lưng Hạc Vương mà không dám động đậy một chút nào, dù hai chân luôn đặt ở tư thế khó xử, hắn vẫn không dám cử động hay hó hét một câu…

“Khà, cái gì mà linh thú tam phẩm, chẳng phải vẫn để ta cưỡi trên lưng ư?” Lục Huyền cười lạnh một tiếng, tự an ủi chính mình.

Hắn đi được vài bước, cảm giác tê chân kia mới giảm dần. Chờ tới phía trước động phủ, hắn mở Vụ Ẩn Mê Trận ra, màn sương trắng dày đặc vốn luôn bao quanh toàn bộ động phủ, cũng lặng lẽ tan biến.

Lục Huyền mở cửa viện, rống to vào bên trong: “Các bạn nhỏ, ta về rồi đây!”

Hắn còn chưa nói xong, thân thể mập mạp của ấu điểu Phong Chuẩn đã lấy khí thế Thái sơn áp đỉnh rơi thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Đồng thời một bóng đen xẹt qua, Đạp Vân Linh Miêu lẳng lặng ngồi trên mặt đất, dùng con ngươi xanh biếc hờ hững nhìn chăm chú vào Lục Huyền.

“Nhóc con ngươi lại mập thêm rồi! Còn mập như vậy nữa, ta sẽ đi tìm một tiểu Linh hạc về nuôi.” Lục Huyền cảm nhận được sức nặng rõ rệt trên đỉnh đầu, lập tức túm lấy mắt cá chân của Phong Chuẩn rồi quăng nó xuống đất.

“Chiêm chiếp!” Ấu điểu Phong Chuẩn linh hoạt vây quanh Lục Huyền, nó giống như một quả bóng bay tới bay lui, trong miệng không ngừng kêu to, dường như đang muốn nói cho Lục Huyền biết: Tuy ta rất mập, nhưng ta lại nhạy cảm với chủ đề này lắm đó.

Lục Huyền không thèm để ý đến nó, lập tức đến gần Đạp Vân Linh Miêu, nhẹ nhàng nhéo chỏm lông tơ màu xám trắng trên chóp tai nó.

“Ngao ~” Đạp Vân Linh Miêu kiêu ngạo cũng không kiềm chế nổi trước bàn tay vuốt ve của Lục Huyền, nó gầm lên một tiếng mang theo bảy phần giọng gió.

“Đi xa một chút.” Nghe âm vực mang theo cảm giác thô ráp này, chút dịu dàng của Lục Huyền lập tức biến mất không sót lại chút gì, hắn giả vờ đá văng con linh miêu kia ra rồi quay về phòng mình.

Lần này, vì vấn đề sinh sản của Linh hạc, hắn đã ở trong đầm nước xấp xỉ hai mươi ngày rồi. Trong khoảng thời gian đó, mỗi ngày hắn đều đến Thiên Long hồ xem xét tình hình sinh trưởng của Giao Long cự mãng, thỉnh thoảng cũng dành thời gian trở về động phủ chăm sóc linh thực linh thú.

Mà hai mươi ngày qua, thu hoạch cũng tương đối khá. Thời điểm Hứa Nghị rời đi, đã trả cho hắn phần thưởng nhiệm vụ là hai trăm Kiếm Ấn!

Lục Huyền đặt hai trăm thanh tiểu kiếm lên mặt bàn, khóe miệng khẽ nở một nụ cười đầy thỏa mãn. Hắn đã hoàn thành mấy nhiệm vụ tông môn rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thu được nhiều Kiếm Ấn khen thưởng như vậy.

Nếu đổi thành linh thạch thì hai trăm Kiếm Ấn này tuyệt đối không kém hơn một nghìn linh thạch, thậm chí Kiếm Ấn còn là hàng hiếm, có giá có tiền cũng không thể mua được.

Sở dĩ phần thưởng hậu hĩnh như vậy, chủ yếu là do vấn đề sinh sản của Linh hạc đã đến mức độ cực kỳ nghiêm trọng, mà nhìn theo góc độ vĩ mô, việc Lục Huyền đã làm, chẳng những có thể nâng cao tỷ lệ sinh sản của toàn bộ tộc quần Linh hạc, hắn còn dứt khoát đề xuất kiến nghị cải thiện phương thức vận chuyển của Linh hạc, mà rất có khả năng, phương thức hắn đề xuất ra sẽ triệt để giải quyết được vấn đề sinh sản của Linh hạc.

Đương nhiên, phần thưởng hậu hĩnh này cũng liên quan mật thiết đến Ngự Thú đường, bọn họ vốn là đại gia có tiếng trong Thiên Kiếm Tông.

Không còn cách nào khác, người ta cái gì cũng không nhiều, chỉ có rất nhiều linh thạch mà thôi.

Cộng thêm ba mươi hai Kiếm Ấn còn thừa lại trước đó, cùng với hai mươi miếng kiếm hắn kiếm được do chăm sóc Giao Long cự mãng và bốn mươi miếng ban thưởng từ Thủy Trạch Linh Đào, tính toán một phen, hiện giờ Kiếm Ấn trong tay Lục Huyền đã lên đến con số hai trăm chín mươi hai miếng rồi, coi như tài phú hùng hậu chưa từng có.

"Đã đến lúc đi đổi thêm linh chủng phẩm cấp cao rồi." Lục Huyền vui vẻ nghĩ.

Hắn thu tất cả Kiếm Ấn vào trong túi trữ vật, rồi đi tới linh điền. Tình hình sinh trưởng của rất nhiều linh thực trong linh điền, vẫn tương đối tốt.

Sau gần hai tháng gieo trồng, Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn sinh trưởng cấp tốc, trên những chiếc lá mảnh khảnh màu xanh lục có điểm xuyết vô số ánh huỳnh quang, nhìn kỹ sẽ có cảm giác chúng giống hệt bầu trời đầy sao.

"Chờ nhóm Linh Huỳnh Thảo này thành thục, lại gặt hái thêm được rất nhiều phần thưởng tu vi rồi." Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó lại tiếp tục đi xem xét tình huống của nhóm linh thực còn lại.

Kiếm Thảo mới trồng, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Băng La Quả đều đã có thêm những biến hóa không nhỏ.

Mức độ sinh trưởng của hai cây Kiếm Thảo gần như bằng nhau, cả hai đều dài thêm nửa thước, giống như một thanh kiếm nhỏ màu tro đen, đứng thẳng tắp, mũi kiếm hướng lên trời. Những vết kiếm xung quanh linh nhưỡng bất kể là nhiều dài hay độ rộng đều lớn hơn ban đầu kha khá, có thể thấy tình huống phát triển của Kiếm Thảo rất tốt.

Chương 221: Kim Tủy Ngọc Dịch!

Dây leo Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã mọc thêm nhiều nhánh và dài hơn, nó len lỏi giữa bộ giá đỡ được xây dựng từ rất nhiều phi kiếm bên dưới, phiến lá xanh nhạt khẽ rung rinh trong gió.

Những linh thực đã được trồng một khoảng thời gian khá dài, chẳng hạn như Huyễn Yên La Quả tam phẩm, Giao Đằng tam phẩm cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn thành thục rồi.

Lục Huyền căn cứ vào trạng thái tức thời của đám linh thực để lần lượt thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật lên chúng, thỏa mãn từng yêu cầu dù là nhỏ nhất cho đám nhỏ này.

Khi đến gần Đồng Cốt Trúc, Lục Huyền lại ngưng tụ tâm thần, rồi lập tức phát hiện thanh tiến độ phía dưới một cây Đồng Cốt Trúc đã tràn đầy.

“Cuối cùng cũng thành thục.” Lục Huyền cầm Liệt Ngân Nhận, một mảnh tàn phiến kiếm nhận thật mỏng bay ra, nhanh chóng xoay tròn rồi chém vào gốc Đồng Cốt Trúc.

Keng một tiếng, tàn phiến thật mỏng rơi xuống mặt đất, chỉ để lại một dấu vết thật nông trên gốc Đồng Cốt Trúc.

“Không hổ là Đồng Cốt Trúc nhị phẩm nổi tiếng cứng chắc.” Lục Huyền cảm thán một câu.

Rôi ngay tức khắc, Liệt Ngân Nhận đã hóa thành hơn hai mươi miếng tàn phiến, lần lượt chém xuống vết hằn nông do người đồng đội cũ của chúng để lại. Dấu vết dần dần được

khắc sâu, đến cuối cùng, phần dưới của cây Đồng Cốt Trúc thành thục này đã bị chia thành hai.

"Đồng Cốt Trúc phẩm chất tốt, cũng không tồi." Trên tay Lục Huyền nắm hơn nửa đoạn Đồng Cốt Trúc, có chút xúc động nói.

Đồng Cốt Trúc có chiều dài hơn nửa trượng, màu đỏ thẫm, những đốt trúc nhô ra thật sâu, có thể rõ ràng cảm nhận được phần thân trúc cứng rắn như sắt.

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh thực Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, sau khi thành thục, vừa có độ cứng lại có độ mềm dai, là tài liệu cực tốt để luyện chế phi kiếm pháp khí, còn có thể dùng để luyện chế một số loại đan dược đặc thù.】

Tại vị vừa chặt đi cây Đồng Cốt Trúc, một quầng sáng màu trắng mơ hồ lóe lên, dường như nó đang muốn hấp dẫn Lục Huyền đi vào nhặt.

"Ha ha, lại đến thời khắc mở thưởng bên trong quầng sáng rồi." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, rồi nhẹ nhàng chạm vào bề mặt của quầng sáng kia. Ngay lập tức, quầng sáng đã hóa thành vô số điểm sáng, giống như con sông ngân hà đổ ngược nhanh chóng tràn vào trong thân thể hắn.

Một ý niệm lóe lên trong đầu Lục Huyền.

Gần như ngay sau đó, một giọt chất lỏng trong trạng thái bán đông đặc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Giọt chất lỏng này to bằng đầu ngón tay, cứ một mực ngưng tụ ở trong tay mà không tiêu tan. Nó có màu vàng óng ánh vô cùng rực rỡ, thỉnh thoảng lại có linh quang lóe sáng trên bề mặt.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần vào giọt chất lỏng màu vàng óng ánh này, và nhanh chóng biết được thông tin chi tiết về nó.

【Bảo vật tam phẩm Kim Tủy Ngọc Dịch, một giọt Kim Tủy Ngọc Dịch được ngưng tụ từ linh quáng tam phẩm Kim Tủy Ngọc trăm năm, sau khi sử dụng, có thể nhanh chóng gia tăng độ cứng rắn và dẻo dai cho xương cốt toàn thân tu sĩ.】

【Sau tác dụng ngắn hạn, linh năng của Kim Tủy Ngọc Dịch còn sót lại bên trong cơ thể sẽ tiếp tục tác động đến thân thể tu sĩ, từ từ cải thiện thể chất cho tu sĩ.】

"Kim Tủy Ngọc Dịch tam phẩm!"

Lục Huyền ngắm giọt chất lỏng sền sệt màu vàng óng ánh trong tay, lòng đầy vui sướng. Hắn không chút do dự, trực tiếp rót giọt Kim Tủy Ngọc Dịch nọ vào trong miệng mình.

Kim Tủy Ngọc Dịch vừa vào trong bụng, Lục Huyền đã nhanh chóng cảm nhận được một luồng khí ấm áp chảy qua tứ chi bách hài, trực tiếp thẩm thấu đến bề mặt xương cốt, hình thành nên một lớp màng mỏng bao phủ lấy xương cốt toàn thân.

Khắp nơi trong cơ thể đều truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê dại mơ hồ, giống như đang có vô số sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua trên bề mặt xương cốt.

Cảm giác tê dại từ từ giảm bớt, lớp màng bên ngoài cũng bị xương cốt hấp thu sạch sẽ, Lục Huyền cảm nhận được cường độ xương cốt của mình vừa gia tăng thêm không ít.

Phải biết rằng, sau khi hắn nhận được 《Lưu Ly Đoán Cốt Pháp》, do hấp thu vài gói kinh nghiệm công pháp giai đoạn Luyện Khí nên tiến độ tu luyện cực kỳ tốt. Về phần quyển hạ, do có liên quan đến giai đoạn Trúc Cơ, nên đến tận lúc này, Lục Huyền vẫn chưa tu luyện được.

Dưới tác dụng của 《Lưu Ly Đoán Cốt Pháp》, xương cốt của hắn đã thay đổi, biến thành trạng thái tương tự như bạch ngọc lưu ly, độ cứng cáp có thể vượt qau một số loại

pháp khí nhất phẩm, nhị phẩm. Hiện giờ lại bổ sung thêm giọt Kim Tủy Ngọc Dịch này, khiến cho cường độ của xương cốt trực tiếp tăng lên một cấp độ mới.

Lục Huyền thầm suy đoán, hắn là xương cốt của hắn đã không thua kém hầu hết các loại pháp khí nhị phẩm rồi.

Sau khi ngưng thần cảm nhận, hắn còn có thể phát hiện ra Kim Tủy Ngọc Dịch đã được phân bố đều trên mỗi một vị trí bên trong xương cốt, nó đang từ từ săn sóc bổ dưỡng, mang đến một mảnh ấm áp bên trong xương cốt.

Trong lòng Lục Huyền vô cùng thoả mãn, hắn lại kiểm tra bốn cây Đồng Cốt Trúc còn lại, thanh tiến độ bên dưới chúng cũng sắp kéo đầy rồi. Để tránh làm ảnh hưởng đến phẩm chất của Đồng Cốt Trúc, hắn quyết định không thu hoạch trước, mà dự định sẽ chờ thêm mấy ngày nữa. Về phần đoạn Đồng Cốt Trúc thành thục kia, hắn dứt khoát thu nó vào trong túi trữ vật, xem có thể tìm cơ hội bán đi không.

Lục Huyền tiếp tục dò xét mảnh linh điền, nắm rõ trạng thái phát triển của mỗi cây linh thực bên trong, rồi lại cần mẫn đi thỏa mãn nhu cầu nhỏ bé của từng cây một.

“Đến thời điểm nên tìm một loại linh thực mới rồi.” Hắn ngắm nhìn mảnh linh điền bừng bừng sinh cơ của mình, trong lòng âm thầm nghĩ.

Thanh Diệu Linh Trà và Đồng Cốt Trúc nhị phẩm lần lượt thành thục, Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm cũng tiến vào giai đoạn thành thục rồi, số lượng linh thực trong linh điền đã giảm đi một ít, Lục Huyền quyết định sẽ đến Tư Nông điện mua thêm một loại linh chủng phẩm cấp cao.

Ngày hôm sau, hắn thức dậy từ sáng sớm, cẩn thận chăm sóc tất cả đám linh thực trong linh điền, sau đó mở Vụ Ẩn Mê

Trận ra, để cho mảnh sương trắng nồng đậm nhanh chóng lan tràn, bao phủ toàn bộ động phủ vào bên trong.

Lục Huyền đi xuống chân núi, cách đó không xa có ba con Linh hạc đang đứng đợi các tu sĩ cần đến chúng.

Trong nháy mắt khi trông thấy Lục Huyền, ba con Linh hạc đều không hẹn mà cùng kêu lên một tiếng đầy vui sướng, chúng nhanh chóng vỗ cánh chạy đến trước mặt hắn.

"Á, đừng chen lấn xô đẩy!" Lục Huyền nhìn ba con Linh hạc đang chen chúc nhau cùng xông đến, vội vàng nói.

Nếu không phải hắn biết rõ bản thân vừa mới trợ giúp tộc quần Linh hạc giải quyết xong một chuyện lớn, nên chúng muốn báo đáp hắn, thì khẳng định ý tưởng đầu tiên lóe lên trong đầu hắn sẽ là ba con Linh hạc này đang tranh giành khách hàng với nhau.

Nghe hắn nhẹ giọng khuyên bảo, ba con Linh hạc kia cũng chịu bình tĩnh lại, chúng dùng đôi mắt sáng quắc với hai màu trắng đen rõ ràng, chăm chú nhìn vào Lục Huyền, như thể đang sợ hắn sẽ không chọn mình.

"Ngươi đi." Lục Huyền có chút bất đắc dĩ, đành phải nhắm mắt lại tùy ý chỉ vào một con Linh hạc, nói.

Cái đầu nhỏ của con Linh hạc vừa được hắn chỉ vào, lập tức ngẩng lên thật cao, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

Chương 222: Đãi Ngộ Đặc Biệt!

Lục Huyền thấy hai con Linh hạc bên cạnh có vẻ hơi buồn bã, đành phải mở miệng an ủi chúng vài câu, rồi nhảy lên lưng con Linh hạc đang chờ đợi đến sốt cả ruột bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Đến Tư Nông điện."

Không đến nửa khắc sau, Linh hạc đã đáp xuống một bãi đất bằng phẳng bên cạnh Tư Nông điện. Lục Huyền cầm một viên linh thạch từ trong túi trữ vật ra, đưa trả cho Linh hạc, nhưng Linh hạc lại lắc lắc cái cổ thon dài, khẽ kêu to một tiếng, tỏ vẻ từ chối.

"Mau nhận lấy, đây là lộ phí, ta không thể cho ngươi chở ta không công được." Lục Huyền dứt khoát nhét viên linh thạch kia vào trong chiếc túi vải được buộc bên dưới cổ Linh hạc, rồi quay đầu rời đi.

"Kíu kíu!" Con Linh hạc kia dứt khoát chạy tới, dùng đôi cánh trắng nõn nhẹ nhàng vỗ vào người Lục Huyền, trong miệng nó ngậm một viên linh thạch, u u kêu to.

Lục Huyền lập tức thay đổi phương hướng, nhưng con Linh hạc nọ vẫn nhất quyết theo sát phía sau hắn, như muốn bày ra dáng vẻ nếu hắn không cầm linh thạch, nó thề không bỏ qua.

"Được rồi, vậy thì cảm ơn ý tốt của ngươi nhé." Lục Huyền thấy thái độ của Linh hạc kiên quyết như vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gỡ viên linh thạch trong miệng nó xuống.

Con Linh hạc vừa trả linh thạch lập tức kêu lên một tiếng trong trẻo, như muốn nói lời từ biệt với Lục Huyền, rồi bay lên trời và nhanh chóng biến mất.

"Không ngờ lần này Linh hạc lại chở khách miễn phí, đã tiết kiệm một viên linh thạch giúp ta rồi." Lục Huyền cảm thấy vui sướng vô cùng, ôm theo tâm trạng khấp khởi, hắn hớn hở đi tới cửa Tư Nông điện.

Ở phía sau hắn, có một tu sĩ thanh niên đang chuẩn bị nhảy xuống khỏi lưng Linh hạc, trông thấy cảnh này, đã lập tức rụt viên linh thạch vốn định trả cho Linh hạc lại.

"Chẳng lẽ Ngự Thú đường phát thiện tâm, dặn dò Linh hạc chở khách không thu linh thạch?" Gã học theo Lục Huyền, trực tiếp đi về hướng Tư Nông điện.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đột nhiên lại phát hiện sau lưng truyền đến một cơn đau nhức, tu sĩ thanh niên kia vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy con Linh hạc vừa chở gã đi đến nơi này, đang hung ác nhìn chằm chằm vào gã.

Thấy tu sĩ thanh niên quay đầu lại, con Linh hạc lập tức dùng cái mỏ thật dài của mình, mổ viên linh thạch trong tay gã, trước khi bay đi, nó còn trả cho gã một ánh mắt đầy khinh thường.

"Cùng là đệ tử ngoại môn, cùng là Linh hạc chở khách, vì sao lại có phương thức đối xử chênh lệch lớn đến vậy?" Tu sĩ thanh niên kia sững sờ tại chỗ, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

…

"Lục sư đệ tới rồi à? Đã lâu không thấy ngươi đến Tư Nông điện." Lục Huyền vừa bước vào đại sảnh, tu sĩ lão nông đã tươi cười niềm nở ra nghênh đón.

"Xin chào sư huynh."

“Lục sư đệ bồi dưỡng hai cây Kiếm Thảo kia thế nào rồi? Có thuận lợi không?” Tu sĩ lão nông gật gật đầu, vội vàng mở miệng tò mò hỏi.

“Chúng đang phát triển không tệ, không xảy ra vấn đề gì.” Lục Huyền thành thật trả lời.

“Vậy thì tốt rồi, Thẩm sư bá rất kỳ vọng vào hai cây Kiếm Thảo do sư đệ trồng đó!” Tu sĩ lão nông cười cười, tiếp tục nói.

“Lần này Lục sư đệ tới đây là muốn tìm thêm linh chủng khác sao?”

“Đúng vậy, cũng mong sư huynh giới thiệu giúp ta, tốt nhất là linh chủng từ tam phẩm trở lên.” Lục Huyền khẽ nói.

Phần thưởng từ linh thực nhất phẩm có hơi vô tác dụng, về phần linh thực nhị phẩm, trong động phủ của hắn đang trồng vài loại rồi, nếu trồng giống nhị phẩm mới, thì dựa theo tiến độ sinh trưởng bình thường, rất có thể khi chúng thành thục, hắn đã sớm đột phá đến giai đoạn Trúc Cơ, đến lúc đó, chẳng phải phần thưởng đến từ linh thực nhị phẩm thành thục sẽ không còn đáp ứng được yêu cầu của hắn nữa?

Vì vậy, ngoại trừ Linh Huỳnh Thảo, Lục Huyền đã quyết định giảm số lượng gieo trồng linh thực phẩm cấp thấp, mà tập trung vào tam phẩm.

“Xem ra ta còn đánh giá thấp trình độ trồng trọt linh thực của Lục sư đệ, không hổ là Linh thực sư có thể tự bồi dưỡng ra Kiếm Thảo.” Tu sĩ lão nông cảm thán một tiếng, lần trước Lục Huyền mới đổi một hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm từ Tư Nông điện, tới hiện tại, còn chưa qua bao lâu hắn đã chuẩn bị đổi thêm một loại linh thực tam phẩm mới rồi.

Tựa như đối với hắn, chuyện gieo trồng linh thực tam phẩm chẳng đáng là gì vậy.

“Lục sư đệ, bên trong hai quyển sách ngọc này có ghi lại phần lớn linh thực tam phẩm và tứ phẩm trong tông môn, ngoại trừ một số chủng loại chỉ có ở trong tông môn chúng ta, thì những linh thực còn lại, ngươi có thể tự mình lựa chọn.” Lão đưa cho Lục Huyền hai quyển sách ngọc, ôn hòa nói.

Lục Huyền gật đầu, chậm rãi lật xem sách ngọc. Mỗi khi lật một trang, đồ án lập thể của linh thực sẽ nổi lên trên sách ngọc, trông sống động như thật. Ở góc dưới bên phải còn có thông tin đơn giản về linh thực, như chủng loại, phẩm cấp và công dụng.

Linh thực trên sách ngọc cũng không nhiều lắm, có khoảng năm mươi loại tam phẩm, và hai mươi loại tứ phẩm, trực tiếp ít hơn một nửa. Nhưng tất cả đều là giống linh chủng tương đối trân quý hiếm thấy ở Tu Hành giới, vì vậy, muốn có được chúng, chỉ có thể trao đổi bằng Kiếm Ấn mà thôi.

Sau khi xem xét sơ bộ, Lục Huyền chợt phát hiện, quá trình gieo trồng linh thực tam phẩm và tứ phẩm có độ khó cao hơn rất nhiều so với gieo trồng linh thực nhất phẩm, nhị phẩm.

Bởi quá trình gieo trồng linh thực tam phẩm tứ phẩm cần thỏa mãn các loại điều kiện khác nhau, chỉ tính riêng về linh khí, đã có yêu cầu về nồng độ linh khí và mức độ tinh khiết không cùng một cấp độ so với đám linh thực nhất phẩm nhị phẩm rồi, thậm chí không ít linh thực còn cần hoàn cảnh linh khí đặc thù.

Mặt khác, phương diện linh nhưỡng và phương thức bồi dưỡng cũng có những điều kiện khá là kỳ lạ.

“Lục sư đệ định trồng linh thực tứ phẩm sao?” Tu sĩ lão nông đứng ở bên cạnh, trông thấy ánh mắt Lục Huyền vẫn dừng lại trên cuốn sách ngọc có liên quan đến linh thực tứ phẩm, lập tức kinh ngạc mở miệng hỏi.

“Ta chỉ muốn xem thử một chút thôi, nhưng dựa vào trình độ bồi dưỡng linh thực hiện nay của ta, còn chưa đủ tư cách để gieo trồng linh thực tứ phẩm. Ta sẽ coi những kiến thức này làm mục tiêu để chuẩn bị trước, chậm rãi tích lũy điều kiện có thể thỏa mãn quá trình bồi dưỡng linh thực tứ phẩm lại triển khai sau.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

Trên sách ngọc có khoảng hai mươi chủng linh thực tứ phẩm, nhưng một số loại đang ở trong trạng thái ảm đạm, tình huống này có nghĩa là, tuy Tư Nông điện có thể ngưng kết linh chủng tương ứng, nhưng cần một khoảng thời gian nhất định nên hiện giờ chưa thể cung cấp linh chủng tứ phẩm tương ứng ngay được.

“Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm…”

Có một đóa hoa sen màu đỏ rực đang chậm rãi xoay tròn trên cuốn sách ngọc, củ sen có màu đỏ nhạt nhìn rất kỳ lạ, tựa như nó được tạo thành từ vô số những loại tinh thể màu đỏ bất quy tắc. Phiến lá sen có màu đỏ lửa, bên trong gân lá lại có một dòng chất lỏng đang chậm rãi chảy xuôi, nhìn rất giống nham thạch nóng chảy màu đỏ đậm.

Chương 223: Huyền Trùng Đằng!

“Địa Hỏa Tâm Liên này rất khó trồng, nghe nói cần phải trồng nó ở trong dung nham cực nóng, ngoài ra còn phải thỏa mãn một vài điều kiện gieo trồng khác nữa, ngay cả sư thúc Trúc Cơ cũng không dễ dàng trồng thành công được.” Tu sĩ lão nông báo cho Lục Huyền một vài thông tin có liên quan đến Địa Hỏa Tâm Liên.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở.” Vừa nghe thấy thứ này cần gieo trồng trong dung nham nóng cháy, hứng thú của Lục Huyền mất đi hơn nửa.

Với điều kiện hiện tại của động phủ, tuyệt đối không thể thỏa mãn yêu cầu sinh trưởng của Địa Hỏa Tâm Liên.

Hắn tiếp tục lật xem, ánh mắt dừng lại trên một gốc linh thực có vẻ ngoài khá kỳ dị. Thoạt nhìn thân thể của loại linh thực này giống như được chắp vá từ cơ thể của rất nhiều loài côn trùng quái dị, nhìn khá là lạ thường nhưng lại vô cùng hài hòa, mang theo một loại mỹ cảm kỳ lạ.

“Đây là linh thực tứ phẩm Huyền Trùng Đằng, dường như nó có mối quan hệ khá sâu sắc với các loại côn trùng, nhưng cụ thể thế nào, ta lại không rõ lắm.” Tu sĩ lão nông tiếp tục nói.

Lục Huyền gật đầu, hắn lật xem từ đầu đến cuối, dần dần loại bỏ những hình vẽ đang tỏa sáng kia.

“Hoàn cảnh của động phủ vẫn không đủ, hầu như không thể thỏa mãn được điều kiện sinh trưởng của phần lớn những

loại linh thực tứ phẩm được liệt kê trong này.” Lục Huyền nghĩ thầm, trong khi ánh mắt hắn vẫn tập trung lên gốc Huyền Trùng Đằng có hình thù quái dị kia.

“Chỉ loại Huyền Trùng Đằng này là có vẻ dễ trồng hơn một chút, hơn nữa, trong tay ta đang có 《 Trùng Kinh 》 , có hiểu biết tương đối sâu về yêu trùng, có thể dựa theo nhu cầu của Huyền Trùng Đằng để bồi dưỡng loại côn trùng tương ứng với nó.”

Tuy Huyền Trùng Đằng có hình dáng hơi quái dị, nhưng nếu so sánh với các loại linh thực âm phủ như Kinh Cức Cốt, Bách Đồng Quỷ Mộc đang được hắn gieo trồng tại Kiếm Môn trấn, thì chút quái dị này của nó cũng chẳng thấm vào đâu.

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, lập tức chỉ vào hình vẽ đang bay lơ lửng trên cuốn sách ngọc rồi nói: “Sư huynh, gốc Huyền Trùng Đằng này cần bao nhiêu Kiếm Ấn?”

“Lục sư đệ đã nghĩ kỹ chưa? Điều kiện bồi dưỡng Huyền Trùng Đằng này cực kỳ phức tạp đó.” Tu sĩ lão nông thiện ý nhắc nhở.

“Không sao, ta có thể từ từ thăm dò thử nghiệm, về phần dị trùng gì gì đó, ta có thể thu thập từng chút một.” Lục Huyền cười đáp, giọng nói thản nhiên vô cùng, dường như hắn cũng không có ý định sẽ gieo trồng Huyền Trùng Đằng ngay.

“Lượng Kiếm Ấn cần dùng để trao đổi linh chủng tứ phẩm vốn không ít. Muốn nhận được gốc linh chủng Huyền Trùng Đằng này cần phải bỏ ra hai trăm bốn mươi Kiếm Ấn.” Tu sĩ lão nông trả lời.

“Hơi đắt à nha…” Lục Huyền âm thầm thở dài trong lòng, hắn nhớ lại thời điểm mình trao đổi linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm cũng chỉ tiêu tốn chín mươi Kiếm Ấn mà

thôi, ai biết đâu tới hiện giờ, muốn trao đổi linh chủng Huyền Trùng Đằng tứ phẩm lại cần hơn hai trăm Kiếm Ấn.

Đương nhiên hắn cũng hiểu, đây là giá cả linh chủng trong nội bộ tông môn, đã rẻ hơn bên ngoài rất nhiều rồi, và dù rất không nỡ, nhưng hắn vẫn đàng hoàng lấy đủ số lượng Kiếm Ấn giao cho tu sĩ lão nông.

"Chỉ có thể đợi sau khi nó thành thục, mở ra được phần thưởng tốt từ bên trong quầng sáng tới bù đắp cho tổn thất ngày hôm nay của ta thôi."

Kiếm Thảo, Ám Tủy Chi, Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm đã mở ra những phần thưởng khá tốt rồi, nên Lục Huyền càng thêm chờ mong vào gốc Huyền Trùng Đằng tứ phẩm này.

"Lục sư đệ, cầm cẩn thận." Thấy Lục Huyền kiên trì muốn đổi loại linh chủng Huyền Trùng Đằng này, tu sĩ lão nông cũng không khuyên nhủ nhiều nữa, đã nhanh chóng tiến vào nội điện cầm một cái hộp gỗ tinh xảo ra.

Lục Huyền mở hộp gỗ, chỉ thấy bên trong có một hạt linh chủng khô héo, lớn bằng quả trứng gà. Bề mặt linh chủng khá là lồi lõm gồ ghề, trong khi hình dạng và màu sắc của mỗi một bộ phận trên hạt linh chủng nọ lại không giống nhau, có cảm giác nó được tạo thành từ phương thức trộn lẫn thật nhiều loại trứng trùng vào cùng một chỗ, rồi nắn lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sinh cơ nồng đậm bên trong hạt linh chủng này.

"Đa tạ sư huynh." Lục Huyền bỏ linh chủng Huyền Trùng Đằng vào trong túi trữ vật, mở miệng cảm tạ và tạm biệt tu sĩ lão nông.

Trở lại động phủ, con Linh hạc chở Lục Huyền bay về vẫn tìm mọi cách để từ chối nhận, nó nhất quyết không cho Lục

Huyền trả tiền thù lao. Hắn không lay chuyển được nó nên đành bỏ cuộc.

"Xem ra những con Linh hạc này đã đạt chung nhận thức rồi, chẳng lẽ về sau ta có thể di chuyển miễn phí?" Lục Huyền không nhịn được lập tức cười tủm tỉm.

Hắn mở trận pháp ra, đợi cho đến khi màn sương trắng trước mắt tan đi, mới đẩy cửa bước vào. Ấu điểu Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu vẫn nhiệt tình lao ra nghênh đón hắn như thường lệ. Lục Huyền chơi với hai nhóc con này một lúc, sau đó mới đi đến linh điền, và gấp không chờ nổi vội vàng lấy chiếc hộp gỗ vừa đổi được ra.

Hắn tìm một chỗ trống, nhanh chóng thi triển Địa Dẫn Thuật. Chỉ trong nháy mắt linh nhưỡng đã lặng yên phát sinh biến hóa, trên mặt đất cũng xuất hiện một cái lỗ tròn lớn hơn quả trứng gà một chút.

Hắn cầm hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng lên và đặt nó vào trong cái lỗ tròn nọ, sau đó lại điều khiển linh nhưỡng, chôn linh chủng Huyền Trùng Đằng với độ sâu vừa phải bên trong linh nhưỡng.

Xong xuôi công việc, hắn lập tức ngưng tụ tâm thần trên linh chủng Huyền Trùng Đằng đang nằm yên vị bên trong linh nhưỡng.

Nháy mắt sau, một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh thực tứ phẩm Huyền Trùng Đằng, sau khi thành thục có thể gia tăng xác suất yêu trùng thăng cấp tới ngũ phẩm, còn có thể luyện chế một vài loại đan dược đặc biệt phẩm cấp cao.】

【Khi bồi dưỡng cần để cho linh thực rơi vào trạng thái cộng sinh với một số loại côn trùng nào đó. Côn trùng bám vào thân Huyền Trùng Đằng, cung cấp chất dinh dưỡng cho

Huyền Trùng Đằng sinh trưởng, còn Huyền Trùng Đằng sẽ tiết ra một loại linh vật đặc thù, xúc tiến yêu trùng trưởng thành.】

【Khi yêu trùng trưởng thành, nó sẽ thoát khỏi cơ thể của Huyền Trùng Đằng, nhưng lớp vỏ vừa lột ra của nó vẫn còn ở lại trên thân Huyền Trùng Đằng, sẽ trở thành một bộ phận của loại linh thực này.】

【Đằng Đằng ta thích tiểu côn trùng nhất.】

"Xem ra cần phải tìm một vài yêu trùng biết lột xác đến đây, sau đó ấp trứng trùng trên thân thể Huyền Trùng Đằng, để chúng cộng sinh với nhau cùng trưởng thành. May là những loại yêu trùng này tương đối nhiều, ví dụ như ve sầu, bọ ngựa, châu chấu… Bên trong 《 Trùng Kinh 》 cũng ghi chép rất nhiều loại yêu trùng liên quan."

"Lại nói, yêu trùng và Huyền Trùng Đằng cùng nhau sinh trưởng, chẳng phải trồng cây này có nghĩa là ta không cần tự mình đi bồi dưỡng yêu trùng sao? Chỉ cần chờ chúng nó trưởng thành, là có thể trực tiếp nhận được phần thưởng từ quầng sáng rồi?"

Lục Huyền chỉ bất chợt nảy sinh ra ý tưởng trồng loại linh chủng này, không ngờ hắn lựa chọn Huyền Trùng Đằng còn mang tới tác dụng đặc biệt như vậy. Nhưng hiện giờ, trên người hắn không có trứng trùng tương ứng, chỉ có thể thi triển Linh Vũ Thuật, duy trì sinh cơ cho linh chủng Huyền Trùng Đằng trước.

Nếu muốn thúc đẩy nó phát triển, cần phải cho trứng trùng ký sinh lên thân linh chủng, để hai bên cộng sinh, cùng trưởng thành.

Chương 224: Luyện Khí Viên Mãn!

Bởi trong tay Lục Huyền không có trứng trùng, hắn chỉ còn cách tạm thời hoãn lại kế hoạch bồi dưỡng Huyền Trùng Đằng, chờ thu thập đủ trứng trùng lại tiếp tục.

Sau khi hắn chôn linh chủng Huyền Trùng Đằng xong, lại tiếp tục đi dò xét những gốc linh thực còn lại ở bên trong linh điền.

"Có thêm hai cây Đồng Cốt Trúc hoàn toàn thành thục rồi." Vừa đến phía trước mấy câu Đồng Cốt Trúc còn dư lại, Lục Huyền tập trung tâm thần nhìn qua, lập tức phát hiện thanh tiến độ bên dưới hai cây Đồng Cốt Trúc này đã kéo căng rồi.

Hắn móc Liệt Ngân Nhận tơi, để những mảnh tàn phiến màu bạc trắng thật mỏng bắt đầu phát huy tác dụng, chúng dần dần đâm sâu vào phần rễ của cây trúc màu đỏ đậm nhìn như khớp xương kia, từ từ chặt nó ra làm hai đoạn.

Hai cây Đồng Cốt Trúc, một cây phẩm chất tốt, một cây phẩm chất thượng đẳng, Rất nhanh, đã có hai quầng sáng màu trắng hơi lập lòe xuất hiện ngay tại vị trí bị gãy đôi kia.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, vẽ nên một nụ cười mỉm, hắn nhẹ nhàng nhặt hai quầng sáng màu trắng kia lên. Trong nháy mắt, quầng sáng đã hóa thành vô số những đốm sáng, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Một ý niệm lóe lên ở trong đầu.

【Thu hoạch một cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, nhận được linh khoáng tam phẩm Xích Viêm Đồng.】

Một khối khoáng thạch đỏ đậm trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Kích thước của khối khoáng thạch này cũng không lớn, chỉ vừa vặn bằng một nắm tay, bề mặt lồi lõm không đều, toàn khối màu đỏ đậm, phần tiếp xúc với lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng bỏng rõ rệt.

Hắn dùng linh thức thăm dò vào khối khoáng thạch nọ, có thể cảm nhận được phần bên trong vô cùng nóng bỏng, hệt như đang có một luồng hỏa diễm màu đỏ sậm bị phong kín ở trong này, thậm chí luồng hỏa diễm màu đỏ sậm kia còn khẽ lay động theo từng biến hóa trên động tác tay của Lục Huyền.

【Linh khoáng tam phẩm Xích Viêm Đồng, tồn tại ở chỗ sâu bên trong linh mạch hệ hỏa cỡ trung và cỡ lớn, ẩn chứa lượng lớn khí tức hỏa linh, có thể dùng để luyện chế các loại phi kiếm, pháp khí thuộc tính tương ứng.】

"Linh khoáng tam phẩm, đây là lần đầu tiên ta mở ra được loại bảo vật như này." Lục Huyền cảm khái một câu rồi trực tiếp thu khối Xích Viêm Đồng này vào trong túi trữ vật, ánh mắt lại nhìn về phía quầng sáng màu trắng còn lại.

Ngay khi bàn tay hắn khẽ chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng nọ lập tức vỡ vụn, biến thành vô số điểm sáng điên cuồng tràn vào đầu ngón tay. Rất nhanh, một giọt chất lỏng màu vàng óng ánh lại xuất hiện trên lòng bàn tay Lục Huyền, chất lỏng ngưng kết mà không tan, linh khí nhẹ nhàng lưu chuyển.

Một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Kim Tủy Ngọc Dịch.】

"Ta lại có thêm một giọt Kim Tủy Ngọc Dịch tam phẩm rồi!" Lục Huyền cười ha ha, đôi mắt không ngừng ngắm nhìn

giọt chất lỏng màu vàng óng ánh đang tỏa sáng rực rỡ trên tay mình, trong lòng cực kỳ thoả mãn.

Trước đó không lâu, hắn vừa mới dùng một giọt, mà đến tận lúc này, vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng còn sót lại của Kim Tủy Ngọc Dịch đang không ngừng sưởi ấm phần xương cốt toàn thân. Vì vậy, Lục Huyền cũng không vội sử dụng giọt Kim Tủy Ngọc Dịch mới nhận được này. Hắn để Kim Tủy Ngọc Dịch vào trong cái hộp bạch ngọc nhỏ, rồi thu vào túi trữ vật.

Hai cây Đồng Cốt Trúc vừa chặt xuống cũng được hắn bỏ vào cùng.

Lúc trước, hắn trồng năm cây Đồng Cốt Trúc, hiện giờ chỉ còn lại hai cây sắp thành thục.

Lục Huyền tiếp tục đi dò xét linh điền, cẩn thận kiểm tra trạng thái sinh trưởng của từng loại linh thực, rồi không ngừng thi triển Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật, đồng thời cũng cố gắng đi thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng đặc biệt của mỗi một gốc linh thực dưới tay mình.

Hai ngày trôi qua nhanh như chớp mắt, hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo được gieo trồng gần ba tháng, đã bắt đầu bước vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn.

Lục Huyền tỉ mỉ kiểm tra một phen, sau đó hái được bốn mươi gốc Linh Huỳnh Thảo có thanh tiến độ tràn đầy. Trong nhóm này có mười một gốc phẩm chất tốt, hai mươi ba gốc phẩm chất thượng đẳng và sáu gốc còn lại có phẩm chất hoàn mỹ.

Hắn nhặt từng quầng sáng màu trắng xuất hiện ở vị trí gốc Linh Huỳnh Thảo vừa thu hoạch lên. Từng ý niệm lóe lên trong đầu hắn, các loại phần thưởng như tu vi, đan dược, phù lục liên tiếp xuất hiện.

Lần này, hắn nhận được khen thưởng tổng cộng là tám năm tu vi, khiến cho từng luồng linh lực không ngừng tác động vào kinh mạch đan điền, điên cuồng chạy ngang chạy dọc trong cơ thể.

Một lát sau, Lục Huyền mới triệt để hấp thu xong lượng lớn linh lực đột nhiên xuất hiện này, biến chúng thành linh lực sử dụng cho bản thân.

Linh lực chứa đựng bên trong đan điền tăng lên rất nhiều, khí tức trên người hắn cũng theo đó mà tăng mạnh.

Sau khi hứng chịu lượng lớn linh lực dồn dập đánh sâu vào trong người, hắn đã thành công đột phá đến cảnh giới Luyện Khí viên mãn.

"Luyện Khí viên mãn, có thể thử trùng kích Trúc cơ kỳ được rồi." Trong lòng Lục Huyền cảm thán không thôi.

Nhìn lại những chuyện trải qua trong suốt ba năm này, trong lòng hắn lại dấy lên một loại cảm giác lạ lùng, không chân thật.

Ba năm trước, hắn chỉ là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, hoang mang sống qua ngày, cả ngày chỉ đau đáu nghĩ xem nên làm như thế nào để sống lâu và an toàn hơn, cũng như phải làm như thế nào để cố gắng kiếm thêm được một, hai viên linh thạch.

Từ khi quầng sáng màu trắng cùng với năng lực hiểu rõ trạng thái tức thời của linh thực xuất hiện, cuộc sống tu luyện của hắn đã sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tu vi trực tiếp tăng vọt đến Luyện Khí viên mãn, có thể thử đánh sâu vào cảnh giới Trúc Cơ.

Mặt khác, khi thu hoạch linh thực, hắn còn nhận được các loại phần thưởng là thuật pháp, bảo vật, đan dược…

Có thể nói, trong đám tu sĩ đồng cấp, tài sản của hắn có thể xếp hàng đầu rồi.

"Trúc Cơ… Trước đây, nó vốn là cấp bậc vượt ngoài tầm với của ta, nhưng ở thời điểm hiện tại, khoảng cách đạt đến nó cũng chẳng quá xa xôi." Lục Huyền tự giễu cười cười, trong lòng bồi hồi khó tả.

Sau khi gia nhập Thiên Kiếm Tông, song song với quá trình làm ruộng, hắn cũng bù đắp được kha khá tri thức trên phương diện tu hành, cũng như hiểu được Trúc Cơ chính là ngưỡng cửa lớn đầu tiên trong quá trình tu hành.

Giai đoạn Luyện Khí, tu sĩ có thể dựa vào thiên phú, đan dược, cứ như vậy mà một mạch đột phá. Nhưng sau khi đạt tới Luyện Khí viên mãn, muốn tiến lên một bước, rồi vượt qua và đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, lại không còn là chuyện đơn giản nữa.

Trong mười tu sĩ Luyện Khí viên mãn, không đến ba mươi phần trăm có thể đột phá đến Trúc Cơ sơ kỳ, xác suất thành công cực thấp.

Khi bước vào giai đoạn đột phá, bên cạnh tu sĩ Luyện Khí viên mãn thường sẽ có tu sĩ tu vi cao thâm hộ pháp, đồng thời cũng cần có Trúc Cơ Đan trợ lực.

Ngoài ra, trong Tu Hành giới còn lưu truyền một vài loại bí pháp đặc thù có thể gia tăng tỷ lệ đột phá Trúc Cơ kỳ, chỉ có điều những loại bí pháp này tương đối hiếm thấy, thậm chí viên Trúc Cơ Đan quý hiếm vốn đắt tiền kia cũng chẳng là gì so với bí pháp.

Chương 225: Lại Đến Kiếm Môn Trấn!

"Cũng không biết cứ tiếp tục hấp thu khen thưởng tu vi từ Linh Huỳnh Thảo, thì đến cuối cùng sẽ có kết quả gì. Là đạt đến Luyện Khí tầng thứ một nghìn hay thành công đột phá đến Trúc Cơ kỳ?" Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn về phía các loại phần thưởng trong tay.

Ngoại trừ tu vi, những quầng sáng màu trắng còn lại đã mang đến cho hắn kha khá phù lục đan dược, nhưng chỉ có Kiếm Khí Vạn Thiên phù là đạt tới nhị phẩm, còn lại đều rơi vào cấp bậc nhất phẩm, mấy thứ này có vẻ hơi vô dụng đối với tu vi hiện tại của Lục Huyền.

Cũng may, phần thưởng từ sáu cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ cũng không tệ, bên trong có ba giọt bảo vật Thảo Linh Nguyên Dịch, hắn sẽ dùng thứ này để nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi, nhằm gia tăng thực lực và trợ giúp nó thăng cấp đột phá.

Còn thêm một gói kinh nghiệm 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, hai gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.

Sau khi hấp thu hai gói kinh nghiệm đan phương, khả năng lý giải và nắm giữ quá trình luyện chế Bồi Nguyên Đan của hắn đã đạt đến cảnh giới đại thành, bất kể là tỉ lệ thành đan hay chất lượng đan dược cũng theo đó mà được cải thiện rất nhiều.

Lục Huyền sắp xếp lại gọn gàng tất cả nhóm phần thưởng trong tay mình, sau đó thu bốn mươi gốc Linh Huỳnh Thảo vào trong túi trữ vật.

Sau khúc nhạc đệm nho nhỏ kia, hắn lại tiếp tục đi dò xét nhóm linh thực còn lại trong linh điền, tiện thể cũng đút cho Thảo Khôi Lỗi một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch, nhuộm cái đầu cỏ xám thật to của nó thành màu xanh ngắt.

Sau khi hoàn thành công việc chăm cây, hắn nhanh chóng trở lại trong phòng, chuẩn bị thức ăn cho Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn.

"Lục sư đệ có ở nhà không?" Đột nhiên bên ngoài viện lại truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Lục Huyền mở cửa viện ra, người đến là Từ Thiếu Trạch ở phía bên kia lưng chừng núi. Gã có tính cách kiên nghị, am hiểu đấu pháp, thường vì tranh đoạt chút cơ duyên mà trực tiếp đặt chính mình vào hiểm địa.

Lúc trước, khi tình cờ gặp nhau tại Tư Nông điện, Từ Thiếu Trạch còn mời hắn đi tới Tán Tu thành dọn dẹp tà ma, nhưng bị hắn từ chối.

"Thì ra là Từ sư huynh, mời vào." Lục Huyền dẫn Từ Thiếu Trạch vào trong phòng.

"Từ sư huynh về lúc nào thế? Nhiệm vụ dọn dẹp tà ma lần trước có thuận lợi hay không?"

"Cảm ơn Lục sư đệ đã quan tâm, tổng thể coi như thuận lợi. Chỉ là phía sau con tà ma trong Tán Tu thành kia còn có bóng dáng của một tên tà tu thuộc Tà Tông khác, cũng may, tên tà tu nọ đã bị ta và mấy vị sư huynh sư tỷ cùng nhau giải quyết rồi. Có hai người bởi vì chuyện này mà bị thương, nhưng may mắn là không nghiêm trọng lắm. Sau chuyến hành trình vừa rồi, ngoại trừ phần thưởng nhiệm vụ, chúng ta còn nhận được không ít thu hoạch, cho nên chút thương tổn này cũng đáng giá." Trên khuôn mặt kiên nghị của Từ Thiếu Trạch khẽ nở nụ cười, gã bình tĩnh trả lời.

“Phía sau tà ma còn có bóng dáng của tà tu thuộc Tà Tông ư? Đúng là nguy hiểm đáng sợ, may mà các ngươi đều không sao.” Lục Huyền cảm khái một câu.

“Nguy hiểm thường tồn tại song song với cơ hội, chính sự xuất hiện của chúng mới giúp chúng ta có thêm thu hoạch. Mặt khác, loại trải nghiệm đấu tranh sinh tử, tranh giành cơ hội sống sót này cũng trợ giúp tu vi của bản thân tăng thêm một bước.”

Trong mắt Lục Huyền “kịp thời” xuất hiện tia hâm mộ.

“Ta thật hâm mộ Từ sư huynh, sư huynh có nhiều kinh nghiệm phong phú đa dạng như vậy… Sau khi xử lý tà ma, giết chết tà tu, còn từ đó mà thu được các loại tài nguyên tu hành, không giống ta, cẩn thận thành thói, chỉ dám ở lại trong tông môn nuôi dưỡng linh thực linh thú.”

“Để nhận được các loại phần thưởng bảo vật.” Đương nhiên câu sau này chỉ được Lục Huyền âm thầm bổ sung ở trong lòng chứ không nói ra ngoài miệng, những gì hắn thể hiện trước mặt Từ Thiếu Trạch toàn bộ đều là vẻ ước ao hâm mộ.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Từ Thiếu Trạch cáo từ rời đi.

Lục Huyền trở về phòng, ăn cơm, luyện công một lúc rồi để nguyên y phục trên người, cứ thế đi ngủ.

Ngày hôm sau, chờ hoàn tất quá trình chăm sóc linh thực linh điền, Lục Huyền lại lên đường, đi một chuyến tới Kiếm Môn trấn.

Bên dưới cây kiếm đá cao hàng trăm trượng ở nơi này là một khu quảng trường lát đá xanh rộng lớn. Trên quảng trường vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều tu sĩ bày sạp bán hàng.

Trong số những tu sĩ này, có đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông, cũng có những người phụ thuộc vào đệ tử nội tông bối cảnh phi phàm, còn lại đa số là tu sĩ bình thường, nghe danh mà đến hoặc tán tu tình cờ đi ngang qua.

Lục Huyền chậm rãi đi dạo giữa rất nhiều quầy hàng trên quảng trường, cẩn thận tìm kiếm mục tiêu.

Lần này, mục đích hắn ra ngoài chủ yếu là kiểm tra xem ba loại linh thực tà dị đang được gieo trồng bên trong tiểu viện kia đã phát triển như thế nào rồi, cũng tiện thể đi dạo quanh khu chợ một phen, xem có gặp được chất dinh dưỡng chúng cần hay không, đương nhiên, hắn còn muốn thu mua cả trứng trùng mà Huyền Trùng Đằng đang cần nữa. Đó là mục tiêu chủ yếu, nhưng nếu có thể gặp được một hạt linh chủng phẩm cấp cao vô danh thì không còn gì tốt hơn.

Ba loại linh thực âm phủ đang được hắn gieo trồng, có nhu cầu đặc biệt về oán hồn, xương cốt, và con ngươi tươi mới.

Xương cốt và con ngươi tươi mới tương đối dễ giải quyết, có thể lấy được chúng từ trên thân thể của yêu thú. Nhưng oán hồn là khó nhất.

Xét cho cùng, Kiếm Môn trấn cũng ở quá gần Thiên Kiếm Tông, không có tên tà tu nào dám đến bên này ngó ngàng một cái, người tới người đi đều đàng hoàng, ít nhất là nhìn bên ngoài như thế.

“Xin hỏi đạo hữu, con yêu thú này lai lịch thế nào?” Lục Huyền chỉ vào một bộ thi hài yêu thú coi như hoàn chỉnh được đặt trong gian hàng.

Bộ thi hài này được bảo quản tương đối tốt, có thể thấy trước khi chết, nó là một con báo, trên lớp da còn sót lại có những đường hoa văn màu tím, máu tươi trên miệng vết

thương vừa đông lại không lâu, cho thấy bộ thi hài này còn rất mới.

"Đây là yêu thú nhất phẩm Tử Vân Báo, tốc độ cực nhanh, ta và mấy tu sĩ đồng hành phải bố trí bẫy rập, mãi mới bắt được một con, chỉ có chút đáng tiếc, là thời điểm chúng ta bắt được nó, nó cũng đã trọng thương gần chết rồi." Chủ sạp là một thanh niên hơi mập, vừa thấy trang phục đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông trên người Lục Huyền, vẻ mặt hơi chút rung động, vội vàng trả lời.

"Yêu thú nhất phẩm Tử Vân Báo." Lục Huyền khẽ gật đầu, Bách Đồng Quỷ Mộc càng phát triển, yêu cầu đối với con ngươi cũng ngày càng cao. Cũng may trước mắt nó vẫn đang rơi vào giai đoạn đầu của quá trình sinh trưởng, nên con ngươi của yêu thú nhất phẩm đã đủ dùng rồi.

"Ta muốn xương cốt toàn thân Tử Vân Báo này, cùng với đôi con ngươi của nó, đạo hữu nói cái giá đi." Lục Huyền bình tĩnh nói.

"Xương cốt toàn thân cùng với con ngươi?" Phản ứng đầu tiên của thanh niên hơi mập kia chính là sửng sốt, nhưng sau đó, gã lập tức vui vẻ lại ngay. Vốn dĩ gã còn cảm thấy yêu cầu của Lục Huyền có phần hơi kỳ quái, nhưng rất nhanh, chút nghi hoặc kia đã tan biến, tất cả đều chuyển thành vui mừng rồi.

Chương 226: Kẻ Có Ý Đồ…

Xét cho cùng, thứ có giá trị nhất trong thi thể Tử Vân Báo chính là da thú, huyết dịch cùng với thịt yêu thú. Xương cốt có giá trị hơi thấp, con ngươi lại càng không cần phải nói. Chỉ đối với một số yêu thú đặc thù hiếm thấy, đôi con ngươi kia mới là tài liệu quý giá nhất trên cơ thể chúng.

"Nếu đạo hữu muốn, chỉ cần bỏ ra hai mươi linh thạch là có thể cầm được xương cốt và con ngươi của Tử Vân Báo đi rồi." Gã thử thăm dò Lục Huyền một phen.

Trước đây, khi tiếp xúc với tu sĩ Thiên Kiếm Tông, ấn tượng bọn họ để lại trong lòng gã chính là ra tay cực kỳ hào phóng, vì vậy, gã thử nâng giá cả lên cao hơn bình thường một chút, nhưng cũng không dám nâng lên quá cao, dù sao thân phận địa vị của hai bên cách nhau xa như vậy, gã cũng sợ dẫn tai họa lên người mình.

"Hai mươi linh thạch?" Vẻ mặt Lục Huyền lập tức chuyển thành lạnh lẽo.

"Đạo hữu cho là ta không biết giá cả của thị trường tài liệu? Con Tử Vân Báo này chỉ là yêu thú nhất phẩm, tài liệu toàn thân nó tính tối đa cũng chỉ được sáu mươi linh thạch, trong đó thì xương cốt được xem là bộ phận có giá trị kém hơn. Về phần con ngươi, chúng vốn không có nhiều tác dụng, cũng chỉ một mình ta có sở thích thu thập bộ phận này mà thôi. Mười linh thạch."

Mặc dù tài sản hiện nay trên người hắn có hơn một nghìn tám trăm linh thạch, nhưng căn cứ vào ý nghĩ tiết kiệm được

chút nào hay chút ấy, Lục Huyền vẫn dứt khoát chém đi một nửa giá.

Sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng Lục Huyền đã dùng mười hai linh thach mua được bộ phận xương cốt và con ngươi trên người Tử Vân Báo.

Mua xong, hắn vẫn tiếp tục xem xét các quầy hàng, trong qúa trình này, hắn còn phát hiện thêm non nửa bộ xương cốt của một con yêu thú nhị phẩm, và đã dứt khoát mua nó với giá ba mươi linh thạch.

"Hài cốt Man Giáp Ngưu nhị phẩm lần trước đã đủ để Kinh Cức Cốt hấp thu một đoạn thời gian rất dài rồi, bây giờ lại mua thêm hai bộ hài cốt mới mẻ khác, coi như là đồ ăn kèm cho nó. Đáng tiếc linh thực trong viện chỉ cần oán hồn, xương cốt, con ngươi, khi nào mới kiếm được một vài loại linh thực đặc dị khác đây? Đến lúc đó, huyết dịch, thịt thú, xương cốt, hồn phách, da lông đều được sử dụng hết, không bỏ sót một bộ phận nào, tập hợp thành một bàn tiệc âm phủ luôn."

Ở sâu trong nội tâm, Lục Huyền không nhịn được nghĩ thầm, đến đây, hắn cũng không tiếp tục mua hài cốt yêu thú nữa, mà tập trung đi thu mua con ngươi tươi mới.

Trên thực tế, đám tu sĩ kia rất ít khi mang thi hài yêu thú hoàn chỉnh đến Kiếm Môn trấn này, lại cộng thêm vận khí của Lục Huyền khá bình thường, khiến hắn đi mãi cũng không tìm thấy con ngươi tươi mới nào khác, cũng may hắn lại phát hiện ra một quầy hàng đặc biệt.

Chủ sạp là một thanh niên có tướng mạo hung ác nham hiểm, trong quầy hàng của đối phương có bày ra một ít vật phẩm kỳ quái, bao gồm thi thể côn trùng được ngâm trong các loại chất lỏng lạ, cùng với những dạng tài liệu quý hiếm thu được từ trên thân yêu trùng, và đương nhiên, cũng có một số trứng trùng có hình dạng quái dị.

“Vị đạo hữu này, không biết trứng trùng Ẩn Sí Thiền này bán thế nào?” Lục Huyền chỉ vào một đoạn cành cây, có thể trông thấy chừng bảy - tám quả trứng trùng to cỡ đầu ngón tay út bám vào giữa cành cây, trứng trùng dài nhỏ, màu trắng nhạt, trông khá giống những hạt linh mễ.

Hắn đã từng trông thấy loại trứng trùng này ở trong 《Trùng Kinh》, khi đến độ, loại trứng trùng này có thể nở ra yêu trùng nhất phẩm Ẩn Sí Thiền, thuộc yêu trùng loại lột xác, hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của Huyền Trùng Đằng.

“Hai mươi linh thạch.” Chủ sạp có tướng mạo nham hiểm ngẩng đầu nhìn Lục Huyền, hơi kinh ngạc vì hắn nhận ra trứng trùng Ẩn Sí Thiền, nhưng sau đó lại lạnh nhạt trả lời.

“Mười lăm linh thạch, ta cầm cành cây này đi, đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Thanh niên nham hiểm không nói gì, chỉ lắc đầu rồi nhắm mắt lại.

“Mười tám linh thạch, cái giá này đã rất công bằng rồi, nếu đạo hữu không đồng ý, ta cũng chỉ có thể từ bỏ, dù sao thứ kia cũng chỉ là bảy - tám quả trứng của yêu trùng nhất phẩm thôi.” Lục Huyền không ngừng thử thăm dò điểm mấu chốt của thanh niên kia.

“Được.” Nghe được câu này, thanh niên nham hiểm nọ cũng chịu mở mắt, gật đầu đồng ý.

…

Bên ngoài tiểu viện.

Hai tên tu sĩ Luyện Khí trung cấp ngẩng đầu nhìn tòa trận pháp bao phủ cả tiểu viện bên trong, thấp giọng bàn luận: “Chủ nhân của tiểu viện này quá mức thần bí rồi, đối phương cứ mở trận pháp phòng ngự nhị phẩm suốt thế này, sẽ lãng phí rất nhiều linh thạch đấy. Cũng không biết người nọ có lai lịch

thế nào, cứ như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, chưa gặp hắn bao giờ."

"Ai da, ngươi nói xem, chẳng lẽ chủ nhân tiểu viện này đã chết ở chỗ bí cảnh nào đó rồi, nên mới không có tu sĩ ra vào nơi đây?"

"Nói vậy thì…"

Một tu sĩ nhíu mày với đồng bạn, lộ ra ánh mắt đầy hàm ý.

"Nói năng cẩn thận một chút! Tốt nhất là không nên ôm loại ý nghĩ này nữa! Chỗ này là môn hạ của Thiên Kiếm Tông, nói không chừng người đang đứng sau tiểu viện chính là một đệ tử của Thiên Kiếm Tông, nếu không cẩn thận mà chọc giận người ta, sẽ rất khó giữ được tính mạng." Đồng bạn của gã cẩn thận nhìn xung quanh một chút, rồi mở miệng khuyên nhủ.

Ở thời điểm hai người bọn họ đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên ngay sau lưng bọn họ: "Hai vị đạo hữu này dừng chân ngay trước cửa viện của tại hạ như vậy, chẳng lẽ đang muốn chờ tại hạ sao?"

Hai tu sĩ kia giật bắn cả người, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tu sĩ có tướng mạo tuấn tú đang mỉm cười nhìn mình. Nhưng sự xuất hiện của đối phương còn không khiến bọn họ kinh ngạc bằng bộ y phục đang được hắn mặc trên người, nó chính là pháp bào định chế của đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông.

"Vị đạo hữu này xin đừng hiểu nhầm, hai chúng ta ngụ ở không xa tiểu viện của đạo hữu, tình cờ đi ngang qua đây, lại vừa vặn gặp được đạo hữu trở về." Một người trong đó, lộ vẻ mặt hơi hốt hoảng, vội vàng mở miệng giải thích với Lục Huyền.

"Thật sao? Ta thấy hai người đứng đây, còn tưởng rằng các ngươi có mưu đồ gây rối gì với tiểu viện của ta chứ?" Lục

Huyền nhìn hai người bọn họ, cười nửa miệng nói.

“Tuyệt đối không có chuyện này!” Tên tu sĩ kia trả lời như đinh chém sắt.

“Hai chúng ta đều xuất thân chính thống, sở dĩ ở lại Kiếm Môn trấn là để phục vụ các đệ tử Thiên Kiếm Tông ở trong gia tộc bất cứ lúc nào bọn họ cần. Trước mắt, thiếu chủ nhà chúng ta đã tiến vào Luyện Khí viên mãn rồi, có thể ngài cũng quen biết với đạo hữu đó.”

“Thì ra là thế, xem ra là ta đã lo lắng quá mức rồi.” Lục Huyền lạnh nhạt cười.

“Tiểu viện này là chỗ đặt chân của ta ở trong Kiếm Môn trấn, bởi vì không thích tiếp xúc với người lạ nên đã bố trí trận pháp phòng hộ. Thời gian tiếp theo, ta chuẩn bị trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, cho nên số lần tới đây sẽ ít đi tương đối.” Lục Huyền từ tốn nói, hắn thuận miệng bịa đặt một lý do để hai tên tu sĩ kia tin phục, đồng thời cũng để lộ ra vài phần uy hiếp.

“Chúc đạo hữu sớm ngày đột phá Trúc Cơ!” Hai người kia nghe vậy, đều đồng thanh cúi đầu chúc phúc.

Chương 227: Phiền Não Về Con Ngươi Của Yêu Thú!

“Nếu tiền bối không chê, ngày thường hai chúng ta có thể giúp tiền bối chú ý đến nơi này một chút, miễn cho đám trộm cắp xấu xa không có mắt xông vào, làm bẩn nơi ở của tiền bối.”

Hai người kia nghe thấy Lục Huyền đang chuẩn bị trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, đã nhanh chóng thay đổi cách xưng hô, thậm chí còn tình nguyện giúp Lục Huyền chăm sóc tiểu viện.

“Ừm, vậy làm phiền hai vị, nếu tiểu viện vẫn luôn bình thường, hai vị nhất định sẽ được khen thưởng phong phú.” Lục Huyền vẽ cho hai tu sĩ Luyện Khí trung cấp kia một cái bánh ngọt thật to, rồi liếc mắt nhìn hai người bọn họ thật sâu, như muốn khắc ghi khuôn mặt của hai người bọn họ vào trong đầu mình vậy.

Ngay sau đó, hắn mở trận pháp và tiến vào tiểu viện.

Đợi cho đến khi bóng dáng của Lục Huyền hoàn toàn biến mất, hai người bên ngoài mới chột dạ, đồng thời ngẩng đầu, bàn tay khẽ sờ mồ hôi lạnh trên trán. Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng rời đi.

“Sao ngươi lại hứa hẹn sẽ trông coi tiểu viện giúp tên đệ tử Thiên Kiếm Tông kia?” Đợi đi xa hơn một chút, một tên trong đó bất mãn hỏi.

“Ngươi không thấy hắn đã nổi lòng nghi ngờ rồi sao? Để đánh tan lòng nghi ngờ của hắn, ta đành phải ra cái hạ sách

này. Về sau, chúng ta nhất định phải chú ý đến nơi này nhiều hơn, nếu thật sự có tu sĩ dám cả gian phá vỡ trận pháp tiến vào tiểu viện, chẳng phải hai người chúng ta sẽ biến thành kẻ tình nghi số một sao? Cũng may, nơi này tương đối gần chỗ chúng ta đang ở."

"Chính vì quá gần mới dẫn tới chuyện hôm nay đó!"

…

Lục Huyền tiến vào tiểu viện, mọi thứ trong viện đều được sắp xếp như bình thường, xung quanh trận pháp cũng không có dấu vết bất thường nào lưu lại.

"Về sau nếu có đầy đủ điều kiện, ta phải thăng cấp tòa pháp trận phòng hộ bên ngoài linh điền tiểu viện này mới được. Mặc dù tiểu viện tọa lạc ngay trong Kiếm Môn trấn, cách Thiên Kiếm Tông không xa, có rất ít tà ma tà tu, độ an toàn cao hơn rất nhiều so với Lâm Dương phường thị, nhưng cũng không thể vì thế mà sơ suất được, dù sao linh thực hắn đang gieo trồng bên trong linh điền đều là tam phẩm như Quỷ Diện thạch Cô, Kinh Cức Cốt, còn có tứ phẩm là Bách Đồng Ngụy Mộc. Nếu chẳng may gặp phải nguy cơ tổn thất thì có khóc cũng không kịp."

Hắn nghĩ thầm trong lòng.

Lục Huyền tiến vào linh điền, một cơn gió lạnh thổi tới, mười mấy luồng oán hồn đang bay lơ lửng giữa không trung.

Năm cây Quỷ Diện thạch Cô phía dưới đang phát triển cực kỳ tốt, nếu nhìn kỹ sẽ thấy dường như những đường hoa văn tạo hình cái mặt quỷ bên ngoài kia đang nở một nụ cười quỷ dị, chứng tỏ trong khoảng thời gian này, chúng vẫn luôn nằm trong trạng thái thỏa mãn, ăn no nứt bụng.

"Tốc độ hấp thu âm hồn oán niệm càng lúc càng nhanh, lần trước ta lưu lại năm mươi luồng oán hồn, mà gần như đều bị

chúng ăn sạch sẽ rồi!" Lục Huyền cảm thán một câu, lại cầm pháp khí nhị phẩm Oán Hồn Linh ra, lại thả năm mươi đạo oán hồn ra ngoài.

"Lại đến thêm mấy lần nữa thì Oán Hồn Linh này chỉ còn lại cái vỏ rỗng, xem có cơ hội thu được oán hồn mới không."

Hắn đi đến phía trước Kinh Cức Cốt, một đoạn thời gian không trông thấy, phía trên những khúc xương dài mảnh nhợt nhạt kia đã mọc ra càng ngày càng nhiều gai xương mới, giống như mấy lớp răng nanh tinh xảo, trực tiếp cắm thật sâu vào bên trong bộ hài cốt của Man Giáp Ngưu nhị phẩm, hấp thu cốt tủy dồi dào trong đó.

"Cứ hút mãi một bộ hài cốt cũng không phải là biện pháp hay, hôm nay ta tới đổi khẩu vị mới cho ngươi đây." Lục Huyền ném của xương cốt Tử Vân Báo và nửa bộ hài cốt yêu thú nhị phẩm khác xuống bên dưới Kinh Cức Cốt.

Sau khi ném xương xong, hắn lại đi đến trước mặt một cây nhỏ quái dị mọc đầy đồng tử trên thân. Con ngươi yêu thú lần trước hắn lưu lại trên thân cây, đã mất hết hoạt tính, trực tiếp biến thành màu xám trắng.

Lục Huyền chạm nhẹ vào nó, con ngươi màu xám trắng lập tức hóa thành vô số bột phấn, rơi lã chã xuống đất. Một sợi xúc tu thật nhỏ với trạng thái bán trong suốt vừa miễn cưỡng rút khỏi con ngươi màu xám trắng kia, từ từ quay trở về, lại biến thành một con mắt tà dị hơi khép hờ.

Sau khi hấp thu tinh hoa bên trong con ngươi của yêu thú, con mắt đó đã mở ra hơn phân nửa, có thể thấp thoáng nhìn thấy con ngươi màu đỏ sậm bên trong đang chuyển động, nhìn lâu sẽ khiến người ta có cảm giác hơi chóng mặt.

Lục Huyền cầm đôi con ngươi của Tử Vân Báo, từ từ đưa đến phía trước Bách Đồng Quỷ Mộc. Con ngươi gần với Tử

Vân Báo nhất lập tức cảm nhận được thức ăn mới mẻ đang tới gần, nó cố gắng mở mắt ra, vài sợi xúc tu nhỏ bán trong suốt lập tức bắn nhanh đến như cái lưỡi của con thằn lằn.

Cuối cùng, hai con ngươi kia lần lượt bị hai nhánh xúc tu bán trong suốt dùng tốc độ nhanh nhất móc đi, rồi gắt gao gắn chặt với con ngươi ấy, hồi lâu cũng không nhúc nhích. Vài con ngươi còn lại không tranh đoạt được con ngươi của Tử Vân Báo, đành phải chậm rãi nhắm lại, Lục Huyền có thể cảm nhận được chúng nó hoàn toàn không cam tâm.

"Một đôi con ngươi của Tử Vân Báo vốn không đủ để nuôi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc ăn no, phải tìm cách lấy được càng nhiều con ngươi của yêu thú phẩm cấp cao càng tốt." Lục Huyền nghĩ thầm.

Nhưng rất khi đụng phải con ngươi yêu thú tươi mới trong các quầy hàng ở quảng trường Thanh Thạch. Hắn quyết định sẽ chủ động đi sưu tầm loại vật phẩm này.

"Muốn thu được thật nhiều con ngươi yêu thú tươi mới, đương nhiên phải đi ra bên ngoài mạo hiểm săn giết yêu thú, sau đó bảo quản tốt con ngươi, và mau chóng mang chúng trở về nuôi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc. Nhưng mạo hiểm ư? Điều đó là tuyệt đối không thể được, cả đời này ta sẽ không ra ngoài mạo hiểm, ngay cả tu luyện, ta cũng không có khả năng tu luyện, chỉ có gieo trồng linh thực, mới có thể duy trì tiến độ tu hành của ta thôi."

…

Mây mù lượn quanh, một con Linh hạc trắng nõn nhanh chóng xuyên qua bầu trời. Một lát sau, nó đáp xuống trước cửa chính của Thứ Vụ đường.

Lục Huyền nhảy xuống, xuất phát từ phép lịch sự, hắn lại móc một viên linh thạch ra, muốn trả công chở khách cho Linh

hạc. Nhưng con Linh hạc kia lập tức kêu to một tiếng thanh thúy, rồi dứt khoát vươn cánh đẩy tay Lục Huyền ra, và bay vút lên trời, nghênh ngang biến mất.

"Ai da, khách sáo như thế làm gì?" Lục Huyền nửa sung sướng nửa chối từ, đành phải thả viên linh thạch kia vào trong túi trữ vật, khẽ cảm khái một câu.

Sau khi tiến vào đại sảnh Thứ Vụ đường, hắn lại nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, đó là các loại thông tin nhiệm vụ không ngừng được cập nhật trên màn sáng, cùng với bên dưới là mấy chục tên đệ tử ngoại môn đang chờ đợi nhận được nhiệm vụ thích hợp dành cho mình.

Lục Huyền tùy ý đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhưng không phát hiện ra nhiệm vụ nào có liên quan đến linh thực hay linh thú thích hợp với mình, hắn chỉ có thể đi vòng qua màn sáng, đến trước mặt một gã chấp sự của Thứ Vụ đường đang đứng phía sau màn sáng.

"Xin hỏi sư huynh, ta muốn tuyên bố nhiệm vụ thì phải làm thế nào?"

Chương 228: Tuyên Bố Nhiệm Vụ!

Rất hiếm khi tìm mua được con ngươi yêu thú tươi mới ở trong Kiếm Môn trấn, mà Lục Huyền cũng không có ý định sẽ đích thân đi ra ngoài săn giết yêu thú. Bởi vậy, sau khi cân nhắc một hồi, hắn đã dự định sẽ bố trí một nhiệm vụ có liên quan đến con ngươi của yêu thú, đồng thời cũng nhờ rất nhiều đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông giúp hắn giải quyết vấn đề có liên quan đến chất dinh dưỡng cho Bách Đồng Quỷ Mộc.

Mặc dù hắn có các loại bảo vật tam phẩm như Ẩn Linh Sưởng, Tốn Lôi Kiếm Hoàn, Vô Cấu Ngọc, 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cấp bậc tông sư, cường độ thân thể không thua kém pháp khí nhị phẩm, bí thuật Nhiên Huyết Tiễn nhị phẩm cùng với rất nhiều phù lục nhị phẩm, nhưng trong lòng vẫn không muốn lấy thân mạo hiểm, đi tới bí cảnh hay nơi hoang dã để săn giết yêu thú.

Coi như bản thân không quên tâm ý thuở ban đầu đi cũng được.

“Tuyên bố thông tin một nhiệm vụ cần ba linh thạch, có thể hiển thị trên màn sáng một tháng, nếu vượt quá thời hạn mà vẫn không có đồng môn nào nhận nhiệm vụ thì tin tức về nhiệm vụ này sẽ biến mất, cũng có thể trả phí để kéo dài thời hạn. Nội dung nhiệm vụ và phần thưởng nhiệm vụ do chính sư đệ tự quyết định, chờ sư đệ xác định xong, chúng ta mới tuyên bố, tránh để phát sinh những tranh cãi không cần thiết. Có thể thiết lập nhiệm vụ làm một lần, cũng có thể thiết lập nhiệm vụ

làm nhiều lần. Nhiệm vụ làm một lần thì khi có người nhận sẽ lập tức biến mất, còn nhiệm vụ làm nhiều lần có thể tùy thờ qua Thứ Vụ đường huỷ bỏ.” Chấp sự Luyện Khí viên mãn của Thứ Vụ đường ngẩng đầu, nói chi tiết với Lục Huyền.

“Được, đa tạ sư huynh đã giải thích. Ta muốn tuyên bố một nhiệm vụ thu thập con ngươi yêu thú, cấp bậc nhất phẩm nhị phẩm là được, yêu cầu quan trọng phải bảo đảm độ tươi mới của con ngươi. Về chuyện phần thưởng nhiệm vụ, con ngươi yêu thú nhất phẩm mỗi cái mười linh thạch, nhị phẩm thì dựa vào chủng loại yêu thú, phẩm chất con ngươi, mức độ tươi sống… để định giá nên giá cả sẽ có dao động, nhưng mỗi cái không ít hơn ba mươi linh thạch.” Lục Huyền cầm ba viên linh thạch từ trong túi trữ vật ra, giao cho tu sĩ của Thứ Vụ đường.

Tu sĩ kia cầm một cây bút lông màu trắng bạc trên tay, nhanh chóng viết lên một tấm màn sáng nho nhỏ, sau đó đưa nó tới trước mặt Lục Huyền: “Sư đệ, mời xác nhận lại một lần nữa, nếu không có vấn đề gì, tin tức nhiệm vụ này có thể tuyên bố ngay lập tức.”

Lục Huyền nhìn lướt qua thông tin nhiệm vụ trên màn sáng nhỏ, rồi gật đầu đồng ý.

Tu sĩ của Thứ Vụ đường lại hỏi thăm vị trí động phủ, thói quen sinh hoạt hàng ngày của Lục Huyền, để chuyện bàn giao có thể suôn sẻ hơn sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

“Đúng rồi sư huynh, ngươi thường xuyên tuyên bố các loại nhiệm vụ ở Thứ Vụ đường, có hiểu biết sâu rộng về nhiều bí cảnh xung quanh đây, chẳng hay sư huynh có biết nơi nào xuất hiện nhiều yêu trùng sinh sống hay không?”

“Bí cảnh có nhiều yêu trùng? Vừa hay ta có biết một nơi tên là Hồng Chướng Cốc, bên trong có nhiều cây cối, khí hậu ẩm ướt, lại cò một khu vực rộng lớn bị chướng khí bao trùm, cực kỳ thích hợp cho các loại yêu trùng sinh trưởng và sinh

sản. Nếu sư đệ muốn săn bắt yêu trùng, chỗ đó là một điểm đến khá tốt."

Lục Huyền vội vã xua tay, biểu thị từ chối: "Sư huynh hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn tìm hiểu nhiều hơn một chút mà thôi, gần đây ta khá có hứng thú đối với mấy con yêu trùng kỳ kỳ quái quái kia."

Hắn trầm ngâm một lát, lại tiếp tục nói: "Sư huynh lại phát hộ ta một nhiệm vụ có liên quan đến ấu trùng yêu trùng hoặc là trứng trùng nha! Muốn nhờ mọi người đi sưu tầm trứng trùng hoặc ấu trùng yêu trùng giúp ta, nếu có loại yêu trùng thoát xác trong quá trình sinh trưởng thì không còn gì tốt hơn. Phần thưởng nhiệm vụ vẫn lấy linh thạch làm chủ, căn cứ vào chủng loại, phẩm cấp, số lượng của trứng trùng hoặc ấu trùng yêu trùng mà thương lượng, quyết định."

Trứng trùng hoặc ấu trùng phù hợp với quá trình sinh trưởng của Huyền Trùng Đằng cũng khá ít gặp, bởi vậy sau khi cân nhắc, Lục Huyền đã quyết định sẽ phát thêm một nhiệm vụ nữa, muốn thuê tu sĩ đồng môn đi tới trợ giúp mình sưu tầm trứng trùng hoặc ấu trùng yêu trùng phẩm loại thích hợp.

Bách Đồng Quỷ Mộc và Huyền Trùng Đằng đều là tứ phẩm, và ở thời điểm hiện tại, trong số những loại linh thực đang được hắn gieo trồng thì chúng là loại có phẩm cấp cao nhất, để chúng phát triển được bình thường, có bảo hắn trả nhiều linh thạch hơn chút nữa cũng đáng giá.

Bởi xét cho cùng, trả giá chắc chắn sẽ có hồi báo càng lớn hơn nữa, ở trước mặt phần thưởng đến từ quầng sáng, chút linh thạch này vốn chẳng đáng là gì.

Sau khi mua Huyền Trùng Đằng, Kiếm Ấn trong tay hắn cũng không còn quá nhiều, chỉ còn lại hơn năm mươi miếng, nhưng linh thạch lại chưa tiêu hao bao nhiêu, hiện giờ tài sản

trên người hắn vẫn còn hơn một nghìn tám trăm linh thạch, vẫn đủ để thu mua con ngươi cấp bậc nhất phẩm, nhị phẩm và các loại trứng trùng.

Tu sĩ Thứ Vụ đường gật gật đầu, lại nhập thông tin vào bức màn sáng.

Lục Huyền giao ba viên linh thạch cho đối phương, rồi đi đến phía trước màn sáng khổng lồ bên trong đại sảnh. Ngóng nhìn không mất bao lâu, trên màn sáng lập tức xuất hiện hai nhiệm vụ có nội dung tương tự như nhau.

Có không ít tu sĩ đang đứng dưới màn sáng đều bị tin tức nhiệm vụ phía trên hấp dẫn.

"Nhiệm vụ thu thập con ngươi của yêu thú… Sao ta lại có cảm giác nhiệm vụ này hơi kỳ lạ nhỉ? Có vẻ không giống phong cách của danh môn chính đạo cho lắm."

"Quản nhiều như vậy làm gì? Nói không chừng là vị đồng môn nào đó đang muốn nghiên cứu đan dược đặc thù, hoặc là phương pháp đối phó với tà tu đấy!"

"Hơn nữa, nhiệm vụ này đơn giản như thế, chỉ cần đi đến bí cảnh nào đó rồi tiện tay tiêu diệt yêu thú là được, mà con ngươi cũng không phải bộ phận có giá trị cao nhất trên thân thể yêu thú, có thể đổi thêm ít linh thạch cũng là niềm vui ngoài ý muốn rồi."

"Công đoạn khó nhất trong chuyện này chính là làm như thế nào để đảm bảo độ tươi của con ngươi yêu thú ở mức độ lớn nhất ấy."

"Cũng có thể đánh yêu thú gần chết, chờ sau khi trở về tông môn mới giải quyết triệt để? Như vậy sẽ không cần phải lo lắng đến vấn đề bảo dưỡng con ngươi của chúng rồi."

Trong tiếng thảo luận, rất nhanh đã có tu sĩ nghĩ ra một biện pháp khả thi.

Về phần nhiệm vụ trứng trùng hoặc ấu trùng, có rất ít tu sĩ Thiên Kiếm Tông cảm thấy hứng thú với nó. Dù sao kích thước của yêu trùng cũng quá mức nhỏ bé, hành tung lại quỷ dị, còn có rất nhiều năng lực kỳ quái, nếu không cẩn thận sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Lục Huyền nhìn một hồi rồi trở lại động phủ, đợi các vị đồng môn mang thứ hắn cần về cho hắn. Hắn vừa mới mở cửa viện, cái bụng mũm mĩm của ấu điểu Phong Chuẩn đã rơi xuống đầu rồi, nhưng chưa kịp ấm chỗ, thân hình mập mạp của nó lại bị đánh bật ra xa chỉ trong tích tắc.

Đạp Vân Linh Miêu vẫn ưu nhã nằm dưới đất, con ngươi xanh biếc dùng ánh nhìn lạnh nhạt, chăm chú quan sát Lục Huyền, chỉ có chỏm lông màu xám trắng trên chóp tai đang lắc tới lắc lui để biểu hiện ra tâm trạng vui sướng của nó. Lục Huyền không nhịn được lại đi tới, nhéo hai chùm lông màu xám trên tai nó.

"Ngao ~" Đạp Vân Linh Miêu thấp giọng gầm một tiếng, hàm lượng giọng gió trực tiếp tăng cao đến mười phần.

Chương 229: Đại Lão Mang Tới Cảm Giác Thật Tuyệt!

Lục Huyền trêu chọc hai nhóc con này một lúc rồi đi vào trong linh điền.

Hắn tới gần linh chủng Huyền Trùng Đằng, lấy nhánh cây mình đã mua ra, cẩn thận bóc những hạt trứng trùng Ẩn Sí Thiền như linh mễ màu trắng xuống. Tổng cộng có tám hạt trứng trùng nằm trên tay hắn, mơ hồ có thể cảm nhận được sinh cơ hơi yếu ớt đang ẩn chứa bên trong.

Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, phía trên khu vực linh nhưỡng đang bao bọc lấy hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng lập tức xuất hiện mấy cái lỗ nhỏ, Lục Huyền lại khống chế linh lực nhẹ nhàng đưa những quả trứng trùng Ẩn Sí Thiền trên tay mình xuống dưới lỗ, đặt lên mặt ngoài của hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng.

Không lâu sau khi bỏ tám hạt trứng trùng Ẩn Sí Thiền vào, Lục Huyền lập tức cảm nhận ngay được hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng đang nằm yên bên trong linh nhưỡng, vừa phát sinh một chút biến hóa to lớn.

Trước ngày hôm nay, nó vẫn nằm trong trạng thái chờ đợi, nhưng vào giờ phút này, sức sống mãnh liệt bên trong thân thể nó lại nhanh chóng bùng nổ ra ngoài, dường như phần tiếp xúc giữa hạt linh chủng và mấy quả trứng trùng kia đang chầm chậm hòa tan, sau đó trứng trùng Ẩn Sí Thiền dần dần chìm xuống dưới, một phần trong đó dính chặt lại, thậm chí còn trực tiếp bị khảm vào hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên bề mặt trứng trùng ở tầng ngoài linh nhưỡng. Một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Yêu trùng nhất phẩm Ẩn Sí Thiền, năng lực ẩn nấp của thể thành thục rất mạnh, chắc chắc có kèm theo lực công kích sóng âm.】

【Đang ở trạng thái cộng sinh với linh thực tứ phẩm Huyền Trùng Đằng.】

【Đại lão mang tới cảm giác thật tuyệt!】

"Linh thực tứ phẩm sẽ bài tiết ra một loại linh vật đặc thù dùng để cung cấp nuôi dưỡng cho yêu trùng nhất phẩm, quá tuyệt vời." Lục Huyền có chút cảm thán nhìn chằm chằm vào mấy quả trứng trùng Ẩn Sí Thiền đang gắn chặt lấy, như muốn trực tiếp hợp thành một thể với hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng.

Hắn tiếp tục dò xét xung quanh linh điền một lượt, tỉ mỉ chăm sóc cho tất cả những loại linh thực bên trong linh điền. Ngay sau đó, hắn lại leo lên Linh hạc miễn phí đi đến phía trước nhà đá ở Thiên Long hồ.

Lục Huyền vẫn chưa dừng nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long, bởi nói gì thì nói, nhiệm vụ này cũng tương đối nhẹ nhàng, mấy chục con Giao Long do hắn nuôi dưỡng đều đã đi vào quỹ đạo, không cần hắn phải hao tâm tổn sức huấn luyện chúng nữa, chỉ cần kiên trì đợi Giao Long đột phá, sau đó thu hoạch Kiếm Ấn là được rồi. Mặc dù thỉnh thoảng hắn cũng bỏ bê công việc, nhưng Hoàng Nguyên - người quản lý Giao Long lại không có nhiều ý kiến, càng không có suy nghĩ đi cắt xén phần Kiếm Ấn của Lục Huyền.

Không có cách nào khác cả, đối mặt với người có thực lực vượt quá mức cần thiết thì một chút châm chước như này cũng không tính là gì.

Những con Giao Long được Lục Huyền nuôi dưỡng rất béo khỏe, còn được huấn luyện cực kỳ bài bản, thậm chí đã để lại hung danh hiển hách trong vùng thủy vực lân cận rồi.

Một khi xảy ra tình huống tranh giành địa bàn và tài nguyên với nhau, hàng chục con Giao Long này sẽ tụ tập lại thành đàn, trực tiếp quần ẩu đối thủ, đánh cho kẻ địch phải thất bại nặng nề.

Đối mặt với loại chiến thuật này, những con Giao Long ở xung quanh hoàn toàn không có biện pháp nào để đáp trả hết.

Bởi xét cho cùng, ngay cả những con Giao Long do cùng một tu sĩ nuôi dưỡng cũng không thể đồng tâm hiệp lực như chúng được, huống chi là đám bên ngoài kia còn không cùng một nhà?

Chỉ hơn ba tháng, trong số những con Giao Long do Lục Huyền chăn nuôi đã có một con Băng Ly nhị phẩm thăng cấp thành tam phẩm, ngoài ra còn bốn con Giao Long cự mãng nhất phẩm trực tiếp thăng cấp thành nhị phẩm, xác suất đột phá cao hơn mức trung bình rất nhiều.

Đứng trước mặt trình độ nuôi dưỡng như vậy, lòng bao dung của Hoàng Nguyên đã được mở rộng đến mức vô hạn, mỗi khi có tu sĩ qua đây tố cáo hành vi quá đáng của đám Giao Long do Lục Huyền nuôi dưỡng, gã đều nhắm mắt làm ngơ.

Lục Huyền đi tới nhà đá bên cạnh Thiên Long hồ, lấy thịt yêu thú do hắn đặc biệt định chế, rồi bước lên phía trước bục cao.

Phía dưới có mấy chục con Giao Long, cự mãng, dị nhiêm đang yên lặng đợi ở khu vực cố định, hơi ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt tràn đầy chờ mong, một mực quan sát Lục Huyền.

“Làm tốt lắm, ăn cơm thôi nào.” Lục Huyền bình tĩnh khen ngợi chúng nó một câu, rồi lấy một miếng thịt yêu thú phù hợp

ném chính xác tới trước mặt một con Giao Long.

Con Giao Long bên cạnh nghe được âm thanh thịt yêu thú rơi xuống nước, nhưng nó chẳng có phản ứng gì, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn qua một cái, có thể cảm nhận được thấy quá trình huấn luyện trước đó của Lục Huyền đã thành công đến mức nào rồi.

Đợi cho đến khi toàn bộ đám Giao Long ăn cơm xong, khi Lục Huyền chuẩn bị rời đi, đột nhiên một luồng khí tức kỳ lạ lại phát ra từ trên người con Song Đầu Giao Long vô cùng hiếu chiến kia.

Có một cái bướu thịt đột nhiên nổi gồ lên ở khoảng giữa hai cái đầu vốn có, kích thước càng lúc càng lớn, hai cái đầu của Song Đầu Giao Long đều gầm lên đầy đau đớn, dường như nó đang cố gắng chịu đựng nỗi thống khổ cực kỳ to lớn.

"Đây là muốn tấn cấp rồi sao?" Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên trên người Song Đầu Giao Long, trong nháy mắt đã biết được đây là con đường nó phải trải qua để thăng cấp đến tam phẩm.

Cái bướu thịt kia nhanh chóng bành trướng, khiến cho hai cái đầu bên cạnh trực tiếp nhỏ đi trông thấy.

Đột nhiên "Ầm" một tiếng, cái bướu thịt kia phá tan lớp lân giáp trên người Song Đầu Giao Long, để lao ra ngoài. Rất nhanh, một cái đầu có kích thước nhỏ hơn hai cái bên cạnh khá nhiều, đã trực tiếp chui ra khỏi cái bướu thịt kia, chen ở giữa hai cái đầu vốn có, một mảnh máu chảy đầm đìa.

"Thành công rồi."

Dù sao Lục Huyền cũng nuôi dưỡng nó một đoạn thời gian dài như vậy rồi, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, tự đáy lòng hắn cảm thấy vui mừng thay cho con Song Đầu Giao Long kia.

Hắn nhanh chóng cầm một cái bình bạch ngọc nhỏ đi tới, xoay quanh cơ thể Song Đầu, à không, phải là Tam Đầu Giao Long mới sinh mới đúng. Một bình huyết dịch Giao Long tam phẩm mới mẻ ra lò.

"Huyết dịch Giao Long tam phẩm có thể cho Giao Đằng ăn no nê rồi." Hắn nhanh chóng thu bình huyết dịch kia vào trong túi trữ vật, lại âm thầm cảm thán một câu.

"Lục sư đệ, chúc mừng chúc mừng, lại có một con con Giao Long thăng cấp tam phẩm!"

Không bao lâu sau khi Song Đầu Giao Long thành công thăng cấp, Hoàng Nguyên đã tươi cười chạy tới, cũng không biết gã có trông thấy hành động hứng lấy huyết dịch Giao Long tam phẩm của Lục Huyền hay không. Dù sao Lục Huyền cũng có lý do tương ứng để đối phó rồi, nên hắn cũng không để ở trong lòng, lập tức cười nói với Hoàng Nguyên: "Đa tạ Hoàng sư huynh, làm sao sư huynh lại trùng hợp gặp được đúng lúc con Song Đầu Giao Long này đột phá lên tam phẩm như vậy?"

"Ha ha! Không dối gạt gì Lục sư đệ, ta đã sớm chú ý đến con Song Đầu Giao Long này của sư đệ rồi, biết nó chuẩn bị tấn chức, chỉ còn kém một đường chỉ nữa thôi. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, nó đã thuận lợi đột phá đến Giao Long tam phẩm rồi."

Chương 230: Mặc Lân Giao Biếng Ăn!

“Cộng thêm con Băng Ly trước đó, là hiện giờ Lục sư đệ đã nuôi dưỡng được hai con Giao Long thăng cấp đến giai đoạn tam phẩm. Đây chính là thành quả tương đối hiếm thấy. Phải biết rằng, mỗi lần như vậy, đều có không ít Giao Long cự mãng được giao vào tay nhóm đồng môn khác, nhưng mãi cho đến khi kết thúc nuôi dưỡng, cũng không thấy một con nhị phẩm nào đột phá lên tam phẩm.” Hoàng Nguyên cảm khái nói.

Gã vẫn chăm chú nhìn con Tam Đầu Giao Long còn ở trên mặt nước, chưa chịu rời đi, ánh mắt tràn đầy thỏa mãn.

Cái đầu mới mọc của Tam Đầu Giao Long trông có vẻ rụt rè và nhát gan, hoàn toàn không hung dữ và thô bạo như hai cái đầu khác, chỉ có lúc nhìn về phía Lục Huyền mới lộ ra vẻ thân thiết.

Lục Huyền quơ quơ tay về phía Tam Đầu Giao Long, khóe miệng khẽ cong lên: “Đi đi, hãy cố gắng tu hành, đến nơi ở mới thì đừng có lúc nào cũng đi đánh lộn với đám đồng loại khác, lấy thực lực trước mắt của ngươi, muốn đánh thắng chúng nó sẽ không dễ dàng như trước. Cuối cùng, ta rất mong khi gặp lại sẽ thấy ngươi đã trưởng thành và mọc thêm nhiều cái đầu hơn.”

“Ngang ~” Tam Đầu Giao Long gầm nhẹ một tiếng, sau đó bơi về phía sâu Thiên Long hồ với tốc độ cực nhanh.

Lục Huyền đợi cho đến khi bóng dáng của nó hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mình, mới thu mắt lại, trong lòng thoả mãn không thôi, lại có thêm năm mươi Kiếm Ấn vào tay rồi, tương đương với phần thưởng khi hoàn thành một nhiệm vụ, ây cha, nên chọn loại linh chủng gì thì tốt đây?

"Lục sư đệ, vừa vặn có một chuyện muốn nhờ sư đệ." Hoàng Nguyên ở bên cạnh lập tức cắt ngang trí tưởng tượng của Lục Huyền.

"Mời sư huynh nói."

"Chuyện là thế này, Lục sư đệ cũng biết đó, trong Thiên Long hồ vẫn còn không ít Giao Long từ tam phẩm trở lên, được các sư thúc Trúc Cơ nuôi dưỡng. Trong nhóm này có một con Mặc Lân Giao tam phẩm dưới tay một vị sư thúc, huyết mạch truyền thừa rất tốt, có hy vọng đột phá đến Giao Long ngũ phẩm."

"Tuy nhiên gần đây con Mặc Lân Giao này lại xuất hiện tình trạng biếng ăn, mà vấn đề còn ngày càng nghiêm trọng. Chẳng những lượng ăn thịt yêu thú nó ăn vào giảm xuống, còn có hiện tượng nôn mửa. Điều này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển bình thường của Mặc Lân Giao."

"Ta biết Lục sư đệ có bản lĩnh đặc biệt trong chuyện nuôi dưỡng Giao Long, bất kể là kê thực đơn cho chúng hay là huấn luyện chúng từ tính nết hung ác trời sinh trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, đều không phải là chuyện dễ dàng. Rất nhiều con Giao Long cự mãng dưới tay sư đệ đã đột phá tấn chức chính là minh chứng tốt nhất rồi. Vì vậy, ta có đề cử Lục sư đệ ở trước mặt vị sư thúc kia, hy vọng Lục sư đệ có thể qua bên đó xem một chút." Hoàng Nguyên hơi thấp thỏm nói.

Vấn đề phát sinh ở Giao Long tam phẩm vốn không phải chuyện mà một tu sĩ còn trong giai đoạn Luyện Khí có thể nhúng tay vào, nhưng chiến tích của Lục Huyền thực sự quá

kinh người, đến mức gã không thể không suy nghĩ nhiều hơn mấy phần.

Nếu lần này, Lục Huyền có thể thành công giải quyết được vấn đề của Mặc Lân Giao, đương nhiên hắn sẽ có thêm một phần cống hiến to lớn, mà Hoàng Nguyên vốn là người đề cử, cũng có công lao không nhỏ trong chuyện này.

"Ta có thể tới xem, nhưng không dám hứa chắc sẽ thành công tuyệt đối." Lục Huyền do dự một chút rồi đáp.

Mặc dù hắn có thể thông qua quá trình chăn nuôi để nắm bắt được trạng thái tức thời của yêu thú, nhưng ở trước mặt tu sĩ Trúc Cơ và Giao Long tam phẩm, lại không dám đảm bảo điều gì.

"Được, mời Lục sư đệ đi theo ta." Hoàng Nguyên nghe vậy, lập tức vui vẻ nói.

"Nơi chúng ta chuẩn bị đi đến là hòn đảo nhỏ của một vị sư thúc Trúc Cơ, sư thúc tên là Dương Khánh Phong, cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Trên đảo của ngài ấy có nuôi dưỡng chín con Giao Long Ly Long, tất cả đều đã tiến vào giai đoạn tam phẩm, trong nhóm này có bốn con Mặc Lân Giao, còn lại đều thuộc giống nòi khác."

Hai người đi sâu vào Thiên Long hồ, trên đường đi, Hoàng Nguyên không ngừng giới thiệu sơ qua tình huống có liên quan cho Lục Huyền.

Càng đến gần trung tâm Thiên Long hồ, linh khí càng nồng đậm tinh thuần, thỉnh thoảng sẽ trông thấy những con Giao Long khổng lồ trồi lên khỏi mặt nước, vui chơi đùa giỡn.

"Phía trước chính là hòn đảo nhỏ kia, bên trong Thiên Long hồ có không ít đảo nhỏ, trước nay đều bị trận pháp che lấp nên khi bay ngang qua bầu trời cũng rất khó phát hiện ra

chúng.” Hoàng Nguyên chỉ hòn đảo nhỏ tràn đầy sương mù ở phía trước.

Hai người tới sát biên giới hòn đảo nhỏ, gã lập tức lấy ra một tấm Truyền Tấn phù, nhỏ giọng nói hai câu với tấm phù lục nọ, nó đã nhanh chóng hóa thành một con chim giấy chui vào bên trong mảnh sương mù.

“Hoàng sư điệt, ta chờ ngươi đã lâu rồi.” Một vị nho sĩ trung niên nhanh chóng bước ra từ trong sương mù, khẽ gật đầu với Hoàng Nguyên một cái, rồi tò mò nhìn Lục Huyền bên cạnh.

“Vị này chính là Lục tiểu hữu mà sư điệt từng đề cập đến, đúng không?”

“Xin chào Dương sư thúc, vị này chính là Lục sư đệ, có chút tâm đắc trên phương diện nuôi dưỡng Giao Long, lần này ta dẫn Lục sư đệ qua đây là để nhìn con Mặc Lân Giao đang được sư thúc nuôi dưỡng. Lục sư đệ, đây là Dương sư thúc.”

“Chào sư thúc.” Lục Huyền vội vàng thi lễ vấn an.

“Lục sư điệt, ta cũng có nghe qua chuyện ngươi chăn nuôi Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ, ý tưởng tùy biến thực đơn cho Giao Long cự mãng của ngươi rất có tính đột phá, đáng để những đồng môn khác học hỏi. Nhưng trong chuyện này có liên quan đến tương đối nhiều vấn đề khác, ví dụ như khẩu vị và nhu cầu của từng con Giao Long đều phải được tổng kết cẩn thận, cả phương thức cần áp dụng để huấn luyện chúng trở nên ngoan ngoãn nghe lời, chịu ăn uống theo đúng chế độ nữa. Đủ các loại vấn đề khá là phức tạp, nên trong một khoảng thời gian ngắn, vẫn khó có thể đạt được hiệu quả như ngươi.” Nho sĩ trung niên mỉm cười nói với Lục Huyền, giọng điệu tràn đầy tán thưởng.

“Sư thúc quá khen, sư điệt chỉ có vận khí tốt mà thôi.” Lục Huyền khiêm tốn trả lời.

Ba người bước vào trong trận pháp.

“Lục sư điệt, hẳn là Hoàng sư điệt đã giới thiệu rõ ràng tình hình có liên quan đến Mặc Lân Giao kia với người rồi. Con Mặc Lân Giao kia có thiên phú xuất sắc, tiềm lực cực cao, nhưng nếu tình trạng bỏ ăn của nó tiếp tục kéo dài, sẽ mang đến ảnh hưởng cực lớn đối với sự phát triển của chính nó. Lần này gọi ngươi qua đây, là hy vọng ngươi có thể xem kỹ nó rồi tìm ra nguyên nhân dẫn đến chứng biếng ăn kia.” Nho sĩ trung niên hiền hòa nói với Lục Huyền.

“Sư điệt nhất định sẽ cố gắng hết sức đi giải quyết nỗi lo lắng này thay sư thúc.”

Ở giữa hòn đảo nhỏ này có một cái hồ nhỏ, hồ nước sâu không thấy đáy, dưới đáy hồ còn thông với Thiên Long hồ bên ngoài kia.

“Chín con Giao Long ta nuôi thường ở trong cái hồ nước này, nếu chúng muốn đi ra ngoài, cũng có thể từ đáy hồ tiến vào Thiên Long hồ. Ngoài ra, ta còn bố trí một cái Tụ Linh Trận, khiến cho lượng linh khí ở nơi đây đậm đặc hơn khu trung tâm Thiên Long hồ gấp mấy lần. Mặc Lân Giao có yêu cầu cực cao về hoàn cảnh sống, khu vực nó sống không được phép xuất hiện một chút đồ vật ô uế vẩn đục nào. Nếu có quá nhiều Giao Long xung quanh, nó sẽ cảm thấy khí tức bị pha tạp, gây ra tâm lý không thoải mái làm ảnh hưởng đến tiến độ sinh trưởng của nó.”

Chương 231: Mặc Lân Giao Bị Cắm Sừng!

Nho sĩ trung niên nói xong, lập tức quay về hướng hồ nước, phát ra tiếng huýt sáo thật to, chỉ chốc lát sau, đã có mấy con Giao Long từ đáy hồ chui ra, không ngừng bơi lội trên mặt nước, khuấy động từng tầng sóng gợn.

Trong đó có bốn con Giao Long vô cùng bắt mắt, lân phiến toàn thân màu đen nhánh sáng loáng, trông giống như mặc ngọc vậy.

"Đây chính là bốn con Mặc Lân Giao, hai con lớn là một cặp, hai con nhỏ hơn là đời sau của chúng. Trong hai con bé kia, con Mặc Lân Giao nhỏ hơn hai vòng rõ rệt ấy, chính là con gần đây đang mắc bệnh chán ăn."

Lục Huyền nhìn theo ánh mắt của nho sĩ trung niên, chỉ thấy trong số bốn con Mặc Lân Giao kia, có hai con với khí tức hùng hậu hơn, không ngừng quấn quýt lấy nhau, hẳn là đôi phu phụ Giao Long trong miệng nho sĩ, còn hai con khác, có một con trông gầy gò hơn rất nhiều, kích thước cũng nhỏ hơn con khác từ hai đến ba vòng.

"Trong hai con tiểu Mặc Lân Giao cùng lứa tuổi kia, con mắc chứng chán ăn có thiên phú rất xuất sắc, không đến mười năm đã tấn thăng lên cấp bậc tam phẩm rồi, rất có hi vọng sẽ vượt qua cấp bậc của phụ mẫu nó." Nho sĩ trung niên nói với giọng hơi thương xót.

Yêu thú có tuổi thọ rất dài, Mặc Lân Giao này sinh ra chưa đầy mười năm đã đột phá đến giai đoạn tam phẩm, có thể thấy

được thiên phú của nó tuyệt đối không tầm thường.

"Làm phiền sư thúc gọi con Mặc Lân Giao chán ăn qua đây một chút, để ta kiểm tra nó."

Nho sĩ trung niên Dương Khánh Phong khẽ gật đầu. Rất nhanh, con Mặc Lân Giao có thân hình gầy gò kia đi đến trước mặt ba người. Lục Huyền ngồi xổm người xuống, cẩn thận kiểm tra kỹ từng bộ phận trên cơ thể Mặc Lân Giao.

Sau khi gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, hắn đã bù đắp được rất nhiều tri thức trên các phương diện, kiến thức về linh thực linh thú đã không còn nông cạn như xưa, nên một vài vấn đề bình thường của linh thú, không cần thông qua "chăn nuôi" hắn cũng có thể phát hiện ra và giải quyết.

"Ừm, vẫn nên thử cho Mặc Lân Giao ăn đã." Lục Huyền không đổi sắc mặt, thầm nghĩ trong lòng. Hắn đã sớm đoán được sẽ có kết quả này. Dù sao Mặc Lân Giao cũng mắc chứng chán ăn được đoạn một thời gian rồi, nếu vấn đề đơn giản như vậy thì những tu sĩ có kinh nghiệm phong phú khác đã sớm giải quyết xong rồi, cần gì đến lượt hắn xuất thủ.

"Sư thúc, có thể cho ta một miếng thịt yêu thú nhỏ mà Mặc Lân Giao hay ăn được không? Ta muốn thử một chút, xem phản ứng sau khi ăn của nó." Đối với yêu cầu của Lục Huyền, nho sĩ trung niên đã sớm chuẩn bị sẵn từ trước, ông lập tức lấy một miếng thịt yêu thú mới mẻ to bằng cái chậu rửa mặt từ trong túi trữ vật ra.

"Cái này là thịt yêu thú nhị phẩm à? Không hổ là Mặc Lân Giao có tiềm lực thăng cấp thành yêu thú ngũ phẩm, thức ăn hàng ngày của nó thật xa xỉ." Lục Huyền cảm thán một tiếng rồi đưa miếng thịt yêu thú tới trước người Mặc Lân Giao.

Mặc Lân Giao nhìn miếng thịt yêu thú trong tay hắn, trong mắt lóe lên một tia chán ghét rõ mồn một, cái đuôi to màu đen

nhánh của nó cực kỳ không an phận, cứ liên tục vẫy vẫy trong nước.

Nho sĩ trung niên thấy thế, vội vàng trấn an, để Lục Huyền có thể đưa miếng thịt yêu thú vào trong miệng Mặc Lân Giao. Mặc Lân Giao trực tiếp nuốt chửng thịt yêu thú vào bụng, trong lòng Lục Huyền đã yên tâm hơn rồi.

Sau khi hắn hoàn thành thủ tục "chăn nuôi", coi như phần trăm nắm chắc có thể giải quyết được chứng chán ăn của Mặc Lân Giao đã tăng lên rất nhiều.

Hắn tập trung tâm thần vào cơ thể con Mặc Lân Giao gầy gò trước mặt. Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Giao Long tam phẩm Mặc Lân Giao, đang ở trong giai đoạn sinh trưởng. Toàn thân Mặc Lân Giao đều là bảo vật, lân phiến mặc ngọc trên cơ thể chúng có thể dùng để rèn pháp khí phẩm cấp cao. Long huyết, long cân, long cốt đều là tài liệu trân quý hiếm có.】

【Dị chủng Giao Long, được kết hợp từ Thanh Diệu Ly Long và Mặc Lân Giao, trong huyết mạch ẩn chứa một phần lực lượng bản nguyên của Thanh Diệu Ly Long, thứ này sẽ không ngừng thức tỉnh trong quá trình Giao Long lớn lên, có thể tinh lọc những vật tà dị ô uế.】

【Bị ảnh hưởng bởi lực lượng bản nguyên của Thanh Diệu Ly Long, nên nó thích ăn những loại thực vật sạch sẽ như linh quả linh diệp, bài xích huyết nhục, nếu ăn quá nhiều sẽ gây ra phản ứng bất lợi.】

"Cái này… Lượng tin tức hơi nhiều…"

Lục Huyền không nhịn được lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đôi Mặc Lân Giao đang ân ái triền miên ở phía xa xa, dường như hắn vừa nhìn thấy một tia sáng màu xanh lá lóe lên trên đỉnh đầu đen nhánh của con Giao Long đực.

“Nói cách khác, con Mặc Lân Giao mắc bệnh chán ăn này vốn là hỗn huyết Giao Long, nhưng tình trạng hỗn huyết này không quá rõ ràng nên nhìn từ bên ngoài sẽ không thấy được. Vấn đề là huyết mạch hỗn tạp đã biến nó trở thành sinh vật theo chủ nghĩa ăn chay?” Lục Huyền âm thầm suy đoán trong lòng.

“Ọe!” Lục Huyền còn đang ngẫm nghĩ, con Mặc Lân Giao ở bên cạnh đã không nhịn được lập tức cong thân hình thon dài của mình lên, trực tiếp phun ra một đống cặn thịt yêu thú.

“Hai tháng nay đều là như vậy, mỗi khi ăn thịt yêu thú, nó sẽ thường xuyên xuất hiện tình trạng nôn mửa, đến hiện giờ, nó chỉ có thể hấp thu linh khí để duy trì chức năng cơ thể mà thôi.” Nho sĩ trung niên ở sau lưng lên tiếng nói.

“Trong khoảng thời gian xuất hiện triệu chứng chán ăn kia, ta cũng thử không ít biện pháp, ví dụ như thay đổi chủng loại thịt yêu thú, thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt cho Mặc Lân Giao, thậm chí còn thử xem nó có phản ứng mang thai hay không, nhưng đều không thu được hiệu quả gì.” Nho sĩ thấy Lục Huyền vẫn một mực trầm mặc, lại không nhịn được hỏi: “Lục sư điệt, có phát hiện ra điều gì hay không?”

Lục Huyền đang đắn đo trong lòng, lập tức quay đầu trả lời: “Có một chút manh mối, nhưng vẫn cần phải xác minh rõ ràng thêm. Xin hỏi Dương sư thúc, ta có thể rút một chút tinh huyết trong cơ thể Mặc Lân Giao hay không, để nghiệm chứng suy nghĩ của ta?”

“Không thành vấn đề.” Thấy giọng nói tự tin của Lục Huyền, nho sĩ trung niên dứt khoát đáp lời.

Lúc này Lục Huyền mới yên tâm, bởi lấy tu vi trước mắt của hắn là Luyện Khí viên mãn, dùng thủ đoạn bình thường rất khó để vượt qua tầng phòng ngự bên ngoài của Mặc Lân Giao tam phẩm. Vì vậy, hắn mới trưng cầu ý kiến của nho sĩ trung

niên, chỉ khi đối phương đồng ý và giúp đỡ, hắn mới có thể thực hiện được ý đồ của mình.

Nho sĩ trung niên lập tức ra tay khống chế Mặc Lân Giao, rồi sử dụng một món pháp khí hình chùy đâm thủng tầng lân giáp mặc ngọc bên ngoài thân thể nó, Lục Huyền nhân cơ hội này, hứng được một bình đầy huyết dịch.

Mặc dù hắn đã hiểu rõ vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao rồi, nhưng vẫn là nói mà không có bằng chứng, chỉ khi thể hiện được tính đặc thù bên trong huyết mạch của Giao Long ở ngay trước mặt Dương Khánh Phong, mới khiến vị nho sĩ này triệt để tin tưởng những lời hắn nói.

Ngoài ra Lục Huyền cũng có chút tư tâm, hắn muốn nhìn xem, liệu mình có thể mượn dùng cơ hội này để lấy đi một ít tinh huyết của Mặc Lân Giao hay không, nếu được, hắn sẽ dùng thứ này để đề thăng phẩm chất cho Giao Đằng.

Chương 232: Huyết Mạch Thanh Diệu Ly Long!

“Coi như để đề thăng một chút phẩm chất cho Giao Đằng, ta đã dốc hết mọi thủ đoạn trong tay, thậm chí còn không cần mặt mũi luôn rồi.” Lục Huyền thầm cảm thán một câu, ngay sau đó, lực chú ý của hắn đã đặt vào trong bình huyết dịch mới mẻ vừa được rút ra từ trong cơ thể Mặc Lân Giao.

Huyết dịch này có màu xanh sẫm, không ngừng tỏa sáng lập lòe, cho thấy mức độ linh lực phong phú đang ẩn chứa bên trong.

“Dương sư thúc, từ nhỏ ta đã rất có hứng thú với linh thực linh thú, cũng từng đọc rất nhiều điển tịch có liên quan đến chúng, coi như đã tích lũy được không ít kinh nghiệm trên phương diện chăn nuôi, trồng trọt rồi. Ta từng đọc được nội dung này bên trong một cuốn điển tịch, nghe nói một loại yêu thú tên là Thanh Diệu Ly Long có tập tính na ná với Mặc Lân Giao, nhưng thói quen ăn uống của nó lại khác một trời một vực với Giao Long Ly Long bình thường. Chúng nó không thích ăn huyết nhục của yêu thú, ngược lại rất thích ăn các loại linh quả linh diệp. Ta đoán tình huống của con Mặc Lân Giao này có rất nhiều chỗ tương đồng với loại yêu thú kia.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Thanh Diệu Ly Long? Nhưng yêu thú của ta là Mặc Lân Giao mà, hoàn toàn không liên quan gì đến Thanh Diệu Ly Long.” Nho sĩ trung niên hơi nhíu mày, có chút nghi ngờ hỏi.

“Chẳng hay trong tay sư thúc có vật tà dị ô uế nào đó không? Cụ thể ra sao, cứ thử là biết.”

Nho sĩ nghe vậy, lập tức lấy một đoạn xương ngón tay từ trong túi trữ vật ra, đoạn xương ngón tay này có màu xám trắng, hắc khí quanh quẩn. Đoạn xương ngón tay kia đang bị một tấm Tịnh Linh phù nhị phẩm bao phủ chặt chẽ xung quanh, không ngừng hóa giải hắc khí.

Nho sĩ trung niên dứt khoát kéo tấm phù lục kia xuống, ngay lập tức, luồng hắc khí vốn đang vờn quanh đoạn xương ngón tay đã kịch liệt sôi trào, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Lục Huyền đưa cái bình lên trên đoạn xương ngón tay ở cách đó không xa, rồi nhỏ vài giọt huyết dịch của Mặc Lân Giao xuống dưới. Chỉ trong nháy mắt, khi những giọt huyết dịch màu xanh sẫm kia vừa rơi xuống đoạn xương ngón tay xám trắng, trên bề mặt đoạn xương đã phát ra những tiếng xèo xèo, luồng hắc khí xung quanh huyết dịch cũng lập tức tiêu tán đi đáng kể.

“Huyết dịch của Mặc Lân Giao lại có thể tịnh hóa khí tức tà dị?” Nho sĩ trung niên nhìn thấy cảnh này, không nhịn được lập tức kinh hô thành tiếng.

Tình huống hiện tại đã hoàn toàn vượt quá phạm vi hiểu biết của nho sĩ về con Mặc Lân Giao được mình nuôi dưỡng nhiều năm qua rồi.

“Huyết dịch đặc thù của Thanh Diệu Ly Long có năng lực tịnh hóa những vật tà dị dơ bẩn, giống như tình huống hiện tại.” Lục Huyền từ tốn đáp.

“Ngươi nói đến đây, trong lòng ta cũng hơi có chút ấn tượng rồi. Hình như rất lâu trước đó, ta từng nghe nói Thanh Diệu Ly Long có loại năng lực này. Khoảng chừng mười năm trước, từng đó có một tên tu sĩ Trúc Cơ của Ly Sơn tông tới thăm nơi này, trong tay hắn có một con Thanh Diệu Ly Long.

Nếu không phải sư điệt nhắc tới thì gần như ta đã quên mất chuyện này rồi.”

Khuôn mặt nho sĩ trung niên hiện lên tia hồi ức, không biết nghĩ đến cái gì mà chỉ trong nháy mắt khi đang đắm chìm vào hồi ức, ông ấy lại lập tức nghiến răng nghiến lợi.

“Chúc lão đầu chết tiệt, lúc đó hắn tới tông môn bái phỏng, ta có ý tốt để cho linh thú của hắn ở lại trong hồ nuôi dưỡng. Mà con nghiệt súc kia lại dám thông đồng với Mặc Lân Giao của ta? Còn vừa vặn sinh ra một con tiểu Giao Long có chứa huyết mạch Thanh Diệu Ly Long?” Nho sĩ trung niên nhanh chóng hiểu rõ tất cả mọi thứ, cực kỳ căm tức nói.

Hai người Lục Huyền và Hoàng Nguyên dùng sức cúi đầu xuống, tránh để nho sĩ trung niên phát hiện ra biểu cảm đang nén cười của bọn họ.

Lục Huyền khẽ ho khan một tiếng, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng rồi lên tiếng an ủi: “Sư thúc, lần này đúng là trong họa có phúc, chính vì sự việc xảy ra trong quá khứ kia, nên con Mặc Giao Lân nọ mới có thể sinh ra một đứa nhỏ có thiên phú dị bẩm như vậy.”

Nghe được lời này của Lục Huyền, sắc mặt tu sĩ trung niên cũng hơi bớt giận, ông ấy lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn con Giao Long đực vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ Giao Long cái.

Giao Long đực chưa hề hay biết chuyện gì đã xảy ra, nó vẫn thể hiện tình yêu nồng nhiệt của mình với con Giao Long cái.

“Còn có thể làm gì được nữa? Chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng mà thôi!” Nho sĩ mở miệng, muốn nói lại thôi, sau đó khẽ than thở một câu.

“Cho nên, Mặc Lân Giao này chỉ là chán ăn huyết nhục yêu thú, muốn ăn linh quả linh diệp thôi sao?”

“Đúng vậy, bởi vì nó chịu một phần ảnh hưởng đến từ huyết mạch của Thanh Diệu Ly Long, nên Mặc Lân Giao càng ngày càng bài xích huyết nhục, thậm chí còn bắt đầu xuất hiện phản ứng nôn mửa, chỉ cần cho nó ăn linh quả là có thể giải quyết được vấn đề này.”

Cho Mặc Lân Giao bẩm sinh hung hãn ăn linh quả, nghe có vẻ kỳ lạ, không hợp lẽ thường, nhưng sự thật lại trực tiếp bày ngay trước mắt.

Lục Huyền lấy một ít linh quả từ trong túi trữ vật ra, đưa đến trước miệng con Mặc Lân Giao có thân hình gầy gò kia.

Mặc Lân Giao ngửi được hương thơm trong veo từ mấy trái linh quả trước miệng, ánh mắt lập tức sáng lên, nó không nhịn được, lập tức nuốt một ngụm nước bọt xuống, rồi vươn đầu lưỡi ra, một hơi cuốn mấy trái linh quả vào trong miệng.

Ba người đứng một bên chờ đợi, Mặc Lân Giao nuốt xong linh quả cũng không xuất hiện phản ứng nôn mửa như trước, ngược lại hành động của nó càng thêm hoạt bát, nhanh nhẹn hơn.

“Thì ra vấn đề nằm ở chỗ này, thoạt nhìn tất cả mọi đặc điểm của con Mặc Lân Giao này đều bình thường, ai ngờ trong cơ thể của nó lại ẩn chứa huyết mạch Thanh Diệu Ly Long.” Nho sĩ trung niên không nhịn được lập tức cảm khái nói.

Sau khi phát hiện ra vấn đề, phương thức giải quyết nó rất đơn giản, nhưng ai cũng không thể tưởng tượng được, Mặc Lân Giao trời sinh đều ăn huyết nhục yêu thú, lại đi ngược lại với quy luật bình thường, chuyển sang ăn các loại linh diệp linh quả?

“Dương sư thúc, vậy tinh huyết của Mặc Lân Giao còn dư lại thì?” Lục Huyền nhìn đúng thời cơ, lập tức cầm một bình tinh huyết còn hơn nửa tới hỏi nho sĩ trung niên.

“Lần này, có thể giải quyết được vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao, tất cả đều nhờ vào công lao của một mình Lục sư điệt, chút tinh huyết ấy ngươi cứ cầm về, có thể dùng để vẽ phù, luyện chế đan dược. Chờ chút ta còn tạ ơn ngươi thứ khác nữa.” Nho sĩ trung niên mỉm cười đáp.

“Đa tạ sư thúc!” Lục Huyền vội vàng cảm tạ, hắn cực kỳ tự nhiên trực tiếp thu bình tinh huyết Mặc Lân Giao vào trong túi trữ vật.

Hắn đưa ánh mắt đầy thỏa mãn nhìn chằm chằm vào con tiểu Mặc Lân Giao đã trở lại trước mặt Giao Long đực, đột nhiên trong lòng lại nảy ra một ý tưởng khác.

“Mặc Lân Giao này chỉ thích sống trong một hoàn cảnh linh khí tinh thuần, lại yêu thích linh quả linh diệp, cộng thêm toàn thân lân giáp đen nhánh tỏa sáng…”

“Có chủ nghĩa bảo vệ môi trường, thêm chủ nghĩa ăn chay, cùng với màu da nữa, coi như sắp sửa buff đầy rồi.”

Ba người bọn họ nhìn cả nhà Mặc Lân Giao tương thân tương ái với nhau, đều không hẹn mà cùng có một loại cảm giác không được hài hòa cho lắm.

Chương 233: Ngọc Lân Quả!

“Được rồi hai vị sư điệt, lần này đã làm phiền các ngươi tới giải quyết vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao. Nhất là Lục sư điệt, quả nhiên trình độ trên phương diện linh thực linh thú của ngươi không tầm thường, đã khiến Dương mỗ ta được mở mang tầm mắt một phen rồi.” Nho sĩ trung niên ấm áp nói với Lục Huyền, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

“Sư thúc quá khen.” Lục Huyền hơi cúi đầu, khiêm tốn trả lời.

“Lục sư điệt đã thay ta giải quyết một vấn đề khó khăn, sau khi suy nghĩ một chút, ta đã quyết định sẽ đưa cho sư điệt một hạt linh chủng. Linh chủng này là ta ngẫu nhiên đoạt được trong một lần đi thám hiểm, nhưng lúc bình thường ta rất ít khi gieo trồng linh thực nên cũng không phân biệt được phẩm chủng của nó ra sao. Chẳng qua căn cứ vào mức độ sinh cơ bên trong hạt giống cũng đại khái đoán được một chút, rất có thể thứ này là một loại linh thực tam phẩm. Cứ giữ nó mãi trên người cũng phung phí của trời, ta dứt khoát tặng nó cho Lục sư điệt, để nó phát huy hết tác dụng vốn có của mình.” Nho sĩ trung niên cầm một hạt linh chủng từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lục Huyền.

“Đa tạ sư thúc, ta nhất định sẽ nuôi trồng nó thật tốt.” Lục Huyền dùng hai tay tiếp nhận hạt linh chủng, ánh mắt tập trung trên mặt ngoài của nó.

Linh chủng này có kích thước bằng nắm tay, tạo hình khá kỳ lạ, cứ như những khối ngọc thạch được cắt lát sau đó chồng chất từng lớp vào cùng một chỗ vậy, nhìn qua đã có cảm giác

trong suốt óng ánh như pha lê rồi, ở thời điểm cầm nó trong lòng bàn tay, còn có thể cảm nhận được một chút ấm áp mơ hồ.

Hắn lập tức hồi tưởng lại những dạng linh thực tam phẩm được ghi bên trong cuốn sách ngọc ở Tư Nông điện, nhưng không phát hiện ra chủng loại nào có hình dạng tương tự như hạt linh chủng này.

Đương nhiên đây cũng là một chuyện tốt, dù sao linh thực tam phẩm được ghi lại bên trong sách ngọc, một là loại phổ thông thường gặp, hai là loại chỉ có thể dùng Kiếm Ấn đi trao đổi, nhưng hạt linh chủng trong tay hắn lại không được xếp vào hai loại này, nghĩa là nó không phải linh thực tam phẩm thường thấy nhất, lại càng cần dùng Kiếm Ấn đi trao đổi.

Hắn lại một lần nữa ngỏ ý cảm ơn nho sĩ trung niên, sau đó cùng Hoàng Nguyên rời khỏi hòn đảo nhỏ nọ.

"Lục sư đệ, lần này ngươi thu hoạch tương đối khá đấy, tinh huyết của Mặc Lân Giao tam phẩm và một hạt linh chủng tam phẩm quý hiếm." Trên đường đi, Hoàng Nguyên cười ha hả nói, trong giọng điệu không hề có ý tứ ghen tị.

Bởi xét cho cùng, lần này có thể thuận lợi giải quyết vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao, tất cả đều là công lao của một mình Lục Huyền, hắn xứng đáng được trả thù lao như vậy.

Về phần gã, được coi là có công đề cử, cũng nở mày nở mặt trước mặt tu sĩ Trúc Cơ Dương Khánh Phong một lần rồi.

"Đúng rồi Lục sư đệ, tin tức trong cơ thể Mặc Lân Giao có ẩn chứa một tia huyết mạch của Thanh Diệu Ly Long này, xin đừng truyền ra bên ngoài."

Lục Huyền gật đầu. Giao Long do tu sĩ Trúc Cơ nuôi dưỡng lại cấu kết với con Ly Long từ bên ngoài đến, rồi sinh ra hỗn huyết Giao Long, nếu để chuyện này truyền đi có mà

mất hết mặt mũi. Mặc dù tiềm lực của hỗn huyết Mặc Lân Giao còn lớn hơn Mặc Lân Giao bình thường rất nhiều, nhưng đây vẫn là chuyện khó có thể mở miệng ra được.

Lát sau, hai người chia tay, mỗi người đi một ngả, Lục Huyền gọi một con Linh hạc đến, nhờ nó chở mình về động phủ. Vừa mới mở cửa viện, ấu điểu Phong Chuẩn đã nhảy xuống, nó vẫn thích dùng hành động quen thuộc kia để chào đón Lục Huyền. Cái bụng tròn vo của nó lập tức rơi trên đỉnh đầu hắn, hơi lõm xuống một chút.

"Chiêm chiếp!" Ấu điểu Phong Chuẩn vui sướng kêu lên, ở thời điểm nó quay đầu nhìn lại, đã vừa vặn đụng phải con Linh hạc cao lớn trắng nõn vừa đưa Lục Huyền về nhà, còn đang dừng ở ngoài cửa.

Tiếng kêu líu lo kia đột ngột dừng lại, ấu điểu Phong Chuẩn vội vàng lăn xuống dọc theo sống lưng của Lục Huyền, giương đôi mắt to tướng nhìn chằm chằm vào hắn.

"Có phải ngoài ta ra, ngươi vẫn còn một con chim khác nữa, có đúng hay không?"

Lục Huyền tập trung tâm thần lên người ấu điểu Phong Chuẩn, cảm nhận được ý nghĩ ở sâu trong nội tâm của nó, vội vàng lên tiếng giải thích: "Ta không có, con Linh hạc này chỉ là một vị bằng hữu linh thú của ta, thấy đường về nhà của ta xa xôi nên nó khẳng khái đưa ta trở về động phủ."

"Ngài làm ta cảm thấy mắc ói." Ấu điểu Phong Chuẩn liếc nhìn Lục Huyền, sau đó đôi chân nhỏ màu xanh nhạt trực tiếp vác bộ thân thể tròn trịa của nó, lắc lư đi đến phía trước mặt Đạp Vân Linh Miêu.

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu vẫn thản nhiên nhìn bên này, dường như đã tập mãi thành thói quen rồi.

Một lát sau, ấu điểu Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu đồng thời nuốt miếng thịt yêu thú sấy khô cuối cùng, lại đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên và ợ hơi một tiếng.

Dưới sức hấp dẫn của thức ăn ngon, ấu điểu Phong Chuẩn lại hấp ta hấp tấp đi theo phía sau Lục Huyền, mà Đạp Vân Linh Miêu nhìn như thờ ơ đi lại xung quanh, nhưng phạm vi di chuyển của nó cũng luôn lấy Lục Huyền làm trung tâm.

Lục Huyền đi vào trong linh điền, cầm hạt linh chủng với từng tầng ngọc phiến bao vây xung quanh ra. Hắn lại theo thói quen thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho mảnh linh nhưỡng vốn lặng yên lập tức phát sinh biến hóa, để lộ ra một cái lỗ tròn nhỏ, vừa vặn chứa được hạt linh chủng kia vào trong đó.

Hắn tập trung tâm thần, mọi thông tin về linh chủng nhanh chóng tràn vào trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Ngọc Lân Quả, bên trong linh quả ẩn chứa linh lực phong phú, có thể trực tiếp ăn vào, sẽ trợ giúp cải thiện thể chất cho tu sĩ hoặc yêu thú, cũng thích hợp để luyện chế những loại đan dược luyện thể từ tam phẩm trở lên.】

【Thường sinh trưởng ở khu vực có ngọc thạch linh khoáng, khí tức ngọc thạch có thể thúc đẩy Ngọc Lân Quả phát triển.】

【Ngọc trên núi rất có ích cho cây.】

"Linh thực tam phẩm Ngọc Lân Quả, giúp cải thiện thể chất, cũng không tồi. Phương thức sinh trưởng của nó có phần tương tự với Đồng Cốt Trúc. Đồng Cốt Trúc cần khoáng thạch đồng thiết để thúc đẩy sinh trưởng, còn Ngọc Lân Quả lại cần khí tức của ngọc thạch kích thích phát triển." Lục Huyền cảm thán một câu, hắn loay hoay lục lọi trong túi trữ vật của mình

một hồi, cuối cùng cũng lấy ra được hai cái hộp làm bằng bạch ngọc.

Chất liệu chế tạo nên cái hộp này chính là linh ngọc, nhưng không có phẩm cấp gì nên linh khí bên trong khá là ít ỏi, bởi vì hắn thường xuyên dự trữ số lượng lớn linh thực thành thục nên đã chuẩn bị không ít hộp bạch ngọc bên trong túi trữ vật của mình.

"Mặc dù không có phẩm cấp, nhưng bản chất của nó cũng là ngọc thạch linh khoáng, hẳn là đủ dùng cho giai đoạn đầu sinh trưởng của Ngọc Lân Quả."

Hiện giờ xương cốt trên cánh tay của hắn đã không thua kém pháp khí nhị phẩm, khiến hắn có thể ung dung bẻ cái hộp bạch ngọc kia ra, từng mảnh bạch ngọc được rải đều xung quanh linh chủng Ngọc Lân Quả.

Dùng linh thức cảm nhận, dường như các tầng vảy trên hạt linh chủng đang nằm im dưới lớp linh nhưỡng kia vừa nhẹ nhàng mở ra, nhưng mức độ mở ra của chúng cực kỳ nhỏ bé, khó mà phát hiện được bằng mắt thường.

Chương 234: Xích Diễm Kiếm!

Sau khi Lục Huyền trồng xong Ngọc Lân Quả tam phẩm, hắn lại tiếp tục dò xét trong linh điền một phen, đầu tiên là đi tới bên cạnh Giao Đằng.

Giao Đằng tam phẩm đã bước vào giai đoạn thành thục, nhánh dây leo màu đen thẫm uốn lượn khúc khuỷu, đã có chiều dài gần nửa trượng, thon gầy bằng cổ tay, hình dáng dữ tợn, giống như một con độc xà hung ác đang ngủ đông trong linh điền.

Lục Huyền dứt khoát lấy hai bình tinh huyết Giao Long tam phẩm mình vừa thu thập được trong chuyến đi này ra. Một bình là huyết dịch rơi xuống khi Song Đầu Giao Long mọc cái đầu mới, tấn chức, bình còn lại là tinh huyết của Mặc Lân Giao được rút ra để xác minh trong huyết mạch của nó có tồn tại năng lực của Thanh Diệu Ly Long.

"Hạnh phúc cũng có phiền muộn à nha, đột nhiên ta lại không biết nên dùng loại tinh huyết Giao Long tam phẩm nào để tưới cho Giao Đằng."

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn Mặc Lân Giao. Suy cho cùng, bên trong tinh huyết của Mặc Lân Giao còn ẩn chứa cả huyết mạch của Thanh Diệu Ly Long, có giá trị cao hơn tinh huyết Song Đầu Giao Long.

Một giọt máu màu xanh đậm nhẹ nhàng chảy theo đường thẳng, được nhỏ xuống nhánh dây leo màu đen đậm, rồi bị nhánh dây leo kia hấp thu không còn một mảnh.

Chẳng mấy chốc sợi dây leo kia đã chậm rãi di chuyển, thỉnh thoảng trên bề mặt của nó còn xuất hiện một quầng sáng trong veo. Quầng sáng này trực tiếp mang đến một loại cảm giác thanh tịnh tự nhiên cho sợi dây leo vốn có màu đen yêu dị nọ.

"Lúc mới trồng, ta đã tưới lượng lớn máu Bích Thủy Mãng nhị phẩm cho ngươi, sau khi tới Thiên Kiếm Tông, ta trực tiếp dùng chuyện công mưu lợi riêng, để lấy cho ngươi không dưới hai mươi loại tinh huyết Giao Long cự mãng quý hiếm. Thậm chí tới hiện giờ, ta còn mang đến cho ngươi tinh huyết của Mặc Lân Giao và Song Đầu Giao Long tam phẩm. Ngươi ăn uống no đủ như vậy, nếu sau này thành thục mà không đạt được phẩm chất thượng đẳng, thì ngươi đã có lỗi với công lao vất vả và quá trình ta luôn cần cù bồi dưỡng cho ngươi rồi." Lục Huyền nhìn sợi Giao Đằng dần dần yên tĩnh lại, trong lòng có chút cảm thán nói.

Rất nhiều loại linh thực trong linh điền, đều phát triển tươi tốt.

Cây non Băng La Quả vừa trồng được một thời gian ngắn đã mọc dài ra, cành lá có màu trắng nhạt, thỉnh thoảng còn có thể chứng kiến một chút hàn khí bốc lên.

Hai cây Kiếm Thảo càng ngày càng cao, đôi bên cùng tiến, kiếm chỉ lên trời, rất có dáng vẻ hai vị kiếm tu đang luận bàn kiếm thuật, cùng nhau trưởng thành.

Xung quanh linh chủng Huyền Trùng Đằng đã sinh ra tám cái kén trùng nhỏ, bên trong ẩn chứa tám hạt trứng trùng Ẩn Sí Thiền, được linh vật do Huyền Trùng Đằng tiết ra kích thích, trứng trùng đã sắp nở thành ấu trùng Ẩn Sí Thiền rồi.

Lục Huyền đi đến phía dưới Dưỡng Kiếm Hồ Lô, lại cầm một thanh phi kiếm đã qua sử dụng từ trong túi trữ vật ra

ngoài. Trước đó, hắn từng mua được không ít phi kiếm đã qua sử dụng với giá thấp ở Kiếm Môn trấn.

Vì phi kiếm không phải là sản phẩm mới, nên bề mặt của nó đã xuất hiện những vết nứt lớn nhỏ khác nhau, nhưng Lục Huyền không thèm để ý đến điều này, dù sao nó cũng được dùng để cung cấp chất dinh dưỡng cho Dưỡng Kiếm Hồ Lô, đồng thời cũng cung cấp kiếm ý cho cây hấp thu, chứ không phải dùng để chiến đấu, nên chút tỳ vết này không mang đến ảnh hưởng gì.

Các loại cây như Lưu Quang Mộc, Âm Hòe đều phát triển bình thường.

Bỗng nhiên trong linh điền, lại có một đám linh thực thành thục bùng nổ.

Tại khu vực dành cho Đồng Cốt Trúc, Lục Huyền cẩn thận quan sát thanh tiến độ phát triển bên dưới. Hai cây Đồng Cốt Trúc còn lại cuối cùng đã bước vào giai đoạn hoàn toàn thành thục rồi. Hắn lại sử dụng Liệt Ngân Nhận, để những mảnh bạc trắng không ngừng xoay tròn, thong thả cắt phần gốc của cây trúc màu đỏ đậm kia.

Cũng không lâu lắm, hai cây Đồng Cốt Trúc đã được chặt làm đôi, bao gồm một cây phẩm chất tốt và một cây khác có phẩm chất thượng đẳng.

【Linh thực Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, sau khi thành thục vừa cứng vừa mềm dai, là tài liệu cực tốt để luyện chế phi kiếm pháp khí, còn có thể dùng để luyện chế một vài đan dược đặc thù.】

Tại vị trí gãy của ống trúc lại xuất hiện hai quầng sáng màu trắng hơi lấp lóe, như đang thu hút Lục Huyền đến nhặt chúng. Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng do cây

Đồng Cốt Trúc phẩm chất tốt để lại. Quầng sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng, tràn vào cơ thể hắn.

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, nhận được pháp khí nhị phẩm Xích Diễm Kiếm.】

Ngay lập tức, một thanh trường kiếm màu đỏ đậm đã xuất hiện trên tay hắn. Thanh trường kiếm này dài chừng ba thước, thân kiếm có màu đỏ đậm, trên bề mặt có không ít đường vân với tạo hình tượng tự những đám mây lửa. Ở thời điểm Lục Huyền tập trung tâm thần lên thanh trường kiếm màu đỏ thẫm kia, chỉ trong nháy mắt, hắn đã hiểu được toàn bộ thông tin chi tiết về nó.

【Phi kiếm nhị phẩm Xích Diễm Kiếm, được rèn từ rất nhiều Xích Diễm Thạch, thân kiếm kiên cố, mũi kiếm sắc bén, ở thời điểm công kích có kèm theo hiệu quả thiêu đốt mạnh mẽ.】

"Phi kiếm nhị phẩm…" Lục Huyền nắm chuôi Xích Diễm Kiếm trong tay, khẽ vung lên, tạo thành một đường kiếm hoa.

Đám mây lửa trên thân kiếm nhẹ nhàng lưu động, vô số tia hỏa diễm nhỏ bé màu đỏ đậm trực tiếp phun ra từ bên trong phi kiếm, rơi xuống mặt đất rồi đốt cháy những tảng đá bên dưới thành một mảnh cháy sém.

Lục Huyền cất thanh Xích Diễm Kiếm nhị phẩm này đi, ánh mắt chuyển tới quầng sáng màu trắng còn lại. Hắn nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng lập tức tan thành vô số điểm sáng mạnh mẽ xông vào trong thân thể hắn.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một cây Đồng Cốt Trúc nhị phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Kim Tủy Ngọc Dịch.】

Một giọt chất lỏng bán đông đặc màu vàng óng ánh cực kỳ chói mắt lại xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Đây là giọt Kim Tủy Ngọc Dịch thứ ba hắn nhận được từ quầng sáng của Đồng Cốt Trúc.

Kim Tủy Ngọc Dịch cực kỳ trân quý, linh khoáng tam phẩm Kim Tủy Ngọc phải mất mất trăm năm mới ngưng tụ ra một giọt, sau khi sử dụng có thể đề thăng độ cứng và tính dai cho xương cốt của tu sĩ.

Hắn đã dùng giọt đầu tiên ngay khi mở ra được, nhưng tới hiện giờ, linh năng của nó vẫn còn sót lại, không ngừng sưởi ấm và nuôi dưỡng từng chiếc xương trong cơ thể. Chưa thể tiếp tục sử dụng nên hắn cất hai giọt còn lại đi, xem tình hình sau này ra sao lại tính tiếp.

Năm quầng sáng màu trắng xuất hiện từ năm cây Đồng Cốt Trúc, đã mở ra được tổng cộng ba giọt Kim Tủy Ngọc Dịch tam phẩm, một khối linh khoáng tam phẩm Xích Viêm Đồng, một thanh nhị phẩm Xích Diễm Kiếm, tương đối không tệ.

Đó là chưa kể đến bản thân Đồng Cốt Trúc cực kỳ có giá trị, nó chính là tài liệu cực tốt để luyện chế pháp khí phi kiếm, không phải lo không bán được với giá cao.

“Đến đây, số linh thực nhị phẩm ở trong linh điền chỉ còn ba loại là Lưu Quang Mộc, Âm Hòe và Băng La Quả. Kiếm Thảo quá mức đặc thù, có thể bài trừ nó khỏi phạm trù linh thực nhị phẩm phổ thông.” Lục Huyền thu thập xong hai cây Đồng Cốt Trúc, trong lòng nghĩ thầm.

Chương 235: Thiên Huyễn Vân Yên Trận!

Sau khi Thanh Diệu Linh Trà và Đồng Cốt Trúc lần lượt thành thục, số lượng linh thực nhị phẩm ở trong linh điền đã dần dần giảm xuống.

"Nếu tìm được linh thực nhị phẩm thích hợp, có thể tăng cường quy mô trồng trọt xem sao, nhưng trọng tâm vẫn phải đặt lên linh thực tam phẩm."

Linh thực nhị phẩm chủ yếu mở ra phần thưởng là nhị phẩm tam phẩm, rất hữu ích đối với hắn ở thời điểm hiện tại, mà ngay cả khi đã đột phá đến giai đoạn Trúc Cơ, chúng cũng mang đến rất nhiều tác dụng cho hắn.

"Linh Huỳnh Thảo cần đi theo con đường số lượng, để gia tăng tu vi, trong khi linh thực nhị phẩm lại cần kiêm cả số lượng và chất lượng, nên tốt nhất là tìm được phẩm chủng phù hợp hãy gieo trồng, còn linh thực loại tam phẩm trở nên cần phải lấy chất giành thắng lợi!"

Lục Huyền đã đại khái quyết định được lộ trình gieo trồng linh thực của mình trong khoảng thời gian tiếp theo rồi, sau đó, hắn lại tiếp tục đi tuần tra bên trong linh điền.

Một trăm sáu mươi gốc Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành với quy mô lớn. Lục Huyền cẩn thận kiểm tra từng cây một, lần này hắn đã hái được bốn mươi hai cây Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn chín muồi, bao gồm mười một cây phẩm chất tốt, hai mươi bốn cây phẩm chất thượng đẳng và bảy cây phẩm chất hoàn mỹ.

Bốn mươi hai quầng sáng màu trắng trải rộng khắp nơi, đều đang đợi Lục Huyền đi lượm.

Lục Huyền nhìn hàng chục quầng sáng màu trắng chiếu rọi mặt đất thành một màu trắng bạc, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng vì một mùa vụ bội thu.

Sau khi cẩn thận lượm hết, từng luồng ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn, các loại phần thưởng đều lộ diện theo những phương thức khác nhau, hoặc là xuất hiện trên tay hắn, hoặc là dùng phương thức kinh nghiệm trực tiếp rót vào trong đầu hắn.

Bốn mươi hai quầng sáng mang đến xấp xỉ tám năm tu vi cho hắn, khiến lượng linh lực vừa mới đột phá đến Luyện Khí viên mãn trong cơ thể Lục Huyền lại tăng lên một mảng lớn.

"Tư chất của ta vẫn quá mức bình thường, lượng linh lực tương đương với tám năm tu vi này nhìn thì thấy nhiều, nhưng e rằng những tu sĩ có thiên phú dị bẩm khác chỉ cần tu luyện chừng một - hai năm cũng có thể nhận được số lượng tương đương rồi." Lục Huyền thở dài một tiếng, song nội tâm vẫn không hề dao động.

"Tư chất không đủ thì dùng Linh Huỳnh Thảo tới bù. Khi tu vi tiến thêm một bước, linh lực tăng trưởng, ta hoàn toàn có thể tiếp tục mở rộng linh điền và gieo trồng càng nhiều Linh Huỳnh Thảo hơn."

Hắn lạc quan nghĩ thầm, sau đó thu cả bốn mươi hai cây Linh Huỳnh Thảo thành thục vào trong chiếc hộp bạch ngọc thật dài, mặc dù chúng chỉ là linh thực không phẩm cấp, nhưng tích lũy nhiều như vậy cũng có thể bán được hơn một trăm linh thạch rồi.

"Huyễn Yên La Quả cũng thành thục." Trong mảnh sương khói màu trắng nồng đậm, Lục Huyền mò mẫm từng chút từng

chút một, cuối cùng cũng tìm ra Huyễn Yên La Quả đang ẩn mình trong đó.

Sau khi ngưng tụ tâm thần, hắn bất ngờ phát hiện thanh tiến độ phía dưới Huyễn Yên La Quả đã lặng yên kéo căng rồi.

"Không hổ là loại linh thực mắc chứng rối loạn lo âu xã hội, cả khi chín muồi nó cũng lặng lẽ yên ắng thế này." Lục Huyền cảm thán một câu, rồi cẩn thận hái linh quả bên trên cây Huyễn Yên La Quả.

Ngay lập tức, mảnh sương khói vốn đang quanh quẩn khắp nơi đã cấp tốc tan đi như thủy triều xuống, một trái linh quả như sương như khói nổi bồng bềnh trong lòng bàn tay hắn. Khi cầm trái linh quả như đang nắm một đám khói không ngừng biến ảo, trong lòng hắn chợt dâng lên một loại cảm giác không chân thật tựa như nó có thể tiêu tan bất cứ lúc nào vậy.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên đó, một luồng thông tin nhanh chóng tràn vào đầu hắn.

【Linh thực Huyễn Yên La Quả tam phẩm, sau khi sử dụng có thể gia tăng tốc độ tu luyện Huyễn Thuật, đồng thời cũng đề thăng phẩm cấp của thuật pháp cấp thấp, nâng cấp uy năng của thuật pháp trên các mức độ khác nhau.】

【Cũng có thể dùng để nuôi dưỡng linh thú có thiên phú liên quan hoặc luyện chế một vài đan dược hi hữu.】

"Cây linh thực tam phẩm đầu tiên hoàn toàn chín muồi, quả là không dễ dàng." Lục Huyền không nhịn được lại cảm khái một câu.

Cây Huyễn Yên La Quả này được hắn gieo trồng từ lúc còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, sau đó, hắn lại bồi dưỡng nó thêm hơn nửa năm ở Thiên Kiếm Tông với hoàn cảnh linh khí tinh khiết nồng đậm, mãi đến tận lúc này, nó mới tiến vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi.

“Linh thực tam phẩm, không biết nó sẽ mang đến phần thưởng gì đây?” Lục Huyền đưa ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn chằm chằm vào một quầng sáng màu trắng còn lưu lại trên linh nhưỡng sau khi mảnh sương khói nọ tan đi. Hắn nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay lập tức, quầng sáng đã hóa thành vô số điểm sáng, cứ như dải ngân hà tràn vào trong cơ thể hắn.

Sau đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc linh thực Huyễn Yên La Quả tam phẩm, nhận được huyễn trận tứ phẩm Thiên Huyễn Vân Yên Trận.】

Một tấm trận bàn trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền. Trên tấm trận bàn này có vẽ vô số những đường hoa văn rậm rạp phức tạp, nhìn rất giống những đám mây treo ngược trên bầu trời, lại diễn hóa ra các loại ảo giác với hình thái khác nhau.

Sau khi tập trung tâm thần vào nó, thông tin chi tiết về tấm trận bàn kia lập tức lóe lên trong đầu hắn.

【Trận pháp tứ phẩm Thiên Huyễn Vân Yên Trận, bao gồm nhiều hiệu quả của huyễn trận, mê trận và sát trận. Sau khi bố trí, trận pháp này sẽ có năng lực huyễn thuật cực mạnh, có thể mê hoặc tâm thần, vây khốn đối thủ, đồng thời còn có thể chống đỡ được vài tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đồng thời công kích, xâm nhập trong một khoảng thời gian khá dài.】

“Trận pháp tứ phẩm Thiên Huyễn Vân Yên Trận, quả nhiên linh thực tam phẩm không bình thường, không uổng công ta tỉ mỉ chăm sóc ngươi lâu như vậy.” Lục Huyền ngắm tấm trận bàn với những đường hoa văn hình mây khói treo ngược trong tay, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn còn đang lo lắng về vấn đề phòng hộ cho tiểu viện ở Kiếm Môn trấn, không ngờ nhanh như vậy, nỗi lo này đã được phần thưởng từ quầng sáng của Huyễn Yên La Quả giải quyết giúp rồi.

Hiện giờ, hắn đang trồng trọt ba loại linh thực bên trong tiểu viện ấy, theo thứ tự là Quỷ Diện thạch Cô tam phẩm, Kinh Cức Cốt tam phẩm và Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, mỗi gốc đều cực kỳ trân quý và không được phép xảy ra bất cứ sơ xuất nào.

Vấn đề là hắn không thể không đặt mối quan tâm chủ yếu của mình vào trong tông môn, chỉ có thể thỉnh thoảng chạy qua tiểu viện bên kia xem xét.

Dưới loại tình huống này, lo lắng là điều khó tránh khỏi.

Mặc dù Kiếm Môn trấn ở rất gần Thiên Kiếm Tông, lại không cần phải lo lắng có tà ma yêu thú gì xâm nhập, mà đại đa số tu sĩ sinh sống bên trong trấn đều có mối quan hệ mật thiết với đệ tử trong Thiên Kiếm Tông, nhưng lòng người khó lường, nếu thời gian dài không gặp được chủ nhân của tiểu viện, khó có thể đảm bảo người ta không nảy sinh ác ý.

Hiện giờ có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tập hợp đầy đủ cả huyễn trận, mê trận và sát trận làm một thể, coi như Lục Huyền đã không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa.

Chương 236: Thành Quả Từ Nhiệm Vụ Đã Công Bố!

Lục Huyền thu tấm trận bàn kia và trái Huyễn Yên La Quả vào trong túi trữ vật, vốn định để dành trái linh quả này cho Đạp Vân Linh Miêu sử dụng, nhưng xét thấy con ngươi của nó chỉ am hiểu phân biệt tà ma, dù ăn Huyễn Yên La Quả có tác dụng đề thăng năng lực huyễn thuật này cũng không có hiệu quả cao lắm, nên đành thôi.

Trong mấy ngày tiếp theo, hắn dành phần lớn thời gian ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú, thỉnh thoảng cũng đến Thiên Long hồ cho những con Giao Long cự mãng còn lại ăn thịt yêu thú.

Mỗi lần qua đó, đám Linh hạc chở khách đều không nhận linh thạch của hắn, sau quá nhiều lần như thế, Lục Huyền cũng từ bỏ ý định đưa linh thạch cho chúng rồi, và thay bằng linh thạch, hàng ngày hắn đều sẽ chuẩn bị thêm một ít linh quả phổ thông đãi khách coi như một lời cảm tạ.

Thời gian còn lại, hắn đều dùng để tu luyện công pháp thuật pháp, tuy thành quả tu luyện suốt mấy tháng của hắn có thể không bằng phần thưởng nhận được từ một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhưng đề thăng tu vi được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ngày tháng trôi qua vô cùng nhàn nhã, nhất là sau khi hái Huyễn Yên La Quả tam phẩm, nhận được Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm, hắn càng thản nhiên tự đắc và thỏa mãn hơn mấy phần.

“Xin hỏi Lục sư đệ có ở nhà không? Trước đó, ta từng nhận một nhiệm vụ con ngươi yêu thú do sư đệ tuyên bố, hôm nay tới đây bàn giao với ngươi đây.” Bên ngoài tiểu viện, chợt truyền đến một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Có đây.” Lục Huyền lên tiếng, vội vàng chạy tới mở cửa viện.

Một nữ tu khí chất thanh lịch đang dừng chân ở trước cửa. Nữ tu này tiến vào trong viện, tùy ý ngồi xuống một cái đôn gỗ rồi lấy ba cái bình nhỏ dài trong suốt từ trong túi trữ vật ra.

Trong bình chứa đầy một loại chất lỏng màu xanh biếc đang ngâm mấy con ngươi yêu thú, con nào con nấy đều nồng đậm sinh cơ giống như vừa mới moi ra từ trên đầu yêu thú vậy.

“Lần này ta đi ra ngoài đã thu được mười bốn con ngươi yêu thú hoàn chỉnh, mười cái trong đó có nguồn gốc từ yêu thú nhất phẩm, bốn cái từ yêu thú nhị phẩm, mỗi một cái đều mới lấy xuống không lâu lắm, lại dùng linh dịch đặc thù đảm bảo độ tươi mới, hẳn là có thể đáp ứng được yêu cầu của Lục sư đệ.” Nữ tu thanh lịch kia từ tốn nói.

Lục Huyền tiếp nhận cái bình, lập tức đưa linh thức vào thăm dò bên trong, cảm nhận được mức độ tươi mới của con ngươi, xác nhận những lời nữ tu vừa nói là sự thật.

“Con ngươi này tương đối đặc thù, nó đến từ con yêu thú nhị phẩm Độc Nhãn Man Tê, một thân man lực kinh người, đồng thời cũng nắm giữ năng lực huyễn thuật nhất định.” Nữ tu lại lên tiếng giải thích khi thấy Lục Huyền cứ một mực nhìn chằm chằm vào một con ngươi màu đen thăm thẳm to đùng ở trong bình.

Lục Huyền nghe vậy, cũng khẽ gật đầu: “Sư tỷ, dựa theo yêu cầu nhiệm vụ, mỗi một con ngươi yêu thú nhất phẩm là

mười linh thạch, có ba con ngươi yêu thú nhị phẩm tương đối phổ thông, ta nguyện ý mua mỗi cái với giá ba mươi linh thạch. Còn con ngươi Độc Nhãn Man Tê này tương đối đặc biệt hơn một chút, sẽ có giá năm mươi viên linh thạch, ý sư tỷ thế nào?"

Nữ tu thanh lịch hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu đồng ý: "Vậy thì cảm ơn Lục sư đệ."

Vốn dĩ những yêu thú này là nàng săn giết cho một nhiệm vụ khác, chỉ tiện tay móc lấy con ngươi của chúng ra thôi, mặc dù Lục Huyền định giá hơi thấp một chút, nhưng có thể kiếm thêm một khoản lớn như vậy cũng rất tốt rồi.

Lục Huyền giao hai trăm bốn mươi linh thạch cho nữ tu thanh lịch, rồi nhận mười mấy con ngươi yêu thú từ tay nàng.

"Chi phí gieo trồng linh thực phẩm cấp cao hơn bị tốn à nha, Bách Đồng Ngụy Mộc tứ phẩm vừa trực tiếp tiêu xài của ta hơn hai trăm linh thạch. Vẫn là Linh Huỳnh Thảo tốt, chỉ cần linh khí là có thể sinh trưởng bình thường. Chỉ có điều phẩm cấp cao lại có chỗ tốt của phẩm cấp cao, những khoản đầu tư ban đầu này không là gì so với giá trị của bản thân linh thực, huống chi ta còn có phần thưởng bên trong quầng sáng nữa!" Sau khi nữ tu nọ rời đi, Lục Huyền lập tức quay về phòng, nhìn hơn chục con ngươi đang chìm chìm nổi nổi bên trong thứ chất lỏng màu xanh biếc kia, không quên cảm thán nói.

Hắn thu tất cả con ngươi vào trong Sinh Sinh Đại, nơi ấy có thể đảm bảo độ tươi mới của chúng ở mức độ cao nhất.

"Lục sư đệ có ở nhà không? Ta tìm được cho ngươi một loại trứng trùng và một loại ấu trùng rồi đây." Nửa ngày trôi qua, ở thời điểm Lục Huyền đang đi kiểm tra linh điền, bên ngoài lại có một giọng nói hùng hậu truyền tới.

Hắn nhanh chóng đi ra mở cửa viện, đã thấy một vị tu sĩ Luyện Khí viên mãn đang đứng ngoài cửa.

"Không biết sư huynh đã tìm được loại trứng trùng và ấu trùng nào?" Sau khi nghênh đón tu sĩ cao lớn kia vào phòng, Lục Huyền pha một ấm linh trà rồi trực tiếp hỏi đối phương.

"Lục sư đệ, lần này ta đã hao phí không ít tinh lực đó. Sư đệ cũng biết, yêu trùng trưởng thành vô cùng bảo vệ trứng trùng và ấu trùng, tìm được chúng còn khó hơn gấp mười lần so với tìm côn trùng trưởng thành. Ta đợi ở Hồng Chướng Cốc mấy ngày mới tìm được hai chủng, một loại là Hắc Giáp Trùng nhất phẩm, loại còn lại là ấu trùng của yêu trùng nhị phẩm Ngân Tuyến Bọ Ngựa."

Tu sĩ cao lớn hung hăng ực một hớp linh trà, vừa nói xong với Lục Huyền, đã nhanh nhẹn lấy hai thứ kia ra khỏi túi trữ vật của mình. Trên tay người này có hai cái bình, bên trong một cái bình có chứa mấy hạt trứng trùng, hình tròn dẹt, màu đen bóng phát sáng, trông giống như những viên đá nhỏ. Bên trong cái bình khác lại chứa hai con ấu trùng bọ ngựa, dài khoảng nửa ngón tay, toàn thân màu trắng nõn như ngọc, hai chi trước giống như một đôi tiểu đao, có thể mơ hồ nhìn thấy một đường ngân tuyến mờ nhạt trên lưng.

"Trứng trùng từ yêu trùng nhất phẩm Hắc Giáp Trùng, có bảy hạt, chúng thường sinh sống ở gần kỳ thạch, sau khi trưởng thành có năng lực phòng ngự không tệ, có thể dùng làm tài liệu luyện chế một vài loại đan dược. Hai con ấu trùng còn lại là yêu trùng nhị phẩm Ngân Tuyến Bọ Ngựa, tốc độ cực nhanh, năng lực công kích rất mạnh." Tu sĩ cao lớn giới thiệu chi tiết cho Lục Huyền.

Hắn gật đầu, chẳng biết Hắc Giáp Trùng này có phải loại côn trùng lột da thoát xác không, nhưng chỉ cần nuôi dưỡng

chúng thì ít nhiều gì cũng phát huy được một chút tác dụng cộng sinh với Huyền Trùng Đằng.

Về phần Ngân Tuyến Bọ Ngựa, thứ này hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của Huyền Trùng Đằng, cả hai có thể cùng nhau phát triển.

Đương nhiên có một điểm không thể không nói, thoạt nhìn Ngân Tuyến Bọ Ngựa này còn rất thuận mắt, có lẽ ngoại hình của nó được xếp hàng đầu trong số những con côn trùng mà hắn từng trông thấy và biết đến.

"Sư huynh, ta dự định mua sáu hạt Hắc Giáp Trùng này với giá mỗi hạt sáu linh thạch, còn ấu trùng Ngân Tuyến Bọ Ngựa mỗi con ba mươi lăm linh thạch, sư huynh thấy sao?"

Giá cả của Lục Huyền cũng coi như tương đối hợp lý, tu sĩ cao lớn cũng không để ý một chút xíu linh thạch thiệt hơn, đã dứt khoát gật đầu đồng ý rồi.

Lục Huyền cầm một trăm mười hai linh thạch giao cho tu sĩ cao lớn.

Chương 237: Từ Chối Đi Thăm Dò Bí Cảnh Mới…

“Lục sư đệ rất sảng khoái, cứ yên tâm nếu lần sau lại tìm được trứng trùng hay ấu trùng gì, ta sẽ tới đây quấy rầy sư đệ.” Tu sĩ cao lớn tiếp nhận linh thạch, lập tức đứng dậy tạm biệt rời đi.

“Mua con ngươi yêu thú tốn hơn hai trăm linh thạch, lại mua trứng trùng mất hơn một trăm linh thạch, đống linh thạch này tiêu thật là nhanh mà.” Lục Huyền cầm cái bình đựng trứng trùng Hắc Giáp Trùng và ấu trùng Ngân Tuyến Bọ Ngựa, khẽ cảm thán nói.

“Một cái dùng để bồi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, một cái bồi dưỡng Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, chút tiêu hao này vẫn có thể chấp nhận được.”

Sau khi mua con ngươi yêu thú và trứng trùng ấu trùng, linh thạch trên người hắn còn khoảng chừng một nghìn bốn trăm viên, có thể nói, đây là một khoản tiền lớn đối với thời kỳ hắn còn là tán tu, nhưng ở bên trong Thiên Kiếm Tông, lại hoàn toàn không đáng chú ý rồi.

Hắn đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Huyền Trùng Đằng, hạt linh chủng kia vẫn chưa nảy mầm, chỉ là những hạt trứng trùng Ẩn Sí Thiền và linh chủng bị chôn vùi dưới linh nhưỡng kia gần như đã dung hợp vào cùng nhau rồi, nếu nhìn từ bề ngoài, dường như linh chủng và trứng trùng đã có một loại cảm giác hài hòa kỳ dị.

Lục Huyền chọn lựa vài vị trí khác xung quanh hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng, rồi thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành, thuận lợi đặt trứng trùng của Hắc Giáp Trùng lên bề mặt linh chủng.

Về phần hai con ấu trùng Ngân Tuyến Bọ Ngựa, Lục Huyền vừa mới lấy chúng ra khỏi bình, dường như hai con ấu trùng vốn đang muốn chạy trốn kia lại cảm nhận được điều gì, chúng vội vàng dừng lại phía trên Huyền Trùng Đằng, không ngừng ngửi tới ngửi lui. Sau đó, cả hai con này lập tức dùng đôi chi trước như bạch ngọc, cẩn thận đào xới linh nhưỡng, như muốn tiếp xúc gần gũi hơn với linh chủng Huyền Trùng Đằng.

Lục Huyền không nhìn nổi nữa, đành thi triển Địa Dẫn Thuật, cấp tốc tạo thành một cái thông đạo cho hai con ấu trùng Ngân Tuyến Bọ Ngựa kia. Thông đạo vừa thành, hai con ấu trùng một trước một sau không kịp chờ đợi đã chui vào bên trong, đi xuống phía dưới, có cảm giác như chúng nó đã dính lên hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng rồi, chỉ thấy cả hai cứ nằm im thin thít ngay gần hạt linh chủng, không hề nhúc nhích.

"Ẩn Sí Thiền, Hắc Giáp Trùng nhất phẩm và Ngân Tuyến Bọ Ngựa nhị phẩm, hẳn là đủ cho Huyền Trùng Đằng phát triển thời kỳ đầu rồi."

Lục Huyền dò xét một vòng quanh linh điền, sau đó kêu một con Linh hạc, đi đến phía trước Thứ Vụ đường.

Hôm nay, bầu không khí bên trong Thứ Vụ đường còn tưng bừng hơn bình thường rất nhiều, có mấy chục tu sĩ đang đứng phía trước màn sáng khổng lồ, cẩn thận tìm tòi nhiệm vụ.

Lục Huyền dứt khoát vòng qua màn sáng đi về phía sau, hủy bỏ nhiệm vụ con ngươi yêu thú đã tuyên bố lần trước. Tu sĩ tông môn ra ngoài thăm dò và săn giết yêu thú là chuyện

thường ngày, nếu cứ treo nhiệm vụ con ngươi yêu thú, Lục Huyền đoán không bao lâu nữa mình sẽ phá sản.

Nữ tu vừa rồi mang tới mười bốn con ngươi, lại cộng thêm một ít đang trên đường đi cũng đủ để bồi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc một đoạn thời gian khá dài rồi.

Sau khi hủy bỏ nhiệm vụ, Lục Huyền chợt phát hiện số lượng tu sĩ đang đứng phía trước màn sáng khổng lồ ngày càng nhiều hơn, hắn không nhịn nổi, lập tức chạm nhẹ vào một tu sĩ bên cạnh, tò mò hỏi: "Xin hỏi sư huynh, vì sao ta lại có cảm giác bầu không khí bên trong Thứ Vụ đường càng náo nhiệt hơn ngày thườngd rất nhiều vậy, chẳng lẽ đã phát sinh chuyện tốt gì rồi?"

"Ngươi không biết ư?" Tu sĩ thanh niên kia quay đầu nhìn hắn, hơi có chút kinh ngạc hỏi.

"Ngày thường ta vẫn luôn ở trong nhà bồi dưỡng linh thực, rất ít đi ra ngoài nên không rõ động tĩnh gần đây trong tông môn."

"Thì ra là thế." Tu sĩ thanh niên kia gật đầu, thấy Lục Huyền không giống như đang giả vờ, cũng thuận miệng giải thích cho hắn biết: "Có một bí cảnh cỡ nhỏ mới xuất hiện gần đây, vị trí của nó nằm cách tông môn khoảng một nghìn dặm. Theo tin đồn, có đồng môn đã thu được không ít thứ tốt từ bí cảnh kia. Cho nên gần đây nhiệm vụ về bí cảnh kia đã trở nên cực kỳ nóng bỏng, nghe nói tông môn có kế hoạch tổ chức một nhóm sư thúc Trúc Cơ đi vào trong đó triệt để khai mở bí cảnh."

Lục Huyền giật mình hiểu ra, đúng vậy, bên trong bí cảnh mới, hết thảy mọi thứ đều là ẩn số và chứa đầy những khả năng vô hạn.

Khi còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, hắn cũng thường nghe những tin đồn tương tự như vậy, ví dụ như người nào thu được công pháp phẩm cấp cao, hay người nào tìm được bảo vật quý hiếm ở bên trong bí cảnh.

Bên trong một bí cảnh mới, khả năng đạt được cơ duyên và bảo vật sẽ lớn hơn bình thường rất nhiều, cũng khó trách những vị đồng môn ở đây lại hưng phấn như thế.

"Sư đệ có muốn cùng đi xem sao không? Có sư thúc Trúc Cơ hộ pháp, dựa vào thực lực của Thiên Kiếm Tông chúng ta, hoàn toàn có thể san bằng cái bí cảnh cỡ nhỏ kia." Khuôn mặt tu sĩ thanh niên lập tức hưng phấn đến đỏ ửng, gã thân thiện gửi lời mời Lục Huyền cùng đi.

"Không được không được, trong linh điền của ta vẫn còn linh thực chưa thu hái, không thể bỏ lỡ giai đoạn chúng thành thục được." Lục Huyền vội vàng từ chối.

Tuy nói có tu sĩ Trúc Cơ hộ pháp cùng đi thăm dò bí cảnh, sẽ cam đam được tính an toàn cho đệ tử trong tông, nhưng ở đâu mà chẳng có nhân tố ẩn giấu, suy nghĩ theo hướng tệ nhất là trong bí cảnh có xác suất cao sẽ xuất hiện yêu thú tam phẩm trở lên hoặc tà ma cấp Quỷ, hơn nữa, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không thể nào che chở cho từng tu sĩ được, nếu sơ ý bỏ sót một người, chẳng may tu sĩ ấy vừa hay đụng phải yêu thú tam phẩm hoặc tà ma cấp Quỷ, thì rất có thể người kia sẽ một đi không trở lại.

Ai có thể đảm bảo nếu hắn đi vào bí cảnh, bản thân sẽ luôn may mắn, không rơi vào trường hợp xấu nhất kia?

Mặc dù trong tay Lục Huyền đang có rất nhiều bảo vật như Vô Cấu Ngọc, Ẩn Linh Sưởng, Tốn Lôi Kiếm Hoàn, hắn có lòng tin sẽ bảo toàn được tính mệnh trước yêu thú tam phẩm, nhưng trong lòng vẫn không có bất cứ ý nghĩ mạo hiểm nào.

“Đợi tu vi tăng lên nhiều hơn chút, có nhiều bảo vật hơn chút, sau đó lại cân nhắc đến chuyện đi ra ngoài.” Lục Huyền thầm nói trong lòng.

Hắn cực kỳ bình tĩnh, nhanh chóng bước ra khỏi Thứ Vụ đường, gọi một con Linh hạc và bảo nó chở mình về động phủ. Sau khi chăm sóc tất cả những cây linh thực trong linh điền một lượt, Lục Huyền lại đi tới chỗ linh tuyền, nhấc một con Thiết Ngao Giải đang ở bên dưới tảng đá kỳ lạ trong ao linh tuyền lên.

Hắn đã mở phần thưởng từ quầng sáng do Thiết Ngao Giải hoàn toàn trưởng thành mang đến, nhưng để đảm bảo nguyên liệu nấu ăn được tươi ngon nhất, hắn vẫn giữ lại hai con Thiết Ngao Giải đã trưởng thành kia, nuôi chúng dưới tảng đá kỳ lạ bên trong linh tuyền.

“Chuẩn bị! Chuẩn bị!”

Đạp Vân Linh Miêu nhẹ nhàng đi tới, bàn chân dày như đám mây trắng, ung dung vỗ ngất con Thiết Ngao Giải kiêu căng khó thuần kia. Sau đó, Thảo Khôi Lỗi chậm chạp đi qua đây, dùng hai đoạn dây cỏ màu xám vừa bay ra từ trên thân thể mình, cẩn thận trói chặt Thiết Ngao Giải.

Ấu điểu Phong Chuẩn cũng không đợi Lục Huyền dặn dò, đã chộp lấy sợi dây cỏ và trực tiếp thả Thiết Ngao Giải vào trong nồi.

Chương 238: Huyền Thiên Bạch Loan!

"Ta nói này, ngươi vốn là Thảo Khôi Lỗi chỉ ăn linh thạch, Thảo Linh Nguyên Dịch, sao lần này cũng tích cực như vậy để làm gì?" Lục Huyền trừng mắt nhìn Thảo Khôi Lỗi, nó lại vác theo cái đầu cỏ vĩ đại của mình, chậm rãi lui trở về trong linh điền.

"Ăn nào!" Lục Huyền nhấc nắp nồi lên, không để ý tới hơi nóng đang phun trào, lập tức mở phần vỏ cua hấp màu đỏ để lộ ra khối gạch cua màu vàng óng ả và thịt cua béo ngậy bên trong.

"Trắng, mềm và ngon, chỉ có một chữ thôi, tuyệt!" Lục Huyền nuốt một miếng thịt cua, không nhịn được vui sướng đến rung động cả tâm hồn.

Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn ở bên cạnh đều nhìn hắn không chớp mắt, dường như đang thúc giục hắn mau lấy cho chúng một miếng.

Lục Huyền xé cho mỗi đứa một cái chân cua và bảo chúng tự gặm, hai nhóc con ôm cái chân cua thật chặt, gặm đến mặt mày lấm lem.

"Kíu kíu!" Trong khi một người hai thú đang thưởng thức mỹ vị, một tiếng kêu quen thuộc đã truyền đến, trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của Lục Huyền.

Hắn nhìn theo tiếng kêu, con Loan Điểu thần bí lần trước lại xuất hiện, và không một tiếng động đã có mặt ở trong tiểu viện của hắn rồi.

“Tới đây, cho ngươi một chân!” Lục Huyền ném một cái chân qua, Loan Điểu khẽ rung rung bộ linh vũ trắng nõn trên người, còn nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

“Linh trí thật là cao.” Lục Huyền thấy vậy cũng không khỏi thở dài, bởi vì lần trước con Loan Điểu này xuất hiện quá mức đột ngột, mà hắn lại lo lắng nếu mạo muội dò xét sẽ làm nó không vui, cho nên còn chưa hiểu rõ về lai lịch của Loan Điểu. Trước lạ sau quen, nếu nó lại một lần nữa đi tới động phủ của mình, lần này Lục Huyền sẽ không khách khí như trước nữa.

Hắn lặng lẽ ngưng tụ tâm thần trên thân Loan Điểu, rồi vô cùng chấn động với tin tức vừa mới nhận được.

【Huyền Thiên Bạch Loan, thời kỳ sinh trưởng, yêu thú tam phẩm, là hậu duệ của Huyền Thiên Bạch Loan lục phẩm - linh thú thủ hộ Thiên Kiếm Tông, có tiềm năng phát triển trở thành linh thú thất phẩm.】

“Hậu duệ của linh thủ hộ tông… Tiềm lực trưởng thành đến linh thú thất phẩm… Đây chắc chắn là một chỗ dựa hơi đang trong quá trình phát triển nhanh chóng.” Ở sâu trong nội tâm, Lục Huyền cảm thán nói.

Trước kia hắn đã gặp được con hỗn huyết Mặc Lân Giao có thiên phú tương đối tốt rồi, nhưng ở trước mặt Huyền Thiên Bạch Loan này, thiên phú của nó lại hoàn toàn không đáng chú ý tới.

“Muốn bắt được tâm của một con linh thú, bước đầu tiên chính là bắt lấy dạ dày của nó… Muốn ôm bắp đùi, trước tiên phải nuôi dưỡng nó!”

Ngay tại khoảnh khắc Lục Huyền thu được tin tức về Loan Điểu trắng tinh, hắn đã lập tức quyết định sẽ ôm chặt lấy cái bắp đùi này rồi.

Thực lực yêu thú tam phẩm vẫn còn trong thời kỳ ấu sinh, thiên phú dị bẩm, cộng thêm có phụ mẫu thực lực cường đại ở phía sau, bắp đùi to như vậy không ôm lấy, còn muốn đi nơi nào tìm?

Nghĩ ngợi xong xuôi, hắn lập tức nở một nụ cười hiền lành, từ từ tiến lại gần con Loan Điểu trắng tinh kia thêm một chút. Dường như Loan Điểu không chú ý đến hành động của hắn, nó vẫn đang mổ phần thịt cua béo ngậy trong cái chân cua.

"Hài tử nhà ai nha? Còn đói bụng không? Nếu đói thì ăn nhiều thêm." Lục Huyền ném thêm một cái chân cua màu đỏ bừng tới, dịu dàng nói.

"Về sau nếu không có chuyện gì làm thì tới đây chơi đùa chút nha, chỗ này của ta thường xuyên có đồ ăn ngon đấy. Ngoài ra, ở nơi này còn có đồng bạn có thể chơi cùng với ngươi!" Hắn vươn tay chỉ vào con ấu điểu Phong Chuẩn đã mập thành hình quả bóng ở cách đó không xa, dùng giọng diệu mềm mỏng nhất nói.

Loan Điểu chớp chớp đôi mắt màu đen như ngọc thạch, khẽ gật đầu.

Lục Huyền thấy nó đang ăn vui vẻ, cũng muốn chớp lấy cơ hội rèn sắt khi còn nóng, lập tức lấy một khối dược cao hình vuông từ trong túi trữ vật ra. Khối dược cao này có màu xanh trắng, tỏa ra một mùi thơm ngát mê người, nó chính là bảo vật Giải Linh Cao nhị phẩm đến từ phần thưởng bên trong quầng sáng của Thiết Ngao Giải, mùi vị thơm ngon, vô cùng được tu sĩ và yêu thú hoan nghênh.

Hắn cắt một khối nhỏ, dùng linh lực của mình đưa đến trước mặt Loan Điểu trắng tinh: "Đến đây, nếm thử chút điểm tâm sau bữa ăn đi."

Ngay khi Lục Huyền lấy Giải Linh Cao tới, Loan Điểu trắng tinh đã bị khối dược cao kia hấp dẫn sâu sắc, ở thời điểm nghe được những lời này của Lục Huyền, nó cũng không khách sáo nữa, trực tiếp cắn một ngụm nuốt ực miếng Giải Linh Cao nhỏ kia vào trong bụng.

Sau khi nuốt chửng xong, linh vũ toàn thân Loan Điểu xòe ra, trực tiếp thể hiện cảm giác sung sướng khi được ăn ngon.

"Ăn ngon không? Ăn ngon thì ăn thêm đi." Lục Huyền lại cắt thêm một khối dược cao nữa đưa đến trước mặt Loan Điểu trắng tinh. Loan Điểu có vẻ hơi ngượng ngùng, nó do dự một lúc, cuối cùng cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của thức ăn ngon, lại nuốt miếng Giải Linh Cao thứ hai vào bụng.

Ngay tại thời điểm Lục Huyền lại muốn đút cho nó thêm một khối nữa, nó lập tức giương cánh chim lên biểu thị từ chối. Sau đó, nó kêu một tiếng trong trẻo với Lục Huyền, và hóa thành một luồng sáng, xuyên qua Vụ Ẩn Mê Trận rồi biến mất luôn.

"Thì ra nó phá bỏ hạn chế của trận pháp như vậy? Yêu thú tam phẩm phổ thông chắc chắn không làm được hiệu quả im hơi lặng tiếng kiểu này, chắc là do thiên phú của Huyền Thiên Bạch Loan. Bước đầu tiên trong quá trình bắt được cái dạ dày của nó cũng tính là kha khá thành công rồi, chờ sau này, khi nó tới thêm mấy lần nữa, ta lại tóm con Thiết Ngao Giải còn lại, lấy ra chút Giải Linh Cao và hái một ít linh quả phẩm chất cao đưa qua, ta không tin mình không bắt được tâm của nó!" Lục Huyền mỉm cười nghĩ thầm.

"Ngày thường cứ cho nó ăn ngon, giữ quan hệ tốt đã, chờ đến khi nó hoàn toàn trưởng thành sẽ nhận được hồi báo. Một trăm năm trước, ta nuôi dưỡng tiểu bạch điểu, vậy mà nó lại trở thành linh thú thủ hộ của đại tông môn. Một trăm năm

trước, ta nuôi dưỡng Hồng Tu Lý, vậy mà… À, nó bị ta ăn mất rồi.”

Lục Huyền nói nhảm xong mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu về phía sau, lập tức trông thấy Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn đang nhìn khối Giải Linh Cao còn lại hơn một nửa trong tay hắn đến không chớp mắt.

Đạp Vân Linh Miêu vẫn tương đối tiết chế, nhưng trong ánh mắt hờ hững thường ngày lại xuất hiện thêm vài phần khát vọng. Ấu điểu Phong Chuẩn thì không dè dặt được như vậy, từng dòng nước bọt không ngừng tràn ra từ khóe miệng của nó, không ngừng rơi xuống đất.

“Ha ha, ăn, cả ngày chỉ biết ăn! Nhất là ngươi, ngươi chính là yêu cầm loại tốc độ đó, đã mập thành thế này rồi, làm sao có thể phát huy được ưu thế của mình? Ngươi nhìn hài tử nhà người ta xem, dáng dấp xinh xắn uyển chuyển, thấu tình đạt lý, tuổi còn nhỏ đã có tu vi tam phẩm, còn ngươi không biết ngại mà đòi ăn với ta à? Không thấy xấu hổ sao? Chẳng lẽ về sau ngươi muốn ta cưỡi một quả bóng đi ra ngoài?” Lục Huyền nghĩ đến hình ảnh này, không nhịn được khẽ nâng tay lên đỡ trán, sau đó hùng hùng hổ hổ mắng Phong Chuẩn một trận.

Chương 239: Linh Thực Biến Chủng!

Mắng thì mắng như vậy thôi, nhưng hắn vẫn chia đều khối Giải Linh Cao còn lại thành hai nửa, lần lượt đưa một phần cho Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn.

Dường như hai đứa cũng biết trình độ quý hiếm của món mỹ vị này, Đạp Vân Linh Miêu lập tức vươn chiếc lưỡi béo mập hồng hào của mình tới, nhẹ nhàng liếm láp khối Giải Linh Cao mềm dẻo như thạch kia, chiếc đuôi ngắn đằng sau lưng không ngừng lắc qua lắc lại, hai chùm lông màu xám trắng trên chóp tai dựng thẳng tưng.

Ấu điểu Phong Chuẩn giống như gà con mổ thóc, nó dùng cái mỏ xinh xắn của mình, mổ từng miếng nhỏ Giải Linh Cao, vội vàng nuốt vào trong bụng, mãi cho tới khi trên mặt đất đã sạch sẽ mới chịu dừng lại.

Lục Huyền trở lại trong phòng, sau khi nghỉ ngơi một lúc, hắn lại bắt đầu dò xét tất cả những gốc linh thực trong linh điền như thường lệ.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm đã bước vào giai đoạn ra hoa, nụ hoa có tạo hình rất kỳ lạ, như vô số thanh lợi kiếm nhỏ dài quây lại cùng một chỗ, thoạt nhìn sắc bén vô cùng.

Lục Huyền lấy một thanh phi kiếm nhất phẩm đã qua sử dụng từ trong túi trữ vật ra, rồi đặt nó xuống phía dưới nhánh dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô để cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng cho nó.

Tiến độ sinh trưởng của hai cây Kiếm Thảo gần như nhau, lực lượng ngang nhau, khắp khu vực linh nhưỡng xung quanh chúng đều có những vết kiếm thật nhỏ, giống như dấu vết còn lưu lại sau khi hai vị cao thủ kiếm đạo so tài được một thời gian khá dài.

Những cây Lưu Quang Mộc và Âm Hòe nhị phẩm được gieo trồng đầu tiên đang mọc cực kỳ tốt, Lục Huyền thi triển từng loại Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật để thỏa mãn mỗi một yêu cầu nhỏ bé của chúng.

Băng La Quả nhị phẩm cũng đã cao hơn một chút, ở thời điểm hiện tại, mảnh hàn khí mịt mờ đã tràn ngập khắp cành cây màu trắng nhạt kia rồi.

Lục Huyền lại đi đến khu vực gieo trồng Giao Đằng, tập trung tâm thần và phát hiện thanh tiến độ phía dưới đã sắp được kéo đầy. Để đảm bảo phẩm chất linh thực cùng với quầng sáng ban thưởng đạt được hiệu quả tốt nhất, Lục Huyền cố gắng kìm nén cảm giác háo hức và nôn nóng trong lòng, hắn quyết định đợi thanh tiến độ được lấp đầy mới quay lại thu hoạch Giao Đằng.

"Tưới cho ngươi nhiều tinh huyết của Giao Long, cự mãng, dị nhiêm nhất phẩm nhị phẩm như vậy, thậm chí còn có tinh huyết của Song Đầu Giao Long và Mặc Lân Giao tam phẩm, ngươi phải xứng đáng với cống hiến của ta đấy." Lục Huyền tự lẩm bẩm một câu.

Huyễn Yên La Quả thành thục cũng là tam phẩm, đã mang đến cho hắn huyễn trận tứ phẩm Thiên Huyễn Vân Yên Trận.

Chuyện này làm hắn càng ôm kỳ vọng lớn lao vào gốc Giao Đằng sắp thành thục kia hơn.

"Ừm… Đúng là ngoại trừ máu Bích Thủy Mãng, những loại tinh huyết khác, ta đều có được mà không tốn một linh

thạch nào, nhưng phẩm chất tinh huyết lại vô cùng cao.”

“Lục sư đệ có ở đấy không? Có chuyện tốt tìm ngươi đây!” Trong lúc Lục Huyền đang mặc sức tưởng tượng, một giọng nói quen thuộc lại vang lên bên ngoài tiểu viện của hắn, trong đầu hắn lập tức hiện lên bóng dáng của một nữ tu xinh đẹp, nàng chính là Diêu Thanh sư tỷ.

Hai người quen biết nhờ nhiệm vụ Hầu Diện Lan, sau đó Diêu Thanh đã đề cử Lục Huyền cùng đi diệu trừ sâu bệnh đang phá hoại Thủy Trạch Linh Đào với mình, có thể nói, giữa hai người bọn họ đã có một mối giao tình nhất định rồi.

“Diêu sư tỷ, ta ở đây.” Lục Huyền trả lời một câu.

Ngay sau đó, mảnh sương trắng nồng đậm vốn đang bao phủ toàn bộ linh điền đã được hắn điều khiển, chúng nhanh chóng lưu động, trực tiếp ẩn giấu một vài loại linh thực quý hiếm như Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Huyền Trùng Đằng và Giao Đằng vào trong sương mù.

Hắn đi ra mở cửa viện, mỉm cười nói với nữ tử xinh đẹp kia: “Không biết Diêu sư tỷ có chuyện gì tốt muốn tới tìm ta đây?”

“Chẳng phải ta đang quản lý một khu dược viên thay sư thúc Trúc Cơ sao? Gần đây vị sư thúc kia có bồi dưỡng một nhóm linh thực biến chủng, cần một Linh thực sư có kinh nghiệm trồng trọt phong phú tới thay ngài chăm nom chúng, người đầu tiên ta nghĩ tới chính là sư đệ, cho nên đã nói một tiếng với sư thúc rồi.” Diêu Thanh hào hứng nói.

Qua hai lần tiếp xúc, Lục Huyền đều để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng nàng. Lần đầu tiên là khi trồng trọt Hầu Diện Lan, sau vài ngày gieo trồng, Lục Huyền đã tổng kết ra quy luật thay đổi biểu cảm của Hầu Diện Lan, chính nó đã cải thiện được phẩm chất tổng thể cho loại linh thực này.

Lần thứ hai là lúc Thủy Trạch Linh Đào bị sâu bệnh, mọi người đều bó tay không có cách nào để xử lý, nhưng Lục Huyền lại nhận ra thứ sâu bệnh kia chính là Nghĩ Văn Trùng, cũng trực tiếp cung cấp phương pháp giải quyết tương ứng đối với loại sâu bệnh này. Hai trải nghiệm đó đã đủ để chứng minh Lục Huyền có trình độ cực kỳ thâm sâu cũng như thiên phú vô cùng cường đại trên linh thực nhất đạo, vì vậy, ngay khi biết nhu cầu của sư thúc Trúc Cơ, nàng đã lập tức nghĩ tới hắn.

Trong hai lần nhiệm vụ đó, Diêu Thanh cũng thu được ích lợi không nhỏ, dù phần lợi ích bề nổi không phải quá nhiều, nhưng qua đó, nàng lại nhận được phần tín nhiệm càng có giá trị lớn lao hơn từ phía vị tu sĩ Trúc Cơ đang đứng đằng sau khu dược viên nọ. Vì vậy, nàng hoàn toàn tin tưởng vào Lục Huyền, mới vội vã chạy tới gặp hắn ngay.

“Diêu sư tỷ, cụ thể là chuyện gì?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Lục sư đệ có biết gì về cải tạo phẩm chủng của linh thực không?”

… (Phẩm chủng = phẩm cấp+ chủng loại) …

Lục Huyền lắc đầu, hắn vốn xuất thân từ tán tu, mặc dù sau khi tiến vào tông môn, hắn đã miệt mài học hỏi, cũng bù đắp được khá nhiều lỗ hổng tri thức có liên quan đến linh thực linh thú rồi, nhưng vẫn là tích lũy chưa đủ.

Ví dụ như phương pháp ngưng luyện linh chủng, hắn chỉ nắm giữ được hai loại là Linh Huỳnh Thảo và Huyết Ngọc Tham, về phần cải tiến chủng loại, hắn còn chưa tiếp xúc bao giờ. Nhưng hắn tiếp nhận bồi dưỡng nhiều linh thực như vậy, rồi cũng từ từ chạm tới tầng này thôi.

Tại Lâm Dương phường thị, bởi vì tà ma xâm nhập nên một lượng lớn linh thực bên trong Bách Thảo Đường đều bị

đột biến, tuy Lục Huyền đã nhanh chóng ra tay giải quyết tình trạng kia, nhưng về sau này, khi có thời gian, hắn cũng âm thầm hồi tưởng về chuyện lúc ấy, nếu có gốc linh thực biến dị nào có thể sống sót, phải chăng nó sẽ trở thành một loại linh thực mới?

Thêm một ví dụ nữa càng củng cố thêm nhận định này cho hắn chính là thời điểm hắn nhận nhiệm vụ từ vị sư tỷ yêu thích linh quả trong tông môn. Liệt Diễm Quả do nàng trồng đã bị hoàn cảnh sinh tồn ảnh hưởng, khiến nó chỉ cần Âm Hỏa bổ dưỡng, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, khẳng định là loại linh quả do cây Liệt Diễm Quả đặc biệt kia ngưng kết ra, sẽ mang tới hiệu quả hoàn toàn khác với Liệt Diễm Quả bình thường.

Lại thêm con hỗn huyết Mặc Lân Giao kia nữa, nếu yêu thú có thể lai giống sinh ra hỗn huyết Mặc Lân Giao, chẳng phải muốn lai giống linh thực sẽ càng dễ dàng hơn ư?

Diêu Thanh thấy dáng vẻ của hắn như vậy, cũng vội vàng lên tiếng giải thích: "Là gần đây Hà sư thúc có bồi dưỡng ra một nhóm linh thực biến chủng, đã trồng xong rồi. Nhưng ngài ấy bận chuyện, tinh lực có hạn, hiện giờ ngài ấy đang cần một Linh thực sư có kinh nghiệm phong phú, mỗi ngày đều đi tới chăm bón nhóm linh thực biến chủng kia, quan sát tình hình sinh trưởng của linh thực, nếu xuất hiện điều gì bất thường, phải kịp thời bẩm báo lại cho sư thúc."

Chương 240: Phương Hướng Phát Triển Mới…

Lục Huyền gật gật đầu, lại mở miệng dò hỏi Diêu Thanh: "Diêu sư tỷ, chỉ có một mình ta bồi dưỡng linh thực hay vẫn còn những vị đồng môn khác nữa?"

"Nếu Lục sư đệ đồng ý, danh sách này sẽ chỉ có một mình sư đệ mà thôi, hơn nữa, số lượng linh thực biến chủng cũng không nhiều lắm, một Linh thực sư là đủ rồi."

"Vậy mức độ tự do của ta như thế nào?"

Diêu Thanh thoáng trầm ngâm một chút mới trả lời: "Chỉ cần Lục sư đệ chăm sóc tốt những loại linh thực biến chủng này là được, thời gian khác, sư đệ có làm gì sư thúc cũng không can thiệp vào đâu."

"Vậy là tốt rồi, ta đây vốn lười biếng quen rồi, không chịu nổi quá nhiều ràng buộc, cũng xin sư tỷ thứ lỗi." Lục Huyền gật đầu nói.

Hắn cần phải hỏi trực tiếp đối phương như vậy, bởi vì không cần biết nhận thêm loại nhiệm vụ nào, hắn vẫn cần bỏ ra thời gian để trở về động phủ của mình, cẩn thận bồi dưỡng chăm sóc linh thực, xét cho cùng, những gốc linh thực bên trong động phủ này mới chính là nền tảng sinh tồn hiện giờ của hắn.

Ngoài ra, hắn cũng không thích bị người khác kiềm chế, sở dĩ hắn biểu hiện ra trình độ cao trên phương diện linh thực như vậy, là bởi vì sau khi hoàn thành hành động "trồng trọt", hắn có thể hiểu được tình trạng chi tiết của linh thực, nếu có người

bên ngoài giám sát, chẳng phải hắn làm gì cũng không tiện ra tay ư?

Hắn lại hỏi Diêu Thanh một vài chi tiết nhỏ của nhiệm vụ, sau khi xác định không có vấn đề, mới vui vẻ đồng ý.

Lục Huyền thu thập vài thứ trong động phủ, sau đó hai người mỗi người ngồi lên một con Linh hạc, nhanh chóng lên đường.

Một lát sau, Linh hạc đã đưa bọn họ dừng lại ở một tòa sơn phong tú lệ.

"Lục sư đệ, vì sao ngươi lên Linh hạc lại không cần trả linh thạch?" Diêu Thanh rất ngạc nhiên với tình huống vừa rồi, khi hai người cùng đi xuyên qua hàng linh mộc kỳ dị trước mắt, nàng không nhịn được, lập tức quay sang hỏi hắn.

"Bởi vì ta có chút giao tình nho nhỏ với tộc quần Linh hạc trong tông môn, dù cố gắng nhét linh thạch cho chúng, chúng cũng cương quyết không nhận, cho nên mấy lần sau, ta không ép chúng nữa." Lục Huyền vừa bình thản trả lời vừa đưa mắt ngắm nhìn những cây linh mộc khá là cao to xung quanh.

"Đây là sơn phong Hà sư thúc thường ở lại, sư thúc am hiểu chế phù nên đã trồng thật nhiều linh mộc dùng làm tài liệu chế phù." Diêu Thanh thấy Lục Huyền khá ngạc nhiên về những hàng linh mộc cao to kia, mới lên tiếng giải thích.

Hai người nhanh chóng đi đến phía trước một gian nhà trúc nhỏ thanh nhã. Gian nhà trúc này được một mảng trúc màu xanh đậm bao quanh, tạo thành không gian khá kín đáo, chặt chẽ.

Diêu Thanh lấy minh bài thân phận của mình ra, quơ quơ phía trước mấy cây trúc nọ, những cây trúc lập tức lóe lên linh quang, đột nhiên một cánh cửa gỗ xuất hiện trước mặt hai người.

Vừa tiến vào tiểu viện, Lục Huyền đã trông thấy một vị nữ tu dịu dàng đang lặng lẽ ngồi trong tiểu viện, nữ tu này ăn mặc khá tao nhã, phía sau còn mơ hồ trông thấy khá nhiều loại kỳ hoa dị thảo không ngừng tỏa sáng lấp lánh.

Nghe được động tĩnh tiến vào của hai người, chỉ trong nháy mắt dị tượng phía sau đã biến mất, nữ tu dịu dàng nọ mở mắt ra, thản nhiên nhìn hai người.

"Hà sư thúc, vị này là Lục Huyền sư đệ, có trình độ không tầm thường trên linh thực nhất đạo." Diêu Thanh khom lưng thi lễ, lập tức giới thiệu Lục Huyền với nữ tu dịu dàng kia.

"Xin chào Hà sư thúc." Lục Huyền nhanh chóng thi lễ.

"Lục sư điệt, ta đã nghe Tiểu Thanh nhắc tới ngươi khá nhiều lần rồi, vốn dĩ lần này ta đang định tuyên bố nhiệm vụ tại Thứ Vụ đường, nhưng nàng nói ngươi có thể thử một phen, bởi vậy ta muốn ngươi qua đây nhìn một chút trước đã." Nữ tu dịu dàng kia mỉm cười nói.

"Được Hà sư thúc và Diêu sư tỷ ưu ái, Lục Huyền nhất định sẽ tận tâm tận lực, chăm sóc bồi dưỡng những linh thực biến chủng này thật tốt giúp sư thúc."

"Được, ta tin tưởng ngươi." Ý cười trên mặt nữ tu dịu dàng kia càng sâu hơn.

"Chúng ta cứ đi xem linh điền một chút trước đã."

Sau đó, nữ tu kia đi ở phía trước, Lục Huyền và Diêu Thanh đi theo phía sau, xuyên qua con đường giữa hai hàng linh mộc che trời.

"Lục sư điệt hiểu biết bao nhiêu về chuyện cải tạo phẩm chủng của linh thực?" Trên đường đi, nữ tu dịu dàng hỏi.

"Không nhiều lắm, cũng xin sư thúc giải thích cho."

“Có hai phương pháp cải tạo chính, một là thông qua các thủ đoạn đặc biệt để kích thích phần bên trong của hạt giống đang rơi vào giai đoạn thai nghén hoặc giai đoạn bảo quản, dẫn đường cho chính bản thân nó sản sinh ra biến hóa, từ đó bồi dưỡng ra một dạng phẩm chủng linh thực mới.”

“Hai là, trong quá trình linh thực sinh trưởng, trực tiếp thay đổi hoàn cảnh linh khí và các loại điều kiện sinh trưởng của chúng, để linh thực không ngừng thích ứng, từ từ điều chỉnh sẽ sinh ra biến hóa mới.”

“Hai phương pháp cải tạo linh chủng này đều cần tiêu hao rất nhiều linh chủng hoặc linh thực, dù hiện giờ, ta đã tiến vào cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, cũng không thể thí nghiệm thường xuyên. Hơn nữa, sau khi linh chủng bị kích thích sẽ sản sinh ra biến hóa không rõ ràng, dù ngươi đã cải tạo ra một loại linh chủng mới, cũng không rõ phải trồng trọt loại linh thực mới ấy như thế nào, lại càng không biết sau khi linh thực thành thục sẽ thu được linh thực cấp bậc gì và hiệu quả ra sao.”

“Nhiều khi linh chủng sẽ gặp phải tình trạng toàn quân bị diệt, hoặc là linh thực bồi dưỡng ra có hiệu quả kém xa so với mong muốn, kém hơn linh thực nguyên bản rất nhiều. Hơn nữa, nếu dùng các loại thủ đoạn cực đoan đi kích thích linh thực biến hóa, rất dễ gây ra tổn thương lớn cho bản thân linh thực, cũng cần phải có tài lực hùng hậu mới đủ sức chống đỡ được quá trình này.” Nữ tu dịu dàng kiên nhẫn giải thích.

“Đa tạ sư thúc đã giảng giải.” Lục Huyền gật đầu, trong lòng cuồn cuộn không ngừng.

“Dường như đối với ta, loại phương pháp kích thích linh chủng kia hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ cần gieo hạt giống xuống là ta sẽ biết được phẩm cấp, công hiệu, cũng như phương thức bồi dưỡng chúng nó rồi. Thậm chí ta còn có thể trực tiếp sàng lọc những loại linh chủng phẩm cấp thấp kém,

thậm chí là không có hiệu quả kia ra, không cần lãng phí tinh lực đi bồi dưỡng chúng nó làm gì."

"Mà loại thứ hai lại càng không thành vấn đề, dùng thủ đoạn cực đoan có thể tạo thành tổn thương cho linh thực, nhưng ta có thể thông qua trạng thái tức thời của chúng nó, để hiểu rõ chi tiết về mức độ tổn thương, dù tổn thương nghiêm trọng, ta cũng có phương hướng cụ thể để chữa trị, không cần phải thử nghiệm nhiều lần. Nói như vậy, ta khá thích hợp với chuyện cải tạo phẩm chủng linh thực này."

Lục Huyền vừa âm thầm gật đầu vừa nghĩ.

"Nhưng vấn đề lớn nhất là ta không có linh thạch!"

Không bột đố gột nên hồ, nếu hắn thật sự dùng chút tài sản của mình đi vùi đầu vào cải tạo linh chủng, phỏng chừng quá trình kia sẽ bắt đầu oanh oanh liệt liệt nhưng kết thúc xám xịt cho coi.

… apptruyen …

"Chính là chỗ này." Không lâu sau, nữ tu dịu dàng nọ đã dẫn hai người Lục Huyền đến phía trước một mảnh linh điền.

Vòng ngoài của linh điền được một dãy hàng rào tre bao quanh chặt chẽ, vừa thấy nữ tu đến gần, hàng rào tre kia đã tự động tách ra, để lại cho nàng một lối đi nhỏ hẹp.

Chương 241: Phần Nguyên Mộc!

Trong mảnh linh điền này có trồng hơn chục gốc linh thực.

Linh thực to dày bằng cổ tay, cao cỡ nửa người, toàn thân màu đỏ nhạt, trên thân cây có rất nhiều đường vân màu đỏ sẫm, giống như những gốc linh mộc bị xẻ ra thành thật nhiều vết sẹo.

"Đây chính là linh mộc ta cần sư điệt chăm sóc thay ta, nó tên là Phần Nguyên Mộc, linh thực nhị phẩm có đường vân tự nhiên trên thân, vỏ cây và lá cây đều là tài liệu thượng đẳng trên phương diện luyện chế phù lục hệ hỏa." Nữ tu dịu dàng giới thiệu cho Lục Huyền.

"Đây đều là linh thực sau khi kích thích linh chủng sinh ra sao?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, tổng cộng có ba mươi sáu gốc, trước đó có một số linh chủng đã trở thành phế chủng, sau khi trồng không thể tạo ra linh thực được. Giai đoạn kích thích linh chủng đã đào thải được một nhóm, khi dựng dục nên linh thực lại loại bỏ thêm một nhóm nữa, tỷ lệ thất bại quá cao."

"Thảo nào ở Lâm Dương phường thị, ta chưa bao giờ nghe thấy tin tức về cải tạo phẩm chủng linh thực, cũng chỉ có tông môn nội tình vững vàng mới làm ra được chuyện lớn này." Lục Huyền thầm thở dài trong lòng.

Lời nói của nữ tu dịu dàng kia không khác gì một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu hắn, làm nguội đi ham muốn thử sức vừa mới manh nha sinh sôi trong đầu.

“Hiện giờ, loại linh thực thích hợp nhất dùng để cải tạo trong tay ta, cũng chỉ có một mình Linh Huỳnh Thảo mà thôi, dù sao nó cũng chỉ là linh thực không phẩm cấp, mà bản thân ta còn nắm giữ phương pháp ngưng luyện linh chủng rồi, hoàn toàn không cần phải lo lắng đến nguồn linh chủng. Huống chi Linh Huỳnh Thảo còn dính đến tu vi của bản thân ta, có cơ hội sẽ thử một lần.” Hắn đi theo nữ tu dịu dàng quan sát tình huống sinh trưởng của Phần Nguyên Mộc, trong lòng âm thầm ra quyết định.

“Trong khoảng thời gian tiếp theo, phải làm phiền sư điệt thay ta chăm sóc vun trồng những gốc Phần Nguyên Mộc này rồi.” Sau khi dạo quanh linh điền một vòng, nữ tu dịu dàng nói với Lục Huyền.

“Về phần thù lao, chắc chắn sẽ không để cho Lục sư điệt thất vong.”

“Sư thúc quá khách khí, sư điệt nhất định sẽ bồi dưỡng những gốc Phần Nguyên Mộc này như bồi dưỡng linh thực của nhà mình.” Lục Huyền nhanh chóng bày tỏ thái độ.

“Vậy ta yên tâm rồi.” Nữ tu cười cười, dường như mùi hoa thấp thoáng trên người nàng lại có ý vị nồng đậm hơn lúc nãy vài phần.

“Nhân tiện sư thúc đang ở đây, ta có một thỉnh cầu, chẳng hay trong linh điền của sư thúc có trồng Phần Nguyên Mộc phổ thông gần với thời gian trồng những loại linh mộc biến chủng này không? Nếu có, ta muốn lấy đi một nhóm, cùng bồi dưỡng cả hai rồi so sánh, xem dưới điều kiện bồi dưỡng như nhau, mỗi loại sẽ có biểu hiện phát triển như thế nào.”

“Cùng thời gian gieo trồng ư… Đúng là có một nhóm, không biết sư điệt cần bao nhiêu?” Ánh mắt nữ tu dịu dàng sáng lên, dường như nàng đã bị đề nghị của Lục Huyền làm động tâm rồi, lập tức mở miệng hỏi hắn.

“Mười cây là đủ rồi.”

“Được, ta lập tức sai ngươi đi di dời mười gốc Phần Nguyên Mộc phổ thông qua đây.”

Nữ tu nọ và Diêu Thanh rời đi, một mình Lục Huyền ở lại bên trong linh điền, gần linh điền có một gian nhà gỗ kết cấu đơn giản, cho tu sĩ dùng để tu luyện và nghỉ ngơi.

Lục Huyền tu luyện một hồi, chưa tới một canh giờ đã có một tu sĩ khác mang theo mười gốc Phần Nguyên Mộc phổ thông đến đây, hai người hợp sức trồng chúng vào trong linh điền.

Chờ tu sĩ vừa nãy rời đi, Lục Huyền lại đưa mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện mỗi mảnh linh điền ở nơi này đều có hàng rào trận pháp che lấp lại, khiến hai bên không thể nhìn thấy nhau, lúc này hắn mới yên tâm hơn.

Hắn giả vờ giả vịt đi vòng quanh từng gốc Phần Nguyên Mộc, thi triển một vòng Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật trên diện rộng.

Linh Vũ Thuật giúp thúc đẩy linh thực hấp thu linh khí, Mộc Sinh Thuật lại có thể gia tăng tóc độ sinh trưởng phát triển cho linh thực, hai loại thuật pháp này đều có ích mà không có hại đối với phần lớn linh thực, tóm lại thi triển một vòng sẽ không phạm phải sai lầm gì.

Ngày hôm sau, từ lúc sáng sớm, Lục Huyền đã đi đến linh điền. Đương nhiên hắn càng để tâm hơn đến những gì vị sư thúc Trúc Cơ kia đã căn dặn.

Hắn có một phát hiện, đó là mình mới tiến vào tông môn được gần nửa năm, nhưng năng lực đào tạo linh thực, nuôi dưỡng linh thú của bản thân đang càng ngày càng được tông môn coi trọng. Trước đó, điện chủ Tư Nông điện từng đưa cho hắn hai hạt giống Kiếm Thảo, cũng hứa hẹn nếu hắn có thể bồi

dưỡng thành công, sẽ đặc cách thu nhận hắn trở thành đệ tử nội môn.

Sau đó, nhờ lời giới thiệu của Hoàng Nguyên, hắn đã thành công trợ giúp nho sĩ trung niên Trúc Cơ trung kỳ giải quyết vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao, tới hiện giờ, hắn lại được Diêu Thanh giới thiệu qua đây bồi dưỡng linh thực biến chủng thay một vị tu sĩ Trúc Cơ khác.

Đối với loại biến hóa này, đương nhiên là hắn cực kỳ vui vẻ, càng tiếp xúc với tu sĩ có thực lực mạnh mẽ, hắn càng dễ dàng nhận được những loại linh chủng hoặc ấu thú linh thú phẩm cấp cao… Mà hiển nhiên là thông qua chuyện đó, hắn cũng nhận được phần thưởng càng thêm phong phú từ quầng sáng.

Hôm qua, khi hắn cùng với một tu sĩ di dời và gieo trồng mười gốc Phần Nguyên Mộc, bản thân hắn đã nắm rõ những thông tin có liên quan đến loại Phần Nguyên Mộc nguyên bản này rồi.

Cách thức bồi dưỡng chúng nó có chút tương tự với Xích Vân Tùng hắn từng trồng trước đây, chúng đều cần linh lực hệ hỏa săn sóc bổ dưỡng, nhưng đương nhiên, lượng linh lực Phần Nguyên Mộc cần sẽ nhiều hơn Xích Vân Tùng kia kha khá.

Lục Huyền đi đến phía trước một gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng, linh thức nhanh chóng lan tràn trong linh nhưỡng, hắn bắt đầu thi triển Địa Dẫn Thuật và dẫn dắt linh nhưỡng phát sinh thay đổi, từ từ tụ tập những chiếc rễ nhỏ bé đang ẩn giấu ở chỗ sâu bên trong linh nhưỡng kia lại gần cùng một chỗ. Sau đó, hắn dùng một lượng lớn linh nhưỡng khác bao bọc tất cả những đoạn rễ cây này lại, trực tiếp nhổ chúng lên, và một lần nữa trồng chúng xuống.

Hắn cần phải làm như vậy, đương nhiên là để dò xét tình huống chân thật của từng gốc linh thực biến chủng bên trong linh điền này rồi.

Được Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành dẫn dắt, bộ rễ của Phần Nguyên Mộc không hề hư hao, khiến cho gốc linh thực vừa bị nhổ lên trồng lại không sinh ra một chút cảm giác khác lạ nào.

Ở thời điểm Phần Nguyên Mộc được trồng lại, một tin tức chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực nhị phẩm Phần Nguyên Mộc (tàn), sau khi thành thục có thể dùng để vẽ phù lục nhị phẩm hệ hỏa, bởi vì linh chủng đã bị tổn thương, khiến cho chu kỳ sinh trưởng của linh thực dài hơn, sau khi thành thục cũng rất khó nhận được nguyên liệu có phẩm chất cao.】

"Thông tin hơi khác biệt so với nhóm Phần Nguyên Mộc phổ thông ta vừa lấy được hôm qua, có vẻ đây chính là phản ứng tiêu cực sau khi kích thích linh chủng." Lục Huyền âm thầm đưa ra phán đoán, sau đó ghi chép gốc Phần Nguyên Mộc (tàn) này vào.

Tiếp theo, hắn lại dùng phương thức tương tự để điều khiển kết cấu linh nhưỡng và nhổ lên trồng lại gốc Phần Nguyên Mộc thứ hai. Tin tức thu được tương tự như Phần Nguyên Mộc phổ thông.

Gốc thứ ba, vẫn giống như Phần Nguyên Mộc phổ thông.

Đến gốc thứ tư, một chuỗi thông tin mới lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Chương 242: Xác Suất Thấp Đến Kinh Người!

【Linh thực nhị phẩm Phần Nguyên Mộc (dị), tự mang theo đường vân tự nhiên trên thân thể, sau khi thành thục thì lá cây và vỏ cây là tài liệu cực tốt dùng để vẽ phù lục nhị phẩm hệ hỏa, linh chủng sản sinh biến dị sẽ giúp đề thăng thêm một chút phẩm chất sau khi linh thực thành thục.】

"Đây là biến dị, nhưng cũng không hoàn toàn thay đổi mà? A, nhưng có thể gia tăng phẩm chất linh thực cũng không tệ rồi, tài liệu phẩm chất cao có thể gia tăng xác suất vẽ phù lục thành công."

Lục Huyền tiếp tục công việc, cẩn thận cảm nhận thông tin chi tiết của mỗi một gốc Phần Nguyên Mộc đang được gieo trồng tại nơi này.

Tin tức xuất hiện đã chia những gốc Phần Nguyên Mộc này thành ba loại, tàn, phổ thông, dị chủng. Mãi cho đến gốc thứ mười bốn, cuối cùng hắn cũng chứng kiến một gốc Phần Nguyên Mộc có thông tin khác biệt.

【Linh thực tam phẩm Phần Nguyên Mộc, ẩn chứa linh lực hệ hỏa dồi dào, có đường vân tự nhiên huyền ảo, là tài liệu thượng đẳng để vẽ phù lục tam phẩm hệ hỏa.】

"Thật không dễ dàng gì, cuối cùng cũng thấy được một gốc cải tiến thành công trở thành Phần Nguyên Mộc tam phẩm." Lục Huyền không khỏi lộ ra một nụ cười vui vẻ yên tâm.

Sau khi trực tiếp đánh giá kết quả đào tạo linh chủng biến dị này, hắn thực sự có chút chấn kinh về tỷ lệ thành công của

nó, mười bốn gốc mới xuất hiện một gốc Phần Nguyên Mộc tam phẩm, nếu tính cả những gốc linh chủng không thể sinh ra linh thực chưa đào thải, thì xác suất này sẽ thấp đến đáng sợ.

"Nhưng đương nhiên, đây chính là cái giá phải trả trong giai đoạn đầu, chờ đến khi số lượng Phần Nguyên Mộc tam phẩm biến chủng xuất hiện thật nhiều, lại dựa theo phương pháp ngưng luyện linh chủng Phần Nguyên Mộc nhị phẩm để đào tạo ra linh chủng tam phẩm, sau đó trồng trọt trên quy mô lớn, sẽ có thể bù bắp được phần tổn thất ở giai đoạn đầu." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, lại ngựa không dừng vó tiếp tục kiểm tra tất cả những gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng còn lại.

Trong số ba mươi sáu gốc linh thực, tổng cộng có chín cây tàn phẩm, mười bảy cây phổ thông, sáu cây dị chủng, còn bốn cây thăng cấp tam phẩm.

"Xác suất mười phần trăm, không biết nếu hiện giờ lại tiếp tục đi kích thích Phần Nguyên Mộc dị chủng, có thể nâng cao được xác suất này không?" Lục Huyền tính toán sơ bộ một phen, lại cố gắng kiềm chế suy nghĩ trong lòng, rồi lần lượt đánh số ba mươi sáu gốc Phần Nguyên Mộc này.

Mặc dù hắn đã biết trước kết quả của vấn đề, nhưng quá trình tính toán vẫn phải ghi ra giấy, chỉ mất thêm một chút thời gian thôi. Tiếp đó, hắn lại ghi chép trạng thái sinh trưởng của mười cây Phần Nguyên Mộc phổ thông.

Hắn dự định cứ cách một đoạn thời gian sẽ ghi chép lại kết quả quan sát của mình vào giấy, những thông tin này có thể sử dụng làm bằng chứng cho sự chăm chỉ của hắn khi được giao nhiệm vụ.

Đương nhiên không phải lúc nào hắn cũng lười biếng, ngoại trừ quá trình đào tạo bình thường, hắn còn dự định sẽ

nhân cơ hội này để làm ra một vài thí nghiệm, kiểm tra một ít đặc tính mới của Phần Nguyên Mộc.

Ví dụ như khả năng chịu nóng hay lạnh, ưa sáng hay kỵ sáng. Bởi vì trong quá trình trồng trọt, hắn từng tiếp xúc với hai chủng linh thực kỵ ánh sáng là Ám Tủy Chi và Âm Hòe.

Ngoài ra, hắn cũng cần biết rõ giới hạn hấp thu linh lực của Phần Nguyên Mộc biến chủng, mặc dù bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể hiểu rõ trạng thái sinh trưởng của nó để có thể thỏa mãn nhu cầu dù là nhỏ nhất cho nó, nhưng muốn thuyết phục người khác lại cần có số liệu để chứng minh, như vậy, hắn mới hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, mới nhận được sự tín nhiệm của nữ tu dịu dàng kia.

Còn một vài điều kiện mà hiện giờ hắn rất khó thực hiện được, ví dụ như năng lực kháng sâu bệnh, chống cự âm khí và khí tức tà ma.

Đương nhiên, kiểm tra một vài tập tính căn bản như trước đó cũng đầy đủ rồi, bởi ở trong tông môn, không cần phải lo lắng linh thực sẽ bị yêu trùng, hay khí tức tà ma xâm nhập phá hoại.

Làm như vậy, song song với quá trình gia tăng chất lượng nhiệm vụ, mỗi ngày hắn sẽ có ít chuyện phải làm hơn, ngược lại vẫn có thể thường xuyên ở trong phòng gỗ, bày nội dung khảo nghiệm của mình ở trên bàn gỗ, sau đó tự tu luyện công pháp.

Chờ gần đến thời gian tan làm, hắn đi về đúng giờ, quay trở lại động phủ.

“Đã vất vả cho Hạc đạo hữu rồi.” Lục Huyền kín đáo đưa cho con Linh hạc trắng nõn vừa chở mình về một trái linh quả, còn tiện thể sờ sờ bộ lông vũ màu trắng trên đỉnh đầu nó, rồi cười ha ha nói.

Linh hạc lập tức nuốt linh quả, rồi quay đầu lại gần, để mặc cho ma chưởng của Lục Huyền thỏa thích vuốt ngang vuốt dọc trên đầu mình.

Sau đó, nó cũng không dừng lại ở vị trí sơn phong của Lục Huyền, mà bay vút lên trời, giương cánh rời đi.

"Xem ra hiệu suất của Ngự Thú đường bên kia khá cao, chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi, bọn họ đã thống kê xong lưu lượng tu sĩ ở cả tông môn rồi. Cũng không biết loại pháp khí liên lạc cỡ nhỏ mà ta đề nghị đã được nghiên cứu chế tạo ra chưa?" Lục Huyền nhìn thoáng qua khu vực lưng chưng núi xung quanh nhà mình, chỉ có hai, ba con Linh hạc lẻ tẻ đang đứng ở cách đó không xa, ít hơn số lượng ban đầu một nửa.

Động phủ hắn chọn nằm ở vị trí hẻo lánh trong tông môn, lưng chừng núi chỉ có mỗi hắn và Từ Thiếu Trạch, dưới chân núi lại có nhiều tu sĩ hơn một chút, nhưng cũng chỉ đạt đến con số tương đối mà thôi, hai, ba con Linh hạc là đủ ứng phó rồi.

Nhìn con Linh hạc vừa nãy đi xa, Lục Huyền quay đầu, lập tức mở cửa viện.

Thân thể tròn vo của ấu điểu Phong Chuẩn lập tức đè lên đầu hắn, Lục Huyền vươn tay vuốt ve nó, lại phát hiện con chim tròn màu xanh nhạt này đã nhảy sang một bên, trực tiếp nhìn chòng chọc vào lòng bàn tay hắn với vẻ mặt đầy chán ghét.

Hắn đi tới, ấu điểu Phong Chuẩn giống như quả bóng lập tức nảy trên mặt đất, kiên quyết tránh xa bàn tay từng sờ đầu Linh hạc của Lục Huyền.

Hắn nhìn ánh mắt sáng quắc của ấu điểu Phong Chuẩn, lúc này mới phản ứng kịp, rồi lập tức thi triển 《 Vân Đằng Thuật

》, trong nháy mắt đã lao tới chỗ ấu điểu, nắm lấy cái bụng mềm mại của nó, tàn nhẫn giày vò vài cái.

"Không cho ta sờ? Vậy ta càng phải dụi cho mùi của Linh hạc dính lên thân thể ngươi, để cho ngươi thời thời khắc khắc đều nhớ tới cảm giác này."

Sau đó, hắn buông tay ra, ấu điểu Phong Chuẩn vội vàng dùng cặp cánh chim màu xanh nhạt của mình vuốt vuốt cái bụng, trong lòng có một loại cảm giác hoảng loạn vì bản thân đã không còn sạch sẽ nữa rồi.

Đột nhiên nghe "Bõm" một tiếng, nó nhanh chóng bay đến khu vực linh tuyền ở giữa linh điền, nhảy ùm xuống dưới.

"Tiểu linh miêu, qua đây." Lục Huyền vẫy vẫy tay với Đạp Vân Linh Miêu đang lượn lờ gần đó.

"Ngao ~" Tuy Đạp Vân Linh Miêu vẫn đi qua đi lại, thong dong ưu nhã như cũ, nhưng từ khi Lục Huyền tiến vào, nó đã duy trì một khoảng cách như gần như xa với hắn. Hiện giờ, nghe thấy Lục Huyền gọi, nó lập tức phát ra tiếng kêu có chứa năm phần giọng gió, sắc mặt không thay đổi đi tới gần bàn tay hắn, hưởng thụ hắn vuốt ve.

Chương 243: Nhổ Lông Dê!

Lục Huyền thân thiết một phen với hai nhóc con này, rồi đi vào trong linh điền.

"Đằng Đằng ơi Đằng Đằng à, hôm nay ngươi đã thành thục chưa?" Hắn vô cùng nóng lòng, lập tức đi tới khu vực gieo tròng Giao Đằng tam phẩm. Mỗi ngày trở về hắn đều sang đây xem một chút, đề phòng chuyện mình sẽ bỏ lỡ thời gian tốt nhất để thu hoạch Giao Đằng thành thục.

Tâm thần ngưng tụ trên cây Giao Đằng, phía dưới lập tức xuất hiện một thanh tiến độ mờ nhạt.

"Đầy, đầy rồi!" Lục Huyền kinh hô thành tiếng. Cuối cùng khoảng trống trên thanh tiến độ phía dưới cũng được lấp đầy rồi.

Lục Huyền tràn ngập chờ mong, cẩn thận thu hoạch Giao Đằng. Một tin tức dũng mãnh tràn vào trong đầu hắn.

【Linh thực Giao Đằng tam phẩm, dùng để nuôi dưỡng yêu thú Giao Long Ly Long. Sau khi trải qua xử lý đặc biệt cũng có thể dùng để luyện chế pháp khí loại tiên hoặc dây thừng, đồng thời còn có thể dùng làm tài liệu luyện chế một vài loại đan dược hi hữu phẩm cấp cao.】

Giao Đằng trong tay hắn có chiều dài hơn nửa trượng, dây leo uốn lượn giống như một con cự xà đang di chuyển, bên trong cuồn cuộn sóng ngầm, nắm nó trên tay sẽ cảm nhận được một chút âm lãnh.

"Phẩm chất thượng đẳng, không uổng công ta thay ngươi lấy nhiều tinh huyết của Giao Long cự mãng như vậy. Phẩm

chất không tới hoàn mỹ, chắc có liên quan đến hai yếu tố, một là lúc mới trồng ở Lâm Dương phường thị, nồng độ linh khí tinh khiết yếu hơn ở bên trong tông môn rất nhiều, hai là không liên tục tưới bằng tinh huyết Giao Long tam phẩm." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán, độ khó để đạt được linh thực phẩm chất hoàn mỹ quá cao mà.

Nghĩ đến đây, hắn lại quay đầu nhìn quầng sáng màu trắng đang lấp lóe trên mặt đất. Hắn hít một hơi thật sâu, khẽ chạm vào bề mặt quầng sáng màu trắng, nó lập tức thành vô số điểm sáng, thậm chí còn ngưng tụ thành một hàng dài những điểm sáng mạnh mẽ lao thẳng vào cơ thể hắn.

Một ý niệm hiện lên trong đầu, rồi ngay lập tức, lượng lớn thông tin đã tràn ngập trong thức hải.

【Thu hoạch một gốc Giao Đằng tam phẩm, nhận được công pháp ngũ phẩm 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》(thượng).】

【Công pháp luyện thể ngũ phẩm 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, xuất xứ từ pháp môn thượng đẳng của yêu tộc, sau khi tu luyện có thể trợ giúp đề thăng toàn bộ các phương diện như cường độ nhục thân, lực lượng, tốc độ, thể chất, khả năng phản ứng… Tu luyện thành công có thể hóa thân thành hình thái bán long trong một khoảng thời gian ngắn. Khi tiến vào hình thái này, các dạng năng lực như công kích, phòng ngự, tự phục hồi đều gia tăng thêm mấy lần. Sau khi kết thúc sẽ tiến vào trạng thái suy yếu, cần đan dược liên quan để bù đắp tinh nguyên.】

【Quyển thượng, có thể tu luyện tới cảnh giới Trúc Cơ.】

【Trong giai đoạn đầu tu luyện cần nhiều loại tinh huyết của Giao Long Ly Long cùng với nước thuốc được luyện chế từ các tài liệu khác nhau, dùng để ngâm toàn thân.】

“Công pháp ngũ phẩm, đáng tiếc chỉ có quyển thượng, không biết đến khi nào mới có thể lấy được quyển hạ đây? Nhưng điều kiện tu luyện thời gian đầu là cái quái gì? Vất vả lắm ta mới cải tà quy chính, thu thập đủ tinh huyết đáp ứng cho nhu cầu sinh trưởng của Giao Đằng, giờ lại muốn để ta quay lại nghề cũ, đi “nhổ lông dê” [1] của đám Giao Long Ly Long ở trong Thiên Long hồ hả?”

[1] : Nhổ lông dê có nghĩa là vận dụng các lỗ hổng trong bất cứ hoạt động gì của tổ chức để mưu lợi riêng cho mình, chính là lạm dụng và chiếm đoạt lợi ích thông qua quyền lợi hội viên, ưu đãi cho người mới, vé ưu đãi, tiền hoa hồng…

Đến đây, Lục Huyền dừng suy nghĩ, lại đổ dồn lực chú ý vào gốc Giao Đằng trong tay.

“Ta còn nhớ lúc trước, mình đã mua được một đoạn nhỏ Giao Đằng từ chợ đen, sau đó mang về trồng xuống, cuối cùng còn thành công bồi dưỡng ra một gốc linh thực hoàn chỉnh thành thục. Nói như vậy, chẳng phải ta cũng có thể cắt một bộ phận trên gốc Giao Đằng thành thục này, sau đó trồng xuống linh điền, biến nó thành một đoạn Giao Đằng mới để gieo trồng? Đáng tiếc chỉ dùng được hai khúc đầu và đuôi, bằng không có thể chặt gốc Giao Đằng này thành trăm khúc rồi, sau đó điên cuồng trồng trọt để mở thưởng…” Trong đầu hắn lại bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

Ý niệm khẽ động, Tốn Lôi Kiếm Hoàn vẫn một mực ẩn núp trong đan điền lại khẽ run lên, chỉ trong nháy mắt, mấy luồng kiếm khí màu đen đã bắn ra khỏi cơ thể, dễ dàng chặt đứt hai đầu Giao Đằng.

Phần bị cắt không dài lắm, chỉ khoảng ba tấc.

Lục Huyền cầm hai đoạn Giao Đằng đi tới linh điền, tìm một khu vực trống không, lại thuần thục thi triển Địa Dẫn Thuật, lần lượt trồng chúng xuống đất.

“Đến từ đâu, về lại chỗ đó… Cũng không biết liệu ta trồng đoạn Giao Đằng phẩm chất thượng đẳng này xuống, có làm ảnh hưởng đến phẩm chất sau cùng khi chúng nó thành thục hay không.”

Lục Huyền lại đi vòng quanh dò xét linh điền một lượt, thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé của mỗi gốc linh thực bên trong.

Xong chuyện, hắn mới quay về phòng, cẩn thận ngẫm nghĩ về điều huyền ảo tinh diệu của《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》quyển thượng.

Ngày tiếp theo, sau khi kiểm tra tình trạng của tất cả những loại linh thực bên trong linh điền, Lục Huyền lại leo lên lưng một con Linh hạc, đi tới khu vực nhà đá ở Thiên Long hồ.

Tại đây, hắn nhận thịt yêu thú và bước lên trên bục gỗ.

Mấy chục con Giao Long cự mãng còn lại đang háo hứng ngẩng đầu chờ đợi, và vẫn như thường lệ, chúng yên lặng đứng chờ ở khu vực của mình, trong mắt tràn ngập vui sướng nhìn bóng dáng Lục Huyền vừa xuất hiện trên bục cao.

Chăn nuôi lâu như vậy rồi, những con Giao Long cự mãng này đều hiểu rất rõ sự biến hóa bên trong thân thể của mình và của đám đồng bạn xung quanh.

Trong số những đồng bạn của chúng, đã có Băng Ly và Song Đầu Giao Long thăng cấp thành tam phẩm, ngoài ra, cũng có mấy con từ nhất phẩm thăng cấp đến nhị phẩm rồi, kết quả này đã cho thấy phương pháp nuôi dưỡng của Lục Huyền cực kỳ hiệu quả.

Những con khác dù chưa tấn thăng, nhưng cũng rõ ràng cảm nhận được khí tức của mình đã phát sinh biến hóa, linh lực ngày càng trở nên thâm hậu, khí tức cũng ngày càng ngưng thực kéo dài hơn xưa.

Không nói đến những thứ khác, chí ít là khi ứng phó với những con Giao Long cự mãng ở thủy vực bên cạnh đến tranh đoạt tài nguyên trên địa bàn của mình, chúng đã có thể dễ dàng giải quyết được đối phương.

Lục Huyền vội vàng lấy thịt yêu thú từ trong thùng gỗ đã được phân loại ra, ném chuẩn xác đến khu vực của từng con Giao Long cự mãng dưới hồ.

Chờ chúng nó ăn uống xong, Lục Huyền hắng giọng một cái, trực tiếp mở miệng nói: "Đảo mắt một cái đã nửa năm trôi qua rồi, trong khoảng thời gian này, ta rất vui vì các ngươi thay đổi và ngày càng trưởng thành hơn. Có Giao Long đã đột phá đến cấp bậc mới, dù đám còn lại các ngươi còn chưa đột phá, nhưng đứa nào cũng vô cùng ưu tú, chuyện đột phá chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Để đảm bảo các ngươi được lớn lên khỏe mạnh, ta lại quyết định tiến hành một cuộc rút máu kiểm tra cho từng đứa, các ngươi có ý kiến gì không?"

Đám Giao Long cự mãng ở đây đều được Lục Huyền thuần phục từ trước, bởi vậy vừa nghe hắn đề nghị, cả đám đã lắc lắc đầu, muốn biểu thị bản thân hoàn toàn không có bất kỳ ý kiến gì cả.

Chương 244: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi!!!

Lục Huyền nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, một con Giao Long nhanh chóng bu lại, nó rất có kinh nghiệm, nên cố gắng buông lỏng tầng lân phiến trên cơ thể mình, để Lục Huyền dễ dàng đâm Hồng Tuyến Châm vào.

Một dòng máu tươi nóng như lửa phun ra, Lục Huyền dùng bình bạch ngọc đang cầm sẵn trên tay hứng máu, sau đó đóng chặt nút bình bỏ vào túi trữ vật, lại tiếp tục cầm một cái bình mới lên.

"Tiếp theo nào."

Đám Giao Long cự mãng xếp hàng hiến máu đâu vào đấy.

"Lục sư đệ lại kiểm tra cho đám Giao Long do sư đệ nuôi dưỡng sao?" Không biết Hoàng Nguyên đã đến nơi này từ lúc nào, gã lập tức bay tới bên cạnh Lục Huyền, tươi cười hỏi.

"Đúng vậy, ta đang tiến hành kiểm tra định kỳ xem chúng có bệnh kín hay tà ma dị trùng nào xâm nhập vào trong cơ thể không. Làm vậy cũng vì suy nghĩ cho sức khỏe thể xác và tinh thần của những tiểu Giao Long này thôi." Lục Huyền không dừng động tác, chỉ mở miệng giải thích với Hoàng Nguyên.

"Chỉ có sư đệ là chú ý đến từng chi tiết và tận tâm tận lực như vậy, mới có thể nuôi dưỡng ra những con Giao Long ưu tú nhường này." Hoàng Nguyên không khỏi cảm thán nói.

"Đây là chuyện nằm trong phận sự của sư đệ mà." Lục Huyền nói với vẻ mặt bình tĩnh và giọng điệu cực kỳ chân thật đáng tin.

Hắn vừa tán gẫu với Hoàng Nguyên vừa tiếp tục thành thạo rút máu. Từ trong miệng Hoàng Nguyên, hắn biết được, trạng thái thân thể của con Mặc Lân Giao mắc bệnh chán ăn kia đã được cải thiện rất nhiều.

"Đúng rồi sư đệ, chẳng phải ngươi rất am hiểu trồng trọt linh thực sao? Dương sư thúc bảo ta tới hỏi ngươi một tiếng, xem trên tay ngươi còn loại linh quả thích hợp để Mặc Lân Giao ăn hàng ngày hay không, nếu có, ngài ấy sẽ thu mua chúng với giá cao." Hoàng Nguyên nhỏ giọng hỏi Lục Huyền.

"Linh quả thích hợp để hỗn huyết Mặc Lân Giao ăn ư? Trong tay ta có một ít hàng dự trữ, nhưng đều là linh quả bình thường bán theo cân, chỉ có một ít Băng La Quả nhị phẩm là bán được, song số lượng ít quá, những cái khác thì chờ một đoạn thời gian nữa mới chín." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ, sau đó quay lại trả lời:

"Thật xin lỗi sư huynh, ta không có linh quả thích hợp cho Mặc Lân Giao tam phẩm ăn."

Sau khi tất cả đám Giao Long cự mãng hiến máu xong, hai người trở về nhà đá. Có vài đệ tử ngoại môn đang ngồi trong nhà đá, thấp giọng thảo luận điều gì đó, vừa thấy hai người tiến vào thì dồn dập để lộ ra nụ cười nhiệt tình.

"Hoàng sư huynh, Lục sư đệ."

"Lục sư đệ, lần này thời gian nuôi dưỡng dài hơn bình thường nha, lại có Giao Long cự mãng tấn chức đột phá sao?"

"Đó là điều chắc chắn rồi, phương pháp dạy bảo Giao Long của Lục sư đệ rất hiệu quả, giúp chúng đột phá tự nhiên chỉ là chuyện đơn giản như ăn cơm uống nước."

"Các vị sư huynh khen lầm rồi, ta không có Giao Long đột phá, chỉ muốn kiểm tra cho chúng thôi, nên tốn kha khá thời gian." Lục Huyền cũng tươi cười chào mọi người.

Kể từ khi hắn đến Thiên Long hồ và bắt đầu chăn nuôi Giao Long cự mãng, thái độ của mọi người đối với hắn đã chuyển biến đến mấy lần. Lúc đầu, bọn họ đối xử với hắn cũng bình đẳng như những đệ tử đồng môn cùng cấp bậc.

Nhưng sau đó, khi Lục Huyền thuần hóa được tất cả đám Giao Long dưới tay mình, để chúng một lòng một dạ hợp tác với nhau và luôn chiếm ưu thế áp đảo trước những con Giao Long cự mãng ở thủy vực khác, thường khiến cho những con Giao Long cự mãng kia bị thương, thì đương nhiên là lúc này, mọi người đều tràn ngập oán hận với Lục Huyền. Vấn đề là trong tay bọn họ đều không có bằng chứng chứng minh đám Giao Long kết thành đàn đi đánh nhau là do hắn chỉ thị. Vì vậy, bọn họ cũng chỉ có thể trách móc đám Giao Long nhà mình không nên thân, không biết đoàn kết, và đành chôn giấu oán khí vào sâu dưới đáy lòng.

Lại đến khi đám Giao Long dưới trướng Lục Huyền liên tục đột phá tấn cấp, mọi người không khỏi sinh lòng hâm mộ với hắn, lại nháo nhào muốn bắt chước phương thức nuôi dưỡng của Lục Huyền, nhưng tất cả đều chỉ bắt chước được bề ngoài, không giải quyết được vấn đề cốt lõi bên trong, không có năng lực điều khiển Giao Long chuẩn xác như Lục Huyền, đương nhiên hiệu quả sẽ không lớn.

Đó là chưa kể, nội dung cốt lõi của loại năng lực này chính là phương thức vừa đấm vừa xoa, chỉ khi áp dụng được cả hai vế kia, mới có thể thuần hóa những con Giao Long nọ trở nên ngoan ngoãn dễ bảo.

Tới cuối cùng, khi bọn họ biết Lục Huyền đã giúp sư thúc Trúc Cơ giải quyết xong một nan đề lớn, mọi oán hận và đố kị trong lòng đều tiêu tan thành mây khói, khiến cho thái độ của các đám trở nên nhiệt tình như lúc này đây.

“Không biết sư đệ cần kiểm tra cái gì?” Có tu sĩ khó hiểu hỏi.

Lần trước Lục Huyền rút máu quy mô lớn chỉ có một mình Hoàng Nguyên ở đây, mà lúc bấy giờ, thanh danh của hắn còn chưa lan truyền, không làm ai chú ý tới cả, nhưng hiện giờ thì khác.

“Chỉ rút ít máu của chúng, sau đó cầm về nghiệm chứng, xem có vấn đề gì đang ẩn núp hay không thôi.” Lục Huyền đặt cái thùng vào góc phòng, ung dung cười nói.

“Thì ra là thế.” Mọi người rối rít gật đầu, sau đó đều im lặng, tựa như có chút đăm chiêu.

‘Chả lẽ đây chính là nguyên nhân khiến đám Giao Long trong tay Lục Huyền tiến bộ nhanh như thế?’ Một suy nghĩ tương tự như vậy, bắt đầu nảy sinh trong đầu họ.

Đột nhiên, một tu sĩ thanh niên anh tuấn trong đám người kia tiến lên một bước, dường như đã đưa ra quyết định nào đó, gã thi lễ rồi nói với Lục Huyền: “Lục sư đệ, ngươi cũng kiểm tra giúp ta đi!”

Hành động của gã lập tức kích phát một loại phản ứng dây chuyền, khiến mấy người còn lại đều sợ hãi mình sẽ bỏ qua cơ duyên lớn này. Cả đám cũng tiến lên, đồng loạt thi lễ nói.

“Lục sư đệ, ngươi cũng kiểm tra cho đám Giao Long của ta đi!”

“Có vấn đề gì cứ nói với ta.”

“Máu nhà ta nhiều, ngươi muốn rút bao nhiêu máu cũng được!”

“Chuyện này…”

Thấy mọi người như vậy, trên mặt Lục Huyền lập tức lộ ra vẻ lưỡng lự theo bản năng, đương nhiên là ngoài mặt do dự,

nhưng trong lòng thì mừng rỡ như điên.

“Hai gốc Giao Đằng đang gieo trồng, ngay cả quá trình tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 cũng cần đến tinh huyết, ta còn đang lo đám tiểu đệ Giao Long, cự mãng, dị nhiêm, Ly Long dưới tay mình không cung cấp đủ đây. Ha ha… đây không phải là có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi sao?”

Vừa lúc hắn đang định đồng ý, Hoàng Nguyên ở bên cạnh trông thấy Lục Huyền chần chừ hồi lâu, cho là hắn da mặt mỏng nên không tiện từ chối đám đồng môn, mới tiến lên hai bước nghiêm nghị mắng: “Các ngươi đang làm cái gì vậy? Liên thủ bắt đồng môn làm việc cho các ngươi sao? Lục sư đệ chăn nuôi Giao Long của mình cũng đủ mệt rồi, mà trong tay các ngươi có tổng cộng là hơn hai trăm con Giao Long cự mãng, làm sao sư đệ gánh nổi?”

“Không phải, Hoàng sư huynh, ta có thể.”

Nghe đến đoạn hơn hai trăm con Giao Long cự mãng là đôi mắt đang hơi nheo lại của Lục Huyền lập tức phát sáng, nhưng đương nhiên là với cường độ cực thấp, khó mà nhìn thấy được.

Chỉ đơn giản là ‘chém’ hơn hai trăm con Giao Long thôi mà, Lục mỗ sao phải sợ!

Chương 245: Vấn Đề Của Thủy Lâm Giao!

Hoàng Nguyên vốn phụ trách các loại Giao Long cự mãng trong mảnh thủy vực này, đương nhiên trên người gã sẽ tự dưng sản sinh ra một loại khí chất uy nghiêm. Mấy ngươi khác bị gã quát như vậy, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng cũng biết lời nói và việc làm của mình có chút không thích hợp rồi…

"Như vậy đi Lục sư đệ, ta sẽ không để cho ngươi uổng phí công sức, ngươi thay ta kiểm tra Giao Long, mỗi con ta sẽ trả công cho ngươi hai viên linh thạch, nếu kiểm tra ra vấn đề gì, mỗi con sẽ là hai mươi linh thạch, ngươi thấy thế nào?"

Những ngươi còn lại chợt lóe lên một ý nghĩ. Sau đó, cả đám đều đưa ra cùng một mức giá. Dùng mấy chục linh thạch để đổi lấy trạng thái thể xác và tinh thần khỏe mạnh, tạo thuận lợi cho đám Giao Long của mình phát triển, hoàn toàn nằm trong phạm vi bọn họ có thể chấp nhận được.

"Hai linh thạch mỗi con, không dưới hai trăm Giao Long cự mãng, nói cách khác, bọn họ vừa cho ta tinh huyết của Giao Long vừa tặng ta hơn bốn trăm linh thạch?" Lục Huyền ước lượng một chút tiền lời.

Ngay khi tính toán ra con số kia, dù dựa vào 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》, hắn đã luyện ra một thân thiết cốt, cũng suýt chút nữa đã không đứng vững, bị hạnh phúc quá to lớn đập thẳng vào mặt đến mức sắp ngất đi.

Hắn hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh, sau đó lộ ra vẻ mặt kiên quyết nói: "Nếu chư vị sư huynh sư đệ đã coi

trọng ta như vậy, mà Lục mỗ vẫn còn do dự, chẳng phải đã quá mức vô lý rồi? Vậy ta sẽ cả gan đi bắt mạch, rút máu kiểm tra cho đám Giao Long cự mãng trong tay các vị sư huynh sư đệ một phen."

"Đa tạ Lục sư đệ!"

"Vất vả, vất vả rồi!"

Trên mặt mọi người lộ rõ vẻ vui mừng, Lục Huyền cũng không chậm trễ thêm, hắn lập tức nói với vị tu sĩ thanh niên anh tuấn mở màn kia: "Trước tiên hãy bắt đầu từ chỗ của sư huynh đi. Nhưng có hai điểm ta cần phải nói trước. Đầu tiên, bởi vì ta chưa từng tiếp xúc với Giao Long dưới trướng sư huynh bao giờ, vì vậy lúc rút máu rất dễ khiến cho đám Giao Long kia bạo động, đến lúc đó, lại cần sư huynh sử dụng Phược Long Hoàn khống chế thật tốt, tránh để phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Thứ hai, sư huynh cần phải chuẩn bị cho ta một ít thịt yêu thú, không cần số lượng quá lớn, đủ là được. Trước khi rút máu, ta sẽ cho chúng ăn một chút thịt yêu thú để rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, để đảm bảo quá trình rút máu diễn ra ổn thỏa hơn."

Nếu hắn đã đồng thời thu được cả tinh huyết Giao Long lẫn linh thạch, thì đương nhiên sẽ không tùy tiện lừa dối qua cửa, mặc dù chuyện lấy máu chỉ là ngụy trang, nhưng hắn sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành trách nhiệm kiểm tra cho đám Giao Long cự mãng này.

Cho Giao Long ăn thịt yêu thú, sẽ giúp hắn vừa có thể hiểu được trạng thái tức thời của chúng, vừa có thể phát hiện xem chúng nó có vấn đề gì không, sau đó báo lại cho vị sư huynh phụ trách đám này.

Hai điều kiện hắn đưa ra đều không khó, tu sĩ thanh niên anh tuấn kia lập tức gật đầu đồng ý: "Đương nhiên là được."

Cứ như vậy, hai người bọn họ thoáng chuẩn bị một chút, sau đó đi tới khu vực thủy vực được phân cho tu sĩ thanh niên kia. Đám người Hoàng Nguyên không có chuyện gì cộng với trong lòng rất tò mò, nên cũng đi theo phía sau bọn họ.

Đến nơi, tu sĩ thanh niên kia lập tức kêu gọi đám Giao Long cự mãng dưới trướng mình đi tới.

Ngay lập tức, chiếc vòng tay màu vàng sáng lên, một luồng long ảnh thật nhỏ bắn nhanh như điện ra ngoài, nhanh chóng hóa thành hàng chục chiếc vòng màu vàng trên không trung, gắt gao buộc chặt thân thể của rất nhiều con Giao Long bên dưới.

"Đây là hậu quả của chuyện chưa thuần hóa, những con Giao Long này hoàn toàn không nghe theo ý kiến của vị đồng môn trước mắt, vì vậy, chỉ còn cách sử dụng bạo lực vây khốn, cưỡng chế rút máu. Không giống như đám nhóc Giao Long ta nuôi, con nào con nấy đều chủ động tiến lên hiến máu."

Tu sĩ thanh niên kia vận chuyển linh lực, điều kiển vòng tròn màu vàng, mạnh mẽ kéo một con Giao Long đến bên cạnh hai người.

Lục Huyền nhặt một miếng thịt yêu thú to bằng đầu nắm tay lên và đưa đến trước miệng Giao Long. Giao Long há miệng trực tiếp nuốt chửng. Đồng thời, Lục Huyền cũng ngưng tụ tâm thần ở trên người nó, một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu hắn.

"Không có vấn đề gì, có thể yên tâm lấy máu rồi."

Hồng Tuyến Châm lập tức hóa thành một luồng hồng quang, nhanh chóng đâm vào phần bụng mềm mại của Giao Long. Một dòng máu phun ra từ miệng vết thương, bị Lục Huyền đã sớm có chuẩn bị từ trước, cẩn thận hứng lấy không sót một giọt nào.

Hắn lắc lắc miệng bình, giả vờ quan sát, rồi thu chiếc bình bạch ngọc nọ vào trong túi trữ vật, tiếp đó lại giả vờ kiểm tra từng bộ phận trên cơ thể con Giao Long kia một chút.

"Không có bất kỳ vấn đề gì, con Giao Long này của sư huynh vô cùng khỏe mạnh, chỉ cần nuôi dưỡng thật tốt, chắc chắn sẽ thăng cấp thành công." Lục Huyền mỉm cười nói với tu sĩ thanh niên anh tuấn đang dùng ánh mắt đầy chờ mong chăm chú nhìn mình.

"Vậy là tốt rồi, tốt rồi." Thanh niên kia như trút được gánh nặng.

Vòng tròn màu vàng trên thân thể con Giao Long vừa trải qua kiểm tra đột nhiên biến mất, cái đuôi cực lớn của nó đập mạnh xuống mặt nước, thân hình khổng lồ của Giao Long khuấy lên một con sóng lớn rồi vội vàng trốn đi.

Hai người hợp tác, lại kéo một con cự mãng tiếp theo đến trước mặt. Lục Huyền vẫn áp dụng đúng quy trình lúc trước, ngày càng nhiều bình bạch ngọc chứa đầy tinh huyết Giao Long được cất gọn gàng trong túi trữ vật của hắn.

"Hửm?"

Khi đến lượt một con Giao Long có màu trắng nhạt, Lục Huyền không khỏi có chút há hốc mồm. Bởi ngay sau khi hắn đút thịt yêu thú cho nó ăn, một ý nghĩ đã lóe lên trong đầu hắn, chỉ trong nháy mắt, hắn lập tức biết được toàn bộ thông tin có liên quan đến con Giao Long màu trắng nhạt này.

【Yêu thú nhị phẩm Thủy Lâm Giao, tốc độ bơi dưới nước xếp hàng đầu trong đám đồng loại, trời sinh đã nắm giữ được rất nhiều loại thuật pháp hệ thủy.】

【Có một con dị ngư đang ký sinh trong bụng.】

【Ăn thịt ta, uống máu ta, đúng là tội đáng chết vạn lần!】

“Lại thực sự có Giao Long xảy ra vấn đề rồi?” Vẻ mặt Lục Huyền vô cùng kinh ngạc.

“Lục sư đệ làm sao vậy? Có vấn đề gì ư?” Tu sĩ thanh niên đang đứng bên cạnh hắn lo lắng hỏi.

Con Thủy Lâm Giao này chính là yêu thú nhị phẩm, thiên phú xuất sắc, là một trong những con Giao Long cự mãng có hy vọng đột phá Giao Long tam phẩm nhất trong đám Giao Long cự mang đang được gã nuôi dưỡng.

“Ta cảm thấy có điều gì đó không đúng, trước tiên cần rút máu nhìn xem sao đã.”

Bây giờ đã thành quy củ, đương nhiên Lục Huyền phải làm theo thông lệ. Đầu tiên, hắn rút một bình tinh huyết từ trên người con Thủy Lâm Giao này ra, sau đó tỉ mỉ kiểm tra từng vị trí trên cơ thể nó, nhất là phần bụng, nơi hắn đã biết được vấn đề từ trong tin tức lúc trước, nhưng vẫn phải dùng linh thức để kiểm tra tỉ mỉ một phen.

“Sư huynh, chút nữa xin sư huynh hãy chú ý tới Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm một chút, nhớ phải khống chế cẩn thận con Giao Long này.” Sau đó, hắn lộ vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với tu sĩ thanh niên bên cạnh mình.

Chương 246: Ẩn Lân Ngư!

Sau đó, Lục Huyền quay đầu nhìn Thủy Lâm Giao, có thể nhận thấy ở chỗ sâu bên trong đôi mắt nó đang ẩn giấu nỗi thống khổ và bất đắc dĩ vô cùng, hắn dịu dàng nói: "Ta lấy máu của ngươi để giải quyết nỗi khổ cho ngươi. Chờ chút nữa, ta sẽ rạch bụng và bắt thứ trong đó ra giúp ngươi, nhưng ngươi cũng phải phối hợp thật tốt nhé, đã biết chưa?"

Nghe được lời Lục Huyền nói, Thủy Lâm Giao đang bị kiểm soát, cũng gắng sức gật đầu một cái, trong mắt nó lóe lên một tia hy vọng.

Đám người Hoàng Nguyên ở xung quanh vừa thấy phát sinh tình huống lạ, đều nhao nhao xúm lại. Bọn họ đứng ở cách đó không xa, dùng ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn về phía bên Lục Huyền.

Giao Long bên trong Thiên Long hồ xảy ra vấn đề, đương nhiên là những tu sĩ nuôi dưỡng Giao Long cự mãng còn lại cũng thấy cảm động lây, tưởng như con bị bệnh kia chính là Giao Long cự mãng do chính tay mình chăm sóc.

Về phần Hoàng Nguyên càng không cần phải nói, là người quản lý đám yêu thú Giao Long ở mảnh thủy vực này, một khi phát sinh vấn đề gì thì chắc chắn là bên trên sẽ truy hỏi gã rồi, gã không lo lắng sao được?

Thủy Lâm Giao đã bình tĩnh xuống, nó không hề nhúc nhích, một mực yên lặng chờ Lục Huyền trợ giúp mình, còn vị tu sĩ thanh niên kia lại đang gắt gao nhìn chằm chằm vào nó.

Lục Huyền điều chỉnh hô hấp, dứt khoát cầm Liệt Ngân Nhận ra. Sau đó, lưỡi kiếm màu trắng bạc nọ chậm rãi đâm

vào phần bụng của Thủy Lâm Giao.

Mặc dù Thủy Lâm Giao là Giao Long nhị phẩm, nhưng phần bụng của nó lại không có lân giáp bảo vệ, cộng thêm bản thân nó vốn không nổi danh về lực phòng ngự nên Liệt Ngân Nhận nhất phẩm có thể nhẹ nhàng xuyên qua lớp da bụng kia mà không cần tốn quá nhiều công sức.

Lục Huyền dùng sức nắm chắc chuôi kiếm Liệt Ngân Nhận màu bạc trắng trong tay, rồi chầm chậm nhưng cực kỳ kiên định, trực tiếp rạch ra một đường. Ngay sau đó, hắn dùng linh thức thăm dò vào bên trong, cực kỳ cẩn thận tìm kiếm con cá lá kia bên trong từng thớ thịt, từng đoạn xương của Thủy Lâm Giao.

"Tìm được ngươi rồi."

Tại một nơi nào đó bên trong cơ thể Thủy Lâm Giao, mặc dù nhìn qua khu vực này cũng không khác gì đống huyết nhục thông thường khác, nhưng linh thức của hắn lại cảm nhận được một chút dị thường rất nhỏ.

Hắn quyết định thật nhanh, dứt khoát khống chết thứ dị thường kia, rồi ngay khi nó chưa phản ứng kịp, hắn đã nhanh chóng móc nó ra khỏi cơ thể của Thủy Lâm Giao.

Một con quái ngư trực tiếp xuất hiện trên mặt đất. Con quái ngư này dài chừng một thước, thân hình thon thả, luôn ở trong trạng thái bán trong suốt, cấu tạo thân thể vô cùng đơn giản, chỉ có trắc tuyến [1] dài màu đen ở hai bên thân thể, cùng với một cái giác hút cực lớn, gần như trong suốt ở trên đầu.

[1] : trắc tuyến chính là đường chấm chấm ở hai bên mình cá. Trong mỗi cái chấm nhỏ kia sẽ có một đoạn đường ống nhỏ, trong ống có tế bào cảm giác, có thể trợ giúp cá cảm nhận được phương hướng và áp lực của dòng nước.

"Đây là thứ gì?"

“Quả nhiên trong cơ thể con Giao Long này có tồn tại yêu thú khác, Lục sư đệ đúng là Hỏa Nhãn Kim Tinh.” Nhóm tu sĩ bên cạnh nhìn thấy con quái ngư vừa được móc ra từ trong người Thủy Lâm Giao, ai nấy đều dồn dập nghị luận.

Lục Huyền không lên tiếng, hắn lấy một miếng thịt yêu thú từ trong cái thùng bên cạnh ra, rồi đặt tới trước mặt con quái ngư kia. Quái ngư như tìm được sự sống, thân thể lắc lư mấy cái, lập tức chui vào giữa miếng thịt yêu thú, hồn nhiên như vừa chui vào dòng nước vậy.

“Lần đầu tìm được ngươi, thì lần thứ hai, ta vẫn có thể dễ dàng tìm được ngươi.” Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, rồi dễ như trở bàn tay trực tiếp kéo con quái ngư kia từ trong miếng thịt yêu thú ra.

Sở dĩ hắn cầm thịt yêu thú đến đây, một là muốn chứng minh cho những tu sĩ khác thấy nhìn thấy khả năng ký sinh của con quái ngư, hai là muốn nhân cơ hội này để hiểu rõ thông tin chi tiết về quái ngư.

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu thú nhất phẩm Ẩn Lân Ngư, lực công kích yếu, am hiểu ẩn thân trong nước, không độc, ăn được.】

【Thường ký sinh trong cơ thể yêu thú thuộc tính thủy. Ở thời kỳ ấu sinh, Ẩn Lân Ngư mới nở sẽ tìm cơ hội chui vào hậu môn yêu thú, âm thầm dung hợp với cơ thể của yêu thú thuộc tính thủy, hấp thụ huyết nhục tinh hoa của yêu thú bị chúng ký sinh.】

“Hả?” Ngay lần đầu tiên khi Lục Huyền nhìn thấy tin tức này, trong lòng hắn không khỏi sửng sốt một phen.

“Lục sư đệ, con quái ngư này tên là gì? Con cá lớn như thế làm sao chui vào trong cơ thể Giao Long được?”

Tuy mấy ngươi bên cạnh đều nuôi dưỡng Giao Long cự mãng ở trong Thiên Long hồ khá lâu rồi, nhưng đối với bọn họ, việc tu luyện vẫn phải đặt lên vị trí hàng đầu, nuôi dưỡng Giao Long chỉ là phương pháp thu thập Kiếm Ấn mà thôi. Vì vậy, bọn họ không có nhiều hiểu biết về các loại linh thú khác.

Lục Huyền thoáng dừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói rõ sự thật: "Quái ngư này tên là Ẩn Lân Ngư, ta từng đọc được thông tin về nó trong một cuốn điển tịch, nó thường sống nhờ bên trong cơ thể yêu thú thuộc tính thủy, ăn huyết nhục tinh hoa của yêu thú. Về phương thức nó tiến vào trong thân thể yêu thú… Theo ta được biết, nó thường đi vào qua đường hậu môn của yêu thú."

Trên mặt mọi người không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía con Ẩn Lân Ngư đang cực khổ ngọ nguậy trên mặt đất, ai nấy đều có cảm giác sống lưng tê dại.

"Nhưng tại sao chúng ta lại không phát hiện ra nó? Những con Giao Long cự mãng này đã được chúng ta nuôi dưỡng từ nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ kiểm tra tình trạng thân thể của chúng, nhưng chưa bao giờ tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào cho thấy con quái ngư này đang sống ký sinh trong cơ thể chúng nó cả?" Có tu sĩ thắc mắc hỏi.

"Rất đơn giản, năng lực ẩn nấp của Ẩn Lân Ngư này rất mạnh, nó gần như đã dung hợp với cơ thể của Giao Long rồi, chỉ khi đôi bên tiếp xúc ở cự ly gần rồi dùng linh thức chậm rãi thăm dò từng tí từng tí một, mới có thể phát hiện được chúng. Về phần Giao Long, mặc dù trong lòng nó hiểu rất rõ tinh huyết bên trong cơ thể mình đang chầm chậm trôi đi, nhưng năng lực ký sinh của Ẩn Lân Ngư quá mạnh, khiến chính bản thân chúng cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của con quái ngư này." Lục Huyền vô cùng kiên nhẫn giải đáp cho tu sĩ kia.

“Lục sư đệ, ta vẫn còn một nghi vấn cuối cùng, cũng xin sư đệ giải đáp giúp ta. Ẩn Lân Ngư này ký sinh trong cơ thể Giao Long, sẽ tạo thành tổn hại lớn đến mức nào cho Giao Long?”

Mấy ngươi bên cạnh không hẹn mà cùng vểnh tai lên, lực chú ý đều đặt lên người Lục Huyền, đây cũng là vấn đề mà cả đám người đang quan tâm nhất. Suy cho cùng, mỗi tu sĩ đang có mặt tại đây đều nuôi ít nhất là mấy chục con Giao Long cự mãng, nếu bởi vì Ẩn Lân Ngư này ký sinh mà gây thương tổn nghiêm trọng cho Giao Long dưới trướng, thì làm sao bọn họ có thể chịu đựng nổi?

“Tác hại không lớn lắm, quan trọng nhất là nó sẽ gây ảnh hưởng đến sự phát triển của Giao Long, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.” Lục Huyền trực tiếp trả lời.

Câu trả lời này cũng khiến mọi người yên tâm hơn phần nào.

Chương 247: Xài Không Hết!

Tu sĩ thanh niên thu hồi vòng tròn màu vàng đang giam cầm Thủy Lâm Giao, trên người con Giao Long màu trắng nhạt kia lại tràn ngập linh quang mơ hồ, nhanh chóng bao phủ lấy vết thương vừa bị Lục Huyền lưu lại.

Sau khi tự chữa lành vết thương, Thủy Lâm Giao đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền, gầm nhẹ một tiếng tràn đầy cảm kích.

Lục Huyền nhìn nó biến mất trong nước, rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục rút máu kiểm tra những con Giao Long cự mãng còn lại. May mắn là trong những con Giao Long phía sau không xuất hiện bóng dáng của Ẩn Lân Ngư nữa, điều này đã khiến tu sĩ thanh niên đang đứng bên cạnh hắn, thả lỏng hơn rất nhiều.

"Lần này vất vả cho Lục sư đệ rồi." Gã đưa cho Lục Huyền một cái túi vải màu đen, bên trong chứa không ít linh thạch căng phồng.

"Sư huynh quá khách khí. Tuy ta đã phát hiện ra Ẩn Lân Ngư, nhưng khó đảm bảo bên trong cơ thể mấy con khác không ẩn giấu những loại động vật ký sinh khác nữa, bởi vậy ta đành phải mang tinh huyết của Giao Long về động phủ, cẩn thận nghiên cứu một phen." Lục Huyền căn dặn hai câu, rồi cười cười tiếp nhận cái túi vải nọ. Hắn dùng hành động cực kỳ tinh tế thoáng ước lượng một phen, kinh nghiệm phong phú lập tức nói cho hắn biết trọng lượng linh thạch trong túi của tu sĩ trước mặt không hề giống với số lượng mà đối phương đã đưa ra lúc trước, rõ ràng là nặng hơn một chút.

Hắn lập tức bỏ cái túi vải kia vào trong túi trữ vật của mình.

"Lục sư đệ, mau đi xem giúp ta trước!"

"Sư đệ, xem cho ta đi, đám Giao Long ta quản lý ở gần chỗ này nhất."

"Các vị sư huynh chớ gấp gáp, ta nhất định sẽ xem kỹ cho từng người." Lục Huyền ôn tồn nói.

Dưới sự cám dỗ kép đến từ linh thạch và tinh huyết của Giao Long, có bảo hắn đừng đi, hắn cũng không chịu!

Hắn tùy tiện chọn trúng một tu sĩ, khiến người nọ mừng rỡ như điên, vội vàng dẫn hắn đi tới mảnh thủy vực của mình.

Lần thứ nhất mới mẻ, lần thứ hai quen thuộc, có kinh nghiệm của lần trước, khiến cho tốc độ rút máu kiểm tra của hắn ở lần này đã nhanh hơn gấp mấy phần. Trong số hàng chục con Giao Long cự mãng tiếp theo, không phát hiện ra trạng thái bất thường nào.

Xử lý xong mảnh thủy vực này, Lục Huyền ngựa không dừng vó, lại ôm theo động lực mười phần chạy tới nhà tu sĩ khác.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt mọi người lại mang theo hàm ý hoàn toàn khác, bọn họ đều nghĩ rằng hắn đang lo lắng cho sự an toàn của đám linh thú do đồng môn nuôi dưỡng, khiến ai nấy không khỏi cảm động rưng rưng, những chuyện không vui xảy ra trước đây đều tiêu tan thành mây khói.

Cứ như vậy, với cường độ mạnh và tần suất cao Lục Huyền đã rút máu kiểm tra cho toàn bộ đám Giao Long cự mãng dưới trướng Hoàng Nguyên một lượt, trong số này có đến tám con Giao Long cự mãng bị Ẩn Lân Ngư ký sinh.

Mỗi khi phát hiện có điều gì bất thường, tu sĩ đứng sau sẽ chủ động gia tăng tiền công cho Lục Huyền, đưa hắn nhiều linh thạch hơn.

Tinh huyết Giao Long bên trong túi trữ vật của Lục Huyền càng ngày càng nhiều, bình nọ bình kia chồng chất lên nhau, gần như đã biến thành một ngọn núi nhỏ.

"Lục sư đệ, ngươi có nhận xét gì về những con Ẩn Lân Ngư kia không?"

Sau khi rút xong máu của con Giao Long cuối cùng, toàn bộ Giao Long trong mảnh thủy vực này đều bị Lục Huyền rút máu hết rồi.

"Hẳn là trong cơ thể một con Giao Long nào đó ở bên ngoài có Ẩn Lân Ngư ký sinh, sau đó, nó được mang vào nuôi dưỡng bên trong Thiên Long hồ, Ẩn Lân Ngư lớn lên và sinh sôi nảy nở ở đáy hồ rồi từ từ chọn lựa Giao Long để ký sinh." Lục Huyền suy đoán.

Đây cũng là tình huống mà theo hắn là có khả năng xảy ra nhất. Nhưng đương nhiên, cũng không thể loại trừ tình huống ở bên trong Thiên Long hồ vẫn luôn có Ẩn Lân Ngư, thậm chí còn có khả năng đây là do con người làm ra.

"Tạm thời vẫn chưa thể khẳng định được bên dưới đáy hồ có còn Ẩn Lân Ngư đang ký sinh trong cơ thể yêu thú Giao Long hay không, nhưng ta chỉ là người quản lý ở nơi này, thực lực cũng bình thường, không thể nào lặn xuống đáy hồ giải quyết triệt để vấn đề này được. Ta dự định sẽ báo cáo chuyện này với sư thúc Trúc Cơ, để bên trên đưa ra hướng giải quyết cho vấn đề nan giải này." Hoàng Nguyên trầm giọng nói.

"Đó là cách tốt nhất." Lục Huyền gật đầu khẳng định.

Trong Thiên Long hồ có nuôi rất nhiều loại Giao Long cự mãng, thậm chí còn tồn tại kha khá tam phẩm tứ phẩm. Đáy hồ

là nơi Giao Long sinh sống, hiển nhiên không tầm thường. Ngoài ra, toàn bộ mặt hồ đều được trận pháp bao phủ, ngăn cản tu sĩ và Giao Long xâm nhập vào địa bàn của đối phương. Ngay cả khi bọn họ muốn đi vào trong hồ cũng không phải là chuyện đơn giản.

Mặc dù Lục Huyền đã hiểu biết khá sâu về Ẩn Lân Ngư, nhưng với độ sâu của đáy hồ thì ngay cả hắn cũng không thể làm gì được chúng, huống chi hắn cũng không muốn tham gia vào chuyện này.

Hai người lại trao đổi thêm vài câu, sau đó Lục Huyền quay lại bờ hồ và gọi một con Linh hạc, nhờ nó đưa mình trở về động phủ.

Sau khi thân thiết một phen với Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn, Lục Huyền không kịp chờ đợi đã vội vã chạy về phòng, đóng chặt cửa phòng lại, nhấc sáu - bảy cái túi vải từ trong túi trữ vật ra, gom hết linh thạch lại cùng một chỗ.

Tiếp theo là khoảng thời gian vui vẻ đếm linh thạch rồi.

“Lại vượt quá năm trăm linh thạch… Nhiều hơn không ít so với tưởng tượng của ta.” Lục Huyền nhìn đống linh thạch xếp thành một ngọn núi nhỏ trên bàn, trong lòng vô cùng vui sướng.

Trong quá trình rút máu kiểm tra, nếu phát hiện ra dấu vết của Ẩn Lân Ngư, tu sĩ phía sau đều rất ăn ý trực tiếp gia tăng phí kiểm tra cho Lục Huyền, điều này cũng khiến hắn nhận được nhiều linh thạch hơn so với giá cả đã đề xuất ban đầu.

“Hơn năm trăm linh thạch, cộng thêm một nghìn bốn trăm linh thạch vẫn còn lại sau khi trừ đi tiền mua con ngươi yêu thú và trứng trùng yêu trùng, coi như gia sản của ta lại một lần nữa trở về mức hai nghìn linh thạch rồi.”

Lục Huyền lại một lần nữa bày tỏ lời cảm ơn sâu sắc đối với những tu sĩ vừa cho mình rút máu Giao Long vừa trả phí kiểm tra kia. Tay phải hắn phất một cái, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ linh thạch trên bàn đã biến mất.

"Tiếp theo chính là tinh huyết Giao Long." Lục Huyền đã mong đợi thời khắc này từ lâu lắm rồi, hắn biết trên bàn không đủ chỗ chứa nên đã dứt khoát đặt chúng xuống đất.

Hơn hai trăm bình, thêm cả mấy chục bình của đám Giao Long cự mãng nhà hắn nữa, tổng cộng là gần ba trăm bình tinh huyết Giao Long!

Ngoài ra hắn cũng cân nhắc đến số lượng Giao Đằng đã chuyển từ một thành hai, nên còn vụng trộm rút thêm ít nhất là một nửa tinh huyết so với lượng bình thường, dù sao thì hắn cũng có quyền rút máu mà, phải có tinh huyết nuôi gốc Giao Đằng thành thục còn lại nữa.

"Xài không hết, căn bản là xài không hết!" Trong lòng Lục Huyền vô cùng sảng khoái.

Đã có đủ tinh huyết Giao Long rồi, hắn cần đi chuẩn bị một số tài liệu để phối chế nước thuốc chuyên dùng cho quá trình tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》.

Lục Huyền dự định sẽ đợi lần sau đi Kiếm Môn trấn mua hoặc là trao đổi ở Thanh Đàn tiểu hội.

Chương 248: Bản Báo Cáo!

Sau khi kiểm kê thu hoạch, hắn lại tiến vào linh điền, xem xét tỉ mỉ tình trạng của từng gốc linh thực, rồi căn cứ vào trạng thái hiện tại của chúng để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng nhỏ nhất của đám này.

Tại khu vực linh điền gieo trồng Huyền Trùng Đằng, sau khi Huyền Trùng Đằng tứ phẩm được ba loại côn trùng bồi dưỡng, trong khoảng thời gian này, nó đã mọc ra một đoạn chồi non. Bên trên mặt đất là mầm non màu xám lạnh khẽ rung rinh trong gió, nhưng bên dưới linh nhưỡng lại là một thế giới khác hoàn toàn. Trên bề mặt hạt giống không bằng phẳng kia, đã hình thành nên mười cái kén trùng có hình dạng và màu sắc khác nhau.

Trứng trùng Ẩn Sí Thiền vốn có hình dạng như linh mễ màu trắng, dưới sự kích thích và thai nghén của Huyền Trùng Đằng, đã lặng yên nở ra.

Tám con ấu trùng Ẩn Sí Thiền, mỗi con sinh hoạt bên trong một cái kén trùng thuộc về mình. Ấu trùng này có màu trắng sữa, đôi cánh cuộn chặt trong thân, đang chậm rãi ngọ nguậy bên trong kén trùng.

Hai con ấu trùng Ngân Tuyến Bọ Ngựa lại sống trong một chiếc kén có hình dạng khác xa nhà của đám ấu trùng Ẩn Sí Thiền.

Những chiếc kén trùng nơi nhóm ấu trùng Ẩn Sí Thiền sinh sống được sắp xếp ngay ngắn, trắng nõn và mảnh mai, giống như tám chiếc quan tài bằng bạch ngọc mang tính đồng bộ cực kỳ cao. Mà kén trùng thuộc về Ngân Tuyến Bọ Ngựa lại trông

có vẻ luộm thuộm hơn rất nhiều, kiến tạo thô sơ, thậm chí đứng ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy thân hình mấy con Ngân Tuyến Bọ Ngựa đang nhúc nhích bên trong.

Cảm nhận được linh thức của Lục Huyền đang tiếp cận, hai con Ngân Tuyến Bọ Ngựa lập tức bắn ra khỏi kén trùng như hai mũi tên nhọn, thậm chí chúng còn trực tiếp xuyên qua lớp linh nhưỡng nông bên trên, xuất hiện trên mặt đất chỉ trong nháy mắt.

Có một số phương pháp ngự trùng được ghi chép trên 《Trùng Kinh》, Lục Huyền đã đọc và có chút hiểu biết nhất định, hắn lập tức dựa theo phương pháp được đề cập trong đó, để dùng linh thức của mình thiết lập nên một mối liên hệ nhất định với Ngân Tuyến Bọ Ngựa.

Vì vậy, khi chúng cảm nhận được Lục Huyền đang đến gần, sẽ lập tức sinh ra cảm ứng.

Về phần trứng trùng của Hắc Giáp Trùng nhất phẩm, có lẽ thời gian lấy được đám này quá sớm, nên tới tận bây giờ, chúng vẫn chưa có dấu hiệu phá vỏ, toàn bộ trứng trùng đều dính chặt lên bề mặt Huyền Trùng Đằng, rất khó tách rời.

Sau khi Lục Huyền quan sát xong tình hình sinh trưởng của Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, hắn lại tiếp tục đi dò xét các nơi khác một lượt, sau khi xác nhận toàn bộ đám linh thực của mình đều phát triển tốt, hắn mới rời khỏi động phủ nhà mình, đi đến nơi ở của nữ tu dịu dàng Trúc Cơ kia.

Hầu như ngày nào hắn cũng đến đây, chăm sóc những cây Phần Nguyên Mộc biến chủng và phổ thông, thỉnh thoảng cũng làm thí nghiệm và ghi chép số liệu.

Vì vậy, hắn quen tay hay chuyện, nhanh chóng đi tới tiến vào trong linh điền.

Mặc dù hắn đã sớm biết rõ gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng nào bị cải tạo thất bại, gốc nào dù đã trải qua cải tạo, vẫn không có gì khác biệt so với Phần Nguyên Mộc phổ thông, gốc nào đã bước vào giai đoạn dị chủng, và gốc nào trực tiếp tấn chức đột phá lên tam phẩm rồi, nhưng chuyện nên làm thì vẫn phải nỗ lực mà làm, ít nhất là không thể để nữ tu dịu dàng kia cho rằng bản thân hắn không chịu làm gì cả.

Sau khi hoàn thành kiểm tra và ghi lại số liệu, Lục Huyền đi tới gian nhà trúc nhỏ nơi nữ tu dịu dàng kia sinh sống.

"Hà sư thúc, đây là số liệu thống kê về các thí nghiệm của ta trong khoảng thời gian này. Ta đã phân chúng thành hai tổ, tổ phổ thông và tổ biến dị. Hoàn cảnh sinh trưởng của các tổ này đều giống nhau như đúc, sau đó, ta lại thực hiện các loại thí nghiệm khác nhau với chúng, để tìm ra khả năng chịu rét và chịu nhiệt, mức độ hấp thu linh khí của hai tổ này. Tuy thời gian thí nghiệm chưa lâu, nhưng cũng có một số phát hiện rồi, mời sư thúc xem qua." Lục Huyền báo cáo kết quả thí nghiệm của mình trong khoảng thời gian này cho nữ tu dịu dàng kia.

"Tốt, vất vả cho Lục sư điệt rồi." Nữ tu dịu dàng khẽ nở nụ cười, lập tức nhận lấy và mở xấp báo cáo thí nghiệm của Lục Huyền ra.

Hai bộ số liệu, bên dưới mỗi hạng mục đều có trị số đánh giá của Lục Huyền về từng gốc linh thực, các trị số khác nhau có cao có thấp. Đối với tổ Phần Nguyên Mộc phổ thông, ở phần cuối của báo cáo, Lục Huyền còn tính ra con số trung bình của chúng.

Sau đó đối chiếu số liệu của hai tổ với nhau, biểu hiện trong từng hạng mục thí nghiệm của mỗi gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng đều được ghi lại rõ ràng.

Nội dung bên dưới hạng mục, trị số của những gốc Phần Nguyên Mộc thuộc tổ biến chủng lại có sự khác biệt khá lớn,

có một số điểm cao hơn đáng kể so với con số trung bình của tổ phổ thông, một số không chênh lệch quá nhiều so với giá trị trung bình của tổ phổ thông, nhưng ngược lại, cũng có một số còn thấp hơn giá trị trung bình của tổ phổ thông.

Biểu hiện bên ngoài của từng cây cũng phù hợp với phát hiện phía trước của Lục Huyền. Những gốc có trị số cao hơn đều thuộc về Phần Nguyên Mộc đã đột phá hoặc là dị chủng, những gốc có trị số bình bình chính là loạt Phần Nguyên Mộc không biến dị thành công, và những gốc có trị số kém hơn chính là Phần Nguyên Mộc đã cải tạo thất bại.

Nữ tu dịu dàng thong thả lật xem bản báo cáo, càng về sau, nụ cười trên mặt càng đậm: "Ta đã nghe Diêu Thanh nói Lục sư điệt có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu trên phương diện bồi dưỡng linh thực, đến hôm nay gặp mặt quả nhiên lời nhận xét đó không sai. Cái gọi là báo cáo thí nghiệm này của ngươi rất có ý nghĩa, đơn giản, rõ ràng và dễ hiểu, xứng đáng để truyền thụ cho tất cả nhóm đệ tử ngoại môn."

Hình thức báo cáo do Lục Huyền trình bày đã làm nữ tu dịu dàng nọ cảm thấy vô cùng mới lạ.

Một lát sau, nữ tu dịu dàng kép bản báo cáo lại, trên mặt lộ ra biểu cảm hài lòng: "Trong khoảng thời gian này Lục sư điệt đã khổ cực rồi, ngươi chẳng những chăm sóc những gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng kia cực kỳ tốt, còn dùng đủ loại thí nghiệm nhỏ, trực tiếp tổng kết và phân chia giai đoạn sinh trưởng của các loại Phần Nguyên Mộc khác nhau ra làm nhiều nhóm."

"Dựa theo nội dung do sư điệt ghi chép lại, những gốc Phần Nguyên Mộc đã được cải tạo gia tăng phẩm cấp hoặc xuất hiện biến hóa tốt đều cho thấy sự khác biệt rõ ràng so với những cây khác. Còn những gốc Phần Nguyên Mộc biến chủng phát triển chậm hơn kia, có thể kết luận rằng quá trình

cải tạo chúng đã thất bại, giá trị còn không bằng Phần Nguyên Mộc phổ thông, nên dứt khoát xử lý chúng để tiết kiệm tinh lực bồi dưỡng.”

“Quả đúng là như vậy, ánh mắt sư thúc thật tinh tường.”

Nữ tu dịu dàng nghe vậy, khóe miệng lại hơi nhếch lên, sóng mắt long lanh lưu chuyển.

“Giai đoạn đầu Lục sư điệt đã chăm sóc rất tốt, còn đưa cho ta bản báo cáo ghi chép đơn giản rõ ràng như thế. Ừm… vậy ngươi muốn được thưởng cái gì?”

Đương nhiên là phương pháp cải tiến linh chủng rồi. Lục Huyền âm thầm nói dưới đáy lòng, nếu đã có phương pháp cải tiến linh chủng thì đương nhiên bên trong đó cũng phải bao gồm cả phương pháp ngưng luyện linh chủng.

Chương 249: Độc Toa Mộc!

Nhưng đương nhiên đó chỉ là hắn ảo tưởng một chút mà thôi, hắn mới nhận nhiệm vụ còn chưa tới nửa tháng, những điều bản thân làm được vẫn có hạn, chỉ đơn giản là chăm sóc bồi dưỡng mấy chục gốc Phần Nguyên Mộc trong linh điền, cộng thêm một vài loại thí nghiệm so sánh, hoàn toàn không có tư cách nói ra yêu cầu này với nữ tu dịu dàng.

"Hà sư thúc, bình thường ta chỉ có hứng thú với linh thực, hi vọng sư thúc có thể tặng ta một hoặc hai hạt linh chủng. Ta không có yêu cầu gì với phẩm cấp linh chủng, nếu là linh chủng hiếm thấy thì không còn gì tốt hơn." Lục Huyền thử thăm dò một câu, linh chủng phẩm cấp thấp có thể mua được bằng linh thạch hoặc trao đổi Kiếm Ấn ở Tư Nông điện. Cho nên hắn hi vọng mình có thể nhận được một loại linh thực không có trong Tư Nông điện từ chỗ nữ tu dịu dàng này.

"Linh chủng sao? Loại hiếm thấy?" Nữ tu dịu dàng cúi đầu suy tư một phen, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một hạt linh chủng kỳ dị.

Hạt linh chủng này dài chừng nửa thước, có màu đen nhánh, bên trong còn mơ hồ tỏa ra một luồng tử quang yêu dị, tạo hình của nó hơi kỳ lại, phần giữa khá thô to trong khi hai đầu lại mỏng dẹt, trông giống như con thoi.

"Đây là một hạt linh chủng ta vô tình tìm được ở chỗ sâu bên trong Hồng Chướng Cốc, chủng loại cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chỉ căn cứ vào sinh cơ bên trong linh chủng mà phán đoán ra, nó rất có thể là một loại linh thực có độc tính mãnh liệt. Ta không có kinh nghiệm bồi dưỡng loại linh thực

kiểu này nên vẫn để nó ở trong túi trữ vật, hôm nay giao nó cho Lục sư điệt, hy vọng ngươi có thể trồng trọt nó thật tốt.” Nữ tu dịu dàng mỉm cười rồi đưa hạt linh chủng đen nhánh hình thoi kia cho Lục Huyền.

Dựa theo tình huống trước kia, cứ cách một khoảng thời gian đào tạo chăm sóc Phần Nguyên Mộc, nàng hay thưởng linh thạch hoặc linh quả do chính mình trồng được cho đám đệ tử Luyện Khí tới hỗ trợ, gần như không có chuyện ban thưởng linh chủng quý giá do nàng cất giữ.

Nhưng biểu hiện của Lục Huyền đã vượt quá mong đợi của nàng, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, hắn đã phân rõ được trạng thái khác biệt của nhóm Phần Nguyên Mộc biến chủng, lại thêm hình thức ghi chép đối chiếu nội dung kia đã khiến nàng được mở rộng tầm mắt.

Trong thâm tâm nàng biết, nếu dựa vào phương thức ghi chép kiểu này, bản thân hoàn toàn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và sức lực trong quá trình cải tạo phẩm chủng của linh thực.

“Đa tạ Hà sư thúc.” Lục Huyền dùng cả hai tay tiếp nhận hạt linh chủng đen nhánh hình thoi kia, vui sướng đáp lại.

Linh chủng do tu sĩ Trúc Cơ vẫn cất giữ thì chắc chắn sẽ không tệ chút nào.

Hắn tạm biệt nữ tu dịu dàng rồi rời đi. Đương nhiên, đã nhận được khen thưởng nhưng hắn vẫn phải đến đây chăm sóc linh thực thêm một đoạn thời gian nữa, sau khi triệt để phân biệt các loại Phần Nguyên Mộc tam phẩm hoặc Phần Nguyên Mộc dị chủng, mới được tính hoàn thành nhiệm vụ nữ tu dịu dàng đã giao cho.

Hắn gọi một con Linh hạc tới, bảo nó chở mình về động phủ. Chờ về đến động phủ, hắn lại đút cho con Linh hạc kia

một viên linh quả, Linh hạc thanh thúy kêu to, rồi lưu luyến không rời cáo biệt hắn.

Lục Huyền tiến vào trong viện, thân hình mũm mĩm của ấu điểu Phong Chuẩn lập tức đè lên người hắn.

"Mới chưa đầy một ngày qua đi mà ngươi đã mập thêm chừng tám lạng rồi, ngươi làm thế quái nào mà được thế này vậy?" Lục Huyền đã bước vào giai đoạn Luyện Khí viên mãn, cảm ứng đã trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều, vừa ôm lấy con ấu điểu Phong Chuẩn, hắn đã cảm nhận ra sự thay đổi về cân nặng của nó rồi, sau đó dùng bàn tay chộp lấy cánh chim màu xanh nhạt của nhóc con này, để cái bụng tròn trịa của nó trực tiếp lộ ra ngay trước mặt mình.

"Không phát hiện điểm nào khác thường…"

Lục Huyền sờ sờ chỗ này, xoa bóp chỗ kia hồi lâu, vẫn không phát hiện ra điểm nào dị thường trong phương thức phát triển theo chiều ngang của Phong Chuẩn. Hắn buông đôi cánh chim màu xanh nhạt kia ra, ai ngờ Phong Chuẩn lại vỗ nhẹ, bay vòng quanh Lục Huyền trong tư thế lộn ngược, để lộ cái bụng tròn vo của mình ngay trước mặt hắn, ý bảo hắn lại sờ thêm vài cái nữa đi.

"Cút." Lục Huyền hơi dùng sức, xuất ra một quyền đánh bay quả bóng này ra ngoài.

"Ngao ~" Đạp Vân Linh Miêu đang nằm cách đó không xa, đôi mắt xanh biếc hờ hững chăm chú nhìn về hướng này, trong tiếng gầm gừ có chút châm chọc.

Lục Huyền bước tới, nhéo hai chỏm lông xám trắng trên đôi tai thính của nó rồi đi vào trong linh điền. Hắn tìm một khu vực trống, linh lực khẽ động, linh nhưỡng bên dưới đã phát sinh một chút biến hóa nhỏ bé, khiến cho một vết nứt dài

mảnh khảnh lặng lẽ xuất hiện trê bề mặt linh điền. Vết nứt ấy vừa đủ chứa hạt linh chủng đen nhánh hình thoi kia.

Sau đó Lục Huyền điều khiển linh nhưỡng để nó có thể bao bọc chính xác lên hạt linh chủng nọ. Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Độc Toa Mộc, mỗi một bộ phận của cây đều ẩn chứa độc tính mạnh mẽ, có thể tạo thành uy hiếp cực lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ. Độc tính mạnh nhất nằm ở quả, kế đến là lá, nhụy hoa và thân cành.】

【Linh quả sau khi thành thục có thể dùng để phụ trợ tu luyện một vài công pháp hệ độc, hoặc là luyện chế một số loại độc đan, nuôi dưỡng yêu trùng yêu thú hệ độc, bộ phận còn lại của linh thực có thể dùng để luyện chế độc vật.】

【Độc Toa Mộc sẽ tự động hấp thu linh khí vẩn đục xung quanh, tinh lọc hoàn cảnh linh khí, dùng các loại độc vật có thể xúc tiến linh thực sinh trưởng, độc tính càng mạnh, phẩm chất linh quả càng cao.】

【Ta rất độc, ta cực kỳ độc, ta cực kỳ - cực kỳ - cực kỳ độc.】

Khi đọc được câu nói cuối cùng xuất hiện trong trạng thái tức thời của linh thực, Lục Huyền chỉ biết giữ im lặng.

“Linh thực tam phẩm còn lấy độc tính làm chủ, đúng là hiếm thấy. Ta chỉ mới bồi dưỡng Phần Nguyên Mộc được một đoạn thời gian, ai ngờ lại nhận được một hạt linh chủng tam phẩm Độc Thoa Mộc rồi, coi như là niềm vui bất ngờ đi.” Trong lòng Lục Huyền vô cùng thoả mãn. Hắn do dự một chút rồi thi triển Địa Dẫn Thuật, trực tiếp đào hạt linh chủng màu đen nhánh hình thoi bên trong lên.

Linh khí trong tông môn cực kỳ tinh thuần nồng đậm, đừng nói đến khí tức tà dị, ngay cả một chút linh khí vẩn đục cũng

cực kỳ hiếm thấy, hoàn cảnh nơi này tuyệt đối không thích hợp cho sự phát triển của Độc Toa Mộc.

Hắn dự định trồng nó ở tiểu viện bên trong Kiếm Môn trấn.

Tuy linh khí bên trong Kiếm Môn trấn tốt hơn Lâm Dương phường thị, nhưng lại cách biệt một trời một vực với tông môn. Ngoài ra, trong viện còn có các loại linh thực âm phủ như Bách Đồng Quỷ Mộc, Quỷ Diện thạch Cô, hoàn cảnh nơi ấy càng thích hợp cho Độc Thoa Mộc sinh trưởng hơn.

Lục Huyền cất hạt linh chủng kia xong, lại tiếp tục lang thang khắp mảnh linh điền của mình, miệt mài kiểm tra tình trạng sinh trưởng của từng cây linh thực rồi liên tục thi triển các loại thuật pháp, sáng tạo điều kiện thích hợp để thỏa mãn mọi yêu cầu của chúng.

Chương 250: Kế Hoạch Trước Mắt!

Tại khu vực gieo trồng Linh Huỳnh Thảo, lại có thêm một nhóm lớn Linh Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn, Lục Huyền xem xét từng bụi, cuối cùng cũng hái được bốn mươi mốt bụi Linh Huỳnh Thảo đã thành thục, trong nhóm này có mười một gốc phẩm chất tốt, hai mươi bốn gốc phẩm chất thượng đẳng và sáu gốc phẩm chất hoàn mỹ.

"Vẫn là tỷ lệ xuất hiện phẩm chất hoàn mỹ của linh thực chưa nhập phẩm rất cao, ở thời điểm ta gieo trồng tại Lâm Dương phường thị, phải dụng tâm như vậy chúng nó mới chịu xuất hiện, nhưng tới hiện giờ, rõ ràng ta đã lơ là chuyện chăm sóc chúng hơn một chút, chỉ đơn giản là thay đổi hoàn cảnh linh khí tốt hơn, vậy mà tỷ lệ xuất hiện linh thực hoàn mỹ lại tăng hơn trước kia một chút. Nếu linh thực tam phẩm, tứ phẩm trong linh điền cũng được như vậy thì tốt biết bao." Lục Huyền vừa cảm thán vừa nhẹ nhàng chạm vào những quầng sáng màu trắng đang rải rác ở khắp nơi trên linh điền.

Quầng sáng lần lượt rót vào trong cơ thể Lục Huyền, từng ý niệm hiện lên trong đầu, đồng thời trên tay hắn cũng xuất hiện các loại phù lục, đan dược, bảo vật tương ứng.

Luồng linh lực quen thuộc ùn ùn tiến vào trong tứ chi bách hài, cùng với kha khá gói kinh nghiệm của đan phương, thuật pháp không ngừng chui vào trong đầu hắn.

Lục Huyền từ từ chuyển hóa luồng linh lực vừa mới tăng trưởng và hấp thu nó vào trong đan điền.

Bốn mươi mốt quầng sáng trắng mang đến cho hắn xấp xỉ chín năm tu vi, linh lực trong người càng thêm dồi dào, thâm thúy.

"Thời điểm ta có thể thử đột phá Trúc Cơ lại tiến gần thêm một bước. Chỉ là … tư chất của ta quá mức bình thường, chín năm tu vi của ta kém không biết bao nhiêu lần so với lượng linh lực những vị thiên tài kia nhận được trong cùng một khoảng thời gian ấy. Cũng không biết đến khi nào ta mới gặp được loại linh thực hoặc là phần thưởng đến từ quầng sáng có thể nâng cao tư chất…"

Lục Huyền âm thầm thở dài, nhưng hắn cũng hiểu, thứ có thể đề cao tư chất đều là những loại thiên tài địa bảo cực kỳ - cực kỳ hiếm thấy, với cảnh giới Luyện Khí viên mãn trước mắt của hắn, sẽ rất khó tiếp xúc được với những loại bảo vật như vậy.

Phần thưởng chủ yếu bên trong những quầng sáng này đều là đan dược nhất phẩm, phù lục nhất phẩm, cùng với gói kinh nghiệm thuộc về hai loại thuật pháp, một là Mộc Sinh Thuật, một là Địa Dẫn Thuật.

Sau khi Lục Huyền hấp thụ xong, trình độ lý giải của hắn hai môn thuật pháp này lại càng thêm sâu sắc thấu đáo hơn, đương nhiên, vẫn còn cách một đoạn đường khá dài để đạt đến cảnh giới tông sư 'thuật tùy ý động'.

Ngoài ra sáu cây phẩm chất hoàn mỹ kia mang tới phần thưởng cũng không tệ lắm, bao gồm hai tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm, ba giọt bảo vật nhất phẩm Thảo Linh Nguyên Dịch, cộng thêm một gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.

Lục Huyền vẫy gọi Thảo Khôi Lỗi qua, lại nhét một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch vào trong cái đầu cỏ màu xám tro khổng lồ của nó. Được lượng lớn thảo mộc linh lực cọ rửa,

mảng cỏ dại màu xám kia đã chuyển sang màu xanh ngắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đi đi, nhớ trông coi linh điền cẩn thận nha." Sau khi nhuộm Thảo Khôi Lỗi thành màu xanh, Lục Huyền lại vẫy tay với người bạn nhỏ đã ở bên cạnh mình lâu nhất.

Thảo Khôi Lỗi khẽ gật gật đầu dù động tác vẫn còn hơi ngượng nghịu, sau đó hai chân gầy guộc như đôi đũa kia bắt đầu di chuyển, Thảo Khôi Lỗi vác theo cái đầu cực lớn, không ngừng đi tuần tra xung quanh các luống linh điền.

"Theo tu vi của ta càng ngày càng lên cao, khen thưởng đến từ Linh Huỳnh Thảo lại càng ngày càng trở nên vô dụng. Nhưng không thể loại bỏ chúng nó được, cũng bởi đến tận bây giờ, cũng chỉ quầng sáng màu trắng đến từ loại linh thực này mới mang đến phần thưởng tu vi cho ta, hơn nữa nó cũng chính là căn cơ để ta sống yên phận. Có lẽ nên thử cải tạo nó xem sao, nhìn xem có thể nhận được Linh Huỳnh Thảo biến chủng nhất phẩm hay không, nói không chừng, gieo trồng loại biến chủng này còn có thể thu được càng nhiều tu vi ban thưởng hơn." Lục Huyền nhìn một mảng lớn linh điền trống rỗng, trong đầu nghĩ thầm.

Hắn đã nắm giữ phương pháp ngưng luyện linh chủng Linh Huỳnh Thảo, và trong số năm trăm hạt linh chủng từng ngưng luyện lần trước, hắn đã gieo trồng hai trăm hạt, vẫn còn giữ lại ba trăm hạt. Số lượng linh chủng rất nhiều, có thể yên tâm lớn mật đi thử nhiều loại thí nghiệm khác nhau mà không lo đến vấn đề hao tổn.

Hắn quyết định chia quá trình cải tạo của mình thành hai giai đoạn.

Một là linh chủng, hắn sẽ dùng các loại phương pháp khác nhau, đồng thời tác động lên linh chủng, xem liệu có thể kích thích ra linh chủng biến dị hay không.

Hai là ngay tại giai đoạn đầu khi Linh Huỳnh Thảo phát triển, hắn sẽ thông qua phương pháp thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng hoặc sử dụng một vài thủ đoạn bồi dưỡng khác biệt, xem trong số ít Linh Huỳnh Thảo có thể thích nghi với những sự thay đổi kia có sinh ra biến hóa, từ đó đạt được phẩm chủng tốt hơn hay không.

Dù vẫn còn bảy mươi bảy gốc Linh Huỳnh Thảo, hơn nữa hầu hết chúng đều sắp đạt đến giai đoạn hoàn toàn chín muồi rồi, cho nên chúng không thích hợp để kích thích thêm một lần nữa. Vì vậy, Lục Huyền đã quyết định sẽ đợi đợt Linh Huỳnh Thảo tiếp theo nảy mầm rồi mới bắt đầu thử nghiệm.

"Ngoại trừ cải tạo phẩm chủng Linh Huỳnh Thảo, ta còn phải chuẩn bị sẵn sàng để Trúc Cơ. Khi đệ tử cảnh giới Luyện Khí viên mãn thử nghiệm đột phá Trúc Cơ, tông môn sẽ cho thêm đãi ngộ tốt khác, ví dụ như cung cấp Trúc Cơ Đan với giá thấp, miễn phí cung ứng nơi thích hợp đột phá và có sư thúc Trúc Cơ hộ pháp. Đương nhiên để phòng ngừa lần đầu tiên đột phá thất bại, ta cũng phải chuẩn bị nhiều một chút. Sau cùng, phải mau chóng sưu tập đầy đủ bảo vật phụ trợ tương ứng để tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, không thể mặc kệ nhóm tinh huyết Giao Long này bị lãng phí được, để lâu linh lực sẽ xói mòn đi…" Lục Huyền nhỏ giọng cảm thán.

Ngoại trừ thứ này, nhu cầu của hắn đối với các loại linh chủng phẩm cấp cao quý hiếm vẫn không thay đổi, thậm chí hắn còn cần những dạng tài liệu như hài cốt, con ngươi yêu thú, yêu trùng trứng trùng các thứ nữa.

Sau khi Lục Huyền trực tiếp đặt mục tiêu cho khoảng thời gian tiếp theo, hắn cẩn thận cất mấy chục gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục đi, và tiếp tục dò xét bên trong linh điền.

Một thanh phi kiếm đã qua sử dụng lại được đặt bên dưới sợi dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô, những sợi dây leo màu

xanh lục này đang tùy ý sinh trưởng giữa đống sắt vụn phế liệu, thoả thích hấp thu kiếm ý bên trong phi kiếm.

Lục Huyền bắn cho Băng La Quả nhị phẩm một đạo thuật pháp hệ băng để nó sung sướng ngâm mình trong hàn băng, lại đi qua chải chuốt thật tốt những đường linh văn đang nhẹ nhàng lưu động trên thân Lưu Quang Mộc, cuối cùng là đi múc nước linh giếng hàn băng tưới cho mấy cây Âm Hòe trong hang động.

Cứ như vậy, thời gian của hắn từ từ trôi đi trong bận rộn và đơn giản.

…

Tại Thiên Long hồ.

"Lục sư đệ tới rồi đấy à?"

"Quá trình kiểm tra đo lường tinh huyết Giao Long không phát hiện thêm vấn đề gì chứ?"

"Vẫn phải đa tạ sư đệ lần trước đã giúp đỡ chúng ta xử lý mấy con Ẩn Lân Ngư kia."

Sau khi giải quyết xong đám Ẩn Lân Ngư ký sinh bên trong Giao Long cự mãng, độ uy tín của Lục Huyền trong đám tu sĩ cùng nuôi dưỡng Giao Long với hắn đã cao hơn một tầng. Bởi vậy ngay khi hắn tiến vào nhà đá, mọi người đều nồng nhiệt lên tiếng chào đón.

Chương 251: Vụ Làm Ăn Mới!

“Các vị sư huynh xin cứ yên tâm, trong khoảng thời gian này, ta đã ngày đêm kiểm tra đống tinh huyết lần trước rút ra từ trong cơ thể đám Giao Long, và không phát hiện thấy bất cứ vấn đề gì khác.” Lục Huyền không đổi sắc mặt, nói.

Mọi người nghe vậy, cơ thể vốn đang căng cứng vì khẩn trương cũng thoáng thả lỏng đi không ít.

“Lục sư đệ có rảnh không? Nếu rảnh, ta mời sư đệ qua đây một chuyến, ta có chút chuyện muốn thương lượng với sư đệ.” Đang lúc nói chuyện, đột nhiên Hoàng Nguyên với tướng mạo cương nghị trưởng thành đi tới bên cạnh Lục Huyền, nói.

Lục Huyền có chút khó hiểu về chuyện này, nhưng cũng đi theo Hoàng Nguyên tiến vào một gian nhà đá khác. Bên trong căn nhà đá trống rỗng này, chỉ có hai người Lục Huyền và Hoàng Nguyên.

“Lần trước từ biệt với sư đệ, ta lập tức báo ngay cho một vị sư thúc khác về chuyện đáy Thiên Long hồ xuất hiện Ẩn Lân Ngư ký sinh trong bụng Giao Long. Sư thúc nhanh chóng phái người lặn xuống đáy hồ, dùng một loại pháp khí đặc biệt trực tiếp dọn dẹp sạch sẽ những con Ẩn Lân Ngư còn nhỏ bên trong Thiên Long hồ.” Hoàng Nguyên chậm rãi nói với Lục Huyền.

“Dọn sạch Ẩn Lân Ngư là tốt rồi mà, chẳng lẽ sư huynh vẫn còn chuyện gì khác ư?” Lục Huyền nghi ngờ hỏi.

“Có một vấn đề, mặc dù sư thúc đã cho người giết sạch Ẩn Lân Ngư còn nhỏ trong hồ, nhưng người nọ không thể giải quyết hết đám Ẩn Lân Ngư đã ký sinh trong cơ thể Giao Long. Bởi vì năng lực ẩn nấp của mấy con Ẩn Lân Ngư này rất mạnh, gần như chúng đã trực tiếp dung hợp với thân thể của Giao Long cự mãng rồi, muốn phát hiện ra dấu vết của chúng còn khó gấp mấy lần tìm kiếm đám cá nhỏ dưới đáy hồ. Chỉ khi ghé sát vào thân thể Giao Long cự mãng rồi dùng linh thức dò xét kỹ càng mới phát hiện được bóng dáng của chúng.”

“Nhưng trong Thiên Long hồ, có suýt soát hơn một nghìn con Giao Long cự mãng dị nhiêm nhất phẩm nhị phẩm đủ loại, con nào cũng cần phải kiểm tra khiến sư thúc cảm thấy chuyện này quá mức phiền toái. Bởi vậy, sau khi ngài báo phương pháp này lại cho nhóm đồng môn nuôi dưỡng thì trực tiếp rời đi rồi.”

“Vấn đề là hiệu suất kiểm tra của nhóm đệ tử ngoại môn kia quá thấp, chỉ sợ sẽ có chút sơ suất, cuối cùng lại tạo thành tổn thất càng lớn hơn. Đến cuối cùng, những đồng môn ở thủy vực khác đã tìm đến ta, nhờ ta hỏi sư đệ xem có thể trợ giúp bọn họ một tay giải quyết toàn bộ những con Ẩn Lân Ngư đang ẩn mình bên trong cơ thể của nhóm Giao Long cự mãng bên kia hay không.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn cúi đầu suy tư một hồi, cuối cùng mới ngẩng đầu lên hỏi: “Hoàng sư huynh, chúng ta quen biết đã lâu như vậy, giữa hai bên cũng có chút giao tình nhất định. Sư đệ cả gan hỏi một câu, vị sư thúc kia thật sự cảm thấy phiền phức hay là đang chờ giá cao, muốn lấy lui làm tiến để đạt được lợi ích càng lớn hơn?”

Trên thực tế, Lục Huyền đã có ý định nhận lời rồi, nhưng hắn thực sự lo lắng sẽ xuất hiện trường hợp sau. Nếu đúng như

suy đoán vừa nãy, chẳng phải hắn can thiệp vào chuyện này sẽ trực tiếp đắc tội với vị sư thúc Trúc Cơ kia sao?

"Sư đệ yên tâm đi, ta hiểu rất rõ sư thúc, ngài ấy thật sự cảm thấy phiền toái chứ không có mục đích nào khác đâu. Ta có thể đảm bảo điều này bằng cả tính mạng và tài sản của mình." Hoàng Nguyên hiểu điều Lục Huyền đang lo lắng, vì vậy mới vội vàng giải thích.

"Vậy ta yên tâm rồi." Lục Huyền vừa cười vừa nói, có cơ hội mở rộng thị trường như vậy, cớ gì lại không làm?

"Vậy thù lao trả sư đệ…" Hoàng Nguyên nhìn Lục Huyền, nói nhỏ.

Đồng môn này nằm ở thủy vực khác bên trong Thiên Long hồ, không giống như những tu sĩ cùng thủy vực, ít nhiều cũng có chút giao tình. Vì vậy, gã không dám cam đoan trước với những người nọ về khoản tiền cần trả công cho Lục Huyền đi đến kiểm tra Giao Long.

"Cứ theo giá cả trước đó là được, ngoại trừ thứ này, ta còn có thể định kỳ đi tới rút máu kiểm tra sức khỏe cho những con Giao Long cự mãng họ đang nuôi dưỡng nữa. Dù sao tất cả cũng là đồng môn, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

"Ta chỉ mong sư huynh và các đồng môn khác hiểu cho, ta đã bỏ thời gian tu luyện của mình để đi kiểm tra, thậm chí rút máu cần phải đối mặt với rất nhiều con Giao Long hung dữ như vậy, dù ta bình tĩnh tới cỡ nào, trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ căng thẳng hơn bình thường, mà chuyện phá tầng phòng ngự bên ngoài cơ thể chúng cũng rất vất vả, cho nên ta không thể không thu chút phí linh thạch khổ cực của mình." Hắn dùng giọng điệu tràn đầy chân thành nói với Hoàng Nguyên.

“Vậy thì cảm ơn Lục sư đệ.” Hoàng Nguyên thấy Lục Huyền đã đồng ý, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Những đệ tử ngoại môn khác đến tìm gã, muốn gã giúp đỡ liên hệ với Lục Huyền, để hắn đến lấy máu kiểm tra đám Giao Long cự mãng đang được bọn họ nuôi dưỡng. Nếu Lục Huyền từ chối thì bản thân gã cũng thấy ngại ngùng với đối phương.

Hoàng Nguyên lập tức phất tay một cái, linh quang chớp động, một kiện pháp khí phi chu đã xuất hiện trên mặt đất. Hai người leo lên phi chu, kiện pháp khí ấy lập tức hóa thành một luồng sáng phóng về phương xa.

Diện tích Thiên Long hồ cực kỳ rộng lớn, kéo dài đến hàng trăm dặm, đương nhiên là không chỉ có một khu vực chuyên dùng để nuôi dưỡng Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm.

Một lát sau, hai người đã đi đến phía trước vài gian nhà đá. Phi chu vừa mới hạ xuống đã có mấy người vội vã chạy ra ngoài, khi nhìn thấy hai người Lục Huyền bước xuống từ trên phi chu, ánh mắt tất cả đều sáng lên.

“Hoàng sư huynh, cuối cùng cũng trông thấy ngươi rồi, đã để ta đợi thật lâu nha. Vị này chính là Lục Huyền sư đệ, người đã phát hiện dấu vết Ẩn Lân Ngư ký sinh bên trong cơ thể đám Giao Long kia đúng không? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Một tu sĩ có tướng mạo ổn trọng chững chạc lập tức niềm nở đi lên chào đón hai người, thậm chí còn nắm lấy tay Lục Huyền thật lâu vẫn không chịu buông ra.

Lục Huyền đành phải thoát khỏi bàn tay của đối phương, từ tốn ôm quyền thi lễ: “Chào sư huynh.”

“Trương sư huynh, vất vả lắm ta mới gọi được Lục sư đệ đến đây đó, ngươi đừng có dọa cho đại bảo bối này chạy đi đấy.” Hoàng Nguyên ở bên cạnh trêu chọc.

Trương Hạo không nhịn được khẽ xoa xoa đôi bàn tay, ngượng ngùng cười.

Hoàng Nguyên giới thiệu hai người cho nhau, sau đó cả mấy người bọn họ cùng bước vào gian nhà đá trước mặt.

"Trương sư huynh, lần này Lục sư đệ qua đây là để giải triệt để vấn đề Ẩn Lân Ngư ký sinh trong cơ thể Giao Long cự mãng. Tốt nhất là ngươi nên tính toán, sắp xếp cẩn thận, tạo điều kiện cho Lục sư đệ chỉ đi một lần đã có thể kiểm tra xong toàn bộ đám yêu thú Giao Long ở mảnh thủy vực này."

Bước vào nhà đá, Lục Huyền mỉm cười ngồi ở một bên, Hoàng Nguyên lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói với đám người Trương Hạo: "Về phần thù lao, Lục sư đệ tỏ vẻ hắn chỉ cầm một chút phí vất vả mà thôi, nên giá cả giám định vẫn như trước. Kiểm tra mỗi con Giao Long cự mãng cần thanh toán hai linh thạch. Nếu phát hiện có Ẩn Lân Ngư hoặc điều bất thường gì khác, lại cần trả thêm mỗi con hai mươi linh thạch. Trương sư huynh thấy thế nào?"

Chương 252: Tức Cảnh Sinh Tình!

"Vậy thì tốt quá, Lục sư đệ suy nghĩ cho đồng môn như vậy, đúng là người trượng nghĩa!" Trương Hạo cười nói, vốn dĩ gã đã chuẩn bị tâm lý giá cả sẽ tăng rồi, ai ngờ Lục Huyền lại mang đến cho gã niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Những người nuôi dưỡng yêu thú Giao Long cự mãng kia đều là đệ tử ngoại môn phổ thông, cả về xuất thân lẫn thiên phú đều không được coi là xuất sắc trong tông môn, vì vậy bọn họ đã trút xuống vô số tâm huyết vào nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long này.

Mặc dù mỗi tu sĩ cần phải trả tổng cộng là gần một trăm viên linh thạch, nhưng so với rất nhiều Giao Long cự mãng quý hiếm đắt đỏ, khoản linh thạch này lại chẳng đáng là bao.

Mấy người nói chuyện với nhau vài câu, đã có người dẫn Lục Huyền đi vào rút máu kiểm tra Giao Long.

Dưới khả năng khống chế của Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm, từng con Giao Long lần lượt xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Đầu tiên, hắn cho chúng ăn chút thịt yêu thú, để biết được thông tin chi tiết và trạng thái thể chất của chúng, sau đó mới bắt đầu rút tinh huyết. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, từng con Giao Long được đưa đến trước mặt hắn giống như một loại dây chuyền sản xuất, công việc của hắn chỉ là lặp đi lặp lại các chuyển động một cách máy móc đến mức tê liệt mới thôi.

Với số lượng huyết dịch Giao Long rút ra càng ngày càng nhiều, những chiếc bình bạch ngọc dùng để đựng tinh huyết do hắn mang theo, dần trở nên vô lực, không đủ để dùng.

Lục Huyền chớp lấy khoảng thời gian ngắn ngủi giữa lúc thu thập tinh huyết, để đổ tinh huyết của Giao Long cự mãng cùng một loại vào chung một chỗ, từ đó thu được những bình bạch ngọc trống không mới, tránh xuất hiện tình huống xấu hổ không có đủ số lượng bình đựng máu.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Lục Huyền cũng sẽ phát hiện Ẩn Lân Ngư đang ký sinh trong cơ thể Giao Long, và đương nhiên, cũng như những lần trước, hắn đều dễ dàng lấy nó ra rồi để cho tu sĩ chăm sóc Giao Long tự mình xử lý.

Sau khi bận rộn gần một ngày, cuối cùng hắn cũng kiểm tra xong toàn bộ những con Giao Long cự mãng sống bên trong mảnh thủy vực dưới quyền quản lý của Trương Hạo.

Lục Huyền tính sơ sơ một phen, hôm nay hắn đã rút máu hơn hai trăm lần, những bình bạch ngọc thu được, gần như đã xếp thành một ngọn núi nhỏ bên trong túi trữ vật rồi.

Ngoài ra, hắn còn kiếm được hơn năm trăm viên linh thạch, khiến cho tài sản trên người vượt quá hai nghìn năm trăm viên.

“Trương sư huynh, ta đã kiểm tra xong toàn bộ Giao Long cự mãng thuộc mảnh thủy vực này rồi, có phát hiện dấu vết của mấy con Ẩn Lân Ngư ký sinh, còn những tình huống khác, lại cần phải cẩn thận đo lường mẫu tinh huyết vừa thu được một phen.” Lục Huyền đầy mệt mỏi nói với tu sĩ ổn trọng vững vàng kia, ngoài mặt là vậy nhưng trên thực tế trong lòng hắn lại đang vô cùng thỏa mãn, vui muốn nở hoa.

“Lần này may mà có Lục sư đệ, nếu không có ngươi ra tay giúp đỡ, thì dựa vào chút hiểu biết của chúng ta về những con

Giao Long này, không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào mới tìm được vết tích của Ẩn Lân Ngư.”

“Đây là chuyện ta nên làm, về sau nếu muốn những con Giao Long cự mãng này trưởng thành khỏe mạnh, ta sẽ thường lệ qua đây lấy máu kiểm tra giúp chúng, tránh để chúng bị những con yêu trùng, tà ma kia ký sinh xâm nhập.”

Đám người Trương Hạo nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Sắc trời dần tối, Lục Huyền và Hoàng Nguyên quyết định trở về, phi chu cấp tốc phóng to, cả hai lập tức nhảy lên trên. Gió mạnh vù vù lướt qua bên tai, Lục Huyền quay đầu nhìn lại, mãi đến tận lúc này, đám người Trương Hạo vẫn đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng hắn rời đi.

“Cảnh tượng này thực sự người ta không nhịn được mà muốn làm thơ…” Lục Huyền khẽ nhếch khóe miệng, trong đầu âm thầm nghĩ.

“Lục Huyền thừa chu tương dục hành,

Hốt văn ngạn thượng đạp ca thanh.

Thiên long hồ thủy thâm thiên xích,

Bất cập đồng môn tống ngã tình…”

(Bài thơ này được chế từ bài Tặng Uông Luân của Lý Bạch.

Dịch nghĩa:

Lục Huyền lên thuyền sắp ra đi,

Bỗng bên bờ xa có tiếng hát,

Nước Thiên Long hồ sâu ngàn thước,

Chẳng bằng tình cảm đồng môn tiễn chân ta…)

“Thơ hay thơ hay ~”

“Lục sư đệ, sắp đến động phủ rồi, trời cũng đã muộn, ta sẽ không vào trong uống chén trà nóng đâu.” Hoàng Nguyên đạp lên kiện pháp khí phi chu, trực tiếp đưa Lục Huyền về gần động phủ của hắn.

“Được, vậy vất vả cho Hoàng sư huynh rồi, lần sau có cơ hội, nhất định phải vào nhà ta uống một, hai chén.” Lục Huyền cũng không giả vờ mời mọc thêm, trực tiếp nói.

Sau khi Hoàng Nguyên rời đi, hắn đi tới bên ngoài cửa viện, mở trận pháp ra, chờ mảnh sương trắng nồng đậm tán đi, cửa viện mới rõ ràng hiện lên trước mắt hắn.

Lục Huyền đẩy cửa viện, chỉ trong nháy mắt, đã bắt gặp một đôi mắt xanh biếc, không ngừng lóe sáng trong bóng tối lờ mờ giống như u minh quỷ hỏa.

“Con dạ miêu này [1].” Lục Huyền đánh ra một luồng linh lực, ánh sáng loé lên, hiển hiện rõ rệt tình cảnh xung quanh.

[1] : Nguyên văn là 夜猫子 – dạ miêu tử, từ này vừa có thể hiểu là đôi mắt sáng của con mèo trong bóng đêm, vừa có thể hiểu là con cú hoặc những người thích ngủ muộn – cú đêm.

Hiển nhiên chủ nhân của đôi mắt màu xanh biếc kia chính là Đạp Vân Linh Miêu, nó thấy Lục Huyền đã vào nhà, cũng lười biếng uể oải duỗi chân tay, hai chỏm lông trên chóp tai vui vẻ rung động.

“Ngao ~” Tiếng kêu gầm gừ mang theo ba phần giọng gió nũng nịu lập tức vang lên, con linh miêu ưu nhã bước đi, bàn chân trắng nõn như đang giẫm trên những đám mây.

Lục Huyền trở lại trong phòng, chỉ thấy ấu điểu Phong Chuẩn không chút duyên dáng đang nằm ngửa phơi cái bụng tròn trịa của mình trên chiếc giường gỗ của hắn, cái bụng khe khẽ phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở của nó, cặp chân chim màu xanh nhạt dang rộng ra, đôi cánh chim cũng màu

xanh nhạt, thỉnh thoảng lại đưa lên, hệt như đang chọc chọc thứ gì đó trên cơ thể.

Lục Huyền bắt đầu kiểm kê hàng đống bình ngọc đựng trong túi trữ vật, đồng thời cũng rót những bình tinh huyết Giao Long cự mãng cùng loại vào chung một chỗ với nhau.

Mặc dù trong nhóm này có không ít Giao Long cự mãng dị chủng, nhưng phần lớn đều là loài phổ biến nên tỉ lệ tương thích vẫn khá cao, có thể tiết kiệm được không ít bình bạch ngọc.

Chờ quá trình kiểm kê xong xuôi, sau cả một ngày tâm trí luôn ở trong trạng thái căng thẳng vì phải đối mặt với rất nhiều Giao Long cự mãng, Lục Huyền cũng cảm thấy hơi mệt mỏi rồi. Hắn tắm rửa qua loa rồi dứt khoát ngả đầu xuống chiếc giường gỗ của mình, vừa hay gối lên cái bụng tròn vo của ấu điểu Phong Chuẩn.

"Thoải mái quá." Hắn không khỏi cảm thán một tiếng, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Đạp Vân Linh Miêu nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh mép giường, đôi mắt xanh biếc một mực nhìn chằm chằm vào Lục Huyền đang chìm trong giấc mộng đẹp.

…

"Ăn cơm nào!"

Lục Huyền mở nắp nồi lên, trong nháy mắt hơi nóng mịt mờ đã tỏa ra.

Một con cua to lớn màu đỏ được đặt ngay chính giữa nồi, hương thơm tràn ngập khắp phòng.

Ấu điểu Phong Chuẩn ở bên cạnh không chịu nổi, lập tức nuốt một ngụm nước bọt lớn, hai cái chân bắt đầu không an phận, nhích tới nhích lui.

Đây là con Thiết Ngao Giải cuối cùng được Lục Huyền nuôi dưỡng, bởi vì thu hoạch hai ngày nay tương đối tốt nên hắn quyết định sẽ hấp nó để ăn mừng.

Chương 253: Huyền Thiên Bạch Loan Trao Đổi!

Lục Huyền thuần thục cởi tầng dây cỏ của Thảo Khôi Lỗi đang trói trên người Thiết Ngao Giải ra, sau đó dùng động tác quen thuộc mở lớp vỏ cua vừa dày vừa nặng bên trên.

"Trước khi chết vẫn kiêu căng khó thuần như thế…" Hắn nhìn con Thiết Ngao Giải dù đã chín vẫn nâng cao đôi càng to như đại đao của mình lên, trong nội tâm thầm cảm khái một câu, rồi xé từng cái chân ra, lần lượt chia cho Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn.

Thịt cua thơm ngon, gạch cua béo ngậy, một người hai thú lập tức tiến vào trạng thái ăn như mê như say.

"Kíu kíu!" Đột nhiên một tiếng kêu to thanh thúy vang lên.

Chủ nhân của tiếng kêu này chính là con Huyền Thiên Bạch Loan thiên phú trác tuyệt từng tới đây hai lần. Nó vừa đáp xuống mặt đất ở cách đó không xa, dùng đôi mắt trong veo với hai màu đen trắng của mình háo hức nhìn chằm chằm vào phần thịt cua và gạch cua vàng óng trong tay Lục Huyền.

"Ai da, chỗ dựa tương lai đến rồi!" Lục Huyền mừng thầm trong lòng, hắn lập tức xé một cái chân cua màu đỏ, mang đặt tới trước mặt Loan Điểu, hậu duệ linh thú hộ tông.

Loan Điểu vui vẻ thả lỏng bộ lông chim trắng tinh của mình, đột nhiên "vèo" một tiếng, trái linh quả không biết từ đâu xuất hiện đã bay tới trước mặt Lục Huyền. Trái linh quả này căng mọng giống như một khối ngọc thạch phỉ thúy, linh

quang bên trong lấp lòe tỏa sáng, hương thơm ngào ngạt, vừa nhìn đã biết không phải linh quả bình thường.

"Cho ta hả?" Lục Huyền chỉ vào trái linh quả nhìn như phỉ thúy kia, tò mò hỏi.

Huyền Thiên Bạch Loan khẽ gật đầu, rồi tập trung vào cái chân cua trước mặt.

Con Thiết Ngao Giải này được Lục Huyền nuôi nấng cẩn thận, trong giai đoạn đầu phát triển đều được thỏa mãn đầy đủ thức ăn, ngoài ra nó còn được tạo nhiều cơ hội rèn luyện chân cua, khiến cho thịt cua càng săn chắc hơn bình thường, bởi vậy khi hấp chính, vị thịt của nó sẽ ngon hơn Thiết Ngao Giải phổ thông.

Ngắm trái linh quả như phỉ thúy trong tay, Lục Huyền không nhịn được lập tức bỏ một miếng vào trong miệng. Mùi thơm ngọt ngào nhanh chóng lan tràn, trực tiếp chảy qua tứ chi bách hài trong cơ thể, hắn nhạy bén cảm nhận được sau khi ăn linh quả, linh lực trong cơ thể mình vừa tăng lên một chút.

"Tác dụng này… Chắc chắn là linh quả tam phẩm, bảo vật như thế lại bị con Loan Điểu này trộm mang đi để trao đổi lấy thịt Thiết Ngao Giải với ta." Lục Huyền nhìn trái linh quả trong tay một hồi, sau đó thu nó vào trong túi trữ vật. Tiện thể, hắn cũng lấy ra một khối Giải Linh Cao, cắt thành mấy miếng, chia cho Đạp Vân Linh Miêu, ấu điểu Phong Chuẩn và Loan Điểu, mỗi con một miếng.

Ấu điểu Phong Chuẩn vẫn áp dụng động tác ăn tươi nuốt sống như bình thường, trực tiếp há cái mỏ ra, một ngụm nuốt chửng. Sau đó, cái mỏ chim chép chép giống như đang hồi tưởng lại dư vị tuyệt diệu kia. Còn linh miêu lại vươn cái lưỡi mềm mại hồng hào béo mập tới, thong thả liếm từng chút từng chút Giải Linh Cao màu xanh trắng.

“Hương vị của thứ Giải Linh Cao này cũng không tệ lắm phải không?” Chờ Loan Điểu ăn xong, Lục Huyền lại tới gần nó thêm một chút, nhỏ nhẹ hỏi.

Với hai lần kinh nghiệm trước đó, Huyền Thiên Loan Điểu đã không còn bài xích Lục Huyền nữa, nó để mặc cho hắn đến bên cạnh mình.

“Tiểu Bạch à, mặc dù ta không biết lai lịch của ngươi như nào, nhưng đôi ta đã thành lập nên mối quan hệ ăn uống nhất định rồi, cũng coi như có chút tình bằng hữu. Không biết chỗ ngươi ở còn loại linh thú nào khác không, nếu còn, ngươi có thể dẫn đồng bạn của mình đến chỗ ta chơi đùa. Không nói đến những cái khác, trong động phủ này của ta vẫn còn rất nhiều đồ ăn ngon, linh quả phẩm chất cao, mấy thứ ngon lành hệt như miếng Giải Linh Cao này, cái gì cần có đều có. Ngươi và đồng bạn cứ mạnh dạn đến ăn nhé.”

Lục Huyền cười híp mắt nói, dù sao hắn cũng ôm cái bắp đùi là một linh thú phẩm cấp cao trong tương lai này rồi, thì đương nhiên là không ngại ôm thêm mấy cái đùi nữa, nuôi dưỡng chúng nó từ nhỏ, sẽ dễ dàng thiết lập mối quan hệ thân thiết chặt chẽ hơn khi chúng nó lớn lên.

Một con Huyền Thiên Loan Điểu có tiềm lực thất phẩm, thì khẳng định là những con linh thú xung quanh nó cũng không phải dạng tầm thường.

Loan Điểu trắng tinh nghiêng đầu, thoáng cân nhắc một chút, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Sau đó, nó vẫy vẫy đôi cánh chim về phía Lục Huyền, toàn thân lập tức hóa thành vô số đốm sáng, nhanh chóng tiêu tán không để lại một chút dấu vết nào.

“Loại năng lực tự do xuyên qua trận pháp này thật khiến người ta thèm muốn mà…” Lục Huyền cảm khái một câu, rồi bắt tay đi dọn dẹp đống hỗn độn trước mặt.

Sau khi hắn chuẩn bị qua loa một chút, lại tiếp tục lên đường đi tới Kiếm Môn trấn. Những con ngươi yêu thú hắn đặc biệt thu thập lần trước còn chưa mang đi nuôi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc, nếu cứ để chúng ở trong Sinh Sinh Đại, chỉ sinh cơ sẽ xói mòn mất. Ngoài ra, hắn còn phải đi tìm một số tài liệu dùng để phối chế nước thuốc dùng cho quá trình tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》.

Phía dưới cây kiếm đá khổng lồ, Lục Huyền chợt phát hiện, trên quảng trường Thanh Thạch hôm nay có nhiều quầy hàng hơn bình thường, hắn hăng hái đi dạo quanh các gian hàng, để xem có thứ gì mình cần không.

Khác với bình thường, hôm nay, những loại hàng hóa được đặt trên các quầy hàng ở nơi này lại có thêm nhiều dạng tài liệu, linh dược, pháp khí hơn. Trong số chúng lại có kha khá những món pháp khí vẫn còn lưu lại khí tức lạ, thậm chí có cả vết máu chưa khô, chứng tỏ lai lịch không đứng đắn.

Hắn vừa quan sát vật phẩm trong quầy hàng vừa chăm chú lắng nghe những tu sĩ xung quanh thầm thì thảo luận.

Trong đám tu sĩ xung quanh, tốt xấu lẫn lộn, có đệ tử Thiên Kiếm Tông, cũng có một ít tán tu đi đến nơi này hóng hớt, và đương nhiên, đa phần vẫn là nhóm tôi tớ gia quyến của đệ tử nội môn và ngoại môn ở lại trong trấn.

“Nghe nói tiểu bí cảnh mới phát hiện kia đã khai khẩn được hơn nửa rồi, rất nhiều tu sĩ thu được cơ duyên vô cùng to lớn ở trong đó.”

“Đúng đấy đúng đấy, hầu hết những loại linh dược, bảo vật nhị phẩm, tam phẩm xuất hiện ở trên trấn hiện giờ, đều bắt nguồn từ bí cảnh cỡ nhỏ kia.”

“Đáng tiếc danh sách Thiên Kiếm Tông thả ra có hạn, ta chẳng thể chen chân vào chia một chén canh.”

Lục Huyền bước chầm chậm giữa các quầy hàng, hiện giờ, trọng tâm của câu chuyện sốt dẻo nhất đang được nhóm tu sĩ xung quanh thảo luận đều là bí cảnh mới vừa được mở ra nằm cách tông môn hơn nghìn dặm. Không ít đệ tử tông môn hoặc tu sĩ bên ngoài tiến vào nơi đó, đều giành được kha khá chỗ tốt, thậm chí có người còn bỗng nhiên nổi tiếng, một bước lên mây.

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn không thay đổi, nhưng đôi tai lại vểnh lên, liên tục thu thập các nguồn thông tin khác nhau.

Từ cuộc thảo luận của các tu sĩ, hắn biết được thêm vài tin tức quan trọng khác, đó là trong số những tu sĩ tông môn tới tham gia khai khẩn bí cảnh lần này, đã có khoảng sáu - bảy đệ tử ngoại môn bị chết hoặc lạc bên trong bí cảnh.

Ngoài ra, số lượng người bị thương là bao nhiêu không rõ.

“Xem ra mọi chuyện đúng như ta dự đoán, sư thúc Trúc Cơ không thể luôn túc trực bảo vệ được tất cả, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ có nguy cơ tử vong.” Lục Huyền âm thầm thở dài.

Chương 254: Thay Thế Trận Pháp!

"Tỷ lệ tử vong không đến nửa thành (0.5%), hoàn toàn có thể nói là vị sư thúc Trúc Cơ dẫn đoàn đã tận lực rồi. Hơn nữa, bên trong bí cảnh mới có đủ loại cơ duyên, bảo vật. So sánh với những thứ kia, thì một chút mạo hiểm này gần như là không đáng kể. Nhưng tóm lại vẫn có nguy hiểm. Loại tình huống này, rơi vào trên người tu sĩ khác, có khả năng nó sẽ trở thành đề tài câu chuyện trong những lúc trà dư tửu hậu, nhưng rơi vào chính mình, lại rất có khả năng sẽ biến thành tai họa ngập đầu."

Hắn nghĩ thầm trong đầu, bước chân cũng không ngừng lại, một mực đi xuyên qua khu quảng trường, quẹo vào một vài con hẻm nhỏ, cuối cùng mới dừng lại phía trước tiểu viện âm u của mình.

Bên ngoài tiểu viện không lưu lại bất cứ dấu vết của tu sĩ nào, Lục Huyền nhìn xung quanh một lượt, trận pháp vẫn còn nguyên vẹn, hoàn toàn không có dấu hiệu xâm nhập.

"Xem ra hai gã tu sĩ bị đe dọa kia khá là cố gắng nhé."

Lục Huyền mở trận pháp, tiến vào bên trong tiểu viện. Dù số lượng linh thực trong tiểu viện không nhiều lắm, nhưng mỗi một gốc đều là chủng loại trân quý hiếm thấy. Quỷ Diện Thạch Cô, Kinh Cức Cốt tam phẩm, Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, cộng thêm Độc Toa Mộc tam phẩm hắn đang chuẩn bị trồng ở nơi này, tất cả chúng đều là linh thực tinh phẩm.

“Khi ở trong tông môn, mỗi ngày ta đều phải lo lắng về vấn đề an toàn của tiểu viện, rất sợ có người ngắt lấy đám linh thực bên trong đi. Lần này đến đây rồi, trong tay có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm dung hợp đủ loại huyễn trận, sát trận, mê trận vào cùng một chỗ, coi như ta đã hoàn toàn yên tâm về những loại linh thực được gieo trồng bên trong này rồi.”

Hắn thu hồi tòa trận pháp phòng ngự nhị phẩm phổ thông vẫn được bố trí bên ngoài tiểu viện, sau đó lấy trận bàn của Thiên Huyễn Vân Yên Trận từ trong túi trữ vật ra. Trên trận bàn là một mảnh mây khói cuồn cuộn, huyễn tượng mọc thành cụm.

Lục Huyền tìm một vị trí thích hợp, lập tức dùng linh lực kích hoạt trận bàn, để tấm trận bàn kia trực tiếp dung nhập vào trong lòng đất. Ngay lập tức, những đám mây khói màu nhũ bạch đã bốc lên ở bốn phía tiểu viện, tầng tầng lớp lớp huyễn tượng xuất hiện nhanh chóng rồi lại biến mất chỉ trong tích tắc.

Từ bên ngoài nhìn vào tiểu viện, đã có thêm một loại cảm giác xa cách không chân thật, nếu mạnh mẽ xông vào, chỉ sợ vừa tới gần mảnh sương khói kia thôi đã trực tiếp rơi vào bên trong Thiên Huyễn Vân Yên Trận, phải hứng chịu hàng loạt ảo ảnh vô cùng vô tận quấy rối tra tấn rồi.

Sau khi bày xong trận pháp, Lục Huyền đã cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Có trận pháp này chống đỡ, ngay cả khi tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đi đến, nó cũng có thể ngăn cản đối phương được một khoảng thời gian khá dài.

Huống chi, rất ít tu sĩ Trúc Cơ sẽ dừng lại ở Kiếm Môn trấn trong một khoảng thời gian dài, hầu hết những người định cư lâu dài ở nơi này đều là tu sĩ cảnh giới Luyện Khí.

Trận pháp này đã quá đủ để bảo vệ đám linh thực trong tiểu viện rồi.

“Đổi trận pháp nhị phẩm thành tứ phẩm, có thể nói là đổi súng bắn chim thành đại bác rồi, cảm tạ Huyễn Yên La Quả đã mang Thiên Huyễn Vân Yên Trận tới cho ta.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm kích Huyễn Yên La Quả một phen.

Càng cảm nhận được lợi ích do linh thực phẩm cấp cao mang lại, hắn càng sốt sắng muốn gieo trồng chúng hơn.

Hắn đi vào trong linh điền, tìm một khu vực trống rồi lấy hạt linh chủng Độc Toa Mộc từ trong túi trữ vật ra, bắt đầu khởi động linh lực, Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành nhẹ nhàng thay đổi kết cấu của linh nhưỡng bên dưới, để lộ ra một vết nứt vừa đủ chứa hạt linh chủng kia. Hắn đặt linh chủng Độc Toa Mộc vào trong khe nứt, một ý niệm quen thuộc lập tức hiện lên trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Độc Toa Mộc…】

“Hoàn cảnh linh khí ở Kiếm Môn trấn kém hơn bên trong tông môn rất nhiều, nhưng linh khí vẩn đục lại thích hợp cho Độc Toa Mộc sinh trưởng hơn linh khí tinh thuần, ngoài ra, mấy loại linh thực âm phủ như Quỷ Diện Thạch Cô cũng đang sống ngay trong khu vực này, có thể nói là đôi bên có thể đồng thời bổ sung cho nhau cùng lớn mạnh. So sánh với những linh thực trước đó, Độc Toa Mộc này thích ăn độc vật cũng chẳng tính là gì.”

Sau khi trồng Độc Toa Mộc xuống linh điền xong, hắn lại bắt đầu chạy đi xem xét trạng thái sinh trưởng của những loại linh thực khác.

Năm cây Quỷ Diện Thạch Cô được hấp thu đầy đủ oán niệm, tình trạng phát triển đều cực kỳ tốt, những đường hoa văn quỷ dị xuất hiện trên bề mặt càng trở nên sáng sủa hơn trước kia rất nhiều, thoạt nhìn lại có cảm giác chúng đang mỉm cười với Lục Huyền.

Chỉ còn vài luồng âm hồn oán niệm đang lảng vảng xung quanh linh điền, với chút linh trí thô sơ của chúng, dường như mấy thứ này cũng cảm nhận được nguy hiểm nến cứ lảng vảng ở khu vực gần Quỷ Diện Thạch Cô, nên gần như không đứa nào dám tới gần mấy cây nấm nọ.

Đột nhiên, khuôn mặt quỷ dị phía trên cây Quỷ Diện Thạch Cô lặng lẽ biến hóa, mấy luồng oán niệm đang bay gần đấy cứ như phát hiện ra món ngon tuyệt thế, cả lũ đồng loạt nhào xuống, bao vây xung quanh cây Quỷ Diện Thạch Cô kia.

Những luồng oán hồn còn lại cũng lắc lư xung quanh, như thể đang chờ cơ hội để nhập cuộc.

Khoảng chừng nửa khắc sau, Quỷ Diện Thạch Cô đã ăn uống no đủ, những đường hoa văn trên thân thể nó lại thay đổi lần nữa, khiến cho nhóm oán niệm đang vây quanh nó vội vàng bỏ chạy tứ tán, linh thể đã phai nhạt đi trông thấy.

"Đây chính là linh trí siêu thấp, không chịu nổi cám dỗ, tự cho là cơ hội tốt, nhưng thật ra đối phương chỉ lừa bịp mà thôi." Lục Huyền khẽ cảm thán một câu, lại cầm pháp khí nhị phẩm Oán Hồn Linh ra.

Ban đầu, bên trong kiện pháp khí này có rất nhiều âm hồn oán niệm không ngừng chen lấn đến chật cứng tràn đầy, nhưng sau khi Lục Huyền thả ra ba lần, có vẻ như không gian kia đã trống trải đi nhiều, chỉ còn lại gần một trăm luồng.

Lục Huyền dùng linh thức khống chế Oán Hồn Linh, giải phóng năm mươi luồng oán niệm từ bên trong ra.

Thêm năm mươi luồng oán niệm không ngừng bay lượn, lập tức khiến bầu không khí bên trong tiểu viện chuyển thành âm lãnh hơn rất nhiều, mà thỉnh thoảng lại có tiếng hú thê lương vang lên.

Sau khi giải quyết xong vấn đề dinh dưỡng cho Quỷ Diện Thạch Cô, Lục Huyền đi đến trước mặt Kinh Cức Cốt. Những khúc xương nhỏ dài trên thân thể Kinh Cức Cốt đã mọc nhiều hơn lần trước không ít, vô số chiếc gai xương rậm rạp chằng chịt trực tiếp cắm rễ bên trong những bộ hài cốt Lục Huyền từng để lại lúc trước, hệt như mấy bộ hài cốt kia đã nở hoa, tạo thành từng nụ hoa bạch cốt.

Hài cốt của yêu thú nhất phẩm Tử Vân Báo lúc trước đã bị Kinh Cức Cốt hấp thu được hơn một nửa, khi chạm nhẹ vào, những mảnh xương nhỏ bé lập tức vỡ vụn, lã chã rơi xuống, chất đống trên mặt đất. Chỉ có hài cốt của Man Giáp Ngưu nhị phẩm vẫn còn chịu đựng được lực hút, để giữ nguyên hình dạng hoàn chỉnh.

Cuối cùng, Lục Huyền đi tới bên cạnh Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm. Trên những cành cây khô như lớp da bị lột bỏ kia, có hàng chục con ngươi đang nhắm nghiền hoặc hé mở nom vô cùng tà dị.

Chương 255: Điểm Bất Lợi Duy Nhất Khi Gia Nhập Vào Tông Môn!

Khi Lục Huyền lại gần, dường như những con ngươi kia đã nhận ra điều gì đó, toàn bộ tầm mắt của chúng đều tập trung trên người hắn. Bị mấy chục ánh mắt tà dị nhìn chằm chằm vào như vậy, Lục Huyền cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đột nhiên Vô Cấu Ngọc tam phẩm trên ngực hắn tỏa ra một luồng khí tức băng lãnh vô hình, dũng mãnh tràn vào trong đầu, chỉ trong nháy mắt, cảm giác khó chịu kia đã tiêu tan thành mây khói.

"Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm này đúng là kỳ dị, ngay cả khi chỉ đối diện với con ngươi trên cành cũng khiến người ta cảm thấy không khỏe…" Lục Huyền nhớ lại lời nhắc nhở mình từng đọc được khi gieo trồng Bách Đồng Quỷ Mộc, không thể nhìn thẳng vào nó quá lâu, bằng không sẽ khiến tâm trí của tu sĩ mất phương hướng.

Hắn vô cùng tỉnh táo, đi đến phía trước cây Bách Đồng Quỷ Mộc.

Ở thời điểm hiện tại, con ngươi Tử Vân Báo hắn từng lưu lại lần trước đã biến thành màu xám trắng, không còn một chút sinh cơ nào, chỉ cần chạm nhẹ vào, nó cũng hóa thành một đống bột phấn rơi vãi xuống đất.

Con ngươi mất đi, một nhánh xúc tu thật nhỏ có dạng trong suốt cũng nhanh chóng bị thu vào trong một con ngươi của Bách Đồng Quỷ Mộc.

Lục Huyền lập tức lấy hơn chục con ngươi từng thu thập được từ nhiệm vụ vẫn cất giữ bên trong Sinh Sinh Đại ra, vì Sinh Sinh Đại có thể làm chậm lại quá trình xói mòn sinh cơ, nên những con ngươi này vẫn được bảo quản khá tốt, còn rất tươi mới.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, từng con ngươi quỷ dị mọc trên Bách Đồng Quỷ Mộc đều không hẹn mà cùng nỗ lực mở ra, gắt gao nhìn chòng chọc vào Lục Huyền, bên trong ánh mắt u oán kia lại có thêm một chút khao khát.

"Linh thực tứ phẩm khủng bố đến thế sao? Nó lại có thể cảm nhận được tình huống phát sinh bên ngoài rồi biến hóa cảm xúc, hay chỉ có gốc Bách Đồng Quỷ Mộc trước mắt này là đặc thù thôi?" Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, sau đó ném hơn chục con ngươi yêu thú trong tay mình về phía những con ngươi quỷ dị trên nhánh cây.

Ngay tức khắc, những sợi xúc tu nhỏ xíu bên trong con ngươi lần lượt bắn ra, dính chặt lấy con ngươi yêu thú tươi mới vừa xuất hiện. Trong số này, con ngươi yêu thú nhị phẩm bị mấy sợi xúc tu thật nhỏ đồng thời bám dính, tranh giành lẫn nhau, đến cuối cùng, nó đã bị hai sợi xúc tu gần nhất đồng thời chiếm cứ.

"Hửm? Người ta hai nữ chung một chồng, ta đây lại có hai con mắt ăn chung một con ngươi?" Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Sau khi đáp ứng đủ các loại điều kiện đặc thù của mấy gốc linh thực âm phủ trong linh điền, Lục Huyền lại thi triển các thuật pháp cơ sở như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, để đảm bảo sự phát triển cơ bản của chúng.

Tiếp đó, hắn rời khỏi tiểu viện, lại đi dạo quanh các quầy hàng trên quảng trường Thanh Thạch thêm một lượt nữa, đồng thời mua một số nhu yếu phẩm hàng ngày, nhưng không dừng

lại quá lâu đã vội vàng quay trở về động phủ của mình ở bên trong tông môn.

Vừa rời khỏi cửa viện, ấu điểu Phong Chuẩn đã đáp xuống đỉnh đầu hắn, đôi cánh chim màu xanh nhạt không ngừng vỗ phành phạch, thỉnh thoảng lại cất tiếng hót líu lo, giống như một đứa nhỏ ở trong nhà đợi quá lâu, chờ mãi mới thấy người lớn đi ra ngoài quay về, lập tức sà đến, làm nũng đòi kẹo và đồ ăn vặt.

"Quỷ tham ăn nhà ta, đã mập thành quả bóng vẫn còn muốn ăn? Ngươi nhìn tiểu bạch điểu mấy ngày trước ấy, tư thế ưu nhã và thong dong biết bao." Lục Huyền vừa quở mắng nhóc con này, vừa lấy mấy trái linh quả và thịt yêu thú phong thuộc tính hắn đã đặc biệt mua, vẫn cất ở trong túi trữ vật ra.

"Còn ngươi nữa." Hắn đi đến phía trước người Đạp Vân Linh Miêu – con mèo vẫn đang giả vờ tao nhã nhưng thực ra bàn chân dày bên dưới đã bắt đầu ngọ nguậy không an phận. Hắn lấy loại thịt yêu thú mà Đạp Vân Linh Miêu rất yêu thích tới, xé thành những sợi dài mỏng đặt ngay trước mặt chonó.

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu không phát sinh bất cứ biến hóa nào, chỉ có hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai là vung vẩy không ngừng, hệt như đang khiêu vũ.

Lần này đi ra ngoài, hắn chỉ bán hơn một trăm gốc Linh Huỳnh Thảo trong người, đổi được hơn bốn trăm linh thạch.

Không có nhiều chỗ phải chi trả linh thạch, hắn chỉ mua một số nhu yếu phẩm hàng ngày như linh quả, linh mễ, thịt yêu thú và một vài thanh phi kiếm đã qua sử dụng dùng làm chất dinh dưỡng để nuôi Dưỡng Kiếm Hồ Lô, ngoài ra còn đống tài liệu phụ trợ cho quá trình phối chế nước thuốc chuyên dụng cần phải dùng trong giai đoạn đầu tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 .

Lục Huyền đi loanh quanh trong Kiếm Môn trấn, chỉ có một số quầy hàng bày bán linh chủng. Hơn nữa, đám này đều là những loại phẩm chủng hắn đã tìm hiểu qua, nhưng khi hỏi giá lại thấy giá ở nơi này còn đắt hơn nhiều so với mua ở trong tông môn.

Về phần những loại linh chủng mà hiện tại tông môn không có hoặc là linh chủng vô danh, dù hắn cũng cố ý đi tìm kiếm, nhưng hẳn là lần này vận khí của hắn không quá tốt, chẳng phát hiện được loại nào.

"Bất lợi duy nhất khi gia nhập vào tông môn là không thể tùy tiện nhặt lộc rơi lộc vãi, thu gom linh thực vô danh giống như ở Lâm Dương phường thị. Xét cho cùng, hầu hết các đệ tử bên trong tông môn đều có kiến thức rộng rãi, ngay cả loại linh chủng mà tu sĩ bình thường không biết, bọn họ vẫn có thể nắm rõ như lòng bàn tay. Đương nhiên, dù xác suất nhỏ hơn nhưng một khi xuất hiện, lại có ý nghĩa đó là thứ tốt, giống như gốc Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm kia chẳng hạn." Lục Huyền cảm thán một câu, sau đó trở lại trong phòng.

Lại nói, ở thời điểm hắn hiểu rằng phẩm chủng của linh thực là thứ hoàn toàn có thể cải tạo được, hắn đã quyết tâm lên kế hoạch tự thử cải tiến Linh Huỳnh Thảo rồi.

Mặc dù Linh Huỳnh Thảo chỉ là linh thực không phẩm cấp, nhưng tới hiện tại, nó là thứ linh thực duy nhất có thể mang đến phần thưởng là tu vi cho Lục Huyền, bởi vậy hắn luôn giữ thói quen gieo trồng nó.

Khi tu vi ngày càng tăng cao, những phần thưởng mở ra từ Linh Huỳnh Thảo cũng ngày càng vô dụng, Lục Huyền đã dự định tiến hành một cuộc thử nghiệm, để xem liệu mình có thể cải tạo được phẩm chủng cho loại linh thực này hay không.

Còn dư lại ba trăm linh chủng Linh Huỳnh Thảo từ lần ngưng kết trước đó, hắn sẽ chia thành hai phần.

Một trăm hạt sẽ được đưa vào thí nghiệm từ thời kỳ linh chủng, hắn sẽ thông qua phương thức thay đổi điều kiện bảo quản linh chủng, để kích thích phần bên trong phát sinh biến hóa, từ đó sàng lọc những loại Linh Huỳnh Thảo dị chủng tốt nhất đưa vào gieo trồng.

Về phần hai trăm hạt còn lại, sau khi gieo trồng chúng nó xuống linh điền, hắn sẽ đi kích thích cây non Linh Huỳnh Thảo trong giai đoạn sinh trưởng, xem những cây non sống trong thật lâu trong môi trường đặc thù này có thể biến dị thành công hay không.

Vì vẫn còn hàng chục cây Linh Huỳnh Thảo được trồng từ đợt trước còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nên kế hoạch gieo trồng hai trăm hạt linh chủng mới này sẽ phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa, đợi cho đến khi tất cả Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn chín muồi, mới có thể bắt đầu thực nghiệm được.

Chương 256: Mua Mua Mua!

Trong một trăm hạt linh chủng, hắn sẽ bỏ năm mươi hạt vào khu vực nước suối âm hàn bên trong linh giếng, còn năm mươi hạt khác hắn sẽ cho vào hộp bạch ngọc, đặt vào trong đan lô, nhẹ nhàng nung bằng ngọn lửa nhỏ nhất.

Thay đổi hoàn cảnh ngũ hành là phương thức phổ biến nhất để kích thích sự biến đổi bên trong linh chủng.

Còn những phương pháp khác, chẳng hạn như cung cấp hoàn cảnh linh khí đặc thù, linh nhưỡng cùng với các loại điều kiện bồi dưỡng phức tạp khác, thì hiện nay Lục Huyền còn chưa đủ năng lực để làm.

Mặc dù Linh khí bên trong tòa động phủ thuộc Thiên Kiếm Tông này rất tinh thuần nồng đậm, nhưng bản chất của nó vốn là trung tính, không có bất cứ điểm đặc biệt nào cả. Về phần linh nhưỡng, nó cũng là loại bình thường nốt, thích hợp cho phần lớn linh thực phẩm cấp thấp sinh trưởng.

Sau khi bắt đầu tiến hành kích thích linh chủng Linh Huỳnh Thảo, Lục Huyền không để ý tới chúng nữa.

Mấy ngày tiếp theo, hắn luôn ở trong trạng thái bận rộn.

Do hiệu quả kiểm tra xuất sắc và giá thành vừa phải, thanh danh của hắn đã nhanh chóng được các tu sĩ ở thủy vực khác bên trong Thiên Long hồ biết đến. Vậy là cả đám bọn họ dồn dập thông qua Hoàng Nguyên, để liên hệ với Lục Huyền, mong hắn ra tay, rút máu kiểm tra đám Giao Long cự mãng dưới trướng họ.

Đương nhiên là Lục Huyền rất vui khi làm chuyện này, hắn vừa có thể lấy được tinh huyết Giao Long vừa kiếm được linh thạch.

"Cuối cùng ta cũng hoàn thành công việc, không ngờ bên trong Thiên Long hồ lại nuôi dưỡng số lượng đông đảo các loại yêu thú Giao Long cự mãng như vậy." Lục Huyền lắc lắc cánh tay mỏi nhừ, nửa kinh ngạc nửa xúc động nói với Hoàng Nguyên.

Lượng Giao Long cự mãng hắn đã rút máu trong mấy ngày vừa rồi cực kỳ nhiều, dù không đến ngàn con, hẳn là cũng không kém bao nhiêu. Ngay cả khi tất cả chúng đều dừng lại ở cấp bậc nhất phẩm nhị phẩm, thì số lượng nhiều như vậy, cũng có thể nhìn ra được nội tình của Thiên Kiếm Tông sâu đến mức nào rồi.

"Trong khoảng thời gian này, Lục sư đệ đã vất vả rồi, hẳn là ngươi đã kiểm tra hết một lượt cho đám Giao Long cự mãng ở trong Thiên Long hồ, các vị sư huynh đệ sẽ nhớ kỹ phần tình nghĩa này." Hoàng Nguyên vừa cười vừa nói.

Mấy ngày nay, gã chỉ phụ trách dẫn đường, không có được bất cứ thù lao gì, song vô hình trung, lại cũng thu hoạch được kha khá, thứ nhất là giải quyết được vấn đề về Ẩn Lân Ngư bên trong Thiên Long hồ, thứ hai là lưu lại ấn tượng tốt trong mắt rất nhiều đồng môn.

"Ta cũng muốn cảm tạ Hoàng sư huynh giúp đỡ, không bằng sư huynh hãy đi tới tiểu viện của ta uống vài chén nhé? Trong nhà ta có linh tửu linh quả vô cùng thơm ngon." Lục Huyền lại mời Hoàng Nguyên.

Đương nhiên là Hoàng Nguyên rất cam tâm tình nguyện nhận lời mời của hắn, tiện thể cũng làm sâu sắc thêm mối giao tình giữa mình và Lục Huyền.

Hai người nâng chén vui vẻ, nói chuyện hồi lâu.

Chờ sau khi Hoàng Nguyên rời đi, Lục Huyền đóng cửa viện, mở trận pháp, lảo đảo bước vào trong phòng với tình trạng chếch choáng hơi men: "Ta đã nói mà, làm sao đi đường cứ có cảm giác hơi nặng nề, hóa ra là bị linh thạch đè…"

Trên mặt đất chợt xuất hiện một ngọn núi nhỏ làm từ linh thạch, linh quang dâng trào, rực rỡ lóa mắt.

Lần này, sau khi nhận lời giải quyết vấn đề Ẩn Lân Ngư bên trong Thiên Long hồ, hắn đã gặt hái được rất nhiều. Chỉ tính riêng linh thạch, đã có hơn hai nghìn viên, chúng khiến cho tài sản của hắn trực tiếp biến thành hùng hậu chưa từng có từ trước đến nay, toàn bộ số linh thạch trên người đã vượt quá bốn nghìn viên.

Ngoài ra, phần thu hoạch này không thể tách rời được đống tinh huyết do gần một nghìn con Giao Long cự mãng mang tới, đến cuối cùng, hắn đành phải để chúng vào trong một chiếc túi trữ vật có dung lượng chứa lớn hơn, chỉ thứ này mới có thể đựng được hết nhóm tinh huyết Giao Long cự mãng cùng loại.

Dựa vào cách này, hắn mới tránh được tình huống xấu hổ kiểu như sau khi rút máu, lại không có chỗ để chứa.

"Nhiều tinh huyết như vậy, nếu có đủ tài liệu, ta cũng có thể tự điều chế một con suối nước nóng chứa đầy nước thuốc để tu luyện luôn." Lục Huyền có chút xa xỉ nghĩ thầm.

Đột nhiên phất lên nhanh quá, tâm lý sẽ khác đi, hiện giờ trong đầu hắn tràn ngập suy nghĩ mua mua mua.

Nghĩ đến phải làm ngay, vào ngày hôm sau, chờ đến lúc bồi dưỡng xong cho toàn bộ đám linh thực bên trong linh điền, hắn lập tức khởi hành đi đến Tư Nông điện.

“Lục sư đệ, đã lâu không nhìn thấy ngươi rồi!” Tu sĩ lão nông từng gặp Lục Huyền vài lần, vừa thấy hắn xuất hiện đã niềm nở chào hỏi, còn lập tức dâng linh trà linh quả lên, trong lời nói có thêm vài phần nịnh nọt.

Khó trách lão lại hành động như vậy, tuy tu vi của Lục Huyền rất bình thường, nhưng ở trong mắt lão, tương lai của hắn lại vô cùng có triển vọng. Hắn sở hữu thiên phú cực kỳ khủng bố trên phương diện linh thực, mới dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí đã thử gieo trồng nhiều loại linh thực tam phẩm rồi. Mặc dù bồi dưỡng linh thực chỉ là nhánh nhỏ trong rất nhiều những loại phương hướng tu hành, thì khi đạt tới cực hạn, thành tựu của hắn cũng không khác biệt là mấy so với luyện đan và luyện khí.

Với thiên phú của Lục Huyền trên phương diện linh thực, nói không chừng nhiều năm sau này, hắn có thể trở thành cấp trên trực tiếp của lão.

Huống chi Lục Huyền đã được điện chủ Tư Nông điện nhìn trúng, còn tự mình tặng cho hắn hai hạt linh chủng Kiếm Thảo, nghe vẻ đối phương đang có khuynh hướng muốn bồi dưỡng hắn tiến vào hàng ngũ những Linh thực sư nòng cốt của Thiên Kiếm Tông.

Tương lai xán lạn như vậy, hiện giờ hắn còn chưa quật khởi, không thân cận với hắn còn chờ đến khi nào?

“Sư huynh đừng khách sáo như vậy.” Lục Huyền cười đáp.

“Đều là chuyện ta nên làm, nên làm. À đúng rồi Lục sư đệ, linh chủng Kiếm Thảo điện chủ tặng cho, sư đệ đã chăm sóc thế nào rồi? Chúng phát triển thuận lợi chứ?”

“Mọi chuyện vẫn như thường, trạng thái trưởng thành còn tốt hơn gốc Kiếm Thảo ban đầu kia một chút.” Lục Huyền so

sánh với gốc Kiếm Thảo hắn từng trồng trước đó, lập tức khiêm tốn trả lời.

“Mấy ngày nay điện chủ thường xuyên nhớ mong hai cây Kiếm Thảo đó!” Tu sĩ lão nông xoa xoa tay, cười vui đến mức những nếp nhăn trên mặt trực tiếp chồng cả lên nhau.

“Sư huynh, lần này ta qua đây là muốn đổi vài loại linh thực, tốt nhất là loại linh thực đổi được bằng linh thạch, về phần chủng loại, cứ lấy linh quả làm chủ, phẩm cấp không kém hơn nhị phẩm là được.” Lục Huyền đi thẳng vào chủ đề.

Hiện giờ, hắn đang có ý tưởng gieo trồng linh thực nhị phẩm theo hướng quy mô hóa, mà trong những chủng loại linh thực có thể áp dụng phương thức gieo trồng này, hắn càng thiên về linh quả hơn.

Một là linh quả thường sẽ kết số lượng linh quả nhất định, không giống như phần lớn những loại linh thực khác, chủ yếu là đơn cây đơn quả, làm như vậy số quầng sáng hắn mở được sẽ nhiều hơn.

Hai là linh quả bồi dưỡng ra, có thể trợ giúp hắn dựa hơi vào Huyền Thiên Bạch Loan, cùng với nhóm đồng bạn của nó được dễ dàng hơn.

Về phần phẩm cấp, lại càng không cần phải nói, bởi vì đối với hắn ở thời điểm hiện tại, linh thực nhất phẩm gần như là vô dụng rồi.

Chương 257: “Truyền Kỳ” Về Mê Tiên Đào!

“Linh chủng có thể dùng linh thạch trao đổi, không thấp hơn nhị phẩm, lại ưu tiên linh thực loại linh quả ư…” Tu sĩ lão nông cúi đầu suy tư một hồi, sau đó trực tiếp mở một quyển sách ngọc ra.

“Linh quả có thể dùng linh thạch trao đổi không có nhiều lắm, ta nhớ có một loại linh quả tam phẩm, nhưng hình như điều kiện trồng trọt thứ này hơi đặc biệt. Chính là nó, Mê Tiên Đào tam phẩm.” Tu sĩ lão nông lật một trang sách ngọc ra, nói với Lục Huyền.

Một cây đào kiều diễm lập tức xuất hiện trước mắt hắn. Lá đào màu hồng phấn, thân cây màu trắng hồng, xung quanh thân cây có một mảnh sương mù màu hồng nhàn nhạt, phía trên còn thấp thoáng trông thấy mười quả đào màu đỏ rực, như ẩn như hiện, vô cùng mị hoặc.

“Lục sư đệ xác định sẽ lựa chọn loại Mê Tiên Đào tam phẩm này sao?” Tu sĩ lão nông hỏi nhỏ Lục Huyền.

“Sư huynh, chẳng hay loại linh thực Mê Tiên Đào này còn ẩn giấu bí ẩn gì khác nữa? Có thể giải đáp một chút thay sư đệ hay không?” Lục Huyền trầm giọng hỏi.

“Bởi vì có vài chuyện từng xảy ra, nên ta có chút am hiểu về loại Mê Tiên Đào tam phẩm này. Có người nói, trong giai đoạn linh thực này sinh trưởng, nó sẽ không ngừng phóng thích ra một loại khí tức đặc thù. Loại khí tức ấy có thể khơi dậy toàn bộ thất tình lục dục bên trong nội tâm của tu sĩ, đặc

biệt là ở khía cạnh sắc dục. Điều này trái ngược với đạo tu hành của danh môn chính tông chúng ta, đó là khi tu luyện, tu sĩ cần phải vứt bỏ dục vọng trong lòng, thanh tâm quả dục mới duy trì được trạng thái tu hành tốt."

"Nếu tâm trạng bị ảnh hưởng sẽ làm giảm tiến độ tu hành, thậm chí khi tình trạng này trở nên nghiêm trọng, trong lòng sẽ sinh ra tâm ma, rất dễ bị tà ma xâm nhập. Đối với tu sĩ đã gia nhập vào tông môn, thì chuyện tu hành mới là chính đạo, linh thực chỉ là phụ trợ cho nên rất ít tu sĩ sẵn lòng gieo trồng Mê Tiên Đào. Chỉ có những tu sĩ của Ma môn, tính tình tùy tiện liều lĩnh, đặc biệt là ma tu am hiểu công pháp song tu mới trồng trọt nhiều loại linh thực này. Ta từng nghe nói, bên trong Tu Hành giới có mấy cái 'động tiêu hồn' nổi danh khắp thiên hạ, khắp nơi bên trong đều trồng trọt loại Mê Tiên Đào này, mang đến tác dụng trợ tình." Tu sĩ lão nông ghé sát vào tai Lục Huyền, che miệng nói nhỏ.

Sau khi nói xong, vẻ mặt lão lại thoáng do dự một chút, sau khi đưa mắt cẩn thận quan sát xung quanh, mới ghé sát vào tai Lục Huyền, nói tiếp: "Lục sư đệ mới vào tông môn nên có một số chuyện còn chưa rõ lắm, ta từng nghe được một tin đồn rất thú vị về loại Mê Tiên Đào này. Lời đồn nói rằng, rất nhiều năm về trước, đã có hai vị sư thúc Trúc Cơ của nội tông, một nam một nữ, có một người trong đó đã trồng số lượng lớn Mê Tiên Đào, nhiều đến cả một cánh rừng. Khi hai người bọn họ nói chuyện ngay dưới rừng đào, lại bị tác dụng thôi tình của linh thực ảnh hưởng, khiến trong lòng không nhịn được, đã để xảy ra mối quan hệ bất chính rồi…"

"Hả?" Nghe đến đây, ánh mắt Lục Huyền lập tức sáng bừng lên, bởi vì không cần biết là thực lực hay địa vị cao thấp thế nào, tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ tò mò về những lời đồn đại, đặc biệt là những lời đồn đại có liên quan đến nhóm thượng vị giả.

Khi nghe được từ khóa là "sư thúc Trúc Cơ" và "mối quan hệ bất chính", gen nhiều chuyện vốn ẩn sâu trong lòng Lục Huyền đã tự nhiên bị kích hoạt.

"Sư huynh, buổi sáng ta đã hoàn thành chuyện bồi dưỡng linh thực rồi, thời gian dư dả, sư huynh có thể kể cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện kia cho ta nghe không?"

"Hai vị sư thúc ấy đúng là củi khô bốc lửa, lập tức lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, mở ra một cuộc đại chiến… Chiến đấu đang đến hồi kịch liệt, sư đệ đoán thử xem tiếp theo sẽ phát sinh thế nào?"

"Là đột nhiên đạo lữ của vị nam sư thúc kia chạy tới, trong lòng phẫn nộ, trực tiếp xé rách da mặt với đối phương. Nhưng song quyền nan địch tứ thủ, kết quả là nàng nọ bị hai người kia liên thủ chế ngự, về sau, mọi chuyện kết thúc như nào, sư đệ đoán thử xem?"

"Chẳng lẽ đạo lữ của vị nam sư thúc Trúc Cơ kia đã bị hai người bọn họ liên thủ sát hại?" Lục Huyền lập tức hỏi theo bản năng.

"Không có, là vị đạo lữ bị khống chế nọ, cũng chịu ảnh hưởng lâu dài của khí tức toả ra từ Mê Tiên Đào, cuối cùng không nhịn được dứt khoát gia nhập, biến cuộc chiến tay đôi ban đầu trở thành một hồi hỗn chiến…"

"Hít hà! Đây chính là… Đánh không lại thì gia nhập vào sao?" Lục Huyền không khỏi hít sâu một hơi, để tâm trạng bình tĩnh lại một chút.

"Sư huynh, buổi chiều ta cũng không có chuyện gì, sư huynh cứ kể tiếp về trận đại hỗn chiến kia đi."

"… Trải qua một hồi hỗn chiến lớn như vậy, tông môn dứt khoát đưa ba vị sư thúc kia tới một khu bí cảnh cực kỳ xa xôi lạnh lẽo, cũng không biết là hiện giờ, bọn họ thế nào rồi, chỉ

có sự tích của bọn họ là vĩnh viễn được lưu truyền bên trong tông môn thôi.” Cuối cùng, tu sĩ lão nông tổng kết lại bằng một câu nói.

“Mê Tiên Đào này đáng sợ thật, thực lực bên trong khác xa bên ngoài.” Nghe được câu cuối cùng, Lục Huyền không khỏi thở dài một câu, cuối cùng cảm thán nói.

“Nhưng mà sư huynh ơi, ngày thường, chuyện tu hành của ta vẫn luôn là miễn miễn cưỡng cưỡng, tâm tư đổ dồn khá nhiều vào chuyện trồng trọt linh thực, cho nên ảnh hưởng của loại Mê Tiên Đào này đối với ta, cũng không có lớn lắm, hiếm khi gặp được một loại linh thực thú vị như vậy, ta muốn trồng thử xem.”

“Được, nếu sư đệ đã lựa chọn, ta đây cũng không nhiều lời thêm nữa. Nếu gieo trồng số lượng Mê Tiên Đào có hạn thì năng lực của nó cũng ảnh hưởng không lớn đâu, Lục sư đệ chú ý nhiều hơn là được.”

“Giá một hạt linh chủng Mê Tiên Đào này rơi vào khoảng bao nhiêu linh thạch?” Lục Huyền lại hỏi tu sĩ lão nông.

“Mê Tiên Đào là linh thực tính theo chu kỳ, trong suốt vòng đời của nó, tu sĩ có thể hái được nhiều lần linh quả, cho nên giá cả của thứ này đắt hơn linh thực tam phẩm phổ thông một chút, mỗi hạt linh chủng cần ba trăm hai mươi linh thạch.”

“Vậy làm phiền sư huynh lấy giúp ta ba hạt linh chủng Mê Tiên Đào.” Lục Huyền cầm chín trăm sáu mươi linh thạch từ trong túi trữ vật ra.

Mặc dù phải bỏ ra khá nhiều tiền để mua linh thực, nhưng xét cho cùng, khoản linh thạch này cũng bắt nguồn từ các vị đồng môn trong Thiên Long hồ, hắn xài bao nhiêu cũng không thấy đau lòng cho lắm.

Lúc tu sĩ lão nông đi vào bên trong lấy linh chủng Mê Tiên Đào, Lục Huyền lại tiếp tục đứng bên ngoài, lật xem sách ngọc.

Trên sách ngọc, số lượng linh chủng tam phẩm hoặc cây non linh thực có thể dùng linh thạch mua được cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn đều không có hàng.

Hắn xem qua qua một lần, nhưng không tìm được linh chủng mình muốn, vì vậy lại cầm quyển sách ngọc khác ghi chép linh thực nhị phẩm có thể mua được bằng linh thạch lên.

Trong cuốn sách ngọc này, có khá nhiều chủng loại linh thực, hắn tìm được bốn loại linh quả ở trạng thái còn hàng, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, đã quyết định lựa chọn một chủng trong số những chủng linh thực loại linh quả hắn từng gặp – đó là Liệt Diễm Quả.

Chương 258: Mê Tiên Đào Và Liệt Diễm Quả!

Trước đó, Lục Huyền từng nhận một nhiệm vụ có liên quan đến Liệt Diễm Quả ở Thứ Vụ đường, rồi đi đến trợ giúp nữ tu mặt tròn giải quyết vấn đề sinh trưởng của cây Liệt Diễm Quả biến dị. Qua nhiệm vụ kia, hoàn toàn có thể nói là Lục Huyền đã có chút hiểu biết nhất định về loại linh thực này rồi.

"Ba cây Mê Tiên Đào tam phẩm, cộng thêm một vài gốc Liệt Diễm Quả, hẳn là đủ rồi. Diện tích linh điền trong động phủ có hạn, lại trồng nhiều linh thực nhị phẩm tam phẩm như vậy, linh lực chỉ miễn cưỡng đủ cho chúng mà thôi, chờ sau này, tu vi đột phá đến Trúc Cơ, một mình được sở hữu một tòa sơn phong độc lập, linh khí tràn đầy, đến lúc ấy, ta có thể cân nhắc trồng thêm linh thực sau." Lục Huyền nói thầm trong lòng.

"Lục sư đệ, đây là linh chủng Mê Tiên Đào, ngươi phải bảo quản cho tốt, gieo trồng sớm tránh để sinh cơ xói mòn, gây ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng." Chỉ chốc lát sau, tu sĩ lão nông đã cầm một chiếc hộp bạch ngọc đi ra, bên ngoài hộp cõ dán phù lục, dựa theo một chút hiểu biết cơ sở về phù lục của Lục Huyền, có vẻ như phù văn trên tấm phù lục kia vốn thuộc loại thanh lọc.

Hắn cẩn thận mở hộp ngọc ra, bên trong có chứa ba hạt đào to bằng quả đấm, bên trên hạt đào màu đỏ nhạt này, có rất nhiều khe rãnh dày đặc, khoảng giữa những khe rãnh kia lại có khá nhiều sợi khói màu phấn hồng bay lên, muốn trêu chọc tiếng lòng của tu sĩ.

“Đa tạ sư huynh, ngoài ra cũng xin sư huynh nói cho ta biết, mỗi hạt linh chủng Liệt Diễm Quả này cần bao nhiêu linh thạch?”

“Linh thực nhị phẩm Liệt Diễm Quả? Mỗi hạt năm mươi lăm linh thạch, Lục sư đệ cần bao nhiêu?”

“Cho ta mười viên!” Lục Huyền lấy năm trăm năm mươi linh thạch ra, mỉm cười nói.

“Nhiều vậy? Quả nhiên Lục sư đệ đã dốc hết tâm trí sức lực vào chuyện trồng trọt linh thực rồi. Ngươi có thiên phú mạnh như vậy, lại chăm chỉ bồi dưỡng linh thực nữa, thảo nào lại được điện chủ coi trọng.” Tu sĩ lão nông không khỏi líu lưỡi một phen. Trong ấn tượng của lão, Lục Huyền đã đổi lấy rất nhiều linh thực nhị phẩm tam phẩm từ bên trong Tư Nông điện rồi, số lượng hắn đổi đi đã vượt xa trình độ trồng trọt bồi dưỡng của một Linh thực sư Luyện Khí phổ thông.

Lão nhận linh thạch, vừa cảm khái vừa tiến vào bên trong Tư Nông điện, lấy linh chủng cho Lục Huyền.

“Đây là mười hạt linh chủng Liệt Diễm Quả, mời Lục sư đệ xem.”

Linh chủng nhị phẩm Liệt Diễm Quả được bảo quản đơn giản hơn nhiều so với Mê Tiên Đào tam phẩm, tu sĩ lão nông chỉ đi một chốc lát đã rời khỏi nội điện, giao cho Lục Huyền mười hạt linh chủng nhìn như ngọn lửa đang bùng cháy.

Lục Huyền thi lễ cảm tạ, rồi cầm theo linh chủng Mê Tiên Đào và Liệt Diễm Quả trở về động phủ.

Trong linh điền, Lục Huyền tìm được một khu đất trống trải, rồi cầm cái hộp bạch ngọc chứa linh chủng Mê Tiên Đào ra trước. Hắn cẩn thận tỉ mỉ cầm lấy ba hạt linh chủng trong hộp, bỗng nhiên một mảnh sương khói màu hồng đậm đặc nhanh chóng tản ra từ bên những đường khe rãnh phía trên hạt

linh chủng, trực tiếp bay lên che khuất tầm mắt của Lục Huyền. Chỉ vài giây sau, hạt linh chủng trên tay hắn đã thay đổi, trở nên mê mị vô cùng.

Nó lập tức biến thành hình dáng của một trái mật đào mọng nước, rồi lại nhanh chóng biến thành một thứ hẹp dài như hạt đào, khiến Lục Huyền vốn ở trong giai đoạn huyết khí phương cương, cũng có chút cảm xúc miên man bất định.

"To gan! Ta vừa nhìn đã biết ngươi không phải loại linh chủng đàng hoàng gì rồi!"

Lục Huyền bắt đầu khởi động linh lực, thi triển một luồng Thanh Tịnh Chú cho bản thân, trong đầu hắn lập tức trở nên trấn định, suy nghĩ lắng xuống.

Hạt đào lúc trước cũng trở lại hình dạng ban đầu.

"Quả nhiên là linh đào không đứng đắn, cũng may ta đã có biện pháp đối phó với ngươi rồi. Dưới trạng thái Thanh Tịnh Chú, ta vô dục vô cầu, nữ nhân chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ làm ruộng của ta mà thôi!"

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho khu vực bên trong linh nhưỡng lặng lẽ phát sinh thay đổi, ba cái hốc hình tròn nhanh chóng xuất hiện, vừa vặn bao trùm lấy ba hạt linh chủng Mê Tiên Đào vào bên trong.

Trồng hạt giống xong, Lục Huyền trực tiếp ngưng tụ tâm thần lên trên một hạt linh chủng Mê Tiên Đào, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Mê Tiên Đào, thời gian kết quả lần đầu là trên dưới ba năm, sau đó, cứ hai năm lại ra quả mãi cho đến khi tuổi thọ đi đến điểm cực hạn. Quả chín ẩn chứa linh lực phong phú, ăn vô cùng thơm ngon, rất được tu sĩ và linh thú hoan nghênh.】

【Linh quả có thể ăn trực tiếp, có tác dụng trú nhan tự nhiên, dùng lâu dài còn có thể gia tăng mị lực cho người ăn, ngoài ra, thứ này còn được dùng để luyện chế một số loại đan dược đặc thù hoặc ủ linh tửu.】

【Trong quá trình sinh trưởng của linh thực, nó sẽ tiết ra một loại chướng khí có thể khơi dậy ham muốn ẩn sâu bên trong nội tâm của tu sĩ và yêu thú. Sau khi dùng thủ đoạn đặc biệt, thu thập một lượng lớn chướng khí, có thể được sử dụng để luyện chế một vài dạng pháp khí kỳ môn.】

【Con đường tu hành xa xôi, chi bằng hãy tận hưởng lạc thú trước mắt.】

"Tận hưởng lạc thú trước mắt? Đối với ta, trồng trọt linh thực chính là thú vui lớn nhất rồi." Lục Huyền hồi tưởng lại ý niệm vừa lóe lên trong đầu, sau đó cảm thán nói.

Kể từ khi gia nhập vào tông môn, càng lúc hắn càng được tiếp xúc với nhiều kiểu linh thực đặc thù quái dị. Bên trong Lâm Dương phường thị, bởi vì phẩm cấp linh thực hơi thấp nên cơ bản, những loại linh thực hắn biết được và gieo trồng được đều là linh thực trồng một lần, sau khi thành thục rất khó thu hoạch lần thứ hai. Nhưng ở thời điểm hiện tại, bên trong linh điền của hắn đã có Âm Hòe thuộc loại linh thực tính giá trị theo năm, càng trồng lâu giá trị càng lớn, đương nhiên tuổi thọ của Âm Hòe cũng phải chịu hạn chế bởi sinh mệnh lực của chính nó.

Ngoài ra, loại Mê Tiên Đào mới trồng thêm này lại thuộc loại linh thực chu kỳ, cứ cách một khoảng thời gian là có thể thu hoạch được một đợt linh quả mới, mãi cho đến khi sinh mệnh của linh thực đi đến cực hạn mới thôi.

"Linh thực tam phẩm tương đương với cảnh giới Trúc Cơ, tự nhiên sẽ không có tuổi thọ vô hạn, chỉ có thể thu hoạch được nhiều lần linh quả trong vòng đời của nó mà thôi. Nhưng

thế này cũng khá tốt rồi, bởi xét cho cùng, mỗi khi linh quả chín, ta đều có thể thu được phần thưởng bên trong quầng sáng màu trắng.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Bên này đã xong, hắn lập tức đi tới phía bên kia linh điền, tiếp tục thi triển Địa Dẫn Thuật, lần lượt gieo mười hạt linh chủng Liệt Diễm Quả vào trong linh nhưỡng. Sau đó, tâm thần ngưng tụ vào một trong những hạt linh chủng đó, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực nhị phẩm Liệt Diễm Quả, linh quả thành thục ẩn chứa linh lực hệ hỏa phong phú, ăn vào sẽ sinh ra cảm giác nổ tung rất nhỏ trong miệng, linh lực có thể sưởi ấm tứ chi bách hài, cũng có thể dùng làm tài liệu ủ linh tửu.】

【Khi bồi dưỡng, cần căn cứ vào tiến độ sinh trưởng, để thi triển thuật pháp hệ hỏa từ nhị phẩm trở xuống nhằm kích thích linh thực, đẩy nhanh tốc độ phát triển của nó.】

Chương 259: Thảo Khôi Lỗi Thăng Cấp!

“Linh quả Liệt Diễm Quả hệ hỏa, cộng thêm linh quả Băng La Quả hệ băng trước đó, ta sẽ đồng thời cho đám linh thú phẩm cấp cao trong tông môn ăn hai loại linh quả băng hỏa này, để chúng nó cảm nhận được một chút chấn động của băng hỏa nhị trùng thiên [1].” Lục Huyền nhìn hạt linh chủng Liệt Diễm Quả trong linh nhưỡng, cùng với mấy gốc Băng La Quả đã nhú lên một chút cành lá màu trắng nhạt được trồng ở cách đó không xa, đắc ý nghĩ thầm.

[1] : Theo tìm hiểu thì cụm từ “Băng Hỏa Nhị Trùng Thiên” này vốn là tên tiếng Trung của cuốn tiểu thuyết A Song of Ice and Fire - Khúc tráng ca Lửa và băng, cuốn tiểu thuyết gốc của tựa phim Trò Chơi Vương Quyền. Mặt khác, nó còn có ý nghĩa là hai loại cảm giác lạnh và nóng đồng thời tác động.

Kể từ đó, danh sách linh thực trong động phủ của hắn lại phát sinh một chút thay đổi, có Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, có Lưu Quang Mộc, Âm Hòe, Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, Kiếm Thảo nhị phẩm, Giao Đằng, Ngọc Lân Quả, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Mê Tiên Đào tam phẩm, cuối cùng là cây tứ phẩm duy nhất Huyền Trùng Đằng.

Cộng thêm Quỷ Diện Thạch Cô, Kinh Cức Cốt, Độc Toa Mộc tam phẩm cùng với Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm đang được gieo trồng tại tiểu viện bên trong Kiếm Môn trấn.

Vậy mà trong lúc không quá để ý tới, Lục Huyền đã trồng được nhiều loại linh thực phẩm cấp cao trân quý hiếm thấy

đến vậy rồi, thậm chí ở trên phương diện gieo trồng linh thực, hắn cũng đạt được bước trưởng thành kinh người.

Lục Huyền cảm thán một câu rồi bình tĩnh lại, bắt đầu làm công việc hàng ngày là đi dò xét bên trong linh điền, kiểm tra trạng thái sinh trưởng của từng gốc linh thực.

Bảy mươi bảy gốc còn dư lại bên trong khu vực Linh Huỳnh Thảo đã lần lượt tiến vào trạng thái hoàn toàn thành thục. Lục Huyền ngắt toàn bộ chúng, lại nhận được mười cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, còn lại phần lớn là phẩm chất thượng đẳng cùng với vài cây phẩm chất tốt.

Bảy mươi bảy quầng sáng màu trắng, hắn lượm từ đầu bên này sang đầu bên kia, mặc dù phần thưởng trong quầng sáng không phong phú lắm, nhưng với hắn, thu hoạch chính là một thú vui, hắn hoàn toàn có thể làm không biết mệt.

Quá trình hấp thu quầng sáng lần này đã mang lại cho Lục Huyền phần thưởng là mười mấy năm tu vi. Sau khi hấp thụ từng cái một, hắn lập tức có cảm giác linh lực trong cơ thể mình đã trở nên dồi dào chưa từng có, thậm chí bên trong đan điền còn mơ hồ có cảm giác căng phồng, sắp chứa đầy rồi.

“Mau, phải trồng thêm một nhóm Linh Huỳnh Thảo nữa, thu hoạch thêm một đợt tu vi là có thể đi trùng kích cảnh giới Trúc Cơ rồi.” Cảm nhận được linh lực dồi dào bên trong cơ thể, Lục Huyền chợt có cảm giác không quá chân thực.

Hơn ba năm trước, hắn chỉ là một tên tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, tư chất phổ thông, xuất thân bình thường, ngày qua ngày đều phải suy nghĩ xem mình nên sinh tồn kiểu gì và làm như thế nào mới có thể kiếm được một chút toái linh.

Trong suy nghĩ của hắn thời bấy giờ, cảnh giới Trúc Cơ tuyệt đối là cao cao tại thượng, không thể với tới, nhưng ở thời điểm hiện tại, nó cũng không còn quá mức xa vời như vậy. Vì

thế, hắn càng thêm kiên định vào con đường gieo trồng linh thực mình đang đi.

Những phần thưởng mở ra từ nhóm quầng sáng còn lại chủ yếu là đan dược, phù lục nhất phẩm, vài gói kinh nghiệm Địa Dẫn Thuật, Mộc Sinh Thuật, dù không mang đến quá nhiều tác dụng nhưng có chút ít còn hơn không.

Mười cây Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ lại mang đến phần thưởng không tệ, ba tấm Kiếm Khí Vạn Thiên phù nhị phẩm, bốn giọt bảo vật Thảo Linh Nguyên Dịch nhất phẩm và ba gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan.

Lục Huyền thu hơn bảy mươi gốc Linh Huỳnh Thảo thành thục vào trong hộp ngọc dài màu trắng, lại cất xong các loại khen thưởng rồi gọi Thảo Khôi Lỗi lại gần.

"Tới đây, ta cho ngươi ăn ngon."

Hắn lấy một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch ra và nhét vào trong khối u trên cái đầu to lớn được bện bằng vô số những sợi cỏ xám của Thảo Khôi Lỗi. Một vết nứt lập tức xuất hiện bên trong khối u cỏ màu xám kia, nó nhanh chóng hút giọt Thảo Linh Nguyên Dịch chứa đầy thảo mộc linh khí vào.

Ngay sau đó, khối u trên cái đầu cỏ xám của Thảo Khôi Lỗi đã nhanh chóng bị nhuộm thành màu xanh, chỉ khác là lần này mảng màu xanh nọ còn trực tiếp lan rộng từ đỉnh đầu xuống tận hai cẳng chân dài và khẳng khiu như chiếc đũa của nó.

"Hả? Đây là đang muốn đột phá hay sao vậy?" Đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được con Thảo Khôi Lỗi trước mắt mình có điều gì đó không đúng, bởi vì những sợi cỏ màu xám tro vốn là vật liệu cấu tạo nên thân thể của nó lại trực tiếp mở bung ra, bay múa bừa bãi, tán loạn tứ phía, thậm chí khối u khổng lồ vốn được vô số sợi cỏ xám quấn quanh nọ cũng

không ngừng bành trướng ra rồi co rút lại, dường như bên trong đang xảy ra biến hóa không biết nào đó.

Ngay tiếp theo, mảng màu xanh ngắt vừa nhuộm kín toàn thân Thảo Khôi Lỗi đã nhanh chóng tiêu tán chỉ trong nháy mắt, những sợi cỏ xám mới tinh lập tức vươn ra từ bên trong thân thể giống như những con côn trùng đã chui vào khối u cỏ xám từ trước.

Trong cảm nhận của Lục Huyền, thông qua khối u kia, vô số sợi cỏ xám vừa xuất hiện đã được tổ chức lại, trở thành thân thể Thảo Khôi Lỗi ban đầu.

Bộ thân thể mới của nó vẫn sở hữu cái đầu to và thân hình nhỏ như trước, tứ chi đặc biệt bắt mắt, nhưng về tổng thể, đã trở nên chặt chẽ kín đáo hơn trước rất nhiều, hình như khối u khổng lồ trên đầu cũng lớn hơn một chút.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên người nó, chợt phát hiện linh trí của Thảo Khôi Lỗi cũng tăng lên. Trước đây nó chỉ thực hiện được một vài hành vi đơn giản, nhưng hiện giờ, nó đã có linh trí cấp thấp tương đương với một đứa trẻ chừng hai hoặc ba tuổi rồi.

Và dường như ở sâu bên trong nội tâm của nó, lòng tin cùng với sự phụ thuộc tuyệt đối vào Lục Huyền vẫn luôn hiện diện, chỉ có bốn chữ "bảo vệ linh điền" là thỉnh thoảng vẫn lóe lên trong linh trí của nó mà thôi.

Lục Huyền thử nghiệm một chút, và chợt phát hiện Thảo Khôi Lôi phiên bản nâng cấp đã có thể phóng thích và khống chế lượng cỏ xám nhiều gấp mấy lần trước kia, ngay cả độ dẻo dai của sợi cỏ xám cũng mạnh hơn, thậm chí thời điểm chúng ngưng tụ lại cùng một chỗ còn có thể sánh ngang với một vài loại pháp khí nhất phẩm, chỉ có điều, tốc độ thi triển vẫn giữ nguyên theo tiết tấu không nhanh không chậm của riêng nó.

“Con Thảo Khôi Lỗi đã qua sử dụng này vốn là hàng ta kiếm được trên chợ tán tu, thời gian nó ở bên cạnh làm bạn với ta cũng là lâu dài nhất. Về sau này, toàn bộ bảo vật nhất phẩm Thảo Linh Nguyên Dịch mà ta nhận được đều cho nó ăn, đến cuối cùng, nó cũng chịu đột phá rồi.” Lục Huyền ngắm nhìn con Thảo Khôi Lỗi ngờ nghệch trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán một câu.

“Thêm một chút màu xanh lá cây, trông càng đẹp hơn.” Hắn mỉm cười, lại lấy một giọt Thảo Linh Nguyên Dịch tới nhét vào cái đầu cỏ đã to lớn hơn lúc trước mấy phần của nó.

“Hả? Có quầng sáng sao?”

Ngay khi Thảo Khôi Lỗi xoay người rời đi, Lục Huyền lập tức phát hiện ở sau lưng nó có một quầng sáng màu trắng to bằng nắm đấm đang trôi nổi ngay giữa không trung. Hắn ôm tâm lý có chứa bảy phần mong đợi, ba phần nghi ngờ, lập tức lên tiếng bảo Thảo Khôi Lỗi dừng lại và chạm nhẹ vào quầng sáng màu trắng đang lơ lửng kia.

Chương 260: Thế Thân Tà Anh!

Một tiếng khóc ré lên đầy vẻ tà dị, như trách như oán của trẻ sơ sinh lập tức phát ra từ bên trong quầng sáng. Ngay sau đó, quầng sáng nọ nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng rót vào trong cơ thể Lục Huyền. Đồng thời, một con búp bê cỏ dài khoảng tám tấc cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Con búp bê cỏ này có màu xám đen, được bện từ vô số những sợi cỏ khô tinh mịn, cầm trong tay sẽ mang đến một chút xúc cảm như chạm vào làn da người, chân thật đến quỷ dị. Trên đầy búp bê chất đầy những sợi cỏ khô xám đen rối bời, còn có thể mơ hồ nhìn thấy hình thức ban đầu của ngũ quan trên khuôn mặt nhăn nhó kia.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên thân con búp bê cỏ, lập tức hiểu được thông tin chi tiết về nó.

【Tà vật tam phẩm Thế Thân Tà Anh, mang theo bên người, sau khi nhỏ giọt tinh huyết và rót linh thức vào, ở thời điểm tu sĩ gặp phải một kích trí mạng, nó sẽ tự động phát động, kích phát xong sẽ tự tiêu tán.】

"Tà vật tam phẩm có thể đỡ một kích trí mạng thay tu sĩ?" Lục Huyền nhìn con búp bê cỏ quỷ dị trên tay, có chút nghi hoặc lẩm bẩm.

"Bảo vật tam phẩm có công năng ngăn cản một kích, như vậy cường độ chống đỡ công kích của thế thân này tuyệt đối không tầm thường."

Lục Huyền không chút do dự, đã bức một giọt tinh huyết màu đỏ tươi từ đầu ngón tay ra, nhỏ lên mặt con búp bê cỏ nọ, sau đó lại tách một luồng linh thức, rót vào trong cơ thể búp bê cỏ.

Búp bê cỏ hấp thụ giọt tinh huyết của hắn, khiến cho các đường nét vốn cực kỳ mơ hồ trên khuôn mặt nhăn nhó của Thế Thân Tà Anh từ từ thả lỏng ra, thậm chí còn có cảm giác khuôn mặt của nó giống Lục Huyền đến ba mươi phần trăm.

Ngay cả hắn cũng cảm nhận được một chút liên hệ chặt chẽ giữa mình và con búp bê cỏ tà dị trên tay. Tâm niệm vừa động, Thế Thân Tà Anh cao chừng bảy - tám tấc kia không ngừng thu nhỏ lại, trực tiếp biến thành một con búp bê có độ dài bằng nửa ngón tay, được hắn giấu ở giữa thắt lưng.

"Lại có thêm một loại thủ đoạn phòng ngự, Vô Cấu Ngọc tam phẩm có thể phát hiện tà ma ở gần, 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 tăng cường nhục thân, Thế Thân Tà Anh có thể đỡ thay một kích trí mạng, cộng thêm pháp khí Xích Lân Giáp nhị phẩm nữa, coi như điểm phòng ngự của ta đã đủ cao rồi." Lục Huyền không khỏi cảm thán nói.

"Nhưng tại sao thời điểm Thảo Khôi Lỗi đột phá lại mang tới quầng sáng ban thưởng nhỉ?" Trong lòng hắn có chút khó hiểu về chuyện này.

Rất khó định nghĩa về hình thức tồn tại của Thảo Khôi Lỗi.

Nói nó là linh thú thì thứ này lại không có huyết nhục.

Nói nó là khôi lỗi, nó lại đủ khả năng thực hiện một số hành vi tự chủ đơn giản, mà sau khi đột phá, nó còn có trí tuệ tương đương với đứa nhỏ chừng hai hoặc ba tuổi.

Hắn từng mua được nó trên chợ tán tu ở Lâm Dương phường thị khi còn dừng lại ở tu vi Luyện Khí tầng hai.

Theo lời chủ sạp nói, phẩm cấp của Thảo Khôi Lỗi vốn là nhất phẩm, nhưng nó sắp hỏng đến độ bị vứt đi rồi. Lục Huyền nghĩ nó vẫn còn một chút tác dụng nên nhịn đau bỏ ra mấy viên linh thạch mua nó về giúp đỡ mình trông coi linh điền.

Bởi vì mỗi ngày Thảo Khôi Lỗi đều cần cù đi tuần tra xung quanh linh điền, tận tâm với công việc, cộng thêm trước đó, vào ban đêm khi có tu sĩ cầm trường thương đánh lén hắn, nó đã đỡ cho hắn một kích thật nặng, lập được công lao hiển hách. Vì vậy, ngay khi mở ra được bảo vật nhất phẩm Thảo Linh Nguyên Dịch từ quầng sáng xuất hiện bên dưới một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, Lục Huyền đã nhét ngay vào trong khối u của nó.

Không ngờ sau khi liên tục hấp thu Thảo Linh Nguyên Dịch ẩn chứa thảo mộc linh khí phong phú, đến hôm nay nó lại đột phá đến cảnh giới nhị phẩm rồi?

"Đột phá nhị phẩm nhận được Thế Thân Tà Anh tam phẩm đặc thù, phần thưởng có chút bất ngờ. Dựa theo kinh nghiệm từ quá trình ta nuôi dưỡng Hồng Tu Lý và Thiết Ngao Giải, hẳn là khi chúng nó tiến vào thời kỳ hoàn toàn thành thục, ta sẽ thu được phần thưởng đến từ quầng sáng. Không ngờ khi Thảo Khôi Lỗi thăng cấp, ta cũng nhận được quầng sáng, mà phần thưởng bên trong quầng sáng ban thưởng kiểu này còn phong phú hơn quầng sáng bình thường."

Phải biết rằng, thực lực của bản thân yêu thú phải chịu ràng buộc mạnh mẽ từ huyết mạch, ví dụ như Huyền Thiên Bạch Loan mà gần đây Lục Huyền đang có hứng thú dựa hơi ấy. Sau khi hắn cho nó ăn và biết được thực lực hiện giờ của nó là tam phẩm, còn có tiềm lực thăng cấp thành yêu thú thất phẩm, điều này cho thấy trong thời kỳ phát triển, con Loan Điểu này sẽ dễ dàng đột phá phẩm cấp. Nhưng mấy con Thiết Ngao Giải hắn từng nuôi dưỡng trước đó lại bị chính huyết mạch của

chúng ảnh hưởng, gần như chúng chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn nhất phẩm, rất khó tìm được cơ hội đột phá phẩm cấp cao hơn.

Đương nhiên, nếu tích góp thật nhiều tài nguyên trợ giúp nó nâng cao thực lực, mấy con yêu thú này cũng có khả năng rất nhỏ sẽ đột phá đến nhị phẩm, chỉ có điều làm như vậy, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

"Từ điểm này suy ra, nếu ta nuôi nấng yêu thú phẩm cấp cao, thì ở thời điểm nó thăng cấp ngay trong thời kỳ phát triển, ta sẽ nhận được phần thưởng đến từ quầng sáng, cứ như vậy, mãi cho đến khi nó hoàn toàn trưởng thành, ta cũng có thể nhận được phần thưởng đến từ quầng sáng."

"Mặc dù Đạp Vân Linh Miêu chỉ là nhất phẩm, nhưng nó vốn là yêu thú dị chủng, không thể suy xét theo lẽ thường. Còn Phong Chuẩn vốn là yêu thú nhị phẩm, ở thời điểm nó còn nhỏ đã sở hữu thực lực nhất phẩm rồi, cũng có chút tiềm lực nhất định."

"Lại nói, dù huyết mạch không đủ thì dùng tài nguyên góp cho đủ là được. Ta vốn là một Linh thực sư phổ thông, chút năng lực nhỏ nhoi ấy vẫn phải có."

Lục Huyền tự tin nghĩ. Sau đó, hắn quay đầu, lập tức bắt gặp ấu điểu Phong Chuẩn đang ngửa bụng lên trên, xòe đôi cánh màu xanh sang ngang, trong lòng thực sự giận không thể nén: "Đứng dậy! Mau hấp thu luyện hóa linh khí đi! Làm sao ngươi có thể ngủ khi tuổi đời còn quá trẻ như vậy?"

Ấu điểu Phong Chuẩn gian nan bay tới, dùng ánh mắt đầy mờ mịt nhìn Lục Huyền. Sau khi thấy biểu cảm cực kỳ nghiêm túc của Lục Huyền, nó đành phải hành hạ cái bụng của mình, không ngừng phình ra lại hóp vào, nỗ lực bày ra dáng vẻ tu luyện.

Lục Huyền thấy vậy, vẻ mặt tràn đầy bất lực, đành phải tiến vào trong phòng. Hắn cầm mấy phần tài liệu từ trong túi trữ vật ra và đặt chúng lên bàn. Sau khi kiểm tra cho toàn bộ những con Giao Long cự mãng trong Thiên Long hồ, lại đi đổi lấy linh chủng Mê Tiên Đào và Liệt Diễm Quả xong, rốt cuộc hắn cũng có thời gian để phối chế nước thuốc phụ trợ cho quá trình tu luyện 《Thái Hư Hóa Long Thiên》của mình.

Hắn bắt đầu dựa theo những điểm cần lưu ý của bộ công pháp này, để bỏ đúng thời điểm, đúng hàm lượng của các loại tài liệu bao gồm cả tinh huyết Giao Long vào trong cái thùng gỗ to đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Chương 261: Nghiệm Thu Kết Quả!

Trong thùng gỗ to kia chứa hơn một nửa thùng nước thuốc màu đỏ sậm, thỉnh thoảng trên mặt nước lại nổi lên một vài cái bong bóng khí rồi lập tức nổ tung ra, luồng huyết khí nồng đậm tràn ngập cảm giác thô bạo, dũng mãnh tràn vào miệng mũi của Lục Huyền, khiến cho từng bộ phận nhỏ trên cơ thể hắn đều bắt đầu xao động không ngừng.

Lục Huyền nín thở, rồi từ từ nhấn chìm cả cơ thể vào thứ chất lỏng màu đỏ sẫm kia, và dựa theo lộ trình vận công của 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, để điều khiển linh lực bên trong cơ thể mình, chậm rãi lưu chuyển.

Theo thời gian trôi qua, Lục Huyền dần dần cảm thụ được một luồng lực lượng thần bí đang từ tốn rót vào trong cơ thể mình, rồi không ngừng khuấy động bổ sung dưỡng chất cho gân cốt, bắp thịt và kinh mạch.

Trong lúc không quá chú ý, bên trong thứ chất lỏng màu đỏ sậm chứa đầy thùng gỗ lại xuất hiện một số luồng khí hình rồng gần như trong suốt. Những dòng khí không ngừng bay lượn và nhảy múa xung quanh thân thể Lục Huyền, đồng thời cũng bao vây chặt chẽ hắn ở bên trong.

Chỉ nghe "Rào rào" một tiếng, Lục Huyền với thân thể trần truồng bước ra khỏi thứ chất lỏng màu đỏ sẫm trong thùng, mơ hồ chứng kiến những đường hoa văn màu đỏ mờ nhạt vừa có thêm trên lồng ngực, phần lưng và tứ chi của hắn, nom chúng giống như một con cự long đang nhe nanh múa vuốt.

“Từ khi ta bắt đầu tu luyện đến nay, đã được chừng một canh giờ, những đường hoa văn này chính là một chút di chứng xuất hiện sau khi hấp thu nước thuốc, chờ tiêu hóa xong dược lực, chúng sẽ tự động biến mất thôi. Đến lúc đó, ta có thể bắt tay vào chuẩn bị lần ngâm tinh huyết Giao Long thứ hai rồi.” Lục Huyền mặc pháp bào lên người, tự lẩm bẩm một mình.

Hắn không nhịn được lập tức vung vẩy cánh tay. Ở thời điểm hiện tại, những hành động tưởng như đơn giản của hắn lại mang theo một tiếng xé gió nho nhỏ.

“Năng lực toàn thân đều tăng trưởng thêm một chút, ví dụ như lực lượng, tốc độ, thể chất…”

Lục Huyền cảm nhận được một chút biến hóa vi diệu vừa phát sinh trong cơ thể mình. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng nước thuốc phụ trợ cho quá trình tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 đương nhiên sẽ nhận được hiệu quả hết sức rõ ràng, khiến hắn có thể cảm nhận được cường độ nhục thân vừa được đề thăng, thậm chí khi xuất ra tư thế công kích toàn lực, thân thể hắn còn có thêm một loại uy nghiêm mờ mịt, nhưng khi cả người thả lỏng, loại khí thế uy nghiêm mờ mịt kia sẽ lập tức tiêu tan thành mây khói, Lục Huyền cũng trở lại với thân phận Linh thực sư bình thường không có gì kỳ lạ của mình.

Đối với Lục Huyền, luyện thể chỉ là chút điểm tâm sau bữa ăn, mà làm ruộng mới là món chính.

Khoảng thời gian tiếp theo, ngoài chuyện mỗi ngày đều đi chăn nuôi đám Giao Long cự mãng, và chạy qua chăm sóc mảnh vườn trồng Phần Nguyên Mộc, khoảng thời gian còn lại, hắn đều ở trong viện, dốc lòng bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Sau khi hái hết nhóm Linh Huỳnh Thảo cuối cùng, hắn đã gieo một trăm năm mươi hạt linh chủng trong tổng số hai trăm

hạt còn thừa lại, xuống một khu vực trống trong linh điền. Nhiệm vụ của chúng là thu hoạch quầng sáng đề thăng tu vi cho hắn, cùng với ngưng kết linh chủng mới để dành.

Năm mươi hạt còn lại đã được hắn trồng trong hang động âm u, làm bạn cùng mấy cây Âm Hòe. Sau đó, hắn quyết đoán đi đào một đoạn đường ống nước nối liền giữa linh giếng và hang động, dẫn nước suối âm hàn tiến vào trong hang, nhằm thay đổi hoàn cảnh linh khí bên trong này.

Từ khi hắn trồng mấy cây Âm Hòe vào trong hang, không gian bên trong vốn đã có hạn, giờ lại trồng thêm năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo khiến cho khu vực này bắt đầu trở nên chật chội.

Lục Huyền dự định sẽ thông qua thay đổi môi trường sinh trưởng, để xem tính trạng của những gốc Linh Huỳnh Thảo này có thể phát sinh một chút biến hóa nào đó sau khi chúng trưởng thành hay không.

Trong hang động, sau khi đưa nước suối âm hàn từ linh giếng vào, điểm duy nhất được xem là hoàn cảnh đặc thù trong động phủ chỉ có mỗi cái hang này thôi.

Tuy nhiên, quá trình gây ảnh hưởng đến tính trạng của linh thực thông qua thay đổi môi trường sinh trưởng vốn là chuyện cần tác động lâu dài, khó có thể hoàn thành trong một sớm một chiều được.

Lục Huyền chỉ có thể hy vọng, sau khi mình đột phá đến Trúc Cơ, sẽ có nhiều quyền lựa chọn hơn. Đến lúc đó, hắn nhất định phải lựa chọn một tòa sơn phong có điều kiện linh khí phức tạp, có thể sử dụng để gieo trồng được nhiều loại linh thực có yêu cầu khác biệt về hoàn cảnh sinh trưởng hơn, đồng thời cũng có thể tạo điều kiện thuận lợi cho linh thực sản sinh biến dị hơn.

Hai trăm hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo mới trồng đã nhanh chóng bén rễ và nảy mầm, cũng mọc ra những phiến lá dài nhỏ xanh nhạt, trông rất đáng yêu.

Linh chủng Mê Tiên Đào và Liệt Diễm Quả được trồng trước đó cũng lần lượt nảy mầm rồi. Ba cành đào nhỏ màu trắng hồng khẽ rung rinh trong gió, một ít lá non màu hồng phấn cũng đung đưa theo, chỉ liếc mắt nhìn một cái, cũng có cảm nhận được một loại phong tình vạn chủng tràn đầy.

"Núi tuyết, ta muốn sữa trắng núi tuyết…" Lục Huyền đưa mắt nhìn chằm chằm vào chúng nó một hồi, trong đầu không khỏi toát lên ý nghĩ kỳ quái như vậy. Hắn hít một hơi thật sâu, trực tiếp thi triển cho mình một đoạn Thanh Tịnh Chú, trong nháy mắt đã tiến vào hình thức hiền giả, vô dục vô cầu.

Khu vực gieo trồng Huyền Trùng Đằng, những con Hắc Giáp Trùng lúc trước hãy còn nằm ở trạng thái trứng trùng, cuối cùng cũng lần lượt nở ra rồi, hơn chục con trùng màu đen nhánh xếp thành một hàng rậm rạp chen chúc nhau ở trên Huyền Trùng Đằng, xây dựng nên một tầng vách ngăn vô cùng rõ ràng với hai chủng yêu trùng còn lại.

Ba loài yêu trùng Ẩn Sí Thiền, Hắc Giáp Trùng và Ngân Tuyến Bọ Ngựa đều được Lục Huyền thuần hóa xong, vì vậy chúng sinh sống khá hòa thuận với nhau, đồng thời cộng sinh với Huyền Trùng Đằng cùng thúc đẩy nhau trưởng thành.

"Ba loại yêu trùng, số lượng vượt quá hai mươi, đã đủ cho Huyền Trùng Đằng sinh trưởng ở giai đoạn đầu rồi. Nếu nhiều hơn nữa, chỉ sợ mối quan hệ cân bằng đã được thiết lập này sẽ mất đi. Chờ đến khi nó phát triển đến một giai đoạn nhất định, lại tìm thêm một vài chủng yêu trùng khác, tới cộng sinh cùng Huyền Trùng Đằng sau." Lục Huyền nhìn Huyền Trùng Đằng có hình thù kỳ quái trước mặt, âm thầm cảm thán nói.

Những loại linh thực khác trong linh điền, đều đang phát triển rất tốt. Dưới quá trình chăm sóc tỉ mỉ của Lục Huyền, chúng đều đang cố gắng sinh trưởng, đều mong muốn mình có thể mang phần thưởng từ quầng sáng tới cho hắn nhanh hơn một chút.

Sau khi dò xét linh điền một lượt, Lục Huyền lại đến phía trước miệng linh giếng có vẽ những đường phù văn tối nghĩa, lấy năm mươi hạt Linh Huỳnh Thảo từng được hắn đặt xuống dòng nước suối băng hàn kia ra. Năm mươi hạt linh chủng này đã được kích thích dưới điều kiện băng hàn như vậy một đoạn thời gian rồi, hiện giờ chính là thời điểm nghiệm thu kết quả.

Những hạt linh chủng trong tay hắn cũng không phát sinh những thay đổi quá lớn, chúng vẫn khô héo dài nhỏ, chỉ khác một chút, đó là sau một khoảng thời gian ngắn được nước suối tẩm bổ, thì nhìn qua chúng nó có vẻ hơi chắc nịch hơn trước kia, khi cầm trên tay còn mang đến một loại cảm giác băng lãnh nhè nhẹ.

Chương 262: Linh Huỳnh Thảo Dị Chủng!

Lục Huyền cầm theo linh chủng, đi tới một khu đất trống trong linh điền, và lại theo thường lệ thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến kết cấu linh nhưỡng bên dưới phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ. Từng vết nứt hẹp dài lần lượt xuất hiện, với kích thước cực kỳ vừa vặn đủ để chứa một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo ở trong đó.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên một hạt linh chủng trong linh nhưỡng, một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, sau khi thành thục có thể dùng làm tài liệu luyện chế nhiều loại đan dược chữa thương.】

【Bởi vì linh chủng đang ở trạng thái tổn thương, Linh Huỳnh Thảo được trồng có nguy cơ không thể bước vào giai đoạn thành thục bình thường, phẩm chất sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.】

"Khởi đầu không thuận lợi, nhưng cũng nằm trong dự đoán."

Lục Huyền đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống cấu trúc bên trong hạt giống sẽ bị tổn thương sau khi kích thích. Bởi vậy khi đọc được những dòng trạng thái này, gương mặt hắn vẫn không chút thay đổi, lại tiếp tục trồng một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo khác xuống.

【Linh thực Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp…】

"Không có gì thay đổi, linh chủng bình thường."

Hắn tiếp tục trồng hạt linh chủng thứ ba xuống. Một loạt ý niệm lóe lên trong đầu Lục Huyền.

【Linh thực Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp…】

【Linh thực dị chủng, thời kỳ linh chủng chịu ảnh hưởng bởi linh lực băng hàn kích thích, sau khi thành thục bên trong cây có ẩn chứa một chút linh lực hệ băng.】

"Cuối cùng cũng kích thích thành công một hạt linh chủng! Linh Huỳnh Thảo dị chủng ẩn chứa linh lực hệ băng, mặc dù không tăng phẩm cấp nhưng đây đã được coi là một khởi đầu tốt đẹp rồi."

Xuất hiện một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo biến dị, khiến trong lòng Lục Huyền hết sức vui mừng. Mặc dù từ chỗ Hà sư thúc, hắn đã sớm biết loại chuyện cải tiến phẩm chủng linh thực này tuyệt đối là một quá trình thử nghiệm lâu dài, không thể hoàn thành ngay trong một sớm một chiều được. Vì vậy, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để chiến đấu dài lâu rồi.

Lục Huyền lại trồng thêm một hạt linh chủng khác, thông qua năng lực nắm bắt trạng thái của chúng, hắn bắt đầu đánh giá những thay đổi sau khi bị kích thích của từng hạt linh chủng.

Đến cuối cùng, có mười bốn hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo bị kích thích thất bại. Sau khi gieo trồng mười bốn hạt Linh Huỳnh Thảo này, chẳng những phẩm chất sau khi thành thục của chúng không bằng Linh Huỳnh Thảo bình thường, mà thậm chí chúng còn có khả năng không thể bén rễ nảy mầm, trở thành phế chủng.

Có năm hạt linh chủng đã kích thích thành công, trở thành linh thực biến dị. Trải qua quá trình bồi dưỡng, những hạt Linh Huỳnh Thảo này sẽ chứa đựng một chút linh lực hệ băng.

Ngoài ra, ba mươi mốt hạt linh chủng còn lại không phát sinh bất cứ biến hóa nào.

Lục Huyền cất những hạt linh chủng đã được phân loại cẩn thận ra, rồi tiến vào trong phòng, lấy năm mươi hạt linh chủng khác tới. Năm mươi hạt này đã được hắn đặt vào bên trong đan lô, ngày ngày đều dùng lửa nhỏ cẩn thận sưởi ấm cho chúng.

Sau khi lần lượt trồng những hạt linh chủng kia vào trong linh điền, hắn cũng sàng lọc được năm mươi hạt này thành ba loại. Dường như hoàn cảnh bên trong đan lô có tính cải tạo mạnh hơn, bởi vì trong số năm mươi hạt linh chủng kia, chỉ có hai mươi hạt vẫn giữ nguyên trạng thái không có một chút biến hóa gì, còn những linh chủng khác, có tới hai mươi ba hạt linh chủng xuất hiện trạng thái tiêu cực, kích thích thất bại, cũng may vẫn còn bảy hạt linh chủng đã biến dị thành công, sau khi thành thục bên trong linh thực sẽ ẩn chứa một chút linh lực hệ hỏa.

"Dù đan hỏa đã được khống chế ở mức thấp nhất, nhưng tính hủy diệt và kích thích của nó vẫn mạnh hơn nước linh tuyền trong giếng, dẫn đến lượng linh chủng hư hao nhiều hơn, thậm chí là vô dụng." Lục Huyền âm thầm phân tích ở trong đầu.

Thông qua quá trình này, hắn phát hiện mình có một ưu thế rất lớn trên phương diện cải tạo phẩm chủng linh thực. Ở thời điểm những Linh thực sư khác cải tạo linh thực, bọn họ phải trồng tất cả những hạt linh chủng đã kích thích, chờ chúng sinh trưởng đến một giai đoạn nhất định nào đó mới có thể sàng lọc rồi chọn lựa ra những hạt linh thực biến dị thành công.

Trong khi hắn chỉ cần vùi hạt linh chủng nọ vào trong linh nhưỡng là có thể biết được toàn bộ những biến hóa của linh

chủng sau khi chịu kích thích, từ đó trực tiếp chọn lựa ra linh thực biến dị thành công, ngược lại, cũng trong quá trình này, hắn đều có thể loại bỏ ngay và luôn những hạt linh chủng thất bại. Ngay cả những hạt linh chủng dù đã chịu kích thích vẫn giữ nguyên trạng, hắn cũng có thể lọc chúng ra, tiếp tục kích thích lặp đi lặp lại cho đến khi quá trình biến dị của chúng thành công hoặc thất bại.

Bằng cách này, dù chi phí tốn nhiều hơn ở giai đoạn đầu, nhưng trong thời gian ngắn, hắn hoàn toàn có thể thu thập được một lượng lớn linh thực biến dị, rất thuận tiện cho quá trình thí nghiệm sau này, đồng thời cũng rút ngắn được rất nhiều thời gian đi cải tạo phẩm chủng linh thực.

"Trong khoảng thời gian tiếp theo, chuyện ta cần phải làm chính là tiếp tục kích thích những hạt linh chủng phổ thông còn lại, sau đó bồi dưỡng linh thực biến dị, rồi thông qua phương pháp ngưng luyện linh chủng để thu được một lượng lớn linh chủng biến dị. Không ngừng kích thích không ngừng ngưng kết, một vòng tuần hoàn như vậy chắc chắn sẽ cải tiến được linh chủng Linh Huỳnh Thảo."

Hắn đặt những linh chủng Linh Huỳnh Thảo phổ thông không phát sinh thay đổi trở lại môi trường trước đó, tiếp tục thử nghiệm.

Trải qua hết vòng thí nghiệm này đến vòng thí nghiệm khác, đến cuối cùng, trong số ba mươi mốt hạt linh chủng được đặt trở lại trong linh giếng, cũng xuất hiện chín hạt biến dị, trong hai mươi hạt được cho quay trở lại đan lô, cũng xuất hiện năm hạt linh chủng biến dị.

Những linh chủng còn lại đều chịu hư hỏng không thể phục hồi, sau khi gieo trồng, linh thực thành thục sẽ có phẩm chất thấp kém, thậm chí có một số linh chủng phải vứt bỏ vì không thể mọc thành cây.

Mười bốn hạt linh chủng hệ băng đã biến dị thành công được hắn trồng bên trong hang động âm hàn, cách biệt với năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo khác đã nảy mầm một chút.

Mười hai hạt linh chủng hệ hỏa, bởi vì hoàn cảnh linh điền trong động phủ hạn chế, hắn chỉ có thể gieo trồng chúng theo cách thông thường, nhưng thỉnh thoảng Lục Huyền cũng sẽ thi triển cho chúng một đạo thuật pháp hệ hỏa cấp thấp, dùng linh lực hệ hỏa yếu ớt này để tẩm bổ cho chúng.

"Dù sao số lượng linh chủng cũng có hạn, môi trường linh điền lại khá bình thường, chờ đến khi ta đột phá tới Trúc Cơ kỳ sẽ ngưng kết thêm càng nhiều linh chủng hơn, như vậy là có thể thay đổi linh chủng đưa vào kích thích, từ đó tổng kết ra phương thức dễ dàng nhất có thể trợ giúp linh chủng sản sinh ra biến dị." Lục Huyền nhìn đám linh thực dị biến trong linh điền, cảm khái nói.

"Dù vẫn còn chút hạn chế nhưng linh chủng biến dị thành công đã là một khởi đầu tốt rồi. Chờ tu vi đột phá, những linh thực biến dị ẩn chứa hệ băng hoặc hệ hỏa này cũng đến thời điểm thu được số lượng lớn linh chủng rồi, sau đó, ta sẽ gieo trồng chúng trên diện rộng."

Chương 263: Má Nó! Lục Đại Ca Chuẩn Bị Đột Phá Trúc Cơ Rồi?

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, bởi vì đã có hai nhiệm vụ dài hạn là chăn nuôi yêu thú Giao Long cùng với bồi dưỡng Phần Nguyên Mộc, nên Lục Huyền không đi tới Thứ Vụ đường nhận thêm nhiệm vụ mới nữa. Hắn đặt toàn bộ trọng tâm vào quan sát và trồng trọt những loại Linh Huỳnh Thảo biến dị, thời gian còn lại sẽ dốc sức tu luyện, chuẩn bị thử đột phá Trúc Cơ.

… apptruyen …

Thời gian trôi nhanh như nước, chớp mắt đã qua hai tháng.

“Lục đại ca, ta tới thăm huynh đây!” Ngày hôm đó, một giọng nói quen thuộc chợt truyền đến từ bên ngoài viện.

Lục Huyền lập tức nhận ra giọng nói của Bách Lý Kiếm Thanh, hắn mỉm cười đi ra mở cửa viện, khuôn mặt thanh tú với đôi mắt híp lại thành hai khe hẹp lập tức đập vào mắt hắn.

“Kiếm Thanh tới à, mau vào đi.”

“Ha ha, ta biết ngay là Lục đại ca đang ở nhà mà, trong tông môn có cả trăm người nhưng khó mà tìm được một đệ tử nào chịu ở nhà suốt giống như huynh.” Bách Lý Kiếm Thanh xách theo một miếng thịt yêu thú không biết phẩm chủng là gì, trực tiếp đi vào trong viện.

“Lục đại ca, đây là thịt con yêu thú ta vừa giết được bên trong bí cảnh mới, lập tức mang đến đây cho huynh nếm thử

một phen, cũng tiện thể ăn chực một bữa cơm ở chỗ huynh luôn. Ta thèm được nếm thử tay nghề của huynh lâu lắm rồi.” Bách Lý Kiếm Thanh không chút khách khí, lập tức tiến vào phòng bếp nhỏ bên cạnh, vừa cười vừa nói.

“Được, chút nữa ta sẽ bộc lộ tài năng cho đệ xem.” Lục Huyền nhanh chóng đi xử lý thịt yêu thú, rồi bước vào trong viện, nhìn thấy Bách Lý Kiếm Thanh đang trêu chọc ấu điểu Phong Chuẩn.

“Thời gian trước đệ có tiến vào bí cảnh mới phát hiện kia sao? Có làm sao không?”

“Bí cảnh mới mà, bên trong có nhiều cơ duyên bảo vật hơn, còn có sư thúc Trúc Cơ bảo vệ, nên có thể đi, ta chắc chắn sẽ đi. Ta ở trong đó một đoạn thời gian, cũng thu được kha khá linh dược trân quý, bao gồm hai loại cấp bậc tam phẩm, cơ duyên coi như không tệ. Về phần nguy hiểm, đúng là có đụng phải một lần. Lúc ấy, ta cùng mấy vị đồng môn ngoài ý muốn gặp phải một con yêu thú tam phẩm, ta lập tức truyền tin liên hệ với sư thúc Trúc Cơ đang ở gần đó, sư thúc tới rất nhanh, trực tiếp giải quyết con yêu thú kia. Bộ phận đáng giá trên người yêu thú đều được sư thúc cầm đi cả rồi, ta chỉ được chia cho một ít đầu thừa đuôi thẹo cùng rất nhiều thịt yêu thú. Ừm, chính là miếng ta vừa mang tới đó.” Bách Lý Kiếm Thanh bĩu môi, nhìn về phía phòng bếp.

“Lục đại ca, cơ hội tốt như vậy, huynh không đi vào bí cảnh xem thử một phen sao?” Gã tò mò hỏi Lục Huyền.

Lục Huyền vung lưỡi dao thành từng luồng tàn ảnh, có chút thờ ơ trả lời: “Kiếm Thanh, đệ hiểu ta mà. Ta thích yên tĩnh không thích di chuyển, so với đi ra ngoài thăm dò bí cảnh và tìm kiếm cơ duyên, ta tình nguyện ở lại bên trong tông môn, trồng trọt bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú.”

Bách Lý Kiếm Thanh khẽ gật đầu, thấy Lục Huyền đang bận rộn, gã cũng tự mình đi ra ngoài sân, thỉnh thoảng lại trêu đùa hai con thú nhỏ. Linh điền chủ yếu nằm ở sau viện, có trận pháp che lấp, mà gã cũng không có ý tưởng nhìn trộm nên không mạo muội tùy ý xông vào.

Hơn nửa canh giờ sau, Lục Huyền bưng năm - sáu cái nồi đầy món ăn đang bốc khói nóng nghi ngút tiến vào. Hắn lại lấy một bầu linh tửu từ trong phòng ra, rót cho mỗi người một chén, rồi uống một hơi cạn sạch. Hương vị của linh tửu thuần hậu miên man, Lục Huyền gắp một miếng thịt yêu thú xào cho vào miệng, mùi vị non mềm đến cực hạn lập tức tràn ngập mọi ngóc ngách trong khoang miệng, linh lực nồng đậm từ cổ họng chảy xuôi xuống dưới, hòa vào tứ chi xương cốt, biến toàn thân trở thành một mảnh ấm áp.

"Không hổ là yêu thú tam phẩm, chất lượng thịt không hề bình thường." Lục Huyền cảm khái một câu, lại nhanh chóng dùng đũa gắp miếng thứ hai lên, nuốt trọn.

"Chủ yếu vẫn là tay nghề của Lục đại ca rất tốt, mùi vị ta tự làm kém xa." Bách Lý Kiếm Thanh híp hai mắt, lộ vẻ mặt thỏa mãn nói.

Lục Huyền chỉ cười cười không đáp, hắn gắp hai miếng thịt yêu thú khác lên, lần lượt đặt trước mặt Đạp Vân Linh Miêu và ấu điểu Phong Chuẩn.

Cơm nước no nê xong.

"Kiếm Thanh, ta vẫn nhớ dường như đệ từng nói qua, gia gia đệ từng là đệ tử ngoại môn Thiên Kiếm Tông. Nói vậy, chắc hẳn đệ có rất nhiều hiểu biết về phương pháp đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ của đệ tử tông môn?"

"Đúng là gia gia có nói với ta rất nhiều thứ liên quan đến tông môn." Bách Lý Kiếm Thanh trả lời theo bản năng, nhưng

đột nhiên gã ý thức được điều gì, âm thanh đang nói chợt ngưng bặt, gã vội vàng dùng linh thức đảo qua thân thể Lục Huyền.

"Má nó! Lục đại ca chuẩn bị đột phá Trúc Cơ rồi?" Đôi mắt vốn hay híp lại của gã lập tức mở to lên với mức độ chưa từng có từ trước đến nay, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"May mắn đi đến một bước này, gần đây ta đang dự định đột phá." Lục Huyền khẽ mỉm cười.

"Ta vừa mới tấn thăng Luyện Khí viên mãn, vốn tưởng rằng tu vi của mình đã tăng rất nhanh rồi, ai ngờ Lục đại ca lại lặng lẽ âm thầm muốn nếm thử đột phá Trúc Cơ!" Vẻ mặt Bách Lý Kiếm Thanh có chút đờ đẫn, tốc độ gia tăng tu vi của Lục Huyền làm gã cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

"Làm thế nào mà gia tăng tu vi nhanh chóng như vậy? Lục đại ca hãy dạy ta đi!" Gã nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi hướng ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn Lục Huyền.

"Ta chỉ dành khoảng thời gian đi thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên vào tu luyện mà thôi." Lục Huyền từ tốn đáp.

"Mặc dù ta đặc biệt thích gieo trồng linh thực, nhưng chuyện này vốn không tốn quá nhiều thời gian của ta. Thời gian còn lại, cả ngày lẫn đêm ta đều khổ tu không ngừng nghỉ. Cộng thêm lượng linh thực bồi dưỡng ra, ta đều bán chúng đi đổi lấy đan dược đề thăng tu vi, kết hợp cả hai chuyện này lại, cuối cùng ta cũng đi đến ngày hôm nay."

"Nhưng làm như vậy cũng có tác hại không nhỏ, đó là chỉ có mỗi tu vi không thôi, chẳng kiêm thêm cái gì khác nữa. Ta không có thời gian đi tu luyện những loại kỳ môn thuật pháp, cũng không dư linh thạch để mua phù lục hộ thân, pháp khí mạnh mẽ. Nếu chạm mặt với những tu sĩ khác cùng giai, chỉ

sợ sau mấy hiệp sẽ rơi xuống kết quả thảm bại.” Vẻ mặt Lục Huyền tràn ngập tiếc nuối nói.

Hắn đã miêu tả rất tốt hình tượng của một vị Linh thực sư phổ thông chỉ vì tăng trưởng tu vi mà không có thời gian rảnh rỗi dành cho những thứ khác.

“Thì ra là thế, không có thuật pháp, phù lục, pháp khí phối hợp với tu vi, quả thật không hoàn mỹ. Nhưng chỉ cần Lục đại ca thành công đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, là hoàn toàn có thời gian đi bù đắp những thứ này. Đến lúc đó, huynh sẽ không thua kém những tu sĩ cùng giai khác rồi.” Bách Lý Kiếm Thanh dịu giọng an ủi.

“Chuyện này, ta lại không nóng lòng truy cầu.” Lục Huyền trầm giọng trả lời: “Ta nghe nói sau khi đột phá Trúc Cơ, có thể một mình sở hữu cả một tòa sơn phong. Nếu thật sự như thế, ta sẽ trồng được càng nhiều phẩm chủng và số lượng linh thực hơn.”

Trong mắt hắn lóe lên một tia chờ mong.

Chương 264: Đấu Kiếm Lư!

Đối với Lục Huyền, hắn chẳng cần phải cố ý truy cầu các loại thuật pháp, phù lục, pháp khí, đan dược làm gì, bởi vì chỉ cần gieo trồng linh thực, lại chờ đến khi quầng sáng xuất hiện trong linh điền là tự nhiên sẽ có được chúng.

"Cho nên… Lục đại ca cố gắng đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ như thế, chỉ vì muốn có được một hoàn cảnh bồi dưỡng linh thực tốt hơn?" Bách Lý Kiếm Thanh nghiêng đầu, dùng giọng điệu có chút khó tin hỏi.

"Đúng là như vậy."

Nghe được câu trả lời khẳng định của Lục Huyền, gã không nhịn được lại vươn tay đỡ trán, vẻ mặt đầy bất đắc sĩ.

Sau một hồi im lặng, Bách Lý Kiếm Thanh lên tiếng trước: "Có không ít loại pháp môn kỳ dị chuyên nhằm vào mục đích đột phá Trúc Cơ, trong đó, dùng Trúc Cơ Đan là một trong những phương pháp đột phá thông dụng nhất, thậm chí nó còn đóng vai trò không thể bỏ qua trong quá trình đột phá này. Phục dụng Trúc Cơ Đan, mượn nhờ dược lực, sẽ khiến xác suất thành công đột phá trong một lần cao hơn bình thường, quá trình cũng cực kỳ đơn giản dễ dàng, phần lớn tu sĩ đều thông qua loại phương pháp này để đột phá."

"Nhưng Trúc Cơ Đan đều bị những đại tông môn và thế lực lớn nắm giữ, chỉ thi thoảng mới ngẫu nhiên có đan dược lọt ra bên ngoài thôi. Về phần đan phương Trúc Cơ Đan, lại càng chưa từng nghe nói đến, nó được tông môn xem như một loại bí mật hạch tâm. Trúc Cơ Đan vốn là đan dược tam phẩm, giá cả cũng không quá mức đắt đỏ, nhưng dưới tình huống bình

thường, đều là hàng hóa hiếm thấy, có tiền cũng không mua được, tán tu khó mà mua được loại đan dược này từ những con đường thông thường.” Bách Lý Kiếm Thanh chậm rãi nói.

Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Tông môn thế gia nắm giữ Trúc Cơ Đan, rồi thông qua đó mà kiểm soát hầu hết những con đường thăng cấp của tán tu, nếu bọn họ muốn thăng cấp đột phá cảnh giới Trúc Cơ thì nhất định phải gia nhập vào tông môn hoặc thế gia.

Vì vậy, các tông môn thế gia có thể kết nạp được những người có thiên phú xuất sắc, không ngừng làm lớn mạnh bản thân mình.

“Đệ tử ngoại môn một khi tích lũy đầy đủ linh lực trong cơ thể cũng có cơ hội xin tông môn tạo điều kiện để đột phá cảnh giới Trúc Cơ. Lần đầu tiên đột phá, tông môn sẽ cung cấp miễn phí một viên Trúc Cơ Đan. Nếu thất bại thì lần thứ hai, tông môn sẽ bán cho đệ tử trong tông với giá chỉ bằng năm mươi phần trăm so với giá gốc. Chờ đến lần thứ ba là phải mua nguyên giá rồi. Ngoại trừ thứ này, ở thời điểm đệ tử trùng kích đột phá, tông môn cũng ban cho khá nhiều chỗ tốt khác nữa, ví dụ như linh mạch đặc thù an dưỡng thể xác và tinh thần, có tiền bối Trúc Cơ hộ pháp… Đương nhiên, đây chỉ là phương pháp đột phá của đệ tử bình thường mà thôi, về phần những người có bối cảnh hùng hậu, thiên phú dị bẩm, thì ngoài Trúc Cơ Đan, bọn họ còn nhận được các loại thiên tài địa bảo phụ trợ đột phá, thậm chí còn có cường giả cảnh giới Kết Đan đích thân hộ pháp.”

Nói đến câu cuối cùng, ánh mắt Bách Lý Kiếm Thanh cũng lóe lên một tia hâm mộ. Lục Huyền gật đầu phụ họa, ngay cả nghĩ, hắn cũng không dám nghĩ sẽ được một vị cường giả cảnh giới Kết Đan đi tới hộ pháp cho mình.

Hai người hàn huyên một hồi, đột nhiên Bách Lý Kiếm Thanh mở miệng hỏi: "Lục đại ca, ở Đấu Kiếm lư có tổ chức thi đấu kiếm thuật, không ít đồng môn tinh thông kiếm đạo đều hẹn nhau tới đó luận bàn kiếm thuật, ta dự định qua bên kia một lát, huynh có muốn đi xem cùng ta không?"

"Luận bàn kiếm thuật ở Đấu Kiếm lư?" Lục Huyền thoáng một chút do dự, sau khi bái nhập tông môn, hắn rất ít tham dự những chuyện như tu sĩ Trúc Cơ giảng bài truyền pháp, đồng môn luận bàn giao lưu, chỉ quen biết một vài tu sĩ đồng môn trong quá trình thực hiện nhiệm vụ linh thực linh thú.

"Chiến đấu rất đặc sắc, Lục đại ca không muốn tham dự có thể ngồi ở một bên quan chiến."

"Vậy được, ta sẽ đi cùng đệ qua xem một chút." Lục Huyền mỉm cười đáp, hắn không có hứng thú đánh nhau, nhưng xem đánh nhau thì khác rồi. Hắn thu dọn qua loa, sau đó mở trận pháp, để cho mảnh sương trắng nồng đậm bao trùm cả tiểu viện, rồi đi cùng với Bách Lý Kiếm Thanh, mỗi người leo lên một con Linh hạc bay tới Đấu Kiếm lư.

Đấu Kiếm lư nằm trên đỉnh một ngọn sơn phong cao mấy trăm trượng, được xây dựng bằng những tảng đá lớn màu xanh đậm. Những tảng đá này vô cùng cứng cỏi đến mức đòn công kích bình thường không thể lưu lại dấu vết ở trên đó. Hơn nữa, chúng cũng có một chút năng lực hồi phục nhất định, có thể tự động khôi phục các loại vết nứt, lỗ hổng bên trên trở lại bình thường.

Bách Lý Kiếm Thanh dẫn Lục Huyền đi đến phía trước một cái đài cao khổng lồ dài hàng chục trượng ở trên đỉnh núi. Có mấy chục tu sĩ đang tụ tập ngay chính giữa đài cao, hai người trong nhóm này đang luận bàn kiếm thuật, kiếm khí như hồng, tung hoành ngang dọc.

“Lục đại ca cứ chờ ở chỗ này nhé, đợi lát nữa ta sẽ cho huynh chiêm ngưỡng phong thái của ta.” Bách Lý Kiếm Thanh dặn dò Lục Huyền, rồi tự tin bước vào trong đám người.

Lục Huyền gật đầu, hắn tìm một chỗ ngồi xuống, dùng ánh mắt có chút tò mò nhìn hồi quyết đấu đang diễn ra trên đài cao.

“Nếu có linh thực loại hạt dưa thì tốt biết bao, vừa cắn hạt dưa vừa xem kịch.” Hắn có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Trong tông môn không tổ chức cuộc thi đấu quy mô lớn giữa nhóm đệ tử, chỉ thỉnh thoảng sẽ có một số người cùng chí hướng hoặc có thù hằn với nhau tìm đến Đấu Kiếm lư này để luận bàn, giải quyết. Xưa nay Lục Huyền luôn làm thiện cho người, tự nhiên không có cơ hội tiến vào Đấu Kiếm lư.

Cuộc đấu pháp trên đài cao dựng bằng đá xanh đang càng ngày càng trở nên kịch liệt, khiến Lục Huyền hoa mắt không biết phải nhìn vào đâu. Quả thật rất nhiều đồng môn đều có tạo nghệ không tầm thường trên phương diện kiếm thuật, chỉ ngồi một lát hắn đã được chứng kiến đủ các hiệu ứng đặc biệt tựa như kiếm khí phân tách, kiếm khí thành tơ, cự kiếm thuật…

Thậm chí Lục Huyền còn chứng kiến có tu sĩ đánh ra kiếm trận, mười mấy thanh phi kiếm đồng thời kết hợp, giao thoa với nhau tạo thành hàng ngàn biến hóa, hoành tráng đến khó lường.

Hắn âm thầm so sánh cảnh tượng trước mặt với 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 của mình, mặc dù nó chỉ là nhất phẩm, nhưng đã hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm nên năng lực điều khiển kiếm quyết của hắn đã tương đương với cảnh giới tông sư rồi.

So sánh một hồi, hắn tự tin cho rằng, dù ở trên đài cao đá xanh kia có rất nhiều thiên tài kiếm đạo, nhưng bản thân cũng có thể tiến vào hàng đầu. Nếu cộng thêm Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm đang ẩn núp trong đan điền, thì về cơ bản, hắn có thể nghiền ép toàn trường.

Hắn vừa nghĩ vừa cẩn thận quan sát cảnh tượng đang diễn ra trên đài cao, chỉ thấy Bách Lý Kiếm Thanh với trình độ kiếm đạo không tầm thường đã bước lên đài, Lục Huyền ngồi xem một lát đã thấy đối phương thắng ba trận liên tiếp, có thể nói là phong quang vô hạn.

"Hả?" Đột nhiên hắn cảm nhận được túi trữ vật bên hông phát sinh biến hóa, vội vàng dùng linh thức thăm dò vào bên trong, mới phát hiện trong góc có một cái vỏ kiếm đang khẽ rung rung.

Chương 265: Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm!

"Sao bỗng nhiên cái vỏ kiếm này lại có phản ứng? Suýt chút nữa ta đã quên mất nó rồi." Lục Huyền thầm nói trong lòng.

Nhớ lại lúc trước, cái vỏ kiếm này từng bị Tốn Lôi Kiếm Hoàn bên trong đan điền của hắn hấp dẫn tìm đến, thời điểm ấy, hắn vẫn còn ở bên trong Lâm Dương phường thị và bị Vương gia bức bách phải tiến vào bí cảnh. Lúc đó, cả gia chủ Vương gia lẫn bộ khô lâu cấp Quỷ kia đều đang truy tìm vật này, cho nên dù không biết vỏ kiếm nọ có lai lịch như thế nào, hắn cũng thầm suy đoán nó có nguồn gốc khá bất phàm, đáng tiếc hồi lâu sau hắn vẫn không biết lai lịch của thứ này, đành phải để nó bám bụi ở trong túi trữ vật.

Cảm nhận được cái vỏ kiếm có phong cách cổ xưa kia càng ngày càng run rẩy tợn, Lục Huyền lập tức truyền âm cho Bách Lý Kiếm Thanh đang nghỉ ngơi ở cách đó không xa, rồi đứng dậy đi về.

Trở lại động phủ, hắn mở Vụ Ẩn Mê Trận để toàn bộ tiểu viện được một mảnh sương trắng bao phủ che lấp, ngay sau đó, lại cầm cái vỏ kiếm thần bí từ trong túi trữ vật ra. Kiểu dạng của cái vỏ kiếm này có phong cách khá là cổ xưa, loang lổ nhiều màu, điều này cho thấy nó đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi. Đáng tiếc là bên trong vẫn luôn trống rỗng, không phát hiện bất cứ sự tồn tại kỳ lạ nào.

Lục Huyền nắm cái vỏ kiếm, cảm nhận được thân vỏ càng lúc càng rung động dữ dội.

“Vì sao nó lại đột nhiên có phản ứng thế này? Dường như lúc ở trong bí cảnh, nó đã bị Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong cơ thể ta thu hút đến…” Lục Huyền trầm ngâm chốc lát, tâm niệm vừa động, một vài đạo kiếm mang đã chui từ trong cơ thể ra, hắc khí quấn quanh, kiếm ý lành lạnh, mơ hồ có điện quang lóe lên trên kiếm mang.

Kiếm mang đột ngột xoay chuyển, lập tức lọt vào không gian trống rỗng bên trong vỏ kiếm. Phần chóp đỉnh của vỏ kiếm hơi ngả về phía sau, dường như bên trong còn vang lên âm thanh kiếm ngân choang choang, có vẻ vô cùng vui sướng.

Lục Huyền thấy vậy, tâm thần lập tức ngưng tụ trên cái vỏ kiếm xưa cũ kia. Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, bảo vật không xác định, được rèn từ Thiên Ngoại Kiếm Thạch, có thể săn sóc nuôi dưỡng kiếm khí ở bên trong, thời gian càng dài, uy năng kiếm khí phát ra càng mạnh.】

【Cũng có thể cho phi kiếm vào trong vỏ kiếm, chầm chậm tôi luyện thân kiếm, loại trừ tạp chất, gia tăng chất lượng và cấp độ cho phi kiếm.】

【Linh tính bị tổn thương.】

“Bảo vật không xác định? Cái gì?” Lục Huyền ngắm cái vỏ kiếm cổ xưa trong tay, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Có thể săn sóc nuôi dưỡng kiếm khí, tôi luyện phi kiếm, vỏ kiếm này thật không tệ.” Lục Huyền cẩn thận nâng cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa trên tay lên, âm thầm suy nghĩ. Sau đó, hắn dùng linh thức chậm rãi thăm dò vào bên trong vỏ kiếm, chợt phát hiện mấy đạo kiếm mang mình vừa đánh vào đang bơi lội tự do giống như mấy con cá ở trong này.

“Trước tiên, cứ xem hiệu quả nuôi dưỡng kiếm mang thế nào đã.”

Lục Huyền đạt cái vỏ kiếm kia lên bàn, sau đó đi vào bên trong linh điền, tỉ mỉ xem xét tình trạng sinh trưởng của từng gốc linh thực, thỉnh thoảng cũng thi triển các loại thuật pháp Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật để tẩm bổ cho chúng.

Chẳng mấy chốc, hơn một canh giờ sau, hắn đã trở lại trong phòng, lại cầm Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm lên. Tia Tốn Lôi kiếm mang bên trong vỏ kiếm đã mạnh hơn một chút so với lúc ban đầu. Hắn đặt cái vỏ kiếm cổ xưa kia lên ngang người mình, dùng tay phải cầm vỏ kiếm, trực tiếp kéo thật mạnh thứ bên trong ra.

Ngay lập tức, mấy đạo kiếm khí màu đen đã bắn từ bên trong vỏ kiếm ra ngoài, kình phong rít gào chém một tảng đá lớn trong viện thành mảnh vụn, mặt cắt của mảnh vỡ bóng loáng nhẵn nhụi, dựa vào tình huống này, hoàn toàn có thể đoán được kiếm quang sắc bén đến mức nào.

“Sau khi nuôi dưỡng một lúc, tốc độ và lực phá hoại của kiếm quang đã gia tăng thêm, Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm này đúng là bảo bối tốt.”

Dựa vào thử nghiệm vừa rồi, Lục Huyền hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, nếu hắn cứ để kiếm khí ở lại bên trong cho Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, cho nó ân cần nuôi dưỡng, khẳng định là về sau này, một khi phóng ra, kiếm khí sẽ có uy năng vô cùng vĩ đại.

“Nó cũng có thể tôi luyện phi kiếm, đề thăng phẩm chất phi kiếm.” Lục Huyền cầm một thanh phi kiếm màu đỏ đậm từ trong túi trữ vật ra.

Thanh phi kiếm này dài chừng ba thước, trên thân kiếm có những đường vân như mây lửa. Nó chính là Xích Diễm Kiếm nhị phẩm, phần thưởng bên trong quầng sáng đến từ Đồng Cốt Trúc thành thục. Hắn thử đưa mũi kiếm vào khe hở bên trên Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, dự định sẽ trực tiếp cắm thanh kiếm

này vào bên trong. Nhưng ngay khi lưỡi kiếm sắp sửa tiến vào bên trong vỏ kiếm, đột nhiên một tấm màng chắn vô hình lại xuất hiện ngay phía trên khe hở, trực tiếp ngăn chặn Xích Diễm Kiếm ở bên ngoài.

Cái vỏ kiếm cổ xưa nọ lại khẽ run lên, như thể toàn thân nó đang phản đối chuyện hắn cắm phi kiếm vào trong mình.

"Hửm? Ngươi có ý gì? Kiếm khí vô hình có thể thoải mái ra vào bên trong, còn phi kiếm hữu hình thì không thể hả? Đây là hành vi quái dị gì chứ…" Lục Huyền lại thử thêm mấy lần, nhưng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vẫn từ chối không chịu cho Xích Diễm Kiếm cắm vào bên trong.

"Đáng tiếc, vỏ kiếm bị phi kiếm cắm vào vốn là vận mệnh không thể thay đổi được của ngươi. Cho nên hãy thành thật để ta đưa Xích Diễm Kiếm vào trong cơ thể ngươi đi, thanh phi kiếm này của ta rất lớn, ngươi chịu đựng một chút."

Lục Huyền khẽ nhếch khóe miệng, lại hơi dùng sức, khiến cho phi kiếm màu đỏ đậm lập tức phá được tấm màng vô hình bên ngoài khe hở, rồi cắm sâu vào bên trong vỏ kiếm.

Vỏ kiếm run nhè nhẹ, sau đó gắt gao bọc lấy thân kiếm đỏ đậm.

"Trước tiên cứ cắm chừng mười ngày nửa tháng để xem hiệu quả rèn luyện thế nào đã." Lục Huyền nghĩ thầm.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, hắn vẫn sinh hoạt như thường lệ, mỗi ngày đều siêng năng ra linh điền bồi dưỡng linh thực, quan sát Linh Huỳnh Thảo biến dị và điều chỉnh thể xác tinh thần chuẩn bị đột phá Trúc Cơ.

Chẳng mấy chốc, một tháng rưỡi đã trôi sau, hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông được trồng ban đầu cũng tiến vào thời kỳ thành thục. Lục Huyền cẩn thận xem xét từng gốc, phán đoán tình hình sinh trưởng của Linh Huỳnh Thảo thông

qua thanh tiến độ phía dưới. Bởi vì trong đầu đang nghĩ đến chuyện Trúc Cơ nên hiện giờ, hành động của hắn không giống lúc trước, chỉ hái những cây Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn thành thục, mà ngược lại, chỉ cần xem thanh tiến độ bên dưới gần đầy là dứt khoát ngắt luôn.

Tổng cộng đã hái được ba mươi bốn gốc Linh Huỳnh Thảo, có lẽ do một chút khác biệt nho nhỏ ấy, nên trong ba mươi bốn gốc kia chỉ có ba cây phẩm chất hoàn mỹ, đa số còn lại đều là phẩm chất thượng đẳng hoặc tốt đẹp.

Hắn nhặt lần lượt ba mươi bốn quầng sáng màu trắng trên mặt đất, từng luồng ý niệm lóe lên trong đầu, tu vi, kinh nghiệm và các loại vật phẩm thay phiên nhau xuất hiện như cưỡi ngựa xem hoa.

Lần thu hoạch đầu tiên đã mang về cho hắn phần thưởng là xấp xỉ sáu năm tu vi, từng luồng sóng linh lực tinh thuần đột ngột xuất hiện trong cơ thể Lục Huyền, giống như một con sóng thuỷ triều, ầm ầm xung kích, mạnh mẽ gột rửa đan điền kinh mạch.

Chương 266: Thanh Vân Phong!

"Ôi, đã đầy, thậm chí còn sắp tràn rồi." Lục Huyền cảm nhận được linh lực dồi dào không gì sánh được ở trong cơ thể, không khỏi cảm thán một câu.

"Cuối cùng, ta cũng có thể thử đi trùng kích cảnh giới Trúc Cơ rồi." Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Phải biết rằng, ở trong Lâm Dương phường thị rộng lớn như vậy, nhưng chỉ có vẻn vẹn vài vị tu sĩ Trúc Cơ, đối với Lục Huyền ở thời điểm đó, tu sĩ Trúc Cơ cũng là một tồn tại cực kỳ cao xa, chỉ biết ngưỡng vọng, vậy mà bây giờ hắn cũng sắp thử đi đột phá cảnh giới rồi.

Hắn cất đan dược và phù lục nhận được sau khi mở quầng sáng màu trắng, rồi đi tới bên ngoài động phủ, tâm trạng vui vẻ, tìm một con Linh hạc ưu nhã, lập tức khởi hành.

Trên bầu trời, cuồng phong gào thét xẹt qua trước mặt nhưng Lục Huyền không hề bận tâm.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Linh hạc đáp xuống một đỉnh núi cao ngàn trượng.

Tòa sơn phong cao ngất này tên là Thanh Vân phong, có nghĩa là một bước lên mây (bình bộ thanh vân), sau khi đệ tử ngoại môn của Thiên Kiếm Tông đạt tới Luyện Khí viên mãn, có thể tới sơn phong này xin tài nguyên đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

Lục Huyền sải bước tiến vào, đến phía trước một khu đình viện rộng lớn, yên ả tĩnh mịch. Gian chính điện của khu đình viện này chiếm diện tích rất lớn, nhưng bên trong chỉ có ba tu sĩ, mỗi người đều đang đọc một quyển sách cổ nặng trịch.

Lục Huyền đi đến phía trước một nữ tu thùy mị, nhỏ giọng nói: "Sư thúc, tại hạ Lục Huyền may mắn tu luyện tới cảnh giới Luyện Khí viên mãn, dự định thử nghiệm đột phá Trúc Cơ, xin sư thúc xác nhận."

"Chúc mừng sư điệt, trước khi được cung cấp Trúc Cơ Đan, cần phải có ba người chúng ta cùng xác nhận linh lực bên trong cơ thể sư điệt có thỏa mãn điều kiện hay không đã, đồng thời cũng sẽ kiểm tra trên người sư điệt có vết thương nghiêm trọng hoặc nhất là các bệnh kín hay không, hy vọng sư điệt có thể hiểu được."

Lục Huyền gật đầu bày tỏ mình đã hiểu.

Cũng đúng thôi, giá trị của Trúc Cơ Đan vốn đắt đỏ, không thể cho không đệ tử ngoại môn được, cho nên trước khi ban xuống, cần phải xác nhận tu vi của đệ tử kia có thỏa mãn điều kiện đột phá Trúc Cơ hay không. Đồng thời, tu sĩ muốn đột phá Trúc Cơ cũng cần có trạng thái tinh thần và thể chất tốt nhất, như vậy mới có hy vọng đột phá cao hơn, nếu trong cơ thể có bất kỳ nguy cơ tiềm ẩn nghiêm trọng nào, rất có khả năng sẽ dẫn đến đột phá thất bại.

Nếu không cẩn thận, có người còn rơi vào kết quả bị thương nặng.

Khi gia nhập tông môn, bên trên cũng không kiểm tra quá nghiêm ngặt tất cả những tu sĩ báo danh, dù sao bọn họ cũng chỉ là đệ tử ngoại môn, kể cả khi có mật thám từ môn phái khác hay là tà ma ngoại đạo trà trộn vào, cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng Trúc Cơ thì khác, sau khi tấn thăng thành công, bọn họ sẽ trở thành đệ tử nội môn của tông môn, có cơ hội tiếp xúc với các chuyện cơ mật hạch tâm bên trong tông môn, lần kiểm tra này cũng nhằm mục đích kiểm tra tính chất linh lực trong cơ thể đệ tử, có bị tà ma xâm nhập ô nhiễm hay không.

Sau khi Lục Huyền đồng ý, ba người trước mặt lần lượt tiến lên xác nhận linh lực của Lục Huyền, kiểm tra tình trạng cơ thể thậm chí có người còn lấy một chiếc gương đồng tản ra một mảnh thanh quang lất phất chiếu rọi toàn thân hắn, nhưng đương nhiên là không có phản ứng gì.

“Chúc mừng sư điệt đạt yêu cầu. Chắc hẳn sư điệt đã chuẩn bị rất lâu cho ngày hôm nay rồi.” Nữ tu thùy mị kia cười nói với Lục Huyền.

Lục Huyền đã sớm dự đoán được điều này, bắt đầu từ Luyện Khí tầng hai, thì về cơ bản, toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn đều đến từ quầng sáng thưởng cho, mà hắn lại rất ít khi ra ngoài, cho nên lượng linh lực vẩn đục trong cơ thể hắn ít đến mức gần như có thể bỏ qua được.

Còn về trong cơ thể có bệnh kín gì ư? Cười chết mất, tu luyện đến tận Luyện Khí viên mãn mà số lần hắn đánh nhau hoàn toàn có thể đếm được trên đầu ngón tay, lại có những môn công pháp luyện thể thượng đẳng như 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, thì làm sao có thể để lại bệnh kín được?

Càng không cần phải nói đến tà ma gì gì đó, có Vô Cấu Ngọc hộ thể, bách tà bất xâm.

“Ba ngày sau mời sư điệt qua đây, cùng với mấy vị đồng môn khác trùng kích cảnh giới Trúc Cơ.” Nữ tu mềm mại lại nhẹ nhàng nói với Lục Huyền.

… truyen .y.y …

Trong nháy mắt, ba đã ngày trôi qua. Lục Huyền lại đến Thanh Vân phong, vẻ mặt bình thản tiến vào bên trong đình viện tĩnh mịch.

Ba vị tu sĩ Trúc Cơ lần trước vẫn đang túc trực ngay trong chính điện, ngoài ra vẫn còn mấy vị đồng môn đang ngồi ở một bên, từ trạng thái sung mãn trên cơ thể bọn họ, hoàn toàn có thể biết được những người này cũng đạt đến tu vi Luyện Khí viên mãn chuẩn bị đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

Ba tu sĩ Trúc Cơ vừa thấy Lục Huyền tiến vào, đã mỉm cười gật đầu biểu thị thiện ý.

Một lát sau, nữ tu Trúc Cơ thùy mị đi đến phía trước mặt mọi người.

"Được rồi, nhóm đệ tử ngoại môn chuẩn bị đột phá cảnh giới Trúc Cơ trong khoảng thời gian gần đây đều đã tới đông đủ. Tổng cộng có bảy người, trong đó có ba người lần đầu tiên thử nghiệm đột phá, ba người lần thứ hai và một người đã là lần thứ ba. Dựa theo quy củ tông môn, lần đầu tiên sẽ được nhận miễn phí một viên Trúc Cơ Đan để trùng kích cảnh giới, lần thứ hai sẽ dùng nửa giá ban xuống một viên Trúc Cơ Đan, lần thứ ba phải mua nguyên giá."

Đám người Lục Huyền nghe vậy, lại đưa mắt nhìn nhau. Rất nhanh, đã có bốn người trong nhóm bọn họ tiến lên phía trước, giao cho nữ tu thùy mị một lượng linh thạch bất đồng.

Hắn chú ý thấy, một thanh niên với biểu cảm lạnh lùng trong bốn người kia đã móc ra ít nhất là hai nghìn viên linh thạch. Nói vậy, vị này chính là đồng môn muốn trùng kích cảnh giới Trúc Cơ lần thứ ba.

Trong lòng Lục Huyền có mấy phần kính ý, trùng kích lần thứ ba không chỉ đơn giản là tiêu hao nhiều linh thạch, còn cần dũng khí và quyết tâm lớn lao. Sau khi đánh sâu vào Trúc Cơ

thất bại, linh lực trong cơ thể tu sĩ sẽ thụt lùi rất nhiều, mặc dù vẫn chưa giảm đến mức rơi xuống Luyện Khí tầng chín, nhưng vẫn cần một khoảng thời gian khá dài để tích lũy đạt đến cảnh giới viên mãn và một lần nữa trùng kích Trúc Cơ, chứ đừng nói đến là lần thứ ba.

Lục Huyền khó mà tưởng tượng nổi, rốt cuộc là thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị kia đã phải bỏ ra bao nhiêu thời gian và tinh lực, mới có thể bước vào Thanh Vân phong lần thứ ba. Vì vậy, trong lòng hắn không có bất kỳ ý tứ khinh thường nào, mà trái lại còn tràn đầy khâm phục.

"Đây là Trúc Cơ Đan của các ngươi, kiểm tra một chút trước đi, sau đó tiến vào bên trong Truyền Công điện, mượn gian mật thất yên tĩnh bên trong đó để trùng kích cảnh giới Trúc Cơ." Nữ tu dịu dàng lúc trước lại dùng linh thức nâng bảy hộp ngọc nhỏ đi tới trước mặt bảy người Lục Huyền.

Lục Huyền cầm hộp ngọc nhỏ trên tay, nhẹ nhàng mở ra. Chỉ thấy một viên đan dược to bằng quả nhãn đang lặng lẽ nằm yên trong hộp, trên bề mặt viên đan dược này có rất nhiều linh văn không ngừng lưu chuyển, khiến cho ánh sáng yếu ớt mơ hồ tản ra tứ phía.

Chương 267: Trúc Cơ!

Ngay khi đan dược vừa hé lộ, một luồng linh khí nồng đậm đã xông thẳng vào thức hải của Lục Huyền, khiến cho từng bộ phận nhỏ bé trên cơ thể hắn đều không ngừng xao động, dường như tất cả chúng đều vô cùng khao khát có được viên đan dược này.

"Đây là Trúc Cơ Đan - mấu chốt để đột phá Trúc Cơ." Lục Huyền nhìn viên đan dược trong hộp ngọc, trong lòng xúc động vô cùng.

Đan dược quý hiếm mà có lẽ cả đời tán tu cũng không có được, thì ở nơi đây lại cung cấp miễn phí. Điểm này đã cho thấy sự chênh lệch cực lớn giữa hai bên.

Sau khi bảy người xác nhận không có sai lầm, nữ tu thùy mị kia lại tiến lên phía trước, Lục Huyền và những người khác cất bước theo sau, cùng tiến vào bên trong đình viện tĩnh mịch.

Dọc theo một dãy cầu thang, không ngừng đi xuống bên dưới, Lục Huyền cảm nhận được linh khí đang xoay vòng bên trong cơ thể mình càng ngày càng trở nên nồng đậm tinh thuần, mạnh hơn động phủ của hắn rất nhiều.

"Vị sư đệ này không quen mặt lắm, là vừa mới gia nhập tông môn sao? Nên xưng hô như thế nào vậy?" Lục Huyền đang quan sát gian phòng, đột nhiên một thanh niên anh tuấn bên cạnh nhỏ giọng hỏi hắn.

"Chào sư huynh, tại hạ Lục Huyền đã vào tông môn được một thời gian, chỉ là thường ngày ta vẫn luôn ở trong nhà bồi dưỡng linh thực và khổ tu, nên khả năng sư huynh gặp được ta không nhiều lắm." Lục Huyền mỉm cười đáp.

Thanh niên anh tuấn kia cũng mở đầu cuộc trò chuyện với những người khác nữa, có thể tu luyện đến trình độ trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, chí ít chuyện này cũng cho thấy bọn họ có thiên phú khá là xuất sắc rồi, nếu có thể làm quen với đối phương trước khi đột phá Trúc Cơ, nói không chừng dựa vào điều này, gã còn có thể nhận được một phần cơ duyên.

Mấy ngươi giới thiệu danh tính cho nhau, thậm chí có người từng trùng kích còn chia sẻ kinh nghiệm của chính họ cho mấy người xung quanh, điều này đã giúp ích rất nhiều cho ba người mới như Lục Huyền.

Một lúc sau, nữ tu thùy mị đã dẫn bảy người đến một chỗ sâu bên trong lòng đất. Hai bên đoạn hành lang rộng rãi, tràn ngập linh khí nồng đậm thuần khiết trước mặt, có đến mấy chục gian mật thất, cửa đóng then cài. Khắp nơi trên vách tường, dưới mặt đất, thậm chí là cửa phòng đều được vẽ những đường hoa văn thần bí khó hiểu.

"Được rồi, chúng ta đã đến đích. Những gian mật thất này đều tọa lạc trên một nhánh linh mạch trung giai, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ có tiến vào mật thất tu luyện, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn bình thường rất nhiều. Khi tiến vào bên trong trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, nó sẽ giúp các ngươi nhanh chóng hấp thu linh khí, khôi phục linh lực. Ngoài ra, tất cả những mật thất này đều nằm trong một tòa Tụ Linh Trận cỡ lớn, thậm chí bên trong phòng đều có bố trí dị hương trợ giúp tĩnh tâm sáng suốt, càng tăng thêm một phần lợi ích trợ giúp các ngươi trùng kích Trúc Cơ."

"Cuối cùng, trong lòng đất có một vị đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ tọa trấn, lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn, vị đó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất ra tay giải quyết. Các ngươi hãy tự lựa chọn một gian mật thất cho mình, sau khi tĩnh dưỡng một phen

rồi chính thức đánh sâu vào Trúc Cơ. Hy vọng mọi người đều suôn sẻ, thuận lợi."

Bảy người Lục Huyền nghe vậy, đều điều chỉnh hô hấp rồi ôm quyền thi lễ với nhau.

"Cùng cố gắng."

"Cùng cố gắng."

Sau đó, Lục Huyền tùy ý liếc mắt một cái, rồi đi thẳng đến một gian mật thất có vị trí hơi vắng vẻ. Hắn đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt bình tĩnh bước vào.

Phương thức bày trí bên trong gian mật thất này thanh nhã hơn Lục Huyền tưởng tượng mấy phần, không có một chút đồ vật dư thừa nào, chỉ có một cái bồ đoàn bạch ngọc, trên vách tường phía đối diện cái bồ đoàn có cắm một cây hương không biết làm bằng tài liệu gì.

Từng làn khói mờ nhạt bay ra từ cây hương, khi hít loại khói này vào sẽ giúp cho linh thức của Lục Huyền trở nên linh động thư thái hơn hẳn, thậm chí còn có một loại cảm giác xa rời thế tục.

Hắn đi đến phía trước tấm bồ đoàn bạch ngọc, khoanh chân ngồi xuống, rồi cầm viên Trúc Cơ Đan tam phẩm bên trong hộp ngọc lên, một ngụm nuốt xuống. Dược lực cuồn cuộn mãnh liệt lao ra, giống như từng con ngựa hung dữ không ngừng phi nhanh bên trong tứ chi và xương cốt của Lục Huyền.

Hắn cắn đầu lưỡi, cảm nhận được dược lực điên cuồng gột rửa từng thớ thịt, gân cốt trong cơ thể.

Dược lực bao phủ từng bộ phận trên thân thể, nhanh chóng cường hóa xương cốt, kinh mạch, lục phủ ngũ tạng của Lục Huyền, lại nỗ lực chữa trị từng căn bệnh nhỏ đang ẩn giấu,

tinh vi đến mức không thể phát hiện ra bên trong từng ngóc ngách thân thể hắn.

Cũng may, bắt đầu từ lúc còn dừng lại ở Luyện Khí tầng hai, Lục Huyền đã rất hiếm khi chiến đấu với người khác, chứ đừng nói đến chuyện để lại những vết thương tiềm ẩn trên cơ thể của mình, cộng thêm hắn đang tu luyện hai loại công pháp luyện thể thượng đẳng là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, khiến cho nhục thân của hắn mạnh hơn phần đông đám tu sĩ Luyện Khí viên mãn bình thường.

Dược lực cuộn trào mạnh mẽ chảy tràn khắp tứ chi bách hài, sau đó hội tụ lại với nhau, giống như đập xả lũ, bắt đầu lao về phía đan điền của Lục Huyền. Linh khí khổng lồ không ngừng lên lên xuống xuống, Lục Huyền cũng điên cuồng vận chuyển 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, cố gắng hết sức hấp thu luồng dược lực tưởng như vô biên vô hạn của Trúc Cơ Đan.

Lấy thân thể hắn làm trung tâm, một vòng xoáy linh khí lặng yên hình thành, linh khí nồng đậm trong mật thất nhanh chóng tụ tập lại, rồi dung nhập vào trong vòng xoáy linh khí kia.

Dường như bên trong đan điền hỗn độn vừa truyền đến một tiếng vang rất nhỏ. Một giọt linh dịch nhỏ giọt từ khoảng không phía trên đan điền, rơi thẳng xuống khu vực chính giữa đan điền. Linh khí ở trạng thái khí dần dần chuyển hóa thành pháp lực ở trạng thái dịch, điều này cũng cho thấy hắn đang từ từ chuyển biến đến cảnh giới Trúc Cơ.

Một giọt, hai giọt, ba giọt…

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, số lượng linh dịch bên trong đan điền càng ngày càng nhiều, chúng hội tụ lại với nhau, hình thành một ao nước linh dịch, nước ao sóng sánh,

pháp lực dâng trào, có thể thấy được linh dịch ẩn chứa linh khí nồng đậm đến mức nào.

Sau khi chờ đợi cho tất cả linh lực ở trạng thái khí chuyển hết thành dịch, linh thức của Lục Huyền vốn ở bên trong thức hải, lập tức phóng lên cao, xuất khiếu ly thể, rồi nhanh chóng quay trở lại thân thể hắn, hội tụ với linh dịch bên trong đan điền.

Trong minh minh, có một loại cảm giác xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, như thể trong phút chốc, hắn đã bước vào một thế giới mới rồi.

Trong lòng Lục Huyền mơ hồ có chút hiểu ra: Hắn Trúc Cơ thành công rồi.

"Nhiều năm khổ tu, cuối cùng cũng thành Trúc Cơ, cảm ơn quầng sáng đã đóng góp một vai trò cực kỳ quan trọng." Lục Huyền ở trong mật thất hớn hở nghĩ thầm. Hắn cảm nhận được những thay đổi trong từng bộ phận trên cơ thể mình sau khi đột phá Trúc Cơ.

Linh thức trong thức hải đã lớn mạnh gấp ba lần so với giai đoạn Luyện Khí viên mãn, cả khả năng kéo dài khoảng cách lẫn cảm nhận tinh tế đều tiến bộ hơn rất nhiều. Cường độ nhục thân cũng được cải thiện hơn rất nhiều, máy chảy như thủy ngân, xương cốt chỉ cần khẽ động sẽ phát ra tiếng vang răng rắc, toàn bộ thân hình đều bộc lộ ra một loại mỹ cảm thuộc về lực lượng và tốc độ.

Chương 268: Điểm Cần Chú Ý Sau Khi Đột Phá Trúc Cơ!

Phải biết rằng, tuổi thọ của tu sĩ ở giai đoạn Luyện Khí sẽ kéo dài đến một trăm năm mươi tuổi là cực hạn, vượt qua trăm tuổi, toàn bộ chức năng của thân thể sẽ bắt đầu bước vào giai đoạn suy thoái. Mà tuổi thọ của tu sĩ Trúc Cơ thường sẽ kéo dài từ ba trăm đến năm trăm tuổi, sống lâu hơn ít nhất là một trăm năm so với Luyện Khí.

Sự thay đổi lớn nhất sau khi Lục Huyền Trúc Cơ chính là linh lực.

Ở thời điểm hiện tại, toàn bộ linh khí trong đan điền đã chuyển hóa thành linh dịch, trong khi linh lực ẩn chứa trong một giọt linh dịch này, hoàn toàn có thể tương đương với ít nhất là mười phần trăm pháp lực trong giai đoạn Luyện Khí viên mãn, điều này sẽ giúp cho tốc độ thi triển và uy năng thuật pháp được đề cao lên rất nhiều.

Đương nhiên, nó cũng có nghĩa là hắn có thể thi triển càng nhiều thuật pháp liên quan đến linh thực hơn, từ đó đủ sức bồi dưỡng càng nhiều linh thực linh thú hơn.

Hắn thoáng cảm nhận một chút biến hóa sau khi đột phá đến Trúc Cơ rồi bước ra khỏi mật thất, xuyên qua đoạn hành lang dài trước mặt, đi tới gian đại sảnh.

Trong đại sảnh, nữ tu thùy mị đang thưởng thức linh trà ngẩng đầu lên, linh thức lờ mờ quét qua Lục Huyền, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười: “Chúc mừng Lục đạo hữu, từ nay về sau chúng ta sẽ xưng hô sư tỷ sư đệ rồi.”

“Đa tạ sư tỷ, Lục mỗ chỉ có vận khí tốt mà thôi.”

Đương nhiên, nữ tu thùy mị chỉ coi lời này của Lục Huyền là khiêm tốn, tuổi còn trẻ như vậy đã có thể đột phá đến Trúc Cơ, không thể đơn giản chỉ gói gọn trong hai chữ “vận khí” được.

“Lục sư đệ đi ra ngoài sớm nhất, sáu người còn lại vẫn đang bế quan đột phá, không bằng sư đệ cứ ngồi ở chỗ này chờ thêm một lát nữa đi, để ta nói cho sư đệ về những chuyện cần chú ý sau khi đột phá Trúc Cơ?” Nữ tu thùy mị dịu dàng nói.

“Sư đệ cầu còn không được, làm phiền sư tỷ rồi.” Lục Huyền vui vẻ nhận lời.

“Đột phá Trúc Cơ tương đương với chuyện trở thành đệ tử nội môn của tông môn, thân phận càng có thêm một mối ràng buộc sâu sắc với tông môn, đồng thời cũng có thể tiếp xúc với càng nhiều điều cơ mật hạch tâm của tông môn, thu được càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn. Tiếp theo, Lục sư đệ cần phải đi đổi một tấm minh bài thân phận mới, cung cấp một giọt tinh huyết, một luồng linh thức để tông môn luyện chế mệnh đăng của sư đệ.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, xét trên một mức độ nào đó thì cái gọi là mệnh đăng kia, hoàn toàn có thể kiểm soát hành vi của hắn, nhưng đây cũng là một loại trình tự cần thiết để trở thành lực lượng trung kiên của tông môn, một khi thành công vượt qua bước này, chẳng những hắn có thể hưởng thụ quyền lợi đến từ thân phận đệ tử nội môn, còn không cần phải thực hiện những nghĩa vụ tương ứng.

Suy cho cùng, lai lịch của hắn vốn trong sạch, cũng không phải gián điệp do tông môn khác gửi vào, càng không thông đồng cấu kết gì với tà ma yêu quái, chuyện hắn tiến vào tông

môn chỉ đơn giản là muốn dựa lưng vào một thế lực lớn, yên lặng làm ruộng mà thôi.

"Sau khi chính thức tiến vào nội tông, sư đệ có thể hưởng thụ những loại phúc lợi tương ứng. Đến lúc đó, Lục sư đệ có thể tiến vào Tàng Kinh các tự lựa chọn ba loại công pháp thuật pháp sử dụng cho giai đoạn Trúc Cơ. Thêm nữa, căn cứ vào tu vi và cống hiến cho tông môn, mỗi tháng sư đệ còn được phân phát một lượng Kiếm Ấn nhất định. Nếu am hiểu tài nghệ tu hành nào đó, sư đệ còn có thể tùy theo nhu cầu mà miễn phí xin một phần tài nguyên tương ứng, ví dụ như sư đệ tinh thông luyện đan, có thể xin tài liệu luyện đan và đan lô từ phía tông môn…"

"Đương nhiên, những thứ này sẽ không được cung cấp vô hạn. Sau khi vượt quá một số lượng nhất định, cần phải hao phí linh thạch hoặc Kiếm Ấn để mua chúng. Mặt khác, tiến vào nội tông tức là sẽ có được hoàn cảnh tu luyện tốt hơn, cũng có tư cách tiến vào bí cảnh, phúc địa thuộc tông môn, thu được các loại tài nguyên tu hành quý hiếm từ trong đó."

"Bí cảnh thuộc về tông môn… Tiến vào trong đó có nguy cơ bị thương hoặc thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng hay không?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Đã thuộc quyền quản lý của tông môn, thì đương nhiên là mọi chuyện bên trong đó đều nằm dưới sự khống chế của tông môn, thỉnh thoảng tông môn sẽ tổ chức một đợt thanh trừng, tiêu diệt những tồn tại có khả năng gây uy hiếp đến đệ tử nội môn."

Lục Huyền như có điều suy nghĩ, khẽ gật gật đầu, sau đó lại lên tiếng hỏi tiếp: "Sư tỷ, ta nghe nói sau khi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, có thể tự lựa chọn một tòa sơn phong độc lập làm động phủ? Có chuyện như vậy sao?"

“Đúng là có chuyện này, đây chỉ là phúc lợi cơ bản trở thành đệ tử nội môn thôi, sư đệ có thể căn cứ vào linh mạch linh địa sơn phong trong tông, sau đó độc chiếm một tòa cho mình sử dụng.” Nữ tu thùy mị cười nói.

Nghe được câu trả lời khẳng định của nàng, trong lòng Lục Huyền đã thoải mái hơn không ít, với hắn thì chuyện nắm giữ một tòa sơn phong có nhiều hoàn cảnh linh khí khác nhau dùng để làm ruộng, còn quan trọng hơn bất kỳ một loại ưu đãi nào khác.

“Sau khi đột phá Trúc Cơ, thông thường sẽ có hình thức tu luyện như thế nào?”

“Cái này còn tùy vào lựa chọn của từng vị đồng môn. Giai đoạn Luyện Khí có đồng môn cảnh giới Trúc Cơ giảng bài cho đệ tử ngoại môn, nhưng sau khi đến Trúc Cơ rồi, sẽ không còn nhiều cơ hội như vậy. Trong tông môn có hơn hai mươi vị sư thúc Kết Đan, Lục sư đệ có thể lựa chọn gia nhập vào một trong những phái hệ đó, nếu không gia nhập, ngươi cũng có thể tự mình tu hành hoặc là giao lưu luận bàn với nhóm tu sĩ cùng giai khác.”

“Vậy trong số các vị sư thúc Kết Đan kia, có vị tiền bối nào tinh thông bồi dưỡng linh thực hoặc nuôi dưỡng linh thú không?”

“Chuyên về linh thực sao? Hình như không có ai, nhưng có ba vị sư thúc Kết Đan nắm giữ tạo nghệ cao thâm về đan đạo, mà luyện đan thường có liên quan chặt chẽ đến linh thực, khả năng trong ba người này có ít nhất là một vị tinh thông linh thực. Về phần linh thú, ta có biết một vị, sư thúc Kết Đan kia tên là Từ Kính, ngài nuôi dưỡng rất nhiều linh thú phẩm cấp cao, đồng thời cũng có quan hệ mật thiết với linh thú thủ hộ tông môn.”

Lục Huyền gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, hắn vẫn chưa quyết định có nên chọn và bái nhập làm môn hạ của một trong những vị sư thúc Kết Đan kia không.

Trong khi hai người đang nói chuyện, một trong sáu người còn lại đã bước ra khỏi mật thất với sắc mặt u ám, kết quả đột phá đã quá rõ ràng rồi.

Người nọ thấy Lục Huyền đang trò chuyện vui vẻ với nữ tu thùy mị ở trong đại sảnh, trong mắt lóe lên một tia ghen ghét.

Lục Huyền thấy vậy, nhưng không có bất cứ phản ứng gì. Hắn vừa đột phá thành công, mà hiển nhiên là vị đồng môn này đột phá thất bại, bây giờ có nói cái gì cũng không thích hợp, chi bằng trực tiếp lựa chọn im lặng cho xong.

Chẳng mấy chốc lại lục tục có người đi ra từ trong mật thất, gần như tất cả mọi người đều có phản ứng giống như người phía trước.

Trước khi tiến vào mật thất, mấy người có cùng mục tiêu nên mới động viên lẫn nhau, nhưng sau khi ra ngoài rồi, dưới khoảng cách quá lớn, nỗi thất vọng lớn lao trong lòng khiến bọn họ khó mà kiểm soát được cảm xúc của mình.

Chương 269: Bàn Giao Công Việc!

Cuối cùng, thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị thử đột phá lần thứ ba kia cũng chậm rãi bước ra ngoài, mặt xám như tro tàn.

Lục Huyền thấy gã như vậy, từ đáy lòng âm thầm than nhẹ, hắn càng cảm thấy may mắn vì mình chỉ thử một lần đã thuận lợi đột phá.

Cuối cùng, trong bảy người bọn họ chỉ có hai người đột phá thành công, theo thứ tự là Lục Huyền và một nữ tu thanh lệ, năm người còn lại đều phải ngậm đắng nuốt cay.

"Bảy người thành công hai người, tỷ lệ không đến ba mươi phần trăm, quả nhiên … đột phá Trúc Cơ cũng không phải chuyện dễ dàng. Đây chính là một mặt tàn khốc của Tu Chân giới." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái. Hắn nhìn theo bóng lưng năm người kia buồn bã rời đi, trong lòng càng thêm kiên định với ý tưởng an ổn làm ruộng của mình. Chính vì phần thưởng đến từ quầng sáng mà tu vi của hắn mới tiến triển nhanh chóng như vậy, từ đó trực tiếp thăng cấp Trúc Cơ, bước vào thế giới mới.

…

Trên bầu trời cao, Lục Huyền cưỡi một con Linh hạc cao lớn, nhanh chóng xuyên từng tầng mây mù.

Hắn nhìn vô số núi non sông suối không ngừng xẹt qua phía dưới, trong lòng không khỏi nảy lên ý nghĩ muốn bay lượn tới tận chân trời.

Mắt thấy khoảng cách động phủ càng ngày càng gần, khát vọng này cũng càng thêm mãnh liệt, hắn vỗ nhè nhẹ lên đầu con Linh hạc dưới thân, chỉ nghe một tiếng kêu to thanh thúy của Linh hạc truyền đến, nó đã nhanh chóng lao vút xuống rồi.

Tiếng gió rít gào truyền đến bên tai, Lục Huyền bay bổng giữa không trung, cùng nhảy múa với Linh hạc, có cảm giác tâm tình tràn trề vui sướng. Hắn nhẹ nhàng đáp xuống ngọn sơn phong nơi có động phủ của mình, rồi phất tay chào tạm biệt Linh hạc, đồng thời linh thức cũng tiến vào trong đan điền, phát hiện linh dịch trong đan điền của mình chỉ bị tiêu hao một phần rất nhỏ.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn lập tức mở trận pháp, tiến vào bên trong.

"Các bạn nhỏ, ta về rồi đây."

Cái bụng mũm mĩm của ấu điểu Phong Chuẩn lập tức rơi trên đỉnh đầu hắn, lại nhanh chóng nảy ra, sau mấy lần nhảy xuống lại bật ra như vậy, cuối cùng nó cũng rút được kinh nghiệm, dứt khoát vươn hai cánh ôm chặt lấy đầu Lục Huyền.

"Lần này ta ra ngoài, đã dễ dàng đột phá đến Trúc Cơ, sau này, có thể che chở cho các ngươi tốt hơn rồi. Bây giờ, để ta dẫn các ngươi đi ăn no uống say cái đã!" Lục Huyền sờ sờ cái bụng mềm mại của ấu điểu Phong Chuẩn, lại nhéo hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai Đạp Vân Linh Miêu một cái, sau đó vô cùng khí phách nói.

Mặc dù hai con thú này không hiểu ý nghĩa của Trúc Cơ là gì, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được tâm trạng vui sướng của Lục Huyền. Ấu điểu Phong Chuẩn không ngừng bay lượn xung quanh hắn, Đạp Vân Linh Miêu lại đi vòng vòng dưới chân hắn, thỉnh thoảng cũng phát ra tiếng gầm gừ nho nhỏ mang đầy giọng gió.

“Vài ngày nữa, chúng ta sẽ dọn khỏi nơi đây, để chuyển đến một tòa sơn phong mới. Đến lúc đó, chúng ta sẽ được sở hữu cả một ngọn sơn phong độc lập, không cần ở chung một chỗ với những đồng môn khác nữa. Sau khi dời đến chỗ mới, các ngươi cũng không cần phải ở bên trong động phủ cả ngày như hiện giờ, chúng ta đã có đủ không gian để tự do hoạt động rồi. Nhất là ngươi, bởi vì không có cơ hội tập bay, nên nuôi đến tận lúc này, ngươi vẫn còn mập mạp giống như quả bóng vậy.”

Ấu điểu Phong Chuẩn liên tục gật đầu, bày tỏ nỗi uất ức trong lòng mình, mỡ trên bụng cũng theo đó mà run lên…

“Cho nên sau khi đến nhà mới, ngươi không thể tiếp tục mập như vậy được, bằng không đừng trách về sau, ta sẽ dùng thủ đoạn.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

“…”

Phong Chuẩn nghiêng đầu nhìn hắn, con mắt mở to, toát lên vẻ ngơ ngác ngây ngô, cứ như nó hoàn toàn không hiểu ý Lục Huyền vừa nói vậy.

Lục Huyền đi vào trong linh điền, rất nhiều linh thực đang ở trong trạng thái sinh trưởng cực kỳ tốt, nhất là Lưu Quang Mộc nhị phẩm được trồng đầu tiên, dường như nó đang bước vào giai đoạn thành thục rồi.

“Nếu dọn đến nhà mới, những cái khác còn dễ nói, bởi ta không có nhiều đồ vật nên có thể chứa toàn bộ chúng vào trong túi trữ vật, mang đi một lượt là xong. Vấn đề chủ yếu là trong linh điền có khá nhiều linh thực, cũng may trong tay ta còn có Sinh Sinh Đại tam phẩm, dù di dời linh thực mang đi thì trong khoảng thời gian ngắn, sinh cơ của chúng cũng không xói mòn nhiều, có thể nói là đảm bảo được hoạt tính của linh thực ở mức độ cao nhất rồi.” Lục Huyền nhìn đám

linh thực đang mọc tươi tốt trong linh điền, âm thầm cảm thán nói.

Đương nhiên, trước khi bắt đầu di chuyển, hắn vẫn còn hai nhiệm vụ dài hạn cần được bàn giao. Theo thứ tự là chăn nuôi Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ cùng với trợ giúp tu sĩ Trúc Cơ bồi dưỡng chăm sóc Phần Nguyên Mộc.

Lấy thân phận tu sĩ Trúc Cơ hiện tại, hắn thực sự không thích hợp để đi chăm sóc những con Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm kia nữa. Hơn nữa, về cơ bản, tiềm năng của nhóm Giao Long cự mãng do hắn nuôi dưỡng kia, đã được khai thác gần như triệt để rồi, bởi vì đã một đoạn thời gian tương đối dài, vẫn chưa có con Giao Long cự mãng nào đột phá tấn cấp.

…

Phía trước nhà đá ở Thiên Long hồ.

Lục Huyền tìm được Hoàng Nguyên, mỉm cười nói: "Hoàng sư huynh, ta có chuyện muốn nói với người, hiện giờ nhiệm vụ chăn nuôi kia của ta cũng sắp hết hạn, làm phiền ngươi hãy giúp ta tìm một vị đồng môn khác tới bàn giao."

Hoàng Nguyên nhìn Lục Huyền đang đứng cách đó không xa, có thể rõ ràng cảm nhận được mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn đều phối hợp cực kỳ hài hòa tự nhiên. Đột nhiên, gã nghĩ tới một khả năng, lại dùng linh thức cẩn thận đảo qua thân thể Lục Huyền một chút.

"Lục sư… Lục đạo hữu, ngươi đột phá cảnh giới Trúc Cơ rồi sao?"

"Vận khí không tệ, may mắn đột phá rồi." Lục Huyền mỉm cười trả lời.

"Vậy ta nên gọi ngài là Lục sư thúc mới đúng."

Nghe Lục Huyền xác nhận, Hoàng Nguyên xưa nay vốn là người kiên nghị trầm ổn cũng phải ngẩn người, chờ một lát sau, gã hoàn hồn lại, lập tức cung kính hành lễ với đối phương.

Mặc dù tuổi tác của Lục Huyền trẻ hơn gã rất nhiều, nhưng trong Tu Hành giới, mọi thứ đều phải dựa vào tu vi để nói chuyện, cho nên gã thay đổi cách xưng hô, gọi Lục Huyền một tiếng sư thúc cũng là chuyện phải làm.

"Lục sư thúc, ta sẽ nhanh chóng giúp ngài tìm một vị sư đệ, sau đó sẽ kiểm kê những con Giao Long cự mãng còn thừa lại và đổi thành phần thưởng tương đương cho ngài."

Hoàng Nguyên nói là làm ngay, nhanh nhẹn dứt khoát rời khỏi nhà đá.

Đầu tiên, gã đi đánh giá tình hình sinh trưởng của mấy chục con Giao Long cự mãng được được Lục Huyền nuôi dưỡng trong Thiên Long hồ, đổi cho hắn sáu mươi Kiếm Ấn.

Lục Huyền hiểu, mức giá này cao hơn rất nhiều so với giá quy đổi thông thường, nhưng không từ chối được, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Sau khi bàn giao nhiệm vụ Giao Long ở Thiên Long hồ xong, hắn lại đi tới đình viện đang gieo trồng Phần Nguyên Mộc của nữ tu dịu dàng kia, báo cho nàng chuyện mình đã đột phá Trúc Cơ.

Đương nhiên là nữ tu dịu dàng nọ sẽ không thuê một vị tu sĩ Trúc Cơ tới thay mình chăm sóc bồi dưỡng Phần Nguyên Mộc, hai người nói chuyện với nhau một lúc, nữ tu đã chủ động đề nghị thay người, còn muốn cảm tạ Lục Huyền thêm một lần nữa.

Lục Huyền cảm thấy khá mỹ mãn vì trước đó, hắn đã nhận được linh chủng tam phẩm Độc Toa Mộc từ chỗ nàng rồi, lại

cộng thêm những chuyện hắn đã làm cũng có hạn, nên đã uyển chuyển chối từ.

Chương 270: Tiên Sơn Này Do Ta Làm Chủ!

Sau khi bàn giao hai nhiệm vụ này, hắn bắt đầu chuyển đổi thân phận. Đầu tiên là đi báo cáo chuyện mình đã đột phá đến Trúc Cơ cho bộ phận cung cấp thân phận của tông môn, đổi mới một minh bài luôn mang theo bên người, sau đó lại trích một giọt tinh huyết, cùng với phân hóa một luồng linh thức, giao cho sư huynh Trúc Cơ hậu kỳ của Giới Luật đường, để luyện chế thành một chiếc mệnh đăng có liên quan mật thiết với hắn.

Tất cả mọi chuyện ổn thỏa xong xuôi, Lục Huyền bắt đầu thu thập linh thực trong linh điền, triệt tiêu Vụ Ẩn Mê Trận.

Hắn quay đầu nhìn lại tòa động phủ mình đã ở lại hơn hai năm rồi xoay người rời đi.

Hắn dựa vào tấm minh bài thân phận mới, xuyên qua mấy tòa trận pháp cỡ lớn, không ngừng tiến sâu vào bên trong tông môn, cuối cùng mới dừng lại phía trước một tòa sơn phong xinh đẹp. Sơn phong này chính là nơi ở mới do chính tay hắn lựa chọn sau khi cân nhắc kỹ lưỡng.

Cả tòa sơn phong cao chừng hai trăm trượng, với từng đám mây mù lượn lờ xung quanh, khắp nơi được trồng không ít những loại kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc vô cùng mỹ lệ.

Theo như lời giới thiệu của một vị đồng môn Trúc Cơ thì tòa sơn phong này vốn nằm trên một nhánh linh mạch cỡ lớn, linh khí nồng đậm hơn gian động phủ trước đó không biết bao

nhiêu lần, thậm chí tại một số tiết điểm của linh mạch, linh khí bên trong còn trực tiếp huyễn hóa thành vật chất hữu hình.

Diện tích mảnh linh điền trên đỉnh núi không lớn lắm, vẫn cần Lục Huyền đi khai khẩn thêm. Tuy nhiên, bên dưới nhánh linh mạch lại có một khu vực linh nhưỡng tương đối đặc thù, căn cứ vào những lời vị đồng môn Trúc Cơ kia nói thì nơi này cực kỳ thích hợp để gieo trồng linh thực.

Chỗ sâu bên trong dãy núi có ngưng tụ địa hỏa, dựa vào địa thế của những khe núi xung quanh, cuối cùng đã tạo thành một dòng sông dung nham.

Tại khu vực bằng phẳng trên lưng chừng núi có một cái hồ nước nhỏ sâu không thấy đáy, linh khí yếu ớt từ trong hồ bốc lên không trung rồi dần dần tiêu tán. Khi đứng gần nơi này, Lục Huyền còn chứng kiến vài con Linh Ngư mập mạp xinh đẹp đang tung tăng bơi lội trong hồ, thậm chí hắn còn mơ hồ bắt gặp bóng dáng của một con ba ba màu đen cực lớn đang lặn sâu dưới đáy hồ.

Tại khu vực sườn núi hướng về phía Bắc, nơi không nhận được ánh sáng mặt trời trực tiếp, có một cái hang với hắc phong không ngừng rít gào. Ở thời điểm cơn gió kia vỗ lên người Lục Huyền, với khí lực của một tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ lại kiêm tu thêm hai pháp môn luyện thể như hắn, mà vẫn có thể cảm nhận được một tia âm hàn ớn lạnh.

Lục Huyền quét linh thức qua toàn bộ sơn phong, không khỏi sinh ra ý tưởng muốn đại triển quyền cước, thể hiện hết mình.

“Tiên sơn này do ta làm chủ.”

“Tòa linh sơn này đã bị ta nhận thầu!”

Lời nói hùng hồn, đương nhiên phải được thực hiện bằng hành động thiết thực.

Lục Huyền lập tức bắt tay vào quá trình cải tạo linh sơn, di dời linh thực.

Đầu tiên, hắn lấy Huyền Trùng Đằng tứ phẩm ra khỏi Sinh Sinh Đại.

Sinh Sinh Đại chỉ là bảo vật tam phẩm, bởi vậy năng lực làm chậm quá trình xói mòn sinh cơ của nó, hoàn toàn không có hiệu quả rõ ràng với Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, bởi vậy Lục Huyền phải trồng nó đầu tiên.

Hắn dùng linh thức quét nhanh quá tòa sơn phong của mình, nhanh chóng tìm được một khu đất trống nằm ngay phía trên tiết điểm linh mạch có linh khí nồng đậm nhất, rồi trồng Huyền Trùng Đằng ở đó.

Địa hình xung quanh khu đất trống này khá là phức tạp, môi trường lại ẩm ướt, cực kỳ thích hợp cho sự phát triển và sinh sản của các loại yêu trùng. Trên thân cây có tạo hình vô cùng quái dị, ba loại yêu trùng Ẩn Sí Thiền, Ngân Tuyến Bọ Ngựa và Hắc Giáp Trùng đã kết thành từng cái kén, trực tiếp phân tách rạch ròi với nhau, nước giếng không phạm nước sông, cùng duy trì mối quan hệ cộng sinh với Huyền Trùng Đằng.

Sau đó, Lục Huyền dựa theo phẩm cấp, lần lượt lấy từng gốc linh thực tam phẩm ra khỏi Sinh Sinh Đại.

Ba cây Mê Tiên Đào được hắn trồng ở một khu vực khá là hẻo lánh trên sơn phong, phòng ngừa có đồng môn hoặc linh thú không cẩn thận bị chúng ảnh hưởng, cuối cùng tạo thành trò cười.

Trên cành đào màu trắng hồng đã mọc ra những phiến lá màu phấn hồng, vừa mới trồng không được bao lâu, nhưng một luồng chướng khí mơ hồ đã lan tràn từ trên thân cây Mê

Tiên Đào ra ngoài, khiến cho bầu không khí xung quanh tràn ngập hơi thở của dục vọng.

"Không thể làm vậy được…"

Lục Huyền thi triển cho mình một câu Thanh Tịnh Chú, sau đó dùng lời lẽ đanh thép nói với Mê Tiên Đào.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu di dời một gốc Dưỡng Kiếm Hồ Lô và hai gốc Giao Đằng.

Lục Huyền trồng chúng ngay tại khu vực có linh nhưỡng đặc thù kia, thử xem có hiệu quả gì không.

Hắn cũng mang theo những thanh phi kiếm đồng nát sắt vụn từ trong tòa động phủ lúc trước, muốn tận dụng chúng làm một cái giá đỡ cho Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Hai cây Giao Đằng được tinh huyết Giao Long tẩm bổ đầy đủ, tình trạng phát triển tốt hơn rất nhiều so với Giao Đằng thế hệ đầu tiên.

Gốc Ngọc Lân Quả tam phẩm còn lại được Lục Huyền trồng ở khu vực cây cối thưa thớt, nơi ấy có rất nhiều khoáng thạch, càng thích hợp hơn cho quá trình sinh trưởng của Ngọc Lân Quả vốn yêu thích ngọc thạch linh khoáng này.

Sau khi xử lý xong xuôi nhóm linh thực tam phẩm, Lục Huyền lại bắt đầu di dời linh thực nhị phẩm, hai cây Âm Hòe với âm khí âm u xung quanh được trồng gần cửa động hắc phong sâu thăm thẳm. Bốn cây Băng La Quả được trồng xung quanh hồ nhỏ. Mười cây Liệt Diễm Quả được trồng ngay tại tầng đất nông phía trên địa hỏa, để khí tức nóng bỏng bên dưới ngày đêm tẩm bổ cho chúng.

Hai cây Kiếm Thảo cũng được trồng bên trong khu vực linh nhưỡng đặc thù, thân kiếm thẳng tắp hướng lên bầu trời, đã cao khoảng hai thước, kiếm ý tinh xảo tự do di động quanh thân lá, điên cuồng chém những vết kiếm nhỏ ra xung quanh.

Hai cây Lưu Quang Mộc vốn không kén chọn địa hình, nên được trồng trong một mảnh linh điền nồng đậm linh khí.

Cuối cùng, chỉ còn dư lại Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp.

Mười bốn bụi Linh Huỳnh Thảo biến dị ẩn chứa linh lực hệ băng cùng với năm mươi gốc Linh Huỳnh Thảo từng được gieo trồng bên trong hang động âm u lúc trước, hiện giờ đều được Lục Huyền di chuyển đến trồng ở xung quanh lối vào của hang động hắc phong, để hắc phong âm hàn nhẹ nhàng thổi qua, từ từ kích thích chúng.

Mười hai bụi Linh Huỳnh Thảo biến dị hệ hỏa, được trồng tại tầng đất nông phía trên mạch địa hỏa, còn một trăm sáu mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông được trồng ở khu vực linh điền bình thường.

Sau khi di dời xong xuôi toàn bộ linh thực, nửa ngày cũng trôi qua, Lục Huyền lau mấy giọt mồ hôi không tồn tại trên trán, khẽ vươn vai để xương cốt kêu răng rắc, toàn thân cảm thấy thư thái vô cùng.

Hắn lại quét linh thức đi xung quanh sơn phong một lần, dù đã gieo trồng rất nhiều linh thực, nhưng tòa sơn phong này cũng không xuất hiện sự thay đổi gì đáng kể, phảng phất như nước sông chảy ra biển lớn, tất cả đều cực kỳ tự nhiên.

“Chưa bao giờ ta được quản lý một mảnh linh điền phong phú như vậy…”

Điều này đã mang đến cho Lục Huyền một loại cảm giác xúc động vô cùng.

Chương 271: Lục Huyền Mời Khách!

Từ ban đầu, hắn chỉ có gần nửa mẫu linh điền ở ngoại vi Lâm Dương phường thị, nhờ cố gắng không ngừng, hắn đã được sở hữu một gian tiểu viện chứa một mẫu linh điền, cùng với một cái ao linh tuyền nho nhỏ, về sau này, hắn lại được sở hữu một tòa động phủ bên trong Thiên Kiếm Tông.

Tuy diện tích linh điền không ngừng được mở rộng, nhưng số lượng linh thực quá nhiều nên luôn có vẻ chật chội đông đúc.

Bởi vậy, đây là lần đầu tiên, hắn có cảm giác gieo trồng linh điền trên diện tích rộng lớn là như thế nào.

Hắn thả con Thảo Khôi Lỗi đã đột phá đến nhị phẩm ra, nhẹ nhàng búng khối u cỏ màu xám trên cái đầu khổng lồ của nó rồi cười nói: "Sau này, nhiệm vụ của ngươi sẽ nặng nề hơn rất nhiều đấy, diện tích sơn phong rất lớn, địa hình phức tạp, đi dò xét một vòng cũng tốn không ít thời gian rồi. Làm tốt, ta sẽ thưởng cho ngươi linh thạch."

Thảo Khôi Lỗi ngơ ngác lắc lắc đầu, sau đó khua chân, di chuyển từng bước dài mảnh khảnh, bắt đầu làm quen với hoàn cảnh của sơn phong.

"Bảo vệ linh điền!"

Khi tập trung tâm thần, Lục Huyền lập tức cảm nhận được suy nghĩ duy nhất xuất hiện bên trong cái đầu khổng lồ của nó.

"Diện tích linh điền vốn có trên sơn phong không lớn lắm, muốn trồng càng nhiều linh thực hơn, nhất định phải tự mình

khai khẩn linh điền.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ như vậy.

Hắn định bụng sẽ kiểm tra toàn bộ những cây linh thực vừa mới di dời qua một lượt, xác nhận trong quá trình di dời không gây ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của chúng, mới bắt đầu quá trình khai khẩn linh điền.

“Nhược điểm duy nhất của tòa sơn phong rộng lớn này chính là gieo trồng linh thực quá phân tán, đi lại sẽ mất nhiều thời gian hơn.” Sau khi cẩn thận bồi dưỡng toàn bộ đám linh thực một lượt, Lục Huyền không khỏi cảm thán nói.

Nhưng hắn chỉ có thể tự mình làm, không thể mời tu sĩ đồng môn tới trợ giúp gieo trồng linh thực được, bởi nếu trong quá trình bồi dưỡng mà mức độ tham gia của hắn không đạt yêu cầu, thì rất có thể, hắn sẽ không nhận được quầng sáng phần thưởng.

“Không biết để cho linh thú hoặc khôi lỗi của mình tới giúp đỡ chăm sóc thì có ảnh hưởng gì đến kết quả hay không? Có lẽ chờ đến khi tu vi của ta đạt đến cảnh giới Kết Đan, ta có thể luyện chế một thứ gì đó giống như thân ngoại hóa thân, để nó tới giúp ta làm ruộng, nếu được như vậy đúng là không còn gì tốt hơn.”

Hắn ôm theo một chút trí tưởng tượng xa xôi đi đến phía trước cái hồ nước nhỏ, rồi thả một nắm linh mễ xuống. Mấy con Linh Ngư béo khỏe lập tức bị linh mễ hấp dẫn, cả đám tranh nhau đớp mồi. Thông qua quá trình cho ăn đơn giản này, Lục Huyền đã biết được mọi thông tin chi tiết về chúng.

Chủng loại Linh Ngư, vốn là cá phổ thông, nhưng sau khi thả vào trong cái hồ nồng đậm linh khí này, chúng dần dần phát sinh biến hóa, cơ thể có vài kỳ dị, nhưng vẫn chưa nhập phẩm.

Đó chỉ là thông tin về mấy con Linh Ngư thôi, còn con ba ba đen to đùng dưới kia lại khác, Lục Huyền biết nó là linh thú nhất phẩm, trong cơ thể ẩn chứa linh lực dồi dào, cực kỳ bổ dưỡng.

"Cứ nuôi chúng nó trước đã, xem như nguyên liệu nấu ăn dự bị vậy." Chủng loại phổ thông, lại không có phần thưởng từ quầng sáng, Lục Huyền dứt khoát quyết định số phận tương lai của chúng luôn.

Trên sơn phong có một gian đình viện thanh nhã, bởi vì đã lâu không có tu sĩ dọn vào ở nên bầu không khí bên trong toát lên mùi vị ẩm mốc. Cũng may, mọi thứ vẫn được bảo trì nguyên vẹn, Lục Huyền chỉ cần sửa sang lại một chút, kiểm tra một lượt là có thể trực tiếp dọn vào.

Hắn chuẩn bị sơ sơ, dự định sẽ mời vài vị đồng môn quen thuộc đi đến nơi này, tổ chức một bữa tiệc nhỏ.

Danh sách khách mời bao gồm: Bách Lý Kiếm Thanh – người đã quen biết trước khi gia nhập tông môn, lại cực kỳ dễ nói chuyện, Từ Thiếu Trạch - hàng xóm động phủ trước, thường lịch luyện sinh tử tìm kiếm cơ duyên, Hoàng Nguyên – người quản lý tương đối quen thuộc ở Thiên Long hồ, Diêu Thanh – nữ tu từng đi ra ngoài xử lý sâu bệnh Thủy Trạch Linh Đào cùng hắn.

Nghĩ là làm, hắn lập tức xuất ra bốn tấm phù lục Truyền Tấn phù, giải thích lý do và thông báo cho bọn họ về vị trí hiện tại của động phủ.

Dưới tình huống bình thường, đệ tử Luyện Khí không được bước vào nội tông, nhưng có đệ tử nội môn tự mời thì khác, dù có ở lại trong này một khoảng thời gian ngắn cũng không thành vấn đề.

Ngày hôm sau, từ lúc sáng sớm, Lục Huyền đã nhận được một tấm Truyền Tấn phù, sau đó, hắn sử dụng minh bài thân phận, xuyên qua mấy toà trận pháp, đi tới vị trí chỉ định.

"Lục đại ca sư thúc!" Hắn vừa xuất hiện, Bách Lý Kiếm Thanh đã híp mắt chào đón, trên mặt kèm theo nụ cười đầy nhiệt tình, gã lập tức xông lại, vươn hai tay ra, làm động tác ôm ấp.

"Xưng hô quỷ gì thế?" Lục Huyền làm bộ chuẩn bị đá gã một cái.

"Cứ gọi như bình thường là được, nào gọi Lục đại ca đi!"

"Tuân mệnh, Lục bắp đùi, à không phải Lục đại ca!" Bách Lý Kiếm Thanh vội vã đáp, gã thực sự không ngờ Lục Huyền vốn bái nhập vào tông môn cùng một lúc với mình lại tiến bộ nhanh như vậy, đã trở thành một vị đệ tử nội môn rồi. Ở thời điểm hiện tại, thực lực và thân phận của hai người đã xuất hiện một khoảng cách rất lớn. Nhưng dựa trên sự hiểu biết về nhau giữa bọn họ, điều này vốn không làm ảnh hưởng đến thái độ của gã với Lục Huyền, mà ngược lại, càng chênh lệch, ý tưởng ôm chặt cái đùi này của gã càng được củng cố hơn.

"Kiếm Thanh, đệ đợi ở đây chờ một chút, ta còn mời mấy vị đồng môn quen biết khác nữa." Lục Huyền dặn dò.

Bách Lý Kiếm Thanh gật đầu, gã lập tức thu lại thái độ và hành vi của mình, lẳng lặng đứng đợi phía sau lưng Lục Huyền.

Cũng không lâu lắm, một thanh niên với vẻ mặt kiên nghị đã nhảy xuống từ trên lưng một con Linh hạc, người này chính là hàng xóm phía bên kia lưng chừng núi ở động phủ trước đó của Lục Huyền, Từ Thiếu Trạch.

"Lục sư thúc, chúc mừng ngài tấn chức Trúc Cơ kỳ!" Từ phía xa xa, Từ Thiếu Trạch đã mang theo nụ cười nóng bỏng

trên mặt, cao giọng nói.

"Đa tạ Từ đạo hữu." Lục Huyền nghĩ đến giao tình giữa hai người, cũng không xưng hô sư điệt, mà đứng dậy nghênh đón.

Hai người hỏi han vài câu rồi rơi vào yên tĩnh.

Từ Thiếu Trạch đứng phía sau Lục Huyền, nhìn bóng dáng cao lớn của hắn mà trong đáy mắt hiện lên một tia ước ao mịt mờ. Gã vốn có xuất thân tán tu, bởi vì tranh giành chút cơ duyên mà hay ra vào nơi hiểm cảnh, đánh nhau sống chết với các loại tà ma yêu thú. Khi kết bạn với Lục Huyền, sau khi có chút hiểu biết về đối phương, gã chỉ coi Lục Huyền là một vị đồng môn ham mê linh thực nhưng không giỏi chiến đấu mà thôi. Ai ngờ Lục Huyền lại âm thầm đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ rồi?

Nói thật, khi nhận được tin này, trong lòng Từ Thiếu Trạch vô cùng rung động, phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Nghĩ đến đây, gã lại âm thầm điều chỉnh hơi thở, trực tiếp gạt đi những tạp niệm trong đầu, vẫn tiếp kiên định trên con đường mình đang đi.

Trong khi chờ đợi, Diêu Thanh và Hoàng Nguyên cũng lần lượt chạy tới, nhưng sự xuất hiện của bọn họ lại làm Lục Huyền cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, bởi vì, phía sau lưng mỗi người đều có một vị tu sĩ Trúc Cơ đi theo.

Chương 272: Quà Mừng!

Sau lưng Diêu Thanh là nữ tu dịu dàng đang bồi dưỡng Phần Nguyên Mộc biến dị. Còn tu sĩ Trúc Cơ sau lưng Hoàng Nguyên lại chính là nho sĩ trung niên Dương Khánh Phong – người nuôi dưỡng hỗn huyết Mặc Lân Giao.

"Lục sư đệ, chuyện này là ngươi không đúng rồi, sự kiện lớn như đột phá Trúc Cơ này, sao ngươi không mời người quen cũ đến ăn mừng một phen chứ? Cũng may Hoàng Nguyên báo tin cho ta, ta mới biết chuyện mừng này của ngươi, cho nên đi cùng sư điệt tới đây chúc mừng sư đệ." Nho sĩ trung niên ôn tồn nói.

Nữ tu dịu dàng bên cạnh cũng tươi cười phụ họa.

"Là lỗi của ta, lỗi của ta, lát nữa ta sẽ tự phạt ba chén, Dương sư huynh, Hà sư tỷ, mời vào phòng ốc sơ sài của tại hạ xem một chút." Lục Huyền cười theo.

Hắn dẫn hai tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, bốn tu sĩ Luyện Khí xuyên qua mấy cái đại trận, đi tới gian đình viện trên sơn phong.

"Linh khí nồng đậm, trong ngoài đều đẹp, ánh mắt sư đệ cũng không tồi." Dọc đường đi, nho sĩ trung niên nhìn cảnh tượng bên đường, cười cười bình luận.

Sáu người ngồi ở gian phòng bên ngoài, Lục Huyền lập tức bưng mứt hoa quả, đồ ăn vặt ra chiêu đãi bọn họ, lại pha thêm sáu bình linh trà nóng hổi, mỗi bình thả một mảnh lá trà Thanh Diệu Linh Trà.

“Trong nhà không có thứ gì tốt để tiếp đãi mọi người, chỉ có một ấm trà nhỏ mời chư vị thưởng thức.”

“Trà ngon!” Nho sĩ trung niên đặt ấm trà trong tay xuống, trên mặt lộ vẻ say mê nói.

“Lá trà này có nguồn gốc không tầm thường, hẳn là lá trà Thanh Diệu Linh Trà nhị phẩm, có tác dụng tĩnh tâm an thần, chống đỡ tà khí xâm lấn. Mấy đứa vãn bối các ngươi nên tiêu hóa thật tốt, đừng để lãng phí.”

Bốn người Bách Lý Kiếm Thanh nghe vậy đều đồng loạt gật đầu, tinh tế thưởng thức mùi vị trong veo của lá trà Thanh Diệu Linh Trà.

Mấy ngươi vừa nhâm nhi trà vừa trò chuyện với Lục Huyền về cảm nhận của hắn khi đột phá Trúc Cơ.

Người nói chuyện chủ yếu là Lục Huyền, nho sĩ trung niên và nữ tu dịu dàng, đám người Hoàng Nguyên ngồi bên cạnh thỉnh thoảng cũng phụ họa một câu, luôn giữ thái độ cung kính cẩn thận, không dám vượt quá nửa bước.

“Lục sư đệ, lần này vội vàng qua đây không kịp chuẩn bị gì, nghe nói sư đệ rất có hứng thú với chuyện nuôi dưỡng linh thú, lại có kinh nghiệm chăn nuôi Giao Long nên ta mang cho sư đệ một quả trứng Giao Long. Trứng Giao Long này được một con Ly Hỏa Giao tam phẩm sinh ra, chỉ cần ấp trứng một đoạn thời gian là có thể phá vỏ, nếu được nuôi dưỡng đàng hoàng, linh thú này có thể đột phá cấp bậc tam phẩm.” Sau khi trò chuyện một hồi, nho sĩ trung niên Dương Khánh Phong lập tức lấy một quả trứng khổng lồ từ trong túi vải màu xám đen ra.

Quả trứng này có hình bầu dục, chiều dài nhất vượt quá ba thước, trên bề mặt vỏ trứng có những đường vân màu đỏ nhạt.

“Dương sư huynh, lễ vật này quá mức quý trọng rồi.” Lục Huyền vội vàng xua tay từ chối.

“Nếu là một con Giao Long trưởng thành, ta cũng có chút không nỡ, nhưng đây chỉ là một quả trứng Giao Long, vẫn cần sư đệ bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức đi nuôi dưỡng nó. Nhiều nhất chỉ đáng giá mấy trăm viên linh thạch mà thôi, không tính là gì cả.”

Lần đầu tiên nho sĩ gặp Lục Huyền là vì vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao, sau khi thử nhiều phương pháp, cuối cùng nho sĩ cũng tin tưởng đề nghị từ Hoàng Nguyên, mời Lục Huyền đến giúp đỡ giải quyết. Vốn dĩ ông ấy cũng không ôm hi vọng quá nhiều, nhưng Lục Huyền đã mang đến cho nho sĩ một sự bất ngờ cực lớn, hắn lấy tu vi Luyện Khí lại có thể giải quyết được chứng bệnh chán ăn của Mặc Lân Giao tam phẩm.

Hiện giờ, con Mặc Lân Giao kia đã khôi phục lại trạng thái bình thường, thực lực tăng lên nhanh chóng, cũng từ từ thể hiện rõ thiên phú xuất sắc từ hai chủng huyết mạch ưu tú rồi.

Nho sĩ biết Lục Huyền không giỏi đấu pháp, nhưng trong lòng lại hiểu, dựa vào trình độ của Lục Huyền trên phương diện linh thực linh thú, hắn hoàn toàn có thể tìm được một vị trí tốt trong tông môn, thậm chí còn đủ khả năng đi phụ trách quản lý hậu cần của cả Thiên Kiếm tông này, vì vậy, nho sĩ mới nảy sinh ý muốn kết giao.

Nho sĩ trung niên cố gắng nhét quả trứng Giao Long cho Lục Huyền, hắn không từ chối được nên đành phải nhận.

Nói thật, hắn không có nhu cầu với Giao Long trưởng thành. Dù nhận một con trưởng thành có nghĩa là hắn không cần hao phí quá nhiều thời gian và tài nguyên đi bồi dưỡng nó, nhưng điều ấy cũng đồng nghĩa với chuyện không có phần thưởng bên trong quầng sáng.

Nói cách khác, với Lục Huyền, nhận một con Giao Long trưởng thành, còn không bằng bắt đầu nuôi dưỡng Giao từ trong trứng Long.

"Lục sư đệ, đây là hạt linh chủng mà trước đó ta ngưng kết được từ một gốc Phần Nguyên Mộc tam phẩm, ta tặng nó làm quà mừng cho sư đệ, mong sư đệ không chê."

"Đa tạ Hà sư tỷ, linh chủng quý hiếm như vậy, sư đệ mừng còn không kịp." Lục Huyền vội vàng cảm tạ.

Mấy người Hoàng Nguyên cũng lần lượt cầm lễ vật ra, nhưng vì Lục Huyền đã Trúc Cơ mà bọn họ vẫn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí cảnh, nên lễ vật không chú trọng ở giá trị cao, chỉ hơn ở điểm bất ngờ.

Sau đó, Lục Huyền đích thân xuống bếp, nấu một bàn lớn đầy đủ các món ngon, trực tiếp mở tiệc chiêu đãi sáu người. Chủ và khách đều vui vẻ.

Ăn uống xong, sáu người kia lần lượt rời đi.

Lục Huyền thu dọn một phen, lại bắt đầu bước vào cuộc sống mới của một Linh thực sư.

Đầu tiên hắn cởi bỏ trói buộc cho ấu điểu Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu, để hai con thú nhỏ này có thể tự do di chuyển trong sơn phong, thay vì suốt ngày bị hạn chế ở trong động phủ chật hẹp như trước đây. Thậm chí hắn còn hứa hẹn, nếu thực lực của chúng tăng lên một ít, chúng còn có thể tự do hoạt động ở khu vực gần với sơn phong mà không bị gò bó.

Được Lục Huyền cho phép, ấu điểu Phong Chuẩn lập tức vỗ đôi cánh màu xanh nhạt của mình, thoả thích bay lượn tại mảnh trời phía trên sơn phong. Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, gần như đã biến thành một cái bóng nho nhỏ màu xanh, hệt như một chú chim đã ở trong lồng quá lâu, vừa sổ lồng là phi thẳng lên trời.

Trong quá trình bay nhanh, cả cái bụng tròn vo của nó cũng dần dần biến thành hình giọt nước thon gọn hơn hẳn, có thể nói, sự thay đổi này chỉ nhằm một mục đích duy nhất, chính là giảm bớt lực cản trở cho cơ thể, chứ dưới tình huống vác cả cái bụng bự như thế cùng bay, làm sao mà bay nhanh được? Ấu điểu Phong Chuẩn vốn là linh thú nổi tiếng về tốc độ, đặc điểm nhanh nhẹn nhẹ nhàng hoàn toàn không phù hợp với cơ thể mập mạp hiện giờ của nó.

Về phần Đạp Vân Linh Miêu, nhóc con này vốn sinh sống trong núi rừng, sau khi trở về với tự nhiên, nó lập tức chạy băng băng giữa đám rừng cây cự thạch, bàn chân dày như đám mây trắng yên lặng đáp xuống đất, đã có thêm mấy phần hoang dã so với trước đây.

Lục Huyền đặt quả trứng Ly Hỏa Giao Long được nho sĩ trung niên tặng lên tiết điểm của linh mạch, lại triệu hồi ấu điểu Phong Chuẩn đang bay lượn trên trời cao về: “Giao cho ngươi một nhiệm vụ, kể từ hôm nay mỗi ngày ngươi phải bỏ ra từ một đến hai canh giờ, dùng cái bụng tròn xoe của ngươi tới ấp quả trứng Giao Long này.”

Ấu điểu Phong Chuẩn dùng đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào quả trứng, sau đó cái đầu nhỏ khẽ gật gật.

Chương 273: Nhận Tài Nguyên Khen Thưởng!

Lục Huyền lại đi tuần tra vòng quanh sơn phong một lượt, nhìn đám hoa cỏ đầy khắp núi đồi, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem, mình nên làm gì tiếp theo.

"Điều quan trọng nhất hiện giờ chính là đến Tư Nông điện đổi tài nguyên linh chủng cảnh giới Trúc Cơ, tốt nhất là lấy được phương pháp ngưng luyện vài loại linh chủng. Đương nhiên, ta cũng phải đến Tàng Kinh các lựa chọn một số công pháp thích hợp cho cảnh giới Trúc Cơ và khai khẩn càng nhiều linh điền hơn. Nếu điều kiện cho phép, cũng cần chuẩn bị một loại trận pháp mới, Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm khó mà bao trùm được một khu vực lớn thế này."

…

"Vất vả cho ngươi rồi." Lục Huyền nhảy xuống khỏi lưng một con Linh hạc cao to, sau đó cầm một trái linh quả đỏ rực, trực tiếp nhét vào trong miệng nó.

Linh hạc nhẹ nhàng mổ vào lòng bàn tay hắn, lại thân mật dùng cái đầu linh vũ trắng nõn cọ cọ vài cái, trong miệng phát ra tiếng kêu lanh lảnh rồi lao thẳng lên trời.

Lục Huyền ngựa quen đường cũ, lập tức tiến vào bên trong Tư Nông điện, lại đi đến phía trước mặt người quen là tu sĩ lão nông, mỉm cười nói: "Hạ đạo hữu, đã lâu không gặp, ta lại tới đổi linh chủng đây."

Tu sĩ lão nông ngẩng đầu, nếp nhăn trên mặt xếp chồng lên nhau thật chặt, đôi mắt khẽ liếc nhìn Lục Huyền, chỉ trong

nháy mắt, lão đã nhận ra khí tức trên người hắn thay đổi rồi. Lão lại cẩn thận dùng linh thức đảo qua một phen, sắc mặt đại biến, sau đó cung kính cúi đầu nói: "Lục sư thúc, ngài đã đến rồi, có chỗ nào cần sư điệt trợ giúp hay không?"

"Hạ đạo hữu đừng giữ kẽ như vậy. Lần này, ta qua đây là muốn lĩnh tài nguyên tu hành sau khi tấn thăng Trúc Cơ." Lục Huyền ấm áp nói.

Hắn thực sự có chút bất đắc dĩ đối với phản ứng của những người quen cũ sau khi nhìn thấy hắn, có cảm giác đột nhiên đôi bên trở nên xa lạ rất nhiều, nhưng hắn vẫn có thể hiểu được cảm giác của bọn họ. Bởi xét cho cùng, Tu Hành giới vốn là thực lực vi tôn, thứ bậc nghiêm ngặt, một khi hắn đột phá đến cảnh giới mới thì mối quan hệ giữa hai bên không thể trở lại như trước được.

"Hồi bẩm sư thúc, nếu muốn xin linh chủng hoặc phương pháp ngưng luyện miễn phí tại giai đoạn Trúc Cơ, ngài cần tiến vào trong nội điện, dùng minh bài thân phận đăng ký mới được." Tu sĩ lão nông giải thích cho Lục Huyền.

"Vậy thỉnh Hạ đạo hữu dẫn ta vào nội điện."

Tu sĩ lão nông trịnh trọng gật đầu, lão lập tức đứng dậy, dẫn Lục Huyền đi vào cửa phụ: "Lục sư thúc, phía trước chính là nội điện, đệ tử Luyện Khí không thể tùy tiện tiến vào, ta chỉ có thể đưa sư thúc đến chỗ này thôi."

"Đa tạ Hạ đạo hữu." Lục Huyền nói cảm ơn, rồi cất bước đi vào bên trong cửa điện.

Ngoài cửa có bố trí một đạo cấm chế, hắn cầm minh bài tới, quơ quơ trước cửa, ngay sau đó đã được phép bước vào bên trong.

Tu sĩ lão nông nhìn bóng dáng Lục Huyền biến mất đằng sau cấm chế, sắc mặt thay đổi thất thường, trong lòng khẽ thở

dài.

Nhìn từ bên ngoài, khu nội điện này rất bình thường, nhưng sau khi tiến vào bên trong mới phát hiện, nơi này tự có càn khôn khác. Trong gian đại sảnh rộng rãi có trải một tấm thảm làm bằng da yêu thú cao cấp, xung quanh lại bày hơn chục chậu cây cảnh linh khí bức người, còn mấy bộ bàn ghế xung quanh, dường như chúng đều được chế tạo từ các loại linh mộc trân quý, bởi vì trên bề mặt đám này đều có hoa văn tự nhiên thần bí.

Mọi thứ bên trong nhìn đơn giản lại cực kỳ xa hoa.

Trong nội điện to lớn như vậy, lại chỉ có hai tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ túc trực, và ngoại trừ Lục Huyền, không có người nào khác tiến vào. Nơi này yên tĩnh hơn ngoại điện không biết bao nhiêu lần.

"Loại chức vị này có vẻ thích hợp để vừa làm vừa chơi ghê…" Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Hắn lập tức đi đến trước mặt một tu sĩ thanh niên trong hai người đó.

Tu sĩ thanh niên này có tướng mạo bình thường, khí chất nội liễm trầm ổn, vừa thấy Lục Huyền tiến đến, đã vội vàng đứng dậy nghênh đón: "Chào đạo hữu, tại hạ Trương Sách, nhìn đạo hữu không quen mặt cho lắm, phải chăng đây là lần đầu tiên, đạo hữu vào nội điện này?"

"Chào Trương sư huynh, tại hạ Lục Huyền, đây đúng là lần đầu tiên ta tiến vào trong nội điện." Lục Huyền đáp lễ.

Hai người trò chuyện vài câu, Lục Huyền lập tức bày tỏ ý đồ mình tìm đến nơi này: "Trương sư huynh, ta vừa mới đột phá cảnh giới Trúc Cơ, nhưng trong lòng đã biết sau khi trở thành đệ tử nội môn, là có thể nhận được một khoản tài

nguyên tu hành nhất định từ tông môn. Bởi vì ta vô cùng hứng thú với linh thực nên mới trực tiếp đi tới Tư Nông điện."

"Đúng là có chuyện này. Dựa theo quy củ của tông môn, tại thời điểm Trúc Cơ sơ kỳ có thể nhận được một loại cây non hoặc linh chủng của linh thực tứ phẩm, cùng với ba cây linh thực tam phẩm, mười cây linh thực nhị phẩm, phẩm chủng đều nằm trong phạm vi quy định của tông môn. Ngoài ra, ngươi còn có thể tuyển chọn mấy loại phương pháp ngưng luyện linh chủng, nhưng phương pháp ngưng luyện trân quý hơn linh chủng, cây giống rất nhiều, nên ngươi chỉ có thể lựa chọn một phương pháp ngưng luyện tam phẩm và ba phương pháp ngưng luyện linh chủng nhị phẩm mà thôi."

"Đây là phúc lợi của đệ tử nội môn sao…" Trong lòng Lục Huyền đã cảm động đến độ muốn khóc rống lên rồi.

Linh chủng tứ phẩm, phương pháp ngưng luyện linh chủng tam phẩm, những cái này cần bao nhiêu linh thạch và Kiếm Ấn mới có thể đổi được đây…

Tu sĩ thanh niên thấy hắn im lặng không nói gì, lại tiếp tục nói: "Nếu Lục sư đệ đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, lại có thể nhận được số lượng linh chủng và phương pháp ngưng luyện linh chủng hệt như lần này, cứ thế mà suy ra, Trúc Cơ hậu kỳ cũng có thể nhận được tương tự như vậy."

Hít hà…

Lục Huyền không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ trong nháy mắt, lòng trung thành của hắn đối với tông môn đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Hắn cố gắng kiềm chế những suy nghĩ trong lòng mình xuống, để mở miệng hỏi tu sĩ thanh niên: "Trương sư huynh, ta còn có một thắc mắc nữa, những tài nguyên tương tự như

này cũng có hiệu quả trên các phương diện tài nghệ tu hành khác sao?"

"Thông thường chỉ giới hạn ở một trong các loại nào đó mà thôi. Lục sư đệ có thể tham khảo nhiều hơn và lựa chọn tài nguyên tu hành mà mình yêu thích. Ví dụ như phương diện luyện đan, sư đệ có thể lựa chọn mấy loại đan phương, một phần linh dược luyện đan quý hiếm, tổng giá trị cũng tương đương với linh thực bên này. Đại đa số đồng môn chỉ am hiểu một loại tài nghệ tu hành, cho nên bọn họ thường chọn tài nguyên tương ứng, dần dà chuyện này đã phát triển thành một loại quy tắc bất thành văn. Nếu sư đệ muốn cả tài nguyên linh thực và luyện đan, cũng không phải là không được… Chỉ có điều sẽ phiền phức hơn rất nhiều."

Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Nếu mỗi một tu sĩ lên đến Trúc Cơ đều được cung cấp đủ các loại tài nguyên trên mỗi phương diện như luyện đan luyện khí, trận pháp phù lục, chế khôi nuôi cổ… tông môn không phá sản mới là lạ.

"Trương sư huynh, ta chỉ đặc biệt yêu thích linh thực, tâm ý đã quyết sẽ không cân nhắc đến những loại tài nguyên khác nữa, thỉnh cầu sư huynh giới thiệu tình huống của linh thực giúp ta."

"Linh chủng có thể nhận đều ở chỗ này, sư đệ tự lựa chọn là được."

Chương 274: Một Công Đôi Ba Việc!

Trương Sách cầm một quyển sách ngọc thật dày tới, đưa cho hắn.

Trên sách ngọc có ghi chép hơn trăm chủng linh thực, số lượng linh thực nhị phẩm là nhiều nhất, tứ phẩm là ít nhất, hơn nữa chủng loại cũng có rất nhiều hạn chế.

Kiếm Thảo nhị phẩm đã được Lục Huyền trồng trên sơn phong, cùng với Kiếm Khổng Tước hắn từng trông thấy nữ tu ở trong bí cảnh lấy ra, đều không nằm trong danh sách này.

Lục Huyền không ngừng lật xem, đối chiếu và từ từ đưa ra quyết định.

"Trương sư huynh, ta muốn xin một hạt linh chủng tứ phẩm Địa Hỏa Tâm Liên." Hắn chỉ vào một gốc hoa sen đỏ rực đang xoay chầm chậm trên sách ngọc, và nói với tu sĩ thanh niên.

Thân rễ của bông hoa sen này có màu đỏ nhạt, với những đường vân nhỏ bé rậm rạp bên trên, thoạt nhìn có cảm giác thứ này được cấu tạo từ vô số những mảnh tinh thể bất quy tắc màu đỏ nhạt. Phiến lá có màu đỏ rực, mơ hồ có thể nhìn thấy ở khoảng giữa những đường gân lá có một dòng dung nham màu hỏa hồng, lặng lẽ lưu chuyển.

Từ lần trước, sau khi kiếm được rất nhiều tiền từ Thiên Long hồ, Lục Huyền đã từng cân nhắc sẽ mua linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên này, nhưng hoàn cảnh ở động phủ lúc đó không thể đáp ứng được yêu cầu gieo trồng trong dung nham nóng

bỏng của Địa Hỏa Tâm Liên, nên đến cuối cùng, hắn đành phải lựa chọn Huyền Trùng Đằng tứ phẩm. Tới hiện giờ, trên tòa sơn phong của hắn có một dòng sông dung nham nóng chảy, điều kiện dồi dào, cực kỳ thích hợp để gieo trồng Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm này.

"Được." Tu sĩ thanh niên liếc mắt nhìn qua một cái, thấy hình vẽ Địa Hỏa Tâm Liên trên sách ngọc đang sáng lên, xác định có sẵn linh chủng nên gật đầu.

"Linh chủng tam phẩm thì… Ta lựa chọn cùng một loại linh chủng là Nguyệt Lâm Thảo." Lục Huyền lại lật sách ngọc, chỉ vào một trang có hình vẽ đang tỏa sáng.

Một gốc linh thảo lặng lẽ hiện lên, linh thảo có màu bạc trắng, cảm giác như có một tầng ánh trăng nhợt nhạt vương vãi ở phía trên, mang đến một loại cảm nhận mông lung mờ ảo.

Chú thích phía dưới linh thảo có ghi rằng: Nguyệt Lâm Thảo thành thục cực kỳ thích hợp dùng để nuôi dưỡng yêu thú, có thể gia tăng tốc độ phát triển cho yêu thú. Điều này thực sự làm Lục Huyền động tâm.

Bản thân hắn gieo trồng Nguyệt Lâm Thảo sẽ nhận được phần thưởng bên trong quầng sáng, mà vừa hay, hắn có thể dùng Nguyệt Lâm Thảo thành thục để nuôi dưỡng yêu thú, càng tạo điều kiện thuận lợi để ôm bắp đùi con Huyền Thiên Bạch Loan kia, đồng thời cũng thu được quầng sáng khi nuôi dưỡng những con yêu thú khác lên cấp.

Có thể nói là một công đôi ba việc.

Trên sơn phong đã có nhiều loại linh thực tam phẩm rồi, hắn tương đối coi trọng Nguyệt Lâm Thảo này, vì vậy mới dứt khoát đổi luôn ba hạt linh chủng tam phẩm đều là Nguyệt Lâm Thảo.

Về phần linh chủng nhị phẩm, hắn suy nghĩ một hồi, cuối cùng đã lựa chọn hai chủng tên là Nghê Thường Thảo và Nhật Hương Quả, mỗi loại năm viên.

Hắn cũng không vội vàng đi lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng. Bởi xét cho cùng, Trúc Cơ sơ kỳ chỉ được lựa chọn lác đác có bốn chủng mà thôi, nên cần phải tối đa hóa lợi ích của chúng.

Nói đơn giản là trước khi lựa chọn phương pháp ngưng kết linh chủng, hắn cần phải tính toán xem phần thưởng mình sẽ nhận được từ quầng sáng sau khi linh thực thành thục là gì, rồi tìm loại linh chủng mang lại lợi ích nhiều nhất để nhận lấy phương pháp ngưng kết linh chủng.

Sau khi gieo trồng nhiều linh thực như vậy, hắn cũng lục lọi ra một ít quy luật rồi.

Phần thưởng nhận được bên trong quầng sáng có một chút liên quan nhất định đến bản thân phẩm chủng của linh thực, ngay cả số lượng và loại hình khen thưởng cũng được giới hạn ở một số chủng nhất định, vì vậy, hắn cần phải chọn được loại linh thực có thể mở ra phần thưởng thiết thực nhất.

Sau đó, hắn sẽ dùng phương pháp ngưng luyện linh chủng để gieo trồng trên diện rộng, thậm chí còn dựa vào cải tạo phẩm chủng linh thực để tiếp tục tối đa hóa lợi ích.

Chẳng mấy chốc, tu sĩ thanh niên kia đã cầm hạt linh chủng Lục Huyền yêu cầu tới và giao từng loại cho hắn.

Sau khi Lục Huyền xác nhận số lượng và phẩm chủng chính xác, ngay dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, tu sĩ thanh niên lại tiếp tục đăng ký thông tin tương ứng cho hắn, để phòng ngừa sau này có thể xảy ra những loại tranh chấp không cần thiết.

“Lần này phải đa tạ Trương sư huynh rồi.” Lục Huyền ôm quyền cảm kích nói với tu sĩ thanh niên kia.

“Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến.” Trương Sách cười trả lời.

Lục Huyền đã đạt được mục đích, cũng không ở lại lâu, lập tức rời khỏi nội điện của Tư Nông điện. Khi đi ngang qua ngoại điện, hắn cũng nhân tiện chào hỏi vị tu sĩ lão nông đang trông coi ngoài này. Tu sĩ lão nông Hạ Sâm ngơ ngác nhìn theo bóng lưng xa dần của Lục Huyền, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Hạ đạo hữu, ngươi quen biết vị sư thúc Trúc Cơ vừa rồi sao? Thời điểm ngài ấy đi ra ngoài còn qua đây, chào hỏi ngươi một tiếng.” Một tu sĩ đang đứng cách đó không xa, lập tức tiến tới, huých vào cánh tay tu sĩ lão nông một cái, tò mò hỏi.

“Khi vị sư thúc đó còn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí, ngài ấy đã từng đến Tư Nông điện mấy lần để trao đổi linh chủng, tất cả những lần như vậy đều do ta tiếp đón.” Tu sĩ lão nông cũng không giấu giếm đối phương.

“Vậy cũng coi như có chút giao tình rồi, nói không chừng, vị sư thúc Trúc Cơ kia sẽ vì chuyện ấy mà coi trọng ngươi cũng nên! Nhìn mặt mũi và tuổi tác của sư thúc kia không lớn lắm, tuổi còn trẻ đã đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ rồi, đúng là tiền đồ vô lượng.” Ánh mắt đang nhìn tu sĩ lão nông của vị đồng môn kia lập tức lóe lên một tia hâm mộ.

“Đúng vậy… Tuổi còn trẻ đã đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ…” Tu sĩ lão nông kinh ngạc đáp.

Lão còn nhớ, lúc mới gặp Lục Huyền, đối phương chỉ là một tu sĩ Luyện Khí tầng chín trẻ tuổi non nớt, không ngờ thời gian chưa đến ba năm, người ta đã một đường tấn thăng lên

cảnh giới Trúc Cơ rồi! Dù ngay thời điểm đó, hắn đã gần đột phá đến Luyện Khí viên mãn thì loại tiến bộ này cũng cực kỳ đáng sợ.

"Ngươi nói xem, một tu sĩ có thể nhanh chóng đột phá Trúc Cơ như vậy, là có nhân tố nào ảnh hưởng không?"

"Có lẽ do thiên phú của đối phương có tốt, trong một vạn không được một, cũng có khả năng đối phương đã nhận được kỳ ngộ tuyệt thế, hoặc là cả hai nên mới có thể đột phá đến Trúc Cơ trong khoảng thời gian ngắn như vậy."

Tu sĩ lão nông nghe vậy, lập tức lắc lắc đầu nhưng cái lắc đầu này lại nhỏ đến mức khó có thể nhận ra. Lão có chút hiểu biết sơ sơ về thiên phú tu hành của Lục Huyền, nếu xét trong nhóm đệ tử đông đảo của Thiên Kiếm Tông, thiên phú của hắn sẽ được xếp vào nhóm hạ đẳng nhất.

Về phần kỳ ngộ… Theo như lão được biết, thì về cơ bản, Lục Huyền luôn ở trong tông môn bồi dưỡng linh thực, khó có khả năng sẽ vô duyên vô cớ mà đạt được cơ duyên lớn lao bậc này.

"Chẳng lẽ trồng trọt linh thực cũng có thể nhanh chóng gia tăng tu vi sao?" Tu sĩ lão nông tự giễu nói, rồi lập tức lắc đầu, chính lão cũng cảm thấy ý nghĩ này quá nực cười.

Lão nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, thầm quyết tâm phải đuổi kịp bước chân của Lục Huyền càng nhanh càng tốt.

Chương 275: Địa Hỏa Tâm Liên Và Nguyệt Lâm Thảo!

Lục Huyền xuyên qua tầng tầng trận pháp, nhanh chóng trở lại sơn phong.

Ấu điểu Phong Chuẩn đang nằm úp sấp trong đống cỏ khô dưới chân núi, đứng từ bên trên, có thể lờ mờ nhìn thấy những đường vân màu đỏ nhạt trên bề mặt quả trứng Ly Hỏa Giao Long đang bị chèn ép bên dưới cái bụng mũm mĩm của nó.

Bên dưới bụng có thêm một vật khổng lồ như này, khiến lớp mỡ bụng của ấu điểu Phong Chuẩn bị kéo hẳn sang hai bên, nom buồn cười đến lạ.

Vừa thấy Lục Huyền đi tới, nó lập tức kiêu ngạo phát ra một tiếng kêu líu lo, thậm chí Lục Huyền còn trông thấy một tia mẫu tính chói chang trên mặt nó.

"Ai cha, con chim vị thành niên hôm nào, giờ đã biến thành chim mẹ rồi." Lục Huyền khẽ cười một tiếng.

Cách đó không xa, những sợi dây cỏ màu xám không ngừng bắn ra từ khối u khổng lồ trên đầu Thảo Khôi Lỗi, chúng từ từ đi tới, bao quanh con ấu điểu, một vòng lại một vòng, không ngừng mở rộng diện tích khu vực ấp trứng cho ấu điểu Phong Chuẩn.

"Ngao…" Không biết từ chỗ nào, đột nhiên Lục Huyền lại nghe thấy tiếng gầm rú mang theo ba phần giọng gió của Đạp Vân Linh Miêu, hắn nhìn về phía tiếng kêu vang lên, chỉ thấy một cái bóng đen quen thuộc đang nhanh chóng lướt đi trong rừng cây.

Lục Huyền không tiến vào nhà, lại đi thẳng tới vị trí của dòng sông nham thạch. Tại đây, hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành, khống chế tảng núi đá trước mặt từ từ di động, khiến cho một cánh cửa hang lộ rõ ngay trước mặt mình.

Linh thức lan tràn dọc theo cửa động, vượt qua mấy khúc quẹo, mới đến được phía trên sông dung nham. Dung nham nóng bỏng đang chậm rãi chảy xuôi, thỉnh thoảng cũng phát sinh tiếng nổ lụp bụp nho nhỏ, từng giọt dung nham bắn tung tóe vào hai bên núi đá, lưu lại những cái lỗ nhỏ màu đen cháy sém.

Một hạt sen đỏ rực lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Hạt sen này to bằng đầu ngón tay cái, có màu hỏa hồng, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy bên trong hạt sen có một mảnh sương khói màu đỏ thẫm đang nhẹ nhàng di chuyển.

Dường như cảm nhận được lớp dung nham cực nóng đang chảy bên dưới, mảnh sương khói màu đỏ thẫm kia không ngừng cuộn trào mãnh liệt, dường như trong khoảnh khắc này, nó đã trực tiếp chuyển từ trạng thái tĩnh lặng thành trạng thái sôi trào rồi.

Lục Huyền dùng linh thức điều khiển hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên, nhẹ nhàng đặt nó vào trong dung nham nóng bỏng. Khoảnh khắc nó được đưa vào dung nham nóng hầm hập, mảnh sương khói màu đỏ thẫm bên trong hạt sen lập tức bùng phát, hóa thành một đóa hỏa liên mờ ảo nhẹ nhàng xoay tròn.

Được thấm nhuần bởi dung nham cực nóng, tốc độ xoay tròn của đóa hỏa liên kia càng lúc càng nhanh, thậm chí nó còn hóa thành một luồng lưu quang màu hỏa hồng, trực tiếp chui vào trong dung nham nóng bỏng.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu Lục Huyền.

【Linh thực tứ phẩm Địa Hỏa Tâm Liên, cần sinh trưởng trong dung nham nóng bỏng, cũng cần được bồi dưỡng bằng các loại thuật pháp hệ hỏa từ nhị phẩm trở lên.】

【Sau khi hạt sen chín, nuốt vào có thể tịnh hóa khí tức vẩn đục ô nhiễm, giảm bớt nguy cơ dị hóa cho tu sĩ, cũng có thể chống lại sự xâm nhập và ô nhiễm của tà ma trong một khoảng thời gian nhất định, dùng hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên lâu dài còn giúp gia tăng linh thức.】

【Lá sen và thân rễ có thể dùng làm tài liệu luyện chế một số loại đan dược.】

【Kim liên sinh trong hỏa.】

"Không hổ là linh thực tứ phẩm, toàn thân đều là bảo vật, nhất là hạt sen có thể chống đỡ tà ma xâm nhập ô nhiễm trong khoảng thời gian nhất định, thậm chí dùng lâu còn đề thăng được linh thức." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Phải biết rằng, ở thời điểm các tu sĩ đi ra bên ngoài phiêu lưu mạo hiểm, thứ bọn họ sợ nhất chính là đụng phải tà ma. Đám tà ma kia có hành tung quỷ dị, năng lực lại vô cùng quái lạ, khó lòng phòng bị được, mà một khi không cẩn thận sẽ bị chúng xâm nhập vào trong cơ thể.

Sau khi nuốt hạt của Địa Hỏa Tâm Liên vào bụng, có thể chống đỡ tà ma xâm lấn trong một đoạn thời gian, thậm chí thứ này còn có thể tinh lọc linh khí vẩn đục ô nhiễm trong cơ thể.

Hoàn toàn có thể coi nó là một món bảo vật hiếm thấy đối với tu sĩ.

Ngoài ra, đây là lần đầu tiên hắn gặp được loại linh thực có thể đề thăng linh thức.

Phải biết rằng, ngoại trừ ở thời điểm đột phá, còn lại, linh thức của tu sĩ rất khó gia tăng, và chỉ một số thiên tài địa bảo

quý hiếm hoặc là công pháp luyện thần phẩm cấp cao mới mang đến hiệu quả tăng trưởng này.

Vậy mà hạt Địa Hỏa Tâm Liên lại có công hiệu thần kỳ như vậy, dù điều kiện tiên quyết để đạt được hiệu quả này chính là sử dụng nó lâu dài, nhưng đương nhiên, nhiêu đây cũng rất đáng quý rồi.

Lục Huyền cảm nhận được môi trường xung quanh ngày càng nóng hơn, bởi vậy hắn cũng không dừng lại quá lâu, đã đi đến một khu linh điền trống không, cầm linh chủng Nguyệt Lâm Thảo ra. Phía trên hạt linh chủng hẹp dài này có một tầng hào quang mơ hồ nhìn như ánh trăng màu trắng bạc bao phủ, thậm chí khẽ lắc lư nó một cái, sẽ thấy ánh trăng nhàn nhạt bên trong nhẹ nhàng lưu chuyển, để lộ ra một loại ý vị trong trẻo nhưng lạnh lùng, không vướng bụi trần.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền phun ra, được Địa Dẫn Thuật dẫn dắt khống chế, kết cấu linh nhưỡng phía trước bắt đầu phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ.

Ba vết nứt dài hẹp xuất hiện, Lục Huyền nhanh chóng nhét ba hạt linh chủng Nguyệt Lâm Thảo vào trong khe. Sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần lên trên một hạt linh chủng đang bị vùi trong tầng linh nhưỡng nông nọ. Một ý niệm lập tức lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực tam phẩm Nguyệt Lâm Thảo, sau khi thành thục có thể dùng để nuôi dưỡng yêu thú, rất có lợi cho quá trình phát triển của yêu thú, cũng có thể dùng làm tài liệu luyện chế một vài loại đan dược.】

【Bẩm sinh đã kháng cự với ánh sáng mặt trời chiếu rọi, ban ngày linh thực sẽ cô đọng tinh hoa vào trong thân và gốc rễ, khiến cho linh thực luôn rơi vào trạng thái bán khô héo. Vào ban đêm, linh thực sẽ trở lại bình thường, bắt đầu hấp thu linh khí của ánh trăng, đặc biệt là khi đầy đủ linh khí, nó sẽ cô

đọng thành nguyệt hoa linh dịch, loại linh dịch này sẽ tự tiêu tán vào lúc bình minh.】

【Nửa đêm là thời điểm thích hợp nhất để tu tiên.】

"Lại thêm một loại linh thực không ưa ánh sáng mặt trời, đã vậy, phương thức sinh trưởng của nó còn là hấp thu linh khí ánh trăng." Lục Huyền âm thầm cảm khái trước sự đa dạng của linh thực.

Vậy là sau Ám Tủy Chi nhị phẩm và Âm Hòe nhị phẩm vẫn còn ở trong giai đoạn sinh trưởng, trong danh sách các chủng linh thực đang được hắn gieo trồng lại xuất hiện thêm một chủng không ưa ánh sáng mặt trời.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lập tức thi triển Mộc Sinh Thuật cảnh giới đại thành, từ từ điều khiển đám cây cỏ xung quanh bay đến khu vực gieo trồng linh chủng Nguyệt Lâm Thảo. Làm như vậy, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nữa, là đám cây cỏ này sẽ mang đến tác dụng che chắn thiên nhiên cho Nguyệt Lâm Thảo.

Trồng xong Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, Lục Huyền lại tùy ý tìm một khu linh điền trống không, thi triển Địa Dẫn Thuật và vùi năm hạt Nghê Thường Thảo xuống sâu bên trong linh nhưỡng.

Một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

Thông tin liên quan đến Nghê Thường Thảo nhanh chóng hiện lên.

Chương 276: Lựa Chọn Công Pháp!

【Linh thực nhị phẩm Nghê Thường Thảo, khi thành thục những phiến lá sẽ bồng bềnh nhẹ nhàng, hệt như bộ y phục bằng lông vũ của Tiên Nhân, chỉ có bay bổng thôi.】

【Sau khi thành thục có thể đặc chế thành sợi, dùng để dệt pháp khí loại pháp bào, tự mang theo hiệu quả khinh thân.】

【Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian.】

(Dịch nghĩa: "Khởi vũ lộng thanh ảnh" chỉ cái bóng rõ nét của chính mình dưới ánh trăng, nó được thoát thai từ câu thơ trong bài Nguyệt Hạ Độc Chước của Lý Bạch:

"Ta ca nguyệt bồi hồi,

Ta vũ ảnh linh loạn."

Hai câu "Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian", lại mang hàm ý ẩn dụ cho bản thân tác giả, muốn hòa mình vào thiên nhiên, để thoát khỏi những lo toan trần thế, nhưng một mình khiêu vũ dưới ánh trăng lại cảm thấy bản thân quá mức cô độc, chỉ có duy nhất cái bóng bên cạnh làm bạn, sao được náo nhiệt như chốn nhân gian?)

"Ừm, linh thực biết nhảy múa." Lục Huyền để lại một câu đánh giá rồi tiếp tục trồng năm hạt Nhật Hương Quả khác.

【Linh thực nhị phẩm Nhật Hương Quả, sau khi linh quả chín có mùi thơm ngát, ăn vào có thể khiến tâm tư người sử dụng trở nên sống động, tạm thời cũng giúp gia tăng một chút ngộ tính cho tu sĩ.】

【Ưa thích ánh sáng mặt trời chiếu vào, ánh sáng càng mạnh, thời gian phơi nắng càng lâu, mùi thơm ngát của linh quả càng kéo dài.】

【Phơi nắng, sưởi nắng, tắm nắng, mười ngày nửa tháng đều phơi nắng.】

"Đây là lần đầu tiên ta gặp được một loại linh thực thích phơi nắng." Lục Huyền thoáng suy nghĩ một chút, sau đó lại đào năm hạt linh chủng Nhật Hương Quả từ trong linh nhưỡng ra, cả người nhẹ như chim én lập tức nhảy vụt lên đỉnh núi.

"Vị trí địa hình này là cao nhất, vừa không có những loại linh thực khác che chắn, vừa có thời gian chiếu sáng dài nhất, đủ để ngươi phơi nắng rồi." Hắn trồng năm hạt linh chủng Nhật Hương Quả vào khu đất bằng phẳng trên đỉnh núi, khẽ cảm thán nói.

Tiếp đó, hắn lại đi dò xét bên trong linh điền một lượt, kiểm tra cẩn thận tất cả các loại linh thực rồi lần lượt thi triển những thuật pháp liên quan, nhằm thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé cho linh thực.

Ngày hôm sau, Lục Huyền thức dậy sớm, dưới ánh nắng sớm vàng óng ả, hắn đi vòng quanh kiểm tra linh điền như thường lệ. Sau đó, hắn trở lại trong viện, ăn mấy trái linh quả, ngồi tĩnh tâm tu hành trong chốc lát, rồi dặn dò hai con thú cưng cùng với Thảo Khôi Lỗi trông nhà cho cẩn thận, và một mình khỏi sơn phong.

Sau khi tấn cấp Trúc Cơ, ngoài những dạng tài nguyên linh chủng đã nhận xong, hắn còn có thể đi xin ba môn công pháp thuật pháp thích hợp cho giai đoạn Trúc Cơ. Mặc dù hắn có thể nhận được chúng từ phần thưởng bên trong quầng sáng do linh thực mang tới, nhưng cơ hội miễn phí như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Huống chi Thiên Kiếm Tông còn là tông môn có tiếng gần xa trong Tu Hành giới, những môn công pháp được cất giữ bên trong Tàng Kinh các đều là thứ hiếm thấy ở địa phương khác.

Hắn dựa vào minh bài thân phận của mình, để thuận lợi tiến vào trong Tàng Kinh các có bảy tầng. Lúc trước, hắn đã biết tầng ba và tầng bốn có đặt các loại công pháp, thuật pháp, kỳ môn dị thuật dành cho giai đoạn Trúc Cơ, không phải đệ tử nội môn thì không thể tiến vào xem xét. Bởi vậy lần này, hắn leo thẳng một đường lên thang đá, vượt qua mấy tầng cấm chế cường đại, trực tiếp bước vào tầng thứ ba.

Trên vách tường có đặt rất nhiều ngọc giản sách ngọc, điển tịch mang phong cách cổ xưa. Vẻ ngoài của tất cả những miếng ngọc giản, những cuốn sách ngọc này đều được bố trí cấm chế đặc thù, nếu không được linh vật bên trong Tàng Kinh các cho phép, đương nhiên là không thể lật xem nội dung chi tiết bên trong công pháp, chỉ có thể xem sơ qua.

Lục Huyền đưa mắt nhìn quanh tầng ba và tầng bốn một vòng, sau khi cân nhắc thật nhiều lần, cuối cùng hắn đã lựa chọn một môn công pháp tu hành, một môn kiếm quyết và một thuật pháp khinh thân.

Công pháp tên là 《 Đại Ngũ Hành Công 》, cùng một mạch với 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, môn công pháp hắn từng lựa chọn vào thời điểm vừa mới gia nhập tông môn, nếu lựa chọn nó, sẽ không phải lãng phí thời gian đi chuyển tu linh lực. Nó là loại công pháp thích hợp với tu sĩ Trúc Cơ, có thể một đường tu hành tới cảnh giới Kết Đan. Linh lực tu được khá là ôn hòa công chính, có thể tu hành trong những hoàn cảnh linh lực phức tạp khác nhau.

Bên trong còn bổ sung thêm nhiều loại thuật pháp ngũ hành trung cấp, với uy năng và mức độ phức tạp hơn nhiều so với

những thuật pháp cơ sở Lục Huyền đã nắm giữ được trước đó.

Sau khi trồng càng ngày càng nhiều linh thực phẩm cấp cao, đến một lúc nào đó, thuật pháp cơ sở ngũ hành sẽ trở thành vô dụng, như trứng chọi đá, không thể đánh ra một lần mà đủ để thỏa mãn nhu cầu của linh thực, trong khi thuật pháp trung cấp bên trong 《 Đại Ngũ Hành Công 》 lại hoàn toàn có thể bù đắp điểm này rất tốt.

Ngoại trừ thứ này, bên trong vẫn còn bao hàm một loại Ngũ Hành Độn Pháp, sau khi nắm vững có thể tự do xuyên qua hoàn cảnh ngũ hành đặc thù.

Với tính tình thận trọng của Lục Huyền thì hiển nhiên là hắn cực kỳ hài lòng với điểm này rồi.

Kiếm quyết tên là 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, bên trong có tổng cộng là bốn bộ kiếm pháp được đặt tên theo bốn mùa, ẩn chứa những loại kiếm ý khác nhau. Xuân Vũ kiếm pháp liên miên thâm độc, Hạ Nhật kiếm pháp hung bạo cuồng nhiệt, Thu Phong kiếm pháp hiu quạnh tiêu điều, Đông Tuyết kiếm pháp tê buốt lạnh giá, mỗi bộ kiếm pháp đều có những đặc điểm riêng.

Tu hành 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 tới trình độ cao thâm, có thể biến hóa muôn vàn, còn có thể tự do chuyển đổi giữa bốn loại kiếm pháp, khiến đối thủ khó mà đề phòng được.

Ngoài các đặc điểm độc đáo của bản thân kiếm quyết, Lục Huyền cũng xem xét đến tác dụng của nó trên phương diện gieo trồng Kiếm Thảo.

Cây Kiếm Thảo đầu tiên chủ yếu được bồi dưỡng bằng 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》, cuối cùng đã thu được một gốc Kiếm Thảo thành thục phẩm chất tốt. Mà hiện nay, hai cây Kiếm Thảo trong linh điền đang rơi vào quá trình sinh trưởng, ở thời điểm điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp tặng linh

chủng Kiếm Thảo cho hắn, đã từng hứa, nếu hai cây Kiếm Thảo mới có phẩm chất phổ thông, đối phương sẽ dẫn hắn vào hàng ngũ đào tạo linh thực trụ cột – đó là Kiếm Thảo.

Đến lúc đó, rất có thể hắn sẽ được tiếp xúc với linh thực phẩm cấp cao như là Kiếm Khổng Tước, dù 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 của hắn đã đạt tới cảnh giới tông sư, nhưng nó chỉ là kiếm quyết nhất phẩm, vẫn có phần không đủ nhìn.

Nói tóm lại, chuyện Lục Huyền lựa chọn 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 ẩn chứa nhiều loại biến hóa, cũng phải trải qua một quá trình suy tư, cân nhắc đến khá nhiều các yếu tố như vậy.

Thuật pháp khinh thân hắn lựa chọn có tên là Phù Quang Thuật, cấp bậc tam phẩm. Sau khi tu hành có thành tựu, ở thời điểm thi triển, tu sĩ sẽ giống như một luồng ánh sáng thoáng qua, lóe lên rồi biến mất, tốc độ cực nhanh.

Sau khi lựa chọn xong, hắn lại dùng linh thức thăm dò vào dải ngân hà sáng chói trên đỉnh của Tàng Kinh các. Ngay lập tức, những đốm sáng chậm rãi xoay tròn trong dải ngân hà kia lập tức đổ xuống, ba miếng ngọc giản tương ứng với những môn công pháp kia đã rơi vào tay Lục Huyền, đồng thời, tầng cấm chế trên miếng ngọc giản nọ cũng nhanh chóng tan chảy như nắng ấm rã đông băng tuyết.

Chương 277: Phần Thưởng Sụt Giảm!

“Hiện tại, tất cả các khía cạnh đều được phát triển cân đối. Công có Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền, cộng thêm thuật pháp ngũ hành trung cấp 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 mới nhận được. Phòng có hai môn công pháp nhục thân cường đại là 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 và 《 Lưu Ly Đoán Cốt Công 》. Trên phương diện đối kháng với tà ma, ta có Vô Cấu Ngọc, khi đeo nó lên người, chỉ cần tà ma tới gần là biết ngay, ngoài ra còn Thế Thân Tà Anh có thể chống đỡ một kích trí mạng. Ẩn nấp chạy trốn có Ẩn Linh Sưởng tam phẩm đủ năng lực ẩn hình, Ngũ Hành Độn Pháp và Phù Quang Thuật. Có thể nói là phát triển đủ mọi mặt rồi, và đương nhiên còn cả phương diện làm ruộng mà ta có ưu thế nhất nữa.” Lục Huyền cảm khái nói.

…

Trong đình viện trên sơn phong.

Lục Huyền lấy ba miếng ngọc giản tới, để một miếng lên trên trán, chậm rãi rót linh thức vào trong đó. Rất nhanh, một luồng thông tin hỗn loạn đã xông vào trong đầu hắn, lấp đầy thức hải như muốn nổ tung.

Hắn giống như một miếng bọt biển điên cuồng hấp thu và tiêu hóa tri thức tu hành đang dũng mãnh rót vào trong thức hải.

Sau xấp xỉ gần nửa canh giờ, Lục Huyền phun ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt đã thoải mái hơn nhiều.

Hiện giờ, toàn bộ phương pháp tu luyện, bí quyết, lộ trình thi triển thuật pháp ngũ hành trung cấp có liên quan đến 《 Đại Ngũ Hành Công 》 đều được khắc thật sâu trong thức hải của hắn rồi, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể triệu hồi tri thức tương ứng, sau đó tỉ mỉ lĩnh hội cảm ngộ.

"Không hổ là phiên bản cao cấp của 《 Tiểu Ngũ Hành Công 》, độ khó khi tu luyện cao hơn gấp mấy lần, đương nhiên hiệu quả cũng tăng lên rất nhiều." Lục Huyền ngậm ngùi than một câu, đồng thời cũng áp dụng cách làm tương tự, để lần lượt hấp thu hai miếng ngọc giản chứa kiếm quyết và khinh thân thuật.

Sau khi tiếp nhận xong tri thức bên trong ngọc giản, nó sẽ tự động vỡ vụn ra, hóa thành bột mịn rơi xuống mặt đất, không cần phải lo lắng về chuyện ngọc giản có nguy cơ bị lan truyền ra ngoài.

"Sau khi tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ, làm ruộng vẫn là quan trọng nhất, nhưng khi rảnh rỗi, ta vẫn có thể tu luyện một vài công pháp kiếm quyết." Hắn âm thầm cảm thán.

Những tu sĩ khác đều lấy tu hành làm chủ, sau đó mới đến đấu pháp, thăm dò cơ duyên, và các tài nghệ như luyện đan luyện khí, linh thực sẽ được đặt ở vị trí gần như sau cùng. Nhưng Lục Huyền thì ngược lại, ở trước mặt trồng trọt linh thực, những cái khác đối với hắn đều là gà đất chó sành, xa xa không sánh bằng.

Sau khi tìm hiểu sơ qua ba môn công pháp, hắn lập tức đi vào trong linh điền, trèo đèo lội suối, quan sát tình trạng phát triển của rất nhiều những cây linh thực ở khắp các nơi trên sơn phong.

Tất cả linh thực đều mọc tươi tốt, một số đã bước vào giai đoạn thành thục, cành lá thân rễ khỏe mạnh, một số đã ló cành và mọc lá, một số khác đã bén rễ và nảy mầm. Tuy chúng ở

vào những giai đoạn khác nhau, nhưng cây nào cây nấy đều bừng bừng sức sống, khiến cho một vị Linh thực sư như Lục Huyền nhìn mà thỏa mãn vô cùng.

"Có thêm một nhóm Linh Huỳnh Thảo thành thục." Hắn kiểm tra những Linh Huỳnh Thảo phổ thông còn lại một phen, sau khi tỉ mỉ xác nhận mỗi gốc, lại hái được ba mươi hai cây Linh Huỳnh Thảo hoàn toàn thành thục.

Do ảnh hưởng của đợt di dời gần đây, phẩm chất bình quân của Linh Huỳnh Thảo thành thục thoáng giảm xuống một ít, trong số ba mươi hai cây chỉ có bốn cây phẩm chất hoàn mỹ, còn lại đều là phẩm chất thượng đẳng hoặc tốt.

Trên mặt đất, ở vị trí những gốc Linh Huỳnh Thảo vừa bị hái lập tức xuất hiện ba mươi hai quầng sáng màu trắng đang hơi lấp lóe, hấp dẫn ánh mắt của Lục Huyền.

Khóe miệng hắn nhếch lên, nhẹ nhàng nhặt quầng sáng gần nhất lên. Quầng sáng nọ hóa thành vô số điểm sáng, dũng mãnh tiến và trong cơ thể hắn. Một ý niệm lập tức lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo, nhận được hai tháng tu vi.】

"Hả?"

Ngay khi Lục Huyền chuẩn bị nhặt quầng sáng thứ hai lên, ý niệm vừa xuất hiện trong đầu đã thu hút sự chú ý của hắn.

"Hai tháng tu vi? Sao lại xuất hiện tình huống này?" Trong mắt hắn có thêm một tia bối rối.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, quầng sáng màu trắng vừa rồi đến từ một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất tốt, dựa theo phương thức tính toán trước đây, mỗi khi nhận phần thưởng kiểu này hắn sẽ có thêm sáu tháng tu vi, nhưng bây giờ chỉ thu được có hai tháng tu vi?

Lục Huyền thoáng điều chỉnh nhịp thở, lại tiếp tục nhặt quầng sáng thứ hai lên.

Mãi cho đến quầng sáng thứ năm phần thưởng tu vi mới xuất hiện, nó đến từ một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất thượng đẳng, theo lẽ thường, thứ này phải mang đến cho hắn chín tháng tu vi, nhưng sau khi hấp thu quầng sáng, hắn chỉ thu được ba tháng tu vi.

"So với trước kia, phần thưởng tu vi đến từ quầng sáng đã giảm từ hai mươi đến ba mươi phần trăm rồi, đến cùng là nguyên nhân do đâu? Thời điểm ta ngắt, phẩm chất linh thực vốn không khác biệt gì so với trước đó, mà trái lại linh khí và linh nhưỡng trên sơn phong còn tốt hơn động phủ lúc trước rất nhiều. Thứ thay đổi duy nhất chính là ta đã tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ rồi? Chẳng lẽ phẩm cấp chênh lệch quá lớn dẫn đến phần thưởng tu vi giảm xuống?"

Linh cơ khẽ động, hắn lập tức nhớ đến một vài trò chơi ở kiếp trước, tại thời điểm bản thân điều khiển nhân vật đi đánh quái nhỏ, dưới tình huống cấp độ cách nhau quá xa, kinh nghiệm nhận được sẽ giảm xuống đáng kể, thậm chí là hoàn toàn không có.

"Linh Huỳnh Thảo là linh thực chưa nhập phẩm, trong khi tu vi Trúc Cơ lại tương ứng với linh thực tam phẩm tứ phẩm, đúng là có sự khác biệt rất lớn." Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy tính khả năng này là lớn nhất, thậm chí hắn còn nghĩ đến một tình huống khác: "Thu hoạch linh thực cấp thấp sẽ giảm phần thưởng, như vậy thu hoạch linh thực phẩm cấp cao vượt cấp sẽ nhận được phần thưởng càng hậu hĩnh hơn chăng?"

Thời điểm mình còn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí, Lục Huyền đã từng thu hoạch hai chủng linh thực tam phẩm là Giao Đằng và Huyễn Yên La Quả, đồng thời cũng lần lượt

nhận được công pháp ngũ phẩm luyện thể là 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 và trận pháp tứ phẩm là Thiên Huyễn Vân Yên Trận.

“Trước đây, ta cũng thỉnh thoảng nhận được phần thưởng càng cao cấp hơn, nhưng chúng chủ yếu là phù lục hoặc tài liệu, tầm quan trọng thấp hơn công pháp, trận pháp. Cho nên bồi dưỡng linh thực vượt cấp đúng là có phần thưởng bổ sung.” Lục Huyền âm thầm phân tích.

“May mắn là ta đã lên kế hoạch và chuẩn bị chu đáo, thậm chí còn trực tiếp thử nghiệm và cải tạo phẩm chủng của Linh Huỳnh Thảo từ trước.”

Nghĩ đến đây, Lục Huyền đã bình tĩnh lại, hắn đưa mắt nhìn số Linh Huỳnh Thảo còn dư, sau đó quyết định thực hiện một số điều chỉnh.

Hắn không định hái một trăm ba mươi tư gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông còn lại nữa, mà dự định sẽ ngưng kết toàn bộ thành linh chủng, lại dùng số lượng lớn linh chủng này đi kích thích để dẫn sắt linh thực biến dị phát sinh.

Ở thời điểm hiện tại, ngoài hai mươi sáu gốc Linh Huỳnh Thảo hệ hỏa và hệ băng đã kích thích thành công ra, hắn vẫn còn năm mươi gốc khác đang ở trong giai đoạn kích thích.

Với nhiều nguồn lực đổ vào như vậy, hắn tin chắc rằng mình sẽ sớm cải tạo được chúng thành công thôi.

Chương 278: Bạch Ngọc Kình Thiên Viên!

“Trong quá trình cải tạo, ưu điểm lớn nhất của ta là có thể lần lượt cảm ứng và lặp đi lặp lại quá trình kích thích linh chủng mà không cần phải mất thời gian mới phát hiện ra điểm khác thường của chúng, cứ trực tiếp gieo trồng linh chủng là có thể biết được thông tin. Điều này sẽ giúp rút ngắn quá trình kích thích đi rất nhiều. Mặt khác, đối với linh thực biến dị, ta cũng có thể thông qua trạng thái tức thời của chúng, để lựa chọn và điều chỉnh phương thức bồi dưỡng chuẩn xác nhất, nó cũng giúp ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian.” Lục Huyền ôm lòng tin mười phần, bắt đầu ngẫm nghĩ.

“Ây cha… lo lắng hãi hùng một hồi, phải ăn cá nướng an ủi tâm hồn mới được.”

Hắn lập tức đi tới bên hồ, một luồng hồng quang vô thanh vô tức xuyên qua hồ nước. Hai, ba nhịp thở sau, Hồng Tuyến Châm ghim theo một con Linh Ngư béo khỏe, đã trồi lên khỏi mặt nước. Linh Ngư rơi trên mặt đất, nó vẫy đuôi dữ dội như muốn cố gắng quay trở lại hồ nước.

Lục Huyền tùy ý rút một sợi dây cỏ trên người con Thảo Khôi Lỗi đang ở bên cạnh xuống, buộc Linh Ngư thật chắc rồi mang nó trở về trong đình viện.

Dùng lửa nhỏ từ từ nướng, Linh Ngư phát ra âm thanh xèo xèo, hương vị nhẹ nhàng lan tỏa, nhanh chóng hấp dẫn ấu điểu Phong Chuẩn đang ấp trứng Ly Hỏa Giao Long và Đạp Vân Linh Miêu đang dạo chơi trong núi rừng chạy qua đây.

Lục Huyền lật cá lại, cẩn thận rắc dầu yêu thú cùng với hương liệu, gia vị. Mùi thơm trở nên nồng đậm hơn, cái bụng của ấu điểu Phong Chuẩn không ngừng co vào rồi lại phình ra, Đạp Vân Linh Miêu đi tới đi lui giả vờ không quan tâm, nhưng đôi mắt xanh biếc chưa từng rời khỏi con cá nướng.

"Tới nào, cá nướng mới ra lò đây."

Mấy mảnh tàn phiến màu bạc trắng bay ra, trực tiếp cắt con cá nướng kia thành mười mấy khúc, Lục Huyền cho hai con thú mỗi con một khúc, rồi tự mình cầm một khúc lên ngấu nghiến ăn.

"Kíu kíu!" Tiếng kêu to quen thuộc lại truyền đến, một con Loan Điểu màu trắng tinh trực tiếp xuất hiện bên trong đình viện.

Lục Huyền nhìn Huyền Thiên Bạch Loan cao lớn ưu nhã vừa bay tới, trong mắt cũng thấp thoáng ý cười.

"Ta chuyển nhà còn chưa nói với ngươi mà ngươi đã tự tìm tới tận cửa rồi, quỷ tham ăn này. Ái chà, còn dẫn một vị tiểu đồng bọn đến sao?" Trong lòng Lục Huyền vô cùng, chỉ thấy một con vượn nhanh nhẹn xinh xắn chậm rãi đi theo sát phía sau Loan Điểu, thỉnh thoảng còn đưa mắt liếc nhìn Lục Huyền và món cá nướng thơm ngon trước mặt hắn một cái.

"Nào, tới thử món mới đi." Lục Huyền kéo hai khúc thịt cá tới, lần lượt ném cho Loan Điểu và tiểu Viên Hầu kia. Sau đó, hắn tập trung tâm thần lên người Viên Hầu, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu thú tam phẩm Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, linh thú thủ hộ Thiên Kiếm Tông. Trong cơ thể ẩn chứa tia huyết mạch của Thượng Cổ dị thú Kình Thiên Viên, có tiềm lực phát triển thành yêu thú thất phẩm.】

【Bản tính trời sinh hung hãn hiếu chiến, cuồng bạo dễ nộ, sau khi tiến vào trạng thái điên cuồng, thực lực sẽ tăng mạnh.】

【Ta muốn bầu trời này, không tiếp tục che giấu được ánh mắt của ta nữa.】

(Kình Thiên nghĩa là nâng bầu trời.)

"Lại một chỗ dựa hơi mới có tiềm lực thất phẩm!" Lục Huyền vô cùng kinh ngạc nhìn con Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu đang thưởng thức cá nướng, trên mặt nở nụ cười chân thành ấm áp nhất.

"Đủ chưa? Nếu không đủ thì chỗ này vẫn còn." Hắn dịu dàng nói với Bạch Ngọc Kình Thiên Viên.

Đạp Vân Linh Miêu ở bên cạnh đang cúi đầu ăn cá nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, con ngươi xanh biếc có chút mê man nhìn về phía Lục Huyền. Dường như nó đã cảm nhận được ý tứ quen thuộc này ở đâu rồi, nhưng thứ nghênh đón nó chính là cái nhìn đầy hung hăng dữ dội của Lục Huyền.

Linh trí của Bạch Ngọc Kình Thiên Viên rất cao, nó dùng đôi mắt như hồng ngọc trong suốt nhìn về phía Lục Huyền, sau khi được hắn xác nhận, mới đi đến phía trước khúc cá nướng tỏa ra mùi thơm nồng đậm kia.

Lục Huyền dùng Liệt Ngân Nhận cắt một khúc tiếp theo rồi đưa cho Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu. Tiểu Viên Hầu nhận cá bằng hai tay, nó cúi đầu chậm rãi đi tới phía sau Huyền Thiên Bạch Loan, cẩn thận thưởng thức món ăn.

"Ngoan quá…" Lục Huyền khen ngợi.

"Ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngại ngùng xấu hổ như vậy, hoàn toàn không phù hợp với đặc điểm hung hãn hiếu chiến, cuồng bạo dễ nộ trong tin tức." Trong lòng hắn có chút khó hiểu.

Cách đó không xa, Huyền Thiên Bạch Loan đang bước đi thong thả, cực kỳ đẹp mắt tới chỗ Lục Huyền. Lục Huyền nhìn được một tia khao khát ẩn chứa bên trong đôi mắt với hai màu đen trắng rõ ràng của nó, hắn lập tức cắt một miếng cá nướng và đưa cho Loan Điểu.

"Tiểu tử ngươi rất nghĩa khí, lần trước ta nói với ngươi một tiếng như vậy mà lần này ngươi thật sự dẫn một tiểu đồng bạn qua đây ăn cùng rồi." Lục Huyền cười nói.

Chờ sau khi con cá nướng bị ăn sạch sẽ, hắn lại lấy một khối Giải Linh Cao từ trong túi trữ vật ra, làm đồ tráng miệng sau bữa ăn.

Lục Huyền dùng một con dao cắt theo chiều ngang và chiều dọc, biến khối Giải Linh Cao kia thành bốn miếng, lần lượt cho hai con thú cưng nhà mình cùng với Loan Điểu và Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu mỗi con một miếng.

"Cũng không biết phương thức nuôi dưỡng của tông môn đối với linh thú hộ tông như thế nào, nuôi thả hay có tu sĩ chuyên môn chăm sóc? Nhưng ngay cả khi có tu sĩ đặc biệt chăm sóc chúng, thì rất có thể, đối phương cũng chỉ biết cho chúng ăn linh quả hoặc tài liệu yêu thú đặc thù được chỉ định mà thôi. Không giống như chỗ của ta, có đủ các loại phương thức chế biến nấu nướng thịt yêu thú như kho tàu, chưng hấp, rán nướng…. Ngoài ra còn có linh quả nhiều mùi vị, bảo vật đặc thù nhận được từ quầng sáng. Cứ tiếp tục như thế này, không làm chúng chết mê chết mệt cũng khó." Lục Huyền đắc ý nghĩ thầm khi nhìn hai con linh thú hộ tông đang thưởng thức Giải Linh Cao.

"Đồng môn bình thường sẽ chọn tu sĩ có bối cảnh thâm hậu hoặc thực lực cường đại để dựa hơi, sau đó còn phải nghĩ đủ mọi cách để nịnh bợ lấy lòng, nhưng hiệu quả lại quá nhỏ, thậm chí còn có khả năng biến thành công dã tràng. Không

giống như ta, trực tiếp mở một con đường khác, từ sớm đã nhận thấy tiềm lực của linh thú, sau đó ở thời điểm chúng còn rơi vào độ tuổi yếu ớt, ngây thơ nhất, lập tức dùng đủ mọi món ngon, bắt lấy cái dạ dày của chúng, từ đó xây dựng nên một mối quan hệ bền chặt từ nhỏ.”

“Dễ dàng, đơn giản và hiệu quả.” Lục Huyền sung sướng nghĩ.

Sau khi ăn xong Giải Linh Cao, Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đi đến trước mặt Lục Huyền, ngỏ ý cảm ơn hắn.

Ngay sau đó, Huyền Thiên Bạch Loan lại hóa thành một luồng lưu quang mờ ảo trực tiếp xuyên qua Vụ Ẩn Mê Trận.

Lục Huyền thấy Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu nắm ba sợi lông tơ trắng nõn trên đỉnh đầu xuống, hắn đang định mở trận pháp thả nó rời đi, lại thấy thấy trong mắt tiểu Viên Hầu lóe lên một tia sáng đỏ giống như hồng ngọc pha lê, tiếp theo, nó dứt khoát va chạm với sương trắng nồng đậm, để lại một cái lỗ thủng gần giống với kích thước cơ thể của nó.

“Đơn giản thô bạo như vậy sao?” Lục Huyền kiểm tra trận bàn, lại phát hiện, mặc dù mảnh sướng trắng do nó thả ra vừa bị bạo lực phá hủy, nhưng kỳ lạ là trận bàn không hư hại bao nhiêu, thậm chí còn chưa kịp sinh ra bất cứ phản ứng gì khi Bạch Ngọc Kình Thiên Viên lao ra.

Chương 279: Cặp Dị Thú Thượng Cổ!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lỗ hổng do Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu để lại đã bị sương trắng dày đặc tự động lấp kín rồi, như thể chuyện bị phá hủy chưa từng phát sinh vậy.

Lục Huyền thu dọn khu vực ngoài viện rồi trở lại trong phòng, thời điểm hắn đang định tu luyện, lại đưa mắt nhìn về phía thanh Xích Diễm Kiếm nhị phẩm vẫn được cắm bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ở góc phòng.

"Đút vào lâu như vậy, cũng không biết Xích Diễm Kiếm được vỏ kiếm nuôi dưỡng ra sao rồi?" Trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ. Hắn lập tức cầm lấy Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, nắm chuôi Xích Diễm Kiếm màu hỏa hồng rồi từ từ rút nó ra.

Một tiếng kiếm ngân trong trẻo lập tức vang lên. Linh khí nồng đậm hóa thành linh dịch hỏa hồng, không ngừng phun trào khi thân kiếm bị rút ra, lại trực tiếp kéo dài thật lâu không tiêu tan ngay trong tầng trời thấp.

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm khẽ run, dường như có chút không quen khi một cây gậy sắt vẫn lưu bên trong cơ thể mình lại đột nhiên bị rút ra như vậy.

Lục Huyền cẩn thận ngắm Xích Diễm Kiếm nhị phẩm trên tay.

So với lúc ban đầu được bỏ vào vỏ kiếm, sau khi trải qua thời gian dài tôi luyện, thân kiếm màu đỏ đậm đã tản ra một mảnh linh quang trong suốt, những đường hoa văn màu hỏa

hồng phía trên thân kiếm càng thêm dày đặc phức tạp, còn mơ hồ cảm nhận được chúng nó đang lưu chuyển nhẹ nhàng.

Hắn dùng linh thức điều khiển Xích Diễm Kiếm.

Tâm niệm vừa động, Xích Diễm Kiếm đã biến thành một luồng sáng đỏ rực xuyên qua một tảng đá lớn, để lại một cái lỗ cháy đen, có thể cảm nhận được khả năng đốt cháy của nó khủng bố đến mức nào.

"Hiệu quả tôi luyện không tệ, tiếp tục cắm vào nuôi dưỡng tiếp thôi." Trong lòng Lục Huyền vô cùng thoả mãn, hắn lập tức cắm mũi kiếm vào khe hở nhỏ bên trên Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, không để ý đến sự từ chối của nó, cứ đơn giản thô bạo cắm toàn bộ thân kiếm vào bên trong.

"Quả nhiên trải qua lần đầu tiên, lần thứ hai tiến vào dễ hơn hẳn." Hắn nhìn Xích Diễm Kiếm hoàn toàn được chiếc vỏ kiếm cổ xưa kia bao bọc, trong lòng nghĩ thầm.

Những ngày tháng tiếp theo, hắn dành phần lớn thời gian để bồi dưỡng linh thực và khai khẩn linh điền. Trên sơn phong trồng rất nhiều loại linh thực mới, điều này cũng góp phần gia tăng lượng tinh lực hắn cần tiêu hao mỗi ngày, cũng may sau khi thăng cấp lên Trúc Cơ, linh lực trong người hắn hoàn toàn đủ để đối phó với số lượng linh thực này.

Khi rảnh rỗi hắn cũng tu luyện một vài công pháp mới có được, chẳng qua tư chất quá mức bình thường nên tiến độ thong thả. Đương nhiên, trong lòng Lục Huyền cũng không sốt ruột hay lo lắng về chuyện này, tu luyện thành công thì tốt, không thành công cũng không sao, xét cho cùng, hắn có thể nhận được các loại phần thưởng quầng sáng từ linh thực, thậm chí những môn công pháp hắn nhận được thông qua phương thức này còn không thua kém công pháp của tông môn bao nhiêu.

Ngày hôm đó, khi hắn đang bồi dưỡng linh thực bỗng nhiên phía ngoài viện lại truyền đến một giọng nói trong trẻo quen thuộc: "Lục sư đệ có ở nhà không?"

"Dương sư huynh, ta ở đây." Thân hình Lục Huyền giống như một luồng ánh sáng, lập tức bay cực nhanh xuống chân núi, trực tiếp điều khiển trận pháp để mảnh sương mù dày đặc kia tan đi, hiển lộ ra một bóng người bên ngoài.

Đối phương chính là vị nho sĩ trung niên hắn từng trợ giúp giải quyết vấn đề ăn uống của Mặc Lân Giao ở giai đoạn Luyện Khí, khi Lục Huyền vừa mới đột phá, người này còn cực kỳ hào phóng tặng cho hắn một quả trứng Ly Hỏa Giao Long.

"Lục sư đệ, chỉ một dạo không gặp nhau mà tu vi của sư đệ đã được củng cố không ít rồi."

"Sư huynh quá khen, trong khoảng thời gian này ta vẫn ở lại bên trong sơn phong, dốc hết sức tu luyện nên giờ mới có được một chút thành quả." Lục Huyền thuận miệng nói qua loa một câu.

Là trước đó, khi hắn hái Linh Huỳnh Thảo, mặc dù phẩm cấp cách nhau quá xa nên kinh nghiệm giảm xuống tương đối, nhưng mấy chục gốc linh thực này cũng mang đến cho hắn xấp xỉ hai năm rưỡi tu vi, khiến cho cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ của hắn triệt để ổn định xuống.

"Trứng Giao Long kia ấp như thế nào rồi?" Nho sĩ trung niên đi theo bên cạnh Lục Huyền, cười hỏi.

"Tất cả đều thuận lợi, ta nghĩ trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, nó sẽ nở."

"Vậy là tốt rồi. Lục sư đệ, lần này ta qua đây là có chuyện muốn nhờ. Ta có một người bạn trong tông môn, gần đây hắn gặp phải một vấn đề khó khăn liên quan đến linh thú. Trong

tay hắn có một cặp thượng cổ dị thú hiếm thấy, là nhất thể song sinh, hiện giờ nó đang ở trong giai đoạn thai nghén, nhưng không cách nào thỏa mãn được điều kiện sinh sản cho dị thú. Dù hắn đã thử rất nhiều biện pháp, vậy mà đến cuối cùng cũng không thể giải quyết được. Ta thấy Lục sư đệ có bản lĩnh độc nhất vô nhị trên phương diện này, vì vậy muốn mời sư đệ qua đó thử xem."

'Hay lắm, lại là vấn đề sinh sản của linh thú, ta sắp trở thành Thú Y Thánh Thủ luôn rồi.' Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Sau khi giải quyết vấn đề giảm tỷ lệ sinh sản của Linh hạc ở Ngự Thú đường, giờ lại xuất hiện vấn đề dị thú đặc thù không thể thai nghén. Hơn nữa, căn cứ vào giọng điệu và vẻ mặt của nho sĩ trung niên Dương Khánh Phong, hắn dám khẳng định vấn đề phía sau này tuyệt đối không tầm thường.

"Sư huynh có thể nói cho ta những thông tin chi tiết về tất cả các phương diện và vấn đề có liên quan đến loại linh thú kia không?" Lục Huyền lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên, đồng môn sở hữu đôi thượng cổ dị thú kia tên là Cát Phác, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hắn tiến vào tông môn cùng đợt với ta, đôi bên đã từng cùng nhau trải qua nhiều lần lịch luyện nên có giao tình nhất định. Nhưng hắn có thiên phú và tư chất xuất sắc hơn ta rất nhiều, bây giờ đã là một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền của tông môn rồi."

"Đệ tử chân truyền?" Lục Huyền hơi kinh ngạc hỏi lại.

"Đúng vậy, sau khi trở thành đệ tử nội môn, đội ngũ Kết Đan trưởng lão của tông môn sẽ chọn ra một nhóm đệ tử có thiên phú và tư chất xuất sắc nhất, lại trải qua mấy vòng đánh giá, cuối cùng mới lựa chọn được một nhóm đệ tử chân truyền với số lượng nhất định. Mỗi một vị đệ tử chân truyền đều sẽ nhận được lượng lớn tài nguyên tu hành, cộng thêm thiên phú

tư chất của bản thân bọn họ, hoàn toàn có thể nói đây chính là những hạt giống dự bị Kết Đan.” Nho sĩ trung niên thấy vẻ mặt khó hiểu của Lục Huyền, mới lên tiếng giải thích.

Lục Huyền gật đầu tỏ ý đã hiểu, lấy thiên phú và tư chất của hắn, đoán chừng còn không đủ tư cách để tiến vào vòng tuyển chọn đầu tiên, nên đương nhiên hắn cũng không mơ mộng hão huyền. Bởi bất kể tu vi của một người tiến bộ nhanh như thế nào, thì ở trong mắt người khác, tiềm lực của đối phương vẫn thấp hơn những người sở hữu thiên phú dị bẩm kia.

Đương nhiên, hắn cũng không thèm để ý đến điều này, dù sao hắn cũng sở hữu loại hack thần kỳ như phần thưởng bên trong quầng sáng rồi, có thân phận đệ tử chân truyền hay không đều không quan trọng.

“Cặp dị thú được Cát Phác sư huynh kia nuôi cực kỳ hiếm thấy, chúng nhận được truyền thừa từ thời thượng cổ, thậm chí rất nhiều tu sĩ còn chưa từng nghe nói đến loại dị thú này. Hiện giờ, cặp dị thú đó đang phải đối mặt với thời khắc thai nghén mấu chốt, ta thấy Lục sư đệ có bản lĩnh đặc biệt trên phương diện nuôi dưỡng linh thú nên muốn mời sư đệ tới thử một lần.”

Chương 280: Âm Dương Côn Ngư!

Lục Huyền từng dễ dàng giải quyết giúp nho sĩ trung niên vấn đề ăn uống của Mặc Lân Giao, trong khi đó vốn là vấn đề khiến người này bối rối đau đầu suốt một quãng thời gian khá dài, lại cộng thêm nho sĩ trung niên này cũng từng nghe nói Lục Huyền đã giúp đỡ làm gia tăng tỷ lệ sinh sản cho Linh hạc tại Ngự Thú đường, nên trong lòng khá kỳ vọng về hắn.

"Được, vậy ta sẽ tới thử một lần, nhưng không dám nói bừa mình có thể giải quyết được thuận lợi, ta chỉ hứa sẽ cố gắng hết sức mà thôi."

"Giải quyết được, đó là chuyện đáng mừng, không được cũng không sao." Nho sĩ trung niên gật đầu nói.

Lục Huyền đi theo phía sau nho sĩ trung niên, nhanh chóng bay lượn giữa các tòa sơn phong, một lát sau, cả hai đã đi đến phía trước một tòa sơn phong kỳ lạ, rồi xuyên qua trận pháp hộ sơn tiến vào bên trong.

Lục Huyền đánh giá mọi thứ xung quanh, tòa sơn phong này đơn giản đến mức cực điểm, chỉ có hai tông màu đen và trắng, thậm chí còn không thể nhìn thấy bất cứ một màu xanh nào của linh thực, thứ vốn được tượng trưng cho sức sống kia.

Bên trong sơn phong trống rỗng, chỉ có một quả cầu nước khổng lồ cao chừng mấy trăm trượng đang nổi lơ lửng trên trời, một nửa quả bóng nước có màu đen sẫm, nửa còn lại có màu trắng nhạt. Hai phần của quả bóng nước này không ngừng nỗ lực muốn dung nhập vào người đối phương, nhưng lại tách

biệt rõ ràng, nếu nhìn thoáng qua, chắc chắn sẽ cho rằng thức này chính là đồ án thái cực.

Bên trong quả bóng nước khổng lồ này có nuôi hai con cá lớn, thân dài hơn hai mươi trượng, một đen một trắng, mỗi con đều bơi tự do trong khu vực có màu sắc tương ứng bên trong quả bóng nước kia.

Phía dưới là một tu sĩ tuấn tú đang ngồi. Người này mặc bộ trường sam màu trắng, đầu tóc bạc trắng, khí chất thoát tục giống như Tiên nhân giáng trần. Đôi con ngươi vô cùng kỳ lạ, với một bên màu đen bóng thâm trầm, một bên lại có màu trắng xanh lãnh đạm.

Khi thấy hai người đến gần, tu sĩ tuấn tú này lập tức đứng dậy đón chào.

"Vị này chính là Cát Phác sư huynh. Sư huynh, vị này là Lục Huyền sư đệ, có thành tựu phi phàm trên linh thú nhất đạo, ta mời hắn đến đây để xem có thể giúp sư huynh giải quyết vấn đề về thượng cổ dị thú hay không?"

"Chào Cát sư huynh." Lục Huyền kính cẩn thi lễ, vị tu sĩ với con ngươi có hai màu đen trắng trước mắt sở hữu tu vi cao hơn hắn nhiều lắm, lại thêm thân phận đệ tử chân truyền của đối phương, có thể nói là nửa bước đạp đến Kết Đan kỳ rồi, vì vậy hắn không dám có chút lơ là nào.

"Lục sư đệ, ta đã nhiều lần nghe Khánh Phong nhắc tới ngươi rồi. Lần này làm phiền ngươi qua đây xem giúp ta vấn đề của đôi linh thú."

"Sư đệ nhất định sẽ dùng hết khả năng." Lục Huyền cúi đầu đáp.

Hắn và nho sĩ trung niên đi theo phía sau Cát Phác có tướng mạo tuấn tú, tới phía dưới quả bóng nước.

“Quả bóng nước đen trắng này vốn là một món pháp khí do ta đặc biệt luyện chế, mục đích để sáng tạo hoàn cảnh sinh trưởng thích hợp cho Âm Dương Côn Ngư. Cặp Âm Dương Côn Ngư này vốn là dị thú lưu lại từ thời thượng cổ, chúng sinh tồn bằng cách đoạt lấy âm dương thiên địa. Ta có được hai con này từ bên trong một khu động thiên, bởi vì công pháp đặc thù nên vẫn một mực nuôi chúng để trợ giúp bản thân lĩnh ngộ Âm Dương Đạo Thuật.”

“Phương thức sinh sản của cặp Âm Dương Côn Ngư này tương đối đặc biệt, dưới một số điều kiện, khi âm dương giao nhau, chúng sẽ sinh ra một đôi hậu duệ. Hậu duệ của chúng cũng mang thuộc tính âm dương, lần lượt ký sinh bên trong cơ thể đời trước cùng thuộc tính, hấp thu ngấu nghiến chất dinh dưỡng bên trong cơ thể đời trước để tự trưởng thành lớn mạnh, đến cuối cùng, hai con cá lớn màu đen trắng kia sẽ tiêu tán, cá nhỏ lại trở thành một đời Âm Dương Côn Ngư mới.”

“Phương pháp thai nghén này có chút tương tự với niết bàn trọng sinh, sau mỗi lần thai nghén đều mạnh hơn lần trước rất nhiều. Cứ tiếp tục vòng tuần hoàn như vậy, sau nhiều lần thai nghén, thực lực của chúng sẽ trở nên cực kỳ khủng bố. Đương nhiên điều kiện để thỏa mãn mỗi vòng thai nghén cũng ngày càng khắc nghiệt, nếu không đạt được yêu cầu, sẽ xuất hiện tình huống như cặp Âm Dương Côn Ngư trong tay ta.”

Tu sĩ tuấn tú Cát Phác dứt lời, tâm niệm vừa động, hai con cá lớn màu đen trắng kia lập tức nhảy ra khỏi quả bóng nước, vui vẻ bơi về phía nhau trong không trung.

Khoảng cách giữa cả hai con càng ngày càng gần lại, nhưng sau một lúc lâu, chúng vẫn không thể nào tiếp xúc thực chất với nhau được. Đến cuối cùng, hai con cá lớn bơi thành một vòng, đầu đen đuổi theo đầu trắng, đầu trắng đuổi theo

đầu đen, đầu to đuôi nhỏ, thoạt nhìn còn tưởng là đồ án thái cực đang xoay tròn.

Nhìn như chúng đang giao phối với nhau, nhưng lại có cảm giác cả hai đang cách xa cả hàng ngàn hàng vạn thiên hà, bất kể làm cách nào cũng không thể chạm vào đối phương.

Thành ngữ ‘gần trong gang tấc, xa tận chân trời’ chính là để miêu tả cảnh tượng này.

“Âm Dương Côn Ngư một thể song sinh, hấp dẫn lẫn nhau cũng bài xích lẫn nhau, trừ phi hoàn cảnh xung quanh đáp ứng đủ yêu cầu của nó, hai con Âm Dương Côn Ngư này mới có thể tiến hành hoạt động sinh sôi nảy nở, nếu không, sẽ phát sinh tình huống như vậy, tuy chúng có suy nghĩ muốn giao hợp với nhau, nhưng làm làm đủ mọi cách cũng không thể chạm vào phía bên kia.” Cát Phác với con ngươi với hai màu đen trắng, từ tốn giải thích với Lục Huyền và nho sĩ trung niên.

“Cát sư huynh đã từng sử dụng những biện pháp gì để giải quyết tình trạng này rồi?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Ban đầu, khi dễ dàng thỏa mãn điều kiện sinh sản cho chúng, ta đều trực tiếp sáng tạo nên hoàn cảnh thích hợp để chúng sinh sản tự nhiên, sau đó, chúng sẽ tái sinh thành một đời Âm Dương Côn Ngư mới. Nhưng tới khi thực lực của chúng trưởng thành đến cấp bậc tứ phẩm, yêu cầu về hoàn cảnh sinh sản cũng càng ngày càng cao. Lần gần đây nhất, ta đã nghĩ hết cách cũng không thể thỏa mãn được chúng.”

“Thậm chí lúc trước ta còn có ý tưởng muốn dùng bạo lực cưỡng ép chúng kết hợp với nhau, bởi lấy tu vi của ta, dù đã sau mấy lần thí nghiệm, cũng không có cách khiến chúng giao hợp tự nhiên được. Nếu áp dụng phương thức bạo lực cực đoan kia, tuy vẫn có tính khả thi nhất định nhưng ta lo lắng sẽ gây tổn thương đến Côn Ngư mới ở giai đoạn thai nghén, nên

cuối cùng vẫn từ bỏ. Không biết sau khi Lục sư đệ quan sát rồi, có ý kiến gì không?" Cát Phác quay đầu nhìn về phía Lục Huyền, trong đôi mắt với hai màu đen trắng của gã ẩn chứa vẻ mong đợi.

Nho sĩ trung niên từng nói với gã về chuyện Lục Huyền đã giải quyết vấn đề ăn uống của Mặc Lân Giao, sau khi nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy tin tưởng Lục Huyền hơn một chút.

"Cát sư huynh, chẳng hay ngươi có thể cho ta một ít đồ ăn thường dùng để nuôi dưỡng Âm Dương Côn Ngư hay không? Ta muốn cho chúng ăn một chút để gia tăng cảm tình đôi bên, đặt nền móng cho lần kiểm tra phía sau." Lục Huyền từ tốn nói.

Sau khi hoàn thành hành động "chăn nuôi" để hiểu rõ nhiều tin tức hơn, hắn mới có thể đưa ra quyết định đúng đắn được.

Chương 281: Kết Hợp Bên Ngoài Cơ Thể!

Cát Phác nghe vậy, lập tức xòe bàn tay ra, chỉ thấy hai viên đan dược nồng đậm linh lực tinh khiết lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay gã. Chúng bao gồm một đen một trắng, phía trên viên đan dược màu đen có luồng khí trắng nhàn nhạt quanh quẩn, còn phía trên viên đan dược màu trắng lại có một luồng khí đen mơ hồ di động.

"Đây là loại đan dược ta hay dùng để nuôi dưỡng cặp Âm Dương Côn Ngư này, hắc đan nuôi Âm Côn còn bạch đan nuôi Dương Côn."

Hai viên đan dược đen trắng bay lơ lửng trước mặt Lục Huyền, hắn khẽ nắm lấy chúng, linh khí dưới chân khởi động, hắn bắn nhanh như mũi tên đến phía trước hai con Âm Dương Côn Ngư giống như đồ án thái cực bên trên, rồi lần lượt ném hai viên đan dược này vào miệng Côn Ngư trắng đen.

Sau đó, tâm thần ngưng tụ trên cơ thể Âm Dương Côn Ngư, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【 Thượng cổ dị thú Âm Dương Côn Ngư, nhất thể song sinh. Tứ phẩm yêu thú, đang trong thời kỳ trưởng thành, trời sinh đã có hai khí âm dương, am hiểu các loại thuật pháp âm dương.】

【Đã đến giai đoạn thai nghén sinh sản, khổ nỗi là không cách nào thỏa mãn được điều kiện thai nghén.】

【Muốn tống Côn tinh thôi, sao lại khó khăn như vậy?】

Dường như dòng ý niệm cuối cùng xuất hiện trong đầu hắn còn mang theo một loại cảm giác tiếc nuối và chán nản mãnh liệt.

Từ trên thân cặp Âm Dương Côn Ngư này, Lục Huyền hiểu được chúng cực kỳ khát vọng muốn giao phối, cũng không đơn thuần chỉ là thỏa mãn ham muốn của bản thân mà hơn hết là muốn kéo dài sinh mệnh.

Nhưng chúng cũng không tiết lộ phải làm thế nào mới có thể giúp chúng thai nghén ra…

Lục Huyền giả vờ dò xét thân thể to lớn của hai con Âm Dương Côn Ngư, trong lòng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Càng lúc hắn càng hiểu rõ hơn về những con dị thú còn sót lại từ thời thượng cổ này, nhưng hắn vẫn nghĩ mãi mà không ra, đến cùng là phải làm thế nào mới giúp được chúng tiến vào trạng thái sinh sản tự nhiên?

"Cát Phác sư huynh là đệ tử chân truyền tông môn, lại có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, nói vậy, khẳng định là sư huynh đã nhờ không ít đồng môn có tu vi cao thâm, cũng tiêu tốn rất nhiều tài nguyên tu hành vào chuyện này rồi. Nếu ta không nghĩ ra phương pháp gì, có lẽ sư huynh sẽ chỉ thất vọng thôi, không đến nỗi trách móc một đệ tử nội môn mới tấn cấp Trúc Cơ như ta."

Hắn nghĩ đến đây, trong lòng đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, vừa xoay quanh cơ thể to lớn của cặp Âm Dương Côn Ngư vừa suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Tuy không cần biết kết quả như thế nào thì tính mạng của hắn cũng không gặp nguy hiểm, nhưng hắn vẫn muốn cố gắng hết sức đi giải quyết chuyện này.

"Loại phương pháp Cát sư huynh thường áp dụng chính là cố gắng hết mức để sáng tạo ra một môi trường linh khí âm

dương giao thoa, nhưng khi kích thước của Âm Dương Côn Ngư càng lúc càng lớn, cũng như phẩm cấp của chúng càng ngày càng cao, thì yêu cầu về hoàn cảnh linh khí sẽ không ngừng được tăng lên, cho tới bây giờ vẫn không thể thỏa mãn hoàn cảnh… Tại sao không thay đổi mạch suy nghĩ nhỉ? Ví dụ như… Thụ tinh bên ngoài cơ thể?"

Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy phương thức này khá là khả thi.

"Chuyện tạo ra một môi trường linh khí quy mô lớn để âm dương giao thoa hoàn chỉnh là điều cực kỳ khó khăn. Theo ta được biết, hai khí âm dươngcó thể chuyển đổi cho nhau trên một mức độ nhất định nào đó, nếu như vậy, không biết có thể sáng tạo ra một hoàn cảnh âm khí hoặc dương khí hay không? Ví dụ như, biến dương khí màu trắng thành âm khí màu đen, mô phỏng môi trường linh khí mà Âm Côn cần, sau đó lại kết nối với nó để sinh ra Côn tinh. Rồi áp dụng phương pháp tương tự để Dương Côn sinh Côn tinh. Cho Âm Dương Côn tinh kết hợp ở bên ngoài cơ thể chúng, xong lại chuyển vào bên trong cơ thể của Âm Dương Côn Ngư."

"Có hai yếu tố cần phải xem xét trong trường hợp này, một là Âm Dương Côn Ngư có nguyện ý sử dụng phương pháp này hay không? Tuy nhiên, căn cứ vào thông tin ta vừa nhận được, có vẻ như nhu cầu được sinh sôi nảy nở kéo dài sinh mệnh của chúng còn mạnh hơn dục vọng của bản thân nhiều. Mặt khác, Cát Phác sư huynh có chấp nhận phương thức thai nghén này hay không? Cũng như nếu đối phương chấp nhận rồi, thì có thể mô phỏng loại hoàn cảnh linh khí đơn phương như vậy hay không?"

Lục Huyền âm thầm suy tư một hồi, sau đó mới hạ xuống mặt đất.

“Lục sư đệ, kết quả kiểm tra như thế nào? Sư đệ có linh cảm gì chưa?” Hắn vừa đáp xuống đất, tu sĩ tuấn tú đã dùng đôi mắt trắng đen nhìn chằm chằm vào, rồi trầm giọng hỏi.

“Đúng là ta đã nghĩ ra một biện pháp, nhưng biện pháp này có hơi xa rời chuẩn mực thông thường.” Lục Huyền lộ vẻ mặt do dự đáp.

“Sư đệ cứ việc nói, nếu ta cảm thấy khả thi, sẽ thử một lần, kết quả ra sao không liên quan đến sư đệ.” Cát Phác đã thử qua rất nhiều phương pháp rồi, nhưng đến cuối cùng, tất cả đều chấm dứt bằng thất bại, nên khi nghe được lời này của Lục Huyền, trong lòng gã lại lập tức trào dâng lên một chút mong chờ.

“Ta có một đề nghị nho nhỏ, có lẽ chúng ta nên thay đổi mạch suy nghĩ, chỉ đơn giản là mô phỏng hoàn cảnh linh khí âm tính hoặc dương tính, để cho Côn Ngư sinh Côn tinh…” Lục Huyền chậm rãi thuật lại ý nghĩ của mình.

“Kết hợp bên ngoài cơ thể… Ý nghĩ này của Lục sư đệ thật là kỳ diệu!” Một tia rung động lập tức xẹt qua con ngươi đen trắng của Cát Phác, gã dùng giọng điệu đầy phấn khích nói với Lục Huyền.

“Đúng là như vậy. Trước đó, chúng ta đều bị giam cầm bởi những phương pháp sinh sản truyền thống, chỉ một lòng nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể thỏa mãn được điều kiện thai nghén của Âm Dương Côn Ngư, mà hoàn toàn không cân nhắc đến tình huống thụ tinh bên ngoài cơ thể.” Nho sĩ trung niên ở bên cạnh cũng trầm trồ nói, ông ấy cũng bị ý tưởng kỳ lạ của Lục Huyền thuyết phục.

Cát Phác đã bình tĩnh lại, lập tức trầm tư cân nhắc về những điểm lợi và hại của phương thức này, mà càng nghĩ gã càng cảm thấy kiến nghị của Lục Huyền có tính khả thi cực cao.

“Dùng phương thức này, cùng lắm thì hai con cá lớn kia chỉ tiêu hao một ít Côn tinh chứ không gây tổn thương lớn đến bản thể, dù thất bại, cũng không sao, chỉ cần bù đắp một chút thiếu hụt đó là được rồi, độ an toàn cao hơn so với các phương pháp trước kia của ta nhiều.”

Nghĩ đến đây, trong lòng đã quyết định, Cát Phác lập tức bay lên không trung, kết nối với hai con cá lớn màu trắng đen vẫn đang vờn quanh xoay tròn lấy nhau trên trời. Đột nhiên một luồng hắc quang trực tiếp bắn từ bên trong con mắt màu đen nhánh của gã ra ngoài, rồi nhanh chóng chui vào bộ phận màu trắng bên trong quả bóng nước màu trắng đen đang lơ lẳng ngay giữa không trung.

Một nửa bề mặt màu trắng của quả bóng nước lập tức dấy lên một cơn sóng lớn, khiến cho khu vực tiếp giáp với phần bóng nước màu đen bên kia điên cuồng bị gột rửa, dung nhập rồi đồng hóa. Chẳng mấy chốc, đại bộ phận màu trắng bên trên quả bóng nước kia đã hóa thành hắc khí, hoà vào bên trong phần màu đen của quả bóng nước kia.

Chương 282: Kiếm Lệnh!

Cách đó không xa, Côn Ngư màu trắng thấy chỗ ở của mình bị sập xuống như vậy, lập tức phát ra tiếng gào thét thật dài. Tiếng kêu đau thương thảm thiết khiến Lục Huyền ở dưới mặt đất cũng có chút ưu thương.

"Haizzz… Côn Côn… Sập phòng rồi." Hắn khẽ thở dài, lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào Cát Phác trên không trung.

Cát Phác đã sớm kết nối với đôi Âm Dương Côn Ngư kia, sau khi phần màu đen cực lớn của quả bóng nước khổng lồ nọ được hình thành, con Côn Ngư màu đen nhìn đồng bạn của mình một cái rồi vươn cái vây cá to lớn lên, cách một tầng lá chắn, nhẹ nhàng an ủi đồng bạn của mình. Sau đó, nó mang theo tín niệm nhất định phải kéo dài sinh mệnh, lập tức nhảy vào phần màu đen đậm của quả bóng nước khổng lồ kia.

Luồng hắc khí nồng đậm điên cuồng lan tràn rồi ngưng tụ lại trên bụng Côn Ngư màu đen, chậm rãi hình thành một quả cầu màu đen thâm thúy to bằng nắm đấm.

"Đây hẳn là Côn tinh của Côn Ngư màu đen rồi." Lục Huyền vô cùng thích thú quan sát Cát Phác lại ngưng tụ thêm một phần màu trắng mỏng mỏng bên trên quả bóng nước kia, nó lập tức bao bọc lấy quả cầu màu đen thâm thúy vừa nãy vào bên trong.

Sau đó, tính chất của luồng linh khí bên trong quả bóng nước màu đen khổng lồ kia bắt đầu lưu chuyển, không ngừng chuyển hoán, ngày càng có nhiều linh khí màu trắng hơn, mãi cho đến khi chúng trực tiếp hình thành một quả bóng nước thuộc tính dương.

Cát Phác lại làm tương tự như vừa rồi, nhẹ nhàng dẫn con Côn Ngư màu trắng vào bên trong quả bóng nước màu trắng, trực tiếp mô phỏng môi trường linh khí thuộc tính dương, để nó dựng dục ra Côn tinh tương ứng.

Hai luồng Côn tinh một đen một trắng từ từ dung hợp vào nhau, hai khí âm dương không ngừng biến hóa, cuối cùng đã hình thành một đôi Côn Ngư màu đen và trắng xinh xắn lung linh. Hai tiểu Côn Ngư trông có vẻ yếu ớt, thậm chí cơ thể đang lộ ra bên ngoài của chúng cũng có xu hướng muốn tiêu tan mờ nhạt.

Cát Phác thấy vậy, vội vàng thả chúng vào trong cơ thể hai con Côn Ngư đen và trắng to lớn kia. Hai tiểu Côn Ngư vui sướng di động trong cơ thể của con cá lớn có thuộc tính tương ứng, hấp thu chất dinh dưỡng từ cơ thể cá lớn.

Lục Huyền thấy vậy, không khỏi sinh lòng cảm khái.

“Côn Ngư cũ sắp tiêu tan, Côn Ngư mới niết bàn trọng sinh càng mạnh mẽ hơn lúc trước. Tinh thần của Côn, sẽ tiếp tục được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.”

“Chúc mừng Cát sư huynh đã thu được một đôi tiểu Côn Ngư.” Chờ đến lúc vị tu sĩ có đôi mắt với hai màu trắng đen kia hạ xuống mặt đất, Lục Huyền và nho sĩ trung niên cùng tiến lên, ôm quyền chúc mừng.

“Đa tạ hai vị sư đệ, nhất là Lục sư đệ bày mưu tính kế, nảy ra ý tưởng kỳ diệu, cuối cùng đã lập được công lớn, giúp ta giải quyết một vấn đề khó khăn lớn rồi.” Cát Phác nhếch miệng lên, mỉm cười nói.

“Âm Dương Côn Ngư mới sinh ra sẽ sống nhờ trong cơ thể cá lớn, hấp thu chất dinh dưỡng từ cá lớn để trưởng thành, thậm chí chờ đến một giai đoạn nhất định, chúng nó sẽ thôn phệ hai khí âm dương trong thân thể cá lớn, cuối cùng trực tiếp

thay thế chúng và phát triển thành một cặp Âm Dương Côn Ngư mới.” Gã nhìn hai cặp Âm Dương Côn Ngư có sự chênh lệch lớn về kích thước đang vui vẻ bay trong không trung, từ tốn nói với hai người Lục Huyền.

“Nếu tiếp tục sinh sôi nảy nở từ đời này đến đời khác, trong cơ thể Âm Dương Côn Ngư sẽ tích lũy hai khí âm dương càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng mạnh mẽ.”

Cát Phác dẫn hai người Lục Huyền vào trong đình nghỉ mát được bao quanh bởi hai màu trắng đen, nhẹ nhàng pha một bình linh trà.

“Tu hành quá lâu, ngay cả đầu óc cũng không suy nghĩ nhanh nhạy được. May mắn hôm nay gặp được Lục sư đệ, nhờ có ý nghĩ tuyệt diệu ấy, ngươi đã khéo léo giúp ta giải quyết được vấn đề sinh sản của Âm Dương Côn Ngư rồi.” Cát Phác nâng một chén trà về phía Lục Huyền, bày tỏ lòng cảm kích.

Lần này, Lục Huyền chẳng những giúp đỡ gã giải quyết được vấn đề đã khiến gã đau đầu trong suốt một khoảng thời gian rất dài, còn cung cấp cho gã một ý tưởng tuyệt diệu.

Dựa theo cách suy nghĩ này, một khi Âm Dương Côn Ngư lại tiến vào giai đoạn thai nghén, gã có thể thông qua phương pháp kết hợp bên ngoài cơ thể, để chúng sinh ra Côn Ngư mới.

Phải biết rằng, dù trước mắt gã vẫn chỉ là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, còn cách cánh cửa đột phá cảnh giới Kết Đan khá xa, nhưng nếu linh thú do gã nuôi dưỡng đột phá đến cấp bậc ngũ phẩm trước, nó sẽ trở thành một loại trợ lực rất lớn cho gã, thậm chí gã còn có thể dựa vào đó để lĩnh ngộ được âm dương thuật pháp cực kỳ lợi hại kia.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của gã càng thêm vui sướng, ánh mắt nhìn Lục Huyền ở bên cạnh cũng cực kỳ vừa mắt.

“Lục sư đệ, hôm nay ngươi đã giúp ta giải quyết xong một chuyện lớn, ta nhất định phải tạ ơn ngươi thật tốt, chẳng hay ngươi muốn có món bảo vật như thế nào? Bản thân ta cũng coi là tàm tạm, cả về đan dược, phù lục hay pháp khí, trong tay ta đều có những vật phẩm tương ứng thích hợp với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.” Đôi mắt đen trắng của gã chăm chú nhìn Lục Huyền, vẻ mặt đầy chân thành nói.

“Sư huynh đã nói vậy, ta sẽ không khách sáo. Ta vô cùng yêu thích hứng thú về linh thực linh thú, còn đan dược, pháp khí, phù lục, ta lại không có hứng thú lắm, nếu trong tay sư huynh có linh chủng, trứng linh thú hoặc là ấu thú thì không còn gì tốt hơn.”

“Ha ha, Lục sư đệ nói thẳng như thế là tốt.” Cát Phác thấy Lục Huyền như vậy, cũng bật cười thành tiếng, nhưng sau đó nụ cười trên mặt lập tức thu lại, tiếp tục nói: “Nhưng yêu cầu của sư đệ hơi khó khăn đối với ta rồi. Ta rất ít khi bồi dưỡng linh thực linh thú, vì công pháp ta tu luyện có liên quan mật thiết với Âm Dương Côn Ngư, mới quyết định nuôi chúng nó, chứ hiện tại trên tay ta không có linh chủng, trứng linh thú hay ấu thú nào quý hiếm cả.”

“Nhưng ta có thể tặng cho sư đệ một tấm Kiếm Lệnh, dựa vào tấm lệnh bài này, sư đệ có thể tiến vào phúc địa thuộc về tông môn. Bên trong phúc địa có tài nguyên dồi dào, các loại linh thực quý hiếm, linh thú ở khắp nơi, sư đệ có thể dựa vào chính mình tự đi thu hoạch chúng.” Cát Phác nở nụ cười, sau đó lập tức cầm một tấm lệnh bài ra khỏi túi trữ vật.

Thoạt nhìn, sẽ có cảm giác tấm lệnh bài này chính là một thanh kiếm nhận, nó được chế tạo từ thanh đồng, thi thoảng phía trên thân kiếm còn có rất nhiều đường kiếm ảnh xẹt qua.

“Kiếm Lệnh?” Trong tay Cát Phác không có linh chủng linh thú thích hợp, điều này khiến Lục Huyền có chút thất

vọng, hắn ngắm tấm lệnh bài hình kiếm trong tay, trên mặt lộ vẻ thắc mắc.

"Lục sư đệ, Kiếm Lệnh là vật trân quý, ta kiến nghị ngươi hãy nhận lấy, tránh cho sau này lại hối hận." Một tiếng truyền âm nhỏ như muỗi kêu vo ve lập tức vang lên bên tai Lục Huyền. Hắn liếc nhìn nho sĩ trung niên đang ung dung thưởng thức linh trà bên cạnh, giống như lời truyền âm vừa mới xuất hiện chỉ là ảo giác của hắn vậy.

Lục Huyền không chút do dự, lập tức cất tấm lệnh bài hình kiếm này đi, hai người bọn họ cũng không ở lại lâu, đã cùng nhau rời khỏi tòa sơn phong trắng đen này rồi.

"Dương sư huynh, rốt cuộc Kiếm Lệnh do Cát sư huynh đưa cho ta kia là thứ gì, dường như có giá trị rất cao." Đi được nửa đường, Lục Huyền không nhịn được, lập tức hỏi nho sĩ trung niên.

Chương 283: Tác Dụng Của Kiếm Lệnh!

“Hẳn là sau khi Lục sư đệ tấn chức Trúc Cơ, cũng có chút hiểu biết nhất định về mấy khu phúc địa bên trong tông môn chúng ta rồi, đúng không?” Nho sĩ thấy Lục Huyền gật đầu, mới tiếp tục nói: “Phúc địa hay còn gọi là bí cảnh do tông môn chúng ta trực tiếp nắm giữ, nhưng người ngoài, thậm chí là đệ tử ngoại môn cũng không thể tiến vào trong đó, chỉ có đệ tử nội môn có cống hiến to lớn cho tông môn hoặc được khẳng định về thiên phú, mới có tư cách tiến vào. Khắp nơi bên trong phúc địa đều là các loại linh dược linh khoáng quý hiếm phẩm cấp cao, thậm chí còn có rất nhiều bảo vật ly kỳ quái dị. Cứ cách một đoạn thời gian, phúc địa sẽ được mở ra, mà tấm Kiếm Lệnh trên tay sư đệ chính là vật phẩm then chốt để tiến vào một khu vực phúc địa. Thông thường, giá trị Kiếm Lệnh trên các tiểu hội trao đổi của nhóm đồng môn, đều rơi ở khoảng từ ba nghìn đến năm nghìn linh thạch, hơn nữa, nó còn là vật có tiền cũng không mua được, bởi vì có rất ít đồng môn nguyện ý bán Kiếm Lệnh đi.”

Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Hắn đã hiểu được một chút giá trị của Kiếm Lệnh này rồi, khoảng ba đến năm nghìn linh thạch, nghĩa là nó có giá trị ngang với một vài loại linh chủng tứ phẩm bình thường rồi, nhưng nó chỉ là một chiếc chìa khóa quý giá để tiến vào phúc địa thôi.

Phúc địa là nơi có thể hấp dẫn rất nhiều đồng môn đổ xô tới, dốc sức tiến vào, chắc hẳn bên trong sẽ có vô vàn bảo vật

trân quý hiếm thấy.

"Xin hỏi Dương sư huynh, tính an toàn khi tiến vào phúc địa ra sao? Có khả năng gặp nguy hiểm bị thương nặng hay tử vong uy hiếp hay không?" Hắn lập tức hỏi nho sĩ trung niên một vấn đề mấu chốt nhất trong chuyện này.

"Lục sư đệ đã quá cẩn thận rồi, nếu ngươi không muốn tấm Kiếm Lệnh này thì có thể nhường lại cho ta với giá bốn nghìn linh thạch?" Nho sĩ trung niên khẽ lắc đầu, lại dò hỏi.

Thấy Lục Huyền không có ý này, nho sĩ mới nói tiếp. "Phúc địa của tông môn vốn không giống những bí cảnh bên ngoài, không xảy ra tình trạng khắp nơi đều là tà ma yêu thú, hay tu sĩ hục hặc đấu đá với nhau. Tông môn sẽ định kỳ tổ chức đệ tử tiến vào phúc địa quét sạch những nhân tố không ổn định bên trong, bởi vậy độ an toàn có thể được đảm bảo đến mức cao nhất. Ngay cả thời điểm người tiến vào phúc địa gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ có sư thúc Kết Đan canh giữ phúc địa đi tới xuất thủ tương trợ. Chung quy lại, từ khi ta đột phá Trúc Cơ đến nay, đã được vài chục năm rồi, cũng chưa từng nghe nói có đệ tử nào vẫn lạc bên trong phúc địa."

Lục Huyền nghe vậy, đã yên tâm hơn nhiều, hắn có vài phần háo hức muốn hướng về phúc địa của tông môn, sau khi xác nhận an toàn được đảm bảo, loại tâm tư này càng rục rịch hơn.

Nhưng cũng từ trong miệng nho sĩ trung niên, hắn biết được, vẫn còn một đoạn thời gian nữa mới đến lần mở ra phúc địa tiếp theo. Vì vậy, hắn cũng không vội vàng quyết định, đến lúc đó lại tùy vào tình hình rồi xem có nên lựa chọn tiến vào phúc địa hay không. Chí ít là Kiếm Lệnh này có thể trực tiếp đổi được từ ba nghìn đến năm nghìn linh thạch.

Lần này, được nho sĩ trung niên mời đến trợ giúp đệ tử chân truyền Cát Phác giải quyết vấn đề sinh sản của thượng cổ

dị thú Âm Dương Côn Ngư, sau khi hoàn thành trợ giúp, nhận được Kiếm Lệnh cũng coi như chuyến đi này cực kỳ đáng giá rồi.

Sơn phong của hai người không cùng một tuyến đường, bởi vậy, sau khi phi hành cùng một lúc, cả hai lập tức tạm biệt nhau, mỗi người đi một ngả, bay về phía động phủ của mình.

Lục Huyền vừa mới tiến vào khu vực giáp ranh của sơn phong, một cái bóng đen chui đã ra từ trong rừng cây, rơi xuống cách hắn không xa.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu mở to con ngươi màu xanh biếc, há miệng bật ra một tiếng gầm nhẹ khàn khàn thô ráp với Lục Huyền.

Hắn mỉm cười đi đến trước mặt nó, thấy hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai linh miêu khẽ run rẩy thì không nhịn được, lập tức vươn tay nắm lấy những sợi lông mềm kia, rồi dùng ngón tay vo tròn lại.

"Nuôi thả rông vẫn khác, đường cong thân thể đã trở nên mượt mà hơn, thậm chí nhìn ngươi cũng hoạt bát hơn hẳn." Ngón tay Lục Huyền liên tục vò lông mèo, cảm thán nói.

Phần lông mao uốn lượn trên thân Đạp Vân Linh Miêu khẽ run lên, con ngươi xanh biếc của nó hờ hững nhìn chằm chằm vào Lục Huyền rồi vèo một tiếng, đã chui vào trong rừng rồi.

Khi đi ngang qua cái ổ nhỏ do Thảo Khôi Lỗi bện thành, Lục Huyền cố ý tới nhìn ấu điểu Phong Chuẩn một cái. Chỉ thấy đôi cánh chim rộng màu xanh nhạt của nó đang rủ xuống, đồng thời một góc vỏ trứng Ly Hỏa Giao Long màu đỏ rực cũng lộ ra bên dưới cái bụng mũm mĩm của ấu điểu Phong Chuẩn.

"Chiêm chiếp!" Ấu điểu Phong Chuẩn dang rộng đôi cánh màu xanh nhạt, khẽ kêu một tiếng líu lo với Lục Huyền, sau

đó mới mổ nhẹ vào quả trứng Ly Hỏa Giao Long bên dưới.

"Trứng sắp nở rồi?" Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên người Phong Chuẩn, cảm nhận được thông tin nó vừa mới tiết lộ cho mình. Hắn lập tức cúi xuống gần hơn, rồi cẩn thận quan sát quả trứng Ly Hỏa Giao Long bên dưới.

Chỉ thấy những đường vân màu đỏ nhạt trên bề mặt vỏ trứng, đã dày đặc hơn rất nhiều so với lúc mới ấp, mà thi thoảng quả trứng này cũng sẽ rung động nhẹ nhàng, nếu dùng linh thức thăm dò, có thể cảm nhận được sự sống mãnh liệt đang thai nghén ở bên trong.

"Ngươi là một con yêu cầm hệ phong nhị phẩm đang trong thời kỳ trưởng thành lại ấp được Giao Long tam phẩm, cũng coi như một chuyện cực kỳ hiếm thấy." Lục Huyền nhéo nhéo cái bụng non mềm của ấu điểu Phong Chuẩn, ra hiệu cho nó hãy tiếp tục cố gắng đi.

Trở lại trong đình viện, Lục Huyền thoáng nghỉ ngơi một chút rồi đi vào trong linh điền. Những cây linh thực mới trồng đã lần lượt bén rễ đâm chồi nảy lộc, Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm đã mọc ra những phiến lá bé nhỏ màu trắng bạc, phảng phất như có ánh trăng đang lưu chuyển trên bề mặt phiến lá. Dưới ảnh hưởng đến từ Mộc Sinh Thuật cảnh giới đại thành của Lục Huyền, hắn đã xây dựng nên một cái trần nhà thiên nhiên ngay bên cạnh nó, khiến cho tầng tầng lớp lớp những cành cây rậm rạp trực tiếp đi ngăn cản ánh sáng ở bên ngoài, tránh để Nguyệt Lâm Thảo bị ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu vào.

Nghê Thường Thảo nhị phẩm đã mọc những chiếc lá non hẹp dài, phiến lá non nớt xinh tươi lộng lẫy đang chập chờn trong gió, trông giống như những nàng tiên đang nhảy múa.

Trên đỉnh núi, năm cây Nhật Hương Quả cũng đã nảy mầm, chúng thỏa thích tắm mình dưới ánh mặt trời, thân cây

vàng óng ánh rạng ngời rực rỡ, vô cùng hút mắt.

Chẳng biết từ lúc nào tại một góc hẻo lánh nơi Mê Tiên Đào tọa lạc, đã nổi lên từng tầng sương khói màu hồng nhạt, thân cây màu trắng hồng đã cao lên không ít, còn có vài nụ hoa nho nhỏ lác đác nhô lên giữa những chiếc lá màu hồng. Những nụ hoa nhỏ như ẩn như hiện trong trong sương mù màu hồng nhạt, để lộ ra một loại cảm giác mê hoặc khác thường.

Dưới sức ảnh hưởng của Mê Tiên Đào, Lục Huyền lập tức cảm nhận được đủ loại ham muốn đang trào dâng từ sâu bên trong nội tâm của mình. Hắn vội vàng lẩm nhẩm đọc một câu Thanh Tịnh Chú, một luồng linh quang lất phất thanh tịnh nhanh chóng lóe lên trong đầu, đầu óc lập tức trở nên minh mẫn hơn rất nhiều, Mê Tiên Đào trước mắt hắn cũng nhanh chóng khôi phục thành hình dáng của một loại linh thực bình thường.

Chương 284: Âm Hồn Châu!

Lục Huyền bắt đầy thi triển các loại thuật pháp cơ sở như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật để duy trì nhu cầu sinh trưởng cơ bản cho Mê Tiên Đào, sau đó đi tới khu vực dung nham được hình thành từ địa hỏa.

Bởi vì phẩm cấp của Địa Hỏa Tâm Liên khá cao nên tới tận bây giờ nó vẫn ở trong trạng thái linh chủng. Chỉ thấy hạt sen màu đỏ rực to bằng đầu ngón tay đang trôi nổi lên xuống trong dòng dung nham nóng bỏng, tùy ý để cho dung nham nóng chảy cuộn trào mãnh liệt cọ rửa. Bên trong linh chủng, một đóa hỏa liên hư ảo tinh xảo xinh xắn đang chầm chậm xoay tròn, như thể sẽ phá chủng bất cứ lúc nào vậy.

Những linh thực khác cũng phát triển cực kỳ tốt, như Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Ngọc Lân Quả, Giao Đằng tam phẩm, Kiếm Thảo, Liệt Diễm Quả, Băng La Quả nhị phẩm.

Hai cây Kiếm Thảo đã bắt đầu bước vào giai đoạn thành thục, trông giống như hai thanh kiếm sắc bén đang chĩa thẳng lên bầu trời.

Lục Huyền dò xét một vòng, cẩn thận đáp ứng toàn bộ những nhu cầu sinh trưởng cho linh thực xong mới quay trở lại trong viện.

Thời gian lặng lẽ trôi, nửa tháng qua đi lúc nào không hay.

Trong vòng nửa tháng, về cơ bản Lục Huyền đều ở bên trong đình viện nuôi dưỡng linh thú và bồi dưỡng linh thực, thời gian còn lại, hắn dùng để tu luyện 《 Đại Ngũ Hành Công 》 và 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》.

Khoảng thời gian này, hắn cũng dùng rất nhiều tinh huyết do vô số con Giao Long ở trong Thiên Long hồ cung cấp để ngâm nước tắm, rèn luyện thân thể và tu luyện công pháp luyện thể 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 .

Thỉnh thoảng, hắn cũng đi dạo xung quanh và gặp gỡ một vài đệ tử nội môn ở gần đây, những người nọ cũng giống như hắn, có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

Hôm nay, hắn lại tiến vào trong linh điền dò xét linh thực như thường lệ.

"Hả, có một gốc Lưu Quang Mộc nhị phẩm hoàn toàn thành thục rồi." Dưới quá trình Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, hắn lập tức trông thấy thanh tiến độ mờ nhạt phía dưới cây Lưu Quang Mộc đã được lấp đầy.

Lục Huyền rút Xích Diễm Kiếm ra khỏi Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, cẩn thận chặt cây Lưu Quang Mộc thành thục kia. Trên thân cây có vô số những đường vân tự nhiên huyền ảo, đường nét bên trong không ngừng lưu động, thoạt nhìn hỗn loạn vô tổ chức, nhưng sau khi trực tiếp kéo tơ bóc kém, lại có thể nhìn ra những phù văn áo nghĩa thâm sâu bên trên.

"Phẩm chất thượng đẳng." Lục Huyền lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực nhị phẩm Lưu Quang Mộc, vỏ cây và lá cây đều ẩn chứa những đường vân thiên nhiên, có thể dùng để luyện chế phần lớn những loại phù lục phổ biến.】

Một quầng sáng màu trắng khẽ nhấp nháy ngay tại vị trí Lưu Quang Mộc bị chặt đứt, không ngừng hấp dẫn Lục Huyền mau chóng nhặt nó lên. Hắn vươn tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng. Ngay lập tức, quầng sáng đã hóa thành vô số những điểm sáng, thậm chí còn biến ảo thành rất nhiều phù lục mơ hồ, mạnh mẽ tràn vào trong thân thể hắn từ mọi hướng.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Lưu Quang Mộc nhị phẩm, nhận được trận pháp tam phẩm Lưu Quang Phù Trận.】

Trong nháy mắt khi ý niệm kia biến mất, mấy chục tấm phù lục đột ngột xuất hiện rồi bay lượn xoay tròn xung quanh hắn. Dường như mỗi tấm phù lục này đều có một đường linh tuyến nhàn nhạt dẫn dắt, khiến cả đám phối hợp chặt chẽ với nhau, trực tiếp tạo thành một khối liền mạch.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên một tấm phù lục kia, ngay sau đó đã biết được thông tin chi tiết về nhiều phù lục.

【Trận pháp tam phẩm Lưu Quang Phù Trận, được hợp thành từ khá nhiều tấm Lưu Quang phù nhị phẩm, gồm cả công lẫn thủ.】

"Trận pháp tam phẩm Lưu Quang Phù Trận, hơi khác biệt với Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm và Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm ta từng lấy được trước đó. Không có trận bàn, chỉ là một tấm trận phù được tạo thành từ mấy chục tấm phù lục. Nhưng vừa may, nó lại thích hợp với hoàn cảnh hiện giờ của sơn phong, bởi vì tiểu viện ở Kiếm Môn trấn bị bỏ mặc một thời gian dài không có người trông coi, mới khiến ta đành phải bố trí Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm ở chỗ đó. Về phần sơn phong hiện tại, Vụ Ẩn Mê Trận nhị phẩm có phạm vi thủ hộ hữu hạn, đã dần dần trở nên không đủ dùng rồi."

Lục Huyền vừa động tâm niệm, một mảnh sương trắng nồng đậm vốn đang tràn ngập khắp nơi bên trong sơn phong đã nhanh chóng tụ lại, chỉ bao phủ khu vực linh điền gieo trồng linh thực.

Ngay sau đó, hàng chục tấm phù lục được linh thức khống chế, lập tức bay về bốn phương tám hướng, rồi ẩn nấp bên trong mảnh rừng núi xung quanh.

Những đường nét từ hư thành thực nhanh chóng xuất hiện hết tấm này đến tấm khác, rồi biến hóa, đến cuối cùng là lập tức biến mất.

Sau khi thu hoạch một gốc Lưu Quang Mộc phẩm chất thượng đẳng, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền. Ở thời điểm hắn đi tới cửa động với từng luồng hắc phong không ngừng gào thét bên trong, lại ngoài ý muốn phát hiện ra một quầng sáng màu trắng to bằng nắm tay, đang treo lơ lửng ngay bên dưới một gốc Âm Hòe.

"Hả, chuyện gì vậy? Ta nhớ Âm Hòe này chính là loại linh thực thời hạn mà!" Lục Huyền vừa thắc mắc, vừa khẽ chạm vào bề mặt quầng sáng kia.

Quầng sáng nọ lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé tràn vào bên trong cơ thể hắn. Đồng thời, một hạt châu màu đen nhánh tràn ngập âm khí cũng nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

【Bảo vật nhị phẩm Âm Hồn Châu, ẩn chứa cực âm chi khí, có thể tẩm bổ và tăng cường âm hồn oán niệm.】

"Nhị phẩm Âm Hồn Châu, có thể tẩm bổ tăng cường âm hồn oán niệm, coi như không tệ." Lục Huyền ngắm hạt châu màu đen nhánh tràn ngập âm khí trong tay, khẽ cảm thán nói.

"Chỉ có điều Âm Hòe vốn là linh thực tính năm, theo lý thuyết, nó còn có thể sinh trưởng kéo dài thêm nữa, nhưng bị giới hạn bởi các loại yếu tố như phẩm chủng, hoàn cảnh bồi dưỡng nên không thể sống lâu đến trường sinh được. Âm Hòe nhị phẩm có thể sống đến hơn trăm năm, về phần nghìn năm, đây tuyệt đối là chuyện khó như lên trời."

"Ta còn nhớ mình mới trồng cây Âm Hòe này được khoảng hai năm thôi, đoán chừng hai năm là khoảng thời gian bình thường để linh thực nhị phẩm thành thục. Lẽ nào những loại

linh thực phân loại theo năm, chỉ cần sinh trưởng đến một giai đoạn nhất định nào đó, sẽ cho ra quầng sáng mang phần thưởng? Nghĩa là đến khi Âm Hòe phát triển được bảy - tám năm, thậm chí mười năm, ta sẽ nhận được những quầng sáng mang phần thưởng khác?" Lục Huyền thầm suy đoán trong lòng, sau đó lại chuyển sự chú ý đến viên Âm Hồn Châu nhị phẩm trước mắt.

Hắn cầm Oán Hồn Linh đã mua được từ Vạn Bảo Lâu vốn được cất trong túi trữ vật ra, lại dùng linh thức khống chế mấy luồng oán hồn bay ra khỏi vách chuông, tiến vào bên trong Âm Hồn Châu.

Ngay lập tức, mặt ngoài của hạt châu đen nhánh như mực này đã xuất hiện vài cái bóng tái nhợt, nằm úp sấp xuống, thậm chí còn có thể nhìn ra được vẻ hưởng thụ trên ngũ quan mơ hồ kia.

"Không tệ, nếu đặt âm hồn oán niệm bên trong Oán Hồn Linh vào trong Âm Hồn Châu, chúng sẽ được tẩm bổ, trở nên mạnh mẽ hơn một chút, chờ lần sau, có thời gian, ta sẽ đi Kiếm Môn trấn cho năm cây Quỷ Diện Thạch Cô kia ăn một bữa thịnh soạn." Lục Huyền nhìn mấy luồng oán niệm trong Âm Hồn Châu, trên mặt nở một nụ cười hiền hậu.

"Ta đúng là tốt bụng, để cho các ngươi ăn uống no nê rồi mới tiễn các ngươi lên đường."

Chương 285: Kiếm Đường!

Đang lúc xúc động, đột nhiên Lục Huyền phát hiện một con chim lạ vừa tiến vào trong phạm vi sơn phong của mình.

Bóng dáng của hắn lập tức hóa thành một luồng khói, chỉ trong nháy mắt đã bay tới chân núi.

Dường như con dị điểu kia là một bộ khôi lỗi, bởi vì trong hốc mắt của nó có nhét một khúc gỗ, khi xoay chuyển, gương mặt con chim này sẽ thoáng hiện một chút ngây ngô.

Có cảm giác bộ linh vũ trên đôi cánh của nó được cấu tạo bởi rất nhiều những mũi kiếm thật nhỏ, bởi vì chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng thấy thứ này vô cùng sắc bén.

Dường như đã cảm nhận được sự tồn tại của Lục Huyền, con mắt làm bằng gỗ của dị điểu khôi lỗi thoáng xoay tròn, nó lập tức mở cái mỏ chim ra, một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Lục sư đệ, ta là Thẩm Diệp, từng đưa cho ngươi hai hạt linh chủng Kiếm Thảo ở Tư Nông điện đây, không biết ngươi còn nhớ haykhông? Từ chỗ Hạ Sâm ở Tư Nông điện, ta biết ngươi đã tấn thăng cảnh giới Trúc Cơm trở thành đệ tử nội môn rồi. Chúc mừng sư đệ cá chép vượt Long Môn, một bước nhảy lên trời. Nhưng kể cả khi thân phận thay đổi thì lời hứa trước đó của ta với sư đệ vẫn còn nguyên hiệu lực, chỉ cần sư đệ có thể bồi dưỡng ra hai cây Kiếm Thảo, ta sẽ dẫn sư đệ vào trong Kiếm đường, để sư đệ gia nhập vào hàng ngũ bồi dưỡng cải tạo Kiếm Thảo. Nếu sư đệ có hứng thú, có thể đi theo con khôi lỗi điểu này của ta, qua Kiếm đường nhìn xem.”

Truyền đến đây, giọng nói của Thẩm Diệp lập tức tan biến, dị điểu khôi lỗi ngậm mỏ lại, dùng đôi mắt bằng gỗ của mình

chăm chú nhìn Lục Huyền.

"Kiếm đường… Bồi dưỡng cải tạo Kiếm Thảo."

Phải biết rằng, từ thật lâu trước đó, Lục Huyền đã sớm hiểu được tầm quan trọng của Kiếm Thảo đối với Thiên Kiếm Tông. Bởi vậy ở thời điểm hắn còn là đệ tử ngoại môn, đã thông qua Tư Nông điện, cố gắng sử dụng Kiếm Ấn để trao đổi lấy linh chủng Kiếm Thảo, nhưng vì thân phận đệ tử ngoại môn, hắn không có tư cách gieo trồng loại linh thảo quý hiếm này.

Nhớ ngày trước, khi còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, hắn ngoài ý muốn bồi dưỡng ra Kiếm Thảo, rồi thông qua quầng sáng lưu lại từ nó, hắn đã mở ra được Tốn Lôi Kiếm Hoàn quý hiếm. Vì vậy, hắn vô cùng hứng thú với loại linh thực mang tên Kiếm Thảo này.

Bởi vậy, vừa tìm được cơ hội để tiếp xúc gần hơn với loại linh thực mình vẫn ước mơ, Lục Huyền không chút do dự, đã ra hiệu cho con dị điểu khôi lỗi bay ở phía trước dẫn đường, còn mình cất bước đi tới vị trí Kiếm đường mà Thẩm Diệp vừa đề cập đến.

Chỉ hơn một khắc sau, hắn đã đi đến phía trước một tòa đại trận. Trận pháp này bao phủ cả một không gian vô cùng khổng lồ, bên ngoài có vô số kiếm khí tung tăng bơi lội như cá trên mặt nước.

Có một tu sĩ hiền hậu đang đứng chờ Lục Huyền bên ngoài đại trận, tu sĩ này vẫn vác một cái hộp kiếm màu đen thẫm trên lưng, người đứng ở nơi đó lại giống như một thanh trường kiếm thẳng tắp với kiếm ý nội liễm, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

"Thẩm sư huynh!" Lục Huyền vội vàng tiến lên, khom lưng thi lễ.

Tu sĩ trước mặt chính là Thẩm Diệp đã từng có duyên gặp gỡ một lần với hắn, đối phương chính là điện chủ Tư Nông điện, có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

"Lục sư đệ đừng đa lễ như vậy." Thẩm Diệp lập tức cất con dị điểu khôi lỗi đi, ấm áp mỉm cười nói.

"Sư đệ đã quyết định đi tới Kiếm đường, chắc hẳn trong lòng cũn grất có hứng thú với Kiếm Thảo, để ta dẫn sư đệ đi thăm thú nơi này một phen." Thẩm Diệp không dài dòng nhiều đã xoay người, nhẹ nhàng vung tay một cái.

Ngay lập tức, một luồng kiếm ý vô hình đã bay ra, cắm lên bề mặt đại trận, để lộ ra một khe hở đủ cho hai người đi qua.

Lục Huyền nhanh chóng đi theo phía sau vị tu sĩ hiền hậu này.

Từng tia kiếm quang tinh vi vô hình, nhanh như cắt xẹt qua gò má hắn, có cảm giác chỉ cần hắn hơi có động tác khác lạ nào đó là từng tia kiếm quang này lập tức sẽ hóa thành kiếm khí vô tận, bao phủ hắn vào bên trong.

Sau khi tiến vào đại trận, thứ đập vào mắt hắn chính là một tòa sơn phong cực lớn, phóng thẳng lên trời, cùng rất nhiều thanh phi kiếm với những kích cỡ hình dạng khác nhau, tự do xuyên qua những đám mây trên trời.

Khắp mọi nơi bên trên sơn phong đều có kiếm khí bắn ra, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Trong lúc ngẫu nhiên, hai người bọn họ có đi ngang qua vài tu sĩ khác, nhưng trên thân mỗi người đều ẩn chứa một luồng kiếm ý đáng sợ, khiến Lục Huyền không nhịn được có chút líu lưỡi, không nói nên lời.

"Lục sư đệ, không ngờ ngươi lại mang đến cho ta một sự bất ngờ lớn như vậy, nếu không phải tình cờ nghe Hạ Sâm nhắc tới, ta còn không biết ngươi đã tấn thăng cảnh giới Trúc

Cơ đâu.” Trong khi Lục Huyền đang quan sát xung quanh, Thẩm Diệp ấm áp như ngọc ở bên cạnh lại mở miệng cười nói.

Sau khi gã tặng cho Lục Huyền hai hạt linh chủng Kiếm Thảo xong, trong lòng cũng không ngờ Lục Huyền lại có thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Vào thời điểm đó, dựa trên sự hiểu biết của gã về Lục Huyền, thì dường như người này chỉ có tư chất chỉ phổ thông, nếu muốn đột phá Trúc Cơ kỳ, nhất định phải mất thêm mười mấy năm không ngừng cố gắng nữa, còn chưa chắc sẽ thành công.

Bởi vậy mà ở thời điểm biết được tin Lục Huyền từng bồi dưỡng ra được một gốc Kiếm Thảo phẩm chất thượng đẳng ở cảnh giới Luyện Khí, gã đã nổi lên lòng mến tài, dứt khoát tặng riêng hai hạt linh chủng Kiếm Thảo cho hắn. Gã cũng hứa hẹn với Lục Huyền, chỉ cần lần này, hắn có thể trồng trọt thành công, bản thân sẽ đặc cách chọn hắn làm đệ tử nội môn, còn giới thiệu vào hàng ngũ những vị Linh thực sư đang cải tiến Kiếm Thảo.

Ai ngờ, Kiếm Thảo vẫn còn một đoạn thời gian nữa mới thành thục, Lục Huyền đã âm thầm trở thành một tu sĩ Trúc Cơ rồi.

Mặc dù trong lòng rất kinh ngạc nhưng gã lại rất vui khi nhìn thấy kết quả này, Lục Huyền đột phá đến Trúc Cơ, đương nhiên là không còn gì tốt hơn rồi… Ít nhất là hắn có thể đường đường chính chính bồi dưỡng Kiếm Thảo mà không lo phải phá hư quy củ của tông môn.

“Lục sư đệ, ngươi đổi nhiều linh thực ở chỗ Tư Nông điện như vậy rồi, chắc hẳn đã rõ tính đặc thù của Kiếm Thảo. Kiếm Thảo vốn là một loại linh thực trụ cột, cực kỳ quan trọng của tông môn. Mỗi một gốc Kiếm Thảo đều là Kiếm Khí trời sinh,

dù chỉ là một gốc Kiếm Thảo phổ thông, cũng đủ khả năng trở thành một món bảo vật rất tốt đối với tu sĩ cảnh giới Luyện Khí của tông môn. Chưa kể, sau khi trải qua vô số các thế hệ tu sĩ chuyên tâm bồi dưỡng và cải tiến, loại linh thực này đã diễn sinh ra rất nhiều biến hóa khác nhau, thậm chí còn có phẩm chủng Kiếm Thảo đặc thù, có thể bồi dưỡng ra Kiếm Khí tứ phẩm, ngũ phẩm. Vì vậy, dù ngươi có sở hữu nhiều Kiếm Ấn hơn nữa, một khi chưa có thân phận đệ tử nội môn, sẽ không nhận được tư cách gieo trồng Kiếm Thảo, càng không cần phải nói đến chuyện nắm giữ phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo.”

Thẩm Diệp giới thiệu cặn kẽ tình huống có liên quan đến Kiếm Thảo cho Lục Huyền.

Chương 286: Gia Nhập Kiếm Đường!

"Ngũ phẩm… Không ngờ trong Kiếm Thảo còn ẩn chứa nhiều bí ẩn như vậy." Lục Huyền âm thầm cảm khái.

Hắn đã tin tưởng lời nói của Thẩm Diệp đến tám mươi, chín mươi phần trăm rồi.

Bởi vì chẳng nói đâu xa, chính hắn đã từng gặp được biến chủng của Kiếm Thảo là Kiếm Khổng Tước ở trong bí cảnh. Vào thời điểm đó, chính thanh kiếm này đã khiến một tiểu tán tu Luyện Khí như hắn hoa mắt say mê, tâm trí hướng tới, mà mãi cho tới tận bây giờ, trong lòng vẫn nhớ mãi không quên.

"Với hoàn cảnh linh khí, phương thức bồi dưỡng cùng với kiếm khí, kiếm ý khác biệt tẩm bổ, Kiếm Thảo sẽ dần dần sinh ra những loại biến hóa bất đồng. Nhiệm vụ chủ yếu nhất của Kiếm đường chính là hiểu rõ, rồi tổng kết lại những quy luật tương ứng này, từ đó nhận được càng nhiều phiên bản cao cấp của Kiếm Thảo càng tốt." Thẩm Diệp lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Ví dụ như gieo trồng Kiếm Thảo ở trong môi trường nồng đậm hỏa linh khí, lại dùng Liệt Hỏa kiếm ý tẩm bổ đào tạo thì sau khi Kiếm Thảo thành thục, bên trong cây kiếm này sẽ ẩn chứa hiệu quả thiêu đốt. Trải qua kết quả thử nghiệm từ thế hệ này sang thế hệ khác, về lâu về dài, chúng ta sẽ cải tiến được phẩm chủng của Kiếm Thảo."

Khuôn mặt Thẩm Diệp hơi dịu đi, lại nói tiếp: "Nhưng chuyện cải tạo Kiếm Thảo khó hơn linh thực phổ thông rất

nhiều. Bởi xét cho cùng, trong quá trình trồng trọt Kiếm Thảo thường cần kiếm khí tới tẩm bổ kích thích. Nếu chỉ chăm chăm muốn cải tạo phẩm chủng, lại dùng các loại kiếm khí kiếm ý tới thí nghiệm thì rất có thể sẽ gây tổn thương đến bản thân cây Kiếm Thảo."

Lục Huyền gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Thẩm sư huynh, theo như lời ngươi nói thì trước đó ta trồng Kiếm Thảo vẫn luôn dùng 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 bồi dưỡng, vì sao sau khi thành thục nó không thể hiện ra bất kỳ trạng thái khác thường nào?"

"Có rất nhiều yếu tố có thể ảnh hưởng đến điều này. Đầu tiên, Lục sư đệ bồi dưỡng thành công nó ở trong phường thị tán tu, căn bản không thể đảm bảo được linh khí tinh thuần, càng không cần phải nói đến hoàn cảnh linh khí đặc thù. Thứ hai, sư đệ dùng kiếm khí của 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 để bồi dưỡng Kiếm Thảo, phẩm cấp của nó là nhất phẩm, dùng để đào tạo Kiếm Thảo nhị phẩm đã có phần hơi miễn cưỡng rồi. Ngoài ra, nếu ta đoán không sai, hẳn là trong quá trình Lục sư đệ bồi dưỡng Kiếm Thảo, bản thân 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 do ngươi nắm giữ còn chưa đạt tới cảnh giới tông sư như hiện tại. Điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất sau cùng của Kiếm Thảo. Nhưng đương nhiên, không phải là quá trình bồi dưỡng của ngươi hoàn toàn không có hiệu quả, bởi trong ấn tượng của ta, gốc Kiếm Thảo trong tay sư đệ sắc bén chắc chắn hơn Kiếm Thảo phổ thông khá nhiều, hẳn là đã chịu ảnh hưởng của 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》."

Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Những gì Thẩm Diệp nói là sự thật, đúng là sau khi hắn liên tục hấp thụ gói kinh nghiệm, 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 mới đạt tới cảnh giới tông sư.

“Đúng rồi Lục sư đệ, ngoài tinh thông 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 , ngươi còn tu luyện môn kiếm thuật nào khác không?”

“Sau khi tấn thăng Trúc Cơ, ta đã lựa chọn một môn 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 từ trong Tàng Kinh các.” Lục Huyền thành thật trả lời.

“ 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 … Xem như một môn kiếm thuật thượng đẳng, biến hóa tầng tầng lớp lớp, khó lòng phòng bị, hơn nữa, nó còn tương đối thích hợp dùng để trồng trọt Kiếm Thảo.” Tu sĩ hiền hậu kia lên tiếng khẳng định: “Lấy thiên phú về kiếm đạo của Lục sư đệ, ta tin tưởng ngươi sẽ nhanh chóng tu luyện môn kiếm quyết kia tới cảnh giới cao thâm, đến lúc đó, nhất định sẽ bồi dưỡng ra Kiếm Thảo cõ phẩm chất tốt hơn.”

Ánh mắt Thẩm Diệp tràn đầy mong đợi nhìn Lục Huyền.

“Đa tạ sư huynh đã coi trọng, thiên phú kiếm đạo của sư đệ cũng không tính là gì ở trong môn phái.” Lục Huyền gượng cười đáp.

“Sư đệ quá khiêm tốn rồi, có thể tu luyện một môn kiếm quyết nhất phẩm tới cảnh giới tông sư ở giai đoạn Luyện Khí, dù đặt ở đâu cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Đó là bởi vì ta đã hấp thu đủ gói kinh nghiệm… Lục Huyền có trăm miệng cũng không biện bạch được, đây là lần đầu tiên hắn được người khác nhận định là có thiên phú kiếm đạo xuất sắc.

“Thôi, bị nhận định là thiên tài kiếm đạo thì cứ nhận bừa thiên tài kiếm đạo đi! Nói cho cùng, hiện tại ta đang trồng trọt Kiếm Thảo và Dưỡng Kiếm Hồ Lô, khẳng định là phần thưởng bên trong quầng sáng của chúng nó sẽ có mối liên

quan mật thiết với kiếm, hẳn là có thể mở được gói kinh nghiệm kiếm thuật gì đó, haizz….”

Trong lòng hắn có chút lo lắng không yên, rồi rưng rưng nước mắt ngầm hứa hẹn sẽ trồng bằng được Kiếm Thảo.

May mắn là hắn vẫn còn Tốn Lôi Kiếm Hoàn ở trong đan điền, nó vốn là một món bảo vật tam phẩm về kiếm đạo, hoàn toàn có thể ứng phó với cục diện hiện nay.

Thẩm Diệp vừa nói chuyện phiếm với Lục Huyền, vừa giới thiệu về phương thức bố trí, quy củ của Kiếm đường…

“Nếu sư đệ đã đột phá đến Trúc Cơ cảnh, ta cũng không do dự thêm nữa, sẽ chính thức mời sư đệ tiến vào Kiếm đường, Lục sư đệ có sẵn lòng hay không?” Sau khi dạo quanh một vòng, Thẩm Diệp lại ôn hòa hỏi Lục Huyền.

“Rất sẵn lòng.” Có thể từ từ tiếp xúc với những bí mật hạch tâm cực kỳ quan trọng của Thiên Kiếm Tông, lại được trồng các loại linh thực hiếm thấy như Kiếm Thảo, Kiếm Khổng Tước, đương nhiên là Lục Huyền chẳng có một chút ý kiến nào, hắn lập tức gật đầu đồng ý.

Thẩm Diệp cực kỳ coi trọng Lục Huyền, gã lại đích thân đi cùng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất để thay hắn xử lý xong xuôi toàn bộ những thủ tục gia nhập.

“Hoan nghênh Lục sư đệ đã gia nhập vào Kiếm đường. Địa vị của Kiếm đường rất cao, nó được hai vị trưởng lão Kết Đan của tông môn đích thân quản lý, mặc dù ta giữ chức điện chủ Tư Nông điện, song đồng thời cũng đảm nhiệm chức vụ Phó đường chủ của Kiếm đường, nếu sau này, Lục sư đệ có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với ta.”

“Đa tạ Thẩm sư huynh.” Lục Huyền vội vã cảm tạ, trong lòng đã có thiện cảm với Thẩm Diệp hơn một chút.

Người này vốn là tổng quản lý linh chủng và phương pháp ngưng luyện ở Tư Nông điện, còn giữ một vị trí khá là quan trọng bên trong Kiếm đường của tông môn, trong khi bản thân đối phương đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ rồi… càng biết thêm nhiều thân phận của Thẩm Diệp, vị trí của gã càng cấp tốc tăng lên trong lòng hắn, đã biến thành một cái đùi mới, chỉ đứng sau Loan Điểu và Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu.

"Lục sư đệ, đây là mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, chính là số lượng linh chủng mà mỗi vị đồng môn mới gia nhập Kiếm đường đều được ban cho. Ngươi có thể bồi dưỡng nó ở trong Kiếm đường, cũng có thể gieo trồng nó ở trong linh điền nhà mình, sau khi Kiếm Thảo thành thục cần giao cho Kiếm đường, đương nhiên Kiếm đường sẽ không để cho ngươi làm không công, còn sẽ trả cho ngươi một số lượng Kiếm Ấn nhất định."

"Dựa theo số lượng, phẩm chất, hiệu quả cải tạo của Kiếm Thảo thành thục do ngươi nộp lên, Kiếm đường sẽ quyết định số lượng linh chủng mà ngươi có thể nhận được vào lần tiếp theo, cũng như có nên truyền thụ phương pháp bồi dưỡng Kiếm Thảo phẩm cấp cao hơn cho ngươi hay không?"

"Một lần bồi dưỡng mười cây Kiếm Thảo, có thể sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện bình thường của Lục sư đệ, lần này vất vả cho sư đệ rồi."

Thẩm Diệp vừa dứt lời, mười hạt giống nhỏ dài như cây kiếm màu tro đen đã bay lơ lửng đến trước người Lục Huyền.

Chương 287: Kế Hoạch Bồi Dưỡng Kiếm Thảo Biến Chủng!

"Cái gì?" Lục Huyền thoáng sửng sốt, có chút không phản ứng kịp: "Bỏ ra Kiếm Ấn mời ta tới bồi dưỡng Kiếm Thảo, để ta nhận được phần thưởng từ quầng sáng đơn giản như vậy sao? Chuyện tốt bực này còn có thể tìm được ở đâu chứ?"

Vẻ mặt hắn đầy trang trọng nghiêm túc, lập tức tiếp nhận mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, sau đó chậm rãi, nói ra từng chữ đầy ắp tình cảm sâu sắc: "Vì tông môn, chút hi sinh này chẳng là gì cả."

Thẩm Diệp nghe vậy, trong lòng không khỏi sinh kính ý, càng nhìn càng thấy Lục Huyền trước mặt vô cùng hợp mắt mình.

Mặc dù gã cũng rất có hứng thú với chuyện trồng Kiếm Thảo, nhưng bảo gã hi sinh thời gian tu luyện của mình dùng để bồi dưỡng linh thực, lại là chuyện vạn lần không thể. Vì vậy, gã vô cùng khâm phục sự lựa chọn của Lục Huyền.

Lục Huyền lại đi vòng quanh Kiếm đường một lượt, sau khi nhận được mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, Thẩm Diệp lại đích thân đưa hắn ra khỏi đại trận Kiếm đường, nhìn bóng dáng hắn ngồi trên Linh hạc xuyên vào mây xanh.

Lục Huyền trở lại chân núi, tâm niệm vừa động, những đường chỉ màu bạc mỏng manh thoáng lóe lên rồi biến mất, hắn mở Lưu Quang Phù Trận, lập tức tiến vào sơn phong.

Mấy hơi thở sau, hắn đã trở về đình viện của mình. Vừa rồi, rõ ràng mình chẳng làm gì cả cũng được miễn phí tặng cho mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, đã khiến tâm trạng của hắn cực kỳ sung sướng, bước chân đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lục Huyền tiến vào trong phòng, cầm mười hạt linh chủng Kiếm Thảo ra, nhẹ nhàng đặt chúng lên bàn.

"Không ngờ cũng có một ngày ta đi trồng linh thực còn được người khác trả thù lao hậu hĩnh."

Mặc dù sau khi Kiếm Thảo thành thục, sẽ phải trả lại cho Kiếm đường, nhưng ít nhất là quầng sáng xuất hiện trong quá trình bồi dưỡng lại là thứ hoàn toàn thuộc về hắn.

Dựa theo kinh nghiệm hắn trồng trọt nhiều linh thực như vậy, thông thường phần thưởng từ quầng sáng có giá trị cao hơn bản thân linh thực.

"Nhất định phải biểu hiện tốt một chút, tranh thủ thu được càng nhiều linh chủng Kiếm Thảo phẩm cấp cao hơn." Trong lòng Lục Huyền âm thầm hạ quyết tâm.

"Trong quá trình trồng trọt có thể sử dụng các loại kiếm khí khác nhau đi tẩm bổ kích thích Kiếm Thảo, cố gắng hết mức để bồi dưỡng ra Kiếm Thảo biến chủng. So sánh với những đồng môn khác trong Kiếm đường, ta có một ưu thế tự nhiên hơn, dựa vào năng lực hiểu rõ trạng thái tức thời của Kiếm Thảo, ta hoàn toàn có thể kích thích linh thực mà không gây ra quá nhiều tổn thương cho nó. Làm như vậy sẽ đảm bảo được tất cả Kiếm Thảo đều hoàn toàn thành thục, đồng thời trong quá trình đào tạo, cũng có thể liên tục thực hiện một chút điều chỉnh nho nhỏ, nhằm gia tăng xác suất biến dị của Kiếm Thảo. Vấn đề duy nhất hiện nay là khả năng lĩnh ngộ 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 của ta còn chưa đủ sâu sắc thấu đáo."

Lục Huyền nghĩ thầm, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

"Đúng rồi, ta lĩnh ngộ 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 chưa đủ khắc sâu, nhưng chẳng phải trong tay ta đang có một loại công cụ rất tốt đó sao? Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm có thể tôi luyện và đề thăng uy năng kiếm khí, ta hoàn toàn có thể đánh kiếm khí tương ứng của 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 vào trong vỏ kiếm, chờ ấp ủ tinh luyện một khoảng thời gian ngắn rồi thả nó ra ngoài để tẩm bổ kích thích Kiếm Thảo. Cứ như vậy, kiếm khí từ yếu kém, có thể nâng lên trên mức trung bình, chỉ tốn thêm một chút thời gian thôi, nhưng chỉ cần chuẩn bị trước, lại bồi dưỡng linh thực sau là được rồi." Lục Huyền nhìn cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa đang bao vây chặt chẽ lấy Xích Diễm Kiếm, trong đầu hưng phấn nghĩ.

《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 có bốn loại kiếm khí trụ cột, hắn dự định sẽ căn cứ vào tính chất khác nhau của từng loại kiếm khí, sau đó dùng mỗi loại kiếm khí đi tới tẩm bổ nuôi dưỡng hai cây Kiếm Thảo.

Xuân Vũ kiếm khí liên miên bất tuyệt, sinh sôi không ngừng, thích hợp trồng bên cạnh cái hồ nhỏ dồi dào linh khí.

Hạ Nhật kiếm khí dữ dằn cuồng nhiệt, có thể dùng Địa Dẫn Thuật tạo một mảnh linh điền phù hợp ở phía trên dòng dung nham do địa hỏa sinh ra kia, sau đó trồng hai hạt linh chủng Kiếm Thảo xuống đó.

Về phần hai loại kiếm khí Thu Phong và Đông Tuyết, cái trước có thể được trồng ngay lối vào Hắc Phong động, cái sau trồng ở trong hang đá.

Nhóm linh chủng Kiếm Thảo sẽ được phân chia ra, được các loại kiếm khí khác nhau nuôi dưỡng và kích thích, lại được hắn cố gắng hết sức đi cung cấp hoàn cảnh linh khí tương tự

cho, cuối cùng là tạo điều kiện cho chúng bổ sung giúp nhau tăng thêm sức mạnh, từ đó nhanh chóng trưởng thành hơn.

Làm như vậy, đến cuối cùng chỉ còn dư lại hai trong số mười hạt linh chủng Kiếm Thảo mà thôi.

Ngay khi Lục Huyền đang do dự không biết nên giải quyết hai hạt này như thế nào, đột nhiên ánh mắt hắn lại xẹt qua Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, trong đầu nổi lên một ý nghĩ mới mẻ.

"Tại sao cứ nhất định phải kích thích cải tạo sau khi đã gieo trồng linh thực chứ? Ta hoàn toàn có thể kích thích cải tạo chúng ngay từ giai đoạn linh chủng, để cho nó sản sinh biến dị mà? Giống như lúc cải tạo Linh Huỳnh Thảo vậy, kích thích từ giai đoạn linh chủng có xác suất đạt được linh thực biến dị cao hơn là kích thích thay đổi trong giai đoạn gieo trồng linh thực. Cứ áp dụng phương pháp tương tự để tiến hành kích thích Kiếm Thảo ở giai đoạn linh chủng, có lẽ cũng gia tăng được xác suất Kiếm Thảo biến dị."

"Chỉ có điều, làm như vậy sẽ phải trả cái giá cao hơn một chút, bởi vì rất có khả năng biến dị thất bại, và hoàn toàn mất đi linh chủng Kiếm Thảo, không giống như kích thích trong giai đoạn gieo trồng linh thực, dù xảy ra chuyện gì ta vẫn có thể bù đắp được chỗ thiếu hụt kia."

"Về phần nên kích thích linh chủng như thế nào… Trước mắt, ta đã có sẵn công cụ là Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm rồi. Cứ để linh chủng Kiếm Thảo vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, liệu cái vỏ kiếm này có tôi luyện linh chủng được không? Xích Diễm Kiếm cắm trong vỏ kiếm thời gian dài như vậy, kiếm ý liên quan đến nó đã lưu lại bên trong vỏ kiếm, sau khi rút phi kiếm ra, ta có thể dựa vào chỗ kiếm ý này để đi kích thích kích thích linh chủng Kiếm Thảo."

Lục Huyền nghĩ đến là làm ngay, hắn nắm lấy cái vỏ kiếm cổ xưa kia, dùng sức rút Xích Diễm Kiếm ra.

Thân kiếm màu hỏa hồng được rút ra từng chút một, một mảnh khói lửa yếu ớt nhẹ nhàng chảy từ miệng vỏ kiếm, chảy ra theo thân kiếm, mãi cho đến khi hoàn toàn rút hết ra, trên mũi kiếm vẫn còn đọng lại vài luồng khí màu hỏa hồng.

Vỏ kiếm khẽ run, nó đang cố gắng thích ứng với trạng thái trống rỗng sau khi Xích Diễm Kiếm bị rút ra.

“Lần này cắm Xích Diễm Kiếm vào trong vỏ kiếm hơi lâu, vết tích lưu lại bên trong vỏ kiếm hơi nặng rồi.” Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào bên trong vỏ kiếm, chợt phát hiện linh khí hệ hỏa bên trong cực kỳ nồng đậm dồi dào, mạnh mẽ và nóng bỏng.

Hắn lại cầm hạt linh chủng nhỏ dài như kiếm tới, trực tiếp nhét nó vào miệng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm.

Có lẽ vì Xích Diễm Kiếm đã mở rộng vỏ kiếm ra một chút, nên linh chủng Kiếm Thảo không tốn chút sức nào đã nhanh chóng trượt vào bên trong vỏ kiếm. Vỏ kiếm không thích phi kiếm cắm vào, đang định từ chối nhưng chưa kịp cảm nhận gì, hạt linh chủng kia đã tiến vào bên trong rồi.

Chương 288: Ly Hỏa Giao Nở!

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vốn đang run lên nhè nhẹ lập tức bình tĩnh lại, nó dựng thẳng đứng trong không trung, có cảm giác phấn chấn hẳn lên, như thể đang khiêu khích Lục Huyền: "Chỉ có thế này thôi sao?"

"À… Nhỏ một chút cũng rất đáng yêu mà?" Lục Huyền nói cho có lệ, rồi ngước mắt nhìn cái vỏ kiếm cổ xưa đang hung hăng càn quấy trước mặt mình. Hắn quyết định lần sau phải lấy một thanh cự kiếm tới, để cho Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm nếm thử cảm giác bị xé toạc.

Linh thức của hắn tiến vào bên trong vỏ kiếm, cảm nhận được linh chủng Kiếm Thảo đang yên tĩnh trôi nổi trong đó, xung quanh có lượng lớn linh khí hệ hỏa đang lượn lờ, chậm rãi tẩm bổ cho linh chủng.

"Tám hạt linh chủng Kiếm Thảo cầu ổn, dùng bốn loại kiếm quyết cơ sở tới nuôi dưỡng, mỗi loại sẽ đi kích thích hai hạt để đảm bảo Kiếm Thảo thành thục. Đồng thời, dưới điều kiện tiên quyết là có thể nhận được quầng sáng, ta lại từ từ đi kích thích Kiếm Thảo biến dị. Hai hạt linh chủng còn lại, một hạt dùng kiếm ý do Xích Diễm Kiếm lưu lại cộng thêm Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm rèn luyện, còn một viên khác sẽ dùng Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền và vỏ kiếm cùng tới kích thích xem sao. Phương pháp này có khả năng sinh ra biến dị cao hơn, nhưng một khi thất bại, linh chủng sẽ lập tức biến thành phế chủng, chỉ có vứt đi." Lục Huyền nghĩ thầm.

Mấy ngày tiếp theo, hắn gieo tám hạt linh chủng Kiếm Thảo ở các nơi khác nhau trên sơn phong, thỉnh thoảng sẽ đi tới kiểm tra linh chủng ở trong vỏ kiếm. Đương nhiên, mỗi ngày hắn vẫn tiêu hao rất nhiều linh lực và thời gian dùng để bồi dưỡng những loại linh thực khác.

Ngày tháng trôi qua đơn giản nhưng phong phú, chỉ cần nghĩ tới sau khi linh thực thành thục sẽ thu được các loại phần thưởng từ quầng sáng, thì dù bận rộn đến mấy, trong lòng Lục Huyền cũng tràn đầy hi vọng.

Ngày hôm đó, ở thời điểm hắn đang dốc lòng đào tạo linh thực, đột nhiên dưới chân núi truyền đến một tiếng kêu to líu lo. Hướng phát ra tiếng hót líu lo kia chính là cái ổ cỏ được Thảo Khôi Lỗi chế tạo ra để tiện cho ấu điểu Phong Chuẩn ấp trứng.

"Chẳng lẽ trứng Ly Hỏa Giao Long sắp nở rồi?" Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Lục Huyền, thân hình hắn đã biến thành một tia sáng không ngừng xẹt qua núi rừng, chỉ chớp mắt sau đã đến phía trước cái ổ cỏ ấp trứng của ấu điểu Phong Chuẩn.

Vừa nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện, vốn dĩ Phong Chuẩn đang ở trong trạng thái căng thẳng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Bên dưới cái bụng tròn vo của nó, những đường vân trên vỏ trứng màu đỏ nhạt ngày càng dày đặc, đã hình thành nên các loại đồ án màu hỏa hồng rồi.

Một chuỗi những tiếng rắc rắc nhỏ như muỗi kêu liên tục truyền đến, Lục Huyền chăm chú nhìn vào, chỉ thấy những đường vân nhỏ bé kia đang từng bước từng bước mở ra, vết nứt lan tràn.

Âm thanh rắc rắc kia càng lúc càng to và dồn dập hơn, trên vỏ trứng cũng càng ngày càng xuất hiện nhiều vết nứt.

“Ngang~” Cùng với một tiếng long ngâm non nớt vang lên, lớp vỏ trứng tách tách vỡ vụn ra, chỉ còn lại những mảnh vụn dưới đất.

Một con ấu tiểu Giao Long có màu hỏa hồng lập tức xuất hiện. Ấu giao dài khoảng một thước rưỡi, toàn thân ướt sũng, phần lưng và hai bên thân có những mảnh vảy màu đỏ nhạt, đôi mắt khép hờ đang ngơ ngác quan sát xung quanh.

Sau khi cảm thấy không có gì bất thường, ấu giao mới cắn những mảnh vỏ trứng màu đỏ rực đang rơi rụng dưới đất. Từng mảnh vỡ chui vào trong bụng nó, càng nuốt được nhiều mảnh vỏ trứng, khí tức trên người ấu giao càng tăng lên, chất nhầy đi theo cơ thể nó dần dần bay hơi, phong thái thần tuấn của ấu giao từ từ được hé lộ.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên người ấu giao, một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【 Ly Hỏa Giao, ấu sinh kỳ, ăn thịt yêu thú và linh quả, có tiềm lực trưởng thành đến Giao Long tam phẩm.】

【Nhục thân cường đại, theo thực lực tăng lên có thể tự động lĩnh ngộ thuật pháp hệ hỏa cấp thấp.】

“Linh thú tam phẩm, đây là lần đầu ta nuôi dưỡng một con linh thú có phẩm cấp cao như vậy, chờ nó đột phá, ta cũng có thể thu được càng nhiều quầng sáng hơn rồi.”

Ban đầu, hắn từng nuôi dưỡng ba con Hồng Tu Lý không phẩm cấp, sau đó đến Thiết Ngao Giải nhất phẩm, dị chủng Đạp Vân Linh Miêu, Phong Chuẩn nhị phẩm rồi đến Ly Hỏa Giao tam phẩm.

Mặc dù cấp độ linh thú không tăng nhanh như linh thực, nhưng cũng miễn cưỡng đuổi kịp tiến độ tu vi của Lục Huyền.

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, ấu giao càng ăn lại càng nhanh, chẳng bao lâu sau, nó đã nuốt hết tất cả những mảnh vỏ

trứng to lớn kia vào trong bụng.

Nó kêu "ngang" một tiếng đầy non nớt, chầm chậm nhúc nhích đến phía dưới cái bụng tròn trịa của ấu điểu Phong Chuẩn bên cạnh. Hai mắt nó nhắm lại, vẻ mặt đầy thỏa mãn, nhẹ nhàng dựa vào cái bụng mềm mại kia.

"… Phong Chuẩn vẫn còn là vị thành niên đấy, đã bị ấu giao này xem như mẹ của nó rồi?" Lục Huyền không nhịn được khẽ nâng trán thở dài.

Ấu giao vừa mới nở ra, cực kỳ ỷ lại vào Phong Chuẩn, nó dính sát lấy cái bụng tròn vo của Phong Chuẩn, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu rầm rì non nớt. Phong Chuẩn có phần bất lực, nó cảm nhận được ấu giao đang có xu hướng muốn leo lên bụng mình, thì không nhịn được lập tức dang rộng đôi cánh màu xanh nhạt ra, vội vàng bay vọt lên trời.

Ấu giao hoảng hốt lắc lắc đầu muốn bay theo phía sau, nhưng nói gì thì nói, nó cũng vừa mới nở, mặc dù cấp bậc cao hơn song thực lực vẫn yếu hơn ấu điểu Phong Chuẩn rất nhiều, đã nhanh chóng bị Phong Chuẩn bỏ lại sau lưng rồi.

"Ngang…" Ấu giao dùng hết sức lực giãy giụa vài cái, cuối cùng đành phải không cam lòng hạ xuống mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Trên bầu trời cao, Phong Chuẩn nghe được tiếng kêu khóc của nó thì dừng lại, đôi cánh chim màu xanh nhạt dang rộng ra, duy trì thân thể tròn trịa bên dưới, khẽ lắc lư vài lần, cuối cùng vẫn quay đầu bay về phía ấu giao.

Ấu giao thấy vậy, vô cùng vui sướng, nó lại dùng hết sức bay lên không trung, loạng choạng bay quanh cái bụng tròn vo của Phong Chuẩn hai vòng, sau đó quấn trên cổ ấu điểu. Thoạt nhìn cảnh tượng này giống hệt con ấu điểu Phong Chuẩn đang đeo trên cổ một sợi dây xích mập mạp màu hỏa hồng.

“Tiểu Ly Hỏa Giao đã biết đi tìm mẹ rồi.” Lục Huyền cười cười nhìn chúng nó, rồi lại tiếp tục đi dò xét những mảnh linh điền khác ở xung quanh sơn phong.

Trước đó, hắn đã trồng hai trăm gốc Linh Huỳnh Thảo phổ thông, nhưng sau khi chúng thành thục, phần thưởng mở ra từ quầng sáng đã giảm đi đáng kể nên hắn không tiếp tục hái chúng nữa, mà muốn dùng toàn bộ để ngưng kết thành linh chủng. Hơn một trăm sáu mươi gốc Linh Huỳnh Thảo, cuối cùng đã ngưng kết ra hơn tám trăm hạt linh chủng.

Lục Huyền cẩn thận thu thập các hạt linh chủng ấy lại cùng một chỗ, dự định sẽ dùng tất cả để kích thích cải tạo phẩm chủng Linh Huỳnh Thảo.

Trong những cây Linh Huỳnh Thảo còn dư lại, có năm mươi gốc không bị kích thích ở giai đoạn linh chủng, chỉ được bồi dưỡng trong hoàn cảnh linh khí âm hàn. Mỗi ngày hắn đều tới quan sát những gốc Linh Huỳnh Thảo này, chúng đều trưởng thành thuận lợi, cuối cùng đã thu được chín cây Linh Huỳnh Thảo biến chủng.

Chương 289: Thanh Huyền Lộc!

Lục Huyền dự định sẽ thử ngưng kết linh chủng từ chín cây Linh Huỳnh Thảo biến chủng này, chờ thu được một lượng lớn linh chủng biến dị, lại gia tăng tốc độ cải tạo sau.

Còn bốn mươi mốt cây Linh Huỳnh Thảo kích thích thất bại khác, hắn sẽ tiếp tục dùng chúng để ngưng kết những hạt linh chủng phổ thông.

Lục Huyền hái một trong số những gốc Linh Huỳnh Thảo biến chủng ra, dưới tâm thần tập trung, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Linh Huỳnh Thảo, linh thực không phẩm cấp, trong quá trình bồi dưỡng đã sinh ra biến đổi, bên trong cây ẩn chứa một chút linh lực hệ băng, có thể dùng làm tài liệu chính để luyện chế Bồi Nguyên Đan, đồng thời cũng có thể thoáng nâng cao phẩm chất đan dược trong quá trình luyện chế.】

“So với tin tức lấy được từ trước đó thì phẩm cấp không thay đổi, nhưng bên trong đã có thêm một ít linh lực hệ băng, có thể thoáng nâng cao chất lượng của đan dược.” Lục Huyền tự thì thào, hắn đã sớm hiểu được, chuyện cải tạo linh thực vốn không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành, vì vậy cũng không hề thất vọng về kết quả này.

“Cải tạo lần đầu tiên đã xảy ra biến hóa cũng rất tốt rồi, việc phải làm tiếp theo chính là tiếp tục cải tiến, mãi cho đến khi phẩm cấp của Linh Huỳnh Thảo đạt được một bước tiến nhảy vọt mới thôi.” Lục Huyền cảm thán một câu, đồng thời

cũng nhẹ nhàng nhặt quầng sáng màu trắng đến từ Linh Huỳnh Thảo biến chủng lên.

Trong quầng sáng vẫn là hai tháng tu vi, không có chút biến hóa gì.

Hắn cũng không nản lòng, lại đi kiểm tra hai mươi sáu gốc linh chủng Linh Huỳnh Thảo biến dị đã trồng thành linh thực lúc trước, cũng lên kế hoạch sẽ dùng chúng để cô đọng hạt giống, từ đó thu được số lượng lớn linh chủng biến dị.

Phía trên mạch địa hỏa, bên trong dung nham cực nóng, linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên đang lặng lẽ lớn lên.

Thân rễ của loại hoa sen này chỉ to bằng ngón tay cái, có cảm giác nó được hợp thành từ vô số những hạt tinh thể màu đỏ nhạt bất quy tắc. Có vài chiếc lá sen màu đỏ rực đang kiêu hãnh dựng đứng trong dung nham, để mặc cho dung nham nóng bỏng cuộn trào mãnh liệt cọ rửa trên người mình.

Dung nham nóng đỏ như lửa chảy xuống những phiến lá to bằng lòng bàn tay kia, lại lập tức bị những đường gân màu đỏ sẫm bên trong phiến lá chậm rãi hấp thụ. Năng lượng dung nham chạy dọc theo đường gân, từ từ trôi xuống dưới đi nuôi dưỡng toàn bộ cây Địa Hỏa Tâm Liên.

Những ngày tháng làm ruộng bồng bềnh như nước chảy mây trôi, không có một chút sóng to gió lớn nào, cứ lặng yên trôi qua như vậy, chỉ có rất nhiều linh thực không ngừng sinh sôi trong linh điền mới có thể lưu lại một chút dấu vết của thời gian.

Sau khi để hạt linh chủng Kiếm Thảo được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm tẩm bổ một khoảng thời gian, Lục Huyền cảm thấy như vậy là đủ rồi, hắn dứt khoát nắm lấy cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa kia, dùng sức lắc mạnh. Một hạt giống màu xám đen nhỏ dài như kiếm với bề mặt là những đường vân

màu đỏ nhạt, trực tiếp trượt ra ngoài mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

"Á, có chút thay đổi rồi." Hắn nhìn đường vân màu đỏ nhạt xuất hiện trên bề mặt linh chủng Kiếm Thảo, lập tức kinh ngạc thốt lên.

Chỉ vài bước nhảy, hắn đã đi tới phía trên mạch địa hỏa, dùng Địa Dẫn Thuật cải biến linh nhưỡng trong linh điền rồi cẩn thận gieo hạt linh chủng này vào trong đó.

【Linh thực nhị phẩm Xích Diễm Kiếm Thảo, được hình thành dưới sự kích thích, tẩm bổ lâu dài của kiếm khí từ Xích Diễm Kiếm nhị phẩm, sau khi thành thục có thể luyện hóa thành phi kiếm hệ hỏa để đạt được hiệu quả tốt nhất.】

【Lúc bồi dưỡng, có thể dùng Xích Diễm kiếm khí để tẩm bổ.】

"Phẩm cấp không thay đổi, vẫn là nhị phẩm, nhưng so sánh với Kiếm Thảo phổ thông, nó càng thích hợp dùng để luyện chế phi kiếm hệ hỏa hơn, có một loại công năng đơn thuần, sẽ càng mạnh mẽ hơn."

Lục Huyền so sánh Xích Diễm Kiếm Thảo với Kiếm Thảo phổ thông, lại dùng linh thức thăm dò vào bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm. Kiếm khí do Xích Diễm Kiếm lưu lại bên trong vỏ kiếm đã không còn nhiều lắm, đoán chừng nó đã bị linh chủng Kiếm Thảo hấp thu gần hết rồi.

Tâm niệm vừa động, Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền hắn đã thoáng run lên, rất nhanh, mười mấy luồng kiếm quang màu đen đã nhanh chóng bay vọt ra, mang theo một chút hồ quang điện thật nhỏ, lập tức lao tới, rồi cùng nối đuôi nhau tiến vào bên trong khe vỏ kiếm.

"Đầy, đầy rồi, nhiều quá."

Tuy cái vỏ kiếm cổ xưa kia vô cùng hoan nghênh những luồng kiếm quang không có hình thể thực chất này tiến vào bên trong mình, nhưng nói gì thì nói, sức chịu đựng của bản thân nó cũng có hạn, rất nhanh bên trong vỏ kiếm đã tràn ngập kiếm quang màu đen rồi.

Lục Huyền trực tiếp nhét hạt linh chủng Kiếm Thảo cuối cùng vào trong đó, hy vọng Tốn Lôi kiếm quang tam phẩm sẽ làm thay đổi linh chủng.

"Quá trình kích thích linh chủng có xác suất thành công cao hơn so với kích thích linh thực, nhưng sẽ tốn nhiều thời gian hơn một chút, mỗi loại đều có ưu khuyết điểm riêng." Hắn dứt khoát phong ấn khe hở phía trên Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, rồi lặng lẽ chờ đợi biến hóa không biết của hạt linh chủng Kiếm Thảo đang được kích thích bên trong.

… truyen yy …

Vào một ngày này, khi Lục Huyền đang trồng trọt linh thực và nuôi dưỡng linh thú, đột nhiên một tiếng lộc kêu trầm thấp từ sơn phong xa xa truyền đến. Tiếng kêu nọ cực kỳ to, lại biến ảo khôn lường, sâu xa thăm thẳm, cứ một mực truyền đến, vang vọng rất lâu bên trong sơn cốc.

Lục Huyền chú ý đến khoảnh khắc tiếng kêu kia xuất hiện, tất cả các gốc linh thực trên sơn phong đều run rẩy không ngừng, chúng đồng loạt xòe thân và cành lá của mình ra, mặc cho tiếng kêu lướt tới.

Hắn chọn ngẫu nhiên một gốc linh thực, rồi tỉ mỉ kiểm tra trạng thái tức thời của nó, nó đang ở trong tình trạng rất tốt, có cảm giác trạng thái tiêu cực rất nhỏ của linh thực đã bị âm thanh kia cuốn trôi đi mất rồi.

Lục Huyền lập tức bay lên một gốc linh mộc đồ sộ, vươn mắt nhìn sang, chỉ thấy một con cự lộc thân cao hai trượng

vừa đi ngang qua cách đó không xa. Toàn thân con cự lộc này có màu xanh lam, hai cái sừng trên đỉnh đầu lại giống như bạch ngọc, nhìn từ xa vẫn có thể cảm nhận được ý vị thánh khiết của nó.

Không biết nó đã sống được bao lâu rồi, chỉ biết bộ lông trên người cự lộc khá là thưa thớt, bết thành từng túm từng túm một, rối tung cả lên. Nơi bốn cái móng guốc của nó giẫm xuống, một luồng gợn sóng màu lục lam không ngừng khuếch tán ra ngoài, những nơi gợn sóng nọ đi qua, đám linh thực đều điên cuồng phát triển, để lộ ra một loại sức sống mạnh mẽ không ngờ.

Mấy hơi thở sau, bóng dáng cự lộc đã biến mất khỏi tầm mắt của Lục Huyền, chỉ còn tiếng kêu to kỳ ảo sâu thẳm kia vẫn còn quanh quẩn không thôi.

"Khương đạo hữu, con cự lộc vừa đi ngang qua nơi này có lai lịch như thế nào? Hình như xuất thân của nó cực kỳ bất phàm." Lục Huyền đi ra khỏi sơn phong, vừa vặn lại nhìn thấy một tu sĩ trung niên cũng đang đứng trên một cây linh mộc đồ sộ cách đó vài trượng, hắn tò mò hỏi.

"Chào Lục đạo hữu, ta có duyên gặp được cự lộc kia mấy lần, nên cũng có chút hiểu biết nhất định. Cự lộc này tên Thanh Huyền Lộc, là yêu thú có thực lực ngũ phẩm, tương truyền nó đã từng là linh thú của một vị Kết Đan trưởng lão trong tông môn."

Chương 290: Hàng Xóm Khương Quảng Lăng!

"Có điều… vị sư thúc Kết Đan kia gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong một lần thám hiểm động thiên, không cẩn thận đã ngã xuống trong đó, chỉ để lại con Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm này. Thanh Huyền Lộc có mối quan hệ sâu sắc với vị sư thúc Kết Đan ấy, sau khi sư thúc qua đời nó vẫn một mực đợi ở trong tông môn, trông giữ sơn phong bảo vệ tông môn. Thường là cách một đoạn thời gian, nó sẽ đi vòng quanh nội tông một lần, giống như đang kêu gọi linh hồn vị sư thúc đã khuất kia. Nó đã thủ hộ tông môn suốt mấy trăm năm rồi, hiện giờ, sắp đến thời gian đại nạn của Thanh Huyền Lộc buông xuống, cũng không sống được bao nhiêu năm nữa." Tu sĩ trung niên kia có chút thương tiếc nói.

Nghe được câu chuyện này, Lục Huyền cũng có chút líu lưỡi, không biết nên nói gì. Phải biết rằng, một con yêu thú ngũ phẩm đã có thực lực tương đương với tu sĩ cảnh giới Kết Đan rồi, đến cảnh giới như thế, nó còn trung thành nhớ nhung chủ nhân đã qua đời nhiều năm, cũng coi như một hồi giai thoại hiếm có.

"Lục sư đệ, khó khăn lắm, hôm nay mới gặp được ngươi đi ra khỏi nhà, không bằng tới chỗ ta uống một chén linh trà đi?" Tu sĩ trung niên kia mỉm cười mời mọc.

Tu sĩ này tên là Khương Quảng Lăng, am hiểu luyện đan, có tu vi tương đồng với Lục Huyền. Đối phương đã dừng lại Trúc Cơ sơ kỳ được vài chục năm rồi, sống trên một tòa sơn

phong cách nhà Lục Huyền không xa nên dần dần đã trở nên hơi quen thuộc với hắn.

Lục Huyền vui vẻ đồng ý, hắn đi theo Khương Quảng Lăng tiến vào trong đình viện nhà gã. Trong đình viện này vô cùng tĩnh mịch, có để một cái đan lô thật to gồm hai tai và ba chân ở chính giữa, phía trên đan lô có khắc vô số phù văn huyền ảo tối nghĩa.

Ánh mắt Lục Huyền quét qua rất nhiều gian phòng bên trong đình viện, chợt phát hiện bên trong các phòng đều bày một cái đan lô, bên dưới không ít đan lô lại có đan hỏa đang lặng lẽ bùng cháy, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng ầm ầm vận chuyển hết mức truyền đến từ bên trong đan lô.

"Không ngờ trình độ luyện đan của Khương sư huynh lại cao thâm như vậy." Lục Huyền cười tủm tỉm nói.

"Cũng tàm tạm, ta miễn cưỡng có thể chen chân vào giữa một đám đồng môn thôi." Tu sĩ trung niên cười ha hả, lập tức dẫn Lục Huyền vào trong phòng.

"Tu hành bách nghệ, kiểu gì cũng phải có một chút tài nghệ để phụ trợ tu hành." Gã vừa pha linh trà cho Lục Huyền vừa cảm thán nói.

"Sư huynh nói rất đúng." Lục Huyền vô cùng tán thành, gật đầu đồng ý.

Trong số trăm loại tài nghệ tu hành, hắn đã có trình độ khá cao trên phương diện linh thực rồi, nhưng cũng vì quá cao nên ngược lại đã để tu luyện xuống vị trí kém hơn bồi dưỡng linh thực.

"Chẳng hay Lục sư đệ am hiểu loại tài nghệ nào?" Tuy hai người bọn họ từng chạm mặt nhau mấy lần, nhưng Khương Quảng Lăng lại không hiểu biết nhiều về đối phương, nhân dịp

hôm nay nói chuyện được nhiều hơn, gã mới tò mò hỏi Lục Huyền.

"Ta có chút tâm đắc về phương diện bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú." Lục Huyền khiêm tốn đáp.

"Ta biết luyện đan, Lục sư đệ am hiểu linh thực, hai loại này có mối quan hệ mật thiết với nhau, chúng ta cũng phải kết bạn thân thiết hơn mới được." Tu sĩ trung niên nghe vậy, lập tức kính Lục Huyền một chén rượu ngon.

"Cũng mong sư huynh chiếu cố nhiều hơn." Lục Huyền đáp lễ.

"Lục sư đệ, ta biết một nơi bí cảnh có ẩn giấu rất nhiều linh dược, nhưng những loại linh dược kia chỉ có thể sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc biệt, không thể tìm được ở những chỗ khác, đến cuối cùng, chẳng còn cách nào khác, ta đành phải chờ đợi chúng nó thành thục rồi mới hái đi được. Sư đệ, lần sau ngươi có muốn đi vào trong đó cùng ta không, hai chúng ta cùng hợp lực tranh đoạt linh dược? Nói không chừng, sư đệ có thể nhờ vào chuyến đi này mà thu được rất nhiều linh dược trân quý đấy!" Uống rượu có chút say sưa, tu sĩ trung niên lập tức cất tiếng mời Lục Huyền.

"Không dối gạt gì sư huynh, trong linh điền ta trồng trọt có không ít linh thực cần ta chăm sóc, thậm chí bên trong còn có những loại linh chủng do sư thúc khác giao cho, ta thực sự không có thời gian đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên. Hơn nữa, ta vừa mới đột phá cảnh giới Trúc Cơ không lâu, số lượng linh dịch trong đan điền không nhiều lắm, thời gian tu luyện công pháp mới còn ngắn, nếu đụng phải nguy hiểm gì, có khả năng sẽ mang đến phiền phức cho sư huynh. Vì vậy, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, ta thấy mình vẫn nên ở lại bên trong tông môn, củng cố tu vi của bản thân cho thật tốt đã." Lục Huyền tùy ý bịa ra một lý do.

Tu sĩ trung niên kia cũng chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, giờ thấy Lục Huyền không đồng ý nên cũng không nói gì thêm, hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Từ trong miệng gã, Lục Huyền biết được kha khá bí ẩn tông môn, hoàn toàn có thể thỏa mãn nội tâm nhiều chuyện tò mò của mình.

Sau khi trở lại sơn phong, Lục Huyền thoáng nghỉ ngơi một lát, sau đó kiểm tra thu xếp tất cả những món pháp khí, bảo vật trên người mình, cuối cùng mới cầm minh bài thân phận xuyên qua đại trận hộ tông, đi vào trong Kiếm Môn trấn.

Khá lâu rồi hắn không đi tới tiểu viện trong trấn, cũng không biết tình trạng sinh trưởng của những loại linh thực bên trong linh điền kia như thế nào.

Tại tiểu viện trong Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận, xuyên qua tầng tầng lớp lớp khí tức sương khói, bình thản đi vào trong viện.

Độc Toa Mộc tam phẩm đã bén rễ đâm chồi nảy lộc, cũng mọc ra không ít lá non rồi, những phiến lá linh thực này cũng giống như tên, có hình dáng giống như con thoi tràn ngập độc khí.

Trải qua một thời gian dài như vậy, đám âm hồn oán niệm trong tiểu viện đã sớm bị năm cây Quỷ Diện Thạch Cô hấp thu sạch sẽ. Lục Huyền lấy Âm Hồn Châu ra, cẩn thận điều khiển đám âm hồn bên trong hạt châu, bay ra bên ngoài. Chỉ thấy từng con âm hồn ở trong trạng thái sung mãn ngưng thật, nhẹ nhàng bay lượn, trái ngược hoàn toàn với những loại âm hồn oán niệm được hình thành bên trong Oán Hồn Linh.

“Vỗ béo một thời gian, cũng đến lúc thịt.” Lục Huyền cảm thán một câu, lại điều khiển rất nhiều âm hồn oán niệm bay

đến phía trên Quỷ Diện Thạch Cô, mặc cho những đường hoa văn quỷ dị như mặt người kia hấp thụ.

Về phần Kinh Cức Cốt tam phẩm, bởi vì có bộ hài cốt Man Giáp Ngưu khổng lồ, lại cộng thêm hài cốt Tử Vân Báo nên không cần phải lo lắng về chuyện ăn uống của nó trong khoảng thời gian này. Chỉ thấy những chiếc gai xương mảnh nhỏ trực tiếp đâm thật sâu vào bên trong hài cốt của Man Giáp Ngưu, tạo thành một bui cây gai trông cực kỳ quái dị. Cả hai được kết hợp chặt chẽ với nhau, cứ như đã hòa làm một thể rồi. Cứ như thế, Kinh Cức Cốt tham lam hấp thu chất dinh dưỡng bên trong hài cốt yêu thú, lấy đó làm năng lượng để bản thân nó sinh trưởng phát triển lên.

Lục Huyền phỏng đoán, chờ sau khi chất dinh dưỡng bên trong bộ hài cốt Man Giáp Ngưu kia bị hấp thu hoàn toàn, Kinh Cức Cốt sẽ bỏ nó đi ngay lập tức, đám gai xương trên những cành cây dạng đốt xương trắng kia sẽ trực tiếp cắm rễ và đâm sâu vào bộ hài cốt mới.

Chương 291: Tin Tức Về Thánh Anh Quả!

Còn như Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, bởi vì lần trước Lục Huyền đã mang đến kha khá những con ngươi yêu thú, khiến cho hơn chục con mắt quái dị gắn trên thân cây khô già kia không còn nhắm lại như trước nữa, chúng hoặc đang mở hoặc khép hờ, nhìn chằm chằm vào Lục Huyền phía đối diện.

Lục Huyền chỉ nhìn chúng nó nhiều hơn mấy lần, lập tức cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, linh lực nhanh chóng vận chuyển, linh thức chợt khôi phục lại vẻ tỉnh táo bình thường.

"Bách Đồng Quỷ Mộc này thật là tà môn." Hắn âm thầm cảm khái một câu, rồi đi tới Vạn Bảo Lâu. Vừa bước vào đại sảnh rực rỡ rộng lớn này, một thiếu nữ diễm lệ đã tiến lên chào đón hắn.

Linh thức cẩn thận quét qua thân thể Lục Huyền, chỉ cảm thấy thể nội của hắn giống như một ngọn núi cao sừng sững, sâu không lường được. Sắc mặt thiếu nữ đột nhiên thay đổi, nàng hơi nghiêng người đứng bên cạnh Lục Huyền, cung kính nói: "Không biết tiền bối cần gì, Vạn Bảo Lâu sẽ tận lực đáp ứng."

Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên một lão giả có sắc mặt hồng hào nhẹ nhàng đi từ trên lầu xuống, người còn ở phía xa, đã cất giọng ân cần thăm hỏi Lục Huyền: "Chào đạo hữu."

Lục Huyền gật đầu đáp lại.

"Đạo hữu tuổi còn trẻ như vậy đã đột phá cảnh giới Trúc Cơ, lại xuất thân danh môn, đúng là tiền đồ vô hạn…" Lão giả

âm thầm thở dài từ đáy lòng, sau đó dẫn Lục Huyền tiến vào một căn phòng trang nhã ở trên lầu, lại cho đám người dưới liên tục bưng linh trà, linh quả thượng đẳng lên mời mọc, khiến cho một người vốn là Linh thực sư như Lục Huyền cũng nhất thời cảm thấy choáng váng.

"Lần này Lục đạo hữu tới Vạn Bảo Lâu, là muốn chúng ta giúp đỡ chuyện gì nào?" Sau khi trò chuyện một lúc, hai người đã hiểu sơ bộ về đối phương, lão giả hồng hào kia mới lên tiếng hỏi.

"Trong tay ta có một ít linh thực, phẩm chất không tệ, muốn đổi lấy một vài loại linh chủng thích hợp từ quý lâu, chẳng biết chuyện này có được hay không?"

"Lục đạo hữu có yêu cầu gì về linh chủng?"

"Phẩm cấp không thấp hơn tam phẩm, càng cao càng tốt, tốt nhất là phẩm chủng hiếm thấy."

Lão giả nghe vậy, khuôn mặt hiện lên vẻ áy náy: "Xin lỗi Lục đạo hữu, sợ rằng phân lâu của Vạn Bảo Lâu ở Kiếm Môn trấn này không thể thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu được. Xét cho cùng, khách hàng mục tiêu của Vạn Bảo Lâu chúng ta cũng là tu sĩ Luyện Khí, tuy bên trong có cất giữ nhiều loại linh chủng tam phẩm nhưng đều là phẩm chủng phổ thông, phỏng chừng sẽ khó có thể đáp ứng được nhu cầu của Lục đạo hữu. Nhưng sắp tới, một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ bên trong Vạn Bảo Lâu sẽ tổ chức đại hội trao đổi bảo vật, có không ít tu sĩ Trúc Cơ tới tham dự. Trong tụ hội này sẽ có linh chủng thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu, nghe nói đó là một hạt linh chủng hiếm thấy cấp bậc ngũ phẩm."

"Hả? Linh chủng gì?" Lục Huyền ngay lập tức bị tin tức này gợi lên hứng thú.

“Thánh Anh Quả ngũ phẩm, linh thực tràn đầy tà tính trong Tu Hành giới.” Lão giả lộ vẻ mặt nghiêm túc đáp.

“Linh chủng ngũ phẩm?” Lục Huyền nghe xong, không khỏi thấp giọng kêu lên.

Phải biết rằng, linh thực ngũ phẩm tương ứng với cảnh giới Kết Đan, dù hắn ở trong Thiên Kiếm Tông cũng chưa từng được tiếp xúc với cấp bậc linh thực này. Tới tận bây giờ, linh thực tứ phẩm chính là loại linh thực có phẩm cấp cao nhất hắn từng gieo trồng, lần lượt là Huyền Trùng Đằng và Bách Đồng Quỷ Mộc.

Trong đó, hắn đã tốn một lượng lớn Kiếm Ấn mới đổi được linh chủng Huyền Trùng Đằng từ Tư Nông điện. Về phần Bách Đồng Quỷ Mộc, nó vốn là một loại linh chủng tà dị không xác định được danh tính, hắn đã dùng Thanh Diệu Linh Trà và Ám Tuỷ Chi, trao đổi được nó tại Thanh Đàn tiểu hội trong tông môn, đến tận khi gieo trồng xuống rồi, hắn mới biết được phẩm chủng của nó.

Quá trình đạt được cả hai loại này đều không dễ dàng, hắn cũng phải trả cái giá không rẻ. Bởi vậy khi nghe được lời nói của lão giả quản sự Vạn Bảo Lâu kia, trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

“Tuy có hơi tà tính nhưng thứ này đích thực là linh chủng ngũ phẩm.” Lão giả thấy Lục Huyền có vẻ không tin tưởng lắm, lại lần nữa nhấn mạnh một câu.

“Linh thực tà tính? Lời này có ý gì?” Lục Huyền tò mò hỏi.

Hắn đã gieo trồng không ít loại linh thực tà dị rồi, phẩm cấp cũng chúng nó cũng không thấp, thấp nhất là tam phẩm. Vì vậy, hắn cũng có độ thừa nhận tương đối cao về loại linh thực này. Mặc kệ nó có tính chất đặc biệt gì, chỉ cần mở ra quầng sáng có chứa phần thưởng thì tất cả đều là linh thực tốt.

“Linh thực Thánh Anh Quả cực kỳ hiếm thấy bên trong Tu Hành giới, phải cách rất nhiều năm mới thấy bóng dáng nó xuất hiện. Vạn Bảo Lâu vốn làm ăn buôn bán về mảng này, cần phải thu thập đủ các loại tin tức về bảo vật, cho nên ta có hơi hiểu biết về nó.”

“Lần này có một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ tới tham gia đại hội trao đổi bảo vật do nhóm cao tầng của Vạn Bảo Lâu tổ chức, hắn dự định sẽ bán linh chủng Thánh Anh Quả do mình tình cờ có được. Tương truyền trong Tu Hành giới, những tu sĩ trồng Thánh Anh Quả về sau đều khó bảo toàn tính mạng, một là chết thảm, hai là mất tích, cộng thêm bản thân Thánh Anh Quả tương đối tà dị nên rất nhiều Linh thực sư đều tránh nó như tránh bọ cạp, e sợ nó sẽ mang đến tai họa cho mình.”

Lão giả sắc mặt hồng hào cũng không giấu giếm Lục Huyền, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến uy tín đã tích lũy suốt mấy nghìn năm của Vạn Bảo Lâu, đương nhiên lão không thể tránh nặng tìm nhẹ, nói dối tin tức cho khác hàng. Quan trọng hơn là bản thân Lục Huyền tuổi còn trẻ đã có tu vi Trúc Cơ, lại là đệ tử của Thiên Kiếm Tông. Nếu bởi vì thông tin sai lệch khiến hắn chịu tổn thất nặng nề, có lẽ lão cũng không được chết già mất.

“Thì ra là thế.” Lục Huyền khẽ gật đầu, lập tức rơi vào trầm ngâm suy nghĩ.

Hắn không quá tin vào mấy lời đồn đại kiểu này, bởi theo hiểu biết của hắn, dù thứ kia là linh thực tà dị đến mức nào, nó cũng chỉ có thể gây ra nguy hại đối với tu sĩ trên một mức độ nhất định nào đó mà thôi. Ví dụ như nhìn vào Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm quá lâu, lý trí sẽ bị mất phương hướng, nhưng chỉ cần hơi lưu ý là có thể tránh khỏi tình huống này.

Thêm nữa, hắn có thể khống chế trạng thái tức thời của linh thực do chính tay mình trồng trọt, nếu phát hiện chúng nó sinh

ra thứ gì đó có hại cho mình, hắn hoàn toàn có thể giết chết mối họa kia ngay từ trong trứng nước.

“Ta có phần hứng thú với đại hội trao đổi bảo vật do tu sĩ Trúc Cơ của quý lâu tổ chức, cũng mong đạo hữu giới thiệu cho ta…” Lục Huyền thấp giọng nói.

“Người tổ chức là một trong những vị cao tầng của Vạn Bảo Lâu, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đại hội được tổ chức ngay tại động phủ của ngài ấy.”

“Khoảng cách từ động phủ đó đến Kiếm Môn trấn này có xa lắm không?” Vừa nghe đại hội trao đổi bảo vật không tổ chức ở bên trong Kiếm Môn trấn, trong lòng Lục Huyền đã có chút cảnh giác.

“Cách Kiếm Môn trấn cũng không xa lắm, khoảng sáu - bảy trăm dặm.”

Lục Huyền nghe vậy thì gật đầu. Khoảng cách này vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chấp nhận được, hơn nữa, vị trí đó vẫn nằm trong phạm vi thế lực của Thiên Kiếm Tông, hẳn là lần này sẽ có không ít đồng môn của hắn cùng tới tham gia.

Chương 292: Tham Gia Đại Hội Trao Đổi Bảo Vật!

Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì dựa vào minh bài thân phận đệ tử nội môn, hắn có thể kịp thời cầu viện đám đồng môn xung quanh, thậm chí là tông môn.

Hơn nữa, sau khi đột phá đến Trúc Cơ kỳ, thực lực của hắn đã gia tăng lên rất nhiều, lại thêm rất nhiều bảo vật và công pháp tam phẩm trong tay, có thể nói thực lực của hắn hiện giờ đã được xem như tồn tại đứng đầu trong hàng ngũ tu sĩ cùng cấp rồi, nhất là các loại bảo vật và thuật pháp dùng để phòng thân và thoát thân, đều vượt xa những người khác.

Cuối cùng, Vạn Bảo Lâu này vốn có tiếng tăm khá nổi trong Tu Hành giới, nếu bọn họ dám tổ chức loại đại hội này thì chắc chắc cũng đảm bảo đầy đủ tính an toàn cho nó.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền không còn do dự thêm nữa.

"Đạo hữu, mời nói cho ta biết chi tiết hơn về phương thức tham gia đại hội trao đổi bảo vật cũng như thời gian, địa điểm cử hành."

Lão giả nghe được lời này của Lục Huyền, khuôn mặt lập tức để lộ ra một nụ cười nóng bỏng. Ngay sau đó, lão đã cầm một tấm thiệp mạ vàng từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lục Huyền: "Đây là thiệp mời của đại hội trao đổi bảo vật, bên trên có vẽ phù văn tương ứng, chờ đến khi đại hội sắp bắt đầu, những đường phù văn này sẽ sáng lên, trong một phạm vi nhất định, nó sẽ dẫn đường cho tu sĩ đi đến địa điểm đại hội. Đến lúc ấy, sẽ có tu sĩ đứng ra xác nhận, rồi trực tiếp dẫn đạo hữu

tiến vào bên trong đại hội. Lục đạo hữu cũng có thể nói cho ta biết trước ngài muốn lấy ra thứ gì cũng như muốn đổi loại bảo vật gì, để ta tính toán cho chu đáo.”

Lão giả giải thích cặn kẽ về phương thức tham gia cho Lục Huyền, có thể giới thiệu một tu sĩ Trúc Cơ còn trẻ, bối cảnh bất phàm và thiên phú xuất sắc như hắn đi vào đại hội, coi như lão đã lập được một công lao không nhỏ.

“Ta muốn lấy linh thực Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm ra trao đổi, chúng đều có phẩm chất cực kỳ tốt, ngoài ra còn có Tịnh Linh phù tam phẩm. Về phần bảo vật muốn trao đổi, tốt nhất là linh chủng hoặc trứng yêu thú, ấu thú phẩm cấp cao.”

Lục Huyền nói xong đã lập tức lấy Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng tam phẩm từ trong túi trữ vật ra. Bên trong trái linh quả màu trắng nhạt có một luồng sương khói mơ hồ bốc lên, ảo ảnh tầng tầng lớp lớp khiến người ta nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Đồng thời, trên tay hắn cũng cầm theo một đoạn dây leo to dài màu đỏ tươi, phần thân dây leo uốn lượn giống như một con độc xà đang ẩn núp trong bóng tối, một luồng dịch thể huyết hồng đang chảy ào ạt ở bên trong, tăng thêm vài phần yêu dã cho nó.

“Huyễn Yên La Quả phẩm chất thượng đẳng và Giao Đằng phẩm chất tốt, phẩm chất này cực kỳ hiếm thấy trong số những linh thực cùng cấp bậc rồi, không hổ danh là đệ tử đại tông môn, chỉ có những người như đạo hữu mới có thể bồi dưỡng ra loại linh thực bực này.” Hai mắt lão giả quét nhanh qua Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng, sau đó kinh ngạc cảm thán một câu.

“Phù lục tam phẩm Tịnh Linh phù, có thể phát hiện tà ma trong khu vực nhất định, ngay cả khi mục tiêu là tà ma cấp Quỷ, Tịnh Linh phù cũng mang đến một chút hiệu quả tịnh

hóa nhất định. Tuy nó không có nhiều tác dụng công kích và phòng ngự, nhưng ở thời điểm phải đối mặt với những loại tà ma khiến bản thân khó lòng phòng bị, thứ này sẽ là một món lợi khí cực kỳ sắc bén."

Sau khi lão giả giám định xong, linh lực trên người bắt đầu khởi động, một con chim giấy màu trắng đen nhanh chóng bay ra, nó xòe cánh lơ lửng trên tầng trời thấp, rồi biến thành một mảnh giấy màu trắng với không ít mực đen được ngưng tụ bên trên. Vũng chất lỏng màu đen ấy tự động ngưng tụ lại, biến thành một cây bút đen, nó tự mình ghi chép tin tức do Lục Huyền để lại xuống tờ giấy trắng rồi "hưu" một tiếng, trực tiếp biến mất khỏi tầm nhìn của hai người.

"Đạo hữu, trong tay ta còn có một ít linh thực như Đồng Cốt Trúc, Lưu Quang Mộc nhị phẩm và lượng lớn Linh Huỳnh Thảo, xin đạo hữu hãy định giá cho ta, đổi thành linh thạch." Lục Huyền quay đầu nói với lão giả.

Đồng Cốt Trúc nhị phẩm là tài liệu thượng giai dùng để luyện chế phi kiếm, nhưng hiện giờ, trên tay Lục Huyền đã có Xích Diễm Kiếm nhị phẩm được vỏ kiếm tôi luyện rồi, thậm chí hắn còn có Tốn Lôi Kiếm Hoàn bên trong đan điền, cùng với tổng cộng la mười hai gốc Kiếm Thảo, vì vậy hắn cũng không gấp gáp muốn đi luyện chế phi kiếm.

Về phần Lưu Quang Mộc nhị phẩm, thứ này có thể dùng để chế tác phù lục, nhưng hắn chỉ có chút hiểu biết cơ bản về phương diện chế phù thôi, mới nảy sinh ý nghĩ bán nó đi, đổi lấy chút linh thạch phục vụ cho nhu cầu hàng ngày.

Còn như Linh Huỳnh Thảo, mặc dù nó là loại linh thực không phẩm cấp nhưng thắng ở số lượng nhiều, chân con muỗi cũng là thịt, tích lũy nhiều cũng đổi được một khoản linh thạch đáng kể.

“Không dám, mời Lục đạo hữu sang bên này.” Lão giả lập tức gật đầu đồng ý.

Phẩm chất kém nhất của Đồng Cốt Trúc và Lưu Quang Mộc trong tay Lục Huyền cũng là tốt, cho nên giá cả tăng hơn bình thường không ít, cộng thêm rất nhiều Linh Huỳnh Thảo. Tóm lại, toàn bộ thứ này đã mang đến cho Lục Huyền tổng cộng là hơn một nghìn năm trăm linh thạch, khiến khối tài sản của hắn lại gia tăng thêm kha khá.

Rời khỏi Vạn Bảo lâu, Lục Huyền đi tới quảng trường Thanh Thạch, nhanh chóng mua một số loại thịt yêu thú mà ba nhóc ở nhà yêu thích, đồng thời hắn cũng mua ba thanh phi kiếm đã qua sử dụng, để chuẩn bị sẵn sàng cho đại hội trao đổi bảo vật.

…

Bóng dáng Lục Huyền giống như một quầng sáng mơ hồ, nhẹ nhàng trôi nổi phía trước một ngọn núi đá thật lớn.

Hắn cúi đầu nhìn tấm thiệp mời được vẽ rất nhiều phù văn trong tay, chỉ thấy toàn bộ phù văn đã sáng lên, điểm sáng nhất chính là khu vực ở gần ngọn núi đá này. Ngoài ra, vẫn còn một mũi tên khác chỉ thẳng vào núi đá, nó cho thấy đây là nơi tổ chức đại hỏi trao đổi bảo vật.

Bên ngoài núi đá rất hoang vu, phải dùng linh thức thăm dò mới có thể phát hiện ra bên trong vẫn còn huyền bí khác.

Lục Huyền cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, rồi chầm chậm đi về phía núi đá. Giờ phút này, tạo hình của hắn cực kỳ khác biệt so với bình thường, ít nhất là hiện tại, hắn có đeo một chiếc mặt nạ bằng thanh đồng mua được từ một quầy hàng tán tu, thứ có thể ngụy trang khuôn mặt, ngăn cách linh thức dò xét trên một mức độ nhất định.

Một bên núi đá có vách đá dựng thẳng đứng, phía trước vách đá này có một cánh cửa đá cao lớn, phía trước cánh cửa đá ấy có hai tu sĩ Luyện Khí viên mãn đang đứng ở hai bên, trên mặt không ngừng tươi cười chào đón những tu sĩ đi tới tham gia đại hội trao đổi bảo vật.

Lục Huyền âm thầm quan sát xung quanh một phen, sau đó mới đi đến trước mặt hai tu sĩ nọ. Sau khi xác nhận tính thật giả của tấm thiệp mời cùng với tu vi của Lục Huyền, bọn họ lập tức cung kính dẫn hắn đi vào bên trong cửa đá.

Một lát sau, hắn đã xuống phần đáy của ngọn núi đá kia. Bên trong có một gian đại sảnh rộng rãi ẩn giấu thật sâu trong lòng núi, có bố trí trận pháp cường đại. Lúc này, đã có hơn một trăm tu sĩ đang có mặt bên trong, Lục Huyền liếc nhìn xung quanh một lượt.

Chương 293: Đấu Giá Thánh Anh Quả!

Đa phần những tu sĩ đang có mặt đều dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí cao cấp hoặc Luyện Khí viên mãn, chỉ có hơn ba mươi người đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, và khoảng mười người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Trong số mười người này, lại có hai người sở hữu linh lực sâu không lường được, khả năng là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Đương nhiên cũng không loại trừ trong số những tu sĩ kia có người đã cố ý che giấu tu vi chân thật, ví dụ như Lục Huyền, trong tay hắn có Ẩn Linh Sưởng tam phẩm có thể ẩn nấp thân hình và linh lực của bản thân. Nhưng bởi vì lần này, hắn đã có kế hoạch muốn đổi lấy linh chủng ngũ phẩm Thánh Anh Quả nên cũng không giấu giếm tu vi của mình.

Xét cho cùng, nếu một tu sĩ đang ở cảnh giới Luyện Khí đi trao đổi một hạt linh chủng ngũ phẩm, rất có thể sẽ dẫn tới rắc rối và tăng thêm tai họa cho chính hắn.

Lục Huyền tìm một cái ghế đá và ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi đại hội bắt đầu.

Trên đường đi, hắn đã lợi dụng minh bài thân phận đệ tử nội môn để cảm ứng tình huống xung quanh một chút, đại khái là đã cảm ứng được khí tức quen thuộc ẩn chứa trên người năm vị tu sĩ khác đang có mặt ở đây, điều này đã làm cho Lục Huyền vốn còn có tia cảnh giác, cũng cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

“Quả nhiên sau khi đổi mới, minh bài thân phận của ta đã không còn tầm thường như trước nữa, nó có thể phát hiện ra dấu vết của đồng môn ở xung quanh, mặc dù không thể xác

định được vị trí chính xác, nhưng có nhiều đồng môn đi cùng như vậy, cũng không tệ. Nếu có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, chỉ cần giơ cao cánh tay hô to, nhanh chóng tập hợp thành đội với năm vị đồng môn kia, đến lúc ấy, để xem còn ai dám có ý tưởng đen tối với chúng ta nữa?" Lục Huyền lại một lần nữa trải nghiệm được sự cường đại của tông môn, khiến trong lòng hắn âm thầm cảm thán một phen.

Nửa canh giờ nữa trôi qua, tất cả các tu sĩ đều đến đông đủ. Đột nhiên, có một tu sĩ mập mạp từ bên dưới, bình thản bước lên cái bục đặt ngay bên trong đại sảnh. Tu sĩ này khẽ ho một tiếng, khiến cho mọi người trong khán phòng nhanh chóng im lặng lại.

"Hoan nghênh các vị đạo hữu đã không quản đường sá xa xôi, vượt ngàn dặm tới tham dự đại hội trao đổi bảo vật do ta tổ chức. Ta sẽ giới thiệu sơ qua quy tắc cho các vị đạo hữu, để tránh phát sinh những mâu thuẫn không cần thiết. Mỗi vị tu sĩ có thể tự bước lên bục, trưng bày bảo vật trong tay mình, sau đó nói rõ phẩm cấp, loại hình bảo vật mà các vị cần, đồng thời cũng tiến hành trao đổi với rất nhiều đạo hữu phía dưới. Sau khi xong một vòng trưng bày như thế, chúng ta sẽ tiến vào giai đoạn trao đổi tự do, các vị có thể trao đổi riêng tư, cũng có thể kéo theo tu sĩ thứ ba đến để trao đổi cùng với nhau, từ đó nhận được bảo vật như ý."

"Đương nhiên điểm mấu chốt nhất trong đại hội này chính là không được ép mua buộc bán, song phương nhất định phải cam tâm tình nguyện. Nếu người nào ép buộc người khác trao đổi bảo vật cho mình, chính là coi thường thể diện của Vạn Bảo Lâu chúng ta, đừng trách chúng ta không khách sáo. Trong đại sảnh có một tòa trận pháp cường đại, còn có hảo hữu Trúc Cơ của ta trợ trận, xin hãy cân nhắc bản lĩnh của mình trước khi gây chuyện."

Tu sĩ mập mạp giới thiệu xong quy tắc, đã nhanh chóng bay xuống khỏi đài đá, giao vị trí trung tâm này lại cho các tu sĩ phía dưới. Rất nhanh, đã có người lao vút lên đài đá, mở màn cho đại hội trao đổi bảo vật ngày hôm nay.

Lục Huyền ngồi ở trong góc, yên lặng nhìn chăm chú lên bục. Ngày càng nhiều tu sĩ đi lên bục, đủ loại bảo vật xuất hiện, trong nhóm này không thiếu bảo vật tam phẩm tứ phẩm, làm Lục Huyền phải nuốt nước bọt thèm thuồng.

Những bảo vật do người khác đưa ra chủ yếu là pháp khí, đan dược, phù lục, số lượng liên quan thì nhiều vô kể, những dạng tài liệu linh thực linh khoáng yêu thú cũng không ít, còn có rất nhiều loại vật phẩm ly kỳ cổ quái nữa.

Về phần linh chủng, cây non linh thực, còn có trứng yêu thú và ấu thú mà Lục Huyền quan tâm nhất, mặc dù thỉnh thoảng chúng cũng xuất hiện nhưng không thể làm hắn thỏa mãn được.

Linh chủng tam phẩm chỉ xuất hiện hai lần, nhưng chúng đều là hạt giống phổ thông, khá thường gặp trong Tu Hành giới, Lục Huyền nhớ bên trong cuốn sách ngọc ở Tư Nông điện có ghi chép mấy loại này, nếu muốn có, hắn chỉ cần tốn một ít linh thạch hoặc Kiếm Ấn là có thể đổi được.

Trứng yêu thú và ấu thú càng khó mà trông thấy, chỉ có một tu sĩ Luyện Khí viên mãn trưng bày một con ấu thú yêu thú nhị phẩm, nhưng mấy bộ thân thể yêu thú tam phẩm hoàn chỉnh xuất hiện lại làm hắn khá là hứng thú.

Người lên trên bục ngày càng đông, rất nhanh chỉ còn lại một số tu sĩ Trúc Cơ là chưa lên bục triển lãm. Tiếp đó, một tu sĩ gầy gò nhún người bay lên bục, rồi lấy một hạt linh chủng quái dị từ trong túi trữ vật ra. Hình dạng của hạt linh chủng này rất giống một cái phôi thai, có cảm giác bên trong hạt linh

chủng nọ đang có một đứa hài nhi toàn thân màu tro đen, khô đét gầy gò, đang cuộn tròn mình lại nằm bất động.

Nhưng ở thời điểm bọn họ nhìn lại một lần nữa, có vẻ đứa bé đang nằm trong linh chủng vừa phát sinh một chút thay đổi, cơ thể nó dần trở nên mơ hồ, như thể cảnh tượng bọn họ mới nhìn thấy chỉ là ảo ảnh mà thôi.

"Linh chủng ngũ phẩm Thánh Anh Quả, theo tin đồn, sau khi thứ này kết quả, linh quả của nó sẽ có hình dạng giống như một đứa hài nhi. Nó chính là tài liệu cực phẩm dùng để luyện chế thân ngoại hóa thân. Bởi vì linh chủng có giá trị thấp nhất trong các loại bảo vật cùng cấp bậc, nên vị đạo hữu nào muốn sở hữu nó, có thể dùng bảo vật tứ phẩm để trao đổi, nếu là bảo vật tam phẩm hiếm thấy cũng có thể cân nhắc một phen." Tu sĩ gầy gò kia vừa dứt lời, hầu hết các tu sĩ Luyện Khí đang có mặt tại đây đều ồ lên một mảnh.

Đối với những người ở cảnh giới Luyện Khí như bọn họ, ngũ phẩm tương ứng với cảnh giới Kết Đan xa vời vợi kia tuyệt đối là khó mà với tới được, chính điều này đã khiến giá trị của Thánh Anh Quả ở trong lòng bọn họ kịch liệt gia tăng lên.

Đáng tiếc… bọn họ lại gặp được loại bảo vật mình muốn có nhất ở thời điểm bản thân không có khả năng giành được nó nhất, hữu tâm mà vô lực, chỉ có thể khe khẽ thở dài.

"Đạo hữu, ngươi làm như vậy có chút không thành thật. Thánh Anh Quả đúng là linh chủng ngũ phẩm, nhưng ngươi lại giấu giếm điểm tà dị của loại linh thực này, nếu bị tu sĩ nào đó không hiểu rõ lấy được, chỉ sợ người nọ sẽ chịu thiệt thòi lớn rồi." Bỗng nhiên một giọng nói vang lên từ bên dưới đài đá.

"Là ai?" Sắc mặt tu sĩ gầy gò biến đổi, linh thức điên cuồng quét qua toàn trường.

Nhưng người phát ra âm thanh lại không yếu hơn lão, đương nhiên là không dễ dàng tìm được đối phương như vậy, đến cuối cùng, tu sĩ gầy gò này đành phải bỏ cuộc.

"Đúng là ta chưa giới thiệu rõ ràng, nghe đồn Thánh Anh Quả này có hơi tà tính, rất nhiều tu sĩ gieo trồng nó đến cuối cùng đều mất tích hoặc chết thảm, đương nhiên, đây chỉ là lời đồn đại, độ tin cậy không cao." Tu sĩ gầy gò bị vạch trần có chút sượng mặt, đứng im không được mà đi xuống cũng không xong, lão chỉ có thể hít một hơi thật sâu, nỗ lực giải thích.

Chương 294: Đạt Được Mục Đích!

Cứ như vậy, lão đứng trên bục lẳng lặng chờ đợi hồi lâu, nhưng trong số những tu sĩ tới tham gia đại hội này lại không có nhiều người quen thuộc với tài nghệ bồi dưỡng linh thực lắm, phần lớn đều chuyên chú vào luyện đan luyện khí.

Đúng là một số tu sĩ Trúc Cơ cảm thấy hứng thú với loại linh chủng này, nhưng không có lòng tin bồi dưỡng ra được, lại thêm tin đồn về sự tà dị của Thánh Anh Quả, đến cuối cùng mới tạo thành tình huống khó xử, dù Thánh Anh Quả là linh chủng ngũ phẩm, nhưng không có nhiều tu sĩ đứng lên trả giá, chỉ có lác đác chừng ba - năm người mở miệng đấu thầu, người ra giá cao nhất là một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, đối phương cố gắng dùng một bộ hài cốt hoàn chỉnh của yêu thú tứ phẩm để trao đổi với linh chủng kia.

Vẻ mặt tu sĩ gầy gò tràn đầy do dự, đúng vào lúc này, lại có một giọng nói truyền vào trong tai lão: "Đạo hữu, trong tay ta có một đoạn dài Giao Đằng tam phẩm phẩm chất thượng đẳng, còn có một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm, là loại hiếm thấy dùng để tịnh hóa tà ma, ta muốn dùng chúng để đổi lấy linh chủng Thánh Anh Quả trong tay ngươi, ý ngươi thế nào?"

"Dùng hai kiện bảo vật tam phẩm để đổi linh chủng ngũ phẩm, là ta thiệt lớn rồi." Tu sĩ gầy gò thoáng so sánh một chút, sau đó dứt khoát từ chối.

"Đạo hữu cũng biết giá trị của linh chủng Thánh Anh Quả rồi đấy, có thể đổi những thứ này đã là không tệ rồi. Như vậy nhé, ta lại thêm một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm nữa, nếu

đạo hữu vẫn không đồng ý thì quên đi.” Lục Huyền ở bên dưới mỉm cười truyền âm.

“Được, thành giao.” Sau khi nghe được câu trả lời từ tu sĩ gầy gò, nét mặt hắn tràn đầy vui vẻ. Chờ sau khi lão giả gầy gò kia xuống bục, Lục Huyền đứng dậy đi vòng qua trước mặt gã.

“Đạo hữu, đây là Giao Đằng tam phẩm và Tịnh Linh phù tam phẩm.” Hắn cầm một đoạn dây leo thô to màu đen thẫm cùng với hai tấm phù lục màu bạch ngọc đang lấp lóe bạch quang từ trong túi trữ vật ra.

“Không tệ, phẩm chất của đoạn Giao Đằng này nằm ngoài dự liệu của ta.” Lão giả gầy gò cẩn thận ngắm đoạn Giao Đằng như độc xà hung dữ, thỏa mãn đáp.

“Cũng xin đạo hữu hãy cất kỹ viên linh chủng ngũ phẩm Thánh Anh Quả này đi.” Lão giao linh chủng cho Lục Huyền.

Ngay khi linh chủng rơi vào lòng bàn tay, Lục Huyền đã cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn nhàn nhạt. Hình dạng của hạt linh chủng Thánh Anh Quả này khá là quái dị, thoạt nhìn nó rất giống một cái phôi thai hình bầu dục, bên trong có một đứa hài nhi gầy đét màu xám đen đang cuộn tròn mình.

Dường như đứa hài nhi kia cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Lục Huyền, bởi vì trong nháy mắt sau đó, nó đã quay về phía ánh mắt của hắn, toàn bộ động tác đều nhẹ nhàng tự nhiên, không để lộ ra chút dấu vết nào, đồng thời một luồng khí tức âm u lạnh lẽo kèm theo chút oán độc lập tức lan tràn ra, dường như muốn xâm nhập vào trong cơ thể của Lục Huyền.

Tâm niệm vừa động, Vô Cấu Ngọc vẫn đeo trên cổ hắn đã truyền đến một luồng cảm giác mát lạnh. Hàn khí quét qua

toàn thân, nhanh chóng gột rửa từng bộ phận trên người hắn.

Trong nháy mắt, luồng oán khí âm lãnh nọ đã tiêu tan thành mây khói, đứa hài nhi màu tro đen ở bên trong hạt linh chủng, lại mơ hồ biến thành một khối vật chất màu xám đen, phảng phất như toàn bộ những gì xảy ra trước đó đều là ảo giác do Lục Huyền tự mình tưởng tượng ra vậy.

"Không hổ là linh chủng ngũ phẩm, đúng là có phần tà dị." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, sau đó cẩn thận thu hạt linh chủng Thánh Anh Quả này vào trong túi trữ vật.

Đại hội trao đổi bảo vật vẫn tiếp tục tiến hành, mặc dù Lục Huyền đã đạt được mục tiêu chính của chuyến đi lần này là Thánh Anh Quả ngũ phẩm, nhưng hắn vẫn chú ý đến từng món bảo vật do những tu sĩ khác lên bục trưng bày, hắn muốn nhìn xem liệu mình có thể nhìn trúng một loại linh chủng hay trứng yêu thú nào đó hay không.

Các tu sĩ bên dưới thay phiên nhau lên bục, chẳng mấy chốc đã đến lượt Lục Huyền. Hắn đi lên trên đài đá, nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra một trái linh quả như sương như khói.

"Linh quả tam phẩm Huyễn Yên La Quả, phẩm chất thượng đẳng, sau khi sử dụng có thể gia tăng tốc độ tu luyện huyễn thuật và tăng cường uy năng của thuật pháp loại huyễn thuật. Cũng có thể dùng nó để nuôi dưỡng yêu thú có năng lực thiên phú liên quan, hoặc là luyện chế một vài đan dược hiếm thấy khác. Ta muốn dùng nó để trao đổi lấy linh chủng quý hiếm từ tam phẩm trở lên, hoặc là trứng yêu thú, ấu thú, nếu có thi hài yêu thú mới mẻ hoàn chỉnh từ tam phẩm trở lên cũng có thể cân nhắc một phen."

Lục Huyền vừa dứt lời, khá nhiều tu sĩ bên dưới vốn tu luyện huyễn thuật đều rối rít động lòng, Huyễn Yên La Quả phẩm chất thượng đẳng đã được coi là rất hiếm thấy rồi.

Đáng tiếc, phần lớn tu sĩ đang có mặt ở đây đều không có linh chủng linh thú thỏa mãn yêu cầu của Lục Huyền, số ít có thể cầm linh chủng đi tới trao đổi cũng chỉ là loại phổ thông, sau khi Lục Huyền ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn uyển chuyển từ chối.

Chẳng mấy chốc, đại hội đã bước vào giai đoạn tự do trao đổi, nếu tu sĩ có ý muốn trao đổi bảo vật trong tay người nào đó, nhưng bên cung cấp bảo vật lại không hài lòng với thứ bọn họ đang có trong tay, những người này hoàn toàn có thể kéo thêm bên thứ ba tiến vào, từ đó thỏa mãn nhu cầu của nhau.

Lục Huyền yên tĩnh ngồi ở trong góc, đang thầm nghĩ xem nên làm thế nào để trở về Kiếm Môn trấn một cách an toàn và nhanh chóng sau khi đại hội kết thúc.

Thoạt nhìn, hạt linh chủng ngũ phẩm Thánh Anh Quả vừa mới lấy được kia tràn đầy tà tính, hoàn toàn trái ngược với thân phận đệ tử nội môn của danh môn chính phái, hắn thực sự không tiện gieo trồng nó ở bên trong tông môn, nên đã dự định sẽ trồng hạt linh chủng này trong linh điền âm phủ của mình ở tiểu viện tại Kiếm Môn trấn.

“Đạo hữu.” Đột nhiên một giọng nói khàn khàn truyền đến từ bên cạnh, Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị tu sĩ mặc áo bào đen đang ở cách đó không xa, khẽ mỉm cười nhìn hắn.

“Có chuyện gì vậy đạo hữu?”

“Trong tay ta có một bộ thi hài yêu thú được bảo quản cực kỳ tươi mới, cấp bậc tứ phẩm, ta có ý muốn đổi nó lấy Huyễn Yên La Quả trong tay đạo hữu. Chỉ là phẩm cấp giữa hai món đồ này có chút chênh lệch, nếu trực tiếp trao đổi, bản thân ta sẽ không có lời, vì vậy ta mới qua đây muốn thảo luận với đạo hữu một chút…”

“Thi hài yêu thú tứ phẩm mới mẻ, đạo hữu có thể lấy ra cho ta xem được không?” Nghe được những lời tu sĩ áo bào đen nói, Lục Huyền cũng có chút tò mò.

Tu sĩ áo bào đen lập tức đi đến một khu vực trống trải bên trong đại sảnh, tay phải vung lên ngang hông, một con bọ cạp to đùng đã xuất hiện dưới đất. Con bọ cạp khổng lồ này dài hơn nửa trượng, hình dáng dữ tợn, chiếc đuôi bọ cạp thon dài dựng ngược như một cành cây đầy gai nhọn, thỉnh thoảng trên người nó lại lóe lên một tia sáng màu đen thăm thẳm, có thể nhìn ra độc tính của thứ này cực kỳ mãnh liệt.

Chương 295: Tử Chu Và Mẫu Chu!

Toàn thân con bọ cạp kia có màu đỏ thẫm, thoạt nhìn lớp giáp xác trên người nó khá là cứng rắn, hai bên trái phải trên đầu đều có ba con mắt, dù đã mất hết sức sống nhưng vẫn có thể nhìn ra từng tia hung hãn từ bên trong sáu con mắt của con bọ cạp khổng lồ kia.

"Đây là yêu thú tứ phẩm Lục Mục Xích Thiết Hạt, độc tính rất mạnh, bộ giáp và xương cốt của nó đều rất cứng rắn. Khi sáu con mắt kia đồng thời nhìn chằm chằm vào, có thể làm chậm lại tốc độ của đối thủ, dưới tình huống chênh lệch phẩm cấp rất lớn, thậm chí nó còn trực tiếp cố định đối thủ tại chỗ." Thấy Lục Huyền sinh ra một chút tò mò với bộ thi hài kia, tu sĩ áo bào đen lập tức cất giọng khàn khàn, kiên nhẫn giải thích.

"Lục Mục Xích Thiết Hạt này được bảo quản rất tốt, bộ giáp và phần xương của bọ cạp có thể dùng để rèn pháp khí phòng ngự, cái đuôi bọ cạp có thể dùng để luyện chế pháp khí độc châm, ngoài ra, tinh huyết, con ngươi của nó cũng có chỗ hữu dụng riêng. Xét về giá trị, bộ thi hài này cao hơn Huyễn Yên La Quả tam phẩm trong tay đạo hữu không ít. Vì vậy, nếu đạo hữu muốn trao đổi, thì ta hy vọng ngươi có thể bù đắp một chút chênh lệch giữa hai thứ."

Lục Huyền nghe vậy, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ do dự.

"Đúng là bộ thi hài yêu thú này được bảo quản cực kỳ tốt, nhưng phần tinh hoa nhất là nọc độc của nó đã bị lấy đi rồi, giá trị giảm mất non nửa, mà Huyễn Yên La Quả của ta lại có là phẩm chất thượng đẳng hiếm thấy, trân quý hơn linh quả

tam phẩm phổ thông rất nhiều, cho nên chênh lệch giữa hai bên cũng không lớn lắm.” Lục Huyền suy nghĩ một lúc, rồi chậm rãi trả lời.

Đối với hắn ở thời điểm hiện tại, bộ thi hài của Lục Mục Xích Thiết Hạt tứ phẩm trước mắt này tuyệt đối là bảo vật toàn thân, con ngươi có thể dùng để bồi dưỡng Bách Đồng Quỷ Mộc, mà một lần đào được tận sáu cái, có thể nói là thu hoạch ngoài định mức. Trong khi đó, bộ hài cốt có thể sử dụng làm chất dinh dưỡng cho Kinh Cức Cốt, các bộ phận có chứa nọc độc bọ cạp bên trong thi hài, hắn sẽ dùng để bồi dưỡng Độc Toa Mộc, nói chung là một bộ thi hài nhưng có cực kỳ nhiều công dụng.

Nhưng hắn vẫn muốn trao đổi nó với giá thấp nhất, vì vậy mới dứt khoát chỉ ra chỗ thiếu hụt của bộ thi hài này, nhằm hạ giá xuống.

“Vậy đạo hữu muốn dùng thứ gì để trao đổi lấy bộ thi hài yêu thú này của ta?”

“Huyễn Yên La Quả tam phẩm và thêm bốn trăm linh thạch nữa, đây là cái giá cao nhất mà ta có thể cung cấp rồi, đạo hữu cảm thấy thế nào?” Lục Huyền vờ như không quan tâm đáp.

“Được, thành giao.” Mặc dù cái giá Lục Huyền đưa ra còn lâu mới tương xứng với những gì tu sĩ kia mong đợi, nhưng gã đang cần gấp Huyễn Yên La Quả nên mới thẳng thắn gật đầu đồng ý.

Lục Huyền thu thi hài con bọ cạp to đùng kia vào trong túi trữ vật, lại tiếp tục ngồi chờ đợi cho đến khi đại hội kết thúc.

…

Bên ngoài ngọn núi đá cao lớn, Lục Huyền vừa đi ra khỏi lòng núi, đã mơ hồ cảm nhận được có mấy ánh mắt dò xét ở

bên cạnh, linh lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, bóng dáng lập tức hóa thành một tia sáng mơ hồ rồi nhanh chóng biến mấy sau vài nhịp hô hấp.

Chờ đến khi xung quanh không có ai, Ẩn Linh Sưởng vẫn ở trên người hắn lập tức hiện ra những đường vân trong suốt, một tầng vật chất đặc thù hơi mỏng nhanh chóng xuất hiện trước mắt, bóng dáng hắn cũng theo đó mà biến mất ngay tại chỗ.

Một lúc sau, linh lực trong cơ thể Lục Huyền đã tiêu hao hơn nửa, thân hình lại hiện ra cách đó vài dặm. Hắn cẩn thận cảm ứng bốn phía một phen, sau khi xác định không có tình huống gì dị thường mới nhanh như gió chạy thẳng tới Kiếm Môn trấn.

…

Tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, Lục Huyền mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận, nhanh chóng tiến vào bên trong tiểu viện.

Ngay khi luồng mây khói nồng đậm lại một lần nữa bao phủ toàn bộ không gian bên trong tiểu viện, hắn đã vội đến không kịp chờ đợi, lập tức cầm hạt linh chủng Thánh Anh Quả vừa đổi được ra khỏi túi trữ vật.

"Đây là lần đầu tiên ta trồng trọt loại linh chủng cấp bậc ngũ phẩm này." Trong lòng hắn tràn ngập chờ mong nghĩ thầm.

Linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, lại như thường lệ, hắn vận dụng Địa Dẫn Thuật khống chế mảnh linh nhưỡng bên dưới, nhanh chóng sinh ra một chút thay đổi nhỏ bé. Một cái hố xuất hiện, Lục Huyền cẩn thận đặt hạt linh chủng giống như phôi thai vào trong cái hố, nhẹ nhàng lấp lại, sau đó tập trung tâm thần lên hạt linh chủng kia.

Một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực ngũ phẩm Thánh Anh Quả, khi linh quả thành thục, nếu sử dụng trực tiếp có thể tăng cường linh thức, cải thiện căn cốt của tu sĩ. Cũng có thể sử dụng nó làm tài liệu chủ yếu để luyện chế Thánh Anh Đan ngũ phẩm, nhằm gia tăng xác suất thành công đột phá cảnh giới cho tu sĩ. Thánh Anh Quả phẩm chất thượng đẳng còn có thể dùng luyện chế thân ngoại hóa thân.】

【Cần gieo trồng trong hoàn cảnh âm khí, âm nhưỡng, trong giai đoạn sinh trưởng, cần thêm tinh huyết, hồn phách, oán niệm của anh hài, giúp cho cây gia tăng tốc độ phát triển.】

【Tiếp xúc lâu dài có thể chịu ảnh hưởng từ oán khí nồng đậm bên trong cây, từ đó nhiễm phải âm khí oán khí.】

【Tử Chu, sau khi thành thục sẽ hợp thể và dung nhập với Mẫu Chu. Trong phạm vi nhất định, Mẫu Chu có thể cảm ứng được khí tức cụ thể của Tử Chu. Khi cây sắp thành thục, Tử Chu bám trên cây sẽ quan sát và cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh.】

(Tử Chu = cây con, Mẫu Chu = cây mẹ)

"Không hổ là linh thực ngũ phẩm tương đương với cảnh giới Kết Đan, công hiệu quá là mạnh mẽ." Lục Huyền vô thức cảm thán một câu.

"Nhưng mà Tử Chu xuất hiện trong tin tức là có ý gì? Linh chủng Thánh Anh Quả này chỉ là một hạt giống do Mẫu Chu sinh ra chứ không phải độc lập sao?"

Lục Huyền nhớ lại mẩu thông tin vừa hiện lên trong đầu, sắc mặt dần chuyển thành âm trầm.

"Mẫu Chu có thể tìm được vị trí của Tử Chu, còn có thể thông qua Tử Chu để quan sát tình hình xung quanh? Nói cách khác, khi Thánh Anh Quả sắp chín, vị trí linh điền và mọi

hành động của ta đều có thể bị Mẫu Chu biết được?" Lục Huyền nghĩ đến đây, trên mặt lập tức toát lên một tia kinh hoàng.

"Như vậy, có nghĩa là ta hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết, bồi dưỡng ra Thánh Anh Quả ngũ phẩm phát triển thành thục, nhưng đến cuối cùng, chính thứ đó sẽ hấp dẫn Mẫu Chu và tu sĩ phía sau lưng nó đến đây. Sau khi đối phương xác định được vị trí và hiểu rõ thực lực của ta, sẽ dứt khoát ra tay, vừa lấy lại được Tử Chu thành thục vừa có thể giết người đoạt bảo?"

Vẻ mặt hắn biến đổi không ngừng, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn khi mình có thể hiểu rõ tin tức cặn kẽ của linh chủng, bằng không rất có thể sẽ mất cả ngươi lẫn của.

"Thảo nào lão giả của Vạn Bảo Lâu kia lại nói Thánh Anh Quả này khá là tà tính, hầu hết những tu sĩ trồng nó đều rơi vào kết cục chết thảm hoặc mất tích. Mới đầu ta còn tưởng đây chỉ là lời đồn bậy, ai ngờ tất cả những điều này đều do con ngươi gây ra." Hắn từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ xem nên xử lý hạt linh chủng ngũ phẩm Thánh Anh Quả này như thế nào.

Chương 296: Kế Hoạch Đối Phó!

Hiện giờ Lục Huyền có hai lựa chọn.

Một là dứt khoát đào hạt linh chủng ấy ra, nhân lúc nó còn chưa mọc rễ nảy mầm, dứt khoát ném nó đến chỗ vùng núi hoang xa xôi nào đó, để nó ở bên ngoài tự sinh tự diệt. Hoặc là bán nó với giá thấp càng sớm càng tốt để đổi lấy một ít linh thạch, tài nguyên, kịp thời cắt bỏ chút thiệt hại.

Lựa chọn thứ hai là tiếp tục gieo trồng nó ở trong linh điều, bồi dưỡng như bình thường.

Dù sao đây cũng là hạt linh chủng ngũ phẩm đầu tiên hắn sở hữu, có thể tưởng tượng được mức độ phong phú của quầng sáng sau khi nó thành thục, hơn nữa, hắn còn phải mất cái giá không rẻ mới có thể đổi được. Nếu cứ bỏ qua như vậy, đối với người xưa nay luôn cần cù tiết kiệm như hắn, chẳng khác nào đã cắt đi một miếng thịt lớn trên người.

Điều quan trọng nhất chính là, hiện giờ mối quan hệ công thủ giữa hai bên đã thay đổi. Nếu dưới tình huống hắn không hề hay biết điểm khác thường của loại linh chủng Thánh Anh Quả này, khẳng định là tên tu sĩ phía sau nó sẽ lợi dụng tài nguyên trong tay hắn để bồi dưỡng Thánh Anh Quả phát triển, chờ đến khi Tử Chu thành thục, đối phương lại đi tìm hiểu thực lực và vị trí của hắn, từ đó vừa lấy được Tử Chu vừa có thể âm thầm đánh lén, giết người cướp của. Nhưng hiện giờ, Lục Huyền đã hiểu rõ đặc điểm chi tiết của Thánh Anh Quả và Tử Chu rồi, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này để đặt

bẫy, từ đó giết ngược lại tên tu sĩ đang đứng đằng sau kia, cướp lấy cây Mẫu Chu trong tay gã.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này khả thi, trong lòng lại âm thầm tính toán khả năng thành công của kế hoạch này.

"Thực lực bản thân ta vốn là Trúc Cơ sơ kỳ, bởi vì liên tiếp nhận được phần thưởng đến từ quầng sáng nên trên người đang có rất nhiều bảo vật. Hơn nữa, Linh Huỳnh Thảo đang ở giai đoạn cải tạo, hẳn là sau khi quá trình cải tạo thành công, ta sẽ nhanh chóng gia tăng tu vi. Chủ yếu hơn, đó là sau lưng ta có một con quái vật khổng lồ Thiên Kiếm Tông, khi Thánh Anh Quả sắp thành thục, ta có thể mời hai con linh thú bản thân đã dựa hơi được ở trong tông môn, đi đến nơi đây hỗ trợ áp trận. Ngoài ra, bên cạnh ta vẫn còn mấy người bằng hữu, Dương Khánh Phong nuôi Mặc Lân Giao, điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp, đệ tử chân truyền Cát Phát nuôi Âm Dương Côn Ngư. Ba người bọn họ, người có tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ, người vô cùng coi trọng ta, người có chút nợ ân tình với ta, ta hoàn toàn có thể mời bọn họ đến đây trấn thủ."

"Ừm… Đội hình chi viện như thế hẳn là đã đủ mạnh mẽ rồi. Nếu đến thời điểm ấy, trong lòng vẫn thấy không ổn, thì chờ lúc Thánh Anh Quả sắp sửa thành thục ta sẽ di dời nó vào trong tông môn, để xem tu sĩ phía sau có can đảm đến tìm linh quả hay không?" Lục Huyền nghĩ thầm.

"Rất có khả năng người trực tiếp tung linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu ra bên ngoài làm mồi nhử chính là lão giả gầy gò Trúc Cơ trung kỳ kia, khả năng có tu sĩ Kết Đan đứng đằng sau chuyện này lại cực kỳ nhỏ bé. Bởi xét cho cùng, nếu tu sĩ Kết Đan muốn gây bất lợi cho tu sĩ Trúc Cơ thì cứ dứt khoát nghiền ép là được, đâu cần phải tốn công tốn sức nhiều

như vậy? Chỉ khi thực lực bản thân không đủ, người ta mới nghĩ ra đủ các loại mánh khóe như thế mà thôi. Dưới điều tiện tiên quyết này, so với chuyện đạt được một gốc linh thực ngũ phẩm, thì chút mạo hiểm dẫn dụ và giết chết tu sĩ đang đứng sau lưng nó kia cũng chẳng là gì cả."

Lục Huyền nghĩ đi nghĩ lại, sau khi xác định được toàn bộ những tính toán của mình đã kín kẽ, không bỏ sót một điểm sơ hở nào, hắn đã quyết định sẽ tiếp tục gieo trồng hạt linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu này.

Linh thực ngũ phẩm còn lâu mới thành thục, và trong khoảng thời gian này, hắn hoàn toàn có thể cẩn thận bố trí bẫy rập, từ từ mưu tính đối kháng với người kia.

"Chẳng phải ngươi muốn dùng linh chủng làm mồi câu cá sao? Không ngờ chính mình sẽ bị đối phương câu ngược lại hả? Hừ, đi câu người khác thì phải chuẩn bị tâm lý có ngày sẽ bị người khác câu lại thôi." Lục Huyền lập tức nổi lên sát tâm nồng đậm đối với tên tu sĩ đang đứng đằng sau chuyện này, gã dám trắng trợn lợi dụng hắn, còn muốn lấy đi tính mạng của hắn.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn là người đi lợi dụng chiếm lợi của kẻ khác, ai ngờ hôm nay lại bị nhạn mổ vào mắt, trở thành mục tiêu cho người ta chơi đùa.

Trong lòng hắn đã quyết định xong, sự chú ý lại nhanh chóng trở về với linh chủng.

"Hoàn cảnh trồng trọt cũng tương đối thích hợp, bên trong tiểu viện này có rất nhiều âm hồn oán niệm, còn có bạch cốt trắng như tuyết, con ngươi yêu thú không nhắm mắt, lại còn rất nhiều linh thực âm u, khiến cho mảnh linh điền bên trong tiểu viện này luôn tràn ngập âm khí, hoàn toàn có thể đảm bảo cho sự phát triển bình thường của Thánh Anh Quả. Nhưng muốn đẩy nhanh quá trình sinh trưởng của thứ này, lại có chút

khó khăn, cần dùng tinh huyết, hồn phách và oán niệm của anh hài để tẩm bổ, nghe kiểu gì cũng thấy thất đức, cực kỳ không phù hợp với thân phận đệ tử danh môn chính phái của ta. Chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi. Ở giai đoạn đầu, ta có thể tuyên bố nhiệm vụ tại Thứ Vụ Đường, để cho những đệ tử ngoại môn yêu thích chiến đấu sinh tử đi săn giết đám tà tu, thu hoạch vật phẩm âm tà trên người bọn họ, sau đó lại mang đến giao cho ta."

Nghĩ một lát, trong lòng hắn đã có kế hoạch sơ bộ về quá trình bồi dưỡng Thánh Anh Quả, linh lực bắt đầu khởi động, hắn lập tức khống chế luồng âm khí bên trong tiểu viện, ngưng tụ thành một khối khí nén, sau đó lại biến khối khí nén này thành những sợi linh vũ li ti thẩm thấu vào bên trong linh chủng Thánh Anh Quả.

Bên trong hạt linh chủng có hình phôi thai, dường như đứa anh hài màu xám đen kia vừa khẽ khô gầy duỗi người ra một chút, nhưng nhìn lại, chỉ thấy một khối vật chất màu xám đen, với khí tức màu tro đen hơi giãn ra rồi co lại, hệt như một cái gì đó đang được thai nghén bên trong.

Sau khi tẩm bổ nuôi dưỡng linh chủng Thánh Anh Quả xong, Lục Huyền lại lấy bộ thi hài bọ cạp to lớn từ trong túi trữ vật ra, những đường linh văn màu hỏa hồng lóe lên trên thân Xích Diễm Kiếm, dựa vào nó, hắn cẩn thận cắt bộ thi hài của Lục Mục Xích Thiết Hạt thành từng mảnh.

Ba đôi con ngươi màu đỏ như máu đã được hắn cẩn thận cắt bỏ. Vừa cảm nhận được có con ngươi của yêu thú hảo hạng đang tới gần, hàng chục con mắt trên lớp vỏ già khô của Bách Đồng Quỷ Mộc đồng loạt phát sinh biến hóa, chúng nỗ lực mở to mắt nhìn chằm chằm vào con ngươi to đùng của bọ cạp, đứa nào cũng rục rịch muốn hành động.

Mười mấy con ngươi yêu thú trước kia lưu lại đã bị chúng hấp thu gần hết, chỉ còn lại vài con ngươi tong teo thật nhỏ, đang bị treo lủng lẳng trên vỏ cây. Ở thời điểm âm khí lướt nhẹ qua, những con ngươi này lại khe khẽ đung đưa, giống như những chiếc đèn lồng màu xám trắng bị bỏ hoang đã nhiều năm.

Bị sự tươi mới của con ngươi Lục Mục Xích Thiết Hạt tứ phẩm kích thích, những con ngươi yêu thú vốn đã khô héo kia lần lượt bị từ bỏ, chúng rơi xuống, đập vào mảnh thổ địa bên dưới, trực tiếp biến thành những mảnh vụn, từng sợi xúc tu bán trong suốt vốn đang giữ lấy đám con ngươi yêu thú kia cũng nhanh như tia chớp lui về bên trong con mắt yêu dị của Bách Đồng Quỷ Mộc.

Chương 297: Kiếm Thảo Thành Thục!

Lục Huyền đặt một con ngươi bọ cạp to tướng nằm ngang trên ngón trỏ mình, sau đó ngón tay cái của hắn khẽ búng ra giống như chơi bắn bi, khiến cho con ngươi kia bay về phía vỏ cây già nhăn nheo.

Ngay lập tức, hàng chục sợi xúc tu nhỏ trong trạng thái bán trong suốt đã bắn ra nhanh như điện, chúng dùng hết sức để lôi kéo con ngươi bọ cạp kia về phía con mắt trên vỏ cây. Sau vài vòng thi đấu, cuối cùng những con ngươi trên vỏ cây cũng đạt được thế cân bằng vi diệu, một số sợi xúc tu xuất hiện từ mọi hướng xung quanh đâm vào trong con ngươi bọ cạp, cố gắng hết mức hấp thụ chất dinh dưỡng bên trong con ngươi yêu thú tứ phẩm này.

Sáu con ngươi bọ cạp khổng lồ lần lượt bị Lục Huyền bắn vào các bộ phận khác nhau trên thân cây Bách Đồng Quỷ Mộc, khiến cho những con ngươi gần đó tranh cướp một hồi.

Sau đó, hắn lại đi đến phía trước Kinh Cức Cốt, từng đoạn xương trắng tạo thành bụi gai đang gắt gao dán chặt vào bộ hài cốt Man Giáp Ngưu, vô số những chiếc gai xương nhỏ dài đâm thật sâu vào bộ hài cốt, cứ như muốn trực tiếp dung hợp cùng một chỗ với nó vậy.

“Hài cốt Man Giáp Ngưu nhị phẩm đã bị Kinh Cức Cốt hấp thụ trong thời gian dài như thế, cũng mơ hồ có xu hướng trở nên giòn tan dễ vỡ rồi.” Nhìn bộ hài cốt khổng lồ có vẻ như vẫn còn nguyên vẹn, nhưng thực tế, bên trong đã rỗng tuếch rồi, Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu.

“Hài cốt tứ phẩm Lục Mục Xích Thiết Hạt, mặc dù kích cỡ không bằng Man Giáp Ngưu, nhưng phẩm cấp cao hơn nhiều, chắc sẽ đủ cho Kinh Cức Cốt sinh trưởng đến giai đoạn hoàn toàn thành thục.”

Tuy giá trị của hài cốt Lục Mục Xích Thiết Hạt thấp hơn nọc độc, châm độc và ba cặp mắt kỳ dị trên cơ thể nó khá nhiều, nhưng nói gì thì nói, nó cũng là yêu thú tứ phẩm, dùng nó để bồi dưỡng Kinh Cức Cốt đến tận giai đoạn sau, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lục Huyền cắt thịt yêu thú bên trong thi hài bọ cạp to lớn ra, sau đó chôn nó xuống dưới Độc Toa Mộc tam phẩm. Trong thịt yêu thú ẩn chứa không ít độc tố, thích hợp để bồi dưỡng Độc Toa Mộc và thúc đẩy quá trình phát triển của nó.

“Mấy loại linh thực âm u trong viện này đều sinh trưởng không tệ, số lượng âm hồn oán niệm bên trong Oán Hồn Linh không còn nhiều lắm, nhưng giờ đã có Âm Hồn Châu tẩm bổ, có thể trợ giúp tăng cường khá nhiều âm khí oán niệm trong khoảng thời gian ngắn. Sau khi đám âm hồn oán niệm này được tẩm bổ, một luồng âm hồn oán niệm sẽ tương đương với ba luồng trước đó, coi như miễn cưỡng đủ dùng rồi.”

“Hiện tại, ta không cần phải lo lắng về vấn đề sinh trưởng sau này của Kinh Cức Cốt nữa, Độc Toa Mộc cũng có thể sinh trưởng bình thường trong hoàn cảnh như vậy. Còn Bách Đồng Quỷ Mộc, ta có thể một lần nữa tuyên bố nhiệm vụ thu thập con ngươi yêu thú ở Thứ Vụ đường, lần sau sẽ mang đến cho nó. Về phần Thánh Anh Quả, trước mắt, chỉ có thể duy trì nhu cầu sinh trưởng cơ bản cho nó mà thôi.” Lục Huyền liếc nhìn rất nhiều linh thực trong tiểu viện của mình, sau đó nghĩ thầm trong lòng.

Hắn cũng không ở lại bao lâu, đã mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận ra, sau khi xác nhận tất cả mọi chuyện đều ổn thỏa

mới bay về phía tông môn.

…

Bên trong Thiên Kiếm Tông.

Dựa vào minh bài thân phận, Lục Huyền xuyên qua từng tòa đại trận, trong lòng cảm thấy vô cùng bình yên.

“Ở trong tông môn vẫn là tốt nhất, dựa vào đại thụ hưởng bóng mát, chẳng cần phải lo lắng thủ đoạn quỷ kế gì? Chỉ cần yên lặng làm ruộng là được.” Hắn vừa cảm khái một câu, sơn phong nhà mình đã gần ngay trước mắt.

Lục Huyền không nhịn được lập tức hét to một tiếng, sau đó thân hình hóa thành một tia sáng mơ hồ, chỉ mấy hơi thở tiếp theo đã đi tới chân núi.

“Các bạn nhỏ, ta đã về rồi đây.”

Những đường ngân tuyến thoắt hiện rồi thoắt ẩn, Lục Huyền mở Lưu Quang Phù Trận, nhanh chóng tiến vào bên trong sơn phong.

Một cái bóng màu xanh nhạt nhanh chóng lao vụt tới, rơi thẳng xuống đỉnh đầu Lục Huyền. Thỉnh thoảng, đôi cánh rộng màu xanh nhạt kia lại vỗ vào vai Lục Huyền, như muốn bộc lộ tâm tình vô cùng vui sướng của mình.

Lục Huyền cảm nhận được xúc cảm mềm mại quen thuộc trên đỉnh đầu, không nhịn được khẽ vươn tay nhéo mấy cái.

Phong Chuẩn kêu khẽ mấy tiếng, mới tuột khỏi đỉnh đầu hắn. Trên chiếc cổ thon dài của nó có treo một cái vòng cổ màu đỏ rực thật to, vừa cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Lục Huyền, cái vòng cổ kia khẽ vặn vẹo hai cái.

Ly Hỏa Giao đang quấn trên cổ ấu điểu hơi buông lỏng ra, quay đầu lại, dùng đôi mắt màu đỏ nhạt trong suốt ngây thơ, mơ mơ hồ hồ nhìn Lục Huyền.

“Ta chỉ ra ngoài có chút mà ngươi đã lớn nhanh thế?” Lục Huyền lập tức phát hiện ra chiều dài thân của con ấu giao từ lúc mới sinh là khoảng một thước rưỡi, thì hiện giờ đã tăng lên đến hơn hai thước. Hắn khẽ cảm thán một câu, sau đó lấy loại thịt yêu thú hệ hỏa mà Ly Hỏa Giao yêu thích từ trong túi trữ vật ra ngoài.

“Ngươi cũng có, ngươi cũng có.” Thấy ấu điểu Phong Chuẩn ở bên cạnh, vội vàng giương mắt nhìn mình, hắn cũng nhanh chóng lấy mấy miếng thịt yêu thú hệ phong ra.

Trong rừng cây rậm rạp, lá cây xào xạc rì rào, ở cách đó không xa, Đạp Vân Linh Miêu đang ngồi xổm trên một gốc đại thụ ngay rìa ngoài cánh rừng, nó hơi ngẩng đầu, dùng con ngươi xanh biếc nhàn nhạt liếc nhìn Lục Huyền. Nhưng đừng nhầm, quan sát kỹ một chút sẽ thấy hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai và cái đuôi ngắn cũn cỡn cứ không ngừng đung đưa sau lưng, chính những hành động này đã cho thấy nội tâm của nó không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Lục Huyền đã sớm hiểu rõ ràng tính tình chảnh chọe kiêu ngạo của Đạp Vân Linh Miêu, hắn lập tức bước theo tiếng gầm nhẹ đầy thô ráp của nó để đến gần con mèo nhỏ đang ngồi dưới gốc cây.

Vừa thoáng thấy hai miếng thịt yêu thú được hắn dùng sức ném lên không trung, Đạp Vân Linh Miêu lập tức đạp bàn chân dày như mây trắng xuống đất, thân thể bất ngờ xẹt qua, cuối cùng đã vững vàng tóm lấy miếng thịt yêu thú nọ.

“Ha ha!” Lục Huyền cười to, thấy ba con thú nhỏ đều vui sướng làm hắn cũng vui theo, hắn tung tăng nhảy chân sáo vài cái rồi trở về trong đình viện, nghỉ ngơi trong chốc lát, hắn lại bắt đầu công việc đi dò xét linh điền, kiểm tra tình huống sinh trưởng của linh thực.

“Chà, có một gốc Kiếm Thảo hoàn toàn thành thục rồi!” Khi đi ngang qua hai cây Kiếm Thảo được điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp tặng, Lục Huyền lại tập trung tâm thần lên gốc cây thẳng tắp kia như thường lệ, rồi ngoài ý muốn phát hiện ra thanh tiến độ bên dưới một cây Kiếm Thảo đã tràn đầy.

Hai cây Kiếm Thảo này được gieo xuống linh điền ngay sau khi hắn trồng Lưu Quang Mộc và Âm Hòe, cho nên thời gian trưởng thành của mấy cây này cũng không cách nhau xa lắm.

Lục Huyền dùng linh lực bao bọc bàn tay, sau đó nắm chặt cây Kiếm Thảo giống như kiếm nhận kia rồi từ từ rút nó ra.

Trên thân Kiếm Thảo màu xám đen, những tia kiếm khí nhỏ bé xao động không ngừng vung vẩy ra xung quanh, trực tiếp đánh vào lòng bàn tay Lục Huyền, một tiếng keng rất nhỏ vang lên.

Hình dạng của phần gốc Kiếm Thảo này khá kỳ lạ, nếu nhìn qua sẽ tưởng nó chính là một đoạn chuôi kiếm, nhưng khi cầm trên tay lại mang đến cảm giác phối hợp cực kỳ tự nhiên.

Chương 298: Kiếm Thai!

Lục Huyền lại ngưng tụ tâm thần, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực Kiếm Thảo nhị phẩm, hình dạng giống như kiếm nhận, được kiếm khí tẩm bổ một thời gian dài, là Kiếm Khí trời sinh, có thể trực tiếp sử dụng hoặc dùng để luyện chế phi kiếm.】

"Kiếm Thảo phẩm chất thượng đẳng, môi trường linh khí trong tông môn tốt hơn phường thị rất nhiều."

Lục Huyền nhớ cây Kiếm Thảo đầu tiên được hắn bồi dưỡng trong Lâm Dương phường thị có phẩm chất tốt, mà ở trong hoàn cảnh linh khí càng tinh khiết nồng đậm thế này, lại được 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới tông sư tẩm bổ, nên gốc Kiếm Thảo hiện tại có phẩm chất cao hơn một bậc.

Trong đầu hắn ngẫm nghĩ một hồi, sau đó lại đưa mắt nhìn xuống mặt đất. Chỉ thấy một quầng sáng màu trắng khẽ nhấp nháy, vừa xuất hiện ngay bên dưới cái hố do Kiếm Thảo để lại, một mực chờ đợi hắn nhặt nó lên.

Lục Huyền chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, khiến cho vô số điểm sáng trên quầng sáng trực tiếp ngưng tụ thành một luồng kiếm quang, mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, nhận được Kiếm Thai tam phẩm.】

Một thanh kiếm nhỏ màu vàng óng ánh lập tức hiển hiện trước người hắn, thậm chí nó còn khẽ bơi xung quanh Lục

Huyền giống như một con cá.

Lục Huyền tập trung tâm thần vào thanh tiểu kiếm màu vàng óng đang tự do bơi lội trước người mình, trong đầu lóe lên một ý niệm.

【Bảo vật tam phẩm Kiếm Thai, tài liệu cực phẩm để luyện chế phi kiếm cao cấp, sau khi dung luyện vào phi kiếm sẽ tăng cường linh tính của phi kiếm trên diện rộng, Kiếm Thai phẩm cấp cao còn có thể thai nghén ra pháp bảo.】

"Kiếm Thai?" Lục Huyền lập tức thu thanh tiểu kiếm màu vàng óng kia vào trong tay, tiểu kiếm khẽ run như muốn thoát ra. Cũng không biết thanh tiểu kiếm màu vàng óng này được làm từ chất liệu gì, rõ ràng nó có thân thể thực chất nhưng khi cầm nó trong tay lại có cảm giác không chân thật.

"Tăng phúc cho linh tính của phi kiếm… có nghĩa là khi ngự kiếm sẽ dễ dàng thỏa mái hơn, thậm chí còn có thể khống chế được một bộ phi kiếm hoàn chỉnh hay là cả kiếm trận. Kiếm Thai phẩm cấp cao còn thai nghén được pháp bảo…" Lục Huyền có chút kinh ngạc đến khó mà tin được, lại tự lẩm bẩm một hồi.

"Kiếm Thảo không hổ là loại linh thực hạch tâm cơ sở của Thiên Kiếm Tông, phần thưởng từ quầng sáng do nó mang lại cũng không tầm thường. Hơn nữa, cây Kiếm Thảo thu hoạch được lần này còn có phẩm chất thượng đẳng, lại bất ngờ mở ra bảo vật hiếm thấy như Kiếm Thai này."

Hắn đã bồi dưỡng hai cây Kiếm Thảo thành thục, một gốc mang đến cho hắn Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm, còn một gốc mang đến cho hắn bảo vật tam phẩm Kiếm Thai. Đối với một loại linh thực nhị phẩm, phần thưởng nhận được từ quầng sáng như này tuyệt đối là vô cùng phong phú rồi.

Vì vậy, hắn càng quyết tâm sẽ thể hiện hết bản lĩnh gieo trồng linh thực của mình ở trong Kiếm đường. Chỉ cần bồi dưỡng tốt những hạt linh chủng Kiếm Thảo phổ thông hoặc cải tiến đã được Kiếm đường phân phát xuống, nghĩa là hắn có thể liên tục và miễn phí nhận được những hạt linh chủng Kiếm Thảo khác nhau, từ đó hình thành nên xu thế tuần hoàn không ngừng (xu thế quả cầu tuyết lăn tròn).

"Chờ sau khi hạt linh chủng Kiếm Thảo kia được vỏ kiếm tẩm bổ kích thích xong, ta sẽ bỏ ngươi vào trong đó, cứ tử tế mà dưỡng thai đi." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, lại lập tức thu thanh tiểu kiếm màu vàng óng ánh kia vào trong môt cái hộp kiếm đen thẫm.

Gốc Kiếm Thảo còn lại cũng bước vào giai đoạn thành thục rồi, thanh tiến độ phía dưới gần như đã được kéo đầy. Mặc dù hắn có thể trực tiếp thu hoạch nó ngay bây giờ, nhưng để đảm bảo phẩm chất của Kiếm Thảo đạt đến mức độ cao nhất, cùng với tối ưu hóa phần thưởng bên trong quầng sáng nên Lục Huyền đã cố gắng kìm nén nỗi háo hức muốn ngắt nó trong lòng mình, để bắt đầu khởi động linh lực, rót một luồng Canh Kim kiếm khí vào trong gốc Kiếm Thảo thẳng tắp gần chín muồi kia.

Sau khi bồi dưỡng Kiếm Thảo xong, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét các mảnh linh điền khác.

Nhóm Linh Huỳnh Thảo được kích thích biến dị thành công đã bước vào giai đoạn ngưng kết linh chủng. Trước đó, Lục Huyền có thử hái một gốc Linh Huỳnh Thảo biến dị, sau khi nhận được kết quả giống hệt bình thường, hắn đã từ bỏ chuyện thu hoạch Linh Huỳnh Thảo thành thục rồi, hiện giờ chỉ một lòng muốn cải tạo nó càng sớm càng tốt mà thôi.

Đến cuối cùng, hai mươi bụi Linh Huỳnh Thảo biến dị hệ băng, đã ngưng kết được hơn hai trăm hạt linh chủng biến dị,

trong khi tám cây Linh Huỳnh Thảo biến dị hệ hỏa lại ngưng kết được số lượng linh chủng ít hơn nhiều, chỉ khoảng tám mươi hạt.

Ngoài ra, hắn vẫn còn hơn tám trăm hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo phổ thông đã thu hoạch được từ trước, sau khi trải qua quá trình xử lý đặc biệt, hắn đã cho toàn bộ tám trăm hạt linh chủng này đi kích thích. Chỉ cần hắn gieo trồng linh chủng xuống linh điền, là có thể phân biệt được, rốt cuộc là quá trình kích thích lúc trước có thành công hay không, từ đó sẽ nhanh chóng sàng lọc, chọn lựa ra những hạt linh chủng biến dị, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Sau vài vòng như vậy, mức độ biến dị của linh chủng thu được càng ngày càng cao, đến cuối cùng, những gốc Linh Huỳnh Thảo trải qua cải tạo trực tiếp đạt được phẩm cấp cao cũng tự nhiên xuất hiện trong tay hắn tựa như nước chảy thành sông.

Bởi vì tất cả những hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo kia đều được hắn dùng làm mục tiêu thí nghiệm cả rồi, cho nên khắp nơi trên sơn phong đâu đâu cũng thấy bóng dáng của Linh Huỳnh Thảo, rất hiếm thấy nơi không gieo trồng Linh Huỳnh Thảo.

Cũng vì chuyện này mới khiến cho tốc độ gia tăng tu vi của Lục Huyền chậm lại rất nhiều, phải mất một khoảng thời gian, hắn mới thoáng cảm nhận được linh lực trong cơ thể có chút đề thăng lên. Nhưng hắn cũng không để ý lắm tới điều này, bởi hiện giờ tiến bộ chậm là vì tương lai tiến bộ nhanh, chút hi sinh này chẳng là gì cả.

“Huống chi có được tu vi như ngày hôm nay, đều do ta khổ tu chăm chỉ trồng trọt, quầng sáng do Linh Huỳnh Thảo đưa tới chỉ đóng góp một chút tác dụng phụ trợ mà thôi.” Lục Huyền mơ màng suy nghĩ.

Toàn bộ linh thực trên sơn phong đều phát triển tương đối tốt.

Mê Tiên Đào tam phẩm được trồng trong một góc hẻo lánh, đã lặng lẽ cao lớn hơn rất nhiều, thoạt nhìn sẽ cảm thấy phần thân cây màu trắng hồng đằng kia đang bày ra tư thế cực kỳ gợi cảm, trực tiếp để lộ ra phần eo và đôi chân thon dài miên man, những chiếc lá đào màu phấn hồng càng ngày càng tươi tốt, cùng với một mảnh chướng khí liên tục lưu chuyển dưới tán cây.

Lục Huyền nhìn gốc Mê Tiên Đào này lại có cảm giác mình đang quan sát một thiếu nữ ngây thơ dần trở nên thướt tha yêu kiều, trong đầu hắn lập tức nảy sinh một ý tưởng "nuôi dưỡng" vô cùng quái dị.

(Nuôi bất cứ con gì đến cuối cùng cũng mang ra thịt.)

Sắc mặt hắn không chút thay đổi, lập tức đánh một luồng Thanh Tịnh Chú vào huyệt Thái Dương của mình, linh lực tinh thuần mênh mông nhanh chóng lưu chuyển khắp cơ thể, trợ giúp hắn lập tức bước vào hình thức hiền giả.

Thiếu nữ yểu điệu thướt tha vừa rồi đã hiện nguyên hình, thân và cành lá của Mê Tiên Đào cũng nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng chân thực của nó.

Chương 299: Phong Lôi Kiếm Thảo!

Cách đó không xa, một quả hồ lô thật nhỏ đã mọc ra trên đống dây leo đang bò khắp các thanh phi kiếm đã qua sử dụng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Quả hồ lô này có màu xanh nhạt, khe khẽ lay động dưới cơn gió thoảng hiu hiu, thậm chí còn có thể mơ hồ nghe được tiếng kiếm ngân khẽ truyền ra từ bên trong quả hồ lô nho nhỏ này.

Ngọc Lân Quả tam phẩm được trồng ở trong đống đá đã mọc ra rất nhiều hoa. Những đóa hoa của nó vô cùng kỳ lạ, có cảm giác nó chính là tác phẩm nghệ thuật được tạo thành nhờ quá trình xếp những lớp ngọc thật mỏng lại cùng một chỗ, mang đến cho người ta một loại mỹ cảm kỳ lạ, vừa mềm mại vừa cứng rắn.

Huyền Trùng Đằng tứ phẩm cũng đang phát triển rất tốt, đống kén trùng của Ẩn Sí Thiền, Hắc Giáp Trùng và Ngân Tuyến Bọ Ngựa đã khéo léo dung hợp lại cùng một chỗ với nhau, tạo thành thân cây của gốc Huyền Trùng Đằng này.

Về phần Băng La Quả, Liệt Diễm Quả, tất cả chúng cũng đang sinh trưởng tươi tốt.

Toàn bộ sơn phong là một khung cảnh thịnh vượng phồn vinh và tràn đầy sức sống.

Lục Huyền dò xét một vòng, sau đó mỹ mãn trở về trong đình viện. Do thể xác và tinh thần đều rơi vào trạng thái cực kỳ hưng phấn, nên hắn đặc biệt nấu cho ba con thú nhỏ của mình, bao gồm ấu điểu Phong Chuẩn, Đạp Vân Linh Miêu và

ấu giao một bữa ăn ngon, đương nhiên là bữa ăn bất ngờ này thực sự khiến cho ba con thú luôn phải ăn thịt yêu thú nguyên vị, cảm động không thôi.

Sau khi thu dọn cơm nước xong xuôi, Lục Huyền bước vào phòng, lập tức chộp lấy Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm.

Quãng thời gian trước đó, hắn không ngừng đánh kiếm quang từ Tốn Lôi Kiếm Hoàn vào bên trong cái vỏ kiếm cổ xưa này, để nuôi dưỡng kích thích linh chủng Kiếm Thảo, hiện giờ đã đến thời điểm kiểm tra kết quả rồi. Hắn nắm phần đuôi của vỏ kiếm rồi dốc ngược xuống dưới, lại lắc nhẹ hai cái, rất nhanh, một hạt linh chủng nhỏ dài như kiếm đã dễ dàng trượt ra.

Linh chủng Kiếm Thảo ở thời điểm hiện tại, đã thay đổi rất nhiều so với lúc chưa tiến vào. Có thể cảm nhận được một luồng hắc phong yếu ớt đang bao quanh linh chủng Kiếm Thảo, thỉnh thoảng còn có thể phát hiện ra một tia hồ quang cực kỳ nhỏ bé không ngừng lóe sáng trên bề mặt linh chủng, nhưng chỉ chớp mắt sau, nó đã biến mất ngay trong không khí rồi.

“Đây là lần đầu tiên ta trông thấy sự thay đổi rõ ràng như vậy.” Lục Huyền đưa mắt nhìn chằm chằm vào hạt linh chủng Kiếm Thảo biến dị trong tay, không khỏi buông ra một câu cảm thán từ tận đáy lòng.

Dù hắn đã kích thích một lượng lớn linh chủng Linh Huỳnh Thảo rồi, ngay cả linh chủng Kiếm Thảo được kiếm khí Xích Diễm Kiếm tẩm bổ kích thích, cũng không xuất hiện sự thay đổi lớn như hạt linh chủng trước mắt.

Trong lòng hắn không khỏi có thêm vài phần chờ mong vào nó, bàn tay nắm lấy cái vỏ kiếm cổ xưa kia, sau đó bay nhanh tới một mảnh linh điền trống không, lập tức thi triển

Địa Dẫn Thuật, khiến cho kết cấu linh nhưỡng dưới chân phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ.

Rất nhanh, một vết nứt hẹp dài đã xuất hiện, vừa vặn chứa được hạt linh chủng Kiếm Thảo biến dị vào trong đó.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên linh chủng Kiếm Thảo đang nằm dưới lớp linh nhưỡng nông kia, một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Phong Lôi Kiếm Thảo, có hình dạng giống như kiếm nhận, là Kiếm Khí trời sinh và chứa một tia phong lôi chi lực, là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế phi kiếm có thuộc tính tương ứng.】

【Ở thời điểm gieo trồng cần kích thích bằng kiếm khí hoặc kiếm ý phong lôi sẽ trợ giúp thúc đẩy sự phát triển của linh thực.】

"Phong Lôi Kiếm Thảo! Linh thực tam phẩm! Chỉ một lần đã cải tiến thành công!" Lục Huyền kinh ngạc đến độ kêu thành tiếng, hắn thực sự không ngờ sau khi cải tạo, Kiếm Thảo nhị phẩm đã tiến lên hẳn một tầng cao mới, phẩm cấp leo thang tới tam phẩm rồi!

"Xem ra từ nay về sau, bất kể là phi kiếm to dài hay là linh chủng Kiếm Thảo nhỏ bé đáng yêu, ngang cả vô hình kiếm khí, cũng phải cắm vào ngươi lâu lâu một chút mới được." Hắn ngắm Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm mang phong cách cổ xưa loang lổ này, trong lòng lập tức suy nghĩ như vậy.

Dường như cái vỏ kiếm cổ xưa kia cũng có thể hiểu được những lời Lục Huyền nói, bởi vì nó vừa khe khẽ run lên, tỏ vẻ cực kỳ phản đối với cái gọi là cắm phi kiếm vào kia.

"Là hưng phấn sao? Chắc chắn là hưng phấn rồi? Yên tâm đi, ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi." Lục Huyền mang theo vài phần ác ý nghĩ thầm.

Hắn ngẫu nhiên lấy được cái Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm không rõ nguồn gốc này từ bên trong bí cảnh, và không ngờ nó còn bất phàm hơn những gì hắn từng tưởng tượng.

Trước đó, Xích Diễm Kiếm nhị phẩm từng được cắm trong vỏ kiếm một đoạn thời gian, sau khi nó bị rút ra ngoài, thì phần kiếm ý lưu lại cùng với năng lực bồi dưỡng của vỏ kiếm đã được dùng để kích thích linh chủng Kiếm Thảo, đến cuối cùng, chuyện này đã giúp Lục Huyền thu được Kiếm Thảo hệ hỏa.

Sau đó, hắn lại sử dụng kiếm quang bên trong Tốn Lôi Kiếm Hoàn cùng với năng lực của vỏ kiếm để tiếp tục kích thích linh chủng Kiếm Thảo, ai ngờ lại trực tiếp nhận được một hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo.

“Tỷ lệ thành công này cao đến đáng sợ. Lúc trước ta đi kích thích linh chủng Linh Huỳnh Thảo, còn phải trải qua quá trình kích thích lặp đi lặp lại không ngừng, mà xác suất thành công chỉ rơi vào khoảng hai mươi phần trăm. Ai ngờ khi sử dụng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm này…” Lục Huyền khẽ cảm khái một câu.

Mặc dù kích thích linh chủng Kiếm Thảo cần thời gian lâu hơn, mà trong quá trình kích thích cần thường xuyên bổ sung Tốn Lôi kiếm quang, khiến cho toàn bộ quá trình trở nên phức tạp hơn bình thường rất nhiều, nhưng so với thành quả là một hạt linh chủng tam phẩm biến dị thì chút chuyện đấy chẳng đáng là gì cả.

Hắn mang hạt linh chủng màu tro đen với hắc phong quanh quẩn và hồ quang ẩn hiện vào trong linh điền, lập tức khởi động linh lực, khiến cho Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền từ từ chuyển động, để một luồng kiếm quang nhỏ bé xuyên thấu vào trong linh nhưỡng.

Lục Huyền dùng linh thức tiến hành điều khiển, khiến cho kiếm quang không ngừng phân hoá, từng luồng kiếm ý mỏng như sợi chỉ được rót vào bên trong linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo. Sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần trên hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo kia, xác nhận được hiện giờ nó đang ở trạng thái tốt mới yên lòng lại.

Mặc dù bản thân đã cải tiến Kiếm Thảo lên tam phẩm, song Lục Huyền cũng không vội trình báo chuyện này lên Kiếm đường. Chung quy lại, hắn cũng không thể tiết lộ cho người bên ngoài biết về sự tồn tại của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, cứ chờ sau khi học tập được phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo từ Kiếm đường và bồi dưỡng linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo trên quy mô lớn, đến lúc đó, lại đi báo cáo chuyện này cho Thẩm Diệp ở Kiếm đường sau.

Mấy ngày qua đi, ngày nào hắn cũng đi dò xét xung quanh linh điền như thường lệ. Trong linh điền lại có một gốc linh thực thành thục, chính là Lưu Quang Mộc nhị phẩm. Lại nhớ, sau khi nhập môn không bao lâu, hắn đã dùng linh thạch đi mua hai chủng Lưu Quang Mộc và Âm Hòe nhị phẩm, mỗi loại hai cây.

Chương 300: Kim Hào Phù Bút!

Gốc Lưu Quang Mộc thành thục trước đó, đã giúp hắn nhận được Lưu Quang Phù Trận, đến hôm nay, gốc còn lại cũng hoàn toàn thành thục rồi. Gốc Lưu Quang Mộc thứ hai có phẩm chất kém hơn gốc trước một chút, là tốt, nhưng Lục Huyền cũng khá hài lòng rồi.

Hắn khẽ chạm vào quầng sáng màu trắng đang mơ hồ lóe sáng dưới đất. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Lưu Quang Mộc nhị phẩm, nhận được Kim Hào Phù Bút tam phẩm.】

Một cây phù bút được làm bằng lông sói màu vàng óng ánh lập tức xuất hiện trên tay Lục Huyền. Phù bút có tính truyền dẫn cực kỳ tốt, chỉ cần dùng linh lực bám vào nó là có thể thoải mái điều khiển, không mang đến bất cứ cảm giác vướng víu, ngượng nghịu nào, còn thoáng gia tăng xác suất chế phù thành công.

Lục Huyền vẫn luôn toàn tâm toàn ý dồn hết sức lực vào phương diện trồng trọt linh thực, tạm thời không có ý định đi tập luyện một môn tài nghệ mới, vì vậy, hắn lập tức thu cây Kim Hào Phù Bút kia vào trong túi trữ vật.

Sau khi dò xét linh điền một lượt, Lục Huyền trở lại trong đình viện của mình. Hắn đã cải tiến ra Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, nên ăn mừng một trận mới được.

Hắn lập tức lấy vài miếng thịt yêu thú mới mẻ, từng đặc biệt mua ở trong Kiếm Môn trấn vẫn luôn đặt bên trong Sinh

Sinh Đại để giữ gìn độ tươi ngon, cùng các loại linh quả, linh tửu, đồ ăn vặt Giải Linh Cao ra ngoài. Sau đó, hắn mang đống than củi được làm từ linh mộc cấp thấp tới, ngón tay khẽ cong, búng ra một khối hỏa cầu to bằng chậu rửa mặt, lại điều khiển để khối hỏa cầu kia nhanh chóng rơi xuống, đốt cháy đống than củi kia thành đỏ rực.

Ngay tiếp theo, hàng chục mảnh tàn phiến Liệt Ngân Nhận đồng loạt bay lượn, mỗi mảnh đều làm công việc của mình, chúng lần lượt cắt gọn gàng từng miếng thịt yêu thú, chờ Lục Huyền rắc lên trên thịt các loại gia vị, là rất nhanh, trong viện đã tràn ngập một mùi thơm nồng đậm.

Một quả bóng màu xanh nhạt đột ngột xuất hiện, nó không ngừng vỗ đôi cánh, vội vã lao từ trên đỉnh núi xuống. Phong Chuẩn vừa đáp xuống sân, đã cùng với con Ly Hỏa Giao vẫn một mực treo trên cổ nó, giương mắt nhìn mấy miếng thịt yêu thú đang được nướng đến độ chảy mỡ tí tách, cổ họng không ngừng nuốt nước bọt.

Chẳng biết từ lúc nào Đạp Vân Linh Miêu cũng đi vào trong sân, đôi con ngươi xanh biếc của nó khẽ liếc nhìn mấy miếng thịt yêu thú đang được nướng trên than hồng, bước đi của nhóc con này vẫn ưu nhã như thường, chỉ có hai chòm lông màu xám trắng trên chóp tai là không ngừng rung rung, thể hiện rõ khát vọng trong lòng nó.

Mùi thơm càng ngày càng nồng đậm, có cảm giác nó sắp khuếch tán ra bên ngoài Lưu Quang Phù Trận luôn rồi.

Lục Huyền cảm nhận được những tiếng động lạ truyền đến từ mấy chục tấm phù trận bên ngoài. Hắn đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy từng tia từng sợi chỉ bạc đột ngột xuất hiện ngay giữa bầu trời phía trên sơn phong, rồi nhanh chóng tụ tập lại một chỗ. Ngay sau đó, một con Loan Điểu màu trắng tinh ưu nhã bay ra từ giữa hư không, uyển chuyển đáp xuống sân

viện. Loan Điểu vừa xuất hiện là một con Viên Hầu tinh xảo như bạch ngọc cũng hóa thành một luồng sáng trắng, trực tiếp thoát ra từ bên trong đống chỉ bạc kia, dừng lại ngay phía sau con Loan Điểu trắng tinh nọ.

"Bằng hữu từ phương xa tới, hoan nghênh hoan nghênh." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, hắn lập tức nở một nụ cười hiếu khách.

"Cần chờ một đoạn thời gian nữa, thịt yêu thú mới chín, các ngươi có thể nếm thử linh quả linh tửu trước, chúng đều là thứ ta đặc biệt chuẩn bị từ bên ngoài tông môn mang về đây đó." Hắn dịu dàng nói với Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên.

Một lúc sau, những miếng thịt yêu thú đã được nướng chín, Lục Huyền cắt ra rồi chia đều cho những con linh thú đang thèm đến không chịu nổi bên cạnh.

Từ trước đến nay, Loan Điểu và Tiểu Viên Hầu chỉ được ăn nguyên liệu sống, chưa bao giờ chứng kiến một bữa ăn ngon lành như vậy. Tất cả các loại thịt yêu thú với đủ những hương vị khác nhau được đưa vào bụng, mùi thơm, vị tươi mới, cảm giác cay tê… cùng hòa quyện vào nhau, mang đến cho vị giác của chúng một loại trải nghiệm cực kỳ mới lạ, chưa từng có từ trước đến nay.

Lục Huyền vất vả nướng thịt yêu thú xong cũng đến lúc thưởng thức thành quả, thỉnh thoảng hắn lại cầm một trái linh quả, một chén linh tửu lên, uống một ngụm, cắn một miếng để giảm bớt cảm giác dầu mỡ và thay đổi khẩu vị.

Sau khi cho linh thú ăn, hắn có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của mỗi một con linh thú, cũng như hiểu được từng nhu cầu nhỏ bé của chúng. Vì vậy, hắn chăm sóc Loan Điểu và Bạch Viên cực kỳ cẩn thận chu đáo, để cho hai con

linh thú có tiềm năng phát triển cực lớn này cảm nhận được cả thể xác và tinh thần vô cùng hạnh phúc.

Hai tiểu thú nghĩ đến những loại thức ăn mình vẫn thưởng thức thường ngày, đó là một đống linh quả, cùng những miếng thịt yêu thú đơn giản, cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày, tuyệt đối là khác xa so với những món ngon tuyệt đỉnh, cùng sự phục vụ chu đáo tận tình của Lục Huyền. Chúng chợt cảm thấy những thứ trước kia mình ăn đúng là khô khan khó nuốt, giống hệt nuốt phải trấu thô, khiến cho ánh mắt chúng khi nhìn về phía Lục Huyền cũng phát sinh một chút thay đổi rõ ràng.

"Ăn thịt của tông môn nhiều năm, không bằng vui sướng một ngày ở chỗ ngươi." Trong lòng Loan Điểu và Bạch Viên đều không hẹn mà cùng sinh ra một ý nghĩ như vậy.

Ăn uống thỏa thích, khiến đám linh thú lười biếng nằm xuống dưới đất với cái bụng căng tròn.

Lục Huyền đi đến phía trước mặt Loan Điểu và Bạch Viên, nhẹ giọng hỏi: "Thịt yêu thú hôm nay có ngon không?"

Thấy hai con linh thú đều gật đầu khẳng định, ý cười trên mặt hắn càng sâu.

"Nếu thích ăn thì về sau, các ngươi có thể thường xuyên tới đây, dù sao chúng ta cũng là bằng hữu, đừng khách sáo như vậy, chỉ cần đến đây là sẽ có đồ ăn ngon." Lục Huyền từng bước dụ dỗ, trong giọng nói tràn ngập mê hoặc.

Lần này, khi nghe được lời mời mọc của hắn, trong mắt Loan Điểu và Bạch Viên đều lóe sáng, lộ ra vẻ vui mừng không thôi, chúng cực kỳ khát khao những loại mỹ vị này.

"Bằng hữu chính là như vậy, ta có đồ ăn ngon sẽ chia sẻ cho các ngươi, các ngươi có đồ ăn ngon cũng sẽ chia sẻ cho ta. Không những đồng cam, còn có thể cộng khổ, bất kể là ai gặp

phải khó khăn cũng sẽ giúp đỡ hết sức, các ngươi thấy có đúng không?"

Loan Điểu vẫn nằm trên mặt đất, lập tức vươn cái cổ thật cao lên, khẽ gật gật đầu, còn Bạch Viên lập tức bật người một cái như cá chép quẫy đuôi, vững vàng đứng thẳng, rồi ngượng ngùng liếc mắt nhìn Lục Huyền một cái, cuối cùng cũng khẽ gật đầu phụ họa.

"Nếu ta bị người khác bắt nạt, đối phương còn muốn tìm ta đánh nhau, các ngươi có giúp ta không?"

Dường như hai chữ 'đánh nhau' đã kích phát huyết mạch vốn ẩn sâu bên trong nội tâm của Bạch Viên, khiến hai mắt nó lập tức trở nên đỏ bừng, khí tức ngại ngùng xấu hổ trước đó cũng thoắt một cái, chuyển sang ngang ngược bạo lực.

Nó gầm nhẹ một tiếng, vươn tay gãi gãi cái đầu trắng như bạch ngọc của mình một hồi, sau đó rút một sợi lông tơ màu trắng bạc cứng rắn như ngọc thạch ra, đưa cho Lục Huyền.

"Chỉ cần dùng linh lực dẫn động sợi lông tơ này, là có thể gọi ngươi đến đây với tốc độ nhanh nhất sao?"

Chương 301: Nếu Ta Nhận Nhiệm Vụ, Thì Làm Gì Đến Lượt Các Ngươi?

Lục Huyền tập trung tâm thần lên người Bạch Viên, lập tức biết được sợi lông tơ trắng bạc nó vừa đưa cho mình tuyệt đối không phải chuyện đùa. Một khi dùng linh lực kích động sợi lông kia, nếu Bạch Ngọc Kình Thiên Viên ở trong phạm vi nhất định, là có thể cảm ứng được ngay lập tức, rồi dùng tốc độ nhanh nhất, chạy qua đây trợ giúp Lục Huyền.

"Cảm ơn món quà to lớn như vậy của ngươi." Lục Huyền sờ sờ đầu Bạch Viên, bàn tay chạm vào truyền đến xúc cảm lạnh lẽo cứng rắn.

Hắn biết, nhìn vẻ ngoài con Bạch Ngọc Kình Thiên Viên trước mắt này, khá là hay thẹn thùng xấu hổ, nhưng trên thực tế, nó lại có sở trường cực mạnh về vũ lực, thậm chí còn hung hãn hiếu chiến vô cùng. Giờ nó đưa cho hắn sợi lông tơ kia, nghĩa là giữa bọn họ đã có một chút giao tình nhất định, nhưng phần nhiều hơn là nó muốn đánh nhau một trận thật đã.

Loan Điểu trắng tinh cũng bước đến, ưu nhã kêu to một tiếng với Lục Huyền, nó hứa rằng nếu Lục Huyền gặp phải bất kỳ vấn đề gì, nó sẽ đến giúp đỡ hắn nhanh nhất có thể, đồng thời còn mời hắn đến làm khách trong khu bí cảnh, nơi ở của đám linh thú hộ tông.

"Được, có cơ hội ta nhất định sẽ tới." Lục Huyền cũng hơi tò mò về nơi sinh hoạt của yêu thú phẩm cấp cao trong tông môn, vì vậy cũng lập tức đồng ý với Huyền Thiên Bạch Loan.

Hai con linh thú cũng không ở lại lâu, một con nhanh chóng hóa thành điểm sáng hư ảo, trực tiếp xuyên qua phù trận, còn một con biến thành một luồng sáng trắng, phù văn còn chưa hoàn toàn kích phát, nó đã lao ra bên ngoài rồi.

Sắc trời xẩm tối, Lục Huyền thu dọn sân viện rồi vào trong phòng ngồi yên tĩnh tu luyện một canh giờ. Dưới quá trình vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, linh khí tinh thuần bên trong sơn phong không ngừng được rót vào và dung nhập vào trong đan điền của Lục Huyền.

"Ta có tu luyện, nhưng chẳng mang đến hiệu quả gì, cứ như không tu luyện vậy." Hắn cảm nhận được lượng linh dịch hội tụ bên trong đan điền của mình không phát sinh bất kỳ biến hóa gì, những tình huống kiểu này đã giúp hắn càng hiểu rõ thêm về thiên phú của bản thân.

Sáng sớm hôm sau, hắn dậy sớm, đi dò xét quanh linh điền một vòng, cẩn thận xem xét kỹ và chăm sóc tất cả những gốc linh thực trên sơn phong một lượt, sau đó tìm được một con Linh hạc ở bên ngoài sơn phong, bảo nó chở đến Thứ Vụ đường.

…

Phía trước Thứ Vụ đường.

Sau một khoảng thời gian khá dài, nơi này vẫn vô cùng náo nhiệt, không ít đồng môn Luyện Khí liên tục ra ra vào vào.

Lục Huyền bước vào đại sảnh, lập tức đi đến phía sau màn sáng, tìm được một vị chấp sự của Thứ Vụ đường, rồi thông qua đối phương để tuyên bố hai nhiệm vụ.

Một cái là thu thập con ngươi yêu thú, phục vụ cho nhu cầu sinh trưởng của Bách Đồng Quỷ Mộc. Điều kiện sinh trưởng của linh thực tứ phẩm khắc nghiệt hơn những loại linh thực nhất, nhị, tam phẩm khác rất nhiều, mười mấy con ngươi hắn

thu thập được từ nhiệm vụ trước cũng không đủ dùng một đoạn thời gian, dù sáu con mắt của bọ cạp yêu tứ phẩm vừa được hắn thả lên thân cây, cũng chỉ đáp ứng được nhu cầu của một số con ngươi trên Bách Đồng Quỷ Mộc mà thôi.

Bởi vậy, hắn có nhu cầu bức thiết, cần phải thu hoạch thêm nhiều con ngươi yêu thú khác nữa.

Lục Huyền lập tức dựa trên phẩm cấp, trình độ quý hiếm và năng lực kỳ dị của con ngươi yêu thú để viết xuống những phần thưởng chi tiết cho nhiệm vụ của mình.

Sau đó, hắn lại tuyên bố thêm một nhiệm vụ sưu tầm ấu trùng, trứng trùng khác nữa, tốt nhất là côn trùng loại lột da thoát xác, để mấy con này cộng sinh cùng phát triển với Huyền Trùng Đằng. Phải biết rằng, bên trên cây Huyền Trùng Đằng của hắn đang có ba loại côn trùng, lần lượt là Ẩn Sí Thiền, Hắc Giáp Trùng và Ngân Tuyến Bọ Ngựa. Khi cây non càng ngày càng lớn, chúng dần dần không thể đáp ứng được nhu cầu sinh trưởng bình thường của Huyền Trùng Đằng nữa.

Và hiển nhiên, hắn cần phải đi tìm thêm ấu trùng, trứng trùng khác tới để thỏa mãn Huyền Trùng Đằng của mình.

Kinh Cức Cốt đã có bộ hài cốt tứ phẩm Lục Mục Xích Thiết Hạt để hấp thu dinh dưỡng rồi, tạm thời hắn không cần phải lo lắng về vấn đề thức ăn cho nó.

Về phần Thánh Anh Quả, Lục Huyền không dám tuyên bố nhiệm vụ sưu tập tinh huyết, hồn phách, oán niệm của anh hài ở trong tông môn. Nếu hắn dám làm như vậy, dù chấp sự Thứ Vụ đường chấp thuận thì nó cũng ngay lập tức sẽ thu hút sự chú ý của nhóm tu sĩ cấp cao bên trong tông môn.

Sau khi bố trí xong nhiệm vụ, Lục Huyền lại rời khỏi khu vực phía sau màn sáng, tiến vào trong đại sảnh. Bất cứ chỗ nào hắn đi qua, những tu sĩ Luyện Khí nhìn thấy đều tràn đầy tôn

kính chào hỏi hắn một câu, hắn cũng mỉm cười gật đầu chào lại.

Bởi vì hắn vẫn một mực ở lại bên trong tông môn bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú, rất ít khi giao tiếp với những đồng môn khác, càng đừng nói tới chuyện kết đội cùng bọn họ đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên.

Loại phương thức sinh hoạt này đã trực tiếp thu hẹp phạm vi quan hệ của hắn ở trong tông môn. Và dù đã gia nhập Thiên Kiếm tông được hai - ba năm rồi nhưng hắn quen biết rất ít tu sĩ ở giai đoạn Luyện Khí, chỉ có giao tình với vẻn vẹn vài người ở gần nơi mình sống cũng như gặp gỡ trong lúc tham gia nhiệm vụ của Thứ Vụ đường.

Khi đi ngang qua màn sáng, Lục Huyền nhìn những nét chữ quen thuộc hiện lên trên màn sáng khổng lồ, phía dưới có rất nhiều tu sĩ chăm chú theo dõi, lựa chọn nhiệm vụ thích hợp với bản thân, trong lòng cũng không khỏi xúc động một phen.

Từ lúc nhập môn, hắn thường xuyên đi tới Thứ Vụ đường, tiếp nhận không ít nhiệm vụ lên quan đến linh thực linh thú và kiếm được kha khá linh thạch, Kiếm Ấn. Chẳng nói đâu xa, trong số những loại linh thực đang được hắn gieo trồng ở linh điền, có mấy loại đều xuất phát từ phần thưởng hắn nhận được ở nơi này, chính nó đã đặt nền móng vững chắc cho sự nghiệp làm ruộng của hắn tại tông môn.

“Đáng tiếc là bây giờ ta đã tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ rồi, không thể lấy thân phận sư thúc đi cướp đoạt nhiệm vụ với đồng môn Luyện Khí được, bằng không làm gì đến lượt các ngươi?” Lục Huyền âm thầm cười lạnh một tiếng.

Thỉnh thoảng trên màn sáng cũng xuất hiện một vài nhiệm vụ liên quan đến linh thực, nhưng nếu hắn dùng thân phận đệ tử nội môn Trúc Cơ kỳ đi nhận nhiệm vụ vốn được dành cho

đồng môn Luyện Khí như vậy, lại để chuyện này lan truyền ra ngoài, sẽ có chút kỳ cục…

Đến cuối cùng, dù cũng muốn nhưng hắn chỉ có thể bất lực buông tha.

Cũng may sau khi trở thành đệ tử nội môn, ngoại trừ phúc lợi siêu to khi mới đột phá cảnh giới, thì mỗi tháng tông môn còn phát cho hắn một khoản Kiếm Ấn kha khá. Đồng thời khi tiến vào Kiếm đường, mỗi tháng hắn cũng được nhận một món Kiếm Ấn cố định. Nghĩa là dù không đi làm nhiệm vụ, mỗi tháng hắn cũng có thể thu được hơn trăm miếng Kiếm Ấn, có thể nói là phần thưởng phong phú vô cùng.

Lục Huyền vừa nhớ lại những năm tháng huy hoàng trong quá khứ, vừa đi ra bên ngoài Thứ Vụ đường, kêu gọi một con Linh hạc và bay thẳng lên trời.

Chương 302: Giải Quyết Hậu Sự Cho Thanh Huyền Lộc!

Lúc sắp đến sơn phong của mình, bỗng nhiên có tiếng lộc kêu kỳ ảo tràn đầy tịch mịch, truyền đến bên tai.

Sau khi con Linh hạc phía dưới nghe được âm thanh này, nó không tự chủ được lập tức giảm tốc độ xuống, linh lực trong cơ thể cũng lặng lẽ trở nên sinh động hơn vài phần.

Mấy hơi thở sau, một con cự lộc thân cao hai trượng từ đằng xa đi tới, nơi bốn móng của nó đáp xuống đều tạo nên từng tầng gợn sóng màu xanh. Gợn sóng đi qua nơi nào, linh thực của nơi ấy đều điên cuồng sinh trưởng, dồn dập để lộ ra sức sống mãnh liệt của mình.

"Chính là lão lộc tương đương với cảnh giới Kết Đan."

Lúc trước, Lục Huyền từng gặp con cự lộc này một lần rồi, nó tên là Thanh Huyền Lộc, linh thú ngũ phẩm. Tương truyền nó là linh thú do một tu sĩ Kết Đan nuôi dưỡng, nhưng đối phương đã qua đời rồi, và nhiều năm qua, con cự lộc này vẫn ở lại nơi này, miệt mài bảo vệ tông môn.

So sánh với lần gặp trước đó, dường như lần này, trạng thái của Thanh Huyền Lộc đã kém hơn một chút. Cặp sừng bạch ngọc trên đỉnh đầu nó đã ảm đạm đi rất nhiều, còn mơ hồ có xu thế chuyển sang màu xám trắng. Những túm lông trên thân thể nó cũng giống như đống cỏ dại dưới đất, khô héo nhỏ dài, toát lên một tia tử khí nhàn nhạt.

Vậy mà cự lộc lại mang đến sức sống dồi dào trên đoạn đường nó đi qua, trông cực kỳ mâu thuẫn, còn tương phản rõ

rệt với cơ thể tiều tụy và không còn sức sống của nó.

Cự lộc nhanh chóng lướt ngang qua Lục Huyền, bóng dáng của nó biến mất ở phía chân trời, chỉ còn lại tiếng kêu xa xăm đến từ nơi xa xôi kia.

Dù Lục Huyền không nuôi dưỡng cự lộc, nhưng vẫn có thể nghe ra nỗi nhớ nhung da diết từ trong tiếng kêu của nó.

Hắn khẽ thở dài, lại bảo Linh hạc chở mình về sơn phong.

…

Tại một thế giới tràn ngập màu xanh ngắt, thứ đập vào mắt là vô số những cây linh mộc đồ sộ cùng với đám dây leo to dài bao phủ bốn phía, toàn bộ khu vực tràn ngập khí tức tinh thuần, thanh khiết nồng đậm.

Con Thanh Huyền Lộc Lục Huyền vừa bắt gặp trên đường đang uể oải nằm trên một cái lưới lớn do dây leo tự động bện thành.

“Tình trạng cơ thể của Thanh Huyền Lộc càng ngày càng kém.” Một vị tu sĩ trung niên mặc áo bào xanh, mọc ra bốn mắt đang đứng sừng sững giữa không trung, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ chăm chú nhìn con cự lộc phía dưới.

“Tuổi thọ hao hết, đại nạn buông xuống, đã đến lúc phải chuẩn bị hậu sự cho nó rồi.” Bên cạnh vị tu sĩ trung niên này là một thanh niên tuấn mỹ, thi thoảng lại có hư ảnh kiếm khí vờn quanh trên thân thể thanh niên này, hư ảnh biến hóa muôn vàn, hiển hiện đủ các loại hình dạng kỳ trùng dị thú. Gã từ tốn nói.

“Chấp niệm quá sâu, nếu không xử lý thỏa đáng rất có thể sẽ gây nên ảnh hưởng bất lợi.” Bốn con mắt trên mặt tu sĩ trung niên đột nhiên mở ra, khiến cho đôi mắt chợt lóe lên ở chỗ sâu bên trong vạn vật, thờ ơ đáp.

“Thanh Huyền Lộc này có chấp niệm rất sâu, nếu nó chết ở chỗ này, rất có thể sẽ gây ảnh hưởng đến toàn bộ bí cảnh, thậm chí còn có khả năng hóa thành tà ma.” Tu sĩ trung niên nọ lạnh lùng trả lời, trong hai đôi mắt không mang theo bất cứ sắc thái cảm xúc nào.

Người này tên là Lôi Túc, gã cùng với thanh niên tuấn mỹ kia đều là Kết Đan chân nhân của Thiên Kiếm Tông, sau khi nhận được tin tức Thanh Huyền Lộc sắp chết, cả hai đã cùng nhau tìm đến nơi này để lo liệu hậu sự cho nó.

Những vị Kết Đan chân nhân khác trong tông môn đều có việc riêng bận bịu, hoặc là đang bế quan tu hành, hoặc là đang đóng quân ở phúc địa nào đó, hoặc là đã đi vân du tứ phương không rõ tung tích, cũng chỉ có hai người bọn họ rảnh rỗi, được điều động qua đây.

Thanh Huyền Lộc vốn là yêu thú ngũ phẩm, thực lực tương đương với Kết Đan sơ kỳ, còn là linh thú thủ hộ của Thiên Kiếm Tông, bởi vì nó cực kỳ phù hợp với bí cảnh này nên nhiều năm qua vẫn canh giữ bên trong.

“Ý của Lôi sư huynh là…” Tốc độ di chuyển của luồng kiếm ảnh bên người thanh niên tuấn mỹ kia đột ngột đẩy nhanh hơn ba phần, có cảm giác như nó đang muốn bắn ra khỏi thế giới hư ảo kia.

Tu sĩ trung niên bốn mắt vẫn một mực quan sát con Thanh Huyền Lộc già nua đang nằm trên cái lưới bằng dây leo kia, đột nhiên một tấm lá chắn bằng linh khí lặng lẽ xuất hiện, bao phủ hai người bọn họ vào bên trong, trực tiếp ngăn cách con mắt tò mò của thế giới bên ngoài.

“Thay vì để nó chết đi như vậy rồi lưu lại mối họa chấp niệm trong lòng, chi bằng hãy thẳng thừng giải quyết nó luôn để tránh ảnh hưởng đến bí cảnh. Nguyên liệu trên người yêu thú ngũ phẩm còn mang đến rất nhiều tác dụng khác nữa.”

“Á.” Thanh niên tuấn mỹ tức giận đến bật cười: “Lôi sư huynh, ngươi tu luyện môn công pháp diệt tình tịnh dục đến mức đầu óc cũng xảy ra vấn đề rồi à? Thanh Huyền Lộc là linh thú thủ hộ tông môn, nó đã tận tụy bảo vệ bí cảnh của tông môn suốt mấy trăm năm qua. Hơn nữa, ở thời điểm nó xuất hiện trong tông môn, chúng ta còn chưa ra đời đâu. Ai ngờ ngươi lại có suy nghĩ vô tình như vậy? Ta thấy tuổi thọ của Lôi sư huynh cũng chỉ còn lại chừng một trăm - hai trăm năm, ngươi ở trong Tu Hành giới lâu như vậy, đã đối phó với vô số tà ma yêu thú, cũng có một chút khả năng khi tọa hóa sẽ trực tiếp dị hóa, chi bằng đến lúc đó, để tránh khỏi nguy cơ này, ta sẽ giúp sư huynh kết thúc tính mạng. Hai cặp dị đồng của sư huynh có rất nhiều chỗ đặc thù, phỏng chừng sẽ được các huynh đệ khác vô cùng hoan nghênh.” Thanh niên tuấn mỹ cười lạnh đáp.

“Nếu trước khi tử vong còn có thể mang lại chút ích lợi cho tông môn thì ta rất vui lòng tình nguyện, không chỉ là hai cặp mắt này mà những thứ khác như huyết nhục, tinh phách, bảo vật do ta lưu lại đều có thể dâng lên cho tông môn. Chắc hẳn Thanh Huyền Lộc này cũng có suy nghĩ giống hệt như ta.” Lôi Túc thản nhiên nói, như thể sinh tử của gã vốn không là gì trước quyền lợi của cả tông môn.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa!” Thanh niên tuấn mỹ Cổ Kiếm Không phất tay quát lớn: “Ta mặc kệ Lôi sư huynh suy nghĩ và hành động như thế nào, nhưng Thanh Huyền Lộc này chắc chắn phải chết già. Về phần chấp niệm khắc sâu trong lòng nó, chỉ cần nghĩ biện pháp hóa giải là được. Nếu thực sự không giải quyết được, thì ta sẽ tiếp tục thủ hộ ở chỗ này. Để xem sau khi lão lộc chết đi, thứ chấp niệm kia sẽ biến hóa ra sao, nếu nó thật sự gây bất lợi đến bí cảnh hoặc tông môn, ta sẽ ra tay xử lý.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Cổ Kiếm Không lộ ra một mảnh sát khí nồng đậm, gã kiên quyết nhìn tu sĩ trung niên bốn mắt kia, gằn giọng nói.

Đột nhiên một luồng kiếm quang huyễn hóa từ kiếm ảnh đang bay xung quanh Cổ Kiếm Không, trực tiếp bắn ra ngoài, chỉ trong tích tắc, nó đã hóa thành một con mãnh hổ, hung hăng phá vỡ tầng lá chắn linh khí kia.

"Mấy người các ngươi đi xung quanh tông môn hoặc những tông môn khác, tìm kiếm một vài tu sĩ am hiểu kết nối, chữa bệnh cho linh thú qua đây, nhìn xem đối phương có thể tìm được ngọn nguồn chấp niệm trong lòng Thanh Huyền Lộc hay không. Hứa sư điệt, sau khi ngươi tấn chức thành đệ tử chân truyền, bí cảnh Thanh Linh cỡ nhỏ này đều nằm dưới sự quản lý của ngươi, bất cứ lúc nào sư điệt cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để mở trận pháp phòng hộ bí cảnh." Thanh niên tuấn mỹ Cổ Kiếm Không dặn dò một đám Trúc Cơ phía sau.

Chương 303: Thanh Linh Bí Cảnh!

“Vâng Cổ sư thúc.” Người đáp lại thanh niên là một nữ tu có khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, mái tóc nàng đen như gỗ mun, giống như một thác nước buông xuống, lại khe khẽ lay động như thể đang sinh ra một chút cộng hưởng với vô số linh thực bên trong thế giới xanh ngắt này.

“Cổ sư thúc, ta muốn tiến cử một người với sư thúc, người này mới tấn thăng thành đệ tử nội môn, thanh danh không hiển hách cho lắm, chỉ sợ những sư huynh sư đệ khác không hiểu rõ về hắn nên sẽ bỏ qua.” Đằng sau thanh niên tuấn mỹ, Cát Phác, một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền thoáng do dự một lúc, sau đó đã quyết định bước lên phía trước, thi lễ với Cổ Kiếm Không, bình tĩnh nói.

“Cát sư điệt có nắm chắc không? Người kia vừa mới tấn thăng đệ tử nội môn, nghĩa là đối phương chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, trong khi Thanh Huyền Lộc là yêu thú ngũ phẩm, khoảng cách giữa hai bên thực sự không nhỏ.” Cổ Kiếm Không nghi ngờ hỏi.

“Bẩm sư thúc, mặc dù người nọ chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Trúc Cơ, nhưng ngày thường lại dành rất nhiều thời gian và sức lực cho chuyện nuôi dưỡng linh thực linh thú, vì vậy năng lực ngự thú của người nọ tuyệt đối không thể khinh thường. Theo như sư điệt được biết, khi hắn còn ở cảnh giới Luyện Khí đã từng giúp đỡ Dương Khánh Phong sư đệ - người đang chăm sóc Mặc Lân Giao - giải quyết vấn đề ăn uống của một con ấu giao, thậm chí hắn còn phát hiện ra huyết mạch ẩn

giấu của con ấu giao kia. Cũng chính vì như vậy, Dương sư đệ mới đề cử hắn đi tới giải quyết vấn đề sinh sản của cặp Âm Dương Côn Ngư giúp sư điệt."

"Hả? Hắn đã làm như thế nào?"

Cổ Kiếm Không cũng biết đệ tử chân truyền Cát Phác trước mắt này đang nuôi dưỡng một cặp thượng cổ dị thú Âm Dương Côn Ngư, cho nên cảm thấy khá là hứng thú với vị đệ tử nội môn đã trợ giúp gã giải quyết vấn đề sinh sản của Côn Ngư kia.

"Sư đệ ấy bảo sư điệt mô phỏng môi trường thai nghén tương ứng theo nhu cầu của Côn Ngư, rồi lần lượt ngưng kết ra tinh hoa và kết hợp bên ngoài cơ thể, chờ kết hợp xong xuôi với truyền vào trong cơ thể hai con Côn Ngư lớn." Cát Phác khái quát lại cả quá trình bằng một câu đơn giản.

"Cách suy nghĩ này rất thú vị, không hề bám theo khuôn mẫu sẵn có, vậy ngươi cứ mời hắn tới đây để cùng những người khác kiểm tra vấn đề của Thanh Huyền Lộc." Cổ Kiếm Không nghe xong, trong lòng lại càng thêm tò mò với vị đệ tử nội môn trong miệng Cát Phác.

…

"Dương sư huynh vội vàng gọi ta ra ngoài như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng ư? Hôm nay trong linh điền của ta còn rất nhiều linh thực chưa chăm sóc xong đâu!" Lục Huyền đi ra khỏi sơn phong, nhìn Dương Khánh Phong đang đứng trên phi chu giữa không trung, có chút bất mãn nói.

"Lục sư đệ, thời gian cấp bách, không kịp để giải thích rồi, ngươi mau lên thuyền đi!" Dương Khánh Phong dùng một tay kéo Lục Huyền lên phi chu, sau đó điên cuồng khởi động linh lực, thúc đẩy chiếc phi chu dưới chân lao vút lên trời với tốc độ cao như một mũi tên rời cung.

“Lục sư đệ, thứ lỗi cho ta lỗ mãng, nhưng chuyện này quá gấp gáp.” Trong cơn cuồng phong gào thét, Dương Khánh Phong tranh thủ nói chuyện với Lục Huyền.

“Đến cùng là chuyện gì đã khiến sư huynh phải vội vàng như vậy?” Lục Huyền lộ vẻ mặt tò mò hỏi.

“Chuyện là như thế này, trong tông môn có một con Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, sư đệ có biết nó không?” Thấy Lục Huyền gật đầu xác nhận, Dương Khánh Phong lại tiếp tục nói: “Mấy ngày gần đây, Thanh Huyền Lộc kia đã yếu lắm rồi, sắp sửa tọa hóa, vấn đề là trong đầu nó vẫn mang theo chấp niệm rất sâu, tông môn khá e ngại chuyện này, mới muốn mời vài vị đồng môn am hiểu kết nối với linh thú qua bên đó, nhìn xem có thể hóa giải được hay không. Cát Phác sư huynh đã đề cử Lục sư đệ với một vị sư thúc Kết Đan.”

“Sư thúc Kết Đan?” Giọng nói của Lục Huyền tràn đầy kinh ngạc.

Phải biết rằng, tu sĩ Kết Đan đã được xem như chiến lực cao cấp ở bên trong Thiên Kiếm Tông rồi. Hắn không ngờ sẽ có một ngày, mình được tiếp xúc gần với bọn họ như vậy, thậm chí bọn họ còn cần mình đi tới hỗ trợ giải quyết một vấn đề lớn nữa.

“Đúng vậy, nhưng Lục sư đệ không cần phải lo lắng đâu, nếu giải quyết được thì có công lớn, không giải quyết được, bên trên cũng không trách tội sư đệ đâu. Được rồi, đã đến Thanh Linh bí cảnh, hai vị Kết Đan chân nhân cùng một nhóm sư huynh sư tỷ đều có mặt ở bên trong bí cảnh này.”

Dương Khánh Phong cất pháp khí phi chu đi, lập tức lấy một tấm lệnh bài màu xanh lam được kết hình bằng một sợi dây leo, từ bên dưới thắt lưng ra. Gã dùng linh lực dẫn động, khiến cho tấm lệnh bài ấy lập tức hóa thành một luồng sáng

màu xanh. Nó lập tức bao bọc lấy hai người, rồi nhẹ nhàng dẫn bọn họ tiến vào một vùng không gian hỗn độn.

Lục Huyền điều chỉnh tư thế, vững vàng hạ xuống từ trên cao. Khu cảnh đập vào mắt hắn chính là một mảnh xanh ngắt tươi tốt, bốn phía xung quanh đều là linh mộc chọc trời, vô số những sợi dây leo màu xanh lục không ngừng quấn quýt lấy nhau, thỉnh thoảng còn có thể trông thấy những con yêu tinh màu xanh tinh tế xinh xắn, nhẹ nhàng xuyên qua trong đó.

Mỗi lần hô hấp, một luồng khí tức thanh khiết sẽ tràn vào xoang mũi. Sau khi khí tức này dung nhập vào cơ thể, người ta sẽ rõ ràng cảm nhận được từng khối cơ bắp trên người mình đều được luồng khí thanh khiết này tinh lọc, sức sống trở nên dồi dào chưa từng thấy từ trước đến nay.

“Chỗ này là Thanh Linh bí cảnh, một bí cảnh cỡ nhỏ nằm dưới quyền quản lý của tông môn, thường dùng để bồi dưỡng một vài loại linh thực linh thú phẩm cấp cao hiếm thấy.”

Lục Huyền đang mải quan sát xung quanh, chẳng biết từ lúc nào Cát Phác đã đi tới sau lưng hắn, mỉm cười nhìn hắn.

“Cát sư huynh.” Lục Huyền cúi đầu thi lễ, lập tức chào hỏi.

“Lục sư đệ, lần này đã khiến ngươi phải vất vả chạy qua đây một chuyến rồi, chắc hẳn tình huống cụ thể đã được Dương sư đệ nói với ngươi trên đường đi? Ta cũng không nhắc lại nữa, làm phiền sư đệ hãy đi theo ta tới nơi tĩnh dưỡng của Thanh Huyền Lộc.”

“Mời sư huynh dẫn đường.” Lục Huyền nghiêm túc đáp lại, chuyện có liên quan đến linh thú ngũ phẩm và tu sĩ Kết Đan của tông môn, hắn không dám bất cẩn chút nào. Hắn và Dương Khánh Phong đi theo phía sau Cát Phác, nhanh chóng tiến đến địa điểm mục tiêu.

Cát Phác dẫn Lục Huyền tới trước mặt hai vị Kết Đan chân nhân, trong đó có Cổ Kiếm Không.

“Lục sư đệ, đây là Cổ sư thúc và Lôi sư thúc. Hai vị sư thúc, đây là Lục Huyền sư đệ, người ta đã đề cập đến trước đó.” Cát Phác giới thiệu đôi bên với nhau.

Lôi Túc bốn mắt đảo qua thân thể Lục Huyền. Khiến hắn đột nhiên có cảm giác mình đang bị người ta nhìn thấu từ trong ra ngoài, mặc dù người nọ chỉ có bốn con mắt, nhưng cảm giác uy nghiêm mang đến cho hắn lại vượt xa đám tà đồng trên thân cây Bách Đồng Quỷ Mộc kia rất nhiều.

Lôi Túc hờ hững gật đầu với Lục Huyền, thanh niên tuấn mỹ bên cạnh gã cũng nở nụ cười nóng bỏng, ôn tồn nói: “Không ngờ Lục sư điệt lại còn trẻ như vậy, đợi chút nữa, cần phải dựa vào sư diệt đi tới hỗ trợ kiểm tra ngọn nguồn chấp niệm của Thanh Huyền Lộc.”

“Sư điệt nhất định sẽ làm hết sức mình.” Lục Huyền trịnh trọng đáp.

Chương 304: Bách Quả Linh Tương!

Lúc này, xung quanh con Thanh Huyền Lộc đang hấp hối kia đã có vài vị đồng môn Trúc Cơ, ai nấy cũng để lộ ra sắc mặt trầm trọng, tất cả đều cẩn thận quan sát con cự lộc đang nằm im trên võng, có cảm giác nó đã chìm vào giấc ngủ say rồi.

"Các vị sư điệt ở đây đều có trình độ uyên thâm trên phương diện nuôi dưỡng linh thú, hôm nay ta mời mấy vị qua đây, chủ yếu là xem có thể tìm ra nguyên nhân dẫn đến chấp niệm của Thanh Huyền Lộc và hóa giải nó hay không." Thanh niên tuấn mỹ Cổ Kiếm Không đứng một bên, nhẹ nhàng nói.

Lục Huyền và năm người khác đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh đã quyết định sẽ thay phiên lần lượt tiến lên kiểm tra cự lộc.

Một thiếu nữ trầm tính trắng nõn bước lên đầu tiên. Hai tay nàng nhẹ nhàng lơ lửng phía trên bộ lông xơ xác như cỏ dại của cự lộc, chỉ thấy hai luồng bạch quang êm dịu không ngừng kéo dài ra, sau đó chậm rãi rót vào trong cơ thể cự lộc.

"Vị này chính là Liễu sư muội, có thiên phú được trời cao ưu ái trên phương diện chữa trị cho linh thú, không ít linh thú bị thương hoặc bị ô nhiễm trong tông môn đều được nàng chữa khỏi." Nữ tu có mái tóc đen đang đứng phía sau hai người Cổ Kiếm Không, Lôi Túc, thấp giọng giới thiệu.

Cổ Kiếm Không gật đầu với biên độ nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, tỏ ý đã hiểu.

Một lát sau, luồng bạch quang nhàn nhạt kia đã chui ra từ trong thân thể cự lộc, quay trở lại đôi tay của thiếu nữ trầm tính trắng nõn kia. Nàng cũng quay trở lại đám người, mím môi lắc đầu: "Ta đã kiểm tra mọi bộ phận trên cơ thể Thanh Huyền Lộc rồi, ngoại trừ phát hiện chức năng trong thân thể nó đã thoái hóa đi nhiều, thì không phát hiện ra bất kỳ bệnh kín hay dấu vết tà ma xâm nhập gây ô nhiễm nào. Về phần chấp niệm kia, lại càng không biết được, tâm bệnh phải cần tâm dược để chữa."

"Vất vả cho Liễu sư điệt rồi." Cổ Kiếm Không mỉm cười nói với thiếu nữ trầm tính trắng nõn kia, trên mặt không để lộ ra một chút biểu cảm thất vọng nào.

Tiếp theo, lại có ba vị đồng môn Trúc Cơ lần lượt tiến lên xem xét.

Tuy mỗi người đều có kỹ năng đặc thù độc đáo để kiểm tra trạng thái của linh thú, nhưng sau khi quan sát kỹ càng, tất cả vẫn không phát hiện ra một điểm dị thường nào. Ngay sau đó, một tu sĩ cao to vạm vỡ sải bước đi đến phía trước Thanh Huyền Lộc. Tu sĩ này cởi trần, để lộ ra phần bắp thịt cuồn cuộn, cùng với những đường hoa văn quái dị trên ngực và lưng. Những đường hoa văn này lặng lẽ phát sinh biến hóa, lần lượt tạo thành hình dáng của từng con linh thú. Những con linh thú này sống động đến mức mang đến cho người ta cảm giác chúng có thể nhảy ra khỏi làn da của gã bất cứ lúc nào.

Trong mắt Cổ Kiếm Không lóe lên một tia chờ mong. Thanh niên tuấn mỹ này khá là hiểu biết về tu sĩ vạm vỡ kia, ở thời điểm gã còn dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ, đã từng giao tiếp liên hệ với đối phương không ít lần.

Tu sĩ này có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, am hiểu kết nối thuần hóa linh thú, ngày thường luôn chuyên tâm khổ tu bên trong tông môn, cực kỳ khiêm tốn nên không nổi danh lắm.

Chỉ thấy tu sĩ vạm vỡ nọ đi đến trước người Thanh Huyền Lộc, đôi môi không ngừng mấp máy, chẳng biết đang nói cái gì đó với Thanh Huyền Lộc. Con cự lộc cố gắng mở mắt ra, nhìn tu sĩ vạm vỡ cao to kia rồi lại bất lực nhắm mắt xuống, để mặc cho tu sĩ ấy không ngừng kêu gọi, nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Một lúc lâu sau, tu sĩ cao to vạm vỡ kia thấy phương thức của mình không có tác dụng, mới đi đến phía trước đám người Cổ Kiếm Không, vẻ mặt không đổi nói: "Ta đã kết nối hồi lâu với linh thú Thanh Huyền Lộc, nhưng đại khái cũng chỉ biết được trong lòng nó đang ôm theo một điều tiếc nuối to lớn, về phần nguyên nhân cụ thể của điều tiếc nuối này là gì, ta lại không rõ lắm. Có lẽ chỉ vị tiền bối tông môn từng nuôi dưỡng nó mới hiểu được chấp niệm của nó là gì."

Cổ Kiếm Không nghe vậy, vẻ mặt không buồn cũng không vui, chỉ khẽ gật đầu: "Thì ra là thế, mời Thạch sư điệt sang bên cạnh nghỉ ngơi một lát."

Thất bại liên tiếp cũng không làm thanh niên tuấn mỹ này cảm thấy thất vọng. Lôi Túc ở bên cạnh vẫn trưng ra vẻ mặt không cảm xúc của mình, cũng không có dấu hiệu muốn mở miệng châm chọc.

Trong sáu người, chỉ còn lại một mình Lục Huyền có tu vi thấp nhất. Hắn đi đến phía trước vị đệ tử chân truyền quản lý Thanh Linh bí cảnh, bình tĩnh nói: "Hứa sư tỷ, nhờ sư tỷ cho ta một ít linh quả mà Thanh Huyền Lộc hay ăn, ta muốn thử cho nó ăn trước để kéo gần lại khoảng cách đôi bên."

Muốn biết ngọn nguồn chấp niệm của Thanh Huyền Lộc, cần phải hoàn thành quá trình "chăn nuôi", hắn tùy tiện tìm một lý do, rồi nói với nữ tu nọ. Nữ tu nọ gật đầu, một trái linh quả màu xanh nhạt lập tức rơi vào trong tay Lục Huyền.

“Thanh Huyền Lộc đã đến thời khắc cuối cùng của cuộc đời, sức ăn của nó giảm mạnh nên một trái linh quả là đủ rồi.”

Lục Huyền thi lễ cảm tạ, rồi bước đến bên cạnh Thanh Huyền Lộc đang nằm trên cái lưới dây leo to đùng. Hắn đi vòng đến trước mặt nó, nhẹ nhàng đút trái linh quả kia vào trong cái miệng đang hơi hé mở của cự lộc.

Cự lộc cảm nhận được linh lực trên linh quả, vất vả lắm mới nuốt được nó vào trong bụng. Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần trên thân thể Thanh Huyền Lộc, một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thú ngũ phẩm Thanh Huyền Lộc, linh thú thủ hộ Thiên Kiếm Tông, có lực tương tác trời sinh với linh lực hệ mộc. Trong giai đoạn trưởng thành, sẽ tự động nắm giữ các thuật pháp cao cấp hệ mộc, có thể kích thích và gia tăng tốc độ phát triển cho linh thực.】

【Tuổi thọ sắp hết, lòng có chấp niệm.】

【Khi nào ta mới có thể nếm Bách Quả Linh Tương do ngài phối chế đây?】

Từng luồng ý niệm thật sâu trong đầu nó trực tiếp hóa thành hình ảnh chân thực xuất hiện trong đầu Lục Huyền.

Hắn lập tức trông thấy một con Tiểu Thanh Huyền Lộc cuộn tròn thành một quả bóng, ngây thơ sợ sệt nhìn vị tu sĩ nho nhã đã cứu mình ra khỏi miệng con yêu thú đáng sợ lúc trước.

“Nhóc con kia, vết thương của ngươi đã khá hơn chưa? Lại đây nếm thử Bách Quả Linh Tương do đích thân ta phối chế này, đây là phối phương độc môn của ta đó.”

Thanh Huyền Lộc ngày một lớn lên, mỗi ngày đều vui sướng chạy tung tăng trong tông môn, linh thực dưới chân nó cũng điên cuồng sinh trưởng.

“Không tệ không tệ, không ngờ nhóc con nhà ngươi cũng biết bồi dưỡng linh thực như vậy, đến đây ta thưởng cho ngươi một phần Bách Quả Linh Tương mới ra lò.”

Ngày tháng thấm thoát trôi đi, Thanh Huyền Lộc đã trở thành linh thú thủ hộ tông môn.

“Lần này, ta phải đi một chuyến xa nhà khá lâu, ngươi trông coi bí cảnh cho cẩn thận nhé, chờ ta trở về sẽ làm Bách Quả Linh Tương cho ngươi ăn no.”

…

Có lẽ do chấp niệm trong lòng nó quá sâu nên ngày trước, Lục Huyền chỉ có thể đọc được những ý niệm đơn giản trong đầu linh thực linh thú, thì hiện giờ, hắn lại được chứng kiến những hình ảnh vô cùng rõ ràng.

Hắn im lặng một hồi, sau đó quay đầu nói với nữ tu tóc đen kia: “Hứa sư tỷ, ta cần những loại linh quả bên dưới…”

Chương 305: Thanh Mộc Nguyên Khí!

Rất nhiều loại linh quả nhanh chóng được giao cho Lục Huyền, hắn lập tức dựa theo hình ảnh trong ký ức, cẩn thận phối chế chính xác từng phần, rồi thêm linh dịch được đặc chế, liên tục trộn đều tất cả. Cuối cùng, một chén Bách Quả Linh Tương có mùi thơm dịu tràn ra bốn phía đã xuất hiện trong tay hắn.

Hắn cẩn thận cầm nó đi đến trước người Thanh Huyền Lộc.

Dường như đã cảm nhận được mùi vị quen thuộc vẫn ẩn giấu ở chỗ sâu bên trong ký ức của mình, bộ lông xác xơ như cỏ dại trên thân thể Thanh Huyền Lộc cũng dần dần trở nên óng ả mượt mà. Nó gắng sức muốn giãy giụa đứng lên.

"Ngoan ngoãn nằm xuống nào, để ta đút cho ngươi ăn." Một giọng nói mơ hồ êm dịu vang lên bên tai nó.

Ngay tức khắc, một ngụm linh tương thơm ngát đã được đưa vào miệng, lại nhanh chóng chảy qua tứ chi bách hài và thấm vào mọi bộ phận trên cơ thể nó.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như nó vừa được trông thấy một bóng người quen thuộc vẫn thường ngồi xổm trước mặt nó, mỉm cười dịu dàng, rồi nhẹ giọng dỗ dành cho nó ăn Bách Quả Linh Tương.

Tựa như cố nhân đến.

Sau khi được nếm Bách Quả Linh Tương mà mình vẫn nhớ thương suốt một khoảng thời gian quá dài, chấp niệm vốn ẩn

sâu trong nội tâm Thanh Huyền Lộc đã thoát khỏi trói buộc, rồi dần dần tiêu tán.

Ý thức của nó không ngừng chìm xuống, hai mắt chậm rãi nhắm lại, nó thấp giọng kêu to một tiếng. Tiếng kêu kỳ ảo mang theo nỗi tịch mịch đau thường không ngừng truyền đến tận nơi sâu thẳm bên trong bí cảnh. Những túm lông xác xơ giống như cỏ dại trên thân thể to lớn ấy, lại nhanh chóng biến thành màu xanh, chúng tự động rụng xuống rồi hòa vào những sợi dây leo bên dưới.

Lớp da thịt màu xanh nhạt kia không ngừng mờ đi, cuối cùng chỉ còn lại vô số những chấm sáng màu xanh, mơ hồ tạo thành hình dáng đại khái của Thanh Huyền Lộc. Những đốm sáng màu xanh kia tựa như có sinh mệnh của chính mình, chúng nhanh chóng chia làm hai phần, phần lớn hơn lặng yên lan tràn ra ngoài, dung nhập vào hàng nghìn hàng vạn những gốc linh thực ở bên trong bí cảnh. Chỉ còn lại một phần nhỏ đốm sáng xanh tụ tập lại cùng một chỗ, trực tiếp biến thành một quầng sáng màu xanh nhạt, trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức mát rượi đang bao phủ chặt chẽ cơ thể mình, luồng khí tức mát mẻ ấy tận tình nuôi dưỡng mọi bộ phận trên người hắn, giúp cho sinh mệnh lực của hắn tăng lên.

Trong đan điền, một quầng sáng xanh nhạt to bằng quả trứng chim bồ câu vừa dừng lại cách Tốn Lôi Kiếm Hoàn một khoảng không xa, nó không ngừng chìm chìm nổi nổi, khiến cho từng tầng gợn sóng màu xanh nhạt khuếch tán đi khắp nơi, từ từ ngấm vào trong kinh mạch và xương cốt của Lục Huyền.

“Đó là Thanh Mộc Nguyên Khí, linh lực bổn nguyên trên người Thanh Huyền Lộc. Không ngờ trước khi chết, nó lại tặng cho ngươi nhiều như vậy.” Lục Huyền đang luống cuống,

không biết làm sao, đột nhiên vị Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không ở bên cạnh hắn lại lên tiếng nói.

"Thanh Mộc Nguyên Khí kia có thể coi là một loại linh lực vô cùng đặc thù quý hiếm, sau khi hấp thu vào trong cơ thể, nó sẽ không ngừng tẩm bổ, tăng cường năng lực tự phục hồi của thân thể ngươi. Ngoại trừ những thứ này, nó còn có thể trợ giúp ngươi nâng cao lực tương tác với linh thực. Ở thời điểm ngươi sử dụng trên linh thực, nó sẽ giúp chúng gia tăng tốc độ sinh trưởng, mặt khác ngươi cũng có thể hấp thu thảo mộc linh khí để bổ sung cho nó. Ngươi đã thành công hóa giải được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, nên luồng Thanh Mộc Nguyên Khí vừa rồi chính là món quà tặng mà nó dành cho ngươi trước khi chết đi."

"Lần này, hành động của Lục sư điệt đã vượt qua dự đoán của chúng ta rồi, ngươi có thể dùng rất nhiều loại linh quả để phối chế thành linh tương, sau đó dùng chính loại linh tương ấy để dễ dàng giải quyết được vấn đề lớn này."

Trong ánh mắt Cổ Kiếm Không nhìn về phía Lục Huyền có chứa vài phần khen ngợi. Về phần tu sĩ trung niên bốn mắt Lôi Túc ở bên cạnh gã, mặc dù ban đầu người này có chủ trương xử lý Thanh Huyền Lộc trước, nhưng sau khi thấy Lục Huyền giải quyết chấp niệm của nó thuận lợi như vậy, bên trong hai cặp dị đồng kia cũng có thêm mấy phần tán thưởng.

"Không một vấn đề nào của linh thú là không thể giải quyết được, nếu có, hãy cho nó ăn." Những hình ảnh liên tục lướt qua trong tâm trí Lục Huyền, khiến hắn khôi phục lại tinh thần từ trong trạng thái kinh ngạc khi nhận được Thanh Mộc Nguyên Khí kia, đồng thời hắn cũng âm thầm cảm thán một phen.

"Trước khi lâm chung, Lộc tiền bối lại tặng ta lễ vật lớn như vậy, ta thực sự không dám nhận." Giọng nói của hắn có

mang theo một chút hoảng hốt.

Dường như Cổ Kiếm Không đã nhìn thấu nỗi lo lắng trong lòng hắn, gã trầm giọng nói: "Sư điệt cứ yên tâm, ngươi có thể nhận được lễ vật từ Thanh Huyền Lộc, thì đó là cơ duyên của ngươi, không ai có thể cướp đoạt nó. Hơn hết ngươi đã giải trừ được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc, khiến cho phần lớn linh lực bản nguyên của nó dung nhập vào khu bí cảnh này, chuyện ấy cũng giúp bí cảnh nhận được rất nhiều lợi ích, có thể coi đây là một công lao to lớn."

Lôi Túc ở bên cạnh khẽ gật đầu, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Vừa nghe được câu này, trong mắt những đồng môn Trúc Cơ khác đều không hẹn mà cùng lóe lên một tia hâm mộ.

Nhận được lời đảm bảo từ phía Cổ Kiếm Không, lúc này Lục Huyền mới cảm thấy yên tâm. Xét cho cùng, món quà mà yêu thú ngũ phẩm Thanh Huyền Lộc để lại cho hắn cũng không dễ dàng nhận được như vậy.

"Được rồi, lần này nhờ có Lục sư điệt trợ giúp mà con Thanh Huyền Lộc đã thủ hộ tông môn nhiều năm qua được chết già, thậm chí trước khi tọa hóa, nó còn lưu lại lượng lớn bảo vật cho Thanh Linh bí cảnh này. Ngươi xứng đáng nhận được tia Thanh Mộc Nguyên Khí kia, ngoài ra ta sẽ thưởng cho ngươi ba trăm Kiếm Ấn, nó chính là thù lao cho ngươi vì đã giải quyết được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc." Cổ Kiếm Không vừa dứt lời, ba trăm miếng Kiếm Ấn như tiểu kiếm đã bay ra rồi lơ lửng ngay trước mặt Lục Huyền.

"Đa tạ Cổ sư thúc!" Lục Huyền thi lễ thật sâu, trịnh trọng cảm tạ. Trong lòng hắn âm thầm cảm thán vị Kết Đan chân nhân này ra tay hào phóng. Bởi ba trăm Kiếm Ấn này đã nhiều hơn số Kiếm Ấn hắn đang có trong tay rồi.

Phải biết rằng, hắn phải chi tới hai trăm bốn mươi Kiếm Ấn mới đổi được hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng tứ phẩm từ trong Tư Nông điện, qua chuyện này có thể thấy được giá trị của ba trăm Kiếm Ấn vừa đến tay.

Lục Huyền thu ba trăm Kiếm Ấn trước mặt vào trong túi trữ vật, sau đó cùng mọi người đi đến lối ra của Thanh Linh bí cảnh.

Khi bọn họ đi ngang qua đám linh mộc và những nhanh dây leo chằng chịt có xu hướng muốn che khuất bầu trời kia, từng con tinh quái màu xanh biếc lớn bằng bàn tay, lập tức bay ra khỏi đó, đưa đôi mắt tò mò nhìn chằm chằm vào đám người.

Rất nhanh, ánh mắt của chúng đã lẽo đẽo theo sát từng chuyển động của Lục Huyền.

“Sau khi Lục sư đệ có được tia linh lực bổn nguyên kia, thái độ của những con tiểu tinh quái bên trong bí cảnh này đã thay đổi rõ rệt rồi.” Cát Phác ở bên cạnh khẽ cười nói.

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những con tinh quái màu xanh biếc đó đanh nhẹ nhàng vỗ đôi cánh màu xanh nhạt của chúng rồi hòa mình vào trong rừng cây.

Chương 306: Tác Dụng Của Thanh Mộc Nguyên Khí!

Rời khỏi bí cảnh, Lục Huyền chào tạm biệt mọi người, đang định đi về động phủ của mình, lại đột nhiên bị một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên sau lưng kéo lại: "Lục sư đệ, mời dừng bước."

Lục Huyền xoay người về phía sau, thấy chủ nhân của tiếng gọi kia chính là vị nữ tử trầm tính trắng nõn am hiểu trị liệu cho yêu thú. Mà trước đó, mọi người cũng từng giới thiệu tên cho nhau, nên hắn biết nữ tử này tên là Liễu Tố, cũng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

"Liễu sư tỷ, chẳng hay ngươi có chuyện gì quan trọng sao?" Lục Huyền mỉm cười hỏi.

"Không có chuyện gì quan trọng, ta chỉ có chút kinh ngạc với năng lực kết nối linh thú của Lục sư đệ nên muốn làm quen với sư đệ mà thôi. Nếu có cơ hội, hai người chúng ta có thể cùng nhau trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú. Trong tông môn, chỉ có vài vị đồng môn có sở thích giống như hai chúng ta thôi, đều tiêu phí rất nhiều tâm huyết và thời gian vào đám linh thực linh thú kia, nên thỉnh thoảng chúng ta cũng sẽ tụ tập lại trao đổi một chút kinh nghiệm liên quan."

"Thì ra là thế, Liễu sư tỷ, đây là Truyền Tấn phù, nếu sư tỷ có chuyện gì, hãy dùng nó để liên hệ với ta." Lục Huyền lập tức đưa cho Liễu Tố một tấm Truyền Tấn phù.

Trong tông môn có một nhóm nhỏ giao lưu linh thực linh thú như vậy, đương nhiên là Lục Huyền vô cùng vui vẻ được gia nhập vào trong đó rồi. Mặc dù hắn có thể hiểu rõ trạng thái tức thời của linh thực linh thú, nhưng tri thức tích lũy về lĩnh vực này của hắn còn chưa đủ, có thể học được một số ngón nghề tâm đắc từ những vị Linh thực sư lợi hại trong tông môn, thì không còn gì tốt hơn.

Huống chi, nếu tham gia nhóm này, lỡ đâu hắn còn có thể đổi được những hạt linh chủng hiếm thấy hoặc không xác định từ trong tay bọn họ thì sao?

Cả hai trao đổi phù lục liên lạc, sau đó Lục Huyền nhanh chóng trở lại sơn phong của mình. Ở trong phòng, hắn bắt đầu kiểm kê thu hoạch đã nhận được sau khi hóa giải chấp niệm của Thanh Huyền Lộc.

Thu hoạch lần này cực kỳ mỹ mãn, thứ lớn nhất hắn nhận được đương nhiên là tia Thanh Mộc Nguyên Khí kia rồi, mặc dù chỉ có một phần nhỏ nhưng đó lại là quà tặng trước khi lâm chung của yêu thú ngũ phẩm, đây tuyệt đối là một khoản tài phú cực lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ như Lục Huyền.

Thứ hai, chính là thù lao ba trăm Kiếm Ấn do Cổ Kiếm Không ban thưởng, giá trị của con số này tuyệt không dưới hai nghìn linh thạch, còn là loại hàng hóa có giá có tiền cũng không mua được.

“Vốn dĩ phục vụ cho tông môn là bổn phận của đệ tử nội môn, ban đầu ta cũng không muốn thu số Kiếm Ấn này, cơ mà sư thúc… Cho nhiều quá!” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Lúc trước, bản thân hắn vất vả cực nhọc hồi lâu mới nhận được một chút Kiếm Ấn, vậy là số Kiếm Ấn hắn tích lũy được sau nhiều nhiệm vụ kia chỉ ngang ngửa với phần thưởng do một vị Kết Đan chân nhân tiện tay đưa cho.

Thu hoạch cuối cùng, chính là phối phương Bách Quả Linh Tương hắn có được từ những hình ảnh ẩn sâu trong chấp niệm của Thanh Huyền Lộc.

Nó là loại linh tương đồng thời sử dụng đến mấy chục loại linh quả, lại kết hợp với một loại linh tửu đặc thù, mới phối chế ra được. Thứ này đã từng là phối phương độc môn của vị sư thúc Kết Đan không may bỏ mạng bên ngoài kia, rất được đám linh thú yêu thích.

"Có thứ này trong tay rồi, mà không ôm chặt được các ngươi mới là lạ đó." Lục Huyền lại nhớ tới hai con linh thú tham ăn Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên kia, rồi không nhịn được khẽ phì cười.

… truyệnyy…

Lục Huyền đi đến phía trước một mảnh linh điền, tâm niệm vừa động, Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền đã tách ra, biến thành một luồng khí nhàn nhạt.

Ngay sau đó, một luồng thanh khí mơ hồ đột nhiên xuất hiện trên ngón trỏ bên phải của hắn. Luồng thanh khí nồng đậm sinh cơ ấy lập tức khiến cho rất nhiều loại linh thực xung quanh đều vô thức vươn cành lá về phía này.

Lục Huyền nhẹ nhàng ấn xuống một cái, thanh khí mờ mịt kia nhanh chóng dung nhập vào bên trong một gốc Linh Huỳnh Thảo biến dị.

Chỉ chớp mắt sau đó, Linh Huỳnh Thảo đã tỏa ra sức sống mạnh mẽ.

Loại hiện tượng này rõ ràng đến mức ngay cả khi Lục Huyền dùng linh thức đi thăm dò tình hình của nó, cũng có thể phát hiện ra nó đang sinh trưởng nhanh chóng, thậm chí tốc độ sinh trưởng của nó còn cao hơn tình huống bình thường gấp mấy lần.

Mãi đến nửa khắc sau, hiện tượng này mới dần dần chậm lại.

Lục Huyền lại ngưng tụ tâm thần trên bụi Linh Huỳnh Thảo biến dị kia, lập tức cảm nhận được niềm sung sướng giản đơn và nồng đậm nhất do linh thực truyền đến cho hắn.

Hắn lại đi đến phía trước một gốc Liệt Diễm Quả nhị phẩm, cũng áp dụng phương thức tương tự, đó là đưa một luồng thanh khí mơ hồ vào trong thân cây. Dựa vào quá trình quan sát và so sánh cho thấy, hiệu quả của Thanh Mộc Nguyên Khí với Liệt Diễm Quả yếu hơn Linh Huỳnh Thảo khá nhiều, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khá rõ ràng, nó có thể thúc đẩy Liệt Diễm Quả phát triển nhanh chóng.

"Có lẽ vì phẩm cấp không giống nhau, mặc dù bụi Linh Huỳnh Thảo kia là linh thực biến dị, nhưng vẫn chưa nhập phẩm, hai loại linh thực này có mức độ chênh lệch không nhỏ, thì đương nhiên là hiệu quả do Thanh Mộc Nguyên Khí mang đến cho chúng cũng có khác biệt rất lớn." Lục Huyền cẩn thận phân tích tình huống.

Hắn đưa mắt nhìn Thảo Khôi Lỗi vẫn đang tận tâm thực hiện nhiệm vụ tuần tra linh điền ở cách đó không xa, lập tức mở miệng gọi nó qua đây. Ngay sau đó, trên ngón tay hắn lại xuất hiện một luồng khí màu xanh đậm đặc hơn trước rất nhiều. Hắn nhấn ngón tay nọ vào bụi cỏ quấn quanh trên ngực Thảo Khôi Lỗi.

Trên lồng ngực có màu xám đen của Thảo Khôi Lỗi đột nhiên xuất hiện một chấm màu xanh. Chấm màu xanh này nhanh chóng bành trướng khuếch tán ra ngoài, chẳng mấy chốc nó đã chiếm cứ toàn bộ lồng ngực của Thảo Khôi Lỗi.

Được Thanh Mộc Nguyên Khí kích thích, những sợi dây cỏ màu xám đen vốn đang quấn trên thân thể Thảo Khôi Lỗi lại điên cuồng kéo dài, chúng nó gắt gao vây quanh lồng ngực,

cuối cùng đã thành công quấn Thảo Khôi Lỗi thành một con quái vật cỏ dại mọc um tùm.

"Không ngờ thứ này còn có thể trợ giúp Thảo Khôi Lỗi phát triển, đúng là một niềm vui bất ngờ." Lục Huyền cảm nhận được trạng thái tốt đẹp của Thảo Khôi Lỗi, lại tự lẩm bẩm một mình.

Kể từ khi Thảo Khôi Lỗi thăng cấp thành nhị phẩm, cùng với kế hoạch gieo trồng Linh Huỳnh Thảo quy mô lớn của hắn phải tạm thời dừng lại, đã khá lâu rồi nó không nhận được Thảo Linh Nguyên Dịch, nagy cả nguồn dự trữ ban đầu cũng tiêu hao gần hết. Hiện giờ, có Thanh Mộc Nguyên Khí mang đến hiệu quả tốt hơn, nó sẽ trợ giúp Thảo Khôi Lỗi nhanh chóng gia tăng tốc độ sinh trưởng.

Lục Huyền tiếp tục thí nghiệm một phen, lại phát hiện ra rằng, ngoài hiệu quả gia tăng tốc độ phát triển cho linh thực, Thanh Mộc Nguyên Khí còn có thể kiểm soát sự phát triển và thay đổi của linh thực trên một mức độ nhất định nào đó, thậm chí hắn còn có thể thông qua phương pháp hấp thu sinh cơ của linh thực để bổ sung lượng tiêu hao Thanh Mộc Nguyên Khí của mình.

Chương 307: Tử Điện Kiếm!

“Thanh Mộc Nguyên Khí này rất hữu dụng, chỉ có điều chuyện hấp thụ sinh cơ để bổ sung sẽ tạo thành tổn thương cho linh thực. Bởi vậy tốt nhất là nên sử dụng khi cần thiết, không thể tùy tiện dùng.”

Lục Huyền quyết định chỉ nên dùng Thanh Mộc Nguyên Khí để bồi dưỡng một số loại linh thực phẩm cấp cao, như vậy mới có thể sớm đạt được phần thưởng phong phú từ quầng sáng.

Sau khi thử nghiệm một chút, Lục Huyền đã quyết định mặc kệ quầng sáng màu xanh nhạt lơ lửng ở trong đan điền, còn mình lại cẩn thận kiểm tra tất cả những loại linh thực ở trong linh điền.

Hắn đã dùng toàn bộ Linh Huỳnh Thảo biến dị trước đó để ngưng kết linh chủng, cộng thêm tám trăm hạt linh chủng đã trải qua nhiều lần kích thích, trước mắt hắn đang sở hữu hơn hai trăm hạt linh chủng biến dị.

“Lại trồng hơn hai trăm bụi Linh Huỳnh Thảo biến dị và dùng hết chúng để ngưng kết linh chủng, ta sẽ thu được khoảng một - hai nghìn hạt linh chủng biến dị mới. Đến lúc đó, lại có thể bắt đầu một vòng thử nghiệm kích thích mới. Cứ như vậy, hẳn là ta sẽ nhận được phẩm chủng Linh Huỳnh Thảo cải tiến rồi.” Lục Huyền thầm cảm thán nói.

Sau khi gieo trồng linh chủng, hắn có thể lập tức phát hiện ra những hạt linh chủng vừa được kích thích kia có biến dị thành công hay không, nếu bị kích thích dẫn đến bản thân linh chủng tổn hại, hắn sẽ lập tức loại nó luôn, nếu hạt đã trải qua

kích thích vẫn giữ nguyên phẩm chất phổ thông, chúng sẽ được sàng lọc ra để tiếp tục kích thích.

Trải qua nhiều lần sàng lọc như vậy, hắn sẽ thu được số lượng linh chủng biến dị nhiều hơn quá trình kích thích bình thường rất nhiều, đồng thời cũng giảm bớt thời gian bồi dưỡng linh chủng biến dị vô dụng. Điều này sẽ giúp cho quá trình cải tạo linh thực của hắn trở nên nhẹ nhõm hơn những tu sĩ khác khá nhiều.

Trong khi dò xét linh điền, Lục Huyền lại phát hiện thanh tiến độ phía dưới một gốc Kiếm Thảo đã hoàn toàn được lấp đầy. Bàn tay hắn nắm lấy Kiếm Thảo giống như thanh kiếm, từ từ rút nó ra.

Được Kim Tủy Ngọc Dịch không ngừng săn sóc tẩm bổ cùng với hiệu quả không ngừng tăng cường của 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, độ cứng của xương cốt trên người hắn đã không hề thua kém pháp khí tam phẩm, dù phần rìa của Kiếm Thảo vô cùng sắc bén cũng không thể đâm rách được lớp da bên ngoài bàn tay hắn.

“Phẩm chất thượng đẳng, không tệ.” Lục Huyền kiểm tra phẩm chất của Kiếm Thảo, sau đó quay đầu nhìn quầng sáng màu trắng hơi lấp lóe sáng trên mặt đất.

“Lại đến thời khắc mở thưởng rồi!”

Lại nói, khi hắn lần lượt mở ra quầng sáng đến từ hai gốc Kiếm Thảo thu hoạch được trước đó, chúng đã cho ra Tốn Lôi Kiếm Hoàn và Kiếm Thai, điều này khiến Lục Huyền càng có thêm mấy phần chờ mong vào phần thưởng đến từ quầng sáng của gốc Kiếm Thảo này.

Lục Huyền chạm nhẹ vào nó, quầng sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng, giống như những lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể hắn.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, nhận được phi kiếm tam phẩm Tử Điện Kiếm.】

Ý niệm vừa lóe lên trong đầu, trên bàn tay Lục Huyền đã xuất hiện một thanh phi kiếm có hình dạng kỳ dị. Thanh phi kiếm này khá là mảnh khảnh, dài chừng ba thước, thân kiếm có màu tím sẫm, phía trên có những đường vân màu đỏ nhạt, thỉnh thoảng lại có tia chớp lóe lên. Ở khoảng giữa thân kiếm có một đoạn hơi gồ lên rồi hướng xuống dưới, nhìn qua phi kiếm này rất giống một đoạn tia chớp bị người ta chặt đứt.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên thanh phi kiếm kỳ dị này, rất nhanh đã biết được thông tin chi tiết về nó.

【Phi kiếm tam phẩm Tử Điện Kiếm, được rèn từ một loại khoáng thạch đặc thù trong cương phong. Khi sử dụng, thân kiếm được trang bị thêm lôi điện chi lực.】

"Phi kiếm tam phẩm, vừa vặn thích hợp với ta của bây giờ." Sau khi Lục Huyền tấn thăng lên cảnh giới Trúc Cơ, mặc dù trên người hắn có rất nhiều loại bảo vật tam phẩm, nhưng không có một món pháp khí nào được gọi là tiện tay cả.

Liệt Ngân Nhận và Hồng Tuyến Châm từng thu được trước đó đã sớm bị hắn loại bỏ rồi, Xích Diễm Kiếm nhị phẩm có phần không đủ dùng ở giai đoạn Trúc Cơ, bây giờ thanh Tử Điện Kiếm tam phẩm này xuất hiện đã vừa vặn bù đắp được điểm này cho hắn.

"Phi kiếm ra đời, trước tiên cần phải thả vào trong vỏ kiếm dưỡng thật tốt mới được." Khóe miệng hắn hơi cong lên, lại cầm Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ra.

Hiện tại bên trong cái vỏ kiếm cổ xưa kia, đang cắm một thanh phi kiếm quen thuộc với nó được một đoạn thời gian khá dài rồi - Xích Diễm Kiếm nhị phẩm.

Khi nó được rút ra, linh lực hệ hỏa nồng đậm gần như đã biến thành thực chất, trông giống như một dòng dung nham nóng bỏng chầm chậm chảy ra khỏi khe hở bên trên vỏ kiếm vậy.

"Hiệu quả tẩm bổ không tệ, linh lực hệ hỏa ẩn chứa trên thân kiếm càng thêm cô đặc và tinh thuần." Lục Huyền ngắm Xích Diễm Kiếm trong tay, cảm thán nói.

"Để khen thưởng, hôm nay ta đút cho ngươi một thanh phi kiếm mới có kèm theo lôi điện chi lực, chắc chắn nó sẽ giúp cho ngươi được thoải mái." Hắn nhìn chỗ hở của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vẫn đang phun đầy dung nham nóng hổi, hắc hắc cười nói.

Vỏ kiếm nghe vậy, thân thể khẽ run lên, trên vết nứt lặng lẽ xuất hiện một tấm màng linh khí, có ý đồ muốn ngăn cản Tử Điện Kiếm đang ngày càng đến gần.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, thân kiếm như lôi điện đã bị cắm thẳng vào khe hở trên vỏ kiếm: "Chỉ là một tấm màng linh khí mỏng, xem Tử Điện Kiếm của ta phá đây!"

Mũi kiếm dễ dàng xuyên qua tấm màng linh khí kia, đâm thẳng vào chỗ sâu bên trong vỏ kiếm. Tử quang yếu ớt lóe trên thân kiếm, sau đó tự do bơi lội trong vỏ kiếm làm cho vỏ kiếm sợ run không thôi.

Sau một hồi, vỏ kiếm vốn đang run rẩy mới chịu bình tĩnh lại, nhưng thỉnh thoảng nó vẫn hơi lắc lư một cái, chứng tỏ bên trong không hề bình tĩnh giống như bề ngoài.

"Trước khi cắm vẫn còn linh lực hệ hỏa từ Xích Diễm Kiếm lưu lại, bây giờ lại có thêm lôi điện bên trong Tử Điện Kiếm kích thích, phải nói như thế nào nhỉ? Tay cầm tử điện cắm vỏ kiếm, một đường hoa lửa kéo thiểm điện…" Lục Huyền không nhịn được lập tức bật cười ha ha.

…

Trong nháy mắt đã một tháng trôi qua.

Sau khi giải quyết được chấp niệm trong lòng Thanh Huyền Lộc, về cơ bản, Lục Huyền vẫn luôn ở trong sơn phong của mình, yên lặng bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Trong khoảng thời gian này, cũng có những đồng môn Trúc Cơ ở xung quanh đây mời hắn cùng đi thăm dò bí cảnh, nhưng đương nhiên là tất cả đều bị hắn lịch sự từ chối.

Dần dần, mọi người xung quanh đều biết tính cách của Lục Huyền, đều hiểu hắn chỉ muốn làm một Linh thực sư không thích tranh đấu và mạo hiểm, nên họ cũng từ từ ít đến mời hắn hơn. Nhưng sau khi câu chuyện Lục Huyền thay đệ tử chân truyền Cát Phác giải quyết vấn đề sinh sản của linh thú, cùng với chuyện hắn hóa giải được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc trong bí cảnh được truyền ra, thái độ của mọi người đối với hắn chẳng hề có chút ý tứ bất kính gì, mà ngược lại càng coi trọng hắn hơn.

Xét cho cùng, với xu hướng phát triển của Lục Huyền hiện tại, ngay cả khi tu vi của hắn chỉ bình thường, không giỏi đấu pháp đi chăng nữa, hắn cũng có thể giành được một vị trí quan trọng trong các bộ phận hậu cần như Kiếm đường, Tư Nông điện rồi.

Chương 308: Thủy Huỳnh Thảo!

Lục Huyền lại ước gì mọi người đều nghĩ về hắn như vậy, giúp hắn củng cố vững vàng thiết lập của mình.

Trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ từng được hắn tuyên bố ở Thứ Vụ đường cũng lần lượt có kết quả rồi. Mượn sự trợ giúp từ đệ tử ngoại môn, hắn đã thu được không ít con ngươi yêu thú nhị phẩm và trứng trùng yêu trùng nhị phẩm.

Sau khi có được hơn chục con ngươi yêu thú, Lục Huyền lại bớt chút thời gian đi Kiếm Môn trấn một chuyến, cho Bách Đồng Quỷ Mộc đang trong tình trạng đói bụng ăn một bữa no nê.

Đám linh thực âm u trong tiểu viện đều phát triển tươi tốt, chỉ có Thánh Anh Quả ngũ phẩm, bởi vì không có huyết nhục hay hồn phách của anh hài tẩm bổ nên linh chủng phát triển chậm chạp, còn chưa bắt đầu nảy mầm.

Có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm phòng hộ, tiểu viện ở Kiếm Môn trấn được bảo vệ rất kiên cố, không có dấu vết tu sĩ xâm nhập.

…

Trở về sơn phong trong tông môn.

Lục Huyền đặt một hạt linh chủng hẹp dài màu xanh nhạt xuống mảnh linh nhưỡng bên trong linh điền. Hạt linh chủng hẹp dài này được ngưng kết từ Linh Huỳnh Thảo biến dị hệ thủy, sau khi nó trở thành linh chủng biến dị, lại trải qua thêm hai lần Lục Huyền kích thích nữa, hiện giờ hắn đang chuẩn bị

trồng nó xuống linh nhưỡng để xem hiệu quả kích thích đến đâu.

Lục Huyền cẩn thận thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến tầng linh nhưỡng bên dưới phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, gắt gao bọc chặt lấy hạt linh chủng kia, sau đó hắn ngưng tụ tâm thần lên hạt linh chủng ở bên trong tầng linh nhưỡng nông ấy.

【Linh thực nhị phẩm không xác định, có thể đặt tên. Được cải tiến từ Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp, ẩn chứa linh lực hệ thủy phong phú, có thể dùng làm tài liệu chủ yếu của một số loại đan dược có hiệu quả đề thăng linh lực.】

"Linh thực nhị phẩm! Cuối cùng cũng cải tạo thành công rồi!" Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, Lục Huyền đã không nhịn được lập tức thốt lên.

Trải qua ba thế hệ kích thích không ngừng, rốt cuộc hắn cũng thành công nhận được một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo cải tiến. Đây còn là dưới điều kiện hắn có thể sàng lọc linh chủng nhiều lần, tiết kiệm được rất nhiều công sức vô ích, chứ những tu sĩ khác muốn cải tiến đến trình độ này, không biết sẽ phải tốn kém bao nhiêu thời gian và tinh lực.

"Từ một loại linh thực chưa nhập phẩm nhảy vọt lên linh thực nhị phẩm, phẩm cấp được đề thăng rất nhiều. Nhưng cũng có thể hiểu được, linh thực nhị phẩm vẫn dừng lại ở phạm trù Luyện Khí, bản chất cũng không khác quá nhiều so với nhất phẩm."

Lục Huyền nghĩ thầm, có thể nhận được Linh Huỳnh Thảo biến dị nhị phẩm cũng tốt lắm rồi. Dù sao phẩm cấp linh thực càng cao, cũng đồng nghĩa với phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ càng hậu hĩnh.

"Linh Huỳnh Thảo biến dị ẩn chứa linh lực hệ thủy phong phú, vậy cứ gọi nó là Thủy Huỳnh Thảo đi!" Lục Huyền vừa

động tâm niệm, thông tin về linh chủng bên trong linh nhưỡng cũng thay đổi theo.

"Hy vọng sau khi Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm này thành thục, nó có thể mang đến thật nhiều phần thưởng tu vi cho ta."

Lục Huyền lại thi triển Linh Vũ Thuật, để những sợi linh khí màu xanh nhạt rót vào bên trong linh chủng, cho nó tham lam hấp thụ linh vũ mát lành kia.

"Mặc dù nó đã được cải tạo thành một loại linh thực nhị phẩm khác, nhưng xét về bản chất, Thủy Huỳnh Thảo này vẫn cùng một mạch với Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp bình thường, chắc hẳn phần thưởng chúng nó cho ra cũng tương tự như nhau thôi. Không ổn không ổn, phải mau chóng nhận được quầng sáng đến từ Thủy Huỳnh Thảo, để xem có phần thưởng tu vi hay không."

Lục Huyền cố nén niềm vui sướng trong lòng, lại lần lượt gieo từng hạt linh chủng biến dị còn sót lại vào trong linh nhưỡng, lần này, hắn thu được tổng cộng là hai mươi ba hạt linh chủng đã biến dị thành công trở thành Thủy Huỳnh Thảo.

Còn những hạt linh chủng khác, chưa biến dị thành công, hắn dự định sẽ tiếp tục kích thích chúng, để xem liệu có thể nhận được thêm mấy hạt linh chủng đã cải tiến thành Thủy Huỳnh Thảo hay không.

Trong hai mươi ba hạt linh chủng, hắn chọn ra ba hạt, dự định sẽ sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí để thúc đẩy chúng sinh trưởng, giúp bản thân thu được quầng sáng phần thưởng trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Ba luồng linh khí màu xanh nhạt lần lượt được rót vào trong những hạt linh chủng hẹp dài bên dưới tầng linh nhưỡng, lớp vỏ của hạt linh chủng lập tức tách ra với tốc độ cực nhanh, mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Nửa ngày sau, ba mầm non Thủy Huỳnh Thảo đã trồi lên khỏi linh nhưỡng, chúng dài chừng một tấc, gió nhẹ thổi hiu hiu làm chúng nó đông lắc tây rung, thoạt nhìn rất là yếu ớt. Trên những phiến lá dài nhỏ kia có điểm xuyết vài chấm huỳnh quang gống như ánh sao trên trời, mơ hồ có một luồng ánh sáng màu lam nhạt lóe lên, tựa như mộng ảo.

"Hiệu quả xúc tiến của Thanh Mộc Nguyên Khí thật ngoài sức tưởng tượng, nói cho cùng, nó cũng đến từ linh lực bổn nguyên của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm. Chu kỳ sinh trưởng của linh thực nhị phẩm bình thường khoảng chừng một năm, bây giờ ta có Thanh Mộc Nguyên Khí, hoàn toàn có thể tiết kiệm được hơn nửa. Đáng tiếc số lượng có hạn và rất khó để bổ sung sau khi tiêu hao." Lục Huyền cảm nhận chùm linh khí màu xanh nhạt bên trong đan điền, có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Sau khi thúc đẩy ba cây non Thủy Huỳnh Thảo nhanh chóng phát triển, hắn lại tiếp tục đi dò xét khắp nơi bên trong sơn phong, xem xét tình hình phát triển của tất cả những loại linh thực khác.

Hai loại Liệt Diễm Quả và Băng La Quả nhị phẩm đã lần lượt bước vào giai đoạn thành thục, một loại linh quả có màu da trời tỏa ra hơi lạnh lẽo, còn một loại linh quả lại có màu đỏ rực, nhìn từ xa giống như những đốm lửa rực cháy.

Bởi vì thời gian gieo trồng Băng La Quả sớm hơn, nên kích thước linh quả này cũng lớn hơn một chút, chúng treo lủng lẳng trên những cành cây, rủ xuống dưới.

Ngoài ra, tám cây trong số chín cây Kiếm Thảo mới được gieo trồng cách đây không lâu đã được Lục Huyền nuôi dưỡng và vun trồng bằng bốn loại kiếm khí khác nhau trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, hiện giờ mỗi loại đều mọc hơn một tấc, giống như những thanh kiếm nhận cầm tay nho nhỏ, mũi kiếm

chĩa thẳng lên vòm trời. Còn một cây Kiếm Thảo hệ hỏa được kiếm khí Xích Diễm Kiếm lưu lại bên trong vỏ kiếm kích thích, đã được gieo trồng gần mạch địa hỏa, chịu sự săn sóc ân cần của hỏa linh nóng hầm hập.

Về phần ba loại linh thực tam phẩm, Dưỡng Kiếm Hồ Lô và Ngọc Lân Quả đã bắt đầu tiến vào giai đoạn thành thục. Hiện giờ, trên thân dây leo màu xanh đậm kia đã có năm quả hồ lô màu xanh, bởi vì được cả kiếm khí bên trong lẫn bên ngoài kích thích nên mặt ngoài của trái hồ lô này khá là loang lổ sặc sỡ, làm tăng thêm vài phần ý vị tao nhã cổ xưa cho nó.

Thỉnh thoảng cũng có thể nghe thấy tiếng kiếm leng keng truyền ra từ trong hồ lô, khiến cho mấy quả hồ lô gần đó không ngừng kích động.

Trên cây Ngọc Lân Quả đã kết tám quả như ngọc thạch, linh quả này có hình dạng na ná với quả tùng, chỉ khác là giá trị nhan sắc của nó cao hơn quả tùng đến mấy cấp bậc. Từng tầng ngọc thạch được xếp tầng bên ngoài, bao bọc lấy linh quả óng ánh trong suốt ở bên trong, nom cực kỳ đẹp mắt và tràn đầy màu sắc.

Chương 309: Thành Công Rồi!

Mê Tiên Đào tam phẩm đã bước vào giai đoạn ra hoa, trên những nhánh cây nhú đầy hoa đào màu phấn hồng, dưới phần nền là tầng chướng khí màu đỏ nhàn nhạt, những đóa hoa này lập tức để lộ ra vẻ mị hoặc trời sinh.

Về phần Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm đã được Tốn Lôi kiếm quang và Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm kích thích cải tạo thành công, nó cũng đã mọc ra chồi non rồi, tiến độ chậm hơn chín cây kia nhiều nhưng hạt linh chủng này cũng có vẻ mạnh mẽ hơn những đồng loại khác, khi Lục Huyền đi đến chăm sóc nó, thỉnh thoảng nó sẽ bắn ra vài luồng kiếm khí tinh xảo màu đen sâu thẳm.

Địa Hỏa Tâm Liên và Huyền Trùng Đằng tứ phẩm đều to lớn hơn một chút.

Địa Hỏa Tâm Liên không ngừng được dung nham nóng bỏng gột rửa, khiến cho màu đỏ đậm trên thân thể nó ngày càng trở nên tinh thuần, có cảm giác ngạo nghễ đứng thẳng trong dòng sông dung nham.

Càng lúc càng có nhiều tổ trùng trên Huyền Trùng Đằng, thường xuyên có những con côn trùng với hình thù quái dị bò từ bên trong ra rồi di chuyển xung quanh. Bởi chúng đều có mối quan hệ cộng sinh với Huyền Trùng Đằng, nên khá nhiều loại côn trùng khác biệt ở gần nhau, nhưng tương đối hòa thuận, thỉnh thoảng những con có địch ý với nhau đều bị Lục Huyền phát hiện kịp thời và bóp chết từ trong trứng nước.

Ngày tháng làm ruộng đơn giản và phong phú trôi qua rất nhanh. Dưới sự thôi thúc của Thanh Mộc Nguyên Khí, thời gian sinh trưởng của Thủy Huỳnh Thảo đã được rút ngắn đi rất nhiều, ba cây Thủy Huỳnh Thảo được chọn cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn thành thục.

Khi Lục Huyền tập trung tâm thần vào chúng, hắn lập tức phát hiện thanh tiến độ mờ nhạt phía dưới Thủy Huỳnh Thảo đã được kéo đầy rồi.

Lúc này, hắn rất nóng lòng muốn xác minh phần thưởng tới từ quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo có khác biệt gì so với Linh Huỳnh Thảo phổ thông hay không, nên cũng chẳng có ý định chờ cho đến khi nó hoàn toàn chín muồi, cứ trực tiếp ngắt luôn.

Thông tin chi tiết về Thủy Huỳnh Thảo được hiển hiện rõ ràng.

【Linh thực Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm…】

"Phẩm chất phổ thông, có thể chấp nhận được." Lục Huyền tùy ý ngó nhìn phẩm chất Thủy Huỳnh Thảo một chút, rồi tập trung lực chú ý vào quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện ngay tại vị trí hắn vừa hái Thủy Huỳnh Thảo. Quầng sáng đáng yêu, hơi lấp lánh làm lay động trái tim Lục Huyền.

"Hy vọng có thể mở ra phần thưởng tu vi." Lục Huyền ôm theo cõi lòng đầy chờ mong, vươn tay tới chạm nhẹ lên bề mặt của quầng sáng màu trắng, nó lập tức hóa thành vô số những điểm sáng nhỏ bé, dũng mãnh tràn vào cơ thể hắn như dòng sông ngân hà đổi chiều.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

Ngay tại thời điểm ý niệm này loé lên, linh lực trong cơ thể hắn đột ngột dâng trào, lan tràn đi khắp kinh mạch.

Lục Huyền vội vàng vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, biến lượng linh lực dư thừa kia thành linh dịch, rồi tích trữ bên trong đan điền.

"Hậu tích bạc phát, cũng may thường ngày ta luôn vất vả khổ tu trồng trọt, mới tiến triển vùn vụt như ngày hôm nay. Cái này gọi là có trả giá sẽ có thu hoạch." Lục Huyền vô cùng vui sướng khi nhận được phần thưởng tu vi quen thuộc, hắn tiếp tục hái hai cây Thủy Huỳnh Thảo đã được Thanh Mộc Nguyên Khí thúc đẩy sinh trưởng còn lại.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được đan dược nhị phẩm Uẩn Linh Đan.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được hai năm tu vi.】

Hai cây Thủy Huỳnh Thảo thành thục còn lại kia lần lượt có phẩm chất phổ thông và tốt, một quầng sáng mở ra được một viên Uẩn Linh Đan nhị phẩm trợ giúp đề thăng linh lực. Thứ này vẫn có một ít tác dụng đối với Trúc Cơ sơ kỳ như Lục Huyền.

Ngoài ra, hắn đoán chừng quầng sáng mang đến hai năm tu vi cho mình, vốn xuất phát từ gốc Thủy Huỳnh Thảo phẩm chất tốt kia.

"Sau khi tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ, ở thời điểm ta ngắt Linh Huỳnh Thảo thành thục không phẩm cấp và nhận được tu vi, chúng sẽ được phân chia đơn giản như sau, Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông mang đến một tháng tu vi, phẩm chất tốt là hai tháng. Hiện giờ khi Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm thành thục, phẩm chất phổ thông lại được thưởng một năm tu

vi, phẩm chất tốt là hai năm, hiệu quả tăng lên gấp cả chục lần. Có hi vọng Kết Đan rồi."

Tuy quá trình bồi dưỡng linh thực nhị phẩm sẽ khiến hắn tiêu hao nhiều linh lực và tốn kém nhiều thời gian hơn, nhưng so sánh với phần thưởng tu vi như vậy, một chút vất vả này cũng không tính là gì.

Lấy tư chất phổ thông như hắn, tu luyện ròng rã mấy năm chỉ nhận được hiệu quả tương đương với đồng môn nội tông tu luyện một năm, thì chỉ có không ngừng tích lũy tu vi, mới có thể tiến xa hơn được, chứ cứ như bình thường, lại muốn tu luyện tới cảnh giới Kết Đan tuyệt đối là chuyện cực kỳ mong manh, thậm chí còn có thể nói là mơ mộng hão huyền.

"Bây giờ lại không giống rồi, ngày ngày ta vẫn khổ tu, cộng thêm phần thưởng từ quầng sáng, đao kiếm hợp bích như vậy, không biết tốc độ gia tăng tu vi sẽ nhanh đến mức nào." Lục Huyền cười tủm tỉm nghĩ thầm.

Sau khi xác nhận Thủy Huỳnh Thảo sẽ mang đến phần thưởng tu vi phong phú, lúc này, Lục Huyền mới yên lòng lại. Hắn dự định sẽ bồi dưỡng hai mươi gốc còn lại như thường, chỉ dùng Thanh Mộc Nguyên Khí ở thời khắc mấu chốt nhất, ngoài ra những hạt linh chủng biến dị còn sót lại cũng phải kích thích không ngừng nghỉ, để xem có thể thu được bao nhiêu linh chủng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

… truyện y.y…

Trên bầu trời cao, Lục Huyền ngồi trên lưng một con Linh hạc xinh đẹp nhẹ nhàng xuyên qua các ngọn núi. Lần này hắn được Liễu Tố, người từng có duyên gặp mặt một lần trong Thanh Linh bí cảnh, mời đến trao đổi cùng với mấy vị đồng môn am hiểu bồi dưỡng linh thực linh thú.

Linh hạc đáp xuống một tòa sơn phong vắng vẻ, Liễu Tố với gương mặt trắng nõn và khí chất trầm ổn đã đứng chờ sẵn ở lưng chừng núi.

“Hoan nghênh Lục sư đệ đến tụ hội ở sơn phong của ta.”

“Làm phiền Liễu sư tỷ rồi.” Lục Huyền mỉm cười đáp lễ, rồi đi theo phía sau Liễu Tố tới một gian đình viện thanh nhã.

Sau đó, lần lượt có những vị đồng môn khác cũng đi vào sơn phong, mỗi khi có tu sĩ đến, Liễu Tố đều giới thiệu bọn họ với nhau.

Cuối cùng, tất cả tu sĩ đều đến đông đủ, ngoại trừ Lục Huyền và Liễu Tố, trong gian đình viện này còn có năm người khác, đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

Trong quá trình Liễu Tố dẫn dắt câu chuyện, Lục Huyền tinh ý cảm nhận được trong ánh mắt của một thanh niên có khí chất âm trầm đang nhìn về phía mình, có xen lẫn với vài phần dò xét cực kỳ mờ mịt, mỗi khi Liễu Tố nói chuyện với hắn, vẻ mặt của người đó đều lộ ra một chút căng thẳng.

Lục Huyền có chút đăm chiêu suy nghĩ, hắn thầm suy đoán, có vẻ như thanh niên này đang yêu thầm Liễu Tố, vì vậy, hắn lập tức giữ một khoảng cách thích hợp với nàng để tránh gây hiểu lầm.

Khúc thủy lưu thương [1], linh quả linh trà ào ạt chảy xuôi theo dòng nước, muốn ăn uống có thể tự lấy.

[1] : Khúc thủy lưu thương hay bữa tiệc bên dòng suối uốn lượn là một phong tục cổ xưa của Trung Quốc, trong đó những người tham gia chờ đợi bên một con suối quanh co và sáng tác những bài thơ trước khi chén đầy rượu gạo trôi xuống để đến tay họ.

Chương 310: Lãng Nguyệt Phúc Địa!

Mọi người đều có thành tựu không nhỏ trong lĩnh vực bồi dưỡng linh thực linh thú, bởi vậy cả nhóm đến với tiểu hội này với tâm thế là tận tình trao đổi những kinh nghiệm có liên quan đến thứ bọn họ tâm đắc cho nhau.

Lục Huyền đã nhận được rất nhiều lợi ích từ đó, mấy vị đồng môn này đã nhập môn từ nhiều năm trước, lại có những hiểu biết thâm sâu về linh thực linh thú, đã tích lũy được rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm, giúp hắn học hỏi được kha khá những bí quyết xử lý vấn đề vô cùng hữu ích.

Mà Lục Huyền lại thỉnh thoảng chêm vào một - hai câu cũng khiến cho ánh mắt của mọi người lập tức sáng ngời.

Mặc dù tri thức về linh thực hắn đang nắm giữ không nhiều như vậy, nhưng hắn lại hiểu biết khá nhiều về bản chất có liên quan đến linh thực, nhất là phương pháp bồi dưỡng, cứ phải gọi là mạnh như nước trút từ trên cao xuống, trực tiếp giúp cho mọi người bỗng nhiên hiểu ra..

“Ta đã sớm nghe nói Lục sư đệ đi Thanh Linh bí cảnh, sau đó trực tiếp giải quyết được chấp niệm trước khi lâm chung của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, vốn dĩ ta còn bán tín bán nghi, nhưng tới hôm nay gặp mặt rồi mới biết, đúng là Lục sư đệ có thiên phú độc nhất vô nhị trên linh thực nhất đạo.”

“Đúng vậy, nghe danh không bằng gặp mặt.”

“Nếu Lục sư đệ có thời gian, mời ngươi tới động phủ nhỏ của ta một chút, chúng ta có thể giao lưu sâu sắc hơn.”

Lục Huyền vội vã xua tay: “Không dám nhận không dám nhận, chư vị sư huynh sư tỷ khen nhầm rồi.”

Hắn chưa bao giờ giấu giếm bản lĩnh có liên quan đến linh thực linh thú của mình, chỉ giấu rất kỹ tu vi và nhiều món bảo vật đến từ quầng sáng khác mà thôi. Càng để lộ năng lực trên phương diện linh thực linh thú, càng dễ dàng tiếp xúc với những tu sĩ cao tầng của tông môn, từ đó nhận được càng nhiều cơ duyên trân quý hơn.

Nếu trước đó, hắn không giúp Dương Khánh Phong giải quyết vấn đề chán ăn của Mặc Lân Giao, thì sau này làm sao có cơ hội gặp được đệ tử chân truyền Cát Phác, càng đừng nói đến chuyện tiến vào Thanh Linh bí cảnh kia.

Mà không trải qua những cuộc gặp gỡ sau này, hắn cũng sẽ bỏ lỡ những món bảo vật quý báu như Kiếm Lệnh và Thanh Mộc Nguyên Khí.

“Lục sư đệ đã gia nhập vào môn hạ của vị Kết Đan chân nhân nào trong nội tông chưa? Nếu chưa, ta có thể tiến cử sư đệ với sư phụ ta.” Mọi người khiêm tốn khen ngợi lẫn nhau vài câu, sau đó một vị tu sĩ trung niên có dung mạo bình thường lên tiếng hỏi.

“Đa tạ ý tốt của sư huynh. Sau khi ta tấn chức đệ tử nội môn, cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn quyết định sẽ tự mình tu hành. Ta lười biếng quen rồi, không chịu được ràng buộc.” Lục Huyền lộ vẻ mặt áy náy trả lời.

Trên thực tế, sau khi bái nhập làm môn hạ của tu sĩ Kết Đan, chẳng những sẽ được tu sĩ Kết Đan chỉ điểm tu hành, còn có bối cảnh vững chắc hơn, thế nhưng, lựa chọn này cũng có ưu điểm và nhược điểm riêng, ưu điểm thì rõ như ban ngày rồi, còn nhược điểm, chính là tu sĩ nọ sẽ gặp phải ngăn cản trên khá nhiều khía cạnh khác. Vì vậy, Lục Huyền quyết định vẫn một thân một mình thì hơn.

Dựa lưng vào đại tông môn như Thiên Kiếm Tông là đủ rồi, dù sao hiện tại hắn cũng không phải là tán tu bình thường, hắn có hai con linh thú hộ tông đang trong thời kỳ phát triển làm chỗ dựa, mà bản thân hắn cũng đang dần dần thể hiện ra giá trị của mình bên trong Kiếm đường rồi, phải biết rằng Kiếm đường chính là một trong số những bộ phận quan trọng của tông môn.

Về phần tài nguyên hay công pháp gì gì đó, Lục Huyền phỏng đoán, có lẽ giá trị của chúng còn không bằng phần thưởng tới từ quầng sáng khi hắn tự gieo trồng một gốc linh thực phẩm cấp cao.

"À đúng rồi, mọi người có nghe thấy gì chưa, một trong ba đại phúc địa của tông môn là Lãng Nguyệt phúc địa sẽ mở cửa sau chừng nửa năm nữa."

"Thật sao?"

"Ta nghe tin tức này từ trong miệng một vị đệ tử chân truyền đó, chắc là thật rồi."

"Xem ra phải nghĩ cách lấy được một tấm Kiếm Lệnh thôi."

"Cái đó là đương nhiên rồi, dù sao nó cũng là phúc địa của tông môn, bí cảnh phổ thông không thể so sánh được."

"Khắp nơi bên trong đều là cơ duyên, nếu vận khí tốt, còn có thể lấy được linh chủng thượng cổ hoặc trứng linh thú thượng cổ. Huống chi, phúc địa này còn có Kết Đan chân nhân trấn thủ, tiến vào gần như sẽ không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, cơ hội như vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ được."

Vừa nghe tiến vào phúc địa có thể tìm thấy các loại linh chủng thượng cổ hay trứng phôi thai của linh thú thượng cổ, Lục Huyền lập tức cảm thấy khao khát vô cùng: "Chư vị sư huynh sư tỷ, sư đệ vừa mới tấn chức đệ tử nội môn không lâu,

các vị có thể nói tường tận cho ta về chuyện có liên quan đến phúc địa được không?"

Liễu Tố nghe vậy thì mỉm cười, chậm rãi đáp: "Phúc địa là một tiểu thế giới độc lập, nằm bên ngoài Tu Hành giới, phía trên nó là động thiên. Chắc hẳn Lục sư đệ đã từng có kinh nghiệm tiến vào bí cảnh nào đó rồi chứ? Phần lớn những bí cảnh này đều là nơi bị bỏ quên hoặc mảnh nhỏ của phúc địa có liên kết với Tu Hành giới. Bên trong bí cảnh đã có rất nhiều bảo vật rồi, nên không cần phải nói tới phúc địa."

"Hiện nay, tông môn đang nắm giữ ba khu phúc địa, mỗi một khu đều có Kết Đan chân nhân phụ trách quản lý. Bởi vì không gian bên trong phúc địa không quá ổn định, nếu tu sĩ thường xuyên tiến vào có thể dẫn tới ảnh hưởng bất lợi, vì vậy cứ cách khoảng từ mười đến hai mươi năm, một trong số ba khu phúc địa này sẽ được mở một lần. Nửa năm sau, Lãng Nguyệt phúc địa, một trong ba khu phúc địa của tông môn sẽ được mở ra."

"Thì ra là thế." Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Vậy điều kiện để tiến vào phúc địa là gì? Liệu đi vào trong đó có gặp phải tà ma yêu thú gây nguy hiểm đến tính mạng hay không?" Hắn lập tức hỏi một vấn đề mà mình quan tâm nhất.

"Trong phúc địa tồn tại có tà ma yêu thú, tông môn để cho chúng ta tiến vào cũng vì muốn dựa vào lực lượng của chúng ta để dọn dẹp chúng, nhưng những con tà ma yêu thú này cũng mang đến uy hiếp bao nhiêu đâu. Hơn nữa, còn có Kết Đan chân nhân thường xuyên chú ý đến tình huống bên trong phúc địa, có khả năng những tu sĩ đi thăm dò nơi này sẽ gặp phải tình huống khiến mình bị thương nhưng không phải lo lắng đến tính mạng. Khi tìm được cơ duyên, giữa nhóm đồng môn còn có thể phát sinh tranh đấu, cướp đoạt lẫn nhau, nhưng đều

đến một điểm nhất định là dừng. Dù sao tất cả cũng là đệ tử nội môn, ở trong tông môn với nhau, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không cần thiết phải xuất hiện cục diện cực đoan như ngươi chết ta sống, lại cộng thêm sư thúc Kết Đan ở đằng sau nhìn chằm chằm vào, ngộ nhỡ bị phát hiện bản thân vừa vi phạm giới luật của tông môn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Thấy Lục Huyền vẫn còn trầm ngâm suy nghĩ, một tu sĩ trung niên ở bên cạnh lại lên tiếng nói: "Tuy khắp nơi bên trong phúc địa đầy rẫy cơ duyên, nhưng đệ tử nội môn phổ thông muốn tìm được các loại bảo vật như linh chủng thượng cổ, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Loại bảo vật quý hiếm này thường nằm ở những khu vực kỳ dị, có cơ quan và trận pháp phòng hộ thiên nhiên, bình thường rất khó tiến vào được. Chỉ có những tu sĩ Trúc Cơ bối cảnh hùng hậu, lại lấy được tin tức và bảo vật có liên quan từ chỗ trưởng bối hoặc sư phụ của mình, mới khiến cho độ khó khi đạt được chúng giảm đi rất nhiều."

Chương 311: Kế Hoạch Dành Cho Nửa Năm Sau!

Lục Huyền khẽ gật đầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm khác thường nào.

Loại tình huống này thật sự rất phổ biến, hắn đã sớm có thể bình tĩnh ứng phó với chúng rồi. Và trọng tâm của hắn vẫn đặt hết lên đám linh chủng cùng với trứng linh thú.

Trên thực tế, nếu không có phương pháp ngưng luyện linh chủng, thì trong tự nhiên rất khó có thể ngưng kết hạt giống quy mô lớn, chỉ có thể chờ cơ duyên xảo hợp mới có thể ngưng kết tinh ra linh chủng.

Đương nhiên, cả linh thú cũng như thế.

Trong này chỉ khác ở chỗ, phúc địa có hoàn cảnh vô cùng thích hợp để linh thực sinh trưởng tự nhiên, nên xác suất ngưng kết ra linh chủng cũng cao hơn bình thường một chút.

“Lục sư đệ, tạm thời không nên suy nghĩ nhiều như vậy. Số lượng đệ tử nội môn tiến vào phúc địa có hạn, muốn tiến vào đó bắt buộc phải có Kiếm Lệnh. Giá trị thông thường của Kiếm Lệnh không dưới ba nghìn - năm nghìn linh thạch, còn là thứ có tiền cũng không mua được. Sư đệ vừa mới tấn thăng đệ tử nội môn không bao lâu, vẫn nên an tâm bồi dưỡng linh thực sẽ tốt hơn.” Đột nhiên thanh niên có khí chất âm trầm kia lại lạnh nhạt lên tiếng nói.

“Chương sư huynh, hãy nếm thử linh tửu ta mới ủ đi.” Liễu Tố nghe ra được giọng điệu của thanh niên này khá là bất thường, mới nhanh chóng thay đổi chủ đề.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở, chỉ là cơ hội hiếm có như vậy, ta sẽ nghĩ biện pháp để thử xem. Xét cho cùng, cũng còn khoảng nửa năm nữa, phúc địa mới được mở ra, trong khoảng thời gian này, ta sẽ cố gắng tích góp linh thạch, rồi xem có thể mua được một tấm Kiếm Lệnh hay không.” Lục Huyền phớt lờ giọng điệu quái gở của thanh niên âm trầm kia, chỉ mỉm cười nhìn gã, rồi trả lời hết sức chân thành.

Từ lần trước, sau khi hắn thay Cát Phác, một trong số những đệ tử chân truyền của tông môn, giải quyết vấn đề sinh sản của Âm Dương Côn Ngư, gã có tặng cho hắn một tấm Kiếm Lệnh, vốn dĩ hắn còn đang do dự chưa muốn đi thăm dò phúc địa ngay, nhưng hôm nay nghe được mọi chuyện có liên quan đến phúc địa, thái độ của hắn đã dần dần chuyển sang hướng nên tham gia một lần.

Không nguy hiểm đến tính mạng, lại có khả năng nhận được linh chủng thượng cổ, đương nhiên hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy rồi.

“Linh chủng thượng cổ, dù phương pháp gieo trồng có thất truyền đi chăng nữa, thì chỉ cần vùi hạt linh chủng kia xuống đất là có thể tìm được cách bồi dưỡng rồi. Càng không cần phải nói đến tình huống vượt cấp gieo trồng linh thực phẩm, sẽ có khả năng mang tới cho ta phần thưởng kếch sù từ quầng sáng.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm, càng nghĩa ý tưởng này càng thêm kiên định.

Mấy ngươi bọn họ lại giao lưu thêm một lát, sau đó dần dần có chiều hướng tan họp.

“Chư vị sư huynh sư tỷ, từ trước đến nay, Lục mỗ vẫn luôn yêu thú các loại linh thực ly kỳ quái dị, coi như không thể bồi dưỡng ra cũng không sao cả, quan trọng là trải nghiệm thử một lần. Nếu trong tay các vị có linh chủng không xác định hoặc là

linh chủng kỳ dị nào đó, có thể tới sơn phong của ta, ta sẽ dùng những loại bảo vật khác để trao đổi.”

“Không dám không dám.”

“Nếu mà gặp được Lục sư đệ sớm hơn thì tốt biết mấy, khoảng vài năm trước, ta có một hạt linh chủng không xác định, ngay cả sư thúc Kết Đan trong tông môn cũng không thể nhận ra nó, cũng không biết nên gieo trồng như thế nào nên đành phải bán đi với giá thấp rồi.”

“Đúng đấy, ta cũng có trải nghiệm tương tự.”

Mọi người đều vui vẻ đồng ý.

Bọn họ không giống như Lục Huyền, chỉ chuyên tâm dốc sức cho chuyện gieo trồng linh thực. Đối với bọn họ, linh thực linh thú chỉ là một phương tiện kiếm tiền mà thôi, tầm quan trọng của tu luyện vượt xa những loại tài nghệ tu hành kiểu này.

Các tu sĩ có mặt tại đây đều tiến vào cảnh giới Trúc Cơ rồi, đi ra bên ngoài tông môn cũng được coi là nhân vật nổi bật một phương, nên bọn họ sẽ thường xuyên ra vào các loại bí cảnh, vì thế cũng thỉnh thoảng có cơ hội đụng phải những hạt linh chủng chưa xác định được. Linh chủng không biết tên gọi, cấp bậc, thì đương nhiên cũng không biết được phương pháp bồi dưỡng tương ứng, cho dù có gieo trồng thành công đi nữa thì nó cũng không thể phát triển như bình thường được.

Có thể dùng linh chủng chưa biết ấy để trao đổi những món bảo vật trong tay Lục Huyền, thế cũng tốt lắm rồi.

Sau khi nhận được lời hứa hẹn của mọi người, Lục Huyền rất vui vẻ quay về sơn phong.

…

Hồ nhỏ dưới chân núi.

Mặt hồ tràn đầy linh khí lượn lờ bốc lên.

Băng La Quả được trồng trong hoàn cảnh thích hợp bên bờ hồ, đang tỏa ra một mảnh hàn khí nhàn nhạt, khiến cho mặt hồ ở ngay gần đó trực tiếp đông kết thành một lớp băng mỏng.

Phong Chuẩn dang đôi cánh chim rộng lớn màu xanh nhạt, nhẹ nhàng lướt ngang qua mặt hồ. Cái bụng nó vẫn duy trì hình dạng tròn xoe như trước nhưng tốc độ lại không bị ảnh hưởng chút nào, chỉ trong nháy mắt, nó đã bay qua mặt hồ nước.

Lại nghe "Rào rào" một tiếng, một con Giao Long màu hỏa hồng vừa trồi lên từ dưới đáy hồ, sau đó bay nghiêng về phía Phong Chuẩn rồi trực tiếp móc thân thể của mình lên phần mắt cá chân của Phong Chuẩn.

Trong nháy mắt đã năm tháng trôi qua, kích thước của ấu giao cũng dài thêm không ít, từ trước kia, nó chỉ dài khoảng hai thước, đến hiện tại nó đã dài đến năm thước rồi.

(Một thước tương đương với 0,33m)

Bởi vì trước đó, nhóc con này luôn treo trên cổ Phong Chuẩn khiến cho ấu điểu không chịu nổi gánh nặng này, vì vậy, Ly Hỏa Giao cực kỳ ỷ lại vào Phong Chuẩn đã quyết đoán thay đổi vị trí bấu víu của mình, chuyển sang phần mắt cá chân.

Thường ngày nó hay ở dưới đáy hồ nhỏ, chỉ cần Phong Chuẩn bay ngang qua nơi này, nó sẽ lập tức xông tới thân thiết một phen.

Vào thời điểm đó, Lục Huyền đang đi dò xét linh điền ở khắp nơi trên sơn phong, xem xét tình huống sinh trưởng của từng gốc linh thực. Được hắn chăm sóc vô cùng cẩn thận, nên tất cả những gốc linh thực kia đều phát triển rất tốt. Khi đi tới khu vực mỏ khoáng thạch có chút hẻo lánh ở bên sườn núi,

hắn lại như thường lệ tập trung tinh thần, cẩn thận kiểm tra trạng thái của Ngọc Lân Quả được trồng ở chỗ này.

"Hả? Có một trái Ngọc Lân Quả đã chín rồi sao?" Chỉ thấy giữa những chiếc lá mỏng như ngọc kia, có một thanh tiến độ mờ nhạt đã được kéo đầy, xuất hiện bên dưới một trái Ngọc Lân Quả.

Lục Huyền vội vàng lấy một chiếc hộp ngọc hình vuông ra khỏi túi trữ vật, đồng thời phần bắp thịt phía trên bàn tay hắn nhanh chóng sừng hóa, biến thành trong suốt như ngọc lưu ly. Hắn nắm chặt lấy phần chóp của trái Ngọc Lân Quả kia rồi dùng sức giật mạnh, và nhanh chóng bỏ nó vào trong chiếc hộp ngọc hình vuông trên tay mình.

"Thật xinh đẹp." Trên nền hộp ngọc trắng nõn, ở chính giữa có đặt một trái Ngọc Lân Quả óng ánh trong suốt, với từng ngọc thạch được sắp xếp chặt chẽ với nhau, linh quang không ngừng lóe lên, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Lục Huyền vừa cảm thán vừa ngưng tụ tâm thần lên trên Ngọc Lân Quả.

【Linh trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, trực tiếp ăn vào sẽ giúp gia tăng cường độ nhục thân của tu sĩ hoặc yêu thú, cũng có thể dùng để luyện chế một số loại đan dược luyện thể.】

"Ăn luôn sẽ giúp nâng cao cường độ nhục thân, thật không tệ."

Lục Huyền cũng không vội ăn trái Ngọc Lân Quả này, hắn hơi ngẩng đầu nhìn về phía thân cây như ngọc thạch bên cạnh. Chỉ thấy trên cành cây, ngay tại vị trí vừa hái Ngọc Lân Quả xuống, đã có thêm một quầng sáng màu trắng đang lấp lánh không ngừng.

Chương 312: Phong Nhạc Ngọc Ấn!

"Thời khắc mở thưởng đến rồi…"

Lục Huyền nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó kiễng chân lên, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Đúng vào khoảnh khắc hắn chạm vào nó, quầng sáng đã biến thành vô số những đốm sáng nhỏ bé, mang theo ánh ngọc sáng ngời rót vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được pháp khí tam phẩm Phong Nhạc Ngọc Ấn.】

Ý niệm trong đầu dần tiêu tan, một khối ngọc ấn tinh xảo xinh xắn lặng lẽ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Ngọc ấn có hình vuông, dài rộng chừng ba tấc, kích thước nhỏ nhưng cực kỳ nặng, khiến cho bàn tay Lục Huyền phải vô thức buông thõng xuống dưới.

Có thể lờ mờ nhìn thấy hư ảnh ngọn núi ở bên trong ngọc ấn, khi nhìn từ các góc độ khác nhau sẽ thấy khoảng cách và độ cao của chúng không giống nhau.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên khối ngọc ấn xinh xắn kia, gần như ngay lập tức, hắn đã biết được thông tin chi tiết về nó.

【Pháp khí tam phẩm Phong Nhạc Ngọc Ấn, được dung luyện từ một ngọn núi ngọc, nặng hơn núi đá bình thường, sau khi luyện hóa có thể kiểm soát và thay đổi kích cỡ của thứ này.】

“Pháp khí tam phẩm.” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ.

Trái Ngọc Lân Quả vừa mới hái xuống có phẩm chất tốt, có thể dựa vào nó, nhận được một kiện pháp khí tam phẩm quý hiếm cũng quá đủ rồi.

Hắn nhanh chóng tế luyện Phong Nhạc Ngọc Ấn, sau đó tâm niệm vừa động.

“Lớn! Lớn! Lớn!”

Ngọc ấn bị ném lên không trung, là không ngừng xoay tròn, khiến cho kích thước của nó cấp tốc bành trướng lên. Chỉ trong chớp mắt, nó đã cao chừng năm trượng, dừng ở giữa không trung giống như một ngọn núi ngọc thạch vậy.

Lục Huyền rất sợ sẽ đập phải đám hoa cỏ trên sơn phong, nên vội vàng khống chế ngọc ấn trở lại kích thước bình thường.

“Nếu tế luyện thành thạo hơn nữa, một khi rót đầy đủ linh lực, khẳng định là kích thước của khối ngọc ấn này có thể gia tăng lên rất nhiều. Về sau, nếu chạm mặt với đối thủ, cứ trực tiếp dùng nó đập là được, đơn giản bạo lực.” Lục Huyền cất Phong Nhạc Ngọc Ấn đi, lại nhìn trái Ngọc Lân Quả trong hộp ngọc. Hắn hít một hơi thật sâu, để cho mùi thơm ngát đang quanh quẩn xung quanh hộp ngọc tràn vào khoang mũi.

“Linh quả đẹp như vậy, làm sao nỡ ăn đây?”

“Thơm quá.”

Ngọc Lân Quả nhẹ nhàng trượt vào trong bụng, gần như ngay tức khắc, hương thơm ngào ngạt đã bùng nổ trong bụng hắn, một luồng linh lực ấm áp tràn ngập trong tứ chi bách hài của Lục Huyền, nhẹ nhàng nuôi dưỡng từng bộ phận trên cơ thể hắn.

“Trước đó, ta từng được ăn Kim Tủy Ngọc Dịch rồi, tới bây giờ lại có Ngọc Lân Quả nữa, cộng thêm 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, coi như lực phòng ngự của thân thể đã được kéo đến mức lớn nhất.” Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu.

Sau khi hái một trái Ngọc Lân Quả thành thục, trên cây còn lại bảy quả đều đang tiến vào giai đoạn thành thục. Lục Huyền cũng không nóng nảy đến mức trực tiếp đi sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền tới thúc chín chúng.

“Ngọc Lân Quả, Dưỡng Kiếm Hồ Lô và hơn ba mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đã được sàng lọc nhiều lần, chắc hẳn trước khi Lãng Nguyệt phúc địa mở ra, ta sẽ thu hoạch được kha khá quầng sáng.”

Còn chưa đầy một tháng nữa, sẽ tới thời điểm Lãng Nguyệt phúc địa mở ra, tông môn đã tiết lộ chi tiết về tình huống này rồi. Mặc dù hiếm khi ra ngoài, nhưng Lục Huyền vẫn có thể cảm nhận được những thay đổi tinh tế trong bầu không khí của tông môn, càng ngày càng có nhiều tu sĩ Trúc Cơ trở lại tông môn hơn, tất cả đều toát lên cảm giác hừng hực vội vàng tràn ngập.

Trong tay hắn có một tấm Kiếm Lệnh, hiển nhiên không phải lo lắng điều gì, cứ thong dong ổn định chờ đến lúc phúc địa mở ra thôi.

Bên trong đình viện, Lục Huyền nhẹ nhàng lắc lắc cái cốc. Bách Quả Linh Tương ở trong cốc khẽ đung đưa theo nhịp lắc.

Lục Huyền nhấp một ngụm nhỏ, hương thơm của nhiều chủng linh quả hòa quyện vào nhau, mùi vị hài hòa nhưng lại phân chia đủ cấp độ, làm cho hắn có thể cảm nhận được các loại biến hóa kỳ diệu.

“Thảo nào… loại Bách Quả Linh Tương này lại khiến cho Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm trước khi lâm chung vẫn nhớ mãi không quên. Dù không bỏ thêm một chút yếu tố tình cảm vào trong đó, thì hương vị của linh tương này cũng xứng đáng được nó nhớ thương.” Lục Huyền vừa thưởng thức Bách Quả Linh Tương, vừa nghĩ thầm.

Muốn phối chế được loại linh tương này cần phải sử dụng đến mười mấy chủng linh quả khác nhau, quá trình thu thập khá phức tạp. Lần trước, ở Thanh Linh bí cảnh, hắn phải mượn dùng lực lượng của tông môn mới có thể trực tiếp thu thập đầy đủ.

Sau khi Lục Huyền có ý tưởng tự phối chế loại linh tương này, hắn cũng không đích thân đi khắp nơi thu mua linh quả mà dứt khoát bỏ ra một khoản linh thạch, tuyên bố nhiệm vụ ở Thứ Vụ đường. Chỉ cần giá cả thoáng tăng lên một chút là sẽ có lượng lớn đệ tử ngoại môn ùn ùn tiếp nhận nhiệm vụ, thay Lục Huyền đi thu thập đầy đủ linh quả.

Bách Quả Linh Tương mang đến tác dụng chậm khá mạnh, nếu uống quá nhiều sẽ say.

Trong viện, Phong Chuẩn dang rộng đôi cánh chim to lớn của mình, để cái bụng to tướng ngửa lên trên, cả thân thể nằm sõng soài trên mặt đất. Ly Hỏa Giao lại như một con rắn đã tử vong, trực tiếp tê liệt không nhúc nhích nằm trên cái bụng tròn trịa của Phong Chuẩn.

Đạp Vân Linh Miêu vẫn cố gắng duy trì tư thế tao nhã, nhưng tiết tấu đi lại của nó đã bị ảnh hưởng khác nhiều, khi thì giẫm phịch chân xuống đất, lúc lại đặt thật nhẹ, đôi mắt lờ đờ mông lung, ngay cả tiếng gầm giừ cũng trở nên thô ráp mười phần.

“Ai bảo các ngươi tham ăn?” Lục Huyền nhìn Phong Chuẩn và ấu giao đã say đến bất tỉnh nhân sự, hơi có chút

buồn cười nói.

Hắn vừa phối chế ra Bách Quả Linh Tương không được bao lâu, ba con thú nhỏ này đã nhân lúc hắn đi dò xét xung quanh linh điền, để lén lén lút lút uống không ít dẫn tới tất cả đều rơi vào trạng thái say khướt rồi.

Lục Huyền mang theo ba phần men say, lại đi dò xét xung quanh linh điền, cẩn thận quan sát tình trạng sinh trưởng của tất cả đám linh thực. Ở thời điểm hắn đi đến phía trước cây Ngọc Lân Quả, tâm thần đều tập trung lên một trái Ngọc Lân Quả đã bị để ý từ lâu.

Đúng như dự đoán, thanh tiến độ phía dưới trái Ngọc Lân Quả đó đã hoàn toàn được lấp đầy.

"Trái Ngọc Lân Quả thứ hai đã chín."

Đột nhiên tinh thần Lục Huyền đã tỉnh táo hơn không ít, bàn tay hắn lập tức biến thành trạng thái ngọc thạch, sau đó cẩn thận nắm lấy phần thóp của trái Ngọc Lân Quả rồi dùng sức giật nó xuống.

Hắn tùy ý đảo mắt nhìn qua, lập tức phát hiện phẩm chất của trái Ngọc Lân Quả lần này vẫn giống quả lần trước, đều là phẩm chất tốt.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Linh quả Ngọc Lân Quả tam phẩm, được tẩm bổ kích thích bằng khí tức của ngọc thạch mà thành…】

Ý niệm nhanh chóng lướt ngang qua đầu Lục Huyền, hắn lại thả lực chú ý của mình lên quầng sáng màu trắng đang nhấp nháy giữa những chiếc lá mỏng như ngọc trên cây.

Hắn lập tức giơ tay lên cao, giống như muốn ôm lấy mặt trăng để chạm vào quầng sáng màu trắng ấy.

Chương 313: Tiểu Hải Kiếm Phù!

Quầng sáng nọ lặng lẽ nổ tung, lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, trong nháy mắt đã cùng nhau tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được ngọc thạch linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc.】

Vô số đốm sáng biến mất, một khối khoáng thạch lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Khối khoáng thạch này có kích thước bằng cái đầu em bé, bề mặt không bằng phẳng, có màu đỏ sẫm, bên trong có một loại vật chất tương tự như ngọc tủy chậm rãi chảy xuôi.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên khối linh khoáng, lập tức có được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc, bên trong ẩn chứa một lượng lớn tinh hoa ngọc thạch, có thể dùng để luyện chế pháp khí và phi kiếm tương ứng.】

"Linh khoáng tứ phẩm!" Lục Huyền không sở trường về luyện khí, chỉ có thể cất khối Xích Cương Ngọc này trước đã.

"Ngọc Lân Quả này cũng giúp yêu thú tăng cường nhục thân, có thể cho linh miêu ấu điểu ấu giao ăn."

Lời nói đến đây, đột nhiên ba con thú nhỏ từ đâu xúm lại, dùng ánh mắt sáng ngời đầy nóng bỏng, nhìn chằm chằm vào trái Ngọc Lân Quả trong suốt trên tay Lục Huyền.

Lục Huyền không chút do dự, đã xuất ra một luồng kiếm quang màu đen nhánh từ trong cơ thể, trực tiếp cắt trái Ngọc Lân Quả chín mọng kia thành ba miếng rồi chia cho mỗi đứa một miếng.

"Ngang…"

"Chiêm chiếp…"

"Ngao…"

Sau khi ba nhóc con ăn xong miếng Ngọc Lân Quả thuộc về mình, được linh lực dồi dào và ấm áp kích thích, cả đám đều không hẹn mà cùng rống lên.

Đứa thì kích động vô cùng, đứa lại chu mỏ véo von, đứa khác ồm ồm thô ráp, từng chuỗi âm thanh trầm bổng cứ nối tiếp nhau vang vọng khắp núi rừng.

"Đạp Vân Linh Miêu là yêu thú nhất phẩm dị chủng, Phong Chuẩn là yêu cầm nhị phẩm đang trong thời kỳ phát triển, Ly Hỏa Giao tam phẩm vẫn còn dừng lại ở thời kỳ ấu sinh, chia một trái Ngọc Lân Quả thành ba phần là vừa phải."

Gầm rú phát tiết một trận xong, ba con thú nhỏ đều tự tìm một chỗ để hấp thu linh lực bên trong Ngọc Lân Quả.

Lục Huyền tiếp tục đi dò xét linh điền, ở thời điểm chạm mặt với Thảo Khôi Lỗi, hắn nhẹ nhàng điểm một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí vào khối u trên cái đầu cỏ xám khổng lồ của nó. Mảnh cỏ xám toàn thân Thảo Khôi Lỗi lập tức sinh trưởng điên cuồng, cũng từ từ chuyển sang màu xanh rồi gắt gao bọc chặt nó vào bên trong.

Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào bên trong, chợt phát hiện đống dây cỏ đang cấp tốc đan dệt, tái tạo lại thân thể cho Thảo Khôi Lỗi.

Dò xét xong toàn bộ linh điền, Lục Huyền lại quay về trong phòng, thỏa thích ngâm mình trong tinh huyết Giao Long và tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》. Hắn cảm nhận được nhục thân của mình ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ còn khoảng một tháng nữa là đến ngày Lãng Nguyệt phúc địa mở ra, Lục Huyền đã có Kiếm Lệnh trong tay nên cũng không nóng nảy, chỉ ngày ngày chậm rãi bồi dưỡng linh thực và chờ chúng thành thục mà thôi.

…

Mười ngày trôi qua, hắn đi đến phía trước một mỏm núi đá.

Hơn hai mươi thanh phi kiếm bị vứt bỏ lộn xộn trên mặt đất, cùng với đống dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô trực tiếp xỏ xuyên qua khắp nơi, tạo thành một cái giá đỡ đặc biệt từ những thanh phi kiếm phế phẩm kia.

Mặc dù số lượng phi kiếm khá nhiều, nhưng chúng đều là hàng cũ Lục Huyền mua được từ trong những quầy hàng tán tu tại Kiếm Môn trấn, cũng không tiêu tốn quá nhiều linh thạch.

Trên đống dây leo kia có treo sáu quả hồ lô màu xanh với kích thước lớn nhỏ khác nhau, trái hồ lô ở chỗ thấp nhất hấp thụ nhiều kiếm ý nhất nên thể tích cũng là to nhất, nó đang tiến vào giai đoạn thành thục nhanh chóng.

Sau khi biết có một trái hồ lô sắp thành thục, ngày nào Lục Huyền cũng qua đây kiểm tra hai lần, chỉ mong mình có thể mở được quầng sáng phần thưởng kia càng sớm càng tốt.

Ở thời điểm tâm thần ngưng tụ, hắn nhanh chóng phát hiện thanh tiến độ phía dưới quả hồ lô lốm đốm màu xanh nằm tại vị trí thấp nhất đã được lấp đầy hoàn toàn.

“Cuối cùng cũng chín muồi.”

Lục Huyền vô cùng quan tâm đến quả hồ lô được công phạt kiếm khí nuôi dưỡng này, hắn không chút chần chừ đã hái nó ngay lập tức. Trên miệng của trái hồ lô có một cái nút thiên nhiên, được dùng để ngăn ngừa kiếm khí được nuôi dưỡng bên trong tràn ra ngoài.

Vừa khẽ lắc lư, bên trong hồ lô đã truyền đến một tiếng kiếm ngân rất nhỏ, kiếm ý dâng trào, giống như có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

【Linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, bên trong hồ lô ẩn chứa kiếm khí vô hình, lực sát phạt cực mạnh.】

Ý niệm lóe lên trong đầu Lục Huyền. Sau đó, hắn liếc mắt nhìn quầng sáng màu trắng đang lơ lửng phía trên dây leo. Ở thời điểm sợi dây leo bên dưới nhẹ nhàng đung đưa, quầng sáng treo bên trên sẽ nhẹ nhàng nhấp nháy cứ như đã chạm vào trái tim của Lục Huyền rồi.

Hắn nín thở, vươn tay chạm nhẹ vào mặt ngoài của quầng sáng. Quầng sáng lập tức phát ra một tiếng nổ vang, chỉ thấy vô số những điểm sáng nhỏ xíu lập tức hóa thành một luồng kiếm khí vô hình, tranh nhau xông vào trong cơ thể Lục Huyền.

Hắn cảm nhận được một cơn ngứa râm ran truyền đến ở thời điểm những đốm sáng kia tiếp xúc với da thịt mình, đồng thời một ý niệm cũng chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục tứ phẩm Tiếu Hải Kiếm phù.】

Một tấm phù lục không phải kim loại cũng không phải ngọc nhanh chóng xuất hiện trong tay Lục Huyền, tấm phù lục này dài chừng ba tấc, hình dạng giống như mũi kiếm, trên bề mặt có một mảnh sóng biển cuồn cuộn trào dâng, nếu nhìn kỹ sẽ cảm nhận được kiếm ý vô tận đang chứa đựng bên trong đó.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên tấm phù lục, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết được những tin tức có liên quan đến tấm phù lục này.

【Phù lục tứ phẩm Tiếu Hải Kiếm phù, trong nháy mắt kích phát, sẽ bắn ra vô số kiếm ý giống như một mảnh sóng to gió lớn, nếu trúng một kích toàn lực, có thể làm cho tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hoặc hậu kỳ bị thương nặng, thậm chí là tử vong.】

【Tiêu hao phẩm, có thể tự khống chế số lượng kiếm khí dự định kích phát, kiếm khí càng nhiều, lực sát thương càng mạnh.】

"Phù lục tứ phẩm!" Lục Huyền không nhịn được khẽ thở dài một tiếng.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô này không hổ là phẩm chủng linh thực phải dùng Kiếm Ấn mới có thể đổi được, phần thưởng thu hoạch từ quầng sáng của nó cực kỳ phong phú.

Trước mắt, có thể nói tấm Tiếu Hải Kiếm phù này chính là thủ đoạn mạnh mẽ nhất trong tay hắn.

"Phù lục bình thường đều là hàng dùng một lần, Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm này có thể sử dùng được nhiều lần. Nếu sử dụng đúng thời điểm, nó sẽ mang lại khá nhiều lợi ích cho ta." Lục Huyền nhìn mảnh kiếm khí vô biên như sóng biển đang không ngừng sôi trào bên trong phù lục, trong lòng cảm khái vô cùng.

"Hiện giờ, khi tiến vào bên trong phúc địa, ta lại có thêm một chỗ dựa vững chắc rồi."

Hắn cẩn thận cất kỹ Tiếu Hải Kiếm phù vào trong túi trữ vật, rồi treo Dưỡng Kiếm Hồ Lô ở bên hông, lại cầm cái Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm cổ xưa trên tay.

Lục Huyền tùy ý thi triển một đạo Thủy Kính Thuật, khiến cho một thanh niên cao lớn tuấn tú với đôi mắt sáng ngời trong veo lập tức xuất hiện trong tấm gương mờ ảo trước mắt.

Thanh niên này mặc một bộ thanh sam, bên hông có treo một trái hồ lô lốm đốm màu xanh, đang lười biếng nhàn nhã cầm một thanh trường kiếm mang phong cách cổ xưa trên tay, khí chất phiêu dật xuất trần, giống như một vị tiên nhân.

Chương 314: Thủy Hành Châu!

“Ta ở Điền tông tu kiếm đạo thành tiên?”

“À không phải, ta ở Kiếm tông làm ruộng thành tiên.”

Lục Huyền cất trái hồ lô và vỏ kiếm đi, linh lực thu liễm lại, chỉ trong nháy mắt, hắn đã trở về thiết lập của một vị Linh thực sư vô cùng bình thường.

Càng ngày càng gần đến thời điểm Lãng Nguyệt phúc địa được mở ra, Lục Huyền cũng rõ ràng cảm nhận sự biến hóa của bầu không khí bên trong nội tông. Gần đây, Kiếm Lệnh đã trở thành vật phẩm nóng bỏng nhất được đề cập đến trong nhóm đệ tử nội môn, rất nhiều đồng môn đều đang cố gắng thông qua những con đường khác nhau để trao đổi một tấm Kiếm Lệnh.

Lục Huyền không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, hắn vẫn yên tâm bồi dưỡng linh thực của mình.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn ba hôm nữa là đến ngày phúc địa mở cửa. Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền lại thu hoạch được một trái Ngọc Lân Quả, cũng nhờ nó mà nhận được một khối linh khoáng Xích Cương Ngọc.

Ba mươi hai bụi Thủy Huỳnh Thảo đã gần thành thục, Lục Huyền dự tính sau khi tiến vào phúc địa, hắn sẽ tốn một khoảng thời gian ở bên trong, đương nhiên là không thể hái linh thực đúng thời điểm nó chín muồi được. Vì vậy, hắn dứt khoát vận dụng một chút Thanh Mộc Nguyên Khí, thúc đẩy một nửa - tức là mười sáu gốc Thủy Huỳnh Thảo thành thục.

Mười sáu gốc còn lại, hắn dự định dùng chúng để ngưng kết linh chủng, sau đó mở rộng quy mô gieo trồng.

Muốn ngưng kết linh chủng, cần phải chờ một đoạn thời gian sau khi linh thực hoàn toàn chín muồi, mới có thể thực hiện thao tác được, quá trình này tương đối phức tạp, nên Lục Huyền đã quyết định sẽ để chúng chín muồi tự nhiên, chờ khi nào mình trở về từ phúc địa mới tiến hành.

Bởi vì chín ép nên trong số mười sáu gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm kia, hắn không hái được một cây hoàn mỹ nào, chỉ có hai cây thượng đẳng, năm cây tốt và chín cây phẩm chất phổ thông.

Sau khi hái xong, mười sáu quầng sáng lập tức xuất hiện. Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào chúng, từng luồng ý niệm loé lên trong đầu, các loại phần thưởng lần lượt xuất hiện.

Trong nhóm này có bảy cây Thủy Huỳnh Thảo mang đến phần thưởng tu vi, phẩm chất phổ thông được thưởng một năm tu vi, phẩm chất tốt là hai năm và phẩm chất thượng đẳng là ba năm tu vi. Tổng cộng đã mang lại cho Lục Huyền mười một năm tu vi.

Linh khí trong cơ thể hắn đột nhiên tăng lên rất nhiều, hắn vội vàng vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》 áp súc chuyển hóa linh khí thành linh dịch, cất chứa trong đan điền.

“Cuối cùng cũng không phải giậm chân tại chỗ nữa.” Lục Huyền cảm nhận được tu vi đã chững lại từ lâu, hiện giờ mới tăng vọt, sau đó lại nghĩ đến thời điểm mình vừa mới tấn chức cảnh giới Trúc Cơ, bởi vì bận rộn cải tạo phẩm chủng Linh Huỳnh Thảo, không thể gieo trồng được, nên hắn khổ tu thời gian dài, hầu như tu vi cũng không tăng lên mấy. Giờ cảm nhận được sự khác biệt to lớn giữa hai bên, càng khiến hắn nảy sinh cảm giác vô cùng sung sướng khi làm ruộng.

Trong các quầng sáng còn lại, hắn mở ra được sáu viên đan dược nhị phẩm Uẩn Linh Đan giúp đề thăng linh lực trong cơ thể tu sĩ, cũng có chút tác dụng với Trúc Cơ sơ kỳ như Lục Huyền.

Ngoại trừ thứ này, hắn còn nhận được hai tấm phù lục tam phẩm.

Thủy Long phù, khi kích phát sẽ sinh ra một con Thủy Linh Giao Long, được linh thức khống chế, nó có thể gây tổn thương cho kẻ địch.

"Kích phát thứ này tương đương với trực tiếp bắn ra hai đạo thuật pháp trung cấp Thủy Long Thuật."

Trong 《 Đại Ngũ Hành Công 》 cũng có phương pháp tu luyện môn thuật pháp này, Lục Huyền tự hiểu rõ bản thân, ngoại trừ thời gian hấp thụ linh khí, thì phần lớn thời gian còn lại hắn đều dùng vào quá trình tu luyện Ngũ Hành Độn Pháp và thuật pháp phụ trợ bồi dưỡng linh thực.

Phần thưởng từ quầng sáng do hai cây phẩm chất thượng đẳng mang tới đều tương đối tốt. Một gốc thưởng ba năm tu vi, tương đương với ba gốc Thủy Huỳnh Thảo phổ thông, gốc còn lại, mở ra được một món bảo vật tam phẩm.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu.】

【Bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu, ngậm bảo châu vào trong miệng, có thể tự do di chuyển trong nước sâu như đi trên mặt đất bằng phẳng, hơn nữa, bảo vật này còn trợ giúp tu sĩ tu luyện bình thường ở trong thủy vực.】

"Bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu, mặc dù công năng tương đối đơn giản, nhưng rơi vào một số hoàn cảnh đặc thù, thứ này sẽ phát huy ra tác dụng rất tốt." Lục Huyền cảm khái một câu, mắt thấy thời gian phúc địa mở cửa ngày càng gần,

hắn cũng bắt đầu âm thầm kiểm kê tính toán về thực lực của bản thân.

Sau khi tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ, cả tu vi thuật pháp lẫn bảo vật trên người hắn đều gia tăng rất lớn so với giai đoạn Luyện Khí. Linh lực càng không cần phải nói, đã nồng đậm hơn không chỉ gấp mười lần.

Các khía cạnh còn lại, về tấn công, trong tay hắn có pháp khí tam phẩm Tử Điện Kiếm và Phong Nhạc Ngọc Ấn, cùng với Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm ở trong đan điền, cộng thêm《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 vì hắn thường xuyên thi triển kiếm quyết để bồi dưỡng Kiếm Thảo nên cả môn kiếm quyết này cũng tiến bộ rất nhanh, ngoài ra, trong tay hắn còn có phù lục tứ phẩm Tiếu Hải Kiếm phù, cùng với các loại phù lục tam phẩm như Thủy Long phù, Tịnh Linh phù, cũng coi như có thực lực đứng đầu trong hàng ngũ tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Về phương diện phòng ngự, hắn đã cường hóa thể chất nhục thân theo nhiều phương thức khác nhau như ăn Kim Tủy Ngọc Dịch, Ngọc Lân Quả tam phẩm, lại tu luyện《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》,《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, còn có Thanh Mộc Nguyên Khí giúp nâng cao năng lực tự phục hồi, và Thế Thân Tà Anh có thể chống đỡ một kích trí mạng, lại cộng thêm Vô Cấu Ngọc có thể kịp thời phát hiện ra dấu vết của tà ma.

Ngoại trừ thứ này, trong tay hắn vẫn còn Ẩn Linh Sưởng có thể tạm thời ẩn nấp thân hình, cùng với Phù Quang Thân Pháp và Ngũ Hành Độn Pháp.

Nhìn theo hướng này, mặc dù hắn không ra ngoài thăm dò bí cảnh tìm kiếm cơ duyên gì, cũng không chiến đấu sinh tử với những người khác để tranh đoạt bảo vật, nhưng tài sản và bảo vật trên người hắn đã đạt đến mức cực kỳ phong phú rồi.

Đương nhiên, ở trong tông môn hắn vẫn luôn thể hiện ra mình chỉ là một Linh thực sư phổ thông, không ai biết thực lực thật sự của hắn.

"Sau khi tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa, cố gắng hết sức thu hoạch các cơ duyên như linh chủng, trứng linh thú, đồng thời cũng cố gắng hết sức để tránh tranh đấu với người khác, trừ phi đối phương gây tổn hại nghiêm trọng tới lợi ích của ta, và đương nhiên là ta phải có phần thắng rất lớn trong cuộc tranh đấu này. Bên trong phúc địa có sư thúc Kết Đan trông giữ, nếu chẳng may đụng phải tình huống khó địch lại thì… Ừm, có thể lập tức đi nhờ vả ngài ấy."

Từ khi còn ở lại bên trong phường thị, Lục Huyền đã có kinh nghiệm tố cáo phong phú, hiện giờ hắn lại thức tỉnh thiên phú liên quan.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến thời điểm phúc địa mở cửa.

Lục Huyền đã sớm tìm hiểu xong phương thức tiến vào phúc địa, hắn lập tức thả cho tấm Kiếm Lệnh kia ở phía trước người mình, sắc mặt bình tĩnh, khoanh chân ngồi xuống và yên lặng chờ đợi. Đột nhiên tấm Kiếm Lệnh nọ lóe sáng, cũng nhanh chóng truyền đến một lực hút mạnh mẽ.

Lục Huyền chộp lấy nó, dùng linh thức thẩm thấu vào bên trong, ngay tiếp theo, cả người hắn lập tức biến mất khỏi căn phòng.

Chương 315: Tiến Vào Phúc Địa!

Trên bầu trời, có hàng nghìn hàng vạn ngôi sao đang lưu chuyển, thỉnh thoảng cũng có một tia kiếm khí xẹt ngang qua hư không giống như một ngôi sao băng chói mắt.

Lục Huyền khẽ lắc đầu, rũ bỏ loại cảm giác không khỏe rất nhỏ vừa thoáng lóe lên, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này, hắn đang bay lơ lửng giữa không trung, dưới chân là một mảnh hư vô mờ mịt, không biết chính xác vị trí, cũng không nhìn được bất cứ điều gì ở phía dưới.

"Chẳng lẽ ta đã tiến vào bên trong đại trận thủ hộ của tông môn là Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận rồi?" Lục Huyền nhìn những ngôi sao đầy trời cùng với kiếm ý cường đại thỉnh thoảng lại xẹt qua kia, trong đầu lập tức nhớ đến lúc mình mới nhập môn, đã từng nhìn thấy đại trận hộ tông từ xa. Khi ấy, vị đồng môn dẫn hắn tiến vào nơi này có nói, Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận là trận pháp thất phẩm, dù cường giả cảnh giới Nguyên Anh rơi vào trong đó cũng gặp phải nguy cơ bỏ mình.

Cách vị trí của hắn chừng mười mấy trượng, có một tu sĩ trung niên với sắc mặt trắng bệch, toàn thân tỏa ra hàn ý vô tận, đang lẳng lặng đứng giữa không trung, khí tức mênh mông như biển, lớn đến vô hạn vô biên.

"Xin chào sư thúc." Sắc mặt Lục Huyền thoáng thay đổi, hắn vội vàng kính cẩn thi lễ vấn an.

Tu sĩ trung niên kia khẽ gật đầu, nhưng vẫn im lặng không nói lời nào.

Lục Huyền lặng lẽ lùi lại, chợt phát hiện đã có mười mấy tu sĩ đang đứng xung quanh mình rồi, trên tay mỗi người đều cầm một tấm Kiếm Lệnh. Không ngừng có đệ tử nội môn đột nhiên xuất hiện ngay giữa không trung, có mấy người trong đó đã từng nói chuyện với Lục Huyền, ngay cả Liễu Tố từng gặp mặt mấy lần cũng đứng trong hàng ngũ này.

"Lục sư đệ, không ngờ lại được tiến vào phúc địa cùng với ngươi." Liễu Tố vừa trông thấy Lục Huyền, trong mắt lập tức lóe lên một tia vui mừng, nàng âm thầm truyền âm nói.

"Chào Liễu sư tỷ, ta chỉ gặp may mà thôi, trước đó từng giải quyết vấn đề sinh sản của linh thú giúp một vị đệ tử chân truyền là Cát sư huynh, sư huynh ấy vui vẻ nên tặng cho ta một tấm Kiếm Lệnh. Nhưng sư tỷ cũng hiểu ta mà, ta luôn say mê bồi dưỡng linh thực, thường xuyên bỏ bê tu hành, nên tu vi khá là bình thường, không giỏi đấu pháp, sau khi tiến vào phúc địa, xin sư tỷ hãy chiếu cố nhiều hơn." Lục Huyền mỉm cười, lập tức truyền âm đáp lại Liễu Tố.

"Chiếu cố lẫn nhau là chuyện nên làm."

Liễu Tố lặng lẽ bay sang một bên, không nói gì với Lục Huyền nữa.

Lục Huyền lại chuyển hướng chú ý đến hơn ba mươi vị đệ tử nội môn cùng sở hữu Kiếm Lệnh, trong nhóm này có hơn hai mươi người tu vi tương đương với hắn, cũng là cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ, còn mười mấy người khác đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, ngoài ra còn có mấy người hắn không nhìn thấu tu vi, không rõ nguyên nhân là họ có bảo vật công pháp che giấu tu vi, hay do tu vi giữa hai bên chênh lệch quá lớn.

"Theo ta được biết, trong tông môn có khoảng hơn hai trăm vị tu sĩ Trúc Cơ, trừ những đồng môn đang bế quan tu luyện hoặc đang đóng quân ở nơi khác, hay đã ra bên ngoài thăm dò tìm kiếm cơ duyên, thì gần một nửa đệ tử nội môn còn ở lại

bên trong tông môn, đều phải cạnh tranh tư cách tiến vào phúc địa.”

Trong hơn ba mươi tu sĩ Trúc Cơ này, tu vi của hắn nằm ở tầng chót nhất, cạnh tranh kịch liệt như thế cũng làm Lục Huyền có chút căng thẳng.

“Được rồi, mọi người đã đến khá đông đủ. Lần này, ta là ngươi mở Lãng Nguyệt phúc địa, còn chuyện bảo vệ và trông coi phúc địa sẽ do một vị Kết Đan chân nhân khác đảm nhiệm. Có lẽ một vài người trong số các ngươi đã từng tiến vào phúc địa rồi, hẳn là bọn họ đã nắm rất rõ các quy củ ở bên trong, song ta vẫn sẽ nhắc lại một lần nữa.”

“Sau khi tiến vào phúc địa, trong quá trình các ngươi thăm dò cũng phải gánh vác chức trách xử lý yêu thú ở nơi này, đương nhiên tài liệu yêu thú lấy được đều sẽ thuộc về các ngươi. Yêu thú trong phúc địa đều thuộc những giống loài quý hiếm, rất khó gặp được trong Tu Hành giới, chỉ tính riêng tài liệu thôi cũng đủ xứng đáng để các ngươi lặn lội đi một chuyến này rồi. Bởi vì khu vực bên trong phúc địa thường xuyên được dọn dẹp, nên về cơ bản, các ngươi đều có thể đối phó được những tình huống bất ngờ bên trong, nhưng nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, có thể xin giúp đỡ từ Kết Đan chân nhân.”

“Ta còn muốn nói một câu nữa, đó là triệt để nghiêm cấm chuyện đồng môn chém giết lẫn nhau bên trong phúc địa, có thể tranh đấu nhưng không được tử đấu, nếu bị phát hiện đã giết hoặc phế đồng môn, nhẹ thì cấm túc trăm năm, nặng thì rút hồn luyện phách, trọn đời không thể tiến vào luân hồn. Tất cả đã nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ rồi.” Mọi người đồng thanh gật đầu đáp.

“Tốt. Nếu tuân thủ được những điều này, các ngươi sẽ nhận được cơ duyên xứng đáng.”

Nói đến đây, mảnh hàn ý nồng đậm tỏa ra trên người vị tu sĩ trung niên có sắc mặt trắng bệch kia đã dịu đi rất nhiều, khóe miệng gã cũng cứng nhắc nhếch lên, sau đó mở rộng hai tay, khiến cho số Kiếm Lệnh trong tay mọi người lần lượt bay ra, tụ tập lại cùng một chỗ.

Ngay sau đó, những ngôi sao đầy trời bắt đầu vận chuyển theo một loại quỹ tích huyền ảo khó hiểu vô cùng, và chẳng biết từ lúc nào, bên trong hư không đã xuất hiện một cánh cổng ánh sáng mờ nhạt. Thi thoảng, bên trong cánh cổng ánh sáng ấy lại có các loại cảnh tượng kỳ dị lóe sáng lên, dường như bên trong đang ẩn chứa cả một thế giới vô cùng thần kỳ.

Một luồng kiếm quang dài cả trăm trượng nhanh chóng ngưng tụ lại, giống như tia lửa điện,nó trực tiếp xẹt qua khoảng cách hơn trăm dặm chỉ trong nháy mắt, rồi hung hăng đâm vào cánh cổng ánh sáng mờ nhạt kia.

Trên cổng ánh sáng xuất hiện một khe hở hẹp dài, khe hở ấy không ngừng lan rộng, cuối cùng đã hình thành nên một lỗ hổng khá lớn.

“Vào đi thôi.”

Nghe được tu sĩ trung niên nói như vậy, trong lòng Lục Huyền có chút bồn chồn, hắn giẫm lên Tử Điện Kiếm, đi theo phía sau những đệ tử nội môn khác, cùng tiến vào bên trong lỗ hổng khổng lồ kia.

Sau một hồi choáng váng, Lục Huyền đã hạ xuống một khu rừng với những cây cổ thụ cao chọc trời. Hắn cắm Tử Điện Kiếm vào Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vẫn được treo ở bên hông, hai tấm Thủy Long phù tam phẩm từ từ trượt ra khỏi ống tay áo, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay hắn. Linh thức cẩn thận khuếch tán ra, hắn nhanh chóng phát hiện trong vòng trăm trượng xung quanh không có bất cứ tình huống khác thường nào.

Lúc này, Lục Huyền mới thoáng yên tâm trở lại.

“Xem ra hơn ba mươi đệ tử nội môn đã bị thả ngẫu nhiên đến nhiều khu vực khác nhau bên trong phúc địa, cũng không biết những người khác tiến vào khu vực nào.” Trong lòng hắn nghĩ thầm, ánh mắt vẫn một mực chăm chú quan sát tình huống xung quanh.

Chung quanh hắn có rất nhiều cổ thụ cao ngút trời, liếc mắt không trông thấy phần ngọn, chỉ thấy vô số những cành lá màu xanh đen, che khuất cả khoảng trời, khiến cho khu vực bên dưới trực tiếp biến thành một vùng tối tăm, có hàng nghìn hàng vạn cành cây thô to rủ xuống, chen chúc chật chội vô cùng.

“Linh khí nồng đậm tinh thuần hơn cả trong nội tông, không hổ là phúc địa của tông môn.”

Chương 316: Mộc Tinh!

Lục Huyền cảm nhận linh khí vây quanh, đột nhiên hắn nhanh chóng rút Tử Điện Kiếm bên hông ra, quay đầu nhìn về một nơi nào đó.

Tất cả vẫn bình thường, nơi ánh mắt hắn nhìn qua chỉ có một thân cây to khỏe.

"Quái lạ." Lục Huyền lẩm bẩm một câu, vừa rồi hắn phát hiện ra một tia ý thức mờ mịt đang theo dõi mình, nhưng quay đầu, lại không phát hiện ra thứ gì.

Diện tích của khu rừng cổ thụ này cực kỳ mênh mông, bởi vậy hắn tùy tiện chọn một phương hướng, dự định cứ đi ra khỏi khu rừng quái dị này trước đã.

Đang đi, hắn lại ngẫu nhiên có cảm giác bị ai đó nhìn trộm, nhưng khi cẩn thận ngoái lại quan sát, vẫn không hề phát hiện ra thứ gì, giống như tình huống bị nhìn trộm kia chỉ là ảo giác của hắn thôi.

Lục Huyền thầm hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt, đã gia tăng thêm tốc độ, bóng dáng hắn như một tia sáng mờ nhạt, cấp tốc xẹt qua trong rừng cây.

Sau vài cái chớp mắt, bóng dáng Lục Huyền mới lặng lẽ xuất hiện, hắn lạnh lùng nhìn những cành cây rủ xuống của một gốc cổ thụ đồ sộ. Một khuôn mặt với ngũ quan mơ hồ trên cành cây to lớn màu xanh đen ấy, đang nhìn về phương hướng Lục Huyền vừa mới biến mất trước đó, hiện giờ lại trông thấy Lục Huyền đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt mình, gương mặt với ngũ quan mơ hồ kia lập tức lộ vẻ sợ hãi.

Gần như ngay sau đó, nó đã ẩn mình vào trong cành cây xanh đen kia.

“Hửm? Vật gì đây? Còn thận trọng hơn cả ta nữa?”

Lục Huyền quét linh thức qua, sau khi xác nhận được con tinh quái vừa nãy đã hoàn toàn biến mất bên trong cổ mộc, hắn mới nhét một đoạn Tử Lôi Kiếm vừa hé lộ ra bên ngoài, trở về bên trong cái vỏ kiếm cổ xưa kia.

Điện quang lóe lên, Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm hung hăng run rẩy, như thể nó không chịu được cảm giác xâm nhập đầy bạo lực của Tử Điện Kiếm.

Sau khi hiểu được nguồn gốc của ánh mắt tò mò đó, Lục Huyền lại cảm thấy yên tâm hơn một chút.

“Ngay từ lúc ta xuất hiện trong cánh rừng cổ thụ này, con tinh quái kia đã nhìn trộm ta rồi, nhưng nó vẫn không có bất cứ hành động gì, cũng không để lộ ra một chút địch ý nào, khi bị ta phát hiện, điều đầu tiên nó nghĩ đến chính là chạy trốn. Trong cổ lâm này cực kỳ nồng đậm thảo mộc linh khí, diện tích lại bát ngát như thế, có lẽ ta nên tìm cách để tiếp xúc với nó nhiều hơn một chút, xem có thể bổ sung đầy đủ Thanh Mộc Nguyên Khí hay không.”

Lục Huyền nghĩ đến đây, lại thúc giục Thanh Mộc Nguyên Khí chỉ còn lại gần một nửa bên trong đan điền, sau đó phân tách ra một luồng khí mỏng như sợi tóc, trực tiếp quấn nó trên đầu ngón tay.

Thanh Mộc Nguyên Khí chính là món quà tặng trước khi lâm chung của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, có lực tương tác cực kỳ mạnh mẽ với linh thưc, cũng có sức cám dỗ vô cùng lớn lao với đám thảo mộc tinh quái này.

Quả nhiên một lát sau, gương mặt với ngũ quan mờ nhạt kia lại xuất hiện trên đầu cành cây, nó mở to đôi mắt màu đen,

một mực nhìn chằm chằm vào sợi Thanh Mộc Nguyên Khí trên đầu ngón tay Lục Huyền.

"Muốn ăn sao?" Giọng nói trầm thấp của Lục Huyền vang lên, tràn đầy vẻ mê hoặc. Gương mặt với ngũ quan mờ nhạt kia thoáng do dự một chút, cuối cùng cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của Thanh Mộc Nguyên Khí, một nhánh cây nhẹ nhàng tiến lại gần Lục Huyền.

Lục Huyền búng nhẹ đầu ngón tay, khiến cho luồng khí mảnh màu xanh kia bắn vào trong miệng gương mặt có ngũ quan mơ hồ nọ.

Sau khi hấp thu Thanh Mộc Nguyên Khí, ngũ quan mờ nhạt trên cành cây khẽ lưu chuyển biến hóa, thanh quang dâng trào, nhưng rất nhanh, nó lại trở về với hình dáng ban đầu, chỉ khác là lần này, nhìn nét mặt nó rạng ngời hơn một chút.

Hoàn thành quá trình "chăn nuôi" xong, Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần lên con tinh quái phía trên cổ mộc, trong nháy mắt đã biết được thông tin chi tiết về nó.

【Mộc Tinh, một tia linh tính sinh ra trong thân cổ mộc, được thảo mộc linh khí tinh khiết nồng đậm tẩm bổ thời gian dài, đã hình thành tinh quái hệ mộc.】

【Có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, trung kỳ phổ thông, có năng lực ẩn nấp và trốn thoát cực mạnh khi ở bên trong rừng cây, có thể điều khiển linh mộc, trời sinh nắm giữ các loại thuật pháp hệ mộc.】

【Bản tính hiền lành, bình thường sẽ không chủ động công kích tu sĩ.】

"Tinh quái có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ, may mà sau khi phát hiện ra nó, ta không đi chọc tức thứ này, bằng không, bản thân đang ở trong sân nhà của nó, không thể giải quyết dễ dàng được. Hiện giờ đã hiểu được tính tình và sở

thích của nó rồi, càng không cần thiết phải đánh nhau làm gì, hoàn toàn có biện pháp giúp cho đôi bên cùng có lợi.”

Lục Huyền nhìn những gốc cổ mộc bao la bát ngát không trông thấy điểm cuối ở xung quanh, khóe miệng hơi cong lên. Ở trong tông môn, rất khó tìm được nơi nào sung túc thảo mộc linh khí như thế này.

Hắn mỉm cười nhìn Mộc Tinh đang giấu mình bên trong cành cây xanh đen trước mặt, dịu dàng hỏi: “Ăn ngon không?”

Một cành cây xanh đen khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Cũng đúng thôi, Thanh Mộc Nguyên Khí vốn là món ngon bổ dưỡng, mỹ thực cấp cao nhất đối với tinh quái hệ thỏa mộc.

“Haizzz…” Lục Huyền thở dài thườn thượt nói: “Đây là lần đầu tiên ta và ngươi gặp nhau, nhưng ta đã cảm thấy chúng ta đặc biệt có duyên phận rồi, vừa nãy ta cũng muốn đút thêm cho ngươi một chút thanh khí đặc thù nữa, nhưng đáng tiếc, lượng dự trữ trên người ta đã không còn lại bao nhiêu, không thể thỏa mãn ngươi ăn ngon ăn no được.”

Trong giọng nói của hắn tràn ngập tiếc nuối, vừa thấy gương mặt có ngũ quan mơ hồ của Mộc Tinh có chút mất hứng, hắn lại lập tức chuyển đề tài: “Nhưng cũng không phải là không có biện pháp nào, ta nắm giữ một môn công pháp có thể chuyển hóa thảo mộc linh khí thành bản nguyên linh khí đặc thù vừa rồi, hay là ngươi cho ta hấp thu một chút thảo mộc linh khí bên trong cánh rừng này nhé, sau khi chuyển hóa xong, ta sẽ đút chúng cho ngươi ăn?”

Linh trí của Mộc Tinh rất cao, nó lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của Lục Huyền, trên mặt lại lộ ra vẻ lưỡng lự.

“Đối với cánh rừng này, một chút thảo mộc linh khí chỉ tương đương với hạt cát bên trong sa mạc, chẳng bao lâu sau là có thể khôi phục lại bình thường rồi. Hơn nữa, hút đi như

vậy, ta còn có thể giúp ngươi giảm bớt khả năng sản sinh ra Mộc Tinh ở khu vực xung quanh, tránh xuất hiện tình huống tranh đoạt tài nguyên và địa bàn với ngươi, cớ gì lại không làm?" Lục Huyền không ngừng lừa gạt nó.

Mộc Tinh thoáng dừng lại một chút, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, nó lập tức điều khiển cành cây màu xanh đen kia gật mạnh xuống.

Lục Huyền thấy vậy, khóe miệng khẽ cong lên, nở một nụ cười cực kỳ hài lòng, nhưng đồng thời, trên tay hắn cũng nắm chặt tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm, đề phòng con Mộc Tinh này thay đổi ý định giữa chừng.

Quầng sáng xanh nhạt bên trong đan điền cấp tốc xoay tròn, hình thành nên từng luồng hư ảnh thanh sắc. Sau lưng Lục Huyền nhanh chóng mọc ra hơn chục sợi xúc tu màu xanh gần như trong suốt, nhóm xúc tu này nhanh chóng kéo dài ra, rồi chui vào trong những gốc cổ thụ cao chọc trời gần đó.

Chương 317: Tiền Định Hoằng!

Thảo mộc linh khí cuồn cuộn không ngừng, bắt đầu dọc theo những sợi xúc tu kia, rót vào trong cơ thể hắn, sau đó lại bị quầng sáng màu xanh nhạt chuyển hóa thành Thanh Mộc Nguyên Khí thuần túy nhất.

Những sợi xúc tu màu xanh tiếp tục bành trướng, mở rộng phạm vi hấp thụ càng nhiều càng tốt.

Lục Huyền khống chế vô cùng tốt, khi một gốc cổ mộc lộ vẻ mơ hồ, yếu ớt, hắn sẽ lập tức đổi mục tiêu, không có chuyện tát ao bắt cá.

Quầng sáng xanh nhạt trong đan điền dần dần trở nên sung túc.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ bắn một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí về phía Mộc Tinh đang mong đợi ở bên cạnh mình, khiến nó tiếp tục rơi vào cạm bẫy của linh khí thơm ngon.

Thanh Mộc Nguyên Khí tặng đi không tính là nhiều, đại khái là hấp thu một trăm luồng thì bắn ra ngoài một luồng mà thôi.

Chờ đến lúc Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền hoàn toàn khôi phục, lúc này Lục Huyền mới thu hồi xúc tu màu xanh, hắn nhìn quầng sáng màu xanh nhạt dồi dào no đủ ở bên trong, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Mộc Tinh đang đứng cách đó không xa, sau khi hấp thu lượng lớn Thanh Mộc Nguyên Khí, ngũ quan trên gương mặt kia đã trở nên rõ ràng hơn trước kia không ít, thậm chí còn có

thể nhìn ra được nó vừa ợ hơi một cái, trên mặt cũng chưa thỏa mãn.

Đôi bên đều rất hài lòng.

"Tốt lắm, gặp nhau rồi cũng đến lúc tạm biệt, sau này còn gặp lại." Lục Huyền ôm quyền nói với Mộc Tinh.

Hắn vừa mới tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa đã bổ sung đầy đủ Thanh Mộc Nguyên Khí vốn thiếu hụt hơn một nửa rồi, hiện giờ tâm trạng đang rất sung sướng.

Thanh Mộc Nguyên Khí có tác dụng cực kỳ lớn với Linh thực sư như hắn. Nó có thể nâng cao năng lực tự lành nhục thân, có lực tương tác với linh thực, quan trọng hơn, nó còn có thể trợ giúp gia tăng tốc độ sinh trưởng cho linh thực.

Lúc trước, khi gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo, hắn đã dùng Thanh Mộc Nguyên Khí thúc đẩy cây phát triển, rút ngắn được rất nhiều thời gian sinh trưởng, đồng thời cũng nhanh chóng xác nhận được loại phần thưởng bên trong quầng sáng của loại linh thực mới này.

Mặc dù sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí rất sướng, nhưng bổ sung lại cực kỳ phiền phức, cần hấp thu và chuyển hóa lượng lớn thảo mộc linh khí nên Lục Huyền vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để ra tay, mãi cho đến bây giờ, cuối cùng cũng được bổ sung hoàn hảo.

Mộc Tinh thấy Lục Huyền muốn rời khỏi, trên gương mặt với ngũ quan mơ hồ lập tức lộ vẻ ngập ngừng về phía Lục Huyền. Hắn đã có kinh nghiệm đút cho nó ăn, cũng nhanh chóng cảm nhận được ý nghĩ của nó.

Trong nháy mắt, gương mặt với ngũ quan mơ hồ của Mộc Tinh đã biến mất, rất nhanh một cành cây màu đen thẫm ở cách đó mười mấy trượng, lại khẽ chui ra khỏi lòng đất, nó

cuốn theo mấy khúc gỗ màu xanh đậm rồi cấp tốc đi về phía bên này.

"Đây là món quà ngươi muốn tặng ta sao?" Lục Huyền tò mò hỏi.

Ngũ quan của Mộc Tinh vừa dung nhập vào cành cây, khẽ gật gật đầu.

Lục Huyền dùng linh lực tiếp nhận năm khúc gỗ xanh đậm ấy, mặt gỗ tràn ngập linh quang, dưới đáy còn có những đường vân vòng tròn, có thể thấy được tuổi thọ lâu năm của nó.

"Đa tạ." Hắn dùng linh lực đảo qua năm khúc gỗ kia, sau đó, trực tiếp để chúng vào trong túi trữ vật dự phòng.

Ngay tiếp theo, hắn chào tạm biệt Mộc Tinh, bóng dáng lập tức hóa thành một luồng khói xanh, xuyên qua cánh rừng cổ thụ cao vút tầng mây.

Mộc Tinh theo sát phía sau, ngũ quan mờ nhạt không ngừng xuất hiện trên các cành cây khác nhau, đôi mắt màu lam đen tràn đầy vẻ lưu luyến. Nó đã ở trong cánh rừng cổ thụ này lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên nó gặp được một tu sĩ có thể cho nó ăn linh khí thơm ngon như vậy.

Hành động của Mộc Tinh khiến trong lòng Lục Huyền có chút áy náy, nhưng suy nghĩ này chỉ vừa mới xuất hiện đã biến mất ngay lập tức rồi.

"Cũng chỉ là thể theo nhu cầu của đôi bên thôi mà." Hắn vừa nghĩ thầm, vừa giơ tay về phía Mộc Tinh đang đi theo phía sau: "Lần sau, ta sẽ qua đây gặp ngươi."

'Tiện thể cũng bổ sung thảo mộc linh khí' Trong lòng hắn còn bổ sung thêm một câu.

Trước khi đi, hắn lại hỏi thăm Mộc Tinh một phen, rồi dưới sự chỉ dẫn của nó, hắn lập tức lên đường, nhanh chóng chạy về

một hướng.

"Cuối cùng cũng rời khỏi khu rừng này rồi." Hơn nửa canh giờ sau, Lục Huyền đứng ở bên ngoài cánh rừng cổ thụ, nhìn khu rừng rậm rạp tươi tốt trước mặt, cảm khái nói.

Trong quá trình đó, hắn lại gặp thêm vài ý niệm mông lung như có như không khác, đang rình rập mình, có lẽ chúng là những con Mộc Tinh ở khu vực khác trong rừng.

Lục Huyền đã bổ sung đầy đủ Thanh Mộc Nguyên Khí rồi, đương nhiên hắn không có bất kỳ ý tưởng nào với những con Mộc Tinh có ưu thế sân nhà kia nữa, dứt khoát rời khỏi là xong.

Hắn tùy tiện chọn một phương hướng rồi nhanh như gió xẹt qua mấy chục dặm, rốt cuộc cũng gặp được hai đồng môn. Một trong số đó từng có duyên gặp mặt một lần.

"Tiền sư huynh xin dừng bước." Hắn đứng từ đằng xa gọi một thanh niên thấp bé.

Thanh niên này có tên là Tiền Định Hoằng, cũng có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, chỉ khác là đối phương đột phá sớm hơn Lục Huyền chừng hai mươi - ba mươi năm. Sơn phong của hai người chỉ cách nhau có mấy chục dặm, xem như là quen biết sơ sơ.

"Thì ra là Lục sư đệ." Tiền Định Hoằng và người còn lại dừng bước, đợi Lục Huyền đến gần, mỉm cười nói.

"Vị này là Đặng Nghị sư huynh, tu vi gần đột phá Trúc Cơ trung kỳ. Còn đây là Lục Huyền sư đệ, cực kỳ am hiểu linh thực nhất đạo." Tiền Định Hoằng lần lượt giới thiệu hai người với nhau.

"Ở thời điểm chúng ta tụ tập tại kiếm trận, ta thực sự không ngờ lại có thể bắt gặp bóng dáng của Lục sư đệ." Ba người nói chuyện phiếm một hồi, Tiền Định Hoằng mới cảm khái nói.

“Ta may mắn nhận được một tấm Kiếm Lệnh, nên muốn đi vào nơi đây tham gia náo nhiệt một phen, xem có cơ hội tìm được một ít linh chủng quý hiếm hay không.” Lục Huyền cười cười giải thích.

“Hình như vừa rồi Lục sư đệ mới từ phương hướng cánh rừng cổ thụ đi ra? Có đụng phải tinh quái gì không?” Đặng Nghị hiếu kỳ hỏi.

“Đúng là như vậy, vận khí của ta không tốt lắm nên rơi vào trong khu rừng kia, may mà ta chỉ ở bìa rừng, không bị kẹt sâu trong đó. Lúc đi ra có đụng phải một con Mộc Tinh, nhưng ta không dây dưa nhiều với nó, một lòng chỉ nghĩ cách làm sao sớm ra khỏi khu rừng ấy thôi.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

“Lục sư đệ, lựa chọn của ngươi là chính xác rồi đấy, Mộc Tinh này cực kỳ khó đối phó, động một tí là chúng ẩn nấp trốn tránh vào trong cổ mộc, bọn chúng có ưu thế vượt trội ở trong rừng nên đối phó với chúng tương đối phiền toái. Thỉnh thoảng sẽ có đồng môn vì tu luyện thuật pháp mới xông vào sâu bên trong đó bắt được một con, nhưng ít nhất cũng phải vài vị Trúc Cơ sơ kỳ liên thủ hoặc có tu vi Trúc Cơ trung kỳ trở lên mới thành công được. Ngoại trừ thứ này thì ngẫu nhiên, ở bên trong cánh rừng kia, sẽ có người đào được Cổ Mộc Tâm trăm năm bên trong cổ mộc, đó cũng là một dạng tài liệu luyện khí cực tốt.” Đặng Nghị giải thích chi tiết cho Lục Huyền.

Chương 318: Song Đầu Cừu Dư!

Sau đó, gã và Tiền Định Hoằng liếc mắt nhìn nhau, dường như chỉ trong nháy mắt đã đạt được một loại thỏa thuận nào đó.

"Lục sư đệ, không biết bây giờ sư đệ có chuyện gì gấp hay không?" Đột nhiên Tiền Định Hoằng chuyển qua hỏi Lục Huyền.

"Ta gặp sao yên vậy, đi đến đâu hay đến đó, chỉ cố gắng tìm cơ hội lấy được một vài hạt linh chủng là được." Lục Huyền thoải mái đáp.

"Vậy không bằng sư đệ hãy đi săn giết một loại yêu thú cùng hai chúng ta nhé? Yêu thú đó là Song Đầu Cừu Dư, thực lực tam phẩm, lân giáp trên người nó có thể dùng để rèn pháp khí phòng ngự. Con Song Đầu Cừu Dư này cực kỳ am hiểu độn thổ, hơi không chú ý một chút là nó sẽ trốn vào trong núi đá. Hơn nữa, bộ lân giáp toàn thân nó cứng rắn như sắt, dùng thủ đoạn bình thường khó mà phá vỡ được. Sở dĩ hai chúng ta tới đây, là vì đã bỏ ra một cái giá không rẻ, biết được tin tức về vị trí liên quan đến Song Đầu Cừu Dư từ trong miệng một vị sư huynh Trúc Cơ trung kỳ, trong lòng muốn thử xem mình có thể săn được vài con hay không, nếu được sẽ dùng bộ lân giáp trên người chúng rèn ra một - hai kiện khôi giáp thượng đẳng."

"Chính vì chuyện này, chúng ta đã đặc biệt đi mượn một loại pháp khí phù lục chuyên ngăn chặn Song Đầu Cừu Dư độn thổ, nhưng lại cần một người đứng bên ngoài chuyên tâm khống chế loại pháp khí ấy. Vấn đề là phương thức phân công

như vậy sẽ khiến lực tấn công yếu đi phần nào, khiến chúng ta đau đầu chưa biết tính ra sao. May mà lần này gặp được Lục sư đệ, ta cũng biết sư đệ là người tốt nên muốn mời ngươi vào đội, sau đó chia đều thu hoạch đoạt được." Tiền Định Hoằng nói với Lục Huyền, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

"Song Đầu Cừu Dư này am hiểu độn thổ, nghe có vẻ hành tung khá bí hiểm. Không biết hai vị sư huynh định tóm và săn giết chúng bằng cách nào?" Lục Huyền nghi ngờ hỏi.

"Song Đầu Cừu Dư sinh tồn bằng cách hấp thu tinh thiết khoáng thạch, thường hay sinh sống ở khu vực linh nhưỡng hiếm thấy, được thổ linh khí tẩm bổ. Lần này qua đây, chúng ta đã chuẩn bị một khối linh khoáng tứ phẩm, dự định sẽ bố trí một cái bẫy xung quanh linh khoáng là có thể dẫn Song Đầu Cừu Dư ra ngoài."

"Thường sống ở khu vực linh nhưỡng hiếm thấy?" Lục Huyền nhạy cảm bắt được thông tin then chốt này.

"Nói cách khác, chỗ ở của yêu thú Song Đầu Cừu Dư có tồn tại một lượng lớn linh nhưỡng trân quý ít thấy?" Hắn nghĩ thầm trong lòng, tâm tư nhanh chóng chuyển.

Phải biết rằng, càng ngày hắn càng phải gieo trồng nhiều loại linh thực phẩm cấp cao hơn, khiến cho yêu cầu về hoàn cảnh sinh trưởng của chúng nó cũng càng lúc càng phức tạp.

Ví dụ như Thánh Anh Quả ngũ phẩm thu được trước đó, nhất định phải trồng thứ này ở vùng thổ nhưỡng âm tính, mới có thể đảm bảo được tốc độ sinh trưởng tốt cho cây.

Chính điều này đã khiến Lục Huyền cực kỳ hứng thú với những khu vực có linh nhưỡng đặc biệt. Hiện giờ nghe được tập tính của yêu thú Song Đầu Cừu Dư, hắn cũng lập tức cảm thấy có hứng thú hẳn.

“Được, nếu hai vị sư huynh đã có ý tốt mời mọc thì ta đây sẽ cùng hai vị đi dụ bắt săn giết Song Đầu Cừu Dư.” Sau khi biết được thông tin cụ thể về Song Đầu Cừu Dư, Lục Huyền đã chịu gật đầu đồng ý.

Ba người nhanh chóng lên đường, đi đến phía trước một ngọn núi đá cao trơ trọi.

“Chính là chỗ này.” Đặng Nghị nhẹ nhàng nói, lại lấy một khối khoáng thạch màu tím nhạt to bằng nắm tay từ trong túi trữ vật ra.

Ngọn núi đá trống vắng hoang vu.

Bên dưới một gốc linh mộc phổ thông có ánh sáng màu tím nhạt, nếu nhìn kỹ có thể thấy được một góc khoáng thạch để lộ ra ngoài.

Ba người bọn họ ẩn thân theo những cách khác nhau, cùng chờ đợi Song Đầu Cừu Dư trong núi đá chui vào cái bẫy đã được giăng sẵn.

Lục Huyền trốn trong bụi cây, vì sự hiện diện của hai người Tiền Định Hoằng nên hắn chỉ vận chuyển 《 Liễm Tức Pháp 》 đã thu được từ lâu trước đó để thu liễm khí tức bản thân, chứ không dùng Ẩn Linh Sưởng tam phẩm có hiệu quả cao hơn.

Tiếng sột soạt vang lên, một con yêu thú hai đầu kỳ dị chui ra cách khối khoáng thạch kia không xa lắm, đôi con ngươi màu trắng xám tràn đầy cảnh giác, bắt đầu đánh giá xung quanh.

Toàn thân con yêu thú này có màu đen xám, thân hình dài mảnh, với một bộ lân giáp đen nhánh phân bố khắp thân thể, kéo dài từ cổ cho đến đuôi.

Ba người Lục Huyền kiên nhẫn chờ đợi.

Dần dần lại có thêm ba con Song Đầu Cừu Dư từ chỗ khác chui ra, hai con đứng canh chừng một trái một phải, một con đứng yên tại chỗ phối hợp chặt chẽ với nhau. Sau khi con đầu tiên xác nhận khu vực xung quanh an toàn, chúng mới ẩn hiện ở trong đất, chậm rãi tới gần vị trí đặt linh khoáng.

Đột nhiên một đôi móng vuốt sắc nhọn trồi lên khỏi mặt đất, ôm chặt lấy khối khoáng thạch màu tím nhạt kia.

"Động thủ!" Giọng nói của Đặng Nghị truyền âm đến bên tai Lục Huyền, ngay khi nghe được câu này, hắn cũng lập tức rút Tử Điện Kiếm ra, khiến cho cái vỏ kiếm bên hông không ngừng run rẩy.

Tại khu vực linh khoáng, đống phù văn dưới mặt đất lập tức lóe sáng lên, ngay sau đó, một cái lồng bằng dây leo nhanh chóng mọc dài ra, trói chặt lấy con Song Đầu Cừu Dư vừa vươn tay lấy trộm, đồng thời vô số những chiếc gai ngược màu xanh đen mọc ra từ sợi dây leo dài ngoằng kia cũng đâm thật sâu vào trong cơ thể nó.

Hai người Lục Huyền và Đặng Nghị chia nhau ra, mỗi người tập trung và trông chừng một con Song Đầu Cừu Dư.

Một con khác đang chống đỡ ở phía xa, trên người xuất hiện một vầng linh quang vàng xám, mắt thấy nó đã gần chui vào trong đất, thì đột nhiên một tia sáng bén nhọn màu xám trực tiếp bắn lên người nó, nhanh chóng cố định thân thể nó lại. Nó rơi xuống đất, mấy hơi thở sau mới khôi phục bình thường.

Lúc này trong tay Tiền Định Hoằng đang cầm một miếng thạch kính tối tăm, ánh sáng màu xám kia vốn được bắn ra từ trong kính.

Hai người Lục Huyền đều tự tấn công một con Song Đầu Cừu Dư đang bị trói buộc bên trong lồng giam dây leo, còn

Tiền Định Hoằng sẽ ở bên cạnh khống chế, nếu phát hiện Song Đầu Cừu Dư có dấu hiệu chạy trốn, gã sẽ lập tức vận dụng pháp khí thạch kính cố định nó lại ngay.

Bởi vì lo lắng yêu thú Song Đầu Cừu Dư sẽ thoát khỏi tay mình, Lục Huyền lập tức vận dụng tối đa công suất của thanh phi kiếm trong tay, chỉ thấy bóng kiếm giống như mưa xuân liên miên, thế tiến công liên tục không ngừng nghỉ chẳng khác nào giòi bò trong xương.

Song Đầu Cừu Dư thấy mình không thể tránh thoát được kiếm ý của Lục Huyền, hai cái đầu cùng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, đồng thời hàng trăm chiếc gai đá cũng từ dưới đất chui lên, hung hăng tấn công Lục Huyền.

Dựa vào linh thức Lục Huyền lập tức cảm nhận được sự biến hóa của mặt đất dưới chân, kiếm ý trong tay hắn cũng theo đó mà thay đổi, chỉ trong nháy mắt đã trở nên hung ác nóng nảy, kiếm khí tung hoành, chém đứt toàn bộ gai đá.

Trên thân Tử Điện Kiếm không ngừng lóe lên một quầng sáng màu tím, đồng thời một tia thiểm điện như độc xà trực tiếp bắn ra, rơi xuống bộ lân giáp trên người Song Đầu Cừu Dư, chỉ nghe xèo xèo một tiếng, mùi khét đã bốc lên.

Thật ra từ 犰 trong 双头犰狳 - song đầu cừu dư, vốn không có âm Hán Việt, nó chỉ con tatu, được đọc là qiú, nên mình để là ‘cừu’ nhé.

Chương 319: Làm Nhân Vật Phản Diện Thực Sự Không Dễ Dàng!

Cứ như vậy, Lục Huyền hoàn toàn không sử dụng bất cứ một loại thủ đoạn nào khác, chỉ dựa vào sự đặc thù của bản thân Tử Điện Kiếm, cộng thêm 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 biến hóa tầng tầng lớp lớp, vẫn có thể vững vàng khống chế Song Đầu Cừu Dư, lại có thể liên tục tạo ra các loại tổn thương trên người nó.

Toàn bộ quá trình đều thành thạo, gần như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn rồi.

Vừa liếc thấy con Song Đầu Cừu Dư đang dây dưa với Đặng Nghị ở bên kia cũng sắp hấp hối, Lục Huyền lập tức động tâm niệm, điên cuồng rót linh lực vào bên trong Tử Điện Kiếm, chỉ thấy một mảnh kiếm ý như mặt trời ngày hè thiêu đốt, sấm chớp rền vang trên khoảng không quang đãng, đập ầm ầm vào trên hai cái đầu thon dài của yêu thú.

Bản chất của Hạ Nhật kiếm pháp vốn có tính bạo ngược, lại cộng thêm phi kiếm có lôi điện chi lực nên đã nhanh chóng biến cái đầu của Song Đầu Cừu Dư thành tro đen.

Xử lý xong con bên này, hắn nhanh chóng chạy qua, hội hợp với Đặng Nghị, cùng tấn công con Song Đầu Cừu Dư vẫn đang bị Tiền Định Hoằng kiềm chế.

Con Song Đầu Cừu Dư ở trong lồng, vẫn đang ngoan cố chống cự, vừa thấy tình hình không ổn, linh quang vàng xám trên người nó lập tức mở rộng, toàn bộ thân hình phồng lên

gấp mấy lần. Nó không thèm để ý đến một đống gai nhọn đang cắm sâu vào phần bụng, lân giáp và cái đầu của mình, chỉ chăm chăm tìm cách tránh thoát khỏi cái lồng giam dây leo kia. Nhưng chưa đi được bao xa, một tia sáng màu xám đã từ đằng sau đánh tới, đồng thời một cây trường thương màu đen kịt cũng từ trên trời giáng xuống, đóng đinh nó thật chặt.

"Hai vị sư huynh, có thể để lại mạng sống cho con Song Đầu Cừu Dư này không, ta muốn bắt sống một con, sau khi trở về tông môn sẽ thả lên núi nuôi dưỡng." Mắt thấy con Song Đầu Cừu Dư này gần chết, đột nhiên Lục Huyền lên tiếng nói.

"Trình độ si mê cuồng nhiệt của Lục sư đệ về linh thú đã vượt quá sức tưởng tượng của ta rồi, nhưng nếu sư đệ đã yêu cầu, thì đương nhiên, chúng ta sẽ thỏa mãn sư đệ." Tiền Định Hoằng cười sang sảng đáp.

Thông thường, nếu gặp phải yêu thú ở bên trong phúc địa hoặc bí cảnh, có rất ít tu sĩ muốn bắt sống chúng mang về nuôi, chẳng qua yêu cầu của Lục Huyền cũng không quá đáng, nên hai người bọn họ không hề để bụng.

Ba con Song Đầu Cừu Dư được đặt ngay ngắn trên mặt đất, con còn lại được Lục Huyền trị thương qua loa rồi dùng một sợi dây thừng pháp khí trói chặt lại, đặt trước mặt ba người đồng bạn đã hi sinh của nó.

Đặng Nghị và Tiền Định Hoằng bắt đầu xử lý tài liệu yêu thú.

Phần đáng giá nhất trên người Song Đầu Cừu Dư chính là bộ lân giáp phủ khắp thân thể nó, thứ này có thể dùng làm nguyên liệu chế tạo pháp khí phòng ngự phẩm cấp cao.

Phần đáng giá thứ hai chính là nanh vuốt, thịt yêu thú và huyết dịch.

Bởi vì Lục Huyền đã có một con Song Đầu Cừu Dư sống dở chết dở nên đương nhiên hắn sẽ được phân chia ít tài liệu yêu thú hơn, chủ yếu là cầm một ít thịt yêu thú cùng với một phần nhỏ lân giáp Song Đầu Cừu Dư.

"Lân giáp dùng để rèn pháp khí của hai vị sư huynh đã đủ chưa? Nếu không đủ, có thể cầm phần của ta nữa này." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Cái này không ổn lắm…" Hai người Tiền Định Hoằng có chút ngượng ngùng, đương nhiên càng nhiều lân giáp Cừu Dư càng tốt, nhưng lấy phần từ trong tay Lục Huyền như vậy, bọn họ sẽ rất xấu hổ.

"Không sao đâu, dù sao ta cũng không muốn dùng chúng để rèn pháp khí, nhưng ta sẽ lấy phần hài cốt và con ngươi của ba con Song Đầu Cừu Dư này nhé." Lục Huyền trả lời.

Đối với hắn, một chút xíu lân giáp của Song Đầu Cừu Dư không thể giá trị bằng hài cốt lẫn con ngươi của chúng được. Hài cốt có thể mang đi bồi dưỡng Kinh Cức Cốt, còn con ngươi sẽ dùng làm chất dinh dưỡng cho Bách Đồng Quỷ Mộc, mấy thứ này đều là tam phẩm, hiệu quả vô cùng rõ ràng.

"Được, vậy tất cả những thứ này đều thuộc về Lục sư đệ hết."

Bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, cộng thêm hài cốt và con ngươi của Song Đầu Cừu Dư đều không phải bộ phận quý hiếm gì, cho nên hai người kia đã sảng khoái đồng ý.

Sau khi phân chia xong chiến lợi phẩm, Lục Huyền từ biệt hai người, Tiền Định Hoằng có mời hắn ở lại nhưng thấy Lục Huyền quyết tâm như vậy, gã cũng không ép buộc, mỗi người đi một ngả.

Nửa canh giờ sau, bóng dáng Lục Huyền lại xuất hiện phía trước núi đá, linh thức đảo qua bốn phía. Ban tay khẽ phất, con

Song Đầu Cừu Dư bị thương không nhẹ kia lập tức xuất hiện trên mặt đất, nó bị sợi dây thừng pháp khí buộc chặt, ánh mắt nhìn Lục Huyền vừa sợ hãi vừa oán hận.

"Vừa rồi chính mắt ngươi đã trông thấy ba đồng bạn của mình bị phanh thây, cảm giác thế nào? Cùng đi ra ngoài tìm kiếm bảo vật, kết quả là ba đồng bạn bị giết, lân giáp bị moi ra từng mảnh, thịt bị cắt thành từng miếng, huyết dịch còn vương vãi khắp nơi, mà ngươi chỉ có thể bất lực đứng ngoài quan sát." Trong giọng nói của Lục Huyền tràn ngập ý tứ mỉa mai.

Linh trí của Song Đầu Cừu Dư khá cao, khi nghe được những lời này của Lục Huyền, oán hận trong mắt nó càng ngày càng đậm.

Lục Huyền thấy thế, sáu con ngươi đẫm máu lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, tròng mắt màu xám trắng tràn đầy thống khổ và không cam tâm. Hắn khẽ lăn sáu con ngươi kia trên lòng bàn tay giống như đang lăn quả óc chó.

Thấy xác của đồng bạn bị xúc phạm như vậy, quang mang màu vàng xám trên người Song Đầu Cừu Dư càng tuôn ra nồng đậm hơn.

"Nếu muốn giết ta thì hãy căm thù ta, oán hận ta đi! Sau đó hãy sống tiếp một cách khó coi! Trốn tránh! Hãy trốn tránh đi! Sau đó, dùng oán hận trong lòng ngươi tới huỷ diệt ta đi!" Lục Huyền cười ha ha.

Song Đầu Cừu Dư nhìn con ngươi của đồng bạn mình không ngừng bị Lục Huyền lăn tròn trên tay, vẻ oán hận trong mắt ngày càng mãnh liệt, gần như đã hóa thành thực chất rồi.

Quang mang vàng xám trên người nó cũng càng ngày càng nồng đậm.

Đột nhiên răng rắc một tiếng, bộ lân giáp toàn thân mở ra, sợi dây thừng đang trói buộc lấy nó cũng đứt lìa trong nháy

mắt.

Có cảm giác tất cả những điều này đều nằm ngoài dự đoán của Lục Huyền, bởi trước khi hắn kịp phản ứng, con Song Đầu Cừu Dư bị thương nặng kia đã nắm lấy cơ hội chớp nhoáng này, và dồn sức chui vào trong núi đá rồi.

Trước khi rời đi, nó còn để lại cho Lục Huyền một cái nhìn đầy thù hằn căm hận.

"Quả nhiên … làm nhân vật phản diện thực sự không dễ dàng mà." Lục Huyền cảm khái một câu.

Sau đó, hắn nhanh chóng vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, một tầng linh lực màu vàng xám hơi mỏng, trực tiếp xuất hiện trên người hắn. Cả hắn cũng chui vào bên trong núi đá.

Sở dĩ hắn giữ mạng cho con Song Đầu Cừu Dư bị thương này, vốn không phải xuất phát từ ý định muốn mang nó ra khỏi phúc địa và nuôi dưỡng, mà trên thực tế, hắn chỉ muốn theo dõi nó, sau đó tìm được căn cứ của đàn yêu thú Song Đầu Cừu Dư kia, rồi từ đó lấy được linh nhưỡng quý hiếm ở nơi chúng sinh sống mà thôi.

Cho nên sau khi hai người Tiền Định Hoằng rời đi, hắn lại trở về khu vực núi đá này, thả con Song Đầu Cừu Dư bị thương ra, còn cố ý kích thích nó bằng ngôn ngữ và thân thể không lành lặn của đồng bạn, đồng thời cũng cố tình sáng tạo cho nó một cơ hội trốn thoát.

Chương 320: Con Các Ngươi, Cứ Để Ta Nuôi Dưỡng!

Trong 《 Đại Ngũ Hành Công 》 Lục Huyền đang tu hành có bao hàm cả Ngũ Hành Độn Pháp, đương nhiên hắn cũng am hiểu độn thổ.

Linh thức của hắn đang khóa chặt trên người con Song Đầu Cừu Dư vẫn một mực lao nhanh qua những tảng đá trước mặt, bên trong chiếc Ẩn Linh Sưởng màu vàng sẫm, mỏng như cánh ve, trực tiếp nổi lên vô số những sợi tơ gần như trong suốt, nó có thể che lấp linh lực và ngăn cách khí tức của hắn một cách hoàn hảo.

Không đến nửa khắc, Lục Huyền đã theo con Song Đầu Cừu Dư bị thương kia, đi đến một cái hang rỗng. Bốn phía xung quanh cái hang này đều bị che khuất, chỉ một số ít khu vực là có ánh sáng chiếu xuống, còn lại toàn bộ hang tối om.

Lục Huyền khoác Ẩn Linh Sưởng trốn trong một góc, rơi vào trạng thái ẩn hình, cẩn thận đưa mắt quan sát mọi thứ trong hang.

Sau khi con Song Đầu Cừu Dư bị thương nặng kia trở lại hang, nó lập tức phát ra một tiếng gầm gừ thê lương. Gần như ngay sau đó, từng con yêu thú Song Đầu Cừu Dư nhanh chóng chui ra từ cái khe trong hang, vây quanh con bị thương kia.

Cũng không biết con Song Đầu Cừu Dư bị thương đã nói cái gì, chỉ biết đàn yêu thú Song Đầu Cừu Dư có khoảng

chừng mười mấy con đều kích động không thôi, trong tiếng rống của chúng ẩn chứa hận ý vô hạn.

Khoảnh khắc sau đó, lấy con Song Đầu Cừu Dư bị thương nặng dẫn đầu, hơn chục con yêu thú Song Đầu Cừu Dư khác mang theo thù hận, lập tức lợi dụng thiên phúc độn thổ của mình để bám thật sát phía sau.

"Haizzz, bị thù hận che mắt rồi à?" Lục Huyền lặng lẽ thở dài không tiếng động rồi bay ra khỏi cái góc của mình.

"Dựa theo dự tính, yêu thú Song Đầu Cừu Dư muốn đi qua đi lại khoảng cách vừa rồi sẽ mất hơn một khắc, cộng thêm mục đích của nó chính là đi tìm kiếm 'ta' sẽ khiến chúng tốn thêm một khoảng thời gian nữa, hắn là đủ rồi." Hắn vừa phân tích vừa nhanh chóng đi tới chỗ sâu bên trong hang.

"Tránh cho đêm dài lắm mộng, vẫn nên tốc chiến tốc thắng là tốt nhất."

Lục Huyền dùng toàn lực vận chuyển Phù Quang Thân Pháp, chỉ thấy thân hình hắn giống như một cái bóng đen, im hơi lặng tiếng chui vào vách hang động.

"Tìm được rồi." Đột nhiên ánh mắt của hắn tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối. Bởi vì ở trong một góc có một tầng thổ nhưỡng màu vàng đậm thật dày, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được tầng thổ nhưỡng tràn ngập linh khí.

"Đây là… Mậu linh nhưỡng?"

Lại nói, lúc rảnh rỗi, Lục Huyền thường lật xem rất nhiều điển tịch có liên quan tới linh thực ở trong Tàng Kinh các của tông môn, sau khi cẩn thận đánh giá một hồi, hắn đã biết được nguồn gốc của loại thổ nhưỡng màu vàng đậm này. Bên trong Mậu linh nhưỡng có ẩn chứa linh lực hệ thổ dồi dào, thích hợp với hầu hết các laoij linh thực, có thể gia tăng tốc độ sinh

trưởng của chúng, thậm chí loại linh nhưỡng này còn được tạo ra cùng một chỗ với linh khoáng hệ thổ.

Đồng thời, Mậu linh nhưỡng cũng là tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế rất nhiều loại pháp khí hệ thổ.

Ngay khi Lục Huyền chuẩn bị thu thập Mậu linh nhưỡng phía trên vào túi của mình, đột nhiên một con Song Đầu Cừu Dư già lọm khọm lại xông đến, đột kích hắn từ chỗ tối.

Phải nói rằng, từ lúc Lục Huyền tiến vào nơi này, hắn vẫn luôn duy trì cảnh giác, bởi vậy nói là gặp phải đột kích nhưng hắn vẫn bình tĩnh như thường, chỉ thấy Tử Điện Kiếm trong tay xẹt qua, lôi điện lóe sáng, con yêu thú Song Đầu Cừu Dư già kia đã bị giết chết trong nháy mắt rồi.

Sau khi dễ dàng giải quyết con yêu thú Song Đầu Cừu Dư già, Lục Huyền cấp tốc thu gom Mậu linh nhưỡng, hắn không ngừng cạo hết lớp này đến lớp khác, mãi cho đến khi để lộ ra lớp đất xám đen bên dưới mới thôi.

Trước khi đi, hắn còn tiện tay thu thi hài của con Song Đầu Cừu Dư già kia vào trong túi trữ vật.

Cứ như vậy, hắn nhanh chóng xuyên qua khe hở trong hang, trong khoảng thời gian này, hắn lại đụng phải một con Song Đầu Cừu Dư già yếu khác, cũng tiện tay giải quyết xong xuôi, rồi tiếp tục nhanh chóng thu thập Mậu linh nhưỡng bên trong.

“Có phải lần này ta đã đụng phải “vựa lúa” của đàn Song Đầu Cừu Dư kia rồi?” Lục Huyền nhìn khắp nơi trong hang đều là linh khoáng, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

Trước mắt hắn là một cái nhà kho với đủ các chủng loại linh khoáng phong phú có hình dạng khác nhau, chủ yếu là nhị phẩm, nhưng cũng không thiếu linh khoáng tam phẩm.

Theo như Tiền Định Hoằng nói, đám Song Đầu Cừu Dư này thường ăn tinh thiết khoáng thạch, hẳn là đống linh khoáng trước mắt này đã được cả tộc Song Đầu Cừu Dư thu gom cất giữ từ rất lâu rồi.

Hắn hết sức tự nhiên nhét các loại linh khoáng vào trong túi trữ vật, sau đó lại tiếp tục đi tìm kiếm Mậu linh nhưỡng trong hang.

"Vẫn còn hai con ấu thú Cừu Dư." Ở nơi sâu nhất bên trong hang động, Lục Huyền phát hiện ra hai con ấu thú Song Đầu Cừu Dư màu xám nhạt.

Chiều dài của ấu thú không đến một thước, lân giáp trên người còn chưa mọc hết.

Vừa thấy Lục Huyền tiến vào, chúng nó còn giả vờ hung ác gầm rú lên với hắn, nhưng dáng vẻ ngây thơ còn chưa cai sữa kia thì dọa được ai?

"Cha mẹ ngươi đâu? Đi chỗ nào rồi? Sao lại nhẫn tâm để ngươi ở nhà một mình thế này? Nhỡ đụng phải kẻ xấu thì biết làm sao bây giờ?" Lục Huyền bóp nát một khối khoáng thạch nhị phẩm, rồi cho bốn cái đầu của hai con Song Đầu Cừu Dư kia mỗi đầu một miếng nhỏ.

Tâm thần ngưng tụ trên thân thể màu xám nhạt của ấu thú Song Đầu Cừu Dư, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu thú tam phẩm Song Đầu Cừu Dư, ấu sinh kỳ. Trời sinh am hiểu bí thuật độn thổ, có thể tự do xuyên qua trong đất đá, thức ăn là tinh thiết khoáng thạch, cực kỳ mẫn cảm với khí tức của các loại khoáng thạch, có thể dễ dàng tìm được linh khoáng.】

【Trong quá trình phát triển sẽ dần dần nắm vững các loại thuật pháp hệ thổ, lân giáp trên thân Song Đầu Cừu Dư trưởng

thành có tác dụng phòng ngự rất mạnh, là tài liệu trân quý luyện chế pháp khí phòng ngự.】

【Ta không ăn đất thì ai ăn đất.】

"Yêu thú tam phẩm vừa mới sinh ra không bao lâu, miễn cưỡng có thực lực yêu thú nhất phẩm. Quá yếu, ta là người lương thiện nên thực sự không yên lòng để các ngươi ở đây. Như vậy nhé, hãy đi theo ta trước, chờ khi nào tìm được cha mẹ các ngươi, ta sẽ để các ngươi trở về với chúng." Lục Huyền ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với hai con ấu thú Song Đầu Cừu Dư.

Sau đó, không cho hai con ấu thú Cừu Dư có thời gian để phản ứng, hắn đã dứt khoát đưa chúng vào trong Sinh Sinh Đại của mình rồi.

Sinh Sinh Đại giúp làm chậm quá trình tiêu hao sinh cơ của linh thực linh thú, ấu thú Song Đầu Cừu Dư chỉ có nhất phẩm, dù để vào trong đó một đoạn thời gian tương đối dài cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Sau khi Lục Huyền xác nhận sào huyệt của Song Đầu Cừu Dư đã trống rỗng rồi, lại tính toán có vẻ như mười mấy con Song Đầu Cừu Dư đi ra ngoài báo thù rửa hận cũng sắp trở về, hắn mới ôm quyền, hướng về phía đàn Song Đầu Cừu Dư đã rời đi kia, chân thành nói: "Con các ngươi, cứ để ta nuôi dưỡng."

Ngay lập tức, trên người hắn xuất hiện một tầng bảo hộ linh khí vàng xám hơi mỏng, hắn chọn một lối thoát ngược với hướng đàn Song Đầu Cừu Dư đã rời đi, rồi chui vào trong đó.

Chương 321: Dược Viên!

Lục Huyền tăng tốc xuyên qua đống đất đá giống như một con cá bơi trong nước. Trước mắt hắn là bóng tối nhưng hắn lại có một loại cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Rõ ràng là lướt đi trong núi đá cứng rắn nhưng chẳng gặp phải một chút trở ngại nào.

"Phù…" Hắn chui ra khỏi nền đất, đưa mắt nhìn về phương xa, vị trí của hắn hiện giờ đã cách ngọn núi đá kia đến mười mấy dặm rồi.

"Không biết sau khi những con yêu thú Song Đầu Cừu Dư kia trở về sào huyệt, chúng sẽ có phản ứng gì. Lần này nhà bị trộm, cũng coi như cho chúng nó một bài học, hi vọng chúng sẽ ghi nhớ kỹ càng."

Về phần lửa giận của yêu thú Song Đầu Cừu Dư có lan đến những đồng môn đi qua đấy hay không, Lục Huyền chỉ có thể chắp tay cầu nguyện bọn họ sẽ được phù hộ mà thôi.

…

"Lục sư đệ, đã đến cổ điện phúc địa rồi." Liễu Tố với khuôn mặt trắng nõn đang ngắm nhìn tòa cổ điện nguy nga hùng vĩ trước mặt, trong mắt toát lên một tia sốt ruột.

"Ừm." Lục Huyền khẽ gật đầu, sau khi hắn móc sạch sào huyệt của đàn yêu thú Song Đầu Cừu Dư, đã lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng đến khu vực trung tâm của phúc địa.

Trong khoảng thời gian đó, hắn còn gặp phải một vài con yêu thú không có mắt khác, và hiển nhiên là tất cả chúng đều bị hắn nhẹ nhàng giải quyết xong rồi.

Khi đang tốc hành đến tòa cổ điện này, hắn lại tình cờ gặp được Liễu Tố, cả hai kết bạn đồng hành, có thể chiếu cố lẫn nhau.

Tòa cổ điện trước mắt này nằm ở khu vực trung tâm của phúc địa, nó chính là mục tiêu chính của rất nhiều tu sĩ Thiên Kiếm Tông khi bước vào nơi này.

Thỉnh thoảng bên trong cũng chảy ra vài loại bảo vật quý hiếm như công pháp, pháp khí, đan dược phẩm cấp cao, thậm chí còn ngẫu nhiên sẽ xuất hiện vài món bảo vật cấp bậc ngũ, lục phẩm.

Nhưng muốn tiến vào trung tâm cổ điện lại cần phải xuyên qua tầng tầng trận pháp cấm chế, những đệ tử nội môn bình thường khó mà thuận lợi thông qua những loại khảo nghiệm kiểu này. Chỉ có những ngươi bối cảnh hùng hậu, thiên phú nghìn năm có một, hoặc đã được các vị trưởng bối sư phụ dạy dỗ truyền thụ phương pháp phá giải, thậm chí là tặng cho những món pháp khí phá cấm, mới đủ khả năng vượt qua tầng tầng chướng ngại này thôi.

Hai người Lục Huyền chỉ biết sơ sơ về vị trí cụ thể của nó, nhưng ôm tâm lý may mắn nên tới đây để thử vận may.

Bảo vật, ai có duyên sẽ lấy được.

Sau khi tiến vào cổ điện, hai người nhanh chóng xuyên qua khu vực bên trong. Diện tích cổ điện rất rộng, không biết mặt đất và vách tường được xây dựng từ loại tài liệu gì, chỉ biết khi dùng linh thức thăm dò vào trong đó, sẽ gặp phải cản trở cực lớn, thậm chí còn mất hút, không khác gì thả cho hòn đá chìm xuống đáy biển.

“Dược viên…” Khi đi ngang qua một tòa thiên điện, Lục Huyền không nhịn được vội vàng dừng chân lại. Chỉ thấy phía trên cánh cửa chính bằng thanh đồng của thiên điện này có

treo một tấm bảng, lại có hai chữ lớn "Dược Viên" mang phong cách cổ xưa được viết trên tấm bảng kia.

"Lục sư đệ dự định sẽ tiến vào dược viên cổ điện này nhìn xem một chút sao?" Liễu Tố thấy hành vi kỳ quái của Lục Huyền, cũng dừng bước, tò mò hỏi.

"Đúng là ta đang có ý đó. Ta muốn nhìn xem tu sĩ thời xưa đã bồi dưỡng phẩm chủng linh thực gì." Lục Huyền trầm giọng đáp.

"Ta có nghe những vị sư huynh sư tỷ từng tiến vào phúc địa trước đây nói, bên trong dược viên của cổ điện có không ít linh thực, rất nhiều loại trong đó đều là tồn tại tam phẩm. Nhưng nghe đâu, rất nhiều cây trong số này đã biến dị thành yêu thực cả rồi. Nhìn bề ngoài, chúng nó giống hệt linh thực bình thường, nhưng nếu tu sĩ hoặc yêu thú tới gần, chúng sẽ bất ngờ công kích. Bởi vì rất khó phân biệt nên khá nhiều đồng môn đã trúng ám toán, cuối cùng bị thương nặng ở trong dược viên. Lại thêm những khu vực khác ở khắp nơi bên trong phúc địa đều có linh thực tam phẩm, mà chúng lại an toàn hơn dược viên rất nhiều. Vì vậy, số lượng đồng môn tiến vào dược viên ngày càng giảm dần, đến hiện tại gần như không ai lựa chọn nơi này để tiến vào tìm kiếm nữa."

"Thật sao?" Lục Huyền nhìn hai chữ cổ trên tấm bảng, khẽ nói.

Không biết hắn nghĩ đến cái gì, chỉ thấy trong mắt lóe lên một tia quyết tâm, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Liễu Tố: "Liễu sư tỷ, hẳn là ngươi hiểu rõ ta. Ta cực kỳ có hứng thú với linh thực linh thú, ngay cả tu luyện cũng không bằng chúng, nếu đã đến dược viên do cổ tu sĩ lưu lại, đương nhiên ta phải tiến vào tham quan học tập chiêm ngưỡng một phen rồi. Về phần thu được cơ duyên nhiều hay ít, đó chỉ là thứ yếu mà thôi."

“Không ngờ Lục sư đệ lại chuyên tâm với chuyện bồi dưỡng linh thực như vậy, đã thế, hai chúng ta tạm thời chia tay ở đây thôi, sư đệ hãy cẩn thận nhiều hơn.” Liễu Tố không định tiến vào cổ dược viên cùng với Lục Huyền, nàng càng nóng lòng muốn đi thăm dò những khu vực khác có khả năng thu hoạch được nhiều cơ duyên bên trong cổ điện hơn, mặc dù rất khâm phục quyết tâm nghiên cứu linh thực nhất đạo của Lục Huyền, nhưng vẫn ra quyết định một cách nhanh chóng.

“Sư tỷ bảo trọng.” Lục Huyền ôm quyền với Liễu Tố, rồi xoay người tiến vào trong dược viên.

Sau khi bước vào, cứ như hắn vừa đi đến một thế giới mới vậy.

Diện tích dược viên lớn hơn trong tưởng tượng của Lục Huyền rất nhiều, nhìn từ xa đã có thể nhìn thấy những loại linh thực mọc lẻ tẻ trên tầng thổ nhưỡng màu tro đen kia.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, đúng là hắn lựa chọn tiến vào dược viên cũng vì trong lòng có vài phần tò mò với nơi này thật, nhưng quan trọng hơn, hắn muốn tìm kiếm cơ duyên, xem có thể tìm được một hoặc hai hạt linh chủng hay không.

Trong toàn bộ phúc địa, chỉ nơi này mới có tỉ lệ xuất hiện linh chủng nhiều nhất.

Cũng không phải tất cả những hạt linh chủng đều sẽ tự nhiên phát triển thành linh thực, bởi vì khả năng sức sống của chúng không ngừng trôi đi, cuối cùng là trở thành phế chủng sẽ càng lớn hơn.

Còn có một vài loại linh chủng, nhất là phẩm chủng cao cấp, bởi vì hoàn cảnh xung quanh không đáp ứng được điều kiện sinh trưởng của nó, cũng có thể do phương pháp bồi dưỡng không đúng, nên nó sẽ dựa vào bản năng để dần dần

tiến vào trạng thái ngủ đông. Dùng cách này sẽ giúp chúng làm chậm lại quá trình hao tổn sinh cơ trong thể nội với mức độ lớn nhất, chờ đến thời điểm thích hợp nó sẽ sống lại, mọc rễ đâm chồi, phát triển thành cây.

Quỷ Diện Thạch Cô, loại linh thực Lục Huyền từng thu được bên trong bí cảnh tại Lâm Dương phường thị lúc trước, chính là chủng loại như thế, phải dùng phương thức vò nát âm hồn oán niệm mới có thể đánh thức được loại linh chủng đang ngủ yên kia, sau đó lại bồi dưỡng chúng một cách bình thường.

Hắn đã bước vào dược viên với suy nghĩ như vậy.

"Linh nhưỡng phổ thông, không có gì dị thường." Hắn ngồi xổm người xuống, dùng ngón tay nhón một nắm thổ nhưỡng màu tro đen nho nhỏ từ dưới lên, cẩn thận cảm nhận linh lực đang chứa đựng trong đó rồi tự lẩm bẩm nói.

"Đúng rồi, nếu nơi này thật sự có linh nhưỡng đặc thù, thì khẳng định là nó đã bị những vị đồng môn tiến vào trước quét sạch tới đáy rồi, làm gì còn đến lượt ta đi thu thập nữa?"

Chương 322: Dị Quỷ Đằng!

Lục Huyền cũng không lãng phí thời gian thêm, hắn lập tức đứng dậy đi vào chỗ sâu bên trong khu vực dược viên. Trên đường đi, hắn cũng tìm được một vài loại linh thực lẻ loi, nhưng đều là phẩm chủng cấp thấp, không cần thiết phải mạo hiểm đi hái.

Nếu không suy nghĩ kỹ càng đã đi hái chúng, nói không chừng bản thân sẽ gặp nguy hiểm, sẽ bị những loại yêu thực đóng giả làm linh thực bình thường đánh lén.

Ở thời điểm Lục Huyền tiếp tục tiến vào sâu hơn, phẩm chủng linh thực cũng bắt đầu gia tăng lên kha khá, tình huống này khiến cho một người đã trông thấy rất nhiều linh thực tam phẩm nhưu hắn cũng có vài phần hứng thú. Nhưng ở thời điểm đang định đi xuống ngắt lấy, đột nhiên hắn cảm nhận được một làn sóng linh khí dữ dội truyền đến từ phía trước.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, đã thu liễm khí tức, bóng người biến thành một tia sáng mơ hồ, chỉ trong mấy hơi thở đã di chuyển về hướng phát ra động tĩnh ở cách đó không xa. Chỉ thấy có ba đệ tử nội môn đang chiến đấu quyết liệt với một loại linh thực quái dị.

Thỉnh thoảng cũng có những sợi dây leo màu xanh đen như những nhánh xúc tu chui ra từ dưới lòng đất, tiến lên công kích. Phía trên những sợi dây leo này mọc đầy gai nhọn, chúng phát ra tiếng huýt sáo chói tai, mang theo từng cơn gió tanh hôi, điên cuồng công kích ba tu sĩ nọ.

Ba người phối hợp hết sức ăn ý, chỉ trong nháy mắt đã dễ dàng giải quyết xong loại linh thực quái dị kia.

“Sư đệ bên kia, sao không qua đây nói chuyện một chút?” Sau khi dọn dẹp đống dây leo, một thanh niên tướng mạo bình thường khẽ quay người, hô về phía Lục Huyền đang đứng.

“Xin chào mấy vị sư huynh, ta chỉ đi ngang qua nơi này, muốn nhìn xem có thể tìm được một - hai gốc linh thực nào trong dược viên hay không thôi.”

“Sư đệ đi một mình sao?” Thanh niên nọ đưa linh thức đi qua, sau đó kinh ngạc hỏi.

“Nếu đi một mình thì tốt hơn hết là phải luôn chú ý, bởi vì ở trong dược viên này có không ít yêu thực, lực công kích của chúng rất mạnh, nếu không cẩn thận sẽ rơi vào trong bẫy của chúng.” Thấy Lục Huyền gật đầu, thanh niên nọ cũng lên tiếng dặn dò một câu.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở, loại linh thực quái dị vừa bị mấy sư huynh giải quyết kia là yêu thực sao?” Lục Huyền nhìn loại linh thực có hình dạng quái dị ở gần đó, tò mò hỏi.

“Đúng vậy, yêu thực này có tên là Dị Quỷ Đằng, nó biết ngụy trang thành linh thực bình thường, rất hay đánh lén tu sĩ hoặc yêu thú muốn ngắt lấy chúng. Ba người chúng ta liên thủ, nếu gặp được linh thực bình thường thì hái còn nếu gặp phải linh thực biến dị đột kích, cũng có thể hợp lực ung dung giải quyết, mặc dù hơi phiền phức nhưng thắng ở chỗ đạt được thu hoạch ổn định.” Thanh niên kia kiên nhẫn trả lời.

“Cái này chẳng khác gì đi đạp mìn cả? Cứ thế, quét ngang từng bụi linh thực, không hề có bất cứ kỹ thuật gì đáng nói.” Lục Huyền ngầm đánh giá một phen, sau đó chào tạm biệt ba người và tiếp tục đi sâu vào trong.

Trong lúc tiến về phía trước, Lục Huyền lại chậm rãi đi lệch khỏi phương hướng của ba vị đồng môn kia.

Đợi đến lúc rời đi thật xa, hắn mới dừng chân lại. Hắn cẩn thận dùng linh thức quan sát xung quanh, không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của tu sĩ. Ngược lại mật độ sinh trưởng của những loại dây leo quái dị này lại càng cao hơn trước đó, chỉ cần liếc mắt nhìn bốn phía là có thể dễ dàng trông thấy chúng.

Dị Quỷ Đằng này được tạo thành từ rất nhiều dây leo màu xanh đen có kích cỡ không đồng nhất. Những sợi dây leo trước mắt liên tục uốn lượn khúc khuỷu, không ngừng giương nanh múa vuốt, thoạt nhìn còn tưởng đám quỷ núi trong rừng, luôn bày ra dáng vẻ muốn ăn tươi nuốt sống người khác đến nơi vậy.

Trên phần ngọn của những sợi dây leo này còn mọc ra một loại hoa màu xanh lục có vẻ ngoài rất dữ tợn, nhìn từ xa trông chúng giống hệt một đám ma trơi không ngừng lấp lánh, càng tăng thêm vẻ rùng rợn ma quỷ cho loại cây này.

Lục Huyền vẫn duy trì khoảng cách với đám Dị Quỷ Đằng xung quanh, phòng ngừa chúng sẽ bất ngờ tấn công. Ngay sau đó, hắn vận chuyển linh lực trong cơ thể, thi triển một đạo Linh Vũ Thuật với quy mô lớn, trực tiếp bao phủ bán kính cả chục trượng xung quanh.

Từng sợi linh vũ nhỏ giọt rơi xuống, thẩm thấu vào tất cả những gốc Dị Quỷ Đằng trong phạm vi. Bất cứ chỗ nào có linh thú linh thực, hắn đều có thể chăn nuôi và gieo trồng, từ đó biết được thông tin chi tiết và trạng thái tức thời của chúng.

Dù Dị Quỷ Đằng đã biến dị trở thành một tồn tại giống như yêu thú, nhưng chỉ cần chúng hấp thu linh vũ do Lục Huyền tung xuống, là hắn có thể biết được mọi chi tiết về chúng ngay.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên một gốc Dị Quỷ Đằng gần nhất, trong chớp mắt một ý niệm đã hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực tam phẩm Dị Quỷ Đằng, thực vật yêu biến, có tính công kích cực mạnh, biết cải trang thành linh thực bình thường và sẽ chủ động đánh lén yêu thú hoặc tu sĩ đến gần chúng.】

【Ăn huyết nhục yêu thú và bộ phận linh thực khác không phải đồng loại.】

【Không thể ngưng kết linh chủng.】

"Linh thực yêu biến, sẽ chủ động đánh lén công kích tu sĩ hoặc yêu thú."

Thông tin liên quan đến Dị Quỷ Đằng đã mang đến một chút mới lạ cho Lục Huyền. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại linh thực có thể chủ động tấn công tu sĩ. Trước đó, khi hắn còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, đã từng chứng kiến rất nhiều loại linh thực bị tà ma ảnh hưởng mà sản sinh biến dị, nhưng chúng cũng không biểu hiện ra phản ứng chủ động công kích kiểu này.

Sau khi tiến vào Thiên Kiếm Tông, chủng loại linh thực gieo trồng càng ngày càng phong phú, phẩm cấp cũng càng ngày càng cao, hắn đã gặp được những loại linh thực có thể gây ảnh hưởng đến dục vọng và tâm trí của tu sĩ như Mê Tiên Đào, Bách Đồng Quỷ Mộc, Thánh Anh Quả. Nhưng đây vốn là đặc tính trời sinh của chúng, hoặc là bị tu sĩ đang ẩn núp trong bóng tối khống chế, tình huống hoàn toàn không giống như Dị Quỷ Đằng yêu biến, có hành vi chủ động công kích mục tiêu.

Lục Huyền tiếp tục quan sát những loại linh thực khác.

Trong phạm vi thi triển Linh Vũ Thuật vô cùng rộng lớn kia, có xấp xỉ hai mươi gốc Dị Quỷ Đằng khác nhau, phần lớn trong nhóm này đều là thực vật yêu biến, mãi cho đến cây thứ

sáu, Lục Huyền mới phát hiện được một gốc Dị Quỷ Đằng bình thường.

【Dị Quỷ Đằng… Sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế một vài loại đan dược phẩm cấp cao, còn có thể phụ trợ tu luyện công pháp âm tà.】

【Hấp thu linh khí là có thể sinh trưởng bình thường.】

Hơn hai mươi gốc Dị Quỷ Đằng, tổng cộng có bốn gốc linh thực bình thường, còn lại đều là thực vật yêu biến.

"Thực vật yêu biến có sự khác biệt không nhỏ với cây bình thường. Đặc biệt là phương thức sinh trưởng của chúng không giống nhau, thực vật yêu biến đã không còn hài lòng với lượng linh khí ít ỏi mình hấp thụ được, nó có khát vọng cực mạnh đối với huyết nhục yêu thú và linh thực khác ngoài đồng loại. Nhưng có lẽ trong quá trình sản sinh yêu biến đã xảy ra một chút biến hóa không xác định được nào đó, khiến cho Dị Quỷ Đằng yêu biến không thể ngưng kết linh chủng, kéo dài sinh mệnh đời sau."

Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng, rồi ghi nhớ kỹ bốn gốc linh thực bình thường kia.

Chương 323: Uẩn Linh Tùng!

“Chuyên nghiệp là gì? Chính là không cần thiết phải cẩn thận dò tìm từng li từng tí, cũng không cần thiết phải mạo hiểm tham gia chiến đấu, chỉ cần một đạo Linh Vũ Thuật là có thể nhanh chóng phân biệt được Dị Quỷ Đằng bình thường rồi. Cái này mới gọi là chuyên nghiệp.”

Phương thức ngắt hái Dị Quỷ Đằng của ba người trước đó chính là dùng bạo lực giẫm mìn, giẫm lên từng cái, nếu đạp trúng thì hợp lực giải quyết. Còn Lục Huyền, hắn áp dụng phương thức dò mìn, dùng thủ đoạn dò xét xem thứ nào là mìn, sau đó đánh dấu những thứ không phải mìn, rồi dứt khoát vòng qua đám thực vật yêu biến, chuẩn xác hái được những gốc linh thực Dị Quỷ Đằng bình thường.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt một gốc Dị Quỷ Đằng yêu biến, từ từ vươn tay chụp lấy đóa hoa màu xanh lục hung ác trên dây leo.

“Linh thực tam phẩm, sắp tới tay.” Ngay khi ngón tay kia sắp chạm vào đóa hoa, đột nhiên Lục Huyền xoay người đi thẳng đến một gốc cây khác.

Phía sau lưng, khi Lục Huyền đang định tới gần, đống dây leo màu xanh đen của Dị Quỷ Đằng vốn hơi run rẩy, nhưng vừa thấy hắn đột ngột chuyển hướng, nó cũng bình tĩnh trở lại, hàng trăm đoạn rễ cây giống như xúc tu kia đã từ từ lùi về sâu trong lòng đất.

Lục Huyền lại áp dụng phương thức tương tự như vậy với những gốc linh thực khác, bất cứ khi nào hắn sắp tiến đến gần một gốc linh thực yêu biến, vẻ mặt hắn đều rất kích động như thể đã phát hiện ra một cơ duyên to lớn rồi. Nhưng khi sắp sửa tiếp xúc với "cơ duyên" kia, hắn lại nhanh chóng rụt tay về, trêu chọc Dị Quỷ Đằng yêu biến chuẩn bị động thủ lại không chỗ phát tiết.

Cuối cùng, hắn mới đi thẳng đến phía trước một gốc Dị Quỷ Đằng bình thường, rồi cẩn thận nhổ nó lên.

Bởi vì linh thực không được tự tay mình bồi dưỡng chăm sóc nên sau khi ngắt lấy, quầng sáng màu trắng không hề xuất hiện tại vị trí của linh thực.

Cứ như vậy, hắn luồn lách giữa rất nhiều những gốc linh thực, giả vờ tới gần thực vật yêu biến rồi lại nhanh chóng rút lui, chỉ khi bắt gặp những cây Dị Quỷ Đằng bình thường, hắn mới không chút do dự, tiến lên hái chúng.

Dường như hành động này của Lục Huyền đã chọc giận những gốc linh thực yêu biến kia. Bởi vì đúng vào khoảnh khắc hắn đang hái gốc Dị Quỷ Đằng bình thường cuối cùng trong phạm vi Linh Vũ Thuật bao trùm, thì đột nhiên hàng trăm sợi dây leo màu xanh đen có gai, đồng loạt nhô lên khỏi mặt đất rồi nhanh như chớp tấn công về phía hắn.

"Tới hay lắm!" Lục Huyền đã sớm có chuẩn bị cho tình huống này, hắn lập tức dùng tay phải vỗ vào trái hồ lô loang lổ chấm xanh bên hông.

Ngay sau đó, âm thanh kiếm ngan "choang choang" không ngừng vang lên, vô số những tia kiếm khí nhỏ bé từ trong miệng hồ lô nhanh chóng bắn ra ngoài như một đàn cá tung tăng bơi lội, trực tiếp nghênh đón đòn công kích của đám dây leo màu xanh đen kia.

Kiếm khí cực kỳ sắc bén, chỉ trong nháy mắt, phía trên những sợi dây leo màu xanh đen nọ đã xuất hiện những vết kiếm cực nhỏ, số lượng ngày càng nhiều, vết kiếm càng ngày càng sâu.

Sau vài cái chớp mắt, từng nhánh xúc tu màu xanh đen đã vỡ vụn rơi rụng khắp nơi trên mặt đất.

Sau khi Lục Huyền sử dụng kiếm khí bên trong Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Tử Điện Kiếm lại lóe lên một tia điện quang nhè nhẹ, hắn dứt khoát vận chuyển Thu Phong kiếm pháp bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, chỉ thấy kiếm khí giống như một cơn gió cuốn qua, trong tiếng xào xạc có kèm theo sát ý vô tận.

Từng đoạn dây leo màu xanh đen vừa rơi xuống đất, đã giống như những con giun đất bị chém đứt, chỉ có thể lăn lộn vùng vẫy giãy chết trên mảnh thổ nhưỡng màu tro đen.

Sau khi mất đi khả năng ngụy trang và tập kích bất ngờ mà bản thân dùng để sinh tồn, đòn công kích của Dị Quỷ Đằng đã giảm xuống một vài cấp độ, Lục Huyền dễ dàng giải quyết hết vài gốc Dị Quỷ Đằng vừa lao đến vây giết mình.

"Hửm? Sao đột nhiên lại rút lui rồi?"

Hắn chú ý tới mấy gốc thực vật yêu biến ở phía xa xa đang nhanh chóng chui sâu xuống dưới linh nhưỡng, thậm chí đám này còn dứt khoát kéo theo cả đống dây leo trên mặt đất cùng với những gốc Dị Quỷ Đằng bình thường khác, chỉ trong nháy mắt đã biến mất hết sạch rồi.

Lục Huyền cảm nhận được một tia bất thường.

"Chẳng lẽ chúng nó phát hiện ta có thể khắc chế được chúng nên mới chạy trốn? Hay là đám này đang muốn bày mưu tính kế cái gì?" Hắn tự hỏi trong lòng.

Ngay sau đó, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền thoáng xoay chuyển. Một tia Thanh Mộc Nguyên Khí chui ra khỏi cơ thể, được linh thức của Lục Huyền khống chế, nó nhanh chóng đan thành một tấm lưới khổng lồ màu xanh nhạt với những mắt lưới cực nhỏ, đảm bảo không bỏ sót bất cứ một hạt linh chủng nhỏ bé nào.

Hắn dự định sẽ dùng tấm lưới khổng lồ này để cày xới khu vực dược viên trống không này một lần, hòng tìm ra những hạt linh chủng có khả năng đang ẩn giấu bên trong.

Thanh Mộc Nguyên Khí có lực tương tác tự nhiên với linh thực, cũng có thể nhạy bén cảm ứng được sự sống bên trong linh chủng, dùng nó để rà soát kiểu này sẽ dễ dàng hơn Lục Huyền dùng linh thức đi tìm kiếm.

Tấm lưới khổng lồ màu xanh nhạt nọ tiếp tục xuyên sâu vào lòng đất, mãi cho tới khi độ sâu kia đã đạt đến giới hạn linh thức của Lục Huyền, mới chịu dừng lại.

Lục Huyền cũng không nản lòng, hắn lại tiếp tục đi sang một khu vực mới, cẩn thận sàng lọc đào bới linh chủng.

"Có rồi."

Sau khi thử nhiều lần, cuối cùng Lục Huyền cũng cảm nhận được một tia dao động sinh cơ rất yếu ớt, truyền đến từ bên trong tấm lưới to lớn màu xanh nhạt kia. Hắn lập tức vận chuyển Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành, không ngừng thay đổi kết cấu thổ nhưỡng bên dưới, cẩn thận đảo lộn những thứ bên trong ra.

Một hạt linh chủng giống như hổ phách nhanh chóng xuất hiện. Hình dáng hạt linh chủng này khá là hẹp dài, có màu vàng nhạt, bên ngoài được bao phủ bởi một tầng vật chất có dạng như nhựa thông thật dày, chính nó đã cách ly linh chủng với thế giới bên ngoài một cách vô cùng hoàn hảo.

“Mặc dù sinh cơ yếu ớt nhưng không thể giả được.”

Một đạo kiếm quang màu đen, mỏng như cánh ve, lập tức bắn ra từ trong đan điền, được linh thức của Lục Huyền điều khiển, nó bắt đầu từ tốn cạo sạch lớp nhựa thông đang dính trên bề mặt linh chủng.

Sau đó, hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện một khe hở dài mảnh, vừa vặn để chứa đựng hạt linh chủng hẹp dài kia. Tâm thần ngưng tụ lên trên linh chủng đang bị vùi trong lớp linh nhưỡng nông kia, chỉ trong thoáng chốc, một ý đã niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực tứ phẩm Uẩn Linh Tùng, trong quá trình sinh trưởng cần Linh thực sư thẩm thấu linh thức của bản thân để kết nối, chăm sóc và nuôi dưỡng linh thực. Sau khi quả tùng thành thục, có thể trợ giúp tăng cường linh thức cho tu sĩ.】

【Bởi vì linh chủng không được gieo trồng trong một thời gian dài, đã tự động tiết ra linh vật tùng chi (nhựa thông), ngăn cách với ngoại giới, cố gắng hết mức làm chậm lại quá trình xói mòn sinh cơ bên trong linh chủng.】

“Linh chủng tứ phẩm! Có thể tăng cường linh thức cho tu sĩ, lần này nhặt được bảo bối rồi.” Lục Huyền không nhịn được, lập tức thốt lên.

Chương 324: Khu Vực Trung Tâm Dược Viên!

Trong nhóm linh thực hắn đang gieo trồng, chỉ có vẻn vẹn mấy loại tứ phẩm như Huyền Trùng Đằng, Địa Hỏa Tâm Liên và Bách Đồng Quỷ Mộc bên trong tiểu viện ở Kiếm Môn trấn mà thôi. Về phần Thánh Anh Quả ngũ phẩm, nó chính là cạm bẫy do tu sĩ phía sau bày ra, trên thực tế, nó chỉ là bản thể của Tử Chu mà thôi. Hơn nữa, sau khi gốc Uẩn Linh Tùng tứ phẩm này thành thục, nó còn có thể nâng cao linh thức cho tu sĩ.

Phải biết rằng, linh thức tăng lên cực kỳ chậm, ngoại trừ thời điểm đột phá cảnh giới, tự nhiên đốn ngộ được, thì những phương pháp khác trợ giúp tăng cường linh thức đều cực kỳ hiếm thấy, hoặc là một số thiên tài địa bảo quý hiếm, hoặc là phương pháp tu luyện trấn tông trấn tộc nào đó.

Còn linh chủng Uẩn Linh Tùng trước mắt này, dù sau khi sử dụng, hiệu quả gia tăng linh thức của nó không được mạnh cho lắm, thì thứ này vẫn được coi là một loại linh thực phẩm cấp cao cực kỳ hiếm hoi rồi.

Lục Huyền cẩn thận đào hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng đang chôn bên dưới lớp linh nhưỡng lên, cất vào Sinh Sinh Đại, ngay sau đó, tấm lưới khổng lồ màu xanh nhạt vừa lập công lớn lại tiếp tục xâm nhập vào sâu bên trong linh nhưỡng.

Sau khi lấy được linh chủng tứ phẩm Uẩn Linh Tùng đang ngủ đông, trong lòng Lục Huyền tràn đầy động lực, thậm chí còn không biết mệt mỏi, lại tiếp tục đi tìm kiếm xung quanh dược viên.

“Đào, đào, ta đào bên trong dược viên này… Ôi, lại tìm được một hạt rồi.” Một lát sau, Lục Huyền lại đào được một hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng được bọc bên trong nhựa thông, trông giống hệt một miếng hổ phách.

Cuối cùng, hắn đã đào được tổng cộng là bốn hạt linh chủng bên trong mảnh dược viên này, mà theo quá trình đó, Lục Huyền cũng không ngừng tiến sâu vào khu trung tâm của dược viên.

“Thanh Mộc Nguyên Khí đã tiêu hao kha khá, xem ra trước khi rời khỏi phúc địa, ta còn phải đến khu rừng cổ thụ kia gặp người quen cũ rồi.”

Có lẽ do linh chủng Uẩn Linh Tùng chỉ tồn tại ở một khu vực nên Lục Huyền tìm kiếm hồi lâu, vẫn không tìm được linh chủng mới.

“Chắc là những con Dị Quỷ Đằng yêu biến kia đã lui hết về giải đất trung tâm dược viên rồi.” Hắn ngẩng đầu đưa mắt nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong dược viên.

Trên đường đi tới đây, ngoại trừ lúc ban đầu còn gặp phải một nhóm Dị Quỷ Đằng yêu biến kia, quãng thời gian sau đó, hắn hoàn toàn không đụng phải một gốc nào nữa. Ngay cả những gốc Dị Quỷ Đằng bình thường cũng biến mất theo luôn, như thể tất cả chúng nó đều bị đám đồng bạn yêu biến mang đi mất rồi.

“Xảy ra chuyện khác thường tất có vấn đề trong đó, hay là cứ tiến vào khu vực trung tâm dược viên xem thử?” Lục Huyền rơi vào trầm tư.

Với tính tình thận trọng của hắn từ trước đến nay, mỗi khi đứng trước một tình huống khác lạ, hắn sẽ lập tức tránh xa, nhưng lần này lại có chút khác biệt.

Xét cho cùng, khu dược viên này cũng do cổ tu sĩ để lại, mà bên trong toàn bộ mảnh phúc địa này thì đây chính là chỗ có khả năng nhận được linh chủng và cây non linh thực nhất. Hắn vừa khai thác khu vực ngoài rìa của dược viên thôi đã tìm được bốn hạt linh chủng tứ phẩm Uẩn Linh Tùng rồi, rất có thể khi tiến vào khu vực trung tâm, hắn sẽ nhận được cơ duyên còn to lớn hơn hiện tại.

Ngoài ra, chỗ dựa lớn nhất của Dị Quỷ Đằng yêu biến chính là ngụy trang thành linh thực bình thường, để khi tu sĩ tới gần, chúng sẽ tấn công bất ngờ. Nhưng những điều này lại hoàn toàn mất đi hiệu lực ở trước mặt Lục Huyền, hắn chỉ cần dùng một đạo Linh Vũ Thuật 'bình thường đến không thể bình thường hơn' là có thể phân biệt ra được Dị Quỷ Đằng có yêu biến hay không.

Hơn nữa, Dị Quỷ Đằng yêu biến tam phẩm lại yếu hơn so với yêu thú tam phẩm phổ thông, sau khi mất đi con át chủ bài đó, chúng càng kém xa tít tắp, hắn có thể dễ dàng đối phó chúng.

"Len lén qua bên đó xem một tẹo, nếu phát hiện có gì khác thường, cứ lập tức chạy ra là được." Lục Huyền đã đưa ra quyết định, chỉ thấy vô số những sợi tơ gần như trong suốt nhanh chóng nổi lên trên chiếc Ẩn Linh Sưởng màu vàng đậm, trực tiếp bao phủ thân hình Lục Huyền ở bên trong.

Mấy hơi thở sau, bóng dáng của Lục Huyền đã biến mất hệt như vừa bị vật gì đó xóa sạch đi rồi. Trong tầm nhìn của hắn, toàn bộ thế giới như được đắp lên một tầng vật chất đặc thù, mơ hồ và không chân thực.

Sau khi tiến vào trạng thái ẩn thân, động tác của hắn chậm lại đi nhiều, hắn bắt đầu tiên lên, từ từ tới gần giải đất trung tâm dược viên.

Theo quá trình không ngừng tiến sâu vào, Lục Huyền bắt gặp rất nhiều hài cốt yêu thú bên trong dược viên, thậm chí một số chúng còn cổ xưa đến mức không biết đã được chôn ở nơi này bao lâu rồi, chỉ cần giẫm nhẹ cũng trực tiếp hóa thành bột mịn.

"Đáng tiếc đều là những loại xương cốt vô dụng, linh lực bên trong đã mất hết rồi, bằng không… Ta có thể cầm về tẩm bổ cho Kinh Cức Cốt." Lục Huyền ẩn thân bên dưới chiếc áo bào màu vàng sậm, âm thầm cảm thán một câu.

"Đó là cái gì?" Sau khi tiến vào trung tâm dược viên, Lục Huyền lập tức kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. Có hàng trăm gốc Dị Quỷ Đằng đang tụ tập cùng một chỗ, vô số nhánh dây leo màu xanh đen tùy ý vung vẩy khắp nơi, nhìn giống hệt một đám bách quỷ dạ hành [1] dưới bầu trời đen kịt.

Có một gốc cây tà dị cực kỳ to lớn đứng ngay tại vị trí trung tâm nhất bên trong đám Dị Quỷ Đằng kia.

Phải biết rằng, chiều cao trung bình của đám Dị Quỷ Đằng yêu biến thường tương đương với một người bình thường, nhưng gốc cây này lại cao tới năm trượng, những nhánh dây leo màu xanh đen của nó còn to bằng cánh tay người lớn, không ngừng quấn quít hướng lên trên.

Phần đỉnh của cái cây này còn có một nụ hoa màu xanh lục to bằng cái chậu rửa mặt, nụ hoa kia cứ liên tục co rút rồi lại giãn nở, như đang hô hấp vậy.

Dường như đã cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, những nhánh dây leo màu xanh đen phía trên gốc Dị Quỷ Đằng khổng lồ kia bắt đầu lặng lẽ chuyển động.

"Không ổn rồi." Linh thức của Lục Huyền cảm nhận được những chuyển động dị thường dưới lòng đất, chỉ trong nháy

mắt hắn đã thu lại sợi tơ Ẩn Linh Sưởng đang che phủ toàn thân, rồi vội vàng nhảy lên cao.

Ngay tại khoảnh khắc thân thể hắn vừa rời khỏi mặt đất, vô số những nhánh dây leo hệt như một đám xúc tu đã chui lên khỏi mặt đất, hung hăng đâm xuyên hàng ngàn hàng vạn nhát vào vị trí Lục Huyền vừa mới đứng kia.

Một kích không trúng, hàng trăm gốc Dị Quỷ Đằng yêu biến lại liên tục xông lên, tấn công Lục Huyền đang lơ lửng ngay giữa không trung.

Nhìn xuống bên dưới toàn là dây leo màu xanh đen chằng chịt, căn bản không có chỗ để đặt chân.

Lục Huyền lập tức thúc giục 《 Vân Đằng Thuật 》, hắn xoay người giữa không trung rồi đáp xuống một khu vực tương đối ít Dị Quỷ Đằng.

Vừa mới tiếp đất, vô số nhánh dây leo đã điên cuồng lao về phía hắn.

———

[1] : "Bách quỷ dạ hành" (Hyakki-yagyo, Hyakki-yakou) là một truyền thuyết nổi tiếng thường xuất hiện trong các câu chuyện kể từ thời Heian đến thời Muromachi. Bách quỷ dạ hành có thể xem là một hoạt động của các loài yêu quái, chúng tụ họp lại thành đoàn và đi khắp các khu phố, ngõ ngách vào ban đêm.

Chương 325: Câu Chuyện Của Dị Quỷ Đằng!

Kiếm khí lóe lên trên thân Tử Điện Kiếm, hồ quang nhảy nhót trên bề mặt đám dây leo tiến đến gần Lục Huyền nhất, tiếng xèo xèo không ngừng vang lên.

Nhưng số lượng Dị Quỷ Đằng quá nhiều, chúng đã nhanh chóng tìm thấy cơ hội. Chỉ thấy những sợi dây leo như xúc tu quấn chặt lấy Lục Huyền, đồng thời những chiếc gai nhọn dựng ngược màu xanh đen hung hăng đâm vào da thịt hắn.

Cũng may trước đó hắn đã dùng vài giọt Kim Tủy Ngọc Dịch và Ngọc Lân Quả, lại tu luyện hai đại pháp môn luyện thể là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 , khiến cho cường độ nhục thân đã sớm vượt xa những tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ khác, cuối cùng đã thành công ngăn cản được tất cả những chiếc gai nhọn kia, thậm chí chúng còn không xuyên thủng được lớp da bên ngoài.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong đan điền bắt đầu xoay tròn cực nhanh, kiếm quang màu đen bắn từ cơ thể hắn ra ngoài, giống như một cơn bão táp. Cuồng phong thổi quét, kiếm khí ngập tràn, vô số những sợi dây leo xung quanh đều bị rất nhiều Tốn Lôi kiếm quang cắt thành từng đoạn, ầm ầm rơi xuống đất, hình thành nên một khu vực trống không.

Nhưng đám Dị Quỷ Đằng yêu biến còn lại vẫn không sợ chết, chúng giống như một đàn châu chấu đá xe, vẫn quyết tâm dùng đám dây leo màu xanh đen của mình, lao đến tấn công Lục Huyền từ bốn phương tám hướng .

Lục Huyền đang cầm Tử Điện Kiếm trên tay, da thịt cả người không ngừng toả ra một vầng hào quang như ngọc lưu ly, kiếm quang màu đen vờn quanh thân thể, nơi đám kiếm quang kia đi tới, chỉ thấy từng đoạn dây leo nối tiếp nhau rơi xuống như mưa rào.

Tốn Lôi Kiếm Hoàn vẫn đang xoay tròn cực nhanh trong đan điền, vô số kiếm quang nhỏ bé ùn ùn bắn ra từ bên trong kiếm hoàn, trực tiếp quét sạch vô số chướng ngại vật trước mắt hắn.

Mắt thấy Tốn Lôi Kiếm Hoàn đang có xu hướng nhỏ dần, nhưng những sợi dây leo màu xanh đen kia, dù đám trước vừa lao lên đã ngã xuống, thì đám sau vẫn điên cuồng tiến lên tấn công hắn, Lục Huyền không chút do dự, lại vận chuyển linh lực, hơn hai mươi luồng Thanh Mộc Nguyên Khí trực tiếp chui ra từ bên trong đan điền, quấn lấy hơn hai mươi cây Dị Quỷ Đằng yêu biến ở gần hắn nhất.

Tiếng rít thê lương vang lên, những cây Dị Quỷ Đằng này bị Thanh Mộc Nguyên Khí khống chế lập tức lâm trận phản chiến, hung hăng quay lại tấn công đồng đội của mình.

Chỉ một thoáng chốc, áp lực của Lục Huyền đã giảm bớt rất nhiều, hắn không chú ý đến chuyện tiết kiệm Thanh Mộc Nguyên Khí nữa, lại truyền ra hơn chục luồng linh lực màu xanh khác, cuốn lấy đám Dị Quỷ Đằng yêu biến đang công kích mình.

Đồng bạn vừa rồi còn kề vai sát cánh chiến đấu, chỉ trong chớp mắt đã chuyển đòn, nhắm thẳng công kích về phía mình, điều này khiến đám Dị Quỷ Đằng yêu biến chỉ có chút linh trí đơn giản kia thực sự không thể phản ứng kịp, đã bị Lục Huyền chớp lấy thời cơ, tiêu diệt được không ít chỉ trong vài hơi thở.

"Ô ô…" Đột nhiên một tiếng nức nở nhỏ đến mức suýt thì không nghe được, nhẹ nhàng truyền đến bên tai Lục Huyền,

trong tiếng kêu này có xen lẫn một chút thống khổ kịch liệt.

Như nhận được một loại mệnh lệnh nào đó, chẳng mấy chốc, tất cả những sợi dây leo màu xanh đen kia đã chui thẳng xuống lòng đất. Đồng thời đám Dị Quỷ Đằng có vẻ ngoài cực kỳ giống quỷ núi kia cũng nhanh chóng tập hợp lại, đi đến trước mặt đứa đồng bạn cực kỳ to lớn kia, không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết về phía Lục Huyền.

Lục Huyền thấy vậy, cũng không thừa thắng xông lên, luồng kiếm quang màu đen vừa đại triển thần uy, chỉ chậm rãi xoay tròn quanh thân thể hắn, không còn vẻ cuồng bạo như lúc trước nữa.

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, mặc dù bản thân đã giết chết hoặc chém thương nặng non nửa số Dị Quỷ Đằng trong hàng trăm gốc đang tụ tập ở nơi này, nhưng hắn cũng tiêu hao không nhỏ, cả Tốn Lôi Kiếm Hoàn lẫn Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền đều hao tổn rất nhiều.

Lục Huyền đứng lẳng lặng hồi lâu, gốc Dị Quỷ Đằng khổng lồ kia vẫn không hề nhúc nhích, chỉ có nụ hoa trên đỉnh chồi là càng ngày càng phập phồng kịch liệt hơn, phảng phất như có thứ gì đó sắp sửa chui ra.

Một luồng linh khí màu xanh nhạt từ từ tới gần Dị Quỷ Đằng vĩ đại.

Dường như nó cảm nhận được Thanh Mộc Nguyên Khí kia chỉ có lợi chứ không có hại với mình, hơn nữa, bản thân nó cũng không còn sức lực để phản ứng trước hành động của Lục Huyền nữa, nên tùy tiện để cho luồng linh khí màu xanh nhạt kia cực kỳ thuận lợi chui vào trong thân Dị Quỷ Đằng vĩ đại.

Lục Huyền tập trung tâm thần, một luồng ý niệm lóe lên trong đầu hắn, đồng thời từng mảnh nhỏ hình ảnh cũng nhanh chóng lướt qua giống như đang cưỡi ngựa xem hoa.

【Linh thực yêu biến tứ phẩm Dị Quỷ Đằng, đang trong trạng thái suy yếu, dùng rất nhiều huyết nhục yêu thú, linh tính và tinh huyết của bản thân làm chất dinh dưỡng, cố gắng thai nghén một cây Dị Quỷ Đằng yêu biến có phẩm cấp cao hơn.】

Hình ảnh hiện lên, Lục Huyền lập tức nhìn thấy dòng lịch sử lâu đời có liên quan đến Dị Quỷ Đằng.

Trong những ngày đầu tiên, nó cùng với đám linh thực khác vẫn một mực sinh sống bên trong dược viên của cổ tu sĩ, bởi vì một thời gian dài không có ai vào đây chăm sóc bồi dưỡng chúng, để đảm bảo đời tiếp theo có thể sinh sản bình thường, một lượng nhỏ Dị Quỷ Đằng có tính công kích nhất định đã bước vào trạng thái yêu biến, linh trí tăng lên rất nhiều, chúng hóa thành yêu thực cùng loại với yêu thú, có thể chủ động công kích thôn phệ linh thực khác, thậm chí là cả yêu thú.

Dần dần, số lượng Dị Quỷ Đằng tiến hóa thành thực vật yêu biến càng ngày càng nhiều, chúng từ từ ăn sạch sẽ những loại linh thực khác bên trong dược viên, nhằm đảm bảo cho tộc quần mình có tiếp tục kéo dài.

Nhưng đám linh thực yêu biến này lại không thể sinh sản như bình thường được, vì vậy, dưới sự bảo vệ của thực vật yêu biến, Dị Quỷ Đằng phổ thông vẫn có thể sinh trưởng và thành thục rồi ngưng kết linh chủng, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Năm tháng dài đằng đẵng qua đi, cả hai đã đạt đến trạng thái cân bằng tuyệt vời.

Đột nhiên có một tu sĩ cường đại tiến vào bên trong dược viên, gặp phải Dị Quỷ Đằng yêu biến là trực tiếp giết chết, còn gặp được Dị Quỷ Đằng phổ thông thì cắt hái chúng mang đi.

Sau khi tu sĩ nọ rời đi, mặc dù tộc quần Dị Quỷ Đằng vừa phải chịu một đòn đả kích không nhỏ, nhưng chúng vẫn có thể

sống một cuộc đời thoải mái ở bên trong dược viên này, vẫn còn hy vọng tiếp tục duy trì tộc quần.

Nhưng ngày tháng tốt đẹp không kéo dài được lâu, mười mấy năm sau, lại có tu sĩ khác tiến vào trong dược viên, thực lực của bọn họ mạnh mẽ đến mức ngay cả Dị Quỷ Đằng yêu biến ngụy trang thành đồng loại phổ thông đánh lén, vẫn bị người nọ dễ dàng giết chết, và hiển nhiên, hành động cắt hái kia lại tiếp diễn như trước.

Cứ như vậy, Dị Quỷ Đằng không ngừng nỗ lực kéo dài đời sau ở bên trong dược viên lại giống như một gốc rau hẹ, cứ cách một khoảng thời gian sẽ có tu sĩ từ bên ngoài tiến vào dược viên, để thu hoạch những gốc Dị Quỷ Đằng bình thường kia.

Chương 326: Tin Tưởng Ta!

Toàn bộ dược viên cứ như hậu hoa viên nhà bọn họ vậy, muốn cái gì cũng có thể tiến vào đi lấy. Còn đám Dị Quỷ Đằng bên trong dược viên này lại giống như một nhóm tù nhân bị tu sĩ giam cầm, sinh tử đều nằm trong một ý niệm của họ.

Dần dần Dị Quỷ Đằng yêu biến có một chút linh trí nhất định đã được sinh ra trong phiến thiên địa này, nó mơ hồ có ý tưởng muốn thoát khỏi thế giới mình đang sống, trực tiếp giành lại tự do cho chính mình. Vì vậy, nó không ngừng thử chủ động tấn công những con yêu thú tiến vào bên trong dược viên nhằm gia tăng thực lực, đến cuối cùng, nó lại tìm tòi ra được một phương thức để cho Dị Quỷ Đằng yêu biến tiếp tục sinh sôi nảy nở.

Đó là hút thật nhiều tinh huyết của yêu thú, lấy đó làm chất dinh dưỡng, đồng thời cũng dùng tinh huyết và linh tính của chính mình làm vật dẫn, rồi ngưng kết ra một cây non Dị Quỷ Đằng yêu biến mới.

Cứ như vậy, toàn bộ lực lượng của tộc quần Dị Quỷ Đằng tập hợp lại.

Ở chỗ sâu trong dược viên có một gốc Dị Quỷ Đằng với bản năng mạnh mẽ vốn có, đang không ngừng sinh sôi và tiến hóa. Bởi vì nó có năng lực ngụy trang cực mạnh, chỉ cần tu sĩ không chủ động lẻn vào, thì sẽ không một ai phát hiện ra dấu vết của nó. Cộng thêm tu sĩ Thiên Kiếm Tông tiến vào dược viên càng ngày càng ít đi, mà thi thoảng mới có người đi đến giải đất trung tâm, thì đã có Dị Quỷ Đằng yêu biến kịp thời báo tin trước, để cho nó trốn thật sâu vào trong lòng đất rồi.

Ở thời điểm Lục Huyền bước vào nơi này, hắn tình cờ gặp được Dị Quỷ Đằng đang tiến vào giai đoạn thai nghén mấu chốt nhất.

"Hóa ra thứ này lại có lai lịch như vậy." Sau khi tiêu hóa xong những mảnh vỡ hình ảnh trong đầu, Lục Huyền khẽ hít một hơi thật sâu.

Có lẽ đó là phương pháp thai nghén đặc biệt truyền từ đời này sang đời khác của Dị Quỷ Đằng yêu biến, cùng với bản năng khắc sâu bên trong huyết mạch nó nữa, khiến cho Lục Huyền không chỉ đơn giản hiểu được những thông tin có liên quan đến nó mà còn có thể nhìn thấy những mảnh vỡ hình ảnh, để rồi trực tiếp ngược dòng, quan sát những tháng năm xa xưa lúc trước

"Nói một cách đơn giản, vì muốn tiếp tục đời sau mà Dị Quỷ Đằng bên trong dược viên đã cố gắng hết sức tranh đoạt rồi giết chết linh thực và những loại yêu thú khác. Sau đó, có một vị trưởng bối của tông môn phát hiện ra chốn phúc địa này, đối phương đã biến những gốc Dị Quỷ Đằng yêu biến kia thành rau hẹ, cho nên chúng mới lén lút sinh sản và tiến hóa, nhằm tránh khỏi số phận kia."

Lục Huyền sắp xếp nội dung nhận được từ những hình ảnh nọ.

"Nói không chừng, Dị Quỷ Đằng yêu biến tứ phẩm này thật sự có một chút khả năng nho nhỏ để tiến thêm một bước. Nhưng đương nhiên khả năng này cực kỳ nhỏ bé. Hơn nữa, ngay cả khi nó đã trở thành yêu thực ngũ phẩm, cũng không thể phá bỏ sự giam cầm của chốn phúc địa này được. Bởi xét cho cùng, đối với vị Kết Đan chân nhân đang quản lý chốn phúc địa này, nó còn chẳng bằng một con yêu thú ngũ phẩm phổ thông." Lục Huyền tự lẩm bẩm.

Trong lòng hắn khá bội phục hành động của Dị Quỷ Đằng yêu biến, nhưng lại không có bất kỳ suy nghĩ lạc quan nào đối với hành động này.

Nếu nỗ lực là có thể dễ dàng vượt qua như thế, thì còn tính giai cấp làm gì?

Con Dị Quỷ Đằng khổng lồ nghe được lời nói của Lục Huyền, những sợi dây leo thô to trên thân thể nó không ngừng run rẩy, giống như người chết đuối giãy giụa hồi lâu, cuối cùng trực tiếp mất đi hy vọng sống, vô lực buông lỏng rồi không ngừng chìm xuống, thậm chí nụ hoa trên đỉnh cây còn mơ hồ có dấu hiệu nứt ra.

Lục Huyền khẽ thở dài một hơi, một luồng linh lực màu màu xanh nhạt lại tuôn ra từ đầu ngón tay hắn, dường như luồng linh lực tràn đầy sinh cơ kia có thể thai nghén ra vạn vật chúng sinh, nó chính là hy vọng.

Hắn nhẹ nhàng chạm đầu ngón tay vào nhánh dây leo thô to trên thân Dị Quỷ Đằng, một tia sáng màu xanh lóe lên, rồi nhanh chóng tràn vào nụ hoa màu xanh lục đang ủ rũ nọ, nghe bên trong truyền đến âm thanh vui sướng cực kỳ nhỏ, nhỏ đến nỗi khó mà nghe rõ được.

“Tin tưởng ta, hãy giao cây non Dị Quỷ Đằng đang thai nghén trong nụ hoa kia cho ta, ta sẽ mang nó ra khỏi thế giới này.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, hắn dịu dàng nói.

Nghe được lời này của Lục Huyền, thân hình Dị Quỷ Đằng khổng lồ đang có dấu hiệu tan rã lập tức dừng lại, nó bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Lục Huyền cảm nhận được sự do dự trong lòng nó, hắn lại tiếp tục nói: “Hẳn là ngươi cũng biết, lai lịch của ta cũng giống với những tu sĩ từng tiến vào trong dược viên lúc trước, chúng ta đều xuất thân từ tông môn đứng phía sau chốn phúc địa này.

Nhưng ta khác với bọn họ, ta là người lương thiện, không coi linh thực là công cụ trên con đường tu hành, thậm chí còn đối xử cực kỳ bình đẳng với linh thực, luôn cẩn thận vun trồng, luôn cố gắng hết sức để chúng được trưởng thành khỏe mạnh. Cũng chính vì như vậy, ta mới có thể thu được Thanh Mộc Nguyên Khí cực kỳ trân quý hiếm thấy này."

Giọng điệu hắn vô cùng chân thành, luồng linh lực màu xanh lại không ngừng quanh quẩn giữa các kẽ ngón tay.

"Nếu ngươi còn chưa đủ tin tưởng, ta có thể lập lời thề, đảm bảo sẽ đối xử thật tốt với cây non Dị Quỷ Đằng do ngươi thai nghén."

Nghe được những lời như vậy của Lục Huyền, Dị Quỷ Đằng khổng lồ vẫn luôn do dự, rốt cục cũng đưa ra quyết định. Lục Huyền nói không sai, dù Dị Quỷ Đằng mới được sinh ra có tăng phẩm cấp đi chăng nữa, thì nó vẫn sẽ bị giam cầm ở trong vùng trời này, vẫn phải phụ thuộc vào tông môn đang đứng phía sau phúc địa.

Thậm chí là sau này, nếu lỡ may, nó bị vị Kết Đan chân nhân đang quản lý phúc địa phát hiện ra, rất có thể đối phương sẽ tiêu diệt nó ngay lập tức.

Hơn nữa, luồng Thanh Mộc Nguyên Khí do Lục Huyền truyền đến khiến từ đáy lòng nó cảm nhận được một chút thân thiết, thậm chí thứ này còn mang đến lợi ích rất lớn cho linh thực.

Nghĩ đến đây, một ý niệm vốn ẩn sâu trong nội tâm đoạn dây leo màu xanh đen khổng lồ kia cũng bắt đầu kéo dài ra ngoài.

"Tốt." Lục Huyền thấy nó gật đầu đồng ý, cũng không dây dưa lằng nhằng đã lập lời thề, cam đoan sẽ đối xử thật tốt và

cẩn thận chăm sóc cây non bên trong nụ hoa của Dị Quỷ Đằng.

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều nhánh dây leo to như cánh tay phía trên gốc Dị Quỷ Đằng vĩ đại, lập tức tản ra từng luồng linh quang tối tăm, những luồng linh quang này xếp thành một dòng suối nhỏ rồi chảy ngược vào trong nụ hoa trên ngọn cây.

Nụ hoa lại một lần nữa khôi phục trạng thái ổn định như ban đầu, nó không ngừng co rút lại rồi nở ra như đang hô hấp.

Đồng thời, luồng linh lực màu xanh nhạt dũng mãnh tuôn ra từ đầu ngón tay Lục Huyền cũng phát sinh một chút biến hóa, đó là cường độ phun ra càng ngày càng mạnh hơn, hắn cũng không ngừng mở miệng khuyến khích Dị Quỷ Đằng vĩ đại: “Cố gắng lên, cố nào! Sắp sinh rồi! Dùng thêm chút sức nữa!”

Ngày càng nhiều linh quang tràn ra trên nhánh dây leo màu xanh đen kia, dòng suối nhỏ hội tụ thành sông, tất cả đều chảy vào bên trong nụ hoa sắp nở.

Chương 327: Yêu Quỷ Đằng!

“Trước kia lúc giải quyết vấn đề sinh sản của Linh hạc và Âm Dương Côn Ngư, ta chỉ cần bày mưu tính kế thôi, vậy mà bây giờ đã đạt đến độ tự mình nhúng tay vào đỡ đẻ luôn rồi. Ta lại lần nữa củng cố danh hiệu Thú Y Thánh Thủ này.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Chỉ chốc lát sau, dây leo trên thân thể Dị Quỷ Đằng vĩ đại đã trở nên khô quắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngay sau đó, nhìn nó giống hệt một đống vỏ cây khô rơi xuống mặt đất.

Một ý niệm hơi yếu ớt nhưng ẩn chứa sinh cơ dồi dào truyền đến từ trong nụ hoa, để rồi ngay lập tức, những cánh hoa đã biến thành màu xanh đen kia lần lượt nở rộ, đồng thời, một sợi dây leo nhỏ như con rắn cuộn tròn thành một cục, đang yên lặng nằm ở chính giữa.

Nhánh dây leo có màu xám xịt không dễ thấy, khác xa với hình dáng hung dữ đáng sợ của cơ thể mẹ. Khoảnh khắc nó xuất hiện, tốc độ khô héo và tan vỡ của Dị Quỷ Đằng vĩ đại cao tới mấy trượng kia càng tăng nhanh hơn gấp chục lần, giống như thời khắc cuối cùng của trận tuyết lở, trong chớp mắt, toàn bộ đã nát vụn phong hóa.

Chỉ có một nhánh dây leo vẫn còn gắng gượng chống cự nụ hoa đã nở rộ, rồi gửi nó đến trước người Lục Huyền.

Ngay lập tức, nhanh dây leo kia quay một vòng xung quanh cây non Dị Quỷ Đằng mới, rồi tan rã nhanh chóng từ dưới lên trên.

Vào giây phút cuối cùng của quá trình tan vỡ ấy, Lục Huyền đã cảm nhận được niềm ước ao và mong mỏi mãnh liệt từ sâu trong nội tâm nó.

Sau khi Dị Quỷ Đằng khổng lồ hoàn toàn biến mất, nhánh dây leo nhỏ bé đang nằm yên lặng trong nụ hoa lập tức sống dậy, từ bên trong nhô ra một xúc tu màu xám nhạt, như thể đang cảm nhận và quan sát thế giới trước mắt này.

"Từ nay về sau đi theo ta! Ta dẫn ngươi đến đại tông môn nhìn ngắm các khía cạnh của xã hội." Lục Huyền mỉm cười, hắn vươn tay phải về phía nhánh dây leo nhỏ bé màu xám nhạt kia.

Nhánh dây leo màu xánh cảm nhận được khí tức linh lực quen thuộc truyền đến từ trên người Lục Huyền, nó bắt đầu leo lên, chạy dọc theo lòng bàn tay hắn và chui vào ống tay áo rộng thùng thình của hắn, cuối cùng chỉ để lại một đoạn thân thể nho nhỏ ở bên ngoài.

"Ăn tạm trái linh quả này trước nào." Lục Huyền cầm một trái linh quả từ trong túi trữ vật ra và đặt nó xuống trước mặt nhánh dây leo màu xám nhạt.

Cảm nhận được hương thơm ngát mê người của linh quả, nhánh dây leo màu xám nhạt không chút do dự, trực tiếp đâm vào chính giữa linh quả. Cũng không biết nó nuốt như thế nào, nhưng chỉ trong vài hơi thở, ngay cả hột và vỏ của linh quả cũng bị nó nuốt chửng hết.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên nhánh dây leo màu xám nhạt vẫn còn chưa thỏa mãn kia, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực yêu biến Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm, được ngưng kết từ tinh hoa Dị Quỷ Đằng từ đời này sang đời khác, diễn biến mà thành, thích ăn linh chủng, các bộ phận thực vật

trên thân thể linh thực cùng với thịt yêu thú, có năng lực cảm ứng cực kỳ nhạy bén đối với linh chủng.】

【Tinh thông các loại thuật pháp hệ mộc, lực công kích rất mạnh.】

【Không phải chủng tộc ta, chắc hẳn vị rất tươi.】

"Linh thực yêu biến ngũ phẩm!"

Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu đã nằm ngoài dự đoán của Lục Huyền. Hắn không ngờ bản thể của gốc Dị Quỷ Đằng là linh thực tứ phẩm kia, sẽ sinh ra một loại linh thực yêu biến có phẩm cấp cao hơn.

"Dùng linh tính và tinh hoa của cả cuộc đời, cuối cùng sinh ra đời sau vượt phẩm cấp. Nếu nó ở dưới suối vàng có linh, sẽ cảm thấy hết sức vui mừng!" Lục Huyền không nhịn được khẽ bùi ngùi nói.

Hắn thầm suy đoán, Thanh Mộc Nguyên Khí do hắn truyền vào cũng đóng góp một phần công lao không nhỏ trong quá trình thai nghén cho ra cây non đời sau, khiến nó có thể từ tứ phẩm vượt đến ngũ phẩm như vậy. Dù sao loại nguyên khí này cũng được ngưng tụ từ bản nguyên sinh mệnh trước khi lâm chung của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, bản thân nó đã mang rất nhiều ích lợi cho linh thực và những thứ tương tự rồi.

"Yêu Quỷ Đằng, ngay cả tên cũng thay đổi." Lục Huyền hài lòng nhìn một đoạn nhỏ dây leo màu xám nhạt mới chui ra từ trong ống tay áo. Mặc dù nó là một gốc linh thực yêu biến, tập tính gần giống yêu thú phổ thông nhưng lại là gốc linh thực ngũ phẩm đầu tiên hoàn toàn thuộc về hắn. Thánh Anh Quả lấy được trước đó cũng là ngũ phẩm, nhưng nó chỉ là Tử Chu, tương ứng với phần lớn quyền sở hữu vẫn nằm trong tay tu sĩ phía sau.

“Được rồi, tất cả các ngươi đều thấy rõ ràng chuyện vừa mới phát sinh. Thủ lĩnh của các ngươi đã diễn sinh ra một sinh mệnh mới và trực tiếp giao cho ta chăm sóc sinh mệnh mới này rồi. Ta sẽ mang nó ra khỏi dược viên, đưa nó đến một thế giới khác. Nếu các ngươi cũng muốn cùng rời đi với nó, ta có thể tiện đường dẫn các ngươi đi một thể, nhưng nếu các ngươi vẫn muốn ở lại dược viên này, ta cũng không ép buộc.” Lục Huyền truyền một ý niệm về phía những cây Dị Quỷ Đằng còn lại.

Sau khi nhận được một gốc linh thực yêu biến ngũ phẩm, tâm trạng của hắn rất tốt nên đã đưa ra hai lựa chọn cho những đồng loại của nó. Nếu muốn rời khỏi dược viên, hắn có thể trực tiếp mang chúng đi mà không khiến chúng bị tổn thương một chút nào, sau đó sẽ thả chúng ở trên sơn phong trong tông môn hoặc là tiểu viện tại Kiếm Môn trấn.

Có Sinh Sinh Đại, hắn cũng không sợ sinh cơ của chúng sẽ xói mòn trong quá trình đi đường.

Nhưng những Dị Quỷ Đằng này cũng không nhận phần tình cảm của Lục Huyền, chúng nó trực tiếp im hơi lặng tiếng chui vào trong linh nhưỡng, lại nhanh chóng biến mất trước mặt Lục Huyền.

Hắn cũng không miễn cưỡng, nếu là cây non, hắn còn cân nhắc một chút, có nên bắt cóc chúng hay không, bởi sau khi chúng sinh trưởng thành thục, hắn sẽ nhận được quầng sáng phần thưởng, nhưng những cây ở đây đều sinh trưởng đến trạng thái thành thục rồi, tiếp tục bồi dưỡng chăm sóc cũng không nhận được quầng sáng, vì vậy giá trị chúng ở trong mắt hắn đã thấp đi rất nhiều.

Hắn giấu cây non Yêu Quỷ Đằng vào trong ống tay áo, rồi phi như bay về một hướng dược viên. Một lát sau, nhánh dây leo màu xám nhạt nhẹ nhàng chui ra từ bên trong ống tay áo

của hắn, rồi cố gắng vươn về phía trước bên trái Lục Huyền, có cảm giác, nó đang nóng lòng muốn thử làm một điều gì đó.

"Ý của ngươi là phía trước có linh chủng cao cấp?" Lục Huyền nghi hoặc hỏi cây non Yêu Quỷ Đằng.

Yêu Quỷ Đằng vươn một đoạn dây leo màu xám nhạt đi vòng qua trước mặt Lục Huyền, sau đó, cực kỳ nhân tính hóa gật đầu.

"Tốt, đi trước dẫn đường nào."

Có thể khiến cho Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm sinh ra hứng thú lớn như vậy, chắc hẳn thứ trước mắt kia không phải linh chủng bình thường, hơn nữa, xét đến chuyện Yêu Quỷ Đằng có cảm ứng cực kỳ bén nhạy với linh chủng, Lục Huyền không chút do dự, đã lập tức bảo nó đi trước chỉ đường.

Cứ cách một đoạn thời gian sẽ có người tiến vào phúc địa dọn dẹp đám yêu thú, mà người có thể tiến vào phúc địa này, đương nhiên phải là đồng môn của hắn, phía sau lại có Kết Đan chân nhân tới quản lý giám sát phúc địa, cho nên khả năng gặp phải nguy hiểm là rất nhỏ.

Một lát sau, hắn đã đi tới chỗ sâu nhất bên trong dược viên, nơi này bị một bức tường đá cao lớn chắn ngang, bên trên bức tường đá này lại có một cánh cửa nhỏ khắc đầy phù văn phức tạp.

Nhánh dây leo màu xám nhạt kia lập tức chỉ về phía cánh cửa nhỏ ấy, rồi gật gù tỏ vẻ hưng phấn vô cùng.

Chương 328: Khúc Gỗ Cháy Sém!

Lục Huyền đi đến phía trước cánh cửa, phù văn trên cửa chỉ là một loại cấm chế khá đơn giản, hắn phóng to một cái ngọc ấn, chờ đến khi nó đạt đến kích thước của cánh cửa nhỏ mới thôi, sau đó lại dùng một lực cực mạnh đập xuống dưới, phát ra tiếng vang rầm rầm.

Đống phù văn trên cánh cửa không ngừng lập lòe tỏa sáng, cố gắng đi ngăn cản sự xâm nhập đầy bạo lực của Phong Nhạc Ngọc Ấn.

Nhưng chỉ trong một lần va chạm, cánh cửa nhỏ kia đã vỡ tan thành hàng chục mảnh.

Lục Huyền cầm Tử Điện Kiếm trên tay, còn tay kia thủ sẵn Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm, rồi từ từ bước vào trong đó.

Dưới sự chỉ dẫn của cây non Yêu Quỷ Đằng, hắn ngoặt qua vài khúc cua, lại đẩy một cánh cửa đá vừa dày vừa nặng ra. Ngay sau đó, một luồng hơi nóng như thiêu như đốt phả thẳng vào mặt, cảnh tượng đập vào mắt hắn chính là một thế giới hỏa diễm.

Mặt đất được bao phủ bằng những phiến đá màu đỏ thẫm bằng phẳng và ngay ngắn, xung quanh là những bức tường được xây dựng bằng linh mộc màu đỏ rực, vô số những con hỏa điểu với hình dạng khác nhau đang lắc lư bay lượn trên không trung.

Khi những đôi cánh hỏa điểu kia vỗ mạnh, từng đốm lửa nhỏ sẽ rơi từ trên không trung xuống dưới, trực tiếp dung nhập

vào trong những phiến đá đỏ thẫm kia.

Trên nóc cung điện có một đám mây lửa cực lớn, tầng tầng lớp lớp mây lửa bao phủ xung quanh cung điện.

Có một cặp hư ảnh Phượng Hoàng màu hỏa hồng không ngừng bay lượn, thoắt ẩn thoắt hiện trong biển mây, trên đôi cánh chim màu đỏ kia có hoa văn hình đốm lửa màu vàng nhạt, xung quanh còn có hỏa diễm màu đỏ đậm lượn lờ.

Với đôi mắt sắc bén của mình, Lục Huyền lập tức phát hiện ra một khúc gỗ cháy sém, đang nổi lơ lửng trong hỏa vân, cực kỳ khó nhìn thấy khúc gỗ bởi vì thứ này đang được Hỏa Phượng Hoàng ở bên dưới làm nền. Chỉ có điều, bóng dáng của cặp Phượng Hoàng hư ảo kia luôn ở trong một phạm vi nhất định với khúc gỗ cháy sém.

"Chắc đây là linh chủng cao cấp mà cây non Yêu Quỷ Đằng phát hiện ra rồi."

Lục Huyền cảm nhận được tâm tình háo hức muốn chui ra khỏi ống tay áo mình của cây non Yêu Quỷ Đằng, hắn càng chắc chắn rằng khúc gỗ cháy sém kia chính là loại linh chủng phẩm cấp cao mà nó cảm ứng được.

Tuy nhiên, Lục Huyền sẽ không cho nó tùy tiện lộ mặt như vậy, hắn đưa mắt quan sát tòa cung điện trước mặt, có ba tu sĩ đồng môn đang có chút kinh ngạc nhìn vào chằm chằm hắn.

Trong ba người, có một người tướng mạo khôi ngô tuấn tú, trên tay đang cầm một thanh phi kiếm có hình thù kỳ dị, phi kiếm mảnh mai như được hợp lại từ nhiều thanh kiếm khác, gồm mấy chục thanh phi kiếm xếp vào nhau từ dưới lên trên, lại giảm dần số lượng theo thứ tự, thoạt nhìn, thanh phi kiếm này giống hệt một con khổng tước xòe đuôi.

Ngoài ra, trong nhóm người kia còn có một vị nữ tu mặc pháp bào đẹp đẽ quý giá, cả người toát lên khí chất ung dung.

Người còn lại tướng mạo bình thường nhưng ánh mắt cực kỳ sắc bén, giống như một tia kiếm quang.

Trong ba người, thanh niên bình thường có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, hai người khác đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

"Chào ba vị sư huynh sư tỷ, tại hạ Lục Huyền. Mạo muội xông vào nơi này, chưa mang đến phiền toái gì cho ba vị sư huynh sư tỷ chứ?" Từ trước đến nay, Lục Huyền luôn ru rú trong nhà, chưa từng gặp ba người này nhưng vẫn rất lịch sự chào hỏi.

Ánh mắt hắn lơ đãng liếc nhìn thanh phi kiếm quái dị trong tay thanh niên anh tuấn kia, trong đầu lập tức nhớ tới thanh phi kiếm tên là Kiếm Khổng Tước của nữ đệ tử nội môn hắn từng gặp trong bí cảnh ngay gần Lâm Dương phường thị lúc trước.

"Xin chào Lục sư đệ, chúng ta tiến vào cung điện này cũng không lâu lắm, đương nhiên là chưa nói đến phiền phức gì." Thanh niên anh tuấn kia mỉm cười đáp, nụ cười chân thành hiền lành, mang đến cho người đối diện cảm giác ấm áp như gió xuân.

"Thứ cho ta thất lễ, không biết Lục sư đệ tiến vào tòa cung điện này bằng cách nào?" Nữ tử ung dung kia lên tiếng hỏi.

Phải biết rằng, để bình an vô sự tiến vào cung điện này, thì khi còn ở trong tông môn, ba người bọn họ đã phải chuẩn bị rất nhiều, cũng tiêu tốn không ít thời gian và bảo vật mới có thể phá bỏ được các loại cấm chế, sau đó thành công bước vào bên trong cung điện.

Trong khi đó, Lục Huyền chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, thậm chí người bên ngoài còn có thể nhận ra được thời gian hắn tấn chức không lâu, bởi vậy, bọn họ khá quan tâm đến chuyện Lục Huyền đã tiến vào cung điện này như thế nào.

“Vốn dĩ ta đang định ngắt một ít Dị Quỷ Đằng ở trong dược viên, không ngờ càng chạy càng sâu, cuối cùng đã phát hiện ra một cánh cửa nhỏ. Trên cảnh cửa nhỏ kia có một chút cấm chế không phức tạp cho lắm, ta phải thử kha khá phương pháp mới có thể phá được cấm chế, sau đó, mơ mơ hồ hồ tiến vào trong tòa cung điện này và chạm mặt với ba vị sư huynh sư tỷ.” Lục Huyền ậm ờ, nửa thật nửa giả nói.

Kiểu gì hắn cũng không thể thừa nhận rằng, mình đến được đây nhờ vào sự chỉ dẫn của một gốc cây non yêu biến vừa mới sinh ra được.

Ba người nghe vậy, trong lúc nhất thời lại có chút nghẹn ngào không biết nên đáp lại ra sao. Bọn họ phải nghĩ đủ các loại biện pháp, còn phải vắt hết đầu óc để suy nghĩ mới có thể tiến vào bên trong cung điện, ai mà ngờ bên phía dược viên lại có một con đường tắt dễ dàng đi vào như vậy?

“Lục sư đệ thật là may mắn, bội phục bội phục.” Thanh niên anh tuấn cười nói.

“Sư huynh quá khen. Chẳng hay Hỏa Phượng Hoàng trong hỏa vân trên nóc này có lai lịch như thế nào? Sư huynh có thể nói cho sư đệ biết một chút được không?” Lục Huyền giả vờ không phát hiện ra điểm khác thường là đoạn gỗ cháy sém ở bên trong ngọn lửa dữ dội kia, tò mò hỏi.

“Đôi Hỏa Phượng Hoàng này là tinh phách yêu thú cực kỳ quý hiếm, trong cung điện còn có rất nhiều linh mộc và khoáng thạch hệ hỏa phẩm cấp cao, nếu sư đệ cảm thấy hứng thú thì có thể lấy nhiều hơn, sau khi mang ra khỏi phúc địa là có thể đổi được không ít thứ tốt.”

“Thì ra là thế.” Lục Huyền gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Ba người thấy thế, lại khẽ liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy trong khóe mắt của người đối diện vừa lóe lên một tia vui

mừng.

Mặc dù lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của Lục Huyền sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì đến chuyện bọn họ thu hoạch bảo vật, nhưng bọn họ vẫn lo lắng, ngộ nhỡ dưới cơ duyên xảo hợp, Lục Huyền lại đạt được khúc gỗ cháy sém kia thì sao?

Lục Huyền biết càng ít lại càng có lợi cho họ.

"Nếu ta đã ngoài ý muốn tiến vào nơi này rồi, vậy sẽ cố gắng kiếm một chén canh thôi. Ta chỉ là một Linh thực sư bình thường, tu vi tầm thường, không giỏi chiến đấu nên mong ba vị sư huynh sư tỷ hạ thủ lưu tình, để cho ta kiếm được chút cơm thừa canh cặn." Lục Huyền lộ vẻ mặt chân thành tha thiết nói.

"Ha ha, Lục sư đệ cứ nói quá."

"Bảo vật dành cho ngươi có duyên, tuy tu vi của sư đệ yếu hơn nhưng nói không chừng sẽ được bảo vật ưu ái, từ đó thu hoạch được cơ duyên vô cùng to lớn." Thanh niên anh tuấn thấy Lục Huyền tỏ ra yếu kém, càng cười to hơn.

Chương 329: Chính Là Lúc Này!

Khóe miệng hai người kia cũng mỉm cười, dù Lục Huyền đột nhiên xuất hiện đã phá vỡ kế hoạch của ba người bọn họ, nhưng khi nhận thấy tu vi của hắn còn không bằng thanh niên bình thường, vốn là yếu nhất trong đám người mình, thì lập tức yên tâm hẳn.

Kiếm Khổng Tước trong tay thanh niên anh tuấn kia lập tức xoè ra cực hạn, kiếm khí nhiều đến vô cùng, nhanh chóng bắn ra bốn phía.

Sau lưng nữ tử ung dung kia cũng xuất hiện một vầng trăng khuyết, nó tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, rồi nhẹ nhàng bay lượn xung quanh nàng.

Hai tay tu sĩ thanh niên bình thường đang nắm chặt một thanh trường kiếm màu đen nhánh thật to, trên thân kiếm có vẽ những đường vân huyền ảo tối nghĩa, thỉnh thoảng lại có hắc quang tối tăm lóe sáng lên.

"Kíu kíu!"

Cảm nhận được địch ý từ phía dưới truyền đến, đôi Hỏa Phượng Hoàng bên trong hỏa vân cùng phát ra một tiếng kêu to lanh lảnh. Tiếng kêu vang vọng cả đại điện.

Ngay tại khoảnh khắc đó, từng tầng hỏa diễm đều ngùn ngụt bốc lên trên thân thể rất nhiều con hỏa điểu đang tùy ý bay lượn giữa không trung, ngọn lửa vô cùng vô tận chiếm giữ mọi ngóc ngách.

Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí bên trong cung điện đã trở nên cực nóng không gì sánh được.

Cây non Yêu Quỷ Đằng trong ống tay áo Lục Huyền lặng lẽ lùi lại. Nó vội vàng giấu mình ở phía dưới Ẩn Linh Sưởng, rồi chậm rãi bò lên ngực hắn, khi được luồng khí mát lạnh của Vô Cấu Ngọc tẩm bổ mới bình tĩnh lại.

Bên trong cung điện, ngày càng nhiều hỏa diễm tràn ra từ trên người đám hỏa điểu.

Cặp hư ảnh Hỏa Phượng Hoàng trong hỏa vân, lại kêu lên một tiếng lanh lảnh. Trong lúc nhất thời, hỏa diễm màu đỏ đậm vô cùng vô tận, ầm ầm trút xuống như một cơn mưa xối xả, trực tiếp tấn công về phía Lục Huyền và mấy người khác ở trong cung điện.

Thanh Kiếm Khổng Tước trên tay thanh niên anh tuấn trực tiếp bung ra, hơn chục thanh phi kiếm sắc bén bắn đi theo hình cánh quạt, kiếm khí dày dặc liên miên không ngớt, nhanh như cắt, chém những tia hỏa diễm đến gần thành hư vô.

Sau lưng nữ tử ung dung, là vành trăng khuyết đang lạnh lùng xoay tròn, nó trực tiếp biến thành một tấm chắn bằng hào quang màu trắng bao phủ toàn bộ thân thể nàng vào trong, hàn ý tản ra, ngăn cách toàn bộ hỏa diễm cực nóng đang định xâm nhập ở bên ngoài.

Thanh niên có tướng mạo bình thường cũng vung thanh trường kiếm đen nhánh to lớn trong tay lên, thân kiếm bay tới, tản ra vô số những tia kiếm quang màu đen, không ngừng cắn nuốt hỏa diễm màu đỏ đậm từ trên không trung rơi xuống.

Tốn Lôi Kiếm Hoàn ở bên trong đan điền của Lục Huyền nhanh chóng xoay tròn, khiến cho vô số những đường kiếm quang rất nhỏ, mãnh liệt bắn ra, lại trực tiếp ngưng tụ thành một cơn bão lớn, lấy hắn làm trung tâm, không ngừng xoay

tròn, một khi có hỏa diễm rơi xuống nơi này, sẽ bị vô số kiếm quang nghiền nát trong nháy mắt.

Sau khi ngăn chặn được đòn công kích hỏa diễm đầu tiên, ba người lại thay nhau thi triển các thủ đoạn, điên cuồng tấn công rất nhiều con hỏa điểu đang bay lượn khắp nơi. Thỉnh thoảng có hỏa điểu nổ tung ầm ầm, nhanh chóng hóa thành những tia hỏa diễm nhỏ bé.

Sau khi dọn dẹp xong một số hỏa điểu, ba người dứt khoát nhảy vọt lên cao, bay thẳng đến chỗ hỏa vân.

Trong hỏa vân, tốc độ bay của cặp hư ảnh Hỏa Phượng Hoàng càng lúc càng nhanh, khúc gỗ cháy sém bị giấu bên trong hỏa vân cũng lóe lên một luồng sáng vàng sẫm nhẹ nhàng lưu chuyển.

Đột nhiên đôi Hỏa Phượng Hoàng nọ lại hợp thành một thể, biến thành một con hỏa điểu cực lớn dài đến mấy chục trượng, hai cánh bao trùm gần hết phạm vi nóc cung điện. Khi nó khẽ vỗ cánh, từng cây trường thương màu vàng sẫm dài hơn một trượng, mang theo hỏa diễm màu đỏ đậm bùng cháy, trực tiếp rơi xuống từ trên không trung.

Vào khoảnh khắc này, đột nhiên một hạt châu màu trắng sữa to bằng nắm đấm lại bay từ trong túi trữ vật của thanh niên anh tuấn kia ra, hạt châu nhanh chóng xoay tròn như gió bão, chỉ trong nháy mắt, hàn khí đã kéo dài ra ngoài mười trượng.

Trường thương rơi vào khu vực hàn khí, tốc độ thoáng chậm lại đi nhiều, mãi cho đến khi nó sắp tiếp cận với thanh niên nọ, đột nhiên từ phần đầu thương đến đuôi trường thương lại trực tiếp đóng băng và tan rã.

“Ang ~” Tiếng Long ngâm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy một con thủy long dài mười mấy trượng ầm ầm xông ra từ trên người nữ tử ung dung, rồi dùng tốc độ cực cao bắn về con hỏa điểu to lớn màu vàng sẫm đang bay giữa không trung.

Cách đó không xa, có một tấm lưới khổng lồ màu trắng nhạt dài rộng chừng mấy chục trượng lặng lẽ bay tới, nhanh chóng tóm gọn nó ở bên trên.

"Xem ra ba vị sư huynh sư tỷ này đã có chuẩn bị từ trước. Cả hạt châu, thủy long lẫn tấm lưới lớn kia, đều ẩn chứa thủy linh lực phong phú, có tác dụng khắc chế cực cao đối với hư ảnh Hỏa Phượng Hoàng. Hơn nữa, bọn họ còn phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, phỏng chừng chỉ chốc lát nữa thôi, nhóm người này sẽ áp đảo được hư ảnh Phượng Hoàng." Lục Huyền vừa thúc giục cơn lốc cỡ nhỏ do Tốn Lôi kiếm quang hình thành để chống đỡ hỏa diễm tập kích, vừa cẩn thận quan sát cục diện hiện trường.

"Nên làm sao mới có thể lấy được khúc gỗ cháy sém kỳ lạ kia đây?" Hắn âm thầm suy nghĩ biện pháp đối phó.

Hai tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ và một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ được trang bị đầy đủ, dưới sự tấn công kết hợp như vậy, cho dù khúc gỗ cháy sém thần dị kia có ưu thế sân nhà, cũng dần dần không thể địch lại.

"Kíu…" Một tiếng rít gào vang lên, con hỏa điểu màu vàng sẫm vĩ đại lập tức hóa thành từng mảnh hỏa diễm rơi rụng đầy trời, đôi hư ảnh Phượng Hoàng cũng từ trong đó, bắn nhanh ra ngoài, lại vội vàng chui vào bên trong khúc gỗ cháy sém đang ở bên trong đám mây lửa nọ.

Hỏa vân dày đặc cũng có xu hướng sắp sụp đổ.

"Chính là giờ khắc này!"

Lục Huyền áp chế cảm giác kích động trong lòng, trực tiếp hóa thành một luồng phù quang bay về phía khúc gỗ cháy sém.

Ba người khác cũng có phản ứng nhạy bén không kém, hai tay thanh niên anh tuấn kết ấn, một bàn tay hư huyễn to lớn, hung hăng chộp lấy khúc gỗ cháy sém kia.

Vạt áo nữ tử ung dung nhẹ nhàng bay phấp phới, chỉ trong nháy mắt, một dải lụa dài trắng tinh đã bay đến phía trước khúc gỗ cháy sém kia.

Dù sao tu vi của Lục Huyền cũng yếu hơn bọn họ một bậc, mắt thấy bàn tay hư huyễn cùng với dải lụa dài sắp tóm được khúc gỗ cháy sém, đột nhiên hắn nảy ra một ý nghĩ, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền lập tức xoay tròn với tốc độ cực nhanh, khiến cho một mảnh thanh quang nồng đậm trực tiếp tuôn trào trên người hắn.

Thanh Mộc Nguyên Khí có lực tương tác tự nhiên, cũng là vật đại bổ đối với linh thực. Nếu khúc gỗ cháy sém này chính là loại linh chủng đặc thù có phẩm cấp cao, thì rất có khả năng, nó sẽ bị Thanh Mộc Nguyên Khí hấp dẫn qua đây.

Quả nhiên, khúc gỗ cháy sém vốn đang giãy giụa, lại đột nhiên cảm ứng được thảo mộc linh khí nồng đậm trên người Lục Huyền đang đứng phía dưới.

Chỉ trong nháy mắt, trên thân thể nó lập tức bùng phát ra một tầng quang mang màu vàng sẫm, khiến cho tốc độ thoáng cái đã tăng lên gấp mấy lần.

Nó nhanh chóng lao ra khỏi vòng vây của thanh niên anh tuấn và nữ tử ung dung, rồi lại chọc thủng tấm lưới lớn và rơi vào trong tay Lục Huyền.

Chương 330: Xung Đột!

Đến tận lúc này, Lục Huyền mới có thể quan sát khúc gỗ cháy sém trên tay ở khoảng cách gần.

Chỉ thấy khúc gỗ cháy sém kia dài hơn một thước, bề rộng chừng ba tấc, trên bề mặt có rất nhiều khe nứt nhỏ màu vàng lợt, giống như vết tích được hình thành sau khi bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt vậy.

Ở chính giữa khúc gỗ, có vô số vết nứt nhỏ tạo thành một hình đồ án cũng có màu vàng lợt, đồ án này rất giống với hình ảnh của con hỏa điểu khổng lồ màu vàng đậm vừa nãy, nó đang ở trong tư thế dang rộng đôi cánh, muốn bay vút lên trời.

Cảm nhận được Thanh Mộc Nguyên Khí nồng đậm trên người Lục Huyền, dường như bức đồ án màu vàng sậm có mảnh linh quang lấp lánh đang nhẹ nhàng lưu chuyển kia, vừa xuất hiện một chút biến hóa vi diệu, nhìn nó cực kỳ sống động, hệt như đang chuẩn bị lao thẳng ra ngoài vậy.

“Lục sư đệ có thể đưa khúc gỗ cháy sém này cho tại hạ không? Nó là mục tiêu chủ yếu ta nhắm đến khi tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa lần này, nó có tác dụng không nhỏ đối với ta. Nếu sư đệ có thể nhịn đau từ bỏ vật yêu thích, ta chắc chắn sẽ trả cho sư đệ một khoản thù lao xứng đáng.” Tu sĩ thanh niên tuấn tú với phong độ nhanh nhẹn, trực tiếp đáp xuống trước mặt Lục Huyền, nhã nhặn nói.

Ngoài mặt trông gã có vẻ bình tĩnh, nhưng trên thực tế, trong lòng đang rỉ máu.

Bọn họ đã chuẩn bị lâu như vậy, đã tốn bao nhiêu công sức mới đến được nơi này, vốn tưởng rằng ba người cùng liên thủ,

thì chuyện cầm được khúc gỗ cháy sém kia tuyệt đối là mười phần chắc chín, ai ngờ nó lại đột nhiên rơi vào trong tay Lục Huyền?

Nếu đang lúc cả đám dùng thủ đoạn cạnh tranh nhau, đối phương lấy được thì cũng thôi, thế nhưng khúc gỗ cháy sém kia lại chủ động nhảy vào người hắn, cuối cùng lại để cho Lục Huyền có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ thu được.

Loại chuyện này … bảo gã làm sao mà chịu đựng được?

Có thái độ như hiện tại, là do gã tu tâm dưỡng tính tương đối tốt rồi.

“Sư huynh muốn khúc gỗ đen sì này sao? Nếu bình thường thì cũng không phải là không thể.” Lục Huyền lật qua lật lại khúc gỗ cháy sém trong tay, đột nhiên xoay chuyển chủ đề.

“Nhưng khúc gỗ cháy sém này đột nhiên rơi vào trong tay ta, điều ấy đã nói rõ là chúng ta có duyên phận rất sâu rồi, nếu ta trực tiếp đưa nó ra ngoài như vậy, chẳng phải là làm trái với thiên hòa sao? Với lại, nó cũng chỉ là một khúc gỗ cháy sém mà thôi, bên trong toà cung điện này vẫn còn rất nhiều linh khoáng phẩm cấp cao, tinh phách hỏa linh khác, sư huynh có thể đặt trọng tâm vào chúng.” Hắn thản nhiên đáp.

Khúc gỗ cháy sém này có thể khiến cho Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm cảm nhận được từ khoảng cách xa như vậy, hiển nhiên không phải vật bình thường, bởi vậy, Lục Huyền mới tùy tiện tìm một lý do để từ chối thanh niên anh tuấn kia.

“Như này đi, Lục sư đệ, ta dùng một thanh phi kiếm tam phẩm quý hiếm để trao đổi lấy khúc gỗ cháy sém trong tay ngươi, ý ngươi thế nào?” Thanh niên anh tuấn cầm một thanh trường kiếm vàng óng ánh từ trong túi trữ vật ra, sốt sắng nói.

Cách đó không xa, nữ tử ung dung và thanh niên bình thường cũng lặng lẽ xúm lại, đứng ở hai bên thanh niên anh

tuấn, hơi có khuynh hướng muốn bao vây Lục Huyền.

“Xin lỗi sư huynh, ngoại trừ linh thực, ta không có hứng thú với những cái khác. Bây giờ, ta đang hết sức tò mò về khúc gỗ cháy sém này, sẽ không dùng nó để trao đổi lấy món bảo vật khác đâu.” Lục Huyền nhạy bén phát hiện ra tình huống này, lập tức lùi về phía sau hai bước, cất giọng kiên định nói.

“Lục sư đệ, ba người chúng ta đều là môn hạ của Kết Đan chân nhân, ngươi vừa mới tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ không lâu, ngươi xác định là muốn gây sự với ba chúng ta?” Nữ tử ung dung lạnh lùng nói.

“Sư tỷ đang định uy hiếp ta sao?”

Tốc độ vận chuyển của kiếm quang màu đen quanh thân Lục Huyền vừa lặng yên đẩy nhanh hơn vài phần.

“Chúng ta là đồng môn, đương nhiên sẽ không uy hiếp ngươi.” Nữ tử ung dung kia dùng nét mặt hờ hững nhìn Lục Huyền, trong mắt không có bất cứ cảm xúc nào: “Ta chỉ hy vọng sư đệ có thể tự biết mình một chút, ba người chúng ta so với ngươi, bất kể là tu vi hay tài sản bối cảnh đều mạnh hơn không chỉ một bậc, đã cho ngươi một nấc thang thì ngươi đừng có mà đi ngược lại. Chắc hẳn ngươi đã nhìn ra khúc gỗ cháy sém này chính là một món dị bảo, song ngươi chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, thân mang trọng bảo rất dễ bị người khác nhớ thương, làm như vậy, còn không bằng đưa nó cho nhóm chúng ta đi.”

Nghe được lời này của nữ tử ung dung, khóe miệng Lục Huyền khẽ giật giật, nhưng ánh mắt vẫn kiên quyết.

“Trước đó sư huynh từng nói, phải là người có duyên mới lấy được bảo vật, bây giờ khúc gỗ cháy sém này đã thuộc về ta, ba vị sư huynh sư tỷ đừng nhớ nhung nó nữa, cũng đừng

nghĩ đến chuyện cưỡng ép cướp đoạt, phía trên còn có người đang nhìn đấy.” Lục Huyền chỉ chỉ đỉnh đầu, từ tốn nói.

“Rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Hôm nay ta sẽ đoạt lại khúc gỗ cháy sém trong tay ngươi, cho dù sau này có bị trừng phạt, bị bế quan, ta cũng không ngại.” Thanh niên anh tuấn thấy Lục Huyền vẫn ngoan cố như vậy, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế nổi lòng mình, giận đến tím mặt quát to.

Linh khí nhanh chóng tụ tập, hình thành nên một bàn tay tràn đầy linh lực to chừng một trượng, hung hăng chụp lấy Lục Huyền.

Lục Huyền vẫn đứng yên, chờ tới khi bàn tay linh lực nọ đến gần, mới siết chặt nắm đấm, xương ngón tay trong suốt như ngọc, hắn dùng một quyền đấm thẳng về phía bàn tay linh lực to lớn kia.

“Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!” Vừa thấy Lục Huyền muốn dùng nhục thân chống lại cự chưởng của mình, thanh niên anh tuấn lập tức châm chọc nói. Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại phá vỡ dự đoán của gã rồi.

Rõ ràng vừa trực tiếp hứng chịu đòn công kích đến từ cự chưởng, nhưng nhục thân của Lục Huyền chỉ hơi rung nhẹ hai cái, trong khi bàn tay linh lực kia lại không chịu nổi một kích, chỉ trong nháy mắt, nó đã hóa thành không khí rồi.

Bởi vì hắn từng uống vài giọt Kim Tủy Ngọc Dịch tam phẩm trợ giúp đề thăng cường độ nhục thân, lại nuốt thêm Ngọc Lân Quả tam phẩm, còn trực tiếp tu luyện hai đại công pháp luyện thể là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, khiến cho cường độ nhục thân đã sớm vượt qua hầu hết những món pháp khí tam phẩm bình thường rồi.

Chỉ vẻn vẹn dựa vào nhục thân, cũng có thể ngăn chặn đòn tấn công của thanh niên anh tuấn kia, dễ như trở bàn tay.

“Hả?” Thanh niên anh tuấn khẽ kêu lên một tiếng, đã thu hồi cảm giác khinh thường Lục Huyền vào trong lòng, chỉ thấy thanh Kiếm Khổng Tước trong tay gã lập tức xòe ra, mấy chục thanh phi kiếm giống như linh vũ, ào ào bắn nhanh tới.

Ở phía bên trái, nữ tử ung dung cũng không muốn bị bỏ lại phía sau, linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, một con thủy long khổng lồ nhe nanh múa vuốt, cũng bay nhanh về phía Lục Huyền.

Phía bên phải, thanh cự kiếm màu đen trên tay thanh niên bình thường hóa thành một luồng hắc quang, im hơi lặng tiếng đánh úp về phía Lục Huyền.

Chương 331: Phượng Hoàng Mộc!

Đối mặt với đòn hợp kích của ba người kia, Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, Tốn Lôi kiếm quang trong đan điền liên tục tuôn ra, dung hợp cùng với kiếm quang trên thân hắn, giống như một cơn cuồng phong màu đen cuốn nhanh về phía đám đông phi kiếm kia.

Đồng thời, một tấm Thủy Long phù tam phẩm cũng lặng lẽ trượt xuống từ bên trong ống tay áo của hắn, chỉ trong nháy mắt, nó đã ngưng tụ thành hình một con thủy long cũng to không kém, nhanh chóng bay về phía con thủy long do nữ tử ung dung thi triển từ Thủy Long Thuật kia.

Vẫn chưa hết, ngay tại khoảnh khắc đó, một khối ngọc ấn tinh xảo xinh xắn cũng lăn về phía thanh niên bình thường, trong lúc lăn, kích thước của nó nhanh chóng bành trướng, chỉ một thoáng, đã lớn như một ngọn núi nhỏ.

Nó dùng lực lượng vạn cân đập ầm ầm vào thanh cự kiếm màu đen.

Dưới đòn đánh bất ngờ của Phong Nhạc Ngọc Ấn tam phẩm, thân kiếm bị lõm thật sâu xuống phía dưới, khiến cho thanh niên bình thường đang khống chế cự kiếm không nhịn được lập tức phun ra một ngụm máu.

Cũng không biết ngụm máu kia là do tức giận, hay chỉ đơn thuần là bị cự kiếm ảnh hưởng.

Ba người liên thủ công kích, lại bị Lục Huyền đón đỡ toàn bộ cùng một lúc.

“Không thể ngờ được, hóa ra Lục sư đệ lại ẩn giấu sâu như thế.” Trên mặt ba người đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, hai tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ và một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cùng kết hợp tấn công, lại bị người vừa mới tấn chức đệ tử nội môn như Lục Huyền dễ dàng ngăn chặn.

Thậm chí chỉ thông qua một đòn này thôi cũng đủ để thấy hắn lợi hại như thế nào rồi.

Lục Huyền chẳng hề dao động cũng không kinh ngạc, trong lòng hắn vẫn tự biết bản thân ra sao, và rõ ràng, đây chỉ là lần đọ sức đầu tiên, muốn mang theo khúc gỗ cháy sém này an toàn thoát ra ngoài cũng không đơn giản như vậy.

Ở thời điểm hiện tại, đòn công kích do ba người kia liên thủ đều bị chặn đứng rồi, đây chính là cơ hội cực kỳ hiếm có, sẽ nhanh chóng vụt bay như chớp mắt.

Lục Huyền quyết định thật nhanh, trên tay lập tức có thêm một tấm phù lục chẳng phải kim loại cũng không phải ngọc, phù lục này có hình dạng giống như mũi kiếm, trên bề mặt có sóng biển cuồn cuộn trào dâng.

Đó chính là Tiểu Hải Kiếm phù tứ phẩm, hắn từng nhận được sau khi hái một quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Được linh lực kích phát, tầng tầng sóng biển bên trong phù lục không ngừng trào dâng dữ dội, đột nhiên kiếm ý vô tận từ bên trong bắn ra.

Kiếm ý như cơn sóng thần với những âm thanh rít gào từng đợt, nó ầm ầm cuốn về phía ba người thanh niên anh tuấn với khí thế hung hãn không thể ngăn cản.

Thông qua linh thức, ba người nhanh chóng cảm nhận được sự khủng khiếp trong cơn sóng kiếm ý này, bọn họ thi nhau tung ra các thủ đoạn, người thì sử dụng pháp khí phòng

ngự cường đại, người thì sử dụng độn pháp mạnh mẽ cố gắng tránh xa luồng kiếm ý vô hạn kia.

Lục Huyền thấy vậy, cũng không do dự thêm, hắn vội vàng thu hồi Phong Nhạc Ngọc Ấn và quay người rời đi. Hắn lại dựa theo tuyến đường mình đi tới đây để rời khỏi, bóng dáng giống như một luồng phù quang, chỉ trong vài hơi thở đã bay vào trong dược viên. Ngay sau đó, linh lực màu vàng đất tuôn ra trên người hắn, chỉ trong chớp mắt hắn đã chui sâu xuống lòng đất.

Một lúc sau, Lục Huyền dùng linh thức cảm nhận môi trường xung quanh, khi xác nhận được nơi này không có bất cứ điểm nào khác thường, hắn mới quyết định chui ra khỏi mảnh linh nhưỡng bên trong dược viên này.

Hắn cầm mấy viên Bồi Nguyên Đan từ trong túi trữ vật ra, làm một ngụm nuốt hết, muốn dùng chúng nó để khôi phục lượng linh lực đã tiêu hao một nửa trong cơ thể mình.

Ở thời điểm hiện tại, tầng tầng sóng biển trên bề mặt của Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm, đã trở nên mỏng manh hơn trước đó khá nhiều. Để tranh thủ cơ hội trốn thoát ngắn ngủi kia, hắn đã kích phát gần một nửa lượng kiếm ý bên trong kiếm phù.

Một kích toàn lực của Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm có thể đánh trọng thương, thậm chí là giết chết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hậu kỳ, một nửa kiếm ý công kích ba người bọn họ, cũng trì hoãn được không ít thời gian cho hắn rồi.

“Sử dụng hết một tấm Thủy Long phù tam phẩm và một nửa tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm. Ngoài ra, còn có Tốn Lôi Kiếm Hoàn và Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền, tất cả chúng đều là thứ cực kỳ khó bổ sung.” Hắn âm thầm tính toán thiệt hại trong lòng, có chút xót xa với những gì mình vừa phải trả giá.

“Nhưng ở trước mặt khúc gỗ cháy sém kia, những tổn thất này cũng chẳng tính là gì.” Lục Huyền hưng phấn cầm khúc gỗ cháy sém thần dị có hư ảnh Phượng Hoàng kia ra, lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, rồi vùi sâu nó vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên khúc gỗ cháy sém đang được tầng linh nhưỡng nông kia bao bọc, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực lục phẩm thượng cổ Phượng Hoàng Mộc, là niết bàn chi mộc từ chân linh yêu thú thượng cổ Phượng Hoàng, bên trong còn sót lại một tia tinh huyết và linh tính của Phượng Hoàng.】

【Cực kỳ có ích cho sự phát triển của yêu thú hệ hỏa, nhất là yêu cầm hệ hỏa, chúng có thể đồng thời bổ sung cho nhau cùng lớn mạnh. Sau khi được tẩm bổ lâu dài, còn có thể nâng cao phẩm cấp của yêu cầm, linh mộc thành thục còn dùng để luyện chế pháp bảo hệ hỏa.】

【Cần sinh trưởng trong hoàn cảnh hỏa linh, dùng các loại dị hỏa từ tam phẩm trở lên bồi dưỡng và chăm sóc.】

【Là bị đốt thành tro đen, hay là dục hỏa trùng sinh?】

“Linh thực lục phẩm! Còn là phẩm chủng thượng cổ!” Trong lòng Lục Huyền vui sướng không nói nên lời.

Ở trước mặt linh thực lục phẩm, đừng nói là một nửa tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm, dù bảo hắn xuất ra một trăm tấm cũng không là gì. Hắn hít một hơi thật sâu, lúc này mới bình ổn được tâm trạng đang kích động của mình.

“Tiếp theo chỉ cần ẩn núp thật tốt, tránh khỏi quá trình tìm kiếm của ba người kia, chờ đến lúc mang được khúc Phượng Hoàng Mộc này đi ra ngoài là dễ xử lý rồi. Giới luật của tông môn vô cùng nghiêm ngặt, miễn sao ta luôn ở trong tông môn, luôn tuân thủ nề nếp thì bọn họ dù muốn cũng không có bất kỳ

cách nào để đối phó được ta. Huống chi ta còn ôm được bắp đùi của linh thú hộ tông trong tương lai rồi, còn có chút giao tình với điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp và đệ tử chân truyền Cát Phác, còn thay vị Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không giải quyết chấp niệm của Thanh Huyền Lộc. Hiện giờ, ta đã không còn là đối tượng chỉ biết để mặc cho người ta tùy ý bắt nạt nữa.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Hiện giờ, điều quan trọng nhất chính là chống đỡ qua được khoảng thời gian này, chờ đến thời điểm rời khỏi phúc địa, cũng không cần phải lo lắng bọn họ sẽ xông tới, một lần nữa tranh đoạt Phượng Hoàng Mộc với ta.” Hắn trầm ngâm suy nghĩ một thoáng, sau đó đã quyết định sẽ đi đến khu rừng cổ thụ lúc đầu.

“Nhân tiện đi thằm bằng hữu Mộc Tinh xem sao.”

Diện tích khu vực đó vô cùng rộng lớn, địa thế lại phức tạp, có rất nhiều cây cối cao chọc trời bao phủ, trốn ở trong đó, sẽ khó bị người phát hiện.

Chương 332: Trở Về!

Vô số sợi tơ gần như trong suốt lập tức tuôn ra từ bên trong Ẩn Linh Sưởng màu vàng sậm trên người hắn. Rất nhanh, một tầng linh vật mông lung đã bao phủ toàn bộ thân hình hắn vào bên trong, ở thời điểm hiện tại, cả bóng dáng lẫn khí tức linh lực của hắn đều được ẩn giấu không còn trông thấy nữa.

Vài ngày sau, Lục Huyền cầm Kiếm Lệnh trên tay, mỉm cười đi ra khỏi cánh rừng cổ thụ.

"Tiễn người ngàn dặm, cuối cùng cũng phải nói lời từ biệt. Chúng ta chào tạm biệt nhau ở đây, đừng tiễn ta nữa." Bên bìa rừng cổ thụ, mấy khuôn mặt mơ hồ trực tiếp xuất hiện trên những cành cây rủ xuống, cả đám đều lưu luyến không rời nhìn theo bóng lưng Lục Huyền đi xa dần.

"Bằng hữu Mộc Tinh của ta đúng là quá nhiệt tình." Lục Huyền quay đầu nhìn lại, trong lòng cảm động nói.

Mấy ngày nay, hắn vẫn một mực ở lại chỗ sâu bên trong cánh rừng cổ thụ, làm quen với vài con Mộc Tinh, sau khi để chúng nếm thử mùi vị thơm ngon của Thanh Mộc Nguyên Khí, hắn lập tức hấp thu thảo mộc linh khí dồi dào bên trong cánh rừng cổ thụ.

Trong quá trình hấp thụ, một phần trăm thảo mộc linh khí chuyển hóa thành Thanh Mộc Nguyên Khí được truyền cho Mộc Tinh, hai bên đạt thành phương thức hợp tác cùng có lợi.

Mấy con Mộc Tinh này được Thanh Mộc Nguyên Khí tẩm bổ đã trở nên sinh long hoạt hổ hẳn, ngũ quan mờ nhạt cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Đương nhiên chỗ tốt Lục Huyền nhận được lại càng nhiều hơn, thể tích quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền của hắn đã đạt đến trình độ cực hạn của nó, nó đang thong thả quay tròn, trông dáng vẻ cồng kềnh không chịu nổi.

Trong lúc đi đường, mặt ngoài Kiếm Lệnh lóe lên một mảnh tinh quang đầy trời, sau đó, ánh sao trực tiếp ngưng tụ lại, tạo thành một cái thông đạo, trực tiếp hút Lục Huyền cùng với rất nhiều đệ tử nội môn đang ở bên trong Lãng Nguyệt phúc địa vào trong đó.

"Cuối cùng cũng trở về rồi."

Trên bầu trời, vô số ngôi sao đang vận chuyển với quỹ tích đạo vận chứa đầy hàm ý, thỉnh thoảng lại có một luồng kiếm khí cường đại xẹt qua bầu trời như những ngôi sao băng. Được linh khí bao phủ, vô số tòa sơn phong dưới chân giống như những con kiến nhỏ, thoắt ẩn thoắt hiện.

Lục Huyền đưa mắt nhìn xung quanh.

Trên mặt hầu hết nhóm đồng môn đều tràn đầy vui vẻ, điều đó cho thấy khoản thu hoạch từ chuyến đi vào phúc địa lần này không tệ. Đương nhiên cũng có một ít ngươi lộ vẻ không cam lòng, tức giận hoặc tiếc nuối, và hiển nhiên là trong đám người này có bao gồm nhóm của thanh niên anh tuấn kia.

Ba người họ nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, trong ánh mắt chứa đầy phẫn nộ.

Lục Huyền bình tĩnh an thần, nhắm mắt nghỉ ngơi, hoàn toàn không để ý tới ba ánh mắt tức giận suýt chút nữa đã biến thành thực chất kia.

Có lẽ ở trong phúc địa, hắn còn có vài phần kiêng kỵ với mấy người này, nhưng hiện giờ, tất cả đã trở lại tông môn rồi, Phượng Hoàng Mộc còn rơi vào trong tay nữa, hắn không có gì phải sợ hãi cả.

“Lục sư đệ, ngươi đắc tội với nhóm ba người Bạch sư tỷ sao? Ta chú ý thấy ánh mắt bọn họ nhìn sư đệ không tốt cho lắm.” Đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên một giọng nói dịu dàng truyền đến bên tai Lục Huyền.

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy Liễu Tố đang hơi cúi đầu ở cách đó không xa, đôi mắt nàng nhìn thoáng về phía Lục Huyền, không lộ một chút dấu vết gì.

“Bởi vì một món bảo vật bên trong phúc địa, cho nên ta và bọn họ có phát sinh một hồi tranh chấp nhỏ.” Lục Huyền truyền âm giải thích.

“Xem ra sư đệ là bên thắng.” Giọng nói của Liễu Tố có kèm theo vài phần sinh động hoạt bát: “Nhưng sau này Lục sư đệ nên chú ý nhiều hơn, tính cách Bạch sư tỷ rất kiêu ngạo, tu vi cao thâm, chỉ sợ sẽ không để cho mình chịu thiệt dễ dàng như vậy. Thêm nữa, ba người họ đều là môn hạ của một vị Kết Đan chân nhân trong tông môn, xuất thân phi phàm. Nếu sư đệ lo lắng, ta có thể dẫn sư đệ đi gặp một vị Kết Đan chân nhân, lấy trình độ trên phương diện linh thực linh thú của sư đệ, chắc chắn một trăm phần trăm sẽ thành công bái nhập làm môn hạ của vị sư thúc Kết Đan kia.”

Nói đến câu cuối cùng, Liễu Tố lại chân thành khuyên nhủ Lục Huyền.

“Đa tạ Liễu sư tỷ đã quan tâm, ta rất cảm kích ý tốt của sư tỷ. Nhưng ta thường ở trong sơn phong, rất ít đi ra ngoài, càng không cần phải nói đến chuyện tiến vào bí cảnh đi tìm kiếm cơ duyên, chiến đấu với người khác. Bởi vậy, cứ cho là bọn họ muốn gây bất lợi cho ta đi, cũng không dễ dàng tìm được cơ hội như vậy.” Lục Huyền lịch sự từ chối đáp.

Chờ mọi người đều đến đông đủ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng lặng lẽ vận chuyển, đưa mọi người đến địa điểm đã được chỉ định tương ứng.

“Ta đã về rồi đây!” Lục Huyền giẫm trên mặt đất sơn phong, trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Hắn xuyên qua Lưu Quang Phù Trận, tiến vào khu vực sơn phong.

Khi một chân vẫn còn ở bên ngoài trận pháp, một quả bóng to lại bay từ đâu đó đến, trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu hắn, sau đó bật lên cao và lại tiếp tục rơi xuống.

“Chỉ một vài ngày không gặp, ngươi lại tăng cân rồi!” Lục Huyền cảm nhận được con Phong Chuẩn trên đầu mình càng ngày càng nặng nề, có chút bất đắc dĩ nói.

Chỗ mắt cá chân của Phong Chuẩn có treo một con Giao Long màu hỏa hồng. Nó chính là Ly Hỏa Giao đang tiến vào giao đoạn phát triển cực nhanh, đã từ vòng cổ biến thành vòng chân rồi.

“Ngao…” Đạp Vân Linh Miêu rất ít khi bộc lộ cảm xúc thật của mình, vậy mà giờ đây, trong tiếng gầm nhẹ đầy dịu dàng của nó, lại mang theo một chút lưu luyến nhớ nhung nhỏ nhặt, tất cả hòa quyện vào nhau nghe đặc sắc vô cùng.

Sau khi Lục Huyền thoáng an ủi ba con thú cưng của mình xong, đã không kịp chờ đợi, vội vàng trở lại trong phòng. Lần này, hắn tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa, đã mang về một khoản thu hoạch tương đối tốt, theo thứ tự là: Mậu linh nhưỡng phù hợp với hầu hết các chủng linh thực, cộng với hai con ấu thú tam phẩm Song Đầu Cừu Dư bị hắn ‘bắt cóc’ mang đi. Bên cạnh đó, hắn còn đào được bốn hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng và một gốc Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm nửa cây nửa thú, sau cùng chính là một đoạn linh thực lục phẩm thượng cổ Phượng Hoàng Mộc.

Ngoài ra, Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền đã được bổ sung đầy ắp, đồng thời hắn cũng thu được không ít linh thực phẩm cấp cao và hài cốt yêu thú.

"Đáng tiếc phúc địa của tông môn không thể tùy tiện mở ra, cần phải chờ rất nhiều năm sau mới có thể tiến vào một lần nữa." Lục Huyền vẫn chưa thỏa mãn, khẽ cảm thán một câu.

Đúng vào lúc này, ống tay áo của hắn khẽ rung lên, một nhánh dây leo nho nhỏ màu xám nhạt nóng lòng đã lâu, lập tức lao thẳng ra ngoài. Nhánh dây leo vừa rơi xuống đất đã giống như một con rắn nhỏ, nhanh chóng bơi về phía linh điền trên sơn phong.

Trong nháy mắt, khi vừa mới tiến vào sơn phong, nó đã cảm nhận được ngay số lượng lớn linh thực ở trong này, cả đám làm nó thèm đến không chịu nổi.

"Linh thực nhị phẩm, dạng nhỏ dài, dễ nuốt chửng, nhiều nước trơn trượt, đánh dấu đánh dấu ngay." Nó lập tức lưu lại một dấu vết màu xám nhạt ngay dưới gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

Chương 333: Dạy Dỗ Yêu Quỷ Đằng!

“Thơm quá, thơm quá đi, đánh dấu đánh dấu.” Trên cây Băng La Quả và Liệt Diễm Quả cũng bị để lại một dấu vết màu xám nhạt.

“Đây là linh thực gì? Ăn vào chắc là ngon lắm đây.”

Bên cạnh Phong Lôi Kiếm Thảo, nó cảm nhận được một luồng kiếm khí phong lôi chảy ra từ bên trong Kiếm Thảo, trong lòng không khỏi nảy lên ý nghĩ muốn chinh phục loại cây này.

“Oa! Linh thực tứ phẩm này! Còn có kèm thêm đồ ăn vặt là yêu trùng nữa! Quá chu đáo rồi! Nhất định phải đánh dấu!”

Đến phía trước gốc Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, Yêu Quỷ Đằng lập tức nấp trong bóng tối, quan sát thấy rất nhiều con côn trùng không ngừng ra ra vào vào, cùng với hơn chục cái ổ trùng được ngưng kết ngay bên trên thân thể của Huyền Trùng Đằng, càng ngắm, nhánh dây leo nhỏ bé này càng hưng phấn đến nỗi không ngừng nhảy nhót lên.

“Hả? Đây là loại thức ăn gì? Sao còn chưa ăn, đã có cảm giác dường như một thứ gì đó đang muốn mọc ra từ trên cơ thể mình vậy?” Trong mảnh chướng khí màu hồng, dưới sự kích thích của khí tức sắc dục, Yêu Quỷ Đằng nhìn thứ kỳ lạ vừa mới mọc ra trên nhánh dây leo của mình, nghi hoặc nghĩ.

Trên sơn phong, có trồng đủ các loại linh thực phẩm cấp cao quý hiếm làm nó hoa hết cả mắt, tất cả đều giống như một giấc mơ vậy.

“Trước kia, lúc còn ở bên trong dược viên, ta vẫn ăn mấy thứ quỷ quái gì vậy? So sánh với chỗ này, đúng là chúng nó còn không bằng cám bã. Từ dược viên phúc địa đến linh điền sơn phong… Đằng Đằng ta tuyệt đối không quay về nữa…”

Ngay khi cây non Yêu Quỷ Đằng đang say đắm dưới khí tức mê tình của Mê Tiên Đào, linh thức Lục Huyền cũng phát hiện ra chỗ này có điểm gì đó không đúng rồi.

Hắn nhảy lên vài cái rồi đi tới khu vực gieo trồng Mê Tiên Đào. Chỉ thấy bên dưới mảnh chướng khí màu hồng nhạt kia, chẳng biết từ lúc nào trên nhánh dây leo của Yêu Quỷ Đằng màu xám nhạt đã mọc ra những sợi dây leo nhỏ dài giống như xúc tu, những sợi dây leo mảnh nhỏ này đang không ngừng khua khoắng liên tục bên trong chướng khí.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên thân Yêu Quỷ Đằng, lập tức nhận ra nó đã rơi vào trong cạm bẫy dục vọng của Mê Tiên Đào rồi.

Mặc dù phẩm cấp của nó cao hơn Mê Tiên Đào tam phẩm đến hai cấp, nhưng dù gì nó cũng mới sinh ra không bao lâu, sức đề kháng có hạn. Linh thực Mê Tiên Đào tam phẩm lại có lực cám dỗ tự nhiên với nó, vì vậy, nó không cẩn thận đã rơi vào tròng rồi.

“Ngươi còn là một đứa bé nha, làm sao lại mọc xúc tu khắp người rồi?” Vẻ mặt Lục Huyền tràn đầy thương tiếc nói, ngay sau đó, hắn lập tức đánh ra một đạo Thanh Tịnh Chú, giáng thẳng lên người Yêu Quỷ Đằng màu xám xịt.

Linh quang trong suốt mênh mông quét qua mỗi một bộ phận trên nhánh dây leo, gần như ngay lập tức, đám xúc tu thật nhỏ kia cùng lúc run lên, rồi vội vàng rụt vào bên trong bản thể của Yêu Quỷ Đằng.

Cây non Yêu Quỷ Đằng cảm nhận được sự hiện diện của Lục Huyền, nó thoáng ngây người vài giây rồi vội vàng bò vào trong ống tay áo hắn.

"Để loại bỏ ảnh hưởng của một loại linh thực, ta đã thi triển Thanh Tịnh Chú lên một loại linh thực khác… Má ơi, nghĩ kiểu gì cũng thấy nó vô cùng quái lạ à nha?" Lục Huyền lắc lắc đầu, lại mang theo cây non Yêu Quỷ Đằng trở về trong đình viện.

Đến đây, hắn kéo Yêu Quỷ Đằng đang quấn chặt quanh cánh tay mình ra, dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào nó.

Yêu Quỷ Đằng có sở thích cắn nuốt linh thực và linh chủng, mà bên trong sơn phong của hắn lại gieo trồng nhiều loại linh thực như vậy, nhất định phải dạy dỗ thói quen không được ăn uống bừa bãi cho nó ngay từ lúc còn nhỏ mới được. Nếu chẳng may nó ăn phải một gốc cây non linh thực quý hiếm hoặc một hạt linh chủng phẩm cấp cao nào đó, hắn sẽ đau lòng muốn chết.

"Đứng lên, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Thấy Yêu Quỷ Đằng lại có chiều hướng muốn chui vào trong ống tay áo của mình, giọng điệu Lục Huyền trở nên nghiêm nghị hắn.

"Toàn bộ linh thực trên sơn phong này đều do chính tay ta gieo trồng bồi dưỡng, tiêu tốn rất nhiều thời gian và tinh lực. Trước khi chúng còn chưa thành thục, ngươi tuyệt đối không được ăn lung tung. Nếu bị ta bắt được một lần, ta sẽ cắt dây leo trên thân ngươi!" Lục Huyền chỉ vào dây leo Yêu Quỷ Đằng màu xám nhạt, hung dữ nói.

Cây non Yêu Quỷ Đằng nâng một đầu dây leo lên, khẽ gật đầu.

“Nhưng chỉ cần ngươi nghe lời, sẽ không thiếu đồ ăn ngon cho ngươi. Chờ sau khi chúng thành thục, cành lá hay linh quả gì gì đó, nhất định sẽ cho ngươi ăn no.”

Hắn vươn tay gõ một cái trên ngọn dây leo Yêu Quỷ Đằng, dây leo màu xám lập tức leo lên dọc theo ngón tay hắn, chui vào ống tay áo.

Sau khi xoa dịu cây non Yêu Quỷ Đằng xong, Lục Huyền lại lấy Sinh Sinh Đại ra, nhẹ nhàng đưa linh lực vào. Gần như ngay sau đó, hai con ấu thú Song Đầu Cừu Dư với đôi mắt ngơ ngác đã xuất hiện trên mặt đất. Chúng dài không đến một thước, lân giáp trên người vẫn còn nho nhỏ mềm mại.

Ngay tại khoảnh khắc chúng nhìn thấy Lục Huyền, dường như hai con ấu thú đã nhận ra hắn chính là ngươi từng bắt chúng ra khỏi sào huyệt. Bốn cái đầu dài mảnh đồng loạt gào thét về phía hắn, tiếng kêu còn ngây ngô non nớt, đã lộ ra một chút ý vị hung dữ rồi.

“Lúc đó, tộc quần của các ngươi huy động toàn bộ lực lượng đi đâu đó, chỉ còn lại hai đứa nhóc còn nhỏ gào khóc đòi ăn nên bị ta gặp phải. Thấy các ngươi đáng thương, không ai chăm sóc nên ta tới giải cứu các ngươi. Đây là cách mà các ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng của mình à?” Lục Huyền nhíu mày.

Hai ấu thú vẫn giữ nguyên dáng vẻ hung dữ.

“Đứa nào không gào nữa, ta sẽ cho ăn khối linh khoáng này.” Hắn nhẹ nhàng tung hứng một khối linh khoáng màu trắng toát trong tay, dùng giọng điệu đầy dụ hoặc nói với hai con yêu thú Cừu Dư kia.

Khi thấy một con không còn sức gầm to nữa, hắn lập tức đưa linh khoáng tới trước mặt nó. Tiếng răng rắc không ngừng vang lên, chỉ trong nháy mắt, khối linh khoáng cứng rắn kia đã

bị cắn nát, khiến cho một cái đầu khác, đang ở gần nó trong gang tấc, lập tức sinh ra cảm giác vừa lạc vào cảnh tượng kỳ lạ…

Nó trợn tròn đôi mắt, lập tức quay sang, dùng ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn một nửa thân hình còn lại của mình.

Có cái đầu thứ nhất làm gương, ba cái đầu còn lại cũng nhanh chóng im lặng.

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, tiếng rắc rắc đã vang lên không ngừng nghỉ.

Lục Huyền thấy hai con ấu thú Song Đầu Cừu Dư đã trở nên thành thật, hắn cũng lập tức bố trí chúng ở cùng một chỗ bên trong vách đá trên sơn phong.

Trên người ấu thú Song Đầu Cừu Dư lóe lên một mảnh linh quang màu vàng đất, hai cặp móng vuốt sắc nhọn của nó chỉ khẽ đào móc vài cái, đã nhanh chóng chui vào trong vách đá.

“Không hổ là Song Đầu Cừu Dư am hiểu độn thổ, dù hai đứa này vẫn chỉ là ấu thú, nhưng đã thể hiện ra thiên phú mạnh mẽ như vậy rồi.”

Lục Huyền dùng linh thức xâm nhập vào trong vách đá, nhanh chóng cảm nhận được hai con ấu thú Cừu Dư kia đã xây xong một cái sào huyệt đơn sơ cho mình, trong lòng đã yên tâm hẳn.

Chương 334: Khó Khăn Khi Chăm Sóc Phượng Hoàng Mộc!

Đã lo xong chuyện của hai con Song Đầu Cừu Dư, Lục Huyền lại tìm một khu đất trống trên sơn phong, thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới đại thành, khiến cho kết cấu trong lòng đất nhanh chóng thay đổi, rất nhanh đã khai khẩn được hai mảnh linh điền.

Lượng lớn Mậu linh nhưỡng được hắn chuyển ra khỏi túi trữ vật, trực tiếp bao phủ lên bề mặt linh điền, chồng chất thành một lớp thật dày. Luồng linh quang màu vàng đất nhàn nhạt không ngừng lóe sáng trên bề mặt linh nhưỡng trong linh điền, có thể cảm nhận được bên trong đang ẩn chứa một luồng sinh lực cực kỳ nồng đậm.

Hắn đã cạo tận đáy hang ổ Song Đầu Cừu Dư bên trong phúc địa, sau đó thu được rất nhiều Mậu linh nhưỡng đủ để gieo trồng kha khá linh thực.

Phần lớn Mậu linh nhưỡng được dùng để phủ lên hai mảnh linh điền, phần nhỏ còn thừa lại được Lục Huyền rắc đều lên tất cả các nơi trên sơn phong, muốn tăng một chút độ phì nhiêu cho toàn bộ ngọn núi.

Hắn dự định sẽ dùng hai mảnh linh điền đặc biệt này đi gieo trồng linh thực phẩm cấp cao, sẽ không di dời những cây đã trồng trước đó, vừa vặn trong tay hắn đang có bốn hạt linh chủng tứ phẩm Uẩn Linh Tùng.

Hắc lấy bốn hạt linh chủng kia ra khỏi túi trữ vật, một đạo kiếm khí màu đen mỏng như cánh ve lập tức bắn từ trong đan điền ra ngoài, cẩn thận cạo bỏ lớp nhựa thông hổ phách đang bao bọc bên ngoài linh thực ra.

Không lâu sau đó, hạt linh chủng dài nhỏ vẫn được bảo vệ bên trong đã lộ ra diện mạo chân thật. Sau khi trồng nó xuống mảnh linh điền chứa Mậu linh nhưỡng, một thông tin lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực tứ phẩm Uẩn Linh Tùng, trong quá trình sinh trưởng cần linh thức kết nối và nuôi dưỡng, sau khi thành thục có thể tăng cường linh thức cho tu sĩ.】

【Linh chủng đang ở trạng thái ngủ đông, cần dùng linh thức bồi dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu.】

"Có thể gieo trồng thành công là tốt rồi, về phần sử dụng linh thức nuôi dưỡng một thời gian, tuy chuyện này có chút phiền phức nhưng chẳng là gì so với giá trị linh thực tứ phẩm của nó." Lục Huyền cảm khái nói.

Sau đó, hắn lại lần lượt gieo trồng ba hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng còn lại vào trong linh nhưỡng, từng sợi linh thức chậm rãi thẩm thấu vào trong linh chủng, lẳng lặng nuôi dưỡng chúng.

Trong lúc bất tri bất giác, bên trong hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng đã xuất hiện một tia sinh cơ yếu ớt, tuy vẫn còn yếu ớt nhưng lại cực kỳ kiên cường dẻo dai, bộc lộ ra ý chí bất khuất không ngờ.

"Sau Xích Vân Tùng từng được ta gieo trồng ở trong Lâm Dương phường thị, Uẩn Linh Tùng này chính là loại linh thực họ tùng thứ hai ta gieo trồng. Chỉ có điều, Xích Vân Tùng kia vốn là nhất phẩm, giá trị kém xa Uẩn Linh Tùng tứ phẩm này.

Đương nhiên, mức độ khó khăn khi bồi dưỡng, cũng như tác dụng của linh quả sau khi thành thục cũng chênh lệch rất lớn.”

“Theo ta được biết, có vẻ như bên trong tông môn không cung cấp hay trao đổi loại linh thực có thể tăng cường linh thức cho tu sĩ này, từ tình huống ấy, có thể tưởng tượng được giá trị trân quý của nó.” Lục Huyền cảm khái xong, lại nhảy lên, trực tiếp đáp xuống một khe hở rộng.

Luồng khí nóng như thiêu đốt phả thẳng vào mặt, bên dưới lòng đất là dòng sông dung nham đang cuồn cuộn dâng trào, dung nham nóng bỏng bốc lên trên, lại bắn vào vách tường đá xung quanh, tạo thành từng luồng khói xanh nhẹ.

Lục Huyền bước lên một tảng đá nhô cao, tay cầm một khúc gỗ cháy sém đầy những vết nứt màu vàng sẫm.

Bị địa hỏa kích thích, đồ án Phượng Hoàng trên khúc gỗ cháy sém lập tức lóe sáng mạnh hơn, thậm chí bên trong vết nứt nhỏ dài màu vàng sậm còn có linh quang dâng trào.

Đôi cánh có những đường hoa văn màu vàng nhạt trên đồ án vừa phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, khiến cho dòng sông địa hỏa phía dưới lập tức cuộn trào mãnh liệt, một luồng khí tức hỏa linh nhanh chóng bắn lên, lao thẳng đến phía dưới khúc gỗ cháy sém.

“Khí tức hỏa linh vẫn chưa đủ.” Lục Huyền nhìn hư ảnh màu vàng tối trên khúc Phượng Hoàng Mộc, nhỏ giọng thì thầm một câu.

Hắn điều khiển linh thực lục phẩm thượng cổ Phượng Hoàng Mộc tới gần dòng sông địa hỏa là muốn thử xem dưới địa hỏa kích thích, có thể gieo trồng được Phượng Hoàng Mộc hay không. Đáng tiếc, ngay cả hư ảnh Phượng Hoàng cũng khó mà thoát ra khỏi khúc gỗ cháy sém này, chứ đừng nói đến chuyện nó bay vút qua chín tầng trời như lúc trước.

“Xem ra phải đi tìm một số dị hỏa phẩm cấp cao để bồi dưỡng săn sóc Phượng Hoàng Mộc sinh trưởng mới được.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Sau đó, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho vách đá ở gần dòng sông địa hỏa lặng lẽ nứt ra, xuất hiện một vết lõm, sau đó cẩn thận đặt khúc gỗ cháy sém trên tay vào trong vết lõm nhỏ ấy, định dùng hỏa linh ở nơi này duy trì linh tính cho khúc gỗ cháy sém kia.

Dù hoàn cảnh ở nơi này không đủ để thúc đẩy nó phát triển, nhưng chỉ cần có thể duy trì sinh cơ cho Phượng Hoàng Mộc, Lục Huyền cũng hài lòng rồi.

Sau khi xử lý xong xuôi chiến lợi phẩm đạt được từ Lãng Nguyệt phúc địa, lúc này Lục Huyền mới có thời gian đi quan sát tình hình sinh trưởng của tất cả những gốc linh thực trên khắp sơn phong.

Một khoảng thời gian không ở trong động phủ, linh thực trồng khắp nơi đã thay đổi rất nhiều.

Về mười sáu gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm được giữ lại để ngưng kết linh chủng, hiện giờ trên phần chóp lá dài mảnh của mỗi cây đều ngưng kết ra mấy hạt hạt giống màu xanh óng ánh rồi. Hạt giống của Thủy Huỳnh Thảo cũng tương tự như mặt hồ trong suốt, bên ngoài tỏa ra một chút hàn ý yếu ớt, khi dùng linh thức thẩm thấu vào trong đó, hoàn toàn có thể cảm nhận được khí tức thủy linh nồng đậm bên trong.

Thủy Huỳnh Thảo đã vượt quá thời điểm thành thục được một thời gian, chúng bắt đầu trở nên khô héo, hoàn toàn trái ngược với những hạt linh chủng đang được ngưng kết trên chóp lá, phảng phất như tinh tuý của cả cây đã dồn hết vào trong hạt giống rồi.

Lục Huyền vận chuyển linh lực, một lớp băng hơi mỏng lập tức đông kết ngay trên bề mặt linh chủng, sinh cơ bên trong cứ như bị đóng băng lại vậy. Hắn cẩn thận cầm chúng xuống và đặt vào trong một chiếc hộp ngọc được đặc chế. Tiếp theo, chỉ cần xử lý chúng bằng một loại phương pháp đặc thù và bảo quản thêm một khoảng thời gian nữa, là có thể đưa vào gieo trồng rồi.

Số lượng linh chủng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm ngưng kết ra thấp hơn gần một nửa so với Linh Huỳnh Thảo chưa nhập phẩm, đến cuối cùng, mười sáu gốc Thủy Huỳnh Thảo chỉ ngưng kết được tám mươi lăm hạt linh chủng.

Nhưng Lục Huyền vẫn khá thỏa mãn với kết quả này.

Bởi xét cho cùng, phần thưởng tu vi do Thủy Huỳnh Thảo mang tới lại nhiều gấp mười lần Linh Huỳnh Thảo bình thường.

Tám mươi lăm linh chủng này, dù chỉ một bộ phận quầng sáng mở ra được tu vi cũng mang lại lợi ích không nhỏ cho hắn.

“Tám mươi lăm gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, một phần nhỏ tiếp tục ngưng kết linh chủng, một phần khác có lẽ sẽ mang tới cho ta ít nhất là hai mươi - ba mươi phần thưởng tu vi. Ta thật sự muốn tiến bộ.” Lục Huyền cảm khái tự đáy lòng.

Không có phần thưởng tu vi từ quầng sáng, tiến độ tu luyện của hắn cứ phải gọi là co đầu rút cổ không hề tiến lên.

Với loại tư chất phổ thông này của hắn, cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ…

Chương 335: Vân Sơn Ngọc Lục!

Về phần linh chủng biến dị hệ hỏa trước đó, bởi vì tỷ lệ hao hụt linh chủng quá cao, cộng thêm đã nhận được Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm nên Lục Huyền đành từ bỏ kế hoạch này, đặt trọng tâm lên trên Thủy Huỳnh Thảo.

Sau khi xử lý xong vấn đề ngưng kết linh chủng của Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền lại tiếp tục kiểm tra linh điền.

"Tiểu Thảo qua đây!" Khi đi ngang qua một mảnh linh điền, hắn bắt gặp Thảo Khôi Lỗi vẫn đang tuần tra không biết mệt mỏi, nên gọi nó đến.

Sau khi Thảo Khôi Lỗi tấn thăng nhị phẩm, lại được Lục Huyền nhiều lần dùng Thanh Mộc Nguyên Khí thúc đẩy nó sinh trưởng thay đổi, nên linh trí của nó cũng tăng lên kha khá rồi.

Nghe hắn gọi, nó lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lục Huyền, phía trên là cái đầu khổng lồ được rất nhiều những sợi dây cỏ màu xám tro quấn quanh lấy, nó vội vàng lắc lư hai cẳng chân mảnh khảnh của mình, chạy tới.

Một luồng thanh khí rót vào trong ngực Thảo Khôi Lỗi, trong nháy mắt, khu vực trung tâm trên lồng ngực nó đã biến thành một mảnh xanh ngắt, linh quang màu xanh lá không ngừng lan tràn ra xung quanh. Chỉ một vài hơi thở, nó đã biến thành một người cỏ màu xanh lá có cái đầu to đùng và phần thân nhỏ nhắn.

Nhuộm xanh Thảo Khôi Lỗi xong, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét linh điền.

"Lại có Ngọc Lân Quả thành thục!" Ở thời điểm hắn đi tới khu vực gieo trồng Ngọc Lân Quả, linh thức nhẹ nhàng quét qua, chỉ liếc mắt một cái, đã nhìn ra tình trạng sinh trưởng của linh thực rồi.

Trước đó, hắn từng hái đi hai quả, hiện giờ trên cây còn dư lại tổng cộng là sáu quả, lần này trở về, dùng linh thức xem kỹ, rất nhanh hắn đã tìm được hai trái Ngọc Lân Quả vừa bước vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi.

Hắn nín thở, trên bàn tay lập tức hóa thành những đốt xương ngọc lưu ly, cẩn thận cầm lấy Ngọc Lân Quả rồi kéo nó ra khỏi những chiếc lá mỏng như ngọc kia.

Ngọc Lân Quả trên tay tỏa ra khí tức ngọc thạch lành lạnh, lớp vỏ bằng ngọc thạch trên bề mặt quả được xếp thành từng hàng san sát nhau, trông giống như từng lớp vảy cá, để lộ ra linh quả trong suốt như pha lê ở giữa.

"Phẩm chất tốt, cũng không tệ." Lục Huyền cảm thán một câu, tâm thần nhanh chóng ngưng tụ lại, một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh thực Ngọc Lân Quả tam phẩm, sau khi ăn vào, sẽ giúp gia tăng cường độ nhục thân của tu sĩ hoặc yêu thú, còn có thể dùng để luyện chế một số loại đan dược luyện thể.】

Lục Huyền vừa cảm khái vừa ôm theo cõi lòng đầy chờ mong, vươn tay về phía quầng sáng trắng mới xuất hiện. Quầng sáng kia đang khẽ lay động tại vị trí vừa hái Ngọc Lân Quả, lại như ẩn như hiện, núp trong những chiếc lá mỏng như mảnh ngọc của cây.

Khoảnh khắc Lục Huyền đưa tay chạm vào quầng sáng, nó lập tức biến thành vô số đốm sáng, tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc.】

Một khối khoáng thạch lớn bằng cái đầu trẻ con trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền. Nó có màu đỏ thẫm, với những vết rỗ và lồi lõm trên bề mặt, mơ hồ có thể nhìn thấy một loại vật chất giống như ngọc tủy đang chậm rãi lưu chuyển bên trong.

Xích Cương Ngọc này là linh khoáng tứ phẩm, bên trong ẩn chứa một lượng lớn tinh hoa ngọc thạch, có thể dùng để luyện chế phi kiếm, pháp khí.

"Mặc dù lần trước cũng nhận được một khối Xích Cương Ngọc, nhưng linh khoáng tứ phẩm này càng nhiều lại càng tốt." Lục Huyền lẩm bẩm một câu, sau đó trực tiếp tập trung vào một trái Ngọc Lân Quả đã hoàn toàn chín muồi khác.

"Ngọc Lân Quả phẩm chất thượng đẳng." Ba quả trước đó đều là phẩm chất tốt, lần lượt mang đến pháp khí tam phẩm Phong Nhạc Ngọc Ấn và hai khối linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc cho hắn, phần thưởng khá là phong phú.

Bởi vậy, Lục Huyền càng ôm nhiều kỳ vọng hơn vào Ngọc Lân Quả phẩm chất thượng đẳng này vừa xuất hiện này. Hắn không để ý tới trái Ngọc Lân Quả trong tay, đã nhanh chóng thu nó vào trong túi trữ vật.

Ngay sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn vào quầng sáng màu trắng đang treo thật cao giữa những chiếc lá như ngọc kia, và nhẹ nhàng nhảy lên, chụp lấy nó.

Trong nháy mắt khi hắn chạm vào quầng sáng kia, nó lập tức biến thành vô số đốm sáng, chạy dọc theo bờ vai hắn, nhẹ nhàng tràn vào bên trong cơ thể.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Vân Sơn Ngọc Lục.】

Một miếng ngọc lục tinh xảo xuất hiện trong lòng bàn tay. Miếng ngọc lục này dài chừng ba tấc, bề rộng chừng một tấc, (nhìn như mặt ngọc hình chữ nhật treo trên dây chuyền) toàn thân óng ánh trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy luồng linh lực màu trắng nhỏ như sợi tóc đang lưu chuyển bên trong.

Cầm trên tay, sẽ có cảm giác mát lạnh, thậm chí còn có cảm giác nó đã xua đi mọi tà niệm và xao động trong nội tâm mình.

Lục Huyền tập trung tâm thần, nhanh chóng biết được mọi thông tin chi tiết về miếng ngọc lục này.

【Bảo vật tứ phẩm Vân Sơn Ngọc Lục, được tinh luyện từ Vân Sơn Ngọc, có công năng trừ tà tránh hung cực kỳ mạnh mẽ, là khắc tinh tự nhiên của rất nhiều loại tà ma cấp Dị và cấp Quỷ. Được sử dụng như pháp khí hộ thân, cũng có thể khắc dấu phù văn trừ tà lên trên ngọc lục để công kích tà ma.】

"Bảo vật tứ phẩm, không hổ là linh quả phẩm chất thượng đẳng. Vân Sơn Ngọc Lục này có thể dùng là pháp khí hộ thân, cũng có thể khắc phù văn đặc thù giúp tăng cường uy lực của ngọc lục lên cao hơn nữa."

Lục Huyền lật qua lật lại miếng ngọc lục tinh xảo trên tay, yêu thích không muốn rời.

"Tà ma nổi danh về hành tung quỷ bí và thủ đoạn thâm độc trong Tu Hành giới, chúng khó đối phó hơn yêu thú cùng cấp rất nhiều. Hiện giờ, trên người ta đã có Vô Cấu Ngọc tam phẩm, nhưng tác dụng của nó chủ yếu là phát hiện dấu vết của tà ma chứ lực sát thương có hạn. Thanh Tịnh Chú nhị phẩm có thể tịnh hóa tà ma trên một mức độ nhất định, nhưng thứ này

chỉ dùng có tác dụng trên đám tiểu tà ma cấp Dị. Hiện giờ, lại có thêm Vân Sơn Ngọc Lục có thể gây ra tổn thương cực lớn đối với tà ma, coi như đã bù đắp cho điểm thiếu hụt là không đủ sát thương của Vô Cấu Ngọc rồi."

Lục Huyền thu Vân Sơn Ngọc Lục vào trong túi trữ vật, lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền.

Tại khu vực gieo trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, trên nhánh dây leo còn dư lại bốn quả hồ lô màu xanh lốm đốm. Lục Huyền tiến lại gần cái giá hồ lô được dựng từ rất nhiều phi kiếm đã qua sử dụng, lần lượt kiểm tra từng quả một.

Ở thời điểm linh thức của hắn tới gần một trái hồ lô, dường như nó đã cảm ứng được điều gì, chỉ trong nháy mắt, tần suất lắc lư trong gió của nó lập tức tăng lên, tiếng kiếm ngân réo rắt cũng từ bên trong truyền ra ngoài.

Thậm chí Lục Huyền còn có thể cảm nhận được một luồng kiếm ý mạnh mẽ sắc bén đang chỉ thẳng về phía mình, như thể nó sẽ xuyên qua cơ thể hắn bất cứ lúc nào.

"Hửm, quả này thành thục rồi." Thanh tiến độ phía dưới bốn quả hồ lô đều đã kéo đầy hơn một nửa, trong đó, quả ở dưới cùng, có lẽ được nhiều kiếm khí tẩm bổ nhất nên thanh tiến độ đã hoàn toàn tràn đầy.

Chương 336: Dù Thế Nào Cũng Phải Nắm Chắc Lấy Nó!

Một luồng kiếm quang màu đen lóe sáng, chỉ trong chớp mắt, trái hồ lô đang được treo trên dây leo đã bị Tốn Lôi kiếm quang chặt đứt, Dưỡng Kiếm Hồ Lô rơi vào tay Lục Huyền.

"Phẩm chất tốt, cũng không tệ lắm."

Loại linh thực tam phẩm này chỉ được những thanh phi kiếm nhất phẩm cũ bổ dưỡng, hơn nữa, hắn còn tiến vào phúc địa một đoạn thời gian nên giờ hái được Dưỡng Kiếm Hồ Lô phẩm chất tốt, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Lục Huyền cất trái hồ lô kia đi, lại chuyển lực chú ý sang quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trên dây leo. Quầng sáng màu trắng khẽ nhấp nháy, chỉ cần chạm nhẹ vào, đã hóa thành vô số kiếm khí nhỏ bé không thể nhìn thấy, ở thời điểm chúng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, trên da còn phát sinh một chút cảm giác ngứa ngáy nhè nhẹ.

Ngay lập tức, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục Tiểu Hải Kiếm phù tứ phẩm.】

Tại thời điểm ý niệm kia bay biến, trong tay Lục Huyền đã có thêm một tấm phù lục không phải kim loại cũng chẳng phải ngọc, nhìn nó giống như một cái mũi kiếm nhỏ sắc nhọn, kiếm ý bên trong trào dâng như sóng biển.

【Phù lục Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm, khi kích phát phù lục có thể lập tức bắn ra một mảnh kiếm ý vô tận như sóng to gió lớn, dưới một kích toàn lực có thể làm tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hậu kỳ bị thương nặng, thậm chí là tử vong.】

【Tự khống chế số lượng kiếm khí kích phát, không thể bổ sung kiếm khí.】

"Lại một tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm." Lục Huyền cầm một tấm kiếm phù mình từng nhận được trước đó từ trong túi trữ vật ra.

Khi ở trong Lãng Nguyệt phúc địa, vì ngăn cản ba vị đồng môn cướp đoạt Phượng Hoàng Mộc của mình, hắn đã sử dụng một nửa lượng kiếm khí bên trong kiếm phù. Hiện giờ, lấy nó ra so sánh với tấm vừa nhận được này, mới có thể rõ ràng cảm nhận được mảnh kiếm ý như sóng biển bên trong phù lục đã mỏng manh đi rất nhiều.

Tuy nhiên hắn lại hiểu rõ, dù chỉ còn lại một nửa kiếm ý thì nó vẫn là thủ đoạn công kích mạnh mẽ nhất trong tay hắn hiện giờ.

Vì vậy, hắn hết sức hài lòng với phần thưởng lặp lại này.

Hắn lại tiếp tục đi dò xét linh điền.

Băng La Quả và Liệt Diễm Quả nhị phẩm đều tiến vào giai đoạn thành thục, cả đám bắt đầu sôi nổi đơm hoa kết trái.

Xung quanh cây Băng La Quả tràn ngập hàn ý rùng mình, trái linh quả xanh da trời kia rủ xuống, có thể cảm nhận được sự mát mẻ kinh người trong nó.

Liệt Diễm Quả thì ngược lại, linh quả này có màu đỏ rực, từ xa xa nhìn lại trông nó giống như những đốm lửa đang hừng hực cháy.

Một băng một hỏa, trái dấu nhưng xứng đôi, khiến cho Lục Huyền nghĩ đến cảnh tượng đồng thời nếm hai loại linh quả này cùng một lúc.

Những loại linh thực khác bên trong linh điền cũng sinh trưởng cực kỳ tươi tốt. Nghê Thường Thảo nhị phẩm giống như Tiên Nhân mặc y phục bằng lông vũ, nhẹ nhàng nhảy múa, rời bỏ sự trói buộc của thế gian.

Nhật Hương Quả nhị phẩm ở trên đỉnh núi, ngày ngày đều đối mặt với ánh mặt trời chói chang thiêu đốt, đã mọc ra những bông hoa màu vàng óng ánh, dường như đang theo đuổi quỹ tích hướng đến mục tiêu là vầng mặt trời gay gắt bên trên.

Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm ngoan ngoãn ở trong cái lán được Lục Huyền dựng bằng cỏ cây cho nó, khi màn đêm buông xuống, nó sẽ lặng lẽ hấp thu ánh trăng màu trắng bạc, biến chúng thành linh dịch tinh khiết.

Tốc độ tăng trưởng của Huyền Trùng Đằng và Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm không quá rõ ràng, nhưng khi xem kỹ thanh tiến độ bên dưới cây, hắn mới biết tốc độ tăng trưởng như thế cũng không tệ lắm.

Sau khi dò xét một vòng cẩn thận xong xuôi, lúc này Lục Huyền mới trở về trong phòng.

Tuy tiến vào phúc địa nhận được linh chủng quý hiếm là điều đáng quý, nhưng trong thâm tâm hắn lại biết rất rõ, đây là chuyện chỉ có thể gặp mà chẳng thể cầu, trong khi linh thực lại là thứ trực tiếp nằm trong phạm vi hắn có thể kiểm soát được. Từ sau khi phát hiện ra năng lực nắm giữ trạng thái và nhu cầu của linh thực, lại cộng thêm phần thưởng phong phú mở ra từ quầng sáng, chính hai thứ ấy đã biến công việc làm ruộng trở thành nền tảng sinh tồn của hắn.

Dù thế nào cũng phải nắm chắc lấy nó!

Hơn một tháng tiếp theo, về cơ bản hắn đều ở lại bên trong sơn phong, yên lặng bồi dưỡng rất nhiều linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Lúc rảnh rỗi, hắn cũng tu luyện 《 Đại Ngũ Hành Công 》 và những môn công pháp khác, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài tụ tập với nhóm đồng môn ở xung quanh hoặc mấy người Liễu Tố.

Có lẽ bản thân quá mức khiêm tốn, nên sau khi đã đắc tội với ba người thanh niên anh tuấn ở trong Lãng Nguyệt phúc địa, phiền phức theo dự tính cũng không đến, những ngày tháng sau đó, đều trôi qua trong gió êm sóng lặng, không có tí bọt nước nào nổi lên.

Lục Huyền rất vui vẻ khi trông thấy điều này, hắn vẫn làm ruộng và tu hành như tiết tấu bình thường.

Mậu linh nhưỡng được san đều trong linh điền, mang đến linh lực hệ thổ nồng đậm tinh thuần.

Lục Huyền khởi động linh lực, sau khi thi triển Địa Dẫn Thuật, từng khe nứt bên dưới cũng lặng lẽ xuất hiện. Sau đó, hắn cầm mấy chục hạt linh chủng hẹp dài không ngừng lóe lên một mảnh sáng màu xanh nhạt từ trong túi trữ vật ra, cẩn thận gieo từng hạt vào khe linh nhưỡng.

Chúng chính là linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đã trải qua xử lý và lưu trữ một khoảng thời gian.

Hiện giờ, trên tay hắn không có linh chủng phẩm cấp cao, nếu cứ để khu vực linh điền có Mậu linh nhưỡng trống không như vậy, sẽ rất lãng phí, ngoài ra Thủy Huỳnh Thảo lại có liên quan trực tiếp đến tu vi của bản thân hắn, nên mặc dù nó chỉ là linh chủng nhị phẩm, Lục Huyền cũng dứt khoát trồng hết chúng vào trong linh điền đã trải Mậu linh nhưỡng này.

Cuối cùng, hơn tám mươi hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đã chiếm giữ toàn bộ mảnh linh điền, bầu trời phía trên linh

điền có từng hạt linh vũ lất phất tuôn rơi, chúng nhẹ nhàng thẩm thấu vào trong linh nhưỡng và nuôi dưỡng những hạt linh chủng hẹp dài màu xanh nhạt kia.

Sau khi gieo trồng xong tất cả những hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền cũng tiện thể đi xem xét bốn cây Uẩn Linh Tùng ở trong một mảnh linh điền khác gần đó.

Trải qua quá trình ngày đêm hắn dùng linh thức nuôi dưỡng kết nối, cuối cùng thì hơn một tháng sau, linh chủng Uẩn Linh Tùng đã bén rễ và nảy mầm.

Giờ phút này, Uẩn Linh Tùng giống như một cây nấm nhỏ mọc lên khỏi mặt đất, lá tùng non mềm đến mức có thể vắt ra nước. Vừa cảm nhận được Lục Huyền tới gần, thân cây thật nhỏ nhẹ nhàng đung đưa, mang đến từng cơn sóng tùng bé nhỏ đến độ không thể nhìn thấy.

Cây non Uẩn Linh Tùng vô cùng linh tính, nó để lộ ra ý chí cực kỳ sống động, muốn dùng thứ này để truyền đạt ý niệm hết sức thân thiết của mình cho Lục Huyền.

“Không hổ là linh thực tứ phẩm, dường như nó cũng có một chút linh trí nhất định.” Lục Huyền cảm khái nói. Hắn dùng linh thức tẩm bổ nuôi dưỡng cho bốn cây non Uẩn Linh Tùng một thoáng, sau đó lại tiếp tục đi tuần tra linh điền.

“Lại có Dưỡng Kiếm Hồ Lô thành thục? Còn là phẩm chất thượng đẳng!”

Chương 337: Túy Tiên Hồ Lô!

Ở thời điểm đi tới gần Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Lục Huyền lại tinh ý cảm nhận được phía dưới dây leo có một trái hồ lô lấm chấm xanh đã hoàn toàn thành thục.

Hắn cẩn thận hái nó xuống, tập trung tâm thần, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm…】

Và như thường lệ, lại có một quầng sáng màu trắng lặng yên xuất hiện ngay tại vị trí trái hồ lô vừa bị ngắt đi kia, nó khe khẽ tỏa sáng muốn hấp dẫn Lục Huyền đi nhặt nó.

Hắn chạm nhẹ vào quầng sáng, nó lập tức nổ tung, rồi ngưng tụ thành một dòng sông ánh sáng, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Túy Tiên Hồ Lô.】

Một trái hồ lô màu vàng đen đột nhiên xuất hiện trong tay Lục Huyền. Thể tích trái hồ lô vàng đen này lớn hơn khá nhiều so v ới trái hồ lô bình thường ở trên cây, trên bề mặt còn có rất nhiều đường vân lờ mờ, giữa phần thuôn dài và miệng của hồ lô có buộc một sợi dây thừng màu vàng sẫm, chỉ cần đẩy cái nút trên miệng hồ lô sang một bên, sẽ cảm nhận được mùi rượu nồng đậm, nhanh chóng phát tán ra ngoài, tràn ngập trong không khí, hồi lâu cũng không tiêu tan.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên cái hồ lô màu vàng đen kia, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết rõ mọi thông tin chi tiết về nó.

【Bảo vật tứ phẩm Túy Tiên Hồ Lô, dung lượng cực lớn, trong quá trình luyện chế có dung nhập bột phấn Tửu Trùng, có thể tinh lọc phẩm chất linh tuyền và thay đổi mùi vị linh tuyền.】

【Căn cứ vào đặc chất, linh tính cùng với chủng loại linh quả của linh tuyền đưa vào Túy Tiên Hồ Lô, có thể tự động sản xuất ra linh nhưỡng.】

(Có thể hiểu linh nhưỡng này như một loại rượu lên men nhẹ, giống như rượu nếp cẩm, rượu trái cây… chỉ ủ lên men sau đó uống chứ không trải qua quá trình chưng cất như rượu gạo thông thường)

【Sau khi cho các loại bảo vật như linh nhũ, linh dịch vào trong hồ lô, có khả năng tăng số năm và phẩm chất của chúng.】

"Hồ lô tự động chưng cất?" Lục Huyền không khỏi sửng sốt với nội dung chi tiết này.

Tuy chiếc hồ lô vàng đen trước mắt này không có lực công kích, chỉ có thể nâng cao phẩm chất của linh tuyền, sản xuất linh nhưỡng, nhưng ngược lại, nó vô cùng hữu dụng với Lục Huyền. Hắn hoàn toàn có thể sử dụng nó để tinh lọc linh tuyền, bồi dưỡng linh thực, cũng có thể thêm linh quả vào ủ thành rượu trái cây, nhằm gia tăng một chút màu sắc hương vị cho cuộc sống.

Thăm dò bí cảnh, đấu pháp với người khác chỉ là nhất thời, hắn gia nhập vào Thiên Kiếm Tông đã mấy năm, nhưng mãi cho đến khi bước chân vào Lãng Nguyệt phúc địa, mới có trải nghiệm chiến đấu cùng người khác.

Đối với hắn, Túy Tiên Hồ Lô với năng lực thanh lọc linh tuyền, chưng cất rượu trái cây và nâng cao linh dịch đều là những công việc về lâu về dài, và khẳng định là tần suất hắn sử dụng nó sẽ nhiều hơn pháp khí công kích cực kỳ nhiều lần.

Bóng dáng của hắn lập tức hóa thành một luồng phù quang, chỉ trong chớp mắt đã tới phía trước một cái hồ nhỏ trong sơn phong. Linh khí cuồn cuộn trên mặt hồ, giống như một làn khói trắng mờ ảo.

Hồ nhỏ này nằm bên trong nội tông Thiên Kiếm Tông, bởi vậy nước bên trong hồ cũng được linh khí tinh thuần nồng đậm tẩm bổ, đã có thể miễn cưỡng gọi là linh tuyền rồi.

Lục Huyền ngồi xổm bên bờ hồ nhỏ, khống chế linh lực hút đi một chút nước bên dưới, đổ vào trong Túy Tiên Hồ Lô.

Tuy nhìn bên ngoài thì thể tích của Túy Tiên Hồ Lô không lớn, nhưng trên thực tế, không gian bên trong lại cực kỳ rộng, nước từ trong hồ không ngừng rót vào, cũng chỉ đổ đầy được một phần rất nhỏ của hồ lô thôi.

Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào bên trong, cảm nhận được linh tuyền ở bên trong không gió mà bay, gợn sóng lăn tăn giống như đang được một thứ gì đó vô hình không ngừng gột rửa.

Nửa ngày sau, Lục Huyền rót một ít nước từ hồ lô vào trong một cái bát ngọc. Linh thức đảo qua, cả về độ tinh khiết lẫn độ nồng đậm linh lực của linh tuyền đều tốt hơn trước đó, nhưng có lẽ thời gian để bên trong quá ngắn nên thay đổi này cũng không quá rõ ràng.

Sau khi nhấp một ngụm, linh tuyền vô cùng ngọt ngào, thấm vào ruột gan, mang đến cho người ta một loại cảm giác sảng khoái cả về thể chất lẫn tinh thần.

“Không tệ, sau này không cần phải lo lắng về vấn đề linh nhưỡng nữa rồi, cứ bỏ linh quả và linh tuyền vào là nó sẽ tự động ủ ra sản phẩm.”

Lục Huyền tiện tay treo Túy Tiên Hồ Lô ở bên hông, để nó tựa chung cùng một chỗ với Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm. Vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa loang lổ cùng với hồ lô màu vàng đen thâm thúy, một kiếm một hồ lô, tổ hợp này khá là tùy ý, không bị gò bó trong bất cứ khuôn phép nào cả.

Đến đây, đột nhiên Lục Huyền lại nổi lên hứng thú, hắn lập tức đặt cái vỏ kiếm cổ xưa kia lên ngang ngực, rồi từ từ rút thanh phi kiếm đang được cắm trong đó ra ngoài.

Một thanh phi kiếm như thiểm điện dần dần xuất hiện, mũi kiếm cong cong khiến cho vỏ kiếm không ngừng run rẩy, có cảm giác nó không thể chịu nổi mũi kiếm kỳ dị này trực tiếp lướt nhanh qua vách trong của vỏ kiếm.

Thỉnh thoảng lại có một vài tia lôi quang hồ quang tuôn ra từ bên trong vỏ kiếm, càng khiến vỏ kiếm phản ứng dữ dội hơn.

“Đúng là mất hứng…” Lục Huyền nhìn vỏ kiếm không đứng đắn trên tay, lập tức có cảm giác mất đi hứng thú, hắn lại hung hăng đâm Tử Điện Kiếm vào bên trong vỏ kiếm.

Điện quang từ khe hở phía trên vỏ kiếm một đường đâm thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong, vỏ kiếm lập tức run lên bần bật, như muốn thoát khỏi bàn tay của Lục Huyền.

Sau khi nhận được Túy Tiên Hồ Lô tứ phẩm, trong lòng Lục Huyền cực kỳ thoả mãn, hắn lại tiếp tục đi kiểm tra các mảnh linh điền xung quanh.

Hai con Song Đầu Cừu Dư trồi lên khỏi mặt đất, bốn cái đầu đồng loạt nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Hắn không còn cách nào khác, đành phải lấy bốn khối linh khoáng từ trong túi trữ vật ra ngoài, lần lượt đặt phía trước mỗi cái đầu một khối. Trong lúc nhất thời, tiếng răng rắc vang lên không dứt bên tai.

Đã hơn một tháng trôi qua, yêu thú Song Đầu Cừu Dư cũng to lên không ít, trên thân thể đã có rất nhiều miếng lân phiến nho nhỏ màu xám, mấy thứ này mới mọc ra không lâu, nên sờ vào vẫn có cảm giác hơi mềm mại.

Năng lực đào bới của hai con ấu thú Song Đầu Cừu Dư này lợi hại hơn hắn tưởng tượng khá nhiều, chúng trực tiếp đào một đường thông suốt từ mỏm núi đá đến tận phía dưới Mậu linh nhưỡng, chỉ để tận hưởng khí tức linh lực của Mậu linh nhưỡng phía trên.

Lục Huyền không còn lựa chọn nào khác, đành phải ra lệnh cho chúng không được tùy ý cải tạo sơn phong, chỉ có làm như vậy mới tránh được thảm cảnh khắp nơi bên dưới sơn phong đều là thông đạo do chúng đào.

Ấu thú Song Đầu Cừu Dư được ăn uống no đủ, lập tức lẩn xuống lòng đất.

Chỉ chốc lát sau, một nhánh dây leo màu xám nhạt phủ đầy xúc tu nho nhỏ đã lặng lẽ bò tới, leo lên cánh tay Lục Huyền. Hắn vừa thoáng thấy đám xúc tu mọc đầy trên người nó, là lập tức vỗ cho một cái. Yêu Quỷ Đằng giống như vừa uống rượu say, bò lên người hắn mà cứ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chương 338: Lời Mời Đầy Nghi Vấn!

“Tên nhóc con ngươi lại chạy đến chỗ Mê Tiên Đào rồi, thậm chí còn luyện ra sức chịu đựng nhất định với mê tình chướng khí của Mê Tiên Đào nữa chứ?” Lục Huyền nhìn đống xúc tu nhỏ bé phủ khắp thân thể Yêu Quỷ Đằng, vừa thở dài vừa bắn ra một luồng thanh quang lất phất trong veo.

Dưới tác dụng của Thanh Tịnh Chú, chỉ trong nháy mắt Yêu Quỷ Đằng đã trở về trạng thái bình thường, những sợi xúc tu thật nhỏ co rút lại, nó thân mật bò vào trong ống tay áo của Lục Huyền.

“Lục sư đệ, xin hỏi ngươi có ở nhà không?” Lục Huyền đang chơi đùa với đám linh thú, lại đột nhiên nghe được một giọng nói xa lạ truyền đến từ dưới chân núi.

“Có đây.” Lục Huyền trả lời, hắn lập tức mở Lưu Quang Phù Trận ra.

Chỉ thấy một nam tử trung niên có râu quai nón đang đứng bên ngoài phù trận, trên môi nở nụ cười mỉm nhìn Lục Huyền.

“Không biết sư huynh là…”

“Ta họ Phạm, tên chỉ có một chữ Húc, lớn hơn sư đệ mấy chục tuổi, Lục sư đệ có thể gọi ta là Phạm sư huynh.” Nam tử râu quai nón sang sảng đáp.

“Thì ra là Phạm sư huynh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, mời sư huynh vào động phủ nhỏ của sư đệ.” Lục Huyền mỉm cười mời.

Hai người họ đi dọc theo con đường đá, đến động phủ của Lục Huyền ở lưng chừng núi.

“Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt. Trước đó ta từng nghe các sư huynh đệ khác trong tông môn nói Lục sư đệ tinh thông linh thực nhất đạo, hôm nay gặp được người thật mới biết đúng là danh bất hư truyền.”

Tuy các nơi khác bên trong sơn phong đã được Vụ Ẩn Mê Trận che lấp, đặc biệt là phần lớn những loại linh thực phẩm cấp cao được giấu thật kỹ bên trong mảnh sương trắng nồng đậm, nhưng vẫn có thể nhìn ra một phần nhỏ, cũng như cảm nhận được sinh cơ dồi dào trong đó.

“Sư huynh quá khen, chỉ là một vài loại hoa hoa cỏ cỏ thường gặp mà thôi, không đáng nhắc tới.” Lục Huyền bưng đĩa linh quả và linh trà tới, bình tĩnh nói.

“Đúng rồi, chẳng hay sư huynh tới động phủ của ta là có chuyện gì sao?” Hắn đi luôn vào vấn đề, hỏi thẳng.

“Ta nghe nói gần đây Lục sư đệ có hỏi thăm những đồng môn khác về chuyện làm sao tìm được dị hỏa tam phẩm trở lên, có phải như vậy không?”

“Đúng là có chuyện này.” Lục Huyền khẽ gật đầu.

Phải biết rằng, sau khi lấy được Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, đương nhiên là Lục Huyền sẽ muốn bồi dưỡng nó mà không phải cất đi. Và để mau chóng nhận được phần thưởng tới từ quầng sáng của linh thực lục phẩm thượng cổ, gần đây khi hắn gặp gỡ những vị đồng môn khác, thường tiện thể hỏi thăm xem đối phương có bảo vật dị hoả tương ứng trên tay, hoặc là biết nơi xuất hiện dị hỏa hay không.

“Ta biết một chỗ bí cảnh có Ngân Viêm Hỏa tam phẩm, nó được xem là dị hỏa cực kỳ quý hiếm trong hàng ngũ tam phẩm. Nhưng một đồng môn đã hẹn trước đó lại đột nhiên bị

thương, hiện giờ nghe tin Lục sư đệ đang muốn sưu tầm dị hỏa nên ta đến đây, muốn mời sư đệ cùng tham gia với chúng ta, đi thăm dò chỗ bí cảnh kia.” Nam tử râu quai nón hùng hồn nói, trong giọng điệu có kèm theo một chút ý tứ mê hoặc.

“Ngại quá Phạm sư huynh, có lẽ ta không đi được rồi. Sư huynh cũng biết tính cách của ta đó, sau khi gia nhập tông môn, ta vẫn luôn một lòng một dạ với linh thực linh thú, thậm chí còn vì đam mê này mà bỏ bê tu hành, bởi vậy ta thực sự không giỏi chiến đấu, trong tay cũng không có bất kỳ món pháp khí đàng hoàng nào.” Lục Huyền thở dài, dùng vẻ mặt chân thành và giọng nói tràn đầy tha thiết để giải thích cho lý do mình từ chối lời mời của đối phương.

Nghe được lời nói của Lục Huyền, khóe miệng của nam tử râu quai nón khẽ giật giật, nhưng biên độ thay đổi này cực kỳ nhỏ, gần như không thể phát hiện ra. Bởi vì người sau lưng từng nói cho gã biết, nhục thân của Lục Huyền này vô cùng cường hãn, trong tay lại có rất nhiều pháp khí, thậm chí hắn từng dựa vào một tấm phù lục đã đồng thời đẩy lùi được hai tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ và một Trúc Cơ sơ kỳ.

Nếu gã không biết rõ sự thật này, có lẽ gã cũng bị vẻ mặt và giọng điệu của Lục Huyền lừa dối, sau đó triệt để tin tưởng hắn là một Linh thực sư tư chất phổ thông, tu vi bình thường…

Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được một chút biến hóa rất nhỏ trên nét mặt của vị tu sĩ râu quai nón này, trong lòng lập tức sinh ra cảnh giác.

Thành ngữ có nói ‘vô sự không lên Tam Bảo điện’, rốt cuộc mục đích khiến vị đồng môn này tìm đến nơi đây là vì đối phương thật sự nghe được thông tin Lục Huyền có nhu cầu nên mới thành tâm qua mời, hay lời mời này vốn là mưu kế của ba người bên trong phúc địa kia?

Xét cho cùng, ba người nọ vốn biết rất rõ trên người hắn đang có Phượng Hoàng Mộc, cũng hiểu được nhu cầu cấp thiết về dị hỏa tam phẩm của hắn… và khả năng bọn họ lên kế hoạch dụ hắn vào tròng nhằm đoạt lại đoạn Phượng Hoàng Mộc thượng cổ là cực kỳ cao!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn càng thêm kiên định, mặc cho tu sĩ râu quai nón kia khua môi múa mép thế nào, vẫn một mực lắc đầu từ chối.

"Nếu Lục sư đệ đã kiên quyết không đi, vậy ta cũng không ép buộc." Đến cuối cùng, sau khi thấy Lục Huyền khăng khăng từ chối, dầu muối không ăn, tu sĩ râu quai nón cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Đa tạ ý tốt của sư huynh, chỉ là sư đệ đã tốn quá nhiều công sức trên phương diện linh thực, bỏ bê tu hành quá lâu, thực sự có tâm mà vô lực, nếu đi theo chỉ biết kéo chân sư huynh mà thôi."

Nói đến đây, đột nhiên Lục Huyền lại chuyển đề tài: "Nhưng nếu Phạm sư huynh thu được dị hỏa tam phẩm từ bí cảnh kia, có thể ưu tiên nhường lại nó cho ta, ta sẽ trả giá cao hơn bình thường."

Hắn mỉm cười đáp, còn không quên quảng cáo trước khi tạm iệt.

"… Được, ta nhất định sẽ chú ý đến chuyện này thay Lục sư đệ." Đứng trước lời đề nghị này, tu sĩ râu quai nón thực sự không nói nên lời, gã cũng không dừng lại lâu, lập tức cáo từ rời đi ngay.

Đương nhiên, Lục Huyền chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi, hắn cũng không đặt tất cả hy vọng lấy được dị hỏa tam phẩm vào vị Phạm sư huynh vô duyên vô cớ tìm đến này.

Hắn lập tức mở trận pháp, bước xuống chân núi, sau đó dùng linh lực kích thích một món pháp khí cỡ nhỏ do Ngự Thú đường đưa tới, rất nhanh đã có một con Linh hạc cao to từ đằng xa bay đến.

Nhìn thấy Lục Huyền từ xa, Linh hạc đã phát ra một tiếng kêu to đầy vui sướng, trong nháy mắt, tốc độ của nó đã nhanh hơn vài phần, chỉ chừng hai - ba nhịp thở đã đáp xuống trước người Lục Huyền.

Phải biết rằng, toàn bộ tộc quần Linh hạc vẫn khắc ghi bóng dáng của Lục Huyền vào trong đầu, dù thời điểm hắn làm nhiệm vụ thúc đẩy Linh hạc sinh sản đã qua được một đoạn thời gian khá dài rồi, nhưng hắn vẫn có tư cách ngồi Linh hạc miễn phí.

Lục Huyền sờ sờ mảnh linh vũ trắng nõn trên đầu Linh hạc, sau đó cầm một trái linh quả màu đỏ rực, thân mật nhét nó vào trong miệng Linh hạc, rồi mới nhảy lên lưng nó.

“Đến Thứ Vụ đường.”

…

Bất cứ lúc nào cũng có rất nhiều đệ tử ngoại môn tụ tập bên trong đại sảnh rộng rãi của Thứ Vụ đường, đi giao hoặc nhận các loại nhiệm vụ khác nhau.

“Vị đạo hữu này, ta muốn bố trí một nhiệm vụ.” Lục Huyền đi thẳng vào nội điện Thứ Vụ đường, nói với một vị chấp sự trung niên.

Chương 339: Đang Buồn Ngủ Lại Gặp Gối Đầu!

"Chào sư thúc." Chấp sự kia chỉ có tu vi Luyện Khí tầng chín, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lục Huyền, chứng kiến hắn mặc bộ pháp bào đặc chế của đệ tử nội môn, trong mắt đã lóe lên tia hoảng loạn, gã lập tức cúi đầu kính cẩn vấn an, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc với khuôn mặt trẻ tuổi non nớt của Lục Huyền.

"Không biết sư thúc muốn bố trí nhiệm vụ gì?" Gã nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, trên mặt nở nụ cười nhiệt tình hỏi han Lục Huyền.

"Nội dung nhiệm vụ là sưu tầm dị hỏa từ tam phẩm trở lên, về phần thưởng, ít nhất sẽ là một trăm Kiếm Ấn, nhưng cụ thể ra sao lại cần nhìn xem phẩm cấp và số lượng của hỏa diễm trước đã."

"Dị hỏa từ tam phẩm trở lên, xin thứ cho sư điệt ăn ngay nói thẳng, điều kiện nhiệm vụ này của sư thúc hơi cao, khó có đệ tử ngoại môn nào đủ sức hoàn thành được."

"Ồ? Vì sao vậy?"

"Đầu tiên, dị hỏa tam phẩm không giống như yêu thú tam phẩm, điều kiện thai nghén ra loại thiên tài địa bảo này phức tạp, rất khó tìm được. Thứ hai, người nhận nhiệm vụ chủ yếu là đệ tử ngoại môn, khả năng lấy được dị hỏa tam phẩm ở giai đoạn Luyện Khí là cực kỳ bé nhỏ. Mà đệ tử nội môn thường không phải lo chuyện linh thạch và Kiếm Ấn, nên rất ít đệ tử

nội môn qua Thứ Vụ đường nhận nhiệm vụ.” Chấp sự trung niên giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền.

Hắn gật đầu, do dự một chút rồi nói: “Trước tiên cứ treo nhiệm vụ này đi đã, nói không chừng, sẽ gặp được đồng môn có thể hoàn thành nó.”

Dù sao cũng chỉ tốn ba linh thạch để treo nhiệm vụ trên màn sáng trong một khoảng thời gian mà thôi, bởi vậy sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng Lục Huyền vẫn lực chọn tuyên bố.

Khi hắn rời khỏi nội điện, lướt ngang qua màn sáng ở đại điện, lại không nhịn được khẽ liếc nhìn một chút.

Các loại nhiệm vụ trên màn sáng vẫn không hề thay đổi, chủ yếu đều tập trung vào chuyện thăm dò bí cảnh và truy lùng bắt giết tà ma, thỉnh thoảng cũng có liên quan đến luyện khí và luyện đan, về phần đề cập đến linh thực linh thú vẫn rất ít ỏi.

Thỉnh thoảng có xuất hiện một cái, nhưng chỉ có một vài đệ tử ngoại môn hơi hứng thú mà thôi.

Hắn nhìn cảnh tượng quen thuộc này, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên, trong đầu nhớ lại những chuyện mình từng trải qua trước đó, hắn cũng đưa mắt, cẩn thận đọc những loại nhiệm vụ linh thực linh thú đang lướt đi trên màn sáng kia.

Cũng chính từ chỗ này, hắn đã thu được số lượng kha khá linh chủng và tài nguyên tu hành, cũng làm quen với không ít tu sĩ cường đại, thậm chí là đặt nền móng đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ cho mình.

“Đáng tiếc bây giờ ta đã trở thành đệ tử nội môn, không thể đi đoạt nhiệm vụ với đám sư điệt ngoại môn được… Bằng không bọn họ sẽ phải run rẩy trước trình độ gieo trồng và chăm sóc linh thực linh thú của ta.”

Hắn vừa cảm khái vừa lặng lẽ rời khỏi Thứ Vụ đường.

Trên trời cao, gió thổi mạnh, Lục Huyền khoanh chân ngồi vững vàng trên lưng Linh hạc, trong đầu đang suy nghĩ nên làm sao mới có thể thu được dị hỏa tam phẩm.

"Đúng là đặt hy vọng thông qua tuyên bố nhiệm vụ thì hơi xa vời thật, hay là cứ thông qua quá trình trao đổi bảo vật để đạt được dị hỏa đi? Còn chuyện đích thân đi ra ngoài, thu hoạch từ thăm dò bí cảnh sao? Có nói thế nào chăng nữa, ta cũng sẽ không đi thăm dò bí cảnh, càng không chiến đấu với người khác, chỉ duy trì quá trình tu hành cùng với gieo trồng các loại linh thực như hiện tại thôi."

Sau khi quyết định xong, Lục Huyền lại quay về động phủ, đồng thời cũng chú ý đến những tiểu hội giữa các đệ tử nội môn chuẩn bị tổ chức trong khoảng thời gian gần đây.

Thời gian trôi qua nhanh như bay, chớp mắt đã được nửa tháng

Hắn vẫn đi dò xét linh điền như thường lệ, cẩn thận kiểm tra tình trạng sinh trưởng của từng gốc linh thực. Chịu ảnh hưởng từ quá trình bồi dưỡng tinh tế, tất cả đám linh thực đều mọc cực kỳ tốt.

Bên ngoài nhánh sông địa hỏa, hắn đi đến trước mặt cây Liệt Diễm Quả nhị phẩm. Chỉ thấy trong những chiếc lá màu đỏ nhạt kia, có thấp thoáng hơn chục trái Liệt Diễm Quả nửa ẩn nửa hiện, chỉ ló ra một phần. Nhìn từ dưới lên, chúng trông giống như những đốm lửa đang bùng cháy, không ngừng tản ra khí tức hỏa linh kinh người.

"Ha ha, cuối cùng nó cũng chín rồi." Lục Huyền nhìn từng quả, chợt phát hiện thanh tiến độ phía dưới một trong những trái Liệt Diễm Quả kia đã hoàn toàn kéo đầy rồi.

Bàn tay hắn tuôn ra một tầng hỏa diễm hơi mỏng, thân thể vận khí bay lên, cẩn thận hái trái Liệt Diễm Quả này xuống.

"Tốt lắm, là phẩm chất thượng đẳng, hoàn cảnh sinh trưởng của linh thực trong nội tông tốt vượt xa ngoại tông, trồng linh chủng nhị phẩm rất dễ dàng thu được linh quả, linh thực phẩm chất cao."

Xúc cảm khi chạm vào trái Liệt Diễm Quả này chính là rất mềm mại, khi véo nhẹ một cái, hình dạng của thịt quả sẽ lập tức thay đổi, đến lúc cầm nó trên tay sẽ giống như một đốm lửa đang nhẹ nhàng lưu chuyển.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, rất nhanh đã biết được tin tức cặn kẽ về loại linh quả này.

【Linh quả nhị phẩm Liệt Diễm Quả, bên trong ẩn chứa linh lực hệ hỏa phong phú, hương vị cực ngon, sau khi ăn vào sẽ giúp tăng cường linh lực trong cơ thể tu sĩ, còn có thể dùng làm tài liệu phối chế linh tửu, linh nhưỡng.】

Hắn tiêu hóa xong những tin tức xuất hiện trong đầu, rồi vươn tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng trắng vừa xuất hiện tại vị trí Liệt Diễm Quả mới hái. Quầng sáng nọ nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, trực tiếp tràn vào trong cơ thể.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được dị hỏa tam phẩm Hồng Liên Diễm.】

"Vừa mới buồn ngủ đã có gối đưa tới?" Lục Huyền vui sướng vô cùng, hắn cẩn thận nhìn luồng hỏa diễm kỳ dị vừa xuất hiện trong tay mình.

Luồng hỏa diễm này có tầng lớp rõ ràng, giống như một đóa hoa sen đang lặng lẽ bốc cháy, hỏa diễm của cánh sen ngoài cùng có màu vàng tươi, càng tiến vào bên trong, màu sắc càng đậm dần, cuối cùng đã biến thành màu đỏ rực trực

tiếp chiếm giữ phần lớn diện tích của đóa hỏa diễm hình hoa sen này, sau đó từng tầng từng lớp bao quanh tia hỏa diễm có màu trắng tinh khiết ở khu vực trung tâm nhất.

Hắn tập trung tâm thần lên đóa hỏa diễm hoa sen này, những thông tin liên quan đến nó lập tức hiện ra.

【Dị hỏa tam phẩm Hồng Liên Diễm, hỏa diễm đi kèm với Càn Dương Hồng Liên, có thể dùng vào quá trình luyện khí luyện đan, sẽ trợ giúp nâng cao một chút phẩm chất của pháp khí đan dược và xác suất thành công.】

"Hỏa diễm đi kèm Càn Dương Hồng Liên?" Lục Huyền tự lẩm bẩm một tiếng.

"Đính kèm thôi đã là dị hỏa tam phẩm rồi, không biết Càn Dương Hồng Liên kia là linh thực cấp bậc gì?" Chỉ nghe cái tên của linh thực cũng khiến trong lòng hắn có chút ngứa ngáy rồi, thậm chí trong đầu còn đang suy nghĩ không biết mình có cơ hội gieo trồng nó hay không.

Quầng sáng gì gì đó không quan trọng, chủ yếu là muốn khiêu chiến mức độ khó khăn của quá trình gieo trồng linh thực phẩm cấp cao thôi.

Lục Huyền đặt đóa Hồng Liên Diễm kia vào trong ngọc khí được đặc chế, lại tiếp tục đi kiểm tra mấy trái linh quả trên linh thực Liệt Diễm Quả.

Chương 340: Đói Bụng Hai Tháng Rồi, Hôm Nay Ta Đến Cho Ngươi Ăn No Đây!

"Hắc hắc, lại tìm được một quả đã chín muồi." Lục Huyền vừa cười khà khà vừa vui vẻ nhìn chằm chằm vào loại trái cây có tạo hình như một đóa hỏa diễm đang giấu mình trong những chiếc lá màu đỏ nhạt trên kia.

Hắn ngưng tụ tâm thần, thanh tiến độ mờ nhạt phía dưới linh quả đã hoàn toàn tràn đầy, và cẩn thận hái nó xuống.

"Phẩm chất tốt, cũng không tệ."

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh quả nhị phẩm Liệt Diễm Quả…】

Sau khi hái xong trái linh quả này, điểm nổi bật nhất đương nhiên là quầng sáng màu trắng xuất hiện ở vị trí vừa ngắt lấy trái cây. Ở phía trên phông nền là những chiếc lá màu đỏ nhạt, quầng sáng màu trắng kia càng thêm bắt mắt hơn bình thường.

"Cùng tỏa sáng nào! Tiểu bảo bối." Lục Huyền nhướng mày, lại vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

Quầng sáng ầm ầm nổ tung, trực tiếp hóa thành vô số điểm sáng phân tán ra, sau đó đều bị thân thể Lục Huyền hấp dẫn, lần lượt tràn vào trong thể nội hắn như một chiếc cầu vồng.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm.】

Một viên thạch châu màu đỏ thẫm lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền, thạch châu này có kích thước bằng quả trứng gà, có thể trông thấy một mảnh dung nham màu hỏa hồng nóng chảy bốc lên khuấy động ở bên trong.

Nó trông giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, đang thai nghén sức công phá cực kỳ đáng sợ ở bên trong.

Lục Huyền tập trung tâm thần, ngay lập tức thông tin về thạch châu đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm, bên trong phong ấn thuật pháp cao cấp hệ hỏa Bạo Viêm Thuật, khoảnh khắc kích phát sẽ bùng nổ đòn công kích hỏa diễm cực nóng trên phạm vi lớn, lực sát thương cực mạnh.】

"Thuật pháp công kích phạm vi rộng, phương thức là nổ tung."

Lục Huyền hết sức cẩn thận thu Bạo Viêm Châu tam phẩm vào trong túi trữ vật, chỉ sợ hơi sơ ý cái sẽ làm nổ quả bom này.

Tự mình nổ tung thì không sao, chỉ lo nổ đến đám hoa hoa cỏ cỏ ở trên sơn phong.

Hắn đi dạo một vòng xung quanh mười cây linh thực Liệt Diễm Quả, sau khi không tìm được linh quả hoàn toàn chín muồi nào nữa, lúc này mới đi dò xét những loại linh thực khác trong sơn phong.

Hơn tám mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo mới trồng trong linh điền chứa Mậu linh nhưỡng, đã mọc rễ nảy mầm, những đốm sáng màu trắng lấp lánh tô điểm trên mấy phiến lá màu xanh nhạt, như mộng như ảo, đẹp đến khó hình dung.

Một cơn gió thoảng qua, những chiếc lá non mịn mỏng manh khẽ đung đưa, tận tình bày ra sức sống bừng bừng.

Linh lực trong người Lục Huyền dâng trào, hắn lần lượt thi triển những luồng Linh Vũ Thuật phù hợp, để mỗi gốc Thủy Huỳnh Thảo đều được dưỡng ẩm đầy đủ.

"Không hổ là linh nhưỡng đặc thù, tốc độ sinh trưởng của đám linh thực được gieo trồng ở nơi này nhanh hơn bình thường rất nhiều."

Lục Huyền so sánh tốc độ sinh trưởng của đám này với tốc độ sinh trưởng của lứa Thủy Huỳnh Thảo lúc trước, rồi âm thầm cảm thán nói.

Trong mảnh linh điền Mậu linh nhưỡng khác, bốn cây Uẩn Linh Tùng đã sớm cảm nhận được Lục Huyền đến gần, từng tiếng lá tùng xì xào réo rắt thật nhỏ truyền vào trong tai hắn, tựa như đang giãi bày tình cảm thân thiết của chúng.

Uẩn Linh Tùng tứ phẩm được Lục Huyền ngày đêm dùng linh thức nuôi dưỡng, hiện giờ đã vô cùng linh tính rồi, chúng giống như một đứa bé không thể di chuyển được, nên một khi Lục Huyền tới gần sẽ truyền tới hắn tâm trạng vui sướng của mình.

Đột nhiên một nhánh dây leo màu xám nhạt lại lén lút trượt ra khỏi ống tay áo của Lục Huyền, rồi trốn phía sau một gốc Uẩn Linh Tùng trong góc. Nhìn hành động của nó cực kỳ xấu xa, khi thì dựng đứng lúc lại nằm yên bên cạnh cây tùng nhỏ, như thể đang ước lượng xem nên ngoạm ăn chỗ nào là ngon nhất.

Ánh mắt Lục Huyền lướt nhanh qua, nhánh dây leo màu xám tro của cây non Yêu Quỷ Đằng lập tức run rẩy, nó vội vàng quay đầu lại, rồi nhanh chóng đi tới trước người Lục Huyền.

Những nơi nó đi qua đều để lại quỹ tích thẳng tắp bằng chất nhầy.

Lục Huyền tóm lấy cây non Yêu Quỷ Đằng có gan mà không dám làm kia, sau đó lại bước đến lối vào nhánh sông địa hỏa, rồi nhảy vào trong đó.

Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm đang chìm chìm nổi nổi bên trong dung nham nóng bỏng, để mặc cho dòng dung nham nóng chảy màu hỏa hồng kia không ngừng cọ rửa thân mình.

Phượng Hoàng Mộc cháy sém đang lẳng lặng nằm bên trong một cái hố trũng sâu phía trên vách tường đá.

Trên bề mặt khúc gỗ cháy sém này có rất nhiều rãnh nứt màu vàng sẫm kéo dài đến tận vị trí trung tâm, hình thành nên một cặp hư ảnh Phượng Hoàng, đôi cánh hư ảnh có hoa văn màu vàng, trông rất sống động, dường như chúng sẽ tung cánh bay ra khỏi khúc gỗ cháy sém này bất cứ lúc nào vậy.

"Đói bụng hai tháng rồi, hôm nay ta đến cho ngươi ăn no đây."

Khí tức hỏa linh ở nhánh địa hỏa này quá yếu ớt, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ cho Phượng Hoàng Mộc, nếu muốn thúc đẩy nó sinh trưởng và phát triển, cần phải dùng dị hỏa từ tam phẩm trở lên bồi dưỡng nó.

Hắn lấy một chiếc hộp ngọc bị phù văn phong ấn từ trong túi trữ vật tới, rồi thả Hồng Liên Diễm ở bên trong ra ngoài.

Khoảnh khắc nó xuất hiện, những đường rãnh màu vàng sẫm phía trên khúc gỗ cháy sém kia lập tức sáng bừng lên, đồng thời một luồng lực hút mạnh mẽ cũng truyền đến, gấp gáp hấp dẫn đóa Hồng Liên Diễm kia tới gần.

Lục Huyền buông tay ra, chỉ trong nháy mắt, đóa Hồng Liên Diễm nọ đã bay lượn xoay tròn rồi đi đến phía trước Phượng Hoàng Mộc.

Từng lớp cánh hoa bùng cháy lên, lập tức hóa thành những đốm hỏa diễm nho nhỏ, nhẹ nhàng đập vào xung quanh khối

Phượng Hoàng Mộc.

Hỏa quang bắn ra bốn phía, sau đó lại dung nhập vào trong khe nứt màu vàng sẫm, không ngừng chảy về vị trí trung tâm của khúc gỗ cháy sém này, cứ như vậy mãi cho đến khi trực tiếp lấp đầy hư ảnh Phượng Hoàng, chỉ thấy một bông hoa sen màu đỏ thẫm nhẹ nhàng mọc ra từ vị trí trung tâm gỗ cháy sém, nó lớn lên nhanh như gió, những cánh hoa bên trên lặng lẽ nở rộ, đồng thời, một đôi hư ảnh Phượng Hoàng to bằng ngón tay cái cũng xuất hiện bên trong cánh hoa, thỉnh thoảng chúng lại cất lên những tiếng kêu du dương trong trẻo, tràn ngập niềm vui mãnh liệt.

"Tiêu mộc sinh hỏa liên, cuối cùng cũng có thể nuôi dưỡng ngươi thật tốt một đoạn thời gian rồi." Hắn nhìn đôi hư ảnh Phượng Hoàng đẹp đẽ kia, khẽ cảm khái nói.

Liệt Diễm Quả thành thục đã giúp hắn nhận được dị hỏa tam phẩm Hồng Liên Diễm cùng với bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm, một loại có thể giải quyết được nhu cầu cấp bách, còn một loại lại bổ sung rất lớn cho phương diện công kích của hắn.

Nghĩ đến trong mảnh linh điền đằng kia vẫn rất nhiều Liệt Diễm Quả đang đợi mình đi hái, Lục Huyền chợt cảm thấy vui sướng vô cùng.

Hắn mang lượng lớn thịt yêu thú từ trong nhà đi ra, lại cắt đều Liệt Diễm Quả và Ngọc Lân Quả thành từng miếng nhỏ, rồi trộn chúng với Bách Quả Linh Tương đã được mình tự tay phối chế lúc trước.

Mùi thơm của thịt, hương thơm của trái cây và linh tương nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Đột nhiên một cái bóng màu xanh nhạt nhanh chóng lướt tới, ấu điểu Phong Chuẩn với cái bụng tròn vo, vốn đang bay

lượn lại vội vàng dừng chân, nó mở to đôi mắt hau háu nhìn vô số đồ ăn trong sân.

Ấu giao theo sát phía sau, nó kề sát vào cái bụng tròn trịa của Phong Chuẩn, nhưng phần lớn lực chú ý lại đặt lên trái Liệt Diễm Quả có cùng thuộc tính với mình rồi.

Chương 341: Không Bằng Ở Nhà Yên Ổn Trồng Vài Mẫu Ruộng…

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu khẽ gầm gừ một tiếng nho nhỏ, giả vờ như không quan tâm, lại tiếp tục đi vòng quanh bức tường trong viện.

Bốn cái đầu lần lượt chui ra từ một khu đất trống, đôi mắt chúng không thèm chớp, chỉ một mực nhìn vào đống thức ăn ngon miệng đằng trước thôi.

Trên cây non Yêu Quỷ Đằng, mấy sợi dây leo như xúc tu mới sinh ra không ngừng đập lên đập xuống, lộ ra vẻ hưng phấn đến tột đỉnh.

Ở chỗ sâu bên trong ký ức của nó, ăn một chút bộ phận linh thực và thịt yêu thú đã coi như vận khí tốt rồi, nhịn đói lâu ngày cũng là chuyện bình thường.

Đối với tộc quần Dị Quỷ Đằng đã bị nửa giam cầm trong dược viên phúc địa, có ăn đã được coi là chuyện tốt lắm rồi, sao có thể quan tâm đến hương vị và sở thích?

Mà bây giờ… Thịt yêu thú nướng tí tách thơm lừng nóng hổi, linh quả phẩm chất thượng đẳng, linh tương được phối chế từ nhiều loại tài liệu… đang bày ra ngay trước mắt nó. Nó cần phải đi chỗ nào mới tìm được cảnh tượng như thế này đây?

Trong lúc nhất thời, cây non Yêu Quỷ Đằng có hơi choáng váng đầu óc, thì đột nhiên bóng dáng bận rộn của Lục Huyền

lại không ngừng cất cao lên trong mắt nó.

"Ăn thôi nào!" Lời này vừa dứt, hình bóng của hắn đã đạt tới đỉnh cao nhất.

Đi đôi với mệnh lệnh của Lục Huyền, đó là thịt nướng, linh quả, linh tương được lần lượt chia đều rồi rơi xuống trước mặt mấy đứa nhóc kia.

Tất cả các bạn nhỏ đều nháo nhào đắm chìm trong mỹ thực, ngấu nghiến chúng, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng gầm rú khác nhau, nhưng bất cứ âm thanh nào cũng kèm theo niềm vui sướng và hân hoan mãnh liệt.

Ngoài mùi vị thơm ngon, thì hoặc ít hoặc nhiều bản thân những loại linh quả linh tương này cũng có thể tăng cường nhục thân sức khỏe cho các nhóc.

Đặc biệt là ấu giao, sau khi ăn một miếng Liệt Diễm Quả, đột nhiên khắp người nó lại bốc lên một mảnh hỏa diễm đỏ đậm, mảnh hỏa diễm này cứ lặng lẽ bập bùng và phải mất một lúc lâu mới chịu tiêu tan.

Sau khi linh lực hỏa diễm biến mất, lớp lân phiến trên thân thể ấu giao càng trở nên sáng bóng và lấp lánh hơn, có cảm giác toàn thân nó vừa mới rực rỡ hẳn lên.

Lục Huyền bận rộn một hồi xong, lại quay trở về nằm trên một chiếc ghế mây, linh lực hóa thành bàn tay vô hình, nhấc một miếng Liệt Diễm Quả được bổ gọn từ trong mâm đựng trái cây bên cạnh tới.

Vừa mới cho vào trong miệng, thịt quả mềm mại đã biến thành một đốm lửa, ầm ầm nổ tung trong cổ họng, hương quả nóng bỏng nồng đậm lan tràn, một luồng hơi ấm từ trong miệng chảy xuống, đi qua tứ chi bách hài, sưởi ấm tất cả những bộ phận trên cơ thể Lục Huyền.

Sau khi tiêu hóa xong Liệt Diễm Quả, lúc này Lục Huyền mới há miệng, phả ra một hơi nóng. Khai vị bằng linh quả xong, hắn bắt đầu thưởng thức món thịt yêu thú nướng thơm lừng kia.

Đi đến thế giới này lâu như vậy rồi, tay nghề nấu nướng của hắn cũng tiến bộ rất nhanh, không chỉ đơn thuần là hấp thu linh lực chứa đựng bên trong thịt yêu thú, hắn còn chú trọng đến quá trình khai phá hương vị.

Trong quá trình nướng thịt, thuật pháp hệ hỏa sẽ giúp hắn tự do điều chỉnh độ lửa theo ý mình, lại cộng thêm các loại gia vị do hắn dày công sưu tầm, cuối cùng đã tạo nên hiệu quả vô cùng tốt.

Mùi thơm của những giọt dầu vàng óng lan tỏa ra bốn phía, miếng thịt yêu thú cháy giòn bên ngoài, mềm mại bên trong, khi ăn thì tươi mới, giòn mềm, cay tê và có đủ những loại hương vị khác đều đang tan chảy trong miệng.

"Thịt ngon đương nhiên phải phối hợp với rượu ngon."

Túy Tiên Hồ Lô màu vàng đen bên hông trực tiếp được thoát khỏi trói buộc, nhẹ nhàng bay lên đỉnh đầu Lục Huyền, một dòng linh dịch với đủ mọi màu sắc nhanh chóng rót vào trong miệng hắn.

Đây là Bách Quả Linh Tương được hắn đặc biệt phối chế rồi đưa vào ủ bên trong Túy Tiên Hồ Lô.

Với một chút công phu như vậy, mùi vị Bách Quả Linh Tương càng thêm sống động và phong phú hơn, hết hương vị này đến hương vị khác thay phiên nhau xuất hiện, làm Lục Huyền say sưa đắm đuối.

"Ôi này, trẻ con không thể uống rượu." Đang lúc say rượu đến hai mắt lờ đờ mông lung, hắn chợt cảm ứng được một sợi dây leo màu xám lạnh của Yêu Quỷ Đằng đang len lén mò

qua, như muốn đoạt lấy Túy Tiên Hồ Lô đang bay lơ lửng gần người hắn. Lục Huyền dùng tay đẩy nó ra, thuận miệng mắng một tiếng.

Đêm lạnh như nước, trên đầu có sao băng xẹt qua, không biết có phải là Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận vẫn đang vận hành hay không?

Lục Huyền nằm trên ghế mây một lúc lâu, vô cùng thanh thản thoải mái.

Hắn nhìn rất nhiều linh thực đang đắm chìm dưới ánh trăng bạc, trong đầu thoáng hồi tưởng lại những chuyện từng trải qua sau khi mình tấn chức đệ tử nội môn.

Cải tạo Linh Huỳnh Thảo, giải quyết vấn đề của Âm Dương Côn Ngư và Thanh Huyền Lộc, đồng thời cũng thu được kha khá cơ duyên khi tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa.

Sau khi từ phúc địa trở về, trong linh điền của hắn lại xuất hiện thêm một ít linh thực phẩm cấp cao.

Hiện giờ, trong nhóm linh thực từ tứ phẩm trở lên đã có Huyền Trùng Đằng, Địa Hỏa Tâm Liên và Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm, còn có thượng cổ kỳ mộc Phượng Hoàng Mộc – thứ hắn nhất quyết phải lấy được dù phải kết thù với người khác.

Trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, hắn còn gieo trồng Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm và Thánh Anh Quả ngũ phẩm.

Loại được gieo trồng với số lượng nhiều nhất vẫn là linh thực nhị phẩm, trong linh điền có hơn tám mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, còn có không ít Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, Kiếm Thảo, Âm Hòe phân loại theo năm, cùng với hai chủng loại đang gieo trồng thử nghiệm là Nghê Thường Thảo và Nhật Hương Quả.

Về phía linh thực tam phẩm, hắn có Ngọc Lân Quả và Dưỡng Kiếm Hồ Lô đang trong giai đoạn thành thục, Nguyệt Lâm Thảo đang trong giai đoạn sinh trưởng, cùng với Giao Đằng, Mê Tiên Đào và Phong Lôi Kiếm Thảo được cải tiến từ Kiếm Thảo nhị phẩm biến dị.

Có thể dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ gieo trồng nhiều loại linh thực phẩm cấp cao quý hiếm như vậy, trong lòng Lục Huyền cũng vô cùng thỏa mãn.

Chưa kể những phần thưởng hậu hĩnh ẩn sau các quầng sáng khi rất nhiều loại linh thực này thành thục.

"Dù đi thăm dò bí cảnh, giết người đoạt bảo cũng không có chuyện dễ dàng đạt được số lượng của cải lớn như vậy. Cái gì mà phúc duyên, tranh đoạt bảo vật, còn không bằng ở nhà yên ổn trồng vài mẫu ruộng." Lục Huyền mỉm cười nghĩ.

Ba ngày trôi qua như nháy mắt, mấy ngày nay, Lục Huyền vẫn ở trong sơn phong, không hề đi ra ngoài nửa bước, cả ngày hắn chỉ bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng chơi đùa với linh thú, rảnh rỗi thì tu luyện công pháp thuật pháp, cuộc sống đơn giản nhưng rất phong phú.

Xung quanh ngọn núi, có mấy loại linh thực đã bước vào giai đoạn thành thục.

Trên cây Ngọc Lân Quả vẫn còn treo một vài trái linh quả chưa chín hẳn, trên dây Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng còn sót lại ba bầu hồ lô đang dốc sức hấp thụ kiếm ý trong những thanh phi kiếm đã qua sử dụng.

Còn Liệt Diễm Quả, hắn lại tìm được ba quả đã hoàn toàn chín muồi.

Mười cây Liệt Diễm Quả kết được tổng cộng là tám mươi - chín mươi trái linh quả, cho nên khả năng xuất hiện linh quả thành thục cao hơn rất nhiều.

Ba trái Liệt Diễm Quả giống như ba đốm lửa đang bốc cháy hừng hực, có màu đỏ tươi nổi bật giữa những chiếc lá đỏ nhạt.

Chương 342: Lời Mời Của Thẩm Diệp!

Bàn tay Lục Huyền được bao phủ một tầng khí tức hỏa linh, cẩn thận vươn tới, hái ba trái linh quả này xuống.

Ba luồng ý niệm lần lượt lóe lên trong đầu hắn.

"Đều có phẩm chất tốt, không tệ." Lục Huyền nhìn lướt qua mấy trái cây kia, sau khi xác định phẩm chất của linh quả, hắn lại tập trung chú ý vào ba quầng sáng trắng vừa xuất hiện, vươn tay chạm nhẹ vào quầng sáng ở gần mình nhất.

Ý niệm hiện lên trong đầu, đồng thời một viên thạch châu màu đỏ đậm cũng xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Lại thêm một viên Bạo Viêm Châu tam phẩm."

Trong nháy mắt khi viên thạch châu kia xuất hiện, Lục Huyền đã nhận ra nó. Hắn vô cùng cẩn thận cất Bạo Viêm Châu thật kỹ, sau đó lại chuyển hướng chú ý vào quầng sáng thứ hai. Quầng sáng này cũng nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, dũng mãnh tràn vào thể nội hắn.

Vẫn là một viên Bạo Viêm Châu tam phẩm.

"Có ba viên Bạo Viêm Châu tam phẩm rồi, nếu đồng thời kích hoạt, không biết mức độ nổ tung của chúng sẽ đạt đến trình độ như thế nào." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Hắn đi đến phía trước quầng sáng màu trắng cuối cùng, vươn tay chạm nhẹ vào mặt ngoài quầng sáng, một vụ nổ tung truyền đến, quầng sáng kia cũng biến thành rất nhiều điểm sáng nho nhỏ, trong chớp mắt đã tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được một viên đan dược tam phẩm Phần Nguyên Đan.】

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, một viên đan dược màu đỏ bừng đã xuất hiện trong tay hắn.

Viên đan dược này có kích cỡ bằng trứng chim bồ câu, trên bề mặt có mấy đường đan văn với độ nông sâu không đồng đều, liên tục tỏa ra linh lực hệ hỏa nồng đậm thậm chí còn mơ hồ để thoát ra một luồng hơi nóng hừng hực.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên viên đan dược này, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết được mọi thông tin chi tiết có liên quan đến đan dược.

【Đan dược tam phẩm Phần Nguyên Đan, ngay tại khoảnh khắc phục dụng, có thể thiêu đốt tinh nguyên trong cơ thể, từ đó tăng cường lực lượng, tốc độ, năng lực tự phục hồi cho tu sĩ trên một mức độ khá là đáng kể. Hiệu quả phụ thuộc vào tu vi của tu sĩ, từ nửa canh giờ sẽ kéo dài đến khoảng hai canh giờ.】

【Sau khi đan dược hết tác dụng, tu sĩ sẽ tiến vào thời kỳ suy nhược, cần dùng các loại đan dược linh dược để bù đắp tinh nguyên, gia tăng tốc độ hồi phục.】

"Trực tiếp thiêu đốt tinh nguyên bên trong cơ thể ngay khi phục dụng? Khó trách cái tên của nó lại là Phần Nguyên Đan. Nhưng ở một số tình huống nhất định, nó sẽ mang đến tác dụng không tồi. Có thể gia tăng chiến lực trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau khi hết tác dụng sẽ tiến vào trạng thái suy yếu, nếu vận dụng tốt, sẽ đạt được kết quả như ý." Lục Huyền cầm một cái bình bạch ngọc nhỏ từ trong túi trữ vật ra, rút nắp bình và cho viên Phần Nguyên Đan màu đỏ bừng kia vào trong đó.

"Lại là một ngày bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng cũng là một ngày bội thu linh thực."

Hai viên bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm, một viên đan dược tam phẩm Phần Nguyên Đan, có tác dụng rất lớn đối với Lục Huyền hiện đang có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

Hắn vươn vai, nhìn mười cây Liệt Diễm Quả vẫn còn treo rất nhiều linh quả như đốm lửa, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vui mừng khi gặt hái được mùa bội thu.

"Lục sư đệ có ở nhà không?" Ngay khi Lục Huyền đang đắm chìm trong niềm vui sướng hân hoan, đột nhiên có một giọng nói nhã nhặn vang lên ở bên ngoài phù trận đang bao phủ sơn phong.

"Thẩm sư huynh, ta ở đây." Lục Huyền lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói kia, đối phương chính là điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp - một trong những cao tầng của Kiếm đường.

Hắn nhanh chóng mở trận phù, đi ra bên ngoài chào đón khách.

Chỉ thấy dưới chân núi, có một tu sĩ ôn nhuận như ngọc, trên lưng đeo một hộp kiếm màu đen, đang mỉm cười nhìn hắn.

"Lục sư đệ, đã lâu không gặp, sư đệ vẫn khỏe chứ?"

"Đa tạ sư huynh đã quan tâm, ta tốt lắm."

Lục Huyền đón Thẩm Diệp tiến vào tiểu viện, sau đó đi bưng các loại linh quả như Liệt Diễm Quả, Ngọc Lân Quả tới, còn đặc biệt rót một chén đầy Bách Quả Linh Tương mang qua.

"Đây là Liệt Diễm Quả do sư đệ tự trồng sao? Mùi vị ngon hơn những trái linh quả ta ăn được trước đó rất nhiều, hẳn là phẩm chất tốt." Thẩm Diệp nhắm mắt cảm nhận sự biến hoá của Liệt Diễm Quả ở trong cơ thể mình, lại lập tức cất tiếng khen ngợi.

“Đúng vậy, bình thường ta cũng không có chuyện gì làm nên rất thích trồng vài loại linh quả, chờ chúng chín sẽ dùng để đãi khách.” Lục Huyền mỉm cười đáp.

“Đúng rồi Lục sư đệ, mười hạt linh chủng Kiếm Thảo lần trước ngươi nhận được từ Kiếm đường ấy, bây giờ tình hình sinh trưởng của chúng sao rồi?” Đột nhiên Thẩm Diệp mở miệng hỏi.

“Mười hạt linh chủng Kiếm Thảo đều sống sót, ta cũng thử cố gắng kích thích chúng biến dị trong quá trình gieo trồng rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa thấy kết quả.” Lục Huyền nửa thật nửa giả trả lời.

Dưới sự trợ giúp của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, mặc dù hắn đã thành công bồi dưỡng ra Phong Lôi Kiếm Thảo biến dị tam phẩm, nhưng tương lai về Kiếm Thảo vẫn rất bất định nên hắn không vội nói thẳng ra, vẫn che giấu một phần nội dung chi tiết.

“Tất cả đều sống sót? Còn thử đi kích thích chúng biến dị?” Thẩm Diệp hiền hậu vô cùng kinh ngạc hỏi.

Trình độ của Lục Huyền trên lĩnh vực linh thực vẫn nằm ngoài dự đoán của gã, cũng vì vậy mà một suy nghĩ vốn đã có sẵn trong đầu gã lại càng trở nên kiên định.

“Đợi đến khi Kiếm Thảo thành thục, Lục sư đệ lại đi tới Kiếm đường nhé, đến lúc đó, ta nhất định sẽ giao cho sư đệ một số nhiệm vụ càng quan trọng hơn. Còn về chuyện lần này ta qua đây, là một chuyện khác. Ở thời điểm sư đệ hãy còn là đệ tử ngoại môn, chắc hẳn ngươi cũng biết, trong tông môn thường xuyên có các khóa học truyền công giảng pháp, thông thường người đảm nhiệm dạy dỗ những khóa học này đều là đệ tử nội môn, nếu may mắn còn có thể gặp Kết Đan chân nhân.”

Lục Huyền gật đầu, khi hắn còn tu hành ở ngoại tông, ngày thường vẫn hay trốn học nên chẳng đi nghe giảng được bao nhiêu lần, nhưng cũng thường xuyên nghe Bách Lý Kiếm Thanh đề cập tới chuyện này.

Cứ cách một quãng thời gian sẽ có đệ tử nội môn tu vi cao thâm đi tới truyền thụ công pháp cơ bản, tâm đắc tu hành, cũng không thiếu những vị đại sư luyện đan luyện khí xuất hiện để truyền dạy kinh nghiệm, loại hoạt động này rất được nhóm đệ tử Luyện Khí hoan nghênh, thường xuyên kín hết chỗ ngồi nghe giảng.

Nhưng có lẽ vì từ trước đến nay Lục Huyền luôn cấm cung trong nhà, hoặc là ít người chú ý đến linh thực nhất đạo, cho nên rất ít khi hắn nghe nói đến chuyện một vị Linh thực sư Trúc Cơ kỳ nào đó đến dạy cho nhóm đệ tử ngoại môn phương pháp bồi dưỡng linh thực.

Nếu có, ít nhất là hắn sẽ không trốn học.

“Chuyện là thế này, trong Tư Nông điện có ba người thường xuyên đi truyền thụ kinh nghiệm gieo trồng linh thực, nhưng trùng hợp là có một vị bị thương trong khoảng thời gian này, một vị khác đã ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, còn một vị vừa mới bế quan cố gắng đột phá Trúc Cơ trung kỳ. Vì vậy, người đầu tiên phù hợp với yêu cầu mà ta nghĩ đến chính là Lục sư đệ. Mặc dù Lục sư đệ mới tấn chức đệ tử nội môn không lâu, nhưng trình độ của ngươi trên linh thực linh thú nhất đạo lại không thể nghi ngờ, cho nên ta muốn mời sư đệ đến Truyền Công điện, giảng giải cho các đệ tử ngoại môn về các loại kinh nghiệm liên quan.”

Chương 343: 《 Lộng Diễm Quyết 》

Thẩm Diệp có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, lại ngồi ở vị trí cao nên đương nhiên đã nghe được chiến tích huy hoàng của Lục Huyền trong chuyện giải quyết vấn đề sinh sản Âm Dương Côn Ngư và chấp niệm của Thanh Huyền Lộc.

Dù Lục Huyền vẫn còn trẻ, thời gian tấn chức ngắn ngủi nhưng người đầu tiên gã nghĩ đến lại chính là Lục Huyền.

"Thẩm sư huynh, ta tài học thô thiển, cho tới nay vẫn mù quáng trồng bậy, chính ta còn đang ở trong giai đoạn mò mẫm học hỏi thì làm sao có tư cách đi truyền thụ cho người khác?" Lục Huyền không thích loại chuyện xuất đầu lộ diện này, nên khéo léo từ chối.

"Hai trăm Kiếm Ấn, một ngày." Thẩm Diệp mỉm cười trả lời.

"Nhưng trong quá trình tìm tòi ta cũng học được một ít kinh nghiệm quý báu, có thể trao đổi một chút với đám đệ tử ngoại môn. Có Kiếm Ấn hay không có Kiếm Ấn đều không quan trọng, chủ yếu là ta muốn lấy mạnh bù yếu, học hỏi lẫn nhau với nhóm đồng môn thôi." Vẻ mặt Lục Huyền vẫn như bình thường, giọng điệu trực tiếp xoay chuyển hết sức mượt mà tự nhiên.

Lúc đầu, hắn vốn định trực tiếp từ chối, nhưng Thẩm Diệp lại đưa ra cái giá quá cao. Hai trăm Kiếm Ấn gần như đã tương đương với một hạt linh chủng tứ phẩm rồi, mà hắn chỉ tốn có một ngày đã kiếm được.

“Vậy thì vất vả cho Lục sư đệ phải đi một chuyến rồi, đây là hai trăm Kiếm Ấn.”

Chỉ nghe “Loảng xoảng” một tiếng, hai trăm đồng tiền nhìn giống như tiểu kiếm trực tiếp rơi xuống cái bàn trước mặt Lục Huyền.

“Ba ngày sau mời sư đệ đúng giờ đến Truyền Công điện, sẽ có đệ tử ngoại môn cảm thấy hứng thú với linh thực chờ sự xuất hiện của sư đệ.”

Thẩm Diệp nói cặn kẽ công việc cho Lục Huyền, rồi cũng không ở lại lâu mà tạm biệt hắn, trở về ngay.

…

Một ngày trước buổi giảng dạy, Lục Huyền ngồi im trước bàn, không ngừng viết và vẽ thứ gì đó trên giấy.

Trong hai ngày qua, hắn đều dành thời gian để nhớ lại những kinh nghiệm gieo trồng của mình, sau đó lại tổng kết ra rất nhiều mẹo nhỏ về bồi dưỡng linh thực.

Ngay cả khi những đệ tử ngoại môn đến nghe giảng không thể hiểu được trạng thái tức thời của linh thực, thì với những nội dung hắn sẽ giảng giải này, bọn họ cũng sẽ nhận được lợi ích không nhỏ trên linh thực nhất đạo.

Hắn phác thảo sơ lược đề cương, lại bổ sung thêm một số chi tiết nhỏ, lúc này mới rời khỏi đình viện, đi quan sát tình huống sinh trưởng của tất cả các loại linh thực bên ngoài.

“Lại có năm trái Liệt Diễm Quả thành thục!” Đi đến phía dưới cây Liệt Diễm Quả, Lục Huyền cẩn thận quan sát từng trái linh quả nhìn như ngọn lửa, đang nặng trĩu rủ xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hắn cẩn thận ngắt năm trái Liệt Diễm Quả rồi đặt chúng vào trong một loại vật chứa đặc thù nhằm bảo quản sức sống

và linh tính của chúng. Sau khi cất linh quả xong xuôi, hắn lại hướng sự chú ý đến năm quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện.

Vươn tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, năm quầng sáng lần lượt tràn vào trong cơ thể hắn.

Sau đó, những phần thưởng bên trong quần sáng nối tiếp nhau cùng xuất hiện.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm.】

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được đan dược tam phẩm Phần Nguyên Đan.】

Cứ như vậy, đến quầng sáng màu trắng thứ ba, rốt cuộc phần thưởng bên trong cũng phát sinh thay đổi.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được thuật pháp tam phẩm 《 Lộng Diễm Quyết 》 (thượng).】

Rất nhiều thông tin tràn vào đầu hắn.

【Thuật pháp tam phẩm 《 Lộng Diễm Quyết 》 (thượng), trợ giúp tu sĩ kiểm soát thuật pháp hệ hỏa tốt hơn, và tự do biến đổi hỏa diễm thành nhiều hình dạng khác nhau.】

Lục Huyền vừa tiêu hóa xong đống thông tin mới xuất hiện trong đầu, đã lập tức có thêm một chút hiểu biết sơ lược về phương thức thi triển thuật pháp, ví dụ như lộ tuyến vận chuyển linh lực, phương thức kích phát, cách sử dụng linh thức để khống chế hỏa diễm biến đổi hình dạng…

Chờ đến khi hắn bình tĩnh lại, trong đầu sáng suốt, mới tiếp tục vươn tay sờ vào hai quầng sáng màu trắng còn lại.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được thuật pháp tam phẩm 《 Lộng Diễm Quyết 》 (thượng)】 x2

Trong hai quầng sáng cuối cùng này đều ẩn chứa gói kinh nghiệm của thuật pháp tam phẩm 《 Lộng Diễm Quyết 》 quyển thượng. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, liên tục hấp thu ba gói kinh nghiệm thuật pháp, đã giúp Lục Huyền hiểu biết khá là thấu đáo về 《 Lộng Diễm Quyết 》, cứ như hắn đã luyện tập và phóng thích môn đạo thuật pháp này hàng trăm lần rồi.

“《 Lộng Diễm Quyết 》 đi từ nhập môn đến tinh thông, chỉ mất chút thời gian đã đạt tới cảnh giới này rồi, thiên tài thuật pháp cũng chỉ như vậy là cùng.” Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Thiên tài tu luyện là do thiên phú, còn hắn tu luyện lại do quầng sáng, đều là bật hack nên cũng không khác nhau lắm.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền dâng trào, lượng lớn linh lực hệ hỏa nhanh chóng hội tụ ngay trước người hắn, một hỏa cầu đỏ đậm to đùng lơ lửng trên không trung, hơi nóng cuồn cuộn phả vào mặt.

Chỉ với một ý niệm, hỏa cầu khổng lồ đã hóa thành một cây hỏa thương dài mấy trượng trong nháy mắt, thân thương bập bùng hỏa diễm đỏ đậm, cứ như mũi tên rời cung bắn cực nhanh lên vòm trời cao, tốc độ bay không hề chậm chút nào.

Ngay sau đó, hỏa thương lại rất tự nhiên biến thành một sợi hỏa tiên, khi hỏa tiên rơi xuống, không khí xung quanh đều vang lên tiếng “Lốp bốp”, những nơi nó đi qua đều tràn ngập hỏa diễm.

Mãi cho đến khi hỏa liên lên tới đỉnh cao nhất, nó lập tức chia thành hàng chục hàng trăm ngọn roi nhỏ, ùn ùn lan rộng ra bốn phía, tạo thành một cái lưới lửa thật to.

Trong quá trình hỏa võng hạ xuống, nó lại diễn hóa thành vô số đốm lửa nho nhỏ, cuối cùng là từ từ biến mất trong

không khí.

“《 Lộng Diễm Quyết 》 có thể giúp ta điều khiển các dạng hỏa diễm khác nhau, thậm chí còn có rất nhiều biến hóa khác nữa. Hỏa diễm vừa mới thúc giục chỉ là bình thường, nếu tế luyện dung hợp thêm một ít dị hỏa quý hiếm, ta sẽ khống chế 《 Lộng Diễm Quyết 》 tốt hơn.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Khoảng thời gian hai ngày tiếp theo, ngoại trừ bồi dưỡng linh thực, thời gian còn lại hắn đều dùng để chuẩn bị cho quá trình giảng bài ở Truyền Công điện. Ví dụ như nên nói nội dung gì cùng với các vấn đề có thể phát sinh.

Trong quá trình này, hắn cũng nhờ vào đó mà sắp xếp lại những kiến thức của mình về linh thực và linh thú.

Sang đến ngày thứ ba, hắn thong thả đi vào linh điền, dò xét linh điền một lượt, quan sát trạng thái sinh trưởng của tất cả linh thực, thi triển các loại thuật pháp Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, cố gắng hết sức để thỏa mãn những nhu cầu nhỏ bé nhất của mỗi gốc linh thực.

Trong mười cây Liệt Diễm Quả, hắn lại phát hiện thêm bốn trái Liệt Diễm Quả đã chín, đều có phẩm chất tốt.

Từ bốn quầng sáng màu trắng mở ra được hai viên Phần Nguyên Đan tam phẩm, một gói kinh nghiệm thuật pháp 《 Lộng Diễm Quyết 》 quyển thượng, cuối cùng là nội dung của 《 Lộng Diễm Quyết 》 quyển hạ.

So sánh với phần trên, phần dưới của loại thuật pháp này phức tạp và khó hiểu hơn nhiều, mức độ tu luyện cũng khó khăn thêm kha khá.

Chương 344: Truyền Dạy Kiến Thức!

Sau khi tu luyện thành công, lúc vận chuyển 《 Lộng Diễm Quyết 》 sẽ biến hỏa diễm thành nhiều dạng sinh linh khác nhau, chẳng hạn như hỏa thú lao nhanh, hỏa cầm bay lượn, nói chung là thiên biến vạn hóa, kể cả mấy thứ như hỏa thương hỏa tiên cũng gia tăng thêm một chút linh tính.

Tuy nhiên, dù công pháp khó đến đâu đi chăng nữa, hắn cũng không để ở trong lòng, bởi có gói kinh nghiệm thuật pháp do Liệt Diễm Quả mang tới, hắn chỉ cần hấp thu một gói là có thể bù đắp được rất nhiều năm khổ tu rồi. Chỉ cần nhận được đủ quầng sáng, hắn hoàn toàn có thể một mạch kéo công pháp quét ngang đến cảnh giới tông sư.

Trên sơn phong, Ngọc Lân Quả và Dưỡng Kiếm Hồ Lô đều rơi vào giai đoạn thành thục, phía trên chỉ còn sót lại vài trái linh quả vẫn chưa hoàn toàn chín muồi.

Lục Huyền cũng không vội vàng, hắn trở lại trong phòng và tiếp tục soạn bài.

Ngày hôm sau, hắn thức dậy sớm, sau khi dò xét trong linh điền một lượt thì đi tới Truyền Công điện.

"Lục sư thúc." Trong điện đường cổ kính, một thanh niên Luyện Khí tầng chín cung kính hành lễ với hắn.

"Vẫn còn một lúc nữa mới đến thời gian quy định, nhóm đồng môn đến nghe giảng vẫn chưa tới đông đủ, mời sư thúc nghỉ ngơi một lát."

"Được." Lục Huyền khẽ gật đầu, đi theo chỉ dẫn.

Thanh niên nọ dẫn hắn vào một gian phòng mang phong cách cổ xưa trang nhã, bên trong đã có hai vị tu sĩ Trúc Cơ khác đang nghỉ ngơi trước giờ.

Một nữ tử mặc áo vàng, khí chất đoan trang nhã nhặn, đang lặng lẽ ngồi trên một chiếc ghế gỗ, nhâm nhi chén trà nóng trên tay.

Cách đó không xa, lại có một tu sĩ mặt đen đang khoanh tay trước ngực, không nói một câu nào. Vóc dáng tu sĩ này khá là cường tráng, còn mơ hồ có thể cảm nhận được luồng sát khí quanh người, dấu hiệu nọ cho thấy người này có kinh nghiệm chiến đấu khá là phong phú.

"Xin chào hai vị sư huynh sư tỷ." Lục Huyền âm thầm dùng linh thức nhìn lướt qua, phát hiện hai người đều đang ở tu vi Trúc Cơ trung kỳ, vì vậy mới lớn tiếng chào hỏi.

"Chào sư đệ." Nữ tử áo vàng đặt chén trà trên tay xuống, mỉm cười đáp.

Tu sĩ mặt đen cũng gật đầu với Lục Huyền, trên mặt cố nặn ra một nụ cười tươi.

"Quan sư tỷ, Trương sư huynh, hai người đều đang chuẩn bị, đợi lát nữa sẽ giảng bài sao?" Sau khi Lục Huyền cùng trò chuyện với hai người một hồi, cũng biết thêm một chút thông tin về bọn họ, nên tò mò hỏi.

"Đúng vậy, ta có chút tâm đắc trên lĩnh vực luyện đan, được Truyền Công điện mời qua đây chia sẻ với đệ tử ngoại môn."

"Vị Trương sư huynh này nổi tiếng về nhục thân cường hãn trong tông môn, thậm chí còn không thua kém phần lớn pháp khí tứ phẩm, cũng được mời đến đây truyền thụ kinh nghiệm luyện thể." Nữ tử áo vàng cười vui vẻ nói.

“Không biết Lục sư đệ đến đây chỉ bảo đệ tử ngoại môn về phương diện gì?”

“Ta không dám nhận là chỉ bảo, coi như trao đổi giao lưu với nhau thôi.” Lục Huyền vội vàng phủ nhận: “Hắn là nội dung ta giảng ít được quan tâm hơn hai vị sư huynh sư tỷ nhiều, có khả năng đệ tử ngoại môn tới nghe giảng sẽ không nhiều. Bởi vì ngày thường ta rất hay tiếp xúc với đủ các loại linh thực linh thú, nên lần này tới đây, chủ yếu để nói về các loại kiến thức bồi dưỡng linh thực.”

“Linh thực? Thì ra là thế.” Phản ứng đầu tiên của nữ tử áo vàng là hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh sau đó, nàng lại khẽ gật đầu.

Nét mặt tu sĩ mặt đen không phát sinh bất kỳ biến hóa nào, bởi vì thường ngày gã đều chuyên tâm khổ tu, không thích lãng phí thời gian tu hành quý giá trên mấy loại hoa hoa cỏ cỏ này. Nhưng gã cũng biết, có thể đến Truyền Công điện giảng bài cho rất nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, chí ít cũng chứng tỏ Lục Huyền có trình độ sâu đậm trên linh thực nhất đạo.

“Họ Lục, có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ lại am hiểu linh thực linh thú, chẳng lẽ ngươi chính là vị Lục sư đệ đã giải quyết được vấn đề trước khi lâm chung của linh thú hộ tông Thanh Huyền Lộc vào mấy tháng trước?” Nữ tử áo vàng khẽ ồ lên một tiếng, chỉ trong nháy mắt đã nhớ lại điều gì.

“Đúng vậy, chính là tại hạ.” Lục Huyền gật đầu thừa nhận.

“Ta đã sớm ngưỡng mộ đại danh của sư đệ từ lâu rồi, có thể dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ giải quyết chấp niệm của linh thú hộ tông ngũ phẩm, đúng là để làm ta vô cùng bội phục. Từ xưa đến nay, luyện đan và linh thực vốn không phân biệt, phần lớn linh thực đều được dùng để luyện đan. Sau này nếu có cơ hội, rất mong được hợp tác với sư đệ nhiều hơn.” Sau khi rõ ràng

thân phận của Lục Huyền, trên mặt nữ tử áo vàng đã tỏ ra nhiệt tình hơn, nàng liên tục nói chuyện với hắn.

"Lục sư thúc, đã đến giờ rồi." Một lát sau, thanh niên bình thường đã dẫn Lục Huyền vào đây lại xuất hiện, gã đi tới trước mặt hắn, cung kính nói.

Lục Huyền đi theo sau thanh niên, tới một khu hội trường rộng rãi. Hội trường này được bố trí khá là tao nhã, bên trong có hơn năm mươi đệ tử ngoại môn đang ngồi chờ. Vừa thấy Lục Huyền đi vào, tất cả đều đứng dậy chào hỏi: "Chúng sư điệt chào sư thúc."

Linh thức của Lục Huyền lướt qua, thậm chí hắn còn phát hiện có hai khuôn mặt quen thuộc trong đám người này.

Một người là Hạ Sâm tướng mạo như lão nông ở Tư Nông điện, khi lão biết tin Lục Huyền sẽ tới giảng bài, đã chạy tới đầu tiên cứ như sợ sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Khi làm việc ở Tư Nông điện, Lục Huyền thường xuyên đi tới trao đổi linh chủng từ chỗ lão, vì vậy người này biết rất rõ thiên phú của hắn trên phương diện linh thực, lại cộng thêm trong lòng lão vẫn luôn tò mò, không biết Lục Huyền đã làm như thể nào mà có thể nhanh chóng tấn thăng thành đệ tử nội môn chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi như vậy, cho nên không chút do dự đã chạy qua đây nghe giảng rồi.

Một người khác chính là nữ tu mặt tròn xinh xắn dễ thương, khi Lục Huyền còn ở giai đoạn Luyện Khí, từng nhận một nhiệm vụ tại Thứ Vụ đường, đi tới trợ giúp nàng giải quyết vấn đề của một gốc Liệt Diễm Quả nhị phẩm biến dị.

Khoảnh khắc nữ tu sĩ mặt tròn nhìn thấy Lục Huyền, vẻ có chút kinh ngạc đến không dám tin tưởng vào mắt mình.

Phải biết rằng, trước đây Lục Huyền có tu vi còn thấp hơn nàng, vậy mà hiện tại, hắn đã tấn thăng thành đệ tử nội môn

chỉ trong vài năm ngắn ngủi, điều này thực sự làm đầu óc nàng choáng váng mơ hồ, có chút không thể tiếp nhận được.

Mắt thấy Lục Huyền đã bước lên bục gỗ, nàng mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt tràn đầy phức tạp kia cứ một mực nhìn theo bóng dáng hắn.

"Im lặng." Lục Huyền trầm giọng nói, đám người vẫn đang xì xào bàn tán bên dưới lập tức im lặng lại.

"Ngày hôm nay, ta sẽ truyền dạy cho mọi người một số phương pháp và bí quyết liên quan đến bồi dưỡng linh thực."

"Trước giờ giảng bài chính thức, ta muốn sửa chữa lại một số suy nghĩ sai lầm của các vị." Lục Huyền nhìn mọi người dưới bục, mỉm cười nói: "Chư vị ở đây đều là thiên chi kiêu tử kiêu nữ, thiên phú dị bẩm, căn bản không coi trọng linh thực, thỉnh thoảng trồng một - hai gốc cũng chỉ coi nó là thứ để kiếm linh thạch, hoặc là một phương thức thu được tài liệu luyện đan mà thôi, trồng xong rồi sẽ rất ít đi để ý tới nó, cứ để mặc cho nó tự sinh tự diệt."

Lục Huyền đĩnh đạc nói, mọi người bên dưới đều gật đầu phụ họa, bày tỏ đúng như lời hắn đề cập.

Chương 345: Truyền Dạy Kiến Thức! (2)

"Quả thật, làm một tu sĩ, chuyện đề cao tu vi và thực lực của bản thân luôn luôn là ưu tiên hàng đầu. Nhưng tầm quan trọng của linh thực cũng không yếu hơn hai loại tài nghệ như luyện đan luyện khí. Trong lòng rất nhiều người đều có một loại nhầm lẫn như thế này, bọn họ cho rằng linh thực chỉ được sử dụng làm tài liệu luyện đan chứ không có công dụng nào khác. Nhưng trên thực tế, linh thực cũng có thể được dùng làm tài liệu luyện khí, luyện chế được phi kiếm và các pháp khí khác." Lục Huyền cầm một đoạn Đồng Cốt Trúc từ trong túi trữ vật ra, nhẹ nhàng vung vẩy trước mặt mọi người.

"Thậm chí chúng còn có thể luyện chế phù lục, hoặc trực tiếp sử dụng như pháp khí." Hắn nói xong, lại vỗ nhẹ bên hông, chỉ thấy một trái bầu hồ lô lốm đốm xanh bay lên, miệng hồ lô vừa úp xuống dưới, người ta đã lập tức nghe được âm thanh kiếm ngân choang choang bên trong. Đột nhiên một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng trực tiếp bắn từ bên trong ra, nhanh chóng hóa thành một đạo kiếm ảnh, bay lượn vòng quanh người Lục Huyền.

Sự xuất hiện của Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, đã lặng lẽ thay đổi quan niệm của rất nhiều đồng môn Luyện Khí đang có mặt tại đây.

"Mặt khác, quá trình bồi dưỡng linh thực còn có thể trợ giúp chúng ta nâng cao khả năng khống chế linh khí, lý giải sâu sắc hơn về các loại thuật pháp. Cuối cùng, Thiên Kiếm Tông nổi tiếng về kiếm, tầm quan trọng của Kiếm đường vượt

xa những điện đường khác, mà ở nơi này, lại có một loại linh thực tên là Kiếm Thảo, nó được coi là gốc rễ của tông môn. Muốn gia nhập vào Kiếm đường, muốn bồi dưỡng Kiếm Thảo, các vị cần phải có trình độ sâu sắc về linh thực.” Lục Huyền từng bước dụ dỗ, khiến cho vẻ mặt của rất nhiều đệ tử ngoại môn bên dưới dần dần thay đổi, cái nhìn về linh thực trong đầu bọn họ cũng mơ hồ phát sinh một chút biến hóa.

Lục Huyền thấy vậy, cũng âm thầm gật đầu.

Được người trả công thì cần phải dốc sức làm việc cho người, nếu hắn đã thu hai trăm Kiếm Ấn của điện chủ Tư Nông điện Thẩm Diệp, thì đương nhiên phải truyền thụ kiến thức liên quan đến linh thực cho thật tốt rồi.

Và điều đầu tiên phải làm, hiển nhiên là sửa chữa thành kiến của hầu hết các tu sĩ này về linh thực.

“Sau khi đã hiểu được tầm quan trọng của linh thực, tiếp theo đây, ta sẽ nói đến phương pháp gieo trồng linh thực. Trong tông môn có linh khí nồng đậm tinh khiết, linh nhưỡng linh điền phì nhiêu, vô cùng có lợi cho sự phát triển của linh thực. Mà làm một người Linh thực sư, để cho linh thực sinh trưởng tốt, lại cần lưu ý đến hai điểm. Thứ nhất, nắm vững các loại thuật pháp trụ cột để bồi dưỡng linh thực, chẳng hạn như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, Địa Dẫn Thuật.”

Lục Huyền vừa nói, tâm niệm vừa động, những sợi linh vũ đã rơi xuống khu vực nửa trượng trước người hắn, sau đó cơn mưa tăng nhanh, trực tiếp biến thành linh vũ như trút nước, nhưng vẫn chỉ giới hạn trong khu vực hắn đã xác định mà thôi.

Gieo trồng linh thực nhiều năm như vậy rồi, loại thuật pháp được hắn thi triển nhiều nhất chính là Linh Vũ Thuật, nó cũng đạt đến cảnh giới tông sư từ lâu, bởi vậy cả về tốc độ thi thuật lẫn phạm vi thuật pháp, hay độ mạnh yếu, mức độ linh vũ xuất hiện đều nằm trong một ý niệm của hắn.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn bên dưới thấy vậy, không khỏi sợ hãi than thành tiếng.

"Đừng coi thường những loại thuật pháp cơ sở này, sau khi tu luyện chúng đến một cảnh giới nhất định, chúng sẽ có ích rất nhiều cho các vị." Lục Huyền vừa dứt lời, một tia ánh sáng màu vàng óng ánh lại chợt lóe lên trên đỉnh đầu mọi người, sau đó khéo léo xoay tròn và quay trở về phía trước người hắn.

Đến tận lúc này, mọi người mới nhìn rõ đó là một luồng kiếm khí màu vàng óng ánh.

"Dù chỉ là loại 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 thường dùng để giết chết côn trùng gây hại, nhưng một ngày đạt đến cảnh giới cao thâm, nó cũng sẽ mang đến uy hiếp cực lớn cho tu sĩ Luyện Khí cao cấp."

"Chưa hết, ngay cả Địa Dẫn Thuật, nếu tu luyện tới cảnh giới đại thành cũng có thể dễ dàng cải tạo địa hình núi non. Tu luyện Mộc Sinh Thuật lại trợ giúp chúng ta khống chế đám thực vật xung quanh, đồng thời còn thúc đẩy linh thực sinh trưởng với tốc độ nhanh nhất."

Nói đến đây, trên tay hắn lại xuất hiện một hạt linh chủng có hình dạng giống như mũi tên, đồng thời trên nền hội trường cũng lặng lẽ xuất hiện một vết nứt nho nhỏ. Lục Huyền đặt hạt linh chủng kia vào trong khe nứt, một luồng sáng xanh nồng đậm cũng theo đó mà tiến vào, tưới tắm cho hạt linh chủng kia.

Chỉ trong chốc lát, một nhánh dây leo hình mũi tên nhỏ, dài ngoằng với mười mấy chiếc lá màu xanh lục đã nhanh chóng hình thành, thậm chí không đến nửa khắc sau, nó đã trực tiếp tiến vào thời kỳ thành thục.

Trên nhánh dây leo kia, có một mũi tên dài chừng ba tấc, vừa thành thục đã lập tức bắn về phía trước, đâm thật sâu vào

tảng đá dưới đất. Nhánh dây leo như mũi tên nhỏ màu xanh lục này có tên là Tiễn Đằng, linh thực nhất phẩm loại hình công kích.

Lục Huyền tình cờ có được một hạt linh chủng loại này, do cấp bậc chênh lệch quá lớn, lại cộng thêm phần thưởng hắn nhận được từ quầng sáng trắng sẽ giảm đi rất nhiều, nên hắn cũng không thử gieo trồng nó xuống.

Đương nhiên, ngay cả khi hạt linh chủng hắn sử dụng chỉ có nhất phẩm, nhưng nếu chỉ dùng mỗi Mộc Sinh Thuật sẽ không đạt được hiệu quả kinh người đến vậy, thực tế là trong quá trình thôi thúc Mộc Sinh Thuật, hắn còn cố ý tăng thêm một chút xíu Thanh Mộc Nguyên Khí, mới đạt được hiệu quả kinh người bậc này.

"Thứ hai, phải đối xử bình đẳng với mọi gốc linh thực. Vạn vật đều có linh, đương nhiên linh thực cũng không ngoại lệ, phẩm cấp linh thực càng cao, linh tính của chúng càng mạnh. Trong quá trình bồi dưỡng, mọi người có thể bớt chút thời gian đi cảm nhận cảm xúc của linh thực, từ đó tìm tòi ra thói quen và sở thích của linh thực. Bằng cách này, quá trình gieo trồng linh thực sẽ trở nên hiệu quả hơn và dễ dàng hơn, có xác suất thu được linh quả linh thực phẩm chất càng cao hơn."

Lục Huyền vừa dứt lời, Yêu Quỷ Đằng vẫn luôn ẩn nấp trong ống tay áo hắn lại lặng lẽ bò ra, mấy nhánh dây leo giống như xúc tu màu xám nhạt lập tức vươn ra từ nhiều góc độ khác nhau, tò mò nhìn mọi người phía dưới.

"Đây chính là loại linh thực phẩm cấp cao ta vừa nói tới, nhìn nó chẳng khác gì yêu thú cả." Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào một đoạn xúc tu của Yêu Quỷ Đằng, bình tĩnh nói.

"Linh thực có thể tự do di chuyển!"

“Không biết phẩm cấp gì đây, nhưng ít nhất cũng là linh thực tứ phẩm?”

“Xúc tu này đáng yêu quá đi, ta thực sự muốn có một gốc linh thực như vậy!”

Đám người bên dưới nhìn Yêu Quỷ Đằng sắp rụt vào trong tay áo Lục Huyền, lập tức nhao nhao lên tiếng, bàn tán xôn xao.

“Được rồi, ta đã nói hết những gì cần nói. Tiếp theo ta sẽ giảng giải cho chư vị đồng môn nghe về phương pháp bồi dưỡng rất nhiều loại linh thực thường thấy.” Lục Huyền nhẹ nhàng ấn Yêu Quỷ Đằng đang giấu ở trong ống tay áo vào trong, ấm áp nói.

Hắn vốn xuất thân từ tán tu, trước khi tiến vào Thiên Kiếm Tông vẫn chưa có kết cấu tri thức rõ ràng, cứ tìm được hạt giống nào là gieo trồng hạt giống ấy, hết thảy mọi thứ hắn biết đều bị giới hạn trong phạm vi những loại linh thực hắn từng gieo trồng.

Chương 346: Giải Đáp Thắc Mắc!

Sau khi gia nhập tông môn, chuyện đầu tiên hắn làm chính là chạy tới Tàng Kinh các, đổi những cuốn điển tịch có liên quan đến bồi dưỡng linh thực, sau đó ngày đêm chăm chỉ nghiên cứu, ghi nhớ kỹ càng những loại kiến thức đó vào trong đầu.

Cho đến bây giờ, hắn đã tự tin nói rằng, hiểu biết của mình trên phương diện linh thực đã đạt đến trình độ cực cao, thậm chí còn là tồn tại số một - số hai trong tông môn rồi.

Dù không trực tiếp đi gieo trồng linh chủng quý hiếm ấy, chỉ cần hắn tìm được cơ hội vùi nó vào trong đất, thì bất kể phẩm cấp cao bao nhiêu hay chủng loại hiếm thấy đến mức độ nào, hắn đều có thể nhìn rõ mồn một không sót tí gì.

Đây cũng là niềm tin lớn nhất để hắn qua đây giảng bài.

“Sau khi giảng xong, sẽ đến phần giải đáp thắc mắc. Nếu chư vị đồng môn có chỗ nào không hiểu trong quá trình chăm sóc linh thực, hoặc linh thực gặp phải vấn đề khó khăn gì, đều có thể trực tiếp đến tìm ta. Trọn một ngày hôm nay ta luôn ở trong Truyền Công điện, mọi người cứ thoải mái tới hỏi. Nếu không thể miêu tả chính xác trạng thái linh thực, có thể dứt khoát cầm gốc linh thực ấy tới, ta sẽ kiểm tra và giải quyết tại chỗ.” Lục Huyền mỉm cười nói, trong lòng vô cùng tự tin.

“Lục sư thúc, vì sao linh thực của ta chỉ ra hoa mà không kết quả?”

“Sư thúc, trong linh điền ta có một gốc linh thực biến dị, lát nữa kính xin sư thúc kiểm tra giúp ta một phen.”

“Sư thúc, ta không có vấn đề gì, chỉ đến đây muốn hỏi xem có thể sờ vào loại linh thực dây leo dễ thương vừa rồi không?”

Lục Huyền trả lời chi tiết từng câu hỏi của mỗi vị đệ tử ngoại môn.

Nhiều năm qua, hắn vẫn luôn chuyên tâm bồi dưỡng linh thực, sau khi bái nhập vào tông môn lại đặc biệt đi bổ sung đủ các loại tri thức có liên quan đến linh thực rồi, bởi vậy hoàn toàn có thể nói, hắn hiểu rõ rất nhiều loại phẩm chủng linh thực như trong lòng bàn tay của mình.

Khi đối mặt với nhiều vấn đề khác nhau, hắn sẽ chỉ thẳng vào điểm mấu chốt, hoặc là cẩn thận thăm dò, giải quyết vấn đề linh thực từ gốc rễ.

Điều này làm cho tất cả mọi người đang có mặt đều ngưỡng mộ không thôi, thông qua chuyện này, bọn họ cũng hiểu rõ hơn về trình độ trên lĩnh vực linh thực của Lục Huyền.

Nửa ngày trôi qua, Lục Huyền tạm biệt mọi người và trở lại thiền điện, nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ.

Buổi chiều, khi một lần nữa đi đến hội trường, Lục Huyền lại phát hiện đám tu sĩ bên dưới đã nhiều gấp rưỡi buổi sáng, thậm chí trong nhóm này còn có ba vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ xen lẫn vào đám đệ tử ngoại môn, ánh mắt bọn họ tràn đầy mong đợi nhìn về phía Lục Huyền trên bục.

“Buổi chiều ta sẽ đề cập chủ yếu đến các trường hợp bệnh của linh thực, nếu các vị đồng môn gặp phải chuyện khó giải quyết nào, có thể lên bục chúng ta cùng nhau thảo luận nghiên cứu.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Các vị sư huynh đệ, vậy ta đây sẽ không khách khí.” Một tu sĩ thanh niên lập tức đứng dậy ôm quyền, bước lên bục.

“Kính xin sư thúc xem giúp ta một chút.”

Lời vừa nói xong, linh lực trong người đã dâng trào, một tấm phù lục trực tiếp bắn ra, một tấm màn nước rộng lớn lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, hiện lên hình ảnh cực kỳ sống động. Tấm phù lục này chính là Thủy Kính phù nhị phẩm, có thể sao chép mục tiêu đã chọn, sau khi kích phát màn nước sẽ duy trì hình ảnh rõ ràng trong một khoảng thời gian nhất định.

Thủy Kính phù này vô cùng thịnh hành tại các khu vực câu lan trong Tu Hành giới.

Lúc này, hình ảnh chi tiết trên màn nước đang hiện ra trước mặt mọi người. Chỉ thấy một gốc hoa sen trắng tinh mọc trong một cái ao nước đầy bùn đen lắng đọng, phía trên đóa hoa sen kia lại có một luồng khí đen nhàn nhạt quanh quẩn.

“Cây hoa sen này tên là Hủ Thủy Liên, linh thực nhị phẩm, bởi vì nó đang ở trong thời kỳ sinh trưởng mấu chốt, ta sợ di dời nó đến đây sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn, cho nên đã dùng Thủy Kính phù này sao chép lại tình trạng của nó. Gần đây không biết vì sao, trên cuống và lá của Hủ Thủy Liên xuất hiện một luồng khí đen mờ, không tìm được ngọn nguồn, cứ vất vả xua tan hắc khí thì khoảng một - hai ngày sau nó lại xuất hiện ở trên cây. Gốc Hủ Thủy Liên này có tác dụng rất lớn với ta, đột nhiên gặp phải tình huống này khiến cho lòng ta nóng như lửa đốt, cũng mong Lục sư thúc và chư vị đồng môn cùng xem giúp ta, đa tạ!” Tu sĩ thanh niên trịnh trọng nói.

“Phải chăng là do linh thực biến dị rồi?”

“Ta nhìn không giống lắm, khí đen chỉ bao bọc ở tầng ngoài của Hủ Thủy Liên, không giống tình huống biến dị phát sinh bên trong cây.”

“Hay là bị dị trùng nào đó xâm nhập?”

… truye^.nyypro…

Mọi người bàn tán xôn xao.

Lục Huyền suy nghĩ một lúc, mới mở miệng hỏi thanh niên.

“Sư điệt có cầm theo loại bùn đen trong ao đến đây không?”

“Có có.” Thanh niên nọ vội vàng lấy một cái bình nhỏ từ trong túi trữ vật ra, mở miệng bình, có một nửa bình đều đựng bùn màu đen. Thỉnh thoảng trên bề mặt bùn đen lại xuất hiện một chút bọt khí màu đen, rồi nhanh chóng vỡ tan. Khoảnh khắc nắp bình được mở, có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng đậm.

“Sư thúc nghi ngờ loại bùn đen này có vấn đề?”

Lục Huyền khẽ gật đầu, sau đó cầm một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo từ trong túi trữ vật ra. Hắn bỏ linh chủng vào trong bùn đen, một luồng thanh quang lất phất rơi từ trên xuống.

Linh Huỳnh Thảo chỉ là linh thực chưa nhập phẩm, chu kỳ sinh trưởng ngắn, phương thức bồi dưỡng đơn giản, được Mộc Sinh Thuật cảnh giới đại thành của Lục Huyền với một tia Thanh Mộc Nguyên Khí trộn lẫn bên trong bồi dưỡng, chỉ vài giây phút sau, một gốc Linh Huỳnh Thảo mảnh mai non mềm đã mọc lên từ trong đống bùn đen nọ.

Nếu nhìn thật kỹ, có thể trông thấy một tia khí đen vô cùng mờ nhạt đang quanh quẩn trên phiến lá non mịn.

“Đây… Đây là tình huống gì?” Tu sĩ thanh niên bật thốt lên một câu hỏi.

Mọi người dưới khán đài cũng tập trung tinh thần qua bên này, cùng hồi hộp chú ý từng cử động của Lục Huyền.

“Sư điệt lấy loại bùn đen này từ nơi khác đến sao?” Lục Huyền vừa tiếp tục thúc giục Linh Huỳnh Thảo sinh trưởng vừa đặt câu hỏi.

“Đúng vậy, Hủ Thủy Liên cần sinh trưởng trong linh nhưỡng thối rữa, nên ta đã lấy không ít bùn đất thối rữa từ một khu bí cảnh về, không ngờ điều này lại làm hại Hủ Thủy Liên.” Tu sĩ thanh niên tự lẩm bẩm, nét mặt vẫn có chút không dám tin.

“Nếu ta đoán không sai thì bên trong loại bùn đen này có ẩn giấu một luồng khí tức dơ bẩn, có thể dùng phù lục hoặc pháp khí tương ứng tới xua tan nó.”

Linh Huỳnh Thảo sinh trưởng càng ngày càng cao, luồng khí đen trên phiến lá cũng theo đó mà càng ngày càng dày đặc.

Tất cả mọi người trông thấy cảnh tượng này, đều đã tin vào phán đoán của Lục Huyền đến tám - chín mươi phần trăm rồi.

“Trong hoàn cảnh sinh trưởng của linh thực thường tồn tại nhiều loại khí tức, linh khí chỉ là loại phổ biến nhất trong đó. Ngoại trừ linh khí, vẫn còn đủ các loại khí tức đặc thù như tà khí, âm khí và sát khí, những loại khí tức này không thể tùy tiện sử dụng được. Cùng là khí tức, nhưng có loại sẽ trợ giúp thúc đẩy quá trình sinh trưởng phát triển của một số linh thực, trong khi có loại lại có thể gây ra tổn thương lớn cho hầu hết các loại linh thực khác. Cho nên trong quá trình bồi dưỡng linh thực, cần phải phân biệt rõ ràng các loại khí tức xung quanh, như vậy mới có thể cung cấp một môi trường sinh trưởng tốt nhất cho linh thực.” Lục Huyền kết luận.

Chương 347: Thanh Ngọc Chi!

Tu sĩ thanh niên tràn đầy cảm kích, lập tức bước xuống bục. Sau đó, lại có thêm mấy đệ tử ngoại môn lên bục, những người này hoặc là cầm theo linh thực, hoặc là hỏi trực tiếp vấn đề, Lục Huyền đều kiên nhẫn trả lời từng người một.

"Lục sư thúc, ta thu được hạt linh chủng Tử Dương Hoa này đã hai năm rưỡi rồi, nhưng thời gian dài như vậy, nó vẫn không thể mọc thành linh thực, không biết nó có vấn đề ở đâu. Nếu cứ không thể bồi dưỡng được, đoán chừng sinh cơ bên trong linh chủng sẽ trôi đi hết, và biến thành phế chủng mất." Một thanh niên có tướng mạo thanh tú đi lên bục, trên tay cầm theo một hạt linh chủng màu tím đậm, vẻ mặt có phần bức thiết.

Lục Huyền tiếp nhận hạt linh chủng kia, trực tiếp vùi nó vào trong linh nhưỡng, rất nhanh, hắn biết được điểm bất thường có liên quan đến hạt linh chủng này.

"Chắc hẳn sư điệt lấy được hạt linh chủng Tử Dương Hoa này từ chỗ sâu dưới lòng đất?"

"Đúng vậy, ta lấy được linh chủng này ở một chỗ sâu tới ngàn trượng trong lòng đất của bí cảnh, nhưng tình huống này có liên quan gì đến chuyện nó không thể nhú mầm ư?" Thanh niên thanh tú như có điều suy nghĩ hỏi.

"Linh thực Tử Dương Hoa thường sinh sống trong hoàn cảnh có nhiều ánh sáng chiếu rọi, mà hạt linh chủng này của sư điệt, vốn ở sâu trong lòng đất đã lâu, trải qua từng đời cải

tạo nên đã hoàn toàn thích nghi với hoàn cảnh dưới lòng đất rồi, nếu trồng trong môi trường bình thường sẽ không thể tạo thành linh thực. Vì vậy, chỉ cần sư điệt trồng hạt linh chủng Tử Dương Hoa này trong một cái hang động tối tăm là được, độ sâu khi vùi nó vào trong linh nhưỡng cũng phải gấp đôi linh thực bình thường.” Lục Huyền đề xuất một giải pháp chi tiết.

Đợi cho đến khi thanh niên thanh tú kia tràn đầy cảm kích đi xuống bên dưới, lúc này, hắn mới quay người nhìn nhóm đồng môn đang chăm chú lắng nghe ở hội trường: “Chắc hẳn hạt linh chủng Tử Dương Hoa này đã mang đến cho các vị một vài gợi ý rồi. Đúng vậy, phương pháp gieo trồng linh thực cũng cần dựa theo tình hình cụ thể, không thể gò bó vào một phương pháp và quy trình cố định được. Các vị có thể thiết lập nên mối liên quan mật thiết và hiểu rõ nhu cầu của linh thực, từ đó lại tùy theo nhu cầu của chúng mà điều chỉnh phương pháp gieo trồng, để chúng luôn ở trong trạng thái sinh trưởng tốt.”

Hắn dùng ví dụ linh chủng Tử Dương Hoa không thể phát triển thành cây, để chia sẻ kiến thức cho nhóm vị đệ tử ngoại môn đang nghe giảng bên dưới.

“Lục sư thúc, ta có một gốc Thanh Ngọc Chi tam phẩm, hai ngày nay, đột nhiên nó trở nên cực kỳ khác thường, sư thúc có thể nhìn giúp ta một chút không?” Đột nhiên một giọng nói lạnh nhạt truyền đến.

Lục Huyền nhìn về phía người nói chuyện, chỉ thấy một gã tu sĩ Luyện Khí viên mãn có tướng mạo hơi âm trầm đang nhìn về phía này.

“Ồ? Thanh Ngọc Chi tam phẩm sao? Mời sư điệt lên đây, để cho ta và mọi người cùng nghiên cứu.” Lục Huyền cảm thấy khá hứng thú với loại linh thực này.

Hắn từng bắt gặp loại Thanh Ngọc Chi tam phẩm này trong một cuốn điển tịch ở bên trong Tàng Kinh các, đây là loại linh thực cực kỳ hiếm thấy, bên trong Thiên Kiếm Tông cũng không có linh chủng tương ứng để cung cấp trao đổi.

Thanh niên âm trầm kia lập tức lấy một nhánh cây có hình thù kỳ dị từ trong túi trữ vật ra. Thân cây dài nhỏ có màu xanh đậm, trên đầu cành có mọc ra một cụm san hô giống như ngọc thạch màu xanh nhạt, mang đến xúc cảm lóng lánh trong suốt.

Dựa vào đôi mắt sắc bén của mình, Lục Huyền lập tức nhận thấy có rất nhiều vết nứt nhỏ trong suốt đến vô hình trên cành cây trông như ngọc thạch kia, nếu quan sát bằng mắt thường rất dễ dàng bỏ qua chúng. Những vệt rạn nứt kia quá mức nhỏ bé, thậm chí còn kết hợp lại thành những đường vân chạy dọc theo cành cây, cứ như quỹ tích của tự nhiên vậy, dường như tác nhân tạo thành không phải do con người.

"Xin hỏi sư điệt, loại tình huống này đã xuất hiện trên Thanh Ngọc Chi được bao lâu rồi?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Không đến ba ngày, cụ thể thì ta không biết, cũng may hôm nay ta tình cờ phát hiện ra." Thanh niên có vẻ âm trầm kia lạnh nhạt trả lời.

Lục Huyền nghe vậy, chỉ gật nhẹ đầu, sau đó lại không ngừng lật qua lật lại nhánh Thanh Ngọc Chi tam phẩm trong tay, mạch suy nghĩ cuồn cuộn trào dâng trong đầu.

"Nguyên nhân có thể là do đâu đây? Phán đoán từ xu hướng phát triển của đường vân, khả năng do ngoại lực gây ra là cực kỳ bé nhỏ, có vẻ như ta nên đặt trọng điểm vào nguyên nhân nội tại. Như vậy tình huống là gì? Là khí tức tà ma xâm nhập? Hay do dị trùng chưa xác định nào đó? Hoặc chỉ đơn giản là nó tự nứt ra thôi?"

“Sư thúc có nhìn ra vấn đề gì không?” Thanh niên có vẻ âm trầm kia hơi có không kiên nhẫn, sốt ruột hỏi.

“Còn chưa, để ta xem một lần nữa.” Lục Huyền tiếp tục cẩn thận kiểm tra Thanh Ngọc Chi tam phẩm.

Lại qua nửa khắc, hắn cùng với một vài đệ tử ngoại môn bị thu hút đến vẫn bó tay không tìm ra phương thức nào để xử lý tình huống ấy, dù bọn họ có đưa ra một vài phương pháp nhưng chỉ có thể trị được phần ngọn chứ không trị dứt điểm được tận gốc, thậm chí còn không tìm ra được gốc rễ của vấn đề.

“Nếu sư thúc thật sự không tìm ra vấn đề, vậy thì đến đây thôi, lát nữa ta lại đi tìm những vị sư thúc khác xem xét hộ.” Trong giọng nói của thanh niên âm trầm kia có kèm theo vài phần nghi ngờ, chất vấn.

“Ta có thể trồng gốc Thanh Ngọc Chi này không?” Lục Huyền bình tĩnh hỏi thanh niên có vẻ âm trầm nọ.

Gặp chuyện bản thân không giải quyết được cứ dứt khoát để phần mềm hack lo, Lục Huyền dự định sẽ dùng năng lực nắm bắt chính xác trạng thái sinh trưởng của linh thực, để thử xem nguyên nhân thực sự là gì.

“Sư thúc không cần thiết phải làm điều thừa thãi như vậy.”

“Ta có lực tương tác khá mạnh với linh thực, có thể cảm nhận được đại khái cảm xúc và nhu cầu của chúng. Sau khi trồng Thanh Ngọc Chi xuống, ta sẽ dựa vào một vài loại thuật pháp linh thực, để cho ra phán đoán sơ lược.”

“Chỉ cần không gây tổn thương tới Thanh Ngọc Chi là được.” Thanh niên kia thoáng do dự một chút, mặc dù cảm thấy lời nói của Lục Huyền có chút khó tin, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Xin sư điệt hãy yên tâm, ta cam đoan sẽ không làm tổn hại đến linh thực.” Được chủ nhân của Thanh Ngọc Chi cho phép, Lục Huyền lập tức tìm một khoảng đất trống, thi triển Địa Dẫn Thuật rồi vùi nhánh Thanh Ngọc Chi kia vào trong linh nhưỡng.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn đến đây nghe giảng cũng xúm lại, để xem Lục Huyền sẽ giải quyết tình huống này như thế nào.

Phần gốc của nhánh Thanh Ngọc Chi kia vừa vặn được cắm vào trong vết nứt.

Lục Huyền lại thi triển một đạo Linh Vũ Thuật cho linh thực, những sợi linh vũ li ti nhẹ nhàng thấm vào phần gốc và cành lá của Thanh Ngọc Chi. Sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần, một chuỗi những thông tin chi tiết về Thanh Ngọc Chi lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Linh thực Thanh Ngọc Chi tam phẩm, trân quý hiếm thấy, trong quá trình sinh trưởng cần hấp thu tinh hoa cuiar ngọc thạch, sau khi thành thục có thể dùng để luyện chế các loại pháp khí xua đuổi tà ma như ngọc như ý, ngọc bội, ngọc giản…】

【Sinh cơ đang trôi đi, do trong cơ thể linh thực có Ẩn Mộc Trùng ký sinh, dẫn tới sinh cơ của linh thực bị mất dần, nếu để lâu dài, có khả năng phần đỉnh ngọc thạch sẽ bị nứt vỡ từ từ.】

Chương 348: Hãm Hại!

"Ẩn Mộc Trùng? Là con gì vậy?" Sau khi tìm ra vấn đề, Lục Huyền lập tức cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Vấn đề là hắn vẫn chưa từng nghe nói về loại Ẩn Mộc Trùng đang ẩn náu bên trong linh thực, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, lại dùng linh thức ngưng tụ bên trong xung quanh linh thực.

Có lẽ linh thức của hắn đã đụng phải bản thể của Ẩn Mộc Trùng, nên rất nhanh, trong đầu đã xuất hiện thông tin về nó.

【Dị trùng tam phẩm Ẩn Mộc Trùng, lực công kích thuộc loại thấp kém so với đám côn trùng cùng cấp bậc, năng lực ẩn nấp cực mạnh, có thể khéo léo dung hợp với linh thực một cách tự nhiên.】

【Chúng có thể hình thành nên mối quan hệ cộng sinh với một số loại linh thực để cùng nhau phát triển, nhưng cũng có thể ký sinh trong thân một số loại linh thực khác, từ từ cướp đi sinh cơ của linh thực.】

【Có thể dẫn chúng ra bằng cách dùng phù lục, pháp khí hệ mộc.】

"Có thể hòa hợp cùng linh thực, thảo nào không tìm ra dấu vết gì cả. Cộng sinh… Ký sinh…" Lục Huyền cảm khái một câu, đột nhiên trong đầu như có một tia chớp vừa lóe qua.

"Rõ ràng loại Thanh Ngọc Chi trước mắt này không phải mục tiêu cộng sinh của Ẩn Mộc Trùng, vậy tại sao bên trong linh thực lại ẩn chứa Ẩn Mộc Trùng? Chẳng lẽ có người chủ

động thả Ẩn Mộc Trùng vào trong linh thực?" Lục Huyền càng nghĩ càng thấy chuyện này cực kỳ đáng ngờ.

Ẩn Mộc Trùng ký sinh trong linh thực vốn là mối quan hệ bị động, cộng thêm thời gian xuất hiện tình huống dị thường của Thanh Ngọc Chi rất ngắn.

Lục Huyền nhanh chóng suy tính, càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này.

"Nếu cố ý thả Ẩn Mộc Trùng vào bên trong Thanh Ngọc Chi, vậy mục đích là gì chứ? Muốn đến đây để gây sự à?" Hắn đã tưởng tượng ra tình cảnh tiếp theo.

Hắn là một Linh thực sư có thể đến Truyền Công điện giảng bài, nhưng lại bó tay không biện pháp trước hiện tượng Thanh Ngọc Chi tam phẩm nứt vỡ, và tình tiết tiếp theo của vở kịch này chính là vấn đề kia sẽ bị một tu sĩ Luyện Khí không có danh tiếng gì giải quyết.

Loại tình huống đối lập rõ ràng như vậy, rất có khả năng sẽ mang lại ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của hắn trên linh thực nhất đạo.

"Ai sẽ là kẻ chủ mưu phía sau chuyện này?"

Đối tượng đầu tiên Lục Huyền nghĩ tới chính là ba người trong phúc địa lúc trước, bởi từ trước đến nay, hắn vẫn luôn ru rú trong nhà, nếu ra ngoài cũng nhiệt tình giúp đỡ người khác, chỉ có mâu thuẫn cực lớn với ba người muốn cướp Phượng Hoàng Mộc kia thôi, khả năng người khác ra tay cực kỳ nhỏ.

"Dùng Thanh Ngọc Chi tam phẩm trân quý hiếm thấy tới làm mồi nhử, lại cố ý thả Ẩn Mộc Trùng rất khó phát hiện vào, chờ đến khi ta không thể giải quyết được, thanh danh mất sạch, bọn họ sẽ dùng một loại pháp khí chuyên dụng để dẫn Ẩn Mộc Trùng từ bên trong linh thực đi ra, chút sinh cơ vừa trôi mất của Thanh Ngọc Chi cũng có thể nhanh chóng khôi

phục lại. Ngắn ngủi chỉ có nửa ngày đã nghĩ ra một kế sách không chút sơ hở như vậy, đúng là không dễ dàng. Đáng tiếc bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không tính được tình huống ta có thể phát hiện dấu vết của Ẩn Mộc Trùng."

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Huyền lại hơi nhếch lên với biên độ cực nhỏ.

Bọn họ hoàn toàn không tính được tình huống hắn có thể nắm bắt trạng thái tức thời của linh thực, bởi vậy chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể cảm nhận được điểm khác thường của linh thực, rồi từ đó tìm cách xử lý điểm khác thường kia.

"Thả Ẩn Mộc Trùng không thể xây dựng nên mối quan hệ cộng sinh vào Thanh Ngọc Chi quý hiếm, chắc hẳn đám người này cũng không có dự định sẽ bảo vệ linh thực rồi. Đã như vậy, ta sẽ giúp ngươi một dao, trợ giúp Thanh Ngọc Chi triệt để diệt vong."

Hắn đang cầm nhánh linh thực Thanh Ngọc Chi trên tay, đột nhiên một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí thật nhỏ tuôn ra từ đầu ngón tay út, nhanh chóng thẩm thấu vào trong linh thực.

Thanh Mộc Nguyên Khí ẩn chứa một lượng lớn thảo mộc linh khí tinh thuần, nó chính là vật yêu thích của hầu hết các loại linh thực, bao gồm cả mấy con Ẩn Mộc Trùng này.

Sau khi Ẩn Mộc Trùng bên trong Thanh Ngọc Chi hấp thụ Thanh Mộc Nguyên Khí, tốc độ sinh trưởng của chúng sẽ tăng nhanh hơn rất nhiều, thậm chí còn hoà hợp chặt chẽ và sâu sắc hơn với linh thực, tuy hai mà một.

Người đứng sau một màn này vốn có ý tưởng sẽ phân tách Ẩn Mộc Trùng ra khỏi Thanh Ngọc Chi sau khi đả kích Lục Huyền, vì vậy Lục Huyền hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì làm đến cùng, hắn dứt khoát ra tay, chặt đứt khả năng phân tách kia.

“Sư điệt, ta đã kiểm tra cẩn thận, trong thân Thanh Ngọc Chi này có Ẩn Mộc Trùng tam phẩm ẩn núp. Nhưng bệnh đã đạt đến trình độ mãn tính, tích tụ lâu ngày, e rằng khó có thể khôi phục linh thực trở lại như bình thường được.”

Lục Huyền vừa dứt lời, trên phần đỉnh ngọc thạch của Thanh Ngọc Chi đã truyền đến tiếng vang rắc rắc, vết nứt ban đầu vốn cực kỳ nhỏ bé, gần như không thể nhìn thấy lại chỉ trong nháy mắt đã trở nên dài và lớn hơn, nổi bật cực kỳ rõ nét.

“Ngài… Có phải ngài vừa động tay động chân trên Thanh Ngọc Chi của ta đúng không?” Nghe được tiếng vỡ vụn răng rắc truyền đến từ nhánh ngọc thạch, thoắt cái sắc mặt có vẻ âm trầm của thanh niên kia đã biến thành trắng bệch, gã vô cùng kinh hãi hỏi.

Gốc Thanh Ngọc Chi tam phẩm này vốn được một tu sĩ Trúc Cơ giao cho gã, nếu vật không quy nguyên chủ, thì gã sẽ phải chịu trách niệm rất lớn.

“Sư điệt, ngươi không thể tùy tiện nói như vậy được. Rõ ràng là Ẩn Mộc Trùng bên trong Thanh Ngọc Chi đang không ngừng cướp đi sinh cơ của linh thực, sao lại đổ trách nhiệm lên đầu ta?” Chỗ sâu bên trong khóe mắt Lục Huyền vừa lóe lên một tia lạnh lùng, hắn bình tĩnh đáp.

“Nhưng vừa rồi vết nứt còn không nhìn thấy rõ, vậy mà sau khi qua tay ngài, nó lại đột nhiên biến hóa nhiều như vậy. Nhất định là ngài, nhất định là ngài…” Thanh niên có vẻ âm trầm, không ngừng lẩm bẩm.

Tổn thất một gốc linh thực tam phẩm trân quý hiếm thấy như vậy, gã rất sợ tu sĩ Trúc Cơ phía sau sẽ giận chó đánh mèo sang người mình, vì vậy mới theo bản năng muốn đùn đẩy trách nhiệm cho Lục Huyền.

“Láo xược!” Lục Huyền giận tím mặt, một luồng linh áp cường đại lập tức lan tràn ra bốn phương tám hướng.

“Đây là thái độ mà một đệ tử ngoại môn nên có với tiền bối Trúc Cơ sao? Ta đã nói rất rõ ràng, sở dĩ Thanh Ngọc Chi này rạn nứt là do Ẩn Mộc Trùng ký sinh trong đó. Ẩn Mộc Trùng liên tục cướp đoạt sinh cơ bên trong linh thực, chẳng lẽ vết nứt kia có thể một mực giữ nguyên như vậy, không diễn biến tồi tệ hơn ư?” Sắc mặt Lục Huyền đầy vẻ lạnh lùng, hắn lập tức chất vấn thanh niên có vẻ âm trầm kia.

“Nhưng rõ ràng là…” Thanh niên có vẻ âm trầm vừa định nói cái gì đó, song liếc mắt lại trông thấy vẻ mặt không giận tự uy của Lục Huyền cùng với mấy chục người đang ngồi bên dưới, đành phải nuốt lại những lời lời định nói vào trong cổ họng.

Gã vốn định nói ra sự thật, rằng cách đây không lâu loại linh thực này vẫn còn nguyên vẹn, nhưng lời đến bên khóe miệng, trong đầu lại lập tức ý thức được chuyện này cực kỳ không ổn. Nếu gã nói ra sự thật, có khác nào không đánh đã khai? Đến lúc ấy, chẳng những bản thân gã không đùn đẩy được trách nhiệm cho người ta, ngược lại còn chắc chắn bị định cho cái tội vu cáo hãm hại đệ tử nội môn rồi.

Chương 349: Chỉ Béo Đám Ẩn Mộc Trùng!

Làm hư hại Thanh Ngọc Chi chỉ cần bồi thường một khoản tiền bằng giá trị của bản thân linh thực, bỏ nhiều 'máu' chút là có thể chống đỡ cho qua. Nhưng một khi bị định tội vu oan cho đệ tử nội môn thì tính chất của vụ việc này sẽ khác, khẳng định là gã sẽ bị Giới Luật đường chưởng quản môn quy bắt giữ.

Đến lúc đó, nhẹ thì giam cầm nhiều năm, nặng thì trực tiếp phế bỏ tu vi, trục xuất ra khỏi tông môn.

Nghĩ đến đây, thanh niên có vẻ âm trầm kia đã lập tức tỉnh táo lại. Gã không ngừng điều chỉnh nhịp thở của mình, hít thật sâu vài cái, cuối cùng cũng bình tĩnh xuống.

"Xin lỗi Lục sư thúc, chỉ vì gốc Thanh Ngọc Chi này quá mức quý báu đối với ta, hiện giờ nó lại đột nhiên vỡ nứt, khiến ta trong lúc nhất thời không thể chấp nhận được, tâm lý mất cân bằng, đã hành xử lỗ mãng, chỉ mong sư thúc thứ lỗi. Về phần Ẩn Mộc Trùng vừa được sư thúc đề cập đến, chẳng hay sư thúc có thể tìm ra con côn trùng ấy hay không?"

Trong lòng thanh niên có vẻ âm trầm vẫn kèm theo một tia hy vọng, mặc dù Lục Huyền đã phát hiện Thanh Ngọc Chi bị bệnh là do có Ẩn Mộc Trùng ký sinh bên trong thân cây, nhưng phát hiện là một chuyện, dẫn ra được lại là chuyện khác. Ngộ nhỡ Lục Huyền không thể bắt được con Ẩn Mộc Trùng trong đó ra thì sao?

Chẳng phải lúc ấy, toàn bộ những gì hắn vừa nói đều là phán đoán vô căn cứ sao? Nếu vậy khi trở về, gã cũng có thể miễn cưỡng giải thích được với tu sĩ phía sau kia.

"Được." Lục Huyền vừa nghe ý kiến của đối phương, biết gã này chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, hắn cũng thể theo nguyện vọng của đối phương mà xử lý thôi.

Hắn lập tức mượn một kiện pháp khí cung tên nhất phẩm của tu sĩ phía dưới. Thân cung và dây cung của loại pháp khí này đều được chế tạo từ nguyên liệu hệ mộc, có lực hấp dẫn cực lớn với Ẩn Mộc Trùng. Hắn cẩn thận khống chế linh lực để món pháp khí cung tên kia tiếp xúc với nhánh Thanh Ngọc Chi, chỉ thấy một mảnh thanh quang nồng đậm rực rỡ trực tiếp tỏa ra từ chiếc cung kia.

Không lâu sau, trong khi mọi người đang hồi hợp chờ đợi, đột nhiên một mảnh nhánh Thanh Ngọc Chi thật nhỏ lại tự mình phân tách ra ngoài, sau đó đáp xuống chiếc cung kia, và không ngừng leo lên trên.

Trên thân cành Thanh Ngọc Chi còn lưu lại một lỗ nhỏ màu đen kịt, hình dạng và kích thước cực kỳ ăn khớp với bộ phận vừa rơi ra kia.

"Đây là Ẩn Mộc Trùng, chuyên ký sinh ở bên trong và dung hợp với linh thực. Con Ẩn Mộc Trùng trước mắt này đã thiết lập nên mối liên hệ vô cùng chặt chẽ với linh thực rồi, bởi vậy sau khi dẫn nó rời đi, sẽ gây thêm tổn thương cho linh thực."

"Đa tạ sư thúc." Tia hy vọng cuối cùng đã tan thành mây khói, mặt mũi thanh niên có vẻ âm trầm kia lập tức chuyển thành xám như tro tàn, gã nhận lấy nhánh Thanh Ngọc Chi đã bị tổn thương từ trong tay Lục Huyền, lại nhặt cả phần bị gãy ở dưới đất lên, sắc mặt uể oải rời khỏi chính điện. Bước chân thất tha thất thểu, cứ như đang giẫm lên mây.

Lục Huyền không hề có bất cứ lòng trắc ẩn nào với chuyện gã vừa gặp phải. Hắn vừa mới đến Truyền Công điện giảng bài chưa được nửa ngày, người đứng sau thanh niên này đã cố ý thiết kế nên một cái bẫy cực kỳ kín kẽ để cho hắn không thể không chui vào.

Nếu hắn không nắm bắt được trạng thái tức thời của linh thực, rồi mạnh mẽ phá vỡ nó, thì khẳng định là danh dự Linh thực sư tại tông môn đã được hắn vất vả tạo dựng nên trong suốt quãng thời gian qua, sẽ bị tổn hại rất nhiều.

Mặc dù thanh niên có vẻ âm trầm kia bị người khác xúi giục, nhưng gặp phải tình huống này, cũng là do bản thân gã gieo gió gặt bão.

Hành động này của Lục Huyền khiến người đứng sau gã mất đi một gốc linh thực quý hiếm, cũng để thanh niêm u ám kia nhận lấy hậu quả mà gã xứng đáng phải nhận.

Ừm, đám người thiết kế cái bẫy này đều gặt quả đắng, chỉ béo đám Ẩn Mộc Trùng vô duyên vô cớ lại được ăn một bữa no nê.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục tiết học.” Ánh mắt Lục Huyền đảo qua đám người phía dưới, rất nhiều đệ tử ngoại môn còn đang xì xào bàn tán lập tức im bặt.

Sự xuất hiện của tu sĩ thanh niên âm u kia chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn ngủi, mang đến một ít đề tài câu chuyện mới cho đám đệ tử khi rảnh rỗi.

Sau gã lại có thêm một vài tu sĩ khác lên bục, hỏi Lục Huyền về những vấn đề khác nhau bọn họ đang hoặc đã từng gặp phải trong quá trình bồi dưỡng linh thực. Lục Huyền kiên nhẫn trả lời từng câu một. Cuối cùng khi một ngày lên lớp kết thúc, đám người bên dưới mới lưu luyến rời đi.

Trải qua quá trình truyền thụ của Lục Huyền, bọn họ đã có một nhận thức hoàn toàn mới về linh thực.

"Lục sư thúc, ta vô cùng hứng thú với bồi dưỡng linh thực. Không biết liệu ta có thể giúp đỡ sư thúc, đi chăm sóc những loại linh thực sư thúc đang gieo trồng hay không? Sư thúc tu hành gian khổ, lại còn bồi dưỡng rất nhiều linh thực như vậy, ngài có thể giao những loại linh thực phẩm cấp thấp cho ta chăm sóc, như vậy ngài sẽ tiết kiệm được kha khá thời gian đó." Trước khi chia tay, một nữ tu xinh đẹp đi đến trước mặt Lục Huyền, nàng này nũng nịu nói, rồi cúi xuống, có cảm giác cái đầu kia gần như đã chui sâu vào bộ ngực căng phồng của nàng rồi.

"Chăm sóc linh thực giúp ta?" Ánh mắt Lục Huyền khẽ liếc qua nữ tu nọ.

"Vâng, ta nguyện san sẻ thay sư thúc, có thể không cần tiền công, chỉ hy vọng được ở bên cạnh sư thúc học tập phương thức bồi dưỡng linh thực là được. Ngoài ra, lúc bình thường, ta còn có thể chăm sóc một chút vấn đề sinh hoạt thường ngày cho sư thúc nữa."

Nữ tu xinh đẹp cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, lại len lén ưỡn bộ ngực phập phồng của mình lên, tỏ vẻ bản thân vừa sung mãn vừa hào phóng.

"Ta xin nhận ý tốt của sư điệt." Đôi mắt Lục Huyền vẫn trong trẻo như thường, hắn lạnh nhạt trả lời: "Nhưng mỗi một gốc linh thực trong linh điền của ta đều do đích thân ta gieo trồng, chúng chứa đựng vô số tâm huyết của ta. Ta đối xử với chúng giống như hài tử nhà mình, đương nhiên sẽ không có đạo lý giao hài tử của mình cho người khác chăm sóc."

Lục Huyền thẳng thừng từ chối.

Nói đùa! Quầng sáng màu trắng thu hoạch được sau khi linh thực thành thục, chính là nền tảng lập thân lập nghiệp của hắn tại Tu Hành giới. Nếu giao chúng cho nữ tu xinh đẹp này chăm sóc, tuy bản thân sẽ nhẹ nhõm đi nhiều, nhưng điều ấy cũng có nghĩa là hắn không thể nhận được quầng sáng phần thưởng nữa.

Bởi nói gì thì nói, mức độ tham gia bồi dưỡng trong quá trình linh thực sinh trưởng, cũng là một trong những nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến phần thưởng của quầng sáng.

"Vậy được rồi… Bất cứ lúc nào sư thúc cần đều có thể đến tìm ta." Nữ tu xinh đẹp thấy dáng vẻ khô như ngói, không hiểu phong tình của Lục Huyền, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, chỉ có thể lưu lại một tấm phù lục liên lạc rồi xoay người rời đi.

"Ngươi lại muốn nhúng chàm vào đám linh thực ta trồng, để cho ta không nhận được quầng sáng phần thưởng sao!"

"Ôi nữ tu! Bọn họ chỉ biết gây ảnh hưởng đến tốc độ làm ruộng của ta mà thôi." Lục Huyền nhìn theo bóng dáng nữ tu nọ đi xa, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Chương 350: Hợp Tác Với Đan Điện!

“Lục sư đệ mời dừng bước!” Ngay khi Lục Huyền muốn kêu gọi một con Linh hạc qua đây đưa mình rời khỏi Truyền Công điện, lại có một giọng nói êm ái truyền đến từ phía sau lưng.

Hắn quay đầu nhìn lại, chợt bắt gặp nữ tử áo vàng ở trong thiên điện sáng nay, đang đứng mỉm cười nhìn mình.

“Quan sư tỷ.” Trước đó hai người có trò chuyện một hồi, Lục Huyền đã biết tên nữ tử áo vàng này là Quan Uyển, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tinh thông luyện đan.

Quan Uyển bước lên phía trước, trên khuôn mặt đoan trang nhã nhặn nở nụ cười mỉm: “Ta có nghe nói về nội dung linh thực vừa được Lục sư đệ truyền thụ ngày hôm nay. Quả đúng như lời đồn, trình độ của sư đệ về linh thực nhất đạo thực sự khiến người ta bội phục không thôi, rất nhiều lý luận liên quan đến chuyện bồi dưỡng linh thực của sư đệ đã giúp mọi người đột nhiên giác ngộ, xúc động bồi hồi. Nhất là buổi chiều, một màn giải quyết đủ loại vấn đề của linh thực cho các đệ tử ngoại môn ngay tại chỗ càng thêm đặc sắc. Ta ước gì bản thân cũng có mặt ở đó, để chứng kiến phong thái của Lục sư đệ một phen.”

“Quan sư tỷ quá khen rồi, chẳng hay sư tỷ có chuyện gì quan trọng cần tìm ta sao?” Nữ tử áo vàng này khen một tràng như vậy, đã khiến cho người từ trước đến nay vốn có lớp da mặt dày như Lục Huyền cũng thấy hơi ngượng ngùng, vì vậy, hắn vội vàng lên tiếng hỏi.

“Sở dĩ ta đến tìm Lục sư đệ là muốn thương lượng với sư đệ về khả năng hợp tác.” Vẻ mặt Quan Uyển trở nên nghiêm túc, nhẹ nhàng nói.

“Hợp tác?” Vừa nghe được hai từ này, tinh thần Lục Huyền lập tức phấn chấn hẳn.

“Đúng vậy, Lục sư đệ cũng biết ta có thiên phú không tệ trên phương diện luyện đan, cũng có được một vị trí tàm tạm bên trong Đan điện của tông môn. Đan điện có cung cấp các loại đan dược cho hàng loạt đệ tử tông môn, vì vậy cần số lượng linh thực cực kỳ khổng lồ.”

“Thông thường Đan điện có ba nguồn cung tài liệu, một là đệ tử tông môn ra ngoài thăm dò bí cảnh, lấy được từ trong bí cảnh và trở về nộp lên cho tông môn để đổi lấy linh thạch hoặc Kiếm Ấn, thường thì tài liệu kiểu này có phẩm chủng bất ổn lắm. Thứ hai là ủy thác đệ tử tông môn lập gia tộc sau khi xuất môn, tới hỗ trợ gieo trồng linh thực, phương thức này số lượng thì nhiều nhưng phẩm cấp không cao.”

Lục Huyền nghe vậy cũng khẽ gật đầu.

Một lần xa nhất hắn rời khỏi tông môn chính là được Diêu Thanh mời đến một hòn đảo nhỏ để giải quyết vấn đề sâu bệnh quy mô lớn cho Thủy Trạch Linh Đào.

“Phương thức cuối cùng do đích thân Luyện đan sư trong Đan điện gieo trồng. Đan điện ở trong tông môn có rất nhiều dược viên, linh khí và linh nhưỡng không giống nhau, cho nên có thể tùy cơ ứng biến để gieo trồng các loại linh thực. Những loại linh thực phẩm cấp hơi thấp, chúng ta có thể tuyên bố nhiệm vụ, ủy thác cho đệ tử ngoại môn, nhưng những loại linh thực phẩm cấp cao, bởi vì độ khó khi bồi dưỡng chúng tăng vọt, nên bình thường, chúng ta đều giao cho Luyện đan sư của Đan điện, hoặc là những Linh thực sư nổi tiếng trong tông môn tới giúp đỡ bồi dưỡng. Lần này, ta tới tìm Lục sư đệ,

chính vì mong muốn thiết lập một hình thức hợp tác như vậy với sự đệ.”

“Nội dung hợp tác cụ thể là gì?” Trong lòng Lục Huyền khẽ động.

“Đan điện sẽ cung cấp linh chủng, cũng bảo đảm sẽ trả thù lao cho sư đệ một số lượng Kiếm Ấn nhất định. Chờ sau khi các chủng linh thực thành thục, lại đánh giá dựa theo số lượng và phẩm chất linh thực. Nếu tỉ lệ linh thực sống sót cao, phẩm chất tốt, chúng ta sẽ thưởng thêm cho sư đệ. Còn nếu tỉ lệ sống sót quá thấp, phẩm chất phổ thông, sư đệ cũng không bị phạt gì, chẳng qua quá trình hợp tác giữa hai bên sẽ phải gián đoạn.” Nữ tử áo vàng kiên nhẫn giải thích.

“Có chuyện tốt như vậy sao?” Lục Huyền âm thầm lẩm bẩm một câu trong lòng.

Đối phương cung cấp linh chủng cho tu sĩ Trúc Cơ gieo trồng, phẩm cấp ít nhất cũng là tam phẩm, còn về số lượng, khẳng định là sẽ không ít. Ngoài ra, chấp nhận hợp tác với đối phương còn một khoản thù lao Kiếm Ấn cố định, thậm chí khi chất lượng linh thực không tệ, còn được nhận thêm những phần thưởng khác nữa.

Đương nhiên, quầng sáng phần thưởng mới là thứ quan trọng nhất.

Chuyện tốt như vậy, có thể tìm ở đâu được?

“Đa tạ sư tỷ đã ưu ái, ta bằng lòng thiết lập mối quan hệ hợp tác cùng Đan điện, thay Đan điện và sư tỷ giải quyết vấn đề.” Lục Huyền nói từng câu từng chữ hết sức chân thành.

“Tốt, hoan nghênh Lục sư đệ gia nhập, với trình độ về linh thực của sư đệ, chắc chắn sẽ không để chúng ta thất vọng.” Quan Uyển dịu dàng đáp.

“Chẳng hay sư tỷ có thể nói cho ta biết, thứ ta cần gieo trồng sẽ là loại linh thực gì được không?” Sau khi đã sơ bộ đồng ý mối quan hệ hợp tác này, Lục Huyền lại tò mò hỏi.

“Chủng loại linh thực cụ thể còn phải phụ thuộc vào nhu cầu của Luyện đan sư trong Đan điện, ngoài ra cũng cần có quy trình từ Tư Nông điện nữa, nhiều nhất là trong vòng mười ngày, ta sẽ tới gặp và giao chúng cho Lục sư đệ. Nếu không ngoài dự tính, hẳn là một trong những tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan.”

“Trúc Cơ Đan?” Nghe nữ tử áo vàng nói như vậy, trên mặt Lục Huyền cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Theo ta được biết, đan phương Trúc Cơ Đan là thứ cơ mật quan trọng của tông môn, mọi người tùy tiện giao loại linh thực tương ứng cho người khác gieo trồng như vậy, không sợ có nguy cơ bị rò rỉ đan phương sao?” Hắn hơi lo lắng nói.

“Sư đệ lo nghĩ quá nhiều rồi. Có rất nhiều loại linh thực được dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan, trong đó không thiếu gì những loại linh thực từ tam phẩm trở lên, muốn thu được đan phương hoàn chỉnh cũng không dễ dàng như vậy. Mà cho dù có thể biết được cụ thể từng loại linh thực thì cũng không sao. Quá trình luyện đan càng chú trọng hơn đến những công đoạn như xử lý tài liệu, tỷ lệ phối hợp và thủ pháp luyện chế, thậm chí cả phẩm cấp của đan hỏa nữa. So sánh với những thứ kia, danh sách tài liệu lại không quá quan trọng.” Quan Uyển vô cùng tự tin trả lời.

“Thật sao? Thế thì ta yên tâm rồi.” Lục Huyền ngoài miệng đáp, nhưng trong lòng lại có chút không tán thành với những gì Quan Uyển nói.

Những tu sĩ khác, cho dù thu thập đầy đủ tất cả các loại linh thực cần thiết để luyện chế Trúc Cơ Đan, cũng không thể nào thành công phá giải đan phương được. Nhưng hắn không

giống bọn họ, chỉ cần hắn bồi dưỡng ra một chủng linh thực chủ yếu trong đó là có khả năng cao sẽ mở ra được đan phương Trúc Cơ Đan ở bên trong quầng sáng!

Hắn gieo trồng linh thực nhiều năm như vậy, đã nhận được từ mấy trăm đến hơn một ngàn quầng sáng, bởi vậy, hắn cũng tìm tòi ra được quy luật nhất định của chúng rồi.

Đúng là thoạt nhìn phần thưởng mở ra từ quầng sáng sẽ được xác định ngẫu nhiên, nhưng vẫn có thể dựa vào nó để truy ra mối liên hệ sâu sắc giữa phần thưởng với phẩm chủng, công hiệu và thuộc tính của linh thực.

Ví dụ như Linh Huỳnh Thảo có thể dùng để luyện chế Bồi Nguyên Đan, thì phần thưởng mở ra sẽ là Bồi Nguyên Đan và đan phương luyện chế nó, thậm chí phần thưởng kia còn có thể là gia tăng tu vi trực tiếp, thay thế cho Bồi Nguyên Đan.

Chương 351: Kết Đan Chân Nhân Vẫn Lạc!

Hay ví như Kiếm Thảo, nó vốn là Kiếm Khí trời sinh, nên phần thưởng mở ra được từ nó sẽ là Tốn Lôi Kiếm Hoàn, Kiếm Thai, phi kiếm.

Còn có Liệt Diễm Quả mới chín muồi gần đây, nó vốn là loại linh quả nồng đậm linh lực thuộc tính hỏa, nên phần thưởng mở ra được từ quầng sáng sẽ là bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm, đan dược Phần Nguyên Đan tam phẩm, Hồng Liên Diễm và 《 Lộng Diễm Quyết 》, tất cả chúng đều có mối quan hệ nhất định với hỏa linh.

Cho nên, nếu hắn thật sự gieo trồng linh thực là tài liệu chính của Trúc Cơ Đan, vậy sau khi nó thành thục, có khả năng cao sẽ nhận được Trúc Cơ Đan, thậm chí là đan phương Trúc Cơ Đan từ quầng sáng.

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt Lục Huyền càng sâu.

"Vậy làm phiền Quan sư tỷ chú ý nhiều hơn, nếu xác định xong, ngươi có thể đến động phủ tìm ta. Ta thường ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú." Lục Huyền đưa cho nữ tử áo vàng một tấm Truyền Tấn phù.

"Được, đến lúc đó, ta sẽ qua quấy rầy sư đệ." Nữ tử áo vàng vui vẻ nhận phù lục, trực tiếp rời đi.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch.

"Ta ở trong tông môn vẫn luôn tuân theo quy củ, vốn không có ý định đánh cắp đan phương cơ mật, thật không ngờ nó lại tự mình tìm đến ta, rồi dứt khoát tiến vào trong tay ta,

không muốn nhận cũng không được. Đan phương Trúc Cơ Đan - cơ mật quan trọng đại tông môn sắp rơi vào trong tay ta rồi."

Lục Huyền trở về sơn phong, mở Lưu Quang Phù Trận ra, vừa mới tiến vào, sợi dây leo màu xám lạnh đã tuột ra khỏi ống tay áo của hắn.

Thảo mộc linh khí tỏa ra từ khắp các nơi trong sơn phong khiến cho nó như si như say, lúc thì uốn éo vặn vẹo lúc thì trườn lề mề theo những tảng đá.

Bởi vì thời điểm nó thai nghén sinh ra đời, đã được Lục Huyền rót vào không ít Thanh Mộc Nguyên Khí, nên Yêu Quỷ Đằng vô cùng ỷ lại vào hắn, phần lớn thời gian nó đều ẩn mình ở trong tay áo của hắn, chỉ khi trở lại sơn phong mới cất cánh bay xa, say đắm trong nơi phồn hoa đông đảo linh thực này.

Dây leo màu xám nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, nó cứ do dự đi lòng vòng giữa các phương hướng dẫn đến Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng và Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, cuối cùng vẫn tuyển chọn vị trí của Mê Tiên Đào tam phẩm. Không vì bất cứ điều gì khác cả, chỉ đơn giản là nó thích đắm mình ở gần Mê Tiên Đào mà thôi.

Cái bụng của Phong Chuẩn vẫn to như quả bóng hơi, đôi cánh xanh nhạt không ngừng vỗ, nó lập tức biến thành một luồng sáng màu xanh lam rồi dùng đầu của Lục Huyền làm đệm, nảy lên mấy cái mới hạ được xuống mặt đất.

Dưới mắt cá chân nó, vẫn như thường lệ, đều treo một cái vòng màu đỏ thẫm. Cái vòng này chính là Ly Hỏa Giao, nuôi lâu như vậy, nó đã dài hơn nửa trượng, trên thân thể thon dài phủ đầy lân phiến tinh xảo màu đỏ rực như lửa.

Trong rừng cây, Đạp Vân Linh Miêu đang dùng đôi con ngươi màu xanh biếc lẳng lặng nhìn Lục Huyền trêu chọc

Phong Chuẩn và ấu giao. Sau đó, nó thờ ơ quay đầu đi, chỉ có đôi tai nhọn đang nhúc nhích, không ngừng nghe ngóng thông tin từ phía hắn.

Chờ hắn đi qua nhéo hai chỏm lông xám trắng trên đôi tai thính kia, nó mới gầm nhẹ một tiếng giọng gió, rồi thong thả rời đi.

Lục Huyền trở lại trong phòng, cẩn thận sắp xếp thu hoạch từ chuyến đi đến Truyền Công điện lần này.

Trong quá trình giảng dạy, hắn cùng với đông đảo đám đệ tử ngoại môn đã trao đổi không ít kinh nghiệm tâm đắc về linh thực, đồng thời cũng gặp được không ít chủng linh thực ly kỳ quái dị, điều này đã mở rộng tầm nhìn của hắn rất nhiều.

Đối với chuyện truyền thụ kinh nghiệm gieo trồng và phương thức bồi dưỡng tinh tế hóa, Lục Huyền cũng không lo lắng sẽ gặp phải trường hợp dạy học trò, thầy chết đói.

Bởi xét cho cùng, nếu muốn bồi dưỡng ra linh thực phẩm chất tốt hơn, bọn họ cần tiếp tục tìm tòi thí nghiệm, tổng kết ra phương thức đào tạo linh thực tốt nhất. Mà hắn lại đơn giản thô bạo hơn nhiều, có thể trực tiếp hiểu được trạng thái tức thời của linh thực.

Quan trọng hơn, với từng người, linh thực lại có ý nghĩa không giống nhau.

Đối với Lục Huyền, hắn bồi dưỡng linh thực sẽ nhận được tu vi và các loại bảo vật quý hiếm, khiến hắn hoàn toàn có thể gác chuyện tu luyện và tìm kiếm cơ duyên sang một bên.

Còn những tu sĩ khác, dù tư duy của bọn họ có chút thay đổi sau khi nghe Lục Huyền giảng bài, thì khẳng định là mức độ thay đổi kia cũng cực kỳ hạn chế, bởi vì với bọn họ, tu luyện mới là vị trí hàng đầu.

Ngày hôm sau, Lục Huyền được Liễu Tố mời tham gia một cuộc tụ họp nhỏ cùng mấy vị sư huynh sư tỷ có quan hệ khá tốt. Mấy người này đều am hiểu linh thực linh thú nhất đạo, vì vậy thỉnh thoảng bọn họ sẽ gặp nhau để trao đổi kinh nghiệm tâm đắc.

Không lâu sau khi biết được Lục Huyền mới tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa, thái độ của mọi người đối với hắn đã có thay đổi đáng kể, bọn họ nhiệt tình hơn trước đây rất nhiều.

Khúc thủy lưu thương, ăn uống linh đình, cùng nhau ngồi đàm đạo, vô cùng thích ý.

Khi cuộc trò chuyện đang đi vào phần quan trọng, đột nhiên một tiếng kiếm rít rất nhỏ nhưng bén nhọn lại truyền đến bên tai mọi người. Gần như ngay lập tức, một thanh kiếm bằng linh khí đã im hơi lặng tiếng xuất hiện sát tai mỗi người.

Kiếm khí lập tức nổ tung như bong bóng, một giọng nói vang lên cạnh tai.

“Tất cả các đệ tử nội môn nghe lệnh! Mấy ngày gần đây, Đồng Dần - một tên ma đầu Kết Đan của Cực Âm tông đã bị Kết Đan chân nhân của ba tông phái vây công và giết chết ngay tại chỗ, nhưng bí bảo do hắn luyện chế - Ngũ Tử Đồng Tâm Ma lại thừa cơ hội chạy trốn. Không ít hơn hai con Đồng Tâm Ma đã trốn vào phạm vi hai nghìn dặm, bên ngoài Tinh Nguyên thành cùng với các phường thị xung quanh. Để ngăn chặn Đồng Tâm Ma lạm sát người vô tội, gây hỗn loạn Tu Hành giới, trả Tinh Nguyên thành trở lại vẻ tươi sáng ngày xưa, hiện tại tông môn tổ chức đệ tử nội môn đi vây quét ma đầu. Có thể tự nguyện tham gia, mỗi lần tiêu diệt thành công một con Đồng Tâm Ma, sẽ nhận được phần thưởng là một thanh phi kiếm tứ phẩm. Ngày mai sẽ xuất phát.” Giọng nói trầm thấp truyền vào trong đầu tất cả mọi người.

“Ngũ Tử Đồng Tâm Ma! Trốn vào sát biên giới khu vực tông môn, nên trảm!” Một tu sĩ trung niên tướng mạo trưởng thành chững chạc phẫn nộ nói.

“Đúng vậy, trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của tu sĩ chính đạo chúng ta, huống chi Đồng Tâm Ma dám xâm nhập vào khu vực Thiên Kiếm Tông ta, cũng coi như là tự tìm đường chết.” Có người lên tiếng phụ họa.

“Làm chuyện trừ ma vệ đạo còn được thưởng một thanh phi kiếm tứ phẩm! Vốn dĩ trong lòng ta còn hơi lo lắng, nhưng sau khi phần thưởng xuất hiện, một chút lo lắng kia lại lập tức tan thành mây khói rồi.”

“Ha ha, còn phải xem là ai có bản lĩnh lấy được thanh phi kiếm tứ phẩm kia.”

Mọi người đều rất có hứng thú với phần thưởng là thanh phi kiếm tứ phẩm nọ, như thể nó đã nằm trong túi của họ rồi.

“Lần này lại có Kết Đan chân nhân ngã xuống? Thật sự quá kinh khủng.” Điều Lục Huyền quan tâm lại khác với mọi người, hắn vốn cho rằng sau khi mình tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ, năng lực sinh tồn tại Tu Hành giới sẽ tăng lên rất nhiều, mà ở trong mắt hắn, cảnh giới Kết Đan đã có thể hô mưa gọi gió trong Tu Hành giới, đạt được địa vị tôn sùng không gì sánh được rồi.

Ai ngờ, hôm nay chính tai hắn lại nghe được tin tức Kết Đan chân nhân vẫn lạc.

Chương 352: Chẳng Trách…

“Xem ra… ta vẫn nên an phận ở trong tông môn sẽ tốt hơn. Hiện giờ tu vi của ta đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng trong mắt các tu sĩ Kết Đan, vẫn chỉ là một con kiến hôi hơi lớn, chỉ biết để mặc cho bọn họ tùy ý giày xéo mà thôi.”

“Liễu sư tỷ, ta vẫn luôn ở trong tông môn, rất ít khi ra ngoài, nên không hiểu biết nhiều lắm về các chuyện lưu hành tại Tu Hành giới, muốn thỉnh giáo sư tỷ một chút, rốt cuộc Đồng Dần này có lai lịch như thế nào?” Hắn nhỏ giọng hỏi Liễu Tố có nước da trắng nõn ở bên cạnh.

“Đồng Dần là một tên trưởng lão Kết Đan của Cực âm Tông, tính cách gàn dở tàn nhẫn, hành vi âm ngoan ác độc, đã đắc tội với rất nhiều đại tông môn. Có lẽ hắn làm việc gì đó khiến nhiều ngươi tức giận, nên bây giờ mới bị vài vị Kết Đan chân nhân liên thủ vây giết.”

“Vậy Ngũ Tử Đồng Tâm Ma đã trốn thoát thì sao? Con át chủ bài của Kết Đan chân nhân, dựa vào những tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ trung kỳ như chúng ta, có thể ứng phó được sao?” Lục Huyền khẽ gật đầu, lại tiếp tục hỏi.

“Ta từng nghe nói về Ngũ Tử Đồng Tâm Ma, đồn rằng phương thức luyện chế nó cực kỳ thâm độc. Cần phải tìm được năm anh hài có ngũ hành đơn linh căn, tại thời kỳ mang thai luyện hóa cơ thể mẹ thành vật chứa âm tà, cũng dùng hàng nghìn tinh huyết và hồn phách anh hài nuôi dưỡng, cuối cùng thu được năm con anh quỷ oán khí ngút trời này. Thời gian tế luyện lâu dài mới có thể luyện chế ra pháp bảo Ngũ Tử Đồng Tâm Ma.”

“Quả nhiên… loại hành vi này quá mức tổn hại đến thiên hòa, khó trách ở cảnh giới Kết Đan lại nhận phải kết cục bị vây công chết thảm.” Lục Huyền nghe xong, trong lòng cũng thổn thức không thôi.

Từ Lâm Dương phường thị cho đến khi gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, số lần hắn chiến đấu với người khác có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong lúc nhất thời, hắn thực sự khó có thể tưởng tượng nổi tình cảnh ác độc như vậy.

“Khi Đồng Tâm Ma dung hợp lại thành một thể, thực lực của chúng rất mạnh. Nhưng sau khi tách ra, thực lực của chúng sẽ giảm đi nhiều, đoán chừng cũng chỉ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi. Nếu nó đi vào Tinh Nguyên thành hoặc phường thị gần đó, vật yêu tà này sẽ vì bổ sung tinh huyết hồn phách, mà giết chóc vô số. Tinh Nguyên thành vốn thuộc về thành thị nằm sát biên giới tông môn chúng ta, khó trách tông môn sẽ quan tâm, tổ chức đệ tử nội môn cùng đi diệt trừ ma đầu.”

“Các vị sư huynh sư tỷ dự định cùng nhau đi giải quyết Đồng Tâm Ma ư?”

“Đi cùng nhau.”

“Có thể trừ ma vệ đạo, lại có cơ hội lấy được phi kiếm tứ phẩm, đương nhiên phải đi một chuyến rồi.”

“Ý Lục sư đệ như thế nào?”

“Ta?” Lục Huyền ngẩn người, sau đó cười nói: “Thời gian sư đệ tấn thăng Trúc Cơ còn quá ngắn ngủi, thực lực yếu kém, chuyện trừ ma vệ đạo vẫn nên giao cho các huynh sư tỷ sẽ càng thích hợp hơn.”

Giao chuyện trừ ma cho các ngươi, còn ta vẫn nên yên tâm làm ruộng thì tốt hơn.

“Lục sư đệ quá khiêm tốn rồi. Sư đệ còn trẻ tuổi đã tấn thăng đệ tử nội môn, chắc chắn bản lĩnh không nhỏ.” Một nữ tu nhã nhặn lịch sự ở bên cạnh mỉm cười nói.

“Đúng đấy, Huống chi lần này vây giết Đồng Tâm Ma, còn có rất nhiều đệ tử nội môn cùng đi với nhau càn quét Tinh Nguyên thành và các phường thị xung quanh. Nếu gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ cần kích phát Truyền Tấn phù của tông môn, là các đồng môn ở gần đó sẽ nhanh chóng đi tới viện trợ cho nhau. Sau khi mấy con Đồng Tâm Ma kia bị tách nhau ra, thực lực của chúng nó sẽ giảm mạnh, căng lắm cũng chỉ đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi, cộng thêm bản thể Kết Đan lão ma đã chết, trong quá trình trốn chạy, chúng còn phải đối mặt với các tu sĩ khác nữa, rất có thể mấy con này đã bị thương nặng rồi. Ta cho rằng, chuyện khó khăn nhất của nhiệm vụ lần này chính là làm sao để sớm tìm được Đồng Tâm Ma đã trốn vào Tinh Nguyên thành, tránh làm liên lụy đến người phàm và tán tu phổ thông.” Một thanh niên hơi mập chậm rãi nói, mọi người đều rối rít gật đầu biểu thị tán thành.

“Ta thật sự xin lỗi, gần đây trong linh điền của ta có rất nhiều linh thực sắp thành thục, nếu bởi vì tiêu diệt ma đầu mà bỏ lỡ thời điểm thành thục tốt nhất, không hái kịp thời chỉ sợ sẽ làm giảm linh lực và dược tính của linh thực.” Lục Huyền do dự một chút, cuối cùng vẫn tìm lý do từ chối.

Sự thật đúng như lời hắn nói, bây giờ linh điền trên sơn phong của hắn đang có Liệt Diễm Quả nhị phẩm, Ngọc Lân Quả tam phẩm và Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã tiến vào giai đoạn thành thục. Nếu thật sự bỏ lỡ, chẳng những sẽ làm ảnh hưởng đến phẩm chất linh thực, còn có thể tác động đến mức độ phong phú của phần thưởng từ quầng sáng màu trắng.

Hơn nữa, Đồng Tâm Ma vốn là thứ do Kết Đan chân nhân để lại, không ai có thể chắc chắn rằng bên trong sẽ không cất giấu điều mờ ám hoặc đòn sát thủ nào đó.

Mọi người nghe xong lý do này của Lục Huyền, mới bỏ qua. Bọn họ đều là Linh thực sư, tự nhiên hiểu được tầm quan trọng của thời cơ ngắt hái linh thực.

Mấy ngươi nói chuyện phiếm một hồi rồi lần lượt rời đi, bắt tay vào quá trình chuẩn bị xuất phát đi truy tìm chém giết Đồng Tâm Ma.

Lục Huyền trở lại sơn phong, bắt đầu dò xét linh điền, kiểm tra trạng thái sinh trưởng của từng gốc linh thực.

Mười cây Liệt Diễm Quả đã bước vào thời kỳ chín muồi hàng loạt. Trong phiến lá màu hỏa hồng, những trái linh quả giống như đốm lửa được khắc họa cực kỳ rõ nét, đứng từ xa nhìn lại, sẽ có cảm giác như linh thực đang bốc cháy.

"Một trái Liệt Diễm Quả, hai trái Liệt Diễm Quả… Nhiều quá, căn bản không thu hết." Lục Huyền cười toe toét, một trái lại một trái Liệt Diễm Quả chín muồi mang đến cho hắn niềm vui sướng khi thu hoạch vụ mùa bội thu.

Cuối cùng, hắn đã hái được tổng cộng là mười lăm trái Liệt Diễm Quả hoàn toàn chín muồi, mười một quả trong đó có phẩm chất tốt, bốn quả có phẩm chất thượng đẳng.

Mười lăm quầng sáng màu trắng được cất giấu ngay tại vị trí của linh quả vừa được hái, xen kẽ trong những chiếc lá màu đỏ nhạt.

Lục Huyền chạm vào từng cái, những dòng tin tức lần lượt hiện lên trong đầu, phần thưởng của những trái linh quả đã chín muồi cũng lần lượt xuất hiện.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm.】 x3

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được đan dược tam phẩm Phần Nguyên Đan.】 x5

Sau cùng, trong số mười lăm quầng sáng màu trắng, hắn đã mở ra được ba hạt Bạo Viêm Châu tam phẩm, năm viên Phần Nguyên Đan tam phẩm, ba gói kinh nghiệm 《 Lộng Diễm Quyết 》 quyển thượng và hai gói 《 Lộng Diễm Quyết 》 quyển hạ, ngoài ra còn có một đóa Hồng Liên Diễm tam phẩm.

Bởi vì hắn không sử dụng Hồng Liên Diễm cho bản thân, mà dùng nó để bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc, nên hắn không luyện hóa nó, chỉ cẩn thận đặt nó vào trong cái hộp được đặc chế, chờ khi nào đóa Hồng Liên Diễm trước đó bị Phượng Hoàng Mộc hấp thu xong, mới lấy ra.

Trong lúc này, phần thưởng xuất xứ từ quầng sáng của trái linh quả có phẩm chất thượng đẳng, lại mở ra được một phần thưởng mới.

Chương 353: Đan Phương Phần Nguyên Đan!

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được đan phương tam phẩm Phần Nguyên Đan.】

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn. Ngay lập tức, lượng lớn tin tức đã tràn vào bên trong thức hải.

Rất nhanh, đủ các kiến thức có liên quan đến quá trình luyện chế Phần Nguyên Đan như các phẩm chủng linh thực cần dùng khi luyện đan, phương thức xử lý tài liệu, tỉ lệ và thời gian bỏ dược liệu vào trong đan lô, cách khống chế đan hỏa, nắm bắt thời cơ thành đan… đều rót vào trong thức hải của Lục Huyền, làm hắn đầu váng mắt hoa một hồi.

"Không ngờ ta chưa lấy được đan phương tam phẩm Trúc Cơ Đan, lại thu được đan phương tam phẩm Phần Nguyên Đan trước." Lục Huyền âm thầm thở dài một hơi, rồi cẩn thận tập trung tiêu hóa những thông tin có liên quan đến đan phương vừa được rót vào trong đầu mình.

Sau khi hắn bồi dưỡng nhiều linh thực như vậy, đã nghiệm ra được một điều, gói kinh nghiệm đan phương vốn là thứ hiếm thấy, không xuất hiện quá nhiều, trước kia chỉ thỉnh thoảng hắn mới mở ra được gói kinh nghiệm đan phương Bồi Nguyên Đan nhất phẩm từ trong quầng sáng của Linh Huỳnh Thảo mà thôi.

Chỉ có điều, Lục Huyền hiện giờ, đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, luyện chế đan dược nhất phẩm không hợp lý cho lắm, cộng thêm thường ngày nếu rảnh rỗi hắn đều tập trung vào tu

luyện công pháp thuật pháp, cho nên cái đan lô trao đổi được trước kia vẫn nằm trong tình trạng bám bụi.

Lục Huyền cầm một trái Liệt Diễm Quả trên tay, gọi Yêu Quỷ Đằng đến. Một nhánh dây leo màu xám lạnh giống như độc xà nhanh chóng trườn về phía hắn, nó còn kéo theo không ít dây leo thật nhỏ, giống như những cánh tay mảnh khảnh trên người.

"Tới nào, cải thiện thức ăn hôm nay một chút." Lục Huyền ném cho Yêu Quỷ Đằng một trái Liệt Diễm Quả còn nguyên vẹn, nhánh dây leo màu xám lạnh lập tức quấn lấy trái linh quả như hỏa diễm kia, sau đó đâm sâu vào trong thịt quả.

Vị trí Liệt Diễm Quả bị Yêu Quỷ Đằng hấp thu nhanh chóng trở nên ảm đạm, từng luồng linh quang hỏa hồng chảy vào sợi dây leo dài nhỏ kia, rồi dung nhập đến chỗ sâu bên trong dây leo.

"Đáng thương cho nhóc con này, thích ăn linh thực linh quả, nhưng sau khi theo ta tới tông môn, lâu như vậy rồi, ngày ngày đều phải đối mặt với bảo sơn chứa đủ các loại linh thực mà mãi đến tận ngày hôm nay, nó mới được ăn một trái linh quả nguyên vẹn."

Lục Huyền cảm khái một câu, lại tiếp tục đi dò xét những mảnh linh điền khác trên sơn phong.

"Băng La Quả cũng thành thục rồi." Lục Huyền đứng trước mặt một gốc linh thực với thân cây giống như một khối băng tinh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn tập trung tâm thần vào một trong những trái linh quả màu xanh da trời trên cây, có thể nhìn thấy thanh tiến độ lờ mờ phía dưới linh quả đã hoàn toàn tràn đầy. Trên tay hắn lập tức xuất hiện một tầng băng sương hơi mỏng, cẩn thận hái quả Băng La Quả thành thục này xuống.

Hình dạng Băng La Quả tương tự như quả dứa, nhưng kích thước chỉ gần bằng một nửa quả dứa, bên ngoài có màu xanh da trời, trong suốt như pha lê, hàn khí bao phủ, không ngừng tỏa ra mùi thơm ngát thấm vào lòng người.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn.

【Linh quả nhị phẩm Băng La Quả, ẩn chứa khí tức băng linh nhàn nhạt, sau khi ăn vào có thể cảm nhận được vị rét buốt tự nhiên, cực kỳ thơm ngon.】

【Đồng thời còn có thể nhanh chóng bổ sung linh lực trong cơ thể, mang lại hiệu quả trị liệu tuyệt vời đối với ngoại thương do thuật pháp hệ hỏa cùng với nội thương do hỏa độc.】

"Thu hoạch Liệt Diễm Quả rồi, giờ thu hoạch thêm Băng La Quả, băng và hỏa hội tụ cùng một chỗ. Ngày nào đó, ta sẽ gọi Huyền Thiên Loan Điểu và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đến, để cho hai con linh thú hộ tông này cùng trải nghiệm cảm giác chấn động nho nhỏ từ băng hỏa nhị trùng thiên này đi. Không làm cho chúng mê đến điên đảo thần hồn, hồn vía trên mây mới là lạ!" Lục Huyền cười hắc hắc một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn lên thân cây tràn ngập băng sương kia, chỉ thấy một quầng sáng màu trắng gần như sắp đông lại đã xuất hiện từ lúc nào rồi.

Hắn nhón chân, đạp lên hư không, tiến đến phía trước quầng sáng nọ, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào nó. Trong nháy mắt, quầng sáng đã nổ tung, biến thành vô số bông hoa băng, tất cả đều bay vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Băng La Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Bách Niên Băng Phách.】

Ngay lập tức, trong tay hắn đã xuất hiện một khối vật thể băng tinh to bằng nắm tay, bề mặt không bằng phẳng, óng ánh trong suốt, không ngừng khúc xạ ra các chùm tia sáng khác nhau.

Ở vị trí trung tâm của khối vật thể này, lại có một vũng linh dịch màu trắng tinh khiết, nó nằm yên không nhúc nhích giống như đã bị đóng băng bên trong băng tinh rồi.

Nhưng ngay cả khi đã bị ngăn cách bởi một lớp băng tinh thật dày kia, hắn vẫn có thể cảm nhận được khí tức cực hàn nguyên chất đang ẩn chứa bên trong vũng linh dịch thuần trắng này.

Khi tâm thần ngưng tụ, những thông tin chi tiết có liên quan đến băng tinh lập tức hiện lên trong đầu Lục Huyền.

【Bảo vật tam phẩm Bách Niên Băng Phách, một giọt băng tinh ngưng tụ dưới sông băng nghìn trượng, trải qua nhiều năm tôi luyện, đã hình thành Bách Niên Băng Phách.】

【Tài liệu chính để luyện chế đan dược phẩm cấp cao hệ băng, nhỏ vào một chút sẽ giúp gia tăng xác suất thành đan lên rất nhiều, đồng thời còn có thể luyện hóa băng phách và dung nhập vào cơ thể, phụ trợ tu luyện công pháp hệ băng.】

"Bảo vật giúp gia tăng tỉ lệ thành đan, tài liệu cực phẩm để luyện đan, khẳng định là thứ này sẽ có giá trị cực kỳ cao trong mắt những Luyện đan sư ở tông môn đây."

Lục Huyền có đọc lướt qua một số nội dung có liên quan đến luyện đan, cho tới nay, hắn vẫn luôn là người có suy nghĩ khá độc đáo, hoặc là không luyện, hoặc là luyện đến trình độ kinh người. Khoảng cách giữa hai thứ này lớn đến mức nào, tùy thuộc vào số lượng gói kinh nghiệm đan phương bù vào.

Hắn thu khối Bách Niên Băng Phách này vào trong túi trữ vật, lại tiếp tục nhìn những trái linh quả còn lại phía trên linh

thực Băng La Quả.

“Ha ha, có một quả chín muồi nữa.” Hắn dùng linh thức cảm nhận tiến độ thành thục của mỗi một linh quả, rất nhanh lại tìm được một quả chín trên cây linh thực Băng La Quả xếp ở vị trí cuối cùng. Tầng băng sương hơi mỏng bao phủ da thịt, hắn cẩn thận hái quả Băng La Quả màu xanh da trời trong suốt kia xuống.

“Phẩm chất tốt, cũng được.” Hắn cảm khái một câu, lại chuyển lực chú ý vào quầng sáng màu trắng đang lập lòe ở chỗ cao trên gốc linh thực kia, khẽ chạm vào, quầng sáng lập tức kéo dài thành vô số những bông hoa sương giá nho nhỏ, toàn bộ đều tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một quả Băng La Quả nhị phẩm, nhận được đan dược tam phẩm Ngọc Cơ Đan.】

Một viên đan dược trắng nõn như ngọc, tản ra từng sợi hàn khí đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Hắn tập trung tâm thần vào nó.

【Đan dược tam phẩm Ngọc Cơ Đan, có hiệu quả chữa trị cực mạnh, có thể tái tạo tay chân cụt cho tồn tại từ Trúc Cơ trở xuống.】

Chương 354: Đại Nhật Kiếm Phù!

Mặc dù Lục Huyền rất ít khi ra ngoài, thậm chí sau khi phát hiện ra điều kỳ diệu của linh điền đến nay, hắn hoàn toàn chưa bị thương bao giờ, nhưng đan dược chữa thương thượng đẳng như Ngọc Cơ Đan vẫn không thể thiếu được, đề phòng cho chắc chắn vẫn tốt hơn.

Linh thực Băng La Quả chỉ có bốn cây, trên mỗi gốc đều treo lủng lẳng chừng bảy - tám trái linh quả xanh da trời, mặc dù trông chúng rất tròn trịa, no đủ, nhưng để tối đa hóa phần thưởng bên trong quầng sáng, Lục Huyền vẫn phải chịu đựng, chờ chúng nó hoàn toàn chín muồi mới hái.

Hắn trở lại trong phòng, sắp xếp thu hoạch trong linh điền rồi bắt đầu tu luyện công pháp.

…

Ngày hôm sau, hắn cảm nhận được nội tông đã vắng vẻ đi nhiều. Dưới sức hút của phi kiếm tứ phẩm, có không ít hơn ba mươi đệ tử nội môn đang có mặt bên trong tông môn, đã cùng nhau đi bao vây diệt trừ Đồng Tâm Ma đang trốn chạy kia rồi.

Ngoại trừ những đệ tử nội môn đang đóng cửa khổ tu hoặc bận rộn luyện chế một số đan dược pháp khí phẩm cấp cao nào đó, còn lại không mấy vị đồng môn chịu được thứ cám dỗ mãnh liệt kia như Lục Huyền.

Lục Huyền không quan tâm đến điều này, hơn ba mươi người đi tranh đoạt hai - ba thanh phi kiếm tứ phẩm, xác suất

rất nhỏ, thậm chí trong quá trình kia còn có một chút rủi ro nhất định.

So sánh với loại chuyện này, thì hắn ở nhà thu hoạch quầng sáng màu trắng chẳng thơm hơn sao?

Trong khoảng thời gian này, Liệt Diễm Quả và Băng La Quả lần lượt thành thục, khiến Lục Huyền luôn ở trong trạng thái hưng phấn, mùa màng bội thu.

Hầu như mỗi chuyến đi vào linh điền, hắn đều có thể hái được chừng một - hai trái linh quả, sau đó thu hoạch được một vài quầng sáng phần thưởng.

Số lượng các món bảo vật như Bạo Viêm Châu và Bách Niên Băng Phách hắn thu thập được ở trong túi trữ vật càng ngày càng tăng, Phần Nguyên Đan và Ngọc Cơ Đan cũng thay phiên nhau xuất hiện.

Sau khi hấp thụ một vài gói kinh nghiệm 《 Lộng Diễm Quyết 》, trình độ nắm giữ của hắn đối với môn pháp quyết này đã đạt đến cảnh giới cực kỳ tinh diệu rồi, có thể thu phát tuỳ ý, khống chế tự do, biến hóa thành các loại hình thái hỏa diễm như hạ bút thành văn.

Thu hoạch ổn định cuồn cuộn không ngừng đã khiến Lục Huyền luôn chìm đắm trong tâm trạng hạnh phúc, chỉ mong khoảng thời gian này cứ tiếp tục kéo dài mãi.

Phía dưới linh thực Ngọc Lân Quả, có ba trái linh quả tỏa ra hàn khí mát lạnh mơ hồ, trên bề mặt của chúng có những miếng ngọc thạch mỏng manh, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, san sát nối liền nhau, để cho giấu thứ bên trong là thịt quả trong suốt óng ánh như ẩn như hiện, từ xa xa đã có thể ngửi được một mùi thơm ngát mê người.

Lục Huyền cất ba trái Ngọc Lân Quả thành thục đi, rồi lần lượt nhặt từng quầng sáng màu trắng trên linh thực.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc.】 x2

Hai khối khoáng thạch màu đỏ đậm nhanh chóng xuất hiện trong tay Lục Huyền, bề mặt gồ ghề không bằng phẳng, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút ngọc tủy màu đỏ sậm đang chậm rãi lưu chuyển bên trong.

Xích Cương Ngọc ẩn chứa lượng lớn tinh hoa ngọc thạch, là tài liệu thượng đẳng dùng để luyện chế phi kiếm, pháp khí.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lân Quả tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Vân Sơn Ngọc Lục.】

Một miếng ngọc lục tinh xảo xinh xắn cũng xuất hiện trên tay hắn, bề mặt lóng lánh của nó không ngừng truyền đến cảm giác mát rượi, phảng phất như có thể xua tan tất cả tà niệm trong lòng.

Vân Sơn Ngọc Lục được tinh luyện từ Vân Sơn Ngọc, trời sinh khắc chế âm tà quỷ dị, có thể trực tiếp sử dụng như pháp khí hộ thân, cũng có thể khắc phù văn trừ tà lên trên nhằm gia tăng tính sát thương với tà ma.

Đến nay, hắn đã thu hoạch được tám trái linh quả Ngọc Lân Quả hoàn toàn chín muồi rồi. Chúng mang đến cho hắn thu hoạch không tồi, ngoại trừ tám trái linh quả tam phẩm, hắn còn thu được một món pháp khí tam phẩm Phong Nhạc Ngọc Ấn, năm khối linh khoáng tứ phẩm Xích Cương Ngọc cùng với hai miếng Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm.

Xích Cương Ngọc và Vân Sơn Ngọc Lục được xem như tài tiệu quý giá, giá trị của chúng không chênh lệch là bao so với Phong Nhạc Ngọc Ấn.

Nói chung, Lục Huyền tương đối hài lòng với phần thưởng do Ngọc Lân Quả mang lại. Nó có thể được lựa chọn đưa vào hàng ngũ linh thực chuẩn bị gieo trồng lần kế tiếp.

Sau khi vượt qua khoảng thời gian đói khát linh thực, hiện giờ Lục Huyền đã không còn đói bụng ăn quàng, ai đến cũng không từ chối như trước nữa, hắn đã bắt đầu chọn lọc loại linh thực để gieo trồng.

Hắn sẽ căn cứ vào giá trị của bản thân linh thực cùng với các loại bảo vật có thể nhận được ở bên trong quầng sáng phần thưởng, sau đó lựa chọn loại linh thực thích hợp với mình nhất để đưa vào gieo trồng số lượng lớn.

Đương nhiên, linh thực tứ phẩm trở lên không nằm trong phạm vi này, cứ lấy được là sẽ gieo trồng bồi dưỡng.

Vừa suy nghĩ, Lục Huyền vừa đi đến phía trước Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Rất nhiều thanh phi kiếm cũ được dựng thành cái giá đỡ, để những nhánh dây leo mơn mởn quấn quanh trong đó, phía trên có treo ba trái hồ lô lốm đốm chấm xanh. Khi đến gần, còn có thể nghe thấy tiếng kiếm leng keng phát ra từ trong hồ lô.

Bởi vì hấp thu được nhiều kiếm ý nhất nên trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô ở phía dưới cùng cũng thành thục trước hai quả kia.

Lục Huyền cẩn thận hái nó xuống. Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục tứ phẩm Đại Nhật Kiếm phù.】

Một tấm phù lục màu đỏ đậm nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Dường như ở vị trí trung tâm của phù lục có một vầng mặt trời chói chang treo cao, từng luồng kiếm khí màu xích hồng dày đặc giống như những tia sáng phát ra từ vầng mặt trời gay gắt kia.

Phù lục kèm theo uy thế kinh hoàng, chỉ nhìn lướt qua thôi cũng suýt chút nữa đã khiến cho đôi mắt hắn bị ánh mặt trời

thiêu đốt.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên tấm phù lục màu đỏ đậm nọ, ngay lập tức thông tin chi tiết về tấm phù lục đã hiện lên trong đầu hắn.

【Phù lục tứ phẩm Đại Nhật Kiếm phù, bên trong ẩn chứa Đại Nhật kiếm khí vô cùng vô tận, thời điểm kích phát sẽ giống như một vầng mặt trời chói chang, nhiếp nhân tâm thần, đoạt nhân tâm chí (chấn nhiếp tâm thần, cướp đoạt ý trí), nhìn thẳng vào có thể khiến hai mắt tu sĩ bị mù.】

【Kiếm thế kinh hoàng, giống như một vầng mặt trời chói chang thiêu đốt vạn trượng, khi kích phát toàn lực có thể làm trọng thương, thậm chí là giết chết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ.】

"Kiếm phù tứ phẩm này, nghe có vẻ còn mạnh hơn Tiếu Hải Kiếm phù từng nhận được trước đó một bậc." Sau khi Lục Huyền biết về Đại Nhật Kiếm phù, trong lòng không nhịn được lập tức kinh ngạc vui sướng thốt lên.

'Lần này, đám đồng môn đi ra ngoài vây giết Đồng Tâm Ma, để nhận được phần thưởng là một thanh phi kiếm tứ phẩm, trong khi hắn ở nhà thu hoạch Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng nhận được một tấm kiếm phù tứ phẩm. Làm tròn lên, cũng tương đương với hắn vừa giết chết một con Đồng Tâm Ma rồi.'

Trong đầu hắn không khỏi ngẫm nghĩ như vậy.

Chương 355: Chích Ngừa!

Ba trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô thành thục, mở ra được ba tấm kiếm phù tứ phẩm, hai bầu trong đó là Tiểu Hải Kiếm phù, một bầu là Đại Nhật Kiếm phù.

Phần thưởng quá hậu hĩnh, điều này cũng khiến Lục Huyền càng thêm kiên định với suy nghĩ sẽ tiếp tục gieo trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Nếu nói Ngọc Lân Quả có thể được lựa chọn trồng, còn chưa xác định chắc chắn có nên trồng tiếp hay không, thì Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm đã là lựa chọn chắc chắn rồi.

Lục Huyền vừa nghĩ vừa tiếp tục dò xét linh điền, xem kỹ trạng thái tức thời của từng gốc linh thực, cũng như thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé của chúng.

Trở về trong đình viện, hắn nhìn túi trữ vật một chút, bên trong đã chứa không ít linh quả. Sau đó, hắn quyết định mời Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đã lâu không gặp đến đây tụ họp.

Hắn cầm một sợi lông tơ màu trắng bạc cứng rắn như ngọc thạch, dùng linh lực dẫn động, sợi lông tơ kia lập tức tỏa ra một vầng hào quang rực rỡ. Sợi lông tơ này vốn là phương tiện truyền tin Bạch Ngọc Kình Thiên Viên từng để lại lần trước đó, chỉ cần Lục Huyền dùng linh lực dẫn động, nếu con tiểu Viên Hầu đang ở trong phạm vi cảm ứng, nó sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Quả nhiên, chỉ sau mười mấy hô hấp ngắn ngủi, một luồng bạch quang đã trực tiếp xuyên thủng Lưu Quang Phù Trận, rơi

vào trong đình viện. Nó chính là hậu duệ của linh thú hộ tông - Bạch Ngọc Kình Thiên Viên thần tuấn phi phàm.

Tiểu Viên Hầu trắng nõn như ngọc vừa xuất hiện đã nhe răng, khua khoắng móng vuốt, như thể đang hỏi Lục Huyền vì sao lại gọi nó qua đây.

Huyền Thiên Bạch Loan cũng nhanh chóng xuất hiện phía sau Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, đôi mắt trắng đen rõ ràng lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, những chiếc lông vũ màu trắng tinh trên đôi cánh khẽ run lên.

"Đã lâu không gặp các ngươi, lần này gọi các ngươi đến đây, chủ yếu là vì trong tay ta đang có rất nhiều linh quả chín muồi, muốn cho các ngươi nếm thử." Lục Huyền mỉm cười giải thích.

Tiểu Viên Hầu tưởng hắn gọi nó qua đánh nhau nên đôi mắt đã biến thành đỏ thẫm, nhưng sau khi nghe được lời này của Lục Huyền, nó mới chậm rãi khôi phục lại trạng thái bình thường, nó lập tức trốn phía sau lưng Huyền Thiên Bạch Loan, dáng vẻ ngoan ngoãn lại thẹn thùng.

Lục Huyền nhanh chóng đi bưng đĩa trái cây chứa Ngọc Lân Quả, Liệt Diễm Quả, Băng La Quả và một ít linh quả phổ thông được bổ gọn gàng tới, sau đó lần lượt đặt một chiếc đĩa nhỏ xuống trước mặt mấy con linh thú kia, lại lấy Túy Tiên Hồ Lô đến, rót Bách Quả Linh Tương vào từng cái chén nhỏ, cũng đặt xuống trước mặt chúng.

Chờ chuẩn bị xong xuôi, hắn gật đầu ra hiệu, để các bạn nhỏ bắt đầu thưởng thức bữa tiệc linh quả đơn giản này.

Lục Huyền cầm một miếng Băng La Quả lên, nhẹ nhàng cho vào trong miệng. Gần như ngay lập tức, vị băng giòn ngọt mát lạnh đã lan tràn trong cổ họng, có cảm giác như vừa ăn

miếng dưa hấu đông lạnh giữa mùa hè nóng nực, mát mẻ từ đầu đến chân.

Hương vị băng giá của Băng La Quả còn lưu lại thật lâu trong miệng, mang đến cho đám linh thú một chút dư vị không thôi.

Lục Huyền cẩn thận cảm nhận cơn buốt lạnh thơm ngon của Băng La Quả, lại tiếp tục thưởng thức một miếng Liệt Diễm Quả, trái cây màu hỏa hồng giống như thạch được đưa vào trong miệng.

Vừa tiến vào, nó lập tức phát sinh phản ứng kịch liệt với hơi thở băng hàn còn sót lại, chỉ trong nháy mắt, cảm giác trong khoang miệng đã thay đổi hoàn toàn, từ lạnh như băng chuyển thành nóng bỏng bùng nổ.

Sự kết hợp giữa hai hương vị khiến vị giác của Lục Huyền trở nên cực kỳ nhạy cảm và kích thích, nó mang đến cho hắn một loại trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

“Hoá ra đây chính là băng hỏa lưỡng trùng thiên trong truyền thuyết.” Hắn âm thầm cảm khái.

Hai hương vị đặc biệt và tuyệt vời được hòa quyện vào nhau, cộng thêm Bách Quả Linh Tương được ủ bằng phối phương độc môn, đã khiến Loan Điểu và tiểu Viên Hầu lưu luyến đến quên lối về, chỉ một mực đắm chìm trong vị ngon tột đỉnh.

“Ngon không?” Sau khi hai ấu thú hộ tông ăn uống no nê, Lục Huyền mỉm cười hỏi.

“Thế nào, mùi vị của những loại linh quả này tạm được chứ?”

Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên vội vàng gật đầu.

Tuy mỗi ngày chúng nó đều có linh quả để ăn, nhưng cũng chỉ là chủng loại bình thường, cấp bậc nhất - nhị phẩm và phẩm chất phổ thông mà thôi. Trong khi ở chỗ Lục Huyền, chủng loại linh quả vô cùng đa dạng, đủ các loai phương thức chế biến khác nhau, phẩm chất càng xuất sắc, trong trăm trái mới tìm được một, kém nhất cũng là phẩm chất tốt, thậm chí linh quả phẩm chất thượng đẳng còn không hiếm.

Phải biết rằng, phẩm chất của linh quả chỉ cần thấp hơn một bậc thôi, hương vị đã chênh lệch rõ ràng rồi.

Tu sĩ phụ trách nuôi dưỡng chúng cũng không dùng phần lớn thời gian vào chuyện bồi dưỡng tinh tế hoa linh thực, đương nhiên không thể thu được linh quả phẩm chất cao hơn, điều này cũng là lý do khiến cho hai con ấu thú hộ tông thường xuyên đến chỗ Lục Huyền để được ăn đồ ngon.

“Đáng tiếc… e rằng sau này ta không thể bồi dưỡng những loại linh quả giống như vậy được nữa rồi…” Lục Huyền thở dài nói, vẻ mặt có ba phần tiếc nuối bảy phần không cam lòng.

Linh trí của Loan Điểu và tiểu Viên Hầu đều cực cao, chúng lập tức nhận ra ẩn ý bên trong lời nói của Lục Huyền, sau đó đồng loạt ngước mắt lên nhìn hắn.

“Gần đây, ta đã đắc tội với một vài tu sĩ trong tông môn, bọn họ có bối cảnh cao hơn ta, lại có thực lực Trúc Cơ trung kỳ mạnh hơn ta, ta chỉ sợ bọn họ sẽ làm việc mờ ám, sẽ gây ảnh hưởng đến chuyện ta bồi dưỡng linh thực.” Lục Huyền thật thà nói.

Đúng là hắn hơi lo lắng về mấy người từng phát sinh xung đột với mình bên trong Lãng Nguyệt phúc địa, chỉ lo sau này bọn họ vẫn còn đến gây rắc rối cho hắn. Vì vậy, hắn nhất phải “tiêm một mũi vắc xin” cho Loan Điểu và Viên Hầu ở nơi này trước, đề phòng bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

“Nếu có người tới bắt nạt ta, các ngươi nhất định sẽ tới giúp đỡ, có đúng hay không?”

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên nghe vậy, hai mắt lập tức chuyển thành màu đỏ thẫm, nó vỗ bang bang vào lồng ngực mình, tỏ vẻ bất cứ khi nào hắn cần, chỉ cần gọi nó một tiếng, nó chắc chắn sẽ tới ngay.

Loan Điểu trắng tinh cũng dang rộng cánh chim, bay lượn xoay tròn xung quanh Lục Huyền, tỏ vẻ nếu hắn gặp phải bất kỳ rắc rối nào, nó sẽ đến giúp hắn ngay tức khắc.

Nhận được câu trả lời đầy tính thuyết phục của hai con ấu thú hộ tông, Lục Huyền mới cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Sau khi hai con linh thú rời đi, Lục Huyền bắt đầu thu dọn đình viện, rồi đi đến một tòa sơn phong gần đó.

Khi hắn đang dùng linh quả chiêu đãi Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, lại tình cờ cảm ứng được người hàng xóm gần nhà mình vừa đi bao vây diệt trừ Đồng Tâm Ma trở về, cho nên mới tò mò đi qua bên này, thăm hỏi đối phương một chút.

Tòa sơn phong này chỉ cách sơn phong của Lục Huyền chừng sáu - bảy dặm, rất nhanh hắn đã đi tới chân núi, chủ nhân của sơn phong đang đứng chờ bên ngoài.

“Hôm nay ngọn gió nào lại thổi Lục sư đệ chưa bao giờ ra ngoài tới chỗ ta vậy?” Chủ nhân của tòa sơn phong này họ Khổng, là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng tấn chức đệ tử nội môn đã được mấy chục năm rồi, đang chuẩn bị sẵn sàng để trùng kích lên Trúc Cơ trung kỳ.

Chương 356: Quá Trình Chém Giết Đồng Tâm Ma!

"Ta thấy Khổng sư huynh từ bên ngoài tông môn trở về, nên đoán chừng Đồng Tâm Ma đã bị giết, nên quyết định tới đây nghe ngóng tin tức cụ thể một phen." Lục Huyền cười đáp, rồi đi theo sát phía sau tu sĩ họ Khổng kia.

"Đúng là Đồng Tâm Ma đã được giải quyết, nhưng chuyện đó không liên quan gì đến ta, phi kiếm tứ phẩm cũng triệt để không có duyên với ta rồi." Khổng tu sĩ cười khổ trả lời.

"Vốn tưởng rằng có nhiều đồng môn cùng đi vây quét như vậy, tài sản và tính mạng đều sẽ bình an vô sự, ai ngờ tới trong lúc vây công, vẫn xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn."

"Ồ?" Lục Huyền ngồi thẳng lưng, đột nhiên thấy hứng thú hẳn.

"Có ba con Đồng Tâm Ma tiến vào Tinh Nguyên thành và khu vực phường thị xung quanh, thậm chí còn có một luồng tàn hồn của Kết Đan lão ma bám vào người chúng. Dưới sự dẫn dắt của luồng tàn hồn nọ, ba con Đồng Tâm Ma đã phối hợp với nhau cũng triệt phá vòng vây. Trong quá trình này, chúng trực tiếp bộc phát ra thực lực sánh ngang với Trúc Cơ hậu kỳ. Một sư đệ Trúc Cơ sơ kỳ không cẩn thận, đã bị lần hành động này của Đồng Tâm Ma giết chết. Chuyện không may đó đã khiến tông môn giận dữ, cuối cùng dứt khoát phái một đệ tử chân truyền đi tới, trực tiếp chém chết Đồng Tâm Ma."

Đệ tử chân truyền…

Lục Huyền âm thầm líu lưỡi, mười bảy đệ tử chân truyền, mỗi người đều là Kết Đan dự bị của tông môn, thực lực ít nhất cũng đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, đó là chưa kể đến bảo vật và công pháp trên người bọn họ. Bọn họ dễ dàng tiêu diệt Đồng Tâm Ma cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Chỉ buồn cho vị sư huynh kia, vốn dựa vào thực lực và cơ duyên của mình, hắn sẽ có cơ hội lấy được một thanh phi kiếm tứ phẩm, ai ngờ… một đi không trở lại." Lục Huyền thương xót nói.

"Đúng là rất đáng tiếc, ta vốn cho rằng, dù một mình không đánh lại Đồng Tâm Ma, cũng có thể rút lui an toàn, ai ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy." Khổng tu sĩ lắc đầu, cũng mở miệng phụ họa.

"Nhưng con đường tu hành vốn là dựa vào một chữ "Tranh". Tranh với trời, tranh với đất, tranh với người, tranh đấu tu vi, tranh đấu cơ duyên, mới có thể tiến xa hơn. Ngươi không cạnh tranh thì cơ duyên bảo vật sẽ bị những tu sĩ khác cướp đi mất, khoảng cách giữa ngươi với người ta dần dần bị kéo giãn. Nhất là một tu sĩ như ta, không có xuất thân bối cảnh hùng hậu, không hay gặp may mắn, cũng không có thiên phú trong vạn người có một, nên càng không thể bỏ qua bất cứ cơ duyên nào. Lùi lại một bước sẽ chậm lại từng bước, nếu bỏ lỡ sẽ khó mà đuổi kịp được người khác." Khổng tu sĩ có chút xúc động đáp.

Lục Huyền trầm ngâm một lúc mới nói: "Sư huynh nói đúng, nhưng lại không hoàn toàn đúng. Đúng là cơ duyên nên dựa vào chính mình đi tranh thủ, nhưng phải dưới điều kiện tiên quyết là bảo đảm được sự an toàn của bản thân, nếu mạo hiểm liều mạng tranh đoạt cơ duyên với người khác lại dẫn đến tử vong giống như vị sư huynh trước đó, vậy chúng ta sẽ lấy cái gì đi cạnh tranh đây?"

“Ai cũng hiểu đạo lý mà Lục sư đệ nói, nhưng làm được hay không lại là một chuyện khác. Ta hỏi sư đệ, trên thế gian này, có ai không cần mạo hiểm cũng nhận được cơ duyên không?”

Lục Huyền muốn há miệng tiếp tục phản bác, nhưng sau đó, cũng không biết nghĩ đến cái gì, hắn lại ngậm miệng giữ im lặng. Hắn đang muốn nói bồi dưỡng linh thực sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng lời đến bờ môi lại cảm thấy câu khẳng định này quá mức chủ quan rồi.

Ừm, bởi vì bồi dưỡng linh thực vẫn có một chút rủi ro nhỏ.

Ví dụ như Mê Tiên Đào luôn muốn quyến rũ hắn, ví dụ như Bách Đồng Quỷ Mộc không thể nhìn thẳng, ví dụ như chủ nhân của Thánh Anh Quả đang dùng Tử Chu đi câu hắn…

Khổng tu sĩ thấy Lục Huyền im lặng như vậy, cho là hắn đã bị mình thuyết phục, lại tiếp tục nói: “Cho nên ta mới nói, muốn có cơ duyên vẫn phải tự mình đi tranh đấu. Lần này, hơn ba mươi đệ tử nội môn bao vây trấn áp Đồng Tâm Ma, chỉ có một người ngoài ý muốn tử vong, những người khác cùng lắm là bị thương nhẹ. Thậm chí còn có ba đồng môn lấy được Đồng Tâm Ma do ma đầu Kết Đan luyện hóa, so sánh với cơ duyên như thế thì chút mạo hiểm này chẳng là gì cả?”

“À đúng rồi, nhắc tới Đồng Tâm Ma, không biết vị sư huynh sư tỷ lấy được nó sẽ xử lý như thế nào? Dù sao đó cũng là vật âm tà ác độc, xử lý không tốt sẽ mang đến mối họa khôn lường.” Lục Huyền thay đổi chủ đề, lại tò mò hỏi.

“Đương nhiên sẽ do ba đệ tử nội môn bắt giết Đồng Tâm Ma xử trí rồi, nhưng giữ lại thứ tà vật này đúng là một loại phiền phức. Nếu không chắc chắn có thể bảo quản nó tốt được, bọn họ có thể giao cho tông môn, để đổi lấy linh thạch hoặc Kiếm Ấn.” Khổng tu sĩ đáp.

“Thì ra là thế.” Trong đầu Lục Huyền lập tức lóe lên một ý tưởng.

“Đồng Tâm Ma là vật âm độc được luyện chế từ anh hài ngũ hành đơn linh căn, lại dùng tinh huyết và hồn phách của hàng nghìn anh hài nuôi dưỡng tế luyện, nghe có vẻ khá thích hợp dùng để bồi dưỡng Thánh Anh Quả.”

Phải biết rằng, trong quá trình sinh trưởng của Thánh Anh Quả, ngoại trừ cần cung cấp linh khí và linh nhưỡng âm tính cho nó, loại linh thực này còn cần âm hồn, tinh huyết và hồn phách của anh hài để gia tăng tốc độ trưởng thành.

Sau khi đạt được Thánh Anh Quả Tử Chu, Lục Huyền vẫn đau đầu về con đường có được những món tà vật như vậy, không ngờ chuyện đồng môn săn giết ba con Đồng Tâm Ma kia đã cho hắn thấy được một cơ hội.

“Đáng thương cho Thánh Anh Quả ngũ phẩm, vẫn luôn rơi vào trạng thái chờ đợi ở bên trong tiểu viện ở Kiếm Môn trấn, chỉ có thể dựa vào âm khí trong đó duy trì sinh cơ thôi. Xem ra, ta cần phải lưu ý đến những tiểu hội trao đổi giao lưu cùng loại với Thanh Đàn tiểu hội, rất có thể, ba vị đồng môn lấy được Đồng Tâm Ma kia sẽ nhân tiện bán nó đi.” Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Lâu lắm rồi, hắn chưa đến tiểu viện bên trong Kiếm Môn trấn xem xét những loại linh thực âm phủ kia, cũng may mỗi lần, đi ngang qua hắn đều sẽ để lại đầy đủ chất dinh dưỡng cho chúng tự do sinh trưởng suốt một đoạn thời gian khá dài.

Khoảng cách từ khi hắn rời khỏi Lãng Nguyệt phúc địa cũng được một đoạn thời gian khá dài rồi, dù ba người kia vẫn luôn giám thị hành trình của hắn, thì sau khi lâu như vậy không phát hiện ra hắn có động tĩnh gì khác thường, đoán chừng bọn họ cũng từ từ buông lỏng giám sát rồi.

Hắn quyết định sẽ tìm một thời cơ thích hợp, để len lén đi đến tiểu viện ở Kiếm Môn trấn một chuyến.

“Dựa theo chu kỳ sinh trưởng bình thường của linh thực tam phẩm, có lẽ Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt đã tiến vào giai đoạn thành thục. Chúng đều là linh thực tà dị, cũng không biết sẽ mở ra loại phần thưởng gì…” Hắn lại âm thầm tưởng tượng trong đầu, và bắt đầu sinh ra một chút chờ mong khó hiểu đối với quầng sáng phần thưởng đến từ hai loại linh thực âm u kia.

Cũng không ở lại lâu, hắn lập tức tạm biệt Khổng tu sĩ và trở về sơn phong của mình.

Phong Chuẩn mang theo ấu giao bay đến chào đón cực kỳ đúng lúc, Đạp Vân Linh Miêu vẫn trốn trong rừng cây, chỉ lơ đãng để lộ ra một phần thân hình nó, vừa vặn để Lục Huyền có thể nhìn thấy mình.

Yêu Quỷ Đằng tuột xuống từ một gốc đại thụ xanh um tươi tốt, trên đỉnh dây leo màu xám tro có một vệt màu xanh nhạt, hệt như dấu vết còn lưu lại của chất lỏng trên cỏ cây.

Chương 357: Quan Uyển Tới Thăm!

“Có phải ngươi vừa ăn vụng linh thực trên sơn phong không?” Lục Huyền ngồi xổm xuống, vẻ mặt từ ái hỏi.

“Không…” Ngọn dây leo của Yêu Quỷ Đằng khẽ lắc lắc, trực tiếp truyền lại một ý niệm vào trong đầu Lục Huyền, tỏ ý phủ nhận.

“Thật không?” Lục Huyền tiếp tục cười hỏi, hắn nhìn chằm chằm vào vệt chất lỏng thảo mộc trên đỉnh dây leo.

“Không mà…” Yêu Quỷ Đằng vẫn mạnh miệng cãi.

“A, thế những dấu vết này là sao? Là chúng tự quệt vào người ngươi hả?” Lục Huyền dùng hai ngón tay làm thành cái kéo, “Xoẹt xoẹt” một tiếng cắt một đoạn nhỏ dây leo màu xám lạnh xuống, muốn dạy cho Yêu Quỷ Đằng một bài học nhỏ.

Dù sao nó cũng có thể mọc thêm vài cái sau khi nán lại chỗ Mê Tiên Đào một đoạn thời gian.

Trở lại trong phòng, hắn ngồi im trên bồ đoàn, trong lòng yên lặng nghĩ đến chuyện vừa mắt thấy tai nghe hôm nay. Hắn và Khổng tu sĩ đều không thể thuyết phục được đối phương, có lẽ trong mắt Khổng tu sĩ, Lục Huyền quá thận trọng và không có chút ý chí nào. Lục Huyền cũng không thèm để ý đến cái nhìn của gã.

Sự khác biệt lớn nhất giữa hắn và những người khác chính là hắn không cần phải ra ngoài, không cần đi mạo hiểm tính mạng để tranh giành cơ duyên với người khác. Bởi vì cơ duyên của hắn đều ở trên sơn phong này rồi.

Thủy Huỳnh Thảo giúp gia tăng tu vi, Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm đã biến dị thành công, cả Huyền Trùng Đằng, Uẩn Linh Tùng, Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm, thượng cổ kỳ mộc Phượng Hoàng Mộc lục phẩm nữa. Đây cũng là nguyên nhân vì sao dù đã đến cảnh giới Trúc Cơ, hắn vẫn rất ít ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

"Ừm, nguyên nhân chủ yếu là do ta còn quá yếu ớt. Chờ đến khi nào tu vi của ta cao hơn, bảo vật nhiều hơn, át chủ bài cao cấp hơn, ta cũng có thể đi ra thế giới bên ngoài mở mang một phen rồi." Lục Huyền thầm cảm thán trong lòng.

Hắn không suy nghĩ vẩn vơ nữa, lại bắt đầu vận chuyển linh lực trong cơ thể, chậm rãi dựa theo lộ trình tu luyện bên trong 《 Đại Ngũ Hành Công 》, không ngừng hấp thu linh khí tinh thuần nồng đậm ở xung quanh.

"Để đề thăng tu vi một chút, phải bắt đầu nỗ lực tu hành."

Tu luyện không tới nửa canh giờ, một nhánh dây cỏ màu xám tro đã chậm rãi bò đến dưới chân hắn, nhẹ nhàng chạm một cái.

Lục Huyền mở mắt ra, lập tức trông thấy Thảo Khôi Lỗi với cái đầu to thân nhỏ đang lặng lẽ đứng trong sân. Đúng vào thời điểm này, từ dưới chân núi lại truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Lục sư đệ có ở nhà không? Ta là Quan Uyển, đến đưa linh chủng cho sư đệ đây."

"Thì ra là Quan sư tỷ, ta ra ngay đây."

Trong đầu Lục Huyền lập tức xuất hiện bóng dáng của nữ tử áo vàng ở Truyền Công điện lúc trước, hắn sờ sờ con Thảo Khôi Lỗi vừa đi đến báo tin cho mình, ngay sau đó, bóng dáng lóe lên như một tia lưu quang, trong nháy mắt đã đi tới chân núi.

Hắn khẽ nhếch miệng, đáy lòng vô cùng sung sướng, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ: "Chẳng phải cơ duyên đang tự mình đưa tới cho ta đây sao? Cần gì phải đi tranh đoạt?"

"Lục sư đệ, đi tìm chỗ ở của ngươi thật là khó khăn, ta phải vượt qua gần nửa tông môn mới có thể tới được đây đó." Lục Huyền mở Lưu Quang Phù Trận, nghênh đón đan sư Quan Uyển đi vào bên trong sơn phong của mình. Quan Uyển với khuôn mặt đoan trang nhã nhặn, đang lặng lẽ quan sát xung quanh, rồi nói với Lục Huyền.

"Ở đây đúng là hơi hẻo lánh thật." Lục Huyền gật đầu thừa nhận.

"Trước đây, khi ta lựa chọn ngọn núi này, ngoại trừ đặc điểm địa hình của chính nó, ta còn nhìn trúng vị trí của nó nữa. Ta chọn nó vì nó rất yên tĩnh." Hắn mỉm cười rồi dẫn nữ tử áo vàng đi lên sơn phong.

"Những linh thực này đều được Lục sư đệ chăm sóc rất cẩn thận nha." Quan Uyển cảm khái nói.

Lục Huyền cũng biết nàng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, linh thức cường đại, ngay cả khi hắn dùng sương mù che lấp, nàng vẫn có thể phát hiện ra những loại linh thực đang được giấu giếm bên trong.

Hơn nữa người tới vốn là đại kim chủ, để nhận được càng nhiều tài nguyên linh chủng từ Đan điện hơn, hắn cũng cố tình phơi bày một góc linh thực do mình gieo trồng ra ngoài.

Ngoại trừ Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm và Phượng Hoàng Mộc lục phẩm ở trong mạch địa hỏa, những linh thực còn lại đều lộ ra trước mặt nữ tử áo vàng rồi.

Quan Uyển càng đi lên, càng cảm thấy kinh ngạc. Trình độ về linh thực của Lục Huyền còn cao thâm hơn những gì nàng tưởng tượng. Trên đường đi, nàng hoàn toàn có thể trông thấy,

tất cả những loại linh thực được gieo trồng bên trong sơn phong này đều bừng bừng sức sống, xanh tươi dạt dào.

Thân là một Luyện đan sư, nàng cũng có chút hiểu biết sâu sắc nhất định về linh thực, và đương nhiên là cũng hiểu rõ những loại linh thực xuất hiện ở đây đều xếp vị trí khá cao trong hầu hết những dạng linh thực cùng cấp bậc.

Nếu một - hai gốc hoặc một ít linh thực phẩm chủng thượng đẳng còn có thể hiểu được, nhưng tất cả linh thực ở đây đều như vậy, cái này quá là đáng sợ rồi. Điều này cũng chứng tỏ Lục Huyền có thiên phú và bản lĩnh trên linh thực nhất đạo vượt xa những Linh thực sư khác.

"Đây là linh nhưỡng đặc thù sao? Còn cả mảng lớn như thế!" Tại lưng chừng núi, khi đi ngang qua hai mảnh linh điền màu vàng đậm, Quan Uyển nhạy bén phát hiện ra điểm khác thường của Mậu linh nhưỡng.

"Đúng vậy, trước đây không lâu ta từng tiến vào phúc địa, rồi ngoài ý muốn tìm được một sào huyệt yêu thú Song Đầu Cừu Dư, thấy chúng nó không ở bên trong nên ta cầm một ít về." Lục Huyền thành thật đáp.

"Đây là phẩm chủng linh thực gì? Trông nó rất tương tự như Linh Huỳnh Thảo, nhưng lại có một số điểm khác biệt." Quan Uyển chỉ vào Thủy Huỳnh Thảo trong linh điền Mậu linh nhưỡng, kinh ngạc hỏi Lục Huyền.

"Đây là Thủy Huỳnh Thảo, là linh thực biến dị từ Linh Huỳnh Thảo. Ta rảnh rỗi đến phát chán nên làm nhiều thí nghiệm, cuối cùng cũng mò ra được chủng loại mới Thủy Huỳnh Thảo này. Ngoại trừ giữ lại các công hiệu vốn có của Linh Huỳnh Thảo, nó còn ẩn chứa một chút linh lực hệ băng nhất định."

“Lục sư đệ thật là thiên tài, lại có thể cải tiến Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp thành linh thực nhị phẩm.” Nữ tử áo vàng khen ngợi.

Hai người vừa mới rảo bước tiến vào đình viện thanh nhã, đột nhiên một nhánh dây leo màu xám lạnh giống như xúc tu nhanh chóng bò lên, rồi chui tọt vào trong ống tay áo của Lục Huyền.

“Đây là… Linh thực?” Quan Uyển có chút không xác định hỏi Lục Huyền.

“Nó đúng là linh thực, nhưng chủng loại tương đối đặc thù, không khác linh thú là mấy, linh trí cao, lại ăn tạp, không chỉ ăn huyết nhục yêu thú còn ăn hoa quả cành lá linh thực.”

“Linh thực loại dây leo này rất kỳ dị.” Quan Uyển đánh giá đơn giản một câu, sau đó lại trực tiếp đi vào trong sân.

Những gì nàng nhìn thấy và nghe thấy trên đường đi đã khiến bản thân càng tin tưởng vào Lục Huyền hơn, nàng tin chắc hắn có thể bồi dưỡng thật tốt những hạt linh chủng mình sắp giao này.

“Quan sư tỷ, đây là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả do chính tay ta trồng, ăn cùng nhau sẽ cảm nhận được hương vị ngon hơn. Còn chén này là Bách Quả Linh Tương, cũng do ta tự mình phối chế và ủ bên trong một loại pháp khí đặc biệt, mời sư tỷ nếm thử mùi vị đặc biệt của nó.” Lục Huyền bưng linh quả và linh tương tới, tiếp đãi nữ tử áo vàng.

Chương 358: Tàng Nguyên Thảo Và Ngũ Hành Quả!

“Ngon lắm, đều là phẩm chất thượng hạng mà bình thường cũng khó gặp được, Lục sư đệ thật có tâm.” Nữ tử áo vàng làm theo kiến nghị của Lục Huyền, đồng thời nuốt một miếng Băng La Quả và Liệt Diễm Quả vào, cảm giác kích thích kép của băng và hỏa khiến cho đôi mắt nàng lập tức sáng bừng lên, vô cùng vui vẻ nói.

Sau khi hai người trò chuyện một lúc, nàng lại đề cập đến mục đích của mình: “Lục sư đệ, lần trước ở Truyền Công điện ta đã nói với sư đệ rồi, ta có ghi tên sư đệ vào danh sách Linh thực sư hợp tác với Đan điện, cho nên hôm nay ta tìm đến nơi này để làm đúng như những lời từng nói lúc trước. Ta đã lấy được hai mươi lăm hạt linh chủng từ Tư Nông điện, bên trong bao gồm hai mươi hạt linh chủng tam phẩm Tàng Nguyên Thảo và năm hạt linh chủng tứ phẩm Ngũ Hành Quả. Không biết ý sư đệ như thế nào, có chắc chắn muốn nhận bồi dưỡng những loại linh chủng này không?”

“Sư tỷ, không thành vấn đề.” Lục Huyền tràn đầy tự tin trả lời.

Hai mươi hạt linh chủng tam phẩm và năm hạt linh chủng tứ phẩm… Không hổ là bộ phận giàu có nhất trong tông môn, vừa ra tay là mang đến một nhóm linh chủng giá trị xa xỉ.

Từ lúc hắn bắt đầu bồi dưỡng linh thực cho đến bây giờ, tổng số linh chủng tam phẩm hắn từng gieo trồng cũng chưa tới hai mươi.

“Dựa theo ước định trước đó, ngoại trừ cung cấp linh chủng cho Lục sư đệ ra, chúng ta sẽ trả cho sư đệ một khoản thù lao đảm bảo không thấp hơn giá trị sàn. Bồi dưỡng Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, mỗi gốc mười Kiếm Ấn, Ngũ Hành Quả tứ phẩm, mỗi cây ba mươi Kiếm Ấn, tổng cộng là ba trăm năm mươi Kiếm Ấn. Sau khi linh thực thành thục, sẽ căn cứ vào tỉ lệ sống sót cùng với phẩm chất linh dược… mà thêm cho sư đệ một khoản thù lao nhất định, sư đệ cảm thấy sao?”

“Được.” Lục Huyền nhanh nhẹn đáp.

Đương nhiên hắn không có ý kiến gì rồi, chẳng mất tiền cũng lấy được nhiều linh chủng tam phẩm, tứ phẩm như thế đã là chuyện rất hạnh phúc, huống chi còn nhận được thêm ba trăm năm mươi Kiếm Ấn đảm bảo.

Số Kiếm Ấn này hoàn toàn đủ để mua một hoặc hai hạt linh chủng tứ phẩm.

Hắn mỉm cười, nhanh chóng lập một loại thỏa thuận đơn giản với Quan Uyển, ngay sau đó đã nhận được hai mươi lăm hạt linh chủng từ tay nàng.

Linh chủng Tàng Nguyên Thảo có hình dạng nhỏ dài, bề mặt màu nâu sẫm trông cực kỳ bình thường, là cái loại vứt trên mặt đất sẽ dễ dàng bị người khác bỏ qua. Chỉ khi dùng linh lực quét qua linh chủng, mới có thể cảm nhận được ở chỗ sâu trong đang ẩn chứa tinh nguyên thảo mộc vô cùng nồng đậm, giống như tinh tuý của toàn bộ linh chủng đều hội tụ tại một điểm.

Về phần linh chủng Ngũ Hành Quả, nó có hình bầu dục, bên trong phun trào một luồng linh quang ngũ sắc, linh khí nồng đậm, dường như đã hòa hợp với nhau một cách tự nhiên, nhưng lại tách biệt rõ ràng.

Sau khi nữ tử áo vàng rời đi, Lục Huyền không thể chờ đợi được nữa, đi tới linh điền được trải Mậu linh nhưỡng.

Hắn có hai mảnh linh điền đặc thù, một mảnh đã dùng để gieo trồng hơn tám mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, còn một mảnh khác chỉ trồng duy nhất bốn cây Uẩn Linh Tùng, vẫn còn dư lại một khoảng trống khá lớn.

Bốn cây Uẩn Linh Tùng từ nhỏ đã được hắn dùng linh thức tẩm bổ kết nối, vừa cảm nhận được hắn đến gần, thân cây đã vui vẻ hân hoan nhảy nhót, truyền đến từng đợt sóng tùng reo rắt.

Linh thức Lục Huyền kéo dài ra, nhẹ nhàng vỗ về bốn cây Uẩn Linh Tùng, sau đó mới vận chuyển linh lực, thi triển Địa Dẫn Thuật, tạo ra hai mươi khe hở dài mảnh trên mặt đất, vừa vặn bao bọc lấy từng hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo vào bên trong.

Tâm thần ngưng tụ, một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực tam phẩm Tàng Nguyên Thảo, trong quá trình sinh trưởng linh lực sẽ ngưng kết ở chỗ sâu bên trong cây, hóa thành tinh nguyên thảo mộc đặc biệt, là tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan.】

【Linh thực nên nhìn bên trong, đừng chỉ nhìn bề ngoài.】

Sau khi trồng linh chủng Tàng Nguyên Thảo xong, Lục Huyền lại tiếp tục vùi linh chủng Ngũ Hành Quả vào trong linh nhưỡng.

【Linh thực tứ phẩm Ngũ Hành Quả, trong quá trình sinh trưởng cần dùng linh lực ngũ hành bồi dưỡng, là tài liệu chính để luyện chế Ngũ Hành Đan.】

【Linh thực tuân theo ngũ hành tương sinh tương khắc, ngũ hành bên trong cây thường xuyên biến hóa, khi dùng ngũ hành tương sinh bồi dưỡng sẽ thúc đẩy linh thực phát triển, khi

dùng ngũ hành tương khắc bồi dưỡng sẽ gây tổn thương đến căn nguyên linh thực.】

【Không có ai am hiểu ngũ hành hơn ta.】

"Chúng đều là tài liệu chủ yếu để luyện chế đan dược, không hổ danh linh chủng do Đan điện cung cấp." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Hắn bắt đầu khởi động linh lực, chỉ thấy một đám mây trắng nhạt nhẹ nhàng tung bay tại tầng trời thấp phía trên linh điền, rồi ngay lập tức, những hạt linh vũ mảnh nhỏ đã rơi xuống, thẩm thấu vào bên trong linh chủng Tàng Nguyên Thảo và Ngũ Hành Quả.

Sau khi hấp thu đủ linh vũ, linh khí năm màu lại chậm rãi lưu chuyển bên trong linh chủng Ngũ Hành Quả, phảng phất như sắp thoát ra khỏi vỏ.

Có cảm giác mặt ngoài của linh chủng Tàng Nguyên Thảo không có bất kỳ sự thay đổi nào, chỉ khi dùng linh thức cẩn thận dò xét, mới có thể cảm ứng được ở chỗ sâu trong linh chủng đang chứa đựng sinh cơ nồng đậm.

Trồng xong hai chủng linh thực này, Lục Huyền cũng tiện thể xem xét đi Thủy Huỳnh Thảo ở phía bên kia.

Hơn tám mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đang mọc rất tốt, những phiến lá mảnh mai màu xanh thẳm dài đến hai thước, rậm rạp chen chúc nhau trông giống như bầu trời treo ngược, lại cộng thêm những đốm sáng không ngừng lấp lánh trên phiến lá, khiến cho mảnh linh điền gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo trở nên lãng mạn như cả một bầu trời đầy sao lộng lẫy.

Lục Huyền rất vui vẻ, những gốc Thủy Huỳnh Thảo này chính là chìa khóa để hắn gia tăng tu vi.

Hơn tám mươi gốc, dù chỉ có một phần tư mang đến phần thưởng tu vi, cũng đủ để nâng cao tu vi gần như trì trệ không

tiến của hắn lên một mảng lớn rồi.

Sau khi chăm sóc cho những bụi Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền lại tiếp tục dò xét linh điền.

Mười gốc Kiếm Thảo được trồng khắp nơi trên sơn phong đều vươn thẳng lên bầu trời giống như những mũi kiếm sắc bén, tám cây trong số đó được Lục Huyền sử dụng bốn loại kiếm khí bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, truyền vào đúng lúc bên trong linh thực hình kiếm.

Hai cây còn lại đều đã biến dị thành công sau quá trình ở nhờ bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, một gốc được Lục Huyền dùng kiếm khí hỏa diễm còn lưu lại của Xích Diễm Kiếm để kích thích tẩm bổ nó, gốc cuối cùng là Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm được hắn sử dụng Tốn Lôi kiếm quang từ trong đan điền, kích thích và nuôi dưỡng nó.

Trong mạch địa hỏa, Địa Hỏa Tâm Liên không ngừng được dung nham cực nóng cọ rửa, thân cây như tinh thể đỏ nhạt bất quy tắc càng thêm rực rỡ chói mắt. Trên phiến lá hỏa hồng, dường như bên trong những đường gân dày mỏng khác nhau kia đang có một dòng dung nham nóng bỏng màu đỏ không ngừng lưu chuyển. Tại vị trí trung gian nhất, có một đóa hồng liên đang chầm chậm xoay tròn từ dưới lên trên, khiến cho mỗi bộ phận trên bông hoa này đều có thể hưởng thụ được trọn vẹn quá trình dung nham gột rửa.

Chương 359: Huyễn Âm Trúc!

Có cảm giác khoảng không phía trên Phượng Hoàng Mộc đã bị đốt trụi rồi. Đóa hoa sen màu đỏ đậm do Hồng Liên Diễm hình thành ở vị trí giữa cũng nhỏ hơn nhiều so với trước kia, hư ảnh Phượng Hoàng bên trong đã hơi ngưng thực hơn một chút, chúng nó đang tự do nhảy múa giữa những cánh hoa.

"Hẳn là không bao lâu nữa, đóa Hồng Liên Diễm tam phẩm này sẽ bị Phượng Hoàng Mộc hấp thu sạch sẽ, cũng may ta trồng đủ nhiều Liệt Diễm Quả, trong tay vẫn còn hai đóa Hồng Liên Diễm mới mở ra được từ bên trong quầng sáng, đã đủ để nuôi dưỡng nó một đoạn thời gian."

Lục Huyền bay ra khỏi hang động, trở về trong phòng.

Chừng mười ngày tiếp theo, ngày nào hắn cũng yên tĩnh ở trong sơn phong bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú, chỉ thỉnh thoảng mới ra ngoài gặp gỡ đồng môn, là muốn cố ý hỏi thăm xem sắp tới có đệ tử nội môn nào tổ chức hoạt động giao lưu hay không.

Trong đầu hắn vẫn luôn nhớ nhung đến Đồng Tâm Ma cực kỳ thích hợp để bồi dưỡng Thánh Anh Quả.

May mắn từ một vị đồng môn ở động phủ khá gần nhà hắn, hắn đã biết được vài ngày sau sẽ có một vị đệ tử chân truyền tổ chức hoạt động trao đổi, đương nhiên là trong hoạt động này sẽ trong có phần trao đổi bảo vật với nhau.

Lục Huyền thầm đếm ngày, rồi đúng hạn chạy tới địa điểm tổ chức tiểu hội trao đổi bảo vật.

Tại một tòa sơn phong màu đỏ như lửa cao vút trong mây, vừa bước vào bên trong, đã cảm nhận được mùi lưu huỳnh nhè nhẹ ùa thẳng vào mặt, cả người Lục Huyền như đắm chìm trong một thế giới ấm áp.

Hắn đi theo phía sau một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, tới phía trước cánh cửa đá màu đỏ sậm. Bên ngoài cửa đá có một nam hài mặc áo bào đỏ thẫm, trên áo có vẽ rất nhiều hoa văn hình dị thú thượng cổ, trông sống động như thật.

Người nọ đang đứng trước cửa nhưng mang đến cảm giác đối phương đã trực tiếp kết nổi với cả tòa sơn phong này rồi, thậm chí tiết tấu tụ tán của những đám mây lửa vừa dày vừa nặng trên bầu trời cũng ăn khớp với nhịp thở của nam hài này.

Mặc dù nam hài trông có vẻ trẻ con, ngây thơ hồn nhiên, nhưng Lục Huyền không dám đánh giá thấp đối phương, hắn bước lên phía trước kính cẩn thi lễ vấn an.

“Hỏa sư huynh.”

“Vị sư đệ này không quen mặt cho lắm, chắc hẳn đây là lần đầu tiên tới phủ đệ của tại hạ, không biết nên xưng hô như thế nào?” Giọng nói của nam hài lại chững chạc già dặn không hợp với tuổi tác.

Gã tên là Hỏa đồng tử, sở hữu Hỏa Linh Chi Thể trời sinh và là một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, có xác suất rất cao sẽ tấn thăng thành Kết Đan chân nhân.

“Hỏa sư huynh có thể gọi ta là Lục sư đệ.”

“Hóa ra là Lục sư đệ, mời vào bên trong nghỉ ngơi một lát.”

Lục Huyền gật đầu, nhanh chóng tiến vào bên trong cánh cửa đá đỏ sậm.

Được một con Hỏa Tinh Linh xin xắn duyên dáng dẫn đường, hắn đi đến một gian đại sảnh rộng thoáng. Gian đại sảnh này được trang trí khá là xa hoa lộng lẫy, mặt đất được lát bằng linh khoáng hệ hỏa, xung quanh có đặt những món bảo vật quý hiếm, lại có mấy thiếu nữ thanh lệ không ngừng đi qua đi lại, phục vụ linh trà linh quả cho khách.

Lục Huyền tìm một chỗ tương đối vắng vẻ, rồi ngồi xuống, cẩn thận quan sát xung quanh.

Hiện giờ đã có hơn hai mươi tu sĩ Trúc Cơ đang ngồi bên trong đại sảnh, hầu hết bọn họ đều đạt đến giai đoạn Trúc Cơ hậu kỳ rồi, thậm chí Lục Huyền còn bắt gặp bóng dáng của Dương Khánh Phong ở đằng xa, đối phương chính là người nuôi dưỡng con Mặc Lân Giao bị cắm sừng ngày ấy. Ngoài ra, vẫn còn ba người khác hắn có quen biết sơ sơ, những người này hoặc là ở gần sơn phong của hắn, hoặc là có cùng sở thích, từng đến chỗ Liễu Tố để trao đổi kinh nghiệm nuôi dưỡng linh thực linh thú.

Hắn lên tiếng chào hỏi mấy vị tu sĩ mình quen biết, sau đó ngồi trên một chiếc ghế ngọc màu đỏ như lửa, thoải mái thưởng thức linh trà linh quả.

Chờ thêm một lát, khi có hơn ba mươi đệ tử nội môn tập trung bên trong đại sảnh, đột nhiên một đám lửa bùng lên, ngay sau đó, một nam hài mặc áo bào đỏ tươi ung dung bước ra khỏi đám lửa.

"Đã đến giờ rồi, ngày hôm nay rất hân hạnh được đón tiếp chư vị đồng môn cùng tới tham gia tiểu hội do tại hạ tổ chức." Nam hài chắp tay, tiếp tục nói.

“Vẫn là quy tắc cũ. Đầu tiên chúng ta sẽ giao lưu, nghiên cứu thảo luận công pháp, kinh nghiệm luyện đan luyện khí, cũng như trao đổi đủ các loại tin tức quan trọng trong Tu Hành giới với nhau. Sau đó, sẽ đến phần trao đổi bảo vật mà các vị đều đang mong đợi.”

“Lần này có thêm hai vị đồng môn lần đầu tiên tới đây, cho nên ta sẽ giải thích ngắn gọn các quy tắc. Trong quá trình trao đổi bảo vật, chúng ta luôn giữ vững nguyên tắc trao đổi tự do, tự mình bước lên bục và trưng bày bảo vật của mình, cũng như nói rõ ràng loại hình bảo vật bản thân muốn trao đổi. Quy tắc duy nhất là cấm ép mua buộc bán, những thứ khác không cần phải nhiều lời.”

Hỏa đồng tử thuật lại quy tắc đơn giản, sau đó mọi người bắt đầu di chuyển ra xung quanh.

Ba hoặc năm người sẽ tụ tập lại cùng một chỗ để thảo luận và nghiên cứu với nhau, phân nhóm tùy vào tu vi, lĩnh vực, xuất thân của họ.

Toàn bộ quá trình Lục Huyền đều trà trộn lung tung, chỉ khi đề cập tới kiếm đạo, thỉnh thoảng hắn mới phát biểu được vài câu nhận định.

Ngoài ra, hắn có gặp được ba người đang nói về phương diện bồi dưỡng linh thực, cũng lập tức nổi lên hứng thú nói vài câu, làm quen với tu sĩ mới cùng sở thích.

Chẳng mấy chốc, hai canh giờ đã trôi qua, tiếng thảo luận dần dần lắng xuống.

Hỏa đồng tử đứng lên tuyên bố, phần trao đổi bảo vật chính thức bắt đầu.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.” Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, hắn ngồi yên, chăm chú nhìn một vị đồng môn Trúc Cơ sơ kỳ bước lên bục.

Lần này, hắn tới đây, mục tiêu chủ yếu là muốn thu được linh chủng, trứng phôi linh thú, mục tiêu thứ hai là muốn xem mình có cơ hội đạt được Đồng Tâm Ma hay không, và đương nhiên, nếu có thể, hắn cũng muốn trao đổi được một vài chủng loại dị hỏa các cấp.

Cứ ngồi yên quan sát như vậy, đến người thứ mười lên bục, rốt cuộc cũng có một vị đệ tử nội môn bày ra vật hắn đang cần: "Xin chào chư vị đồng môn, trong tay tại hạ có một đoạn gốc Huyễn Âm Trúc, có thể trồng ra linh thực tứ phẩm Huyễn Âm Trúc trân quý hiếm thấy. Ta muốn đổi một kiện pháp khí tam phẩm loại công kích, hoặc là tài liệu tứ phẩm phù lục vân vân…"

Tu sĩ vừa dứt lời, đã lấy một hộp ngọc trong suốt từ trong túi trữ vật ra. Bên ngoài hộp ngọc có dán phù lục, bên trong đang đặt một đoạn gốc ngọc trúc ngắn ngủi. Toàn bộ đoạn ngọc trúc kia giống hệt lưu ly, đoạn rễ rậm rạp dày đặc ép sát lên miệng hộp ngọc, trên mỗi một sợi rễ đều có những vết nứt dài ngắn to nhỏ không đồng đều.

"Chưa vị đồng môn xin hãy cẩn thận, phần gốc Huyễn Âm Trúc này có hơi ồn ào." Tu sĩ kia nhắc nhở một câu, sau đó mới mở hộp ngọc ra.

Khoảnh khắc hộp ngọc được mở, dường như vết nứt trên đoạn gốc đột ngột phóng đại lên nhiều. Ngay sau đó, một loại âm thanh quái dị ầm ĩ trực tiếp truyền đến bên tai Lục Huyền, có cảm giác hàng ngàn con yêu thú vừa đồng loạt gầm rú sát tai hắn, làm hắn có cảm giác đầu váng mắt hoa.

Nhưng chỉ với một ý niệm, linh lực đã ùn ùn phun lên, tạo thành một lớp màng linh lực mỏng bao lấy bên ngoài lỗ tai, trực tiếp ngăn cách âm thanh quái dị kia ầm ĩ ở bên ngoài, bảo vệ lỗ tai của mình.

Chương 360: Tiểu Hội Trao Đổi!

"Đúng là ồn ào quá, thảo nào lại có nhiều vết nứt như vậy." Lục Huyền cảm thán một câu, rồi cẩn thận nhìn đoạn gốc ngọc trúc lưu ly trong tay tu sĩ nọ.

Chê thì chê, chứ loại linh thực trân quý hiếm thấy như này, hắn vẫn muốn chiếm làm của riêng cho mình, chẳng qua trong lòng còn đang do dự, không biết nên lấy thứ gì ra để trao đổi cho thỏa đáng thôi.

Trước mắt, loại bảo vật hắn có thể cầm ra trao đổi cũng không nhiều lắm, hai khối Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm, năm khối linh khoáng Xích Cương Ngọc tứ phẩm, còn có Bạo Viêm Châu tam phẩm, Phần Nguyên Đan, ba khối Bách Niên Băng Phách cùng với ba bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô do chính tay hắn gieo trồng.

Về phần những loại pháp khí tam phẩm hay Tiểu Hải Kiếm phù tứ phẩm và Đại Nhật Kiếm phù, hắn muốn giữ chúng lại để dùng. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có linh khoáng Xích Cương Ngọc tứ phẩm và Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm là thích hợp dùng để trao đổi với các tu sĩ ở đây thôi.

"Huyễn Âm Trúc là linh thực tứ phẩm, tương truyền nó có thể mô phỏng ngôn ngữ của loài người và động vật, thậm chí còn có thể bắt chước những loại âm thanh kỳ lạ khác trên thế gian. Nó là tài liệu hàng đầu được lựa chọn để luyện chế sáo trúc có lực công kích âm thanh mạnh mẽ, đồng thời cũng được sử dụng để luyện chế các loại pháp khí đặc biệt khác." Tu sĩ nọ

giới thiệu xong, nhưng hơn ba mươi tu sĩ Trúc Cơ phía dưới lại đồng loạt rơi vào im lặng.

Pháp khí có thể luyện chế từ Huyễn Âm Trúc tương đối có giới hạn, lại khá là không chính thống, nếu đối phương đưa ra một đoạn ngọc trúc thành thục, bọn họ còn có thể cân nhắc một chút, nhưng Huyễn Âm Trúc trong tay đối phương chỉ là một đoạn gốc ngắn ngủn, lấy nó về chưa chắc đã luyện chế được cái gì, nên đa phần mọi người đều mất đi hứng thú với nó.

Thêm nữa, chu kỳ sinh tưởng của linh thực tứ phẩm khá dài, cần nhiều năm chăm bón, lại không chắc sẽ trồng thành công loại linh thực hiếm thấy này, càng nghĩ phần lớn tu sĩ ở đây lại càng không có suy nghĩ đứng lên trao đổi.

Sau một lúc, tu sĩ trên bục cũng mất dần kiên nhẫn, đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ ra giá: "Sư huynh, trong tay ta có một món pháp khí tam phẩm Hàn Giao Thương, nó được luyện chế từ hài cốt của Giao Long tam phẩm hệ thủy, ta muốn dùng nó để đổi lấy phần gốc Huyễn Âm Trúc của sư huynh, ý sư huynh thế nào?"

Lời nói vừa dứt, một cây thương dài hơn một trượng đã xuất hiện trên tay người nọ, thân thương trắng như tuyết, tỏa ra hơi lạnh ngút ngàn.

Khuôn mặt tu sĩ trên bục thoáng có chút dao động, mặc dù giá trị của món pháp khí tam phẩm Hàn Giao Thương này thấp hơn phần gốc Huyễn Âm Trúc tứ phẩm kia một chút, nhưng vào thời điểm này, nó lại vô cùng thích hợp với gã.

"Vị sư huynh này, ta có một khối linh khoáng Xích Cương Ngọc tứ phẩm, muốn đổi lấy khúc rễ Huyễn Âm Trúc của sư huynh, sư huynh nghĩ sao?" Ngay lúc gã sắp sửa đồng ý, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lại truyền đến từ một góc hẻo lánh bên trong đại sảnh.

Nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một tu sĩ tuấn tú đang dùng đôi mắt trong suốt nhìn gã, trên tay người nọ còn cầm theo một khối khoáng thạch lồi lõm bất quy tắc có màu đỏ đậm, nhìn từ bên ngoài cũng có thể trông thấy một loại vật chất tương tự như ngọc tủy đang chầm chậm lưu chuyển bên trong khối khoáng thạch kia.

"Xích Cương Ngọc tứ phẩm?" Tu sĩ nọ kinh ngạc kêu lên.

Phải biết rằng, giá trị của linh khoáng thường cao hơn linh chủng cùng phẩm cấp, Xích Cương Ngọc được dùng để luyện chế hầu hết các loại pháp khí phi kiếm, cho nên giá cả của nó còn cao hơn phần gốc Huyễn Âm Trúc trong tay gã nhiều.

"Sư đệ xác định muốn trao đổi với ta sao?" Tu sĩ nọ có chút kinh ngạc đến không dám tin, lại hỏi Lục Huyền.

"Xác định." Lục Huyền mỉm cười trả lời.

Hắn không quá để ý đến một chút chênh lệch nho nhỏ này, vì chỉ cần bồi dưỡng Huyễn Âm Trúc đến phẩm chất tốt là chút xíu chênh lệch kia sẽ mau chóng được bù đắp lại thôi.

Hơn nữa, với năng lực có thể tùy thời nắm bắt trạng thái tức thời của linh thực, chuyện bồi dưỡng Huyễn Âm Trúc đến phẩm chất tốt chẳng thể làm khó được hắn.

Huống chi, sau khi linh thực thành thục, hắn còn nhận được quầng sáng phần thưởng, mà quầng sáng đến từ linh thực tứ phẩm, chắc chắn sẽ là một khoản lợi ích kếch xù.

Tu sĩ sở hữu pháp khí tam phẩm Hàn Giao Thương thấy Lục Huyền xuất thủ, cũng tự hiểu lấy mình, chỉ biết hậm hực ngồi xuống.

Xích Cương Ngọc trong tay Lục Huyền trôi lơ lửng giữa không trung, rồi nhẹ nhàng bay về phía tu sĩ có Huyễn Âm Trúc kia, đồng thời đoạn gốc Huyễn Âm Trúc của đối phương

cũng nhanh chóng rơi xuống tay hắn, bị hắn dùng hộp ngọc đậy chặt lại, ngăn âm thanh kỳ dị kia lọt ra ngoài rồi cất kỹ đi.

Sau khi đổi được đoạn rễ của Huyễn Âm Trúc, chẳng mấy chốc đã đến lượt Lục Huyền bước lên bục. Hắn vững vàng tiến lên, dõng dạc nói: "Xin chào chư vị sư huynh sư tỷ, bảo vật lần này ta muốn mang đến chính là một miếng ngọc lục đặc thù. Ngọc lục này có tên là Vân Sơn Ngọc Lục, phẩm cấp tứ phẩm, được tinh luyện từ Vân Sơn Ngọc, có thể trực tiếp sử dụng làm pháp khí hộ thân, trừ tà tránh ma, cũng có thể khắc phù văn lên trên, nhằm gia tăng sát thương đối với tà ma. Mục đích chủ yếu của ta là muốn trao đổi lấy linh chủng có phẩm cấp tương ứng, hoặc là trứng linh thú, ấu thú, dị hỏa cùng phẩm cấp cũng được."

Sự xuất hiện của Vân Sơn Ngọc Lục đã đưa tới một hồi xao động rất nhỏ cho các tu sĩ đang có mặt tại đây.

Phải biết rằng, những loại pháp khí có tác dụng với tà ma đều cực kỳ hiếm thấy, bản thân Vân Sơn Ngọc Lục này đã có công năng trừ tà tránh ma rồi, chỉ cần đeo nó trên người cũng mang đến hiệu quả khá tốt, mà hơn nữa, bọn họ còn có thể khắc phù văn lên trên, nhằm gia tăng khả năng sát thương tà ma cho nó.

Nó đúng là một món bảo vật tương đối tốt trong số các loại bảo vật cùng cấp.

"Lục sư đệ, ta muốn dùng một món pháp khí tứ phẩm để trao đổi với ngươi, ý ngươi thế nào?" Phía dưới, một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ lập tức hô to với hắn.

"Xin lỗi sư huynh, ta chỉ muốn linh chủng, trứng linh thú, ấu thú mà thôi…"

Lục Huyền kiên định lắc đầu, đương nhiên là giá trị của pháp khí tứ phẩm không thua kém Vân Sơn Ngọc Lục cùng

cấp, nhưng nếu có thể đổi được một hạt linh chủng hoặc cây non linh thực tứ phẩm, thì với Lục Huyền, giá trị hai thứ tuyệt đối là cách biệt một trời một vực rồi.

Sau khi hắn từ chối, lại có mấy ngươi lên tiếng, muốn dùng pháp khí hoặc đan dược phù lục để trao đổi với hắn, nhưng đến cuối cùng đều nhận về một kết quả là không.

Cũng đúng thôi, khi tham dự tiểu hội, trên người đa số những tu sĩ ở đây đều chỉ có một vài thứ thông thường nhất như pháp khí, đan dược, phù lục, linh dược, linh khoáng, rất ít người mang theo linh chủng.

Khi bọn họ nhận được linh chủng, thường sẽ trồng luôn hoặc nhanh chóng bán đi, tránh để sinh cơ bên trong linh chủng hao tổn.

Hơn nữa, Lục Huyền chỉ muốn đổi lấy phẩm chủng linh thực ở bên ngoài sách ngọc của Tư Nông điện, cho nên đứng chờ hồi lâu vẫn không có ai đáp ứng được yêu cầu của hắn.

Lục Huyền rơi vào đường cùng, chỉ có thể cầm theo Vân Sơn Ngọc Lục bước xuống bục.

Chương 361: Linh Chủng Huyết Cầu!

"Lục sư đệ, trong tay ta có một hạt linh chủng tương đối tà tính, chưa xác định được phẩm chủng, chẳng hay sư đệ có hứng thú hay không?" Hắn vừa ngồi xuống, một lão giả mập lùn đã nở nụ cười hiền lành, tiến đến gần.

"Hả? Sư huynh có thể lấy ra cho ta xem một chút được không?" Nghe được linh chủng tà tính không xác định, Lục Huyền lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú.

Lão giả mập lùn đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó lại cẩn thận bố trí một tấm màng linh lực, ngăn chặn ánh mắt và linh thức theo dõi của những người khác ở bên ngoài.

"Linh chủng này hơi đặc biệt, không tiện để những đồng môn khác nhìn thấy, mong sư đệ thông cảm." Thấy Lục Huyền không có bất kỳ thái độ phản đối nào, lão mới cầm một thứ ra khỏi túi trữ vật.

Đó là một quả cầu máu được chạm rỗng bên trong, còn mặt ngoài lại dường như được bện thành từ vô số những đường huyết quản dài nhỏ, phảng phất như đang bao vây biển máu vô tận ở bên trong. Ngay bên trong biển máu này lại có một đóa hoa màu máu đang cắm rễ nảy mầm, từng lớp cánh hoa nở rộ, lại nhanh chóng héo rũ biến thành vô số giọt máu li ti, rơi vào bên trong biển máu.

Nó cứ lặp đi lặp lại quá trình như vậy, cứ héo rũ rồi một lần nữa nở rộ ra và không ngừng héo rũ.

“Linh chủng huyết cầu này là chiến lợi phẩm ta thu được sau khi giết một gã tà tu. Ta cũng không rõ về chủng loại hay phẩm cấp của nó, chỉ đoán được nó là một hạt linh chủng, còn khá là quỷ quái. Ta giữ nó lâu như vậy rồi, thỉnh thoảng trong lòng cũng không tự chủ được sẽ trào dâng một chút xúc động khát máu.” Lão giả mập lùn nghiêm túc nói.

Ngoài mặt Lục Huyền vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại mừng rỡ như điên.

Đối với hắn, linh chủng tà tính không có gì đáng sợ cả, hắn còn ước trong tay mình có thêm càng nhiều càng tốt. Bởi xét cho cùng ở trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn của hắn đã có vài chủng linh thực âm phủ rồi.

Hắn nhìn đóa hoa màu máu nằm trong huyết cầu chạm rỗng, cảm nhận được từng luồng huyết dịch bên trong cơ thể mình đang có chút xao động, hệt như muốn trực tiếp dung nhập vào bên trong hạt linh chủng kia vậy.

Vô Cấu Ngọc trước ngực lập tức tỏa ra một luồng hơi mát lạnh, giúp huyết dịch trong người hắn bình thường trở lại.

“Xem ra trong tiểu viện âm u tại Kiếm Môn trấn, lại sắp có thêm một vị mãnh tướng rồi.” Hắn âm thầm cảm thán.

“Đúng là loại linh chủng này có mấy phần tà tính, không biết sư huynh muốn trao đổi thế nào?” Tuy trong lòng Lục Huyền rất kích động, nhưng biểu cảm bên ngoài lại không thay đổi chút nào, ngược lại, hắn còn vô cùng bình tĩnh hỏi lão giả mập lùn kia.

“Trực tiếp đổi lấy Vân Sơn Ngọc Lục trong tay sư đệ thì sao?” Lão giả thử thăm dò một câu.

“Sư huynh, làm như vậy có chút không thích hợp rồi? Linh chủng huyết cầu trên tay sư huynh, cả phẩm cấp lẫn phẩm chủng đều chưa biết được, mà Vân Sơn Ngọc Lục trên tay ta

vốn là một món bảo vật tứ phẩm tương đối trân quý, chắc hẳn sư huynh cũng biết giá trị của nó. Bản thân nó là pháp khí hộ thân thượng đẳng trực tiếp nhằm vào tà ma, sau khi khắc phù văn trừ tà lên còn tạo thành sát thương cực lớn cho tà ma. Nếu dùng nó đổi lấy một hạt linh chủng không xác định của sư huynh, rất có khả năng ta sẽ mất hết vốn liếng."

"Vậy ý sư đệ là…"

"Linh chủng huyết cầu cộng thêm một nghìn linh thạch, đổi lấy một khối Vân Sơn Ngọc Lục." Lục Huyền giở công phu sư tử ngoạm.

"Không thể nào." Trên mặt tu sĩ mập lùn lộ ra một tia khó chịu: "Mặc dù không xác định được chủng loại và phẩm cấp cụ thể của linh chủng huyết cầu, nhưng chỉ nhìn bề ngoài cũng có thể nhìn ra nó không tầm thường rồi, những loại linh chủng tam phẩm tứ phẩm phổ thông cũng không thể so bì được. Sư đệ lại còn mơ mộng hão huyền đòi ta một nghìn linh thạch, cùng là đồng môn với nhau cả, khó tránh khỏi có phần không phúc hậu nha."

"Haizz…" Lục Huyền thở dài nói: "Sư huynh, ta công nhận, đúng là nhìn vẻ ngoài của hạt linh chủng huyết cầu này tương đối kỳ dị, chỉ cần tới gần nó cũng cảm thấy huyết dịch toàn thân xao động rồi. Nhưng sư huynh cũng biết đấy, linh thực và nhất là linh thực phẩm cấp cao, trong quá trình bồi dưỡng còn xuất hiện đủ loại yêu cầu hiếm lạ, nếu không thể thỏa mãn, chẳng những tốc độ sinh trưởng của nó sẽ giảm xuống, thậm chí nó còn có thể héo rũ tử vong. Giả sử ta có được hạt linh chủng tà dị này từ trong tay sư huynh, nhưng nếu không thể biết được phương thức gieo trồng nó thì rất có khả năng ta sẽ mất trắng toàn bộ. Chẳng qua từ trước đến nay, ta vẫn thích sưu tập các loại linh chủng, cũng muốn thử nghiệm đi bồi dưỡng những loại linh thực quái dị nên mới mạo hiểm

rủi ro, thật lòng muốn đổi lấy linh chủng huyết cầu trong tay sư huynh.”

Lục Huyền hạ giọng nói, tỏ vẻ bản thân có thể vì linh thực mà không tiếc gì cả, vô cùng nhuần nhuyễn thể hiện ra thân phận Linh thực sư thuần túy của mình, hồn nhiên tựa như đã hoàn toàn quên mất mình có thể nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực, cho nên phương thức bồi dưỡng linh thực ra sao, hắn đều có thể nằm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Lão giả mập lùn thấy vậy, cũng bị lời nói và hành động của Lục Huyền cảm nhiễm, giọng điệu cũng thoáng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Sư đệ nói không sai, đúng là gieo trồng loại linh chủng tà dị này sẽ khiến ngươi phải gánh chịu một chút nguy hiểm nhất định. Không bằng cứ làm như vậy đi, cả hai chúng ta cùng lùi lại một bước, ta sẽ dùng một hạt linh chủng cộng thêm năm trăm linh thạch để trao đổi miếng Vân Sơn Ngọc Lục trong tay sư đệ?”

“Được, vậy ta và sư huynh không tranh luận thêm nữa.” Lục Huyền sảng khoái đồng ý.

“Chúc Lục sư đệ trồng thành công hạt linh chủng huyết cầu này.” Hai người trao đổi xong xuôi, lão giả mập lùn chân thành nói.

“Sư đệ cảm tạ lời chúc tốt lành của sư huynh.” Lục Huyền chắp tay.

Sau khi lão giả rời đi, Lục Huyền vừa chú ý đến động tĩnh trên bục, vừa suy nghĩ về vụ giao dịch vừa rồi.

Dựa vào kinh nghiệm gieo trồng phong phú nhiều năm, cùng với chút hiểu biết về sinh cơ và điểm thần dị của linh chủng, hắn đã đại khái đoán ra hạt linh chủng huyết cầu vừa rồi có xác suất khá cao là tứ phẩm, thậm chí còn là linh thực ngũ phẩm.

Dùng một miếng Vân Sơn Ngọc Lục được mở ra từ quầng sáng màu trắng, để đổi lấy một hạt linh chủng tứ phẩm hoặc ngũ phẩm, còn đượ thêm năm trăm linh thạch… có thể nói vừa rồi hắn đã kiếm được một khoản lợi nhuận nho nhỏ.

Một lát sau, một nữ tu lạnh như băng bước lên trên bục. Nữ tu này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, dường như nàng có chút không thích ứng với hoàn cảnh tu hành chỗ Hỏa đồng tử, bởi vì một tầng băng sương hơi mỏng đang bao quanh người nàng, trực tiếp ngăn cách khí tức hỏa linh ra bên ngoài.

"Đồng Tâm Ma hệ mộc đến từ Kết Đan chân nhân, đổi pháp khí tam phẩm hoặc tứ phẩm, đan dược." Vừa dứt lời, một con anh đồng tà dị đã xuất hiện ngay trước mặt nữ tu kia.

Anh đồng này có hình dạng của một đứa bé hai tuổi, toàn thân màu xanh xám, mặt xanh nanh vàng, khuôn mặt nhăn nheo giống như vỏ cây già, từ phần ngực bụng đến tứ chi đều mọc ra những cành khô nhỏ dài, trông như rong rêu đang bay múa trong không khí.

Chương 362: Mộc Linh Ma Anh!

Ở rốn con Ma Anh kia có một cái lỗ tròn đen kịt, thỉnh thoảng trong lỗ còn xuất hiện những khuôn mặt của oán hồn trẻ nhỏ, chúng phát ra những tiếng gầm gừ thê lương không tiếng động, tản ra oán khí ngút trời, có thể thấy được, trước khi chết chúng nó đã phải trải qua bao nhiêu dằn vặt tra tấn…

Một chuỗi xiềng xích phù văn màu xanh đậm được buộc chặt lên thân anh đồng, linh quang xanh thẳm lúc ẩn lúc hiện, trực tiếp trói chặt nó vào bên trong.

"Tới rồi!" Lục Huyền ngồi thẳng người, cẩn thận quan sát con anh đồng quỷ dị kia.

Nó chính là Đồng Tâm Ma bị tên ma đầu Kết Đan có tên là Đồng Dần đến từ Cực Âm Tông kia luyện chế, nhìn bề ngoài, có vẻ như con này chính là Mộc Linh Ma Anh trong ngũ hành.

Một trong những mục đích chính khiến hắn đi một chuyến này chính là lấy được một con Đồng Tâm Ma, xem liệu có thể dùng nó đi bồi dưỡng Thánh Anh Quả đang trồng bên trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn hay không.

Mặc dù Mộc Anh là tà vật, nhưng nói gì thì nói, nó cũng được đích thân Kết Đan chân nhân luyện chế, vẫn có lực hấp dẫn không nhỏ đối với rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ bên dưới.

Tuy nhiên, do nguồn gốc của nó, nên mọi người đều trả giá không cao lắm.

Đối với bọn họ, mua con Đồng Tâm Ma hệ mộc này về nhà, cũng chỉ thuần túy là muốn nghiên cứu, thí nghiệm một

phen, xem có thể lĩnh ngộ ra cái gì hay không. Hoặc là sau khi xuất tông, bọn họ có thể bán nó với giá cao cho tu sĩ của Cực âm Tông hoặc Ma Môn, nhằm đổi lấy những vật mà mình không có.

Ít nhất thì bề nổi là như vậy.

Dù sao, Giới Luật đường của tông môn cũng không phải mấy kẻ ăn không ngồi rồi, nếu bọn họ thực sự dùng mấy thứ tà vật này, lại để bị bắt, khẳng định là không thể giải thích được rõ ràng.

Sau khi nữ tử lạnh lùng như băng giới thiệu sơ qua về Đồng Tâm Ma xong, nàng cũng không nói thêm câu nào nữa, chỉ thỉnh thoảng khẽ lắc lắc đầu, hành động này cho thấy nàng không hài lòng lắm về giá cả mà đám tu sĩ bên dưới đưa ra.

Ngay khi nàng đang định cất Mộc Anh rồi rời khỏi bục, một giọng nói nhỏ như muỗi vo ve lại lọt vào tai nàng: "Sư tỷ, trong tay ta có một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô phẩm chất tốt, cộng thêm một viên bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm, muốn dùng chúng đổi Đồng Tâm Ma hệ mộc và chuỗi xiềng xích phù văn của sư tỷ, ý sư tỷ thế nào?"

Hai mắt nữ tu lập tức tỏa sáng.

Đúng là cái giá do tu sĩ này đề xuất thấp hơn một chút so với cái giá trong lòng nàng, nhưng so với giá cả những tu sĩ trước đó đã báo, cũng coi như không tệ rồi.

Hơn nữa, nàng giữ con Đồng Tâm Ma này trong tay cũng vô ích, đang định ra khỏi tông bán cho tà tu, hoặc ký gửi nó cho một tổ chức như Vạn Bảo Lâu, nhưng làm việc này cũng hơi rắc rối.

Lại thêm Dưỡng Kiếm Hồ Lô có danh tiếng không nhỏ trong tông môn, hồ lô có thể ủ rượu, cũng có thể kích phát ra những luồng kiếm khí vô hình, năng lực công kích tương

đương với pháp khí tam phẩm, nhưng thứ này khá là khó bồi dưỡng nên tương đối hiếm thấy trên thị trường.

Chưa kể nó còn là Dưỡng Kiếm Hồ Lô phẩm chất tốt.

Ngoài ra, đối phương còn bỏ thêm một viên Bạo Viêm Châu tam phẩm, có thể phóng ra công kích Bạo Viêm Thuật quy mô lớn.

Trong đầu nàng âm thầm suy nghĩ một hồi, sau đó đưa mắt nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới: "Được."

Sau khi nữ tu kai bước xuống bục, Lục Huyền lại chủ động đến gần nàng.

Hắn lấy một quả hồ lô lấm chấm xanh và một viên thạch châu màu đỏ đậm từ trong túi trữ vật ra, giao cho nữ tu. Nữ tu thoáng xem xét một hồi, cuối cùng cũng thoả mãn gật đầu, rồi đưa Mộc Anh và cả chuỗi xiềng xích phù văn cho Lục Huyền.

"Sư đệ, xiềng xích phù văn này chỉ là một vật nhỏ do ta tiện tay luyện chế, dùng để vây khốn Đồng Tâm Ma hệ mộc này, ta sẽ truyền thụ cho sư đệ phương pháp khống chế nó." Nữ tu nói xong, lại truyền âm nói cho Lục Huyền biết phương pháp khống chế xiềng xích phù văn này, cuối cùng còn không quên nhắc nhở một câu: "Không có ta liên tục tế luyện, chuỗi xiềng xích này chỉ có thể duy trì được một đoạn thời gian, sợ là khoảng ba tháng sau, nó sẽ không đủ sức ràng buộc con tà anh này, xin sư đệ hãy ghi nhớ."

"Đa tạ sư tỷ đã nhắc nhở." Lục Huyền trả lời.

Phần trao đổi bảo vật đang đi đến giai đoạn kết thúc.

Lục Huyền lẳng lặng đợi ở một góc hẻo lánh, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những cái được và mất của mình trong lần trao đổi bảo vật hôm nay. Hắn đã mất một khối Xích Cương Ngọc tứ phẩm, một miếng Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm, một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm và một viên

Bạo Viêm Châu tam phẩm. Về phần thu hoạch, hắn đã nhận được một đoạn gốc của Huyễn Âm Trúc tứ phẩm, một hạt linh chủng huyết cầu chưa xác định cùng với một con Đồng Tâm Ma hệ mộc do Kết Đan chân nhân luyện chế.

"Ấy, suýt nữa thì quên mất, còn năm trăm linh thạch nữa. Trước đây, khi còn là tiểu tán tu Luyện Khí, ta vì một viên toái linh mà xoắn xuýt cả ngày, nhưng đến bây giờ, lại thiếu chút nữa đã quên mất khoản tiền lớn như năm trăm linh thạch."

Ý thức được điều này, Lục Huyền không khỏi cảm thán một phen. Sau khi quầng sáng màu trắng xuất hiện trong mảnh linh điền nhỏ ở phường thị, cuộc sống sinh hoạt của hắn tại Tu Hành giới đã có những thay đổi đến kinh thiên động địa.

Khi còn là một tiểu tán tu Luyện Khí, hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng đến ngày hôm nay, khi mà năm trăm viên linh thạch trong tay hắn cũng chỉ là một khoản tiền nho nhỏ bình thường thôi.

Hắn thu lại suy nghĩ vẩn vơ và tiếp tục cân nhắc đến khối tài sản trong tay mình: "Hiện giờ, trong tay ta vẫn còn không ít bảo vật trùng nhau, ta đang có bốn khối Xích Cương Ngọc, đã hái được ba bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô, giờ còn lại hai bầu, ba khối Bách Niên Băng Phách, ngoài ra vẫn còn có một ít Bạo Viêm Châu, Phần Nguyên Đan và một vài thứ lẻ tẻ khác nữa. Xem ra, phải tìm cơ hội để bán chúng đi thôi."

Thoạt nhìn linh chủng huyết cầu kia cũng không phải linh thực đàng hoàng gì, lại cộng thêm Mộc Anh hắn định dùng để bồi dưỡng Thánh Anh Quả nữa, bởi vậy, sau khi cân nhắc một hồi, Lục Huyền đã quyết định mình sẽ nhanh chóng khởi hành đi đến tiểu viện tại Kiếm Môn trấn một lần, nhìn xem mấy loại linh thực âm phủ mà lâu lắm rồi hắn không đến thăm chúng đã phát triển đến mức nào rồi.

Sau khi tiểu hội kết thúc, Lục Huyền lập tức gọi một con Linh hạc cao to, và vội vã quay trở về sơn phong của mình. Hắn vô cùng nóng lòng muốn đi kiểm tra hai hạt linh chủng mình vừa mới thu được.

Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền trống không, trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho phần kết cấu phía dưới linh nhưỡng tự nhiên thay đổi.

Một cái hố hình tròn nhanh chóng xuất hiện ở chính giữa linh điền.

Hắn lại cầm một đoạn gốc Huyễn Âm Trúc với vô số những vết nứt dài từ trong túi trữ vật ra, định trồng nó vào trong hố.

Tiếng động ầm ĩ lúc trước lại vang lên bên tai, khiến động tác của Lục Huyền hơi trì trệ trong chốc lát, chờ sau khi hắn dùng linh lực ngăn cách tiếng kêu nọ ở bên ngoài, mọi hoạt động mới trở nên trôi chảy tự nhiên như thường.

Sau khi linh nhưỡng triệt để bao phủ toàn bộ những sợi rễ của Huyễn Âm Trúc, âm thanh quái dị không ngừng vang lên bên tai kia cũng im bặt.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên đoạn ngọc trúc lưu ly bên dưới linh nhưỡng, một thông tin nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Chương 363: Huyết Nghiệt Hoa!

【Linh thực tứ phẩm Huyễn Âm Trúc, am hiểu bắt chước âm thanh của vạn vật trên thế gian, sau khi thành thục có thể kích phát các âm thanh mang hiệu quả kỳ dị như công kích, mê hoặc, chữa thương, vân vân… Là tài liệu tự nhiên để luyện chế pháp khí loại sáo trúc, cũng có thể dùng làm tài liệu luyện chế vài dạng pháp khí đặc thù khác. 】

【Khi một nguồn âm thanh ở gần Huyễn Âm Trúc trong một thời gian dài, cây có thể tạo ra âm thanh có bản chất giống như đúc.】

【Trong trúc có người giỏi ăn nói.】

"Chẳng lẽ sau khi trồng nó, linh thực sự không được vào ruộng?" Lục Huyền khẽ lẩm bẩm một câu.

"Huyễn Âm Trúc thành thục có thể kích phát ra các loại âm thanh kỳ lạ… Ừm, cái gì cũng biết, lại đồng nghĩa với cái gì cũng chẳng tinh thông. Chỉ có điều ngươi đúng là phẩm chủng cực kỳ hiếm thấy, vụ buôn bán lần này xem như không lỗ vốn rồi."

Linh lực trong người hắn lại dâng trào, khiến cho những giọt linh vũ mảnh nhỏ rơi xuống, thẩm thấu vào các vết nứt trên đoạn rễ của Huyễn Âm Trúc.

Được linh vũ kích thích, vô số vết nứt có độ dày và độ dài khác nhau trên bộ rễ lại đồng loạt mở ra, âm thanh quái dị ầm ĩ lúc trước lại truyền đến bên tai Lục Huyền, trong lúc nhất thời nó đã làm cho hắn có chút khó chịu.

Đúng vào lúc này, một nhánh dây leo màu xám nhỏ dài không biết từ nơi nào lại bò ra, đồng thời rất nhiều những nhánh dây leo thật nhỏ giống như xúc tu, nhanh chóng lan tràn tới, cắm thẳng vào trong linh nhưỡng, cẩn thận thăm dò.

Là Yêu Quỷ Đằng vừa cảm nhận được bên trong sơn phong mới xuất hiện một loại linh thực phẩm cấp cao, nên lập tức chạy tới, phải lưu lại dấu vết của mình trên gốc linh thực kia trước đã, để xem sau này có duyên cắn nuốt được nó hay không.

Yêu Quỷ Đằng là ngũ phẩm, lại thích ăn linh thực.

Sợi dây leo của nó vừa xuất hiện, đoạn rễ Huyễn Âm Trúc đã cảm nhận được thiên địch đang tiến đến gần, vô số vết nứt trên rễ đều chặt chẽ khép lại, tùy ý để mặc cho sợi dây leo thật nhỏ kia luồn lách khắp nơi trên người mình, từ trên xuống dưới từ trái qua phải…

"Xin lỗi, vừa rồi ta lớn tiếng quá!" Lục Huyền cũng nhanh chóng cảm nhận được trạng thái tức thời như vậy từ đoạn rễ của Huyễn Âm Trúc.

Yêu Quỷ Đằng bài tiết một chút xíu chất nhầy màu xám trên đoạn rễ trúc kia, sau đó rời khỏi linh nhưỡng, có hơi xấu hổ đi đến, cọ cọ vào chân Lục Huyền.

"Ngươi vừa trêu đùa linh thực của ta ở ngay trước mặt ta, có đúng không?"

Linh thực thuộc về mình bị nhân vật phản diện tà ác lẻn vào đùa giỡn, mà Linh thực sư yếu ớt lại không giúp được gì, chỉ có thể bất lực nhìn…

Lục Huyền vội vàng xua tan hình ảnh quen thuộc trong đầu kia đi, lại dùng một chân đá Yêu Quỷ Đằng ra xa.

Vô số vết nứt trên rễ Huyễn Âm Trúc cảm nhận được Yêu Quỷ Đằng đã đi xa rồi, lại đồng loạt mở ra, âm thanh quái dị

ồn ào mà quen thuộc nọ lập tức lọt vào tai Lục Huyền.

"Nghe nhiều hình như cũng thấy quen quen."

Lục Huyền cố nhịn nỗi xúc động muốn trực tiếp triệu hồi Yêu Quỷ Đằng quay lại, rồi vươn tay ngoáy ngoáy lỗ tai. Hắn dùng linh lực tự động chặn những âm thanh ồn ào đó lại, rồi tiếp tục cầm hạt linh chủng huyết cầu tà dị từ trong túi trữ vật ra.

Bề ngoài linh chủng rất kỳ lạ, như được bện từ vô số những đường huyết quản dài mảnh, thậm chí nó còn có khả năng ứng được những mạch máu nhỏ bé trong lòng bàn tay của Lục Huyền, bởi vì nó cứ liên tục vặn vẹo như muốn vói vào trong máu thịt hắn vậy.

Bên trong huyết cầu là một mảnh trống rỗng, khi rót linh thức vào trong đó có thể cảm nhận được một biển máu bao la tràn ngập huyết khí, cùng với một đóa hoa màu máu đang không ngừng chuyển hoán trạng thái giữa nở rộ và héo rũ.

Linh lực bắt đầu khởi động, một cái hố hơi lớn hơn huyết cầu một chút nhanh chóng xuất hiện bên trong mảnh linh điền trống không.

Lục Huyền bỏ linh chủng huyết cầu vào trong đó, tập trung tâm thần, ngay lập tức đã nhận được trạng thái chi tiết của nó.

【Linh thực ngũ phẩm Huyết Nghiệt Hoa, một đóa hoa tà dị được ngưng tụ từ khung cảnh máu chảy thành sông, thây chất thành núi, dùng các loại tinh huyết của yêu thú làm chất dinh dưỡng, sau khi thành thục, sẽ là tài liệu cực phẩm để tu luyện công pháp Huyết đạo, đồng thời cũng là tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế một số loại đan dược ngũ phẩm.】

【Khi tu sĩ, yêu thú tới gần Huyết Nghiệt Hoa, huyết khí trong cơ thể sẽ vô tình bị nó hấp thu, nếu để tình trạng này kéo dài, huyết khí sẽ suy yếu, thân thể tiều tụy.】

【Cho ta hút một hơi đi! Cầu xin đấy! Một hơi thôi!】

"Linh thực ngũ phẩm! Lần này mở ra một món bảo bối rồi."

Phải biết rằng, ngay khi trông thấy linh chủng huyết cầu này, Lục Huyền đã nhận ra nó không tầm thường rồi, nhưng trước khi trồng nó xuống, mọi thứ đều là ẩn số. Hiện giờ cái hộp bí ẩn đã được mở ra, kết quả chẳng những đúng với suy đoán của hắn, thậm chí còn vượt ngoài mong đợi, vì nó đúng là linh thực ngũ phẩm!

"Ở phạm vi tông môn không hay tìm được những hạt linh chủng chưa xác định, nhưng một khi tìm được, thì chúng nó tuyệt đối không phải linh thực bình thường. Trước đó, ta từng nhận được Kinh Cức Cốt, Bách Đồng Quỷ Mộc, hiện giờ lại cộng thêm Huyết Nghiệt Hoa nữa, mấy hạt này đều có quá trình tìm kiếm giống nhau. Nhưng chúng cũng có một điểm chung, đều là linh thực âm tà, rất khó gặp ở danh môn chính tông, cũng có thể là chưa bị những tu sĩ khác khám phá ra."

Lục Huyền moi hạt linh chủng Huyết Nghiệt Hoa ra khỏi linh nhưỡng. Thứ linh thực âm u bậc này, đương nhiên phải trồng ở trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, nơi đó mới là hoàn cảnh thích hợp nhất dành cho nó.

Nói gì thì nói, hắn cũng là một Linh thực sư phổ thông không tranh với đời ở trong tông môn chính phái, nếu bị những đồng môn khác bắt gặp hắn đang bồi dưỡng linh thực âm phủ như vậy, sẽ gây nên ảnh hưởng xấu.

"Hiện giờ trên tay ta đã có ba chủng linh thực ngũ phẩm rồi, vấn đề là tất cả chúng đều không đứng đắn gì cho lắm. Một loại ăn linh thực ăn yêu thú, một loại là mồi người khác dùng để câu ta, Huyết Nghiệt Hoa mới có được này, càng muốn uống tinh huyết, thậm chí hút huyết khí của ta."

Lục Huyền cảm thấy có chút bất đắc dĩ khi nghĩ tới ba chủng linh thực không đứng đắn như Yêu Quỷ Đằng, Thánh Anh Quả Tử Chu và Huyết Nghiệt Hoa.

Ngay khi hắn đang cảm thán, Yêu Quỷ Đằng lại cảm ứng được có một loại linh chủng phẩm cấp cao vừa xuất hiện, nên len lén bò tới. Nó nhìn thoáng qua hạt linh chủng huyết cầu tà dị trên mặt đất, sợi dây leo màu xám lạnh lập tức đung đưa từ bên này sang bên kia, rồi nhẹ nhàng trườn tới bên cạnh hạt linh chủng huyết cầu ngay dưới ánh mắt lạnh lùng của Lục Huyền.

"Ta chỉ cọ tí thôi." Một ý niệm truyền vào trong thức hải của Lục Huyền. Đồng thời, những sợi dây leo màu xám tro kia cũng từ từ bám chặt vào những sợi huyết quản thật nhỏ đang bao vây trên bề mặt của huyết cầu, chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, nó đã lập tức tách ra rồi.

"Khẩu vị quá nặng." Mùi máu tanh nồng đậm làm Yêu Quỷ Đằng hơi "khớp", khó có thể thích ứng ngay được, sau khi để lại một dấu vết nho nhỏ, nó vội vàng lùi về phía sau Lục Huyền, tỏ vẻ mình trong sạch.

Chương 364: Trống Rỗng!

Lục Huyền thu hạt linh chủng Huyết Nghiệt Hoa vào trong túi trữ vật, sau đó quay về trong phòng, hai tay mỗi tay cầm một tấm Tiếu Hải Kiếm phù và Đại Nhật Kiếm phù, đồng thời lại lấy Đồng Tâm Ma hệ mộc từ trong túi trữ vật ra.

Anh đồng đang bị xiềng xích phù văn màu xanh đậm trói buộc, thân thể màu xanh xám, hai mắt nhắm thật chặt, một mực nằm im không nhúc nhích.

Lục Huyền lập tức dựa theo phương pháp khống chế đã được nữ tu kia truyền thụ cho mình, để hơi nới lỏng mắt xích phía trên sợi xiềng xích phù văn kia.

Ngay sau đó, một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí mỏng như sợi tóc, nhẹ nhàng thổi qua miệng mũi anh đồng.

Con Đồng Tâm Ma hệ mộc này cực kỳ mẫn cảm với Thanh Mộc Nguyên Khí có cùng nguồn gốc, nó lập tức mở to hai mắt, con ngươi màu xám trắng gắt gao nhìn chòng chọc vào sợi Thanh Mộc Nguyên Khí kia, mấy con oán hồn ở phần rốn của nó cũng phát sinh những biến hóa dữ dội.

“Muốn ăn sao? Vậy thì ngoan ngoãn đầu hàng ta đi, nếu tâm trạng tốt, ta sẽ cho ngươi một ít.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, hắn đặt hai tấm kiếm phù tứ phẩm trong tay lên bàn.

Anh đồng màu xám xanh gầm lên với Lục Huyền, những đường nét trên khuôn mặt nó trực tiếp nhíu chặt lại, để lộ ra những chiếc răng nanh màu trắng xám bên trong.

Yêu Quỷ Đằng ở dưới chân Lục Huyền nhìn chằm chằm vào con Đồng Tâm Ma hệ mộc phía đối diện, những sợi dây leo lập tức sinh ra một chút cảm xúc phức tạp nửa khát khao nửa chán ghét.

Đồng Tâm Ma hệ mộc này chứa thảo mộc linh khí nồng đậm bên trong, thế nhưng linh lực trên người nó đã hoàn toàn bị ô nhiễm và dị hóa, khiến cho Yêu Quỷ Đằng theo bản năng muốn tránh né nó, thậm chí còn không muốn để lại bất cứ ký hiệu gì của mình.

Lục Huyền trao đổi với anh đồng tà dị một hồi, nhưng không có tiến triển gì. Vì vậy, hắn lại siết chặt sợi xiềng xích phù văn, một lần nữa trói con Đồng Tâm Ma này lại.

Sau khi cất nó vào trong túi trữ vật, hắn sắp xếp một chút, dự định sẽ đi tiểu viện trong Kiếm Môn trấn một chuyến, để trồng Huyết Nghiệt Hoa, bồi dưỡng Thánh Anh Quả, cũng như thăm nom vài loại linh thực khác và tiện thể kiếm chút linh thạch mang về.

Bởi vì lúc trước, hắn từng kết ân oán với người khác tại Lãng Nguyệt phúc địa, nên ngày thường đã thận trọng, nay càng thận trọng hơn, chỉ thấy một mình hắn lén lén lút lút chuồn ra khỏi tông môn.

“Xem ra ta đã lo lắng thừa thãi quá rồi, không có ai theo dõi. Cũng đúng, từ ngày ta đoạt được Phượng Hoàng Mộc lục phẩm đến nay đã qua được mấy tháng, dù bọn họ thật sự muốn gây bất lợi cho ta, cũng không thể ngày ngày đều bỏ thời gian đi giám thị ta được, chỉ có ẩn núp ở một nơi nào đó tìm một cơ hội mà thôi.” Bóng dáng Lục Huyền lặng yên xuất hiện tại khu rừng rậm cách Kiếm Môn trấn chừng mười mấy dặm, khẽ cảm thán một câu.

Từ lúc rời khỏi Thiên Kiếm Tông, hắn đã vận chuyển Phù Quang Thân Pháp đến tối đa, ngẫu nhiên rơi vào một khu rừng

rậm rạp, sau đó độn thổ thoát đi, lại tiếp tục lợi dụng năng lực ẩn hình của Ẩn Linh Sưởng, triệt để ẩn giấu bóng dáng mình. Và một lúc lâu sau, vẫn không phát hiện ra bất cứ động tĩnh gì.

Lúc này, Lục Huyền mới yên tâm, rồi nhanh chóng tiến vào Kiếm Môn trấn.

Phía dưới cây kiếm đá to lớn cao ngất, trên quảng trường Thanh Thạch rộng rãi có rất nhiều tán tu Luyện Khí bày sạp bán hàng.

Ở thời điểm đi ngang qua nơi này, Lục Huyền cũng tiện đường mua một con yêu thú nhất phẩm bị thương, định mang nó về tiểu viện cho vài loại linh thực âm phủ kia ăn một bữa ngon.

Trước khi đến tiểu viện, Lục Huyền lại cẩn thận đi vòng quanh xem, nhưng vẫn không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường.

Bởi vì Kiếm Môn trấn nằm gần Thiên Kiếm Tông, thường xuyên có tu sĩ Thiên Kiếm Tông dừng ở chỗ này, vì vậy rất hiếm khi xảy ra những hành vi xấu xa như giết người cướp của. Hơn nữa, tiểu viện của hắn lại có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm phòng hộ, cho nên Lục Huyền mới có thể yên tâm ở lại trong tông môn một khoảng thời gian dài như vậy.

Hắn mở trận pháp Thiên Huyễn Vân Yên Trận, nhanh chóng bước vào trong tiểu viện. Một luồng âm khí nồng đậm ùa thẳng vào mặt.

"Trống rỗng, xem ra âm hồn oán niệm ta lưu lại từ lần trước đã bị Quỷ Diện Thạch Cô hấp thu sạch sẽ rồi." Lục Huyền ngắm nhìn bốn phía, trong viện im ắng, không có bất kỳ dấu vết của một con âm hồn nào.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là năm cây Quỷ Diện Thạch Cô, những đường hoa văn quỷ dị trên bề mặt nấm đã

ảm đạm hơn trước kia rất nhiều, thậm chí chúng nó còn hơi rủ xuống, trên khuôn mặt kỳ dị tràn ngập vẻ không vui.

Đã khá lâu kể từ lần cuối cùng hắn đến tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, nên mấy chung luồng âm hồn hắn để lại cho Quỷ Diện Thạch Cô đã bị nó hấp thu triệt để. Vì vậy, chúng chỉ có thể duy trì quá trình sinh trưởng cơ bản bằng cách hấp thụ linh khí mà thôi.

Hắn vội vàng lấy Âm Hồn Châu từ trong túi trữ vật tới, lại phóng thích hơn hai mươi luồng âm hồn oán niệm từ trong đó ra ngoài.

Được âm khí bên trong Âm Hồn Châu nuôi dưỡng, những luồng âm hồn oán niệm này đều trở nên no đủ và ngưng thực, ăn một luồng tương đương với ăn ba - năm luồng trước đó.

Mùi vị thơm ngon quen thuộc khiến cho năm cây Quỷ Diện Thạch Cô đều thức tỉnh ngay lập tức, những đường hoa văn hình thành nên khuôn mặt quỷ dị trên đỉnh nấm lập tức sáng bừng lên, nôn nóng dụ dỗ những luồng âm hồn ở gần đó đi đến rồi hút chúng đi trong nháy mắt.

Sau khi cho năm cây Quỷ Diện Thạch Cô đói khát ăn no nê, Lục Huyền lại đi tới chỗ Kinh Cức Cốt. Bởi vì có bộ hài cốt Man Giáp Ngưu khổng lồ và hài cốt Lục Mục Xích Thiết Hạt tứ phẩm nên quá trình phát triển của Kinh Cức Cốt không phải chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Từng đoạn xương trắng mọc um tùm ngang ngược khắp nơi, bao bọc lấy hai bộ hài cốt kia vào bên trong, chỉ có thể loáng thoáng thấy một góc của hài cốt yêu thú từ bên trong khe hở giữa những đoạn xương trắng.

Vô số gai xương cực nhỏ đâm sâu vào trong hài cốt, thoả thích hấp thu chất dinh dưỡng trong xương. Rất nhiều đoạn

xương trắng nhỏ dài tạo thành một bụi cây gai, toát lên vẻ đẹp yêu dị.

Ở thời điểm Lục Huyền tập trung tâm thần, hắn lập tức cảm nhận được Kinh Cức Cốt và Quỷ Diện Thạch Cô giống nhau, chúng đều đã tiến vào trạng thái thành thục rồi, chỉ khác là thanh tiến độ của Kinh Cức Cốt chậm hơn Quỷ Diện Thạch Cô một xíu.

Hắn lại đi đến phía trước cây Bách Đồng Quỷ Mộc. Trên lớp vỏ cây khô héo già cỗi có mấy chục con mắt màu xám trắng, chúng vừa cảm ứng được Lục Huyền tới gần, đã đồng loạt mở to ra, một luồng khí tức âm lãnh nhanh chóng lan tràn từ lòng bàn chân, trực tiếp kéo thẳng lên đỉnh đầu hắn.

Ba đôi con ngươi của Lục Mục Xích Thiết Hạt hắn lưu lại từ lần trước vẫn còn treo trên thân cây, mỗi một con ngươi của bọ cạp đều có vài nhánh xúc tu thật nhỏ trong suốt dính chặt lấy nó, cố định nó trên cây.

Trên một vài con mắt khác vẫn còn treo một số con ngươi đã khô héo quắt lại, chất dinh dưỡng bên trong đều bị hấp thu không còn, một cơn gió nhẹ thổi qua, chúng lại khe khẽ lay động giống như những chiếc đèn lồng treo trên căn nhà cũ kỹ đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Chương 365: Quả Nhiên Trong Bụng Có Hàng!

"Lục Mục Xích Thiết Hạt không hổ danh là yêu thú tứ phẩm, đã lâu như vậy rồi mà cả hài cốt lẫn con ngươi của nó vẫn còn khả năng phát huy sức lực." Lục Huyền cảm khái một câu, sau đó tìm một chỗ trống bên trong linh điền, cẩn thận trồng Huyết Nghiệt Hoa xuống.

Ngay sau đó, hắn đi qua, kéo con yêu thú nhất phẩm đã mua được ngang đường tới, tưới những giọt huyết dịch mới mẻ từ trong người nó lên hạt linh chủng Huyết Nghiệt Hoa.

Hắn cũng tiện thể ném con ngươi của yêu thú vẫn còn linh khí tươi mới, đến phía trước Bách Đồng Quỷ Mộc, những con mắt quái dị trên thân cây lập tức bắn ra hai sợi xúc tu trong suốt, trực tiếp đâm xuyên qua con ngươi yêu thú còn hơi xoay tròn kia.

Thịt yêu thú được hắn chôn xuống phía dưới Độc Toa Mộc, còn bộ hài cốt được nhét vào trong đám bụi gai của Kinh Cức Cốt, hồn phách đương nhiên là để dành cho Quỷ Diện Thạch Cô hấp thu.

Rất nhanh, những bộ phận trên thân thể một con yêu thú tươi mới đã bị phân chia không còn một mảnh.

"Huyết nhục, hài cốt, hồn phách, con ngươi… Tiểu viện tại Kiếm Môn trấn chuyên cung cấp dịch vụ mai táng theo dây chuyền. Tập trung trọng điểm vào nguyên tắc, đó là hoàn cảnh tiến vào nơi đây, sau đó thì thi cốt không tồn, chỉ có vào mà không có ra." Lục Huyền cười khà khà, lại lấy con Đồng Tâm

Ma hệ mộc từ trong túi trữ vật ra, sau đó rút Tử Điện Kiếm ra khỏi Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, hồ quang lóe lên khiến cho cái vỏ kiếm kia run rẩy không ngừng.

Đột nhiên, một tia thiểm điện bổ thẳng xuống con anh đồng màu xám xanh.

"Sao? Muốn bị nổ hồn phách anh đồng không?"

Trên thân thể màu xám xanh, hồ quang nhảy múa đã dọa cho toàn thân Đồng Tâm Ma co quắp run rẩy. Mộc Anh lập tức mở mắt ra, con mắt màu xám trắng tràn đầy thù hận đang nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Ánh sáng màu xanh trên thân thể nó bắt đầu dâng trào, khiến sợi xiềng xích phù văn vốn đang trói buộc nó cũng phát ra những tia sáng xanh thẳm, tựa như nó đang dùng hết sức để siết chặt, áp chế Mộc Anh.

"Xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại của mình…" Lục Huyền khẽ mỉm cười, thân kiếm màu tím sẫm trên tay trực tiếp xẹt qua, để lại một luồng sáng tím, dùng tốc độ cực nhanh đánh thẳng lên người Mộc Anh.

"Ta nhắc lại cho ngươi một lần cuối, phun chút oán hồn anh đồng ra đây, nếu không, cường độ thiểm điện tiếp theo sẽ gia tăng lên gấp đôi."

Trên mặt Đồng Tâm Ma hệ mộc lộ ra vẻ thống khổ không chịu nổi, ngũ quan càng thêm nhăn nhó, nó gầm gừ trong im lặng.

Thấy Mộc Anh không có phản ứng, Lục Huyền dứt khoát thúc giục Tử Điện Kiếm, chỉ trong nháy mắt, một luồng điện quang màu tím đậm to gấp bội lại rơi xuống thân thể màu xanh xám của nó.

Trong không khí còn mơ hồ toả ra một mùi khen khét.

Ngay khi Lục Huyền chuẩn bị gia tăng thêm một chút cường độ thiểm điện cho Mộc Anh, thì cuối cùng, hắn cũng nhìn thấy cái lỗ đen ở phần rốn trên cơ thể nhỏ bé của Mộc Anh từ từ chuyển động. Một hồn phách anh đồng lớn chừng nắm đấm gian nan chui ra khỏi cái lỗ đen kia.

Cái bóng này có màu xám trắng, ngưng tụ không tiêu tan, hai hốc mắt trống rỗng ngơ ngác nhìn bốn phía.

"Quả nhiên trong bụng có hàng, hèn chi ma đầu Kết Đan lại cần hàng nghìn hồn phách anh đồng để tế luyện thành Ngũ Tử Đồng Tâm Ma." Lục Huyền nhìn hồn phách anh đồng đã mất đi linh trí vừa chui ra, có chút ngạc nhiên nghĩ thầm.

Hắn tiếp tục buộc Mộc Anh phải phun ra vài hồn phách anh đồng mơ màng khác nữa, sau đó dẫn chúng đến nơi gieo trồng Thánh Anh Quả Tử Chu.

Thông qua linh thức, hắn nhanh chóng nhìn sâu vào Thánh Anh Quả Tử Chu, dường như bên trong loại linh chủng có hình dạng giống như phôi thai này, đang có một đứa hài nhi màu tro đen nhăn nheo gầy đét một mực cuộn tròn người lại như quả cầu, nằm yên không động đậy.

Nhưng khi nhìn kỹ thêm một lần nữa, thì chỉ trong nháy mắt, đứa hài nhi màu tro đen kia đã biến mất, chỉ còn một khối vật chất màu xám đen được giấu bên trong linh chủng mà thôi.

So với lần trước, lúc hắn rời khỏi tiểu viện, hầu như linh chủng Thánh Anh Quả không có một chút thay đổi nào. Mặc dù tiểu viện tràn ngập âm khí, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sự sống cho Thánh Anh Quả, chứ không thể thúc đẩy nó sinh trưởng và phát triển được.

Lục Huyền điều khiển hồn phách anh đồng như đứa trẻ mất trí đi tới phía trên linh chủng Thánh Anh Quả. Khoảnh khắc hồn phách anh đồng xuất hiện, Lục Huyền đã rõ ràng cảm

nhận được một tia biến hóa vừa xuất hiện bên trong hạt linh chủng giống hệt phôi thai bên dưới linh nhưỡng kia.

Hệt như có một ánh mắt thâm độc, oán hận vừa bắn ra từ bên trong linh chủng, rồi lạnh lùng chăm chú nhìn vào hồn phách anh đồng kia.

Vật chất màu tro đen bên trong linh chủng phôi thai nhanh chóng dâng trào dữ dội, bốc lên một luồng khói đen mờ mịt, thật lâu sau mới có thể bình tĩnh xuống.

Trong luồng khí đen nồng đậm kia, Lục Huyền cảm nhận được một đứa hài nhi màu tro đen đang làm ra một động tác giống hệt như ăn mì, nó hút từng sợi hồn phách anh đồng vào trong cái bụng xẹp lép của mình.

Luồng khí màu đen kịt vừa nãy dần dần biến mất, trên người đứa hài nhi màu tro đen nhăn nheo gầy đét lúc trước chợt lắc lư một cái, dường như nó vừa có thêm một chút sinh cơ.

Lục Huyền thấy vậy cũng khẽ gật đầu, hắn lại thả vài luồng hồn phách anh đồng khờ khạo vào trong linh chủng Thánh Anh Quả.

Sau đó, hắn kiểm tra xiềng xích phù văn màu xanh đậm trên thân Mộc Anh, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì mới cẩn thận thu nó vào trong túi trữ vật.

"Những hồn phách anh đồng này đã đủ để Thánh Anh Quả hấp thu một đoạn thời gian dài rồi, về phần con Đồng Tâm Ma hệ mộc này, trước mắt cứ tạm thời giữ cho nó sống đã, làm như vậy mới có thể thu thập được hồn phách lâu dài." Lục Huyền vừa suy nghĩ vừa đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng linh chủng Huyết Nghiệt Hoa.

Bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa cần dùng tinh huyết của yêu thú thậm chí là tu sĩ, và trước mắt, đây không phải vấn đề khó

đối với Lục Huyền.

Trước đây, khi hắn chăn nuôi những con Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ, đã dùng danh nghĩa kiểm tra để rút máu chúng, nên đến tận lúc này, hắn vẫn còn một nửa tinh huyết Giao Long!

"Cũng khá lâu rồi, kể từ lần rút máu trước đó, phải tìm thời cơ đi kiểm tra những tiểu Giao Long dị nhiêm kia mới được, đồng thời ta cũng muốn xem chúng có phát triển khỏe mạnh hay không. Thân phận bây giờ của ta vốn là đệ tử nội môn, chẳng biết có cơ hội đi kiểm tra những con Giao Long trưởng thành tam phẩm hoặc tứ phẩm trong tông môn hay không."

Mặc dù trong tay hắn vẫn còn lượng lớn tinh huyết Giao Long, nhưng Lục Huyền vốn là người lo xa, đang sống yên ổn vẫn nghĩ đến ngày khó khăn, không thể chờ đến khi lượng tinh huyết dự trữ hết sạch mới nghĩ đến chuyện đi kiếm thêm được.

Hơn nữa, Huyết Nghiệt Hoa vốn là linh thực ngũ phẩm, đương nhiên là lượng máu nó cần hấp thu không thể so sánh với Giao Đằng được, mà bản thân hắn vẫn đang tu luyện 《Thái Hư Hóa Long Thiên》, quá trình này cũng cần tinh huyết Giao Long.

Nhiều nơi cần như vậy, dù lượng dự trữ có lớn đến đây, cũng sẽ dùng hết rất nhanh.

Chương 366: Dẫn Hồn Đăng!

Trong lúc đầu óc đang bay bổng, hắn lại cầm một bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật ra, rồi vung vẩy phía trên mảnh linh nhưỡng đang được dùng để gieo trồng linh chủng Huyết Nghiệt Hoa.

Tinh huyết màu đỏ đậm thấm thấu qua lớp linh nhưỡng, từ từ chảy xuống dưới. Ở thời điểm nó đi đến phía trước linh chủng Huyết Nghiệt Hoa, chỉ trong chớp mắt, vô số những đường huyết quản nhỏ xíu trên bề mặt huyết cầu lại như sống lại, chúng nó tham lam hấp thụ từng giọt tinh huyết Giao Long ở trong linh nhưỡng.

Sau khi hấp thu xong tinh huyết Giao Long, màu sắc của vô số những mạch máu nhỏ trên bề mặt huyết cầu này lập tức chuyển thành trạng thái sáng tối chập chờn, huyết dịch đỏ đậm trôi chảy theo một đường, đổ về biển máu vô tận bên trong.

Biển máu dấy lên từng cơn sóng lớn, đóa hoa huyết sắc đang nở rộ lại càng thêm diễm lệ. Cũng không biết có phải là ảo giác của Lục Huyền hay không, nhưng hắn vừa cảm nhận được thời gian đóa hoa huyết sắc kia nở rộ đã kéo dài hơn trước kia một chút.

Lục Huyền đổ ba bình tinh huyết Giao Long cho linh chủng ngũ phẩm Huyết Nghiệt Hoa, tiếp đó đi đến trước mặt Quỷ Diện Thạch Cô.

Chờ Lục Huyền đi qua bên này, Quỷ Diện Thạch Cô nhịn đói đã lâu cuối cùng cũng được ăn no, những đường hoa văn trên bề mặt màu xám trắng lại càng thêm chói mắt.

Lục Huyền dừng chân trước nó, tâm thần ngưng tụ trên một gốc Quỷ Diện Thạch Cô. Thanh tiến độ phía dưới đã đầy hơn một nửa, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tràn đầy. Nhưng hắn lại không biết được khi nào mình sẽ trở lại tiểu viện Kiếm Môn trấn này, thêm nữa là trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò về phần thưởng bên trong quầng sáng màu trắng đến từ loại linh thực tà dị như vậy.

Vì vậy, hắn quyết định thúc chín một gốc Quỷ Diện Thạch Cô, để xem mình sẽ nhận được phần thưởng gì.

Mặc dù Quỷ Diện Thạch Cô tương đối tà tính, nhưng vẫn nằm trong phạm trù linh thực, nghĩa là Thanh Mộc Nguyên Khí có nguồn gốc từ tinh hoa bản mệnh của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm cũng có tác dụng với nó.

Một luồng linh quang xanh nhạt bắn ra từ đầu ngón tay hắn, rót vào trong gốc Quỷ Diện Thạch Cô trước mặt. Ngay tức khắc, những phù văn kỳ dị trên đỉnh cây nấm xám trắng không ngừng thay đổi, giống như một khuôn mặt liên tục biến đổi biểu cảm.

Rất nhanh, trên khuôn mặt kia đã truyền tới một lực hút khổng lồ, sau đó một ngụm hút vài luồng oán hồn no đủ ngưng thực còn sót lại vào bên trong.

Dường như thanh tiến độ phía dưới vừa khe khẽ nhúc nhích một chút.

Sau khi Lục Huyền liên tục truyền Thanh Mộc Nguyên Khí tới, làm gia tăng tốc độ hấp thụ âm hồn oán niệm của Quỷ Diện Thạch Cô, cuối cùng cây nấm quỷ dị trước mắt hắn cũng hoàn toàn thành thục.

Lục Huyền cẩn thận nhổ nó ra, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Linh thực Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, phẩm chất tốt, có thể dùng để phụ trợ và gia tăng tốc độ tu luyện một số tà thuật.】

"Phẩm chất tốt cũng ổn rồi. Dù sao nồng độ linh khí tinh khiết trong linh điền tại tiểu viện Kiếm Môn trấn này cũng kém xa so với tông môn, mà ta cũng chỉ thỉnh thoảng mới qua đây chăm sóc chúng thôi, không thể ngày đêm tỉ mỉ bồi dưỡng chúng như ở động phủ được. Chắc hẳn, để nhận được linh thực phẩm chất tốt, cũng có một chút tác dụng của Thanh Mộc Nguyên Khí." Lục Huyền cảm thán một câu, rồi tập trung vào quầng sáng màu trắng đang nhấp nháy trước mặt.

Hắn vươn tay chạm nhẹ vào, vô số điểm sáng bên trong quầng sáng nhanh chóng ngưng tụ thành một khuôn mặt mơ hồ, rồi chỉ trong nháy mắt, nó đã chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, nhận được pháp khí tứ phẩm Dẫn Hồn Đăng.】

Ý niệm ấy vừa hiện lên trong đầu, trên tay Lục Huyền đã xuất hiện một chiếc đèn lồng quái dị. Phần tay cầm của chiếc đèn lồng này nhìn giống như một khúc xương trắng dài nhỏ, chỉ cần chạm vào nó là có thể cảm nhận được một cơn ớn lạnh.

Phần thân đèn (chụp đèn) có màu trắng bệch, như thể nó được làm từ một lớp da người đã chết, phía dưới chân đèn lại có rất nhiều tua rua màu đỏ sậm, nhẹ nhàng đung đưa giữa không trung.

Tận cùng bên trong chiếc đèn lồng kia có một ngọn nến màu trắng bệch, xung quanh ngọn nến này có rất nhiều gương mặt oán hồn đang chen chúc nhau, ép vào cùng một chỗ, chúng rối rít cách xa ánh nến màu trắng bệch đang không ngừng chập chờn trên đỉnh.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên chiếc đèn lồng kỳ lạ này, hắn nhanh chóng biết được thông tin chi tiết về nó.

【Pháp khí tứ phẩm Dẫn Hồn Đăng, được luyện chế từ túi da, hài cốt và hồn phách của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, có thể hấp dẫn âm hồn oán niệm trong phạm vi nhất định. Khi thiêu đốt oán hồn trong ánh nến có khả năng gây nhiễu loạn đến tu sĩ và yêu thú, khiến tâm thần của bọn họ tạm thời lạc mất phương hướng.】

"Pháp khí tứ phẩm! Có tác dụng tụ tập âm hồn và nhiễu loạn tâm thần, đáng tiếc, nó lại không phù hợp với thân phận đệ tử danh môn của ta. Chỉ có thể vụng trộm sử dụng."

Quả nhiên … tình huống cũng xảy ra đúng như Lục Huyền dự kiến, quầng sáng màu trắng đến từ linh thực âm phủ sẽ mở ra loại phần thưởng cũng âm tà, bất kể là hình dáng hay công dụng đều bộc lộ bản chất tà tính của nó, không thích hợp để phơi bày ra trước mặt người khác.

Sau khi dùng Thanh Mộc Nguyên Khí thúc một cây Quỷ Diện Thạch Cô xong, trong linh điền vẫn còn lại bốn cây khác.

Vừa rồi, chỉ đơn thuần là tâm huyết dâng trào, Lục Huyền muốn xem lại linh thực âm phủ này sẽ mang tới phần thưởng gì, giờ đã thoả mãn trí tò mò rồi, hắn cũng không có ý định sẽ tiếp tục thúc giục chúng chín sớm nữa.

Dù sao Thanh Mộc Nguyên Khí cũng cực kỳ trân quý, cần hấp thu rất nhiều thảo mộc linh khí mới bổ sung được. Kiếm tốt nên dùng chỗ cần thiết nhất, không cần phải tiêu tốn toàn bộ cho những gốc Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm này.

Hắn ước lượng đại khái thời gian Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt ở bên cạnh sẽ thành thục, sau đó mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận và rời khỏi tiểu viện.

…

Trong Vạn Bảo Lâu.

Lục Huyền mới vừa xuất hiện, một lão giả sắc mặt hồng hào đã tiến lên chào đón hắn: "Lục đạo hữu, đã lâu không gặp."

"Chào đạo hữu." Lục Huyền cũng có chút ấn tượng về lão giả này.

Lần trước, khi hắn cầm theo Huyễn Yên La Quả và Giao Đằng đến đây, chính lão giả này đã giới thiệu đại hội trao đổi bảo vật do cao tầng Vạn Bảo Lâu tổ chức cho hắn. Thông qua đại hội đó, hắn đã thu được Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm và hài cốt Lục Mục Xích Thiết Hạt tứ phẩm.

"Lần này Lục đạo hữu qua đây là có chỗ nào cần tới Vạn Bảo Lâu sao?" Lão giả nở nụ cười ấm áp hỏi.

Ở độ tuổi còn trẻ như vậy, Lục Huyền đã có cảnh giới Trúc Cơ rồi, lại cộng thêm thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông của hắn, có thể nói là tương lai vô cùng tươi sáng, đương nhiên lão phải kết giao cho thật tốt rồi.

"Ta muốn bán một khối linh khoáng và một kiện bảo vật đặc thù." Lục Huyền trực tiếp lấy một khối Xích Cương Ngọc cùng với một khối Bách Niên Băng Phách từ trong túi trữ vật ra.

"Đây là Xích Cương Ngọc tứ phẩm" Có thể quản lý một chi nhánh Vạn Bảo Lâu, đương nhiên kiến thức của lão giả này rất rộng rãi, đối phương chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết rõ lai lịch của Xích Cương Ngọc.

Lão cẩn thận đón lấy nó từ trong tay Lục Huyền, sau đó chăm chú quan sát. Thoạt nhìn bên trong khối khoáng thạch lồi lõm bất quy tắc này, có một loại vật chất tương tự như ngọc tủy đang chậm rãi chảy xuôi, làm trong mắt lão lóe lên tia si mê.

Chương 367: Có Người Nhờ Nuôi Trùng!

“Đây chính là tài liệu cực phẩm để luyện chế phi kiếm sao… Còn cả khối Bách Niên Băng Phách này nữa.”

Bên trong băng tinh trong suốt lấp lánh, có một vũng linh dịch thuần trắng dường như đã bị đóng băng trong đó, dù cách lớp băng tinh thật dày vẫn có thể cảm nhận được luồng khí tức cực hàn tinh thuần.

“Nghe nói, nó là tài liệu cực tốt để luyện chế một vài loại đan dược hệ băng phẩm cấp cao. Chỉ cần nhỏ một giọt là có thể đề cao tỉ lệ thành đan và phẩm chất đan dược rồi. Thứ này được xem là một bảo vật trong mơ đối với các Luyện đan sư.”

Lão giả bình luận về hai vật phẩm vừa được Lục Huyền mang tới.

“Lục đạo hữu muốn trực tiếp bán cho Vạn Bảo Lâu chúng ta, hay là chờ thêm một đoạn thời gian nữa rồi bán đấu giá hai món bảo vật này?”

Xích Cương Ngọc tứ phẩm và Bách Niên Băng Phách tam phẩm đều là vật trân quý ít thấy, hoàn toàn có thể tiến vào danh sách những món bảo vật được bày bán trong phòng đấu giá của Vạn Bảo Lâu.

“Bán luôn bây giờ!” Lục Huyền nhẹ nhàng trả lời.

Bán đấu giá hoặc ký gửi sẽ thu được rất nhiều linh thạch, nhưng bản thân hắn cần phải có mặt ở đó, điều này sẽ góp phần gia tăng thêm phiền phức và rủi ro cho hắn, còn không bằng cứ dứt khoát bán cho Vạn Bảo Lâu.

“Được.” Lão giả hồng hào suy nghĩ một lúc, mới ra giá: “Linh khoáng chỉ là tài liệu tu hành nên giá trị thường thấp hơn công pháp, pháp khí có cùng phẩm cấp, Vạn Bảo Lâu ra giá hai nghìn tám trăm linh thạch. Về phần Bách Niên Băng Phách, có giá trị tương đương với pháp khí tam phẩm phổ thông, Vạn Bảo Lâu ra giá chín trăm linh thạch. Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?”

“Ừm, được.” Lục Huyền vui vẻ đồng ý, dựa trên sự hiểu biết của hắn về giá cả thị trường, thì cái giá vừa được lão giả này đề xuất đã cực kỳ công bằng rồi, dù hắn có đến những nơi khác, chỉ sợ đối phương còn trả thấp hơn thế.

Hắn giao Xích Cương Ngọc và Bách Niên Băng Phách cho lão giả, chỉ chốc lát sau, đã nhận được tổng cộng là ba nghìn bảy trăm linh thạch, lại cộng thêm khoản linh thạch hắn tiết kiệm được trước đó, hiện giờ tài sản trên người hắn đã rơi vào khoảng tám nghìn linh thạch rồi.

Trong tay hắn vẫn còn rất nhiều loại bảo vật khác, ví dụ như ba khối Xích Cương Ngọc, hai khối Bách Niên Băng Phách, hai bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô, còn có mấy viên Bạo Viêm Châu, Phần Nguyên Đan và Ngọc Cơ Đan. Nhưng hầu hết chúng đều được giữ lại để sử dụng cho mục đích cá nhân. Ngoài ra, hắn cũng nghĩ đến chuyện bán nhiều thứ ra cùng một lúc sẽ quá phô trương và đưa tới những con mắt nhìn ngó từ người khác, bởi vậy sau khi cân nhắc một hồi, hắn cho rằng mình cứ khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn.

Sau khi tài sản trong người đã trở nên dư dả, Lục Huyền được một thiếu nữ xinh đẹp chỉ dẫn đi lang thang khắp nơi, để xem có thứ gì mình cần không.

Phẩm chủng linh chủng trong Vạn Bảo Lâu tương đối nhiều, nhưng chủng loại từ tam phẩm trở lên lại không nhiều lắm, hơn nữa phần lớn trong số chúng đều là loại thường thấy,

có thể mua được ở Tư Nông điện bên trong tông môn với giá mềm hơn bên ngoài.

Khi mà tầm mắt của Lục Huyền ngày càng được mở rộng, hắn chợt phát hiện, xác suất mình tìm thấy linh chủng chưa xác định lại ngày càng nhỏ đi.

Thời điểm hắn còn ở lại bên trong Lâm Dương phường thị, bởi vì cái gì cũng không hiểu nên chỉ cần tình cờ đụng phải một hạt linh chủng lạ lùng nào thôi, nó cũng được coi là một món bảo bối tốt đối với hắn rồi. Nhưng sau khi hắn gia nhập vào tông môn, đã bù đắp được rất nhiều kiến thức thiếu hụt về linh thực, cũng tích lũy đủ nhiều kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực rồi, từ đó, loại cảm giác kinh ngạc như mở hộp mù lại càng ngày càng ít đi.

"Cũng may ta vẫn tìm được vài loại linh thực âm phủ." Lục Huyền lạc quan nghĩ.

Những vật phẩm khác bên trong Vạn Bảo Lâu, chẳng hạn như pháp khí, đan dược, phù lục đều không mang đến lực hấp dẫn cho hắn.

Trước mắt, hắn có thể tự tin nói bản thân gần như đã không còn một chút khuyết điểm nào quá mức rõ ràng nữa, bởi hắn có rất nhiều bảo vật trên người, đã mạnh hơn kha khá so với những tu sĩ cùng giai rồi.

Thứ duy nhất được gọi bình thường chính là linh thức, nhưng sau khi Uẩn Linh Tùng xuất hiện, rất có khả năng linh thức của hắn sắp sửa đón nhận một đợt tăng cường cấp sử thi.

Hầu hết những phần thưởng được mở ra từ quầng sáng đều không tầm thường, vì vậy, những món đồ vật bình thường này không thể lọt được vào mắt Lục Huyền.

Sau khi đi loanh quanh một hồi, hắn tự rời đi và lén lút trở lại sơn phong của mình.

“Vẫn là về nhà sẽ mang đến cảm giác an tâm khó tả.” Sau khi đi vào nội tông, tâm trạng thấp thỏm của Lục Huyền mới hoàn toàn thư giãn lại.

Vừa tới chân núi, hắn lập tức nhìn thấy một cái đồ án hình thái cực trắng đen đang trôi nổi ngay giữa không trung.

Dường như cảm nhận được khí tức của Lục Huyền, đồ án thái cực trắng đen nọ lập tức mở rộng ra gấp mười lần, đồng thời, một tu sĩ tuấn tú mặc áo bào trắng cũng từ từ bước ra khỏi đó. Mái tóc của tu sĩ này có màu bạc trắng, khí chất xuất trần, đôi mắt thần dị, một bên tối tăm thâm thúy, một bên trắng tuyền lãnh đạm. Người này chính là Cát Phác - một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, cũng là người hiện đang nuôi dưỡng một đôi thượng cổ dị thú Âm Dương Côn Ngư.

“Ta đã đứng chờ Lục sư đệ được một lúc rồi.” Cát Phác mỉm cười nói với Lục Huyền, đồ án thái cực trắng đen phía sau lưng gã cấp tốc thu nhỏ lại, sau đó trực tiếp dung nhập vào lưng.

“Xin chào Cát sư huynh, ta có chuyện cần đi ra ngoài, đã làm chậm trễ thời gian của sư huynh rồi, mong sư huynh thông cảm.”

“Không sao, lần này ta tới đây là muốn nhờ sư đệ một chuyện. Có một vị chân truyền trong tông môn dự định mời sư đệ đi tới nuôi dưỡng côn trùng hộ hắn.”

“Một vị sư huynh chân truyền muốn nhờ ta hỗ trợ nuôi trùng sao?” Lục Huyền vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Cát Phác gật đầu.

“Vậy mời Cát sư huynh vào trong sơn phong, nói kỹ hơn một chút, trong động phủ cảu sư đệ có linh tương do đích thân

sư đệ phối chế, còn có linh quả vừa chín tới, ta muốn mời sư huynh nếm thử.”

Cứ để vị sư huynh chân truyền này đứng ở bên ngoài như vậy cũng không phải cách hay, Lục Huyền vội vàng mời Cát Phác vào trong sơn phong.

Khi vào trong đình viện của mình, hắn trực tiếp nghiêng Túy Tiên Hồ Lô rót một chén Bách Quả Linh Tương hương thơm nồng đậm ra, lại bưng một đĩa Liệt Diễm Quả cùng với Băng La Quả đã được bổ gọn gàng tới.

“Ngon, linh quả phẩm chất thượng đẳng, mùi thơm ngào ngạt. Hương vị linh tương càng thêm biến hóa đa dạng, phân tầng rõ ràng, Lục sư đệ thật biết hưởng thụ.” Cát Phác tinh tế cảm nhận sự thần kỳ của Bách Quả Linh Tương, biểu cảm trên mặt toát lên một tia khen ngợi.

“Thường ngày, khi gieo trồng linh thực, ta cũng thích mày mò những thứ này để thỏa mãn đam mê ăn uống của mình, sư huynh thích là tốt rồi.” Lục Huyền lại rót một chén linh tương đầy ắp cho Cát Phác, cười nói: “Đúng rồi Cát sư huynh, sư huynh vừa mới nói có người muốn mời ta đi nuôi trùng hộ, chuyện gì vậy?”

Chương 368: Chủng Cảnh Sơn!

"Người nọ là bạn tri kỷ của ta trong tông môn, tên Chủng Cảnh Sơn, có thiên phú được trời cao ưu ái trên phương diện ngự trùng, cũng là một vị đệ tử chân truyền tông môn. Gần đây, hắn có chuyện cần đi ra ngoài, chắc phải mất khoảng chừng nửa năm mới về được, nhưng hắn đang nuôi không ít kỳ trùng phẩm cấp cao ở tông môn, trong nhóm này còn có mấy loại cần phải thường xuyên chăm sóc. Nếu chúng chỉ là mấy con côn trùng phổ thông thì không thành vấn đề, giao cho đệ tử ngoại môn chăm sóc nuôi dưỡng là được… Cho dù nhất, nhị, thậm chí là tam phẩm kỳ trùng cũng không sao."

"Nhưng hắn lại có một con dị trùng đặc thù cấp bậc tứ phẩm, không thể không bỏ lại ở trong động phủ. Ngoài ra, trong tay hắn còn có vài loại kỳ trùng tam phẩm tứ phẩm khác, nếu giao cho các tu sĩ Luyện Khí chăm sóc, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề."

"Sau khi biết chuyện này, ta đã tiến cử Lục sư đệ cho hắn, sư đệ có thể giúp ta giải quyết vấn đề sinh sản của thượng cổ Âm Dương Côn Ngư, lại hóa giải được chấp niệm trước khi lâm chung của Thanh Huyền Lộc, thì khẳng định là chuyện chăm sóc trông nom một vài con kỳ trùng cũng không thành vấn đề với sư đệ. Chờ sau khi Chủng sư đệ trở về, đương nhiên sẽ trả cho Lục sư đệ một khoản thù lao thỏa đáng."

Lục Huyền cúi đầu suy nghĩ. Hắn có lòng tin rất lớn về chuyện chăm sóc nuôi dưỡng dị trùng, chỉ cần cho chúng ăn là có thể hiểu được sở thích, nhu cầu và điểm đặc biệt của chúng.

Hơn nữa, không nói tới thù lao, nếu hắn nhận nhiệm vụ này, thì thứ quan trọng hơn hắn có thể đạt được, chính là móc nối quan hệ với một vị đệ tử chân truyền.

Phải biết rằng, Thiên Kiếm Tông này lớn như vậy cũng chỉ có mười bảy vị đệ tử chân truyền mà thôi, mỗi người đều có thể được xưng là tu sĩ dự bị Kết Đan, kết giao với bọn họ nhất định sẽ mang đến ích lợi rất lớn.

Đơn cử như trước đó, chuyện hắn hóa giải được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc, nếu không có Cát Phác đề cử hắn trước mặt hai vị Kết Đan chân nhân, thì dựa vào tu vi Trúc Cơ sơ kỳ này, hắn khó mà lọt được vào tầm mắt của Kết Đan chân nhân, cũng không có cơ hội nhận được Thanh Mộc Nguyên Khí vô cùng thần kì kia.

"Được, đa tạ Cát sư huynh đã dìu dắt, sư huynh hãy dẫn ta đi xem thử mấy con kỳ trùng kia trước đi." Lục Huyền mỉm cười nói.

Hai người cũng không ngồi lâu, sau đầu Cát Phác lập tức xuất hiện một mảnh đồ án thái cực màu trắng đen, chúng không ngừng xoay tròn rồi nhanh chóng bành trướng lên.

Lục Huyền chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, gần như ngay sau đó, hắn đã tiến vào một vùng thế giới hỗn độn, với rất nhiều tia sáng mang đủ loại màu sắc nhanh chóng bay xẹt qua trước mắt.

Chỉ chớp mắt sau, hắn đã đến phía trước một khu sơn cốc mênh mông.

Lục Huyền ổn định lại thân thể, qua chuyến hành trình lần này, hắn cũng có một chút hiểu biết sơ bộ về thực lực của đệ tử chân truyền.

"Đây là Trùng Cốc nơi Chủng sư đệ đặc biệt kiến tạo để nuôi dưỡng kỳ trùng, địa hình bên trong khá phức tạp, có bố trí

nhiều loại trận pháp, nhằm tạo ra một hoàn cảnh thích hợp cho rất nhiều loại kỳ trùng dị thú sinh sôi nảy nở.” Cát Phác ở bên cạnh hắn, từ tốn nói.

Lục Huyền quan sát Trùng Cốc, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là các loại địa hình như rừng rậm, hoang mạc và đầm lầy…

Trong rừng rậm có rất nhiều cây cối với hình thù kỳ lạ sinh trưởng, thỉnh thoảng còn có những tiếng kêu rít quái dị truyền ra, nếu dùng linh thức, có thể cảm nhận được lượng lớn côn trùng kỳ dị đang ẩn nấp bên trong cánh rừng rậm này.

Bề mặt của hoang mạc có màu đỏ thẫm, lại xuất hiện rất nhiều những hố cát lớn nhỏ khác nhau với khói đen từ bên trong bốc lên, còn có những ụ đồi nho nhỏ ở xung quanh, nhìn từ xa trông giống như một đám trứng trùng.

Đầm lầy chứa đầy cành cây lá cây mục nát, thỉnh thoảng lại nổi lên những cái bọt nước màu xanh lục, chứng tỏ bên trong đang ẩn chứa vô số độc trùng.

Trong lúc Lục Huyền đang mải đánh giá hoàn cảnh địa hình của nơi này, lại có một luồng hắc quang nhanh chóng lao tới, rất nhanh một tu sĩ thanh niên đã dừng lại trước mặt hai người Lục Huyền.

Khuôn mặt của tu sĩ này khá là chất phác, bờ môi mím chặt, thoạt nhìn có phần vụng về không biết nói chuyện. Chiếc áo bào trên người gã đã hấp dẫn sự chú ý của Lục Huyền. Chiếc áo bào màu đen sẫm này được dệt từ vô số những sợi tơ đen, khi nhìn kỹ hơn, người ta sẽ phát hiện những sợi tơ đen kia vốn là những con hắc trùng dài mảnh.

Ở thời điểm tu sĩ thanh niên kia khoác nó trên người, rõ ràng xung quanh không có gió những chiếc áo bào nọ vẫn phất phơ, mơ hồ lộ ra ba phần tà dị.

“Cát sư huynh.” Thanh niên áo bào đen chào hỏi Cát Phác, sau đó đưa ánh mắt kèm theo vài phần tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Lục Huyền.

“Chủng sư đệ, đây chính là Lục Huyền sư đệ ta đã nói với đệ từ trước, hắn có trình độ thâm sâu trên phương diện linh thực linh thú nhất đạo.”

“Lục sư đệ, vị này là Chủng Cảnh Sơn, sư đệ cứ gọi Chủng sư huynh là được.”

“Sư đệ chào Chủng sư huynh.” Lục Huyền cúi đầu chào hỏi.

“Xin chào.” Thanh niên áo bào đen nhỏ giọng đáp lại.

Được Chủng Cảnh Sơn, hai người Lục Huyền đi tới tòa sơn phong bên trong Trùng Cốc. Trên sơn phong có mấy gian nhà đá, kết cấu đơn giản, dựa vào tình huống này, có thể nhìn ra vị Chủng sư huynh trước mắt vốn là người không quá quan tâm đến ngoại vật.

Chỉ dừng một lát, đã có thể nghe thấy đủ loại tiếng kêu ríu rít của côn trùng truyền đến từ mấy căn nhà đá, âm thanh ồn ào đinh tai nhức óc.

“Hầu hết những gian nhà đá này đều là phòng cho trùng ở được đích thân Chủng sư đệ xây dựng, bên trong có nuôi dưỡng các loại kỳ trùng, Lục sư đệ có thể đi làm quen một chút trước.” Cát Phác thấy Lục Huyền đang quan sát mấy gian nhà đá, nên truyền âm nói với hắn.

Ba người đi tới gian nhà nơi thanh niên áo đen thường tiếp khách.

Chủng Cảnh Sơn rót cho Lục Huyền một chén mật ong thơm ngát hương hoa, mật ong này có màu vàng óng ánh, dạng sền sệt không ngừng biến hoá thành nhiều loại hoa cỏ khác nhau.

“Đây là Bách Hoa Linh Mật, là linh dịch được Bách Hoa Phong thu thập từ bên trong rất nhiều linh thực và hoa cỏ, sau đó, lại trải qua thủ đoạn đặc thù luyện chế thành linh mật, mùi vị ngọt ngào thơm ngon, còn có thể gia tăng một chút linh lực.” Cát Phác hiểu rất rõ tính tình của thanh niên áo bào đen, nên chủ động giới thiệu cho Lục Huyền.

Lục Huyền nhấp một ngụm, lập tức cảm nhận được mùi thơm tươi mát tràn ngập trong miệng, thậm chí mùi thơm kia còn chảy qua tứ chi bách hài, như thể cả người hắn đang đắm chìm trong biển hoa.

Từng sợi linh lực lặng lẽ được tạo ra trong quá trình lưu thông của hương thơm, rồi thấm vào trong đan điền của Lục Huyền.

“Đúng là không tầm thường.” Lục Huyền không khỏi thán phục.

Khóe miệng thanh niên áo bào đen khẽ cong lên, để lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Chủng sư đệ, ta đã dẫn người tới đây rồi, nếu có gì cần dặn dò hay chú ý, sư đệ hãy nói rõ ràng với Lục sư đệ đi.”

Chủng Cảnh Sơn gật đầu, ngay sau đó, một tấm phù chỉ bay tới trước mặt Lục Huyền, trên phù chỉ có ghi lại chi chít những hàng chữ cực nhỏ.

Chương 369: Yêu Đao Hắc Lang!

Lục Huyền tiếp nhận phù chỉ, nhìn lướt qua một lượt đã lập tức hiểu rõ nội dung bên trên.

Trên tấm phù chỉ này có ghi chép rất nhiều thông tin về kỳ trùng, ví dụ như tập tính sinh hoạt, phương pháp nuôi dưỡng, những điểm cần chú ý cùng với những vấn đề cần hắn đi thực hiện.

Ngoài ra, đối phương còn ghi chép lại phương pháp điều khiển những tòa trận pháp đơn giản bên trong Trùng Cốc và phòng côn trùng, cũng như một số pháp môn ngự trùng thô sơ.

Trước kia Lục Huyền từng giải quyết vấn đề sâu bệnh của Thủy Trạch Linh Đào, trong quá trình đó, hắn đã lấy được một cuốn《 Trùng Kinh 》từ trong tay một vị tu sĩ, bên trong có ghi chép thông tin về một vài loại côn trùng cấp thấp, nhưng tổng giá trị lại không bằng một vài pháp môn thô sơ của vị thanh niên áo bào đen này.

Chỉ dựa vào tấm phù chỉ trên tay, Lục Huyền đã cảm thấy chuyến đi này rất đáng giá rồi.

Chờ hắn ghi nhớ kỹ càng những thông tin phía trên phù chỉ, ngón tay thanh niên áo bào đen khẽ run lên, một thứ gì đó giống như cái kèn Suona lập tức bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Đây là Trùng Tiêu dùng để khống chế côn trùng.”

Trùng Tiêu có hình dạng giống như kèn Suona, trên mỏng dưới dày, vỏ ngoài màu xanh đen có vẽ những đường phù văn

nhợt nhạt, âm thanh vừa giống như tiếng trùng lại có cảm giác rất giống tiếng chim, véo von kỳ diệu.

Thông qua tấm phù chỉ vừa được thanh niên áo bào đen kia đưa cho, Lục Huyền đã biết Trùng Tiêu chính là một loại pháp khí chuyên dụng để điều khiển côn trùng, nó có thể mô phỏng tiếng rít của khá nhiều loại côn trùng, giúp tu sĩ khống chế các loại kỳ trùng một cách dễ dàng và tốt hơn.

Trên cây Trùng Tiêu Chủng Cảnh Sơn vừa đưa cho hắn có lưu lại khí tức linh lực của gã, có tác dụng răn đe mạnh mẽ với các con kỳ trùng được gã nuôi dưỡng ở trong Trùng Cốc.

"Vậy chỗ này giao cho sư đệ." Thanh niên áo bào đen gật đầu với Lục Huyền, lại ném cho hắn một cái túi trữ vật.

Ngay sau đó, vô số những sợi tơ màu đen dài mảnh trên chiếc pháp bào của gã đồng loạt kết hợp lại, trực tiếp hóa thành một luồng hắc quang biến mất ở phía chân trời.

"Lục sư đệ, từ trước đến nay, Chủng sư đệ vẫn luôn ít nói như vậy, có thể nói nhiều với sư đệ như vậy đã là không tệ rồi. Đệ ấy đã rời khỏi Trùng Cốc, có lẽ hai ngày nữa, đệ ấy sẽ đi ra bên ngoài, nên tất cả những con kỳ trùng ở nơi này đều giao cho sư đệ phụ trách. Đây là Truyền Tấn phù của ta, nếu có bất cứ vấn đề khó khăn nào, đệ có thể tới tìm ta." Cát Phác nói vài câu với Lục Huyền.

Ngay sau đó, đồ án thái cực màu trắng đen đột nhiên xuất hiện ở sau lưng gã, hào quang trên đôi đồng tử của Cát Phác lập lòe tỏa sáng, chỉ trong nháy mắt, gã cũng chui vào trong vòng sáng hai màu trắng đen kia rồi.

"Đi ngay sao?"

Hành động của hai người này quá nhanh khiến Lục Huyền có chút không thích ứng được, hắn thoáng sửng sốt một hồi,

sau đó mới cẩn thận quan sát gian nhà đá và cảnh vật xung quanh.

Có lẽ nhà đá này chỉ là chỗ dừng chân của Chủng Cảnh Sơn ở Trùng Cốc, nên phong cách bài trí cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái bàn, mấy cái ghế và một cái bồ đoàn bằng ngọc thạch, ngoài ra không còn thứ gì khác nữa.

Trong túi trữ vật có chứa một lượng lớn huyết nhục yêu thú, được bảo quản theo nhiều phương pháp khác nhau để đảm bảo độ tươi của thịt. Ngoài ra, Chủng Cảnh Sơn còn đặt một số loại kỳ hoa dị quả vào trong này, chúng đều là lương thực được dùng để nuôi dưỡng các loại côn trùng bên trong Trùng Cốc.

Lục Huyền đi tới một gian trùng thất. Bên ngoài trùng thất có bố trí trận pháp, nhằm ngăn ngừa kỳ trùng từ trong đó chạy ra ngoài.

Từ bên ngoài nhìn vào, trùng thất tối đen như mực, có cảm giác bên trong này không có dấu hiệu tồn tại của bất cứ một sinh mệnh sống nào. Nhưng Lục Huyền lại biết, bên trong hoàn toàn không đơn giản như vậy, khi dùng linh thức cẩn thận thăm dò vào trong đó, hắn sẽ cảm nhận được ở góc trong cùng của trùng thất có một tiếng hít thở mong manh.

Hắn phóng thích một đạo thuật pháp khử tà lên nóc phòng, linh quang tinh khiết chiếu rọi xuống, kỳ trùng trong góc lập tức lộ ra trước tầm mắt của hắn.

Đó là một con bọ ngựa to đùng toàn thân màu đen nhánh. Chiều dài thân bọ ngựa đạt đến nửa trượng, cả cơ thể đen sì, hòa hợp hoàn hảo với môi trường bóng tối xung quanh. Cặp mắt kép to lớn trên đầu nó cũng có màu đen sẫm, nếu không phải cặp mắt nhô ra, sẽ rất khó cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Khi thuật pháp chiếu xuống, đôi mắt đen sâu thẳm hờ hững của nó lập tức nhìn chằm chằm về phía Lục Huyền.

Điều khiến người ta chú ý nhất trên người nó, chính là cặp chân trước của bọ ngựa trông như một đôi đại đao đầy răng cưa lởm chởm, không ngừng phát ra một luồng u quang tối tăm, mang theo vẻ đẹp vừa yêu dị lại rất hút hồn.

"Chắc đây là con Yêu Đao Hắc Lang được ghi lại trên phù chỉ rồi." Lục Huyền cảm thán một câu, hắn nhìn con bọ ngựa khổng lồ đang nằm im lìm trong bóng tối như một tay sát thủ lão luyện kia, sau đó cầm một miếng thịt yêu thú từ trong túi trữ vật ra, ném về phía con bọ ngựa đen nhánh ấy.

Tiếng rít rất nhỏ vang lên, trong phạm vi cảm ứng của linh thức, miếng thịt yêu thú to bằng cái chậu vừa bị vứt vào, đã nhanh chóng bị chân trước của con bọ ngựa cắt ra thành hàng trăm mảnh.

Trong vòng mấy nhịp hô hấp sau đó, toàn bộ những mẩu thịt yêu thú kia đều bị nó nuốt vào trong bụng rồi.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên thân con bọ ngựa trong bóng tối, rất nhanh đã biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Yêu trùng tứ phẩm Yêu Đao Hắc Lang, ăn yêu thú yêu trùng, chân trước cực kỳ sắc bén, có thể chém đứt vạn vật trên thế gian, sánh ngang với pháp khí tứ phẩm, lực công kích rất mạnh.】

【Mỗi con Yêu Đao Hắc Lang đều là một tay thợ săn bẩm sinh, bản năng sát thủ mạnh mẽ, thích nấp trong bóng tối săn giết yêu thú yêu trùng tươi mới.】

【Hãy cùng nhau đắm chìm vào bóng tốt nào!】

"Yêu trùng tứ phẩm, thực lực gần như đã tương đương với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ. Không hổ là một

trong những đệ tử chân truyền, đối phương nuôi một con yêu trùng cũng có thực lực vượt quá một nửa đám đệ tử nội môn rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Trong linh điền nhà hắn cũng có một con Ngân Tuyến Đường Lang nhị phẩm đang cộng sinh với Huyền Trùng Đằng tứ phẩm. Chỉ xét về ngoại hình, nó cao hơn con Yêu Đao Hắc Lang toàn thân đen nhánh này khá nhiều, nhưng xét về cấp độ thực lực, Ngân Tuyến Đường Lang chỉ là ngọn nến trên đầu ngân thương, trông thì đẹp mà không dùng được.

Lục Huyền lại nhớ đến một dòng nhắc nhở đặc biệt được ghi lại trên tấm phù chỉ vừa nãy, mỗi ngày cần thả con Yêu Đao Hắc Lang này đi ra ngoài hít thở không khí, hoạt động chân tay một chút, để cho nó đi vòng quanh săn một ít yêu trùng phẩm cấp thấp bên trong Trùng Cốc.

Những gì Lục Huyền phải làm là kiểm soát thời gian hoạt động của nó thật tốt, tránh để nó chạm trán và chiến đấu với đám yêu trùng phẩm cấp cao khác.

Chương 370: Ngưng Ngọc Thù!

Lục Huyền cầm cây Trùng Tiêu kia ra, trực tiếp truyền linh lực của mình vào một trong những cái lỗ phía trên chiếc tiêu.

Ngay lập tức, một tiếng rít quái dị rất nhỏ đã vang lên, hắn lại điều chỉnh lưu lượng và tiết tấu của linh lực dựa theo phương pháp ngự trùng vừa được Chủng Cảnh Sơn truyền thụ lúc nãy.

Con Yêu Đao Hắc Lang đang ở trong trùng thất, lập tức quay đầu nhìn Lục Huyền.

Lục Huyền nhanh chóng mở trận pháp, chỉ thấy một luồng ánh sáng lóe lên trong bóng tối dày đặc, ngay trong tích tắc sau, Yêu Đao Hắc Lang đã lao về phương xa.

Lục Huyền trực tiếp vận chuyển Phù Quang Thân Pháp theo thật sát phía sau Yêu Đao Hắc Lang.

"Trước kia ta chỉ nghe nói có người dắt chó mèo đi dạo, đây là lần đầu tiên ta biết, có người dắt bọ ngựa đi dạo…" Hắn âm thầm cảm thán một câu, trong khi tâm thần cực kỳ chú tâm đến động tĩnh của con Yêu Đao Hắc Lang bên cạnh, rất sợ nó đột nhiên nổi sát tâm, giết sạch toàn bộ đám dị trùng cấp thấp bên trong Trùng Cốc này, không chừa lại một con nào.

Nửa canh giờ sau, hắn lại thổi Trùng Tiêu, chỉ chớp mắt đã thấy bóng dáng màu đen nhánh của Yêu Đao Hắc Lang xuất hiện ngay phía trước người hắn. Nó liếc mắt nhìn Lục Huyền một cái rồi trở lại trùng thất.

Mặc dù nó là yêu trùng tứ phẩm, nhưng đã có khế ước chủ sủng với Chủng Cảnh Sơn, coi như tính cách hoang dã của nó gần như đã được thuần hóa rồi, cộng thêm trong tay Lục Huyền có Trùng Tiêu do Chủng Cảnh Sơn để lại, vì vậy hắn cũng không lo lắng Yêu Đao Hắc Lang sẽ đột nhiên tấn công mình.

Đương nhiên dù có xuất hiện tình huống kia đi chăng nữa, Lục Huyền cũng không hốt hoảng sợ hãi, bởi vì với thực lực trước mắt của mình, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng đối phó được con Yêu Đao Hắc Lang này.

Trong trùng thất, Lục Huyền cảm nhận được tâm trạng nóng nảy trong lòng Yêu Đao Hắc Lang đã giảm đi rất nhiều, có lẽ do nó vừa được giải phóng ham muốn chém giết. Nhưng nó vẫn duy trì trạng thái thờ ơ với Lục Huyền, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt, nó còn liếc nhìn hắn nhiều hơn mấy lần, còn bây giờ nó hoàn toàn phớt lờ hắn luôn.

Lục Huyền cũng không thèm để ý đến điều này, hắn đã bắt gặp loại tình huống như vậy rất nhiều lần rồi, bởi vì kể cả đám Giao Long dị nhiêm trong Thiên Long hồ hay là tộc quần Linh hạc, khi lần đầu tiên tiếp xúc với chúng, chúng cũng không niềm nở hơn con Yêu Đao Hắc Lang này là mấy, nhưng chẳng phải đến cuối cùng, chúng đều ngoan ngoãn đầu hàng dưới uy thế của hắn sao?

Lục Huyền khởi động lại trận pháp bên ngoài gian trùng thất của con bọ ngựa, rồi đi đến trùng thất tiếp theo, vừa mới tiến vào bên trong, đã thấy ngay hơn chục con nhện trắng nõn to bằng cái cối xay đang đánh nhau lộn xộn thành một đống rồi. Dường như mỗi con này đều có tám thanh kiếm, lưỡi kiếm bay múa tứ tung, liên tục tạo ra từng tiếng rít gió ghê người.

“Dừng tay! Không được đánh nhau nữa!” Lục Huyền cất tiếng quát.

Mười mấy con nhện trong trùng thất đều ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn chiến đấu loạn như cào cào.

Lục Huyền cầm Trùng Tiêu tới, rót linh lực vào một trong những cái lỗ bên trên, một âm thanh lập tức vang lên.

Vừa nghe tiếng kêu to mang theo nội dung mệnh lệnh đặc biệt do hắn phát ra, lúc này hơn chục con nhện bạch ngọc kia mới chịu dừng lại, chúng bò lổm ngổm trên mặt đất, dáng vẻ như sắp lao vào đánh nhau tới nơi, nhưng rất sợ Lục Huyền lại thổi Trùng Tiêu, ngăn chặn chúng.

Đợi cho đến khi thấy rõ khuôn mặt xa lạ của Lục Huyền, hơn chục con nhện bạch ngọc lại lập tức trở nên nóng nảy, thậm chí còn không thèm nể mặt hắn, tiếp tục lao vào hỗn chiến.

"Mấy con nhện hư hỏng này." Lục Huyền cảm thán một câu.

Trùng Tiêu chỉ có thể khống chế được những con nhện bạch ngọc này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, không có Chủng Cảnh Sơn trấn giữ, bầy nhện này hơi bị năng động quá mức rồi.

Linh lực trong cơ thể hắn dâng trào, từng luồng linh quang trong suốt lập tức rơi lất phất xuống thân thể mấy con nhện bạch ngọc trong trùng thất.

Thanh Tịnh Chú vốn bắt nguồn từ Thanh Diệu Linh Trà, có thể loại bỏ những tạp niệm, dục vọng, trợ giúp người ta thanh tĩnh vô vi, vô dục vô cầu.

Chỉ trong nháy mắt sau khi những luồng linh quang kia rơi xuống, toàn bộ đám nhện bạch ngọc vốn đang đánh nhau lộn xộn đều dừng lại, chúng yên lặng đứng im tại chỗ, trên thân thể lấp lánh những tia bạch quang trong suốt, lộ vẻ thánh thiện yên bình.

“Sớm làm như vậy chẳng phải đã tốt hơn rồi sao? Đều là người một nhà cần phải biết yêu thương lẫn nhau, sao cứ phải đánh đánh chém chém, làm sứt mẻ tình cảm như vậy?” Trên khuôn mặt Lục Huyền nở rộ một nụ cười hiền lành, hắn híp mắt nói, sau đó lấy một ít dị trùng từ trong túi trữ vật ra, ném vào trong trùng thất, cho những con nhện to lớn có thân hình như bạch ngọc này ăn.

Sau đó, hắn tập trung tâm thần nhìn vào chúng, toàn bộ thông tin liên quan đến con nhện bạch ngọc này lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu trùng tam phẩm Ngưng Ngọc Thù, tốc độ cực nhanh, bước đi như kiếm sắc, thân thể cứng rắn như sắt, tơ nhện bạch ngọc do nó nhả ra vừa có lực vừa có độ bền dai, là tài liệu chủ yếu để luyện chế rất nhiều loại pháp khí hộ thân.】

【Sau khi phun tơ, Ngưng Ngọc Thù sẽ rơi vào trạng thái hưng cảm (1) trong một khoảng thời gian nhất định, tính công kích cực kỳ mạnh, thường xuyên xảy ra tranh đấu với đồng loại.】

(1) Hưng cảm là trạng thái cảm xúc gia tăng đột ngột, dễ nóng giận, cáu kỉnh, bốc đồng, không kiềm chế được.

“Thì ra đó là di chứng sau khi phun tơ à?” Lục Huyền lẩm bẩm một câu, rồi lại tiếp tục nuôi dưỡng hơn chục con Ngưng Ngọc Thù trong trùng thất.

Ngưng Ngọc Thù vốn là yêu trùng có tập tính sống bầy đàn, nên Chủng Cảnh Sơn cũng không làm cho mỗi con một cái trùng thất chỉ vì chúng nó hay đánh nhau. Thêm nữa, hầu hết thời gian chúng nó đều rơi vào trạng thái ôn hòa, chỉ có một khoảng thời gian ngắn sau khi nhả tơ, cả đám này mới trở nên hưng cảm táo bạo, có lực tấn công cao nhất.

Một khi Ngưng Ngọc Thù rơi vào trạng thái cáu kỉnh, đám này sẽ chủ động tấn công đồng loại của mình, từ đó dễ dàng gây ra tình trạng đồng loại phản công, dẫn đến hỗn chiến quy mô lớn.

Nhân lúc chúng đang ăn uống, Lục Huyền lần lượt niệm Thanh Tịnh Chú lên thân thể mấy con nhện bạch ngọc này. Chỉ sau khi hắn cảm thấy tất cả đám Ngưng Ngọc Thù đều đã bình tĩnh ôn hòa lại rồi, mới đi tới trùng thất khác.

Ở trong trùng thất thứ ba, trên mặt đất rộng rãi lại không có bóng dáng của bất cứ một con côn trùng nào, chỉ có vài ụ nhỏ được hình thành từ đống cát mịn màu đỏ thẫm mà thôi.

Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào trong đó, mới phát hiện, ở trong mấy cái ụ cát này còn có một thế giới hoàn toàn khác. Vô số những đường khe rãnh đan xen khắp nơi, giống như những tấm lưới khổng lồ đồng thời hòa quyện vào nhau, tạo thành một khu mê cung vô cùng phức tạp bên dưới lòng đất.

Bên ngoài lối đi vào mê cung còn mơ hồ có một dấu vết cháy đen.

Âm thanh Trùng Tiêu vang lên, một tiếng động rất nhỏ lập tức truyền đến từ chỗ sâu nhất bên trong mê cung dưới nền đất.

Chẳng mấy chốc, vô số con kiến màu đỏ sậm lớn bằng nắm tay đã chui ra từ những đoạn đường hầm khác nhau, chúng đồng thời tập hợp lại và nhanh chóng xếp thành hàng, chui thẳng lên trên.

Chương 371: Ta Thật Không Ngờ…

Không bao lâu sau, đàn kiến vừa nãy đã dần dần hình thành nên một dạng tồn tại quái dị cao chừng hai trượng, trên bề mặt của dạng tồn tại quái dị này đang không ngừng phun trào những tia lửa màu đỏ thẫm.

Loại kiến màu đỏ sậm này có tên là Âm Hỏa Nghĩ, yêu trùng nhị phẩm, có năng lực phi hành nhất định, có thể phun ra một loại hỏa diễm thâm độc, khi rơi xuống người kẻ địch, sẽ giống như ung nhọt tận xương, khó có thể loại bỏ trong một thời gian dài.

Một con Âm Hỏa Nghĩ còn dễ dàng đối phó, nhưng hàng nghìn hàng vạn con tập trung lại với nhau… đương nhiên là rất khó đối phó rồi.

Chủng Cảnh Sơn nuôi cả một đàn Âm Hỏa Nghĩ như vậy, chỉ nhằm một mục đích là luyện tập một môn Trùng Giáp Thuật, có thể khống chế Âm Hỏa Nghĩ hóa thành nhiều hình dạng khác nhau, đặc biệt là tạo thành một loại áo giáp đặc biệt có lực phòng ngự cực mạnh, đồng thời cũng có thể liên tục bổ sung Âm Hỏa Nghĩ.

Tờ phù chỉ gã giao cho Lục Huyền lúc trước có ghi lại phương pháp khống chế cơ bản về pháp môn Trùng Giáp Thuật kia.

Lục Huyền nhìn vô số con Âm Hỏa Nghĩ đang chất đống cao lên ở trong trùng thất, chợt nảy sinh ý nghĩ đùa giỡn.

Hắn dựa theo thuật pháp khu trùng trên phù chỉ, để vận chuyển linh lực và đánh ra một đạo pháp quyết.

Dạng tồn tại quái dị do Âm Hỏa Nghĩ tạo thành đột nhiên thay đổi, chúng biến thành hình dáng của con người, hai tay khoanh lại, rồi buông xuống trước bụng, bả vai khẽ run, phần thân trên cũng theo đó mà di chuyển. (Giống nhảy Popping nhỉ?)

Hình thái này chỉ kéo dài vẻn vẹn có hai khắc rưỡi (khoảng 37 phút), là toàn bộ thân hình đã không ngừng sụp đổ, sau đó ầm ầm ngã xuống.

"Sụp đổ rồi." Dù sao những gì Lục Huyền được dạy cũng chỉ là vài cách vận dụng thuật pháp điều khiển yêu trùng thô thiển, cộng thêm đây là lần đầu tiên hắn sử dụng chúng nên ngay cả khi hắn cho đám Âm Hỏa Nghĩ kia duy trì hình người, chúng cũng không thể giữ nguyên được trong khoảng thời gian quá dài.

Rất nhiều Âm Hỏa Nghĩ rơi trên mặt đất nhưng không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, ngược lại, cả đám còn bò lung tung xung quanh trùng thất.

Lục Huyền thả một khối linh khoáng màu đỏ sậm vào giữa, ngay tức khắc, tất cả đám Âm Hỏa Nghĩ đều xúm lại, dùng những cái chân nhỏ dài như tiểu đao hỏa diễm đâm linh tinh rồi cắt khối linh khoáng màu đỏ sậm kia thành vô số những mảnh vụn nhỏ, mỗi con kéo một mảnh, nhanh chóng đi xuống mê cung dưới lòng đất.

Khối linh khoáng này là thứ Chủng Cảnh Sơn lưu lại cho hắn, dùng để nuôi dưỡng đàn Âm Hỏa Nghĩ.

Khi Lục Huyền dùng linh thức cảm ứng, đám Âm Hỏa Nghĩ kia đã thu thập xong toàn bộ những mảnh vụn khoáng

thạch và chuyển chúng đến chỗ sâu bên trong mê cung rồi, tiếp đó chúng phân chia khoáng thạch dựa trên thực lực và cấp bậc.

Cho rất nhiều Âm Hỏa Nghĩ ăn uống xong xuôi, Lục Huyền đi đến trùng thất tiếp theo.

Trong trùng thất này có nuôi chừng bảy - tám con kỳ trùng, hình dạng khá giống con bọ rùa ở kiếp trước của hắn, phần lưng nó có màu trắng nhạt, xung quanh có thêm bảy vệt màu trắng sẫm rải rác ra xung quanh, có cảm giác chúng đang bày ra tư thế bảy hành tinh xếp thẳng hàng. (Thất tinh liên châu)

Loại kỳ trùng này được gọi là Thất Tinh Lưu Ly Trùng, cấp bậc tam phẩm, sau khi hấp thu đầy đủ linh lực, chúng sẽ sản xuất ra một loại vật chất kỳ dị có tên là Lưu Ly Sa. Lưu Ly Sa này có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế nhiều loại đan dược hiếm thấy, rất có giá trị.

"Ừm, nói thông tục thì nó chính là phân và nước tiểu của Thất Tinh Lưu Ly Trùng." Lục Huyền tận mắt nhìn thấy mảnh linh quang lập lòe trên lưng một con Thất Tinh Lưu Ly Trùng, một trong những dấu vết trên đó vừa sáng bừng lên. Sau đó, từ phần đuôi của con này có một thứ giống như viên bi ngọc lưu ly đang chầm chậm được đùn ra ngoài.

Thứ đó trong và sáng như pha lê, mơ hồ có bạch khí lượn lờ bốc lên, đương nhiên luồng khí màu trắng này không chỉ là hơi nóng còn mang theo cả linh quang của chính nó nữa.

Ngoại trừ nuôi dưỡng những con Thất Tinh Lưu Ly Trùng này, chuyện Lục Huyền phải làm còn bao gồm cả công đoạn thu gom những cục Lưu Ly Sa này và cất giữ chúng trong những chiếc hộp chứa đặc thù, tránh cho dược lực xói mòn.

Hắn bước vào trong trùng thất, dùng Trùng Tiêu khống chế Thất Tinh Lưu Ly Trùng cách xa mình một chút, sau đó nhặt từng hạt Lưu Ly Sa lên.

“Khỏi phải nói, thứ này còn mơ hồ tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt.” Cánh mũi Lục Huyền khẽ giật giật, cảm khái nói.

“Ta thật không ngờ sau khi tiến vào Thiên Kiếm Tông, lại có một ngày mình phải đi nhặt phân… À không phải, là nhặt Lưu Ly Sa…”

Lục Huyền tìm kiếm mọi ngóc ngách bên trong trùng thất, rồi thả tất cả Lưu Ly Sa vào trong hộp gỗ trầm hương.

Sau khi để từng cục vào, hắn lại cẩn thận dùng phù lục niêm phong hộp gỗ trầm hương nọ.

Tuy Lưu Ly Sa là bảo vật tam phẩm quý hiếm, mà cả trùng thất, thậm chí là toàn bộ Trùng Cốc chỉ có một mình Lục Huyền, nhưng ngay cả khi bảo vật ở trước mặt, hắn cũng không hề nảy sinh ra một chút tâm tư thèm muốn nào.

Dù rằng thi thoảng hắn cũng sẽ chiếm chút lợi nhỏ, ví dụ như rút máu kiểm tra Giao Long ở Thiên Long hồ, nhưng tính tình của hắn vẫn còn khá là minh bạch rõ ràng, thẳng thắn bộc trực, chưa bao giờ làm loại chuyện ăn cắp bảo vật của người khác.

Thêm nữa, Chủng Cảnh Sơn vốn là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, không cần phải nói đến bảo vật và thủ đoạn trên người gã, chỉ cần tính đến chuyện sản lượng trong phòng Thất Tinh Lưu Ly Trùng không dao động nhiều là kể cả khi hắn muốn biển thủ một chút, cũng rất khó đảm bảo có thể lừa gạt được gã và thần không biết quỷ không hay lấy đi mấy cục Lưu Ly Sa này.

Và theo một nghĩa nào đó, những con kỳ trùng trong toàn bộ Trùng Cốc này đều là tai mắt của gã.

Tội gì Lục Huyền phải mạo hiểm đắc tội với một đệ tử chân truyền chỉ vì mấy cục này, lợi ích thu được vốn chẳng đáng là bao? Có chút công phu này, còn không bằng hắn đi

trồng thêm chừng một - hai gốc linh thực, có lẽ phần thưởng mở ra từ quầng sáng màu trắng còn cao hơn Lưu Ly Sa ở đây.

Hắn đi đến bên ngoài căn trùng thất cuối cùng. Trong trùng thất tràn ngập một mùi tanh hôi gai mũi, chỉ hơi rò rỉ ra chút cũng khiến Lục Huyền hoa mắt chóng mặt, có chút cảm giác khó chịu dâng lên.

Bên trong trùng thất có hai con côn trùng hình dạng dữ tợn, bề mặt thân thể gồ ghề chảy ra một loại mủ màu xanh, trong quá trình hít thở, nó không ngừng phun ra nuốt vào khói độc, nhìn thôi cũng biết đây là vật kịch độc rồi.

Theo thông tin do Chủng Cảnh Sơn để lại trên tấm phù chỉ, hắn chỉ cần ném mấy con độc trùng đã được xử lý xong vào trong trùng thất là được. Rất nhanh, tin tức liên quan đến hai con côn trùng kịch độc này đã hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng tứ phẩm, trong thân thể ẩn chứa các loại độc tố kịch độc, thích ăn những thứ như độc quả, độc trùng. Độc tính rất mạnh, có thể tác dụng lên mọi bộ phận của cơ thể như da thịt, huyết dịch, tâm thần. Nếu gặp phải loại trùng này, mà đám tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ, không thèm lưu ý đến nó, còn có khả năng gặp phải nguy hiểm trí mạng.】

【Nhìn nhau đã thấy ghét, nguyện bỏ số tiền lớn cầu con.】

Chương 372: Những Ngày Tháng Nuôi Trùng…

Lục Huyền im lặng hồi lâu.

Tin tức này có nghĩa là gì vậy? Đang ám chỉ ta đi giúp đỡ chúng nó mang thai sao?

Ta đường đường là Linh thực sư có tiếng trong Thiên Kiếm Tông, sao có thể đi trợ giúp hai con côn trùng quái dị mang thai được?

Đương nhiên, nếu chi trả đầy đủ tiền nong, ừm cũng không phải là không thể…

Theo như lời dặn dò của Chủng Cảnh Sơn, thì hiện nay cặp Bách Độc Phệ Tâm Trùng tứ phẩm ở bên trong trùng thất, đang tiến vào giai đoạn chuẩn bị mang thai. Chủng Cảnh Sơn đã tốn rất nhiều công sức chỉ để có được ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng, nhưng rất lâu rồi vẫn chưa thu được kết quả.

“Có lẽ bởi vì chúng ở bên nhau quá lâu, nên không còn hứng thú với nhau nữa.” Lục Huyền nghĩ thầm về lời gợi ý hắn vừa nhận được từ tin tức.

Đến tận đây, tất cả đám kỳ trùng trân quý hiếm thấy bên trong các trùng thất đều đã xuất hiện.

Yêu Đao Hắc Lang tứ phẩm là thích khách trời sinh.

Ngưng Ngọc Thù tam phẩm chăm chỉ phun tơ nên thường phát chứng hưng cảm.

Yêu trùng nhị phẩm Âm Hỏa Nghĩ có số lượng vô cùng nhiều, tập hợp lại không hề thua kém yêu thú tam phẩm phổ

thông.

Thất Tinh Lưu Ly Trùng tam phẩm có thể nhả ra một loại bảo vật tên Lưu Ly Sa.

Cuối cùng là Bách Độc Phệ Tâm Trùng tứ phẩm đang ở trong giai đoạn chuẩn bị mang thai.

Hai chủng tứ phẩm, hai chủng tam phẩm, và một loại nhị phẩm thắng ở số lượng nhiều. Điều này để cho Lục Huyền hiểu rõ hơn về thực lực của đệ tử chân truyền tông môn.

Chỉ riêng những kỳ trùng được để lại bên trong Trùng Cốc đã là một nguồn lực lượng không thể khinh thường rồi, chưa kể đến những con đang được gã mang theo bên mình nữa.

Trong đó, cũng không thiếu những con đang ở trong trạng thái phát triển, chờ sau khi chúng hoàn toàn trưởng thành, là có thể ung dung đối phó với một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ phổ thông rồi.

Ngoại trừ trùng thất, bên ngoài Trùng Cốc không cần hắn phải tốn nhiều công sức đi quản lý nuôi dưỡng, chỉ cần đảm bảo trình tự vận hành cơ bản là được.

Trong một - hai tháng tiếp theo, phần lớn thời gian hắn đều sẽ ở bên trong Trùng Cốc này, nuôi dưỡng đủ loại kỳ trùng.

Trong môi trường bóng tối dày đặc, Lục Huyền cầm hơn chục con côn trùng khác biệt đi tới, rồi lần lượt ném chúng vào trùng thất theo các góc độ khác nhau. Khí đen đột nhiên dâng trào dữ dội, từng tiếng phập phồng vang lên bên tai không dứt, vô cùng ăn khớp trôi chảy.

Trong nháy mắt, một con bọ ngựa khổng lồ màu đen nhánh đã hiện rõ bên trong bóng tối, rồi đi đến trước mặt Lục Huyền. Con bọ ngựa này giơ đôi chân trước màu đen giống như đại đao đầy răng cưa lởm chởm lên, đôi mắt kép sẫm màu lồi ra ngoài, thỉnh thoảng sẽ nhìn vào một bên của chân trước.

Lúc này, đang có một dòng chất lỏng màu xanh lục đậm đặc dính vào trên chân trước của Yêu Đao Hắc Lang, dù nó có làm thế nào đi chăng nữa cũng không thể rũ bỏ được, điều này khiến cho đôi mắt của con vật vẫn luôn lạnh nhạt này, không khỏi lóe lên một tia sốt ruột.

"Biểu hiện lần này không tệ, có thể chém ra liên tục mười lăm nhát mà không dừng lại tí nào. Đáng tiếc, ta đã giấu một con yêu trùng tương đối rắc rối ở bên trong hơn chục con yêu trùng kia. Khi giết chết nó, sẽ bắn ra một loại dịch thể sền sệt, cực kỳ khó vẩy đi, ngay cả khi dính trên pháp khí cũng phải rất lâu không thể gạt bỏ." Lục Huyền nhìn Yêu Đao Hắc Lang vẫn đang vẫy vẫy chân trước, khóe miệng khẽ cong lên.

"Đây cũng là một bài học nho nhỏ cho ngươi, để cho ngươi biết rằng chiến đấu không chỉ dựa vào bản năng, mà còn phải nắm trong lòng bàn tay rất nhiều yếu tố." Hắn nói lời thấm thía với Yêu Đao Hắc Lang.

Kỳ trùng tứ phẩm đã sở hữu linh trí cực cao rồi, bởi vậy khi nghe hắn nói, thi thoảng con bọ ngựa to lớn màu đen nhánh này sẽ gật đầu một cái, bày tỏ nó đã hiểu rồi.

Chuyện Lục Huyền vừa làm vốn được dựa trên một loại trò chơi nhỏ ở kiếp trước (trò chém hoa quả), là hắn đặc biệt bố trí cái bẫy này cho Yêu Đao Hắc Lang.

Lúc đầu, hắn chỉ ném vào chừng hai - ba con yêu trùng, sau khi quăng trùng vào trong phòng, hắn lại truyền lệnh cho Yêu Đao Hắc Lang phải chém giết côn trùng trước khi chúng rơi xuống đất. Nếu không làm được, những yêu trùng còn sống sẽ được thả ra khỏi trùng thất, những con đã chết sẽ trở thành thức ăn của Yêu Đao Hắc Lang.

Trong quá trình đó, hắn không ngừng nâng cao số lượng, điều chỉnh lực ném và gia tăng thêm các loại góc độ quái dị

khác nhau, tất cả đều vì thỏa mãn dục vọng giết chóc ẩn sâu bên trong nội tâm Yêu Đao Hắc Lang.

Hôm nay, lại có thêm một cách chơi mới, hắn cố ý ném vào trùng thất một con yêu trùng đáng ghê tởm, nhằm dạy cho Yêu Đao Hắc Lang một bài học nhỏ.

Một cuộc kiểm tra nhỏ như vậy, đã làm mức độ thân thiết của Yêu Đao Hắc Lang với hắn tăng lên rõ rệt, khiến nó không còn vẻ lạnh lùng hờ hững như lúc đầu nữa.

…

Tại trùng thất Ngưng Ngọc Thù.

trong khoảng thời gian này hắn luôn theo dõi các dấu hiệu trước khi nhện bạch ngọc phun tơ. Ví dụ như suy nghĩ tâm tư, dấu hiệu cơ thể, các kiểu hành vi… Từ đó tìm ra quy luật cụ thể khi chúng phun tơ, để đảm bảo năng lực sản xuất cao hơn nữa, đồng thời cũng không còn dễ dàng phát sinh tranh đấu với đám đồng loại xung quanh.

Nhưng đáng tiếc, vẫn chưa có manh mối hay phát hiện gì cả.

…

Trong trùng thất của Âm Hỏa Nghĩ.

Hàng chục ngàn con Âm Hỏa Nghĩ đang ngưng tụ thành một người khổng lồ cao lớn, dưới sự điều khiển của Lục Huyền, người khổng lồ kia không ngừng biến đổi thành nhiều hình dạng khác nhau, giúp hắn thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhoi để lại từ kiếp trước.

…

Tại Trùng thất của Thất Tinh Lưu Ly Trùng.

Lục Huyền đã quen thuộc với sự tồn tại của Lưu Ly Sa, thậm chí quá trình nhặt rồi nhặt không ngừng như vậy đã mang đến cho hắn một loại cảm giác thu hoạch kỳ dị, mỗi lần tiến vào trong trùng thất, lại mang theo một chút chờ mong nho nhỏ.

Còn cặp Bách Độc Phệ Tâm Trùng kia, đã rất lâu rồi chúng nó vẫn không có động tĩnh, cả ngày vẫn ở trong trạng thái nhìn nhau đã thấy ghét.

Ngoài chuyện nuôi dưỡng và chăm sóc những con kỳ trùng này, Lục Huyền cũng thỉnh thoảng trở lại sơn phong của mình để bồi dưỡng đám linh thực và chơi đùa với các bạn nhỏ linh thú.

Mặc dù hiện tại, hắn không thể ngày ngày đi bồi dưỡng tỉ mỉ những loại linh thực trên sơn phong, nhưng mỗi cây đều ở trong trạng thái sinh trưởng tốt, điều này khiến Lục Huyền yên tâm hơn rất nhiều.

…

Vào một ngày này, khi hắn đang chăm sóc Mê Tiên Đào, đột nhiên trong đầu lại nảy ra một suy nghĩ, sau đó, hắn lập tức thu thập gần một nửa loại chướng khí màu phấn hồng phía dưới cây đào.

Chờ đến khi quay lại trùng thất, hắn cầm một cái bình bạch ngọc từ trong túi trữ vật ra, mở nắp bình, trực tiếp rót loại chướng khí màu phấn hồng sinh ra từ Mê Tiên Đào vào trong trùng thất.

“Trùng thất này quá mức đơn điệu và nặng nề, ở trong đây quá lâu cũng không có tâm trạng gì chứ đừng nói đến loại ham muốn kia. Hôm nay, ta sẽ tạo cho hai đứa một cái trùng thất tràn đầy tình thú, cam đoan các ngươi sẽ bộc phát thú tính dạt dào, chiến đấu hăng hái ngày đêm.” Lục Huyền hắc hắc cười,

hắn đưa mắt nhìn mảnh chướng khí màu phấn hồng càng ngày càng nồng đậm bên trong trùng thất, trong lòng tràn đầy tự tin.

Chương 373: Những Ngày Tháng Nuôi Trùng… (2)

Chướng khí được tiết ra trong quá trình Mê Tiên Đào sinh trưởng có thể khơi dậy dục vọng ẩn sâu trong lòng tu sĩ và yêu thú.

Nó là một loại thuốc kích dục tự nhiên có công hiệu mạnh mẽ, có thể sẽ mang đến tác dụng thần kỳ đối với hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng không có hứng thú mấy này.

Quả nhiên, hai ngày sau, khi hắn tới trùng thất để cho hai con độc trùng này ăn, lại bắt gặp một cảnh tượng rất ngượng ngùng. Chỉ thấy hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng đang dính chặt vào nhau, tạo nên một chữ đồng âm với chữ "Khôn".

(Tìm mãi mới thấy chữ này □… nhưng chữ này là chữ tượng thanh nha, nó không có nghĩa đâu)

Khi "ra vào", thỉnh thoảng chúng lại phun ra một chút độc dịch màu xanh lét văng lên khắp ngươi đối phương. Loại độc dịch này rơi vào chướng khí phấn hồng xung quanh, lập tức phát ra tiếng vang xèo xèo.

"Xem ra, cảm xúc đến từ bầu không khí xung quanh vẫn là điều quan trọng nhất." Lục Huyền say sưa thưởng thức cảnh tượng này, lại không khỏi cảm thán một câu.

Chướng khí màu phấn hồng tràn ngập bên trong trùng thất, khiến cho không gian màu đen xám càng thêm mập mờ kiều diễm. Hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng vẫn đang quấn quýt lấy nhau, quằn quại không ngừng trong chướng khí màu hồng ấy.

Khi bước vào cảnh giới khó kìm lòng nổi, chúng đều không nhịn được, cùng phát ra những tiếng rít quái dị. Âm thanh không có trầm bổng mượt mà như trong tưởng tượng của Lục Huyền, ngược lại nó còn có vẻ bén nhọn chói tai, khiến hắn cảm thấy buồn bực khó chịu.

"Ta sơ ý quá rồi, đang định nghe tiếng kêu đêm xuân của trùng một chút, ai ngờ hai con độc trùng này, dù đang sung sướng hưởng thụ, thì âm thanh do chúng phát ra cũng kèm theo vài phần độc tính." Lục Huyền lắc đầu, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Hắn đang muốn quan sát hai con côn trùng giao phối ở khoảng cách gần, ai ngờ âm thanh do yêu trùng phát ra trong quá trình giao phối lại tạo thành một ít tổn thương vật lý cho mình.

"Có lẽ ở trong tai đôi độc trùng, tiếng kêu này là du dương dễ nghe nhất, thậm chí càng nghe càng khiến chúng hưng phấn thêm…"

Hắn vẫn đứng nhìn bóng dáng côn trùng màu đen như ẩn như hiện bên trong chướng khí phấn hồng chưa có ý định rời đi, nhưng đáng tiếc, hắn không có cơ hội được thưởng thức quá trình này rồi, bởi vì càng ngày tiếng kêu phát ra càng thêm bén nhọn cao vút, khiến hắn vội vàng chạy đến trùng thất khác.

…

Ba ngày sau.

Lục Huyền lại đi đến trùng thất của hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng kia.

Chướng khí phấn hồng trong trùng thất đã loãng hơn trước rất nhiều, ở thời điểm hiện tại, hoàn toàn có thể thấy rõ tư thế của hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng bên trong.

Chúng vẫn giữ nguyên hình dạng trước đó. Thân thể của trùng đực có vẻ tiều tụy hơn ban đầu khá nhiều, ngay cả độc khí phun ra cũng ngắt quãng, ỉu xìu, giống như đã bị vắt khô rồi…

Trái ngược với nó, da thịt của con trùng cái có vẻ nhẵn bóng ẩm ướt hơn, nó đang hút chặt lấy phần bụng của con trùng đực, ngăn không cho trùng đực thoát đi.

Ở thời điểm hiện tại, trên lưng trùng cái đã mọc ba cục u to bằng quả trứng bồ câu.

Bởi vì Lục Huyền đã từng cho trùng cái ăn, nên đương nhiên, hắn có thể biết được trạng thái tức thời của nó. Hắn cẩn thận đưa linh thức qua, nhanh chóng cảm nhận được sức sống mạnh mẽ đang thai nghén bên trong ba cục u khói đen mờ mịt kia.

"Đây là có rồi?" Trong lòng hắn vui mừng khôn xiết, nhìn dáng vẻ lực bất tòng tâm của trùng đực, hắn lại bỏ thêm một ít chướng khí phấn hồng vào trong trùng thất.

"Ta giúp ngươi bổ sung một ít chướng khí trợ tình, ngươi cố gắng kiên trì thêm mấy ngày nữa nha." Hắn mỉm cười cổ vũ trùng đực đang khô héo bên trong.

Lục Huyền đi tới trùng thất của Ngưng Ngọc Thù, bên trong lại xảy ra xô xát, hắn vừa vặn đụng phải hơn chục con nhện bạch ngọc đang lao vào hỗn chiến.

Thỉnh thoảng những cái chân nhỏ dài như kiếm sắc lại xẹt qua, tạo nên từng tiếng rít gió run người.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, một luồng thanh quang nhanh chóng rơi xuống người mấy con Ngưng Ngọc Thù bên trong, gần như ngay sau đó, toàn bộ đám nhện bạch ngọc kia đều yên tĩnh lại, thế giới cũng quay về với yên bình và tươi đẹp.

Trải qua quá trình nuôi dưỡng, hắn đã tổng kết ra cho mình vài loại phương pháp xử lý khác biệt cho những tình huống không giống nhau của đám kỳ trùng này rồi.

Giống như mấy con Ngưng Ngọc Thù này, muốn xử lý hỗn chiến, chỉ có trực tiếp ngăn chặn chúng, sau đó thi triển Thanh Tịnh Chú để chúng im lặng vô vi, vô dục vô cầu, không còn lao vào đánh nhau nữa. Nhưng với Bách Độc Phệ Tâm Trùng thì khác, hắn sẽ dùng thái độ khích lệ, thúc đẩy cuộc chiến đấu giữa chúng, thậm chí còn ở sau lưng bỏ thêm một chút chướng khí mê tình của Mê Tiên Đào để trợ giúp chúng nó chiến đấu hăng hái hơn.

Sau khi nuôi dưỡng những con nhện bạch ngọc này một khoảng thời gian khá dài, hắn cũng dần dần tìm ra được một ít quy luật.

Mỗi ngày hắn đều đến trùng thất nhiều lần, để quan sát, ghi chép nỗi lòng, chế độ ăn uống và các loại hành vi của chúng, sau đó lại dựa vào năng lực hiểu biết trạng thái chi tiết của Ngưng Ngọc Thù, để biết trước thời gian chúng nó nhả tơ.

Tiếp theo, hắn căn cứ vào thời gian phun tơ cụ thể, để từ kết quả suy ngược lại nguyên nhân, nhằm tìm ra trạng thái dị thường của chúng ngay trước khi mấy con này sản xuất tơ.

Hắn phát hiện ra rằng, vào thời điểm Ngưng Ngọc Thù chuẩn bị nhả tơ, sức ăn của nó sẽ tăng lên đáng kể, đồng thời nó còn có hành vi bảo vệ thức ăn mà những thời điểm khác hoàn toàn không có.

Thêm nữa, Ngưng Ngọc Thù sắp phun tơ sẽ chủ động rời khỏi mặt đất, càng có nhu cầu và ý muốn leo lên mạng nhện ở độ cao thấp hơn.

Những hành động này nhìn như cực kỳ bình thường, mỗi con Ngưng Ngọc Thù đều có khả năng làm ra những hành vi

tương tự, nhưng một khi kết hợp cả ba loại hành vi này lại với nhau thì xác suất nhả tơ của chúng sẽ cao đến tám mươi, chín mươi phần trăm.

Lục Huyền âm thầm ghi chép lại phát hiện này, và quyết định sẽ dùng một khoảng thời gian để xác minh kết quả quan sát của mình.

…

Trong phòng Yêu Đao Hắc Lang, có tiếng rít gió "Hưu hưu" rất nhỏ vang lên trong bóng tối dày đặc.

Từng con côn trùng quái dị vừa xuất hiện trong phòng, đều bị đao mang tối tăm chém gọn gàng thành hai nửa, thậm chí mỗi nửa còn đối xứng với nhau.

Thỉnh thoảng sẽ có một con côn trùng bị đập ra ngoài và rớt xuống trước người Lục Huyền, ngoại trừ cái đầu nó hơi choáng váng, còn lại không phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Đương nhiên mấy con côn trùng này chính là loại có chứa dịch thể tanh hôi trong cơ thể, Yêu Đao Hắc Lang đã rút được kinh nghiệm từ bài học trước, đại đao chưa kịp chém tới, nó đã lập tức phân biệt được loại côn trùng này và ngay lập tức né tránh chúng với tốc độ cực nhanh.

"Tốt lắm, sắp đạt đến thành tích ba mươi nhát chém liên tiếp rồi." Lục Huyền lớn tiếng nói, hắn cực kỳ kinh ngạc trước thiên phú săn giết của Yêu Đao Hắc Lang.

Trong vòng chưa đầy hai tháng huấn luyện, nó lại có thể liên tục chém hơn ba mươi con côn trùng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thậm chí còn đồng thời nhận dạng được 'quả bom' cần né đi.

Chương 374: Chủng Cảnh Sơn Trở Về!

Nghĩa là trong khi bị bản năng kích thích, nó vẫn có thể hành động dựa theo lý trí, thậm chí còn đạt đến trình độ khống chế cực kỳ tinh tế và chính xác, thu phát tuỳ tâm giống như linh dương móc sừng.

Từ bóng tối lại truyền đến mấy tiếng nhai nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, ngay sau đó, cái đầu đen nhánh của Yêu Đao Hắc Lang chui ra, một đôi mắt kép đen cực lớn nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Nó rất yêu thích trò chơi nhỏ được hắn thiết kế riêng cho nó.

Có thể thoải mái dễ chịu ở trong môi trường bóng tối, lại được chém giết kỳ trùng theo từng cấp độ từ dễ đến khó. Tóm lại, là nó vừa nhận được quá trình vận động đầy đủ, vừa thỏa mãn được dục vọng giết chóc càng hiệu quả hơn bình thường.

Với tính cách lạnh lùng và tàn nhẫn của Yêu Đao Hắc Lang, chuyện nó chủ động để lộ thân hình của mình từ trong bóng tối ra, đã đủ để nói lên địa vị của Lục Huyền ở trong lòng nó đã gần đạt đến trình độ lớn nhất rồi.

Những con kỳ trùng sống trong hai trùng thất khác cũng đang trên đà phát triển rất tốt. Chỉ trong vòng hai tháng nuôi dưỡng cả đàn Âm Hỏa Nghĩ, Lục Huyền đã có thể khống chế chúng cực kỳ trơn tru. Tâm niệm vừa động, hàng trăm ngàn con Âm Hỏa Nghĩ lập tức sắp thành hình, quá trình chỉ huy

mượt mà y như hắn trực tiếp sử dụng cánh tay của mình vậy, khống chế cực kỳ tự nhiên.

Chỉ trong vòng một – hai nhịp hô hấp là chúng có thể biến hóa thành hình dáng của Transformer trong ký ức của Lục Huyền rồi, nhìn hình dáng này tương đối ngầu lòi.

Về phần Thất Tinh Lưu Ly Trùng, thông qua năng lực nắm bắt tỉ mỉ trạng thái thân thể của chúng, Lục Huyền đã điều chỉnh thực đơn một chút, cho chúng ăn những loại thức ăn phù hợp nhất với mình, qua đó cũng nhân tiện tổng kết lại quá trình đi đại tiện của chúng… À không phải là quy luật bài tiết Lưu Ly Sa mới đúng.

…truyện.y.y.pro…

Thời gian nhanh như thoi đưa, chớp mắt đã qua hơn ba tháng.

Ngày hôm đó, hắn đang chuẩn bị trở về nơi ở của mình sau khi đã nuôi dưỡng toàn bộ đám kỳ trùng bên trong trùng thất, nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, một luồng sáng màu đen đã rơi vào trong sơn cốc.

Vô số hắc trùng dài mảnh đồng thời rít lên, rồi dần dần ngưng tụ thành một bóng người. Đó chính là Chủng Cảnh Sơn, chủ nhân của nơi này, cũng là vị đệ tử chân truyền của tông môn đã đi ra ngoài được hơn ba tháng.

Gã lặng lẽ nhìn Lục Huyền.

“Chủng sư huynh đã về rồi đấy à?” Lục Huyền đã biết tính cách vô cùng hướng nội và chất phác của vị sư huynh chân truyền này từ trước rồi, nên chủ động chào hỏi.

“Ừm.” Chủng Cảnh Sơn khẽ gật đầu một cái.

“Sư huynh muốn đi nghỉ ngơi, hay là đi xem mấy con kỳ trùng trong phòng trước?”

“Ta đi xem một chút.” Chủng Cảnh Sơn nhẹ giọng nói.

Mặc dù Cát Phác đã nhiệt liệt đề cử Lục Huyền tới làm nhiệm vụ chăm sóc này, nhưng qua tìm hiểu, Chủng Cảnh Sơn lại biết Lục Huyền vừa mới tấn chức đệ tử nội môn trong vòng mấy năm ngắn ngủi, dù hắn có thiên phú trời cho trên phương diện nuôi dưỡng linh thú đi chăng nữa, thì kinh nghiệm nuôi dưỡng cũng không thể bù đắp được trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, vì vậy, ngay cả khi trong lòng có đủ tin tưởng vào Cát Phác và Lục Huyền, thì gã vẫn khó tránh khỏi sẽ có một chút lo lắng.

Lục Huyền lập tức dẫn Chủng Cảnh Sơn đi đến phía trước trùng thất của hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

“Trong lúc sư huynh đi vắng, ta đã nghĩ một vài biện pháp để dụ dỗ cặp Bách Độc Phệ Tâm Trùng này giao phối mấy ngày, cuối cùng cũng thụ thai thành công.” Lục Huyền chậm rãi nói.

Nghe được lời hắn vừa nói, Chủng Cảnh Sơn lập tức quay ngoắt đầu lại, nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

“Ta chỉ mời sư đệ đi tới hỗ trợ nuôi dưỡng kỳ trùng thôi mà, sư đệ lại làm chúng mang thai luôn rồi?” Dù đã nghe được lời nói của Lục Huyền, nhưng Chủng Cảnh Sơn vẫn theo bản năng, không dám tin tưởng vào điều này, dẫu sao gã cũng làm khá nhiều cách rồi mà vẫn chưa thành công.

Ôm theo tâm lý bán tín bán nghi, Chủng Cảnh Sơn nhìn vào bên trong trùng thất. Hình ảnh đầu tiên lọt vào tầm mắt là trùng đực vẫn còn gầy gò, nằm lặng im trên mặt đất, hồi lâu vẫn không thèm nhúc nhích.

Sau vài ngày đại chiến, dù ngày nào Lục Huyền cũng dùng độc trùng bên trong Trùng Cốc tẩm bổ cho trùng đực, nhưng nó vẫn rơi vào trạng thái cơ thể ốm yếu mất sức kiểu này.

Đằng sau lưng trùng đực là trùng cái đang yên tĩnh rúc ở trong góc, trên lưng nó nổi lên ba cục u cực kỳ bắt mắt.

Khoảnh khắc nhìn thấy ba cục u kia, con ngươi trong mắt Chủng Cảnh Sơn thoáng co lại, trong lòng vừa vui mừng vừa kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng, chuyện thụ thai của Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã là một vấn đề nan giải khiến gã đau đầu suốt những năm gần đây.

Bản thân Bách Độc Phệ Tâm Trùng có cấp bậc tứ phẩm, mà phẩm cấp càng cao, lại càng khó sinh sản đời sau, cộng thêm cặp Bách Độc Phệ Tâm Trùng này vốn được gã nuôi dưỡng cùng nhau từ nhỏ, tình cảm giữa chúng như anh em một nhà, vì tình cảm gia đình vượt xa tình yêu, nên mặc kệ gã nghĩa ra bao nhiêu biện pháp, cũng không thể làm chúng thụ thai thành công được.

Không ngờ sau khi gã đi ra ngoài một chuyến, lại phát hiện đôi Bách Độc Phệ Tâm Trùng này đã âm thầm mang thai sau lưng mình rồi!

“Sao sư đệ làm được vậy?”

Nói thật, trực tiếp hỏi như vậy cũng không thích hợp cho lắm, bởi vì rất có thể, loại phương pháp này có dính dáng đến một ít chuyện riêng tư của Lục Huyền, nhưng trong lòng Chủng Cảnh Sơn thực sự quá tò mò, khiến gã không nhịn được, lập tức lên tiếng hỏi.

“Ta đã dùng một loại chướng khí kích tình đến từ chủng linh thực do chính tay ta gieo trồng, xem ra thứ này có hiệu quả không tệ.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

Để hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng kia thụ thai thành công, hắn đã lấy đi hơn một nửa lượng chướng khí phấn hồng do linh thực Mê Tiên Đào sản sinh ra. Phải biết rằng, hắn gieo

trồng vài gốc linh thực Mê Tiên Đào mới thu được từng đó chướng khí.

Một lượng lớn chướng khí, lại cộng thêm tình cảm nền tảng giữa hai con Bách Độc Phệ Tâm Trùng kia góp vào, lúc này mới có thể thành công.

Do đó, biện pháp này không thể sử dụng thường xuyên được.

Chủng Cảnh Sơn nghe vậy, cũng gật gật đầu, không hỏi thêm câu nào nữa.

Hai người lại tới trùng thất của Yêu Đao Hắc Lang.

"Sư huynh chờ một chút, trong quãng thời gian ta nuôi dưỡng con yêu trùng bọ ngựa này, trong đầu đột nhiên nghĩ ra một trò chơi nhỏ, có thể trợ giúp Yêu Đao Hắc Lang rèn luyện kỹ năng chém giết, đồng thời cũng có thể kích thích bản năng giết chóc của nó, đồng thời gian tăng mức độ thân thiết khi nuôi dưỡng nó." Ở thời điểm Chủng Cảnh Sơn đang muốn bước vào trong trùng thất, Lục Huyền lại cất tiếng ngăn cản.

Ngay sau đó, hơn chục con côn trùng ầm ầm lao vào chỗ sâu bên trong bóng tối từ các góc độ khác biệt, tại những thời điểm không giống nhau.

Rất nhanh, Chủng Cảnh Sơn đã được tận mắt nhìn thấy bản lĩnh chém côn trùng thần kỳ của Yêu Đao Hắc Lang đang ẩn mình trong bóng đen.

"Tốt." Gã gật đầu tán thưởng, lấy ánh mắt của một vị đệ tử chân truyền như gã, cũng nhìn ra được trò chơi nhỏ này có tác dụng thúc đẩy cực lớn cho quá trình sinh trưởng và phát triển của Yêu Đao Hắc Lang.

Những ý nghĩ kỳ diệu của Lục Huyền thực sự làm hai mắt gã muốn tỏa sáng lên.

Chương 375: Lôi Kích Mộc!

Sau khi Yêu Đao Hắc Lang nuốt chửng xong những thi thể kỳ trùng vừa bị chém làm đôi kia, nó lại im hơi lặng tiếng chui ra khỏi bóng tối, đưa mắt nhìn Lục Huyền trước rồi mới phát hiện ra chủ nhân của mình đang đứng ngay bên cạnh hắn.

"Rõ ràng là ta tới trước…" Chủng Cảnh Sơn âm thầm thở dài một phen, cũng không hiểu vì sao trong đầu gã lại đột nhiên nảy ra ý niệm như vậy.

Thậm chí gã còn có một loại cảm giác rất buồn cười, kiểu như vật âu yếm của mình vừa bị người khác cướp đi ngay trước mắt.

Nhưng cảm giác vui sướng do Lục Huyền mang đến cho gã vẫn còn chưa chấm dứt.

Tại một góc của trùng thất đang nuôi dưỡng Ngưng Ngọc Thù, không gian ở nơi này đã bị Lục Huyền ngăn cách thành ba căn phòng nhỏ yên tĩnh, có một con nhện bạch ngọc to bằng cái thớt đang lặng lẽ ở trong đó sản xuất tơ.

Còn hai căn phòng còn lại, đang có hai con Ngưng Ngọc Thù với tâm trạng nôn nóng bứt rứt, không ngừng bò lổm ngổm xung quanh, như muốn đánh nhau nhưng đáng tiếc, lại không tìm được bất cứ mục tiêu nào.

"Chủng sư huynh, thời điểm ta nuôi dưỡng những con Ngưng Ngọc Thù này, đã tình cờ phát hiện ra ba điểm bất thường nho nhỏ của chúng trước khi phun tơ. Sức ăn tăng mạnh, có hành vi bảo vệ đồ ăn, đồng thời cũng chủ động tránh phần bụng bị ma sát. Sau khi tìm tòi được những điểm này, chúng ta có thể dễ dàng tìm được những con Ngưng Ngọc Thù

sắp nhả tơ và trực tiếp cách ly chúng với những con nhện bình thường khác. Chờ đến khi nào chúng bình tĩnh lại, mới thả chúng ra, từ đó, đám nhện này sẽ không xảy ra hỗn chiến với nhau nữa. Đây là bảng thời gian phun tơ do ta lập, phía trên có ghi lại thời gian phun tơ đại khái của từng con Ngưng Ngọc Thù đã được đánh số thứ tự khác nhau, ngươi có thể dựa vào bảng này mà cách ly chúng trước thời gian đó. Đương nhiên, muốn biết được thời gian chi tiết và chính xác hơn, vẫn còn phải thí nghiệm rồi thống kê tiếp."

Lục Huyền đưa cho Chủng Cảnh Sơn một tấm bảng có ghi chép rất nhiều số liệu bên trên. Số liệu trong bảng cực kỳ chi tiết, đơn giản và rõ ràng khiến Chủng Cảnh Sơn phải gật đầu liên tục.

Tiếp theo, hai người đi đến phòng của Thất Tinh Lưu Ly Trùng.

"Chủng sư huynh, đây là Lưu Ly Sa ta đã thu gom được ba tháng nay." Sau khi xác nhận tất cả đám Thất Tinh Lưu Ly Trùng đều phát triển tốt, Lục Huyền lại cầm một cái hộp gỗ trầm hương từ trong túi trữ vật ra.

Chủng Cảnh Sơn liếc nhìn qua lượng Lưu Ly Sa này, ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại khẽ ồ lên. Bởi vì số lượng Lưu Ly Sa Lục Huyền giao, còn nhiều hơn một chút so với tưởng tượng của gã.

Dựa theo cảm nhận của gã khi chăm sóc Thất Tinh Lưu Ly Trùng, thì thông thường trong vòng ba tháng, không thể đạt được con số Lưu Ly Sa như thế này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là Lục Huyền đã chăm sóc những con Thất Tinh Lưu Ly Trùng này còn tốt hơn gã, vì thế sản lượng Lưu Ly Sa nhận được mới tăng lên.

Theo suy nghĩ ban đầu của gã, dù Lục Huyền giao số lượng Lưu Ly Sa ít hơn bình thường một chút cũng không sao cả. Dù Lục Huyền có tham ô một ít, gã cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ và giả vờ như không thấy gì. Nhưng số lượng Lưu Ly Sa lại nhiều hơn, khiến cho gã thực sự không biết phải làm như thế nào.

Trở lại nhà đá, Chủng Cảnh Sơn bắt đầu nghĩ đến đủ loại chuyện mình vừa trông thấy trong mấy căn trùng thất kia, cõi lòng vô cùng thoả mãn.

"Lục sư đệ có bằng lòng ở lại bên trong Trùng Cốc lâu dài, giúp ta nuôi dưỡng những con yêu trùng này không?" Gã suy nghĩ một lát, mới đột nhiên mở miệng hỏi.

Vẻ mặt Lục Huyền thoáng sửng sốt, suy nghĩ lóe lên trong đầu, sau đó hắn mỉm cười từ chối: "Đa tạ ý tốt của Chủng sư huynh, nhưng ta lười biếng quen rồi, thích một mình chăm sóc bồi dưỡng linh thực linh thú hơn."

"Được." Chủng Cảnh Sơn không nói gì nữa, bởi tính cách của gã cũng là như vậy, cho nên gã hiểu quyết định của Lục Huyền. Lúc trước, chỉ vì trông thấy bản lĩnh nuôi dưỡng yêu trùng của Lục Huyền quá mức xuất sắc, nên mới không nhịn được lên tiếng hỏi một câu thôi.

"Vất vả cho sư đệ rồi." Gã trầm giọng nói, lời còn chưa dứt, một đống Kiếm Ấn đã bay tới trước người Lục Huyền.

Lục Huyền biết, đây chính là khoản thù lao trả cho mấy tháng mình khổ cực, vì vậy cũng không chút khách khí, lập tức tiếp nhận.

"Ta ngẫu nhiên có được một khúc Lôi Kích Mộc này, bên trong vẫn tràn đầy sinh cơ, chắc hẳn vẫn có thể trồng được." Đột nhiên một khúc cây khô héo lại rơi xuống trước mặt Lục Huyền, toàn thân khúc gỗ đều có dấu vết cháy sém, thậm chí

chúng còn nối liền lại cùng nhau giống như từng đường lôi văn.

Nhìn bề ngoài, nó trông như một khúc gỗ đã khô cong, nhưng khi dùng linh thức thâm nhập vào bên trong, lại có thể cảm nhận được một loại sinh cơ đặc thù được sinh ra trong hủy diệt.

Dường như Lục Huyền có thể nhìn thấy cảnh tượng khúc Lôi Kích Mộc này đã từng trải qua…

Dưới uy thế của sấm sét hãi hùng, một gốc linh mộc khổng lồ bị lực lượng lôi điện cuộn trào mãnh liệt đánh trúng, nó bị đốt cháy ngay lập tức, chỉ còn lại một khúc Lôi Kích Mộc nhỏ nhoi, dù bị sét đánh vẫn còn sống sót.

"Nhiều Kiếm Ấn như vậy, lại thêm một khúc Lôi Kích Mộc hiếm thấy này, nhóm đệ tử chân truyền của tông môn đều giàu có vậy sao?" Lục Huyền nhận lấy khúc gỗ khô héo kia, không khỏi cảm khái thở dài.

Dù hắn không thể trồng thành công khúc Lôi Kích Mộc này, cũng có thể dùng nó để chế tạo phi kiếm, phù mộc hoặc các pháp khí khác, nói chung thứ này rất quý giá.

Liên tưởng đến chuyện trước đó, hắn từng giúp Cát Phác giải quyết vấn đề thăng cấp của Âm Dương Côn Ngư, đã nhận được một tấm Kiếm Lệnh, từ đó, đạt được cơ hội tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa, cũng từ bên trong phúc địa thu được các loại cơ duyên lớn như Phượng Hoàng Mộc và Yêu Quỷ Đằng, đã đủ hiểu đệ tử chân truyền của tông môn giàu có đến độ nào rồi.

Đến bây giờ, hắn chỉ giúp Chủng Cảnh Sơn – cũng là một vị đệ tử chân truyền - nuôi dưỡng yêu trùng vài tháng, vậy mà đối phương lại trả cho hắn đến mấy trăm Kiếm Ấn cộng thêm một khúc Lôi Kích Mộc hiếm thấy.

Hai chuyện này đã mang đến cho Lục Huyền một chút hiểu biết trực quan hơn về tài sản của đệ tử chân truyền.

Sau khi từ biệt Chủng Cảnh Sơn, Lục Huyền trở lại động phủ.

Mặc dù lần này, hắn mất khá nhiều thời gian trợ giúp sư huynh chân truyền nuôi dưỡng kỳ trùng, nhưng sau tất cả, hắn cũng vô cùng hài lòng với khoản thu hoạch mình vừa nhận được. Trên thực tế, chỉ cần ba trăm Kiếm Ấn cũng xứng đáng với ba tháng bận rộn của hắn rồi.

Phải biết rằng, ba trăm Kiếm Ấn ít nhất cũng có thể đổi được một hạt linh chủng tứ phẩm, huống chi, hắn còn được tặng thêm một khúc Lôi Kích Mộc hiếm thấy nữa. Có thể sống sót dưới ngàn vạn tia sấm sét, đã đủ để thấy khúc gỗ này rất không tầm thường rồi.

Hắn quá nóng lòng, không thể chờ đợi nổi, đã vội vàng đi vào trong linh điền, tìm được một chỗ trống trong khu vực chứa Mậu linh nhưỡng.

Linh lực dâng trào, Địa Dẫn Thuật lặng lẽ thay đổi kết cấu của linh nhưỡng, chỉ trong nháy mắt, trên bề mặt linh nhưỡng đã xuất hiện một khe nứt lớn hơn khúc Lôi Kích Mộc kia một chút.

Lục Huyền nhanh chóng vùi khúc gỗ khô héo kia vào trong khe nứt, tâm thần ngưng tụ, rất nhanh, một ý niệm đã hiện lên trong đầu hắn.

Chương 376: Lạc Lôi Mộc!

【Linh thực tứ phẩm Lạc Lôi Mộc, linh mộc đặc thù lưu lại một tia sinh cơ dưới uy thế của hàng nghìn vạn tia sấm sét, có lực hấp dẫn nhất định với lôi đình. Sau khi thành thục, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế mộc phù, phi kiếm, pháp ấn và các loại pháp khí. Chứa khí tức lôi điện tự nhiên, có tác dụng khắc chế tà ma.】

【Lạc Lôi Mộc sẽ sinh trưởng với tốc độ cực nhanh nếu được nuôi dưỡng và kích thích bằng lôi điện chi lực tự nhiên.】

【Cứ thoải mái đánh ta đi! Không giết được ta đâu, chỉ khiến ta mạnh hơn thôi!】

"Linh thực tứ phẩm Lạc Lôi Mộc… Nó chỉ là một gốc linh thực, nhưng khá là cứng cỏi khí phách à nha." Lục Huyền cảm khái một câu.

Sau khi phải chịu đựng vô cùng vô tận sấm sét bổ xuống, ý chí chiến đấu của gốc Lạc Lôi Mộc này đã bị kích phát, thậm chí nó còn chủ động đi hấp dẫn lôi đình để cho mình lớn mạnh, điều này thực sự khiến hắn phải lau mắt mà nhìn rồi.

Những sợi dây leo màu xám lạnh của Yêu Quỷ Đằng lại nhanh chóng chui vào mảnh linh nhưỡng dưới chân hắn, đang muốn lưu lại một dấu ấn đặc biệt của mình. Ai ngờ, nó vừa chạm vào phần gốc của Lạc Lôi Mộc, một tia lôi điện rất nhỏ từ trong chỗ sâu bên trong đã nhanh chóng bắn ra.

Để rồi chỉ trong nháy mắt, sợi dây leo màu xám lạnh nọ đã cảm thấy toàn thân tê dại kịch liệt, khiến nó không tự chủ được, bắt đầu khe khẽ run lên.

Lục Huyền không thèm để ý đến đoạn dây leo Yêu Quỷ Đằng vừa chủ động đi trêu chọc gốc linh mộc ghê gớm kia, hắn khẽ vận chuyển Tốn Lôi Kiếm Hoàn bên trong đan điền, lại điều khiển từng tia kiếm khí màu đen, nhanh chóng bắn ra, đánh xuống Lạc Lôi Mộc.

"Có một chút hiệu quả, nhưng vẫn còn kém rất nhiều." Hắn cảm nhận được trạng thái tức thời đến từ Lạc Lôi Mộc, lại nhỏ giọng thì thầm.

Bên trong Tốn Lôi Kiếm Hoàn có vô số kiếm quang, loại kiếm quang này có ẩn chứa phong lôi chi lực, cho nên hắn muốn dùng nó để kích thích Lạc Lôi Mộc, thử xem có thể bồi dưỡng được loại linh mộc này hay không.

Nhưng hiệu quả nhận lại được khá bình thường, không bằng lôi điện chi lực tự nhiên.

Tiếp đó, hắn gỡ Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm bên hông xuống. Mặc kệ cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa này đang run rẩy, hắn trực tiếp rút Tử Điện Kiếm vẫn bị cắm bên trong ra.

Tử Điện Kiếm giống như thiểm điện, có tạo hình đặc biệt cộng với lôi điện chi lực kèm theo, đã làm khu vực bên trong vỏ kiếm có chút không thể chịu đựng được.

Lục Huyền cầm thanh phi kiếm màu tím đậm nọ trên tay, trực tiếp vẽ ra một đường kiếm hoa, rồi ngay sau đó, một tia điện quang màu tím đậm đã đánh vào chính giữa khúc Lạc Lôi Mộc kia.

"Lôi điện chi lực đến từ Tử Điện Kiếm mang lại hiệu quả tốt hơn một chút." Lục Huyền thoả mãn gật đầu, có Tử Điện Kiếm thì ít nhất hắn cũng không cần phải lo lắng Lạc Lôi Mộc trong giai đoạn đầu không thể phát triển đực bình thường.

Sau khi trồng Lạc Lôi Mộc xong, hắn lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền, kiểm tra trạng thái sinh trưởng của từng

gốc linh thực.

Hắn ở lại Trùng Cốc vài tháng, bởi vậy đám linh thực trong linh điền đã phát triển hơn lúc trước rất nhiều.

Huyễn Âm Trúc tứ phẩm đã mọc thêm một đốt ngọc trúc lưu ly, trên thân trúc xanh dài mảnh mềm mại có rất nhiều vết nứt phân bố dày đặc khắp nơi, mỗi một vết nứt đều ca lên một bài hát riêng biệt, sau đó, chúng đồng thời hợp xướng với nhau tạo thành một loại âm thanh quái dị ầm ĩ, khiến người nào nghe phải cũng thấy tâm phiền ý loạn.

Chỉ có điều, ngay tại khoảnh khắc Yêu Quỷ Đằng xuất hiện, tất cả những vết nứt cực nhỏ kia đều không hẹn mà cùng khép lại, cả đám yên lặng như gà.

Nhờ đó mà khu vực xung quanh cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tàng Nguyên Thảo do Đan điện gửi tới nhờ Lục Huyền bồi dưỡng thay cũng đã bén rễ nảy mầm rồi, thoạt nhìn thứ này khá là bình thường, không khác gì mấy cây cỏ dại mọc ở vùng hoang dã cả, nếu không dùng linh thức cẩn thận thăm dò, rồi cảm nhận được linh lực hùng hồn ở chỗ sâu bên trong linh thảo, e rằng sẽ trực tiếp bỏ qua.

Ngũ Hành Quả đã sinh ra một đám linh vật mông lung, chỉ có cành lá mơ hồ là đang tiến hành giai đoạn tạo hình sơ bộ, với khá nhiều đám linh quang các màu đang luân chuyển bên trên, mang đến cho người ta một loại cảm giác muôn màu muôn vẻ, linh lực tràn ngập bốn phía.

“Hiện giờ mộc linh là mạnh nhất, mộc sinh hỏa cho nên cần dùng hỏa linh lực nuôi dưỡng và chăm bón.” Lục Huyền dùng linh thức cảm nhận được linh lực đang biến hóa bên trong cây non Ngũ Hành Quả, sau đó nhanh chóng vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》 , để một luồng linh lực màu hỏa

hồng dồi dào, từ từ thấm vào bên trong cành lá mơ hồ của Ngũ Hành Quả.

Ngũ Hành Quả bùng lên một mảnh thanh quang, sau đó nhanh chóng biến mất, chỉ trong chớp mắt, linh lực màu đỏ rực đã gia tăng lên rất nhiều.

Sau khi dùng ngũ hành chi lực bồi dưỡng đơn giản cho Ngũ Hành Quả xong, Lục Huyền lại đi tới bên cạnh Uẩn Linh Tùng. Bốn cây Uẩn Linh Tùng lập tức truyền lại cho hắn một tia ý niệm chập chờn thuần túy nhất, chỉ thấy đám lá tùng xanh ngắt không gió mà bay, phát ra những tiếng tùng reo vi vu.

Cảm nhận được Uẩn Linh Tùng ỷ lại vào mình, Lục Huyền khẽ mỉm cười, hắn lại dùng linh thức kết nối nhằm xoa dịu bốn cây linh thực này một chút.

Trên những mảnh linh điền khác, Huyền Trùng Đằng tứ phẩm vốn là gốc linh thực được trồng đầu tiên, và có vẻ như trên cơ thể nó đã sinh trưởng thêm rất nhiều bộ phận dành cho đám côn trùng quái dị rồi. Có không ít yêu trùng với hình dạng khác nhau đang bò ra bò vào, chúng tỏ ra hết sức hài hòa, và cực kỳ phối hợp với nhau, cùng xây dựng nên mối quan hệ cộng sinh với Huyền Trùng Đằng.

Trên nhánh sông địa hỏa, mơ hồ có một đài sen nhỏ vừa được sinh ra ngay bên trong những cánh hoa màu đỏ rực của Địa Hỏa Tâm Liên, bên trong đài sen đã mọc ra những hạt sen màu hồng cỡ đầu ngón tay, chúng không ngừng thỏa thích hấp thu dung nham nóng bỏng rơi xuống cánh hoa.

Trên không trung, bông hoa sen đỏ thẫm đang cắm rễ bên trong Phượng Hoàng Mộc đã nhỏ hơn lúc đầu rất nhiều, hư ảnh Phượng Hoàng bên trong lại có vẻ chân thật hơn một chút, chúng đang vui sướng bay múa giữa những cánh hoa.

“Chờ thêm một đoạn thời gian nữa, sẽ phải bỏ thêm một đóa Hồng Liên Diễm khác rồi.” Lục Huyền cảm khái một câu, rồi cất bước đi đến bờ hồ nhỏ.

“Ồ? Có một gốc Kiếm Thảo thành thục!” Có lẽ vì Xuân Vũ kiếm khí bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 ẩn chứa nhiều sức sống hơn, nên ngay khi cất bước đi đến nơi này, Lục Huyền lại phát hiện thanh tiến độ phía dưới một gốc Kiếm Thảo đã được kéo đầy.

Trong số mười hạt linh chủng Kiếm Thảo Thẩm Diệp từng đưa cho hắn, có tám hạt giống được hắn chuyên môn bồi dưỡng bằng các loại Tứ Thời kiếm khí khác nhau, một hạt được kiếm khí do Xích Diễm Kiếm còn lưu lại bên trong vỏ kiếm tẩm bổ, và hạt linh chủng cuối cùng là Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm từng được Tốn Lôi kiếm quang bổ dưỡng.

Một đạo Xuân Vũ kiếm khí được đánh lên thân cây Kiếm Thảo thành thục.

Ngay lập tức vô số những luồng kiếm khí nhỏ bé vốn đang bay xung quanh Kiếm Thảo đã bắn ra, nhìn giống như mưa phùn lất phất, liên miên không ngớt, mộng ảo khó lường.

Các khớp xương trên bàn tay Lục Huyền lập tức lóe một vầng hào quang sáng chói như ngọc lưu ly, sau đó, hắn nắm thật chặt lấy phần giữa có tạo hình giống như kiếm nhận của Kiếm Thảo và từ từ rút nó ra.

Chương 377: Xuân Vũ Kiếm Ý!

"Kiếm Khí trời sinh." Trong quá trình rút nó ra, kiếm khí mưa phùn lất phất lặng lẽ dung nhập vào trong Kiếm Thảo. Lục Huyền ngắm cây linh thực thẳng tắp như thanh kiếm trên tay mình, không khỏi cảm thán một câu.

Hắn ngưng tụ tâm thần, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thực Kiếm Thảo nhị phẩm, có hình dạng giống như kiếm nhận, được Xuân Vũ kiếm khí tẩm bổ thời gian dài mà thành, là Kiếm Khí trời sinh.】

"Kiếm Thảo phẩm chất thượng đẳng, cũng không tệ."

Dù sao《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 cũng là công pháp giai đoạn Trúc Cơ, mạnh hơn《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 nhất phẩm rất nhiều, lại cộng thêm linh khí bên trong nội tông cực kỳ nồng đậm tinh khiết, nên dù hắn không tốn quá nhiều tinh lực cho Kiếm Thảo, thì vẫn có thể thu được linh thực phẩm chất thượng đẳng.

Lục Huyền không quá chú ý đến điều này, bởi vì hắn còn đang tập trung lực chú ý vào quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện trong linh nhưỡng kia.

Hắn vươn tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, ngay tức khắc nó đã hóa thành vô số những luồng kiếm khí nhỏ bé, trực tiếp tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm chợt nảy lên ở trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, nhận được Xuân Vũ kiếm ý.】

Ngay khi ý niệm này hiện lên trong đầu, một luồng kiếm ý vô hình đã nhanh chóng rót vào trong thức hải của Lục Huyền, nó giống như một cơn mưa xuân rơi xuống, rả rích dày đặc, bên trong mềm mại lại cất giấu sát khí.

Trong nháy mắt, khả năng lý giải của hắn về Xuân Vũ kiếm pháp bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 đã đạt tới trình độ cực kỳ cao thâm.

Nếu nói trước đó, Xuân Vũ kiếm pháp của hắn vẫn còn dừng lại ở mức "Thuật" thì sau khi hấp thu luồng kiếm ý này từ quầng sáng, có thể nói hắn đã lĩnh ngộ được tồn tại vô hình nhất là "Thế" rồi.

Khi vận may tiến đến, con người cũng trở nên linh hoạt và khôn ngoan hơn, Lục Huyền lập tức khua Tử Điện Kiếm trong tay lên, mọi động tác đều tự nhiên hài hòa như ngay từ đầu nó vẫn thế.

Kiếm khí tung hoành, một cơn mưa phùn lất phất lặng lẽ xuất hiện xung quanh hắn, như sương như khói, liên miên không ngớt.

Nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực tế nó lại được ngưng tụ từ vô số những luồng Xuân Vũ kiếm khí, và chỉ với một ý niệm trong đầu, Lục Huyền đã có thể ngay lập tức bộc phát ra lực sát thương vô cùng mạnh mẽ.

Trên thân kiếm Tử Điện Kiếm màu tím đậm có mang theo lôi điện chi lực, nó hòa vào trong mưa xuân rả rích, thỉnh thoảng lại có những tia chớp lóe lên, tạo ra một loại ý nhị hài hòa với tự nhiên.

Sau khi thoáng trải nghiệm một chút về khả năng tăng phúc của Xuân Vũ kiếm ý cho kiếm quyết của chính mình, ngay lúc

Lục Huyền chuẩn bị cất Tử Điện Kiếm đi, hắn chợt liếc nhìn Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đang treo trên thắt lưng.

"Không biết nếu cho Xuân Vũ kiếm ý vào bên trong vỏ kiếm ân cần nuôi dưỡng sẽ mang tới hiệu quả gì…" Đột nhiên trong đầu Lục Huyền lóe lên một sáng kiến, ngay sau đó, một chút kiếm khí như mưa phùn rơi xuống đã nhanh chóng xuyên qua khe hở của vỏ kiếm.

"Chỉ có thế thôi á?" Dường như Lục Huyền vừa cảm nhận được ý nghĩ này truyền đến từ bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, bởi vì Xuân Vũ kiếm khí vốn nhỏ như sợi tóc, trong khi Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vốn đã quen với kích cỡ của Tử Điện Kiếm rồi, đúng là khi cho vào, nó không cảm nhận được có thứ gì đó đang tồn tại trong người mình thật.

Sau khi thả thật nhiều Xuân Vũ kiếm khí vào, Lục Huyền lại dùng linh thức cẩn thận thăm dò khu vực bên trong vỏ kiếm.

Xung quanh có một luồng khí tức ướt át không ngừng quanh quẩn.

Hắn cười hắc hắc hai tiếng, lại hung hăng đút Tử Điện Kiếm vào vỏ kiếm.

Một đường thông suốt.

"Thật là trơn trượt." Lục Huyền bình luận một câu đơn giản.

Ở sâu bên trong vỏ kiếm, sau khi có thật nhiều Xuân Vũ kiếm ý làm ẩm, Tử Điện Kiếm đã nằm trong một môi trường lầy lội đến không thể miêu tả được, khiến cho thân kiếm vốn đã gấp khúc kia, khó mà tự thoát ra được.

Lục Huyền dự định sẽ tạm thời cất gốc Kiếm Thảo nhị phẩm vào trong túi trữ vật, chờ sau khi tất cả đám Kiếm Thảo

còn lại đều thành thục, sẽ tới Kiếm đường giao cho Thẩm Diệp sau.

Để đảm bảo phần thưởng của quầng sáng được tối đa hóa, hắn chỉ hái những gốc Kiếm Thảo sau khi nó đã hoàn toàn thành thục.

Khi bồi dưỡng Kiếm Thảo, những tu sĩ khác không thể biết được thời cơ Kiếm Thảo thành thục tốt nhất, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và cảm giác linh thức để ước lượng thời gian nó bước vào thời kỳ thành thục, sau đó sẽ hái hết một lượt nộp cho Kiếm đường.

Lục Huyền thầm phỏng đoán, hắn là mình sẽ không mất quá nhiều thời gian để chờ đợi cả tám cây Kiếm Thảo nhị phẩm lần lượt thành thục, vì vậy hắn cũng không vội thu hoạch chúng ngay.

"Đúng rồi, trước đó ta đã hứa với Bách Lý Kiếm Thanh, sẽ tặng cho đệ ấy một thanh Kiếm Thảo, cũng không biết gần đây đệ ấy thế nào rồi." Lục Huyền nghĩ thầm, hắn định chờ có cơ hội sẽ đi thăm người bạn cũ này.

Sau khi thu hoạch Kiếm Thảo, hắn lại tiếp tục dò xét linh điền, đi tới khu vực gieo trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Trên sợi dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô vẫn còn treo hai quả bầu hồ lô lốm đốm chấm xanh, có thể mơ hồ nghe được âm thanh kiếm ngân trong trẻo truyền đến từ bên trong mấy trái bầu này, dường như bất cứ lúc nào, kiếm khí cường đại kia cũng có thể xuyên qua trái hồ lô, rồi bắn ra bên ngoài.

"Lại có một quả bầu thành thục." Lục Huyền chú ý thấy thanh tiến độ phía dưới một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã hoàn toàn kéo đầy, hắn nhanh chóng đi tới, cẩn thận ngắt nó xuống.

Ngay khi trái hồ lô bị ngắt, một quầng sáng màu trắng lại lặng yên treo trên dây leo, nó không ngừng nhấp nháy như

đang hấp dẫn Lục Huyền mau đi vào nhặt nó ra.

Lục Huyền vươn tay chạm nhẹ vào nó, quầng sáng màu trắng kia lập tức hóa thành vô số luồng kiếm quang nhỏ bé, tất cả đều tràn vào cơ thể hắn.

Sau đó, một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm.】

Một tấm phù lục với vầng mặt trời màu đỏ treo ở chính giữa, lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền.

Vô số kiếm khí màu đỏ đậm lấy vầng mặt trời màu đỏ kia làm trung tâm, trực tiếp tản ra bốn phương tám hướng hệt như ánh mặt trời đang chiếu sáng toàn bộ thế gian.

Tấm phù lục này chính là Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm hắn từng nhận được trước đó, bên trong có ẩn chứa Đại Nhật kiếm khí vô cùng vô tận, khi kích phát, nó sẽ giống như một vầng mặt trời gay gắt nhô lên, có khả năng mê hoặc hồn phách, nếu không cẩn thận nhìn thẳng vào, sẽ rơi vào kết quả mù cả hai mắt.

Đồng thời nó cũng có thể làm cho tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ bị thương nặng thậm chí là tử vong, uy năng còn mạnh hơn Tiểu Hải Kiếm phù một bậc.

“Bốn bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã thu hoạch được bốn tấm kiếm phù tứ phẩm, Tiểu Hải Kiếm phù và Đại Nhật Kiếm phù mỗi cái hai tấm. Trong nhóm này, năng lượng kiếm khí bên trong một tấm Tiểu Hải Kiếm phù đã bị tiêu hao một nửa ở Lãng Nguyệt phúc địa.”

Trước mắt, có thể nói kiếm phù tứ phẩm chính là thủ đoạn công kích lợi hại nhất của hắn.

Lục Huyền thoáng suy nghĩ một chút, ngay sau đó đã quyết định đi mua và trồng thêm vài cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Một giàn dây hồ lô có thể sinh ra mấy bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô, không nói đến giá trị trân quý của bản thân hồ lô, chỉ tính riêng phần thưởng kiếm phù sinh ra bên trong quầng sáng mà nó mang lại, đã đáng giá để hắn trồng thêm lần nữa rồi.

Chương 378: Chốn Cũ Người Xưa…

Sau khi Lục Huyền dốc sức bồi dưỡng các loại linh thực xung quanh sơn phong, thấy thời gian còn sớm, hắn lại quyết định sẽ đi Tư Nông điện mua thêm mấy hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, nhân tiện cũng nhận luôn phương pháp ngưng luyện linh chủng – phần thưởng khi tấn chức Trúc Cơ – mà hắn còn chưa lựa chọn.

Theo quy định, hắn có thể tự do lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng của một loại linh thực tam phẩm và ba loại linh thực nhị phẩm.

Đối với phương pháp ngưng luyện linh chủng tam phẩm, mặc dù hắn khá hài lòng về Dưỡng Kiếm Hồ Lô, nhưng vẫn quyết định sẽ nhìn xem liệu có chủng loại nào khác mang tới phần thưởng càng hậu hĩnh hơn không.

Về phần nhị phẩm, hắn đã quyết định xong hai trong ba loại rồi, đó chính là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả đang được gieo trồng trên sơn phong.

Quầng sáng phần thưởng xuất hiện sau khi hai loại linh quả nhị phẩm này chín muồi cũng tương đối phong phú, mà mỗi gốc linh thụ đều kết khá nhiều linh quả.

Nhưng đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là hai loại linh quả này có mùi vị rất tuyệt vời, ăn chung cả hai vừa có thể bổ sung cho nhau vừa mang lại hiệu quả cao nhất.

Để thỏa mãn ham muốn ăn uống của bản thân, cũng như chiêu đãi Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên

Viên tốt hơn, chuyện hắn lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai loại linh quả này là vô cùng hợp lý.

…

Tư Nông điện.

Trong ngoại điện rộng rãi, Lục Huyền nhìn lướt qua xung quanh nhưng không nhìn thấy tu sĩ lão nông mình đã gặp được nhiều lần trước đó.

Vì vậy, hắn không chút do dự, lập tức tiến vào nội điện dưới ánh mắt tò mò và cung kính của rất nhiều đệ tử ngoại môn. Bởi chỉ đệ tử nội môn mới có tư cách đi vào nội điện.

Hắn nhìn xung quanh, rồi đi đến trước mặt một tu sĩ có tướng mạo bình thường với khí chất nội liễm trầm ổn.

Lục Huyền vẫn còn chút ấn tượng với người này, gã tên là Trương Sách. Khi hắn mới tấn chức cảnh giới Trúc Cơ, lúc tiến vào trong nội điện, chính gã là người tiếp đãi hắn.

"Trương sư huynh."

"Lục sư đệ? Đã lâu không gặp." Thanh niên nọ ngẩng đầu nhìn Lục Huyền, trong mắt lóe lên một tia mơ màng, cũng may gã vẫn còn một chút ấn tượng về đối phương, nên đã ngay lập tức nhớ ra Lục Huyền – người từng có duyên gặp mặt một lần với mình từ lâu lắm rồi.

"Đã lâu không gặp, tu vi của sư huynh ngày càng cao siêu."

"Ha ha, sư đệ quá khen, không biết lần này sư đệ đến Tư Nông điện là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Ta muốn mua mấy hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, ngoài ra ta cũng đang định lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai loại linh thực nhị phẩm, đó là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả. Sau khi tấn thăng đệ tử nội

môn, ta vẫn giữ lại phúc lợi này của tông môn, mấy ngày gần đây mới đưa ra quyết định.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Được, mời Lục sư đệ đưa cho ta xem minh bài thân phận, ta cần phải xác nhận sư đệ có tư cách hay không.” Thanh niên trầm ổn nhẹ giọng đáp.

Lục Huyền nhanh chóng lấy lệnh bài thân phận ra, đưa cho tu sĩ thanh niên trầm ổn nọ.

Chuyện này có liên quan đến phương pháp ngưng luyện linh chủng, nên thanh niên trầm ổn kia không dám bất cẩn chút nào, sau khi xác nhận rất nhiều lần, mới trả lệnh bài thân phận lại cho Lục Huyền, rồi tiến vào chỗ sâu trong Tư Nông điện.

“Lục sư đệ, trong hai miếng ngọc giản này có ghi chép lại phương pháp ngưng luyện hai loại linh chủng sư đệ vừa yêu cầu, sau khi hấp thu, ngọc giản sẽ hóa thành bột mịn, sư đệ phải cẩn thận khi dùng.” Trương Sách dặn dò Lục Huyền.

Lục Huyền nghiêm túc gật đầu. Sau đó, hắn lại tốn thêm hai trăm bảy mươi Kiếm Ấn để đổi lấy ba hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô từ tay thanh niên kia.

Linh chủng hồ lô có màu xanh nhạt, hình dạng dẹt dài, khoảng chừng một tấc rưỡi, thoạt nhìn sẽ có cảm giác chúng nó là ba thanh kiếm nhỏ bỏ túi.

“Đa tạ Trương sư huynh.” Sau khi xác nhận không có sai lầm, Lục Huyền lập tức cảm ơn, rồi chắp tay chào từ biệt thanh niên trầm ổn nọ và lập tức rời khỏi Tư Nông điện.

Hắn trở lại sơn phong, tìm được một khu vực linh điền trống không, trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật, rồi vùi ba hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô vào sâu trong linh nhưỡng.

Ngay sau đó, linh lực dâng trào, từng tia linh vũ li ti bay xuống thẩm thấu vào trong linh nhưỡng, thỏa thích tưới tắm cho ba hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô kia.

Sau khi kích thích sự sống bên trong linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô xong, hắn lại lấy mấy thanh phi kiếm cũ từ trong túi trữ vật ra, đặt chúng xung quanh linh chủng để cho chúng nó có thể thoải mái hấp thu lượng kiếm khí còn sót lại bên trong phi kiếm.

Trong Kiếm Môn trấn chẳng có quá nhiều thứ, nhưng lại có rất nhiều tán tu, chỉ cần tùy tiện đi một chuyến là có thể mua được lượng lớn phi kiếm đã qua sử dụng,.

Trước đó, Lục Huyền đã chuẩn bị rất nhiều phi kiếm loại này, vẫn một mực để ở trong túi trữ vật.

Sau khi trồng xong Dưỡng Kiếm Hồ Lô, hắn trở lại trong phòng, cầm hai miếng ngọc giản có khắc phương pháp ngưng luyện linh chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả ra, nhẹ nhàng đặt lên trán.

Linh thức tiến vào trong ngọc giản, gần như ngay lập tức, một lượng lớn tin tức đã tràn vào đầu hắn như nước lũ vỡ đê.

Toàn bộ những nội dung có liên quan đến phương pháp ngưng kết hai loại linh chủng kia như thời cơ, những điểm cần chú ý, phương thức lưu trữ… vân vân đều được rót vào trong đầu hắn.

“Sau khi có phương pháp ngưng luyện hai loại linh chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả này, về sau ta có thể tự do gieo trồng linh quả rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu.

… truyện y.y…

Ngày hôm sau, hắn thức dậy sớm, đi dạo một vòng quanh linh điền, thưởng cho Thảo Khôi Lỗi chăm chỉ ngày đêm không nghỉ một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí, khiến thân thể đầy cỏ khô màu xám của nó nhanh chóng biến thành màu xanh ngắt dạt dào chỉ trong nháy mắt.

Khi bồi dưỡng xong tất cả các cây linh thực, hắn dự định sẽ đi Thiên Long hồ một chuyến, thăm bạn cũ năm xưa, còn tiện thể khám sức khỏe cho hàng nghìn con Giao Long dị nhiêm ở Thiên Long hồ.

Sau lần thăm khám quy mô lớn từ mấy năm trước, hắn vẫn cho rằng còn rất lâu mình mới dùng hết số lượng tinh huyết Giao Long đã rút được, nhưng từ khi tên nhà giàu chuyên hút máu là Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm xuất hiện, vài trăm bình tinh huyết Giao Long còn lại trong tay hắn đã trở thành ít ỏi đến đáng thương rồi.

Ngoài ra, hắn còn tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 và bồi dưỡng Giao Đằng, vì vậy hắn đã quyết định sẽ đi thu thập một đợt tinh huyết Giao Long nữa, dự phòng trước cho yên tâm.

…

Ven bờ Thiên Long hồ.

Lục Huyền ngồi trên lưng một con Linh hạc, đưa mắt nhìn căn nhà đá quen thuộc bên dưới, trong lòng chợt sinh ra chút cảm xúc bồi hồi. Ngoại trừ động phủ của mình, thì đây chính là nơi hắn ở lại lâu nhất bên trong tông môn.

“Cũng không biết đám nhóc Giao Long trước kia, bây giờ thế nào rồi…”

Đang lúc hắn ngẩn người, con Linh hạc cao lớn dưới thân đã uyển chuyển đáp xuống. Những tu sĩ trong nhà đá, cảm ứng được động tĩnh bên ngoài, cả đám dồn dập đi ra, nhìn về phía Lục Huyền.

“Lục… Lục sư thúc.” Người đi phía trước là Hoàng Nguyên - vẫn chịu trách nhiệm quản lý mảnh thủy vực này – gã vừa nhìn thấy Lục Huyền, đã theo bản năng định chào hỏi sư đệ, nhưng gần như ngay sau đó, gã lập tức phản ứng lại,

thân phận của đối phương đã khác, xưa đâu bằng nay, đành phải nhanh chóng thay đổi cách xưng hô.

Chương 379: Một Ngày Rút Máu Cả Ngàn Long!

Lục Huyền đã từng chăn nuôi Giao Long dưới trướng gã một thời gian tương đối dài.

Trước đây, đối phương còn là tên tiểu sư đệ đi sau lưng gã, mà hiện giờ, đã trở thành sư thúc Trúc Cơ, tồn tại khiến gã phải ngưỡng vọng.

Sự thay đổi quá mức to lớn này thực sự khiếm Hoàng Nguyên không được tự nhiên cho lắm, nhưng chênh lệch tu vi còn đặt ngay trước mắt, khiến gã không dám làm càn.

"Hoàng sư điệt." Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Không biết Lục sư thúc qua đây nên không thể tiếp đón từ xa, mong sư thúc thứ lỗi." Hoàng Nguyên nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý rồi nghiêm trang nói.

"Không sao, trước đây ta đã ở chỗ này lâu như vậy, lại quen biết ngươi và những người khác, nên đừng xem ta như người ngoài vậy." Lục Huyền phất phất tay.

Hoàng Nguyên đón Lục Huyền đi vào trong nhà đá, dâng lên linh quả linh trà. Sau khi trò chuyện một lúc, Lục Huyền chú ý thấy một vị tu sĩ vừa xách theo thùng gỗ lớn, chuẩn bị đi ra ngoài chăn nuôi Giao Long cự mãng, hắn lập tức quay đầu lại, nói với Hoàng Nguyên.

"Hoàng sư điệt, có thể dẫn ta đến chỗ đám Giao Long trước đây ta từng chăn nuôi hay không? Thời gian dài như vậy, ta cũng nhớ chúng nó."

“Vâng, sư điệt sẽ sắp xếp ngay.”

Yêu cầu từ sư thúc Trúc Cơ, đương nhiên Hoàng Nguyên không thể từ chối.

Sau khi chuẩn bị đơn giản, gã lập tức mang theo lượng lớn thịt yêu thú tươi mới nhất, đi đến bục gỗ nơi Lục Huyền đã từng nuôi dưỡng Giao Long.

“Sau khi sư thúc rời đi, trong nhóm kia liên tục xuất hiện Giao Long đột phá, hơn nữa, chúng đã được sư thúc huấn luyện bài bản, cho nên khu thủy vực này đã trở thành mục tiêu tranh giành của rất nhiều sư huynh đệ. Chỉ có điều, thời gian từ từ trôi qua, cũng không biết vì lý do gì mà nhóm Giao Long này không còn xếp hàng ăn như lúc ban đầu nữa, chúng dần dần thay đổi, lại quay về với bản tính giống như những con Giao Long ở thủy vực khác.” Trên đường đi, Hoàng Nguyên giới thiệu cặn kẽ tình huống về đám Giao Long từng được Lục Huyền nuôi dưỡng trước đây.

Lục Huyền gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Trước kia, khi hắn còn nuôi dưỡng chúng, ngoài chuyện vừa đấm vừa xoa, hắn còn đặt thực đơn riêng cho từng con Giao Long, mới có thể kiềm chế chúng tốt được. Còn những người đến sau, dù bọn họ cũng dùng đúng chủng loại và lượng thịt yêu thú để nuôi dưỡng Giao Long cự mãng, nhưng không thể cho chúng ăn chính xác được như hắn, cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu của chúng đến mức tối đa, đương nhiên, bọn họ sẽ dần dần mất đi khả năng khống chế chúng.

Hắn vừa bước lên bục, đã thấy hàng chục con Giao Long cự mãng đang ở trong nước tranh đoạt thịt yêu thú vừa được ném xuống.

Những cơn sóng cuồn cuộn, tiếng gầm thét vang xa, thỉnh thoảng lại có Giao Long cự mãng vì tranh đoạt quá kịch liệt

mà bị thương, huyết nhục văng tung tóe.

“Các ngươi thế này, đã làm ta rất thất vọng.” Lục Huyền khẽ nói, linh áp lăn tăn lập tức lan tràn ra bốn phương tám hướng, áp chế tất cả những con Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm bên dưới.

Khoảnh khắc chúng nghe được giọng nói của Lục Huyền, gần một nửa số Giao Long cự mãng lập tức ngẩng đầu lên, sau khi thấy bóng dáng quen thuộc của hắn, chúng lập tức quay trở lại vị trí trước kia từng xếp hàng theo bản năng.

Những con còn lại không di chuyển đều là nhóm Giao Long cự mãng mới được thêm vào sau khi Lục Huyền rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, từng miếng thịt yêu thú tươi ngon nhanh chóng bay ra khỏi thùng gỗ, được phân chia và rơi chính xác vào vị trí đứng của từng con Giao Long.

“Các ngươi còn nhớ ta, khiến cho ta vô cùng cảm động.”

‘Nhưng máu nên rút thì vẫn phải rút.’ Lục Huyền âm thầm bổ sung một câu.

“Lần này ta đến đây, ngoài chuyện thăm nom Hoàng đạo hữu, mọi người và những con tiểu Giao Long mình từng chăm sóc, chủ yếu là trong lòng ta vẫn luôn quan tâm đến vấn đề sức khỏe của hàng trăm hàng nghìn con Giao Long tại Thiên Long hồ. Vì vậy, ta mới bớt chút thời gian tới đây để kiểm tra sức khỏe tổng quát cho chúng.” Hắn ngoảnh lại nói với đám người Hoàng Nguyên.

“Được Lục sư thúc nhớ mong chính là phúc khí của những con Giao Long nhất nhị phẩm này.” Vẻ mặt Hoàng Nguyên tràn ngập cảm kích.

Trước đó, Lục Huyền đã từng kiểm tra thể chất cho toàn bộ đám Giao Long cự mãng ở những mảnh thủy vực xung quanh

Thiên Long hồ, thậm chí hắn còn tìm ra một mối tai họa to lớn như Ẩn Lân Ngư, giúp những đệ tử ngoại môn đang nuôi dưỡng Giao Long tránh được tổn thất nặng nề.

Trong lòng bọn họ vẫn luôn ôm lòng cảm tạ, thời gian lâu như vậy, mặc dù bọn họ rất muốn Lục Huyền ra tay kiểm tra một lần nữa, nhưng ai nấy đều biết, mình không có tư cách đi mời một vị sư thúc Trúc Cơ tới đây, vì vậy, cũng chỉ có thể giấu kín nguyện vọng ở trong lòng, rồi thường ngày, chú ý nhiều hơn đến quá trình chăn nuôi thôi.

Thật không ngờ, Lục Huyền lại chủ động vươn tay trợ giúp bọn họ, muốn tự mình đi kiểm tra toàn diện một lần giúp toàn bộ đám Giao Long ở nơi này.

Hắn vốn có thân phận đệ tử nội môn cao cao tại thượng như vậy, lại có thể hạ thấp cái tôi, dù bản thân vô cùng bận rộn vẫn đến giúp đỡ nhóm tu sĩ chăn nuôi Giao Long tu vi phổ thông và không có bất kỳ bối cảnh nào như bọn họ.

Hắn thực sự là…

Hoàng Nguyên và mọi người đều cảm động không thôi, trong ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền lại tăng thêm mấy phần kính phục.

“Lục sư thúc chờ một chút, ta sẽ liên lạc với nhóm đồng môn ở vùng thủy vực khác, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của sư thúc.”

“Ừm.” Lục Huyền chắp tay sau lưng, vẻ mặt ung dung gật đầu.

Nhìn mặt hồ bao la bát ngát trước mặt, bỗng nhiên trong lòng hắn lại dâng lên một luồng khí phách hào hùng.

“Xuân phong đắc ý hồng tuyến tật, nhất nhật trừu tẫn thiên long huyết.” [1]

“Hồng Tuyến Châm của ta cũng đói khát lâu lắm rồi.”

Một sợi hồng tuyến nhanh chóng bay múa xung quanh hắn.

“Xếp hàng xếp hàng!”

“Từng đứa tới một!”

“Quản lý Giao Long dưới tay các ngươi cho tốt, đừng để chúng nó gây rối và làm mất thời gian của Lục sư thúc.”

…

Trong Thiên Long hồ.

Hàng trăm con Giao Long cự mãng khổng lồ được sắp xếp ngay ngắn thành hàng, ở mỗi khoảng cách nhất định đều có một tu sĩ chờ đợi bên cạnh, pháp khí Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm sẵn sàng vào vị trí, chỉ cần một con Giao Long nào dám không an phận, bọn họ sẽ lập tức ra tay ngăn chặn luôn.

Để tiết kiệm thời gian cho Lục Huyền, Hoàng Nguyên đã chủ động gọi đám đồng môn ở những mảnh thủy vực khác trong Thiên Long hồ, bảo bọn họ dẫn theo nhóm Giao Long cự mãng dưới trướng mình, cùng đến đây kiểm tra sức khỏe.

Một tấm Truyền Tấn phù bay đến trước mặt Hoàng Nguyên, chờ lắng nghe xong giọng nói được truyền đến, gã khẽ cau mày: “Trương sư đệ, ta chỉ nói với ngươi một lần thôi, Lục sư thúc bận trăm công nghìn chuyện vẫn tranh thủ qua đây kiểm tra sức khỏe cho nhóm Giao Long, vì vậy, ngài không có nhiều thời gian cho ngươi đâu. Chuyện ngươi luyện đan rất quan trọng hả? Nếu cơ thể Giao Long cự mãng mà ngươi nuôi dưỡng xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó ngươi đừng trách ta không báo đúng lúc cho ngươi.”

Gã để lại mấy câu trong Truyền Tấn phù, sau đó buông tay, để mặc cho tờ Truyền Tấn phù nọ xuyên qua vô số ngọn núi.

——— Tách Trà Thanh Xuân dịch

[1] Dịch nghĩa: Gió xuân thả sức đâm hồng tuyến, một ngày rút máu cả ngàn Long.

Đây là câu thơ chế từ bài Đăng Khoa Hậu, câu nguyên bản của nó là:

“Xuân phong đắc ý mã đề tật,

Nhất nhật khán tận Trường An hoa.”

Chương 380: Khách Hàng Thăng Cấp Rồi!

"Thật là… cơ hội tốt như thế lại không biết nắm lấy, luyện đan thất bại còn có thể luyện lại, chứ Giao Long không được kiểm tra sức khỏe, thì không biết phải đến khi nào Lục sư thúc mới tới đây…" Hoàng Nguyên lẩm bẩm, gã đi đến đằng trước đội ngũ, nhìn ngón tay như bay múa của Lục Huyền đang thăm dò toàn bộ cơ thể Giao Long, trong mắt gã lóe một tia kính ý.

"Tới đây nào, ăn miếng thịt đi, cũng đừng căng thẳng quá, chỉ chảy tí máu thôi mà." Lục Huyền dịu dàng nói chuyện với một con Giao Long màu đen nhánh đang đứng ngay trước mắt.

Đương nhiên, sự kiện kiểm tra sức khỏe cho những con Giao Long bên trong Thiên Long hồ vốn xuất phát từ thật tình thật ý của hắn, hắn chỉ mong sao những bộ phận trên cơ thể chúng đều được khỏe mạnh, còn chuyện rút máu chỉ là tiện tay mà làm thôi.

Ý niệm lóe lên trong đầu hắn, linh thức cảnh giới Trúc Cơ nhanh chóng quét qua từng mảnh da thịt, cơ bắp, xương cốt trên thân thể Giao Long. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, tâm niệm vừa động, một cây hồng châm nhanh chóng xuyên qua lớp lân giáp bên ngoài cơ thể Giao Long, một dòng huyết dịch nóng hổi chảy ra từ lỗ nhỏ. Tất cả đều chảy vào một chiếc bình bạch ngọc đã được Lục Huyền chuẩn bị sẵn trước, không để sót một giọt nào.

So sánh với lượng máu của bản thân Giao Long, lượng máu bị hắn lấy đi tuyệt đối không nhiều, nó chỉ cần nghỉ ngơi

vài ngày là có thể khôi phục lại như thường.

Đứng trước vấn đề về sức khỏe thân thể, chút tinh huyết ấy chẳng là gì cả.

So với lần kiểm tra rút máu trước đó, mặc dù vẫn là cây Hồng Tuyến Châm quen thuộc kia, nhưng cả linh lực lẫn linh thức của Lục Huyền đều mạnh hơn trước gấp mười lần.

Ngoài ra, do đám Giao Long cự mãng đều được tu sĩ chăn nuôi chúng đưa qua bên này, hắn cũng tiết kiệm được một ít thời gian đi đi lại lại, khiến cho hiệu suất rút máu cực cao.

Trước đây, hắn phải mất mấy ngày mới rút xong máu của tất cả đám Giao Long thuộc khu vực bên ngoài Thiên Long hồ, nhưng hiện tại phỏng chừng hắn chỉ làm nửa ngày là xong hết.

Trong quá trình kiểm tra, hắn không phát hiện ra loại sinh vật nào na ná như Ẩn Lân Ngư lúc trước, chỉ thỉnh thoảng có vài con yêu trùng ẩn núp ký sinh trong cơ thể một số ấu giao.

Mặt khác, hắn cũng chỉ ra một số bệnh ẩn để lại sau khi đám Giao Long tranh đoạt thức ăn, cạnh tranh địa bàn.

Khi thấy hắn lôi một con yêu trùng dài nhỏ đang ký sinh trong máu thịt Giao Long ra ngoài, đám người có mặt đều cảm thấy chuyến đi này rất đáng giá, trong lòng tràn ngập cảm kích.

“Lục sư đệ, mời dừng bước.” Sau khi kiểm tra xong cho tất cả đám Giao Long cự mãng, Lục Huyền đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một giọng nói ấm áp truyền đến từ phía sau.

Lục Huyền quay đầu lại, chỉ thấy một vị văn sĩ nho nhã đang mỉm cười nhìn mình. Hắn dùng linh thức nhẹ nhàng quét qua, lập tức cảm nhận được tu vi của vị văn sĩ này cũng tương đương với mình, đều ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ.

“Không biết sư huynh có chuyện gì quan trọng cần tìm ta?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Tại hạ Đào Chi Thanh, đã nghe nói về những thành tựu của sư đệ trên lĩnh vực linh thực linh thú. Hôm nay, ta nghe được tin sư đệ đến đây để kiểm tra tình trạng cơ thể Giao Long giúp nhóm đệ tử ngoại môn, cho nên mới đi qua ngó nghiêng chốc lát. Chẳng giấu gì sư đệ, chuyện là ta có nuôi một nhóm yêu thú Giao Long ở trung tâm Thiên Long hồ, phần lớn chúng đều là tam phẩm, tứ phẩm, vì vậy muốn nhờ sư đệ tới kiểm tra chúng giúp ta.” Văn sĩ nho nhã chậm rãi nói.

“Được lắm! Khách hàng thăng cấp rồi!” Trong lòng Lục Huyền rất vui mừng, nhưng biểu cảm trên mặt lại không có chút biến hóa nào.

Những con Giao Long cự mãng hắn vừa mới kiểm tra xong đều rơi vào cảnh giới nhất phẩm nhị phẩm. Dù cấp bậc không cao nhưng hắn cũng khá thỏa mãn rồi, ai ngờ, còn có Giao Long cảnh giới tam phẩm tứ phẩm chủ động tìm đến tận cửa.

“Huyết Nghiệt Hoa có lộc ăn ghê.” Hắn âm thầm cảm khái một câu, rồi cười tủm tỉm nhìn Đào Chi Thanh: “Đào sư huynh đã mời thì đương nhiên là sư đệ không dám từ chối, mời sư huynh đi trước dẫn đường.”

“Ha ha, ta sẽ nhớ kỹ ân tình này của Lục sư đệ.” Văn sĩ nho nhã vui vẻ cười ha ha, lại nhanh chóng dẫn Lục Huyền tiến vào khu vực trung tâm Thiên Long hồ.

Thiên Long hồ trải dài suốt mấy trăm dặm, đám Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm đang được đám người Hoàng Nguyên chăn nuôi đều sinh hoạt ở khu vực bên ngoài, chờ khi nào chúng đột phá tấn cấp mới có thể tiến vào bên trong hồ, sinh hoạt tu hành.

Trước đó khá lâu, Lục Huyền từng giải quyết vấn đề ăn uống của Mặc Lân Giao, nó được một tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ là Dương Khánh Phong nuôi dưỡng trên một hòn đảo nhỏ trong hồ.

"Đào sư huynh nuôi bao nhiêu con Giao Long trong hồ?" Đang ngự kiếm phi hành, Lục Huyền tò mò hỏi văn sĩ nho nhã.

"Cũng không nhiều lắm, chỉ hơn chục con thôi, chủ yếu là cảnh giới tam phẩm, còn có hai con tứ phẩm."

Càng đi sâu vào bên trong hồ, trận pháp cấm chế được bố trí càng nhiều, Đào Chi Thanh vừa giải trừ cấm chế vừa trả lời.

"Mặc dù trong Thiên Long hồ có nuôi hàng nghìn con Giao Long cự mãng dị nhiêm, nhưng khá ít con đủ khả năng trưởng thành đến cảnh giới Trúc Cơ, mỗi khi chúng thăng cấp, đều được một số đệ tử nội môn nuôi dưỡng. À đúng rồi, Lục sư đệ có quen biết Dương Khánh Phong sư huynh không?" Đột nhiên văn sĩ nho nhã mở miệng hỏi.

"Có một chút, trước đó ta từng giúp Dương sư huynh giải quyết một vấn đề nhỏ." Lục Huyền nhớ tới tiểu Mặc Lân Giao thiên phú dị bẩm, ghét huyết nhục yêu thú lại thích linh quả linh diệp kia.

"Dưới trướng hắn có một con Mặc Lân Giao, thiên phú huyết mạch cực kỳ xuất sắc, nghe nói nó có tiềm lực tấn thăng đến yêu thú ngũ phẩm. Lại có lời đồn rằng, huyết mạch của nó có pha lẫn với một con Giao Long khác loài nên mới sở hữu thiên phú cao như vậy, Lục sư đệ từng nghe đến chuyện này chưa?"

Chẳng những có nghe thấy, mà tình huống kỳ quái kia còn do chính tay ta kiểm tra ra mà… Nhưng sao tin tức này lại bị lộ ra ngoài rồi?

Lục Huyền có chút cảm thán trước tâm tư hóng hớt của nhóm tu sĩ Trúc Cơ này, chỉ có điều lời hắn nói ra lại tương đối chung chung.

“Ta không rõ lắm.” Hắn mỉm cười trả lời.

“Tên kia ỷ vào tu vi của mình mạnh hơn, mà cướp lấy tất cả những con Mặc Lân Giao quý hiếm. Ngày thường luôn coi chúng như bảo bối, ta muốn mượn hắn một con để cải thiện phẩm chủng Giao Long trong tay mình cũng không được. Kết quả thì sao? Hứ, cũng bị con Giao Long khác nhúng chàm đấy thôi!” Văn sĩ nho nhã hơi nghiến răng nghiến lợi nói.

“Còn chuyện càng khiến người ta ghét hơn, chúng nó tạp giao với nhau, mà kết quả lại sinh ra một con Mặc Lân Giao mới có huyết mạch càng tiến thêm một bước! Chuyện tốt như thế sao không rơi trên đầu ta chứ?”

Lục Huyền ở bên cạnh im lặng không nói chuyện, Đào Chi Thanh sư huynh trước mắt này là hình mẫu điển hình cho loại người ‘đứng bên ngoài thì cười người khác chung chạ, nhưng bên trong lại hận vì sao mình không được chung chạ giống đối phương’ (Kiểu trâu buộc ghét trâu ăn), cho nên tốt hơn hết là hắn cứ giữ yên lặng.

Chương 381: Long Hài Thảo!

"Được rồi Lục sư đệ, chúng ta đã đến nơi." Văn sĩ nho nhã xuyên qua trận pháp sương mù dày đặc ẩn giấu sát khí, đi phía trước, đáp xuống một hòn đảo nhỏ.

Từ trên cao nhìn xuống, hòn đảo nhỏ này trông giống như một vầng trăng khuyết và phần lõm xuống ở giữa chính là nơi nuôi dưỡng yêu thú Giao Long.

Hơn chục con Giao Long với hình thể to lớn và khí tức hùng hồn đang bơi tự do trong hồ, chìm chìm nổi nổi.

"Ồ? Gặp được bạn cũ này." Một con Ly Long trắng như tuyết toàn thân tràn ngập hàn khí nhanh chóng lọt vào tầm mắt Lục Huyền, mang đến cho hắn một loại cảm giác quen thuộc không thể giải thích được, cũng làm hắn nhớ lại những năm tháng đầy sóng gió khi nuôi dưỡng con này.

Ở thời điểm hắn nhận nhiệm vụ chăn nuôi Giao Long ở Thiên Long hồ, con Ly Long trắng như tuyết này chính là một trong những con Giao Long có thiên phú xuất sắc, còn thăng cấp thành Giao Long tam phẩm sớm nhất.

Không ngờ, mình sẽ gặp lại bạn cũ trước kia trên hòn đảo nhỏ của văn sĩ nho nhã.

Lục Huyền xúc động vô cùng.

Ở phía xa xa, Băng Ly chợt liếc qua, vừa nhìn thấy Lục Huyền, thân thể nó bỗng dừng ngay giữa không trung. Nó cũng nhận ra bóng dáng quen thuộc của hắn.

“Ngang ~” Băng Ly gầm nhẹ một tiếng, lập tức lao thẳng về phía Lục Huyền giống như ngọn băng thương, rồi vui sướng bơi trong vùng nước ở gần hắn.

“Lục sư đệ biết con Băng Ly này sao?” Đào Chi Thanh thấy vậy thì tò mò hỏi.

“Không dối gạt sư huynh, lúc ta còn ở cảnh giới Luyện Khí đã từng nuôi dưỡng con Băng Ly này một đoạn thời gian.” Lục Huyền giải thích.

“Thì ra là thế, từ điểm này mà nói thì đúng là ta và Lục sư đệ cũng có chút duyên phận không nhỏ nha.” Văn sĩ nho nhã thích ý đáp.

Trong số nhóm Giao Long cự mãng được Lục Huyền nuôi dưỡng trước kia, chỉ có con Băng Ly trước mắt này cùng với một con Song Đầu Giao Long là tấn thăng đến tam phẩm, có lẽ giới hạn tối đa của những con khác chỉ là nhị phẩm, vì vậy Lục Huyền vô cùng ấn tượng với con Băng Ly từng mang theo một đám tiểu đệ này.

Hiển nhiên Băng Ly cũng như vậy, nếu không có Lục Huyền điều chỉnh thực đơn riêng cho nó thì chuyện thăng cấp lên tam phẩm của nó sẽ bị trì hoãn thêm một khoảng thời gian khá dài nữa.

Mặc dù lúc mới gặp, nó có chút kiêu căng khó thuần, nhưng khi hiểu được sự giúp đỡ của Lục Huyền dành cho mình, trong lòng Băng Ly lại tràn ngập cảm kích.

Một người một Ly trao đổi tình cảm với nhau một chút, ngay sau đó, Lục Huyền đã lập tức bắt tay vào quá trình kiểm tra cho đám Giao Long dưới tay văn sĩ nho nhã, cũng tiện thể rút một ít máu của chúng.

Sau khi cho chúng ăn một ít huyết nhục yêu thú, Lục Huyền đã có được những thông tin chi tiết về tình trạng của

từng con Giao Long.

"Hửm? Hình như có xuất hiện chút vấn đề." Khi kiểm tra đến một con Giao Long màu trắng như tuyết, tin tức xuất hiện trong đầu đã khiến hắn phải khựng lại.

【Giao Long tam phẩm Tuyết Tuyến Giao, trời sinh đã có thể điều khiển băng tuyết chi lực, thích ẩn náu trong môi trường cực hàn.】

【Trong cơ thể ẩn chứa một tia tinh hoa hài cốt của Chân Long, bởi vì phẩm cấp chênh lệch quá lớn nên không thể hấp thu như bình thường, chỉ có thể tùy ý di động trong cơ thể.】

"Tinh hoa hài cốt Chân Long? Nghe có vẻ không phải vật tầm thường, nhưng nếu không thể hấp thu thì rốt cuộc là thứ này có lợi hay có hại cho Tuyết Tuyến Giao đây?" Lục Huyền nghĩ thầm một phen, hàng chân mày khẽ cau lại.

"Đào sư huynh, thường ngày sư huynh nuôi dưỡng những con Giao Long này như thế nào?" Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía văn sĩ nho nhã đang đứng cách đó không xa.

"Đương nhiên là chúng được nuôi dưỡng bằng huyết nhục yêu thú mới mẻ, có đôi khi còn là huyết nhục yêu thú tam phẩm. Sao vậy, con Tuyết Tuyến Giao của ta có vấn đề gì sao?" Vẻ mặt Đào Chi Thanh có phần lo lắng nói.

"Ta kiểm tra ra được trong cơ thể Tuyết Tuyến Giao này có một loại linh vật đặc thù, nó không ngừng bơi lội trong cơ thể Giao Long và rất khó hấp thu, tiêu hóa. Còn cụ thể là vật gì thì cần tìm và xác nhận thêm." Lục Huyền nghiêm túc đáp.

"Ta sẽ khống chế con Tuyết Tuyến Giao này, Lục sư đệ cứ yên tâm thi triển thủ đoạn tìm ra dị vật trong cơ thể nó đi." Đào Chi Thanh dứt khoát quyết định, sau đó vận dụng pháp khí Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm gắt gao trói cổ Tuyết Tuyến Giao lại, không để cho nó nhúc nhích mảy may.

Lục Huyền cũng không do dự thêm, Hồng Tuyến Châm được bọc một tầng linh lực của cảnh giới Trúc Cơ, đã dễ như trở bàn tay xuyên thủng huyết nhục trên người Tuyết Tuyến Giao. Hắn nhắm mắt lại tỉ mỉ cảm ứng, đột nhiên Hồng Tuyến Châm trong cơ thể Tuyết Tuyến Giao lại đâm ra ngoài, lôi theo cả một bụi cỏ dài mảnh màu đen từ trong huyết nhục của Tuyết Tuyến Giao.

Cọng cỏ màu đen mảnh khảnh này trông giống như con Giao Long, có đính kèm hơn chục sợi tơ đen mảnh không ngừng bay lượn trong không trung, nếu nhìn thoáng qua còn tưởng nó là một con tiểu Giao Long đã bị thu nhỏ lại hàng trăm lần.

"Đây là linh thực ngũ phẩm Long Hài Thảo, nghe nói chúng chỉ ngẫu nhiên sinh trưởng ở xung quanh hài cốt của Chân Long thôi, là vật tự nhiên vô cùng bổ đối với Giao Long, nhưng cần phải dùng những tài liệu khác đồng thời tới xử lý nó, sau đó mới được sử dụng để nuôi dưỡng Giao Long. Thảo nào cái cây Long Hài Thảo này vẫn luôn giấu ở trong cơ thể Tuyết Tuyến Giao." Đào Chi Thanh âm thầm cảm thán về linh thức nhạy cảm của Lục Huyền, ngày nào gã cũng nuôi dưỡng con Tuyết Tuyến Giao này mà không phát hiện ra điểm nào khác thường, trong khi Lục Huyền chỉ mới tiếp xúc một thoáng đã tìm ra được gốc Long Hài Thảo vẫn chưa tiêu hóa xong này.

"Ừm, dược lực còn lại một nửa, chỉ cần rửa sạch và bổ sung thêm một ít tài liệu là có thể dùng rồi." Gã cầm gốc Long Hài Thảo sinh khí dồi dào kia lên, thấp giọng nói.

"Linh thực ngũ phẩm… Sư huynh có ý kiến gì về nguồn gốc của Long Hài Thảo này không?" Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Dưới tình huống bình thường, Long Hài Thảo chỉ mọc xung quanh hài cốt Chân Long, mà Tuyết Tuyến Giao đã sinh

sống trên hòn đảo nhỏ này của ta được mười mấy năm rồi. Nói cách khác, gốc Long Hài Thảo này được tìm thấy ở chỗ sâu gần hòn đảo nhỏ." Dường như Đào Chi Thanh nghĩ tới điều gì đó, gã thoáng dừng lại, lát sau mới tiếp tục nói: "Ta đã ở trên hòn đảo nhỏ này rất nhiều năm nên có chút hiểu biết khá sâu về Thiên Long hồ, chắc Lục sư đệ không biết chuyện này, có người từng nói ở chỗ sâu trong đáy hồ có chôn giấu một bộ hài cốt của thượng cổ Chân Long, chỉ là nơi ấy có cấm chế ảnh hưởng nên không thể tiến vào chỗ sâu dưới đáy hồ tìm kiếm được."

Lục Huyền gật đầu, điều này đã có thể giải thích được rõ ràng là vì sao trong cơ thể Tuyết Tuyến Giao lại xuất hiện dấu vết của Long Hài Thảo.

Tuyết Tuyến Giao thích sinh sống trong hoàn cảnh cực hàn, cấm chế nhằm vào tu sĩ chứ không nhằm vào Giao Long, vì vậy nó có thể tiến vào nơi lạnh nhất ở chỗ sâu trong đáy hồ, rồi không cẩn thận đã nuốt chửng gốc Long Hài Thảo kia.

"Vì sao tông môn không trục vớt bộ hài cốt Chân Long kia lên?" Hắn tò mò hỏi.

Chương 382: Lặn Xuống Đáy Thiên Long Hồ!

"Tương truyền là rất nhiều năm về trước từng có vị trưởng lão Kết Đan thử vớt nó ra, nhưng lại bị một tia ý chí trên hài cốt Chân Long ngăn cản, thậm chí vị trưởng lão kia còn bị nó cắn trả trọng thương, vì vậy sau này không có ai đi thử nữa. Vả lại nếu đặt bộ hài cốt kia ở dưới đáy hồ, vô hình trung sẽ có long khí yếu ớt phiêu tán ra ngoài, thứ này cực kỳ có lợi cho sự phát triển của đám Giao Long cự mãng, cũng dần dần hình thành nên Thiên Long hồ như ngày nay."

Lục Huyền gật đầu thật mạnh, sau đó trong lòng nổi lên một chút tâm tư đề phòng, nhìn về phía văn sĩ nho nhã: "Vậy sư huynh…"

Linh thực ngũ phẩm có sức hấp dẫn rất lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, tuy hai người đều là đệ tử cùng một tông môn, nhưng cũng khó bảo đảm Đào Chi Thanh này thà mạo hiểm cũng muốn độc chiếm bảo vật.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng nếu tình huống xấu nhất xảy ra thì trong lòng Lục Huyền vẫn tràn đầy tự tin, dù trong tay đối phương có hơn chục con Giao Long trợ trận cùng với rất nhiều bảo vật khác, hắn cũng nắm chắc có thể an toàn rút lui.

"Lục sư đệ phát hiện ra dấu vết của Long Hài Thảo, ta cũng muốn chia sẻ bảo vật với sư đệ lắm, đáng tiếc chúng ta đều không có tư cách tiến vào chỗ sâu dưới đáy Thiên Long hồ. Ta sẽ báo cáo chuyện này lên cho tông môn xử lý! Còn về chuyện đã tìm thấy Long Hài Thảo thế nào, ta cũng sẽ bẩm báo đúng sự thật, không tham công lao của sư đệ." Văn sĩ nho

nhã thở dài một hơi, linh quang lấp lóe bên ngoài túi trữ vật, một con khôi lỗi mộc điểu lập tức xuất hiện trước mặt hai người.

Môi gã mấp máy, nhanh chóng truyền tin tức có liên quan về Long Hài Thảo vào trong đó, khôi lỗi mộc điểu vỗ cánh phành phạch, nhanh chóng bay lên trời rồi biến mất.

"Chờ một chút, chuyện liên quan đến hài cốt Chân Long và linh thực ngũ phẩm, tông môn sẽ sớm phái người tới xử lý." Gã bất đắc dĩ nói với Lục Huyền ở bên cạnh.

Lục Huyền gật đầu tỏ vẻ không sao cả, nhưng trong đầu đang tính toán liệu mình có thể tiến vào đáy Thiên Long hồ xem một chút hay không. Đương nhiên hắn biết sẽ có tu sĩ cảnh giới cao hơn của tông môn đến đây xem xét, mà trong lòng hắn cũng không có ý định thu lấy Long Hài Thảo, chủ yếu chỉ muốn nhìn xem bí ẩn dưới đáy hồ là gì thôi.

"Ngang ~" Trong khi hai người Lục Huyền đang chờ đợi, đột nhiên một tiếng rồng ngâm ẩn chứa long uy mơ hồ vang lên bên tai mỗi người. Âm thanh vừa dứt, một thanh niên vạm vỡ đã xuất hiện cạnh.

Thanh niên này mặc một bộ pháp bào màu đỏ, nhìn chất liệu thì dường như thứ này được làm từ da của Giao Long, thậm chí còn có hư ảnh của một con Giao Long như ẩn như hiện lóe lên trong lúc người nọ bước đi.

Thanh niên này có một đôi con ngươi dựng thẳng màu vàng óng, khí thế không giận tự uy nghiêm, trên cổ còn có lân phiến màu đỏ kéo dài đến tận ngực.

"Long Ly sư huynh, không ngờ sư huynh lại đích thân đến đây. Vị bên cạnh này chính là Lục Huyền sư đệ vừa tấn chức đệ tử nội môn chưa được bao lâu, am hiểu linh thực linh thú nhất đạo. Cũng chính sư đệ ấy là người đã phát hiện ra Long

Hài Thảo trong cơ thể con Tuyết Tuyến Giao của ta.” Đào Chi Thanh vội vàng giới thiệu Lục Huyền với tu sĩ nửa người nửa rồng này.

“Lục sư đệ, vị này là Long Ly sư huynh, một trong những đệ tử chân truyền, cũng chính là một trong những người quản lý thực sự của Thiên Long hồ.”

“Sư đệ xin chào Long Ly sư huynh.” Lục Huyền nhanh chóng thi lễ, đệ tử chân truyền có thể tính là nhóm người mạnh nhất dưới Kết Đan của Thiên Kiếm Tông, tu vi cao hơn hắn không biết bao nhiêu.

“Lục sư đệ.” Thanh niên vạm vỡ nọ khẽ gật đầu, lại đưa mắt nhìn về phía con Tuyết Tuyến Giao ngu ngơ chả biết gì vẫn đang bị khống chế bên cạnh hồ.

“Nó được tìm thấy trong cơ thể con Giao Long này.” Đào Chi Thanh lấy Long Hài Thảo còn chưa bị Giao Long tiêu hóa hết tới, trình lên cho Long Ly.

“Có lẽ nó được phát hiện ở dưới đáy Thiên Long hồ.” Thanh niên vạm vỡ đưa ra phán đoán.

“Ta muốn đi xuống xem một chút, nếu hai người nguyện ý, cũng có thể đi theo ta. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, dưới đáy Thiên Long hồ còn sót lại một chút long uy nhất định, càng đi vào chỗ sâu, long uy càng mạnh. Nếu muốn đi xuống, chỉ cần người đừng cách ta quá xa, là ta có thể bảo vệ được các ngươi. Hơn nữa di chuyển dưới nước không tiện, cho nên tốt nhất là trên thân các ngươi có phù lục hộ thân hoặc pháp khí hệ thủy, mới có thể hoạt động được như bình thường.”

“Vậy ta sẽ không đi theo sư huynh xuống dưới tham gia náo nhiệt.” Đào Chi Thanh ngượng ngập đáp.

“Long sư huynh, vừa vặn là trong tay ta có một viên tam phẩm Thủy Hành Châu, có thể giúp ta ở dưới thủy vực vạn trượng vẫn có thể đi như trên đất bằng, hẳn là sẽ không có vấn đề gì khi tiến vào đáy Thiên Long hồ.” Lục Huyền tiến lên một bước và nói. Đồng thời trên tay hắn có nắm một hạt châu lớn bằng cái trứng chim bồ câu, với thủy khí mơ hồ tràn ngập bên trên.

Đây chính là bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu, hắn từng mở ra được từ quầng sáng phần thưởng khi Thủy Huỳnh Thảo thành thục, may mắn nó lại phù hợp với hoàn cảnh đặc thù của Thiên Long hồ.

“Sư đệ muốn đi mở mang kiến thức, mong sư huynh hãy dẫn theo ta tiến vào đáy hồ.”

“Được.” Thanh niên vạm vỡ gật đầu, chỉ cần Lục Huyền không làm ảnh hưởng đến hành động của gã, thì chuyện tiện đường dẫn theo cũng đơn giản mà thôi. Gã vốn không lo lắng về chuyện Lục Huyền có thể động tay động chân gì ngay dưới con mắt của mình.

“Đi theo ta.” Long Ly quay đầu dặn dó Lục Huyền, sau đó mở miệng khẽ phun nhẹ một hơi. Ngay lập tức, một luồng long ảnh hư ảo thật nhỏ đã gầm thét lao ra từ trong miệng gã. Nó dừng lại ngay giữa không trung, trực tiếp hóa thành một cái ngọc ấn hình rồng, mặt nước không ngừng rung động, từng tòa cấm chế trận pháp hiện rõ ra ngoài.

Thanh niên vạm vỡ Long Ly dẫn đầu nhảy xuống nước, tiếp theo là Lục Huyền đang ngậm Thủy Hành Châu trong miệng.

Khoảnh khắc tiến vào Thiên Long hồ, hơi nước từ bên trong Thủy Hành Châu lập tức bay ra, nhẹ nhàng vây quanh thân thể Lục Huyền, hình thành nên một tấm màng trong suốt gần như vô hình, bám chặt vào người hắn.

Lục Huyền lập tức có một loại cảm giác kỳ diệu như cá gặp nước, áp lực dồn nén từ nước hồ bốn phía đã không còn là trở ngại đối với hắn, mà ngược lại, chúng đã trở thành trợ lực giúp hắn đi đi lại lại xung quanh.

"Hiệu quả của Thủy Hành Châu này tốt thật." Lục Huyền cảm khái một câu, rồi nhìn về phía Long Ly ở cách đó không xa. Chỉ thấy một luồng long ảnh hư ảo thoát ra từ trong pháp bào, nhẹ nhàng bay lơ lửng xung quanh người gã, cũng chẳng biết từ lúc nào, phía sau thắt lưng của gã đã nhô ra một cái đuôi rồng phủ đầy lân phiến màu đỏ sậm, nó không ngừng vung trái vung phải, trợ giúp Long Ly di chuyển cực nhanh, trực tiếp lặn xuống đáy hồ.

"Cái đuôi rồng này mọc ở đâu ra nhỉ…" Lục Huyền không khỏi suy nghĩ một chút, sau đó lại nặng nề lắc đầu, trực tiếp loại bỏ những ý nghĩ vớ vẩn kia đi, rồi vừa theo sát phía sau vừa tập trung ánh mắt lên người Long Ly phía trước.

Chương 383: Tìm Kiếm Long Hải Thảo!

Sau khi bơi xuống khoảng trăm trượng, linh thức của Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được xung quanh mình có một luồng uy áp nhàn nhạt, càng đi sâu loại uy áp này càng mạnh.

Long ảnh hư ảo bên cạnh Long Ly chợt phát ra một tiếng gào to, rồi chỉ trong nháy mắt kích thước của nó đã tăng lên gấp mấy lần, trực tiếp bao phủ cả Lục Huyền vào trong đó.

Uy áp xung quanh hắn lập tức tan biến, Lục Huyền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Sau khi lặn xuống hơn một nghìn trượng, cuối cùng hai người cũng xuống dưới đáy hồ. Xung quanh tối om, thỉnh thoảng còn vang lên những tiếng hít thở rất nhỏ của một tồn tại không rõ ở khá gần, điều này khiến Lục Huyền phải đề cao cảnh giác.

“Lục sư đệ, bản thân đáy hồ có áp suất vô hạn, cộng thêm sự tồn tại của long uy nên một khi sư đệ đi cách xa ta, rất có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Trên tay Long Ly có mang theo một viên dạ minh châu tỏa sáng bốn phía, trực tiếp chiếu rọi vùng nước trong phạm vi mười trượng trở nên rõ như ban ngày.

“Sư huynh yên tâm, ta sẽ không đi lung tung.” Lục Huyền nhanh chóng nói.

Nương theo thứ ánh sáng màu trắng kia, phóng tầm mắt ra xa, hắn lập tức nhìn thấy khắp nơi xung quanh đáy hồ đều là

những tảng đá quái dị, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một vài dạng thực vật thủy sinh có hình thù kỳ quái mọc lên.

Hai người đi chầm chậm dưới đáy hồ, cẩn thận xác định những loại thực vật thủy sinh kỳ quái kia.

"Sư huynh, những tảng đá quái dị dưới đáy hồ này là do Chân Long để lại sao?" Lục Huyền truyền âm hỏi Long Ly.

"Làm sao chúng ta có thể dễ dàng nhìn thấy hài cốt Chân Long như vậy được? Nó đã sớm hợp nhất với Thiên Long hồ rồi. Có lẽ những tảng đá kỳ quái này là do mấy con Giao Long đã chết trong quá khứ hình thành nên."

Long Ly thuận miệng trả lời, đột nhiên ánh mắt gã tập trung lại. Chỉ thấy bên cạnh một tảng đá kỳ lạ nằm ngay phía trước, cách hai người không xa lắm, có một con hắc long dài mảnh đang lững lờ bơi lội. Đầu rồng, thân rồng, đuôi rồng, nếu nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác đó là một tiểu Giao Long đã bị thu nhỏ lại vô số lần.

Long Ly dùng linh thức quan sát xung quanh, thấy không có bất cứ loại vật chất khác thường nào, trên mu bàn tay mới lặng lẽ xuất hiện một mảnh lân phiến tinh mịn dày đặc, rồi bắn ra như tia chớp, nắm chắc con hắc long dài mảnh kia vào trong lòng bàn tay.

Hiển nhiên, con hắc long dài mảnh này chính là hình ảnh do Long Hài Thảo ngũ phẩm biến thành, lúc này, nó không còn nhanh nhẹn như trước đó nữa, mà ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay bán long hóa của Long Ly.

"Lục sư đệ, Long Hài Thảo này ẩn núp rất sâu, ngươi cũng đi tìm giúp ta nhé." Long Ly truyền âm dặn dò, gã cực kỳ tự tin về linh thức của mình, hơn nữa Lục Huyền bên cạnh chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, chênh lệch giữa hai bên quá xa, gã cũng không lo lắng hắn dám làm gì dưới mí mắt mình.

“Được.” Lục Huyền trực tiếp chọn một phương hướng, sau đó không ngừng lướt qua những tảng quái thạch do hài cốt Giao Long biến thành. Hắn nhìn những tảng quái thạch dưới chân, vẻ mặt không thay đổi, nhưng lại âm thầm thi triển Địa Dẫn Thuật, dường như vô ý nhét đống quái thạch nọ vào trong vết nứt do chính hắn tạo ra.

“Long sư huynh, ta tìm được một gốc.” Một lát sau, hắn cầm một gốc hắc thảo giống như con rồng nhỏ dài mảnh đi đến trước mặt Long Ly, cộng thêm bốn cây do Long Ly tìm được, coi như hai người đã tìm được tổng cộng là năm cây Long Hài Thảo ngũ phẩm rồi.

“À đúng rồi Long sư huynh, ta rất thích những loại hóa thạch Giao Long dưới đáy hồ này, có thể lấy một ít về trang trí hồ nước nhỏ trong động phủ của ta hay không?” Sau khi tìm kiếm hồi lâu vẫn không tìm ra gốc Long Hài Thảo mới nào nữa, Lục Huyền nhẹ nhàng hỏi.

“Được.” Long Ly không để bụng, với linh thức đã tiếp cận cảnh giới Kết Đan của gã, thì trong quá trình tìm tòi Long Hài Thảo, gã đã sớm hiểu biết rõ ràng những tảng quái thạch ở nơi này rồi, chúng không có gì dị thường, giá trị còn kém hơn hài cốt mới mẻ của yêu thú phổ thông nhiều.

Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ như điên, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hắn từ từ thu mười mấy tảng quái thạch kỳ dị vào trong túi trữ vật của mình.

Hai người lại mở rộng phạm vi và tiếp tục tìm kiếm hồi lâu, song không tìm được gốc Long Hài Thảo mới mẻ nào nữa, lúc này mới quyết định rời khỏi đáy Thiên Long hồ.

Lục Huyền vừa trồi lên khỏi mặt hồ, dị tượng từ Thủy Hành Châu ở trong miệng hắn đã biến mất, nó nhanh chóng rơi vào lòng bàn tay hắn.

“Long sư huynh, Lục sư đệ, thu hoạch ở đáy hồ thế nào?” Đào Chi Thanh đã ở bên trên chờ đợi thật lâu, vừa thấy hai người xuất hiện đã nhanh chóng sáp đến, tò mò hỏi.

“Đã hái được tổng cộng là năm cây Long Hài Thảo.” Long Ly cũng không giấu giếm, từ tốn nói.

“Năm cây linh thực cấp bậc ngũ phẩm!” Văn sĩ nho nhã không nhịn được có chút líu lưỡi.

Phải biết rằng, linh thực ngũ phẩm cực kỳ có ích lợi cho cảnh giới Kết Đan, không ngờ ở chỗ sâu trong thủy vực gần hòn đảo nhỏ của gã lại ẩn giấu cơ duyên to lớn như vậy.

Đáng tiếc không được tông môn cho phép thì không thể tiến vào đáy Thiên Long hồ, đương nhiên cũng không thể lấy được Long Hài Thảo, nhưng vốn là người có một phần công lao, có khả năng gã vẫn sẽ được phân chia một tí canh thừa cơm cặn.

Quả nhiên, Long Ly đã nhanh chóng quyết định phân phối lợi ích.

“Hôm nay hai vị sư đệ đã vất vả tìm được linh thực ngũ phẩm như Long Hài Thảo. Hiện giờ, chúng ta đã tìm được năm cây Long Hài Thảo, cộng thêm một nửa cây lấy ra được từ trong cơ thể con Giao Long của Đào sư đệ, cá nhân ta không thể cầm đi hết, trước tiên phải giao cho tông môn, để tông môn phân phát sau. Nhưng Lục sư đệ có công phát hiện ra Long Hài Thảo, ta có thể thay mặt thưởng cho sư đệ bốn trăm Kiếm Ấn.” Long Ly nói xong, một đống Kiếm Ấn nhỏ đã bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Đa tạ Long sư huynh.” Dù sao Long Hài Thảo cũng là linh thực ngũ phẩm, là vật mà Kết Đan chân nhân cũng cần. Còn Lục Huyền chỉ tình cờ phát hiện ra nó mà thôi, hắn cũng không có mơ mộng hão huyền được chia một gốc linh thực

ngũ phẩm, có thể nhận được bốn trăm Kiếm Ấn đã là phần thưởng khá hào phóng rồi.

Phải biết rằng, chỉ cần hơn hai trăm Kiếm Ấn là có thể đổi được một loại linh chủng tứ phẩm phổ thông, dù cầm khoản Kiếm Ấn mới nhận được này đi Tư Nông điện mua một hạt linh chủng tứ phẩm, coi như hắn vẫn còn dư ra kha khá.

"Về phần Đào sư đệ, con Giao Long dưới trướng sư đệ đã nuốt chửng nửa cây Long Hài Thảo, thứ này sẽ mang lại ích lợi rất lớn cho nó, cho nên ta mặc nhiên coi đó là phần thưởng cho ngươi."

"Đa tạ Long sư huynh." Văn sĩ nho nhã khom lưng cảm kích.

Long Ly gật đầu với hai người Lục Huyền, long ảnh trên chiếc áo bào màu đỏ lập tức nổi lên, chỉ trong nháy mắt, gã đã hóa thành một luồng sáng đỏ, rồi biến mất chỉ trong tích tắc.

"Đào sư huynh, những con Giao Long còn lại có cần kiểm tra rút máu nữa không?" Long Ly đi rồi, Lục Huyền mới mở miệng hỏi Đào Chi Thanh đang buồn bã mất mát bên cạnh. Hắn vẫn còn tha thiết nghĩ đến tinh huyết mới mẻ của đám Giao Long cấp bậc tam phẩm tứ phẩm đây!

Chương 384: Bí Mật Của Quái Thạch!

“Đương nhiên là phải làm tiếp, vất vả cho Lục sư đệ nhiều hơn rồi.” Văn sĩ nho nhã cười khổ đáp, Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm trên tay lập tức tỏa ra kim quang, gã nhanh chóng thả con Tuyết Tuyến Giao vẫn luôn bị khống chế ra.

“Lục sư đệ, ngươi có biết luyện hóa dược lực của Long Hài Thảo như thế nào không?” Gã nhìn con Tuyết Tuyến Giao vừa được giải thoát, lập tức quay qua hỏi Lục Huyền.

“Đào sư huynh, ta chỉ là một Linh thực sư bình thường, vấn đề này của sư huynh vẫn nên giao cho những Luyện đan sư trong tông môn đi giải quyết mới thỏa đáng.” Lục Huyền vừa rút máu một con Giao Long dưới chân vừa bất đắc dĩ đáp.

“Nhưng chỉ cần Đào sư huynh tìm được biện pháp luyện hóa dược lực của Long Hài Thảo, thì khẳng định là con Tuyết Tuyến Giao kia có thể một bước lên trời, cực kỳ nhanh chóng tấn thăng đến cảnh giới tứ phẩm.”

Những con Giao Long còn lại không thích lẻn xuống đáy hồ giống như Tuyết Tuyến Giao, cho nên không kiểm tra được Long Hài Thảo ở trong cơ thể chúng.

Sau khi Lục Huyền kiểm tra và rút máu của hơn chục con Giao Long xong, hắn lập tức rời khỏi hòn đảo nhỏ trung tâm hồ dưới những lời cảm kích liên tục của văn sĩ nho nhã.

Rời khỏi phạm vi Thiên Long hồ, Lục Huyền không nhịn được nữa, lập tức thể hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết trên mặt,

thậm chí hắn còn vui mừng đến mức vừa ngồi trên lưng Linh hạc vừa huýt sáo thật dài.

Dường như con Linh hạc bên dưới cũng cảm nhận được tâm trạng sung sướng của hắn, nó nhanh chóng phát ra một tiếng kêu to lanh lảnh tràn đầy vui vẻ, đúng là kẻ kêu thì có người đáp lại ngay.

Lục Huyền vừa trở lại động phủ, đã vội vã đóng Lưu Quang Phù Trận lại, rồi không để ý tới Đạp Vân Linh Miêu và Phong Chuẩn đang muốn được vuốt ve, hắn vội vàng tiến vào trong phòng.

"Đoạt cơ duyên từ tay đệ tử chân truyền, thật kích thích làm sao!" Hắn hít một hơi thật sâu, lúc này mới đè ép được tâm trạng đang kích động vô cùng.

Lần này, hắn đến kiểm tra sức khoẻ cho nhóm Giao Long trong Thiên Long hồ, bản thân đã thu được rất nhiều lợi ích vượt quá mong đợi rồi. Về phía tinh huyết Giao Long, ngoại trừ thu được mấy trăm bình tinh huyết của Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm, hắn còn thu được mười mấy bình tinh huyết Giao Long tam phẩm tứ phẩm cực kỳ trân quý hiếm thấy từ chỗ Đào Chi Thanh.

Nhưng còn chưa hết, bởi vì phát hiện Long Hài Thảo ở chỗ Tuyết Tuyến Giao, lại trợ giúp đệ tử chân truyền Long Ly nghe tin tìm đến, lấy được năm cây linh thực ngũ phẩm ở dưới đáy hồ, vì vậy Lục Huyền còn nhận được bốn trăm miếng Kiếm Ấn trong tay gã.

Hiện tại, trong túi trữ vật của hắn có xấp xỉ một nghìn tấm Kiếm Ấn, có thể nói là tài sản hùng hậu vô cùng.

"Nhớ lại lúc mới gia nhập vào tông môn, chỉ vì hai mươi - ba mươi Kiếm Ấn mà ta đi tìm kiếm nhiệm vụ linh thực linh thú ở khắp nơi, vất vả một đoạn thời gian tương đối dài mới

nhận được vài tấm Kiếm Ấn. Không ngờ… ở thời điểm hiện tại, chỉ với một phát hiện nho nhỏ, đã có thể dễ dàng thu hoạch được bốn trăm Kiếm Ấn rồi.” Lục Huyền hồi tưởng lại những trải nghiệm trong quá khứ, lại vô cùng bùi ngùi.

Đương nhiên, tinh huyết Giao Long và bốn trăm Kiếm Ấn vẫn chưa là gì cả, vật quý giá nhất hắn thu thập được trong chuyến đi này chính là những khối hóa thạch Giao Long tưởng chừng rất bình thường kia.

Lại nói, khi hỗ trợ Long Ly tìm kiếm Long Hài Thảo, hắn đã theo bản năng trực tiếp vùi những thứ mình nhìn thấy xuống đất, không ngờ hành động vô ý này, lại mang đến cho hắn một khoản thu hoạch khổng lồ. Bởi trong lúc đang chôn một tảng hóa thạch Giao Long xuống đất, một ý niệm lại chợt lóe lên trong đầu hắn.

Hóa ra lại có linh chủng Long Hài Thảo ngũ phẩm được ẩn giấu trong đống hoá thạch Giao Long này!

Phát hiện này đã làm Lục Huyền mừng vui khôn xiết, thậm chí hắn còn có chút không dám tin tưởng vào điều này.

Sau khi xác nhận Long Ly không phát hiện ra điểm khác thường của mình, hắn mới nảy ra ý nghĩ một mình nuốt đống linh chủng Long Hài Thảo kia.

Phải biết rằng, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, sẽ hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn tại của linh chủng bên trong mấy khối hoá thạch Giao Long kia đâu, dường như nó đã dung nhập khăng khít với khối hoá thạch kia rồi, dù trực tiếp dùng linh thức cẩn thận quét qua, vẫn không thể phát hiện được.

Điều này khiến Lục Huyền nảy sinh lòng tham.

Vì vậy hắn tùy tiện tìm một cái cớ muốn mang vài khối hóa thạch về trang trí trong cái hồ nhỏ nhà mình, rồi nhặt đi không ít tảng đá. Trên thực tế, ba trong số những viên đá hắn nhặt về

có chứa linh chủng Long Hài Thảo, những viên đá còn lại chỉ là lớp ngụy trang hoàn hảo cho ý định thực sự của hắn mà thôi.

Hắn bước tới rìa hồ nhỏ trên núi, rồi nhảy thẳng vào trong đó. Đáy hồ không sâu lắm, thậm chí không cần dùng Thủy Hành Châu, Lục Huyền vẫn có thể di chuyển như thường. Tâm niệm vừa động, hắn đổ một đống lớn đá quái dị từ trong túi trữ vật ra, linh thức nhanh chóng khóa chặt ba tảng trong đó.

Hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho kết cấu của lớp đất dưới đáy hồ phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, rất nhanh, một cái hố có thể chứa được tảng đá kỳ lạ kia đã xuất hiện.

Một tảng quái thạch được đặt vào trong hố, hắn ngưng tụ tâm thần, một ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu.

【Linh thực Long Hài Thảo ngũ phẩm, được ngưng kết từ tinh hoa hài cốt Chân Long, trước khi thai nghén đều dung nhập vào trong hài cốt, rất khó phát hiện.】

【Trong quá trình bồi dưỡng cần dùng hài cốt Giao Long và linh dịch tam phẩm trở lên tẩm bổ. Sau khi thành thục, có thể trợ giúp tu sĩ đột phá công pháp liên quan đến Chân Long, khi dùng để nuôi dưỡng sẽ gia tăng khả năng tấn chức cho yêu thú, có xác suất nhất định sẽ đột phá đến cấp bậc ngũ phẩm.】

【Lột xác trong hài cốt cổ xưa, hóa thân thành rồng!】

"Linh chủng ngũ phẩm! Còn tận ba cây! Giàu to, giàu to rồi!" Lục Huyền không nhịn được lập tức cười như hoa nở, so với linh chủng, hắn còn hơi chướng mắt Long Hài Thảo thành thục.

Mặc dù điều kiện đào tạo thứ này có phần phức tạp, nhưng có thể tưởng tượng được mức độ phong phú của quầng sáng phần thưởng sau khi linh thực ngũ phẩm thành thục.

“Đáng tiếc, hiện giờ ta còn chưa thể thỏa mãn được điều kiện bồi dưỡng Long Hài Thảo.” Lục Huyền ở dưới đáy hồ, âm thầm thở dài.

Bộ hài cốt trong cái hồ nhỏ này đều đến từ những con Giao Long đã qua đời rất nhiều năm trước, tinh hoa bên trong hài cốt đã bị mất mát đi hoặc gần như đều bị linh chủng Long Hài Thảo hấp thu sạch sẽ rồi.

Chỉ có điều, dựa vào mối quan hệ giữa hắn với hai tu sĩ Trúc Cơ chuyên chăn nuôi Giao Long là Dương Khánh Phong và Đào Chi Thanh, chuyện lấy được một hoặc hai bộ hài cốt vẫn còn mới mẻ chắc không thành vấn đề.

Chủ yếu nhất là linh dịch tam phẩm trở lên.

Đúng là linh khí trong hồ nhỏ này khá nồng đậm, nước hồ cũng được xem như linh tuyền rồi, nhưng khoảng cách để linh tuyền trở thành linh dịch vẫn còn xa lắm, nước trong hồ chỉ có thể dùng để chưng cất linh tửu hoặc pha ủ linh trà mà thôi.

Chương 385: Tinh Vẫn Kiếm Phù!

"Linh thực ngũ phẩm trở lên, cả về đặc tính riêng của chúng hay là điều kiện bồi dưỡng chúng, đều có sự khác biệt rất rõ ràng với những loại linh thực phẩm cấp thấp, thậm chí tam phẩm tứ phẩm."

Lấy ví dụ như Phượng Hoàng Mộc, Yêu Quỷ Đằng, Long Hài Thảo ở trong động phủ trên sơn phong của Lục Huyền, hoặc Thánh Anh Quả, Huyết Nghiệt Hoa ở trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, chúng đều tự có những điểm đặc biệt kỳ lạ riêng.

Lục Huyền vừa suy nghĩ vừa phun một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí từ đầu ngón tay ra, để nó bắn vào khối hoá thạch Giao Long dưới đáy hồ.

Bản chất của Long Hài Thảo vẫn là linh thực, cho nên Thanh Mộc Nguyên Khí bắt nguồn từ tinh hoa bản mệnh của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, chỉ mang đến lợi ích chứ không mang đến một chút tác hại nào cho nó.

"Trước tiên cứ để khối hoá thạch Giao Long ở đây, duy trì sức sống cho nó đã, chờ tới khi ta đáp ứng đầy đủ điều kiện nó yêu cầu lại bồi dưỡng sau." Lục Huyền đã ra quyết định, sau đó, hắn lập tức bố trí một tòa trận pháp đơn giản ở xung quanh khối hoá thạch Giao Long, phòng ngừa linh ngư trong hồ nhỏ đi tới gây rắc rối cho bảo vật này.

"Ngươi không được tự ý xông vào nơi này đâu, đã nhớ chưa, nếu ta phát hiện ra ngươi dám trái lời, ta sẽ kéo gân, lột

da ngươi, rồi dứt khoát biến ngươi thành phân bón cho các loại linh thực trên sơn phong.” Hắn gọi Ly Hỏa Giao qua đây, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò.

Ấu giao trôi lơ lửng trong hồ nước, không ngừng gật cái đầu nhỏ.

Lúc này, Lục Huyền mới chui ra khỏi hồ nhỏ và bắt đầu dò xét linh điền, chăm sóc linh thực.

Trong khoảng mười ngày tiếp theo, hắn luôn yên tĩnh ở trên sơn phong, ngày qua ngày đều bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú, lúc rảnh rỗi sẽ đi tu luyện công pháp kiếm thuật, cuộc sống trôi qua vừa đơn giản lại phong phú.

Vào một ngày này, khi hắn đang kiểm tra linh điền, đầu tiên là đi đến chỗ trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, lại phát hiện quả bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô cuối cùng trên giàn đã thành thục. Hồ lô trên thon dưới phình, bề mặt lốm đốm chấm xanh, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng kiếm ngân leng keng ở bên trong.

Lục Huyền bám linh thức vào bề mặt quả, bắt đầu khống chế kiếm khí vô hình bên trong hồ lô, tâm niệm vừa động, một tia kiếm khí vô hình như tia chớp đã từ trong hồ lô bắn ra ngoài và ghim vào trong một tảng đá lớn.

“Không tệ, lực công kích kiếm khí tương đương với pháp khí tam phẩm, nhưng thắng ở chỗ kín đáo, khiến người ta khó lòng phòng bị.” Lục Huyền tùy tiện thử kiếm khí vô hình bên trong Dưỡng Kiếm Hồ Lô một phen, rồi cảm khái nói.

Hắn cất trái hồ lô đi, lại chuyển sự chú ý của mình sang quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trên đỉnh dây leo. Quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy, có cảm giác được ngưng tụ từ vô số những tia kiếm khí nhỏ bé.

Lục Huyền vươn tay chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng màu trắng ầm ầm vỡ ra, rồi trong nháy mắt, nó đã

tràn vào đầu ngón tay Lục Huyền, mang đến một chút cảm giác nhoi nhói như kim châm trên da thịt hắn.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục tứ phẩm Tinh Vẫn Kiếm phù.】

Một tấm phù lục phi kim phi ngọc, có hình dạng như mũi kiếm sắc nhọn nhanh chóng xuất hiện trong tay hắn. Trên bề mặt của tấm phù lục rất đặc biệt, tựa như vừa có một ngôi sao băng vụt qua, ngôi sao băng ấy đã thiêu đốt tất cả, chỉ để lại khoảnh khắc thăng hoa cuối cùng.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên tấm phù lục, gần như ngay lập tức đã hiểu rõ được những thông tin liên quan đến nó.

【Phù lục tứ phẩm Tinh Vẫn Kiếm phù, sau khi kích phát kiếm khí sẽ giống như sao băng rơi xuống, dùng khí thế ngang tàng nghênh đón đối thủ, tốc độ bay lên phía trước càng lúc càng nhanh, uy năng cũng càng lúc càng lớn, nó có thể đánh trọng thương, thậm chí là giết chết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hậu kỳ.】

"Một loại kiếm phù tứ phẩm mới!" Lục Huyền cực kỳ vui vẻ.

Phải biết rằng, một dây Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm cho ra được sáu trái bầu hồ lô, vậy mà sáu trái này lại mang đến cho hắn năm tấm kiếm phù tứ phẩm.

Hai tấm Tiếu Hải Kiếm phù, hai tấm Đại Nhật Kiếm phù cùng với Tinh Vẫn Kiếm phù cuối cùng, trong nhóm này, có một tấm Tiếu Hải Kiếm phù đã bị hắn tiêu hao một nửa lượng kiếm khí khi ở trong Lãng Nguyệt phúc địa.

"Tuy chúng đều là vật phẩm tiêu hao, nhưng so với những ngày tháng bỏ công sức ra chăm sóc thì đây vẫn được gọi là thu hoạch kinh người."

Sau khi toàn bộ những trái bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô đều thành thục, linh tính trên thân dây leo cũng mất sạch, dù sau này nó có kết trái cũng không còn điểm đặc biệt nào nữa. Lục Huyền dứt khoát rút nó ra, chuyển những thanh phi kiếm cũ còn lại bên dưới sang mấy nhánh dây leo hồ lô mới trồng.

"Phải biết cái nào nên giữ và cái nào nên bỏ, có thể dùng mấy trăm Kiếm Ấn mua được một hạt linh chủng, nhưng cũng không thể lãng phí những thanh phi kiếm đã qua sử dụng chỉ có giá mấy linh thạch này được."

Đương nhiên hắn sẽ giữ toàn bộ năm tấm kiếm phù tứ phẩm đã nhận được từ Dưỡng Kiếm Hồ Lô ở trong tay, nhưng chuyện giữ lại cả năm bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô thì lại hơi phí phạm, nhất định phải xử lý chúng.

"Giữ một - hai cái cho bản thân, còn lại sẽ bán ở trong tông môn."

Không cần biết là mang mấy trái bầu này đi trao đổi với đồng môn hay là bán rẻ cho tông môn để mua linh thực, pháp khí, đều là những lựa chọn không tồi. Mặc dù làm như vậy, hắn sẽ kiếm được ít linh thạch hơn, nhưng lại đủ an toàn và ổn định mà khỏi phải lo lắng mình sẽ gặp bất cứ rủi ro nào.

Sau khi Dưỡng Kiếm Hồ Lô thành thục, bảy gốc Kiếm Thảo còn lại cũng lần lượt thành thục theo.

Trong linh điền, xương cốt bàn tay Lục Huyền nhanh chóng phát sinh biến hóa, trở nên vững vàng, trong suốt giống như ngọc lưu ly, hắn nắm lấy thân Kiếm Thảo và trực tiếp rút nó ra.

Hình dạng và kích thước của Kiếm Thảo tương tự với một thanh phi kiếm phổ thông, thậm chí phần gốc của nó còn tạo thành một đoạn chuôi kiếm tự nhiên, trợ giúp Lục Huyền dễ dàng cầm được Kiếm Thảo.

Lục Huyền liếc mắt nhìn qua, sau khi xác nhận nó có phẩm chất tốt, hắn mới vươn tay chạm nhẹ vào quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện trên bề mặt linh nhưỡng.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, nhận được Đông Tuyết kiếm ý.】

Ý niệm lóe lên trong đầu, một đạo kiếm ý vô hình đã rót vào trong thức hải của hắn. Nó giống như bông tuyết rơi xuống, chỗ nào cũng có nhưng mềm mại khó mà nắm bắt được, bên trong lại ẩn chứa hàn ý thấu xương. Sau khi không ngừng tích tụ kiếm ý, có thể vô hình trung, làm đông cứng cả thể xác lẫn tinh thần đối thủ.

Cứ như vậy, tám cây Kiếm Thảo đã hoàn toàn trưởng thành.

Tình huống phát sinh hơi nằm ngoài dự đoán của Lục Huyền, bởi vì khi hắn dùng bốn loại kiếm khí khác nhau trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 để bồi dưỡng Kiếm Thảo, thì quầng sáng mở ra được đều là những loại kiếm ý tương ứng.

Xuân Vũ kiếm ý, Hạ Nhật kiếm ý, Thu Phong kiếm ý, Đông Tuyết kiếm ý, bốn loại kiếm ý khác nhau lần lượt tràn vào trong thức hải của Lục Huyền, trợ giúp hắn lĩnh ngộ và điều khiển 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Chương 386: Đến Kiếm Đường!

Bốn loại kiếm quyết này đều thăng cấp từ kiếm thuật lên thành kiếm thế, khiến hắn có thể tự do chuyển đổi giữa các loại kiếm thế khác nhau, tương tự như sự thay đổi và tuần hoàn của bốn mùa, từng chiêu từng thức đều bao hàm tự nhiên chi đạo.

"Có cảm giác dù mình không tu luyện 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 nhiều lắm, nhưng đến một ngày lại không hiểu vì sao bỗng dưng bản thân đã trở thành một cao thủ kiếm đạo rồi." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Sau khi nhận được phần thưởng, đột nhiên trong đầu hắn lại sinh ra ảo giác, dường như bản thân đã đắm chìm trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 hàng chục hoặc hàng trăm năm rồi.

Nhưng thường ngày, thời gian hắn tu luyện 《 Đại Ngũ Hành Công 》 vốn không nhiều, chứ đừng nói đến chuyện tu luyện kiếm quyết.

"Nhưng khi bồi dưỡng Kiếm Thảo, bởi vì cần chăm sóc tinh tế hóa nên gần như quá trình này đã buộc ta phải liên tiếp kiểm soát và kích phát bốn loại kiếm khí kia lên trên Kiếm Thảo. So sánh với những kiếm tu bình thường khác, khi gieo trồng Kiếm Thảo, ta đã nhận được nhiều cơ hội để rèn luyện kiếm quyết hơn. Đó là chưa nói đến chuyện, quầng sáng màu trắng sẽ mang đến kiếm ý kiếm quyết tương ứng cho ta sau khi Kiếm Thảo thành thục. Nói chung, bồi dưỡng một gốc Kiếm Thảo, xem như là thu hoạch kép kiếm quyết luôn." Hắn nghĩ thầm.

“Mười gốc Kiếm Thảo nhận được lúc trước, đã thành thục tám cây, Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm còn cần một khoảng thời gian nữa mới thành thục, chờ cây Kiếm Thảo được kiếm khí Xích Diễm Kiếm nuôi dưỡng thành thục, đó chính là lúc ta nên đến Kiếm đường một chuyến rồi.”

Trước đó, Thẩm Diệp từng đưa cho hắn mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, cứ hai cây hắn sẽ dùng một loại kiếm khí trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 đi bồi dưỡng, tổng cộng là tám cây. Hai cây còn lại, một gốc được Xích Diễm kiếm khí kết hợp từ Xích Diễm Kiếm và Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm tẩm bổ, một gốc khác được Tốn Lôi kiếm quang bồi dưỡng đã cải tạo thành công, biến thành Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm.

Vẫn còn một thời gian khá dài nữa Phong Lôi Kiếm Thảo mới có thể thành thục.

Nhưng chờ Xích Diễm Kiếm Thảo hoàn toàn trưởng thành lại chẳng mất bao lâu, khi nó thành thục, thông qua quầng sáng phần thưởng màu trắng, Lục Huyền đã nhận được Xích Diễm kiếm ý. Hắn lập tức sắp xếp chín cây Kiếm Thảo dựa theo thứ tự, và quyết định sẽ mang chúng đến Kiếm đường một chuyến, cho Thẩm Diệp một câu trả lời.

Một canh giờ sau, Lục Huyền đã đi tới vị trí của Kiếm đường. Hắn đứng phía trước một tòa kiếm trận mênh mông không biết kéo dài bao nhiêu dặm, rồi yên lặng chờ đợi ở nơi đó.

Linh thức không thể cảm nhận được phạm vi bao phủ của kiếm trận, chỉ thấy trên bề mặt trận pháp có vô số những tia kiếm khí như con cá tự do bơi lội. Nhìn thì có vẻ yên ả bình thường, nhưng một khi liều lĩnh thử xông vào trong kiếm trận, vô số kiếm khí kia sẽ lập tức bao phủ hắn vào bên trong.

Vì vậy, hắn đã sử dụng Truyền Tấn phù để liên lạc với Thẩm Diệp. Không bao lâu sau, một thanh niên có vẻ ngoài

bình thường đi ra khỏi kiếm trận, tu vi của thanh niên này là Trúc Cơ sơ kỳ, vóc dáng thẳng tắp giống như một thanh kiếm sắc, đàng hoàng tự tin.

"Các hạ chính là Lục sư đệ đúng không?" Đôi mắt thanh niên kia nhìn chăm chú vào Lục Huyền, lại như có một luồng kiếm khí vô hình tập trung lên người hắn.

"Đúng vậy, chính là tại hạ, xin hỏi nên xưng hô với sư huynh như thế nào?"

"Cứ gọi ta là Lý sư huynh, Thẩm Diệp sư huynh đã căn dặn ta đi ra nghênh đón sư đệ, mời sư đệ đi sát phía sau ta, không được cách quá xa, bằng không kiếm trận có thể làm sư đệ bị thương."

Lục Huyền gật đầu, hắn lập tức đi theo thanh niên kia tiến vào trong kiếm trận.

Một tòa sơn phong kiếm khí khổng lồ nhanh chóng hiện ra trước mắt hắn, đủ loại kiếm khí điên cuồng nhảy múa xung quanh sơn phong.

Hai người đi đến phía trước một gian đình viện đơn giản. Có một tu sĩ hiền hậu đang lặng lẽ đứng trước cửa viện, sau lưng người này vẫn cõng một cái hộp kiếm đen thẫm, cả người giống như một thanh trường kiếm ẩn chứa kiếm ý nội liễm bên trong.

Đối phương chính là điện chủ Tư Nông điện, đồng thời cũng là lãnh đạo cao tầng của Kiếm đường - Thẩm Diệp, từng gặp Lục Huyền mấy lần và khá thưởng thức thiên phú của hắn.

"Thẩm sư huynh." Lục Huyền nhanh chóng tiến lên chào hỏi.

"Lục sư đệ, đã lâu không gặp." Thẩm Diệp ấm áp cười nói, tu sĩ thanh niên lặng lẽ lui ra ngoài.

“Lần này Lục sư đệ qua đây, chẳng lẽ mười hạt giống Kiếm Thảo ta đưa cho sư đệ lúc trước đã trồng thành thục rồi sao?” Hai người nói chuyện phiếm một hồi, ôn lại chút chuyện xưa, sau đó Thẩm Diệp lên tiếng hỏi.

“May mắn không làm nhục mệnh, mười hạt linh chủng Kiếm Thảo Thẩm sư huynh giao cho ta đều đã sinh trưởng thành thục.”

“Ồ? Vậy sao? Sư đệ mau lấy ra cho ta xem.” Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Lục Huyền, trên mặt Thẩm Diệp lại xuất hiện một tia tò mò.

Lục Huyền phất tay, chín cây Kiếm Thảo có hình dạng như những thanh kiếm sắc bén nhanh chóng bay ra khỏi túi trữ vật, lần lượt bày ra trước mặt hai người họ.

“Kiếm Thảo phẩm chất tốt, nếu ta không đoán lầm, thì hẳn là nó được nuôi dưỡng bằng Hạ Nhật kiếm khí bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》.” Thẩm Diệp cầm gốc Kiếm Thảo đầu tiên lên, dùng ngón tay búng nhẹ vào thân kiếm, một luồng kiếm khí vô hình bắn lên Kiếm Thảo, ngay lập tức kích hoạt phản ứng dữ dội từ bên trong Kiếm Thảo, khiến cho rất nhiều kiếm khí bạo ngược nóng nảy bắn nhanh ra ngoài.

“Không tệ.” Thẩm Diệp gật đầu khen ngợi.

“Chín cây Kiếm Thảo, tất cả đều có phẩm chất tốt, Lục sư đệ đã phát huy vượt ngoài dự đoán của ta rồi.” Sau khi cẩn thận kiểm tra chín cây Kiếm Thảo, gã lại quay đầu nói với Lục Huyền.

“Thường ngày ta đã dành rất nhiều thời gian và tinh lực cho linh thực, lại cộng thêm vận may khá tốt nên mới may mắn trồng được Kiếm Thảo phẩm chất tốt.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

“Nhưng Lục sư đệ à, ta nhớ lúc trước, ta từng đưa cho sư đệ mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, sao bây giờ mới có chín cây Kiếm Thảo? Một gốc kia đã bồi dưỡng thất bại rồi sao?” Thẩm Diệp xác nhận số lượng Kiếm Thảo, sau đó lấy làm lạ hỏi.

“Ừm, một gốc Kiếm Thảo kia…” Lục Huyền dừng một chút, trong đầu đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào.

“Thất bại cũng không sao, bởi ngay cả những vị kiếm tu kinh nghiệm lão luyện trong Kiếm đường cũng không thể đảm bảo tỷ lệ thành công như sư đệ.” Thẩm Diệp nhẹ nhàng an ủi Lục Huyền.

“Không phải, Thẩm sư huynh, gốc Kiếm Thảo kia … ta không cẩn thận đã cải tạo thành công, biến nó trở thành một gốc linh thực tam phẩm rồi.” Lục Huyền nói nhỏ.

“Chỉ thiệt hại một cây Kiếm Thảo mà thôi.” Thẩm Diệp lập tức theo bản năng nói: “Cũng không tính là…”

“Cái gì?” Đang định an ủi Lục Diệp, đột nhiên gã lại cao giọng nói, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

“Lục sư đệ, ngươi vừa nói mình đã cải tạo một gốc Kiếm Thảo thành linh thực tam phẩm? Ngươi nghiêm túc chứ?” Chỉ trong nháy mắt, gã đã vọt tới trước mặt Lục Huyền, cẩn thận hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, dựa vào kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực nhiều năm của ta, thì nó đúng là một gốc Kiếm Thảo tam phẩm mới.” Lục Huyền dùng giọng điệu đầy kiên định trả lời.

Chương 387: Ta Đã Trở Thành Thiên Tài Kiếm Đạo Rồi Sao?

"Về sơn phong đi." Thẩm Diệp còn chưa nói hết câu, cái hộp kiếm đen nhánh sau lưng đã bắn ra một luồng hồng quang nhanh như điện giật, nó trực tiếp bao phủ lấy hai người bọn họ, rồi trong nháy mắt, cả hai đã biến mất khỏi đình viện.

Cứ như vậy, trong hoảng hốt, Lục Huyền đã trở lại chân núi nhà mình.

"Mong Lục sư đệ mở trận pháp thủ sơn, dẫn ta đi xem gốc Kiếm Thảo tam phẩm kia." Thẩm Diệp điềm đạm nói, gã dùng một chút lý trí còn sót lại, kiềm chế ý tưởng muốn dứt khoát xông thẳng vào trong động phủ của Lục Huyền.

Đến chỗ Phong Lôi Kiếm Thảo.

Thẩm Diệp nhắm hai mắt lại, dùng linh thức cẩn thận thăm dò từng bộ phận rất nhỏ bên trên Kiếm Thảo. Chỉ thấy đầu ngón tay của gã tuôn ra một luồng kiếm khí nhỏ bé, nó trực tiếp bắn lên thân Phong Lôi Kiếm Thảo.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hàng trăm luồng kiếm khí màu đen kịt thật nhỏ bay ra từ vị trí bị đánh trúng trên cây Kiếm Thảo, nhìn giống như một cơn lốc được thu nhỏ lại vô số lần, cuồng phong quét qua, còn có thể mơ hồ nhìn thấy sấm chớp rền vang.

"Ẩn chứa phong lôi chi lực… Mặc dù ta không biết Lục sư đệ đã đào tạo ra nó như thế nào, nhưng nó chính xác là một

gốc Kiếm Thảo tam phẩm.” Sắc mặt Thẩm Diệp lộ vẻ nghiêm túc, sau khi xác nhận xong, khóe miệng lập tức nở một nụ cười tươi rói, biên độ cong môi càng lúc càng lớn.

“Lục sư đệ đúng là thiên tài! Ta còn nhớ khi sư đệ là tán tu Luyện Khí, trong lúc vô tình đã nhận được một hạt linh chủng Kiếm Thảo bị sót ở bên ngoài, không có bất kỳ kinh nghiệm gì, chỉ dựa vào 《 Canh Kim Kiếm Quyết 》 cảnh giới tông sư lại có thể gieo trồng nó thành công.”

“Sau khi ta biết được chuyện này, trong lòng đã âm thầm suy đoán, có lẽ sư đệ không chỉ là một vị kiếm tu có thiên phú dị bẩm, mà còn là một người trời sinh thích hợp để bồi dưỡng Kiếm Thảo. Trước kia, khi ta đưa cho sư đệ mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, trong lòng vốn không hy vọng quá nhiều, nên chuyện sư đệ bồi dưỡng thành công chín cây Kiếm Thảo phẩm chất tốt đã là chuyện nằm ngoài dự đoán của ta rồi. Ai ngờ sư đệ còn cho ta một bất ngờ càng lớn hơn như vậy! Lần đầu tiên gieo trồng Kiếm Thảo quy mô lớn, sư đệ đã cải tạo được một gốc Kiếm Thảo tam phẩm hiếm thấy rồi. Chuyện này phải gọi là kinh thế hãi tục.”

Đứng trước một tình huống quá mức kinh người thế này, dù với tâm cảnh của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, Thẩm Diệp vẫn hưng phấn đến mức thật lâu sau cũng không thể bình tĩnh lại được.

Không phải gã vốn là người trời sinh đã hay bộc lộ cảm xúc thái quá như vậy, mà do hành động của Lục Huyền đã hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của gã rồi. Mười hạt linh chủng Kiếm Thảo, hắn có thể bồi dưỡng ra chín cây Kiếm Thảo thành thục có phẩm chất tốt, đã là một kết quả tương đối xuất sắc rồi, rất nhiều kiếm tu chuyên môn bồi dưỡng Kiếm Thảo trong Kiếm đường cũng không thể làm được như thế.

Nhưng Lục Huyền, chẳng những có thể đơn giản làm được tất cả những điều này, hắn còn có thể cải tiến bồi dưỡng ra một gốc Kiếm Thảo tam phẩm!

Phải biết rằng, Thiên Kiếm Tông, tên như ý nghĩa, vốn lấy kiếm để nổi danh khắp Tu Hành giới, trong đó Kiếm Thảo chính là nền tảng hạch tâm của cả Kiếm đường. Rất nhiều loại Kiếm Khí tam phẩm, tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm của tông môn, đều được tạo ra bằng cách gieo trồng và tế luyện Kiếm Thảo.

Trong những năm tháng dài dằng dặc của Kiếm đường, nếu muốn lấy được Kiếm Thảo mới có phẩm cấp cao, cần trải qua nhiều thế hệ thử nghiệm và khám phá, lại thông qua vô số lần thất bại mới có thể cải tạo thành công, và cho ra một loại Kiếm Thảo mới.

Mà Lục Huyền chỉ có một mình, lại có thể hoàn thành cả quá trình này chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn!

Gặp phải tình huống như vậy, bảo sao gã lại khiếp sợ kinh ngạc đến mức này?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Diệp nhìn về phía Lục Huyền càng lúc càng lóe ra vẻ yêu thích nồng đậm.

Phải biết rằng, độ khó khi gieo trồng Kiếm Thảo tuyệt đối vượt xa những linh thực cùng phẩm cấp khác, bởi vì muốn thành công gieo trồng nó cần phải đáp ứng đủ hai điều kiện.

Thứ nhất là về kiếm đạo, tu sĩ phải có tạo nghệ sâu đậm về một loại kiếm quyết nào đó, để ngày đêm sử dụng kiếm khí đi kích thích nuôi dưỡng Kiếm Thảo. Muốn tìm tu sĩ tinh thông kiếm đạo trong Thiên Kiếm tông vốn không khó, nhưng vừa tinh thông kiếm đạo vừa đồng thời am hiểu phương thức bồi dưỡng linh thực, lại là trong một vạn người không tìm được một.

Trong khi ấy, tỷ lệ hao tổn khi bồi dưỡng Kiếm Thảo lại cao hơn những loại linh thực khác rất nhiều. Nếu trình độ nông cạn, hoặc số lượng kiếm khí bồi dưỡng quá ít, Kiếm Thảo sẽ không phát triển được bình thường. Còn nếu kiếm khí quá mức dư thừa, lại có thể làm cho Kiếm Thảo bị tổn thương hoặc tử vong.

Hơn nữa, yêu cầu về số lượng kiếm khí, hay mức độ kiếm khí lại không cố định, nó sẽ thay đổi tùy vào mỗi giai đoạn phát triển của Kiếm Thảo.

Dưới tình huống bình thường, muốn bồi dưỡng một cây Kiếm Thảo thành thục thôi đã không tệ rồi, muốn có được Kiếm Thảo phẩm chất tốt hơn, lại cần có vận khí cực tốt.

Nói cách khác, chỉ dựa vào một lần thử nghiệm đã có thể thành công cải tạo và nâng phẩm cấp Kiếm Thảo lên như Lục Huyền, hoàn toàn có thể được xưng là hành vi yêu nghiệt.

"Trước đây khi ta nghe Hạ Sâm ở Tư Nông điện nhắc tới Lục sư đệ, trong lòng đã biết sư đệ có thiên phú phi thường trên linh thực nhất đạo rồi. Nhưng không ngờ… thiên phú trên kiếm đạo của ngươi cũng không kém là bao, thậm chí còn không hề thua kém những thiên tài kiếm đạo khác bên trong tông môn." Thẩm Diệp cảm khái nói.

"…"

Lục Huyền im lặng một hồi, ta đã trở thành thiên tài kiếm đạo rồi sao?

'Ừm, ta bồi dưỡng Kiếm Thảo, Kiếm Thảo mang đến cho ta gói kinh nghiệm kiếm thuật, nếu bỏ đi quá trình trung gian, thì theo một ý nghĩa nào đó, cũng có thể nói ta chính là thiên tài kiếm đạo.' Lục Huyền không chút xấu hổ nghĩ thầm.

"Lục sư đệ đạt thành tích trồng mười cây Kiếm Thảo, hoàn toàn có thể chính thức trở thành một đệ tử của Kiếm đường,

không biết ý sư đệ thế nào?”

“Rất vui lòng.” Lục Huyền nhanh chóng đáp.

“Được, mời sư đệ đi theo ta quay về Kiếm đường.” Thẩm Diệp thấy Lục Huyền gật đầu đồng ý, trong lòng rất vui vẻ.

Rất nhanh, một luồng hồng quang lại bay ra từ chiếc hộp kiếm màu đen nhánh sau lưng gã, nó mau chóng cuốn lấy hai người, rồi trong nháy mắt sau đó, cả hai đã đi tới sơn phong Kiếm đường.

Thẩm Diệp đích thân dẫn Lục Huyền đi hoàn thành quy trình chính thức gia nhập Kiếm đường.

“Chuyện đệ tử Kiếm đường cần phải làm rất đơn giản, đó là gieo trồng Kiếm Thảo các phẩm cấp, nhằm thỏa mãn nhu cầu của tông môn. Ngoài ra, cũng cần liên tục thí nghiệm, tìm tòi, tổng kết lại phương thức bồi dưỡng Kiếm Thảo, để có được phẩm chủng Kiếm Thảo mới.” Thẩm Diệp dẫn Lục Huyền xuyên qua các tòa sơn phong kiếm khí, bắt đầu giới thiệu tình hình liên quan đến Kiếm đường cho hắn nghe.

“Nếu Lục sư đệ đã chính thức trở thành đệ tử của Kiếm đường, đương nhiên sẽ được hưởng thụ phúc lợi tương ứng từ Kiếm đường. Có thể nhận miễn phí số lượng linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm cơ sở nhất định, cũng như phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo. Đồng thời cũng có thể tự lựa chọn một - hạt linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm và kiếm quyết tương ứng.”

Chương 388: Sư Huynh Cũng Quá Bá Đạo Rồi!

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, hắn dứt khoát gật đầu đồng ý.

Hắn đã khao khát có được phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo từ lâu lắm rồi, nhưng bởi vì nguyên nhân đặc thù của nó, nên không thể nào dùng linh thạch hoặc Kiếm Ấn trao đổi được từ Tư Nông điện, không ngờ … sau khi chính thức gia nhập vào Kiếm đường, hắn lại được nhận nó miễn phí.

Về phần linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm và kiếm quyết tương ứng, cũng coi như một niềm vui ngoài ý muốn đi.

Linh chủng nhị phẩm cở sở có tính chất bao dung cực mạnh, có thể dùng các loại kiếm khí đi kích thích tẩm bổ. Mà linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm cần được bồi dưỡng bằng kiếm khí tương ứng, nếu không sẽ khiến Kiếm Thảo chậm phát triển, thậm chí khi dùng loại kiếm khí xung đột để bồi dưỡng cho nó, còn có khả năng dẫn tới Kiếm Thảo bị tổn thương hoặc chết.

“Ngoại trừ những thứ trên, Lục sư đệ còn có thể xin linh chủng Kiếm Thảo phẩm cấp cao và kiếm quyết tương ứng, lấy kinh nghiệm cải tạo ra được Kiếm Thảo tam phẩm của sư đệ, dù xin linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cũng không thành vấn đề gì.” Thẩm Diệp đang nói chợt dừng lại, dường như vừa nghĩ đến điều gì đó, gã lại nói thêm: “Ta còn nhớ, gần đây ở trong nội đường có một hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu, mấy đệ tử Kiếm đường đang dốc sức tranh thủ thứ này.

Nhưng dựa vào trình độ bồi dưỡng Kiếm Thảo của họ, lại kém Lục sư đệ nhiều lắm, cho nên ta đây làm chủ, trực tiếp giao nó cho sư đệ đi bồi dưỡng.”

Thẩm Diệp dùng giọng điệu ấm áp nói.

“Thẩm sư huynh, không cần phải đi nội đường xin linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm sao?”

‘Sư huynh cũng quá bá đạo rồi!’ Hắn oán thầm ở trong lòng.

“Cái gì mà xin với không xin, sư đệ nói gì vậy, hay là sư đệ không muốn?”

“Ta muốn.” Lục Huyền vội vàng nói. Linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cộng thêm kiếm quyết tứ phẩm đi kèm, bảo vật như vậy đương nhiên là trong lòng hắn một trăm phần trăm đồng ý rồi.

“Đúng rồi Thẩm sư huynh, ta có thể giữ lại một gốc Kiếm Thảo trong số chín cây Kiếm Thảo ta vừa mang tới không?” Hắn lại hỏi Thẩm Diệp một câu.

Còn nhớ, ở thời điểm Lục Huyền vẫn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí, hắn từng hứa với Bách Lý Kiếm Thanh – người có mối quan hệ tương đối tốt với hắn - là sẽ tặng cho gã một gốc Kiếm Thảo do chính tay mình bồi dưỡng.

“Chỉ là một gốc Kiếm Thảo thôi, chút quyền lợi ấy sư đệ vẫn phải có, mà một gốc đủ chưa? Không đủ thì giữ lại ba hoặc năm gốc cũng không thành vấn đề.” Thẩm Diệp mỉm cười đáp.

“Đủ rồi đủ rồi, đa tạ Thẩm sư huynh.”

Lục Huyền vội vã cảm kích, tám cây Kiếm Thảo được bồi dưỡng từ Tứ Thời kiếm khí có yêu cầu sử dụng tương đối khắt

khe, cho nên hắn lựa chọn gốc Kiếm Thảo đỏ đậm được tẩm bổ từ kiếm khí của Xích Diễm Kiếm.

"Bây giờ sư đệ chọn lựa linh chủng Kiếm Thảo luôn hay để sau? Sư đệ có thể lựa chọn hai mươi hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm để bồi dưỡng trước đã, chờ sau khi chúng thành thục có thể ngưng kết thành linh chủng, lại thu được số lượng linh chủng nhiều hơn."

"Về phần tam phẩm, sư đệ được tự do lựa chọn. Trong Kiếm đường có tổng cộng là hai mươi loại linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm, tứ phẩm lại chỉ có tám chủng thôi. Còn ngũ phẩm, muốn bồi dưỡng nó cần phải nắm giữ kiếm ý kiếm quyết cảnh giới Kết Đan, dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của sư đệ hiện giờ, vẫn chưa thể bồi dưỡng nó được."

"Hai mươi loại linh chủng tam phẩm?"

"Đúng vậy, mặc dù trong tông môn thậm chí là cả Tu Hành giới có rất nhiều kiếm quyết tam phẩm, chúng đều được đưa vào làm thí nghiệm để bồi dưỡng Kiếm Thảo, nhưng chỉ cho ra ra được hơn hai mươi loại mà thôi." Thẩm Diệp giải thích.

Lục Huyền bừng tỉnh, thông qua chuyện này, hắn đã hiểu được vì sao khi Thẩm Diệp nhìn thấy Phong Lôi Kiếm Thảo, gã lại thất thần kinh ngạc như vậy.

Sau khi tìm hiểu chi tiết về các loại linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm, hắn đã lựa chọn một loại mà mình khá hài lòng.

Còn trong tám loại linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm, hắn có nhìn thấy Kiếm Khổng Tước đã từng để lại ấn tượng sâu sắc cho mình từ trong bí cảnh gần Lâm Dương phường thị và trong Lãng Nguyệt phúc địa.

"Cũng không biết thiếu nữ tặng Thanh Vân Lệnh cho ta có lai lịch thế nào?" Hắn âm thầm cảm thán một câu.

Sau khi tiến vào nội tông, về cơ bản hắn đều ở trong sơn phong của mình, rất ít khi ra ngoài tiếp xúc với những vị đồng môn khác, vì vậy vẫn không có duyên gặp lại nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng đã giới thiệu mình vào Thiên Kiếm Tông.

Hắn không biết tên nữ tử đó, cho nên đành chôn giấu lòng biết ơn này vào đáy lòng.

Từ miệng của Thẩm Diệp, hắn biết được sản lượng linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cực nhỏ, luôn nằm trong tình trạng cung không đủ cầu, bởi vậy chuyện hắn có được một hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu đã được coi là rất may mắn rồi.

"Lục sư đệ chờ ta một chút, ta đi lấy linh chủng Kiếm Thảo giúp sư đệ." Sau khi Lục Huyền xác nhận xong, Thẩm Diệp lập tức tiến vào chỗ sâu bên trong Kiếm đường. Một lát sau, gã cầm theo rất nhiều linh chủng và ba miếng ngọc giản màu xanh đến trước mặt hắn.

"Hai mươi hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm, một hạt linh chủng tam phẩm Tinh Quang Kiếm Thảo và một hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu. Ngoài ra còn có phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm, kiếm quyết tam phẩm tứ phẩm tương ứng, mời Lục sư đệ xem qua. Trong ngọc giản có ghi chép phương pháp ngưng luyện linh chủng và kiếm quyết, nhưng chỉ có cơ hội hấp thu một lần, vì vậy trong quá trình tiếp nhận không được để bất cứ cái gì ảnh hưởng đến, mong Lục sư đệ chú ý." Khi Lục Huyền đang quan sát linh chủng Kiếm Thảo, Thẩm Diệp lại trầm giọng dặn dò.

"Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở." Lục Huyền ôm quyền, cảm kích nói.

Sau đó, hắn chào tạm biệt Thẩm Diệp, nhanh chóng trở về trong động phủ với một đống thu hoạch đầy ăm ắp.

Ở trong phòng, hắn đặt hai mươi hai hạt linh chủng Kiếm Thảo lên trên bàn gỗ. Thoạt nhìn chúng trông giống hơn hai mươi thanh phi kiếm thật nhỏ hơn, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn có thể cảm nhận được sự khác biệt trong đó.

Linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm có màu đen xám, dài mảnh như một thanh kiếm. Nhưng trên bề mặt hạt linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm, lại có những ánh sao nhỏ bé gần như không thể nhận ra, phải chờ đến khi thẩm thấu linh thức vào bên trong, mới phát hiện ra điều kỳ lạ. Có cảm giác bản thân vừa tiến vào một bầu trời đêm rộng lớn với đầy những ngôi sao lấp lánh, ánh sao sắc bén tựa như muốn đâm rách linh thức của Lục Huyền.

Linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu lại có hình dạng khá là quái dị, phía trên linh chủng mọc ra rất nhiều nhánh cây rất nhỏ, ở phía cuối mỗi nhánh cây lại có mấy chục con chim cú to chừng hạt gạo với đủ các hình thái khác nhau. Chúng không có hai chân, cơ thể trực tiếp dung nhập vào trong nhánh cây, chỉ có thể dang rộng đôi cánh chim như một thanh kiếm sắc bén với lưỡi kiếm mỏng như sợi tóc.

Hắn vùi hạt linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo và linh chủng Kiếm Thiên Kiêu vào sâu trong linh nhưỡng, ngay lập tức đã biết được thông tin chi tiết có liên quan đến hai loại linh chủng này.

Chương 389: Tặng Bảo Kiếm!

【Linh thực Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm, cần được bồi dưỡng bằng Tinh Quang kiếm khí, sau khi Kiếm Thảo thành thục sẽ ẩn chứa tinh thần chi lực cực kỳ nhỏ bé, có thể trực tiếp sử dụng hoặc luyện chế thành phi kiếm tam phẩm tương ứng.】

【Linh thực Kiếm Thiên Kiêu Kiếm Thảo tứ phẩm, được kích thích nuôi dưỡng bằng cách sử dụng Thiên Kiêu kiếm khí, sau khi linh thực thành thục có thể phân chia thành rất nhiều kiếm khí hung ác tàn nhẫn giống như Kiêu điểu (con cú) thượng cổ, phi kiếm có linh tính nhất định, có thể dùng làm bản mệnh phi kiếm hoặc tế luyện pháp bảo.】

"Kiếm Thảo không hổ là bí mật cốt lõi của Kiếm đường Thiên Kiếm Tông, cả Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm lẫn Kiếm Thiên Kiêu Kiếm Thảo tứ phẩm đều có điểm kỳ dị riêng." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Trong lòng hắn vô cùng mong chờ đến ngày những gốc Kiếm Thảo tam phẩm tứ phẩm thần dị này phát triển thành thục. Đến lúc đó, chắc chắn hắn sẽ nhận được quầng sáng phần thưởng vô cùng phong phú.

Sau khi hiểu rõ điểm thần kỳ của hai hạt linh chủng Kiếm Thảo phẩm cấp cao này, Lục Huyền cũng không vội vàng trồng chúng xuống.

Tinh Quang Kiếm Thảo và Kiếm Thiên Kiêu Kiếm Thảo đều cần được bồi dưỡng bằng kiếm khí tương ứng, nghĩa là ít

nhất, hắn cũng phải nắm giữ hai môn kiếm quyết này ở mức cơ bản, mới có thể gieo trồng chúng được.

Hắn lập tức ấn miếng ngọc giản chứa phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm lên trán, lại dùng linh thức thẩm thấu vào bên trong, ngay lập tức một lượng tin tức lớn tràn vào trong thức hải, bao gồm thời cơ ngưng kết, phương pháp xử lý, thủ đoạn thu lấy hạt giống và cách bảo quản linh chủng Kiếm Thảo đều được ghi lại rõ ràng.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, phải mất một lúc khá lâu, hắn mới hoàn toàn hấp thu xong đống tin tức trong đầu.

Tiếp đó, hắn lại hấp thu thêm nội dung của hai miếng ngọc giản còn lại vào trong thức hải, đồng thời cũng có thêm một chút hiểu biết sơ bộ về【 Tinh Quang Kiếm Quyết 】 tam phẩm và【 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 】tứ phẩm.

Về phần hai mươi hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm khác, hắn dự định sẽ dùng một phần để bồi dưỡng như bình thường, còn một phần để vào bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, rồi dùng Tốn Lôi kiếm quang ân cần nuôi dưỡng chúng một đoạn thời gian, từ đó lai tạo thêm vài hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm.

“Đáng tiếc, để biến linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm thành linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, cần tốn một lượng lớn Tốn Lôi kiếm quang, cũng như mất một khoảng thời gian tương đối dài.” Lục Huyền có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Nhưng điều quan trọng nhất là cố gắng lấy được càng nhiều Phong Lôi Kiếm Thảo càng tốt, làm như vậy, hắn không chỉ nhận được phần thưởng phong phú đến từng quầng sáng, mà trên hết, hắn còn có thể dùng hàng loạt hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tới làm vật thí nghiệm, từ đó tìm tòi ra phương thức ngưng kết linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo.

Đến lúc ấy, hắn mới chân chính có thể hệ thống hóa quy mô gieo trồng Phong Lôi Kiếm Thảo, thay vì cứ bỏ nó vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm và chờ đợi nó biến dị thành công.

Hắn chôn vùi mười hạt linh chủng Kiếm Thảo vào trong linh nhưỡng, sau đó lại rót vào linh chủng nhiều loại kiếm khí mảnh như sợi tóc, kích thích linh chủng thai nghén sinh trưởng.

Sau khi dò xét trong linh điền một lượt, Lục Huyền trực tiếp rời khỏi nội tông, đi tới động phủ của Bách Lý Kiếm Thanh. Từ khi Lục Huyền tấn thăng làm đệ tử nội môn, cơ hội hai người bọn họ gặp mặt đã ít đi rất nhiều, trên thực tế, bọn họ chỉ có thể gặp nhau vào những thời điểm hiếm hoi khi Lục Huyền nổi hứng đi ra ngoài.

"Kiếm Thanh, mở cửa nào." Trước đó, hắn đã dùng Truyền Tấn phù liên lạc với Bách Lý Kiếm Thanh, vì vậy vừa đến phía trước động phủ đã trực tiếp mở miệng gọi.

"Lục đại ca!" Một thanh niên có dung nhan thanh tú lập tức thò đầu ra khỏi khe cửa, vừa nhìn thấy Lục Huyền đang đứng bên ngoài, đôi mắt dài mảnh đã híp thành hai đường chỉ.

Lục Huyền bước vào trong đình viện, lập tức đặt một đống Liệt Diễm Quả và Băng La Quả mình mang theo xuống: "Đây đều là linh quả do chính tay ta gieo trồng, hương vị rất ngon, sư đệ nếm thử đi."

"Oa! Cảm tạ Lục đại ca!" Bách Lý Kiếm Thanh cảm nhận được linh lực nồng đậm đang tỏa ra trên hai loại linh quả kia, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng đáp.

Vì tu luyện nên bình thường gã đều nuốt khá nhiều loại đan dược nhị phẩm, nhưng rất ít khi được thưởng thức linh quả nhị

phẩm, bởi xét cho cùng, gã còn chưa đạt tới trình độ dùng linh quả nhị phẩm làm đồ ăn vặt như ai kia.

"Gần đây tu luyện thế nào rồi? Ta thấy tu vi của sư đệ đã tiến bộ hơn rất nhiều đó."

Lục Huyền ngồi xuống, hỏi Bách Lý Kiếm Thanh.

"Đệ vừa bước vào giai đoạn Luyện Khí viên mãn, đang chuẩn bị trùng kích Trúc Cơ. Vì chuyện này, đệ còn cố ý đi xin lão gia tử nhà mình một khoản tiền lớn." Bách Lý Kiếm Thanh cười hắc hắc nói.

"Ừm, nhớ kỹ, phải điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, chỉ khi linh lực, linh thức và nhục thân đều trọn vẹn thành một thể, mới đủ khả năng đột phá thành công trong lần đầu tiên." Lục Huyền chia sẻ kinh nghiệm đột phá trước đây của mình, hắn có cảm tình rất tốt với Bách Lý Kiếm Thanh.

Hai người đã biết nhau từ trước khi gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, thời gian sống gần nhau cũng vô cùng hài hòa tự nhiên.

Cả hai quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, có thể nói Bách Lý Kiếm Thanh chính là người bạn thân nhất của Lục Huyền tại Thiên Kiếm Tông.

"Chờ ngày ta đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, sẽ dẫn theo Lục đại ca bay cùng ta." Ấn tượng của Bách Lý Kiếm Thanh đối với Lục Huyền vẫn luôn dừng ở chuyện hắn thành tâm thành ý đi nghiên cứu bồi dưỡng linh thực, mà bỏ bê chuyện tu luyện hàng ngày. Và mặc dù gã còn chưa đột phá, nhưng vẫn thích nói khoác mà không biết ngượng như vậy.

Lục Huyền mỉm cười.

"Được rồi, lần này ta tới đây, là để mang cho sư đệ một gốc Kiếm Thảo, phẩm chất cũng khá được, nó có kèm theo công năng hỏa diễm thiêu đốt." Hắn vừa nói vừa lấy một gốc Kiếm

Thảo đỏ đậm từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Bách Lý Kiếm Thanh.

"Ha ha, không ngờ Lục đại ca vẫn một mực nhớ kỹ như vậy." Bách Lý Kiếm Thanh cầm lấy Kiếm Thảo, rót linh lực mình vào, sau đó vung một vòng kiếm hoa.

Trên thanh Kiếm Thảo màu đỏ đậm lập tức bắn ra kiếm khí, có một tầng linh lực hệ hỏa mỏng manh xuất hiện trên bề mặt kiếm nhận vô hình, cách rất xa vẫn có thể cảm nhận được khí tức cực nóng.

"Đa tạ Lục đại ca, ta rất thích gốc Kiếm Thảo này." Bách Lý Kiếm Thanh đi đến trước mặt Lục Huyền, trịnh trọng nói.

Phải biết rằng, mỗi một gốc Kiếm Thảo đều là phi kiếm trời sinh, nó được xem như một dạng tồn tại hàng đầu trong số các loại pháp khí cùng phẩm cấp.

Theo như Lục Huyền biết, Kiếm Thảo nhị phẩm là một trong những loại pháp khí chủ yếu của rất nhiều đệ tử nội môn tại giai đoạn Trúc Cơ sơ kỳ.

Hai người đã lâu không gặp nhau, nói chuyện vô cùng vui vẻ, ai nấy đều mặc sức tưởng tượng về tương lai xán lạn trên con đường tu hành của mình.

…

Tại Kiếm đường.

Một tu sĩ trung niên khí tức sâu như biển, đang rảo bước đi tới, sắc mặt âm trầm như sắp chảy ra nước.

Bất cứ chỗ nào người này đi qua, nhóm đệ tử của Kiếm đường đều nhỏ giọng chào hỏi, sau đó nháo nhào cúi đầu tránh đi chỗ khác.

Chương 390: Rắc Rối Liên Quan Đến Linh Chủng Tứ Phẩm!

"Thẩm sư đệ, ta vừa mới nhận được tin, hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu còn lại đã bị người khác lấy rồi? Nghe nói, đối phương chỉ là một tên Trúc Cơ sơ kỳ, đệ tử nội môn vừa gia nhập vào Kiếm đường?" Tu sĩ trung niên trầm giọng gằn từng chữ một với Thẩm Diệp ấm áp như ngọc kia, khí tức toàn thân xao động, giống như có thứ gì đó cực kỳ khủng bố đang không ngừng ấp ủ bên trong cơ thể.

Hộp kiếm màu đen thăm thẳm phía sau lưng Thẩm Diệp khẽ run, trực tiếp ngăn cách luồng khí cơ do tu sĩ trung niên trước mặt kích thích ra ngoài. Vẻ mặt của gã hết sức bình tĩnh, dường như không bị ảnh hưởng chút nào, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng điệu ôn hòa đáp: "Đúng vậy, chuyện này là một mình ta chủ trương, đồng thời Mộ Dung sư thúc cũng không có ý kiến gì."

Tu sĩ trung niên có khí tức thâm trầm này tên là Liêu Toàn Phủ, cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, đã có kinh nghiệm hai lần thử đột phá Kết Đan nhưng đều thất bại cả hai.

Căn cơ đã bị tổn thương trong quá trình đột phá, lại cộng thêm tuổi tác ngày càng cao, tiềm lực cạn kiệt nên không còn ý tưởng tiến xa hơn.

Mặc dù tu vi của người này cao hơn Thẩm Diệp một bậc, nhưng Thẩm Diệp còn trẻ, có tiềm lực vô hạn, hơn nữa, bản thân gã lại tự xưng là mình có thực lực không hề thua kém

Liêu Toàn Phủ, vì vậy, ngay cả khi đối phương có hung hăng tới đâu, Thẩm Diệp vẫn bình chân như vại.

"Thẩm sư đệ tự ý quyết định một chuyện quan trọng như vậy, là làm trái với quy củ của Kiếm đường rồi. Hơn nữa, theo ta được biết, người nhận được hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu kia chỉ là một đệ tử nội môn mới tấn thăng Trúc Cơ được mấy năm ngắn ngủi, tu vi thiên phú đều cực kỳ bình thường. Sư đệ làm như thế, sao có thể khiến đám đệ tử Kiếm đường tin tưởng và nghe theo đây?" Vẻ mặt Liêu Toàn Phủ âm trầm nói.

Ông ta đã sớm nhớ nhung hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu kia từ lâu rồi, vốn tưởng rằng lần này, mình có thể ra sức đoạt nó về cho đứa cháu có thiên phú xuất sắc trong nhà mình. Sau khi bồi dưỡng ra, nói không chừng, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho gia tộc, còn có thể gia tăng một chút khả năng tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan của chính bản thân mình.

Ban đầu, ông ta cho rằng mình đã nắm chắc chuyện này rồi, ai ngờ lại bị Thẩm Diệp nửa đường nẫng tay trên, trực tiếp giao hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu kia cho một tên đệ tử nội môn không có tiếng tăm gì bồi dưỡng.

"Để cho tất cả đệ tử Kiếm đường tin phục? Không cần biết ta giao hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu kia cho ai thì cũng sẽ có người không tin phục. Chỉ có thể giao chuyện này cho Mộ Dung trưởng lão đưa ra lựa chọn thì mới không có ai lên tiếng phản đối. Nếu Liêu sư huynh không phục, ngươi có thể đi gặp Mộ Dung trưởng lão đối chất một phen."

Tu sĩ trung niên nghe vậy, lập tức nghẹn lời, Mộ Dung trưởng lão trong miệng Thẩm Diệp chính là vị sư thúc Kết Đan trực tiếp quản lý Kiếm đường, dù ông ta có trăm lá gan cũng không dám đi tìm sư thúc Kết Đan đòi một lời giải thích.

Thẩm Diệp thấy đối phương như vậy, giọng điệu cũng dịu đi một chút, không nhanh không chậm nói: "Ta cũng hiểu vì sao Liêu sư huynh mất bình tĩnh như vậy, trong số những đệ tử cạnh tranh linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu của Kiếm đường lần này, có một người là con cháu của Liêu sư huynh. Đệ tử ấy đã bồi dưỡng ra mấy gốc Kiếm Thảo tam phẩm, có thể gọi là rất ưu tú trong đám đệ tử của Kiếm đường rồi. Dựa vào năng lực và kinh nghiệm của hắn, nếu không phải đột nhiên xuất hiện vị sư đệ kia thì hắn chính là người có hi vọng đạt được linh chủng Kiếm Thiên Kiêu này nhất, thật đáng tiếc. Còn vị sư đệ kia đã bộc lộ tài năng như thế nào, thì rất đơn giản. Khi mấy người khác còn đang tự mãn về chuyện bản thân bồi dưỡng được Kiếm Thảo tam phẩm, thì hắn đã thành công cải tiến ra một loại Kiếm Thảo tam phẩm khác. Và chỉ một lần đã trực tiếp thành công." Thẩm Diệp nhấn mạnh từng từ một.

"Chỉ một lần đã cải tiến ra Kiếm Thảo tam phẩm mới rồi? Làm sao có chuyện đó được?" Tu sĩ trung niên này vốn đã lăn lộn ở Kiếm đường suốt mấy chục năm rồi, hiển nhiên trong lòng ông ta biết rất rõ ý nghĩa sâu xa của những lời này, cũng bởi vậy, giọng điệu nói ra mới tràn đầy cảm giác nghi hoặc như thế.

Ông ta biết Thẩm Diệp không phải hạng người thích phóng đại mọi chuyện, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác nghi ngờ, không dám tin tưởng vào câu chuyện vừa rồi.

"Ta sẽ đi bái phỏng Mộ Dung sư thúc, nếu ta biết trong đây có điều gì mờ ám thì hừ!" Ông ta hừ lạnh một tiếng, dứt khoát phất tay áo bỏ đi.

…

"Hừ! Chỉ là một tên tán tu mới tiến vào nội tông thôi, cũng dám cướp đi linh chủng Kiếm Thiên Kiêu từ trong tay ta."

Dưới chân tòa sơn phong của Lục Huyền, một thanh niên có khuôn mặt và khí chất hơi tương tự với Liêu Toàn Phủ, vừa dừng chân ngay phía trước pháp trận Lưu Quang Phù Trận, mở miệng phẫn nộ nói.

Lần này, trong mấy người cùng cạnh tranh tư cách bồi dưỡng linh chủng Kiếm Thiên Kiêu, năng lực và kinh nghiệm của gã đều là lựa chọn hàng đầu. Hơn nữa, sau lưng gã còn có một vị thúc thúc ruột thịt là lãnh đạo cao tầng của Kiếm đường, vốn tưởng rằng lần này đã nắm chắc linh chủng trong tay rồi, ai ngờ lại bị lật thuyền trong mương.

Nếu hạt linh chủng kia bị giao cho một trong số những đối thủ cạnh tranh khác, dù trong lòng gã vô cùng khó chịu, nhưng ít nhất cũng không khó chịu đến mức này, bởi vì hạt linh chủng nọ lại bị một tên đệ tử nội môn vừa mới tấn chức Trúc Cơ không bao lâu hớt tay trên!

Gã đã trực tiếp giận tím mặt ngay từ khi biết tin này, rồi không chút do dự, đã lập tức thỉnh cầu thúc thúc ruột thịt tới giúp đỡ.

Không biết chuyện gì đã xảy ra trong lúc đó, chỉ biết Liêu Toàn Phủ có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn phẫn nộ bừng bừng ra đi, rồi lại đầy chán nản trở về, hệt như vừa hít phải một đống bụi bặm vậy.

(Nguyên văn 灰头灰脸 – từ này vừa có nghĩa là mặt mày toàn bụi, vừa có nghĩa là chán nản thất vọng, sa sút tinh thần.)

Tu sĩ thanh niên lấy hết can đảm tiến lên dò hỏi, nhưng Liêu Toàn Phủ - người xưa nay vẫn luôn nuông chiều gã - chỉ nói duy nhất một câu bảo gã hãy từ bỏ đi, sau đó đen mặt không nói thêm một câu nào.

Gã rất sợ làm mất lòng thúc thúc, vì vậy mới lui ra ngoài với vẻ không cam lòng nồng đậm.

Còn chuyện đối phương bảo gã hãy từ bỏ đi ư? Làm sao có chuyện đó được?

Gã đã mơ ước hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu nọ từ lâu lắm rồi, một khi thu được linh chủng và kiếm quyết tứ phẩm, chờ bồi dưỡng ra Kiếm Khí, gã hoàn toàn có thể giành được một vị trí vô cùng quan trọng bên trong Kiếm đường. Chưa kể bản thân tự tay bồi dưỡng ra Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, thì về cơ bản nó sẽ là vật nằm trong túi gã rồi.

Mà nhìn khắp Thiên Kiếm Tông này, Kiếm Thảo tứ phẩm cũng không được tính là vật phẩm phổ biến, lại thêm nó chính là một món Kiếm Khí trời sinh, có thể dùng thời gian dài đi nuôi dưỡng tế luyện, thậm chí về sau này, nó còn có khả năng trở thành bản mệnh pháp bảo của gã khi đột phá cảnh giới Kết Đan.

Ôm bao nhiêu ước ao hy vọng như vậy, nhưng bây giờ, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu kia rơi vào trong tay một tên đệ tử khác, tổn thất cơ duyên lớn như vậy làm sao dễ dàng bỏ qua được?

Chương 391: Rắc Rối Tìm Đến Tận Cửa!

Còn đối với Lục Huyền, gã đã sớm đi hỏi thăm mọi người về hắn rồi.

Người này cũng có chút tiếng tăm trong nội tông, ngày thường rất ít khi giao tiếp với người khác, chỉ chuyên tâm gieo trồng linh thực, dường như hắn còn giải quyết vài vấn đề khó khăn có liên quan đến linh thực linh thú thay vài vị sư huynh trong tông.

Thế nhưng … người này vừa mới tấn chức đệ tử nội môn trong vòng mấy năm ngắn ngủi, tu vi còn thấp, trước khi vào Thiên Kiếm Tông, lại chỉ là một tiểu tán tu thiên phú bình thường, không có bất kỳ bối cảnh cường đại nào.

Sau khi biết được điều này, trong lòng gã cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Dù ngươi có thiên phú xuất sắc trên linh thực nhất đạo thì đã sao? Không có đầy đủ sức mạnh chống đỡ, thì đến cuối cùng, ngươi cũng chỉ có thể làm bàn đạp chân cho người khác mà thôi.” Tu sĩ thanh niên nghĩ thầm.

Gã định đi tìm Lục Huyền, rồi trực tiếp lấy thế đè ngươi, xem có thể đoạt lại hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu kia hay không.

“Không biết nên xưng hô với vị sư huynh này thế nào?” Đột nhiên một giọng nói trong trẻo truyền đến, một thanh niên tuấn tú vừa đi ra từ bên trong phù trận, trên môi nở nụ cười nhìn gã.

“Tại hạ Liêu Vu Phương, ngưỡng mộ đại danh sư đệ đã lâu nên hôm nay đặc biệt tới cửa thăm hỏi.” Tu sĩ tuấn tú nghe vậy, ý cười trên mặt càng sâu.

“Sư huynh tới đúng lúc lắm, hôm nay ta đang mở tiệc chiêu đãi hai vị sư huynh linh thú, sư huynh có thể tới đây, cùng chúng ta thưởng thức linh quả do chính tay ta gieo trồng.” Tu sĩ tuấn tú kia chính là Lục Huyền, hắn vừa cười vừa nói với đối phương.

“Mở tiệc linh quả để tiếp đãi linh thú? Thân làm một đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông, ngươi cần chiêu đãi con chó con mèo gì chứ?” Liêu Vu Phương nghe xong, đáy mắt chợt hiện lên một tia khinh thường, đánh giá về Lục Huyền trong lòng gã lại một lần nữa thấp đi ba phần.

“Mời Lục sư đệ dẫn đường.” Tuy trong lòng gã vô cùng khinh thường đối phương, nhưng biểu cảm bên ngoài vẫn được kiểm soát rất tốt, gã lập tức đi theo Lục Huyền tiến vào bên trong Lưu Quang Phù Trận, linh lực từ lòng bàn chân tuôn ra, nhanh như bay lao tới lưng chừng núi.

Sau hơn chục nhịp thở, hai người bước vào một gian đình viện thanh nhã.

“Liêu sư huynh, chúng ta tới rồi, hàn xá đơn sơ, chỉ chiêu đãi mấy món linh quả đơn giản nên mong sư huynh thông cảm.” Lục Huyền dẫn Liêu Vu Phương bước vào trong sân.

“Ừm.” Liêu Vu Phương nhẹ giọng đáp, ánh mắt đảo qua không gian trong sân nhỏ. Bỗng nhiên đồng tử trong mắt gã thoáng co rút lại.

Bởi vì trong sân nhỏ, có một con Loan Điểu với bộ linh vũ thuần một màu trắng như tuyết đang tao nhã thưởng thức từng miếng linh quả được cắt bổ gọn gàng, vừa thấy gã đi vào, nó lập tức dùng đôi con ngươi màu đen như bảo thạch khẽ lướt

qua, sau đó lực chú ý lại nhanh chóng quay về với mấy miếng linh quả trước mặt.

Liêu Vu Phương không nhịn được khẽ nuốt nước bọt. Gã đang định nói chuyện với Lục Huyền, lại trông thấy một con tiểu Viên Hầu xinh xắn với thân hình lóng lánh như ngọc lưu ly đi ra từ phía sau Loan Điểu, con ngươi màu đỏ nhạt của nó khẽ liếc gã một cái rồi lập tức bẽn lẽn cúi đầu xuống.

"… Làm phiền rồi." Tại khoảnh khắc đó, trong lòng Liêu Vu Phương đã có xúc động muốn lập tức chạy khỏi nơi này ngay.

"Liêu sư huynh, mời ngồi." Lục Huyền ở bên cạnh vươn tay ra, cười tủm tỉm hô.

Lại nói, sau khi hắn trở về từ chỗ Bách Lý Kiếm Thanh, đã nhận được Truyền Tấn phù của Thẩm Diệp ở bên ngoài phù trận, bên trong phù lục Thẩm Diệp có đề cập đến chuyện vị cao tầng nào đó bên trong Kiếm đường không vừa lòng với chuyện hắn nhận được hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu kia, nhưng ván đã đóng thuyền, đối phương bảo hắn cứ yên tâm đi, đồng thời cũng dặn hắn trong khoảng thời gian gần đây nhớ phải cẩn thận chú ý nhiều hơn một chút.

Biết được tất cả những điều này, Lục Huyền lập tức sốt sắng, lấy danh nghĩa linh quả linh tương, mời hai chỗ dựa còn nhỏ là Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đến đây, chống đỡ hiện trường.

Không ngờ nhanh như thế đã có tu sĩ tìm tới tận cửa rồi.

Lục Huyền mỉm cười nhìn vẻ mặt đột nhiên trở nên căng thẳng của Liêu Vu Phương, sau đó đi vào trong nhà lấy linh quả và linh tương ra, đặt trước mặt gã.

"Đa tạ Lục sư đệ." Giọng điệu của Liêu Vu Phương đã trở nên nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

“Mấy con ở trong sân này đều là bằng hữu linh thú mà sư đệ nói tới sao?” Gã thử dò xét Lục Huyền.

Phải biết rằng, gã ở trong tông môn từ thuở nhỏ, thời gian tấn thăng làm đệ tử nội môn cũng xấp xỉ hai mươi năm nên vô cùng hiểu rõ tông môn, và đương nhiên trong tầm hiểu biết ấy cũng bao gồm cả hai con linh thú này.

Hai con linh thú này đều là hậu duệ của linh thú thủ hộ tông môn, có thiên phú huyết mạch độc nhất vô nhị. Ở trong mắt một số vị Kết Đan chân nhân thì chúng cũng tương đương với cục cưng quý giá, vô cùng được cưng chiều thương yêu, thậm chí bọn họ còn bố trí tu sĩ Trúc Cơ chuyên môn tới nuôi nấng và chăm sóc chúng.

Mặc dù hai con này chỉ là linh thú tam phẩm, nhưng chiến lực thực tế lại không hề thua kém Liêu Vu Phương. Càng không cần phải nói đến phía sau hai linh thú này còn có bốn con linh thú hộ tông cấp bậc ngũ phẩm, lục phẩm. Mà thúc thúc Trúc Cơ viên mãn của gã lại rơi vào tình huống đại nạn sắp buông xuống, càng trở nên không đáng chú ý chút nào ở trước mặt cha mẹ của hai con linh thú kia.

Vì vậy, gã vô cùng nóng lòng muốn biết hai con hậu duệ linh thú hộ tông này có liên quan gì với Lục Huyền.

“Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đều là bạn của ta, chúng thường đến đây chơi với ta và xin chút linh quả. Về phần những con thú khác, chúng là linh thú được ta nuôi dưỡng ở trong động phủ.” Lục Huyền trả lời.

“Thì ra là thế.”

Nghe được Loan Điểu và Viên Hầu chỉ tới đây ăn linh quả của Lục Huyền, Liêu Vu Phương lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, gã cầm một miếng linh quả như hỏa diễm bùng cháy lên và cho vào trong miệng.

“Khụ khụ.” Nhưng còn chưa nuốt trôi, ánh mắt đã trở nên đờ đẫn, lập tức sặc luôn miếng linh quả trong miệng. Bởi vì ngay trong tầm mắt của gã, Lục Huyền vừa đi đến trước mặt Huyền Thiên Bạch Loan, dùng động tác êm ái vỗ về chơi đùa với bộ linh vũ trắng tinh trên người nó.

“Hóa ra hậu duệ của linh thú ngũ phẩm, lục phẩm cũng có thể tùy tiện sờ vào người như vậy sao?” Ôm theo suy nghĩ không thể tin nổi như vậy, Liêu Vu Phương chật vật nuốt miếng Liệt Diễm Quả vào trong cổ họng.

Một luồng hơi thở nóng bỏng lập tức bùng nổ trong miệng gã, nhưng ngay sau đó, linh lực ấm áp với hương thơm trong veo nhanh chóng chảy qua tứ chi bách hài.

Giờ phút này toàn thân gã tràn đầy ấm áp, chỉ có mỗi trái tim là lạnh lẽo không thể sưởi ấm được.

Gã máy móc thưởng thức mấy miếng linh quả trước mắt, vừa quay đầu lại đã thấy Lục Huyền đang nghịch với vài sợi lông trắng trong suốt như pha lê trên đầu Bạch Ngọc Kình Thiên Viên. Thậm chí trong ánh mắt màu đỏ nhạt của con Viên Hầu xinh xắn tinh xảo kia còn lóe lên một tia thân thiết, nó vừa nhai linh quả vừa chủ động nhích lại gần lòng bàn tay Lục Huyền.

Tròng mắt của Liêu Vu Phương như muốn rớt ra ngoài.

Chương 392: Tiếng Chuông Cảnh Báo!

Tuy con tiểu Viên Hầu trước mặt này có dáng vẻ khá là đáng yêu nhút nhát, nhưng gã lại hiểu rất rõ lai lịch của nó. Và bất cứ lúc nào, con linh thú với vẻ dễ thương thẹn thùng ấy cũng có thể biến thành một con mãnh thú ngút trời!

Có thể nói, danh tiếng của cha mẹ con Bạch Ngọc Kình Thiên Viên này đã vang dội khắp Thiên Kiếm Tông rồi, bởi vì hai con kia đã đánh với tất cả những vị cường giả trong tông môn. Phần lớn Kết Đan chân nhân và đệ tử chân truyền trong tông môn đều có giao tình khá tốt với chúng.

Trông thấy cảnh Bạch Ngọc Kình Thiên Viên vừa phô trương vừa khéo léo tùy ý để cho Lục Huyền xoa xoa đầu mình như thế, Liêu Vu Phương chỉ cảm thấy hàn ý của Băng La Quả trong miệng mình trở nên nồng đậm hơn bao giờ hết.

Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, linh lực thủy hỏa xen kẽ cũng giống như tâm trạng không ngừng biến hóa phức tạp đan xen trong lòng gã lúc này.

“Liễu sư huynh, đừng chỉ ăn linh quả, mau nếm chút linh tương do ta phối chế đi.” Lục Huyền bắt chuyện.

Liêu Vu Phương gật gật đầu với hắn, sau đó ngẩng đầu lên, uống một ngụm lớn Bách Quả Linh Tương. Hương vị của các loại linh quả không ngừng biến đổi trong miệng, khiến gã có cảm giác say sưa mơ màng.

“Lục sư đệ, nghe nói gần đây ngươi đã nhận được một hạt linh chủng tứ phẩm Kiếm Thiên Kiêu?”

“Không biết sư huynh nghe được tin này ở đâu?” Lục Huyền thản nhiên hỏi.

“Bản thân ta là đệ tử của Kiếm đường, đi vào đó sớm hơn sư đệ chừng mười năm, đã may mắn bồi dưỡng ra vài gốc Kiếm Thảo tam phẩm nên ta vẫn luôn chú ý đến hạt linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm còn dư lại bên trong Kiếm đường kia.” Sau khi Liêu Vu Phương tiến vào trong viện, giọng nói của gã cũng vô thức trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Hóa ra là sư huynh ở Kiếm đường.” Lục Huyền tỏ vẻ giật mình hiểu ra, sau đó gật gật đầu, hệt như đến tận bây giờ hắn mới rõ lai lịch của Liêu Vu Phương.

“Đúng là có chuyện này, trước đó Thẩm Diệp sư huynh từng giao cho ta mười hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm. Ta thuận lợi bồi dưỡng ra chín cây trong số đó, một cây còn lại có cảm giác mơ mơ hồ hồ, dường như đã biến dị thành một gốc Kiếm Thảo tam phẩm rồi. Sau khi Thẩm sư huynh biết chuyện, đã giao linh chủng Kiếm Thiên Kiêu cho ta bồi dưỡng.” Lục Huyền chậm rãi nói, hắn cũng không che giấu thiên phú của mình trên linh thực nhất đạo.

Loại thiên phú này không có tính công kích, đồng thời cũng không tổn hại đến những đồng môn khác, ngược lại còn có tác dụng phụ trợ cực tốt cho tông môn.

Chỉ khi tận tình thể hiện đầy đủ thiên phú tại phương diện linh thực, hắn mới có tư cách thu được những hạt linh chủng phẩm cấp cao hơn, từ đó cũng nhận được càng nhiều phần thưởng phong phú tới từ quầng sáng trắng.

Về phần quầng sáng tu vi, bảo vật và các phần thưởng khác, hắn chắc chắn sẽ giấu giếm thật sâu, không để cho bất cứ kẻ nào biết được thực lực chân chính của mình.

Ở trong mắt những đồng môn quen thuộc, hắn chỉ là một Linh thực sư bình thường có hứng thú sâu đậm với phương diện bồi dưỡng linh thực linh thú. Có thể nói là từ khi bước vào tông môn cho đến bây giờ, hắn vẫn nhất quán với thiết lập nhân vật này từ đầu đến cuối.

"Cải tạo ra Kiếm Thảo tam phẩm…" Liêu Vu Phương nghe được câu nói này của Lục Huyền, lại không nhịn được khẽ lẩm bẩm.

Bản tính gã vốn kiêu căng nổi loạn, nhưng gã cũng hiểu được ý nghĩa sâu xa của những lời này, chỉ cảm thấy Bách Quả Linh Tương trong miệng càng ngày càng trở nên cay đắng.

"Lục sư đệ chưng cất linh tương này rất ngon, ta hơi say rồi nên đi trước đây, hôm khác sẽ tới thăm Lục sư đệ sau, đồng thời cũng muốn nhờ sư đệ chỉ bảo kinh nghiệm bồi dưỡng Kiếm Thảo cho ta." Liêu Vu Phương lại uống thêm vài ngụm linh tương, sau đó đặt cái chén rượu bằng ngọc thạch kia xuống, lên tiếng chào tạm biệt Lục Huyền.

"Được, hoan nghênh Liêu sư huynh lại đến." Mặc dù Lục Huyền biết rõ ý đồ không tốt của Liêu Vu Phương, nhưng đối phương cũng chưa làm ra việc gì gây nguy hại đến hắn, hơn nữa cả hai lại đang ở trong tông môn, đương nhiên hắn sẽ căn cứ theo tôn chỉ luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người mà mỉm cười nói.

Hắn tiễn Liêu Vu Phương ra khỏi tiểu viện, chờ sau khi bóng dáng gã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mình, lúc này mới quay về trong viện.

"Hôm nay phải cảm ơn hai vị lão bằng hữu đã đến tọa trấn hiện trường. Tới nào, rót đầy linh quả linh tương, ngày hôm nay chúng ta phải ăn no uống đủ mới được!" Hắn nhiệt tình gọi Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đi đến.

Lần này, hắn đặc biệt mời hai con linh thú qua đây, xem như đã bỏ ra vốn liếng rất lớn, Liệt Diễm Quả và Băng La Quả tồn kho trực tiếp giảm đi rất nhiều, một ít Ngọc Lân Quả còn sót lại cũng suýt chút nữa đã bị ăn gần hết, Bách Quả Linh Tương ở trong Túy Tiên Hồ Lô đã giảm hơn một nửa.

Nhưng hiệu quả rất rõ rệt.

Dưới uy áp của hai con hậu duệ linh thú hộ tông, sóng gió có khả năng phát sinh đã biến mất không tung tích. Có thể nói là nuôi đùi nhiều ngày, dùng đùi một lúc.

Hắn nhìn Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đang vui sướng thưởng thức linh quả linh tương ngay trước mắt, một tia ấm áp không khỏi thoáng qua trước mặt.

Chờ sau khi Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đã ăn uống no nê, Lục Huyền đưa mắt nhìn chúng rời đi, sau đó thu dọn sân và trở về trong phòng.

Hắn khoanh chân ngồi trên chiếc bồ đoàn bằng bạch ngọc, bắt đầu vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, hấp thu linh khí tinh thuần xung quanh vào trong kinh mạch của mình giống như cá voi hút nước.

Sự xuất hiện của Liêu Vu Phương đã khiến hắn tỉnh ngộ sâu sắc, là dù hắn đang ở bên trong tông môn cũng không có nghĩa là mọi chuyện sẽ trời yên biển lặng, bởi vì càng lớn mạnh sẽ càng dính dáng đến quyền lợi nhiều hơn, nhưng còn nhỏ yếu sẽ bị người ta cố ý hoặc vô tình bắt nạt.

Lần này, hắn dựa vào hai linh thú hộ tông còn nhỏ tuổi đi chống đỡ hiện trường, mới tránh thoát được một kiếp nạn, nhưng không phải lần nào cũng gặp được may mắn như thế.

Vì vậy, điều quan trọng nhất là tu vi của bản thân đủ sâu, thực lực đủ cứng.

Khoảng một lúc lâu sau, Lục Huyền mở mắt, trực tiếp phun ra một ngụm trọc khí.

“Hình như có tiến bộ một chút, lại giống như không hề thay đổi gì.”

Khổ tu suốt một canh giờ, nhưng có vẻ vũng linh dịch bên trong đan điền vẫn chẳng phát sinh bao nhiêu biến hóa. Từ lâu rồi, Lục Huyền đã chấp nhận tư chất tầm thường của mình trên con đường tu hành, nên vẻ mặt vẫn bình tĩnh, không mảy may bị ảnh hưởng.

“Tu luyện không phải trọng điểm, trọng điểm là linh thực bên trong động phủ.” Lục Huyền mỉm cười nói, linh thức nhẹ nhàng vươn ra, cảm nhận được một mảnh thảo mộc linh khí nồng đậm truyền đến từ khắp nơi trên sơn phong.

Hơn nửa tháng tiếp theo, về cơ bản, hắn đều ở trên sơn phong và rất ít đi ra ngoài, toàn tâm toàn ý đặt trên bồi dưỡng linh thực nuôi dưỡng linh thú.

Sự xuất hiện của Liêu Vu Phương chỉ là một chút xáo trộn trong những ngày tháng yên bình, những ngày sau cũng không xảy ra bất kỳ chuyện gì, Lục Huyền rất vui khi thấy điều này.

Chương 393: Quả Nhiên Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn!

Trong đình viện.

Một luồng kiếm quang màu tím đậm bay vút đi, nhanh như hồng nhạn, mượt như du long, kiếm khí ngang dọc, dường như trên phần mũi kiếm còn có một chút tinh quang lóe sáng, sát khí nồng đậm chất chứa bên trong tia sáng chói lọi lộng lẫy này.

"Leng keng" một tiếng. Tử Điện Kiếm được cắm vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, điện quang phát ra trên thân kiếm làm cho cái vỏ kiếm cổ xưa kia run rẩy không ngừng.

"Xem như đã nhập môn 【 Tinh Quang Kiếm Quyết 】rồi, có thể thử đi bồi dưỡng Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm."

Lục Huyền cầm một hạt linh chủng Kiếm Thảo ra, trên bề mặt nó lấp lánh những chấm tinh quang thật nhỏ. Hắn nhanh chóng vùi nó xuống linh nhưỡng, lại thi triển Linh Vũ Thuật khiến cho từng sợi linh vũ nhẹ nhàng thẩm thấu vào trong.

【Linh thực Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm, dùng Tinh Quang kiếm khí bồi dưỡng, sau khi Kiếm Thảo thành thục sẽ ẩn chứa một chút tinh thần chi lực, có thể trực tiếp sử dụng hoặc luyện chế phi kiếm tam phẩm tương ứng.】

Sau khi dụng tâm cảm nhận trạng thái chi tiết do hạt linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo kia truyền đến, Lục Huyền lập tức vung thanh phi kiếm trong tay lên, bắn ra một luồng Tinh

Quang kiếm quang cực nhỏ, trực tiếp xuyên thấu tầng linh nhưỡng bên trong, chìm vào trong hạt linh chủng Kiếm Thảo bên dưới.

"Ta có thể cảm nhận được nhu cầu nhỏ bé của Kiếm Thảo, so sánh với những đệ tử Kiếm đường khác cũng trồng Kiếm Thảo, thì đây là ưu thế lớn nhất của ta rồi." Trong lòng Lục Huyền xúc động nói.

Bởi vì thiên tư của hắn có hạn, mà môn 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 tứ phẩm này có độ khó càng cao hơn này vẫn chưa nhập môn, vì vậy, hắn đã tạm thời gác lại chuyện gieo trồng hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu đó sang một bên.

Sau khi trồng hạt linh chủng Kiếm Thảo kia xuống linh điền, Lục Huyền lại cẩn thận đi dò xét khắp nơi, quan sát tình trạng sinh trưởng của từng gốc linh thực.

Ở một góc hẻo lánh trên ngọn núi, có mấy cây Mê Tiên Đào lẻ loi xinh tươi. Bên trong những chiếc lá đào màu trắng hồng tươi tốt, đã mọc ra vài quả linh đào nho nhỏ. Linh đào có màu trắng hồng xen kẽ, có thể thấp thoáng nhìn thấy chúng ở khoảng giữa những chiếc lá đào, thoạt trông nửa kín nửa hở, càng có vẻ ngây ngô non nớt, nếu nhìn nhiều sẽ cảm thấy chúng nó tự toả ra một loại sức hút quyến rũ tự nhiên.

Dường như nó đang muốn báo cho Lục Huyền biết rằng, ta đây rất đầy đặn mọng nước, không ngừng dụ dỗ hắn mau mau nhào tới và cắn nó thật mạnh đi.

Linh thức của Lục Huyền cảm nhận được có điều gì đó không ổn, linh lực lập tức dâng trào, một tia sáng màu xanh lất phất nhanh chóng rơi xuống trên đầu hắn. Luồng hơi mát lạnh trực tiếp tràn vào trong đầu, khiến ánh mắt của hắn lập tức khôi phục lại tỉnh táo, quả linh đào nho nhỏ lấp ló bên trong lá đào đã trở lại hình dáng bình thường.

Hắn cúi đầu nhìn Yêu Quỷ Đằng dưới chân, đủ loại xúc tu lớn nhỏ vừa mọc ra từ trên thân dây leo màu xám lạnh, chúng bắt đầu dùng tư thế quái dị uốn éo, xông về phía cây Mê Tiên Đào ở gần.

Lục Huyền cũng thi triển một đoạn Thanh Tịnh Chú, giúp con Yêu Quỷ Đằng đang đắm chìm trong biển dục vọng do Mê Tiên Đào xây dựng nên kia, trực tiếp khôi phục lại bình thường trong nháy mắt.

Mê Tiên Đào phát triển càng ngày càng tốt, Lục Huyền càng có thể rõ ràng cảm nhận được sự cám dỗ của nó cũng theo đó mà tăng lên, dù khi kiểm tra tình huống của nó, hắn đều dùng đến linh thức cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ của mình, nhưng chỉ cần hơi bất cẩn một chút xíu thôi, là bản thân hắn cũng sẽ bất thình lình bị rơi vào ảo giác.

Hắn kéo theo Yêu Quỷ Đằng, vội vàng chạy khỏi của khu vực Mê Tiên Đào.

Trong linh điền được Mậu linh nhưỡng bao phủ, nếu không phải hắn đã tự tay trồng Tàng Nguyên Thảo vào trong linh nhưỡng, thì rất có thể sẽ nhầm lẫn nó với loại linh thảo không biết tên ở cách đó không xa. Chỉ khi dùng linh thức tìm được tinh hoa cô đặc ở sâu bên trong thân cây, mới biết nó là loại linh thực quý giá bực nào.

Được Lục Huyền chăm sóc cẩn thận, ngũ hành chi lực của Ngũ Hành Quả càng ngày càng trở nên dồi dào, chúng bổ sung cho nhau và chuyển hóa tự nhiên.

Mấy cây Uẩn Linh Tùng bên trong mảnh linh điền vừa cảm nhận được Lục Huyền ở gần, với linh tính càng ngày càng tăng, chúng nó lập tức sinh ra phản ứng, rồi vô cùng nhiệt tình chào đón hắn, tiếng tùng reo liên miên không dứt, như thể chúng đang tranh nhau muốn nhảy nhót lên hoan hô.

Lục Huyền dùng linh thức chạm nhẹ vào Uẩn Linh Tùng, cảm nhận được đặc tính biến ảo khôn lường tự nhiên chưa từng có bên trong chúng, nó cho thấy đám linh thực này đang phát triển vô cùng tốt.

Xung quanh Huyễn Âm Trúc, khi thân trúc ngày một dài ra, số lượng vết nứt trên thân trúc cũng tăng lên tương ứng, đi từ đằng xa đã có thể nghe được hàng trăm nghìn loại âm thanh quái dị trộn lẫn vào nhau, cùng tác động thẳng lên màng nhĩ của Lục Huyền rồi.

Yêu Quỷ Đằng không nói hai lời, lặng lẽ ẩn nấp đi tới, rất nhiều sợi dây leo nhỏ bé màu xám nhạt tựa như xúc tu vươn ra, trực tiếp lấp kín rất nhiều vết nứt.

Âm thanh kỳ dị vẫn vang bên tai đột ngột dừng lại.

"Quả nhiên vỏ quýt dày có móng tay nhọn." Lục Huyền cảm thán một câu, rồi đưa mắt nhìn những sợi xúc tu vừa rút ra khỏi vết nứt trên thân thể Huyễn Âm Trúc nhưng còn chưa được thỏa mãn của Yêu Quỷ Đằng.

Sau đó, hắn lập tức đi tới hang động trong nhánh sông địa hỏa.

Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm vẫn lặng yên để mặc cho dung nham cực nóng cọ rửa liên tục lên người mình, phía trên đoạn thân rễ nhìn như những hạt tinh thể màu đỏ nhạt bất quy tắc kia, có một cái đài sen màu đỏ đậm cực kỳ dễ thấy, bề mặt đài sen hơi nhô lên, không ngừng có linh lực màu hỏa hồng thẩm thấu từ bên trong ra.

Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm đã bước vào giai đoạn kết hạt sen.

Trong cái hốc phía trên bức tường đá.

Hư ảnh đóa hoa sen do Hồng Liên Diễm hình thành ở vị trí trung tâm của khúc Phượng Hoàng Mộc cháy sém kia, đã thu

nhỏ lại rất nhiều, chỉ thấy cánh hoa khe khẽ run rẩy, cứ như nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Ngược lại, hư ảnh đôi Phượng Hoàng bên trong lại càng ngày càng ngưng thực hơn lúc đầu rất nhiều, dường như chúng nó không hề phát hiện ra bông hoa sen hỏa diễm đang yếu dần đi, vẫn vui sướng bay múa như cũ.

"Sắp đến lúc phải thay một đóa Hồng Liên Diễm mới rồi." Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình.

Cũng may, hắn lại mở ra được vài đóa Hồng Liên Diễm tam phẩm từ bên trong quầng sáng màu trắng của Liệt Diễm Quả, ít nhất cũng đủ để thỏa mãn nhu cầu phát triển trong giai đoạn đầu của Phượng Hoàng Mộc lục phẩm.

Lục Huyền rời khỏi hang địa hoả, chợt phát hiện những gốc Thủy Huỳnh Thảo được trồng trước đó, đã dần bước vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi.

Những phiến lá dài mảnh màu xanh da trời chen chúc nhau, lấp đầy mảnh linh điền, mang đến ánh huỳnh quang lập lòe, như thể đang muốn hình thành nên một vùng trời đầy sao rực rỡ.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một viên Uẩn Linh Đan nhị phẩm.】

…

Chương 394: Khổ Tu Nhiều Năm, Không Bằng Cày Một Mẫu Ruộng…

Hơn tám mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn, nhưng trong số chúng cũng có một số điểm khác biệt nhỏ, bởi vì chỉ số thể hiện trên thanh tiến độ mờ nhạt phía dưới mỗi cây có phát sinh một chút chênh lệch.

Nhưng chúng chỉ là linh thực nhị phẩm, lại gần như đã bước vào giai đoạn hoàn toàn thành thục rồi, muốn thúc chín cũng không tiêu hao quá nhiều Thanh Mộc Nguyên Khí, nên Lục Huyền không định đợi cho đến khi chúng nó thành thục tự nhiên, đã trực tiếp thúc chín năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo rồi.

Còn dư lại hơn ba mươi gốc, hắn dự định sẽ để chúng lại, ngưng kết linh chủng, nhằm mục đích gieo trồng nhiều Thủy Huỳnh Thảo vào đợt tới hơn.

Sau khi liên tục nhặt từng quầng sáng, đủ các loại bảo vật bắt đầu ùn ùn kéo nhau tới: một năm tu vi, hai năm tu vi, Uẩn Linh Đan nhị phẩm, Thủy Long phù tam phẩm và đan phương Uẩn Linh Đan nhị phẩm…

Đến cuối cùng, có mười sáu trong năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo mang đến phần thưởng tu vi cho hắn, nghĩa là chỉ trong chớp mắt, chúng đã giúp hắn bất thình lình tăng trưởng thêm hai mươi tám năm tu vi rồi.

“Khổ tu nhiều năm, không bằng cày một mẫu ruộng.” Lục Huyền cảm nhận được lượng linh dịch tăng vọt trong cơ thể, không khỏi xúc động nói.

“Đợi một nhóm Thủy Huỳnh Thảo nữa thành thục, là ta lập tức có thể vững vàng tiến vào cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ rồi.” Sau khi Lục Huyền tiêu hóa xong gần ba mươi năm tu vi vừa tăng thêm, hắn lập tức cảm nhận được linh dịch gần như đã tràn đầy bên trong đan điền rồi, thậm chí còn có một chút trực giác cho thấy mình sắp chạm đến cảnh giới mới.

Từ khi phát hiện ra phần thưởng tu vi do Linh Huỳnh Thảo mang lại trực tiếp sụt giảm kịch liệt, hắn đã bắt đầu cải tạo phẩm chủng, cứ như vậy, mãi cho đến khi trực tiếp đào tạo ra Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

Và tính từ khi bắt đầu gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm tới nay, Lục Huyền đã nhận được phần thưởng tu vi xấp xỉ bốn mươi năm rồi, nhưng vấn đề là căn cốt của hắn quá mức bình thường, cho nên khoảng cách từ Trúc Cơ sơ kỳ đột phá đến trung kỳ vẫn là một đoạn đường rất xa.

Thiên tư của hắn hoàn toàn có thể xếp trong nhóm đệ tử đếm ngược từ dưới lên của Thiên Kiếm Tông.

Đối với một số thiên tài thiên phú dị bẩm trong tông môn, thông thường bọn họ chỉ cần từ mười đến hai mươi năm là có thể đột phá từ Trúc Cơ sơ kỳ đến trung kỳ rồi, thậm chí thiên phú của đệ tử cấp chân truyền, thì không cần đến mười năm đã đột phá.

Còn như Lục Huyền, nếu hắn cứ hăng say khổ tu, e rằng trong vòng năm mươi năm, cũng chưa chắc đã thành công đột phá được.

May mắn thay, sự tồn tại của quầng sáng đã rút ngắn đi rất nhiều khoảng cách chênh lệch thiên phú giữa hai bên, thậm chí

hắn còn có chiều hướng lùi một bước so với người ta để trực tiếp vọt lên xa hơn người ta.

Chẳng phải thế sao? Tính toán một chút nhé, từ lúc hắn bắt đầu gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo cho đến một đợt mới gần đây, tổng thời gian chỉ vỏn vẹn là ba - bốn năm ngắn ngủi mà thôi, trong khi Trúc Cơ trung kỳ đã là chuyện gần trong gang tấc.

"Làm ruộng giúp người ta tiến bộ, ta yêu làm ruộng." Lục Huyền nhìn từng mảnh linh thực được trồng khắp trên sơn phong, khóe môi cười tươi như hoa nở.

Còn dư lại hơn ba mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, hắn không dùng Thanh Mộc Nguyên Khí đi thúc chín, mà cứ mặc kệ để chúng sinh trưởng tự nhiên, sau khi thành thục, sẽ dùng chúng làm cây mẹ để ngưng kết linh chủng.

"Ba mươi lăm gốc Thủy Huỳnh Thảo, hẳn là có thể thu được không dưới một trăm năm mươi hạt linh chủng rồi, nhiều hơn nữa thì linh lực của ta khó mà chống đỡ được nhu cầu của linh thực."

Lục Huyền trở lại trong phòng với thu hoạch đầy ắp phần thưởng từ quầng sáng.

…

"Lục sư đệ có ở trong đó không?" Khi vừa nghỉ ngơi được nửa ngày, đột nhiên bên ngoài phù trận lại truyền đến một giọng nói trầm thấp.

"Có đây." Lục Huyền nhanh chóng đi tới chân núi, mở Lưu Quang Phù Trận ra, bắt gặp một tu sĩ trung niên nghiêm túc với khuôn mặt vuông thành sắc cạnh (mặt chữ quốc 国), đang đứng thẳng tắp phía trước trận pháp.

Hắn dùng linh thức nhẹ nhàng lướt qua, lập tức cảm nhận được tu vi của vị tu sĩ trung niên này không thấp hơn Trúc Cơ

trung kỳ, sắc mặt cũng nhanh chóng chuyển thành nặng nề.

"Không biết nên xưng hô với sư huynh như thế nào? Tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?"

"Lục sư đệ có thể gọi ta là Hoàng sư huynh. Lần này ta qua đây để bàn giao cho sư đệ một nhiệm vụ, sư đệ đã tấn chức đệ tử nội môn được mấy năm rồi, cũng đến lúc đi hoàn thành nhiệm vụ đóng giữ của tông môn."

"Nhiệm vụ đóng giữ của tông môn? Mong sư huynh nói kỹ càng tỉ mỉ cho ta biết." Lục Huyền bắt đầu trở nên căng thẳng, hắn kính cẩn hỏi.

"Không sai, đây là nghĩa vụ mà mỗi một đệ tử Trúc Cơ của tông môn đều phải thực hiện. Tông môn có rất nhiều nơi cần đóng giữ ở khắp Tu Hành giới, dùng để thu thập tài nguyên, trấn thủ hiểm địa, thủ hộ tán tu… Phần lớn những chỗ này đều cần có tu sĩ Trúc Cơ đi tới đóng giữ, trấn áp một vài loại giá áo túi cơm, tránh làm tổn hại đến lợi ích của tông môn."

"Hoàng sư huynh, ta có thể không chọn nhiệm vụ đóng giữ của tông môn được không? Hoặc là chờ thêm mấy chục, mấy trăm năm nữa rồi đi sau?" Lục Huyền dò hỏi.

"Lục sư đệ không thể làm như vậy được, bình thường nhiệm vụ đóng giữ đều giao cho đệ tử nội môn mới tấn chức mấy năm, bởi chỉ cần tu vi Trúc Cơ sơ kỳ cũng đủ rồi, sẽ rất lãng phí nếu phái đồng môn Trúc Cơ trung kỳ đi. Nếu sư đệ không đi, có khả năng sẽ dẫn sư huynh ở Giới Luật đường qua đây giải quyết, nói không chừng ngươi sẽ vì chuyện này mà chịu trừng phạt đó."

Nghe đến đây, khóe miệng Lục Huyền khẽ giật giật, tuy hắn rất ít khi ra ngoài, không giao lưu nhiều với các đồng môn, nhưng cũng biết đến danh tiếng của Giới Luật đường, một khi họ đến thì ít nhất hắn cũng bị lột mất một tầng da.

“Sẽ có những hình phạt gì?” Trong lòng hắn vẫn ôm một tia may mắn, nếu chỉ phạt linh thạch hoặc Kiếm Ấn, cũng không phải là không thể chấp nhận được, dù sao đó cũng là tiêu tiền giải trừ kiếp nạn.

Nhưng lời nói tiếp theo của tu sĩ trung niên lại khiến lòng hắn phát lạnh: “Chống lại mệnh lệnh của tông môn, thông thường sẽ bị giam giữ mười năm, trong vòng mười năm không được ra ngoài hoạt động. Sau khi kết thúc, vẫn bị buộc phải hoàn thành nhiệm vụ.”

“Giam cầm mười năm?” Lục Huyền lắc lắc đầu, nếu hắn thật sự bị giam giữ mười năm thì hầu hết đám linh thực, linh quả trên sơn phong sẽ gần như tàn lụi hết.

“Lục sư đệ hà tất phải kháng cự như vậy? Tông môn sẽ không để cho sư đệ uổng phí thời gian và công sức mấy năm đâu. Trong thời kỳ đóng giữ, hằng năm sẽ được trợ cấp ít nhất là ba trăm Kiếm Ấn, hơn nữa, nơi đóng giữ thường là một vài gia tộc nhỏ và tán tu, hầu như không gặp phải nguy hiểm gì. Rất hiếm khi nghe nói có đồng môn mất mạng vì điều này.” Tu sĩ trung niên nhận thấy Lục Huyền có phần không tình nguyện, lại lên tiếng giải thích.

“Ba trăm Kiếm Ấn mỗi năm? Nói cách khác ít nhất ta cũng có thể nhận được mấy hạt linh chủng tứ phẩm rồi.”

Chương 395: Mong Sư Huynh Tạo Điều Kiện Cho Ta Đi Ra Đảo Rèn Luyện Mấy Năm!

Nếu đã không thể từ chối, Lục Huyền chỉ có thể chấp nhận, cũng may số lượng Kiếm Ấn được trợ cấp không làm hắn thất vọng.

“Cũng xin sư huynh giới thiệu cho ta biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ của các địa điểm có thể đi đóng giữ.”

“Được.” Tu sĩ trung niên gật đầu: “Trước mắt có ba địa phương cho Lục sư đệ lựa chọn. Địa điểm đầu tiên cần phải đến trong vòng ba tháng, đó là một phường thị tán tu sản xuất nhiều loại khoáng thạch quý hiếm, cách Lạc Yểm sơn mạch không đến nghìn dặm, mỗi năm sẽ được trợ cấp ba trăm Kiếm Ấn. Mặc dù số lượng Kiếm Ấn được trợ cấp ít nhất nhưng bởi vì nó nằm gần Lạc Yểm sơn mạch, xung quanh có rất nhiều bí cảnh, yêu thú và tà ma thường xuyên qua lại, cho nên nó lại là nơi được hoan nghênh nhất, đang có một số đệ tử nội môn tranh đoạt cơ hội này.”

“Địa điểm thứ hai nằm ở Huyền Dần thành, nơi phân bố của rất nhiều thế lực lớn, quyền lên tiếng của tông môn trong thành chỉ đạt mức trung bình, cần phải đến đó trong vòng một tháng. Huyền Dần thành cách Cực âm tông hơn một nghìn dặm, rất dễ gặp phải tà tu, nó là lựa chọn hàng đầu cho những đồng môn muốn rèn luyện kỹ năng chiến đấu của mình. Bởi vì

tính nguy hiểm khá cao nên Kiếm Ấn được trợ cấp sẽ nhiều hơn, mỗi năm được nhận ba trăm sáu mươi Kiếm Ấn."

"Nơi cuối cùng thì sao?" Lục Huyền cau mày hỏi.

Hắn không quá hài lòng lắm về hai địa điểm đóng giữ này. Một cái ở gần Lạc Yểm sơn mạch, một cái cách Cực âm tông không xa lắm, cả hai đều có vẻ tương đối nguy hiểm.

"Địa điểm cuối cùng nằm ở gần Vô Ngần Hải, có một hòn đảo cỡ lớn, bên trong sản sinh một ít linh vật đặc thù, hải ngư hải thú, cả các loại linh thảo hiếm thấy nữa… Tương truyền có thể ngẫu nhiên tìm thấy linh dịch trân quý ở xung quanh hòn đảo. Nhưng nơi đó không có nhiều cơ duyên, không thể đạt được mục đích rèn giũa bản thân, hơn nữa nó lại nằm ở một nơi khó khăn lạnh lẽo. Cho nên dưới tình huống bình thường, khi tông môn ủy thác đệ tử nội môn đi đến đó, thường mang tính chất nửa cưỡng chế, số lượng Kiếm Ấn được trợ cấp hằng năm là ba trăm hai mươi miếng."

"Đặc sản hải ngư hải thú, linh thảo hiếm thấy, còn có khả năng tìm được linh dịch? Điều quan trọng nhất là không có bí cảnh gì, cũng không có tu sĩ tông môn nham hiểm độc ác, vậy nghĩa là tính an toàn đáng tin cậy hơn nhiều." Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Huyền lập tức sáng lên.

"Hoàng sư huynh, ta lựa chọn hòn đảo nằm gần Vô Ngần Hải kia. Ta đây vốn xuất thân từ tán tu, không sợ khổ cũng không sợ mệt, mong sư huynh tạo điều kiện cho ta đi ra đảo rèn luyện mấy năm." Lục Huyền dùng vẻ mặt tràn đầy chân thành nói với tu sĩ trung niên kia.

Nơi này an toàn, đáng tin, lại gần như không có rủi ro gì, còn được trông thấy đủ loại hải thú linh thảo, đồng thời cũng có xác suất tìm được linh dịch dùng để bồi dưỡng Long Hài Thảo, chuyện tốt như thế, hắn phải chạy đi đâu mới tìm được đây?

“Lục sư đệ chắc chắn chứ?” Tu sĩ trung niên có chút nghi hoặc hỏi.

Cũng khó trách gã, bởi vì bình thường, có quá ít đệ tử nội môn chịu lựa chọn đến hòn đảo kia. Ai cũng muốn tránh xa hòn đảo nghèo nàn lạnh lẽo này, bởi vậy yêu cầu tha thiết của Lục Huyền thực sự khiến gã có chút không thích ứng được.

Mọi người đều muốn đi tìm kiếm cơ duyên, hoặc đi trừ ma vệ đạo, nào có ai chủ động xông pha đến hòn đảo heo hút, nghèo xơ nghèo xác ấy đâu?

“Chắc chắn, chắc chắn.” Lục Huyền vội vã đáp.

…

Lục Huyền chầm chậm bước ra từ bên trong Tàng Kinh các.

Sau khi chọn xong địa điểm cụ thể cần đóng giữ, hắn lập tức đi tới Tàng Kinh các, hy vọng có thể thu thập được càng nhiều tin tức có liên quan đến hòn đảo kia càng tốt, ít nhất cũng phải biết được vị trí chính xác của hòn đảo ấy, các thế lực trong và xung quanh hòn đảo, những bí cảnh lân cận, tần suất tà ma và yêu thú thường lui tới…

Lần này, hắn sẽ đóng giữ ba năm tại một hòn đảo có tên là Không Minh Đảo, trên đảo có nuôi dưỡng một loại đặc sản tên là Không Minh linh ngư, chủ yếu là nhị phẩm, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện linh ngư cấp bậc tam phẩm. Thịt của nó cực kỳ tươi ngon, ẩn chứa linh lực phong phú. Mật cá là tài liệu chủ yếu của rất nhiều loại đan dược, vì vậy nó đã bị Thiên Kiếm Tông chiếm giữ.

Không Minh linh ngư sản xuất ra được chính là nguồn cung ổn định của tông môn.

Không Minh Đảo cách Thiên Kiếm Tông không dưới vạn dặm, vị trí vô cùng hẻo lánh, xứng đáng với hình dung của tu

sĩ trung niên là một nơi "heo hút và nghèo xơ nghèo xác."

Có một vài môn phái nhỏ ở các hòn đảo lớn xung quanh, thực lực cao nhất của tu sĩ bản địa là cảnh giới Trúc Cơ. Ngoài ra, vẫn còn một số gia tộc cỡ nhỏ khác, và không ít tán tu sinh sống ở xung quanh nơi này.

So với những khu vực yêu cầu đóng giữ khác, thì linh khí trên đảo loãng hơn rất nhiều, hơn nữa ở khu vực gần đó không có bí cảnh gì để thăm dò, cũng không có số lượng lớn yêu thú tà ma tà tu để cung cấp cho bọn họ rèn luyện, cho nên từ trước tới nay, nó luôn là lựa chọn cuối cùng đối với nhóm tu sĩ nội môn cần phải đi làm nhiệm vụ.

Hòn đảo này nằm gần Vô Ngần Hải, có nguồn cung dồi dào về một số loại linh thảo linh thú hiếm lạ, ngoài ra, theo nội dung được ghi chép lại, thì từng có tu sĩ đồng môn phát hiện được mấy loại linh dịch tam phẩm, tứ phẩm ở nơi này.

Nói chung là nó rất thích hợp với Lục Huyền.

Sau khi nắm được thông tin chi tiết có liên quan đến Không Minh Đảo, Lục Huyền lập tức trở lại động phủ và bắt đầu công tác chuẩn bị.

Hắn cẩn thận kiểm kê thực lực hiện nay của mình.

Tu vi gần kề với Trúc Cơ trung kỳ, coi như trên trung bình một chút ở Thiên Kiếm Tông, nhưng rời khỏi tông môn, đã có thể coi là cấp bậc cao thủ rồi.

Trước kia, bên trong Lâm Dương phường thị có nhiều tán tu như vậy nhưng chỉ vẻn vẹn có mấy người đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, song bọn họ đều là những tu sĩ đã cạn kiệt tiềm năng rồi.

Tuy tu vi của hắn chẳng có gì lạ thường, nhưng chiến lực thực tế lại khá là kinh người.

Ở thời điểm hiện tại, thủ đoạn mạnh nhất trong tay hắn chính là bốn tấm rưỡi kiếm phù tứ phẩm, bao gồm: một tấm rưỡi Tiểu Hải Kiếm phù, hai tấm Đại Nhật Kiếm phù và một tấm Tinh Vẫn Kiếm phù. Mỗi loại có đặc điểm riêng, nhưng lực sát thương lại khá là đồng đều, có thể làm tu sĩ Trúc Cơ trung - hậu kỳ bị thương nặng, thậm chí tử vong.

Mặt khác, sau khi ngày đêm dùng Tứ Thời kiếm khí bồi dưỡng Kiếm Thảo, lại từ trong quầng sáng nhận được gói kinh nghiệm kiếm thuật, khả năng kiểm soát 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 của hắn đã đạt đến đỉnh cao rồi, thậm chí còn lĩnh ngộ được kiếm ý của cả bốn loại kiếm quyết.

Ngoài ra, hắn vẫn còn Tốn Lôi Kiếm Hoàn ở bên trong đan điền, mười mấy viên Bạo Viêm Châu có thể bùng nổ sát thương cường đại trong nháy mắt, Phần Nguyên Đan có thể thiêu đốt tinh huyết và gia tăng thực lực trên diện rộng, cả những loại thuật pháp trong ngũ hành nữa. Đó là chưa kể đến pháp khí tam phẩm Tử Điện Kiếm, Phong Nhạc Ngọc Ấn, và phù lục Thủy Long phù tam phẩm.

Chương 396: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Lên Đường!

Về phương diện phòng ngự, sau khi tu luyện 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, còn không ngừng ăn Ngọc Lân Quả cùng với Kim Tủy Ngọc Dịch có tác dụng tăng cường độ nhục thân, hiện nay nhục thân của hắn đã đạt tới tình trạng cực kỳ cường hãn rồi, phần lớn pháp khí tam phẩm cũng không thể gây ra tổn thương nặng nề cho hắn.

Bên cạnh đó, hắn vẫn còn Thế Thân Tà Anh có thể ngăn cản một kích trí mạng cho mình vào thời khắc mấu chốt.

Đồng thời, trong đan điền của Lục Huyền lại có Thanh Mộc Nguyên Khí được ngưng tụ từ tinh hoa bản mệnh của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, ngoại trừ tác dụng thúc chín linh thực, bản thân nó cũng có năng lực trị liệu cực mạnh.

Đối với tà ma có hành tung bí hiểm, trên người Lục Huyền cũng có bảo vật khắc chế, thứ nhất là Vô Cấu Ngọc tam phẩm có thể phát hiện ra sự tồn tại của tà ma, thứ hai là Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm có thể gây ra sát thương nghiêm trọng cho tà ma, cuối cùng là Tịnh Linh phù tam phẩm có thể dễ dàng bắt chẹt đa số tà ma cấp Quỷ.

So sánh với mấy phương diện trên, phương diện chạy trốn lại tương đối yếu hơn chút, trong tay hắn có pháp khí Ẩn Linh Sưởng tam phẩm có thể ẩn hình, cùng với Ngũ Hành Độn Pháp và Phù Quang Thân Pháp. Nhưng đương nhiên, đánh giá

yếu hơn cũng chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì Ngũ Hành Độn Pháp và Phù Quang Thân Pháp vốn xuất phát từ Thiên Kiếm Tông, đều là thứ cực kỳ khó đạt được đối với tán tu bên ngoài, càng không cần phải nói đến Ẩn Linh Sưởng có tác dụng tuyệt diệu trong một số tình huống nhất định.

"Mặc dù trên người ta có rất nhiều pháp khí bảo vật hiếm thấy phẩm cấp cao, nhưng ta vẫn là một Linh thực sư nhỏ yếu bất lực."

Lục Huyền vẫn âm thầm cảnh cáo bản thân như vậy.

Lựa chọn đóng giữ ở Không Minh Đảo có thể giúp hắn tránh được hầu hết những loại rủi ro có thể xảy ra, song hắn vẫn luôn giữ bản tính cẩn thận trước khi làm bất cứ việc gì.

"Đi ra khỏi nhà, nhất định phải nhiệt tình giúp đỡ mọi người, không nên vì một chút cơ duyên mà đẩy bản thân vào cảnh khốn khó, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận, giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất. Chỉ cần có linh điền, không sợ không có cơ duyên. Đương nhiên, thận trọng nhượng bộ cũng không có nghĩa là để cho người khác tùy ý bắt nạt. Đánh không lại thì bỏ chạy, đưa tin tức về tông môn. Nếu chắc chắn thắng thì phải giải quyết nhanh chóng, dùng hết sức lực nghiền xương thành tro."

Lục Huyền lại tự định ra một bộ quy tắc hành động cho bản thân trong chuyến đi đến Không Minh Đảo lần này.

"Cũng nên mang theo một số loại linh thực trong linh điền, kẻo chúng thành thục mà không hái đúng lúc, lại mất quầng sáng phần thưởng của ta." Lục Huyền nghĩ thầm.

Lần này, hắn sẽ đóng giữ ở Không Minh Đảo tận ba năm, bản thân có trọng trách trên người mà khoảng cách lại xa hơn vạn dặm, khẳng định là số lần trở về tông môn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng hiện tại, trong linh điền của hắn vẫn còn khá nhiều linh thực có chu kỳ sinh trưởng ngắn hoặc là sắp thành thục, dù để chúng thành thục tự nhiên hay giao cho những đồng môn khác ngắt hộ đều không thích hợp, vì vậy, Lục Huyền đã quyết định sẽ mang theo một số loại.

"Chắc chắn phải cầm theo linh chủng Thủy Huỳnh Thảo rồi, tuy khoảng cách ta đột phá Trúc Cơ trung kỳ chỉ còn lại một đoạn ngắn, nhưng nếu không có chúng, quãng đường gần trong gang tấc này sẽ lập tức biến thành cách xa nghìn dặm."

Lục Huyền tương đối tự hiểu bản thân, dù đang ở trong môi trường linh khí nồng đậm tinh thuần như nội tông Thiên Kiếm Tông mà tiến độ gia tăng tu vi của hắn vẫn vô cùng chậm chạp, chứ đừng nói đến hoàn cảnh ác liệt như Không Minh Đảo, rất có thể trong ba năm ở nơi này, tu vi của hắn sẽ đứng im tại chỗ.

"Phong Lôi Kiếm Thảo, Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, Huyền Trùng Đằng và Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, đã rất gần thời điểm thành thục rồi, nhất định phải mang theo bên người, không thể bỏ lỡ quầng sáng phần thưởng của chúng." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Sau khi dò xét trong linh điền một phen, cuối cùng hắn đã lựa chọn mang theo cả Yêu Quỷ Đằng, Tinh Quang Kiếm Thảo và Kiếm Thiên Kiêu.

Bản thân Yêu Quỷ Đằng là ngũ phẩm, tuy nó vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành, nhưng đã có chiến lực nhất định. Nếu để nó ở lại sơn phong, hắn lo lắng không có mình quản lý nó sẽ mất khống chế và ăn sạch tất cả những loại linh thực trong linh điền mất.

Về phần hai cây Kiếm Thảo phẩm cấp cao, bởi vì điều kiện bồi dưỡng đặc thù, cần ngày đêm dùng kiếm khí tương ứng kích thích tẩm bổ, nên giữ chúng ở bên người là tốt nhất. Hơn

nữa, bồi dưỡng chúng càng sớm càng tốt, còn có thể thu hoạch được nhiều tài nguyên tu hành trong Kiếm đường hơn.

Hắn có chút do dự đứng trước mấy cây Mê Tiên Đào tam phẩm, nhưng đến cuối cùng, vẫn quyết định sẽ để nó ở lại trên núi, đồng thời dùng trận pháp che lấp lại.

Mặc dù Mê Tiên Đào đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, nhưng còn lâu mới đến thời kỳ chín muồi hoàn toàn. Hơn nữa, kích cỡ của nó tương đối lớn, không gian bên trong Sinh Sinh Đại lại có hạn, vì vậy, hắn đành phải để nó lại trên sơn phong.

Trong số những loại linh thực bị để lại, có Phượng Hoàng Mộc không biết bao giờ mới thành thục, hắn đã lưu lại hai đóa Hồng Liên Diễm, đủ cho nó sinh trưởng một đoạn thời gian khá dài.

Ngoài ra vẫn còn Tàng Nguyên Thảo, Ngũ Hành Quả, Huyễn Âm Trúc, Dưỡng Kiếm Hồ Lô mới trồng, chúng đều nằm ở giai đoạn đầu phát triển, hơn nữa linh khí trong linh điền cũng có thể đảm bảo nhu cầu sinh trưởng cơ bản cho chúng, nên Lục Huyền quyết định để chúng ở lại động phủ.

Còn về linh thú, hắn quyết định dẫn theo Đạp Vân Linh Miêu và Phong Chuẩn, Ly Hỏa Giao còn quá nhỏ nên phải ở lại sơn phong, hắn đã lưu đầy đủ thịt yêu thú sấy khô, cũng dặn bảo Thảo Khôi Lỗi nhớ chăm sóc quan tâm đến nó hơn rồi. Hắn cũng tính đến cái hồ nhỏ nồng đậm linh khí trên sơn phong, ngộ nhỡ Ly Hỏa Giao ăn hết thịt yêu thú khôi, thì vẫn còn linh tuyền để bảo đảm sự phát triển bình thường cho nó.

“Tiện thể cũng đi một chuyến đến xem tiểu viện ở Kiếm Môn trấn.” Trước khi đi, hắn quyết định đến tiểu viện xem tình hình sinh trưởng của các loại linh thực âm phủ ở nơi này, xem có cây nào chuẩn bị thành thục hay không và mình nên mang theo cây nào.

…

Trong tiểu viện Kiếm Môn trấn

Lục Huyền đi dạo một vòng quanh tiểu viện, khi không phát hiện ra bất kỳ dấu vết xâm nhập nào mới khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận ra, nhanh chóng tiến vào trong viện.

Vừa bước vào, một luồng hàn khí đã phả vào mặt.

Trong viện nổi lên từng cơn gió lạnh, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng oán hồn gào thét, xung quanh tràn ngập huyết khí nồng đậm, hệt như cảnh tượng dưới âm phủ.

“Không biết bốn cây Quỷ Diện Thạch Cô còn lại có cây nào đã hoàn toàn chín muồi chưa.”

Lần trước khi Lục Huyền tới tiểu viện này, chỉ có một gốc Quỷ Diện Thạch Cô đã hoàn toàn thành thục, hắn đã mở được một kiện pháp khí tứ phẩm tà dị là Dẫn Hồn Đăng từ trong quầng sáng của nó.

Chương 397: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Lên Đường! (2)

Lục Huyền tự coi mình là một tu sĩ chính đạo, đương nhiên sẽ không tiết lộ món pháp khí tà dị như vậy ở trước mặt đám đồng môn trong tông môn, cho nên đã cất nó vào chỗ sâu nhất bên trong túi trữ vật của mình rồi.

Hắn đi đến phía trước bốn cây Quỷ Diện Thạch Cô còn lại, tập trung tâm thần vào khuôn mặt quỷ dị phía trên cây.

"Có hai cây hoàn toàn thành thục rồi." Hắn vui mừng khôn xiết, cẩn thận nhổ Quỷ Diện Thạch Cô ra.

Không quan tâm đến chuyện kiểm tra thông tin chi tiết của linh thực, hắn nhanh chóng chuyển lực chú ý đến quầng sáng màu trắng đang lặng lẽ trồi lên từ dưới mặt đất.

Vừa xuất hiện, quầng sáng màu trắng kia đã khẽ nhấp nháy, chỉ chạm nhẹ vào, nó lập tức hóa thành vô số điểm sáng, ngưng tụ ra một khuôn mặt mơ hồ rồi nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, nhận được pháp khí tứ phẩm Thiên Tránh Quỷ Diện.】

Một chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve màu xám nhạt trực tiếp xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên chiếc mặt nạ này có những đường vân nhợt nhạt, chúng không ngừng biến hóa hình thành nên một vài khuôn mặt kỳ dị, với biểu cảm đờ đẫn và oán khí ngút trời.

Lục Huyền cảm nhận được luồng khí tức âm hàn nồng đậm truyền đến vị trí tiếp xúc của chiếc mặt nạ ấy với lòng bàn tay mình.

Hắn lập tức tập trung tâm thần, nhìn vào chiếc mặt nạ tà dị này.

【Pháp khí tứ phẩm Thiên Tránh Quỷ Diện, được luyện hóa từ một con yêu thú loài hổ cấp bậc ngũ phẩm có kèm theo Tránh quỷ [1]. Sau khi đeo nó, chỉ với một ý niệm là có thể thay đổi khuôn mặt, khí tức của tu sĩ, hai bên trực tiếp hóa thành một thể thống nhất, khó mà phát hiện ra được.】

【Nếu đeo nó trong một thời gian dài, tâm trí có thể bị tàn hồn Tránh quỷ ảnh hưởng, dần dần đánh mất bản thân.】

【Ta có thể thay thế ngươi.】

[1] : Theo truyền thuyết người bị hổ ăn thịt sẽ bị nó bắt mất hồn, biến thành Tránh quỷ, theo hầu bên cạnh nó, không dám tách ra khỏi nó, còn trợ giúp nó ăn thịt người khác.

"Pháp khí tứ phẩm phụ trợ, dù công năng đơn lẻ nhưng cực kỳ mạnh mẽ." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Trong Tu Hành giới, vốn không có nhiều loại công pháp, pháp khí có thể che giấu thân hình hoặc khí tức. Dù vẫn có kha khá tu sĩ nhận được một - hai món bảo vật dạng này, nhưng loại bảo vật có thể thay đổi hoàn toàn cả khuôn mặt lẫn khí tức lại cực kỳ hiếm thấy.

Hắn thu Thiên Tránh Quỷ Diện gần như không thể cảm nhận được độ dày vào trong túi trữ vật, sau đó lại tiếp tục hái một gốc Quỷ Diện Thạch Cô hoàn toàn chín muồi khác.

Bàn tay chạm nhẹ vào quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện, vô số điểm sáng lập tức ngưng tụ thành một khuôn mặt mơ hồ, chỉ trong nháy mắt đã rót vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, nhận được pháp khí Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm.】

Một ý niệm xẹt qua trong đầu, chiếc đèn lồng quái dị kia lập tức xuất hiện trong tay hắn. Tay cầm có hình dạng như một khúc xương trắng, thân đèn màu trắng bệch hệt như được làm từ da người đã mất, đế đèn có vô số những sợi tua rua dài mảnh màu đỏ sậm đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió, trông giống như vô số xúc tu thật nhỏ quấn quýt lấy nhau.

Ở trung tâm là ngọn nến nhợt nhạt, xung quanh lại có vô số những âm hồn oán niệm chen chúc vào nhau.

"Lại là một món pháp khí Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm." Lục Huyền tương đối hài lòng với thứ này, bởi Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm có thể hấp dẫn âm hồn trong phạm vi nhất định, đồng thời gây nhiễu loạn tâm thần của tu sĩ hoặc yêu thú, khiến cho bọn họ mất đi phương hướng.

Thanh tiến độ bên dưới hai cây Quỷ Diện Thạch Cô còn lại cũng sắp kéo đầy, để tiết kiệm tối đa một ít Thanh Mộc Nguyên Khí quý giá nên hắn không vội thúc chín nó.

Cách đó không xa, Kinh Cức Cốt tam phẩm cũng sắp trưởng thành hoàn toàn, Lục Huyền quyết định sẽ mang nó đến Không Minh Đảo.

Về phần Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, hàng chục trăm con mắt tà dị trên thân loại linh thực này đã lớn hơn trước rất nhiều, Lục Huyền do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn sẽ mang nó đi.

Dù Bách Đồng Quỷ Mộc là linh thực tứ phẩm, nhưng kích cỡ của nó nhỏ hơn Mê Tiên Đào tam phẩm kia rất nhiều, dồn các cây trong Sinh Sinh Đại lại, vẫn có thể nhét nó vào được.

Còn Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm và Huyết Nghiệt Hoa, hắn không có ý định sẽ mang chúng theo.

“Nào? Nôn một ít hồn phách anh đồng ra đi.” Trên tay Lục Huyền đang cầm Tử Điện Kiếm, hắn cẩn thận lấy Mộc Anh ra khỏi túi trữ vật, lại thoáng nới lỏng những sợi xiềng xích phù văn trên người nó, sau đó dùng giọng điệu ấm áp nói.

Mộc Anh nhìn thanh phi kiếm tím đậm lấp lóe điện quang trên tay hắn, cảm giác chết lặng khi bị xiềng xích phù văn trói buộc một thời gian dài đã nhanh chóng biến mất chỉ trong nháy mắt, thân thể nhỏ bé không tự chủ được lại khe khẽ run lên.

Không đợi Lục Huyền nói thêm câu nào, cái lỗ đen ở rốn của nó nhanh chóng tràn ngập âm khí, từng hồn phách anh đồng màu trắng bệch lập tức bị nó ép ra ngoài.

“Tốt, tốt lắm, đủ rồi.” Lục Huyền nhìn trong viện càng ngày càng nhiều hồn phách anh đồng, lập tức lên tiếng ngăn cản nó.

Hắn dự tính từng này hồn phách đã đủ cho Thánh Anh Quả tận hưởng trong một đoạn thời gian tương đối dài rồi, vì vậy mới đi đến bên cạnh Huyết Nghiệt Hoa.

Ngay khi tinh huyết Giao Long được lấy ra khỏi túi trữ vật, huyết cầu chạm rỗng cũng nhanh chóng cảm ứng được thức ăn ngon đã đến. Chỉ thấy vô số đường mạch máu dài nhỏ trên bề mặt huyết cầu khe khẽ vặn vẹo, thậm chí chúng còn cố gắng đến gần Lục Huyền nhất có thể.

“Đừng vội, hôm nay ta sẽ để cho ngươi hút no.”

Lục Huyền trực tiếp đổ tinh huyết Giao Long tam phẩm lấy được miễn phí lên bề mặt Huyết Nghiệt Hoa, sau đó nhanh chóng cảm ứng được tâm trạng phấn khích của loại linh thực tà dị này, biển máu ở khu vực trung tâm của nó còn bắt đầu chìm chìm nổi nổi, xao động không ngừng, thậm chí đóa hoa màu máu bên trong còn nở rộ càng thêm rực rỡ lóa mắt.

Sau khi cho Thánh Anh Quả Tử Chu và Huyết Nghiệt Hoa ăn no xong, Lục Huyền rời khỏi tiểu viện, vận chuyển Thiên Huyễn Vân Yên Trận và xách Phong Chuẩn ra khỏi Sinh Sinh Đại.

Phong Chuẩn buông thõng cái bụng tròn vo, xòe đôi cánh màu xanh lam, hóa thành một luồng sáng xanh và bay vút lên bầu trời.

"Không hổ là Phong Chuẩn nổi tiếng về tốc độ, mặc dù lớn thành hình cầu, lại chỉ là nhị phẩm nhưng khi toàn lực phi hành, tốc độ của nó cũng không thua kém hầu hết đám phi kiếm tam phẩm."

Trên bầu trời cao, những những luồng khí lưu màu xanh trực tiếp xuất hiện bên ngoài đôi cánh chim màu xanh nhạt của Phong Chuẩn, trên lưng nó cõng Lục Huyền, nhưng vẫn nhanh chóng lướt qua những ngọn núi trước mặt như tia chớp.

Nghe được lời khen của Lục Huyền, Phong Chuẩn cực kỳ vui vẻ, nó phát ra một tiếng kêu to, cái bụng hình giọt nước bên dưới càng phình to thêm một vòng.

Từ trước, Lục Huyền đã đi vào trong Tàng Kinh các, chuẩn bị bản đồ đi đến Không Minh Đảo, sau khi cân nhắc đến vấn đề an toàn, hắn còn cố ý lựa chọn con đường an toàn nhất, trực tiếp né tránh rất nhiều những địa điểm bí cảnh khác mà nhóm đồng môn vẫn luôn mong mỏi.

Chương 398: Nơi Bắt Đầu Ước Mơ…

Hơn nửa ngày sau, Lục Huyền nhìn tấm bản đồ trong tay, chẳng biết đang nghĩ đến cái gì. Lúc này, Phong Chuẩn đã bay được hơn sáu nghìn dặm, không hề đi chệch khỏi tuyến đường do Lục Huyền chỉ định. Tuy nhiên, ánh mắt hắn vẫn luôn đặt vào một vị trí nằm tại góc trái phía trên tấm bản đồ.

Ở đó, có đánh dấu một địa danh mà hắn rất quen thuộc.

Lâm Dương phường thị.

Phong Chuẩn tiếp tục cấp tốc bay lượn, những hình ảnh quen thuộc liên tục lướt qua trong đầu hắn.

Hàng xóm Trương Hồng giống như một vị huynh trưởng luôn quan tâm chăm sóc hắn…

Trương Tu Viễn mỗi lần gặp hắn đều nhiệt tình thân thiết gọi một tiếng "Tiểu Lục thúc", cả hai còn cùng nhau đi giết yêu trùng kiếm linh thạch…

Hà quản sự, người đã mua những gốc Linh Huỳnh Thảo lẻ tẻ của hắn tại thời điểm hắn chán nản bất lực nhất.

"Nếu hiện giờ, đi qua đó một chuyến, đại khái là phải đi thêm chừng hai - ba nghìn dặm, mà đoạn lộ trình kia lại không có thêm bất cứ đánh dấu nào, chẳng biết trên đường có ẩn chứa rủi ro gì không. Nhưng đã nhiều năm, ta không hề gặp lại những người bạn cũ kia rồi." Lục Huyền càng nghĩ, phần tình cảm nào đó trong lòng càng thêm mãnh liệt, như muốn trào dâng ra ngoài.

“Quay đầu lại, rẽ sang trái một chút, ta dẫn ngươi tới xem nơi ta từng ở.” Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn dứt khoát thông qua linh thức truyền đạt thông tin cho Phong Chuẩn. Nó cất tiếng hót líu lo, tốc độ phi hành lại nhanh hơn mấy phần.

…

Khu vực bên ngoài Lâm Dương phường thị.

Lục Huyền thuận lợi tiến vào trong phường thị, bước chầm chậm trên những con phố có phần quen thuộc ngày xưa.

“Phi kiếm nhất phẩm mới chín mươi phần trăm đây, chỉ cần ba mươi linh thạch!”

“Đan dược đại hạ giá đây, mua mười viên tặng một viên!”

“Thịt yêu thú tươi rói mới bắt được từ trong bí cảnh đây! Xẻ thịt tại chỗ!”

Hai bên đường có rất nhiều quầy hàng, đám tán tu chủ quầy đang ra sức mời chào tu sĩ đi ngang qua, đủ các âm thanh la hét truyền vào trong tai Lục Huyền, khiến cho bước chân của hắn không khỏi trở nên khoan khoái mà tăng nhanh hơn một chút.

Đôi mắt lướt nhanh qua những con phố quen thuộc, bao hình ảnh vốn đã phủ đầy bụi bặm bị giấu thật sâu trong bên kí ức bỗng sống động hẳn lên.

Rất nhiều quán xá ngày xưa giờ vẫn được giữ nguyên như vậy.

“Ồ? Cửa hàng bán con non linh thú này đã thay đổi rồi à?” Bước chân hắn thoáng dừng lại.

Ngay phía trước, trong cái góc bên trái quen thuộc ấy, trước đây vốn có một cửa hàng buôn bán các loại con non yêu thú và trứng yêu thú nhất phẩm nhị phẩm, nhưng hiện giờ nó đã biến mất, thay vào đó là một cửa hàng dược liệu.

Lục Huyền vẫn còn nhớ rõ, sau khi bắt đầu thu hoạch quầng sáng màu trắng, hắn đã đến nơi này mua yêu thú Hồng Tu Lý và Thiết Ngao Giải của chủ cửa hàng nọ.

Có chút cảm khái vì cảnh còn người mất, hắn lại tiếp tục đi sâu vào ngõ hẻm. Vào khoảnh khắc này, dù với tu vi cảnh giới Trúc Cơ của hắn cũng không khỏi sinh ra một chút tâm tình vừa gần gũi vừa hơi rụt rè như một người lâu lắm mới về quê.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đi tới tiểu viện mình từng ở trước kia. Dừng chân trước cửa, từng viên gạch viên ngói trên bức tường viện đều mang đến cho hắn một loại cảm giác vô cùng thân thương không gì sánh được.

Linh thức vươn ra, nhẹ nhàng thăm dò vào trong đó, hành động cực kỳ bí ẩn, bên trong phòng được bố trí rất đơn giản, chỉ không có ai ở nhà.

Nửa mẫu linh điền phía sau nhà đã bị bỏ hoang, một số mảnh linh điền còn trồng vài cọng linh thực nhất phẩm, trạng thái sinh trưởng không được tốt cho lắm, mảnh linh điền còn lại thì mọc rất nhiều cỏ dại, có thể thấy chủ nhà này không am hiểu linh thực nhất đạo.

Lục Huyền đứng cách một bức tường viện, dùng ánh mắt mang đầy hồi ức cẩn thận quan sát mảnh linh điền cỏ dại um tùm bên trong, giống như đang được nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú có tu vi thấp, ngày ngày vất vả cần cù khai khẩn linh điền, cẩn thận lật từng tấc đất lên tìm kiếm từng hạt trứng dị trùng, lại nhìn thấy vị thiếu niên kia dùng động tác trúc trắc ngượng nghịu thi triển Linh Vũ Thuật, rồi mỗi ngày luôn quan tâm chú ý đến tình trạng sinh trưởng của linh thực cho đến khi quầng sáng màu trắng xuất hiện.

“Nơi bắt đầu ước mơ…” Hắn từ từ thở dài một tiếng.

“Tuy hiện tại ta đã độc chiếm một tòa sơn phong trong nội tông Thiên Kiếm Tông, các loại thuật pháp như Lĩnh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật cũng thuần thục đến hạ bút thành văn, còn chăm bón gieo trồng rất nhiều loại linh thực tam phẩm, tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm, lục phẩm quý hiếm. Nhưng đối với ta, khoảng thời gian hạnh phúc nhất vẫn là lấy tu vi Luyện Khí tầng hai, trông nom gần một mẫu linh điền, bồi dưỡng Linh Huỳnh Thảo không phẩm cấp.” Lục Huyền xúc động nói.

Hắn xoay người đi đến phía trước cửa nhà họ Trương, lại theo bản năng đưa linh thức vào thăm dò trong đó.

Ngay khi hắn định gõ cửa, ánh mắt chợt ngưng lại, vẻ mặt biến thành lạnh lùng nghiêm nghị. Theo linh thức hắn cảm ứng được, trong phòng có hai tu sĩ Luyện Khí trung cấp, nhưng không ai trong số bọn họ có khí tức thuộc về Trương Hồng, Trương Tu Viễn và Từ Uyển!

Từ kinh nghiệm từng trải qua khi còn ở giai đoạn Luyện Khí, hắn biết, nhóm tán tu trong phường thị rất ít khi thay đổi chỗ ở, bởi xét cho cùng, tán tu có tu vi thấp, năng lực bảo vệ bản thân yếu nên di chuyển chỗ ở, sẽ có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy ổn định mới là điều quan trọng nhất đối với.

Nói cách khác, một khi tán tu di chuyển khỏi nơi ở ban đầu, có nghĩa là bọn họ đã xảy ra một loại biến cố nào đó và hầu hết đều đi theo chiều hướng không tốt.

Nghĩ tới đây, linh thức của Lục Huyền tùy ý tiến thẳng vào trong viện.

“Ai đấy?” Tu sĩ bên trong khàn giọng hỏi.

Mấy hơi thở sau, cửa viện mở, một tu sĩ sắc mặt dữ tợn bước ra, một tay cầm một thanh phi kiếm nhất phẩm, còn tay kia cầm mấy tấm phù lục nhất phẩm.

Vừa trông thấy Lục Huyền, tu sĩ có khuôn mặt dữ tợn lập tức quét linh thức qua, và rất nhanh đã cảm ứng được khí tức trên người Lục Huyền sâu không lường được.

“Không biết tiền bối đại giá quang lâm nên không kịp tiếp đón từ xa, xin tiền bối thứ lỗi.” Tu sĩ dữ tợn cố gắng khắc chế biểu cảm dữ tợn trên mặt mình, lại nặn ra một nụ cười nịnh nọt và ngoan ngoãn nói.

Khí tức của thanh niên trước mắt này, gã chỉ từng đứng xa xa cảm nhận được mấy lần, nó giống như đúc với khí tức của mấy vị tu sĩ Trúc Cơ trong phường thị, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

“Ta có chuyện muốn hỏi ngươi, tốt nhất là ngươi nên nói thật, nếu ta phát hiện ra ngươi có giấu giếm điều gì, thì chắc chắn ngươi sẽ không gánh nổi hậu quả đâu.” Lục Huyền thẳng thừng nói.

“Tiền bối cứ việc hỏi, tiểu nhân không dám che giấu chút nào.” Tu sĩ dữ tợn vội vàng đáp.

“Tốt.” Lục Huyền gật đầu.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có được căn nhà này như thế nào?”

“Tiểu nhân mua từ trạm môi giới trong phường thị, kẻ kia mang đến cho người ta ấn tượng rất sâu sắc.”

“Vậy chủ nhân trước kia từng ở cái nhà này đã đi đâu rồi?”

“Trước khi tiểu nhân mua nhà này, có tìm hiểu qua. Nghe nói căn cốt của nhi tử chủ nhà này không tệ, đã gia nhập vào một môn phái nhỏ rồi. Để tạo hoàn cảnh tu luyện tốt hơn cho con mình, cả nhà bọn họ đã chuyển đến vùng lân cận môn phái nhỏ kia sinh sống.” Tu sĩ dữ tợn cẩn thận cân nhắc từng câu từng chữ rồi mới nói ra, chỉ sợ nói sai một chữ sẽ chọc giận Lục Huyền.

Chương 399: Cảnh Tượng Trong Quá Khứ…

“Thì ra cả nhà chuyển đi là vì tương lai của Tiểu Viễn, không ngờ nhóc con kia lại có thiên phú như vậy.” Nghe được lý do chuyển đi của cả nhà Trương Hồng, trong lòng Lục Huyền cũng yên tâm hơn.

“Được rồi, ngươi quay về nhà đi!” Hắn nhìn tu sĩ trung niên mặt mày dữ tợn kia một cái, lạnh nhạt bỏ lại một câu, sau đó cả người hóa thành một tia phù quang, trực tiếp biến mất trong tầm nhìn của gã.

“Vâng vâng, tiền bối đi thong thả!” Tu sĩ dữ tợn kia la lớn.

Gã đứng chờ bên ngoài một lúc lâu vẫn không cảm nhận được khí tức của Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm lại, khẽ thở hắt ra một hơi dài, cẩn thận lau đi những giọt mồ hôi li ti không biết từ lúc nào đã rịn ra trên trán, trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi.

“Không ngờ mấy tán tu từng ở trong cái nhà này lại có quen biết với một vị cao thủ Trúc Cơ, may mắn là căn nhà này lai lịch rõ ràng, nếu không thì…” Tưởng tượng đến kết quả xấu nhất có thể xảy ra, tu sĩ lại càng thêm sợ hãi, cảm thấy cực kỳ may mắn vì mình đã không kết thù với chủ nhân ban đầu của căn nhà này.

“Đúng là đã bái nhập một môn phái nhỏ.” Một hồi lâu sau, bóng dáng Lục Huyền lặng lẽ xuất hiện, trong giọng nói có mang theo một chút cảm xúc phức tạp, vừa vui mừng vừa tiếc nuối.

Vui mừng vì Trương Tu Viễn có thiên phú không tồi, đã thành công tiến vào một môn phái, có cơ hội thay đổi vận mệnh tu hành của mình.

Về phần tiếc nuối, đương nhiên là trong chuyến đi này, hắn không thể gặp được cả nhà Trương Hồng - những người từng tin tưởng và giúp đỡ mình.

Trong nháy mắt khi biến mất kia, hắn đã hỏi thăm một vài lão tán tu xung quanh đây, khi xác nhận được tin tức vừa rồi, đúng là Trương Tu Viễn đã gia nhập một môn phái nhỏ, lúc này hắn mới hoàn toàn yên tâm.

Qua quá trình trò chuyện, hắn cũng biết thêm, môn phái nhỏ kia ở cách Lâm Dương phường thị chừng mấy nghìn dặm, dọc đường đi cũng không được đảm bảo cho lắm, lại cộng thêm không nhất định sẽ tìm được người trong khoảng thời gian ngắn… nên đến cuối cùng hắn đành phải từ bỏ ý tưởng đi thăm hỏi bọn họ.

“Chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.” Lục Huyền cảm thán một câu.

Bản tính hắn vốn luôn cẩn thận, lại cộng thêm quầng sáng trong linh điền nên hắn gần như hắn không cần phải đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Nói đâu xa, bước vào Thiên Kiếm Tông được bảy - tám năm rồi, nhưng đến lần này, mới có cơ hội đi xa như vậy.

Cũng không biết phải đợi đến bao giờ, hắn mới rời khỏi phạm vi tông môn thêm một lần nữa.

Lục Huyền đứng lặng tại chỗ, nhìn cánh cửa từng thuộc về nhà họ Trương, tựa như lại được trông thấy một đứa nhóc con ngây thơ đứng phía sau đôi vợ chồng tán tu, vô cùng thân thiết gọi hắn là Tiểu Lục thúc.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó đi về phía khu vực trung tâm phường thị.

"Đã nhiều năm không gặp, cũng không biết tình hình gần đây của Hà lão thế nào rồi." Bóng dáng một vị lão giả gầy gò vừa thoáng qua trong đầu hắn, khiến khóe miệng không nhịn được lại lộ ra ý cười.

Bên trong đại sảnh rộng rãi của Bách Thảo Đường, vẫn nồng đậm dược hương như trước. Mười mấy dược đồng đang tập trung xử lý các loại linh thực, trong nhóm này có một lão giả gầy gò vô cùng nổi bật.

"Hà quản sự, đây là những gốc Linh Huỳnh Thảo vừa mới thu mua được hôm nay, lão giúp ta xử lý một chút đi, chiều nay sẽ có một vị Đan sư cần dùng gấp." Một người trung niên bê một đống lớn Linh Huỳnh Thảo tới trước mặt lão giả, lạnh nhạt thả phịch xuống.

"Được." Lão giả gầy gò liếc nhìn rất nhiều Linh Huỳnh Thảo trước mắt, sau đó cắn răng đáp.

Chờ khom lưng xử lý xong đống dược thảo nọ đã gần qua một canh giờ, Hà quản sự gian nan chống eo, đứng dậy. Với khí lực của tu sĩ Luyện Khí tầng bốn của lão, sẽ không thường xảy ra tình huống kiểu này. Chỉ vì hiện tại tuổi tác của lão đã cao, chức năng cơ thể không còn tốt như lúc còn trẻ khỏe, mà trước đây lại mắc phải một số bệnh ẩn, nên hiện giờ, chỉ cần cúi người xử lý linh dược quá lâu, cơ thể sẽ sinh ra những cơn đau buốt, không thể chịu nổi.

Lão vốn là quản sự của Bách Thảo Đường, theo lý thuyết thì không cần phải xử lý những chuyện vặt vãnh này, nhưng lão vốn là họ hàng bà con xa của một vị trong Hà gia. Mấy năm trước, chỗ dựa vững chắc sau lưng lão mất đi quyền lực, ngay cả lão cũng bị chuyện này ảnh hưởng khiến cho địa vị bên trong dược đường trực tiếp thay đổi đột ngột.

Trước đây, lão chỉ cần thu nhận linh thực, kiểm tra sổ sách là được, nhưng bây giờ còn phải hỗ trợ xử lý dược thảo, bận rộn hơn trước kia rất nhiều.

Chỉ có điều lão giả gầy gò vẫn rất hài lòng với tình cảnh hiện tại của mình.

Nói đâu xa, ở trong cái phường thị này có không biết bao nhiêu tán tu tuổi già phải sống một cuộc đời nghèo khổ bần hàn, còn lão, ít nhất cũng có được một nơi an toàn không cần phải lo lắng bản thân sẽ phải chịu thương tổn, còn có thể kiếm được một ít linh thạch lo cho gia đình mình, như vậy đã tương đối tốt rồi.

Ngay khi lão đang mải nghĩ ngợi, đột nhiên một thiếu niên chừng mười mấy tuổi bước vào dược đường đã thu hút sự chú ý của lão.

Tu vi của thiếu niên này chỉ vẻn vẹn là Luyện Khí tầng một, vẻ mặt rụt rè, trên tay ôm thật chặt hơn chục gốc Linh Huỳnh Thảo. Dựa vào kinh nghiệm giám định linh thảo mấy chục năm của lão giả, chỉ cần nhìn thoáng qua, lão cũng có thể nhận ra phẩm chất Linh Huỳnh Thảo này cực kỳ phổ thông rồi.

Thiếu niên nọ đi đến phía trước quầy gỗ, trải những cây linh thực trong tay ra, rồi cẩn thận đi hỏi thăm tu sĩ trung niên kia, xem liệu đối phương có thể mua những gốc Linh Huỳnh Thảo này hay không.

“Đi đi đi, chỗ chúng ta không chấp nhận linh thực của kẻ không rõ lai lịch.” Trung niên kia không nhịn được lập tức mở miệng mắng, thậm chí gã còn xua tay ra hiệu cho thiếu niên này mau đi ra ngoài.

“Đạo hữu, cầu xin ngài, ta có thể bán với giá thấp hơn một chút.” Thiếu niên lại cất giọng, bên trong lời nói có kèm theo

một tia cầu xin.

“Thấp hơn một chút? Hai linh thạch một gốc, ngươi thấy sao?” Trong mắt tu sĩ trung niên lóe lên tia cười cợt.

“Hai linh thạch?” Thân thể thiếu niên không khỏi run lên, cái giá này còn chưa tới một nửa giá thu mua thông thường, thấp hơn rất nhiều so với cái giá chờ mong của cậu. Thiếu niên nọ cắn chặt môi, nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cậu muốn bán linh thảo để kiếm một ít linh thạch, nhưng thật sự không thể tiếp nhận cái giá mà tu sĩ trung niên kia đưa ra.

“Hà Dũng quản sự, thoạt nhìn hài tử này có chút đáng thương, không bằng ngươi cứ hạ giá thấp một chút rồi mua linh thực kia đi, coi như kết một mối thiện duyên.” Lão giả gầy gò đứng một bên quan sát, trong lòng lại rơi vào hồi ức, tựa như vừa được nhìn thấy một hình bóng quen thuộc từ trên người thiếu niên này.

Khoảng mười mấy năm về trước, từng có một thiếu niên trạc tuổi cậu này, cũng có hoàn cảnh tương tự như vậy, vừa bướng bỉnh vừa kiên định đứng trước mặt lão, cứ hết lần này đến lần khác chào hàng Linh Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông trên tay.

Trong lúc ngẩn ngơ, dường như bóng dáng của hai người ấy chồng chất lên nhau, khiến lão có cảm giác mình vừa xuyên qua thời gian, trở về quá khứ.

Chương 400: Nhưng Ta Chỉ Là Một Tiểu Tán Tu Không Rõ Lai Lịch…

“Hà lão, Bách Thảo Đường hợp tác với nhiều Linh thực sư như vậy, luôn được cung cấp ổn định số lượng lớn các loại linh thực, mà người này chỉ là một tên tán tu không rõ lai lịch, không thể đảm bảo được phẩm chất Linh Huỳnh Thảo trong tay, sao phải mua vài gốc linh thực vớ vẩn này làm gì?” Trung niên kia hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

“Cứ định giá theo phẩm chất và số lượng, thu mua của người ta thì đã làm sao?” Lão giả gầy gò nghe tu sĩ trung niên nói như vậy, không khỏi có chút tức giận.

“Lão hào phóng như vậy thì lão nhận đi.”

“Được, ta mua, ta mua. Hài tử lại đây, đưa cho ta Linh Huỳnh Thảo của ngươi, ta mua với giá cả bình thường.” Lão giả gầy gò quay sang hô với thiếu niên đang có chút băn khoăn bất an kia.

“Hà lão, ta nói rõ cho đỡ mất lòng trước được lòng sau, những gốc Linh Huỳnh Thảo này không có sự đồng ý của ta thì không được phép sử dụng linh thạch trong nội đường.”

“Ta tự mua!” Lão giả gầy gò không thèm suy nghĩ đã trả lời.

Tôn tử nhà lão sắp tiến vào trong nội đường, hiện giờ đang thử nghiệm luyện chế đan dược, nên mua hơn chục gốc Linh Huỳnh Thảo này về cho nó luyện tay một chút cũng tốt.

Thiếu niên kia giao Linh Huỳnh Thảo cho lão giả gầy gò, rồi nhận lấy hơn ba mươi linh thạch từ trên tay lão giả.

"Về cơ bản, những gốc Linh Huỳnh Thảo này của ngươi đều có phẩm chất phổ thông, thậm chí còn có một - hai gốc không khác gì tàn thứ phẩm, ta ra cái giá này, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Lão giả gầy gò liệt kê phẩm chất từng gốc linh thực, rồi bình thản hỏi thiếu niên kia.

"Không, không, ta rất biết ơn ngài có thể chấp nhận chúng." Thiếu niên kia lập tức bỏ linh thạch vào chỗ sâu bên trong vạt áo, vẻ mặt cảm kích đáp.

Cậu cũng tự hiểu linh thực do chính tay mình bồi dưỡng, có thể bán chúng đi, nhận được những viên linh thạch này, đã tương đối hài lòng rồi. Có linh thạch, cậu sẽ tiếp tục mua thêm linh chủng, đồng thời một phần dư ra sẽ dùng để phục vụ cho quá trình sinh hoạt và tu luyện của mình.

"Lão nhân gia ngài thật tốt, chỗ này của ta cũng có vài gốc Linh Huỳnh Thảo, may mắn trồng ra được phẩm chất hoàn mỹ, giao cho ngài thu mua có được không?" Đúng lúc này, trong đại sảnh lại vang lên một giọng nói điềm đạm.

Một thanh niên tuấn tú với vóc dáng cao lớn và khí chất bất phàm, vừa bình tĩnh bước vào Bách Thảo Đường, trên tay cầm theo vài gốc linh thực có nhiều điểm ánh huỳnh quang.

Linh khí tràn ngập trên cây, ánh huỳnh quang lấp lánh như vô số ngôi sao trên bầu trời đêm.

"Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ?" Mí mắt tu sĩ trung niên lập tức nhảy lên, hệt như muốn nhảy thẳng ra ngoài, trên mặt gã để lộ ra một nụ cười nịnh nọt.

"Xin mời đạo hữu sang bên này, Bách Thảo Đường chúng ta có uy tín lẫy lừng tại Lâm Dương phường thị, chỉ cần xác định Linh Huỳnh Thảo trong tay đạo hữu là phẩm chất hoàn

mỹ, chúng ta nhất định sẽ trả cho đạo hữu một cái giá thỏa đáng.” Gã cố nén nỗi kích động trong lòng, sau đó cung kính bưng một chén linh trà nghi ngút khói tới, đưa cho thanh niên tuấn tú kia.

Dược thảo phẩm chất hoàn mỹ, ngay cả khi có phẩm cấp thấp, cũng cực kỳ quan trọng đối với Luyện đan sư, nó sẽ giúp nâng cao tỷ lệ luyện đan thành công và phẩm chất đan dược.

Toàn bộ Bách Thảo Đường có nhiều Linh thực sư như vậy, nhưng phải may mắn lắm mới có thể trồng ra được một gốc Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ.

Nếu có thể thu mua được hết số Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ từ tay thiếu niên này, lại nộp chúng cho Luyện đan sư trong nội đường, nhất định gã sẽ chiếm được niềm vui của mấy vị kia, nói không chừng địa vị của gã còn có thể tiến thêm một bước.

“Thật sao?” Thanh niên tuấn tú có phần hứng thú nhìn tu sĩ trung niên kia.

“Nhưng ta chỉ là một tiểu tán tu không rõ lai lịch, mặc dù vài gốc Linh Huỳnh Thảo lẻ tẻ trong tay ta có phẩm chất hoàn mỹ, nhưng không thể đảm bảo được chất lượng, vẫn nên giao cho lão giả này thu mua thì tốt hơn.” Hiển nhiên thanh niên tuấn tú đó chính là Lục Huyền, hắn trông thấy cảnh tượng vừa phát sinh bên trong Bách Thảo Đường nên mới làm ra hành động này.

Còn Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ, tuy phần thưởng tu vi đến từ chúng không thể thỏa mãn được hắn, dù trọng tâm bồi dưỡng, hắn đều đặt trên Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhưng trước kia, hắn vẫn còn giữ lại rất nhiều linh chủng Linh Huỳnh Thảo, mà trong hoàn cảnh linh khí dồi dào ở nội tông, muốn bồi dưỡng ra một ít Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ vẫn rất dễ dàng.

“Lục… Lục Huyền?” Lão giả gầy gò có chút không dám tin, khe khẽ lẩm bẩm.

Lần cuối cùng hai người gặp nhau là chừng bảy - tám năm về trước, mà hiện giờ, cả tu vi lẫn khí chất của Lục Huyền đều đã thay đổi rất nhiều, khiến lão giả nhất thời không dám nhận ngườ quen.

“Đúng vậy Hà lão, là ta đây. Lần này, ta trở về để thăm lão nhân gia ngài.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, ấm áp nói.

“Ngươi… Những năm này ngươi đã chạy đi đâu? Năm đó, ngươi vừa mới quay về từ trong bí cảnh kia, ta đã không còn trông thấy ngươi nữa, ta còn tưởng ngươi đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn rồi.” Thân thể lão giả gầy gò khẽ run rẩy, lão vẫn luôn coi Lục Huyền như con cháu trong nhà mình, bởi vậy một quãng thời gian rất lâu sau khi hắn đột ngột biến mất, lão vẫn không thể bình tĩnh lại được.

“Hà lão, khi đó ta được một vị đệ tử của đại tông môn nhìn trúng ở trong bí cảnh, có cơ hội bái nhập tông môn, mà trùng hợp lần đó trong bí cảnh đã xảy ra chuyện tà ma bất ngờ tập kích, vì tránh đi vòng xoáy thị phi với Vương gia nên ta vội vàng đi về phía tông môn kia.” Lục Huyền cảm nhận được sự quan tâm nồng đậm trong giọng nói của lão giả, có chút áy náy nói.

Ngay vào khoảnh khắc đó, linh thức của hắn nhạy bén cảm nhận được một tia chấn động, lập tức nói với lão giả gầy gò: “Hà lão, chúng ta tới chỗ khác ôn lại chuyện cũ đi, nơi này có hơi ồn ào.”

“Chính là hắn! Cố ý mang linh thực tới gây sự với Bách Thảo Đường, mau đuổi ra ngoài cho ta!” Chỉ thấy gã tu sĩ trung niên mắt cao hơn đầu vừa rồi, đang dẫn theo hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp đến gần đại sảnh.

Sau khi nghe những lời của Lục Huyền, gã lập tức hiểu được Lục Huyền đang trêu chọc mình, thẹn quá hóa giận, đã nhanh chóng đi gọi hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp phụ trách duy trì an ninh cho Bách Thảo Đường trong trường hợp có ai đó gây rối tới đây.

Lục Huyền nhìn hai người đang lao về phía mình, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, linh lực trong cơ thể dâng trào, một luồng kiếm khí màu trắng như tuyết mang theo hàn ý lạnh băng trực tiếp bắn từ đầu ngón tay ra.

Kiếm khí giống như một tấm lụa khẽ quấn quanh hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp và gã tu sĩ trung niên kia. Ba người lập tức cảm nhận được vô số những tia kiếm khí cực nhỏ mà lạnh buốt không ngừng xuyên qua da thịt, rồi thấm vào trong huyết dịch cốt nhục của mình.

Hàn khí tràn ngập như muốn đông cứng cả người, lại thong thả di chuyển trên da thịt, ngay cả mái tóc cũng kết một tầng băng sương hơi mỏng.

Tuy nhiên, thứ càng lạnh buốt hơn cả huyết dịch gân cốt chính là trái tim của ba người.

Bọn họ đã sinh sống trong phường thị này được vài chục năm rồi, không nói đến những thứ khác nhưng ánh mắt cũng coi như tạm được.

Ngay tại thời điểm cả thức hải cũng bị hàn khí ảnh hưởng đến lạnh như băng, thì rốt cuộc, bọn họ cũng hiểu được hành động này của Lục Huyền có ý nghĩa là gì.

Chương 401: Vài Món Quà Nhỏ!

Một đạo kiếm khí vô cùng đơn giản đã triệt tiêu phần lớn động tác của hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp kia, điều này cho thấy cả tu vi lẫn lĩnh ngộ về kiếm đạo của Lục Huyền, đều cao hơn bọn họ không biết bao nhiêu cảnh giới.

Và chỉ có một khả năng duy nhất để giải thích cho điều này, thanh niên tuấn tú trước mắt vốn là tu sĩ Trúc Cơ!

Nghĩ đến đây, tròng mắt ba người đều toát lên vẻ kinh hãi không nói nên lời.

"Cảnh cáo nhỏ, các ngươi tự giải quyết." Lục Huyền thản nhiên nói, sau đó dẫn Hà lão rời khỏi Bách Thảo Đường.

Kiếm khí hắn vừa tùy ý thi triển chính là Đông Tuyết kiếm ý bên trong 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, dưới sự khống chế tinh diệu, hắn trực tiếp đóng băng khí huyết ba người kia lại, muốn hóa giải, cần phải dùng đan dược hoặc phù lục liên quan, nếu không sẽ lưu lại tai hoạ ngầm.

Lão giả gầy gò là quản sự Bách Thảo Đường, mặc dù địa vị hiện giờ không còn cao như lúc trước, nhưng lão cũng có một căn nhà không lớn lắm ở khu trung tâm phường thị.

"Lục Huyền, ngươi đã thành tựu Trúc Cơ rồi sao?" Hà lão hít sâu vài hơi, thử dò hỏi.

Bởi lão biết rất rõ nội tình của hai gã hộ vệ kia, Lục Huyền chỉ đánh ra một chiêu lại có thể dễ dàng ngăn chặn bọn họ như vậy, điều này đã cho thấy tu vi của hắn không tầm thường, và

chỉ có ở tu vi cảnh giới Trúc Cơ trở lên mới có thể làm được điều đó.

"Đúng vậy, hiện giờ ta có thể coi là một cao thủ Trúc Cơ rồi. Thế nào? Ngài rất bất ngờ phải không?" Lục Huyền lộ vài phần tính tình thiếu niên trước mặt lão giả gầy gò kia, khẽ nháy mắt đáp.

"Đã lên đến Trúc Cơ rồi còn không đứng đắn." Hành động này của hắn đã làm lão giả gầy gò cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, giống như vừa trở về quá khứ, mới không nhịn được khẽ cười mắng.

"Nhưng đúng là bất ngờ này của ngươi không phải bất ngờ bình thường, đã làm cho trái tim của lão già ta suýt thì không chịu nổi." Lão giả vỗ ngực một cái, nói.

Lão thực sự không thể tưởng tượng nổi, một người từng là tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai nghèo khó, lại thoắt cái đã hô biến thành một cao thủ Trúc Cơ ngồi tít trên cao rồi.

Khỏi phải nói, sự tương phản giữa cả hai người này là quá lớn.

Phải biết rằng, Bách Thảo Đường là một trong những thế lực lớn ở Lâm Dương phường thị, Luyện đan sư của bọn họ có tu vi cao nhất cũng ở cảnh giới Trúc Cơ.

Nói cách khác, chàng thanh niên không đứng đắn trước mắt này, lại được ngồi ngang hàng với vị đại sư luyện đan cao cao tại thượng của Bách Thảo Đường rồi?

Lục Huyền thấy hồi lâu sau lão giả gầy gò vẫn chưa thể bình tĩnh lại được, mới khẽ cười một tiếng: "Hà lão, ngài còn nhớ những chuyện đã xảy ra sau khi ngài dẫn ta vào Bách Thảo Đường và thiết lập mối quan hệ hợp tác hay không? Lúc ấy không biết vì sao, đột nhiên ta phát hiện ra mình có thiên phú không tệ trên phương diện bồi dưỡng linh thực, giống như

trời sinh đã có năng lực cảm nhận được sinh cơ của linh thực rồi.”

Lục Huyền lọt vào trong hồi ức.

Lão giả gầy gò gật đầu phụ họa, lão có ấn tượng rất sâu về mấy chuyện này.

Từng nhóm Linh Huỳnh Thảo do Lục Huyền mang tới có phẩm chất càng ngày càng cao, vì vậy lão đã làm cầu nối, để Lục Huyền và Bách Thảo Đường thiết lập nên mối quan hệ hợp tác tương đối tự do.

Sau đó, Lục Huyền đã bồi dưỡng ra Linh Huỳnh Thảo phẩm chất hoàn mỹ.

Thậm chí trong phường thị bị tà ma xâm nhập dẫn tới phần đông linh thực bị ô nhiễm, hắn còn ra tay giải cứu những gốc linh thực bị bệnh kia, khiến cả hai người bọn họ đều thu được rất nhiều lợi ích từ trong đó.

Vào thời điểm ấy, bởi vì có công tiến cử Lục Huyền nên lão đã nhận được không ít khen ngợi tại Bách Thảo Đường.

“Về sau, ta gặp một tu sĩ đại tông môn ở trong bí cảnh, họ phát hiện ta đã bồi dưỡng được một loại linh thực đặc hữu của tông môn họ, mới lập tức tặng cho ta một cơ hội gia nhập vào tông môn. Mượn nhờ cơ hội ấy, ta đã thuận lợi tiến vào tông môn, rồi từng bước đi đến hiện tại.” Lục Huyền nói tiếp.

“Những năm gần đây vất vả cho ngươi rồi.” Lão giả gầy gò trầm giọng nói, có thể bắt đầu từ một tán tu không có bất kỳ bối cảnh gì, trở thành một tu sĩ Trúc Cơ chỉ trong không đến mười năm ngắn ngủi, lão có thể tưởng tượng được những khó khăn trở ngại Lục Huyền đã gặp phải trên con đường mình đi qua.

“Không vất vả.” Lục Huyền lắc đầu phủ nhận.

“Chỉ đơn giản là ngày đêm khổ tu, nỗ lực bồi dưỡng linh thực, dùng tất cả để đổi lấy đan dược đề thăng tu vi, sau đó may mắn đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ mà thôi.” Hắn tự hình dung mình thành một tu sĩ vô cùng nỗ lực chăm chỉ.

Lão giả gầy gò chỉ cho rằng hắn tốt khoe xấu che, biến mọi khó khăn gặp phải thành chuyện lớn hóa nhỏ, rồi liên tục thở dài.

Hà lão như vậy lại khiến Lục Huyền cũng hơi nghi ngờ bản thân mình.

Cả hai người không ngừng nói về những chuyện bản thân từng trải qua, khi kể tới điểm cao trào, lại cùng nhau cười to hoặc là bùi ngùi xúc động.

Nửa ngày sau, thấy sắc trời không còn sớm, Lục Huyền đứng dậy từ biệt lão già gầy gò: “Hà lão, lần này vì có nhiệm vụ trên người nên ta xuất môn, trong lòng cũng nhớ mong lão nhân gia ngài nên sang đây thăm hỏi một chút, bây giờ cũng đến lúc rời đi. Đây là một vài món quà nhỏ, sẽ hữu ích cho ngài hoặc là hậu bối của ngài.”

“Linh quả này có thể cải thiện thể chất, nhưng dược tính của nó hơi mạnh, lấy tu vi Luyện Khí trung cấp của Hà lão thì không nên ăn quá nhiều trong một lần. Viên thạch châu này gọi là Bạo Viêm Châu, có thể trong nháy mắt bùng phát hỏa diễm nóng bỏng phạm vi lớn, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm, cứ trực tiếp kích thích bắn ra là được. Còn tấm phù lục này, nó tên là Tịnh Linh phù, nếu đụng phải tà ma, nó có thể tịnh hóa giải trừ, cũng có thể tạo thành sát thương cực mạnh với tà ma cấp Quỷ. Cuối cùng, tấm lệnh bài này được đặt tên là Thanh Vân Lệnh, có tấm lệnh bài này, vào thời điểm bái nhập Thiên Kiếm Tông, có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức, cũng gia tăng thêm tỷ lệ thành công. Nếu thế hệ sau của ngài xuất hiện

người có thiên phú xuất chúng, có thể cầm theo tấm lệnh bài này đi tới Thiên Kiếm Tông."

Lục Huyền vừa nói, vừa lần lượt lấy một viên thạch châu đỏ đậm, một tấm phù lục trắng nõn như ngọc, một trái linh quả được từng tầng ngọc thạch bao quanh và một tấm lệnh bài màu xanh nhạt ra ngoài, lại để chúng bay về phía lão giả gầy gò kia.

"Cái này không thể được." Lão giả gầy gò liên tục xua tay từ chối với thái độ kiên quyết.

"Ngươi chỉ xuất thân từ tán tu, chỗ đứng chưa vững vàng, có lẽ địa vị ở trong đại tông môn kia cũng bình thường, ngươi vẫn nên giữ lại những món bảo vật này để đề thăng thực lực của chính mình thì tốt hơn." Lão làm quản sự Bách Thảo Đường nhiều năm rồi, đã tiếp xúc với rất nhiều tu sĩ tới bán linh thực nên đương nhiên ánh mắt không tầm thường, lão vừa nhìn đã biết những vật phẩm Lục Huyền vừa lấy ra kia đều không bình thường.

Cả viên thạch châu lẫn tấm phù lục và trái linh quả kia đều toát lên khí tức linh lực nồng đậm, chúng rất có khả năng là những món bảo vật tam phẩm. Bảo vật đã trân quý, tấm lệnh bài kia càng thêm trân quý, đối với tu sĩ tiểu gia tộc hoặc tán tu, nắm giữ tấm lệnh bài này cũng đồng nghĩa với sẽ có cơ hội thay đổi vận mệnh của bản thân.

Chương 402: Nếu Chúng Thật Sự Trân Quý Đến Vậy, Sao Ta Có Thể Đưa Cho Ngài?

“Hà lão, ngài cứ thu đi! Đối với ta, những thứ này cũng không quá mức quý giá. Ngài hiểu ta mà, vì một viên toái linh, ta có thể cò kè mặc cả với ngài cả nửa ngày, nếu chúng thật sự trân quý đến vậy, sao ta có thể đưa cho ngài?” Lục Huyền cười mỉm nói.

Bạo Viêm Châu vốn đến từ quầng sáng phần thưởng của Liệt Diễm Quả, hắn gieo trồng mười cây Liệt Diễm Quả, đã mở ra hơn chục viên Bạo Viêm Châu. Về phần Tịnh Linh phù tam phẩm, bởi chưa có cơ hội sử dụng nên hắn vẫn giữ mấy tấm ở trên người. Tuy Ngọc Lân Quả không còn nhiều lắm, nhưng đối diện với trạng thái trước mắt của lão giả thì đây là thứ phù hợp nhất.

Còn Thanh Vân Lệnh, mỗi đệ tử nội môn đều có một cái, Trương Tu Viễn đã gia nhập môn phái khác, Lục Huyền giữ nó lại cũng lãng phí, vì vậy hắn quyết định đưa cho Hà quản sự.

Trong mắt hắn, mấy thứ này chẳng là gì so với công ơn của lão.

Khi hắn còn là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, những bụi Linh Huỳnh Thảo do bản thân bồi dưỡng ra chỉ có phẩm chất và số lượng trung bình, mang chúng đi bán mọi chỗ đều bị từ chối hết lần này đến lần khác, cuối cùng đã được lão giả

mua lại với giá bình thường, giúp cho hắn có thể mưu sinh sống sót bên trong phường thị.

Về sau lão lại giới thiệu hắn vào nội đường Bách Thảo Đường, cung cấp các loại linh chủng. Từ đó, hắn trực tiếp bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng. Khi linh thực bệnh biến, lão lại là người giật dây làm mối, tìm được không ít Linh thực sư, trợ giúp hắn đã kiếm được rất nhiều linh thạch từ trong đó.

Có thể nói, Hà quản sự đã đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong giai đoạn đầu tu hành của hắn.

"Cũng đúng ha…" Lão giả gầy gò cười ngây ngốc khi nhớ lại chuyện Lục Huyền đã từng vì ba viên toái linh mà so đo từng tí một với lão.

"Vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, sẽ nhận lấy chúng." Lão chắp tay, trịnh trọng nói với Lục Huyền.

"Được rồi Hà lão, ta đi trước đây, có duyên sẽ gặp lại." Trong mắt Lục Huyền lóe lên tia buồn bã, hắn ôm quyền đáp.

Ngay sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của lão giả gầy gò, hắn cưỡi lên lưng Phong Chuẩn, trực tiếp bay thẳng lên trời.

"Lục đạo hữu, mời dừng bước!" Phong Chuẩn vừa bay chưa đầy trăm dặm, đột nhiên một giọng nói trầm ổn vang lên sau lưng Lục Huyền.

Quay đầu lại, hắn lập tức trông thấy một lão giả đang ngự kiếm phi hành về phía mình.

"Tại hạ Hà Vân Tông, Bách Thảo Đường ở trong Lâm Dương phường thị chính là cửa hàng do một tay ta gây dựng. Hôm nay ta vừa mới biết Lục đạo hữu đi ngang qua nơi đây. Chi bằng đạo hữu cùng ta trở lại phường thị và nâng chén nói chuyện vui vẻ một phen? Ngoài ra, vừa rồi ta đã ra tay trừng phạt mấy tên tộc nhân không có mắt trong Bách Thảo Đường,

nếu có chỗ nào sai sót cũng mong Lục đạo hữu thứ lỗi.” Lão giả này đã tóc bạc hoa râm, nhưng sắc mặt lại cực kỳ hồng hào, cũng đang ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ.

“Thì ra là Hà đường chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Lục Huyền liếc nhìn lão giả kia một cái, cũng lịch sự đáp lời.

Sau khi thiết lập nên mối quan hệ hợp tác với Bách Thảo Đường, coi như hắn cũng khá là quen thuộc vị Luyện đan đại sư tiếng tăm lẫy lừng trong phường thị này rồi, nhưng mãi đến tận hôm nay hắn mới có cơ hội gặp mặt.

“Vừa rồi chỉ là chuyện nhỏ, ta không để ở trong lòng, cho nên Hà đường chủ cũng đừng để tâm quá. Lần này ta đi ngang qua đây vì có nhiệm vụ tông môn trên người, sở dĩ tới Lâm Dương phường thị một chuyến, chỉ vì muốn thăm một người bạn cũ mà thôi, ta sẽ không trở về phường thị nữa.” Lục Huyền hờ hững nói.

“Không biết Lục đạo hữu xuất thân từ tông môn nào?” Lão giả tóc trắng tò mò hỏi.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, trong tay đã xuất hiện một tấm minh bài màu đen. Trên minh bài có vô số những thanh kiếm lớn nhỏ không ngừng trôi nổi lên xuống, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn từ bên trong ra.

“Vật này… Chẳng lẽ là Thiên Kiếm Tông?” Hà Vân Tông nhìn tấm minh bài thân phận của Thiên Kiếm Tông trong tay Lục Huyền, nghĩ ngợi một lúc mới lập tức nhớ ra nguồn gốc của thứ này, rồi vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt nói.

Sau khi lão biết có một tu sĩ Trúc Cơ đến Bách Thảo Đường, đã nhanh chóng cho điều tra và nắm được một ít tin tức về Lục Huyền. Thậm chí lão còn biết rõ Lục Huyền đã từng làm Linh thực sư hợp tác với Bách Thảo Đường bọn họ.

Khi biết được những thông tin này, trong đầu lão đã nảy ra ý định muốn kết bạn làm quen với hắn, rồi vội vã chạy tới nhà Hà quản sự, nhưng vồ hụt nên phải dùng toàn lực mới đuổi kịp Lục Huyền trên này.

Nhưng thân phận của Lục Huyền lại vượt xa tưởng tượng của lão, không ngờ hắn chính là đệ tử của Thiên Kiếm Tông tiếng tăm lừng lẫy trong Tu Hành giới.

Có thể nói, thân phận của tu sĩ Trúc Cơ phổ thông và tu sĩ Trúc Cơ đến từ đại tông môn, cách biệt một trời một vực.

Nghĩ tới đây, đột nhiên lão cảm thấy bản thân mình vừa bớt đi hai phần nắm chắc.

"Đúng vậy, ta đã may mắn trở thành đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông." Lục Huyền ăn ngay nói thật.

"Đúng rồi Hà đạo hữu, Hà quản sự của quý đường là bạn tốt vong niên của ta, cũng mong đạo hữu hãy chiếu cố ngài ấy một chút… Sau này, ta sẽ thỉnh thoảng quay về thăm bạn cũ, hy vọng ngài ấy sẽ không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn." Giọng điệu của Lục Huyền ẩn chứa một tia uy hiếp.

"Đó là chuyện nên làm, Hà quản sự cũng là một thành viên của Hà gia ta, đương nhiên đều là ngươi nhà mình cả, ta sẽ không để lão gặp phải một chút bắt nạt hay tổn thương nào." Sau khi biết thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông của Lục Huyền, lão giả tóc trắng trực tiếp nâng mức độ xem trọng hắn lên thêm mấy cấp bậc, mới vội vàng hứa hẹn.

Lão âm thầm ra quyết định phải chăm sóc chu đáo cho Hà quản sự, rồi cố gắng thông qua lão móc nối đường dây, tiếp xúc đến Lục Huyền.

Mặc dù lão là một trong số ít tu sĩ Trúc Cơ tại Lâm Dương phường thị, có được địa vị người người kính trọng, nhưng bên dưới bề nổi này lại đang có sóng ngầm chảy cuồn cuộn. Lão

không còn sống được bao nhiêu năm nữa, bây giờ miễn cưỡng lắm mới có thể duy trì được Bách Thảo Đường. Nhưng mấy chục năm sau, khi lão tọa hóa, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, Bách Thảo Đường sẽ bị các thế lực khác từng bước xâu xé nuốt chửng như thế nào.

Sự xuất hiện của Lục Huyền đã thắp sáng một tia hy vọng trong lòng lão.

"Vậy thì tốt." Lục Huyền gật đầu.

Trước lúc rời đi, hắn còn không ngừng nhắc nhở lão giả gầy gò kia mãi, nhất định phải giữ cẩn thận những món bảo vật mình tặng, ngay cả người thân cũng không thể tùy tiện để cho bọn họ biết được.

Có bảo vật hộ thân, cộng thêm lời hứa hẹn của Hà Vân Tông, có thể nói là sự an toàn của Hà quản sự đã được đảm bảo ở mức độ cao nhất.

Hắn không có cùng lão giả tóc trắng này trở về Lâm Dương phường thị nữa, nói chuyện với nhau vài câu xong là lập tức cáo từ rời đi.

Về phần Vương gia quản lý phường thị, mặc dù thái độ lúc bọn họ mời hắn tiến vào trong bí cảnh có chút cường thế, nhưng Lục Huyền cũng không thiệt hại bao nhiêu, thậm chí hắn còn đạt được Quỷ Diện Thạch Cô và Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm từ trong đó.

Cho nên, hắn vẫn giữ quan điểm nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không chủ động va chạm với bọn họ, có thể thuận lợi gặp Hà quản sự là hắn đã hài lòng rồi.

Chương 403: Giao Phối Vượt Loài?

"Đã đến lúc phải đi đến Vô Ngần Hải hoàn thành nhiệm vụ đóng giữ rồi. Không biết ta sẽ được mở mang kiến thức về những loại hải thảo hải thú kỳ dị gì đây?"

Sau khi báo đáp ân tình quá khứ của Hà quản sự, trong lòng Lục Huyền đã nhẹ nhõm hơn một chút, hắn truyền đạt một ý niệm vào trong đầu Phong Chuẩn rồi ngồi xuống. Phong Chuẩn cất tiếng hót véo von, lập tức hóa thành một luồng sáng xanh, bay vút qua rất nhiều dãy núi cao san sát.

…

Trên bầu trời cao vạn trượng.

Phong Chuẩn vỗ đôi cánh chim màu xanh rộng lớn, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể trong cơn cuồng phong hỗn loạn. Lục Huyền đứng trên lưng nó, chăm chú quan sát phía dưới. Trông những hòn đảo ở nơi này như những ngôi sao sáng với kích cỡ lớn nhỏ không đồng đều.

Mặt biển một đường kéo dài theo các đảo, thẳng đến xa tít tắp nhìn như không giới hạn, dưới ánh nắng vàng chiếu xuống, càng mang đến cảm giác lộng lẫy hùng vĩ bao la.

"Cuối cùng cũng đến Không Minh Đảo." Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình, hắn đưa mắt nhìn một hòn đảo có diện tích thật lớn nằm ở phía trước quần đảo bên dưới.

Sau khi rời khỏi Lâm Dương phường thị, hắn không đi đến những nơi khác mà trực tiếp men theo con đường đã vạch sẵn

từ trước trên bản đồ, chỉ trong hai ngày đã đến vùng lân cận Không Minh Đảo.

Hắn lập tức thu Phong Chuẩn vào Sinh Sinh Đại và chầm chậm đáp xuống Không Minh Đảo.

Không Minh Đảo kéo dài đến mấy trăm dặm, trên đảo có rất nhiều tảng đá lởm chởm kỳ lạ, chỉ khu vực trung tâm đảo là có nhiều tu sĩ và người phàm sinh sống.

Lục Huyền chậm rãi bước đi trên đường phố lát đá xanh.

Trên đường có rất nhiều tu sĩ, chủ yếu là Luyện Khí cấp thấp, thỉnh thoảng sẽ có một, hai tu sĩ Luyện Khí trung cấp, nhưng không nhìn thấy tu sĩ cao cấp nào. Nhóm tu sĩ trên đảo có sự khác biệt rõ rệt với tu sĩ trong Lâm Dương phường thị, bọn họ ăn mặc phóng khoáng hoang dã hơn, thậm chí còn có người trực tiếp cởi trần để lộ làn da phơi nắng biến thành ngăm đen bóng loáng.

Hai bên đường có rất nhiều quầy hàng, hàng hóa được bày bán cũng rất đặc sắc.

"Đạo hữu tới xem chút nào, có rất nhiều Ngân Ti Tảo vừa mới vớt lên từ trong biển, mỗi cân chỉ cần ba viên linh thạch." Một tu sĩ thanh niên ngăm đen ở bên cạnh, vừa thấy Lục Huyền đang đánh giá đồ vật trong quầy hàng của mình, lập tức nhiệt tình chào mời.

Trong gian hàng của gã có một đống lớn tảo biển màu bạc, trên tảo biển vẫn còn hơi ẩm ướt, trông giống như một lọn tóc màu bạc ướt sũng.

"Ngân Ti Tảo này dùng để làm gì?" Lục Huyền nắm một nhúm Ngân Ti Tảo lên, tò mò hỏi.

"Sau khi hong khô và nghiền nát, có thể dùng nó làm tài liệu luyện chế rất nhiều đan dược."

“Ta hiểu rồi, nhưng bây giờ ta không cần nó lắm.” Lục Huyền khéo léo từ chối của đối phương và tiếp tục đi dạo trên đường phố.

Không chỉ có linh thực, các loại tài liệu yêu thú, pháp khí, phù lục được bày bán trong các quầy hàng cũng đều cực kỳ lạ mắt khác biệt.

Rất nhiều dạng tài liệu yêu thú, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết chúng đến từ vùng biển, có hải ngư hải quy hải thú với đủ các hình dạng, hầu như đều ẩn chứa linh lực hệ thủy nồng đậm.

Pháp khí, phù lục được bày bán ở nơi này cũng có mối liên quan chặt chẽ với biển, Lục Huyền đã trông thấy không ít pháp khí phù lục thuộc loại ngự thủy rồi.

“Ồ?” Đang đi lang thang, đột nhiên Lục Huyền dừng lại phía trước một quầy hàng.

Trên gian hàng này có bày hai con hải thú đang hấp hối bị nhốt. Hình dáng của loại hải thú này khá là quái dị, nửa người dưới mọc đầy vảy cá màu xanh đen, còn có một cặp vây ngắn ngủi, không khác hải ngư là mấy, nhưng điều khiến Lục Huyền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chính là nửa người trên của con hải thú trước mặt lại có phần giống với con người.

Con ngươi của nó có màu xanh lục, mũi tẹt, từ trong đôi môi nhô ra rất nhiều chiếc răng sắc nhọn, thỉnh thoảng lại có nước miếng màu xanh nhạt chảy xuống đất, một mùi tanh hôi xộc vào mặt.

Mặc dù trông con hải thú kia vô cùng dữ tợn, nhưng các đường nét trên khuôn mặt lại có dấu vết rõ rệt của con người.

“Xin hỏi đạo hữu, hải thú này có lai lịch thế nào?”

Chủ quầy hàng là một nam tử cường tráng, trên mặt có một vết sẹo dài giống như con rết, lộ ra vẻ hung dữ.

“Đạo hữu, đây là Giao Nhân sinh sống trong biển sâu, ta và đồng bạn đã tốn rất nhiều công sức mới tóm được hai con này, có thể thuần hóa chúng, cũng có thể trực tiếp thu hoạch các loại tài liệu trên người chúng.” Nam tử cường tráng âm thầm dò xét khí tức Lục Huyền, lại thấy linh thức mình vừa thả ra hệt như trực tiếp rơi vào sâu bên trong vòng xoáy, không hề phản hồi, trong lòng cũng biết, bản thân đã đụng phải tấm sắt rồi, vết sẹo hình con rết trên mặt gã bất giác run lên hai cái, rồi mỉm cười nói.

“Giao Nhân… Vì sao chúng lại có vài phần giống loài người?” Lục Huyền kiềm chế thôi thúc muốn thử đút đồ ăn cho Giao Nhân một phen để tiếp tục hỏi.

“Tương truyền rằng, ở dưới biển sâu có một loại Giao thú, chuyên mê hoặc tu sĩ tiến vào trong bẫy, rồi cưỡng ép giao phối với bọn họ, cuối cùng sinh ra một loại quái vật không phải người cũng không phải thú.” Chủ quầy thoáng do dự một chút, cuối cùng cũng giải thích cho Lục Huyền.

“Giao phối vượt loài? Phá bỏ cách ly sinh sản [1]?” Lục Huyền theo bản năng nghĩ thầm.

“Khi những yêu thú khác biệt phẩm chủng và huyết mạch giao phối với nhau, chúng sẽ sinh sôi nảy nở ra thế hệ sau kiểu gì?”

Dường như hắn đã phát hiện ra một phương hướng đào tạo mới.

Phải biết rằng, trong quá trình bồi dưỡng linh thực, hắn đã thử tiến hành kích thích linh chủng, hoặc là trực tiếp thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng của linh thực, dựa vào đó để chúng xuất hiện biến dị, nhưng vẫn chưa động chạm đến linh thú.

Dựa vào tình huống này, nếu muốn thay đổi huyết mạch linh thú, hẳn là có thể cân nhắc đến chuyện lai giống một

phen.

Lục Huyền âm thầm nghĩ, rồi quyết tâm nếu có cơ hội sẽ thí nghiệm một phen.

Lại nói, nếu cho linh thú khác huyết mạch giao phối với nhau, thì khả năng chúng sinh sản ra đời sau gần như là bằng không, hơn nữa trong quá trình này, còn tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm khác.

Vấn đề là Lục Huyền có thể nắm giữ được trạng thái chi tiết của linh thú, nghĩa là bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể làm ra phương thức điều chỉnh thích hợp, từ đó gia tăng xác suất thành công lên đáng kể.

Hắn tiếp tục đi dạo trên đường phố một lúc, rồi đi tới khu vực trung tâm Không Minh Đảo.

“Nói cho đảo chủ các ngươi biết, người được Thiên Kiếm Tông phái tới đây, đã đến rồi.” Phía trước một tòa kiến trúc cao to nguy nga, Lục Huyền nói với một tu sĩ canh cửa.

“Thiên Kiếm Tông? Dạ dạ dạ! Tiểu nhân đi ngay!” Mới đầu, tu sĩ canh cửa còn hơi sửng sốt, nhưng gần như ngay lập tức, đã phản ứng kịp, rồi chạy như bay vào trong tòa kiến trúc phía sau lưng.

————apptruyen

[1] : Cách ly sinh sản, hay còn gọi là rào cản sinh sản, trong sinh học, từ này thường được dùng để đề cập đến các cơ chế ngăn chặn những loài khác nhau giao phối hiệu quả hoặc tạo ra con cái có khả năng sinh sản. Nó giống như một loại rào cản, chặn đứng dòng chảy gen giữa các loài khác nhau và là yếu tố quan trọng dẫn đến sự hình thành loài mới.

Chương 404: Không Minh Linh Ngư!

Rất nhanh, bên trong đã truyền đến một hồi gà bay chó sủa, gần như ngay sau đó, một đám tu sĩ đã vội vàng chạy từ bên trong ra.

"Không biết tiền bối giá lâm nên không đón tiếp từ xa, xin tiền bối thứ lỗi." Dẫn đầu là một tu sĩ nho nhã có hai gò má trắng nhợt, tu vi Luyện Khí cấp cao. Ngay khi nhìn thấy Lục Huyền và cảm nhận được dao động linh lực cảnh giới Trúc Cơ từ trên người hắn, đối phương đã tin tưởng lời nói vừa rồi đến tám - chín phần, lập tức khom lưng thật sâu hành lễ.

Hơn chục người phía sau cũng cung kính hành lễ.

"Ngươi là Tống Dục - đảo chủ Không Minh Đảo phải không?" Trước khi đến đây, Lục Huyền đã tìm hiểu sơ qua những tư liệu có liên quan đến Không Minh Đảo, cũng biết Không Minh Đảo vốn do một tiểu gia tộc họ Tống quản lý và đảo chủ tên là Tống Dục.

"Đúng là tại hạ, không biết nên xưng hô với tiền bối thế nào?" Hai mắt Tống Dục trộm liếc Lục Huyền một cái, thấy hắn cầm minh bài thân phận đặc thù của đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông trên tay, thì trịnh trọng hỏi.

"Lục Huyền, nhưng trước đó, ta từng nghe nói Tống gia các ngươi có chút nguồn gốc sâu xa với Thiên Kiếm Tông, ngươi gọi ta một tiếng sư thúc là được, đừng quá xa lạ như vậy."

“Vâng! Mời Lục sư thúc vào.” Tu sĩ nho nhã lập tức nghênh đón Lục Huyền tiến vào tòa kiến trúc hùng vĩ sau lưng.

Có rất nhiều tiểu gia tộc tương tự với Tống gia, hầu hết bọn họ đều do những đệ tử Thiên Kiếm Tông lưu lại ở bên ngoài thành lập nên.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn hết hi vọng đột phá, nhiều lần tấn chức cảnh giới Trúc Cơ đều thất bại nên đã nản lòng thoái chí, trực tiếp rời khỏi tông môn, đi ra bên ngoài sinh sôi nảy nở.

Vì vậy, gia tộc được xây dựng kia, cũng có mối quan hệ chặt chẽ với tông môn, bọn họ trực tiếp phụ thuộc vào tông môn, cũng thay tông môn trấn thủ một chỗ nào đó, rồi dựa theo nhu cầu để cung cấp các loại tài nguyên tu hành luyện đan luyện khí cho tông môn.

Khi Lục Huyền vẫn còn ở giai đoạn Luyện Khí, có một lần, hắn đã đi giải quyết vấn đề sâu bệnh cho tiểu gia tộc kia, bọn họ cũng rơi vào tình huống như trên, chỉ khác là sức ảnh hưởng của Tống gia này mạnh hơn tiểu gia tộc kia rất nhiều.

“Trong khoảng thời gian chờ bàn giao này, tình hình trên đảo thế nào? Không Minh linh ngư có gặp phải chuyện ngoài ý muốn lớn nào hay không?” Lục Huyền đi tuốt ở phía trước, trực tiếp hỏi Tống Dục đang đi phía sau mình một chút.

“Tất cả vẫn như bình thường, trước khi vị sư thúc kia rời đi đã sắp xếp chu đáo cẩn thận hết rồi. Mặc dù trong khoảng thời gian này, trên đảo không có sư thúc Trúc Cơ tọa trấn nhưng tình hình vẫn tương đối ổn định. Có phát sinh hai đợt săn trộm hải thú cỡ nhỏ ở khu vực gần vùng biển nuôi dưỡng Không Minh linh ngư, nhưng chúng ta đều đánh lui cả rồi, nên không con nào bị trộm.” Tống Dục cúi đầu, cung kính đáp.

“Không có gì dị thường là tốt.” Lục Huyền khẽ gật đầu một cái, hắn chỉ ước mình có thể yên ổn vượt qua ba năm này.

“Ta mới đến đây, không quen thuộc với các quần đảo và vùng biển xung quanh, mời Tống đảo chủ giới thiệu cặn kẽ tình hình cho ta. Nhất là những tu sĩ Trúc Cơ quanh đây, hoặc là yêu thú tam phẩm thường lui tới ở vùng biển này.”

“Tu sĩ Trúc Cơ…” Tu sĩ nho nhã cau mày suy nghĩ.

“Trên các hòn đảo xung quanh đây, cũng không có nhiều tu sĩ Trúc Cơ lắm, thậm chí rất nhiều đảo đều không có nổi một người sinh sống. Kỳ thật, xung quanh đây có mấy hòn đảo lớn, nhưng tình huống của chúng cũng tương tự Không Minh Đảo, đều bị đại tông môn nắm giữ trong tay, tu vi của tu sĩ tông môn đóng giữ ở đó cũng tương đương với sư thúc. Ngoài ra, vẫn còn vài hòn đảo khác, đã bị hai - ba tiểu tông môn chiếm giữ, mỗi tông môn như vậy đều có không ít hơn một tu sĩ Trúc Cơ, còn có mấy gia tộc độc lập khác nữa, phía sau lưng bọn họ đều thấp thoáng có bóng dáng của cao thủ cảnh giới Trúc Cơ.” Tống Dục nói tường tận tình hình.

“Mặt khác, ta còn nghe nói, có người từng bắt gặp tung tích của tu sĩ Trúc Cơ ở một số hòn đảo hẻo lánh, có lẽ bọn họ đi đến hòn đảo này để tránh né kẻ thù. Về phần Không Minh Đảo, hiện giờ chỉ có một mình Lục sư thúc ở trên đảo mà thôi.”

Không biết tu sĩ nho nhã nghĩ đến cái gì, trên mặt lại lộ ra biểu cảm nhẹ nhõm, như vừa trút được gánh nặng.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, trên đảo không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng lão và cả Tống gia lại luôn ở trong trạng thái căng thẳng, chỉ sợ Không Minh linh ngư đang nuôi dưỡng gặp phải tổn thất nặng nề. Nhưng khi Lục Huyền xuất hiện, có tu sĩ Trúc Cơ của danh môn chính

phái đứng ra tọa trấn, lão như tìm được một chỗ dựa, khiến trong lòng yên tâm vô cùng.

Chờ Lục Huyền ngồi xuống, rất nhanh đã có các loại linh trà linh quả được dâng lên. Sau khi trò chuyện một lúc, nhiều món ăn được làm từ linh ngư lại được đưa tới.

"Lục sư thúc, đây là Không Minh linh ngư khá nổi danh trong Tu Hành giới, bởi vì địa hình đặc thù nên nó được coi là đặc sản của Không Minh Đảo, mời sư thúc thưởng thức."

Lục Huyền cúi đầu, trước mắt hắn là một con linh ngư hấp, cách chế biến cực kỳ đơn giản, nhưng vẫn đảm bảo được độ tươi ngon của thịt đến mức tối đa.

Thịt cá trắng đến mức gần như trong suốt, không ngừng tỏa ra ánh sáng trong trẻo như pha lê. Vừa đưa vào trong miệng, thịt cá đã tan chảy, vị tươi mới thơm ngon nồng đậm nhanh chóng truyền khắp tứ chi bách hài của Lục Huyền. Ngay sau đó, toàn bộ phần cơ bắp và kinh mạch trong cơ thể hắn đều trở nên thư thái, ngây ngất và dễ chịu vô cùng, tựa như đang được một dòng nước ấm bao bọc lại từ bên trong.

Ngoài ra, trên bàn còn có thịt linh ngư kho tàu, canh linh ngư… Nhưng phương thức nấu ăn khác nhau đều mang đến những hương vị độc đáo riêng biệt, khiến cho Lục Huyền chìm trong bữa tiệc tuyệt vời, dư vị bất tận.

"Ngon lắm, không hổ là Không Minh linh ngư, cá đúng như tên gọi." Lục Huyền nghiêm túc thưởng thức, rồi liên tục ngợi khen.

Sau khi cơm nước no nê, hắn đi đến một căn phòng trang nhã được Tống Dục sắp xếp cho mình nghỉ ngơi. Vào thời điểm hắn đang định kiểm tra tình trạng của đám linh thực bên trong Sinh Sinh Đại, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Tống Dục dẫn theo một thiếu niên thanh tú và hai thiếu nữ xinh đẹp đi vào. Thiếu niên nọ còn chưa thoát vẻ ngây thơ trẻ con, ánh mắt nhìn Lục Huyền có bảy phần ngưỡng mộ, ba phần tò mò. Hai thiếu nữ kia, người thì xinh tươi quyến rũ, người thì thanh tú động lòng người, ai nấy đều rất ngoan ngoãn dễ bảo.

Mỗi người trong nhóm bọn họ đều nâng trên tay một chiếc hộp gỗ tinh xảo, hộp gỗ rất nặng, không biết bên trong đựng cái gì.

"Tống đảo chủ đây là?"

"Lục sư thúc một mình đi tới hòn đảo hoang vắng này, ta sợ ngài có phần không quen nên đã phái hai thị nữ tới, sư thúc cứ tùy ý sai bảo." Tu sĩ nho nhã kia nịnh nọt cười nói.

"Không cần." Lục Huyền dứt khoát từ chối: "Ý tốt của Tống đảo chủ, ta xin nhận, nhưng ta đã quen sống một mình, không thích có người quấy rầy cuộc sống của mình, nên mời ngươi đưa hai thiếu nữ này về đi."

Chương 405: Ai Ngờ Vị Sư Thúc Này Không Yêu Mỹ Nhân, Chỉ Yêu Làm Ruộng…

“Hai người các ngươi nghe Lục sư thúc nói chưa? Mau để cái hộp kia xuống, rồi tạm thời lui ra sau đi.”

Hai thiếu nữ nhẹ nhàng đặt chiếc hộp gỗ xuống rồi từ từ bước ra khỏi phòng.

“Trong hộp đều là một ít đặc sản của Không Minh Đảo, có trứng cá do Không Minh linh ngư sinh ra, đã được xử lý bằng phương pháp đặc biệt, không chỉ có hương vị thơm ngon còn có tác dụng tương tự như Uẩn Linh Đan, có thể tăng cường một chút linh lực cho tu sĩ.” Tống Dục mở hộp gỗ ra, mặt ngoài cùng được phủ một tầng trứng cá khô quắt màu trắng sữa, lớn bằng đầu ngón tay, tràn ngập linh lực nhàn nhạt.

Ánh mắt Lục Huyền ngưng tụ lại, thông qua linh thức, hắn nhanh chóng cảm nhận được phía dưới tầng trứng cá này còn có một điều bí ẩn khác, bởi vì ngoài trừ tầng trứng cả nông cạn ở phía trên, bên dưới rõ ràng là linh thạch!

Khóe miệng hắn không khỏi lộ ra nụ cười mỉm.

“Đặc sản của Tống đảo chủ, ta xin nhận. Không biết nên xưng hô với vị tiểu đạo hữu này như thế nào?” Hắn đã đại khái đoán được mục đích Tống Dục dẫn thiếu niên thanh tú này tới đây rồi, nên chủ động hỏi.

“Đây là Tống Vân, tên nhi tử không nên thân của ta. Thiên phú của nó cũng gọi là tạm được, chừng mười lăm, mười sáu tuổi đã đạt đến tu vi Luyện Khí tầng năm. Tống Vân, còn không mau bái kiến Lục tiền bối.”

“Lục tiền bối.” Thiếu niên thanh tú lập tức cung kính chào hỏi.

“Không tệ.” Lục Huyền khen ngợi, khi ở độ tuổi của thiếu niên này, hắn cũng chỉ là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai mà thôi. Đúng là trong đám thiếu niên cùng thế hệ, thiếu niên này cũng có thiên phú không tệ rồi.

“Tuổi còn trẻ đã có tu vi Luyện Khí trung cấp, có hy vọng không nhỏ bái nhập vào tông môn. Như vậy đi, về sau nếu rảnh rỗi, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một chút, tránh được một chút đường rẽ cho ngươi.” Lục Huyền điềm đạm nói.

Hắn có thể đi đến ngày hôm nay, mặc dù phần thưởng từ quầng sáng chiếm công lao tuyệt đối, nhưng nói gì thì nói hắn cũng tu hành công pháp thượng phẩm 《Đại Ngũ Hành Công》, lại có nghiên cứu sâu về kiếm đạo, cộng thêm quá trình bồi dưỡng Kiếm Thảo đã hấp thu nhiều gói kinh nghiệm kiếm ý, có thể nói, chuyện chỉ điểm cho tu sĩ Luyện Khí trung cấp tuyệt đối không thành vấn đề.

“Còn không mau tạ ơn Lục sư thúc!” Tống Dục cười cười, lập tức đá một cước vào ngươi Tống Vân đang đứng đơ ra tại chỗ.

Lần này, lão dẫn theo hai thị nữ và rất nhiều linh thạch đến đây, ngoại trừ lấy lòng Lục Huyền, cũng ôm theo một chút ý tưởng riêng tư, hy vọng Lục Huyền có thể thoáng chỉ điểm Tống Vân một phen, không ngờ Lục Huyền lại chủ động đề nghị, khiến lão cảm thấy tiêu khoản linh thạch này là đúng chỗ rồi.

Tu sĩ Trúc Cơ một kèm một, có lời hơn rất nhiều so với chuyện giảng dạy quy mô lớn của những tiểu môn tiểu phái trên hòn đảo. Nếu giành được một cơ hội như vậy, dù tiêu nhiều linh thạch hơn nữa cũng không sao.

"Đúng rồi Tống đảo chủ, không biết trên đảo có nơi nào linh khí tương đối dồi dào, thổ nhưỡng cũng đầy đủ màu mỡ hay không? Ta cần một nơi để gieo trồng linh thực."

"…"

"Tìm chỗ gieo trồng linh thực?" Tống Dục có chút không kịp phản ứng, đường đường là một tu sĩ Trúc Cơ, khi tới hòn đảo xa xôi hoang vu này, điều đầu tiên đối phương nghĩ tới lại là đi tìm một mảnh đất để bồi dưỡng linh thực?

"Ý của sư thúc là…" Trong đầu lão không ngừng đoán già đoán non, nhưng vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của Lục Huyền.

"Không có ý gì khác, ta chỉ muốn làm ruộng, ý nghĩa như trên mặt chữ mà thôi. Ta vốn không có sở thích nào khác, chỉ thích nhất là trồng vài ba cây hoa cỏ, vừa bồi dưỡng linh thực vừa nuôi dưỡng tâm cảnh." Lục Huyền nhẹ nhàng bình tĩnh đáp.

Nếu không tìm được một mảnh linh điền phù hợp, thì rất nhiều linh thực trong Sinh Sinh Đại của hắn sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao Sinh Sinh Đại cũng chỉ là bảo vật tam phẩm, mặc dù nó có thể duy trì sinh cơ bên trong linh thực, làm chậm lại quá trình xói mòn sức sống, nhưng hiệu quả đối với linh thực tam phẩm đã không rõ ràng rồi, chứ chưa nói đến linh thực tứ phẩm, nếu để lâu, có thể gây tổn thương cho linh thực, ảnh hưởng đến phẩm chất, từ đó cũng ảnh hưởng đến quầng sáng phần thưởng sẽ xuất hiện sau khi linh thực thành thục.

Đây là điều mà Lục Huyền không thể nào thừa nhận nổi, vì vậy ngay khi tiến vào Không Minh Đảo, suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là tìm một mảnh linh điền thích hợp, sau đó di dời đống linh thực ở trong Sinh Sinh Đại ra.

"Ta sẽ đi tìm một mảnh linh điền phù hợp giúp sư thúc ngay." Tống Dục nhạy bén cảm nhận được sự gấp gáp trong lòng Lục Huyền, mới lập tức nói.

Nói xong, lão lập tức dẫn theo hai thị nữ nọ rời đi. Vốn dĩ hai nữ tử sở hữu những nét đặc sắc khác nhau này đã được bọn họ lựa chọn tỉ mỉ, ông ta đưa hai nàng ấy tới đây là để lấy lòng Lục Huyền, ai ngờ vị sư thúc trước mắt này lại không yêu mỹ nhân, chỉ yêu làm ruộng…

"Chẳng lẽ đây chính là lý do sư thúc tuổi còn trẻ như thế đã đột phá đến Trúc Cơ?" Trong đầu lão vừa nảy ra ý nghĩ vô cùng hoang đường này vừa vội vã dẫn Tống Vân rời đi.

Mặc dù yêu cầu của Lục Huyền có vẻ hơi vô lý, nhưng Tống Dục cũng nhanh chóng tìm được một nơi thích hợp rồi.

Ngày hôm sau, Tống Vân đến sớm và dẫn Lục Huyền đi tới mảnh linh điền vừa được Tống gia tìm thấy. Linh điền này nằm khá gần khu trung tâm của Không Minh Đảo, diện tích khoảng sáu - bảy mẫu, nhỏ hơn tòa sơn phong tại nội tông kia rất nhiều.

"Lục tiền bối, mảnh linh điền này vốn thuộc về một tán tu Luyện Khí cao cấp đến từ Không Minh Đảo chiếm giữ, sau khi biết được nhu cầu của ngài, Tống gia chúng ta đã mua lại nó với giá cao, tán tu kia cũng trực tiếp chuyển đi ngay trong đêm rồi." Thấy Lục Huyền đang đánh giá linh nhưỡng trong linh điền mới, Tống Vân nhanh chóng giải thích.

"Không có hành vi ép mua buộc bán chứ?" Lục Huyền ngắm nhìn xung quanh, rồi thuận miệng hỏi.

“Tuyệt đối không, tán tu kia khai khẩn mảnh linh điền này chỉ vì kiếm chút linh thạch, chúng ta cấp đủ số linh thạch, hắn suy nghĩ trong chốc lát đã lập tức đồng ý rồi.” Tống gia biết Lục Huyền vốn xuất thân từ danh môn chính tông, ít nhất là trên bề nổi, sẽ không cho phép thực hiện những hành vi bẩn thỉu, vì vậy bọn họ thà tiêu nhiều linh thạch, còn hơn làm Lục Huyền mất hứng.

“Xung quanh mảnh linh điền này đã được bố trí Tụ Linh Trận, rất thích hợp để tiền bối bồi dưỡng linh thực. Ngoại trừ thứ này, chúng ta cũng nhớ kỹ yêu cầu của ngài, phía sau đình viện có một vách núi đá, bên dưới núi đá có một nhánh địa hỏa.” Tống Vân giới thiệu cặn kẽ tình huống của linh điền.

Lục Huyền gật đầu, xem xét đến nhu cầu sinh trưởng của Địa Hỏa Tâm Liên, lúc hắn bảo Tống gia đi tìm kiếm linh điền, đã đặc biệt dặn dò bọn họ tìm kiếm một mảnh linh điền có địa hỏa bao quanh.

Bản thân Không Minh Đảo là một hòn đảo, thỉnh thoảng sẽ bùng phát dị hỏa, cho nên chuyện tìm địa hỏa cũng không tính là khó khăn.

“Các ngươi thật có tâm.” Lục Huyền mỉm cười nói với Tống Vân.

Tuy linh khí linh điền ở nơi này kém động phủ bên trong Thiên Kiếm Tông quá xa, nhưng đã mạnh hơn linh khí bên trong linh điền ở Lâm Dương phường thị rất nhiều rồi. Có thể tìm được một mảnh linh điền như vậy ở hòn đảo heo hút nghèo nàn này, hắn đã cảm thấy vô cùng hài lòng rồi.

“Tiền bối vừa ý là tốt rồi.”

Lục Huyền tùy tiện khen ngợi một câu, cũng khiến Tống Vân được sủng ái mà lo sợ, niềm vui không thể kiềm chế lập tức xuất hiện trên khuôn mặt.

Chương 406: Làm Ruộng Trên Hoang Đảo!

"Cuối cùng cũng có thể thả nhóm bảo bối từ bên trong Sinh Sinh Đại ra ngoài rồi."

Chờ sau khi đoàn người Tống Vân rời đi, Lục Huyền lập tức bố trí một cái trận pháp đơn giản, rồi mở Sinh Sinh Đại ra.

Con đầu tiên nhảy ra ngoài chính là Phong Chuẩn mũm mĩm, nó không ngừng vỗ vỗ đôi cánh chim màu xanh nhạt, có thể nhận ra nhóc con này không thoải mái khi ở bên trong kia cho lắm.

Theo sau là Đạp Vân Linh Miêu với những bước đi uyển chuyển, trực tiếp vọt ra khỏi Sinh Sinh Đại, con ngươi xanh biếc bắt đầu liếc nhìn bốn phía, hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai nó vô cùng cảnh giác không ngừng chuyển tới chuyển lui.

Yêu Quỷ Đằng theo sát phía sau, sau khi bò ra ngoài, nhánh dây leo màu xám lạnh của nó nhẹ nhàng lắc qua lắc lại. Chờ đến lúc cảm nhận được quanh đây không có dấu hiệu của linh thực tốt trân quý hiếm thấy nào, nó lập tức lộ vẻ uể oải nằm trên mặt đất, bày ra dáng vẻ 'đời này… ta sống không còn gì luyến tiếc nữa rồi'.

"Phong Lôi Kiếm Thảo! Cứ trồng ở chỗ này đi." Lục Huyền tìm được một khu vực trống trải, trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật và trồng Phong Lôi Kiếm Thảo vào trong linh nhưỡng.

Kiếm Thảo đã dài đến ba thước, thân kiếm có màu xám đen, thân đứng thẳng tắp, mũi kiếm chĩa lên trời. Vừa trồng xuống không được bao lâu, xung quanh Kiếm Thảo đã tự động xuất hiện những tia Phong Lôi kiếm khí nhỏ bé, chúng trực tiếp xoay tròn, phát ra từng tiếng kiếm ngân rất nhỏ.

"Cần tìm một chỗ râm mát cho Nguyệt Lâm Thảo."

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền nhanh chóng dâng trào, khiến cho đám đất đá trong mảnh linh điền trên đảo không ngừng biến hóa. Chừng mấy hơi thở sau, hắn đã dựng lên một cái lều thô sơ, chỉ nhằm mục đích ngăn chặn ánh mặt trời chói chang nóng bỏng chiếu xuống Nguyệt Lâm Thảo. Chờ tới khi màn đêm buông xuống, hắn sẽ dỡ cái lều này ra, để cho cây tha hồ hấp thu ánh trăng.

Tiếp theo là Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, hơn chục tổ trùng có kết cấu quái dị trực tiếp liên kết với nhau, vừa lạ lùng vừa hài hòa, hình thành nên một mối quan hệ cộng sinh kỳ dị.

Sau khi trồng xong Huyền Trùng Đằng, Lục Huyền lập tức trồng Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm và Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm xuống đất, bởi vì hắn còn chưa tu luyện hai loại kiếm quyết tương ứng với Kiếm Thảo đến trình độ tinh thông, cho nên chúng chỉ có thể hấp thu linh khí, tạm thời duy trì sinh cơ.

Ngoài ra, hắn còn trồng thêm mười cây Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, sau khi chúng thành thục, chủ yếu sẽ dùng để ngưng kết linh chủng và mở rộng quy mô gieo trồng Kiếm Thảo. Sau đó, hắn sẽ dùng lượng lớn linh chủng đời sau đi cải tạo phẩm chủng Kiếm Thảo.

Hầu hết mảnh linh điền trước mặt đều được sử dụng để bồi dưỡng Thủy Huỳnh Thảo. Trước đó, hắn đã ngưng kết được gần một trăm sáu mươi hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo, đây cũng là chìa khóa trợ giúp Lục Huyền đột phá đến giai đoạn Trúc Cơ trung kỳ chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Tư chất của hắn vốn bình thường, lại thêm linh khí trên Không Minh Đảo tương đối loãng, nếu không có quầng sáng đến từ Thủy Huỳnh Thảo gia tăng tu vi cho hắn, cũng không biết đến ngày tháng năm nào, hắn mới đi hết con đường này rồi thuận lợi đột phá trung kỳ.

Lục Huyền trồng Thủy Huỳnh Thảo xong, lại đi tới phía sau đình viện, nhảy xuống dốc đá, đi sâu vào một cái hang bên dưới, và tìm được một nhánh địa hỏa nhỏ bé.

"Cũng tạm đủ dùng, cùng lắm thì lại dùng Thanh Mộc Nguyên Khí thúc cho chúng chín muồi là xong."

Hắn đặt Địa Hỏa Tâm Liên đã kết kha khá hạt sen màu đỏ nhạt vào trong dung nham nóng bỏng.

Sau khi Địa Hỏa Tâm Liên được dung nham nóng hầm hập cọ rửa hết lần này đến lần khác, sinh cơ cũng khôi phục được khá nhiều, thân rễ và lá sen tỏa ra ánh sáng màu đỏ đậm rạng ngời rực rỡ, chói lọi loá mắt.

"Về phần vài cây linh thực âm phủ này, chẳng cần để ý quá nhiều như vậy, cứ trồng chung một chỗ với những linh thực khác thôi."

Đến lúc này, Lục Huyền mới trở lại linh điền, lấy ba chủng linh thực âm phủ ra.

Hai cây Quỷ Diện Thạch Cô, trên bề mặt đá xám có mọc ra những đường hoa văn kỳ lạ, nhìn kỹ lại sẽ có cảm giác chúng giống hệt một khuôn mặt quỷ dị, có thể hút cạn cả linh hồn người khác.

Kinh Cức Cốt đã phát triển thành một rừng xương trắng nhỏ, những đoạn xương trắng dài mảnh sinh trưởng bừa bãi khắp nơi, bên cạnh chúng còn mọc vô số gai xương thật nhỏ, chi chít rậm rạp, nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác lạnh người,

tựa như đám này có thể hút một bộ thi hài yêu thú mới mẻ thành cái xác khô chỉ trong trong nháy mắt.

Mấy chục con mắt tà dị đồng thời mở ra trên thân cây khô già như bị lão hóa của Bách Đồng Quỷ Mộc, cả đám cùng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, thậm chí từng con ngươi còn khe khẽ chuyển động. Bên trên một số con mắt này vẫn còn treo con ngươi của yêu thú đã khô không khốc, tất cả đều được hong gió lâu ngày, giống như những chiếc đèn lồng màu xám trắng cũ nát yếu ớt, khẽ đung đưa qua lại.

Một luồng khí mát lạnh truyền đến từ cổ Lục Huyền, đột nhiên cảm giác khó chịu do hàng chục con mắt kỳ dị gây ra đã biến mất không còn đâu nữa.

Hắn tìm một góc hẻo lánh, trồng ba loại linh thực âm phủ này xuống.

Ở Không Minh Đảo này không có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm phòng hộ như tiểu viện tại Kiếm Môn trấn, lại thêm tiểu trấn kia vốn nằm gần Thiên Kiếm Tông nên rất khó bắt gặp bóng dáng của tà tu, vì vậy, Lục Huyền không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn của linh thực.

Trong Thiên Kiếm Tông, hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nho nhỏ, chuyện trồng rất nhiều linh thực âm phủ có thể sẽ làm người khác chú ý đến, thậm chí còn khiến bọn họ nghi ngờ về lai lịch và mục đích của hắn.

Nhưng Không Minh Đảo thì khác, với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ cộng thêm thân phận đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông, có thể nói, hắn chính là một trong những tu sĩ có quyền lực cao nhất tại nơi này, cũng như tại các hòn đảo xung quanh nơi này, dù bị ai đó phát hiện ra những loại linh thực này, cũng không đáng ngại.

Vì vậy, Lục Huyền chẳng kiêng kỵ gì, cứ dứt khoát trồng những loại linh thực âm phủ như Kinh Cức Cốt này vào cùng một chỗ với những loại linh thực khác.

“Cuối cùng cũng xử lý ổn thỏa mọi thứ rồi, ta đã chuẩn bị bắt đầu sự nghiệp làm ruộng kéo dài ba năm trên đảo hoang rồi.”

Mặc dù linh khí linh nhưỡng trên Không Minh Đảo kém hơn Thiên Kiếm Tông rất nhiều, nhưng Lục Huyền vẫn giữ thái độ lạc quan đối mặt với nó.

Trong khoảng mười ngày tiếp theo, hắn một mực đóng cửa không ra ngoài, cẩn thận nuôi dưỡng và chăm sóc rất nhiều loại linh thực bên trong linh điền.

Thời gian này, tu sĩ nho nhã Tống Dục có đến mời hắn tham dự yến hội mấy lần, sau khi Lục Huyền đi được một - hai lần thì lịch sự từ chối lời mời của đối phương và toàn tâm toàn ý, chuyên tâm vào linh thực.

“Kinh Cức Cốt tam phẩm thành thục.”

Ngày hôm đó, khi đang dò xét linh điền, Lục Huyền chợt phát hiện thanh tiến độ hơi mờ bên dưới Kinh Cức Cốt đã tràn đầy.

Hắn vui mừng quá đỗi, cẩn thận rút bụi kinh cức được bao bọc bởi một đống xương trắng kia ra.

Chương 407: Bạch Cốt Ma Khôi!

Rễ cây ăn sâu vào trong lòng đất. Ở thời điểm nhổ nó ra, hắn có cảm giác như mình vừa khai quật được một đoạn xương trắng âm u còn dính một ít bùn đất, nhìn nó cực kỳ giống bộ hài cốt bị chôn dưới đất, sau rất nhiều năm mới được trông thấy ánh mặt trời.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên Kinh Cức Cốt, nhanh chóng có được thông tin chi tiết về nó.

【Linh thực Kinh Cức Cốt tam phẩm, được bồi dưỡng từ tinh hoa hài cốt, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế khôi lỗi cấp cao hoặc là một số pháp khí tà dị về bạch cốt đạo.】

"Phẩm chất tốt, có lẽ chịu ảnh hưởng của lần di dời vừa rồi, lại cộng thêm nó luôn ở bên trong Kiếm Môn trấn, không được ta bồi dưỡng tỉ mỉ, có được phẩm chất bực này đã tương đối khá rồi." Lục Huyền thầm suy đoán nguyên nhân trong đó.

Hẳn là các loại hài cốt phẩm cấp cao như Lục Mục Xích Thiết Hạt, Man Giáp Ngưu … đã đóng góp một vai trò không nhỏ trong chuyện này, bằng không… Rất khó đạt được Kinh Cức Cốt tam phẩm thành thục phẩm chất tốt.

Hắn cất Kinh Cức Cốt đi, lực chú ý lại chuyển lên quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Quầng sáng khẽ nhấp nháy, bề ngoài nổi lên rất nhiều hư ảnh hình xương trắng.

Ôm theo cõi lòng đầy chờ mong, Lục Huyền chạm nhẹ vào mặt ngoài của quầng sáng. Trong phút chốc, quầng sáng đã biến thành vô số đốm sáng nhỏ bé tràn vào trong cơ thể hắn.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch Kinh Cức Cốt tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Bạch Cốt Ma Khôi.】

Một khối cầu to bằng cái đầu em bé lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Thoạt nhìn, sẽ có cảm giác khối cầu mấp mô lồi lõm này vốn được tạo thành từ vô số những đoạn xương trắng nhỏ bé, phát ra quang mang dày đặc.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên khối cầu tối tăm kia, chỉ trong nháy mắt đã biết thông tin chi tiết về nó.

【Bảo vật tứ phẩm Bạch Cốt Ma Khôi, cực kỳ cứng rắn, ngang với pháp khí tứ phẩm. Dưới sự khống chế của linh thức, có thể tự do chuyển đổi thành nhiều loại hình dạng.】

【Sau khi linh năng cạn kiệt, cần hấp thu tinh hoa hài cốt của tu sĩ cao cấp hoặc yêu thú để bổ sung.】

"Bảo vật tứ phẩm, còn có thể tùy ý chuyển đổi nhiều hình thái sao?"

Lục Huyền vô cùng vui vẻ ngắm Bạch Cốt Ma Khôi trong tay, tâm niệm vừa động, đột nhiên những chiếc gai xương rậm rạp chằng chịt lại mọc ra từ trên khối cầu xương trắng trên tay hắn.

Gai xương dài chừng nửa mét, sắc bén vô cùng, trông như một con nhím.

Ngay sau đó, rất nhiều đoạn gai xương đột nhiên mềm ra, khối cầu nhanh chóng kéo dài thành một cây thương bằng xương dài hơn nửa trượng.

Lục Huyền cầm thanh trường thương âm u lạnh lẽo kia trên tay, chĩa thẳng mũi thương vào một tảng đá lớn ở phía xa, ý niệm khẽ động.

"Bắn nào! Thần thương!"

Trong chớp mắt, cây thương nọ cấp tốc kéo dài, trực tiếp đâm vào tảng đá với tốc độ ánh sáng. Tảng đá nhanh chóng vỡ tan, những mảnh đá vụn lớn nhỏ bay tán loạn ra bốn phương tám hướng, rơi vãi đầy dưới đất.

"Hiệu quả khá tốt." Lục Huyền híp mắt nghĩ thầm.

Được linh thức của hắn khống chế, khối cầu xương trắng liên tục biến đổi thành nhiều hình dạng khác nhau như kiếm xương, thương xương, cùng với mũi tên xương bay khắp bầu trời, để hắn thỏa thích chơi hồi lâu.

Thời gian ở trên đảo trôi qua cực nhanh, lúc đầu Tống Dục còn không quen, đến giờ cũng dần dần quen thuộc với mọi hành vi của Lục Huyền. Lão chỉ lưu lại một tấm Truyền Tấn phù ở nơi này, dùng làm phương tiện liên lạc trong các tình huống khẩn cấp, chẳng hạn như hải thú tấn công hòn đảo, hay có tà tu hoặc tà ma nào đó xâm nhập Không Minh Đảo. Thời gian còn lại, lão chỉ để Tống Vân làm trung gian qua lại, báo cáo với Lục Huyền những chuyện xảy ra gần đây trên đảo.

Lúc rảnh rỗi, Lục Huyền sẽ chỉ điểm công pháp kiếm quyết cho Tống Vân, bởi vì hắn gieo trồng Kiếm Thảo đã nhiều năm, lại cộng thêm bản thân từng hấp thu mấy gói kinh nghiệm kiếm ý, nên trên phương diện kiếm đạo, hắn cũng được coi là khá tinh thông.

Được hắn thuận miệng chỉ điểm mấy chỗ, Tống Vân đã tiến bộ rất nhiều về kiếm thuật.

Cuộc sống trải qua vừa đơn giản vừa phong phú.

…

Tại một tòa nhà cao tầng hướng ra biển trên vùng hải vực khôn cùng.

Tòa nhà này cao hơn trăm trượng, trên đỉnh cao nhất có hai tu sĩ với phong thái phi phàm đang đứng thẳng.

Đó là một nữ tử có khuôn mặt sắc sảo và một thanh niên khí chất biếng nhác, đều đang ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ.

Lúc này, trong tay người thanh niên đang cầm một chiếc cần câu dài mười mấy trượng, không rõ dây câu được làm từ loại nguyên liệu gì, chỉ thấy hoa văn trên sợi dây câu dài mảnh gần như không thể nhìn rõ, chỉ biết rằng, khi để nó dưới ánh nắng chiếu rọi, thứ này sẽ tỏa ra một tia sáng màu trắng bạc.

Bỗng nhiên cần câu buông thõng xuống.

Vẻ mặt thanh niên lười biếng không thay đổi, một tay gã nắm chặt cần câu đang có sức giật to lớn, bắp tay đầy cơ thoáng co giật, trực tiếp vung cần về phía sau.

Một con cá chép dài hai trượng đã bị móc trên lưỡi câu to bằng cổ tay người lớn. Con cá chép này có hình thù khá kỳ dị, thân thể thon dài, khá tương tự với Giao Long, sợi râu cá không ngừng nhảy nhót, vùng vẫy giữa không trung.

"Thạch đạo hữu đúng là người lão luyện, lại có thể dễ dàng câu được một con Long Lý nhị phẩm quý hiếm như vậy." Nữ tử sắc sảo đứng bên cạnh, khẽ liếc nhìn con cá chép lớn, mặt không biểu cảm lạnh lùng khen ngợi một câu.

"Ha ha, Chu đạo hữu quá khen. Không uổng công ta dùng thủ đoạn đặc biệt để luyện chế ra được một cái cần câu có thể so với pháp khí, lại dùng thịt yêu thú tam phẩm làm mồi nhử, cho nên mới may mắn câu được một con Long Lý quý hiếm như thế. Xem chừng nó nặng khoảng hơn năm trăm cân." Thanh niên được gọi là Thạch đạo hữu kia khẽ ước lượng sức nặng từ chiếc cần câu trong tay, rồi vừa cười vừa nói.

"Chút nữa ta và Chu đạo hữu cùng trở về đảo, nếm thử hương vị của con Long Lý này."

"Mỗi ngày Thạch đạo hữu đều tới bờ biển câu hải ngư như vậy, thực sự không lo lắng về đệ tử nội môn mới tới Không

Minh Đảo kia sao?" Nữ tử sắc sảo nhàn nhạt nói.

"Ồ? Đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông mới tới à? Ngày nào ta cũng ở bên bờ biển, đã lâu rồi không chú ý tới tin tức bên kia." Thanh niên lười biếng khẽ ồ một cái, rồi đưa mắt nhìn về phía nữ tu.

"Hắn đã đến đây được hơn nửa tháng rồi."

"Tình hình người mới tới kia thế nào? Có ngang ngược bá đạo như tên Tiết mọi rợ trước đó không?" Thanh niên nọ chầm chậm thu sợi dây câu có vẽ phù văn kia về, thuận miệng hỏi.

"Tính cách không giống nhau, có thể nói là hai thái cực, điểm chung duy nhất là quái dị như nhau."

"Hửm, quái dị như thế nào?"

"Theo tin tức truyền đến từ Không Minh Đảo, tuổi tác của tu sĩ mới tới đóng giữ vô cùng trẻ, hắn vừa mới đặt chân lên đảo, đã lập tức yêu cầu Tống gia tìm kiếm một mảnh linh điền cho hắn." Nữ tu sắc sảo cực kỳ thông thạo tin tức, chậm rãi nói.

"Tìm linh điền? Chẳng lẽ tu sĩ mới tới đóng giữ này là một Linh thực sư?" Trong mắt thanh niên biếng nhác lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó cười nói.

"Chắc vậy, trong vòng nửa tháng qua hắn luôn ở trong linh điền, rất ít khi đi ra ngoài, thậm chí đảo chủ Tống Dục của Không Minh Đảo có đến mời mấy lần cũng không ngoại lệ."

"Đúng là rất hiếm lạ, nhưng thân là Linh thực sư, chắc hẳn người này không quá am hiểu đấu pháp, ta đoán đối phương đến đây chỉ để cho có mà thôi."

Chương 408: Chỉ Là Một Tên Linh Nông Mà Thôi!!!

Thanh niên kia nói xong, lập tức kéo con Long Lý to lớn kia lên, rồi ném nó xuống tấm ván trên nóc tòa nhà cao tầng.

Rất nhanh đã có hai tu sĩ Luyện Khí cao cấp chạy tới, trói chặt con Long Lý bằng một món pháp khí loại dây thừng.

Linh thực phẩm cấp thấp thì không sao, phương thức đào tạo đơn giản, chu kỳ trưởng thành khá ngắn. Nhưng linh thực phẩm cấp cao, lại cần tu sĩ hao phí rất nhiều sức lực và thời gian bồi dưỡng đi chúng, vì vậy, quá trình này rất có thể sẽ làm ảnh hưởng đến chuyện tu hành hàng ngày.

Ngoài ra, trong quá trình tiếp xúc với vài ba loại hoa cỏ kia, rất dễ tạo thành tính tình thích ổn định yên lặng.

Cho nên, trong quan niệm phổ biến của hầu hết các tu sĩ, những tu sĩ chú trọng vào linh thực thường không giỏi chiến đấu, tính cách tương đối ôn hòa.

“Chỉ là một tên linh nông mà thôi.”

Ngươi thanh niên kia lại cầm một miếng thịt yêu thú vàng óng ánh từ trong túi trữ vật ra, trực tiếp móc lên lưỡi câu, lại dùng sức vung cần, để mồi câu chìm xuống mặt nước gợn sóng.

Sau khi nghe nói Lục Huyền chỉ là một Linh thực sư, có hứng thú với bồi dưỡng linh thực, thái độ của thanh niên lười biếng kia đã thay đổi rất nhiều, trình độ coi trọng của gã dành cho Lục Huyền cũng trực tiếp giảm xuống hai cấp bậc.

“Dẫu sao người nọ cũng là tu sĩ Trúc Cơ đi ra từ Thiên Kiếm Tông, Thạch đạo hữu chớ coi thường.” Nữ tử sắc sảo nặn ra một nụ cười mỉm, tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng có phần đồng ý với quan điểm của thanh niên lười biếng kia, hơi xem thường tu sĩ đóng giữ mới tới của Thiên Kiếm Tông.

…apptruyen…

Không Minh Đảo.

Sáng sớm, mặt trời màu đỏ hồng vừa mới mọc, vầng hào quang vạn trượng vương vãi khắp nơi, thổi tới mùi gió biển mằn mặn.

Lục Huyền thức dậy sớm để kiểm tra tình hình sinh trưởng của từng gốc linh thực trong linh điền.

Thủy Huỳnh Thảo đã mọc ra những cái chồi non hẹp dài, lá non có màu xanh da trời nhạt, trên phiến lá điểm xuyết vài chấm huỳnh quang như đang gọi nhịp với mặt biển xanh đậm xa xa.

Hơn một trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo chiếm phần lớn diện tích linh điền, sinh trưởng trong hoàn cảnh thủy linh nồng đậm như Không Minh Đảo, mặc dù chúng mọc không được tốt bằng khu vực bên trong Thiên Kiếm Tông, nhưng mỗi bụi Thủy Huỳnh Thảo ở nơi này đều được tưới tắm đầy đủ.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền bắt đầu khởi động, khoảng trời phía trên Thủy Huỳnh Thảo xuất hiện những đám mây mỏng, vô số sợi linh vũ thi nhau rơi xuống phiến lá màu xanh nhạt.

Ánh huỳnh quang trên phiến lá càng thêm nồng đậm, như thể chúng đang tham lam hấp thu linh vũ, trong lúc lập lòe tỏa sáng, trông chẳng khác gì mặt biển lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng xong hơn một trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo, hắn lại tiếp tục đi xem xét nhóm linh thực còn lại bên trong linh điền.

Mười cây Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông đã trồi lên khỏi mặt đất, trông như mười thanh tiểu kiếm dài mảnh cắm xuống đất, lại đứng thẳng lên, khiến người ta cảm nhận được ý chí quyết tâm tản ra từ bên trong cây.

Bên cạnh nó, mặc dù Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm được trồng sớm hơn, nhưng vì phẩm cấp cao hơn, năng lực khống chế 【 Tinh Quang Kiếm Quyết 】 của Lục Huyền chỉ miễn cưỡng xem như nhập môn, vì vậy tiến độ sinh trưởng không khác Kiếm Thảo phổ thông quá nhiều.

Về phần Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, đến hiện tại, nó vẫn bị chôn vùi trong lớp linh nhưỡng nông bên dưới, chậm rãi hấp thu linh khí để duy trì sinh cơ.

Dù đều là cây non, nhưng Tinh Quang Kiếm Thảo lại có sự khác biệt rõ rệt so với Kiếm Thảo phổ thông, trên bề mặt lá cây xám đen có lác đác vài điểm tinh quang, không ngừng vận chuyển theo một quỹ đạo cực kỳ khó hiểu, toát lên ý vị huyền ảo bí ẩn.

Lục Huyền càng nhìn càng thích, khóe miệng nhếch lên, hắn cong ngón tay búng nhẹ trên đỉnh Tinh Quang Kiếm Thảo dài ba tấc. Tiếng kiếm ngân leng keng rất nhỏ lập tức vang lên.

Thoạt nhìn Tinh Quang Kiếm Thảo có vẻ yếu đuối mong manh, nhưng nó lại nhất quyết không chịu uốn cong, vẫn đứng thẳng tắp, không ngừng đung đưa qua lại dưới lực tác động đến từ Lục Huyền, phải mất một lúc lâu nó mới bình ổn lại được.

Lục Huyền thấy vậy, không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa, thỉnh thoảng hắn lại búng phần trên của Tinh Quang Kiếm

Thảo.

"Kíu kíu." Một tiếng kêu to véo von truyền đến, Phong Chuẩn vỗ phần phật đôi cánh chim màu xanh nhạt rộng lớn, nhanh như chớp lao từ đằng xa tới, trên móng vuốt còn quắp theo một con yêu cầm nhất phẩm.

"Lần này đến Không Minh Đảo, ngươi là đứa vui vẻ nhất rồi." Lục Huyền cười nói nhìn Phong Chuẩn đang xum xoe bay về phía mình cùng với một con yêu cầm, hắn vươn tay xoa xoa cái bụng mềm mại của nó.

Ở trong Thiên Kiếm Tông, bởi vì nội tông có trận pháp cấm chế bao quanh, Lục Huyền rất sợ Phong Chuẩn không cẩn thận đụng phải cấm chế, nên vẫn nuôi dưỡng nó ở trong sơn phong.

Kiểu nuôi dưỡng này đã hạn chế bản tính ưa thích tự do của Phong Chuẩn vốn nổi tiếng về tốc độ, thỉnh thoảng sẽ khiến nó cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi tới hòn đảo này, Lục Huyền đã để nó tự do bay lượn trong vùng biển gần đây. Mặc dù Phong Chuẩn còn chưa hoàn toàn trưởng thành đến trình độ nhị phẩm, nhưng xét cho cùng, nó cũng có ưu thế trên không, lại nổi tiếng về tốc độ, nên Lục Huyền cũng không lo lắng lắm về vấn đề an toàn của nó.

"Lục tiền bối!" Đột nhiên một giọng nói trong sáng của thiếu niên từ ngoài viện vọng vào.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Tống Vân đã xuất hiện trước mắt Lục Huyền, trên tay cậu còn cầm theo một cái hộp đựng thức ăn, bên trong chứa đầy linh quả linh nhưỡng, thậm chí còn luôn luôn có Không Minh linh ngư được nấu nướng bằng nhiều cách khác nhau.

Tiếp xúc với Lục Huyền được một đoạn thời gian, sau khi biết Lục Huyền không khó ở chung, Tống Vân cũng khôi phục lại một chút tính tình trẻ con của mình, không còn gò bó như lúc ban đầu nữa.

Lục Huyền lại làm theo thường lệ, hắn bắt đầu kiểm tra và chỉ bảo kiếm thuật cho Tống Vân.

"Không tệ, kiếm thuật ngày càng tinh xảo, cứ duy trì tốc độ phát triển như vậy sẽ có hy vọng không nhỏ thành công bái nhập vào Thiên Kiếm Tông." Hắn thuận miệng khen một câu.

"May mà có tiền bối dốc lòng chỉ điểm." Tống Vân kính cẩn đáp, nhìn những cây linh thực mọc xanh tươi um tùm ở cách đó không xa, con ngươi khe khẽ chuyển động.

"Tiền bối, ta có một tiểu muội cũng yêu thích linh thực linh thú giống như ngài, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, muội ấy đều dành thời gian để bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú."

"Ồ? Thật sao? Mau dẫn ta đi xem một chút." Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng có thêm mấy phần tò mò.

Từ khi hắn đi đến Không Minh Đảo này, vẫn một mực đóng cửa không ra ngoài, chỉ lúc vừa đến, mới dành thời gian đi loanh quanh một chút, tìm hiểu sơ qua về vài loại linh thực linh thú đặc trưng trên hải đảo chứ chưa có thời gian nghiên cứu sâu hơn, hiện giờ nghe được lời này của Tống Vân, trong lòng lập tức nảy lên suy nghĩ muốn đi qua xem sao.

"Vâng, mời tiền bối đi theo ta." Tống Vân dẫn Lục Huyền đi vòng vèo, vượt qua chừng bảy - tám khúc cua, mới đến phía trước một gian đình viện.

Sau khi Tống Vân đứng bên ngoài hô to hai câu, một thiếu nữ ở lứa tuổi dậy thì đã đi ra nghênh đón.

Khuôn mặt thiếu nữ này khá tròn trịa với ngũ quan tinh xảo, lộ rõ những nét đáng yêu chỉ có ở độ tuổi này.

Chương 409: Tụ Sa Loa Và Long Lý!

"Lục… Lục tiền bối!" Thiếu nữ nhìn thấy Tống Vân ngoài cửa, phản ứng đầu tiên là có chút nhăn nhó mặt mày, nhưng khi nhìn thấy Lục Huyền ở phía sau, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, vội vàng cung kính vấn an.

"Lục tiền bối, đây là tiểu muội của ta - Tống Tư Ninh."

Lục Huyền khẽ gật đầu.

Sau khi Tống Vân nói rõ ý mục đích tìm đến, Tống Tư Ninh lập tức dẫn hai người bọn họ đi vào trong đình viện.

Lục Huyền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì bên trong đình viện có hẳn một cái ao nước lớn, dài rộng chừng mười mấy trượng, xung quanh lại trồng rất nhiều linh mộc. Trong ao có rất nhiều tảo biển màu bạc giống như từng nhúm lông dày đặc, chúng chính là loại Ngân Ti Tảo Lục Huyền từng nhìn thấy trong quầy hàng tán tu khi vừa mới tới đây.

"Lục tiền bối, đây là Ngân Ti Tảo, có thể dùng làm nguyên liệu nuôi dưỡng rất nhiều hải ngư hải thú. Sau khi thu hoạch, phơi khô nghiền nát, còn có thể dùng làm tài liệu luyện chế đan dược." Tống Tư Ninh thấy Lục Huyền nhìn chằm chằm vào đám tảo biển màu bạc mọc trong ao, thì vội vàng giới thiệu.

"Đó là linh thực nhất phẩm Huyết San Hô, sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí phẩm cấp thấp."

"Đó là…"

Có kha khá loại linh thực được trồng trong ao, điều kiện sinh trưởng đều liên quan chặt chẽ với nước, điều này đã giúp Lục Huyền mở mang tầm mắt một phen .

Trong các loại linh thực hắn từng trồng, chỉ có Tịnh Tuyết Liên là cần phải sinh trưởng bên trong linh tuyền, ngoài ra còn có Địa Hỏa Tâm Liên cần sinh trưởng trong dung nham cực nóng và Long Hài Thảo tạm thời còn chưa thể bồi dưỡng được.

Ngoại trừ những loại cây này, đám linh thực còn lại đều mọc ở trong linh nhưỡng.

Tống Tư Ninh vừa trông thấy Lục Huyền khá là hứng thú với những loại linh thực mình trồng, lại lập tức lấy một nắm cát vàng từ trong túi trữ vật ra, trên cát có một chút dao động linh khí cực kỳ yếu ớt. Sau đó, nàng rắc cát vàng dọc theo bờ ao, không lâu sau, một con ốc biển to lớn lập tức trồi lên từ dưới đáy nước.

Con ốc biển nhanh chóng vươn cái vòi hút màu xám lạnh ra, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ đám cát vàng được rắc ngay bên rìa bờ ao vào trong bụng.

“Đây là con gì? Nó lại ăn cát ư?” Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

“Bẩm Lục tiền bối, con ốc biển này tên là Tụ Sa Loa, rất thích ăn các loại kỳ cát dị thạch. Nếu đi biển gặp phải một con, rất có thể bên trong nó đang ẩn giấu một loại sa thạch trân quý hiếm thấy. Sau khi nuốt sa thạch, Tụ Sa Loa sẽ giữ sa thạch ở trong cơ thể, đồng thời cũng sử dụng bộ phận cơ quan nội tạng đặc biệt của mình để từ từ tôi luyện cải tạo chúng, từ đó hình thành nên loại sa thạch kỳ dị vừa nồng đậm linh khí vừa ít tạp chất hơn. Rất nhiều tu sĩ đều thông qua quá trình nuôi dưỡng Tụ Sa Loa, để thu được các loại sa thạch dùng để đánh bóng rèn luyện pháp khí.” Tống Tư Ninh giới thiệu chi tiết.

“Theo một ý nghĩa nào đó, nó chính là thú làm thuê trời sinh, cứ tưởng mình đã kiếm được sa thạch quý hiếm, nhưng thực ra nó chỉ là rau hẹ do tu sĩ phía sau nuôi dưỡng, khi thành thục sẽ bị cắt đi, cuối cùng lại rơi vào kết cục mất cả người lẫn của.” Lục Huyền nhìn Tụ Sa Loa dưới bàn chân đang nỗ lực nuốt chửng đống cát vàng mà nghĩ thầm.

“Lục tiền bối, trong ao này của ta có nuôi một con Long Lý, nhưng không biết vì sao, gần đây ta cảm nhận được trạng thái phát triển của nó không tốt cho lắm. Có thể làm phiền tiền bối xem giúp ta hay không?” Đôi mắt với hai màu trắng đen rõ ràng của Tống Tư Ninh nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, sau đó lấy hết can đảm khẽ hỏi.

“Được, ngươi gọi nó đi ra.” Lục Huyền ấm áp nói.

Hắn đã bù đắp được rất nhiều kiến thức chung về linh thú từ trong Tàng Kinh các của Thiên Kiếm Tông, lại có kinh nghiệm nuôi dưỡng phong phú, nên trong lòng vô cùng tự tin, hẳn là mình có thể giải quyết vấn đề của linh thú do một tiểu cô nương Luyện Khí tầng ba nuôi nấng.

Lại nói, chẳng may hắn không giải quyết được, cũng có thể cho nó ăn cái gì đó để biết rõ trạng thái chi tiết của con linh thú kia ngay.

Mặt nước trong ao không ngừng sủi bọt, chẳng mấy chốc, một con cá rất to đã ngoi lên từ trong nước. Con cá lớn này có chiều dài hơn nửa trượng, thân thể thon dài, có vài phần giống Giao Long, trên cơ thể nó phủ đầy vảy đỏ nhạt tinh mịn, hai chiếc râu màu đỏ không ngừng lắc lư trong nước.

Lục Huyền dùng linh thức quét qua, lập tức cảm nhận được dao động linh trên thân thể cá lớn này, đại khái là nằm ở cấp bậc yêu thú nhất phẩm, nhưng nhìn thoáng qua, lại có cảm giác nó không có chút sinh khí nào, chỉ biết yếu ớt ngừng lại trên mặt nước.

“Lục tiền bối, đây là yêu thú Long Lý nhị phẩm được ta nuôi dưỡng, con này vẫn ở trong giai đoạn phát triển nên thực lực chỉ tương đương với yêu thú nhất phẩm.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, hắn lại dùng linh thức cẩn thận dò xét từng bộ phận trên cơ thể Long Lý, muốn tìm ra gốc rễ của vấn đề.

“Con Long Lý này thường ăn cái gì?” Sau khi kiểm tra cẩn thận một phen nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ chỗ khác thường nào, Lục Huyền lại hỏi tiểu cô nương.

“Thường ngày ta sẽ cho nó ăn một ít yêu trùng, tép nhỏ và tôm nhỏ, ngoài ra Long Lý cũng có thể ăn Ngân Ti Tảo trong ao.” Tống Tư Ninh thành thật trả lời.

“Ngươi đi lấy chút yêu trùng hay cho Long Lý ăn đến đây, ta nhìn xem có phải vấn đề về thức ăn không, nhân tiện cũng cho nó ăn một ít, làm sâu sắc thêm quan hệ, như vậy sẽ kiểm tra tốt hơn.”

Tống Tư Ninh vội vàng chạy vào trong phòng, cầm mấy con côn trùng có hình dạng khác nhau đến.

Lục Huyền nhặt một con côn trùng hình tròn màu xám trắng, ném nó đến trước mặt con Long Lý kia. Trong nháy mắt, Long Lý đã trở nên sung sức hẳn, nó bơi cực nhanh đến gần con côn trùng xám trắng, một ngụm nuốt chửng.

Lục Huyền thấy vậy, tâm thần lập tức ngưng tụ vào trên người con Long Lý ở trong ao, rất nhanh đã biết được thông tin chi tiết về nó.

【Yêu thú Long Lý nhị phẩm, trong cơ thể còn sót lại một tia huyết mạch Chân Long cực kỳ mỏng manh, trải qua vô số đời pha loãng đã gần như biến mất.】

【Thức ăn là yêu trùng, cá tôm và tảo biển. Trời sinh đã có lực lượng rất lớn, sau khi thành thục có thể tự lĩnh ngộ thuật

pháp hệ thủy đơn giản.】

【Bởi vì phạm vi hoạt động hạn chế và chất lượng nước trong hoàn cảnh sinh trưởng đáng lo ngại, nên nó thường rơi vào trạng thái uể oải.】

"Thì ra là thế, vẫn là phương pháp cho ăn vừa đơn giản lại hiệu quả hơn nhiều." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Thậm chí con Long Lý này còn có một tia huyết mạch của Chân Long cực kỳ mỏng manh.

Nghe có vẻ dọa người thế thôi, chứ so sánh với Giao Long cự mãng trong Thiên Long hồ thì nó kém rất nhiều.

"Có lẽ ta tìm được vấn đề rồi." Lục Huyền mỉm cười nói với Tống Tư Ninh: "Long Lý vốn là yêu thú nhị phẩm, luôn sinh sống trong vùng biển rộng rãi, tự do tự tại bơi lội chứ không thích bị gò bó ở nơi này. Mà con Long Lý của ngươi, vốn sinh trưởng trong ao nước nông như vậy, lúc mới bắt đầu nuôi dưỡng nó, còn chưa thể cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt, nhưng theo thời gian, khi nó càng ngày càng trưởng thành, cái ao này lại trở nên chật hẹp, chẳng khác nào đang giam cầm nó."

Chương 410: Hải Thú Tấn Công!

“Ngoài ra, chất lượng nước trong vùng biển cũng khác với trên đảo, khiến con Long Lý này không thoải mái, nó dần mất đi sức sống, biến thành dáng vẻ như bây giờ.”

“Nếu có điều kiện, ngươi có thể dẫn con Long Lý này ra vùng biển gần đây dạo chơi một chút, giải phóng bản tính của nó. Mặt khác, cũng cần định kỳ thay nước trong ao, mô phỏng hoàn cảnh sinh trưởng mà Long Lý cần tốt hơn một chút, sẽ khiến tâm trạng của nó thoải mái lên thôi.”

“Hóa ra vấn đề nằm ở chỗ đó.” Tống Tư Ninh hơi há miệng, tựa như vừa giật mình hiểu ra.

“Lục tiền bối không hổ là người xuất thân từ danh môn đại tông, vừa liếc mắt đã nhận ra vấn đề của linh thú.” Ánh mắt nàng tràn đầy ngưỡng mộ nhìn về phía Lục Huyền.

Lục Huyền hỏi nàng thêm một số kiến thức chung về linh thực linh thú hệ thủy, rồi dẫn Tống Vân rời đi.

Trên đường đi, đột nhiên hắn phát hiện ra tấm phù lục bạch ngọc ở bên hông đang không ngừng rung động, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng. Phải biết rằng, tấm phù lục này chính là Truyền Tấn phù do Tống Dục để lại, dùng làm phương tiện liên lạc khi khẩn cấp, nếu nó rung lên, có nghĩa là trên Không Minh Đảo đã xuất hiện tình huống bất thường, và ngay cả Tống gia cũng không thể thuận lợi giải quyết được.

Hắn nhanh chóng gỡ tấm phù lục kia xuống, rót một luồng linh lực vào đó, giọng nói lo lắng của Tống Dục lập tức truyền

ra từ trong tấm phù lục: "Lục sư thúc, có rất nhiều hải thú sắp xâm nhập vào vùng hải vực đang nuôi dưỡng Không Minh linh ngư, xin sư thúc hãy mau tới đây trấn áp khu vực này."

"Được, ta biết rồi."

"Lục tiền bối dẫn ta đi với." Tống Vân nghe vậy, trên mặt lại lộ ra vẻ háo hức.

Phải biết rằng, cậu đã tu luyện kiếm thuật dưới sự hướng dẫn của Lục Huyền một đoạn thời gian khá dài rồi, và đây chính là cơ hội hiếm có để kiểm tra thành quả, đương nhiên cậu không hề muốn bỏ lỡ nó.

Lục Huyền gật đầu, Tử Điện Kiếm lập tức tuôn ra linh lực dồi dào, trực tiếp cuốn theo Tống Vân, nhanh như chớp bay đến vùng biển Tống Dục vừa đề cập đến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lục Huyền dừng lại trước mặt Tống Dục, thả Tống Vân ra, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Nhìn thấy hắn như vậy, Tống Dục vốn đang bồn chồn bất an lập tức thả lỏng đi rất nhiều, giống như vừa tìm được người đáng tin cậy để gửi gắm mọi chuyện vậy.

"Lục sư thúc, chuyện là như thế này, tu sĩ Tống gia đang tuần tra trên biển, có chú ý thấy vùng hải vực phụ cận đã phát sinh những động thái dị thường cực kỳ rõ ràng, khả năng cao là sẽ có một lượng lớn hải thú xâm nhập vào khu vực nuôi dưỡng Không Minh linh ngư."

"Rất nhiều hải thú xâm phạm sao? Tình huống này có thường xảy ra hay không?"

"Không thường xảy ra. Không Minh linh ngư có rất nhiều lợi ích đối với hải thú hải ngư, có thể nói là thuốc bổ thượng đẳng tự nhiên. Vì vậy thường xuyên có hải thú muốn lẻn vào săn giết linh ngư. Nhưng dưới tình huống bình thường, chúng sẽ triển khai quá trình này theo hai cách, một là giấu giếm tai

mắt của Tống gia, lẻn vào từ đáy biển, săn bắt Không Minh linh ngư, hai là cưỡng ép tấn công phòng tuyến do Tống gia bố trí, rồi nhân lúc hỗn loạn mà săn bắt linh ngư. Tình huống thứ hai tương đối ít thấy, nhưng một khi nó phát sinh, mà tầng phòng hộ lại không đủ chu toàn, rất có thể sẽ dẫn đến lượng lớn Không Minh linh ngư bị săn giết, gây ra tổn thất cực cao. Như vậy Lục sư thúc, lát nữa làm phiền ngài đứng ra trấn áp hiện trường, nếu xảy ra chuyện khẩn cấp, thỉnh sư thúc hãy dùng thủ đoạn lôi đình xử quyết." Tống Dục lộ vẻ mặt nghiêm trọng nói.

"Yên tâm, có ta ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lục Huyền tự tin đáp.

Hắn lại đưa mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện mình đang ở trong một vùng biển trũng, một mặt dựa lưng vào hải đảo, hai mặt có đá ngầm và vách đá ngăn cản, có thể phát huy ra tác dụng phòng ngự nhất định.

Chủ yếu nhất là mặt tiếp xúc trực tiếp với Vô Ngần Hải.

Sau khi tiến vào Không Minh Đảo, hắn đã hiểu được một số tình huống có liên quan đến nơi này, bởi vì địa hình đặc thù và chất lượng nước đặc biệt, rất thích hợp cho sự sinh trưởng và sinh sản của Không Minh linh ngư, nên Tống gia đã khoanh vùng hải vực này lại, chuyên môn dùng để nuôi dưỡng Không Minh linh ngư.

Trên phương diện phòng hộ, vị trí tiếp xúc chính diện của nơi này với Vô Ngần Hải kéo dài xấp xỉ mười dặm, cộng thêm mực nước biển ở khu vực xung quanh sâu gần trăm trượng, muốn dùng trận pháp khoanh vùng lại, thì trừ phi sử dụng trận pháp ngũ phẩm cao cấp, nếu không. các loại trận pháp phổ thông khác đều không thể mang lại hiệu quả rõ ràng.

Bởi vậy, Tống gia chỉ có thể trang bị một vài phương thức phòng ngự đơn giản, và phái tu sĩ tuần tra cả ngày lẫn đêm,

mới có thể bảo vệ được mảnh hải vực này.

"Đang tới." Linh thức của hắn vừa cảm nhận được một chút động tĩnh truyền đến từ phía biển sâu, nhẹ giọng nói.

Âm thanh rào ngoài kia càng ngày càng lớn, trực tiếp truyền từ xa đến gần.

Dõi mắt trông về phía xa có thể trông thấy hàng trăm con hải thú với đủ các hình dạng đang tranh nhau lao về phía hải vực đã được Tống gia khoanh vùng lại.

Có những con yêu quy nổi bồng bềnh trên mặt nước và bơi nhanh như một mũi tên rời cung…

Có những con hải thú với đôi chân dài có thể nhảy lên khỏi mặt nước, đạt đến cao tới mười trượng chỉ trong đúng một lần…

Thậm chí trong nhóm này còn có cả Giao Long.

Đám yêu ngư thoắt ẩn thoắt hiện trên mặt biển đều đang nhanh chóng đến gần. Dựa vào khí tức, có thể nhận ra đám này chủ yếu là yêu thú nhất phẩm nhị phẩm, nhưng số lượng lại quá nhiều, Tống Dục và nhóm tu sĩ của Tống gia đã bày sẵn thế trận chờ quân địch, trên tay lăm lăm phù lục và pháp khí,

"Tấn công!" Mắt thấy hải thú sắp chạm vào phòng tuyến đầu tiên do Tống gia bố trí, Tống Dục lập tức ra lệnh.

Ngay tức khắc, phù lục trong tay hàng trăm tu sĩ lần lượt được kích hoạt, vô số băng thương, băng tiễn, băng thứ… Thi nhau ùn ùn bắn tới, tập kích rất nhiều con hải thú trước mặt.

Về phần hải thú, chúng cũng nhanh chóng làm ra hành động ứng phó, con thì dựa vào nhục thân cường hãn để ngăn cản công kích của nhân loại, con sẽ linh hoạt né tránh, hoặc là trực tiếp dùng thuật pháp hệ thủy phản công.

Trong lúc nhất thời, các loại thuật pháp bay lượn tứ tung, mặt biển bị khuấy động dữ dội.

Bởi vì Tống gia đã chuẩn bị khá đầy đủ, cho nên ngay dưới đợt tàn sát quy mô lớn đầu tiên này, rất nhiều hải thú đã bị thương nặng, thậm chí còn tử vong, máu tươi của chúng, nhuộm cả một vùng biển rộng lớn thành màu đỏ.

Tuy nhiên, số lượng hải thú lại quá đông, vượt xa số lượng tu sĩ.

Trải qua đợt kích phát phù lục đầu tiên, phần lớn hải thú đã nhanh chóng thích ứng được, và lại một lần nữa hung hãn điên cuồng lao về phía tu sĩ Tống gia.

Phải hứng chịu làn sóng công kích của vô số hải thú hết đợt này đến đợt khác, nhóm tu sĩ bên này đều cảm thấy vô cùng bất lực. Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã nhận ra được mình đang ở thế bất lợi, phòng tuyến tràn ngập nguy cơ.

“Nuôi kiếm ngàn ngày, dùng kiếm một lúc. Săn sóc tôi luyện ở trong vỏ kiếm lâu như vậy rồi, cũng đến thời điểm phải thấy máu thôi.” Vào khoảnh khắc ấy, Lục Huyền trực tiếp cầm một cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa trên tay, vẻ mặt trang nghiêm nhìn về phía những con hải thú đang điên cuồng tàn sát bừa bãi ở trên biển.

Chương 411: Nếu Đã Không Thể Che Giấu Vấn Đề, Thì Cứ Dứt Khoát Hủy Diệt Vấn Đề Là Được!

Cuối cùng, dưới đòn va chạm mãnh liệt của một con hải thú khổng lồ, một nhóm tu sĩ của Tống gia đã bị đẩy lùi, hàng phòng ngự xuất hiện một lỗ hổng, chỉ trong chớp mắt, đã có hơn hai mươi con hải thú chui đầu vào.

"Không xong!" Tống Dục vẫn luôn chú ý đến tình huống xung quanh, vừa nhận thấy phòng tuyến xuất hiện lỗ hổng, đã kêu lên một tiếng, đang định chạy tới hỗ trợ.

Bỗng nhiên một tiếng kiếm ngân vang vọng.

Rất đột ngột, tiếng nổ chợt vang lên bên tai các tu sĩ và hải thú đang có mặt tại hiện trường, một tia sét màu tím đậm xẹt qua.

Trong sấm chớp rền vang, Tử Điện Kiếm trực tiếp xuyên qua đầu những con yêu thú vừa tiến vào vùng biển, tạo thành một cái lỗ tròn thật to trên đầu chúng, điện quang vui vẻ nhảy nhót, dứt khoát đốt cháy cái đầu của hải thú thành than đen.

Bản thân Tử Điện Kiếm vốn đã đứng hàng đầu trong số các phi kiếm tam phẩm, thân kiếm có kèm theo lôi điện chi lực, lại được nuôi dưỡng tôi luyện lâu ngày bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm thần bí, dưới sự chuẩn bị đầy đủ như thế, nó vừa ra tay đã dễ dàng giải quyết hơn hai mươi con hải thú vừa rồi.

"Đa tạ Lục sư thúc đã cứu nguy kịp thời."

Cách đó không xa, khuôn mặt Tống Dục tràn đầy cảm kích, mặc dù thứ bị phá vỡ chỉ là phòng tuyến đầu tiên, nhưng nếu không nhanh tay giải quyết những con hải thú này, để Không Minh linh ngư trong vùng nước bị chúng săn giết, cũng mang đến tổn thất cực lớn.

"Chuyện nằm trong phận sự của ta mà." Lục Huyền bình tĩnh trả lời.

"Chú ý xung quanh, nếu phát hiện có đệ tử nào trong gia tộc không chịu nổi trùng kích, phải lập tức cử người đến giảm bớt áp lực cho họ."

"Vâng!" Tống Dục vội vàng đáp. Lão đưa mắt nhìn hơn hai mươi cái xác hải thú đang trôi bồng bềnh trên mặt nước, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Kể từ khi Lục Huyền đến Không Minh Đảo, về cơ bản hắn đều ở trong linh điền, đóng cửa không ra ngoài, dốc lòng chú tâm vào linh thực.

Dưới tình huống như vậy, trong tiềm thức của lão luôn cho rằng Lục Huyền chỉ là một đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông có hứng thú với linh thực, chứ không am hiểu chiến đấu, vì vậy dù ngoài mặt vẫn giữ vẻ tôn kính nhưng lại trong vô thức đã đánh giá thấp hắn đi hai phần.

Không ngờ, chiến lực của Lục Huyền lại vượt xa tưởng tượng của lão, chỉ đối mặt có một lần, hắn đã ung dung giải quyết hơn hai mươi con hải thú.

"Quả nhiên… những người xuất thân từ danh môn đại tông vẫn khác, tu vi kiếm thuật vốn không phải thứ mà tu sĩ Trúc Cơ bình thường có thể so sánh được." Tống Dục âm thầm cảm thán một câu, trong lòng đã yên tâm hơn rất nhiều. Lão nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp tục quan sát tình hình chiến đấu trên mặt biển,.

Tiếp theo, có Lục Huyền tọa trấn ở phía sau, chỉ cần nhìn thấy tu sĩ Tống gia gặp phải tình huống nguy hiểm chỗ nào, hắn sẽ nhanh chóng chạy đến giúp đỡ, chỉ cần tấn công hai - ba cái là giải quyết được mấy con hải thú. Cứ như vậy, cục diện dần dần ổn định lại, trong khoảng thời gian ngắn đã có hơn một trăm con hải thú mất mạng, khí thế của chúng càng ngày càng yếu.

"Ồ? Còn khá xảo quyệt." Đột Lục Huyền khẽ ồ lên một tiếng, linh thức của hắn vừa cảm nhận được một chút biến hóa, một hạt châu lấp lóe linh quang màu xanh nhạt đã nhanh chóng bay ra khỏi túi trữ vật, hắn trực tiếp ngậm nó vào trong miệng.

Đây chính là Thủy Hành Châu, có thể trợ giúp hắn di chuyển trong vùng nước sâu như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Thân thể hắn không ngừng chìm xuống đáy biển, dưới sự che chở của Thủy Hành Châu, hắn tự do di chuyển mà không bị dòng nước ảnh hưởng chút nào.

Dựa vào linh thức, hắn cảm ứng được có hàng chục con hải thú nhị phẩm đã lặn xuống đáy nước, nhanh chóng tới gần mình.

Dưới đáy biển tối tăm, Tử Điện Kiếm trong tay Lục Huyền trực tiếp hóa thành một quầng sáng màu tím cấp tốc bắn về phía đám hải thú kia. Tử quang giống như độc xà ngủ đông đã lâu, nháy mắt chui ra khỏi góc tối, dứt khoát xuyên thủng đầu ba con hải thú nhị phẩm.

Những con hải thú còn lại bị chuyện này ảnh hưởng, hung tính bộc phát, hung hăng lao về phía Lục Huyền.

Hắn hừ lạnh một tiếng, Tử Điện Kiếm cấp tốc quay lại, đâm lên tầng vảy của một con hải thú gần nhất.

Đồng thời, Tốn Lôi Kiếm Hoàn bên trong đan điền cũng đột ngột xoay tròn, vô số luồng kiếm quang màu đen kịt từ trong đan điền, nhanh chóng phun ra giống như một đàn cá, trực tiếp vẽ nên một đường vòng cung duyên dáng, nhằm thẳng về phía mấy con hải thú còn ở tít ngoài rìa.

Cùng lúc đó, một khối cầu xương trắng cũng lăn ra khỏi túi trữ vật. Được Lục Huyền dùng tâm niệm để khống chế, nó lập tức biến thành một cây trường thương bạch cốt, nhanh như chớp bắn về phía những con hải thú còn lại.

Ngay khi những con hải thú tưởng mình có thể dễ dàng tránh thoát, thì đột nhiên phần mũi nhọn của thanh trường thương màu trắng bệch kia chợt nứt ra, giống như một đóa hoa trực tiếp nở rộ chỉ trong giây lát. Sau đó, đóa hoa không ngừng phình to lên, chẳng mấy chốc đã biến thành một tấm lưới bằng xương trắng khổng lồ.

Tất cả những chuyện này xảy ra cực kỳ nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành, khiến hơn chục con hải thú không kịp phản ứng, lập tức bị cái lưới xương trắng to lớn kia bao vây vào bên trong.

Tấm lưới khổng lồ nhanh chóng thu hẹp lại, đồng thời vô số những mắt lưới lại hóa thành những chiếc gai ngược sắc nhọn thon nhỏ, hung hăng đâm thật sâu vào trong cơ thể hải thú.

Pháp khí Bạch Cốt Ma Khôi đã đạt đến tứ phẩm, đương nhiên là có thể dễ dàng xuyên qua thân thể đám yêu thú nhị phẩm kia.

Không lâu sau, dưới sự phối hợp của Tử Điện Kiếm, Tốn Lôi kiếm quang và Bạch Cốt Ma Khôi, Lục Huyền đã xử lý xong toàn bộ những con hải thú muốn lẻn vào từ dưới đáy biển.

Hắn đưa mắt nhìn thi thể của đám hải thú đang trôi bồng bềnh trong nước biển ở ngay trước mặt mình, lập tức điều khiển Tử Điện Kiếm móc con ngươi của từng con hải thú ra.

"Con ngươi hải thú mới mẻ như vậy, không thể bỏ qua được." Lục Huyền vẫn còn nhớ đến Bách Đồng Quỷ Mộc trong linh điền, vừa vặn có sẵn con ngươi này, có thể dùng làm nguyên liệu tẩm bổ cho nó.

"Hừm… Móc tất cả con ngươi của hải thú, có vẻ không phải cách làm của chính đạo cho lắm…" Dưới đáy biển, hàng chục xác yêu thú với lỗ đen sâu hoắm trong hốc mắt nằm rải rác khắp nơi, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Nếu bị tu sĩ của Tống gia trông thấy, có thể khiến bọn họ liên tưởng đến một điều gì đó không tốt.

Lục Huyền nghĩ thầm, nhưng cũng nhanh chóng tìm ra phương pháp che giấu.

Chỉ thấy Bạch Cốt Ma Khôi trên tay hắn, hóa thành một cây mộc côn trắng bệch, phía trên đỉnh có một cánh quạt bằng xương trắng, cánh quạt nhanh chóng xoay tròn, bắn thẳng vào đầu đám thi thể dưới đáy biển.

Dưới lực nghiền ép cực lớn, những cái đầu cứng rắn kia lần lượt nổ tung, biến thành những cái xác không đầu.

"Nhìn thế này sẽ bình thường hơn chút, nhiều nhất bọn họ cũng chỉ nghi ngờ, có phải ta đã dùng một loại thủ đoạn tàn bạo nào đó hay không, chứ hoàn toàn không nghi ngờ ta đã len lén móc đi tất cả những con ngươi này rồi."

Nếu đã không thể che giấu vấn đề, thì cứ dứt khoát hủy diệt vấn đề là được.

Lục Huyền nhìn hàng chục thi thể bên dưới, trong lòng âm thầm nghĩ.

Chương 412: Không Tham Lam, Nhưng Cũng Không Để Bản Thân Bị Thiệt Thòi!

Trên mặt biển rộng rãi.

Khi ngày càng nhiều hải thú bị tu sĩ Tống gia liên thủ giải quyết, trận chiến cũng dần dần lắng xuống, ngoại trừ một số con hải thú vẫn đang dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố chống cự, những hải thú còn lại đều đã tử vong hoặc bỏ chạy hết rồi.

Trong lòng nhóm tu sĩ dần ổn định lại, cả đám nhanh chóng đi quét dọn chiến trường xung quanh.

"Rầm" một tiếng.

Đột nhiên, mười mấy con hải thú không đầu nổi lên trên mặt nước, huyết dịch nhanh chóng lan tràn, nhuộm vùng nước xung quanh thành một màu đỏ rực.

Ngay lúc mọi người còn đang thắc mắc, Lục Huyền đã bình an vô sự nhảy ra khỏi đáy nước, nhả Thủy Hành Châu đang ngậm trong miệng ra, rồi nhét vào trong túi trữ vật.

"Vừa rồi, ta cảm nhận được không ít hải thú muốn lẻn vào bên trong từ dưới đáy biển, nên đã đi xuống xử lý chúng. Nhưng chuyện quá khẩn cấp, phòng ngừa xảy ra vấn đề gì nên cường độ công kích hơi quá tay, tất cả đầu của chúng đều bị kiện pháp khí của ta phá hủy rồi." Lục Huyền nhìn tu sĩ nho nhã Tống Dục từ đằng xa đi tới, tùy tiện bịa ra một lý do, giải thích.

“Vất vả cho sư thúc, lần này may mắn có sư thúc ở đây, bằng không… thực sự không biết sẽ tổn thất bao nhiêu Không Minh linh ngư.” Tống Dục vội vàng nói.

“Trong lần hải thú công kích này, tình huống thương vong của tu sĩ Tống gia như thế nào?”

“Nhìn chung thì tình hình không tệ, bị rất nhiều hải thú tập kích như vậy, có xấp xỉ hai mươi người bị thương, trong nhóm này, có năm người bị thương nặng cần phải tĩnh dưỡng trị liệu một đoạn thời gian. Ngoài ra, còn có một vị tu sĩ Luyện Khí tầng năm không cẩn thận ngã xuống dưới, khi đó hắn và một số người khác đang bị mười mấy con hải thú nhị phẩm bao vây. Một con trong số chúng đột ngột trở nên cực kỳ cuồng bạo, bất chấp sự an toàn của bản thân, điên cuồng tấn công tu sĩ. Ta không giải cứu kịp thời, đã khiến vị tộc nhân ấy hi sinh rồi.” Tống Dục cúi đầu đáp, trong giọng điệu ngập tràn áy náy.

Nhưng đồng thời trong lòng lão cũng cảm thấy vô cùng may mắn. Phải biết rằng, lần này có hàng trăm con hải thú cùng tập kích bất ngờ, cùng đến đây săn giết Không Minh linh ngư. Nếu là tình huống bình thường, thương vong có thể sẽ cao hơn hiện tại gấp mười lần, đồng thời cũng thiệt hại số lượng lớn Không Minh linh ngư.

May mà có Lục Huyền - tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ tới trấn áp hiện trường – lại nhiều lần hóa giải được thế tấn công của hải thú, bọn họ mới dễ dàng giải quyết được vấn đề hải thú xâm nhập như vậy.

Nghĩ đến đây, Tống Dục và nhóm tu sĩ Tống gia khác đều nhìn về phía Lục Huyền với ánh mắt tràn đầy biết ơn sâu sắc.

“Phải chăm sóc tốt cho những tu sĩ bị thương, về phần đệ tử của Tống gia hi sinh, nhất định phải an bài ổn thỏa cho gia đình người nọ.” Lục Huyền dặn dò Tống Dục.

“Ngoài ra, hãy xử lý những bộ thi thể yêu thú này cho thỏa đáng, hẳn là có thể bán được một ít linh thạch.”

“Vâng Lục sư thúc! Ta sẽ nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện, đồng thời sẽ lệnh cho người khác mau chóng xử lý xong yêu thú, bán chúng đi đổi lấy linh thạch, đến lúc đó sẽ giao một phần cho sư thúc.” Tống Dục rất hiểu lòng người, lập tức cam đoan với Lục Huyền.

Có hơn hai trăm thi thể yêu thú bị lưu lại, tuy không thể giao toàn bộ linh thạch cho Lục Huyền được, nhưng khẳng định là không thiếu phần của hắn.

“Được, vậy thì ta yên tâm rồi.” Lục Huyền hài lòng gật đầu.

Lần này, hắn đã đóng góp không ít vào quá trình giải quyết vấn đề hải thú xâm nhập, nếu không công đưa những bộ thi thể yêu thú này ra ngoài, đó tuyệt đối không phải phong cách từ trước đến nay của hắn.

Không tham lam, nhưng cũng không để bản thân bị thiệt thòi.

Chờ đến khi Lục Huyền vươn linh thức, dò xét vùng nước xung quanh một lượt nữa, xác định không còn bóng dáng một con hải thú nào, lúc này hắn mới trở lại trong đình viện nhà mình.

Mặc dù linh điền bên trong đình viện không có trận pháp phòng hộ phẩm cấp cao như Thiên Huyễn Vân Yên Trận, nhưng cũng được Lục Huyền bố trí một tòa trận pháp nhị phẩm, có thể coi là trang bị phòng ngự tốt trên Không Minh Đảo này rồi.

Hắn mở trận pháp ra, không nghỉ ngơi mà đi thẳng tới khu vực trung tâm của linh điền.

Bách Đồng Quỷ Mộc và hai cây Quỷ Diện Thạch Cô còn lại được trồng ở một khu vực riêng biệt, ngăn cách với những linh thực bình thường khác.

Lục Huyền đi đến trước mặt Bách Đồng Quỷ Mộc.

Hàng chục con mắt đồng loạt mở ra trên thân cây khô già nua như da người, con ngươi tà dị lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, rồi từ từ chuyển động trên thân cây khô.

Lục Huyền đi tới chỗ nào, con ngươi sẽ di chuyển đến chỗ đó, cứ gắt gao nhìn chòng chọc vào hắn.

Bị nhiều con mắt quái dị nhìn chằm chằm như vậy, Lục Huyền cũng có cảm giác tâm trí mình dần dần mất đi phương hướng.

Đột nhiên, một luồng hơi mát lạnh tỏa ra từ Vô Cấu Ngọc đang đeo trên cổ, khiến cho tâm trí của hắn lập tức tỉnh táo lại.

"Đi đâu các ngươi cũng theo dõi, cẩn thận ta kiện các ngươi tội quấy rối đó…" Lục Huyền quát mắng một câu, rồi lấy ra mấy chục con ngươi hải thú mới mẻ từ trong túi trữ vật, ném về phía thân cây già nua Bách Đồng Quỷ Mộc.

"Mới ra lò đây, tuy phẩm cấp không cao lắm nhưng thắng ở hương vị đất khách."

Hàng chục chiếc xúc tu dài mảnh gần như trong suốt lập tức bắn ra từ trong con mắt, rồi dính chặt vào con ngươi của hải thú và kéo nó lại gần những con ngươi tà dị trên thân cây, tận tình hút lấy dinh dưỡng.

"Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm chính là gốc linh thực tứ phẩm đầu tiên sắp thành thục, không biết sẽ mở được quầng sáng phần thưởng gì đây?" Lục Huyền nhìn con mắt của Bách Đồng Quỷ Mộc không ngừng hút chặt lấy con ngươi hải thú mới mẻ, trong lòng hết sức chờ mong.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía hai cây Quỷ Diện Thạch Cô được trồng ở khá gần nơi này. Tâm thần ngưng tụ, hắn lập tức phát hiện thanh tiến độ mờ nhạt phía dưới một cây đã hoàn toàn tràn đầy.

"Lại có một gốc hoàn toàn chín muồi rồi."

Lục Huyền nhìn lướt qua những đường hoa văn quỷ dị trên mặt nấm đã hình thành một khuôn mặt sống động như thật, rồi cẩn thận nhổ nó ra.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thực Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, được tẩm bổ từ âm hồn oán niệm, có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ để tu luyện một vài thuật pháp tà dị, nhằm gia tăng tốc độ tu luyện.】

Hắn thu gốc Quỷ Diện Thạch Cô phẩm chất tốt này vào trong túi trữ vật, lại dồn toàn bộ lực chú ý vào quầng sáng vừa lặng lẽ xuất hiện trên mặt đất.

Quầng sáng khẽ lay động, tỏa ra một luồng khí tức âm hàn yếu ớt.

Hắn chạm nhẹ vào, quầng sáng màu trắng nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng, điểm sáng tập hợp lại, tạo thành một khuôn mặt quỷ dị mơ hồ, rồi trong nháy mắt đã chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu, đồng thời một viên đan dược tròn trịa cũng xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Đan dược có kích cỡ bằng quả trứng chim bồ câu, màu trắng bệch, khi cầm trên tay có thể cảm nhận được khí tức âm hàn tinh thuần, đan văn quái dị như thể đang liên tục ngọ nguậy.

Lục Huyền tập trung tâm thần ở trên đan dược, trong nháy mắt biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

Chương 413: Huyền Âm Đan!

【Đan dược tứ phẩm Huyền Âm Đan, được luyện chế từ rất nhiều loại tài liệu cực âm, ẩn chứa lượng lớn âm khí tinh thuần, là vật đại bổ tà ác với rất nhiều loại âm thú, tà ma. Sau khi quỷ tu, tà tu tu luyện công pháp tương ứng phục dụng, có thể tăng mạnh linh lực trong cơ thể.】

"Đan dược tứ phẩm, đáng tiếc là hơi tà môn, hiện giờ cũng không thích hợp với ta." Lục Huyền nghĩ thầm, xung quanh hắn không nuôi dưỡng âm thú gì, đồng thời linh lực bản thân hắn vốn là chính tông ôn hòa, nếu liều lĩnh sử dụng viên Huyền Âm Đan tứ phẩm này, có khả năng cao sẽ dẫn đến phản tác dụng.

"Nhưng đối với một số tà tu quỷ tu, Huyền Âm Đan này chính là cực phẩm đan dược, chờ tìm cơ hội bán nó đi để đổi lấy thứ tốt khác hơn." Hắn vừa nghĩ vừa nhìn vào cây Quỷ Diện Thạch Cô duy nhất còn sót lại.

Lúc đó, hắn từng đào được năm cây Quỷ Diện Thạch Cô đang ở trạng thái ngủ đông từ trong bí cảnh, giờ đã có bốn cây thành thục rồi.

Có lẽ phần lớn thời gian hắn đều vượt cấp gieo trồng, cộng thêm Quỷ Diện Thạch Cô vốn là chủng loại quý hiếm nên phần thưởng mở ra từ quầng sáng màu trắng đều cực kỳ tốt. Hai cây đã mở ra hai kiện pháp khí Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm, một cây mở ra pháp khí tứ phẩm Thiên Tránh Quỷ Diện và cây vừa rồi mở ra được đan dược tứ phẩm Huyền Âm Đan.

Điều đáng tiếc duy nhất, bởi vì chúng là linh thực âm phủ nên phần thưởng từ quầng sáng cũng chứa thuộc tính âm mạnh mẽ, ngoại trừ pháp khí tứ phẩm Thiên Tránh Quỷ Diện, Dẫn Hồn Đăng và Huyền Âm Đan đều không thích hợp cho bản thân hắn sử dụng.

…

Trong đình viện, Lục Huyền ngồi khoanh chân, vỏ kiếm cổ xưa trong tay không ngừng run rẩy.

Một hạt linh chủng dài mảnh màu đen, cực kỳ mượt mà tuột ra khỏi vỏ kiếm. Đây chính là một hạt linh chủng Kiếm Thảo vẫn được nuôi dưỡng bên trong vỏ kiếm suốt một đoạn thời gian tương đối dài.

Lúc này, có một luồng hắc phong nhàn nhạt đang quấn xung quanh hạt linh chủng, đồng thời trên bề mặt linh chủng cũng có những tia hồ quang cực nhỏ, nhỏ đến mức mắt thường khó có thể nhìn thấy, liên tục nhảy lên, nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi biến mất ngay trong không khí.

“Lại thu được một hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm.” Lục Huyền cầm lấy hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo đã biến dị thành công, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Hắn vùi hạt linh chủng này vào trong linh nhưỡng linh điền, những sợi linh vũ li ti nhanh chóng thấm vào trong linh chủng và linh nhưỡng xung quanh với độ chính xác cực kỳ cao. Sau đó, hàng trăm luồng kiếm quang màu đen mỏng như sợi tóc lại bắn ra từ trong đan điền của Lục Huyền, và nối đuôi nhau cùng tiến vào bên trong linh nhưỡng.

Đã hơn hai tháng trôi qua kể từ ngày hải thú đồng thời tấn công vùng biển đang nuôi dưỡng Không Minh linh ngư, trong

khoảng thời gian này, trên đảo vẫn gió yên sóng lặng, không xảy ra bất cứ chuyện gì bất thường.

Không lâu sau sự kiện tập kích kia, Tống Dục đã dặn Tống Vân mang đến hơn một nghìn linh thạch giao cho Lục Huyền, con số này còn nhiều hơn trong tưởng tượng của hắn một chút.

Sau khi trở về, Lục Huyền lại yên tâm ở trong đình viện bồi dưỡng linh thực, hạt linh chủng Kiếm Thảo vừa rồi chính là hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo thứ ba, hắn mới thu được gần đây.

Nó được Tốn Lôi kiếm quang kích thích, cộng với Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm thần bí tẩm bổ nuôi dưỡng, do đó xác suất biến dị thành công từ linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm cực cao.

Điểm thiếu sót duy nhất, chính là số lượng Tốn Lôi kiếm quang tiêu hao không phải là một con số nhỏ, thời gian tẩm bổ cũng không ngắn. Nhưng so sánh với một hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo biến dị, thì tất cả những điểm ấy đều không tính là gì.

Vỏ kiếm tiếp nhận số lượng kiếm quang có hạn, vì vậy mỗi lần nó chỉ có thể nuôi dưỡng được một hạt linh chủng Kiếm Thảo mà thôi.

Bên cạnh đó, hơn chục cây Kiếm Thảo đã được gieo trồng lúc trước, cũng tạo thành một khu rừng Kiếm Khí nhỏ, mỗi một thanh kiếm đều hướng thẳng lên bầu trời, đồng thời các loại kiếm khí cũng không ngừng tàn sát bừa bãi bên trong khu linh điền kia.

Nhiệm vụ chủ yếu của mười cây Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông này chính là ngưng kết linh chủng Kiếm Thảo.

Gốc Phong Lôi Kiếm Thảo biến dị thành công đầu tiên, được trồng từ hồi còn ở trong động phủ tại tông môn, cũng

đang bước vào giai đoạn thành thục.

Ngoài ra, trong linh điền còn có hai hạt linh thảo biến dị là Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm và Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, Lục Huyền từng nhận được chúng từ Kiếm đường, hiện giờ chúng cũng đang sinh trưởng khá tốt.

Hắn đã luyện 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》 tương ứng với Tinh Quang Kiếm Thảo đến trình độ nhập môn, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ tinh thông, nên mỗi khi bồi dưỡng Tinh Quang Kiếm Thảo đều cần phải hết sức thận trọng, kẻo thi triển một đạo Tinh Quang kiếm khí không tinh vi, sẽ trực tiếp cắt đứt giai đoạn đầu phát triển của Tinh Quang Kiếm Thảo.

Về phần 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 tứ phẩm, sau vài tháng khổ tu trên Không Minh Đảo, cuối cùng, trình độ kiếm quyết của hắn cũng được coi là đạt đến cảnh giới nhập môn rồi, có thể bắt tay vào bồi dưỡng Kiếm Thiên Kiêu.

Sau khi gieo trồng linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo xong, Lục Huyền lại cầm một hạt linh chủng Kiếm Thảo mới từ trong túi trữ vật ra.

Ngay lập tức, Kiếm Hoàn màu đen thẫm trong đan điền lại chậm rãi chuyển động, hàng trăm luồng Tốn Lôi kiếm quang tranh nhau lao ra, xuyên qua lớp màng chắn mỏng của vỏ kiếm và tiến vào bên trong vỏ kiếm.

Kiếm khí vô hình không thể sánh bằng những thanh phi kiếm hữu hình như Tử Điện Kiếm, Xích Diễm Kiếm, cho nên vỏ kiếm khát khao kiếm khí, chứ không muốn phải chịu cơn đau khi bị cắm vào.

Vì vậy, kiếm khí rất được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm chào đón.

Sau khi truyền rất nhiều Tốn Lôi kiếm quang ra, Lục Huyền lại lập tức đưa hạt linh chủng Kiếm Thảo dài mảnh kia

vào trong vỏ kiếm.

“Chỉ thế thôi á?”

Hạt linh chủng dài nhỏ giống như chiếc đũa, nhẹ nhàng khuấy trong cái lu lớn, khiến cho vỏ kiếm không sinh ra bất kỳ phản ứng gì.

Nhưng Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, lại có thể cảm nhận được ý tứ khiêu khích rất linh tính của vỏ kiếm vừa toát ra ngoài.

“…”

Lục Huyền im lặng.

“Chờ khi nào tẩm bổ xong xuôi mấy linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo này, ta sẽ thưởng cho ngươi một thanh phi kiếm khổng lồ.” Hắn nghiến răng nghiến lợi nói với vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa kia, tiếp đó lại đi dò xét xung quanh linh điền.

Thời gian hai tháng ở nơi này, gốc Quỷ Diện Thạch Cô cuối cùng còn sót lại cũng đã thành thục.

Lục Huyền mở ra được một viên Huyền Âm Đan tứ phẩm từ trong quầng sáng màu trắng kia, rồi cất kỹ vào túi trữ vật của mình.

Nhóm linh thực còn lại, Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm sắp hoàn toàn chín muồi, Huyền Trùng Đằng, Địa Hỏa Tâm Liên và một gốc linh thực cõi âm duy nhất Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, đều lần lượt tiến vào giai đoạn thành thục.

Hơn một trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đang phát triển rất tốt, điều này mang đến Lục Huyền một loại dự cảm rằng, thời gian hắn đột phá Trúc Cơ trung kỳ đang càng ngày càng tới gần.

…

Vào một ngày này, lúc Lục Huyền đang miệt mài tu luyện《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》, đột nhiên đảo chủ Tống Dục của Không Minh Đảo lại đến thăm.

“Lục sư thúc đã ở đây quen chưa? Không Minh Đảo không thể so sánh được với tông môn, linh khí mỏng manh lại không có bất kỳ bí cảnh bảo vật nào, nên không có nhiều cơ hội để trau dồi thuật pháp kiếm quyết, không biết sư thúc có thích ứng được hay không?” Tống Dục cười nói, trên khuôn mặt nho nhã toát lên một tia lo lắng không rõ ràng.

Chương 414: Gặp Chuyện Mà Bản Thân Không Giải Quyết Được, Thì Lập Tức Cho Ăn!

“Cũng ổn, tính cách của ta vốn đơn giản không cầu kỳ, rất ít đi tranh đoạt cơ duyên bảo vật với người khác, vì vậy ở Không Minh Đảo hay ở Thiên Kiếm Tông đều không khác nhau là mấy.” Lục Huyền cười nhạt trả lời.

“Vậy là tốt, là tốt rồi.” Tống Dục xoa xoa tay, thoáng do dự một chút, sau đó trong mắt hiện lên một tia kiên định: “Lục sư thúc, hôm nay ta tới đây làm phiền ngài là có chuyện quan trọng muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện là như vậy, trong khoảng thời gian này, không biết vì sao mà Không Minh Linh Ngư đang được nuôi dưỡng lại thỉnh thoảng xuất hiện một chút phản ứng bất thường, hơn nữa loại phản ứng bất thường này càng ngày càng xảy ra thường xuyên và kịch liệt. Tống gia đã bó tay bất lực, đành phải tới đây thỉnh cầu sư thúc đi tới trợ giúp.”

“Tình hình cụ thể thế nào?” Sắc mặt Lục Huyền trở nên nghiêm túc.

Phải biết rằng, một trong những nhiệm vụ chủ yếu của hắn khi đến đóng giữ tại Không Minh Đảo này, chính là bảo vệ Không Minh Linh Ngư trên đảo, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc,

thì khi trở lại Thiên Kiếm Tông, sẽ khó mà báo cáo kết quả công tác với bên trên được.

“Ban đầu, tu sĩ Tống gia chăn nuôi linh ngư phát hiện, thỉnh thoảng sẽ có Không Minh Linh Ngư va chạm với đá ngầm. Lúc đó, tu sĩ này chỉ cho rằng nó đã ăn nhầm thứ gì đó trong quá trình nuôi dưỡng mới xuất hiện tình trạng trên. Nhưng dần dần người kia lại phát hiện, số lượng Không Minh Linh Ngư va vào đá ngầm càng ngày càng nhiều, ngoài ra còn có rất nhiều Không Minh Linh Ngư không muốn quay lại chỗ ở, phải cưỡng chế chúng, mới miễn cưỡng trở về.” Tống Dục sốt ruột nói, mặc dù có tu sĩ ngăn cản và chữa trị cho mấy con linh ngư va đập vào đá ngầm, nhưng đã xuất hiện tình huống linh ngư không ngừng va đập như vậy, thậm chí đập đến nỗi đầu rơi máu chảy luôn rồi.

Thêm nữa, nếu đám Không Minh Linh Ngư này không muốn quay lại chỗ ở, thì rất có thể tình huống này sẽ phát triển thành một loại cục diện càng tồi tệ hơn, bởi xét cho cùng, trên Không Minh Đảo có thể nuôi được số lượng lớn Không Minh Linh Ngư như vậy, là có liên quan chặt chẽ tới vùng biển này. Nếu vùng biển này mất đi lực hấp dẫn, khả năng cao sẽ dẫn đến số đông linh ngư bỏ chạy mất.

Sau khi thử rất nhiều biện pháp vẫn không thể giải quyết được vấn đề khác thường của Không Minh Linh Ngư, lão lập tức nhớ tới Lục Huyền.

Lục Huyền là tu sĩ Trúc Cơ duy nhất trên Không Minh Đảo, xuất thân danh môn, kiến thức rộng rãi. Hơn nữa, trong khoảng thời gian tiếp xúc khá dài này, Tống Dục biết được rằng Lục Huyền cực kỳ tinh thông trên phương diện linh thực linh thú nhất đạo, cho nên dưới tình thế cấp bách, lão đành phải đến tận cửa thỉnh cầu giúp đỡ.

Mặc dù điều đó sẽ khiến Lục Huyền có ấn tượng rằng lão làm việc không ra gì, nhưng vào giờ phút này, lão cũng không còn quan tâm đến những thứ kia nữa.

“Tu sĩ nuôi dưỡng linh ngư trên đảo có phát hiện gì khác không?”

Trên Không Minh Đảo có khá nhiều tu sĩ chuyên môn chăm sóc Không Minh Linh Ngư, có thể bọn họ không quá am hiểu chuyện nuôi dưỡng chăm sóc những loại linh thực linh thú khác, nhưng chuyện nuôi dưỡng chăm sóc Không Minh Linh Ngư, tu sĩ của Tống gia lại tích lũy được kinh nghiệm rất phong phú, vì vậy Lục Huyền lập tức nghĩ đến bọn họ đầu tiên.

“Các tu sĩ Tống gia cũng có một chút phát hiện, bọn họ suy đoán rằng, có một loại sinh vật kỳ dị nào đó đang ẩn náu trong cơ thể linh ngư, rồi phá hủy môi trường sống và tập tính sinh hoạt của chúng, từ đó gây ra những phản ứng khác thường này. Nhưng đáng tiếc là… bọn họ đã nghĩ hết thảy mọi biện pháp vẫn không thể tìm được gốc rễ của vấn đề. Thậm chí còn có tu sĩ đặc biệt bắt hai con Không Minh Linh Ngư lên, mổ bụng nó ra, song vẫn không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào.” Tống Dục lộ vẻ mặt buồn rầu nói.

“Dẫn ta đi xem.” Câu nói này của Lục Huyền lập tức tiếp thêm hy vọng cho lão.

…

Vùng ngoại vi của Không Minh Đảo.

Lục Huyền đứng thẳng trên một tảng đá lớn, nhìn xuống mảnh thủy vực phía dưới.

Tống Dục và hai tu sĩ Tống gia trông có vẻ dầm mưa dãi nắng, đang đứng phía sau hắn, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

Trong tầm mắt của bọn họ, hoàn toàn có thể nhìn thấy một con Không Minh Linh Ngư dài xấp xỉ nửa trượng vừa đột nhiên lao ra khỏi mặt nước và đâm sầm vào một tảng đá ngầm cao lớn phía trước.

Lục Huyền khẽ nhíu mày, một luồng linh áp khủng bố lập tức lan ra, trực tiếp ngăn chặn con Không Minh Linh Ngư đang muốn tự hại mình kia.

Tâm niệm vừa động, Không Minh Linh Ngư đã từ từ trôi bồng bềnh tới trước mặt hắn, cái đuôi của nó không ngừng vùng vẫy giữa không trung, tỏ vẻ bất an vô cùng.

Toàn thân linh ngư hiện lên ánh lên một mảnh hào quang rực rỡ trong suốt, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

Lục Huyền chẳng nói câu nào, trên tay lại lặng lẽ xuất hiện một tấm Khu Tà phù, mảnh bạch quang thánh khiết trong veo bắn ra từ trong phù lục, lại được hắn khống chế để rơi xuống thân thể của linh ngư. Mãi cho đến khi luồng bạch quang kia tiêu tan, trên người linh ngư vẫn không phát sinh một chút phản ứng dị thường nào.

Vô Cấu Ngọc trên cổ hắn cũng cho thấy, con cá này không có dấu vết của tà ma.

"Trước hết, có thể loại trừ được tình huống tà ma gây họa." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó, linh thức của hắn lại chậm rãi xâm nhập vào trong thân thể linh ngư, tỉ mỉ thăm dò từng khối thịt và cơ quan nội tạng của nó. nhưng vẫn như trước, không thu được bất cứ manh mối gì.

"Cầm một ít tảo biển thường dùng để nuôi dưỡng linh ngư tới đây." Lục Huyền nói với hai tu sĩ Tống gia chuyên phụ trách nuôi dưỡng Không Minh Linh Ngư đang đứng sau lưng mình.

Gặp chuyện mà bản thân không giải quyết được, thì lập tức cho ăn, đây bản lĩnh giữ nhà của hắn, đã dùng biết bao nhiêu lâu vẫn không suy yếu.

Hắn nhận một nắm tảo biển màu xanh nhạt từ trong tay tu sĩ da ngăm đen, rồi nửa cưỡng chế nhét vào trong miệng linh ngư, sau đó lại nhanh chóng ngưng tụ tâm thần vào thân thể Không Minh Linh Ngư, một thông tin lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【Yêu thú nhị phẩm Không Minh Linh Ngư, tốc độ cực nhanh, thịt ngon vô cùng, ẩn chứa linh lực phong phú, rất được các tu sĩ ưa chuộng.】

【Do có Vô Tướng Tảo ký sinh trong cơ thể nên linh ngư đang rơi vào trạng thái điên cuồng.】

"Quả nhiên có ẩn giấu vật lạ! Nhưng Vô Tướng Tảo là thứ gì?" Sắc mặt Lục Huyền hòa hoãn xuống, nhưng trong đầu lại có chút khó hiểu.

Bởi vì rõ ràng là trước đó, hắn đã tìm tòi cặn kẽ khắp cơ thể con Không Minh Linh Ngư này rồi, nhưng không tìm được bất kỳ một món đồ vật nào có thể liên quan đến Vô Tướng Tảo.

"Như vậy chỉ có một khả năng xảy ra, đó là năng lực ẩn nấp của Vô Tướng Tảo này rất mạnh, thậm chí nó còn có thể tránh thoát được linh thức dò xét của tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ."

Lục Huyền không hề nghi ngờ về tin tức vừa xuất hiện trong đầu, thậm chí hắn càng tin chắc rằng, bản thân không tìm được Vô Tướng Tảo chỉ vì thứ này ẩn nấp quá sâu thôi.

"Vậy phải tìm ra nó như thế nào đây?" Hắn nghĩ thầm.

Đang lúc hắn chuẩn bị thả con Không Minh Linh Ngư kia trở lại trong nước, đột nhiên động tác trên tay dừng lại.

Chương 415: Vô Tướng Tảo!

"Nếu trong khoảng thời gian ngắn, ở trên bờ còn không tìm được, thì khi thả Vô Tướng Tảo trở lại trong môi trường nước quen thuộc, chuyện tìm ra nó sẽ càng khó khăn hơn."

Trong đầu Lục Huyền chợt lóe lên một ý nghĩ rõ ràng.

"Chuyện cần làm bây giờ là phải để cho Vô Tướng Tảo tiến vào một hoàn cảnh xa lạ, thông qua thay đổi hoàn cảnh sinh tồn của nó, để nhìn xem liệu có thể phát hiện ra phương pháp phát hiện ra nó hay không."

Nghĩ như vậy, linh lực vốn đang vươn ra ngoài của Lục Huyền lại lập tức rụt trở về, hắn trực tiếp cố định Không Minh Linh Ngư ngay giữa không trung.

Trên bầu trời chói chang gay gắt, ánh nắng thiêu đốt chiếu xuống khiến cho Không Minh Linh Ngư cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Ta muốn cầm con linh ngư này đi thí nghiệm." Lục Huyền trực tiếp ra lệnh bằng giọng điệu không cho phép phản đối.

Vừa dứt lời, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ đậm, trường kiếm khẽ rung lên, những đường vân đỏ đậm trên thân kiếm lặng lẽ phát sinh biến hóa, từng đóa hỏa diễm cực nóng bay ra từ hai sườn bên của Xích Diễm Kiếm.

Được linh thức của Lục Huyền khống chế, từng đóa hỏa diễm màu đỏ đậm vừa xuất hiện đã bay đến phía dưới Không Minh Linh Ngư, rồi nhanh chóng xếp thành hàng, tổ hợp lại cùng nhau, không ngừng nướng phần bụng của con cá.

“Này thì ẩn mình trong cơ thể linh ngư này, không biết ngươi đã chuẩn bị cùng lên thiên đàng với linh ngư chưa?” Phần bụng của linh ngư bị ngọn lửa cực nóng liên tục thiêu đốt, đã bốc ra một mùi khen khét, thân thể nhìn như pha lê cũng biến thành một mảnh cháy sém.

Đúng vào lúc này, Lục Huyền trông thấy một vũng chất lỏng trong suốt đột ngột chảy ra ở xung quanh thân thể của Không Minh Linh Ngư, vũng chất lỏng này không ngừng chuyển động, cuối cùng đã dung hợp lại với nhau, trực tiếp hóa thành một giọt nước đọng.

Giọt nước này có màu trong suốt, nếu không phải đang ở trên bờ thì gần như là không một ai có thể phát hiện ra được.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi.” Lục Huyền thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí nhỏ như sợi tóc cũng nhanh chóng tuôn ra từ đầu ngón tay.

Nếu Vô Tướng Tảo là một loại linh thực, thì Thanh Mộc Nguyên Khí được ngưng tụ từ tinh hoa bản mệnh của Thanh Huyền Lộc, ẩn chứa thảo mộc linh khí tinh khiết nhất trong thiên địa, cũng có thể bồi dưỡng nó.

Quả nhiên, Thanh Mộc Nguyên Khí nhỏ bé đã bị giọt nước trong suốt kia hấp thụ.

Hắn ngưng tụ tâm thần trên giọt nước, một ý niệm chợt lóe trong đầu.

【Linh thực nhị phẩm Vô Tướng Tảo, có nguồn gốc từ trong biển sâu vạn trượng, vô hình vô sắc, năng lực ẩn nấp rất mạnh, thường ký sinh trong cơ thể hải ngư hải thú và dần dần hòa làm một thể với chúng. Sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí, phù lục với tính năng ẩn nấp.】

【Rất khó sinh tồn trong hoàn cảnh nóng bỏng.】

【Một khi tiến vào trong cơ thể ngươi, ta sẽ trực tiếp dung hợp làm một thể với ngươi, và thậm chí bản thân ngươi còn không cảm nhận được điều đó.】

"Hóa ra là một loại linh thực kỳ dị như thế."

Cường độ hỏa diễm đỏ đậm trong tay Lục Huyền càng ngày càng tăng, nhiệt độ nóng bỏng bộc phát mãnh liệt, khiến cho giọt nước trong suốt kia liên tục phát sinh biến hóa, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ.

Đến cuối cùng, nó chỉ còn lại một tấm màng mỏng trong suốt, không ngừng trơn trượt trên lòng bàn tay.

"Lục sư thúc, chính thứ này đang tác oai tác quái, khiến cho Không Minh Linh Ngư xuất hiện phản ứng dị thường, thậm chí còn không tiếc tự làm hại mình sao?" Tống Dục ở bên cạnh lập tức thốt lên, hai tu sĩ khác vốn làm nhiệm vụ nuôi dưỡng linh ngư cũng lộ vẻ tò mò nhìn tới.

"Đúng vậy, thứ này tên là Vô Tướng Tảo, là một loại linh thực đặc thù, vô hình vô sắc, năng lực ẩn nấp rất mạnh, sau khi dung hợp với linh ngư, sẽ rất khó nhận ra được." Lục Huyền gật đầu giải thích.

"Thì ra là thế, chẳng trách chúng ta đã nghĩ nhiều biện pháp như vậy cũng không có cách nào tìm được nó. Ở trong nước, nó chỉ là một giọt nước, sau khi hòa hợp với linh ngư, lại càng khó mà phân biệt được. Ngay cả khi linh ngư cảm nhận được cơ thể bất thường, cố gắng tránh rủi ro bằng nhiều cách nhưng cũng không tìm được phương pháp giải quyết. Lần này may mà có sư thúc, đã tìm ra căn nguyên vấn đề làm linh ngư trở nên khác thường rồi." Tống Dục hít một hơi thật sâu, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Nếu những con Không Minh Linh Ngư này xảy ra vấn đề gì dẫn đến tổn thất to lớn, thì lão cũng không còn bất cứ giá trị nào bên trong Thiên Kiếm Tông nữa.

"Nhưng tại sao vùng nước nuôi dưỡng Không Minh Linh Ngư lại xuất hiện loại linh thực đặc biệt như vậy? Rất nhiều năm trước đây, đều chưa từng thấy dấu vết của chúng nó." Tu sĩ ngăm đen ở phía sau nghi ngờ hỏi.

Lục Huyền nắm lấy tấm màng mỏng trong suốt không ngừng chảy trong tay, trong mắt hiện lên một tia ý tứ không rõ.

"Vô Tướng Tảo này thường sinh sôi trong biển sâu vạn trượng, mà vùng nước nuôi dưỡng linh ngư vốn nằm ở khu vực gần biển, thuộc tầng nước nông. Vậy điều gì đã thu hút loại linh thực này, khiến chúng không quản vạn dặm xa xôi cũng nhất quyết phải lặn lội tìm đến tận nơi đây?"

Trong lòng Lục Huyền âm thầm suy đoán.

"Ngay cả khi xuất hiện loại hải thú nào đó mang theo linh chủng của Vô Tướng Tảo tìm tới tận đây, cũng không thể dẫn đến số lượng lớn linh ngư trở nên dị thường chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy được. Nói cách khác, trong chuyện này chỉ có duy nhất một khả năng, đó là có người cố ý rải một lượng lớn linh chủng Vô Tướng Tảo hoặc trồng cây non vào vùng nước này. Xem ra mục tiêu chủ yếu nhất của đối phương chính là loại bỏ lượng lớn Không Minh Linh Ngư, đồng thời để Vô Tướng Tảo chiếm giữ vùng nước này, thay đổi hoàn cảnh sinh tồn của Không Minh Linh Ngư, sau đó xua đuổi chúng ra khỏi nơi đây. Đương nhiên cũng không thể loại trừ mục đích của người thiết lập nên kế hoạch này, chính là giáng cho bản thân Tống gia một đòn đả kích mạnh mẽ, bắt bọn họ phải gánh chịu tổn thất to lớn nhường này."

Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, sau đó gọi Tống Dục sang một bên, trực tiếp chế tạo một tầng lá chắn linh khí cách âm.

“Tống gia chủ, có một chuyện ta phải nói rõ ràng với ngươi. Vô Tướng Tảo này thường sinh sống ở trong biển sâu, dù có hải thú hải ngư mang nó đến vùng thủy vực này đi chăng nữa, cũng không thể xuất hiện tình huống nghiêm trọng đến mức có rất nhiều linh thực Vô Tướng Tảo đồng thời tác quái ở khu vực này như vậy. Cho nên, chuyện linh thực ký sinh lên Không Minh Linh Ngư lần này, không phải là thiên tai mà do con người gây ra.” Lục Huyền dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

“Ý của Lục sư thúc là có người cố ý hãm hại Tống gia?” Tống Dục biến sắc.

“Trên thực tế, muốn có được loại linh thực ít thấy này cũng không dễ dàng, khẳng định là đối phương đã phải tốn rất nhiều công sức, có khả năng, mục đích chính của người kia không phải là làm hại đám Không Minh Linh Ngư, mà muốn thay đổi hoàn cảnh thủy vực, khiến chúng phải đi tìm nơi khác sinh sôi nảy nở. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ kẻ kia vốn đã kết thù kết oán với Tống gia các ngươi, nên lựa chọn phương thức này để báo thù. Tống gia chủ, xung quanh quần đảo này còn bao nhiêu hòn đảo có chất nước tương tự với hòn đảo này, ý ta nói là những nơi có thể nuôi sống Không Minh Linh Ngư?” Lục Huyền nghiêm túc hỏi.

Chương 416: Điều Tra!

“Còn hai hòn đảo có thể nuôi dưỡng Không Minh Linh Ngư, theo thứ tự là Trọng Ninh Đảo và Linh Miết Đảo, nhưng cả về chất lượng nước hay địa hình đặc thù của hai mảnh thủy vực ấy đều không bằng Không Minh Đảo, vì vậy sản lượng thấp hơn chúng ta rất nhiều. Tiếng tăm của bọn họ không nổi ở Tu Hành giới, người ngoài chỉ biết đến Không Minh Linh Ngư ở Không Linh Đảo mà thôi.” Tống Dục trả lời.

“Chuyện có liên quan đến nguồn gốc của Vô Tướng Tảo, ngươi đừng nói cho những người khác biết, bao gồm cả hai tu sĩ Tống gia hiện tại đang ở cùng chúng ta. Sau khi trở về đảo, ngươi hãy bí mật điều tra và tìm ra kẻ đứng sau, đồng thời cũng tạm phong tỏa vùng nước này lại. Ta sẽ ở chỗ này chữa trị cho những con Không Minh Linh Ngư đã bị ký sinh, cũng dọn dẹp sạch sẽ những con Vô Tướng Tảo đang ẩn giấu trong vùng thủy vực này.” Lục Huyền trực tiếp ra lệnh cho tu sĩ nho nhã kia với giọng điệu cứng rắn, không cho phép nghi ngờ.

“Vâng, ta nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra tu sĩ hoặc thế lực đã gieo rắc linh thực Vô Tướng Tảo xuống nơi này, xin Lục sư thúc cứ yên tâm.” Tống Dục nặng nề gật đầu, trả lời dứt khoát.

Hành động này của kẻ giật dây suýt chút nữa đã hủy hoại tâm huyết bao nhiêu năm qua của Tống gia, nếu một lượng lớn Vô Tướng Tảo sinh sôi nảy nở trong thủy vực này, hung hăng xua đuổi Không Minh Linh Ngư đi thì không khác gì đã đào cả gốc rễ của Tống gia lên. Lúc này, trong lòng lão tràn ngập tức giận, chỉ muốn bắt lấy rồi băm nát kẻ chủ mưu phía sau kia thành trăm ngàn mảnh mà thôi.

Lão bàn giao vài câu với tu sĩ Tống gia đang trông nom linh ngư rồi cấp tốc rời đi.

“Hai người các ngươi, đi tìm những con Không Minh Linh Ngư có hành vi điên cuồng và có khuynh hướng tự làm hại mình trong thủy vực này, chuyện còn lại cứ giao cho ta giải quyết.” Lục Huyền dặn dò hai người.

“Vâng tiền bối!” Hai người đồng thanh đáp, mỗi người đều khoác một kiện pháp bào cho phép người ta đi được dưới nước rồi nhảy vào trong thủy vực.

Lần lượt từng con Không Minh Linh Ngư to lớn bị đưa lên và giao cho Lục Huyền.

Trong chốc lát, Lục Huyền không tìm được phương pháp nào thích hợp hơn, vì vậy hắn vẫn áp dụng cách nướng trên lửa để ép Vô Tướng Tảo đang hòa làm một thể với Không Minh Linh Ngư phải chui ra ngoài.

Không Minh Linh Ngư được đặt trước mặt hắn. Lục Huyền ngưng tụ ra một quả cầu nước to đùng bao trùm lấy đầu nó, trong khi ấy, cơ thể của nó đang bị hỏa diễm nóng bỏng chầm chậm nướng.

Một lần chưa quen, hai lần dần quen, sau khi hiểu rõ lai lịch của Vô Tướng Tảo, Lục Huyền không còn nướng linh ngư bằng lửa mạnh như lần đầu tiên nữa.

Tuy hình dạng của Vô Tướng Tảo giống như giọt nước, nhưng xét cho cùng, nó cũng là linh thực, có bản năng xu lợi tránh hại, dưới ngọn lửa thiêu đốt, nó lập tức xảy ra những biến hóa rất nhỏ bên trong cơ thể linh ngư.

Điểm biến hóa nhỏ bé này đã bị Lục Huyền nhạy bén nắm bắt được, sau đó hắn truy tìm nguồn gốc và nhanh chóng bắt được Vô Tướng Tảo.

Bởi vì Không Minh Linh Ngư bị hỏa diễm nướng nên cũng chịu một chút tổn thương, nhưng bôi dược cao do Tống gia cung cấp, lại nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Sau khi chữa trị cho hàng chục con Không Minh Linh Ngư bằng cách này, Lục Huyền cũng tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng cho những con linh ngư còn lại, đảm bảo trong cơ thể chúng không có linh thực Vô Tướng Tảo đang ẩn nấp nữa.

Tiếp đó, hắn lặn vào chỗ sâu bên trong thủy vực, dùng Thanh Mộc Nguyên Khí tạo một tấm lưới cực lớn, quét qua từng chỗ trong đáy nước.

Nếu phát hiện phản ứng bất thường đột ngột ở đâu đó, sẽ lập tức tìm ra được Vô Tướng Tảo còn đang ẩn núp ở chỗ này, chưa ký sinh lên người linh ngư.

…

Tại một tòa kiến trúc khí thế nguy nga lộng lẫy hùng vĩ, trên một hòn đảo rộng lớn.

Kiến trúc nằm trên chỗ cao nhất của hòn đảo, từ trong nhà nhìn ra ngoài, có thể trông thấy biển cả bao la bát ngát, mang đến cho người ta một loại cảm giác hào hùng phóng khoáng.

Một người phụ nữ xinh đẹp đang ngả lưng nằm nghiêng trên chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn. Dù nàng này đã có tuổi nhưng sức quyến rũ vẫn còn, gương mặt phong tình, dáng vẻ lả lướt, căng mọng như một quả đào chín, làm cho người ta chỉ muốn nhào lên, cắn một miếng, dù bị nước bắn lên mặt vẫn vui vẻ chịu đựng.

Tuy nhiên, mấy người bên dưới lại không một ai dám mạo phạm nàng, tất cả đều nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, hệt như đã bị đinh ghim chặt lại rồi.

“Chuyện ở Không Minh Đảo tiến triển thế nào rồi?” Ngón tay trắng nõn nà của người phụ nữ quyến rũ kia khẽ nhót lấy một trái linh quả màu đỏ rực, đôi môi hồng hào hé mở rồi cắn nhẹ một miếng.

“Theo tin tức từ nội ứng truyền về, đã có không ít Không Minh Linh Ngư sinh hoạt trong thủy vực trên đảo bị ký sinh, cũng có kha khá linh ngư nảy sinh hành vi tự làm hại chính mình. Hiện nay, vùng nước này đã bị phong tỏa, phỏng chừng đang rơi vào tình trạng cực kỳ nghiêm trọng.” Một gã tu sĩ trung niên có tu vi Luyện Khí cao cấp lập tức tiến lên một bước, báo cáo với phụ nhân quyến rũ kia.

“Thật không?” Một tia sung sướng vừa lướt qua trên mặt phụ nhân nọ, nàng ta lười biếng uể oải vươn eo, càng làm nổi bật lên vóc dáng xinh đẹp.

“Lần này may mà có Tôn đạo hữu dâng một loại linh thực kỳ dị như thế lên, đã trợ giúp chúng ta không lãng phí một binh tốt nào cũng có thể ung dung tiêu diệt Không Minh Đảo.” Phụ nhân quyến rũ nhìn về phía tu sĩ chỉ còn một mắt đang đứng cách đó không xa, tu sĩ này có tu vi Luyện Khí cao cấp, một mắt lộ ra ngoài, còn một mắt khác đang dùng vải đen quấn lại, thỉnh thoảng lại có một luồng khí màu xám đen chầm chậm chảy ra.

Tu sĩ một mắt bị phụ nhân quyến rũ nhìn chằm chằm vào, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, gã khẽ liếm môi, mở miệng nói: “Chúc mừng Ninh phu nhân! Khi Vô Tướng Tảo bước vào giai đoạn thành thục, linh ngư trên Không Minh Đảo sẽ không ngừng bị hút sinh cơ và linh lực, từ đó, càng ngày càng nhiều con sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng. Đến lúc ấy, cả mảnh thủy vực đó sẽ bị Vô Tướng Tảo chiếm giữ, chất lượng nước thay đổi, đương nhiên Không Minh Linh Ngư sẽ từ từ rời khỏi nơi đó và tìm kiếm nơi ở mới. Đến lúc đấy, chỉ cần chúng

ta giải quyết nốt thủy vực tại Linh Miết Đảo, thì Trọng Ninh Đảo sẽ trở thành môi trường sống lý tưởng mới cho linh ngư. Từ nay về sau, Không Minh Linh Ngư không còn tồn tại trong Tu Hành giới, thay vào đó là Trọng Ninh linh ngư rồi."

"Ôi ha ha, nếu thật sự có thể làm tới một bước kia, thì công lao của Tôn đạo hữu rất lớn, tiểu nữ đương nhiên sẽ ban thưởng cho đạo hữu thật hậu." Phụ nhân quyến rũ dùng bàn tay trắng nõn, che cái miệng hồng hào, khẽ cười nói.

…

Trong linh điền, Tống Dục đến cửa thăm hỏi.

Có thể nhìn ra được quãng thời gian này lão đã hao phí vô số tâm sức tinh lực, ngay cả tinh thần và thể xác của một tu sĩ Luyện Khí cao cấp cũng khiến lão mệt mỏi đến kiệt sức rồi.

Chương 417: Gậy Ông Đập Lưng Ông!

“Lục sư thúc, ta đã tìm ra kẻ chủ mưu phía sau rồi. Ta bố trí bẫy rập, đã phát hiện được một tên tu sĩ của Tống gia bị kẻ chủ mưu kia mua chuộc. Sau khi nghiêm hình tra tấn, hắn đã thú nhận Vô Tướng Tảo này là do Ninh gia ở Trọng Ninh Đảo sai khiến hắn bỏ vào. Nghe nói có một tên tán tu bên ngoài mới đầu nhập vào làm môn hạ của Ninh gia, sau đó dâng loại linh thực Vô Tướng Tảo đặc thù này lên. Ninh gia lập tức tìm cơ hội bỏ chúng vào trong thủy vực Không Minh Đảo, định dựa vào chuyện này mà chuyển môi trường sống của linh ngư sang thuỷ vực Trọng Ninh Đảo của bọn họ.” Sắc mặt Tống Dục nghiêm trọng nói.

“Ninh gia Trọng Ninh Đảo? Lai lịch thế nào?”

“Một gia tộc bản địa, có một vị lão tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đang gần kề đại nạn, bế quan không ra khỏi cửa. Họ có rất nhiều mối buôn bán ở xung quanh Vô Ngần Hải.” Tống Dục giải thích.

“Lão tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ? Vậy thì lấy đạo của người để trị lại người thôi.” Lục Huyền nhìn cái chậu gỗ to lớn trong viện, đang phản chiếu ánh sáng từ nhiều góc độ khác nhau, âm thầm nghĩ.

Đã tóm được kẻ chủ mưu phía sau, mọi chuyện còn lại thì dễ giải quyết rồi.

Lục Huyền không quan tâm Tống gia sẽ trả thù như thế nào, sau khi hắn biết được sức chiến đấu cao nhất của Ninh gia

Trọng Ninh Đảo, trong đầu đã lập tức nảy ra suy nghĩ ‘gậy ông đập lưng ông’.

Dù Ninh gia chỉ làm hại Không Minh Linh Ngư trong thủy vực, không trực tiếp gây tổn hại đến lợi ích của chính hắn, nhưng suy cho cùng, Không Minh Đảo này vốn thuộc quyền quản lý của tông môn, Lục Huyền lại là tu sĩ tông môn đang đóng giữ ở nơi này, sự xuất hiện của hắn ở trên đảo chính là để đảm bảo cho Không Minh Đảo luôn an toàn ổn định. Nếu chuyện này không được giải quyết đến nơi đến chốn, thì khi trở lại Thiên Kiếm Tông, hắn cũng khó mà bàn giao được với bên trên, đồng thời, chuyện này cũng rất có thể sẽ gây nên ảnh hưởng cực lớn đến danh tiếng của hắn ở trong tông môn.

Thời điểm hắn phân tách những cây Vô Tướng Tảo ở trong thủy vực, bởi vì cách làm không quá mức ác liệt nên mặc dù linh thực bị ngọn lửa nướng cũng chịu một chút tổn thương ở mức độ nào đó, song không hề gây nguy hại đến căn nguyên, chỉ cần đưa chúng vào trong linh điền bồi dưỡng vài ngày là có thể khôi phục lại như bình thường.

Dù vậy, kể cả khi gieo trồng chúng ở trong linh điền, cũng không mang đến quầng sáng phần thưởng, vì thế, Lục Huyền dự định sẽ thả chúng vào trong thủy vực của Ninh gia.

Tống Dục vội vàng đến rồi vội vã đi, Lục Huyền đợi lão rời đi mới bỏ tất cả những gốc Vô Tướng Tảo mình thu thập được vào trong Sinh Sinh Đại.

…

Đêm tối, trăng mờ gió lớn (là thời điểm tốt để làm chuyện xấu xa).

Tại thủy vực của Ninh gia có ba gã tu sĩ Luyện Khí trung cấp vừa ngáp vừa tuần tra xung quanh thủy vực.

“Cũng không biết gia chủ nghĩ như thế nào, đột nhiên lại coi trọng vùng nước này nhiều hơn, bình thường chỉ cần một tên tu sĩ Luyện Khí cấp thấp đi tuần tra thôi, thế mà bây giờ lại đồng thời phái cả ba chúng ta cùng đến.”

“Đúng đấy, cả về số lượng lẫn chất lượng của linh ngư trong thủy vực đều kém Không Minh Đảo xa tít tắp, không biết chúng ta đi phòng thủ cái gì nữa?”

“Ta từ chỗ khác nghe được tin đồn, hình như sau này gia tộc sẽ tập trung phát triển và nuôi dưỡng linh ngư. Nếu đã như vậy thì hiện tại, chúng ta qua đây canh giữ, nói không chừng về sau còn có thể kiếm được một vị trí quan trọng ở nơi này.”

“Thật sao? Vậy thì lại dò xét thêm một chuyến nữa.”

Ba người chèo thuyền đi về các phương hướng khác nhau.

Một lúc lâu sau, thế giới mơ hồ trước mắt Lục Huyền đã thay đổi trở nên rõ ràng, vô số những sợi tơ gần như trong suốt không ngừng tiêu tán, chúng đã nhanh chóng quay về bên trong Ẩn Linh Sưởng màu vàng sậm trên người hắn.

Sau khi đến gần thủy vực của Ninh gia, hắn đã lợi dụng năng lực ẩn hình của Ẩn Linh Sưởng, để im hơi lặng tiếng đi vào mà không một tu sĩ nào của Ninh gia phát hiện được.

Sau đó, từ trong Sinh Sinh Đại, hắn lấy ra gần trăm cây Vô Tướng Tảo, và trực tiếp đổ vào trong thủy vực của đối phương.

Vô Tướng Tảo vô hình vô sắc rơi xuống nước, chỉ tạo ra những gợn sóng rất nhỏ, đã triệt để hòa vào trong nước biển luôn.

“Tên tán tu kia có thể lấy được Vô Tướng Tảo đã là may mắn lắm rồi, chắc hắn không biết phương pháp tách chúng nó ra đâu.” Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó linh lực dâng trào, thân hình dần dần hóa thành hư vô.

…truyện -y-y.pro…

Bên ngoài Ninh gia.

Tôn Hải tràn đầy phấn khởi chạy thẳng tới tòa kiến trúc nguy nga lộng lẫy kia, một con mắt còn lại lóe lên tia sáng hưng phấn.

Gã vốn là một tán tu vô danh, trong lúc thăm dò đáy biển thì ngẫu nhiên phát hiện ra sự tồn tại của Vô Tướng Tảo.

Sau khi đến đây đầu nhập làm môn hạ của Ninh gia, gã trực tiếp dâng loại linh thực trân quý hiếm thấy này lên, bởi vì đặc tính vô hình vô sắc và khả năng sống ký sinh bên trong linh ngư của nó, khiến gã được Ninh phu nhân của Ninh gia coi trọng, địa vị thoắt cái đã được đề cao lên chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi.

Sau khi tham dự vào hoạt động rải Vô Tướng Tảo đến thuỷ vực của Không Minh Đảo, gã có thể cảm nhận được địa vị của mình cũng nhanh chóng phát triển theo, dường như vinh hoa phú quý đang ở ngay trước mắt.

“Chờ sau khi chuyện này thành công, không biết Ninh phu nhân sẽ trọng thưởng cho ta như thế nào. Lập được công lao lớn đến vậy, chẳng phải nên lấy thân báo đáp hay sao?” Tu sĩ một mắt Tôn Hải vừa nghĩ đến tình cảnh tuyệt vời ấy, thì lập tức cười hắc hắc, một ngọn lửa không tên nhanh chóng trào dâng dưới bụng.

Gã vô cùng đắc ý, đi tới chỗ phụ nhân quyến rũ trong tiếng thăm hỏi ân cần của một đám tu sĩ Ninh gia.

“Tôn đạo hữu đến rồi đấy à?” Vừa mới bước vào phòng, giọng nói khàn khàn của phụ nhân quyến rũ đã vang lên.

Một sợi dây thừng đen nhánh phóng ra nhanh như chớp, trực tiếp trói chặt lấy gã, rồi một phát kéo gã đến trước mặt phụ nhân quyến rũ.

“Không thể nào? Muốn chơi mạnh như vậy ư?” Tôn Hải hưng phấn nghĩ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Ninh phu nhân lại khiến cho tâm trạng vốn đang vui vẻ của gã trực tiếp thay đổi đột ngột.

“Tôn đạo hữu, theo như lời ngươi nói thì Vô Tướng Tảo chính là linh thực độc nhất vô nhị của ngươi, đến nỗi những tu sĩ còn lại không thể nào phát hiện ra được?”

“Hồi bẩm Ninh phu nhân, ta tình cờ phát hiện ra Vô Tướng Tảo ở một nơi rất hẻo lánh trong biển sâu, lại dùng thủ đoạn mới nuôi dưỡng được một nhóm, người khác rất khó cảm nhận được sự tồn tại của Vô Tướng Tảo.” Tu sĩ một mắt cân nhắc một chút rồi nói.

“Nếu đó là vật sở hữu của một mình ngươi, những người khác khó mà nhận ra, thì tại sao gần đây linh ngư trong thủy vực của Ninh gia ta lại bắt đầu xuất hiện hành vi điên cuồng tự làm hại mình? Chẳng lẽ Tôn đạo hữu lén lút phát tán Vô Tướng Tảo?” Phụ nhân quyến rũ êm ái hỏi, nhưng ánh mắt lạnh như băng, sợi dây thừng đen nhánh càng trói càng chặt, khiến cho tu sĩ một mắt Tôn Hải hít thở không thông.

Chương 418: Nguyệt Hoa Châu!

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Ta trung thành và tận tâm với Ninh phu nhân và Ninh gia, làm sao có thể làm ra loại chuyện bẩn thỉu như vậy?” Tu sĩ một mắt đỏ cả mặt, vội vàng lên tiếng thanh minh cho mình.

“Nhất định là có tu sĩ khác cũng tìm được Vô Tướng Tảo rồi. Tống gia, đúng, chắc chắn là Tống gia đã tìm được phương pháp tách rời, sau đó tới đây hãm hại ta!”

Dưới tác dụng của sợi dây thừng đen nhánh, gã có cảm giác như linh lực của mình đang chìm vào vũng lầy, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

“Kéo hắn xuống, giao cho Chấp Pháp đường xử lý. Nhớ kỹ, phải xác nhận xem lời hắn nói là thật hay giả. Ngoài ra, ép hắn phải khai ra quá trình phát hiện và bồi dưỡng Vô Tướng Tảo, cùng với tra khảo xem hắn có biết phương pháp phân tách linh thực ra khỏi linh ngư hay không. Nhân tiện lại đi liên lạc với tên nội ứng bên trong Tống gia, xem cục diện hiện giờ của Tống gia sao rồi.” Phụ nhân quyến rũ đứng dậy, lập tức ra lệnh cho hai tu sĩ áo bào đen phía dưới.

“Vâng phu nhân!” Hai người đồng thanh đáp, sau đó lập tức áp giải tu sĩ một mắt ý chí mơ hồ lui ra ngoài.

…

Trăng thanh như nước.

Sau khi Lục Huyền biết được trạng thái phát triển của Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, liên tục mấy đêm nay, hắn đều

tới đây kiểm tra, cuối cùng cũng chờ được đến lúc thanh điến độ phía dưới hoàn toàn đầy.

Dường như trên phiến lá màu trắng bạc của Nguyệt Lâm Thảo có ánh trăng di chuyển, mang lại ý trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lục Huyền cẩn thận ngắt nó, linh thực vừa mới vào tay, một ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【Linh thực Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, hấp thu linh lực nguyệt hoa, cực kỳ có lợi cho sự sinh trưởng của yêu thú, đồng thời cũng là tài liệu chủ yếu dùng làm nguyên liệu luyện chế rất nhiều đan dược chữa thương.】

"Rất có ích lợi cho sự phát triển của yêu thú… Chờ đến ban ngày thì dùng nó để nuôi Đạp Vân Linh Miêu, Phong Chuẩn và Yêu Quỷ Đằng."

Lần này, chỉ có ba con yêu thú vừa kể trên đi theo hắn, gốc Nguyệt Lâm Thảo thành thục này rất thích hợp để nuôi dưỡng chúng nó.

Lục Huyền thu Nguyệt Lâm Thảo màu trắng bạc vào trong túi trữ vật, lại chuyển lực chú ý sang quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện ra kia. Dưới ánh trăng chiếu rọi, có cảm giác như quầng sáng khẽ nhấp nháy kia được tạo thành từ ánh trăng sáng.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Chỉ trong nháy mắt, quầng sáng kia đã hóa thành vô số những điểm sáng nhỏ bé, hệt như ánh trăng vung vãi trên thân thể, rồi im hơi lặng tiếng tràn vào trong người hắn.

【Thu hoạch một gốc Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, nhận được pháp khí tứ phẩm Nguyệt Hoa Châu.】

Ý niệm lóe lên trong đầu, một hạt châu màu trắng bạc nổi lên trong lòng bàn tay hắn. Hạt châu này có kích thước bằng

quả trứng gà, hình dáng giống như trăng tròn, tỏa ra ánh trăng trắng bạc, toát lên ý vị lạnh lùng tĩnh mịch.

Khi nắm chặt lấy, hoàn toàn có thể cảm nhận được nguyệt hoa linh lực yếu ớt xuyên qua da thịt, thấm vào trong lòng bàn tay, nuôi dưỡng từng tia máu thịt nhỏ bé xung quanh.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên hạt châu màu trắng bạc, tin tức chi tiết có liên quan đến nó lập tức hiện lên trong đầu.

【Bảo vật tứ phẩm Nguyệt Hoa Châu, trải qua hơn trăm năm, không ngừng thu thập lượng lớn nguyệt linh tinh hoa được sinh ra trong đêm trăng tròn, rồi luyện chế mà thành.】

【Bên trong bảo châu ẩn chứa nguyệt hoa linh lực có thể tẩm bổ nhục thân và thần hồn, đảm bảo chúng toàn vẹn không thiếu sót, đồng thời có hiệu quả chữa trị cực tốt đối với tổn thương về nhục thân thần hồn.】

"Pháp khí phụ trợ cực phẩm!"

Trong lòng Lục Huyền tràn đầy vui sướng, không ngờ mình lại mở ra một bảo bối tốt như vậy từ quầng sáng của một gốc Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm trông rất bình thường không có gì đặc biệt này.

Có thể nuôi dưỡng nhục thân thần hồn, chỉ riêng loại năng lực này thôi đã khiến hắn vô cùng hài lòng rồi.

Phải biết rằng, khi đột phá cảnh giới, cả linh lực, nhục thần lẫn thần hồn đều không được thiếu hụt, hiện giờ có viên Nguyệt Hoa Châu này, nó chẳng những có thể bù đắp được những thiếu sót cho hắn, đồng thời còn thoáng nâng cao khả năng tấn chức lên. Chưa kể nó còn có hiệu quả chữa thương cực mạnh, Lục Huyền yêu thích viên bảo châu tứ phẩm này đến mức không muốn rời tay.

Linh lực rót vào bảo châu, tâm niệm vừa động, lượng lớn nguyệt hoa đã phun ra ngoài và bao phủ lấy toàn thân Lục

Huyền.

Ngay sau đó, hắn lập tức có cảm giác khác lạ, dường như bản thân đang dạo chơi trong thế giới ánh trăng bàng bạc, cả nhục thân lẫn thần hồn đều cảm thấy vô cùng bình yên thư thái không gì sánh được.

Chờ ánh trăng tan đi, Lục Huyền lấy lại tinh thần, trong lòng vẫn chưa thỏa mãn lắm, hắn cất Nguyệt Hoa Châu vào trong túi trữ vật.

"Điều đáng tiếc duy nhất, thứ này có hiệu quả chữa lành nhưng ta lại không có nhiều cơ hội để phát huy." Hắn âm thầm nghĩ.

Với phong cách làm việc của hắn, số lần đánh nhau với người khác đã ít lại càng ít hơn, thêm nữa, một khi hắn đã ra tay, thì nhất định phải chắc chắn tuyệt đối. Nên nói thật, ngay cả bản thân hắn cũng tưởng tượng nổi, bản thân có khả năng bị thương hay không.

Lục Huyền tự giễu một câu, đang lúc hắn định trở về phòng, lại liếc thấy Yêu Quỷ Đằng đang lén la lén lút chờ ở trong góc, nhánh dây leo màu xám lạnh nhẹ nhàng đung đưa về phía hắn, trông giống như một con chó săn.

Đột nhiên trong lòng hắn có dự cảm không hay, vừa ngẩng đầu lên, lại trông thấy Phong Chuẩn đang sải rộng đôi cánh trên bầu trời đêm màu đen lấp lánh, nó cứ giữ nguyên tư thế như vậy, không hề nhúc nhích, hệt như một đám mây đen.

Lục Huyền lập tức quét linh thức qua cả mảnh linh điền, lại bắt gặp Đạp Vân Linh Miêu với thân thể tựa như đã trực tiếp hòa vào màn đêm u ám, chỉ có đôi con ngươi màu xanh biếc là không ngừng nhấp nháy giống như hai ngọn u minh quỷ hỏa.

"Ba đứa nhóc này, mới thoáng truyền ra chút mùi vị, đã bị hấp dẫn tới đây rồi?"

Thấy ba thú nhỏ như vậy, Lục Huyền cũng có chút dở khóc dở cười.

Đúng vậy, Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm có sức hấp dẫn vô cùng lớn với ba con yêu thú này. Ngày thường Lục Huyền phải liên tục dặn dò, chúng mới ngoan ngoãn thành thật như thế, bây giờ đã có Nguyệt Lâm Thảo thành thục, ba con thú không thể chờ đợi thêm nữa, đã tới ngay tức thì.

Lúc đầu Lục Huyền dự định cho chúng ăn vào ban ngày, nhưng nếu cả ba đã thức thì đơn giản cho chúng ăn ngay giờ thôi.

Hắn lấy Nguyệt Lâm Thảo từ trong túi trữ vật ra, chia làm ba rồi ném cho ba nhóc.

Dây leo xám lạnh của Yêu Quỷ Đằng trực tiếp phóng ra như độc xà, linh hoạt tóm lấy nhánh cây màu trắng bạc, bề mặt dây leo xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ bé, với những chiếc răng cưa thật nhỏ rậm rạp chi chít ở phía trên và phía dưới của vết nứt.

Nguyệt Lâm Thảo dính chặt trên dây leo, răng cưa không ngừng gặm cắn, nghiền nát, đồng thời từ miệng vết nứt tiết ra chất nhầy màu xám, quấn từng đoạn Nguyệt Lâm Thảo vào bên trong thân dây leo.

Sau khi nuốt chửng Nguyệt Lâm Thảo, cảm nhận được từng dây leo đều được nguyệt hoa chi lực nồng đậm tẩm bổ, Yêu Quỷ Đằng lập tức sung sướng đến điên cuồng múa loạn trên mặt đất.

Từ thời khắc tiến vào linh điền của Lục Huyền, nó đã đánh dấu rất nhiều loại linh thực trân quý hiếm thấy, mãi cho đến hôm nay, cuối cùng nó cũng thỏa mãn ước muốn, có lộc ăn no, khiến nó cảm động đến độ muốn chảy chất nhầy.

Chương 419: 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》

Còn Phong Chuẩn và Đạp Vân Linh Miêu, sau khi dùng Nguyệt Lâm Thảo, trên thân thể chúng vẩy ra một tầng ánh trăng mờ mờ ảo ảo bao phủ hai con thú vào trong đó, ánh trăng không ngừng ra ra vào vào theo từng nhịp hô hấp của chúng.

"Hả?" Đột nhiên Lục Huyền chú ý tới một tình huống kỳ lạ, đó là Đạp Vân Linh Miêu càng hấp thu nhiều nguyệt hoa linh lực, khí tức trong cơ thể nó lại càng tăng lên.

Đôi con ngươi xanh biếc đột nhiên phát sáng, chiếu xuyên qua tầng ánh trăng như sương mù dày đặc. Chỉ trong nháy mắt, khí tức của linh miêu đã đạt đến đỉnh điểm, toàn bộ ánh trăng màu trắng bạc đang quấn quanh thân đều bị nó hấp thu vào trong cơ thể.

Khi còn ở Lâm Dương phường thị, hắn đã bắt đầu nuôi dưỡng dị chủng Đạp Vân Linh Miêu này rồi, trải qua nhiều năm chăm sóc cẩn thận, lại nuôi nấng nó bằng các loại linh quả và thịt yêu thú, bao gồm cả những loại linh thực quý hiếm như Ngọc Lân Quả tam phẩm và Nguyệt Lâm Thảo tam phẩm, cuối cùng Đạp Vân Linh Miêu nhất phẩm cũng đột phá ràng buộc huyết mạch và thăng cấp thành yêu thú dị chủng nhị phẩm.

Rất nhanh sau đó, thân hình của linh miêu đã hiển lộ ra dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy kích thước của nó lớn hơn trước kia ba phần, bộ lông toàn thân màu đen nhánh, con ngươi xanh biếc vô cùng linh tính, nhìn thoáng qua đã cảm

nhận được một mảnh sâu thẳm, giống như muốn hút cạn cả linh hồn người khác.

“Ngao…” Lục Huyền dùng linh thức kết nối, Đạp Vân Linh Miêu lập tức phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

Rồi ngay sau đó, bàn chân dày dặn như đám mây trắng của nó thoáng dùng sức giẫm xuống một cái, chỉ chớp mắt sau đã hóa thành một luồng sáng màu đen, lướt ngang qua linh điền với tốc độ cực nhanh.

“Tốc độ gia tăng gấp đôi, quay lại kiểm tra lực công kích nào.” Lục Huyền ra lệnh cho linh miêu dừng lại, rồi cầm một khối linh khoáng nhị phẩm từ trong túi trữ ra, trực tiếp ném về phía nó.

Mấy cáid móng vuốt sắc nhọn trực tiếp chui ra từ bên trong lòng bàn chân bạch ngọc của Đạp Vân Linh Miêu, một cơn gió gào thét thổi qua, đã để lại năm vết hằn thật sâu trên bề mặt linh khoáng.

“Lực sát thương này… Không thua kém một số pháp khí nhị phẩm loại công kích.” Lục Huyền âm thầm cảm thán, sau khi liên tục khảo nghiệm, hắn đã phát hiện cường độ nhục thân, tốc độ và lực công kích của Đạp Vân Linh Miêu đều mạnh hơn trước kia rất nhiều. Đó là chưa kể đến chuyện nó vốn là yêu thú dị chủng, đôi con ngươi màu xanh biếc kia vô cùng thần dị, có thể phát hiện ra những thứ mà bình thường không thể nhìn thấy được, bởi vì nó không chỉ một lần phát hiện ra tung tích của tà ma ở phường thị và trong bí cảnh.

Sau khi thăng cấp, con ngươi màu xanh biếc kia cũng được nâng cấp thêm rất nhiều, chỉ là hiện nay nó vẫn chưa có cơ hội thể hiện tài năng mà thôi.

Thậm chí trong đầu Lục Huyền còn nảy sinh ý nghĩ muốn tìm một vài con tà ma tới đây cho nó rèn luyện.

Hắn nhìn Đạp Vân Linh Miêu ngày càng thần tuấn, không nhịn được lại vươn tay nhéo hai chùm lông màu xám trắng trên chóp tai nó.

Rất nhanh, lại có một quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện phía sau lưng linh miêu, ánh sáng hơi lập lòe như đang thu hút Lục Huyền mau đi đến chạm vào nó.

Lục Huyền chậm rãi duỗi tay ra, vừa mới chạm vào quầng sáng, nó đã nổ tung thành vô số điểm sáng nhỏ bé, những đốm sáng nọ lập tức tạo thành một con ngươi gần như hư vô mơ hồ, sau đó chui vào trong mi tâm Lục Huyền.

Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu hắn.

【Đạp Vân Linh Miêu thăng cấp thành yêu thú nhị phẩm, nhận được thuật pháp tam phẩm 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 (trên).】

Ý niệm trong đầu biến mất, một lượng lớn thông tin lập tức đổ vào trong thức hải Lục Huyền.

【Thuật pháp tam phẩm 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, phần trên, trong quá trình tu luyện sẽ mang lại tác dụng tăng cường thị lực và nuôi dưỡng tinh thần, có thể cảm nhận được những biến hóa rất nhỏ của linh lực, đồng thời cũng giảm thiểu ảnh hưởng của rất nhiều loại ảo giác, ảo cảnh. Có xác suất nhất định sẽ trực tiếp phá vỡ huyễn trận, huyễn thuật từ tam phẩm trở xuống.】

"Đồng thuật tam phẩm, sau khi tu luyện thành công có thể tăng cường thị lực, nhìn thấu hư không, thậm chí còn có thể phá vỡ trận pháp chỉ bằng một cái liếc mắt. Đáng tiếc, môn công pháp này chỉ có phần trên, không biết phải làm như thế nào mới có được phần dưới, chẳng lẽ phải chờ linh miêu thăng cấp thêm lần nữa sao? Dị chủng linh miêu nhất phẩm tấn thăng thành nhị phẩm, quầng sáng phần thưởng là đồng thuật

tam phẩm. Nếu tiếp tục tấn chức tam phẩm hoặc phẩm cấp cao hơn nữa, sẽ thu được phần dưới của công pháp. Vậy chẳng phải phần dưới của 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 có thể là thuật pháp tứ phẩm, thậm chí là ngũ phẩm sao?" Lục Huyền suy đoán một phen, nghĩ đến mình có thể sở hữu một môn đồng thuật tứ phẩm hoặc ngũ phẩm, là trong lòng không nhịn được lại vui mừng khấp khởi.

"Ngày hôm nay ngươi xứng đáng được tuyên dương. Nhớ kỹ không được nóng nảy và kiêu ngạo, phải chăm chỉ tu luyện, phấn đấu để sớm ngày đột phá." Hắn nhẹ giọng dạy bảo Đạp Vân Linh Miêu.

Tuy con linh miêu kia không hề thay đổi sắc mặt, chỉ uyển chuyển đi qua, nhưng suy nghĩ chăm chỉ tu luyện, không ngừng nỗ lực đi lên ở sâu trong lòng nó lại bị Lục Huyền nghe không sót một câu nào.

…

Trên vách đá cao dựng đứng.

Từng tia kiếm quang tung hoành ngang dọc, mọi chiêu thức đều được nối liền tự nhiên, tựa như nó vốn là như vậy.

"Lục tiền bối!" Tống Vân cầm phi kiếm trong tay, đi đến trước mặt Lục Huyền, dùng đôi mắt tràn đầy mong đợi, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Không tệ, mấy ngày nay kiếm đạo của ngươi đã tiến bộ hơn rồi, xem ra khoảng thời gian gần đây đi thăm dò Vô Ngần Hải, đã mang tới tác dụng không nhỏ cho tu vi kiếm đạo của ngươi." Lục Huyền khẽ gật đầu, khen ngợi.

"Còn phải nhờ ơn tiền bối chỉ điểm, đã giúp cho ta tránh khỏi rất nhiều nút thắt khó hiểu, đi ra ngoài rèn luyện, đạt được tiến bộ cũng trở thành chuyện nước chảy thành sông." Tống Vân cung kính đáp.

Nửa tháng trước, Tống Vân đã đi theo đội ngũ săn bắt hải thú của Tống gia, tới thăm dò bên ngoài biển, nhằm kiểm tra bản lĩnh mà cậu học được trong quá trình ở cạnh Lục Huyền. Sau khi trở về, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tu vi kiếm đạo của cậu đã tăng lên rất nhiều, điều này đã làm Lục Huyền cảm thấy được an ủi hơn.

"Tuy có sự chỉ điểm của ta, nhưng quan trọng hơn vẫn là chính bản thân ngươi tự lĩnh ngộ và chăm chỉ rèn luyện." Hắn nhìn gương mặt vẫn còn vương nét trẻ con của Tống Vân, ấm áp nói.

Tống Vân gật đầu, lập tức nhớ kỹ trong lòng.

"Đúng rồi Lục tiền bối, sắp tới trên Cực Quang Đảo sẽ tổ chức hội đấu giá cỡ lớn mười năm khó được một lần, tiền bối có muốn đi xem không?"

"Ồ? Hội đấu giá? Lai lịch thế nào?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Cực Quang Đảo là hòn đảo có diện tích lớn nhất trong quần đảo gần đây, trên đó có Cực Quang thương hội. Đây là một tổ chức do rất nhiều thế lực lớn và tu sĩ cấp cao trên đảo cùng chung tay gây dựng thành, hoạt động kinh doanh của bọn họ bao trùm mọi ngóc ngách bên trong Tu Hành giới." Tống Vân đĩnh đạc nói.

Chương 420: Tham Gia Hội Đấu Giá!

"Nghe nói buổi đấu giá lần này có rất nhiều thứ tốt, pháp khí, đan dược, phù lục phẩm cấp cao, cũng như là Giao Nhân thượng đẳng được bồi dưỡng tuyển chọn kỹ càng, dung mạo và dáng người không thua kém nữ tu Nhân tộc, đồng thời còn có phong vị đặc biệt khác. Ngoài ra, trong hội đấu giá còn có linh thực, hải thú phẩm cấp cao quý hiếm được lấy từ trong Vô Ngần Hải, đồn rằng có cả linh dịch phẩm cấp cao xuất xứ từ biển sâu."

"Linh dịch phẩm cấp cao?" Lục Huyền nghe đến đây, đã có chút động tâm rồi.

Phải biết rằng, một trong những nguyên nhân khiến hắn lựa chọn đến Không Minh Đảo ngay từ đầu, chính vì khả năng tồn tại của linh dịch phẩm cấp cao ở nơi này.

Lúc trước, hắn đã lén lút lấy được linh chủng Long Hài Thảo từ đáy Thiên Long hồ lên, chúng nó cần được bồi dưỡng bằng linh dịch phẩm cấp cao trong quá trình sinh trưởng. Mà tại Không Minh Đảo, xác suất tìm được linh dịch cao cấp sẽ lớn hơn những nơi khác rất nhiều.

Quả nhiên, mới đến đảo được mấy tháng ngắn ngủi, hắn đã nghe được tin tức có liên quan đến linh dịch phẩm cấp cao từ trong miệng Tống Vân.

"Cũng được, mấy ngày nay ở trên đảo hơi nhàm chán, vừa vặn cũng nên đi ra ngoài giải sầu một chút. Ngươi đi thu xếp, đến lúc đó ta sẽ tới Cực Quang Đảo nhìn xem sao."

“Vâng!” Tống Vân vui vẻ đồng ý.

Nói thật, cậu mời Lục Huyền đi ra ngoài cũng vì trong lòng có một chút tâm tư nho nhỏ. Đối phương đường đường là một đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông, đã đến Không Minh Đảo được vài tháng nhưng vẫn đóng cửa không ra ngoài, khiến cho Không Minh Đảo có chút vắng vẻ, cứ như không có tu sĩ Trúc Cơ trấn thủ vậy.

Cho nên, Tống Vân dẫn Lục Huyền đến Cực Quang Đảo vì hai mục đích, vừa muốn làm hắn vui vẻ, lại vừa phô diễn được lực lượng ẩn tàng của Không Minh Đảo, từ đó làm kinh sợ và chèn ép một số đối tượng xấu xa đang muốn lên kế hoạch hãm hại Không Minh Đảo của bọn họ.

…

Vài ngày sau, Lục Huyền ngồi trên chiếc thuyền do Tống gia cung cấp, đi tới Cực Quang Đảo. Phần thân của pháp thuyền được làm bằng linh mộc, lại bố trí rất nhiều trận pháp cấp thấp, gồm cả phòng ngự và tốc độ.

Trong thuyền được bố trí cực kỳ xa hoa, ngồi ở nơi này, dù sóng biển bên ngoài có cuộn trào dữ dội đến mức nào chăng nữa, cũng không hề cảm nhận được một chút xóc nảy nào.

Gần nửa ngày sau, Lục Huyền dẫn theo một nhóm tu sĩ Tống gia, bước lên Cực Quang Đảo, đi thẳng tới một tòa kiến trúc hùng vĩ nằm ở trung tâm hòn đảo.

“Lục tiền bối, nơi này chính là địa điểm Cực Quang thương hội cử hành buổi đấu giá.” Tống Vân đứng sau lưng Lục Huyền, nói nhỏ.

“Không biết đạo hữu đến dự nên không kịp tiếp đón từ xa, không kịp tiếp đón từ xa!” Chưa chờ Lục Huyền bước vào tòa kiến trúc, một tu sĩ trung niên phúc hậu đã nở nụ cười thật tươi, bước ra nghênh đón.

“Lục đạo hữu còn trẻ tuổi mà tu vi tinh thông, khí phách phi phàm, không hổ là đệ tử của đại tông môn.” Tu sĩ trung niên phúc hậu mỉm cười tươi rói, giống như một làn gió xuân thổi hiu hiu, mang lại cảm giác rất dễ chịu cho người đối diện.

“Cao hội trưởng khen nhầm rồi.” Lục Huyền mỉm cười.

Hắn đã biết rất nhiều thông tin có liên quan đến Cực Quang thương hội từ chỗ Tống Vân, cho nên chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra được ngay thân phận của người trước mặt. Đối phương chính là một trong số những người trực tiếp nắm thực quyền trên Cực Quang Đảo.

“Lục đạo hữu, mời vào!” Tu sĩ trung niên duỗi tay về phía trước, tỏ ý mời Lục Huyền tiến vào trong tòa nhà.

Sau khi nhóm người đi vào trong đại sảnh, cách đó không xa đã nổ ra tiếng bàn tán xì xào to nhỏ.

“Rốt cuộc tu sĩ trẻ tuổi xa lạ này là ai? Hắn từ đâu tới? Từ trước đến giờ chưa từng thấy hắn.”

“Có khí độ lớn như vậy, còn được đích thân Cao hội trưởng ‘ăn người không nhả xương đầu’ (vừa tham lam vừa tàn bạo) kia ra chào đón, chắc chắn lai lịch không nhỏ.”

“Các ngươi không chú ý đến tin tức trên những hòn đảo khác sao? Nghe nói đó là vị tu sĩ Trúc Cơ đã đến Không Minh Đảo từ hai - ba tháng trước. Chắc là đệ tử nội môn do Thiên Kiếm Tông phái tới đóng giữ hòn đảo bên kia.”

“Ta có nghe nói về chuyện này, nhưng không ngờ đối phương chính là vị trước mặt. Theo lời đồn sau khi người này đến Không Minh Đảo, rất ít khi lộ mặt, mỗi ngày đều làm bạn với linh thực linh điền, ngay cả suy nghĩ đi thăm dò Vô Ngần Hải cũng không có.”

Bên ngoài chính điện, có rất nhiều tu sĩ nhìn Lục Huyền được đích thân hội trưởng thương hội đi ra nghênh đón, là bắt

đầu thảo luận ầm ĩ.

Được tu sĩ trung niên phúc hậu và hai thiếu nữ xinh đẹp dẫn dắt, Lục Huyền đi tới một gian ghế lô xa xỉ. Trong ghế lô có cắm cây hương màu vàng sậm đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm tràn ngập trong không khí, ngửi vào lập tức khiến người ta say mê. Trên nền phòng được phủ một lớp da yêu thú, giẫm lên đó sẽ mang đến cảm giác như đi trên đám mây.

Lục Huyền vừa mới ngồi vào chỗ, lập tức có tu sĩ thương hội bưng linh quả, linh trà qua. Tiếp đó, lại lục tục có người tới bái phỏng hắn.

Bởi vì thân phận hiển hách là đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông, lại cộng thêm Lục Huyền luôn ít khi giao du với bên ngoài, luôn cực kỳ thần bí, nên những tu sĩ muốn làm quen hắn cũng giống như cá diếc sang sông, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác.

Trải qua Tống Vân sàng lọc, những tu sĩ có thể đi vào bên trong gặp mặt Lục Huyền đều có tu vi thấp nhất là Luyện Khí cao cấp, thỉnh thoảng cũng sẽ có một tu sĩ Trúc Cơ bản địa đến đây làm quen với hắn.

Bằng cách này, vô hình trung đã tiết kiệm được rất nhiều phiền phức, để cho Lục Huyền được yên tĩnh hơn.

Đang lúc hắn chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, đột nhiên một thanh niên mặt mũi anh tuấn, thản nhiên bước vào. Khí tức tu vi của thanh niên này cũng tương đương với Lục Huyền, mỗi cử chỉ mỗi hành động giơ tay nhấc chân đều mang theo ý vị biếng nhác.

“Lục đạo hữu, đến hôm nay, cuối cùng ta cũng có thể gặp được ngươi rồi.” Thanh niên kia tùy tiện ngồi xuống, trên môi nở nụ cười mỉm, nói với Lục Huyền.

“Các hạ là?”

“Ta cũng giống như ngươi, xuất thân từ tông môn, tới đây để đóng giữ một hòn đảo.”

“Thì ra là Thạch đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Lục Huyền chắp tay chào hỏi.

Dù hắn luôn ở trong Thiên Kiếm Tông, số lần ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng vẫn có chút hiểu biết cơ bản về Tu Hành giới.

Danh tiếng của Ly Sơn Tông và Thiên Kiếm Tông tương đương với nhau, chỉ khác là Thiên Kiếm Tông am hiểu kiếm đạo, mà Ly Sơn Tông lại nổi tiếng về chế phù trong Tu Hành giới.

“Lục đạo hữu thực sự quá thần bí, đến Không Minh Đảo lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên, ngươi xuất hiện trước mặt người ngoài.”

“Thực sự có lỗi, bản tính của ta vốn là như vậy, không giỏi đối nhân xử thế, chỉ thích trồng vài ba cây hoa cỏ mà thôi.” Lục Huyền đáp.

“Linh thực thì cần gì phải chăm sóc? Cứ trồng xuống rồi để chúng tự phát triển là được. Chi bằng Lục đạo hữu hãy cùng ta đi câu những con hải thú quý hiếm ở trong biển sâu Vô Ngần Hải.”

Nhắc đến câu hải thú, trong mắt thạch Trọng lóe lên một tia cuồng nhiệt, xem ra gã có niềm yêu thích đặc biệt với chuyện câu cá.

Chương 421: Ninh Đức Sơn!

"Hóa ra là một người câu cá có thâm niên trong Tu Hành giới." Lục Huyền âm thầm cảm thán, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nếu Thạch đạo hữu đã nhiệt tình mời như thế, mà ta lại từ chối, sẽ có chút bất lịch sự rồi. Khi nào có cơ hội, ta nhất định sẽ lãnh giáo kinh nghiệm đi câu hải thú của Thạch đạo hữu."

"Đâu có gì, đâu có gì, đến lúc đó ta sẽ dạy ngươi cách câu Long Lý." Thanh niên lười biếng thấy Lục Huyền trực tiếp đồng ý như vậy, ấn tượng về hắn cũng theo đó mà được cải thiện hơn một chút.

Mới đầu, khi nghe tin một tu sĩ Trúc Cơ đến từ Thiên Kiếm Tông qua đây đóng giữ ở Không Minh Đảo, nhưng vẫn luôn ru rú trong nhà, cả ngày bầu bạn với linh thực, trong lòng gã lập tức có vài phần xem thường đối phương.

Sau khi gặp mặt, sự thẳng thắn của Lục Huyền lại làm gã cảm thấy hợp mắt hơn hẳn, hơn nữa, cả hai đều có thân phận đệ tử của đại tông môn, lại gặp nhau tại hòn đảo xa xôi lạnh lẽo này, cũng khiến gã vô hình trung sinh ra một chút đồng cảm.

"Lục đạo hữu, đây là Truyền Tấn phù của ta, nếu ngươi muốn đi trải nghiệm câu yêu thú trên biển thì có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào." Gã đưa cho Lục Huyền một tấm phù lục bạch ngọc, rồi phong độ tiêu sái rời đi.

Lục Huyền cất tấm phù lục ấy đi, trong đầu cũng có vài phần động tâm. Nói thật, hắn cũng hơi tò mò về các chủng loại hải thú bên trong Vô Ngần Hải, nếu ở khu vực gần khơi, chỉ

cần không đi quá sâu, chắc chắn sẽ rất khó đụng phải hải thú tam phẩm tứ phẩm, tính an toàn vẫn có thể đảm bảo được.

Đang mải suy nghĩ, lại có một lão giả tiến vào trong phòng, thân hình lão giả nọ gầy gò, dáng vẻ nham hiểm, trên cơ thể thoang thoảng mùi mục nát.

"Ta ngưỡng mộ đại danh Lục đạo hữu đã lâu, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội đi tới bái kiến đạo hữu rồi. Lão hủ Ninh Đức Sơn, một kẻ hấp hối sắp chết của Ninh gia tại Trọng Ninh Đảo." Lão giả hung ác nham hiểm nọ chắp tay nói.

"Thì ra là Ninh đạo hữu." Lục Huyền đáp lễ, không mặn không nhạt trả lời.

"Lần này lão hủ qua đây là có chuyện muốn cầu xin Lục đạo hữu ra tay giúp đỡ." Lão giả nham hiểm nhướng con mắt hình tam giác lên liếc nhìn Lục Huyền.

"Mời Ninh đạo hữu cứ việc nói, nếu ta có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng giúp hết sức."

"Chuyện là như vậy, ta nghe nói cách đây không lâu, Không Minh Linh Ngư trên Không Minh Đảo từng xuất hiện trạng thái dị thường, nhưng đến cuối cùng đã được Lục đạo hữu và Tống gia liên thủ giải quyết. Chỉ đáng tiếc, chuyện linh ngư khác thường kia vẫn lây lan đến vùng thủy vực xung quanh Trọng Ninh Đảo, khiến cho một lượng lớn linh ngư được nuôi nhốt trên đảo rơi vào trạng thái điên cuồng. Chẳng hay Lục đạo hữu có thể nói cho lão già cổ hủ này biết phương pháp hóa giải linh ngư dị thường hay không? Ta có thể lập lời thề tâm ma, cam đoan không truyền cho người ngoài, đồng thời sẽ dùng một khoản tiền lớn để tạ ơn đạo hữu." Lão giả nham hiểm thề son sắt nói.

Lão ta vốn không muốn tiếp xúc trực tiếp với Lục Huyền, nhưng linh ngư trên đảo của Ninh gia càng ngày càng tổn thất

nhiều, lão ta không thể không hạ thấp tư thế, đến đây cầu Lục Huyền giúp đỡ.

Sau khi linh ngư được Ninh gia nuôi dưỡng cũng phát sinh biểu hiện khác thường, Ninh phu nhân lập tức khống chế tên tu sĩ một mắt – đối tượng đáng nghi nhất kia lại, nhưng kể cả khi đã nghiêm hình tra tấn, vẫn không thể tra hỏi được phương pháp phân tách Vô Tướng Tảo ra khỏi cơ thể linh ngư.

Tu sĩ một mắt chỉ tình cờ thu được một lượng lớn Vô Tướng Tảo và hiểu được đặc tính gần như ẩn hình của chúng, chứ không có năng lực nhìn rõ mồn một nguồn gốc như Lục Huyền.

Dưới các loại thủ đoạn uy hiếp đe dọa của Ninh gia, gã cũng nói ra một vài phương pháp nhưng toàn bộ đều không mang lại hiệu quả. Từ đó, gã phải hứng chịu những phương thức trừng phạt độc ác và đáng sợ hơn.

Trong lúc ấy, Ninh gia đã nhiều lần cố gắng liên lạc với tên nội ứng trên Không Minh Đảo, nhưng một thời gian dài vẫn không nhận được phản hồi.

Ngay sau đó, Tống gia dỡ bỏ hành động phong tỏa thủy vực, báo cho các thế lực xung quanh Không Minh Đảo biết rằng Không Minh Linh Ngư đã hoàn toàn trở lại bình thường.

Mọi người trong Ninh gia không ngừng suy luận và tưởng tượng, cuối cùng cũng tập trung mục tiêu trên người Lục Huyền.

Khoảng thời gian này, sự yêu thích dành cho linh thực linh thú của Lục Huyền đã sớm được truyền bá rộng rãi khắp Không Minh Đảo, cộng thêm xuất thân từ Thiên Kiếm Tông của hắn, nói không chừng trong đại tông môn bên kia có ghi chép về kiến thức có liên quan đến Vô Tướng Tảo.

Vì vậy, rất có thể, hắn chính là người đã giải quyết vấn đề khác thường của linh ngư.

Mặc dù linh ngư không phải sản nghiệp trụ cột của Ninh gia, nhưng lợi nhuận linh thạch mà nó mang đến cũng không phải là một con số nhỏ, hơn nữa nếu thẳng tay vứt bỏ thủy vực sẽ gây ra ảnh hưởng xấu hơn…

Bởi vậy, sau khi Ninh Đức Sơn suy nghĩ rất nhiều lần, lão đã quyết định sẽ đến nhờ Lục Huyền giúp đỡ.

"Gì mà linh ngư với không linh ngư, ta không hiểu Ninh đạo hữu đang nói cái gì." Lục Huyền cau mày, có chút nghi ngờ hỏi.

"Lục đạo hữu, làm người thì phải chừa lại một con đường để sau này chúng ta còn gặp nhau nữa, ngươi trợ giúp Tống gia giải quyết vấn đề Vô Tướng Tảo, vì sao không giúp đỡ Ninh gia? Ninh gia sẽ trả cho ngươi một khoản thù lao thỏa đáng!" Lão giả nham hiểm dùng giọng nói có phần nóng nảy.

"Ninh đạo hữu, mặc dù có rất nhiều người biết linh ngư trong thủy vực của Tống gia xuất hiện tình huống dị thường, nhưng chỉ có một số ít người biết được nguyên nhân sâu xa của chuyện này chính là Vô Tướng Tảo, không biết đạo hữu nghe được điều này từ đâu? Chẳng lẽ…" Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, nở một nụ cười mỉm như có như không.

"Lục đạo hữu không muốn ra tay thì cũng thôi, không cần phải ngậm máu phun người, vu oan cho Ninh gia chúng ta." Lão giả nham hiểm thấy thái độ của Lục Huyền như vậy, trong mắt lóe lên một tia thâm độc, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Lục Huyền nằm trên ghế linh mộc, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đối với phản ứng của lão giả nham hiểm Ninh Đức Sơn, trong lòng hắn không hề có chút dao động nào.

Nếu hắn đã lựa chọn thả rất nhiều Vô Tướng Tảo vào trong vùng nước Ninh gia, thì đương nhiên hắn sẽ không đi xử lý chúng. Ngay khi hắn đang suy nghĩ, phía dưới lại vang lên một giọng nói trong trẻo: "Hoan nghênh các vị đạo hữu đã đến Cực Quang Đảo và tham gia hội đấu giá do Cực Quang thương hội chúng ta tổ chức. Chắc hắn mọi người đã biết rõ các quy tắc có liên quan, vì vậy ta sẽ không lắm lời nữa. Cuối cùng, ta chúc tất cả mọi người có thể đấu giá được vật phẩm mình muốn. Hội đấu giá bắt đầu!"

Chờ tu sĩ trung niên trên khán đài hăng hái tuyên bố xong, ngay sau đó, một thiếu nữ tươi đẹp đã cầm một thanh phi kiếm màu xanh nhạt bước lên sân khấu.

"Phi kiếm nhị phẩm Thanh Phong Kiếm, trên thân kiếm có vẽ phù lục hệ phong, lúc thi triển nhanh như tia chớp, tốc độ tấn công thuộc hạng nhất nhì trong số pháp khí cùng phẩm cấp, giá khởi điểm là…"

Chương 422: Huyền Nguyên Trọng Thủy!

Lục Huyền vừa nghe tu sĩ trung niên bên dưới giới thiệu, vừa quan sát toàn bộ phòng đấu giá.

Có hơn hai trăm tu sĩ đang ngồi trong đại sảnh đấu giá, phần lớn bọn họ đều ở vào cảnh giới Luyện Khí, không đến hai mươi người đạt tới cảnh giới Trúc Cơ.

Trong nhóm này, có khoảng ba - bốn người xuất thân từ đại tông đến đóng giữ hòn đảo ở nơi đây giống như Lục Huyền, có vài tu sĩ Trúc Cơ xuất thân từ gia tộc ở trên quần đảo như Ninh Đức Sơn, còn có mấy tán tu Trúc Cơ ẩn náu tại hoang đảo và những tu sĩ Trúc Cơ khác, vốn ở vùng lân cận nghe danh đến đây.

Hết bảo vật này đến bảo vật khác được đưa lên sân khấu, khiến rất nhiều tu sĩ Luyện Khí tranh giành nhau mua, thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng báo giá dữ dội, song Lục Huyền lại không mấy hứng thú.

Phần lớn bảo vật đều là pháp khí, phù lục, đan dược phẩm loại thường thấy, chủ yếu là nhị phẩm, không có lực hấp dẫn đối với người sắp đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ như Lục Huyền.

Thỉnh thoảng cũng có linh thực linh thú xuất hiện, nhưng đều là những cá thể trưởng thành, không phải linh chủng hoặc trứng yêu thú, ấu thú mà Lục Huyền mong muốn.

“Bán đấu giá tiếp theo là một Giao Nhân quý hiếm. Giao Nhân này được một tiền bối Trúc Cơ săn bắt từ dưới biển sâu

lên. Điểm khác biệt so với những Giao Nhân tạp chủng khác, là con Giao Nhân giống cái này có dung mạo cũng như dáng người đều là loại tốt nhất, huyết mạch thuần khiết, linh trí cực cao. Nếu nuôi ở trong động phủ, các vị có thể tận hưởng và chơi đùa bất cứ lúc nào.” Giọng nói của tu sĩ trung niên tràn đầy sức mê hoặc chết người.

Lục Huyền nghe xong lời giới thiệu, cũng hiếu kỳ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử cường tráng đang khiêng một cái thùng nước trong suốt khổng lồ bước lên bục.

Bên ngoài thùng nước có dán rất nhiều phù lục, trong không gian bị phong kín kia có một con Giao Nhân dài hơn nửa trượng đang trôi nổi trên mặt nước. Mặt mũi của Giao Nhân cực kỳ tương tự với con người, với các đường nét hoàn hảo, dưới cặp mắt có hai giọt lệ tự nhiên màu xanh nhạt, càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Vóc dáng cân đối, bộ ngực căng phồng được mảnh giáp ngực mọc từ hai bên che phủ, từ thắt lưng trở xuống có những mảnh vảy nhỏ màu xanh trắng đan xen.

Dù thùng nước nọ rất to nhưng đối với Giao Nhân, nó vẫn là một loại ràng buộc cực lớn, khiến Giao Nhân vô cùng chật vật mới có thể thay đổi được vị trí ở bên trong thùng nước, cái đầu cứ cúi gằm xuống, cố gắng trốn tránh rất nhiều ánh mắt nóng rực của đám tu sĩ trong phòng.

Hành động này của Giao Nhân càng khiến người ta nhìn mà thương xót hơn, cũng làm cho mạch máu của rất nhiều tu sĩ ở đây không ngừng sôi trào hừng hực, trong đầu dồn dập sinh ra ý nghĩ bảo vệ hoặc là chà đạp.

“Giao Nhân thuần chủng, giá khởi điểm bảy trăm năm mươi linh thạch!” Tu sĩ trung niên hô to.

“Ta ra chín trăm linh thạch!”

“Một nghìn linh thạch!”

…

Giá cả tăng lên nhanh chóng, chỉ nháy mắt đã lên tới hơn một nghìn.

Lục Huyền ngoảnh mặt làm thinh, không có ý định ra tay.

Nếu Giao Nhân này đang ở trạng thái ấu sinh, hắn còn có chút hứng thú. Không phải vì nguyên nhân gì khác, chỉ đơn giản là muốn thu được quầng sáng màu trắng sau khi nuôi dưỡng nó thành thục mà thôi. Nhưng Giao Nhân trước mắt này, đánh giá từ thân thể và dung mạo, hẳn là không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn trưởng thành. Tiêu phí nhiều linh thạch mua và bồi dưỡng, nhưng không nhận được gì chẳng phải quá lãng phí hay sao?

Cuối cùng, Giao Nhân kia đã bị một tu sĩ Trúc Cơ mua được với giá một nghìn sáu trăm linh thạch, tương đương với giá tiền của một kiện pháp khí tam, tứ phẩm.

Cuộc đấu giá lại tiếp tục tiến hành.

Sự xuất hiện của Giao Nhân đã tạo ra một đoạn cao trào nhỏ trong khán đài, rất nhiều tu sĩ càng nhiệt tình hơn, đủ loại bảo vật xuất hiện đều nhanh chóng được bán đi với giá cao.

Món bảo vật mới lên đài đã thu hút sự chú ý của Lục Huyền. Đó là một quả trứng rùa có kích cỡ to bằng cái thau rửa mặt, bề mặt trứng rùa được phủ một lớp đá màu đen trông cực kỳ dày và nặng nề.

“Đây là một quả trứng của Nham Giáp Quy tam phẩm, Nham Giáp Quy nở ra, là loại linh thú nổi tiếng về khả năng phòng ngự, pháp khí tam phẩm thông thường cũng khó mà công phá được lớp mai rùa của nó. Giá khởi điểm là tám trăm linh thạch!”

“Tám trăm năm mươi.” Lục Huyền tùy ý bỏ thêm năm mươi viên linh thạch, hiếm khi gặp được một quả trứng linh thú cấp cao nên đương nhiên hắn không thể bỏ qua rồi.

Hiện nay, bên trong cái hồ nhỏ ở Thiên Kiếm Tông của hắn, chỉ nuôi dưỡng duy nhất một con Ly Hỏa Giao tam phẩm, có vẻ hơi trống trải, nếu cho thêm con rùa này vào sẽ náo nhiệt hơn một chút.

“Tám trăm bảy mươi linh thạch.” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Lục Huyền nhìn về phía tiếng hô. Theo lời giới thiệu trước đó của Tống Vân, thì chủ nhân của giọng nói này là một tu sĩ Trúc Cơ từ vùng lân cận nghe danh đến đây tham gia hội đấu giá.

Đối với rất nhiều tu sĩ, trứng linh thú vốn không có bao nhiêu giá trị, chỉ có tu sĩ lấy nuôi dưỡng linh thú làm chủ như Lục Huyền mới có ý nghĩ muốn đấu giá chúng.

“Một nghìn linh thạch.” Lục Huyền dứt khoát tăng giá đến một nghìn linh thạch, để cho vị tu sĩ Trúc Cơ kia biết khó mà lui.

“Một nghìn không trăm hai mươi linh thạch.” Do dự một hồi, cuối cùng giọng nói khàn khàn kia vẫn quyết định đi theo, nhưng trong giọng điệu lại không mấy tự tin.

“Một nghìn một trăm linh thạch, ta nhất định phải có được quả trứng Nham Giáp Quy này, nếu đạo hữu muốn thì hoàn toàn có thể tăng giá thêm.” Lục Huyền lạnh nhạt nói.

Mức giá này vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chấp nhận được. Xét cho cùng, giá trị của trứng Nham Giáp Quy, không chỉ nằm ở bản thân nó mà quan trọng hơn, chính là phần thưởng phong phú mở ra từ quầng sáng sau khi nó trưởng thành.

“Trứng rùa này thuộc về đạo hữu.” Tu sĩ có giọng nói khàn khàn kia đã cảm nhận được quyết tâm của Lục Huyền. Trong đầu suy đi tính lại hồi lâu, dù biết giá trị của trứng Nham Giáp Quy này rất quý giá, nhưng nếu tiếp tục tăng giá thêm, cái gái kia sẽ vượt qua giá trị của bản thân nó, rơi vào đường cùng, tu sĩ này đã lựa chọn từ bỏ.

“Đa tạ đạo hữu tác thành.” Lục Huyền chắp tay về phía âm thanh phát ra.

Trứng Nham Giáp Quy xuất hiện chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, trong số các bảo vật sắp tới, không có thứ gì đủ khả năng làm Lục Huyền nảy sinh hứng thú nồng đậm.

“Ba vật phẩm bán đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, mỗi một món đều là bảo vật trân quý hiếm thấy.” Tu sĩ trung niên dưới đài khẽ hắng giọng một cái, sau đó nói thật to.

Trong sự chờ đợi của mọi người, một cái bình ngọc màu trắng tinh được một tu sĩ Luyện Khí cao cấp bưng bằng hai tay, cẩn thận bước lên đài.

“Bình bạch ngọc này được luyện chế từ Bách Niên Băng Ngọc, có năng lực chống chịu cực mạnh. Trong bình ngọc đang chứa một món bảo vật xếp thứ ba từ dưới đếm lên của ngày hôm nay, Huyền Nguyên Trọng Thủy.” Tu sĩ trung niên lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tới rồi.” Lục Huyền lập tức ngồi thẳng lưng, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào bình bạch ngọc mờ ảo dưới sân khấu kia.

Mục đích chủ yếu khiến hắn đến đây hôm nay chính là loại linh dịch tam phẩm tên Huyền Nguyên Trọng Thủy này.

Chương 423: Mời Đi Câu Cá!

“Chắc hẳn có rất nhiều đạo hữu ở đây đã từng nghe nói đến loại linh dịch tam phẩm Huyền Nguyên Trọng Thủy này, nó có mật độ cực cao, một giọt chất lỏng cũng có thể xuyên thủng cả đá. Đừng nhìn đây chỉ là một cái bình nhỏ, nhưng Huyền Nguyên Trọng Thủy bên trong lại nặng hơn nghìn cân đó. Nếu mục tiêu là một tu sĩ Luyện Khí phổ thông không tu luyện công pháp luyện thể, thì rất có khả năng, đối phương sẽ bị bình nhỏ Huyền Nguyên Trọng Thủy này đập bị thương.”

Tu sĩ trung niên cẩn thận lấy một giọt chất lỏng màu đen nhánh từ trong bình bạch ngọc ra.

Chất lỏng được linh lực của gã giữ nguyên, rồi không ngừng xoay tròn chuyển động trên không trung.

“Huyền Nguyên Trọng Thủy là tài liệu cực phẩm dùng cho luyện thể và luyện khí, giá khởi điểm là một nghìn ba trăm linh thạch!”

“Một nghìn năm trăm linh thạch!” Một gã tu sĩ Luyện Khí viên mãn bắp thịt cuồn cuộn trực tiếp tăng thêm hai trăm viên linh thạch.

“Một nghìn năm trăm linh thạch.” Lục Huyền không muốn bị bỏ lại phía sau.

Huyền Nguyên Trọng Thủy là mục tiêu chính trong chuyến đi này của hắn, chắc chắn phải giành được nó. Long Hài Thảo ngũ phẩm trong hồ nhỏ còn đang chờ hắn nuôi dưỡng đó!

Từng âm thanh ra giá liên tiếp vang lên, giá cả của Huyền Nguyên Trọng Thủy nhanh chóng gia tăng một nghìn tám trăm linh thạch.

“Một nghìn chín trăm linh thạch.” Một nữ tu Trúc Cơ với ngũ quan sắc sảo hô.

Chỉ trong nháy mắt, giá tiền này đã dọa lui vài tu sĩ cảnh giới Luyện Khí, một nghìn chín trăm linh thạch có thể đổi được một kiện pháp khí tam phẩm quý hiếm, nếu tăng nữa sẽ thành gánh nặng lớn đối với những người chưa đột phá Trúc Cơ như bọn họ.

“Hai nghìn.” Lục Huyền không chút do dự, lại bỏ thêm một trăm viên.

“Hai nghìn một trăm linh thạch.” Một giọng nói già nua kèm theo mùi vị mục nát vang lên. Chủ nhân của giọng nói này chính là lão giả nham hiểm, đại nạn sắp buông xuống trên Trọng Ninh Đảo kia.

Lão ta thấy Lục Huyền có ý định cạnh tranh bình Huyền Nguyên Trọng Thủy này, trong lòng lập tức nảy ra ý định đạp một chân vào.

“Hai nghìn bốn trăm linh thạch.” Lục Huyền quả quyết hô, dường như không chút do dự.

“Hai nghìn năm trăm linh thạch, Lục đạo hữu à, ta rất thích bình Huyền Nguyên Trọng Thủy này, chi bằng ngươi hãy cho ta một chút mặt mũi nhé?” Ninh Đức Sơn có chút ủ rũ nói.

“Hai nghìn bảy trăm linh thạch! Ninh đạo hữu thích thì đã làm sao nào? Ngươi muốn mua về để luyện hóa, hay là muốn mua về để đè ván quan tài cho chắc hơn?” Lục Huyền nhìn ra Ninh Đức Sơn đang có ý định gây sự, hắn cũng lộ vẻ mặt đùa cợt, châm chọc lão giả nham hiểm kia một câu.

Ban đầu, tài sản trên người hắn có hơn tám nghìn linh thạch, lại cộng thêm trước đó, hắn giải quyết xong chuyện hải thú tấn công cho Tống gia, đã nhận được hơn một nghìn linh thạch. Trừ khi hơn một nghìn kinh thạch hắn vừa dùng để mua trứng Nham Giáp Quy, phần còn lại tuyệt đối đủ để mua bình Huyền Nguyên Trọng Thủy này.

"Vậy Huyền Nguyên Trọng Thủy thuộc về Lục đạo hữu." Ninh Đức Sơn không ngừng tăng giá chủ yếu là để chơi xỏ Lục Huyền, thấy mục đích đã đạt được, lão ta cũng chủ động buông tha.

"Ta cảm ơn Ninh đạo hữu rất nhiều."

Đứng trước tình huống kiểu này, ngay cả một bức tượng đất cũng có ba phần tức giận, bị lão giả nham hiểm quấy rầy một trận như thế đã khiến Lục Huyền nổi nóng.

"Xem ra lượng Vô Tướng Tảo ta bỏ vào kia còn chưa đủ lắm, cần phải bỏ thêm mới được." Hắn nghĩ thầm, hung hăng ghi nhớ từng khoản nợ của Ninh Đức Sơn vào trong lòng.

Hai món vật phẩm đấu giá áp trục tiếp theo lần lượt là một bộ công pháp tam phẩm và một kiện pháp khí tứ phẩm. Lục Huyền không mấy hứng thú với chúng, chỉ hờ hững lạnh nhạt nhìn những tu sĩ khác tranh nhau mua.

Kết thúc buổi đấu giá, hắn giao ba nghìn tám trăm linh thạch, nhận được trứng Nham Giáp Quy và Huyền Nguyên Trọng Thủy từ Cực Quang thương hội, rồi dẫn theo Tống Vân rời đi.

"Lục đạo hữu, mời dừng bước." Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Quay đầu lại, lập tức trông thấy thanh niên biếng nhác xuất thân từ Ly Sơn Tông đang đứng cách đó không xa, bên cạnh còn có một nữ tu khí chất mạnh mẽ.

“Lục đạo hữu, chọn ngày không bằng gặp ngày, chi bằng hôm nay chúng ta cùng nhau đi câu cá luôn nhé?” Thạch Trọng nhiệt tình mời mọc.

Lục Huyền không nhịn được lập tức đưa tay lên đỡ trán.

Khi ra khỏi phòng đấu giá, hắn đã tưởng tượng đến rất nhiều tình huống khác nhau, chẳng hạn như Cực Quang thương hội đứng sau hội đấu giá muốn đen ăn đen, trực tiếp xử lý những người mua được bảo vật, hoặc là Ninh Đức Sơn đã bố trí mai phục ở đâu đó chỉ chờ mình tiến vào, cũng có thể là những tu sĩ khác nổi lên tà tâm, liên thủ cướp đoạt Huyền Nguyên Trọng Thủy trong tay hắn…

Chỉ có một trường hợp duy nhất mà hắn không ngờ tới, chính là Thạch Trọng đến mời đi câu hải ngư hải thú trong Vô Ngần Hải.

Trong lòng hắn âm thầm suy xét về tình huống này. Hắn và Thạch Trọng cùng với nữ tu sắc sảo bên cạnh gã, đều là tu sĩ đại tông môn đến đây đóng giữ, không có xung đột về lợi ích, thậm chí xét trên một khía cạnh nào đó thì bọn họ còn đứng chung một chiến tuyến.

Thêm nữa, vùng nước tiếp giáp với Vô Ngần Hải này rất ít khi xuất hiện bóng dáng của hải thú tam phẩm, mà trong tay hắn vẫn còn rất nhiều loại kiếm phù tứ phẩm tương tự Tinh Vẫn Kiếm phù, bên cạnh đó còn thêm đủ loại pháp khí, bảo vật, hắn tràn đầy lòng tin có thể song song ứng phó tình huống hai người hợp sức công kích.

“Được, vậy ta đây đi chơi với Thạch đạo hữu một chút.” Lục Huyền thẳng thắn đồng ý, hắn cũng khá có hứng thú với các chủng loại hải thú hải ngư bên trong Vô Ngần Hải, cũng như các loại linh thực trong biển, sau đó mới mở miệng dặn dò Tống Vân: “Ta và Thạch đạo hữu của Ly Sơn Tông cùng nhau

ra đảo câu hải thú hải ngư, các ngươi tự trở về Không Minh Đảo, đi đường nhớ cẩn thận chú ý.”

“Vâng Lục tiền bối!” Tống Vân cung kính đáp.

Hắn và nữ tu sắc sảo cùng bước lên một kiện pháp khí phi chu tam phẩm của Thạch Trọng. Phi chu giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bay thật nhanh đến địa điểm mục tiêu.

Trên đường đi, từ trong miệng Thạch Trọng, hắn biết được nữ tu kia tên là Chu Băng Vũ, cũng xuất thân là đệ tử tông môn.

Một lúc sau, phi chu dừng lại trên một hòn đảo xa xôi hẻo lánh.

“Lục đạo hữu, chúng ta đến rồi. Kể từ khi tiến vào Vô Ngần Hải, ta đã tìm kiếm khắp các hòn đảo xung quanh, cuối cùng cũng tìm được một hòn đảo nhỏ có vị trí cực tốt như này. Hòn đảo nhỏ trước mắt chúng ta tên là Trường Phong Đảo, khu vực quanh có đa dạng các chủng loại hải thú hải ngư, thậm chí còn có một số con linh ngư thần dị như Long Lý, đây là một chỗ trời sinh để câu cá.” Khi nhắc tới chuyện câu hải ngư hải thú, thanh niên lười biếng đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn hẳn, trong mắt toát lên ánh sáng tự tin.

“Nhìn lại thì Thạch đạo hữu rất an nhàn thoải mái ha.” Lục Huyền ngắm xung quanh hòn đảo nhỏ, sau đó đưa ra một câu nhận xét ngắn gọn.

“Không còn cách nào khác, đi đóng giữ ở hòn đảo heo hút nghèo túng bực này, đúng là nhàm chán muốn chết, ta đành phải tìm một ít chuyện để làm.”

Chương 424: Câu Hải Ngư!

"Nơi này, cả về linh khí lẫn tài nguyên, hay tu sĩ cùng cấp đều cách biệt một trời một vực với trong tông môn. Thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy một vài tu sĩ Trúc Cơ xuất thân từ tiểu gia tộc hoặc tán tu, song khi nói chuyện, hai bên lại không tìm được đề tài chung, người nào người nấy đều giả vờ giả vịt, ta chẳng muốn nói với bọn họ quá hai câu." Thạch Trọng bĩu môi, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo và cảm giác ưu việt về chuyện bản thân là tu sĩ của đại tông môn.

Đối với điều này, Lục Huyền cũng không dám gật bừa, hắn vẫn luôn cấm cung trong nhà ít ra khỏi cửa, căn bản không hay gặp được những tu sĩ Trúc Cơ ở hòn đảo khác.

"Lục đạo hữu, tới đây ta cho ngươi xem các bảo bối của ta." Với xuất thân na ná và độ tuổi tương đương nhau, Thạch Trọng khá là tán thành Lục Huyền, nên đã lấy ra mười mấy cái cần câu từ trong túi trữ vật.

"Những cần câu này đều được chế tạo từ linh mộc, vừa có độ cứng vừa dẻo dai, có thể câu được các loại hải ngư hải thú phẩm cấp khác nhau. Nhất là cái cần này, được làm từ linh mộc tam phẩm, cho dù bị hải thú tứ phẩm kéo thì vẫn đối phó được." Thạch Trọng giới thiệu chi tiết về mười mấy chiếc cần câu đang treo lơ lửng giữa không trung cho Lục Huyền.

Lục Huyền đánh giá một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện loại nguyên vật liệu được dùng làm một cái cần câu trong số này rất quen thuộc với mình, chính là Đồng Cốt Trúc nhị phẩm hắn từng trồng trọt trước đây.

“Không chỉ có cần câu, những sợi dây câu này cũng không phải vật bình thường, chúng được tinh chế từ tơ do các loại nhện và tằm tạo ra. Sợi dây câu này được ngưng tụ từ tơ của Huyết Ngọc Thù tam phẩm, ngay cả lực lượng mạnh đến vạn cân cũng không thể kéo đứt được.” Thạch Trọng chỉ vào một sợi tơ màu đỏ nhạt bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy kia, nói.

“Còn những lưỡi câu này, chúng đều được rèn từ các loại tinh thiết linh khoáng, đặc biệt là trên bề mặt lưỡi câu còn được vẽ một loại phù văn có thể che giấu khí tức. Sau khi thả nó vào trong biển sâu, lại kích hoạt phù văn, sự tồn tại của lưỡi câu sẽ được giảm xuống mức nhỏ nhất. Dựa vào đặc điểm này, khả năng câu những con hải thú hải ngư kia cũng trở nên cao hơn, dễ dàng hơn. Dù sao những con đó cũng là yêu thú, có linh trí nhất định. Nếu không xử lý bằng cách này thì rất dễ bị chúng phát hiện ra bẫy rập. Ngoài ra, những miếng mồi câu này…” Thạch Trọng liên tục giới thiệu cho Lục Huyền.

Về phần Chu Băng Vũ đã hiểu rõ thói quen này của gã, nên ngay từ lúc đầu đã lặng lẽ tìm một góc hẻo lánh, tĩnh tọa tu luyện.

Nhìn bộ đồ câu cá rực rỡ đủ loại ở trước mặt mình, trong đầu Lục Huyền không khỏi thoáng qua một câu: “Học sinh kém có nhiều văn phòng phẩm.”

Hắn ngẫu nhiên chọn lựa một cái cần câu được làm từ Đồng Cốt Trúc, sau đó tung người nhảy lên một khu vực phía trên tòa nhà cao tầng.

Để có một vị trí thả câu tốt hơn, thậm chí Thạch Trọng cònra lệnh cho tu sĩ là thuộc hạ của mình trực tiếp xây dựng những tòa nhà cao tầng bằng gỗ ở xung quanh đảo.

“Xin lỗi Lục đạo hữu, ngươi không thể đứng ở nơi này được. Tòa lầu gỗ này là vị trí vàng ta thường ngồi câu, Lục

đạo hữu vẫn nên tìm một chỗ khác đi!" Khi Lục Huyền đang chuẩn bị mồi câu, đột nhiên lại nghe thấy Thạch Trọng hét to.

Hắn cũng không để bụng, lập tức cầm cần câu, thân hình lao vút qua giống như một luồng phù quang, mấy hơi thở sau đã dừng lại phía trên một tòa lầu gỗ ở cách đó không xa.

"Thân pháp thật là đẹp!" Phía dưới, nữ tu sắc sảo chứng kiến một màn như vậy, trong miệng không khỏi cảm thán nói.

Mặc dù Lục Huyền là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông, nhưng sau khi Chu Băng Vũ biết được thân phận Linh thực sư của hắn, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một chút xem thường. Mãi cho đến lúc này, khi chứng kiến thân pháp tuyệt diệu của hắn, chút xem thường kia đã biến mất sạch sành sanh.

Lục Huyền ngồi trên chiếc ghế gỗ màu vàng sậm, đặt cần câu làm từ Đồng Cốt Trúc xuống và móc mồi câu lên.

Có thể thấy Thạch Trọng đã tốn rất nhiều tâm huyết vào chuyện bồi dưỡng mồi câu. Chiếc hộp bạch ngọc trên tay hắn được chia thành mấy ngăn, lần lượt đặt vào các loại mồi nhử đến từ huyết nhục của yêu thú, linh thực hoa quả. Thậm chí Lục Huyền còn trông thấy mấy loại dị trùng còn sống, nhưng bị phù văn trấn áp, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thành thật nằm trong khu vực được phân chia.

"Nếu câu một con hải ngư được thưởng một quầng sáng màu trắng, vậy thì tốt biết bao." Lục Huyền dùng linh thức vừa quan sát chuyển động của mồi câu vừa nghĩ thầm trong lòng.

"Nếu như vậy, ta hoàn toàn có thể trở thành người câu cá đứng đầu Tu Hành giới. Hả? Hàng về sớm thế, chẳng lẽ đây là gói quà dành cho tân thủ trong truyền thuyết?"

Khi hắn đang mặc sức tưởng tượng, đột nhiên lại cảm nhận được mồi câu vừa thả xuống dưới biển đã truyền đến một chút động tĩnh rất nhỏ. Dùng linh thức cảm nhận, hắn lập tức phát

hiện ra một con hải ngư nhất phẩm đang không ngừng gặm rỉa miếng mồi trên lưỡi câu.

Lục Huyền kiên nhẫn chờ đợi.

Trước sự cám dỗ to lớn ở phía trước, con hải ngư nhất phẩm này vẫn chưa hoàn toàn đánh mất lý trí, nó vừa quan sát xung quanh, vừa liên tục thử rỉa miếng mồi bằng thịt yêu thú được gắn trên lưỡi câu.

Một lát sau, khi xác nhận không có nguy hiểm gì, nó lập tức há cái miệng khổng lồ đầy răng sắc nhọn, một ngụm nuốt chửng miếng mồi rồi bỏ chạy thật xa.

"Đã mắc câu rồi, vẫn muốn chạy thoát sao?" Ánh mắt Lục Huyền sáng lên, hắn lập tức nắm lấy cần câu Đồng Cốt Trúc, dùng linh lực khống chế lưỡi câu, móc chặt vào thân thể con hải ngư rồi dùng sức vung về phía sau một cái.

Một con hải ngư dài ba thước nhanh chóng ngoi lên từ dưới biển, rồi đáp xuống trên chiếc lầu gỗ, cái đuôi đen nhánh không ngừng đập mạnh, hai hàm răng bén nhọn trong miệng điên cuồng gặm cắn bừa bãi.

Lục Huyền nhìn con hải ngư đang nhảy tung tăng trước mắt, trong lòng có phần thỏa mãn.

Khoảnh khắc con hải ngư kia cắn câu, cảm giác thành tựu trực tiếp lên đến đỉnh điểm trong lòng hắn, chỉ đứng sau khoảnh khắc hắn mở quầng sáng phần thưởng đến từ một gốc linh thực phẩm cấp cao vừa thành thục mà thôi.

Trên thực tế, ngay tại thời điểm linh thức phát hiện ra con hải ngư kia tồn tại, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp khống chế lưỡi câu móc nó lên, nhưng dòng nước ngầm dưới đáy biển chảy khá siết, dẫn đến khả năng kiểm soát lưỡi câu và dây câu bị suy yếu đi rất nhiều.

Chủ yếu hơn, nếu trực tiếp làm như vậy thì niềm vui khi câu cá sẽ biến mất.

Hắn dùng một tay tóm chặt lấy con hải ngư nhất phẩm, đi đến phía trước cái ao lớn do Thạch Trọng đào ra từ trước. Ao nước này dài rộng chừng mười mấy trượng, trên xung quanh vách đá được vẽ đủ loại phù văn, đồng thời cũng có một cái vòng bảo hộ linh khí bao phủ toàn bộ mặt nước, phòng ngừa hải ngư hải thú từ bên trong chạy ra ngoài.

Lúc này, trong ao đã có bốn con hải ngư nhất phẩm, đều do Thạch Trọng câu được, chỉ dựa vào thành tựu này thôi, cũng đủ để biết gã này có kinh nghiệm câu hải ngư rất phong phú.

Chương 425: Đa Cốt Tiễn Ngư!

Thạch Trọng thấy Lục Huyền xách hải ngư trên tay, lông mày khẽ nhướng lên.

"Kỹ thuật của Lục đạo hữu không tệ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã câu được một con hải ngư rồi. Dưới đáy biển có rất nhiều mạch nước ngầm, những con hải ngư này đều rất xảo quyệt, muốn dùng lưỡi câu trực tiếp câu chúng nó lên là chuyện rất khó làm, chỉ có thể lẳng lặng chờ chúng cắn câu. Nếu không có kinh nghiệm, lâu ngày chưa câu được con hải ngư hải thú nào cũng không phải chuyện hiếm." Thạch Trọng khoe khoang mỉm cười.

"Thạch đạo hữu quá khen, ta còn kém ngươi nhiều lắm." Lục Huyền trả lời qua loa một câu, sau đó lại tiếp tục đi tới trên lầu gỗ.

Trong tích tắc khi con hải ngư nọ cắn câu, hắn đã biết được thông tin chi tiết về nó rồi. Vì vậy, hắn có đủ tự tin để tìm ra loại mồi thích hợp nhất cho các loại hải ngư, cùng với đủ các thói quen tập tính của chúng.

Lần này, hắn quyết định đổi mồi, cầm một con yêu trùng màu đen hình cái vòng ra khỏi hộp bạch ngọc, cẩn thận móc nó vào lưỡi câu rồi ném vào trong nước biển.

Không lâu sau, dây câu khẽ run lên, Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào trong nước, một con hải ngư với những chiếc gai nhỏ dài dọc theo phần lưng của thân thể thuôn dài, nó đang liên tục chần chừ vây quanh yêu trùng.

Hắn ngưng tụ tâm thần, một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Yêu thú nhị phẩm Đa Cốt Tiễn Ngư, tốc độ ở trong nước cực nhanh, khi gặp nguy hiểm, những chiếc gai xương trên lưng sẽ bắn ra như những mũi tên sắc nhọn, lực công kích tương đương với pháp khí nhị phẩm phổ thông.】

【Thích ăn yêu trùng tươi sống ở trạng thái chuyển động, sức sống của yêu trùng càng mạnh, càng tươi mới và tốc độ di chuyển càng nhanh thì càng có lực hấp dẫn với Đa Cốt Tiễn Ngư.】

"Cho dù kinh nghiệm có phong phú đến đâu, thì cũng không địch lại phần mềm hack trong tay ta." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, sau đó truyền âm cho Thạch Trọng ở cách đó hơn chục trượng.

"Thạch đạo hữu, linh thức của ta cảm nhận được có một con linh ngư đặc thù đang cắn con mồi là yêu trùng ta vừa thả xuống dưới biển."

"Linh ngư đặc thù? Mồi câu bằng yêu trùng?" Thạch Trọng nắm bắt được hai từ ngữ then chốt trong lời nói của Lục Huyền.

"Là một con hải ngư thuôn dài mọc đầy gai xương khắp thân ư?" Trong giọng điệu của gã có mang theo ba phần phấn khích.

"Dáng vẻ của nó gần giống với Thạch đạo hữu mô tả." Linh lực của Lục Huyền lại thẩm thấu xuống dưới, dọc theo dây câu, trực tiếp khống chế con yêu trùng hình vòng tròn trên lưỡi câu đang bơi tới bơi lui trong nước.

"Đó là hải ngư nhị phẩm Đa Cốt Tiễn Ngư, tốc độ cực nhanh, rất khó câu được, Lục đạo hữu hãy chú ý giữ ổn định, ta tới giúp ngươi ngay đây." Thạch Trọng lập tức giao cây cần

câu trân quý được chế tạo từ linh mộc tam phẩm cho một vị tu sĩ Luyện Khí cấp cao bên cạnh, rồi sốt ruột vội vàng chạy tới.

Dưới nước biển, tốc độ di động của yêu trùng đột nhiên tăng nhanh, Đa Cốt Tiễn Ngư vốn đang kiềm chế ham muốn cũng không nhịn được cám dỗ, trực tiếp nhào tới cắn yêu trùng một miếng. Đột nhiên trong miệng truyền đến một cơn đau nhức, luồng linh lực rất nhỏ nhẹ nhàng xuyên vào bên trong cơ thể nó, tiếp theo là một luồng lực lượng khổng lồ ập tới, trong nháy mắt đã kéo nó lên.

"Lục đạo hữu, đưa cần câu cho ta." Thạch Trọng rón rén đứng phía sau Lục Huyền, truyền âm nói.

Gã nhìn Lục Huyền mạnh mẽ nhấc cần câu Đồng Cốt Trúc lên, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Chỉ nghe "Bộp" một tiếng, một con hải ngư đầy gai xương sắc nhọn ướt dầm dề đã rơi xuống trước mặt gã.

"Ngươi… Ngươi câu được nó lên rồi?" Thạch Trọng vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

"Ta cảm ứng được con Đa Cốt Tiễn Ngư này đã mắc câu, sợ để lỡ thời cơ tốt nhất nên chủ động kéo nó lên luôn, không ngờ lại thật sự câu được nó." Lục Huyền mỉm cười đáp.

"Lục đạo hữu thật là may mắn. Muốn câu được loại Đa Cốt Tiễn Ngư này cần phải dùng mồi câu bằng yêu trùng, chứ những loại mồi câu khác không có bất kỳ sức hấp dẫn nào với chúng, hơn nữa mồi phải nằm ở trạng thái chuyển động, nếu không chúng sẽ cho rằng đó là vật chết."

Một sợi dây thừng đen nhánh bay ra khỏi ống tay áo của Thạch Trọng, ngay lập tức trói chặt con Đa Cốt Tiễn Ngư đã mất nửa bản lĩnh khi ở trên cạn, giao cho một tu sĩ Luyện Khí cấp cao mang về trong ao nước.

"Thì ra là thế, Lục mỗ thụ giáo." Lục Huyền cười tủm tỉm.

Có thể tìm tòi ra được loại mồi mà Đa Cốt Tiễn Ngư nhị phẩm này yêu thích, đồng thời hiểu rõ tập tính thích mồi câu chuyển động nữa, điều này đã cho thấy Thạch Trọng có kinh nghiệm rất phong phú trên phương diện này.

Nhưng chút kinh nghiệm này lại có chút không đáng chú ý trước bàn tay vàng của Lục Huyền hắn.

Chờ Thạch Trọng rời đi, Nguyệt Hoa Châu lặng lẽ xuất hiện trong ống tay áo Lục Huyền. Ánh trăng trắng bạc từ cổ tay áo lan tràn ra, rơi xuống cơ thể mấy con yêu trùng trong hộp ngọc.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, lại cộng thêm Lục Huyền cố ý che đậy, lũ yêu trùng trong hộp ngọc kia nhanh chóng hồi phục và trở nên cực kỳ sống động không gì sánh được chỉ sau khoảng chục hơi thở.

Những con yêu trùng này vốn được đặt bên trong hộp ngọc khá lâu, đã rơi vào tình trạng ngoắc ngoải, sau khi móc trên lưỡi câu, sẽ trực tiếp biến thành hấp hối, vì thế mà khả năng dụ dỗ Đa Cốt Tiễn Ngư đã nhanh chóng giảm hơn một nửa.

Hiện giờ, chúng được Lục Huyền dùng Nguyệt Hoa Châu khôi phục sinh lực về trạng thái bình thường, sau đó mới được dùng chúng để câu Đa Cốt Tiễn Ngư trong biển.

Yêu trùng vốn đang khỏe mạnh, bị móc trên lưỡi câu, toàn thân đau đớn, nó lập tức vùng vẫy thật mạnh ở trong nước, thể hiện ra sức sống dồi dào.

Mức độ tươi sống của yêu trùng đã gấp chục lần trước đó, chỉ chốc lát sau, vài con Đa Cốt Tiễn Ngư đã bị hấp dẫn lại gần.

Lục Huyền nhanh chóng chớp lấy cơ hội thoáng qua này, nhân lúc Đa Cốt Tiễn Ngư vừa cắn yêu trùng, hắn lập tức vung cần câu Đồng Cốt Trúc thật mạnh.

“Con thứ hai rồi.” Ở đằng xa, Thạch Trọng chú ý tới động tĩnh bên phía Lục Huyền, trong lòng âm thầm đếm.

Con Đa Cốt Tiễn Ngư nhị phẩm vừa được Lục Huyền xách lên, trực tiếp biến con hải ngư nhất phẩm vừa bị gã câu trúng thành thứ râu ria không đáng kể.

“Con thứ ba! Làm sao có thể nhanh như vậy?” Khi Thạch Trọng đang móc mồi lên lưỡi câu, lại cảm nhận được Lục Huyền bên kia vừa câu lên một con Đa Cốt Tiễn Ngư khác, lưỡi câu trong tay gã khẽ run, suýt chút nữa đã cứa vào lòng bàn tay gã.

“Lại thêm một con! Đa Cốt Tiễn Ngư không đáng tiền đến thế sao?” Vừa mới quăng cần xuống biển, chưa kịp ngồi nóng mông, gã lại phát hiện Lục Huyền vừa câu được một con Đa Cốt Tiễn Ngư nhị phẩm, điều này làm gã hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi nữa.

Gã vội vàng bay như tia chớp đến tòa lầu gỗ của Lục Huyền, hít một hơi thật sâu và kính cẩn thi lễ nói: “Lục đạo hữu, ta muốn học câu cá!”

Trông thấy Thạch Trọng kính cẩn muốn học câu cá với mình như vậy, Lục Huyền cũng có chút sửng sốt.

“Thạch đạo hữu đừng khách khí như vậy, ta chỉ may mắn mà thôi. Trước đây, ta vốn không có kinh nghiệm câu hải ngư hải thú, lần này liên tục câu được vài con Đa Cốt Tiễn Ngư như vậy, có lẽ là quầng sáng cho người mới trong truyền thuyết.” Lục Huyền đỡ Thạch Trọng đứng lên, nhẹ nhàng nói.

Chương 426: Trao Đổi!

“Thật sao?” Thạch Trọng nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Quá khó để giải thích hành vi liên tục câu được Đa Cốt Tiễn Ngư của Lục Huyền bằng lẽ thường, chỉ có thể quy công cho duyên số vận may thôi.

“Khụ khụ… Lục đạo hữu, vị trí kia của ta gió thổi hơi mạnh, thổi lâu cũng cảm thấy không thoải mái lắm, ta có thể đổi vị trí câu cá với người không?” Gã ho nhẹ một tiếng rồi mặt dày nói.

“Được, cứ làm như Thạch đạo hữu nói đi.” Lục Huyền không quá quan tâm, đã sảng khoái đồng ý luôn rồi.

Hai người đổi vị trí cho nhau.

Thạch Trọng hào hứng ngồi xuống, còn đặc biệt cầm theo bốn cái cần câu, trên mỗi lưỡi câu móc những loại yêu trùng khác nhau.

Lục Huyền không nhanh không chậm đi tới tòa lầu gỗ Thạch Trọng từng ngồi trước đó, tiện tay nhón một cái mồi câu móc lên lưỡi, rồi ném thật sâu vào trong nước biển.

Khoảng nửa khắc sau, linh thức của hắn nhạy bén cảm nhận được lưỡi câu có chút chuyển động, hắn kéo mạnh, chỉ thấy một con hải ngư có hình dạng dữ tợn vừa rơi bộp một tiếng xuống mặt biển, trong nháy mắt đã chui vào trong nước sâu, khí tức của nó cũng nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Lục Huyền không để bụng, từ lúc con hải ngư kia cắn mồi câu, hắn đã hiểu rõ trạng thái chi tiết của nó rồi.

Sau khi quan sát kỹ những loại mồi câu trong hộp, hắn tiện tay bóp một cái, một mồi câu hình tròn mới toanh đã thành hình, chỉ cần vung nhẹ một cái, nó đã nhanh chóng rơi vào trong nước biển phía xa xa

Một chốc lát sau, một con hải ngư lại bị miếng mồi được Lục Huyền đặc biệt chuẩn bị hấp dẫn qua đây, nó không thể cưỡng lại sức mê hoặc mạnh mẽ của miếng mồi, sau nhiều lần nhử, nó cũng chịu cắn thật sâu vào miếng mồi.

Lục Huyền đã chuẩn bị sẵn sàng, trong phút chốc, cánh tay của hắn trực tiếp hóa thành bạch ngọc trong suốt, hắn nắm lấy cần câu, dùng sức nhấc lên, một con hải ngư dữ tợn nhanh chóng chui ra khỏi mặt nước.

“Lục đạo hữu đúng là người có bản lĩnh, mới đổi vị trí thôi mà chỉ trong phút chốc, ngươi lại câu lên được một con hải ngư nhị phẩm rồi.” Nữ tu sắc sảo đang tu luyện cũng mở mắt ra, khóe miệng nở nụ cười nói.

“Ha ha, may mắn, may mắn thôi.” Lục Huyền cười ha ha, sau đó thả con quái ngư kia vào trong ao phù văn, lại tiếp tục quay trở về lầu gỗ câu cá.

Trong quá trình câu cá, hắn không hề lo lắng về chuyện mồi câu bị hải ngư hải thú ăn hết, ngược lại, hắn chỉ lo lắng không có hải ngư hải thú nào đi tới cắn câu. Bởi vì chỉ cần chúng nuốt mồi do hắn thả xuống, là hắn sẽ biết được thông tin chi tiết về chúng, bao gồm cả tập tính và sở thích…

Sau đó, dựa theo tin tức nhận được ấy, hắn làm ra một chút điều chỉnh nho nhỏ về mồi câu, nhằm tăng cường sức hấp dẫn của mồi đối với các loại hải ngư hải thú lên đáng kể. Hấp dẫn được càng nhiều hải ngư hải thú, tỷ lệ chúng mắc câu càng tăng lên.

Cứ như vậy, tần suất hắn câu được hải ngư hải thú càng lúc càng lớn, thậm chí đến cuối cùng, hắn vừa mới hạ cần câu xuống, đã có một số hải ngư cắn câu.

Để tiết kiệm thời gian thả cá, Lục Huyền còn ra lệnh cho một tu sĩ Luyện Khí chuyên môn đi đến nơi này, thả hải ngư vào trong ao nước giúp hắn.

Tuy chuyển chỗ qua bên này, tần suất có thấp hơn câu được Đa Cốt Tiễn Ngư một chút, nhưng so sánh với Thạch Trọng ở phía xa, hoàn toàn có thể được xưng là sản lượng cao rồi.

Bên kia, sau khi đổi vị trí với Lục Huyền, Thạch Trọng phải mất một lúc lâu mới câu được một con Đa Cốt Tiễn Ngư.

Hiệu suất kém hơn Lục Huyền trước đó rất nhiều, đặc biệt là khi chú ý đến Lục Huyền bên này liên tục câu được cá, đôi mắt gã dần dần đỏ hoe lên.

“Lục đạo hữu, ta đi câu cả nửa đời cũng chưa gặp được cao thủ, hôm nay gặp được ngươi, ta chịu thua cúi đầu tâm phục khẩu phục. Xin đạo hữu hãy chỉ dạy cho ta!”

“Không thể nói là dạy được, giữa chúng ta chỉ có thể nói là trao đổi giao lưu với nhau thôi.” Lục Huyền cười đáp.

“Nhắc tới cũng thấy trùng hợp, sở dĩ ta có thể câu được hải ngư hải thú nhanh như vậy, là có liên quan rất lớn đến kinh nghiệm Linh thực sư. Ở trong tông môn, ta từng nghiên cứu rất nhiều tư liệu về yêu thú, còn nắm rõ thói quen sinh hoạt và sở thích của chúng trong lòng bàn tay mình, trong đó bao gồm cả một số loài hải ngư hải thú.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một cái cớ, đương nhiên hắn không thể bộc lộ năng lực đặc thù của mình ra ngoài được, vì vậy mới bịa ra một lý do có nguyên lý tương tự, nói cho Thạch Trọng.

“Linh thực sư còn có bản lĩnh bực này?” Lời này của Lục Huyền đã khiến Thạch Trọng có cái nhìn mới về những Linh

thực sư mà thường ngày gã hơi xem thường kia, thậm chí còn có chút xúc động sau khi trở về tông môn sẽ đi nghiên cứu yêu thú.

“Linh thực sư bình thường rất khó làm được.” Lục Huyền trả lời. ‘Nhưng ta có phần mềm hack’. Hắn lại bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

Thấy vẻ mặt Thạch Trọng vẫn kinh ngạc đến không thể tin nổi, Lục Huyền lập tức chỉ vào những con yêu trùng đang sống dở chết dở trong hộp: “Thạch đạo hữu câu cá nhiều năm như vậy, hẳn là kinh nghiệm rất phong phú, nhất định phải hiểu rõ nên làm như thế nào mới có thể câu được Đa Cốt Tiễn Ngư.”

“Hiểu sơ một hai… Đa Cốt Tiễn Ngư thích nuốt chửng các loại yêu trùng, còn có tập tính săn giết yêu trùng trạng thái chuyển động, cho nên tốc độ di chuyển của mồi yêu trùng ở trong nước càng nhanh, khả năng câu được Đa Cốt Tiễn Ngư cũng càng cao.” Nói đến đây, nét mặt Thạch Trọng đầy tự tin.

“Kiến thức của Thạch đạo hữu đúng là uyên bác, nhưng có một điều, hẳn là ngươi còn không rõ lắm. Ngoại trừ yêu thích yêu trùng trong trạng thái chuyển động nhanh chóng ra, Đa Cốt Tiễn Ngư còn có một đặc điểm khác, đó là vô cùng chuộng yêu trùng tươi sống, sinh mệnh lực dồi dào.” Lục Huyền hào phóng truyền đạt những thông tin mình biết: “Yêu trùng trong hộp của Thạch đạo hữu đã bị bắt một thời gian khá dài, trên cơ thể ít nhiều gì cũng bị thương, dù chúng còn sống cũng chỉ đơn thuần là sống ngoắc ngoải, còn lại một hơi thở cuối cùng. Vừa rồi, ta đã dùng thuật chữa trị khôi phục lại sinh cơ cho chúng, sau đó dùng những con yêu trùng hoạt bát này để câu Đa Cốt Tiễn Ngư, làm như vậy sẽ đạt được hiệu quả làm ít công to.”

“Thì ra là thế… Quả thực, điểm này cực kỳ dễ bị bỏ qua.” Thạch Trọng lẩm bẩm.

Lục Huyền chỉ dựa vào vài lời nói, đã xua tan được sương mù nghi hoặc trong lòng gã, thậm chí còn có một loại cảm giác rộng mở trong sáng, tựa như vén mây trông thấy mặt trăng.

“Bên cạnh đó, những loại mồi câu mà hải ngư yêu thích cũng có sự khác biệt rất nhỏ. Điều mà người câu cá cần làm chính là sử dụng mồi phù hợp với cá.” Lục Huyền giới thiệu cặn kẽ về những loại mồi được các loại hải ngư hải thú khác nhau ưa chuộng.

“Đa tạ Lục đạo hữu đã chỉ dạy và giải thích nghi hoặc.” Thạch Trọng trịnh trọng nói cảm tạ, đối với gã, những lời nói của Lục Huyền tuyệt đối không thua kém một môn công pháp phẩm cấp cao.

“Đại ân đại đức của Lục đạo hữu, thạch mỗ nhất định sẽ báo đáp thật tốt. Lục đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần không dính đến cơ mật của tông môn, không gây nguy hiểm cho ta và an nguy của tông môn, ta sẽ cố gắng hết sức đi thỏa mãn đạo hữu.”

Chương 427: Thanh Giác Long Lý!

"Vậy ta sẽ không khách sáo." Lục Huyền cười nói: "Vừa hay ta có chuyện muốn hỏi thăm Thạch đạo hữu một chút. Thạch đạo hữu tới quần đảo này trước ta, chẳng hay ngươi có từng nghe được tin tức về linh dịch tam phẩm trở lên hay không?"

"Linh dịch tam phẩm? Không phải Lục đạo hữu vừa mới mua được một bình Huyền Nguyên Trọng Thủy từ chỗ Cực Quang thương hội sao? Chẳng lẽ còn thiếu?"

"Gần đây ta đang thử bồi dưỡng cải tạo một số loại linh thực nên cần thí nghiệm và so sánh các loại linh dịch khác nhau, vì vậy ta muốn thu thập càng nhiều linh dịch cao cấp càng tốt."

Đương nhiên Lục Huyền sẽ không nói thật cho Thạch Trọng, là mình dùng nó để bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm.

"Linh dịch tam phẩm trở lên… Trên người ta không có loại bảo vật như vậy, nhưng đúng là ta từng nghe nói đến chuyện này, đợi trở về đảo ta sẽ xác nhận lại, chờ tới lần sau gặp mặt sẽ cho Lục đạo hữu một câu trả lời thuyết phục." Thạch Trọng trầm ngâm một lát rồi nói.

"Được, vậy thì cảm ơn Thạch đạo hữu." Lục Huyền cảm kích nói.

Có thể sử dụng một vài thông tin hải ngư không đáng kể để đổi lấy tin tức về linh dịch phẩm cấp cao, đây đã là kết quả

tương đối tốt với hắn rồi.

…

Vô Ngần hải, sóng lớn chập chùng.

Chiếc cần câu dài mấy trượng trong tay Lục Huyền chậm rãi vươn ra từ gian lầu gỗ, một sợi dây câu màu trắng bạc trực tiếp rơi xuống mặt biển phía xa xa.

Khi dây câu đáp xuống dưới, có thể trông thấy một con hải ngư nhất phẩm đang chuyển động xung quanh dây câu, trong bụng hải ngư chứa lưỡi câu có phù văn nhàn nhạt.

Hắn nghe Thạch Trọng nói, trong vùng biển này thỉnh thoảng lại xuất hiện bóng dáng của Long Lý, còn có thể dùng hải ngư còn sống câu chúng, vì vậy mới nảy sinh ý tưởng muốn thử một phen.

Đột nhiên, dây câu truyền đến một luồng lực lượng khá lớn, dưới cảm nhận của linh thức, cả hải ngư và lưỡi câu đều bị một con cá lớn nuốt chửng.

Lục Huyền dùng sức kéo, cá lớn mới trồi lên khỏi mặt nước, một xoáy nước hình thành cắt đứt dây câu, lưỡi câu trong cơ thể hải ngư cũng bị nó cắn nghiền nát.

Con cá lớn kia đã lấy lại được tự do, một mảnh thanh quang lóe sáng trên đầu nó, cái đuôi cá quẫy thật mạnh, nhanh chóng vận dụng thủy độn thuật chạy trốn ngay.

Khi con cá nổi lên mặt nước, Lục Huyền đã nhìn thoáng qua được toàn bộ thân hình nó. Nó dài chừng một trượng, thân thể thon dài, trên cơ thể có phủ rất nhiều vảy cá màu xanh đậm, hai sợi râu cá màu xanh đen trực tiếp kéo dài đến phần đuôi cá, trên đầu còn có một cái sừng dài ba tấc, chính nó đã tạo nên một chút gì đó khá bất phàm cho con cá lớn này.

Sau khi con cá lớn nọ cắn mồi câu, Lục Huyền cũng lập tức biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Yêu thú Thanh Giác Long Lý tam phẩm, giai đoạn ấu sinh, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Chân Long mỏng manh, trời sinh cự lực, trong quá trình trưởng thành sẽ tự động lĩnh ngộ thuật pháp hệ thủy cấp thấp và trung cấp, ở trong phạm vi nhất định có thể triển khai chạy trốn bằng thuật thoát nước.】

"Thanh Giác Long Lý?" Lục Huyền nhìn theo phương hướng con cá lớn kia biến mất, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Hắn từng gặp một con Long Lý ở chỗ Tống gia Tống Tư Ninh, nhưng nó chỉ là yêu thú nhị phẩm, mà con cá lớn màu xanh đậm suýt thì bị hắn câu được này lại là Thanh Giác Long Lý tam phẩm.

"Nhớ lại thì huyết mạch Chân Long trong cơ thể con Long Lý kia là cực kỳ mỏng manh, mà con Long Lý vừa rồi thì huyết mạch Chân Long trong người là mỏng manh. Có lẽ đây chính là nguyên nhân dẫn đến phẩm cấp của chúng nó khác biệt. Dị chủng Long Lý tam phẩm thời kỳ ấu sinh, nếu tóm được và nuôi nấng, chắc chắn sẽ nuôi ra một quầng sáng màu trắng."

Lục Huyền nghĩ thầm, rồi không chút do dự, nhấc một con linh ngư tươi mới từ trong ao ra. Hắn khống chế nó, cẩn thận mổ bụng cá, rồi nhét lưỡi câu vào bên trong, lại thêm một ít mồi mà Long Lý yêu thích, cuối cùng là dùng Nguyệt Hoa Châu cầm máu chữa thương cho nó, giúp nó khôi phục lại dáng vẻ bình thường khoảng bảy mươi, tám mươi phần trăm.

Tiếp đó, hắn mượn một chiếc cần câu mới từ Thạch Trọng. Thân cần được làm bằng linh mộc tam phẩm, lưỡi câu được rèn từ linh khoáng tam phẩm và dây câu được chế tạo từ sợi tơ của Huyết Ngọc Thù tam phẩm.

Chỉ trong chớp mắt, khẩu ‘súng bắn chim’ trên tay đã được thay bằng pháo.

“Lục đạo hữu, ngươi vừa phát hiện ra một con dị chủng Long Lý thật sao?” Thạch Trọng rất sợ sẽ làm ảnh hưởng đến Thanh Giác Long Lý, khiến nó phát hiện ra sự có mặt của bọn họ rồi không trồi lên nữa, nên ngay cả thở mạnh một hơi gã cũng không dám, chỉ dám truyền âm cho Lục Huyền hỏi thăm xem sao.

Chu Băng Vũ cũng lặng lẽ đứng sang một bên, im lặng không nói gì.

“Đúng vậy, nó rất khác với những con Long Lý ta từng gặp được trước đấy.” Lục Huyền ném một con hải ngư nhất phẩm đáp xuống mặt biển xa xa, bình thản trả lời.

Thạch Trọng lập tức cảm thấy hưng phấn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía lưỡi câu rơi xuống.

Dị chủng Long Lý đó! Ngay cả gã cũng không đủ khả năng câu được nó, nhưng nhìn thôi cũng đủ đã mắt rồi.

Hải ngư liên tục bơi lội dưới đáy biển sâu, bởi vì bị thương nên tốc độ bơi của nó càng lúc càng chậm.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được con hải ngư bên dưới vừa bị nuốt chửng chỉ trong một ngụm. Từng sợi gân xanh trên cánh tay hắn ầm ầm nổi lên, xương cốt bên trong giống như ngọc thạch trong suốt, hắn dùng sức vung cần về phía sau. Con Thanh Giác Long Lý dài chừng một trượng đã được đưa lên khỏi mặt biển.

Bởi vì thay đổi trang bị nên Thanh Giác Long Lý không thể nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc của lưỡi câu và dây câu như lần trước.

Linh lực trong người Lục Huyền dâng trào, phù văn trên lưỡi câu lặng lẽ phát sinh biến hóa, mấy luồng linh lực lan tràn

ra, trực tiếp bao vây lấy con Thanh Giác Long Lý kia.

Thanh Giác Long Lý phát ra một tiếng gầm rú trầm đục, hàng chục lưỡi đao nước sắc bén bắn tới, muốn gắng sức cắt đứt sợi dây câu thật nhanh.

Tuy nó là hải ngư tam phẩm, có thiên phú dị bẩm nhưng xét cho cùng, nó vẫn đang ở trong giai đoạn vị thành niên, không thể dễ dàng cởi bỏ ràng buộc giống như vừa rồi nữa.

Một sợi dây thừng đen nhánh bay ra khỏi ống tay áo Thạch Trọng, nó trực tiếp trói con Thanh Giác Long Lý kia lại, rồi đưa nó trở về lầu gỗ bằng tốc độ ánh sáng.

"Đúng là một con Long Lý dị chủng, nhìn dáng vẻ thần dị của nó thì hẳn là một con yêu thú tam phẩm. Chúc mừng Lục đạo hữu đã câu được một con Long Lý dị chủng!" Thạch Trọng nhìn con Thanh Giác Long Lý đang nhảy nhót trên mặt đất, trong mắt lóe lên một tia hâm mộ.

Câu được một con hải ngư tam phẩm, dù chỉ là một con ấu ngư, đó cũng là trải nghiệm mà gã chưa từng có rồi.

"May mắn, nhờ có cần câu của Thạch đạo hữu, mới thành công câu được con linh ngư này." Lục Huyền cười nói.

Thạch Trọng hâm mộ thì hâm mộ, nhưng không hề có ý nghĩ gì khác với con Thanh Giác Long Lý này.

Bởi đối với gã, một con hải ngư tam phẩm cũng không có bao nhiêu giá trị, trừ phi là đích thân gã câu được.

Chương 428: Con Hải Ngư Lạ Thường!

Lục Huyền lấy lưỡi câu ra khỏi cơ thể Thanh Giác Long Lý, ánh trăng trắng bạc chiếu vào trên người nó. Sau khi chữa lành vết thương cho Long Lý, hắn lập tức thu nó vào trong Sinh Sinh Đại.

Hai người tiếp tục câu cá.

Một con linh ngư bị Lục Huyền bắt được, rơi vào trên tấm ván. Nhưng Lục Huyền không có lấy một chút vui sướng nào, ngược lại hắn còn lộ vẻ mặt cực kỳ nặng nề.

Ngay khoảnh khắc con hải ngư này vừa cắn mồi, hắn đã nhận thấy có điều gì đó không ổn trong trạng thái của nó rồi. Bởi những thông tin vừa xuất hiện trong đầu, ngoại trừ giới thiệu tình huống cơ bản, thói quen sinh hoạt và năng lực của hải ngư, còn có thêm một dòng trạng thái vô cùng bắt mắt.

【Bị tà khí nhập thể, có nguy cơ dị hóa.】

Lục Huyền chậm rãi tới gần hải ngư, từ xa xa đã phát hiện con cá này rất bất thường. Tuy nó vẫn tràn đầy sức sống, nhưng đứng từ bên ngoài vẫn có thể nhìn ra một luồng hắc khí cực kỳ yếu ớt không ngừng rỉ ra từ trong cơ thể nó.

Một tấm Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm lặng lẽ trượt xuống trong ống tay áo rộng thùng thình của Lục Huyền.

Ngay cả miếng Vô Cấu Ngọc đang đeo trên cổ hắn cũng truyền đến một luồng khí tức mát lạnh, càng đến gần hải ngư, khí tức kia càng mạnh.

“Xem ra … thứ này có liên quan đến một con tà ma nào đó.” Lục Huyền nghĩ thầm, rồi trực tiếp gọi Thạch Trọng và Chu Băng Vũ đi tới.

“Lục đạo hữu, có chuyện gì gấp sao? Nghe giọng điệu của ngươi, dường như đã xảy ra chuyện gì đó rồi.” Thạch Trọng dò hỏi.

“Con hải ngư này có phần không ổn.”

Sau khi được Lục Huyền nhắc nhở như vậy, hai người mới phát hiện con hải ngư dị thường đang nằm trên tấm ván.

Lông mày nữ tu sắc sảo khẽ nhướng lên, một luồng kiếm khí lạnh thấu xương bắn tới, trực tiếp chém con hải ngư ấy ra làm đôi.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến cả ba thực sự không nói nên lời. Bởi vì ở trong bụng hải ngư, bọn họ không tìm thấy một phần nội tạng bình thường nào, chỉ có mấy thứ vật chất ô uế với bị một tầng khí màu xám đen bao bọc lấy, chúng từ từ nhúc nhích, hệt như tự có sinh mệnh của chính mình.

Thạch Trọng vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên hông, một tấm phù lục bạch ngọc bay tới, trực tiếp đáp xuống xác của con hải ngư kia, một mảnh bạch quang tinh thuần thánh khiết bung ra, tầng tầng lớp lớp buông xuống phía trên đống vật chất ô uế màu xám đen kia.

Vật dơ bẩn nọ phát ra tiếng xèo xèo, mùi tanh hôi tràn ngập trong không khí.

Sau vài hơi thở, cuối cùng vật dơ bẩn nọ cũng hóa thành một đống nội tạng cháy đen, hắc khí quanh quẩn ở xung quanh cũng biến mất không còn sót lại chút gì.

“Con hải ngư này đã bị tà ma xâm nhập ô nhiễm. Chỉ không biết tình huống này là do thiên tai hay do con ngươi tạo

thành.” Thạch Trọng trực tiếp thay đổi vẻ lười biếng thường ngày, nghiêm túc nói.

“Vô Ngần Hải vốn rộng lớn vô biên không có bến bờ, trong biển sâu kia, không biết đang có bao nhiêu tà ma, hoặc là khí tức của tà ma ẩn giấu, đây là chuyện rất bình thường. Nhưng phạm vi hoạt động của hải ngư nhất phẩm có hạn, nó đã bị xâm nhập nghĩa là nguồn gốc của tà ma nọ sẽ không cách quần đảo này quá xa. Rất có thể, ở đâu đó trong vùng biển xung quanh quần đảo này, có một thế lực nắm giữ lực lượng đủ để xâm nhập ô nhiễm hải thú hải ngư đang ẩn nấp.”

“Nếu tình huống vừa rồi được hình thành do tự nhiên thì còn may mắn, mức độ và phạm vi thiệt hại do nó gây ra đều có giới hạn. Nhưng nếu là nhân tạo, lại có chút nguy hiểm rồi. Có lẽ trên một hòn đảo nhỏ nào đó ở ngoài kia, đang có một nhóm tà tu tu luyện công pháp thâm độc, chúng bố trí một lượng lớn vật dơ bẩn tiến vào trong Vô Ngần Hải, từ đó tập kích và ô nhiễm rất nhiều hải thú hải ngư.” Lục Huyền suy đoán.

“Vậy bọn chúng tội đáng chết vạn lần.” Ý nghĩ này không hẹn mà cùng lóe lên trong đầu ba người.

“Đoán tới đoán lui như vậy cũng không phải cách hay, chúng ta phải điều tra rõ lai lịch của con hải ngư này và xác định nguyên nhân khiến nó bị xâm nhập ô nhiễm. Lục đạo hữu, ngày thường ngươi vẫn chuyên tâm bồi dưỡng linh thực như thế, có lẽ chiến lực sẽ kém hơn hai người chúng ta một chút, hơn nữa ngươi còn có thể phát hiện ra đám linh ngư dị thường ở trong biển. Như vậy đi, đạo hữu tìm kiếm xung quanh Trường Phong Đảo xem có thể tìm ra con hải ngư bị tập kích ô nhiễm nào nữa không. Còn ta và Chu đạo hữu sẽ lấy Trường Phong Đảo làm trung tâm, dò xét những vùng biển lân cận một lượt, để xem có tìm được tung tích tà ma hoặc tà tu hay không.”

“Được.”

Thạch Trọng bố trí nhiệm vụ như vậy, mặc dù rõ ràng là đang đánh giá thấp hắn nhưng Lục Huyền lại không thèm để ý chút nào, ngược lại còn vui vẻ đồng ý.

Thạch Trọng và Chu Băng Vũ mỗi người đều khống chế một thanh phi kiếm, bắt đầu bay là là ở tầng trời thấp trên mặt biển.

Lục Huyền lấy Thủy Hành Châu ra khỏi túi trữ vật, ngậm vào trong miệng rồi nhảy xuống biển. Ở trong nước sâu nhưng hắn vẫn có thể đi như đang giẫm trên mặt đất bằng phẳng, hành động không bị ảnh hưởng chút nào.

Đồng thời, hắn cũng không ôm tâm tình vui đùa như lúc câu cá, mà dùng tốc độ cực nhanh, xuyên qua tất cả những con hải ngư hải thú nhất phẩm nhị phẩm, tiếp đó, lại căn cứ vào Vô Cấu Ngọc trên ngực có phản ứng gì không, để phán đoán xem con hải ngư nào trong đám kia đã bị tấn công ô nhiễm.

Sau khi đi một vòng xung quanh Trường Phong Đảo, Lục Huyền quay trở lại bờ biển, trực tiếp ném một con yêu thú hải quy có gai đen trên lưng và hai con hải ngư khác nhau lên trên mặt đất.

Đây chính là kết quả nhận được sau khi hắn tìm kiếm, cuối cùng cũng kiếm được ba con hải ngư hải thú có trạng thái khác thường.

Đợi chừng nửa canh giờ, hai người Thạch Trọng và Chu Băng Vũ mới điều khiển kiếm quang, lục tục trở về đảo.

“Thạch đạo hữu, Chu đạo hữu, ta đã tìm kiếm dọc theo Trường Phong Đảo một lượt, lại phát hiện thêm ba con yêu thú bị ô nhiễm, các ngươi có tìm thấy cái gì không?”

Hai người lắc đầu.

“Ta đã cẩn thận tìm kiếm trong phạm vi trăm dặm xung quanh hòn đảo, nhưng không phát hiện ra dấu vết của tà ma hay tà tu nào. Đương nhiên, nếu Lục đạo hữu lại tìm được thêm mấy con yêu thú dị thường như vậy, thì ta dám khẳng định đây không phải chuyện trùng hợp ngẫu nhiên. Thậm chí là tám mươi đến chín mươi phần trăm, đã có tà ma hoặc tà tu đang ẩn náu xung quanh quần đảo này.” Sắc mặt Thạch Trọng vô cùng nặng nề, lập tức khẳng định.

Hai người Lục Huyền gật đầu.

“Ba người chúng ta có xuất thân giống nhau, đều được tông môn phái đến đây đóng giữ một hòn đảo. Sự an toàn của hòn đảo đóng giữ có liên quan mật thiết với chúng ta. Như vậy đi, mỗi người chúng ta sẽ vạch rõ một khu vực, thông báo cho các thế lực tương ứng, để bọn họ đề cao cảnh giác, phòng bị thật tốt.”

Một tấm bản đồ siêu to trực tiếp xuất hiện trong tay Thạch Trọng, phía trên có ghi lại toàn bộ thông tin chi tiết về các hòn đảo ở xung quanh nơi này.

Quần đảo có diện tích rất rộng, khiến cho các hòn đảo thuộc cùng một quần đảo thường cách xa nhau đến hàng trăm ngàn dặm, nên ba người phải hợp tác để thông báo liên lạc với nhau.

Chương 429: Thu Hoạch Có Tốt Có Xấu, Tốt Là Của Ta, Xấu Là Của Ngươi!

“Vậy ta sẽ chọn khu vực này!” Lục Huyền đưa mắt quan sát tất cả những hòn đảo trên bản đồ, sau đó lựa chọn một khu vực, trong khu vực này có bao gồm Không Minh Đảo của Tống gia và Trọng Ninh Đảo của Ninh gia.

“Được, cứ như vậy đi. Nếu phát hiện ra tung tích của tà ma, hai vị đạo hữu nhớ báo cho ta biết.” Thạch Trọng trịnh trọng nói.

Hai người gật đầu rồi lần lượt rời đi.

…

Lục Huyền trở lại Không Minh Đảo, nhưng không trực tiếp quay về tiểu viện của mình mà đi thẳng tới chỗ Tống gia.

“Lục sư thúc, ngài đã về rồi sao? Đi câu cá trên biển có thu hoạch thế nào?” Sau khi Tống Dục nhận được tin tức, lão vội vàng chạy đến gặp Lục Huyền.

Từ trong miệng Tống Vân, lão đã biết tin Lục Huyền được mời đi câu hải ngư hải thú.

“Thu hoạch có tốt có xấu, tốt là của ta, xấu là của ngươi.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

“Không biết xấu ở đâu, mong sư thúc báo cho ta biết.” Nghe được những lời này của Lục Huyền, trái tim Tống Dục lập tức đập thình thịch, lão vội vàng hỏi.

“Lúc đang câu cá, chúng ta ngoài ý muốn phát hiện được mấy con yêu thú đã bị vật ô uế xâm nhập ô nhiễm. Chúng ta đã điều tra khu vực xung quanh đó một phen, rồi đưa ra suy đoán, rất có thể trên quần đảo đang có tà ma hoặc tà tu ẩn núp.” Lục Huyền từ tốn đáp.

“Vậy phải làm thế nào đây?” Trên mặt Tống Dục hiện lên một tia lo lắng.

“Chỉ là có thể thôi, không cần phải lo lắng quá. Nhưng chuyện nên làm thì vẫn phải làm, từ hôm nay trở đi, ngươi cần phòng hộ mảnh thủy vực có Không Minh Linh Ngư kia thật chu đáo. Trong thời gian sắp tới, cố gắng giữ chúng ở gần, đừng để chúng bơi đi quá xa Không Minh Đảo, tránh bị xâm nhập ô nhiễm. Đồng thời, ngươi cũng phải quản thúc đám tu sĩ bên trong gia tộc, giảm bớt số lần ra ngoài tìm kiếm cơ duyên của bọn họ đi. Cuối cùng, nhớ kỹ và chú ý hơn đến những chuyện dị thường có thể phát sinh trên Không Minh Đảo, nếu phát hiện ra bóng dáng tà tu hoặc tà ma, phải kịp thời thông báo cho ta.” Lục Huyền ra lệnh.

“Vâng, ta nhất định sẽ làm tốt công tác phòng hộ, kiềm chế người trong tộc, rồi thường xuyên cắt cử thủ vệ đi tuần tra mỗi ngày.” Lời nói của Lục Huyền đã mang đến chỗ dựa tinh thần lớn lao cho Tống Dục, khiến trong lòng lão cảm thấy yên ổn hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, hắn là hiện tại, các thế lực trên hòn đảo khác còn chưa biết tin tức này, ngươi thay ta đi nhắc nhở bọn họ một phen.” Lục Huyền nói các thế lực được phân phối dưới tầm kiểm soát của mình cho Tống Dục biết, sau cùng còn nói thêm: “Đừng báo cho Ninh gia ở Trọng Ninh Đảo, có chuyện Vô Tướng Tảo lúc trước, có nói bọn họ cũng không tin tưởng đâu.”

Hắn cũng tiện tay ngáng chân Ninh Đức Sơn một cái.

“Vâng! Ta chắc chắn sẽ cố gắng hết sức không để cho bọn họ biết chuyện này.” Không Minh Linh Ngư – loại tài nguyên mà Tống gia bọn họ vẫn dựa vào để mưu sinh kiếm sống - suýt chút nữa đã bị tiêu diệt bởi Vô Tướng Tảo do Ninh gia Trọng Ninh Đảo thả vào, Tống Dục chỉ ước gì Ninh gia bên kia phải chịu tổn thất lớn nên vội vàng đáp.

“Được, vậy ta quay về tiểu viện của mình đây, có chuyện gì khẩn cấp, nhớ dùng Truyền Tấn phù liên hệ với ta.” Lục Huyền nói với Tống Dục, rồi quay trở về tiểu viện của mình.

Lần này hắn tham gia hội đấu giá do Cực Quang thương hội tổ chức, đã mang về thu hoạch tương đối phong phú, chẳng những đấu giá được một quả trứng Nham Giáp Quy tam phẩm, còn mang về thêm một bình linh dịch tam phẩm mà bản thân vẫn mong nhớ ngày đêm - Huyền Nguyên Trọng Thủy.

Trong quá trình này, hắn còn quen biết được hai vị tu sĩ đại tông môn, ấn tượng ban đầu cũng không tệ. Đồng thời trong quá trình câu cá, còn câu được một con dị chủng Long Lý vị thành niên.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy hơi tồi tệ trong quá trình vừa rồi, chính là phát hiện được tung tích của tà ma tà tu. Chuyện này đã khiến hắn cảnh giác hơn rất nhiều.

Mặc dù thực lực hiện nay của hắn đã tiếp cận Trúc Cơ trung kỳ, trên người còn có rất nhiều bảo vật, lại có thủ đoạn phong phú để đối phó với kẻ địch. Có thể nói, chiến lực của hắn đã được xếp vào cấp bậc cao nhất trên quần đảo này rồi, nhưng hắn vẫn cần phải cực kỳ thận trọng.

Xét cho cùng, từ xưa đến nay, đám tà tu tà ma kia vẫn nổi tiếng là quỷ quyệt thâm độc, không ai dám nói chính xác, hay dám khẳng định mình có thể chống đỡ được toàn bộ những loại thủ đoạn bí hiểm chúng đang nắm trong tay.

Hắn bắt đầu cẩn thận suy nghĩ xem, về sau này mình nên hành động như thế nào.

"Trước hết, cần phải để chuyện đi câu hải ngư hải thú xuống đã, càng ra xa ngoài khơi, độ nguy hiểm càng cao, khả năng gặp phải tà ma tà tu càng lớn. Những con yêu thú bị tập kích ô nhiễm kia chính là bằng chứng rõ ràng nhất."

Mặc dù chuyện câu hải ngư sẽ mang lại cho hắn cảm giác thành tựu tương tự như mở quầng sáng, nhưng Lục Huyền vẫn đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, cố gắng tránh đi vào chỗ nguy hiểm.

"Không chỉ bỏ chuyện câu hải ngư hải thú mà còn phải giảm bớt cơ hội đi ra ngoài, cứ ở trong viện bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú là được rồi." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

"Đương nhiên, nếu có tà ma tà tu xâm nhập vào Không Minh Đảo, lại ở trong năng lực của mình thì chắc chắn ta phải tiêu diệt chúng." Đương nhiên dù có thận trọng tới mức nào, Lục Huyền cũng sẽ không quên chức trách của mình, hắn đã đóng giữ ở Không Minh Đảo thì phải bảo vệ sự an toàn cho các tu sĩ trên đảo.

Điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến sự an toàn của chính hắn.

"Tạm thời cứ sắp xếp như vậy, chờ xác định được dấu vết của tà ma, lại tùy cơ ứng biến sau." Hắn thầm nói trong lòng, đã định ra phương hướng hành động sơ bộ cho khoảng thời gian tiếp theo.

"Trốn vào trong tiểu viện, làm thành một thể thống nhất, thì chẳng cần quan tâm đối phương là tà ma hay tà tu."

Hắn chỉ cần thành thật ở trong viện chăm sóc linh thực và nuôi dưỡng linh thú là được.

Lục Huyền trở lại tiểu viện, nhìn rất nhiều linh thực trong linh điền đều mọc tươi tốt, trong lòng chợt cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Dù đã đổi nơi sinh hoạt khác, nhưng nghi thức hoan nghênh của Phong Chuẩn vẫn được giữ nguyên như cũ. Vừa cảm nhận được Lục Huyền xuất hiện, một luồng ánh sáng xanh đã lóe lên, cái bụng mềm mại của nó trực tiếp rơi trên đỉnh đầu Lục Huyền, nhanh chóng bao trùm toàn bộ khuôn mặt hắn.

Tiếng kêu véo von giòn tan truyền đến, biểu đạt cảm giác nhớ nhung nồng đậm với Lục Huyền.

"Có một ngày không gặp mà ngươi đã trông như thế này rồi." Đối với chuyện Phong Chuẩn ỷ lại mình, Lục Huyền cũng không thể tránh được, hắn đành bóp cái bụng mềm mại mũm mĩm của nó, rồi dùng một tay thả nó xuống mặt đất.

Cách đó không xa, hành tung của Đạp Vân Linh Miêu ngày càng trở nên quỷ bí khó lường, bốn bàn chân dày như mây trắng hạ xuống đất mà không phát bất cứ tiếng động nào.

Nó giả vờ duyên dáng đi ngang qua bên cạnh Lục Huyền. Hắn lập tức sáp đến, tóm chặt hai chỏm lông màu xám trắng trên chóp tai của nó.

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu phát ra một tiếng gầm gừ với ba phần bất mãn, bảy phần giọng gió nũng nịu, con ngươi màu xanh biếc một mực nhìn chằm chằm vào hắn rồi im lặng rời đi.

Chương 430: Phong Lôi Kiếm Thảo Thành Thục!

Lục Huyền đi vào trong viện, lấy thu hoạch của chuyến đi này ra.

Đầu tiên là Huyền Nguyên Trọng Thủy tam phẩm, vừa ra khỏi túi trữ vật, bàn tay cứng rắn có thể so với pháp khí tam phẩm của hắn cũng không nhịn được trọng lượng của nó mà trĩu xuống.

Hắn mở nắp bình, khống chế linh lực kéo một giọt chất lỏng màu đen nhánh ra, để nó trôi lơ lửng ngay trước mặt mình.

Ngay khi hắn buông lỏng khống chế, giọt linh dịch màu đen nhánh kia đã nhanh chóng hạ xuống, đập thẳng vào linh nhưỡng, tạo thành một cái hố nhỏ hình tròn, linh dịch vẫn ở dưới đáy hố mà không hề có dấu hiệu tiêu tan.

"Quả nhiên một giọt nước nhỏ cũng có thể xuyên thủng đá." Lục Huyền lẩm bẩm một câu, rồi lại điều khiển giọt Huyền Nguyên Trọng Thủy kia, và cho ngược vào trong bình bạch ngọc nhỏ.

Đây chính là nguyên liệu mấu chốt để bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm sau khi hắn trở về Thiên Kiếm Tông.

Tiếp đó, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, kiểm soát sự biến hóa của kết cấu linh nhưỡng trong tiểu viện, chỉ trong vài hơi thở, đã khoét ra một cái ao lớn. Hắn lấy Thanh Giác Long Lý vị thành niên và trứng Nham Giáp Quy ra khỏi Sinh Sinh Đại.

Vừa mới thả con Thanh Giác Long Lý vào ao, chiếc đuôi thanh ngư to lớn đã quẫy nước, tạo thành từng đợt sóng to trùng trùng điệp điệp, nhìn có vẻ nổi loạn khó thuần.

"Nhóc con này thật kiêu ngạo nha." Lục Huyền cảm khái một câu: "Mặc dù ngươi là Long Lý dị chủng tam phẩm, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Chân Long nhiều hơn đám đồng loại khác kha khá, nhưng đặt ở trong Thiên Long hồ, ngươi cũng chỉ là một đứa đàn em nho nhỏ mà thôi."

Trong Thiên Long hồ có đủ mọi loại Giao Long, Ly Long, mạnh hơn con Thanh Giác Long Lý này không biết bao nhiêu lần. Chưa kể đến những con đó, chỉ cần nhắc đến con Ly Hỏa Giao tam phẩm trong động phủ của hắn thôi, cũng chưa chắc con Thanh Giác Long Lý này đã sánh bằng.

Chờ Thanh Giác Long Lý bình tĩnh lại, Lục Huyền nhanh chóng thành lập khế ước với nó, biến nó thành linh thú của riêng mình.

Sau đó, hắn hướng lực chú ý của bản thân sang trứng Nham Giáp Quy tam phẩm đã mua được từ hội đấu giá. Quả trứng rùa này có vẻ rất nặng và cồng kềnh, chỉ dựa vào chuyện này thôi, cũng có thể cảm nhận được độ khó khi ấp trứng không hề nhỏ. Đương nhiên hắn cũng có thể dự đoán được, Nham Giáp Quy tam phẩm mới nở sẽ có lực phòng vệ cực mạnh.

Lục Huyền lại gọi Phong Chuẩn qua đây và dặn dò nó: "Ta sẽ giao quả trứng rùa này cho ngươi ấp, mấy ngày nay bớt ra ngoài một chút, yên tâm ở trong viện ấp trứng đi."

Phong Chuẩn vỗ đôi cánh chim màu xanh nhạt rộng lớn, không ngừng kêu to, dáng vẻ rất miễn cưỡng.

"Đừng có bày vẻ mặt này ra, gần đây trên biển không an toàn, bảo ngươi ở trong viện cũng vì muốn tốt cho ngươi thôi."

Có kinh nghiệm ấp trứng Ly Hỏa Giao lúc trước, Phong Chuẩn quen tay hay chuyện, lập tức nằm sấp trên quả trứng Nham Giáp Quy.

"Kíu kíu!" (Quả trứng này cấn bụng quá đi thôi.)

Từ tiếng kêu to lanh lảnh của nó, Lục Huyền lập tức đoán ra ý nghĩa của tiếng kêu này.

"Ráng chịu một chút, chờ nở ra rồi thì yêu thú Nham Giáp Quy này sẽ cho ngươi chơi." Lục Huyền thuận miệng ứng phó qua loa, rồi đi vào trong linh điền, lại cẩn thận quan sát trạng thái sinh trưởng của tất cả đám linh thực.

Sau vài tháng trồng trọt, Thủy Huỳnh Thảo đã phát triển rất tốt và tràn đầy sức sống.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền lập tức dâng trào, từng sợi linh vũ rơi xuống, tùy vào nhu cầu của từng bụi Thủy Huỳnh Thảo mà thấm vào bên trong cây, để chúng hấp thu trọn vẹn.

Đây chính là nhân tố quyết định sẽ giúp hắn đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, và đương nhiên hắn không dám sơ suất một chút nào rồi.

Bồi dưỡng Thủy Huỳnh Thảo xong, Lục Huyền tiếp tục dò xét các mảnh linh điền khác.

Huyền Trùng Đằng, Địa Hỏa Tâm Liên và Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm đã tiến vào giai đoạn thành thục, có lẽ chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ thu hoạch được quầng sáng màu trắng.

Toàn bộ đám linh thực Kiếm Thảo bao gồm Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm biến dị, Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm và Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, đều ở trong trạng thái sinh trưởng tốt, dù giai đoạn hơi khác nhau.

Lục Huyền cũng nhân cơ hội này để ôn tập lại 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》 và 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》.

Ngoài ra, thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm đặc biệt được di dời từ Thiên Kiếm Tông tới đây, đã sắp đầy.

"Kiếm Thảo tam phẩm biến dị, không biết sẽ nhận được phần thưởng gì."

Lục Huyền ôm đầy chờ mong trong lòng, lại điều động Tốn Lôi Kiếm Hoàn, tuôn rất nhiều Tốn Lôi kiếm quang thật nhỏ từ trong đan điền ra, để nuôi dưỡng tẩm bổ cho Phong Lôi Kiếm Thảo.

…t.ruyen.y-y…

Mấy ngày đi qua, mọi thứ ở Không Minh Đảo vẫn diễn ra như bình thường.

Đột nhiên một tấm phù lục bạch ngọc bay tới trong viện Lục Huyền.

Vô Cấu Ngọc và Đạp Vân Linh Miêu không có bất kỳ phản ứng gì, Lục Huyền mới yên tâm tiếp nhận tấm phù lục ấy.

Sau khi dùng linh lực kích thích, một giọng nói quen thuộc lập tức vang lên từ bên trong phù lục: "Lục sư phụ, thời tiết hôm nay gió êm sóng lặng, rất thích hợp đi câu cá, qua đây câu mấy con hải ngư cho vui đi?"

Chính là người câu cá Thạch Trọng đến từ Ly Sơn Tông, chỉ cần đề cập đến vấn đề câu cá là thái độ của người này không tự chủ được lập tức hạ thấp xuống, còn mặt dày xưng Lục Huyền là sư phụ.

"Mấy ngày gần đây ta đang dốc lòng bồi dưỡng một gốc linh thực quý hiếm, nó sắp thành thục nên sẽ tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, vì vậy không có thời gian rảnh rỗi. Lần sau

chắc chắn sẽ đi!" Hắn dùng linh lực nhập một tin tức vào trong phù lục, rồi để mặc cho tấm phù lục kia biến mất.

"Thạch Trọng này, căn bản không có một chút ý thức nguy hiểm nào, bóng dáng tà ma cũng xuất hiện rồi mà hắn chỉ quan tâm đến chuyện đi câu cá. Có lẽ một ngày nào đó, hắn trực tiếp câu được một con tà ma cũng nên." Lục Huyền cảm khái một câu, lại tiếp tục dò xét linh điền.

"Ồ, rốt cục Phong Lôi Kiếm Thảo cũng hoàn toàn thành thục rồi."

Ngắm Phong Lôi Kiếm Thảo với thanh tiến độ tràn đầy ở trước mặt, một tia hưng phấn lập tức xẹt qua trong lòng Lục Huyền. Bàn tay hắn trực tiếp biến thành trong suốt như ngọc thạch, cầm lấy cây Kiếm Thảo sắc bén kia và cẩn thận nhổ nó ra.

Phong Lôi Kiếm Thảo dài chừng ba thước, trên thân kiếm có rất nhiều phù văn mờ nhạt hình lôi điện, vô số kiếm khí màu đen nhỏ bé quanh quẩn xung quanh nó, giống như một cơn lốc đen nhánh phát ra những tiếng kiếm ngân.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên Phong Lôi Kiếm Thảo, trong nháy mắt đã biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Linh thực Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, được nuôi dưỡng và tẩm bổ bằng Tốn Lôi kiếm quang. Thân kiếm được bổ sung phong lôi chi lực, là Kiếm Khí trời sinh, cũng có thể luyện chế thành phi kiếm tương ứng.】

"Phẩm chất tốt, cũng không tệ."

Lục Huyền đưa ra nhận xét ngắn gọn, rồi thả lực chú ý vào trên quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi vươn tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng. Vô số đốm sáng nhỏ nổ tung, trong chớp mắt một

luồng kiếm khí mịt mờ nhỏ như sợi tóc đã tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Chương 431: Biến Cố Phát Sinh!

【Thu hoạch một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, nhận được phi kiếm Phong Lôi Kiếm tứ phẩm.】

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn, đồng thời trong tay hắn cũng xuất hiện một thanh phi kiếm thần kỳ.

Phi kiếm này giống Phong Lôi Kiếm Thảo khoảng bảy mươi phần trăm, nhưng nhìn nó càng tinh xảo hơn, trên thân kiếm có khắc rất nhiều phù văn huyền ảo tối nghĩa.

Khi rót linh lực vào trong phi kiếm, một mảnh dị tượng gió thổi sấm rền lập tức xuất hiện.

Khe khẽ vung nó lên, bỗng nhiên có Phong Lôi kiếm khí bắn ra.

【Phi kiếm Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, được rèn từ tài liệu chính là Thiên Ngoại Phong Lôi Thạch, thân kiếm ẩn chứa Phong Lôi chi lực cường đại.】

"Phi kiếm tứ phẩm…" Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu Lục Huyền, khiến hắn hắn không nhịn được lại tự lẩm bẩm một mình.

Đây là thanh phi kiếm tứ phẩm đầu tiên hắn mở ra được từ trong quầng sáng, sử dụng Tử Điện Kiếm tam phẩm một đoạn thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có thể đổi cái mới rồi.

Dưới tình huống hiện tại, khi khả năng xuất hiện tà ma trong hải vực Không Minh Đảo là rất cao, thì có thêm một

thanh Phong Lôi Kiếm tứ phẩm cũng giúp chiến lực của hắn tăng lên đáng kể.

"Nhưng Phong Lôi Kiếm bắt nguồn từ quầng sáng sau khi Phong Lôi Kiếm Thảo thành thục, mà Phong Lôi Kiếm Thảo lại được Tốn Lôi kiếm quang tẩm bổ. Cả hai đều có điểm chung là Lôi chi lực."

Lục Huyền âm thầm nhớ lại, Kiếm Hoàn có thể dung nhập vào trong phi kiếm, loại bỏ tạp chất và nâng cao phẩm chất cho phi kiếm.

Lại nói, từ sau khi có được Phong Lôi Kiếm tứ phẩm và mấy tấm kiếm phù tứ phẩm, Tốn Lôi Kiếm Hoàn – thứ hắn nhận được từ khi còn ở Lâm Dương phường thị - đã dần dần trở nên lạc hậu, không thể theo kịp được bước tiến của hắn rồi.

Nghĩ đến đây, Kiếm Hoàn bên trong đan điền Lục Huyền lại cấp tốc xoay tròn.

Hắn khẽ hé miệng, nó lập tức bay từ trong miệng hắn ra ngoài. Kiếm hoàn có kích cỡ bằng quả trứng gà, được tạo thành vô số những luồng kiếm khí rất nhỏ, kiếm quang không ngừng phun ra nuốt vào, hắc khí quấn quanh, ngẫu nhiên còn có thể trông thấy từng tia hồ quang lôi điện cực nhỏ nhỏ bé, đến mức không thể nhận ra, chợt lóe bên trên.

Lục Huyền dùng linh lực điều khiển Tốn Lôi Kiếm Hoàn đến gần lưỡi Phong Lôi Kiếm. Âm thanh xì xì nhỏ bé vang lên, vô số luồng kiếm khí màu đen thật nhỏ nhanh chóng chui vào trong lưỡi Phong Lôi Kiếm.

Một lúc lâu sau, Tốn Lôi Kiếm Hoàn đã hoàn toàn dung hợp với Phong Lôi Kiếm.

Theo cảm nhận của linh thức, Lục Huyền có thể trông thấy bên trong thân kiếm của Phong Lôi Kiếm đã sinh ra một sợi linh tính như có như không, khiến cho quá trình điều khiển phi

kiếm của hắn trở nên linh hoạt và tự nhiên hơn, thậm chí còn có thể sử dụng nó hệt như cánh tay của mình vậy.

Đồng thời, Phong Lôi chi lực ẩn chứa trong lưỡi kiếm cũng tăng cường thêm ba phần, uy năng kiếm khí càng mạnh, lực sát thương càng cao.

"Tốn Lôi Kiếm Hoàn cũng tốt, Phong Lôi Kiếm cũng tốt, cả hai đều chứa đựng Lôi chi lực, vì có cùng nguồn gốc nên chuyện hòa hợp chúng lại với nhau cũng không khó khăn lắm." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, rồi tiện tay nhét Phong Lôi Kiếm vào bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ở thắt lưng.

"Kiếm mới tới đây."

"Đinh" một tiếng, vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa đã bị Phong Lôi Kiếm cắm thẳng vào, toàn thân nó khẽ run một cái, giống như không thể chịu nổi phương thức tiến vào đơn giản và thô bạo như vậy.

Bên trong vỏ kiếm truyền ra tiếng rít yếu ớt, không biết là bản thân Phong Lôi Kiếm hay phong lôi chi lực đi kèm với nó quấy phá, hoặc đó chỉ đơn giản là tiếng hú đau đớn phát ra từ vỏ kiếm.

"Chỉ cần thích ứng một chút là tốt thôi." Lục Huyền nhẹ giọng an ủi một câu, để Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm nuôi dưỡng Phong Lôi Kiếm thật tốt.

Trong nửa tháng tiếp theo, trời yên biển lặng, cũng không phát sinh tình huống tà ma xâm nhập vào như trong tưởng tượng. Ngay khi Lục Huyền đang cho rằng mình chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, thì đột nhiên, một tấm Truyền Tấn phù đã bay vào trong tiểu viện.

Sau khi xác nhận trên tấm phù lục kia không có khí tức tà dị, Lục Huyền lập tức phóng một luồng linh lực đi tới, kích

phát tấm phù lục kia, giọng nói có phần gấp gáp của Tống Dục lập tức truyền từ bên trong ra.

“Lục sư thúc, khi tu sĩ của Tống gia đi tuần tra trên đảo, bọn họ đã phát hiện ra một điểm khác thường. Tình huống này cực kỳ có khả năng liên quan đến tà ma, mời sư thúc đến xem thử. Chỗ đó ở hướng Đông Nam bên ngoài Không Minh Đảo.”

“Cuối cùng cũng xuất hiện.”

Lục Huyền thấp giọng thở dài một tiếng, rồi treo Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm bên hông, lại giấu Tiểu Hải Kiếm phù và Đại Nhật Kiếm phù trong ống tay áo, nhiều món bảo vật khác cũng được đặt ở nơi dễ lấy nhất. Ngay sau đó, bóng dáng hắn giống như một luồng phù quang, cấp tốc phi về hướng đông nam của Không Minh Đảo.

Lúc sắp đến phía Đông Nam hòn đảo, linh thức của hắn nhanh chóng lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã khóa chặt khí tức của Tống Dục.

“Lục sư thúc!”

Khoảnh khắc Tống Dục trông thấy Lục Huyền xuất hiện, trong lòng chợt cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì?” Lục Huyền thong dong hỏi.

“Chuyện là như vậy, lần trước sư thúc đã dặn dò ta, mỗi ngày đều phải chú ý nhiều hơn đến các tình huống trên đảo. Ta lập tức tổ chức rất nhiều tu sĩ Luyện Khí trong gia tộc, thành lập một tiểu đội tuần tra hàng ngày, cẩn thận kiểm tra những khu vực được chỉ định. Vào ngày hôm nay, khi một trong những tiểu đội đó đang kiểm tra như thường lệ, bỗng nhiên lại phát hiện ra một chuyện khác thường.” Tống Dục vừa nói, vừa dẫn Lục Huyền đi vào một tiểu viện đơn sơ giản dị được dựng ngay bên cạnh.

Bầu không khí trong tiểu viện vô cùng căng thẳng.

Có một thi thể đang nằm dưới đất, có bốn tu sĩ mặc pháp bào tiêu chuẩn của Tống gia đang có mặt ở trong này. Một nữ tử dịu dàng ghé lên trên thi thể, lặng lẽ khóc như sắp ngất xỉu đến nơi. Ngoài ra, còn một vài tán tu khác đang đứng sang một bên, vẻ mặt tất cả đều hoảng loạn.

"Tống Khải Minh, ngươi tới bẩm báo tình huống cụ thể cho Lục tiền bối, không được bỏ sót bất cứ điều gì." Tống Dục nghiêm túc nói với một tu sĩ trung niên.

Tu sĩ trung niên kia nặng nề gật đầu, đi đến trước mặt Lục Huyền, kính cẩn thi lễ rồi mở miệng trình bày: "Lục tiền bối, hôm nay ta dẫn ba tên thuộc hạ tới đây tuần tra. Như thường lệ, ta sẽ đi kiểm tra từng tán tu một, đúng vào lúc ta đang muốn dùng Khu Tà phù kiểm tra xem bọn họ có bị tà ma ô nhiễm hay không, thì đột nhiên tên tán tu này chống đối, thậm chí còn tấn công chúng ta. Vốn dĩ chúng ta dự định sẽ lao đến khống chế hắn trước, ai ngờ hắn không sợ chết, cứ một mực điên cuồng công kích chúng ta. Rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải giết hắn. Không ngờ, sau khi bị giết, thi thể của hắn lại sinh biến hóa lớn như vậy, trực tiếp trở thành dáng vẻ như bây giờ."

Tu sĩ trung niên này có tu vi Luyện Khí cao cấp, ba tu sĩ Tống gia khác đều có tu vi Luyện Khí trung cấp.

Lục Huyền nhìn thi thể trên mặt đất, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ thấy da thịt toàn thân xác chết có màu xám trắng, không cảm nhận được một chút huyết khí nào, ngược lại, khắp nơi đều có những dấu vết nhỏ, giống như một mảnh đất khô nứt nẻ.

Chương 432: Dây Thừng Chuyên Đứt Chỗ Mảnh Mai, Vận Rủi Chuyên Tìm Người Cơ Khổ…

Từ vết thương trên thi thể có thể nhìn rã những thớ thịt và cơ bắp bên trong đều rơi vào trạng thái khô như hong gió, không giống như vừa bị đánh chết, mà ngược lại, trạng thái của thi thể cứ như đã bị phơi dưới ánh mặt trời chói chang suốt mười ngày nửa tháng rồi.

Dưới cảm nhận của linh thức, các cơ quan nội tạng bên trong cơ thể xác chết cũng có màu xám đen, điều này cực kỳ bất thường.

“Sau khi tử vong, thi thể kia vẫn luôn ở trong trạng thái như vậy?” Lục Huyền hỏi Tống Khải Minh.

“Vâng, sau khi hắn chết, thi thể lập tức biến thành như vậy. Bốn người chúng ta có thể dùng tính mạng ra đảm bảo, khi công kích tên tán tu này, chúng ta đều dùng những loại phù lục phổ thông bình thường nhất. Sau khi đánh chết hắn, chúng ta cũng không động tay động chân gì cả.” Tu sĩ trung niên sợ Lục Huyền nghi ngờ mình, lập tức mở lời thề sắt son, ba người phía sau cũng tiến lên một bước, bày tỏ thái độ của họ.

“Ừm, các ngươi không cần phải lo lắng, chuyện này không liên quan gì đến các ngươi.” Lục Huyền đã sớm kiểm tra kỹ càng mấy người này rồi, nên nhẹ nhàng nói.

“Vị đạo hữu này, tu sĩ chết trên mặt đất kia có liên quan gì với ngươi?” Lục Huyền cúi đầu hỏi nữ tử dịu dàng còn đang thổn thức ở gần đó.

Nữ tử nọ ngẩng đầu nhìn Lục Huyền, khàn giọng trả lời: “Bẩm tiền bối, đây là phu quân ta.”

Lúc này, đôi mắt nàng đã sưng đỏ, trên má vẫn còn lưu lại hai vệt nước mắt, vẻ mặt hốc hác, chứng tỏ chuyện mất đi ngươi mình yêu đã sinh ra đả kích rất lớn đến nàng.

“Gần đây hai người có đi ra ngoài thăm dò không?”

“Chúng ta kết bạn với một vài tu sĩ khác cùng đi tìm kiếm và thu thập Tụ Sa Loa, mới trở về chưa đầy một tháng.”

Lục Huyền khẽ gật đầu: “Sau khi trở về, ngươi có nhận thấy điều gì khác thường ở trượng phu của mình không?”

“Không.” Nữ tử ngơ ngác lắc đầu, nhưng đột nhiên, không biết nàng nghĩ đến cái gì, lại điên cuồng dập đầu xuống mặt đất: “Tiền bối, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta! Chúng ta chỉ là tán tu nho nhỏ ở ven ngoài đảo, làm sao có thể cấu kết với tà ma chứ? Tu sĩ Tống gia không phân tốt xấu, trực tiếp giết trượng phu của ta, còn gán tội danh chàng bị tà ma xâm nhập ô nhiễm. Nhưng chúng ta chỉ là mấy tán tu Luyện Khí cấp thấp mà thôi! Thường ngày phu quân ta đều rất cẩn thận, chỉ mong sống được thêm ngày nào hay ngày đó mà thôi!”

Nữ tử hoàn toàn quên mất nỗi đau của bản thân, tiếng đập cộp cộp không ngừng truyền vào trong tai mọi người.

“Dây thừng chuyên đứt chỗ mảnh mai, vận rủi chuyên tìm người cơ khổ…” Nhìn nữ tu dịu dàng đã hoàn toàn đánh mất chính mình, cứ không ngừng lặp đi lặp lại động tác một cách máy móc, trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Cảnh tượng trước mắt này đã làm một vài tán tu đang đứng cách đó không xa chìm vào đồng cảm, lòng đầy thương tiếc.

"Cả đời Trương đạo hữu nỗ lực chuyên cần chăm chỉ, khổ cực tu hành chỉ vì một ngày có thể đột phá đến Luyện Khí trung cấp, cải thiện cuộc sống gia đình, không ngờ lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay."

"Đáng thương quá, để lại một đôi cô nhi quả mẫu như vậy, sao có thể sinh tồn được trong loạn thế này đây?"

"Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn nên xem vị tiền bối tông môn kia sẽ xử lý chuyện này như thế nào đã. Không cần biết tình huống chân thực là tà ma gây tai vạ hay là Tống gia chèn ép vu oan giá họa, thì đến cuối cùng người bị thương tổn vẫn là những tán tu như chúng ta thôi."

Mấy người khác nhỏ giọng thảo luận.

Tâm thần Lục Huyền có chút hoảng hốt, dường như hắn vừa trong thấy chính mình khi vẫn còn ở trong Lâm Dương phường thị. Tu vi Luyện Khí tầng hai, nắm giữ Hỏa Cầu Thuật và Linh Vũ Thuật ở mức cơ bản, sinh sống tại khu vực bên ngoài phường thị như đi trên lớp băng mỏng.

Những tán tu như vậy gần như không có năng lực chống chọi với nguy hiểm.

Những chuyện tốt như khai khẩn bí cảnh mới, tìm kiếm cơ duyên lớn đều không đến lượt bọn họ, nhưng nếu phường thị gặp phải yêu thú hay tà ma gì xâm nhập, thì kẻ đứng mũi chịu sào luôn là bọn họ, những tán tu giống như cỏ dại mọc dưới đất hoang này.

Đáng tiếc…

Trong mắt Lục Huyền lóe lên vài phần thương hại, hắn nhìn nữ tử dịu dàng vẫn liên tục dập đầu quỳ lạy cầu cứu dưới đất kia.

“Đạo hữu cứ như vậy, không cảm thấy đau đớn sao?” Đột nhiên hắn yếu ớt hỏi.

“Không đau…” Nữ tử ngẩng đầu, vô ý thức trả lời.

“Đùng” một tiếng, một khối huyết nhục màu xám đen rơi ra từ vết nứt trên trán nàng rồi lăn lộn dưới đất, giống như một miếng thịt sấy khô.

Khoảnh khắc nhìn thấy cục thịt hong gió kia, con ngươi trong mắt nữ tử nọ chợt phóng to ra, đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hãi đến khó mà tin nổi.

Nàng từ từ vươn tay tới, vừa định chạm vào làn da của chính mình thì bỗng nhiên, mấy luồng huyết quang chợt hiện, chúng xuyên qua gò má, phần cổ và những nơi khác trên người nữ tử, nhanh như chớp đột kích về phía Lục Huyền.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, tay phải để ở trước người, gân xanh nổi lên, mơ hồ có tiếng rồng ngâm truyền đến, xương cốt của hắn nhanh chóng hóa thành ngọc lưu ly trong suốt, hắn dứt khoát túm lấy vài sợi huyết quang vừa đánh tới!

Cả hai mới tiếp xúc với nhau, Lục Huyền đã lập tức cảm nhận được da thịt trên cổ tay mình ngứa ngáy mãnh liệt, giống như có thứ gì đó đang cắn vào da thịt của hắn, muốn cứng rắn xâm nhập vào bên trong.

Chẳng qua hắn tu luyện 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 đã nhiều năm, lại được ăn Ngọc Lân Quả và Kim Tủy Ngọc Dịch, những thứ này đều là thiên tài địa bảo có tác dụng tăng cường nhục thân, khiến cho cường độ nhục thân của Lục Huyền trực tiếp đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ, ngay cả khi bị vật lạ cắn vào, cũng không thể xuyên qua da thịt hắn được.

Hắn nắm chặt lấy một vài thứ trông giống như huyết quản, rồi hung hăng kéo nó ra ngoài.

Làn da trên gò má và phần cổ của nữ tử trước mặt đột ngột nứt ra, cuối cùng thì thứ tà dị quái dị bên trong cơ thể nàng cũng xuất hiện trọn vẹn ngay trước mặt Lục Huyền.

Phải biết rằng, ngay tại giây phút Lục Huyền đi đến hiện trường, Vô Cấu Ngọc được treo trên cổ hắn đã không ngừng cảnh báo.

Lại đến khoảnh khắc hắn tới gần bộ thi thể kia, khí tức mát lạnh nọ đã nồng đậm đến cực điểm, như muốn trực tiếp đóng băng cơ thể hắn luôn.

Mà ngay từ đầu, nữ tử dịu dàng kia vẫn một mực ghé vào người thi thể, vì vậy lực chú ý của Lục Huyền cũng tập trung hết mức vào từng cử động của nàng. Đến khi mấy luồng huyết quang kia đánh lén, hắn có thể phản ứng lại ngay.

Trong tích tắc khi vật tà dị trong cơ thể mình bị Lục Huyền bắt lấy, nữ tử dịu dàng nọ lập tức cảm nhận được cơ thể mình đã mất đi rất nhiều thứ, một cảm giác khô khốc mãnh liệt lan tràn khắp thân.

Nàng đưa mắt nhìn chằm chằm vào thi thể của trượng phu đang nằm dưới đất, trong mắt loé lên một tia nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi nằm xuống, thân thiết dán sát vào người trượng phu.

Tại khoảnh khắc này, ở trong tay Lục Huyền vừa có thêm một con huyết trùng quái dị, nó đang thử đủ các loại biện pháp, muốn tấn công hắn.

Chương 433: Huyết Ngưng Âm Trùng!

Có cảm giác con huyết trùng này được tạo thành từ rất nhiều những sợi huyết quản dài nhỏ quấn chặt lại với nhau, khi cầm nó trên tay có thể cảm nhận được âm khí dày đặc, toàn thân nó đều là màu đỏ tươi.

Nó có hai đôi cánh dài màu đỏ nhạt, bề mặt cánh trông giống như một bông hoa màu máu nhạt đang nở.

Ở phía trước, những sợi huyết quản dài nhỏ trực tiếp ngưng tụ thành một cái khoang rỗng màu máu, không ngừng gào thét lao về phía Lục Huyền. Ở phía cuối, rất nhiều sợi huyết quản còn đang lưu luyến không rời, nhưng vẫn phải chui ra từ bên trong cơ thể nữ tử nọ, nhìn bề ngoài, trông chúng rất giống những sợi xúc tu huyết hồng thật nhỏ, không ngừng lắc lư uốn lượn giữa không trung.

Những sợi xúc tu ấy liên tục vươn dài ra, cố gắng bao vây Lục Huyền vào bên trong.

Một tấm phù lục trắng nõn lặng lẽ trượt ra khỏi cổ tay áo của hắn, trên bề mặt phù lục lấp lóe bạch quang, khí tức trong veo thánh khiết nồng đậm, nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía.

Thứ này chính là Tịnh Linh phù tam phẩm, có năng lực tịnh hóa mạnh mẽ và mang đặc tính khắc chế tự nhiên với tà ma, vật tà dị.

Bị luồng bạch quang tinh khiết nọ thổi quét qua, tốc độ của sợi huyết quản giống như xúc tu kia thoáng chậm lại một nửa, ánh sáng đỏ ngòm bên trong cũng ảm đạm xuống rất nhiều.

Đột nhiên một giọt huyết dịch yêu thú bay ra khỏi túi trữ vật, trực tiếp bắn vào cái khoang rỗng nằm ngay trước người con huyết trùng.

Lục Huyền tập trung tâm thần lên con huyết trùng tà dị nọ, rất nhanh đã nhận được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Huyết Ngưng Âm Trùng, loại côn trùng tà dị được nuôi dưỡng bằng huyết dịch của hơn trăm loại yêu thú, có cảm giác cực mạnh đối với huyết dịch, thời gian dài không được hút huyết dịch sẽ rơi vào trạng thái cáu kỉnh nóng nảy.】

【Ẩn núp trong huyết dịch của mục tiêu, nằm ở tình trạng ngủ đông và sẽ lộ diện khi bị kích thích. Sau khi hấp thu hoàn toàn huyết dịch trong cơ thể mục tiêu, nó sẽ tự động rời khỏi mục tiêu, đi tìm kiếm mục tiêu mới nếu không dự trữ đủ huyết dịch.】

【Huyết Ngưng Âm Trùng là thủ đoạn thường thấy khi cần thu hoạch tinh huyết của rất nhiều tà tu tu luyện thuật pháp huyết đạo.】

"Thì ra thứ này có nguồn gốc như vậy."

Bàn tay với những đoạn xương như ngọc lưu ly của Lục Huyền đang nắm chặt lấy con Huyết Ngưng Âm Trùng kia, hắn nhìn đôi phu thê tán tu xui xẻo, gặp phải tai bay vạ gió nằm trên mặt đất, trong lòng ngập tràn một ngọn lửa phẫn nộ không tên. Còn bàn tay kia của hắn đang bắt lấy phần còn lại của huyết trùng, rồi kéo thật mạnh.

Huyết Ngưng Âm Trùng bị động tác bạo lực của hắn xé thành từng mảnh, rơi lả tả xuống đất, lượng lớn huyết dịch tuôn ra, lại chảy ngược vào thi thể của hai tán tu.

Linh lực trong người Lục Huyền dâng trào, Tịnh Linh phù lập tức phát sáng rực rỡ, bạch quang tinh khiết trực tiếp khuếch tán ra ngoài, bao phủ cả một khu vực rộng lớn. Dưới

ánh sáng trắng thánh khiết chiếu rọi xuống, những mảnh huyết trùng vừa vỡ nát không ngừng co rút lại, biến thành từng sợi huyết quản khô quắt màu đỏ thẫm.

Toàn bộ quá trình từ lúc con huyết trùng tà dị nọ đột nhiên xông ra từ trong cơ thể nữ tử kia, cho đến lúc Lục Huyền ra tay giải quyết nó, xảy ra quá nhanh, đến tận lúc này, đám người Tống Dục mới kịp phản ứng.

"Lục sư thúc!" Tống Dục cầm phi kiếm bằng một tay, trong khi tay còn lại đang cầm Khu Tà phù, vội vàng chạy tới bên cạnh Lục Huyền.

"Không có chuyện gì, đã giải quyết triệt để rồi. Trong cơ thể nữ tu này cũng ẩn giấu huyết trùng yêu dị, chỉ khác là nó ẩn nấp cực kỳ kỹ càng nên các ngươi không phát hiện ra được." Lục Huyền giải thích với đám người Tống Dục.

"Không ngờ hành tung của loại tà ma này lại quỷ dị như vậy, khoảng cách gần như thế cũng khó phát hiện ra." Tống Dục nghĩ lại mà sợ hãi không thôi.

Nếu Lục Huyền không xuất hiện, chỉ sợ cả nhóm người của Tống gia bọn họ sẽ rất khó nhận ra sự bất thường trong thân thể nữ tử kia.

"Vậy những tán tu này thì?" Tiểu đội tuần tra của Tống gia nghe vậy, lập tức xông tới, bao vây một số tán tu đang hốt hoảng gần đó.

"Ngao…" Một tiếng gầm gừ rất nhỏ vang lên, Đạp Vân Linh Miêu im hơi lặng tiếng xuất hiện trên mặt đất, được Lục Huyền dặn dò, con ngươi màu xanh biếc của nó lập tức nhìn chằm chằm vào vài tên tán tu trước mặt.

"Không phát hiện ra bất cứ điểm khác thường nào, thả bọn họ đi đi."

Từ khi Đạp Vân Linh Miêu còn dừng lại ở giai đoạn yêu thú nhất phẩm, nó đã nhạy bén nhận ra được bóng dáng tà ma, cho đến hiện tại, sau khi ăn Nguyệt Lâm Thảo, huyết mạch thăng cấp, năng lực của nó càng tiến bộ hơn rất nhiều.

Lại cộng thêm Vô Cấu Ngọc trên cổ Lục Huyền, dưới hai tầng thủ đoạn như vậy, nhưng đều không phát hiện được khí tức của tà ma, vì vậy Lục Huyền quyết đoán ra lệnh cho nhóm tu sĩ của Tống gia thả những tán tu nọ rời đi.

"Đa tạ tiền bối! Đa tạ tiền bối!"

Mấy tên tán tu như trút được gánh nặng ngàn cân, đầu gối mềm nhũn ra, không nhịn được lập tức quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi, trịnh trọng bày tỏ lòng cảm kích đối với Lục Huyền.

"…"

Lục Huyền trông thấy hành động cực kỳ quen thuộc này, đột nhiên trong lòng có chút xúc động muốn đổi ý.

"Khi vị tán tu này chết, các ngươi có đụng phải vật nào tương tự với con huyết trùng vừa rồi không?" Lục Huyền nghiêm túc hỏi.

"Không, không có." Mấy tên tu sĩ của Tống gia liên tục lắc đầu.

Dường như một người trong số đó chợt nghĩ đến điều gì đó, đối phương do dự một chút, cũng quyết định nói ra: "Lục tiền bối, khi tán tu kia sắp chết, ta có nhìn thấy một tia máu bắn ra từ trong cơ thể hắn, chẳng qua khi đó, ta chỉ cho rằng thứ kia là huyết dịch trong cơ thể hắn thôi, nên không chú ý nhiều."

"Ừm." Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Xem ra nó đã bỏ trốn đi xa rồi."

“Lục sư thúc, bây giờ nên xử lý như thế nào?” Trên mặt Tống Dục lộ rõ vẻ lo lắng.

Không Minh Đảo phát sinh chuyện lớn như tà ma xâm nhập, mà lão lại là người đứng đầu một đảo, có thể nói hiện giờ, trong lòng lão đang nóng như lửa đốt. Cũng may còn có tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, xuất thân từ đại tông như Lục Huyền trấn áp hiện trường, mới khiến lão miễn cưỡng ổn định được tâm lý.

“Chuyện tuần tra hàng ngày vẫn cần phải tiếp tục, nhưng nhớ điều thêm nhiều nhân thủ hơn, phòng tránh tà ma nhân lúc vắng vẻ xâm nhập vào đảo. Ngoài ra, các ngươi vẫn phải duy trì an ninh trật tự trên đảo, chuẩn bị nhiều Khu Tà phù hơn. Tà trùng vừa rồi có tên là Huyết Ngưng Âm Trùng, là thủ đoạn thường thấy của tu sĩ tu luyện thuật pháp huyết đạo, cho nên sau lưng nó, rất có khả năng sẽ dính dáng đến hình bóng của tà ma. Hai tán tu này đều trở về từ ngoài biển, bị tà trùng tập kích gây ô nhiễm, vì vậy mục tiêu trọng điểm hiện giờ chính là kiểm tra những tu sĩ gần đây mới quay trở lại trên đảo.” Lục Huyền dặn dò Tống gia chủ.

“Về phần ta, ta sẽ hành động tùy theo hoàn cảnh, tự do đi tìm kiếm trong Không Minh Đảo, giải quyết những tu sĩ bị Huyết Ngưng Âm Trùng xâm nhập ô nhiễm.”

Chương 434: Tác Dụng Của 《Phá Vọng Đồng Thuật》!

Huyết Ngưng Âm Trùng gần như đã thay thế được quá trình tuần hoàn máu bên trong cơ thể tu sĩ, nếu không gặp phải kích thích ở cự ly gần hoặc chờ nó tự động chui ra sau khi đã hút cạn huyết dịch, thì dùng phương pháp bình thường rất khó phát hiện được tung tích của nó.

Nhưng Lục Huyền có Đạp Vân Linh Miêu dị chủng với đôi dị đồng đặc thù có thể nhìn được khí tức của tà ma, có Vô Cấu Ngọc tam phẩm có thể cảm nhận được và chống đỡ tà ma xâm nhập, lại có Tịnh Linh phù tam phẩm và Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm có lực sát thương mạnh mẽ đối với tà ma, có thể nói là giá trị của một mình hắn đã tương xứng với toàn bộ tu sĩ của Tống gia trên Không Minh Đảo rồi.

Sau khi xác định rõ biện pháp đối phó Huyết Ngưng Âm Trùng với Tống Dục, thân hình Lục Huyền lóe lên, trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

…

Trên con đường lát đá xanh, Đạp Vân Linh Miêu nằm sấp trên vai Lục Huyền, bàn chân dày dặn như mây cuộn trọn xuống dưới cơ thể, trong khi con ngươi màu xanh biếc không ngừng quét qua từng tán tu đến và đi xung quanh, hai chùm lông màu xám trắng trên chóp tai cũng theo đó mà từ từ chuyển động.

“Ngao…” Nó cúi đầu, nhẹ nhàng gầm gừ bên tai Lục Huyền, trong âm thanh thô ráp của nó còn mang theo mấy

phần giọng gió nũng nịu.

“Được, ta thấy rồi.” Lục Huyền thản nhiên dùng linh lực tạo thành một lớp màng cách âm ở bên ngoài tai, sau đó ánh mắt trực tiếp tập trung vào một tu sĩ gầy gò đang đi lại ở phía trước, cách đó không xa.

Linh lực trong cơ thể hắn dâng trào, chậm rãi thẩm thấu vào hai mắt. Hắn đang vận dụng pháp môn bên trong 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, khiến cho một tầng sương khói mông lung nhẹ nhàng xuất hiện trên bề mặt của con ngươi.

Sau khi có được 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, mỗi ngày hắn đều dùng thời gian dài đi tu luyện nó, cuối cùng cũng miễn cưỡng bước vào giai đoạn nhập môn, hiểu được một số phương pháp vận dụng đồng thuật đơn giản.

Dưới tác dụng của mảnh sương khói mông lung nọ, toàn bộ thế giới hiện lên trong mắt Lục Huyền bắt đầu thay đổi, chúng trở nên sâu sắc và rõ ràng hơn.

Trong mắt hắn, tu sĩ gầy gò kia đã trở thành vô số những đường cong màu đỏ trắng, đường trắng đại diện cho linh lực, và hiển nhiên, đường đỏ chính là Huyết Ngưng Âm Trùng đã biến hóa thành những sợi xúc tu huyết quản lớn nhỏ trong cơ thể đối phương.

Dường như cảm nhận được mình đang bị theo dõi, vẻ sáng bóng trên người mấy con tà trùng huyết sắc kia thoáng ảm đạm đi vài phần, nó bắt đầu ngọ nguậy chui vào bộ phận nằm sâu bên trong thân thể tu sĩ gần nhom kia.

“Huyết Ngưng Âm Trùng này thật là tà dị, rõ ràng là nó đã xâm nhập ô nhiễm cơ thể tu sĩ, thế nhưng tu sĩ bị nó xâm nhập vẫn có thể nói năng và hành động như bình thường, thậm chí ý thức vẫn còn tỉnh táo. Có lẽ nó chỉ thay thế vị trí gân mạch và huyết quản trong cơ thể của chính tu sĩ đó mà thôi, sau khi hút

sạch sẽ huyết dịch, nó sẽ thoát ra, để lại một cái xác khô.” Lục Huyền vừa phân tích vừa dùng linh thức khóa chặt tu sĩ gầy đét kia lại, rồi cách một đoạn khá xa, đi theo đằng sau đối phương.

Tu sĩ gầy gò kia lần lượt chào hỏi những người quen biết mới gặp được trên đường rồi quay trở lại tiểu viện của mình. Vừa mới vào phòng, gã lập tức lấy một miếng thịt yêu thú mới mẻ ra khỏi túi trữ vật.

Ngắm miếng thịt yêu thú còn vương mùi máu tươi trên tay, cổ họng tu sĩ nọ lập tức phát ra một tiếng nuốt nước miếng vang dội. Rồi ngay sau đó, gã hung hăng cắn xuống miếng thịt lớn.

Không biết vì sao, quãng thời gian gần đây gã cảm thấy nhu cầu của mình về loại thịt mới mẻ như này càng ngày càng gia tăng, thậm chí mấy ngày không ăn, trong cơ thể sẽ dâng lên một loại cảm xúc khát máu mơ hồ.

“Cũng may trong thịt yêu thú cũng ẩn chứa một chút linh lực nhất định, sau khi ăn xong có thể thoáng tăng trưởng tu vi. Tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa là có thể đột phá đến Luyện Khí tầng sáu rồi. Lại cố gắng thêm chút, chỉ cần trở thành tu sĩ Luyện Khí cấp cao, ta sẽ không cần phải sống cuộc đời bấp bênh như vậy nữa.” Tu sĩ gầy đét thấp giọng thở dài, trong mắt lóe lên vẻ mong đợi.

Gã lập tức ngồi xuống, vận chuyển môn công pháp cấp thấp mình từng tìm được trong một quầy hàng tán tu, nỗ lực hết sức để hấp thu chút linh lực mỏng manh vừa nạp vào cơ thể.

Đột nhiên, một luồng bạch quang mịt mờ trực tiếp xuất hiện trong thức hải của gã, trong nháy mắt sau đó, thân thể gã co rút lại, cảm giác bị lôi kéo mãnh liệt nhanh chóng truyền đến.

Lục Huyền cầm Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm trên tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn con Huyết Ngưng Âm Trùng vừa chui ra từ trong cơ thể tu sĩ gầy gò nọ.

Tà trùng bị kiếm khí huy hoàng như ánh mặt trời chói chang càn quét, huyết khí toàn thân nhanh chóng tan chảy như bầu trời trong xanh sau trận tuyết.

Mấy hơi thở sau, con tà trùng với vô số xúc tu huyết quản rất nhỏ đã biến thành một đống tro đen, rơi xuống trên cơ thể vừa trở thành một cái xác trống rỗng của tu sĩ gầy gò kia.

"Yên nghỉ nhé!" Sau khi xác nhận xung quanh không còn khí tức tà ma nữa, Lục Huyền mới đưa mắt nhìn thi thể khô quắt của tán tu đang nằm dưới mặt đất kia, trong mắt ánh lên một tia thương xót.

Ở thời điểm nhận ra điểm bất thường trên người tu sĩ này, hắn đã theo dõi đối phương đi đến tận nơi gã sinh sống. Chờ xác nhận được xung quanh không còn tu sĩ khác bị tập kích ô nhiễm, Lục Huyền lập tức kích phát Đại Nhật Kiếm phù, chỉ một chiêu đã dễ dàng giải quyết xong con tà trùng đang ẩn nấp trong người tu sĩ nọ.

"Đáng tiếc, hắn đã bị tà trùng xâm lấn quá lâu, cả người khô héo, gần như đã trở thành một cái xác biết đi, không thể xoay chuyển được nữa." Hắn âm thầm cảm thán.

"Chỉ có điều, ta thực sự không ngờ kiếm khí bên trong Đại Nhật Kiếm phù lại có tác dụng khắc chế tự nhiên đối với Huyết Ngưng Âm Trùng." Lục Huyền nhìn tấm phù lục màu đỏ đậm như mặt trời chói chang treo cao trên tay mình, khá là hài lòng nói.

Hắn lại sai khiến Đạp Vân Linh Miêu đi dạo một vòng quanh khu đình viện này, mãi cho đến khi xác nhận được

không còn khí tức tà ma nữa, mới cấp tốc chạy đến những nơi khác.

…tru.yenyy…

Lục Huyền lặng lẽ bước đi lung tung không có mục đích trên khu quảng trường rộng rãi, cẩn thận quan sát bốn phương tám hướng.

“Gào gào…” Tiếng gầm gừ trầm thấp của Đạp Vân Linh Miêu liên tục vang lên, Vô Cấu Ngọc đeo trên cổ hắn cũng tỏa ra khí tức lạnh như băng, cảm giác ớn lạnh không ngừng được tăng cường, có cảm giác nó chuẩn bị đóng băng lồng ngực của hắn rồi.

Có rất nhiều tu sĩ đang đi tới đi lui ở trên quảng trường, tiếng rao hàng, tiếng mặc cả một mực vang lên không dứt bên tai, hết thảy những thứ này đã vẽ lên một bức Tán Tu Chúng Sinh Đồ vô cùng sinh động.

Nhưng sau khi Lục Huyền thi triển đồng thuật, lại thấy hơn chục tu sĩ chứa ánh sáng đỏ như máu trong người đang cố ý hoặc vô ý tiếp cận hắn. Cũng không biết những tu sĩ này đang bị cái gì khống chế, chỉ biết hai mắt bọn họ đỏ ngầu, giăng đầy tơ máu, lời nói và hành động đều có phần không linh hoạt.

Chương 435: Huyết Ngưng Âm Trùng Vương!

"Vị tiểu huynh đệ này, đi đứng phải cẩn thận một chút nha." Lục Huyền ấn xuống bả vai của một thiếu niên chừng mười mấy tuổi.

Vừa rồi thiếu niên này đi lướt qua người hắn, lại không cẩn thận bị trượt chân, suýt chút nữa thì ngã lăn xuống đất.

Trong ánh mắt sương khói mông lung của hắn, từ lồng ngực đến phần bụng và tứ chi trên thân thể thiếu niên này đã hoàn toàn bị màu đỏ chiếm giữ. Và hắn thực sự không ngờ, ở bên trong cơ thể thiếu niên này lại ẩn giấu một con Trùng Vương mạnh mẽ hơn gấp mười lần những con Huyết Ngưng Âm Trùng phổ thông khác!

"Hàng cao cấp nha!" Bắt gặp thiếu niên sắp sửa trở thành một huyết nhân, Lục Huyền lập tức sinh lòng cảnh giác.

Kể từ tu sĩ gầy gò lúc trước, hắn đã liên tiếp phát hiện và tiêu diệt hơn chục tán tu bị tà ma xâm nhập ô nhiễm rồi, không ngờ lại có nhiều Huyết Ngưng Âm Trùng chủ động tìm tới tận cửa như vậy.

"Đa tạ tiền bối." Thiếu niên kia có phần xấu hổ cúi xuống, nhưng máu trong thân thể cậu lại không ngừng dồn lên đầu.

Hơn chục người xung quanh vẫn liên tục di chuyển, đã mơ hồ tạo thành vòng vây xung quanh Lục Huyền.

"Đừng khách sáo như vậy, lần đầu gặp nhau, ta có mấy món quà nhỏ nổ đùng đùng tặng cho ngươi chơi đùa một

phen.” Vẻ mặt Lục Huyền rất hiền lành, hắn lập tức lấy ba viên thạch châu màu đỏ đậm ra khỏi túi trữ vật.

Dưới tầm nhìn của《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, mạch máu chính trong cơ thể thiếu niên này và rất nhiều những tu sĩ xung quanh đang càng ngày càng trở nên sinh động hơn.

“Ơ kìa, không cẩn thận làm rớt rồi.” Lục Huyền kinh hô một tiếng, dứt khoát ném bảo châu, tiên hạ thủ vi cường.

Ba viên Bạo Viêm Châu rơi xuống đấy, trực tiếp bay ra ngoài theo hình chữ phẩm (品).

Cùng lúc này, có mấy tia máu tươi nhanh chóng bắn ra từ bên trong thất khiếu của thiếu niên nọ, và chỉ trong nháy mắt, một cái khoang rỗng màu máu khổng lồ đã bao phủ lên đầu đối phương. Khoang rỗng nồng đậm mùi máu tanh tưởi, nhanh như tia chớp, tấn công về phía Lục Huyền.

Nhưng trước khi nó kịp thành hình, Lục Huyền đã thả người nhảy lên không trung.

Chỉ nghe “Đoàng” một tiếng. Ba viên Bạo Viêm Châu đồng loạt nổ ầm ầm, giống như có một vũng hỏa diễm dung nham nóng hầm hập, vô cùng vô tận vừa bạo phát, rồi bao trùm tất cả những tu sĩ đã bị ô nhiễm vào bên trong.

Từng con Huyết Ngưng Âm Trùng với đôi cánh màu hồng nhạt và xúc tu màu đỏ như máu ở đoạn cuối, vội vàng chui ra khỏi thân thể ký sinh, đáng tiếc, chúng không thể tránh khỏi vụ nổ mạnh đến từ ba viên Bạo Viêm Châu, chỉ thấy hỏa diễm màu đỏ đậm như thể ung nhọt tận xương, một mực bốc cháy hừng hực và kéo dài rất lâu.

“Aaa!” Thiếu niên huyết nhân kia đánh lén không thành công, lại bị Bạo Viêm Châu của Lục Huyền đánh thẳng vào người, gây nên lực sát thương cực lớn. Chỉ thấy vô số sợi xúc tu huyết sắc chui ra từ xung quanh thân thể cậu, cả người cậu

nhanh chóng hóa thành một con quái vật huyết trùng. Nó vỗ đôi cánh với những đường hoa văn màu máu, nhanh chóng bay về phía Lục Huyền đang treo lơ lửng trên không trung.

Rất nhiều xúc tu màu huyết hồng mọc ra từ phần cuối của con tà trùng, trông giống như những cây trường thương, hung hăng tấn công Lục Huyền từ bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Lục Huyền vẫn rất bình tĩnh, linh lực trong cơ thể dâng trào, bàn tay nhanh chóng bấm kiếm quyết, Phong Lôi Kiếm trong tay hắn trực tiếp biến thành một luồng hắc quang, chém về phía quái vật huyết trùng.

Chỉ trong phút chốc, khu quảng trường rộng lớn đã nổi lên tiếng sấm, kiếm khí tung hoành. Từng sợi xúc tu huyết hồng bị Phong Lôi Kiếm chém làm đôi, rơi xuống đất, rồi bật tung loạn xạ.

Huyết Ngưng Âm Trùng Vương hú lên một tiếng quái dị, tất cả đám xúc tu vừa nhô ra lại lặng lẽ tan chảy, hóa thành từng luồng huyết quang, cuốn ngược lên trên, nhanh chóng dung nhập lại tạo thành một đường mạch máu bên trong cơ thể.

“Hả? Đánh vậy mà không chết?” Lục Huyền khẽ ồ lên một tiếng, Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm trực tiếp tuột ra khỏi ống tay áo, một luồng linh lực linh hoạt thẩm thấu vào trong đó.

Chỉ nháy mắt sau đó, vầng mặt trời đỏ ngầu chói chang ở vị trí trung tâm kiếm phù đã nhanh chóng tỏa sáng rực rỡ, đồng thời, vô số kiếm khí màu đỏ đậm như những tia nắng cũng lan tỏa ra ngoài. Giữa tiếng vù vù chói tai, kiếm khí dày đặc hung hăng bắn về phía Huyết Ngưng Âm Trùng Vương.

Bị Đại Nhật kiếm khí vô cùng vô tận công kích, cuối cùng con Trùng Vương kia cũng không thể chống cự được, cơ thể

nó thủng lỗ chỗ, huyết sắc nhanh chóng ảm đạm, không thể khôi phục lại trạng thái ban đầu.

"Thật đáng sợ, thiếu chút nữa, ta đã bị con tà trùng này đánh trúng rồi." Đại Nhật Kiếm phù trên tay Lục Huyền rơi xuống mặt đất.

Toàn bộ quảng trường đã cháy đen một mảnh, tất cả những tán tu bị Huyết Ngưng Âm Trùng ô nhiễm đều biến thành tro đen.

Cũng may Lục Huyền đã sớm chuẩn bị từ trước, hắn cố ý kích thích những con Huyết Ngưng Âm Trùng này đi đến chỗ hẻo lánh, cho nên quá trình chiến đấu vừa rồi không lan đến những tu sĩ bình thường khác ở bên trong quảng trường, chỉ có mấy người bị thương nhẹ.

Hắn âm thầm suy đoán, hẳn là thực lực của con Trùng Vương trong cơ thể thiếu niên kia, không hề thua kém Trúc Cơ sơ kỳ, lại cộng thêm mười mấy con Huyết Ngưng Âm Trùng phổ thông, tu sĩ Trúc Cơ bình thường khó có thể giải quyết nhanh chóng được.

Cũng may trên người Lục Huyền có rất nhiều bảo vật.

Bạo Viêm Châu tam phẩm, trong nháy mắt có thể dẫn phát hỏa diễm đốt cháy phạm vi lớn. Mấy viên châu này đến từ quầng sáng màu trắng của Liệt Diễm Quả, xác suất mở ra cực cao nên trong túi trữ vật của hắn có tích trữ không dưới hai mươi viên.

Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm, có nguồn gốc từ quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô, uy lực cực mạnh, nó còn có thể dễ dàng chém giết tu sĩ ở giai đoạn Trúc Cơ trung kỳ hoặc hậu kỳ, dùng nó để đối phó một con Trùng Vương tam phẩm, tuyệt đối là gọn gàng sạch sẽ, không thành vấn đề.

Thậm chí trong cuộc chiến vừa rồi, Lục Huyền chỉ sử dụng khoảng mười phần trăm Đại Nhật kiếm khí bên trong kiếm phù.

Sau khi giải quyết xong con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương ở trên Không Minh Đảo, Lục Huyền lại tiếp tục đi tìm kiếm khắp hòn đảo.

Tìm tòi được hai lượt, chỉ tìm thấy một vài tán tu lẻ tẻ đã bị tà trùng xâm nhập ô nhiễm, hắn cũng tiện tay dọn dẹp sạch sẽ luôn.

Sau đó, trong tiếng cảm kích liên hồi của Tống Dục, Lục Huyền trở về tiểu viện nhà mình. Hắn suy nghĩ một hồi, sau đó lấy một tấm Truyền Tấn phù ra khỏi túi trữ vật.

…t-r-u-y-e-n,,,y,,,y,,,pro

Ở trên một hòn đảo thật to, Thạch Trọng khẽ cau mày, dẫn theo một số tu sĩ Luyện Khí cấp cao chạy nhanh tới một góc của hòn đảo.

Mới đây không lâu, gã vừa nhận được tín hiệu cầu viện khẩn cấp, người báo tin cho hay, lượng lớn tà trùng vừa hiện nguyên hình, chúng chui ra khỏi cơ thể của tán tu và điên cuồng công kích những người khác, đã gây ra rất nhiều thương vong.

Có Thạch Trọng xuất thủ với khí thế lôi đình, rất nhiều tà trùng đã nhanh chóng bị giải quyết. Nhưng vẻ lo lắng giữa đôi lông mày của gã lại không hề giảm bớt chút nào.

Ở thời điểm ba người bọn họ đang đi câu hải ngư ở gần biển, sau khi Lục Huyền phát hiện ra con hải ngư khác thường, gã và Chu Băng Vũ đã lập tức quay trở lại hòn đảo nơi mình đóng giữ, cẩn thận chuẩn bị đầy đủ cho cuộc chiến cam go vất vả trước mắt rồi.

Chương 436: Tà Tu!

Cũng may bọn họ đã chuẩn bị kịp thời nên từ khi tà ma xuất hiện, đến lúc chúng nó bắt đầu bộc phát, tất cả đều không rơi vào cục diện hoảng loạn.

Vấn đề là đám tà ma kia khó chơi vượt quá sức tưởng tượng của gã.

Trước hết là khó phát hiện, lại dung hợp với vật chủ rồi, nếu để tu sĩ Luyện Khí lục soát thì rất có thể sẽ bỏ sót.

Hơn nữa, tu sĩ bình thường khó mà đối phó được công kích đến từ tà trùng, ngoại trừ một ít thủ đoạn trừ tà, thì đa phần những loại thủ đoạn khác đều không thể tạo thành tổn thương lớn cho đám quái vật kia.

Đó là lí do vì sao mà thời gian gần đây, gã luôn rơi vào tình trạng rối ren bận rộn, cả ngày phải bôn ba đi chữa cháy khắp nơi, khó có thể nghỉ ngơi thoải mái, chứ đừng nói đến chuyện ra ngoài biển đi câu cá.

Đột nhiên, một tấm Truyền Tấn phù xuất hiện trước mặt gã.

Thạch Trọng cảm nhận được một chút khí tức mịt mờ của Lục Huyền ở bên trên tấm phù lục. Gã yên tâm kích hoạt phù lục, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Thạch đạo hữu, tình hình gần đây của ngươi thế nào? Ta đã phát hiện ra kha khá bóng dáng tà trùng ở trên Không Minh Đảo.”

“Theo ta được biết thì loại huyết trùng này có tên là Huyết Ngưng Âm Trùng, chúng có thể im hơi lặng tiếng nuốt chửng toàn bộ huyết dịch và ẩn mình bên trong thân thể vật chủ.

Chúng là thủ đoạn thu hoạch tinh huyết thường thấy của đám tà tu tu luyện công pháp thuật pháp huyết đạo."

"Theo ta, khả năng tà tu đang ẩn nấp đằng sau đám tà trùng này là rất lớn, xin đạo hữu hãy chú ý nhiều hơn. Ngoại trừ phù lục tinh lọc xua đuổi tà ma bình thường và thuật pháp hệ hỏa có thể tạo thành sát thương với tà trùng ở một mức độ nhất định nào đó, thì thuật pháp kiếm quyết loại chính khí quang minh cũng mang đến tác dụng thần kỳ."

Thạch Trọng trầm ngâm một thoáng, sau đó nhập một tin tức vào trong phù lục.

Hành động này của Lục Huyền, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đối với gã. Đối phương không chỉ cung cấp thông tin chi tiết về nguồn gốc và năng lực của tà ma, còn cung cấp phương pháp ứng phó với chúng, đồng thời cũng chỉ ra mối nguy hiểm đang tiềm ẩn đằng sau, chỉ một tấm Truyền Tấn phù đơn giản, lại trợ giúp công tác xử lý tà trùng của Thạch Trọng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

…

Trên Không Minh Đảo, hai tấm Truyền Tấn phù lần lượt rơi vào trong viện của Lục Huyền. Chúng đến từ Thạch Trọng và Chu Băng Vũ. Hai người đều tỏ lòng cảm kích với Lục Huyền, đồng thời cũng đặc biệt nói rằng sau khi giải quyết được tà ma xâm nhập, bọn họ sẽ nỗ lực thay Lục Huyền đi tìm kiếm tin tức về linh dịch.

"Coi như không uổng phí phần nhân tình này của ta." Hắn nắm phù lục trong tay, âm thầm cảm thán.

Sau khi tiêu diệt Tà Trùng Vương trên Không Minh Đảo, Lục Huyền cũng không để ý đến những hòn đảo khác đang bị tà ma xâm nhập, chỉ tiện thể truyền đạt một số thông tin có liên quan đến tà trùng cho Thạch Trọng và Chu Băng Vũ.

Tuy hai người đều xuất thân từ đại tông môn, kiến thức rộng rãi, nhưng xét cho cùng, Huyết Ngưng Âm Trùng cũng là vật tà đạo, mà hai người bọn họ lại không có năng lực giống như Lục Huyền, dù đã từng nghe được tên của loại tà trùng này, cũng không thể dễ dàng giải quyết chúng.

Vì vậy hắn tiện tay bán nhân tình cho hai người bọn họ một phen, và bọn họ cũng không để hắn thất vọng, sau khi nhận được tin tức từ Lục Huyền, mỗi người đều bày tỏ lòng cảm kích của mình với hắn.

…

"Một con Trùng Vương của ta đã bị diệt!"

Tại một hang động u ám nằm ở chỗ sâu trong hòn đảo đá cao nghìn trượng.

Một tia huyết quang chợt bắn ra rồi đột ngột dừng lại, để lộ ra một tu sĩ có sắc mặt âm trầm đang ở bên trong. Trên người tu sĩ này mặc một bộ pháp bào màu đỏ, ở thời điểm bộ pháp bào kia lay động, luồng huyết quang ban đầu cũng thay đổi màu sắc, lúc đậm lúc nhạt khó lường. Trên bề mặt pháp bào có rất nhiều trùng ảnh mơ hồ, giống như chúng đang chậm rãi nhúc nhích bên trong.

Bỗng nhiên một thân thể được tạo thành từ vô số những sợi huyết quản xoắn lại với nhau, đoạn cuối còn biến thành vô số những nhánh xúc tu màu huyết hồng thật nhỏ, nhanh chóng bay ra khỏi bóng tối.

Đó chính là Huyết Ngưng Âm Trùng, thứ tà trùng vừa xuất hiện ở khắp nơi trên quần đảo này.

Con huyết trùng vừa xuất hiện khẽ vỗ đôi cánh màu đỏ nhạt, phát ra tiếng kêu quái dị rồi bay về phía tu sĩ huyết bào kia.

Gần như ngay lập tức, pháp bào màu đỏ trên thân tu sĩ nọ đã phát ra một mảnh huyết quang lóa mắt, huyết tương trào ra từ bên trong khoang rỗng của Huyết Ngưng Âm Trùng, cũng không biết nó chui vào huyết bào từ chỗ nào, chỉ biết rất nhanh sau đó, nó đã biến thành một trong vô số những bóng trùng ảnh bên trong.

Huyết tương thấm vào pháp bào, khiến cho màu máu trên pháp bào càng sẫm hơn một chút.

"Ồ? Vùng thủy vực này lại có người đủ khả năng giết chết Huyết Ngưng Âm Trùng Vương của ngươi ư?" Một giọng nói yếu ớt chợt vang lên ở cách đó không xa.

Chủ nhân của giọng nói ấy là một tu sĩ thấp bé, chỉ cao đến vòng eo của người bình thường. Có một thi thể đang lặng lẽ đứng trước mặt gã.

Những ngón tay của tu sĩ thấp bé dần dần mềm ra, rồi phân tách tạo thành hình dạng trông y như cái bàn chải. Cánh tay từ từ kéo dài, mềm mại như không xương, rồi trực tiếp vươn ra, chui từ lỗ tai của xác chết vào trong con ngươi đen hoắm trống rỗng kia.

Sau vài hơi thở, cánh tay lại duỗi ra, nhanh chóng trở lại hình dáng bình thường, trên đầu ngón tay còn sót lại một chút tàn tích của nguyên chủ đã chết.

Phía sau gã có mấy chục đống đất màu xám xanh, trông giống như những ngôi mộ, trên mỗi đống đất còn cắm một lá cờ bằng da ngươi, mặt ngoài của lá cờ có vẽ rất nhiều phù văn quái dị.

Thi thoảng từng bên trong những mô đất kia lại truyền ra một chuỗi rung động rất nhỏ, làm lá cờ bên trên lắc lư liên tục, có cảm giác một thứ gì đó vô cùng tà dị đang bị chôn vùi bên trong.

Cả tu sĩ huyết bào lẫn tu sĩ thấp bé mềm mại như không xương này đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

"Mỗi một con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương đều có liên hệ mật thiết với tâm thần của ta, đương nhiên ta có thể cảm nhận được nó tử vong rồi." Tu sĩ huyết bào đau lòng nói.

Để có được Trùng Vương, nhất định phải giết chết hàng trăm hàng nghìn con Huyết Ngưng Âm Trùng phổ thông, độ khó để bồi dưỡng ra thứ này cực cao, gã phải mất mấy chục năm mới có được ba con Trùng Vương hiện tại.

Mỗi con Trùng Vương đều có linh trí nhất định, có thể khống chế số lượng lớn Huyết Ngưng Âm Trùng phổ thông, năng lực hút và tích trữ của nó cũng lớn gấp mười lần Huyết Ngưng Âm Trùng phổ thông, đồng thời bản thân loại tà trùng này cũng có thực lực mạnh mẽ, không thua kém tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ bình thường.

Loại tà trùng trân quý hiếm thấy như thế, bảo gã không đau lòng phẫn nộ sao được?

"Khà khà!" Tu sĩ thấp bé cười mỉa, tiếng cười làm cho da thịt không ngừng run rẩy theo, giống như bên trong không có máu thịt chống đỡ vậy.

"Cả ngày đánh nhạn, sớm muộn gì cũng bị nhạn mổ vào mắt. Ta đã nói với ngươi rồi, đừng thu hút sự chú ý của đám tu sĩ trên quần đảo, cứ thành thật mà hút một ít hải ngư hải thú là được rồi. Nhưng ngươi cứ khăng khăng không thèm nghe, cả ngày chỉ thèm muốn mùi vị thơm ngon của máu người, kết quả là thất bại rồi?"

Gã vuốt ve cái xác trước mắt từng li từng tí một, tựa như đang tạo ra một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất trên thế gian này.

Chương 437: Nham Giáp Quy Mới Nở!

"Đã đến nước này rồi, ngươi châm chọc ta thì có ích lợi gì?" Tu sĩ huyết bào buồn rười rượi trả lời.

"Nếu không có đám trùng này của ta khống chế được rất nhiều tán tu, sau đó hút khô máu bên trong cơ thể bọn họ, thì ngươi sao có thể dễ dàng lấy được nhiều thi khôi như vậy? Làm sao ngươi có thể dễ dàng dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng như vậy?"

Đám thi thể mà tu sĩ thấp bé kia đang dọn dẹp được gọi là thi khôi, phương pháp luyện chế cực kỳ thâm độc. Để luyện chế thứ này cần một thân thể tu sĩ hoàn chỉnh, lại cần hút sạch huyết dịch bên trong cơ thể, rồi moi tất cả cơ quan nội tạng ra, chỉ để lại phần khung xương và lớp da bên ngoài. Sau đó, người luyện chế sẽ lấp đầy phần khung xương và lớp da này bằng những loại tài liệu đặc biệt, cuối cùng là chôn vùi nó vào một nơi âm khí đậm đặc, dùng pháp khí, âm khí, phù văn nuôi dưỡng cẩn thận một đoạn thời gian, sẽ nhận được một con khôi lỗi đặc thù.

Quá trình luyện chế thi khôi kiểu này khó hơn luyện chế khôi lỗi phổ thông rất nhiều, nhưng ưu điểm của chúng cũng được thể hiện vô cùng rõ rệt.

Thực lực của thi khôi mạnh hơn, thủ đoạn phong phú hơn và điều khiển chúng cũng dễ dàng hơn.

"Khẳng định là có đệ tử của đại tông môn hoặc một lão bất tử của gia tộc trên một hòn đảo nào đó, ra tay giải quyết linh

trùng của ngươi rồi.” Tu sĩ thấp bé thầm suy đoán.

Phải biết rằng, con Trùng Vương kia sở hữu linh trí cực cao, nếu phát hiện có mấy tu sĩ Trúc Cơ đồng thời mai phục, gã dám chắc là nó sẽ bỏ chạy trước tiên, không đi ra đối đầu trực diện với bọn họ.

Chỉ những đệ tử đại tông với đầy rẫy thủ đoạn trong tay hoặc lão tu sĩ đã tích góp nhiều năm, mới có thể một chọi một mà vẫn nhanh chóng tiêu diệt được Huyết Ngưng Âm Trùng Vương.

“Có lẽ là vậy!” Tu sĩ huyết bào cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng xuống.

“Ngươi đang nghĩ đến chuyện báo thù ư? Nhưng ngươi có biết đối phương là ai không? Nếu ngươi không biết mà vì chuyện này lại trực tiếp gây ra động tĩnh quá lớn, rồi hấp dẫn sự chú ý của đại tông môn, chẳng phải mấy năm chúng ta ở đây đều là lãng phí hết sao? Trước khi tìm được bí cảnh kia, ta đề nghị ngươi đừng gây chuyện thị phi thêm nữa. Còn đợi sau khi tìm được rồi, thì mặc kệ ngươi làm gì ta cũng không quản.” Trong giọng điệu của tu sĩ thấp bé toát lên vài phần cảnh cáo.

Lúc trước, hai người bọn họ ngẫu nhiên nhận được một món dị bảo, dựa vào đôi câu ba lời giới thiệu phía trên, bọn họ đã suy đoán ra bên trong hải vực thuộc Vô Ngần Hải đang ẩn giấu một bí cảnh chưa bị khám phá, vì vậy cả hai mới kết bạn, cùng đi đến đảo đá này ẩn núp, mỗi ngày đều đi tìm kiếm vị trí của bí cảnh ở khắp nơi xung quanh.

Đáng tiếc đã hơn hai năm trôi qua, vẫn không tìm được bóng dáng của bí cảnh, huyết dịch trong pháp bào của tu sĩ huyết bào đã tiêu hao rất nhiều, nên gần đây gã mới đi bổ sung.

Mục tiêu ban đầu của gã là đám hải ngư hải thú ở xung quanh nơi này.

Thời gian cứ thể lướt qua, gã cũng bắt đầu chuyển sang những tán tu lang bạt ngoài biển, thậm chí đến cuối cùng còn muốn lẻn vào quần đảo gần đây để ăn no một bữa. Ai ngờ chưa được ăn thỏa thích, gã lại thiệt hại một con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương quý hiếm rồi?

"Ta sẽ cẩn thận." Tu sĩ huyết bào lập tức hóa thành một luồng huyết quang, nhanh chóng bay vào trong hang động u ám.

…

Trong linh điền.

Khoảng thời gian này, Lục Huyền thận trọng vững vàng ở trong linh điền như Lã Vọng buông cần, không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào từ thế giới bên ngoài kia.

Sau khi giải quyết mối nguy hiểm đến từ tà ma trên Không Minh Đảo, coi như nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, tất cả chuyện tiếp theo đều giao cho Tống Dục xử lý.

Trong khoảng thời gian này, cũng có tu sĩ Trúc Cơ đến từ thế lực gia tộc ở các hòn đảo khác biết vấn đề tà ma ở Không Minh Đảo đã được giải quyết, mới đến tận cửa thỉnh cầu Lục Huyền giúp đỡ.

Lục Huyền lấy lý do bản thân bị thương để lịch sự từ chối.

Về cơ bản, mỗi ngày hắn chỉ ở lại trong tiểu viện của mình, chuyên tâm bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Từ trong miệng Tống Dục, hắn biết được, sau hơn nửa tháng gieo họa cho tu sĩ trong quần đảo, thì chỉ trong một đêm, tất cả Huyết Ngưng Âm Trùng đều im hơi lặng tiếng, rồi trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Cũng không biết bọn họ đã giải quyết hết đám này, hay chúng chủ động trốn khỏi quần đảo?

Đương nhiên, trong lòng Lục Huyền vẫn không thả lỏng, bởi hắn biết rất rõ, đằng sau những con tà trùng này có hình bóng của tà tu. Hơn nữa, tà tu kia có thể bồi dưỡng ra tà trùng có tu vi tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ, thì thực lực của chính bản thân đối phương phải cao hơn nó, rất có khả năng tu vi của người này đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí còn cao hơn.

Vì vậy, hắn không dám có chút sơ suất nào, thậm chí còn hẹn với Thạch Trọng và Chu Băng Vũ phải trông chừng và giúp đỡ lẫn nhau.

Trong sự kiện tà trùng xâm nhập lần này, bởi vì Không Minh Đảo đã chuẩn bị đầy đủ, lại cộng thêm Lục Huyền tấn công địch nhân với xu thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng tiêu diệt hoàn toàn lũ tà trùng này ngay từ đầu, cho nên bọn họ chính là hòn đảo chịu tổn thất nhỏ nhất ở trong các vùng hải vực xung quanh.

Thương vong nhiều nhất vẫn là tán tu, Tống gia chỉ có một số tu sĩ Luyện Khí trung cấp tử vong, và một bộ phận tu sĩ bị thương.

Trong những các hòn đảo còn lại, Trọng Ninh Đảo là hòn đảo bị tổn thất nặng nề nhất do tin tức lạc hậu và thực lực tương đối yếu ớt.

Ngoại trừ con số tán tu gặp họa xấp xỉ nhau, Ninh gia còn có vài tu sĩ Luyện Khí cao cấp tử vong, điều này khiến cho hải vực của Ninh gia đang bị Vô Tướng Tảo ăn mòn càng trở nên tồi tệ hơn.

Sau khi Lục Huyền nắm được tình hình đại khái của cả quần đảo, hắn lập tức ném chuyện này qua một bên, không

thèm để ý đến nữa, và toàn tâm toàn ý vào trong linh điền nhà mình.

Trứng Nham Giáp Quy tam phẩm sắp nở, tất cả đều nhờ vào nỗ lực đến từ cái bụng tròn trịa của Phong Chuẩn.

…

Trong viện.

Phong Chuẩn gắt gao khép chặt đôi cánh chim rộng lớn của mình lại, nhìn nó giống như một con gà mái đang nỗ lực ấp trứng Nham Giáp Quy.

Dựa vào cảm giác nhạy bén của linh thức, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện những thay đổi rất nhỏ đang diễn ra bên trong lớp vỏ trứng vừa dày vừa nặng kia.

Một tiếng răng rắc nhỏ đến độ không thể nghe thấy vừa vang lên, từng vết nứt dài nhỏ nhanh chóng xuất hiện và dần dần lan rộng.

Chỉ chốc lát sau, một góc của chiếc mai rùa với đầy vết nứt đã nhô ra khỏi cái bụng tròn vo của Phong Chuẩn.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng, Nham Giáp Quy mới nở bên trong trực tiếp chọc thủng vỏ trứng, một con rùa đen thò cổ ra ngoài nhưng bị kẹt lại trong khe hở của cái mai.

Toàn bộ lớp vỏ trứng bên ngoài cũng theo hành động đó mà vỡ vụn ra. Một con rùa với kích thước tương đương với cái chậu rửa mặt, chậm rãi bò ra khỏi cái bụng mềm mại của Phong Chuẩn.

Chương 438: Một Con Ăn Cát Còn Một Con Thích Chơi Cát…

Chú rùa con có màu xanh đen, dù chỉ mới nở ra nhưng trên lưng đã có một lớp mai cực kỳ dày, phần bụng của nó lại được hợp thành từ khá nhiều miếng nham thạch bất quy tắc, mang đến cho người ta một loại cảm giác cứng rắn, vững vàng.

Chỉ vừa mới chui ra khỏi vỏ, nhưng hành động của rùa con đã cực kỳ linh hoạt, chỉ hai - ba miếng, nó đã nuốt sạch sẽ phần vỏ trứng rùa vương vãi trước mặt mình. Khi toàn bộ phần vỏ trứng đã bị nó nuốt chửng, khí tức trên người rùa con cũng mạnh mẽ hơn vài phần.

“Hay lắm, ngươi lại có thêm một đứa con là rùa rồi.” Lục Huyền mỉm cười nói với Phong Chuẩn, từ nãy đến giờ, con chim này vẫn luôn chú ý tới từng động tác của rùa con.

Dù chim mập không tình nguyện bị sử dụng làm công cụ ấp trứng, nhưng có Ly Hỏa Giao trước đây, giờ thêm Nham Giáp Quy nữa, ít nhiều gì trên người nó cũng được bổ sung thêm một chút bản năng của người mẹ.

Rùa nhỏ không lệ thuộc nhiều vào Phong Chuẩn giống như ấu giao, vừa mới nở ra không bao lâu, nó đã lập tức bò đi lung tung khắp nơi rồi.

Tốc độ còn rất nhanh.

Lục Huyền thầm suy đoán, nếu so về tốc độ, mà muốn thắng được chú rùa con Nham Giáp Quy tam phẩm này, thì có

lẽ hắn phải kiếm được một con yêu thú loài thỏ, ít nhất cũng phải đạt đến nhị phẩm.

Hắn ấn Nham Giáp Quy xuống đất, rồi lấy một miếng thịt yêu thú từ trong túi trữ vật ra, cẩn thận nhét vào miệng nó, sau đó lại tập trung tâm thần, để mọi thông tin chi tiết có liên quan đến rùa con nhanh chóng hiện lên trong đầu.

【Yêu thú Nham Giáp Quy tam phẩm, khả năng phòng ngự đứng đầu trong số nhóm yêu thú cùng cấp bậc. Ăn các loại linh thực linh ngư cỡ nhỏ trong biển.】

【Thích dùng bùn cát bao bọc thân thể, đặc biệt là sa thạch ẩn chứa linh lực. Để chúng bám chặt vào bề mặt thân thể, rèn luyện mai rùa và tăng cường lực phòng ngự của mai.】

"Yêu thú tam phẩm nổi tiếng về khả năng phòng ngự, hẳn là khi nó trưởng thành, ta sẽ nhận được quầng sáng phần thưởng tương tự với loại đặc tính này." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

"Thích sa thạch ẩn chứa linh lực… Ta nhớ muội muội Tống Tư Ninh của Tống Vân có nuôi một loại yêu thú cấp thấp tên là Tụ Sa Loa. Nó có thể tôi luyện, cải tạo loại sa thạch mà nó nuốt vào, đồng thời loại bỏ tạp chất và đề thăng độ tinh khiết cũng như trình độ nồng đậm của linh khí bên trong sa thạch. Ngày nào đó, ta nên đi hỏi Tống Tư Ninh rồi xin nàng mấy con mang về, chuyên môn nuôi cát cho Nham Giáp Quy." Hắn nghĩ thầm.

Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, hắn suy nghĩ chuyện như vậy, con rùa nhỏ mới nở kia đã lén la lén lút bò vào trong ao nước rồi.

Tạm thời bên trong ao, chỉ nuôi dưỡng một con Thanh Giác Long Lý.

Long Lý cảm nhận được có vật khác đang xâm chiếm lãnh thổ của nó, cái đuôi cá khổng lồ lập tức quẫy mạnh, gây ra từng cơn sóng lớn. Trong phút chốc, nó đã bơi đến trước mặt chú rùa con đen nhánh, chiếc sừng xanh trên đầu nó ấn mạnh vào mai rùa, nhưng không để lại bất cứ dấu vết nào.

Rùa nhỏ lật mình trong nước, rồi cực kỳ to gan bò về phía Thanh Giác Long Lý.

Cú húc kia vốn chỉ là một tín hiệu cảnh báo nhỏ do Long Lý chỉ đưa ra, bởi trong cơ thể nó ẩn chứa một tia huyết mạch Chân Long, trời sinh lực lượng rất manh, nếu nó thực sự muốn đối phó rùa nhỏ, đương nhiên đòn tấn công sẽ không tùy tiện như vậy.

Bất kể mục đích cảnh báo có đạt thành hay không, Thanh Giác Long Lý cũng xoay người, nghênh ngang bỏ đi.

Rùa con Nham Giáp Quy thấy Long Lý không chơi đùa với mình, nó cũng không để ý đến đối phương, trực tiếp chìm xuống đáy nước.

Sau gần nửa canh giờ, nó mới nổi lên khỏi đáy nước. Lúc này, cái mai rùa vốn có màu xanh đen, đã được phủ lên một lớp bùn đất màu nâu đậm.

“Đứa nhỏ lấm lem này, chưa chi đã tự chế tạo một bộ giáp bọc bên ngoài cho mình rồi.” Lục Huyền cảm ứng được con rùa nhỏ vừa chui ra khỏi đáy nước, lập tức lắc đầu cười nói.

Hắn chợt nghĩ đến một đoạn video ngắn kéo đầy nhãn hiệu mà thỉnh thoảng mình lại được nhìn thấy ở kiếp trước.

Con rùa nhỏ này và nhân vật chính trong đoạn video nọ giống nhau đến lạ kỳ.

Một bên có mai màu xanh đen – Một bên có “Da đen.”

Phần bụng của một bên được chia thành từng miếng nham thạch bất quy tắc, góc cạnh rõ ràng, cứng rắn như sắt – Một bên thì "Có cơ bụng."

Một bên thích lặn xuống đáy nước – Một bên "Lắng đọng xuống."

Một bên do Phong Chuẩn thay thế rùa mẹ, ấp trứng đến nở ra- Một bên "Thế dục sinh."

Lần đầu tiên gặp mặt, một bên đội cái bụng của Phong Chuẩn lên cao – Một bên "Chịu người khác đánh." [1]

"Không ngờ lại tương tự như thế!" Lục Huyền không nhịn được khẽ bật cười.

Loại liên tưởng khó mà giải thích được nhưng lại cực kỳ chặt chẽ này làm hắn cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau khi Nham Giáp Quy nở, Lục Huyền lại tiếp tục dò xét linh điền.

Trong viện, Đạp Vân Linh Miêu vốn luôn dạo chơi, khó tìm thấy bóng dáng của nó, nhưng nhóc con này sẽ luôn lặng lẽ xuất hiện ngay trước mặt hắn vào đúng thời điểm Lục Huyền nghĩ đến nó.

Khác với Đạp Vân Linh Miêu, Phong Chuẩn lại hiếm khi được thả ra ngoài đi săn bắt yêu cầm hải ngư. Lúc trước, nó còn bận chuyện ấp trứng, mà sau khi rùa con chào đời, nó lại tiếp tục chức trách của người lớn trong gia đình và cố gắng hết sức để đảm đương vai trò làm mẹ của mình.

Yêu Quỷ Đằng đang bắt chước đi theo sau lưng Lục Huyền, cùng hắn đi kiểm tra tất cả những gốc linh thực ở bên trong linh điền. Một khi nó phát hiện dấu vết bản thân để lại trên linh thực đã bị phai mờ, nó sẽ nhân lúc Lục Huyền không để ý, nhanh chóng tiết ra một loại chất dịch sền sệt màu xám lạnh, đính vào một góc của linh thực.

Ở trong ao, rùa nhỏ vô cùng tích cực đuổi theo Thanh Giác Long Lý. Trong khi con Long Lý kia vẫn duy trì vẻ thận trọng và kiêu ngạo của hậu duệ Chân Long, nó rất chướng mắt với con quy yêu bùn đất đen đầy người và bình thường không có gì kỳ lạ này.

Lục Huyền cẩn thận đánh giá tình hình sinh trưởng của rất nhiều loại linh thực trong linh điền. Thanh tiến độ bên dưới Huyền Trùng Đằng sắp được lấp đầy, mà hiện tại, Lục Huyền có rất nhiều thời gian rảnh rỗi nên hắn sẽ không lãng phí Thanh Mộc Nguyên Khí đi thúc chín cây.

Để cho phần chờ mong kia ở trong lòng thêm vài ngày nữa cũng được.

Trong sự nghiệp gieo trồng của hắn, đây là gốc linh thực tứ phẩm đầu tiên được gieo trồng và sắp thu hoạch, nên đương nhiên, hắn phải làm công tác chuẩn bị cẩn thận rồi.

Lần này đến Không Minh Đảo, trong danh sách vật nuôi của hắn lại có thêm hai con linh thú là Thanh Giác Long Lý và Nham Giáp Quy, nhưng không có thêm một loại phẩm chủng linh thực mới nào.

Mặc dù trong vùng biển, cũng có rất nhiều phẩm loại linh thực, nhưng về cơ bản, Lục Huyền chỉ cân nhắc đến linh thực từ tam phẩm trở lên, đương nhiên nếu gặp được một loại linh thực nhị phẩm nào đó tương đối đặc biệt, hắn cũng có thể cân nhắc đi bồi dưỡng nó một phen.

Vì vậy đến hiện tại, trong linh điền chỉ có hơn một trăm gốc linh thực Thủy Huỳnh Thảo và các loại Kiếm Thảo đang rơi vào giai đoạn sinh trưởng.

———

[1] : Tổng hợp những dữ kiện trên, ta có một đoạn văn tự như sau: 黑皮体育生腹肌抗打 – khi nhập từ khóa này vào

web https://www.bilibili.com/ chúng ta sẽ trông thấy một đoạn video có anh chàng cơ bụng sáu múi, đặt hai tay sau lưng, cố gắng chịu đựng một người khác đánh vào bụng mình. Không biết ở Việt Nam cái này được gọi là gì, nhưng nhìn mlem v~.

Chương 439: Trao Đổi Tụ Sa Loa!

Kiếm Thảo nhị phẩm được hắn bồi dưỡng bằng 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 đã đạt đến hóa cảnh (cảnh giới siêu phàm).

Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm tẩm bổ, cứ hơn tháng sẽ cho ra một hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, vừa vặn hấp thu Tốn Lôi Kiếm Hoàn trong Phong Lôi Kiếm tứ phẩm.

Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm đã cao tới hai thước, mũi kiếm chĩa thẳng vào trời cao, như đang hấp dẫn vô số ánh sao trên bầu trời đầy sao kia, sau đó lưu chúng lại bên trong thân cây. Trong thân kiếm có vô số chấm tinh quang hơi nhấp nháy giống như những luồng kiếm khí nhỏ bé sắp sửa phun trào ra ngoài.

Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, bởi vì 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 tứ phẩm khó tu luyện hơn rất nhiều, cộng thêm cấp bậc của chính nó, cho nên tiến độ trưởng thành chậm hơn những loại Kiếm Thảo khác.

Được Thiên Kiêu kiếm khí của Lục Huyền nuôi dưỡng, Kiếm Thiên Kiêu đã dài được ba tấc, hình dáng của nó khác hẳn những loại Kiếm Thảo bên trong linh điền, nhìn cứ như một cành cây được kết hợp lại từ rất nhiều những thanh trường kiếm rất nhỏ vậy. Đã vậy, ở phần cuối của cành cây kia, còn có thêm hàng chục con cú lớn bằng hạt đậu xanh với phần thân dưới cắm trực tiếp vào cành cây, đôi cánh xòe ra, tưởng chừng như mấy con cú này có thể vỗ cánh bay ra bất cứ lúc nào. Kỳ

lạ là bộ linh vũ trên người mấy con cú nhỏ ấy, cũng giống như những thanh kiếm bé xíu, nhỏ như sợi tóc.

Ở thời điểm Lục Huyền đánh Thiên Kiêu kiếm khí vào, mấy con cú kia khẽ run lên, nhịp điệu và tần suất hoàn toàn phù hợp với kiếm khí.

Trong số những loại linh thực còn lại, có Địa Hỏa Tâm Liên và Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm cũng sắp thành thục.

Cả ba loại linh thực tứ phẩm cùng chuẩn bị bước vào thời kỳ thành thục, làm Lục Huyền chờ mong vô cùng.

"Lục tiền bối! Lục tiền bối! Ta dẫn tiểu muội tới rồi đây!" Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Lục Huyền nhanh chóng mở trận pháp phòng hộ cấp thấp ra, lập tức nhìn thấy Tống Vân và thiếu nữ mặt tròn đang đi đằng sau lưng cậu.

"Tiền bối!" Sau khi nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện, hai người bọn họ cùng khom lưng thi lễ.

"Hai vị tiểu hữu vào đi." Tuy tuổi tác của Lục Huyền không lớn hơn Tống Vân là mấy, nhưng tu vi bối phận còn đặt sờ sờ ở đó, hắn cũng chỉ bình thản chào hai người bọn họ một câu rồi dẫn vào trong viện.

"Lục tiền bối, lần trước ngài có nói với ta, ngài muốn nuôi một vài con Tụ Sa Loa cho vui, vừa hay ở chỗ Tư Ninh muội muội có nuôi một ít, nên ta bảo muội ấy mang tới đây." Vẻ mặt Tống Vân vô cùng cung kính nói.

Sau khi Lục Huyền giúp Tống gia giải quyết nguy cơ Huyết Ngưng Âm Trùng xâm nhập, độ sùng bái của cậu đối với Lục Huyền đã lên đến đỉnh điểm.

Lại nói, ở thời điểm Lục Huyền giải quyết Trùng Vương trên quảng trường, cũng có không ít tán tu tận mắt trông thấy

quá trình này. Về sau, bọn họ đều tự phát lan truyền tin tức, thậm chí còn lan truyền rất có bài bản hẳn hoi.

Theo tin đồn, một mình Lục Huyền trừng to mắt, lạnh lùng đối mặt với hàng trăm tán tu bị ô nhiễm. Trong nháy mắt khi mấy người nọ cùng nhau xúm vào, bao vây tấn công hắn, hắn lập tức sử dụng một chiêu thiêu đốt tà trùng, tạo thành biển lửa rộng lớn, một mẻ hốt gọn cả đám quái vật kia.

Tiếp đó Trùng Vương hiển lộ thân thể, hình dáng dữ tợn đáng sợ vô cùng, nhưng vẫn bị Lục Huyền giải quyết gọn gàng như trước. Chỉ thấy một luồng kiếm khí giống như mặt trời chói chang nhô lên trên không trung, rồi chỉ trong phút chốc, Huyết Ngưng Âm Trùng Vương đã bị tiêu diệt.

Điều này khiến Tống Vân - một người cực kỳ yêu thích kiếm đạo – lại càng tin phục hắn không thôi, đồng thời cậu bé cũng càng thêm kiên định với suy nghĩ phải đi theo Lục Huyền học tập kiếm đạo.

Tống Tư Ninh theo sát sau lưng Tống Vân, sau đó thận trọng ngồi xuống. Mấy tháng không gặp, nàng lại cao thêm không ít.

“Lục tiền bối, đây là mười mấy con Tụ Sa Loa ta bắt được từ trong ao. Ngoài ra, ở nơi này còn có một túi Kim Linh Thạch, có thể nuôi dưỡng chúng nó một khoảng thời gian.” Thiếu nữ mặt tròn lấy hai thứ kia ra khỏi túi trữ vật.

Chỉ thấy hơn chục con Tụ Sa Loa đang chậm rãi phun ra nuốt vào sa thạch màu vàng trong một cái chậu gỗ. Còn chiếc túi vải còn lại chứa đầy sa thạch vàng nhạt. Lục Huyền xách nó lên, thấy cái túi này khá nặng.

“Đa tạ Tư Ninh cô nương, nhưng mang đến nơi này nhiều Tụ Sa Loa như vậy, chỗ ngươi còn lại bao nhiêu?”

“Còn nhiều lắm.” Thiếu nữ mặt tròn cúi đầu cười nói.

“Được, nếu ngươi vẫn còn thì ta sẽ thu. Không biết bình thường trên Không Minh Đảo, một con Tụ Sa Loa có giá bao nhiêu linh thạch?” Lục Huyền nhẹ nhàng hỏi.

“Tiền bối, ngài không được làm như vậy. Tụ Sa Loa này không đáng giá bao nhiêu linh thạch đâu. Lần đầu tiên gặp nhau, tiền bối đã giúp ta giải quyết vấn đề của Long Lý rồi. Lần này tà trùng bùng phát ở Không Minh Đảo, cũng là tiền bối ra mặt trấn áp. Đại ân đại đức như thế, làm sao ta có thể thu linh thạch của ngài được?” Nghe được câu hỏi của Lục Huyền, thiếu nữ mặt tròn lập tức hiểu ra ý tưởng muốn mua ốc của Lục Huyền, nàng vội vã xua tay từ chối.

Lục Huyền thấy nàng từ chối bằng mọi giá, hắn cũng không dây dưa nhiều trên chuyện tiền nong, chỉ bình thản cầm một bình Uẩn Linh Đan vốn được mở từ quầng sáng lúc trước ra khỏi túi trữ vật.

“Trong bình nhỏ này có mấy viên Uẩn Linh Đan nhị phẩm, sau khi tu sĩ phục dụng, nó có thể trợ giúp đề thăng linh lực cho đối phương, rất thích hợp với tu sĩ sắp đột phá Luyện Khí trung cấp như ngươi. Nếu ngươi nhất quyết không nhận linh thạch thì phải nhận bình đan dược này! Nếu vẫn không muốn, cũng được, hãy cầm mấy con Tụ Sa Loa này về đi.” Đương nhiên Lục Huyền sẽ không lấy miễn phí đồ vật của một tiểu cô nương như vậy, hắn kiên quyết nói.

Phải biết rằng, phần thưởng bên trong quầng sáng có thể trực tiếp gia tăng tu vi lên, đồng thời cũng không mang theo một chút tạp chất nào, rất có lợi cho quá trình đột phá trong tương lai.

Cho nên hắn vẫn luôn cất Uẩn Linh Đan, Bồi Nguyên Đan nhận được từ quầng sáng ở trong túi trữ vật, hiếm khi tự mình dùng.

“Cái này…” Tống Tư Ninh nghe ra sự kiên quyết trong giọng nói của Lục Huyền, mới quay sang cầu cứu Tống Vân.

“Nếu Lục tiền bối bảo muội nhận thì muội hãy nhận đi! Chờ sau khi những hạt Kim Linh Thạch này dùng hết, muội lại cầm thêm túi nữa qua đây.” Tống Vân vừa cười vừa nói.

Lúc này, thiếu nữ mặt tròn mới cảm ơn Lục Huyền, rồi cẩn thận thu bình Uẩn Linh Đan kia vào trong túi trữ vật.

Sau khi giao Tụ Sa Loa cho Lục Huyền xong, hai người cũng không ở lại lâu mà lập tức cáo từ rời đi ngay.

Lục Huyền đi tới bờ ao, mang hơn chục con Tụ Sa Loa vào nuôi nhốt trong một vùng nước nho nhỏ, rồi đổ một ít Kim Linh Thạch ra, để chúng thỏa thích hấp thu.

“Chờ các ngươi thích nghi vài ngày, sau đó nhớ gia công sa thạch thật tốt cho ta, đến lúc ấy, lại nhổ ra ngoài cho Nham Giáp Quy thu gom lại, tụ cát thành giáp.”

Sau khi sử dụng loại sa thạch đặc biệt nọ, năng lực phòng ngự của lớp vỏ bao bên ngoài Nham Giáp Quy sẽ mạnh hơn vài phần so với các phương pháp nuôi dưỡng thông thường.

Chương 440: Thao Trùng Nang!

Thả mấy con Tụ Sa Loa xuống vị trí dành cho chúng xong, Lục Huyền lại như thường lệ, bắt đầu đi dò xét bên trong linh điền, xem kỹ trạng thái sinh trưởng của từng gốc linh thực, rồi dùng các loại thuật pháp tinh diệu và thủ đoạn đặc thù để tiến hành nuôi trồng.

Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, Địa Dẫn Thuật… Các loại thuật pháp đào tạo linh thực này, hắn đều thành thạo như hạ bút thành văn.

"Ồ, rốt cục Huyền Trùng Đằng cũng thành thục rồi!" Ở thời điểm Lục Huyền đi tới trung tâm linh điền, hắn lập tức bắt gặp thanh tiến độ gần như trong suốt đã hoàn toàn tràn đầy ở ngay dưới gốc Huyền Trùng Đằng.

Lại nói, từ sau khi gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, hắn luôn nỗ lực hoàn thành các loại nhiệm vụ khác nhau để nhận được Kiếm Ấn. Thời gian qua đi, cuối cùng hắn cũng đủ số Kiếm Ấn để đổi được một hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng tứ phẩm.

Từ khi đổi được nó về, hắn đã chăm sóc cẩn thận suốt mấy năm nay, thu thập đủ loại kỳ trùng mang về, để chúng nó thành lập nên mối quan hệ cộng sinh với Huyền Trùng Đằng, thậm chí trong đám kỳ trùng này còn có rất nhiều loại nhị phẩm.

Trải qua nhiều năm, cuối cùng Huyền Trùng Đằng tứ phẩm cũng hoàn toàn thành thục.

Hồi tưởng lại cảnh tượng khi mình có được Huyền Trùng Đằng, Lục Huyền không khỏi cảm khái một phen.

Sau đó, hắn thả lỏng tâm trạng, cẩn thận đi qua, rút cái cây mang đầy ổ trùng ly kỳ quái dị, như được hợp thành từ rất nhiều cơ thể côn trùng kia lên.

"Phẩm chất phổ thông, cũng có thể hiểu được, bởi trước đó, ta từng bồi dưỡng linh thực này ở ngoại tông một quãng thời gian dài như vậy, lại trực tiếp di dời nó tới hai lần, mặc dù có Sinh Sinh Đại duy trì sinh cơ, nhưng trong quá trình di chuyển vẫn có chút ảnh hưởng đến nó." Lục Huyền nghĩ thầm.

Rất nhanh, một ý niệm đã hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, được hình thành từ quá trình cộng sinh với nhiều loại kỳ trùng. Sau khi thành thục có thể đề thăng xác suất thăng cấp tới ngũ phẩm của yêu trùng, đồng thời nó còn là tài liệu chủ yếu để luyện chế một số loại đan dược đặc biệt phẩm cấp cao.】

Lục Huyền quét sơ qua đống tin tức vừa xuất hiện trong đầu, rồi nhanh chóng chuyển lực chú ý sang quầng sáng vừa im hơi lặng tiếng xuất hiện trên mảnh linh điền kia.

Mặt ngoài quầng sáng có vô số những điểm sáng nhỏ bé hơi nhấp nháy, dường như chúng đang hấp dẫn Lục Huyền mau đi vào nhặt lấy.

Lục Huyền hít một hơi thật sâu, rồi vươn tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Dường như ở chỗ sâu bên trong thức hải của hắn vừa có tiếng kêu du dương nhỏ nhẹ của côn trùng.

Ngay sau đó, quầng sáng đã hóa thành vô số điểm sáng, nhanh chóng tràn vào lòng bàn tay hắn.

【Thu hoạch một gốc Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Thao Trùng Nang.】

Một cái túi kỳ dị trực tiếp xuất hiện trong tay Lục Huyền. Không rõ cái túi này được làm từ loại da nào, chỉ biết trên bề mặt màu xám tro của túi có khá nhiều đường vân nhăn nhúm. Linh quang hiển hiện trên những đường vân kia, mang đến cho chiếc túi một loại cảm giác hư ảo không chân thực.

Lục Huyền đưa linh thức vào thăm dò không gian bên trong túi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã có cảm giác bản thân bị kéo vào một thế giới mênh mông, tưởng chừng như trong khoảnh khắc đó, thứ này còn có thể hút cả núi non sông ngòi ở bên ngoài vào trong.

Khi cầm túi trên tay, một loại cảm giác đói khát mãnh liệt trực tiếp trào dâng.

Thời gian dần trôi qua, cơn đói bụng càng ngày càng mạnh mẽ, giống như đang muốn cắn nuốt cả vạn vật vào trong cơ thể mình vậy.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, linh lực đã kích phát Vô Cấu Ngọc, một luồng khí tức lạnh lẽo lập tức lan tràn khắp người, cảm giác đói bụng dị thường kia nhanh chóng tiêu tan thành mây khói.

【Dị bảo ngũ phẩm Thao Trùng Nang, ban đầu, nó chính là một cái túi da của thượng cổ dị thú Thao Trùng, bên trong có chứa một không gian cực lớn, có thể đựng cả vạn vật trên thế gian, còn có thể duy trì vật phẩm nọ nguyên vẹn từ đầu đến cuối.】

【Có thể tế luyện thành pháp bảo cấp thấp.】

“Pháp khí ngũ phẩm!” Lục Huyền kinh hô thành tiếng.

Đây chính là bảo vật có phẩm cấp cao nhất hắn từng mở được từ quầng sáng.

“Nhìn thông tin chi tiết thì có vẻ như Thao Trùng Nang này vốn thuộc về pháp khí loại không gian, có thể được coi là phiên bản cải tiến của Sinh Sinh Đại.”

Sinh Sinh Đại chỉ là bảo vật tam phẩm, mặc dù không gian bên trong có thể làm chậm lại quá trình xói mòn sinh cơ của linh thực linh thú tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm, nhưng hiệu quả lại không tính là đặc biệt tốt.

Hiện giờ, có Thao Trùng Nang ngũ phẩm này, có thể coi nó là hàng thay thế hoàn hảo cho Sinh Sinh Đại rồi.

“Còn có thể tế luyện làm pháp bảo, sau khi tế luyện thành công sẽ thu được thần thông có liên quan đến Thao Trùng.” Lục Huyền từng đọc rất nhiều sách vở ở trong Tàng Kinh các, bởi vậy, hắn cũng có một chút hiểu biết nhất định về Thao Trùng.

Thao Trùng vốn là một loài thượng cổ dị thú, trong cơ thể chứa đựng huyết mạch của Thao Thiết, có khả năng cắn nuốt mọi thứ trên thế gian.

“Đáng tiếc muốn tế luyện pháp bảo cần có tu vi Kết Đan, chỉ có thể tạm thời dùng thứ này như một cái túi trữ vật siêu lớn mà thôi.” Lục Huyền có phần tiếc nuối nghĩ.

Huyền Trùng Đằng tứ phẩm có thể đề thăng xác suất thành công tấn chức ngũ phẩm cho yêu trùng, nên hắn quyết định sẽ giữ nó lại để sau này sử dụng.

…

Sau khi thu hoạch Huyền Trùng Đằng, Lục Huyền vẫn ở yên trong tiểu viện của mình, mỗi ngày đều làm bạn với đám linh thực linh thú.

Đảo mắt một cái, một tháng đã trôi qua, Không Minh Đảo vẫn trời yên biển lặng, không có hải thú tập kích, cũng không có tà ma xâm nhập. Sau sự kiện Huyết Ngưng Âm Trùng bùng

nổ, cảnh tượng tà tu cường đại tiến đến đây xâm chiếm, cũng không xuất hiện như trong dự đoán của Lục Huyền.

Cuộc sống sinh hoạt bình tĩnh và yên ổn như vậy, chẳng những không làm hắn cảm thấy nhàm chán, ngược lại, hắn còn như cá gặp nước, chỉ cảm thấy ngày ngày đều thư thái vui vẻ vô cùng.

Ngày hôm đó, hai người quen là Thạch Trọng và Chu Băng Vũ tìm đến tiểu viện của Lục Huyền thăm hỏi.

"Lục đạo hữu, ta thật sự không biết ngươi suốt ngày ở nhà chăm sóc mấy gốc linh thực này để làm gì? Chẳng lẽ chăm sóc chúng còn thú vị vui vẻ hơn đi câu Long Lý sao? Khoảnh khắc Long Lý cắn câu trực tiếp mang lại khoái cảm cực kỳ to lớn cho ta, dù tận tay giết chết cường địch hay thu hoạch được cơ duyên, cũng không thể sánh bằng." Thạch Trọng vừa tiến vào trong viện đã phàn nàn với Lục Huyền.

Gần đây, gã từng hẹn Lục Huyền đi câu cá ở trên biển đến hai - ba lần, nhưng lần nào cũng bị hắn lịch sự từ chối, trong lòng không khỏi có chút hờn giận.

Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch, để lộ ra một nụ cười mỉm: "Mỗi người đều có sở thích riêng, Thạch đạo hữu thích đi câu hải ngư hải thú, còn ta thích trồng hoa cỏ, nuôi chim chóc, côn trùng và cá hơn."

'Huống chi, niềm vui sướng khi làm ruộng của ta còn vượt quá khả năng tưởng tượng của ngươi'. Hắn thầm bổ sung thêm một câu như vậy.

Hai người bước vào trong đình viện của Lục Huyền, dọc theo đường đi, bọn họ trông thấy đủ các loại linh thực quý hiếm, tất cả đều bừng bừng sức sống và xanh tươi dạt dào.

Những loại linh thực có phẩm cấp khá cao và Bách Đồng Quỷ Mộc đã bị Lục Huyền dùng trận pháp che giấu cẩn thận

rồi, bình thường khó có thể nhìn thấy được, mà hai người này cũng không có ý định đi dòm ngó xung quanh.

Chương 441: Tin Tức Về Tụy Linh Chân Dịch!

"Nhưng vẫn phải công nhận, những loại linh thực này đều được Lục đạo hữu bồi dưỡng tương đối xanh tốt. Nếu Linh thực sư không có kinh nghiệm chừng vài chục năm, e rằng khó có thể trồng ra những loại linh thực phẩm chất cao như vậy." Chu Băng Vũ ngắm nhìn bốn phía, sau đó cảm khái nói.

Tuy nàng say mê tu hành, nhưng chút ánh mắt này vẫn phải có. Mỗi một gốc linh thực trong linh điền Lục Huyền đều tràn ngập sức sống, cấp bậc của chúng cơ bản đều trên nhị phẩm. Điều này đã đủ để thấy được hắn có trình độ không tầm thường trên lĩnh vực linh thực.

"Nào nào, đây là lần đầu tiên hai vị đạo hữu tới tiểu viện của ta, mời nếm thử món linh nhưỡng linh quả ta mang từ tông môn tới." Lục Huyền lập tức lấy Túy Tiên Hồ Lô ra, đổ Bách Quả Linh Tương đã được ủ nhiều ngày ở bên trong hồ lô xuống mấy cái chén ngọc lớn, đồng thời cũng cầm Liệt Diễm Quả và Băng La Quả ra khỏi túi trữ vật.

"Linh nhưỡng này có tên là Bách Quả Linh Tương, được ủ từ hàng chục loại linh quả khác nhau, hương vị rất đa dạng. Sau khi Bách Quả Linh Tương được ủ bằng hồ lô bảo bối của ta, hương vị của nó càng trở nên êm dịu, thơm phức, dư vị vô tận. Liệt Diễm Quả và Băng La Quả đều là linh quả nhị phẩm, phẩm chất tốt. Khi ăn cả hai loại quả cùng một lúc, các đạo hữu có thể cảm nhận được trạng thái kỳ diệu mang tên băng hỏa lưỡng trùng thiên."

Trong lúc Lục Huyền giới thiệu, hai người kia bắt đầu chia nhau ra thưởng thức linh quả linh tương.

“Linh quả ngon! Linh tương còn ngon hơn!” Sau khi Thạch Trọng nếm thử mỗi thứ một ít, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc, gã không nhịn được lập tức cất lời khen ngợi.

Chu Băng Vũ ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu, tỏ ý tán thành.

“Hai vị đạo hữu thích là tốt rồi.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Đến đây, đột nhiên hai người bọn họ nhìn nhau, Thạch Trọng cẩn thận đặt chiếc chén ngọc trong tay xuống, lên tiếng nói: “Lục đạo hữu, chuyện Huyết Ngưng Âm Trùng trước đó, đạo hữu là người đầu tiên phát hiện ra điểm dị thường của con hải ngư bị ô nhiễm. Sau khi tà trùng bùng phát quy mô nhỏ trên quần đảo, đạo hữu lại là đưa tin tức quan trọng cho chúng ta, trợ giúp hai hòn đảo chúng ta đang đóng giữ tránh được tổn thất to lớn. Lần này chúng ta đến đây, chủ yếu là để bày tỏ lòng cảm kích của mình với đạo hữu. Biết đạo hữu yêu thích linh thực, nên hai người chúng ta đã tìm kiếm một phen, cuối cùng cũng tìm được ba cây non linh thực tam phẩm.”

Thạch Trọng nói xong, đã nhanh chóng lấy một cái bình ngọc trong suốt từ trong túi trữ vật ra, trong bình ngọc có chứa hơn một nửa nước biển nồng đậm linh khí, phần đáy bình có ba cây san hô màu tím nhạt.

“Đây là linh thực tam phẩm Tử Ngọc San Hô, mọc dưới đáy biển, cực kỳ cứng rắn, có thể dùng làm nguyên liệu chế tạo pháp khí, sau khi nghiền nát thành bột san hô cũng có thể dùng làm nguyên liệu luyện đan. Đây chỉ là một chút thành ý, mong Lục đạo hữu nhận lấy.” Thạch Trọng trịnh trọng nói.

“Vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Lục Huyền chắp tay mỉm cười.

“Còn một chuyện khác nữa. Trước đó Lục đạo hữu đã nhờ hai chúng ta đi nghe ngóng về chuyện về linh dịch tam phẩm, hiện giờ cũng có kết quả rồi. Chúng ta đã tìm được ba nơi có khả năng ẩn chứa linh dịch tam phẩm, hai trong số đó còn chưa xác nhận được là thật hay giả, chỉ có một nơi đã xác nhận được, bên trong thực sự có Tụy Linh Chân Dịch tam phẩm.”

“Ồ? Cụ thể là ở đâu? Có thể nói cho tại hạ biết không?” Trong mắt Lục Huyền lóe lên một tia hiếu kỳ.

“Tại một hòn đảo nhỏ vô danh ở chỗ sâu trong Vô Ngần Hải, cách quần đảo này chừng hai nghìn đến ba nghìn dặm, trên đảo có phân bố rất nhiều loại hải thú tam phẩm. Nếu Lục đạo hữu rảnh rỗi, cũng có thể kết bạn với chúng ta, ba người chúng ta cùng nhau đi săn yêu thú đoạt bảo. Ba tu sĩ Trúc Cơ xuất thân đại tông, đương nhiên sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay.” Thạch Trọng vô cùng tự tin nói.

“Chuyện này…” Trên mặt Lục Huyền hiện lên tia do dự: “Thật không dám giấu giếm hai vị đạo hữu, trong sự kiện Huyết Ngưng Âm Trùng trước đó, trên Không Minh Đảo bên này từng xuất hiện một con Trùng Vương có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Vì vậy, ta nghi ngờ có ít nhất là một tên tà tu cường đại đang ẩn núp trên quần đảo này. Bởi vậy quãng thời gian gần đây, ta đã quyết định sẽ cố gắng hết mức để không đi ra ngoài, chỉ đành chờ đợi cơ hội tiếp theo, sẽ đi thu hoạch Tụy Linh Chân Dịch kia sau vậy.”

“Lục đạo hữu cẩn thận quá mức rồi. Với tâm tính này của ngươi, thì tu vi làm sao có thể tinh tiến được? Ngươi làm sao có thể tranh đoạt cơ duyên với những tu sĩ khác đây?” Thạch Trọng nghe vậy, trong giọng nói có phần bất lực đáp.

“Dù đi chuyến này có đụng phải tà tu tà ma đi chăng nữa, thì dựa vào tu vi thực lực của ba người chúng ta, chỉ sợ kẻ xui xẻo chính là bọn họ.”

“Không còn cách nào khác, ta chỉ là một Linh thực sư phổ thông, may mắn lắm mới đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, nên cả thuật pháp lẫn các loại phù lục pháp khí trong tay đều cực kỳ tầm thường, cũng chỉ có thể thận trọng làm việc mà thôi.” Lục Huyền có chút tự giễu trả lời.

“Thạch đạo hữu, mỗi người đều có chí hướng khác nhau, không thể cưỡng cầu được.” Nữ tu sắc sảo Chu Băng Vũ đang ngồi một bên, chợt từ tốn nói.

Dù hai người không thể hiểu được suy nghĩ và hành động của Lục Huyền, nhưng cũng không ép buộc hắn phải cùng mình đi thăm dò bí cảnh, sưu tầm bảo vật.

“Thạch đạo hữu và Chu đạo hữu đều có tu vi bất phàm, cùng với rất nhiều bảo vật trong tay, không có ta đi theo kéo chân, khẳng định là chuyến săn giết hải thú này của hai người sẽ nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều. Không bằng như vậy đi, hai vị đạo hữu có thể cùng nhau đi tìm kiếm hòn đảo nhỏ kia và săn giết hải thú. Nếu lấy được Tụy Linh Chân Dịch, ta sẽ dùng vật này để trao đổi với hai vị, ý hai vị thế nào?” Nói xong, trên tay Lục Huyền đã lặng lẽ xuất hiện một cái bầu hồ lô lốm đốm chấm xanh.

Đôi mắt của hai người Thạch Trọng đồng thời nhìn chằm chằm vào mặt ngoài của trái hồ lô xanh kia, bọn họ có thể cảm nhận được một tia kiếm ý sắc bén đâm thẳng vào mặt.

Lục Huyền nhẹ nhàng lắc lư trái bầu, khiến cho âm thanh kiếm ngân mơ hồ truyền từ bên trong hồ lô ra ngoài, tựa như đang có hàng loạt luồng kiếm khí không ngừng xao động ở bên trong.

“Đây là?” Hai người Thạch Trọng tò mò nhìn Dưỡng Kiếm Hồ Lô trong tay Lục Huyền.

“Đây là linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nó được chính tay ta trồng ra, có phẩm chất cực tốt. Mặc dù không phải sản phẩm đặc biệt của tông môn, nhưng nó cũng không phổ biến ở những nơi khác, bên trong uẩn dưỡng kiếm khí vô hình, tính sát phạt rất mạnh, không thua kém phần lớn phi kiếm tam phẩm. Nếu hai vị đạo hữu lấy được Tụy Linh Chân Dịch, ta sẽ dùng Dưỡng Kiếm Hồ Lô này để trao đổi với hai vị, ý hai vị thế nào?” Lục Huyền tung Dưỡng Kiếm Hồ Lô lên không trung, thỉnh thoảng lại có những luồng kiếm khí nhỏ bé từ bên trong hồ lô thẩm thấu ra ngoài.

Chương 442: Bí Cảnh Xuất Thế!

Cả hai vừa được chứng kiến điểm thần kỳ của Dưỡng Kiếm Hồ Lô, trong lòng đã động tâm lắm rồi.

Lần này bọn họ qua đây, vừa có ý muốn báo đáp ân tình của Lục Huyền, vừa có ý mời hắn cùng đến hòn đảo nhỏ vô danh kia để săn giết yêu thú, sưu tầm các loại cơ duyên bảo vật như Tụy Linh Chân Dịch, mặc dù Lục Huyền uyển chuyển từ chối, nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn đến hai người.

Hơn nữa, dù cùng cấp bậc nhưng rõ ràng là giá trị của Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm này lớn hơn Tụy Linh Chân Dịch kia.

"Lục đạo hữu định dùng Dưỡng Kiếm Hồ Lô này để trao đổi Tụy Linh Chân Dịch sao? Làm như vậy ngươi sẽ phải chịu thiệt kha khá đấy." Thạch Trọng lên tiếng nhắc nhở.

"Không sao không sao, hai vị đạo hữu không quản cực khổ vượt nghìn dặm đường xa, mạo hiểm phiêu lưu lấy cho ta Tụy Linh Chân Dịch tam phẩm, ta chịu thua thiệt một chút cũng không sao cả." Lục Huyền híp mắt cười nói.

"Được, vậy Lục đạo hữu hãy chờ tin vui của chúng ta, hai chúng ta nhất định sẽ lấy được Tụy Linh Chân Dịch mang về cho đạo hữu." Thạch Trọng và Chu Băng Vũ dứt khoát hứa hẹn với Lục Huyền.

Hai người bọn họ cũng không ở lại tiểu viện của Lục Huyền quá lâu. Sau khi nói chuyện phiếm một hồi, trao đổi vài

ba điều tâm đắc trong khi tu hành, cũng như những gì bọn họ hiểu biết về quần đảo, cả hai đã cùng nhau rời đi rồi.

Lục Huyền nhìn bóng dáng hai người ngự kiếm nhanh chóng biến mất ở phía chân trời, ý cười trên mặt càng sâu.

"Để tu sĩ khác giúp mình lấy được vật mình cần, lại dùng bảo vật trong tay mình đi trao đổi với họ, coi như ta vừa mở khóa được một loại thủ đoạn mới rồi. Cũng không còn cách nào khác cả, tuy trong tay ta có nhiều bảo vật, thủ đoạn phong phú, nhưng bản thân vẫn chỉ là một tên Linh thực sư yếu ớt bất lực, vẫn nên cố gắng khiêm tốn rúc ở trong linh điền là tốt nhất." Lục Huyền nghĩ thầm.

Vận dụng chiêu này có thể đạt được vật mình mong muốn, lại không phải gánh chịu bất cứ nguy hiểm gì, thứ hắn phải trả chỉ là Dưỡng Kiếm Hồ Lô do mình bồi dưỡng ra thôi.

Trên người hắn rất nhiều bảo vật, nhưng thứ thích hợp để mang ra trao đổi với hai người Thạch Trọng lại không nhiều lắm.

Phong Lôi Kiếm, các loại kiếm phù tứ phẩm như Đại Nhật Kiếm phù, Ẩn Linh Sưởng, Phong Nhạc Ngọc Ấn đều có tác dụng lớn với hắn, không thể mang ra trao đổi. Về phần Dẫn Hồn Đăng, Thiên Tránh Quỷ Diện, Huyền Âm Đan, đúng là mấy thứ này có đủ giá trị, nhưng lại là vật âm tà, tùy tiện lấy ra có thể khơi dậy hoài nghi từ hai người đối diện.

Mà Dưỡng Kiếm Hồ Lô, trước mắt thì tác dụng của nó có phần không đáng chú ý đối với Lục Huyền, cộng thêm hiện nay, trong động phủ tại Thiên Kiếm Tông vẫn còn trồng ba cây, chờ chúng nó thành thục, ít nhất hắn cũng thu hoạch được hơn chục bầu, cho nên tiêu hao một phần cũng không đau lòng.

Mặc dù giá trị của trái hồ lô này cao hơn Tụy Linh Chân Dịch mà hắn muốn có, nhưng không thể làm khác hơn được. Dù sao hắn cũng là ngươi đi cầu cạnh đối phương, nếu dùng vật ngang giá trị hoặc giá trị thấp hơn đi trao đổi, đương nhiên là hai người Thạch Trọng sẽ không đồng ý.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là bề nổi của vấn đề mà thôi, chứ đối với Lục Huyền, ngoài giá trị của chính Tụy Linh Chân Dịch ra, nó còn có giá trị đính kèm cực kỳ quý giá. Thứ này có thể dùng làm nguyên liệu đi bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm, nghĩa là sẽ có đóng góp to lớn vào phần thưởng phong phú của quầng sáng sau khi thu hoạch linh thực.

Phần thưởng của Huyền Trùng Đằng tứ phẩm đã như vậy rồi, thì Long Hài Thảo ngũ phẩm sẽ đến mức nào đây?

"Hai người Thạch Trọng kiếm được Dưỡng Kiếm Hồ Lô, ta kiếm được quầng sáng phần thưởng, coi như đôi bên cùng có lợi." Lục Huyền vui vẻ nghĩ.

…

Ở chỗ sâu bên trong Vô Ngần Hải.

Những cơn sóng cuồn cuộn động trời dâng lên, thỉnh thoảng lại có những con hải thú khổng lồ cao hàng chục trượng vọt ra khỏi biển sâu, thỏa thích nô đùa.

Đột nhiên, linh khí trên mặt biển dao động kịch liệt, thậm chí ở nơi này còn xuất hiện một vòng xoáy lớn đến vô biên vô hạn. Ngay sau đó, một bức tường nước dài hơn trăm dặm đột ngột nổi lên từ trong xoáy nước.

Bức tường nước kia liên tục nhấc cao, nó nhanh chóng hình thành một hòn đảo cao hàng ngàn trượng. Xuyên qua bức tường nước dày nặng ấy, người ta có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa cung điện vĩ đại ở bên trong.

Trên bề mặt tường nước có rất nhiều con Giao Long hư ảo đang bay lượn xung quanh, thanh thế mạnh mẽ, dù cách xa mấy trăm dặm cũng có thể trông thấy.

"Cái… Cái gì thế kia?"

"Chẳng lẽ có bí cảnh xuất thế?"

"Nhanh nhanh nhanh! Nhân lúc chưa có tu sĩ chú ý tới, mau đến hòn đảo, đi tiên phong nắm bắt cơ duyên."

Rất nhiều tu sĩ ở vùng biển lân cận trông thấy cảnh tượng này, hồi lâu sau trong lòng vẫn không thể bình tĩnh được.

Dị tượng như vậy cho thấy hòn đảo đằng sau bức tường nước kia không hề tầm thường. Nếu có thể giành được tiên cơ, tiến vào trong đó trước, nhanh tay thu hoạch cơ duyên lớn, nói không chừng bọn họ có thể một bước lên mây, bay vọt lên trời!

Nghĩ đến đây, chỉ trong nháy mắt, hầu hết các tu sĩ đều đánh mất lý trí của mình, bất chấp bản thân chỉ có tu vi Luyện Khí cấp thấp hoặc trung cấp, một mực lao về phía bức tường nước rộng lớn kia như con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa.

"Xuất hiện rồi." Trên đảo đá, một tu sĩ mặc huyết bào bay ra khỏi cái hang động u ám lúc trước, cảm nhận được dao động linh khí cực mạnh, gã lập tức nhìn về phía hòn đảo vừa xuất hiện trong bức tường nước kia, tự lẩm bẩm một mình.

"Khẳng định là bên ngoài bí cảnh có rất nhiều trận pháp cấm chế, muốn xông vào trong đó phải chuẩn bị cho thật tốt mới được. Thanh thế lớn như vậy, đoán chừng sẽ có không ít tu sĩ Trúc Cơ trên đảo tới thăm dò." Cánh tay mềm mại không xương của tu sĩ thấp bé không ngừng phân chia ra, cuối cùng đã biến thành những sợi xúc tu mềm nhũn chui vào trong ngôi mộ xám xanh dưới đất, lần lượt moi những bộ thi khôi màu xám tro ra.

“Hai người chúng ta đều có cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, còn phải chuẩn bị cái gì nữa? Coi như toàn bộ đám tu sĩ Trúc Cơ trên quần đảo này liên hợp lại, cũng chưa chắc đã đối phó được hai chúng ta. Tới một tên giết một tên, tới hai tên giết một đôi, vừa vặn báo thù cho Huyết Ngưng Âm Trùng Vương của ta.” Tu sĩ huyết bào hừ lạnh.

…

Trong tiểu viện, kiếm quang tung hoành, thỉnh thoảng lại có tiếng rít gió xen lẫn với tiếng sấm nổ tưng bừng.

Lục Huyền đang vung Phong Lôi Kiếm, luyện tập kiếm quyết.

Bởi vì tư chất hắn có hạn, thời gian tu luyện lại ngắn ngủi, nên ngay cả khi đã thi triển rất nhiều lần trong quá trình bồi dưỡng Kiếm Thảo tương ứng, thì《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》 và 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》của hắn vẫn đang dừng lại ở giai đoạn nhập môn, cả uy năng của kiếm quyết lẫn tốc độ thi triển và độ trôi chảy đều không đạt yêu cầu.

Về phần 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, độ khó tu luyện môn này tương đối thấp hơn một chút, hắn lại sử dụng kiếm quyết để bồi dưỡng Kiếm Thảo được mấy năm rồi, cộng thêm kiếm ý từng nhận được từ bên trong quầng sáng của Kiếm Thảo tương ứng, nên năng lực điều khiển lĩnh ngộ của Lục Huyền về nó cũng được coi là sâu sắc thấu đáo.

Chương 443: Gió Nổi Lên Rồi!

Khi phối hợp với Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, chúng còn có thể bổ sung để tăng thêm sức mạnh cho nhau hơn.

Phong Lôi Kiếm được trang bị Phong Lôi chi lực cường đại, khi vung lên sẽ có hắc phong quanh quẩn, sấm chớp rền vang, ngay cả khi sử dụng loại kiếm ý khác nhau để thi triển, nó cũng cho ra các loại đặc tính thần kỳ.

Khi dùng Xuân Vũ kiếm quyết: kiếm ý rả rích, hắc phong ôn hòa, dù im hơi lặng tiếng vẫn có thể chậm rãi ăn mòn tận xương, thỉnh thoảng kiếm thế phát sinh biến hóa, sẽ mang theo tiếng sấm nổ giòn vang, công kích lao nhanh như tia chớp.

Khi dùng Hạ Nhật kiếm quyết, cuồng phong gào thét, tựa như có một mảnh mây đen lấn áp thành trì, kèm theo sấm rền chớp giật, bên trong kiếm ý cuồng bạo đang ẩn giấu một kích kinh thiên.

Khi dùng Thu Phong kiếm quyết, hắc phong và kiếm ý trực tiếp hòa làm một thể, tạo nên một mảnh hiu quạnh tiêu điều, ẩn chứa sát khí.

Khi dùng Đông Tuyết kiếm quyết, bản thân kiếm ý đã ớn lạnh đến thấu xương, lại cộng thêm hắc phong hiu hiu thổi, có thể bất thình lình làm chậm lại quá trình chuyển động của cơ thể kẻ địch, gần như có thể đông cứng được thần hồn, thậm chí cả linh lực lôi điện cũng ẩn chứa khí tức âm hàn.

Lục Huyền càng múa càng lưu loát tự nhiên, bốn loại kiếm quyết hoán đổi vô cùng mượt mà nhuần nhuyễn, hắc phong

trên thân Phong Lôi Kiếm cũng càng ngày càng nồng đậm hơn.

Cuối cùng, một tiếng "Choeng" vang lên, hắn trực tiếp cắm Phong Lôi Kiếm vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm.

Kiếm khí xao động, cuồng phong loạn vũ.

"Gió nổi lên rồi."

Trong tiểu viện, một tấm phù lục màu trắng nõn vừa dừng lại bên ngoài trận pháp, run rẩy không ngừng.

Lục Huyền cảm nhận được bên ngoài có động tĩnh, linh thức đảo qua, lại dùng linh lực dẫn dắt để tấm phù lục nọ bay về phía mình.

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ bên trong tấm phù lục: "Lục đạo hữu, là ta đây. Ta và Chu đạo hữu đã tìm được Tụy Linh Chân Dịch tam phẩm trên hòn đảo nhỏ vô danh kia rồi. Khi chúng ta định trở về, lại đột nhiên cảm nhận được nguồn linh lực dị thường vừa bộc phát ở đâu đó ngay trong vùng biển, chúng ta lập tức chuyển hướng nửa đường, đến cuối cùng, đã phát hiện ra một bức tường nước khổng lồ ở trong hải vực. Hình như đằng sau bức tường nước này đang ẩn giấu một cái bí cảnh. Vì vậy, ta đặc biệt mời đạo hữu đến đây, chúng ta cùng nhau đi thăm dò bí cảnh. Lục đạo hữu, cơ duyên hiếm có, đừng nên bỏ lỡ."

Ở câu cuối cùng, Thạch Trọng vô cùng thấm thía nói. Gã cũng không lo lắng chuyện Lục Huyền gia nhập sẽ làm ảnh hưởng đến thu hoạch của mình.

Hiện giờ, tất cả tu sĩ ở hải vực xung quanh đều biết đến sự xuất hiện của bí cảnh rồi, theo thời gian trôi qua, càng ngày sẽ càng nhiều tu sĩ Trúc Cơ biết đến nó, mà Lục Huyền có thân phận tương tự với gã, giữa hai bên lại có chút giao tình nhất

định, mấy người bọn họ cùng nhau chung sức, khả năng thu được cơ duyên trong bí cảnh sẽ cao hơn.

"Đáng tiếc, đến cuối cùng vẫn là chân tình gửi sai chỗ." Lục Huyền cảm khái một câu, hắn cân nhắc thoáng qua rồi khéo léo từ chối: "Xin lỗi Thạch đạo hữu, tạm thời ta chưa có ý định đi thăm dò bí cảnh. Nếu sắp tới có suy nghĩ, ta sẽ liên hệ với hai vị đạo hữu đầu tiên."

Đối với bí cảnh đột nhiên xuất hiện trong Vô Ngần Hải này, bảo Lục Huyền không hề nghĩ tới, đó là chuyện không thể. Nhưng có quầng sáng tồn tại, hắn không cần phải làm giống như những tu sĩ bình thường khác, phải sốt sắng xông tới tranh giành một phần cơ duyên kia đến đầu rơi máu chảy, thậm chí còn vì vậy mà bỏ cả tính mạng như bọn họ.

"Chờ thực lực lớn mạnh hơn chút nữa, lại nghe ngóng bên trong bí cảnh không có uy hiếp mạnh mẽ nào, ta có thể đồng ý đi xem một chút." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Tin đồn về bí cảnh khổng lồ vừa mới xuất hiện bên trong Vô Ngần Hải ngày càng được lan truyền nhanh chóng.

Ngày hôm sau, Tống Dục đã đến cửa thỉnh giáo.

"Lục sư thúc, không biết ngài đã nghe nói đến bí cảnh vừa xuất hiện ở ngoài biển chưa?" Vừa bước vào trong tiểu viện của Lục Huyền, Tống Dục đã gấp đến không thể chờ đợi nổi, vội vàng hỏi luôn.

"Ta có nghe qua, làm sao? Ngươi muốn đi chia một chén canh à?"

"Đúng là ta đang có ý đó." Tu sĩ nho nhã kia thành thật thừa nhận.

Biết Lục Huyền chỉ nghe nói qua về chuyện này, lão vội vàng lấy một tấm Thủy Kính phù nhị phẩm ra khỏi túi trữ vật:

“Sư thúc, trên tấm Thủy Kính phù này có ghi chép lại một số hình ảnh có liên quan đến bí cảnh, mời sư thúc xem xét.”

Một tia linh lực được rót vào bên trong Thủy Kính phù, hình ảnh rõ ràng về bí cảnh nhanh chóng hiện ra trước mặt Lục Huyền. Chỉ thấy một bức tường nước đồ sộ không biết dài bao nhiêu dặm, trên tường nước có rất nhiều con Giao Long cự thú hư ảo đang vui vẻ bay lượn, có thể mơ hồ nhìn thấy đằng sau bức tường nước kia, còn có một hòn đảo cao ngất và một tòa cung điện toạ lạc ngay trên đảo.

Bên ngoài tường nước có hàng trăm hàng nghìn những đốm đen có kích cỡ tương đương với con kiến, khi ngưng thần nhìn kỹ, mới nhận ra đó là những tu sĩ đang không ngừng bay tới bay lui.

“Nhiều người như vậy, trong nhóm này không hề thiếu tu sĩ Trúc Cơ trên đảo, thậm chí còn bao gồm những tu sĩ cường đại từ nơi khác nghe được tin tức mà chạy tới nữa. Tống gia các ngươi dựa vào cái gì để đi đoạt cơ duyên với đám người này?”

Mặc dù quần đảo nơi Không Minh Đảo này tọa lạc khá là nghèo nàn, linh khí mỏng manh, tin tức bế tắc, nhưng vẫn có không dưới mười tu sĩ Trúc Cơ. Hơn nữa sau khi tin tức này đã được lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ hấp dẫn những tu sĩ từ nơi khác tìm đến, chỉ cần nói đến đây thôi cũng có thể tưởng tượng được số lượng tu sĩ Trúc Cơ sẽ có mặt bên trong bí cảnh nhiều đến mức nào rồi.

Tống Dục ngượng ngùng cười.

Tống gia ở Không Minh Đảo, nếu không phải có Lục Huyền cảnh giới Trúc Cơ, xuất thân đại tông môn đi tới đóng giữ, thì có lẽ thực lực của gia tộc này sẽ đứng cuối bảng, quả thật không đủ sức đi cạnh tranh với các tu sĩ, thế lực khác.

“Nhưng đây là cơ hội nghìn năm khó gặp, cứ bỏ qua như thế thì thật đáng tiếc.” Lão không nhịn được, lại nói với Lục Huyền.

“Không phải ta bảo ngươi không nên đi tìm kiếm cơ duyên ở bí cảnh kia, ta chỉ hy vọng ngươi có thể kiên nhẫn lại một chút. Phía trên bức tường nước này, cho thấy rõ rệt trận pháp cấm chế vòng ngoài bí cảnh. Bây giờ ngươi đến đó, sẽ chỉ tiêu hao sinh lực của mình giống như một con ruồi không đầu mà thôi. Cứ chờ đợi thêm, chờ đến khi nào thế cục rõ ràng hơn, rồi đi cũng không muộn.”

“Vâng, Lục sư thúc nói chí phải.” Tống Dục nặng nề gật đầu, lão cũng phải công nhận Lục Huyền nói đúng. Nhưng ngay khi nghĩ đến tình huống bí cảnh có thể bị phá giải bất cứ lúc nào, sau đó đống cơ duyên bảo vật bên trong sẽ bị những tu sĩ khác hốt sạch, là trong lòng lão lại có cảm giác sốt ruột hệt như đang có hàng trăm cái móng vuốt không ngừng cào nát trái tim.

Sau khi tạm biệt Lục Huyền, lão thất thểu đi về, dáng vẻ suy tư, không ngừng cân nhắc thiệt hơn, lo được lo mất.

Lục Huyền thấy vậy, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng đó là chuyện của đối phương, còn hắn vẫn tiếp tục đi dò xét trong linh điền, xem kỹ và bồi dưỡng từng gốc linh thực.

Chương 444: Trúc Cơ Trung Kỳ!

…

Trọng Ninh Đảo.

“Trời phù hộ Ninh gia ta! Trời phù hộ Ninh gia ta!” Trong một gian đại sảnh xa hoa, Ninh Đức Sơn tướng mạo âm độc không nhịn được, lập tức ngửa mặt lên trời than thở.

Dưới chân lão là Ninh phu nhân có với thân hình có lồi có lõm đang nằm sấp xuống đất, để lộ ra những đường cong hoàn hảo.

“Chúc mừng lão tổ! Cuối cùng Ninh gia cũng có cơ hội nghịch thiên cải mệnh!” Nàng ta khẽ ngẩng đầu, hơi thở như lan, dịu dàng đáng yêu nói.

“Đúng vậy, bí cảnh xuất hiện nghĩa là chúng ta có cơ hội lật ngược ván bài này. Chỉ cần nắm bắt được nó, Ninh gia sẽ vượt qua thời kỳ suy tàn, một lần nữa khôi phục lại uy phong năm xưa.” Bàn tay như diều hâu của lão giả nham hiểm nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm trắng như tuyết của Ninh phu nhân, hung tợn đáp.

Thời gian gần đây, Ninh gia luôn gặp rắc rối. Sau khi bọn họ ra quyết định gieo rắc Vô Tương Tảo ngoài ý muốn có được vào trong vùng biển nuôi dưỡng linh ngư ở Không Minh Đảo, vốn tưởng rằng bản thân có thể thần không biết quỷ không hay dẫn linh ngư vào thủy vực nhà mình, ai ngờ, ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, Tống gia của Không Minh Đảo không xảy ra chuyện gì, ngược lại là Trọng Ninh

Đảo của bọn họ không hiểu sao lại xuất hiện lượng lớn Vô Tương Tảo, gần như toàn bộ linh ngư vốn đang sống bình thường trên đảo đều bị chúng xua đi nơi khác để sinh sôi nảy nở cả rồi.

Tưởng đến đây, Ninh gia đã đủ xui xẻo, nhưng họa không chỉ đến một lần, tại sự kiện tà trùng xâm nhập trước đó, bởi vì tin tức chậm trễ, không có thời gian chuẩn bị đầy đủ, nên hàng loạt tu sĩ của Ninh gia tử vong, phải gọi là tổn thất nặng nề.

Hai chuyện lần lượt xảy ra, khiến Ninh gia vốn đã lung lay sắp đổ lại càng trở nên tồi tệ hơn. Tuy nhiên, ở thời điểm hiện tại, đã có một cơ hội đủ sức thay đổi hoàn cảnh khó khăn này. Chỉ cần bọn họ tiến sâu vào khu bí cảnh vừa mới xuất hiện kia, liều mạng cạnh tranh, từ đó thu được cơ duyên bảo vật, thì rất có thể Ninh gia sẽ vượt qua được cơn bệnh nặng kéo dài, giành được cuộc sống mới.

"Nói không chừng, ta còn có thể lấy được bảo vật gia tăng tuổi thọ ở trong đó!" Ninh Đức Sơn, tu sĩ Trúc Cơ sắp đi đến cuối cuộc đời của mình, lại lạc quan nghĩ.

…

"Lục Huyền ta có thể bước tới ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào sự cố gắng của bản thân, chăm chỉ tu hành, nỗ lực gieo trồng."

"Thủy Huỳnh Thảo, tăng tu vi cho ta!"

Lục Huyền vươn tay chạm vào một quầng sáng màu trắng, trầm giọng quát.

Lời còn chưa dứt, quầng sáng nọ đã hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào trong cơ thể hắn. Một luồng linh lực tinh thuần hùng hậu không biết sinh ra từ đâu nhanh chóng chảy trong kinh mạch.

Một vòng xoáy linh khí nho nhỏ lặng yên hình thành xung quanh thân thể hắn, đồng thời lượng lớn linh khí từ khắp nơi cũng nhanh chóng tụ tập vào trong tiểu viện, ùn ùn dung nhập vào vòng xoáy linh khí kia.

Lục Huyền trực tiếp vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, khống chế lượng lớn linh lực đang đổ vào trong đan điền. Rất nhiều linh lực tụ tập lại, rồi áp súc thành một giọt linh dịch đậm đặc linh khí, chậm rãi nhỏ giọt ở chỗ sâu trong đan điền.

Bàn tay Lục Huyền tiếp tục chạm vào từng quầng sáng màu trắng bên trong linh điền, quầng sáng lũ lượt đổ vào trong người hắn, mang đến nhiều phần thưởng như tu vi, phù lục, đan dược cho Lục Huyền.

Sau gần một năm, rốt cuộc Thủy Huỳnh Thảo được gieo trồng trong linh điền, cũng tới thời khắc thành thục. Từng giọt linh dịch nhỏ vào trong đan điền, Lục Huyền có cảm giác đan điền của mình càng ngày càng sưng phồng lên.

Đến cuối cùng, một tiếng nhỏ vang vọng, bỗng dưng đan điền lại được mở rộng ra thêm mấy lần, linh thức của hắn phóng lên cao, lại trong nháy mắt đã quay trở lại cơ thể.

"Trúc Cơ trung kỳ." Lục Huyền cảm nhận được luồng linh lực dồi dào đang cuộn trào mãnh liệt bên trong cơ thể, âm thầm cảm thán nói.

Trước khi có được quầng sáng màu trắng, hắn thực sự không dám nghĩ đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Vậy mà bây giờ, chưa đầy năm năm, hắn lại trực tiếp đột phá từ sơ kỳ đến trung kỳ, ngay cả khi đang ở bên trong Thiên Kiếm Tông, tốc độ đột phá như này cũng không hề thua kém thiên chi kiêu tử.

"Bất kể là linh lực hay linh thức, đều mạnh hơn Trúc Cơ sơ kỳ không chỉ gấp đôi. Dù cường độ nhục thân không tăng trưởng quá rõ ràng, nhưng cũng tăng cường kha khá." Lục

Huyền cẩn thận cảm nhận những biến hóa vừa phát sinh trong cơ thể sau khi đột phá.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn hơn chục quầng sáng màu trắng còn dư lại trong linh điền, lần lượt đi tới nhặt từng cái lên.

Hơn một trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, hắn lưu lại năm mươi gốc dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng, còn lại sẽ thu hoạch hết.

Vụ thu hoạch lần này khác với trước kia. Trước kia, hắn sẽ đợi cho đến khi thanh tiến độ phía dưới cây hoàn toàn được kéo đầy, mà lần này, ngay khi Thủy Huỳnh Thảo tiến vào thời kỳ thành thục, hắn đã nhanh chóng thu hoạch và gặt hái quầng sáng cùng một lúc rồi.

Hình thức gặt hái trước kia chỉ nhằm một mục đích duy nhất là muốn cho linh thực thành thục trọn vẹn, cũng như cố gắng nâng cao phẩm chất sau khi linh thực thành thục, từ đó tối đa hóa phần thưởng của quầng sáng.

Vấn đề là linh khí trên Không Minh Đảo mỏng hơn Thiên Kiếm Tông rất nhiều, nên ngay cả khi hắn cố gắng cải thiện các điều kiện khác cũng khó lòng nâng cao được phẩm chất của Thủy Huỳnh Thảo.

Hơn nữa, tâm lý của Lục Huyền cũng hoặc ít hoặc nhiều đã bị cái bí cảnh vừa xuất hiện kia ảnh hưởng, bởi vậy, hắn dứt khoát lựa chọn phương án thu hoạch toàn bộ cùng một lúc luôn.

Thu hoạch được hơn một trăm quầng sáng phần thưởng, mở ra được hơn hai mươi cái có chứa tu vi. Bởi vì phần lớn Thủy Huỳnh Thảo đều có phẩm chất phổ thông, nên tổng số phần thưởng tu vi mà chúng mang lại chỉ đạt đến hai mươi bảy năm.

Phần thưởng chủ yếu nằm trong những quầng sáng màu trắng còn lại, đều là đan dược nhị phẩm và phù lục nhị phẩm, chỉ một số ít Thủy Huỳnh Thảo có phẩm chất khá cao, mới mở ra được gói kinh nghiệm đan phương Uẩn Linh Đan và hai món pháp khí tam phẩm Thủy Hành Châu từ trong quầng sáng.

"Năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo còn lại, có thể ngưng tụ ra khoảng hai trăm hạt linh chủng. Dùng linh lực Trúc Cơ trung kỳ của ta, hẳn là đủ để bồi dưỡng chúng rồi."

Thủy Huỳnh Thảo có thể mở ra phần thưởng tu vi, nếu Lục Huyền gieo trồng số lượng lớn, tu vi của hắn sẽ từ từ tăng lên, nhưng đương nhiên, mọi chuyện cũng không quá thuận lợi như hắn mong muốn.

Muốn bồi dưỡng một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, không chỉ đơn giản là trồng nó vào trong linh điền là xong chuyện, mà trong quá trình sinh trưởng của nó, cũng cần liên tục áp dụng các loại thuật pháp trụ cột như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật và Địa Dẫn Thuật, quá trình này tiêu tốn rất nhiều thời gian cùng với linh lực, đó là chưa kể tới chuyện, hắn đang muốn trồng đến hai trăm gốc linh thực này.

Ngoài ra, bên trong động phủ của hắn vẫn còn rất nhiều linh thực phẩm cấp cao khác, mỗi loại linh thực đều có yêu cầu bồi dưỡng khác lạ và quái dị, tinh lực bị hao phí không phải con số nhỏ.

Chương 445: Địa Hỏa Tâm Liên Thành Thục!

Sau khi thu hoạch linh thực phẩm cấp cao có thể thu được bảo vật quý hiếm cấp cao, mặc dù Lục Huyền chỉ muốn yên lặng làm ruộng, nhưng người trong Tu Hành giới thân bất do kỷ, phải có đủ loại thủ đoạn và bảo vật mạnh mẽ để đảm bảo sự an toàn cho chính bản thân mình.

Thủy Huỳnh Thảo cung cấp tu vi, linh thực phẩm cấp cao khác cung cấp bảo vật, kế hoạch của hắn là tiến hành đồng bộ, hai tay đều phải nắm, còn phải nắm thật chặt chẽ mới được.

Đợt tiếp theo, hắn dự tính sẽ gieo trồng khoảng hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo, đây đã là giới hạn cao nhất có thể đạt được sau khi hắn đột phá rồi.

"Nhưng tư chất của ta quá tầm thường, không biết phải trồng bao nhiêu đợt nữa mới đến Trúc Cơ hậu kỳ đây?" Hắn âm thầm cảm thán nói.

Nếu hắn cứ tu luyện như bình thường, e rằng đến khi tuổi thọ cạn kiệt cũng không nhìn thấy hy vọng đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ có quầng sáng màu trắng mới có thể giúp cho hắn đuổi kịp, thậm chí là vượt qua những thiên tài tu luyện kia.

Tu vi đột phá, tài sản và tính mạng được đảm bảo tốt hơn, tốc độ dò xét linh điền của Lục Huyền cũng có vẻ ung dung buông lỏng hơn trước rất nhiều.

Yêu Quỷ Đằng bắt chước đi theo sau lưng hắn, nó cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của Lục Huyền, khiến những sợi

dây leo màu xám lạnh trên thân cây cũng khe khẽ lay động lên xuống có tiết tấu.

Lúc đi dọc bờ ao, một hòn đá có kích thước bằng cái chậu tắm lập tức lăn về phía Lục Huyền. Hòn đá nọ có màu đen thui, nhìn vào sẽ cảm thấy nó hơi bẩn thỉu.

Khi lăn đến dưới chân Lục Huyền, một cái đầu rùa màu xám đen đột nhiên nhô ra khỏi hòn đá, đôi con ngươi giống như hạt đậu xanh không ngừng xoay tròn, trông vô cùng hoạt bát.

"Nham Giáp Quy à, ngày nào ngươi cũng lăn qua lăn lại trong bùn, sắp biến thành một con rùa bùn rồi. Chim mập, quản con rùa này của ngươi đi, bẩn quá không nhìn nổi." Lục Huyền hướng về phía bên ngoài linh điền, hô lớn.

Một tia sáng màu xanh lóe lên, Nham Giáp Quy bị Phong Chuẩn tóm lấy, hung hăng ném "bõm" một phát xuống ao. Tuy nhìn rùa con khá là cồng kềnh phì nhiêu, nhưng nó di chuyển trên mặt nước lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Phong Chuẩn vỗ đôi cánh chim màu xanh nhạt, cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, gây ra từng con sóng lớn, tất cả đều đập vào tấm lưng đầy bùn của rùa con Nham Giáp Quy.

Dù bị sóng lớn hung hăng cọ rửa, nhưng lớp bùn cát trên lưng chú rùa nhỏ cũng không bị cuốn trôi là bao, cũng chẳng biết nó đã dùng cách gì để dính chặt đống bùn cát nọ vào trong thân thể mình.

Phong Chuẩn nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ thắc mắc, song nó cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, vừa tắm rửa cho rùa con xong đã trực tiếp bay vút đi.

Rùa nhỏ tự chơi đùa trong nước, chẳng biết từ lúc nào Thanh Giác Long Lý cũng bơi tới bên cạnh nó, con cá chép

kia khẽ nổi lên mặt nước, rồi nhẹ nhàng vẫy cái đuôi cá tuyệt đẹp của mình.

Thân thể Long Lý thon dài, động tác đẹp mắt, hai sợi râu cá màu xanh trôi bồng bềnh trong nước, cùng với chiếc sừng nhọn trên đầu càng làm tăng thêm vẻ bất phàm của nó, cũng càng khiến nó trở nên tương phản rõ rệt với con Nham Giáp Quy vừa đen vừa lem nhem ở bên cạnh.

Khác với lần đầu tiên vừa chạm gặp đã giương cung bạt kiếm, đến bây giờ, hai con linh thú này ở chung với nhau trong ao nước nhỏ, cực kỳ hòa hài. Thậm chí Thanh Giác Long Lý còn mơ hồ có một chút cảm tình với Nham Giáp Quy.

"Nhìn bề ngoài, có vẻ như con Thanh Giác Long Lý này hơi bị thảo mai à nha…" Lục Huyền trông thấy cảnh tượng trước, trong lòng không khỏi bật cười.

Hắn cũng không để ý tới tình bạn hời hợt, có chút bằng mặt mà không bằng lòng của Thanh Giác Long Lý và Nham Giáp Quy nữa, lại tiếp tục đi dò xét đám linh thực bên trong linh điền.

Hắn đi tới hang động dưới lòng đất.

Địa Hỏa Tâm Liên vẫn tùy ý để mặc cho dòng dung nham cực nóng gột rửa thân thể mình, thân rễ như được tạo thành từ rất nhiều những khối tinh thể màu hồng bất quy tắc của nó đang nhẹ nhàng lắc lư trong dung nham, mấy cái lá sen cũng lung lay theo. Có thể nhìn thấy hơn chục hạt sen màu đỏ nhạt nhô lên cực kỳ rõ ràng phía trên đài sen màu đỏ đậm.

"Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm thành thục rồi." Lục Huyền nhìn thanh tiến độ bán trong suốt nằm ngay bên dưới cây hoa sen đã hoàn toàn tràn đầy, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Hắn đưa linh lực qua, trực tiếp dùng linh lực để kéo Địa Hỏa Tâm Liên đến trước mặt mình. Ngay sau đó, bàn tay hóa

thành ngọc lưu ly, trực tiếp bẻ đài sen màu đỏ đậm mà không quan tâm đến chút dung nham nóng bỏng còn sót lại phía trên Địa Hỏa Tâm Liên.

Hắn ngưng tụ tâm thần vào trong hạt sen màu đỏ nhạt, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Linh thực Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, sinh trưởng ở trong hoàn cảnh dung nham cực nóng, có thể bồi dưỡng bằng các loại thuật pháp hệ hỏa từ nhị phẩm trở lên.】

【Sau khi hạt sen chín muồi, có thể tinh lọc khí tức ô nhiễm vẩn đục trong cơ thể tu sĩ, giảm bớt nguy cơ dị hóa cho tu sĩ, đồng thời cũng có thể chống đỡ tà ma tập kích trong một thời gian nhất định, ăn lâu ngày còn có thể trợ giúp tu sĩ tăng cường linh thức.】

【Lá sen và thân rễ có thể dùng làm tài liệu luyện chế một số loại đan dược phẩm cấp cao.】

"Phẩm chất tốt, cũng coi như không tồi. Có thể tinh lọc khí tức nhiễm bẩn, giảm bớt nguy cơ dị hoá, dùng nhiều lần còn có thể tăng cường linh thức cho tu sĩ, không hổ là linh thực tứ phẩm."

Trong quá trình tu luyện và sinh hoạt, tu sĩ khó mà tránh khỏi sẽ nhiễm phải một chút linh khí vẩn đục. Nếu không loại bỏ được, chỉ e thứ này sẽ gây ra hậu quả khó lường khi đột phá cảnh giới. Đặc biệt là với những tu sĩ săn giết tà ma thời gian dài, trên người còn vương đủ loại âm khí, sát khí, khí tức ô uế, nếu không tinh lọc kịp thời, sẽ có nguy cơ sa đọa dị hóa.

Mà hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm có thể giải quyết mấy vấn đề này rất tốt.

Đó là chưa kể, nó còn có tác dụng nâng cao linh thức cho tu sĩ.

Bảo vật có thể tăng cường linh thức ở trong Tu Hành giới đều cực kỳ hiếm thấy, Lục Huyền bồi dưỡng linh thực nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thu hoạch được một gốc linh thực thành thục thuộc loại này.

“Cuối cùng cũng có thể tăng cường linh thức cho mình rồi.” Lục Huyền cảm thán nói.

Phải biết rằng, cường độ nhục thân, bảo vật thuật pháp của hắn đều mạnh hơn tu sĩ cùng cấp rất nhiều, chỉ có linh thức vẫn dừng ở mức trung bình biết bao năm, thu hoạch mấy hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên này, xem như đã bồi bổ đúng mục tiêu rồi.

“Toàn thân Địa Hỏa Tâm Liên đều là bảo bối. Hạt sen, lá sen, thân rễ, hoa sen đều có những công dụng riêng.” Lục Huyền thầm cảm thán một câu, nhưng vào thời điểm hiện tại, mục tiêu quan trọng nhất của hắn vẫn là mở quầng sáng sau khi Địa Hỏa Tâm Liên thành thục.

Chỉ thấy một quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy sáng, đang lơ lửng phía trên hồ dung nham nóng hầm hập.

Lục Huyền hít một hơi thật sâu, cảm giác chờ mong trong lòng thoáng dịu đi một chút, sau đó hắn đưa tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng. Gần như ngay lập tức, một đóa hỏa diễm màu trắng tinh khiết được ngưng tụ từ vô số những đốm sáng nhỏ xíu đã phun ra từ bên trong quầng sáng và hòa vào cơ thể Lục Huyền.

Chương 446: 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》

【Thu hoạch một gốc Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》.】

Một ý niệm lóe lên trong đầu hắn, theo sau đó là một quyển sách ngọc ánh vàng rực rỡ nảy lên trong tay. Cuốn sách ngọc này có màu vàng kim, chỉ thoáng thay đổi góc độ một chút, ánh sáng khúc xạ màu vàng óng ánh sẽ lập tức dâng trào, khi cầm trong tay còn có thể cảm nhận được một chút nóng bức khó tả.

Lục Huyền nhẹ nhàng mở sách ra, một tiếng kêu to đầy oai phong trực tiếp truyền đến, trong mắt hắn xuất hiện một con Xích Cước Kim Ô.

Một luồng hỏa diễm mang hai màu trắng và vàng mơ hồ bùng cháy trên thân Kim Ô, trông nó rất sống động, có cảm giác con chim này có thể bay ra khỏi cuốn sách ngọc bất cứ lúc nào nó muốn vậy.

Lục Huyền chăm chú nhìn vào nó, đột nhiên lại cảm nhận được một luồng nhiệt lượng thiêu đốt tự nhiên sinh ra từ đáy lòng. Hắn lập tức ngưng tụ tâm thần lên cuốn sách ngọc màu vàng óng ánh nọ, thông tin về nó nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

【Bảo vật ngũ phẩm 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, trong cuốn sách ngọc này có phong ấn một luồng tàn hồn Kim Ô, đã được tế luyện thành một bức tranh dùng để quan tưởng

về Kim Ô. Ngày đêm ngưng thần quan tưởng, có thể lĩnh ngộ được thần thông Thuần Dương Chân Hỏa.】

【Thuần Dương Chân Hỏa, hỏa diễm chí dương chí cương, có thể đốt cháy vạn vật trong thiên địa, có tác dụng khắc chế tự nhiên đối với các loại tà ma.】

【Đồng thời 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 cũng có thể được sử dụng như một món pháp khí, chỉ cần khống chế tàn hồn của Kim Ô trong sách ngọc bay ra công kích đối thủ, là có thể dễ dàng chém giết phần lớn các tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.】

【Phóng thích tàn hồn Kim Ô sẽ phải tiêu hao một lượng lớn linh lực, sau khi tàn hồn quay trở lại sách ngọc, muốn bổ sung, lại cần hấp thu hỏa diễm chí dương.】

"Bảo vật ngũ phẩm! Có thể lĩnh ngộ thần thông Thuần Dương Chân Hỏa!" Một cảm giác kinh ngạc đến mừng rỡ như điên mãnh liệt dâng lên trong lòng Lục Huyền.

Có thể nói, tác dụng của cuốn sách ngọc màu vàng óng này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn rồi.

Thông qua quan tưởng thứ này, có thể lĩnh ngộ được thần thông – thứ chỉ tu sĩ Kết Đan mới có thể nắm giữ được, đã vậy tu sĩ sở hữu cuốn sách nọ còn có thể khống chế tàn hồn Kim Ô đã bị phong ấn bên trong, trực tiếp lao ra ngoài công kích như một món pháp khí ngũ phẩm bình thường.

"Đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, tu vi đề thăng trên diện rộng, đã gia tăng thêm một chút khả năng rút lui khỏi bí cảnh một cách an toàn của ta rồi. Bây giờ lại có thêm bảo vật ngũ phẩm 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 trong tay, có thể phóng thích tàn hồn của Kim Ô bên trong ra, vậy là lại một lần nữa nâng cao trình độ an hoàn của ta khi ở bên trong bí cảnh. Ừm, hiện tại ta đã nắm chắc tới chín mươi bảy phần trăm rồi,

còn thiếu mỗi Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm thôi.” Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Đôi mắt hắn dán chặt vào bức tranh quan tưởng Kim Ô trên sách ngọc, phảng phất như đang trông thấy một khối hỏa cầu khổng lồ trực tiếp che khuất bầu trời. Khối hỏa cầu ấy tỏa ra ánh hào quang vạn trượng, làm đôi mắt hắn khẽ nhói đau.

“Không hổ là thần thông, dựa vào linh lực và thần hồn hiện nay của ta, muốn tu luyện nó vẫn còn hơi miễn cưỡng.” Hắn nhắm chặt mắt lại. Ngay lập tức, một lượng lớn linh lực đã tràn vào bên trong sách ngọc.

Theo quá trình linh lực được truyền vào càng ngày càng nhiều, những đường vân tựa như gân mạch của con Xích Cước Kim Ô được vẽ trong sách cũng ngày càng rõ ràng hơn, có cảm giác Lục Huyền chỉ cần động tâm niệm, là nó sẽ bay ra từ trong sách.

“Thứ này đòi hỏi quá nhiều linh lực, dựa vào linh lực dự trữ hiện tại của ta, chỉ một lần thả tàn hồn Kim Ô sẽ tiêu hao hơn một nửa. Chỉ nên sử dụng vào thời khắc mấu chốt nhất mà thôi.”

Ở trong lòng Lục Huyền, tầm quan trọng của 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 đã được nâng cao lên cấp bậc cao nhất rồi, theo sau là mấy tấm kiếm phù tứ phẩm.

“Tu vi đã đạt Trúc Cơ trung kỳ, Địa Hỏa Tâm Liên cũng thành thục, tiếp theo chính là Bách Đồng Quỷ Mộc.” Lục Huyền đưa mắt nhìn cây quái thụ tà dị đang ẩn giấu trong mảnh sương mù nồng đậm trước mắt, nghĩ thầm.

Trong khoảng mười ngày tiếp theo, hắn vẫn luôn ở lại trong tiểu viện bồi dưỡng linh thực và ngưng kết linh chủng Thủy Huỳnh Thảo.

Bí cảnh xuất hiện tại Vô Ngần Hải đã mang tới khá nhiều thay đổi, ngay cả Không Minh Đảo ở cách nơi đó ngoài nghìn dặm cũng có thể cảm nhận được những biến hóa đó cực kỳ rõ rệt.

Thỉnh thoảng Lục Huyền ra ngoài đi dạo, sẽ ngẫu nhiên gặp được rất nhiều tu sĩ có tu vi cao thâm, phong trần mệt mỏi đi ở trên đường phố.

Ngươi đến rồi đi vội vàng, mua một lượng lớn phù lục và đan dược ở các quầy hàng khác nhau, rồi bán đổ bán tháo rất nhiều loại tài liệu yêu thú mới mẻ.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía những người khác đều xen lẫn một tia cảnh giác nồng đậm.

Toàn bộ Không Minh Đảo còn tràn ngập bầu không khí nóng nảy bồn chồn như vậy, thì chẳng cần phải tưởng tượng cũng biết bầu không khí xung quanh bí cảnh sẽ nóng đến mức nào.

Tiểu viện của Lục Huyền nằm ở khu đất khá cao, có thể nhìn bao quát một vùng biển rộng lớn. Sau khi tu vi đột phá, linh thức được tăng cường rất nhiều, lại cộng thêm 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 đã nhập môn, khiến cho thị lực của hắn được nâng cao lên kha khá, ít nhất là hắn có thể nhìn rõ mặt biển phía xa xa, thỉnh thoảng còn trông thấy các loại độn quang lướt ngang trên bầu trời.

Gặp phải tình cảnh này, Lục Huyền đặc biệt đi tới dặn dò Phong Chuẩn gần đây ít đi ra ngoài biển săn bắt yêu cầm hải ngư. Mặc dù nó có sở trường về tốc độ, hầu hết nhóm tu sĩ Luyện Khí khó có thể bắt kịp, nhưng cũng không có gì đảm bảo nếu không may, nó gặp phải tu sĩ Trúc Cơ.

Tống Dục lại đến bẩm báo tình hình cho hắn.

Chuyện liên quan đến bí cảnh, lão thường sử dụng Thủy Kính phù nhị phẩm để bẩm báo với hắn, hệt như trong lòng không tiếc linh thạch vậy. Hình ảnh về bí cảnh được hiện ra cực kỳ rõ ràng, gần như không bỏ sót một cái gì ở trước mặt Lục Huyền.

Dưới chân bức tường nước khổng lồ, có thể nhìn thấy lượng lớn pháp khí, phù lục cùng lao đến công kích đám Giao Long cự thú hư ảo đang ẩn giấu bên trong bức tường nước kia.

Hình ảnh chợt lóe lên, phía sau lại xuất hiện tu sĩ bố trí trận pháp để chống lại sự tấn công của Giao Long cự thú.

"Nhìn ngươi vội vội vàng vàng như thế, chẳng lẽ chuyện về bí cảnh có chuyển biến gì sao?" Linh lực trong người Lục Huyền nhẹ nhàng phun ra, từng tia từng sợi linh vũ rơi xuống.

"Bẩm Lục sư thúc, đúng là bên kia có một số biến hóa. Đệ tử Tống gia được ta bố trí ở xung quanh bí cảnh có truyền tin tức về, nói rằng trận pháp cấm chế ngoại vi bí cảnh đã bị công kích lâu rồi nhưng vẫn khó công phá. Vì vậy, nhóm tu sĩ Trúc Cơ ở gần đó và các thế lực đại gia tộc đã dự tính sẽ hợp tác với nhau, chung sức phá giải trận pháp bên ngoài bí cảnh. Bọn họ tự phát thành lập một đoàn thể, không bao gồm những tiểu gia tộc và những tán tu khác. Phải đợi bọn họ đi vào, thì những người còn lại mới có tư cách tiến vào bí cảnh." Tống Dục trầm giọng nói.

Chương 447: Hư Không Yểm Mục!

"Dưới sự phối hợp của rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ, tiến triển phá giải cực nhanh, có lẽ trong vòng mấy ngày nữa, liên minh này sẽ phá được trận pháp và tiến vào bí cảnh. Lục sư thúc, chúng ta vẫn tiếp tục án binh bất động sao?" Trong mắt lão lóe lên một tia lo lắng.

"Bình tĩnh đừng nóng vội." Lục Huyền lên tiếng trấn an đối phương.

Nghe đến đây, tâm trạng gấp gáp của Tống Dục cũng dịu đi đôi chút.

"Không phá bỏ dễ dàng như vậy đâu, dù trận pháp cấm chế bên ngoài bị phá, thì rốt cuộc bên trong có cái gì, cũng chưa biết được. Trước mặt lợi ích to lớn, đoàn thể tu sĩ Trúc Cơ và thế lực đại gia tộc vốn không phải một cái thùng sắt nguyên khối kia, sẽ nhanh chóng bị sụp đổ mà thôi. Huống chi, ta thân làm tu sĩ Thiên Kiếm Tông đóng giữ tại Không Minh Đảo, cũng là đại diện của một đại tông được mọi người trong Tu Hành giới biết đến, dù ta đi vào muộn một chút, cũng không có ai phản đối ta gia nhập vào trong đoàn thể đâu. Ngươi là gia tộc phụ thuộc Thiên Kiếm Tông, lại có ta làm chỗ dựa, không cần phải lo lắng đến những thứ không đâu như vậy, cứ yên lặng đợi là được." Lục Huyền ôn tồn nói.

"Vâng, mọi chuyện đều nghe theo Lục sư thúc sắp xếp."

Sau khi Tống Dục nhìn thấy rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ vây quanh bên ngoài bí cảnh, lão đã hoàn toàn từ bỏ ý định một

mình dẫn đệ tử Tống gia đi vào bí cảnh rồi.

Phải biết rằng, người có tu vi thực lực cao nhất hiện nay của Tống gia là Luyện Khí viên mãn, đặt ở trong đám tu sĩ kia, bọn họ chỉ có tác dụng duy nhất là làm con cờ thế mạng mà thôi.

Vẫn nên thành thật ôm bắp đùi Lục Huyền còn hơn.

Sau khi Tống Dục rời đi, Lục Huyền vẫn giữ tâm thái bình thản, chuyên tâm bồi dưỡng linh thực, ngưng kết linh chủng và lẳng lặng chờ Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm hoàn toàn thành thục.

Năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo trải qua quá trình xử lý bằng phương pháp đặc biệt, cuối cùng đã ngưng kết ra xấp xỉ hai trăm hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo.

Những hạt linh chủng mới ngưng kết cần được bảo quản và xử lý theo những phương thức khác nhau, trước khi mang chúng đi gieo trồng.

Lục Huyền lấy hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên ra khỏi túi trữ vật, trên đài sen đỏ đậm có khảm mười hai hạt sen màu hồng, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, khi đến gần có thể cảm nhận được một luồng hơi ấm áp.

Hắn bóc một hạt xuống, nuốt vào trong bụng.

Trong khoang miệng vẫn còn lưu lại mùi hương hạt sen, còn trong bụng lại như có một ngọn lửa yếu ớt được sinh ra vô căn cứ, trực tiếp sưởi ấm toàn thân Lục Huyền.

Sau vài hơi thở, tác dụng của hạt sen giảm bớt, khí tức ấm áp chảy qua tứ chi bách hài của Lục Huyền, nhẹ nhàng tẩy rửa đan điền, thức hải, kinh mạch và những nơi khác.

Chịu ảnh hưởng từ hiệu quả của hạt sen, Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được linh lực trong cơ thể mình đã trở nên

tinh khiết hơn, không có bất kỳ tạp chất nào. Linh thức cũng trở nên trong suốt sáng sủa, quá trình vận chuyển càng thêm linh động thành thạo hơn.

Thời gian rảnh rỗi, hắn cũng cố gắng mở 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 , quan tưởng bức tàn hồn Kim Ô bên trong đó.

Nhưng đối với tu sĩ đang dừng lại ở giai đoạn Trúc Cơ trung kỳ như hắn, bức Kim Ô Đồ kia quá mức mạnh mẽ, sau khi mở nó ra, hắn chỉ đủ sức chống đỡ chừng mấy hơi thở, bằng không hai mắt sẽ chịu tổn thương.

Hắn trồng Tử Ngọc San Hô được hai người Thạch Trọng và Chu Băng Vũ tặng vào trong ao, còn đặc biệt dặn dò Nham Giáp Quy và Thanh Giác Long Lý không được phá hỏng nó.

Bảy - tám ngày trôi qua nhanh như chớp, bởi sự chú ý sát sao cả ngày lẫn đêm của Lục Huyền, cuối cùng thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới Bách Đồng Quỷ Mộc cũng được lấp đầy.

“Linh thực tứ phẩm loại tà dị, không biết sẽ mở ra quầng sáng phần thưởng gì.” Lục Huyền đứng trước gốc linh thụ tà dị nhăn nheo kia, trong lòng nghĩ thầm.

Hắn vô cùng hài lòng với những đồ vật từng mở ra được từ Quỷ Diện Thạch Cô và Kinh Cức Cốt, chúng bao gồm Dẫn Hồn Đăng, Thiên Tràng Quỷ Diện, Huyền Âm Đan và Bạch Cốt Ma Khôi. Đáng tiếc, những thứ này đều là bảo vật âm tà, một đệ tử đại tông môn chính phái như hắn khó có thể sử dụng công khai ngay dưới con mắt của mọi người.

Chỉ duy nhất một món Bạch Cốt Ma Khôi đã được hắn sử dụng làm dao mổ trâu cắt tiết gà khi hải thú tập kích Không Minh Linh Ngư.

Trước mắt hắn là Bách Đồng Quỷ Mộc, thân cây giống như làn da người lão hóa nhăn nheo khô quắt, trên gốc cây khô này có đến hàng chục con mắt màu xám trắng đang chạy tới chạy lui, một số con ngươi yêu thú đã bị hong khô vẫn còn treo lủng lẳng phía trên con mắt của nó.

Cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền đang chuyển tới, hàng chục con mắt tà dị đồng thời mở ra, nhìn chằm chằm vào hắn không hề chớp mắt.

Tâm thần Lục Huyền thoáng rơi vào hoảng hốt một hồi, giống như bản thân vừa bước vào một thế giới hắc ám, đưa mắt đi đâu cũng thấy một con mắt to lớn lạnh lùng đang chăm chú nhìn mình.

Hắn khẽ cắn đầu lưỡi, lập tức khởi động linh lực, thi triển Thanh Tịnh Chú, khiến cho một mảnh linh quang trong veo mơ hồ, nhẹ nhàng quét qua toàn thân, giúp cho tâm trí của hắn nhanh chóng khôi phục lại tỉnh táo.

"Cái cây quỷ quái này, sau khi thành thục, năng lực nhiễu loạn tâm thần càng được đề cao thêm." Lục Huyền cảm khái một câu.

Hắn vừa chống cự với rất nhiều con mắt tà dị nhìn chăm chú vào mình vừa tiến lên, nắm lấy thân cây già nua kia rồi dùng sức kéo nó ra khỏi linh nhưỡng.

Dường như tất cả những con mắt bên trên đều cảm nhận được một tia uy hiếp, chúng cùng nhau nhắm mắt lại, rồi chìm vào trong thân cây.

Lục Huyền tập trung tâm thần trên Bách Đồng Quỷ Mộc.

【Linh thực Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, được bồi dưỡng tẩm bổ bằng rất nhiều con ngươi yêu thú tươi mới, là tài liệu tuyệt phẩm để tu luyện công pháp đồng thuật hoặc luyện chế pháp khí đồng thuật. Nó còn được sử dụng trực tiếp, tăng

cường thị lực cho tu sĩ hoặc yêu thú. Dùng quanh năm suốt tháng, con ngươi có thể đạt tới trình độ nhìn xuyên hư vô.】

【Sau khi phục dụng, cần sử dụng đan dược hoặc phù lục loại thanh tịnh để loại bỏ linh lực tà dị bên trong con ngươi, bằng không sẽ dẫn đến hậu quả tâm thần mất phương hướng.】

"Có thứ này trong tay, dù đưa cho Đạp Vân Linh Miêu hay dùng làm nguyên liệu đề thăng 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, cũng là một lựa chọn không tồi." Lục Huyền dùng phù lục cẩn thận phong ấn Bách Đồng Quỷ Mộc lại, sau đó thu nó vào trong Thao Trùng Nang.

Tiếp đó, ánh mắt hắn lại chuyển sang quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ nổi lên ngay trên mảnh linh điền, tại vị trí gốc linh thực mới bị nhổ đi.

Kìm nén cảm giác mong chờ trong lòng, hắn vươn tay khẽ chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

Trong nháy mắt, quầng sáng đã nổ tung thành vô số những điểm sáng nhỏ bé, những đốm sáng này lập tức biến mất trong hư không, chẳng chờ Lục Huyền kịp phản ứng, chúng lại hóa thành một con mắt hư ảo màu trắng nhạt, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Hư Không Yểm Mục.】

Một con mắt quái dị trực tiếp xuất hiện ngay phía trước Lục Huyền, đối diện với mắt hắn.

Chương 448: Cảm Giác An Toàn!

Dường như con mắt vừa xuất hiện này vốn được kết nối với hư không, rồi đột nhiên một vết nứt xuất hiện, sau đó vết nứt hé mở, để lộ ra con ngươi màu xám trắng ở bên trong.

Con ngươi màu xám trắng này không mang một chút sắc thái cảm xúc nào, nó chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Có vẻ như con ngươi kia hơi khô cạn, vì phía sau lại có mười mấy nhánh xúc tu dài mảnh gần như trong suốt, một đường kéo dài ra rồi chui thẳng vào khe hở ngay giữa hư không.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên con mắt vừa đột ngột xuất hiện này, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết được toàn bộ thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Bảo vật ngũ phẩm Hư Không Yểm Mục, có nguồn gốc từ con ngươi của Yểm Mục Yêu ở vực ngoại, có năng lực lẩn trốn trong hư không, đồng thời cũng có thể thi triển huyễn thuật cường đại đi mê hoặc đối thủ.】

【Sau khi luyện hóa, thứ này có thể lưu lại dấu ấn bên trong thân thể. Dưới sự khống chế của tâm trí, con mắt kỳ dị kia sẽ hiển lộ ra ngoài, Hư Không Yểm Mục còn cho phép dùng chung tầm nhìn.】

【Khoảng cách càng gần, tầm nhìn dùng chung sẽ càng rõ ràng và ngược lại. Phạm vi di động của Yểm Mục trong hư

không có liên quan mật thiết đến linh thức của tu sĩ, linh thức càng mạnh, phạm vi di động càng lớn.】

"Bảo vật ngũ phẩm! Yểm Mục Yêu vực ngoại? Là con gì vậy?"

Lại một lần nữa mở ra được bảo vật ngũ phẩm từ trong quầng sáng, điều này làm Lục Huyền vui mừng khôn xiết. Hắn lập tức dẫn động linh lực, lôi kéo con mắt màu xám trắng kia chậm rãi bay vào trong tay hắn.

Mảnh hư không đằng sau con mắt, xuất hiện từng luồng gợn sóng trong suốt, chúng kết nối và đan xen với những nhánh xúc tu trong suốt dài mảnh kia.

"Có thể lẩn trốn trong hư không, năng lực này đúng là hơi tà dị. Ngoại trừ thứ này, bản thân Hư Không Yểm Mục cũng có năng lực huyễn thuật cường đại, xem như làm phong phú thêm phương thức tấn công của ta. Ừm, còn có khả năng dùng chung tầm nhìn, thứ này quá thích hợp với người luôn trung thành với tác phong vững vàng ổn định như ta. Hàng ngày, trong lúc bồi dưỡng linh thực, hoặc khi đi ra ngoài ta đều có thể dùng nó tới giám sát linh điền. Nếu rời khỏi tông môn, còn có thể dùng nó để giám thị mọi tình huống dị thường xung quanh, đảm bảo an toàn cho bản thân." Lục Huyền cực kỳ hài lòng với Hư Không Yểm Mục, hắn chậm rãi rót linh lực vào trong con mắt màu xám trắng kia.

Mất công phu nửa ngày, cuối cùng cũng luyện hóa sơ bộ được.

Chỉ thấy Hư Không Yểm Mục đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, hắn cũng không quay đầu lại, mà xòe bàn tay ra.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ngứa ngáy nho nhỏ, sau đó một vết nứt xuất hiện, con mắt tròn trịa mở ra, lộ rõ hình

ảnh được thu lại bằng tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục ở phía sau.

Tâm niệm vừa động, Hư Không Yểm Mục đã biến mất trong hư không, rồi xuất hiện ở cách đó mười mấy trượng.

Lục Huyền không hề di chuyển dù chỉ nửa bước, nhưng trong nháy mắt, hắn lại quan sát được chuyển động của rất nhiều những con linh thú bên trong linh điền, không sót một con gì.

Yêu Quỷ Đằng đang lén la lén lút đánh dấu lên linh thực, mỗi khi yên ổn lưu lại một chút dịch nhầy màu xám lên cây, nhánh dây leo của nó sẽ run lên khe khẽ, có vẻ hưng phấn cực kỳ.

Đạp Vân Linh Miêu đang uyển chuyển bước đi giữa những khối quái thạch lởm chởm, như thể cảm nhận được cái nhìn của Hư Không Yểm Mục, con ngươi màu xanh biếc không mang theo chút cảm xúc nào của nó lập tức nhìn vào hư không, sau đó lại quay đầu tiếp tục dạo bước.

Phong Chuẩn đang ưỡn cái bụng tròn vo của mình, hai chân giơ thẳng lên trời, lười biếng phơi nắng. Thỉnh thoảng nó sẽ quay đầu nhìn về phía con rùa nhỏ bẩn thỉu trong ao, đôi mắt lộ ra một tia ghét bỏ.

Nham Giáp Quy đang nô đùa trong nước cùng với Thanh Giác Long Lý, một con nổi bật đẹp mắt, trong khi con còn lại cứ vô tư lăn qua lăn lại trong đống bùn bẩn thỉu.

Qua thử nghiệm, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện ra một điều, đó là ở những khoảng cách khác nhau, tầm nhìn dùng chung của Hư Không Yểm Mục sẽ có chút khác biệt rõ ràng.

Khi nó dừng lại phía sau lưng hắn, tầm nhìn sẽ cực kỳ rõ ràng, rõ đến từng chi tiết nhỏ, ngay cả những đường vân nhỏ bé trên cành lá linh thực cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng

khoảng cách càng xa, tầm nhìn càng trở nên mơ hồ, đến khi hai bên cách nhau khoảng mười mấy trượng, hắn chỉ có thể phân biệt được hình dáng đại khái của sự vật mà thôi.

"Có thể so sánh thế này, độ rõ nét của tầm nhìn ở khoảng cách gần giống như video độ phân giải 4K, còn độ rõ nét của tầm nhìn khoảng cách xa nhất, lại giống như một đoạn video cũ có độ phân giải là 256, mọi sự vật bên trong đều lộ ra vẻ mờ mờ ảo ảo."

Bởi hắn mới bước đầu luyện hóa được Hư Không Yểm Mục nên tầm nhìn dùng chung vẫn chịu hạn chế cực lớn, tối đa chỉ có thể quan sát được cảnh tượng ở khoảng cách mười mấy trượng mà thôi.

Nếu muốn con mắt lẩn trốn trong hư không, thì linh thức có thể khống chế được nó ở khoảng cách hai trăm trượng.

Lục Huyền thử nghiệm tỉ mỉ một hồi, rồi mới lưu luyến thu Hư Không Yểm Mục vào vết nứt trong lòng bàn tay.

"Thời gian gần đây cứ phải nói là đại bùng nổ quầng sáng phần thưởng, không uổng công ta vất vả siêng năng bồi dưỡng đám linh thực kia lâu như vậy."

Mấy gốc linh thực tam phẩm tứ phẩm lần lượt thành thục, đã khiến Lục Huyền đắm chìm vào trong khoái cảm thu hoạch liên tục, mà gốc nào gốc nấy đều không phụ lòng hắn, đều mang bảo vật cực phẩm đến cho hắn.

So sánh với mấy loại bảo vật nhận được về sau này, đột nhiên Phong Lôi Kiếm tứ phẩm thu hoạch được từ quầng sáng của Phong Lôi Kiếm Thảo lại không còn quá mức chói mắt nữa.

"Huyền Trùng Đằng tứ phẩm, Địa Hỏa Tâm Liên, Bách Đồng Quỷ Mộc lần lượt thành thục, mang đến pháp khí ngũ

phẩm không gian Thao Trùng Nang, bảo vật《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 và Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm.”

Sự xuất hiện của ba món bảo vật cấp bậc ngũ phẩm đã giúp Lục Huyền chuyển từ súng bắn chim sang đại bác, thực lực được tăng cường rõ rệt.

Trước khi Thao Trùng Nang được tế luyện thành pháp bảo, hắn chỉ có thể sử dụng nó như phiên bản cải tiến của Sinh Sinh Đại, nhưng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 và Hư Không Yểm Mục lại khác hẳn.

Một cái có thể quan tưởng lĩnh ngộ thần thông đồng thời phóng thích ra tàn hồn Kim Ô, trong nháy mắt có thể giết chết tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, một cái làm phong phú thêm thủ đoạn dò xét cho hắn, nâng cao năng lực bảo toàn tính mạng, cùng lúc đó còn có thể đột nhiên phát động huyễn thuật khiến người ta khó mà đề phòng được.

Lại cộng thêm rất nhiều thủ đoạn mạnh mẽ và đủ các loại pháp khí phù lục như Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, bốn tấm rưỡi kiếm phù tứ phẩm, 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 đã đạt đến cảnh giới thế, Ẩn Linh Sưởng, Phong Nhạc Ngọc Ấn, Bạo Viêm Châu, Phần Nguyên Đan, Bạch Cốt Ma Khôi, Dẫn Hồn Đăng, Thiên Tránh Quỷ Diện, Thế Thân Tà Anh, nhục thân cường đại… tất cả chúng đã mang lại cho Lục Huyền một loại cảm giác vô cùng ấm áp, vô cùng an toàn.

Chương 449: Mục Tiêu: Bí Cảnh!

“Ta chỉ là một Linh thực sư bình thường không có gì kỳ lạ, không giỏi đấu pháp, tu vi ở mức trung bình, không có thủ đoạn gì, nên thật sự không dám tiến vào bí cảnh tranh đoạt cơ duyên với người khác.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, lại bắt đầu nghĩ thầm.

“Quên đi, vào góp vui cũng được, đi tới bí cảnh trong Vô Ngần Hải một lần xem sao.”

Sau khi có đủ chỗ dựa, hắn cũng nhanh chóng làm ra quyết định, bàn tay lập tức lấy Truyền Tấn phù ra, nhanh chóng lưu lại một tin tức bên trong.

Tấm phù lục nọ cấp tốc bay tới phủ đệ của Tống gia.

…

Vào thời điểm này, tu sĩ nho nhã Tống Dục đang không ngừng đi tới đi lui trong sảnh chính của Tống gia, dường như chỉ khi làm như vậy, lão mới có thể vơi bớt nỗi lo lắng trong lòng.

Theo tin tức từ các đệ tử Tống gia được lão bố trí ở gần vùng ngoại vi của bí cảnh truyền tới, thì quá trình phá giải trận pháp cấm chế bên ngoài bí cảnh của rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đang có tiến triển cực lớn, dự kiến bọn họ sẽ sớm tiến vào trong bí cảnh.

Nhưng không được Lục Huyền cho phép, chỉ dựa vào thực lực của bản thân Tống gia, lão tuyệt đối không dám đi theo số

đông tiến đến cướp miếng ăn trong miệng tu sĩ Trúc Cơ, nên chỉ có thể ở trong nhà, lặng lẽ đợi chỉ lệnh từ Lục Huyền.

"Lục sư thúc này, rõ ràng là tu sĩ xuất thân từ đại tông, thực lực mạnh mẽ, sao lại cẩn thận đến mức này chứ? Không được, ta phải đi báo cáo lại với ngài ấy để ngài ấy biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này." Tống Dục thoáng dừng chân lại, cắn răng nói.

Đúng vào lúc ấy, một tấm phù lục trực tiếp bay tới, dừng lại ngay trước mặt lão.

"Tin tức từ Lục sư thúc!" Trái tim lão đập thình thịch, vội vàng vươn tay chộp lấy tấm phù lục, rồi dùng linh lực kích phát ra.

"Chuẩn bị một chút, theo ta đến bí cảnh dạo một vòng xem sao."

Những lời này của Lục Huyền không khác gì tiên âm đối với Tống Dục.

"Rõ!" Trong cơn phấn khích, lão còn buột miệng nói với tấm phù lục kia.

…apptruyenpro…

Hai ngày sau, Lục Huyền đứng trên đầu thuyền, hai tay đặt ra sau lưng, lẳng lặng nhìn bức tường nước khổng lồ như cái lạch trời đằng xa.

Trải qua một đoạn thời gian bị vây công, bức tường nước đã có những biến hóa vô cùng rõ rệt. Co với lần đầu tiên hắn nhìn thấy thì đám Giao Long cự thú hư ảo đang ẩn núp bên trong đã ít đi một nửa.

Bảo thuyền của Tống gia càng lúc càng đến gần bức tường nước nọ, Lục Huyền cũng nhìn tình cảnh trước mặt được rõ hơn.

“Hiện tại, tình hình cụ thể của trận pháp cấm chế này như thế nào?” Hắn hỏi Tống Dục ở phía sau.

“Trận pháp cấm chế trên tường nước đã được một vài tu sĩ am hiểu trận pháp nhất đạo nghiên cứu gần xong rồi. Nghe nói nó vốn được tạo thành từ một vài tòa trận pháp tứ phẩm chồng chất lên nhau, ngoài ra còn sót lại một số hồn phách của hung thú, nên quá trình phá giải mới tốn thời gian dài như vậy. Bây giờ số lượng trận pháp bị phá vỡ càng ngày càng nhiều, phần lớn hồn phách hung thú bên trong cũng bị một số tu sĩ Trúc Cơ thực lực cường đại liên thủ giải quyết rồi. Đoán chừng không bao lâu nữa sẽ đến thời điểm tiến vào bí cảnh.” Tống Dục thành thật trả lời.

Đằng sau lão có hơn chục tu sĩ của Tống gia đang bày sẵn thế trận đón địch, trong hàng ngũ đó cũng bao gồm cả Tống Vân – cậu nhóc vẫn chăm chỉ đi theo Lục Huyền luyện tập kiếm đạo.

Lục Huyền khẽ gật đầu, linh thức lập tức quét qua. Chỉ thấy ở xung quanh bí cảnh, có xấp xỉ hai mươi tu sĩ Trúc Cơ công khai lộ diện ra ngoài. Hắn cũng nhìn thấy bóng dáng của hai người bạn là Thạch Trọng và Chu Băng Vũ đang hợp sức đối phó với đám hồn phách hung thú bên trong.

Ngoài ra, hầu hết những tu sĩ Trúc Cơ hắn từng gặp ở hội đấu giá lúc trước cũng có mặt tại đây. Đương nhiên, trong số này còn bao gồm cả người đã kết mối hận với hắn, lão Trúc Cơ của Ninh gia Ninh Đức Sơn.

Quần đảo này tọa lạc ở một vị trí khá hẻo lánh, linh khí mỏng manh, tài nguyên thiếu thốn, bí cảnh có thể hấp dẫn hơn hai mươi tu sĩ Trúc Cơ, cũng gần như đã đạt đến cực hạn rồi.

Trong số những người này, phần lớn đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, chỉ có chừng năm - sáu người là đạt đến tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Tất nhiên, cũng không loại trừ trường hợp có người cố ý ẩn giấu tu vi để đánh lạc hướng, khiến các tu sĩ cạnh tranh lơ là.

Lục Huyền không ngại dùng những suy đoán đầy ác ý này để phỏng đoán mọi người. Bởi hắn cũng là dạng người như vậy.

Hiện giờ hắn đang mặc một bộ pháp bào phổ thông do Thiên Kiếm Tông chế tạo, trên tay cầm một thanh Tử Điện Kiếm tam phẩm, dưới lớp che đậy của Ẩn Linh Sưởng, hắn vẫn đang bộc lộ tu vi của mình là Trúc Cơ sơ kỳ.

Khoảng cách càng ngày càng gần, Vô Cấu Ngọc treo trên cổ hắn bắt đầu truyền đến từng luồng khí tức mát lạnh, luồng khí lạnh ấy càng ngày càng mãnh liệt, như muốn đóng băng lồng ngực của Lục Huyền.

"Xem ra bên trong cũng có những vị bằng hữu đặc thù." Lục Huyền khẽ cười lạnh trong lòng.

Phản ứng của Vô Cấu Ngọc cho thấy đang có tà ma ẩn núp bên trong đám người này, không cần biết chúng được tu sĩ nuôi dưỡng dẫn theo hay là chủ động lẻn vào, thì đều không phải dấu hiệu tốt lành gì.

Tại thời điểm này, cũng có những tu sĩ Luyện Khí phụ thuộc vào tu sĩ Trúc Cơ dự định chạy qua bên này ngăn cản nhóm Lục Huyền, nhưng khi bắt gặp bóng dáng của hắn ở trong đám người, bọn họ lập tức thay đổi thái độ, cẩn thận thi lễ, ân cần hỏi thăm.

Mặc dù Lục Huyền không thường xuyên ra khỏi Không Minh Đảo, nhưng nói gì thì nói, hắn cũng xuất thân từ Thiên Kiếm Tông, nên hầu hết đám tu sĩ Luyện Khí cao cấp, viên mãn trên đảo đều biết đến hắn.

Bọn họ không dám nghĩ đến chuyện cản trở đệ tử nội môn của đại tông.

“Lục đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới rồi! Mau đến đây!” Cách đó không xa, hai người Thạch Trọng vừa mới giải quyết xong một con hư ảnh cự thú, chợt nhìn thấy bóng dáng Lục Huyền là lập tức nhiệt tình chào mời.

“Thạch đạo hữu, Chu đạo hữu, đã lâu không gặp. Đoạn thời gian trước, đột nhiên ta có lĩnh ngộ mới nên lập tức bế quan tu luyện một môn thuật pháp. Mãi đến tận gần đây mới phá quan ra ngoài, sau đó đã nhanh chóng chạy qua đây xem xét bí cảnh mới xuất hiện cùng các vị. Hai vị đạo hữu cũng hiểu Lục mỗ đấy, thường ngày ta đều làm bạn với linh thực, vì thế tu vi, bảo vật đều cực kỳ bình thường. Mong sau khi tiến vào bí cảnh, hai vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn.” Lục Huyền truyền âm nói với hai người Thạch Trọng.

“Không dám không dám, sau khi vào bí cảnh, chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau.” Thạch Trọng vừa cười vừa nói.

“Vị đạo hữu này có phần xa lạ, chắc là lần đầu tiên đi đến bên ngoài bí cảnh này đúng không? Chẳng biết nên xưng hô như thế nào?” Ngay khi Lục Huyền chuẩn bị gia nhập nhóm hai người Thạch Trọng, đột nhiên một giọng nói ồm ồm truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tu sĩ trung niên với vóc dáng vạm vỡ đang chậm rãi đi ra từ trong đám người, công khai quan sát Lục Huyền từ trên xuống dưới. Tu sĩ trung niên này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, trên người tỏa ra một luồng sát khí mơ hồ.

Chương 450: Phá Cấm Chế!

"Tại hạ Lục Huyền, là đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông đóng giữ tại Không Minh Đảo, không biết đạo hữu có gì cần chỉ bảo?" Lục Huyền không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

"Thì ra là đệ tử đại tông, thảo nào lại hành động như vậy?" Tu sĩ trung niên cười khẩy.

"Ta chỉ là một tán tu vô danh, thân phận địa vị khác với đệ tử đại tông như Lục đạo hữu một trời một vực. Nhưng nếu Lục đạo hữu muốn trực tiếp tiến vào bí cảnh, thì có vẻ không hợp quy củ rồi. Chúng ta ở đây vất vả nửa tháng để phá giải trận pháp cấm chế, Lục đạo hữu lại ngồi mát ăn bát vàng, đến khi gần phá giải xong mới xuất hiện, hành vi như vậy là quá bá đạo rồi."

Tu sĩ trung niên vừa nói xong, Lục Huyền đã lập tức cảm nhận được ánh mắt kèm theo một chút địch ý mơ hồ của mọi người nhìn về phía mình. Hắn đang định phản bác nhưng chưa kịp nói ra, Thạch Trọng đã bay tới, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào tu sĩ trung niên vạm vỡ kia.

"Khi bí cảnh vừa xuất hiện, chúng ta cũng đã báo tin cho hắn, còn hẹn cùng nhau đi thăm dò. Nhưng gặp đúng lúc Lục đạo hữu đang bế quan, mãi đến tận hôm nay hắn mới phá quan đi tới. Hơn nữa, trong số những người đang có mặt tại đây, có không ít tu sĩ Trúc Cơ chỉ điểm danh mà không xuất lực, không mang đến quá nhiều tác dụng trong quá trình phá giải trận pháp cấm chế, như vậy đến sớm hay đến muộn có gì khác nhau?"

Thạch Trọng hơi ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia kiêu ngạo của tu sĩ đại tông khi đối mặt với tán tu.

"Ta và Chu đạo hữu, trong lúc phá trận đã mang lại hiệu quả bằng mười người các ngươi, đương nhiên phần cống hiến của Lục đạo hữu cũng bao gồm ở trong đó, các ngươi còn phản đối gì không?"

Mọi người đồng loạt im lặng.

Nhóm tu sĩ trên quần đảo này đều biết lai lịch của mấy người Thạch Trọng và Lục Huyền, thêm nữa, thế lực của nhóm tu sĩ này cũng thường xuyên phải giao thiệp với đám người Lục Huyền cũng như tông môn đằng sau lưng bọn họ, đương nhiên là vào thời điểm này, sẽ không có ai trực tiếp ra mặt phản bác lời Thạch Trọng nói rồi.

Cũng trong lúc đó, ánh mắt Ninh Đức Sơn lóe lên, dường như lão rất muốn đứng ra phản đối, nhưng đến cuối cùng vẫn ngấm ngầm chịu đựng, cam chịu với lời giải thích của Thạch Trọng.

Lão ta có mối thù không nhỏ với Lục Huyền, nhưng ngoài sáng lại không dám công khai kết thù kết oán với hắn, chuyện tăng giá trong hội đấu giá để chọc tức Lục Huyền đã là cực hạn rồi.

"Hàn đạo hữu, đệ tử tông môn kiêu căng ngạo mạn như vậy, chi bằng hãy tạm lui lại một bước, chờ sau khi tiến vào bí cảnh, lại giải quyết bọn họ sau. Hiện trường đông người, nhiều mắt nhiều tai, không nên xảy ra tranh đấu. Mà tranh chút miệng lưỡi ở ngoài này cũng không chiếm được cái gì, cứ chờ đến khi tiến vào bí cảnh rồi, hết thảy đều phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình."

"Ta có nhận được tin tức từ các tu sĩ trên đảo, bọn họ nói rằng mặc dù đệ tử của Thiên Kiếm Tông này có thân phận

hiển hách, nhưng về cơ bản, ngày qua ngày hắn chỉ ở trong tiểu viện bồi dưỡng linh thực mà thôi. Chắc hẳn công pháp hắn tu luyện và bảo vật trên người chỉ dừng lại ở mức trung bình, dù có hắn gia nhập vào nhóm hai người Thạch Trọng cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.” Đột nhiên, một âm thanh nhỏ như muỗi vo ve truyền vào trong tai tu sĩ trung niên vạm vỡ, trung niên nọ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu nhưng động tác cực kỳ nhỏ đến khó có thể nhận ra.

Một hồi sóng gió nho nhỏ đã được giải quyết được như thế.

Lục Huyền hội hợp với hai người Thạch Trọng.

“Đa tạ Thạch đạo hữu đã lên tiếng bênh vực, cũng đa tạ Chu đạo hữu đã giúp đỡ ủng hộ.” Trên mặt hắn lộ vẻ cảm kích.

“Không có gì, tán tu Trúc Cơ trung kỳ kia cứ thích ức hiếp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Nếu hắn thật sự giảng đạo lý, cũng sẽ không chèn ép những tu sĩ tiểu gia tộc tiến đến bí cảnh này đầu tiên.” Thạch Trọng khinh thường nói.

Khi lần đầu tiên gã biết đến Lục Huyền, trong lòng cũng hơi xem thường hành vi yêu thích quá mức của hắn với linh thực, nhưng suy cho cùng, bọn họ vốn có thân phận giống nhau, gã cũng chẳng quá mức kỳ thị xa lánh hắn.

Sau đó, trải qua quá trình tiếp xúc lần đầu tiên, thái độ của Thạch Trọng đã thay đổi, gã chịu thừa nhận hắn rồi.

Lại đến lúc mời Lục Huyền đi câu cá, loại thừa nhận này còn trực tiếp lên đến đỉnh điểm, thậm chí Thạch Trọng chỉ hận không được gặp hắn sớm hơn và học hỏi kinh nghiệm câu cá từ chỗ hắn.

Quan trọng hơn là, những chuyện Lục Huyền làm hàng ngày, cộng thêm thiết lập Linh thực sư được hắn dày công tạo dựng suốt bao lâu nay, đã làm cho Thạch Trọng tin tưởng vào

những gì hắn nói mà không nghi ngờ một chút gì, thậm chí còn trực tiếp đưa ra kết luận tu vi bảo vật của Lục Huyền chỉ ở mức thông thường mà thôi.

"Lục đạo hữu, chúng ta cùng nhau đi đối phó với hư ảnh Giao Long cự thú trên bức tường nước bí cảnh thôi! Trận pháp cấm chế bên trong sẽ được những tu sĩ am hiểu trận pháp chi đạo nghiên cứu phá giải, chúng ta không cần phải phân tâm vào những chuyện khác." Chu Băng Vũ với đường nét khuôn mặt sắc sảo, từ tốn nói.

"Được." Lục Huyền vui vẻ đồng ý.

Hắn lập tức vận chuyển linh lực trút vào trong cặp mắt mình, một tầng vật chất giống như hơi nước nhanh chóng xuất hiện trên bề mặt con ngươi.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt, hắn lập tức nhìn rõ quỹ tích lưu chuyển của linh lực trên bức tường nước, cộng thêm các tiết điểm linh khí bên trên trận pháp, thậm chí còn có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của mắt trận.

"《 Phá Vọng Đồng Thuật 》đúng là không tầm thường, ta chỉ có chút hiểu biết thô thiển nhất trên trận pháp nhất đạo, nhưng dưới ảnh hưởng của đồng thuật, lại có thể nhìn thấu toàn bộ những đường mạch linh khí của trận pháp. Nếu ta tu hành một số pháp môn phá trận, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn, cũng có thể trở thành một trận pháp sư." Hắn thu hồi tầm nhìn, âm thầm cảm thán một phen.

…

Tiếng rồng ngâm vang lên, một luồng hư ảnh Giao Long khổng lồ trực tiếp phóng ra từ bức tường nước với khí thế sét đánh.

Lục Huyền vẫn đứng yên bất động, Tử Điện Kiếm trong tay lại rít gào bắn ra, mang theo kiếm ý cuồng bạo đánh thẳng

vào đầu con Giao Long nọ.

Ở bên cạnh hắn, Thạch Trọng đã lấy một cây thước bạc tỏa sáng rực rỡ ra, đặt ngay trước mặt, chỉ trong nháy mắt, cây thước ấy đã phóng to lên hàng chục lần, phù văn lưu chuyển, nhanh chóng theo sát phía sau Tử Điện Kiếm của Lục Huyền.

Chu Băng Vũ chẳng nói năng câu nào, đã cầm trên tay một trường thương trắng tinh ẩn chứa hàn ý rùng mình. Chỉ thấy thân hình nàng lóe lên, đột ngột xuất hiện ngay trước mắt hư ảnh Giao Long nọ.

Ba người liên thủ, đã dễ dàng tiêu diệt hư ảnh Giao Long chỉ trong một lần chạm trán.

“Không ngờ kiếm thuật của Lục đạo hữu lại tinh diệu như thế, không hổ danh tu sĩ xuất thân từ Thiên Kiếm Tông.” Thạch Trọng thu hồi cây thước bạc trở về, khẽ thở dài nói.

“Trình độ kiếm đạo của ta chỉ được coi là bình thường trong tông môn, còn kém những thiên tài kiếm đạo kia không biết bao xa.” Lục Huyền khiêm tốn đáp.

“Cấm chế trên tường nước sắp bị phá vỡ.” Chu Băng Vũ nhìn luồng linh lực trên bức tường nước khổng lồ đã ngừng lại, lập tức nói khẽ.

Chương 451: Băng Huyễn Thiềm!

Vừa dứt lời, đã thấy một cột ánh sáng to đùng mọc lên cách đó không xa, rơi thẳng xuống trung tâm trận pháp.

Tiếng rầm rầm vang lên, trên tường nước nhanh chóng xuất hiện một cái cửa động to lớn. Xuyên qua cửa động, có thể trông thấy một góc cung điện thần bí ở bên trong.

"Cấm chế bị phá rồi!" Đám người xao động một hồi.

"Lục đạo hữu, Chu đạo hữu, sau khi tiến vào bí cảnh, hi vọng ba người chúng ta có thể cùng nhau hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau. Nếu xảy ra tình huống phải tranh đoạt bảo vật, vậy thì cứ dựa vào bản lĩnh của mình, nhớ đừng ra đòn chí mạng."

"Được." Lục Huyền và Chu Băng Vũ cùng gật đầu.

Ba người nhìn nhau, sau đó cùng với đám tu sĩ Trúc Cơ bay vào trong bí cảnh.

Vượt qua tường nước, rất nhiều tu sĩ đều phân tán bốn phía, đề phòng lẫn nhau.

Lục Huyền đi theo phía sau hai người Thạch Trọng, Tiểu Hải Kiếm phù và Đại Nhật Kiếm phù trong ống tay áo, luôn nằm ở trạng thái sẵn sàng kích hoạt bất cứ lúc nào.

Thứ xuất hiện trong tầm mắt của hắn là một mảnh thủy vực màu đen thăm thẳm cùng với những gợn sóng nhấp nhô, không biết trong đó sẽ ẩn giấu thứ gì.

Trung tâm vùng nước là một hòn đảo hoang, trên đảo hoang không có dấu vết hoạt động của tu sĩ. Trên đảo có một

tòa cung điện khổng lồ, căn cứ vào lối kiến trúc này, hẳn là nó đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Lục Huyền có rất ít kinh nghiệm khám phá bí cảnh, nhưng hắn cũng biết, mặc dù bên trong bí cảnh có rất nhiều cơ duyên bảo vật, nhưng kèm theo đó là dấu vết của yêu thú tà ma cường đại, cho nên không được phép lơ là.

Ngay lúc hắn đang cẩn thận tiến bước, đã có một vị tán tu Trúc Cơ sơ kỳ điều khiển kiếm quang, nóng lòng muốn đi thẳng đến đảo hoang rồi. Vấn đề là đối phương vừa mới bay ra ngoài chưa đầy ba mươi trượng, lại đột nhiên có vô số băng tiễn màu xanh đen đồng loạt bắn ra từ vùng thủy vực đen thăm thẳm phía trước kia.

Phạm vi bao trùm của băng tiễn cực kỳ rộng lớn, tán tu Trúc Cơ nọ không tránh kịp, trong lúc vội vàng, để bảo vệ mình, gã không còn cách nào khác, đành phải tế một tấm khiên màu đen nhánh ra, muốn dựa vào nó để vừa tránh né vừa bảo vệ bản thân.

Nhưng uy lực của băng tiễn lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Trong một chuỗi những tiếng răng rắc vang lên, trên bề mặt của món pháp khí phòng ngự dạng tấm khiên có cấp bậc tam phẩm kia đã xuất hiện những dấu vết màu xanh đen.

“Băng tiễn chứa kịch độc.” Lục Huyền chậm rãi nói.

Thị lực của hắn thuộc hàng đầu trong số đông đảo Trúc Cơ đang có mặt ở đây, hắn nhìn thấy rất rõ ràng những luồng khói đen mịn, cực kỳ nhỏ bé đang bốc lên từ bề mặt tấm khiên kia.

Tán tu Trúc Cơ đang bay lơ lửng tại khoảng không phía trên mảnh thuỷ vực đen thẳm kia, cũng nhận ra điều khác thường, gã vội vận chuyển linh lực đến mức tối đa, rồi phớt lờ

những dấu vết vừa phát sinh trên tấm khiên để nhanh chóng trở lại hàng ngũ với nhóm người đằng sau.

"Trong thủy vực này đang ẩn giấu loại yêu thú gì thế?" Nhóm tu sĩ nhìn chằm chằm vào mảnh thủy vực đen thăm thẳm phía dưới, mặc dù bí cảnh ở ngay bên đó, nhưng không ai muốn mạo hiểm xông lên đầu tiên.

Một tu sĩ tu sĩ thấp bé bước ra từ trong đám người, gã rắc rất nhiều bột phấn màu bạc xuống dưới mặt nước. Sau vài hơi thở, có đến hàng nghìn con cóc trực tiếp xuất hiện trong mảnh thủy vực phía dưới. Chúng nhiều đến mức biến thành một mảnh chi chít rậm rạp dưới nước, thỉnh thoảng lại nổi lên trên mặt nước.

Những con cóc kia có màu xanh đậm, kích thước cực kỳ to lớn, trên lưng có mấy khối u đen sì, băng tiễn màu xanh đen trước đó được bắn ra từ bên trong khối u này.

"Chúng ta tới thử." Ba người tiến lên phía trước, trên thân thể mỗi người đều tuôn ra một lượng lớn linh lực, tạo thành một cái vòng bảo hộ linh khí thật dày. Cả ba cùng nhau bay qua bầu trời phía trên vùng thủy vực màu đen nhánh này bằng tốc độ cực nhanh, cố gắng để trực tiếp xuyên qua thủy vực, đi thẳng đến đảo hoang.

Trong thủy vực, những cơn sóng cuồn cuộn dâng lên, từng mũi băng tiễn bắn ra từ trên lưng đám cóc kia giống như một cơn mưa rào. Khói đen đặc bốc lên bao trùm trong không khí, truyền đến một mùi tanh hôi khó ngửi.

Linh quang trên vòng bảo hộ linh khí được ba người tạo thành đang lưu chuyển cực nhanh, một khi sắp tan biến, nó sẽ lập tức được bổ sung linh lực. Nhưng số lượng băng tiễn quá nhiều, khói đen lại có tính ăn mòn mạnh mẽ. Vì vậy, dưới quá trình trùng kích đến từ vô số băng tiễn, hết lớp này đến lớp

khác, vòng bảo hộ linh khí đã rơi vào tình trạng lung lay sắp tắt, tràn ngập nguy cơ.

Ba người bọn họ còn cách đảo hoang quá xa, lại phải thừa nhận lực lượng trùng kích kinh người như vậy, họ thực sự không có lòng tin bản thân có thể đi đến phía bên kia mà vẫn an toàn không tổn thương gì, nên đã dứt khoát rút lui.

"Phần lớn chúng là yêu thú nhị phẩm, xen lẫn trong đó cũng có không ít yêu thú tam phẩm. Nhưng số lượng quá nhiều, nếu muốn bình an vô sự đi tới đảo, lại quá khó khăn."

Sau hai lần thí nghiệm, mọi người đã có chút hiểu biết chung chung về thực lực của rất nhiều con cóc trong thủy vực đen thăm thẳm kia.

Nếu dứt khoát mặc kệ tổn thất có thể xảy đến, thì hầu hết nhóm tu sĩ Trúc Cơ đang có mặt ở đây đều có thể xuyên qua vùng thủy vực này, nhưng vấn đề chính là khó có thể làm được điều đó.

Bí cảnh đang ở ngay trước mắt, nếu chỉ vì những con cóc này mà bản thân tiêu hao đi lượng lớn linh lực, tổn thất pháp khí quan trọng hoặc giảm sút thực lực đi nhiều, thì rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ duyên và bảo vật bên trong.

Xuất phát từ mục đích ấy, tất cả mọi người đều mong đợi có người dẫn đầu tấn công yêu thú thiềm thừ, để giảm thiểu tổn thất cho bản thân họ xuống mức thấp nhất.

Vùng nước này cực kỳ rộng lớn, xung quanh có rất nhiều tu sĩ đi đi lại lại, cố gắng tìm kiếm tuyến đường thích hợp.

Lục Huyền và hai người Thạch Trọng vượt qua những tu sĩ còn lại, đi tới một vị trí tương đối vắng vẻ.

"Không biết những con cóc này có lai lịch thế nào, nhưng số lượng nhiều như thế, chẳng lẽ bọn chúng ở trong bí cảnh

lâu, không có tu sĩ dọn dẹp nên mới sinh sôi nảy nở đến tình trạng như ngày hôm nay?" Thạch Trọng suy đoán.

Lục Huyền không nói câu nào, nhưng khi có người nỗ lực xung phong tấn công phòng tuyến của mấy con cóc màu xanh đậm này, hắn đã im hơi lặng tiếng tung ra rất nhiều vụn thịt yêu thú rồi.

Bởi vì những miếng vụn thịt yêu thú kia bị lẫn vào kiếm ý liên miên xung quanh, nên hai người Thạch Trọng cũng không cảm nhận được động tác nhỏ của Lục Huyền.

Trong thủy vực có rất nhiều thiềm thừ nằm rải rác, cho dù kiêng kị Lục Huyền rắc thứ gì đó, nhưng cũng có con không cẩn thận nuốt vào trong bụng. Sau khi hoàn thành hành động cho ăn này, Lục Huyền lập tức biết được thông tin chi tiết liên quan đến nó.

【Băng Huyễn Thiềm, yêu thú quần cư, chủ yếu là nhị phẩm, số ít thủ lĩnh là yêu thú tam phẩm. Chúng nắm giữ thuật pháp hệ băng cấp thấp và trung cấp, trong thân thể tẩm bổ ra băng tiễn kịch độc và có năng lực ẩn nấp trong nước rất mạnh.】

【Cực kỳ nhạy cảm với những vật chuyển động tốc độ cao, sẽ trở nên vô cùng điên cuồng khi bị linh lực hệ hỏa kích thích.】

Chương 452: Khu Vực Quái Thạch!

“Xem ra là yêu thú hệ băng. Căn cứ vào nguyên lý ngũ hành tương khắc, chi bằng cứ dùng thuật pháp hệ hỏa tấn công mạnh vào chúng? Có lẽ sẽ tạo ra hiệu quả bất ngờ.” Ngay lúc Lục Huyền cúi đầu tiêu hóa thông tin trong đầu, Chu Băng Vũ đã cất tiếng đề nghị.

“Tuyệt đối không thể!” Hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Hai người Thạch Trọng đều nghi hoặc nhìn hắn.

“Ta vừa nhớ lại lai lịch của con yêu thú thiềm thừ này. Ta nhớ mình đã từng thấy nó trong một cuốn điển tịch nào đó ở Tàng Kinh các trong tông môn. Yêu thú này tên là Băng Huyễn Thiềm, trong người nó chứa kịch độc, thuật pháp hệ hỏa sẽ chỉ dẫn đến tác dụng trái ngược mà thôi.”

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Nghe thấy Lục Huyền tinh tường nguồn gốc của yêu thú, trên mặt Thạch Trọng lập tức xuất hiện một tia mong đợi.

“Chắc chắn không được tấn công mạnh, nhưng có một biện pháp nhắm đúng mục tiêu, vừa có thể giảm bớt tiêu hao linh lực vừa đảm bảo được an toàn khi đối diện với chúng.”

Lục Huyền nói khẽ, miệng hơi nhúc nhích, lập tức truyền âm nói với hai người.

“Lục đạo hữu có chắc chắn về hiệu quả của phương pháp này không?” Chu Băng Vũ cau mày, lập tức lộ vẻ mặt không tin.

Bởi vì lời đề nghị của Lục Huyền có phần hoang đường, không thể tưởng tượng nổi. Rõ ràng bọn họ đang phải đối mặt với rất nhiều Băng Huyễn Thiềm như vậy, nhưng hắn lại muốn cả ba dùng tốc độ chầm chậm băng qua vùng nước đen thăm thẳm kia.

"Có thể thử xem, nói không chừng sẽ có hiệu quả. Chúng ta sẽ đi theo đội ngũ đông người nhất, để bọn họ chia sẻ hỏa lực của Băng Huyễn Thiềm. Nếu phương pháp vô hiệu, chúng ta vẫn có thể an toàn rút lui."

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất trí quay trở lại đám đông.

Sau một hồi thảo luận, cuối cùng nhóm tu sĩ Trúc Cơ cũng đưa ra quyết định, bọn họ sẽ cùng nhau cưỡng ép đột phá vòng vây của đám yêu thú thiềm thừ.

Thạch Trọng lên tiếng đề xuất ba người sẽ đi sau cùng, những người khác đều ước gì mình có thể đến được vùng đảo hoang kia càng sớm càng tốt, đương nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Hơn chục người đồng thời bay lên khoảng không phía trên thủy vực sâu thẳm nọ, hoặc thúc giục pháp khí phù lục phòng ngự mạnh nhất, hoặc ngự pháp khí phi hành, cố gắng lướt ngang qua vùng trời này với tốc độ nhanh nhất.

Trong phút chốc, tiếng hú bén nhọn vang lên, vô số băng tiễn màu xanh đen trực tiếp đột kích về phía mọi người với tốc độ nhanh như tia chớp.

Ba người Lục Huyền lấy pháp khí phòng ngự ra, vây quanh thân thể, rồi không nhanh không chậm đi theo phía sau những người khác. Dù hành động bình thản là vậy, nhưng những mũi băng tiễn tấn công ba người lại ít hơn rõ rệt so với người khác.

Linh thức của nhóm tu sĩ Trúc Cơ còn lại nhận thấy cảnh tượng này, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nguyên nhân là do ba người bọn họ đang tụt lại phía sau thôi.

Mặc dù băng tiễn đánh về phía ba người Lục Huyền ít đi một nửa, nhưng uy lực vẫn không thể khinh thường. Trong ba người lại có sự phân công rõ ràng, Thạch Trọng và Chu Băng Vũ phụ trách chặn băng tiễn, Lục Huyền sẽ phụ trách khử độc.

Khí độc có ẩn chứa linh lực tà dị, vì vậy Lục Huyền đặc biệt cầm một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm ra ngoài, trực tiếp tinh lọc nó.

Các tu sĩ phía trước không ngừng tấn công, vừa đi vừa nghỉ, ba người bọn họ vẫn duy trì tốc độ đều đặn, nên số lượng những mũi băng tiễn công kích bọn họ khá là ổn định. So sánh một chút sẽ thấy, vì duy trì nhịp độ đều đặn nên tốc độ đi đến đảo hoang của bọn họ không chậm là bao so với hầu hết những tu sĩ Trúc Cơ khác, nhưng linh lực tiết kiệm được lại hơn nhiều.

Ưu thế này sẽ có tác dụng rõ ràng trong những lần hành động tiếp theo.

Trong lòng hai người Thạch Trọng hiểu rõ mọi chuyện, rồi rối rít bày tỏ lòng cảm kích với Lục Huyền.

“Không ngờ Lục đạo hữu gắn bó lâu dài với linh thực linh thú, lại có thể phát huy ra tác dụng then chốt trong những tình huống như thế này. Tu hành bách nghệ, cái nào cũng có vai trò quan trọng riêng.”

“Chỉ là vừa vặn ta đã từng xem qua ghi chép có liên quan đến Băng Huyễn Thiềm này, mới có thể giúp đỡ cho hai vị đạo hữu một phen thôi, đây cũng là vinh hạnh của tại hạ.” Lục Huyền mỉm cười nói.

Hai người bọn họ đã mở miệng hỗ trợ hắn trước khi tiến vào bí cảnh, thì đương nhiên hắn cũng phải ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’.

Ba người vượt qua vùng thủy vực đen thăm thẳm kia với phương thức tiết kiệm nhất, cũng nhanh chóng đi đến sát biên giới của hòn đảo hoang trước mặt rồi.

Trên đảo hoang có vô số những tảng đá kỳ lạ lởm chởm, nhưng không có dấu hiệu của bất cứ một loại linh thực hay bóng dáng yêu thú nào, tuy nhiên đám người bọn họ vẫn không dám lơ là, buông lỏng cảnh giác.

Khu vực ngoài cùng nhất của bí cảnh chính là mảnh thủy vực đã phân bố một lượng lớn Băng Huyễn Thiềm đông đảo, mà hòn đảo hoang này lại gần với cung điện kia như vậy, theo lẽ thường, độ khó để vượt qua nơi đây sẽ chỉ cao hơn chứ không thể thua kém mảnh thủy vực lúc trước.

Quả nhiên, từ phía xa Lục Huyền đã nhìn thấy một tu sĩ muốn bay qua đống quái thạch lởm chởm bên dưới, nhưng vừa mới khởi động, lại giống như bị một luồng lực lượng cực lớn kéo xuống dưới, chỉ nghe “phịch” một tiếng, cả ngươi lẫn phi kiếm đều rơi xuống đất luôn rồi.

“Có trận pháp cấm không, chỉ có thể di chuyển trên mặt đất.”

Ba người vừa chú ý đến những động tĩnh ở sâu bên trong đảo hoang, vừa nhanh chóng hội hợp với những tu sĩ Trúc Cơ khác.

Sau khi sử dụng các loại thủ đoạn, vẫn không có kết quả, lúc này mọi người mới hoàn toàn từ bỏ tâm tư bay qua.

“Khắp nơi xung quanh đều có những loại quái thạch này, chẳng biết bên trong có bí ẩn gì không?” Một người phụ nữ

xinh đẹp nhìn chằm chằm vào tảng đá có hình dạng kỳ lạ kia, lo lắng nói.

"Cứ thử là biết ngay." Một tu sĩ âm ngoan mặc hắc bào trực tiếp thả một con côn trùng nhiều chân ra khỏi cái túi vải màu đen.

Con côn trùng nọ bò cực nhanh trên mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, nó đã đi được chừng mười trượng, đột nhiên âm thanh ầm ầm truyền đến, gần như ngay sau đó, đống quái thạch ở hai bên đã hợp thành một đôi bàn tay bằng đá, hung hăng đập nát con côn trùng cấp bậc nhất phẩm kia thành một đống thịt nhão.

Sau đó, bàn tay đá nọ lại tự động tan rã, biến trở về nguyên dạng, thành những tảng quái thạch lởm chởm xung quanh. Thậm chí bề mặt tảng đá kỳ lạ kia còn khẽ nhúc nhích một hồi, khiến cho mảnh vụn huyết nhục côn trùng còn sót lại phía trên nhanh chóng biến mất không tung tích.

Tiếp sau, cũng có tu sĩ thả chừng bảy - tám con yêu thú nhất phẩm, cho chúng men theo các hướng khác nhau, đồng thời lao về phía cung điện, nhưng kết quả đều giống như con côn trùng nhiều chân ban đầu, cả đám vừa chạy vào không được bao xa, đã dễ dàng bị rất nhiều tảng quái thạch trên mặt đất gọn gàng giải quyết bằng các phương pháp khác nhau.

"Dường như những khối quái thạch này có thể tạo thành một loại thế trận kỳ dị. Nếu có những vật lạ xâm nhập vào phạm vi thế trận, nó sẽ bị những khối quái thạch biến hóa đủ dạng này xử lý." Một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ am hiểu trận pháp suy đoán.

Chương 453: Trực Giác Ăn Hàng Của Yêu Quỷ Đằng!

"Mặc kệ nó có tạo thành thế trận hay không, dám ngăn cản lão tử thu hoạch cơ duyên, lão tử dứt khoát đập chúng nó thành bột mịn." Đột nhiên tu sĩ trung niên vạm vỡ - người từng ngăn cản Lục Huyền lúc trước – trực tiếp đứng thẳng người lên, cơ bắp nở ra, gân xanh nổi đầy, nhanh chóng biến thành một người khổng lồ cao hơn một trượng. Gã mang theo khí tức cuồng bạo, vọt thẳng vào trong đám quái thạch kia.

"Mặc dù đống đá này có phần quái dị, nhưng xét đến lực công kích vừa rồi, có lẽ tu sĩ Trúc Cơ sẽ không gặp vấn đề gì khi băng qua nó. Huống chi, ở nơi này có hơn hai mươi người cảnh giới Trúc Cơ, dù thế trận quái thạch này có mạnh đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể bao vây được nhiều người như vậy."

"Mọi người dựa vào bản lĩnh của mình đi!"

Linh quang vàng đen trực tiếp nổi bồng bềnh bên dưới lòng bàn chân một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, như thể đã dung hòa với vùng thổ nhưỡng trên mặt đất rồi, sau đó, gã cấp tốc trượt sang phía đối diện.

Ba người Lục Huyền liếc mắt nhìn nhau, cũng đồng thời lao thẳng vào đống đá.

"Hả?" Vừa mới tiến vào trong mê trận quái thạch, Lục Huyền đã lập tức nhận ra có điều gì đó không đúng. Bởi vì hai người Thạch Trọng vừa cùng xông vào với hắn đã biến mất không một dấu vết. Hắn lập tức mở rộng linh thức để thăm dò

tình huống xung quanh, nhưng mới mon men kéo dài được mấy trượng, lại giống như đá chìm đáy biển, một đi không trở lại luôn rồi.

"Ở bên ngoài không nhìn ra điều gì khác thường, không ngờ sau khi bước vào lại có loại bố trí kiểu này. Cũng được, vừa vặn có thể thả lỏng bản thân một chút." Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, đồng thời linh lực trong cơ thể cũng điên cuồng dâng trào, một cái ngọc ấn tinh xảo xinh xắn trực tiếp nhảy ra khỏi Thao Trùng Nang.

Phong Nhạc Ngọc Ấn đón gió phồng lên, ngay lập tức đã biến thành một ngọn sơn phong bằng ngọc, hung hăng nện xuống những tảng đá đột nhiên hóa thành bàn tay xung quanh.

"Thích vỗ người khác lắm sao? Vậy ngươi thử vỗ cái này ta xem nào."

Bàn tay bằng đá to lớn dài rộng khoảng nửa trượng lần lượt bị ngọn sơn phong bằng ngọc thạch nghiền nát hoàn toàn, trực tiếp vỡ vụn thành vô số mảnh. Ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ngọn sơn phong kia lại một lần nữa biến thành ngọc ấn tinh xảo, rơi trở lại trong tay Lục Huyền.

Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên, lớp bột mịn thật dày vốn đang nằm ngổn ngang khắp nơi đã chui thẳng xuống đất. Không đợi Lục Huyền kịp phản ứng, một đạo kình phong lại vang lên bên tai hắn. Rất đột ngột, một người đá khổng lồ trực tiếp vung nắm đấm màu đen xám lên, đập mạnh vào đầu Lục Huyền.

Bàn tay Lục Huyền nhanh chóng biến thành ngọc lưu ly trong suốt, đấm chạm đấm, nắm đấm của hắn không chút do dự đã va chạm trực diện với nắm đấm đá màu đen xám của đối phương.

Hắn tu luyện hai đại công pháp luyện thể là《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, lại dùng một lượng lớn Kim Tủy Ngọc Dịch và Ngọc Lân Quả có tác dụng tăng cường nhục thân, cho nên cường độ nhục thân của hắn, nhìn thì bình thường nhưng thực tế lại không hề thua kém hầu hết pháp khí tam phẩm.

Mặc dù kích cỡ hai bên chênh lệch không chỉ gấp mười lần, nhưng kẻ thua trận lại chính là người đá khổng lồ kia, từ nắm tay cho đến bả vai, những viên đá không ngừng tan rã và vỡ vụn, ầm ầm rơi xuống như mưa.

Ngay khi người đá khổng lồ sắp tiêu tán, Phong Nhạc Ngọc Ấn trước người Lục Huyền lập tức phóng đại thành một ngọn núi ngọc, hung hăng đập nát nó thành vô số bột mịn.

Theo sau đó, thân hình Lục Huyền lóe lên, hắn lập tức đi qua phía sau bên trái, ở cách đó ba trượng, đập vỡ một con yêu thú cự thạch đang thành hình.

Có vẻ tiến triển cũng khá thuận lợi, nhưng độ khó chơi của những loại quái thạch này vẫn nằm ngoài dự đoán của hắn. Từng con thạch nhân thạch thú đều bị Lục Huyền giải quyết nhanh như tia chớp, vấn đề là chúng bị vỡ hết lần này đến lần khác, nhưng có vẻ như loại quái thạch này lại không chịu chút ảnh hưởng nào, bởi vì cứ bị đập vỡ là chúng lại nhanh chóng biến thành một con thạch nhân mới.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy, chỉ lãng phí linh lực mà thôi.” Lục Huyền lập tức dừng lại, nghĩ thầm.

“Quái thạch không ngừng thay đổi thành thạch nhân thạch thú để cản trở bước tiến của ta, đồng thời chúng cũng có năng lực chữa lành mạnh mẽ đến khó tin, ở lại trong trận vật lộn lâu dài với chúng không có hiệu quả gì. Cần phải tìm ra mắt trận hoặc tiết điểm linh khí, rồi dựa vào đó trực tiếp phá trận, hoặc tìm cách nhanh chóng để xuyên qua vùng quái thạch này.

Đồng thời bao vây hơn hai mươi tu sĩ Trúc Cơ… trận pháp tứ phẩm bình thường khó có thể làm được điều này, nhưng nếu là ngũ phẩm, cấp độ uy lực của nó sẽ vượt xa hiện tại, cho nên trong trận này chắc chắn sẽ tồn tại sơ hở.”

Đột nhiên một vết nứt xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền, vết nứt nhanh chóng hé mở, để lộ ra một con mắt màu xám trắng. Đồng thời, cũng có một con mắt màu xám trắng xuất hiện ngay tại khoảng không cách chừng mười trượng phía trên đầu hắn.

Bị cấm chế ảnh hưởng, con mắt vừa xuất hiện kia đã đột nhiên hạ xuống, nhãn cầu gần như muốn rơi ra khỏi con mắt luôn rồi. Nhưng nói gì thì nói, Hư Không Yểm Mục cũng là bảo vật ngũ phẩm, nó đã nhanh chóng thích ứng với ảnh hưởng của cấm chế, con ngươi màu xám trắng không ngừng quét ra xung quanh.

Trong con mắt nho nhỏ trên lòng bàn tay Lục Huyền, chợt xuất hiện hình ảnh do bản thể của Hư Không Yểm Mục truyền về.

Chỉ thấy trên toàn bộ hòn đảo hoang này, những khối quái thạch giống như một dòng lũ lớn, tự động xông về phía tu sĩ Trúc Cơ dám tiến vào ranh giới của hòn đảo. Nhưng ở những nơi hiếm dấu chân ngươi, lại có rất ít quái thạch.

“Thì ra tất cả chúng đều lao tới chỗ tu sĩ rồi.” Lục Huyền quan sát một lúc, sau đó lựa chọn một phương hướng có ít quái thạch hơn, rồi dùng tốc độ cực nhanh tiến về phía trước.

Linh thức không có nhiều tác dụng trong mê trận quái thạch, nên hắn thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới tông sư, dùng thuật pháp trụ cột này để cảm nhận kết cấu biến hóa của nham thạch trong lòng đất. Nhờ vào đó, hắn có thể phản ứng ngay tức thời nếu có động tĩnh gì phát sinh, không phải đối mặt với những tảng đá kỳ lạ này.

Phải mất một lúc sau, Lục Huyền mới có cảm giác cơ thể mình chợt nhẹ đi.

“Cuối cùng cũng đi ra khỏi mê trận quái thạch kia.” Lục Huyền nhìn về phía cung điện xa xa, vừa hay lại bắt gặp mấy luồng độn quang đang nhanh chóng xông về phía cung điện thần bí.

Nhìn bóng dáng kia, chắc là mấy người có tu vi mạnh nhất trong số nhóm tu sĩ Trúc Cơ cùng tiến vào bí cảnh lần này. Ở thời điểm Lục Huyền đang định đi theo xem sao, bỗng nhiên một nhánh dây leo màu xám lạnh đã chui ra khỏi ống tay áo của hắn, ngọn dây leo vung lên thật cao, trực tiếp gật gù, chỉ về một hướng khác.

“Ý ngươi là ở chỗ đó có linh thực phẩm cấp cao?” Lục Huyền tò mò hỏi.

Dây leo Yêu Quỷ Đằng lại gật một cái, còn vô thức tiết ra một chút chất nhầy màu xám.

“Được, ta tin tưởng vào trực giác ăn hàng của ngươi.”

Chương 454: Đa Thọ Bàn Đào!

Yêu Quỷ Đằng là Linh thực yêu biến ngũ phẩm, hắn lấy được nó tại khu dược viện bên trong Lãng Nguyệt phúc địa, nó thích ăn cành lá của linh chủng, linh thực và có năng lực cực kỳ bén nhạy đối với linh chủng.

Sau khi lấy được nó từ trong dược viên, Lục Huyền đã đi theo chỉ dẫn của nó và giành được linh thực lục phẩm thượng cổ Phượng Hoàng Mộc từ trên tay ba người đồng môn khác.

Nói cách khác, nếu nó phát sinh phản ứng như vậy, thì chứng tỏ phía trước có tồn tại một dạng linh thực phẩm cấp cao nào đó.

"Đi trước dẫn đường, nếu thật sự tìm được linh chủng phẩm cấp cao, thì chờ sau khi nó phát triển thành thục, ta sẽ cho ngươi ăn no nê." Lục Huyền thuận miệng đút cho nó một miếng bánh to.

Dây leo màu xám lạnh của Yêu Quỷ Đằng hưng phấn gật đầu, nó chầm chậm trườn xuống giống như một con rắn màu xám, để lại trên mặt đất những dấu vết dính dính có nông có sâu.

Một lát sau, Lục Huyền đi theo Yêu Quỷ Đằng tới một khu dược viên hoang vắng. Phần lớn linh thực trong dược viên đã khô héo cả rồi, nhìn qua có vẻ xơ xác úa tàn, chỉ một bộ phận nhỏ còn đang sinh trưởng bình thường. Trên mặt đất còn sót lại hài cốt yêu thú, khi bàn chân giẫm phải, đống xương cốt nọ lập tức vỡ vụn ra.

“Dược viên này có vấn đề.” Ngay khi vừa tiến vào nơi này, Vô Cấu Ngọc trên cổ Lục Huyền đã truyền đến một luồng khí tức mát rượi, có nghĩa là trong dược viên ẩn chứa khí tức tà dị.

May mắn thay, cảm giác mát lạnh nọ vẫn chưa tăng đến mức đóng băng, cho thấy khí tức tà dị này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Lục Huyền cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi xác nhận không có gì bất thường, hắn mới đi về hướng trung tâm của dược viên. Càng đi vào bên trong, dược viên càng vắng lạnh, nhưng ở khu vực trung tâm nhất lại có một cây đào cành lá xum xuê.

Toàn bộ cây đào tràn ngập linh khí, từ xa xa đã truyền đến mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta không nhịn được muốn xán tới gần, thân thân thiết thiết một phen.

Ở thời điểm Lục Huyền đang định thi triển một đạo Linh Vũ Thuật, xem liệu mình có thể hiểu được thông tin của cây đào này hay không, thì đột nhiên, vô số những sợi tơ gần như trong suốt lập tức nổi lên khỏi bề mặt Ẩn Linh Sưởng trên người hắn, trong phút chốc toàn bộ thân hình Lục Huyền đã bị che giấu đi.

Trước mắt hắn như được bao phủ bởi một tầng vật chất đặc thù, mọi sự vật trong dược viên đều mang đến cảm giác xa lạ, không chân thật.

Hắn vội vàng phát động năng lực của Ẩn Linh Sưởng bởi vì vừa cảm nhận được có người đang tới gần nơi đây.

Sau vài hơi thở, có hai tu sĩ Trúc Cơ đi theo một con bướm với những đường linh văn phủ đầy trên hai cánh, đến phía trước cây đào. Đó là một lão giả có khí chất nham hiểm và một bà lão gầy nhỏ.

“Không ngờ ở đây lại thực sự tồn tại linh thực phẩm cấp cao.” Trên mặt bà lão gầy gò kia có đầy những nếp nhăn đường rãnh. Bà ta nói xong, lập tức chìa tay ra, con bướm vừa bay lượn quanh cây đào lúc nãy đã rơi vào bàn tay nhăn nheo nọ.

“Cũng nhờ Linh Văn Điệp của Bạch phu nhân, nó có thể phát hiện ra thảo mộc linh khí ẩn chứa bên trong thân linh thực, bằng không… Chúng ta sẽ không tìm được loại linh thực này dễ dàng như vậy.” Hiển nhiên lão giả nham hiểm đi cùng bà lão kia chính là Ninh Đức Sơn – kẻ đã từng đối mặt với Lục Huyền mấy lần. Lúc này, lão ta đang nhìn chòng chọc vào cây đào tỏa ra mùi thơm mê người kia, trầm giọng nói.

Bà lão nhỏ gầy được gọi là Bạch phu nhân kia, vốn là đảo chủ của một hòn đảo nhỏ trong quần đảo. Hai người bọn họ quen nhau đã lâu, có tình bạn gần trăm năm. Vì vậy, sau khi tiến vào bí cảnh, cũng trực tiếp kết đôi cùng đi tìm kiếm cơ duyên bảo vật.

Bà ta nuôi dưỡng một con Linh Văn Điệp, có lực cảm ứng bén nhạy với các loại linh thực. Dưới sự hướng dẫn của nó, bọn họ mới có thể nhanh chóng tìm được gốc linh đào này như vậy.

“Nhìn sơ qua thì hẳn là cây linh đào này có nguồn gốc không tầm thường, Ninh đạo hữu có biết lai lịch của nó không?” Bà lão gầy gò hỏi Ninh Đức Sơn.

“Tại hạ cũng giống Bạch phu nhân, chưa từng nhìn thấy loại linh thực này.” Ninh Đức Sơn lắc đầu.

“Không sao, sau khi mang nó ra khỏi bí cảnh, chúng ta có thể giao cho tu sĩ thương hội lớn giám định nhận biết. Vừa hay có sáu quả linh đào, không bằng chia nhau ra mỗi người chúng ta một nửa, Ninh đạo hữu cảm thấy vậy nào?” Bạch phu nhân lên tiếng đề nghị.

“Tất cả đều nghe theo sự an bài của Bạch đạo hữu. Như vậy đi, Bạch đạo hữu tiến lên hái sáu quả linh đào xuống, còn ta ở bên cạnh giám sát bảo vệ, phòng ngừa có kẻ xấu hay yêu thú nào đánh lén.”

“Được, vậy nhờ Ninh đạo hữu rồi.”

Một dải lụa dài màu trắng tinh lập tức bay ra khỏi ống tay áo của bà lão, rồi nhanh chóng bay lượn xung quanh bà ta. Dải lụa dài này vốn là một kiện pháp khí tam phẩm loại phòng ngự, có khả năng phòng hộ tốt.

Chuẩn bị xong, bà lão tiến lên một bước, vượt qua khoảng cách năm - sáu trượng, đến ngay phía dưới gốc linh đào.

Có Ninh Đức Sơn giám sát, cộng thêm pháp khí dải lụa màu trắng trên người, khiến bà ta vô cùng yên tâm. Bà ta dứt khoát vươn tay tới, hái một quả linh đào tươi mọng trắng hồng, không nhịn được khẽ ngửi một hơi, mới lập tức đặt nó lên một cái khay bằng bạc.

“Ninh đạo hữu, linh đào này…” Bà ta quay người lại, đang định nói rằng phẩm cấp của loại linh đào này tốt hơn mong đợi, thì đột nhiên, một tia sáng màu đen đã lao đến nhanh như chớp, xuyên qua tầng cản trở của dải lụa tam phẩm, chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước ngực bà ta.

“Ngươi dám đánh lén ta!” Không đợi bà lão kịp phản ứng, móng vuốt đen nhánh vừa lao đến đã cắm sâu vào trong trái tim bà. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cánh tay của Ninh Đức Sơn đã hóa thành móng vuốt màu đen khô héo, lão đang đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà lão kia.

Trước khi bà ta phản ứng lại, một món pháp khí hình thoi lại phóng tới, linh khí dồi dào trực tiếp phá vỡ toàn bộ thức hải của bà ta.

“Bí thuật Tỏa Tâm Trảo, lại cộng thêm pháp khí tam phẩm đánh lén, hẳn là đã chết không thể chết lại được rồi.” Sau khi Ninh Đức Sơn xác nhận bà lão nọ đã chết hoàn toàn, lão ta mới đi đến trước mặt bà ta.

Móng vuốt đen nhánh vừa đánh lén lúc này đã rời khỏi trái tim bà lão, trực tiếp hòa vào trong cánh tay khô héo của Ninh Đức Sơn.

Dưới tác dụng của đan dược chữa thương, cánh tay khô héo kia liên tục mọc ra những búi cơ mới, chỉ có điều trông nó vẫn nhỏ hơn cánh tay bình thường rất nhiều.

Đây là môn bí thuật Tỏa Tâm Trảo lão ta nắm giữ, có thể thiêu đốt tinh huyết bắp thịt trên cánh tay, rồi trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Cộng thêm pháp khí hình thoi đánh bất ngờ cùng với những hiểu biết cực sâu của lão về “ngươi bạn tốt” này, lão mới có thể giải quyết đối phương triệt để như vậy chỉ trong vài hơi thở.

“Đừng trách ta vô tình như vậy, bởi vì Đa Thọ Bàn Đào này quá quan trọng đối với ta. Một quả Đa Thọ Bàn Đào có thể tăng thêm từ năm đến mười năm tuổi thọ. Cho dù hiệu quả sẽ giảm bớt sau nhiều lần sử dụng, nhưng vẫn có thể kéo thêm khá nhiều thời gian cho ta. Ngươi nói xem, tại sao ta lại sẵn lòng chia sẻ bảo bối như vậy với ngươi chứ?” Ninh Đức Sơn ngoài cười nhưng trong không cười, cất giọng bi thống nói với thi thể bà lão đang nằm dưới đất.

Chương 455: Không Ngờ Ngươi Ẩn Giấu Sâu Đến Thế!

Lão ta tự biết đại nạn của mình đang đến gần, cho nên đã bỏ hết công sức đi thu thập đan dược, linh quả, bí thuật có thể gia tăng tuổi thọ cho mình, rồi trong lúc tình cờ đã đọc được một đoạn giới thiệu có liên quan đến loại linh đào này trong một cuốn điển tịch.

Linh đào này tên là Đa Thọ Bàn Đào, linh thực ngũ phẩm, sau khi ăn vào có thể tùy theo tu vi của tu sĩ mà gia tăng thêm từ năm đến mười năm tuổi thọ cho đối phương.

Đối với người có tuổi thọ không còn được lâu như Ninh Đức Sơn, nó chính là bảo vật vô giá.

Lão ta đã nhận ra nguồn gốc của loại linh đào này ngay từ cái nhìn đầu tiên, và sự khao khát về tuổi thọ của lão đã vượt xa tình bạn với bà lão gầy gò kia. Vì vậy, lão ta không chút do dự, lựa chọn đánh lén giết chết bà ta.

“Có sáu quả Đa Thọ Bàn Đào này, tuổi thọ của ta sẽ kéo dài thêm được mấy chục năm nữa. Nói không chừng vận khí tốt, có thể nhờ vào nó đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, nghịch thiên cải mệnh.” Dường như Ninh Đức Sơn đang trông thấy cảnh tượng tuyệt vời của mình trong tương lai, khóe miệng không kìm được mà bật cười vui vẻ.

Lão ta hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế niềm vui sướng trong lòng, rồi vừa cảnh giác quan sát xung quanh vừa nhanh chóng đến gần gốc Đa Thọ Bàn Đào.

“Tuổi thọ của ta…” Ngay khi lão ta sắp chạm vào trái linh đào trắng hồng, cánh tay vươn ra của lão lại không nhịn được mà hơi run rẩy.

“Nhiều linh đào gia tăng tuổi thọ như vậy, Ninh đạo hữu không sợ ăn quá nhiều sẽ không được sống đến lúc thọ hết chết tại nhà sao?” Đột nhiên, một tiếng cười khúc khích vang lên.

“Là ngươi? Đạo hữu Thiên Kiếm Tông, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây.” Âm thanh đột ngột vang lên ấy lập tức làm Ninh Đức Sơn lạnh cả sống lưng. Lão vội vàng nhìn về phía giọng nói phát ra, chỉ thấy một thanh niên tuấn tú đang mỉm cười nhìn mình.

“Bí cảnh này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, gặp được Ninh đạo hữu trong tòa dược viên bỏ hoang này cũng coi như duyên phận.” Trên tay Lục Huyền đang cầm một chiếc vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa, từ lúc xuất hiện đến giờ, hắn vẫn duy trì khoảng cách với lão giả nham hiểm trước mặt.

“Đúng vậy, ta phát hiện được một gốc cây Đa Thọ Bàn Đào ở đây, trên cây có sáu trái linh đào, không bằng ta và Lục đạo hữu chia đều nhau nhé?” Ninh Đức Sơn dò hỏi.

“Ta không dám chia đều linh đào với Ninh đạo hữu, bằng không… Còn chưa được phân chia linh đào, đã bị phanh thây rồi.” Lục Huyền đưa mắt nhìn thi thể bà lão còn nằm trên mặt đất, nói bóng nói gió.

Sắc mặt Ninh Đức Sơn lập tức u ám hơn rất nhiều.

“Xem ra Lục đạo hữu đã nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, vừa vặn giải quyết luôn nhân quả giữa ta với ngươi, chuyện linh ngư trước đó ta còn nhớ rõ mồn một đây.” Lão ta hung hãn đáp.

Lục Huyền đã khiến cho cả Ninh gia của lão tổn thất nặng nề, đồng thời còn tận mắt trông thấy chuyện xấu xa của lão, cho nên không thể giữ hắn lại được.

Từ những tin tức lão ta thu thập được cho biết, tuy Lục Huyền xuất thân từ tông môn tiếng tăm lừng lẫy trong Tu Hành giới như Thiên Kiếm Tông, nhưng ngày thường, gần như hắn chỉ làm bạn với linh thực linh thú mà thôi. Hắn là một Linh thực sư am hiểu linh thực nhất đạo.

Vì vậy, lão ta có mấy phần tự tin khi chiến đấu với Lục Huyền.

Thêm nữa, linh quả Đa Thọ Bàn Đào là tình thế bắt buộc của lão ta.

Lời còn chưa dứt, một món pháp khí hình thoi đã rít gào, xông về phía Lục Huyền với tốc độ cực nhanh. Pháp khí nọ bay nhanh như chớp, gần như Lục Huyền chưa kịp phản ứng, nó đã đến trước mặt hắn rồi.

Nhưng Lục Huyền vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi, Tử Điện Kiếm kèm theo lôi minh điện hồ trực tiếp đâm vào giữa kiện pháp khí hình thoi kia.

Hiển nhiên Ninh Đức Sơn cũng không tin một kiện pháp khí tam phẩm phổ thông có thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho Lục Huyền, thế nên cánh tay vừa mới khôi phục hơn một nửa của lão đã bốc lên một luồng hắc quang, một lượng lớn huyết nhục trực tiếp bị hòa tan, cánh tay vừa nãy còn thô to đã lập tức teo lại thành một khúc cây già khô héo.

Đồng thời, bàn tay đã hóa thành một cái móng vuốt sắc nhọn đen nhánh, gần như phớt lời khoảng cách giữa nó và Lục Huyền, chỉ trong nháy mắt đã lao đến, nhắm thẳng vào trái tim của hắn.

Lục Huyền không tránh né, mà dứt khoát nghênh đón chính diện, chỉ thấy cánh tay hắn nổi lên màu xanh ngọc trong suốt như pha lê, hắn khoanh hai tay lại, trực tiếp che chắn trước ngực mình.

Có một tiếng rồng ngâm yếu ớt loáng thoáng truyền đến, chỉ trong chớp mắt những mảnh lân phiến dài nhỏ đã xuất hiện ngay phía trước cánh tay hắn.

Xương cốt như ngọc lưu ly, cộng thêm cánh tay bán long hóa trong một thoáng ngắn ngủi, Lục Huyền đã chặn được bí thuật Tỏa Tâm Trảo của Ninh Đức Sơn mà không hề hấn gì.

Ninh Đức Sơn vô cùng kinh hãi, mặc dù tinh huyết toàn thân lão còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hơn nữa liên tục sử dụng bí thuật Tỏa Tâm Trảo cũng để lại gánh nặng cực kỳ lớn cho thân thể, nhưng ngay cả bí thuật yếu đi một chút, nó cũng không phải là thứ một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ có thể dễ dàng ngăn cản được như vậy!

"Không ngờ ngươi ẩn giấu sâu đến thế!" Ninh Đức Sơn kinh hô thành tiếng.

Nhục thân mạnh mẽ như vậy, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ, không phải ai cũng có thể làm được.

Ninh Đức Sơn quyết định thật nhanh, lão bất chấp mấy trái linh quả Đa Thọ Bàn Đào vốn rất hấp dẫn mình, để lập tức quay người bỏ chạy thật nhanh ra ngoài dược viên. Nếu còn tiếp tục ở lại nơi này, chưa nói đến chuyện lão có thể nuốt được linh đào để gia tăng tuổi thọ cho mình hay không, chỉ sợ cái mạng nhỏ này còn khó mà giữ lại được, không bằng cứ trốn thoát trước, sau đó lại tìm cơ hội cướp linh quả Đa Thọ Bàn Đào từ trong tay Lục Huyền.

Lục Huyền đã bộc lộ một phần thực lực của mình ở trước mặt lão ta, thì đương nhiên sẽ không để lão ta rời đi dễ dàng

như vậy.

Trong vùng hư không cách Ninh Đức Sơn chừng mười trượng, đột nhiên xuất hiện một vết nứt rộng lớn, một con ngươi màu xám trắng chui ra từ trong vết nứt kia, đối diện với ánh mắt của lão giả nham hiểm nọ.

Trong phút chốc, Ninh Đức Sơn lại có cảm giác như mình vừa bước vào một thế giới huyễn thuật, lạc vào tầng tầng ảo ảnh.

Trong lòng lão biết có chuyện không ổn rồi, vội vàng bảo vệ tâm thần, giữ vững tinh khí thần trong cơ thể, không để nội tình tiêu hao [1], đồng thời hung hăng cắn vào đầu lưỡi của chính mình một cái.

———

[1] : nguyên văn trong chuyện là 抱元守一 – bão nguyên thủ nhất.

Bão nguyên thủ nhất là một trong những phương thuật tu luyện của đạo gia, nó không chú trọng tới luyện hình mà chú trọng tới luyện thần, thông qua nó, có thể loại bỏ tạp niệm trong lòng, duy trì tâm thần thanh tĩnh. Có thể hiểu là giữ vững tinh khí thần trong cơ thể con người, không để nội tình tiêu hao, cũng không để nó phát tán ra bên ngoài, trường kỳ ở lại bên trong cơ thể, phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể. Tu tập thuật này có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí là trường sinh lâu đời…

Chương 456: Dịch Vụ Âm Phủ Theo Dây Chuyền!

Mùi máu tươi nồng đậm xộc ra, trực tiếp giúp lão thoát khỏi huyễn thuật. Ninh Đức Sơn vui mừng không thôi, lại nhanh chóng bỏ chạy sang hướng khác, bất chấp Hư Không Yểm Mục vẫn còn treo giữa không trung.

"Bắn hắn đi, trường thương!" Một giọng nói trong trẻo vang lên, ngay tức khắc một thanh trường thương bằng bạch cốt đã lao đến ngay sau lưng và dứt khoát đâm thẳng vào Ninh Đức Sơn phía trước.

Tiếp theo đó, Bạch Cốt Ma Khôi vừa ghim vào trong cơ thể lão, đã nhanh chóng biến đổi, sinh ra vô số đoạn gai xương dài mảnh giống như xúc tu, lấy Ninh Đức Sơn làm trung tâm, trực tiếp chui ra khỏi thân thể của lão.

Chẳng mấy chốc, lão giả nham hiểm nọ đã trở thành một loại sinh vật có dạng như con nhím.

Đột nhiên một tia sáng màu xanh bắn ra từ đỉnh đầu lão, nó dùng tốc độ cực kỳ nhanh bay về phía xa xa.

Lục Huyền vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng nhấc một chiếc đèn lồng quái dị ra khỏi túi trữ vật của mình. Hắn nắm lấy phần tay cầm nhìn giống như một đoạn xương của chiếc đèn lồng nọ, thân đèn nhìn như da người.

Sau khi Lục Huyền rót linh lực vào, chiếc đèn kia bắt đầu tùy ý lắc lư trên không trung. Chiếc đèn lồng này có tên là Dẫn Hồn Đăng, pháp khí tứ phẩm, là phần thưởng hắn tìm thấy ở bên trong quầng sáng đến từ linh thực âm phủ Quỷ Diện

Thạch Cô. Nó có thể hấp dẫn âm hồn trong phạm vi nhất định, sau khi thiêu đốt oan hồn trên ánh nến, có thể làm rối loạn tâm thần của tu sĩ và yêu thú.

Dẫn Hồn Đăng được Lục Huyền giơ lên không trung, dưới chân đèn là vô số những sợi tua rua màu đỏ sậm nhìn như xúc tu đang nhẹ nhàng đung đưa, có cảm giác chúng đang hấp dẫn đồng bạn nhanh chóng gia nhập vào.

Hồn phách của Ninh Đức Sơn chưa bay được xa, lại lập tức cảm nhận được lực hấp dẫn kinh người đến từ khu vực ở gần linh đào, rồi không tự chủ được, lão nhanh chóng quay ngược lại, bay về phía trước Dẫn Hồn Đăng.

Vô số những sợi tua rua màu đỏ sậm trực tiếp cuốn lấy tia sáng màu xanh kia, rồi kéo nó tiến vào phần dưới của thân đèn.

Dưới ánh nến trắng bệch, giữa đám âm hồn oán niệm dày đặc bị đè ép ở chung với nhau, một khuôn mặt quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong đó, nhìn đường nét mặt mũi của đối phương, sẽ thấy giống Ninh Đức Sơn đến bảy mươi, tám mươi phần trăm.

Sau khi xử lý xong hồn phách và thân thể Ninh Đức Sơn, lúc này Lục Huyền mới cầm một tấm Tịnh Linh phù tam phẩm trên tay, đi đến phía trước thi thể. Chờ đến khi linh quang màu trắng chiếu xuống, nhưng trên thi thể không có lấy một chút dị thường nào, hắn mới hoàn toàn yên tâm.

“Coi như vật dùng đúng chỗ rồi.” Lục Huyền nhìn oan hồn Ninh Đức Sơn bên trong Dẫn Hồn Đăng, lại nghĩ thầm trong lòng.

“Oan hồn cảnh giới Trúc Cơ, một con này tương đương với hơn một trăm oan hồn bình thường. Ngoài ra lại có thêm huyết nhục cảnh giới Trúc Cơ, tuy có hơi già nua nhưng nếu sau này

gặp phải linh thực hắc ám nào cần huyết thục, cũng có thể dùng làm nguyên liệu vỗ béo nó."

Lục Huyền luôn tuân thủ nguyên tắc không được lãng phí, chỉ thấy tâm niệm vừa động, những chiếc gai xương diễn hóa từ Bạch Cốt Ma Khôi đã nhanh chóng thu hồi lại, mang theo thân thể tả tơi của Ninh Đức Sơn, quay về bên cạnh Lục Huyền.

Không gian trong Thao Trùng Nang vô cùng rộng lớn, có thể bảo quản vật phẩm ở nguyên trạng thái, không cần phải lo lắng thi thể bên trong sẽ bị hư hỏng, biến dạng hay gì đó.

Về phần thi thể tu sĩ bà lão kia, hai người vốn không thù không oán nên Lục Huyền chỉ bắn một đạo Hỏa Cầu Thuật đi tới, thiêu bà lão thành tro đen, lại thi triển Địa Dẫn Thuật, chôn vùi tro cốt của bà lão ấy vào trong linh nhưỡng.

"Mấy loại linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ kia cho ra những phần thưởng khá là phối hợp với nhau. Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm xuất quỷ nhập thần, còn có thể phát ra huyễn thuật mang đến tác dụng trì hoãn dây dưa với đối thủ. Bạch Cốt Ma Khôi tứ phẩm có thể biến dạng nhanh như chớp, là vũ khí sắc bén để giết người. Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm hấp dẫn hồn phách, trên một mức độ nào đó, nó còn có thể hủy thi diệt tích. Lại cộng thêm Thiên Tránh Quỷ Diện có thể che giấu khuôn mặt chân thật của ta. Xem như là dịch vụ âm phủ theo dây chuyền (hoặc là trọn gói) rồi. Đáng tiếc, chúng lại có phần trái ngược với tu sĩ xuất thân từ đại tông và thân phận Linh thực sư phổ thông của ta. Chỉ có thể sử dụng dịch vụ này ở một số tình huống đặc biệt nhất định nào đó mà thôi." Lục Huyền có chút tiếc hận nghĩ thầm.

Sau khi xử lý xong Ninh Đức Sơn, đương nhiên là túi trữ vật của lão ta và bà lão kia cũng rơi vào tay Lục Huyền. Hắn

tìm được một số pháp khí, phù lục và đan dược từ trong túi trữ vật trên người bọn họ.

Có tổng cộng là ba món pháp khí tam phẩm, trên người Ninh Đức Sơn có một món pháp khí hình thoi, bà lão có một món pháp khí trường lăng và một thanh phi kiếm tam phẩm. Ngoài ra, vẫn còn một món hộ giáp tam phẩm khác, nhưng nó đã bị những chiếc gai xương do Bạch Cốt Ma Khôi diễn hóa ra, đâm thủng lỗ chỗ, trực tiếp trở thành phế phẩm rồi.

Còn dư lại là một số pháp khí nhị phẩm.

Ngoài ra, trong quá trình lục soát, hắn còn thu được mấy tấm phù lục tam phẩm chất lượng thông thường và mấy bình đan dược từ trong hai túi trữ vật kia.

Lục Huyền không hiểu nhiều về đan dược nên chỉ nhận ra vài ba loại đan dược thường thấy.

"Tài sản của hai tán tu Trúc Cơ này đúng là keo kiệt mà. Không có món gì thích hợp cho bản thân ta dùng cả, chỉ đành tìm cơ hội bán chúng đi, đổi lấy một ít linh thạch mà thôi." Lục Huyền âm thầm cảm thán nói.

Vào giờ phút này, hắn càng hiểu rõ hơn về quầng sáng phần thưởng mình đang sở hữu, đây đúng là một loại may mắn khó mà miêu tả được thành lời.

Ngay cả đồng môn Trúc Cơ trong tông môn, cũng không được trang bị tận răng bằng những món pháp khí, bảo vật từ tam phẩm trở lên như hắn được, chứ đừng nói đến những tán tu Trúc Cơ trên quần đảo này.

Lấy xuất thân và cơ duyên của bọn họ, thì chuyện sở hữu một - hai món pháp khí tam phẩm cũng là chuyện cực kỳ khó được. Cho nên khi bí cảnh này xuất hiện, những tu sĩ Trúc Cơ trong quần đảo và các vùng lân cận đã vội vàng đổ xô đến để tranh giành một tia cơ duyên hư vô mờ mịt.

Mà với giá trị tài sản hiện giờ của hắn, dù lấy ra so sánh với đệ tử chân truyền bên trong Thiên Kiếm Tông, cũng có phần thắng không nhỏ. Có lẽ số lượng pháp khí bảo vật tam phẩm tứ phẩm hắn đang dự trữ không phong phú cho lắm, nhưng ít nhất là cấp bậc ngũ phẩm cũng có thể sánh ngang với đối phương.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu Lục Huyền, hắn nhanh chóng chuyển sự chú ý của mình đến gốc linh đào phía trước.

Trong quãng thời gian hắn ẩn nấp thân hình, từ trong miệng Ninh Đức Sơn, hắn đã biết được linh đào này có tên là Đa Thọ Bàn Đào, linh thực ngũ phẩm, sau khi ăn vào, có thể gia tăng từ năm năm đến mười năm tuổi thọ cho tu sĩ.

Tuy đã biết rõ ràng nguồn gốc của linh đào, nhưng Lục Huyền cũng không dám khinh thường, bởi Vô Cấu Ngọc trên cổ hắn vẫn liên tục truyền đến khí tức mát lạnh.

Hắn đứng dậy, tâm niệm vừa động, Hư Không Yểm Mục lập tức lấy hắn làm trung tâm, không ngừng di động trong vùng hư không xung quanh, cứ đột nhiên xuất hiện rồi lại trong nháy mắt biến mất, hành tung bí hiểm vô cùng.

Chương 457: Dị Thọ Bàn Đào! Uống Rượu Độc Giải Khát!

Con mắt xám trắng trong lòng bàn tay hắn trực tiếp truyền lại những hình ảnh rõ nét mà Hư Không Yểm Mục nhìn thấy.

Linh thức của Lục Huyền bắt đầu kéo dài ra, tiến vào trong linh nhưỡng. Sau đó, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới tông sư, để kết cấu linh nhưỡng xung quanh bộ rễ của Đa Thọ Bàn Đào phát sinh một chút thay đổi rất nhỏ, từ đó hắn có thể hiểu được thông tin chi tiết có liên quan đến loại linh thực này.

【Linh thực ngũ phẩm biến dị Dị Thọ Bàn Đào, thời gian dài, Đa Thọ Bàn Đào không được thỏa mãn điều kiện bồi dưỡng, lại dưới sự xâm nhập liên tục của khí tức tà dị, nó trở thành một loại linh thực biến dị mới.】

【Trước kia, nó cần tu sĩ hoặc yêu thú dồi dào sinh cơ đi tới tẩm bổ bồi dưỡng ngày đêm, nhưng sau khi biến dị, vô hình trung nó đã biết chủ động cướp lấy sinh cơ của tu sĩ hoặc yêu thú xung quanh, đồng thời cũng có khát vọng mãnh liệt đối với huyết nhục tinh hoa.】

【Sau khi Dị Thọ Bàn Đào thành thục có thể dùng làm nguyên liệu gia tăng tuổi thọ, nhưng đồng thời, ăn nó vào sẽ tích lũy khí tức tà dị trong cơ thể người sử dụng, tới một mức độ nhất định nào đó, sẽ bộc phát nguy cơ dị hóa cho tu sĩ hoặc yêu thú.】

"Thì ra nó là một gốc linh thực biến dị, từ Đa Thọ Bàn Đào bình thường biến dị thành Đa Thọ Bàn Đào có tính chất tà dị,

chẳng trách Vô Cấu Ngọc lại sinh ra phản ứng.” Lục Huyền âm thầm cảm khái.

“Bất kể là phương thức đào tạo hay hiệu quả sau khi phục dụng, đều tăng thêm mấy phần quỷ dị so với nguyên bản. Tuy nhiên, chỉ cần phẩm cấp không thay đổi, thì nó chính là một gốc linh thực tốt rồi.”

Đối với hắn, bình thường cũng tốt mà tà dị cũng được, chỉ cần là linh thực ngũ phẩm, sẽ có nghĩa là quầng sáng phần thưởng phong phú, cho nên chủng loại linh thực cũng không quá quan trọng.

Về phần linh quả Dị Thọ Bàn Đào thành thục, trong tay hắn có hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên mới hái cách đây không lâu, sau khi nuốt nó vào, có thể tinh lọc khí tức lạ trong cơ thể, hoàn toàn không cần phải lo lắng về tác dụng tiêu cực do quả đào kia mang đến.

Chưa kể hắn còn rất trẻ, chẳng cần phải lo nghĩ đến vấn đề tuổi thọ.

“Vấn đề là… thọ nguyên trong Tu Hành giới rất khó cầu, có lẽ Ninh Đức Sơn cứ tưởng rằng lão đã tìm được cơ duyên lớn, nhưng không ngờ Dị Thọ Bàn Đào này lại có bảy phần hiệu lực ba phần độc, chỉ có thể coi là uống rượu độc giải khát mà thôi.”

Sau khi hiểu biết chi tiết về gốc linh đào trước mặt, lúc này Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm. Hắn cẩn thận hái năm quả linh đào trắng hồng còn lại trên cây Dị Thọ Bàn Đào xuống.

Những quả linh đào lăn tròn trên chiếc khay bạc, khi đến gần có thể ngửi thấy mùi sữa thơm tươi mát, còn có thể cảm nhận được sức sống nguyên thủy, sống động nhất ẩn chứa bên trong trái linh quả kia.

Sau khi hái hết những trái linh quả trên cây Dị Thọ Bàn Đào, ngay trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Huyền, gốc linh đào kia dần dần héo rũ, như thể toàn bộ sinh cơ trong cây đều mất đi vào thời điểm những trái linh quả nọ bị hái mất rồi.

"Có thể kiên trì ở trong dược viên này thời gian dài như vậy, đúng là không dễ dàng mà. Cũng có khả năng vì biến dị thành Dị Thọ Bàn Đào, đã giúp nó tìm được một tia hy vọng sống còn và tồn tại đến tận bây giờ." Lục Huyền thầm cảm thán một câu, sau đó gọi Yêu Quỷ Đằng ra, lại dùng tâm thần kết nối với nó.

"Thử cảm nhận xem, bên trong linh nhưỡng có ẩn giấu linh chủng Dị Thọ Bàn Đào hay không."

Ngọn dây leo của Yêu Quỷ Đằng hưng phấn gật đầu. Ngay sau đó, thân thể mảnh mai của nó đã lập tức phân chia thành rất nhiều nhánh xúc tu màu xám lạnh, chúng trực tiếp kéo dài ra, đi thám hiểm bốn phương tám hướng xung quanh.

Rất nhanh, một nhánh xúc tu màu xám lạnh cứ vòng tới vòng lui quanh mặt đất, thỉnh thoảng lại thậm thà thậm thụt đánh hơi.

Linh thức của Lục Huyền cũng cảm ứng được tình huống bên kia. Sau khi Yêu Quỷ Đằng xuyên sâu vào khoảng năm - sáu trượng trong lòng đất, nó nhanh chóng lấy được một vật kỳ lạ nào đó ở dưới. Đó là một hạt đào màu đỏ sậm, nhìn bên ngoài hạt đào này cứ như được nhúng trong một khối huyết nhục đông đặc lâu ngày vậy, các khe rãnh trên bề mặt chứa đầy huyết nhục tinh hoa đang chậm rãi chảy xuôi. Bên trong hạt đào truyền đến một luồng sinh cơ mạnh mẽ đang dâng trào như trái tim đập.

"Thì ra nó đã dùng cách này để duy trì sức sống." Lục Huyền thầm than thở một câu.

Sau khi Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm tình cờ ngưng kết ra linh chủng, trong điều kiện không được bồi dưỡng, lại dựa vào bản năng kéo dài đời sau, nó đã dùng huyết nhục tinh hoa bao bọc lấy linh chủng, rồi ẩn vào chỗ thật sâu trong linh nhưỡng, vừa cất giữ linh chủng đồng thời cũng cách ly nó với linh khí bên ngoài, để loại bỏ khả năng sinh trưởng và nảy mầm của nó.

"Nhưng hiện giờ, ta đã tìm được ngươi rồi, ngươi không cần phải lo lắng về vấn đề sinh trưởng không thuận lợi nữa, ta nhất định sẽ dùng mọi biện pháp nhằm chăm sóc ngươi thật tốt, để ngươi mau chóng trưởng thành." Hắn ngắm hạt đào màu đỏ sậm trong tay, rồi bỏ nó vào trong Thao Trùng Nang.

Lần này đến dược viện, Lục Huyền đã lấy được hạt linh chủng ngũ phẩm Dị Thọ Bàn Đào biến dị này, cũng nhân tiện giải quyết Ninh Đức Sơn vốn có rất nhiều mâu thuẫn với bản thân, trong lòng hắn đã cực kỳ thoả mãn rồi.

Nhưng đương nhiên, hắn cũng không có ý định sẽ dừng lại ở chỗ này, từ bỏ cơ hội bước vào cung điện thần bí bên kia. Hắn chuẩn bị lâu như vậy, còn trực tiếp đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi, lại thu hoạch thêm vài chủng linh thực phẩm cấp cao, còn nhận được bảo vật quý hiếm như Hư Không Yểm Mục và 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, nào có đạo lý đã đến bảo điện lại không đi vào?

Dù từ xưa đến nay, Lục Huyền luôn cẩn thận, nhưng vào thời điểm hiện tại, hắn đang có rất nhiều bảo vật hộ thân, lòng tin vào bản thân đã đạt đến đỉnh điểm, đương nhiên hắn sẽ phá lệ một lần, đi kiếm cho đầy bồn đầy bát hãy trở về.

Vì thế, Hư Không Yểm Mục không ngừng quanh quẩn bên thân hắn, lúc ẩn lúc hiện, đã được giao cho nhiệm vụ hết sức chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh.

Đồng thời, Lục Huyền cũng trực tiếp giắt Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm bên hông, cùng với Phong Lôi Kiếm tứ phẩm bên trong đang vận sức chờ phát động. Chưa hết, hắn còn để mấy tấm Tiếu Hải Kiếm phù, Đại Nhật Kiếm phù và Tinh Vẫn Kiếm phù với trạng thái giương cung mà không bắn ở trong ống tay áo, để tùy thời có thể bộc phát ra kiếm ý ngút trời.

Với sự chuẩn bị đầy đủ như vậy, hắn nhanh chóng rời khỏi dược viên hoang vắng kia, rồi kín đáo đi về phía cung điện.

…

Bên ngoài cung điện thần bí.

Một tu sĩ Trúc Cơ với vẻ mặt vội vã, vừa bay tới từ đằng xa, đã nhanh chóng đáp xuống bên ngoài lối vào của cung điện.

Lúc trước, gã giằng co một lúc lâu với những con yêu thú Băng Huyễn Thiềm trong vùng thủy vực sâu thẳm bên ngoài, lại trì hoãn thêm một lúc nữa ở trong mê trận quái thạch, trong lòng cũng biết bản thân đã thụt lùi lại rất xa so với những người khác, bởi vậy lúc này lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất lao vào trong cung điện mà thôi.

Chương 458: Ưu Thế Nằm Ở Bên Ta, Phi Vụ Này Ổn!

Trong thông đạo còn sót lại rất nhiều ấn ký thuật pháp và khí tức cấm chế, hẳn là dấu vết để lại khi phá vỡ cấm chế của các tu sĩ đã tiến vào cung điện từ trước.

Linh thức tu sĩ nọ quét qua cửa lối đi, sau khi không phát hiện ra bất kỳ tình huống hay dấu hiệu bất thường nào, gã mới nhanh chóng bay vào bên trong cung điện.

Đột nhiên, một luồng kiếm quang rét lạnh hung hăng bổ thẳng về phía gã, trực tiếp để lại một vết thật sâu trên bề mặt món pháp khí phòng ngự trên người gã. Cũng không biết hai gã tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ từ chỗ nào chui ra, lại nhanh chóng xông lên, tấn công cả đằng trước và đằng sau tu sĩ nọ.

Hai chọi một, lại còn đánh lén, chỉ trong vòng vài chiêu, hai kẻ này đã dễ dàng giải quyết xong tên tu sĩ vừa cố gắng tiến vào cung điện kia.

“Người thứ hai rồi.”

Hai người tập kích bất ngờ này, một người là trung niên mặc áo xám tro, mặt mũi bình thường. Còn một người khác là tu sĩ một mắt, con mắt bị mù được quấn lại bằng một tấm vải đen, mơ hồ có thể nhìn thấy luồng khí đen từ bên trong thẩm thấu ra ngoài.

“Kế sách này của Lý đạo hữu thực sự khiến tại hạ kính phục!” Tu sĩ một mắt vừa vơ vét tài sản trên người tu sĩ mới tử vong, vừa cảm thán nói.

“Không còn cách nào khác cả, lần này có quá nhiều tu sĩ Trúc Cơ đồng thời tiến vào cung điện, thực lực của bọn họ rất mạnh mẽ, mà lấy thực lực của hai chúng ta, có tiến vào cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn mà thôi, còn không bằng dứt khoát đi nghĩ cách khác để thu hoạch cơ duyên bảo vật trên người bọn họ.”

Trung niên áo xám ước lượng túi trữ vật trên tay, sau đó móc một đống phù lục đan dược từ bên trong ra.

“Khà khà, đúng vậy, tu sĩ tiến vào bí cảnh chỉ một lòng muốn dùng tốc độ nhanh nhất xông vào cung điện này, hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có người nhịn được cơ duyên lớn trước mắt, để phục kích ngay tại lối vào chờ đánh úp bọn họ. Không chiếm được cơ duyên, trái lại còn biến bản thân trở thành cơ duyên của chúng ta.” Tu sĩ một mắt cười lạnh, khí đen bên trong miếng vải màu đen kia càng thoát ra ngoài nồng đậm hơn.

“Cũng may đạo hữu có pháp khí che giấu thân hình, chúng ta mới có thể chiếm được thế thượng phong, đánh cho đối phương bất ngờ, từ đó dễ dàng tiêu diệt được mục tiêu muốn tiến vào bên trong cung điện.” Hai người tâng bốc lẫn nhau.

“Vẫn nên cẩn thận là hơn, mặc dù pháp khí ẩn nấp của ta không tệ, nhưng trước mặt Trúc Cơ trung kỳ hoặc đệ tử xuất thân từ đại tông môn, cũng rất khó thu được hiệu quả.”

Hai người chia đều phù lục đan dược cùng những chiến lợi phẩm khác, sau đó tu sĩ một mắt lạnh lùng nói.

“Cái này là đương nhiên rồi, chỉ sợ dù chúng ta cõ thành công đánh lén được tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thậm chí là hậu kỳ, cũng không thể dễ dàng đánh chết bọn họ như vậy được. Mà những đệ tử xuất thân từ đại tông môn, trên người nắm giữ đủ loại bí thuật, bảo vật ly kỳ quái dị, rất khó tập kích bọn họ. Vì vậy, chúng ta chỉ nên tấn công những tu sĩ tán tu Trúc Cơ sơ

kỳ hoặc xuất thân từ tiểu gia tộc thôi. Được rồi, chúng ta không nên nán lại ở đây quá lâu, nhân lúc tu sĩ tiến vào trong cung điện còn chưa lục tục đi ra, phải tranh thủ giết thêm mấy con dê béo nữa, sau đó thu tay lại rồi rời khỏi bí cảnh."

"Được."

Một tầng vải voan mỏng màu trắng bạc nhanh chóng xuất hiện trên cơ thể hai người, linh lực trên tấm vải bạc phun trào, bọc lấy bóng dáng hai người ở bên trong rồi biến mất.

Có điều, hai người này hoàn toàn không biết, ngay tại vùng hư không phía trên đỉnh đầu bọn họ, vừa có một vết nứt lặng lẽ xuất hiện. Chỉ thấy một con mắt màu xám trắng trực tiếp chui ra từ bên trong khe nứt, đã thu hết mọi cử động của hai người vào trong mắt rồi.

"Không ngờ ở lối vào của cung điện thần bí còn có loại bẫy rập như vậy." Sắc mặt Lục Huyền trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, con mắt trong lòng bàn tay hắn đang phản chiếu cảnh tượng mà Hư Không Yểm Mục nhìn thấy.

Hai gã tu sĩ Trúc Cơ núp ở cửa thông đạo, ôm ý xấu muốn nghĩ cách đánh lén người khác. Không ngờ hai người bọn họ lại có thể buông tha cho đại cơ duyên đang ở gần ngay trước mắt, còn nhạy bén nắm bắt được tâm lý của những tu sĩ khác, rồi tập kích thành công.

"Ta có nên đi qua lối thông đạo đó không?" Lục Huyền xoa cằm tự hỏi.

"Xung quanh cung điện đều có bố trí cấm chế, vừa vặn cấm chế ở lối đi kia đã bị tu sĩ Trúc Cơ tiến vào từ trước đánh thông rồi. Nếu vòng qua hai người này, đi vào thông đạo khác, sẽ tốn nhiều thời gian hơn. Thậm chí vận khí không tốt, còn phải tự mình đi phá giải cấm chế nữa."

“Hai người kia mai phục ở thông đạo, mạnh ở chỗ đánh bất ngờ không cho người ta kịp đề phòng, nhưng bây giờ ta đã trở thành người nắm giữ tiên cơ, hoàn toàn có thể lợi dụng sơ hở bọn họ đang ẩn núp bên trong pháp khí, để vượt lên trước đánh lén họ. Lấy thực lực của hai người đó, ta vẫn có thể thoải mái đối phó được.”

Lục Huyền nghĩ đến đây, trong lòng lập tức đưa ra quyết định. Hắn dự tính sẽ cưỡng chế xông qua thông đạo này.

Nếu hai người này có mắt, hắn sẽ coi như không phát hiện ra điều gì, còn nếu hai người nọ tự tìm đường chết, dứt khoát ra tay đánh lén hắn, hắn cũng không ngại giải quyết luôn.

…

Bên ngoài lối đi.

Lục Huyền khống chế kiếm quang, loạng choạng dừng lại ở cửa thông đạo. Đôi mắt hắn bị bao phủ bởi một tầng linh quang mông lung, dưới 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, hai gã tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đang ẩn nấp bên trong tấm vải mỏng màu trắng bạc kia, lập tức để lộ dấu vết, khiến hắn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của hai người bọn họ.

Kỹ năng diễn xuất của Lục Huyền rất chân thật. Đầu tiên, hắn đưa mắt nhìn xung quanh cửa thông đạo, sau khi xác nhận không có mai phục, mới cẩn thận tiến vào bên trong lối đi.

Càng đi đến gần cung điện thần bí, vẻ thận trọng trên mặt hắn lại nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ thoải mái vui sướng.

Dưới tấm vải voan màu trắng bạc, trung niên áo xám và tu sĩ một mắt đưa mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đã hiểu được suy nghĩ của người bên kia. Hai người bọn họ khá quen thuộc với Lục Huyền, cũng biết rõ hắn là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông đang chịu trách nhiệm đóng giữ tại quần đảo này.

Cho nên lần đầu tiên bắt gặp Lục Huyền, hai người bọn họ đã theo bản năng muốn thả hắn rời đi rồi. Nhưng ngay sau đó, trong đầu lại nhớ đến lời đánh giá của nhóm tu sĩ Trúc Cơ khác về Lục Huyền: Suốt ngày bầu bạn với linh thực, xao nhãng tu hành, không có chí tiến thủ.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên cả hai lại động tâm tư.

Xuất thân đại tông có nghĩa là trên người mang theo rất nhiều bảo vật.

Thân phận Linh thực sư, có nghĩa là hắn không giỏi chiến đấu, thậm chí còn có thể đoán được hắn chưa từng trải qua quá nhiều kinh nghiệm sinh tử. Rất có thể, khi gặp phải tình huống bất ngờ, hắn sẽ rơi vào trạng thái tâm thần bấn loạn, hoang mang không biết nên làm sao.

Hơn nữa, tu vi của hắn chỉ vẻn vẹn là Trúc Cơ sơ kỳ…

Ưu thế nằm ở bên ta, phi vụ này ổn!

Chương 459: Linh Quang Kỳ Lạ!

Nghĩ đến đây, hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau.

Linh khí trong cơ thể điên cuồng dâng trào, đột nhiên tu sĩ một mắt thu hồi hiệu quả che chắn của vải voan màu trắng bạc, khiến cho phần lưng của Lục Huyền hiện ra cực kỳ rõ ràng ngay trước mặt hai người.

Phi kiếm và phù lục không chút do dự bay ra, cùng lúc tấn công con dê béo kia.

Ngay khi bóng dáng bọn họ xuất hiện, bên tai hai người đã vang lên tiếng kiếm rít bén nhọn. Vô số kiếm ý màu đen đậm, phảng phất như một cơn sóng to gió lớn, ầm ầm cuốn đến, bao trùm hai người vào trong!

Thanh thế cực lớn giống như thiên uy, không thể trốn đi đâu được, cũng không thể ngăn cản được!

"Đạo hữu tha…" Tiếng cầu xin tha thứ của hai người còn chưa nói hết, đã bị chôn vùi bên trong kiếm ý vô tận như sóng biển kia.

Kiếm khí tiêu tán, lối đi sạch sẽ, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy lác đác vài miếng huyết nhục màu đỏ sậm và một đống mảnh nhỏ pháp khí, nhưng nếu không nhìn thật kỹ, sẽ rất khó phát hiện ra.

"Ừm, vừa vặn nhân cơ hội này dùng nốt tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm." Trong tay Lục Huyền đang cầm một tấm phù lục phi kim phi ngọc, hình dáng như kiếm nhận, sau khi

kích phát toàn bộ kiếm khí bên trong, nó lặng lẽ tan rã và rơi xuống đất.

Tấm Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm này là phần thưởng sớm nhất được hắn mở ra từ quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Khi thăm dò bên trong Lãng Nguyệt phúc địa, vì tranh đoạt Phượng Hoàng Mộc, hắn đã sử dụng hơn một nửa kiếm khí bên trong rồi, đến hiện tại, để tốc chiến tốc thắng, cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho hai kẻ đánh lén kia, Lục Huyền đã tiện thể kích hoạt nốt một nửa kiếm khí còn dư lại bên trong Tiếu Hải Kiếm phù.

Cứ như vậy, hắn chỉ còn lại bốn tấm kiếm phù tứ phẩm mà thôi.

"Đáng tiếc pháp khí phù lục trên người không còn nữa." Mặc dù khả năng trên người bọn họ không có bảo vật gì quý hiếm, nhưng chân con muỗi cũng là thịt, Lục Huyền cực kỳ tiếc nuối nhìn thoáng qua vị trí hai người vừa bị hủy thi diệt tích kia. Sau đó thân hình hắn giống như một luồng phù quang, nhanh chóng lao vào cung điện.

…

Bên trong cung điện vô cùng rộng rãi, khắp nơi đều có dấu vết còn sót lại của các loại cấm chế, thuật pháp, điều này cho thấy những tu sĩ bước vào lúc trước đã trải qua một cuộc tranh đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Cả người Lục Huyền giống như một luồng khói xanh, dùng tốc độ cực nhanh chạy vào trong cung điện.

Một lúc sau, hắn dừng lại ngay trước cửa một khu đan thất rộng rãi.

Linh thức quét vào bên trong, sau khi phát hiện không có gì bất thường, hắn mới nhẹ nhàng bước vào đan thất.

Không đợi hắn tìm kiếm cẩn thận mọi thứ bên trong căn phòng luyện đan này, bỗng nhiên một nữ tu dịu dàng đã xông vào, ngay sát đằng sau hắn. Nàng nhìn thấy Lục Huyền, phản ứng đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới thoáng thả lỏng một chút: "Thì ra là Lục đạo hữu."

"Tề đạo hữu, thật trùng hợp, không ngờ lại gặp được đạo hữu ở trong cung điện này."

Lục Huyền có chút ấn tượng với nữ tu dịu dàng này, hai người từng gặp mặt một lần ở hội đấu giá do Cực Quang thương hội tổ chức, nàng kết phu thê với một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ khác, ẩn cư sinh hoạt trên một hòn đảo nhỏ.

Theo như lời Thạch Trọng giới thiệu, trình độ luyện đan của nữ tu dịu dàng này cực kỳ tốt.

"Từ trước đến nay quý phu phụ đi đâu cũng có đôi có cặp, sao lần này chỉ có một mình Tề đạo hữu? Trương đạo hữu đâu?" Trong mắt Lục Huyền ẩn chứa một tia cảnh giác, hai người bọn họ vốn am hiểu bí thuật hợp kích, cộng thêm tình cảm sâu sắc, hiếm khi hành động riêng lẻ.

"Phu quân ta đã đi chỗ khác trong cung điện rồi, nếu Lục đạo hữu muốn gặp chàng, ta có thể gọi chàng tới." Nữ tu dịu dàng mỉm cười đáp.

Nàng và phu quân mình đã mất liên lạc khi xuyên qua mê trận quái thạch, ở thời điểm đi vào cung điện, lại bị nhiều nhân tố ảnh hưởng, nên vẫn tách nhau ra hành động, nhưng nàng cũng không dám tỏ ra một chút rụt rè nào ở trước mặt Lục Huyền, chỉ sợ hắn nổi lên tâm địa hiểm độc.

"Ha ha, cái này là không cần đâu, đây cũng không địa phương phù hợp để kết giao tình cảm." Lục Huyền vô cùng kín đáo nhìn vào con mắt màu xám trắng trong tay, sau đó cười nói.

“Lục đạo hữu, vì sao hai chúng ta không dĩ hòa vi quý, mỗi người tìm kiếm một khu vực trong phòng luyện đan này?” Nữ tu dịu dàng đề nghị.

“Vậy thì làm theo Tề đạo hữu nói.” Lục Huyền cũng không phải kẻ giết người bừa bãi, thấy thái độ của nữ tu dịu dàng như vậy, đương nhiên hắn sẽ nghe theo lời phải.

Hai người cầm chắc pháp khí phù lục trên tay, ôm theo tâm lý cảnh giác, đề phòng lẫn nhau, dứt khoát lựa chọn một khu vực rồi đi đến cẩn thận lục soát.

Trong đan thất thoang thoảng mùi dược hương như có như không, ở khu vực chính giữa được bố trí mười mấy cái đan lô, mỗi cái đan lô đều có cấm chế cố định, Lục Huyền thấy phẩm chất của chúng nó chỉ ở mức trung bình, nên từ bỏ ý định phá cấm chế, lấy đan lô đi.

Mỗi bên tường đều bày những kệ gỗ cao to, trên kệ gỗ còn sót lại một ít linh dược, chỉ có điều, trải qua thời gian lâu dài, linh dược bên trong đã khô héo hết cả, dược lực cũng xói mòn, vừa chạm khẽ vào, chúng lập tức biến thành các loại bột phấn.

“Lục đạo hữu có phát hiện được gì không?” Nữ tu dịu dàng cẩn thận tìm kiếm khu vực thuộc về mình, nhưng không tìm thấy thứ gì có giá trị, trong lòng chưa từ bỏ ý định, lại đi qua hỏi Lục Huyền.

“Không, chỉ có một ít thảo dược khô quắt và một số đan lô không quá giá trị mà thôi.” Lục Huyền thản nhiên trả lời.

“Phía bên ta cũng vậy.” Nữ tu khẽ thở dài một hơi, rồi quay lại lục soát kỹ càng lần nữa.

“Lục đạo hữu, ta sẽ không lãng phí thời gian ở chỗ này, cáo từ.” Chỉ một lát sau, nàng đứng ở phía xa xa nói một câu với Lục Huyền rồi thẳng thừng rời khỏi đan thất.

Lục Huyền khẽ gật đầu rồi cau mày suy nghĩ. Hắn luôn cảm thấy ở đây có điều gì đó không đúng.

"Trong đan lô không có vật gì, ngay cả phần đế, hay vách trong và các bộ phận khác của đan lô cũng được kiểm tra cẩn thận cả rồi, nhưng không phát hiện ra một tờ đan phương nào, thậm chí tất những loại linh dược được bày trên kệ thuốc cũng héo rũ toàn bộ. Thế nhưng, khi vừa bước vào đây, ta lại ngửi được dược hương, vậy đến cùng là thứ mùi kia xuất phát từ nơi đâu?"

Sau khi tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, cộng với nhiều lần cải thiện nhục thân, khiến cho năm giác quan của Lục Huyền đã đạt đến cảnh giới cực kỳ mạnh mẽ. Hắn hít một hơi thật sâu, lại lần nữa nhạy bén cảm nhận được dược hương thoang thoảng vương vấn trong đan thất.

Dược hương nọ cực kỳ mơ hồ, chỉ cần Lục Huyền bước ra khỏi phòng luyện đan là không thể phát hiện được nữa.

"Xem ra ở nơi này đang ẩn giấu cái gì đó rồi."

Một tầng vật chất mông lung lập tức xuất hiện trên bề mặt con ngươi Lục Huyền, được《 Phá Vọng Đồng Thuật 》gia trì, hắn lập tức phát hiện ra mấy khu vực có thấp thoáng linh quang bên trong đan thất.

Vấn đề là linh quang bên trong đan thất di động cực kỳ tùy hứng không theo quy tắc, ngay cả với linh thức Trúc Cơ trung kỳ của Lục Huyền, cũng không thể dễ dàng dò xét được sự tồn tại của nó theo phương thức thông thường.

Chương 460: Dược Trĩ!

"Nhưng chỉ vẻn vẹn là phát hiện ra linh quang thôi còn chưa đủ. Những luồng linh quang này quá mức mờ mịt, khó nắm bắt, phải tìm biện pháp để chúng xuất hiện thôi." Lục Huyền miên man suy nghĩ, đột nhiên một ý tưởng nảy lên trong đầu hắn, theo sau đó, hắn cầm một viên Uẩn Linh Đan nhị phẩm ra khỏi túi trữ vật.

"Nếu nơi này là đan thất, như vậy đan dược có thể phá giải được cục diện khó khăn trước mắt."

Linh lực bắt đầu nâng Uẩn Linh Đan bay lên, lơ lửng ngay giữa không trung trong đan thất. Dưới tầm nhìn của 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, mấy điểm ẩn chứa linh quang kia bắt đầu lấy Uẩn Linh Đan làm trung tâm, nháo nhào tập trung về phía nó.

"Quả nhiên là có hiệu quả." Lục Huyền vui mừng không thôi. Hắn lập tức ngưng tụ tâm thần lên trên Uẩn Linh Đan, đột nhiên một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Dị trùng tứ phẩm Dược Trĩ, ở giai đoạn ấu trùng, gần như vô hình vô sắc. Thích ăn đan độc trong đan lô ở quá trình luyện đan và đan độc ẩn chứa trong đan dược, có thể tự động làm sạch và bảo trì đan lô, đảm bảo phẩm chất của đan lô, đồng thời cũng thoáng nâng cao phẩm chất của đan dược.】

【Sao lại ngon như vậy, không uổng công ta đi một chuyến đến thế giới này!】

"Dược Trĩ… Thì ra có nguồn gốc như thế." Lục Huyền cảm nhận được suy nghĩ của thứ gọi là Dược Trĩ kia truyền tới từ bên trong linh quang, không nhịn được lại bật cười.

“Thích nuốt đan độc bên trong đan lô và đan dược, năng lực của thứ này có thể gọi là ‘với ngươi là thạch tín, với ta lại là mật ong’ rồi.”

Là thuốc thì có ba phần độc, tuy đan dược có nhiều công dụng thần kỳ như nâng cao, phục hồi linh lực, chữa trị vết thương, nhưng bên cạnh đó, đan dược cũng ẩn chứa một lượng đan độc rất nhỏ, phẩm chất đan dược càng thấp, càng chứa nhiều đan độc. Đan độc tiềm tàng trong cơ thể tu sĩ, nếu kéo dài nhiều năm sẽ tạo thành tác dụng phụ, gây ảnh hưởng đến quá trình tu hành bình thường, cũng như thời khắc mấu chốt như đột phá cảnh giới của tu sĩ.

Mà đan độc ở trong đan lô càng nhiều hơn.

Dược Trĩ lại có thể nuốt chửng, loại bỏ đan độc trong đan lô và đan dược, giữ gìn đan lô, đề thăng phẩm chất đan dược, có thể nói, nó chính trợ thủ tốt nhất cho các Luyện đan sư.

“Nó vẫn đang ở trong giai đoạn ấu trùng, có thể bắt nó về nuôi.” Trong lòng Lục Huyền sinh ra hứng thú nồng đậm với ấu trùng Dược Trĩ.

Tuy nhiên vấn đề nan giải trước mắt là phải làm như thế nào mới có thể bắt được ấu trùng Dược Trĩ này?

Mặc dù đã xác định được đại khái vị trí của nó, nhưng bản thân Dược Trĩ vốn vô hình mờ mịt, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ làm nó hoảng sợ. Cho nên, hắn nhất định phải trực tiếp bắt trúng mục tiêu, chỉ được triển khai một lần hành động duy nhất mà thôi.

Lục Huyền lấy một viên Huyền Âm Đan tứ phẩm từ trong túi trữ vật ra, nhằm gia tăng cường độ mê hoặc. Huyền Âm Đan có nguồn gốc từ quầng sáng phần thưởng của Quỷ Diện Thạch Cô, hơn nữa nó chính là vật đại bổ đối với quỷ tu và các

loại âm thú, phẩm cấp của nó cao hơn Uẩn Linh Đan đến hai cấp, đương nhiên lực hấp dẫn với Dược Trĩ cũng lớn hơn.

Dưới tác dụng của《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, Lục Huyền phát hiện được mấy luồng linh quang đang nhanh chóng đi tới, vây quanh Huyền Âm Đan.

Hắn lặng lẽ lấy Bạch Cốt Ma Khôi ra, rồi ném về phía Huyền Âm Đan ngay giữa không trung.

"Đi nào, quả cầu xương trắng!"

Khi quả cầu đầy xương trắng âm u đến gần Huyền Âm Đan, nó lập tức biến thành một tấm lưới lớn, một mẻ hốt gọn cả đan dược lẫn đám Dược Trĩ ở gần đó. Chẳng chờ Dược Trĩ kịp phản ứng, rất nhiều mắt lưới đã nhanh chóng hình thành một lớp màng xương hơi mỏng, bịt kín tấm lưới xương trắng kia, không chừa lại một kẽ hở nào.

Sau đó, dưới sự khống chế của linh thức Lục Huyền, tấm lưới lớn kia không ngừng co rút lại, giảm bớt phạm vi hoạt động của Dược Trĩ.

Mười mấy nhịp thở sau, không gian sinh tồn của Dược Trĩ không ngừng bị Lục Huyền dồn nén, cuối cùng nó cũng dần dần hiển lộ thân hình. Nó gần như vô hình vô sắc, hình dạng bán trong suốt trong một không gian nhỏ hẹp, giống như một loài côn trùng thân mềm không chân, thậm chí còn rất giống một loại chất lỏng đang di động xung quanh, cố gắng tìm cơ hội thoát ra khỏi vòng vây của tấm lưới lớn.

Mặc dù đứng trước khốn cảnh, nhưng nó vẫn gắt gao bao vây lấy viên Huyền Âm Đan tứ phẩm kia, điều này cho thấy bao nhiêu năm qua, nó đã vất vả đói kém đến cỡ nào rồi.

"Đi theo ta, sau khi dẫn ngươi rời khỏi đây, ta sẽ cho ngươi hút đan độc no nê." Lục Huyền dùng linh thức truyền đạt ý nghĩ như vậy cho Dược Trĩ.

Dưới tình huống bình thường, ở bên trong quầng sáng nhận được sau khi linh thực thành thục, sẽ có khá nhiều đan dược, vì vậy hắn có đủ tự tin, mình sẽ cung cấp được một môi trường sống tốt hơn cho Dược Trĩ.

Đồng thời, hắn đã hấp thu hai loại đan phương là Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan, trong linh điền ở tông môn còn đang gieo trồng Tàng Nguyên Thảo - tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan. Dù loại linh thực này vẫn đang phát triển, còn chưa thu hoạch, nhưng khả năng cao là bên trong quầng sáng khi chúng thành thục, sẽ có phần thưởng là đan phương Trúc Cơ Đan.

Dược Trĩ không đáp lại lời mời của Lục Huyền, vì vậy Lục Huyền không còn cách nào khác đành phải dùng Bạch Cốt Ma Khôi phong ấn nó lại, đợi khi nào có thời gian, sẽ đi thu phục nó sau.

Bỏ cả Dược Trĩ và Bạch Cốt Ma Khôi vào trong Thao Trùng Nang, Lục Huyền hít một hơi thật sâu, dược hương thoang thoảng quanh quẩn ở trong đan thất đã biến mất, thay vào đó là mùi mục nát do nơi này đã bỏ hoang khá lâu rồi.

Hắn rời khỏi đan thất, trực tiếp chạy về phía trung tâm cung điện. Từ xa xa, đã có thể cảm nhận được dao động linh khí kịch liệt ở bên trong.

Bỗng nhiên Lục Huyền dừng bước, dùng vẻ mặt nặng nề nhìn một bộ thi thể đang lẳng lặng nằm dưới đất.

Phần thân dưới của bộ thi thể này đã biến mất, mà phần thân trên còn sót lại thì hoàn toàn không có huyết nhục… Nói cách khác, đối phương chỉ còn lại một cái xác trống rỗng mà thôi, cũng không biết trước khi chết đã xảy ra chuyện gì.

“Tỷ lệ tử vong ở bí cảnh này khá là cao.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Từ khi tiến vào bí cảnh, hắn đã phát hiện hoặc tự giải quyết ít nhất là sáu tu sĩ Trúc Cơ rồi, điều này khiến cho Lục Huyền – người vốn không có nhiều kinh nghiệm thăm dò bí cảnh – trực tiếp chấn động không thôi.

"Ừm, trong đó có ba người chết trong tay ta…" Nghĩ như vậy, nội tâm hắn cũng bình tĩnh trở lại.

"Dựa vào tu vi hiện nay của ta cùng với các loại bảo vật quý hiếm, kẻ nên lo lắng phải là những tu sĩ khác mới đúng. Đến cũng đã đến rồi, nhất định phải vào nhìn xem sao, nhưng cần ẩn giấu thân phận."

Chuẩn bị tiến vào trung tâm bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên với tu sĩ Trúc Cơ khác, nên trước đó, Lục Huyền quyết định sẽ che giấu, tạm thời không tiết lộ tu vi chân chính của mình cùng với đống bảo vật khác ở ngay trước mặt mọi người.

Nghĩ đến đây, hắn lấy món Thiên Tràng Quỷ Diện tứ phẩm từ trong túi trữ vật ra.

Chương 461: Hang Ổ Của Tà Ma!

Chiếc mặt nạ màu xám nhạt mỏng như cánh ve, sau khi đeo lên sẽ có cảm giác gương mặt mình vừa được phủ thêm một lớp da mỏng. Những đường hoa văn trên mặt nạ không ngừng thay đổi, Lục Huyền vừa động tâm niệm, chỉ trong phút chốc hắn đã trở thành một tu sĩ thanh niên có dung mạo bình thường. Khí tức tu vi được duy trì ở giai đoạn Trúc Cơ sơ kỳ, xương cốt thoáng kéo cao lên một chút, phòng ngừa Thạch Trọng và những người quen khác nhận ra.

Vẻ ngoài, khí tức, dáng người đều phát sinh biến hóa vô cùng lớn. Lục Huyền vừa nghiễm nhiên trở thành một tu sĩ hoàn toàn mới rồi.

Nửa khắc sau, hắn men theo dao động linh lực, tiến vào một gian phòng ngọc thạch ở phía trên cùng của cung điện.

Toàn bộ gian phòng ngọc thạch này được làm bằng ngọc xanh ấm áp, ở vị trí trung tâm nhất có đào một cái ao ngọc cực lớn, bên ngoài ao ngọc được bao phủ bởi tầng tầng cấm chế, đang có bảy tu sĩ không ngừng tấn công lên bề mặt cấm chế, gây nên từng làn sóng linh khí dâng trào như thủy triều.

"Đây là đang tiến thẳng vào hang ổ của tà ma…" Khóe miệng Lục Huyền khẽ giật giật, không khỏi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Trên thực tế, chuyện đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên mặt không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn, dù biểu cảm có sinh động và chi tiết đến đâu, hắn cũng có thể diễn đạt rất

tốt. Nhưng giờ phút này, hắn lại có cảm giác từng sợi cơ trên cổ mình sắp đông cứng lại rồi. Bởi vì khí tức rét lạnh đang không ngừng truyền đến từ Vô Cấu Ngọc, nó điên cuồng cảnh báo hắn về đám tà ma trước mặt.

Lục Huyền tùy ý nhìn lướt qua, thu hết bảy tu sĩ đang vây quanh cái ao ngọc kia vào trong mắt.

Trong bảy người, lão giả lưng gù tu vi Trúc Cơ hậu kỳ là người có linh lực hùng hậu, mạnh mẽ nhất, những cái bướu cao trên lưng lão lần lượt nhô lên rồi hạ xuống, thỉnh thoảng lại truyền ra những tiếng huýt gió quái dị, ngẫu nhiên còn có bàn tay bàn chân nhỏ màu xám đen để lộ ra từ sau gáy, nhưng rất nhanh sau đó, chúng đã bị một thứ không biết kéo lại.

Theo biểu hiện mặt người, lão giả này có tu vi cao nhất ở đây, nên được chiếm giữ một vị trí lý tưởng nhất.

Bên mép ao ngọc có một tu sĩ huyết bào, trên chiếc áo bào đỏ màu như máu của đối phương có vô số con tà trùng đỏ sậm, cả đám chen chúc chi chít vào nhau rồi không ngừng ngọ nguậy, có cảm giác chúng sẽ lao ra khỏi tấm pháp bào kia bất cứ lúc nào, rồi nhanh như chớp công kích người khác vậy.

Ngay lần đầu tiên khi Lục Huyền nhìn thấy tu sĩ huyết bào này, đồng tử trong mắt hắn đã hơi co rụt lại. Hắn rất rõ đám tà trùng màu đỏ sậm trên người đối phương, chúng chính là Huyết Ngưng Âm Trùng mới xâm nhập vào Không Minh Đảo cách đây không lâu. Lúc ấy, hắn còn trực tiếp giải quyết một con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương, xem như hai người đã kết thù hận lớn rồi.

“Không ngờ tà tu đứng phía sau cũng qua đây tranh đoạt vũng nước đục này.”

Lúc đó, thực lực của con trùng vương tà dị kia không hề thua kém Trúc Cơ sơ kỳ, mà tu sĩ huyết bào này lại là kẻ đứng

đằng sau nuôi dưỡng tà trùng, chỉ nghĩ đến đó thôi cũng có thể tưởng tượng được thực lực tu vi của gã.

Ngoài ra, trong nhóm này còn có một tu sĩ thấp bé, trên người mặc một bộ áo bào rộng thùng thình, gã này chỉ cao ngang hông người bình thường. Khi ánh mắt Lục Huyền nhìn kỹ vào gã, khí tức mát lạnh phát ra từ Vô Cấu Ngọc càng nồng đậm hơn rất nhiều. Trên một mức độ nhất định nào đó, phản ứng này của Vô Cấu Ngọc cũng cho thấy đối phương có thực lực vô cùng khủng bố.

Tu sĩ trung niên vạm vỡ Lục Huyền từng chạm mặt khi mới xuất hiện ở khu vực bên ngoài bí cảnh, cũng ở trong hàng ngũ này. Đối phương đã hóa thành một người khổng lồ cao nửa trượng, cơ bắp toàn thân nổi gồ lên, mỗi khi hô hấp, hai luồng khí trắng nóng hổi sẽ phả ra từ trong lỗ mũi, có thể thấy được nhục thân cường hãn vô cùng.

Ngoài ra, trong mấy tu sĩ trước mặt còn có một vị văn sĩ nho nhã, trên tay cầm một cây bút lông vàng óng ánh dài chừng hai thước, linh lực phun trào trên thân bút, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được phẩm chất của nó vô cùng bất phàm.

Lần này, Lục Huyền cũng nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, là Thạch Trọng và Chu Băng Vũ đang đứng sát cạnh nhau.

Trong tay Thạch Trọng cầm một chiếc gương đồng màu vàng đen, trên mặt gương đồng có vẽ đủ loại kỳ trùng dị thú, hoa văn quái dị.

Trước mặt Chu Băng Vũ có một viên kiếm hoàn màu trắng bạc đang treo lơ lửng giữa hư không, vô số kiếm khí mỏng nhỏ như sợi tóc không ngừng phun ra nuốt vào, hành động này thể hiện rõ khả năng khống chế tài tình của nàng.

Trong số bảy người trước mặt, chỉ có hai người bọn họ còn đang dừng lại ở tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng những người khác lại không một ai dám đi khinh thường bọn họ. Hai người đều là đệ tử đại tông, bảo vật trên người tầng tầng lớp lớp, lại nhận được các loại truyền thừa mạnh mẽ. Nói không chừng, trong tay bọn họ đang nắm giữ một loại bí thuật nào đó có thể chém giết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thậm chí là hậu kỳ chỉ trong nháy mắt, hoặc là hai người này đang sở hữu khoảng một - hai món dị bảo hộ thân được trưởng bối sư tôn ban tặng.

Những tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ khác muốn tiến vào trong đám người này, thì hoặc là bị giải quyết dễ dàng, hoặc là tự nhận thức được cơ hội của mình quá mong manh, đã chủ động rút lui trước áp lực sinh tử rồi.

Bởi vậy, sự xuất hiện của Lục Huyền ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của bảy người trước mắt.

“Lại thêm một tên đến tìm cái chết rồi, côn trùng bảo bối của ta cũng sắp được ăn no.” Tu sĩ huyết bào chú ý tới tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của Lục Huyền sau khi ngụy trang, khóe miệng khẽ nhếch, lập tức nở ra một nụ cười thâm trầm.

Chiếc áo bào màu đỏ như máu trên người gã không gió mà bay, dường như tốc độ nhúc nhích của đám Huyết Ngưng Âm Trùng bên trong vừa nhanh hơn một chút.

Lão giả lưng gù đứng đằng trước nhất, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, như thể đang nhìn một người chết. Đột nhiên, một con anh quỷ màu xanh đen quấn theo âm khí, nhanh nhẹn chui ra khỏi lưng lão, rồi hướng về phía Lục Huyền, phát ra một nụ cười đầy dữ tợn.

Những người khác không tỏ vẻ gì, sau khi nhìn thoáng qua hắn, bọn họ lại nhanh chóng chuyển lực chú ý, nhìn về phía cấm chế trước mặt. Nếu hắn đã lựa chọn tiến vào nơi này, có nói nhiều cũng vô ích, sống chết tự chịu.

Lục Huyền phớt lờ đám người tu sĩ huyết bào, ánh mặt lập tức tập trung vào trong ao ngọc. Chỉ thấy một mảnh khói đen mờ mịt đang lan tràn dưới đáy ao, phía trên có bốn món dị bảo không ngừng chìm chìm nổi nổi.

Bốn món dị bảo trong ao ngọc lần lượt là:

Một cây hương nhỏ dài màu vàng đen, chân cây cắm sâu vào vùng khí đen đặc dưới đáy ao, hệt như cái đài sen dưới kia vừa phụt ra một luồng khói, trong mảnh sương mù lượn lờ kia, có thể mơ hồ nhìn thấy một bức tượng Phật đang ngồi xếp bằng trên đài sen, bàn tay xếp thành hình Niêm Hoa Chỉ, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Chương 462: Tranh Đoạt Bảo Vật!

Một cục bùn đen vô định hình, đang từ từ hấp thu hắc khí phía dưới, thỉnh thoảng lại có những khuôn mặt oán hồn mờ nhạt tràn ra từ cục bùn đen kia, sau đó lặng lẽ tiêu tán trong ao ngọc.

Một con dấu nhỏ nhắn tinh xảo, bốn mặt được khắc đầy các loại pháp khí của Phật môn như Kim Cương Xử, chuỗi tràng hạt Phật châu, cái mõ và kinh phiên. Những luồng kim quang bùng lên từ dưới con dấu, trực tiếp trấn áp hắc khí phía dưới.

Ngoài ra, vẫn còn một thanh tiểu kiếm màu xanh ngọc lục bảo, thân kiếm óng ánh trong suốt, tỏa ra sinh cơ nồng đậm, đang tự do di chuyển trong chiếc ao ngọc như cá bơi trong nước.

Vừa nhìn đã biết bốn dị bảo này đều không tầm thường, phẩm chất cũng cao.

Bảy người thêm cả Lục Huyền lần lượt chiếm giữ một vị trí, phối hợp cùng nhau phá giải cấm chế bao phủ ao ngọc.

Vòng bảo hộ linh khí lung lay sắp đổ, hắc khí dưới đáy càng thêm hung hăng càn quấy. Đột nhiên, một tiếng nổ "ầm" vang lên, vòng bảo hộ linh khí vỡ tan. Trong phút chốc, hắc khí tăng mạnh, bảo quang bắn ra bốn phía.

Bốn món dị bảo lần lượt phóng ra từ trong ao ngọc với tốc độ nhanh như chớp.

Mọi người đã sớm có chuẩn bị, ai nấy đều thi triển thủ đoạn của mình, lập tức nhào về phía những món bảo vật bay theo đủ các loại phương hướng khác nhau.

Cánh tay của tu sĩ tu sĩ thấp bé mềm mại như không xương, nhanh chóng kéo dài ra, trực tiếp bắt lấy thanh tiểu kiếm màu xanh ngọc lục bảo. Nhưng gã chưa kịp rút lại, một luồng kiếm quang như sấm chớp đến từ viên kiếm hoàn trước người Chu Băng Vũ đã bắn ra, đột ngột bổ thẳng vào đôi cánh tay quái dị của gã.

Cái bướu trên lưng lão giả lưng gù bỗng nhô lên cao cao, tiếng trẻ con khóc thảm thiết vang vọng khắp căn phòng. Chỉ thấy một con anh quỷ màu xanh đen đột ngột xuất hiện, nó dùng cánh tay màu xám xịt ôm chặt lấy cái ấn Phật nhỏ xinh kia.

Lão giả thấy vậy, sắc mặt vô cùng vui vẻ, nhưng ngay lúc lão ta định triệu hồi anh quỷ về, một luồng linh quang màu xám mờ mịt đã chiếu lên thân anh quỷ, khiến động tác của nó dừng lại, không tự chủ được mà thả rơi con dấu trong tay xuống dưới.

Đồng thời, một luồng kiếm quang màu đỏ đã lóe lên như vải lụa, nó nhanh chóng quấn lấy cây hương màu vàng đen, muốn kéo đến trước mặt văn sĩ nho nhã. Người này cố gắng kiềm chế cảm giác hưng phấn trong lòng, đã trực tiếp khống chế kiếm quang, lao thẳng một mạch ra ngoài.

“Muốn chạy sao?” Tu sĩ huyết bào cười lạnh, máu tươi cao cấp như vậy đủ để gã bồi dưỡng ra được một con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương, làm sao gã có thể đứng yên nhìn văn sĩ nho nhã rời đi?

Chỉ thấy một mảnh huyết quang đầy trời cuồn cuộn cuốn về phía văn sĩ nho nhã, tiếng rít sắc bén truyền đến, dường như bên trong đang ẩn chứa vô số côn trùng.

Trong số bốn kiện bảo vật, thứ Lục Huyền chọn trúng đầu tiên chính là đống bùn đen rỉ ra oán hồn kia. Hắn âm thầm suy đoán, rất có thể khối bùn đen này chính là linh nhưỡng dùng bồi dưỡng linh thực, cho nên mục tiêu trọng điểm của hắn lập tức đặt cả vào nó.

Khoảnh khắc bùn đen cùng với rất nhiều oán hồn lao thẳng ra ngoài, hắn lập tức điều khiển Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, xông tới ngăn cản khối bùn đen.

"Bảo vật này là của ta!" Đột nhiên một giọng nói ồm ồm truyền đến. Tu sĩ vạm vỡ cao nửa trượng nọ giẫm mạnh xuống mặt đất, thân thể đồ sộ hóa thành tàn ảnh, lao về phía khối bùn đen oán hồn và Phong Lôi Kiếm.

Lục Huyền không nói câu nào, thân hình hắn giống như một tia phù quang, nhẹ nhàng bay đến phía trước khối bùn đen. Tâm niệm vừa động, từng luồng kiếm quang màu đen đậm đã tuôn ra từ trên thân Phong Lôi Kiếm.

Gió nổi sấm rền, cuồng phong gào thét, lôi đình hiện lên, cuộn trào mãnh liệt, đồng thời lao thẳng về hướng tu sĩ trung niên vạm vỡ.

Thân thể vạm vỡ cao nửa trượng của tu sĩ nọ lại một lần nữa phồng lên, từng khối cơ bắp màu xanh đen trên cơ thể nhìn giống như từng khối nham thạch cứng rắn, trực tiếp chặn đứng kiếm quang đen tuyền đang tấn công gã.

Gã đã đắm mình trong luyện thể nhất đạo đến hơn trăm năm qua, cũng luyện ra một bộ nhục thân cường hãn không ai sánh bằng, có thể sánh ngang với pháp khí tứ phẩm, bởi vậy, gã vô cùng tự tin, thân thể mình sẽ đỡ được kiếm quang của Lục Huyền.

Nhưng gã đã đánh giá thấp uy lực của Phong Lôi Kiếm. Sản phẩm bắt nguồn từ quầng sáng, chắc chắn là tinh phẩm.

Phong Lôi Kiếm được rèn từ Thiên Ngoại Phong Lôi Thạch bên trong ẩn chứa Phong Lôi chi lực, trực tiếp đứng hàng đầu trong số những loại pháp khí cùng phẩm cấp. Chưa hết, Lục Huyền còn thường xuyên cắm Phong Lôi Kiếm vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, nuôi dưỡng tẩm bổ lâu ngày, khiến cho phẩm chất của nó càng được nâng cao. Đã vậy lúc trước, hắn còn dung nhập Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm có thuộc tính phù hợp vào trong thân kiếm. Hành động này càng gia tăng thêm uy lực cho Phong Lôi Kiếm.

Kiếm quang chuẩn bị va chạm trực tiếp với nhục thân của tu sĩ vạm vỡ kia.

Ngay tại khoảnh khắc lưỡi kiếm nhẹ nhàng tiếp xúc với thân thể căng phồng ấy, những bắp thịt cứng như đá lại trở nên mềm mại không khác gì đậu hũ, chúng dễ dàng bị cắt ra, thậm chí bên trong miệng vết thương thật sâu ấy còn có tia điện quang không ngừng lóe sáng.

“A a a!” Tu sĩ vạm vỡ kêu lên đầy đau đớn. Gã cảm nhận được lực uy hiếp khủng khiếp của luồng kiếm quang màu đen thăm thẳm kia đối với thân thể mình. Huyết nhục ở chỗ sâu bên trong vết thương không ngừng nhúc nhích, hệt như chúng cũng có sinh mệnh của chính mình, từ từ loại bỏ và đẩy kiếm quang ra ngoài.

Ban đầu, gã còn cho rằng, mình có thể cướp được một món bảo vật từ trên tay tên tu sĩ chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ này, coi như đi một chuyến thám hiểm bí cảnh không uổng công. Ai ngờ, tu sĩ tầm thường trước mắt lại ẩn giấu sâu như thế, đối phương có thể dễ dàng gây ra tổn thương cực lớn cho gã.

Huyết khí trực tiếp dâng lên trong đầu gã, linh khí cả người điên cuồng lưu chuyển, máu thịt dưới xương sườn và vai sau điên cuồng co giật, chỉ trong phút chốc đã mọc ra bốn cánh tay.

Sáu nắm đấm khổng lồ màu xanh đen trút xuống như mưa rơi, điên cuồng đập về phía Lục Huyền.

"Cái này hơi khó xử lý à nha."

Bùn đen oán hồn trong tay Lục Huyền lập tức biến mất, nó được cất vào trong Thao Trùng Nang, tránh khỏi nắm đấm khổng lồ đang bao phủ phạm vi cực rộng xung quanh hắn.

"Mặc dù ta đồng thời tu luyện hai môn công pháp luyện thể, lại nuốt rất nhiều linh quả, bảo vật cường hóa, khiến cho nhục thân trở nên cực kỳ mạnh mẽ, hắn là cùng cấp độ với tu sĩ này sau khi biến thân. Nhìn thế tấn công điên cuồng của hắn, nếu không cẩn thận, vẫn có thể va chạm tạo thành những vết thương nhỏ."

Bóng dáng hắn giống như một con thuyền đơn độc, chìm chìm nổi nổi trong những cơn sóng cuồn cuộn ngút trời.

"Vẫn nên giải quyết càng nhanh càng tốt."

Tu sĩ trung niên vạm vỡ này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đồng cấp bậc với Lục Huyền, nhưng hắn lại muốn làm một mẻ khoẻ suốt đời, trực tiếp xử lý đối phương luôn, vì vậy một tấm phù lục màu đỏ đậm đã lặng lẽ xuất hiện trong tay hắn. Nó chính là Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm đến từ quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Vầng mặt trời hừng hực thiêu đốt trên tấm phù lục đỏ đậm, đột nhiên mở rộng, vô số kiếm quang màu đỏ thẫm rực rỡ bắn ra, đồng loạt tấn công về phía tu sĩ vạm vỡ sáu tay trước mặt.

Chương 463: Tranh Đoạt Bảo Vật! (2)

Trong mắt tu sĩ trung niên kia, dường như vừa có một vầng mặt trời chói chang ầm ầm bùng nổ, tỏa ra quang mang vạn trượng, khắc thật sâu vào trong thức hải của gã, khiến tâm thần của gã chợt rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Chờ đến khi gã kịp phản ứng thì vô số những luồng kiếm quang màu đỏ đậm đã bắn đến trước mặt gã rồi.

Thân thể cao nửa trượng đột nhiên chìm đắm trong đại dương kiếm khí vô cùng vô tận. Kiếm quang tán đi, để lộ ra thân hình tu sĩ trung niên vạm vỡ. Gã đang quỳ sụp xuống đất, sáu cánh tay đồng thời buông thõng, trên người đầy rẫy những lỗ thủng do kiếm quang dày đặc để lại.

Xuyên qua các lỗ thủng kia, có thể nhìn thấy phần cơ bắp và nội tạng cháy đen bên trong cơ thể gã. Ngay khi tiếp xúc với Đại Nhật kiếm khí, đống huyết nhục kia đã bốc hơi hết, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng. Một chiếc đèn lồng quái dị lặng lẽ xuất hiện trong tay Lục Huyền, tay cầm bằng xương trắng, thân đèn bằng da người, dưới đế đèn, với vô số những sợi tua màu rua đỏ sậm đang đung đưa nhẹ nhàng như những nhánh xúc tu.

Một tia sáng xanh bay ra khỏi đỉnh đầu tu sĩ trung niên vạm vỡ, lại nhanh chóng tiến vào trong Dẫn Hồn Đăng từ phía dưới đế đèn.

Trên ngọn nến trắng bệch, có rất nhiều âm hồn oán niệm đang chen chúc vào nhau, tia lục quang nọ lập tức dung nhập

vào trong ánh nến, xuất hiện một khuôn mặt âm hồn rõ ràng mạnh mẽ hơn những âm hồn khác, nhìn ngũ quan mờ nhạt có mấy phần tương tự với vị trung niên vạm vỡ kia.

Lục Huyền cầm Phong Lôi Kiếm trên tay đi đến phía trước thi thể tu sĩ vạm vỡ, linh thức đảo qua, túi trữ vật của tu sĩ nọ lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Mặc dù kiếm khí vô hạn do Đại Nhật Kiếm phù phát ra không tấn công trực diện vào những tu sĩ khác, nhưng ánh mắt của sáu người còn lại cũng bị mảnh kiếm quang rực rỡ kia ảnh hưởng phần nào.

Thông qua linh thức, bọn họ cũng cảm ứng được cái chết của vị tu sĩ trung niên vạm vỡ kia, trong lòng ai cũng kinh hãi không thôi.

Ở thời điểm Lục Huyền vừa bước vào bên trong ngọc thất, mọi người thấy hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, trong lòng khó tránh khỏi sẽ khinh thường hắn. Cũng bởi trong bảy người bọn họ, có đến ba người Trúc Cơ hậu kỳ, hai người Trúc Cơ trung kỳ, hai người còn lại vốn xuất thân từ danh môn chính tông, nếu liên thủ lại chắc chắn không thua kém tán tu Trúc Cơ trung kỳ phổ thông.

Vì vậy bọn họ cũng không để tâm đến Lục Huyền – một kẻ không rõ lai lịch, lại có tu vi thấp nhất này.

Thật không ngờ trong quá trình tranh đoạt bảo vật, Lục Huyền lại là người đầu tiên tiêu diệt đối thủ, thậm chí còn lấy khí thế bẻ gãy nghiền nát, dễ dàng giải quyết tu sĩ vạm vỡ có nhục thân cường hãn nhất trong đám người!

Tuy sáu người còn lại đều biết Lục Huyền có thể tiêu diệt đối phương, đều dựa vào uy thế của tấm phù lục cấp cao trong tay hắn, nhưng không một ai dám đảm bảo trong tay hắn

không còn phù lục cấp cao khác, hoặc là những con át chủ bài khác.

Bởi vậy, trong khi Lục Huyền cẩn thận lục lọi thi thể, bảo vật gần ngay trước mắt, cũng không có tu sĩ nào sẵn lòng mạo hiểm xông lên tranh đoạt với hắn.

Mấy người bọn họ vẫn còn sa vào loạn chiến.

Suy cho cùng, thực lực hai người Thạch Trọng và Chu Băng Vũ yếu hơn người kia mấy cấp bậc, mặc dù trong tay nắm giữ rất nhiều bí thuật, lại sở hữu pháp khí mạnh mẽ, nhưng rơi vào tình huống này, bọn họ cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình chứ không có bản lĩnh xông lên đoạt thức ăn trước miệng cọp của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Hai người nhìn nhau, tay Thạch Trọng cầm chiếc gương đồng mờ tối đi phía sau, Chu Băng Vũ điều khiển kiếm quang, trong nháy mắt, hai người đã biến mất ở phía xa xa bên trong cung điện.

Cơ duyên ở khắp mọi nơi bên trong bí cảnh, không cần thiết phải mạo hiểm lớn như vậy.

Cuộc chiến giữa tu sĩ huyết bào và văn sĩ nho nhã cũng dần dần đi tới hồi kết. Vô số huyết trùng mang theo huyết khí nồng đậm, trực tiếp lao tới tấn công văn sĩ nho nhã từ bốn phương tám hướng.

Văn sĩ nọ lập tức cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi trào, thậm chí còn có cảm giác bất cứ lúc nào chúng cũng có thể phun ra từ vô số huyệt đạo trên người.

Đột nhiên, mấy con khôi lỗi hình người xám xanh từ dưới đất chui lên, rồi không chút do dự, đã tập kích về phía văn sĩ nho nhã như không sợ chết.

Với sự giúp đỡ của đám khôi lỗi màu xám xanh, văn sĩ nho nhã còn không kịp thi triển bản lĩnh trốn thoát, đã bị rất nhiều

huyết trùng tranh nhau chui vào trong cơ thể. Chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, huyết trùng đã nuốt chửng toàn bộ tinh huyết trong cơ thể văn sĩ này, chỉ để lại một cái xác trống không.

"Giữ lại cho ngươi một thi thể Trúc Cơ trung kỳ hoàn chỉnh đấy." Tu sĩ huyết bào cười thâm trầm, nói với tu sĩ thấp bé đang đứng phía xa xa.

Nói xong, gã nhanh chóng thu hết huyết trùng vào trong pháp bào, màu máu trên pháp bào càng đậm đặc hơn, chứng tỏ máu đã được bổ sung đầy đủ.

"Theo nhu cầu mà thôi, nếu không có thi khôi của ta trợ giúp, đám trùng này của ngươi cũng không hấp thụ được huyết nhục của tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ kia nhanh như vậy." Mười ngón tay của tu sĩ thấp bé khẽ nhúc nhích, từng khối thi khôi hình người nhanh chóng chui ra khỏi nền đất, xà ngang, rồi nhanh chóng tiến tới canh giữ toàn bộ những thông đạo có thể trốn thoát khỏi nơi này.

"Đúng vậy, tiếp theo còn có một lão già Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng nhìn dáng vẻ kia, khẳng định là huyết nhục có mùi hôi, chắc hẳn mùi vị không dễ chịu cho lắm, ta giao cho ngươi. Còn tên tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ không rõ lai lịch kia, ta sẽ nhanh chóng giải quyết, sau đó tới giúp ngươi." Tu sĩ huyết bào nhìn lão giả lưng gù và Lục Huyền, thản nhiên bàn bạc với đồng bạn, cứ như hai người trước mặt gã chỉ là hai phần nguyên liệu nấu ăn cung cấp tinh huyết vậy.

"Nghĩ không ra hai người các ngươi lại cùng một giuộc." Trên đỉnh đầu lão giả lưng gù có một con quỷ anh màu xanh đen đang nằm, bàn tay gầy gò của quỷ anh không ngừng nghịch ngợm cái ấn Phật, đôi mắt màu đen thui trống rỗng của nó lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người tu sĩ huyết bào trước mặt.

Lục Huyền vẫn im lặng, trông dáng vẻ như một tên gà mờ đang run lẩy bẩy dưới chân đại lão.

“Đúng rồi đó, đáng tiếc cho những con quỷ anh đã được đạo hữu nuôi dưỡng nhiều năm, hôm nay chúng sẽ bị ta luyện chế thành thi khôi đặc thù thôi.” Hai tay tu sĩ thấp bé khẽ động, hàng chục con thi khôi màu than chì trực tiếp lao đến tấn công lão giả lưng gù kia từ mọi phương hướng.

Sau lưng lão giả phồng lên dữ dội, từng tiếng trẻ con khóc thảm thiết vang lên, mười mấy con quỷ anh hóa thành từng vệt hào quang màu xanh xám, bàn tay xám đen đập vào trên thi khôi, lần lượt để lại những dấu tay màu xanh đen.

Khói đen tràn ngập trên dấu ấn, nhanh chóng ăn mòn bề mặt thân thể thi khôi, nhưng đáng tiếc, có vẻ những con thi khôi ấy không bị ảnh hưởng, chúng vẫn nhanh chóng lao về phía lão giả lưng gù như cũ.

Cùng thời điểm đó, một mảnh huyết sắc nồng đậm trực tiếp xuất hiện ngay trước mắt Lục Huyền, chỉ thấy vô số những con huyết trùng dữ tợn ầm ầm vung đôi cánh, tranh nhau xông về hướng hắn.

Chương 464: Nổ Mạnh Là Nghệ Thuật!

“Những con huyết trùng này đều do đạo hữu nuôi dưỡng sao?” Lục Huyền cầm Phong Lôi Kiếm trên tay, một mảnh kiếm quang đen đậm ùn ùn bắn ra, nghênh đón vô số con huyết trùng đang bay đến.

“Đúng vậy, các hạ sẽ nhanh chóng trở thành chất dinh dưỡng cho những con linh trùng này của ta rồi.” Tu sĩ huyết bào cười nham hiểm, pháp bào đỏ như máu lại bay phấp phới, vô số những con huyết trùng ùn ùn tuôn ra từ bên trong.

“Những con huyết trùng này tên là Huyết Ngưng Âm Trùng phải không? Cách đây không lâu, ta đã giết khá nhiều con ở trên đảo. Trong số chúng, có một con vô cùng lớn, đã bị ta dùng lửa nướng lên. Tiếng nướng vang lên tí ta tí tách, thơm đến khó mà miêu tả nổi.” Lục Huyền vừa đối phó với Huyết Ngưng Âm Trùng, vừa lộ vẻ hồi tưởng trên mặt, tựa như hắn vẫn đang đắm chìm trong niềm vui khi nướng trùng vương.

“Là ngươi đã giết một con trùng vương của ta!” Tu sĩ huyết bào nghe vậy, lập tức giận đến tím mặt.

Trước đó, gã từng thả Huyết Ngưng Âm Trùng đi tới ký sinh và hút huyết dịch trên người tu sĩ ở quần đảo, vốn tưởng rằng sẽ không có ai cảm nhận được sự tồn tại của huyết trùng. Ai ngờ, Huyết Ngưng Âm Trùng thả ra ngoài lại bị người ta giết sạch, trong đó còn bao gồm một con Huyết Ngưng Âm Trùng Vương cực kỳ trân quý!

“Dám giết trùng vương của ta, vậy thì ngươi trả giá bằng chính máu của mình đi!” Chiếc pháp bào màu máu nhanh chóng căng ra, chỉ trong chớp mắt lại có lượng lớn huyết dịch cuộn trào mãnh liệt, phun đến như sông vỡ bờ.

Chỉ trong chốc lát, biển máu đã tràn ngập bên trong ngọc thất, vô số huyết trùng dài mảnh chìm chìm nổi nổi, lúc ẩn lúc hiện trong huyết hà.

“Nguy rồi!” Lão giả lưng gù vốn đang chật vật đối phó với đám thi khôi đông đảo, đột nhiên trong lòng run rẩy, miệng tru lên một tiếng dài. Chỉ thấy hơn chục con quỷ anh bên cạnh lập tức lộ vẻ hung dữ, đồng loạt quay trở lại, đi tới vây quanh lão giả kia. Hàm răng nanh trắng bệch của chúng hung hăng cắn thẳng vào phần cổ, gương mặt và khắp nơi trên lồng ngực lão.

Trong phút chốc, hơn một nửa tinh huyết trong cơ thể lão đã bị rất nhiều quỷ anh hút đi. Tất cả đám quỷ anh đều tươi cười rạng rỡ, thanh quang tuôn trào trên thân thể, chúng quấn lấy lão giả lưng gù, mang theo oán khí vô tận, trực tiếp phá vỡ vòng vây của đám thi khôi và biến mất chỉ trong nháy mắt.

Lục Huyền không để ý tới hành vi của lão giả lưng gù, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào biển máu giữa không trung, khóe miệng khẽ nhếch.

“Khoảnh khắc này cũng giống như khoảnh khắc đó. Biển máu âm trùng hoành hành, hỏa châu nổ nướng yêu trùng!”

Hắn vừa dứt lời, gần hai mươi viên thạch châu màu đỏ đậm đã rơi vào trong biển máu. Tất cả Bạo Viêm Châu trên tay đồng loạt nổ tung.

“Đoàng đoàng đoàng!” Lục Huyền hé môi, mô phỏng âm thanh nổ mạnh của chúng.

Chỉ thấy từng làn sóng hỏa diễm đỏ đậm bốc lên, huyết dịch tung bay khắp nơi trên bầu trời, trộn lẫn với thân thể

không lành lặn có kích thước dài ngắn khác nhau của Huyết Ngưng Âm Trùng.

"Nổ mạnh là nghệ thuật!" Lục Huyền nhìn luồng hỏa diễm màu đỏ rực đang cháy hừng hực trong biển máu. Cảnh tượng này, mang đến cho hắn cảm giác tương tự như lúc bản thân dùng pháo nổ làm nước ao bắn tung tóe lên ở kiếp trước.

Gần hai mươi viên Bạo Viêm Châu tam phẩm, đồng thời bộc phát trực tiếp đánh ra uy thế kinh người, chúng hung hăng nung khô biển máu cuồn cuộn lúc trước, cũng đốt toàn bộ những con huyết trùng lớn nhỏ bên trong thành tro đen.

"Ai chà, vị đạo hữu kia, lần trước ta cũng nướng huyết trùng của ngươi như thế này đấy. Nhưng hỏa lực lần này có vẻ mạnh hơn chút, không cẩn thận đã nướng cháy chúng rồi, mong đạo hữu thông cảm cho ta." Trên mặt Lục Huyền hiện lên vẻ áy náy. Hắn nhìn tu sĩ huyết bào đang sững sờ như hóa đá, mỉm cười nói.

Máu trong pháp bào trên người tu sĩ nọ đã nhạt dần, kéo theo cả thân thể của gã nữa, mơ hồ mang đến một loại cảm giác chật vật thê lương.

"Nếu đạo hữu đã đau lòng như vậy, ta sẽ tiễn ngươi xuống cùng với linh trùng của ngươi luôn nhé!"

Lời nói vừa dứt, một luồng kiếm quang đen tuyền khổng lồ, lập tức tấn công từ phía sau lưng tu sĩ.

Phần lớn thần thông và thủ đoạn của tu sĩ huyết bào đều nằm trên loại huyết trùng này, giờ bị Lục Huyền hạ vốn gốc, dùng gần hai mươi viên bảo vật tam phẩm oanh tạc gã không góc chết, tất cả đám huyết trùng kia đã biến thành hư vô rồi.

Tâm thần gã khó tránh khỏi sẽ rơi vào trạng thái ngơ ngác. Nhìn thấy kiếm quang sâu thẳm bay tới trước mặt gã, một bộ

khôi lỗi hình người màu xám xanh chợt lóe lên, ngăn ở phía trước tu sĩ huyết bào.

"Ngươi còn không tỉnh lại, muốn ngoan ngoãn chịu chết sao?" Giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên trong thức hải tu sĩ huyết bào.

Trong nháy mắt, tu sĩ huyết bào đã tỉnh táo lại, một lá kinh phiên tối tăm, trực tiếp bay lên kèm theo những cơn gió ớn lạnh, vô số oan hồn từ bên trong, ào ào tuôn ra ngoài.

Lục Huyền thấy vậy, tâm niệm vừa động, kiếm quang màu đen thẫm cũng theo đó mà phát sinh một chút biến hóa.

Chỉ trong phút chốc, chúng đã hóa thành vô số những con cú màu đen nhánh, bay lượn cực nhanh trong gió lớn, trên cánh chim còn thấp thoáng lôi quang.

Khi oán hồn tiếp xúc với kiếm quang, có cảm giác chúng đã từng trạng thái vô hình, biến thành bong bóng, đùng một cái là vỡ tan.

Hàng chục hàng trăm luồng Thiên Kiêu kiếm khí hung hăng xông tới, tấn công tu sĩ huyết bào từ mọi phương hướng.

Phong Lôi Kiếm tứ phẩm được cường hóa nhiều lần, lại cộng thêm《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 tứ phẩm xuất phát từ Thiên Kiếm Tông, một môn phái vốn nổi tiếng về kiếm thuật trong Tu Hành giới, dưới lực lượng tổng hợp của cả hai, có thể dễ dàng chém tu sĩ huyết bào vốn đang rất suy yếu thành từng mảnh.

Một tia sáng xanh vội vã thoát ra khỏi trong thân thể gã, lại dùng tốc độ nhanh như chớp bay về phía tu sĩ thấp bé.

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn rất bình tĩnh, Dẫn Hồn Đăng treo lơ lửng trước người, vô số sợi tua rua giống như xúc tu bên dưới đế đèn đang vui vẻ lắc lư. Thần hồn còn lại duy nhất của tu sĩ huyết bào lập tức cảm nhận được một loại lực lượng hấp dẫn

cực lớn đến từ phương hướng chiếc đèn lồng kia, rồi không tự chủ được, nó bay ngược lại vào bên trong Dẫn Hồn Đăng, biến thành một khuôn mặt rõ nét bên trên ánh nến trắng bệch.

"Các hạ đến từ tà tông nào, mà ngay cả hồn phách cũng không buông tha, làm cho người ta không thể tiến vào luân hồn?" Tu sĩ thấp bé nhìn chiếc đèn lồng tà dị trên không trung, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Ta chỉ dùng đạo của ngươi để trả cho ngươi, dùng phương pháp của ngươi để đối đãi với chính ngươi mà thôi. Thời điểm các ngươi nuốt huyết dịch tu sĩ, luyện hóa thi thể tu sĩ thành khôi lỗi, có bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có kết quả giống như ngày hôm nay không?" Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng, lại vung Phong Lôi Kiếm trong tay lên, vô số những luồng kiếm quang màu đen thăm thẳm, lập tức gầm thét lao đến công kích tu sĩ thấp bé.

Tu sĩ thấp bé biết rõ Lục Huyền này khó chơi, dù tu vi của gã cao hơn hắn nhiều, nhưng trong lòng cũng không khỏi kiêng kỵ.

Lại nói, dù Lục Huyền đã sử dụng một tấm kiếm phù tứ phẩm, cùng với rất nhiều bảo châu tam phẩm, song tu sĩ thấp bé lại không dám lấy tính mạng mình ra, đặt cược trên tay hắn còn bảo vật tương tự hay không.

Thân thể vốn đã thấp bé của tu sĩ chợt co rút lại, toàn thân lập tức hóa thành vô số đường chỉ đen, bắn vào trong các khiếu huyệt của bộ thi khôi màu xanh xám gần đó.

Chương 465: Điểm Bất Ổn!

Trong chớp mắt, hàng chục bộ thi khôi như tự có suy nghĩ của mình, chúng dồn dập thi triển các loại thân pháp, thuật pháp tấn công về phía Lục Huyền.

Thân hình Lục Huyền nhanh chóng di chuyển, đồng thời kiếm quang cũng bắn ra, chém một con thi khôi đang nhích lại gần mình thành mảnh nhỏ.

Hắn khẽ điểm chân xuống đất, thân hình đã nhanh chóng hóa thành một luồng phù quang, đồng thời tránh thoát ba con thi khôi tập kích, nhưng Phong Lôi kiếm khí vẫn tiếp tục chém những con thi khôi ở gần.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới từ phía sau. Thi khôi màu xanh xám vốn đã bị chém thành từng mảnh, lại nhảy lên từ dưới đất, hoặc bổ hoặc nện hoặc đập, lại đồng loạt xông tới công kích Lục Huyền.

Bỗng một tiếng trẻ con khóc lóc vang lên.

Không biết từ đâu, đột nhiên một con búp bê rơm dài ba thước lại xuất hiện phía sau lưng Lục Huyền.

Con búp bê này được bện từ vô số những sợi cỏ khô tinh mịn, có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét khuôn mặt của nó giống Lục Huyền đến ba mươi phần trăm. Nó chính là Thế Thân Tà Anh vẫn luôn được hắn giắt bên hông. Vừa rồi, nó đã chặn đứng đòn tấn công bất ngờ từ mảnh vụn của thi khôi thay hắn.

Lục Huyền phục hồi lại tinh thần, trong lòng thầm hô may mắn. Nếu không có Thế Thân Tà Anh ngăn chặn, chỉ sợ thân

thể của hắn sẽ trực tiếp đối mặt với loại tập kích quỷ dị này, và rất có thể sẽ vì vậy mà bị thương nặng. Hắn không ngờ thi khôi đã bị chém thành từng mảnh, vẫn có thể tung ra đòn tấn công bất ngờ và dữ dội như vậy.

"Thi khôi vốn không sợ chết, hiện giờ lại có thêm tên tu sĩ thấp bé kia dung nhập vào trong cơ thể chúng, thủ đoạn công kích trực tiếp tăng lên tầng tầng lớp lớp, ngay cả mảnh vụn cũng có thể gây ra uy hiếp trí mạng cho ta. Chuyện khẩn cấp trước mắt là bắt được tên tu sĩ đang ẩn náu trong mấy chục bộ thi khôi kia. Thân thể có năng lực hóa thành vô số những sợi chỉ đen, nhưng thần hồn rất khó làm được điểm này, trừ phi cường độ linh thức của đối phương đã đạt đến cảnh giới Kết Đan, hoặc là hắn tu luyện một loại dị thuật phân hồn tuyệt thế hiếm thấy." Tâm niệm trong đầu Lục Huyền nhanh chóng xoay chuyển, một tầng linh khí hơi mỏng nhanh chóng bao phủ trên bề mặt con ngươi.

Dưới ảnh hưởng của《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, đôi mắt hắn có thể mơ hồ nhìn thấy những sợi chỉ đen đang ẩn giấu bên trong thi khôi, đồng thời cũng cảm nhận được số lượng, độ dài ngắn và những biến hóa tương ứng của chúng.

Hắn giả vờ như mình còn chưa phát hiện ra sự bí ẩn của thi khôi, vẫn tiếp tục vật lộn với chúng.

"Chính là lúc này!" Một bộ thi khôi vừa len lén mò tới bên cạnh Lục Huyền. Dưới hiệu quả của đồng thuật, hắn có thể nhìn rõ những sợi chỉ đen bên trong thi khôi này mạnh hơn những cái khác. Vô cùng có khả năng, nó chính là thứ đang cất giấu thần hồn của tu sĩ kia.

Ở thời điểm thi khôi đang chuẩn bị công kích, đột nhiên trước mắt nó xuất hiện một vết nứt, một con mắt màu xám trắng trực tiếp chui ra từ bên trong vết nứt, hướng ánh mắt

không có bất cứ sắc thái cảm xúc nào, nhìn chằm chằm vào thi khôi.

Thần hồn tu sĩ đang ẩn núp bên trong thi khôi lập tức cảm nhận được tâm thần của mình đang không ngừng rơi xuống, vô số huyễn tượng trực tiếp kéo gã tiến vào một nơi hỗn độn. Trong lòng gã cũng biết, tình huống này không ổn rồi, tâm thần vội vàng hợp nhất, nhưng đợi đến khi tỉnh lại, trước mắt đã xuất hiện một luồng kiếm ý ngập trời, còn trực tiếp khóa chặt lấy mình.

"Tinh Vẫn Kiếm phù!" Những ngôi sao băng trên bề mặt tấm kiếm phù trong tay Lục Huyền nhanh chóng bùng sáng lên, kiếm ý hừng hực cháy, lại dùng khí thế hung hãn không thể địch nổi, lao đến tấn công thi khôi.

Bằng tốc độ của ánh sáng, thần hồn tu sĩ thấp bé nhanh chóng chuyển sang bộ thi khôi bên cạnh. Nhưng có vẻ như luồng kiếm khí như sao băng kia đã triệt để khóa chết gã rồi, bởi vì nó cũng quẹo một cái, tiếp tục bám sát phía sau, hung hăng đập con thi khôi ấy thành bột mịn, trực tiếp bốc hơi.

Trong quá trình tiến lên, tốc độ của Lưu Tinh kiếm khí càng lúc càng nhanh, uy thế ngày càng mạnh mẽ, nó vẽ nên một đường vòng cung đẹp mắt, chém toàn bộ đám thi khôi trước mặt mình thành hư vô.

Và đương nhiên, thần hồn của tu sĩ đang ẩn giấu bên trong thi khôi cũng tiêu tan theo đó.

"Cứ giải quyết triệt để toàn bộ đám thi khôi thì chắc chắn sẽ tìm được ngươi." Lục Huyền thấp giọng cảm khái.

Trong số ba loại kiếm phù hắn từng mở ra được từ Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Tiếu Hải Kiếm phù chính là loại quần công, kiếm khí cuồn cuộn mạnh mẽ giống như sóng biển. Đại Nhật Kiếm phù có thể chấn nhiếp tâm phách, cướp đoạt tâm trí,

kiếm khí cương mãnh bá đạo. Mà Tinh Vẫn Kiếm phù lại mang đến đòn tấn công đơn vào mục tiêu mạnh nhất, kèm theo tốc độ nhanh nhất, đồng thời còn kèm theo một loại tín niệm cố chấp, không chém giết được đối thủ thề không bỏ qua.

"Đáng tiếc, ngươi không còn cơ hội để đánh cược xem trong túi trữ vật của ta còn bao nhiêu kiếm phù nữa." Lục Huyền vừa nói thầm vừa nhặt túi trữ vật của tu sĩ thấp bé kia lên.

"Ừm… sao khí tức ớn lạnh của Vô Cấu Ngọc không hề giảm đi mà lại tăng lên chứ?" Trái tim Lục Huyền đập mạnh, linh thức quét qua. Chẳng biết từ lúc nào, hắc khí ở dưới đáy ao ngọc đã đạt đến tình trạng cực kỳ nồng đậm, trông giống hệt thực chất, không ngừng dâng trào, bên trong truyền ra khí tức khiến người ta run rẩy.

"Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm… Bốn loại bảo vật cường đại trấn áp…" Suy nghĩ trong đầu Lục Huyền cấp tốc chuyển động, một quyển sách ngọc màu vàng rực rỡ đột nhiên xuất hiện. Hắn mở sách ngọc ra, một tiếng kêu to đầy uy nghiêm lập tức vang vọng khắp nơi bên trong bí cảnh.

Toàn thân Kim Ô mang theo luồng hỏa diễm hai màu trắng và vàng, hừng hực chày, nhanh chóng bắn ra nhanh như một tia chớp!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đã biến thành một vùng trắng xóa, đầy rẫy hỏa diễm trắng tinh khiết vô cùng vô tận.

Hắc khí trong ao ngọc nhanh chóng tiêu tán giống như băng tuyết tan chảy dưới ánh nắng chói chang.

"Không cần biết ngươi có lai lịch gì, tốt hơn hết là ngươi nên duy trì cảm giác thần bí đó đi." Lục Huyền khép cuốn sách ngọc lại, con Kim Ô trên không trung kêu lên một tiếng

thanh thúy, lại lần nữa hóa thành một luồng bạch quang tinh khiết chui vào trong sách ngọc.

Chỉ có hỏa diễm cuồn cuộn trắng tinh còn đang bùng cháy hừng hực bên ngoài.

…

Trong cung điện bỏ hoang

Bóng dáng Lục Huyền giống như một tia phù quang, xẹt qua với tốc độ cực nhanh.

Ngay từ khi còn ở lại bên trong dược viên, hắn đã cảm nhận được bên trong bí cảnh này có điểm nào đó không đúng rồi.

Dựa vào thông tin chi tiết có liên quan đến loại linh chủng biến dị lúc trước, Đa Thọ Bàn Đào ngũ phẩm bị khí tức tà dị xâm nhập ảnh hưởng một khoảng thời gian rất dài, từ đó mới biến dị thành Dị Thọ Bàn Đào. Điều này đã nói lên rằng, ở bên trong bí cảnh có sinh vật tà dị, thậm chí khí tức của nó còn không tầm thường.

Sau khi tiến vào bên trong ngọc thất, lại bắt gặp bốn món bảo vật khiến đám tu sĩ bên ngoài tìm đến phát sinh rất nhiều tranh đoạt, Lục Huyền cũng chú ý tới điều bí ẩn trong đó rồi. Thay vì nói cấm chế đang phong ấn bốn món bảo vật, còn không bằng nói là phong ấn vô số hắc khí dưới đáy ao.

Chương 466: Rời Khỏi Bí Cảnh!

Về phần bốn bảo vật, từ vẻ ngoài thần dị của chúng có thể thấy được, chúng trực tiếp phân công nhau, lần lượt tác dụng lên hắc khí dưới dạng hấp thu, trấn áp và luyện hóa.

Móc nối những dữ kiện này lại với nhau, hoàn toàn có thể phán đoán rằng, trong luồng hắc khí dưới đáy ao kia đang ẩn giấu một tồn tại tà ác cực kỳ mạnh mẽ, mà trực tiếp phá vỡ cấm chế, lấy đi bảo vật, đương nhiên sẽ giải phóng khí tức tà dị ở bên trong ra ngoài.

Biết được điều này, Lục Huyền không cho nó có cơ hội thở dốc khôi phục thực lực, đã trực tiếp vận dụng《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm, rồi dùng tàn hồn Kim Ô bên trong phóng thích ra hỏa diễm chí dương chí cương thuần khiết, một mẻ đốt sạch khí tức tà dị kia.

Nếu khí tức tà dị ấy nhiều đến mức khiến hắn trực tiếp sử dụng hết cơ hội quý giá là tàn hồn Kim Ô ở trong bí cảnh này, Lục Huyền cũng không cảm thấy quá mức đáng tiếc, bởi xét cho cùng, sau khi sử dụng hết, hắn vẫn có thể dùng hỏa diễm thuần dương để bổ sung năng lượng cho nó.

Điều quan trọng nhất là giữ được cái mạng nhỏ này thôi.

Trong quá trình rời khỏi đảo hoang, Lục Huyền chợt phát hiện trên đảo đã có rất nhiều bóng dáng tu sĩ gia tộc và tán tu. Hắn tìm được một chỗ hẻo lánh, tháo Thiên Tránh Quỷ Diện tứ phẩm xuống, lại một lần nữa khôi phục thân phận Linh thực sư phổ thông, và không dây dưa nhiều thêm nữa, hắn chạy một

mạch xuyên qua bức tường nước tổn hại, và trở về bảo thuyền của Tống gia.

"Lục sư thúc, cuối cùng ngài cũng ra rồi!" Khoảnh khắc gia chủ Tống gia Tống Dục nhìn thấy hình bóng Lục Huyền, cả người lập tức thả lỏng.

Mặc dù lão rất có lòng tin với Lục Huyền, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng không yên. Nếu Lục Huyền gặp phải chuyện ngoài ý muốn ở trong bí cảnh, ví dụ như bị trọng thương hay thậm chí là tử vong, thì lão rất khó ăn nói với Thiên Kiếm Tông.

"Ừm, may mắn sống sót." Lục Huyền ngồi xuống, bình tĩnh đáp.

"Sư thúc có tìm được cơ duyên gì ở trong bí cảnh không?" Tống Dục ngập ngừng hỏi.

"Nhiều tu sĩ Trúc Cơ lắm, trong đó cũng không thiếu người có tu vi mạnh hơn ta rất nhiều, có thể an toàn ra ngoài là tốt rồi. Về phần cơ duyên, chỉ tiêu diệt vài con yêu thú tam phẩm và thu được một ít linh dược linh chủng mà thôi." Lục Huyền thuận miệng trả lời.

Hắn truyền đạt kỹ càng cho tu sĩ Tống gia về Băng Huyễn Thiềm và trận thạch quái dị, để bọn họ tránh phải đi đường vòng sau khi bước vào bí cảnh.

"Lục đạo hữu, không ngờ lại gặp được ngươi ở ngoài bí cảnh." Lục Huyền trở về không được bao lâu, Thạch Trọng và Chu Băng Vũ đã song song đi tới, khi nhìn thấy Lục Huyền, sắc mặt họ đều thả lỏng hơn rất nhiều.

"Sau khi xuyên qua mê trận quái thạch, Lục đạo hữu đã đi đâu rồi? Vì sao không thấy bóng dáng ngươi đâu cả?" Ba người trao đổi lẫn nhau về những gì bọn họ nhìn được và nghe thấy bên trong bí cảnh, Chu Băng Vũ tò mò hỏi.

“Ta tốn bao nhiêu quanh co trắc trở mới thoát khỏi loại trận thạch quái dị kia, vốn định trực tiếp tiến vào trong cung điện tụ hợp với hai vị đạo hữu và cùng nhau sưu tầm bảo vật. Ai ngờ một con linh trùng ta nuôi ngày thường lại đột nhiên phản ứng dị thường. Ta đi theo chỉ dẫn của linh trùng, tiến vào trong một dược viên hoang vắng, tìm được một chút linh chủng linh dược.” Lục Huyền nói mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

“Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng dược viên, thời điểm ta tiến vào cung điện đã chậm hơn nhiều hầu hết nhóm tu sĩ lúc trước, nên chỉ đi loanh quanh ở tầng dưới cùng của cung điện. Tiếp đó, ta đang suy nghĩ, có nên xông thẳng về phía khu vực trung tâm phía trên hay không, lại vô tình phát hiện trong một con đường có tu sĩ Trúc Cơ tử vong, mà không chỉ là một người đâu, thậm chí tầng trên của cung điện còn truyền ra dao động khí tức cường đại nữa. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ta đành phải bất đắc dĩ buông tha, đi đến những nơi khác trong bí cảnh, săn giết yêu thú và tìm kiếm linh dược.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Quả thật hai người chúng ta đã dành rất nhiều thời gian ở tầng trên cùng bên trong cung điện.” Thạch Trọng khẽ gật đầu.

“Hai vị đạo hữu không hổ là người xuất thân từ đại tông, rồng phượng trong loài người, có thể lấy tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đoạt được cơ duyên bảo vật từ trong tay tu sĩ trung kỳ thậm chí là hậu kỳ. Không biết hai vị đạo hữu đã thu được cơ duyên bảo vật bực nào? Có thể cho Lục mỗ mở mang tầm mắt một phen không?” Lục Huyền khen ngợi một câu rồi dò hỏi.

“Lục đạo hữu quá khen.” Trong mắt Thạch Trọng lóe lên một tia xấu hổ cực kỳ mịt mờ.

“Tuy hai chúng ta cùng nhau tiến vào khu vực trung tâm bí cảnh, nhưng thực lực lại bị xếp vào hàng đếm ngược trong số

những tu sĩ đang có mặt ở đó. Dù đã cố gắng hết sức tranh thủ, nhưng người cuối cùng đoạt được bảo vậy lại là một tán tu Trúc Cơ trung hậu kỳ cường đại."

"Vậy sao? Vậy thì thật đáng tiếc." Lục Huyền cũng lộ ra vẻ cực kỳ tiếc nuối.

"Bảo vật gần ngay trước mắt, nhưng sau cùng lại bỏ lỡ chúng, hai vị đạo hữu, haizzz… Tiếc là thực lực của ta quá thấp, không có tư cách tranh đoạt bảo vật, nếu không thì liên thủ với hai vị đạo hữu, nói không chừng sẽ giành được một - hai kiện bảo vật phẩm cấp cao." Cuối cùng, hắn thở dài nói.

"Lục đạo hữu có phần tâm ý này cũng tốt rồi." Thạch Trọng ấm áp nói.

"Về phần tiếc nuối, mặc dù không thể tránh khỏi, nhưng cũng có thể chấp nhận được. Dù sao thực lực đôi bên cũng chênh lệch quá lớn. Hơn nữa, trên người chúng ta có nhiều bảo vật nên không cần phải gấp gáp như vậy, quan trọng nhất là giữ được tính mạng. Lục đạo hữu, ngươi không biết tình thế lúc đó nguy cấp đến mức nào đâu, ngoại trừ hai chúng ta, những người khác đều có tu vi Trúc Cơ trung hậu kỳ. Còn có một tên đặc biệt đáng ghét, tu vi bên ngoài tương đương với chúng ta, nhưng trên thực tế, đối phương lại sở hữu kiếm phù cường đại có thể dễ dàng chém giết tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, vừa đối mặt đã dễ dàng tiêu diệt một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ rồi." Thạch Trọng nghiến răng nghiến lợi nói, hiển nhiên là cực kỳ khinh thường hành vi giả heo ăn thịt hổ của tên tu sĩ xa lạ sau cùng kia.

"Kiếm phù có thể dễ dàng chém giết Trúc Cơ trung kỳ ư? Cho dù ở Thiên Kiếm Tông, nó cũng là bảo vật khó gặp, không ngờ thứ như vậy lại xuất hiện ở bí cảnh này." Lục Huyền tự động coi thái độ của Thạch Trọng là đang hâm mộ ghen tị với mình, hắn lập tức lên tiếng phụ họa.

“Cũng không biết bọn họ tranh đấu sẽ ra kết quả như thế nào? Và cuối cùng, bốn bảo vật nọ đã rơi vào tay ai… Nhìn uy lực hỏa diễm thuần trắng sau cùng ấy, chắc hẳn có không ít tu sĩ đã ngã xuống rồi.” Thạch Trọng khẽ than thở.

“Theo như lời Thạch đạo hữu nói, thì không chỉ một tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ bị chôn thây bên trong bí cảnh sao?” Lục Huyền nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bí cảnh quá nguy hiểm, người như ta vẫn thích hợp ở trong linh điền, bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú hơn.” Trên mặt hắn vẫn còn vương lại một tia khiếp sợ, tự giễu nói, như thể chuyến đi lần này, hắn vô cùng may mắn vì có thể an toàn giữ được mạng sống trở về từ bên trong bí cảnh.

Chương 467: Tổn Thất Và Thu Hoạch!

“Gần như những món đồ vật quan trọng nhất bên trong bí cảnh đều bị phát hiện cả rồi, tiến vào nữa cũng chỉ có thể săn một số yêu thú, thu hoạch tài liệu linh dược phẩm cấp thấp mà thôi, khỏi phải mơ mộng hão huyền về những thứ khác nữa.” Thạch Trọng kết luận.

“Lục đạo hữu, hai chúng ta đều cần trở về nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ một đoạn thời gian nữa, khi sóng gió bên trong bí cảnh lắng xuống, ta sẽ tới tìm ngươi đi câu hải ngư hải thú. À đúng rồi, còn có Tụy Linh Chân Dịch lần trước hứa hẹn với ngươi, trước khi tiến vào bí cảnh, ta đã thu được nó trên hòn đảo nhỏ kia rồi, nhân dịp này cũng đưa cho ngươi luôn.” Thạch Trọng lấy một bình chất lỏng trong suốt ra khỏi túi trữ vật.

Trên bề mặt linh dịch có lốm đốm những tia linh quang như ánh sao trên bầu trời, Thạch Trọng mở nắp bình, một luồng khí tức thanh thuần tinh khiết nồng đậm lập tức thoát ra ngoài, khi ngửi vào, có thể cảm nhận được linh khí bên trong cơ thể đang rục rịch.

“Tụy Linh Chân Dịch này là linh dịch tam phẩm, bên trong ẩn chứa linh khí cực kỳ nồng đậm tinh khiết, sau khi nuốt một giọt có thể nhanh chóng bổ sung, khôi phục linh lực tu sĩ.” Thạch Trọng giới thiệu cho Lục Huyền.

“Đa tạ hai vị đạo hữu đã lấy giúp ta loại linh dịch quý hiếm như này.” Lục Huyền mỉm cười.

“Dựa theo thỏa thuận trước đó, ta sẽ dùng hai bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô này để trả thù lao cho bình Tụy Linh Chân Dịch.” Chỉ thấy hắn phất tay một cái, hai bầu hồ lô lấm chấm xanh đã bay ra khỏi túi trữ vật, bên trong hồ lô truyền đến âm thanh kiếm reo réo rắt, dường như đang uẩn dưỡng kiếm khí cường đại.

“Lục đạo hữu thật rộng rãi, vậy chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh, nhận Dưỡng Kiếm Hồ Lô này.” Trên mặt hai người Thạch Trọng lộ ra một tia mừng rỡ, bọn họ cũng không từ chối, đã trực tiếp thu lấy trái bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô kia.

Trong bầu hồ lô uẩn dưỡng kiếm khí sát phạt, có thể so với pháp khí tam phẩm. Trao đổi được nó chỉ bằng một bình Tụy Linh Chân Dịch, trong lòng hai người đều vô cùng thỏa mãn. Càng không cần phải nói đến Lục Huyền, Tụy Linh Chân Dịch được dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm trong tông môn, giá trị vượt xa chính bản thân nó, chưa kể nhờ đối phương tìm giùm, hắn còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và giảm thiểu đi rủi ro trong quá trình tìm kiếm.

Hai người Thạch Trọng cũng không ở lại lâu, cả hai tán gẫu thêm vài câu rồi trực tiếp chào tạm biệt Lục Huyền.

“Lục sư thúc, kế hoạch tiếp theo của ngài thế nào?” Tống Dục vội vàng đi tới hỏi.

“Ta chuẩn bị trở về Không Minh Đảo, nếu các ngươi muốn thăm dò bí cảnh thì cứ tiếp tục ở lại đây, cẩn thận một chút vẫn có thể tìm được một ít đồ tốt.”

Trên mặt Tống Dục hiện lên một tia do dự, cuối cùng đã quyết định ở lại bên ngoài bí cảnh: “Sư thúc, khó khăn lắm mới tới đây một chuyến, chúng ta vẫn muốn đi vào xem sao.”

“Được, vậy hành sự cẩn thận.” Lục Huyền dặn dò một câu.

Toàn bộ tin tức có liên quan đến bí cảnh, hắn đã báo cho đám người Tống Dục biết hết rồi, không còn gì để dặn dò thêm nữa, vì vậy hắn khống chế Tử Điện Kiếm, bay về phía Không Minh Đảo.

"Cuối cùng đã về nhà." Lục Huyền trở lại tiểu viện của mình, thấp giọng cảm khái.

Lần này tiến vào bí cảnh, hắn đã chuẩn bị rất nhiều, tu vi đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, nhận được hai món bảo vật là Hư Không Yểm Mục và 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, cuối cùng mới có thể rời khỏi bí cảnh mà không bị tổn thương chút gì.

Vừa mới bước vào tiểu viện, một tia sáng màu xanh đã xông tới, xúc cảm quen thuộc truyền đến từ cái bụng tròn trịa của Phong Chuẩn đang in trên đầu hắn. Con chim mập vỗ đôi cánh rộng lớn màu xanh nhạt, giẫm lên vai Lục Huyền, bật ra tiếng kêu ríu ra ríu rít, giống như đang cực kỳ bất mãn với chuyện Lục Huyền không dẫn nó ra ngoài.

Ở bên cạnh, Đạp Vân Linh Miêu uyển chuyển bước ra khỏi Thao Trùng Nang, rồi nhanh nhẹn xuyên qua núi đá như giẫm trên đất bằng, thần thái cực kỳ tao nhã.

"Đứa con rùa của ngươi có nghe lời không?" Lục Huyền bóp cái bụng mềm mại của chim mập, sau đó đi tới bên cạnh bờ ao nhỏ.

Một đoạn thời gian không quan sát, khối nham thạch màu xám đen trên thân Nham Giáp Quy lại càng ngày càng dày hơn, không biết nó đã lăn lộn trong nước bùn bao nhiêu lần rồi.

Thanh Giác Long Lý cảm ứng được khí tức của Lục Huyền, lập tức bơi từ đáy ao lên, rồi bơi bồng bềnh ngay bên cạnh Nham Giáp Quy. Thân hình nó thon dài, động tác đẹp

mắt, hai chiếc râu màu xanh đang nhẹ nhàng buông thõng trong nước, tương phản rõ rệt với con Nham Giáp Quy quê mùa cục mịch kia.

Lục Huyền đút một chút đồ ăn cho chúng rồi vội vàng trở lại trong phòng.

Chuyến đi đến bí cảnh lần này, hắn đã tiêu hao rất nhiều bảo vật. Tất cả Bạo Viêm Châu có được từ chỗ Liệt Diễm Quả đều đã dùng làm nguyên liệu nổ tung biển máu, sau đó, hắn lại sử dụng hết một tấm Đại Nhật Kiếm phù, một tấm Tinh Vẫn Kiếm phù, chỉ còn lại hai tấm kiếm phù tứ phẩm.

Ngoài ra, cả Thế Thân Tà Anh tam phẩm ở trên người đã lâu, và đòn công kích đến từ tàn hồn Kim Ô bên trong 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm cũng tiêu tan hết.

"Nhưng vẫn chấp nhận được những tổn thất này. Trong tông môn còn trồng rất nhiều Liệt Diễm Quả, sẽ nhanh chóng tích lũy được Bạo Viêm Châu, ta cũng trồng ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô nên không phải lo lắng chuyện thiếu kiếm phù sử dụng. Về phần 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, ta vẫn có thể quan tưởng Kim Ô Đồ bên trong, thậm chí nếu tìm được cơ hội thích hợp, còn có thể bổ sung năng lượng cho tàn hồn Kim Ô để sử dụng tiếp." Lục Huyền nghĩ thầm.

"Chủ yếu hơn, là so với cái giá phải trả này, thu hoạch cũng được coi là khá dồi dào." Hắn lấy từng món bảo vật từ bên trong Thao Trùng Nang ra.

Một hạt linh chủng Dị Thọ Bàn Đào, lại cộng thêm sáu trái linh quả Dị Thọ Bàn Đào đã hái được.

"Linh chủng ngũ phẩm, sau khi biến dị, phương thức bồi dưỡng cũng có phần tà dị, vừa hay có thể trồng nó trong tiểu viện âm phủ kia." Lục Huyền nghĩ thầm khi nhìn hạt đào còn đọng lại huyết nhục xung quanh.

Tiếp theo là Dược Trĩ đang bị Bạch Cốt Ma Khôi chặt chẽ khóa lại. Bởi vì nó gần như vô hình vô sắc, nghĩa là chỉ cần hơi bất cẩn một chút thôi, thứ này hoàn toàn có thể biến mất khỏi tầm mắt của hắn, cho nên Lục Huyền dứt khoát phong ấn nó trong đống bạch cốt kia luôn.

Sau đó, hắn bố trí một cái cấm chế linh lực đơn giản, tâm niệm vừa động, một vết nứt nhỏ đột nhiên xuất hiện trên khối cầu bằng xương trắng kia.

Luồng dược hương thoang thoảng nhanh chóng bay ra từ vết nứt.

Lục Huyền cầm một viên Uẩn Linh Đan từ trong túi trữ vật ra, linh thức cảm ứng được con côn trùng trong suốt kia đang lén lén lút lút bu lại, quấn lấy Uẩn Linh Đan, tham lam hấp thu đan độc bên trong.

Hắn cũng nhân cơ hội này mà thành lập khế ước với Dược Trĩ.

“Sau này sẽ cung cấp số lượng lớn đan dược cho ngươi.” Lục Huyền truyền một ý niệm đến Dược Trĩ bán trong suốt kia.

Dược Trĩ ăn đan độc bên trong đan lô và đan dược, cho nên để nó ăn đan dược, cũng không ảnh hưởng đến dược lực, trái lại còn nâng cao phẩm chất đan dược lên một bậc.

Chương 468: Huyết Linh Chưởng Tham!

Ngay tiếp theo là ba món dị bảo có được từ trong ao ngọc, lần lượt là:

Bùn đen oán hồn, có được trong quá trình tranh đoạt với tên tu sĩ vạm vỡ Trúc Cơ trung kỳ kia. Hình dạng không xác định, hơi dùng sức bóp một cái, lập tức có oan hồn chui ra khỏi bùn đen.

Một cây hương vàng đen, đoạt được từ trong tay tu sĩ huyết bào, sợi hương tự động cháy, tỏa khói lượn lờ trên không trung tạo thành một cái đài sen mơ hồ, bên trên có tượng Phật đang ngồi xếp bằng, tay niết Niêm Hoa Chỉ và mỉm cười.

Một thanh tiểu kiếm màu xanh ngọc lục bảo, thu được sau khi giết chết tu sĩ thấp bé khống chế rất nhiều thi khôi kia, nó tỏa ra sức sống dồi dào thuần khiết, xua đuổi và trừ tà.

Ba trong bốn món bảo vật ở ao ngọc đã rơi vào tay Lục Huyền, chỉ có con dấu nhỏ tinh xảo bị tu sĩ lưng gù lấy đi và trốn thoát thôi.

“Chúng ít nhất cũng là pháp khí cấp bậc tứ phẩm, thậm chí còn có khả năng cao là ngũ phẩm, đáng tiếc không biết nguồn gốc của chúng, chỉ có thể tìm cách biết được công dụng cụ thể của từng món bảo vật mà thôi.” Lục Huyền cảm nhận được dao động linh lực mạnh mẽ truyền đến từ bên trong ba món bảo vật, bắt đầu suy đoán nói.

Sau đó, hắn bắt đầu kiểm kê đến mấy túi trữ vật lấy được từ đám tu sĩ bên trong bí cảnh. Trọng điểm là túi trữ vật của

hai gã tà tu Trúc Cơ hậu kỳ.

Lục Huyền dùng linh lực cưỡng chế mở ra, rồi lôi tất cả mọi thứ bên trong xuống đất. Những viên linh thạch rào rào rơi ra, Lục Huyền đưa mắt nhìn, ước tính đống này rơi vào khoảng năm - sáu nghìn viên.

Thứ hai chính là các loại đan dược phù lục, có loại Lục Huyền biết, cũng có một vài loại hắn chưa từng trông thấy bao giờ, bên trong tràn ngập tà khí, nhìn qua như vậy cũng biết, chúng vốn không phải đan dược chính phái gì.

Phù lục bên trong chỉ có phẩm chất thông thường, cao nhất là tam phẩm. Lục Huyền bị các loại phù lục hiếm thấy nuôi dưỡng thành tính kén cá chọn canh rồi nên chẳng thèm để chúng vào trong mắt.

Ngoài ra còn có một món pháp khí tứ phẩm, tấm kinh phiên được luyện hóa từ rất nhiều âm hồn oán niệm, ba món pháp khí tam phẩm, ít nhiều đều dính một chút khí tức tà dị.

Một bình huyết dịch màu đỏ sậm, bên trong nồng đậm linh lực, phẩm chất bất phàm. Rất nhiều xương cốt yêu thú hiếm thấy đều bị mài đến bóng loáng phát sáng.

Trong quá trình này, hắn cũng có một phát hiện bất ngờ, đó là một hạt linh chủng tà dị. Hạt linh chủng này có dạng tồn tại vô cùng kỳ quái, nhìn linh chủng giống như bàn tay trẻ sơ sinh, trắng nõn mịn màng. Lúc đầu, Lục Huyền cho rằng nó là một loại tài liệu tà đạo gì đó bị hai tên tà tu kia để lại. Nhưng sau khi cảm nhận được một chút sinh cơ ẩn chứa bên trong, hắn mới nhận ra rằng bàn tay này là một hạt linh chủng đặc thù.

Hắn đi vào trong linh điền, tìm được một khu linh nhưỡng trống, thi triển Địa Dẫn Thuật, để một khe hở nhỏ bé xuất hiện

bên trong linh điền rồi đặt linh chủng bàn tay trắng nõn kia vào trong khe hở.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên hạt linh chủng được đặt bên trong lớp linh nhưỡng nông kia, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Linh thực Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, thích ăn tinh huyết của tu sĩ hoặc yêu thú, hình dạng giống như bàn tay, có năng lực di động nhất định. Trong quá trình sinh trưởng sẽ chủ động đến gần nguồn máu và lén lút hút tinh huyết.】

【Sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu tu luyện công pháp tà đạo, hoặc dùng trực tiếp đề thăng cường độ nhục thân.】

"Linh thực tà dị có khả năng di động nhất định." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, dường như hắn đã trông thấy khung cảnh một bàn tay quái dị không ngừng bò tới bò lui trong đất, tìm kiếm tinh huyết yêu thú, tu sĩ ở khắp nơi rồi.

"Cũng tốt, hoàn hảo bổ sung cho đống linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ."

Sau khi Quỷ Diện Thạch Cô, Kinh Cức Cốt và Bách Đồng Quỷ Mộc lần lượt thành thục, linh thực tà dị trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn chỉ còn lại Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm và Huyết Nghiệt Hoa.

Dạo trong bí cảnh một vòng, hắn lại nhận được thêm hai viên mãnh tướng, là Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm và Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm.

Hắn nhấc một bình tinh huyết Giao Long ra khỏi túi trữ vật, rồi đổ vào linh nhưỡng bên cạnh bàn tay trắng nõn mịn màng kia.

Rất nhanh, linh thức của hắn đã cảm ứng được, cái bàn tay bên trong linh nhưỡng kia đang tham lam hấp thu tinh huyết

mới mẻ của Giao Long. Ngay sau đó, trên bề mặt bàn tay đã xuất hiện một vài đường kinh mạch màu huyết hồng nhỏ như sợi tóc, càng tăng thêm vài phần yêu dị cho bàn tay vốn đã trắng nõn mịn màng.

Lục Huyền thoáng bồi dưỡng Huyết Linh Chưởng Tham mới nhận được một lúc, rồi tiện thể đi dò xét các loại linh thực khác bên trong linh điền. Chờ điều chỉnh trạng thái của tất cả linh thực đến trình độ tốt nhất, ở thời điểm hắn đang định đi vào nhà, lại đột nhiên cảm nhận được thứ gì đó đang chuyển động dưới lòng bàn chân mình.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn xen lẫn tia máu vừa thò ra khỏi thổ nhưỡng, nắm chặt lấy gấu quần hắn, vị trí huyết khí ở cẳng chân tiếp xúc với nó bắt đầu sôi trào.

"Năng lực hành động của Huyết Linh Chưởng Tham này cũng không yếu nha." Lục Huyền dịch chuyển bàn tay trắng nõn kia về vị trí ban đầu, rồi âm thầm thở dài nói.

"Cũng may phạm vi di chuyển của nó có hạn, trong tiểu viện Kiếm Môn trấn lại có Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm phòng hộ, bằng không… Nó thật sự có thể chạy ra bên ngoài hút máu."

Lục Huyền tiếp tục trồng Dị Thọ Bàn Đào xuống linh điền, lại dùng Thanh Mộc Nguyên Khí kích hoạt hột đào màu đỏ sậm bị bọc trong khối huyết nhục đông đặc kia. Vô số huyết nhục lấp kín khe rãnh bên ngoài hạt đào từ từ nhúc nhích, dần dần thấm vào bên trong, rồi lặng lẽ bén rễ và nảy mầm.

Sau khi bồi dưỡng xong toàn bộ đống linh thực, Lục Huyền mới yên tâm trở lại trong phòng.

"Lần này ta đi tới bí cảnh, tuy nói mười phần chắc chín, nhưng cũng suýt chút nữa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

Hai gã tà tu Trúc Cơ hậu kỳ liên thủ, cùng với hắc khí sau cùng bị hỏa diễm chí dương chí cương của 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 tiêu diệt từ trong trứng nước. Chỉ cần thoáng lơ là một chút thôi, cũng có thể dẫn tới thương tích trên người. May mà thu hoạch tương đối khá, không uổng công ta mạo hiểm phiêu lưu một chuyến."

"Ừm, về sau vẫn nên thành thật ở trong viện, đào tạo linh thực và nuôi dưỡng linh thú thôi." Lục Huyền âm thầm quyết định.

Trong khoảng một năm sau đó, hắn đã thực hiện chuyện này rất tốt, ngày qua ngày đều làm bạn với linh thực linh thú, thời gian còn dư sẽ dùng để tu luyện công pháp, kiếm quyết, thỉnh thoảng hắn cũng bớt một chút thời gian đi chỉ điểm pháp môn kiếm đạo cho Tống Vân, truyền dạy một vài kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực cho Tống Tư Ninh.

Nếu được Thạch Trọng mời, hắn cũng vui vẻ đi câu hải ngư hải thú nhằm thư giãn tâm trạng một phen.

Tuy nhiên hắn chưa bao giờ có suy nghĩ lại tiến vào khu vực biển sâu thêm một lần nữa, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn ở khu vực lân cận quần đảo mà thôi.

Về cơ bản, những con hải ngư hải thú câu lên đều được mang đi nuôi dưỡng Nham Giáp Quy, Thanh Giác Long Lý, cùng với Dị Thọ Bàn Đào và Huyết Linh Chưởng Tham có nhu cầu về huyết nhục.

Chương 469: Hết Kỳ Hạn! Quay Trở Về!

Trong khoảng thời gian ấy, Thạch Trọng và Chu Băng Vũ vẫn chưa bỏ cuộc, cả hai vẫn tiếp tục cố gắng mời hắn đi khám phá bí cảnh thêm một lần nữa, nhưng đều bị Lục Huyền uyển chuyển từ chối.

Đến cuối cùng, hai người đành phải bỏ cuộc.

Cũng trong khoảng thời gian này, lứa Thủy Huỳnh Thảo vừa gieo trồng trước đó đã thành thục. Xấp xỉ hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo, có năm mươi cây được để lại, dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng, một trăm năm mươi cho ra quầng sáng màu trắng. Bởi vì đại đa số Thủy Huỳnh Thảo có phẩm chất phổ thông, nên phần thưởng tu vi mở ra được chỉ rơi vào khoảng ba mươi năm. Nhưng ba mươi năm này đã giúp cho tu vi vẫn trì trệ sau khi đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ của Lục Huyền, tiến thêm một bước.

Chẳng qua thiên tư của hắn mức quá bình thường, còn cách một đoạn rất xa mới đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Tu hành (Làm ruộng) không phân biệt ngày tháng. Hơn một năm cuối cùng trong kỳ hạn đóng giữ ba năm, đã nhanh chóng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, mười cây Kiếm Thảo phổ thông được Lục Huyền gieo trồng cũng thành thục hết, vì chúng đều được tẩm bổ bằng 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, nên sau khi Kiếm Thảo thành thục có thuộc tính tương ứng, quầng

sáng màu trắng thu hoạch được đều cho ra gói kinh nghiệm của bốn loại kiếm ý khác nhau.

Sau khi hấp thu từng gói một, khả năng nắm giữ《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 của Lục Huyền đã đạt đến một trình độ hoàn toàn mới.

Những gốc Kiếm Thảo còn lại, do các gốc Phong Lôi Kiếm Thảo phát sinh biến dị từ linh chủng Kiếm Thảo ở trong vỏ kiếm tại những giai đoạn khác nhau, cho nên tiến độ sinh trưởng cũng khác biệt rõ rệt.

Gốc đầu tiên được trồng sắp hoàn toàn trưởng thành.

Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm đã phát triển thành một loại linh thực có hình dáng như một thanh kiếm dài ba thước, trên thân kiếm ngưng tụ tinh quang, rực rỡ loá mắt, trong vẻ đẹp ẩn giấu sát ý cường đại, đoán chừng không bao lâu nữa nó sẽ hoàn toàn trưởng thành.

Về Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, khi Lục Huyền ngày càng nắm giữ thành thạo 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 tương ứng, Kiếm Thiên Kiêu được bồi dưỡng thời gian ngắn nhất cũng tiến vào thời kỳ sinh trưởng cấp tốc, trên cành cây cao thấp dày mỏng không đồng nhất, đã ngưng kết hàng chục tia kiếm khí hình con cú, chúng hòa làm một thể với cành cây, đôi cánh dài mảnh giống như những thanh kiếm sắc bén.

Dị Thọ Bàn Đào được trồng hơn một năm đã cao gần bằng chiều cao của một người bình thường, cây đào tràn đầy linh khí, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt quyến rũ, đứng từ xa đã có thể cảm nhận được sức sống dồi dào ẩn trong đó rồi.

Chẳng qua ở chỗ sâu bên trong linh nhưỡng, ngay bên dưới bộ rễ cực kỳ phát triển của Dị Thọ Bàn Đào, lại chất đống hàng núi hài cốt, trái ngược hẳn với bộ phận thuần khiết và vô hại phía trên mặt đất.

Kích cỡ bàn tay của Huyết Linh Chưởng Tham đã phát triển từ trẻ sơ sinh đến trẻ con chừng bảy - tám tuổi rồi. Những đường gân mạch màu máu trên lòng bàn tay nhỏ, ngày càng to khỏe hơn, có thể mơ hồ trông thấy màu đỏ nhàn nhạt trên cả bàn tay. Hơn nữa, phạm vi di động của nó càng lúc càng rộng, nếu không hấp thu đủ tinh huyết yêu thú, nó sẽ bò tới bò lui trong linh điền, có một lần suýt thì chạm phải tiểu cô nương Tống Tư Ninh đến thăm.

Dưới cơn tức giận, Lục Huyền đã cắt lượng máu cung cấp cho nó nửa tháng, như hình phạt cho tội suýt chút nữa thì để lộ.

Về linh thú, Nham Giáp Quy, Thanh Giác Long Lý, Dược Trĩ, thậm chí công cụ ngưng kết cát đá Tụ Sa Loa, cũng trưởng thành hơn không ít.

Hơn một năm qua, khu vực Không Minh Đảo nơi hắn đóng giữ, không có chuyện lớn gì bất thường xảy ra. Chỉ thỉnh thoảng có hải thú hải ngư bất ngờ tập kích thủy vực nuôi dưỡng Không Minh Linh Ngư, nhưng lần này cũng bị Lục Huyền phối hợp với Tống gia giải quyết dễ dàng.

Sự xuất hiện của bí cảnh mới, cũng dẫn đến bóng dáng tà tu thỉnh thoảng xuất hiện trên đảo, Đạp Vân Linh Miêu phát hiện ra bọn họ đầu tiên, sau đó cả đám lập tức bị Lục Huyền dùng Hư Không Yểm Mục giám thị. Nếu nhóm này có bất cứ hành vi gì có thể gây bất lợi cho Không Minh Đảo, hắn sẽ lập tức bắt lại, rồi dùng làm chất dinh dưỡng cho Dị Thọ Bàn Đào và Huyết Linh Chưởng Tham.

“Kỳ hạn ba năm đã đến, cũng đến lúc quay trở về tông môn rồi sao?” Lục Huyền nhìn biển cả bao la bát ngát trước mặt, trên môi khẽ nở nụ cười.

…

Không Minh Đảo.

“Được rồi, đưa tiễn đến đây thôi! Vài hôm nữa, vị đồng môn thay thế ta sẽ đến đảo, sau này có chuyện gì, cứ nhờ vả hắn là được.” Lục Huyền cưỡi lên cái lưng rộng lớn của con chim mập, nói với đám tu sĩ Tống gia do Tống Dục dẫn đầu ở phía sau.

“Lục sư thúc, đây là một chút đặc sản nhỏ được làm từ Không Minh Linh Ngư, là quà kỷ niệm cho sư thúc ngài.” Tống Dục đưa một hộp ngọc tinh xảo tới, trong giọng điệu tràn ngập lưu luyến không nỡ rời xa.

Trong ba năm Lục Huyền đóng giữ ở Không Minh Đảo, mặc dù hắn ít khi giao du với bên ngoài, nhưng nếu trên đảo xảy ra vấn đề gì, hắn luôn đến sớm nhất có thể.

Đặc biệt là chuyện huyết trùng ký sinh, chẳng những hắn thông báo tin tức này cho bọn họ trước khi chuyện xảy ra, để mọi người chuẩn bị sẵn sàng, mà sau đó, hắn còn bắt được đám tà trùng tà dị kia, trực tiếp chặn đứng một hồi sóng to gió lớn trong vô hình.

Cho nên Tống Dục và toàn bộ Tống gia từ trên xuống dưới đều không nỡ để Lục Huyền rời đi.

Lục Huyền cũng không từ chối, hắn tiếp nhận hộp ngọc nọ, lại đưa mắt nhìn Tống Vân đang đứng sau lưng Tống Dục.

“Sau khi ta đi, ngươi nhớ phải chăm chỉ tu hành, ta chờ ngày gặp được ngươi ở Thiên Kiếm Tông.”

“Vâng Lục tiền bối! Ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài.” Tống Vân vẫn chỉ là thiếu niên, vành mắt đỏ hoe lên, nặng nề gật đầu.

Bản thân cậu nhóc này đã có thiên phú không tồi, lại được Lục Huyền chỉ bảo, nên tuổi còn trẻ đã đạt đến Luyện Khí

tầng sáu. Chờ khi nào đột phá đến Luyện Khí cao cấp, có thể thử bái nhập vào Thiên Kiếm Tông xem sao.

Lục Huyền nhắn nhủ Tống Vân một câu, rồi quay đầu nhìn nữ tu sắc sảo Chu Băng Vũ đang đứng bên cạnh.

"Chu đạo hữu, hôm nay từ biệt chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại. Ngày thường ta hiếm khi rời khỏi tông môn, nếu có dịp, ngươi có thể đến Thiên Kiếm Tông thăm tại hạ một phen."

Thạch Trọng hoàn thành nhiệm vụ đóng giữ trước cả Lục Huyền, bởi vậy, mặc dù trong lòng rất luyến tiếc một địa điểm câu hiếm có như Vô Ngần Hải, nhưng vẫn phải quay lại Ly Sơn Tông, để những đồng môn khác đi tới thế chỗ.

"Được, Lục đạo hữu, sau này còn gặp lại." Chu Băng Vũ bình thản nói.

"Sau này còn gặp lại." Lục Huyền chắp tay chào tạm biệt, tâm niệm vừa động, Phong Chuẩn đã phát ra một tiếng kêu thanh thúy, linh quang bao trùm đôi cánh chim màu xanh nhạt, nó lập tức hóa thành một tia sáng màu xanh bắn thẳng lên trời.

…

Hai ngày sau tại Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền điều khiển con chim mập hạ xuống quảng trường đá xanh rộng rãi, thoáng bổ sung một số thứ ở các cửa hàng, gian hàng tán tu, rồi không kịp chờ đợi, đã vội vàng đi về phía tiểu viện âm phủ kia.

Hắn mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận ra, luồng khí tức âm lãnh quen thuộc đã ập đến trong nháy mắt.

Chương 470: Quay Về Tiểu Viện Âm Phủ!

Từ lần trước sau khi Lục Huyền mang rất nhiều loại linh thực âm phủ rời đi, tiểu viện này gần như đã trống trải rất nhiều, hiện giờ chỉ có Thánh Anh Quả ngũ phẩm Tử Chu và Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm ở bên trong thôi.

"Ba năm không được bồi dưỡng tử tế, không biết hai tiểu bảo bối âm phủ của ta sẽ ra sao."

Hắn đi đến phía trước Thánh Anh Quả, có một trái linh quả với tạo hình giống như phôi thai đang nằm dưới đất. Khi sử dụng 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, có thể mơ hồ trông thấy một đưa anh hài xám đen khô gầy nhăn nheo đang ẩn núp bên trong linh quả. Cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, anh hài màu xám đen kia lập tức hóa thành một khối vật chất đen thui, im hơi lặng tiếng ẩn giấu thân hình.

Thỉnh thoảng, một luồng khí tức âm u lạnh lẽo như có như không lại hội tụ đến trên người Lục Huyền, biểu thị sự tồn tại của nó.

"Đáng thương cho Thánh Anh, ba năm vẫn chưa được ăn tiểu hài tử." Lục Huyền cảm thán một câu, lại lập tức lấy Mộc Anh trong Ngũ Tử Đồng Tâm Ma ra khỏi Thao Trùng Nang.

Tử Điện Kiếm vung lên, một tia điện quang màu tím đậm đánh vào Mộc Anh màu xanh lục.

"Dậy đi! Nôn một ít hồn phách anh đồng ra đây nào!"

Bị điện giật kích thích, toàn thân Mộc Anh run rẩy, linh quang lóe lên, chuỗi xiềng xích bằng phù văn xanh đậm vẫn

một mực quấn quanh thân thể nó, triệt để phong ấn nó lại.

Đôi mắt màu trắng xám của Mộc Anh tràn đầy oán độc, nó có kinh nghiệm bị điện giật phong phú nên hiểu rõ tình huống của mình, sớm muộn gì cũng phải tách vài luồng hồn phách anh đồng ra, chẳng bằng cứ tách sớm chút đỡ phải hứng chịu nỗi khổ bị điện giật.

Mấy hơi thở sau, một hồn phách anh đồng to bằng nắm tay, đã gian nan bò ra khỏi cái lỗ tối tăm trên rốn của Mộc Anh. Thân hình ngưng tụ không tan, có màu xám trắng và ánh mắt trống rỗng, nó cứ đờ đẫn bay lơ lửng trên không trung.

Cảm nhận được hồn phách anh đồng xuất hiện, anh hài màu xám đen bên trong Thánh Anh Quả cũng lộ diện theo, nó hít một hơi thật sâu, hồn phách anh đồng giống như sợi mì bị húp sùm sụp vào bên trong linh quả.

Lục Huyền lại áp dụng phương pháp tương tự, ép thêm mấy luồng hồn phách từ trong thân thể Mộc Anh ra ngoài, cho Thánh Anh Quả ăn từng cái một.

“Đảo mắt một cái, ta lấy được gốc Thánh Anh Quả Tử Chu này cũng được mấy năm rồi, hiện giờ linh thực đang nằm trong thời kỳ sinh trưởng cấp tốc, đã đến lúc nên suy xét về tên tà tu đang âm thầm đứng phía sau nó.”

Thánh Anh Quả trong viện không phải cây hoàn chỉnh, nó chỉ là một bộ phận Tử Chu bị tách ra khỏi Mẫu Chu. Khi Tử Chu gần sát ngày thành thục, tà tu đứng phía sau chuyện này, có thể phụ thân lên cây mẹ, quan sát và cảm nhận tình hình xung quanh cây con.

Từ lâu rồi, Lục Huyền đã muốn câu cả gã và Thánh Anh Quả Mẫu Chu ra ngoài, nhưng hiện giờ, hắn quyết định sẽ đợi thêm một đoạn thời gian nữa, để mình luyện hóa Hư Không

Yểm Mục thành thạo hơn, cũng thỉnh thoảng đến tiểu viện này xem xét.

Ai mà ngờ, tình thế đổi ngược lại, hiện giờ là hắn trực tiếp giám thị tên tà tu đang đứng phía sau kia.

Sau khi bồi dưỡng Thánh Anh Quả một phen, Lục Huyền lại đi tới bên cạnh Huyết Nghiệt Hoa. Chỉ thấy một khối huyết cầu chạm rỗng trực tiếp mọc trên một thân cây màu đỏ sậm dài mảnh. Nhìn từ bên ngoài, sẽ có cảm giác khối huyết cầu này được bện nên từ vô số những đường huyết quản rất nhỏ. Đã lâu không được hấp thu huyết dịch mới mẻ, dường như những đường huyết quản nhỏ bé kia đã khô héo hơn trước kia rất nhiều rồi.

Linh thức thăm dò vào trong huyết cầu, biển máu vô biên vô tận bên trong đã không còn uy thế như trước nữa, thậm chí nó còn yên ả như tấm gương, với khu vực chính giữa có một đóa hoa đỏ tươi vừa chớm nở.

Lục Huyền vội vàng lấy tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật ra, đổ lên trên bề mặt huyết cầu. Chỉ trong nháy mắt, những đường huyết quản nhỏ xíu vốn đang uể oải kia đã nhúc nhích trở lại, tựa như sinh cơ dâng trào, chúng nó thỏa thích hút tinh huyết Giao Long, hết thảy đều sống động hơn hẳn.

Gợn sóng bên trong biển máu yên ả kia cũng hồi sinh, sóng máu càng lúc càng lớn và cũng càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt, đồng thời đóa hoa màu đỏ tươi ở chính giữa biển máu, đang chầm chậm hé nở.

Bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa xong, Lục Huyền lại lấy Dị Thọ Bàn Đào và Huyết Linh Chưởng Tham ra khỏi Thao Trùng Nang, trực tiếp di dời chúng vào trồng bên trong tiểu viện.

Thao Trùng Nang cao hơn Sinh Sinh Đại hai cấp bậc, hiệu quả duy trì sinh cơ linh thực càng mạnh hơn, chỉ ngắn ngủi mấy ngày đi đường, không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì cho hai loại linh thực ấy.

Mặc dù tiền thân của Dị Thọ Bàn Đào là Đa Thọ Bàn Đào ngũ phẩm, nhưng sau khi biến dị, Lục Huyền không dám trồng nó ở trong tông môn, đành phải trồng nó trong tiểu viện âm u tại Kiếm Môn trấn.

Đến tận đây, trong tiểu viện đã có tổng cộng là bốn loại linh thực tà dị, bao gồm ba loại linh thực ngũ phẩm, kém nhất chính là Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm.

"May mắn trước kia kiểm tra sức khỏe cho Giao Long ở Thiên Long hồ, ta đã rút rất nhiều tinh huyết… Bằng không hiện tại, khó mà ứng phó được hai loại linh thực hút máu siêu nhiều này." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu khi nhìn khối huyết cầu chạm rỗng khe khẽ đung đưa trên thân cây, cùng với bàn tay màu đỏ nhạt không hề ngoan ngoãn thành thật, đang bò lổm ngổm xung quanh tiểu viện.

Sau khi chăm sóc kỹ bốn loại linh thực âm phủ trong linh điền, Lục Huyền rất nóng lòng muốn quay về tông môn. Hắn chỉ huy chim mập, chỉ trong phút chốc đã đi tới bên ngoài đại trận thủ hộ tông môn rồi. Xuyên qua Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận, một luồng linh khí tinh thuần nồng đậm lập tức úa vào trước mắt.

"Vẫn là tông môn tốt nhất." Lục Huyền sinh lòng xúc động.

Lúc ở Không Minh Đảo, mặc dù chỉ là bố cục ao cá [1] nhưng hắn vẫn luôn có chút lo lắng không yên, hiện giờ về tới tông môn rồi, trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong lòng hắn vẫn luôn nhớ mong những gốc linh thực đã ba năm không gặp ở trong động phủ, vì vậy hắn không vội vàng đi bàn giao nhiệm vụ, mà chuyện quan trọng nhất hiện tại, chính là trở về động phủ của mình.

Khi trận pháp được mở ra, mảnh sương trắng nồng đậm tan đi, khung cảnh quen thuộc lại hiện ra trước mắt hắn. Bóng dáng Lục Huyền lướt nhanh đi, vội vàng chạy vào trong linh điền, ngắm nhìn bốn phía, khắp nơi đều có ánh sáng trắng lập lòe.

Quầng sáng nằm rải rác khắp sơn phong!

Thứ đập vào mắt hắn đầu tiên chính là Liệt Diễm Quả nhị phẩm và Băng La Quả nhị phẩm.

Lúc trước, khi nhận được phần thưởng là tự do lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng nhị phẩm, Lục Huyền đã đặc biệt lựa chọn phương pháp ngưng luyện hai loại linh quả này.

Trong linh điền, mỗi loại Liệt Diễm Quả và Băng La Quả đều được gieo trồng khoảng mười cây, trên mỗi gốc linh thực lại treo lủng lẳng mười mấy trái linh quả có hình dạng như hỏa diễm hoặc hàn ý rùng mình.

———— truyen.y.y

[1] : Bố cục ao cá hay ngư đường cục, chỉ một ván đấu có trình độ thấp hơn bản thân, có thể hiểu đơn giản là người chơi có đẳng cấp vương giả trực tiếp tiến vào bối cảnh có cấp bậc thấp hơn mình, để săn bắt lung tung giống như tát ao cá.

Chương 471: Mê Dục Đan!

"Trái cây băng và hỏa. Cũng may thời gian trôi qua không lâu lắm, linh quả chín muồi còn chưa bị rụng, nếu không, để thêm một đoạn thời gian nữa, chỉ sợ ta sẽ không được thưởng thức hương vị tuyệt diệu của băng hỏa nhị trùng thiên rồi." Lục Huyền hái từng trái linh quả chín xuống, cũng tiện thể nhặt từng quầng sáng màu trắng không ngừng lấp lánh sáng kia lên.

Mỗi một trái linh quả rơi vào trong tay hắn, sẽ có một ý niệm hiện lên trong đầu.

Nhiều phần thưởng khác nhau từ quầng sáng lần lượt xuất hiện.

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm.】

【Thu hoạch một trái Liệt Diễm Quả nhị phẩm, nhận được bảo vật Hồng Liên Diễm tam phẩm.】

…

Trong nháy mắt, những viên thạch châu màu đỏ sậm có thể bạo phát ra một mảnh hỏa diễm phạm vi lớn đã rơi vào trong tay hắn. Đồng thời, Hồng Liên Diễm có thể dùng làm nguyên liệu luyện đan luyện khí, Phần Nguyên Đan có thể thiêu đốt tinh nguyên và đề thăng cường độ nhục thân trên diện rộng chỉ trong chớp mắt, cùng với gói kinh nghiệm đan phương Phần Nguyên Đan cũng lần lượt xuất hiện…

【Thu hoạch một quả Băng La Quả nhị phẩm, nhận được đan dược tam phẩm Ngọc Cơ Đan.】

【Thu hoạch một quả Băng La Quả nhị phẩm, nhận được phù lục Thủy Long phù tam phẩm.】

…

Ngọc Cơ Đan có tác dụng chữa trị cực mạnh, phù lục tam phẩm Thủy Long phù có thể kích phát Thủy Long Thuật trung cấp, Thủy Hành Châu cho phép tu sĩ tự do di chuyển trong nước, Bách Niên Băng Phách phụ trợ tu luyện công pháp hệ băng…

Lục Huyền lại nhận được một vụ mùa bội thu. Các loại đan dược, đan phương, bảo vật xuất hiện liên tục, khiến hắn nhìn đến hoa cả mắt.

"Trước đó, ta đã dùng một lần hết gần hai mươi viên Bạo Viêm Châu tam phẩm ở trong bí cảnh. Không ngờ khi trở lại tông môn, chẳng những có thể bổ sung xong xuôi, thậm chí còn nhận được số lượng Bạo Viêm Châu nhiều hơn trước đây nữa. Nhiều như vậy, dùng đến khi nào mới hết đây?" Lục Huyền phiền não nghĩ thầm.

Linh thức của hắn lại quét qua toàn bộ sơn phong, trực tiếp chú ý tới ở một góc núi hẻo lánh, ở nơi ấy, cũng có rất nhiều quầng sáng màu trắng đang treo trên ba cây Mê Tiên Đào.

"Thứ linh đào không đứng đắn này, không biết sẽ mở ra được quầng sáng phần thưởng gì đây…" Lục Huyền lại cảm khái một câu, sau đó thân hình trực tiếp bay đến phía trước Mê Tiên Đào.

Linh đào màu hồng phấn như ẩn như hiện giữa những chiếc lá đào màu trắng hồng non mịn, mang đến cho người quan sát một loại cảm giác quyến rũ nửa kín nửa hở, nửa mời gọi, nửa ấp e.

Dưới gốc đào, chướng khí mê tình tích lũy suốt ba năm, đã biến thành chân thực hệt như một lớp vải màu đỏ hơi mỏng

phủ lên linh đào và cây Mê Tiên Đào.

Cơn gió hiu hiu thoảng qua, dường như lớp vải màu đỏ bên ngoài bị dần dần trút bỏ, để lộ ra trái linh đào tươi ngon mọng nước đang ẩn núp bên trong.

Yêu Quỷ Đằng lập tức chui ra khỏi ống tay áo Lục Huyền, nhìn chằm chằm về vị trí của Mê Tiên Đào, rồi không tự chủ được lập tức tiết ra một chút chất nhầy màu xám.

Ba năm ở trên đảo hoang vắng, nó còn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại Mê Tiên Đào mà nó hằng mong ước nữa.

Lục Huyền lần lượt thi triển một đạo Thanh Tịnh Chú cho mình và Yêu Quỷ Đằng, đôi mắt hắn trở nên trong suốt, đang đứng lơ lửng phía dưới một trái linh đào rồi cẩn thận hái nó xuống.

Xúc cảm do bề mặt linh đào mang đến vô cùng tốt, cầm nắm rất vừa vặn, tình huống này lại làm Lục Huyền sinh ra những suy nghĩ không nên có. Hắn vội vàng ngưng tụ tâm thần trên trái linh đào phấn hồng mọng nước kia, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu.

【Linh quả Mê Tiên Đào tam phẩm, sẽ ra quả lần đầu sau khoảng ba năm gieo trồng, về sau, cứ cách hai năm sẽ kết quả một lần, cho đến khi đạt đến giới hạn tuổi thọ.】

【Bên trong linh quả chín chứa đựng linh lực phong phú, rất được tu sĩ và yêu thú ưa chuộng. Ăn thời gian dài có mang đến hiệu quả trú nhan, cũng có thể tăng cường mị lực cho người ăn nó. Thứ này còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một vài đan dược đặc biệt hoặc pha chế linh dịch đặc thù.】

“Linh quả có tác dụng trú nhan, nó là một bảo vật quý hiếm đối với nữ tu.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu, rồi

chuyển lực chú ý sang quầng sáng màu trắng trước mắt.

Hắn vươn tay chạm nhẹ vào, ánh sáng màu trắng hơi nhấp nháy lập tức bùng nổ thành vô số những điểm sáng nhỏ bé, mang theo màu hồng nhạt, vương vãi ra khắp bầu trời và tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được đan dược Mê Dục Đan tứ phẩm.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một viên đan dược đã nổi lên trong lòng bàn tay Lục Huyền. Viên đan dược này có kích cỡ bằng trứng chim bồ câu, có màu hồng cực kỳ hiếm thấy, trên bề mặt có những đường linh văn màu hồng nhạt. Thoạt nhìn sẽ có cảm giác những đường linh văn kia trực tiếp kết hợp với nhau, tạo thành những thân thể có lồi có lõm duyên dáng, vô cùng mê hồn.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên viên đan dược màu phấn hồng ấy, và lập tức biết được thông tin chi tiết về nó.

【Đan dược Mê Dục Đan tứ phẩm, có tác dụng mê tình mạnh mẽ, sau khi phục dụng có thể kích thích dục vọng mãnh liệt nhất ở sâu ben trong nội tâm của tu sĩ hoặc yêu thú. Là bảo bối tuyệt phẩm cho rất nhiều tà tu tu luyện Hợp Hoan chi đạo.】

【Có thể khơi dậy tình dục, khiến cho mọi bộ phận trên cơ thể trở nên cực kỳ nhạy cảm, cũng trực tiếp khuếch đại thứ khoái cảm này lên. Nếu không cẩn thận, sẽ trầm luân trong bể dục.】

“Quả nhiên, linh thực kiểu gì sẽ mở ra phần thưởng kiểu ấy…”

Lục Huyền vẫn cực kỳ bình tĩnh trước sự xuất hiện của Mê Dục Đan tứ phẩm, vì hắn đã sớm đoán được tình huống này rồi.

“Mặc dù hiện nay ta không thể dùng được nó, nhưng nếu trong tông môn xuất hiện linh thú phẩm cấp cao do sư thúc hoặc sư huynh nào đó nuôi dưỡng gặp phải tình huống không thể sinh nở, ta có thể cho nó ăn một viên Mê Dục Đan này thử xem. Chẳng qua… nếu cứ làm chuyện như vậy, chẳng phải ta đã ngồi vững vàng trên cái ghế Thú Khoa Thánh Thủ trong Thiên Kiếm Tông rồi…” Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn tiếp tục hái Mê Tiên Đào, rồi nhẹ nhàng nhặt quầng sáng màu trắng xuất hiện sau khi linh đào thành thục.

Quầng sáng hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào bên trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được đan phương Mê Dục Đan tứ phẩm.】

Ý niệm lóe lên trong đầu, theo đó là một lượng lớn thông tin tràn vào đầu hắn, bao gồm cả tài liệu luyện chế Mê Dục Đan, thủ pháp luyện chế, các chỗ chú ý khi thành đan.

“Hay lắm, đến cả đan phương cũng xuất hiện luôn rồi.” Lục Huyền tiêu hóa xong thông tin về đan phương vừa tràn vào trong đầu, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã hái liên tục bảy quả Mê Tiên Đào chín muồi, trong số bảy quầng sáng màu trắng đã xuất hiện, hắn mở ra được năm viên Mê Dục Đan và hai gói kinh nghiệm đan phương Mê Dục Đan.

Tuy còn chưa bắt tay vào thực chiến luyện chế Mê Dục Đan, nhưng hắn đã có rất nhiều kinh nghiệm lý luận rồi.

Chương 472: Trúc Cơ Đan!

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm 《Cực Nhạc Tâm Kinh》.】

Ngay khi Lục Huyền cho rằng phần thưởng đến từ quầng sáng của Mê Tiên Đào đều là Mê Dục Đan và đan phương, thì đột nhiên một ý niệm khác hẳn chợt lóe lên trong đầu hắn.

Chỉ thấy một tấm lụa ngọc màu vàng nhạt nhanh chóng xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên tấm lụa ngọc này có vẽ rất nhiều hình dâm mỹ, với các tư thế giao hợp khác nhau, trông cực kỳ sống động, chân thật tự nhiên.

Khi đôi mắt chìn chằm chằm vào, những hình vẽ trên tấm lụa ngọc lại tự chuyển động, thậm chí còn trực tiếp kết nối với ham muốn tình dục ẩn ở nơi sâu nhất trong lòng Lục Huyền.

"Không biết những sinh vật khác sẽ nhìn thấy hình vẽ gì trên tấm lụa ngọc này?" Lục Huyền chợt nảy lên suy nghĩ như vậy, tâm niệm vừa động, tại vùng hư không trên đỉnh đầu hắn chợt xuất hiện một vết nứt nhỏ bé, đồng thời, một con mắt màu xám trắng chui ra khỏi vết nứt, dùng ánh mắt vô cảm nhìn chằm chằm vào tấm lụa ngọc đang mở ra kia.

Lục Huyền thu tầm mắt lại, nhìn xuống lòng bàn tay mình, chỉ thấy chính giữa lòng bàn tay vừa xuất hiện một con mắt màu xám trắng, nó đang chia sẻ những gì Hư Không Yểm Mục nhìn thấy qua đây.

Tu sĩ trên tấm lụa ngọc đột nhiên biến thành một loại tà ma quái dị với con ngươi khổng lồ, vô số những sợi tơ tỏa ra xung quanh con ngươi, móc nối hai hoặc rất nhiều tà ma lại với nhau. Thậm chí còn có những con tà ma với thể tích tương đối

nhỏ còn triệt để dung nhập vào trong con ngươi tà ma có thể tích lớn.

"Lại còn biết thay đổi tùy vào người đang nhìn nó. Hử, nhưng cảnh tượng Hư Không Yểm Mục nhìn thấy lúc giao hợp là vậy sao? Yêu thì phải ăn luôn à?"

Lục Huyền nhìn con ngươi tà ma trong lòng bàn tay, lại có vô số chuyện để suy nghĩ rồi. Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, hắn đã tập trung tâm thần vào tấm lụa ngọc màu vàng nhạt trước mắt.

【Bảo vật tứ phẩm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, phía trên có vẽ lại kinh nghiệm tâm đắc khi tu hành của một Nguyên Anh trưởng lão đến từ Hợp Hoan Tông.】

【Có thể dẫn động thuật pháp bên trong, thi triển huyễn thuật sắc dục, khiến cho tâm trí tu sĩ mục tiêu lạc lối, chìm vào trong bể dục.】

【Sau thời gian dài tham quan học hỏi, có thể tìm hiểu được Âm Dương Song Tu chi đạo.】

"《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 này có phần giống với 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, vừa có thể phóng thích thuật pháp cường đại, vừa có thể quan tưởng tìm hiểu công pháp thần thông. Đó là lý do vì sao chúng đều là phần thưởng vật chất, chứ không phải công pháp trực tiếp rót vào trong đầu." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Hắn liếc mắt nhìn mười tám tư thế bên trong lụa ngọc, sau đó dứt khoát cuộn tấm lụa ngọc ấy lại.

"Tuy nhiên, một khi nhìn kỹ 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 này, những hình vẽ dâm mỹ vốn ở trạng thái tĩnh trên đó, sẽ lập tức biến thành một đoạn video động. Khi hình ảnh chuyển động như thế, muốn không lĩnh ngộ được âm dương hợp hoan chi đạo cũng khó."

Hắn cất tấm lụa ngọc ấy đi, lại tiếp tục hái những trái linh quả Mê Tiên Đào còn lại. Phần thưởng nhận được từ quầng sáng màu trắng chủ yếu là Mê Dục Đan tứ phẩm, thi thoảng cũng xuất hiện gói kinh nghiệm Mê Dục Đan. Mỗi khi hái được một quả Mê Tiên Đào phẩm chất tốt, phần thưởng mới sẽ xuất hiện.

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được pháp khí tứ phẩm Phá Tình Chùy.】

Một món pháp khí hình chùy trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền, trên bề mặt pháp khí có vẽ những đường linh văn phức tạp, mơ hồ tạo thành những loại biểu cảm mờ nhạt như hỉ nộ ái ố.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên cây chùy pháp khí, một tin tức lóe lên trong đầu. Ngay sau đó, hắn đã hiểu được toàn bộ thông tin chi tiết có liên quan đến món pháp khí kia.

【Pháp khí tứ phẩm Phá Tình Chùy, có thể khuếch đại vô hạn những cảm xúc tiêu cực trong lòng tu sĩ bị đánh trúng, khiến bọn họ đánh mất lý trí, trực tiếp rơi vào trạng thái điên cuồng, thậm chí còn có khả năng phát sinh dị hóa, biến thành tà ma quái vật.】

“Lại là một món pháp khí đặc biệt.” Lục Huyền cảm nhận được những phần thưởng mở ra từ quầng sáng của Mê Tiên Đào đều vô cùng đặc sắc, phần lớn đều liên quan đến lửa dục trong lòng tu sĩ.

“Không hổ là linh đào không đứng đắn, quầng sáng phần thưởng cũng nhất mạch tương thừa [1] với nó.”

[1] : Nhất mạch tương thừa có thể hiểu là nhiều thế hệ có cùng huyết thống được truyền thừa từ trên xuống dưới, hoặc nhiều thế hệ, nhiều người không có cùng huyết thống, nhưng lại kế thừa về tư tưởng, hành vi hoặc học thuyết.

Ba gốc linh thực Mê Tiên Đào kết được hai mươi sáu linh quả, bởi vì thời gian dài không được bồi dưỡng tỉ mỉ nên hầu hết chúng đều có phẩm chất phổ thông, chỉ một số ít phẩm chất tốt.

Trong số hai mươi sáu quầng sáng, phần thưởng mở ra được chủ yếu là Mê Dục Đan, tổng cộng có hai mươi mốt viên Mê Dục Đan tứ phẩm. Năm quầng sáng còn lại, ba phần thưởng là gói kinh nghiệm đan phương Mê Dục Đan, giúp Lục Huyền đạt đến giai đoạn thuần thục về đan được này. Hai quầng sáng còn thừa lại, phần thưởng lần lượt là bảo vật tứ phẩm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 và pháp khí tứ phẩm Phá Tình Chùy.

Ba gốc linh thực tam phẩm có thể mở ra được nhiều phần thưởng phong phú đến vậy, Lục Huyền đã thỏa mãn lắm rồi. Hắn tiếp tục tìm tòi những loại linh thực thành thục khác ở trong linh điền.

"Có Tàng Nguyên Thảo vừa thành thục."

Hắn đi đến phía trước một gốc linh thực, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới cây vừa được kéo đầy đúng lúc. Mặt ngoài của Tàng Nguyên Thảo rất bình thường, thoạt nhìn không khác gì một cọng cỏ dại trên sơn phong, nhưng khi Lục Huyền dùng linh thức cảm nhận, sẽ lập tức phát hiện ra điều kỳ lạ, đó là thảo mộc linh khí nồng đậm tinh thuần đến cực điểm đang ẩn giấu tại một góc cực khuất bên trong linh thực.

Tổng cộng có hai mươi gốc linh thực thuộc chủng loại này, được một nữ tu Luyện đan sư tên là Quan Uyển, có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đến từ Đan điện, đặc biệt nhờ Lục Huyền giúp đỡ gieo trồng. Nó là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Lý do khiến Lục Huyền tiếp nhận, không chỉ vì lợi ích Quan Uyển đưa cho hắn quá dày, còn vì hắn âm thầm suy

đoán, mình có thể mở ra được Trúc Cơ Đan, thậm chí là đan phương Trúc Cơ Đan từ trong quầng sáng đến từ Tàng Nguyên Thảo.

Hắn kiềm chế cảm giác chờ mong trong lòng, cẩn thận ngắt lấy Tàng Nguyên Thảo.

【Linh thực Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, trong quá trình sinh trưởng, linh khí sẽ ngưng kết ở một chỗ nào đó trong thân cây, hóa thành thảo mộc tinh nguyên đặc thù, là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan.】

Lục Huyền không để ý tới ý niệm vừa chợt lóe lên trong đầu, hắn lại chú ý vào trong linh điền. Một quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện, ngay tại vị trí vừa ngắt lấy Tàng Nguyên Thảo. Hắn đưa tay chạm nhẹ vào quầng sáng, nó lập tức nổ tung thành vô số điểm sáng nhỏ bé, bên trong ẩn chứa sinh cơ bừng bừng, rồi dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

Chương 473: Đan Phương Trúc Cơ Đan!

Một viên đan dược có kích cỡ bằng quả nhãn nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, linh văn không ngừng di động trên bề mặt đan dược, hào quang nhàn nhạt tỏa ra bốn phía, linh khí dạt dào sung túc.

"Quả nhiên là Trúc Cơ Đan!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng, viên đan dược quen thuộc trước mắt này đã đưa hắn quay trở lại thời điểm mình chuẩn bị trùng kích lên cảnh giới Trúc Cơ.

Chưa đầy mười năm, từ một tu sĩ Luyện Khí thấp thỏm không yên, trải qua khổ tu, hắn đã trưởng thành đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Mặc dù Trúc Cơ Đan chỉ là đan dược tam phẩm, nhưng lại có vị trí chiến lược quan trọng trong tông môn, thậm chí còn cao hơn cả Kiếm Thảo.

Bởi xét cho cùng, tuy Kiếm Thảo quý hiếm, trời sinh phù hợp với tu sĩ kiếm đạo như Thiên Kiếm Tông, nhưng vẫn có vật thay thế, còn Trúc Cơ Đan lại không thể thay thế được.

Tài liệu, đan phương, thủ pháp luyện chế đan dược đều bị tông môn và gia tộc thế lực lớn nằm chắc trong tay, và mỗi một tổ chức sở hữu đan phương Trúc Cơ Đan đều rất ăn ý không để nó lưu truyền ra ngoài.

Người nào có Trúc Cơ Đan, người nọ lập tức nắm giữ số phận của đám tu sĩ Luyện Khí.

Cho nên, ở trên thị trường tán tu, Trúc Cơ Đan tam phẩm chính là tồn tại có tiền cũng không mua được, giá trị vượt xa

phẩm cấp của chính nó.

Lục Huyền cẩn thận cất kỹ viên Trúc Cơ Đan này đi, lại tiếp tục dò xét nhóm Tàng Nguyên Thảo còn lại. Hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo đều đã tiến vào giai đoạn thành thục, hắn lại nhanh chóng tìm được một gốc Tàng Nguyên Thảo hoàn toàn thành thục. Ngắt nó xong, hắn cun tiện thể nhặt quầng sáng màu trắng vừa lóe lên luôn.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một viên Trúc Cơ Đan khác lại xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Căn cứ vào kinh nghiệm ngắt và thu hoạch quầng sáng phần thưởng từ trước đến nay, hắn hiểu rằng, nếu một loại đan dược nào đó xuất hiện, thì khả năng cao là gói kinh nghiệm đan phương tương ứng với nó cũng sẽ xuất hiện, chỉ khác là xác suất gói kinh nghiệm đan phương xuất hiện sẽ nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Trong lòng hắn tràn đầy niềm vui vì đã thu hoạch được Trúc Cơ Đan, cũng có lòng tin mười phần về chuyện đan phương Trúc Cơ Đan sẽ xuất hiện bên trong quầng sáng.

Xem đến cuối cùng, hắn lại tìm được một gốc Tàng Nguyên Thảo hoàn toàn thành thục. Hai gốc Tàng Nguyên Thảo thành thục phía trước có phẩm chất phổ thông, gốc này cao hơn một bậc, là phẩm chất tốt.

Lục Huyền ôm kỳ vọng rất lớn, cẩn thận ngắt nó bỏ vào trong Thao Trùng Nang, rồi vươn tay chạm nhẹ vào quầng sáng màu trắng hơi lấp lánh bên dưới linh điền. Quầng sáng chợt nổ tung, một luồng sinh cơ nồng đậm tỏa ra với vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào trong người Lục Huyền.

Một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được đan phương Trúc Cơ Đan.】

Ý niệm trong đầu biến mất, rồi ngay sau đó, một lượng lớn thông tin trực tiếp bị rót vào trong thức hải của Lục Huyền. Các loại tài liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, phương pháp xử lý tài liệu, thủ pháp phối chế, yêu cầu về đan lô và đan hỏa, những điểm cần lưu ý và thời cơ khi ngưng đan và lấy đan…

"Cuối cùng cũng mở ra gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan." Lục Huyền cảm thấy vui sướng vô cùng.

"Chờ hấp thu thêm vài gói kinh nghiệm đan phương nữa, là có thể thử thu thập tài liệu luyện đan để luyện chế Trúc Cơ Đan rồi." Mặc dù trước đây Lục Huyền đã hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm đan phương như Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan, để rồi thường ngày chỉ thỉnh thoảng mới luyện chế một – hai viên, thì Trúc Cơ Đan lại hoàn toàn khác.

Nếu điều kiện thích hợp, hắn tính toán sẽ luyện chế thật nhiều cho quen tay.

"Chỉ có điều đan phương Trúc Cơ Đan này quá mức quan trọng, tốt nhất là vẫn nên âm thầm luyện chế rồi kín đáo mang đan dược ra ngoài, bằng không nhỡ bị tông môn phát hiện, sẽ rất khó giải thích rõ lai lịch của loại đan dược này." Lục Huyền nghĩ thầm.

Hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, có ba cây hoàn toàn thành thục, thời điểm thu hoạch mười bảy cây còn lại cũng sắp đến, không cần chờ quá lâu nữa.

Sau khi Lục Huyền cẩn thận quan sát một phen, không tìm thấy gốc nào thành thục nữa, hắn lại thi triển Linh Vũ Thuật, từng sợi linh vũ rơi xuống, tẩm ướt tnwfg gốc Tàng Nguyên Thảo với vẻ ngoài quá đỗi bình thường ấy.

“Ta rời tông môn ba năm, không ngờ khi trở về lại có thu hoạch lớn như vậy.” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui sướng, hắn vươn vai duỗi người một cái rồi lại tiếp tục đi dò xét nhóm linh thực khác bên trong linh điền.

Cách đó không xa, tuy ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô cùng phẩm cấp với Tàng Nguyên Thảo, nhưng cách thức bồi dưỡng không giống nhau. Tàng Nguyên Thảo vẫn có thể phát triển bình thường trong môi trường linh khí nồng đậm tinh khiết như nội tông, mà Dưỡng Kiếm Hồ Lô lại cần hấp kiếm ý còn sót lại trong phi kiếm. Hơn nữa thời gian Lục Huyền gieo trồng chúng nó muộn hơn một chút, vì vậy vẫn phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa, chúng mới thành thục.

Hắn cầm một số phi kiếm đã qua sử dụng từ bên trong túi trữ vật ra, xếp đống ngay bên dưới đống dây leo.

Trong chuyến đi đến bí cảnh lần này, hắn đã thu được vài cái túi trữ vật, bên trong có một vài phi kiếm phẩm chất tương đối ổn, vô cùng thích hợp để dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Mấy bầu hồ lô màu xanh treo trên dây leo vốn đang uể oải, sau khi cảm nhận được kiếm ý phía dưới, bên trong hồ lô lập tức truyền ra âm thanh kiếm khí xao động “vù vù”.

Lục Huyền còn có thể cảm nhận được sự hưng phấn truyền đến từ những trái bầu hồ lô kia.

Hắn tiếp tục đi đến phía trước linh thực tứ phẩm Ngũ Hành Quả, trên cây đang kết một loại linh quả màu sắc sặc sỡ, linh khí thuộc tính ngũ hành vương vấn xung quanh linh quả, vừa tự nhiên hòa quyện với nhau vừa tách biệt rõ ràng.

Lục Huyền cảm nhận trạng thái linh quả, rồi nhanh chóng đánh ra mấy luồng thuật pháp ngũ hành tương ứng, giúp cho linh lực ngũ hành xung quanh linh quả được vận chuyển trơn tru hơn.

Sau đó, hắn bước đến phía trước Uẩn Linh Tùng tứ phẩm. Ở thời điểm hiện tại, Uẩn Linh Tùng đã cao bằng chiều cao của một người trưởng thành. Từ xa, chúng đã cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Lục Huyền, sau đó tiếng tùng reo réo rắt vang lên.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, linh thức của hắn nhanh chóng tiếp xúc với cành lá Uẩn Linh Tùng.

Một ý niệm sống động và thuần khiết truyền từ trong cây tùng tới, nhanh chóng bao bọc lấy linh thức của Lục Huyền. Những chiếc lá tùng đung đưa, dường như đang vặn hỏi hắn vì sao lâu như vậy không đến thăm chúng nó.

Lục Huyền dùng linh thức không ngừng an ủi kết nối, lúc này mới có thể làm ý niệm bên trong bốn cây Uẩn Linh Tùng lắng xuống.

Có lẽ thời gian quá dài không được bồi dưỡng kết nối, nên Uẩn Linh Tùng đang rơi vào trong trạng thái cực kỳ đói khát linh thức, chỉ bồi dưỡng bốn cây tùng này, lại khiến Lục Huyền rơi vào tình trạng khó có thể chống đỡ nổi.

Cuối cùng cũng thỏa mãn được nhu cầu của Uẩn Linh Tùng, hắn đi tới hang động địa hỏa dưới lòng đất rồi nhảy xuống.

Chương 474: Bắt Đầu Bồi Dưỡng Long Hài Thảo!

Tại một cái hốc lõm xuống trên vách đá màu đỏ sậm, có một gốc Phượng Hoàng Mộc toàn thân cháy đen đang lẳng lặng nằm ở trong đó. Bề mặt khúc gỗ cháy sém có thêm rất nhiều vết nứt màu vàng sậm, vết nứt kéo dài khắp nơi, vẽ nên một cặp hư ảnh Phượng Hoàng trông rất sống động ở phía trung tâm.

"Quả nhiên, đóa Hồng Liên Diễm tam phẩm lưu lại lúc trước đã bị nó hấp thu sạch sẽ." Lục Huyền nhỏ giọng thầm thì.

Trước khi rời khỏi tông môn, hắn đã đặc biệt để lại một đóa Hồng Liên Diễm, dùng làm chất dinh dưỡng bồi dưỡng thượng cổ kỳ mộc Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, tuy nhiên phẩm cấp giữa hai bên chênh lệch quá lớn, Hồng Liên Diễm đã sớm bị Phượng Hoàng Mộc hấp thu không còn một mảnh.

Lần này trở lại động phủ, Lục Huyền lại mở ra được vài đóa Hồng Liên Diễm từ trong quầng sáng của Liệt Diễm Quả, hắn nhanh chóng lấy một đóa ra, tâm niệm vừa động, hỏa diễm màu hoa sen đã nhanh chóng xoay tròn và bay về phía Phượng Hoàng Mộc.

Từng lớp cánh hoa màu đỏ thẫm lập tức bùng cháy lên, hòa vào trong vết nứt màu vàng đen của khúc gỗ cháy sém. Chỉ trong phút chốc, những vết nứt màu vàng đen nọ đã được Hồng Liên Diễm rót đầy, một đóa hoa sen màu đỏ đậm nhanh chóng bay ra từ vị trí trung tâm của khúc gỗ cháy sém, bên trong đóa hoa sen kia có một đôi hư ảnh Phượng Hoa lớn bằng

ngón tay cái, chúng mở miệng kêu lên một tiếng trong trẻo, rồi vui sướng bay lượn.

"Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, ở giai đoạn đầu sinh trưởng chỉ cần sử dụng Hồng Liên Diễm tam phẩm nuôi dưỡng là đủ rồi. Nhưng sau khi nó phát triển đến một giai đoạn nhất định, không biết ta có cơ hội thu được dị hỏa phẩm cấp cao hơn không? Nói không chừng đến lúc đó, ta đã lĩnh ngộ ra được Thuần Dương Chân Hỏa từ 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 rồi, có thể trực tiếp dùng làm nguyên liệu tẩm bổ cho Phượng Hoàng Mộc."

Cuối cùng, chỉ còn lại ba hạt linh chủng Long Hài Thảo đang ngủ yên dưới đáy hồ nước nhỏ.

Lục Huyền vừa đi đến gần bờ hồ nhỏ, tiếng rào rào thật lớn đã vang lên, một con Giao Long màu hỏa hồng trực tiếp lao ra từ dưới đáy hồ. Con Giao Long này dài đến hai trượng, thân hình thon dài, toàn thân được phủ một lớp lân phiến màu đỏ đậm, trên lân phiến có linh lực hỏa hồng nhàn nhạt lưu chuyển, đỉnh đầu nó mọc ra một chiếc sừng rồng lóng lánh màu đỏ sẫm, trông cực kỳ thần dị.

"Đã lớn thế này rồi à?" Lục Huyền không nhịn được kêu lên.

Lúc ấy, trước khi đi đến Không Minh Đảo, hắn đã để ấu giao ở lại bên trong tông môn, không ngờ ba năm sau, Ly Hỏa Giao vốn chưa dài đến một trượng đã phát triển đến tình trạng như trước mắt rồi.

Ly Hỏa Giao gầm nhẹ một tiếng với Lục Huyền, sau đó vươn đầu tới, để mặc cho Lục Huyền vuốt ve chiếc long giác màu đỏ sẫm trên đầu mình.

"Mau ra đây xem đồ trang sức trước kia của ngươi này." Lục Huyền thả con chim mập ra.

Phong Chuẩn vừa đáp xuống đất, còn đang mơ mơ màng màng, nó đã cảm nhận được khí tức cực nóng bay đến, rồi dựa vào phản ứng nhạy bén không phù hợp với hình dáng cơ thể của mình, nó nhanh chóng lùi lại một bước dài.

Ly Hỏa Giao nhìn thấy chim mập đột nhiên xuất hiện, đang muốn tiến lên thân thiết, nhưng động tác lại để lộ ra vài phần xa lạ. Phản ứng của nó giống như những đứa trẻ bị bỏ lại khi cha mẹ đi làm xa, đến tận một năm sau mới trở về.

Phong Chuẩn nhìn chằm chằm vào Ly Hỏa Giao có kích thước lớn gấp đôi lúc trước, con ngươi xoay tít, suy nghĩ duy nhất trong đầu nó là cực kỳ hoang mang.

Tại sao nhóc con vẫn thường treo trên cổ, trên chân mình lại bỗng nhiên lớn như vậy rồi?

Lục Huyền không cho hai con thú có thời gian giao lưu tình cảm, đã lập tức thả Nham Giáp Quy và Thanh Giác Long Lý ra khỏi Thao Trùng Nang.

“Về sau ngươi chính là lão đại trong cái hồ nhỏ này, phải để ý trông nom hai đứa đàn em này nha.” Hắn dặn dò Ly Hỏa Giao.

Tính tình Nham Giáp Quy khá là nghịch ngợm hoạt bát, dù thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng mới, cũng không ảnh hưởng gì đến nó, cái mai rùa dày cui lại vui vẻ bơi lội trong hồ nước nhỏ.

Còn Thanh Giác Long Lý đang lặng lẽ dừng ở trong góc, không dám động đậy một tí nào. Vốn dĩ nó đang kiêu ngạo vì bản thân ẩn chứa một tia huyết mạch Chân Long, nên có cảm giác vô cùng ưu việt trước Nham Giáp Quy quê mùa cục mịch. Nhưng khi tới đây, lại phát hiện ra Ly Hỏa Giao, cảm nhận được huyết mạch cường đại có cùng một nguồn gốc với mình từ trong cơ thể con Giao Long ấy, cảm giác ưu việt trước kia

đã nhanh chóng biến mất sạch sành sanh, nó lập tức trở nên đàng hoàng thành thật, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Huyền lại lấy Tử Ngọc San Hô ra, trực tiếp trồng nó xuống dưới đáy hồ, rồi đi tới vị trí cất giấu linh chủng Long Hài Thảo.

"Chuyến đi Không Minh Đảo lần này, ta đã lấy được Huyền Nguyên Trọng Thủy tam phẩm và Tụy Linh Chân Dịch tam phẩm, cuối cùng cũng có thể bắt đầu bồi dưỡng Long Hài Thảo rồi."

Linh chủng Long Hài Thảo ngũ phẩm vẫn được đặt ngay dưới đáy hồ nhỏ. Đáng tiếc là trước đây, hắn không thể thỏa mãn điều kiện gieo trồng chúng, chỉ có thể chà đạp thiên vật, không công lãng phí thời gian để nó ở chỗ này.

Nhưng hiện giờ đã khác, hắn lập tức lấy Huyền Nguyên Trọng Thủy từ trong túi trữ vật ra, lại dùng linh thức khống chế ba giọt linh dịch nặng đến mười mấy cân bay khỏi bình ngọc, nhỏ từng giọt xuống ba tảng quái thạch ẩn chứa linh chủng Long Hài Thảo dưới đáy hồ.

Linh dịch màu đen nhánh im hơi lặng tiếng thấm vào trong hòn đá, rất nhanh sau đó, ba tiếng rồng ngâm rất nhỏ nhưng cuồng nhiệt đã vang lên. Ba luồng long ảnh màu đen nhạt dài mảnh trực tiếp bay ra từ trong quái thạch, bay lượn vòng quanh một hồi, mới một lần nữa hòa vào trong hòn đá kỳ lạ kia.

"Quái thạch là hài cốt Giao Long không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, giờ được bổ sung Huyền Nguyên Trọng Thủy, xem như chuyện gieo trồng Long Hài Thảo đã chính thức bắt đầu rồi. Chỉ có điều, ta vẫn nên dùng hài cốt Giao Long mới mẻ để nuôi dưỡng nó sẽ tốt hơn. Trong Thiên Long hồ nuôi nhiều Giao Long Ly Long như vậy, đi qua trao đổi một bộ hài cốt từ chỗ Hoàng Nguyên hoặc những đồng môn khác chắc không

thành vấn đề.” Lục Huyền cảm nhận được uy áp lờ mờ phát ra từ bên trong linh chủng Long Hài Thảo đang ẩn giấu bên trong quái thạch, thoáng nghĩ thầm.

Sau khi bồi dưỡng xong linh chủng Long Hài Thảo ngũ phẩm, Lục Huyền trở lại trên bờ.

Hiện nay, đại đa số linh thực được gieo trồng trong linh điền của hắn, đều có phẩm cấp cao, số lượng không nhiều lắm, nên phạm vi linh điền bị bỏ trống vẫn còn khá lớn. Hắn tìm kiếm một mảnh linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho kết cấu linh nhưỡng phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ.

Hơn hai trăm hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo nhanh chóng được đặt vào trong đó. Từng tia từng sợi linh vũ thẩm thấu vào trong linh nhưỡng, thỏa thích tưới đẫm những hạt linh chủng dài nhỏ màu xanh nhạt kia.

Sau đó, hắn lại di dời các loại linh thực khác, như Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, Tinh Quang Kiếm Thảo, Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm đã được gieo trồng trên đảo vào trong linh điền.

“Đã đến lúc đi tới Thứ Vụ đường giao nhiệm vụ đóng giữ này rồi.” Trong đầu hắn âm thầm nghĩ.

Chương 475: Mua Sắm Thoải Mái Một Phen!

Nhưng trước khi đến Thứ Vụ đường, Lục Huyền quyết định vẫn sẽ che giấu tu vi Trúc Cơ trung kỳ của mình. Bởi vì tốc độ gia tăng tu vi của hắn quá nhanh.

Từ khi tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ và trở thành đệ tử nội môn, rồi đến khi đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, tổng cộng chỉ mất chưa đầy mười năm. Tốc độ thăng cấp như vậy, dù đặt trên người những đệ tử chân truyền có thiên phú xuất sắc nhất trong tông môn, cũng được xưng là kinh thế hãi tục, hấp dẫn mọi người chú ý rồi, chứ đừng nói là đệ tử nội môn bình thường, bởi những đệ tử nội môn bình thường duy tu luyện mất mấy chục năm còn không đột phá nổi cũng là chuyện không hiếm xảy ra.

Nếu hắn trực tiếp để lộ tu vi chân chính của mình ngay trước mặt đồng môn, sẽ rất khó giải thích cho người khác hiểu được, là vì sao hắn lại tu luyện thần tốc như vậy, thậm chí chuyện này còn có thể mang đến một vài rắc rối không cần thiết cho hắn.

Trước đây, hắn từng mở được công pháp liễm tức từ trong quầng sáng, lại có Ẩn Linh Sưởng thu liễm khí tức, chỉ cần người đối diện không cố ý dò xét đến cùng, sẽ khó phát hiện ra tu vi chân chính của hắn.

Lục Huyền đi xuống chân núi, vẫy gọi một con Linh hạc cao to ưu nhã, rồi ngồi lên lưng nó, bay cực nhanh về hướng sơn phong Thứ Vụ đường.

Một lát sau, hắn bước vào một gian đại sảnh rộng rãi, nhanh chóng tìm được tu sĩ trung niên họ Hoàng từng sắp xếp nhiệm vụ đóng giữ cho mình.

“Hoàng sư huynh, ta đã hoàn thành nhiệm vụ đóng giữ ba năm ở Không Minh Đảo, vừa mới trở về từ vùng biển kia đây.” Lục Huyền mỉm cười nói với tu sĩ trung niên.

“Thì ra là Lục sư đệ, đóng giữ ở Không Minh Đảo ba năm, cảm giác thế nào? Có gặp phải nguy hiểm gì không?” Tu sĩ trung niên vẫn có chút ấn tượng về Lục Huyền.

“Ngoại trừ có phần buồn chán thì không có cảm giác gì khác, ngược lại phong thổ khí hậu ở trên đảo có sự khác biệt rõ rệt với tông môn. Về phần nguy hiểm, sư đệ rất ít khi rời khỏi đảo, bởi vậy cũng gặp phải tình huống nguy cơ.” Lục Huyền nhẹ nhàng nói. Sau đó, hắn đưa minh bài thân phận đệ tử nội môn của mình cho tu sĩ trung niên, để gã xác nhận thông tin nhiệm vụ.

“Được, sư đệ đã vất vả ba năm rồi. Về thù lao nhiệm vụ đã nói trước đó, đóng giữ tại Không Minh Đảo ba năm, mỗi năm sẽ nhận được ba trăm hai mươi Kiếm Ấn, ba năm tổng cộng là chín trăm sáu mươi miếng Kiếm Ấn, mời sư đệ nhận lấy.”

“Làm phiền Hoàng sư huynh.” Lục Huyền nhanh chóng cất gần một ngàn miếng Kiếm Ấn đi, lập tức cười nói.

Bàn giao nhiệm vụ xong, hắn lại trao đổi thêm vài câu với tu sĩ trung niên họ Hoàng về những chuyện đã trải qua trên Không Minh Đảo, sau đó chào tạm biệt đối phương.

“Cùng lúc nhận được nhiều Kiếm Ấn như thế, nếu không tiêu pha một ít thì đúng là không hợp lẽ thường rồi.”

Ham muốn mua sắm bắt đầu rục rịch trong lòng Lục Huyền.

Phải biết rằng, thân làm đệ tử nội môn, lại đang nhậm chức ở Kiếm đường, nên mỗi tháng hắn đều được trợ cấp một lượng Kiếm Ấn nhất định, lại cộng thêm khoản Kiếm Ấn cực lớn vừa rồi, hiện giờ trong tay hắn đã có không dưới ba nghìn Kiếm Ấn.

"Có thể đi mua sắm phung phí ở Tư Nông điện một phen." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, rồi truyền lệnh cho Linh hạc chở hắn đến Tư Nông điện.

"Lục sư thúc, ở chỗ này!" Vừa mới bước vào đại sảnh, Hạ Sâm với khuôn mặt gian nan vất vả, dãi gió dầm sương, đang đứng ở phía xa xa đã vội vàng hô to tên hắn.

Nhìn thấy người quen cũ, Lục Huyền cảm thấy thân thiết vô cùng, hắn lập tức đi tới chỗ tu sĩ lão nông kia.

"Lục sư thúc, lâu lắm rồi mới thấy ngài đi qua Tư Nông điện mua linh chủng." Hạ Sâm nhiệt tình thăm hỏi.

"Thời gian trước ta nhận được một nhiệm vụ đóng giữ của tông môn, nên đi ra ngoài mấy năm." Lục Huyền thuật lại đơn giản một câu.

"Còn phải làm phiền Hạ đạo hữu lấy sách ngọc linh chủng giúp ta, lần này ta tới đây là muốn chọn một ít linh chủng phẩm cấp cao."

Sau khi ba loại linh thực tứ phẩm bao gồm Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng và Bách Đồng Quỷ Mộc trong tiểu viện lần lượt thành thục, thi trước mắt trong linh điền của hắn chỉ còn lại Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, Ngũ Hành Quả tứ phẩm trồng hộ, Huyễn Âm Trúc tứ phẩm và Huyết Linh Chưởng Tham vừa bắt đầu bồi dưỡng, nên Lục Huyền quyết định nhân dịp này sẽ bổ sung thêm một ít.

Lại nói, phần thưởng mở ra từ quầng sáng của linh thực tam phẩm, chủ yếu là bảo vật tam phẩm tứ phẩm, mà hiện nay

tu vi của Lục Huyền đã là Trúc Cơ trung kỳ rồi, nếu hắn lại tiếp tục gieo trồng chúng thì mấy năm nữa khi đám này thành thục, phần thưởng mở ra sẽ trở thành vô dụng mất.

Vì vậy, Lục Huyền dự định sẽ từ từ chuyển trọng tâm sang linh thực tứ phẩm.

Đối với linh thực tam phẩm, trừ phi là các chủng loại có thể mở ra kiếm phù tứ phẩm như Dưỡng Kiếm Hồ Lô, hoặc đan phương Trúc Cơ Đan như Tàng Nguyên Thảo, còn lại trồng càng ít chủng càng tốt.

"Lục sư thúc, mời xem." Hai tay tu sĩ lão nông nâng một quyển sách ngọc thật dày tới, cung kính nói.

Trên cuốn sách ngọc có chứa những hình vẽ mô phỏng của linh thực cùng với một đoạn thông tin đơn giản có liên quan, hình vẽ sáng chứng tỏ bên trong tông môn có thể cung cấp loại linh chủng tương ứng ngay lập tức, hình vẽ ảm đạm có nghĩa là cần hẹn trước và đợi một đoạn thời gian ngắn sau.

Cũng đúng thôi, phẩm chủng linh chủng càng cao, lại càng khó sản xuất hàng loạt.

Bên trong cuốn sách ngọc có ghi chép khoảng năm mươi loại linh thực tam phẩm nhưng chỉ có khoảng hai mươi chủng tứ phẩm, và không có lấy một gốc ngũ phẩm nào.

"Hạ đạo hữu, ta vẫn luôn có một thắc mắc, mong đạo hữu giải đáp giúp ta. Sao ta không thấy linh thực ngũ phẩm trên sách ngọc? Điều này có nghĩa là bên trong Tư Nông điện không thể cung cấp linh chủng ngũ phẩm phải không?"

"Lục sư thúc, linh thực ngũ phẩm đã thuộc phạm trù Kết Đan rồi, mỗi loại đều cực kỳ trân quý hiếm thấy, phương pháp ngưng luyện linh chủng cũng muôn màu muôn vẻ, nên dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể thu được một - hai loại. Với lực lượng của tông môn, còn chưa thể sản xuất hàng loạt linh

chủng ngũ phẩm. Nếu sư thúc cần, ngài có thể trao đổi với các sư thúc chân truyền bên trong tông môn, xem có thể thu được chúng từ trong tay bọn họ không?" Hạ Sâm đè nén nỗi kinh ngạc trong lòng, trên mặt lộ ra một tia áy náy.

Lão không ngờ Lục Huyền đã có năng lực bồi dưỡng linh thực ngũ phẩm rồi. Lão chợt nhớ lại cảnh tượng lúc trước, khi Lục Huyền tới mua các loại linh chủng khác nhau từ chỗ mình. Chàng thiếu niên từng mua linh thực nhị phẩm ngày ấy, chỉ đi qua mười mấy năm ngắn ngủi đã phát triển đến loại trình độ này rồi!

"Hiện giờ ta chuyên tâm làm Linh thực sư còn kịp hay không?" Trong lòng Hạ Sâm không khỏi sinh ra một tia dao động.

"Thì ra là thế, đa tạ Hạ đạo hữu đã nhắc nhở." Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Nếu không có linh chủng ngũ phẩm, vậy trước tiên mua một ít tứ phẩm đi." Hắn vừa lật xem sách ngọc vừa chỉ vào hình vẽ linh thực tứ phẩm ở trạng thái phát sáng.

"Cho ta hai hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên, một hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng."

Đầu tiên, Lục Huyền lựa chọn hai loại linh chủng mà mình đã có kinh nghiệm bồi dưỡng từ trước.

Chương 476: Nạp Linh Thảo Châu!

“Cả linh chủng Phù Du Thảo này, mấy lần trước đều không thấy nó sáng lên, cũng lấy cho ta một hạt thử xem. Mặt khác, linh chủng Liệt Diễm Quả và linh chủng Băng La Quả nhị phẩm, mỗi loại cho ta hai mươi hạt. Cứ như vậy trước đã!” Lục Huyền thản nhiên mở miệng nói, dường như đối với hắn thì linh chủng tứ phẩm hoàn toàn không là gì cả.

“Được được được!” Tu sĩ lão nông không ngừng gật đầu như gà mổ thóc, rồi vội vàng tiến vào trong nội điện với một đơn hàng rất lớn trên tay. Cung cấp ba loại linh chủng tứ phẩm khác nhau cùng một lúc, cũng không phải là chuyện một tu sĩ Luyện Khí như lão có thể quyết định được.

Rất nhanh, đã có một vị tu sĩ Trúc Cơ đi ra từ bên trong nội điện của Tư Nông điện.

“Ta còn tưởng là ai cần nhiều linh chủng phẩm cấp cao như vậy, thì ra là Lục đạo hữu.” Tu sĩ mặc thanh bào mộc mạc, mỉm cười bắt chuyện với Lục Huyền.

“Xin chào Khúc đạo hữu.” Lục Huyền đáp lễ.

Hắn từng có duyên gặp tu sĩ trước mắt này mấy lần, bọn họ đã cùng nhau trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực ở chỗ Liễu Tố.

“Không ngờ Lục đạo hữu lại có trình độ thâm sâu trên linh thực nhất đạo như thế, có thể bỏ ra vốn lớn mua cùng một lúc bốn hạt linh chủng tứ phẩm.”

“Đống Kiếm Ấn này gần như là toàn bộ tài sản của ta rồi. Không còn cách nào khác, ta rất yêu thích linh thực, một khi nhìn thấy linh chủng phẩm cấp cao là không thể nào dời mắt chuyển chân được, chỉ muốn mua chúng về mà thôi. Về phần có trồng thành công hay không, còn phải xem vận may của chính ta đã.” Lục Huyền thản nhiên bịa chuyện.

“Nếu là Lục đạo hữu thì chắc chắn không thành vấn đề.” Trong những lần giao lưu trước kia, tu sĩ này đã hiểu được bản lĩnh trên phương diện linh thực của Lục Huyền, một tay phất lên, tất cả linh chủng đều bay lơ lửng trước mặt hắn.

“Hai hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, tổng cộng năm trăm hai mươi Kiếm Ấn. Linh chủng Huyền Trùng Đằng giá hai trăm bốn mươi Kiếm Ấn, linh chủng Phù Du Thảo có giá hai trăm bảy mươi Kiếm Ấn. Mỗi hạt linh chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả giá mười lăm Kiếm Ấn, bốn mươi hạt tổng cộng sáu trăm Kiếm Ấn. Tổng giá của tất cả linh chủng là một nghìn sáu trăm ba mươi Kiếm Ấn.”

“Đa tạ Khúc đạo hữu.” Lượng lớn đồ vật có hình dạng giống như thanh kiếm nhỏ lập tức bay ra khỏi túi trữ vật. Sau đó, Lục Huyền tiếp nhận toàn bộ linh chủng và chào tạm biệt Khúc tu sĩ.

Chỉ chốc lát sau, một con Linh hạc đã chở hắn bay về động phủ.

Mặc dù đã mười mấy năm kể từ khi vấn đề sinh sản của Linh hạc được giải quyết, nhưng Linh hạc trong tông môn vẫn không chịu thu linh thạch của Lục Huyền, cực chẳng đã, hắn đành phải đút cho chúng ăn linh quả coi như lời cảm ơn.

“Nhiều linh chủng mới như vậy, khoảng thời gian tiếp theo sắp phải bận rộn rồi đây.” Cũng may diện tích động phủ ở nội tông đủ rộng để cho hắn thoải mái gieo trồng những hạt linh chủng mới này.

Lục Huyền tìm một mảnh linh điền trống không, thi triển Địa Dẫn Thuật, nhanh chóng vùi bốn mươi hạt linh chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả vào sâu trong linh nhưỡng.

Trước khi rời khỏi tông môn, hắn đã lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai loại linh quả này, chỉ có điều hắn về hơi muộn, đã bỏ lỡ thời cơ ngưng chủng của toàn bộ linh quả trên linh thực rồi, đành phải mua thêm linh chủng về để gieo trồng một lứa mới.

Hạt thứ hai cần gieo xuống chính là Huyền Trùng Đằng, sau khi thành thục, quầng sáng của nó sẽ mở ra được không gian pháp khí ngũ phẩm Thao Trùng Nang. Trước đó, khi bồi dưỡng Huyền Trùng Đằng, hắn vẫn còn sót lại một số trứng trùng với phẩm cấp khác nhau chưa sử dụng. Ngay khi vùi hạt giống Huyền Trùng Đằng xuống linh nhưỡng, Lục Huyền nhanh chóng lấy trứng trùng ra, đưa vào bên trong thân cây Huyền Trùng Đằng.

Trứng trùng cung cấp chất dinh dưỡng cho Huyền Trùng Đằng tăng trưởng, đồng thời Huyền Trùng Đằng cũng tiết ra một loại linh vật đặc thù, thúc đẩy yêu trùng phát triển.

Ngay sau đó, hắn đi tới nhánh địa hỏa, ném hai linh chủng hạt sen màu hỏa hồng lớn cỡ đầu ngón tay cái vào trong dung nham nóng bỏng.

Lúc trước, hắn đã mở ra được《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》ngũ phẩm từ trong quầng sáng của một gốc Địa Hỏa Tâm Liên thành thục. Quầng sáng phần thưởng linh thực hệ hỏa có ích cho chuyện bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc lục phẩm. Ngoài ra, hạt sen của nó còn có thể tinh lọc khí tức tà dị, giảm bớt nguy cơ dị hóa nên hắn mua luôn hai hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên này.

Cuối cùng là linh chủng tứ phẩm Phù Du Thảo.

Linh chủng này có hình dạng giống hệt một quả cầu linh khí bị áp súc lại vô số lần, nó có kích thước bằng quả trứng gà, bên trong có một con phù du trong suốt, quá trình chuyển đổi sinh tử của con phù du ấy cũng nằm ngay tại thế giới nhỏ bé này.

Lục Huyền dự định sẽ trồng loại Phù Du Thảo này ở trong mảnh linh điền đã được trải đều Mậu linh nhưỡng. Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, một khe hở nhỏ hẹp nhanh chóng xuất hiện, sau đó hạt linh chủng như quả cầu linh khí được nhét vào trong.

Sau khi tập trung tâm thần, một ý niệm chợt hiện lên ở trong đầu hắn.

【Linh chủng tứ phẩm Phù Du Thảo, cực kỳ mảnh mai, trong quá trình bồi dưỡng cần che chở cẩn thận. Hơi lơ là một chút, nó sẽ chết. Sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược tăng cường thần hồn tu sĩ.】

"Dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược tăng cường thần hồn, Phù Du Thảo này đúng là hiếm thấy. Trong quá trình chăm sóc cần dày công che chở, không thể phạm một chút sơ xuất nào, nếu không linh thực sẽ chết. Có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao loại linh chủng này tương đối hiếm thấy." Lục Huyền âm thầm thở dài một tiếng, dù sao bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể nắm được trạng thái tức thời của linh thực, lại không cần phân tâm vào tu luyện hay ra ngoài mạo hiểm, nên đối với hắn, chuyện chăm sóc nó cẩn thận cũng chẳng khó khăn gì.

"Linh thực trong động phủ đã tăng thêm rất nhiều, càng phải nỗ lực bồi dưỡng hơn. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ làm một Linh thực sư bình thường, bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú." Lục Huyền ngắm linh thực trải dài khắp núi đồi, trong lòng cảm khái nói.

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn yên tâm ở trong động phủ, mỗi ngày đều dành thời gian bầu bạn với linh thực linh thú, thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài gặp gỡ một vài người bạn tốt đã quen biết trước đây.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

Vô số điểm sáng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, một viên linh châu xanh lục cũng nhanh chóng xuất hiện trên tay hắn. Linh châu tỏa ra sức sống nồng đậm, khiến người ta không kìm được mà sinh ra một loại cảm giác gần gũi, thoải mái.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên viên linh châu màu xanh lục ấy, chỉ trong nháy mắt đã biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm, bên trong ẩn chứa thảo mộc linh khí dồi dào thuần khiết, có thể hỗ trợ tu luyện những môn công pháp liên quan, hoặc luyện chế các loại pháp khí tương ứng.】

Chương 477: Độ Hồn Thiền Hương Và Oán Linh Nê!

"Hạt châu chứa đựng lượng lớn thảo mộc linh khí, hoàn toàn có thể dùng làm nguyên liệu nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi, cũng có thể dùng để bổ sung cho Thanh Mộc Nguyên Khí trong cơ thể ta."

Trước kia, hắn thường xuyên nuôi dưỡng Thảo Khôi Lỗi bằng Thảo Linh Nguyên Dịch. Về sau, thỉnh thoảng lại truyền một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí nhỏ bé vào cho nó, nhưng làm như vậy, cần phải tiêu hao trữ lượng Thanh Mộc Nguyên Khí bên trong đan điền. Hiện giờ có Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm này rồi, hắn không cần phải lo lắng về chuyện bồi dưỡng Thảo Khôi Lỗi và vấn đề bổ sung Thanh Mộc Nguyên Khí nữa.

Tâm niệm vừa động, Thảo Khôi Lỗi vốn đang chăm chỉ chịu khó đi tuần tra linh điền ở cách đó không xa, lại lập tức đi về phía hắn với cái đầu lớn và đôi chân gầy guộc. Hạt linh châu màu xanh lục nhanh chóng được Lục Huyền nhét vào trong khối u màu xám đen trên cái đầu to lớn của nó.

Từng tia thảo mộc linh khí lan tràn, mấy hơi thở sau, khối u màu xám đen kia đã biến thành màu xanh lục, thậm chí còn tiếp tục đi dọc xuống phía dưới. Toàn thân được bện từ một loại cỏ xám không biết tên của Thảo Khôi Lỗi đã nhanh chóng chuyển sang màu xanh lục.

Dưới kết quả cảm ứng của linh thức, viên linh châu màu xanh lục đang chầm chậm xoay chuyển bên trong khối u màu cỏ xám thật to kia, vô số những sợi dây cỏ nhỏ bé trực tiếp hòa

quyện vào trong đó, không ngừng hấp thu thảo mộc linh khí tinh khiết bên trong linh châu.

"Đoạn thời gian này, ngươi đã vất vả trông coi linh điền rồi, cho ngươi ăn chút đồ ngon, tiện thể đổi màu da một chút." Lục Huyền nhìn toàn thân Thảo Khôi Lỗi màu xanh lục, khẽ cười khúc khích.

Linh trí Thảo Khôi Lỗi không cao, chỉ biết viên linh châu vừa mới tiến vào trong khối u có tác dụng rất lớn đối với nó, nên lờ mờ truyền đạt một ý niệm cảm kích tới Lục Huyền, lại tiếp tục dùng đôi chân mảnh khảnh như hai chiếc đũa, cẩn thận đi tuần tra linh điền.

Đây là gốc Tàng Nguyên Thảo thứ tám Lục Huyền thu hoạch được trong khoảng thời gian này, bảy quầng sáng trước đó, hắn mở ra được năm viên Trúc Cơ Đan, hai gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, gốc mới nhất, lại mở ra một loại bảo vật mới là Nạp Linh Thảo Châu vừa dùng để nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi.

Tổng cộng hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, chỉ còn lại mười hai cây còn chưa thu hoạch.

"Sau khi thành thục hết, có thể đến Đan điện giao cho Quan Uyển sư tỷ. Toàn bộ đều được bồi dưỡng thành công, trong nhóm này cũng không thiếu cây có phẩm chất tốt, hẳn là có thể cho Đan điện một câu trả lời thỏa đáng rồi. Nói không chừng, còn có thể lấy thêm một nhóm linh chủng Tàng Nguyên Thảo khác, cũng tiện thể hốt một mẻ Trúc Cơ Đan và đan phương từ trong quầng sáng." Lục Huyền vui sướng nghĩ trong đầu, hắn nhanh chóng trở lại phòng và lấy ba bảo vật có được từ trong bí cảnh ra.

Một cây hương màu vàng đen tỏa khói sinh ra đài sen và tượng Phật, một khối bùn đen vô định hình thỉnh thoảng lại có

oán hồn xông ra, và cuối cùng là một thanh tiểu kiếm màu xanh ngọc lục bảo dồi dào sức sống.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã đi vài chuyến đến Tàng Kinh các, lật xem các loại điển tịch tư liệu, đồng thời cũng tìm ra được nguồn gốc của cây hương nọ và khối bùn đen kia.

Cây hương có tên là Độ Hồn Thiền Hương, bảo vật tứ phẩm. Các tu sĩ Phật Môn đã sưu tập hàng nghìn tín đồ hương hỏa để luyện chế nó, có tác dụng an tâm định thần, hóa độ âm hồn oán niệm. Châm hương còn có thể ngăn cản tâm ma xâm nhập trong lúc tu hành, nhằm duy trì trạng thái tu hành cực tốt.

Khối bùn đen kia có tên là Oán Linh Nê, linh nhưỡng ngũ phẩm. Bên trong có pha trộn oán khí nồng đậm, có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng một số loại linh thực âm tà và luyện chế pháp khí tương ứng.

Lục Huyền tùy ý tìm một hạt linh chủng Linh Huỳnh Thảo còn dư lại lúc trước để thử một chút, khi trồng vào trong Oán Linh Nê, linh chủng nhanh chóng bị oán khí bên trong xâm chiếm và trở thành phế chủng.

“Linh nhưỡng ngũ phẩm đặc thù, đáng tiếc là tạm thời không dùng được, trong tiểu viện âm u cũng không có linh thực thích hợp sinh trưởng bên trong Oán Linh Nê.”

Trước kia từng đạt được tam phẩm Mậu linh nhưỡng ở trong Lãng Nguyệt phúc địa, nó được Lục Huyền rải trên bề mặt linh điền tại động phủ, có hiệu quả xúc tiến với hầu hết linh thực.

Mà khối Oán Linh Nê trước mắt này, mặc dù phẩm cấp cao hơn hai cấp bậc, nhưng có hạn chế rất lớn, chỉ có thể sử dụng trên một số ít linh thực đặc biệt.

Trong ba bảo vật, chỉ chưa tìm được lai lịch thanh tiểu kiếm xanh ngọc này, Lục Huyền cũng không gấp gáp, nhẹ

nhàng nhét nó vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm để tẩm bổ tôi luyện.

Khi đút tiểu kiếm xanh ngọc vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, phản ứng của nó hoàn toàn không giống như khi đút Tử Điện Kiếm hay Phong Lôi Kiếm lúc trước, chỉ cần đút vào một cái là phát ra điện giật sét đánh, mà thay vào đó, thanh tiểu kiếm kia lại không ngừng chuyển ngược lại [1] vỏ kiếm phong cách cổ xưa này. Ngoài ra, thể tích thân kiếm khá là vừa vặn, nên từ trước đến nay, vỏ kiếm vốn không thích bị phi kiếm tiến vào cũng đón nhận thanh tiểu kiếm ấy rồi.

[1] : Câu này hơi khó hiểu một chút, nguyên văn là 反哺 – nghĩa là chim non lớn lên, đã biết mớm lại đồ ăn cho cha mẹ, có thể hiểu là thanh tiểu kiếm kia không hề gây tổn thương cho vỏ kiếm mà còn thích ứng nhanh chóng, làm cho vỏ kiếm thoải mái hơn…

Trong phòng, cây hương màu vàng đen đang lặng lẽ bốc khói nghi ngút, luồng khói do nó tỏa ra, tạo thành một bức tượng Phật cầm hoa mỉm cười, vô cùng thiện ý, hương thơm êm dịu thoang thoảng vương vấn khắp nơi.

Lục Huyền tĩnh tọa trên bồ đoàn bằng ngọc thạch, vận chuyển linh dịch bên trong đan điền, hiếm khi hắn lại có thời gian đi tu luyện 《Đại Ngũ Hành Công》.

Đột nhiên, linh thức cảm ứng được chuyển động kỳ lạ truyền đến từ Lưu Quang Phù Trận dưới chân núi. Hắn lập tức mở mắt, đường chỉ tay trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một vết nứt, một con mắt màu xám trắng nhanh chóng hiện ra từ vết nứt nọ.

Thông qua tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục, hắn đã bắt gặp một con Viên Hầu bạch ngọc và một con Loan Điểu trắng tinh ưu nhã đang lao về phía lưng chừng núi.

“Thì ra là bạn cũ.”

Hai con linh thú chính là hậu duệ của linh thú thủ hộ Thiên Kiếm Tông, theo thứ tự là Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Huyền Thiên Loan Điểu.

Đã ba năm, Lục Huyền không nhìn thấy hai chỗ dựa hơi đang ở giai đoạn nuôi dưỡng này rồi, trong lòng cũng hơi nhớ nhung. Hắn lập tức mở trận pháp, thân hình giống như một làn khói trắng bay thẳng ra ngoài.

“Hoan nghênh hoan nghênh, đã lâu không gặp, nhớ các ngươi quá.” Hắn đi tới lưng chừng núi, nhiệt tình chào đón hai con linh thú kia.

Loan Điểu trắng tinh hót to một tiếng, dường như đang trách Lục Huyền tại sao lâu như vậy không thấy bóng dáng hắn đâu.

Tiểu Viên Hầu có làn da trong suốt như ngọc thạch đang núp phía sau Loan Điểu, cái đầu nhỏ thò ra, búi lông trắng tuyền trên đỉnh đầu càng làm nó thêm phần thần bí kỳ lạ.

“Ta nhận được một nhiệm vụ đóng giữ của tông môn, phải đi xa nhà một chuyến, mới vừa trở về tông môn gần đây thôi.” Lục Huyền cười giải thích, cả hai linh thú đều có linh trí cực cao, hoàn toàn không cần phải lo lắng chúng không hiểu được.

Chương 478: Hình Ảnh Đó Quá Đẹp, Ta Không Dám Nghĩ Đến!

"Đã lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau, các ngươi còn nhớ linh quả linh nhưỡng và cả thịt yêu thú nướng của ta không?" Lục Huyền cười cười nhìn hai con linh thú nọ, lập tức hỏi dò.

"Kíu kíu!" Huyền Thiên Bạch Loan hưng phấn kêu to, rồi không ngừng gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình có nhớ.

Con Viên Hầu tinh xảo kia cũng chui ra từ sau lưng nó, đôi con ngươi màu hỏa hồng trong suốt chớp chớp, cũng khẽ gật đầu một cái rồi lập tức lùi về phía sau cánh chim Loan Điểu.

Sau khi Lục Huyền rời đi, thỉnh thoảng hai con linh thú này lại đến sơn phong nơi Lục Huyền ở, cũng vì chúng nó rất nhớ những bữa tiệc linh quả hắn thường tổ chức ở đây.

Phải biết rằng, tuy tu sĩ chuyên môn nuôi dưỡng chúng ở bên trong tông môn, cũng rất tận tâm tận lực, nhưng linh quả bọn họ cung cấp cho chúng, bao nhiêu năm qua vẫn không hề thay đổi, ăn mười năm như một ngày khiến mỗi lần chúng nó ăn vào đều cảm thấy như đang nhai sáp, không còn nếm ra mùi vị gì nữa.

Mà ở chỗ Lục Huyền, có linh quả chất lượng cao, lại có những phương thức kết hợp vô cùng phong phú, không chỉ có Bách Quả Linh Tương với hương vị độc đáo, còn có cả thịt yêu thú được chế biến bằng nhiều phương pháp nấu nướng khác nhau, cùng với các món ăn vặt đặc biệt, đã khiến chúng nó cảm nhận được niềm hạnh phúc khi ăn ngon.

Đối với Lục Huyền, chúng không chỉ vui vẻ khi ở cùng hắn, thậm chí còn hình thành nên một loại phụ thuộc trên trình độ nhất định nào đó rồi.

“Nào nào, cứ nếm thử linh quả băng hỏa nhị trùng thiên lót bụng cái đã.” Lục Huyền vung tay lên, một lượng lớn Liệt Diễm Quả và Băng La Quả nhanh chóng bay ra khỏi túi trữ vật của hắn, trực tiếp chất thành một ngọn núi nhỏ linh quả.

Sau đó, hắn lại rót từng chén Bách Quả Linh Tương cho hai con linh thú hộ tông và linh thú nhà mình cùng thưởng thức.

“Nếm thử món đặc sản ta mang về từ nơi khác đi, Không Minh Linh Ngư xông khói bằng phương pháp đặc biệt.” Bữa tiệc còn chưa hết, hắn lập tức móc một cái hộp ngọc đẹp đẽ, bên trong chứa Không Minh Linh Ngư đã được xử lý bằng nhiều phương thức khác nhau. Có một vài con được xông khói bằng loại linh mộc nào đó, tỏa ra hương thơm đậm đà khiến người ta thèm đến chảy nước miếng.

“Đợi một chút, ta đi nướng vài con tươi.” Thịt cá Không Minh Linh Ngư được đông lạnh bằng Bách Niên Hàn Băng, nên chất lượng thịt không hề bị ảnh hưởng, lúc lấy ra vẫn còn tươi mới như vừa mổ xong, cực kỳ ngon ngọt.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã cầm linh ngư nướng đến, chia đều thành nhiều khúc,rồi đặt từng khúc tới trước mặt đám linh thú đang háo hức kia.

Bản thân linh ngư đã có hương vị vô cùng thơm ngon, còn chứa đựng linh lực phong phú, sau khi được Lục Huyền nướng với nhiều loại gia vị khác nhau thì độ ngon của nó càng cao hơn một cấp bậc.

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Huyền Thiên Bạch Loan, và đám linh thú Lục Huyền nuôi đều nháo nhào càn quét bữa

tiệc, thỏa thích hưởng thụ đồ ăn ngon.

"Ăn thêm một ít Mê Tiên Đào cho đỡ ngấy, dù loại linh quả này ngon cực kỳ, nhưng không thể ăn quá nhiều." Lục Huyền lại lấy vài quả Mê Tiên Đào màu trắng hồng ra, bổ thành miếng nhỏ, đưa cho Loan Điểu, Viên Hầu và nhóm linh thú khác.

Trước đó, bên trong mớ thông tin liên quan đến Mê Tiên Đào hắn nhận được có nói, ăn quá nhiều linh đào có thể tăng cường mị lực cho người ăn, cộng thêm chướng khí trong quá trình bồi dưỡng còn có thể ảnh hưởng đến tình dục.

Lục Huyền sợ nếu lấy quá nhiều Mê Tiên Đào ra, sẽ khiến cho mấy con linh thú này nổ tung bộ giáp bên ngoài và cánh chim mất. Vừa nghĩ tới cục diện đám linh thú chiến đấu loạn xạ với nhau, là Lục Huyền không nhịn được lại khẽ rùng mình một cái, vội vàng xua đuổi hình ảnh đó ra khỏi đầu.

"Hình ảnh đó quá đẹp, ta không dám nghĩ đến." Hắn có chút căng thẳng nhìn chằm chằm vào đám linh thú đang ăn linh quả trước mặt mình, rất sợ tình hình sẽ vượt quá tầm kiểm soát. Cũng may số lượng linh đào không nhiều lắm, chúng linh thú chỉ cảm nhận được vị ngon của linh quả mà thôi, không nảy sinh suy nghĩ gì khác.

Sau khi ăn linh đào xong và hoàn toàn không có tình huống bất thường xảy ra, Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm lại.

"Ngày thường hai vị đạo hữu có thể ra khỏi tông môn không?" Cơm nước no nê, Lục Huyền giả vờ vô ý hỏi.

"Có thể đi ra, nhưng khoảng cách có hạn, hơn nữa không thể quá lâu." Loan Điểu thanh thúy kêu to, truyền đạt một ý niệm tới Lục Huyền.

"Có khả năng qua năm sau ta có chuyện cần hai vị hỗ trợ, đến lúc đó mong hai vị hết sức giúp đỡ." Lục Huyền trịnh

trọng nói.

Bắt người tay ngắn, cắn ngươi miệng mềm. Hai con linh thú được Lục Huyền cho ăn nhiều đồ ngon như vậy, thì dựa trên cơ sở này, bọn chúng đã thành lập nên tình cảm hữu nghị sâu sắc với hắn rồi, nên vừa thấy Lục Huyền hỏi thăm như vậy, chúng lập tức gật đầu thật mạnh, đồng ý ngay.

Dường như Bạch Ngọc Kình Thiên Viên cảm nhận được trong lời ướm hỏi của Lục Huyền có ẩn chứa yêu cầu đánh nhau, trong ánh mắt ngại ngùng vốn có lập tức xuất hiện một tia hưng phấn mịt mờ, nó chỉ về sau đầu, ý bảo đến lúc đó Lục Huyền có thể kích phát sợi lông tơ mà nó tặng, là nó sẽ xuất hiện ngay.

Cách đây rất lâu, tiểu Viên Hầu đã tặng Lục Huyền một sợi lông tơ trắng nõn, cũng nói rõ với hắn, chỉ cần dùng linh lực kích phát sợi lông tơ kia là trong một phạm vi nhất định, nó sẽ chạy tới với tốc độ nhanh nhất.

Nhận được lời hứa hẹn của hai bạn nhỏ, Lục Huyền càng nắm chắc hơn về chuyện giết ngược tu sĩ đứng sau Thánh Anh Quả Tử Chu kia.

Đánh chén xong toàn bộ linh quả linh ngư, cái bụng của Loan Điểu và Viên Hầu còn hơi căng ra, thì càng không cần phải nói đến con chim mập Phong Chuẩn, hai chân nó đã giơ thẳng lên trời, cái bụng tròn trịa giống như một ngọn đồi nhỏ từ lâu rồi.

“Kíu kíu!” Loan Điểu trắng tinh phát ra một tiếng kêu to trong trẻo, trong con ngươi với hai màu trắng đen rõ ràng tràn đầy vẻ lưu luyến, không nỡ rời đi.

“Trở về thôi, về đi. Nếu không về, sư huynh nuôi dưỡng các ngươi sẽ lo lắng đó. Ta còn ở bên trong tông môn lâu lắm, về sau nếu muốn thay đổi khẩu vị, các ngươi có thể tới tìm ta

bất cứ lúc nào.” Lục Huyền mỉm cười vẫy tay với Loan Điểu và tiểu Viên Hầu.

Nghe được lời hứa hẹn của hắn, lúc này, Huyền Thiên Loan Điểu và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên mới hoàn toàn yên tâm, một con trực tiếp biến mất trong động phủ của Lục Huyền, một con lại hóa thành một luồng bạch quang, dùng bạo lực xông qua trận pháp.

Lục Huyền trở lại trong viện, thu dọn gọn gàng mọi thứ, rồi mặc kệ đám nhóc con đang nằm la liệt trên mặt đất với đủ loại tư thế kia.

… apptruyenpro …

Chuyện hai con linh thú đến thăm chỉ là một khúc nhạc dạo, sau đó, Lục Huyền lại tiếp tục cuộc sống của một Linh thực sư giản dị và bình yên, quẩn quanh với quá trình đào tạo linh thực, nuôi dưỡng linh thú, thỉnh thoảng lại mở quầng sáng để hưởng thụ phần thưởng không hề biết trước mà bản thân vẫn luôn chờ mong ngóng đợi, cũng như được hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi thu hoạch các loại bảo vật hiếm có kia.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một viên linh châu màu xanh lục đã xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền.

Chương 479: Bách Độc Phệ Tâm Ấu Trùng Xảy Ra Chuyện!

"Lại thêm một viên Nạp Linh Thảo Châu." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn lập tức thu viên linh châu màu xanh lục ấy vào trong Thao Trùng Nang.

Lần trước, sau khi hắn cho Thảo Khôi Lỗi ăn một viên linh châu, mãi tới tận bây giờ nó vẫn chưa tiêu hóa hết thảo mộc linh khí nồng đậm bên trong.

Ban đầu, khi mới dùng linh châu, toàn thân nó có màu xanh lục, bây giờ đã chầm chậm chuyển hóa thành màu xanh xám rồi, phải mất thêm một thời gian nữa, mới hoàn toàn trở lại bình thường.

Đã mười mấy ngày kể từ khi hai con thú nhỏ đến sơn phong của Lục Huyền làm khách. Trong khoảng thời gian này, năm trong số mười hai cây Tàng Nguyên Thảo còn lại cũng hoàn toàn thành thục rồi.

Trong năm quầng sáng, hắn mở ra được ba viên Trúc Cơ Đan, một gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan và một viên Nạp Linh Thảo Châu.

Những loại linh thực khác trong linh điền cũng đang sinh trưởng trong trạng thái tốt. Hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo được trồng sau khi trở về cũng dài thêm một đoạn ngắn, trên những phiến lá dài mảnh màu xanh da trời có điểm xuyết những chấm huỳnh quang nho nhỏ. Khi chúng tụ lại cùng một

chỗ, cơn gió nhẹ thổi qua, nhìn rất giống những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Tất cả Liệt Diễm Quả và Băng La Quả mới gieo trồng trước đó đã bén rễ nảy mầm, chui lên khỏi linh nhưỡng. Hai loại cây non, một loại có màu đỏ nhạt giống như ngọn lửa vừa nhen nhóm, một loại có màu lam nhạt, hệt như không khí lạnh còn vương vấn vào lúc sáng sớm.

Trong số những gốc linh thực còn lại, hai hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên đang treo lơ lửng phía trên dung nham nóng chảy, mặc cho dung nham cực nóng cọ rửa lên người, mảnh sương khói màu đỏ thẫm bên trong ngày càng dày đặc, như thể sẽ phun ra ngoài bất cứ lúc nào.

Huyền Trùng Đằng, đã có nhiều loại yêu trùng khác nhau bắt đầu bám lên thân dây leo, chúng xây dựng thành các ổ trùng với nhiều kiểu dáng khác biệt, tất cả đều được phân tách rõ ràng và không quấy rầy đến nhau.

Linh chủng Phù Du Thảo, thể tích con phù du bên trong đã tăng lên không ít, Lục Huyền thầm suy đoán, hẳn là không bao lâu nữa nó sẽ phá vỡ quả cầu linh khí kia và mọc rễ nảy mầm.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã được gieo trồng một khoảng thời gian không ngắn, sau khi Lục Huyền bỏ rất nhiều phi kiếm đã qua sử dụng xuống linh điền để tẩm bổ cho nó, nó cũng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ sinh cơ bừng bừng lúc trước, trực tiếp tiến vào giai đoạn thành thục cấp tốc.

“Lục sư đệ có ở nhà không?” Ngay khi Lục Huyền đang đi dò xét linh điền, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn.

“Cát sư huynh? Ta ở đây.” Ánh mắt Lục Huyền sáng lên, hắn lập tức mở trận pháp.

Rất nhanh, đã có một hình vẽ thái cực với trắng đen xuất hiện phía trên hư không ngay trước mặt hắn. Hình vẽ này nhanh chóng xoay tròn rồi phóng to ra, tu sĩ tuấn tú mặc y phục màu trắng, thản nhiên đi ra từ trong hình vẽ nọ. Người này có mái tóc màu bạc trắng, với đôi con ngươi một đen một trắng, toát lên thần quang trầm tĩnh khó lường.

Gã chính là đệ tử chân truyền Cát Phác – người nuôi dưỡng một đôi Âm Dương Côn Ngư.

"Cát sư huynh từ xa đến chơi, đúng là vinh hạnh cho sư đệ." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Ta tình cờ đi ngang qua khu vực này, nhớ ra động phủ của sư đệ cũng ở gần nơi đây nên tới xem thử." Cát Phác được Lục Huyền dẫn dắt tiến vào trong viện.

"Dạo này Lục sư đệ có ổn không?" Cát Phác vừa ngồi xuống, Lục Huyền đã lập tức đặt một đĩa trái cây tới trước mặt gã.

"Đa tạ Cát sư huynh quan tâm. Nhìn chung thì khá tốt. Đoạn thời gian trước ta đi đóng giữ ba năm ở một hòn đảo vừa nhàm chán và lạnh lẽo, mới trở về cách đây không lâu."

Cát Phác nghe vậy, khẽ gật gật đầu.

"Trước đây sư đệ đã giúp ta giải quyết vấn đề sinh sản của cặp Âm Dương Côn Ngư. Mới gần đây, nó đã sinh ra một đôi sinh mệnh mới, lại còn tăng thêm một cấp so với phẩm cấp trước đó, đã tiến vào hàng ngũ phẩm rồi." Vẻ mặt Cát Phác vô cùng sung sướng, gã lập tức chia sẻ niềm vui của mình với Lục Huyền.

"Chúc mừng Cát sư huynh, có linh thú như vậy trợ lực, hẳn là tu vi của sư huynh sẽ tiến bộ càng nhanh hơn nữa, sớm ngày tấn chức Kết Đan!" Lục Huyền thân thiết chúc mừng Cát Phác.

“Ha ha, còn phải cảm ơn ý tưởng kỳ diệu ngày đó của sư đệ, đã thay ta giải quyết vấn đề sinh sản của chúng.” Cát Phác cười sang sảng.

Cặp Âm Dương Côn Ngư kia vốn là dị thú thượng cổ, phương pháp sinh sản và thăng cấp của chúng cực kỳ đặc biệt, đòi hỏi cần có sự giao thoa âm dương để tạo ra một đôi linh ngư nhỏ, sau đó lại phải thôn phệ linh khí âm dương của cơ thể mẹ, niết bàn trùng sinh.

Cát Phác tu hành Âm Dương Đạo Thuật, nên hầu hết bản lĩnh của gã đều tập trung trên người cặp Âm Dương Côn Ngư kia. Sau khi chúng thăng cấp thành linh thú ngũ phẩm, cơ hội Kết Đan của chính Cát Phác cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều, có thể nói là đã đạp nửa chân vào cảnh giới Kết Đan rồi.

Trong đó, Lục Huyền có công rất lớn, Cát Phác cảm kích điều này nên đã tặng cho Lục Huyền một tấm Kiếm Lệnh, thậm chí ở Thanh Huyền Lộc xuất hiện chấp niệm, gã cũng từng tiến cử hắn với trưởng lão Kết Đan của tông môn.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lục sư đệ thực sự có bản lĩnh trên phương diện giải quyết vấn đề sinh sản của linh thú.”

“Sư huynh, lời này của sư huynh ý là?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Ta từng đề cử sư đệ với một vị sư đệ chân truyền nuôi trùng. Mới đây thì cặp Bách Độc Phệ Tâm Trùng của hắn đã sinh ra ba con ấu trùng rồi.”

Lục Huyền lập tức nhớ ra vị đệ tử chân truyền chất phác ít nói, trên người mặc pháp bào hắc trùng ấy. Trong trùng cốc của gã có mấy loại linh trùng cực kỳ đặc biệt, Yêu Đao Hắc Lang thích chém giết mục tiêu sống, Ngưng Ngọc Thù dễ đấu

đá nội bộ, Bách Độc Phệ Tâm Trùng chán ghét lẫn nhau, đàn Âm Hỏa Nghĩ có thể biến hóa các loại hình dạng độc đáo…

“Thì ra cặp độc trùng tứ phẩm ấy đã thai nghén thành công.”

“Đúng vậy, chúng còn thành công sinh hạ ba con ấu trùng, nhưng có vẻ như có một con xảy ra chút vấn đề.” Cát Phác nhấp một ngụm Bách Quả Linh Tương.

“Lục sư đệ từng có kinh nghiệm nuôi dưỡng Bách Độc Phệ Tâm Trùng, chắc hẳn cũng có hiểu biết nhất định về chúng. Độc trùng kia ẩn chứa đủ loại kịch độc, thậm chí độc tố của chúng còn có thể giết chết tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ. Ngày thường phải cho chúng ăn các loại độc trùng, độc quả và độc vật. Trong ba con ấu trùng, có hai con không xảy ra vấn đề gì, nhưng một con đột nhiên lại xuất hiện phản ứng dữ dội. Nói chính xác hơn, khi được cho ăn độc vật, nó sẽ trực tiếp hôn mê bất tỉnh, hoặc nôn mửa tiêu chảy, hoặc trở nên điên loạn và suýt chút nữa thì dị hóa. Chủng Cảnh Sơn sư đệ đã thử đủ loại biện pháp, mới miễn cưỡng mới có thể giữ được ấu trùng sống sót, sư đệ ấy đang phiền muộn không thôi, thậm chí còn có ý định dứt khoát xử lý nó luôn.”

“Là vấn đề thể chất hay độc vật đang cho ăn không thích hợp?”

“Đồ ăn của chúng không khác gì nhau, chắc vấn đề nằm trên thể chất của bản thân ấu trùng, Chủng sư đệ phán đoán, rất có thể là biến dị xảy ra ở trong giai đoạn mang thai.”

Chương 480: Độc Trùng Biến Dị!

"Độc trùng biến dị…" Lục Huyền tự lẩm bẩm.

"Sao, sư đệ có hứng thú với nó à?"

"Thật không dám giấu giếm sư huynh, ta có hứng thú nồng đậm với các loại linh thú linh trùng." Lục Huyền thành thật trả lời.

"Vậy để ta dẫn sư đệ đi xem một chút, nói không chừng Lục sư đệ có duyên với con độc trùng kia."

Con ngươi với hai màu đen trắng trong mắt Cát Phác chợt sáng lên, ngay sau đó, Lục Huyền đã bước vào một vùng không gian hỗn độn chỉ có hai màu trắng đen.

Rất nhanh, hai người bọn họ đã xuất hiện trong một khu sơn cốc. Sự xuất hiện bất ngờ này đã gây ra phản ứng dữ dội. Các loại côn trùng đều phát ra tiếng kêu rít quái dị, tạo thành một bản giao hưởng lạ thường, một mực vang lên không dứt bên tai.

Trong lòng Lục Huyền cảm nhận được gì đó, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy tu sĩ mặc áo bào đen xuất hiện trước mặt mình và Cát Phác.

Vẻ mặt tu sĩ này rất hiền lành, có cảm giác bộ hắc bào trên người gã được dệt từ vô số những con hắc trùng dài mảnh, một con hắc trùng rơi ra từ tay áo, nhanh chóng chui vào trong sơn cốc, âm thanh côn trùng kêu vang liên tục đã nhanh chóng biến mất chỉ trong nháy mắt.

Chủng Cảnh Sơn nhìn thấy hai người Lục Huyền, khóe miệng khẽ nhếch, gã gật gật đầu nhưng động tác lại có chút cứng ngắc.

"Chủng sư đệ, hôm nay ta dẫn Lục sư đệ tới thăm trùng cốc của sư đệ."

"Ừm, cứ tự nhiên." Chủng Cảnh Sơn để lại vài lời, cho phép Lục Huyền tự do đi lại bên trong trùng cốc.

Trở lại chốn cũ, trong lòng Lục Huyền vô cùng bùi ngùi, hắn đi đến phía trước dãy trùng thất mà bản thân từng quen thuộc, mở một phòng trong đó ra, ánh đao đột ngột lóe lên trong bóng tối.

"Làm sao, ngay cả ta cũng không nhận ra à?" Lục Huyền cười khẽ, rồi trực tiếp dùng bàn tay nắm lấy đao quang, bóp nó thành nát bấy.

Một con bọ ngựa khổng lồ dài hơn nửa trượng lặng lẽ bước ra khỏi bóng tối. Con bọ ngựa này có đôi chân trước như hai thanh đại đao răng cưa lởm chởm, bề mặt lóe lên một mảnh quang mang tối tăm u ám. Đôi mắt kép nhô cao trên đỉnh đầu nó chăm chú quan sát Lục Huyền, hai chân trước vốn đang giơ lên không trung bỗng nhiên lại hạ xuống, động tác cực kỳ thoải mái, sau đó lại lùi về trong bóng tối.

"Con Yêu Đao Hắc Lang này, cả về tốc độ xuất thủ lẫn thời cơ và độ chính xác đều được đề thăng hơn trước đây rất nhiều. Đoán chừng nó chỉ cần hạ một đao, thì pháp khí tam phẩm bình thường cũng bị cắt đứt ngay lập tức." Lục Huyền cảm khái một câu, rồi tiếp tục đi tới gian trùng thất tiếp theo.

Linh trí của bầy nhị phẩm Âm Hỏa Nghĩ không cao lắm, nên chúng không còn nhiều ấn tượng về Lục Huyền, người đã từng cho chúng ăn vài năm trước, chỉ giữ lại các quy tắc biến hình mà hồi đó Lục Huyền đã thiết lập cho chúng nó.

Ngoài ra, hắn còn tiện thể chạy đi quan sát mấy con Ngưng Ngọc Thù nõn nà như bạch ngọc, Thất Tinh Lưu Ly Trùng vẫn đang nỗ lực sản xuất Lưu Ly Sa. Đến cuối cùng, mới đi cùng Chủng Cảnh Sơn và Cát Phác đến gian trùng thất nuôi dưỡng Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Trong trùng thất có năm con độc trùng, hai lớn và ba nhỏ, hai con lớn cách xa nhau, ba con nhỏ ở cùng nhau.

Về ba con ấu trùng, Lục Huyền nhìn thoáng qua đã nhìn thấy con gọi là dị chủng độc trùng kia rồi, bởi vì so sánh với đám anh chị em của nó thì kích thước của con này nhỏ hơn đáng kể, tinh thần ủ rũ, không hoạt động sôi nổi bằng hai con ấu trùng còn lại.

Ở thời điểm Lục Huyền đang quan sát, Chủng Cảnh Sơn lập tức lấy ba con thiềm thừ màu xanh lục từ trong một cái túi vải màu đen tới. Thiềm thừ to bằng cái chậu rửa mặt, vừa lộ diện đã phun nọc độc xanh ngắt về phía ba người.

Chủng Cảnh Sơn vung tay lên, ba con thiềm thừ rơi thẳng xuống trước mặt ba con ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng kia. Trên cơ thể ấu trùng mọc lên những cục màu xanh lá cây lớn lớn nhỏ nhỏ khác nhau, dịch mủ màu xanh bắn ra từ bên trong cục u, con nào con nấy đều tự dùng dịch mủ kia bao bọc lấy một con thiềm thừ.

Thiềm thừ ra sức vùng vẫy dưới dịch mủ, nhưng do phẩm cấp chênh lệch quá lớn nên quá trình vùng vẫy này gần như không có hiệu quả, chỉ có thể từ từ bị dịch mủ màu xanh kia phân hủy và hòa tan.

Ba con ấu trùng hưng phấn xông về phía dịch mủ xanh ẩn chứa tinh hoa độc tố của thiềm thừ. Miệng mũi hút thật mạnh, chỉ trong nháy mắt, dịch mủ xanh kia đã tiến vào trong cơ thể ấu trùng, không thừa lại một giọt nào. Có hai con ấu trùng, sau khi nuốt dịch mủ màu xanh, trên người lập tức bốc lên một

mảnh khói độc màu xanh lá, khói độc càng ngày càng nồng đậm, chờ đến lúc tiêu hóa hoàn toàn, bề mặt thân thể ấu trùng càng thêm rạng rỡ hơn.

Còn con ấu trùng kia, không lâu sau khi vừa mới nuốt mủ xanh vào bụng, mọi thứ dường như vẫn tương đối bình thường. Nhưng theo thời gian trôi qua, nó lại từ từ phát sinh thay đổi. Khói độc từ trong cơ thể nó tuôn ra, nhanh chóng phát tán đi bốn phía, lộ ra vẻ hỗn loạn cực kỳ, thậm chí trên bề mặt thân thể của nó còn xuất hiện những đốm màu xanh lét, có mủ tanh hôi chảy ra từ bên trong.

“Lại thế nữa.” Chủng Cảnh Sơn khẽ thở một hơi dài, rồi lập tức di chuyển con ấu trùng có phản ứng dị thường kia tới trước mặt mình, và quen tay hay chuyện, nhanh chóng lấy một tấm phù lục bạch ngọc từ trong túi trữ vật ra.

Gã dùng linh lực kích phát, trên phù lục lập tức tỏa ra một mảnh bạch quang thánh khiết, rơi xuống thân thể con ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng có trạng thái khác thườngnọ , cố gắng hết sức để duy trì sinh cơ cho nó.

“Chính là con ấu trùng này, một khi ăn phải các loại độc trùng độc quả, nó sẽ sinh ra các loại phản ứng bất lợi cho thân thể, thường xuyên đến bên bờ vực sinh tử. Theo ta được biết, trước đây Chủng sư đệ đã dùng phương pháp tương tự để giải quyết vấn đề ấu trùng, nhưng có lẽ Lục sư đệ cũng nhìn ra được, đây không phải là giải pháp lâu dài, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh mệnh cho ấu trùng, mà không thể trợ giúp nó trưởng thành thật tốt được.” Cát Phác ở bên cạnh nhẹ nhàng nói.

Lục Huyền gật đầu tán thành, bày tỏ đúng là như thế. Những đốm xanh trên bề mặt thân thể ấu trùng đang dần dần biến mất, nhưng tác dụng phụ sau khi nuốt thiềm thừ vẫn còn

tồn tại. Nó nằm im không nhúc nhích trong trùng thất, dáng dấp lao lực uể oải kiệt quệ.

Lục Huyền nhìn dáng vẻ như vậy của ấu trùng, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

"Bách Độc Phệ Tâm Trùng là yêu trùng tứ phẩm, con ấu trùng này càng là dị chủng độc trùng, nếu có thể nuôi sống nó, chắc chắn là thực lực không thể khinh thường. Sau khi cho ăn xong, ta có thể hiểu rõ trạng thái linh thú như lòng bàn tay, có lẽ sẽ tìm ra phương pháp tốt hơn để giải quyết vấn đề của ấu trùng này." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này khả thi, hắn lập tức hỏi Chủng Cảnh Sơn ở bên cạnh: "Chủng sư huynh, ta có chút hứng thú với con ấu trùng này, muốn nghiên cứu kết hợp và luyện chế các loại độc tố, tiến hành những thí nghiệm có liên quan. Nếu sư huynh đã không còn biện pháp với nó, không bằng hãy ra cái giá và chuyển nhượng nó lại cho ta?"

Hắn thử thăm dò thanh niên áo bào đen kia.

Chương 481: Ách Nan Độc Thể!

Chủng Cảnh Sơn mím môi, im lặng không nói gì, ngay lúc Lục Huyền tưởng gã sẽ từ chối mình thì Chủng Cảnh Sơn lại lạnh nhạt phun ra ba chữ: "Tặng cho ngươi."

Lúc trước là Lục Huyền nghĩ biện pháp bồi dưỡng ra mấy con Bách Độc Phệ Tâm Trùng này, mặc dù nó là linh trùng tứ phẩm nhưng do thể chất đặc biệt mà không thể phát triển bình thường được. Cứ tiếp tục giữ nó bên người, Chủng Cảnh Sơn cũng không biết nó sẽ đột ngột "thăng thiên" lúc nào, như vậy giá trị bản thân nó sẽ giảm đi rất nhiều. Bởi vậy, khi nghe được câu hỏi của Lục Huyền, gã cũng tiện tay tặng nhân tình cho hắn luôn.

"Hả? Vậy Lục mỗ đa tạ Chủng sư huynh." Lục Huyền nhanh chóng cảm kích nói.

Hắn mang theo con ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng dị chủng trở về động phủ, đợi nửa ngày, chờ đến khi trạng thái của ấu trùng hồi phục đáng kể, hắn mới cầm một viên độc đan ra khỏi túi trữ vật.

Lúc trước, khi Lục Huyền giải quyết được tu sĩ huyết bào và tu sĩ thấp bé ở trong bí cảnh, hắn đã tìm được rất nhiều độc vật từ trong túi trữ vật của bọn họ, chắc mấy thứ này đã đủ để nuôi dưỡng con ấu trùng kia rồi.

Hắn chỉ muốn lấy thông tin có liên quan đến ấu trùng, mà không phải nuôi nấng chính thức nên cẩn thận nghiền nát độc đan ra, cho ấu trùng ăn càng ít càng tốt.

Khoảnh khắc nhìn thấy viên độc đan kia, dù đang trong tình trạng không tốt nhưng ấu trùng vẫn tỏ ra yêu thích thứ độc vật nọ, nó nôn nóng nuốt một mảnh nhỏ độc đan vào trong bụng.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần, một tin tức lóe lên trong đầu hắn.

【Yêu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng tứ phẩm, giai đoạn ấu trùng, dị chủng, sở hữu Ách Nan Độc Thể có thể hấp thu, tiêu hóa các loại độc vật trên thế gian, đồng thời luyện hóa độc tố để sử dụng cho bản thân.】

【Bị giới hạn bởi thể chất yếu đuối cùng với thể chất đặc thù, cực kỳ nhạy cảm với các loại độc tố, sau khi nuốt vào sẽ xuất hiện những phản ứng khác nhau, độc tính độc vật càng mạnh thì phản ứng càng kịch liệt, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.】

【Để cho ta ăn độc dược này đi, cho dù chết ngay bây giờ cũng được.】

"Ách Nan Độc Thể…" Lục Huyền lẩm bẩm một câu sau khi tiêu hóa xong ý niệm chợt lóe lên trong đầu mình.

"Thì ra nó sở hữu thể chất đặc biệt nhạy cảm, có thể hấp thu, tiêu hóa các loại độc vật và luyện hóa độc tố. Chẳng qua loại thể chất này lại giống như con dao hai lưỡi, hơi không cẩn thận sẽ gặp phải nguy cơ tử vong."

Trong lúc suy nghĩ, hắn cũng chú ý đến tình huống của con ấu trùng kia, ở thời điểm nó nuốt một mảnh nhỏ độc đan vào trong bụng, trên đầu lập tức xuất hiện những đường hoa văn màu xám trắng, để lộ ra khí tức chết chóc mơ hồ.

Nhưng con ấu trùng ấy lại không thèm để ý đến điều này, nó bất chấp thân thể không khỏe mạnh, lại truyền đạt ý niệm

muốn tiếp tục thưởng thức độc đan tới Lục Huyền. Khát vọng về độc đan của nó còn mạnh hơn nhiều so với nỗi sợ hãi.

Lục Huyền thở dài một tiếng, lại đút phần độc đan còn dư lại cho ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Ấu trùng há miệng, một ngụm nuốt chửng cả miếng độc đan.

Lục Huyền có chút không yên lòng, vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh chờ đợi.

Quả nhiên một lát sau, những đường hoa văn màu xám trắng trên đầu ấu trùng càng ngày càng trở nên rõ ràng, trực tiếp kéo dài đến tận đuôi. Thân thể nó khẽ run lên, mang đến cho người ta một loại cảm giác héo rũ và chết chóc.

Dần dần, những đường hoa văn màu xám trắng ấy ngày càng dày đặc, giống như một đóa hỏa diễm màu xám trắn, trực tiếp hình thành trên người ấu trùng.

Lục Huyền nhanh chóng kiểm tra trạng thái hiện tại của ấu trùng.

【Yêu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng tứ phẩm…】

【Sau khi nuốt Thi Diễm Đan nhị phẩm, một lượng lớn thi độc sẽ tích tụ và lan truyền trong cơ thể.】

【Thi Diễm Đan, độc đan được luyện chế từ tài liệu chủ yếu là dầu thi thể của tu sĩ tử vong, chất chứa thi độc kịch liệt.】

【Có thể sử dụng bảo vật hệ băng khống chế, ngăn cản thi độc lan tràn, lại dùng bảo vật nồng đậm sinh cơ để xua tan thi độc.】

“May mắn là trong trạng thái chi tiết có nêu rõ nguồn gốc của độc đan, cũng đưa ra giải pháp.” Lục Huyền vừa động tâm niệm, đã lấy một khối băng tinh to bằng nắm tay từ trong túi

trữ vật ra, đây chính là Bách Niên Băng Phách hắn từng nhận được từ quầng sáng của Băng La Quả.

Bách Niên Băng Phách nhanh chóng dính sát vào thân thể ấu trùng, rồi dưới ảnh hưởng của luồng khí lạnh cùng cực và tinh thuần ấy, một lớp sương mỏng nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể nó, giúp cho thân thể đang run rẩy của nó dần dần bình tĩnh lại.

Lục Huyền thấy vậy, lại phân ra một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí ở trong đan điền và rót vào cơ thể ấu trùng.

Thanh Mộc Nguyên Khí được ngưng tụ từ tinh hoa bản mệnh của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm, ẩn chứa sức sống cực kỳ mạnh mẽ. Nó đi đến đâu, những đường hoa văn màu xám trắng kia sẽ nhanh chóng tan rã như tuyết tan dưới ánh nắng chói chang.

Sau mấy chục hơi thở, tất cả những biểu hiện khác thường trên thân thể ấu trùng đều biến mất, thậm chí di chứng của chuyện nuốt phải độc vật trước đó cũng tốt hơn nhiều.

Con Phệ Tâm Trùng nho nhỏ thoáng sững sờ tại chỗ, dường như nó còn không kịp phản ứng với tình huống này, bởi vì trong trí nhớ của nó, nó chưa bao giờ cảm thấy thoải mái đến thế. Thường ngày khi ăn độc vật, bởi vì thể chất đặc thù nên bản thân luôn có khát vọng không có gì sánh kịp với đủ các loại độc vật, chỉ có điều… mỗi khi nuốt phải một chút độc vật, nó sẽ trải qua đủ kiểu cực hình.

Dù vẫn đang ở trong giai đoạn ấu trùng, nhưng nó đã có nhiều lần trải qua cảm giác cận kề bên bờ sinh tử.

Cũng may Chủng Cảnh Sơn có bản lĩnh ngự trùng, lại là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, mới đủ khả năng kéo nó trở về từ ranh giới sống chết.

Dù mấy thứ độc vật kia cứ hết lần này đến lần khác gây ra tổn thương to lớn cho nó, nhưng ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng vẫn vui vẻ chịu đựng tác hại của độc vật, tâm ý thuở ban đầu không hề thay đổi.

Vốn dĩ nó đã tập quen với những trải nghiệm trước đó rồi, nhưng sau khi nuốt chửng độc đan, nó lại có cảm giác thoải mái chưa từng có. Cách thức giải độc của Chủng Cảnh Sơn và Lục Huyền có sự khác biệt rõ rệt. Sau khi ấu trùng nuốt độc vật, Chủng Cảnh Sơn chỉ có thể căn cứ vào tính chất đại khái của độc vật nuốt phải, rồi dùng tu vi bản thân và tài nguyên mạnh mẽ phá giải tác hại của độc vật đến ấu trùng. Mà Lục Huyền, tuy tu vi và tài nguyên trong tay hắn kém xa Chủng Cảnh Sơn, nhưng hắn lại có thiên phú được trời ưu ái trên ngự trùng nhất đạo.

Chỉ cần cho ấu trùng ăn một chút độc vật, hắn có thể hiểu được tình trạng cụ thể trong người nó, rồi hốt thuốc đúng bệnh, dùng tốc độ nhanh nhất, lại sử dụng thủ đoạn tốt nhất để trợ giúp con ấu trùng kia trở lại trạng thái bình thường.

Con ấu trùng nọ hưng phấn phun khói độc về phía Lục Huyền, lại nhẹ nhàng nhảy lên rồi lao về phía hắn.

“Không chịu nổi, không chịu nổi.”

Lục Huyền biết, con ấu trùng này đang muốn biểu đạt lòng biết ơn với mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên lắm khi nhìn một con côn trùng dữ tợn trên mình phủ đầy chất độc, đập thẳng vào mặt mình, vì vậy mới vội vàng dùng bàn tay tóm lấy con ấu trùng ấy.

Chương 482: Ấu Trùng Nghịch Tập!

“Từ nay về sau, ngươi cứ đi theo ta là được, ta cam đoan ngươi sẽ không còn phải trải qua những loại đau đớn trước đây nữa.” Hắn nói với con ấu trùng trong lòng bàn tay mình.

Sau khi thành lập khế ước, giữa ấu trùng và Lục Huyền đã có một mối liên quan vô cùng mật thiết, nghe được lời này của Lục Huyền, cái đầu hình thù kỳ quái kia cũng khẽ gật một cái.

“Lại nuốt thêm chút độc vật nữa đi, đảm bảo ngươi sẽ lớn nhanh hơn hai đứa anh chị em của mình, khi nào quay về trùng thất, còn có thể khoe khoang một phen.” Lục Huyền cười trêu chọc.

“Tình huống này na ná một cốt truyện quen thuộc nha.”

“Cha mẹ có thân phận đặc biệt (yêu trùng tứ phẩm), bối cảnh cường đại (có chỗ dựa là đệ tử chân truyền Thiên Kiếm Tông), lớn lên trong một tiểu gia tộc, bên cạnh luôn có những kẻ khác như hổ rình mồi (trùng thất kế bên), mấy anh chị em trong nhà đều có thiên phú xuất chúng.”

“Mặc dù bản thân có thiên phú đặc thù (Ách Nan Độc Thể), nhưng biểu hiện như một phế vật, thực lực yếu hơn anh chị em rất nhiều. Ngày qua ngày đều phải chịu đựng người ta giễu cợt, thậm chí còn bị coi là con cờ vô dụng nên trực tiếp vứt đi.”

“Cho đến một ngày, gặp được một người thần bí, chỉ điểm con đường tu hành, giúp đỡ giải quyết những vấn đề gặp phải

trên đường đi, khiến cho thực lực của bản thân tiến bộ cực nhanh, thăng cấp như phi mã."

"Lần sau quay trở lại trùng thất, có thể khiến cha mẹ, người thân cùng với thế lực đằng sau lưng kinh ngạc đến giật mình, bọn họ trợn mắt há hốc mồm, còn nhân vật chính hung hăng vả mặt bọn họ."

"Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh ấu trùng yếu!"

"Hay cho một con đường phế vật nghịch tập!" Lục Huyền càng nghĩ càng hưng phấn.

(Có thể hiểu nghịch tập là vươn lên từ nghịch cảnh, từ đó đi đến thành công)

"Vậy xem ra ta đã trở thành vị lão gia gia toàn năng trong truyền thuyết rồi? Ừm, sống bằng nghề gieo trồng linh dược, vậy gọi là "Dược lão" luôn cho ngắn gọn…"

Lục Huyền nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ vớ vẩn như vậy ra khỏi đầu, sau khi sắp xếp chu đáo cho ấu trùng, hắn lại đi dò xét các mảnh linh điền khác nhau trên sơn phong, lần lượt thi triển những loại thuật pháp cơ sở cần thiết để bồi dưỡng cho đám linh thực của mình.

Nham Giáp Quy rất hoạt bát, không ngừng bơi qua bơi lại trong cái hồ nhỏ, thỉnh thoảng Ly Hỏa Giao sẽ liếc mắt nhìn tên tiểu đệ vừa mới xuất hiện bằng phương thức không thể nói rõ ra được này, Thanh Giác Long Lý đang bơi trong góc, cố gắng hết sức để giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Đáy hồ, giữa những tảng hóa thạch Giao Long cổ xưa có ba cái bóng đen nhỏ như sợi tóc vừa lặng lẽ thò ra, chúng chính là mầm non của Long Hài Thảo vừa chui ra khỏi đá.

Tử Ngọc San cũng chiếm giữ một góc đáy hồ, đang lặng lẽ sinh trưởng.

Phong Chuẩn nằm ngay bên bờ hồ, ưỡn bụng phơi nắng. Đạp Vân Linh Miêu tao nhã xuyên qua cánh rừng rậm rạp. Song Đầu Cừu Dư thỉnh thoảng lại nhô ra từ trong hang đá, ôm một ít Mậu linh nhưỡng rồi nhanh chóng mang về hang động của mình.

Ở một góc hẻo lánh trên sơn phong, chướng khí màu phấn hồng tràn ngập phía dưới Mê Tiên Đào, thoả thích phát tán mị lực của bản thân ra ngoài.

Những nhánh dây leo màu xám lạnh của Yêu Quỷ Đằng bị kéo dài đến mức hạn, tạo thành một bụi dây leo, bao quanh tất cả những gốc Mê Tiên Đào xung quanh và tận hưởng hiệu quả kích tình của thứ chướng khí phấn hồng kia mang đến cho mình.

Một lúc lâu sau, nó rút dây leo ra, lại biến thành hình dạng bình thường, giống như một con độc xà màu xám tro, bò cực nhanh trong mảnh linh điền. Mỗi khi chạm phải linh thực yêu thích, nó sẽ cố tình dừng bước và để lại một dấu ấn bằng chất nhờn mờ nhạt, trực tiếp đánh dấu cái cây này là của mình.

Sau khi trở về từ Không Minh Đảo, Yêu Quỷ Đằng chợt phát hiện bên trong mảnh phúc địa tuyệt thế này bỗng xuất hiện rất nhiều linh thực mới phẩm cấp cao. Điều này làm nó cảm thấy hạnh phúc mãnh liệt, mỗi ngày đều thường xuyên đi kiểm tra xung quanh linh điền và lưu lại dấu vết trên linh thực, thậm chí còn đúng giờ hơn cả Thảo Khôi Lỗi.

Mọi chuyện đều có vẻ êm đềm và nhàn nhã như vậy.

…

Trong linh điền.

Bảy cây Tàng Nguyên Thảo cuối cùng còn sót lại đã hoàn toàn thành thục, Lục Huyền lần lượt đi ngắt từng cây một.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được Trúc Cơ Đan tam phẩm.】 x4

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được đan phương tam phẩm Trúc Cơ Đan.】 x2

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

Phần thưởng mở ra từ bảy quầng sáng lần lượt xuất hiện trong tay hoặc trong đầu Lục Huyền. Đến tận đây, toàn bộ số Tàng Nguyên Thảo do Đan điện ủy thác hắn gieo trồng đã thành thục hết.

Hai mươi cây Tàng Nguyên Thảo chín muồi, không hư hại một cây nào, tỷ lệ sống sót một trăm phần trăm. Trong hai mươi cây thu hoạch được có mười ba cây phẩm chất phổ thông, sáu cây phẩm chất tốt, thậm chí còn có một gốc Tàng Nguyên Thảo phẩm chất thượng đẳng khiến Lục Huyền cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Lục Huyền thầm suy đoán rằng, đây có thể là kết quả của quá trình bồi dưỡng cẩn thận ở giai đoạn đầu và giai đoạn cuối kỳ sinh trưởng của linh thực.

Từ hai mươi quầng sáng màu trắng, hắn đã mở ra được mười hai viên Trúc Cơ Đan tam phẩm, năm gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan và ba viên Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.

Năm gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan đã đưa trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn lên đến cấp bậc tinh thông, tương đương với kinh nghiệm mười mấy năm đắm chìm trong quá trình này của Luyện đan sư bình thường khác.

Ba viên Nạp Linh Thảo Châu, một viên nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi, hai viên còn lại đang được hắn giữ gìn cẩn thận trong túi trữ vật, nhỡ về sau Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan

điền tiêu hao, cũng có thể dùng linh châu bổ sung thảo mộc linh khí.

"Muốn đợi đến khi Ngũ Hành Quả mới thành thục, cần phải chờ thêm một đoạn thời gian khá dài nữa, hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo này cũng có thể miễn cưỡng báo cáo kết quả với Đan điện rồi."

Trước kia, vào một lần Lục Huyền nhận lời đi truyền thụ kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực cho đệ tử ngoại môn, một Luyện đan sư cũng đến giảng dạy, đã nảy sinh hứng thú đến trình độ linh thực của hắn, sau đó dứt khoát ủy thác hắn gieo trồng Tàng Nguyên Thảo và Ngũ Hành Quả thay Đan điện, linh chủng sẽ do Đan điện cung cấp.

Nhận miễn phí linh chủng, còn tiện thể tóm quầng sáng phần thưởng, đương nhiên Lục Huyền vui vẻ tiếp nhận.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền lấy một tấm Truyền Tấn phù ra, trực tiếp liên lạc với Luyện đan sư tên là Quan Uyển của Đan điện, chỉ chốc lát sau, hai người đã hẹn xong thời gian và địa điểm.

Lục Huyền dự tính thời gian rồi cưỡi Phong Chuẩn đi tới Đan điện.

"Lục sư đệ, ngươi đã đến rồi." Một nữ tử áo vàng tu vi Trúc Cơ trung kỳ đứng chờ ở cửa chính, vừa nhìn thấy Lục Huyền thì nhẹ nhàng tung bay tới, giọng nói êm ái.

"Đã lâu không gặp, Quan sư tỷ vẫn phong thái như ngày nào." Lục Huyền mỉm cười, gật đầu đáp lễ.

Hai người bước vào Đan điện.

Dưới sự dẫn dắt của Quan Uyển, Lục Huyền tiến vào trong một căn phòng phong cách cổ xưa và trang nhã.

Trong phòng đốt cây hương không biết tên, mùi thơm nồng nàn, chính giữa còn có một cái đan lô to đùng quái dị.

Chương 483: Vụ Giao Dịch Lần Này, Đan Điện Thắng, Lục Huyền Còn Thắng Lớn Hơn!

“Quan sư tỷ, đây là hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo, thứ trước kia sư tỷ từng ủy thác ta bồi dưỡng, mời sư tỷ xem qua.” Khi hai người trò chuyện được một lúc, Lục Huyền nhanh chóng cầm toàn bộ Tàng Nguyên Thảo ra khỏi túi trữ vật và thả chúng xuống trước mặt Quan Uyển.

Quan Uyển quét linh thức qua, đã lập tức hiểu rõ tình huống cũng như số lượng của đống Tàng Nguyên Thảo kia rồi.

“Tất cả hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo đều thành thục, hơn nữa nhìn phẩm chất của chúng còn khá là tốt, thời gian này đã vất vả cho Lục sư đệ rồi.” Nàng dịu dàng nói, bàn tay lại cầm từng gốc Tàng Nguyên Thảo lên, cẩn thận xem xét.

“Tàng Nguyên Thảo phẩm chất tốt, Lục sư đệ không hổ danh là Linh thực sư hàng đầu trong tông môn.” Quan Uyển cất tiếng khen ngợi.

“Ồ? Lại có một gốc phẩm chất thượng đẳng!” Nàng há miệng, giật mình kêu lên.

Nàng có thể ra ngoài truyền thụ kinh nghiệm luyện đan cho đệ tử ngoại môn, tự nhiên cũng có địa vị cực cao trên luyện đan nhất đạo, đồng thời bản thân nàng cũng gieo trồng linh thảo, nên hơn ai hết nàng hiểu, để thu được một gốc linh thực

tam phẩm có phẩm chất thượng đẳng sẽ khó khăn đến mức nào.

Bên trong Đan điện cũng có không ít Luyện đan sư tự mình bồi dưỡng linh dược luyện chế Trúc Cơ Đan, tuy nhiên mục tiêu trọng tâm của bọn họ vẫn đặt lên chuyện tu hành và luyện đan, hiển nhiên sẽ không tiêu tốn quá nhiều thời gian cho chuyện bồi dưỡng linh thực.

Kết quả là khi mùa thu hoạch đến, bọn họ thường gặt phải linh thực phẩm chất kém, thậm chí chỉ một sơ suất nhỏ cũng có thể khiến linh thực héo úa tử vong. Rất khó đạt được tỷ lệ sống sót một trăm phần trăm, mà những gốc linh thực loại kém được trồng ra kia, có thể sẽ làm giảm bớt tỷ lệ thành đan trong quá trình luyện đan.

Nếu giao cho Linh thực sư trong tông môn trồng thay, tỷ lệ sống sót của linh thực sẽ tăng lên đáng kể, nhưng xét cho cùng, chúng cũng là linh thực tam phẩm, rất khó gây trồng. Mà sau khi thành thục, phẩm chất chủ yếu của linh thực đều là phổ thông, ngẫu nhiên cũng có phẩm chất tốt hoặc phẩm chất kém.

Về phẩm chất thượng đẳng, ít nhất cho đến bây giờ, Quan Uyển còn chưa từng tận mắt nhìn thấy. Hơn nữa, phẩm chất linh thực càng tốt, tỉ lệ thành đan trong lúc luyện chế đan dược càng cao, phẩm chất đan dược luyện chế xong cũng tốt hơn.

Hai mươi cây Tàng Nguyên Thảo vừa được Lục Huyền đưa tới, chẳng những thành thục hết, còn không có một cây loại kém nào, mà ngược lại, bên trong còn có một vài cây phẩm chất tốt hoặc cao hơn.

Điều này đã khiến Quan Uyển thoả mãn vô cùng!

Nụ cười trên mặt nàng càng đậm, ánh mắt nhìn Lục Huyền cũng dịu dàng hơn mấy phần.

“Dựa theo thỏa thuận trước đó, bồi dưỡng thành công một gốc Tàng Nguyên Thảo, chúng ta sẽ trả thù lao cho Lục sư đệ là mười Kiếm Ấn. Phẩm chất cao sẽ được thưởng thêm, mỗi gốc phẩm chất tốt sẽ nhận được hai mươi Kiếm Ấn, phẩm chất thượng đẳng thêm mười Kiếm Ấn. Hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo, tổng cộng hai trăm tám mươi Kiếm Ấn. Mời Lục sư đệ kiểm tra đối chiếu số lượng Kiếm Ấn.” Quan Uyển vừa nói xong, một đống Kiếm Ấn nhỏ đã bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Số lượng không có vấn đề.” Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, trực tiếp xác nhận.

Quan Uyển cười vui vẻ nhìn Lục Huyền cất Kiếm Ấn đi. Mặc dù trả thù lao hai mươi gốc Tàng Nguyên Thảo này nhiều hơn trước đây, nhưng nàng lại ước gì mình luôn được trả thù lao cao như vậy. Bởi xét cho cùng, trả nhiều Kiếm Ấn hơn cũng đồng nghĩa với phẩm chất của Tàng Nguyên Thảo càng tốt hơn, mà linh thực có phẩm chất cao lại là nguyên liệu cực kỳ quý giá với các Luyện đan sư.

Lục Huyền tiếp nhận Kiếm Ấn, cũng cảm thấy thỏa mãn không kém.

Hai trăm tám mươi Kiếm Ấn đã tương đương với một hạt linh chủng tứ phẩm rồi, không uổng công hắn vất vả bồi dưỡng mấy chúc gốc Tàng Nguyên Thảo kia. Đó là chưa kể, trong quầng sáng của chúng, hắn còn mở ra được rất nhiều Trúc Cơ Đan, gói kinh nghiệm đan phương và Nạp Linh Thảo Châu.

Vụ giao dịch lần này, Đan Điện thắng, Lục Huyền còn thắng lớn hơn.

“Xin hỏi Lục sư đệ, sư đệ có nguyện ý tiếp tục duy trì mối quan hệ hợp tác này với Đan điện không?” Quan Uyển cất xong Tàng Nguyên Thảo, lại mở miệng dò hỏi.

“Đương nhiên là sẵn lòng!” Lục Huyền không chút do dự đáp lời.

“Ta vốn không có gì khác, chỉ thích nhất là tiếp xúc với vài ba cây hoa cỏ và thú chim trùng cá. Nếu sư tỷ bảo ta đi thăm dò bí cảnh hay săn giết tà ma yêu thú nào đó, có lẽ ta sẽ hơi khó xử. Nhưng bảo ta gieo trồng linh thực thì không thành vấn đề.” Lục Huyền tiếp tục củng cố thiết lập Linh thực sư phổ thông của mình.

“Được, vì kết quả bồi dưỡng lần này của sư đệ khá tốt, ta sẽ xin trưởng lão Đan điện cung cấp thêm nhiều phẩm chủng linh thực và giao cho sư đệ. Có điều, chuyện linh chủng linh thực còn cần Tư Nông điện chuẩn bị phối hợp, ít ngày nữa ta sẽ mang linh chủng tới quý phủ cho sư đệ.”

“Vậy thì cảm ơn Quan sư tỷ nhiều.” Lục Huyền chân thành cảm kích nói.

“À đúng rồi sư tỷ, linh chủng mới sắp cung cấp vẫn là tài liệu luyện chế Trúc Cơ Đan sao?”

“Đúng vậy, nhu cầu về lượng Trúc Cơ Đan rất nhiều, mà quá trình luyện chế lại có độ khó cao, khiến cho nhu cầu về linh thực phẩm cấp cao tương ứng càng lớn.”

“Nếu linh dược liên quan bị rò rỉ ra ngoài, liệu có thể dẫn tới đan phương Trúc Cơ Đan bị các tu sĩ khác nghiên cứu ra được không?”

“Nó không đơn giản như vậy đâu.” Gương mặt Quan Uyển lóe lên một tia kiêu ngạo.

“Trên thế gian này có rất nhiều tu sĩ, gia tộc, tông môn cỡ nhỏ biết danh sách tài liệu cần thiết để luyện chế Trúc Cơ Đan, nhưng lại không thể luyện chế được. Bậc cửa đầu tiên làm khó bọn họ chính là không thể tìm ra lượng linh dược tương ứng để đưa vào bồi dưỡng. Dù sao trong danh sách tài liệu luyện

chế cũng có không ít linh thực tam phẩm, không phải tùy tiện là có thể bồi dưỡng ra dược.”

“Đó là chưa kể đến những bậc cửa khác nữa, và bậc cửa khó khăn nhất trong nhóm chính là bọn họ không thể biết được đan phương cụ thể, cho nên cũng không biết nên xử lý linh dược như thế nào, càng không biết lượng linh dược cần bỏ vào là bao nhiêu, linh dược nào là chính là phụ, mức độ đan hỏa thích hợp, thời cơ lấy đan… Nếu so sánh với danh sách tài liệu cần thiết, thì Đan phương mới là phần khó khăn nhất đối với các tu sĩ nếu muốn luyện chế ra Trúc Cơ Đan.” Quan Uyển trịnh trọng nói.

Lục Huyền gật gật đầu phụ họa, nhưng trong lòng lại oán thầm: “Đan phương rất khó hả? Không phải chỉ cần gieo trồng linh thực, rồi mở quầng sáng là có thể nhận được sao?”

Tuy trong lòng Lục Huyền không cho là đúng, nhưng ngoài mặt không hề để lộ ra.

“Quan sư tỷ tinh thông luyện đan, nếu có cơ hội, ta nhất định phải thỉnh giáo sư tỷ nhiều hơn.” Hắn khiêm tốn nói.

“Lục sư đệ khách sáo rồi. Sư đệ am hiểu bồi dưỡng linh thực, có thể căn cứ vào nhu cầu để lựa chọn các chủng linh thực, thì cũng cực kỳ thích hợp để luyện chế đan dược.”

“Nói thì nói như vậy, đáng tiếc là tư chất của ta trên luyện đan nhất đạo khá là đần độn, chỉ biết phương pháp luyện chế hai loại đan dược phẩm cấp thấp mà thôi.” Vẻ mặt Lục Huyền đầy buồn bã.

“Kinh nghiệm trên đan đạo của ta hoàn toàn phụ thuộc vào gói kinh nghiệm đan phương tới từ quầng sáng.” Hắn thầm bổ sung thêm một câu.

Chương 484: Sất Âm Thú!

“Mọi chuyện đều dựa vào nỗ lực của bản thân. Ta tin Lục sư đệ có thể đạt được thành tựu trên phương diện luyện đan.” Quan Uyển mỉm cười khích lệ.

Lục Huyền hơi nhướng lông mày: Xem ra sư tỷ nhìn người rất chuẩn…

Hai người nói chuyện phiếm được một lúc, sau đó Lục Huyền chào tạm biệt nữ tử áo vàng, trở về động phủ của mình, không ngờ lại phát hiện có một vị khách không mời mà đến.

“Hoàng sư điệt, sao ngươi tới đây mà không nói với ta một tiếng? Mau mau vào.” Ngươi đến không ai khác chính là Hoàng Nguyên đang trông coi Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ.

“Lục sư thúc.” Hoàng Nguyên kính cẩn thi lễ.

“Ta có chuyện nên đi vào nội tông tìm Dương Khánh Phong sư thúc, rồi biết được tin Lục sư thúc mới trở về từ bên ngoài ở chỗ ngài ấy, nên đặc biệt tới đây thăm hỏi.”

“Sư điệt thật có lòng.” Lục Huyền khẽ gật đầu, lại dẫn Hoàng Nguyên tiến vào trong động phủ.

“Nhìn tu vi của ngươi, đoán chừng khoảng cách đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ cũng không còn xa nữa.” Hắn bưng linh quả tới, lại đi pha một bình linh trà mời khách, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

“Ta đã dừng ở giai đoạn Luyện Khí viên mãn được một thời gian khá lâu, gần đây đang mài giũa linh lực, nhục thân,

thần hồn để chuẩn bị sẵn sàng đột phá Trúc Cơ.” Hoàng Nguyên thành thật trả lời.

“Ừm, chắc chắn sẽ thành công trong một lần.” Lục Huyền cổ vũ, cũng tiện thể chia sẻ cảm nhận lúc mình đột phá với Hoàng Nguyên.

“Lục sư thúc, đã lâu lắm rồi ngài không tới Thiên Long hồ, thăm những con Giao Long ngày xưa, hơn nữa tất cả đám đồng môn ở Thiên Long hồ đều vô cùng nhớ ngài.” Vừa nói chuyện với Lục Huyền được một lúc, đột nhiên Hoàng Nguyên chuyển chủ đề.

Lục Huyền vừa đi ra ngoài một lần, đã đi suốt ba năm, mấy năm này, hàng trăm hàng nghìn con Giao Long bên trong Thiên Long hồ đều không được rút máu kiểm tra sức khỏe, tình huống ấy đã khiến gã và những đồng môn khác hết sức lo lắng cho sức khỏe của chúng.

Sau khi hỏi thăm, được biết Lục Huyền đã trở về tông môn, đám đệ tử chăn nuôi Giao Long đã trực tiếp phái Hoàng Nguyên có chút giao tình nhất định với Lục Huyền, đi qua đây mời hắn đến kiểm tra sức khỏe cho nhóm Giao Long.

“Được, chọn ngày không bằng gặp ngày, ta với ngươi cùng đi đến Thiên Long hồ, vừa thăm đám nhóc kia một chút vừa nhân tiện rút máu kiểm tra sức khỏe cho chúng nó.”

Lục Huyền cực kỳ nhanh nhạy, đã nhanh chóng nghe ra được ý đồ gần như rõ ràng trong lòng nói của Hoàng Nguyên, đương nhiên hắn cũng sảng khoái đồng ý.

Lần trước, thậm chí là lần trước nữa, hắn rút được khá nhiều tinh huyết của Giao Long, đến tận bây giờ vẫn chưa dùng hết, nhưng Lục Huyền luôn phòng ngừa chu đáo cho mọi tình huống, nên nhân cơ hội này, cũng muốn đi vơ vét thêm một lượt dự phòng.

Hiện giờ, chính hắn đang tu luyện 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 cần dùng tinh huyết Giao Long để tắm, lại thêm nhu cầu về máu của Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm cũng rất lớn, mà mới đây, hắn còn thu nhận thêm một gốc Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm cũng cần đến máu, vẫn nên tích trữ nhiều hơn để đề phòng khi gặp sự cố sẽ ổn thỏa hơn.

"Vậy cảm ơn Lục sư thúc nhiều, ta lập tức đi dặn dò bọn họ chuẩn bị sẵn sàng!" Hoàng Nguyên mừng rỡ nói.

…

Ngày thứ ba, Lục Huyền cầm theo hơn nghìn bình tinh huyết Giao Long vẫn còn vương hơi ấm, trở về động phủ của mình.

"Cũng may có đủ bình, bằng không… sẽ chẳng còn chỗ đựng Giao Long huyết." Hắn cảm khái một câu, rồi tiến vào trong linh điền, bắt đầu đi dò xét tình trạng sinh trưởng của rất nhiều linh thực.

Vài ngày sau, Lục Huyền ở bên trong linh điền, linh lực trào dâng, từng tia từng sợi linh vũ rơi xuống, tận tình thấm ướt đám linh thực bên trong linh nhưỡng.

Dường như toàn bộ sơn phong của hắn đều được phủ lên một tầng sương mù mỏng manh, khiến cho cả ngọn núi có vẻ mờ mờ ảo ảo.

"Lục sư đệ có ở đây không? Một vị sư huynh Trúc Cơ hậu kỳ có chuyện muốn tìm ngươi, ta dẫn huynh ấy qua bên này bái phỏng." Một giọng nữ dịu dàng truyền từ bên ngoài Lưu Quang Phù Trận ở dưới chân núi lên.

"Ta ở đây, Liễu sư tỷ." Trong đầu Lục Huyền lập tức xuất hiện một khuôn mặt trầm tính trắng nõn nà.

Người đang đứng bên ngoài chính là Liễu Tố cũng am hiểu bồi dưỡng linh thực, hai người từng cùng nhau tiến vào bên

trong Lãng Nguyệt phúc địa.

Hắn nhanh chóng đi ra ngoài nghênh đón, và ngoại trừ Liễu Tố đang đứng bên ngoài, còn có một vị tu sĩ thanh niên vóc dáng cường tráng xa lạ. Tu sĩ này để trần thân trên, thân dưới chỉ quây lại bằng một chiếc quần ngắn được làm từ da thú, cơ bắp cuồn cuộn, phía sau ngực có rất nhiều hoa văn quái dị. Mỗi khi người này hít thở một hơi, những đường hoa văn nọ sẽ lặng yên biến hóa, giống như từng con yêu thú đang ngủ đông bên trong cơ thể đối phương.

"Chung sư huynh, đây là Lục Huyền sư đệ."

"Lục sư đệ, vị này là Chung Hạo sư huynh, ngày thường huynh ấy cực kỳ khiêm tốn, không nổi danh lắm nhưng lại có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ." Liễu Tố giới thiệu hai người với nhau.

"Thì ra là Chung sư huynh, chúng ta từng có duyên gặp nhau ở trong bí cảnh có Thanh Huyền Lộc, không biết sư huynh còn ấn tượng gì không?" Lục Huyền mỉm cười nói.

Hắn có một chút ấn tượng với vị tu sĩ vạm vỡ này. Vào thời điểm ấy, trong số những tu sĩ Trúc Cơ được mời đến giải quyết vấn đề chấp niệm của Thanh Huyền Lộc, thì tu vi của người này là cao nhất.

"Lục sư đệ dễ dàng giải quyết chấp niệm trước khi lâm chung của Thanh Huyền Lộc, đã mang đến cho Chung mỗ một ấn tượng cực kỳ sâu sắc." Tu sĩ vạm vỡ nói với giọng ồm ồm.

Khi ấy, gã vốn cho rằng trong mấy người trước mặt, thì bản thân chính là người có khả năng giải quyết được nguy cơ dị hóa của Thanh Huyền Lộc nhất, không ngờ Lục Huyền chỉ vừa mới đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ đã thể hiện vượt trội, trực tiếp đứng lên dẫn đầu, một thân một mình có thể giải quyết được chấp niệm của Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm đang hấp hối.

“Chung sư huynh quá khen, ta chỉ gặp may mắn mà thôi.” Lục Huyền khiêm tốn đáp, rồi chào đón hai người tiến vào trong viện.

“Không biết lần này Chung sư huynh qua đây, là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Nói ra thật xấu hổ, trong tông môn, ta chỉ có một chút danh mỏng manh trên ngự thú nhất đạo, nhưng lại nuôi dưỡng không ít linh thú trân quý hiếm thấy phẩm cấp cao. Ngày thường, mọi chuyện cũng không quá khó khăn nhưng gần đây, trong tay ta có một đôi linh thú vừa gặp phải tình huống khó giải quyết. Ta đã thử rất nhiều biện pháp, nhưng đều không thể giải quyết thuận lợi được. Từ các vị đồng môn khác, ta nhận được tin tức Lục sư đệ đã từng giải quyết rất nhiều vấn đề có liên quan đến linh thú thay bọn họ rồi, cho nên cố ý nhờ vả Liễu Tố sư muội, giúp một tay dẫn ta đến đây.” Tu sĩ vạm vỡ thoáng dừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói.

“Ồ? Không biết vấn đề cụ thể là gì? Nếu nắm chắc phần nào, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ sư huynh.” Lục Huyền cam kết.

“Chuyện là như vậy, ta có nuôi dưỡng một đôi Sất Âm Thú, một đực một cái, là linh thú tứ phẩm quý hiếm, có thiên phú rất mạnh về thủy pháp và lôi pháp. Thời gian gần đây, thú cái tiến vào giai đoạn động dục, chủ động đòi hỏi thú đực. Dựa theo lẽ thường, hai con linh thú sẽ giao phối và sinh sản…”

Chương 485: Tà Vật Ký Sinh!

“Tuy nhiên, trong quá trình giao phối, thú đực lại xuất hiện phản ứng cực kỳ khác thường. Khi tiến hành đến mức độ sâu sắc hơn, thú đực dần dần đánh mất lý trí, như thể đã bị sa vào trong ham muốn vô cùng vô tận. Đáng sợ hơn nữa, nó còn có ham muốn bất thường với bạn tình đang giao hợp với mình, giống như muốn ăn tươi nuốt sống con thú cái vậy.”

“Ăn thú cái?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, đúng là có hành vi cắn xé huyết nhục của thú cái rồi nuốt chửng, chuyện này đã xảy ra ba lần liên tiếp rồi, thậm chí hành động nuốt chửng kia còn ngày càng trầm trọng hơn. Ta phải đứng ra ngăn cản, tách hai con linh thú ấy ra. Mãi cho đến khi dục vọng lắng xuống, thú đực mới khôi phục được một chút lý trí.” Tu sĩ vạm vỡ thuật lại tình huống vô cùng kỹ càng tỉ mỉ.

“Mắt thấy mới chân thực, xin sư huynh hãy dẫn ta tới động phủ của sư huynh để quan sát Sất Âm Thú xem sao.” Lục Huyền tự tin nói.

…

Một lát sau, ba người đi tới một khu sơn mạch to lớn nhấp nhô, núi non trùng điệp.

“Động phủ của Chung sư huynh to lớn quá!” Lục Huyền ngắm nhìn bốn phía, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Linh thú không thể so sánh với linh thực, phạm vi hoạt động của chúng rất rộng. Hơn nữa bên trong này còn có một

số linh thú đặc thù được tông môn giao cho ta, bởi vậy, một mình ta phải chiếm giữ cả khu sơn mạch này.” Tu sĩ vạm vỡ vừa mở trận pháp vừa giải thích với Lục Huyền và Liễu Tố.

Ba người nhanh chóng xuyên qua giữa những gốc linh mộc cao lớn mọc đầy khắp núi, chẳng mấy chốc đã đến một khu sơn cốc chật hẹp. Bên trong sơn cốc có một cái khe núi sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng lại có thể nghe thấy từng tiếng sấm sét truyền ra từ trong đó.

“Đến rồi, Lục sư đệ chờ một lát, ta sẽ gọi cặp Sất Âm Thú kia ra.” Tu sĩ vạm vỡ ngoảnh đầu lại nói một câu, rồi hướng về phía khe núi, phát ra một tiếng gầm gừ với âm điệu trầm thấp kỳ lạ.

Rất nhanh, đã có hai con linh thú lao ra khỏi mặt nước và nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt ba người.

“Đây chính là một cặp Sất Âm Thú tứ phẩm, có được chúng nó không hề dễ dàng, nên ta cực kỳ mong muốn chúng khôi phục lại trạng thái bình thường. Cũng xin nhờ Lục sư đệ giúp đỡ nhiều hơn.”

“Lục mỗ nhất định sẽ cố gắng hết sức để giải quyết vấn đề hóc búa này giúp sư huynh.” Lục Huyền nói xong, ánh mắt lập tức tập trung vào trên hai con Sất Âm Thú trước mặt.

Sất Âm Thú có hình dạng giống như hổ báo, thân thể đen nhánh, có huyền thủy màu đen đặc quanh quẩn trên thân, lại có một chiếc sừng màu trắng trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm truyền ra từ bên trong cơ thể chúng, thoạt nhìn vô cùng thần dị.

“Không hổ là linh thú tứ phẩm.” Lục Huyền thuận miệng cảm khái một câu, sau đó ngón tay chỉ vào một con đang đứng gần bọn họ nhất.

“Con Sất Âm Thú này là thú cái sao?”

Nhìn thân thể con Sất Âm Thú này đầy rẫy thương tích, bộ lông rối bời, đứng từ đằng xa cũng có thể trông thấy những vết sẹo lớn nhỏ khác nhau trên người nó, thậm một phần nhỏ của chân trước cũng bị mất đi rồi. Mặc dù có thể nhìn ra được trạng thái của nó rất không ổn, nhưng nó lại cực kỳ thân mật với con thú đực kia, từ trong miệng phát ra tiếng gầm triền miên, vẫn không ngừng muốn đến gần con thú đực.

"Đã bị thương thành như vậy rồi còn muốn dính lấy đối phương sao?" Lục Huyền khá là kinh ngạc trước thái độ của con thú cái đối với thú đực.

"Nếu cứ tiếp tục như này, sớm muộn gì nó cũng bị thú đực ăn sạch sẽ, cuối cùng là dại trai đến mức bản thân chẳng còn gì. Chung sư huynh, thời gian gần đây ngươi có mang hai con Sất Âm Thú này đi đến bí cảnh hay di tích nào không?" Hắn tò mò hỏi.

"Khoảng nửa năm trước, ta có dẫn chúng nó đi vào một khu di tích. Hình như di tích nọ có mối liên quan không tầm thường với Mật Tông." Chung Hạo âm thầm nhớ lại rồi đáp.

"Vậy có khả năng, tình huống dị thường của thú đực có liên quan đến chuyện lần đó, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Mời sư huynh để hai con Sất Âm Thú tái hiện tình huống dị thường kia ở trước mặt ta, ta thoáng quan sát một chút là được." Lục Huyền nghiêm túc nói.

Tu sĩ vạm vỡ không nghi ngờ gì, lập tức khống chế hai con Sất Âm Thú tiến lại gần nhau. Tiếng gầm của thú cái càng ngày càng du dương hơn, lại lặp đi lặp lại cả ngàn lần, uyển chuyển êm tai. Nó dựa sát vào con thú đực kia, dịu dàng thè cái lưỡi màu hồng tới, nhẹ nhàng liếm từng bộ phận trên cơ thể con thú đực.

Thú đực biết rất rõ bản thân sẽ gây tổn thương nghiêm trọng cho thú cái, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏ vẻ phản

kháng, nhất quyết muốn tránh xa thú cái, nhưng dưới sự khống chế của Chung Hạo, nó đành phải đứng yên tại chỗ, mặc cho con thú cái muốn làm gì thì làm.

Dần dần, dưới sự trêu chọc liên tục của thú cái, thú đực cũng nảy sinh một chút phản ứng nóng hừng hực và bắt đầu đáp lại hành vi của thú cái.

Lục Huyền nhạy bén phát hiện, khi ham muốn của thú đực ngày càng lên cao, đôi con ngươi của nó đột ngột chuyển sang màu đỏ, ánh mắt rời rạc.

Tình huống giữa hai con thú càng lúc càng thêm dữ dội.

Lục Huyền duy trì tâm lý cực kỳ khách quan, mặt không biểu cảm trực tiếp theo dõi cuộc đại chiến này.

Đột nhiên, thú đực không cầm lòng nổi mà cắn mạnh lên thân thể thú cái. Động tác cắn càng lúc càng hung bạo, bỗng nhiên một mảng lông lớn trên thân thú cái bị cắn đứt ra, vết thương chảy máu đầm đìa.

"Được rồi." Lục Huyền gật đầu với tu sĩ vạm vỡ, tu sĩ thấy vậy vội vàng tách hai con thú đang quấn quýt lấy nhau ra.

Thú đực giống như đã hoàn toàn đánh mất lý trí, trong quá trình chia lìa, nó vẫn nghĩ hết mọi biện pháp để trở lại bên cạnh thú cái. Mặc dù thú cái đã bị thú đực cắn bị thương, nhưng nó dường như không hề để ý, từ đầu đến cuối chỉ để lộ ra ánh mắt u oán nhìn thú đực càng ngày càng cách xa mình.

"Lục sư đệ có phát hiện gì không?" Sau khi tu sĩ vạm vỡ ngăn cản hai con thú muốn tiếp tục giao hợp xong, thì đi đến chỗ Lục Huyền, lo lắng hỏi.

"Chắc hẳn thú đực đã bị một sinh vật nào đó xâm nhập vào bên trong cơ thể rồi, nếu khi tiến vào tông môn không bị linh thú hộ tông phát hiện, thì khẳng định thứ đó không phải vật tà dị gì quá mức đặc biệt." Lục Huyền đã đọc qua rất nhiều loại

điển tịch về nuôi dưỡng linh thú trong Tàng Kinh các, rồi dựa vào những ghi chép trên đó, hắn đưa ra suy đoán này.

"Ta cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là chúng ta không có lấy một chút manh mối nào về tồn tại đã xâm nhập vào bên trong cơ thể thú đực, cho nên không biết phải giải quyết từ đâu." Tu sĩ vạm vỡ gật đầu đáp.

"Vậy làm phiền Chung sư huynh cho ta một ít thức ăn thường dùng để nuôi dưỡng Sất Âm Thú. Để ta xem, liệu có thể nhìn ra điều gì đó từ biểu hiện ăn uống của thú đực hay không…" Lục Huyền nói với tu sĩ vạm vỡ, nếu không thể giải quyết vấn đề của Sất Âm Thú bằng kinh nghiệm của bản thân, thì đành phải lợi dụng phầm mềm hack vậy.

Chương 486: Thực Sắc Trùng!

Chung Hạo cầm một viên đan dược đen thui ra, đưa cho Lục Huyền: "Trong viên đan dược này có ẩn chứa một chút thủy lôi linh lực, ta thường dùng nó để nuôi dưỡng Sất Âm Thú."

Lục Huyền nhận viên đan dược màu đen thui nọ, chờ sau khi con thú đực dần dần tỉnh táo lại, hắn lập tức nhét viên đan dược kia vào trong miệng nó.

Tâm thần ngưng tụ trên thân Sất Âm Thú, một tin tức chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thú tứ phẩm Sất Âm Thú, trời sinh tinh thông thuật pháp hệ thủy và hệ lôi.】

【Bị Thực Sắc Trùng xâm nhập, lúc giao hợp với thú lữ, sẽ sinh ra ý nghĩ muốn nuốt thú lữ vào trong bụng.】

Có lẽ thứ gọi là Thực Sắc Trùng trong cơ thể Sất Âm Thú cũng được chia sẻ một ít dinh dưỡng ở trong đan dược, Lục Huyền cũng tiện đường nhận được thông tin chi tiết của Thực Sắc Trùng.

【Dị trùng Thực Sắc Trùng, được nảy sinh và tách ra khỏi từ quá trình tu luyện Hoan Hỉ Thiền của tu sĩ Mật Tông cường đại. Sau khi nhập vào trong cơ thể tu sĩ và yêu thú, hình dáng cơ thể sẽ dần tiêu tan, hóa thành một dạng tồn tại như dục niệm. Khi mục tiêu sinh ra dục vọng, nó sẽ từ từ thao túng tâm thần mục tiêu, khiến mục tiêu mất kiểm soát, nuốt chửng huyết

nhục bạn tình giao hợp, từ đó tăng cường sức mạnh cho chính Thực Sắc Trùng.】

【Có thể ngưng tụ loại bảo vật đủ khả năng tạo ra dục vọng lớn thành hình dạng của Thực Sắc Trùng và dụ nó ra ngoài.】

"Thì ra là thứ này đang tác oai tác quái…" Lục Huyền tiêu hóa tin tức xuất hiện trong đầu, rồi cảm khái nói: "Sau khi biết rồi thì chuyện dụ dỗ nó ra ngoài cũng đơn giản, trong tay ta có mấy thứ có thể sản sinh ra dục vọng nồng đậm."

Hắn cân nhắc một lúc rồi nói với tu sĩ vạm vỡ: "Chung sư huynh, ta đã có một ít manh mối, hình như ta đã từng trông thấy tình huống tương tự ở trong một cuốn điển tịch nào đó rồi. Hẳn là con thú đực Sất Âm Thú này đang bị một loại tà trùng tên là Thực Sắc Trùng xâm nhập vào thể nội, chính loại tà trùng này đã khiến nó xuất hiện phản ứng khác thường khi giao hợp với thú cái."

"Thực Sắc Trùng?" Khuôn mặt hai người Chung Hạo và Liễu Tố đều lộ ra vẻ mờ mịt, hiển nhiên là cả hai hoàn toàn không biết gì về Thực Sắc Trùng.

"Là một loại côn trùng cực kỳ hiếm thấy, không có lực công kích gì, nó đến từ…" Lục Huyền giới thiệu cặn kẽ về nguồn gốc của Thực Sắc Trùng cho hai người.

"Thì ra là thế, không biết Lục sư đệ có phương pháp giải quyết nào không?"

Lục Huyền lẩm bẩm trong lòng: Có thì có, nhưng cả Mê Dục Đan hay 《 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 》, nếu lấy thứ này ra rồi thì về sau làm sao ta có thể ngẩng đầu lên trước mặt đám đồng môn được?

Trong lòng hắn do dự không thôi.

“Nếu sư đệ có thể giúp ta giải quyết vấn đề của Sất Âm Thú, thì khối Sất Lôi Thạch tứ phẩm ẩn chứa lượng lớn lôi điện chi lực này sẽ thuộc về sư đệ.” Tu sĩ vạm vỡ lấy một khối linh khoáng không ngừng truyền ra từng tiếng sấm sét, cẩn thận nói.

“Sư huynh, ta có một kế, có thể thử xem thế nào.” Lục Huyền lén lút nhìn lướt qua khối linh khoáng kia mà không để lại một chút dấu vết nào, rồi đáp.

…

Đứng trước mặt Sất Lôi Thạch tứ phẩm chất chứa lượng lớn lôi điện chi lực, một chút xấu hổ trong lòng Lục Huyền lập tức bay biến hết, không còn sót lại nữa.

Không vì điều gì khác cả, chỉ vì thù lao lần này quá nhiều rồi.

Hơn nữa, đối với hắn ở thời điểm hiện tại, Sất Lôi Thạch có thể mang đến tác dụng cực lớn.

Lúc trước, hắn từng giúp chân truyền đệ tử Chủng Cảnh Sơn một đoạn thời gian, đã nhận được một khúc Lạc Lôi Mộc tứ phẩm. Đáng tiếc là điều kiện đào tạo quá phức tạp, đến tận bây giờ, vẫn còn đặt bên trong linh điền, chờ hắn dùng Lôi Điện kiếm khí bên trong Tử Điện Kiếm miễn cưỡng duy trì sinh cơ.

Lạc Lôi mộc cần dùng lực lượng lôi điện tự nhiên tẩm bổ kích thích, Sất Lôi thạch lại hấp thu vô số lực lượng lôi điện ngưng kết thành, đương nhiên sẽ là loại tài nguyên thích hợp nhất đối với Lạc Lôi mộc.

Hắn thoáng dừng lại một chút rồi nói: “Con Thực Sắc Trùng kia có thể được xưng là thể tập hợp của các loại dục vọng, nên những loại bảo vật tương ứng sẽ mang đến sức hấp dẫn rất lớn đối với chúng nó.”

“Lúc trước, khi ta đóng giữ ở Không Minh đảo, từng gặp phải tà tu quấy phá, sau khi giải quyết được bọn họ, đã nhận được một món bảo vật loại mê tình, có lẽ thứ này có thể dụ dỗ Thực Sắc Trùng rời khỏi thân thể thú đực.“Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do, rồi lấy một tấm tơ lụa màu vàng nhạt từ trong túi trữ vật ra.

“Ở thời điểm tầm mắt rơi xuống món bảo vật này, tâm thần sẽ bị ảo thuật tình dục ảnh hưởng, bởi vậy đợi chút nữa, hai vị đạo hữu nhớ lưu ý nhiều hơn, tránh để bản thân bất cẩn lại nhìn vào nó.” Hắn mở tấm tơ lụa màu vàng nhạt ấy ra, để nó đối diện với Sất Âm Thú, rồi lên tiếng nhắc nhở.

Hai người kia nghe vậy, đều gật đầu nhẹ.

Trên tấm tơ lụa [1], tư thế vốn bất động lại bắt đầu vận động theo các loại tiết tấu đặc biệt, khiến cho những hình ảnh bên trên toát lên một luồng khí tức dâm mị khó nói rõ nên lời.

[1] : nguyên văn là ngọc bạch, ngọc và tơ lụa thường được dùng làm lễ vật hay tặng phẩm giữa các nước thời xưa.

Một lát sau, thân thể thú đực khẽ run lên nhè nhẹ, giữa miệng mũi chảy ra một luồng khí tức màu phấn hồng nhàn nhạt.

Ban đầu, luồng khí tức này cực nhạt, không thể nhận ra, nhưng sau đó, luồng khí ấy bắt đầu từ từ ngưng tụ thành một khối khí màu hồng phấn, hình thái không ngừng biến hóa, cuối cùng đã hóa thành một con côn trùng màu hồng phấn.

Con trùng màu phấn hồng kia nhìn thấy 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 , thân thể lập tức được luồng khí lưu không ngừng biến hóa kia mang đi, trực tiếp đằng vân giá vũ bay về phía tấm lụa màu vàng nhạt.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền phun trào, nhanh chóng bố trí ra một tòa cấm chế đơn giản, vây khốn con trùng màu

phấn hồng kia ở bên trong.

“Đây chính là Thực Sắc Trùng, ngoại trừ có thủ đoạn huyễn thuật không tầm thường, thì nó chẳng có bao nhiêu uy hiếp.”

“Con côn trùng này đã được dẫn ra từ bên trong Sất Âm Thú do Chung sư huynh nuôi dưỡng, vậy nó sẽ do sư huynh ngươi tới xử trí.“Lục Huyền nhẹ giọng nói.

Thực Sắc Trùng này vốn là tà trùng bàng môn tả đạo, lại còn tiến vào thời kỳ trưởng thành rồi, lấy nó về nuôi dưỡng cũng không có bao nhiêu giá trị, bởi vậy hắn chẳng mở miệng tranh thủ làm gì.

Tu sĩ khôi ngô kia gật nhẹ đầu, đường vân trên người lặng yên biến hóa, trong nháy mắt khi Lục Huyền buông cấm chế ra, một tia lôi quang màu đen nhánh đã đánh thẳng xuống người con tà trùng màu hồng phấn nọ, đánh nó thành vô số bột mịn.

“Đa tạ Lục sư đệ đã ra tay, hỗ trợ ta bắt được con côn trùng quái dị kia từ trong thân thể linh thú.” Chung Hạo chắp tay, trên mặt lộ vẻ cảm kích nói.

“Chung sư huynh quá khách khí rồi, Thực Sắc Trùng đã được loại bỏ, sư huynh không ngại hãy thử một lần nữa xem, xem Sất Âm Thú có thể thuận lợi sinh sôi hay không?” Lục Huyền lên tiếng đề nghị.

Trong miệng tu sĩ khôi ngô kia lập tức phát ra một tiếng gầm rú quái dị, trực tiếp khống chế hai con thú hội hợp lại cùng một chỗ với nhau.

Chương 487: Chuyện Nên Làm!

Âm điệu biến hóa, thú cái chủ động dựa sát vào thú đực, thú đực nhìn thân thể thú cái tràn đầy vết thương, trong mắt lộ ra một tia thương tiếc rõ ràng, ý thức của nó đã tỉnh táo, tựa như cũng hiểu rõ ràng những chuyện mình từng làm với bạn lữ trước đó đã tạo thành thương tổn nghiêm trọng tới cỡ nào cho đối phương.

Thú cái dính sát vào người thú đực, như muốn dung nhập cả bản thân vào trong cơ thể nó.

"Ồ? Hình như thú đực không ổn rồi." Ba người chờ đợi thêm một lát, nhưng hai con thú kia lại không có chút phát triển mang tính thực tế nào, nhất là thú đực, nhìn qua lại có cảm giác nó cực kỳ uể oải, có lòng mà không có sức.

Sau khi loại bỏ Thực Sắc Trùng ở trong cơ thể, mặc dù thú đực không còn ham muốn nuốt chửng thú cái nữa, nhưng có cảm giác, nó vừa bị uốn nắn quá tay, sửa chữa quá mức rồi, đến ngay cả bản năng cơ bản nhất là bị kích thích cũng không còn nữa.

Mặc cho thú cái kêu rên liên miên không ngừng, thú đực vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, tựa như nó đã mất đi dục vọng thế tục rồi.

"Lục sư đệ, đây là vì sao?" Chung Hạo lại theo bản năng hướng về phía Lục Huyền dò hỏi.

"Trước đó, bởi vì Thực Sắc Trùng ẩn núp trong cơ thể, dục vọng trong lòng con thú đực đã bị nó ảnh hưởng thao túng,

nên ở trong quá trình giao hợp có hành vi cắn nuốt đối phương. Có lẽ do thú đực biết rõ quá trình sinh sản lúc trước, mình đã tạo thành thương tổn thật lớn đối với bạn lữ, bởi vậy trong lòng nó cũng sinh ra bóng ma tâm lý mãnh liệt đối với chuyện giao hợp."

"Bởi vậy, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp xoa dịu áp lực trong nội tâm của thú đực, từ đó khôi phục lại dục vọng như bình thường." Lục Huyền căn cứ vào hành vi trước đó của thú đực để suy đoán.

"Muốn hoàn toàn khôi phục, thì nhất định phải trấn an nó một đoạn thời gian tương đối dài, nhưng nếu bỏ qua thời kỳ thú cái động dục, sẽ rất khó gặp được cơ hội như vậy." Chung Hạo hiểu cực kỳ rõ đặc điểm sinh lý của linh thú, phẩm giai linh thú càng cao, khả năng sinh sản ra đời sau càng thấp, bỏ lỡ thôn này, sẽ không có cửa hàng kế tiếp đâu.

"Chung sư huynh, trong tay ta có một viên đan dược mê tình từng lấy được từ trong tay tên tà tu kia, có thể kích phát dục vọng lớn nhất ẩn sâu bên trong nội tâm của tu sĩ và yêu thú, càng phóng đại khoái cảm khi giao hợp. Có viên đan dược này, lại cộng thêm món bảo vật mê tình vừa rồi, có lẽ chúng sẽ mang đến một chút ảnh hưởng đối với thú đực."

Giúp người phải giúp đến cùng, Lục Huyền dự định sẽ triệt để giải quyết vấn đề của đôi Sất Âm Thú này.

"Vậy lại làm phiền Lục sư đệ ngươi một lần nữa rồi."

Lục Huyền tiến lên vài bước, lấy một viên đan dược màu phấn hồng từ trong túi trữ vật ra, bên trên đan dược có những đường linh văn màu đỏ nhạt, hình thành nên đủ các loại đường cong nổi bật, trực tiếp tác động đến tâm lý, làm người ta phát sinh một loại kích động khó nói nên lời.

“Đan dược này…” Chung Hạo khống chế Sất Âm Thú, nhẹ giọng nói.

Thoạt nhìn viên đan dược màu phấn hồng trước mắt này cực kỳ bất phàm, hẳn là giá trị không thấp.

Lục Huyền trực tiếp nhét Mê Dục đan vào trong miệng thú đực, và rất nhanh, hai con Sất Âm Thú đã tiến sát lại gần nhau, thân mật ở chung một chỗ.

“Lại thả cho các ngươi một bức tranh nữa, lấy đó để trợ hứng!” Lục Huyền dứt khoát vung tay lên, mở ra tấm lụa màu vàng nhạt, để nó đối diện với hai con Sất Âm Thú trước mặt.

Trên tấm lụa vừa hiện ra ngay trước tầm mắt của bọn chúng, có thật nhiều đồng loại đang tận hưởng thế giới cực lạc, thậm chí còn có rất nhiều tư thế khiến cho hai con thú cũng phải đỏ mặt tới mang tai.

“Rống!”

Có Mê Dục Đan, có《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, lại cộng thêm bạn lữ vẫn một mực trợ hứng, rốt cục thú đực cũng khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Được! Ngược đãi còn ngược ra cảm tình luôn rồi.” Lục Huyền đưa mắt nhìn con thú cái dường như vừa bị kích phát một loại thuộc tính đặc thù, trong lòng âm thầm cảm khái nói.

Xung quanh hai con thú dần dần hình thành nên một tấm màn nước màu đen, màn nước trực tiếp ngăn cách bốn phía, ngẫu nhiên cũng có thể cảm nhận được từng hồi sấm sét vang lên bên trong, kích động không ngớt. Chỉ cần dựa vào một chút tình huống phát tán ra bên ngoài thôi, cũng đủ hiểu tình hình chiến đấu bên trong đang kịch liệt đến mức nào rồi.

“Được rồi, rốt cuộc cũng thuận lợi tiến vào giai đoạn sinh sôi nảy nở. Tiếp theo, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, chúng sẽ thai nghén ra Sất Âm ấu thú mới.”

Tu sĩ khôi ngô thấy thế, cũng nhẹ nhàng thở ra, lại đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền: "Lần này may có Lục sư đệ ngươi, lại có thể phát hiện ra một con tà trùng ẩn tàng sâu như vậy, còn có lai lịch lại thần bí như thế. Sư huynh nuôi linh thú nhiều năm rồi, nhưng thực sự là mặc cảm không bằng."

Lục Huyền khoát tay áo, nói: "Chung sư huynh quá khen, ngươi có thể nuôi nhiều linh thú cao cấp thay tông môn như vậy, đã đủ để chứng minh năng lực của ngươi ở trên Ngự Thú chi đạo rồi. Lần này chỉ đơn thuần là vận khí của ta tốt, vừa vặn đọc được phần ghi chép có liên quan đến Thực Sắc Trùng mà thôi."

"Ha ha ha! Lục sư đệ đừng khiêm tốn."

"Vừa rồi đã hao phí một viên đan dược bàng môn tả đạo của sư đệ, mà nhìn phẩm giai còn không thấp, sư huynh ta không thể ngồi yên mặc kệ được, ta muốn dùng một viên Sất Lôi thạch khác để đền, ý sư đệ ra sao?" Tâm tình Chung Hạo vô cùng tốt, gã lập tức cao giọng cười to, trực tiếp lấy hai khối kỳ thạch mang theo lôi quang lấp lóe từ trong túi trữ vật ra.

Hai khối Sất Lôi Thạch trong tay tu sĩ vạm vỡ đều có kích thước tương đương với cái đầu em bé, bên trong là một mảnh trắng xóa, dường như ẩn chứa lôi điện chi lực vô cùng vô hạn.

Dùng một viên Mê Dục Đan tứ phẩm đổi lấy một khối Sất Lôi Thạch có thể tích to lớn như thế, đương nhiên là Lục Huyền vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng, bảo vật chứa đựng lôi điện chi lực là thứ tương đối quý hiếm trong Tu Hành giới, hắn đã chú ý đến chúng từ lâu, nhưng vẫn không tìm được bảo vật tương tự như vậy.

Cũng vì lẽ đó, dù khúc Lạc Lôi Mộc tứ phẩm đã đến tay khá lâu rồi, nhưng vẫn chưa được bồi dưỡng tỉ mỉ, vẫn một

mực nằm im lìm bên trong linh nhưỡng, thỉnh thoảng hắn lại dùng Tử Điện Kiếm tẩm bổ kích thích, duy trì sinh cơ cho nó.

Trên thực tế, chỉ cần sử dụng một khối Sất Lôi Thạch tứ phẩm cũng dư dả để bồi dưỡng cho Lạc Lôi Mộc rồi, và khối còn lại, hắn hoàn toàn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí hoặc trao đổi bảo vật với những tu sĩ khác.

"Đa tạ Chung sư huynh." Lục Huyền cảm kích nói.

"Đây là thứ Lục sư đệ nên được."

Ở trong mắt Chung Hạo, giá trị của cặp Sất Âm Thú này vượt xa linh khoáng tứ phẩm, Lục Huyền giúp gã giải quyết Thực Sắc Trùng bên trong cơ thể thú đực, đồng thời cũng tìm được phương pháp để chúng nó sinh sản bình thường, thậm chí còn vì chuyện này mà không tiếc sử dụng viên đan dược hiếm thấy trong tay.

Dùng hai khối Sất Lôi Thạch làm thù lao trả cho hắn cũng là chuyện nên làm.

Chương 488: Nắm Giữ Thi Diễm Độc!

Sau khi giải quyết xong vấn đề Sất Âm Thú cắn nuốt đồng loại, ba người đi đến một gian nhà đá cổ trống trải. Xung quanh vang lên tiếng gào thét của đủ các loại kỳ cầm dị thú, cả ba cùng nhau thảo luận những điều tâm đắc trên ngự thú nhất đạo.

Tu sĩ vạm vỡ đã thấm nhuần lĩnh vực này đến hàng trăm năm, kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi, thông tin tư liệu về các loại dị thú hoàn toàn có thể tuôn ra mượt mà như hạ bút thành văn.

Mặc dù Lục Huyền không có nhiều kinh nghiệm trên phương diện nuôi dưỡng linh thú, nhưng đối với mỗi một chủng linh thú hắn đang nuôi dưỡng thì trình độ hiểu biết về mặt lý luận của hắn lại đạt tới cực hạn luôn rồi.

Đã vậy, hắn lại còn chăm chỉ nghiên cứu rất nhiều loại điển tịch có liên quan bên trong Tàng Kinh các, coi như trong lòng cũng tích lũy được một lượng lớn kiến thức lý thuyết, thỉnh thoảng nói một câu cũng làm cho linh quang trong đầu Chung Hạo chợt hiện, khiến gã vỗ tay kinh ngạc không thôi.

Một người hiểu biết rộng, một kẻ nghiên cứu sâu, mỗi người đều học được rất nhiều thứ từ cuộc trao đổi.

Thảo luận gần hai giờ, lúc này Lục Huyền mới chào tạm biệt Chung Hạo và Liễu Tố, lên đường trở về trong động phủ của mình.

Hắn đi tới bên cạnh một khúc gỗ khô héo tầm thường vẫn một mực bị cắm bên trong linh nhưỡng, phần lớn lộ ra ngoài, xung quanh đều là vết cháy, những vết cháy kia còn xâu chuỗi với nhau, nhìn giống như những tia sét.

Linh lực trong người Lục Huyền dâng trào, Sất Lôi Thạch lập tức bay lên khoảng không phía trên Lạc Lôi Mộc khô héo. Sau đó, hắn tiện tay bố trí một cái cấm chế nhỏ, để Sất Lôi Thạch đứng yên trong tầng trời thấp.

Dường như Lạc Lôi Mộc phía dưới đã bị lôi điện chi lực bên trong khối linh khoáng kia hấp dẫn, những bộ phận bị cháy sém đều truyền ra tiếng kêu xèo xèo, nhẹ nhàng rung động, loại sinh cơ đặc thù vẫn được thai nghén bên trong cây trực tiếp bộc phát ra, mạnh mẽ vô cùng.

Bị một luồng khí tức không rõ lôi kéo, lôi quang trên Sất Lôi Thạch lóe sáng cực nhanh, một tia sét nhỏ trực tiếp đánh thẳng vào chính giữa Lạc Lôi Mộc. Tia sấm sét kia nhanh chóng phân hóa, rồi chà sát từ trên xuống dưới, khiến từng tia bạch quang li ti nhanh chóng xuất hiện trên khúc gỗ cháy đen trong linh điền.

Dựa vào tâm niệm cảm nhận, Lục Huyền lập tức nhận ra khúc gỗ cháy sém vẫn bị bỏ lại trong linh điền, giờ đã bùng lên sinh cơ nồng đậm trước nay chưa từng có, nó đang thỏa thích hưởng thụ uy lực của lôi đình.

Sau khi bồi dưỡng Lạc Lôi Mộc tứ phẩm xong, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét rất nhiều linh thực bên trong linh điền.

Mỗi khi cảm nhận được gốc linh thực nào vừa phát sinh nhu cầu, hắn sẽ lập tức đáp ứng chúng, cố gắng hết sức để chúng phát triển khỏe mạnh.

Trong linh điền, Tinh Quang Kiếm Thảo và Phong Lôi Kiếm Thảo được mang về từ Không Minh Đảo đều đã bước

vào giai đoạn thành thục.

Uẩn Linh Tùng lấy được từ Lãng Nguyệt phúc địa – loại linh thực được gieo trồng trước đó khá lâu - cũng theo sát phía sau, hẳn là không bao lâu nữa, chúng nó sẽ hoàn toàn thành thục.

Mỗi khi Lục Huyền đến gần, tiếng tùng reo sẽ vang lên liên miên không dứt, dường như chúng đang nhiệt liệt chào đón hắn tới đây.

Mấy gốc này không được hắn mang theo đi Không Linh Đảo, đã bị mắc kẹt trong linh điền suốt đoạn thời gian qua, sau khi được Lục Huyền dùng linh thức kết nối bồi dưỡng, tâm trạng của chúng đã trở nên vui sướng hơn nhiều, thậm chí còn bộc phát từ bên trong thân cây, nhẹ nhàng lan tỏa ra ngoài.

Lục Huyền trở lại trong viện, một con côn trùng có hình dáng dữ tợn, bề ngoài gồ ghề nhanh chóng lao ra nghênh đón, nó bò rất nhanh, trên người tràn ngập khói độc.

“Dừng, dừng lại ngay!” Lục Huyền cấp tốc ra lệnh cho con dị chủng Bách Độc Phệ Tâm Trùng này dừng lại. Nhưng Phệ Tâm Trùng cứ vòng tới vòng lui quanh hai chân hắn, chẳng mấy chốc đã tạo thành một vòng khói độc xung quanh Lục Huyền.

“Con trùng xấu xa này.” Lục Huyền cười mắng một tiếng, trong lòng cũng biết rõ đây là thiên phú của chính nó, nên không hề để bụng. Hắn bước qua vòng khói độc, lại lấy một viên Thi Diễm Đan từ trong túi trữ vật ra.

Phệ Tâm Trùng trông thấy viên Thi Diễm Đan màu trắng bệch kia, lập tức hưng phấn nhảy lên nhảy xuống, khói độc trên người càng thêm nồng đậm. Nó một ngụm nuốt chửng luôn viên đan độc, chẳng bao lâu sau trên đầu đã xuất hiện những đường hoa văn màu xám trắng, ẩn chứa khí tức chết

chóc kinh người. Chuỗi hoa văn nọ lan tràn cực nhanh, một lúc sau đã bò dọc khắp các bộ phận trên cơ thể con dị trùng rồi.

Tất cả những đường hoa văn màu xám trắng ấy còn trực tiếp ngưng tụ thành một đóa hỏa diễm màu xám trắng, dường như muốn đốt cháy con Phệ Tâm Trùng đang run rẩy kia thành tro đen.

Từng có kinh nghiệm cho ăn Thi Diễm Đan trước đó, Lục Huyền nhanh chóng cầm Bách Niên Băng Phách đã chuẩn bị sẵn tới, kề sát vào người ấu trùng. Bách Niên Băng Phách tỏa ra luồng khí vô cùng rét lạnh, trực tiếp bao phủ bên ngoài thân thể ấu trùng bằng một lớp băng sương hơi mỏng. Khi băng sương dần dần thẩm thấu, luồng hỏa diễm màu xám trắng nọ cũng từ từ tiêu tan.

Lục Huyền thấy vậy, lại phân một luồng Thanh Mộc Nguyên Khí từ trong đan điền tới, để khôi phục sức sống cho ấu trùng.

Ấu trùng đã trở lại bình thường, nó há miệng ra ngoài sân, phun một luồng khói độc màu xám trắng như mũi tên nhọn đâm thẳng xuống một tảng đá. Khói độc ngấm vào trong đá, chỉ mấy hơi thở sau, bề mặt tảng đá màu xám đen đã biến thành màu xám trắng, một cơn gió thổi qua, tảng đá vốn cứng rắn ban đầu đã trực tiếp hóa thành vô số bột mịn bay tứ tung trong viện.

“Không hổ danh Ách Nan Độc Thể, năng lực luyện hóa hấp thu độc tố mạnh như vậy, chỉ mới nuốt hai viên Thi Diễm Đan đã có uy lực không nhỏ rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, hắn rất vui mừng vì con dị chủng Phệ Tâm ấu trùng kia đã làm chủ được một loại độc tố.

Sau khi cho Phệ Tâm Trùng ăn xong, Lục Huyền lại đi vào trong nhà. Khi xác nhận toàn bộ trận pháp cấm chế bên trong

động phủ đều đang khởi động, hắn mới cẩn thận lấy hai con ngươi tà dị ra khỏi Thao Trùng Nang.

Con ngươi kia không ngừng chuyển động xoay tròn, hệt như vẫn còn sống. Ở phần rìa của con ngươi này còn có rất nhiều xúc tu gần như trong suốt, đang đung đưa lơ lửng trên không trung.

Đây chính là con ngươi được ngắt trên thân Bách Đồng Quỷ Mộc thành thục. Lục Huyền đã phong ấn thân cây già nua kia thật cẩn thận, rồi cất nó vào trong Thao Trùng Nang.

Hai mắt hắn mở to, trên bề mặt con ngươi lập tức xuất hiện một tầng linh quang tối tăm, từ từ dẫn dắt một con ngươi tà dị tiến vào thông qua mi tâm.

Chỉ một thoáng sau, dường như hắn vừa trông thấy vô số những luồng tàn ảnh hình con ngươi vừa xuất hiện ở bốn phía xung quanh mình, dù mở to hay là nhắm xuống, chúng đều nhìn chòng chọc vào hắn.

Lục Huyền lập tức vận chuyển 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, khiến cho lực hút cực lớn truyền đến từ chỗ sâu bên trong đôi mắt hắn, nhanh chóng hấp thu toàn bộ những luồng tàn ảnh con ngươi kia.

Chờ đến lúc mở mắt ra, hắn lại tiện tay thi triển một đạo Thủy Kính Thuật. Trên mặt gương, Lục Huyền nhìn thấy rất nhiều vật nhỏ giống như xúc tu đang bơi lội trong lòng trắng mắt của mình.

Chương 489: Tinh Quang Kiếm Ý!

Con ngươi trên Bách Đồng Quỷ Mộc ẩn chứa linh lực tà dị, cần sử dụng phù lục, thuật pháp hoặc đan dược có thuộc tính tương quan để loại trừ.

Lục Huyền lập tức thi triển một đạo Thanh Tịnh Chú cho hai mắt mình, đôi mắt nhanh chóng khôi phục lại vẻ trong sáng trấn tĩnh.

Sau đó, hắn ném con ngươi còn lại cho Đạp Vân Linh Miêu, cũng ở bên cạnh hộ pháp, chờ nó tiêu hóa xong sẽ xử lý phần phía sau cho nó.

《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 có thể nhìn xuyên hư vô, con ngươi trong mắt Đạp Vân Linh Miêu có thể chiếu rọi, khám phá ra tà ma, vừa vặn có thể dùng con ngươi tà dị trên Bách Đồng Quỷ Mộc để tăng cường thị lực.

Khoảng thời gian tiếp theo, ngày tháng đều trôi qua êm đềm như nước, không một gợn sóng.

Mỗi ngày Lục Huyền đều bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú, thời gian còn lại, hắn sẽ dành để tu luyện công pháp thuật pháp, thỉnh thoảng cũng ra ngoài, đi gặp gỡ người quen trong tông môn, vui vẻ ôn lại chuyện xưa.

"Tinh Quang Kiếm Thảo đã thành thục!"

Vào ngày hôm đó, hắn đi tới khu vực linh điền gieo trồng Kiếm Thảo, nhìn thoáng qua đã thấy thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới Tinh Quang Kiếm Thảo hoàn toàn kéo đầy rồi.

Gốc Tinh Quang Kiếm Thảo thành thục trước mắt dài chừng ba thước, giống như một thanh kiếm sắc bén chĩa thẳng lên trời. Thân kiếm có màu xanh đậm, mặt ngoài có vô số ánh sao lấp lánh, nếu tập trung nhìn kỹ còn có thể cảm nhận được một luồng kiếm ý bén nhọn truyền đến từ mỗi một điểm tinh quang kia.

Bàn tay Lục Huyền lập tức hoá thành ngọc lưu ly trong suốt, chậm rãi rút Tinh Quang Kiếm Thảo ra khỏi linh nhưỡng. Hệ thống rễ của Kiếm Thảo có hình dạng giống như một cái chuôi kiếm, không dính một hạt bụi.

"Hay cho một loại Kiếm Khí trời sinh!" Lục Huyền cảm thán một câu, tâm thần nhanh chóng ngưng tụ trên cây, một đoạn tin tức lập tức hiện ra trong đầu.

【Linh thực tam phẩm Tinh Quang Kiếm Thảo, được tẩm bổ bồi dưỡng từ Tinh Quang kiếm khí. Sau khi thành thục, bên trong Kiếm Thảo ẩn chứa tinh thần chi lực nhỏ bé, có thể dẫn dắt tinh quang để giết địch và giành chiến thắng.】

Lục Huyền cong ngón tay búng nhẹ vào Tinh Quang Kiếm Thảo, tiếng kiếm ngân vang lên, vô số ánh sao lấp lánh, rất nhiều luồng kiếm khí nho nhỏ giống như sao băng lập tức phun trào.

Hắn thu cây Kiếm Thảo vào trong túi trữ vật, ánh mắt lại rơi xuống quầng sáng màu trắng đang lặng lẽ xuất hiện trên linh điền.

Quầng sáng nọ hơi nhấp nháy, dường như đang hấp dẫn hắn đi vào nhặt nó lên.

Lục Huyền vươn tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, vô số điểm sáng lập tức nổ tung ra, mang theo từng luồng kiếm ý nhỏ đến khó có thể nhận thấy, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm, nhận được Tinh Quang kiếm ý.】

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên tâm thần trong đầu Lục Huyền thoáng bay bổng lên, dường như hắn đang bước vào bầu trời đêm vô tận, xung quanh có những ngôi sao lấp lánh, mỗi ngôi sao đều chuyển động với một quỹ tích kỳ lạ huyền ảo.

Khi trở về bên trong thân thể, Lục Huyền lập tức cảm nhận được một lượng lớn kiếm ý đang rót vào trong đầu mình. Chờ tiêu hóa xong những loại kiếm ý này, dường như hắn đã có lĩnh ngộ, cây Phong Lôi Kiếm trong tay run lên. Hàng chục luồng kiếm quang lóe sáng, giống như một mảnh sao băng vừa bay ngang qua bầu trời, vẽ nên những đường quỹ tích khác nhau, nhưng cùng cắm thẳng vào một gốc linh mộc bình thường ở phía xa xa.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, gốc linh mộc nọ đã nổ tung thành từng mảnh.

“Sau khi hấp thu Tinh Quang kiếm ý, khả năng nắm giữ《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》của ta đã đạt đến một cấp độ hoàn toàn mới rồi.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Sau khi lấy được linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo, hắn cũng tiện thể thu hoạch được《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》tam phẩm từ Kiếm đường.

Trải qua một đoạn thời gian khổ tâm nghiên cứu, cuối cùng hắn cũng bước đầu nhập môn, đến cảnh giới có thể bồi dưỡng Kiếm Thảo.

Vài năm qua, mặc dù hắn thường xuyên thi triển loại kiếm quyết này, nhưng trình độ kiếm thuật vẫn không đề thăng là bao. Nhưng sau khi hấp thu Tinh Quang kiếm ý từ trong quầng sáng, có cảm giác hắn đã luyện tập môn kiếm thuật này từ mấy

chục đến hơn trăm năm rồi, chỉ cần vung kiếm lên là tạo ra một mảnh Tinh Quang kiếm mang, thành thạo thuần thục.

"Ừm, tu sĩ kiếm đạo khổ tu kiếm quyết mới đạt đến cấp bậc này, còn ta chỉ cần nỗ lực bồi dưỡng linh thực, thì đến cuối cùng cũng có thể đạt được trình độ kiếm thuật tương đương với họ. Nếu chỉ nhìn kết quả mà không quan tâm tới quá trình, vậy ta đây cũng được xem là một vị thiên tài kiếm đạo rồi!" Hắn mặt dày nghĩ thầm.

Sau khi Tinh Quang Kiếm Thảo thành thục, chủng kiếm thảo còn sót lại trong linh điền là Phong Lôi Kiếm Thảo với nhiều tiến độ tốc độ sinh trưởng khác nhau.

Lục Huyền dự định sẽ dùng mười gốc Phong Lôi Kiếm Thảo này để thử ngưng kết ra linh chủng Kiếm Thảo, xem có thể sử dụng phương pháp đó để thu được linh chủng hay không, một khi kế hoạch này thành công, hắn sẽ dứt khoát chuyển từ thúc đẩy biến dị bằng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm sang gieo trồng hàng loạt.

Về phần Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, Lục Huyền nhập môn kiếm quyết tương ứng hơi trễ, cộng thêm phẩm cấp của nó cao hơn nên từ hiện tại, đến khi nó hoàn toàn thành thục vẫn còn một chặng đường dài nữa.

Trở lại tông môn đã hơn một tháng, Lục Huyền dự định sẽ đến thăm tiểu viện ở Kiếm Môn trấn một phen, bổ sung chất dinh dưỡng cho các loại linh thực âm phủ như Huyết Nghiệt Hoa, Thánh Anh Quả.

Nghĩ là làm, một mình hắn lặng lẽ chạy ra khỏi tông môn, giá ngự một thanh phi kiếm phổ thông, tiến đến gần tiểu viện, mở Thiên Huyễn Vân Yên Trận ra, vừa mới bước vào trong viện, một bàn tay màu đỏ nhạt đã vỗ nhẹ vào bắp chân hắn.

Lục Huyền tập trung nhìn lại, chỉ thấy Huyết Linh Chưởng Tham đang lượn quanh chân hắn, không ngừng truyền đạt ý niệm khát vọng huyết dịch của nó tới hắn. Hắn vội vàng lấy một bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật ra, rồi đổ trực tiếp lên bàn tay màu đỏ nhạt nọ.

Cho Huyết Linh Chưởng Tham ăn chút máu xong, Lục Huyền lại lần lượt bồi dưỡng ba loại linh thực âm phủ còn lại bên trong viện.

Dị Thọ Bàn Đào cần huyết nhục yêu thú mới mẻ, Huyết Nghiệt Hoa cần hấp thu một lượng lớn tinh huyết Giao Long. Còn như Thánh Anh Quả, hắn trực tiếp đe dọa và ép buộc Mộc Anh phải phun ra khá nhiều hồn phách anh đồng không còn chút thần trí nào từ trong cơ thể nó.

Sau khi nuôi nấng thật tốt ba loại linh thực ngũ phẩm âm phủ kia, Lục Huyền lại lấy khối Oán Linh Nê vô định hình ra khỏi Thao Trùng Nang.

Oán Linh Nê ẩn chứa rất nhiều oán khí, không thích hợp để nuôi trồng những loại linh thực này, nhưng Lục Huyền cảm thấy phong cách của bọn chúng rất hợp nhau, đặt chung một chỗ có thể sẽ mang lại ích lợi.

Hoàn thành xong tất cả những chuyện này, hắn đeo Thiên Tràng Quỷ Diện lên, trực tiếp cải trang thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ dung mạo bình thường, đi đến Vạn Bảo Lâu.

"Đạo… Xin mời tiền bối." Một thanh niên Luyện Khí trung cấp vừa nhìn thấy Lục Huyền tiến vào đại sảnh, đã bước đến, trên môi nở nụ cười nóng bỏng muốn thực hiện nhiệm vụ nghênh đón khách hàng như thường ngày, nhưng linh thức thoáng đảo qua thân thể Lục Huyền một cái, cảm nhận được linh lực sâu không thấy đáy trên người hắn, vẻ mặt thanh niên lập tức biến thành sợ hãi, vội vàng kính cẩn thi lễ nói.

“Ừm, dẫn ta lên tầng.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, để tu sĩ thanh niên này dẫn mình lên tầng cao hơn.

Chương 490: Càn Dương Ly Hỏa, Huyền Minh Chân Dịch Và Thiên Thanh Đan Hỏa!

Hầu hết những vật phẩm được trưng bày trong tầng thứ nhất đều là thứ cần thiết cho cảnh giới Luyện Khí, đối với hắn ở thời điểm hiện tại, tác dụng của chúng gần như là bằng không rồi, chẳng cần lãng phí thêm thời gian ở bên dưới nữa.

Được thanh niên kia dẫn dắt, hắn lập tức tiến vào một gian phòng được trang trí theo phong cách cổ xưa. Gần như ngay lập tức đã có thị nữ xinh đẹp phục vụ linh quả linh trà.

Lục Huyền vừa nhấp một ngụm trà, đã thấy một lão giả đi ra tiếp đón.

"Tại hạ tới trễ, mong đạo hữu thứ lỗi. Ta họ Lý, là lâu chủ của chi nhánh Vạn Bảo Lâu tại Kiếm Môn trấn, nếu đạo hữu cần gì cứ nói với ta." Vóc dáng lão giả này khá ục ịch, trên môi nở nụ cười hiền hòa, vừa xuất hiện đã nhiệt tình nói.

"Xin chào Lý đạo hữu, tại hạ chỉ là một tán tu, thỉnh thoảng đi ngang qua nơi này, muốn bán vài món bảo vật." Lục Huyền từ tốn đáp.

Có Thiên Tràng Quỷ Diện che phủ trên mặt, khiến cho dung mạo mới này lộ vẻ tự nhiên vô cùng, hệt như trời sinh ra hắn đã như vậy rồi, các đường nét trên khuôn mặt đều được thay đổi một cách sống động và tự nhiên.

"Chẳng hay đạo hữu muốn bán gì…" Lão giả mỉm cười đứng bên cạnh dò hỏi.

Lục Huyền lập tức vung tay lên, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện hai viên đan dược có kích cỡ bằng quả nhãn, linh văn không ngừng lưu chuyển bên trên, hào quang tỏa ra bốn phương tám hướng, đứng từ xa đã có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm bên trong rồi.

"Trúc Cơ Đan! Hai viên!" Vừa nhìn thấy Trúc Cơ Đan, lão giả ục ịch đột ngột đứng dậy, cất giọng tràn đầy kinh ngạc.

"Đúng vậy, hai viên Trúc Cơ Đan phẩm chất tốt."

Lão giả ục ịch này vốn quản lý chi nhánh Vạn Bảo Lâu, lại được đặt ở Kiếm Môn trấn, rất gần với Thiên Kiếm Tông, cho nên tầm nhìn và thực lực tuyệt đối không thể xem thường được.

Sau khi nhìn lại hai lần, đã chắc chắn hai viên đan dược nọ chính là Trúc Cơ Đan, trong lòng lão không khỏi cảm thấy nóng hừng hực.

Phải biết rằng, Trúc Cơ Đan luôn bị các đại tông môn và thế lực lớn nắm chắc trong tay, một khi tu sĩ Luyện Khí sở hữu được nó, sẽ có khả năng tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ. Nói cách khác, nó có sức hấp dẫn cực lớn đối với những tu sĩ xuất thân từ tiểu gia tộc và những tán tu bình thường.

Trúc Cơ Đan cực kỳ ít lưu thông trên thị trường, mà một khi nó xuất hiện sẽ bị vô số những tán tu tranh nhau mua, dù có mất hết của cải cũng tuyệt đối không bỏ cuộc.

"Ta muốn tiếp nhận cả hai viên Trúc Cơ Đan này. Hơn nữa, ở trong Kiếm Môn trấn, Vạn Bảo Lâu chúng ta chính là nơi xếp hàng đầu cả về uy tín lẫn tài lực, nhất định sẽ cho đạo hữu một cái giá thỏa đáng. Không biết đạo hữu có nhu cầu gì đặc biệt không?"

"Ta không cần linh thạch, hai viên Trúc Cơ Đan này, cộng thêm pháp khí Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm nữa, ta muốn đổi

chúng lấy linh chủng phẩm cấp cao hoặc trứng yêu thú ấu thú phẩm cấp cao. Thứ hai, có thể xem xét đan lô phẩm cấp cao, hoặc là các loại bảo vật như linh nhưỡng, linh dịch đặc thù." Lục Huyền chậm rãi nói.

Lời còn chưa dứt, một cơn gió lạnh thổ qua, trong tay hắn đã xuất hiện một chiếc đèn lồng tà dị. Tay cầm bằng xương trắng, vỏ bọc bằng da người, với những sợi tua rua đèn màu đỏ sậm giống như vô số xúc tu, nhẹ nhàng lay động trong không khí, tựa như đang muốn thu hút ba hồn bảy vía của con người.

"Dẫn Hồn Đăng này là chiến lợi phẩm ta thu được sau khi giải quyết một gã tà tu, nó không có tác dụng gì với ta nên muốn xem, thứ này có thể đổi lấy một ít bảo vật cần thiết với mình hay không." Lục Huyền trực tiếp bịa chuyện, cực kỳ khéo léo để cho đám tà tu kia tới gánh tiếng xấu thay mình.

Kỳ thực là trước đó, hắn có gieo trồng mấy cây Quỷ Diện Thạch Cô, sau khi linh thực thành thục, đã mở ra được hai cái Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm từ trong quầng sáng.

Một trong hai cái đã hấp thu hồn phách của vị thể tu Trúc Cơ trung kỳ và tu sĩ huyết bào Trúc Cơ hậu kỳ khi ở trong bí cảnh, vì vậy nó có giá trị vô cùng trân quý. Còn chiếc đèn lồng trong tay hắn hiện giờ là thừa thãi, có giữ lại cũng không mang đến quá nhiều tác dụng, nên hắn dự định sẽ dùng nó để trao đổi lấy những món bảo vật khác.

"Dẫn Hồn Đăng?" Lão giả ục ịch cẩn thận quan sát chiếc đèn lồng tà dị trong tay Lục Huyền.

Lão đã từng nghe đến cái tên Dẫn Hồn Đăng này rồi, phương pháp luyện chế nó vô cùng độc ác, có thể trong nháy mắt làm rối loạn tâm thần của tu sĩ, yêu thú, khiến cho bọn họ mất đi phương hướng, đồng thời còn có thể hấp dẫn âm hồn tụ tập ở một khu vực nhất định xung quanh nó.

Thứ này là pháp khí tứ phẩm, bản thân nó vốn cực kỳ quý giá, càng có sức hấp dẫn cực lớn với những tên tà tu tu luyện công pháp liên quan.

"Đạo hữu muốn linh chủng phẩm cấp cao, trứng yêu thú, hoặc là các loại bảo vật như linh nhưỡng đặc thù, linh dịch, dị hỏa sao… Để tại hạ suy nghĩ một lát." Tu sĩ ục ịch khẽ lẩm bẩm một câu, đủ các suy nghĩ nhanh chóng quay cuồng trong đầu, lão đang muốn nhớ lại xem bên trong Vạn Bảo Lâu có loại bảo vật nào phù hợp với yêu cầu của Lục Huyền hay không.

"Thật không dám giấu giếm, những món bảo vật đạo hữu cần đều không phải thứ bình thường, mà còn yêu cầu cấp bậc cao nữa, vậy lại càng thêm hiếm hoi. Theo ta được biết, trong chi nhánh của Vạn Bảo Lâu tại Kiếm Môn trấn, chỉ có một chiếc đan lô tam phẩm và một loại dị hỏa tam phẩm tên Ly Dương Hỏa là có thể đáp ứng được yêu cầu của đạo hữu, không biết ý của đạo hữu thế nào?" Lão giả nọ trầm ngâm chốc lát, rồi mở miệng dò hỏi Lục Huyền.

"Đan lô tam phẩm, dị hỏa tam phẩm…" Một tia do dự hiện lên trong mắt Lục Huyền.

Sau khi đạt được Dược Trĩ và đan phương Trúc Cơ Đan, hắn lập tức nảy ra ý nghĩ muốn thử luyện đan, tuy đan lô tam phẩm cũng đủ dùng rồi, nhưng hắn vẫn muốn có được đan lô phẩm cấp càng cao hơn.

Về phần dị hỏa tam phẩm, hắn có thể ổn định mở ra Hồng Liên Diễm tam phẩm từ trong quầng sáng của Liệt Diễm Quả, số lượng này đã quá đủ để bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc ở giai đoạn đầu sinh trưởng rồi, vì vậy nhu cầu về thứ này cũng không cấp bách cho lắm.

"Còn bảo vật nào khác tốt hơn không?"

Lão giả ục ịch nghe được tia thất vọng lộ ra trong giọng nói của hắn, vội vã đáp: "Vạn Bảo Lâu ở Kiếm Môn trấn này chỉ là một tòa phân lâu, khẳng định là tổng lâu và các phân lâu khác sẽ có bảo vật đủ để thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu. Xin đạo hữu chờ ở đây một lát, tự nhiên uống trà và thưởng thức linh quả. Ta sẽ đi liên lạc với lâu chủ của Vạn Bảo Lâu ở những phân lâu khác, đảm bảo sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục."

"Được." Lục Huyền gật đầu.

Khoảng nửa tiếng sau, lão giả ục ịch hấp tấp đi vào, trên mặt nở nụ cười nóng bỏng.

"Đạo hữu, sau khi ta liên lạc với những lâu chủ của phân lâu khác, đã nhanh chóng tìm được nhiều loại bảo vật phù hợp với yêu cầu của đạo hữu. Trong danh sách này có ba loại linh dịch và dị hỏa đều là tứ phẩm, lần lượt là Càn Dương Ly Hỏa, Huyền Minh Chân Dịch cùng với Thiên Thanh Đan Hỏa."

Chương 491: Linh Chủng Ngũ Phẩm!

"Càn Dương Ly Hỏa cương mãnh bá đạo, sau khi luyện hóa có lực sát thương rất mạnh. Huyền Minh Chân Dịch có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp, thuật pháp hệ băng, thậm chí còn có tác dụng rất lớn đối với những tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ. Về phần Thiên Thanh Đan Hỏa đến từ Đâu Suất Tông nổi tiếng về luyện đan, là một loại dị hỏa cực kỳ thích hợp để luyện chế đan dược, có thể thoáng đề thăng xác suất thành đan và phẩm chất đan dược." Lão giả ục ịch giới thiệu khái quát cho Lục Huyền.

Lục Huyền gật đầu.

Thứ đầu tiên bị loại bỏ chính là Càn Dương Ly Hỏa, trong tay hắn đã có bảo vật ngũ phẩm 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 rồi, có thể thông qua thứ này, quan tưởng ra một loại Thuần Dương Chân Hỏa tốt hơn, đương nhiên là không cần đến Càn Dương Ly Hỏa.

Huyền Minh Chân Dịch cực kỳ thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ tu luyện công pháp thuật pháp hệ băng. Đúng là thứ này hơi vô dụng với hắn, nhưng dùng nó để bồi dưỡng tẩm bổ Long Hài Thảo lại không tồi.

Chỉ có điều, hiện giờ trên tay hắn đã có Huyền Nguyên Trọng Thủy và Tụy Linh Chân Dịch rồi, cho nên nhu cầu về linh dịch tứ phẩm này cũng không cấp bách cho lắm.

Đương nhiên thứ còn lại sau sàng lọc chính là Thiên Thanh Đan Hỏa. Loại đan hỏa này có thể nâng cao xác suất thành đan

và phẩm chất đan dược, rất thích hợp với Lục Huyền – người đang có mục đích luyện chế Trúc Cơ Đan.

"Ta lựa chọn Thiên Thanh Đan Hỏa, muốn dùng hai viên Trúc Cơ Đan để đổi lấy nó, ý ngươi thế nào?" Lục Huyền cất tiếng nói.

"Được!" Lão giả ục ịch đồng ý ngay, tuy phẩm cấp của Thiên Thanh Đan Hỏa cao hơn Trúc Cơ Đan một bậc, nhưng Trúc Cơ Đan vốn là loại đan dược có tiền cũng không mua nổi, giá trị thực tế vượt xa phẩm cấp của bản thân nó, dùng hai viên Trúc Cơ Đan trao đổi một đóa Thiên Thanh Đan Hỏa là chuyện Vạn Bảo Lâu hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Hai người đi tới một loại thỏa thuận sơ bộ.

"Ngoài ra, trong Vạn Bảo Lâu cũng tìm được rất nhiều loại linh chủng và trứng yêu thú đạo hữu cần. Phẩm cấp linh chủng đều là tam phẩm hoặc tứ phẩm. Có một quả trứng yêu thú tứ phẩm, còn lại là tam phẩm." Lão giả ục ịch lại giới thiệu thông tin chi tiết về các loại linh chủng và trứng yêu thú cho Lục Huyền.

Vẻ mặt Lục Huyền không thay đổi, nhưng trong lòng lại hơi thất vọng. Theo như hắn hiểu, những loại linh chủng vừa được lão giả này đề cập đến đều là linh chủng tam phẩm, tứ phẩm tương đối phổ biến trong Tu Hành giới, không có thứ gì đủ sức lọt vào mắt xanh của hắn, thậm chí mức độ trân quý hiếm thấy của chúng còn kém hơn đám linh thực hắn đang gieo trồng bên trong linh điền của tông môn không biết bao nhiêu lần.

"Không còn thứ gì khác sao?" Hắn càng nghe càng không kiên nhẫn, rồi không nhịn được lập tức lên tiếng ngắt lời lão giả, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Lão giả ục ịch kia không khỏi sửng sốt, nhưng trong lòng lại càng đánh giá cao hơn về thực lực và xuất thân của Lục Huyền. Liên tục đưa ra nhiều loại linh chủng tam phẩm tứ phẩm như vậy cũng không thể thu hút được sự chú ý của đối phương, nghĩa là trong mắt hắn, linh chủng tứ phẩm cũng không được tính là bảo vật trân quý gì.

"Mong đạo hữu bình tĩnh đừng nóng vội, ngoài những loại linh chủng và trứng yêu thú tam phẩm tứ phẩm này, ở tổng lâu của Vạn Bảo Lâu còn có một hạt linh chủng ngũ phẩm." Lão thần thần bí bí nói với Lục Huyền.

"Ồ? Xin mời Lý đạo hữu nói tường tận hơn." Trong nháy mắt, Lục Huyền đã trào dâng hứng thú mãnh liệt.

Linh chủng ngũ phẩm, dù là loại phẩm chủng thường thấy nhất cũng là tồn tại cực kỳ trân quý hiếm thấy trong Tu Hành giới rồi.

Phải biết rằng, bên trong Tư Nông điện, mặc dù không có nhiều linh chủng tứ phẩm, nhưng chỉ cần có đủ Kiếm Ấn, là có thể kiếm được nguồn cung ổn định thời gian dài, nhưng tình huống này lại không thể áp dụng lên linh chủng ngũ phẩm.

Tuy trong linh điền của hắn có khá nhiều loại linh thực ngũ phẩm, nhưng chúng đều là thứ hắn may mắn ngẫu nhiên thu được.

Ví dụ như Huyết Nghiệt Hoa, nhờ lợi dụng phần mềm hack mà hắn nhặt được của hời là nó, lại đến Long Hài Thảo vốn có xuất xứ từ dưới đáy Thiên Long hồ cũng thế, rồi Thánh Anh Quả Tử Chu vốn là mồi nhử của tên tà tu đang ẩn nấp đằng sau, cuối cùng là Dị Thọ Bàn Đào, Phượng Hoàng Mộc và Yêu Quỷ Đằng, hắn đều lấy được chúng từ trong bí cảnh.

Trong nhóm này, Phượng Hoàng Mộc lục phẩm và Yêu Quỷ Đằng vốn là chiến lợi phẩm mang tính phúc lợi tông môn,

bình thường rất khó thu được.

Qua những ví dụ kể trên, hoàn toàn có thể nhận ra linh chủng ngũ phẩm quý hiếm đến mức nào.

Nếu đã gặp phải đương nhiên không thể bỏ qua.

"Nghe nói hạt linh chủng ngũ phẩm này đến từ một vị khách khanh cường đại của Vạn Bảo Lâu, đối phương phải trải qua khá nhiều gian khổ bên trong phúc địa của Phật Môn mới có thể lấy được. Chỉ là… ta cũng nói rõ với đạo hữu để tránh đôi bên mất lòng nhau, mặc dù Dẫn Hồn Đăng của đạo hữu là pháp khí tứ phẩm, sở hữu công năng tà dị đặc thù, nhưng muốn dùng nó để đổi lấy hạt linh chủng ngũ phẩm này, lại có phần miễn cưỡng." Lão giả ục ịch khéo léo nói.

"Điều này là đương nhiên rồi. Không bằng như vậy đi, trên tay ta vẫn còn hai viên Trúc Cơ Đan cuối cùng, cộng thêm Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm, có thể đổi lấy hạt linh chủng ngũ phẩm kia hay không?" Lục Huyền giả vờ suy nghĩ một chút, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói với vẻ mặt vô cùng đau lòng.

"Đạo hữu vẫn còn hai viên Trúc Cơ Đan nữa?" Nghe được lời này của Lục Huyền, lão giả ục ịch không kìm được niềm vui trong lòng, lập tức buột miệng thốt lên.

Đúng là tu sĩ có dung mạo bình thường trước mắt này đã nằm ngoài dự đoán của lão rồi, vốn tưởng rằng lần này, nhận được hai viên Trúc Cơ Đan từ trong tay đối phương đã là một niềm vui cực lớn, ai ngờ … dưới sức hấp dẫn của linh chủng ngũ phẩm, lại ngoài ý muốn biết được trong tay đối phương vẫn còn tận hai viên Trúc Cơ Đan!

"Đúng vậy." Lục Huyền gật đầu, vẻ mặt không thay đổi nói.

“Ta vốn định giữ lại hai viên Trúc Cơ Đan cuối cùng này cho hậu bối tương đối thân thiết, để bọn họ đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ. Nhưng hiện giờ gặp được linh chủng ngũ phẩm, ta đã tạm thời thay đổi chủ ý, chờ khi nào hậu bối gần đột phá, ta sẽ tìm phương pháp khác sau.”

Lão giả ục ịch nhanh chóng đánh giá tính khả thi của vụ giao dịch này.

Linh chủng ngũ phẩm thuộc về phạm trù Kết Đan, độ trân quý của nó hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Tuy nhiên trong số những món bảo vật cùng cấp bậc thì linh chủng vốn là thứ có giá trị thấp nhất. Hạt linh chủng này vốn cực kỳ đặc biệt, khả năng ứng dụng lại có tính hạn chế vô cùng lớn, hơn hết là có rất ít người biết phương pháp bồi dưỡng nó, vì vậy nó đã ở bên trong Vạn Bảo Lâu được một khoảng thời gian tương đối dài rồi.

Lục Huyền đề xuất dùng một món pháp khí Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm và hai viên Trúc Cơ Đan để trao đổi, mặc dù giá trị của những thứ này có thấp hơn linh chủng ngũ phẩm một chút, nhưng lại dễ bán hơn và có tính lưu thông mạnh hơn.

“Được, vậy ta tự chủ trương đồng ý vụ giao dịch này.” Là một lâu chủ của phân lâu Vạn Bảo Lâu thành lập gần Thiên Kiếm Tông, tuy lão giả trước mắt chỉ có tu vi rất bình thường, nhưng thông qua câu nói vừa rồi, hoàn toàn có thể nhận ra địa vị của lão ở bên trong Vạn Bảo Lâu không hề tầm thường.

Chương 492: Kim Cang Bồ Đề!

“Hiện giờ, Thiên Thanh Đan Hỏa và linh chủng ngũ phẩm không có mặt ở phân lâu này, nhưng sẽ có tu sĩ cường đại am hiểu tốc độ của Vạn Bảo Lâu đặc biệt chuyển hàng tới đây, có lẽ là ngày mai chúng sẽ đến, đạo hữu có sẵn lòng chờ thêm một ngày hay không?”

“Ta không có ý kiến.” Lục Huyền khẽ gật đầu. Trong lòng không khỏi nhớ lại quãng thời gian trước, khi hắn từ Lâm Dương phường thị, ngồi trên Vạn Tượng Thuyền được Vạn Bảo Lâu chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa tu sĩ, đi đến nơi này, gia nhập vào Thiên Kiếm Tông. Lúc đó cả quãng đường dài, hắn vừa đi vừa nghỉ, mất khoảng chừng nửa tháng mới đến được Kiếm Môn trấn, vậy mà bây giờ, hai món bảo vật hắn cần, người ta chỉ cần dùng một ngày đã đưa được tới nơi.

Điểm khác biệt chính trong chuyện này, chính là hồi đó hắn chỉ là một tiểu tán tu ôm suy nghĩ muốn yên ổn làm ruộng nên đã lên đường xa, tìm kiếm sự che chở của tông môn, nhưng hiện giờ, hắn đã trở thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, trong tay đang nắm giữ những món bảo vật mà Vạn Bảo Lâu cần gấp, đương nhiên là mức độ coi trọng sẽ khác nhau một trời một vực rồi.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được những thay đổi cực kỳ to lớn sau khi thực lực và địa vị của mình tăng lên.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, đã khiến Lục Huyền càng kiên định hơn với tâm tư làm ruộng của mình.

Bọn họ mỉm cười nhìn nhau, mỗi người đều cho rằng lần này mình đã kiếm được một món lời lớn. Vạn Bảo Lâu thu được bốn viên Trúc Cơ Đan quý hiếm, một món pháp khí tứ phẩm mạnh mẽ. Còn Lục Huyền nhận được một hạt linh chủng ngũ phẩm và một đóa dị hỏa tứ phẩm.

"Trúc Cơ Đan đến từ quầng sáng của Tàng Nguyên Thảo do Đan điện ủy thác ta gieo trồng, sau khi bồi dưỡng xong, còn được trả thù lao bằng Kiếm Ấn, có thể coi là lời to rồi. Ừm, tổng cộng thu được mười hai viên Trúc Cơ Đan, đã dùng bốn viên, còn dư lại tám viên. Dẫn Hồn Đăng đến từ linh thực Quỷ Diện Thạch Cô âm phủ, trên người ta vẫn còn một cái tốt hơn, bán ra cái này xem như đã dọn dẹp được đống hàng tồn kho, thậm chí ta còn không biết mình đã kiếm được bao nhiêu sau vụ giao dịch này…" Lục Huyền âm thầm cảm thán trong lòng.

Hắn đi ra khỏi Vạn Bảo Lâu, lang thang trên con đường đá xanh ở Kiếm Môn trấn. Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng hắn sẽ đặt lòng bàn tay lên ngang ngực, cảnh tượng phía sau sẽ nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trên bầu trời cao, một con mắt màu trắng xám vừa chui ra từ một vết nứt nhỏ, dùng ánh mắt không mang bất kỳ sắc thái cảm xúc nào nhìn chằm chằm vào phía sau Lục Huyền.

Hư Không Yểm Mục không ngừng xuyên qua trên không trung, lúc ẩn lúc hiện, cẩn thận trinh sát phía sau lưng Lục Huyền, xem có tu sĩ nào bám theo không.

"Vạn Bảo Lâu này không hổ danh là tổ chức buôn bán hàng đầu trong Tu Hành giới, uy tín thật không tệ, ấy vậy mà không xuất hiện tình tiết bị người ta theo dõi." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, cũng không biết nên vui mừng hay thất vọng.

Ngay sau đó, hắn thu lại khí tức, bắt đầu đi dạo lung tung ở khắp các cửa hàng và quầy hàng trên đường.

Phải biết rằng, trên đan phương Trúc Cơ Đan, ngoại trừ một số chủng linh thực tam phẩm, còn cần rất nhiều loại linh thực nhị phẩm khác tới phụ trợ luyện chế đan dược. Nhân tiện lần này, Lục Huyền dự định sẽ mua linh chủng tương ứng hoặc là linh thực thành thục mang về.

Hầu hết những loại linh thực nhị phẩm đều không có nhiều giá trị đối với hắn, đương nhiên là ngoại trừ Thủy Huỳnh Thảo.

Do nhu cầu về Liệt Diễm Quả và Băng La Quả cao, hắn lại nắm giữ phương pháp ngưng luyện linh chủng của chúng, nên tạm thời hắn vẫn dự định sẽ gieo trồng chúng với số lượng lớn.

Hắn mua thêm một ít linh chủng, chỉ để xem liệu có thể nhận được thứ gì đó tương ứng với Trúc Cơ Đan từ trong quầng sáng của mấy thứ này hay không, rồi tổng kết xem, mấy thứ đó có đáng để gieo trồng tiếp không.

Đảo mắt một cái đã đến ngày hôm sau.

Lục Huyền đúng hẹn đi tới Vạn Bảo Lâu, vừa mới bước chân đến cửa chính, lão giả ục ịch kia đã đứng đợi sẵn ở ngoài.

“Lục đạo hữu, đã khiến đạo hữu vất vả tới đây lần nữa rồi.”

“Không sao, chắc Lý đạo hữu đã đợi lâu rồi.”

Lục Huyền được lão dẫn dắt, đi vào một căn phòng được trang trí khá là đơn giản thanh nhã. Hắn liếc nhìn quanh căn phòng thanh nhã này với vẻ mặt bình thản.

Bốn phương tám hướng của căn phòng đều được bố trí trận pháp cấm chế, bên ngoài còn có một luồng khí tức mơ hồ, có

thể phán đoán sơ bộ chủ nhân của luồng khí tức kia đã đạt đến tu vi Trúc Cơ trung hậu kỳ.

"Chuyện liên quan đến linh chủng ngũ phẩm, ngay cả ta cũng không gánh nổi trách nhiệm nếu tổn thất. Vì vậy, để ngăn chặn bất kỳ sai sót nào, khắp mọi nơi bên trong Vạn Bảo Lâu đều được bố trí trận pháp cấm chế, ngoài ra còn có một vị khách khanh Trúc Cơ hậu kỳ chính là người đã vận chuyển và bảo vệ hạt linh chủng ngũ phẩm này, đang có mặt ở đâu đó quanh đây, mong Lục đạo hữu hiểu cho." Lão giả ục ịch sợ sau khi Lục Huyền phát hiện ra tình huống xung quanh, trong lòng sẽ sinh ra hiểu lầm nên chủ động giải thích.

Lão chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, lại không am hiểu chiến đấu, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ có thể bố trí thật nhiều mà thôi.

"Không có gì, ta hiểu." Thấy lão giả chủ động giải thích với mình, một tia không vui rất nhỏ trong lòng Lục Huyền cũng lập tức tiêu tan.

Đi một chuyến tới bí cảnh Vô Ngần Hải, hắn đã hiểu rõ hơn về thực lực của bản thân, thêm nữa vị trí này cũng ở khá gần tông môn nên hắn chẳng để ý quá nhiều.

"Nếu đạo hữu không có ý kiến, vậy chúng ta đồng thời trao đổi bảo vật trong tay đi."

Một bình ngọc trong suốt lập tức xuất hiện trên tay lão giả ục ịch, trong bình ngọc có một đóa hỏa diễm màu xanh nhạt đang lặng lẽ bốc cháy, cường độ ngọn lửa không ngừng thay đổi, mùi thơm thoang thoảng của đan dược lập tức truyền vào trong mũi Lục Huyền.

Ngoài ra, lão còn lấy thêm một chiếc hộp ngọc tinh xảo, bên ngoài có dán mấy tấm phù lục. Dựa trên một chút kiến thức thô thiển về phù lục của Lục Huyền, thì những đường hoa

văn được khắc trên mấy tấm phù lục kia có tác dụng ngăn cản sinh cơ trôi đi.

Mở hộp ngọc ra, bên trong chứa một hạt linh chủng kỳ dị. Linh chủng này có hình bầu dục, giống như hạt bồ đề, bề mặt có màu sẫm, trông cực kỳ cứng rắn. Khi nhìn kỹ hơn, dường như còn có tiếng tụng niệm A Di Đà Phật quanh quẩn bên tai, một bóng dáng hư ảo hiện ra từ bên trong hạt bồ đề, trông như Kim Cang Lực Sĩ đang trừng mắt, khiến tất cả tà ma trên thế gian đều khiếp sợ.

"Đây chính là hạt linh chủng ngũ phẩm được mang đến từ tổng lâu, ta cũng mới biết được thông tin về nó từ trong miệng vị khách khanh trưởng lão đã mang linh chủng tới. Linh chủng này có tên là Kim Cang Bồ Đề. Nhưng ta chỉ biết những tin tức vô cùng đơn giản về nó, chứ không biết phương pháp bồi dưỡng. Dường như thứ này có liên quan mật thiết đến Phật Môn. Cách thức bồi dưỡng cụ thể còn cần đạo hữu tự mình đi nghiên cứu."

"Được, ta đã hết hi vọng đột phá, vừa vặn có rất nhiều thời gian để nghiên cứu những thứ này." Lục Huyền vừa cười vừa nói, đã tiếp nhận linh chủng Kim Cang Bồ Đề từ tay lão giả ục ịch kia rồi.

Chương 493: Phong Lôi Kiếm Phù!

Lục Huyền nắm hạt linh chủng nọ trên tay, nhẹ nhàng xoay tròn nó, hư ảnh Kim Cang Nộ Mục ở bên ngoài cũng thay đổi theo, hình thành mọi loại tư thế hàng yêu trừ ma.

"Lý đạo hữu, đây là bốn viên Trúc Cơ Đan và một cây Dẫn Hồn Đăng, mời đạo hữu xem xét kỹ hơn, nếu không có vấn đề gì, ta đây cáo từ." Hắn cất linh chủng Kim Cang Bồ Đề và Thiên Thanh Đan Hỏa đi, rồi giao Trúc Cơ Đan và Dẫn Hồn Đăng cho lão giả ục ịch nọ.

…

Nội tông.

Lục Huyền vượt qua đủ loại trận pháp cấm chế và trở về động phủ của mình.

Sau khi lấy được Thiên Thanh Đan Hỏa tứ phẩm và linh chủng ngũ phẩm Kim Cang Bồ Đề ở Kiếm Môn trấn, hắn cũng không dừng lại ở đó lâu mà ngựa không dừng vó, nhanh chóng quay về Thiên Kiếm Tông.

Hắn mở Lưu Quang Phù Trận ra, đi thẳng vào trong linh điền, linh lực trong cơ thể lập tức dâng trào, kết cấu linh nhưỡng bên dưới phát sinh thay đổi rất nhỏ.

Lục Huyền lấy hạt linh chủng Kim Cang Bồ Đề từ trong hộp ngọc ra, đặt nó xuống vết nứt vừa vặn mới xuất hiện nọ. Ngay sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng hình bầu dục sẫm màu kia. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực ngũ phẩm Kim Cang Bồ Đề, được ngưng kết ở trong phúc địa của Phật Môn, có thể dùng hương hỏa nguyện lực, Phật âm tới tẩm bổ nuôi dưỡng, gia tăng tốc độ phát triển cho nó.】

【Linh quả thành thục ẩn chứa Phật lực cường đại, sau khi ăn vào có tác dụng cực lớn trên phương diện cường hóa nhục thân, tăng cường khí huyết, giơ tay nhấc chân cũng có thể xua đuổi chư tà, đồng thời cũng gia tăng tốc độ tu luyện công pháp thần thông tương ứng.】

"Linh thực ngũ phẩm!" Ý niệm trong đầu tan biến, trên khuôn mặt Lục Huyền lập tức lóe lên một mảnh vui sướng.

"Đáng tiếc, cách thức bồi dưỡng hơi đặc biệt, còn cần một số bảo vật của Phật Môn. Cũng không biết Độ Hồn Thiền Hương kia có mang đến tác dụng gì không?" Lục Huyền cảm thán một câu.

Phải biết rằng, tu sĩ Phật Môn đã thu thập hàng nghìn hàng vạn luồng hương hoả mới có thể luyện chế thành Độ Hồn Thiền Hương, thứ này có tác dụng an tâm định thần, hóa độ âm hồn oán niệm.

Nghĩ như vậy, hắn lập tức cầm cây hương màu vàng đen vốn đang được cất giữ bên trong Thao Trùng Nang ra. Khói hương lượn lờ, phía trên tụ lại thành một cái đài sen, dường như trên đài sen còn có một bức tượng Phật cầm hoa mỉm cười.

Hắn dùng linh thức khống chế một luồng khói, rót vào bên trong hạt linh chủng Kim Cang Bồ Đề.

Sau khi hấp thu luồng khói này, có cảm giác hư ảnh Kim Cang Nộ Mục bên ngoài hạt linh chủng đã trở nên sống động hơn rất nhiều, lại càng thêm uy nghiêm.

“Có chút tác dụng, nhưng hình như tác dụng không lớn lắm.” Lục Huyền cẩn thận cảm nhận trạng thái của hạt linh chủng, trong lòng nghĩ thầm.

Có lẽ do luồng khói này vốn không phải hương hỏa thuần khiết, mặc dù có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng Kim Cang Bồ Đề, nhưng chỉ nên sử dụng ở giai đoạn đầu sinh trưởng.

“Về phần Phật âm, cũng không biết có cơ hội để Huyễn Âm Trúc lắng nghe và ghi nhớ lại một đoạn Phật âm hay không? Nếu được, về sau ta sẽ thả nó ra cho Kim Cang Bồ Đề lắng nghe. Tuy chỉ là bắt chước, nhưng có lẽ sẽ tạo ra một chút tác dụng nhất định.” Căn cứ vào nguyên tắc tiết kiệm, trong đầu Lục Huyền lập tức nảy ra một ý tưởng hoang đường, đó là vận dụng Huyễn Âm Trúc tứ phẩm đang được bồi dưỡng bên trong linh điền.

Trở lại trong viện, hắn lấy một ít linh quả, thịt yêu thú mình mới mua cho mấy con linh thú vừa ngửi được mùi vị đã nhanh chóng xuất hiện, sau đó tiến vào trong phòng, cầm Thiên Thanh Đan Hỏa ra.

Các loại linh dược dùng làm nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan vẫn còn trong giai đoạn thu thập và chuẩn bị, nên tạm thời hắn cũng không nóng vội.

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn yên tâm ở trong động phủ, đào tạo linh thực và nuôi dưỡng linh thú.

Trong linh điền, được Lục Huyền chăm sóc cẩn thận, lần lượt có linh thực bước vào giai đoạn thành thục.

“Có một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo thành thục rồi.” Lục Huyền khẽ cảm thán một câu sau khi phát hiện ra thanh tiến độ phía dưới gốc Phong Lôi Kiếm Thảo trước mắt đã hoàn toàn lấp đầy.

Cây Kiếm Thảo này có màu xanh đen, trên bề mặt dày đặc hoa văn lôi điện, bao quanh nó là vô số những luồng kiếm khí nhỏ bé màu đen, giống như một cơn gió lốc lớn khủng khiếp phát ra từng tiếng kiếm ngân.

【Linh thực Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, được bồi dưỡng bằng Phong Lôi kiếm khí, ẩn chứa Phong Lôi chi lực cường đại.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, ánh mắt Lục Huyền lại tập trung vào quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện. Hắn vươn tay chạm nhẹ vào vào nó, quầng sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng có dạng kiếm khí nhỏ xíu, đồng thời tuôn về phía hắn, chỉ trong nháy mắt đã dung nhập vào cơ thể hắn rồi.

【Thu hoạch một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, nhận được phù lục Phong Lôi Kiếm Phù tứ phẩm.】

Một tấm phù lục có hình dạng như mũi kiếm, được chế tạo từ một dạng tài liệu phi kim phi ngọc nhanh chóng xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên bề mặt tấm phù lục ấy có cuồng phong quét qua, sấm chớp rền vang, tạo nên cảnh tượng y như ngày tận thế.

【Phù lục Phong Lôi Kiếm Phù tứ phẩm, ẩn chứa Phong Lôi chi lực mạnh mẽ, có thể trực tiếp kích phát ra Phong Lôi kiếm khí vô cùng vô tận. Sau khi được kích phát, có thể gây ra thương tích nghiêm trọng, thậm chí là chém giết hầu hết nhóm tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hậu kỳ.】

"Lại thêm một tấm kiếm phù tứ phẩm, không ngờ bên trong quầng sáng của Phong Lôi Kiếm Thảo còn có thể mở ra bảo vật như kiếm phù." Lục Huyền ngắm tấm kiếm phù trên tay mình, vẻ mặt có phần bất ngờ.

Trước đó, hắn từng nhận được Tiểu Hải Kiếm Phù, Đại Nhật Kiếm phù, Tinh Vẫn Kiếm phù tứ phẩm, nhưng chúng

đều được mở ra từ quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Còn quầng sáng Kiếm Thảo thường mở ra được kiếm ý, phi kiếm, kiếm hoàn, đây là lần đầu tiên mở ra kiếm phù.

Nhưng trong lòng hắn lại cực kỳ hài lòng với phần thưởng này.

Kiếm phù tứ phẩm có lực sát thương rất mạnh, thậm chí điểm mạnh này của nó còn được chứng minh trong bí cảnh tại Vô Ngần Hải. Hiện giờ, trên người hắn chỉ còn một tấm Tiểu Hải Kiếm phù và một tấm Đại Nhật Kiếm phù, có thể lấy được một tấm Phong Lôi Kiếm phù, đây là chuyện khá tốt.

Hắn cất kiếm phù đi, tiếp tục dò xét linh điền.

Nhớ hồi đó, hắn nhận được hai mươi hạt linh chủng Kiếm Thảo phổ thông, một hạt linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm và một hạt linh chủng Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm từ Kiếm đường.

Mười hạt Kiếm Thảo phổ thông đã được hắn dùng 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 tẩm bổ bồi dưỡng. Mười hạt còn lại được để vào trong vỏ kiếm, sau đó nuôi dưỡng bằng Tốn Lôi kiếm quang, chầm chậm ổn định biến dị thành linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo.

Bởi vì mỗi lần chỉ có thể cải tạo được một hạt linh chủng Kiếm Thảo, cho nên tốc độ sinh trưởng của mỗi một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo đều không giống nhau.

Lục Huyền dự định sau khi có thêm chừng một - hai gốc thành thục nữa, hắn sẽ đi Kiếm đường báo cáo kết quả nhiệm vụ lần này.

Chương 494: 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》

Hơn một tháng sau, Lục Huyền đứng phía trước một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo, bàn tay hóa thành ngọc lưu ly trong suốt, trực tiếp nắm lấy phần phía dưới Kiếm Thảo và cẩn thận rút nó lên.

"Kiếm Khí trời sinh."

Dù Lục Huyền đã thu hoạch một vài chủng Kiếm Thảo rồi, nhưng lần nào, hắn cũng lộ vẻ cảm khái về loại đặc tính tự nhiên, Kiếm Khí trời sinh của Kiếm Thảo.

Gốc Phong Lôi Kiếm Thảo trong tay hắn có phẩm chất tốt, có lẽ vì linh chủng xuất sắc hơn, hoặc do Lục Huyền bồi dưỡng cẩn thận hơn.

【Linh thực Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm…】

Ý niệm chợt lóe lên trong đầu, Lục Huyền lập tức nhặt quầng sáng màu trắng đến từ Phong Lôi Kiếm Thảo vừa xuất hiện trên linh nhưỡng.

【Thu hoạch một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, nhận được kiếm quyết tứ phẩm 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》.】

Một ý niệm chậm rãi hiện lên trong đầu, rồi gần như ngay sau đó, vô số thông tin có liên quan đến loại kiếm quyết này đã bị rót vào trong thức hải của hắn.

Sau khi nuốt chửng, hấp thu và tiêu hóa nó, dường như Lục Huyền vừa có chút đốn ngộ. Chỉ thấy Phong Lôi kiếm khí

không ngừng tung hoành trong thức hải, các loại kiếm chiêu tuyệt diệu vô song giống như linh dương móc sừng, tiện tay là lấy được, từng chiêu từng thức đều mang theo âm hưởng mãnh liệt như sấm vang gió cuốn.

"《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》…" Lục Huyền khẽ lẩm bẩm một câu, dường như Phong Lôi Kiếm trong tay hắn vừa phát ra tiếng kiếm ngân vang dội, có vẻ như chính nó cũng cảm ứng được bộ kiếm quyết này vô cùng phù hợp với mình.

"Phong Lôi Kiếm là phi kiếm tứ phẩm, bên trong ẩn chứa rất nhiều Phong Lôi linh lực, nhưng khi sử dụng lại thiếu đi một chút biến hóa. Hiện giờ đã có bộ 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 này, nó hoàn toàn có thể bù đắp cho chút thiếu hụt này, sẽ giúp ta vận dụng Phong Lôi Kiếm được trơn tru hơn. Hai thứ này kết hợp lại với nhau, uy lực đánh ra càng tăng thêm sức mạnh, thậm chí còn đạt được kết quả một cộng một lớn hơn hai." Lục Huyền tinh tế cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

Sau khi hấp thu thông tin từ 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》, hắn đã có một chút lý giải khá nông cạn về bộ kiếm quyết tứ phẩm này rồi, xem như đạt tới giai đoạn nhập môn.

So với thời điểm tu luyện 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》, dù cả hai cùng là tứ phẩm nhưng tốc độ lĩnh ngộ《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》lại nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Chờ hấp thụ thêm vài gói kinh nghiệm kiếm quyết nữa, hẳn là sẽ đạt đến cảnh giới thông thạo thậm chí là tinh thông rồi. Thiên tài kiếm đạo, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi." Từ lâu, Lục Huyền đã coi quầng sáng linh thực chính là thiên phú của mình, hắn trực tiếp nghĩ thầm mà chẳng thấy xấu hổ gì cả.

Trong số những loại Kiếm Thảo được gieo trồng, hiện đã có hai gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm biến dị, mười gốc Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, cộng thêm một gốc Tinh

Quang Kiếm Thảo tam phẩm thành thục, coi như hắn có thể đi Kiếm đường báo cáo kết quả được rồi.

Còn lại tám cây Phong Lôi Kiếm Thảo, hắn dự định sẽ dùng phương pháp ngưng luyện linh chủng của Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, thử suy ra phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm xem sao.

Hiện giờ, Phong Lôi Kiếm Thảo đều bắt nguồn từ quá trình tẩm bổ của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, chưa thể đạt được số lượng lớn linh chủng Kiếm Thảo, đồng thời cũng không tiện giải thích lai lịch của nó với cao tầng Kiếm đường. Nhưng chỉ cần tổng kết ra phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo là có thể giải quyết được vấn đề hiện đang rắc rối này rồi.

Còn nữa, về cơ bản thì trước mắt Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đang được sử dụng để tôi luyện Phong Lôi Kiếm tứ phẩm và tiểu kiếm xanh ngọc thần bí kia, nếu chỉ dùng nó để cải biến linh chủng Kiếm Thảo với thể tích nho nhỏ như vậy, lại hơi có phần lãng phí của trời.

Hắn cầm Kiếm Thảo, gọi một con Linh hạc và đi tới Kiếm đường.

Sau khi trở thành đệ tử Kiếm đường, hắn đã biết bí quyết xuyên qua tòa kiếm trận bên ngoài rồi, không cần phải chờ người ra hỗ trợ như trước nữa.

Lục Huyền bình yên xuyên qua từng luồng kiếm khí nhỏ bé giống như mấy con cá tung tăng bơi lội khắp bầu trời, bước vào trong Kiếm đường. Ở thời điểm hắn đang định đi tìm người quen Thẩm Diệp, đột nhiên một nữ tu trong trẻo nhưng lạnh lùng lại đi ngang qua hắn.

Lục Huyền nhìn lướt qua đối phương, thứ đập vào mắt hắn chính là một thanh Kiếm Thảo có hình thù kỳ dị. Từ dưới lên

trên, thanh Kiếm Thảo nọ được phân hóa thành hàng trăm luồng kiếm khí hình quạt, tầng tầng lớp lớp kiếm khí xếp cạnh nhau, trông chân thực như một con khổng tước xòe đuôi. Kiếm khí vô cùng rực rỡ, nhưng bên trong vẻ chói lọi tuyệt đẹp kia lại ẩn chứa sát khí vô cùng vô tận.

"Kiếm Khổng Tước?" Vẻ mặt Lục Huyền thoáng sửng sốt một chút, trong đầu chợt tái hiện lại hình ảnh mình từng trải qua trong một khu bí cảnh nằm gần Lâm Dương phường thị.

Ngẩng đầu nhìn lên, một tia phức tạp chợt xuất hiện đôi mắt hắn. Thấy nữ tu trong trẻo lạnh lùng kia ngày càng đi xa, hắn không chút do dự, vội vàng đuổi theo: "Sư tỷ, xin dừng bước."

Nữ tu nọ nghe thấy giọng nói của Lục Huyền, lập tức quay đầu lại nhìn hắn với vẻ mặt tràn đầy khó hiểu. Vẻ ngoài của nữ tu ấy vô cùng xinh đẹp, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như một đóa hoa lan lặng lẽ nở rộ bên trong cốc vắng.

Nàng chính là nữ tu Thiên Kiếm Tông từng tặng cho Lục Huyền một tấm Thanh Vân Lệnh ở bên trong bí cảnh tại Lâm Dương phường thị.

"Vị sư đệ này có chuyện gì không?" Giọng điệu của nữ tu ấy tuy lạnh lùng nhưng lại trong veo tựa như suối nước chảy róc rách trên núi băng.

"Sư tỷ không có ấn tượng gì về ta ư?" Lục Huyền mỉm cười hỏi.

Nữ tu nọ thoáng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nhưng cuối cùng đành phải lắc đầu nói: "Xin lỗi, nhìn mặt sư đệ không quen lắm."

Lục Huyền cũng không để bụng về chuyện này. Phải biết rằng, hai người chỉ thoáng chạm mặt nhau một lần duy nhất vào mười mấy năm về trước, mà lúc đó, hắn chỉ là một tán tu

Luyện Khí, vội vàng gặp gỡ có một lần như vậy, nữ tu này không nhớ ra hắn cũng là chuyện rất bình thường.

"Mười mấy năm trước, trong một bí cảnh gần phường thị tán tu, ta từng có duyên gặp gỡ sư tỷ một lần. Khi đó, sư tỷ thấy ta có chút thiên phú về linh thực, nên đã đưa cho ta một tấm Thanh Vân Lệnh, đề cử ta bái nhập vào Thiên Kiếm Tông." Lục Huyền chậm rãi nói.

"Ngươi… Sư đệ chính là vị tán tu từng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo hồi đó sao?" Nữ tu trong trẻo lạnh lùng nọ hơi hé miệng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đúng vậy, ta còn nhớ lúc đó, trong tay sư tỷ có cầm theo một thanh Kiếm Khổng Tước, hẳn là thanh kiếm này?" Lục Huyền cười tủm tỉm đáp.

"Không ngờ ngươi lại thực sự bái nhập vào Thiên Kiếm Tông, còn trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi tấn chức thành đệ tử nội môn rồi!" Nhìn trang phục đệ tử nội môn trên người Lục Huyền, trong lòng nữ tu lạnh lùng kia cũng tràn đầy cảm xúc.

"Ta còn phải đa tạ sư tỷ vì đã để lại cho ta một tấm Thanh Vân Lệnh, trợ giúp ta dễ dàng gia nhập vào tông môn." Lục Huyền lộ vẻ mặt chân thành cảm kích nói.

Chương 495: Nữ Tu Năm Xưa…

Chính vì có tấm Thanh Vân Lệnh do nữ tu lạnh lùng này tặng, hắn mới có suy nghĩ kiên định phải bái nhập vào Thiên Kiếm Tông, từ đó tiết kiệm được rất nhiều bước không cần thiết trong giai đoạn đăng ký thí luyện.

"Không cần đến tấm Thanh Vân Lệnh kia, chỉ dựa vào thiên phú của ngươi, cũng có thể thuận lợi tiến vào tông môn rồi." Nữ tu kia cảm khái nói, trong đầu chậm rãi nhớ lại câu chuyện lúc trước.

Khi đó, nàng và một vị kiếm tu sư huynh có dịp đi ngang qua Lâm Dương phường thị, nghe nói bên trong này xuất hiện tà ma cấp Quỷ tương đương với tu sĩ Trúc Cơ, hai người tài cao gan lớn, lập tức nảy sinh ý tưởng đi tới thăm dò một phen. Cuối cùng không tìm được tà ma, lại phát hiện ra một thiếu niên tán tu đang cầm một gốc Kiếm Thảo.

Nàng vốn có xuất thân bất phàm, chỉ liếc mắt cũng có thể thông qua hình dạng của Kiếm Thảo và kiếm khí ẩn chứa trong đó, để biết cây Kiếm Thảo kia vốn được gieo trồng ở bên ngoài tông môn.

Một tán tu có thể bồi dưỡng ra Kiếm Thảo với điều kiện sinh trưởng phức tạp như vậy? Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, nàng đã suy luận ra được Lục Huyền có thiên phú đặc biệt trên phương diện bồi dưỡng linh thực rồi, ừm… ít nhất là trong chuyện bồi dưỡng Kiếm Thảo.

Lại nói, bản thân chính là nữ nhi của Kết Đan trưởng lão tại Thiên Kiếm Tông, khi nàng còn đang ở giai đoạn Luyện Khí đã có quyền trao Thanh Vân Lệnh rồi, bởi vậy mới tiện tay tặng nó cho Lục Huyền vừa gặp được bên trong bí cảnh.

Không ngờ, hành động tình cờ vào thời điểm đó đã khiến mười mấy năm sau, nàng thật sự gặp lại thiếu niên tán tu này ở Kiếm đường của Thiên Kiếm Tông.

"Từ lúc gia nhập tông môn, nhất là sau khi tấn chức thành đệ tử nội môn, ta vẫn một mực chú ý tới tin tức về sư tỷ, đáng tiếc là rất lâu cũng không có tiến triển gì." Lục Huyền nhẹ nhàng nói, hắn không biết họ tên của nữ tu này. Sau khi thăng chức Trúc Cơ, để tránh người khác sinh lòng tò mò, hắn chỉ có thể âm thầm tìm kiếm.

"Sau khi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, vì muốn mài giũa bản thân nên ta đã cùng với mấy vị sư huynh sư tỷ ra ngoài rèn luyện du lịch."

"Thì ra là thế." Lục Huyền gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, hắn đã biết được nữ tu này tên Tô Mạn Mạn, hiện đang có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

"Lục sư đệ, ngươi vừa nói mình đã là đệ tử chính thức của Kiếm đường, có thể một mình bồi dưỡng ra Kiếm Thảo tam phẩm? Đúng là trong tay ta có một thanh Kiếm Khổng Tước tứ phẩm, sử dụng nó nhiều năm rồi, khá là quen tay, cũng có tình cảm với nó nữa. Đáng tiếc là cách đây không lâu, ta gặp phải một tên tà tu Trúc Cơ hậu kỳ ở bên ngoài, trải qua quá trình chiến đấu kịch liệt, thân kiếm đã xuất hiện thương tổn, bị khí tức tà ma ô nhiễm. Lần này ta tới đây, chủ yếu là tìm kiếm một vị sư huynh trong Kiếm đường, có thể giúp ta khôi phục sửa chữa Kiếm Khổng Tước trở lại như bình thường, không biết Lục sư đệ có thể làm được hay không? Nếu được, ta sẽ

giao chuyện này cho sư đệ.” Trong mắt nữ tu lạnh lùng kia khẽ lóe lên một tia nghịch ngợm.

“Ta có thể thử xem.” Lục Huyền vô cùng tự tin trả lời.

Trải qua bao nhiêu năm miệt mài gieo trồng nhiều loại Kiếm Thảo, hắn cho rằng kinh nghiệm của mình đã đạt đến trình độ cực kỳ phong phú rồi. Hơn nữa, dù là vũ khí nhưng xét về bản chất, Kiếm Khổng Tước vẫn là một loại linh thực, hắn có thể thông qua hiểu rõ trạng thái chi tiết của nó, để nhanh chóng tìm được phương pháp giải quyết vấn đề này.

Ngoài ra, trên tay hắn còn một món bảo vật thần bí như Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, có thể nhét cây Kiếm Khổng Tước này vào trong vỏ kiếm, tẩm bổ sữa chữa những bộ phận hư hỏng và khôi phục nó trở lại như bình thường.

Đương nhiên, Kiếm Khổng Tước trong tay Tô Mạn Mạn đã thành thục rất lâu rồi, nếu muốn lấy được tin tức về khí tức tà ma, hắn vẫn phải làm một số thao tác khác.

Chủ yếu hơn, hắn muốn nhân cơ hội này để báo đáp ân tình tặng lệnh bài của nữ tu hồi đó.

“Được, như vậy thanh Kiếm Khổng Tước này giao cho Lục sư đệ xử lý.” Tô Mạn Mạn nghe thấy giọng nói chắc chắn của Lục Huyền, cũng không nghi ngờ gì, đã dứt khoát đưa thanh Kiếm Khổng Tước tứ phẩm ấy cho hắn rồi.

Lại nói, trước khi đến Kiếm đường, nàng cũng từng hỏi thăm một số đệ tử Kiếm đường mà nàng quen thuộc, bọn họ đều nói rằng, thanh Kiếm Khổng Tước trong tay nàng đã bị tổn thương nghiêm trọng, e rằng rất khó để hoàn toàn khôi phục lại như bình thường, nhiều nhất chỉ có thể khôi phục được chừng tám mươi đến chín mươi phần trăm, nhưng nếu không cẩn thận còn có nguy cơ gây hư hại thêm.

Vì thế, khi nhìn thấy Lục Huyền tự tin như vậy, nàng cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Thêm nữa, người này có thể một mình bồi dưỡng ra một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm ở thời điểm còn là tán tu Luyện Khí, chỉ riêng chuyện này đã là bằng chứng tốt nhất rồi.

Nàng cũng vô cùng tự tin vào ánh mắt của chính mình.

"Đây là Truyền Tấn phù của ta, nếu sư đệ có thể khôi phục Kiếm Khổng Tước về trạng thái bình thường, có thể thông qua tấm phù lục này tìm ta. Nếu khôi phục thành công, ta sẽ đền đáp sư đệ thật chu đáo, sẽ không để sư đệ làm việc vô ích. Ngộ nhỡ thất bại, ta cũng không trách sư đệ, cho nên sư đệ cứ yên tâm." Hai người trao đổi Truyền Tấn phù với nhau, nữ tu trong trẻo lạnh lùng nói với Lục Huyền.

"Ta nhất định sẽ dốc hết sức khôi phục Kiếm Khổng Tước cho sư tỷ." Lục Huyền nặng nề gật đầu.

Sau khi nữ tu trong trẻo lạnh lùng nọ rời đi, Lục Huyền ngắm thanh Kiếm Khổng Tước vừa được nàng đưa cho.

Gốc Kiếm Thảo này vô cùng độc đáo, nó có thể co lại và giãn ra như con chim công đang xòe đuôi. Khi giãn ra, dường như nó đã bị phân hóa thành rất nhiều luồng kiếm khí thực chất, khi co lại, nó trực tiếp trở thành một thanh phi kiếm màu xanh lục, chỉ khác là thân kiếm dày hơn so với Kiếm Thảo phổ thông một chút mà thôi.

Vấn đề là trạng thái hiện giờ của thanh Kiếm Khổng Tước này không được tốt cho lắm, có một luồng khí màu đen nhàn nhạt không ngừng lượn lờ xung quanh thân kiếm, dù sử dụng phù lục hay thuật pháp có tác dụng xua đuổi tinh lọc tà ma cũng không thể xua tan được luồng khí này.

Trên thân kiếm còn có những đốm đen lớn nhỏ không đồng đều, giống như bệnh vảy nến gắt gao bám chặt lấy Kiếm Thảo,

thậm chí những cái đốm đen này còn có thể trôi nổi vô định ở khắp nơi, hệt như bản thân chúng cũng có sinh mệnh của riêng mình vậy.

Lục Huyền đã đại khái hiểu được tình huống của thanh Kiếm Khổng Tước này rồi, đang định đi tìm Thẩm Diệp, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc chợt vang lên bên tai.

“Lục sư đệ thật có phúc, không ngờ lại quen biết với Tô sư muội, nhìn tình hình này, dường như mối quan hệ còn không tệ à nha.” Thẩm Diệp với khí chất ôn hòa, đeo một cái hộp kiếm màu đen sẫm trên lưng, đang ung dung bước ra từ trong góc với nụ cười trên môi.

“Tô sư muội là nữ nhi của trưởng lão Kết Đan trong tông môn chúng ta, nếu Lục sư đệ có thể kết thành đạo lữ với muội ấy, coi như con đường tương lai tuyệt đối không thể đo lường được.” Nét mặt Thẩm Diệp lộ vẻ trêu chọc nói.

Chương 496: Linh Chủng Kiếm Khổng Tước!

“Thẩm sư huynh đừng trêu đùa ta. Ta và Tô sư tỷ có chênh lệch rất lớn, bất kể là tài sản, xuất thân hay tu vi thiên phú đều vậy. Những tình tiết như kia chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết dân gian mà thôi. Hơn nữa, toàn bộ tâm tư của ta đều đặt vào chuyện bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú rồi, không có thời gian nghĩ tới những chuyện đó đâu.” Lục Huyền cười khổ nói.

Cũng bởi quầng sáng màu trắng, nên trên người hắn có rất nhiều bí mật, chỉ sợ khi đi tìm đạo lữ, lại bị đối phương bắt gặp, sẽ rất khó giải thích rõ ràng.

Vì vậy, trước mắt hắn không hề có suy nghĩ về chuyện tình yêu nam nữ.

“Được rồi, không nói đùa nữa, lần này sư đệ qua đây, là muốn lấy linh chủng Kiếm Thảo hay giao nộp Kiếm Thảo?” Thẩm Diệp thấy Lục Huyền như vậy, cũng lộ sắc mặt nghiêm túc hỏi.

“Phần lớn linh chủng Kiếm Thảo ta nhận từ từ Kiếm đường lần trước đã thành thục. Hôm nay ta tới đây để giao chúng cho nội đường.”

Sau khi gia nhập Kiếm đường, có thể nhận miễn phí số lượng linh chủng Kiếm Thảo các phẩm cấp khác nhau từ Kiếm đường, tuy nhiên khi nào bồi dưỡng gieo trồng thành công, cần phải nộp cho Kiếm đường, tránh Kiếm Thảo thất lạc ra bên ngoài.

Nếu trong quá trình bồi dưỡng, tỷ lệ hao hụt quá cao, như vậy Kiếm đường sẽ phái đồng môn đi điều tra xác minh, đồng thời điều này cũng sẽ làm ảnh hưởng đến chuyện cung cấp linh chủng về sau.

Khi giao nộp Kiếm Thảo, Kiếm đường sẽ căn cứ vào số lượng, phẩm cấp, phẩm chất để đánh giá, từ đó quyết định số lượng linh chủng Kiếm Thảo sẽ cung cấp vào lần tiếp theo. Giả sử biểu hiện cực kỳ ưu tú, còn có thể được ban thưởng các loại bảo vật quý hiếm.

Lục Huyền lấy Kiếm Thảo thành thục ra khỏi túi trữ vật. Mười cây Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, một cây Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm và hai cây Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm.

"Mười gốc Kiếm Thảo nhị phẩm, bảy cây phẩm chất phổ thông, ba cây phẩm chất tốt." Thẩm Diệp kiểm tra Kiếm Thảo mà Lục Huyền lấy ra.

"Gốc Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm này, nhìn dáng vẻ của nó, có thể thấy thành tựu của Lục sư đệ về 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》 không tệ."

"Có lẽ do mỗi ngày ta đều vất vả cần cù luyện tập." Lục Huyền mỉm cười đáp.

Sự thật đúng là như vậy, để bồi dưỡng gốc Tinh Quang Kiếm Thảo này tốt hơn, ngày qua ngày hắn đã thi triển không biết bao nhiêu lần Tinh Quang kiếm khí, dùng chăm chỉ bù đắp điểm yếu của mình, mới có được hiệu quả như ngày hôm nay.

"Hai gốc Phong Lôi Kiếm Thảo biến dị, xem ra đúng là sư đệ đã nắm giữ một phương pháp có thể ổn định cải tiến Kiếm Thảo phổ thông rồi." Thẩm Diệp ngắm hai gốc Kiếm Thảo xanh đen ẩn chứa Phong Lôi chi lực, không khỏi cảm khái nói.

“Ta còn nhớ hìdnh như lúc ấy Lục sư đệ đã lấy đi hai mươi hạt linh chủng Kiếm Thảo phổ thông từ trong Kiếm đường, hiện giờ, đã cải tạo từ mười hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm thành hai cây Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm biến dị, cũng coi như cực kỳ tốt rồi.” Gã cho rằng những hạt linh chủng còn lại đã mất mát trong quá trình cải tạo.

Tuy nhiên gã cũng biết đạt được Kiếm Thảo biến dị không dễ dàng gì, cho nên vẫn hết mình khen ngợi Lục Huyền như cũ.

“Ách, Thẩm sư huynh, trước mắt những cây Kiếm Thảo còn lại vẫn sống sót, chỉ là… ta đang mò mẫm xem có thể tìm ra được phương pháp ngưng luyện linh chủng hay không thôi.” Lục Huyền ăn ngay nói thật.

Hắn luôn ẩn giấu tu vi bảo vật trên người thật sâu, nhưng cũng không ngại bộc lộ thiên phú của mình trên phương diện linh thực.

Loại thiên phú này không hề gây nguy hiểm cho những người khác, ngược lại còn mang đến lợi ích to lớn cho tông môn, chỉ cần người khác không biết về quầng sáng màu trắng và chuyện hắn có thể nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực, thì phô trương một chút cũng không mang lại quá nhiều vấn đề gì.

Hắn thể hiện thiên phú linh thực càng tốt, mới có thể càng dễ dàng thu được các chủng linh thực phẩm cấp cao từ tông môn, sau đó mở ra các quầng sáng phần thưởng phong phú hơn, hình thành một vòng tuần hoàn tuyệt vời.

“Hả? Sư đệ nói cái gì cơ?” Từ trước đến giờ, Thẩm Diệp vẫn luôn giữ dáng vẻ điềm tĩnh, nhưng vào thời điểm hiện tại, cũng không nhịn được lập tức mở to mắt nhìn qua.

“Ý sư đệ là, những hạt linh chủng Kiếm Thảo khác chẳng những vẫn còn sống sót, thậm chí còn biến dị thành công, và hiện tại sư đệ đang nghiên cứu phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo?” Trong giọng điệu của gã có thêm mấy phần kinh hãi đến khó mà tin nổi vào tai mình.

“Vẫn đang trong giai đoạn tìm tòi, chỉ mới có được một chút manh mối mà thôi.” Lục Huyền thận trọng đáp.

“Sư đệ đã nói có chút manh mối thì đoán chừng là ổn thỏa rồi.” Thẩm Diệp nhìn Lục Huyền, sâu sắc nói.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Lục Huyền, Thẩm Diệp cũng đại khái hiểu được tính cách cẩn thận của hắn, đồng thời cũng hiểu rằng trừ khi hắn có niềm tin cực lớn, nếu không sẽ không tiết lộ tin tức cho mình.

Lục Huyền xoa xoa cằm, cười hì hì.

“Nếu Lục sư đệ thật sự nghiên cứu ra được phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, thì chỉ cần Kiếm đường bảo đảm chắc chắn loại phương pháp kia có hiệu quả và có thể sản xuất hàng loạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, như vậy sư đệ sẽ đạt được công lao cực lớn. Nội đường nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho sư đệ.” Thẩm Diệp thoáng điều chỉnh hô hấp, sau khi bình tĩnh lại, lập tức mở miệng nói với Lục Huyền.

“Chờ khi nào ta hoàn toàn nắm chắc, ta sẽ quay lại gặp Thẩm sư huynh.” Lục Huyền hứa hẹn với Thẩm Diệp.

Thời điểm hắn còn ở trong giai đoạn Luyện Khí, Thẩm Diệp mắt sáng như đuốc đã tặng cho hắn hai hạt linh chủng Kiếm Thảo mang về thử bồi dưỡng, rồi khi hiểu được thiên phú của Lục Huyền trên phương diện này, Thẩm Diệp đã trực tiếp dẫn hắn tiến vào Kiếm đường, cũng chủ động giao linh chủng Kiếm Thiên Kiêu trân quý cho Lục Huyền bồi dưỡng.

Đương nhiên Lục Huyền sẽ có qua có lại mới toại lòng nhau, sẽ tử tế đáp lại ân tình của gã.

“Vậy đa tạ sư đệ.” Thẩm Diệp chắp tay, trịnh trọng nói.

Phải biết rằng hiện nay, trong Kiếm đường chỉ có khoảng hai mươi phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm, nếu có thể thu được một chủng Kiếm Thảo tam phẩm mới, thì địa vị của Lục Huyền ở trong Kiếm đường sẽ tăng lên cấp tốc, đồng thời người giới thiệu là gã cũng dính được chút ánh sáng vinh quang.

“Đúng rồi Thẩm sư huynh, vừa rồi khi nói chuyện với Tô sư tỷ, ta đã biết được thanh Kiếm Khổng Tước này vốn là một loại Kiếm Thảo tứ phẩm, chẳng hay hiện tại bên trong nội đường có linh chủng tương ứng hay không?” Lục Huyền hỏi Thẩm Diệp.

“Có có!” Thẩm Diệp vội vàng đáp.

“Trong tàng bảo khố có cất một hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước, vốn định giữ lại nó phòng khi bất ngờ. Nhưng nếu sư đệ cần, ta sẽ lập tức đi xin trưởng lão Kết Đan trong nội đường. Chờ một khoảng thời gian ngắn nữa có Kiếm Khổng Tước mới thành thục, lại đi ngưng chủng bổ sung vào trong tàng bảo khố sau.”

Linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cực kỳ thưa thớt, chỉ có số ít đệ tử Kiếm đường mới nhận được có tư cách gieo trồng, còn cần phải xin trước rất lâu. Nhưng để thỏa mãn nhu cầu của Lục Huyền, Thẩm Diệp cũng bất chấp mấy quy định cứng nhắc này, thậm chí còn dứt khoát đánh chủ ý tới hạt linh chủng đang cất trong kho.

Chương 497: Thử Trồng Lại Xem Sao!

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Thẩm Diệp đã hăng hái trở lại căn phòng Lục Huyền đang ngồi chờ.

“Lục sư đệ, may mắn không làm nhục mệnh, sau khi đường chủ Kiếm đường nghe tin sư đệ sắp cải tiến thành công một chủng Kiếm Thảo tam phẩm mới, đã không chút do dự, lập tức đồng ý giao hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước này cho sư đệ bồi dưỡng.”

“Vất vả cho Thẩm sư huynh rồi.” Lục Huyền đứng dậy, cảm kích nói.

Những cây Kiếm Thảo hắn vừa giao cho Kiếm đường, đã có đệ tử Kiếm đường chuyên môn phụ trách kiểm kê xong, tổng cộng hắn được thưởng xấp xỉ là một nghìn miếng Kiếm Ấn.

Ở thời điểm Thẩm Diệp đi vào nơi này xin linh chủng Kiếm Khổng Tước, hắn cũng lấy thêm hai mươi linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông khác.

Tuy phẩm cấp Kiếm Thảo phổ thông không cao lắm, nhưng chúng lại có khả năng tương thích mạnh mẽ, phù hợp với hầu hết các loại năng lượng kiếm khí, có thể dùng làm nguyên liệu thí nghiệm cải tạo Kiếm Thảo.

Ngoài ra, hắn còn lấy thêm ba hạt linh chủng Tinh Quang Kiếm Thảo tam phẩm.

Hiện giờ, hắn không dư thừa thời gian đi tu luyện kiếm quyết tam phẩm mới, cho nên đã dứt khoát lựa chọn linh

chủng Tinh Quang Kiếm Thảo - linh chủng cần bồi dưỡng bằng loại kiếm quyết mà bản thân hắn đã có thành tựu đáng kể rồi.

"Đây là linh chủng Kiếm Khổng Tước và kiếm quyết tương ứng. Kiếm quyết tên là 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》, nội dung bên trong có liên quan đến quá trình phân hoá kiếm khí và bố trí kiếm trận, dù tương đối tinh thâm, nhưng ta tin tưởng sư đệ có thể nhanh chóng lĩnh ngộ." Thẩm Diệp vô cùng có niềm tin vào Lục Huyền.

Lục Huyền cảm thấy bất lực thay gã, sau khi bồi dưỡng ra rất nhiều Kiếm Thảo, thậm chí còn cải tiến được một chủng Kiếm Thảo tam phẩm, dường như toàn bộ Kiếm đường lấy Thẩm Diệp làm chủ, đều có một chút hiểu lầm nho nhỏ về hắn, cho rằng hắn là thiên tài kiếm đạo trăm năm khó gặp.

"Chỉ có thể luyện tập 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 này thật tốt mà thôi." Nhận được rất nhiều linh chủng Kiếm Thảo xong, Lục Huyền lập tức lên tiếng chào tạm biệt Thẩm Diệp và quay trở lại động phủ.

Vào trong phòng, hắn đặt miếng ngọc giản có chứa 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 lên trên trán, kích phát linh lực, ngay lập tức một lượng thông tin khổng lồ tràn vào trong thức hải của hắn, biến toàn bộ cái đầu của hắn thành một mảnh đại dương tri thức, như thể sắp nổ tung đến nơi.

Phương thức bồi dưỡng Kiếm Khổng Tước còn phức tạp hơn Kiếm Thiên Kiêu một chút.

Các nội dung trong đó có liên quan đến chuyện chiết cành Kiếm Thảo phổ thông, phân hoá kiếm khí và nguyên lý kiếm trận.

Chờ đến khi Lục Huyền đại khái hiểu được nội dung của nó rồi, hắn mới đi vào trong linh điền, lấy linh chủng Kiếm

Khổng Tước ra. Linh chủng này có hình dạng cực kỳ quái dị, giống như một con chim công rất nhỏ đang xòe đuôi, đôi cánh chim dang rộng, có đến hàng trăm sợi linh vũ kiếm khí nhỏ như sợi tóc.

Kiếm khí không ngừng biến hóa, rồi tổ hợp lại tạo thành nhiều loại kiếm trận huyền ảo tối nghĩa.

Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, lập tức đặt hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước ấy vào trong linh nhưỡng. Tâm thần ngưng tụ bên trên linh chủng, một thông tin hiện lên trong đầu.

【Linh thực tứ phẩm Kiếm Khổng Tước, trong giai đoạn sinh trưởng cần phân hoá kiếm khí, kích thích bồi dưỡng dưới hình thức kiếm trận. Sau khi thành thục, nó có thể phân hóa thành vô số kiếm khí xuất chúng, biến hóa vô hạn, hình thành các loại kiếm trận ngay lập tức.】

【Xòe đuôi không chỉ có nghĩa là đẹp.】

"Đúng là cách thức bồi dưỡng tương đối phức tạp, nhưng một khi bồi dưỡng ra, nó chính là một loại trợ lực rất mạnh. Kiếm Thảo chất chứa kiếm trận bên trong, chỉ dựa vào chuyện này thôi cũng có thể tưởng tượng được sự mạnh mẽ của nó rồi." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Trước mắt hắn còn chưa thể bồi dưỡng hạt linh chủng này theo phương thức bình thường được, đành phải thi triển Linh Vũ Thuật cảnh giới tông sư, để cho từng tia từng sợi linh vũ thẩm thấu vào hạt linh chủng đang lặng lẽ nằm bên dưới lớp linh nhưỡng, tạm thời duy trì sinh cơ cho nó.

…

"Tiếp theo cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, nên làm như thế nào mới có thể khôi phục lại thanh Kiếm Khổng Tước cho Tô sư tỷ."

Sau khi gieo trồng linh chủng xong, Lục Huyền nhấc thanh Kiếm Khổng Tước đã bị hư hỏng nặng của Tô Mạn Mạn ra.

"Trước tiên, cứ thử cắm nó vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm xem sao." Hắn chợt nảy ra ý tưởng muốn xem cái vỏ kiếm cổ xưa bất khả chiến bại kia có thể loại bỏ những đốm đen và hắc khí trên thân kiếm hay không.

Tâm niệm vừa động, tiểu kiếm xanh ngọc lục bảo đã chậm rãi được rút ra khỏi vỏ kiếm. Có thể thấy được vỏ kiếm và tiểu kiếm màu xanh ngọc này vô cùng phù hợp với nhau, quá trình rút tiểu kiếm ra đầy ướt át dây dưa, không ngừng có khí tức màu xanh ngọc ẩn chứa sức sống dồi dào chảy ra ngoài.

"Thử một thanh đại kiếm mới nào!"

Lục Huyền đẩy Kiếm Khổng Tước có hắc khí bao quanh, xuyên qua lớp lá chắn linh khí mỏng ở lối vào vỏ kiếm, trực tiếp chạm vào phần sâu nhất bên trong vỏ kiếm.

"Hử?" Chẳng bao lâu, hắn đã cảm ứng được có điều gì đó không ổn.

Sau khi phi kiếm phẩm cấp cao được cắm vào trong vỏ kiếm, nó chợt khôi phục được một chút linh tính, Lục Huyền cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ đại khái của nó. Dưới cảm ứng của linh thức, sau khi nhét Kiếm Khổng Tước có đốm đen vào, từ đầu đến chân Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đều để lộ ra một loại cảm giác khó chịu.

Thời gian dần trôi qua, cảm giác không thoải mái này càng ngày càng mãnh liệt, vỏ kiếm từng bị rất nhiều phi kiếm cắm vào, cũng hiếm khi để lộ ra loại rung động phản kháng rõ rệt và lớn lao như vậy.

Lục Huyền nhạy bén nhận ra cảm xúc của vỏ kiếm cổ xưa, nên vội vàng rút thanh Kiếm Khổng Tước đã bị hư hỏng ra.

“Phù phù” một tiếng, luồng linh khí màu xanh lục cùng phun ra ngoài. Linh khí rơi xuống tảng đá trên mặt đất, phát ra âm thanh xèo xèo, rất nhanh đã nhuộm tảng đá lớn kia thành màu xanh lục, xen lẫn với một chút tanh hôi nhàn nhạt.

“Sẽ không bị nhiễm bệnh chứ?” Trong mắt Lục Huyền lóe lên một tia lo lắng.

“Ôi, không sao đâu.”

Hắn nhìn cái vỏ kiếm cổ xưa liên tục phun thật mạnh linh khí màu xanh lục ra, rồi cất tiếng an ủi.

May mắn thay, sau khi phụt ra một lúc, cuối cùng vỏ kiếm cũng khôi phục lại trạng thái bình thường. Dường như chuyện bị phi kiếm cắm vào bên trong đã để lại bóng ma cho nó, nên nó cực kỳ kháng cự tiểu kiếm xanh ngọc hoặc Phong Lôi Kiếm đút vào bên trong vỏ kiếm.

“Sau này nhớ phải thực hiện tốt các loại biện pháp bảo vệ.” Lục Huyền không mặn không nhạt nói một câu, rồi tiếp tục hướng sự chú ý tới thanh Kiếm Khổng Tước đã bị tổn thương kia.

“Xem ra trước mắt, ta phải nghĩ cách giải quyết hết những cái đốm đen và khí đen này đã, mới có thể đút nó vào trong vỏ kiếm tôi luyện săn sóc sau.”

Tâm niệm vừa động, hắn đã quyết định sẽ thử trồng cây Kiếm Thảo bị tổn thương này trước, để xem liệu mình có thể lấy được thông tin tương ứng hay không.

Xét cho cùng, phương pháp thu hoạch Kiếm Thảo cũng có chút khác biệt với những loại linh thực khác, nó được rút ra cả gốc rễ từ trong linh nhưỡng, toàn bộ cây chính là một thanh phi kiếm trời sinh, bởi vậy khi trồng lại sẽ lấy được thông tin chi tiết về nó.

Nếu chẳng may không có thông tin gì, vậy lại bắt tay vào xử lý từ chính hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước mới nhận được kia.

Chương 498: Thận Âm Uế Khí!

Trong đầu hắn vừa nghĩ như vậy, một vết nứt đã lặng lẽ xuất hiện trong linh nhưỡng, vết nứt này lớn hơn một chút so với phần gốc của thanh Kiếm Khổng Tước bị hư hại kia.

Sau khi đặt thanh Kiếm Khổng Tước tổn thương vào, Lục Huyền lập tức tập trung tâm thần lên trên thân kiếm. Vẻ mặt hắn lập tức trở nên vui sướng, cẩn thận nắm bắt được thông tin chợt lóe lên trong đầu.

【Linh thực tứ phẩm Kiếm Khổng Tước, thời kỳ thành thục, được bồi dưỡng bằng cách phân hoá kiếm khí và bố trí thành kiếm trận.】

【Thân kiếm tổn thương, bị ô nhiễm nghiêm trọng do Thận Âm Uế Khí.】

【Thận Âm Uế Khí: do nhóm tu sĩ tà đạo thu thập khí tức ô uế phát ra từ Vực Ngoại Thận Âm Trùng sau đó luyện chế mà thành, có năng lực ô nhiễm cực mạnh, sau khi dính phải sẽ rất khó loại bỏ, có thể ô nhiễm linh lực linh tính của hầu hết các loại pháp khí tứ phẩm, biến pháp khí thành phế phẩm, không thể sử dụng như bình thường.】

【Phương pháp giải quyết: Bảo vật loại ngọc thạch phẩm cấp cao có thể từ từ hấp thu và tinh lọc Thận Âm Uế Khí, phẩm cấp càng cao, tốc độ hấp thu tinh lọc càng nhanh, bổ sung thêm phù lục thuật pháp loại hình tinh lọc, quá trình này sẽ được đẩy nhanh hơn.】

“Thì ra thứ này có nguồn gốc như thế.” Lục Huyền tiêu hóa xong tin tức chợt lóe lên trong đầu, sau đó âm thầm cảm thán nói.

Thận Âm Uế Khí này có thể ô nhiễm bảo vật pháp khí, cực kỳ khó loại trừ, chỉ khi nào hiểu rõ chân tướng của nó và các bảo vật thuật pháp khắc chế nó, thì chuyện giải quyết sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Về phần bảo vật loại ngọc thạch hay thuật pháp phù lục loại tinh lọc, hắn có sở hữu không ít thứ này, nên đây cũng không phải là vấn đề lớn.

Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, ngay sau đó, một miếng ngọc lục tinh xảo dài chừng ba tấc đã bay ra khỏi Thao Trùng Nang, nó óng ánh trong suốt như pha lê, tràn ngập khí tức mát mẻ, mang đến cho người ta cảm giác bình yên và tĩnh lặng.

Đây chính là bảo vật Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm được mở ra từ quầng sáng của Ngọc Lân Quả. Vân Sơn Ngọc Lục được tinh luyện từ Vân Sơn Ngọc, có công năng trừ tà tránh hung, có thể sử dụng trực tiếp làm pháp khí hộ thân hoặc khắc phù văn ở phía trên.

Sau khi Ngọc Lân Quả chín muồi, trong tay Lục Huyền vẫn còn hai miếng Vân Sơn Ngọc Lục và một miếng Vô Cấu Ngọc luôn được hắn đeo trên cổ.

Hắn có suy nghĩ muốn dùng nó đi hấp thu Thận Âm Uế Khí.

“Để Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm đi hấp thu thứ uế khí này đi…” Trong đầu Lục Huyền hiện lên một chút do dự, nhưng đã lập tức biến mất.

Tô Mạn Mạn tặng cho hắn một tấm Thanh Vân Lệnh, đã giúp hắn củng cố ý tưởng đi tìm tông môn nương tựa của hắn, cũng giúp hắn bớt được rất nhiều bước rườm rà trong quá trình

khảo hạch, vì vậy, dùng một miếng Vân Sơn Ngọc Lục báo đáp nàng cũng là chuyện nên làm.

Quan trọng hơn là, Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm cũng không phải thứ gì quá mức quý hiếm đối với hắn. Nếu cần, hắn lại đi trồng linh thực, mở quầng sáng là được rồi.

Hắn vừa nghĩ trong đầu vừa đặt miếng ngọc lục tinh xảo xuống bên cạnh cây Kiếm Khổng Tước đã bị tổn thương, lại dùng tâm thần đi dẫn dắt hắc khí đang vây quang Kiếm Khổng Tước kia ra. Dường như luồng khí đen ấy đã bị Vân Sơn Ngọc Lục hấp dẫn, ban đầu nó cũng cố gắng hết sức để nằm yên không cử động, nhưng dần dần lại phân chia ra và tới gần miếng ngọc lục xinh xắn kia.

Được linh thức của Lục Huyền khống chế, hắc khí vừa phân chia ra đang chậm rãi rót vào bên trong ngọc lục, có thể nhìn thấy rõ sự hiện diện của luồng hắc khí kia ở bên trong miếng ngọc lục óng ánh như pha lê.

Sau khi tiến vào Vân Sơn Ngọc Lục, Thận Âm Uế Khí không còn kiêu ngạo như lúc ban đầu, nó thành thật ở lại bên trong ngọc lục.

Lục Huyền thấy vậy, cũng tiếp tục thi triển một đạo Thanh Tịnh Chú về phía miếng ngọc lục, hai thứ kết hợp với nhau, chầm chậm hóa giải một tia Thận Âm Uế Khí cực nhỏ kia.

Khi uế khí dần dần mất hẳn, Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được vẻ trong suốt của miếng ngọc lục thoáng ảm đạm đi một chút.

“Trước tiên cứ tiêu trừ những thứ xung quanh thân kiếm, sau đó lại xem xét những thứ đã xâm nhập vào bên trong thân kiếm, đi từ ngoài vào trong, từ từ xử lý.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Hiển nhiên muốn hóa giải và khôi phục Kiếm Khổng Tước là một chuyện cực kỳ khó khăn, phải cần một khoảng thời gian dài mới giải quyết được, mà hắn thì không hề mất kiên nhẫn.

Lục Huyền trở lại trong phòng, đủ loại thông tin có liên quan đến 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 lập tức hiện lên trong đầu, hắn chăm chỉ lĩnh ngộ nghiền ngẫm, mong sớm ngày nhập môn, để có thể bắt tay vào bồi dưỡng Kiếm Khổng Tước tứ phẩm.

Đảo mắt một cái nửa tháng đã trôi qua.

Ngày qua ngày, Lục Huyền đều đắm mình trong cuộc sống thường ngày của hắn, chăm sóc linh thực, nuôi dưỡng linh thú, cố gắng hết sức giữ cho linh thực và linh thú trong động phủ nằm trong trạng thái phát triển tốt nhất và chờ mong những phần thưởng khác nhau xuất hiện bên trong quầng sáng.

Tuy cuộc sống làm ruộng đơn giản khô khan, nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng.

Nuôi dưỡng linh thực linh thú có thể thu được các loại cơ duyên bảo vật, không cần phải mạo hiểm mạng sống của mình đi thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên với tu sĩ, tà ma và yêu thú… Cuộc sống tốt đẹp như vậy hắn biết đi đâu tìm bây giờ?

Lúc rảnh rỗi, hắn cũng tu luyện một hồi. Mặc dù đã nhận thức được tư chất tu luyện tầm thường của bản thân, song lúc tâm huyết dâng trào, hắn vẫn tu hành 《 Đại Ngũ Hành Công 》, để lúc thu hoạch tu vi, có thể nhận được một chút an ủi về mặt tâm lý.

Để bồi dưỡng hai chủng Kiếm Thảo tứ phẩm tốt hơn, hắn đã dành rất nhiều thời gian cho 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 và 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》, thỉnh thoảng hắn cũng đi quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 một hồi, đồng

thời lại ngâm mình trong tinh huyết Giao Long, tu hành 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 tăng cường nhục thân.

Định kỳ, hắn sẽ ăn một con ngươi tà dị đến từ chính Bách Đồng Quỷ Mộc, nhằm đẩy nhanh quá trình tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》.

Khi khí tức tà dị càng ngày càng tích tụ nhiều trong cơ thể, hắn sẽ ăn một hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên để tinh lọc thân thể, đồng thời cũng nâng cao thêm một chút linh thức.

Hắn tận tình hưởng thụ bảo vật tứ phẩm giống như không cần linh thạch vậy, xét đến cảnh giới trước mắt của hắn vẫn còn ở Trúc Cơ trung kỳ, có thể nói, đây là hành vi xa xỉ đến cực điểm. Cũng không còn cách nào khác cả, phần thưởng của quầng sáng quá nhiều, cần phải tiêu hóa một phần.

…

Vào ngày này, Quan Uyển đến động phủ đưa linh chủng cho Lục Huyền.

Lần hợp tác trước đó đã kết thúc với kết quả đôi bên cùng vui vẻ.

Lục Huyền bồi dưỡng Tàng Nguyên Thảo, chẳng những toàn bộ linh chủng đều sống sót, mà một số cây còn có phẩm chất vượt quá sự mong đợi của nàng. Vì vậy, Đan điện mong muốn sẽ duy trì hình thức hợp tác này với Lục Huyền, tiếp tục ủy thác hắn bồi dưỡng linh thực thay mình.

Chương 499: Ngọc Lộ Quả!

“Lục sư đệ, đã để cho sư đệ đợi lâu rồi, trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta không thể thu được số lượng lớn linh chủng tam phẩm. Hơn nữa, những Luyện đan sư và Linh thực sư khác cũng có nhu cầu, ngay cả Tư Nông điện cũng phải mất thời gian chuẩn bị. Sau khi lấy được linh chủng, ta lập tức mang nó tới đây.” Quan Uyển nói với Lục Huyền bằng giọng điệu nhẹ nhàng.

“Chỉ là một chút thời gian thôi, không sao cả, làm phiền Quan sư tỷ phải ghi nhớ trong lòng rồi.” Lục Huyền xua tay nói.

“Lần sau nếu sư đệ muốn gieo trồng Tàng Nguyên Thảo hay các chủng linh thực khác, có thể báo trước cho ta biết.” Quan Uyển đổi chủ đề.

“Lần này số lượng linh chủng ta mang đến còn nhiều hơn lần trước, trong đó có ba mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo và mười hạt linh chủng Ngọc Lộ Quả, chúng đều là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan.”

Sau khi Lục Huyền thể hiện ra bản lĩnh cường đại của mình trên linh thực nhất đạo, Đan điện đánh giá hắn rất cao, sẵn sàng ủy thác hắn trồng nhiều linh chủng phẩm cấp cao hơn.

“Đa tạ Quan sư tỷ.” Lục Huyền nghe vậy, trong lòng rất vui vẻ.

Linh thực tam phẩm thuộc về phạm trù Trúc Cơ, lại là tài liệu chủ yếu luyện chế Trúc Cơ Đan, có thể một lúc nhận được nhiều linh chủng như vậy, xem như khá tốt rồi.

“Tất cả linh chủng ở đây, mời sư đệ xem qua.”

Bốn mươi hạt linh chủng đang lơ lửng trước người Quan Uyển từ từ trôi về hướng Lục Huyền.

Ba mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo có hình dạng dài nhỏ, màu nâu xám, bề ngoài trông vô cùng bình thường, giống như những hạt giống do cỏ dại ven đường kết ra. Tuy nhiên Lục Huyền lại biết rất rõ, tinh hoa thảo mộc cực kỳ nồng đậm tinh khiết đang ẩn chứa ở đâu đó bên trong hạt giống nhìn như bình thường này, nên mới có cái tên Tàng Nguyên Thảo kia.

Mười viên hạt giống còn lại, thoạt nhìn chúng giống như mười giọt sương trắng bạc, ẩm ướt sáng bóng, toát lên khí tức trong lành.

“Lần này có nhiều linh chủng hơn, cộng thêm Ngũ Hành Quả trước đó, nhiệm vụ ngày càng gian khổ, vất vả cho sư đệ rồi.” Quan Uyển thấy Lục Huyền cẩn thận tiếp nhận tất cả linh chủng, mỉm cười nói.

“Không khổ cực không khổ cực, có thể dốc sức làm một chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này vì Đan điện, vì rất nhiều Luyện đan sư như Quan sư tỷ, đó là vinh hạnh của Lục mỗ.” Khóe miệng Lục Huyền cong lên, hắn ngắm bốn mươi hạt linh chủng trên tay, phảng phất như đang trông thấy bốn mươi quầng sáng màu trắng trong giai đoạn sơ khai, chuẩn bị thành hình.

Ba mươi hạt Tàng Nguyên Thảo, có thể mang đến cho hắn phần thưởng là Trúc Cơ Đan, Nạp Linh Thảo Châu, đan phương Trúc Cơ Đan, cộng thêm mười viên Ngọc Lộ Quả không rõ phần thưởng… đã nhận được quầng sáng miễn phí mà sau khi trồng xong, Đan điện còn trả tiền cho hắn, lãi đơn lãi kép như vậy, có vất vả hắn cũng vui lòng chịu đựng chứ đừng nói là không hề vất vả một chút nào?

Đợi Quan Uyển rời đi, hắn không thể chờ đợi được nữa, đã vội vàng đi vào trong linh điền. Linh nhưỡng trước mặt hắn lặng lẽ biến hóa, một vết nứt nhỏ xuất hiện, hắn thả một hạt linh chủng Ngọc Lộ Quả vào trong đó. Tâm thần ngưng tụ ở trên hạt linh chủng như giọt sương sớm kia.

【Linh thực tam phẩm Ngọc Lộ Quả, quá trình sinh trưởng yêu cầu linh khí cực cao, cần linh khí tinh thuần biến hóa như sương mù, mới có thể thúc đẩy linh thực phát triển thật tốt.】

【Ngọc Lộ Quả sẽ hấp thu giọt sương ngưng tụ vào sáng sớm, tích trữ trong cây hoặc trong linh quả. Sau khi thành thục, nó chứa đựng linh lực tinh thuần, là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan, cũng có thể trực tiếp ăn luôn linh quả.】

【Gió thu sương ngọc gặp nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.】

"Ngọc Lộ Quả, Ngọc Lân Quả, kém nhau một chữ, nhưng cả cách thức bồi dưỡng lẫn tác dụng chúng mang lại đều hoàn toàn khác nhau." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Trước đó, hắn từng trồng một loại linh quả tên là Ngọc Lân Quả. Ngọc Lân Quả sinh trưởng ở khu vực ngọc thạch linh khoáng, có thể tăng cường thể chất, luyện chế các loại đan dược luyện thể. Mà Ngọc Lộ Quả lại cần bồi dưỡng bằng linh khí hóa sương mù, chú trọng hơn vào chuyện nâng cao linh lực cho tu sĩ.

"Về phần linh khí hóa sương mù, có lẽ đây chính là cửa ải khó khăn đối với những tu sĩ khác, nhưng với ta thì lại rất dễ dàng."

Lục Huyền vừa động tâm niệm, đám mây nằm tại hư không phía trên hạt linh chủng Ngọc Lộ Quả đã phát sinh biến hóa, từng tia từng sợi linh vũ rơi xuống, khi sắp nhỏ giọt đến gần

linh nhưỡng, đột nhiên lại hóa thành sương mù, giống như một tấm voan mỏng màu trắng nhạt, mềm mại êm ái rót vào trong linh chủng Ngọc Lộ Quả.

Để bồi dưỡng tinh tế hóa linh thực, lại cộng thêm bản thân đã thi triển Linh Vũ Thuật vô số lần, nên loại thuật pháp cơ sở này của hắn đã đạt đến cảnh giới tông sư từ lâu rồi, đối với hắn, chuyện biến hóa linh vũ thành sương mù chẳng có chút độ khó nào cả.

Sau khi trồng Tàng Nguyên Thảo và Ngọc Lộ Quả xong, chớp mắt đã qua một tháng. Hai chủng linh thực tách nhau ra lần lượt bén rễ nảy mầm, Tàng Nguyên Thảo giống một loại cây nho nhỏ, trông có vẻ bình thường, chỉ khi nào nhận ra tinh hoa thảo mộc được giấu ở chỗ sâu bên trong cây, sẽ khiếp sợ vì mức độ tinh thuần nồng đậm của nó.

Ngọc Lộ Quả cao khoảng ba tấc, dường như đang bị bao bọc bên trong một tấm voan mỏng màu trắng bạc. Đặc biệt là vào lúc sáng sớm, trên cây sẽ ngưng tụ ra những giọt sương linh khí nhỏ bé, khiến cho bản thân nó càng thêm sống động tươi mát.

Trong viện, Bách Độc Phệ Tâm Trùng tiếp tục nuốt thêm một viên Thi Diễm Đan, sau đó kéo lê thân thể tràn đầy vết lốm đốm và khí tức chết chóc, đi tới bên cạnh Bách Niên Băng Phách ở cách đó không xa, chờ đến lúc thi độc trong cơ thể nó đông cứng, Lục Huyền sẽ dọn dẹp chút tàn độc còn sót lại.

Sau khi nuốt càng ngày càng nhiều Thi Diễm Đan, năng lực đề kháng đối với loại đan độc này của Phệ Tâm Trùng đã càng ngày càng mạnh, phản ứng do độc tố mang tới cũng yếu đi nhiều, nó đã có thể tự chủ động chạy đến bên cạnh Bách Niên Băng Phách để giải độc rồi.

Đương nhiên, tác dụng của Thi Diễm Đan đối với sự trưởng thành của nó cũng dần dần suy yếu, Lục Huyền đã

quyết định, đợi một đoạn thời gian nữa, hắn sẽ đi tìm một loại độc vật mới cho Phệ Tâm Trùng.

Một tia sáng màu xanh lóe lên, con chim mập vừa bay qua hồ nước nhỏ, phát ra tiếng kêu to thanh thúy. Ly Hỏa Giao dài hai - ba trượng dưới chân thành thật cúi đầu xuống, để mặc cho con chim mập kia mắng mình.

Nham Giáp Quy đứng bên cạnh cười toe toét, vui sướng khi người gặp họa, Thanh Giác Long Lý vẫn trốn dưới đáy hồ nhỏ, phòng ngừa vụ lộn xộn bên trên sẽ gây ảnh hưởng đến bản thân mình.

Cả Ly Hỏa Giao và Nham Giáp Quy đều do Phong Chuẩn ấp trứng ra. Mặc dù không phải do chính nó sinh nở, nhưng Phong Chuẩn lại có bản năng làm mẹ cực kỳ mạnh mẽ với cả hai đứa, và cũng giống như những bà mẹ loài người, nó thiên vị Nham Giáp Quy được sinh ra sau hơn một chút.

Lục Huyền không để ý đến chúng nó, hắn vẫn đang tập trung chú ý trên thân cây Kiếm Khổng Tước trong tay. Đã một tháng trôi qua, dưới ảnh hưởng liên tục của Vân Sơn Ngọc Lục và Thanh Tịnh Chú, hầu hết những đốm đen trên thân kiếm đều đã biến mất, hiện giờ chỉ còn lại một chỗ cuối cùng.

Chương 500: Uế Trùng Thảo!

Lục Huyền dán chặt Vân Sơn Ngọc Lục lên trên đốm đen, tâm niệm vừa động, linh thức bắt đầu điều khiển đốm đen kia, đưa vào trong miếng ngọc lục, chờ sau khi ngọc lục hấp thu, hắn mới khẽ thở phào một hơi dài.

"Cuối cùng cũng trừ bỏ sạch sẽ Thận Âm Uế Khí, lại đút vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm tẩm bổ vài ngày, như vậy Kiếm Khổng Tước sẽ hoàn toàn khôi phục lại bình thường." Hắn gỡ vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa bên hông xuống rồi cắm phi kiếm thật mạnh, xuyên qua tầng lá chắn linh khí mỏng manh, thanh kiếm trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất bên trong vỏ kiếm.

Về phần miếng Vân Sơn Ngọc Lục tứ phẩm này, sau khi hấp thu tiêu hóa nhiều Thận Âm Uế Khí như vậy, nó đã mất hết linh tính, triệt để biến thành một miếng ngọc vô dụng rồi.

Lại trôi qua mấy ngày, hắn kiểm tra Kiếm Khổng Tước một lượt, khi xác nhận nó không có vấn đề gì mới lấy tấm Truyền Tấn phù Tô Mạn Mạn từng lưu lại ra, truyền một tin tức vào trong đó.

Chỉ chốc lát sau, một luồng hồng quang đã đáp xuống dưới chân núi, bóng dáng nữ tu trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra bên trong hồng quang. Nàng tò mò quan sát xung quanh động phủ của Lục Huyền.

"Linh thực trong động phủ của Lục sư đệ thật phong phú." Nữ tu lạnh lùng này chính là Tô Mạn Mạn, sau khi được Lục

Huyền dẫn vào động phủ, nàng không khỏi cảm thán một câu.

"Sư đệ không có sở thích nào khác, chỉ thích tìm tòi chăm sóc vài ba cây hoa cỏ như vậy thôi." Cả hai tiến vào tiểu viện, Lục Huyền lập tức đi bưng linh quả linh trà tới.

"Mùi vị linh quả linh nhưỡng này rất ngon, có thể thấy sư đệ đã tốn không ít tâm tư vào chúng." Tô Mạn Mạn vốn là nữ nhi của Kết Đan trưởng lão, nàng đã từng thưởng thức không biết bao nhiêu chủng linh quả linh nhưỡng quý hiếm, nhưng sau khi cảm nhận được sự kết hợp tuyệt vời giữa Liệt Diễm Quả và Băng La Quả của Lục Huyền, lại cộng thêm Bách Quả Linh Tương được chưng cất bằng Túy Tiên Hồ Lô, lại không khỏi cảm thấy hai mắt mình tỏa sáng.

"Tô sư tỷ, đây là thanh tứ phẩm Kiếm Khổng Tước của sư tỷ, may mắn không làm nhục mệnh, ta đã khôi phục nó hoàn chỉnh rồi." Lục Huyền đưa thanh Kiếm Khổng Tước cho nữ tu lạnh lùng kia.

Tô Mạn Mạn tiếp nhận phi kiếm, một tay lướt nhẹ qua, cảm nhận được từng bộ phận của thân kiếm. Tâm niệm vừa động, tiếng kiếm kêu leng keng, phi kiếm giống như một chú chim công xòe đuôi, trong nháy mắt đã phân hóa thành mấy trăm luồng kiếm quang sắc bén.

Rất nhiều kiếm quang bay múa tạo thành đủ các loại biến hóa, thậm chí còn tổ hợp sinh ra rất nhiều kiếm thế khác nhau, mơ hồ đã có hình thức ban đầu của kiếm trận.

"Quả nhiên… đúng như Lục sư đệ nói, Kiếm Khổng Tước đã hoàn toàn khôi phục rồi." Tô Mạn Mạn mừng rỡ đáp, nàng cảm nhận được rất nhiều kiếm quang đang biến hóa uyển chuyển tự nhiên bên người mình, đây là thứ cảm giác mà rất lâu rồi, nàng không được cảm nhận.

Linh thức nàng khẽ động, chỉ trong chớp mắt mấy trăm luồng kiếm quang đã hội tụ lại, giống như một chút chim công khép đuôi, kiếm ý chói mắt kia cũng thu lại, Kiếm Khổng Tước lập tức hóa thành một thanh phi kiếm bình thường.

"Lần này ta thật lòng muốn đa tạ Lục sư đệ, để khôi phục được Kiếm Khổng Tước của ta về trạng thái ban đầu, chắc chắn sư đệ đã tốn rất nhiều tâm huyết tinh lực rồi. Đây là ba nghìn linh thạch, coi như thù lao sư đệ đã chữa trị khỏi Kiếm Khổng Tước giúp ta, mong sư đệ không chê." Tô Mạn Mạn trịnh trọng nói, sau đó, một cái túi nặng trịch đã xuất hiện trong tay nàng.

"Tô sư tỷ khách sáo quá rồi, sư tỷ tặng Thanh Vân Lệnh cho ta, ta thay sư tỷ dọn dẹp vết bẩn trên phi kiếm cũng là chuyện nên làm." Nghe được Tô Mạn Mạn muốn trả thù lao ba nghìn linh thạch, Lục Huyền cũng có chút động tâm theo bản năng.

Ba nghìn linh thạch, nếu thêm vào một ít, thì gần như có thể mua được một thanh phi kiếm tứ phẩm mới tinh rồi! Hắn đã cảm nhận được sự hào phóng không biên giới của vị nữ nhi nhà Kết Đan trưởng lão này rồi, nhưng mục đích chủ yếu của hắn khi nhận chữa trị phi kiếm cho nàng là muốn báo đáp món quà Thanh Vân Lệnh của Tô Mạn Mạn trước đây, vì vậy không có ý tưởng thu tiền công của nàng.

"Lục sư đệ đừng từ chối, ta chỉ tiện tay đưa tấm Thanh Vân Lệnh đó thôi. Theo ta được biết, nếu muốn xử lý sạch sẽ đốm đen và khí đen ô nhiễm trên thanh Kiếm Khổng Tước, sẽ phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, cho nên sư đệ xứng đáng nhận được những thứ này."

Mặc Tô Mạn Mạn nói như thế nào Lục Huyền vẫn kiên định từ chối.

“Sư đệ quá cố chấp rồi, như vậy đi, không bằng hai người chúng ta thỏa hiệp một chút. Ta thu hồi linh thạch và tặng vật khác xem như trả thù lao cho sư đệ. Lúc trước, ta đi du lịch, từng đụng phải tên tu sĩ tà đạo đã làm ô nhiễm Kiếm Khổng Tước của ta. Sau cùng, gã cũng chết dưới kiếm của ta rồi, ta đã tìm được một hạt linh chủng kỳ quái từ trong túi trữ vật của gã. Ta hỏi những đồng môn khác, nhưng bọn họ cũng không biết nguồn gốc của hạt linh chủng này, có giữ lại cũng vô ích, còn không bằng trực tiếp đưa cho sư đệ.”

Tô Mạn Mạn cầm một hạt linh chủng ra khỏi túi trữ vật.

Linh chủng vừa xuất hiện, hai người đã lập tức ngửi được một luồng khí tức ô uế nồng nặc. Linh chủng nọ dài bằng ngón tay, nhìn như một mảnh xác yêu trùng, bên trong có khói đen mờ mịt, hệt như vô số vật dơ bẩn được trộn lẫn vào nhau.

“Được, vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Lục Huyền thấy Tô Mạn Mạn nhất quyết muốn trả thù lao cho mình, cũng không còn cách nào khác đành tiếp nhận hạt linh chủng khác thường này.

Nữ tu lạnh lùng kia thấy vậy, cũng thỏa mãn cầm Kiếm Khổng Tước rời đi.

Sau khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất, Lục Huyền lặng lẽ ngắm hạt linh chủng quái dị trong tay, hắn bắt đầu sinh lòng hiếu kỳ, lập tức đi vào bên trong linh điền.

Trồng linh chủng, ngưng tụ tâm thần… Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực tứ phẩm Uế Trùng Thảo, trong quá trình sinh trưởng cần phải hấp thụ các loại uế khí, uế vật, biến hóa để bản thân sử dụng. Có tính ô nhiễm cực mạnh, nếu tiếp xúc cùng một chỗ với nó trong một khoảng thời gian dài, đôi mắt và tâm thần sẽ dần dần bị xâm nhập ô nhiễm.】

【Sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một số loại pháp khí độc ác đặc thù, hoặc tu luyện một vài thứ công pháp tà dị.】

"Uế Trùng Thảo… Tiểu viện âm phủ lại có thêm một viên mãnh tướng rồi."

Lục Huyền đào linh chủng Uế Trùng Thảo ra, linh khí trong nội tông tinh thuần không thích hợp cho nó sinh trưởng, hắn dự định sẽ tìm cơ hội đi trồng nó ở trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn.

"Ăn uế vật uế khí, có thể ô nhiễm mắt và tâm thần tu sĩ, vậy trong quá trình bồi dưỡng phải chú ý tránh để nó lây nhiễm tâm thần và mắt mình."

Đột nhiên hắn ý thức được những loại linh thực tà dị bên trong tiểu viện âm phủ đều là tinh phẩm, Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm, Dị Thọ Bàn Đào, Thánh Anh Quả, cộng với Uế Trùng Thảo mới thu được, gốc nào gốc nấy đều không phải linh thực phổ thông.

"Nhưng diện tích bên trong linh điền quá nhỏ, linh khí cũng không đủ nồng đậm, không phải là hoàn cảnh sinh trưởng thích hợp cho các loại linh thực tà dị, nếu có cơ hội, nhất định phải tìm một nơi tốt hơn." Trong lòng hắn âm thầm nghĩ.

Chương 501: Nam Nhân Kia Đã Trở Lại Rồi!

Ngày hôm đó, khi Lục Huyền đang chăm sóc linh thực, bỗng nhiên lại có một vị khách không thể ngờ nổi tới thăm.

“Chung sư huynh, ngọn gió nào thổi sư huynh tới đây vậy?” Lục Huyền tươi cười đi ra chào đón, ngươi đến chính là Chung Hạo, nuôi dưỡng một cặp Sất Âm Thú.

“Ha ha, vô sự không lên Tam Bảo điện, ta có chuyện nên tới đây tìm sư đệ.” Chung Hạo với vóc dáng vạm vỡ, lập tức cười sang sảng đáp.

Gã vừa thản nhiên quan sát động phủ Lục Huyền vừa nói.

“Xem ra mấy con linh thú trong động phủ của Lục sư đệ được nuôi dưỡng rất tốt, tuy phẩm cấp không cao lắm nhưng con nào con đấy mạnh như rồng như hổ.” Chung Hạo liếc nhìn Đạp Vân Linh Miêu, Phong Chuẩn và các linh thú khác rồi cảm thán nói.

“Kém xa so với linh thú do sư huynh nuôi dưỡng.” Lục Huyền khiêm tốn trả lời.

“Lần này ta sang đây cũng vì chuyện có liên quan đến linh thú. Ngoại trừ nuôi dưỡng linh thú của chính mình, ngày thường ta cũng giúp tông môn thuần dưỡng linh thú, đặc biệt là những con linh thú phẩm cấp cao. Trong tông môn có một lứa ấu thú phẩm cấp cao mới, đang cần người thuần hóa chúng. Lần trước, sư đệ đã giúp ta giải quyết vấn đề sinh sản của cặp Sất Âm Thú, sau khi chúng ta trao đổi với nhau, có thể thấy được trình độ nuôi dưỡng linh thú của Lục sư đệ không

tầm thường. Vì vậy ta cố ý tới hỏi một chút, không biết sư đệ có bằng lòng đi thuần dưỡng chúng không?"

"Trực tiếp lập khế ước với linh thú, chẳng phải chúng sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Còn cần đi thuần hóa?" Lục Huyền bày tỏ thắc mắc của mình với tu sĩ vạm vỡ kia.

"Sư đệ có chỗ không biết, những linh thú đó không thuộc quyền sở hữu của cá nhân, cho nên không thể lập khế ước với một vị đồng môn cụ thể nào đó. Chúng có những điểm hữu dụng riêng, ví dụ như trấn thủ bí cảnh hiểm địa, sản xuất tài nguyên tu hành hay làm phương tiện vận chuyển của tông môn. Chuyện thuần hóa chúng, sẽ giúp chúng hiểu rõ hơn về các chỉ lệnh khác nhau, cũng làm hao mòn yêu tính vốn có của chúng, từ đó phục vụ tông môn tốt hơn." Chung Hạo kiên nhẫn giải thích.

"Nếu không lập khế ước, chúng ta có thể thẳng thừng dùng pháp khí khống chế chúng được mà?" Lục Huyền nhớ tới pháp khí Phược Long Hoàn phỏng chế phẩm khi vừa mới bắt đầu nuôi dưỡng Giao Long cự mãng ở Thiên Long hồ.

"Đó là những loại linh thú phẩm cấp cao, đương nhiên cũng đòi hỏi pháp khí phẩm cấp cao. Nếu làm như vậy, chi phí sẽ đội lên rất nhiều. Ngoài ra, dù có pháp khí, trận pháp và các loại phương thức khống chế khác, cũng nhất định phải thuần hóa được yêu tính vốn có của linh thú. Bằng không, một ngày nào đó nó đột nhiên bạo phát, sẽ gây ra tổn thất nặng nề."

"Thì ra là thế." Lục Huyền nghe vậy, cũng gật đầu: "Vậy để ta thử xem, đa tạ sư huynh đã giới thiệu."

"Tất cả đều do bản lĩnh của chính sư đệ."

Từ cuộc trò chuyện giữa hai người, Lục Huyền biết cặp Sất Âm Thú kia đã thụ thai thành công sau vài tháng giao hợp, nhưng vẫn cần phải mất mấy năm nữa mới sinh ra ấu thú.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Lục Huyền đi theo phía sau Chung Hạo, bay đến chỗ ở của lứa ấu thú cần thuần hóa kia. Lúc đi ngang qua một đầm nước rộng lớn, Lục Huyền không khỏi dừng bước khi nhìn thấy hàng trăm hàng nghìn con Linh hạc đang tự do bay lượn trong đầm nước.

Đầm nước có diện tích hàng trăm mẫu, thực vật thủy sinh tươi tốt, linh khí dày đặc, vô số Linh hạc đang chải chuốt bộ linh vũ trắng phau trên mặt nước, hoặc đang vui sướng chơi đùa dưới nước, thỉnh thoảng lại mổ linh ngư linh hà ở trong đầm.

Lục Huyền thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Đang lúc hắn chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một con Linh hạc phát hiện ra bóng dáng của hắn, nó phát ra tiếng kêu to lanh lảnh, âm thanh vừa gấp gáp vừa hưng phấn.

Dường như tiếng kêu này đã tạo ra một loại phản ứng dây chuyền, khiến đàn hạc trong đầm nước lần lượt kêu lên, hơn nghìn con Linh hạc lập tức vỗ đôi cánh màu trắng nõn, vẽ ra những đường vòng cung đẹp mắt, rồi dùng tốc độ cao bay về phía Lục Huyền.

Nam nhân kia đã trở lại rồi!

Dù chuyện lúc ấy đã trôi qua được mười mấy năm, nhưng toàn bộ tộc quần Linh hạc vẫn nhớ những thay đổi Lục Huyền từng mang lại cho chúng. Nếu không có sự xuất hiện của hắn, có lẽ tất cả Linh hạc vẫn giống như trước đây, vẫn miệt mài vận chuyển tu sĩ chẳng phân biệt được ngày đêm, mà thù lao nhận được lại cực kỳ ít ỏi, được bữa sớm lo bữa tối, khó có thể nuôi sống bản thân.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, kết cục mà cả tộc quần Linh hạc gặp phải sẽ là dần dần nằm thẳng buông xuôi, hệt như một cái

ao tù nước đọng.

"Đi đi đi, mau lui ra, lui ra!" Đột nhiên, một đệ tử ngoại môn từ đằng xa bay tới, gã rất sợ đàn Linh hạc bên trong đầm nước sẽ va chạm với hai vị sư thúc nội môn trước mặt, nên mới lo lắng đuổi hết đám Linh hạc kia đi.

"Hai vị sư thúc, Linh hạc ta nuôi không có mắt đã đụng phải hai vị, mong sư thúc tha lỗi." Đệ tử ngoại môn vừa bay tới có nước da ngăm đen, tu vi Luyện Khí viên mãn, hiện giờ đang cúi đầu, vẻ mặt vô cùng sợ hãi nói.

"Không sao đâu, chúng ta chỉ đang ôn lại chuyện xưa thôi, Hứa đạo hữu không cần phải lo lắng." Lục Huyền nhìn đệ tử ngoại môn trước mắt này, ấm áp đáp. Hắn có chút ấn tượng với đối phương.

Người này tên là Hứa Nghị. Nhiều năm trước, khi hắn nhận nhiệm vụ sinh sản của Linh hạc, chính gã đã phụ trách nuôi dưỡng toàn bộ tộc quần Linh hạc ở nơi đây.

Hứa Nghị nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, ngay khi nhìn thấy Lục Huyền, nét mặt lộ rõ vẻ giật mình kinh ngạc.

"Lục… Lục sư thúc." Gã thực sự không ngờ mình sẽ chạm mặt với Lục Huyền theo cách này.

Mười mấy năm trước, Lục Huyền chỉ là một tu sĩ Luyện Khí cao cấp mới gia nhập vào tông môn, hai người quen biết nhau vì nhiệm vụ sinh sản của Linh hạc.

Không ngờ khi gặp lại, Lục Huyền đã trở thành đệ tử nội môn. Mà bản thân gã vẫn chỉ là Luyện Khí viên mãn, còn không biết khi nào mới có thể thử nghiệm đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

"Hứa đạo hữu vẫn ổn chứ?"

“Đa tạ Lục sư thúc còn nhớ đến, ta vẫn ổn. Dự định sẽ mài giũa linh thức nhục thân thêm chừng vài năm nữa, rồi sẽ đi nếm thử tấn chức cảnh giới Trúc Cơ.” Hứa Nghị hơi cúi đầu, cung kính trả lời.

Lục Huyền khẽ thở dài trong lòng, hắn ngắm nhìn rất nhiều Linh hạc đang vui sướng bay múa xung quanh mình.

“Chuyện sinh hoạt của những con Linh hạc này có gì thay đổi so với trước đây không?”

“Nhờ phúc của Lục sư thúc, Ngự Thú đường đã tiếp thu lời đề nghị của ngài, đã ủy thác Trận Pháp đường luyện chế ra rất nhiều pháp khí cỡ nhỏ có chức năng định vị, liên lạc, nhờ đó mà giải thoát được phần lớn Linh hạc khỏi phải làm lụng vất vả cả ngày. Đồng thời cũng nâng thù lao vận chuyển cho chúng lên, mở rộng khu vực sinh sống và cải thiện điều kiện sống của chúng. Trải qua rất nhiều biến hóa, toàn bộ tộc quần Linh hạc đã từ từ bước vào giai đoạn tốt, mọi thứ đều đang phát triển theo hướng thuận lợi rồi.”

“Vậy là tốt.” Lục Huyền vui mừng gật đầu, hắn động viên Hứa Nghị mấy câu, sau đó tiếp tục bay về phía dãy núi cùng với tu sĩ vạm vỡ đang đợi ở bên cạnh.

Chương 502: Ấu Thú Tứ Phẩm!

Rất nhiều Linh hạc đồng loạt kêu to, chúng lại tự động đi theo hai bên Lục Huyền, trong tiếng kêu tràn đầy vẻ không nỡ.

"Được rồi, đi đi, hãy tiếp tục sống cuộc đời các ngươi mong muốn thật tốt." Lục Huyền vẫy vẫy tay về phía đàn Linh hạc, tốc độ phi kiếm dưới chân tăng nhanh. Hắn ngoảnh đầu nhìn đám Linh hạc đang vui sướng tự do bay lượn trên không trung, tự đáy lòng cảm thấy mừng cho chúng.

"Không ngờ Lục sư đệ còn có sức hấp dẫn như vậy, khiến cho rất nhiều Linh hạc lưu luyến không nỡ xa rời." Trên bầu trời cao, tu sĩ vạm vỡ cười khẽ, truyền âm nói với Lục Huyền.

"Lúc vừa mới gia nhập tông môn, ta từng tiếp xúc khá sâu với những con Linh hạc này. Có lẽ do ta có chút đóng góp với toàn bộ tộc quần của chúng, nên chúng luôn tôn kính ta. Không dối gạt gì sư huynh, ta cưỡi Linh hạc trong tông môn đã nhiều năm mà không tốn một viên linh thạch nào." Lục Huyền cười hì hì, trực tiếp che giấu chuyện mình thường xuyên cho Linh hạc ăn linh quả.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong mắt Chung Hạo đã lóe lên một tia hâm mộ, không phải vì mấy viên linh thạch, mà là vì ý nghĩa đằng sau câu chuyện.

Một lát sau, hai người đến một khu sơn cốc sâu thăm thẳm.

"Chính là chỗ này, hầu như đám ấu thú linh thú mới sinh nở trong tông môn đều được nuôi ở nơi đây."

Chung Hạo thu hồi phi kiếm, đi trước dẫn đường. Gã nhanh chóng đưa Lục Huyền tiến vào một khu vực có cấm chế với linh khí nồng đậm bức người.

“Cả tòa sơn cốc này được trận pháp cấm chế bao phủ, không cần phải lo lắng sẽ có linh thú chạy ra bên ngoài. Mặt khác, mỗi khu vực sinh sống của từng con linh thú đều được bố trí khác nhau, để ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lấy bản lĩnh của Lục sư đệ, cũng có thể dễ dàng ứng phó được.”

Hai người bước vào một căn phòng đá trống trải, trong phòng đá có mười mấy lối đi rộng rãi, hai bên lối đi có đủ những vết cào khác nhau, một số trông còn khá mới, còn lại hầu hết đều lâu năm rồi, chắc là ấu thú linh thú các thế hệ trước lưu lại.

Rất nhanh, Chung Hạo đã sử dụng pháp khí ngự thú, triệu hồi toàn bộ đám linh thú ấu thú đang sinh sống ở trong này đi ra.

“Về cơ bản những con ấu thú này đều là tứ phẩm, cấp bậc thấp hơn đã có đệ tử ngoại môn nuôi dưỡng. Con này là Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, tốc độ phi hành đứng hàng đầu trong số những loại yêu thú cùng cấp bậc, đồng thời cũng có năng lực điều khiển lôi điện, thực lực mạnh nhất trong nhóm ấu thú ở đây. Nhưng theo ta được biết, ngày thường con ấu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này rất dễ bị cáu kính, cần Lục sư đệ chú ý nhiều hơn.”

Một con hổ thú màu trắng bạc với đôi cánh dài đầy thịt và lôi điện quấn quanh thân thể lao ra đầu tiên, nó đứng từ trên cao nhìn xuống hai người bằng nửa con mắt.

“Con yêu thú này tên là Sư Cầm Thú, tương truyền nó là kết quả lai giống giữa yêu thú loài sư tử tứ phẩm và yêu thú loài chim tứ phẩm, tốc độ cực nhanh, lực lượng vô cùng lớn,

cũng là tứ phẩm. Nghe vị sư huynh trước kia nuôi dưỡng nói, có vẻ như linh trí của nó không được cao cho lắm.”

Cùng lúc ấy, một con yêu thú đầu sư tử thân chim ưng lẽo đẽo đi ra đằng sau Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, nó đưa mắt nhìn xung quanh với dáng vẻ ngơ ngác.

“Con yêu thú này là Hắc Giác Linh Tê, năng lực phòng ngự rất mạnh, pháp khí tứ phẩm bình thường chưa chắc đã đủ sức đột phá được tầng phòng ngự da lông của nó.”

Một con Tê Ngưu yêu thú toàn thân đen nhánh, trông tương đối đồ sộ, đang chuyển động chầm chậm với những bước chân nặng nề.

“Đây là Thất Thải Trĩ Yêu, sở hữu năng lực huyễn thuật mạnh mẽ. Những quả trứng Thất Thải Trĩ Kê do nó sinh ra chứa đựng linh lực tinh thuần phong phú, ngay cả đối với tu sĩ Trúc Cơ, cũng có ích lợi rất lớn. Lực công kích không mạnh, nhưng cần lưu ý hơn đến huyễn thuật của nó, tránh đến lúc bị sa vào trong đó mà không hiểu vì sao.”

Một con Trĩ Kê cao ba thước vừa lặng im không một tiếng động xuất hiện bên trong phòng đá, linh vũ trên người nó có đến bảy màu sắc sặc sỡ đẹp mắt, nhẹ nhàng như muốn thu hút tâm thần của người khác.

“Đây là…”

Mười mấy con linh thú lần lượt xuất hiện, con nào con nấy đều là tứ phẩm, cũng đều có năng lực cường đại vô cùng.

Chung Hạo giới thiệu rõ ràng về nguồn gốc và lai lịch của các chủng yêu thú khác nhau cho Lục Huyền, cũng như những điểm cần chú ý trong quá trình thuần hóa mấy con này.

“Lục sư đệ, món pháp khí tứ phẩm Huyễn Linh Tiêu này sẽ giao cho sư đệ bảo quản. Thường ngày sư đệ có thể thổi pháp khí, khống chế những con ấu thú này thực hiện một số hành vi

đơn giản. Nhớ kỹ đừng yêu cầu quá đáng, bằng không sẽ làm chúng kích động, rất dễ dẫn tới bạo loạn tập thể."

"Ngoài ra, ta sẽ nói cặn kẽ cho sư đệ về phương pháp mở trận pháp, cùng với cấm chế có liên quan đến sơn cốc, thạch điện ở nơi này. Trong quá trình thuần hóa, sư đệ có thể tự quyết định thời gian, hoặc là tu luyện bên trong phòng đá, hoặc là trở về động phủ của mình, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thuần hóa mỗi ngày là được, không còn những hạn chế khác nữa. Hàng ngày những con ấu thú này thường ăn Thú Linh Đan, linh quả, thịt yêu thú, tất cả đồ ăn cho chúng đều được đựng trong túi trữ vật này. Ta có viết sơ qua một số yêu cầu về chế độ ăn uống của chúng cho sư đệ luôn."

Chung Hạo đưa cho Lục Huyền một cái túi đen thui.

"Đa tạ Chung sư huynh, sư huynh giúp đỡ cặn kẽ như vậy, đã bớt cho ta rất nhiều công sức." Lục Huyền nhận cái túi, cảm kích nói.

"Được rồi, nơi này giao cho Lục sư đệ, nếu sư đệ có chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng phù lục liên hệ với ta. Nếu sư đệ có phương pháp thuần hóa những con linh thú này và khiến chúng ngoan ngoãn nghe lời, Ngự Thú đường nhất định sẽ có khen thưởng tương xứng cho sư đệ." Chung Hạo lại nhắn nhủ mấy câu rồi xoay người điều khiển kiếm quang cấp tốc rời đi.

"Nội tình tông môn khá là sâu nha, thoáng một cái đã cho ra một đám ấu thú tứ phẩm rồi, chờ sau khi nhóm này hoàn toàn trưởng thành, thực lực của chúng sẽ tương đương với một vị tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ. Đáng tiếc không có linh thú hộ tông cấp bậc ngũ phẩm, bằng không… Ta có thể tìm được một cái đùi để ôm giống như Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên rồi."

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Huyền lại có chút tiếc hận.

Vẫn theo quy củ cũ, hắn lấy Thú Linh Đan nhị phẩm thông thường ra khỏi túi vải, ném cho mười mấy con ấu thú trong phòng đá.

"Biết ngươi biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, đã ăn đồ của ta thì đều hiện nguyên hình cho ta!" Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, sau đó tâm thần lần lượt ngưng tụ lên người mấy con ấu thú khác biệt kia.

【Yêu thú tứ phẩm Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, nổi tiếng về tốc độ, đứng số một - số hai trong những loài yêu thú cùng cấp bậc, có thể khống chế thành thạo lôi điện chi lực, tính cách cực kỳ cuồng bạo, kiêu căng khó thuần và thích trêu chọc tu sĩ.】

【Chỉ cần ta biểu hiện đủ cuồng bạo, không chịu thuần phục, bọn họ sẽ không bắt ta đi trấn thủ bí cảnh.】

Chương 503: Bài Huấn Luyện Thứ Nhất: Sức Chịu Đựng!

【Yêu thú tứ phẩm Sư Cầm Thú, lực lượng vô cùng lớn, tốc độ cực nhanh, nhục thân cực kỳ mạnh mẽ, do lai giống khác huyết mạch nên linh trí không cao, phản ứng chậm chạp.】

【Hu hu hu… Bọn họ nói ta là tạp chủng, ta là đồ vô dụng… Ta rất muốn tiến bộ…】

…

【Yêu cầm tứ phẩm Thất Thải Trĩ Yêu, dựa vào linh vũ thất thải trên người, nó có thể phóng thích huyễn thuật cường đại, ăn đủ các loại linh mễ phẩm cấp cao. Khi ham muốn bộc phát, nó sẽ đẻ ra những quả trứng Thất Thải Trĩ Kê, ẩn chứa linh lực tinh thuần phong phú, sử dụng lâu dài sẽ tăng cường năng lực chống lại huyễn thuật, có giá trị dinh dưỡng dồi dào.】

【Chỉ cần biểu hiện ngày thường của ta đủ chán nản, buông xuôi thì không ai có thể bắt ta đẻ trứng!】

【 Ha ha trứng, các ngươi đừng hòng ăn được một quả nào!】

…

“Mấy con linh thú này có không ít vấn đề nha, đúng là phẩm cấp và linh trí của yêu thú càng cao lại càng khó khống chế chúng.”

Trong lòng Lục Huyền thoáng có chút hoài niệm về khoảng thời gian mình nuôi dưỡng những con ấu thú Giao Long cự mãng nhất phẩm nhị phẩm ở Thiên Long hồ.

Nhân lúc rất nhiều ấu thú đang thưởng thức thịt của các loại yêu thú, linh quả, linh mễ, thông qua quy trình "chăn nuôi", hắn đã có được những hiểu biết tổng quát về tập tính, năng lực và trạng thái tâm lý của chúng rồi.

Thà không kiểm tra còn tốt, kiểm tra rồi mới phát hiện có một vài con ấu thú đang tồn tại rất nhiều vấn đề khác nhau.

"Không sợ xuất hiện vấn đề, chỉ sợ không biết vấn đề là gì. Bây giờ đã hiểu vấn đề, có thể hốt thuốc đúng bệnh, giải quyết từng vấn đề một." Hắn nhìn mười mấy con ấu thú trong phòng đá, tin tưởng mười phần.

Sau khi hiểu rõ về hơn chục con ấu thú tứ phẩm trước mặt, Lục Huyền cũng bắt đầu hành trình thuần hóa linh thú.

"Các ngươi đều là hậu duệ của yêu thú tứ phẩm, chắc hẳn linh trí cũng đủ thông minh để hiểu được ý nghĩa trong lời nói của ta." Hắn đảo mắt nhìn toàn bộ đám ấu thú, ánh mắt thoáng dừng lại ở vị trí Sư Cầm Thú trên không trung.

"Trước tiên, chúng ta hãy thực hiện một bài huấn luyện sức chịu đựng đơn giản." Lục Huyền vừa nói, linh lực trong cơ thể vừa dâng trào, những tảng đá dưới đất bắt đầu cuồn cuộn bốc lên, chỉ trong phút chốc hơn chục gian nhà đá đã xuất hiện. Mấy cái nhà đá này chỉ dài và rộng hơn hai trượng, không cao, trông cực kỳ đơn sơ.

"Mỗi con ấu thú sẽ sống trong một căn nhà đá riêng biệt, phải ở lại bên trong hai canh giờ (~4 tiếng đồng hồ), đừng nên hành động lộn xộn khi ở trong đó, nếu chạy ra khỏi nhà đá trước thời gian quy định, sẽ bị trừng phạt với các mức độ khác

nhau, nhưng không bao gồm giảm bớt lượng thức ăn cung cấp hay giam giữ không giới hạn, chỉ xử phạt về thể xác mà thôi.”

Hắn vừa dứt lời, hơn chục con ấu thú đã nháo nhào lựa chọn một gian nhà đá cho mình, rồi vững vàng chiếm giữ.

Sư Cầm Thú đi sau cùng, nó chọn trái chọn phải, cuối cùng cũng lựa chọn một gian nhà đá đã bị linh thú chiếm giữ, sau khi bị ấu thú bên trong gầm gừ đe dọa cảnh cáo, nó mới đi tìm kiếm từng gian một, một lúc sau, cũng tìm được một gian nhà đá trống không.

Hơn chục con linh thú đều yên lặng ở trong phạm vi được Lục Huyền chỉ định.

Lục Huyền lấy một quyển sách cổ từ trong túi trữ vật ra. Một con mắt màu xám trắng vừa im hơi lặng tiếng xuất hiện ngay trên mái của gian nhà đá, đồng thời, trong lòng bàn tay hắn cũng có thêm một vết nứt. Bằng cách này, hắn có thể thu hết tình hình của mười mấy con ấu thú kia vào trong mắt.

Sau khi những con ấu thú này được thuần hóa, phần lớn chúng sẽ được điều đi trấn thủ những địa điểm quan trọng của tông môn, thường phải ở lại một khu vực nhất định trong khoảng thời gian khá dài.

Mà đám yêu thú này vốn có suy nghĩ đơn giản, tính tình nóng nảy bộp chộp, thường không dằn lòng nổi, nên phải thuần hóa tính nhẫn nại của chúng thật tốt mới được.

“Phong cách của ta lúc này, có hơi giống giáo viên trên bục giảng, luôn làm ra vẻ bản thân không chú ý đến những chuyện phát sinh bên dưới, nhưng trên thực tế lại nắm bắt rất rõ ràng.” Lục Huyền liếc nhìn con mắt phân hóa ra từ Hư Không Yểm Mục trong lòng bàn tay, âm thầm suy nghĩ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã được một canh giờ.

Suy cho cùng, mấy con này vẫn là yêu thú, tuy sinh ra và lớn lên trong tông môn, hoàn cảnh yên bình, đơn độc, linh trí cũng không thấp, nhưng trong cơ thể chúng vẫn mang theo không ít thú tính. Ban đầu, chúng còn có thể giữ bình tĩnh được, nhưng thời gian càng ngày càng dài, đám nhóc con ấy bắt đầu không an phận rồi.

Con nào con nấy đều nôn nóng bứt rứt, không ngừng nhích tới nhích lui bên trong khu vực do Lục Huyền chỉ định, thỉnh thoảng trong miệng lại phát ra những tiếng gầm gừ nho nhỏ.

Thậm chí có hai con ấu thú còn thử vượt qua bức tường đá thấp kia, nhưng khi đi đến gần tường đá, lý trí còn sót lại trong đầu đã giữ cho chúng tỉnh táo, nhanh chóng rút lui về vị trí cũ.

"Vẫn có ba con ấu thú biểu hiện rất tốt." Lục Huyền chú ý đến những động tác nhỏ của đám ấu thú trong nhà đá, không khỏi cảm khái nói.

Ba con ấu thú kia lần lượt là Hắc Giác Linh Tê, Sư Cầm Thú và Thất Thải Trĩ Yêu.

Hắc Giác Linh Tê trông có vẻ rất kiên nhẫn, nó vẫn lặng lẽ ở trong khu vực được chỉ định, hơi thở dài và đều đặn. Sư Cầm Thú cũng khá thành thật, nhưng ánh mắt luôn trong trạng thái rời rạc, có vẻ ngu ngốc.

"Hả?" Ánh mắt Lục Huyền đảo qua Thất Thải Trĩ Yêu, nó đang ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, thoạt nhìn biểu hiện cực kỳ ưu tú, nhưng hắn đã tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 được một khoảng thời gian khá dài nên lập tức cảm nhận được có điều gì đó không ổn ngay.

Một tầng linh lực dạng sương mù trực tiếp xuất hiện phía ngoài đôi mắt hắn, chỉ trong nháy mắt sau đó, ngôi nhà đá nơi Thất Thải Trĩ Yêu đang ở đã bị phá tan như một quả bong bóng, để lộ ra khung cảnh chân thực bên trong.

Thất Thải Trĩ Yêu đang thong thả đi dạo quanh trong nhà đá, thỉnh thoảng lại bay qua bức tường đá thấp bé, trực tiếp nhảy vào khu vực của những con ấu thú khác. Tiếng động nó phát ra cực nhỏ, lại có huyễn thuật che giấu, cho nên trong tầm mắt của Lục Huyền, nó vẫn luôn ở bên trong gian nhà đá của mình.

"Khá lắm, còn dám dùng huyễn thuật che đậy chính mình! Đáng tiếc, đạo cao một thước, ma cao một trượng, đã bị ta bắt được quả tang rồi!"

Dường như Thất Thải Trĩ Yêu cũng nhận ra một điều gì đó, nó lập tức quay đầu nhìn về phía Lục Huyền, lại liếc nhìn dòng linh lực đang lưu động trên bề mặt đôi mắt hắn. Nó biết chuyện mờ ám của bản thân đã bị Lục Huyền phát hiện ra rồi, có tật giật mình, nó vội vàng vùi cái đầu nhỏ vào trong đống linh vũ rực rỡ sắc màu.

Rất nhanh, hai canh giờ đã trôi qua. Lục Huyền vươn vai, nhẹ nhàng bay lên khoảng không phía trên hơn chục gian nhà đá trước mắt.

"Được rồi, đã hết giờ, các ngươi có thể ra ngoài."

"Rống!"

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều tiếng gầm gừ trầm thấp của đám ấu thú đã vang lên, hơn chục con ấu thú như được ân xá, cả đám tới tấp bay ra hoặc nhảy ra khỏi bức tường đá thấp bé trước mặt.

Chương 504: Bài Huấn Luyện Thứ Hai: Ghi Nhớ Và Thực Hành Chỉ Lệnh!

Một cơn gió mạnh thổi qua, đôi mắt Lục Huyền lập tức biến thành một mảnh trắng xóa, vô số lôi điện chớp lóe, hắn vừa lấy lại tầm nhìn, đã trông thấy con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ dừng lại ngay giữa không trung, tròng mắt màu tím đậm của nó đang nhìn chòng chọc vào hắn.

Nó không ngừng gầm lên, lôi quang hiển lộ trên thân thể màu trắng bạc, tận tình thể hiện ra thiên phú của chính mình.

Trong nháy mắt, nó đã thuấn di sang phía bên kia của Lục Huyền, không ngừng nhe răng trợn mắt như thể đang đe dọa uy hiếp hắn.

Lục Huyền vẫn đứng yên không nhúc nhích, trong lòng lại âm thầm đánh giá biểu hiện vừa rồi của rất nhiều ấu thú. Bỗng nhiên hắn có chút sửng sốt khi phát hiện, hình như con Sư Cầm Thú kia vẫn đang thành thật ở bên trong gian nhà đá.

Lục Huyền khá là bất lực với trường hợp này, hắn đành phải bay tới chỗ Sư Cầm Thú, chạm vào cái đầu sư tử trông rất uy vũ bá đạo của nó, dịu dàng nói: “Tốt lắm, bài huấn luyện sức chịu đựng đã kết thúc, hôm nay ngươi biểu hiện rất tốt, đã làm ta vô cùng bất ngờ.”

Hắn biết, trong lòng con ấu thú nhìn qua hung dữ trước mắt này, luôn ôm mặc cảm tự ti, hoàn toàn không giống với vẻ ngoài của nó, hơn nữa đúng là hôm nay biểu hiện của nó rất

tốt nên hắn cũng không ngần ngại ra mặt khen ngợi nó một phen.

Sư Cầm Thú dựa vào lòng bàn tay của Lục Huyền, nức nở gầm nhẹ một tiếng, Lục Huyền có thể cảm nhận được niềm vui sướng nồng đậm tản ra từ sâu trong nội tâm của nó.

Sau khi nhóm ấu thú tự do hoạt động được một đoạn thời gian ngắn, hắn lại thúc giục Huyễn Linh Tiêu, kêu gọi chúng nó qua đây.

"Tiếp theo, ta sẽ dạy cho các ngươi một số chỉ lệnh tu hành, nhằm hiểu được mọi tin tức mà các tu sĩ tông môn muốn biểu đạt."

Mặc dù nhóm ấu thú này có linh trí rất cao, nhưng cũng không phải vừa sinh ra đã biết, nên vẫn cần phải học tập khá nhiều.

Lục Huyền bắt đầu truyền thụ những loại chỉ lệnh cần phải hiểu được và tuân theo cho nhóm linh thú trước mặt, bao gồm trông nom, tuần tra, vận chuyển, tấn công, canh gác vân vân…

Trong khoảng thời gian này, hầu hết những con ấu thú kia đều có thể hiểu rất rõ ý tứ của Lục Huyền, nhiều nhất là hai - ba lần hướng dẫn, chúng đã lĩnh ngộ được triệt để mọi chỉ lệ.

Ngoại lệ duy nhất là con Sư Cầm Thú, lúc đầu nó còn có thể miễn cưỡng hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Lục Huyền, nhưng khi thông tin được truyền thụ ngày càng nhiều, dường như bộ não của nó đã bắt đầu quá tải, không đủ dùng nữa, suốt quãng thời gian sau, đều đần độn dừng ở tầng trời thấp.

Nó đưa mắt nhìn đám đồng bạn bên cạnh, chúng nó đều nhanh chóng ghi nhớ và hiểu được chỉ lệ, trong mắt lại lóe lên một tia ảm đạm.

“Không cần phải lo lắng, khi nào có thời gian ta sẽ dạy bù cho ngươi.” Ngay khi nó càng ngày càng mất lòng tin, một giọng nói ấm áp lại truyền vào trong tai nó. Nó ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt trong veo sáng ngời của Lục Huyền đang nhìn về phía mình.

Chẳng mấy chốc bài giảng đã kết thúc, khi Lục Huyền chuẩn bị rời đi, trong lòng chợt cảm nhận được điều gì đó nên lập tức dừng lại. Chỉ thấy tột tia sét vừa xẹt qua trước người hắn, trực tiếp rơi xuống vách tường ở phía xa, lóe lên vô số tia điện lưu nhỏ bé.

Lục Huyền nhìn về phương hướng phát ra lôi quang, chỉ thấy con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ kia đang nhìn chằm chằm vào mình, chờ hắn nhìn kỹ, lại thấy lôi quang trên thân thể nó càng ngày càng đậm đặc. Sau đó, đôi cánh thịt của nó vỗ nhẹ xuống, toàn thân đã hóa thành một luồng sáng bạc, trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt của Lục Huyền rồi.

“Con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này khá là mưu mô nha.” Lục Huyền nhớ lại những gì Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đã làm vào ngày hôm đó, cũng như những thông tin hắn từng nhận được khi cho nó ăn trước đó, trong mắt lóe lên ý cười.

“Xem ra dùng cách bình thường khó có thể thuần hóa được nó, phải bổ sung thêm một chút phụ gia mới được.”

Từ những thông tin đã nhận được trước đó, có thể thấy con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này không hề cuồng bạo nóng nảy như vẻ bề ngoài, mọi thứ chỉ là nó ngụy trang mà thôi. Sở dĩ nó làm như vậy, chỉ đơn giản là bản thân nhóc con này không muốn bị phái đi trấn thủ những địa điểm quan trọng của tông môn, nên mới tỏ vẻ kiêu ngạo khó thuần như thế.

Vậy là trong quá trình thuần hóa, thỉnh thoảng nó sẽ phô bày dáng dấp yêu tính khó thuần, cũng thỉnh thoảng sẽ bày ra

tư thế công kích, nhưng mỗi lần ra tay, nó đều rất chừng mực, nắm chắc cực kỳ vừa vặn.

Nói chính xác hơn, khi Lục Huyền huấn luyện, nó vẫn biểu hiện như bình thường, chỉ chờ sau khi khóa huấn luyện kết thúc, nó mới bộc lộ ra bản lĩnh tấn công mạnh mẽ của mình.

Nếu nó thực sự tập kích Lục Huyền trong giai đoạn thuần hóa, thì kết cục đang chờ đợi nó chính là những đòn trừng phạt nặng nề, hoặc là đánh chết tại chỗ. Nhưng ngược lại, nếu gây sự sau khi huấn luyện, chẳng những nó có thể biểu hiện được bản thân rất khó thuần hóa, còn tránh được những đòn trừng phạt nặng nề, khiến cho bản thân cứ dừng lại mãi ở giai đoạn thuần hóa.

"Khái quát trong một câu là nó chủ động kéo dài thời hạn tốt nghiệp và trốn tránh công việc của mình." Lục Huyền tóm tắt đơn giản như vậy.

"Đáng tiếc, con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này lại không hiểu được tính chất công việc tương lai của mình. Chuyện trông coi trọng địa tông môn dù có hơi nhàm chán, nhưng đó là công việc mà biết bao tu sĩ, yêu thú đều thèm muốn. Có môi trường làm việc ổn định, không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, được hưởng thụ linh khí cực kỳ tinh thuần nồng đậm trong tông môn, lại được cung cấp miễn phí thịt yêu thú và các loại linh quả. Một công việc đơn giản nhẹ nhàng lại có rất nhiều phúc lợi kèm theo, đúng là thứ có phúc mà không biết hưởng."

Đến đây, Lục Huyền đã hiểu rõ ý nghĩa đằng sau hành vi của Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, vì vậy, hắn đã quyết định sẽ tìm một biện pháp nho nhỏ để uốn nắn nó.

Chỉ trong chớp mắt, mấy ngày đã trôi đi.

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền đã dìu dắt hơn chục con ấu thú tham gia khóa học thuần hóa để phân biệt đủ

các loại tin tức cần nhớ.

Chúng nhất định phải vượt qua được bài kiểm tra phân biệt tính chất linh lực, phân biệt pháp bào mặc trên người cùng với phân biệt minh bài thân phận để đại khái phán đoán ra lai lịch của tu sĩ, tránh để sau này, ở thời điểm trấn thủ, chúng lại ngộ thương đệ tử Thiên Kiếm tông.

“Lục sư đệ, mấy ngày gần đây ngươi vẫn luôn thuần hóa linh thú, tiến triển thế nào rồi?” Trước khi trở về thạch điện, Lục Huyền đụng phải một tu sĩ trung niên tướng mạo bình thường.

Tu sĩ trung niên này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đang nuôi dưỡng và thuần hóa một số linh thú ở nơi khác khá gần nơi đây.

Không giống như Lục Huyền, người này đã thuần hóa đám linh thú được một đoạn thời gian tương đối dài rồi, những con linh thú qua tay gã cũng đạt đến trình độ có thể một mình phụ trách một khu.

“Thì ra là Hùng sư huynh, chuyện thuần hóa cũng coi như khá suôn sẻ, tuy nhiên có một vài ấu thú vẫn luôn làm sư đệ lo lắng, hoặc là chúng không nghe lời, hoặc là chúng khó có thể hiểu rõ ý tứ của ta.” Lục Huyền khẽ than thở nói.

Chương 505: Hai Tấm Thủy Kính Phù!

“Có phải con không nghe lời kia chính là Tứ Sí Lôi Bạo Hổ không? Theo ta được biết, trước đây con ấu thú ấy đã từng được những sư huynh sư đệ khác tìm cách thuần hóa rồi, biểu hiện của nó cũng khá tốt, nhưng thỉnh thoảng lại xuất hiện tình huống cuồng bạo nóng nảy. Trong đám ấu thú, nó cũng được coi là lão làng rồi.” Tu sĩ trung niên kia nghe vậy, trong mắt cũng xuất hiện một tia đồng tình.

“Chỉ là một con nghiệt súc mà thôi, ta không tin mình không thể hạ gục được nó.” Lục Huyền tự tin đáp.

“Ha ha, vậy chúc công việc của Lục sư đệ luôn thuận lợi.” Dường như tu sĩ trung niên này không đồng ý với lời nói của hắn lắm, đối phương lập tức cười to rời đi.

Lục Huyền trở lại trong phòng đá, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

Mấy ngày nay, hắn đều dựa theo phương pháp thông thường đi thuần hóa hơn chục con ấu thú. Hiện tại, quá trình này đã cho ra hiệu quả rõ rệt đối với hầu hết nhóm linh thú kia rồi, thậm chí trong nhóm này còn bao gồm cả con Sư Cầm Thú hỗn huyết có linh trí thấp nhất kia, chỉ duy nhất một con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ ngỗ nghịch ấy là khác, lúc nào nó cũng bày ra dáng vẻ dầu muối không thấm, thi thoảng còn ló đầu ra, đối nghịch với Lục Huyền.

“Nếu ngươi đã không muốn sống tốt, chỉ muốn mù quáng làm loạn, thì đừng trách ta thay đổi phương pháp thuần hóa ngươi.” Trong lòng hắn âm thầm nghĩ.

Ngày hôm sau, hắn tranh thủ thời gian đi một chuyến tới Tàng Kinh các, mất nửa ngày mới quay trở về thạch điện.

"Đến đây, hôm nay ta cho ngươi xem vài thứ hay lắm." Hắn bước đến chuồng thú nơi Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đang ở, mỉm cười hô.

"Phù!" Tứ Sí Lôi Bạo Hổ khịt mũi, phun ra một luồng khí màu trắng bạc, vô cùng không tình nguyện đi đến trước mặt Lục Huyền.

Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm trên môi, lập tức lấy hai tấm Thủy Kính phù ra khỏi túi trữ vật.

"Ta biết ngươi không muốn ở lại tông môn hay ở lại một khu vực quan trọng nào đó bên trong tông môn, rồi ngày qua ngày cứ lặp lại duy nhất một nhiệm vụ canh giữ đơn điệu nhàm chán, ngươi càng hy vọng có được tự do hơn. Nhưng đã bao giờ ngươi nghĩ, điều gì sẽ xảy ra với mình, nếu cứ tiếp tục như thế này trong một khoảng thời gian dài chưa?"

Hắn lập tức tách một ra luồng linh lực và rót vào trong Thủy Kính phù. Gần như ngay lập tức, một con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ khổng lồ, cao đến bảy - tám trượng đã xuất hiện trên mặt gương, trông sống động như thật, hoàn toàn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Thủy Kính phù có thể ghi lại và lưu trữ hình ảnh trong một khoảng thời gian nhất định, Lục Huyền lục lọi ở trong Tàng Kinh các gần nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được hai đoạn hình ảnh mình cần.

Khoảnh khắc nhìn thấy vị tiền bối của mình, ấu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ vốn đang không an phận, đột nhiên đứng im lại, đôi mắt sáng ngời có thần của nó một mực nhìn chằm chằm vào mặt gương rõ nét kia.

“Khi tông môn đầu tư rất nhiều thời gian và tài nguyên cho ngươi, nhưng ngươi không thể hiện được giá trị của linh thú hộ tông, vậy thì thứ đang chờ đợi ngươi trước mắt chỉ có hai kết quả. Hoặc là đợi đến khi ngươi trưởng thành một chút, người ta sẽ dứt khoát tiêu diệt ngươi, thu lấy tài liệu trên thân ngươi, để bù đắp lại một ít tổn thất trong quãng thời gian nuôi dưỡng vừa rồi. Hoặc là ngươi sẽ bị đưa cho của một vị đệ tử nội môn khá nổi danh nào đó, trở thành linh thú khế ước của đối phương, triệt để mất đi tự do, còn bị người nọ dẫn đến các loại bí cảnh, đối mặt với đủ mọi yêu thú tà ma tàn nhẫn độc ác, thường xuyên đánh nhau đến thừa chết thiếu sống, tính mạng như mành treo chuông.”

Trong gương, con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ to lớn oai phong đang bị mấy con yêu thú thực lực tương đương bao vây, ở phía xa xa còn có một vài tu sĩ Trúc Cơ đang bố trí trận, người nọ lại muốn dùng trận pháp để giam cầm tốc độ nhanh như tia chớp của nó.

Tứ Sí Lôi Bạo Hổ to lớn nhanh chóng bị đánh bại, trên thân thể màu trắng bạc kia xuất hiện những vết thương cực lớn với mức độ nông sâu khác nhau, máu chảy như suối, cả mặt gương đều bị nhuộm thành màu máu đỏ. Cuối cùng, nó đã bị mấy con yêu thú kia phân thây.

“Hống!” Bỗng nhiên con ấu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ lại ngẩng đầu nhìn Lục Huyền, nó gầm lên một tiếng, nửa cảnh cáo nửa sợ hãi.

“Xem tiếp đi.” Lục Huyền nhẹ nhàng nói, bàn tay lập tức hóa thành trạng thái ngọc lưu ly trong suốt, ấn thật chặt đầu ấu thú xuống. Mặc cho lôi quang lóe lên, hắn vẫn không nhúc nhích mảy may. Với lực công kích hiện tại của ấu thú, nó còn chưa thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với nhục thân cường hãn của hắn.

Tấm Thủy Kính phù thứ hai.

Hình ảnh xuất hiện trên mặt gương là một cảnh tượng khác. Không có tranh đấu kịch liệt, không có thuật pháp chói lọi, chỉ có một tu sĩ Trúc Cơ đang mổ xẻ một con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, đồng thời kể ra những tác dụng của từng bộ phận trên người con hổ thú.

"Toàn thân yêu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đều là bảo vật, nếu các đạo hữu gặp phải, nhớ đừng có lãng phí. Xương hổ có thể luyện chế pháp khí phẩm cấp cao, đuôi hổ cực kỳ bổ dưỡng, có thể dùng làm nguyên liệu ủ linh nhưỡng quý hiếm, máu hổ là tài liệu cực tốt để vẽ phù lục thượng đẳng…"

Trong lúc tu sĩ giải thích, con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ khổng lồ kia đã nhanh chóng bị cắt thành vô số mảnh.

Dường như con ấu thú trong tay Lục Huyền cũng cảm động lây với con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ khổng lồ bên trong Thủy Kính phù, dù cách một tấm gương, thân thể nho nhỏ của nó cũng run rẩy theo, không còn dáng vẻ kiêu căng khó thuần như trước nữa, thậm chí còn có thể nhìn ra nó đang vô cùng sợ hãi.

"Thấy chưa, nếu không bị thuần hóa, thì thứ đang chờ đợi ngươi cũng chỉ có hai trường hợp này mà thôi. Đương nhiên, không cần biết là loại nào thì kết cục cuối cùng của ngươi cũng là bị chém ra thành từng mảnh. Cho nên đối với linh thú như ngươi, điểm cuối của quá trình tu hành chính là trông coi giữ nhà cho tông môn." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên, để lộ ra một nụ cười cực kỳ tà ác ở trong mắt ấu thú.

Hiển nhiên, hai tấm Thủy Kính phù đã mang đến một loại đả kích cực kỳ lớn lao cho con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ còn nhỏ tuổi này!

Sau khi ấu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ nhìn thấy hình ảnh trên hai tấm Thủy Kính phù, nó lập tức trở nên nề nếp hơn, không

còn cuồng bạo bướng bỉnh giống như trước nữa. Nó chậm rì rì bay về chuồng thú của mình, dáng vẻ tâm sự nặng nề.

“Liệu bạo lực đẫm máu như vậy, có tạo thành bóng ma cho con linh thú vị thành niên này không…” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Hắn chợt phát hiện ra một điều, hai lần mình cho linh thú xem phim đều không phải hình ảnh gì đứng đắn. Trước đây vì trợ giúp cặp Sất Âm Thú của Chung Hạo sinh sôi nảy nở, hắn đã cho chúng xem《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 từ đầu đến cuối. Hiện giờ, hắn lại cho Tứ Sí Lôi Bạo Hổ xem phim kinh dị bạo lực, đẫm máu, gay cấn. Đặc biệt là đoạn hình ảnh mô tả lại cảnh tượng tu sĩ giải phẫu bộ phận trên cơ thể đồng loại nó, tác động tâm lý của đoạn hình ảnh như vậy, tuyệt đối không phải lớn bình thường.

“Nhưng không quan trọng là thể loại gì, có thể giải quyết vấn đề thì nó là bộ phim hay, có lẽ cho nó xem những hình ảnh khác cũng không có tác dụng gì đâu!” Lục Huyền nghĩ thầm.

Chương 506: Bài Kiểm Tra Nho Nhỏ!

Sau khi sử dụng hai tấm Thủy Kính phù với Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, hiệu quả nhận được vô cùng rõ rệt.

Trong quá trình thuần hóa kế tiếp, nó không còn xuất hiện hành vi cuồng bạo như trước nữa, mà đàng hoàng hoàn thành từng nhiệm vụ và yêu cầu của Lục Huyền.

Có thể nói, biểu hiện của nó cực kỳ ưu tú, có tư cách tranh đoạt vị trí đầu tiên trong danh sách biên chế của nhóm linh thú Thiên Kiếm Tông.

Hơn chục con ấu thú đang trong giai đoạn tập huấn, mỗi ngày huấn luyện xong, chúng không trở về chỗ ở của mình mà đều ở lại bên trong thạch điện.

Bên trong thạch điện có rất nhiều chuồng chú, bên ngoài được bố trí trận pháp cấm chế đơn giản. Vào ban đêm, lúc ấu thú nghỉ ngơi, Lục Huyền sẽ kích hoạt trận pháp, tránh cho chúng chạy ra ngoài gây chuyện thị phi.

Đêm khuya, ấu thú Sư Cầm Thú ở trong chuồng thú của mình, hai mắt mở thao láo, cố gắng nhớ lại những kiến thức Lục Huyền đã truyền thụ vào ban ngày. Càng suy nghĩ, nó càng cảm thấy mình mơ mơ màng màng, trong đầu là một mảnh trắng xóa.

“Hống!” Nó cảm giác đầu càng ngày càng nặng, không nhịn được lập tức gầm lên, rồi đập đầu vào tường.

“Dục tốc bất đạt, đừng vội vàng như thế.” Đột nhiên, một giọng nói ấm áp truyền vào trong tai ấu thú Sư Cầm Thú, âm

thanh tựa như có uy lực vô hạn, giúp nó bình tĩnh lại.

Người đến thăm kia không ai khác chính là Lục Huyền, hắn thấy Sư Cầm Thú càng lúc càng có khuynh hướng tự ti, nên quyết định ban đêm sẽ vào chuồng thú, giúp đỡ nó giải quyết vấn đề này. Hắn bước ra khỏi bóng tối, môi nở nụ cười nhìn Sư Cầm Thú.

"Mấy ngày nay thời điểm thuần hoá và nuôi dưỡng các ngươi, ta nhận thấy tâm sự trong lòng ngươi có hơi nặng nề, khó có thể chuyên tâm vùi đầu vào huấn luyện. Cho nên ta đặc biệt tới đây, xem có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề này không." Lục Huyền dịu dàng nói, giọng nói có tác dụng xoa dịu trái tim linh thú.

Ánh mắt Sư Cầm Thú bỗng sáng rực lên rất nhiều, nó nhìn Lục Huyền, trên mặt lộ vẻ cảm kích rồi gật đầu lia lịa.

"Ta hỏi thẳng, có phải do ngươi cảm thấy mình xuất thân không chính thống, huyết mạch hỗn tạp, ngày thường luôn có cảm giác thua kém người khác đúng không?" Lục Huyền thẳng thắn hỏi. Lúc ấy, hắn nhận được thông tin này từ trong trạng thái của Sư Cầm Thú.

Ấu thú Sư Cầm Thú ngẩn người, những lời này của Lục Huyền trực tiếp xoáy vào đáy lòng nó và vạch trần vết sẹo kia ra.

Từ lúc còn nhỏ, nó đã nhận ra bản thân khác thường, mặt mũi quái dị, linh trí của nó rõ ràng là thấp hơn những con linh thú cùng tuổi khác, tu sĩ Thiên Kiếm Tông nuôi dưỡng nó đều gọi nó là tạp chủng.

Điều này đã khiến nó càng trưởng thành thì càng tự ti hơn.

"Huyết dịch chảy xuôi trong cơ thể ngươi đến từ hai chủng linh thú phẩm cấp cao khác nhau. Ngươi có từng nghĩ tới điều này hay không? Ngoài mặt, hai chủng huyết mạch giao hợp có

thể gọi là tạp chủng, nhưng nói cách khác, đó chính là hỗn huyết. Sự khác biệt giữa hai bên là cái trước không biểu hiện ra điểm gì đặc biệt, trong khi cái sau có thể tổng hợp được sức mạnh của cả hai chủng. Cho nên, ngươi càng phải tự tin hơn mới đúng, dù sao ngươi cũng tập hợp được toàn bộ ưu điểm của hai chủng huyết mạch mà không có chỗ nào thiếu sót cả."

Lục Huyền thoáng dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta thấy ngươi thường ngày có vẻ như hơi khó hiểu ý nghĩa lời nói của ta, trí nhớ và năng lực phân tích biết của ngươi kém hơn những linh thú khác một chút. Nhưng ta phát hiện ngươi có một ưu điểm rất tốt, đó là tâm tư đơn giản, siêng năng và tập trung."

Lục Huyền dùng một cách nói khác để miêu tả linh trí không cao lắm của Sư Cầm Thú: "Ta chú ý tới, trong tất cả nhóm ấu thú kia thì ngươi chính là con cố gắng nhất. Cần cù có thể bù đắp điểm thiếu sót của bản thân, ngươi đã chậm thì cần bắt đầu sớm, chỉ cần ngươi tiếp tục kiên trì như vậy, chắc chắn ngươi sẽ không thua kém những con linh thú khác đâu. Đương nhiên, còn một điểm quan trọng nhất, đó chính là trình độ nhục thân cường hãn của ngươi là mạnh nhất trong tất cả những con linh thú kia, cho nên ngươi càng phải tự tin. Tin ta đi, ngươi sẽ là con linh thú ưu tú nhất!"

Lục Huyền hầm một nồi to canh gà thơm ngon đặc sệt cho Sư Cầm Thú. Tâm thần ngưng tụ ở trên người ấu thú, nhận thấy tâm lý của nó đã thay đổi từ "ta không thể" lúc ban đầu, biến thành "ta có thể không?"

Hắn mỉm cười, cảm giác như mình đã hóa thân thành lão gia gia tri kỷ, cẩn thận mà chăm sóc cho một tên nhân vật chính phế vật.

"Được rồi, tiếp theo chúng ta cùng củng cố lại nội dung huấn luyện ngày hôm nay đi. Nếu có đủ thời gian, ta sẽ khai

phá lực lượng ẩn chứa trong huyết mạch của ngươi.”

Sư Cầm Thú gật đầu thật mạnh, trong mắt tràn đầy nhiệt huyết.

Cứ như vậy, Lục Huyền thỉnh thoảng sẽ đột kích chuồng thú vào ban đêm để bồi bổ cho Sư Cầm Thú, ấu thú cũng không làm cho hắn thất vọng, mặc dù linh trí hơi thấp, nhưng lúc nào cũng nỗ lực kiên trì, không bị tụt lại phía sau những ấu thú khác.

Chớp mắt đã một tháng trôi qua, Lục Huyền lơ lửng trên không trung, lia ánh mắt nhìn qua rất nhiều linh thú ở phía dưới.

“Kết quả huấn luyện trong khoảng thời gian này của các ngươi khá tốt, khiến cho ta vô cùng hài lòng. Hôm nay chúng ta sẽ làm một bài kiểm tra nho nhỏ, chủ yếu được chia thành hai khía cạnh, một là kiểm tra mức độ kiểm soát nội dung huấn luyện trước đó, hai là xem năng lực thực chiến của các ngươi.”

Bất kể linh thú trấn thủ trọng địa tông môn hay thực hiện nhiệm vụ ở bên ngoài, đều cần có chiến lực mạnh mẽ, để tránh những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Suy nghĩ đến điểm này nên những con ấu thú được chọn đều là tứ phẩm, sau khi trưởng thành chúng sẽ có thực lực tương đương với Trúc Cơ trung hậu kỳ.

Lục Huyền chia mười mấy con ấu thú thành bốn tổ, trước tiên chọn ra tám con mạnh nhất, sau đó tranh giành vị trí đầu tiên.

Những con mà hắn quan tâm hơn như Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, Sư Cầm Thú và Thất Thải Trĩ Yêu đều thuận lợi lọt vào tám vị trí mạnh nhất.

Hai con trước có ưu thế trên không, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ am hiểu thuật pháp lôi điện, tốc độ không con nào sánh bằng, thế tấn công mạnh như vũ bão, chiến đấu nghiêng về một phía.

Sư Cầm Thú dựa vào nhục thân cường hãn, lần lượt đánh bại từng đối thủ.

Về phần Thất Thải Trĩ Yêu, năng lực huyễn thuật của nó thực sự quá mạnh, lúc đối chiến, nó sử dụng huyễn thuật để che giấu bản thân, đồng thời kéo đối thủ vào trong huyễn thuật tầng tầng lớp lớp, không tốn nhiều công sức đã giải quyết xong.

Trong trận bán kết, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đối đầu với Thất Thải Trĩ Yêu.

Ấu thú Lôi Bạo Hổ có phần sơ sót, đã sa vào trong huyễn thuật, chưa thể tự thoát ra được.

Vậy mà ngược lại điều này khơi dậy yêu tính trong cơ thể nó, dùng chút lý trí còn sót lại, lôi đình vô cùng vô tận trào ra từ cơ thể nó, trút xuống không có điểm mù, trực tiếp bổ cho Thất Thải Trĩ Yêu đang núp ở trong góc, phải hiện nguyên hình.

Ngay sau đó là Sư Cầm Thú đấu với Hắc Giác Linh Tê, cả hai đều có nhục thân mạnh mẽ, một con mạnh về tấn công, một con giỏi phòng thủ, mâu đối chiến với khiên, cuối cùng Sư Cầm Thú nhỉnh hơn một chút, giành được thắng lợi.

Chương 507: Lam Thu Linh Mẽ!

Trận quyết chiến cuối cùng, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ với Sư Cầm Thú!

Một con có tốc độ cực nhanh và chưởng khống lôi điện chi lực, một con nhục thân cường hãn, huyết mạch đặc thù. Một cuộc đại chiến hết sức căng thẳng sắp diễn ra.

Hai ấu thú không còn ưu thế trên không như lúc đấu với các linh thú khác nữa, tình hình chiến đấu bước vào hồi gay cấn.

Tứ Sí Lôi Bạo Hổ lợi dụng tốc độ nhanh hơn, chạy xung quanh Sư Cầm Thú, chứ không va chạm chính diện, thỉnh thoảng Lôi Bạo Hổ phát ra hơn chục luồng sấm sét để tấn công đối thủ.

Sư Cầm Thú vững như kiềng ba chân, vừa tránh né linh quang sấm sét, vừa chờ cơ hội phát động, nếu không tránh được thì dứt khoát dùng thân thể phản kháng. Thi thoảng nó cũng bắn ra linh lực như viên đạn hoặc móng vuốt bén nhọn vạch ra từng đạo linh nhận hình lưỡi liềm.

Sau khi đọ sức được một lúc, Sư Cầm Thú có dấu hiệu mệt mỏi, đang dần dần kiệt sức.

Tứ Sí Lôi Bạo Hổ thấy vậy, không kiềm chế nữa, cộng thêm nó vô cùng tự tin về tốc độ của mình, nhanh như tia chớp đến gần Sư Cầm Thú, hàng trăm luồng sấm sét nối thành một vùng trắng xóa, ầm ầm đập về phía Sư Cầm Thú, đồng thời

bản thân nó hung hăng nhào về phía đối thủ, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Dưới sự oanh tạc của rất nhiều lôi đình, Sư Cầm Thú chỉ cảm thân toàn thân tê dại, nhìn đối thủ ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng nó tự nhiên sinh ra cảm giác vô lực.

"Đến đây thôi sao?"

Một ý niệm như vậy chợt thoáng qua trong đầu nó, ngay sau đó tái hiện từng bức tranh.

Nó bị nhục mạ là yêu thú tạp chủng, linh trí thấp, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết cậy mình mạnh mẽ. Tiếp đó Lục Huyền xuất hiện giống như một tia sáng rơi xuống, chiếu rọi chỗ tối tăm sâu thẳm nhất trong đáy lòng nó.

"Ta có thể không?"

"Ta có thể!"

"Hống!"

Nó nổi giận gầm lên, đột nhiên trong huyết dịch bùng lên một nguồn lực lượng vô hạn. Chỉ trong nháy mắt, thân thể nó đã bành trướng lên, nó không chút do dự trực tiếp lao tới, nghênh đón lấy sấm sét, một đôi cánh thịt siết chặt lấy Tứ Sí Lôi Bạo Hổ.

Mặc cho đối thủ có tung ra bao nhiêu luồng sấm sét giáng xuống ngươi mình, Sư Cầm Thú cũng không quan tâm, trong đầu nó chỉ còn lại một suy nghĩ, đó chính là đánh bại đối thủ!

Hai ấu thú bước vào giai đoạn giằng co.

Một con bị khóa sít sao, một con thì đối kháng với lôi đình đang tạo thành tổn thương nghiêm trọng cho mình. Bằng vào tín niệm trong nội tâm, Sư Cầm Thú rất lâu không buông ra.

Cuối cùng, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ bỏ cuộc trước, nó tru tréo, truyền đạt ý niệm cầu xin tha thứ đến đối thủ của mình.

Sư Cầm Thú mệt mỏi buông hai cánh khổng lồ của mình ra, thân thể cấp tốc thu nhỏ lại, bốc mùi khen khét rồi rơi tự do xuống.

Một bóng người xẹt qua, Lục Huyền dễ dàng nâng cơ thể ấu thú Sư Cầm Thú, nhẹ nhàng đặt nó xuống đất.

"Chỉ là một bài kiểm tra nhỏ mà thôi, sao ngươi nhiệt huyết sôi trào thế để làm gì?" Hắn khẽ thở dài, ánh mắt bất lực nhìn ấu thú cháy đen đang nằm trên mặt đất.

Sư Cầm Thú nhắm chặt hai mắt, nằm không nhúc nhích trên mặt đất, dường như không nghe được lời nói của Lục Huyền vậy.

Lục Huyền thấy vậy, quầng sáng xanh lục trong đan điền hơi xoay tròn, một tia Thanh Mộc Nguyên Khí bao trùm lên trên vết thương cháy đen của Sư Cầm Thú.

Thanh Mộc Nguyên Khí chứa đựng sinh cơ cường đại, hiệu quả trị liệu cực kỳ tốt, không đến nửa khắc, tất cả vết thương trên người Sư Cầm Thú đều kết vảy, da thịt mềm mại mọc lên dưới vết sẹo.

Sau khi chữa xong cho Sư Cầm Thú, Lục Huyền lại đi tới chỗ Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đang một mình liếm vết thương, đồng thời cũng chữa trị trọn vẹn cho nó.

Chờ hai con thú khôi phục lại trạng thái bình thường, hắn lập tức lấy một ít Thú Linh Đan, linh quả băng và hỏa từ trong túi trữ vật của mình ra làm phần thưởng, căn cứ vào thứ hạng khác nhau, thưởng cho rất nhiều ấu thú.

Tám phần thưởng cuối cùng dành cho tám con linh thú xuất sắc, đảm bảo mỗi con linh thú đều nhận được phần thưởng.

Khi Lục Huyền giải quyết xong từng vấn đề, chuyện thuần hóa linh thú cũng tiến vào quỹ đạo.

Mỗi ngày, vào thời điểm cho linh thú ăn linh quả, thịt yêu thú, hắn đều sẽ xem xét trạng thái chi tiết của chúng, từ đó thực hiện các loại điều chỉnh tương ứng để đảm bảo linh thú có thể phát triển khỏe mạnh về cả thể chất lẫn tinh thần.

Đồng thời, tùy theo khẩu vị của các linh thú khác nhau, phối hợp ra những nguyên liệu ăn uống mà chúng yêu thích nhất hoặc phù hợp nhất.

Giai đoạn thuần hóa cũng không phải nhồi nhét nội dung huấn luyện, mà là căn cứ năng khiếu tới đâu dạy tới đó. Huấn luyện có mục tiêu dựa trên tập tính và đặc điểm khác nhau của từng linh thú, lấy điểm mạnh bù đắp điểm yếu.

Thỉnh thoảng, hắn cũng dạy kèm một một với các linh thú kiểu như Sư Cầm Thú, để chúng không bị tụt lại quá xa, mất đi tự tin.

Trong số mấy con linh thú có vấn đề, chỉ còn lại vấn đề cuối cùng ở trên người Thất Thải Trĩ Yêu là chưa được giải quyết triệt để.

Thất Thải Trĩ Yêu là linh thú sinh sản, nhiệm vụ chủ yếu của nó chính là đẻ trứng Thất Thải Trĩ Kê cực kỳ trân quý hiếm thấy cho tông môn.

Nhưng đã hai, ba tháng trôi qua, cái bụng của con ấu thú này vẫn không có động tĩnh gì, nó hoàn toàn không có dấu hiệu đẻ trứng. Vấn đề là trong khoảng thời gian này, Thất Thải Trĩ Yêu cũng không có bất cứ biểu hiện gì bất thường.

Mặc dù nó dùng huyễn thuật ăn gian trong bài kiểm tra sức chịu đựng đầu tiên và bị Lục Huyền tóm gọm, sau khi học được bài học, thời gian tiếp theo nó thành thật chấp nhận thuần hóa, biểu hiện cũng khá khả quan, không quá xuất sắc nhưng

cũng không thất bại. Nó vẫn luôn nằm ở vị trí lưng lửng, ngày nào cũng như ngày nào.

Mỗi ngày lúc thưởng thức linh mễ, nó chỉ ăn no một nửa, không cho mình thừa ra một tia linh năng nào, nên không thể ngưng tụ tinh hoa, sản sinh linh trứng.

Lục Huyền cũng không có biện pháp gì với hành vi buông thả này của nó.

Nó hoàn toàn có thể tự quyết định xem mình có đẻ trứng hay không, trong chuyện này cũng không thể nói được là đúng hay sai.

Sau một thời gian ngắn lặng im quan sát, hắn đã quyết định bắt tay xử lý từ khâu linh mễ.

"Không phải mỗi ngày chỉ ăn no có một nửa sao? Vậy ta đây làm món linh mễ ngươi yêu thích nhất, xem ngươi có thể nhịn được cám dỗ hay không?"

Ngoại trừ linh mễ do Ngự Thú đường cung cấp, hắn còn tìm một số chủng linh mễ khác nhau từ chỗ Linh thực sư quen biết trong tông môn, nấu nó bằng đủ các phương pháp, sau khi cho Thất Thải Trĩ Yêu ăn xong, lại xem kỹ trạng thái của nó và nghe ngóng món nó yêu thích.

Cuối cùng, hắn cũng thực sự tìm được một loại linh mễ rồi.

"Nào, hôm nay thay đổi món ăn nhé." Lục Huyền rắc một nắm linh mễ xuống trước mặt Thất Thải Trĩ Yêu.

Linh mễ có màu xanh nhạt, hạt đầy đặn, hình tròn, vô cùng co giãn, khi rơi xuống đất, chúng sẽ nảy lên giống như những quả bóng nhỏ, bên trong dồi dào sức sống và nhanh chóng thu hút được sự chú ý của Thất Thải Trĩ Yêu.

Linh mễ này có tên là Lam Thu, nhị phẩm, tràn đầy linh lực, là loại được những con linh thú loài gà cầm thích nhất.

Lam Thu linh mễ nhảy nhót trên mặt đất, dường như đã kích thích một loại thiên phú nào đó bên trong cơ thể Thất Thải Trĩ Yêu, chỉ thấy nó chìa đôi cánh sặc sỡ và vỗ vào Lam Thu linh mễ trên đất, rồi nuốt chửng từng hạt một vào trong bụng.

Cứ như vậy, tất cả Lam Thu linh mễ đều bị Thất Thải Trĩ Yêu nuốt hết từ lúc nào không hay.

Chương 508: Phim Con Gà!

Lục Huyền áp dụng đúng cách cũ, ngày ngày đều cho nó ăn Lam Thu linh mễ mà nó yêu thích nhất, còn từ từ gia tăng trọng lượng linh mễ. Đứng trước món ăn ngon, Thất Thải Trĩ Yêu với linh trí có hạn đã hoàn toàn đánh mất lý trí, triệt để sa vào trong mỹ vị.

Cũng vì vậy mà linh lực trong cơ thể nó càng để lâu càng tích lũy, chỉ cần xuất hiện một bước ngoặt sẽ đẻ ra một quả trứng Thất Thải Trĩ Kê trân quý hiếm thấy.

Về phần bước ngoặt đó, Lục Huyền đã sớm có chuẩn bị, hắn quyết định cho linh thú vị thành niên này một chút chấn động nho nhỏ.

Phim con gà!

Dưới 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, hắn không tin nó có thể thanh tâm quả dục.

Không phải là không có ham muốn sao? Vậy để ta tới trợ hứng cho ngươi.

Lục Huyền cho gọi Thất Thải Trĩ Yêu qua đây, đóng cửa lại, chắp tay sau lưng, lộ vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta gọi ngươi đến đây, vì ta muốn tỷ thí một trận huyễn thuật với người. Ta có một món pháp khí huyễn thuật tứ phẩm, chỉ cần ánh mắt của ngươi tập trung trên đó, ngươi sẽ bị mắc kẹt trong huyễn thuật không thể tự thoát ra được. Ta biết ngươi có thiên phú cực tốt về huyễn thuật, cho nên ta muốn đánh cược với người. Nếu ngươi nhìn chằm chằm vào pháp khí của ta được nửa canh giờ mà vẫn không động tĩnh gì, thì về sau ngươi muốn làm gì, ta đều chiều theo. Nếu ngươi xuất hiện phản ứng, vậy

sau này ngươi sẽ phải định kỳ đẻ trứng Thất Thải Trĩ Kê, như thế nào?”

Thất Thải Trĩ Yêu nghe vậy, cái đầu nhỏ không chút do dự gật xuống.

Nó trời sinh am hiểu huyễn thuật, có sức đề kháng nhất định và năng lực phá giải huyễn thuật, cho nên nó vô cùng tự tin với ván cược do Lục Huyền đề xuất.

Lục Huyền thấy vậy, khóe miệng để lộ một nụ cười bí hiểm, lấy một mảnh lụa ngọc vàng nhạt từ trong túi trữ vật ra.

“Vậy thì hãy nhìn kỹ vào nó!” Hắn dặn dò một câu, sau đó để 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 tới trước mặt Thất Thải Trĩ Yêu.

Có lẽ vì đang tuổi vị thành niên nên tràn đầy tinh lực, kê tinh còn không chịu nổi hơn hắn dự đoán, chưa đầy nửa khắc đã tước vũ khí đầu hàng.

“Lần đầu tiên xem phim con gà, ta có thể hiểu được.” Lục Huyền thu hồi tấm lụa ngọc màu vàng nhạt, trong lòng cảm thán khi nhìn Thất Thải Trĩ Yêu đã tăng vọt dục vọng mà không thể nào phát tiết.

Vấn đề của ba con linh thú đều đã được giải quyết, quá trình thuần hóa ấu thú cũng suôn sẻ hơn rất nhiều, ngoại trừ thỉnh thoảng có một số trở ngại nhỏ trong nội dung huấn luyện mới.

Dù sao chúng cũng là yêu thú, bản năng yêu tính làm chủ, bản tính kiêu căng khó thuần, không có khả năng hoàn toàn nghe theo chỉ lệnh của Lục Huyền.

Nhưng vấn đề nhỏ bé này nhanh chóng được giải quyết dễ dàng.

Ngày hôm đó, sau khi Lục Huyền huấn luyện xong cho rất nhiều ấu thú, hắn bay lên không trung và vỗ tay.

"Đợi một chút, ta giới thiệu cho các ngươi một trong những bằng hữu linh thú của ta, có lẽ một số các ngươi cũng biết."

Câu nói vừa dứt, một con viên hầu xinh xắn nhanh nhẹn bước ra từ sau lưng hắn, đôi mắt long lanh trong suốt như hồng ngọc, thẹn thùng nhìn rất nhiều yêu thú phía dưới.

Chính là Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, sau khi đến thăm động phủ Lục Huyền thì đi theo hắn đến thạch điện thuần thú bên đây.

Khoảnh khắc nhìn thấy bạch ngọc viên hầu, mười mấy con linh thú trên mặt đất đều nháo nhào biến sắc, tất cả nằm sấp xuống không dám nhúc nhích.

Tiểu viên hầu vươn tay gãi gãi mấy sợi lông tơ trắng nõn sau gáy, vẻ mặt có hơi xấu hổ.

Linh thú bên dưới cảm nhận được chuyển động của nó, không hẹn mà cùng rùng mình.

Chúng thật sự hiểu rất rõ về con bạch ngọc viên hầu này.

Trong Thiên Kiếm Tông có không ít linh thú hộ tông, dựa theo thực lực, phẩm cấp mà phân chia thành một số cấp bậc. Bất kể về phẩm cấp hay thực lực bản thân, Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đều xếp thứ hạng đầu tiên.

Hơn nữa bản tính của con viên hầu này vốn hiếu chiến, lại ở cùng một nhóm linh thú, nên hoàn toàn có thể nói, nhóm ấu thú ở đây đều đã bị tiểu viên hầu đánh từ lúc nhỏ, đánh đến tận bây giờ, đứa nào đứa nấy đều hoàn toàn bị nó khuất phục rồi.

Bạch ngọc viên hầu cười toe toét với Lục Huyền, trông dáng vẻ như một học sinh giỏi ngoan ngoãn.

“Núi cao còn có núi cao hơn…” Lục Huyền không khỏi thở dài khi nhìn thấy phản ứng của đám yêu thú phía dưới.

“Về sau nếu ai không nghe lời, ta sẽ mời bằng hữu linh thú của ta tới, tỷ thí với các ngươi một phen.” Lục Huyền cáo mượn oai hùm, ỷ vào tiểu viên hầu chống lưng, dứt khoát buông lời hăm dọa.

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên ở bên cạnh vội vàng gật đầu, trong huyết mạch nó vốn có gen hiếu chiến, cộng thêm ăn nhiều linh quả linh tương từ Lục Huyền như vậy, đương nhiên nó sẽ vui vẻ đồng ý với lời đề nghị của hắn.

Chờ nó đi rồi, nhóm ấu thú đã biết điều hơn hẳn, con nào con nấy đều nỗ lực hoàn thành nội dung huấn luyện của Lục Huyền.

Qua thêm một khoảng thời gian, Lục Huyền thấy toàn bộ nhóm ấu thú đều đạt đến tiêu chuẩn nên đi thông báo cho Chung Hạo, mời gã đến đây kiểm tra khảo nghiệm. Đi cùng với gã còn có hai vị đồng môn thuộc Ngự Thú đường, cả hai đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Bọn họ đi tới thạch điện được phân cho Lục Huyền, ra lệnh cho tất cả nhóm ấu thú hoàn thành các loại chỉ lệnh và nhiệm vụ khác nhau, đồng thời cũng tiện tay bố trí mấy loại trận pháp cấm chế đơn giản, khảo nghiệm năng lực của chúng.

“Từ lâu ta đã biết Lục sư đệ có trình độ rất cao trên linh thực nhất đạo, nhưng không ngờ trên ngự thú nhất đạo cũng không kém là bao. Con ấu thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ kia vẫn luôn là cái gai trong số nhóm linh thú hộ tông hiện có của tông môn, trước đây từng có hai sư đệ thử thuần hóa nó, cuối cùng đành phải buông tha. Còn có con Sư Cầm Thú kia nữa, trí thông minh rất kém. Nói thật, Ngự Thú đường đang có ý định bỏ qua nó, dùng vào việc khác. Không ngờ, khảo nghiệm hôm nay nó lại tiến bộ rất nhiều, mọi phương diện đều đạt thành

tích đúng tiêu chuẩn. Cả con Thất Thải Trĩ Yêu kia, không biết Lục sư đệ đã dùng cách gì lại khiến nó chủ động đẻ trứng, xem như đã lập được một công lớn rồi." Lão giả thon gầy Trúc Cơ hậu kỳ đi đến trước mặt Lục Huyền, lập tức mở lời khen ngợi.

"Sư huynh quá khen rồi, ta giao tiếp với chúng đều dựa vào trái tim đầy nhiệt huyết yêu thương của mình. Trong khoảng thời gian chung sống, ta và chúng đã xây dựng nên tình hữu nghị vững chắc, chúng không có bất kỳ hành vi chống đối nào với những nội dung huấn luyện của ta, cho nên mới có hiệu quả như ngày hôm nay." Lục Huyền mỉm cười đáp.

May mắn thay, năng lực đặc biệt của hắn có thể nhận ra được trạng thái tức thời của linh thú, từ đó kê đơn thuốc đúng bệnh, giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Nếu trực tiếp dùng thủ đoạn bạo lực cứng rắn đi thuần hóa, nói không chừng còn dẫn tới hiệu quả ngược.

"Khoảng thời gian này đã vất vả cho Lục sư đệ rồi. Đây là năm trăm Kiếm Ấn, là thù lao của sư đệ cho đoạn thời gian thuần hóa linh thú này. Mặt khác, vì sư đệ biểu hiện xuất sắc trong quá trình thuần hóa linh thú, Ngự Thú đường đã quyết định thưởng cho sư đệ một món pháp khí phụ trợ." Lão giả thon gầy lấy một tấm ngọc bài từ trong túi trữ vật ra, trên ngọc bài có vẽ khá nhiều linh văn rậm rạp, bên rìa còn có vô số hình vẽ yêu thú, trông rất sống động, con nào con nấy đều hăng hái tưng bừng.

Chương 509: Long Tượng Kiếm Phù!

"Vật này tên là Linh Thú bài, là một món pháp khí độc môn do Ngự Thú đường luyện chế, tương đương với túi trữ vật chuyên dụng cho linh thú, có thể đặt linh thú vào trong đó. Dù linh thú ở bên trong lâu dài, vẫn sinh long hoạt hổ, không xuất hiện bất cứ vấn đề dị thường nào."

"Đa tạ sư huynh." Lục Huyền cảm tạ một câu, rồi nhận lấy Kiếm Ấn và Linh Thú bài từ trong tay lão giả thon gầy.

Mặc dù hiện tại trên người hắn có Sinh Sinh Đại tam phẩm và Thao Trùng Nang ngũ phẩm, cả hai thứ này đều có thể duy trì sinh cơ cho linh thú khi đặt chúng vào trong. Nhưng Sinh Sinh Đại chỉ là tam phẩm, không có nhiều tác dụng với linh thú phẩm cấp cao, lại thêm không gian có hạn nên dần dần có chiều hướng bị Lục Huyền đào thải.

Thao Trùng Nang ngũ phẩm lại có giá trị quá cao, Lục Huyền luôn giữ nguyên tắc không lộ tiền của ra ngoài, nên chưa bao giờ lấy nó ra trước mặt nhóm đồng môn.

"Ừm, núi cao sông dài, có duyên gặp lại. Hãy cố gắng trở thành linh thú hộ tông, sống cuộc sống ổn định, đừng để ta thất vọng nha." Lục Huyền vẫy tay về phía tất cả nhóm ấu thú phía dưới, mỉm cười nói.

"Hống!" Đàn ấu thú gầm lên, ít nhiều gì cũng có chút không nỡ.

Nhất là Sư Cầm Thú, nó bất chấp cấm chế đơn giản đang áp chế, bằng vào nhục thân cường hãn vọt thẳng đến trước mặt

Lục Huyền, cái đầu sư tử uy vũ to lớn phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

"Nhớ kỹ những gì ta đã nói với người, ngươi luôn luôn xuất sắc, chỉ là chính ngươi không nhận ra điều đó. Ta mong sẽ gặp lại ngươi ở trọng địa tông môn." Lục Huyền xoa lông vàng óng ánh trên đầu nó, ấm áp nói.

Ngay sau đó, trong ánh mắt lưu luyến của rất nhiều ấu thú, hắn cưỡi kiếm quang rời đi, trở lại động phủ, mở Lưu Quang Phù Trận ra, Phong Chuẩn với tốc độ nhanh nhất hóa thành một luồng ánh sáng xanh đáp xuống đầu hắn, và lại như bình thường, cái bụng to tướng kia sẽ không ngừng nảy lên rồi hạ xuống.

Đạp Vân Linh Miêu im hơi lặng tiếng chui ra từ trong rừng cây, đi tới bên cạnh Lục Huyền, nó ngửi ngửi chỗ này chỗ kia, hai chỏm lông xám trắng trên chóp tai không ngừng xoay chuyển, đôi mắt xanh biếc tràn đầy khó hiểu.

Lục Huyền vội vã vỗ về Đạp Vân Linh Miêu, tỏ rõ mặc dù mình ở bên ngoài động phủ chăm mười mấy con linh thú, nhưng các bạn nhỏ trong động phủ vẫn là chính, những con kia chỉ là khách qua đường.

Sau đó, hắn đi vào trong linh điền và dò xét rất nhiều linh thực.

Trong quãng thời gian thuần hóa ấu thú, vài chủng linh thực ở động phủ đã hoàn toàn chín muồi.

Trước khi rời khỏi tông môn, Lục Huyền đã trồng ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô ở trong động phủ. Chỉ là trong quá trình sinh trưởng Dưỡng Kiếm Hồ Lô cần hấp thu kiếm khí, những thanh phi kiếm đã qua sử dụng được hắn đặt phía dưới cây không kéo dài được bao lâu, vì vậy tiến độ phát triển của chúng bị chậm lại rất nhiều.

Sau khi hắn trở về tông môn, tiếp tục sử dụng phi kiếm không mất tiền mua có được từ bí cảnh, Dưỡng Kiếm Hồ Lô đói khát hấp thu rất nhiều kiếm khí kiếm ý, đã nhanh chóng bước vào giai đoạn sinh trưởng cấp tốc.

Vài tháng sau, mấy quả bầu hồ lô chấm xanh, mang theo kiếm khí xao động đã xuất hiện trên nhánh dây leo, thỉnh thoảng bên trong lại vang lên vài âm thanh leng keng như tiếng đao kiếm va chạm vào nhau.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên một trái bầu hồ lô uẩn dưỡng kiếm khí vô hình, quan sát trạng thái chi tiết của chúng.

"Có quả đã hoàn toàn thành thục rồi." Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

Có tổng cộng là mười bốn trái hồ lô chấm xanh đang treo lủng lẳng trên ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô, bởi vì Lục Huyền phân tâm thuần hóa và nuôi dưỡng ấu thú nên lúc này, lại đột nhiên phát hiện có đến bốn trái hồ lô đã hoàn toàn thành thục rồi. Hắn vươn tay cẩn thận hái Dưỡng Kiếm Hồ Lô từ trên dây leo xuống, một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe vừa lặng lẽ hiện lên.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm.】

Một tấm phù lục màu đỏ đậm trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bên trong có mặt trời đỏ treo cao, tỏa ra quang mang hợp thành từ kiếm khí vô tận.

"Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm, không tệ không tệ."

Phần thưởng từ trong quầng sáng không làm cho Lục Huyền thất vọng, hắn tiếp tục hái ba bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô còn lại.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Tinh Vẫn Kiếm phù tứ phẩm.】

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm.】

Không ngoài dự tính, phần thưởng trong quầng sáng đều là kiếm phù tứ phẩm.

Lục Huyền nhẹ nhàng ngắt bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô thành thục cuối cùng và chạm vào bề mặt quầng sáng. Quầng sáng ầm ầm nổ tung hóa thành hai luồng tàn ảnh tràn vào trong cơ thể hắn, một tấm kiếm phù lặng yên không một tiếng động, trực tiếp xuất hiện trên tay.

Tấm phù lục này giống như một đoạn mũi kiếm dài nhỏ, dường như mặt ngoài còn có hư ảnh một con Giao Long đang uyển chuyển bay lượn vòng quanh, với đôi mắt khép hờ, nhìn vạn vật bằng nửa con mắt, còn bên trong, dường như đang có một con voi khổng lồ đứng sừng sững giữa hư không, bốn chân vững như bàn thạch, có thể trấn áp vạn vật giữa thế gian.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên tấm kiếm phù kỳ lạ này, trong nháy mắt, một thông tin đã tràn vào trong đầu hắn.

【Phù lục Long Tượng Kiếm phù tứ phẩm, dung nhập hồn phách của Giao Long và Cự Tượng, có thể kích phát kiếm khí khổng lồ, cự kiếm chất chứa Long Tượng chi lực, có thể lập tức phá hủy hầu hết các loại pháp khí hộ thân tam phẩm tứ phẩm.】

"Long Tượng Kiếm phù…" Lục Huyền đang tiêu hóa điểm khác thường của tấm kiếm phù này. Nó hơi khác so với những tấm kiếm phù hắn từng nhận được trước đó, phương thức công kích của Long Tượng Kiếm phù này khá là đơn giản thô bạo, chú trọng là dốc hết toàn lực, không hoa hòe hoa sói như những loại kiếm phù kia.

Lục Huyền cất tấm Long Tượng Kiếm phù tứ phẩm này vào trong Thao Trùng Nang.

Hiện tại, trên ba nhánh dây leo hồ lô, vẫn còn treo mười bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Bốn bầu hồ lô đã thành thục, thu hoạch được hai tấm Đại Nhật Kiếm phù, một tấm Tinh Vẫn Kiếm phù và một tấm Long Tượng Kiếm phù. Cộng thêm Tiểu Hải Kiếm phù và Đại Nhật Kiếm phù còn dư lại trước kia, cùng với Phong Lôi Kiếm phù mở ra được từ quầng sáng của Phong Lôi Kiếm Thảo, hiện giờ trong tay hắn đã có bảy tấm kiếm phù tứ phẩm rồi.

Trước mắt, kiếm phù vẫn là thủ đoạn tấn công lợi hại của hắn, nó có tác dụng chớp nhoáng, tiêu hao linh lực có hạn, lực công kích rất mạnh, ngay cả khi đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ, nó cũng có thể đánh cho đối phương bị thương nặng, thậm chí là đẩy thẳng đến bờ vực tử vong.

Nếu đối mặt với đối thủ có thực lực mạnh hơn, hắn cũng có thể kích phát một loạt kiếm phù, trực tiếp dùng kiếm khí vô cùng vô tận bao trùm và trấn áp đối phương.

Sau khi cất bốn bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô và bốn tấm kiếm phù, Lục Huyền bắt đầu dò xét linh điền.

Trong linh điền, càng ngày càng nhiều các chủng linh thực phẩm cấp khác nhau, lấy linh lực Trúc Cơ trung kỳ hiện tại của hắn, đôi khi hắn cảm thấy vô lực vì không thể thỏa mãn được tất cả linh thực.

Chương 510: Cuộc Sống Thường Ngày…

Sau vài tháng gieo trồng, khoảng hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm có liên quan mật thiết đến tu vi của Lục Huyền, đã phát triển cực kỳ tươi tốt. Trên phiến lá dài mảnh màu xanh da trời có vô số những chấm sáng lập lòe, nhìn rất giống những ngôi sao đang điểm xuyết trên bầu trời đêm.

Liệt Diễm Quả nhị phẩm, Băng La Quả, Mê Tiên Đào tam phẩm, đều là các chủng linh quả đang được gieo trồng bên trong động phủ.

Hai loại linh quả băng và hỏa, một loại giống như quả cầu lửa đang lẳng lặng bốc cháy, một loại tràn ngập hàn khí mát lạnh.

Sau khi hái một đợt Mê Tiên Đào, những đóa hoa đào màu phấn hồng lại một lần nữa nở rộ trên cây. Hoa nở hoa tàn rơi trên mặt đất, khiến cho mảnh chướng khí màu phấn hồng phía dưới càng thêm nồng đậm. Khi tiến vào phạm vi chướng khí, cần phải liên tục nhắc nhở bản thân thỉnh thoảng lại thi triển Thanh Tịnh Chú, bằng không chỉ sơ ý một chút sẽ rơi vào tình huống xấu hổ ở trước mặt rất nhiều linh thực linh thú.

Trong nhóm Kiếm Thảo, có Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, được dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng Kiếm Thảo hoặc là cải tạo phẩm chủng Kiếm Thảo.

Khi Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm thành thục, Lục Huyền cũng không vội vàng ngắt nó xuống, mà bắt đầu tham khảo phương pháp ngưng luyện linh chủng có được từ Kiếm

đường, để dẫn dắt nguồn sinh cơ nồng đậm bên trong cây, từ từ ngưng tụ áp súc thảo mộc linh khí và Phong Lôi kiếm khí, thử ngưng kết linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo.

Nếu dựa vào quá trình này, hắn có thể tổng kết ra phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo biến dị, thì đây tuyệt đối một phần công lao to lớn, hoàn toàn có thể trợ giúp hắn đi ngang bên trong Kiếm đường.

Một loại khác là Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, sau vài tháng nó cũng phát triển đến một mức độ nhất định rồi.

Sau khi Lục Huyền dần dần tìm hiểu được kiếm trận, Kiếm Khổng Tước tứ phẩm đã bén rễ nảy mầm, nó giống như một con chim công cỡ lòng bàn tay, nhú lên khỏi bề mặt linh nhưỡng, những chiếc lông vũ vô cùng xinh đẹp, hệt như được hợp thành từ hàng trăm thanh phi kiếm mỏng như sợi tóc, nhìn từ bất cứ phương diện nào cũng thấy lộng lẫy đến lóa mắt.

Tàng Nguyên Thảo tam phẩm và Ngọc Lộ Quả tam phẩm – hai chủng linh thực được Đan điện ủy thác hắn gieo trồng - cũng đang sinh trưởng đến một giai đoạn nhất định.

Hàng ngày, cứ vào lúc bình minh, chỉ cần lại gần nơi đây là có thể bắt gặp mấy giọt sương sớm nhỏ xíu gần như trong suốt trên cây Ngọc Lộ Quả, chúng trong vắt và không dính một hạt bụi nào.

Ngoài ra còn có Ngũ Hành Quả tứ phẩm được trồng từ mấy năm trước, ngũ hành chi lực vừa hòa hợp đan xen, lại tách biệt rõ ràng, khiến loại linh chủng này luôn nằm ở trong trạng thái kỳ diệu.

Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng và Phù Du Thảo tứ phẩm đổi lấy từ Tư Nông điện, được trồng cùng một đợt, tiến độ sinh trưởng cũng gần như nhau.Được Lục Huyền chăm sóc cẩn thận, cây nào cây nấy đều ở trong trạng thái phát triển tốt.

Huyễn Âm Trúc tứ phẩm – loại linh chủng hắn trao đổi từ một tiểu hội nhỏ trong tông môn - càng ngày càng ồn ào ầm ĩ, hàng trăm khe hở dài mảnh giống như những cái miệng sắc bén, có thể mô phỏng đủ các loại âm thanh ly kỳ quái dị, chỉ có Yêu Quỷ Đằng mới đủ sức làm cho nó triệt để im miệng lại.

Nhờ có Sất Lôi Thạch, Lạc Lôi Mộc đã phát triển cực kỳ thuận lợi, bề mặt ngày càng cháy đen nhưng bên trong lại ẩn chứa sức sống vô cùng mãnh liệt, thi thoảng còn có sấm sét lóe lên.

Uẩn Linh Tùng tứ phẩm thu được từ trong Lãng Nguyệt phúc địa, sau nhiều năm chăm sóc tỉ mỉ, nó đã bước vào giai đoạn thành thục, mỗi khi Lục Huyền đến gần, tiếng tùng reo liên miên, biểu hiện cực kỳ nhiệt tình.

Về phần vài chủng linh thực phẩm cấp cao còn lại.

Long Hài Thảo ngũ phẩm được Huyền Nguyên Trọng Thủy và Tụy Linh Chân Dịch thay phiên tẩm bổ bồi dưỡng, đã từ từ bén rễ nảy mầm, bước vào thời kỳ sinh trưởng đầu tiên.

Một gốc linh thực ngũ phẩm khác là Kim Cang Bồ Đề, mặc dù có Dẫn Hồn Thiền Hương uẩn dưỡng, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ, phát triển chậm chạp, linh chủng còn chưa trồi lên khỏi mặt đất.

Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, bởi vì lúc trước có rất nhiều Hồng Liên Diễm tam phẩm mở ra được từ quầng sáng Liệt Diễm Quả, nên trong giai đoạn đầu phát triển cũng không phát sinh vấn đề gì lớn, hư ảnh Phượng Hoàng bên trong cực kỳ rực rỡ.

Chờ phát triển đến giai đoạn nhất định, Lục Huyền cũng không lo lắng về vấn đề sinh trưởng của nó, bởi hiện tại hắn thường xuyên quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》,

có lẽ đến lúc ấy, hắn đã lĩnh ngộ thần thông Thuần Dương Chân Hỏa, có thể bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc thật tốt rồi.

Cuối cùng, tại khu vực râm mát bên trong động phủ còn trồng vài cây linh thực tính giá trị theo niên đại, đó là Âm Hòe nhị phẩm, cùng với phẩm chủng Tử Ngọc San Hô phổ thông đang được đặt trong hồ nhỏ, để nó tự do phát triển.

Đây là những loại tài nguyên Lục Huyền dựa vào để sinh tồn bên trong Tu Hành giới.

Đương nhiên, không thể bỏ qua mấy gốc linh thực tà dị trong tiểu viện Kiếm Môn trấn.

Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, Huyết Nghiệt Hoa, Dị Thọ Bàn Đào, Thánh Anh Quả ngũ phẩm và Uế Trùng Thảo tứ phẩm tới sau cùng, cây nào cây đấy đều là tinh phẩm.

Mặt khác, bên trong động phủ của hắn vẫn còn rất nhiều linh thú, bởi vì chu kỳ phát triển của chúng dài hơn nhiều so với linh thực, nên chuyện nhận được quầng sáng phần thưởng cũng khó khăn hơn rất nhiều, nhưng một khi thực lực và phẩm cấp của chúng tăng lên, đều có thể thu được phần thưởng cực tốt.

"Thế nhân đều biết tu hành là tốt, chỉ có ta bằng lòng đi trầm mê vào làm ruộng." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Chính những loại pháp khí bảo vật bên trong Thao Trùng Nang, cùng với những loại kiếm quyết thuật pháp nắm vững, lại dưỡng thành cả nhục thân cường hãn… hết thảy những loại lợi ích này đã khiến hắn càng thêm kiên định với ý tưởng bước đi trên con đường linh thực.

Hơn một năm tiếp theo, về cơ bản hắn luôn ở trong động phủ, thỉnh thoảng đi một chuyến tới Kiếm Môn trấn, bồi

dưỡng vài chủng linh thực âm phủ và mua một ít nhu yếu phẩm hàng ngày.

Phần lớn thời gian, hắn đều dành cho chuyện bồi dưỡng linh thực, nuôi dưỡng linh thú, chỉ khi xong hết mọi việc, hắn mới dùng chút thời gian còn lại để tu luyện.

Nhằm tiết kiệm công sức tu luyện công pháp và hấp thu linh khí, vì có quầng sáng Kiếm Thảo cung cấp gói kinh nghiệm kiếm ý tương ứng, nên lúc hắn tu luyện, tinh lực chủ yếu đều tập trung vào 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 và quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》.

Sau khi nhận được Hư Không Yểm Mục từ quầng sáng Bách Đồng Quỷ Mộc tứ phẩm, hắn không ngừng tế luyện nó, nên càng ngày càng điều khiển thành thạo, hiện giờ, nó đã có thể lấy hắn làm trung tâm, tự do xuyên qua mười mấy dặm trong hư không rồi. Lục Huyền thầm ước tính, nếu cứ tiếp tục dựa theo tiến độ này, thì sau một đoạn thời gian ngắn nữa, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp đặt nó ở trong Kiếm Môn trấn còn mình thì ngồi trong tông môn, thông qua Hư Không Yểm Mục, tiến hành trinh sát ngược gốc Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm kia rồi.

"Đã có Thủy Huỳnh Thảo hoàn toàn thành thục." Lục Huyền đứng trong luống linh điền, ánh mắt quét qua một vùng lớn đầy những chiếc lá màu xanh da trời, trong lòng cảm khái nói.

Chương 511: Trúc Cơ Trung Kỳ!

Do từ Tàng Nguyên Thảo mở ra được Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm, nên lúc sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền, hắn không còn phải tính toán kỹ lưỡng giống như lúc trước nữa.

Lại nói, Thủy Huỳnh Thảo chỉ là linh thực nhị phẩm, dù thúc chín cũng sẽ không tiêu hao nhiều Thanh Mộc Nguyên Khí.

Bởi vậy, Lục Huyền dứt khoát chỉ định hơn một trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, không cần để ý tới những cây hoàn toàn chín muồi, chỉ sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí để đẩy nhanh quá trình thành thục của những gốc còn thiếu một chút nữa là tràn đầy.

Năm mươi gốc linh thực còn lại sẽ được dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng.

"Mặt đất tràn ngập quầng sáng màu trắng…"

Sau khi hái hết đám Thủy Huỳnh Thảo thành thục, trên mặt đất lập tức xuất hiện hơn một trăm năm mươi quầng sáng màu trắng, chúng lơ lửng lấp lóe trên linh nhưỡng, làm Lục Huyền nhìn mà hoa cả mắt.

Bóng dáng hắn giống như một luồng phù quang, vụt qua tất cả những quầng sáng trước mặt, từng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được đan phương Uẩn Linh Đan nhị phẩm.】

【Thu hoạch…】

Đủ loại phần thưởng khác nhau hoặc trực tiếp xuất hiện trên tay hắn, hoặc hóa thành gói kinh nghiệm rót vào trong đầu hắn, trong nhóm này có tu vi, có Uẩn Linh Đan, đan phương Uẩn Linh Đan, Thủy Long phù tam phẩm, Thủy Hành Châu tam phẩm…

Trong hơn một trăm năm mươi quầng sáng, có hơn hai mươi cái ẩn chứa phần thưởng tu vi, đã mang lại cho Lục Huyền xấp xỉ ba mươi năm tu vi.

Linh lực cuộn trào mãnh liệt xông thẳng vào trong đan điền và kinh mạch của hắn, sau khi luyện hóa, chuyển hóa linh khí thành linh dịch, lượng tích trữ bên trong đan điền đã dồi dào hơn rất nhiều.

"Lại tiến thêm một bước đến giai đoạn đột phá Trúc Cơ hậu kỳ. Đáng tiếc tư chất của ta quá tầm thường, nếu so sánh ba mươi năm tu luyện của ta với những thiên tài khác trong tông môn, có lẽ bọn họ chỉ cần mấy năm là có thể đạt được rồi. Ừm… Nói cứ như kiểu như ta tốn thời gian rất dài vậy…"

Lục Huyền âm thầm phỉ nhổ bản thân. Hắn tiêu tốn chưa đầy hai năm rưỡi đã có thể đạt được nhiều tu vi như vậy rồi, càng không cần phải nói, Thủy Huỳnh Thảo chỉ chiếm một tỷ lệ cực nhỏ bên trong đám linh thực ở động phủ của hắn.

"Đã mười mấy năm trôi qua kể từ khi ta tấn thăng lên làm đệ tử nội môn, đã có thể công khai để lộ ra tu vi Trúc Cơ trung kỳ của mình rồi, nếu cứ thu liễm khí tức như vậy cũng có chút khó xử. Nếu không phải từ trước đến nay ta luôn ru rú ở trong nhà, không đụng phải Kết Đan trưởng lão, chỉ sợ… tu vi này khó mà ẩn giấu được. Mười mấy năm từ Trúc Cơ sơ kỳ đột

phá đến Trúc Cơ trung kỳ, cũng miễn cưỡng giải thích cho qua rồi.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn không ngừng dâng cao, đã nghiễm nhiên trở thành một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Sau khi thu hoạch một lượng lớn phần thưởng tu vi, hắn được Dương Khánh Phong – người đã quen biết từ nhiều năm trước - mời đến đảo nhỏ để tiến hành kiểm tra sức khỏe cho Mặc Lân Giao và những con Giao Long khác mà gã đang nuôi dưỡng.

Trải qua mấy lần kiểm tra giúp đệ tử ngoại môn, danh tiếng của Lục Huyền ở khu vực Thiên Long hồ đã được khẳng định triệt để, bởi vậy, đám đệ tử nội môn cũng lần lượt kéo nhau đến mời hắn đi rút máu kiểm tra.

Những con Giao Long do nhóm đệ tử nội môn này nuôi dưỡng chủ yếu là tam phẩm tứ phẩm, có thể miễn phí nhận được nhiều tinh huyết Giao Long phẩm cấp cao như vậy, đương nhiên là Lục Huyền vui vẻ tiếp nhận.

Đi tới trên đảo, Dương Khánh Phong lập tức chạy ra nghênh đón hắn từ xa.

“Lục sư đệ, đã lâu không gặp, gần đây tốt không?” Ngay khi Lục Huyền vừa đặt chân lên đảo, nho sĩ trung niên đã bay tới, nhiệt tình ân cần thăm hỏi.

“Cảm ơn Dương sư huynh quan tâm, mọi chuyện đều ổn.” Lục Huyền cười nói.

Lúc còn là đệ tử ngoại môn, hắn đã từng giúp Dương Khánh Phong giải quyết vấn đề chán ăn của con hỗn huyết Mặc Lân Giao. Dương Khánh Phong có đi có lại, sau đó đã tiến cử hắn với Cát Phác. Chờ Lục Huyền giải quyết được vấn đề sinh nở của Âm Dương Côn Ngư, hắn lại có được cơ hội tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa.

Bởi vậy mối quan hệ giữa hai người coi như không tệ.

“Lần này lại phải vất vả cho sư đệ rồi, rút máu kiểm tra cho đám nhóc con Giao Long này của ta, xem trong cơ thể chúng có thứ quái dị gì đang ẩn núp hay không.”

Mặc dù Dương Khánh Phong đã có kinh nghiệm nuôi dưỡng Giao Long vài chục năm, nhưng gã cũng hiểu rõ bản thân không giống như Lục Huyền, có bản lĩnh tìm ra mọi tồn tại bí ẩn bên trong cơ thể Giao Long, vì vậy đã đặc biệt mời Lục Huyền qua đây, kiểm tra sức khoẻ cho nhóm Giao Long Ly Long dưới tay mình.

“Không vất vả, không vất vả.” Lục Huyền mỉm cười lắc đầu, lại lập tức chuyển chủ đề: “Không biết tình hình hiện giờ của con Mặc Lân Giao đặc thù trong tay sư huynh như thế nào rồi?”

“Nhờ có Lục sư đệ giúp nó giải quyết vấn đề ăn uống, hiện giờ tốc độ phát triển của nó tương đối nhanh, đã có thực lực của yêu thú tứ phẩm rồi.” Dương Khánh Phong khoe khoang đáp, trong mắt lóe lên một tia tự hào mờ mịt.

“Mà gần đây ta có cảm ngộ, chuẩn bị trùng kích Trúc Cơ hậu kỳ.”

“Chúc mừng Dương sư huynh, đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, lại có Mặc Lân Giao là trợ giúp đắc lực trong quá trình tu hành, tương lai sẽ có hi vọng Kết Đan.” Lục Huyền chân thành chúc mừng vị nho sĩ trung niên này.

“Ha ha, còn kém xa lắm! Muốn đột phá đến cảnh giới Kết Đan, đúng là quá mong manh.” Dương Khánh Phong cười lớn, linh thức vốn đang lơ đãng quét qua người Lục Huyền, đột nhiên khựng lại.

“Hả? Lục sư đệ, sư đệ đã đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi?” Gã có phần không tin vào giác quan của mình, mà cũng

không quan tâm gì đến lễ nghi, đã cẩn thận thăm dò linh lực trong cơ thể Lục Huyền rồi. Rất nhanh sau đó, trên mặt lại lộ vẻ như mất hồn hỏi.

Gã nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Lục Huyền, đó là một ngày của mười mấy năm về trước, khi ấy hắn chỉ là một đệ tử ngoại môn cảnh giới Luyện Khí, còn bản thân gã đã đạt đến tu vi Trúc Cơ trung kỳ từ lâu. Vậy mà bây giờ, tu vi của gã không thay đổi, Lục Huyền lại âm thầm đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi!

"Mới gần đây ta ngẫu nhiên có cảm ngộ, đã may mắn đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ. Có điều … tu vi của ta đều có được bằng thủ đoạn không chính thống cho lắm, chỉ có tu vi rỗng, không còn cái gì khác nữa." Lục Huyền cười khổ đáp.

"Ồ? Lời này của Lục sư đệ nên hiểu như thế nào cho phải? Chẳng lẽ cảnh giới tu vi còn có thể làm giả được sao?" Nho sĩ trung niên thắc mắc hỏi.

"Đương nhiên tu vi không làm giả được, nhưng cùng là Trúc Cơ trung kỳ, vẫn có sự chênh lệch không nhỏ." Lục Huyền khẽ lắc đầu nói: "Chắc hẳn Dương sư huynh cũng hiểu rõ ta, mỗi ngày ta đều làm bạn với linh thực, hiếm khi rời khỏi tông môn, càng không cần phải nói đến chuyện mạo hiểm đi thăm dò bí cảnh, săn giết tà ma yêu thú…"

Chương 512: Cát Phác Và Chủng Cảnh Sơn Tới Thăm!

Dương Khánh Phong gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Gã quen biết Lục Huyền đã nhiều năm, mỗi lần gặp nhau đều có liên quan đến linh thực linh thú, thỉnh thoảng gã có mời Lục Huyền đi thăm dò bí cảnh nào đó, nhưng đều bị hắn uyển chuyển từ chối.

Bởi vậy, tất cả những gì gã biết được về Lục Huyền, chính là trình độ sâu đậm trên linh thực nhất đạo, không thua kém Trúc Cơ trung hậu kỳ, thậm chí cả đệ tử chân truyền trong tông môn của hắn.

"Ta có chút thiên phú về bồi dưỡng linh thực, cộng thêm bản thân cực kỳ yêu thích tài nghệ này, cho nên nhiều năm qua ta đã kiếm được không ít linh thạch và Kiếm Ấn. Chỉ có điều, hầu hết số linh thạch và Kiếm Ấn ta nhận được đều dùng làm nguyên liệu đổi lấy đan dược đề thăng linh lực, còn dư lại cũng chẳng bao nhiêu. Liên tục nuốt các loại đan dược, lại cộng thêm ta vất vả cần cù tu luyện, lúc này mới có thể đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ. Nhưng phương thức này có ưu điểm cũng có nhược điểm, ưu điểm là có thể đề thăng tu vi nhanh hơn, nhược điểm là trong tay chẳng nắm vững được mấy môn thuật pháp ra hồn, cũng không có một món pháp khí hay phù lục tốt nào, vì vậy ta mới nói mình chỉ có tu vi suông thôi. Ngộ nhỡ gặp phải tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, có lẽ ta còn không phải đối thủ của người nọ." Lục Huyền mặt không đỏ tim không đập nhanh, tự nghĩ cho mình một lý do khá hợp lý.

“Nếu không giỏi đấu pháp thì cũng chỉ có thể dựa vào tu vi của mình để áp chế đối thủ mà thôi.” Nho sĩ trung niên suy nghĩ một hồi, cuối cùng khéo léo đáp.

“Cho nên đây là lý do ta không đi thăm dò, ta vẫn tự hiểu lấy mình. Đương nhiên có thể một mực ở trong tông môn cũng tốt, có hoàn cảnh yên ổn để bồi dưỡng linh thực, những thứ này cũng khiến cho ta rất thỏa mãn rồi. Sau khi đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, linh dịch bên trong đan điền đã gia tăng kha khá, điều này rất có lợi cho chuyện bồi dưỡng linh thực phẩm cấp càng cao và số lượng càng nhiều hơn.” Lục Huyền cười nói.

Dương Khánh Phong coi nụ cười của hắn là nụ cười khổ bất đắc dĩ, lập tức lên tiếng an ủi: “Đúng là bên trong tông môn có rất nhiều đệ tử ngoại môn không thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ. Sau khi may mắn tấn thăng, cũng có khá nhiều đệ tử nội môn bị mắc kẹt ở giai đoạn Trúc Cơ sơ kỳ, Lục sư đệ có thể tiến thêm một bước và đột phá Trúc Cơ trung kỳ, là đã vượt qua rất nhiều đồng môn rồi. Bất kể sư đệ dùng phương thức gì để đột phá, thì tu vi linh lực đều là thật, sau này nếu đi tu luyện thuật pháp, tranh đoạt bảo vật cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Ha ha, chuyện tương lai cứ để nói sau đi, có lẽ một ngày nào đó ta sẽ gặp may mắn và nhận được nhiều cơ duyên cũng nên. Mời sư huynh dẫn ta đi xem đám Mặc Lân Giao nào.” Lục Huyền đề nghị.

Hai người đi tới rìa hòn đảo, Dương Khánh Phong triệu hoán cả nhà Mặc Lân Giao từ bé đến lớn đang chơi đùa ở phía xa qua đây.

Lục Huyền nhìn gia đình Mặc Lân Giao vui vẻ hòa thuận, trên môi nở nụ cười nghiền ngẫm. Ngay sau đó, hắn lấy món công cụ sắc bén thường được dùng làm nguyên liệu rút máu là

Hồng Tuyến Châm ra khỏi túi trữ vật, tâm niệm vừa động, chỉ trong nháy mắt, một tia sáng màu đỏ cực kỳ nhỏ bé đã xuyên vào phần bụng của một con Mặc Lân Giao đang thả lỏng.

"Con hỗn huyết dị chủng Mặc Lân Giao này có vẻ ngoài thật là phi phàm." Ở thời điểm lấy máu cho Mặc Lân Giao có pha trộn huyết mạch Thanh Diệu Ly Long, Lục Huyền đã chú ý tới điểm bất phàm của nó.

Khi Mặc Lân Giao liên tục trưởng thành, bổn nguyên Thanh Diệu Ly Long ẩn chứa trong cơ thể nó dần dần thức tỉnh, khiến cho toàn thân Mặc Lân Giao luôn được một tầng Thanh Linh chi khí như có như không bao bọc lấy, nếu bỗng nhiên có vật dơ bẩn tà dị nào đến gần, e rằng sẽ trực tiếp bị nó tinh lọc.

"Máu tốt như vậy, nhất định phải lợi dụng triệt để, đợi đến thời kỳ nhất định mới có thể dùng để bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, sau đó hứng bình ngọc đón lấy tinh huyết của con Mặc Lân Giao đang đứng im kia, thêm chừng mấy hơi thở nữa, từ đó rút được nhiều hơn non nửa bình máu.

Chút tinh huyết này chẳng là gì với dị chủng Mặc Lân Giao có hình thể to lớn kia, Dương Khánh Phong đang đứng bên cạnh cũng không chú ý đến động tác nhỏ của Lục Huyền.

Sau khi kiểm tra và rút máu cho tất cả Giao Long Ly Long xong, Lục Huyền ở lại hòn đảo, trao đổi kinh nghiệm tâm đắc về ngự thú, cũng như cảm ngộ tu hành với Dương Khánh Phong.

Chờ đến lúc trở lại động phủ, ngay tại thời điểm Lục Huyền chuẩn bị kích hoạt Lưu Quang Phù Trận, bỗng dưng động tác của hắn thoáng dừng lại. Bởi vì một con côn trùng có hình dạng quái dị đã bay tới trước mặt hắn.

Kỳ trùng này có phần cổ và tứ chi ngắn nhỏ, trong khi cánh tay, bắp chân và eo lưng lại khá thô to (ngũ đoản tam thô), con mắt khổng lồ chiếm phần lớn thể tích của cái đầu, đang nhìn Lục Huyền không chớp mắt.

Không đến nửa khắc sau, hai bóng người đã dắt tay nhau đi đến. Một người khí chất xuất trần, hai mắt một đen một trắng, người còn lại mặc pháp bào được dệt từ vô số những con côn trùng dài mảnh, dáng vẻ có hơi chất phác ít nói. Bọn họ chính là hai vị đệ tử chân truyền Lục Huyền quen biết, Cát Phác nuôi Âm Dương Côn Ngư và Chủng Cảnh Sơn giỏi thuật ngự trùng.

"Lục sư đệ, tấm Truyền Tấn phù ta gửi cho sư đệ vẫn không nhận được tin tức hồi âm, bởi vậy ta đã dặn dò Chủng sư đệ lưu lại một chút cơ sở ngầm ở bên ngoài động phủ của sư đệ. Chờ sư đệ trở về, hai chúng ta sẽ lập tức biết ngay." Cát Phác giải thích rõ ràng về nguồn gốc phát sinh cảnh tượng vừa rồi cho Lục Huyền.

"Hai vị sư huynh, mời vào bên trong nói chuyện." Lục Huyền lập tức chào đón hai người tiến vào động phủ, lại đi bưng linh quả linh trà lên.

Chủng Cảnh Sơn ngắm nhìn bốn phía, vẻ mặt không chút thay đổi.

Lục Huyền biết, gã đang tìm kiếm con Bách Độc Phệ Tâm Trùng có thể chất đặc thù kia, bởi vậy tâm niệm vừa động, một con ấu trùng đột nhiên chui ra, nhanh chóng đi đến dưới chân Lục Huyền. Dường như nó đánh hơi thấy mùi vị gì đó, lập tức quay đầu chun mũi hướng về phía Chủng Cảnh Sơn ngửi một cái, nhưng vẫn đứng bên cạnh chân Lục Huyền.

Khoảng thời gian hai người nuôi dưỡng nó cũng tương tương nhau, nhưng có Lục Huyền ở đây, nó có thể nhẹ nhõm giải độc ngay sau khi nuốt độc vật độc tố, hiển nhiên là cuộc sống thoải mái hơn lúc còn ở trong trùng cốc rất nhiều.

“Chủng sư huynh, ấu trùng này sống ở chỗ ta cũng không tệ lắm, không còn xuất hiện tình huống nguy hiểm đến tính mạng nữa.” Lục Huyền chủ động giải thích, cũng không lo lắng Chủng Cảnh Sơn lại mang ấu trùng quay về.

Đúng như dự đoán, Chủng Cảnh Sơn gật đầu, tỏ vẻ yên tâm: “Sư đệ chăm sóc nó rất tốt.”

Trước đó, gã cũng biết con ấu trùng Bách Độc Phệ Tâm Trùng này có thể chất đặc thù, nhưng sau nhiều lần nó phát sinh phản ứng bất lợi khác nhau, mà bản thân gã lại không thể giữ cho ấu trùng sống lâu được, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể đưa nó cho Lục Huyền, liều một phen coi có thể giải quyết được khốn cảnh này hay không.

Hiện giờ trông thấy ấu trùng vẫn sống khỏe mạnh, gã cũng thấy nhẹ nhõm hẳn rồi, không có bất cứ suy nghĩ khác nào khác.

Chương 513: Linh Thực Quái Dị!

"Linh tương do Lục sư đệ ủ ra có hương vị thật đặc biệt, lát nữa ta nhất định phải xin sư đệ một bầu." Cát Phác nhấp một ngụm Bách Quả Linh Tương, lập tức mở miệng khen ngợi.

"Chỗ của ta vẫn còn một ít, tẹo nữa hai vị sư huynh mỗi người mang về một bầu Bách Quả Linh Tương đi." Lục Huyền lập tức đáp lời.

Cát Phác ngỏ lời cảm ơn, nhưng đột nhiên vẻ mặt gã trở nên nghiêm túc, lập tức lấy một gốc linh thực ra khỏi túi trữ vật.

Hình dạng của gốc linh thực này vô cùng quái dị, những sợi rễ dài ngắn không đồng nhất đang ngọ nguậy giống như tứ chi, trên thân cây dài lại có những vết nứt lớn nhỏ, phần rìa vết nứt đều là những đoạn răng cưa bén nhọn, cành lá mọc ra khỏi cây đang không ngừng vung vẩy trên không trung, cố gắng đục thủng tầng vách ngăn linh khí do Cát Phác tiện tay bố trí thành, để hung hăng đập xuống tay gã.

"Lục sư đệ tinh thông linh thực nhất đạo, sư đệ cảm thấy gốc linh thực này thế nào?" Gã cầm gốc linh thực quái dị kia tới, trực tiếp hỏi Lục Huyền.

"Có phần kỳ quái, nó có sức sống cực kỳ dồi dào, lại có tính công kích mạnh như vậy, không giống như linh thực mà giống một con yêu thú hơn." Lục Huyền cau mày, chậm rãi nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy gốc linh thực quái dị này, Lục Huyền đã lập tức nhớ tới gốc Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm bản thân đang sở hữu. Cả hai có những điểm tương đồng nhất định, như đều có tính công kích rất mạnh. Tuy nhiên, có lẽ do phẩm cấp của Yêu Quỷ Đằng cao hơn, nên nó còn biểu hiện ra một chút linh trí nhất định, trong khi hành vi công kích của gốc linh thực này hoàn toàn là bản năng.

"Cát sư huynh có được gốc linh thực quái dị này ở chỗ nào?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Gần đây tông môn chúng ta liên thủ với mấy tông môn khác, cùng mở ra một khu phúc địa mới phát hiện được. Ở trong phúc địa kia, đã tìm thấy hàng loạt linh thực tương tự như này." Cát Phác trả lời đơn giản.

Lục Huyền gật đầu, lại quan sát loại linh thực nọ cực kỳ kỹ càng.

"Thật kỳ lạ, mặc dù linh thực này rất hung hãn, nhưng không phát hiện bất cứ khí tức tà dị nào trên cây."

Trong những năm qua, hắn đã trồng rất nhiều phẩm chủng linh thực. Một trong số chúng rất giàu tính công kích, chẳng hạn như Dưỡng Kiếm Hồ Lô và các phẩm chủng Kiếm Thảo hiện đang được gieo trồng ở trong động phủ, nhưng đều là công kích bị động, cần tu sĩ khống chế và vận dụng.

Ngoài ra, cũng có vài loại linh thực âm phủ có sẵn tính công kích chủ động, ví dụ như Bách Đồng Quỷ Mộc đã thành thục, Huyết Linh Chưởng Tham và Thánh Anh Quả đang ở giai đoạn sinh trưởng.

Tuy gốc linh thực trước mắt này cũng chủ động công kích, nhưng hắn không hề cảm nhận được một chút khí tức tà dị nào bên trong cây.

Vô Cấu Ngọc trên cổ Lục Huyền cũng không phát sinh động tĩnh gì, thậm chí khi sử dụng các loại phù lục thuật pháp như Tịnh Linh phù, Khu Tà phù cũng không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào.

"Ta mang gốc linh thực quái dị này tới đây, là muốn Lục sư đệ nghiên cứu xem có thể phát hiện được điều gì từ nó không. Trong phúc địa có rất nhiều loại linh thực này, nếu chúng ta có thể tìm ra tung tích của chúng, các đồng môn ở bên trong phúc địa sẽ hoạt động dễ dàng hơn rất nhiều." Cát Phác ở bên cạnh từ tốn nói.

Mặc dù Lục Huyền không nổi tiếng trong Thiên Kiếm Tông, thậm chí còn cực kỳ khiêm nhường ẩn giấu, nhưng một số người quen thuộc với hắn ở tông môn đều biết rõ hắn có trình độ rất thâm sâu trên linh thực nhất đạo. Hắn đã giải quyết gọn gàng một vài chuyện hệ trọng có liên quan đến linh thực linh thú, thậm chí còn để lại ấn tượng sâu sắc ở trước mặt hai vị Kết Đan trưởng lão.

Dù tu vi của hắn chỉ dừng lại cảnh giới Trúc Cơ, nhưng bàn về mặt hiểu biết đối với linh thực linh thú, có lẽ Kết Đan trưởng lão và đệ tử chân truyền bên trong tông môn cũng chưa chắc đã hơn được hắn.

"Được, vậy ta sẽ thử xem có thể phát hiện được điều gì từ gốc linh thực quái dị này không." Lục Huyền nghe vậy, cũng không chút do dự đã gật đầu, rồi đưa tay tiếp nhận gốc linh thực kỳ lạ từ trong tay Cát Phác.

"Vất vả cho Lục sư đệ rồi, nếu sư đệ phát hiện ra điều gì, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với ta." Cát Phác thấy vậy, cũng hài lòng gật đầu và dặn dò Lục Huyền một câu. Bỗng nhiên một hình vẽ thái cực với hai màu trắng đen nhanh chóng bắn ra từ phía sau gã, nó không ngừng xoay tròn và phóng to,

sau đó gã và Chủng Cảnh Sơn cùng bước vào bên trong hình vẽ, trực tiếp biến mất trong nháy mắt.

Lục Huyền nhìn hai người rời đi, lại hướng sự chú ý về gốc linh thực quái dị trên tay mình.

"Linh thực có được từ phúc địa…" Hắn thấp giọng cảm khái một câu.

Trong Tu Hành giới có đủ các loại bí cảnh, nhưng rất ít nơi đạt đến cấp độ phúc địa. Phúc địa thường tồn tại ở nhiều khu vực hung hiểm tận cùng, thậm chí còn xuất hiện ở trong hư không, vô cùng khó phát hiện ra.

Thiên Kiếm Tông đang quản lý ba khu phúc địa, Lục Huyền từng tiến vào một trong số chúng, là Lãng Nguyệt phúc địa. Trong chuyến hành trình ấy, hắn đã được Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm, Uẩn Linh Tùng tứ phẩm và Phượng Hoàng Mộc lục phẩm từ bên trong phúc địa, có thể là thu hoạch to lớn.

Theo những gì Cát Phác thuật lại, khu phúc địa có loại linh thực này vừa được tông môn phát hiện ra gần đây, bọn họ đang liên hợp với những tông môn khác cùng thăm dò mở đường, chắc chắc có thể tìm thấy không ít bảo vật quý hiếm từ nơi này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Huyền bắt đầu nóng lên hừng hực, nhưng ngay tức khắc, ngọn lửa háo hức nọ đã nguội đi, một lần nữa khôi phục lại lý trí.

Tuy phúc địa mới đồng nghĩa với rất nhiều cơ duyên bảo vật đang chờ đợi bản thân đi tìm tòi khám phá, nhưng song song với đó, ở bên trong phúc địa kia cũng ẩn chứa vô vàn hung hiểm chưa biết trước được, bởi vậy mới cần Kết Đan trưởng lão dẫn đầu bảo hộ.

Bằng vào tu vi trước mắt của hắn, tốt nhất là đừng nhớ nhung đến nó làm gì.

“Nếu ta nghiên cứu ra lai lịch của gốc linh thực này, có lẽ sẽ lập được công lớn, rồi nhận được tông môn khen thưởng cũng nên.” Ngay khi hắn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên lại cảm thấy ngón tay mình ngứa ngáy, vội vàng cúi đầu nhìn xuống mới thấy, chẳng biết từ lúc nào, vết nứt trên thân linh thực đã nuốt một ngón tay của hắn vào rồi, hàng răng cưa bên mép không ngừng gặm cắn, thậm chí một lực hút cực lớn còn truyền ra từ bên trong thân cây.

“Vật nhỏ này còn cắn rất giỏi nha.” Lục Huyền để mặc cho gốc linh thực quái dị kia gặm cắn ngón tay của mình.

Phải biết rằng, hắn vẫn đang tu luyện hai môn công pháp luyện thể là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, lại phục dụng mấy trái linh quả quý hiếm là Ngọc Lân Quả và Kim Tủy Ngọc Dịch có tác dụng tăng cường nhục thân, cho nên trình độ cứng rắn của thân thể hắn đã không thua kém hầu hết các loại pháp khí tam phẩm rồi.

Nói cách khác, gốc linh thực này cắn hắn, cũng không khác gì đang gãi ngứa cho hắn.

Hắn nhìn gốc linh thực quái dị với đầy rẫy những vết nứt trên thân thể, trong lòng không khỏi dâng lên một chút hứng thú xấu xa, hắn dứt khoát thọc ngón tay vào trong thân cây, rồi tùy tiện khuấy đều mấy cái. Ở thời điểm hắn rút ngón tay ra, toàn bộ phần răng cưa lởm chởm trên vết nứt đều bong tróc, lả tả rơi đầy xuống đất.

Chương 514: Linh Thực Không Biết!

Sau một hồi náo loạn như vậy, gốc linh thực quái dị kia cũng biết điều hơn rồi, dù Lục Huyền có chủ động đưa ngón tay lại gần, vết nứt trên thân cây cũng không có chút phản ứng nào.

“Dù nhìn bên ngoài sẽ cho rằng nó không có linh trí gì, nhưng đúng là vẫn sở hữu một chút bản năng cơ bản nhất là xu lợi tránh hại.” Lục Huyền đưa ra đánh giá, rồi lại tiếp tục quan sát gốc linh thực quái dị đã trở nên thành thật ở trong tay mình.

Nhìn đi nhìn lại, ngoại trừ có tính công kích bất thường ra, hắn thực sự không phát hiện thêm được điều gì mới.

“Gặp chuyện không giải quyết được, cứ việc đút đồ ăn, không quan tâm nó là linh thực hay yêu thú, hoặc là nửa cây nửa thú, cứ tùy tiện cho ăn ít đồ, nó sẽ trực tiếp hiện nguyên hình, không thể giấu giếm được thứ gì ở trước mặt ta.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Sau đó, linh lực trong cơ thể dâng trào, đám mây phía trên linh thực nhanh chóng phát sinh thay đổi, một đạo Linh Vũ Thuật giống như thác nước dài nhỏ, trực tiếp tưới chính xác lên thân và cành lá của linh thực.

Chờ sau khi gốc linh thực quái dị kia hấp thụ, hắn lại ngưng tụ tâm thần lên cây, rất nhanh, một ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【Linh thực không biết, tam phẩm, đời trước là Long Văn Mộc tam phẩm. Sau khi bị lực lượng huyết nhục cường đại không rõ danh tính gây ảnh hưởng thời gian dài, đã dần dần biến dị thành một phẩm chủng linh thực mới.】

【Từ đó, loại linh thực này có sức sống mãnh liệt hơn, giàu tính công kích hơn, có thể tạo thành uy hiếp cực lớn cho tu sĩ từ Trúc Cơ trở xuống.】

【Có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược tăng cường nhục thân, sau khi xử lý ổn thỏa còn có thể phụ trợ tu luyện một số loại công pháp luyện thể.】

"Linh thực biến dị, đời trước là Long Văn Mộc tam phẩm…"

Về Long Văn Mộc tam phẩm, Lục Huyền đã từng trong thấy loại linh thực này trong một cuốn điển tịch nào đó ở Tàng Kinh các rồi, thứ này cực kỳ cứng rắn, là tài liệu thượng đẳng dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí, phi kiếm. Tuy nhiên theo ghi chép trong điển tịch, hình dáng của linh thực được ghi chép phía trên rất khác với gốc linh thực trong tay hắn, có thể nói là hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

"Đến cùng là khí tức huyết nhục khác thường kiểu gì mới có thể biến một gốc linh thực tam phẩm thành dáng vẻ như thế này?" Lục Huyền lẩm bẩm nói.

Mặc dù hắn đã có chút hiểu biết đại khái về loại linh thực quái dị trước mắt rồi, nhưng vẫn quyết định nghiên cứu thêm một đoạn thời gian nữa mới truyền tin thông báo. Bằng không, Cát Phác vừa mới đi, hắn đã lập tức báo lại thông tin liên quan đến linh thực cho gã rồi, chẳng phải đã quá lộ liễu, khiến người khác chú ý đến ư?

Đương nhiên hắn cũng không ngại phô bày "thiên phú" trên linh thực nhất đạo của mình, chẳng qua hắn không muốn

trở thành tâm điểm chú ý, chỉ muốn im lặng phát tài mà thôi.

"Bây giờ đã biết tung tích nguồn gốc của linh thực rồi, thì chuyện tiếp theo cần làm chính là quan sát tập tính, sở thích của nó, nhìn xem liệu có thể tìm ra phương pháp đối phó tốt nhất hay không." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Những ngày tiếp theo, Lục Huyền luôn ở bên trong động phủ, ngoài chuyện bồi dưỡng linh thực linh thú như thường lệ, thời gian còn lại hắn dùng để nghiên cứu gốc Long Văn Mộc biến dị kia.

Bằng cách cho nó hấp thu các loại linh khí, huyết nhục yêu thú khác nhau, cộng với thực hiện một vài thí nghiệm nhỏ khác để quan sát và tổng kết đặc tính của Long Văn Mộc biến dị, từ đó sẽ hiểu rõ hơn về nó.

Sau khi cảm thấy thời gian đủ rồi, hắn đi tới động phủ của Cát Phác.

Trên sơn phong với hai màu trắng đen, có một đôi Côn Ngư có kích thước to lớn đầu đuôi đối nghịch với nhau, âm dương hợp nhất, tự do bơi lội.

Lục Huyền nói với Cát Phác – người có đôi mắt đen trắng kia: "Cát sư huynh, mấy ngày nay ta đã cẩn thận quan sát gốc linh thực quái dị này rồi, cuối cùng cũng tìm được một ít manh mối. Sau khi giở xem một số điển tịch về linh thực, lại căn cứ vào đặc điểm của loại linh thực này, ta đã tìm ra được đời trước của nó. Nó vốn là linh thực Long Văn Mộc tam phẩm bị biến dị."

"Ta từng nghe nói đến Long Văn Mộc, nhưng hình như loại linh thực này có sự khác biệt rất lớn với gốc linh thực trước mắt mà, có phải vậy không?" Cát Phác nhìn Long Văn Mộc biến dị đã trở nên ngoan ngoãn sau khi được Lục Huyền dạy dỗ nhiều lần, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

“Sư huynh, mời nhìn chỗ này.” Ngón tay Lục Huyền dùng sức, trực tiếp xoay chuyển gốc linh thực kia vài vòng giống như đang vặn ốc vít.

“Có thể lờ mờ nhìn ra những đường vân này giống như một con Giao Long, chỉ vì biến dị từ thế hệ này sang thế hệ khác, nên những đường vân này đã trở nên mỏng manh hơn Long Văn Mộc phổ thông rất nhiều, đồng thời hình dạng của nó cũng xảy ra biến đổi lớn.” Hắn vừa nói vừa uốn thẳng Long Văn Mộc biến dị, lại chỉ vào những đường vân nhàn nhạt vừa nổi lên thân cành lá của cây.

“Nói như vậy, tất cả linh thực trong khu phúc địa kia đều là linh thực biến dị? Đến cùng là vật gì mới có thể gây ảnh hưởng đến toàn bộ linh thực trong phúc địa chứ?”

“Dường như tình huống biến dị này có liên quan đến một loại khí tức huyết nhục nào đó, còn cụ thể thì ta không biết.” Lục Huyền cân nhắc hồi lâu mới nói.

“Khí tức huyết nhục… Tin tức này rất có giá trị tham khảo đối với các đồng môn đang ở bên trong phúc địa.” Cát Phác trầm ngâm đáp.

“Lần này đã vất vả cho Lục sư đệ rồi, trong vòng chưa đầy mười ngày, ngươi đã tìm hiểu được nhiều thông tin như vậy, sư huynh bái phục.” Gã chắp tay về phía Lục Huyền nói.

“Có thể góp một chút trợ giúp không đáng kể về phúc địa cho Kết Đan trưởng lão và các đồng môn, đó là vinh hạnh của ta.”

Lục Huyền giấu giếm không nói rõ công dụng của Long Văn Mộc biến dị cho Cát Phác biết. Cũng chẳng vì điều gì khác, chỉ đơn giản là nguyên nhân biến dị còn có thể được chứng minh được một phần, nhưng chỉ thông qua mười ngày

quan sát, hắn lại trực tiếp biết được tường tận công dụng của linh thực, điều này sẽ rất khó giải thích với người khác.

Hắn trả Long Văn Mộc biến dị cho Cát Phác, rồi chào tạm biệt và rời đi.

Lục Huyền trở lại động phủ của mình, chớp mắt lại trôi qua mấy ngày. Hắn đứng phía trước một gốc dây leo, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng đang treo lơ lửng trên nhánh dây leo nọ.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Tiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm.】

Ý niệm chợt lóe lên trong đầu, một tấm phù lục phi kim phi ngọc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, kiếm ý vô cùng vô tận bên trong phù lục trực tiếp dâng trào như sóng biển.

"Lại thêm một tấm kiếm phù tứ phẩm." Hắn cảm thán một câu.

Mấy ngày nay, lại có thêm ba bầu hồ lô trên dây leo Dưỡng Kiếm Hồ Lô hoàn toàn chín muồi, thu hoạch được ba tấm kiếm phù tứ phẩm, trong nhóm này có một tấm Tinh Vẫn Kiếm phù, một tấm Long Tượng Kiếm phù và một tấm Tiếu Hải Kiếm phù.

Đến tận đây, trên ba cây dây leo chỉ còn dư lại bảy bầu hồ lô chấm xanh, rất nhanh sẽ đến ngày thành thục.

Trên tay Lục Huyền đã có tổng cộng là mười tấm kiếm phù tứ phẩm, hắn dự tính nếu sử dụng cùng một lúc, có lẽ Kết Đan sơ kỳ cũng không dễ dàng đỡ được đòn công kích này.

Chương 515: Nghiên Cứu Linh Thực Quái Dị!

Sau khi thu hoạch phần thưởng từ ba quầng sáng, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét linh điền, kiểm tra trạng thái chi tiết của tất cả những loại linh thực bên trong và thỏa mãn từng nhu cầu cùng với hứng thú của chúng.

Ngày hôm đó, vào thời điểm hắn đang ở trong động phủ chăm sóc cây cối, đột nhiên linh thức cảm nhận được một tấm phù lục đang kêu ong ong, không ngừng run rẩy ở bên ngoài trận pháp dưới chân núi.

Hắn mở Lưu Quang Phù Trận ra, kéo tấm phù lục nọ đến gần, bên trong phù lục lập tức truyền ra giọng nói của Cát Phác: "Lục sư đệ, mời tới động phủ của ta một chuyến, có chuyện cần tìm sư đệ."

Một lát sau, Lục Huyền lại lần nữa đi tới tòa sơn phong có hai màu trắng đen của Cát Phác. Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một vài người quen của mình cũng đang có mặt ở nơi này. Bọn họ đều là những người am hiểu về linh thực như Liễu Tố - từng thăm dò Lãng Nguyệt phúc địa cùng hắn, Chung Hạo – tu sĩ đang nuôi dưỡng một cặp Sất Âm Thú và một số Linh thực sư Trúc Cơ kỳ từng trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực với hắn.

Cát Phác vừa thấy Lục Huyền đi đến, đã khẽ gật đầu, chờ sau khi có thêm hai vị đệ tử nội môn bay tới, đôi mắt màu trắng đen của gã mới quét qua đám người.

“Lần này ta mời các vị qua đây là có chuyện muốn nhờ. Ở thời điểm Kết Đan chân nhân của tông môn khai mở một khu phúc địa, nhóm người bên ấy đã phát hiện ra một lượng lớn linh thực quái dị, cũng cầm theo một phần trở về tông môn. Mọi người có mặt ở đây đều là những Linh thực sư danh tiếng hiển hách trong tông môn. Các vị có kỹ năng độc đáo trên phương diện bồi dưỡng linh thực linh thú, cho nên ta mong muốn các vị hợp sức, cùng tìm ra những điểm đặc biệt của loại linh thực này, cũng như có thể thí nghiệm và lần mò ra công dụng của chúng.”

Cát Phác nói xong, lại vung tay lên, bỗng nhiên trên mặt đất xuất hiện mười mấy chủng linh thực kỳ quái. Có gốc linh thực như ngọn lửa hừng hực bùng cháy, có cây trực tiếp kết thành một lớp băng sương thật dày ngay tại vị trí nó vừa đi qua, có cây lại không ngừng phun khí độc vào mọi người… Những gốc linh thực này đều tương tự với Long Văn Mộc biến dị lúc trước, đều có tính công kích cực mạnh.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt với hai màu trắng đen của Cát Phác, chuyển động của nhóm linh thực kia đột ngột chậm lại, thậm chí là dừng hẳn.

“Ta giao những loại linh thực này cho các vị, hy vọng sẽ sớm được nghe kết quả tốt từ phía các vị. Tìm ra điểm yếu của những loại linh thực này càng sớm càng tốt, sẽ thúc đẩy tiến độ thăm dò của nhóm đồng môn ở bên trong phúc địa kia. Nếu có thể phát hiện ra công dụng, các vị sẽ tạo nên rất nhiều giá trị cho tông môn.” Cát Phác nhắn nhủ một câu, đã dung nhập vào tòa sơn phong có hai màu trắng đen kia, để lại mọi người đưa mắt nhìn nhau cùng với một đống linh thực có hình dạng khác thường dưới đất.

“Chư vị đồng môn, chúng ta bắt đầu nghiên cứu những gốc linh thực quái dị này đi!” Một tu sĩ trung niên Trúc Cơ trung

kỳ mở lời nói.

“Chung sư huynh, tu vi của sư huynh là cao nhất ở đây, sư huynh tới sắp xếp nhiệm vụ cụ thể và phân công hợp tác đi.”

Nhưng Chung Hạo có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ lại lắc đầu: “Để nghiên cứu những loại linh thực này, không nhất định phải là người có tu vi cao, bằng không Cát Phác sư huynh là đệ tử chân truyền sẽ không gọi chúng ta tới giao nhiệm vụ. Các vị đồng môn ở đây đều hiểu rất rõ, bàn về trình độ linh thực thì không thể nghi ngờ rằng Lục Huyền sư đệ là người có trình độ cao nhất trong nhóm chúng ta. Theo ta thấy, nên để Lục sư đệ đứng ra sắp xếp sẽ thỏa đáng hơn.”

“Đừng đừng đừng, Chung sư huynh, ta tới đây để hỗ trợ sư huynh mà.” Lục Huyền cười tủm tỉm đáp: “Tu vi của Chung sư huynh là thứ thuyết phục mọi người nhất, hơn nữa mọi người đều biết trình độ nuôi dưỡng linh thú của sư huynh, mà thoạt nhìn những loại linh thực này cũng không khác yêu thú là bao, ta tin tưởng Chung sư huynh sẽ giống như cá gặp nước, dễ dàng dò xét và tìm hiểu được điểm quái dị của chúng.”

“Được rồi, vậy chúng ta cứ bố trí như thế này trước đi. Mong các vị sư đệ sư muội đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phá giải bí ẩn của những loại linh thực quái dị này.” Chung Hạo gật đầu, cũng không do dự thêm đã bàn giao đơn giản rồi phân phối linh thực cho đám người Lục Huyền.

Thứ tới tay Lục Huyền là một gốc linh thực đang bốc cháy. Thân cây có màu đỏ rực, đứng ở phía xa xa cũng có thể cảm nhận được hơi nóng tản ra từ thân thể nó, giống như rất nhiều mẩu than củi vừa mới bùng cháy không lâu. Cành lá của loại linh thực này khá là rậm rạp, vô số đốm lửa nhỏ lóe lên ở mép lá màu đỏ nhạt, hỏa diễm bên trong cành lá giống như những con rắn lửa uốn lượn vòng quanh.

Khi Lục Huyền đến gần, đám hỏa xà kia trực tiếp xông ra nhanh như tia chớp, chỉ trong nháy mắt, rất nhiều đốm lửa nhỏ trên phiến lá đã trở nên nồng đậm và ngưng tụ thành đủ kiểu dáng hỏa diễm khác nhau, hung hăng tấn công Lục Huyền từ bốn phương tám hướng.

"Ở trước mặt gốc linh thực này, Liệt Diễm Quả cũng thành có tiếng mà không có miếng rồi." Lục Huyền cảm khái một câu, tâm niệm vừa động, đã gom đống hỏa diễm quanh thân lại cùng một chỗ, ngưng kết thành một hỏa cầu đỏ sậm.

Bản lĩnh khống chế một đám hỏa diễm này của hắn chính là kết quả nhận được sau khi mở ra rất nhiều gói kinh nghiệm thuật pháp 《 Lộng Diễm Quyết 》. Nó bắt nguồn từ quầng sáng xuất hiện sau khi ngắt Liệt Diễm Quả, có thể trợ giúp hắn điều khiển hỏa diễm dễ dàng hơn.

Sau khi hắn hấp thu vài gói kinh nghiệm, trình độ khống chế thuật pháp này đã đạt đến cấp bậc tiểu thành, bởi vậy đòn tấn công bằng hỏa diễm của gốc linh thực trước mắt không gây ra một chút uy hiếp nào cho hắn.

Lục Huyền dùng ngón tay hung hăng bóp một cái, ngay tức khắc khối hỏa cầu màu đỏ sậm kia đã bị bóp thành vô số những đốm lửa nhỏ, lại bị hắn dùng linh lực thổi tan ra.

Hắn giả vờ quan sát linh thực hỏa diễm, thỉnh thoảng lại tỏ vẻ trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi ngẫu nhiên thực hiện một vài thí nghiệm nhỏ, sử dụng các loại thuộc tính linh lực khác nhau cùng với thuật pháp gieo trồng cơ bản để nghiên cứu điểm đặc biệt của gốc linh thực này.

Nửa ngày sau, linh thức của Lục Huyền âm thầm quét qua mấy người còn lại, bọn họ đều đang ở giai đoạn đầu tìm tòi, tiến triển của ai cũng chậm chạp.

Lục Huyền vừa phát hiện ra điều này, đã lập tức thả lỏng tinh thần, tiếp tục mày mò gốc linh thực hỏa diễm trước mặt. Sau khi tấn công hắn nhiều lần, hỏa diễm trên thân cành lá cây đều ảm đạm đi rất nhiều, có thể nhận ra nó đã tiêu hao kha khá.

"Lục sư huynh, tiến triển như thế nào rồi?" Chẳng biết từ lúc nào, Liễu Tố đã đến gần hắn, cẩn thận hỏi thăm.

Tu Hành giới thực lực vi tôn, khi biết Lục Huyền đã tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, xưng hô của nàng cũng tự nhiên mà chuyển từ sư đệ sang sư huynh.

"Gốc linh thực hỏa diễm này hơi quái dị, ta thăm dò hồi lâu, đã đại khái tìm được một ít manh mối, nhưng hiện giờ, vẫn chưa xác định được." Lục Huyền chậm rãi đáp.

Chương 516: Thứ Tự Của Kết Luận Và Suy Đoán!

"Các sư huynh sư đệ còn lại cũng đều như thế, chưa biết đến cùng là khu phúc địa kia có lai lịch như thế nào, lại mọc lên nhiều loại linh thực quái dị như vậy." Liễu Tố cảm khái một câu rồi quay trở lại với gốc linh thực được phân phối cho mình mình, và tiếp tục đăm chiêu ủ dột ngồi ngắm gốc linh thực tràn ngập băng sương trước mắt.

"Ngoài mặt cái gì ta cũng không hiểu, nhưng trên thực tế, đây chỉ là kế sách ta thiết lập nên, chứ tất cả ta đều nắm chắc trong lòng bàn tay." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nói, ngay sau đó, tâm thần lại ngưng tụ trên gốc linh thực hỏa diễm kia. Hắn đã sớm dùng những loại linh lực thuộc tính không đồng nhất và thuật pháp để bồi dưỡng linh thực hỏa diễm, và trong nháy mắt đã biết được thông tin chi tiết về nó rồi.

【Linh thực không rõ, sau khi bị một loại huyết nhục cường đại nào đó ảnh hưởng trong thời gian dài, vốn từ Lưu Hỏa Mộc tam phẩm đã dần dần biến dị. Linh thực nồng đậm linh lực hệ hỏa, có thể phóng ra công kích hỏa diễm tương đương với thuật pháp tam phẩm.】

【Sau khi linh thực thành thục sẽ ngưng kết ra hỏa tinh, có thể dùng làm nguyên liệu thuật pháp phụ trợ hệ hỏa phẩm cấp cao.】

"Lại bị lực lượng huyết nhục ảnh hưởng, xem ra… đúng là bên trong khu phúc địa kia đang tồn tại một thứ gì đó." Lục Huyền thầm lẩm bẩm trong lòng.

Hắn đã từng đọc được đoạn ghi chép có liên quan đến Lưu Hỏa Mộc ở trong điển tịch linh thực rồi, nó chính là một loại linh thực tam phẩm, sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế phù lục hệ hỏa phẩm cấp cao.

"Về phần hỏa tinh…" Bên ngoài đôi mắt Lục Huyền lập tức xuất hiện một tầng sương mù mông lung, hắn đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Hỏa Mộc biến dị phía trước, chợt phát hiện một quả cầu nhỏ dồi dào hỏa linh đang được thai nghén ở bên trong thân cây, quả cầu nhỏ này thong thả di động, mỗi lần nó đi qua bất cứ một vị trí nào, là linh lực hỏa diễm phía trên cây sẽ nhanh chóng khôi phục.

"Bắt được rồi." Lục Huyền cười khẽ một tiếng, và thu hồi đồng thuật, lưu loát viết lên giấy.

Một lúc sau, Cát Phác đi ra khỏi động phủ, muốn quan sát tiến độ của mọi người. Ở thời điểm đối phương đi tới chỗ Lục Huyền, hắn lập tức tiến lên một bước và nói nhỏ: "Cát sư huynh, ta đã xem xét gốc linh thực hỏa diễm này rất lâu, trong đầu chợt lóe lên linh cảm, nhớ lại dường như nó hơi giống với một chủng linh thực nào đó ta từng nhìn thấy trong điển tịch từ rất lâu trước kia, sau nhiều lần thí nghiệm, cuối cùng cũng xác minh được."

"Ồ? Xin sư đệ hãy nói tường tận rõ ràng, cụ thể là linh thực nào?" Cát Phác nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, gã không ngờ Lục Huyền lại xác nhận được lai lịch của linh thực nhanh như vậy.

"Linh thực này có tên là Lưu Hỏa Mộc, tài liệu thường thấy dùng làm nguyên liệu luyện chế phù lục hệ hỏa, Cát sư huynh hãy xem mấy chỗ này đi."

Ban đầu, hỏa diễm trên linh thực vẫn phun ra như núi lửa, nhưng sau khi bị Lục Huyền chọc ghẹo hơn nửa ngày, nó đã không còn dũng mãnh như vừa mới bắt đầu nữa rồi, tốc độ và

cường độ phụt lên hỏa diễm đều yếu đi rất nhiều, chỉ có thể tùy ý để mặc cho Lục Huyền chỉ trỏ trên cây.

"Mặc dù những chỗ này của linh thực đều phát sinh biến hóa rất lớn, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra được điểm đặc trưng của Lưu Hỏa Mộc." Hắn giải thích cho Cát Phác về từng điểm tương đồng và khác biệt giữa Lưu Hỏa Mộc và linh thực biến dị trước mắt.

Càng nghe, con ngươi với hai màu trắng đen của Cát Phác càng sáng lên, mấy Linh thực sư gần đó cũng bị lời nói của Lục Huyền hấp dẫn, đều chạy qua chăm chú lắng nghe.

"Quả nhiên Lục sư đệ không làm cho ta thất vọng, chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi đã tìm ra được lai lịch của loại linh thực hỏa diễm này rồi." Cát Phác gật đầu và khen ngợi Lục Huyền.

"Trong quá trình thí nghiệm ta cũng phát hiện một chút bất ngờ, bên trong thân cây Lưu Hỏa Mộc biến dị này đã ngưng kết ra một viên hỏa tinh, có thể dùng làm nguyên liệu gia tăng tốc độ tu luyện thuật pháp, thần thông hệ hỏa phẩm cấp cao, rất có giá trị. Viên hỏa tinh đó đã hòa làm một thể với linh thực biến dị, khí tức khó phân biệt, cho nên không dễ bị phát hiện ra." Lục Huyền gán chuyện phát hiện ra hỏa tinh là chuyện tình cờ.

Cát Phác nghe vậy, trong nháy mắt, con ngươi tối tăm kia đã trở nên thâm thúy hơn, gã lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào gốc Lưu Hỏa Mộc biến dị. Ngay sau đó, một vòng xoáy thái cực màu trắng đen gần như vô hình đã xuất hiện ngay phía dưới thân cây Lưu Hỏa Mộc, vòng xoáy nọ không ngừng xoay tròn, chỉ trong chớp mắt đã tăng lên kích thước bằng miệng chén.

Một viên hỏa tinh giống như viên kim cương trong suốt đỏ rực từ từ bay ra khỏi lỗ và lơ lửng trên không trung.

“Đúng là hỏa tinh, phát hiện này của Lục sư đệ đã lập được công lớn rồi.” Trên khuôn mặt Cát Phác nở rộ một nụ cười, trong thân Lưu Hỏa Mộc có thể ngưng kết ra hỏa tinh, bỗng chốc giá trị của nó đã gia tăng lên rất nhiều, các tu sĩ tông môn ở bên trong phúc địa hoàn toàn có thể lấy mục đích săn lùng thứ linh thực hỏa diễm này, từ đó thu được một lượng lớn hỏa tinh quý hiếm.

Cát Phác cầm theo hỏa tinh và nhanh chóng biến mất khỏi sơn phong trắng đen.

Sau khi hỏa tinh trong thân Lưu Hỏa Mộc biến dị biến mất, tần suất và cường độ công kích của nó đã giảm đi rất nhiều, gắng gượng lắm mới đối phó được một vị tu sĩ Luyện Khí trung hậu kỳ.

“Lục sư đệ không hổ danh là Linh thực sư tiếng tăm lừng lẫy nhất tông môn, lại có thể hiểu rõ ràng gốc linh thực biến dị này nhanh như vậy!”

“Tiến độ quá đáng sợ, chúng ta vẫn còn đang trong giai đoạn thăm dò, mà Lục sư huynh đã biết rõ ngọn nguồn của linh thực rồi.”

“Dẫn đầu xa xa!”

“Dẫn đầu xa xa!”

Một vài Linh thực sư bị thu hút tới, ai nấy đều rối rít khen ngợi, tâm phục khẩu phục về trình độ linh thực của Lục Huyền.

“Lục sư huynh, sư huynh có thể nói tỉ mỉ phương pháp được không? Nếu có gì bất tiện, mong sư huynh bỏ qua.” Một tu sĩ thanh niên không nén được tò mò, lập tức mở miệng dò hỏi.

“Có thể. Phương pháp rất đơn giản, đó là quan sát kỹ càng, mạnh dạn đưa ra giả thiết, rồi cẩn thận xác minh. Trên thực tế,

những loại linh thực này đều là linh thực biến dị, mặc dù hình thái và đặc tính đã thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn giữ lại một ít đặc trưng của linh thực nguyên bản, chỉ cần quan sát cẩn thận, chắc chắn sẽ phát hiện được vài chỗ. Tiếp theo, dựa trên những phát hiện của chính mình, đưa ra những giả thiết táo bạo về phương hướng biến dị của linh thực, những công dụng có thể có, cách giải quyết ứng phó như thế nào… Cuối cùng chính là không ngừng thí nghiệm, chứng minh những phỏng đoán của mình.” Lục Huyền ấm áp nói.

Quá trình hắn tìm hiểu về linh thực cũng không tránh được mấy điểm này, chẳng qua trong tay có năng lực nhận được thông tin chi tiết về linh thực sau khi bồi dưỡng, cho nên thứ tự sẽ đổi thành biết trước kết quả, sau đó mới đi tìm nguyên nhân gây ra.

Bởi vậy, hắn có thể quan sát và xác minh dựa trên kết quả đã biết, thì đương nhiên tiến độ sẽ vượt xa những Linh thực sư khác.

Chương 517: Dù Thay Đổi Đến Muôn Lần Thì Bản Chất Vẫn Không Thay Đổi!!!

"Lục sư huynh, sau khi nghe sư huynh gợi ý, ta đã phát hiện ra một ít gì đó trên gốc linh thực biến dị này, nhưng ta không xác định được, sư huynh có thể nhìn giúp ta một chút được không?" Ở thời điểm Lục Huyền đang nghiên cứu một loại linh thực biến dị mới, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên bên tai, gã quay đầu lại thì thấy Liễu Tố đang hướng ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía bên này.

Hắn khẽ gật đầu rồi đi tới chỗ Liễu Tố.

"Đa tạ Lục sư huynh." Liễu Tố nhẹ giọng cảm ơn rồi vươn tay chỉ vào một gốc linh thực biến dị ở ngay phía trước, cách nàng không xa lắm: "Lục sư huynh, dường như gốc linh thực này rất giống với một loại linh thực nào đó ở trong trí nhớ của ta. Chủng linh thực đó có tên là Độc Yên Mộc, có thể hấp thu các loại độc vật, sinh ra khí độc. Linh thực biến dị này có phần giống với nó, nhưng lại khác biệt rất lớn. Hình như khí độc của gốc linh thực trước mắt càng mãnh liệt hơn."

Lục Huyền nhìn theo, chỉ thấy trên gốc linh thực biến dị kia tràn ngập khí độc, nồng đậm đến mức gần như hóa thành thực chất, đứng ở cách xa mấy trượng vẫn có thể ngửi thấy một mùi khiến người ta buồn nôn.

Nói nó là đám mây độc sẽ đúng hơn…

Lục Huyền âm thầm phàn nàn, rồi thản nhiên thi triển một đạo Linh Vũ Thuật.

【Linh thực không rõ, đời trước là Độc Yên Mộc tam phẩm, thời gian dài chịu…】

Một ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền lập tức xác nhận được, loại linh thực biến dị đang ở cách đó không xa đúng là Độc Yên Mộc biến dị mà thành như Liễu Tố nói.

Biết kết quả rồi, trong lòng hắn yên tâm hơn hẳn, vẻ mặt bình tĩnh nói với Liễu Tố: "Liễu đạo hữu, mặc dù linh thực biến dị đã thay đổi rất nhiều, nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, thứ cốt lõi rất khó bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng, thường thì những thứ này vẫn được giữ nguyên như cũ. Căn cứ vào điều đó, chúng ta có thể suy đoán, dường như gốc linh thực biến dị này chính là sản phẩm biến dị do Độc Yên Mộc diễn hóa thành. Hiện giờ, chuyện đạo hữu cần làm chính là thí nghiệm xác minh phán đoán của mình."

"Dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi… Đúng là như vậy." Liễu Tố bỗng nhiên giác ngộ, rồi giật mình hiểu ra, linh cảm không ngừng trào dâng trong đầu.

Nàng lại một lần nữa gửi lời cảm ơn sâu sắc đến Lục Huyền, đồng thời cũng dồn hết tinh thần và thể xác vào gốc linh thực tràn ngập khí độc kia.

"Lục sư đệ, ta có điểm không chắc lắm về gốc linh thực trong tay, mong sư đệ tới chỉ điểm vài chỗ sai lầm giúp ta." Lục Huyền vừa trở về vị trí của mình chưa đầy nửa canh giờ, lại có một đồng môn mời hắn qua xem hộ.

"Lục sư huynh…"

… tr/uyện/yypro/ …

Cứ như vậy, trong từ hai đến ba ngày sau đó, mỗi khi mọi người ở nơi này có chỗ nào thắc mắc không hiểu, sẽ lên tiếng nhờ Lục Huyền giúp đỡ.

Bởi vì Lục Huyền nắm giữ năng lực hack có thể nhận được thông tin chi tiết của linh thực, nên hắn hoàn toàn có thể dễ dàng giải đáp mọi thắc mắc của bọn họ. Sau đó, kết quả nghiên cứu và thực nghiệm của mọi người lại càng xác nhận thêm tính chính xác từ câu trả lời của hắn.

Kể từ đó, mọi người càng khâm phục và tin tưởng Lục Huyền hơn, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu lấy hắn dẫn đầu.

Chung Hạo thấy vậy, trong lòng thoáng cười khổ, lại có ba phần u oán nghĩ: "Sao bảo tới giúp đỡ ta mà? Vì sao lại bất thình linh trở thành lão đại rồi?" Gã nghiến răng nghiến lợi nhìn gốc linh thực quái dị trước mắt, hồi lâu nhưng vẫn bó tay chịu trói không thể tìm ra phương thức nào để phân biệt được nó.

Đánh không lại thì gia nhập vào thôi!

"Lục sư đệ…" Chung Hạo với vóc dáng vạm vỡ đi đến trước mặt Lục Huyền, nở nụ cười nóng bỏng nói: "Gốc linh thực ta chọn trúng kia quá mức quái dị, ta đã thử áp dụng một vài phương pháp nhỏ hay dùng để nuôi dưỡng linh thú với nó rồi, nhưng đều không thu được bất kỳ hiệu quả nào, mong sư đệ tới nhìn giúp ta."

"Được, Chung sư huynh, ta tới ngay đây." Lục Huyền đang giúp một Linh thực sư thực hiện thí nghiệm xác minh, cũng nhanh chóng gật đầu đáp lại.

Một lát sau, hắn đi đến chỗ Chung Hạo, cẩn thận quan sát gốc linh thực quái dị đang bị giam cầm.

Linh thực này là một loại dây leo màu xanh đen, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn, xung quanh dây leo có treo những thứ giống như mũi tên với chiều dài và hình dáng khác nhau. Mũi tên ngắn chưa đến ba tấc, mũi tên dài khoảng chừng một thước, phần cuối cùng của mũi tên cắm vào dây leo. Mỗi mũi tên đều

có đặc điểm riêng, có cái vô cùng sắc nhọn, dường như có thể xuyên thủng mọi thứ, có cái tràn ra màu đen, vừa nhìn là biết ẩn chứa kịch độc, cũng có rất nhiều mũi tên được bọc trong bao tên do dây leo diễn sinh ra, đang vận sức chờ phóng đi.

"Gốc linh thực Chung sư huynh phụ trách có điểm đặc thù cực kỳ rõ ràng." Lục Huyền cảm khái nói.

Theo lý thuyết, gốc linh thực có đặc trưng rõ ràng như thế này sẽ rất dễ dàng tìm thấy nguyên mẫu của nó, tuy nhiên mấy ngày trôi qua vẫn chưa có ai phát hiện được bí ẩn của linh thực, điều này có nghĩa rằng linh thực nguyên mẫu cực kỳ hiếm có ít thấy.

"Lúc đó ta nghĩ rằng tu vi của ta cao nhất, cho nên lựa chọn loại linh thực thoạt nhìn kỳ lạ nhất này. Chỉ tiếc rằng ta đã đánh giá quá cao bản thân rồi. Ta đã quan sát sơ qua những gốc linh thực được Cát sư huynh phân chia tới, cũng nhìn ra được gốc cây này có tính công kích mạnh nhất, hơn nữa có thể nói rằng nó đã có bản năng chiến đấu nhất định rồi. Nó có thể xem xét thời thế, từ đó lựa chọn cách thức tấn công và thời cơ, có sự khác biệt rõ rệt với những loại linh thực khác." Chung Hạo kể phát hiện của mình về gốc linh thực này cho Lục Huyền.

"Bản năng chiến đấu sao?" Lục Huyền sinh lòng nghi hoặc với những lời Chung Hạo nó.

Hắn lập tức bảo Chung Hạo buông lỏng giam cầm linh thực ra, sau đó giả vờ không chú ý đi ngang qua phía trước linh thực, phần lưng hoàn toàn phơi bày trước mặt nó, bỗng nhiên một cơn kình phong thổi tới, trong cảm ứng của linh thức, một mũi tên gỗ bén nhọn trực tiếp bắn tới sau lưng Lục Huyền, mũi tên xoay tròn cực nhanh, hóa thành từng luồng tàn ảnh, như thể muốn xỏ xuyên qua người hắn vậy.

Chỉ nghe "Keng!" một tiếng, Lục Huyền đã sớm có chuẩn bị, tâm niệm vừa động, sau lưng đã xuất hiện một lá tấm chắn bảo vệ bằng linh khí. Một tia hắc quang xuất hiện, bay vòng qua người hắn, liền mạch lưu loát hất mũi tên kia ra.

Phong Lôi Kiếm tứ phẩm đã chém mộc tiễn nọ thành hai đoạn.

"Kiếm pháp của Lục sư đệ thật tốt!" Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong một tích tắc, Chung Hạo ở bên cạnh trông thấy từ đầu đến cuối, cũng phải ca ngợi một câu.

"Chung sư huynh quá khen rồi." Lục Huyền khiêm tốn trả lời.

"Đúng là gốc linh thực này có chỗ không tầm thường, những loại linh thực khác đều tấn công bừa bãi, mà nó lại biết đánh lén. Nếu tu sĩ Trúc Cơ phổ thông đụng phải nó, chỉ sợ sẽ bị thương, thậm chí là có nguy cơ mất mạng." Hắn vừa nói, vừa đi tới phía trước dây leo màu xanh đen đã khôi phục như bình thường.

Đủ loại mũi tên thiên nhiên trên dây leo rủ xuống, cứ như mũi tên nhanh như tia chớp vừa rồi không hề liên quan gì đến nó vậy.

Chương 518: Lời Mời!

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền dâng trào, linh vũ lất phất nhỏ giọt xuống, nhanh chóng thẩm thấu vào trong sợi dây leo màu xanh đen kia.

Dưới tâm thần ngưng tụ, thông tin về linh thực nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực không rõ, tứ phẩm, đời trước là Tiễn Đằng tam phẩm, chịu ảnh hưởng từ lực lượng huyết nhục cường đại nào đó trong thời gian dài, nên biến dị. Trong quá trình sinh trưởng, có thể căn cứ vào hấp thu các loại linh khí, vật chất khác nhau, ngưng kết ra đủ loại mũi tên khác biệt.】

【Sở hữu linh trí nhất định, có thể phóng ra những mũi tên có hình dạng và tác dụng khác nhau. Khi gặp phải kẻ địch mạnh, sẽ phát động thế tấn công vạn tên cùng bắn, trong nháy mắt gây tổn thương hoặc thậm chí chém giết tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ.】

【Linh thực Tiễn Đằng tam phẩm, thời kỳ sinh trưởng cần Linh thực sư phụ trợ dẫn dắt ngưng kết linh lực hình mũi tên, kết ra linh quả hình mũi tên. Sau khi thành thục có thể dùng làm pháp khí cung tên trời sinh, dây leo làm cung, quả làm mũi tên.】

"Tiễn Đằng… Linh thực tam phẩm biến dị thành tứ phẩm? Thảo nào nó có điểm khác biệt rõ ràng với những loại linh thực khác." Lục Huyền tiêu hóa hết thông tin vừa lóe lên trong đầu, chợt nhớ lại hành vi đánh lén vừa rồi của Tiễn Đằng biến dị, trong lòng nghĩ thầm: "Vạn tên cùng bắn, vừa có linh trí nhất định, dùng nó trông động phủ thì không còn gì bằng."

Hắn đã có thêm vài phần hứng thú với gốc Tiễn Đằng biến dị này rồi. Quả thực hắn rất muốn bồi dưỡng Tiễn Đằng biến dị, nhưng gốc Tiễn Đằng trước mắt này lại thuộc về tông môn, nên dù muốn đến đâu cũng chỉ có thể chôn giấu ý nghĩ này ở đáy lòng.

"Lục sư đệ, sư đệ có phát hiện được gì không?" Chung Hạo vạm vỡ ở bên cạnh thấp giọng hỏi.

"Ta vừa đột nhiên nghĩ ra, cảm giác khá quen thuộc với điểm đặc biệt của gốc linh thực này. Nếu ta nhớ không nhầm, hình như đời trước của nó là một loại linh thực có tên Tiễn Đằng, cực kỳ hiếm thấy trong Tu Hành giới. Nhưng cả về số lượng mũi tên lẫn cường độ công kích thì bụi linh thực biến dị trước mắt, đều có biến hóa rất lớn so với loại linh thực nguyên bản kia." Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do.

"Tiễn Đằng… Đúng là cây như tên gọi." Chung Hạo nghe vậy, cũng cảm khái nói.

"Với phương thức công kích do loại linh thực này thể hiện ra, rất có thể nó đã sản sinh ra linh trí thấp. Chung sư huynh hoàn toàn có thể đối xử với nó như yêu thú, thông qua các thủ đoạn như kết nối, thuần hóa để hiểu rõ ràng hơn về nó." Lục Huyền nhắc nhở.

Sau khi có hắn chỉ điểm, những lý giải về loại linh thực tương ứng của các Linh thực sư còn lại cũng tiến triển nhanh chóng, ít nhiều gì bọn họ cũng tìm tòi ra một số điều mới.

Nửa tháng sau, Cát Phác xuất hiện trước mặt mọi người.

"Khoảng thời gian này đã vất vả cho các vị sư đệ sư muội rồi, tạm thời chuyện nghiên cứu và thí nghiệm linh thực biến dị, đã kết thúc. Chờ thêm một đoạn thời gian ngắn nữa, tông môn sẽ luận công ban thưởng, khen thưởng Kiếm Ấn hoặc bảo vật cho các vị."

“Đa tạ sư huynh!” Mọi người đồng thanh cảm ơn, rồi sôi nổi chào tạm biệt Cát Phác.

“Lục sư đệ, xin sư đệ ở lại một lát.” Lúc Lục Huyền đang muốn rời khỏi sơn phong trắng đen, bên tai chợt vang lên giọng nói của Cát Phác.

Bước chân hắn dừng lại, lập tức lùi về phía sau.

“Tất cả những chuyện Lục sư đệ đã làm gần đây, ta đều nhìn thấy. Chúng ta có thể đại khái hiểu được về lai lịch và đặc tính của những loại linh thực biến dị này nhanh như vậy, nói một mình sư đệ chiếm phần lớn công lao cũng không quá đáng. Tới lúc đó, nhất định tông môn sẽ ban thưởng thoả đáng cho sư đệ, chỉ có điều, trước đó ta vẫn còn một chuyện muốn nhờ sư đệ giúp đỡ.”

“Cát sư huynh, mời nói.” Lục Huyền nghe vậy, kính cẩn đáp.

“Chuyện là như vậy, Kết Đan chân nhân cùng các đồng môn trong tông môn chúng ta đang thăm dò, khai mở khu phúc địa mới kia. Những loại linh thực này đều được bọn họ đặc biệt cho người mang về tông môn, mục đích là tìm ra nguồn gốc, đặc tính và công dụng của chúng. Mà trên phương diện này, Lục sư đệ đã biểu hiện ra thiên phú vượt xa mọi người. Không khoa trương chút nào khi nói một mình sư đệ có thể sánh ngang với nhóm đồng môn Linh thực sư còn lại, nhưng nếu cứ đi theo hình thức trước đó là mang linh thực biến dị trở về, thì hiệu suất thực sự quá thấp. Vì vậy, Kết Đan chân nhân trong phúc địa đã đưa ra kiến nghị, mời Lục sư đệ đến phúc địa một chuyến, cung cấp cho mọi người thông tin về linh thực biến dị càng sớm càng tốt.”

“Đi phúc địa?” Lục Huyền không nhịn được lập tức sửng sốt hỏi.

“Lục sư đệ có gì lo lắng sao?” Cát Phác thấy Lục Huyền như vậy, cũng lên tiếng hỏi.

“Không, ta không có ý kiến gì về chuyện đi tới phúc địa, chỉ là … ta từng nghe Cát sư huynh nói, hiện nay khu phúc địa kia vẫn đang trong giai đoạn mở đường tìm kiếm, mà bên trong lại có số lượng lớn linh thực biến dị mang tính công kích cực mạnh. Thường ngày, ta đều dành phần lớn tinh lực của mình vào chuyện gieo trồng bồi dưỡng linh thực, chỉ nắm giữ một vài loại kiếm quyết thô sơ đơn thuần dùng để bồi dưỡng Kiếm Thảo tốt hơn mà thôi, thường xuyên xao nhãng tu hành, không giỏi chiến đấu, ta sợ rằng mình sẽ kéo chân những đồng môn khác.” Lục Huyền giải thích.

“Chuyện ấy Lục sư đệ không cần phải lo lắng, đã mời sư đệ đi thì chắc chắn chúng ta sẽ không để sư đệ phải ra tay đối phó với nhưng loại linh thực biến dị hay tà ma yêu thú đâu, nếu vậy sẽ lãng phí thiên phú linh thực của sư đệ. Tông môn sẽ giữ sư đệ ở hậu phương, chuyên tâm mà nghiên cứu thí nghiệm linh thực biến dị, sẽ có đồng môn tu vi cao hơn và trận pháp thủ hộ cường đại, còn có hai vị Kết Đan trưởng lão ở bên trong phúc địa, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể đi tới giúp đỡ sư đệ, nên chắc chắn là sư đệ không phải lo về phương diện an toàn của mình đâu.”

“Vậy sao?” Sau khi nghe Cát Phác nói như thế, suy nghĩ trong đầu Lục Huyền đã có chút lung lay rồi.

Nếu mọi chuyện diễn ra đúng như lời giải thích của Cát Phác, thì đúng là hắn không phải lo về vấn đề an toàn, lại cộng thêm linh thực biến dị có sức hấp dẫn đặc biệt với Lục Huyền… Bởi vậy hắn trầm tư một hồi, cuối cùng đã gật đầu: “Được, vậy ta đi phúc địa một chuyến, không biết khi nào sẽ xuất phát?”

“Trước đó không lâu đã có đồng môn trở về từ phúc địa để bổ sung vật tư, ba ngày sau, bọn họ sẽ một lần nữa khởi hành đi phúc địa, đến lúc đó, Lục sư đệ có thể cùng lên đường.”

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, thời gian ba ngày đã đủ để hắn xử lý và sắp xếp ổn thỏa cho rất nhiều linh thực bên trong động phủ rồi.

“Đúng rồi, không biết Lục sư đệ còn nhớ Cổ Kiếm Không sư thúc không? Ngài ấy là một trong hai vị Kết Đan chân nhân đang có mặt bên trong phúc địa.”

“Cổ Kiếm Không sư thúc?” Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên bóng dáng thanh niên tuấn mỹ với hàng vạn hàng nghìn kiếm ảnh quanh quẩn khắp người.

Hắn đã từng gặp ngài ấy một lần khi giúp Thanh Huyền Lộc giải quyết chấp niệm, sau khi Cát Phác nhắc đến, trong đầu lập tức có ấn tượng ngay.

Khi đó hắn vừa mới đột phá Trúc Cơ không lâu, bởi vì trợ giúp Cát Phác giải quyết vấn đề sinh sản khó khăn của Âm Dương Côn Ngư, nên được gã tiến cử đến bí cảnh khám bệnh và chữa trị cho Thanh Huyền Lộc, đồng thời cũng từ đó mà nhận được lợi ích vô cùng lớn - Thanh Mộc Nguyên Khí.

Chương 519: Uẩn Thần Thiếp!

“Ba ngày sau, ta sẽ lên đường đến phúc địa cùng với các đồng môn.” Lục Huyền trịnh trọng nói rồi quay trở về động phủ.

Sau khi tới phúc địa, rất có khả năng sẽ phải mất một đoạn thời gian dài, hắn mới quay trở lại nơi này được, vì vậy phải sắp xếp thỏa đáng cho rất nhiều linh thực trong linh điền.

Trên sơn phong, Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới tông sư, trong nháy mắt, trên mảnh linh điền trước mặt đã xuất hiện hơn hai trăm vết nứt nhỏ bé, từng hạt linh chủng màu xanh nhạt dài mảnh được ném chính xác vào trong vết nứt.

Hơn hai trăm linh chủng này đều là Thủy Huỳnh Thảo. Đoạn thời gian trước, khi thu hoạch linh thực, Lục Huyền giữ lại khoảng năm mươi bụi dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng, mãi đến tận hôm nay, hắn mới gieo hạt giống vào trong linh điền.

Linh nhưỡng không ngừng biến hóa, linh chủng Thủy Huỳnh Thảo vừa vặn dung nhập vào trong đó. Ngay tiếp theo, áng mây trôi trên tầng trời thấp đột nhiên thay đổi, từng hạt linh vũ rơi xuống và thấm vào trong linh nhưỡng, tận tình tưới đều những hạt linh chủng màu xanh nhạt bên trong.

Hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo này là tài nguyên mấu chốt để nâng cao tu vi của hắn trong tương lai.

Mấy ngày sau, hắn sẽ đi phúc địa, đành phải để chúng tự sinh tự diệt một đoạn thời gian thôi, cũng may linh khí trong tông môn tinh thuần nồng đậm không gì sánh được, vẫn có thể đảm bảo tốc độ sinh trưởng cơ bản nhất cho Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

Lục Huyền tiếp tục dò xét linh điền, lại phát hiện có ba bầu hồ lô chấm xanh trên dây leo Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã hoàn toàn thành thục, sau khi ngắt từng cái một, hắn đã mở ra được ba tấm kiếm phù tứ phẩm từ trong ba quầng sáng.

Đến tận lúc này, trên ba nhánh dây leo của Dưỡng Kiếm Hồ Lô chỉ còn lại bốn bầu hồ lô, trong tay Lục Huyền đã có khoảng mười bốn tấm kiếm phù tứ phẩm, hắn cũng không vội thúc mấy trái bầu hồ lô này nhanh chóng thành thục.

"Nhưng Uẩn Linh Tùng này lại khác." Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền, trong lòng nghĩ thầm khi nhìn mấy cây Uẩn Linh Tùng đang vui sướng hoan hô, không ngừng phát tiếng tùng reo vì hắn đến gần.

Hắn sắp phải tiến vào phúc địa, mặc dù không cần phải tác chiến ở tiền phương, chỉ cần yên tâm ở lại hậu phương nghiên cứu linh thực biến dị, bên cạnh còn có Kết Đan chân nhân che chở, nhưng từ trước đến giờ, Lục Huyền vẫn luôn cẩn thận thành thói, trong lòng không tránh được một chút thấp thỏm.

"Nói không chừng, ta có thể mở ra được một món bảo bối tốt từ quầng sáng của Uẩn Linh Tùng tứ phẩm."

Hắn đã quyết định dùng Thanh Mộc Nguyên Khí thúc chín một gốc Uẩn Linh Tùng. Hiện tại trong tay hắn đang có hai viên Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm, bên trong chứa đựng thảo mộc linh khí dồi dào, hoàn toàn có thể bổ sung cho Thanh Mộc Nguyên Khí bị tiêu hao.

Ngoài ra bên trong động phủ, còn trồng ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo có thể mở ra Nạp Linh Thảo Châu, điều này có nghĩa là… dù Thanh Mộc Nguyên Khí vẫn quý hiếm như cũ, nhưng đã có nguồn cung ổn định, hắn cũng không cần phải tiêu xài tiết kiệm từng tia giống như trước đây nữa.

Nghĩ đến là làm ngay, quầng sáng màu xanh bên trong đan điền của Lục Huyền nhanh chóng xoay tròn, một lượng lớn linh lực xanh nhạt tuôn ra, tiến vào trong một gốc Uẩn Linh Tùng đã được hắn lựa chọn.

Sau khi được dung nhập Thanh Mộc Nguyên Khí vào trong, dường như gốc Uẩn Linh Tùng kia cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này, bởi vì nó đang thỏa thích duỗi thẳng cành lá, truyền đến cho Lục Huyền một ý niệm vui vẻ vô cùng.

Ngay sau đó, thức hải của Lục Huyền cảm nhận được một lực hút kinh người đến từ bên trong thân cây Uẩn Linh Tùng, linh thức vô hình vô chất giống như dòng sông lớn chảy xiết, cuộn trào mãnh liệt tràn vào bên trong linh thực. Thanh quang trên Uẩn Linh Tùng càng ngày càng tỏa sáng rực rỡ, một quầng sáng màu xanh ngọc bích đang dần dần thành hình.

Lượng lớn Thanh Mộc Nguyên Khí và linh thức đồng thời tiến vào trong cây, Uẩn Linh Tùng tứ phẩm giống như một cái động không đáy, thật lâu cũng không được thỏa mãn.

Một lát sau, vẻ mặt Lục Huyền thoáng thả lỏng một chút, linh thức quay về thức hải. Liên tục cung cấp linh thức trong thời gian dài như vậy, đầu hắn cũng hơi căng lên, hắn đưa mắt nhìn về phía Uẩn Linh Tùng trước mặt.

Thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới linh thực đã hoàn toàn tràn đầy, trên đỉnh cây có một quả tùng màu xanh ngọc bích, hình dáng giống như một tòa tháp nhọn, với nhiều loại vảy như những mảnh ngọc bích trong suốt óng ánh, xếp chồng

lên nhau, dường như nó còn có linh niệm tương thông với Lục Huyền.

"Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, cũng là linh thực loại tùng nhưng so với Xích Vân Tùng nhất phẩm được gieo trồng trước kia thì Uẩn Linh Tùng kết quả ít hơn rất nhiều." Lục Huyền cảm khái rồi hít một hơi thật sâu, cẩn thận hái quả tùng màu xanh ngọc bích kia xuống.

【Linh quả tứ phẩm Uẩn Linh Tùng, dùng linh thức kết nối với linh thực, để tẩm bổ đào tạo mà thành. Sau khi phục dụng, có tác dụng tăng cường nhất định cho linh thức của tu sĩ.】

"Linh quả tốt!" Lục Huyền thấp giọng thốt lên một câu đầy kinh ngạc.

Phải biết rằng, linh thức rất khó tăng trưởng, các loại bảo vật và công pháp có liên quan đến linh thức đều là những thứ vô cùng trân quý. Trước đó, Lục Huyền đã rất may mắn khi đào ra được mấy hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng từ trong Lãng Nguyệt phúc địa.

Hắn đặt quả tùng màu xanh ngọc bích kia vào trong một cái hộp ngọc tinh xảo, lại cẩn thận thu nó vào trong Thao Trùng Nang để bảo quản, sau đó một lần nữa di chuyển sự chú ý về cây Uẩn Linh Tùng.

Đang có một quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháp trên ngọn cây.

Ôm cõi lòng tràn đầy mong đợi, Lục Huyền nhẹ nhàng vươn tay ra chạm vào nó. Vừa mới chạm vào quầng sáng, nó đã ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số những điểm sáng nhỏ bé, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một quả tùng Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một tấm ngọc thiếp trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Ngọc thiếp mỏng như cánh ve, cầm trên tay cực kỳ nhẹ nhàng, thậm chí còn có cảm giác không cầm vật gì, luồng khí mát mẻ truyền ra từ bên trong ngọc thiếp, chảy một mạch khắp tứ chi bách hài của Lục Huyền.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên trên tấm ngọc thiếp hơi mỏng nọ, ngay lập tức biết được thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp, có thể dung nhập vào trong thức hải của tu sĩ.】

【Sau khi tế luyện, sẽ ôm chặt lấy linh đài, tâm thần hợp nhất, có thể chống lại sự ô nhiễm và tập kích của các loại tà ma, tâm ma, đồng thời cũng có thể từ từ nâng cao linh thức cho tu sĩ.】

"Bảo vật ngũ phẩm có thể tăng cường linh thức!" Lục Huyền cười như hoa nở.

Từ khi đạt được quầng sáng màu trắng tới nay, hắn đã trồng rất nhiều chủng linh thực có phẩm cấp khác nhau. Các phương diện như tu vi, nhục thân đều tăng trưởng rõ rệt và vượt xa trình độ trung bình, chỉ có linh thức là tương đối bình thường trong nhóm tu sĩ đồng cấp.

Tuy hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm thu hoạch từ hồi ở Không Minh Đảo có khả năng tăng cường linh thức, nhưng cần phải dùng lâu dài mới có tác dụng, cho nên tạm thời vẫn chưa thấy hiệu quả.

Vật phẩm trân quý như vậy, không ngờ hôm nay lại đạt được hai loại!

Quả tùng Uẩn Linh Tùng tứ phẩm và Uẩn Thần Thiếp ngũ phẩm.

Chương 520: Lên Truyền Tống Trận!

Lục Huyền đặt tấm ngọc thiếp mỏng kia vào ấn đường, tâm niệm vừa động, ngọc thiếp lặng lẽ tan rã, đã hóa thành vô số linh quang trong suốt tràn vào trong đầu hắn.

Khi nội thị, bóng dáng của tấm ngọc thiếp mỏng manh kia đã lặng im hiển hiện ngay bên trong thức hải hỗn độn của hắn, linh quang mông lung tỏa ra bốn phía, mang lại cho Lục Huyền một loại cảm giác trong trẻo và thuần khiết, như thể toàn bộ thức hải đều được một luồng lực lượng ấm áp nào đó xoa dịu.

Rất nhanh, Lục Huyền đã lấy lại tinh thần, ánh mắt khôi phục như bình thường, chỉ khi nhắm mắt tập trung mới có thể phát hiện ra Uẩn Thần Thiếp đang ẩn giấu bên trong thức hải của mình.

Đến đây, bốn cây Uẩn Linh Tùng chỉ còn dư lại ba cây.

Có lẽ vì phẩm cấp của Uẩn Linh Tùng khá cao, còn phải đợi thêm một đoạn thời gian nhất định nữa mới hoàn toàn chín muồi, cho nên thể tích của Thanh Mộc Nguyên Khí trong đan điền hắn đã ít đi non nửa.

Lục Huyền lấy một viên Nạp Linh Thảo Châu ra khỏi túi trữ vật, dùng ngón tay bóp mạnh, linh châu màu xanh lục trực tiếp hóa thành một lượng lớn thảo mộc linh khí tinh thuần, từng luồng khí xanh nhạt đều bị quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền của hắn hấp thu sạch sẽ.

“Chỉ cần thúc chín một gốc Uẩn Linh Tùng là đủ rồi, ba cây còn lại cứ chờ khi nào ta trở về từ phúc địa lại ngắt sau.”

Lục Huyền nhỏ giọng thầm thì, hiện giờ trong tay hắn chỉ còn lại có một viên Nạp Linh Thảo Châu, nên giữ lại phòng chuyện đột xuất xảy ra sẽ tốt hơn, có viên Uẩn Thần Thiếp ngũ phẩm này đã khá tốt rồi.

Hắn tiếp tục dò xét linh điền, tỉ mỉ bồi dưỡng từng gốc linh thực.

Lần này khác với lần trước đi tới Không Minh Đảo, thời gian tương đối ngắn, cộng thêm sau khi tiến vào phúc địa có Kết Đan chân nhân và những tu sĩ Trúc Cơ khác, bởi vậy Lục Huyền cũng không có ý định di dời một bộ phận linh thực đi cùng.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, hắn trở lại trong phòng, nghĩ xem nên mang nhóc con này cùng tiến vào phúc địa.

Đương nhiên, muốn đi vào phúc địa thì nhất định phải mang theo Yêu Quỷ Đằng, ra khỏi Lãng Nguyệt phúc địa nhiều năm như vậy, Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm đã trưởng thành hơn rất nhiều, hiện giờ, thực lực của nó đã đạt đến trình độ của yêu thú tam phẩm. Quan trọng hơn, nó cực kỳ nhạy bén với khí tức của linh chủng, dựa vào loại năng lực này, nó đã thay Lục Huyền tìm ra được không ít linh chủng phẩm cấp cao từ Lãng Nguyệt phúc địa và bí cảnh Vô Ngần Hải.

Khu phúc địa mới ẩn chứa những rủi ro to lớn nhưng đồng thời cũng chứa đựng rất nhiều kỳ ngộ, dẫn theo Yêu Quỷ Đằng sẽ giúp Lục Huyền có thêm tin tưởng, chắc chắn sẽ thu hoạch được linh chủng đặc thù trong chuyến hành trình này.

Thứ hai, hắn muốn dẫn theo Đạp Vân Linh Miêu.

Lục Huyền đeo một khối Vô Cấu Ngọc ở trên cổ, nó có cấp bậc tam phẩm, có thể cảm nhận được khí tức tà ma trong một phạm vi nhất định. Tuy nhiên khi tu vi của hắn càng ngày càng cao, những con yêu thú, tà ma mà hắn phải đối mặt cũng ngày càng mạnh mẽ. Vô Cấu Ngọc tam phẩm đã dần dần không đủ dùng rồi.

Trong khi đó, bản thân Đạp Vân Linh Miêu có một đôi dị đồng, có thể nhận biết và phát hiện ra tà ma. Ngoài ra Lục Huyền cũng liên tục cho nó ăn các loại linh quả, nhất là sau khi Bách Đồng Quỷ Mộc thành thục, hắn thường cho nó ăn con ngươi tà dị, làm cho năng lực về phương diện này của nó tăng lên rất nhiều.

Để phòng ngừa tình huống bất ngờ có thể xảy ra, Lục Huyền quyết định sẽ mang chú linh miêu này theo.

Về phần Phong Chuẩn, Ly Hỏa Giao, hoặc là ít tình huống để sử dụng, hoặc vẫn đang trong thời kỳ phát triển cấp tốc, chưa đủ thực lực, bởi vậy hắn đã quyết định sẽ để chúng ở lại sơn phong.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, Lục Huyền dựa theo tin tức được Cát Phác truyền đến, đi tới một tòa sơn phong cao chót vót trong nội tông. Trên sơn phong có một mảnh đất bằng rộng rãi, đã có bốn người đang đứng yên không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi ở nơi này.

Bốn người kia không nói câu nào, vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí còn lộ ra một tia sát khí. Người cầm đầu là một nữ tu trong trẻo lạnh lùng, tu vi khó lường.

Có thể nhìn ra được, nàng này cực kỳ yêu thích kiếm, bởi vì mỗi tay nàng đều cầm theo một thanh phi kiếm, chiếc trâm cài tóc trên đầu cũng là một thanh tiểu kiếm dài mảnh như du long, thậm chí bên dưới vành tai cũng là một đôi bông tai có

hình dạng phi kiếm đang nhẹ nhàng đung đưa, mơ hồ truyền đến tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Ba người còn lại, hai người Trúc Cơ trung kỳ, một người Trúc Cơ hậu kỳ, ai cũng có phong thái phi phàm.

"Lục sư đệ, ngươi tới rồi." Nữ tu trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn Lục Huyền, gật đầu nói, dường như trong ánh mắt dịu dàng kia cũng chất chứa kiếm ý sắc bén.

"Các vị sư huynh sư tỷ, xin lỗi ta đến muộn." Lục Huyền áy náy nói.

"Là do chúng ta đến sớm, còn một vị đồng môn nữa chưa tới, chắc là cũng sắp đến rồi." Tu sĩ thanh niên có khí chất ôn hòa mỉm cười đáp.

"Vậy thì tốt, nếu không trong lòng ta sẽ rất áy náy." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Tại hạ Lục Huyền, không biết nên xưng hô với sư huynh như thế nào?"

"Lý Chân, Lục sư đệ gọi Lý sư huynh là được." Thanh niên khí chất ôn hòa ôm quyền đáp lời, lại lập tức chuyển chủ đề nói: "Ta đã nghe đến tên của Lục sư đệ từ lâu, mọi người đều nói trình độ trên linh thực nhất đạo của sư đệ đã vượt xa những người đồng môn khác, lần này tiến vào phúc địa, còn phải cần đến thiên phú năng lực kia của Lục sư đệ."

"Lý sư huynh quá khen, ta chỉ là một nhân viên hậu cần, cung cấp một chút bảo đảm nhỏ nhặt không đáng kể cho sư thúc và các vị sư huynh sư tỷ xông pha chiến đấu mà thôi."

Hai người khiêm tốn nói vài câu. Qua cuộc trò chuyện, Lục Huyền đã biết được nữ tử lạnh lùng kia tên là Kiếm Vô Hà, là một trong mười bảy đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, chỉ dựa vào thông tin này, cũng

đủ hiểu thiên phú trên kiếm đạo của nàng khủng bố đến mức nào rồi.

Được thanh niên ôn hòa kia giới thiệu, hắn cũng có chút hiểu biết sơ sài về hai người còn lại.

Một lát sau, một nữ tử xinh đẹp ở cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ cũng bay qua đây.

"Mọi người đã tới đông đủ, chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi. Khu phúc địa kia nằm ngay trong hư không, đường xa lại gian nan, xin các vị sư đệ sư muội hãy tập trung tâm thần linh lực, ta đã mượn trận pháp truyền tống và pháp bảo của sư thúc để đưa các vị tiến về phúc địa." Kiếm Vô Hà thấy tất cả mọi người đã tề tựu đông đủ, mới nhắn nhủ một câu rồi cong ngón tay búng một cái, vô số kiếm mang bắn xuống mặt đất, ngay lập tức, vô số những đường linh văn đã sáng lên, một tòa trận pháp khổng lồ trực tiếp bao phủ mấy người Lục Huyền vào bên trong.

Mấy chục viên linh thạch tỏa ra linh quang, lập tức bắn về bốn phương tám hướng, nhanh chóng dung nhập vào trong trận pháp.

"Nhìn vào kích thước và nồng độ linh khí của khối linh thạch này, chắc chúng là linh thạch trung phẩm cực kỳ thưa thớt. Ấy vậy mà một lần kích phát Truyền Tống Trận lại cần đến hàng chục viên…" Trong lòng Lục Huyền âm thầm than thở một câu, hắn cực kỳ cảm khái trước sự hào phóng của tông môn, sau đó nín thở, thu liễm linh lực và tâm thần, để mặc cho cột ánh sáng linh lực đưa mình phóng lên cao.

Chương 521: Tiến Vào Phúc Địa!

Sau khi tiến vào trong hư không, Kiếm Vô Hà lập tức lấy một thanh kiếm gỗ chạm rỗng ra, có hư ảnh Chân Long Thiên Phượng quấn quanh trên thân kiếm gỗ. Khi linh thức của nàng kết nối với kiếm gỗ, hư ảnh Chân Long Thiên Phượng bên trên đột ngột phóng to gấp hàng nghìn lần, cứ như chúng vừa biến từ hư thành thật, sau đó mang theo Lục Huyền và những người khác cùng tiến vào một vùng không gian tối tăm.

Giữa vùng không gian hỗn độn nọ, không một ai hay biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

"Đến rồi." Một giọng nói lành lạnh vang lên bên tai Lục Huyền, ngay sau đó, dưới chân hắn truyền đến cảm giác vô cùng chân thật, hắn lập tức mở mắt ra.

Đập vào mắt là một thế giới bao la kỳ dị, dưới chân là vùng thổ nhưỡng màu đỏ sậm, như thể được tạo nên từ vô số huyết nhục hong khô chất thành đống. Trong không khí tràn ngập hương vị quái lạ, giống như mùi thịt trộn lẫn với mùi thối, mang đến cho người ta cảm giác khó chịu vô cùng.

Đưa mắt nhìn xa, xung quanh hoang vu vắng tanh, có thể trông thấy lẻ tẻ vài cọng linh thực, tất cả đều kỳ kỳ quái quái.

"Lần này có ba tông liên thủ cùng khai mở phúc địa, ngoại trừ Thiên Kiếm Tông chúng ta, vẫn còn hai tông môn khác theo thứ tự là Vạn Thú Môn và Linh Tiêu Tông, thực lực của bọn họ cũng xấp xỉ với tông môn chúng ta. Chuyện mở mang phúc địa mới là một quá trình lâu dài, có thể sẽ gặp phải rất

nhiều trận pháp cấm chế, hoặc là yêu thú tà ma, cộng thêm bên trong phúc địa này có khá nhiều linh thực quái dị. Dưới nhiều yếu tố khác nhau, ba tông môn đã nhất trí thành lập nên một khu căn cứ ở hậu phương, là nơi bảo vệ hậu cần và nghỉ ngơi tĩnh dưỡng."

Ngoại trừ Lục Huyền, bốn người khác đều không phải lần đầu tiên tiến vào phúc địa này, vì vậy tốc độ thích ứng nhanh hơn, năm người lần lượt điều khiển kiếm quang, bay thật nhanh tại tầng trời thấp.

Sau khi bay được hơn một trăm dặm, bọn họ dừng lại phía trước một khu doanh trại.

"Nghỉ ngơi nửa ngày, Lục sư đệ ở lại doanh trại, những người khác theo ta ra tiền phương." Nữ tu lạnh lùng Kiếm Vô Hà dặn dò một câu, rồi bước vào trong một gian nhà đá đơn giản.

Trong doanh trại, ba tông môn được phân biệt vô cùng rõ ràng, Lục Huyền dùng linh thức quét sơ qua, rất nhanh đã phát hiện ra hai nơi đó, mỗi nơi đều có số lượng tu sĩ khác nhau.

"Lục sư đệ, về sau sư đệ phải nán lại ở đây một đoạn thời gian dài rồi, sư đệ cứ làm quen trước đi. Số lượng linh thực quái dị rất nhiều, phẩm cấp cũng không thấp, có khả năng ẩn chứa giá trị to lớn bên trong. Mặc dù sư đệ không thể kề vai chiến đấu cùng chúng ta, nhưng nếu tìm hiểu rõ ràng được tính đặc dị và công dụng của linh thực, thì một mình ngươi cũng có thể sánh ngang với rất nhiều người như chúng ta rồi." Lý Chân giới thiệu sơ lược về cách bố trí của doanh trại này cho Lục Huyền, rồi lập tức rời đi.

Lục Huyền tiến vào phòng, thả Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng từ bên trong Linh Thú bài ra.

"Nhìn xung quanh có khí tức tà ma nào không."

Con ngươi xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu khẽ liếc nhìn Lục Huyền, sau đó dạo một vòng quanh vách tường, đôi mắt cứ như xuyên qua tường, lập tức phóng về phía xa.

"Ngao…" Nó gầm nhẹ một tiếng kèm ba phần giọng gió, sau đó hai chỏm lông thẳng đứng trên chóp tai rủ xuống, lười biếng nằm trên mặt đất.

Lúc này, Lục Huyền mới yên lòng, đang định tĩnh tọa tu luyện lại đột nhiên phát hiện ra khắp nơi trên mặt đất đều là một thứ chất nhầy màu xám lạnh.

Nhìn theo phương hướng của chất nhầy, lập tức trông thấy Yêu Quỷ Đằng đang bò lổm ngổm trên mặt đất, trong dây leo điên cuồng tiết ra chấy nhầy màu xám, như thể đã ngửi thấy một mùi gì đó vô cùng thơm ngon khiến nó phải thèm đến nhỏ cả dãi.

"Yêu Quỷ Đằng có thể ăn linh thực, linh chủng, cũng có thể ăn thịt yêu thú. Những loại linh thực biến dị này đã bị lực lượng huyết nhục không rõ ảnh hưởng, chính là đồ ăn hợp khẩu vị của nó." Lục Huyền âm thầm suy đoán, rồi kết nối linh thức với Yêu Quỷ Đằng, để cho nó hấp thu mùi vị kia.

Ngay sau đó, tâm niệm vừa động, một con mắt màu xám trắng đã nhảy ra khỏi Thao Trùng Nang, im hơi lặng tiếng chui vào trong hư không. Nó chính là Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm mở ra được từ trong quầng sáng khi Bách Đồng Quỷ Mộc thành thục.

Sau khi tế luyện nó một khoảng thời gian dài như vậy, Lục Huyền ngày càng điều khiển nó thành thạo hơn, có thể thông qua tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục, tiến hành giám sát và theo dõi một phạm vi nhất định xung quanh.

Lòng bàn tay trái chợt xuất hiện một vết nứt dài mảnh, một con ngươi nhỏ nhắn nhanh chóng xuất hiện bên trong, dựa vào

thứ này, hắn có thể xem tường tận toàn bộ những gì Hư Không Yểm Mục nhìn thấy ở bên ngoài, không sót bất cứ cảnh tượng nào.

Sau khi dùng Đạp Vân Linh Miêu và Hư Không Yểm Mục xác nhận xung quanh không có gì khác thường, Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm.

Hiện giờ, không cần phải chuyên tâm bồi dưỡng linh thực nữa, hắn chỉ đơn giản là ngồi khoanh chân trên giường, bắt đầu tu luyện công pháp.

"Tu luyện rồi, lại giống như chưa tu luyện…" Lục Huyền mở mắt, không nhịn được khẽ tự giễu một câu.

Nửa ngày trôi qua, linh lực trong cơ thể hắn không có lấy một chút biến hóa nào, khiến hắn càng hiểu rõ hơn về tư chất của mình.

Bỗng nhiên… có vẻ như hắn vừa cảm ứng được điều gì đó, con ngươi trong lòng bàn tay đột ngột biến mất, Hư Không Yểm Mục đang ở bên ngoài cũng lập tức trốn vào trong hư không.

Một thanh niên tuấn mỹ vừa xuất hiện ngay tại vùng hư không phía trên doanh trại Thiên Kiếm Tông. Có vô số những luồng hư ảnh kiếm khí không ngừng di động xung quanh thân thể thanh niên này, hư ảnh sản sinh ra rất nhiều biến hóa khó lường, thậm chí còn trực tiếp kết thành hình dáng của các loài kỳ trùng dị thú.

"Kết Đan chân nhân!" Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy thanh niên nọ, Lục Huyền đã hiểu ngay, trong đầu xoay chuyển, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi nhà đá.

"Cổ sư thúc!"

"Cổ sư thúc!"

Đám người Lý Chân cũng bay ra khỏi nhà cùng lúc, đồng loạt thi lễ ân cần thăm hỏi.

Người vừa đến chính là Cổ Kiếm Không, một vị Kết Đan của Thiên Kiếm Tông, Lục Huyền từng có duyên gặp mặt đối phương một lần khi giải quyết chấp niệm của Thanh Huyền Lộc.

"Vô Hà, đã mang những thứ ta dặn dò trước đó tới chưa?" Thanh niên tuấn mỹ gật đầu với mọi người, nhẹ nhàng bay xuống và hỏi nữ tu lạnh lùng.

"Bẩm Cổ sư thúc, ta đã mang hết tới đây rồi." Kiếm Vô Hà gật đầu thật mạnh, rồi đưa cho vị Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không này một chiếc túi vải màu đen có vẽ chi chít những đường linh văn rậm rạp.

"Được, có những loại đan dược phù lục được định hướng rõ ràng này, chúng ta cũng có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian rất dài." Cổ Kiếm Không thoả mãn gật đầu, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền: "Lục sư điệt, đã lâu không gặp, không ngờ sư điệt đã đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ."

Trong giọng nói của gã có xen lẫn một tia kinh ngạc. Tuy Cổ Kiếm Không chỉ gặp Lục Huyền một lần, nhưng lại có ấn tượng cực kỳ sâu sắc về hắn. Khi con linh thú ngũ phẩm Thanh Huyền Lộc của tông môn hấp hối, bởi vì chấp niệm trong lòng quá sâu, nên sau khi chết sẽ có nguy cơ phát sinh dị hóa, nhất định phải hóa giải chấp niệm trước khi nó ra đi.

Chương 522: Bắt Đầu Làm Nhiệm Vụ!

Dù bon họ đã triệu tập cả một đám đệ tử nội môn am hiểu bồi dưỡng linh thực linh thú đi đến, cũng bó tay chịu trói, không biết phải làm thế nào, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Lục Huyền.

Hắn vừa mới tấn thăng làm đệ tử nội môn, lại mang đến cho Cổ Kiếm Không và những người khác một niềm vui ngoài ý muốn, bởi vì người này lại có thể dễ dàng hóa giải chấp niệm trong lòng Thanh Huyền Lộc.

"Có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, cho thấy căn cốt, ngộ tính và phúc duyên của sư điệt đều có chỗ hơn người, nếu tiếp tục duy trì, nói không chừng sẽ có hi vọng Kết Đan." Gã lên tiếng than thở.

"Không dám không dám, sư điệt vẫn tự hiểu lấy mình, có thể đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ đã là một chuyện cực kỳ may mắn rồi." Lục Huyền tận tình thi triển toàn bộ kỹ năng diễn xuất của mình, vẻ mặt hàm chứa bảy phần cẩn thận dè dặt, ba phần thấp thỏm lo âu.

"Khoảng thời gian trước tông môn đã mang không ít linh thực biến dị từ phúc địa ra ngoài, ta nghe nói, nhóm Linh thực sư trong tông môn đã nghiên cứu và tìm hiểu được một chút thông tin về chúng rồi, mà Lục sư điệt lại đóng vai trò rất lớn trong quá trình này, vì vậy ta tự tiện chủ trương, mời sư điệt đi vào phúc địa. Nếu tiếp tục mang linh thực về tông môn như trước đây, hiệu suất quá thấp, lại tiêu hao quá lớn, còn không

bằng trực tiếp mời sư điệt đến đây một chuyến.” Cổ Kiếm Không ôn tồn nói.

“Có thể giải quyết vấn đề khó khăn cho tông môn là vinh hạnh của ta.” Vẻ mặt Lục Huyền rất trung thực, giọng nói chân thành tha thiết.

“Tốt, vậy Lục sư điệt sẽ phụ trách những loại linh thực biến dị này. Nhiệm vụ chủ yếu của sư điệt là hiểu rõ lai lịch, đồng thời cũng tìm ra điểm đặc biệt và công dụng của chúng. Ta sẽ phái thêm hai đệ tử nội môn Trúc Cơ trung kỳ đến làm trợ thủ cho sư điệt. Về vấn đề an toàn, khu vực doanh trại này là hậu phương của tu sĩ ba tông, khu vực xung quanh đã bị chúng ta càn quét một lượt, trong nơi trú quân còn bố trí kha khá trận pháp phòng hộ tứ phẩm, nên không cần phải lo lắng về an toàn. Ở chỗ ta còn có một miếng ngọc phù, sau khi kích phát, ta có thể cảm ứng được nó trong phạm vi nghìn dặm, nếu Lục sư điệt gặp phải hình huống nguy cấp, có thể dùng nó để cầu cứu ta.” Cổ Kiếm Không vừa dứt lời, đã thấy một thanh tiểu kiếm phù lục bằng ngọc bay ra từ trong hư ảnh kiếm khí quanh thân gã, rồi chầm chậm lơ lửng tới trước mặt Lục Huyền.

“Đa tạ Cổ sư thúc!” Lục Huyền vội vàng cảm tạ, lời cảm ơn lần này của hắn tuyệt đối là chân thành thiết tha, xuất phát từ đáy lòng.

Cũng đúng thôi, mặc dù trong tay hắn có đủ loại các loại bảo vật, phù lục quý hiếm, nhưng ai lại đi từ chối một vị Kết Đan chân nhân chủ động muốn giúp đỡ mình?

Hắn hết sức trịnh trọng cất tiểu kiếm phù lục bằng ngọc ấy đi.

Đám người Lý Chân thấy vậy, trong lòng thoáng rùng mình, thông qua hành vi này, bọn họ cũng hiểu rõ hơn về địa vị của Lục Huyền ở trong phúc địa. Bởi vì trong cả cái phúc

địa này, chẳng có mấy người đủ quan trọng đến mức được một vị Kết Đan chân nhân ưu ái đưa Truyền Tấn phù cho.

Sau khi Cổ Kiếm Không dặn dò rõ ràng mọi chuyện, gã lập tức để lại một đống linh thực biến dị bị giam cầm dưới đất, sau đó bóng dáng lóe lên, trực tiếp biến mất ngay.

Một lát sau, có hai tu sĩ Thiên Kiếm Tông đi đến gian phòng của Lục Huyền, một người vóc dáng cao lớn, tướng mạo thật thà, một người vóc dáng vừa phải, tướng mạo bình thường và ánh mắt sắc bén.

Cả hai đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, cũng chính là hai đệ tử nội môn Cổ Kiếm Không lưu lại làm trợ thủ cho Lục Huyền.

"Mong sau này Lục sư đệ chiếu cố nhiều hơn." Tu sĩ cao lớn tên là Phùng Ngọc, bề ngoài thì cung kính nhưng thực ra trong lòng rất tức giận. Khi đang săn lùng linh thực biến dị, gã bất ngờ nhận được truyền âm từ Cổ Kiếm Không, yêu cầu gã tới đây làm trợ thủ cho một tên Linh thực sư.

Cả hai đều đang ở tu vi Trúc Cơ trung kỳ, một người sở hữu kinh nghiệm chém giết phong phú, có thể dễ dàng đánh bại nhiều yêu thú cùng cấp. Một người là Linh thực sư phổ thông, thực lực giữa hai người có sự chênh lệch rất lớn, nhưng gã lại phải đi làm trợ thủ cho đối phương bảo gã làm sao mà cam tâm tình nguyện được?

Nhưng đây là mệnh lệnh của sư thúc Kết Đan, gã không có dũng khí làm trái lệnh, đành phải thành thật qua đây, tuân theo mệnh lệnh của Lục Huyền.

Một người khác tên là Chương Thụy Bình, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự Phùng Ngọc, nhưng không còn cách nào khác ngoài bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này.

“Hai vị sư huynh khách sáo rồi, mọi người chúng ta chiếu cố lẫn nhau.” Lục Huyền khách khí nói.

Với kỹ năng diễn xuất siêu phàm của hắn, chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra suy nghĩ chân thật trong lòng hai người bọn họ, nhưng nhiên hắn chẳng hơi đâu mà để ý đến làm gì, chỉ cần hai người này không làm ảnh hưởng đến hắn, thì mặc kệ bọn họ, muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Ngày hôm sau, từ lcs sáng sớm Lục Huyền đã đi đến một gian nhà đá rộng rãi. Bên trong nhà đá có hàng chục phẩm chủng linh thực biến dị khác nhau, hình dạng vô cùng kỳ quặc, tuy nhiên do đang rơi vào trạng thái bị giam cầm nên chúng không có cơ hội để thể hiện tính công kích của mình ra.

“Có các loại linh thực biến dị như Long Văn Mộc, Lưu Hỏa Mộc, đáng tiếc là không nhìn thấy Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm, xem ra thứ này cũng tương đối hiếm thấy.” Lục Huyền bước đi chầm chậm, quan sát kỹ càng từng gốc linh thực.

Trong số những gốc linh thực này, hắn đã gặp hơn nửa linh chủng này ở trong tông môn rồi, cho nên bản thân đã nắm rõ lai lịch và công dụng của chúng như lòng bàn tay. Vấn đề là ôm tâm lý che giấu, khi còn ở trong tông môn, hắn chỉ thỉnh thoảng chỉ điểm nhắc nhở đám người Liễu Tố một chút, chứ không nói rõ thông tin chi tiết của linh thực biến dị.

Hắn phân loại xong tất cả linh thực, khi đang chuẩn bị cởi bỏ cấm chế của một gốc linh thực biến dị, bỗng nhiên hai người Phùng Ngọc bước vào.

“Chào buổi sáng hai vị sư huynh.”

“Lục sư đệ tới sớm vậy?”

“Ta khá tò mò về những loại linh thực này cho nên đến sớm hơn một chút. Nếu hai vị sư huynh không ngại, chi bằng

chúng ta hãy bắt đầu ngay bây giờ?" Lục Huyền gật đầu nhìn hai người rồi tiếp tục nói.

"Chuyện hai vị sư huynh phải làm rất đơn giản, đó là sau khi ta giải phóng cấm chế của linh thực, hai vị hãy chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời ứng phó với công kích của chúng, giữ cho gốc linh thực biến dị ấy luôn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Ngoài ra, thỉnh thoảng ta cũng cần hai vị sư huynh hỗ trợ ghi lại hiện tượng thí nghiệm và thực hiện một số thí nghiệm nhỏ khác." Hắn vừa nói vừa đi vòng quanh gốc linh thực biến dị.

Bỗng nhiên bên hông hắn truyền ra tiếng đinh đinh đang đang trong trẻo.

Hai người Phùng Ngọc nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một thanh tiểu kiếm phù lục bằng ngọc đang được treo bên hông Lục Huyền, mỗi lần hắn bước đi, nó cùng lắc lư theo, vô cùng bắt mắt.

Ánh mắt hai người thoáng ngưng tụ lại.

Chương 523: Có Phải Lục Sư Đệ Cũng Thấy Hắn Rất Ngứa Mắt?

Bọn họ đã bước vào tông môn được mấy chục đến hơn trăm năm rồi, đương nhiên cũng không xa lạ gì với thanh tiểu kiếm phù lục này. Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra nó. Thứ này chính là Truyền Tấn phù của Cổ Kiếm Không - Kết Đan chân nhân trong Thiên Kiếm Tông.

Nhưng làm sao nó lại xuất hiện trên người Lục Huyền?

Phùng Ngọc và Chương Thụy Bình nhìn nhau, trong mắt đều là khó hiểu.

Một Linh thực sư bình thường lại có được tiểu kiếm phù lục của sư thúc Kết Đan, thứ mà hai người bọn họ cũng không thể lấy được?

Điều này có nghĩa là, ở trong mắt Cổ Kiếm Không, hai người - tự xưng là bất phàm - như bọn họ cộng lại cũng không quan trọng bằng Lục Huyền.

Sự thật tàn khốc đến nỗi hai người ngay lập tức nhận rõ bản thân.

"Lục sư huynh, ta rất quen thuộc với loại cấm chế này, để ta tới mở giúp sư huynh."

"Đúng đúng đúng, Lục sư huynh ở bên cạnh nhìn là được, có cần gì thì cứ việc phân phó chúng ta."

Hai người vô cùng nhiệt tình tiến lên phía trước, linh lực dâng trào, chủ động cởi bỏ cấm chế bên ngoài một gốc linh

thực biến dị ở trước mặt Lục Huyền.

Người còn lại thì lấy phù lục, pháp khí ra, cảnh giác đề phòng, bày sẵn thế trận chờ quân địch, phòng ngừa linh thực biến dị vừa mới phá cấm đột kích bất thình tình.

Sau khi chú ý tới tín vật của Kết Đan chân nhân bên hông Lục Huyền, thái độ của hai người có chuyển biến vô cùng lớn, thậm chí xưng hô cũng được thăng từ "sư đệ" thành "sư huynh."

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại âm thầm vui vẻ. Có hai vị đồng môn Trúc Cơ trung kỳ tận tình giúp đỡ, quá trình nghiên cứu về sau của hắn tự nhiên cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

"Một số loại linh thực biến dị ở đây đã được chúng ta hợp sức tìm hiểu và nghiên cứu rõ ràng khi ở trong tông môn, hai vị sư huynh có thể tìm hiểu trước." Lục Huyền đi đến phía trước một gốc hoa sen màu đen nhánh cao cỡ nửa người, hoa sen tỏa ra khí tức băng hàn, dường như có thể ăn mòn cả loại xương cốt cứng rắn nhất.

"Đây là Băng Minh Liên tam phẩm bị biến dị, có thể phát ra khí tức băng hàn phạm vi lớn, nếu tiếp xúc lâu dài với loại khí tức này, nhục thân sẽ dần dần bị ăn mòn và suy nhược, đồng thời khi có tu sĩ và yêu thú tới gần, nó sẽ tự động phóng thích thuật pháp hệ thủy hệ băng. Băng Minh Liên bình thường thành thục, hạt sen và lá sen có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược khôi phục linh lực. Sau khi bị biến dị, trong thân cây ẩn chứa khí tức âm hàn cực mạnh, chỉ có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế độc đan tương ứng hoặc pháp khí liên quan." Vẻ mặt Lục Huyền tràn đầy tự tin, đĩnh đạc nói.

Hai người Phùng Ngọc gật gật đầu, rồi nhanh chóng ghi lại nội dung vừa được Lục Huyền nói ra vào trong một miếng

ngọc giản.

“Đây là Long Văn Mộc tam phẩm bị biến dị. Sau khi biến dị, tất cả các bộ phận của cây đều được cường hóa lên rất nhiều, thậm chí nó còn có thể gây ra tổn thương đến tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, tính công kích hung hãn. Căn cứ vào thí nghiệm trước đó của chúng ta, Long Văn Mộc biến dị có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược tăng cường nhục thân. Nếu xử lý ổn thỏa, nó còn có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện một số công pháp luyện thể.”

Hai người Phùng Ngọc liên tục ghi chép, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền cũng dần dần thay đổi.

Ban đầu bọn họ chỉ đơn thuần là không phục với cách bố trí của bề trên, nên mới có chút khó chịu với Lục Huyền, nhưng sau khi trông thấy Truyền Tấn phù được Cổ Kiếm Không lưu lại bên hông hắn, thì ít nhất là mặt ngoài, bọn họ vẫn có thể duy trì thái độ kính cẩn, chứ không quá mức khó chịu như trước kia.

Mãi cho đến khi Lục Huyền thể hiện ra sự hiểu biết sâu sắc về những loại linh thực biến dị này, bọn họ đã thật lòng khâm phục.

Tuy bình thường bọn họ hiếm khi bồi dưỡng linh thực, nhưng trong lòng cũng biết, một người muốn nghiên cứu và tìm hiểu rõ ràng, chi tiết về rất nhiều loại linh thực biến dị như thế, thì ít nhất là trước đó, đối phương cũng phải có trình độ cực kỳ thâm sâu về linh thực nhất đạo.

Hai người đi theo phía sau Lục Huyền, hoàn toàn tiến vào trạng thái phụ trợ, trong đầu không còn những suy nghĩ vớ vẩn nữa.

Lục Huyền chọn ra những loại linh thực biến dị đã biết, còn lại là những linh thực chưa biết. Dưới năng lực đặc thù

của hắn, có thể trong nháy mắt hiểu được nguồn gốc và công dụng của những loại linh thực đó, nhưng để người khác không quá chú ý đến năng lực của mình, hắn đã cố tình thả chậm tốc độ.

Trong những ngày tiếp theo, về cơ bản thì hắn và hai người Phùng Ngọc đều ở trong doanh trại, không ngừng kiểm tra chức năng và công dụng đặc biệt của từng loại linh thực.

Mặc dù công dụng của hầu hết những loại linh thực biến dị kia đã thay đổi, nhưng trăm sông đổ về một biển, phương hướng chung vẫn được giữ nguyên không thay đổi. Dù vậy, vẫn có số ít linh thực biến dị đã hình thành nên hiệu quả tiêu cực đến tu sĩ và yêu thú, và bọn họ nhất định phải hiểu thấu đáo về chúng.

Thỉnh thoảng sẽ có đồng môn quay trở về doanh trại để chữa thương hoặc bổ sung vật tư, đồng thời cũng mang linh thực biến dị mới về.

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền cũng quen biết những tu sĩ ở lại nơi đóng quân của hai tông môn kia. Cả ba tông môn đều nhìn ra được cơ duyên to lớn đang ẩn chứa bên trong những loại linh thực biến dị này, vì vậy tất cả đều cử Linh thực sư giỏi về chuyện này đến đây nghiên cứu linh thực biến dị.

“Vị này có phải là Lục đạo hữu của Thiên Kiếm Tông không?”

Một ngày nọ, khi Lục Huyền đang đi dạo quanh doanh trại, bỗng nhiên lại đụng phải một tu sĩ thanh niên có khí chất âm nhu (người có vẻ đẹp trung tính với những đường nét mềm mại, hài hòa) tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, trên người thoang thoảng mùi thơm ngát của hoa cỏ, khiến người ta không nhịn được mà sinh lòng thân cận với đối phương.

“Đúng là tại hạ, không biết nên xưng hô với đạo hữu như thế nào?” Lục Huyền lạnh nhạt cười, đáp lễ.

“Tại hạ Phương Thanh, một Linh thực sư trong Linh Tiêu Tông.” Trên nét mặt thanh niên âm nhu kia khẽ toát lên một tia kiêu ngạo.

“Thì ra là Phương sư huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Lục Huyền lễ phép trả lời.

“Thứ cho tại hạ mạo muội, lần này quý tông chỉ phái một mình Lục sư đệ qua đây nghiên cứu linh thực biến dị thôi sao?” Phương Thanh nhìn vào trong doanh trại của Thiên Kiếm Tông, thử dò xét một câu.

“Đúng vậy, tông môn của chúng ta nổi tiếng về kiếm đạo, nên nhóm đồng môn am hiểu về linh thực ít hơn rất nhiều so với những tông môn khác, vất vả lắm chỉ kiếm ra được Lục mỗ, ta chỉ có thể không biết tự lượng sức mình qua đây thử một phen.” Lục Huyền mỉm cười đáp.

“Lục sư đệ cứ nói đùa, vốn dĩ chuyện nghiên cứu linh thực biến dị cực kỳ coi trọng vận khí, không phải cứ nhiều người là có ích đâu.” Thanh niên âm nhu để lại một câu châm biếm lạnh nhạt, rồi chào tạm biệt Lục Huyền.

Lục Huyền đưa mắt nhìn gã rời đi, khóe môi khẽ cong lên.

“Có phải Lục sư đệ cũng thấy hắn rất ngứa mắt?” Ngay lúc hắn chuẩn bị quay người trở về doanh trại, đột nhiên một giọng nói sang sảng vang lên.

Chỉ thấy một nữ tu Trúc Cơ với vóc dáng vạm vỡ vừa bước ra khỏi doanh trại của Vạn Thú Môn.

Chương 524: Đáng Tiếc Là Ngươi Đụng Phải Ta!

Đường nét khuôn mặt nữ tu này khá là thanh tú khéo léo, nhưng khổ người lại cao to lực lưỡng, bước đi như rồng như hổ, bên hông treo hai cái túi linh thú cực lớn, trên cánh tay trần trụi để lộ ra ngoài có xăm đủ các loại hoa văn dị thú vô cùng sống động.

"Lục Huyền đạo hữu phải không? Tại hạ Long Miêu Miêu, là Linh thực sư được Vạn Thú Môn sắp xếp đến phúc địa lần này, xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Chào Long đạo hữu, dường như đạo hữu có thành kiến với Phương đạo hữu của Linh Tiêu Tông?" Lục Huyền thấy nữ tu này khá cởi mở, nên thẳng thắn hỏi.

"Chắc chắn rồi. Linh Tiêu Tông nổi tiếng về luyện đan, mà luyện đan có liên quan chặt chẽ đến linh thực, vì vậy trong tông môn bọn họ có rất nhiều Linh thực sư lợi hại. Ta nghe nói lần này bọn họ đã phái năm Linh thực sư Trúc Cơ trung hậu kỳ đến đây, đội hình còn hoành tráng hơn cả hai tông môn chúng ta cộng lại. Chênh lệch quá lớn, khiến cho cả đám bọn họ đều có cảm giác ưu việt trong lòng, ai cũng mắt cao hơn đầu, không để chúng ta vào mắt." Long Miêu Miêu nói thẳng, cũng không sợ tu sĩ Linh Tiêu Tông ở cách đó không xa nghe được.

"Vậy thì chúng ta càng phải nỗ lực hơn nữa, không thể để cho đạo hữu Linh Tiêu Tông coi thường chúng ta." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, lập tức đáp lại.

Lục Huyền cũng không quan tâm đến thái độ của tu sĩ Linh Tiêu Tông kia như thế nào, dưới tác dụng nhân quả của phần mềm hack, dù có bao nhiêu Linh thực sư tới đây đi chăng nữa cũng không tạo thành quá nhiều uy hiếp cho hắn.

Hắn đi lang thang quanh doanh trại, tìm một chỗ không người, sau đó thả Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng ra ngoài hóng gió một chút.

Sau khi trở về doanh trại, tu hành chưa tới một canh giờ, bỗng nhiên Phương Thanh của Linh Tiêu Tông vừa mới gặp mặt lại tìm đến cửa hỏi thăm.

Đúng vậy, gã trực tiếp đi đến doanh trại bên này tìm Lục Huyền.

"Không biết Phương đạo hữu có chuyện gì quan trọng cần nói?" Lục Huyền vừa hỏi vừa bưng một tách linh trà nóng hôi hổi đi tới.

"Lục đạo hữu, chuyện là như vậy. Đồng môn trong tông môn ta vừa mang về từ tiền tuyến một số lượng lớn linh thực biến dị, trong nhóm này có một bộ phận linh thực quá nhiều, không thể nghiên cứu hết được, cho nên ta tới đây hỏi xem có thể trao đổi một ít linh thực biến dị từ Thiên Kiếm Tông bên này không?" Thanh niên âm nhu chậm rãi nói.

"Trao đổi linh thực?"

Còn có loại thao tác này nữa sao? Vẻ mặt Lục Huyền tràn đầy nghi hoặc.

"Đúng vậy, hai tông trao đổi linh thực với nhau, mỗi bên lấy những gì mình cần để đạt được lợi ích tối đa."

"Không biết Phương đạo hữu cần loại linh thực biến dị kiểu nào, có thể cung cấp cho chúng ta loại nào?" Lục Huyền có chút hứng thú với đề nghị từ Phương Thanh của Linh Tiêu Tông.

“Chẳng hay chỗ này của đạo hữu có bao nhiêu loại linh thực biến dị như này?” Phương Thanh lấy một gốc linh thực quái dị ra khỏi túi trữ vật, rễ và cành lá cây đều nhe nanh múa vuốt, tính công kích rất mạnh, trên thân cây có những đường vân nhàn nhạt. Đúng vậy, nó chính là Long Văn Mộc biến dị - một loại linh thực Lục Huyền vô cùng quen thuộc.

“Phương sư huynh chỉ cần một loại linh thực này thôi sao?” Trong lòng Lục Huyền thoáng động, hắn lập tức dò hỏi.

“Tạm thời chỉ cần một loại này, bởi vì không đủ số lượng để nghiên cứu, nên muốn qua đây trao đổi với sư đệ.”

Lục Huyền thoáng cười lạnh một tiếng, trong lòng đã đại khái suy đoán được ý đồ của Phương Thanh rồi.

Rất có thể là đối phương đã phát hiện ra tác dụng của Long Văn Mộc biến dị, nên muốn trao đổi nó từ hai tông môn khác, hòng thu hoạch một số lượng lớn Long Văn Mộc biến dị, đồng thời cũng lợi dụng lỗ hổng thông tin này để kiếm bộn tiền.

“Đáng tiếc là ngươi đụng phải ta.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái một phen: “Muốn trao đổi linh thực từ trong tay của ta, còn phải xem ngươi có thể cung cấp cho ta cái gì đã. Có lẽ trong chuyện này, ngươi sẽ kiếm được một khoản lợi nhuận nho nhỏ, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không thiệt thòi.”

Linh Tiêu Tông nổi tiếng về luyện đan, nên đương nhiên là trong tông môn sẽ có rất nhiều Linh thực sư am hiểu bồi dưỡng linh thực. Sau khi nghiên cứu một đoạn thời gian, thì chuyện bọn họ hiểu được một hoặc nhiều loại linh thực biến dị nào đó cũng khá là bình thường.

Nhưng Lục Huyền thì khác, hắn hiểu biết toàn diện về mọi loại linh thực biến dị xuất hiện bên trong phúc địa, hiểu rõ mọi thứ từ lai lịch, điểm đặc biệt lẫn công dụng của chúng, nói

chung là cái gì cũng biết. Do đó, hắn có thể xác định được gần đúng giá trị chung chung của mỗi một gốc linh thực biến dị ở nơi này.

Phương Thanh của Linh Tiêu Tông muốn chiếm lợi ích từ hắn, đó là chuyện tuyệt đối không thể. Tất nhiên, nếu bảo hắn đi chiếm lợi ích từ Linh Tiêu Tông lại chẳng vấn đề gì.

"Phương đạo hữu, chỗ ta có mười mấy gốc linh thực giống như thứ ở trong tay đạo hữu, chỉ không biết đạo hữu đã hiểu về tác dụng của loại linh thực này chưa?" Lục Huyền mỉm cười thử thăm dò.

"Ta và vài đồng môn vẫn đang trong giai đoạn tìm tòi, chưa biết công dụng của loại linh thực biến dị này. Lý do chính khiến ta qua đây trao đổi với đạo hữu, là vì chỗ chúng ta không còn thừa linh thực dùng để nghiên cứu và thí nghiệm nữa, lại chẳng biết lúc nào nhóm sư huynh sư tỷ ở tiền tuyến mới quay trở về doanh trại, cho nên muốn xem liệu có thể trao đổi lấy một ít để phòng trường hợp khẩn cấp hay không." Thanh niên âm nhu trợn tròn mắt nói dối, lấy đó để ứng phó qua loa với Lục Huyền.

"Hóa ra là thế." Lục Huyền gật đầu.

"Vậy đợi lát nữa ta sẽ cầm loại linh thực biến dị này đến chỗ Phương đạo hữu. Đạo hữu về trước chuẩn bị cho tốt linh thực biến dị có thể trao đổi đi. Nếu ta hài lòng, đương nhiên sẽ trao đổi với đạo hữu. Hay là chúng ta cứ tuân thủ theo quy tắc trao đổi đơn giản một chút, một cây đổi một cây, ý đạo hữu thế nào?"

"Tốt."

Hai người đã đạt được thỏa thuận sơ bộ.

Phương Thanh đi rồi, Lục Huyền lại chạy qua thương lượng một hồi với hai người Phùng Ngọc, dưới ảnh hưởng kép

từ tín vật của Kết Đan chân nhân và năng lực của chính bản thân Lục Huyền, hai người bọn họ không có bất kỳ ý kiến gì về phương thức hắn dự định sẽ xử lý nhóm linh thực biến dị này.

Một lát sau, Lục Huyền cầm mười mấy gốc Long Văn Mộc biến dị tiến vào doanh trại Linh Tiêu Tông.

"Lục đạo hữu, mau mau, mời vào! Để ta giới thiệu mấy vị đồng môn của ta cho đạo hữu, vị này chính là Phạm sư huynh, vị này là…" Vừa bước vào cửa, Phương Thanh đã nồng nhiệt chào đón hắn.

"Chẳng hay Phương đạo hữu đã chuẩn bị loại linh thực dùng làm nguyên liệu trao đổi đến đâu rồi?" Sau khi trò chuyện vài câu, Lục Huyền thẳng thắn hỏi.

"Mời Lục đạo hữu đi theo ta." Từ nãy đến giờ, Phương Thanh vẫn đang đợi những lời này của hắn, gã lập tức dẫn hắn tiến vào một gian tiểu viện. Trong tiểu viện có bày rất nhiều linh thực với đủ các loại hình thái kỳ quặc khác nhau, mỗi loại đều bị cấm chế giam cầm.

"Lục đạo hữu có thể tự do lựa chọn, nếu không có vấn đề gì, chúng ta sẽ trao đổi với đạo hữu."

"Cứ làm như Phương đạo hữu nói đi." Vẻ mặt Lục Huyền vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng trong lòng hắc hắc cười sung sướng.

Chương 525: Trao Đổi Linh Thực!

“Hoa nhà không thơm bằng hoa dại, nhìn linh thực nhà người khác cũng thấy đáng yêu hơn.” Lục Huyền đi đến phía trước nhóm linh thực, nhìn chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, ra dáng chim non mới ra ràng.

“Phương đạo hữu, có thể giới thiệu cho ta loại linh thực hỏa diễm này không? Ta cảm thấy nó cũng không tệ lắm.” Lục Huyền đi đến bên cạnh một gốc linh thực biến dị, tò mò hỏi.

Thân cây linh thực nọ có màu đỏ bừng như than củi trong lò, ở phần rìa của phiến lá màu đỏ nhạt có chứa vô số những đốm lửa nhỏ sáng tối chập chờn, bên trong cành lá lại có những tia hỏa diễm như những con hỏa xà dài mảnh uốn lượn khắp nơi. Đúng vậy, nó chính là Lưu Hỏa Mộc tam phẩm biến dị có thể ngưng kết ra hỏa tinh trong thân cây – loại linh thực do chính hắn phát hiện được khi còn ở trong tông môn.

“Chúng ta vẫn chưa rõ lắm về phẩm chủng cụ thể của nó, bởi trong quá trình biến dị đã xảy ra thay đổi quá lớn, phẩm chủng linh thực trong Tu Hành giới lại là hằng hà sa số, nghiên cứu một đoạn thời gian cũng chưa có nhiều tiến triển. Tuy nhiên cũng không thể nói là không có một chút thu hoạch nào, ở thời điểm tu luyện công pháp hệ hỏa gần gốc linh thực biến dị này, tốc độ tu luyện có đề thăng thêm một chút.” Tu sĩ thanh niên âm nhu kia chậm rãi nói.

“Đó là bởi vì các ngươi không phát hiện được hỏa tinh ở trong thân cây.” Lục Huyền khẽ gật đầu, trong lòng lại thầm oán một câu.

Cây Lưu Hỏa Mộc tam phẩm biến dị này có thể ngưng kết ra khí tức hỏa linh trong cơ thể, hình thành nên hỏa tinh trân quý hiếm thấy. Trong điều kiện bình thường, hỏa tinh gần như đã dung hợp làm một với Lưu Hỏa Mộc biến dị, cực kỳ khó phát hiện ra, chỉ khi tinh tế cảm nhận được sự thay đổi của hỏa tinh và áp dụng thủ đoạn mạnh mẽ mới có thể kéo nó ra ngoài.

Ở trong lòng Lục Huyền, giá trị của hỏa tinh còn quý giá hơn Long Văn Mộc biến dị rất nhiều.

Phương Thanh và các tu sĩ Linh Tiêu Tông khác chỉ tìm tòi ra một chút công dụng đơn giản của Lưu Hỏa Mộc biến dị, mà hoàn toàn không nhận thấy được sự bí ẩn về hỏa tinh.

Đối với yêu cầu trao đổi của Lục Huyền, Phương Thanh không chút do dự, đã trực tiếp trao đổi tám cây linh thực biến dị với hắn.

Lục Huyền vui mừng khôn xiết, lại tiếp tục kiểm tra những gốc linh thực biến dị còn sót lại.

“Hả? Vậy mà trong này lại có đến ba cây Tiễn Đằng?” Hắn lại tìm được ba nhánh dây leo màu xanh đen quen thuộc ở bên trong rất nhiều linh thực. Trên nhánh dây leo này có treo khoảng mấy chục đến hơn một trăm mũi tên với độ dài và hình dạng bất đồng. Chúng chính là Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm – loại linh thực Lục Huyền vẫn luôn ao ước.

Hắn không tìm thấy một gốc nào bên trong doanh trại của Thiên Kiếm Tông, không ngờ lại phát hiện tận ba cây Tiễn Đằng biến dị ở chỗ Linh Tiêu Tông.

“Có một gốc dường như vẫn còn là cây non.” Trong ba nhánh dây leo màu xanh đen kia, có một đoạn dài chưa bằng một nửa hai nhánh khác, màu sắc trên dây leo cũng nhạt hơn, phía trên còn treo rất nhiều mũi tên nho nhỏ, lộ ra vẻ cực kỳ tinh xảo.

“Vật nhỏ này rất độc đáo.” Lục Huyền cười khẽ một tiếng, trong lòng dâng lên hứng thú mãnh liệt.

Cây non Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm, nếu đưa về động phủ của mình và chăm sóc cẩn thận, chắc chắn sẽ nhận được quầng sáng phần thưởng rất hậu hĩnh.

“Phương đạo hữu, chẳng hay ta có thể trao đổi nhánh dây leo quái dị này không?”

Vừa nghe Lục Huyền hỏi vậy, thanh niên âm nhu kia thoáng dừng lại, trong lòng khá là đắn đo. Mặc dù gã vốn không biết nhánh dây leo màu xanh đen vừa được Lục Huyền đề cập đén là phẩm chủng linh thực gì, nhưng rõ ràng là tính công kích của nó mạnh hơn những loại linh thực khác, bởi vậy mà trong lúc nhất thời, gã thực sự không nỡ dùng nó để trao đổi lấy Long Văn Mộc biến dị.

“Không dối gạt Lục đạo hữu, tính công kích của nhánh dây leo màu xanh đen này rất mạnh mẽ, nếu có thể tìm hiểu ra lai lịch và công dụng cụ thể của nó, nói không chừng sẽ mang đến tác dụng rất lớn.”

“Phương đạo hữu cũng nói, điều kiện tiên quyết là phải biết nguồn gốc, đặc tính và công dụng của nó. Vậy mà với thành tựu trên phương diện linh thực của mình, Linh Tiêu Tông còn không thể hiểu rõ mấy loại linh thực này, thì ta vốn chỉ là một Linh thực sư nho nhỏ xuất thân từ Thiên Kiếm Tông, làm sao có thể hiểu rõ được chúng đây?” Lục Huyền bình tĩnh đáp.

“… Vậy thì trao đổi đi!” Phương Thanh lại nghĩ đến tác dụng của Long Văn Mộc biến dị, sau khi thoáng trao đổi ánh mắt với vài vị đồng môn Linh Tiêu Tông, gã cũng trực tiếp gật đầu đồng ý.

Dưới cái nhìn của bọn họ, dù nhánh dây leo màu xanh đen này rất hung hãn, phương thức công kích khó lòng phòng bị,

nhưng hoàn toàn có thể thay thế bằng phù lục, pháp khí cùng cấp, so ra còn kém Long Văn Mộc biến dị có thể dùng làm nguyên liệu tăng cường nhục thân.

Lục Huyền lập tức lấy ra ba cây Long Văn Mộc biến dị, đổi chúng lấy Tiễn Đằng biến dị từ trong tay mấy người Phương Thanh.

Trong lòng hắn vô cùng thỏa mãn, đối với Phương Thanh và những người khác, công dụng Tiễn Đằng chỉ có một, mặc dù lực công kích mạnh mẽ, nhưng khi bọn họ ra ngoài thăm dò bí cảnh, săn giết yêu thú tà ma, thì mang theo nó bên người cũng không ổn cho lắm. Nhưng với hắn thì khác hẳn, phần lớn thời gian hắn đều ở trong động phủ, thỉnh thoảng mới đi ra ngoài cũng có thể đặt nó vào trong Thao Trùng Nang ngũ phẩm, không cần phải lo lắng sinh cơ của nó sẽ hao mòn. Mà khi ở trong động phủ, hắn có thể cẩn thận bồi dưỡng Tiễn Đằng, rồi sử dụng nó cho riêng mình hoặc để nó trông coi linh điền thay. Dựa vào lực công kích cường đại, nó hoàn toàn có thể trở thành một tòa pháo đài kiên cố, vững vàng trấn thủ linh điền.

Chưa kể sau khi Tiễn Đằng biến dị thành thục, hắn còn có thể gặt hái được phần thưởng phong phú ẩn chứa bên trong quầng sáng màu trắng kia. Trong số những loại linh thực tứ phẩm đã được hắn gieo trồng trước đây, gần như tất cả đều mở ra được những món bảo vật quý hiếm, có kinh nghiệm trước đó, đương nhiên là kỳ vọng của hắn về gốc Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm này lại càng cao hơn bình thường.

Sau khi trao đổi được ba cây Tiễn Đằng biến dị gồm hai lớn một nhỏ từ trong tay Phương Thanh, Lục Huyền tiếp tục quan sát những loại linh thực biến dị khác, lại tiếp tục lựa ra vài gốc linh thực có giá trị cao hơn rõ rệt so với Long Văn Mộc biến dị.

“Được rồi, vậy trao đổi những thứ này nha! Đây là linh thực biến dị mà Phương đạo hữu cần.” Lục Huyền lấy ra mười mấy gốc Long Văn Mộc biến dị và giao cho Phương Thanh.

“Chúc Phương đạo hữu và các vị đạo hữu Linh Tiêu Tông sớm ngày nghiêm cứu và tìm ra toàn bộ thông tin chi tiết của những loại linh thực biến dị này.” Hắn mỉm cười chúc phúc.

Lần này qua đây, hắn đã đổi được bảy gốc Lưu Hỏa Mộc biến dị, ba cây Tiễn Đằng biến dị và một vài gốc linh thực biến dị khác từ trong tay Phương Thanh.

Thanh niên âm nhu tiếp nhận Long Văn Mộc biến dị, suýt chút nữa thì không thể kiềm chế được niềm vui sướng trong lòng.

“Bàn về phương diện kiếm đạo, Linh Tiêu Tông ta kém xa Thiên Kiếm Tông các ngươi, nhưng nếu bàn về trình độ linh thực, thì các ngươi có thúc ngựa cũng không đuổi kịp.” Trong lòng gã âm thầm nói lời xin lỗi Lục Huyền.

Chương 526: Có Thể Cho Ta Một Lời Giải Thích Hay Không?

“Lục đạo hữu, về sau nếu tu sĩ quý tông mang về loại linh thực biến dị như này, đạo hữu có thể cầm tất cả chúng sang đây và trao đổi với Linh Tiêu Tông chúng ta.” Phương Thanh nhìn “con dê béo” Lục Huyền, quyết định tóm chặt hắn đến hơi thở cuối cùng.

“Dễ bàn dễ bàn, ta chắc chắn sẽ tới tìm Phương đạo hữu.” Lục Huyền hướng thẳng ánh mắt về phía Phương Thanh, dùng giọng điệu chân thành đáp.

Hai người đồng thời nở nụ cười thiết tha, lưu luyến đến không nỡ tạm biệt nhau.

Lục Huyền trở lại nơi đóng quân của Thiên Kiếm Tông, ngay lập tức lấy ra tất cả linh thực biến dị và trồng chúng vào trong linh nhưỡng, sau đó dùng cấm chế giam cầm chúng, phòng tránh chúng nó sẽ đột nhiên tấn công.

Xử lý xong những điều này, hắn lập tức nhấc cây non Tiễn Đằng biến dị ra.

“Không ngờ lần trao đổi linh thực biến dị này lại có được niềm vui ngoài ý muốn.” Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thật tươi.

Từ trước đó rất lâu, hắn đã từng thí nghiệm qua, linh thực đã hoặc gần thành thục sẽ không mang lại nhiều tác dụng cho hắn, dù có bồi dưỡng một khoảng thời gian, hắn cũng không

thể thu hoạch quầng sáng phần thưởng. Chỉ khi trồng linh chủng hoặc cây non linh thực, dốc lòng chăm chút nó thành thục, mới có thể thu được quầng sáng màu trắng.

"Mặc dù muốn có được gốc Tiễn Đằng biến dị này, ta đã dùng tài nguyên của tông môn để trao đổi, nhưng ta ở trong tông môn và trong phúc địa phát hiện cũng như tìm hiểu được lai lịch cùng với công dụng của nhiều loại linh thực biến dị như vậy, đến lúc đó, trực tiếp mở miệng xin cây non Tiễn Đằng này cũng không phải là vấn đề lớn." Lục Huyền nghĩ ở trong lòng, sau đó linh lực dâng trào, kết cấu linh nhưỡng màu đỏ sậm dưới bàn chân hắn lập tức phát sinh một chút thay đổi rất nhỏ, vừa đủ để nhét cây non Tiễn Đằng biến dị vào trong đó.

【Linh thực Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm…】

【Trong thời kỳ tăng trưởng cần Linh thực sư dẫn dắt ngưng kết linh lực hình mũi tên, kết ra linh quả hình dạng mũi tên. Sau khi thành thục có thể được sử dụng như một loại pháp khí cung tên trời sinh, dây leo làm cung, quả làm mũi tên.】

【Sinh trưởng trong hoàn cảnh linh nhưỡng, linh khí đặc thù, trải qua thời gian dài đã gây ra những thay đổi chưa biết trong linh thực.】

"Môi trường linh nhưỡng, linh khí đặc thù, có vẻ như chúng chính là những yếu tố chính trong phúc địa đã làm linh thực phát sinh biến dị. Nhưng nói gì thì nói, nó cũng biến dị rồi, lại trồng xuống cũng không biến đổi được bao nhiêu nữa, tạm thời cứ trồng trước rồi tính sau."

Trong tay có linh thực, Lục Huyền không thể nén được suy nghĩ muốn gieo trồng bồi dưỡng nó, cũng bất chấp luôn vị trí hoàn cảnh hiện giờ của mình.

“Thiên hạ không nơi nào là không thể trồng. Dù bên trong phúc địa đầy huyết nhục, cũng không thể ngăn cản được ta.”

Linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động, trực tiếp thăm dò tiến vào bên trong cây non Tiễn Đằng. Linh lực không ngừng lưu chuyển, khiến cho rất nhiều những mũi tên khéo léo được treo trên cây lập tức sinh ra những phản ứng rất nhỏ, khiến cho những mũi tên ấy chệch khỏi phương hướng ban đầu, từ từ chạy về phía linh lực của Lục Huyền.

Sau khi trồng xong cây non Tiễn Đằng, Lục Huyền lại tiếp tục nghiên cứu thử nghiệm các dạng linh thực biến dị còn lại bên trong doanh trại, hai người Phùng Ngọc cũng tận tâm tận lực, cố gắng hết sức để làm trợ thủ cho hắn.

Khoảng bảy – tám ngày sau đó, hắn dành phần lớn thời gian của mình ra làm thí nghiệm về linh thực biến dị, nhưng thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đến Linh Tiêu Tông hoặc Vạn Thú Môn, trao đổi linh thực với nhóm Linh thực sư đang ở lại bên trong.

Bằng vào sự hiểu biết thấu đáo về linh thực biến dị, mỗi lần hắn đi trao đổi đều mang về lợi ích xa xỉ, cứ im hơi lặng tiếng như vậy mà phát tài to.

Ngày hôm đó, vào thời điểm hắn đang nghiên cứu linh thực biến dị, một đống lửa đột ngột xuất hiện từ phía chân trời, rồi chỉ trong phúc chốc đã bao trùm tới. Một cậu bé mặc pháp bào màu đỏ trực tiếp nhảy xuống từ bên trong đám hỏa vân kia, dừng lại ngay bên trong doanh trại của Thiên Kiếm Tông.

Khuôn mặt cậu bé này cực kỳ non nớt, nhưng ánh mắt lại già dặn vô cùng, nhìn có vẻ ông cụ non.

Ba người Lục Huyền vội vàng đi ra chào đón.

“Hỏa sư huynh.” Lục Huyền đã từng tiếp xúc với đồng tử trước mắt này một lần, gã tên là Hỏa Đồng Tử, Hỏa Linh Chi

Thể trời sinh và là một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền của tông môn. Lục Huyền từng thu được hai chủng linh thực phẩm cấp cao quý hiếm là Huyễn Âm Trúc và Huyết Nguyệt Hoa từ tiểu hội trao đổi bảo vật do gã tổ chức.

"Lục sư đệ, không ngờ người đến chủ trì nghiên cứu linh thực biến dị là sư đệ." Hỏa Đồng Tử hơi có chút ấn tượng với Lục Huyền chỉ gặp mặt có một lần này, gã lập tức gật đầu về phía Lục Huyền, sau đó phất tay một cái, hàng trăm gốc linh thực biến dị đã xuất hiện trong viện.

"Gần đây tiến độ mở mang phúc địa khá tốt, đã đạt được lượng linh thực biến dị này, Cổ sư thúc dặn ta đưa tới."

"Phiền phức cho Hỏa sư huynh rồi."

Ánh mắt Lục Huyền đảo qua rất rất nhiều linh thực biến dị trên mặt đất, nhìn lướt qua thấy có mấy phẩm chủng linh thực khác biệt.

Trong lòng hắn âm thầm cảm thán về cường độ hoành tráng của tông môn trong quá trình thăm dò mở mang khu phúc địa mới lần này. Theo như hắn hiểu, lần này tông môn phái đi hai vị Kết Đan chân nhân, ngoài ra còn có hai vị đệ tử chân truyền đã biết là Hỏa Đồng Tử và Kiếm Vô Hà, càng không cần phải nói đến đồng môn Trúc Cơ trung hậu kỳ còn lại.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, Hỏa Đồng Tử đi đến trước mặt Lục Huyền: "Lục sư đệ, ta vừa nghe người trong doanh trại nói, gần đây sư đệ đang trao đổi linh thực biến dị trong tay với hai tông môn kia?"

Khuôn mặt non nớt của Hỏa Đồng Tử lộ vẻ cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn.

"Đúng là có chuyện này." Lục Huyền thẳng thắn thừa nhận, ở trong toàn bộ doanh trại, thì đây vốn không phải chuyện bí

mật gì, hắn đã sớm chuẩn bị chu đáo để giải thích cho tình huống chuyện này bị nhóm đồng môn ở tiền tuyến biết được rồi.

"Lục sư đệ có thể cho ta một lời giải thích hay không? Để ta bàn giao với Cổ sư thúc?" Hỏa Đồng Tử lạnh nhạt hỏi, gã vẫn duy trì tôn trọng với Lục Huyền, mặc dù hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng có thể phụ trách hậu phương của tông môn ở trong phúc địa, điều này đã đủ để chứng minh hắn có địa vị rất cao rồi.

"Hỏa sư huynh mời xem." Lục Huyền không nói hai lời, đã đi thẳng đến phía trước một gốc Lưu Hỏa Mộc biến dị đang bị giam cầm. Sau khi cởi bỏ cấm chế, linh lực thăm dò vào trong đó, chỉ thấy hỏa diễm không chỗ nào không có mặt ở phía ngoài gốc linh thực biến dị lung lay dữ dội, hỏa xà dài mảnh trên phiến lá di động khắp nơi, từ từ tụ tập về chỗ nào đó trong linh thực.

"Ừm?" Hỏa Đồng Tử là Hỏa Linh Chi Thể trời sinh, đã nhanh chóng nhận ra điều khác thường trên Lưu Hỏa Mộc biến dị. Tấm pháp bào màu đỏ rộng rãi trên người gã thoáng lay động phập phồng, một mảnh hỏa diễm thuần trắng lập tức tuôn ra, bao bọc cả bàn tay vào. Sau đó, gã vươn tay nhẹ nhàng thò vào trong thân cây Lưu Hỏa Mộc. Ở thời điểm rút tay lại, giữa ngón tay gã có cầm theo một viên hỏa tinh đỏ rực lóng lánh như kim cương.

Chương 527: Linh Thực Sợi Cỏ!

“Trong loại linh thực biến dị này lại có thể ẩn núp một món bảo vật như hỏa tinh? Vậy mà cả ta cũng không cảm nhận được điều đó.” Hỏa Đồng Tử lộ vẻ hứng thú vô cùng, không ngừng ngắm nghía viên hỏa tinh trong lòng bàn tay.

“Hỏa tinh này đã hoàn toàn hòa làm một thể cùng linh thực, cần phải cực kỳ chăm chú quan sát nó mới có thể tìm được, nên rất khó phát hiện ra. Hơn nữa, toàn bộ tinh lực của sư huynh đều đặt trên chuyện đối phó với tà ma yêu thú trong phúc địa. Không giống như ta, cả ngày đều chuyên tâm vùi đầu vào nghiên cứu thực nghiệm những loại linh thực biến dị này, vì vậy mới vô cùng may mắn phát hiện ra sự tồn tại của hỏa tinh.” Lục Huyền giải thích.

“Đúng rồi, Hỏa sư huynh, những gốc linh thực biến dị này đều do ta trao đổi được.”

“Thật không?” Hỏa Đồng Tử cười khẽ, không còn nghiêm túc như mới đầu nữa: “Vậy thì mời Lục sư đệ gia tăng cường độ, cố gắng hết mức để trao đổi được càng nhiều càng tốt.”

“Chuyện này, đương nhiên là sư đệ sẽ làm được.” Khóe miệng Lục Huyền để lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Nhưng cũng xin Hỏa sư huynh hãy giữ bí mật giúp ta về chuyện loại linh thực biến dị này có thể ngưng kết được hỏa tinh.” Hắn dặn dò Hỏa Đồng Tử.

“Xin Lục sư đệ cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giữ kín như bưng.” Sau khi biết Lục Huyền trao đổi linh thực biến dị chỉ

để thu được càng nhiều lợi ích hơn cho tông môn, Hỏa Đồng Tử đã hoàn toàn yên lòng, gã nhẹ nhàng gật đầu với hắn.

"Đúng rồi Lục sư đệ, lần này ta trở về doanh trại, ngoại trừ giao đống linh thực biến dị tông môn đã thu hái được, cũng nhân tiện dừng lại một thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, thì còn một chuyện khác cần nhờ đến sư đệ." Hỏa Đồng Tử nói xong, đã lấy một miếng ngọc ấn hình vuông từ trong túi trữ vật ra, bên trong miếng ngọc ấn gần như trong suốt có một sợi cỏ màu đỏ sậm mỏng manh.

"Loại linh thực biến dị này vừa được phát hiện ngay dưới nền đất bên trong một tòa cung điện ở phúc địa. Khu vực sinh sống của nó cực kỳ bí ẩn, số đông tu sĩ Trúc Cơ của ba tông môn đều khó mà phát hiện được, điều này đã làm chúng ta gặp phải rắc rối rất lớn, bởi vì năng lực của nó vô cùng đặc thù quái dị, có thể im hơi lặng tiếng ký sinh trong cơ thể của yêu thú hoặc tu sĩ, gây ảnh hưởng đến tâm thần, thậm chí khi gặp phải trường hợp nghiêm trọng, nó còn có thể trực tiếp thao túng thân thể của tu sĩ. Chúng ta đã thử qua rất nhiều biện pháp, nhưng không tìm được một biện pháp nào có hiệu quả cao. Những loại thuật pháp phù lục có thể trừ tà và tịnh linh đều không có tác dụng mấy."

"Mời Hỏa sư huynh đưa cho ta xem một chút." Lục Huyền tiếp nhận miếng ngọc ấn đang bị niêm phong, quan sát thật kỹ càng.

Chỉ thấy gốc linh thực bên trong miếng ngọc ấn kia vô cùng dài mảnh, có màu đỏ sậm mỏng manh, không có rễ cũng không có lá, chỉ là một sợi cỏ uốn lượn vòng quanh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, sợi cỏ dài mảnh đó bắt đầu chậm rãi di động như con độc xà, dù đã bị phong ấn, nó vẫn bày ra tư thế công kích mạnh mẽ.

“Nhìn từ hình dạng bên ngoài thì đúng là thứ này hơi quái dị thật, nhưng ta cũng không nhìn ra được nhiều điều mới, vẫn cần phải nghiên cứu và thí nghiệm kỹ càng hơn. Chỉ có điều sư đệ có một thắc mắc, mong được sư huynh giải đáp.”

“Mời Lục sư đệ nói.”

“Theo những gì ta được biết, tông môn chúng ta có hai vị Kết Đan chân nhân đến mở phúc địa, thì có lẽ hai tông còn lại cũng như thế. Có vài vị Kết Đan chân nhân, chẳng phải chuyện đối phó với những linh thực biến dị này sẽ dễ như trở bàn tay, không cần tốn quá nhiều sức lực sao?” Lục Huyền lộ vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Lục sư đệ có chỗ không biết, nếu chỉ đi tìm tung tích của loại linh thực biến dị này thì tương đối dễ dàng. Nhưng khó ở chỗ Kết Đan chân nhân đều đặt trọng tâm vào chuyện phá giải cấm chế bên trong phúc địa, sẽ không tiêu hao nhiều tinh lực đi giải quyết mấy loại linh thực biến dị kiểu này, hơn nữa phạm vi hoạt động của chúng quá rộng, vì vậy, bọn họ cũng chỉ có thể phái tu sĩ Trúc Cơ của ba tông đi đối phó với chúng mà thôi.” Trong nụ cười của Hỏa Đồng Tử có xen lẫn một chút cay đắng.

“Đã có vài tu sĩ Trúc Cơ không cẩn thận bị thứ linh thực quái dị này ký sinh, cũng may phát hiện kịp thời, nếu không … sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Lục Huyền gật đầu, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng may mắn.

Về cơ bản, nhóm tu sĩ đi thăm dò khai mở phúc địa ở tiền tuyến đều có tu vi Trúc Cơ trung hậu kỳ, nhưng khi bọn họ chạm trán với loại linh thực biến dị này, lại vẫn như cũ thần không biết quỷ không hay bị nó xâm chiếm ký sinh, suýt chút nữa còn nguy hiểm đến tính mạng…

Chỉ dựa vào điều này thôi cũng đủ hiểu ở ngoài kia nguy hiểm tới mức nào rồi.

"Vẫn là ở lại hậu phương yên tâm nghiên cứu linh thực, đầu cơ tích trữ càng tốt hơn." Hắn âm thầm nghĩ, rồi cúi đầu nhìn về phía Hỏa Đồng Tử.

"Hỏa sư huynh, ta sẽ đi nghiên cứu loại linh thực quái dị này càng sớm càng tốt, nhưng ta cũng không dám hứa sẽ có kết quả tốt thật nhanh. Nếu phát hiện ra điều gì có thể trợ giúp tông môn, ta nhất định sẽ báo cho Hỏa sư huynh đầu tiên." Lục Huyền trịnh trọng cam kết.

"Vất vả cho Lục sư đệ rồi, hai ngày tới ta sẽ quay trở lại hội tụ với nhóm đồng môn bên kia, nếu sư đệ có phát hiện quan trọng nào, có thể đưa tin liên lạc với ta." Hỏa Đồng Tử lo lắng Lục Huyền không thể thu thập được quá nhiều thông tin về loại linh thực quái dị này trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nên đã để lại cho hắn một tấm Truyền Tấn phù, rồi cáo từ rời đi.

Lục Huyền nhìn về phương hướng chiếc pháp bào màu đỏ rực biến mất, cái miệng hơi hé, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng.

'Sư huynh, ta có thể nói cho sư huynh biết ngay bây giờ…' Hắn nói thầm một câu ở trong lòng.

Lục Huyền trở lại tiểu viện của mình, cúi đầu nhìn chằm chằm vào miếng ngọc ấn hình vuông trong tay, rồi vô cùng cẩn thận cởi bỏ tầng cấm chế bên ngoài ngọc ấn. Sợi cỏ màu đỏ sậm mỏng manh kia đột ngột hóa thành một tia hồng tuyến cực kỳ mịt mờ, nhanh chóng lao về phía Lục Huyền.

Lại nghe "Keng" một tiếng, linh thực sợi cỏ chạm vào bàn tay trong suốt như ngọc của hắn, giống như vừa đụng phải một

tấm sắt, nó lập tức bay ngược lại với tốc độ tương tự như lúc hăm hở xông tới.

Dưới 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 của Lục Huyền, một sợi cỏ màu đỏ sậm vừa rơi xuống đất, lại bắn lên cực nhanh, tiếp tục lao về phía Yêu Quỷ Đằng ở cách đó không xa.

Không thể phá được hàng phòng ngự của Lục Huyền, nó lập tức chuyển mục tiêu, muốn tiến vào ký sinh bên trong Yêu Quỷ Đằng.

Dây leo màu xám tro không hề sợ hãi mà còn lấy làm mừng, phía trên dây leo lập tức xuất hiện một vết nứt thật sâu, như thể đang chào đón sợi tơ màu đỏ sậm kia vậy.

Lại có món ngon tự đưa mình tới cửa, Yêu Quỷ Đằng vốn thích ăn linh thực, đương nhiên sẽ cực kỳ vui vẻ rồi!

Chương 528: Thố Âm Ti Biến Dị!

"Được rồi, ta có chỗ cần dùng đến nó, tạm thời không thể cho ngươi ăn." Lục Huyền vội vàng lướt như bay tới trước mặt Yêu Quỷ Đằng, nắm lấy sợi cỏ màu đỏ sậm kia, trực tiếp phớt lờ hành vi nỗ lực muốn xâm nhập vào cơ thể hắn của nó.

Sau đó, hắn tiện tay bố trí một đạo cấm chế, lại đặt linh thực quái dị vào trong linh nhưỡng được cấm chế bao phủ, rồi vô cùng bạo lực trút xuống thân thể nó một trận linh vũ dữ dội.

Dưới tâm thần ngưng tụ, mọi thông tin chi tiết có liên quan đến gốc linh thực biến dị này chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Linh thực không rõ, do Thố Âm Ti tam phẩm bị ảnh hưởng từ lực lượng huyết nhục cường đại nào đó trong một thời gian dài, cuối cùng đã phát sinh biến dị. Thích ký sinh trong cơ thể linh thực, yêu thú, thậm chí là tu sĩ. Hút linh lực, sinh cơ, huyết nhục tinh hoa của mục tiêu. Mức độ ký sinh càng sâu, thậm chí có thể trực tiếp điều khiển hành vi của yêu thú, tu sĩ.】

【Thường sinh hoạt trong lòng đất tối tăm, lúc chưa ký sinh, nó cực kỳ nhạy cảm với các loại sóng âm đặc thù. Dưới sự tấn công bằng linh lực sóng âm, sẽ không tự chủ được mà hiển lộ thân hình và cuộn thành một viên tròn nhỏ.】

"Thố Âm Ti tam phẩm biến dị…" Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình.

Tu Hành giới có vô số những loại linh thực ly kỳ quái dị, tuy hắn thường xuyên đọc điển tịch linh thực ở trong Tàng

Kinh các, nhưng đây là lần đầu tiên được trông thấy một loại linh thực phẩm cấp cao có tập tính kỳ dị như vậy.

"Chỉ dựa vào loại năng lực ký sinh này, nó lại có thể chen chân vào hàng ngũ linh thực tam phẩm, cũng coi như hiếm thấy. Đáng tiếc Huyễn Âm Trúc đang ở trong động phủ, nếu không chỉ dựa vào nó, cũng có thể ung dung đối phó với những gốc Thố Âm Ti biến dị này rồi." Đột nhiên trong đầu hắn nghĩ đến Huyễn Âm Trúc tứ phẩm có thể mô phỏng đủ các loại âm thanh kỳ quái ở bên trong động phủ của mình.

"Ừm, ta đã hoàn thành nhiệm vụ do Hỏa Đồng Tử sư huynh ủy thác, vấn đề lớn nhất không phải là hiểu rõ linh thực quái dị này, mà là cân nhắc nên thông báo cho sư huynh vào lúc nào." Trong lòng Lục Huyền bắt đầu có chút đắn đo, nếu nói quá sớm, sẽ không tiện giải thích được là vì sao hắn lại biết thông tin về linh thực nhanh như vậy, còn có thể thu hút sự chú ý của người khác, mang đến làm phiền không cần thiết cho chính mình. Nhưng nếu thông báo quá chậm lại có thể tạo thành tổn thất cho tông môn.

Suy đi nghĩ lại, Lục Huyền đã quyết định sẽ đợi thêm vài ngày rồi đi liên lạc với Hỏa Đồng Tử sau.

Hắn lại phong ấn Thố Âm Ti biến dị vào trong ngọc ấn, rồi liếc nhìn Yêu Quỷ Đằng đang thèm chảy nước miếng ở dưới chân mình. Chất nhầy màu xám vương vãi khắp nơi trên mặt đất, đủ để thấy nó rất muốn nếm thử mùi vị của Thố Âm Ti biến dị này.

"Làm sao, ngươi muốn ăn hả? Đừng nóng vội, chắc chắn sẽ có cơ hội cho ngươi ăn no nê mà." Lục Huyền đá vào sợi dây leo màu xám tro với kích thước càng ngày càng lớn kia rồi vừa cười vừa nói.

Linh trí của Yêu Quỷ Đằng không thấp, vừa nghe được lời này của Lục Huyền, nhánh dây leo màu xám tro kia lập tức

nhào về phía hắn.

"Ngươi bẩn lắm, cút đi!" Lục Huyền lộ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Yêu Quỷ Đằng tràn đầy chất nhầy trên thân.

…

Trong tiểu viện tại nơi đóng quân.

Mấy sợi Thố Âm Ti biến dị dài mảnh màu đỏ sậm đang tự do bơi lội, bóng dáng của nó lúc ẩn lúc hiện, hơi không chú ý một chút sẽ lao tới trước mặt, cố gắng tiến vào cơ thể một loại sinh vật nào đó để ký sinh. Nhưng vừa mới đến gần, nó đã bị một vòng bảo hộ linh khí vững vàng ngăn trở, đành phải quay trở về trong vô vọng.

Lục Huyền đứng sát biên giới vòng bảo hộ linh khí, hai người Phùng Ngọc một trái một phải trực tiếp khống chế trận pháp, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Sau khi Hỏa Đồng Tử rời đi, mấy ngày nay, cũng có mấy nhóm đồng môn trở lại doanh trại đã mang về vài sợi Thố Âm Ti biến dị, gia tăng số lượng hàng mẫu cho thí nghiệm nghiên cứu của Lục Huyền.

Hắn tiến vào trong trận pháp, gầm nhẹ về phía Thố Âm Ti mấy tiếng.

Âm thanh giống như tiếng long ngâm, uy nghiêm bá đạo, khiến người ta không nhịn được mà sinh lòng khuất phục.

Trước kia ở thời điểm Giao Đằng thành thục, Lục Huyền đã mở được một bộ công pháp luyện thể có tên là 《Thái Hư Hóa Long Thiên》 từ trong quầng sáng. Hắn chăm chỉ khổ luyện, lại cộng thêm có vô số Giao Long bên trong Thiên Long hồ lần lượt cống hiến tinh huyết tươi mới, trợ giúp cho hắn có thành tựu cực cao về môn công pháp này, bởi vậy trong tiếng gầm nhẹ của hắn còn mơ hồ kèm theo một tia long uy.

Tiếng gầm quét qua, Thố Âm Ti biến dị vốn đang tự do bơi lộ, hành tung quỷ bí, dường như bị một thứ gì đó kích thích, chỉ trong nháy mắt chúng đã tỉnh táo lại, sợi cỏ dài mảnh cuộn tròn, lập tức biến thành một viên cỏ nhỏ màu đỏ sậm.

"Quả nhiên công kích bằng sóng âm có hiệu quả vô cùng kỳ diệu đối với mấy sợi Thố Âm Ti biến dị này." Lục Huyền cảm khái một câu, lại tiếp tục quan sát Thố Âm Ti đã co thành viên tròn.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Thố Âm Ti lại từ từ giãn ra, thận trọng di động tìm kiếm mục tiêu ký sinh.

Hai người Phùng Ngọc ở bên cạnh thấy vậy, trong lòng cũng hiểu, Lục Huyền đã có tiến thêm một bước đột phá về chất trong quá trình nghiên cứu loại linh thực biến dị này rồi, cả hai đều rối rít chúc mừng hắn.

"Chúc mừng Lục sư huynh, lại giải quyết được một loại linh thực biến dị."

"Sư huynh không hổ là Linh thực sư nổi danh nhất trong tông môn, mới có mấy ngày ngắn ngủi đã phá được vấn đề nan giải này, ta đoán chừng mấy vị ở trong doanh trại Linh Tiêu Tông bên kia cũng phải mặc cảm."

Mặc dù hai người đã sớm hiểu rõ trình độ uyên bác về linh thực của Lục Huyền, nhưng khi tận mắt thấy lần nữa, họ vẫn như cũ cảm thấy phấn chấn kinh ngạc.

"Có thể báo cho mấy người Hỏa Đồng Tử sư huynh rồi." Lục Huyền từ tốn nói, rồi cầm Truyền Tấn phù ra, gửi đi phát hiện Thố Âm Ti biến dị ở trạng thái chưa ký sinh sẽ sợ hãi tấn công bằng sóng âm cho Hỏa Đồng Tử.

Sau khi giải quyết xong vấn đề khó khăn này, nhiệm vụ nghiên cứu của Lục Huyền trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vì thế hắn lập tức chuyển trọng tâm sang chuyện trao đổi.

Ngày hôm đó, hắn đi tới nơi đóng quân của Vạn Thú Môn.

Vạn Thú Môn vốn nổi tiếng về nuôi dưỡng yêu thú ở Tu Hành giới, và đương nhiên là trình độ hiểu biết của bọn họ đối với linh thực sẽ không bằng Linh Tiêu Tông sát vách bên kia, Lục Huyền vừa lúc qua đây thử nhặt nhạnh lợi lộc một phen.

"Long đạo hữu, không biết ngươi cảm thấy đề nghị của ta thế nào?" Hắn nhìn nữ tu thanh tú có vóc dáng lực lưỡng trước mặt, trong lòng hiểu rõ tính cách của nàng rất ngay thẳng, không thích quanh co lòng vòng nên trực tiếp nói rõ ý định tìm đến đây của mình.

"Được, vậy cứ dựa theo lời Lục đạo hữu nói, trao đổi một số phẩm chủng linh thực." Mặc dù Long Miêu Miêu không biết làm, nhưng nàng vẫn biết sao chép động tác.

Đương nhiên doanh trại Vạn Thú Môn bên này đã nắm rõ chuyện hai môn phái Linh Tiêu Tông và Thiên Kiếm Tông bên kia thường xuyên trao đổi linh thực biến dị cùng nhau rồi, thậm chí ngay cả linh thực trao đổi cũng giống nhau như đúc.

Chương 529: Yêu Thú Tập Kích!

Và hiển nhiên, Lục Huyền cũng chỉ ước có vậy, hắn lập tức lấy những loại linh thực biến dị mà đối phương cần tới, để đổi lấy những loại linh thực mình đang thèm muốn từ trong doanh trại của Vạn Thú Môn, và thắng lợi trở về.

Màn đêm buông xuống.

Đôi con ngươi màu xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu trực tiếp nổi bật trong bóng tối, hai mắt nó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hoàn cảnh chung quanh, thỉnh thoảng ánh mắt lại rơi xuống người Lục Huyền đang chuyên tâm tu luyện.

Trong đôi mắt không có bất kỳ biến hóa sắc thái cảm xúc nào, chỉ có hai chòm lông xám trắng trên chóp tai khẽ run lên, cho thấy tâm tình hiện giờ của nó đang rất tốt.

Dây leo màu xám tro của Yêu Quỷ Đằng phân chia thành từng đoạn, giống như vô số sợi xúc tu lan tràn ra, một mực nằm im không nhúc nhích trên mặt đất. Đột nhiên, một đoạn dây leo của Yêu Quỷ Đằng khẽ ngóc lên, dường như vừa cảm nhận được điều gì đó, nó không ngừng ngửi tới ngửi lui xung quanh.

Rất nhanh, toàn bộ nhánh xúc tu trên nhánh dây leo của nó đã cất cao lên, hung hăng chui sâu xuống mảnh thổ nhưỡng màu đỏ sậm bên dưới.

"Hả?" Lục Huyền bị động tĩnh của Yêu Quỷ Đằng đánh thức, lập tức thoát khỏi trạng thái tu luyện, dùng ánh mắt tràn

đầy khó hiểu nhìn Yêu Quỷ Đằng càng ngày càng chui xuống sâu hơn.

Hắn vội vàng ngưng tụ tâm thần lên thân cây dây leo màu xám lạnh ấy, và cảm nhận được một ý niệm truyền đến từ Yêu Quỷ Đằng.

"Đồ ngon đồ ngon, thật nhiều thứ ta thích ăn."

"Có ý gì? Dưới nền đất lại có rất nhiều thứ mà Yêu Quỷ Đằng yêu thích?" Lục Huyền buồn bực nói.

Yêu Quỷ Đằng vốn thích ăn linh quả, các bộ phận trên linh thực và thịt yêu thú, đồng thời nó cũng cực kỳ nhạy cảm với linh chủng. Thứ có thể khiến nó làm ra hành động như vậy đương nhiên là không tầm thường, nghĩa là trong lòng đất đang có rất nhiều linh thực yêu thú muốn tấn công về phía doanh trại?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cảnh giác ngay, Uẩn Thần Thiếp ngũ phẩm trong đầu hơi sáng lên, linh thức của hắn như được khuếch đại, nó nhanh chóng chui cực nhanh xuống dưới nền đất.

Đoạn thời gian gần đây, linh thức của hắn được Uẩn Thần Thiếp ngày đêm tẩm bổ, đã đề thăng thêm kha khá, cuối cùng thì giờ phút này, nó cũng có thể phát huy ra tác dụng rồi.

Dưới cảm ứng của linh thức, ở chỗ sâu trong lòng đất, đang có một lượng lớn yêu thú muốn tập kích về phía doanh trại. Đi đầu là một con yêu thú am hiểu độn thổ, đào lỗ, dọn dẹp chướng ngại vật để nhóm linh thú khác đồng thời tiến về phía trước.

Lục Huyền chú ý tới khí tức trên người tất cả những con yêu thú này đều vô cùng yếu ớt, nên mãi đến tận bây giờ, chúng vẫn chưa bị tu sĩ của ba tông môn trong doanh trại phát hiện.

Đồng thời, hắn cũng cảm nhận được một tia bất thường nào đó, cực kỳ mờ mịt ngay giữa mấy trăm tới hơn một ngàn con yêu thú dưới đất kia, bởi vì chuyển động của chúng vô cùng máy móc, vẻ mặt đờ đẫn, dường như chúng chỉ đang hành động theo bản năng mà thôi.

"Thoạt nhìn chúng giống hệt những con khôi lỗi, lẽ nào tất cả những con yêu thú này đều bị Thố Âm Ti ký sinh?" Trong đầu Lục Huyền chợt nảy ra một ý nghĩ, hắn lập tức triệu hồi Yêu Quỷ Đằng, rồi đưa cho nó một sợi Thố Âm Ti biến dị.

"Trong cơ thể của những con yêu thú dưới nền đất kia có khí tức của loại linh thực quái dị này không?" Dù Yêu Quỷ Đằng không có ngũ quan tứ chi, nhưng một chút biểu đạt cơ bản vẫn không có vấn đề gì. Vừa nghe được câu hỏi này của Lục Huyền, nó đã nhanh chóng gật đầu thật mạnh.

"Xem ra ngươi sắp có bữa tiệc lớn để ăn rồi!"

Lục Huyền lập tức cầm Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, đồng thời cũng trang bị rất nhiều kiếm phù tứ phẩm quanh người, để có thể kích phát ngay lập tức.

"Trong doanh trại có bố trí vài trận pháp, đều có thể phòng hộ tốt ở bốn phía và trên không. Nhưng không ngờ đám đông yêu thú khôi lỗi này lại mở ra một con đường khác, trực tiếp đánh lén từ trong lòng đất." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Vừa thấy hai người Phùng Ngọc và những đồng môn khác trong doanh trại đều không có lấy một chút phản ứng nào, hắn lập tức truyền âm nói: "Phùng đạo hữu, Chương đạo hữu, tỉnh lại đi, có yêu thú tập kích doanh trại."

Hai người vốn đang khổ tu, vừa nghe được tiếng truyền âm của Lục Huyền ở ngoài phòng, đã dồn dập tỉnh lại. Linh thức thăm dò xuống lòng đất, cả đám người đồng loạt biến sắc, ai

cũng vội vàng chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến cam go sắp ập tới kia.

"Rống!"

Đột nhiên một con Địa Long màu vàng đất dài đến hai trượng, hung hăng chui ra khỏi mảnh linh nhưỡng màu đỏ sậm bên dưới, trong miệng phát một tiếng gầm gừ đầy khẩn thiết.

Long Miêu Miêu xông ra khỏi phòng, đi đến trước mặt con linh thú của nàng, sau khi trao đổi ngắn ngủi với nó, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, giọng nói vang vọng khắp doanh trại: "Các vị đạo hữu, có yêu thú tập kích từ dưới nền đất, số lượng đông đảo, mong các vị đạo hữu chú ý nhiều hơn."

Linh thú Địa Long màu vàng đất của nàng vốn am hiểu độn thổ và các loại thuật pháp hệ thổ, cho nên đã nhanh chóng cảm nhận được biến hóa khác thường vừa xảy ra bên trong linh nhưỡng.

Mặc dù nhóm tu sĩ trong doanh trại đều am hiểu bồi dưỡng linh thực và nuôi dưỡng linh thú, nhưng xét cho cùng, bọn họ cũng là đệ tử nội môn của đại tông môn, nói bọn họ không giỏi chiến đấu cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Ngay khi sự cố bất ngờ phát sinh, bọn họ đã nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, định bụng sẽ cho lũ yêu thú đang bị thao túng tâm thần này một kích phủ đầu.

Lục Huyền và hai người Phùng Ngọc cùng với một nhóm đồng môn đang chữa thương trong doanh trại, trực tiếp tập trung lại với nhau, ai cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Phùng Ngọc vỗ nhẹ vào túi trữ vật, một cái vòng bảo hộ linh khí màu lam nhanh chóng xuất hiện, trực tiếp bao phủ mọi người vào bên trong.

"Lục sư huynh, thực sự xin lỗi, còn phải nhờ sư huynh lên tiếng nhắc nhở có yêu thú đột kích." Phùng Ngọc lộ vẻ mặt

xấu hổ nói.

Gã tự xưng là mình có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng không ngờ Lục Huyền lại là người đầu tiên phát hiện ra yêu thú tập kích bất ngờ.

“Không sao đâu, tiếp theo cũng mong các vị đồng môn cùng ra sức giết yêu.” Lục Huyền dùng giọng điệu gấp gáp nói.

“Lục sư huynh, thường ngày sư huynh đều bồi dưỡng linh thực cho tông môn, có rất ít kinh nghiệm chém giết với yêu thú, chờ chút nữa sư huynh hãy nán lại trong vòng bảo hộ, tự do lựa chọn thời cơ ra tay.” Phùng Ngọc dặn dò một câu, đột nhiên nét mặt trở nên trầm trọng nghiêm túc, nói.

“Tới!”

Lời còn chưa dứt, trong nháy mắt mặt đất đã nứt ra, vô số bùn đất dâng lên cuồn cuộn, những con yêu thú với đủ mọi hình dáng khác nhau hung hăng lao lên từ dưới nền đất.

Trong lúc nhất thời, tiếng rống to của đám yêu thú vang vọng khắp doanh trại.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, một con voi khổng lồ màu xanh đen trông giống như một ngọn núi nhỏ đã giẫm mạnh xuống đất, sau đó dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với hình thể của mình để đâm sầm vào cái vòng bảo hộ linh khí xanh da trời đang bao phủ ngay trên đầu đám người Lục Huyền,.

Dưới lực va chạm cực mạnh của Cự Tượng, vòng bảo hộ linh khí lung lay sắp đổ, run rẩy không ngừng, dường như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Chương 530: Yêu Thú Tập Kích (2)!

"Ta sẽ ra đối phó với con yêu thú Cự Tượng này." Chương Thụy Bình điều khiển một thanh phi kiếm vàng óng ánh, trong chớp mắt đã đến gần Cự Tượng.

Vừa nói xong, trên người nó đã lóe lên một mảnh linh quang màu vàng đen vừa dày vừa nặng, muốn ngăn cản thanh phi kiếm kia.

Cũng tại khoảnh khắc ấy, lại có một con thổ long to lớn chui ra từ trong vết nứt dưới mặt đất, quấn lấy con Cự Tượng màu xanh đen kia.

Rất nhanh sau đó, một cây chùy màu vàng sẫm dài mấy trượng trực tiếp ngưng tụ ngay trên hư không, một đầu sắc nhọn hung hăng đâm về phía con Cự Tượng nọ.

Cự Tượng bị thổ long quấn chặt lấy không thể động đậy được.

Mắt thấy cây chùy kia sắp rơi xuống người mình, nó nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhanh chóng bành trướng, trực tiếp thoát khỏi sự ràng buộc của thổ long.

Trong lòng nó cũng biết, đòn công kích kia tới quá nhanh, bản thân không thể tránh né được, chỉ thấy một mảnh linh quang màu đen nhánh trực tiếp dâng trào trên thân thể, bố trí thành tầng tầng lớp lớp vòng bảo hộ linh khí ở trên đầu.

Cây chùy màu vàng sẫm với khí thế như chẻ tre, dễ dàng xuyên qua tầng linh quang màu đen nhánh nọ, đâm mạnh vào đầu con Cự Tượng.

“Thành công rồi!” Vừa nhìn thấy cả cây chùy đâm vào trong thân thể Cự Tượng, Chương Thụy Bình vui mừng khôn xiết, nhưng vừa định đi đối phó những con yêu thú đang tập kích khác, bỗng nhiên gã lại cảm nhận được một chút chuyển động vô cùng kỳ lạ phát ra từ phía dưới.

Chỉ thấy con Cự Tượng bị thương đang nằm bên dưới kia vẫn như cũ lấy tư thế dũng mãnh, hung hăng đâm vào vòng bảo hộ linh khí do Phùng Ngọc bố trí, cứ như nó hoàn toàn không bị ảnh hưởng vậy.

“Tại sao có thể như vậy?” Chương Thụy Bình thắc mắc vô cùng.

Nếu yêu thú Cự Tượng đã bị thương nặng như thế, dù may mắn giữ được mạng sống, thì ít nhất đòn tấn công vừa rồi cũng phải tạo thành ảnh hưởng khá lớn đến hành vi của nó mới đúng. Nhưng cả động tác lẫn biểu hiện ra của con yêu thú này đều quái dị đến kinh người, như thể sinh vật vừa bị thương vốn không phải là nó vậy.

Những tu sĩ còn lại của Thiên Kiếm Tông vốn đã chém cho yêu thú bị thương nặng hoặc thậm chí là giết chết chúng nó rồi cũng có cảm giác tương tự như vậy.

Dưới thủ đoạn lôi đình, không ít yêu thú tập kích đều bị thương nặng ngã gục xuống đất, tính mạng như mành treo chuông, nhưng chúng vẫn hung hăng không biết sợ chết, điên cuồng phát động những cuộc tấn công kiểu tự sát về phía nhóm tu sĩ của Thiên Kiếm Tông.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, mặc dù thực lực của đám yêu thú này không cao, nhưng thắng ở số lượng đông đảo, lại không sợ chết như vậy, về lâu về dài chắc chắn sẽ bất lợi cho chúng ta.” Phùng Ngọc nhanh nhạy phán đoán tình hình.

Rồi không chút do dự, gã lập tức lấy ra một tấm phù lục từ trong túi trữ vật, dứt khoát dùng linh lực kích phát. Tấm phù lục nọ trực tiếp bay thẳng lên trời, phóng thích một chùm pháo hoa hỏa diễm thật lớn.

"Các vị sư huynh đệ, ta vừa đưa tin cầu cứu tới đồng môn ở tiền tuyến, xin các vị hãy kiên trì thêm một chút, không bao lâu nữa sẽ có đồng môn trở về viện trợ." Phùng Ngọc hét to.

Tấm phù lục gã vừa kích phát chính là tín vật độc hữu của Thiên Kiếm Tông, các tu sĩ cùng tông môn có thể cảm ứng được nó dù ở cách xa mấy trăm dặm.

"Phùng sư đệ, dường như những con yêu thú này có mối liên hệ nào đó với loại linh thực quái dị ta vừa nghiên cứu được gần đây. Nhìn hành vi quỷ dị khác thường của chúng, chắc hẳn chúng đều bị loại linh thực đó ký sinh trong cơ thể rồi. Sau khi linh thực hút hết huyết nhục tinh hoa, tâm thần của chúng sẽ hoàn toàn bị linh thực biến dị chiếm giữ, biến chúng thành một con yêu thú khôi lỗi." Đột nhiên Lục Huyền lên tiếng nói.

Hắn đã thông báo kết quả nghiên cứu của mình cho Hỏa Đồng Tử, nên chẳng mấy chốc nhóm đồng môn trong doanh trại cũng sẽ biết về nó. Thêm nữa, tình hình hiện tại vô cùng bất ổn, hắn không thể cất giữ tin tức này được.

"Lại có loại linh thực bực này, Lục sư huynh có biện pháp nào để đối phó với chúng không?" Phùng Ngọc vừa khống chế lưỡi kiếm sắc bén màu xanh thẳm vừa gấp giọng hỏi Lục Huyền.

"Có thể sử dụng sóng âm để công kích những con yêu thú này, có lẽ sẽ mang đến hiệu quả." Lục Huyền truyền âm cho mấy người của Thiên Kiếm Tông.

Một đệ tử nội môn lập tức lấy một cây sáo bạch ngọc ra khỏi túi trữ vật, ngay sau đó, tiếng sáo réo rắt vang lên, từng tầng linh khí như gợn sóng, quét về phía đám đông yêu thú trước mặt.

Tiếng sáo càng lúc càng cao, vô số mũi nhọn linh khí có hình trăng lưỡi liềm gần như trong suốt bắn ra, lướt một vòng xung quanh.

Chịu ảnh hưởng bởi đợt tấn công bằng sóng âm của cây sáo bạch ngọc, rõ ràng là chuyển động của hơn chục con yêu thú trước mắt đã chậm lại.

"Thật sự có hiệu quả!" Đám người Phùng Ngọc kìm nén niềm vui sướng trong lòng, trực tiếp nắm bắt cơ hội chớp nhoáng này để luân phiên sử dụng các loại pháp khí, phù lục, thuật pháp.

Sau khi có âm công kiềm chế, chỉ cần một lần chạm trán, bọn họ đã dễ dàng gây ra sát thương chí mạng cho tất cả đám yêu thú kia.

Nhưng chẳng bao lâu sau, đám yêu thú xung quanh đã dồn dập phản ứng lại, rồi tiếp tục hung hãn không sợ chết xông về phía tu sĩ Thiên Kiếm Tông.

"Cũng không biết có phải vì nó đã triệt để hòa làm một với thân thể của yêu thú hay không, nên mặc dù công kích sóng âm vẫn có thể tạo thành ảnh hưởng lớn đến Thố Âm Ti biến dị ở trong, nhưng hiệu quả nhỏ hơn rất nhiều." Lục Huyền bình tĩnh nhìn xung quanh, âm thầm so sánh phản ứng của những con yêu thú này với phản ứng của đám Thố Âm Ti biến dị trong quá trình thí nghiệm của mình.

Rất nhanh, hắn đã nhớ lại những thông tin từng xuất hiện trong đầu: Lúc chưa ký sinh, linh thực cực kỳ nhạy cảm với công kích bằng mọi loại sóng âm.

“Đúng là như vậy, mặc dù không thể gây ra uy hiếp chí mạng như lúc nó còn chưa ký sinh, nhưng ít nhiều gì cũng mang đến một chút tác dụng, đã xem như không tệ rồi.”

Ngay sau đó, hắn cầm Phong Lôi Kiếm trong tay, trên thân kiếm có hắc phong quanh quẩn, thỉnh thoảng những tia sấm chớp rền vang bên trong sẽ rơi xuống người một con yêu thú, tiếng sấm truyền ra, hung hăng xé rách thân thể yêu thú, lại điên cuồng đánh sâu vào vết thương, khiến cho khu vực xung quanh biến thành màu đen cháy sém.

Phong Lôi Kiếm vốn là pháp khí tứ phẩm. Từ sau khi có được thanh kiếm này, hắn cũng thu hoạch được một bộ kiếm quyết tinh xảo tên là《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 từ trong quầng sáng Phong Lôi Kiếm Thảo. Hai thứ này bổ sung cho nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Thêm nữa, thông qua quá trình bồi dưỡng không ít Phong Lôi Kiếm Thảo, kiếm quyết trong tay hắn cũng càng ngày càng thành thạo, cho đến hiện tại, nó đã trở thành một loại thủ đoạn công kích vô cùng mạnh mẽ của hắn rồi.

Chỉ thấy cả người hắn hóa thành một luồng phù quang, cực nhanh xuyên qua chiến trường, một khi linh thức nhạy bén phát hiện có đồng môn suy yếu linh lực, hoặc bị rất nhiều yêu thú bao vây tấn công, hắn sẽ lập tức xuất hiện ở gần, giúp đỡ đối phương thoát khỏi hiểm cảnh.

Chương 531: Để Ta Đếm Xem Sư Huynh Còn Giả Vờ Bao Nhiêu Thứ Nữa?

“Lục sư huynh, không ngờ sư huynh cũng có thiên phú không tầm thường trên kiếm đạo.” Phùng Ngọc vừa đối phó vài con yêu thú vừa không nhịn được khẽ cảm thán một câu khi thấy Lục Huyền cầm phi kiếm, dễ dàng chém con bọ cạp màu đỏ sậm to lớn kia thành mấy khúc.

“Phùng sư đệ, kiếm thuật này của ta cũng bình thường thôi, ta phải khổ tu rất nhiều năm mới có được cảnh giới như hôm nay. Nhưng không tu luyện thì không được, xét cho cùng, nếu không có trình độ kiếm thuật tương ứng, thì kể cả khi đã được Kiếm đường nhìn trúng và chọn vào trong đó, cũng không thể bồi dưỡng Kiếm Thảo.” Lục Huyền nói rất tự nhiên.

Phùng Ngọc nghe xong, chân không khỏi loạng choạng, suýt chút nữa đã bị răng cưa to lớn trên chân trước của con yêu thú bọ ngựa kia làm bị thương rồi.

Sau đó, gã lập tức ném ánh mắt u oán về phía Lục Huyền.

Để ta đếm xem sư huynh còn giả vờ bao nhiêu thứ nữa?

“Lục sư huynh quá mức khiêm tốn rồi, không ngờ sư huynh lại là đệ tử của Kiếm đường.” Đối với các đệ tử của Thiên Kiếm Tông, Kiếm đường - nơi cung cấp cho tông môn vô số Kiếm Khí trời sinh mạnh mẽ - được coi là khu vực cường đại và bí ẩn nhất trong tông môn, không ngờ Lục Huyền lại là một trong những đệ tử của nơi đó.

Thiên Kiếm Tông ở bên này, bởi vì có Lục Huyền bày mưu tính kế, đưa ra đề nghị dùng công kích sóng âm, dù yêu thú khôi lỗi tập kích cuồn cuộn không dứt, nhưng vẫn có thể duy trì được hiện trạng. Nhưng tình hình của hai môn phái Vạn Thú Môn và Linh Tiêu Tông bên kia lại không khả quan cho lắm.

Thời gian trôi qua, dần dần đã xuất hiện thương vong rồi.

Linh Tiêu Tông có số lượng tu sĩ ở lại bên trong doanh trại nhiều nhất, thực lực tương đối mạnh hơn. Còn Vạn Thú Môn có thể chỉ huy yêu thú, tiến đánh bất ngờ, đồng thời tranh đoạt quyền khống chế nhóm yêu thú đi tới công kích kia, nên cũng miễn cưỡng hình thành cục diện cân bằng.

Lục Huyền và các tu sĩ Thiên Kiếm Tông đều cực kỳ ăn ý không nói phương pháp đối địch bằng sóng âm cho tu sĩ hai tông còn lại.

Tuy ba tông môn liên thủ khai mở phúc địa mới, nhưng loại hợp tác này chỉ là bề ngoài, mối quan hệ bên trong phúc địa càng giống đối kháng nhiều hơn.

Lục Huyền chém một con yêu thú khôi lỗi làm đôi, linh thức quét qua toàn thân nó, chợt phát hiện khu vực bên trong cái xác trống rỗng, hoàn toàn không có tung tích của Thố Âm Ti biến dị.

"Chẳng lẽ thật sự dung hợp triệt để với vật chủ rồi sao?" Lục Huyền cảm khái một câu, đang muốn chạy tới gần một vị đồng môn khác, bỗng nhiên Yêu Quỷ Đằng với hình dáng thu nhỏ lại được giấu bên trong pháp bào, lại đang liên tục gõ vào thắt lưng hắn.

Lục Huyền lập tức trở nên cảnh giác, Uẩn Thần Thiếp trong đầu nổi lên một luồng gợn sóng nhàn nhạt, chỉ trong

nháy mắt, linh thức đã được cường hóa thêm rất nhiều, hắn dứt khoát rót linh thức vào thăm dò ở chỗ sâu trong lòng đất.

Nhóm yêu thú thứ hai đang đánh tới!

Số lượng càng nhiều hơn, phẩm cấp càng cao hơn, trong nhóm này còn có không ít loại yêu thú khôi lỗi khi còn sống đã đạt đến cấp bậc tứ phẩm.

Trong lòng Lục Huyền vô cùng kinh hãi, linh lực lập tức ngưng tụ thành một đường, truyền âm cho đám người Phùng Ngọc: "Các vị xin cẩn thận, lại có yêu thú đánh tới rồi!"

Hắn vừa mới dứt lời không bao lâu, hàng trăm con yêu thú đã nhanh như tia chớp phóng ra từ trong khe nứt, yêu phong quét ngang, đất rung núi chuyển, tất cả đều hung hãn không gì sánh bằng, ùn ùn lao về phía tu sĩ ba tông.

"Mọi người kiêm trì thêm một chút nữa, sẽ sớm có cao thủ tông môn trở về chi viện cho chúng ta." Tu sĩ có tu vi cao nhất còn lưu lại trong doanh trại của cả ba tông môn, đều không hẹn mà cùng lên tiếng nhắc nhở.

Hắc phong gào thét trên thanh Phong Lôi Kiếm trong tay Lục Huyền, khi chém xuống, sẽ tạo thành những cơn lốc xoáy màu đen, bên trong hắc phong có vô số những đường kiếm khí sắc bén, cũng có những tia sấm sét như ẩn như hiện, chém nát những con yêu thú khôi lỗi gần đó.

Bỗng nhiên một con yêu thú toàn thân mọc đầy gai đen lọt vào tầm mắt của Lục Huyền. Hình dạng của con yêu thú rất giống một quả cầu đen khổng lồ, nó không ngừng giãn ra và co lại, hàng trăm hàng nghìn chiếc gai đen trên người nó cũng liên tục run rẩy theo, giống như vô số cung tên đã sẵn sàng phóng tới.

Chỉ nghe một tiếng "ầm"!

Con yêu thú kia trực tiếp nổ tung trên không trung. Dưới lực lượng trùng kích cực lớn, những chiếc gai đen sắc nhọn giống như một cơn mưa mũi tên từ trên trời rơi xuống, chẳng phân biệt địch ta, tấn công về phía yêu thú cùng với đám tu sĩ bên trong doanh trại.

"Phương thức tập kích tự sát không góc chết từ mọi hướng!" Trong lòng Lục Huyền âm thầm mắng Thố Âm Ti đang thao túng yêu thú quả cầu đen kia, đồng thời linh thức cường đại của hắn đã bắt được quỹ đạo chuyển động của những chiếc gai đen, vội vàng vận dụng Phù Quang Thân Pháp, vừa vặn tránh thoát được hàng loạt gai đen như cơn mưa xối xả rơi xuống.

Những tu sĩ còn lại thì không được thoải mái như vậy.

Trong mấy người Thiên Kiếm Tông, có một vài vị đồng môn đã bị thương không nhẹ dưới đợt nổ tung của yêu thú này.

Sau khi yêu thú quả cầu đen bạo tạc, mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại có thêm chừng bốn - năm con yêu thú cùng loại, nhanh chóng chui ra từ dưới nền đất, bay lên không trung, xoay tròn cực nhanh, thân thể không ngừng giãn nở co rút.

"Nghe theo ý trời thôi các vị!" Lục Huyền truyền âm một câu, sau đó thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể, trực tiếp vận chuyển công pháp luyện thể 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, khiến cho tầng tầng lớp lớp lân phiến màu đỏ sậm mọc lên khắp người, đồng tử dựng đứng, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

Sau khi nâng tầng phòng ngự của mình lên cấp bậc cao nhất chỉ trong nháy mắt, Lục Huyền không chút do dự lập tức thi triển thủ đoạn bảo mệnh của mình. Chỉ thấy mảnh thổ nhưỡng dưới chân hắn lập tức mềm ra, tựa như đã hóa thành dòng nước, trực tiếp nuốt chửng lấy hắn.

Sau khi tấn thăng làm đệ tử nội môn, để bồi dưỡng linh thực tốt hơn, hắn đã lựa chọn công pháp 《 Đại Ngũ Hành Công 》 công chính ôn hòa, trong này còn bao gồm cả Ngũ Hành Độn Pháp.

Khắp nơi trên mặt đất đều là yêu thú, hơn nữa người lắm mắt nhiều, Lục Huyền đã dứt khoát chui thẳng xuống lòng đất. Một tầng linh quang màu vàng nhạt mông lung tuôn ra từ trên thân thể Lục Huyền, giúp hắn di chuyển trong bùn đất nhẹ nhàng dễ dàng giống như cá bơi trong nước.

"Phù phù!" Sau khi trở lại trên mặt đất, Lục Huyền hít sâu một ngụm linh khí trong lành, linh thức của hắn chậm rãi lan tràn ra bốn phía.

"Có yêu thú, nhưng may là số lượng không nhiều, nhìn trạng thái hành động của bọn nó, chắc chắn chúng đã bị Thố Âm Ti biến dị ký sinh, đánh mất chính mình rồi. Cũng không biết có bao nhiêu người gồm cả đám Phùng Ngọc trong doanh trại và tu sĩ của hai tông khác trốn thoát được." Lục Huyền ngắm nghía tiểu kiếm phù lục bằng ngọc trong tay, âm thầm suy nghĩ.

Số lượng yêu thú trong doanh trại không ngừng tăng lên, nửa chừng càng xuất hiện thêm các loại yêu thú sẵn sàng đóng vai lựu đạn, nơi đóng quân đã không thể phòng thủ được nữa, có thể bảo toàn mạng sống đã khá tốt rồi.

Chương 532: Bữa Tiệc Dã Ngoại!

Tiểu kiếm phù lục này là do Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không để lại cho hắn, Lục Huyền không vội sử dụng nó ngay, lại quyết định sẽ tự mình đi khám phá thăm dò vùng phúc địa vô danh này trước.

Bằng vào thủ đoạn của bản thân, hắn có thể ung dung đối phó với một vài tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ, nếu thật sự xuất hiện kẻ địch mạnh, lại sử dụng phù lục triệu hoán Kết Đan chân nhân ra tay cũng không muộn.

Lục Huyền nghĩ thầm, trên không trung chợt xuất hiện một khe hở dài mảnh, được linh thức khống chế, Hư Không Yểm Mục bắt đầu di chuyển tuần tra xung quanh.

"Có yêu thú tới!" Trên lòng bàn tay hắn đồng thời xuất hiện một con mắt màu xám trắng, dựa vào thứ này, hắn có thể quan sát toàn bộ khung cảnh có thể xuất hiện trong tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục.

Trong phạm vi có thể nhìn thấy đã xuất hiện chừng năm - sáu con yêu thú khôi lỗi đang từ từ tiếp cận Lục Huyền, trong nhóm này cũng có một con yêu thú quả cầu đen vừa gặp được trong doanh trại.

"Bắn chết nó! Trường thương!" Xung quanh không còn tu sĩ nào khác, Lục Huyền cũng không cố kỵ nữa, hắn lập tức lấy pháp khí tứ phẩm Bạch Cốt Ma Khôi ra, tâm niệm vừa động, pháp khí đã hóa thành một cây cốt thương màu xám trắng, liên

tục lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã dùng tốc độ nhanh nhất bay tới trước mặt con yêu cầm khôi lỗi kia.

Yêu cầm khôi lỗi muốn tránh né theo bản năng, lại không ngờ cây cốt thương kia cũng có thể biến hóa theo sự thay đổi của nó. Cốt thương tự nhiên chuyển hướng rồi trực tiếp đâm thẳng vào trong đầu yêu cầm, xỏ xuyên qua thân nó.

Dù đã đánh đến như vậy, nhưng yêu cầm khôi lỗi vẫn nhanh chóng tấn công về phía Lục Huyền.

Hắn hừ lạnh một tiếng, cốt thương dính trong cơ thể yêu cầm lập tức phân tách ra thành vô số gai xương, phá tung thân thể yêu cầm khôi lỗi thành rất nhiều mảnh vụn nho nhỏ, rơi trên mặt đất, trải thành một lớp thật dày.

Sau khi ung dung giải quyết một con yêu cầm khôi lỗi, mấy con yêu thú khác cũng chạy thẳng về nơi này từ mọi phương hướng.

Lục Huyền không chút lơ là, Bạch Cốt Ma Khôi trên không trung lại biến hóa thành nhiều hình thái khác nhau, hoặc tấn công hoặc ngăn cản, dễ dàng đối phó với đòn tổng tấn công của mấy con yêu thú khôi lỗi kia.

Con yêu thú hình cầu phủ đầy gai đen nọ lại bất thình lình bay tới gần Lục Huyền, thân thể nó giãn ra rồi co lại, như thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

“Lằng nhằng quá, để ta châm lửa cho ngươi.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Ngay sau đó, năm viên thạch châu màu đỏ đậm đã bay ra khỏi túi trữ vật, với mảnh dung nham đỏ rực không ngừng cuồn cuộn bên trong, cùng nhau tiến thẳng về phía trước, bùng phát thành biển lửa đỏ ngầu trải dài hàng chục trượng.

Yêu thú hình cầu trực tiếp bị biến thành tro đen dưới đòn công kích hỏa diễm kinh khủng như vậy.

“Cái này gọi là lấy bạo chế bạo.” Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên.

Lúc trước, khi Liệt Diễm Quả thành thục, hắn đã thu hoạch được không ít bảo vật Bạo Viêm Châu tam phẩm từ trong quầng sáng. Lại nói, hắn đã có được phương pháp ngưng luyện linh chủng Liệt Diễm Quả rồi, lại cộng thêm xác xuất mở ra Bạo Viêm Châu từ trong quầng sáng cũng không thấp, bởi vậy hắn cũng không cảm thấy đau lòng khi cho nổ hàng loạt thạch châu như thế.

Nói cách khác, thứ mà người khác coi là trân bảo thì đối với hắn, nó chỉ là một món đồ chơi.

“Ra đây đi, Tiểu Đằng Đằng, hôm nay ta sẽ cho ngươi thưởng thức một bữa tiệc buffet hỗn hợp giữa yêu thú và linh thực, số lượng nhiều lắm, cứ ăn thoải mái đi nha!”

Lời nói vừa dứt, một nhánh dây leo màu xám tro đã linh hoạt chui ra từ ống tay áo của Lục Huyền. Yêu Quỷ Đằng rơi trên mặt đất, vừa cảm nhận được khí tức yêu thú khôi lỗi ở phía xa xa, nó đã không kìm lòng nổi mà dựng đứng lên, phần ngọn của dây leo tiết ra một đống chất nhầy màu xám.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, Bạch Cốt Ma Khôi đã hóa thành một sợi xích bằng xương to dài, trói thật chặt mấy con yêu thú khôi lỗi còn sót lại rồi kéo đến trước mặt mình.

“Tha hồ tận hưởng nha!” Lục Huyền nhìn Yêu Quỷ Đằng vừa rục rịch ngóc đầu dậy ở dưới chân, nhẹ nhàng ra lệnh.

Yêu Quỷ Đằng nghe vậy, nhánh dây leo màu xám tro lập tức phân chia thành rất nhiều sợi dài mảnh như xúc tu, chỉ trong chớp mắt nó đã lớn lên như gió thổi. Những nhánh dây leo đan xen vào nhau, phía trên có miệng hút bao gồm vô số những chiếc răng bén nhọn mọc chi chít dày đặc, gai nhọn rậm rạp chằng chịt dữ tợn không gì sánh được.

Trước mặt vô số đồ ăn ngon, cuối cùng Yêu Quỷ Đằng ngũ phẩm cũng bộc lộ ra một chút phong thái thuộc về cấp bậc của nó.

Hưu hưu hưu!

Vô số nhánh dây leo bay tới, uy thế vô cùng tựa như muốn che khuất cả bầu trời, chỉ trong nháy mắt, đã bắn đến trước mặt mấy con yêu thú khôi lỗi kia, rồi quấn sít sao quanh thân thể chúng, khiến chúng không thể nào nhúc nhích nổi, đồng thời phần ngọn của dây leo cũng dán chặt lên đầu yêu thú khôi lỗi.

Giống như dùng miệng mút ốc đồng, các chất hỗn hợp kỳ lạ từ bên trong cơ thể yêu thú nhanh chóng bị Yêu Quỷ Đằng hút ra và nuốt chửng vào trong nó.

Một lát sau, những nhánh dây leo màu xám tro đã khôi phục lại trạng thái bình thường, chỉ khác là hiện tại, đã có thể rõ ràng nhìn thấy cơ thể nó trở nên thô to và chắc khỏe hơn trước kia, thậm chí lúc nó bò trên mặt đất, còn có vẻ hơi vụng về, chưa quen thuộc lắm với sự thay đổi đột ngột của chính mình.

Về phần mấy con yêu thú khôi lỗi kia, sau khi Thố Âm Ti dung hợp bên trong bị hút ra ngoài, chúng chỉ còn lại một cái xác trống rỗng, rơi xuống đất, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh vụn.

“Linh thực tam phẩm Thố Âm Ti biến dị, cộng thêm thịt yêu thú phẩm cấp tương ứng, hai loại kết hợp với nhau có mùi vị như thế nào?” Lục Huyền vừa hỏi vừa truyền một ý niệm cho Yêu Quỷ Đằng.

Yêu Quỷ Đằng chật vật đứng thẳng lên, liên tục gật đầu, trong linh trí đơn giản của nó tràn đầy cảm giác vui sướng.

“Lần này đi dã ngoại ăn cơm, xem như là ăn no rồi?”

Phần ngọn dây leo của Yêu Quỷ Đằng lại gật đầu liên tục, đúng là được trời thương xót, mặc dù ở trong động phủ nó đã đánh dấu rất nhiều linh thực phẩm cấp cao quý hiếm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nó được thưởng thức lượng thức ăn ngon và nhiều như vậy.

"Ăn no rồi thì đến lúc làm việc thôi! Vận động một chút để tiêu hóa!" Lục Huyền búng nhẹ lên ngọn dây leo màu xám tro, lại đưa mắt nhìn thân hình cồng kềnh của nó, trong giọng nói có chút ghét bỏ.

"Tìm kiếm cho ta xem, ở gần đây có dấu vết của loại linh chủng linh thực này không." Lục Huyền lấy Tiễn Đằng Tiễn Đằng biến dị ra khỏi Thao Trùng Nang.

Trước đó khi vừa phát hiện ra đám yêu thú khôi lỗi tập kích, hắn đã chuẩn bị tinh thần rời khỏi doanh trại từ sớm, nên cũng trực tiếp di dời cây non Tiễn Đằng vào trong Thao Trùng Nang.

Thao Trùng Nang là bảo vật ngũ phẩm, khả năng duy trì sinh cơ bên trong linh thực mạnh hơn Sinh Sinh Đại tam phẩm, để linh thực vào trong đó một khoảng thời gian ngắn cũng không cần phải lo lắng sinh cơ bên trong linh thực sẽ xói mòn.

"Ngoài ra, ngươi cũng phải chú ý xem có khí tức của loại linh chủng nào khác không, về phẩm cấp thì dưới tam phẩm đừng xem xét, trực tiếp bỏ qua là được." Lục Huyền dặn dò Yêu Quỷ Đằng vô cùng kỹ càng.

Chương 533: Tìm Kiếm Linh Chủng!

Hiện nay, linh thực nhị phẩm có vẻ hơi vô dụng đối với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ như hắn. Mặc dù có xác suất nhất định sẽ mở ra được bảo vật tam phẩm từ trong quầng sáng, nhưng trừ phi là phẩm chủng cực kỳ trân quý, nếu không thì chẳng có tác dụng mấy.

Quan trọng hơn, trong động phủ tại tông môn đã có số lượng lớn linh thực phẩm cấp khác nhau rồi, nếu muốn trồng linh thực nhị phẩm, chỉ có thể đi theo con đường số lượng.

Tuy nhiên trong động phủ đã có số lượng lớn linh thực nhị phẩm là Thủy Huỳnh Thảo và Liệt Diễm Quả, xem xét diện tích linh điền cùng với linh lực trong cơ thể Lục Huyền và thời gian tinh lực tiêu tốn trên linh thực, hắn không thể chống đỡ được nếu lại gieo trồng hàng loạt linh thực nhị phẩm nữa, vì vậy chỉ có thể đặt trọng tâm vào chuyện tìm kiếm chủng linh thực từ tam phẩm trở lên thôi.

Yêu Quỷ Đằng thu lại đống gai nhọn toàn thân, những nhánh dây leo không ngừng lan tràn ra bốn phương tám hướng, cảm nhận khí tức linh chủng có thể tồn tại ở gần đây.

Sau khi xác nhận không có gì, Lục Huyền lại mang nó theo và chọn một phương hướng ngẫu nhiên, tiếp tục tìm kiếm linh chủng phẩm cấp cao bên trong phúc địa.

Thời gian dần trôi qua, vẫn không thu hoạch được gì.

Lục Huyền không để bụng, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Chuyện linh thực thai nghén ra linh chủng ở nơi hoang dã cần phải chú ý tới thiên thời địa lợi, không thể thu được ổn định. Linh chủng phẩm cấp cao lại càng thưa thớt, cộng thêm linh thực sinh trưởng trong tự nhiên, cho nên hầu hết những loại linh chủng có thể gieo trồng được chỉ có thể tồn tại trong những hoàn cảnh đặc biệt mà thôi.

Lại trôi qua nửa khắc (một khắc tương đương với 15 phút), nhánh dây leo màu xám tro của Yêu Quỷ Đằng khẽ co rút lại, giống như một con rắn màu xám, nhanh chóng bò về một phương hướng.

Vừa trông thấy cảnh này, Lục Huyền đã nhanh chóng ngưng tụ tâm thần lên trên dây leo Yêu Quỷ Đằng. Có vẻ như nó vừa cảm ứng được khí tức của linh chủng Tiễn Đằng, trong lòng vô cùng vui vẻ, hắn lập tức theo sát phía sau.

Thỉnh thoảng Yêu Quỷ Đằng sẽ dừng lại, cảm ứng vị trí cụ thể của linh chủng kia rồi mới tiếp tục trườn đi. Khoảng nửa khắc sau, nó dừng lại bên cạnh một gò núi nhỏ, dây leo màu xám tro vây quanh gò núi nhỏ một vòng, rồi dứt khoát chui vào bên trong.

Dây leo càng chui càng sâu, mãi cho đến khi tiến vào sâu trong lòng đất.

Chẳng mấy chốc, nhánh dây leo màu xám kia đã chui ra khỏi núi, trên ngọn quấn theo một khối linh khoáng vuông vắn dài rộng khoảng một thước.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua khối linh khoáng ấy, chợt phát hiện ở bên trong khoáng thạch có cất giấu một cây tiểu tiễn màu xanh lục.

“Không ngờ nó lại ẩn núp bên trong linh khoáng dưới nền đất, nhưng cũng có thể hiểu được, nếu không làm như vậy, có lẽ nó đã tự bén rễ nảy mầm từ lâu rồi, sẽ không đến lượt ta

phát hiện ra nó.” Đầu ngón tay Lục Huyền khẽ bắn ra một luồng kiếm ý kéo dài liên miên, giống như một cơn gió xuân thổi qua, vô thanh vô tức cắt khối linh khoáng ấy thành vô số mảnh nhỏ mà không làm tổn thương đến tiểu tiễn màu xanh lục ở bên trong.

Mấy hơi thở sau, tiểu tiễn màu xanh lục nọ đã hoàn chỉnh hiện ra trước mặt Lục Huyền. Tiểu tiễn này chỉ lớn bằng ngón trỏ của hắn, thỉnh thoảng lại có linh quang màu xanh lục lóe lên, khi quan sát kỹ càng hơn, có thể nhận thấy bên trong đang ẩn chứa một chút sinh cơ yếu ớt.

Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt tiểu tiễn xanh lục vào trong mảnh linh nhưỡng đỏ sậm bên dưới.

【Linh thực Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm, trong quá trình sinh trưởng cần Linh thực sư trợ giúp dẫn dắt và ngưng tụ linh lực hình mũi tên để tẩm bổ bồi dưỡng cây. Sau khi thành thục sẽ phóng ra những mũi tên có hình dạng và tác dụng khác nhau. Lúc gặp kẻ địch mạnh, có thể vạn tên cùng bắn, sát thương cực mạnh.】

【Dưới cơ duyên xảo hợp linh chủng chìm trong linh khoáng, bị cô lập khỏi linh nhưỡng linh lực, không thể bén rễ và nảy mầm như bình thường, sinh cơ dần dần xói mòn, cần phải đặt gần bảo vật nồng đậm sinh cơ và liên tục nuôi dưỡng cho đến khi khôi phục bình thường.】

“Hạt giống này thật đáng thương, sao trước đây lại không cẩn thận rơi vào trong linh khoáng chứ?” Lục Huyền cảm khái một câu, rồi thu linh chủng tiểu tiễn màu xanh lục ấy vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Về phần bảo vật nồng đậm sinh cơ, bên trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đã có thanh tiểu kiếm xanh ngọc lục bảo này rồi, hắn cũng không cần phải lo lắng về phương diện ấy.

“Biểu hiện không tệ, tiếp tục phát huy nào.” Lục Huyền lấy ra một trái Liệt Diễm Quả, kín đáo đưa cho nhánh dây leo màu xám tro rồi vỗ nhè nhẹ xuống ngọn dây leo một cái, tỏ vẻ tuyên dương.

Yêu Quỷ Đằng được khen thưởng lại càng hăng hái hơn, nó tiếp tục phân chia thành rất nhiều nhánh dây leo khác nhau, rồi dựa vào tính bén nhạy đối với linh chủng, lại ra sức tìm kiếm.

“Hả? Có hai tu sĩ Linh Tiêu Tông.” Lục Huyền chăm chú nhìn vào con mắt màu xám trắng trong lòng bàn tay, đang có hai tu sĩ mặc pháp bào tiêu chuẩn của Linh Tiêu Tông xuất hiện trong tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục. Bọn họ vô cùng hoảng loạn, một mực chạy về phía hắn, đằng sau còn có hơn chục con yêu thú khôi lỗi đang đuổi theo bọn họ.

Hắn không chút do dự, đã lệnh cho Yêu Quỷ Đằng quay trở lại tay áo của mình, rồi toàn lực vận chuyển Phù Quang Thân Pháp, bay về hướng vuông góc với phương hướng hai tu sĩ kia đang chạy tới.

“Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn nên thành thật đi tìm kiếm linh chủng là tốt nhất. Nhiều yêu thú khôi lỗi như vậy, ta chỉ là một Linh thực sư bình thường, không ứng phó được, cũng không thể ra tay giúp đỡ, chắc hẳn hai vị đạo hữu Linh Tiêu Tông có thể hiểu cho.” Lục Huyền cảm khái một câu, sau khi xác nhận trong phạm vi mười dặm xung quanh Hư Không Yểm Mục không có tung tích của tu sĩ, mới dừng bước lại.

Sau khi cố ý tránh thoát hai tu sĩ Linh Tiêu Tông đang bị yêu thú khôi lỗi truy đuổi, Lục Huyền lại lựa chọn một phương hướng rồi để Yêu Quỷ Đằng tiếp tục đi tìm kiếm linh chủng.

Qua thêm nửa canh giờ, Yêu Quỷ Đằng đã đi tới ven bờ một cái hồ nhỏ. Diện tích hồ nhỏ này không lớn, mặt nước có

màu đỏ thẫm, thoang thoảng mùi tanh.

Sau khi nhánh dây leo màu xám tro được Lục Huyền cho phép, nó nhanh chóng băng qua hồ nước màu đỏ thẫm, lặn thẳng xuống dưới đáy hồ.

Chẳng mất bao lâu, Yêu Quỷ Đằng không chút hư hao đã nhô lên khỏi mặt nước, trên ngọn cây có quấn theo một hạt linh chủng màu hỏa hồng. Dường như phần rìa của linh chủng được khảm vô số hoa văn màu hỏa diễm, lóe lên một mảnh hồng quang mơ hồ.

Lục Huyền trực tiếp gieo trồng nó vào trong linh nhưỡng, khi tập trung tâm thần, trong nháy mắt đã thu được thông tin có liên quan đến hạt linh chủng hỏa hồng này.

【Linh thực Lưu Hỏa Mộc tam phẩm biến dị…】

【Ngoài ý muốn rơi vào trong hoàn cảnh ngũ hành tương khắc (là thuộc tính thủy), nên không thể sinh trưởng như bình thường, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được sinh cơ.】

【Có thể sử dụng bảo vật, phù lục, các loại thuật pháp xua tan thủy linh lực dị thường bên trong linh chủng, khôi phục nó trở lại bình thường.】

Chương 534: Trợ Giúp Đồng Môn!

"Linh chủng hệ hỏa rơi vào trong nước." Lục Huyền có chút buồn cười với hoàn cảnh éo le của nó, hắn chà xát ngón tay, đầu ngón tay tuôn ra một tia hỏa diễm thuần trắng.

Hắn đã quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 được một khoảng thời gian rồi, cũng lĩnh ngộ đủ sâu về thuật pháp hệ hỏa, dùng nó để chiến đấu với kẻ địch thì hơi kém một chút, nhưng dùng để nướng linh chủng thì vẫn dư dả.

Dưới năng lực khống hỏa tinh diệu của 《 Lộng Diễm Quyết 》, linh chủng Lưu Hỏa Mộc nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, từng chuỗi hoa văn hình hỏa diễm ở rìa linh chủng cũng tỏa sáng rực rỡ và tràn đầy sức sống.

Cứ như vậy, dưới sự giám sát từ Hư Không Yểm Mục, Lục Huyền cố ý tránh né nhóm yêu thú và tu sĩ, chỉ tập trung đi tìm kiếm linh chủng mà thôi.

Yêu Quỷ Đằng vất vả tìm kiếm cả nửa ngày, mới tìm được ba hạt linh chủng Tiễn Đằng biến dị tứ phẩm và một số linh chủng tam phẩm.

Lục Huyền cảm thấy khá là mỹ mãn, đang lúc hắn miên man suy nghĩ về biện pháp hội hợp với đồng môn Thiên Kiếm Tông, thì bỗng nhiên hình ảnh của ba tu sĩ lại xuất hiện trong con mắt ở lòng bàn tay.

Hai người mặc pháp bào tiêu chuẩn của Vạn Thú Môn, một người trong đó chính là Long Miêu Miêu - từng gặp gỡ mấy lần. Toàn thân nàng đầy cơ bắp cuồn cuộn, đang chỉ huy mấy

con cự viên, vừa trốn thoát vừa đọ sức chiến đấu với đám yêu thú khôi lỗi phía sau.

"Ồ? Phùng sư đệ cũng ở đây." Khi Lục Huyền chuẩn bị rời đi, đột nhiên hắn tinh mắt nhìn ra một tu sĩ bị rớt ở sau cùng, không ai khác người này chính là đồng môn Phùng Ngọc của hắn.

Hắn hơi dừng lại một chút, con ngươi màu xám trắng trực tiếp rời khỏi hư không, nhanh chóng tiến vào trong Thao Trùng Nang, còn hắn đứng im tại chỗ chờ đợi.

Phùng Ngọc và hắn là người cùng một tông môn, có tình nghĩa đồng môn, dưới tình huống nằm trong khả năng của mình, đương nhiên là hắn sẽ ra tay trợ giúp. Hơn nữa đối phương đã cùng hắn nghiên cứu linh thực biến dị được một đoạn thời gian, có chút mối quan hệ, càng phải ra tay giúp đỡ hơn.

Sau khi ba người nọ gần đến nơi, Lục Huyền nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

"Lục sư huynh, không ngờ lại gặp được sư huynh ở đây. Mau chạy đi, có rất nhiều yêu thú khôi lỗi đang đuổi theo chúng ta." Từ phía xa, Phùng Ngọc đã nhìn thấy bóng dáng Lục Huyền. Mới đầu gã còn vui mừng khôn xiết, nhưng sau khi nhìn thấy hắn chỉ có một mình, chợt nghĩ đến thân phận Linh thực sư của hắn, dù có thêm hắn cũng khó mà thay đổi được tình trạng hiện nay của ba người, gã vội lại vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Phùng sư đệ không cần phải lo lắng, ta đã có kế sách chu toàn rồi." Lục Huyền an ủi Phùng Ngọc một câu, linh thức lập tức quét về phía sau ba người.

Có khoảng hai mươi, ba mươi con yêu thú khôi lỗi đang đuổi theo ba người bọn họ, trong nhóm này có khá nhiều con

vốn là yêu thú tứ phẩm trước khi chết. Đã biết được tình hình của địch, hắn cũng hoàn toàn yên tâm rồi, lại truyền âm cho Phùng Ngọc và những người khác: "Phùng sư đệ, Long đạo hữu và vị đạo hữu kia của Vạn Thú Môn, mời lại gần chỗ ta. Trong tay ta có một tấm kiếm phù tứ phẩm, tính sát phạt rất mạnh, có thể trong nháy mắt phóng thích ra vô số kiếm khí cường đại, sẽ gây ra tổn thương cực lớn cho những con yêu thú khôi lỗi này."

Long Miêu Miêu với vẻ ngoài thanh tú, thân hình vạm vỡ, đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền, nàng thoáng dừng lại một chút, nhưng đến cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

Ba người đều tiến lại gần Lục Huyền, chẳng mấy chốc đã tạo thành một vòng tròn nhỏ.

"Kiếm phù không có mắt, mong ba vị chú ý cẩn thận hơn, kẻo vô tình bị kiếm khí đả thương!" Lục Huyền khẽ quát.

Ngay sau đó, một tấm phù lục phi kim phi ngọc, hình dạng giống như mũi kiếm đã trượt ra khỏi tay áo, rơi xuống lòng bàn tay hắn. Kiếm ý vô cùng vô tận bên trong phù lục, không ngừng cuộn tráo giống như những đợt sóng, mang theo uy thế cực lớn.

Hắn nhìn đám đông yêu thú khôi lỗi càng ngày càng đến gần, tâm niệm vừa động, chỉ thấy cơn sóng biển bên trong kiếm phù trực tiếp dâng lên thật cao, tràn ra khỏi mũi kiếm.

Trong nháy mắt sau đó, vô số kiếm khí màu đen đậm gào thét bắn ra từ bên trong phù lục, giống như thủy triều dâng trào, tầng tầng lớp lớp dày đặc, cuốn về phía yêu thú khôi lỗi.

Đúng là nằm dưới sự khống chế của Thố Âm Ti, những con yêu thú khôi lỗi nọ hoàn toàn không sợ chết, nhưng chịu ảnh hưởng bởi đòn tấn công không phân biệt của Tiểu Hải Kiếm phù, ngoại trừ một số yêu thú da dày thịt thô hoặc tốc độ

cực nhanh, thì thân thể của tất cả những con yêu thú còn lại đều thủng trăm ngàn lỗ, bị vô số kiếm khí xuyên thủng.

"Lục đạo hữu, uy năng của tấm phù lục này quá mức kinh người!" Long Miêu Miêu nhìn đống hoang tàn như bị cày đi cày lại rất nhiều lần ở phía trước, không nhịn được khẽ thốt lên một câu cảm thán.

Sau khi ba người bọn họ chạy ra khỏi doanh trại, bởi vì chịu ảnh hưởng từ vụ nổ, cộng thêm cả đoạn đường có quá nhiều yêu thú khôi lỗi truy đuổi, con nào con nấy đều không sợ chết, vì vậy cả ba người vẫn luôn rơi vào trạng thái bị động, chỉ có thể chạy trốn, không dám phản kích địch nhân. Không ngờ chỉ một tấm kiếm phù trong tay Lục Huyền, lại có thể xoay chuyển tình thế dễ như trở bàn tay.

"Không hổ là Thiên Kiếm Tông vốn nổi tiếng về kiếm đạo, một tấm phù lục đã có thể đẩy lùi nhiều yêu thú như vậy." Một tu sĩ khác của Vạn Thú Môn cũng phụ họa.

Được hai người khen ngợi, nhưng Lục Huyền không hề tự mãn mà ngược lại trên mặt hắn còn lộ vẻ đau khổ vô cùng.

"Hai vị đạo hữu có chỗ không biết, bởi vì ta không am hiểu chiến đấu, nên vì mạng sống của bản thân, trước khi tiến vào khu phúc địa này, ta đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ rồi, phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có được một tấm kiếm phù cứu mạng như vậy đấy."

"Thì ra là thế, đa tạ Lục đạo hữu hết sức giúp đỡ, ân cứu mạng suốt đời khó quên." Vẻ mặt cả hai đều trở nên nghiêm túc, cùng biểu đạt lòng cảm kích với Lục Huyền.

"Ta cần các ngươi khó quên sao? Bây giờ thứ ta muốn chính là các ngươi báo đáp đó." Lục Huyền âm thầm oán thầm.

“Còn dư lại một ít yêu cầm khôi lỗi khó đối phó, giao chúng cho các vị đạo hữu nhé.” Hắn để lại một câu, rồi tự đi đến phía trước thi thể của yêu thú khôi lỗi, trực tiếp thu mọi thứ vào trong túi trữ vật của mình.

Mặc dù bên trong thi thể của chúng đã không còn bao nhiêu huyết nhục tinh hoa, nhưng mấy thứ này vẫn có thể dùng làm đồ ăn nuôi dưỡng Yêu Quỷ Đằng, tài liệu thu về còn có thể luyện chế pháp khí, cho nên vẫn có giá trị không nhỏ.

Ba người ngầm hiểu hành vi của Lục Huyền nên nhắm mắt làm ngơ. Lục Huyền sử dụng kiếm phù trân quý như thế để xử lý đám yêu thú này, thì chuyện hắn đi vơ vét chiến lợi phẩm cũng rất bình thường.

Sau một thoáng tự đi xử lý phần việc của mình, đám người Long Miêu Miêu có phần chật vật quay về bên cạnh Lục Huyền, rồi không hẹn mà cùng chủ động giao đống yêu thú đã săn giết được cho hắn.

Chương 535: Ngươi Dự Định Cứu Bao Nhiêu Cái Mạng Của Mình Thế?

"Phùng sư đệ, Long đạo hữu, các ngươi có thể tự lựa chọn một phần tài liệu mà các ngươi cần trên cơ thể yêu thú khôi lỗi! Phần còn lại trên thi thể thì giao cho ta, ta muốn đi nghiên cứu chúng nó một chút." Lục Huyền mềm mỏng nói.

"Đa tạ Lục sư huynh (đạo hữu)!" Ba người không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn như vậy, tất cả đều rối rít mở lời cảm ơn hắn.

Sau khi nhanh chóng xử lý xong đống tài liệu, bốn người Lục Huyền không dừng lại thêm, mà cùng lao về phía tiền tuyến của ba tông môn.

Xuyên qua một khu sơn cốc sâu thẳm, Lục Huyền là người đầu tiên dừng lại, ba người kia thấy vậy cũng dừng chân không bước tiếp nữa.

Chỉ thấy bốn con yêu thú Giao Long khổng lồ vừa lặng lẽ xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, hình dáng vô cùng hung dữ, cử động hơi cứng ngắc, nhưng uy thế của chúng lại vượt xa những con yêu thú khôi lỗi từng trông thấy trước đó.

"Thố Âm Ti lại có thể ký sinh khống chế cả Giao Long…" Lục Huyền âm thầm cảm khái,.

Ngay sau đó, một tấm Đại Nhật Kiếm phù đã lặng yên tuột xuống lòng bàn tay.

“Kiếm phù cứu mạng, kiếm phù cứu mạng thôi.” Lục Huyền thấy ánh mắt ba người kia chú ý tới mình, mới nhỏ giọng giải thích.

Nét mặt ba người Phùng Ngọc đầy thắc mắc: Ngươi dự định cứu bao nhiêu cái mạng của mình thế?

“Tài sản của Linh thực sư giàu có đến vậy sao?” Trong lòng Phùng Ngọc và những người khác đều không hẹn mà cùng nghĩ thầm.

Đối với bọn họ, kiếm phù tứ phẩm đều là những món bảo vật cực kỳ trân quý hiếm thấy, nhưng Lục Huyền cứ lấy ra liên tục, hết tấm này đến tấm khác, điều này đã trực tiếp phá vỡ sự hiểu biết của bọn họ về Linh thực sư rồi.

Bởi vì vẫn còn bốn con Giao Long khôi lỗi đang ngăn cản trước mặt nên suy nghĩ này chỉ lóe lên trong nháy mắt, lực chú ý của bọn họ đã nhanh chóng quay trở lại trên người Giao Long khôi lỗi rồi.

Tốc độ di chuyển của Giao Long khôi lỗi càng lúc càng nhanh, chúng đứng trên điểm cao quan sát đám người Lục Huyền dưới đất, cảm giác áp lực vô cùng.

Ngay khi chúng nó chuẩn bị điên cuồng đánh úp về phía bốn ngươi Lục Huyền, thì bỗng nhiên, một đám mây màu đỏ chợt xuất hiện ở phía chân trời xa xa.

Nói chính xác hơn là một khối hỏa cầu màu đỏ đậm có đường kính lên đến mười mấy trượng giống như một ngôi sao băng, ầm ầm lao thẳng về phía bốn con Giao Long khôi lỗi nọ.

Ngay khi chuẩn bị va chạm với Giao Long khôi lỗi, hỏa cầu khổng lồ chợt tiêu tan, nhưng rất nhanh sau đó, trên bề mặt cơ thể Giao Long đã bùng lên một vùng hỏa diễm đỏ đậm.

Hỏa diễm màu đỏ thẫm tựa như ung nhọt tận xương, dù Giao Long khôi lỗi có dùng hết các loại thủ đoạn cũng không

thể dập tắt được nó, sau hơn chục hơi thở, cả bốn con Giao Long khôi lỗi đều chỉ còn lại khung xương cháy đen. Cơn gió khẽ thổi qua, bộ xương cháy đen lại hóa thành vô số bột mịn, lả tả rơi xuống.

Hàng nghìn luồng hỏa diễm cũng nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau, một đứa đồng tử thanh tú mặc pháp bào màu đỏ thẫm từ từ bước ra khỏi hỏa diễm. Gã chính là một trong mười bảy vị đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, Hỏa Đồng Tử có Hỏa Linh Chi Thể trời sinh.

"Hỏa sư huynh!" Vừa nhìn thấy Hỏa Đồng Tử xuất hiện, Lục Huyền và Phùng Ngọc đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh từ biểu cảm vô cùng kinh ngạc ban đầu, rồi đồng thời bước lên phía trước cung kính chào hỏi.

Long Miêu Miêu và những người khác của Vạn Thú Môn cũng kính cẩn chào hỏi đối phương.

Bốn người bọn họ đều bị phương thức ra trận của Hỏa Đồng Tử làm rung động tâm thần.

Phải biết rằng, cả mấy con Giao Long khôi lỗi vừa rồi đều là yêu thú tứ phẩm, bởi vì huyết mạch đặc thù nên thực lực của chúng hoàn toàn có thể xếp vào vị trí đứng đầu trong nhóm yêu thú cùng cấp bậc. Sau khi bị Thố Âm Ti khống chế, chúng lại càng hung hăng không sợ chết, nếu để đám người Lục Huyền đối phó với chúng, một khi không sử dụng các loại bảo vật bên trong Thao Trùng Nang, có lẽ sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể chiến thắng được mấy con này.

Vậy mà Hỏa Đồng Tử chỉ vừa mới xuất hiện, đối mặt với chúng một lần lại không cần tốn quá nhiều sức lực đã dễ dàng thiêu rụi cả bốn con Giao Long khôi lỗi thành tro đen.

Thực lực kinh khủng như vậy, đã khiến mấy người Lục Huyền có một loại nhận thức càng rõ ràng hơn về nhóm đệ tử

chân truyền của đại tông môn.

“Lục sư đệ, ta đến chậm một bước, xin hãy tha lỗi. Lần này đã khiến sư đệ hốt hoảng lo sợ rồi, sư đệ không bị thương ở đâu chứ? Trên đường đi, nếu có va chạm gì, chỗ sư huynh có đủ tất cả các loại đan dược chữa thương đây.” Hỏa Đồng Tử hạ xuống, lập tức dùng ánh mắt quan tâm nhìn Lục Huyền.

“Đa tạ Hỏa sư huynh quan tâm, sau khi yêu thú khôi lỗi tập kích doanh trại, trong quá trình chạy trốn ta vẫn khá may mắn nên không bị thương.” Lục Huyền vội vàng đáp, đương nhiên, trực tiếp lược bỏ đoạn thời gian mình mượn cơ hội này để đi tìm kiếm linh chủng.

“Hỏa sư huynh.” Phùng Ngọc bị đám yêu thú khôi lỗi đuổi theo hồi lâu, có vẻ chật vật không chịu nổi cũng đi tới bên cạnh.

“À Phùng sư đệ, ngươi còn sống hả?”

“…”

Phùng Ngọc không khỏi nghẹn lời.

Đều là sư đệ, tại sao cách đối xử lại khác biệt lớn đến vậy?

Một người được ân cần hỏi han, chăm lo từng tí, chỉ sợ sứt mẻ chỗ nào. Một người thì sống là tốt rồi.

“Thời điểm chúng ta đang thăm dò phúc địa, đồng môn ở lại bên ngoài chợt phát hiện bên phía doanh trại đã kích hoạt tín vật cầu cứu. Sau khi Cổ sư thúc biết tình huống này, đã lập tức phái ta và Kiếm Vô Hà sư tỷ trở về cứu viện mọi người. Nhưng khi chúng ta đến doanh trại, lại phát hiện mọi người đều đã bỏ chạy đi khắp nơi rồi, cho nên mới chia thành hai đường, tìm kiếm theo dấu vết mọi người để lại.” Hỏa Đồng Tử chậm rãi nói.

“Hỏa sư huynh, lát nữa chúng ta vẫn trở về doanh trại bên kia sao?” Phùng Ngọc lên tiếng hỏi.

Hai người Long Miêu Miêu ở bên cạnh cũng gắt gao chú ý đến cuộc đối thoại bên này.

“Không, doanh trại đã bị những con yêu thú khôi lỗi kia phá hủy rồi, xây dựng lại sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức, còn cần bố trí thêm trận pháp, chúng ta không cần phải chuốc lấy phiền phức như vậy. Thêm nữa, quá trình thăm dò phúc địa đã đến giai đoạn sau rồi, dự tính thời gian chúng ta còn ở lại bên trong phúc địa cũng không dài lắm, Lục sư đệ và các sư đệ khác có thể cùng hành động với nhóm đồng môn ở tiền tuyến. Về phần hai vị đạo hữu Vạn Thú Môn, đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người có thể đi theo ta, tiến vào chỗ sâu bên trong phúc địa rồi hội họp với tông môn các ngươi.”

Đám người Lục Huyền đồng thời gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Tấm pháp bào màu đỏ rực vô cùng rộng rãi trên người Hỏa Đồng Tử lập tức bay phất phới, một đóa hỏa vân lần lượt tràn ra, trôi bồng bềnh xuống dưới chân bốn ngươi Lục Huyền, nhẹ nhàng nâng bọn họ bay trên không trung với tốc độ cực nhanh.

Một lát sau, hỏa vân rơi xuống phía trước cửa hang động khổng lồ. Cửa hang cao tới mười trượng, vách đá bên trong có màu đỏ sậm, mùi quái dị thoang thoảng, ngửi vào sẽ làm người ta khá là khó chịu.

Chương 536: Vu Hiệt!

“Khu vực trung tâm của phúc địa nằm trong một cái hang động bên dưới lòng đất, ở nơi này có rất nhiều linh thực biến dị, cũng có đám tà ma yêu thú thường xuyên đi qua đi lại, chỉ có điều, chúng đã bị chúng ta dọn dẹp khá sạch sẽ rồi.” Hỏa Đồng Tử chào hỏi nhóm đồng môn Thiên Kiếm Tông đang canh giữ cửa hang, đồng thời cũng nói với hai người Long Miêu Miêu.

“Lối vào hang động của Vạn Thú Môn ở cách đây mười dặm về hướng Đông Nam, hai vị có thể tới đó tìm kiếm tu sĩ đồng tông.”

Hai người Long Miêu Miêu đồng thanh bày tỏ lòng cảm kích với Hỏa Đồng Tử, trước khi rời đi, bọn họ lại đến trước mặt Lục Huyền, cúi đầu một cái thật sâu.

“Lục sư huynh, lần này ta có thể sống sót dưới sự truy đuổi của đám yêu thú khôi lỗi, tất cả đều nhờ vào sự giúp đỡ của sư huynh. Chờ sau khi rời khỏi phúc địa, nếu Lục sư huynh có rảnh, mong hãy qua Vạn Thú Môn làm khách. Chưa nói đến những thứ khác, tông môn chúng ta vẫn có lòng tin tuyệt đối về phương diện nuôi dưỡng linh thú, chúng ta có thể giao lưu lẫn nhau.”

“Không dám không dám, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đến cửa hỏi thăm Long đạo hữu.” Lục Huyền khiêm tốn đáp lời.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, hắn và Phùng Ngọc đi theo phía sau Hỏa Đồng Tử, nhanh chóng xuyên qua bên trong thông đạo màu đỏ sậm biến hóa phức tạp kia.

“Ba tông liên thủ cùng thăm dò phúc địa, Kết Đan chân nhân hợp sức phá giải cấm chế các nơi, đối phó với những con yêu thú tà ma có thực lực mạnh nhất và linh thực biến dị. Đệ tử nội môn lại chủ yếu phụ trách dọn dẹp những nhân tố không ổn định bên trong phúc địa, đồng thời cũng tìm kiếm các loại bảo vật như linh thực, linh khoáng.” Hỏa Đồng Tử lên tiếng giải thích cho hai người, nhưng chủ yếu là nói với Lục Huyền.

“Hỏa sư huynh, ta mạo muội hỏi một câu, trong quá trình khai thác phúc địa tình huống thương vong của ba tông ra sao?”

“Tình huống thương vong cực nhỏ. Có Kết Đan chân nhân trấn thủ ở phía trước, trong suốt quá trình mở mang chỉ có số ít tu sĩ bị thương và lác đác mấy người tử vong, tất cả đều là tai nạn bất ngờ, không kịp thời giải cứu. Nhưng so sánh với cơ duyên chúng ta nhận được bên trong phúc địa, thì chút tổn thất này chẳng là gì cả, thậm chí còn an toàn hơn thăm dò bí cảnh rất nhiều.”

Lục Huyền nghe vậy thì gật đầu, nhưng trong lòng lại càng thêm cẩn thận.

“Nhắc đến đây, ta còn phải cảm ơn Lục sư đệ rất nhiều.” Hỏa Đồng Tử đang đi chợt dừng bước, quay đầu nói.

“Sư huynh chỉ giáo cho?”

“Lần trước, ta nhờ sư đệ nghiên cứu loại linh thực ký sinh kia, lại dựa theo phương pháp được sư đệ đưa tin tới để đối phó với những thứ gọi là Thố Âm Ti biến dị này, khiến cho quá trình xử lý chúng trở nên dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần. Nhân cơ hội đó, tu sĩ tông môn chúng ta cũng thu được rất nhiều bảo bối trong hang.” Vẻ tự hào hiện rõ trên gương mặt đồng tử.

Thố Âm Ti biến dị cực kỳ khó chơi, trong quá trình đối phó với chúng, phải luôn luôn cảnh giác phương thức ký sinh khó lòng phòng bị của chúng, hơn nữa, chúng còn có mặt ở khắp mọi nơi bên trong hang động màu đỏ sẫm này, khiến cho quá trình thăm dò phúc địa gặp phải cản trở khắp nơi.

Sau khi nhận được tin tức từ Lục Huyền, đám người Hỏa Đồng Tử đã làm theo phương pháp tấn công bằng sóng âm do hắn đề xuất, rồi từ đó đạt được kết quả vô cùng thần kỳ, làm cho những con Thố Âm Ti kia không còn đất dụng võ nữa.

Sau khi dễ dàng giải quyết được vấn đề khó khăn này, tu sĩ Thiên Kiếm Tông đã giành được lợi thế trong quá trình khai thác phúc địa của ba tông môn.

Một bước vượt qua, từng bước vượt qua, dựa vào lợi thế này, bọn họ đã thu hoạch được hàng loạt tài nguyên tu hành.

“Có thể giải quyết vấn đề giúp tông môn, đó là vinh hạnh của ta.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

Phùng Ngọc ở bên cạnh nghe được đoạn đối thoại của hai người, mới bừng tỉnh gật đầu. Đến tận đây, gã đã hiểu vì sao lúc Hỏa Đồng Tử nhìn thấy hai người, thái độ của đối phương lại khác biệt lớn đến như vậy.

“Được rồi Lục sư đệ, nếu đã dẫn sư đệ tới trung tâm phúc địa rồi, vậy xin nhờ sư đệ xem xét giúp chúng ta một vấn đề khó khăn đang gặp phải.”

“Mời Hỏa sư huynh nói, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lục Huyền dùng giọng điệu tràn đầy chân thành đáp.

“Vẫn có liên quan đến linh thực biến dị.” Hỏa Đồng Tử hiểu rõ Lục Huyền vẫn luôn trầm mê trong chuyện đào tạo linh thú linh thực, đương nhiên sẽ không nhờ hắn giúp đỡ những phương diện khác.

“Chúng ta đụng phải một đống lớn linh thực quái dị ngay tại lối đi bên trong hang động, vô số gốc linh thực này đan xen vào cùng một chỗ, mơ hồ đã có vài phần dáng vẻ của thế trận, ta và chư vị đồng môn đã thử nhiều phương pháp nhưng đều không thể thuận lợi giải quyết chúng. Những loại linh thực đó đang cản trở một lối đi then chốt, nếu không thể giải quyết thuận lợi, chúng ta cũng không thể tiến vào trong lối đi kia được.” Vẻ mặt Hỏa Đồng Tử nghiêm túc nói.

“Nhóm linh thực tập hợp lại tạo thành một thế trận? Chẳng lẽ linh thực còn có thể kết trận?” Lục Huyền lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả với trình độ trên linh thực của hắn thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe nói đến loại linh thực quái dị thế này.

“Lục sư đệ đi vào là biết thôi.” Hỏa Đồng Tử dẫn hai người Lục Huyền đi tới một khu hang động đá trống trải.

Trong động đá có hơn ba mươi vị đồng môn Thiên Kiếm Tông đang đứng chờ, người thì miên man suy nghĩ, người lại khoanh chân ngồi tu hành hoặc đang tranh cãi gay gắt về một vấn đề gì đó.

“Lục sư đệ đến đây, ta giới thiệu cho sư đệ.” Hỏa Đồng Tử kéo cổ tay Lục Huyền đi đến trước mặt một thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị.

Thanh niên kia đang nhắm mắt, ở giữa ấn đường có một con mắt thẳng đứng, con mắt ấy không có thêm bất cứ sắc thái cảm xúc nào, vẫn một mực nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

“Vị này chính là Vu Hiệt sư huynh, lần này có ba vị đệ tử chân truyền được cử qua đây, ngoài ta và Kiếm Vô Hà sư tỷ thì người thứ ba chính là Vu Hiệt sư huynh.”

“Vu sư huynh, đây là Lục Huyền sư đệ, dựa vào phương pháp Lục sư đệ cung cấp trước đó, chúng ta đã giải quyết được những loại linh thực ký sinh kia.” Hỏa Đồng Tử nhiệt tình giới thiệu.

“Xin chào Vu sư huynh.” Lục Huyền kính cẩn thi lễ.

Hắn đã tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 được một đoạn thời gian, có phục dụng vài con ngươi quái dị xuất xứ từ Bách Đồng Quỷ Mộc, lại cực kỳ thuần thục cách sử dụng Hư Không Yểm Mục, dựa trên nhiều yếu tố như vậy kết hợp lại, hắn chỉ cần liếc nhìn một cái cũng phát hiện ra điểm bất phàm trên con mắt dựng đứng ngay giữa ấn đường của thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị kia.

“Lục sư đệ, ngưỡng mộ sư đệ đã lâu, đợi chút nữa, chúng ta còn phải làm phiền sư đệ tới đây xem một phen.”

“Đây là chuyện ta nên làm mà.” Lục Huyền nhanh chóng trả lời.

Hắn nhìn quanh động đá, gật đầu chào hỏi với Kiếm Vô Hà ở xa xa, còn trông thấy Chương Thụy Bình và một vài đồng môn đang nghỉ ngơi điều dưỡng ở trong doanh trại.

Lúc yêu thú tập kích, do đã được cảnh báo trước nên tu sĩ ở lại trong doanh trại Thiên Kiếm Tông không xuất hiện tình huống tử vong, chỉ có hai người không cẩn thận bị thương, cũng may là không nghiêm trọng.

Chương 537: Linh Thực Hình Cánh Tay!

"Có hơn ba mươi vị Trúc Cơ, kém cỏi nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ, mười mấy vị Trúc Cơ hậu kỳ, trong đó ba người Hỏa Lân Nhi, Kiếm Vô Hà và Vu Hiệt chỉ cách cảnh giới Kết Đan một đường. Đây chính là nội tình của đại tông môn nha…" Lục Huyền nhìn rất nhiều đồng môn trong động đá, không khỏi sinh lòng cảm khái.

Trước đây, khi hắn còn ở trong Lâm Dương phường thị, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đóng tại nơi này cực kỳ ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà tất cả đều có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, không có hy vọng đột phá.

Có thể nói, chỉ tùy tiện phái một người bên trong động đá này ra, đối phương cũng có thể dễ dàng huỷ diệt toàn bộ Lâm Dương phường thị.

Chỉ làm một phép so sánh đơn giản như vậy, cũng đủ hiểu sự kinh khủng của đại tông môn lớn đến mức nào rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ba người Hỏa Lân Nhi (Chính là Hỏa Đồng Tử) dẫn Lục Huyền đi vào một cái thông đạo màu đỏ sậm. Mấy người nhanh chóng lao vút qua thông đạo, chẳng mấy chốc đã đi đến phía trước một vách đá. Phía đối diện là lối vào thông đạo, bên trong tỏa ra linh khí nồng đậm.

Chính giữa có một vùng đất bằng hơi trũng xuống, bên trong có hàng trăm hàng nghìn gốc linh thực quái dị đang sinh trưởng phát triển. Linh thực này có màu xanh đen, trên mảnh

dưới thô, giống như rất nhiều đoạn cánh tay gắn chặt vào nhau, gân xanh nổi lên, tất cả đều tự do bay múa ở phía dưới.

Đầu cành khá là dài và nhỏ, khi chúng xòe ra, nhìn rất giống mấy ngón tay kỳ lạ, nhưng khi khép lại, chúng sẽ co cụm thành một cục, khá giống nhưng khớp xương màu xanh đen đột ngột nhô ra bên ngoài, kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, khá là có lực.

"Đây đều là những loại linh thực quái dị đó, ta sẽ thử đi công kích chúng, cũng mong sư đệ hãy chú ý nhiều hơn đến những biến hóa của linh thực."

Lục Huyền lập tức gật đầu, hai mắt nhìn không chớp vào đám linh thực quái dị trông giống như một khu rừng cánh tay phía dưới.

Hỏa Lân Nhi siết chặt nắm đấm, một cây trường thương màu hỏa hồng lập tức bắn ra nhanh như chớp, đâm mạnh vào đống linh thực quái dị kia.

Trong tầm mắt của Lục Huyền, ngay sau khi cảm nhận được đòn công kích ấy, những gốc linh thực ở gần điểm va chạm với trường thương màu hỏa hồng nọ lập tức ngưng tụ lại cùng nhau, nhanh chóng hình thành tầng tầng lớp lớp võng lưới màu xanh đen chi chít dày đặc không kẽ hở.

Mặc dù tấm lưới lớn màu xanh đen nọ có thể ngăn chặn được đòn tấn công hung ác tàn nhẫn của trường thương hỏa hồng, nhưng dư thế chưa tan, nó lại thong thả đốt cháy những gốc linh thực cánh tay màu xanh đen nọ.

Bỗng nhiên một cánh tay thật to nhô ra khỏi tấm lưới khổng lồ, cánh tay này được ngưng kết từ hàng chục gốc linh thực màu xanh đen khác, nó đi vòng qua cây trường thương ở hỏa hồng ở chính giữa, hung hăng tóm lấy nó và trực tiếp bóp gãy luôn.

“Đúng là khá thú vị.” Lục Huyền tự lẩm bẩm một câu.

Sau khi Hỏa Lân Nhi bắn ra một cây trường thương hỏa hồng, gã lại điều khiển một đám mây đỏ, đi tới gần đám linh thực màu xanh đen đang quấn cành vào nhau kia.

Dường như hàng trăm gốc linh thực màu xanh đen ở phụ cận đã cảm ứng được gã đang đến gần, chúng lập tức hành động, hoặc quất hoặc đập, bắt đầu tấn công về phía Hỏa Lân Nhi từ bốn phương tám hướng. Chúng phối hợp khá là hài hòa với nhau, giống như một mảng linh thực này vốn là cùng một thể.

Hỏa Lân Nhi chỉ biểu diễn cho Lục Huyền xem điểm khác thường của đám linh thực ấy thôi, nên cũng không dây dưa nhiều hơn, đã nhanh chóng quay trở lại trong lối đi màu đỏ sậm rồi.

“Lục sư đệ, như sư đệ thấy đó, dường như rất nhiều gốc linh thực hình cánh tay phía dưới đã hòa làm một thể với nhau rồi. Lúc gặp phải kẻ địch mạnh mẽ, chúng sẽ tự động tập hợp sức mạnh của đám đồng bạn xung quanh, cùng hợp sức chống lại kẻ địch. Nếu muốn thuận lợi đi qua khu vực này, chỉ có hai biện pháp, một là dùng sức mạnh tuyệt đối quét ngang, đơn giản thô bạo giải quyết chúng. Hai là tìm kiếm nhược điểm, hoặc điểm đặc thù của chúng, từ đó nghĩ ra phương pháp chuyên môn nhằm vào loại linh thực biến dị này và dễ dàng san bằng chúng.” Vu Hiệt ở bên cạnh trầm giọng nói, mặc dù gã vẫn nhắm hai mắt, nhưng lại có thể nắm tất cả mọi chuyện đang phát sinh bên dưới rõ như trong lòng bàn tay.

Lục Huyền khẽ gật đầu. Đúng như lời Hỏa Lân Nhi nói, dường như những loại linh thực quái dị này đã kết hợp cùng đám đồng bạn xung quanh tạo thành một loại trận pháp rồi. Hơn nữa, loại trận pháp này còn biến hóa đa đoan, hoàn chỉnh

thành một thể, thoạt nhìn hết thảy đều kín kẽ, không một khe hở để lợi dụng.

"Có thể phái nhiều vị đồng môn đồng thời công kích những loại linh thực kỳ lạ này không? Nhìn xem khi bị tấn công tới tấp liệu chúng có để lộ ra một chút sơ hở nào đó hay không?" Hắn trầm ngâm một hồi, sau đó đưa ra đề xuất.

"Chúng ta đã thử qua phương pháp này rồi, nhưng không có tác dụng. Những loại linh thực này phối hợp cực kỳ thuần thục tự nhiên hơn, còn mượt mà trôi chảy hơn chúng ta tưởng tượng, tốc độ phản ứng của chúng cực nhanh, có thể tự do chuyển đổi giữa các vị trí và hình thái khác nhau, cực kỳ khó chơi." Hỏa Lân Nhi đi tới nói.

"Ta sẽ đi thử chúng một chút, tự mình trải nghiệm mới có thể hiểu rõ hơn về những loại linh thực biến dị này."

"Sư đệ cẩn thận."

Kèm theo lời nói đầy quan tâm của Vu Hiệt, Lục Huyền đi tới rìa vách đá, chỉ cách gốc cây xanh đen gần nhất chừng mười mấy trượng. Những cành cây xanh đen cao tới mấy trượng kia không ngừng múa may điên cuồng, dường như đang thách thức Lục Huyền.

"Ây cha, lại hoan nghênh ta như thế." Lục Huyền nghiêng đầu nhìn về phía bên kia.

"Các vị khán giả bên phải, vui lòng khua khoắng cánh tay của các ngươi một lát được không?"

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, những cành cây màu xanh đen lập tức phát sinh phản ứng, từng cành cây bắt đầu tùy ý vung vẩy, trong quái dị lại mnag theo vẻ hài hòa và tự nhiên.

Lục Huyền không để ý tới những cánh tay xanh đen đang tùy ý vung vẩy kia, tâm niệm vừa động, những đám mây bắt

đầu ngưng tụ lại ngay phía trên nhóm linh thực kỳ lạ ấy, rất nhanh từng tia linh vũ đã rơi xuống.

Theo suy đoán của hắn, những loại linh thực màu xanh đen giống như cánh tay này, bao gồm cả các loại linh thực đã biến dị có tính công kích cực mạnh như Tiễn Đằng, Lưu Hỏa Mộc trước đó, đều có điểm tương tự với Yêu Quỷ Đằng, nói chính xác hơn, chúng đã trở thành tồn tại đặc thù nửa linh thực nửa yêu thú rồi.

Vì vậy, chỉ cần cho chúng ăn một chút gì đó, rất có khả năng, hắn sẽ lấy được thông tin chi tiết có liên quan đến chúng. Nếu chẳng may không thể thu được, hắn sẽ cân nhắc đến chuyện dùng Địa Dẫn Thuật cảnh giới tông sư đào chúng lên và một lần nữa trồng chúng xuống.

Từng tia từng sợi linh vũ không ngừng bay bay trong không khí, đến khi những cành cây xanh đen kia nhận ra mấy hạt nước nhỏ này hoàn toàn không có sức uy hiếp đến mình, chúng cũng tùy ý để cho linh vũ rơi trên thân cây.

Lục Huyền thấy vậy, tâm thần lập tức ngưng tụ trên đống linh thực màu xanh đen, một thông tin nhanh chóng hiện ra trong đầu hắn.

Chương 538: Thiên Cầu Thủ Biến Dị!

【Linh thực không rõ, do linh thực tam phẩm Thiên Cầu Thủ bị lực lượng huyết nhục cường đại ảnh hưởng đến nên biến dị.】

【Thiên Cầu Thủ, một loại linh thực quần cư, hình dạng như cánh tay, thích sinh trưởng trong hoàn cảnh linh nhưỡng có chen chúc lượng lớn yêu thú, tay chân của yêu thú và cánh tay của tu sĩ. Có tính công kích nhất định, sau khi thành thục sẽ là tài liệu tuyệt vời để tu luyện một vài tà thuật đặc thù.】

【Dưới ảnh hưởng của lực lượng huyết nhục cường đại, rất nhiều linh thực Thiên Cầu Thủ đã trải qua những biến hóa không rõ, tâm ý tương thông lẫn nhau, có thể trong nháy mắt tập hợp lại và mượn dùng sức mạnh của đám đồng loại xung quanh, tạo thành một loại trận thế đơn giản, có thể phối hợp cùng nhau chống lại kẻ địch, khi số lượng đủ lớn, chúng còn có thể tiếp cận thực lực ngũ phẩm.】

【Trong hoàn cảnh linh lực cực kỳ lạnh lẽo, cành nhánh của linh thực sẽ trở nên ì ạch trì trệ, điều này gây ảnh hưởng lớn đến tốc độ và tính linh hoạt của linh thực.】

“Linh thực Thiên Cầu Thủ… Dựa theo miêu tả, chắc chắn thứ này cũng là một loại linh thực âm phủ. Không ngờ số lượng lớn Thiên Cầu Thủ biến dị tụ tập cùng một chỗ, lại mơ hồ có xu thế hình thành nên trận pháp linh thực.” Lục Huyền âm thầm cảm khái trong lòng.

“Lục sư đệ có phát hiện gì không?”

Mặc dù không biết vì sao Lục Huyền lại thi triển một đạo Linh Vũ Thuật gần như không có sức sát thương nào đối với đám linh thực nọ, nhưng lo ngại đây là chuyên môn của người ta nên Hỏa Lân Nhi chỉ nhỏ giọng hỏi, trong giọng điệu có thêm vài phần hy vọng.

"Ta cảm giác thứ này hơi quen quen, dường như đã nhìn thấy chúng ở trong một bản điển tịch nào đó rồi, nhưng vẫn không quá chắc chắn, sư huynh hãy để ta suy nghĩ thật kỹ một chút đã." Lục Huyền trầm giọng nói, hắn sẽ không nói thẳng ra nguồn gốc và phương pháp giải quyết đám linh thực quái dị trước mắt.

Nếu ở trong phúc địa, bất kể gặp phải loại linh thực gì mà hắn đều có thể nói ngay được lai lịch và công dụng của chúng, thì dù bản thân có am hiểu linh thực nhất đạo đi chăng nữa, đây cũng là chuyện quá mức kinh thế hãi tục rồi.

Sau khi trầm ngâm một hồi, hắn đã quyết định dùng phương thức suy đoán đi cung cấp gợi ý cho đám người Hỏa Lân Nhi.

"Hỏa sư huynh, ta nhớ mình đã từng trông thấy một đoạn tư liệu tương tự như loại linh thực này rồi. Loại linh thực này có một số điểm đặc thù chung với yêu thú hoặc tu sĩ, cho nên rất có thể đặc tính sinh lý bên ngoài của chúng cũng tương tự như yêu thú, tu sĩ. Ví dụ như những loại linh thực quái dị giống như cánh tay ở phía dưới này, từng đoạn từng đoạn cánh tay được nối với nhau bằng các khớp nhô ra kia, nếu dùng linh lực cực hàn tác động lên các khớp, liệu có khả năng gây ảnh hưởng đến sự chuyển động của linh thực hay không?"

"Phương pháp này của Lục sư đệ khá độc đáo. Có thể thử một lần." Ánh mắt mấy người Hỏa Lân Nhi lập tức sáng ngời, bọn họ đánh giá phương pháp Lục Huyền vừa đề xuất kia có tính khả thi cao.

Kiếm Vô Hà không nói câu nào, đã lấy ba tấm phù lục bạch ngọc ra khỏi túi trữ vật. Bên trên phù lục toát lên luồng hàn ý lạnh thấu xương, vô số băng sương rất nhỏ nhanh chóng ngưng tụ trên lòng bàn tay trắng nõn của Kiếm Vô Hà.

"Phù lục tứ phẩm." Lục Huyền cảm nhận được dao động linh khí truyền đến từ tấm phù lục bạch ngọc kia, vẻ mặt thoáng giật mình.

Ba tấm phù lục đồng thời bị Kiếm Vô Hà kích phát, sau đó bay ra theo hình chữ phẩm (品) với tốc độ cực nhanh, kéo theo ba luồng băng sương thật dài trên đường đi.

Những bông tuyết trong suốt lũ lượt hạ xuống khắp bầu trời, đột nhiên khu vực rộng lớn phía dưới biến thành một vùng trắng lóa như tuyết.

Lục Huyền và những người khác đang đứng trong lối đi phía xa, cũng không nhịn được khẽ rùng mình trong vô thức.

"Thoáng cái đã sử dụng tới ba tấm phù lục tứ phẩm hệ băng, đúng là hào phóng mà." Lục Huyền thầm tặc lưỡi một câu, hắn đang cảm khái trước tài sản giàu có của đệ tử chân truyền, mà hồn nhiên quên mất chính mình, bởi khi vận dụng kiếm phù, hắn cũng không thèm để ý đến số lượng.

"Tất cả những loại linh thực quái dị kia đều nằm trong hoàn cảnh băng hàn, chúng ta lại đi công kích thử xem."

Một thanh phi kiếm màu đỏ đậm lập tức bay ra khỏi pháp bào của Hỏa Lân Nhi, biến thành một hư ảnh Giao Long hỏa hồng trên không trung, trong nháy mắt nó đã bay đến phía trước một gốc linh thực hình cánh tay xanh đen.

Những cành cây màu xanh đen xung quanh lập tức cảm nhận được tình thế nguy hiểm của đồng loại, cả đám vội vàng lao tới với tốc độ cực nhanh.

Tiếng "răng rắc" vang lên, bởi một gốc linh thực dùng quá nhiều lực mà quên mất sự ảnh hưởng của linh lực cực hàn lên bản thân, khiến cho cành nhánh vặn xoắn vào nhau trong quá trình di chuyển, dẫn tới tốc độ tập hợp thành một thể chậm đi một chút.

"Đúng là phương pháp của Lục sư đệ có hiệu quả!" Trên mặt Hỏa Lân Nhi lộ ra một tia vui mừng, gã lập tức truyền âm cho đám đồng môn đang lưu lại bên trong thông đạo.

Chẳng mấy chốc đã có mười mấy vị tu sĩ Thiên Kiếm Tông am hiểu thuật pháp hệ băng, hoặc sở hữu pháp khí và phù lục hệ băng phẩm cấp cao đi tới cửa vào thông đạo, lần lượt trút các loại băng thuật cực hàn xuống đám linh thực bên dưới.

"Ăn của ta một cái Đại Phong Thấp Thuật!"

Cứ như vậy, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lục Huyền, khu vực linh thực màu xanh đen mọc um tùm phía dưới đã trở thành một thế giới bị băng tuyết bao phủ.

Ở thời điểm hiện tại, có thể nhìn thấy tốc độ tụ hợp của toàn bộ đám linh thực biến dị kia đã chậm lại rõ rệt, chúng muốn đi giúp đỡ nhóm đồng loại ở gần cũng là hữu tâm mà vô lực, ốc còn không mang nổi mình ốc, sao có thể đóng cọc cho rêu?

Luận về thực lực cá nhân, tu sĩ Thiên Kiếm Tông mạnh hơn một gốc Thiên Cầu Thủ biến dị kia rất nhiều, sau khi linh thực mất đi con át chủ bài là đồng tâm đồng lực, tự nhiên chúng nó cũng bị hàng chục tu sĩ Thiên Kiếm Tông giải quyết dễ dàng.

"Cảm ơn Lục sư đệ, lần này sư đệ đã nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu, mới khiến chúng ta đạt được hiệu quả bất ngờ như vậy." Sau khi đi tới thông đạo màu đỏ sậm phía bên kia, Hỏa Lân Nhi ấm áp nói với Lục Huyền bên cạnh.

“Ta chỉ cung cấp một ý tưởng đơn giản mà thôi, công lao chủ yếu vẫn là của các vị đồng môn, cùng với các sư huynh sư tỷ. Mọi người phải đồng thời thi triển các loại băng thuật cường đại, lại vận dụng pháp khí phù lục phẩm cấp cao cùng lúc tấn công chúng, sau cùng chúng ta mới dọn dẹp được những loại linh thực biến dị này.” Lục Huyền khiêm tốn đáp.

Cân nhắc đến thân phận Linh thực sư của hắn, nên lúc giải quyết những gốc Thiên Cầu Thủ biến dị này, đám người Hỏa Lân Nhi đã bảo vệ hắn ở phía sau, không để cho hắn tiêu hao một tia linh lực nào.

“Lục sư đệ đừng khiêm tốn, nếu không có sư đệ am hiểu linh thực ở đây, thì lấy kinh nghiệm của chúng ta, khó có thể nghĩ ra phương pháp như vậy.” Vu Hiệt với vẻ mặt nghiêm nghị cũng ở một bên mỉm cười nói, con mắt dựng đứng ở ấn đường vừa lóe lên một tia tán thưởng.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, chúng ta vào bên trong xem có gì nào.”

Đám tu sĩ Thiên Kiếm Tông lại lục tục tiến vào bên trong thông đạo màu đỏ sậm.

Chương 539: Thực Chủng Nhục Trùng Và U Nê Nhục!

Lục Huyền âm thầm tụt lại phía sau, một nhánh dây leo màu xám tro lặng lẽ chui ra từ trong ống quần hắn, rồi lặng yên không tiếng động chui xuống dưới lớp linh nhưỡng màu đỏ sậm kia.

Sau khi đi vào sâu trong linh nhưỡng, kích thước của Yêu Quỷ Đằng tăng lên cực nhanh, lại phân hóa thành rất nhiều dây leo như xúc tu, dùng tốc độ như bay nhằm về phía khu vực Thiên Cầu Thủ sinh trưởng, chỗ nào dây leo bò qua đều để lại dấu vết chất nhầy màu xám.

Khi đã hiểu được điểm đặc thù của linh thực Thiên Cầu Thủ biến dị này, làm sao hắn có thể bỏ qua một loại phẩm chủng linh thực trân quý hiếm thấy như vậy được?

Thừa dịp không ai chú ý, hắn đã thả Yêu Quỷ Đằng ra, để nó chạy vào khu vực kia, xem liệu có thể tìm được một ít linh chủng của Thiên Cầu Thủ biến dị hay không.

"Tiễn Đằng cường công, Thiên Cầu Thủ giỏi thủ, công thủ song toàn mới là chính đạo."

Một lúc lâu sau, khi đám người Lục Huyền đang tìm kiếm bên trong thông đạo màu đỏ sậm, Yêu Quỷ Đằng lại lặng lẽ chui ra khỏi mảnh linh nhưỡng bên dưới và trở lại bên trong pháp bào của Lục Huyền.

Trên nhánh dây leo màu xám tro của nó có quấn thêm mười tám hạt linh chủng màu xanh thẫm, trông giống như những ngón tay út nhỏ bé.

“Không tồi không tồi, biểu hiện tốt lắm, chờ sau khi rời khỏi phúc địa, ta sẽ cho ngươi nếm thử một ít linh quả.” Lục Huyền nhỏ giọng khen ngợi Yêu Quỷ Đằng.

Yêu Quỷ Đằng có thể nhạy bén cảm nhận được khí tức linh chủng, nên chuyện nó tìm thấy linh chủng Thiên Cầu Thủ đang ẩn sâu bên dưới khu vực kia cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, điều kỳ lạ ở đây là nó có thể mang tất cả những hạt linh chủng ấy trở về nguyên vẹn mà không cần Lục Huyền ở bên cạnh đốc thúc, kiềm hãm.

“Mười tám hạt linh chủng Thiên Cầu Thủ, dù chỉ có thể bố trí được một vùng thế trận đơn giản nhưng cũng coi như không tệ rồi.” Lục Huyền âm thầm cảm khái một phen, trong lúc bản thân vẫn đang chăm chú đi theo phía sau mọi người, cùng tiến vào chỗ sâu bên trong thông đạo màu đỏ sậm nọ.

“Hả? Đây là vật gì?” Dưới ánh sáng mờ ảo, một vị đồng môn Trúc Cơ hậu kỳ của bọn họ bắt được một con côn trùng mảnh khảnh màu đỏ thẫm đang bay nhanh ra khỏi bóng tối, gã kinh ngạc hét lên.

Có cảm giác con côn trùng màu đỏ thẫm này vừa được ai đó lôi ra từ trong đống thịt thối rữa, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng khiến người ta buồn nôn. Trên cơ thể nó tỏa ra một luồng âm khí nồng đậm, khí tức âm tà ô uế không ngừng phun về phía tu sĩ kia.

Cũng may lực công kích của nó vốn không mạnh lắm, thực lực của nó nằm ở giữa Luyện Khí viên mãn và Trúc Cơ sơ kỳ, nên bị đồng môn Trúc Cơ hậu kỳ nọ dễ dàng giải quyết.

Vấn đề là số lượng đám trùng này rất nhiều, nhiều đến mức làm cho người ta khó mà chịu đựng nổi sự quấy nhiễu của chúng nó.

Lục Huyền âm thầm chú ý tới, những con côn trùng thối rữa màu đỏ thẫm này vừa chui ra từ bên trong một mảnh linh nhưỡng tối tăm, bên trong mảnh linh nhưỡng nọ còn thoang thoảng mùi huyết nhục thối nát.

Ở thời điểm đi ngang qua mảnh linh nhưỡng tối tăm này, linh thức của hắn đã nhạy bén cảm nhận được âm khí biến hóa, bàn tay lập tức hóa thành màu ngọc bích trong suốt, phía ngoài được một tầng linh lực thật dầy bao phủ. Sau đó, hắn nhẹ nhàng bắt lấy một con côn trùng màu đỏ thẫm vừa đánh lén mình.

Trước khi bóp nát nó, hắn còn nhân tiện cưỡng ép truyền vào trong cơ thể nó một luồng linh lực, từ đó biết được mọi thông tin chi tiết có liên quan đến loại côn trùng đỏ thẫm này.

【Côn trùng tam phẩm Thực Chủng Nhục Trùng, thích sống trong U Nê Nhục, mặc cho khí tức huyết nhục trong linh nhưỡng tẩm bổ bản thân, có tính chiếm hữu cực mạnh, thích ăn tươi nuốt sống toàn bộ linh chủng bên trong U Nê Nhục, có thể luyện chế chúng thành một loại cổ trùng đặc thù.】

【U Nê Nhục, sau nhiều năm chịu ảnh hưởng mạnh mẽ của lực lượng huyết nhục cường đại, linh nhưỡng phổ thông đã phát triển thành loại linh nhưỡng đặc thù này, bên trong ẩn chứa linh lực huyết nhục phong phú, có thể dùng để bồi dưỡng một vài loại linh thực đặc biệt.】

【Linh thực bình thường sinh trưởng lâu dài bên trong U Nê Nhục, sẽ bị linh lực huyết nhục bên trong ảnh hưởng, có xác suất phát sinh biến dị, thậm chí còn dị hoá mọc ra bộ phận huyết nhục.】

"U Nê Nhục?" Lục Huyền nhìn mảnh linh nhưỡng tối tăm nằm ngay dưới chân mình, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hứng thú. Hắn lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mảnh linh nhưỡng này.

Được Uẩn Thần Thiếp không ngừng săn sóc, linh thức của hắn đang đề thăng rất nhanh, có thể nhạy cảm phát hiện ra một loại lực lượng huyết nhục tà dị đang ẩn mình ở chỗ sâu bên trong mảnh linh nhưỡng giống như một cục thịt nát khô héo này, ở gần linh nhưỡng càng lâu, bắp chân của hắn cũng thấy hơi ngứa ngáy, như thể từng miếng thịt nhỏ xíu sắp bò ra khỏi bề mặt da.

"Ẩn chứa linh lực huyết nhục… Linh nhưỡng U Nê Nhục này có điều gì đó rất khác thường. Tuy nhiên bên trong mảnh linh nhưỡng này lại ẩn chứa một loại yêu trùng nhỏ có tên là Thực Chủng Nhục Trùng, linh thực khác muốn mọc ra cũng không thể."

Một tầng linh quang lất phất đột ngột xuất hiện trên chân Lục Huyền, trực tiếp quét sạch luồng khí tức tà dị kia đi.

"Sao vậy, Lục sư đệ vừa phát hiện ra thứ gì rồi ư?" Một gã tu sĩ trung niên Trúc Cơ hậu kỳ nhìn thấy Lục Huyền không cử động hồi lâu, lập tức tò mò đi tới hỏi.

"Mảnh linh nhưỡng này có hơi quái dị, nên sư đệ không nhịn được muốn nhìn thêm một lúc." Lục Huyền thuận miệng bịa chuyện.

"Ồ? Hóa ra mảnh thổ nhưỡng tối tăm này lại là linh nhưỡng? Thảo nào chúng có thể nuôi ra loại yêu trùng quái dị kia." Tu sĩ trung niên nọ đến gần.

Lục Huyền hào phóng bước sang một bên, không để ý tới hành vi của tu sĩ trung niên kia.

Với trình độ trên linh thực nhất đạo của hắn, mà còn phải dựa vào phần mềm hack mới nhận ra được sự tà dị của U Nê Nhục, thì hắn không tin vị đồng môn Trúc Cơ hậu kỳ này có thể nhìn ra được điều gì.

“Lý sư đệ, từ khi nào sư đệ lại có hứng thú với linh nhưỡng thế?” Tu sĩ trung niên vừa mới ngồi xổm xuống, Hỏa Lân Nhi đã chú ý tới động tĩnh bên này của Lục Huyền, gã lập tức chạy tới, trong giọng nói có thêm mấy phần kỳ quái.

“Sư đệ chỉ nhìn thôi, nhìn một chút mà thôi.” Nhìn thấy đệ tử chân truyền ra mặt, một tia hiếu kỳ của tu sĩ trung niên kia lập tức biến mất không còn sót lại chút gì, gã chỉ có thể hậm hực bỏ đi.

“Lục sư đệ, sư đệ có hứng thú với loại linh nhưỡng quái dị này sao?” Hỏa Lân Nhi tò mò hỏi.

“Đa tạ Hỏa sư huynh đã giải vây giúp ta.” Lục Huyền ôm quyền bày tỏ lòng cảm kích với Hỏa Đồng Tử: “Bẩm sư huynh, đúng là ta có chút hứng thú với loại linh nhưỡng đặc thù này, muốn lấy một ít về tông môn nghiên cứu xem sao.”

“Nếu Lục sư đệ có hứng thú, vậy cứ mang tất cả linh nhưỡng quay về đi.” Trong giọng điệu của đồng tử có thêm một tia bá đạo không cho phép nghi ngờ.

“Làm như vậy, có thích hợp không?”

Suy cho cùng thì chính Kết Đan chân nhân đã tổ chức nhóm tu sĩ tông môn bọn họ đi tới thăm dò phúc địa quy mô lớn, cho nên các loại bảo vật được phát hiện bên trong phúc địa, đều không được tùy tiện chiếm làm của riêng, mà phải báo cáo cho tông môn.

Chương 540: Thanh Quỳ Ngưu!

“Chút quyền lực này, ta vẫn có.” Hỏa Lân Nhi lạnh nhạt đáp: “Huống chi, sư đệ đã có công rất lớn trong chuyện mở mang thăm dò phúc địa, có lẽ công lao của sư đệ còn nằm phía trên ba đệ tử chân truyền chúng ta. Hơn nữa, đây chỉ là một ít linh nhưỡng, cũng không phải bảo vật quý hiếm gì, cộng thêm tính chất tà dị của nó, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành, chỉ có đồng môn say mê với linh thực như sư đệ mới có suy nghĩ thu lấy nó mà thôi. Cho nên, dù Lục sư đệ có lấy hết toàn bộ loại linh nhưỡng quái dị này, sư thúc Kết Đan cũng không có bất kỳ ý kiến gì đâu.”

Trong quá trình khai thác khu phúc địa này, Lục Huyền vốn đứng đầu trong nhóm nghiên cứu các loại linh thực biến dị ở tông môn, vượt xa những Linh thực sư còn lại.

Sau khi được đặc biệt mời vào phúc địa, dựa vào hiểu biết về linh thực biến dị, hắn đã đổi được rất nhiều loại linh thực có giá trị trân quý từ hai tông môn khác, đồng thời cũng nghiên cứu ra điểm đặc biệt của Thố Âm Ti, từ đó thúc đẩy quá trình thăm dò của Thiên Kiếm Tông diễn ra nhanh hơn hai tông môn còn lại, nhờ vậy mà bọn họ thu hoạch được lượng lớn tài nguyên tu hành.

Ngoài ra, ở thời điểm cả đám tu sĩ Thiên Kiếm Tông gặp phải nan đề là rất nhiều linh thực biến dị có thể kết trận trực tiếp chắn ngang đường, lại là Lục Huyền đưa ra biện pháp đối phó với chúng, từ đó dễ dàng giải quyết một vấn đề khó khăn trước mắt.

Có thể nói Lục Huyền đã lập được công lao hiển hách trong toàn bộ quá trình khai phá phúc địa.

"Vậy thì sư đệ sẽ không khách sáo." Lục Huyền nhanh chóng lấy một bộ dụng cụ chứa dung tích lớn từ trong túi trữ vật ra, quét toàn bộ U Nê Nhục vào đó, lại vận dụng phù lục cấm linh, phong ấn trừ tà bao bọc bên ngoài, lúc này mới cho vào trong túi trữ vật.

Thỉnh thoảng có đồng môn đi ngang qua nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng tất cả đều lờ đi, coi như không nhìn thấy rồi vội vã lướt qua.

"Chỉ có điều, ta cần phải nhắc nhở Lục sư đệ một phen, loại linh nhưỡng này vừa nhìn đã biết nó cực kỳ tà dị rồi, nếu sư đệ muốn dùng nó làm nghiên cứu thì phải thật cẩn thận, kẻo những loại linh thực phẩm chủng bình thường sẽ bị nó đồng hóa ô nhiễm, dị hoá thành linh thực khác đấy." Trên khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi có thêm mấy phần nghiêm túc.

"Đa tạ Hỏa sư huynh có ý tốt nhắc nhở, ta nhất định sẽ tránh để xuất hiện tình huống này." Lục Huyền lộ ra một nụ cười hồn nhiên tựa như cả ngươi lẫn vật vô hại.

"Chỉ cần ta dùng U Nê Nhục này bồi dưỡng linh thực âm phủ, thì hoàn toàn không cần phải lo lắng linh thực sẽ bị ô nhiễm dị hoá rồi." Hắn lại âm thầm bổ sung thêm một câu trong lòng.

Lục Huyền quét sạch toàn bộ U Nê Nhục, đương nhiên mục tiêu của hắn không chỉ đơn giản là để làm thí nghiệm, quan trọng hơn, hắn muốn dùng nó để bồi dưỡng những loại linh thực tương ứng hiện có và có thể sẽ có trong tương lai.

Trong tiểu viện ở Kiếm Môn trấn, quá trình sinh trưởng của Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm cần đến huyết nhục yêu thú mới

mẻ, nếu nó được trồng trong linh nhưỡng U Nê Nhục này, nhất định sẽ mang lại ích lợi rất lớn.

Thêm nữa, rất có thể về sau này, hắn sẽ nhận được một loại linh thực tà dị nào đó cũng cần huyết nhục để sinh trưởng phát triển, cầm về nhiều một chút cũng là một biện pháp phòng ngừa chu đáo cho tương lai.

Căn cứ vào tình hình linh thực biến dị bên trong phúc địa, thậm chí Lục Huyền còn suy nghĩ đến chuyện chủ động sử dụng U Nê Nhục đi kích thích và gây ảnh hưởng đến linh thực, từ đó nhận được phẩm chủng biến dị.

Sau khi cạo tới đáy một mảng lớn U Nê Nhục, lúc này Lục Huyền mới quay trở lại đội ngũ với đồng môn, cùng mọi người thăm dò khám phá thông đạo màu đỏ sậm thần bí kia.

Bốn phương lối đi đã thông suốt, địa thế biến hóa đa dạng phức tạp, bởi vừa mới được khai thác nên thỉnh thoảng lại có thể tìm thấy một vài bảo vật quý hiếm như linh khoáng linh thực ở bên trong.

Lục Huyền đã lấy được U Nê Nhục, trong lòng vô cùng thỏa mãn, cũng không tiến lên phía trước tranh đoạt với đám đồng môn, chỉ lộ ra dáng vẻ thờ ơ không tranh với đời

…

Chỗ sâu nhất bên trong hang động, có một khu hang đá khổng lồ với chu vi hàng trăm trượng, lại có một bộ thi thể yêu thú vĩ đại đang lặng lẽ nằm trong hang đá.

Thi thể kia từng thuộc về một trâu lớn màu xanh lam, cao tới mười trượng, chỉ có một chân, thỉnh thoảng từ bên trong lại truyền ra tiếng sấm rền, ngẫu nhiên còn có linh quang lóe sáng, chói lòa như ánh sáng của mặt trời, mặt trăng.

Chỉ thấy từng sợi xích màu đỏ to bằng cổ tay lan tràn ra từ những khe nứt to to nhỏ nhỏ bên trong hang đá, trực tiếp đóng

đinh thi thể cự ngưu xuống đất, phía trên những sợi xích này được khắc đầy đồ án phù văn, chi chít rậm rạp và huyền ảo khó hiểu.

Có lẽ do bị trận pháp giam giữ, nên thi thể huyết nhục của cự ngưu vẫn được bảo quản cực kỳ tốt, thoạt nhìn sẽ có cảm giác nó mới chết chưa được bao lâu.

Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không của Thiên Kiếm Tông – người Lục Huyền từng có duyên gặp mặt một lần ở trong doanh trại - đang lơ lửng phía trên con cự ngưu màu xanh khổng lồ này, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc chăm chú nhìn vào bộ thi thể bên dưới.

Có vô số những luồng kiếm khí đang bao quanh thân thể gã.

Ngoại trừ Cổ Kiếm Không, vẫn còn năm vị tu sĩ khác đang có mặt ở nơi này, tất cả đều có khí chất phi phàm. Bọn họ chính là Kết Đan chân nhân do ba tông liên hợp phái tới.

“Thôi đạo hữu, Vạn Thú Môn các vị có hiểu biết uyên thâm về các loại dị thú, đạo hữu có nhận ra đây là loại yêu thú gì không?” Một lão giả gầy gò chắp hai tay sau lưng, hỏi một tu sĩ vạm vỡ bên cạnh.

Lão giả này mặc một bộ thanh sam trên người, có thể mơ hồ trông thấy một tấm phù lục trong suốt phía sau đầu, trên tấm phù lục kia có vẽ hình núi non sông ngòi, chim bay thú chạy, biến hóa hàng vạn hàng nghìn.

Về phần tu sĩ trong miệng lão, khổ người của đối phương cực kỳ to lớn, thậm chí còn tương đương với hai tu sĩ bình thường, có một con dị thú sáu mắt đang nằm trên vai trái của gã, trong mắt dị thú không ngừng tuôn ra từng luồng hoàng quang. Nó đang nhìn chằm chằm về phía thi thể con cự ngưu phía dưới, nửa tò mò nửa sợ hãi.

“Chắc là dị thú thượng cổ Thanh Quỳ Ngưu, yêu thú trưởng thành có thực lực tương đương với Nguyên Anh, trời sinh có thể điều khiển các loại lôi pháp.” Tu sĩ vạm vỡ trầm giọng đáp.

“Thi thể yêu thú thất phẩm… Không ngờ bên dưới hang động lại có bảo vật quý giá như vậy.” Một nữ tu khí chất ưu nhã, bộ dạng thướt tha cảm khái một câu.

Lần này khai thác phúc địa mới này vô cùng hung hiểm, không một tông môn nào trong ba tông môn bọn họ đủ sức một mình chiếm giữ nơi đây, bởi vậy sau khi bàn bạc, bọn họ đã quyết định sẽ liên hợp lại, cùng khai mở, cùng hưởng thụ tài nguyên bên trong phúc địa.

Sau đó, mỗi bên đều cử ra hai vị Kết Đan chân nhân cùng một số tu sĩ Trúc Cơ thực lực cường đại, đồng thời tiến vào trong phúc địa này.

Chương 541: Phản Ứng Lạ Của Yêu Quỷ Đằng!

Sáu người tốn hao rất nhiều quanh co trắc trở, phá giải cấm chế sau cùng ở trung tâm phúc địa, cuối cùng đi tới nơi chứa thi thể yêu thú thất phẩm Thanh Quỳ Ngưu.

"Không biết ai đã phong ấn thi thể một con Thanh Quỳ Ngưu ở đây? Chẳng lẽ linh thực bên trong phúc địa biến dị là do bị con yêu thú thất phẩm này ảnh hưởng?" Lão giả gầy gò tự lẩm bẩm.

"Tạm thời bỏ qua những chuyện này đi, thi thể của yêu thú thất phẩm vốn là thứ cực kỳ hiếm có đối với các vị đang có mặt tại đây. Không bằng chúng ta hãy cùng nhau phá vỡ chuỗi xiềng xích phù văn kia, sau đó phân chia thi thể yêu thú này?" Cổ Kiếm Không lạnh lùng nói.

"Linh Tiêu Tông không có ý kiến."

"Chúng ta cũng vậy."

Bốn vị Kết Đan chân nhân của hai tông môn lần lượt đáp.

Thi thể yêu thú thất phẩm gần ngay trước mắt, nhưng mỗi tông môn đều có hai vị Kết Đan chân nhân xuất hiện bên trong bí cảnh, mà không một ai nắm chắc bên mình có thể lấy hai địch bốn, nếu liên thủ với một tông môn khác, cũng không có lòng tin tuyệt đối sẽ chắc chắn đoạt được bảo vật vào tay.

Hơn nữa, muốn làm điều gì cũng cần có lý do, cho nên Kết Đan chân nhân của ba tông đã hình thành nên thế cân bằng vi diệu, đã quyết định sẽ phân chia đồng đều thi thể con Thanh Quỳ Ngưu này.

Ước chừng nửa canh giờ sau, sáu người cùng kết hợp phá vỡ chuỗi xiềng xích phù văn đang phong ấn thi thể Thanh Quỳ Ngưu, sau một phen trao đổi sôi nổi, mỗi người đều nắm giữ bộ phận mình cần.

Khi xác nhận không còn bảo vật phẩm cấp cao nào khác, Kết Đan chân nhân của ba tông quyết định gọi tu sĩ Trúc Cơ của tông môn mình tới, quét sạch mọi ngóc ngách trong hang động.

Một lúc sau, tu sĩ Thiên Kiếm Tông đi theo phía sau ba đệ tử chân truyền, bước vào trong hang đá lớn.

"Cổ sư thúc! Hà sư thúc!" Mọi người đồng loạt chào hỏi hai vị sư thúc Kết Đan.

Hai người Cổ Kiếm Không bố trí nhiệm vụ, để đám người Lục Huyền tự thăm dò mê cung dưới nền đất.

Sau khi biết được phần lớn nguy hiểm đã được bọn họ giải quyết thành công, trong lòng Lục Huyền cũng yên tâm hơn, đột nhiên đầu óc hắn trở nên linh hoạt hẳn. Hắn liếc nhìn Cổ Kiếm Không đang đứng cách đó không xa, trong lòng đang do dự có nên trả lại tấm phù lục tiểu kiếm bằng ngọc cho gã không.

Lúc nghiên cứu linh thực biến dị ở trong doanh trại, mặc dù gặp được yêu thú khôi lỗi tập kích, nhưng Lục Huyền vẫn có thể dễ dàng giải quyết bằng chính thực lực của mình, cho nên tấm phù lục tiểu kiếm do Cổ Kiếm Không lưu lại vẫn không có đất dụng võ.

"Lục sư điệt, sư điệt cứ giữ tấm phù lục truyền tin đấy đi, sau khi rời khỏi phúc địa, nó vẫn có tác dụng." Bỗng nhiên bên tai vang lên giọng nói nhỏ như muỗi kêu từ Cổ Kiếm Không.

Trong lòng Lục Huyền vui vẻ, quay đầu nhìn lại, đã thấy Cổ Kiếm Không khẽ gật đầu với mình.

"Hì hì, quyền sử dụng đại lão một lần!" Có lời hứa của Kết Đan chân nhân, đương nhiên Lục Huyền sẽ không khách sáo, hắn vui vẻ cất tấm phù lục ấy vào trong túi trữ vật, sau đó tùy tiện chọn một lối đi đỏ sậm, lặng lẽ thả Yêu Quỷ Đằng ra ngoài, để nó cảm nhận xung quanh xem liệu có thể tìm thêm được một ít linh chủng nào không.

Ở trong mắt các tu sĩ khác, linh chủng có giá trị tương đối thấp nhất, nhưng nó lại có địa vị đặc biệt cao đối với Lục Huyền, vượt xa đan dược pháp khí và các loại tài nguyên tu hành khác.

Sau một lúc lâu, đột nhiên Lục Huyền chú ý tới tình huống khác thường truyền đến từ phía Yêu Quỷ Đằng đang ở bên cạnh mình. Chỉ thấy nhánh dây leo màu xám tro kia có chút do dự tiến về phía trước hai bước, sau đó rụt rè lùi lại, dáng vẻ lưỡng lự không chắc chắn.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên trên dây leo, cảm nhận được linh trí đơn giản của Yêu Quỷ Đằng đang ẩn chứa nỗi sợ hãi to lớn, đồng thời cũng xen lẫn với khát vọng lớn lao, hai loại cảm xúc cực đoan luân phiên xuất hiện.

"Lẽ nào nó phát hiện ra thứ tốt? Nhưng thứ tốt này lại có khả năng tiềm ẩn nguy hiểm lớn lao?" Lục Huyền vô cùng kinh ngạc nghĩ.

Sau khi hắn tìm được gốc Yêu Quỷ Đằng ở Lãng Nguyệt phúc địa, vẫn chưa từng trông thấy nó biểu hiện như vậy bao giờ, ngay cả khi phát hiện ra Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, phản ứng của Yêu Quỷ Đằng cũng nhỏ hơn hiện tại rất nhiều.

"Đừng sợ, dẫn ta đi tìm, nếu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn thì ta sẽ chịu trách nhiệm. Nếu tìm được bảo vật tốt, về

sau ta sẽ cho ngươi ăn linh quả tự do.” Lục Huyền lại lấy tấm phù lục tiểu kiếm bằng ngọc vừa mới nhét vào túi trữ vật không được bao lâu ra, rồi an ủi Yêu Quỷ Đằng.

Cảm nhận được ý niệm này của hắn, nhánh dây leo màu xám tro kia đã yên tâm hơn, khát vọng chiến thắng sợ hãi, nó dẫn Lục Huyền đi xuyên qua những thông đạo phức tạp, cuối cùng dừng lại phía trước một tảng đá màu đỏ sậm.

Màu đỏ trên bề mặt tảng đá cực kỳ đậm, nếu không để ý cẩn thận, sẽ rất dễ bỏ qua.

Linh thức của Lục Huyền quét qua, nhưng không phát hiện có điều gì bất thường trên khối đá màu đỏ sậm ấy. Mặc dù không nhìn ra tảng đá đỏ sậm này có chỗ nào khác thường, nhưng Lục Huyền nhớ lại chiến tích trước đây của Yêu Quỷ Đằng, trong lòng vẫn tràn đầy tin tưởng vào nó.

“Chỗ này là khu vực trung tâm hang động, theo lý thuyết, nó đã bị vài vị Kết Đan chân nhân tìm kiếm qua, vị trí tảng đá đỏ sậm này cũng không tính là bí mật, lẽ nào chỗ bí ẩn của nó vẫn chưa bị phát hiện.” Linh thức của Lục Huyền đảo qua bốn phía, trong lòng đã xác nhận được suy đoán này, bởi vì mấy vị Kết Đan chân nhân bên kia hoàn toàn không nhìn sang nơi đây, cho nên sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, hắn lập tức thu tảng đá đỏ sậm nọ vào trong túi trữ vật.

Sau khi thu vào, hắn ngoài mặt điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút bất an, giả vờ tiếp tục tìm kiếm bên trong thông đạo đỏ sậm, thấy một hồi lâu, mấy vị Kết Đan chân nhân ở phía xa kia vẫn không có phản ứng gì, mới hoàn toàn yên tâm.

“Được rồi, ở lại lâu cũng vô ích, đã đến lúc phải trở về tông môn rồi.” Giọng nói của lão giả gầy gò đến từ Linh Tiêu Tông vang vọng khắp hang động.

Tu sĩ ba tông môn nghe vậy, đều nhao nhao dùng tốc độ nhanh nhất tiến lại gần Kết Đan chân nhân nhà mình.

Lục Huyền và những tu sĩ Thiên Kiếm Tông khác cũng đi theo phía sau hai người Cổ Kiếm Không, ra khỏi hang động dưới lòng đất và đi lên trên mặt đất.

"Ta chuẩn bị phá vỡ vách ngăn không gian phúc địa, các ngươi chỉ cần đi theo ta, đừng gây trở ngại." Cổ Kiếm Không lạnh nhạt dặn dò một câu, đột nhiên một thanh tiểu kiếm vô hình vốn ở trong mảnh kiếm khí một mực quay xung quanh thân thể gã chợt bay ra ngoài.

Kiếm khí tung hoành ngang dọc, chỉ trong chớp mắt, đã phóng đại lên vô số lần, hung hăng chọc thủng chân trời màu đỏ sậm của phúc địa.

Lục Huyền thấy vậy, vội vàng thu lại tâm thần, tùy ý để hai vị sư thúc Kết Đan quấn lấy, bay cao lên trời.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong lúc không quá chú ý đến, rốt cuộc Lục Huyền cũng cảm nhận được cảm giác chân thật truyền đến từ lòng bàn chân.

Hắn lắc đầu, đến tận lúc này cảm giác đau đầu như búa bổ vừa nãy mới dịu đi khá nhiều, khi hắn mở mắt ra, bản thân đã trở lại nội tông Thiên Kiếm Tông rồi.

Chương 542: Nhục Linh Thần!

Một đám tu sĩ đang lẳng lặng đứng trong trận pháp truyền tống.

"Lần khai thác phúc địa mới này, đã vất vả cho các vị sư điệt rồi." Ở chính giữa, vị Hà sư thúc cảnh giới Kết Đan ôn tồn nói: "Trong suốt quá trình, thu hoạch của tông môn chúng ta khá tốt. Phần lớn pháp khí, linh khoáng, các loại linh dược đều cần phải giao cho tông môn xử lý, số ít tài nguyên tu hành sẽ thuộc về các vị, coi như phần thưởng dành cho các vị."

Nghe được lời nói này của tu sĩ trung niên khí chất nho nhã kia, trong lòng Lục Huyền cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Phải biết rằng, ở thời điểm các tu sĩ Thiên Kiếm Tông đi thăm dò phúc địa và thu thập tài nguyên tu hành, bọn họ cần phải giao nộp những thứ cần giao, nhưng những thứ còn lại sẽ được tự giải quyết.

Lúc trước, Lục Huyền đã thu lấy đống linh nhưỡng quái dị, có lời hứa hẹn của đệ tử chân truyền Hỏa Lân Nhi, thứ này hoàn toàn thuộc về chính hắn.

"Chờ những đường điện tương ứng của tông môn xử lý thỏa đáng xong, chúng ta sẽ luận công ban thưởng, trao thưởng cho các vị sư điệt bằng những món bảo vật khác nhau. Được rồi, mọi người trở về động phủ tĩnh dưỡng mấy ngày trước đi!"

Sau khi nghe xong lời này của sư thúc Kết Đan, rất nhiều đệ tử nội môn đang có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm,

đồng thời trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng.

Ngoại trừ lác đác mấy người như Lục Huyền, phần lớn tu sĩ Thiên Kiếm Tông đều bị đẩy lên tiền tuyến, luôn phải đối mặt với các loại tà ma yêu thú, linh thực biến dị đánh lén công kích, tâm thần lúc nào cũng rơi vào trạng thái căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào. Đến tận bây giờ, tâm trạng tiêu cực dồn nén bấy lâu nay mới có thể giải phóng được.

"Lục sư đệ, dựa theo lời của Hà sư thúc, có lẽ Linh thực sư ở lại hậu phương như sư đệ sẽ kiếm được phần thưởng xa xỉ đó." Hỏa Lân Nhi mỉm cười đi đến trước mặt Lục Huyền, trên khuôn mặt non nớt mang theo thần thái lão luyện hệt như ông cụ non.

"Ta chỉ làm một vài công việc hậu cần tầm thường, chẳng thấm vào đâu so với những trận chiến sinh tử của các vị sư huynh sư tỷ ở tiền tuyến." Lục Huyền khiêm tốn đáp.

"Lục sư đệ đừng nói như thế, nếu không sư huynh như ta sẽ xấu hổ đấy. Đúng là chúng ta đã giết không ít tà ma yêu thú, săn bắt được rất nhiều linh thực biến dị, nhưng luận về cống hiến ở trong phúc địa lần này, chỉ sợ đám chân truyền chúng ta cũng không bằng sư đệ." Trong giọng điệu của Hỏa Lân Nhi toát lên mấy phần nhiệt tình.

Chuyến đi đến phúc địa lần này, trình độ trên lĩnh vực linh thực của Lục Huyền thực sự khiến cho gã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vốn dĩ gã không mấy để ý đến một Linh thực sư như Lục Huyền, nhưng sau khi trải qua mấy chuyện, thái độ của gã đã phát sinh một chút thay đổi lớn.

Trong doanh trại, dựa vào sự hiểu biết đối với linh thực biến dị, Lục Huyền dùng nhỏ thắng lớn, đổi lấy số lượng lớn linh thực biến dị có giá trị cao hơn cho tông môn. Tại quá trình đó, hắn còn tìm ra nhược điểm của Thố Âm Ti biến dị và trợ

giúp đám người Hỏa Lân Nhi, giúp cho bọn họ giành được lợi thế trước tu sĩ hai tông còn lại.

Cuối cùng, ở chỗ sâu trong hang động, thời điểm mọi người bị thế trận linh thực ngàn cánh tay vây khốn, lại là Lục Huyền đưa ra phương pháp tài tình, dễ dàng phá giải thế trận linh thực.

Ngoài ra lúc trước, khi hắn còn ở lại tông môn, đã đưa ra các loại kết quả nghiên cứu về rất nhiều chủng linh thực biến dị khác nhau rồi, cũng như về sau này, hắn lại giúp đỡ đồng môn vào thời điểm đám yêu thú khôi lỗi đánh lén doanh trại…

Một Linh thực sư lại có thể tỏa sáng rực rỡ ở bên trong phúc địa, khiến người ta khó có thể bỏ qua sự hiện diện của hắn.

Điều này làm Hỏa Lân Nhi – vốn là một trong những chân truyền cũng muốn kết bạn, thậm chí còn chủ động thể hiện thiện chí của mình với Lục Huyền.

Sau khi Lục Huyền trò chuyện với Hỏa Lân Nhi và những người khác một lúc, hắn lập tức cáo từ rời đi, nóng lòng muốn quay trở lại động phủ, mở Lưu Quang Phù Trận ra, chim mập lại xông lên nhiệt tình chào đón, nó kêu ríu rít không ngừng, bày tỏ nỗi nhớ nhung với Lục Huyền.

Ly Hỏa Giao, Nham Giáp Quy và Bách Độc Phệ Tâm Trùng cũng xông tới, không ngừng quay xung quanh Lục Huyền, thậm chí Song Đầu Cừu Dư luôn ẩn náu trong núi đã lâu không lộ diện cũng chui ra, nó nhìn thoáng qua bóng dáng hắn từ xa rồi lập tức quay trở lại trong núi.

Lục Huyền thoáng trấn an đám linh thú một hồi, sau đó mới bước vào trong phòng.

Chuyến đi tới phúc địa lần này cũng tràn đầy thu hoạch, phần thưởng của tông môn chắc chắn sẽ không làm hắn thất

vọng, ngoại trừ thứ này, hắn còn chiếm được không ít bảo vật quý hiếm.

Đầu tiên là linh nhưỡng tà dị U Nê Nhục, có thể gieo trồng bồi dưỡng linh thực âm phủ tương ứng.

Về phía linh chủng, hắn đã lấy được một gốc cây non Tiễn Đằng, ba hạt linh chủng Tiễn Đằng, mười tám hạt linh chủng Thiên Cầu Thủ, cùng với một số hạt linh chủng tam phẩm biến dị khác.

"Đương nhiên linh chủng Thiên Cầu Thủ sẽ được trồng trong tiểu viện Kiếm Môn trấn, chỉ có điều, từ khi linh thực âm phủ càng ngày càng nhiều, diện tích tiểu viện đã lộ vẻ chật hẹp, không đủ dùng, phải tìm cơ hội đổi sang một khu linh điền tốt hơn và an toàn hơn." Lục Huyền lẩm bẩm một câu rồi thả linh chủng Thiên Cầu Thủ sang một bên.

"Một cái động phủ rộng lớn như vậy, nhưng hình như đã không còn nhiều mảnh linh điền trống không để gieo trồng nữa." Hắn nhìn Tiễn Đằng và các loại linh chủng khác, vẻ mặt hơi rầu rĩ.

"Haizzz, ta vẫn giống như kiếp trước, không sửa được thói hư tật xấu thích sưu tập hạt giống. Vừa nhìn thấy những hạt giống chất lượng cao là không nhịn được muốn tìm kiếm, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện liệu mình có thể trồng chúng xuống hay không." Lục Huyền thở dài.

"Còn tảng đá màu đỏ sậm này nữa…" Hắn móc tảng đá màu đỏ sậm khiến Yêu Quỷ Đằng xuất hiện phản ứng dị thường ra khỏi túi trữ vật, nhìn một lúc vẫn không phát hiện ra điều huyền bí gì.

"Cách này không được thì ta dùng cách khác."

Hắn lại tìm một mảnh linh điền trống không, thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến linh điền xuất hiện một vết nứt rồi thả tảng

đá màu đỏ sậm kia vào trong đó. Tâm thần ngưng tụ ở phía trên, nhưng không có một ý niệm nào xuất hiện như mong đợi.

"Không phải chứ… Chẳng lẽ Yêu Quỷ Đằng nhìn nhầm rồi?"

Lục Huyền lấy tảng đá đỏ sậm ra, nghĩ đến lực lượng huyết nhục không rõ ở trong bí cảnh, cùng với thi thể yêu thú thất phẩm bên trong hang động, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu hắn.

Hắn nhấc một miếng huyết nhục yêu thú mới mẻ từ trong túi trữ vật ra, trực tiếp bôi lên bề mặt tảng đá đỏ sậm. Ôm theo nỗi chờ mong, tâm thần của hắn lại một lần nữa tập trung lên trên tảng đá đỏ sậm.

Lần này, một ý niệm hiện lên ở trong đầu.

【Nhục Linh Thần, loại tà ma, đang được thai nghén và nuôi dưỡng bởi huyết nhục của yêu thú thất phẩm, có thể sinh ra một con tà ma cường đại.】

【Có thể tỏa ra khí tức huyết nhục quỷ dị, vô hình xâm nhập làm ô nhiễm các sinh linh trong một phạm vi nhất định.】

【Thích ăn huyết nhục, sau khi trưởng thành hoàn toàn, có thể nắm giữ bí thuật huyết nhục mạnh mẽ, thao túng huyết nhục vạn vật trong phạm vi nhất định, thực lực có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh.】

Chương 543: Nên Làm Gì Với Con Tà Ma Này?

"Hít… Tà ma có thể sánh ngang với đại năng Nguyên Anh!" Lục Huyền không nhịn được lập tức hít sâu một ngụm khí lạnh.

Hắn thực sự không ngờ một tảng đá đỏ sậm tầm thường như thế, vậy mà bên trong lại có thể cất giấu một con tà ma khủng bố đến nhường này.

"Thảo nào nó có thể ảnh hưởng đến toàn bộ linh thực trong phúc địa, khiến chúng nó biến dị." Hắn nhớ lại những suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, không khỏi cảm khái thở dài một hơi.

"Ta có nên tự nuôi dưỡng con tà ma này không?" Nhất thời Lục Huyền lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trước mắt hắn có hai lựa chọn, một là giao nó cho tông môn, để tông môn xử lý con tà ma đang trong quá trình thai nghén này, hai là ấp con tà ma này ra và lưu lại, tự nuôi dưỡng nó.

Đương nhiên còn có một phương pháp xử lý khác, đó là rời khỏi tông môn, bán con tà ma này ra bên ngoài. Nhưng điều đầu tiên là rất khó lấy được lòng tin của những tu sĩ khác, dù sao bọn họ cũng không có năng lực đặc thù như hắn. Hơn nữa, chuyện có liên quan đến tà ma sẽ dính líu đến rất nhiều thứ, một tu sĩ Trúc Cơ như hắn khó mà nắm chắc hành động của mình sẽ không dẫn đến tai họa quấn thân.

“Hiển nhiên giao cho tông môn là cách an toàn nhất, nhưng nếu chắp tay không công nhường ra như vậy, khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.” Lục Huyền nhìn tảng đá đỏ sậm bình thường không có gì kỳ lạ ở dưới chân, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

“Ta đã nuôi dưỡng một ít yêu thú và linh thực rồi, còn chưa từng trải qua chuyện nuôi dưỡng tà ma đâu. Lại nói, tà ma có thể trưởng thành đến cấp bậc Nguyên Anh, vẫn đang ở trong trạng thái thai nghén, chỉ cần bồi dưỡng nó là có thể thu hoạch được quầng sáng màu trắng không biết sẽ phong phú đến mức nào. Qua cái thôn này không còn có nhà trọ khác nữa (trong hoàn cảnh hiện tại thì điều kiện trước mắt là tốt nhất rồi)! Nuôi!” Lục Huyền càng nghĩ càng động tâm, hồi lâu sau, hắn cắn chặt răng, trong mắt lóe lên một tia quyết liệt.

“Không phải chỉ là một con tà ma cấp Tai thôi sao? Dù thiên phú của ngươi có xuất chúng đến đâu, có trưởng thành nhanh đến mức nào, có thể so sánh được với quầng sáng của ta sao? Còn không biết bao giờ ngươi mới nở, khởi điểm của ngươi thấp hơn ta, phát triển chậm hơn ta, chẳng lẽ ta còn không dễ dàng bắt chẹt được ngươi?” Hắn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện nuôi dưỡng con Nhục Linh Thần này hoàn toàn khả thi.

“Ta là một tu sĩ chính đạo, có trách nhiệm quản thúc một con tà ma cường đại như vậy, nếu để nó rơi vào trong tay người xấu, gây họa cho Tu Hành giới, thì đó chính là tội lỗi lớn nhất của ta.”

Nghĩ đến đây, Lục Huyền không chút do dự đã thu tảng đá đỏ sậm vào trong Thao Trùng Nang, định tìm cơ hội thử nuôi dưỡng nó. Hắn đi vào trong linh điền, linh thức đảo qua toàn bộ động phủ.

“Quay về lập tức có quầng sáng để thu hoạch, không tệ không tệ.” Trên mặt Lục Huyền có thêm một nụ cười, thân hình lóe lên, đã lập tức xuất hiện bên cạnh ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Trong khoảng thời gian hắn đi phúc địa, bốn bầu hồ lô lấm chấm xanh cuối cùng treo trên dây leo cũng thành thục. Bên trong hồ lô truyền đến tiếng kiếm reo leng keng, thỉnh thoảng lại có chút kiếm ý nhỏ bé rỉ ra từ bên trong, vây quanh hồ lô giống như đàn cá bơi trong nước.

Lục Huyền cẩn thận hái bốn bầu hồ lô chấm xanh kia xuống. Bốn quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện tại vị trí vừa hái bầu hồ lô, chúng hơi lấp lòe sáng, giống như đang hấp dẫn Lục Huyền đi vào nhặt mình lên.

Lục Huyền lướt nhẹ qua mặt ngoài của quầng sáng, vô số đốm sáng tranh nhau lao vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Tinh Vẫn Kiếm phù tứ phẩm.】 x2

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Đại Nhật Kiếm phù tứ phẩm.】

【Thu hoạch một bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được Long Tượng Kiếm phù tứ phẩm.】

Bốn tấm kiếm phù lần lượt xuất hiện trong tay Lục Huyền, hai tấm kiếm phù có kiếm khí giống như sao băng xẹt qua bên trong, sáng chói rực rỡ chỉ vì thăng hoa trong một khoảnh khắc. Một tấm kiếm phù khác lại dồi dào kiếm khí vĩ đại, có hư ảnh Giao Long vờn quanh, có Cự Tượng kình thiên trấn thủ ở trung tâm. Tấm còn lại có một vầng mặt trời thật lớn treo giữ hư không, có kiếm khí vô hạn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhiếp nhân tâm phách.

“Bốn tấm kiếm phù, ta đã dùng một cái khi ở trong phúc địa, lúc quay về lại được bổ sung bốn tấm, không xài hết, căn bản là không xài hết.” Lục Huyền nhìn số lượng kiếm phù tứ phẩm trong túi trữ vật càng ngày càng nhiều, có cảm giác nhà giàu mới nổi, cực kỳ khoe khoang nghĩ thầm.

“Ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã hoàn toàn thành thục, chờ một đoạn thời gian nữa lại đến Tư Nông điện mua thêm một ít linh chủng hồ lô.”

Đối với hắn ở thời điểm hiện tại, kiếm phù tứ phẩm vẫn được xem là một thủ đoạn công kích lợi hại, dù cho sau này tu vi của hắn tăng cao, thì số lượng kiếm phù được tích lũy cũng là một lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Linh thực có tác dụng lớn như vậy, đương nhiên là hắn sẽ quyết định mua thêm mấy hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô về gieo trồng.

“Đúng rồi, cũng nhân tiện, đi lấy phúc lợi của tông môn khi tấn chức Trúc Cơ trung kỳ luôn một thể, tiết kiệm được bao nhiêu Kiếm Ấn hay bấy nhiêu.”

Ngay từ lúc ở Vô Ngần Hải, hắn đã đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi, nhưng sau khi trở về tông môn, hắn vẫn cố ý giấu giếm tu vi tránh làm cho người khác chú ý, phải mấy năm sau mới lộ chuyện này ra ngoài, vì vậy phúc lợi Trúc Cơ trung kỳ cũng bị lùi lại đến tận bây giờ mới đi nhận.

Trong lòng Lục Huyền nghĩ như vậy, thân hình đã bay tới phía trước Uẩn Linh Tùng tứ phẩm. Bốn cây Uẩn Linh Tùng đã có một gốc thành thục, hắn cũng nhận được một món bảo vật đặc thù như Uẩn Thần Thiếp từ trong quầng sáng của nó.

Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần lên trên ba cây Uẩn Linh Tùng còn lại, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới một gốc đã hoàn toàn kéo đầy. Âm thanh Uẩn Linh

Tùng reo lên từng đợt, chúng đang thể hiện cảm giác thân thiết với Lục Huyền.

Trên ngọn cây có kết một quả tùng màu xanh ngọc, hình dạng như một tòa sơn tháp, thỉnh thoảng lại có linh quang hiện lên. Vảy của quả tùng trông giống như những mảnh ngọc bích trong suốt tựa pha lê, dạt dào sức sống, chồng chất hết lớp này đến lớp khác, dường như chúng cũng có tâm niệm tương thông với Lục Huyền.

Lục Huyền nín thở, cẩn thận hái quả tùng màu xanh ngọc kia xuống, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Quả Uẩn Linh Tùng, linh quả tứ phẩm, được Linh thực sư bồi dưỡng bằng cách dùng linh thức kết nối tẩm bổ. Sau khi nuốt nó thể tăng cường linh thức tu sĩ ở một mức độ nào đó.】

"Linh quả có thể tăng cường linh thức."

Hiện giờ trong thức hải của hắn có Uẩn Thần Thiếp đang không ngừng tẩm bổ và tăng cường linh thức, bởi vậy Lục Huyền cũng không vội ăn luôn linh quả, hắn cất nó vào trong hộp ngọc tinh xảo và để vào Thao Trùng Nang.

Đến đây, Lục Huyền lại ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây Uẩn Linh Tùng, có một quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy trên đó.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng, quầng sáng ầm ầm nổ tung hóa thành vô số điểm sáng, ngưng tụ thành hình dạng của một quyển sách ngọc, sau đó tràn vào trong cơ thể hắn.

Chương 544: 《 Thần Diễn Kinh 》

【Thu hoạch một quả Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, nhận được công pháp ngũ phẩm 《 Thần Diễn Kinh 》.】

Những ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền, ngay sau đó vô số thông tin đổ vào trong thức hải.

【Công pháp ngũ phẩm 《 Thần Diễn Kinh 》, sau khi tu luyện đến tiểu thành, có thể dùng pháp môn đặc thù nuôi dưỡng, rèn luyện linh thức, khiến cho linh thức không ngừng lớn mạnh và tinh thuần.】

Rất nhiều thông tin tràn vào khiến Lục Huyền nhất thời không thể tiêu hóa nổi, hắn đứng im tại chỗ một lúc lâu, mới dần dần tỉnh táo lại.

"Công pháp ngũ phẩm có thể tu luyện đến cảnh giới Kết Đan, điều đáng quý hơn nữa《 Thần Diễn Kinh 》 này là một bộ công pháp tu luyện linh thức. Thuật pháp, công pháp về luyện thể và thần thông đều phổ biến, nhưng liên quan đến tu luyện linh thức lại khá hiếm hoi." Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Hắn đã bồi dưỡng rất nhiều linh thực, cũng thu hoạch được hàng trăm hàng nghìn quầng sáng màu trắng, nhưng trong nhóm này, chỉ có lác đác vài cái là liên quan đến linh thức mà thôi.

Hạt sen đến từ Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, nếu sử dụng lâu dài có thể tạo được hiệu quả tăng cường linh thức. Ngoài

ra, còn có Uẩn Thần Thiếp thu được từ quầng sáng và công pháp 《 Thần Diễn Kinh 》 vừa mới nhận được không lâu.

"Hai món bảo vật liên quan đến linh thức đều lấy được từ quầng sáng Uẩn Linh Tùng thành thục, đáng tiếc, hồi ấy ta chỉ tìm được bốn hạt linh chủng ở trong Lãng Nguyệt phúc địa." Lục Huyền nhìn hai cây Uẩn Linh Tùng còn lại sắp thành thục, có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Sau khi tử tế cảm nhận được điểm kỳ diệu của 《 Thần Diễn Kinh 》 ngũ phẩm, Lục Huyền thu lại tâm thần, bắt đầu đi dò xét xung quanh linh điền.

Rời khỏi động phủ được một khoảng thời gian, gần như tất cả linh thực trong linh điền đều nằm trong trạng thái đói khát, mỗi loại đều có nhu cầu riêng. Trước tiên, Lục Huyền đi tới khu vực của Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

Hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đang tiến vào giai đoạn thành thục, những phiến lá dài mảnh màu xanh thẳm chen chúc nhau, trên lá lấm tấm huỳnh quang giống như vô số vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

"Chuyện tăng trưởng tu vi đều dựa vào các ngươi nha." Lục Huyền vừa động tâm niệm, một đám mây đã nhanh chóng hội tụ ngay tại khoảng không phía trên Thủy Huỳnh Thảo, từng tia từng sợi linh vũ rơi xuống, thoả thích tưới tắm cho đám Thủy Huỳnh Thảo đói khát khó nhịn bên dưới.

Xử lý xong lượng lớn Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền ngựa không dừng vó, đổi một tư thế, tiếp tục đi ứng phó với số lượng Kiếm Thảo đông đảo gần đó.

《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, Phong Lôi kiếm khí, 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》, 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》…

Hắn liên tục thi triển các loại kiếm thuật kiếm trận, kiếm khí gào thét khiến cho rất nhiều Kiếm Thảo đều không ngừng

rung động vì vui sướng tột cùng.

“Cảm giác giống như đang nộp bài tập về nhà vậy.” Lục Huyền lần lượt thi triển các loại kiếm thuật kiếm quyết bất đồng trước mặt những loại Kiếm Thảo khác nhau, hắn có cảm giác vô hình trung mình đã bị Kiếm Thảo dẫn dắt, sau đó ngày đêm khổ tu, dẫn tới kiếm thuật cũng ngày càng thuần thục rồi.

“Ban đầu, ta vốn không màng đến chuyện tu luyện kiếm đạo, nhưng lại bất thình lình trở thành kiếm đạo tông sư rồi?” Một ý nghĩ buồn cười hoang đường đã hiện lên trong đầu Lục Huyền như vậy, hắn lắc lắc đầu, tiếp tục đi bồi dưỡng linh thực.

Băng hỏa nhị trùng thiên Liệt Diễm Quả và Băng La Quả, ngũ hành biến hóa Ngũ Hành Quả, cùng với Huyễn Âm Trúc không được linh khí tận tình tẩm bổ, chỉ biết phát những tiếng kêu yếu ớt, thều thào… Còn vài loại linh thực phẩm cấp cao bên trong động phủ.

Ngay phía trên mạch địa hỏa, Lục Huyền lấy một đóa Hồng Liên Diễm ra, dùng nó để nuôi nấng Phượng Hoàng Mộc lục phẩm.

Sau đó, hắn lặn xuống dưới đáy hồ nhỏ, lại lấy Huyền Nguyên Trọng Thủy và Tụy Linh Chân Dịch ra để bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm.

Kim Cang Bồ Đề cũng là ngũ phẩm, nhưng không đủ điều kiện nuôi dưỡng, cũng chỉ có thể tạm thời miễn cưỡng duy trì sức sống qua ngày.

Ngoài ra, trên sơn phong vẫn còn đám Ngọc Lộ Quả, Tàng Nguyên Thảo, Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng…

Sau khi dày công chăm sóc tất cả linh thực, linh lực bên trong đan điền của Lục Huyền cũng tiêu hao sạch sẽ, biến thành một mảnh khô cạn.

“Không còn nữa, thực sự một giọt cũng không còn.” Hắn cảm nhận được rất nhiều linh thực bên trong linh điền đều chưa thỏa mãn, chỉ có thể bất lực cười khổ nói.

Nhiều linh thực thay phiên nhau hấp thu như vậy, dù hắn có nhiều linh lực hơn nữa cũng không thể chịu nổi tiêu hao.

Nhưng ngay cả khi linh lực trong cơ thể đã cạn kiệt, Lục Huyền lại cảm thấy vô cùng bình yên. Phóng tầm mắt ra, có thể nhìn thấy mỗi một gốc linh thực đều bừng bừng sức sống và xanh tươi dạt dào, có cảm giác như hắn đang nuôi dưỡng từng tia hy vọng nhỏ nhoi.

“Vẫn là làm một Linh thực sư phổ thông thoải mái nhất.” Lục Huyền vui vẻ nghĩ.

Bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng, đơn giản lại phong phú, tốt hơn nhiều so với đi thăm dò bí cảnh.

Vài ngày trôi qua đều như thế, ở thời điểm Lục Huyền đang đào tạo linh chủng Tiễn Đằng, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ dưới chân núi.

“Lục sư đệ có ở đây không?”

Giọng nói rất quen thuộc, người lên tiếng chính là Hỏa Lân Nhi - một đệ tử chân truyền từng giao lưu không ít lần với hắn ở bên trong phúc địa.

“Hỏa sư huynh, mời vào.” Lục Huyền vừa mở Lưu Quang Phù Trận ra vừa chào đón.

“Nghe Cát Phác sư huynh nói, nếu muốn tìm Lục sư đệ, thì đừng nghĩ tới biện pháp gì khác, chỉ cần tự mình đi đến động phủ của sư đệ là được. Không ngờ lời sư huynh ấy nói lại không sai tí nào, quả nhiên Lục sư đệ đang ở bên trong động phủ, sư đệ thành tâm với linh thực thật sự làm ta bội phục.” Hỏa Lân Nhi đi theo Lục Huyền leo lên tiểu viện ở lưng chừng núi, cất giọng thoải mái nói.

“Hai vị sư huynh quá khen, ta làm như vậy cũng vì bất đắc dĩ mà thôi, chỉ có thể tự trách bản tính của mình vốn yêu thích vài ba cây hoa cỏ, chim thú cá trùng.” Lục Huyền tự giễu cười cười.

Tiến vào trong tiểu viện, Lục Huyền lập tức bưng linh quả linh trà tới, còn rót một chén Bách Quả Linh Tương từ trong Túy Tiên Hồ Lô ra.

“Sư đệ không hổ là đệ tử nội môn có trình độ sâu nhất về linh thực, hai chủng linh quả này có phẩm chất thượng giai, linh khí nồng đậm, khi phối hợp chung với nhau lại cho ra hiệu quả kỳ diệu. Linh tương cũng rất đặc sắc, hương vị đặc biệt.” Hỏa Lân Nhi lớn tiếng khen ngợi.

“Nếu sư huynh thích, khi về có thể cầm một ít nếm thử.” Thấy Hỏa Lân Nhi yêu thích, Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Hắn đã thu được phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả, trên một mức độ nào đó thì hắn có thể thoải mái sản xuất linh quả, vừa hay Hỏa Lân Nhi là đệ tử chân truyền của tông môn, có thiên phú dị bẩm, tặng chút linh quả còn có thể tạo mối quan hệ thật tốt với đối phương.

“Sư đệ đã nói như vậy mà sư huynh còn từ chối thì quá bất kính rồi.” Hỏa Lân Nhi cũng không khách sáo, đã thẳng thắn nói: “Sau khi từ phúc địa trở về, tông môn đã tổng kết và sắp xếp lại các loại tài nguyên bảo vật thu được, đồng thời cũng có phần thưởng ở các mức độ khác nhau cho nhóm đồng môn cùng tiến vào phúc địa. Lần này, ta đặc biệt tới đây là vì Lục sư đệ.”

Chương 545: Nhận Phần Thưởng!

Hỏa Lân Nhi nói xong, bàn tay phất một cái, lượng lớn Kiếm Ấn đã treo lơ lửng trên không trung: "Đây là một nghìn Kiếm Ấn, sau đệ tử chân truyền thì sư đệ chính là người thu được số lượng Kiếm Ấn nhiều nhất. Lục sư đệ có thể sử dụng một nghìn Kiếm Ấn này để tự do trao đổi công pháp, pháp khí, linh chủng và các loại bảo vật. Sư đệ có thể tự lựa chọn, tránh xuất hiện những phần thưởng không hợp ý, lại phải đi xoay sở, trao đổi với người khác, phiền phức ra."

"Đa tạ Hỏa sư huynh!"

Lục Huyền cực kỳ hài lòng với phương thức khen thưởng này, nếu bên trên khen thưởng cho hắn các loại pháp khí phổ thông, giữ lại thì vô dụng, mà bán ra ngoài lại quá rắc rối, sử dụng Kiếm Ấn thuận tiện hơn nhiều.

Một nghìn Kiếm Ấn đã được coi là giá trị vô cùng trân quý rồi, số lượng này đã đủ để chừng mua ba - bốn hạt linh chủng tứ phẩm ở Tư Nông điện rồi.

"Một nghìn Kiếm Ấn chỉ là bữa ăn sáng nho nhỏ, phần thưởng quan trọng nhất còn ở lại phía sau. Trong nhóm người tiến vào phúc địa, biểu hiện của Lục sư đệ đều được chúng ta thu vào tầm mắt, nên ở thời điểm sắp xếp khen thưởng, Cổ Kiếm Không sư thúc đã tận lực đề cử sư đệ tới quản lý một khu bí cảnh không trọn vẹn."

"Bí cảnh không trọn vẹn?" Vẻ mặt Lục Huyền tràn đầy thắc mắc.

“Không sai, ngoại trừ ba khu phúc địa lớn, tông môn còn quản lý thêm một ít bí cảnh khác nữa, trong số này có một vài bí cảnh không hoàn chỉnh. Những bí cảnh này thường sẽ do sư thúc Kết Đan hoặc đệ tử chân truyền quản lý, thỉnh thoảng bí cảnh không trọn vẹn sẽ thuộc về danh nghĩa đệ tử nội môn, cung cấp cho đối phương tu hành bế quan. Bí cảnh không trọn vẹn đã được tông môn luyện hóa triệt để rồi, không ẩn chứa một chút tai họa ngầm nào, linh khí nồng đậm hơn trong nội tông rất nhiều, cực kỳ thích hợp để tu hành, đương nhiên không cần phải bàn đến chuyện bồi dưỡng linh thực.”

“Thứ cho sư đệ mạo muội, bí cảnh không trọn vẹn mà Hỏa sư huynh nói đến chỉ thuộc về một mình ta thôi sao?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Sư đệ có quyền sử dụng vô thời hạn. Chỉ cần sư đệ ở trong tông môn và còn sống, vậy thì tùy ý cho một mình sư đệ phụ trách cái bí cảnh kia.” Hỏa Lân Nhi dùng giọng điệu bình tĩnh đáp.

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy, ngoài chuyện tông môn khen ngợi thành tích xuất sắc lần này của Lục Huyền ở phúc địa, chủ yếu hơn là tông môn đang muốn đầu tư vào bản lĩnh trên linh thực nhất đạo của hắn, tin tưởng hắn có thể dựa vào khu bí cảnh không trọn vẹn kia, để đóng góp càng nhiều giá trị hơn cho tông môn.

“Vậy đa tạ các vị sư thúc trong tông môn đã coi trọng ta.” Lục Huyền khẽ gật đầu, trong lòng có chút hưng phấn.

Khi số lượng linh thực trong tay hắn càng ngày càng nhiều, linh điền trên sơn phong đã dần trở nên thiếu thốn, sự xuất hiện của bí cảnh không trọn vẹn khiến áp lực về linh điền của hắn đã nhẹ nhàng đi nhiều. Càng không cần phải nói, linh khí bên trong bí cảnh còn nồng đậm tinh thuần hơn ở nội tông.

“Trồng linh thực phẩm cấp cao ở bên trong có thể nâng cao thêm một chút chất lượng, từ đó sẽ nhận được phần thưởng càng phong phú hơn từ quầng sáng.” Lục Huyền nghĩ thầm.

“Sư đệ đừng vội, mấy ngày nữa sẽ có đệ tử chân truyền đi tới giải đáp kỹ càng về chuyện này cho sư đệ, đến lúc đó, đối phương sẽ đưa cho sư đệ một món bảo vật truyền tống và bàn giao một số công việc liên quan.” Thấy dáng vẻ nôn nóng khao khát của Lục Huyền, Hỏa Lân Nhi lập tức cười ha hả nói.

Hỏa Lân Nhi tới đây lần này chủ yếu là đưa một nghìn Kiếm Ấn cho Lục Huyền, đồng thời cũng nói cho hắn biết tin mình sắp được quản lý một khu bí cảnh không trọn vẹn, chuyện đã nói xong rồi, gã cũng không ở lại lâu, một lúc sau, đã chào tạm biệt và rời đi.

Lục Huyền tiễn gã ra khỏi động phủ, thấy gã hóa thành một luồng quang mang màu đỏ đậm nhanh chóng biến mất ở phía chân trời, mới quay về động phủ.

Hỏa Lân Nhi có thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, nếu gã đã chủ động có thiện ý với mình thì đương nhiên Lục Huyền cầu còn không được.

Hắn thầm đánh giá thực lực hiện tại của mình một chút. Dựa vào rất nhiều loại bảo vật, hiện giờ hắn có thể dễ dàng đối phó với chừng hai - ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ phổ thông, nếu dốc toàn lực, khẳng định là cho hắn đi đối phó với càng nhiều tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hơn cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, những tu sĩ thành danh lâu năm của Thiên Kiếm Tông không nằm trong danh sách này.

Nhưng so với đệ tử chân truyền, thực lực của hắn vẫn còn một chút khoảng cách nhất định, cùng lắm chỉ có thể coi là tiếp cận mà thôi.

“Nhưng chờ có thêm vài gốc linh thực tứ phẩm, hoặc là một gốc linh thực ngũ phẩm nào đó trong động phủ thành thục, hẳn là thực lực giữa hai bên sẽ không chênh lệch quá nhiều.”

Linh thức của Lục Huyền lại đảo qua toàn bộ động phủ, cảm thấy tiền đồ của mình cực kỳ xán lạn.

Sau hai ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, rất nhiều linh thực bên trong động phủ đều được bồi dưỡng đến tỏa sáng linh quang, bừng bừng sinh cơ.

Lục Huyền nảy ra ý định đi đến Tư Nông điện.

Khi ba cây linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô thành thục, trong tay hắn đã có mười mấy bầu Dưỡng Kiếm Hồ Lô, phải tìm cơ hội ổn thỏa nhất để xử lý chúng.

Trong số các loại linh thực được gieo trồng trước đó, các chủng linh quả như Liệt Diễm Quả, Băng La Quả và Mê Tiên Đào được sử dụng nội bộ, nghĩa là đống này đều sẽ chui vào bụng nhóm linh thú của hắn, cùng với hai con linh thú hộ tông tương lai là bạch viên và loan điểu, hoặc dùng để đãi khách.

Những chủng linh thực thành thục còn lại sẽ được dùng để trao đổi lấy linh thực và những món bảo vật khác, hoặc là nộp lên cho Kiếm đường Đan điện, hoặc là linh thực âm phủ không thể công khai mang ra ngoài.

Hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên cùng với con ngươi tà dị đến từ Bách Đồng Quỷ Mộc, đều là thứ cực kỳ xa xỉ hiếm có, hắn sẽ giữ chúng lại cho mình dùng.

Linh quả Uẩn Linh Tùng cũng thuộc dạng linh thực tứ phẩm cực kỳ quý giá, tạm thời vẫn đang được bảo quản bên trong Thao Trùng Nang.

Hắn gọi Phong Chuẩn đến, nhẹ nhàng nhảy lên và đáp xuống tấm lưng dày rộng của nó. Gió to thét gào trên không

trung, dọc đường đi thỉnh thoảng lại có Linh hạc bắt gặp bóng dáng quen thuộc của Lục Huyền, nó đến gần và thân thiết kêu gọi hắn.

Chim mập thấy vậy, đôi cánh khổng lồ màu xanh lập tức xòe rộng rồi hung hăng vỗ thật nhanh, cái bụng tròn vo của nó lưu loát biến thành hình giọt nước, chỉ trong vài hơi thở đã bỏ xa con Linh hạc kia lại đằng sau.

Lục Huyền ra lệnh cho chim mập dừng lại trên quảng trường ngay trước cửa Tư Nông điện, sau đó đi thẳng vào nội điện.

"Xin chào vị sư huynh này." Một tu sĩ thanh niên Trúc Cơ mặt chữ điền vừa nhìn thấy Lục Huyền, đã kính cẩn chào hỏi.

"Xin chào sư đệ, trước đó không lâu ta vừa đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ, nên đặc biệt tới đây để nhận phúc lợi tông môn tương ứng. Mặt khác, lúc trước khi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, có thể nhận được phương pháp ngưng luyện linh chủng của một loại linh thực tam phẩm, nhưng hồi đó ta vẫn chưa lựa chọn, chẳng biết hiện tại còn quyền lựa chọn hay không."

Lục Huyền hỏi, lúc trước hắn chỉ lấy phương pháp ngưng luyện linh chủng của Liệt Diễm Quả và Băng La Quả nhị phẩm, vẫn chưa sử dụng quyền lựa chọn đối với linh thực tam phẩm nên phần thưởng ấy vẫn bỏ trống đến tận bây giờ.

Chương 546: Địa Hoàng Táo!

“Mời sư huynh giao lệnh bài thân phận cho ta, ta cần xác nhận một chút.”

“Được.” Lục Huyền gỡ miếng lệnh bài thân phận bên hông xuống, đưa cho tu sĩ thanh niên kia.

“Thì ra là Lục sư huynh!” Tu sĩ thanh niên rót linh thức vào tấm lệnh bài màu đen, dò xét một hồi, lập tức ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu kinh ngạc liếc nhìn Lục Huyền: “Ta đã ngưỡng mộ đại danh sư huynh từ lâu, nếu có cơ hội nhất định sẽ tới học hỏi sư huynh về kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực.”

“Không thành vấn đề, hoan nghênh sư đệ tới, bất cứ lúc nào cũng được.” Lục Huyền gật đầu.

“Đúng là Lục sư huynh vẫn còn quyền lựa chọn phương pháp ngưng luyện linh chủng của một loại linh thực tam phẩm. Hơn nữa, sư huynh cũng chưa lĩnh phúc lợi đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ.”

Phúc lợi Trúc Cơ trung kỳ và sơ kỳ như nhau, nếu đột phá có thể nhận được một hạt linh chủng tứ phẩm, ba hạt linh chủng tam phẩm và mười hạt linh chủng nhị phẩm. Ngoài ra còn có quyền lựa chọn phương pháp ngưng chủng của một loại linh thực tam phẩm và hai loại linh thực nhị phẩm.

“Về phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai loại linh thực tam phẩm, ta lựa chọn Dưỡng Kiếm Hồ Lô và Tàng Nguyên Thảo.” Lục Huyền trầm giọng nói.

Lựa chọn như vậy là vì hắn có thể ổn định thu được kiếm phù tứ phẩm từ trong quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Mà từ quầng sáng của Tàng Nguyên Thảo, hắn lại có thể mở ra Trúc Cơ Đan tam phẩm, đan phương Trúc Cơ Đan cùng với Nạp Linh Thảo Châu giúp khôi phục Thanh Mộc Nguyên Khí cũng như nuôi dưỡng Thảo Khôi Lỗi, nó cũng là một loại tài liệu chủ yếu dùng làm nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan.

Lục Huyền vô cùng hài lòng với hai chủng linh thực này, nên trực tiếp lựa chọn chúng mà không do dự nhiều. Về phần phương pháp ngưng luyện linh chủng của hai loại linh thực nhị phẩm, Lục Huyền tùy ý lựa chọn hai chủng, xem sau này có cơ hội cải tiến chúng hay không.

"Linh thực thì…" Lục Huyền lật xem cuốn sách ngọc trong tay, trên sách ngọc có rất những hình vẽ về các loại linh thực phẩm cấp khác nhau trông vô cùng sống động, ở góc dưới còn có phần giới thiệu ngắn gọn về linh thực bên trên.

Hình vẽ sáng nghĩa là bên trong Tư Nông điện đang có sẵn cây non linh thực hoặc là linh chủng đó, nếu hình vẽ ảm đạm nghĩa là cần phải đợi một đoạn thời gian ngắn mới có thể lựa chọn được loại linh thực kia vì hiện Tư Nông điện không có hàng tồn.

"Linh thực tam phẩm, làm phiền sư đệ lấy giúp ta ba hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, nhị phẩm thì linh chủng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả, mỗi loại năm hạt. Còn tứ phẩm…" Lục Huyền liên tục lật sách ngọc, phía trên có mười mấy chủng linh thực tứ phẩm, bao gồm Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng và Ngũ Hành Quả hắn đang gieo trồng.

Có lẽ vì linh chủng tứ phẩm khá hiếm hoi, lại khó ngưng kết hạt giống hơn nên chỉ có gần một nửa hình vẽ đang sáng, nghĩa là hắn chỉ có thể lựa chọn ba loại linh chủng tứ phẩm

còn lại ấy, mà mỗi chủng đều yêu cầu điều kiện bồi dưỡng cực cao.

Lục Huyền lật tới lật lui, cuối cùng chỉ vào một hình vẽ, rồi nói với tu sĩ thanh niên: "Ta chọn Địa Hoàng Táo tứ phẩm này!"

"Được, mời Lục sư huynh chờ một lát." Thanh niên kia tiến vào chỗ sâu bên trong nội điện, một lát sau đã vội vàng bước ra ngoài, còn mang theo linh chủng và ngọc giản đang bay lơ lửng trước người.

"Đây là những thứ sư huynh cần, linh chủng và bốn loại phương pháp ngưng luyện linh chủng, mời sư huynh kiểm tra."

Linh thức của Lục Huyền quét qua, khẽ gật đầu nói: "Đủ rồi."

Hắn nhận lấy mấy thứ đó, lại mua thêm mười hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô từ trong Tư Nông điện, lúc này mới quay trở lại động phủ.

Vừa mới đi qua trận pháp, hắn đã vội vàng tiến vào trong linh điền và lấy linh chủng Địa Hoàng Táo tứ phẩm ra. Linh chủng này là một hạt táo màu vàng sậm, trên bề mặt có rất nhiều đường linh văn khác biệt, có nông có sâu, bên trong ẩn chứa linh lực hệ thổ cực kỳ nồng đậm, thậm chí còn dồi dào đến mức muốn tràn ra từ bên trong linh chủng.

Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, lập tức thả hạt linh chủng màu vàng sậm kia vào trong linh nhưỡng, đồng thời tâm thần cũng ngưng tụ lên trên hạt táo trong tầng linh nhưỡng nông kia, ngay lập tức một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Linh thực Địa Hoàng Táo tứ phẩm, trong quá trình sinh trưởng cần được bồi dưỡng bằng linh lực hệ thổ tinh thuần,

cực kỳ hà khắc đối với hoàn cảnh sinh trưởng, có yêu cầu cực cao về linh nhưỡng.】

【Linh quả được kết sau khi linh thực thành thục có công dụng rất rộng rãi, có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ nhằm đẩy nhanh tốc độ tu luyện cho tu sĩ tu luyện thuật pháp, thần thông hệ thổ. Còn có thể được sử dụng để luyện chế đan dược phẩm cấp cao đặc thù tương ứng, đồng thời còn dùng làm nguyên liệu nuôi dưỡng một số yêu thú nhất định.】

【Quê đến mức tận cùng sẽ thành vua!】

"Linh thực Địa Hoàng Táo tứ phẩm! Bên trong động phủ lại có thêm một phẩm chủng linh quả mới. Công dụng nhìn có vẻ rất rộng, nhưng trên thực tế lại có tính hạn chế không nhỏ, chỉ có tác dụng với đan dược và yêu thú hệ thổ. Yêu cầu cao về hoàn cảnh sinh trưởng, hiện tại cũng không coi là vấn đề gì, ta sắp thành tu sĩ sở hữu một cái bí cảnh không trọn vẹn rồi, còn lo không thỏa mãn được điều kiện phát triển của linh thực tứ phẩm sao?"

Linh điền trong động phủ do gieo trồng quá nhiều linh thực, đã sớm vượt quá giới hạn gieo trồng, Lục Huyền dự định sẽ trồng những loại linh thực mới nhận được này vào trong bí cảnh không trọn vẹn sắp sửa tới tay.

Địa Hoàng Táo, bao gồm Dưỡng Kiếm Hồ Lô và các chủng như Liệt Diễm Quả, Băng La Quả…

Dựa vào sự hiểu biết của hắn về bí cảnh, bí cảnh có thể dễ dàng thỏa mãn điều kiện sinh trưởng của Địa Hoàng Táo hơn, không cần phải lo lắng sau khi trồng nó xuống, loại linh thực này lại không thể phát triển bình thường.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, mấy ngày sau, một con thanh điểu khôi lỗi đã bay đến bên ngoài động phủ của Lục Huyền.

“Lục sư đệ có ở đây không? Mong sư đệ bớt một chút thời gian qua Trận đường một chuyến, chuyện liên quan đến chỗ bí cảnh do sư đệ quản lý.” Một giọng nói ấm áp truyền ra từ bên trong thanh điểu khôi lỗi, Lục Huyền nhanh chóng đi theo phía sau thanh điểu, vượt qua rất nhiều sơn phong, đi đến Trận đường của tông môn.

Trong số những điện đường của tông môn, bình thường hắn hay ra vào Tư Nông điện, Thứ Vụ đường, Kiếm đường nhiều hơn những nơi khác, đây là lần đầu tiên hắn đến Trận đường.

Lục Huyền vừa ngắm cách bố trí trận pháp, vừa theo sát thanh điểu khôi lỗi.

So với những điện đường khác, Trận đường có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một - hai vị đệ tử nội môn, ai cũng bước đi vội vã, chỉ khẽ gật đầu với Lục Huyền rồi nhanh chóng biến mất.

Thi thoảng dao động linh lực kịch liệt lại truyền đến từ chỗ sâu bên trong Trận đường, như thể nơi này đang ẩn chứa hàng loạt quả bom linh lực và có thể phát nổ bất cứ lúc nào vậy.

“Đây là đồng môn Trận đường đang thử bố trí trận pháp, Lục sư đệ không cần phải lo lắng.” Một tu sĩ trung niên có tướng mạo bình thường, vóc dáng trung bình im hơi lặng tiếng bước ra từ bên trong, điềm đạm nói với Lục Huyền.

Chương 547: Bí Cảnh Do Mình Quản Lý!

Nhìn bề ngoài, có vẻ như tu sĩ này khá là bình thường không có gì lạ, nhưng khí chất lại cực kỳ không tầm thường, ánh mắt hữu thần trầm tĩnh, thâm thúy sáng ngời, khi bước đi cả người mang đến một loại cảm giác mông lung, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào một vùng không gian khác vậy.

"Ta tự giới thiệu bản thân một chút, ta tên là Lê Vân Uyên, một trong những đệ tử chân truyền của tông môn, có thành tựu nhất định trên trận pháp nhất đạo. Ta toàn quyền phụ trách về trận bàn có liên quan đến bí cảnh không trọn vẹn của Lục sư đệ."

"Thì ra là Lê sư huynh, những vị sư huynh đệ đang bày binh bố trận kia sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn chứ?" Lục Huyền nhìn về phía gợn sóng linh khí phát ra, tò mò hỏi.

"Thông thường tất cả đều nằm trong phạm vi kiểm soát, thỉnh thoảng bày binh bố trận thất bại và mất khống chế, có thể người bày trận sẽ bị thương, nhưng đó không phải là vấn đề lớn." Lê Vân Uyên đáp, linh quang trước người chợt lóe, một tấm trận bàn bằng đồng đen lặng lẽ xuất hiện trong tay gã.

Trận bàn này chỉ có kích thước bằng lòng bàn tay, mặt trên có linh vận cổ xưa và phù văn dày đặc, càng gần khu vực trung tâm, trận bàn càng có xu hướng gần với hư vô, tựa như nó đã được kết nối với một tồn tại không biết nào đó ở bên trong hư không.

“Lục sư đệ, đây chính là thứ mấu chốt sẽ trợ giúp sư đệ tiến vào khu bí cảnh không trọn vẹn kia. Tấm trận bàn này đã kết nối với đại trận hạch tâm của Trận đường, có thể mượn dùng lực lượng đại trận để xuyên qua hư không, nó từng được vài vị Trận pháp đại sư của Trận đường liên hợp bố trí, xem như tính ổn định đã đạt đến mức cực hạn. Khi Lục sư đệ tiến vào bí cảnh, chỉ cần cung cấp chút ít linh thạch là có thể tự do qua lại giữa tông môn và bí cảnh. Dựa theo lẽ thường, trận bàn có thể sử dụng được một đoạn thời gian tương đối dài, nhưng để phòng ngừa sự cố bất ngờ, tốt nhất là cứ cách mấy năm hoặc chục năm, sư đệ hãy đến Trận đường kiểm tra một lần, làm tốt công tác bảo dưỡng trận bàn.” Tu sĩ trung niên giới thiệu cặn kẽ cho Lục Huyền.

Lục Huyền cung kính tiếp nhận tấm trận bàn đồng đen từ tay gã, rồi dựa theo lời nhắc nhở của tu sĩ kia, hắn nhỏ một giọt tinh huyết vào chính giữa trận bàn.

Tinh huyết vừa rơi vào vị trí chính giữa trận bàn, đã biến mất trong nháy mắt, đồng thời phù văn trên trận bàn cũng lóe lên, Lục Huyền mơ hồ cảm nhận được một tồn tại nào đó ở ngoại giới xa xôi.

“Bí cảnh thường nằm ở trong hư không hoặc ở nơi nguy hiểm cùng cực, lấy tốc độ bình thường khó có thể di chuyển đến nơi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ khi dựa vào trận pháp truyền tống bên trong Trận đường mới có thể làm được điều này.” Tu sĩ trung niên thấy vẻ mặt ngơ ngác của Lục Huyền thì chủ động giải thích.

“Theo hiểu biết của ta về khu bí cảnh kia của sư đệ, tuy độ đậm đặc và độ tinh thuần của linh khí trong bí cảnh này thấp hơn ba đại phúc địa và những bí cảnh khác của tông môn, nhưng chắc chắn là mạnh hơn hoàn cảnh linh khí ở nội tông. Đồng thời bên trong bí cảnh còn có một số mảnh linh địa thiên

nhiên, cực kỳ thích hợp để bồi dưỡng linh thực, Lục sư đệ nhất định sẽ hài lòng."

"Lê sư huynh, không thể tình hình an toàn bên trong bí cảnh thế nào?" Lục Huyền thẳng thắn hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

"Phương diện an toàn thì không cần phải nói, mặc dù nó là bí cảnh không hoàn chỉnh, nhưng ở biên giới đều có vách ngăn không gian. Sau khi nơi này bị tông môn phát hiện, để ổn định không gian bí cảnh, chúng ta đã bố trí khá nhiều cấm chế cường đại xung quanh nó, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể dễ dàng tiến vào khu bí cảnh này. Ngoài ra, tà ma và yêu thú bên trong bí cảnh đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có một ít tinh quái không chủ động tấn công con người, với tu vi của sư đệ có thể ung dung ứng phó. Có thể nói, trừ phi tông môn bị phá, đại trận bên trong Trận đường bị hủy, thì bí cảnh mới có thể xuất hiện vấn đề về an toàn." Lê Vân Uyên vô cùng tự tin trả lời.

Lục Huyền yên tâm hẳn, Thiên Kiếm Tông được coi là một con quái vật lớn trong Tu Hành giới, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi tình huống nào sẽ khiến tông môn bị phá hủy.

Sau đó, Lê Vân Uyên lại tiếp tục giới thiệu những thông tin có liên quan đến trận bàn như phương pháp sử dụng, điểm cần chú ý và thời hạn ra vào bí cảnh cho Lục Huyền.

Lục Huyền nhớ kỹ trong lòng, sau đó cầm tấm trận bàn đồng đen kia quay trở lại động phủ.

"Ngoại trừ linh chủng mới thu được, ta còn phải di dời một vài loại linh thực khác để thay đổi môi trường sinh trưởng. Phẩm cấp của Phượng Hoàng Mộc lục phẩm quá cao, lại có sự tồn tại của Hồng Liên Diễm nên không cần ngày ngày phải ở bên cạnh bồi dưỡng, nếu mang nó vào gieo trồng bên trong bí cảnh sẽ an toàn hơn. Cũng mang theo Kim Cang Bồ Đề ngũ

phẩm luôn thể, cứ lưu nó ở trong động phủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ, mong rằng khi thay đổi hoàn cảnh, dưới điều kiện linh khí nồng đậm tinh khiết hơn, nó có thể thong thả phát triển. Còn cả Lạc Lôi Mộc tứ phẩm…"

Lục Huyền suy nghĩ kỹ càng một phen, hắn dự định sẽ mang theo những loại linh thực phẩm cấp cao nhất cùng với những loại linh thực không cần phải bồi dưỡng thường xuyên vào trong bí cảnh, để chúng có thể phát triển an toàn và ổn định hơn.

"Linh thực âm phủ trong tiểu viện ở Kiếm Môn trấn… Cứ quan sát một đoạn thời gian trước đã, nếu thích hợp sẽ chuyển chúng qua."

Hắn có phần do dự về chuyện có nên đưa linh thực âm phủ tiến vào trong bí cảnh hay không, đến cuối cùng, hắn đã dự định cứ tiến vào bí cảnh không trọn vẹn trước để xem tình hình như thế nào lại lựa chọn sau.

"Cũng may có Thao Trùng Nang ngũ phẩm, kể cả khi di dời linh thực phẩm cấp cao cũng có thể duy trì sức sống bên trong linh thực rất tốt, không tạo thành ảnh hưởng quá lớn." Lục Huyền vừa nghĩ vừa nhanh chóng chuẩn bị những loại linh thực cần thiết.

Sau đó, hắn lại đi tới Trận đường, bỏ ra mười mấy linh thạch để kích hoạt đại trận truyền tống, trận bàn đồng đen tỏa ra linh quang, trực tiếp mang theo Lục Huyền tiến vào trong một vùng hư không khác lạ.

Trong cảm nhận của linh thức, xung quanh là một mảnh hỗn độn, mãi một lúc lâu sau, cảm giác vững vàng mới truyền đến dưới chân.

Không kịp chờ hắn mở hai mắt quan sát bí cảnh kỹ càng, một mảnh linh khí nồng đậm tinh thuần đã điên cuồng vọt tới,

khiến mọi lỗ chân lông trên người Lục Huyền không tự chủ được mà mở ra, tham lam hấp thu linh khí thuần khiết không gì sánh được này.

"Khu bí cảnh này thật ẩm ướt." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Linh lực trong bí cảnh không còn đơn thuần là dạng "khí" nữa, nó đã mơ hồ có xu hướng chuyển hóa thành dạng "dịch" rồi.

Mỗi lần hít thở đều có thể cảm nhận được một loại ướt át trơn trượt chạy giữa tứ chi bách hài, tiến vào bên trong đan điền, rồi dễ như trở bàn tay ngưng kết thành từng giọt linh dịch tinh khiết và trong suốt.

"Chưa bao giờ ta được tiếp xúc với hoàn cảnh giàu có như vậy! Tu hành ở trong hoàn cảnh linh khí như này, không biết có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian."

Môi trường dư thừa linh khí tinh thuần như thế, khiến cho Lục Huyền không khỏi sinh ra một loại ảo tưởng 'bản thân lại được rồi'.

(Thiên phú tu luyện của Lục Huyền khá phế, tu luyện chăm chỉ cũng không có tác dụng gì, nhưng tiến vào nơi này, hắn lại có cảm giác mình đã có thể tu luyện được rồi. Ngoài ra, còn một tầng ẩn ý hơi đen tối, cảm giác như một người bị ysl đột nhiên lại được rồi…)

Chương 548: Mộc Yêu Linh Và U Tuyền Linh Lâm!

“Linh khí trong bí cảnh thật là thơm ngọt!” Lục Huyền hít sâu một hơi, chợt bật ra một câu cảm khái từ tận đáy lòng.

Từ lúc tiến vào bí cảnh đến tận bây giờ, trong lòng hắn vẫn còn một loại cảm giác không chân thật, hắn không ngờ nổi, đến một ngày, mình lại có thể sở hữu một khu bí cảnh không trọn vẹn như thế.

Nhớ lại lúc ở trong Lâm Dương phường thị, hắn từng tiêu tốn linh thạch thuê một cái tiểu viện chật hẹp, diện tích linh điền nhỏ đến đáng thương. Sau đó, gia nhập vào Thiên Kiếm Tông, hắn cố ý lựa chọn một tòa sơn phong hoang vắng và khai khẩn linh điền, tiếp đó là tấn thăng làm đệ tử nội môn, được sở hữu cả một tòa động phủ độc lập.

Cuối cùng chính là bí cảnh trước mắt này.

“Hồi ở phường thị, có cảm giác như ta đã thuê một căn nhà nhỏ tại thôn trang trong thành, điều kiện đơn sơ, rồng rắn lẫn lộn và không ổn định cho lắm. Tới lúc bước vào tông môn, lại tương đương với thay đổi một khu nhà trọ tốt hơn, các phương diện đều được đảm bảo nhất định. Còn bây giờ, rốt cuộc cũng có thể nói là bản thân đã nắm giữ một căn nhà thuộc về riêng mình rồi. Quan trọng hơn, căn nhà này còn được sử dụng miễn phí.” Một nụ cười lóe lên trên mặt của Lục Huyền.

Tâm niệm vừa động, một con mắt màu xám trắng đã xuất hiện ở khoảng không phía trên đầu hắn, con mắt này lúc ẩn lúc

hiện, không ngừng di động với tốc độ cực nhanh trên không trung.

Hai tấm kiếm phù lặng lẽ trượt xuống lòng bàn tay của Lục Huyền, linh thức đã được vận dụng đến mức tối đa, chuẩn bị thăm dò khu bí cảnh không trọn vẹn trước mặt.

Hư Không Yểm Mục đã được hắn tế luyện đến trình độ nhất định, phạm vi khống chế cực lớn, chẳng mấy chốc nó đã chia sẻ tầm nhìn mà nó quan sát được với con ngươi ở lòng bàn tay Lục Huyền.

"Diện tích bí cảnh rộng chừng mấy trăm mẫu, chỉ là một khu bí cảnh không trọn vẹn nên không thể yêu cầu cao hơn." Lục Huyền cẩn thận tiến đến sát biên giới bí cảnh, từ xa nhìn lại.

Phía trước vùng giáp ranh có một vết nứt không gian lởm chởm như răng cưa, bên này là bí cảnh với linh khí nồng đậm tinh khiết, bên kia là hư không u tối hỗn độn. Có thể trông thấy những đường linh quang không ngừng bơi lội ngay tại vị trí tiếp giáp giữa hai bên, hình thành nên một tầng vách ngăn linh khí thật dày, đây chính là cấm chế do Kết Đan chân nhân của Thiên Kiếm Tông lưu lại.

Lục Huyền không có tò mò đến mức thử đi công kích ranh giới bí cảnh, hắn thi triển 《Phá Vọng Đồng Thuật》, sau khi xác nhận cấm chế thần bí và vách ngăn không gian không có vấn đề gì, hắn lập tức đi thẳng về chỗ sâu bên trong bí cảnh.

Trên đường đi, hắn đã bắt gặp rất nhiều linh mộc, cây nào cây nấy đều ngập tràn sinh cơ, xanh um tươi tốt, nhưng đều là những phẩm chủng khá thường gặp trong Tu Hành giới, có lẽ chúng chính là linh chủng do những vị đồng môn trước đây từng quản lý khu bí cảnh chưa hoàn chỉnh này, gieo trồng và để lại.

“Anh anh anh.” Đột nhiên, bên tai hắn vang lên một tiếng thì thầm nhỏ nhẹ. Ngay sau đó, một bóng dáng xinh xắn đã bay từ phía sau tán cây xanh tới, dừng lại trước mặt Lục Huyền.

Bóng dáng ấy là một con tinh quái lớn bằng bàn tay, toàn thân có màu xanh nhạt, với bốn cánh dài hơi mỏng gần như trong suốt sau lưng, trên người nó tỏa ra khí tức cực kỳ tự nhiên trong trẻo, khiến người ta không nhịn được muốn đến gần thân cận một phen.

Dường như nó không hề sợ hãi Lục Huyền, cứ một mực dùng ánh mắt ngây thơ tò mò nhìn hắn.

Quầng sáng Thanh Mộc Nguyên Khí bên trong đan điền Lục Huyền thoáng xoay tròn vài vòng, một luồng linh lực màu xanh cực nhỏ đã tuôn ra từ đầu ngón tay hắn, lại nhanh chóng được chuyển đến trước mặt con tinh linh màu xanh nhạt kia.

Tiểu tinh linh cảm nhận được thảo mộc linh khí tinh khiết bên trong Thanh Mộc Nguyên Khí, nó lập tức hạ xuống trên mu bàn tay Lục Huyền để hút luồng linh lực màu xanh nhạt nhỏ như sợi tóc ấy.

Sau khi hấp thu, nó vẫn chưa thỏa mãn, lại sáp đến trước đầu ngón tay của Lục Huyền, không ngừng mút. Đầu ngón tay hắn khẽ run lên, nhẹ nhàng đẩy con tinh linh màu xanh nhạt nọ ra xa, đồng thời tâm thần cũng ngưng tụ trên người nó.

【Mộc Yêu Linh, loại tinh quái, vốn là một luồng linh tính được sinh ra sau khi mộc linh khí tinh thuần nhất diễn hóa suốt một đoạn thời gian khá dài, cũng dần dần sinh ra một chút linh trí đơn giản, trong cơ thể ẩn chứa khí tức mộc linh phong phú, có tính tương thích tự nhiên với hầu hết các loại linh thực, có thể xúc tiến linh thực sinh trưởng, không có tính công kích.】

“Chắc chỉ cần một quyền của ta giáng xuống, nó sẽ chết luôn!” Lục Huyền đưa mắt nhìn tiểu tinh linh xinh xắn vừa ríu rít kêu lên vừa nhẹ nhàng bay xung quanh mình, trong đầu không khỏi nghĩ như vậy.

“Tính tương thích cực mạnh với linh thực, lưu nó lại bên trong bí cảnh có thể thúc đẩy linh thực phát triển. Ừm, đây là xúc tiến bị động sẽ không ảnh hưởng đến quầng sáng phần thưởng của ta.” Lục Huyền thầm suy đoán.

Đi được một lúc, càng ngày càng nhiều Mộc Yêu Linh bám theo đằng sau hắn, tổng cộng có mười mấy con, tất cả đều ríu rít kêu lên như đang cầu xin Lục Huyền ban cho Thanh Mộc Nguyên Khí.

Hắn dứt khoát phớt lờ chúng, lại tiếp tục khám phá bí cảnh không trọn vẹn này.

Đi tới khu vực trung tâm, hắn ngồi xổm xuống, nắm một vốc linh nhưỡng lên tay.

Trong cảm nhận của linh thức, linh nhưỡng ở nơi này ẩn chứa linh lực vô cùng dồi dào, mặc dù không phải là tồn tại với công dụng và tính chất đặc thù như trong Tu Hành giới, nhưng nó mạnh hơn linh nhưỡng bên trong nội tông Thiên Kiếm Tông khá nhiều.

Trong toàn bộ bí cảnh có hai nơi khá kỳ lạ.

Ở thời điểm Lục Huyền dùng linh thức dò xét bên trong một hẻm núi có nước suối phun trào, đột nhiên lại phát hiện chỗ sâu bên trong dòng suối có điều kỳ lạ. Dường như nó đã nối liền với hư không rồi, khiến cho nước suối chảy ra có mang theo hàn ý lạnh buốt, như muốn thấm vào tận xương tủy trong người.

Lục Huyền tùy ý lấy một hạt linh chủng Băng La Quả ra, trực tiếp trồng xuống mảnh linh nhưỡng gần con suối, tâm

thần ngưng tụ, lại lấy nước suối lạnh buốt kia tưới cho nó.

【Băng La Quả…】

【Linh chủng được U Tuyền Linh Lâm tưới, bên trong chất chứa khí tức cực hàn, về lâu về dài có thể xảy ra biến dị.】

【Linh dịch tam phẩm U Tuyền Linh Lâm, được hình thành dưới cấu tạo đặc thù của bí cảnh và ẩn chứa khí tức cực hàn, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược, pháp khí, bồi dưỡng linh thực, tốc độ ngưng kết linh dịch hơi chậm.】

"Nhiều linh dịch tam phẩm như vậy!" Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Nhớ lại lúc trước, hắn từng vì thỏa mãn điều kiện sinh trưởng của Long Hài Thảo ngũ phẩm mà đặc biệt đi một chuyến đến Vô Ngần Hải, lấy được một bình Huyền Nguyên Trọng Thủy và Tụy Linh Chân Dịch. Không ngờ, bên trong bí cảnh lại có trữ lượng linh dịch tam phẩm phong phú như vậy.

"Đáng tiếc linh dịch không phải là lấy mãi không hết, tốc độ ngưng tụ không nhanh lắm, bằng không thì giàu to rồi."

Lục Huyền cảm nhận nước suối cuồn cuộn như sóng ngầm phun ra, trong lòng đã quyết tâm, nhất định phải tận dụng thật tốt loại U Tuyền Linh Lâm này.

Chương 549: Khắp Nơi Đều Là Bảo Vật!

"Bồi dưỡng Long Hài Thảo ngũ phẩm là tất nhiên rồi, chờ hai loại linh dịch trong tay dùng hết, có thể thay thế hoàn hảo bằng U Tuyền Linh Lâm. Tạm thời không cần suy nghĩ đến luyện đan luyện khí, dùng nó để bồi dưỡng linh thực cũng là một sự lựa chọn khá tốt. Ừm, vừa hay Băng La Quả cần nuôi dưỡng bằng linh lực hệ băng, dùng U Tuyền Linh Lâm tẩm bổ sẽ mang lại lợi ích khá lớn cho nó, thử xem có thể ngưng kết ra linh quả tam phẩm hay không."

Tuy dùng linh quả nhị phẩm chiêu đãi khách khứa cũng quá đủ rồi, nhưng nếu có thể thu được Băng La Quả biến dị phẩm cấp cao hơn, đương nhiên là Lục Huyền rất vui sướng.

Bên trong bí cảnh còn một địa phương kỳ quái khác, đó là một ngọn hỏa diễm sơn nho nhỏ, khắp nơi trên núi đều có những ngọn lửa rực cháy với đủ loại sắc màu, kéo dài bất diệt, hỏa linh dồi dào, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được sức nóng.

Lục Huyền tiến vào phạm vi ngọn núi nhỏ nọ, dễ dàng đào được một khối linh khoáng tứ phẩm tên là Viêm Tinh Thạch từ bên trong.

Hắn từng đọc được thông tin về nó trong một cuốn điển tịch thường thức tu hành tại Tàng Kinh các, Viêm Tinh Thạch là linh khoáng tứ phẩm, cũng là một loại linh khoáng phẩm cấp cao thường thấy, chúng hay được sử dụng để luyện chế pháp khí.

“Hỏa diễm sơn này có thể bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc, Địa Hỏa Tâm Liên. Nếu Liệt Diễm Quả được khí tức hỏa linh ở trình độ này tẩm bổ, liệu có khả năng biến dị thành linh quả hỏa thuộc tính mới hay không?”

“Đúng rồi, nhân tiện lúc trước 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm đã bị sử dụng hết, cứ trực tiếp dùng chỗ này bổ sung khí tức hỏa linh cho nó cũng là một lựa chọn tốt.” Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

“Tà nguyên lớn nhất của khu bí cảnh này chính là linh khí tinh thuần nồng đậm có mặt ở khắp nơi, chúng mang đến lợi ích rất lớn cho sự phát triển của linh thực. Bên cạnh đó là mảnh linh nhưỡng với phẩm chất cao, Mộc Yêu Linh có tính tương thích tự nhiên với linh thực, U Tuyền Linh Lâm và tiểu hỏa diễm sơn này, tất cả đều là đồ cực kỳ tốt. Diện tích bí cảnh không lớn, nhưng khắp nơi đều là bảo vật.”

Bí cảnh quý báu đang ở ngay trước mắt, Lục Huyền chỉ muốn trắng trợn đi gieo trồng mà thôi. Hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, mảnh linh nhưỡng bên trong bí cảnh không ngừng nhúc nhích cuồn cuộn, chẳng mấy chốc đã hình thành nên từng mảnh linh điền vuông vắn.

Ngay sau đó hắn đi đến phía trước một mảnh linh điền, gieo mười ba hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô mới thu được vào trong vết nứt. Linh lực khẽ động, từng tia từng sợi linh vũ tinh thuần bay xuống, thỏa thích tưới đều cho đám linh chủng hồ lô đang nằm trong tầng linh nhưỡng nông.

Tiếp đó, hắn lại lấy một số thanh phi kiếm cấp thấp đã qua sử dụng từ trong túi trữ vật của mình ra, hắn từng mua được chúng với giá rẻ trong Kiếm Môn trấn.

Lục Huyền đặt những thanh kiếm kia ở xung quanh linh chủng hồ lô vừa trồng, để linh chủng có thể hấp thu đầy đủ kiếm ý lưu lại bên trong phi kiếm.

Tiếp theo đó, Lục Huyền lại lần lượt trồng năm hạt linh chủng Liệt Diễm Quả bên cạnh con suối và năm hạt linh chủng Băng La Quả gần tiểu hỏa diễm sơn.

Mười cây linh quả nhị phẩm này mang tính chất thực nghiệm rất mạnh, xem dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh linh lực đặc thù ở bí cảnh, chúng có thể phát sinh biến dị hay không.

Sau khi trồng xong hai chủng linh quả, hắn lập tức lấy hạt táo màu vàng sẫm ra khỏi Thao Trùng Nang, chọn một khu vực linh nhưỡng màu mỡ nhất để trồng nó xuống.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên linh chủng Địa Hoàng Táo, nhận ra nó đang thỏa thích hấp thu khí tức thổ linh trong linh nhưỡng, lúc này cũng yên tâm hơn không ít.

Linh chủng Kim Cang Bồ Đề cũng được hắn trồng vào trong linh nhưỡng, được linh khí nồng đậm tẩm bổ, hư ảnh Kim Cang quay xung quanh linh chủng hình bầu dục cũng lập tức trở nên ngưng thực hơn rất nhiều.

Kim Cang trừng mắt, trong tay cầm pháp khí Phật Môn, đã mơ hồ có vài phần khí thế uy nghiêm khiến đám yêu ma quỷ quái trên thế gian phải kinh sợ.

"Trước đây đã thiệt thòi cho ngươi rồi, khi nào tìm được những loại bảo vật Phật Môn như hương hỏa, nguyện lực, Phật âm, ta sẽ bồi dưỡng ngươi thật tốt." Lục Huyền thì thầm với nó.

Trồng Kim Cang Bồ Đề xong, hắn lập tức bay lên khoảng không phía trên tiểu hỏa diễm sơn, một khúc gỗ cháy đen tự nhiên rơi xuống. Trong quá trình rơi xuống, dường như nó cảm nhận được khí tức hỏa linh tinh thuần không gì sánh được ở trên tiểu hỏa diễm sơn, những vết nứt màu vàng sậm trên khúc gỗ cháy đen đột ngột sáng lên.

"Kíu kíu!"

Dường như một tiếng phượng hót thanh thúy vừa vang vọng giữa hư không, chỉ thấy một đôi hư ảnh Phượng Hoàng lớn bằng ngón tay cái, trực tiếp lao ra từ bên trong khe nứt màu vàng sẫm, rồi vui sướng bay múa trên tầng tầng hỏa diễm ngút trời.

Tốc độ phi hành của hư ảnh Phượng Hoàng càng lúc càng nhanh, khiến cho mảnh hỏa diễm đủ màu sắc phía dưới không gió mà bay, dồn dập cuốn về phía hư ảnh.

"Các ngươi giống như củi khô gặp lửa, vừa chạm vào sẽ cháy ngay vậy." Lục Huyền thấy vậy, không nhịn được cảm thán.

Có lẽ di dời Phượng Hoàng Mộc lục phẩm vào trong bí cảnh là lựa chọn đúng đắn nhất của hắn. Bởi vì phẩm cấp cho nên nó có yêu cầu cực cao về khí tức hỏa linh, đồng thời cũng cần dị hỏa từ tam phẩm trở lên tẩm bổ chăm sóc. Mạch địa hỏa ở trong động phủ lúc trước, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cho nó sinh trưởng bình thường mà thôi. Hiện giờ chuyển vào trong bí cảnh, nó lập tức bừng bừng sức sống, tựa như cá gặp nước.

Sau khi trồng xong tất cả đám linh thực, Lục Huyền lại đi giao lưu với nhóm Mộc Yêu Linh bên trong bí cảnh một phen, rồi kích phát trận bàn đồng đen, sau khi vượt qua vùng không gian hỗn độn, hắn cũng trở về đại trận ở Trận đường.

"Cuối cùng cũng trở lại tông môn, có truyền tống trận cỡ lớn do Trận đường bố trí cùng với trận bàn tương ứng, quá trình di chuyển giữa bí cảnh và tông môn đã trở nên tương đối dễ dàng." Lục Huyền cảm khái một câu.

Hắn nhanh chóng trở về chân núi bên dưới động phủ của mình, chỉ ngắn ngủi có một - hai ngày mà trong lòng lại có cảm giác cực kỳ không chân thực, hệt như mình vừa trải qua mấy đời rồi.

“Từ giờ trở đi, ta đã trở thành Linh thực sư sở hữu tới ba mảnh linh điền rồi. Một cái trồng linh thực tà dị bàng môn tà đạo, một cái chuyên môn bồi dưỡng linh thực cao cấp, một cái trồng linh thực thông thường, phân công rõ ràng.”

Hắn dò xét linh điền một chuyến, lại thi triển các loại thuật pháp cơ sở, kiếm quyết kiếm trận, dày công chăm sóc và thỏa mãn mọi nhu cầu hứng thú của tất cả nhóm linh thực bên trong động phủ.

“Tiễn Đằng tứ phẩm, cần dùng linh lực mô phỏng hình dạng mũi tên để nuôi dưỡng chúng, nhưng làm như vậy sẽ rơi vào tình huống chỉ có thể mô phỏng hình dạng của mũi tên, mà không có thần thái, linh hồn của mũi tên nọ, vì vậy, ta nhất định phải tìm cách lấy được một môn thuật pháp loại tiễn chân chính để bồi dưỡng chúng.”

Bản thân Tiễn Đằng có những đặc điểm kỳ lạ, lại cộng thêm phẩm cấp là tứ phẩm cho nên phần thưởng của quầng sáng sẽ rất khả quan, vì vậy Lục Huyền cực kỳ coi trọng bốn cây Tiễn Đằng biến dị này, hắn quyết tâm đi Tàng Kinh các đổi lấy một môn tiễn thuật, mang về học tập để nuôi dưỡng chúng cẩn thận.

Chương 550: 《Thuấn Tiễn Thuật》

Nửa ngày sau, Lục Huyền quay về động phủ, trong tay cầm một miếng ngọc giản màu tro đen. Hắn đã bỏ ra xấp xỉ ba trăm Kiếm Ấn để trao đổi lấy miếng ngọc giản này, bên trong có ghi chép một môn thuật pháp tên là 《Thuấn Tiễn Thuật》.

Phẩm cấp của loại thuật pháp này là tam phẩm, sau khi luyện tập thành công, có thể trong chớp mắt kích phát ra những mũi tên linh lực vô hình, đòn tấn công mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, có thể bắn ra từ nhiều góc độ khác nhau, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lục Huyền đặt miếng ngọc giản nọ lên trán, linh thức thăm dò vào bên trong, ngay lập tức, một lượng lớn thông tin đã đổ vào trong thức hải. Liên tục khổ tu mấy ngày, cuối cùng hắn cũng có thể miễn cưỡng phóng ra được một đạo khí tiễn vô hình.

Lục Huyền hưng phấn đi đến phía trước gốc cây non Tiễn Đằng, linh lực vận chuyển dựa theo thuật pháp 《Thuấn Tiễn Thuật》. Một lúc sau, gợn sóng linh khí nhàn nhạt lập tức xuất hiện trước người hắn, một đạo khí tiễn bán trong suốt lớn bằng một ngón tay, từ từ thành hình.

Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, cũng bởi vậy mà tâm thần thoáng buông lỏng một chút, khiến cho luồng khí tiễn bán trong suốt trước mặt suýt thì tiêu tán. Hắn cố gắng hết sức để điều khiển đạo khí tiễn kia, cho nó lắc lư bay đến phía trước cây non Tiễn Đằng, cọ cọ hai cái rồi từ từ tiến vào bên trong

nhánh dây leo màu xanh đen kia bằng phương thức cực kỳ khó hiểu.

Trên cây non Tiễn Đằng đã kết ra nhiều mũi tên có kích thước bằng hạt gạo, sau khi khí tiễn đi vào dây leo, rất nhiều mũi tên bằng hạt gạo lập tức phát ra một chuỗi âm thanh leng keng rất nhỏ, nhưng vài giây sau, chúng đã dừng lại, rồi một mực đứng yên, không nhúc nhích.

"Đồng môn Tàng Kinh các đưa nhầm ngọc giản cho ta rồi sao? Cái này mà cũng gọi là 《 Thuấn Tiễn Thuật 》 à? So với Mạn Tiễn Thuật còn thấp hơn một bậc."

(Thuấn có nghĩa là chớp mắt – tương đương với thời gian cực nhanh, còn mạn có nghĩa là chậm chạp, từ từ)

"Ừm, tiễn thuật có thể làm địch thủ phản ứng trong nháy mắt, khẳng định đây là nguyên nhân khiến nó được đặt tên như vậy rồi."

Lục Huyền trực tiếp đổ trách nhiệm cho người khác, hoàn toàn không nghĩ đến tư chất chân thật của chính mình. Trên thực tế, với thiên phú của hắn có thể thuận lợi thi triển khí tiễn trong vòng vài ngày như vậy đã là chuyện nằm ngoài dự đoán rồi.

Hắn đi đến phía trước ba hạt linh chủng Tiễn Đằng, lần lượt ngưng kết ra một luồng khí tiễn nho nhỏ và chậm rãi rót vào trong linh chủng.

Sau khi xử lý xong toàn bộ đám linh thực trong linh điền, Lục Huyền quyết định đi một chuyến đến tiểu viện ở Kiếm Môn trấn.

Hiện giờ, trong tay hắn đang có một lượng lớn U Nê Nhục bị ô nhiễm nặng cùng với mười tám hạt linh chủng Thiên Cầu Thủ, cả Nhục Linh Thần đang trong giai đoạn thai nghén, tất cả chúng đều cần được sắp xếp hợp lý.

Mặt khác, hắn vẫn còn giữ lại Kinh Cức Cốt, Quỷ Diện Thạch Cô và Bách Đồng Quỷ Mộc đã thành thục từ trước đó, xem có thể bán ra không.

"Cũng không biết tình hình hiện tại của mấy loại linh thực âm phủ bên trong tiểu viện như thế nào…"

Lục Huyền chuẩn bị xong xuôi, lập tức điều khiển một thanh phi kiếm tam phẩm phổ thông bay ra khỏi tông môn, đi tới Kiếm Môn trấn lân cận. Sau khi mua một số tài nguyên tu hành như thường lệ, hắn đi thẳng đến bên ngoài tiểu viện của mình.

Xác nhận Thiên Huyễn Vân Yên Trận không bị tổn hại, Lục Huyền mới yên tâm mở trận pháp ra, tiến vào trong tiểu viện. Vừa mới bước vào trong tiểu viện, một luồng âm khí nồng đậm đã ập thẳng vào mặt.

Tiếng khóc oa oa tà dị của hài nhi lọt vào trong tai, đồng thời bóng dáng của một đứa hài nhi gầy gò với làn da màu tro đen cũng trực tiếp vụt qua rồi nhanh chóng biến mất trong nháy mắt, nó đã tiến vào bên trong Thánh Anh Quả Tử Chu rồi.

Một bàn tay màu đỏ như máu xiêu xiêu vẹo vẹo bò đi, rồi bám vào bắp chân của Lục Huyền, như thể muốn cách không hút tinh huyết của hắn vậy.

Bên cạnh là một cây đào đồ sộ cành lá lắc lư xào xạc, nhìn có vẻ kiều diễm mỹ lệ, nhưng dưới gốc cây lại có một đống xương trắng chồng chất thật cao, đã làm bại lộ diện mạo chân thật của nó.

"Chậc chậc." Lục Huyền vừa mới trải qua vẻ đẹp và sự thuần khiết của khu bí cảnh cách đây không lâu, hiện giờ lại đột nhiên tiến vào trong tiểu viện với gió lạnh vút qua, oan hồn

kêu rên này… sự tương phản rõ rệt giữa hai bên thực sự đã mang đến cho hắn một loại cảm giác trùng kích cực lớn

"Đúng là quá âm tà rồi, không thể mang chúng qua bên kia làm ô nhiễm bí cảnh được." Vốn dĩ trong đầu hắn đang có ý tưởng sẽ di chuyển đám linh thực âm phủ này vào trong bí cảnh, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, suy nghĩ lúc trước đã lập tức tiêu tan thành mây khói.

Ôm theo suy nghĩ như vậy, Lục Huyền đi đến trước mặt linh thực Dị Thọ Bàn Đào. Cây đào này đã cao bằng một người, nhìn bề ngoài nó cực kỳ bình thường, không có bầu không khí kiều diễm giống Mê Tiên Đào tam phẩm, tuy nhiên lúc tiến sát lại gần gốc linh thực này, sẽ ngửi được một mùi thơm ngát mê người tỏa ra từ cành lá.

Loại hương vị này giống như mùi thơm của sữa đặc trưng ở trên người em bé vậy, khiến người ta không nhịn được, chỉ muốn tiến tới thân cận với nó. Nhưng sau khi đến gần, linh thức nhạy cảm sẽ nhận thấy sinh cơ bên trong cơ thể mình vừa đột ngột phát sinh biến hóa, dường như không tự chủ được lập tức chảy về phía cây đào.

Lục Huyền vội vàng điều động linh lực trong cơ thể để kiềm chế tình trạng này.

"Cướp đoạt sinh cơ của yêu thú và tu sĩ để sử dụng cho bản thân, thảo nào sau khi linh quả thành thục lại có thể gia tăng tuổi thọ." Hắn không khỏi cảm thán một câu, rồi đi tới bên cạnh Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm.

Huyết cầu chạm rỗng này đã lớn hơn trước kia không ít, vô số huyết quản mảnh mai đan xen dày đặc với nhau. Khi cảm nhận được Lục Huyền tới gần, nó không ngừng ngọ nguậy, thậm chí còn thò ra một đoạn, giống như một con đỉa đang khát khao máu tươi đến cực hạn.

Xuyên thấu qua rất nhiều đường huyết quản, có thể nhìn ra bên trong huyết cầu kia có một thế giới riêng biệt, có biển máu vô ngần không ngừng chìm chìm nổi nổi, lại có một đóa hoa màu máu cực kỳ rực rỡ, đang lặng lẽ nở rộ ở ngay chính giữa biển máu kia, tựa như tách rời khỏi thế giới và sống độc lập một mình.

"Cho ta hút một ngụm đi! Cầu xin mà!"

Vô số huyết quản dài mảnh giống như xúc tu, lập tức kéo dài đến trước người Lục Huyền, cái đầu nhọn của xúc tu truyền đến lực hút mạnh mẽ, khiến cho tinh huyết trong cơ thể Lục Huyền phát sinh một đợt sôi trào nho nhỏ.

Lục Huyền phất nhẹ tay lên, mười mấy cái bình bạch ngọc nhỏ lập tức bay ra khỏi túi trữ vật, từng dòng tinh huyết như suối đổ xuống, tưới xuống khối huyết cầu chạm rỗng kia.

Tất cả những đường huyết quản dài mảnh đều cảm nhận được khí huyết dồi dào chứa đựng trong tinh huyết Giao Long, chỉ trong nháy mắt, chúng đã trở nên sống động hẳn, cả đám cuống quít xông vào tranh giành lẫn nhau.

"Yên tâm đi, ngươi cũng có phần."

Lục Huyền đặt một cái bình bạch ngọc nhỏ đựng tinh huyết Giao Long xuống đất, Huyết Linh Chưởng Tham vẫn đang bò qua bò lại xung quanh hắn lập tức bò tới.

Những cành cây màu đỏ thẫm có hình dạng như ngón tay lập tức chụm lại cùng một chỗ, nó vói vào trong bình nhỏ, thỏa thích hút tinh huyết.

Chương 551: Thánh Anh Quả Tử Chu Sắp Thành Thục!

"May mà lúc trước ta kiểm tra cho đám Giao Long đã tích trữ tương đối nhiều tinh huyết, bằng không… Khó có thể thỏa mãn được hai tên hấp huyết cuồng ma các ngươi."

Huyết Nghiệt Hoa và Huyết Linh Chưởng Tham, cây trước ngũ phẩm, cây sau tứ phẩm, nhu cầu về số lượng tinh huyết đều khá lớn, nếu không có rất nhiều Giao Long Ly Long trong Thiên Long hồ cung cấp hàng ổn định, thì chuyện nuôi nấng chúng sẽ là một vấn đề.

"Lại nói, đã lâu ta không đi Thiên Long hồ xem rồi, khi nào rảnh rỗi đi kiểm tra cho đám nhóc Giao Long một phen, bảo đảm chúng lớn lên khỏe mạnh vui vẻ." Lục Huyền hơi mỉm cười.

Trong góc tiểu viện, Uế Trùng Thảo đã mọc một đoạn dài, hình thái khá là quái dị, giống như vô số xác côn trùng bị ép lại với nhau, từ xa đã có thể cảm nhận được mùi hôi thối nồng đậm.

"Tiểu viện này rất thích hợp với Uế Trùng Thảo, đủ loại huyết nhục, âm hồn oán niệm, uế vật uế khí lưu lại." Hắn vận chuyển linh lực, trực tiếp gom một đống vật dơ bẩn tới xung quanh Uế Trùng Thảo.

Cuối cùng, Lục Huyền đi tới chỗ cây Thánh Anh Quả Tử Chu. Thánh Anh Quả Tử Chu đã bước vào giai đoạn thành

thục, khi hắn vừa tiến vào tiểu viện, liếc mắt một cái đã nhìn thấy đứa hài nhi tro đen gầy gò kia lướt qua.

Trên ngọn cây có kết một trái linh quả giống như phôi thai, có thể mơ hồ trông thấy một đứa hài nhi tà ma có hình dáng dữ tợn ở bên trong.

Cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, dường như hốc mắt trống rỗng của đứa hài nhi kia cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn. Nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, bóng dáng ấy lại biến mất không thấy tăm hơi, nó trực tiếp hóa thành một luồng khí mông lung màu xám đen rồi.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên Thánh Anh Quả Tử Chu, chợt phát hiện thanh tiến độ bên dưới đã sắp đầy.

"Đã chuẩn bị xong xuôi, hẳn là Thánh Anh Quả Mẫu Chu vốn ẩn núp trong bóng tối đang tưởng rằng cá sắp cắn câu, lại không ngờ thứ mà đối phương câu lên mới chính là con cá lớn." Vẻ mặt Lục Huyền không chút thay đổi, trong lòng lại khẽ cười lạnh.

Gốc Thánh Anh Quả này chỉ là Tử Chu, phía sau vẫn còn một gốc Mẫu Chu ngũ phẩm hoàn chỉnh khác, Lục Huyền với tư cách là một Linh thực sư, nên rất thèm muốn linh thực cấp bậc ngũ phẩm. Về những rủi ro liên quan, hắn tuyệt đối nắm chặt mình có thể dễ dàng giải quyết tu sĩ đang đứng phía sau không ngừng phát tán Thánh Anh Quả Tử Chu kia.

Tu sĩ kia tự cho rằng gã đang ẩn mình trong bóng tối, lại không biết Lục Huyền đã sớm hiểu rõ bí ẩn bên trong.

Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, hơn nữa Kiếm Môn trấn lại nằm gần Thiên Kiếm Tông, bất cứ lúc nào cũng có tu sĩ cường đại đi đến trợ giúp hắn giải quyết đối phương.

Trúc Cơ hậu kỳ Thẩm Diệp của Kiếm đường, ba đệ tử chân truyền là Cát Phác, Hỏa Lân Nhi và Chủng Cảnh Sơn, bọn họ

đều có giao tình khá sâu với Lục Huyền. Cộng thêm hai đại linh thú hộ tông là Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, ngay cả khi Trúc Cơ viên mãn xuất hiện, đội hình này vẫn có thể ung dung tiêu diệt sạch bong.

Ngoài ra, trong tay Lục Huyền vẫn còn một tấm phù lục tiểu kiếm bằng ngọc do Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không của tông môn lưu lại, đây là quyền lợi triệu hoán tu sĩ Kết Đan một lần.

Dưới rất nhiều nhân tố như vậy, hắn hoàn toàn có thể đảm bảo chuyện này sẽ được giải quyết êm xuôi, tuyệt đối không phát sinh sơ hở.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền yên tâm hẳn, hắn lấy U Nê Nhục ra khỏi túi trữ vật và đặt ngay phía dưới Dị Thọ Bàn Đào.

Trong cảm ứng của linh thức, một đống mầm thịt trực tiếp chồng chất lên nhau trên bề mặt U Nê Nhục, kết nối với rễ cây của Dị Thọ Bàn Đào, sau đó từ từ dung nhập vào bên trong rễ cây đào. Mùi sữa của cây đào càng ngày càng đậm đà, như thể nó muốn hấp thu toàn bộ sinh cơ của hắn vậy.

Lục Huyền thu lại tâm thần, nhanh chóng đi tìm một khoảng trống trong tiểu viện và lấy mười tám hạt linh chủng Thiên Cầu Thủ ra. Sau đó, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, mảnh linh nhưỡng màu đen nhánh bên dưới lặng lẽ phát sinh biến hóa, để lộ ra mười tám vết nứt vừa khít với kích cỡ của hạt linh chủng kia.

Lục Huyền nhét mười mấy hạt linh chủng có tạo hình như cánh tay em bé vào trong đó, linh lực dâng trào, từng tia từng sợi linh vũ rơi xuống. Hắn lại ngưng tụ tâm thần lên trên linh chủng bên trong tầng linh nhưỡng nông, một ý niệm lập tức tràn vào trong đầu.

【Thiên Cầu Thủ, một loại linh thực tam phẩm quần cư, thích sinh trưởng trong môi trường linh nhưỡng có số lượng lớn khớp nối, tứ chi của yêu thú hoặc tu sĩ. Là tài liệu tuyệt vời để luyện chế một vài tà thuật.】

【Dưới ảnh hưởng của lực lượng huyết nhục cường đại, rất nhiều linh thực Thiên Cầu Thủ đã phát sinh biến hóa không rõ, tâm ý tương thông lẫn nhau, có thể trong nháy mắt tập hợp mượn sức mạnh của đồng loại xung quanh, ngưng tụ thành thế trận để hợp lực đối địch. Khi số lượng linh thực đủ nhiều, thự lực có thể tiếp cận ngũ phẩm.】

【Trong hoàn cảnh linh lực cực hàn, cành nhánh của linh thực sẽ trở nên ì ạch và trì trệ, điều này sẽ ảnh hưởng lớn đến tốc độ và tính linh hoạt của linh thực.】

"Xem ra cần phải thu thập thêm nhiều thi thể yêu thú rồi. Huyết dịch, hồn phách, tứ chi uế khí còn sót lại bên trong cơ thể chúng đều có tác dụng lớn." Lục Huyền cảm khái nói.

Hắn khởi động Thiên Huyễn Vân Yên Trận và đi tới vị trí Vạn Bảo Lâu.

Từng cơn gió lạnh thổi ào ào bên trong tiểu viện, bỗng nhiên trên bầu trời cao lại có thêm một con ngươi màu xám trắng, nó cứ một mực hờ hững nhìn chằm chằm vào gốc Thánh Anh Quả Tử Chu ở phía dưới.

Lục Huyền vừa đi đến một chỗ không người nào đó, sau khi xác định hành động của bản thân không hề thu hút sự chú ý của những tu sĩ khác, hắn lập tức lấy Thiên Tránh Quỷ Diện ra, dán lên trên mặt mình.

Ngay lập tức, cảm giác lạnh lẽo đã lan tràn từ khuôn mặt đến tứ chi bách hài, Lục Huyền vừa động tâm niệm, ngũ quan đã lặng yên thay đổi, biến thành một tu sĩ thanh niên tướng

mạo bình thường, thân hình cấp tốc đi tới khu vực Vạn Bảo Lâu.

Vừa mới bước vào, một nữ tử xinh đẹp đã tiến tới chào đón hắn, linh thức thoáng đảo qua Lục Huyền, vẻ mặt đột ngột phát sinh thay đổi rất lớn.

“Tiền bối, không biết ngài có gì cần phân phó?”

Sắc mặt Lục Huyền lạnh lùng, khẽ gật đầu và nói: “Gọi lâu chủ của phân lâu Vạn Bảo Lâu ở chỗ này tới đây, ta có bảo vật phẩm cấp cao cần hắn tới xử lý.”

“Vâng!”

Sau vài nhịp hô hấp, một lão giả mặt tròn đi tới với nụ cười niềm nở trên môi: “Vị đạo sĩ này hơi xa lạ, đây là lần đầu tiên ngươi đến Vạn Bảo Lâu sao?”

“Ta có vài món đồ tà đạo cần xử lý.” Lục Huyền từ tốn nói.

“Nơi này không phải nơi để nói chuyện, mời đạo hữu đi theo ta.” Lão giả mặt tròn hàm hậu khẽ nheo mắt lại, rồi mỉm cười dẫn Lục Huyền đi lên lầu ba của Vạn Bảo Lâu.

Trong một căn phòng yên tĩnh và trang nhã, một cây hương màu vàng đen tỏa khói mù mịt, khi hít vào sẽ khiến người ta cảm thấy bình yên.

Sau khi một tu sĩ Vạn Bảo Lâu bưng linh quả linh trà đi tới, đã lập tức biết điều rời khỏi nơi này.

Chương 552: Trao Đổi!

"Trước đây ta từng tiêu diệt vài tên tà tu, đạt được một ít tài liệu tà dị từ trong tay bọn họ, bản thân ta giữ lại cũng không có tác dụng gì nên muốn đến Vạn Bảo Lâu đổi lấy một số tài nguyên." Lục Huyền vừa nói vừa lấy ra hai cây linh thực hình thù kỳ dị từ trong túi trữ vật.

Một cây nấm khổng lồ dường như được cấu tạo từ một tảng đá, trên bề mặt có những đường hoa văn quái dị, thoáng nhìn qua còn tưởng đó là một khuôn mặt quỷ dị. Cây còn lại là một đám bụi gai, mỗi nhánh đều giống như một khúc xương trắng âm u, hàn ý rùng mình, cực kỳ sắc bén.

"Linh thực Quỷ Diện Thạch Cô tam phẩm, là tài liệu chủ yếu để luyện chế một vài loại đan dược tà dị. Còn có Kinh Cức Cốt, được xem như linh thực tương đối hiếm thấy trong Tu Hành giới, là tài liệu cực phẩm để luyện chế khôi lỗi, đồng thời cũng có thể luyện chế một số loại pháp khí tà dị." Lão giả mặt tròn kia không hổ danh là lâu chủ của phân lâu Vạn Bảo Lâu, kiến thức rộng rãi, chỉ trong nháy mắt đã nhận ra hai chủng linh thực âm phủ trong tay Lục Huyền.

"Không sai, tại hạ bội phục năng lực phân biệt của đạo hữu." Lục Huyền gật đầu.

"Ta muốn dùng hai gốc linh thực này để đổi lấy thi thể yêu thú tam phẩm, nguyên vẹn thì càng tốt."

Đối với hắn, mỗi bộ phận trên thi thể yêu thú đều có công dụng rất lớn, cho nên càng nguyên vẹn, hắn càng hài lòng.

"Thi thể yêu thú tam phẩm… Trong lâu vẫn còn mấy con." Lão giả trầm ngâm một hồi, sau đó vừa cười vừa nói.

Vạn Bảo Lâu ở Kiếm Môn trấn nằm gần Thiên Kiếm Tông, có rất nhiều đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông thường xuyên đi qua đi lại nơi này, nếu nhân tiện thì tài liệu thu được sau khi săn giết yêu thú đều được Vạn Bảo Lâu xử lý, vì vậy dù thi thể yêu thú tam phẩm có giá trị khá cao, nhưng cũng không tính là hiếm thấy.

Lão lấy một tấm Truyền Tấn phù ra, để lại một tin tức ngắn gọn vào đó, rồi thả cho tấm phù lục bay ra khỏi căn phòng.

Chẳng mấy chốc, đã có tu sĩ liên quan mang tài liệu đến.

"Đạo hữu, linh thực trong tay đạo hữu là tam phẩm, phẩm cấp tương đương với thi thể yêu thú, nhưng vì hai loại linh thực này đều tương đối thưa thớt, cho nên đạo hữu có quyền tuyển chọn trước, sau đó ta lại tặng cho đạo hữu năm cân thịt yêu thú tam phẩm phổ thông, đạo hữu thấy được không?"

"Được." Lục Huyền gật đầu, phương thức trao đổi vừa được lão giả đề cập tới đã cực kỳ ổn thỏa rồi, người từ trước đến nay luôn thích mặc cả như hắn cũng không có bất cứ ý kiến gì.

Hắn nhìn mấy bộ thi thể yêu thú một chút, cuối cùng đã lựa chọn hai bộ thi thể có kích thước tương đối lớn. Không vì cái gì cả, chỉ vì huyết nhục trong những bộ thi thể yêu thú ấy là nhiều nhất.

Lục Huyền khá hài lòng với quá trình trao đổi này, hắn vừa đổi hai cây linh thực tà dị ít có tác dụng với mình để lấy một lượng lớn huyết nhục yêu thú và các bộ phận khác của yêu thú.

Sau khi rời khỏi Vạn Bảo Lâu, hắn lập tức đi đến một góc không có người, thu lại khí tức, thay đổi diện mạo và hình dáng, rồi bước tới quảng trường đá xanh của Kiếm Môn trấn, dùng linh thạch mua hàng loạt các loại tài liệu mình cần.

Trở lại trong viện, hắn thả thi thể một con yêu thú cự lang tới xung quanh thân rễ của Dị Thọ Bàn Đào, để đảm bảo cây đào có đầy đủ dinh dưỡng, vui vẻ phát triển khỏe mạnh trong một khoảng thời gian tương đối dài.

Sau đó, hắn lấy tảng đá màu đỏ sậm ra khỏi Thao Trùng Nang và đặt thi thể của một con yêu thú tam phẩm khác xung quanh hòn đá. Mới đầu, tảng đá màu đỏ sậm ấy còn không có bất cứ động tĩnh gì, như thể thi thể yêu thú tam phẩm kia hoàn toàn không có sức hấp dẫn với nó vậy.

Nhưng một lúc sau, huyết nhục trên thi thể không ngừng bị nén lại, từng luồng khí màu đỏ sậm chảy ra từ trong thi thể, và im hơi lặng tiếng dung nhập vào trong tảng đá đỏ sậm kia. Luồng khí màu đỏ sậm thoang thoảng mùi máu tanh, vừa nhìn đã biết đó là huyết nhục tinh hoa của thi thể bị nén lại và ngưng tụ.

Sau khi hấp thu hết luồng khí đỏ sậm, bề mặt tảng đá đỏ sậm không còn phản ứng gì nữa.

Lục Huyền không để bụng, chỉ cần hút đủ huyết nhục, hắn cũng không tin vị Nhục Linh Thần tiềm lực thất phẩm này sẽ không nở ra.

Sau khi để lại một lượng lớn tài liệu yêu thú xong, Lục Huyền lập tức điều khiển phi kiếm trở lại động phủ tông môn. Kiểm tra linh điền một vòng, hắn đi tới sơn phong trắng đen của Cát Phác.

Phía trên ngọn núi, cặp Âm Dương Côn Ngư màu trắng đen giống như hình vẽ thái cực, hòa làm một thể, tràn đầy ẩn ý tự nhiên.

Cát Phác đang tĩnh tọa tu hành, đôi con ngươi màu trắng đen hơi xoay tròn, năng lượng của gã và Âm Dương Côn Ngư

hấp dẫn lẫn nhau, hai luồng khí trắng đen vương vấn quanh người.

"Lục sư đệ tới rồi? Sư đệ đúng là vị khách hiếm có." Cảm nhận được Lục Huyền đi vào, Cát Phác đứng lên mỉm cười nói.

Về cơ bản thì thường ngày Lục Huyền luôn ở trong động phủ của mình, hiếm khi thấy hắn chủ động đi ra ngoài một chuyến như vậy.

"Đã lâu không gặp Cát sư huynh, trong lòng ta rất nhớ sư huynh nên mới đến đây thăm."

"Ha ha, sư đệ nói hay lắm. Nghe nói trước đó trong lần tông môn đi khai thác phúc địa mới, sư đệ đã lập được công lao to lớn."

"Không có không có, ta chỉ dựa vào một chút bản lĩnh trên phương diện linh thực, từ đó giải quyết được một số chuyện vặt vãnh thay sư thúc Kết Đan và các vị đồng môn mà thôi." Lục Huyền khiêm tốn đáp.

"Bản lĩnh của sư đệ trên linh thực nhất đạo thế nào, đa số đệ tử nội môn của tông môn đều hiểu rõ ràng, sư đệ đừng khiêm tốn. Nói đi, hôm nay sư đệ đến đây là có chuyện gì sao?"

Vẻ mặt Lục Huyền nghiêm lại, hắn dứt khoát nói rõ: "Chuyện là như thế này, sư huynh cũng tương đối hiểu ta và biết ta cực kỳ để tâm đến các loại linh thực. Nhiều năm về trước, ta có được một gốc linh thực tà dị nên thử đi bồi dưỡng nó, xem có thể làm giàu kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực cho bản thân hay không, thực ra trong lòng cũng không ôm hy vọng đi bồi dưỡng được thứ kia."

"Nhưng không ngờ trong lúc mơ mơ hồ hồ, ta lại trồng nó thành công rồi. Tuy nhiên, cũng chính vào lúc này, ta lại vô

tình phát hiện ra một vấn đề. Dường như gốc linh thực tà dị kia vốn là một cái bẫy do người khác giăng ra, để cho ta bồi dưỡng thật tốt thay hắn, còn hắn ở phía sau lợi dụng linh thực Mẫu Chu, là bất cứ lúc nào cũng có thể nắm bắt được tình huống sinh trưởng của Tử Chu, đồng thời cũng quan sát được tu vi thực lực của Linh thực sư đang bồi dưỡng nó."

"Hiện tại, gốc linh thực kia đã gần đến giai đoạn chín muồi, có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ thu lưới, sẽ len lén lẻn vào trong mảnh linh điền nhỏ của ta. Thực lực của ta chỉ ở mức trung bình, không giỏi chiến đấu, ta suy nghĩ một hồi, cuối cùng đã quyết định chạy qua đây thỉnh cầu Cát sư huynh giúp đỡ, không biết sư huynh có bằng lòng hay không?"

"Lại có tu sĩ tà đạo dám mơ ước bảo vật của Thiên Kiếm Tông ta? Lục sư đệ yên tâm, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ giúp đỡ hết mình, cam đoan sư đệ sẽ bình an vô sự, mà tên tu sĩ đang đứng đằng sau chuyện này có đến mà không có về." Cát Phác dùng giọng điệu bình tĩnh đáp.

Chương 553: Đánh Tiếng Nhờ Vả!

Lục Huyền từng khéo léo trợ giúp gã giải quyết vấn đề sinh sản của Âm Dương Côn Ngư, giúp cho chúng có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở.

Phải biết rằng, phần lớn bản lĩnh của gã đều cps liên quan đến đôi thượng cổ dị thú này, sau khi Âm Dương Côn Ngư tấn chức ngũ phẩm, gã cũng thu được rất nhiều lợi ích từ đó, tu vi tiến bộ nhanh chóng, thậm chí còn lén nhìn trộm được vài phần cơ duyên Kết Đan.

Bởi vậy, ngay khi Lục Huyền tới cửa nhờ gã giúp đỡ, đương nhiên là gã đồng ý ngay lập tức không chút do dự.

“Lục sư đệ, có cần ta giúp sư đệ mời Chủng Cảnh Sơn sư đệ cũng là đệ tử chân truyền đi tới tiểu viện kia không? Trước kia, sư đệ đã giúp đệ ấy giải quyết vấn đề nuôi dưỡng Yêu Đao Hắc Lang, đồng thời cũng giúp đôi Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã thật lâu không thể thai nghén thuận lợi sinh ra ấu trùng, trong lòng đệ ấy vẫn luôn vô cùng cảm kích sư đệ. Vừa hay nhân cơ hội này, có thể báo đáp sư đệ thật tốt. Cộng thêm ta và đệ ấy có mối quan hệ thân thiết, chỉ cần nói một tiếng, nhất định đệ ấy sẽ đồng ý.”

“Vậy ta cảm ơn Cát sư huynh.” Lục Huyền rất vui, có sự hỗ trợ của hai vị đệ tử chân truyền, lại gọi thêm hai đại linh thú hộ tông tương lai tới nữa, đội ngũ trợ lực này sẽ trở nên mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới nay.

Sau khi nhận được lời hứa hẹn của Cát Phác, Lục Huyền đã yên tâm hơn hẳn. Vừa trở về động phủ, hắn lại tìm cơ hội đến thăm hỏi Hỏa Lân Nhi, nói rõ với gã về tình huống khó khăn mà mình có thể sẽ gặp phải.

Từ khi được tận mắt chứng kiến tạo nghệ khủng bố trên linh thực nhất đạo của Lục Huyền ở bên trong phúc địa, Hỏa Lân Nhi luôn muốn kết bạn với hắn. Sau khi nghe hiểu được toàn bộ chi tiết của tình huống, đặc biệt là biết về thực lực trong dự đoán của tu sĩ phía sau màn, gã cũng vui vẻ đồng ý luôn.

"Đã lâu không gặp loan điểu và bạch viên, phải liên lạc với chúng bồi dưỡng tình cảm một chút mới được, cũng để chúng thay đổi khẩu vị, đi tới thưởng thức linh quả linh tương trong động phủ một phen." Lục Huyền lập tức lấy sợi lông tơ màu trắng bạc do Bạch Ngọc Kình Thiên Viên để lại cho mình ra, rót một tia linh lực vào.

Chỉ trong mấy chục hơi thở sau, một luồng ánh sáng màu trắng đã nhanh chóng lao về phía động phủ, đi tới chân núi. Còn chưa chờ Lưu Quang Phù Trận kịp phản ứng, nó đã dùng bạo lực xuyên qua trong nháy mắt rồi.

Một con viên hầu xinh xắn tinh xảo trực tiếp xuất hiện trước mắt Lục Huyền, có cảm giác thân thể viên hầu được làm bằng bạch ngọc, bởi nó trong suốt không tỳ vết. Đôi mắt hồng ngọc rực lửa đang nhìn về phía Lục Huyền, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt với hắn, nó lại nhanh chóng cúi đầu, lộ ra dáng vẻ ngại ngùng xấu hổ.

Sau khi tiểu viên hầu đi tới động phủ của Lục Huyền, loan điểu cũng không cam lòng tụt lại phía sau, con chim nhỏ này đã trực tiếp hiện thân hình ngay trên sơn phong, thậm chí Lưu Quang Phù Trận dưới chân núi còn không cảm nhận được bất cứ tình huống hay linh lực dị thường nào.

“Hoan nghênh, hoan nghênh hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp, hôm nay chúng ta làm một buổi tụ họp nho nhỏ, mời các ngươi tới nếm thử linh tương ta vừa ủ.” Lục Huyền nhiệt tình chào mời.

Sau đó, hắn tiến vào trong nhà bưng hai chủng linh quả băng hỏa là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả ra, đồng thời lấy một vài quả Mê Tiên Đào tươi ngon tới. Hắn rót cho hai con linh thú khách mời và nhóm linh thú trong động phủ của mình, mỗi con một chén Bách Quả Linh Tương, lại lấy một ít thịt yêu thú mới mẻ từ trong túi trữ vật ra thiết đãi chúng.

Dưới năng lực khống hỏa tinh diệu của 《 Lộng Diễm Quyết 》, những miếng thịt yêu thú nhanh chóng được nướng chín giòn bên ngoài mềm mại bên trong, mùi thơm nức mũi. Lại kết hợp cùng Bách Quả Linh Tương được ủ trong Túy Tiên Hồ Lô từ lâu, hương vị càng thêm êm dịu tinh khiết và đậm đà.

Sau khi Bạch Ngọc Kình Thiên Viên uống vài ngụm, trong mắt nó đã trào dâng một mảnh say sưa mông lung, chờ đến lúc Lục Huyền bưng thịt yêu thú đã nướng chín đi đến, gương mặt nó càng lộ vẻ mơ màng ngốc nghếch hơn.

Cái miệng nhỏ của Huyền Thiên Bạch Loan mổ từng ngụm nhỏ Bách Quả Linh Tương, cảm nhận được dư vị tuyệt vời không ngừng trào dâng từng tầng từng lớp sau khi vào trong miệng của linh tương, bước chân của nó bắt đầu lắc lư lảo đảo, đôi chân thon dài chống đỡ cả người cũng trở nên xiêu vẹo, giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Mùi vị như thế nào? Có giống trước đây không?” Lục Huyền cười híp mắt hỏi.

Huyền Thiên Bạch Loan kêu to một tiếng trong trẻo, trong âm thanh toát lên cảm xúc thỏa mãn và vui sướng vô cùng.

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đang trốn sau lưng nó, trong miệng nhồi đầy thịt yêu thú, quai hàm hai bên phồng lên, vừa nghe thấy Lục Huyền hỏi thì vội vàng gật đầu.

Hai con thú này đều là linh thú hộ tông trong tương lai của Thiên Kiếm Tông, có tiềm lực trưởng thành đến lục phẩm thậm chí là thất phẩm, địa vị cao cả, thường ngày hay ở trong bí cảnh chỉ định đặc biệt và có tu sĩ tông môn chuyên môn tới chăm sóc. Mặc dù mỗi ngày đều có thể ăn uống thoải mái nhưng đồ ăn ngày qua ngày vẫn giữ nguyên như vậy, ăn nhiều rồi thì đương nhiên chúng sẽ cảm thấy chán ngấy.

Không giống như ở chỗ Lục Huyền, có thể được ăn nhiều loại linh quả phẩm chất thượng đẳng, thưởng thức hương vị thay đổi đa dạng tuyệt vời của Bách Quả Linh Tương, còn được ăn thịt yêu thú chế biến theo nhiều cách khác nhau, tất cả những điều này đã khiến cho ham muốn ăn uống của hai con linh thú được thỏa mãn đến cực hạn.

“Trong động phủ của ta mới trồng hai chủng linh quả mới đều là tứ phẩm, phẩm chủng vô cùng trân quý hiếm thấy, chờ khi nó chín, ta sẽ nhanh chóng thông báo cho các ngươi đến đây, thiết đãi các ngươi ăn no một phen.” Lục Huyền uống một ngụm Bách Quả Linh Tương, chậm rãi nói.

Loan điểu và tiểu viên hầu nghe vậy, trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn.

Linh quả tứ phẩm, e rằng ngay cả linh thú hộ tông như chúng nó, ngày thường cũng không có nhiều cơ hội được thưởng thức.

“Aizz, chỉ không biết có thể thuận lợi chờ đến ngày linh quả chín hay không…” Lục Huyền thở dài khe khẽ, đôi mắt đăm chiêu nhìn về phương xa, trong mắt toát lên vài phần lo âu cực kỳ rõ ràng nhưng không quá mức, chỉ vừa đạt đến độ là dừng.

Linh trí của loan điểu và tiểu viên hầu cực cao, vừa nhìn thấy dáng vẻ Lục Huyền như vậy, trong mắt chúng đã lóe lên một tia nghi ngờ, như thể đang hỏi hắn về tình huống cụ thể.

"Trước kia ta có lấy được một hạt linh chủng, sau khi dày công bồi dưỡng, nó đã gần thành thục rồi, nhưng trong lúc tình cờ, ta chợt phát hiện nó có liên quan rất lớn đến một tu sĩ tà đạo không biết. Người nọ luôn chú ý đến tình huống của ta, rất có thể sẽ gây bất lợi cho ta, mà ta lại không giỏi chiến đấu, nhưng cũng không thể cứ một mực ở lại bên trong tông môn không ra khỏi cửa mãi được, cho nên … rất có thể, ta sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng." Lục Huyền trầm giọng nói.

"Hống!" Hắn vừa dứt lời, Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu đã gầm lên, hai cánh tay vỗ bồm bộp vào lồng ngực như ngọc thạch, phát ra âm vang "đang đang" trầm đục.

Một luồng linh niệm trực tiếp truyền vào trong thức hải của Lục Huyền, hai con linh thú rối rít bày tỏ chúng sẵn lòng ra tay giúp đỡ Lục Huyền giải quyết tu sĩ tà đạo đang đe dọa tính mạng cho hắn.

Khó có thể gặp được người cung cấp đồ ăn ngon như vậy cho mình, hai con linh thú không muốn mất đi hắn.

Chương 554: Giám Sát Chặt Chẽ!

“Vậy nếu ta muốn nhờ các ngươi đi đánh nhau giúp ta, các ngươi có thể lập tức chạy tới hay không?”

Huyền Thiên Bạch Loan kêu lên một tiếng trong trẻo, âm thanh cực kỳ kiên định. Mà tiểu viên hầu vừa nghe có cơ hội đánh nhau, một tia mong đợi đã xẹt qua đôi mắt hỏa hồng trong suốt, vẻ mặt cực kỳ háo hức muốn thử.

Một lần nữa nhận được lời hứa hẹn của hai con linh thú, Lục Huyền tự cảm thấy mình có một trăm phần trăm tự tin sẽ giải quyết được vấn đề của Thánh Anh Quả Tử Chu.

Lần đầu tiên hắn gặp hai con linh thú này, chúng nó vẫn còn ở thời kỳ con non, nhưng bởi vì thiên phú huyết mạch quá khủng bố nên thực lực đã tương đương với cảnh giới Trúc Cơ rồi. Sau mười mấy năm trưởng thành, linh thức Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được thực lực của hai con linh thú ấy gần bằng với đám đệ tử chân truyền như Cát Phác, Chủng Cảnh Sơn. Chẳng biết chờ đến khi chúng trưởng thành hoàn toàn, thực lực sẽ đáng sợ đến bực nào.

Hai con linh thú ăn uống no đủ, lại lười biếng nằm trong sân nhỏ gần nửa ngày mới lưu luyến không rời, vừa bước đi vừa quay đầu nhìn về phía động phủ của Lục Huyền.

Sau khi Lục Huyền tiễn hai con thú rời đi, hắn bước vào trong linh điền, bắt đầu dò xét và bồi dưỡng linh thực. Trong một mảnh linh điền được trải một tầng Mậu linh nhưỡng nông,

vừa cảm nhận được Lục Huyền tới gần, hai cây tùng đã phát ra từng tiếng tùng reo réo rắt.

Dường như tâm niệm của Lục Huyền đã được kết nối với Uẩn Linh Tùng, hắn có thể cảm nhận được hai cây kia vô cùng ỷ lại và thân thiết với mình.

"Có một gốc hoàn toàn chín muồi rồi." Lục Huyền nhìn lướt qua thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới cây tùng, chợt phát hiện có một gốc đã hoàn toàn thành thục.

Hắn vui mừng vươn tay hái quả tùng màu xanh ngọc bích trên ngọn cây. Quả tùng to bằng nắm tay, mấy tầng vảy hơi mỏng xếp chồng lên nhau, giống như những miếng thanh ngọc trong suốt như pha lê.

Ngay sau đó, một quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy đã xuất hiện ở vị trí ban đầu của quả tùng. Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, trong nháy mắt, quầng sáng đã nổ tung hóa thành vô số điểm sáng tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một quả tùng Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, nhận được công pháp ngũ phẩm 《Thần Diễn Kinh》.】

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn. Gần như ngay sau đó, vô số thông tin đã ùn ùn kéo vào thức hải, suýt chút nữa thì phá tan thức hải của hắn.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, mất rất lâu mới có thể tiêu hóa hết lượng thông tin khổng lồ trong đầu.

Vừa hấp thu một gói kinh nghiệm công pháp 《Thần Diễn Kinh》, hắn chợt có cảm giác mình đã hiểu sâu hơn, thấu đáo hơn về bộ công pháp này. Rất nhiều vấn đề hắn gặp phải trong lần tu hành trước đều được giải quyết dễ dàng, mọi điểm mơ hồ đột nhiên trở nên sáng tỏ, cứ như thể hắn đã nghiên cứu và đắm mình trong bộ công pháp này được vài chục năm rồi.

Ý niệm trong đầu khẽ động, Lục Huyền chợt có cảm giác đầu óc mình linh động và sáng suốt nhất trước nay chưa từng có, linh đài vô cùng trong sáng, có thể rõ ràng cảm nhận được một tấm ngọc thiếp hơi mỏng phát ta từng tia sáng nhàn nhạt ở trong đầu.

"Ta đã dễ dàng nắm giữ một môn công pháp ngũ phẩm, thiên tài tu hành chính là ta chăng?"

Công pháp có thể tăng trưởng linh thức đều cực kỳ hiếm thấy, đồng thời độ khó khi tu luyện của những công pháp dạng này cũng cao hơn rất nhiều so với những loại thuật pháp, thần thông, luyện thể khác.

Lục Huyền đã đạt được quầng sáng 《 Thần Diễn Kinh 》 đầu tiên được một khoảng thời gian rồi, những lúc rảnh rỗi hắn cũng cố gắng đi tu luyện nó. Chỉ tiếc, công pháp loại này quá mức sâu sắc khó hiểu, tiến độ chậm chạp, thậm chí đến nay còn chưa nhập môn.

Không ngờ lần này, sau khi hấp thu một gói kinh nghiệm công pháp, có thể nói là hắn đã đạt được tiến bộ cực nhanh về môn công pháp này rồi, quá trình tu hành diễn ra suôn sẻ tự nhiên, không hề có cảm giác trì trệ.

"Bốn cây Uẩn Linh Tùng đã có ba cây thành thục, ba gói quầng sáng màu trắng mở ra được một món bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp, hai gói kinh nghiệm công pháp ngũ phẩm 《 Thần Diễn Kinh 》, có thể nói là bội thu rồi." Khóe miệng Lục Huyền không khỏi nở nụ cười, hắn nhìn gốc Uẩn Linh Tùng cuối cùng sắp hoàn toàn chín muồi, trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Đáng tiếc, hồi đó trong mảnh dược viên cổ xưa ở Lãng Nguyệt phúc địa, ta chỉ tìm được bốn hạt linh chủng Uẩn Linh Tùng. Nếu có cơ hội, nhất định phải đi một chuyến nữa, nhìn xem có thể tìm được một vài hạt linh chủng nữa không."

Lục Huyền hài lòng quay về phòng, mở lòng bàn tay ra, trong nháy mắt một vết nứt đã xuất hiện trong lòng bàn tay, một con mắt xám trắng xuất hiện. Con mắt nho nhỏ này chính là công cụ giúp Lục Huyền dùng chung tầm nhìn với Hư Không Yểm Mục đang ở xa ngoài trăm dặm, tất cả mọi thứ đều được phơi bày ngay trước mắt hắn.

Trong tiểu viện, từng cơn gió lạnh thổi qua, thỉnh thoảng sẽ có một con ngươi màu xám trắng lặng lẽ xuất hiện trên bầu trời, con ngươi không pha trộn một chút sắc thái cảm xúc nào, đang nhìn chằm chằm vào Thánh Anh Quả Tử Chu phía dưới, sau đó lập tức im lặng biến mất, như thể đó chỉ là ảo giác mà thôi.

“Không phát hiện điều gì dị thường.” Lục Huyền nói khẽ trong lòng.

Sau khi Thánh Anh Quả Tử Chu gần đến ngày thành thục, Lục Huyền đã quyết định thả Hư Không Yểm Mục ở trong tiểu viện, thông qua con ngươi màu trắng xám trong lòng bàn tay, hắn có thể giám sát mọi động tĩnh trong tiểu viện từ khoảng cách xa, phòng ngừa tên tà tu phía sau lén lút lẻn vào nơi này.

Xác nhận không có gì bất thường, lúc này hắn mới thoáng yên tâm một chút.

Một tháng trôi qua trong chớp mắt, được Lục Huyền chăm sóc hết lòng, rất nhiều linh thực trong linh điền đều lần lượt phát triển hơn truóc.

Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm đã bắt đầu bước vào giai đoạn thành thục, những phiến lá dài mảnh xanh thẳm chen chúc dày đặc trong linh điền, ánh huỳnh quang lóe lên, giống như vô số những vì sao tô điểm trên bầu trời đêm huyền ảo.

Lục Huyền cẩn thận quan sát từng gốc linh thảo, chợt phát hiện có bốn mươi bốn gốc trong tổng số hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đã hoàn toàn thành thục.

Bởi vì nhóm Thủy Huỳnh Thảo này được trồng ở bên trong nội tông ngay từ đầu, linh khí nồng đậm, chưa từng trải qua nỗi khổ di dời nên chất lượng không tồi, có không ít cây phẩm chất tốt.

Lục Huyền hái bốn mươi bốn gốc Thủy Huỳnh Thảo kia xuống, nhìn hơn bốn mươi quầng sáng màu trắng nhấp nháy trên phiến lá xanh thẳm, thân thể hắn lập tức hóa thành một đạo phù quang, trong chớp mắt đã nhặt tất cả quầng sáng lên.

Từng ý niệm nhanh chóng lóe lên trong đầu hắn giống như cưỡi ngựa xem đèn [1].

[1] : cưỡi ngựa xem đèn có hai nghĩa, nghĩa đen là vừa cưỡi ngựa vừa xem đèn, nghĩa thứ hai là tâm trạng vui vẻ, dù bày ra nhiều thứ trước mặt cũng chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được hai năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được đan phương Uẩn Linh Đan nhị phẩm.】

Chương 555: Nên Thu Lưới!

Do phẩm chất tốt hơn nên phần thưởng nhận được từ các quầng sáng cũng cao hơn trung bình một chút.

Trong số bốn mươi bốn gốc Thủy Huỳnh Thảo, có mười sáu quầng sáng mang đến phần thưởng tu vi, mười một cái có giá trị một năm, năm cái có giá trị hai năm, tổng cộng đã mang đến cho hắn phần thưởng là hai mươi mốt năm tu vi.

Từng quầng sáng được nhặt lên, linh lực trong cơ thể Lục Huyền giống như sóng biển, không ngừng dâng trào, đợt này cao hơn đợt trước, linh lực cuộn trào mãnh liệt điên cuồng xông qua cơ thể.

Hắn lập tức vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, nhanh chóng chuyển hóa lượng linh khí khổng lồ kia thành từng giọt linh dịch tinh thuần, rơi vào trong đan điền.

"Trong nháy mắt có thể tăng trưởng hơn hai mươi năm tu vi, dù thiên tư có hạn, chênh lệch khá xa so với hai mươi năm tu hành của những thiên tài khác, cũng có thể nói là tiến bộ nhanh chóng rồi." Lục Huyền cảm khái.

"Không còn cách nào khác, có quầng sáng chính là có thể muốn làm gì thì làm. Với các thiên tài tu hành, bọn họ có ngộ tính thượng đẳng, tư chất thiên phú trời cho, còn với ta, quầng sáng chính là thiên phú, chẳng qua phương pháp của hai bên không giống nhau mà thôi." Hắn vô cùng thản nhiên nghĩ.

Trong số khoảng hai mươi quầng sáng còn lại, đã mở ra không ít phần thưởng khá tốt. Phù lục Thủy Long phù tam phẩm, pháp khí phụ trợ tam phẩm Thủy Hành Châu, Uẩn Linh Đan nhị phẩm, đan phương Uẩn Linh Đan…

Mặc dù đối với Trúc Cơ trung kỳ như hắn, chúng có hơi vô dụng, nhưng ít ra cũng có thể đổi được kha khá linh thạch.

Những ngày tháng làm ruộng trôi qua đơn điệu nhưng phong phú, ngày qua ngày Lục Huyền không ngừng chăm chút cho linh điền, nuôi dưỡng linh thú, lúc rảnh rỗi sẽ tu luyện 《 Thần Diễn Kinh 》, 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm, và đặc biệt, ngày nào hắn cũng thông qua Hư Không Yểm Mục quan sát Thánh Anh Quả Tử Chu trong tiểu viện ở Kiếm Môn trấn.

Chỉ cần nghĩ tới sau khi linh thực thành thục, là có thể mở ra quầng sáng phần thưởng, mà không biết mức độ phong phú của phần thưởng kia sẽ đặt đến cấp độ nào, là Lục Huyền sẽ lập tức cảm thấy vô cùng thỏa mãn với cuộc sống như thế này, hắn vui vẻ chịu đựng cảm giác hiện tại.

"Ồ? Hình như có động tĩnh rồi." Vào một ngày này, trong khoảng thời gian rảnh rỗi sau khi Lục Huyền đi bồi dưỡng linh thực xong, hắn bắt đầu quan sát con ngươi màu xám trắng trong vết nứt trên lòng bàn tay, đột nhiên nét mặt trở nên nghiêm túc, hắn khẽ ồ một tiếng.

Chỉ thấy trên bầu trời cao, Hư Không Yểm Mục vừa im hơi lặng tiếng chui ra từ trong khe hở, con ngươi khe khẽ chuyển động, tập trung nhìn về phía Thánh Anh Quả Tử Chu.

Bởi vì nó ở trong hư không, lại có năng lực ẩn nấp và trình độ huyễn thuật mạnh mẽ, nên người ta rất khó phát hiện ra dấu vết của Hư Không Yểm Mục cấp bậc ngũ phẩm này.

Đây cũng là lý do Lục Huyền quyết định để nó ở lại bên trong tiểu viện giám sát động tĩnh.

Chỉ thấy bên trong trái linh quả có hình dạng phôi thai kia, bắt đầu tuôn ra những luồng khí đen. Khí đen nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, cuối cùng, một hư ảnh hài nhi màu tro đen

gầy gò đã xông ra từ bên trong linh quả. Hư ảnh hài nhi màu tro đen này bắt đầu đi bộ lung tung không mục đích bên trong tiểu viện, bỗng nhiên nó cứng đờ tại chỗ, trong đôi mắt trống rỗng lóe lên một tia oán hận thâm độc.

Chẳng mấy chốc, nó lại tiếp tục đi lang thang xung quanh tiểu viện, nhìn chỗ này một chút nhìn chỗ kia một chút, nhưng so với hành vi bản năng ban đầu, có vẻ như lúc này, hành vi của nó đã mang theo một chút chủ quan và cố ý nhiều hơn, dường như đang có một luồng ý thức ẩn giấu bên trong cơ thể hài nhi kia, trực tiếp điều khiển nó vậy.

"Lúc trước để lại một hạt linh chủng Tử Chu ở trên hội đấu giá, vốn chỉ là bố cục tùy ý, không ngờ lại câu được một con cá lớn như vậy, khà khà." Cái đầu hài nhi máy móc chuyển động, nó quan sát toàn bộ mọi thứ bên trong tiểu viện, sau đó cúi đầu cười nham hiểm.

"Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, có thể nói là một loại linh thực tương đối hiếm thấy, có thể dùng tu luyện môn công pháp huyết đạo kia." Thân thể nho nhỏ của hài nhi chặn bàn tay huyết hồng đang chạy lung tung lại, thoả mãn nói.

"Gốc Uế Trùng Thảo tứ phẩm này có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một vài loại đan dược đặc thù, không ngờ loại linh nhưỡng không biết trong tiểu viện này lại ẩn chứa lực lượng huyết nhục. Quan trọng hơn, hai chủng linh thực kia rất có thể là linh thực ngũ phẩm tà dị, nếu chờ đến lúc chúng thành thục, lại để cho bản thân sử dụng, khẳng định là chúng có thể gia tăng xác suất đột phá Kết Đan cho ta. Hoặc cũng có thể đưa chúng cho những tu sĩ khác, đổi lấy tài nguyên tu hành trợ giúp ta đột phá Kết Đan."

Hài nhi càng nghĩ càng hưng phấn, thân thể nhỏ bé không tự chủ được, lại khe khẽ run lên.

Vốn dĩ, gã chỉ cảm ứng được Thánh Anh Quả Tử Chu sắp thành thục, mới thông qua Mẫu Chu cảm nhận vị trí của Tử Chu, sau đó lại dựa vào năng lực đặc thù giữa hai loại này, để phụ thân lên trên linh quả Tử Chu, muốn quan sát tình hình một phen, ai ngờ đối phương lại mang đến cho gã một niềm vui lớn đến vậy.

"Nên thu lưới rồi." Khóe miệng hài nhi khẽ giật giật, nở ra một nụ cười quái dị.

"Đã đến lúc thu lưới rồi." Lục Huyền nhìn con ngươi màu xám trắng trong lòng bàn tay, lạnh lùng nói.

Kẻ kia thả mồi câu cá tự cho là mình có thể câu được một con cá lớn, lại không ngờ thứ đang đợi gã đúng là cá lớn thật, nhưng lại là những con cá mập to lớn, hung dữ và tràn đầy sát khí, có thể cắn ngược lại lão ngư ông.

Lục Huyền không chút do dự, lập tức gửi tin cho ba đệ tử chân truyền, ba người bọn họ nhanh chóng phản hồi, biểu thị bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Lục Huyền gọi, bọn họ sẽ đến giúp đỡ hắn bất cứ lúc nào.

Về phần loan điểu và tiểu bạch viên, có sợi lông tơ do bạch viên lưu lại, nên tùy thời hắn có thể triệu hoán hai con linh thú ấy sang đây.

Trong mấy ngày tiếp theo, Lục Huyền vẫn thông qua Hư Không Yểm Mục, cẩn thận quan sát động tĩnh bên trong tiểu viện âm phủ.

Khoảng thời gian này, hư ảnh hài nhi bên trong Thánh Anh Quả Tử Chu lại xuất hiện dị trạng mấy lần, mỗi lần như vậy, nó đều làm ra những hành vi có ý thức rõ ràng, như cố tình quan sát trận pháp và phương thức bố cục bên trong tiểu viện.

Tuy nhiên, dù hư ảnh hài nhi có tính chủ động quan sát rất lớn nhưng nói đến cùng, nó cũng chỉ là một loại linh quả tà dị

mà thôi, bản thân vốn không có năng lực đặc thù, càng không cần phải nói đến chuyện nó phá được Thiên Huyễn Vân Yên Trận do Lục Huyền bố trí.

Trong lòng Lục Huyền cũng biết, ngày linh quả thành thục càng ngày càng đến gần rồi, hắn lập tức liên lạc với mấy người Cát Phác, rồi không hẹn mà cùng nhau đi tới Kiếm Môn trấn.

Hai đệ tử chân truyền Cát Phác và Chủng Cảnh Sơn trực tiếp ẩn náu ở trung tâm tiểu trấn, đảm bảo chỉ cần vài hơi thở ngắn ngủi là có thể xông đến tiểu viện ngay. Về phần Hỏa Lân Nhi, gã lại ẩn nấp xung quanh Kiếm Môn trấn, phòng ngừa tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Lục Huyền tiếp tục thông qua Hư Không Yểm Mục, giám sát động tĩnh xung quanh tiểu viện cả ngày lẫn đêm.

Chương 556: Trăng Trong Nước, Hoa Trong Gương!

"Cuối cùng cũng xuất hiện." Vào một ngày này, Lục Huyền chú ý tới một vị tu sĩ vóc dáng trung bình, mặt mũi bình thường đang đến gần tiểu viện, gã giả vờ như mình tình cờ đi ngang qua nơi này, cứ một mực vòng tới vòng lui xung quanh tiểu viện rồi lại nhanh chóng rời đi.

Gã hoàn toàn không để ý rằng, ngay tại khoảng không phía trên đỉnh đầu gã đang có một con mắt màu xám trắng lúc ẩn lúc hiện, dường như thứ này có thể trực tiếp xuyên qua trong hư không, đứng ở phía xa xa đằng sau lưng gã.

Ngày hôm sau, Ngụy Nhất Tiên bước chậm rãi bước đi khắp các ngõ hẻm bên trong Kiếm Môn trấn, thỉnh thoảng sẽ dừng lại để hỏi thăm các loại bảo vật tu hành trong gian hàng. Chẳng biết từ lúc nào gã đã đến gần tiểu viện của Lục Huyền.

"Sắp sửa thu được một lưới lớn rồi!"

Vừa bước đến nơi này, trong đầu Ngụy Nhất Tiên đã nghĩ, mình sắp lấy lại được cây Thánh Anh Quả Tử Chu thành thục kia cùng với mấy loại linh thực tứ phẩm, ngũ phẩm quý hiếm trong tiểu viện trước mặt, càng nghĩ cõi lòng càng nóng hừng hực, bước chân cũng theo đó mà đẩy nhanh hơn vài phần.

Gã đã sớm thông qua ý niệm từ Thánh Anh Quả Mẫu Chu, để hiểu rõ tình huống chi tiết về vị trí hiện tại của gốc Tử Chu kia rồi. Nơi ấy là một tiểu viện có trồng vài chủng linh thực tà dị. Nhưng rất lâu không thấy bóng dáng tu sĩ xuất hiện bên

trong tiểu viện, không biết là đối phương ra ngoài thăm dò mạo hiểm, hay là không tiện ở lại tiểu viện này.

Chẳng qua loại chuyện này không có bất cứ liên quan gì đến gã, bởi đối với gã lấy lại Thánh Anh Quả Tử Chu và một số linh thực quý hiếm trong tiểu viện kia đã là rất tốt rồi.

Đáng tiếc, dù ý niệm của gã có thể bám ở trên linh quả, nhưng trái linh quả ấy lại không có bất kỳ năng lực kỳ dị nào khác, cũng không thể im hơi lặng tiếng di dời linh thực ra khỏi trận pháp được, nên gã đành phải đích thân ra tay.

Sau nhiều lần quan sát, gã đã xác định được quy luật chuyển động, cùng với quỹ tích vận chuyển của linh lực bên trong trận pháp, đồng thời cũng cực kỳ tự tin cho rằng mình có thể dễ dàng phá vỡ trận pháp này.

"Nhân tố không chắc chắn duy nhất ở đây là tiểu viện kia ở quá gần Thiên Kiếm Tông, chỉ cách có hơn một trăm dặm, ngộ nhỡ làm kinh động đến Kết Đan chân nhân hoặc đệ tử chân truyền trong đó, thì khó có thể toàn thân trở ra." Ngụy Nhất Tiên âm thầm nghĩ, thực lực của bản thân gã nằm ở cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, đã được coi là thực lực cường đại trong Tu Hành giới rồi, nhưng ở trong mắt một con quái vật khổng lồ như Thiên Kiếm Tông thì gã chẳng là gì cả.

"Nhưng so với giá trị của linh thực, thì chút xíu rủi ro này hoàn toàn có thể bỏ qua được. Bởi xét cho cùng, xác suất để một Kết Đan chân nhân hoặc đệ tử chân truyền lưu lại bên trong cái trấn nhỏ không đáng chú ý này, sau đó vừa vặn đụng phải ta cũng quá nhỏ đi." Ngụy Nhất Tiên nghĩ thầm, sau đó đi tới tiểu viện, ngắm nhìn bốn phía, chờ xác nhận xung quanh không có gì dị thường, gã lập tức lấy một tấm trận bàn ra khỏi túi trữ vật.

Linh lực trên trận bàn nhanh chóng biến hóa, bóng dáng gã lập tức được một mảnh quang mang bao phủ lấy và ẩn giấu đi.

Ngay sau đó, Ngụy Nhất Tiên lại lấy một tấm phù lục phá cấm phẩm cấp cao tới, cẩn thận đi đến sát biên giới của trận pháp. Đang lúc gã chuẩn bị phá vỡ trận pháp thì đột nhiên có một giọng nói vang lên: "Hành vi này của đạo hữu không được đứng đắn cho lắm đâu."

Linh lực dâng trào trên trận pháp, một thanh niên có gương mặt tuấn tú, khí chất ôn hòa bình tĩnh bước ra khỏi tiểu viện, như cười như không nhìn Ngụy Nhất Tiên.

"Bên trong có người!" Ngụy Nhất Tiên giật mình, vội vàng đè xuống một tia hoảng loạn vừa chợt lóe lên trong lòng, để giữ vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Gã dùng linh lực thăm dò vào trong tiểu viện, lại phát hiện nơi này vốn không có bất cứ một luồng khí tức cường đại nào, lại đưa mắt nhìn thanh niên tuấn tú trước mắt này, cảm nhận được tu vi của hắn đang ở Trúc Cơ trung kỳ, cuối cùng trong lòng cũng yên tâm hơn.

"Xin lỗi đạo hữu, tòa tiểu viện này vốn thuộc về một người bạn tốt của ta, hai chúng ta đã nhiều năm không gặp nhau, lần này ta tình cờ đi ngang qua đây nên muốn tới hỏi thăm huynh ấy một phen. Nhưng đi tới tiểu viện vẫn không liên lạc được với huynh ấy, hành động cố gắng phá giải trận pháp vừa rồi chỉ là lỗ mãng mà thôi. Nếu có chỗ nào mạo phạm đến đạo hữu, mong đạo hữu thứ lỗi. Chẳng hay đạo hữu có biết tình hình gần đây của bằng hữu ta không?" Gã lộ vẻ mặt chân thành tha thiết nói.

"Ta mới sở hữu tòa tiểu viện này được mười mấy năm ngắn ngủi, đối với tin tức về chủ nhân trước đó hoặc mấy đời trước đó, ta đều không biết. Cho nên ta chỉ có thể nói xin lỗi đạo hữu rồi." Trong lòng Lục Huyền thoáng cười lạnh một tiếng, nhưng bên ngoài lại thể hiện hết kỹ năng diễn xuất với tên tu sĩ tà đạo trước mặt này.

“Haizz, thế sự vô thường, hy vọng huynh ấy được bình an vô sự, chỉ thay đổi một chỗ ở mới mà thôi.”

“Mong là như thế. Đạo hữu quen biết với chủ nhân lúc trước của tiểu viện, coi như đôi ta cũng có một chút duyên phận, không bằng đạo hữu hãy tiến vào, cùng thưởng thức linh quả linh trà với ta, để giải tỏa nỗi nhớ bạn bè trong lòng?” Lục Huyền chủ động hỏi dò.

“Như vậy có thích hợp không?”

“Thích hợp chứ, ta vừa pha một bình linh trà, lá trà mới hái, sau khi uống vào có thể tăng trưởng linh lực, thanh tâm sáng suốt, có thể nói là cực phẩm.”

“Vậy quấy rầy đạo hữu rồi.”

“Ha ha ha, mời đạo hữu vào!”

Lục Huyền đứng bên cạnh cửa viện, bày ra động tác chào đón.

“Cũng được, tình huống phát sinh biến hóa thì dứt khoát thay đổi kế hoạch, chuyển qua đánh lén rồi tiêu diệt hắn ở trong tiểu viện, cố gắng không gây ra bất kỳ tiếng động nào, sau đó độn xa nghìn dặm là xong.” Ngụy Nhất Tiên nhìn Lục Huyền giống như đang nhìn một người chết, ngay sau đó, gã cũng nhấc chân bước vào bên trong tiểu viện.

Nhưng gã lại không chú ý tới, ánh mắt Lục Huyền ở phía sau nhìn gã cũng tương tự như vậy, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

“Hả?” Sau khi tiến vào tiểu viện, bước chân Ngụy Nhất Tiên thoáng dừng lại, dường như gã vừa cảm nhận được chỗ nào đó hơi là lạ.

Đúng vào lúc này, cảnh tượng trước mắt lại nứt ra thành vô số mảnh vỡ trong suốt giống như trăng trong nước hoa trong

gương. Chỉ thấy hai vị tu sĩ, một người đang nhấm nháp linh trà, trong khi người còn lại đang nhai linh quả, tất cả đều nhìn gã đầy ẩn ý.

Một người có đôi mắt với hai màu trắng đen, một bên tối tăm thâm thúy, bên còn lại trắng xanh lạnh nhạt. Người kia thì mặc một chiếc áo bào màu đen được dệt từ đám côn trùng kỳ dị, vô số khí cơ quanh quẩn trên người, trực tiếp khóa chặt lấy gã.

"Đệ tử chân truyền Thiên Kiếm Tông, Cát Phác! Chủng Cảnh Sơn!" Ngụy Nhất Tiên như bị dội cho một gáo nước lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo thấu xương, dù đã trải qua khá nhiều nguy cơ sinh tử, nhưng ở thời điểm hiện tại, chính gã cũng không nhịn được mà sợ đến run rẩy cả người.

Chương 557: Mọi Chuyện Vẫn Chưa Kết Thúc!

Hai người Cát Phác đã nổi tiếng trong Tu Hành giới từ lâu, dựa vào thần thông pháp khí, tu vi thâm hậu của mình, không biết bọn họ đã tiêu diệt bao nhiêu tu sĩ tà đạo rồi.

Gã tuyệt đối không ngờ, lại có hai đệ tử chân truyền đang đợi mình tiến vào bên trong tiểu viện này!

Ngay lúc Ngụy Nhất Tiên còn đang kinh hãi, chuẩn bị thi triển bí thuật để trốn thoát, lại thấy Cát Phác với hai con ngươi trắng đen, nhanh chóng vươn tay kết ấn, chỉ trong nháy mắt, linh lực trắng đen đã xuất hiện.

Đồ án thái cực hắc bạch khổng lồ lặng lẽ xuất hiện ngay dưới chân Ngụy Nhất Tiên, lấy gã làm trung tâm, nó trực tiếp bao trùm phạm vi trăm trượng xung quanh, và nhanh chóng xoay tròn.

Linh lực trắng đen vừa thu hút lẫn nhau lại bài xích lẫn nhau, khiến linh lực toàn thân Ngụy Nhất Tiên lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn, hoàn toàn không thể vận chuyển bình thường được.

Có cảm giác như cả người gã đều bị đồ án thái cực to lớn này giam cầm lại.

Chủng Cảnh Sơn và Cát Phác phối hợp cực kỳ ăn ý. Ngay tại khoảng khắc đồ án thái cực trắng đen xuất hiện, vô số hắc trùng kỳ dị cũng nhanh chóng chui ra từ bên trong chiếc áo bào màu đen trên người gã. Chúng bay đến với tốc độ sấm sét, rất nhanh sau đó đã bao vây chặt chẽ Ngụy Nhất Tiên.

Ngụy Nhất Tiên khẽ động linh niệm, miếng ngọc bội màu đen đậm trên ngực gã chợt vang lên tiếng nứt vỡ răng rắc, một cái vòng bảo hộ linh khí rất to màu đen nhạt trực tiếp bung ra, bao chặt lấy người gã.

Những con hắc trùng dài nhỏ kia chạm vào vòng bảo hộ linh khí, làm dấy lên từng đợt linh lực dâng trào điên cuồng, đủ các âm thanh bén nhọn the thé lọt vào trong tai, khiến cái đầu người ta đau như sắp nứt. Nhưng do linh lực toàn thân Ngụy Nhất Tiên đang bị giam cầm, Chủng Cảnh Sơn lại là người có tâm đối phó với kẻ không chuẩn bị, tu vi càng mạnh hơn gã rất nhiều, nên dưới tác động mãnh liệt của vô số hắc trùng, vòng bảo hộ linh khí kia bắt đầu lung lay sắp đổ.

Rất nhanh, chỉ sau vài hơi thở ngắn ngủi, nó đã nổ tung vỡ vụn, toàn bộ hắc trùng trực tiếp chui vào trong cơ thể Ngụy Nhất Tiên.

"A!" Gã có cảm giác khắp nơi trên người mình đều đau đớn như muốn xé nát tim gan, không nhịn được mà kêu rên thành tiếng. Rơi vào tình huống nguy hiểm, trong mắt Ngụy Nhất Tiên lóe lên một tia tàn khốc, gã hung hăng cắn đầu lưỡi, một giọt tinh huyết trào ra.

"Oa!" Tiếng hài nhi kêu khóc thê lương truyền đến, một cánh tay màu đen xám của hài nhi lập tức thò ra từ giữa phần bụng của gã, nhanh như cắt đón lấy giọt tinh huyết kia.

Ngay sau đó, từng mảnh da thịt trên thân gã bắt đầu khô héo đến tận cùng, có cảm giác toàn bộ sinh cơ đã bị một tồn tại vô danh nào đó hấp thụ và nuốt chửng trong nháy mắt rồi.

Gần như ngay sau đó, một đứa hài nhi màu tro đen dứt khoát xé toang ổ bụng của Ngụy Nhất Tiên, linh hoạt bò ra ngoài. Nó dùng ánh mắt oán độc vô cùng nhìn hai người Cát Phác cùng với Lục Huyền đang cảnh giác cao độ ở phía sau, rồi không chút do dự bỏ chạy về phía xa.

Vào thời điểm này, cả đồ án thái cực trắng đen thần kỳ của Cát Phác hay vô số hắc trùng dữ tợn được Chủng Cảnh Sơn nuôi dưỡng, đều không tạo thành ảnh hưởng quá mức to lớn với đứa hài nhi màu tro đen kia.

Mắt thấy nó gần lao tới biên giới của đồ án thái cực rồi, Cát Phác khẽ hừ lạnh một tiếng, một luồng kiếm quang màu hắc bạch dứt khoát bắn ra như tia chớp từ đồ án thái cực bên dưới, ngay sau đó, lại xuất hiện ở phần eo của đứa hài nhi tro đen kia, trực tiếp chém nó thành hai mảnh.

Đúng lúc này, tiếng cóc kêu ồm ộp vang lên.

Hai con thiềm thừ màu vàng kim khổng lồ chẳng biết ở đâu, đã nhảy ra từ trong hư không, trên bề mặt cơ thể thiềm thừ phủ đầy những hình vẽ phù văn giống như đồng tiền, kim quang trên người mỗi con lần lượt đảo qua hai phần thân thể của hài nhi, khí tức thánh khiết không gì sánh được trực tiếp tinh lọc khí tức quỷ dị trên thân thể nó.

Hai con thiềm thừ vàng óng ánh cắn mạnh vào nửa phần thân thể hài nhi, dứt khoát cắn nuốt hết. Kim quang quanh thân chúng bùng lên mạnh mẽ, phần bụng không ngừng co rút lại, như đang cố gắng tiêu hóa thân thể hài nhi kia.

Chẳng bao lâu sau, hai con thiềm thừ màu vàng óng ánh đã quay trở lại bên cạnh Chủng Cảnh Sơn, chui vào ống tay áo gã và biến mất.

“Đôi Thông Linh Kim Thiềm này của Chủng sư đệ càng ngày càng thần diệu hơn rồi, không ngờ lại có thể trực tiếp tinh lọc tà khí nồng đậm trên người con Quỷ Anh kia.” Cát Phác mỉm cười nói với Chủng Cảnh Sơn chất phác đang im lặng ở bên cạnh.

“Sư huynh gần Kết Đan rồi.” Chủng Cảnh Sơn đáp lại ngắn gọn một câu, trong giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

“Đa tạ hai vị sư huynh, Cát sư huynh và Chủng sư huynh đã giúp đỡ hết sức, Lục mỗ vô cùng cảm kích.” Lục Huyền – người luôn theo dõi trận đại chiến ở cự ly gần, vừa thấy chiến đấu chấm dứt đã lập tức đi tới chỗ hai người Cát Phác, cúi đầu thật sâu, cảm kích nói.

“Lục sư đệ đừng cảm ơn sớm như vậy, tên tà tu này có phần quái dị.” Cát Phác xua tay áo, lập tức đi vào khoảng giữa đồ án thái cực, tà tu trước mặt đã trở thành một cái xác khô vỡ vụn, nhưng Cát Phác vẫn nghiêm túc nói.

“Sư huynh phát hiện được điều gì sao?”

“Ừ.” Cát Phác khẽ gật đầu một cái: “Bởi vì kẻ vừa rồi cũng chỉ là một bộ phân thân khôi lỗi đặc thù mà thôi, chỉ có điều nó hơi khác so với đám khôi lỗi bình thường, tâm niệm trực tiếp kết nối với nguyên chủ, khôi lỗi chết sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến nguyên chủ. Hơn nữa khoảng cách của nguyên chủ sẽ không quá xa, Lục sư đệ đi theo phía sau ta. Chủng sư đệ, hai chúng ta mỗi người tìm kiếm một khu vực phụ cận Kiếm Môn trấn. Phân thân khôi lỗi bị hủy, tà tu đứng đằng sau sẽ để lộ ra dao động linh khí mạnh mẽ, khả năng cao là chúng ta có thể tìm được hắn.”

Chỉ thấy Cát Phác phất tay một cái, phía sau đầu lập tức xuất hiện đồ án thái cực trắng đen, thái cực xoay tròn nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã hiện ra một cái thông đạo hắc bạch. Nó bao bọc lấy gã và Lục Huyền rồi biến mất ngay lập tức.

…

Trong một hang đá bí ẩn nằm cách Kiếm Môn trấn hơn hai trăm dặm.

Ngụy Nhất Tiên không kiềm lòng nổi, lập tức phun ra một ngụm tinh huyết đen thui, cảm nhận được khí tức bạo ngược

xao động trong người, gã vội vàng lấy một viên đan dược màu đen nhánh có hình dạng như phôi thai từ trong túi trữ vật ra, nhanh chóng nuốt vào, lúc này mới có thể thoáng ổn định được khí tức trong cơ thể.

"Cát Phác! Chủng Cảnh Sơn! Còn có tên tu sĩ dẫn ta vào tiểu viện kia nữa!" Gã nghiến răng nghiến lợi nói, trong giọng nói tràn ngập phẫn nộ và oán khí vô tận!

Lần này, Ngụy Nhất Tiên tới thu thập Thánh Anh Quả Tử Chu, vốn tưởng rằng có thể kiếm lời lớn, lại không ngờ rằng bản thân ăn quả đắng chua chát đến nhường này! Chẳng những không cầm được linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu và rất nhiều linh thực phẩm cấp cao quý hiếm khác trong tiểu viện, mà ngược lại còn tổn thất một bộ phân thân khôi lỗi trân quý không gì sánh được.

Chương 558: Chặn Đánh!

Phân thân khôi lỗi này rất khác với khôi lỗi phổ thông, nó có linh trí cực cao, tu vi tương đương với gã, gần như không khác gì một con người.

Chẳng những ngày thường, nó chính là chỗ dựa chủ yếu của gã, mà đồng thời nó cũng là nhân tố then chốt trợ giúp gã đột phá đến cảnh giới Kết Đan.

Nhưng không ngờ rằng nó lại bị hủy trong một cái tiểu viện nho nhỏ tầm thường như vậy!

Điều này khiến trong lòng gã đau đớn như đang rỉ máu. À không phải, là thực sự đã nôn ra máu! Một nửa là do bị thương, nửa còn lại là do tức giận.

"Vì sao hai đệ tử chân truyền Cát Phác và Chủng Cảnh Sơn lại biết ta sẽ đến? Rốt cuộc là xuất hiện lỗ hổng ở chỗ nào?" Ngụy Nhất Tiên đau đầu suy nghĩ, có cả trăm câu hỏi nhưng không thể tìm được lời giải.

Xưa nay tính cách gã vẫn luôn cẩn thận, vì thu được linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu, gã đã thông qua Mẫu Chu, mấy lần bám vào trên linh quả tà dị, chú ý quan sát tình hình bên trong tiểu viện, sau nhiều lần xác định ở đó không có nguy hiểm gì, lúc này mới nổi lòng tham, muốn qua đó trộm linh quả Tử Chu và nhiều loại linh thực quý hiếm khác.

Thậm chí để đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, gã cố ý chỉ để phân thân khôi lỗi đi tới nơi ấy, còn bản thể ở cách đó thật xa. Ai ngờ, trộm gà không được còn mất nắm thóc, chẳng những không lấy được linh thực còn tổn thất một bộ phân thân khôi lỗi.

“Cũng may vẫn còn giữ được tính mạng, núi xanh còn đó, chờ ta khôi phục thực lực, nhất định sẽ quay lại báo thù! Đoán chừng hai người Cát Phác đang tìm kiếm xung quanh, phải rời đi càng sớm càng tốt.”

Gã lấy một cái túi da hơi mỏng ra khỏi túi trữ vật và khoác lên người, khí tức trên người lập tức bị che giấu, gần như hoàn toàn không cảm nhận được nữa.

Vừa rời khỏi hang đá, Ngụy Nhất Tiên đã xuyên qua lớp túi da hơi mỏng nhìn chằm chằm về hướng Kiếm Môn trấn, rồi nhanh chóng lao đi giữa những hàng cây.

“Kíu kíu!”

Đúng vào lúc này, một âm thanh lanh lảnh vang lên, linh lực mênh mông chợt gợn lên tầng tầng sóng gió, dao động ấy đảo qua toàn bộ mảnh thiên địa, khiến lớp túi da hơi mỏng bên ngoài bại lộ rõ ràng.

“Rống!” Một tiếng rống to vang tận mây xanh!

Từ đằng xa, Ngụy Nhất Tiên lập tức trông thấy một con Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu đang chạy cực nhanh về phía mình, hai mắt đỏ rực để lộ hung quang, khí thế dũng mãnh không thể ngăn cản.

Trong quá trình tập kích chớp nhoáng, thân thể tiểu viên hầu không ngừng bành trướng, rất nhanh đã cao lên tới mười trượng, bộ lông màu trắng bạc tùy ý tung bay, bất cứ chỗ nào nó đi qua, toàn bộ cây rừng đá lớn đều hóa thành bột mịn.

Giống như một yêu thần giáng thế.

Viên Thần! Khởi động!

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên trực tiếp hóa thành một con hung thú khủng bố, chỉ trong nháy mắt đã điên cuồng nhào tới trước mặt Ngụy Nhất Tiên. Hai chân nó giậm mạnh xuống đất,

nắm đấm bằng bạch ngọc lao nhanh đến giống như sao băng đánh về phía Ngụy Nhất Tiên, gây ra tiếng nổ đùng đoàng chói tai trên không trung.

Đối mặt với thế tấn công mạnh mẽ như vậy, Ngụy Nhất Tiên vốn không giỏi luyện thể đã dùng tốc độ ánh sáng tế xuất một tấm khiên mặt quỷ tối tăm.

Mặt quỷ dữ tợn trên tấm khiên phát ra tiếng la hét thê lương, mang theo từng luồng âm khí đen đặc giống như những con rắn dài, lập tức lao lên ngăn chặn nắm đấm to lớn của Bạch Ngọc Kình Thiên Viên.

Tiếng nổ ầm ầm lại vang lên.

Tấm khiên mặt quỷ như một tờ giấy bị nắm đấm khổng lồ bạch ngọc kia trực tiếp đấm thủng một lỗ lớn, cái mặt quỷ ở vị trí trung tâm tấm khiên bị đập chỉ còn lại một nửa bên.

Trong lòng Ngụy Nhất Tiên vô cùng hoảng hốt, tấm khiên này chính là một món pháp khí phòng ngự tứ phẩm, lực phòng ngự kinh người. Gã thực sự không ngờ rằng nó lại không thể chịu được một nắm đấm của con cự viên trước mắt.

Đột nhiên trong đầy nảy ra ý định lùi bước, chiếc túi da hơi mỏng vẫn được khoác trên người gã nhanh chóng tràn ra một mảnh âm khí nhàn nhạt, nhìn như những đường gợn sóng trên mặt nước, làm thân hình gã dần dần biến mất.

“Kíu kíu!” Lại một âm thanh thật to lanh lảnh vang lên.

Thân hình Ngụy Nhất Tiên vốn đang ẩn bên dưới chiếc túi da lại một lần nữa hiển lộ ra ở cách đó chừng mười trượng.

Không đợi gã kịp phản ứng, cự viên đã nhanh như cắt xoay người, giống hệt một con hổ đói vồ lấy thức ăn, nó dùng nắm đấm bạch ngọc hung hăng đập thẳng xuống đầu của gã.

Ma khí quanh thân Ngụy Nhất Tiên ngùn ngụt dâng trào, bốn cánh tay mọc ra từ dưới xương sườn, rồi nhanh chóng phát triển lớn mạnh, chỉ chớp mắt, chúng đã mọc dài ra đến mấy trượng, rồi hợp lại cùng nhau, muốn chặn đứng nắm đấm bạch ngọc khổng lồ đang lao đến phía trước.

Nắm đấm khổng lồ đánh thẳng bốn cánh tay to dài giống như xúc tu kia, huyết nhục văng tung tóe, khi rơi xuống đất lại phát ra những tiếng xèo xèo.

Bạch Ngọc Kình Thiên Viên quá mức dũng mãnh, sáu tay của Ngụy Nhất Tiên liên tục thất bại dưới thế tấn công như thủy triều kia.

Cự viên càng chiến đấu càng hưng phấn, đôi con ngươi màu hỏa hồng trong suốt của nó tràn ngập bạo ngược vô cùng vô tận, nếu không cẩn thận, khẳng định là Ngụy Nhất Tiên sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Trong khoảng thời gian này, gã đã nghĩ mọi cách để trốn thoát từ trong tay cự viên, thậm chí còn nhiều lần vận dụng chiếc túi da quái dị kia để ẩn nấp thân hình. Nhưng không biết sinh vật phát ra tiếng kêu lanh lảnh kia đang ẩn núp ở chỗ nào, một khi bóng dáng gã biến mất, là nó hót lên, rồi ngay lập tức, công hiệu của chiếc túi da sẽ trực tiếp bị phá giải. Một khi thân hình bại lộ, thì thứ nghênh đón gã chính là những đòn tấn công tầng tầng lớp lớp đến từ cự viên.

Dưới tình thế như vậy, trong lòng Ngụy Nhất Tiên vô cùng lo lắng, bản thân đã rơi vào thế cục bất lợi, một mực tiêu hao linh lực mà chẳng mang đến tác dụng gì, theo thời gian trôi qua, gã sẽ dần dần bị hai con linh thú phẩm cấp cao kia bào mòn giống như mèo vờn chuột, chậm rãi giày vò đến lúc tử vong.

Trong mắt gã lóe lên một tia tàn nhẫn, linh lực toàn thân bùng nổ khắp nơi bên trong kinh mạch, thân thể không ngừng

bành trướng, ngũ quan bị đè nén đến biến dạng.

Chỉ trong chớp mắt, Ngụy Nhất Tiên đã hóa thành một tồn tại phi nhân loại.

Lại nghe "Ầm" một tiếng, thân thể vừa bành trướng thành hình cầu của gã lại nổ tung, vô số cục thịt màu đen ẩn chứa âm khí nồng đậm, nhanh chóng phân tán ra bốn phía, chúng bắn tung khắp nơi trên trời và bay đi bốn phương tám hướng.

Phương pháp chạy trốn này chính là một môn bí thuật mang đến tổn hại ngầm, cần phải tiêu hao lượng lớn tinh huyết, nếu trốn thoát được và ngưng tụ lại thân hình, thực lực sẽ giảm mạnh, cảnh giới trực tiếp giảm xuống một bậc nhỏ, tinh huyết mất đi cũng phải mất mười năm mới có thể bổ sung lại như cũ.

Nhưng tình thế hiện giờ quá cấp bách, tính mạng của gã có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Đứng trước tình huống này, Ngụy Nhất Tiên không thể chú ý đến những tổn hại bản thân phải hứng chịu sau khi vận dụng bí thuật nữa, bảo toàn mạng sống mới là điều quan trọng nhất. apptruyenpro…

Chương 559: Giải Quyết Xong Xuôi!

Mặc dù cự viên đã chặn được rất nhiều mảnh thịt màu đen vỡ vụn, nhưng số lượng chúng lại nhiều đến mức không sao đếm xuể được, nó chỉ có thể cố gắng hết sức đi ngăn cản mà thôi.

Đúng vào lúc này, một khối hỏa cầu màu đỏ đậm khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, nó nhanh chóng phân hoá thành vô số hỏa xà dài mảnh ngay trên không trung, nhuộm cả một khoảng trời thành màu đỏ đậm.

Đám hỏa xà màu đỏ đậm điên cuồng bay múa, hung hăng đuổi theo từng mẩu thịt vụn màu đen, một khi đuổi kịp, chúng sẽ trực tiếp bám vào mẩu thịt tựa như ung nhọt mọc sát cạnh xương, mãi cho đến khi mẩu thịt đen kia bị đốt thành tro mới chịu.

Vô số hỏa xà lan rộng thành biển lửa mênh mông, tất cả thịt đen âm khí đều bại lộ bên trong biển lửa.

Một đống thịt vụn màu đen còn sót lại, vội vàng tụ tập cùng nhau, ngưng kết thành một quả cầu thịt màu đen, huyết nhục trên quả cầu thịt nọ nhanh chóng biến hóa, có thể mơ hồ trông thấy ngũ quan mờ nhạt mang đầy đau đớn của Ngụy Nhất Tiên.

Ngay sau đó, tứ chi ngắn ngủi tách ra khỏi viên thịt, nhìn qua cực kỳ dị dạng.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng, cự viên ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ cơ hội, đôi cự chưởng bạch ngọc giáng

xuống như một cơn sóng lớn, hung hăng đập quả cầu thịt nọ thành vô số mảnh nhỏ.

Quang mang từ cự chưởng bạch ngọc tuôn ra, trực tiếp tịnh hóa tất cả những mảnh thịt vụn kia thành hư vô.

Nhìn thấy kẻ địch đã bị giải quyết hoàn toàn, hồng quang lại bùng lên trong đôi mắt cực viên, thân thể nó nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa trở thành Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu xấu hổ thẹn thùng, hoàn toàn không còn hung dữ bạo ngược như vừa rồi nữa.

Huyền Thiên Bạch Loan ưu nhã xuất hiện từ đằng xa, chậm rãi bay đến trước mặt tiểu viên hầu.

Vô số hỏa xà màu đỏ đậm trên khung trung, cũng tập hợp với nhau, lại biến thành một khối hỏa cầu khổng lồ. Hỏa Lân Nhi khẽ ngẩng đầu, nét mặt mang theo vài phần kiêu ngạo từ từ bước ra khỏi hỏa cầu.

Sau mấy lượt hô hấp, Cát Phác dẫn theo Lục Huyền và Chủng Cảnh Sơn vốn đang bay lượn xung quanh, đột nhiên cảm nhận được động tĩnh bên này, tất cả đều xuất hiện bên trong dãy núi nhỏ.

“Lần này, Lục sư đệ vận dụng thủ đoạn cực kỳ mạnh mẽ nha, lại có thể xuất động lực lượng lớn như thế để đối phó tên tà tu Trúc Cơ viên mãn này. Chẳng những có ba đệ tử chân truyền như chúng ta, sự đệ còn liên hệ cả hai linh thú hộ tông Huyền Thiên Bạch Loan và Bạch Ngọc Kình Thiên Viên nữa.” Cát Phác nhìn thấy loan điểu và bạch viên, có chút kinh ngạc nói.

Phải biết rằng, chỉ cần hai con linh thú hộ tông này phát triển bình thường là chúng có thể đạt đến cảnh giới Kết Đan, thậm chí nếu phúc duyên thâm hậu, chúng còn có tiềm lực đột

phá đến yêu thú thất phẩm, tương đương với đại năng Nguyên Anh cảnh.

Cho nên chúng có địa vị cực cao trong tông môn, ngay cả đệ tử chân truyền cũng không thể bắt chúng làm việc cho mình được.

"Thì đó, tại vì ta thường xuyên trồng không ít linh quả, rồi dưới cơ duyên xảo hợp, đã cho hai đại linh thú hộ tông này ăn nhiều lần nên giữa chúng ta có tình bạn khá là sâu đậm, lần này ta cũng nhân tiện mời chúng tới giúp đỡ một tay." Lục Huyền nửa thật nửa giả đáp.

Cát Phác khẽ gật đầu, lại đưa mắt nhìn thân thể tên tà tu với tứ chi dị dạng.

"Không ngờ ngay dưới chân Thiên Kiếm Tông lại có một tên tu sĩ tà đạo Trúc Cơ viên mãn lẻn vào, còn muốn làm hại tu sĩ của tông môn chúng ta. Thật không biết những đệ tử nội môn ở trong Kiếm Môn trấn kia đang làm cái gì, vậy mà cả đám không phát hiện ra được."

"Không trách những vị sư huynh đệ đó được, chỉ trách tên tà tu này quá mức xảo quyệt mà thôi, cộng thêm năng lực ẩn nấp không tầm thường, nên mới nảy ra ý tưởng lẻn vào tiểu viện của ta ăn trộm." Lục Huyền nghiêm túc trả lời.

"Nhân tiện khi nói đến mục đích của tà tu, Lục sư đệ, có một chuyện ta cần phải nhắc nhở sư đệ." Cát Phác quay đầu, lộ vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Lục Huyền.

"Lục sư đệ là Linh thực sư có thiên phú độc nhất vô nhị, muốn nghiên cứu những linh thực tà dị kia cũng là điều dễ hiểu. Nhưng ta hy vọng sư đệ có thể khống chế tốt chuyện này, đừng nên trầm mê vào trong đó. Xét cho cùng, linh thực tà dị cũng khác với linh thực bình thường, rất dễ gây ảnh hưởng đến tâm thần của người gieo trồng chúng, thậm chí còn mang đến

nguy cơ bị ô nhiễm dị hoá cho đối phương, không phải chính đạo. Ngoài ra, trong tông môn cũng có sư thúc Kết Đan ghét ác như cừu, nếu bị các ngài ấy phát hiện, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt. Cho nên chỉ lướt qua thôi, chứ đừng sa vào trong đó."

"Đa tạ Cát sư huynh nhắc nhở, ta sẽ chú ý. Ta có thể đảm bảo với sư huynh, những loại linh thực tà dị ta gieo trồng được kia sẽ không dùng để làm xằng làm bậy, không lạm sát kẻ vô tội, cũng không gây nguy hại đến quyền lợi của tông môn." Lục Huyền vội vàng hứa hẹn.

… /t.ruyện.yypro/…

Nhớ lúc trước, sau khi Hư Không Yểm Mục phát hiện ra bóng dáng tà tu, Lục Huyền đang ẩn núp ở gần đó đã bớt chút thời giờ chạy đi di dời toàn bộ những gốc linh thực âm phủ khác ngoài Thánh Anh Quả Tử Chu bên trong tiểu viện vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Hành động này là để che giấu đám người Cát Phác đi tới giúp đỡ nhìn thấy, suy cho cùng, chỉ có một gốc Thánh Anh Quả thì cũng được, nhưng nếu để bọn họ nhìn thấy nhiều loại linh thực tứ phẩm ngũ phẩm tà dị kia, khó có thể đảm bảo mấy người Cát Phác xuất thân danh môn chính tông này sẽ không suy nghĩ xa xôi.

Tuy nhiên, từ lời ám chỉ vừa rồi của Cát Phác có thể thấy được, đại khái là đối phương đã phát hiện ra điều gì đó rồi nên mới tìm cơ hội nhắc nhở hắn một câu.

"Vậy thì tốt rồi." Cát Phác nghe vậy, trên mặt cũng nở nụ cười ôn hòa.

Ba đệ tử chân truyền, hai đại linh thú hộ tông và Lục Huyền cùng nhau vây quanh thi thể dị dạng của tên tà tu đã mất đầu kia.

Huyền Thiên Bạch Loan kêu lên một tiếng lanh lanh, sau đó một vòng linh quang lất phất nhanh chóng xuất hiện, chậm rãi bao quanh thi thể kia mấy vòng, sau khi xác nhận không có tà ma tồn tại, lúc này nó mới lùi về phía sau mấy bước.

Lục Huyền tiến lên, nhặt một chiếc túi da người hơi mỏng trên mặt đất lên, túi da truyền đến một loại cảm giác man mát nhè nhẹ, nếp nhăn và xúc cảm không khác gì da thịt bình thường.

Hắn lại gỡ túi trữ vật của tên tà tu ấy xuống, dùng linh lực phá giải tầng cấm chế đơn giản bên trên, rồi lấy từng vật phẩm bên trong ra ngoài.

Một món pháp khí dạng lá cờ màu đen có chứa rất nhiều oan hồn, một lưỡi kiếm sắc bén với hắc quang nội liễm, một số bình đan dược không rõ chủng loại, nhưng nhìn khí tức linh lực do chúng hiển lộ ra ngoài là có thể cảm nhận được phẩm cấp của mấy loại này cũng không thấp, sau đó là một số linh thạch.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Lục Huyền lại là một trái linh quả có hình dạng như phôi thai, nó giống linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu đến bảy mươi - tám mươi phần trăm. Chỉ khác là phần bụng trên thân thể màu tro đen nhăn nheo kia, lại nhô lên thật cao, như thể bên trong đang lặng lẽ thai nghén một thứ gì đó vô cùng khủng bố vậy.

Nhìn về phần lưng, sẽ bắt gặp hai cái bướu thịt màu tro đen to cỡ nắm tay nhỏ, Lục Huyền cảm nhận được khí tức của Thánh Anh Quả Tử Chu từ trên bướu thịt này.

Chương 560: Thánh Anh Đan!

“Lần này đa tạ ba vị sư huynh cùng với hai vị bằng hữu linh thú đã xuất thủ viện trợ, giúp ta tiêu diệt tên tà tu thực lực mạnh mẽ này. Chiến lợi phẩm tìm được trên người tà tu, ta chỉ muốn một trái linh quả hình phôi thai này thôi, còn những cái khác, ba vị sư huynh cứ tự phân phối, không biết ý các sư huynh thế nào?”

“Ta không có ý kiến.”

“Lục sư đệ làm chủ đi.”

Cát Phác và Hỏa Lân Nhi đồng thanh đáp, Chủng Cảnh Sơn đứng ở trong góc nhỏ cũng gật đầu theo.

Ba người bọn họ xuất hiện ở đây, có nhiều mục đích khác nhau, người thì muốn báo đáp ân tình Lục Huyền đã giúp linh thú của bọn họ sinh sản, người thì sau khi thấy được thiên phú trên linh thực nhất đạo của Lục Huyền đã nảy sinh ý định kết bạn, vì vậy tất cả đều không đặt tâm tư quá nặng lên chuyện thu hoạch bảo vật.

Ngoài ra, ở trong lòng ba người, thứ Lục Huyền lấy đi chính là một trái linh quả không rõ công dụng, nên đối với hình thức phân phối của Lục Huyền, bọn họ cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Sau khi ba người thương lượng vài câu, Cát Phác quyết định lấy chiếc túi da người và một số đan dược, Hỏa Lân Nhi cầm cây cờ đen mặt oán hồn và pháp khí lưỡi kiếm sắc bén tối tăm.

Về phần Chủng Cảnh Sơn, bởi vì lúc ở tiểu viện Kiếm Môn trấn, Thông Linh Kim Thiềm dưới trướng gã đã nuốt phân thân khôi lỗi kia rồi, vì vậy lần này gã chỉ lấy một ít linh thạch.

Còn loan điểu và bạch viên, từ lúc Lục Huyền đổ những món đồ kia ra khỏi túi trữ vật, chúng chẳng nhìn thấy linh quả mình thích ăn nên đã tạm biệt Lục Huyền, và rời đi trước rồi.

"Xét cho cùng bộ tàn thi này vốn là thứ tên tà tu kia để lại, nếu cứ đặt nó ở chỗ hoang vu này, âm khí lan tràn ra rất có thể sẽ làm ô nhiễm những sinh linh trong khu vực, tốt nhất là nên mang về xử lý cho thỏa đáng." Trước khi rời đi, Lục Huyền không quên bỏ gần hết thi thể vào trong túi trữ vật, đồng thời cũng đưa ra một lý do rất hợp tình hợp lý.

Ba người đều không có ý kiến.

"Lục sư đệ, chẳng biết tên tà tu kia còn đồng bọn ở tại Kiếm Môn trấn này không, sư đệ cần chúng ta đưa về tông môn không?" Cát Phác hỏi.

"Tà tu Trúc Cơ viên mãn đã bị giết ngay tại chỗ, cộng thêm quá trình chiến đấu ở Kiếm Môn trấn gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định sẽ làm mức độ cảnh giác của nhóm đồng môn đang đóng tại trấn đề cao lên mấy cấp. Nếu tên tà tu kia vẫn còn đồng bọn, hẳn là chúng đã sớm chạy trối chết cả rồi, chắc chắn sẽ không ở lại Kiếm Môn trấn chờ tu sĩ tông môn chúng ta tìm kiếm ra đâu. Ta cần phải quay về một chuyến, xử lý một số chuyện tiếp theo." Lục Huyền bình tĩnh đáp.

"Được, vậy chúng ta về tông môn trước, nếu có chuyện gì xảy ra, sư đệ cứ việc dùng Truyền Tấn phù liên lạc với chúng ta, bất cứ lúc nào cũng được."

Ba người nhộn nhịp chào tạm biệt Lục Huyền.

Lục Huyền thúc giục Phù Quang Thân Pháp và Ngũ Hành Độn Thuật, nhanh chóng quay trở lại tiểu viện trong Kiếm

Môn trấn.

Gần tiểu viện có một số tu sĩ bị động tĩnh lớn ở nơi này hấp dẫn, vội vàng chạy qua đây xem náo nhiệt, ngoài ra, cũng có một vài đệ tử nội môn mặc pháp bào tiêu chuẩn của Thiên Kiếm Tông đang duy trì trật tự.

Lục Huyền đợi gần nửa ngày, sau khi nhóm tu sĩ giải tán hết, hắn mới lén lút lẻn vào trong tiểu viện. Có một gốc Thánh Anh Quả lẻ loi đang đứng một mình bên trong tiểu viện, hư ảnh đứa hài nhi màu tro đen kia chợt lóe lên rồi biến mất trong trái linh quả hình phôi thai.

Tại khoảng không phía trên tiểu viện, Hư Không Yểm Mục không ngừng di động trên bầu trời, quan sát động tĩnh xung quanh.

"Không ngờ lại có thể diệt trừ tên tà tu Trúc Cơ viên mãn kia nhẹ nhàng như vậy. Xem ra ôm đùi linh thú hộ tông và kết bạn với đệ tử chân truyền đúng là quyết định vô cùng chính xác của ta." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Tà tu đứng đằng sau chuyện này đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, trong tay đang nắm giữ một bộ phân thân khôi lỗi cực kỳ quỷ dị, đồng thời trên tay gã còn có pháp khí và bí thuật không tầm thường, nhưng vẫn như tên hề - bị mấy vị đệ tử chân truyền và hai con linh thú dễ dàng xử lý.

"Nếu một mình ta đối mặt với hắn, dựa vào rất nhiều kiếm phù tứ phẩm, Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm, 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm, và linh thức nhục thân cường hãn cùng với vô số pháp khí phù lục trong tay, hắn là ta cũng có thể giải quyết được hắn, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy." Lục Huyền âm thầm nghĩ rồi thoáng so sánh thực lực của mình với tên tà tu kia một phen.

“Tòa tiểu viện âm phủ này đã bại lộ, đã bị đồng môn và thế lực khác ở Kiếm Môn trấn biết được, nó không còn thích hợp để gieo trồng linh thực tà dị nữa, phải tìm một chỗ mới để bố trị các loại linh thực như Huyết Nghiệt Hoa, Dị Thọ Bàn Đào cho tốt thôi.” Lục Huyền lẩm bẩm trong lòng, rồi đi về phía Thánh Anh Quả Tử Chu.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên trên cây, thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã hoàn toàn tràn đầy.

“Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm, cuối cùng cũng thành thục.” Lục Huyền cẩn thận hái linh quả hình phôi thai trên cây.

【Linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu, được nuôi dưỡng từ hồn phách oán niệm anh đồng, có thể sử dụng đơn độc hoặc kết hợp với Mẫu Chu để tăng cường tác dụng của linh quả.】

【Ăn linh quả sẽ giúp tăng cường linh thức, cải thiện căn cốt, cũng là tài liệu chủ yếu để luyện chế Thánh Anh Đan ngũ phẩm. Thậm chí Thánh Anh Quả hoàn chỉnh phẩm chất thượng đẳng còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế thân ngoại hóa thân.】

“Linh quả Tử Chu, vẫn chưa phải là linh quả ngũ phẩm hoàn chỉnh, không biết sẽ mở ra phần thưởng gì.” Lục Huyền đưa mắt nhìn quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện trên cây, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Sau đó, hắn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Ngay lập tức, vô số điểm sáng tràn vào mi tâm, một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm, nhận được đan dược Thánh Anh Đan ngũ phẩm.】

Một viên đan dược tròn trĩnh màu đen nhánh có kích cỡ bằng quả trứng gà trực tiếp nổi lên trên tay Lục Huyền.

Có những đường linh văn màu tro đen phân bố khắp nơi trên bề mặt đan dược, trong lúc linh văn di chuyển, nhìn như vô số khuôn mặt anh đồng dị dạng biến hình, âm khí nồng đậm tinh thuần tràn ra từ bên trong đan dược, nếu ngửi vào, chỉ trong nháy mắt, nó sẽ làm cho linh lực trong cơ thể trở nên linh hoạt hơn nhiều.

【Đan dược Thánh Anh Đan ngũ phẩm, được luyện chế từ chủ dược Thánh Anh Quả ngũ phẩm, sau khi dùng có thể thoáng đề thăng xác suất đột phá Kết Đan.】

"Thánh Anh Đan ngũ phẩm, không ngờ thứ này còn có thể gia tăng xác suất thành công khi đột phá cảnh giới Kết Đan! Kiếm lời to, lời to rồi!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Ở trong Tu Hành giới, tu sĩ Kết Đan đã có thể xem là tồn tại đứng đầu một phương rồi, ngay cả một đại tông như Thiên Kiếm Tông thì bên trong cũng chỉ có chừng mười mấy vị Kết Đan chân nhân mà thôi.

Trong khi viên Thánh Anh Đan này lại có thể gia tăng xác suất đột phá cảnh giới Kết Đan, chỉ nói đến đây thôi, cũng có thể tưởng tượng được mức độ quý hiếm của nó.

Chương 561: Chuyển Nhà!

"Dù sao Thánh Anh Quả Tử Chu cũng không phải linh thực ngũ phẩm hoàn chỉnh, có thể mở ra một viên đan dược ngũ phẩm cũng coi như tương đối khá rồi" Lục Huyền cất viên Thánh Anh Đan trong tay đi, tiếp tục thi triển Địa Dẫn Thuật, vùi Thánh Anh Quả Mẫu Chu lấy được từ trên tay tên tà tu kia vào sâu trong U Nê Nhục.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên trên trái linh quả hình phôi thai, ngay lập tức một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Linh thực ngũ phẩm Mẫu Chu, có thể thôn phệ và dung hợp linh quả Tử Chu thành thục, xúc tiến Mẫu Chu phát triển. Xuất phát từ khao khát linh quả Tử Chu, nó sẽ sinh ra linh chủng Tử Chu theo bản năng.】

【Trong một khoảng cách nhất định, Mẫu Chu có thể cảm ứng được khí tức và xác nhận vị trí chi tiết của Tử Chu. Gần đến lúc Tử Chu thành thục, Mẫu Chu có thể bám vào trên Tử Chu và cảm nhận tình hình xung quanh.】

【Sau khi hoàn toàn chín muồi, có thể dùng làm nguyên liệu…】

"Công dụng gần giống như linh quả Tử Chu, chỉ khác là tác dụng mạnh hơn một chút. Có thể dung nhập linh quả Tử Chu mới thành thục này vào bên trong Mẫu Chu không?" Lục Huyền rơi vào trong trầm tư.

Đã nhận được quầng sáng phần thưởng, theo lý thuyết thì dung nhập linh quả Tử Chu vào Mẫu Chu là một lựa chọn cực kỳ chính xác, có thể đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của Mẫu

Chu. Nhưng Lục Huyền lại chú ý tới một câu trong thông tin nhận được.

"Xuất phát từ khao khát linh quả Tử Chu, theo bản năng sinh ra linh chủng Tử Chu… Nói cách khác, chỉ cần một ngày nó không có được linh quả Tử Chu để thỏa mãn nhu cầu, thì Mẫu Chu sẽ không ngừng sinh sản linh chủng Tử Chu?"

Suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

"Lúc tóm được Mẫu Chu, nó đã nằm ở giai đoạn trưởng thành rồi, dù bồi dưỡng nó thành thục thì cũng không nhận được quầng sáng phần thưởng. Dung hợp linh quả Tử Chu vào nó, tuy có tác dụng xúc tiến Mẫu Chu nhanh thành thục, nhưng một khi nó thỏa mãn, thì sẽ không sinh ra linh chủng Tử Chu mới nữa. Chỉ cần ta không cho nó ăn no, nó sẽ tiếp tục sản sinh linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm? Và ta chỉ cần chăm sóc Tử Chu thành thục, cũng có nghĩa sẽ liên tục nhận được quầng sáng phần thưởng?" Lục Huyền nhìn về phía Thánh Anh Quả Mẫu Chu trong linh nhưỡng, ánh mắt lập tức lóe sáng, không còn bình thường nữa.

Mẫu Chu? Cũng là Mẫu Trư (heo mẹ)!

Sau này hung hăng sinh cho ta! Sinh tám con, mười con cho ta!

Nếu nó có thể liên tục cung cấp linh chủng ngũ phẩm Tử Chu ổn định cho hắn, thì nó không còn đơn thuần chỉ là Mẫu Chu nữa.

Lục Huyền đào Thánh Anh Quả Mẫu Chu ra khỏi linh nhưỡng, cho vào trong Thao Trùng Nang.

"Tiếp theo, nên cân nhắc đến chuyện thay đổi chỗ ở rồi."

Vì sự chuyện lần này, tiểu viện âm phủ đã bại lộ trước mặt tu sĩ Kiếm Môn trấn và nhóm đồng môn Thiên Kiếm Tông, xuất phát từ suy nghĩ ẩn mình phát triển, Lục Huyền đã lên kế

hoạch tìm một chỗ ở mới để thu xếp cho những loại linh thực tà dị này. Hắn cho các loại linh thực như Dị Thọ Bàn Đào, Huyết Nghiệt Hoa vào trong Thao Trùng Nang.

Thao Trùng Nang là bảo vật ngũ phẩm, có thể duy trì sinh cơ linh thực rất tốt, gần như trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gây ảnh hưởng đến đám linh thực.

Tiếp đó, hắn cạo hết U Nê Nhục trong viện lên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một hồi, hắn lại quyết định lấy thêm. Sau đó, cả linh nhưỡng phổ thông bị nhiễm âm khí, hắn cũng không buông tha, tránh cho đến lúc chuyển sang chỗ mới còn phải gây dựng lại một khu tiểu viện cõi âm như hiện tại.

Hoàn cảnh sinh trưởng âm u quen thuộc sẽ càng có lợi cho sự phát triển của rất nhiều linh thực tà dị.

Cuối cùng, hắn thu trận bàn Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm lại.

Về tiểu viện mới, hắn vẫn lựa chọn định cư bên trong Kiếm Môn trấn.

Thứ nhất, nơi này tương đối gần Thiên Kiếm Tông, dưới tiếng tăm lẫy lừng của Thiên Kiếm Tông thì rất nhiều tà tu, kiếp tu lòng dạ bất chính sẽ chủ động tránh xa nơi này, mà bản thân Lục Huyền qua đây cũng khá thuận tiện.

Thứ hai, nếu khoảng cách quá xa sẽ vượt ngoài phạm vi khống chế Hư Không Yểm Mục của Lục Huyền, phẩm cấp linh thực trong viện càng ngày càng cao, không thể tùy tiện như trước được nữa, cần phải giám thị thường xuyên, ngộ nhỡ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì có khóc cũng đã muộn rồi.

Vì hai lý do này, cuối cùng Lục Huyền vẫn quyết định ở lại bên trong Kiếm Môn trấn. Cũng may, diện tích Kiếm Môn trấn khá là rộng lớn, Lục Huyền đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên

mặt, thay đổi diện mạo, chẳng mấy chốc đã tìm được một khu đình viện có diện tích càng rộng hơn.

Trong đình viện có hai mảnh linh điền không lớn không nhỏ, khá thích hợp để gieo trồng linh thực.

Hắn lấy trận bàn Thiên Huyễn Vân Yên Trận ra, mây khói trên trận bàn lưu động, thật nhiều ảo ảnh cùng bộc phát một lúc.

Lục Huyền đi tới vị trí trung tâm đình viện, rót linh lực vào trong trận bàn, kích hoạt phù văn trên trận bàn, sau đó trận bàn im hơi lặng tiếng dung nhập xuống dưới nền đất.

Rất nhanh, từng đám mây khói màu trắng sữa đã từ từ bốc lên xung quanh đình viện, bên trong là vô số ảo ảnh chồng chất lên nhau. Nhưng ngay sau đó, những đám mây khói kia lại biến mất, hết thảy đều khôi phục lại bình thường.

"Cũng may bản thân Thiên Huyễn Vân Yên Trận này là một tòa huyễn trận, thay đổi như chong chóng, không sợ bị người khác nhận ra." Lục Huyền cảm khái một câu, rồi lấy linh nhưỡng tràn ngập âm khí ra khỏi Thao Trùng Nang, trải đều trên bề mặt linh điền trong viện, lại lấy U Nê Nhục ra, trực tiếp gom chúng lại với nhau.

Không lâu sau, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ không khí trong đình viện đang giảm xuống kịch liệt, từng luồng âm khí thoát ra từ trong linh nhưỡng và U Nê Nhục, khiến linh khí cả đình viện lạnh lẽo hơn không ít.

"Tiểu viện âm phủ cao cấp, thường chỉ cần trang trí đơn giản." Lục Huyền thở dài một hơi, lại lấy ra rất nhiều linh thực tà dị từ trong Thao Trùng Nang.

Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm với huyết cầu chạm rỗng, Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm tỏa ra mùi sữa tươi thơm tho, Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm giống như một bàn tay bò lổm

ngổm trong sân, Uế Trùng Thảo núp ở trong góc âm thầm sưu tập uế khí uế vật, Thiên Cầu Thủ tam phẩm mọc ra đoạn ngón tay non nớt cùng với Thánh Anh Quả Mẫu Chu ngũ phẩm vừa lấy được.

"Hôm nay chuyển nhà, ta sẽ tử tế chúc mừng các ngươi một phen!"

Sau khi trồng xong kha khá linh thực tà dị, trên môi Lục Huyền hiện lên một nụ cười mỉm, hắn lập tức lấy ra hơn hai mươi bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật, đổ lên Huyết Nghiệt Hoa và Huyết Linh Chưởng Tham vẫn đang vòng tới vòng lui xung quanh hắn, về phần số lượng lớn huyết nhục yêu thú mới mẻ, hắn nhanh chóng đi chôn xuống phía dưới Dị Thọ Bàn Đào.

Ngoài ra, trong tay vẫn còn rất nhiều tứ chi, bộ phận thi thể yêu thú, hắn mang qua cho Thiên Cầu Thủ vừa mới nảy mầm, để nó cũng được ăn no nê.

Đồng thời lại lấy Mộc Anh đã lâu không dùng đến tới, dùng lôi điện chi lực cưỡng ép nó phải phun từng luồng oan hồn anh đồng, giúp Thánh Anh Quả vừa mới gia nhập vào đại gia đình linh thực âm phủ cũng được ăn no căng.

Chương 562: Không Đủ Độ Kích Thích!

Rất nhiều linh thực điên cuồng mút ngấu nghiến món ăn chúng yêu thích, trong lúc nhất thời, oan hồn trong viện bay lượn, thịt thú như núi, tinh huyết như sông, khiến cho khu đình viện vốn xinh đẹp này, lập tức biến thành một chốn địa ngục nhân gian.

"Tiểu viện này tốt lắm, chưa đầy nửa ngày đã không khác gì tiểu viện âm phủ trước kia rồi." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, lại âm thầm thán phục trước năng lực đồng hóa ô nhiễm của những loại linh thực tà dị này, trong lòng càng cảm thấy may mắn vì bản thân không di chuyển chúng vào trong bí cảnh không trọn vẹn kia.

"Trừ phi có hiệu quả phòng tránh dị hoá ô nhiễm, nếu không cứ đàng hoàng trồng loại này trong tiểu viện."

Hắn khe khẽ thì thầm, liếc nhìn tiểu viện tràn ngập âm khí, oán niệm mọc um tùm ở xung quanh, quyết tâm quay trở lại Thiên Kiếm Tông.

Hắn khởi động Thiên Huyễn Vân Yên Trận, đi đến một góc không người, sau khi xác nhận không có gì bất thường, hắn lập tức khôi phục lại hình dáng ban đầu và nhanh chóng lao về hướng Thiên Kiếm Tông.

"Vẫn là ở trong tông môn yên tâm nhất." Lục Huyền thuận lợi trở về trong tông môn, cảm nhận được linh khí nồng đậm tinh thuần trong nội tông, không khỏi cảm khái một câu rồi cất

tiếng chào hỏi với một nhóm Linh hạc xinh đẹp đang bay múa vô cùng thân thiết xung quanh mình.

Đúng là nhờ có sự bảo hộ của con quái vật khổng lồ như Thiên Kiếm Tông, hắn mới có thể yên tâm đào tạo linh thực, không cần ra ngoài thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên, cũng không cần phải lo lắng sẽ xảy ra những chuyện ngươi lừa ta gạt, chiến đấu sinh tử.

Bằng vào năng lực đặc thù về linh thực cùng với phần thưởng thần kỳ của quầng sáng, hắn đã mở một con đường khác bên trong tông môn, vừa có được thực lực cường đại lại vừa có được địa vị không tầm thường, thậm chí hắn còn kết bạn với một số đệ tử chân truyền, linh thú hộ tông, thậm chí là Kết Đan chân nhân.

"Lần này về chuyện của Thánh Anh Quả Tử Chu, nếu không có ba đệ tử chân truyền như Cát Phác và hai đại linh thú như bạch viên, loan điểu ra tay, có lẽ ta cũng khó mà giải quyết tên tà tu Trúc Cơ viên mãn kia dễ dàng như vậy được. Bằng vào thực lực hiện tại của ta, cơ hội thắng được hắn khá lớn, nhưng không thể chắc chắn sẽ triệt để giải quyết được người này, nếu lưu lại hậu họa, về sau sẽ nguy hại vô cùng." Lục Huyền lại cảm thán một hồi.

"Có một chỗ dựa vững chắc như vậy, một Linh thực sư phổ thông như ta mới có thể yên tâm làm ruộng, bồi dưỡng linh thực linh thú."

Lục Huyền trở lại động phủ, là lập tức đi thẳng vào trong linh điền chứ không tiến vào phòng.

Một thời gian không gặp, rất nhiều linh thực trong linh điền đều mọc rất tốt, cây nào cũng dạt dào sức sống, mạnh mẽ xông về phía trước.

"Ôi, lại có không ít Thủy Huỳnh Thảo thành thục."

Lục Huyền đi thẳng vào khu vực gieo trồng linh thực Thủy Huỳnh Thảo nhỏ dài xanh thẳm, dùng linh thức quét qua, rất nhanh đã phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới rất nhiều gốc Thủy Huỳnh Thảo đã hoàn toàn kéo đầy.

"Lại đến thời điểm nhanh chóng gia tăng tu vi rồi."

Lục Huyền cười tủm tỉm rồi bắt đầu ra tay hái từng gốc Thủy Huỳnh Thảo. Nhóm mới này có tổng cộng bốn mươi mốt gốc Thủy Huỳnh Thảo hoàn toàn chín muồi, bên trong lại có không ít gốc phẩm chất tốt, còn có vài gốc phẩm chất thượng đẳng.

Sau khi hái xong, bốn mươi mốt quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện trên bề mặt linh nhưỡng, chúng hơi nhấp nháy như muốn thu hút Lục Huyền đi vào nhặt mình lên.

Lục Huyền cười cười nhìn chúng, cũng không do dự thêm, thân hình đã xẹt qua, rất nhiều quầng sáng gần như đồng thời tràn vào trong cơ thể hắn.

"Lục Huyền ta có thể đạt tới cảnh giới hôm nay đều dựa vào mỗi ngày chuyên cần khổ luyện! Quầng sáng hãy cung cấp tu vi cho ta."

Từng ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được pháp khí tam phẩm Thủy Hành Châu.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được đan phương nhị phẩm Uẩn Linh Đan.】

Trong bốn mươi mốt quầng sáng, phần thưởng tu vi xuất hiện ít hơn lần trước một chút, tổng cộng có mười cái, mang đến cho Lục Huyền mười bốn năm tu vi.

Linh lực hùng hậu giống như thủy triều trào dâng bên trong đan điền, lần lượt xuất hiện từng đợt từng đợt, va đập điên cuồng vào tứ chi bách hài của hắn.

Lục Huyền lập tức vận chuyển 《Đại Ngũ Hành Công》, nhanh chóng chuyển hóa linh lực cuộn trào mãnh liệt kia thành linh dịch tinh thuần, dung nhập vào trong đan điền.

Còn lại hơn hai mươi quầng sáng mang đến các phần thưởng khác nhau, pháp khí tam phẩm Thủy Hành Châu, phù lục Thủy Long phù tam phẩm, Uẩn Linh Đan nhị phẩm và đan phương Uẩn Linh Đan, những thứ lẻ tẻ này cộng lại cũng có thể đổi được rất nhiều linh thạch.

Sau khi thu hoạch một lượng lớn quầng sáng phần thưởng, Lục Huyền bắt đầu dốc lòng chăm sóc những linh thực còn lại đang ở giai đoạn phát triển trong linh điền.

Ngũ Hành Quả, Ngọc Lộ Quả, Tàng Nguyên Thảo, Mê Tiên Đào, Huyễn Âm Trúc…

Mỗi linh thực khác nhau đều có nhu cầu khác nhau, cũng may Lục Huyền quen tay hay chuyện nên không cần tốn quá nhiều tinh lực cũng có thể thỏa mãn được chúng. Chỉ có lúc chăm sóc bốn cây Tiễn Đằng thì tiêu hao linh lực nhiều hơn một chút thôi, suy cho cùng, hắn vừa mới nhập môn Thuấn (Mạn) Tiễn Thuật chưa lâu, không thuần thục cho lắm, phải mất một lúc mới có thể ngưng tụ ra một luồng khí tiễn vô hình xiêu xiêu vẹo vẹo, để rót vào trong Tiễn Đằng nho nhỏ.

Được mũi tên linh lực kích thích, mũi tên ngắn nhỏ mọc trên Tiễn Đằng cũng khe khẽ nâng đầu lên, nhưng rất nhanh sau đó, lại đột nhiên dừng mọi phản ứng lại, buồn bã ủ rũ treo trên nhánh dây leo.

"Đúng là không đủ độ kích thích mà!" Lục Huyền bất đắc dĩ thở dài, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể từ từ luyện

tập 《 Thuấn Tiễn Thuật 》 mà thôi.

Ngoài ra, trong động phủ của hắn vẫn còn ba hạt linh chủng Tiễn Đằng khác. Sau khi trở về từ khu phúc địa đó, mỗi ngày chúng đều được Lục Huyền dùng linh lực hình mũi tên tẩm bổ kích thích, hiện giờ cũng chầm chậm mọc ra vài nhánh dây leo non mịn rồi, trên dây leo có treo lủng lẳng những mũi tên to bằng hạt gạo, nhỏ nhắn và rất dễ thương.

Ngoại trừ bồi dưỡng Tiễn Đằng biến dị tiêu tốn khá nhiều linh lực, thì chăm sóc nhóm Kiếm Thảo cũng đòi hỏi Lục Huyền phải tiêu tốn nhiều tinh lực tương tự như thế.

Lục Huyền dùng 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》 mà mình thuần thục nhất bồi dưỡng Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông. Hiện giờ, đối với hắn, loại Kiếm Thảo này chỉ có hai tác dụng.

Một là căn cứ vào phương pháp ngưng luyện linh chủng có được từ Kiếm đường, để thu được linh chủng Kiếm Thảo quy mô lớn, sau đó cho những hạt linh chủng Kiếm Thảo phổ thông vào trong vỏ kiếm, kích thích chúng bằng Phong Lôi kiếm khí để nhận được linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm biến dị.

Hai là hoàn thành nhiệm vụ do Kiếm đường bố trí, thực hiện chức trách đệ tử Kiếm đường, định kỳ nộp lên Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông thành thục.

Còn để có được Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, Lục Huyền đang thử ngưng kết linh chủng rồi.

Chương 563: Cái Này Gọi Là Thiên Phú!

Đúng là một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm vô cùng trân quý, nhưng đứng trước mặt phương pháp ngưng luyện linh chủng, nó lại không là gì cả.

Kiếm đường Thiên Kiếm Tông đã truyền thừa nhiều năm như vậy, nhưng chỉ có hơn hai mươi phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm hoàn chỉnh mà thôi. Nếu có thể mày mò ra phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, Lục Huyền âm thầm suy đoán, hắn là dựa vào thành tựu bậc này, hắn hoàn toàn có thể đi ngang trong Kiếm đường rồi.

Hắn phỏng theo phương pháp ngưng chủng của Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông, sau đó dùng linh thức cẩn thận dẫn dắt những luồng kiếm quang màu đen đậm phía trên Phong Lôi Kiếm Thảo gần thành thục. Vô số kiếm quang sinh động nhỏ như sợi tóc được hắn chậm rãi thu gom lại, rồi không ngừng áp súc kết hợp và dung nhập vào bên trong cây.

Kiếm quang sắc bén rất khó khống chế, quá trình áp súc kết hợp thường kết thúc trong thất bại, nếu rơi vào trường hợp nghiêm trọng, thậm chí quá trình này còn gây ra đôi chút tổn thương cho bản thân cây.

Lục Huyền không hề nản chí, hắn liên tục rút ra bài học kinh nghiệm và vô cùng kiên nhẫn lặp lại quá trình trên.

Cũng may, hắn có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của cây và hoàn toàn có thể căn cứ vào trạng thái linh thực để ngăn

ngừa từ sớm, tránh được rất nhiều nhân tố gây thất bại.

Dần dần, rất nhiều kiếm quang sâu thẳm giống như những con ngựa được thuần hóa, từ từ dung hợp vào bên trong Kiếm Thảo dưới sự điều khiển tinh tế từ linh thức bén nhạy của Lục Huyền.

Lục Huyền tiếp tục dẫn dắt sinh cơ bên trong Kiếm Thảo, ngưng tụ vô số kiếm quang nhỏ bé đã bị nén đến cực điểm, chậm rãi ân cần nuôi dưỡng.

Sau khi cố gắng hết lần này đến lần khác, cuối cùng Lục Huyền cũng nhìn thấy một tia hy vọng thành công. Ở trong một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo gần thành thục, có ba nguồn năng lượng nhỏ đến nỗi khó mà phát hiện ra được, khí cơ sắc bén nhưng khá là nội liễm, mang đến một loại cảm giác hài hòa hơi quái dị. Đồng thời, nó cũng tỏa ra một tia sinh cơ tinh thuần không gì sánh được, dường như có một thứ gì đó đang dần được thai nghén bên trong.

“Cuối cùng cũng thành công bước đầu tiên rồi!” Lục Huyền cảm nhận được biến hóa bên trong Kiếm Thảo, trong lòng vui sướng vô cùng.

“Tiếp theo là cẩn thận nuôi dưỡng ba loại khí cơ nhỏ bé này thành linh chủng. Nếu thành công, có thể tiến hành thí nghiệm trên Phong Lôi Kiếm Thảo ở những giai đoạn sinh trưởng khác, từ đó tìm ra phương pháp ngưng luyện linh chủng hữu hiệu. Một gốc Kiếm Thảo thành thục đổi được ba hạt linh chủng, có vẻ như không đáng kể cho lắm. Nhưng có thể chờ sau khi tích góp càng nhiều kinh nghiệm ngưng chủng, sẽ tiến tới điều chỉnh cải biến một số điểm nhỏ khác, thứ này vẫn còn khoảng trống rất lớn để gia tăng trên diện rộng.”

Vào những lúc như thế này, Lục Huyền cũng không đoái hoài đến tổn thất quầng sáng màu trắng của mình. Bởi vì chỉ cần hắn có thể tổng kết thành công phương pháp ngưng luyện

linh chủng thì rất có thể, phần thưởng hắn nhận được từ Kiếm đường sẽ vượt xa quầng sáng phần thưởng kia không biết bao nhiêu lần.

Trong quá trình thử ngưng kết linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, hắn cũng cẩn thận bồi dưỡng hai chủng Kiếm Thảo tứ phẩm.

Phía bên Kiếm Khổng Tước, linh lực Lục Huyền dâng trào, một đạo Phong Lôi kiếm khí sâu thẳm xuất hiện, hắc phong quanh quẩn cùng với sấm sét rung động và hồ quang nhún nhảy.

Dưới sự khống chế của hắn, kiếm khí nhanh chóng phân hóa thành hơn chục luồng kiếm quang, mơ hồ kết thành một tòa kiếm trận, vừa rít gào vừa được chậm rãi rót vào bên trong Kiếm Khổng Tước.

Được rất nhiều kiếm quang tẩm bổ, chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, Kiếm Khổng Tước đã như con chim công xòe đuôi, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau, kiếm khí mặc sức triển lộ phong thái của mình, bên trong vẻ đẹp mỹ miều lại ẩn chứa sát khí sắc bén.

Trồng Kiếm Khổng Tước được một đoạn thời gian dài như vậy rồi, Lục Huyền đã nắm giữ 《Khổng Tước Kiếm Trận》 đến trình độ tương đối thuần thục, chỉ cần vài giây ngắn ngủi là hắn có thể phân hoá kiếm quang, kết xuất kiếm trận.

Bởi vì Kiếm Thiên Kiêu đã được trồng khá lâu cũng đang bước vào giai đoạn thành thục, mấy chục hư ảnh kiếm khí không ngừng bay lượn, vây quanh Kiếm Thảo, hai luồng kiếm quang gấp lại giống như đôi cánh hơi mỏng, bên trong ẩn chứa kiếm ý vô cùng lẫm liệt, đồng thời cũng có tốc độ cực nhanh, để lại từng đạo tàn ảnh trên không trung.

Kiếm khí giống như con cú rơi xuống trên linh thực Kiếm Thiên Kiêu, hòa làm một thể với đống cành lá bình thường có tạo hình như trường kiếm, đôi cánh xòe ra, cánh chim cũng giống hệt những thanh kiếm sắc dài mảnh, tỏa ra nhuệ khí bức ngươi.

"Cũng không biết Kiếm Thảo tứ phẩm có thể mở ra quầng sáng phần thưởng gì…" Lục Huyền nhìn gốc Kiếm Thiên Kiêu bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia mong đợi.

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn vẫn ở yên bên trong động phủ giống như một lão nông dân, cần cù hết mình chăm bón rất nhiều linh thực trong linh điền.

Vào ngày hôm đó, có một vị khách không mời mà đến đã gõ cửa động phủ của hắn.

"Bách Lý, lâu rồi không gặp, sao hôm nay đệ lại có thời gian tới đây thăm ta vậy?" Lục Huyền nhẹ giọng nói với thanh niên thanh tú trước mặt mình.

Thanh niên nọ khẽ híp đôi mắt hẹp dài xuống, gã chính là Bách Lý Kiếm Thanh – người từng bái nhập vào tông môn cùng một đợt với hắn.

"Lục đại ca? Huynh dùng linh thức cảm ứng tu vi của ta đi?" Trên mặt Bách Lý Kiếm Thanh nở nụ cười đắc ý.

"Đệ đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ rồi?" Lục Huyền dùng linh thức quét qua rồi vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, về sau ta cũng là đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông!"

"Ha ha, chúc mừng chúc mừng!" Lục Huyền mừng rỡ thay gã, hắn cực kỳ hưng phấn vỗ vào vai vị sư đệ của mình.

"Hì hì, nói không chừng về sau ta sẽ đuổi kịp, thậm chí tu vi còn có thể vượt qua Lục đại ca đấy, đến lúc đó, nhất định

phải làm cho huynh gọi ta một tiếng sư huynh mới được." Bách Lý Kiếm Thanh mặc sức tưởng tượng nói.

"Vậy thì đệ phải nỗ lực càng nhiều hơn rồi." Lục Huyền lộ ra một nụ cười vô cùng bí hiểm.

"Á, Lục đại ca đã là Trúc Cơ trung kỳ? Không phải mỗi ngày huynh chỉ bồi dưỡng linh thực thôi sao? Làm thế nào mà tu vi của huynh tiến bộ nhanh như vậy? Lục đại ca, ta muốn học làm ruộng!" Bách Lý Kiếm Thanh rên rỉ nói.

Gã vẫn còn nhớ rõ, lúc bái nhập vào tông môn cùng với Lục Huyền, tu vi của gã còn nhỉnh hơn hắn một chút, Không ngờ tu vi của người được xưng là Linh thực sư như Lục Huyền, lại tiến bộ rất nhanh sau khi gia nhập tông môn.

Đầu tiên, hắn nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, tấn thăng làm đệ tử nội môn. Về sau này, chờ tới lúc gã đột phá rồi, cứ tưởng rằng bản thân có thể kéo gần lại khoảng cách với Lục Huyền, nhưng không ngờ Lục Huyền đã âm thầm đạt đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ từ lâu rồi.

"Bách Lý đạo hữu, làm ruộng cũng không phải thứ đệ muốn học là có thể học được đâu. Cái này gọi là thiên phú." Lục Huyền trêu chọc một câu.

Tuy hai người đã lâu không gặp nhau, nhưng khi ở bên cạnh nhau vẫn rất tự nhiên thoải mái, không hề vì tu vi thay đổi, địa vị thay đổi mà mối quan hệ này phát sinh biến hóa.

Chương 564: Tiệc Ăn Mừng Của Bách Lý Kiếm Thanh!

“Đúng rồi Lục đại ca, lần này ta tới đây là muốn mời huynh mấy ngày nữa đến dự tiệc ăn mừng của ta, để cho một cao thủ Trúc Cơ trung kỳ như huynh đến chống đỡ hiện trường giúp ta.” Sau khi nói chuyện phiếm một hồi, Bách Lý Kiếm Thanh lập tức đưa cho Lục Huyền một tấm thiệp mời.

“Được, ta nhất định sẽ đến đúng giờ hẹn.” Lục Huyền nhận lấy thiệp mời, đáp chắc nịch.

…

Chớp mắt đã đến ngày Bách Lý Kiếm Thanh tổ chức tiệc ăn mừng.

Trên một ngọn núi hùng vĩ với hàng đống quái thạch lởm chởm, Bách Lý Kiếm Thanh đang chào đón bảy - tám người bạn.

Tòa sơn phong này được gã lựa chọn sau khi tấn chức đệ tử nội môn, trải qua quá trình sắp xếp trang trí, nó đã trở thành một tòa động phủ đầy đủ các phương diện, không tệ lắm.

Trong số bảy - tám vị đồng môn kia, hầu hết bọn họ đều là chỗ quen biết khi Bách Lý Kiếm Thanh còn ở ngoại môn, hai người là Trúc Cơ sơ kỳ, mấy người còn lại đang ở cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ hoặc viên mãn. Nhìn có vẻ mấy tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ hoặc viên mãn kia chỉ cách Trúc Cơ một đường ranh giới mỏng manh, nhưng đó là một cái lạch trời mà rất nhiều tu sĩ đều khó có thể vượt qua nổi.

“Các vị đạo hữu, mời các vị cứ tự nhiên thưởng thức linh quả linh trà trước, một vị trưởng bối của ta tới rồi.” Khi đang trò chuyện, đột nhiên sắc mặt Bách Lý Kiếm Thanh hơi thay đổi, gã nói một câu với mấy người bạn rồi lộ vẻ mặt cung kính đứng bên ngoài động phủ chờ đợi.

Không đến nửa khắc, một tu sĩ trung niên khí tức thâm trầm khống chế kiếm quang tiến tới trước mặt gã.

“Vu tiền bối! Vô cùng chào đón ngài!” Bách Lý Kiếm Thanh kính cẩn thi lễ thăm hỏi tu sĩ trung niên kia.

Tu sĩ này tên là Vu Hồng, là bạn thân của gia gia gã khi còn ở Thiên Kiếm Tông, tuy nhiên tình cảnh của hai người bọn họ lại khác biệt một trời một vực.

Một người không có hy vọng đột phá Trúc Cơ, con đường tu hành đã đi tới phần cuối, cuối cùng phải lưu lạc đến nơi hoang vắng lạnh lẽo, chỉ sống một cuộc đời ngắn ngủi có hơn một trăm năm, một lòng muốn sinh sôi nảy nở đời sau, chỉ mong trong đám hậu bối của mình có đứa thiên phú ưu tú xuất chúng, rồi gửi gắm vào đối phương trợ giúp mình hoàn thành tâm nguyện còn đang dang dở.

Người còn lại thuận lợi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, tấn thăng làm đệ tử nội môn, tuổi thọ đạt tới năm trăm năm, thậm chí còn đi đến Trúc Cơ trung kỳ, có một tia khả năng nhìn trộm được cảnh giới Kết Đan.

Sau khi Bách Lý Kiếm Thanh bái nhập Thiên Kiếm Tông, đã đến thăm hỏi Vu Hồng mấy lần, Vu Hồng cũng khá quan tâm đến đứa hậu bối của người bạn tốt lúc xưa.

“Kiếm Thanh, giờ ngươi đã trở thành đệ tử nội môn rồi, không cần phải gọi ta là tiền bối nữa, từ nay về sau ta và ngươi sẽ xưng hô như huynh đệ.” Tu sĩ trung niên ôn tồn nói.

“Như vậy sao được, dù ta có trở thành đệ tử nội môn thì ngài vẫn là trưởng bối của ta.” Vẻ mặt Bách Lý Kiếm Thanh vô cùng kiên định.

Thấy gã kiên trì như vậy, tu sĩ trung niên cũng lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Điều này không phù hợp với quy củ của tông môn, không bằng như vậy đi, ở nơi công cộng, ngươi gọi ta một tiếng sư huynh, nhưng nơi riêng tư thì gọi ta là tiền bối cũng được.”

Hai người một trước một sau, cùng tiến vào trong động phủ. Mấy người bạn của Bách Lý Kiếm Thanh đang ở trong động phủ, rối rít bước ra chào đón, khi cảm nhận được dao động linh lực trên người Vu Hồng ở Trúc Cơ trung kỳ, cả đám đồng loạt cúi đầu chào hỏi.

“Vu tiền… Vu sư huynh, vị này là Thân Sùng Văn, vị này là…” Bách Lý Kiếm Thanh giới thiệu từng người đang có mặt tại đây cho Vu Hồng.

“Vị này chính là Vu Hồng sư thúc, tu vi cao thâm, đã tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ được mấy chục năm, có thực lực cực kỳ khủng bố trên kiếm đạo.”

“Vu sư thúc!”

Nghe được những lời này của Bách Lý Kiếm Thanh, vẻ mặt mọi người càng thêm cung kính hơn.

“Ừm.” Vu Hồng lướt nhanh qua đám người, khẽ gật đầu một, ánh mắt liếc nhìn hai vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nhiều hơn vài cái, có chút khoe khoang.

Bách Lý Kiếm Thanh vội vàng bưng linh quả linh trà tới, mọi người đều tập trung xung quanh Vu Hồng, mỗi khi gã nói một câu, đều sẽ có người phụ họa rồi bật cười khúc khích, khiến Vu Hồng cảm thấy sung sướng như đang tắm cơn gió xuân.

Vu Hồng cũng vô cùng hưởng thụ hoàn cảnh này, thỉnh thoảng lại kể vài câu chuyện về những lần gã phiêu lưu mạo hiểm thăm dò bí cảnh, làm mọi người kinh ngạc cảm thán không ngừng.

"Vu sư huynh, ta ra ngoài một lát, có một người bạn chí cốt đi tới, cần ta đi ra ngoài chào đón." Bách Lý Kiếm Thanh nhẹ giọng nói.

Vu Hồng chẳng ừ hử gì chỉ gật gật đầu, trên tay cầm linh trà, chậm rãi uống một ngụm nhỏ, thản nhiên tự đắc.

Chẳng bao lâu sau, Bách Lý Kiếm Thanh đã dẫn một thiếu niên tuấn tú đi vào trong động phủ. Vu Hồng lơ đãng quét mắt nhìn qua, chén trà trong tay lập tức lắc lư thật mạnh, suýt chút nữa thì đổ hết linh trà trong chén ra ngoài.

"Lục sư huynh!"

Từ xa, Lục Huyền đã trông thấy một tu sĩ trung niên khí tức thâm trầm đang tiến lại gần mình, trên mặt còn nở nụ cười cực kỳ nóng bỏng.

"Xin chào Vu đạo hữu." Trong mắt hắn lóe lên một tia khó hiểu, cũng mở miệng chào lại vị tu sĩ trung niên này. Hắn có chút ấn tượng với đối phương, người này họ Vu, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, từng gặp hắn mấy lần ở trong khu phúc địa do ba tông môn cùng nhau liên thủ khai thác, giữa hai người chỉ quen biết sơ sơ nên sau khi trở về tông môn cũng không có liên lạc gì.

"Không ngờ Lục sư huynh vẫn còn nhớ tới tại hạ." Nụ cười trên mặt Vu Hồng càng trở nên chân thành và nhiệt tình hơn.

Gã có ấn tượng cực kỳ sâu sắc về Lục Huyền.

Khi còn ở bên trong phúc địa, dựa vào tạo nghệ tinh thâm trên phương diện linh thực, Lục Huyền đã giải quyết vấn đề

khó khăn có liên quan đến quái trận cây cối hình cánh tay thay một đám đồng môn.

Bên cạnh đó, Vu Hồng còn chú ý tới một tình huống khác, đó là thái độ của cả hai đệ tử chân truyền là Hỏa Lân Nhi cùng với Kiếm Vô Hà, bình thường bọn họ đều để mắt cao hơn đầu, vậy mà cũng đối xử hết sức thân thiết với Lục Huyền, thậm chí còn ngoài ý muốn biết được chuyện Kết Đan chân nhân đặc biệt để lại cho Lục Huyền một tấm phù lục đặc chế làm vật cứu mạng.

Dưới nhiều nhân tố khác nhau đồng thời tác động đến, vô hình trung thái độ của gã đối với Linh thực sư Lục Huyền đã thay đổi rất nhiều, muốn kết bạn lắm nhưng lại không tìm được cơ hội nào.

"Kiếm Thanh, ngươi quen biết Lục sư huynh sao?"

"Ừm, là trước đây ta và Lục đại ca bái nhập vào tông môn cùng một đợt." Bách Lý Kiếm Thanh vẫn đắm chìm trong thái độ nhiệt tình quá mức của Vu Hồng đối với Lục Huyền, lập tức trả lời theo bản năng.

"Hít…" Vu Hồng không nhịn được lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ngờ hai người này lại có một đoạn trải nghiệm như vậy…

Gã hết sức quen thuộc với thời điểm Bách Lý Kiếm Thanh gia nhập vào tông môn, nói cách khác, chặng đường Lục Huyền đi qua, từ một đệ tử ngoại môn tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, chỉ ngắn ngủi không đến hai mươi năm?

Tuổi còn trẻ như vậy, lại được chân truyền thậm chí là Kết Đan chân nhân của tông môn coi trọng, tương lai của hắn tuyệt đối không thể đo lường!

Chương 565: Thanh Phù Lữ!

"Lục sư huynh, ta và gia gia của Kiếm Thanh từng là đồng môn, nên giao tình sâu đậm." Vu Hồng chủ động giới thiệu với Lục Huyền về mối quan hệ giữa gã và Bách Lý Kiếm Thanh.

"Thì ra là thế." Lục Huyền gật đầu.

"Vu…" Trong lúc nhất thời, hắn lập tức rơi vào tình thế khó xử không biết phải xưng hô với Vu Hồng thế nào.

"Không sao, đó là chuyện giữa chúng ta, huynh cứ gọi Vu sư đệ là được." Vu Hồng cười vui vẻ đến trên mặt cũng xuất hiện nếp nhăn.

Sau khi Lục Huyền ngồi xuống, trọng tâm cuộc trò chuyện của mọi người lại vô thức chuyển sang người hắn, khi biết được thân phận Linh thực sư của hắn, cả đám lại nhao nhao cảm thán không thôi.

Bữa tiệc kết thúc, Lục Huyền tới tìm Bách Lý Kiếm Thanh, một tay vừa tung lên đã ném xuống một trái bầu hồ lô lấm chấm xanh, mỗi khi hồ lô bay lên cao, là bên trong sẽ mơ hồ truyền ra âm thanh phi kiếm va chạm vào nhau "leng keng, leng keng".

"Ta biết đệ thích những thứ có liên quan đến kiếm, nên Dưỡng Kiếm Hồ Lô này là quà ta tặng đệ đột phá Trúc Cơ." Dưới ánh mắt nóng rực như lửa của Bách Lý Kiếm Thanh, Lục Huyền nhẹ nhàng ném trái bầu hồ lô ấy cho gã.

Trong tay hắn có mười mấy trái hồ lô, lần này hắn tới đây, đã đặc biệt chọn ra một quả có phẩm chất tốt nhất trong đó tặng cho Bách Lý Kiếm Thanh.

“Cảm ơn Lục đại ca!” Bách Lý Kiếm Thanh nhận được Dưỡng Kiếm Hồ Lô, linh thức cảm nhận được kiếm khí vô hình sắc bén vô cùng bên trong hồ lô, lập tức cảm thấy yêu thích không muốn buông tay.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô có thể phóng thích kiếm khí vô hình được săn sóc ân cần trong đó, tính sát phạt rất mạnh, mặc dù nó được ngưng kết từ linh thực nhưng lại vượt trội hơn phần lớn những món pháp khí tam phẩm bình thường, đối với người vừa mới tấn thăng làm đệ tử nội môn như Bách Lý Kiếm Thanh, thì đây là thứ thích hợp nhất.

Lục Huyền không ở lại trong động phủ của gã quá lâu, sau khi ôn chuyện và hồi tưởng về quá khứ một phen, hắn đã tạm biệt đối phương quay trở lại động phủ của mình rồi.

Vừa mới tiến vào Lưu Quang Phù Trận, cũng không biết chui ra Đạp Vân Linh Miêu từ chỗ nào, chỉ thấy nó đang đứng giữa những tán cây rậm rạp, đưa mắt nhìn Lục Huyền từ phía xa, rồi giả vờ như mình vừa tình cờ đi ngang qua người hắn.

Chờ Lục Huyền đến lúc thân thiết vân vê hai chỏm lông màu trắng trên chóp tai nó, nó mới khe khẽ “Ngao ngao” hai tiếng, bên trong con ngươi màu xanh biếc không có bất kỳ biến hóa nào và lặng lẽ bước đi.

Ngay sau đó, một nhánh dây leo màu xám tro giống như một con rắn xám trực tiếp bò đến dưới chân Lục Huyền, muốn chui vào ống tay áo của hắn.

“Đừng đừng đừng! Ngươi lớn như vậy rồi, còn muốn chui vào!” Lục Huyền vội vàng ngăn cản Yêu Quỷ Đằng, sau đó lấy ra một trái Liệt Diễm Quả từ trong túi trữ vật, nhét vào phần ngọn của dây leo.

Sau khi trở về từ phúc địa, ngày nào hắn cũng đúng giờ cho Yêu Quỷ Đằng ăn một ít linh quả, xem như phần thưởng cho

chuyện nó tìm được Nhục Linh Thần và các loại linh chủng như Tiễn Đằng ở bên trong phúc địa.

Khi Yêu Quỷ Đằng được thỏa mãn cơn thòm thèm, mỗi ngày nó đều nhàn nhã thảnh thơi đi dạo bên trong linh điền, bắt đầu miệt mài đánh dấu các bộ phận của linh thực mà nó yêu thích ở khắp nơi.

Nó có tình cảm đặc biệt với hai chủng linh thực.

Khi buồn chán, nó sẽ nằm dưới gốc Mê Tiên Đào, tận hưởng cảm giác say sưa mơ màng do chướng khí màu phấn hồng mang lại, cùng với cảm giác quái dị khi dây leo liên tục phân hóa thành những nhánh nhỏ như xúc tu.

Nếu tiếng ồn của Huyễn Âm Trúc bên cạnh khiến nó khó chịu, nó sẽ lập tức dùng nhánh xúc tu kia hung hăng nhét rất nhiều vào vết nứt trên thân cây trúc, bịt thật chặt khiến chúng không có cơ hội kêu ca nữa.

Lục Huyền đi đến bờ hồ nhỏ, nhìn thấy Nham Giáp Quy với lớp bùn thật dày trên người đang vui sướng nhảy nhót trong chiếc hồ nhỏ, trông có vẻ bẩn thỉu và nghịch ngợm vô cùng.

Thanh Giác Long Lý lại lặng lẽ bơi trong góc, thỏa thích phun ra nuốt vào những luồng linh khí màu trắng nhàn nhạt bốc lên từ mặt hồ nhỏ.

Ly Hỏa Giao đang yên tĩnh ở dưới đáy hồ trông coi Long Hài Thảo ngũ phẩm, để xem liệu có thể hấp thu và giác ngộ một tia long khí nhỏ bé nào không.

“Hả? Chim mập đi đâu rồi?” Lục Huyền cảm thấy khá là kỳ quái, Phong Chuẩn vốn là đứa nhiệt tình nhất mỗi khi hắn đi đâu đó trở về, vậy mà hôm nay lại không nhìn thấy cái bụng tròn vo của nó đâu.

Linh thức của hắn đảo qua cả sơn phong, cuối cùng cũng phát hiện ra khí tức màu xanh nhạt không ngừng cất cao lên của chim mập ở chỗ sâu trong rừng cây.

"Ồ, sắp đột phá phẩm cấp?" Lục Huyền vui mừng khôn xiết, trong nháy mắt hắn đã đi đến bên cạnh Phong Chuẩn.

Khi Phong Chuẩn nhìn thấy bóng dáng của Lục Huyền, đôi mắt tròn xoe của nó lập tức ánh lên một tia vui vẻ. Lục Huyền đến đã làm nó an tâm hơn, cũng có vài phần nắm chắc có thể thành công tấn chức.

Nó xòe đôi cánh chim rộng rãi màu xanh nhạt ra, linh quang xanh nhạt phun trào trên đôi cánh chim, tạo nên từng cơn cuồng phong khí lưu rít gào không dứt.

Chẳng mấy chốc, khí tức trong người Phong Chuẩn đã đạt đến cực hạn, đôi cánh của nó vỗ nhè nhẹ, làm cho những cơn cuồng phong kia không ngừng càn quét thổi cho đám cây rừng trong phạm vi mười mấy trượng xung quanh phải nghiêng ngả lảo đảo.

"Kíu!" Nó kêu lên một tiếng giòn vang, âm thanh dứt khoát, tất cả linh lực toàn thân đồng thời tiến vào bên trong cơ thể.

Lục Huyền khá là căng thẳng, hắn cẩn thận dùng linh thức chú ý đến trạng thái tức thời của Phong Chuẩn, sẵn sàng hỗ trợ nó bất cứ lúc nào.

"Kíu!" Tiếng kêu trong trẻo vang vọng tận mây xanh, Phong Chuẩn đã hóa thành một luồng thanh quang, trực tiếp xẹt qua sơn phong, tốc độ cực nhanh, mắt thường khó có thể bắt kịp.

Lục Huyền cảm nhận được niềm vui sướng trong lòng nó, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười.

Phong Chuẩn phẩm cấp nhị phẩm được nuôi dưỡng trong môi trường linh khí nồng đậm tinh thuần của nội tông và linh quả nhị phẩm thậm chí là tam phẩm, cả ngày đều ăn bảo vật giống như không cần quan tâm đến linh thạch, sau nhiều năm tích lũy, cuối cùng nó cũng tấn thăng thành linh thú tam phẩm.

Hắn đi tới vị trí Phong Chuẩn vừa dừng lại trước đó, nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng hơi lấp lóe mới đột nhiên xuất hiện kia. Vô số điểm sáng nhỏ bé ngay lập tức tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, một ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Phong Chuẩn nhị phẩm tấn thăng làm linh thú tam phẩm, nhận được pháp khí tứ phẩm Thanh Phù Lữ.】

Một đôi giày màu xanh nhạt xuất hiện trong tay Lục Huyền, trên giày có rất nhiều linh văn xanh nhạt rậm rạp, nhẹ nhàng như không, có cảm giác nó sẽ bị gió thổi bay đi bất cứ lúc nào.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên đôi giày màu xanh nhạt.

【Pháp khí tứ phẩm Thanh Phù Lữ, được luyện chế từ da của yêu cầm tứ phẩm Thanh Phù, có vẽ rất nhiều loại phù văn khinh thân, tăng tốc, phá không, nhẹ như lông vũ, giúp giảm bớt sức nặng của tu sĩ và tăng tốc độ của tu sĩ lên rất nhiều.】

"Pháp khí tứ phẩm loại tốc độ! Không tệ không tệ!"

Linh thú Phong Chuẩn phẩm cấp nhị phẩm đột phá tới tam phẩm, từ trong quầng sáng lại mở ra một món pháp khí tứ phẩm loại tốc độ, khiến Lục Huyền rất là hài lòng.

Chương 566: Tính Miễn Dịch!

Thứ từng là một điểm yếu của hắn như linh thức lại đang từ từ được lấp đầy bổ khuyết rồi.

Sau khi có ba cây Uẩn Linh Tùng thành thục, từ trong quầng sáng đến từ chúng, hắn đã nhận được bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp, cùng với hai gói kinh nghiệm công pháp ngũ phẩm 《 Thần Diễn Kinh 》, giúp cho linh thức tăng trưởng cực nhanh.

Mà phương diện tốc độ, hiện nay Lục Huyền chỉ nắm giữ 《 Phù Quang Thân Pháp 》 và Ngũ Hành Độn Pháp đi kèm trong 《 Đại Ngũ Hành Công 》, tuy trình độ có thể chấp nhận được nhưng cũng chẳng là gì so với một thân bảo vật trên người hắn.

Pháp khí Thanh Phù Lữ tứ phẩm vừa nhận được đã bổ khuyết cực kỳ vừa vặn cho khuyết điểm này của hắn. Hắn duỗi chân ra, xỏ đôi Thanh Phù Lữ kia vào. Xúc cảm êm dịu chạm nhẹ vào chân hắn, một luồng khí tức thư thái nhẹ nhàng lập tức chảy vào lòng bàn chân.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, cả người đã bay lên như diều gặp gió, trực tiếp vọt lên trời cao như một mũi tên sắc bén. Trong chớp mắt, hắn đã bay lên điểm cao vài chục trượng. Lòng ham vui trỗi dậy, hắn lập tức điều khiển Thanh Phù Lữ di chuyển cực nhanh bên trong động phủ, để lại một luồng tàn ảnh mờ nhạt.

Sau một lúc thử nghiệm, hắn cũng có chút hiểu biết nhất định về đôi Thanh Phù Lữ tứ phẩm này rồi, đôi giày này có thể gia tăng tốc độ di chuyển của hắn lên rất nhiều, đồng thời cũng có thể ngay lập tức thay đổi phương hướng di chuyển, cho phép hắn làm ra đủ loại động tác không thể tưởng tượng nổi.

"Tập trung trọng điểm vào đặc tính nhẹ nhàng, nhanh chóng và linh hoạt." Lục Huyền đưa ra kết luận.

Kiểm định xong xuôi, hắn lập tức gọi Phong Chuẩn vừa mới đột phá qua. Phong Chuẩn thân mật dựa sát vào người Lục Huyền, cái bụng tròn vo không ngừng cọ cọ.

"Vì sao đã đột phá đến tam phẩm rồi mà cái bụng của ngươi vẫn không hề nhỏ lại vậy?" Lục Huyền nghi hoặc vô cùng, không khỏi lẩm bẩm một câu.

Phong Chuẩn kêu lên một tiếng trong trẻo, rồi lập tức hóa thành một luồng thanh quang xuất hiện ở phía xa xa, còn không đợi Lục Huyền kịp phản ứng, nó đã nhanh chóng di chuyển về vị trí ban đầu chỉ trong nháy mắt.

"Líu ríu!" Nó vỗ đôi cánh đã trở nên rộng rãi hơn, với những đường linh văn giăng đầy hai cánh xanh nhạt, trực tiếp truyền một ý niệm đến trong đầu Lục Huyền.

"Mặc dù bụng của ta không thay đổi, nhưng tốc độ của ta đã tăng lên không biết bao nhiêu lần rồi."

"Được rồi được rồi, chim mập nhà ta là nhanh nhất." Lục Huyền xoa xoa cái bụng mềm mại của Phong Chuẩn, cười khẽ đáp.

Phong Chuẩn rầm rì vài tiếng, lúc này mới thoả mãn rời đi.

Ở trước mặt Lục Huyền, nó vô cùng mong muốn được cho hắn nhìn thấy sự tiến bộ của mình, như để chứng minh rằng những nỗ lực Lục Huyền đã bỏ ra cho nó là không hề uổng phí.

Bản thân nó chỉ là một con yêu thú nhị phẩm có sở trường về tốc độ, nếu theo quỹ đạo phát triển bình thường, chỉ e đến lúc chết đi, cũng khó có thể đột phá phẩm cấp. Chính vì có Lục Huyền, chính vì đi theo hắn từ khi còn nhỏ, lại được hắn cho ăn nhiều loại linh quả nhị phẩm thậm chí là tam phẩm, cùng với thịt yêu thú phẩm cấp cao được chế biến theo nhiều cách khác nhau, lại cộng thêm Bách Quả Linh Tương quý hiếm… Mới giúp nó tìm được cơ hội đột phá giới hạn này.

"Sau này nếu không có chuyện gì để làm, ngươi có thể hoạt động ở gần sơn phong." Phong Chuẩn đã là yêu thú tam phẩm, tốc độ của nó còn đứng đầu trong đám số yêu thú cùng cấp bậc, Lục Huyền đã yên tâm để nó tự do di chuyển ở mấy khu vực xung quanh động phủ.

Dù sao diện tích bên trong động phủ cũng có hạn, nếu luôn bị nhốt ở nơi này thì trên một khía cạnh nào đó, lại không khác gì đang cầm tù nó.

Hơn nữa tòa động phủ này vốn nằm trong nội tông Thiên Kiếm Tông, không cần phải nói về phương diện an toàn, để nó thỉnh thoảng phóng thích bản tính, bay lượn khắp vùng sông núi cũng có thể thúc đẩy thể xác và tinh thần trưởng thành.

"Líu ríu!" Nghe được lời dặn dò này của Lục Huyền, Phong Chuẩn vui sướng kêu lên, rồi thoắt một cái, nó đã biến thành một tia sáng màu xanh, trực tiếp biến mất trong mắt của Lục Huyền rồi.

Lục Huyền vẫn dứt khoát xỏ đôi Thanh Phù Lữ tứ phẩm trên chân, linh khí nội liễm, toàn thân hắn cũng hóa thành một luồng ánh sáng xuất hiện ngay giữa sân, đi tới một gian nhã thất nho nhỏ.

Có một luồng dược hương thoang thoảng trong nhã thất, vừa tiến vào nơi này, đột nhiên trong đầu lại sinh ra một chút cảm ngộ.

Tầm mắt của Lục Hiên chuyển dời sang một viên đan dược hình tròn màu trắng bệch, có kích thước bằng quả trứng bồ câu đang lơ lửng ở giữa phòng. Linh quang trên bề mặt đan dược không ngừng biến hóa, hơi ảm đạm đi một phần, trên tay Lục Huyền cảm nhận được một chút xúc cảm vô cùng nhỏ nhẹ, giống như có một dòng nước nhỏ róc rách nhẹ nhàng chảy trên mu bàn tay hắn vậy.

"Cảm giác tồn tại của Dược Trĩ này quá yếu." Lục Huyền âm thầm cảm thán. Sau đó, hắn truyền một luồng ý niệm tới Dược Trĩ gần như vô hình vô sắc trên tay.

Một con côn trùng thân mềm không có chân lập tức xuất hiện trên mu bàn tay hắn, nó không ngừng chảy quanh mu bàn tay hắn như một dòng chất lỏng.

Sau khi thu được loại sinh vật kỳ lạ có tên Dược Trĩ này từ bí cảnh ở Vô Ngần Hải, Lục Huyền vẫn luôn cất nó ở trong phòng, thỉnh thoảng lại đút cho nó một viên đan dược, để nó hấp thu đan độc còn sót lại bên trong, cũng tiện thể nâng cao phẩm chất đan dược lên một chút. Viên đan dược tròn trịa màu trắng bệch ở trong phòng này chính là Huyền Âm Đan hắn đã để lại cách đây không lâu.

"Hôm nay ta sẽ cho ngươi một món ngon, đảm bảo ngươi có thể ăn một đoạn thời gian rất dài." Lục Huyền vừa cười vừa nói, đã lấy một viên đan dược đen nhánh tràn ngập âm khí từ trong túi trữ vật ra.

"Thánh Anh Đan ngũ phẩm, đủ cao cấp rồi nha!"

Thân thể Dược Trĩ lập tức biến mất, trong cảm ứng bằng linh thức của Lục Huyền, nó đang quấn thật chặt lấy Thánh Anh Đan to bằng quả trứng gà, nỗ lực hấp thu đan độc có thể còn sót lại bên trong đan dược.

“Vừa đề thăng phẩm chất đan dược vừa tỉ mỉ nuôi dưỡng kỳ trùng tứ phẩm Dược Trĩ này, có thể nói là một công đôi việc.” Lục Huyền cảm nhận được niềm vui truyền đến từ linh trí thấp kém của con Dược Trĩ kia, âm thầm cảm khái nói.

Hắn mới vừa ra khỏi nhã thất, lại có một luồng khói độc lượn lờ bốc lên từ dưới chân, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là Bách Độc Phệ Tâm ấu trùng đang theo sát hắn, luồng độc khí rất nhỏ kia là thứ lan tràn từ trên cơ thể gồ ghề của nó.

“Ngươi cũng muốn ăn hả?” Lục Huyền lấy Thi Diễm Đan nhị phẩm đã lấy được từ tay tên tà tu lúc trước ra khỏi túi trữ vật, rồi ném vào trong miệng ấu trùng. Bách Độc Phệ Tâm ấu trùng chậm rãi nhai viên đan dược nọ, rồi nằm yên trên mặt đất, cẩn thận nhấm nháp thi độc bên trong Thi Diễm Đan.

Chờ đợi hồi lâu, hàm dưới của ấu trùng mới xuất hiện một vệt màu trắng xanh, chỉ trắng xanh một vùng nhỏ và không có xu hướng lan rộng.

“Sự thật đã chứng minh, dù có nhạy cảm đến đâu thì chỉ cần uống thuốc thường xuyên, cũng dần dần tạo nên tính miễn dịch.” Lục Huyền nhớ lại phản ứng lần đầu tiên khi Bách Độc Phệ Tâm Trùng dùng Thi Diễm Đan, lại không nhịn được khẽ cảm thán một câu.

Chương 567: Có Hối Hận Không?

Nghĩ đến lúc đó, một viên Thi Diễm Đan nhị phẩm cũng có thể khiến nó nửa chết nửa sống rồi, nếu không có Lục Huyền ứng cứu kịp thời, có lẽ nó sẽ "ợ ra rắm" (chết) ngay tại chỗ, không ngờ sau khi ăn quá nhiều lần, con ấu trùng vốn cực kỳ mẫn cảm với các loại độc tố, lại hình thành nên khả năng miễn dịch với Thi Diễm Đan rồi.

Ấu trùng nhai một lúc, nhưng càng ăn lại càng mất hứng thú, cuối cùng, nó dứt khoát há miệng phun ra toàn bộ cặn bã của Thi Diễm Đan.

"Uầy, tiểu độc trùng nhà ta đã bắt đầu ghét bỏ độc đan của ta rồi sao?"

Bách Độc Phệ Tâm Trùng ngẩng cái đầu nhỏ lên, nỗi chờ mong khao khát về các loại độc vật, độc tố tràn đầy trong đôi mắt bé xíu, trực tiếp bại lộ đầy đủ ngay trước mặt Lục Huyền.

"Ngươi có chắc chắn muốn thử loại độc vật mới không?" Lục Huyền nghiêm túc hỏi con ấu trùng ấy.

Con ấu trùng này có thể chất đặc thù chính là Ách Nan Độc Thể, nên cực kỳ mẫn cảm với các loại độc tố độc vật, mà mức độ yêu thích của nó đối với những thứ kia cũng đạt đến cực hạn, nhưng sau khi nuốt phải độc vật, nó sẽ sinh ra phản ứng dữ dội, trong trường hợp nghiêm trọng, còn có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Ấu trùng nghe được câu hỏi của Lục Huyền, chẳng chút do dự đã vội vàng gật đầu.

“Hoặc là luyện hóa độc tố, hoặc là bị độc chết, thiếu nó thì ta không sống được.”

“Được rồi.” Thông qua linh thức, Lục Huyền cảm nhận được ý niệm kiên định của ấu trùng, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp: “Đúng là cái đồ ham ăn nhưng không biết điểm dừng [1], may mà có ta ở đây che chở bảo vệ ngươi.”

[1] : nguyên văn 又菜又爱玩 – có nghĩa là kẻ ham chơi nhưng kỹ thuật chẳng ra gì, đưa vào bối cảnh trong truyện, có thể hiểu là Lục Huyền đang nói con ấu trùng ham ăn nhưng không biết điểm dừng, có thể bị tính ham ăn của mình hại chết.

Mặc dù trong lời nói của Lục Huyền tràn đầy ghét bỏ, nhưng linh thức vẫn thăm dò vào trong túi trữ vật, tìm kiếm loại độc vật độc tố có thể thỏa mãn ấu trùng.

Hắn tự cảm thấy mình có thể tùy thời nắm bắt tình huống cặn kẽ bên trong thân thể ấu trùng, vì vậy cũng vô cùng tự tin cho rằng, dù nó bị độc đến trạng thái sắp chết thì hắn vẫn có thể kéo nó trở về từ bờ vực sinh tử kia.

Chẳng mấy chốc, hắn đã móc ra một khối thịt yêu thú. Thịt yêu thú được đựng trong một chiếc hộp ngọc tinh xảo, bốn phía có dán phù văn, để đảm bảo độ tươi ngon của thịt và tránh hao hụt linh lực bên trong.

Lục Huyền còn nhớ miếng thịt yêu thú này vốn đến từ yêu thú Băng Thiềm tam phẩm. Băng Thiềm thích sinh sống ở những nơi cực kỳ lạnh giá, có thể hấp thu khí tức cực âm cực hàn, nên trong cơ thể nó có tích tụ rất nhiều bệnh độc.

“Thử cái này xem?” Hắn ném khối thịt Băng Thiềm to bằng đầu nắm tay cho Bách Độc Phệ Tâm ấu trùng.

Ấu trùng cảm nhận được khí tức hàn độc truyền đến từ bên trong miếng thịt, đôi mắt to bằng hạt đậu xanh của nó lập tức

sáng lên, chỉ nhai nhồm nhoàm hai - ba miếng nó đã nuốt chửng miếng thịt Băng Thiềm kia vào trong bụng.

Trong tích tắc khi nuốt vào, trên bề mặt cơ thể ấu trùng nhanh chóng xuất hiện một lớp băng sương hơi mỏng, băng sương ngày càng tích tụ, sau vài hơi thở, toàn thân ấu trùng đã bị đông cứng lại, nếu không để ý còn tưởng đó là một tảng băng.

Hắc khí đen tối lưu động bên trong khối băng, một luồng khí tức cực âm cực hàn trực tiếp quấn quanh thân thể ấu trùng.

Lục Huyền thấy vậy, tâm thần vội vàng ngưng tụ lên người con ấu trùng nọ, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Độc trùng tứ phẩm Bách Độc Phệ Tâm Trùng, sở hữu thể chất đặc thù Ách Nan Độc Thể…】

【Nuốt thịt Băng Thiềm tam phẩm, khiến cơ thể phải hứng chịu hàn độc rất mạnh. Nếu không giải quyết kịp thời thì linh lực, nhục thân, thậm chí là thần hồn sẽ nhanh chóng bị đông cứng, dần dần tử vong.】

【Cần sử dụng dị hỏa chí dương chí cương và bản lĩnh khống chế lửa thành thạo điêu luyện, chậm rãi nướng toàn bộ các bộ phận trên cơ thể Bách Độc Phệ Tâm Trùng, để xua tan hàn độc trong cơ thể.】

“Cũng may ta có thể tự mình giải quyết chuyện này dễ dàng, bằng không sẽ phải nhờ đám người Cát sư huynh tới giúp đỡ mất.” Lúc này, Lục Huyền đã hiểu rõ trạng thái chi tiết của ấu trùng, hắn không khỏi cảm khái một hơi.

Hắn quan tưởng《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm đã được nhiều năm, mặc dù chưa thể chân chính kiểm soát được thần thông Thuần Dương Chân Hỏa, nhưng thi triển ra một luồng hỏa diễm Thuần Dương chí dương chí cương vẫn không thành vấn đề gì.

Về phần khống chế lửa, hắn từng mở được rất nhiều gói kinh nghiệm 《 Lộng Diễm Quyết 》 từ quầng sáng của Liệt Diễm Quả, bản lĩnh khống chế lửa đã đến trình độ tinh vi rồi, chắc chắn sẽ không nướng chín tiểu độc trùng này.

Lục Huyền vận chuyển linh lực trong cơ thể, hình ảnh Xích Túc Kim Ô uy phong lập tức hiện lên trong đầu hắn, một luồng hỏa diễm chí dương chí cương màu bạch kim từ từ tuôn ra ở đầu ngón tay.

Được linh thức của Lục Huyền khống chế, hình thái hỏa diễm không ngừng biến hóa, chẳng mấy chốc đã tạo thành một tấm lưới lửa hơi mỏng, nhẹ nhàng bao bọc lấy con ấu trùng đã biến thành khối băng.

Khối băng cực hàn gặp phải ánh mặt trời chói chang, bắt đầu tan nhanh như tuyết, chẳng mấy chốc bóng dáng ấu trùng đã xuất hiện, chỉ khác là trạng thái của nó nhìn không được tốt cho lắm, mọi bộ phận trên cơ thể đều đông cứng thành màu xanh đen, vẫn còn từng tia hắc khí nhỏ bé đang lưu động trên bề mặt thân thể, tỏa ra khí tức âm hàn cường liệt nồng đậm.

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, không chút hoang mang tiếp tục nướng con ấu trùng kia.

Sau mười mấy hơi thở, từng tia hắc khí rỉ ra từ trong cơ thể ấu trùng bị lưới lửa màu bạch kim do Lục Huyền khống chế, áp súc lại thành một giọt dịch thể âm hàn đen nhánh.

Ấu trùng mở mắt ra, không nhịn được lập tức rùng mình một cái thật mạnh. Nó nhanh chóng khôi phục sức sống, bắt đầu vòng tới vòng lui xung quanh Lục Huyền, truyền đạt ý niệm cảm kích tới hắn.

“Ăn ngon không?” Lục Huyền khẽ cười hỏi.

Ấu trùng vội vàng gật đầu.

“Có hối hận không?”

Nó không chút do dự lắc đầu.

“Thôi, coi như ta nuông chiều ngươi vậy.” Lục Huyền phất phất tay, ấu trùng được thỏa mãn đã nhanh chóng rời đi, không biết trốn vào cái góc nào đó để tiêu hóa hàn độc trong thịt Băng Thiềm rồi.

Sau khi cho Bách Độc Phệ Tâm ấu trùng nếm thử loại độc vật mới, Lục Huyền lại trải qua những ngày bình lặng như nước, yên tĩnh chờ đợi cây Uẩn Linh Tùng cuối cùng hoàn toàn chín muồi, nhưng không ngờ Uẩn Linh Tùng còn chưa thành thục, hắn lại chờ được một người quen đã lâu không gặp rồi.

Trên sườn núi, hai con Song Đầu Cừu Dư đang lén lút vận chuyển Mậu linh nhưỡng về huyệt động của mình chợt dừng chân lại, dường như vừa cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ nào đó, chúng vội vàng biến mất khỏi tầm mắt của Lục Huyền và trốn thật kỹ ở chỗ sâu bên trong lòng núi.

“Lục sư đệ, ta tới làm phiền sư đệ đây.” Một vị tu sĩ trung niên đeo hộp kiếm màu đen đậm trên lưng, khí chất ôn hòa từ từ đi lên núi.

“Thì ra là Thẩm sư huynh, đã lâu không gặp, dạo này sư huynh thế nào?”

Chương 568: Cơ Hội Tiến Vào Kiếm Trì!

Vị khách này chính là Thẩm Diệp – người đã dẫn Lục Huyền tiến vào Kiếm đường, hai người bọn họ đã tiếp xúc với nhau rất nhiều lần nên khá là quen thuộc.

“Tất cả đều tốt, chẳng qua trong lòng vẫn luôn nhớ nhung Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm của sư đệ mà thôi.” Thẩm Diệp nửa đùa nửa thật nói.

Lục Huyền dẫn gã vào trong viện, bưng hai loại linh quả băng hỏa và Bách Quả Linh Tương tới.

“Hiện giờ Lục sư đệ đã cải tiến được mấy gốc Phong Lôi Kiếm Thảo rồi?” Thẩm Diệp uống một ngụm Bách Quả Linh Tương, cảm nhận được tư vị biến hóa của các loại linh quả ở trong miệng, hồi lâu mới chậm rãi hỏi.

“Cải tiến được vài gốc, chúng đang được ta gieo trồng trong động phủ.” Lục Huyền trả lời.

“Ồ? Quả nhiên Lục sư đệ rất lợi hại, có thể tùy thời cải tiến ra Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, không biết sư đệ đã mày mò ra phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo chưa?” Thẩm Diệp nghe vậy, sống lưng lập tức trở nên thẳng tắp hơn, trong mắt lóe ra vài tia mong đợi.

“Hiện đang dừng lại ở giai đoạn thử nghiệm, nên ta cũng không chắc chắn lắm.” Lục Huyền ngẫm nghĩ một hồi, sau đó thấp giọng đáp. Dù hắn đã có một ít manh mối về phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, nhưng vẫn cần nghiệm chứng tính chính xác của phương pháp này trước, vì

vậy mới có điểm bảo thủ trong câu trả lời với Thẩm Diệp, không dám trực tiếp khẳng định.

"Ha ha, ta tin tưởng, với thiên phú về linh thực của Lục sư đệ, nhất định sẽ không có vấn đề gì." Thẩm Diệp cười sang sảng nói.

Một đường đi tới hiện tại, Lục Huyền đã cho thấy thiên phú kinh khủng trên phương diện linh thực của mình, nhất là chuyện bồi dưỡng Kiếm Thảo, đã khiến cho gã có một niềm tin tưởng gần như là mù quáng vào hắn rồi.

"Sư huynh đừng đặt quá nhiều hy vọng vào ta." Lục Huyền bất đắc dĩ cười nói.

"Sư đệ nói được thì sư đệ sẽ làm được, ánh mắt của ta không sai đâu." Thẩm Diệp cười cười rồi lập tức chuyển chủ đề: "Gác chuyện đó qua một bên, thật ra lần này ta tới đây là có chuyện muốn mời sư đệ."

"Ồ? Mời sư huynh nói."

"Sư đệ tiến vào Kiếm đường đã được một khoảng thời gian, chắc hẳn cũng có hiểu biết tương đối sâu về Kiếm đường. Bên trong Kiếm đường có một khu Kiếm Trì, Lục sư đệ từng nghe đến cái tên này chưa?"

Lục Huyền gật đầu đáp: "Ta cũng có chút hiểu biết về nơi này, nghe nói bên trong có rất nhiều phi kiếm, kiếm hoàn phẩm cấp cao, thậm chí còn không thiếu tồn tại cấp bậc ngũ phẩm."

"Đúng vậy, Kiếm Trì có thể nuôi dưỡng các loại phi kiếm, kiếm hoàn. Bên trong còn có rất nhiều thanh kiếm do tiền bối tông môn tọa hóa để lại, cũng có những thanh phi kiếm bỏ cũ lấy mới của những vị cao thủ kiếm đạo, thậm chí còn có phi kiếm phẩm cấp cao do các đại sư đúc kiếm của Kiếm đường rèn ra…"

“Thỉnh thoảng Kiếm đường sẽ tạo cơ hội cho một số đệ tử bước vào Kiếm Trì để tìm kiếm thanh kiếm phù hợp với bản thân. Tuy nhiên danh sách tiến vào Kiếm Trì có hạn, chỉ những đệ tử có thiên phú kiếm đạo xuất chúng nhất hoặc những người có đóng góp quan trọng cho Kiếm đường mới có cơ hội tiến vào trong đó. Mặc dù sư đệ đã bồi dưỡng ra Phong Lôi Kiếm Thảo biến dị, Tinh Quang Kiếm Thảo, Kiếm Thảo nhị phẩm phổ thông… Nhưng vẫn còn kém một chút mới có thể tiến vào Kiếm Trì, ta hiểu sư đệ chắc chắn sẽ tìm ra được phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, cộng thêm nếu bỏ lỡ lần này thì phải đợi rất nhiều năm mới có thể đi vào bên trong Kiếm Trì. Vì vậy, ta đã cố gắng hết sức tranh thủ giúp sư đệ một cơ hội tiến vào Kiếm Trì rồi.” Nét mặt Thẩm Diệp ẩn chứa ý cười, hòa nhã nói.

“Đa tạ Thẩm sư huynh đã tìm cho ta một phần cơ duyên trân quý như vậy.” Lục Huyền lập tức đứng dậy, ôm quyền thi lễ.

Mặc dù có thể thu được rất nhiều pháp khí, phi kiếm từ trong quầng sáng phần thưởng, thậm chí trong tay hắn cũng có những loại bảo vật như Phong Lôi Kiếm, Tử Điện Kiếm, Tốn Lôi Kiếm Hoàn… Nhưng có cơ hội đi vào Kiếm Trì, ai sẽ ngại trên người có quá ít bảo vật đây?

Đúng là quầng sáng vô cùng trân quý, nhưng nhận đồ miễn phí bao giờ cũng sướng hơn.

“Lục sư đệ đừng khách sáo, tất cả những điều này đều do chính sư đệ kiếm được bằng bản lĩnh của mình. Nếu không phải sư đệ bồi dưỡng thành công Kiếm Thảo với xác suất một trăm phần trăm, lại có hi vọng thu được một loại phương pháp ngưng luyện linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm, thì ta cũng không nắm chắc có thể giành lấy cơ hội này giúp sư đệ đâu.” Thẩm Diệp trầm giọng trả lời.

“Sư đệ, đây là lần đầu tiên sư đệ tiến vào Kiếm Trì, hãy để ta giới thiệu cho sư đệ biết phương pháp thu hoạch các loại bảo kiếm từ trong đó. Kiếm Khí bên trong Kiếm Trì luôn bay nhảy tứ tung, nếu không có tín vật của bản môn, lại dám liều lĩnh tiến vào trong đó, thì ngay cả tu sĩ chuẩn Kết Đan cũng không thể chiếm được quả ngon mà ăn đâu.”

“Sau khi tiến vào, có thể tự do lựa chọn các loại bảo vật phi kiếm, kiếm hoàn. Phẩm cấp thấp hơn một chút thì có thể cưỡng chế, còn phi kiếm phẩm cấp cao lại được nuôi dưỡng bên trong Kiếm Trì nhiều năm nên rất có thể bên trong đã sản sinh ra linh tính, cần hợp tâm hợp ý lẫn nhau, có thể coi là linh kiếm tự động chọn chủ.”

“Có rất nhiều yếu tốt để phi kiếm kiếm hoàn phẩm cấp cao nhận định chủ nhân, như kiếm kỹ, kiếm ý, kiếm tâm của tu sĩ đều có thể ảnh hưởng đến chuyện Kiếm Khí lựa chọn. Đương nhiên nếu phúc duyên thâm hậu thì có vẻ những thứ này cũng không quan trọng cho lắm. Sư đệ có biết Kiếm Vô Hà sư tỷ, đệ tử chân truyền trong tông môn hay không?”

“Lần trước tông môn khai thác phúc địa mới, chúng ta cũng có duyên gặp gỡ vài lần.” Lục Huyền khẽ gật đầu.

“Kiếm Vô Hà sư tỷ là Tiên Thiên Kiếm Thể, có lực hấp dẫn cực lớn đối với các loại phi kiếm kiếm hoàn, mỗi lần tiến vào trong Kiếm Trì, sư tỷ đều nhận được rất nhiều Kiếm Khí tán thành.” Trong giọng nói của Thẩm Diệp có tia hâm mộ như có như không.

“Thiên phú kiếm đạo bậc này… Người khác đi vào là mạo hiểm, nhưng nàng đi vào chính là nhập hàng.” Lục Huyền âm thầm cảm khái ở trong lòng.

“Đúng rồi Thẩm sư huynh, trước đây có đồng môn nào tiến vào Kiếm Trì mà lúc đi ra không hề thu hoạch được gì hay không?”

“Có chứ, có những người ánh mắt quá cao nên chướng mắt với những thanh kiếm phổ thông trong này, một lòng chỉ muốn thu hoạch những thanh phi kiếm kiếm hoàn phẩm cấp cao, nhưng cuối cùng lại chẳng thu được gì cả.”

Lục Huyền nghe vậy thì vội vàng gật đầu, hắn trực tiếp ghi nhớ những kinh nghiệm vừa được Thẩm Diệp truyền thụ cho. Thẩm Diệp lại dặn dò thêm một số chuyện cần chú ý, rồi cũng không ở lại lâu, đã lập tức cáo từ rời đi ngay.

Lục Huyền nhìn theo bóng dáng gã rời đi, lại tiện đường tiến vào trong linh điền, xem xét trạng thái chi tiết của rất nhiều linh thực.

Khi đang dò xét linh điền, đúng lúc hắn đụng phải Thảo Khôi Lỗi với đôi chân nhỏ dài đang tuần tra không biết mệt mỏi.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, đã gọi Thảo Khôi Lỗi đang chuyên cần siêng năng bảo vệ linh điền đi tới, lấy một viên linh châu màu xanh biếc ra khỏi túi trữ vật.

Viên linh châu chính là Nạp Linh Thảo Châu hắn từng mở ra được từ trong quầng sáng của Tàng Nguyên Thảo, bên trong có ẩn chứa thảo mộc linh khí tinh thuần nồng đậm, đặc biệt thích hợp để nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi.

Chương 569: Thứ Thần Chùy!

Lục Huyền không chút do dự đã nhét viên linh châu màu xanh biếc kia vào trong khối u cỏ xám khổng lồ của Thảo Khôi Lỗi.

Những sợi linh khí màu xanh biếc lan tỏa từ trung tâm khối u đến các khu vực xung quanh, sau mười mấy hô hấp, toàn bộ thân thể Thảo Khôi Lỗi đã chuyển từ màu xám đen sang màu xanh lá cây, dạt dào sức sống.

Trong cảm giác của linh thức, linh châu xanh ngắt ngưng tụ bên trong khối u cỏ xám xoay tròn chầm chậm, tùy ý để Thảo Khôi Lỗi hấp thu thảo mộc linh khí tinh thuần.

Từ khi Thảo Khôi Lỗi hấp thu rất nhiều bảo vật thảo mộc linh khí, thậm chí còn có một ít Thanh Mộc Nguyên Khí ngũ phẩm, nó đã sinh ra linh trí nhất định. Sau khi được thưởng cho viên linh châu kia, nó giống như một đứa bé mơ mơ hồ hồ biểu đạt lòng biết ơn với Lục Huyền, rồi tiếp tục nhấc đôi chân dài mảnh của mình, đi dò xét linh điền.

“Còn lại hơn một trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đã lần lượt bước vào giai đoàn hoàn toàn thành thục, cần phải để lại năm mươi gốc dùng làm nguyên liệu ngưng chủng. Ngoài ra, nếu ta tiếp tục tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan, thì rất có thể phần thưởng tu vi từ bên trong quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm sẽ giảm mạnh giống như trước kia. Để phòng ngừa chu đáo, ta phải chuẩn bị sẵn sàng trước, xem có thể bồi dưỡng ra một loại Thủy Huỳnh Thảo tam phẩm biến dị hay

không. Chỉ có điều, linh thực tam phẩm đã thuộc về phạm trù Trúc Cơ rồi…"

"Nói cách khác, sự chênh lệch về phẩm giai giữ nhị phẩm và tam phẩm là cực kỳ lớn, cũng giống như chênh lệch giữa Trúc Cơ và Luyện Khí vậy, hoàn toàn không giống như nhất phẩm với nhị phẩm. Có vẻ như chuyện cải tiến linh thực lần này sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng.

Với những bài học rút ra từ Linh Huỳnh Thảo khi lần đầu đột phá Trúc Cơ, hắn quyết định đợi tu vi của mình đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ sẽ bắt tay vào cải tiến Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm.

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, hắn đi tới một nơi hẻo lánh trên đỉnh núi, đột nhiên bên tai vang lên một chuỗi tà âm. Âm thanh kia cứ không ngừng trêu chọc dục vọng trong lòng hắn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một mảnh chướng khí màu phấn hồng đập thẳng vào mắt, có thể thấp thoáng nhìn thấy những quả đào màu hồng tươi giữa những chiếc lá đào màu trắng hồng, nửa kín nửa hở, ngẫu nhiên để lộ ra một phần nhỏ như muốn dụ dỗ Lục Huyền lao tới cắn một miếng.

Cảnh sắc tươi đẹp này, lại kết hợp với tà âm do Huyễn Âm Trúc ở bên cạnh phát ra, khiến cho mức độ mê tình trực tiếp gia tăng thêm mấy cấp bậc.

"Mê Tiên Đào và Huyễn Âm Trúc kết hợp lại với nhau, đồng thời mê hoặc cả thị giác lẫn thính giác, bảo sao ngày nào Yêu Quỷ Đằng cũng tới đây một chuyến, một khi đã đến là ở lại cả ngày, vui đến quên cả trời đất."

Sau khi hái một đợt Mê Tiên Đào tam phẩm, nó lại bắt đầu kết linh đào, một thời gian nữa hắn sẽ thu được một lượng lớn quầng sáng màu trắng.

Trước khi Lục Huyền rời đi, hắn niệm một câu Thanh Tịnh Chú cho bản thân, trả lại trạng thái vô dục vô cầu cho nội tâm, ánh mắt trở nên trong trẻo, lúc này mới rời khỏi khu vực có chứa hai chủng linh thực không đứng đắn kia.

"Gốc Uẩn Linh Tùng cuối cùng đã thành thục rồi." Hắn đi đến phía trước cây Uẩn Linh Tùng côi cút lẻ loi kia. Uẩn Linh Tùng đã được linh thức của hắn nuôi dưỡng nhiều năm, từ lâu đã tâm niệm tương thông với hắn. Bởi vậy, Lục Huyền vừa xuất hiện, từng chuỗi tùng reo đã truyền từ xa tới, đồng thời một quả tùng xanh biếc kiêu ngạo đứng sừng sững trên ngọn cây, chờ Lục Huyền đến hái.

Sau khi xác định thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới cây đã hoàn toàn tràn đầy, Lục Huyền mới vươn tay nhẹ nhàng hái quả tùng xanh kia xuống. Hình dáng quả tùng này giống hệt một tòa tháp, từng lớp vảy màu xanh ngọc trong suốt xếp chồng lên nhau, linh quang lóe sáng, khi cầm trên tay sẽ có cảm giác mịn màng và trong suốt vô cùng.

"Lại thêm một quả tùng Uẩn Linh Tùng, vẫn là phẩm chất tốt, không biết sẽ mở ra phần thưởng gì." Trong lòng hắn cực kỳ thoả mãn, có thể thu hoạch được một trái linh quả phẩm chất tốt từ linh thực tứ phẩm, đã vượt xa sự mong đợi của hắn rồi.

Bốn cây Uẩn Linh Tùng kết ra bốn quả tùng màu xanh ngọc bích, Lục Huyền còn chưa ăn quả nào, hắn vẫn đặt chúng ở trong Thao Trùng Nang, giữ gìn thật kỹ.

Sau khi cất quả tùng đi, ánh mắt Lục Huyền chuyển đến ngọn cây, một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe vừa lặng lẽ xuất hiện. Hắn không kiềm chế được cảm giác chờ mong trong lòng, đã vội vàng vươn tay tới nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Một tiếng "ầm" khe khẽ vang lên, chỉ trong nháy

mắt quầng sáng kia đã nổ tung thành vô số điểm sáng nhỏ bé, lao thẳng vào cơ thể Lục Huyền.

Khoảnh khắc đó, hắn lập tức cảm nhận được rất nhiều tia ý vị sắc bén tinh tế vừa tràn vào trong thức hải của mình, một ý niệm cũng hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một quả Uẩn Linh Tùng tứ phẩm, nhận được pháp khí Thứ Thần Chùy ngũ phẩm.】

Một cái dùi nhọn hoắt vừa lặng lẽ xuất hiện trên tay hắn. Cái dùi này có màu trắng bạc, dài hơn nửa thước, mặt trên có khắc rất nhiều phù văn rỗng dày đặc khó hiểu, lại tinh mỹ tuyệt luân, bên trong còn ẩn chứa ý vị sâu xa không gì sánh được, dường như đang hấp dẫn hồn phách của Lục Huyền.

Khi hắn dùng linh thức quan sát, một luồng nhuệ ý ùn ùn kéo tới, đột nhiên trong người lại xuất hiện một cơn đau nhói hệt như kim châm.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên trên cái dùi màu trắng bạc ấy, toàn bộ thông tin chi tiết về nó đột nhiên lóe lên trong thức hải.

【Pháp khí Thứ Thần Chùy ngũ phẩm, lúc kích phát có thể gây ra tổn thương cực lớn cho thần hồn của tu sĩ, yêu thú, thậm chí trong trường hợp nghiêm trọng, còn có thể hồn phi phách diệt, chết ngay tại chỗ.】

"Pháp khí ngũ phẩm! Còn là pháp khí đặc biệt nhằm vào thần hồn!" Lục Huyền vui mừng khôn xiết, tuy cây Thứ Thần Chùy trong tay hắn chỉ có duy nhất một công năng, nhưng công hiệu lại cực kỳ mạnh mẽ.

Phải biết rằng, pháp khí loại thần hồn cực kỳ thưa thớt hiếm thấy, một khi sử dụng thì khó lòng phòng bị, càng khó có thể chống đỡ được.

“Lại thêm một món bảo vật ngũ phẩm. Hư Không Yểm Mục am hiểu huyễn thuật, lại có phạm vi trinh sát rộng, Thuần Dương Chân Hỏa chí dương chí cương đến từ 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 , bảo vật không gian Thao Trùng Nang, bây giờ lại cộng thêm Thứ Thần Chùy ngũ phẩm này, có lẽ nhiều đệ tử chân truyền trong tông môn cũng khó sở hữu được tài sản phong phú như ta.” Khóe miệng Lục Huyền hiện lên một nụ cười mỉm.

…

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Lục Huyền vừa động tâm niệm, kêu gọi chim mập qua đây, dùng linh thức kết nối với nó, không đến nửa khắc sau, cả hai đã bay đến bên ngoài Kiếm đường. Vượt qua cấm chế kiếm khí, hắn đi tới một đỉnh núi cao chót vót có hình dạng như một thanh kiếm sắc bén.

Lục Huyền đã thu xếp cho chim mập ổn thỏa xong, một chút nữa sẽ tự có đệ tử của Kiếm đường bay qua đây dắt nó rời đi.

“Thẩm sư huynh.” Lục Huyền tìm được Thẩm Diệp, cất tiếng chào hỏi.

“Lục sư đệ tới rồi ư?” Thẩm Diệp ấm áp cười nói.

“Xin phiền sư huynh dẫn ta tới Kiếm Trì.”

“Đơn giản.” Thẩm Diệp gật đầu, lập tức dẫn Lục Huyền đi vào một gian đại điện rộng lớn.

Bên trong đại sảnh đã có chừng bảy - tám đệ tử Kiếm đường đang đứng chờ, người thì cầm phi kiếm, người thì đeo hộp kiếm, ai ai cũng có khí thế phi phàm.

Chương 570: Kiếm Quả!

"Vị này là Chung Bạch Ngọc, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, tinh thông kiếm trận. Vị này là Thạch Hạo, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, có tu luyện vài loại kiếm quyết phẩm cấp cao đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, cũng nắm giữ khá nhiều loại kiếm ý khác nhau. Còn vị này là…" Thẩm Diệp lần lượt giới thiệu nhóm đệ tử Kiếm đường đang có mặt bên trong đại điện cho Lục Huyền.

"Đây là Lục Huyền sư đệ, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, có thể sư đệ không phải là người tu luyện kiếm đạo đỉnh cao trong nhóm người đang có mặt ở đây, nhưng lại có năng lực cực kì khủng bố trên phương diện bồi dưỡng Kiếm Thảo. Trước mắt, sư đệ không chỉ có xác suất một trăm phần trăm gieo trồng thành công Kiếm Thảo, mà tất cả Kiếm Thảo do sư đệ gieo trồng đều có phẩm chất tốt trở lên. Thậm chí sư đệ còn có thể cải tiến ra một loại Kiếm Thảo tam phẩm mới."

"Xin chào Lục sư đệ." Đồng môn tên là Chung Bạch Ngọc có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cười híp mắt chào hỏi Lục Huyền. Gã có dáng người phúc hậu, khuôn mặt tròn trịa khi cười lên rất giống tượng Phật Di Lặc, nụ cười hiền lành chất phác.

"Xin chào Lục sư đệ." Trong bảy - tám vị đồng môn đang có mặt ở đây, có người nhiệt tình chào đón hắn, không hề coi thường Lục Huyền vì thân phận Linh thực sư này.

Theo như lời của Thẩm Diệp, có thể kiếm đạo của Lục Huyền chỉ dừng ở mức trung bình, nhưng người này có thể đi vào Kiếm Trì tìm phi kiếm thì hiển nhiên là bản thân hắn cũng có chỗ không tầm thường.

Còn có hai - ba người khác chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt có phần lạnh lùng. Những người này đều là tu sĩ say mê kiếm đạo, đã dành phần lớn thời gian và sức lực để tu luyện kiếm quyết, rèn luyện kiếm kỹ, bọn họ chẳng hề quan tâm đến chuyện Lục Huyền dựa vào thành tựu gieo trồng Kiếm Thảo để có được tư cách tiến vào Kiếm Trì.

Đương nhiên, tất cả đều là đồng môn, lại không có xung đột về mặt lợi ích nên cũng không xuất hiện hành vi chế giễu, coi khinh.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, nở một nụ cười nhẹ, người tiến lên kết bạn, hắn sẽ đáp lại vài câu, người có thái độ thờ ơ, hắn sẽ không chủ động sáp lại dùng cái mặt nóng của mình áp vào cái mông lạnh của người ta.

Hắn cũng không bác bỏ lời Thẩm Diệp vừa nói, đối phương vẫn cho rằng ‘tu vi kiếm đạo của hắn chỉ dừng ở mức trung bình’ là bởi vì hắn muốn cho mọi người hiểu như vậy.

Còn trên thực tế, sau khi hấp thu không ít gói kinh nghiệm kiếm quyết, hắn đã đạt đến cảnh giới cực kỳ tinh thâm về 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 và 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》, lại ngày ngày dốc lòng chăm sóc hai cây Kiếm Thảo tứ phẩm là Kiếm Khổng Tước và Kiếm Thiên Kiêu, nên số lần sử dụng kiếm quyết kiếm trận của hắn cực kỳ nhiều, khiến cho 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 và 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 tương ứng cũng đạt đến cấp độ khá cao rồi.

Có thể hắn không bằng tất cả những thiên tài kiếm đạo đang có mặt bên trong đại điện, nhưng hắn tin chắc, mình sẽ không đội sổ, có khả năng trình độ của hắn cũng nằm ở mức trung bình.

“Mặc dù ta không có thiên phú về kiếm đạo, cũng không có nhiều thời gian để luyện tập kiếm quyết, nhưng ta có gói kinh

nghiệm quầng sáng nha.” Lục Huyền âm thầm đắc ý nghĩ.

Chờ một lúc, một nữ tử có khí chất trong trẻo lạnh lùng đã bước vào trong đại điện rộng rãi này. Trên mái tóc dày đen nhánh của nàng có cài một thanh kiếm mảnh khảnh giống như một con rồng đang bơi, đôi bông tai hình tiểu kiếm tinh xảo treo trên vành tai, mỗi lúc nàng bước đi, nó cũng nhẹ nhàng lắc lư, lại có một luồng kiếm khí rất nhỏ không ngừng quanh quẩn bên người.

Đó chính là Kiếm Vô Hà - người từng có duyên gặp mặt Lục Huyền mấy lần ở trong phúc địa mới tràn ngập linh thực biến dị kia, nàng cũng là một trong mười bảy đệ tử chân truyền của tông môn và là khách quen của Kiếm Trì.

“Vô Hà sư tỷ.” Lục Huyền và đám người khác đều tới tấp cung kính chào hỏi nàng.

Hoàn toàn có thể nhìn ra, nàng có uy danh cực cao trong nhóm thiên tài kiếm đạo ở Kiếm Đường, thậm chí trong mắt một số ngươi khi nhìn về phía nàng còn kèm theo vài phần cuồng nhiệt.

“Lần này đến Kiếm Trì tìm bảo, ta sẽ là người lĩnh đội, sẽ dẫn dắt các vị cùng nhau tiến vào Kiếm Trì, cũng như sẽ là người duy trì sự ổn định bên trong Kiếm Trì, giữ trật tự giữa nhóm đồng môn. Hy vọng chúng ta có thể cùng tiến cùng lui, không nên làm tổn hại đến tình nghĩa đồng môn.” Nữ tử lạnh lùng kia nhẹ nhàng gật đầu rồi nhỏ giọng nói, âm thanh giống như nước suối lạnh băng.

“Được.”

“Tất cả đều nghe theo sư tỷ.”

Mọi người dồn dập lên tiếng phụ họa.

Ngay sau đó, Kiếm Vô Hà vung tay lên, mười món đồ vật nhìn giống như một loại linh quả đặc biệt nào đó lập tức xuất

hiện trong không trung, rồi xoay tròn xung quanh mọi người.

Dường như trái linh quả này được cấu tạo từ vô số những tia kiếm quang nhỏ bé, tự động ngưng kết cùng một chỗ với nhau, kiếm khí vô cùng vô tận không thể nhìn thấy bằng mắt thường đang không ngừng kích động bên trong, có cảm giác như bất cứ lúc nào chúng cũng có thể bộc phát ra một luồng lực lượng cực kỳ kinh khủng.

"Trong số các vị có mấy người lần đầu tiên tiến vào Kiếm Trì, nên ta sẽ giới thiệu ngắn gọn một số điểm cần lưu ý cho các vị." Kiếm Vô Hà duỗi tay ra, mười trái linh quả kiếm khí chậm rãi bay tới khoảng không trên bàn tay nàng.

"Đây là Kiếm Quả, một món bảo vật đặc thù được ngưng kết từ vô số kiếm khí bên trong Kiếm Trì. Nó là nhân tố then chốt để ở lại lâu dài bên trong. Ở bên trong Kiếm Trì có rất nhiều Kiếm Khí thần bí cường đại tùy tiện di động khắp nơi, nếu phát hiện có người xâm nhập vào trong đó, chúng sẽ cùng nhau xông lên. Và đương nhiên, người nọ sẽ phải đối mặt với vô số kiếm khí vây công."

"Nhưng nắm giữ Kiếm Quả này trong tay, thì khí tức trên người sẽ được dung hợp với Kiếm Trì, Kiếm Khí trên phạm vi rộng sẽ không chủ động tấn công các vị. Đương nhiên không thể vì vậy mà lơ là, nếu cố ý khiêu khích Kiếm Khí bên trong Kiếm Trì, vẫn có thể khiến chúng công kích. Đến lúc đó, ngay cả Kiếm Quả cũng không cứu được các vị."

Kiếm Vô Hà giới thiệu vô cùng cặn kẽ với mọi người, ngay sau đó từng trái Kiếm Quả trên bàn tay nàng, lập tức bay tới trước mặt mọi người.

Lục Huyền tò mò cầm trái linh quả kiếm khí đặc thù này lên, cảm nhận được ý vị sắc bén cực kỳ tinh tế truyền vào lòng bàn tay, sau đó, hắn thích thú quan sát nó thật kỹ càng.

Là một Linh thực sư, hắn cực kỳ nhạy cảm với loại "trái cây" này.

"Lục sư đệ, đây là lần đầu tiên sư đệ tiến vào Kiếm Trì, có điều gì không hiểu cứ việc hỏi ta." Kiếm Vô Hà tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt Lục Huyền, nhẹ giọng hỏi.

"Đa tạ Vô Hà sư tỷ đã quan tâm, tạm thời ta không có thắc mắc gì, nếu có chỗ nào cần sư tỷ giúp đỡ, sư đệ nhất định sẽ không khách khí đâu." Lục Huyền vội vàng đáp.

Bắt gặp Kiếm Vô Hà chủ động tới hỏi thăm Lục Huyền, ánh mắt của mấy đệ tử Kiếm đường vừa rồi còn thờ ơ với hắn lập tức thay đổi.

Ở trong lòng bọn họ, Kiếm Vô Hà có địa vị tôn quý vô cùng.

Trên phương diện kiếm đạo, nàng chính là tồn tại đủ khả năng làm cho đám người kiêu ngạo như bọn họ phải tâm phục khẩu phục, không ngờ nhân vật như vậy lại tự hạ mình chủ động quan tâm một Linh thực sư chỉ biết gieo trồng Kiếm Thảo như hắn.

Chương 571: Tiến Vào Kiếm Trì!

Lục Huyền không một dấu vết, lập tức lùi lại phía sau mấy bước, nhẹ nhàng ném linh quả kiếm khí trong tay lên, cảm nhận được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm bên hông đang rung động.

Phải biết rằng, từ khi nhìn thấy rất nhiều đệ tử Kiếm đường, Lục Huyền đã có thể cảm nhận được một loại ham muốn xuất phát từ trong vỏ kiếm của mình, nhất là sau khi mười trái Kiếm Quả xuất hiện thì khát vọng này càng lên đến đỉnh điểm.

"Vỏ kiếm của ta cũng đã đói khát rồi." Lục Huyền không khỏi nghĩ ngợi.

Sau khi Kiếm Vô Hà dặn dò chi tiết về các vấn đề liên quan khi tiến vào Kiếm Trì, nàng lại lấy một đoạn kiếm nhận đen nhánh ra, trực tiếp rót lượng lớn linh lực vào trong kiếm nhận đen nhánh.

Chẳng mấy chốc, phía trên kiếm nhận đã xuất hiện vô số kiếm quang màu đen nhánh, chỉ trong nháy mắt kiếm quang đã tràn ngập toàn bộ đại điện, tùy ý bắn nhanh đi.

Kiếm Vô Hà ấn pháp quyết, một luồng kiếm ý cường đại vô cùng bay lên từ giữa đại điện, quấn lấy Lục Huyền và mọi người trong phòng rồi biến mất ngay lập tức.

"Đây chính là Kiếm Trì thần bí kia?" Tâm thần Lục Huyền thoáng rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, chừng mấy nhịp thở sau, hắn mở mắt ra, mới phát hiện mình đã tiến vào một vùng không gian kỳ dị. Một thế giới tràn đầy kiếm khí.

Mặt đất phủ đầy những tàn tích của vô số phi kiếm, thỉnh thoảng lại có những luồng kiếm khí kiếm quang sắc bén với nhiều hình dạng và kích cỡ khác nhau bắn ra từ bên trong.

Kiếm khí trong không trung nhiều đến mức có cảm giác chúng đã che phủ cả bầu trời rồi, bên tai không ngừng vang lên âm thanh kiếm khí rít gào mỗi lúc chúng nó bay qua, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy kiếm khí cường đại xông thẳng lên trời ở phía xa xa, đi kèm với từng tiếng kiếm ngân rung động.

"Không sai, đây chính là Kiếm Trì, là khu vực hạch tâm nhất của Kiếm đường. Nội tình sâu vượt quá sức tưởng tượng, cũng không biết bên trong có bao nhiêu thanh phi kiếm phẩm cấp cao, thậm chí còn có tin đồn rằng, từng có đồng môn đạt được bảo vật kiếm hoàn phi kiếm cấp bậc ngũ phẩm từ trong này." Một giọng nói ôn hòa vang lên ở khoảng cách khá gần Lục Huyền, hắn nhìn theo hướng âm thanh truyền ra. Người vừa lên tiếng là Chung Bạch Ngọc, vị tu sĩ phúc hậu trông giống như Phật Di Lặc vừa gặp mặt lúc trước.

Đối phương vừa dứt lời, không đợi Lục Huyền đáp lại, dường như đám kiếm khí vô hạn xung quanh đã cảm nhận được khí tức kỳ lạ của đám người Lục Huyền, chúng đồng thời phát ra một tiếng kiếm ngân vang dội rồi ùa lên, nhanh chóng tấn công hai người Lục Huyền.

Gần như ngay sau đó, một luồng kiếm quang màu trắng bạc khổng lồ lại đột ngột xuất hiện cách đó mấy chục thước, chỉ trong nháy mắt đã lao tới trước mặt hai người.

Lục Huyền chỉ cảm thấy trước mắt mình là một màu trắng xóa, đầu óc rơi vào choáng váng. Đúng lúc hắn đang muốn thúc giục Thanh Phù Lữ tránh thoát kiếm quang thì bỗng nhiên trái Kiếm Quả trong tay hắn lại tự bay ra ngoài.

Một cảnh tượng kỳ diệu khó nói nên lời lập tức phát sinh, chỉ thấy đống kiếm khí vốn đang bên trong điên cuồng ngang ngược bên trong cùng với luồng kiếm quang màu trắng bạc mang theo khí thế khó mà chống đỡ được, kể cả vô số kiếm khí sắc bén không chỗ nào không có mặt, lại đồng thời dừng công kích, nhẹ nhàng vòng qua hai người Lục Huyền.

"Lục sư đệ đừng hoảng sợ, có Kiếm Quả trong tay, kiếm khí bên trong Kiếm Trì sẽ không chủ động công kích chúng ta." Chung Bạch Ngọc thấy dáng vẻ thận trọng của Lục Huyền, lập tức cất tiếng trấn an hắn.

"Đây là lần đầu tiên sư đệ tiến vào Kiếm Trì, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn thấy nhiều kiếm khí đồng thời tấn công mình như vậy, vẫn không thể giữ vững tinh thần được." Lục Huyền chủ động giải thích.

"Ta đã từng tới nơi này một lần, cho nên kinh nghiệm phong phú hơn Lục sư đệ một chút."

"Chung sư huynh, theo như sư huynh nói thì kiếm khí ở khắp Kiếm Trì này sẽ không chủ động công kích tu sĩ bổn tông, nhưng nếu xảy ra tình huống đặc biệt thì sao? Ví dụ chẳng may có đồng môn không cẩn thận làm mất Kiếm Quả, hoặc lúc hàng phục phi kiếm, Kiếm Quả bị hư hại trong quá trình tranh giành thanh kiếm kia cùng với những đồng môn khác trong tông môn, liệu có dẫn tới kiếm khí quần công hay không?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Nếu làm mất Kiếm Quả hoặc hư hỏng, đương nhiên nó sẽ không còn tác dụng che chở cho tu sĩ nữa. Mặc dù tình huống này có nhiều nguy hiểm, nhưng vẫn không phải là vấn đề lớn. Đồng môn có thể bước vào Kiếm Trì đều có năng lực chống đỡ kiếm khí bên trong Kiếm Trì một hồi, trong quá trình này, người xui xẻo nọ hoàn toàn có thể cầu viện những đồng môn khác cũng sở hữu Kiếm Quả. Giả dụ không còn cách nào khác,

người kia cũng có thể liên lạc khẩn cấp với sư thúc Kết Đan quản lý Kiếm Trì.” Chung Bạch Ngọc vừa dẫn Lục Huyền từ từ đi xuyên qua kiếm khí khắp bầu trời vừa giải thích.

“Thì ra là thế.” Lục Huyền khẽ gật đầu, bàn tay lập tức hóa thành ngọc lưu ly trong suốt, chủ động chạm vào những luồng kiếm khí nhỏ bé quanh mình.

Kiếm khí cảm nhận được khí tức quen thuộc trên Kiếm Quả, lại chủ động né tránh bàn tay Lục Huyền giống như một con cá bơi.

“Lục sư đệ, chắc hẳn sư đệ đã rõ, trong Kiếm Trì có nuôi dưỡng rất nhiều phi kiếm kiếm hoàn phẩm cấp cao. Thời gian nuôi dưỡng càng dài, không ít những thanh kiếm cũng bắt đầu xuất hiện dị tượng, thậm chí còn sản sinh ra một tia linh tính. Ví dụ như luồng kiếm quang màu trắng bạc vừa rồi, nếu ta đoán không lầm thì hẳn là kiếm quang nọ phát ra từ một thanh phi kiếm tam phẩm. Trong Kiếm Trì có rất nhiều phi kiếm tam phẩm, nếu Lục sư đệ không có lòng tin thu được phi kiếm hay kiếm hoàn tứ phẩm, thì trước tiên có thể thu hoạch một thanh tam phẩm cho chắc ăn.”

Thời gian đệ tử Kiếm đường được ở lại trong Kiếm Trì có hạn, chỉ chừng nửa ngày, trong kỳ hạn ấy, bọn họ sẽ mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm và hàng phục phi kiếm, kiếm hoàn phẩm cấp cao. Ngoài ra để tránh xuất hiện tình huống có người thu phục quá nhiều phi kiếm, Kiếm đường đã quy định mỗi đệ tử chỉ được thu hoạch tối đa là hai thanh phi kiếm.

Thường có những đệ tử vì không muốn lãng phí cơ hội trân quý ở trên phi kiếm kiếm hoàn tam phẩm, chỉ một lòng muốn thu được phi kiếm phẩm cấp càng cao, càng trân quý hơn, mà đến cuối cùng, đã biến thành một chuyến không công, chẳng có thu hoạch.

“Nếu sư đệ tìm được thanh kiếm yêu thích, có thể sử dụng kiếm kỹ đi chinh phục nó, còn nếu không thể thu phụ được nó thì có thể thử dùng cảnh giới tu vi mạnh mẽ tới cưỡng chế nó. Không còn cách nào khác nữa, ánh mắt của đám phi kiếm phẩm cấp cao bên trong Kiếm Trì đều rất kiêu ngạo, kén chọn, chỉ khi gặp phải Tiên Thiên Kiếm Thể như Kiếm Vô Hà sư tỷ, chúng mới chủ động sáp lại gần thôi. Còn những người như chúng ta mà đến gần, thanh kiếm vô cùng linh tính này còn biết chủ động tránh né cơ. Vì vậy, nếu đụng phải phi kiếm yêu thích, cần phải nắm bắt cơ hội thoáng qua đó và chinh phục chúng với tốc độ nhanh như chớp.” Chung Bạch Ngọc cười khổ, lại tiếp tục lên tiếng nhắc nhở Lục Huyền.

“Có thiên phú đúng là muốn làm gì thì làm.” Lục Huyền cũng đồng ý với đối phương.

Chương 572: Vỏ Kiếm, Vì Hạnh Phúc Của Chính Ngươi, Hãy Khóa Nó Lại!

"Đa tạ Chung sư huynh đã nhắc nhở, sư đệ ở chỗ này chúc sư huynh thu được bảo bối như ý muốn." Hắn cảm kích nói với Chung Bạch Ngọc.

Sau đó, hai người chia tay, mỗi người chọn một phương hướng, bước vào trong mảnh kiếm khí tràn lan khắp bầu trời.

Chuyện thu phục một thanh kiếm đòi hỏi các đệ tử Kiếm đường phải tự thân tự lực, nếu mượn tay người khác thì rất có thể sẽ gây nên hiệu quả ngược, đồng thời nếu đụng phải phi kiếm kiếm hoàn mà hai người cùng coi trọng, cũng không tiện phân chia.

Vì vậy, cả hai cũng ngầm hiểu trong lòng mà trực tiếp tách ra hành động.

Khi dần đi sâu hơn vào Kiếm Trì, càng ngày Lục Huyền càng bắt gặp nhiều dị tượng xuất phát từ kiếm khí hơn, bao gồm nhiều loại dị thú có hình dạng quái dị dữ tợn, những vật thể do kiếm khí thuộc tính linh lực khác nhau biến hóa thành, thậm chí từ xa xa, hắn còn nhìn thấy mặt trời, mặt trăng, vì sao, núi non sông ngòi và những dị tượng ngoạn mục hùng vĩ khác.

Trong kiếm khí vô cùng vô tận, tác dụng của linh thức trở nên yếu đi rất nhiều, khoảng cách có thể nhìn thấy bị thu hẹp lại đáng kể, chỉ còn lại dưới mười phần trăm lúc bình thường.

Thỉnh thoảng khi đụng phải dị tượng kiếm khí, Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ở bên hông hắn sẽ khe khẽ run rẩy, dường như linh tính bên trong vỏ kiếm đang thúc giục Lục Huyền nhanh chóng tìm kiếm và hàng phục đám kiếm khí kia đi.

"Cái vỏ kiếm phóng túng nhà ta, bắt gặp nhiều phi kiếm như vậy, có phải sắp không chịu nổi rồi đúng không?" Lục Huyền truyền lại ý niệm trêu chọc.

Sau khi Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm liên tục bị nhét các thanh phi kiếm như Tử Điện Kiếm, Phong Lôi Kiếm, tiểu kiếm xanh ngọc cùng với các loại kiếm quang kiếm khí vào, nó cũng dần dần trở nên thích nghi với thân phận này rồi, chẳng hạn khi đụng phải phi kiếm yêu thích vừa vặn như tiểu kiếm xanh ngọc, nó sẽ tỏ thái độ ỡm ờ nước đôi, kiểu như vốn định từ chối nhưng vẫn chào đón nhiệt tình.

Cứ chống cự một chút tượng trưng cái đã, sau khi bị cắm rồi, lại hòa hợp thành một thể chẳng phân biệt được ai với ai.

"Chờ chút nữa ta sẽ chọn cho ngươi một thanh phi kiếm thượng đẳng, tận tình thỏa mãn ngươi." Lục Huyền chú ý tới kiếm khí quanh thân biến hóa.

"Chỗ này nồng đậm khí tức thủy linh, chắc hẳn đang ẩn giấu một thanh phi kiếm hệ thủy, dùng để bôi trơn hẳn là không thành vấn đề. Mà có lẽ nơi này cũng có một thanh phi kiếm hệ hỏa, khí tức bạo ngược điên cuồng như vậy, cũng không biết cái vỏ kiếm phóng túng này có chịu được không? Phi kiếm dị tượng yêu thú, ngươi thích loại mùi vị này không?" Hắn vừa tìm kiếm dị tượng kiếm khí, vừa lẩm bẩm trong lòng.

"Dị tượng của thanh phi kiếm này nhìn có vẻ không tệ." Một luồng kiếm khí được ngưng kết từ vô số kiếm khí hình thành nên hư ảnh Giao Long màu trắng như tuyết chợt đi ngang qua trước mặt Lục Huyền.

Mà luồng kiếm quang trước mắt này càng lớn mạnh hơn khí tức kiếm khí trước đó rất nhiều, đã vậy nhìn qua hình thái của nó còn cực kỳ bất phàm, chính điều này đã khơi dậy hứng thú của Lục Huyền.

Linh quang Thanh Phù Lữ xuất hiện dưới chân hắn, thân hình đột ngột tăng tốc gấp mấy lần, trực tiếp theo sát luồng kiếm khí hư ảnh Giao Long màu trắng như tuyết kia.

Sau khi đến gần hư ảnh Giao Long, lại quan sát tình hình xung quanh một chút, Lục Huyền lập tức lao vào con Giao Long màu trắng như tuyết này giống như một mũi tên sắc bén.

Phi kiếm Giao Long cảm nhận được chuyển động của Lục Huyền, nó vung mạnh cái đuôi, ngay lập tức, vô số kiếm quang trắng như tuyết đã từ bốn phương tám hướng cuộn trào mãnh liệt đánh úp về phía Lục Huyền.

Mặc dù các loại kiếm khí bên trong Kiếm Trì sẽ không chủ động công kích đệ tử Kiếm đường cầm Kiếm Quả, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là chúng nó để mặc cho nhóm đệ tử kia tùy tiện làm bậy, chúng nó cũng sẽ đánh trả khi gặp phải đệ tử muốn xông lên hàng phục mình.

Lục Huyền vung Phong Lôi Kiếm trong tay lên, kiếm khí màu đen sẫm quét qua như một cơn cuồng phong, chống lại kiếm quang màu trắng như tuyết, đồng thời cũng quấn lấy rất nhiều kiếm quang vào bên trong, muốn dùng tư thế hung mãnh phá hủy.

Hư ảnh Giao Long màu trắng như tuyết đã sản sinh một tia linh tính, vừa cảm nhận được Lục Huyền cực kỳ khó đối phó, hư ảnh kia đã lập tức phân hoá thành vô số luồng kiếm quang nhỏ bé, bóng dáng nó trực tiếp tiêu tan trong mảnh kiếm khí tràn ngập khắp bầu trời.

“Còn muốn chạy trốn? Vỏ kiếm, vì hạnh phúc của chính ngươi, hãy khóa nó lại.” Lục Huyền truyền đạt một ý niệm trong đầu cho Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm.

Linh tính của vỏ kiếm vượt xa hư ảnh Giao Long màu trắng như tuyết phía trước, vừa nghe được lời này của Lục Huyền, vỏ kiếm khẽ run, đã tách ra khỏi thắt lưng của hắn, đồng thời chỉ thẳng về một hướng xa xa.

Một lát sau, Lục Huyền xuyên qua bầu trời tràn đầy kiếm khí, một lần nữa tìm được thanh phi kiếm lại một lần nữa ngưng kết ra con Giao Long màu trắng như tuyết kia.

Hư ảnh Giao Long đang ẩn náu trong một khu hang động tối tăm, che giấu thân hình rất kỹ.

Hang động tuy tối tăm nhưng Lục Huyền đã tu luyện đồng thuật nên có thể thu hết toàn bộ cảnh tượng bên trong vào tầm mắt. Chỉ thấy ở chỗ sâu bên trong hang động, có một thanh phi kiếm màu trắng như tuyết đang lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, màu sắc của nó sáng ngời như ánh trăng, chẳng qua đang bị bóng tối vô tận xung quanh nuốt chửng mới không để thân kiếm chói mắt hiển lộ ra ngoài.

Trong Kiếm Trì, Lục Huyền không thể sử dụng Bạch Cốt Ma Khôi dụ nó ra ngoài nên đành phải dựa vào nhục thân cường hãn của mình, thẳng thừng đi tới hàng phục thanh phi kiếm trắng như tuyết này.

Hư ảnh Giao Long trắng như tuyết đang núp trong bóng tối cảm nhận được nguy hiểm đến gần, nó lập tức gầm nhẹ một tiếng, lại hóa thành một thanh phi kiếm khổng lồ, đâm mạnh về phía Lục Huyền.

Với tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt thanh phi kiếm kia đã lao tới trước mặt Lục Huyền. Sắc mặt hắn không

thay đổi, hai tay chắp lại, trực tiếp đón lấy hư ảnh phi kiếm to lớn kia.

Hắn đã ăn không biết bao nhiêu linh quả tăng cường thể phách nhục thân, lại tu luyện hai công pháp luyện thể thượng đẳng là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, trong lòng tự tin mình có thể đón lấy hư ảnh phi kiếm.

Và thực tế đã chứng minh, hắn làm được điều này, thậm chí khi đón lấy hư ảnh phi kiếm, bàn tay còn không trầy xước một chút da nào.

Một luồng lực lượng khổng lồ trào dâng từ trong tay hắn, cuốn về phía hư ảnh kiếm khí kia, trực tiếp chấn vỡ hư ảnh Giao Long, khiến cho vô số kiếm quang nhỏ bé văng tung tóe ra xung quanh, rơi xuống vách đá của hang động, để lại rất nhiều vệt kiếm nhỏ xíu.

Lục Huyền thấy vậy, lập tức đi đến trước mặt thanh phi kiếm màu trắng như tuyết, nhẹ nhàng nhặt nó lên. Toàn thân thanh kiếm này có màu trắng như tuyết, dài chừng ba thước, phía trên có rất nhiều vảy nhỏ bao trùm lên tận thân kiếm.

“Đến cùng là thanh phi kiếm này như thế nào, còn phải chờ vỏ kiếm kiểm hàng trước đã.”

Nói xong, hắn không chút do dự, trực tiếp cắm mạnh thanh phi kiếm màu trắng như tuyết ấy vào trong cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa.

Chương 573: Lôi Âm Kiếm!

Tại vết nứt trên vỏ kiếm, một lớp màng linh khí mỏng tượng trưng đã chặn thanh kiếm kia lại, nhưng rất nhanh, nó đã bị thanh phi kiếm màu trắng như tuyết kia trực tiếp xuyên thủng, rồi đâm thẳng đến phần sâu nhất bên trong bao kiếm.

Ngay từ lúc thu được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, Lục Huyền đã có thể quan sát trạng thái chi tiết của nó bằng cách xỏ phi kiếm bên ngoài vào, vừa thấy phi kiếm trắng như tuyết được cắm vào trong vỏ, hắn đã ngưng tụ tâm thần lên trên vỏ kiếm cổ xưa.

【Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, bảo vật vô danh, linh tính cực mạnh, được rèn từ kiếm thạch bên ngoài bầu trời…】

【Đang nuôi dưỡng săn sóc phi kiếm Ngư Long Kiếm tứ phẩm.】

【Phi kiếm Ngư Long Kiếm tứ phẩm, được chế tạo từ xương sống lưng của yêu thú Bạch Ngư Long, cực kỳ sắc bén.】

"Ngư Long Kiếm tứ phẩm…" Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình.

Thông qua trạng thái cụ thể của vỏ kiếm, hắn đã hiểu rõ ngọn nguồn của thanh phi kiếm màu trắng như tuyết đang được cắm vào bao kiếm.

"Phi kiếm tứ phẩm cũng coi như không tệ, nhưng có nên lãng phí một cơ hội vào nó hay không?" Lục Huyền cũng khá hài lòng với thanh Ngư Long Kiếm tứ phẩm này, dù trong tay hắn đang có không ít kiếm phù tứ phẩm, nhưng hắn chỉ có một

thanh phi kiếm Phong Lôi Kiếm cùng phẩm cấp mà thôi, nhìn vào tình huống này là có thể thấy được mức độ quý hiếm của phi kiếm tứ phẩm.

"Ta không có lực hấp dẫn khiến cho phi kiếm chủ động đi tới thân cận như Kiếm Vô Hà, nên chuyện thu phục phi kiếm chủ yếu là dựa vào thực lực của chính ta, đối phó với phi kiếm cấp bậc tứ phẩm cũng không phải vấn đề gì lớn. Quan trọng là ta có chỗ dựa Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm này. Vỏ kiếm cực kỳ nhạy cảm với dị tượng kiếm khí do phi kiếm diễn hóa ra, nó có thể cảm ứng được vị trí dị tượng, điều này đã giúp ta tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi tìm phi kiếm. Sau khi tìm được thanh kiếm, còn có thể cắm nó vào trong vỏ kiếm để hiểu được thông tin chi tiết của phi kiếm, đây cũng là một lợi thế lớn rồi. Vừa thỏa mãn thực lực lại vừa có ưu thế độc nhất, hoàn toàn không cần phải vội vàng xác nhận hai cơ hội." Lục Huyền âm thầm nghĩ, sau đó đã quyết định tạm thời sẽ bỏ qua Ngư Long Kiếm đang cầm trong tay.

Hắn chậm rãi rút thanh phi kiếm màu trắng như tuyết ra khỏi vỏ kiếm, khi rút nó ra toàn bộ, dường như những luồng kiếm khí nhỏ bé đã bị kéo thành một sợi chỉ.

"Không cầu lâu dài như trời đất, chỉ cầu đã từng sở hữu mà thôi. Tự thử nghiệm một thanh phi kiếm mới cũng coi như rất tốt rồi. Chờ lát nữa ta sẽ đi tìm cho ngươi một thanh tốt hơn." Lục Huyền hứa hẹn với chiếc vỏ kiếm cổ xưa đang bịn rịn không muốn rời xa.

Một luồng hư ảnh Giao Long màu trắng như tuyết mờ nhạt lập tức bay ra khỏi thân kiếm, quấn quít lấy Ngư Long Kiếm, rồi một lần nữa dung nhập vào bóng đêm.

Lục Huyền rời khỏi hang động, khom người tiếp tục chậm rãi xuyên qua mảnh kiếm khí khắp trời.

Đi chưa đến nửa canh giờ, hắn lại gặp phải mấy thanh phi kiếm, phẩm cấp của chúng giống Ngư Long Kiếm, mỗi cái đều có ưu điểm riêng nhưng không có cái nào làm Lục Huyền hoàn toàn hài lòng, sau cùng, hắn vẫn cho vỏ kiếm thử nghiệm một chút rồi lại rút ra.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng sấm sét nổ ầm ầm, dường như bên trong tiếng sấm này còn ẩn chứa sức mạnh xua đuổi tà ma, thậm chí trong dư âm của nó còn kèm theo một tia thiền ý, giống như Kim Cang hàng ma, lòng dạ từ bi, thủ đoạn lôi đình.

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm run rẩy dữ dội, phản ứng vô cùng mạnh mẽ. Nó nóng lòng bay về phía trước, dẫn đường cho Lục Huyền đi tìm kiếm thanh phi kiếm đang đứng đằng sau tiếng sấm kinh người này.

“Phản ứng mạnh như vậy, lẽ nào ngươi thích kiểu bên ngoài đoan chính nhưng rất giỏi kêu rên?” Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Từng tiếng sấm bạo liệt đồng thời nổ tung ra, dường như đang muốn ngăn cản đường đi của Lục Huyền. Trong cơ thể hắn không có bất cứ khí tức tà ma nào, tu vi hoàn toàn dựa vào quầng sáng tăng lên, không cho tà ma có cơ hội xâm nhập ô nhiễm nên tiếng sấm kia hoàn toàn không có tác dụng đối với hắn, chỉ khiến huyết khí chấn động mà thôi.

Nhưng dựa vào nhục thân cường hãn, hắn có thể nhanh chóng khống chế huyết khí chấn động trong người.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự chỉ dẫn của vỏ kiếm phong cách cổ xưa, Lục Huyền đã tìm được một thanh đoản kiếm màu trắng bạc. Trên đoản kiếm có những đường hoa văn màu vàng nhỏ bé, nhìn như từng tia sấm sét vô cùng vô tận đánh xuống.

Hắn cắm thanh đoản kiếm màu bạc trắng ấy vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, chỉ chớp mắt đã biết được mọi thông tin chi tiết có liên quan đến nó.

【Phi kiếm Lôi Âm Kiếm tứ phẩm, được rèn từ thiên thạch ngoài bầu trời và bí thuật Phật Môn, lúc thúc giục sẽ kích phát ra kiếm khí lôi âm, lôi âm cương mãnh bá đạo, ẩn chứa lực lượng Phật Môn, có tác dụng thần kỳ đối với tà ma, tà tu.】

"Lôi Âm Kiếm tứ phẩm, có thể kích phát ra kiếm khí lôi âm, có tác dụng khắc chế cực mạnh với các loại tà ma, tà tu." Lục Huyền thầm lẩm bẩm trong lòng, đôi mắt cẩn thận đánh giá thanh đoản kiếm màu bạc trắng trong tay.

Trong mắt hắn, thanh Lôi Âm Kiếm này mạnh hơn thanh kiếm Ngư Long Kiếm từng gặp được trước đó rất nhiều, nó là một phi kiếm đặc thù kèm theo kiếm khí lôi âm trời sinh, thậm chí năng lực này còn mang đến hiệu quả càng tốt hơn khi đối mặt với tà ma tà tu.

Chủ yếu nhất là, theo suy đoán của Lục Huyền, thanh Lôi Âm Kiếm tứ phẩm ẩn chứa năng lực Phật Môn này có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng linh thực Kim Cang Bồ Đề.

Hiện nay, Kim Cang Bồ Đề đang được trồng bên trong bí cảnh không trọn vẹn, vì chỉ có Dẫn Hồn Thiền Hương mới có thể thúc đẩy nó phát triển một chút, nên tới tận lúc này, linh chủng bồ đề vẫn không có nhiều biến hóa. Nhưng nếu có thêm thanh Lôi Âm Kiếm tứ phẩm này, hẳn là hạt linh chủng ấy sẽ bén rễ nảy mầm.

Đồng thời, kiếm khí lôi âm do phi kiếm phóng thích ra cũng mang đến ích lợi không nhỏ đối với Huyễn Âm Trúc tứ phẩm.

Phẩm chất và đặc tính của Lôi Âm Kiếm đều rất tốt, Lục Huyền cân nhắc đến nhân tố Kim Cang Bồ Đề nên không chút

do dự, đã quyết định lựa chọn thanh Lôi Âm Kiếm này làm thanh kiếm đầu tiên mình thu hoạch được bên trong Kiếm Trì.

"Sớm đưa ra quyết định cũng tốt, tránh để sau này cứ một mực do do dự dự, thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống vì nhặt hạt vừng mà mất đi dưa hấu." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ, sau đó, hắn hung hăng cắm thanh đoản kiếm màu bạc trắng kia vào trong vỏ kiếm cổ xưa.

"Ngắn quá ngắn quá, lại một thanh kiếm đã ngắn còn yếu." Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm truyền tới một ý niệm rất nhỏ, dường như bên trong ý niệm này kèm theo một chút trào phúng như có như không.

Bàn tay Lục Huyền lập tức hóa thành ngọc lưu ly trong suốt, lại dùng sức cắm đoản kiếm bạc trắng vào sâu bên trong vỏ kiếm.

"Có phải ngươi chưa ăn cơm đúng không? Không còn sức đẩy mạnh phi kiếm ra đằng sau à?"

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đã được rất nhiều thanh phi kiếm như Tử Điện Kiếm, Phong Lôi Kiếm khai phá không gian bên trong, nên bây giờ nó bắt đầu tỏ ra không hài lòng với kích thước ngắn nhỏ của thanh kiếm mới.

Chương 574: Đúng Là Được Voi Đòi Tiên!

"?" Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên một dấu hỏi chấm.

Còn bảo ta dùng sức đẩy mạnh phi kiếm về phía sau, đây là loại hành vi quái quỷ gì?

(Nguyên văn ở đây là hành vi Cừu Sôi Nổi – một nhân vật trong hoạt hình Cừu Vui Vẻ Và Sói Xám. Cừu Sôi Nổi đại diện cho hình tượng simp chúa, chuyên bám đuôi Cừu Xinh Đẹp, bản thân bạn cừu này rất khỏe mạnh nhưng tính tình lỗ mãng, luôn hành động theo cảm tính, có lẽ ý tứ của tác giả trong đoạn này là dù đã biết không được, nhưng vẫn cố chấp muốn lao đầu theo.)

Hắn rót linh lực vào trong Lôi Âm Kiếm, ngay lập tức một âm thanh sấm sét trầm đục phát ra từ bên trong cái bao kiếm cổ xưa, chấn động khiến vỏ kiếm rung chuyển liên tục, kiếm khí bắn ra bốn phía. Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm bị từng đợt lôi âm kiếm khí đánh vào, cuối cùng cũng im lặng lại.

"Lấy được thanh phi kiếm dài mấy tấc này đã là tốt rồi, còn muốn phi kiếm dài mấy thước nữa à? Đúng là được voi đòi tiên." Lục Huyền truyền một ý niệm cho cái vỏ kiếm phong cách cổ xưa kia, sau đó thả đoản kiếm màu bạc trắng ở lại bên trong bao kiếm, để khí tức đặc thù bên trong vỏ kiếm nuôi dưỡng rèn luyện nó.

Sau khi thu phục Lôi Âm Kiếm, Lục Huyền tiếp tục xuyên qua mảnh kiếm khí nhỏ xíu tràn ngập khắp bầu trời.

Một lát sau hắn đi tới một tòa sơn phong có rất nhiều tảng đá kỳ lạ. Có những tảng đá gồ ghề và kỳ lạ rải rác khắp nơi bên trong sơn phong, trên bề mặt mấy tảng đá này lại có vô số những vết kiếm nông sâu không đồng nhất, tiếng gió thổi qua vô số đường rãnh nọ, phát ra âm thanh bén nhọn.

"Thạch Hạo sư huynh?" Lục Huyền chợt phát hiện một bóng người quen thuộc ở phía trước.

Đối phương chính là một trong những đệ tử Kiếm đường cùng hắn tiến vào Kiếm Trì. Lúc ở bên trong đại điện, Thẩm Diệp còn đặc biệt giới thiệu với hắn là người này có nắm giữ thành thạo vài chủng kiếm ý, kiếm kỹ cực kỳ tinh thâm.

"Lục sư đệ, không ngờ lại gặp được sư đệ ở đây." Thạch Hạo đang tìm kiếm dị tượng kiếm khí bên trong kiếm khí vô tận, chợt nghe thấy Lục Huyền bắt chuyện, gã lập tức quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười.

"Vậy cũng coi như chúng ta có duyên." Lục Huyền trả lời.

Diện tích Kiếm Trì này mênh mông đến vậy, lại có vô số kiếm khí không ngừng cuồn cuộn bay ngang bay dọc, di chuyển vô cùng khó khăn nên chỉ có tổng cộng là mười vị đệ tử Kiếm đường có được tư cách tiến vào Kiếm Trì, khiến cho tình huống hai người chạm mặt là cực kỳ hiếm thấy.

"Lục sư đệ thu phục được thanh phi kiếm nào chưa?" Thạch Hạo tò mò hỏi.

"Sư đệ may mắn thu hoạch được một thanh, coi như không tệ, cá nhân sư đệ khá hài lòng." Lục Huyền đáp ngắn gọn, hắn hiểu rõ đạo lý tiền của không lộ ra ngoài, nên không tiết lộ Lôi Âm Kiếm.

Mặc dù những người ở bên trong Kiếm Trì đều là đồng môn cùng tông môn với hắn, lại có Kết Đan chân nhân quản lý Kiếm Trì nên tính an toàn cũng có thể đảm bảo được, nhưng

Lục Huyền tuyệt đối không định lấy bản thân đi kiểm tra nhân phẩm của đồng môn và năng lực của sư thúc Kết Đan.

"Ta cũng vậy, thu trước một thanh phi kiếm tam phẩm cho chắc, đang suy nghĩ xem liệu mình có thể tìm được một thanh phi kiếm tốt hơn không." Thạch Hạo mỉm cười nói.

Ở thời điểm Lục Huyền đang định nói lời tạm biệt với gã thì bỗng nhiên, một luồng hư ảnh kiếm khí hắc xà trực tiếp bắn ra nhanh như chớp từ bên trong một khối quái thạch cao mấy trượng trước mặt Thạch Hạo, sau đó vội vàng chạy trốn lên đỉnh núi.

Hắc xà kia dài chừng nửa thước, toàn thân đen nhánh, có hai cánh, tốc độ di chuyển rất nhanh, chỉ hai - ba hơi thở đã biến mất trước mặt hai người.

"Nhanh như tia chớp, chắc chắn là một thanh phi kiếm tứ phẩm thiên về tốc độ rồi." Thạch Hạo buột miệng thốt lên.

Nói xong, gã quay lại nhìn Lục Huyền, ánh mắt lóe sáng.

"Lục sư đệ, tốc độ của thanh phi kiếm hắc xà này nhanh như vậy, thoạt nhìn linh tính của nó cũng không tầm thường, chắc là một thanh phi kiếm tứ phẩm phẩm chất tốt. Ta và sư đệ đồng thời phát hiện, không bằng hãy dựa vào bản lĩnh của mình, xem kiếm kỹ của ai mạnh hơn để thu phục thanh phi kiếm này nhé?"

Tâm tư của gã nhanh chóng xoay chuyển, lập tức nghĩ ra một biện pháp. Mặc dù Lục Huyền có thể tiến vào Kiếm Trì nhưng điều ấy lại không nghĩa là hắn đang nắm giữ kiếm kỹ tinh xảo.

Trên thực tế, hắn có tư cách tiến vào Kiếm Trì, đều dựa vào bản lĩnh gieo trồng Kiếm Thảo.

Thạch Hạo cực kỳ tự tin vào kiếm đạo của mình, gã tin rằng dù Lục Huyền có cố gắng tranh giành phi kiếm hắc xà

với mình, thì bản thân vẫn có niềm tin thắng lợi cực lớn.

"Không được, Thạch sư huynh, ta tự hiểu bản thân nằm ở mức độ nào, không chắc chắn lắm về chuyện thu phục thanh phi kiếm này, tốt hơn hết là một mình sư huynh hãy tới chinh phục nó đi! Sư đệ xin cáo từ trước." Lục Huyền ôm quyền đáp.

"Chuyện này… Ân tình này của Lục sư đệ, ta sẽ khắc ghi trong lòng." Vẻ mặt Thạch Hạo thoáng sửng sốt, nhưng sau đó lại khom lưng cảm kích nói.

Lục Huyền mỉm cười, thản nhiên đi xuống núi.

Luồng hư ảnh hắc xà vừa rồi, mặc dù không yếu, nhưng lại kém xa so với mong đợi của Lục Huyền, thậm chí còn kém hơn một chút so với Ngư Long Kiếm hắn từng gặp được trước đó, càng không cần phải nói đến Lôi Âm Kiếm hắn đã lấy được rồi.

Phản ứng của vỏ kiếm là bằng chứng tốt nhất. Còn không bằng thuận tay để lại một mối nhân tình, tiết kiệm thời gian đi tìm một thanh kiếm tốt hơn.

Một lúc sau, Lục Huyền nhìn thấy từ xa có một mảnh tinh vân vừa buông xuống, lại có một tia kiếm khí tỏa sáng rực rỡ ngay bên trong những ngôi sao nhấp nháy không ngừng kia.

"Cái này, cái này, ta muốn cái này." Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vốn đang trải nghiệm thanh phi kiếm mới bỗng truyền một ý niệm cho Lục Huyền.

"Lôi Âm Kiếm vẫn còn ở trong cơ thể ngươi đó, chưa gì đã muốn thay mới rồi, ngươi đúng là một cái vỏ kiếm cặn bã có mới nới cũ." Lục Huyền phỉ nhổ vỏ kiếm phong cách cổ xưa một câu, nhưng linh quang cũng xuất hiện trên Thanh Phù Lữ dưới chân, thân hình hắn giống như một làn khói, im hơi lặng tiếng tới gần dị tượng tinh vân trước mặt.

Được vỏ kiếm công nhận, đương nhiên là hàng tốt.

“Haizz, ai bảo linh tính của vỏ kiếm nhà ta bị tổn thương, nên cần phải tìm thêm càng nhiều đồng bạn tốt cho nó sớm trở lại bình thường.” Lục Huyền giả vờ than thở một câu.

Đến phía dưới tinh vân, vào thời điểm hắn đang chuẩn bị tìm kiếm cơ hội chinh phục thanh phi kiếm trước mắt, đột nhiên tâm thần thoáng hoảng hốt một phen, có cảm giác bản thân đang đặt mình vào trong một bầu trời đầy sao rộng lớn, với vô số vì sao điểm xuyết bên trên, thỉnh thoảng lại có những luồng kiếm khí giống như sao băng lao vút qua, trực tiếp vòng quanh Lục Huyền – người đang sở hữu Kiếm Quả.

“Không hổ là thanh kiếm ta nhìn trúng, quả thực không giống bình thường.” Lục Huyền cảm khái một câu, tâm niệm vừa động, bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp vốn đang bay lơ lửng trong thức hải, trực tiếp tỏa ra một mảnh linh quang lất phất, đầu óc hắn lập tức tỉnh táo trở lại, cảnh tượng bầu trời đầy sao xung quanh nhanh chóng tan rã, tiêu tan thành mây khói.

Chương 575: Phi Kiếm Thành Bộ!

Lục Huyền mở mắt ra, vô số kiếm quang đen đậm lập tức xuất hiện xung quanh Phong Lôi Kiếm trong tay hắn, giống như một cơn gió lốc v ới sấm chớp rền vang bên trong, nó cấp tốc cuốn về phía tinh vân.

Dị tượng kiếm khí tinh vân vô cùng linh tính, vừa cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ đến từ Phong Lôi kiếm khí màu đen đậm, tinh vân đã cấp tốc xoay tròn, đánh ra mấy luồng kiếm khí giống như sao băng xuyên qua bầu trời đầy sao, bay tới tấn công Lục Huyền.

Hắn vẫn bình tĩnh không hề sợ hãi, cẩn thận điều khiển Phong Lôi Kiếm và vô số những luồng kiếm quang màu đen đậm kia, đồng loạt bay tới đối mặt trực diện với lưu tinh kiếm khí.

"Phì" một tiếng, luồng lưu tinh kiếm khí đầu tiên vỡ vụn ầm ầm, vô số kiếm khí nhỏ bé bùng nổ như pháo hoa, dung nhập vào mảnh kiếm khí bình thường đang bay lượn khắp bầu trời.

Phong Lôi Kiếm mang theo dư thế không giảm, giống như cặp sừng linh dương khéo léo điều chỉnh một chút, lại tiếp tục lao lên, đối mặt với luồng lưu tinh kiếm khí thứ hai.

Bản thân Phong Lôi Kiếm tứ phẩm vốn có phẩm chất không tầm thường, lại được Lục Huyền dung nhập Tốn Lôi Kiếm Hoàn từng thu được trước đó vào bên trong, còn được Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm thần bí săn sóc lâu dài, khiến cho

phẩm chất càng tiến thêm một bước. Ngoài ra, Lục Huyền còn hấp thu mấy gói kinh nghiệm 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》, và quá trình bồi dưỡng Phong Lôi Kiếm Thảo cũng giúp hắn có rất nhiều cơ hội rèn luyện kiếm kỹ.

Nhiều yếu tố gộp lại khiến cho uy lực của nó càng mạnh mẽ hơn.

Mà dị tượng tinh vân bên kia, tuy thanh kiếm ẩn giấu đằng sau nó cực kỳ bất phàm, nhưng nó chỉ hành động theo bản năng, không có tu sĩ điều khiển hay vận dụng linh lực điều động. Nói chính xác hơn là ngay từ đầu, nó đã ở thế yếu rồi, bởi vậy khi giao chiến trực diện với Lục Huyền, nó cũng nhanh chóng thua trận.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm dài chừng ba thước rơi vào tay Lục Huyền, thân kiếm cực kỳ mỹ lệ, như có một mảnh tinh vân đang chảy xuôi trong đó, khi nó khẽ run rẩy, kiếm khí bên trong lập tức phụt ra với tốc độ cực nhanh, mơ hồ ẩn chứa một luồng lực lượng đặc thù.

Lục Huyền lại dựa theo thường lệ, rút Lôi Âm Kiếm ra khỏi vỏ kiếm và nhét thanh phi kiếm mới thu được vào. Sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần lên trên Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, một ý niệm lóe lên trong đầu.

【Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, bảo vật vô danh… Đang nuôi dưỡng Tinh Vân Kiếm tứ phẩm.】

【Tinh Vân Kiếm, phi kiếm thành bộ, phi kiếm hoàn chỉnh có đến chín thanh kiếm, nằm rải rác khắp nơi bên trong Kiếm Trì.】

【Phi kiếm được rèn từ Tinh Thần Vẫn Thiết, bên trong ẩn chứa một chút tinh thần chi lực, có thể dẫn động lực lượng tinh thần. Nhiều thanh Tinh Vân Kiếm có thể bố trí thành Tinh Vân Kiếm Trận, số lượng càng nhiều, uy lực kiếm trận càng mạnh,

Tinh Vân Kiếm Trận hoàn chỉnh có thể sánh ngang với một thanh phi kiếm ngũ phẩm.】

"Phi kiếm thành bộ Tinh Vân Kiếm, có thể kết thành Tinh Vân Kiếm Trận, đáng tiếc ở đây chỉ có một thanh phi kiếm." Ban đầu, khi đọc được nội dung này, trong lòng Lục Huyền đang vui vẻ, nhưng sau đó lại tiếc nuối nghĩ thầm.

"Toàn bộ đều là phi kiếm tứ phẩm, nhưng khi kiếm trận hình thành lại có thể sánh ngang với phi kiếm ngũ phẩm, chỉ dựa vào điều này đã cảm nhận được Tinh Vân Kiếm Trận kia mạnh mẽ đến mức nào rồi. Có nên giữ thanh Tinh Vân Kiếm không đầy đủ này vào trong túi hay không?" Trong lòng hắn do dự vô cùng.

Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, dường như hắn đã phát hiện ra một điểm sơ hở trong chuyện này.

"Chín thanh Tinh Vân Kiếm hợp thành một thanh phi kiếm hoàn chỉnh, nếu ta lại tìm được thêm vài thanh Tinh Vân Kiếm nữa, chẳng phải cũng có thể coi nó là một thanh phi kiếm sao? Ừm, thậm chí còn có thể nói là chưa đủ một thanh?" Hắn càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi.

Có lẽ hắn không thể tìm đủ chín thanh Tinh Vân Kiếm đang rải rác khắp nơi bên trong Kiếm Trì, nhưng nếu tìm thêm một vài thanh để kết thành Tinh Vân Kiếm Trận, cũng mạnh hơn rất nhiều phi kiếm tứ phẩm chỉ có lẻ loi một mình rồi.

"Với trình độ khát khao và tính nhạy cảm của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đối với phi kiếm phẩm cấp cao, chuyện tìm được những thanh Tinh Vân Kiếm còn lại ở trong Kiếm Trì cũng không phải là vấn đề quá lớn. Mấu chốt là xem Kiếm đường sẽ quyết định như thế nào, theo lý thuyết thì một vài thanh Tinh Vân Kiếm cug không được tính là một thanh phi kiếm hoàn chỉnh, cho nên quyền giải nghĩa đang nằm trong tay vị sư thúc Kết Đan kia cùng với cao tầng của Kiếm đường."

“Ừm, trước tiên cứ tìm được mấy thanh Tinh Vân Kiếm kia rồi lại nói tiếp, đến lúc đó, nếu không thể thực hiện được ý tưởng này thì về sau, lại đi vào Kiếm Trì tìm kiếm chúng. Chẳng bao lâu nữa ta sẽ mày mò ra phương pháp ngưng luyện linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, đồng thời cũng gieo trồng thành công hai cây Kiếm Thảo tứ phẩm, với thành tích này, hẳn là sẽ dễ dàng có được tư cách đi vào Kiếm Trì lần thứ hai thôi.” Lục Huyền tự tin nghĩ thầm.

Hắn lôi cái vỏ kiếm phong cách cổ xưa bên hông ra rồi truyền một luồng ý niệm trao đổi với nó: “Phi kiếm mới này như thế nào? Ngươi có cảm giác kỳ diệu hệt như đang đưa mình vào trong bầu trời đầy sao không?”

Phần đầu mút của vỏ kiếm khẽ gật nhẹ, tỏ vẻ cực kỳ hài lòng với Tinh Vân Kiếm vừa được cắm vào.

“Ta nói ngươi biết, bên trong Kiếm Trì vẫn còn vài thanh phi kiếm tương tự như vậy nữa…” Trong giọng nói Lục Huyền tràn đầy mê hoặc: “Ngươi có muốn trải nghiệm cảm giác được song kiếm cắm vào, thậm chí là đồng thời vận động đa kiếm hay không? Nếu muốn thì tìm cho ta những thanh Tinh Vân Kiếm còn lại, đến lúc đó ta nhất định sẽ tận tình thỏa mãn ngươi. Đi nào! Vỏ kiếm cặn bã!” Lục Huyền buông lỏng cái vỏ kiếm cổ xưa kia ra, vỏ kiếm được linh lực của hắn hỗ trợ, nó lập tức phớt lờ đám phi kiếm đang bay lung tung khắp bầu trời, một hơi bay thẳng tắp giữa tầng trời thấp.

Sau gần nửa canh giờ, Lục Huyền cũng thuận lợi tìm được dị tượng tinh vân thứ hai, từ đó thu được thanh Tinh Vân Kiếm thứ hai.

Vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa thoáng trải nghiệm được cảm giác tuyệt vời sau khi có hai thanh Tinh Vân Kiếm cắm vào trong người, nó lập tức tràn đầy động lực, tiếp tục đi tìm kiếm thanh Tinh Vân Kiếm thứ ba.

“Lại phát hiện một điểm dị tượng tinh vân.” Từ phía xa, Lục Huyền đã nhìn thấy dị tượng tinh vân ở trong một khu sơn cốc, trong lòng mừng rỡ vô cùng, trên tay hắn cầm Kiếm Quả, nhanh chóng xuyên qua mảnh kiếm khí ngập trời.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến gần dị tượng tinh vân, chỉ cách nó chừng mấy trượng, trải qua hai lần chinh phục, hắn đã có kinh nghiệm tương đối phong phú rồi. Uẩn Thần Thiếp bên trong thức hải trực tiếp tản ra một mảnh linh quang mơ hồ, giữ cho đầu óc hắn luôn tỉnh táo khi tiếp xúc với dị tượng tinh vẫn.

Ngay khi hắn muốn ra tay hàng phục thanh Tinh Vân Kiếm thứ ba, thì đột nhiên, phía dưới dị tượng chợt xuất hiện một đóa kiếm khí hình hoa sen, cánh hoa dài nhỏ giống như một thanh kiếm sắc bén. Khi hoa sen xoay tròn, vô số cánh kiếm bén nhọn lập tức lao về phía dị tượng tinh vân.

Chương 576: Bảo Kiếm Chọn Chủ!

“Lục sư đệ, ta và sư đệ gần như đồng thời phát hiện ra dị tượng tinh vân này, nên không thể dựa vào cách này để phân định quyền sở hữu nó được. Mà ta khá có hứng thú với phi kiếm phía sau dị tượng, nếu sư đệ cũng như vậy, chúng ta chỉ còn cách dựa vào bản lĩnh của mình, xem ai có thể hàng phục được nó mà thôi.” Một vị tu sĩ trẻ tuổi khí chất âm hiểm, nước da tái nhợt chậm rãi bước ra, luồng kiếm khí hình hoa sen chầm chậm xoay tròn, bay vào trong tay gã.

“Thì ra là Bạch sư huynh.” Lục Huyền có phần ấn tượng với thanh niên nham hiểm này.

Người này họ Bạch, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, khá là mạnh mẽ, có lẽ thực lực của gã được xếp vào top ba trong số mười vị tu sĩ của Kiếm đường đồng thời tiến vào Kiếm Trì lần này.

“Không dám giấu giếm sư huynh, đúng là ta có chút hứng thú với thanh phi kiếm này. Dù thực lực của Lục mỗ thấp, kiếm kỹ trung bình, nhưng vẫn muốn cầm gậy chọc trời, tranh đoạt thanh phi kiếm này với Bạch sư huynh.”

Tình huống trước mắt có liên quan đến Tinh Vân Kiếm Trận sở hữu thực lực tương đương với Kết Đan kỳ, đương nhiên là Lục Huyền sẽ không từ bỏ thanh phi kiếm thứ ba này.

Chỉ thấy vô số kiếm quang màu đen đậm từ bên trong Phong Lôi Kiếm trên tay hắn ùn ùn tràn ra.

“Được, ta và sư đệ lấy tranh đoạt phi kiếm làm chính, chỉ điểm lẫn nhau đến độ là dừng, không nên làm tổn thương tình

nghĩa đồng môn.” Thanh niên nham hiểm vốn cho rằng dựa vào tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cùng với vài chục năm thấm nhuần kiếm đạo tinh xảo của mình thì Lục Huyền sẽ biết điều mà rời đi, không ngờ hắn lại không có mắt như vậy, dám mơ mộng hão huyền xông lên tranh đoạt phi kiếm với gã. Trong lòng âm thầm cười nhạo một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì tình nghĩa đồng môn.

Trong nháy mắt, đã thấy đóa hoa sen trong tay gã nở rộ, tạo nên vô số kiếm khí hình cánh hoa tầng tầng lớp lớp, bên trong là mấy hạt sen nho nhỏ được vố số kiếm khí áp súc tạo thành, mỗi một hạt đều ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng.

Ngay khi gã dự tính vừa cướp đoạt phi kiếm vừa đối phó với Lục Huyền thì bỗng nhiên dị tượng tinh vân vốn đang lơ lửng trên không trung lại phát sinh biến hóa kinh người.

Tinh vân vẫn một mực xoay tròn lập tức sụp đổ. Ngay sau đó, một thanh phi kiếm lộng lẫy bắn ra với tốc độ nhanh như chớp, bay thẳng đến trước mặt Lục Huyền.

Tốc độ phản ứng của Lục Huyền cũng cực nhanh, ở thời điểm hắn đang định đối phó với Tinh Vân Kiếm thì đột nhiên, bên trong vỏ kiếm lại truyền ra một luồng ý niệm rất nhỏ, khiến cho thanh Tinh Vân Kiếm thứ ba này trực tiếp xuyên vào trong vết nứt của bao kiếm, chen chúc chung với hai người đồng bạn của nó.

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm có thể nuôi dưỡng phi kiếm, đề thăng phẩm chất phi kiếm, nên đương nhiên bản thân nó cũng có lực hấp dẫn không nhỏ đối với Tinh Vân Kiếm vốn rất linh tính kia, lại cộng thêm luồng khí tức truyền ra từ trên vỏ kiếm có cùng nguồn gốc với nó… Bởi vậy, ngay sau khi cảm nhận được tình huống bất lợi với mình, thanh Tinh Vân Kiếm này đã tự động lựa chọn tiến vào bên trong vỏ kiếm.

“Chẳng hay Bạch sư huynh có từng nghe nói đến chuyện bảo kiếm chọn chủ hay chưa? Có vẻ như trường hợp của ta chính là như vậy.” Lục Huyền xòe tay ra, vừa cười vừa nói.

“Tại sao lại có thể như vậy được?” Một chút ngạc nhiên lóe lên trong mắt thanh niên âm hiểm.

Đây cũng không phải lần đầu tiên gã bước vào Kiếm Trì, nhưng chuyện phi kiếm chủ động nhảy vào ngực tu sĩ thì tuyệt đối là chưa bao giờ nghe đến, càng đừng nói là tận mắt chứng kiến kiểu này.

Ngay cả đệ tử chân truyền Kiếm Vô Hà sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, thì cùng lắm là những thanh kiếm bên trong Kiếm Trì sẽ biểu lộ ra dáng vẻ ngoan ngoãn thuần phục trước mặt nàng, chứ không có chuyện chúng chủ động đưa đến trước mặt nàng như thế.

“Chẳng lẽ bảo kiếm chọn chủ thật sao?” Vẻ mặt gã đầy nghi hoặc, trong lòng thầm nói.

Gã vốn là thiên tài kiếm đạo của Thiên Kiếm Tông, vất vả lắm mới giành được tư cách đi đến Kiếm Trì, những tưởng sẽ được thỏa thích vung phi kiếm lên, mở lời dọa dẫm những người khác, nhưng ai ngờ lại bị một Linh Thực Sư chặn lại!

Điều này khiến cho người từ trước đến nay đều kiêu ngạo như gã thực sự khó chịu, không thể nào chấp nhận được.

“Nếu thanh kiếm này đã rơi vào trong tay Lục sư đệ, ta cũng chỉ có thể buông tha, cáo từ.” Thanh niên nham hiểm hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu tiến vào bên trong những thanh kiếm khí nhỏ xíu đầy trời, chỉ một thoáng đã biến mất.

Không còn cách nào khác, nếu ngay từ đầu khi phi kiếm vẫn là vật vô chủ, gã còn có thể dựa vào kiếm kỹ tinh xảo của mình để đánh bại Lục Huyền và giành được nó. Nhưng sau khi phi kiếm rơi vào trong tay Lục Huyền mà vẫn tiếp tục lao lên

tranh đoạt, tính chất của hành động này sẽ không còn giống nhau nữa.

Từ hành vi cạnh tranh bình thường biến thành cướp bóc rồi.

Phải biết rằng, ở bên trong Kiếm Trì luôn có Kết Đan chân nhân quản lý, nếu chủ động cướp đoạt bảo vật trên người đồng môn, khả năng giấu giếm được là cực kỳ nhỏ, mà một khi chuyện này bại lộ, rất có thể sẽ bị trừng phạt nặng nề.

"Không ngờ nhóc con nhà ngươi lại có ánh mắt tốt như vậy." Lục Huyền rút thanh Tinh Vân Kiếm thứ ba từ trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ra, không khỏi cảm khái một câu.

Tinh Vân Kiếm tràn đầy linh tính, được xếp vào hàng đầu trong nhóm phi kiếm tứ phẩm. Sau khi nó cảm nhận được điểm thần kỳ của vỏ kiếm, lại cộng thêm khí tức có cùng nguồn gốc với mình ở bên trong, nó lập tức từ bỏ ý định cứng đối cứng với thanh nhiên nham hiểm kia, mà chủ động tìm nơi nương tựa ở cái vỏ kiếm phong cách cổ xưa này.

"Nhưng thật ra vị đồng môn kia cũng không đến nỗi, dù thoạt nhìn phẩm tính không quá tốt, nhưng vẫn coi như gắng gượng tuân theo quy củ bên trong Kiếm Trì, bằng không ta muốn đoạt được thanh Tinh Vân Kiếm này, chắc cần phải tiêu hao mấy tấm kiếm phù tứ phẩm rồi." Lục Huyền tự lẩm bẩm một câu, sau đó tiếp tục để cho cái vỏ kiếm thoáng cảm ứng một chút, mới tiếp tục đi về hướng nó chỉ.

Một lúc lâu sau, Lục Huyền mới tìm được thanh Tinh Vân Kiếm thứ tư. Bốn thanh phi kiếm có tinh vân chuyển động xung quanh đều được cắm vào trong vỏ kiếm cổ xưa, khiến cho vỏ kiếm dù đau nhức cũng hạnh phúc vô cùng.

Cùng với số lượng Tinh Vân Kiếm tăng lên thì độ khó trong chuyện tìm kiếm chúng cũng tăng lên theo.

Thời gian được lưu lại bên trong Kiếm Trì chỉ kéo dài chừng nửa ngày, trong quá trình tìm kiếm, linh thức của Lục Huyền đã suy yếu đi rất nhiều, tốc độ cũng không thể tăng lên nhanh hơn nữa, xét cho cùng, khắp nơi đều là kiếm khí nhỏ bé, kiếm khí di động khắp bầu trời với tốc độ cực cao, nếu Lục Huyền tăng tốc quá nhanh, chỉ sợ Kiếm Quả trong tay hắn cũng không phản ứng kịp.

Hơn nữa, diện tích của Kiếm Trì vô cùng rộng lớn với độ sâu không biết bao nhiêu dặm, có thể tìm được bốn thanh Tinh Vân Kiếm, Lục Huyền cũng tương đối hài lòng rồi.

Thời gian tìm kiếm bảo vật luôn ngắn ngủi, nửa ngày trôi qua trong chớp mắt.

"Được rồi, thời cơ đã đến, tới đây tập hợp lại nào!"

Chương 577: Đúng Là Rắn Chuột Một Ổ!

Chỉ nghe một giọng nói trầm thấp vang lên, sau đó vô số kiếm khí bên trong Kiếm Trì liên tục kích động không ngừng. Đồng thời ở vị trung tâm nhất của Kiếm Trì lại có một luồng kiếm khí khổng lồ giống như cột ánh sáng trực tiếp phóng thẳng lên bầu trời, khiến cho mọi ngóc ngách bên trong Kiếm Trì đều có thể nhìn thấy được cột ánh sáng vĩ đại này.

Dưới uy áp của cột sáng kiếm khí khổng lồ nọ, gần như toàn bộ những luồng kiếm khí nhỏ xíu đang bay lượn khắp nơi bên trong Kiếm Trì đều giảm tốc độ di động xuống, từ đó tính uy hiếp của chúng đối với nhóm tu sĩ ở bên trong Kiếm Trì cũng yếu bớt đi khá nhiều.

Lục Huyền và những người khác thấy vậy, dều dồn dập thi triển thủ đoạn, lao hết tốc lực về hướng cột sáng kia.

Tại thời điểm Lục Huyền đi đến phía trước cột sáng, hắn cẩn thận đưa mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy Kết Đan chân nhân đang đợi ở trong Kiếm Trì. Chỉ thấy sáu vị đồng môn đang đứng chờ bên dưới cột sáng, biểu cảm trên mặt mỗi người đều khác nhau, có thoả mãn, có tiếc nuối, cũng có hối hận…

Lục Huyền nhìn thấy Kiếm Vô Hà lặng lẽ đứng yên một bên, liền tiến lại gần nàng.

“Vô Hà sư tỷ, ta có một chuyện không rõ muốn xin sư tỷ chỉ bảo.” Lục Huyền lặng lẽ truyền âm nói.

“Lục sư đệ mời hỏi, ta biết sẽ nói.” Khoảnh khắc Kiếm Vô Hà mở mắt ra cực kỳ giống một thanh kiếm phong sắc bén vừa rời khỏi vỏ, khi nhìn thấy người vừa tới hỏi là Lục Huyền, nàng mới cụp mi mắt xuống, vẻ mặt dần dần dịu lại.

“Chuyện là như vậy, ta biết quy củ tiến vào Kiếm đường là mỗi đệ tử Kiếm đường chỉ có thể thu phục được tối đa là hai thanh kiếm. Nhưng ta có điểm thắc mắc, nếu có một thanh phi kiếm là kiếm trận được tạo thành từ nhiều phi kiếm khác, thì tìm được một bộ phận trong đó, sẽ được tính là tìm được một thanh hay tìm được nhiều thanh phi kiếm?”

Lục Huyền đơn giản thuật lại tình huống mình đang gặp phải, chỉ không tiết lộ thông tin cụ thể của Tinh Vân Kiếm ra ngoài.

“Sư đệ tìm được một thanh Kiếm Khí có thể biến hóa ra kiếm trận? Vận khí tương đối tốt nha.” Trong giọng nói mát lạnh của Kiếm Vô Hà tràn đầy kinh ngạc.

“Tình huống của Lục sư đệ ở trong Kiếm Trì tuy rất hiếm, nhưng vẫn từng xuất hiện rồi. Trong Kiếm Trì đã từng xảy ra khá nhiều tình huống tương tự như vậy rồi, ví dụ như tử mẫu kiếm nhận, phi kiếm âm dương tương hỗ, cùng với kiếm trận sư đệ vừa nhắc đến. Chúng chỉ được coi là một thanh kiếm hoàn chỉnh khi tập hợp được với nhau, vì vậy nếu tìm được một bộ phận trong đó, dù là một thanh phi kiếm cũng sẽ được tính là một thanh.” Kiếm Vô Hà truyền âm đáp.

“Vậy thì ta yên tâm rồi, đa tạ Vô Hà sư tỷ đã giải đáp thắc mắc.” Lục Huyền thở dài một hơi, nếu hắn không biết mà vi phạm quy củ, lại bị sư thúc Kết Đan bắt tại chỗ thì cảnh tượng kia sẽ chẳng hay ho gì.

Sau khi mười người tập hợp, cột sáng kia lập tức bao trùm lấy bọn họ vào bên trong. Trải qua một phen mơ mơ hồ hồ,

mười người đã trực tiếp xuất hiện ở trong khu đại điện quen thuộc của Kiếm đường.

Lục Huyền mang theo năm thanh phi kiếm đi ra bên ngoài Kiếm đường, nhận lấy chim mập được một đệ tử của Kiếm đường dắt tới. Hắn khoanh chân ngồi trên đôi cánh rộng màu xanh nhạt của Phong Chuẩn, cảm nhận cơn gió cuồn cuộn gào thét lướt qua, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Vừa trở lại động phủ, hắn đã lấy năm thanh phi kiếm tứ phẩm ra khỏi túi trữ vật, đồng thời cũng nhét bốn thanh Tinh Vân Kiếm vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm.

"Thứ đầu tiên tiến vào trong vỏ kiếm chỉ là Tốn Lôi kiếm mang không có hình thái cụ thể, tiếp theo là Tử Điện Kiếm tam phẩm, Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, tiểu kiếm xanh ngọc thần bí. Lại đến bây giờ là Lôi Âm Kiếm tứ phẩm và bốn thanh Tinh Vân Kiếm tứ phẩm."

"Ban đầu, vỏ kiếm còn cương quyết đi lên con đường không phi kiếm, không muốn phát sinh quan hệ với bất kỳ một thanh kiếm hữu hình nào. Vậy mà dần dần, nó đã yêu thích đơn kiếm, còn cố định cho một thanh phi kiếm nào đó tiến vào bên trong một khoảng thời gian nhất định, từ từ ân cần nuôi dưỡng. Kế đó, sau khi liên tục thay đổi nhiều thanh phi kiếm tiến vào bên trong thì đến hiện tại, nó hoàn toàn có thể cùng lúc bao bọc số lượng lớn phi kiếm làm "lốp dự phòng" (kẻ thay thế), muốn cắm thanh phi kiếm nào vào thì cắm thanh đó."

"Thấm thoát như thoi đưa, vỏ kiếm đã từng đơn thuần ngày xưa, cũng trực tiếp mở ra con đường hậu cung cho riêng mình rồi." Lục Huyền nhìn vỏ kiếm phong cách cổ xưa đã bị nhét đến đầy ắp, vô cùng cảm thán nói.

Không để ý tới vỏ kiếm và hậu cung phi kiếm của nó nữa, Lục Huyền cầm theo Lôi Âm Kiếm đi tới một khu vực hẻo

lánh trên sơn phong. Hắn đi ngang qua mảnh chướng khí màu phấn hồng đột nhiên bùng lên bất thình lình làm người ta sinh ra ý nghĩ đen tối, tiếp tục đến trước mặt một cây trúc có hình dáng khá là kỳ lạ.

Thân trúc giống như ngọc thạch trong suốt, tại vị trí giao nhau với linh nhưỡng, một lượng lớn thân rễ phát triển tốt trực tiếp nhô ra khỏi mặt đất, chen chúc dày đặc cùng một chỗ với nhau, trên mỗi nhánh rễ đều có một đường nứt nhỏ.

Lục Huyền vừa xuất hiện, rất nhiều vết nứt nối tiếp nhau đã hé ra, vô số âm thanh ồn ào kỳ quái tranh nhau ập thẳng vào tai hắn, mang đến cảm giác váng đầu hoa mắt.

Ngay tại thời điểm hắn đang muốn thi triển một đạo Thanh Tịnh Chú để mình tỉnh táo lại, thì một nhánh dây leo màu xám tro đã nhanh chóng bò ra khỏi vùng chướng khí phấn hồng, vô số đoạn dây leo mảnh nhỏ như xúc tu màu xám hung hăng lao đến, bịt chặt tất cả những vết nứt trên rễ trúc, chặn lại không sót một chỗ nào.

Huyễn Âm Trúc bị rất nhiều dây leo dài mảnh màu xám tro của Yêu Quỷ Đằng nhồi vào trong miệng, không nhịn được lập tức phát ra một chuỗi thanh âm rên rỉ, khó miêu tả được thành lời, khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm khó coi.

“Huyễn Âm Trúc này được trồng gần mười cây Mê Tiên Đào, đúng là rắn chuột một ổ, thứ khác thì không học được nhưng lại học được bản lĩnh không đứng đắn này rồi. Cũng không biết sau khi nó hoàn toàn thành thục, ta sẽ được thưởng quầng sáng gì đây.” Lục Huyền thấy vậy, trong lòng cũng dở khóc dở cười.

Hắn để cho Yêu Quỷ Đằng rút ra khỏi cơ thể của Huyễn Âm Trúc đã tiến vào giai đoạn thành thục, sau đó, thanh đoản kiếm màu trắng bạc trong tay lập tức chém nhẹ một cái.

Một tiếng "Ông" nổ mạnh, kiếm khí lôi âm gào thét bay qua, chấn cho thật nhiều vết nứt trên rễ cây Huyễn Âm Trúc phải dồn dập lật ngược ra bên ngoài. Mọi âm thanh ồn ào, lạ lùng bên tai đều biến mất trong nháy mắt, chỉ còn tiếng sấm vang vọng không ngừng, dường như bên trong âm thanh ấy còn ẩn chứa lực lượng Phật môn.

"Không hổ là kiếm khí lôi âm, lại cương mãnh bá đạo như vậy. Nếu thời gian dài dùng Lôi Âm Kiếm kích phát ra kiếm khí lôi âm để đào tạo Huyễn Âm Trúc, không biết sau khi nó thành thục sẽ có dáng vẻ gì?" Lục Huyền mới thí nghiệm đơn giản một chút đã biết được ảnh hưởng của Lôi Âm Kiếm đối với Huyễn Âm Trúc, trong lòng âm thầm nghĩ.

Sau đó, hắn quay về linh điền, bắt đầu dò xét tình hình chi tiết của rất nhiều loại linh thực bên trong linh điền.

Chương 578: Không Biết Sư Đệ Có Bằng Lòng Hay Không?

"Có khá nhiều Thủy Huỳnh Thảo thành thục." Linh thức của Lục Huyền quét qua hơn một trăm gốc linh thảo dài nhỏ màu xanh thẳm còn sót lại bên trong linh điền, chợt phát hiện có hơn bốn mươi thanh tiến độ nằm phía dưới Thủy Huỳnh Thảo đã hoàn toàn tràn đầy.

Thật ra trước khi tiến vào Kiếm Trì, đã có không ít Thủy Huỳnh Thảo hoàn toàn thành thục rồi, nhưng Lục Huyền dứt khoát tích trữ nhiều chút, tốt nhất là để một lần mở ra toàn bộ.

Sau đó, hắn hái tất cả Thủy Huỳnh Thảo thành thục xuống. Tổng cộng có bốn mươi năm gốc Thủy Huỳnh Thảo chín muồi, phẩm chất trung bình coi như không tệ, không ít gốc phẩm chất tốt, thậm chí còn có mấy gốc phẩm chất thượng đẳng.

Sau khi hái xong, hơn bốn mươi quầng sáng màu trắng hơi nhấp nháy đã xuất hiện trong linh điền. Lục Huyền lướt ngang qua một đống quầng sáng nhanh như cơn gió, lại nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng như chuồn chuồn lướt nước.

Hơn bốn mươi quầng sáng đồng loạt nổ tung thành vô số điểm sáng, rồi ngưng tụ thành từng dòng sông ánh sáng dài nhỏ, tới tấp tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm lướt qua trong đầu hắn giống như cưỡi ngựa xem hoa.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được phù lục Thủy Long phù tam phẩm.】

… truyện yypro …

Những phần thưởng khác nhau lần lượt giáng xuống, hoặc xuất hiện trên tay, hoặc chui vào trong đan điền, trong thức hải của Lục Huyền. Có mười hai bụi Thủy Huỳnh Thảo thành thục trong số bốn mươi lăm gốc mang đến phần thưởng tu vi, giúp Lục Huyền tăng thêm mười tám năm tu vi.

Linh khí trong kinh mạch không ngừng dâng cao giống như thủy triều, Lục Huyền nhanh chóng vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》 nhằm hấp thụ và luyện hóa lượng linh lực nồng đậm vừa đột nhiên xuất hiện.

"Khoảng cách đến Trúc Cơ hậu kỳ lại gần thêm một bước." Lục Huyền cảm nhận được lượng linh dịch bên trong đan điền vừa tăng lên một đoạn, âm thầm nói.

"Nhiều nhất là trồng thêm ba đợt Thủy Huỳnh Thảo nữa là có thể đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ rồi."

Hình như hắn có chút minh ngộ, biết rằng bản thân đã tiến đến rất gần Trúc Cơ hậu kỳ rồi.

"Sau Trúc Cơ kỳ, không biết mỗi lần đột phá một cảnh giới, sẽ cần tăng thêm bao nhiêu linh lực? Nhưng theo ta suy đoán, nhiều nhất là gieo trồng ba đợt Thủy Huỳnh Thảo nữa, ta sẽ đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, như vậy đã tương đối nhanh rồi. Nếu tu luyện bình thường, thì với tư chất căn cốt của ta, e rằng cả đời này cũng không có hi vọng gì." Lục Huyền không nhịn được lại cảm thán một câu.

Trong linh điền vẫn còn dư lại hơn bảy mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, nhiều gần một nửa so với con số linh thảo Lục

Huyền dự định sẽ lưu lại để ngưng kết linh chủng trước đây.

Sở dĩ để lại nhiều như vậy là do hắn dự định sẽ trực tiếp bắt tay vào cải tiến Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, tránh để ngày sau đột phá đến Kết Đan, lại gặp phải trường hợp như lúc vừa đột phá Trúc Cơ, phần thưởng tu vi do Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm mang tới giảm mạnh, gần như bằng không.

Hơn bảy mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo có thể ngưng kết ra hơn ba trăm hạt linh chủng, phần lớn những linh chủng này sẽ đưa đi gieo trồng như bình thường, nhằm thu hoạch quầng sáng và tiếp tục ngưng kết linh chủng, chỉ một phần nhỏ được dùng làm nguyên liệu thí nghiệm, kích thích linh chủng sản sinh biến dị, từ đó đạt được linh chủng biến dị tốt.

Phần thưởng từ trong quầng sáng mang tới vẫn là vài loại như cũ. Phù lục Thủy Long phù tam phẩm, bảo vật tam phẩm Thủy Hành Châu, Uẩn Linh Đan nhị phẩm, đan phương Uẩn Linh Đan nhị phẩm.

Sau khi hấp thu thêm mấy gói kinh nghiệm đan phương Uẩn Linh Đan, trình độ lý giải của Lục Huyền về quá trình luyện chế loại đan dược này đã đạt đến cực hạn, dường như hắn đã trở thành một vị Luyện Đan Sư cống hiến cả đời mình cho Uẩn Linh Đan rồi.

“Nếu chỉ xét đến quá trình luyện chế một loại đan dược duy nhất là Uẩn Linh Đan này, thì trình độ của ta đã đến cảnh giới tông sư rồi.” Trong đầu Lục Huyền không khỏi sinh ra một ý nghĩ hoang đường.

《 Ta một lòng đào tạo linh thực, nhưng lại lặng lẽ trở thành một vị Đan Đạo Tông Sư? 》

Hái xong nhóm Thủy Huỳnh Thảo thành thục, hắn lại tiếp tục đi dò xét những loại linh thực khác. Ở thời điểm hiện tại, danh sách những chủng linh thực gần thành thục ở trong linh

điền bao gồm: Ngũ Hành Quả và Huyễn Âm Trúc tứ phẩm, Mê Tiên Đào tam phẩm sắp thành thục đợt hai, cùng với Liệt Diễm Quả, Băng La Quả nhị phẩm…

Lục Huyền cũng không vội vàng, hắn vẫn bình tĩnh đi chăm sóc bồi dưỡng cho chúng, lẳng lặng chờ đợi chúng chín muồi.

Trong nháy mắt, mười mấy ngày đã trôi qua, Phong Lôi Kiếm Thảo và quá trình ngưng kết linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đã bước vào giai đoạn sau cùng. Ngày hôm đó, khi Lục Huyền đang đi chăm chút linh thực như thường lệ, đột nhiên đệ tử chân truyền Cát Phác vốn quen cửa quen nẻo trực tiếp đi tới sơn phong.

"Lục sư đệ, đây là lần đầu tiên ta gặp được sư đệ trong lúc chăm sóc linh thực nhé." Cát Phác với đôi dị đồng có hai màu trắng đen khẽ mở miệng trêu chọc hắn.

"Cát sư huynh, lâu rồi không gặp, tu vi của sư huynh lại tinh tiến rất nhiều." Linh thức của Lục Huyền nhạy cảm nhận biết được Cát Phác đã tiến vào một trạng thái đặc thù thiên nhân hợp nhất, từng cử chỉ hành động của đối phương đều ẩn chứa âm dương chi đạo, trong cương có nhu trong nhu có cương, cực kỳ tự nhiên hài hòa.

"Đúng là gần đây ta có lĩnh ngộ, dự tính trong vòng mười năm sẽ thử trùng kích cảnh giới Kết Đan" Cát Phác bình tĩnh đáp lại, nhìn thần thái và giọng nói của gã, dường như có niềm tin cực lớn vào lần đột phá này.

"Vậy sư đệ xin chúc mừng Cát sư huynh trước." Trong mắt Lục Huyền lập tức toát lên một tia hâm mộ đúng lúc, hắn chắp tay vừa cười vừa nói.

"Chúc mừng hiện giờ vẫn còn hơi sớm." Cát Phác bình thản nói một câu rồi lập tức thay đổi chủ đề: "Lục sư đệ, lần

này ta qua đây là có chuyện lớn muốn tìm sư đệ. Nếu sư đệ làm tốt thì nó chính là một cơ duyên cực lớn, còn nếu làm không tốt… Ta tin tưởng với thiên phú của sư đệ về linh thực, sẽ không xảy ra tình huống đó đâu.”

Gã cực kỳ tin tưởng về trình độ linh thực của Lục Huyền.

“Sư huynh có thể báo cho ta biết cụ thể là chuyện gì được không?” Lục Huyền bị dáng vẻ thận trọng như vậy của gã gợi lên vài phần hiếu kỳ.

“Chuyện là như vậy, có một vị sư thúc Kết Đan đang nắm trong tay một hạt linh chủng ngũ phẩm, dù ở trong hàng ngũ linh thực ngũ phẩm, nó cũng là một loại cực kỳ trân quý hiếm thấy. Vị sư thúc kia không giỏi về gieo trồng linh thực, còn hay vân du tứ phương, tiến vào bí cảnh khắp nơi để tu hành trải nghiệm nguy hiểm, nên không có nhiều thời gian dành cho hạt linh thực nọ, cho nên vẫn một mực phiền muộn về chuyện này. Sau khi hiểu được tình huống đó, ta lập tức đề cử Lục sư đệ cho vị sư thúc kia, sư thúc nghe xong thành tích của sư đệ trên linh thực nhất đạo, trong lòng có hơi tò mò nên bảo ta tới hỏi sư đệ một phen. Không biết Lục sư đệ có bằng lòng bồi dưỡng một hạt linh chủng ngũ phẩm thay vị sư thúc Kết Đan kia hay không?” Cát Phác nghiêm túc hỏi.

“Ta sẵn lòng.” Lục Huyền không chút do dự đã thốt lên

Chương 579: Thanh Tịnh Lưu Ly Trà!

Linh chủng ngũ phẩm, đây chính là thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Ngay cả một tông môn có căn cơ hùng mạnh như Thiên Kiếm Tông cũng không thể sản xuất hàng loạt linh chủng ngũ phẩm được.

Bởi vậy tồn tại bậc này chỉ có thể thỉnh thoảng được phát hiện ở trong các loại bí cảnh mà thôi.

Lục Huyền đã tích góp từng tí một trong suốt nhiều năm qua, lại dùng hết thảy mọi thủ đoạn mới có được mấy loại linh thực ngũ phẩm, mà trong nhóm này lại có một số là linh thực tà dị không thể cho ra ngoài ánh sáng.

Hơn nữa, hạt linh chủng kia được Kết Đan chân nhân coi trọng như vậy, khẳng định là bản thân nó sẽ có chỗ thần dị.

Cơ hội nhận được quầng sáng miễn phí như vậy, làm sao Lục Huyền có thể buông tha được?

Về phần có thể bồi dưỡng được linh thực ngũ phẩm hay không, thật ra Lục Huyền cũng không lo lắng về phương diện này cho lắm.

Bởi vì bản thân hắn đã có năng lực biết được phương pháp đào tạo linh thực cùng với trạng thái chi tiết của nó rồi, chỉ cần điều kiện đào tạo không phải đặc biệt khó đáp ứng, thì đối với Lục Huyền, bồi dưỡng nó tuyệt đối không thành vấn đề gì.

Thay mặt Kết Đan chân nhân bồi dưỡng một hạt linh thực ngũ phẩm, ngoại trừ phần thưởng của quầng sáng mà chỉ có một mình hắn biết ra, đương nhiên sư thúc Kết Đan sẽ đưa cho hắn một khoản thù lao nhất định, đồng thời qua chuyện lần này, hắn còn có thể kết bạn với vị Kết Đan chân nhân kia…

Chẳng phải một công đôi ba chuyện rồi?

Rủi ro rất nhỏ, lợi ích rất lớn, làm sao Lục Huyền có thể không đồng ý đây?

"Quả nhiên… ta không nhìn nhầm sư đệ, ta lập tức dẫn sư đệ đi gặp Thanh Hư sư thúc." Cát Phác thấy vậy cũng hài lòng gật đầu.

Sau đó, gã giới thiệu đơn giản cho Lục Huyền biết về tình huống của vị Kết Đan chân nhân kia một phen.

Thông qua lời giới thiệu của Cát Phác, Lục Huyền đã biết, vị sư thúc Kết Đan kia tên là Lý Thanh Hư, thường được xưng là Thanh Hư chân nhân, đã bước vào cảnh giới Kết Đan trung kỳ được vài chục năm rồi, am hiểu đan và phù đạo.

Giới thiệu ngắn gọn xong, hai người đi xuống chân núi, đột nhiên sau đầu Cát Phác xuất hiện một tấm đồ án thái cực với hai màu đen trắng, đồ án nọ nhanh chóng xoay tròn, lớn dần lên rồi từ bên trong bắn ra một luồng linh quang âm dương bao bọc lấy hai người, kéo bọn họ dung nhập vào trong đồ án thái cực.

"Lục sư đệ, đến rồi." Mấy hơi thở sau, hai người đi tới một tòa động phủ lớn tràn đầy tiên khí.

Động phủ này trải dài hàng trăm dặm, lơ lửng ngay giữa không trung, xung quanh là một mảnh linh khí tinh thuần dày đặc như mây, thỉnh thoảng còn có tiên hạc bay ra.

Sau khi Cát Phác nói mục đích tìm đến với một con dị thú đang canh giữ bên cánh cửa đồng xanh, gã lập tức dẫn Lục

Huyền bước vào bên trong động phủ. Hai người tiến tới một gian nhã thất yên lặng sạch sẽ.

Căn phòng trang nhã này được bố trí khá là đơn giản, chỉ có một chiếc bồ đoàn thanh ngọc và một vị lão giả râu dài gầy gò đang ngồi xếp bằng bên trên. Nhịp hô hấp của lão giả này kéo dài liên miên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành một cơn gió mát bay đi.

Lão mở mắt, một tia thanh quang mơ hồ chợt lóe. Lão đưa mắt nhìn hai người Lục Huyền rồi khẽ nở nụ cười mỉm hiền lành: "Cát Phác sư điệt đã đến rồi ư? Đã lâu không gặp, tu vi của sư điệt lại tinh tiến không ít rồi, có lẽ không bao lâu nữa, ta và sư điệt sẽ xưng hô nhau thành huynh đệ rồi."

"Vị này chính là Lục Huyền sư điệt sao? Đã hơn một lần, ta được nghe nói về tạo nghệ của sư điệt trên lĩnh vực linh thực rồi, hiện giờ mới có dịp gặp mặt."

"Đệ tử bái kiến Lý sư thúc." Lục Huyền mau chóng tiến lên hai bước, kính cẩn thi lễ thăm hỏi lão giả cũng tức là Thanh Hư chân nhân kia.

"Không tệ, không tệ." Lão giả râu dài gầy gò nhưng rất có tinh thần khẽ gật đầu một cái.

"Gọi sư điệt qua đây là có một chuyện cần nói. Hẳn là Cát Phác đã giới thiệu sơ lược qua với sư điệt rồi, không biết Lục sư điệt có nguyện ý thay ta bồi dưỡng một hạt linh chủng ngũ phẩm hay không?"

"Có thể cống hiến sức lực vì sư thúc, đó là vinh hạnh của sư điệt, nhưng kính xin sư thúc giới thiệu một chút về tình huống của linh chủng cho sư điệt được biết."

Mặc dù Lục Huyền có thể hiểu được tin tức có liên quan đến linh thực, nhưng tránh làm vị Kết Đan chân nhân này sinh nghi, quá trình nên có vẫn phải làm.

“Tu vi của ta đã rơi vào bình cảnh khá lâu rồi, gần đây ngẫu nhiên nhận được một bộ pháp môn thần thông không tệ, nhưng nghiên cứu thật lâu vẫn không tìm được cửa vào, mới nghĩ biện pháp đạt được hạt linh chủng ngũ phẩm này.”

“Linh chủng này có tên là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, sau khi trưởng thành, loại linh trà này có tác dụng rất lớn đối với quá trình đi tìm hiểu công pháp của ta. Hoàn cảnh sinh trưởng của nó cực kỳ khắc nghiệt, cần phải dùng thanh linh chi khí săn sóc ân cần từng giây từng phút.”

“Nhưng theo ta được biết, Lục sư điệt có được một khu bí cảnh không trọn vẹn của tông môn, linh khí bên trong bí cảnh khá là tinh thuần, muốn bồi dưỡng nó cũng không khó lắm đâu.”

“Ngày thường, ta có rất ít kinh nghiệm đào tạo linh thực, thọ nguyên có hạn, cũng không cách nào dùng tinh lực dư thừa vào chuyện bồi dưỡng linh thực ngũ phẩm này. Mà nghe nói Lục sư điệt ngươi lại có thanh danh không nhỏ trên phương diện này, bởi vậy ta mới nảy lên suy nghĩ nhờ sư điệt thay ta đào tạo nó.” Lão giả chậm rãi giới thiệu về chân tướng của linh chủng và nguyên nhân khiến mình muốn mời Lục Huyền đến đây.

“Thứ cho sư điệt mạo muội, không biết sư thúc có cân nhắc qua một chuyện này hay không.“Lục Huyền thoáng dừng một chút mới tiếp tục nói: “Đó là linh chủng ngũ phẩm, từ khi mọc rễ nảy mầm đến khi hoàn toàn chín muồi, cần hơn mười năm, thậm chí chu kỳ sinh trưởng kéo dài từ mấy chục đến mấy trăm năm cũng là lẽ thường. Chu kỳ đào tạo dài như vậy, sư điệt sợ rằng sẽ làm lỡ tiến độ tu luyện công pháp của sư thúc.”

“Ha ha ha, sư điệt đúng là người cân nhắc chu toàn.” Lão giả râu dài, gầy gò mà rất có tinh thần, sang sảng cười nói: “Nhưng ngươi không cần lo lắng về chuyện này, ta cũng mới

có được thứ pháp môn thần thông kia không lâu, điều kiện tu hành của nó vô cùng phức tạp, giai đoạn trước cần làm công tác chuẩn bị rất dài, lại thêm độ khó khi tu luyện cực cao, ngay cả khi đợi đến lúc Thanh Tịnh Lưu Ly Trà thành thụ, thì tối đa, ta cũng chỉ có thể tu hành đến giai đoạn nhập môn mà thôi."

Lục Huyền gật đầu, bên ngoài tỏ vẻ đã hiểu, nhưng trong lòng lại âm thầm líu lưỡi không thôi.

"Thần thông pháp môn dạng gì lại cần một vị Kết Đan Chân Nhân chuẩn bị trên mười năm mới bắt đầu tiến vào giai đoạn trước? Thậm chí còn vì tu luyện mà cố ý chuẩn bị Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm nhằm tăng lên ngộ tính? Không phải là công pháp cấp bậc Nguyên Anh đấy chứ?"

Trong lòng hắn miên man suy nghĩ, nhưng ngoài miệng lại trịnh trọng hứa hẹn với lão giả gầy gò mà có tinh thần kia: "Sư điệt nhất định sẽ nỗ lực hết sức đi bồi dưỡng loại linh thực này, nhằm chia sẻ khó khăn cho sư thúc."

"Thêm nữa là vì quầng sáng phần thưởng." Hắn âm thầm bổ sung một câu.

Chương 580: Quá Trình Ngưng Chủng Cực Kỳ Thuận Lợi!

“Được, vậy ta an tâm rồi, hết thảy đành nhờ cậy Lục sư điệt ngươi.”

“Chờ đến khi linh thực chín muồi, ta sẽ tạ ơn sư điệt một phen.” Thanh Hư chân nhân mỉm cười nói.

Lời nói vừa dứt, một hạt linh chủng màu xanh biếc nhàn nhạt đã lặng lẽ hiện lên trong tay lão. Hạt linh chủng này có hình bầu dục, linh quang trong vắt, có thể mơ hồ nhìn thấy một mảnh lá trà dài nhỏ không ngừng chìm nổi bên trong, toát lên một tia hàm ý tựa như ‘Một lá trà một thế giới’.

Ở thời điểm Lục Huyền tiếp nhận hạt linh chủng ấy, một luồng thanh khí từ vị trí bàn tay hắn tiếp xúc với linh chủng trực tiếp lan tràn ra ngoài, một mực kéo dài đến chỗ sâu bên trong thức hải.

Thức hải lập tức biến thành một mảnh thanh minh, ý niệm trong đầu sinh động vô cùng.

“Không hổ là linh chủng ngũ phẩm được sư thúc đặc biệt tìm kiếm, chỉ riêng khí tức do linh chủng lan tràn ra ngoài, đã gần như có được công hiệu của Thanh Tịnh Chú rồi.” Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Đến đây, chuyện cần làm đều đã làm cả, hai người khá biết điều, lập tức chủ động đưa ra lời cáo từ.

Trở lại động phủ, Lục Huyền đi vào bên trong linh điền, không kịp chờ đợi đã vội vàng lấy hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ra, lại tự nhiên thi triển Địa Dẫn Thuật, rồi đặt hạt linh chủng ấy xuống linh nhưỡng. Tâm thần lập tức ngưng tụ trên hạt linh chủng đang nằm dưới lớp linh nhưỡng kia, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình sinh trưởng cần dùng thanh linh chi khí tức bồi dưỡng chăm sóc, linh khí bên trong linh nhưỡng bình thường gần như không có tác dụng thúc đẩy cây trà phát triển, thậm chí còn có thể kéo dài, trì hoãn tình hình sinh trưởng của linh thực. 】

【 Sau khi lá trà thành thục, tu sĩ phục dụng vào, có thể gia tăng ngộ tính, hiệu quả này cũng duy trì được một đoạn thời gian tương đối dài, mãi cho đến khi nó chậm rãi biến mất. Mà đồng thời, nó còn có thể hình thành một tầng thanh linh chi khí ở bên ngoài thân thể tu sĩ, thứ này có tác dụng tinh lọc đối với tà ma và những vật dơ bẩn, giữ cho bách tà bất xâm. 】

"Linh trà ngũ phẩm có thể gia tăng ngộ tính lên rất nhiều!" Mặc dù từ trong miệng Thanh Hư chân nhân, Lục Huyền đã biết được tác dụng đại khái của loại linh thực này, nhưng sau khi hoàn toàn hiểu rõ tác dụng của nó, hắn vẫn không nhịn được lập tức lên tiếng thán phục.

"Khó trách một tu sĩ Kết Đan trung kỳ lại cố ý tìm kiếm nó, công hiệu như thế, dù tiêu tốn nhiều hơn cũng xứng đáng."

"Ừm, có khả năng phần thưởng bên trong quầng sáng sau này cũng có liên quan đến đặc tính đó của linh trà?" Lục Huyền nghĩ đến đây, trong lòng lại càng thêm vui sướng.

Phải biết rằng từ trước đến nay, ngộ tính căn cốt của hắn vẫn rơi vài tình trạng cực kỳ bình thường, khiến cho tu vi gia tăng chậm chạp, tu hành các loại công pháp đều cần tiêu hao thời gian tinh lực vượt xa các đệ tử nội tông khác, chỉ dựa vào

các loại ban thưởng quầng sáng, mới đi được đến ngày hôm nay.

Nếu có thể nhận được quầng sáng ban thưởng có liên quan, chẳng phải phần thiếu hụt này cũng có thể được đền bù rồi?

Lại nói, thời điểm còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, Lục Huyền đã từng nhận được một loại lá trà có tên là Thanh Diệu Linh Trà.

Thứ này vốn là linh thực nhị phẩm, lá trà sau khi chín rục có hiệu quả làm đầu óc thanh tịnh và sáng suốt, mà cho đến nay, loại Thanh Tịnh Chú Lục Huyền vẫn thường sử dụng, chính là phần thượng đạt được từ trong quầng sáng của linh trà khi thành thục.

Nhưng để so sánh với Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm thì quả là khác nhau một trời một vực.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà đòi hỏi điều kiện môi trường linh khí và linh nhưỡng cực cao, linh nhưỡng bình thường chẳng những không mang đến tác dụng gì, thậm chí còn sinh ra tác dụng ngược, trực tiếp kiềm hãm sự trưởng thành của loại linh trà này.

"Vậy thì trực tiếp đặt hạt linh chủng này vào bên trong bí cảnh không trọn vẹn kia đi, linh khí trong bí cảnh tinh khiết nồng đậm, lại không bị khí tức phàm tục, trọc khí, uế khí ô nhiễm đồng hóa, thu thập được một ít thanh linh chi khí tức cũng không phải là vấn đề."

"Về phần linh nhưỡng, mảnh linh điền trước mặt này cũng không có bao nhiêu tác dụng đối với linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, không bằng cứ trực tiếp dùng thanh linh chi khí nuôi dưỡng."

Sau khi bồi dưỡng rất nhiều linh thực, Lục Huyền chợt phát hiện ra rằng, mặc dù đại đa số linh thực đều cần gieo trồng ở

bên trong linh nhưỡng, nhưng cũng có số ít không nằm trong số đó, nhất là linh thực phẩm chất cao.

Trong số linh thực hắn trồng thì Phượng Hoàng mộc, Long Hài thảo và Lạc Lôi mộc đều là những loại không cần linh nhưỡng cũng có thể sinh trưởng bình thường.

"Lần sau khi tiến vào bí cảnh, ta sẽ trồng hạt linh chủng này xuống, cũng thuận tiện mang cả Long Hài Thảo qua bên đó luôn."

Lúc trước, khi lấy được Huyền Nguyên Trọng Thủy tam phẩm, Tụy Linh Chân Dịch của hắn đã tiêu hao không ít, sau một đoạn thời gian nuôi dưỡng ba cây Long Hài Thảo, lượng linh dịch kia chỉ còn lại non nửa.

Lục Huyền quyết định lần sau sẽ mang Long Hài Thảo vào trong bí cảnh không trọn vẹn kia. Linh khí trong bí cảnh còn nồng đậm tinh khiết hơn so với nội tông, lại có một loại linh dịch đặc thù là U Tuyền Linh Lâm bên trong, chuyển Long Hài Thảo vào trong bí cảnh có thể sẽ giúp nó phát triển tốt hơn.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, lại cẩn thận lấy hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà từ trong linh nhưỡng ra, đặt vào Thao Trùng Nang để duy trì sự sống cho nó.

Ngoài ý muốn nhận được một hạt linh chủng ngũ phẩm, Lục Huyền mừng thầm trong lòng, tốc độ tuần tra linh điền cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hắn cẩn thận cảm thụ tình huống sinh trưởng của mỗi một gốc linh thực, điều chỉnh từng chút một dựa trên nhu cầu của chúng, cố gắng hết sức thỏa mãn chúng để cả đám này có thể thuận lợi trưởng thành khỏe mạnh.

Gốc Phong Lôi Kiếm Thảo dùng để ngưng chủng đầu tiên đã phát sinh những biến hóa rất lớn, linh thức của Lục Huyền

nhạy bén phát hiện được, có ba điểm khí cơ bên trong gốc Kiếm Thảo màu đen đậm kia đã dần dần diễn biến thành ba hạt linh chủng đang trong thời gian thai nghén rồi.

Linh chủng tràn đầy sinh cơ, bắt đầu chậm rãi di chuyển trong thân cây Kiếm Thảo, hấp thu sinh cơ và kiếm khí rất nhỏ bên trong.

Lục Huyền đã sớm ghi chép lại từng hạng mục cần chú ý trong quá trình ngưng chủng, thấy Phong Lôi Kiếm Thảo như vậy, lại âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Ngoài ra, còn có một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo xuất hiện tới bốn điểm khí cơ trong cơ thể. Những luồng khí cơ này vô cùng sắc bén mà nội liễm, cường đại mà yếu ớt, mang đến một loại cảm giác quái dị mâu thuẫn nhưng lại hài hòa tự nhiên.

"Gốc Phong Lôi Kiếm Thảo này lại trực tiếp ngưng kết ra bốn hạt linh chủng, coi như không tệ." Lục Huyền âm thầm cảm thán một câu.

Phải biết rằng, muốn những loại linh thực cao cấp ngưng kết linh chủng vốn đã khó khăn, lại muốn thu được số lượng lớn linh chủng từ quá trình ngưng kết ấy, tuyệt đối là đã khó lại càng thêm khó…

Chương 581: Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận!

Cho nên, ngay cả Thiên Kiếm Tông cường đại, với vô số kiếm tu bên trong Kiếm Đường, lại trải qua không biết bao nhiêu năm tháng chuyên tâm khám phá và thử nghiệm, cũng chỉ mày mò được hơn hai mươi loại phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm mà thôi, vậy là đủ hiểu quá trình này khó khăn đến độ nào rồi.

Linh chủng tam phẩm đã khó khăn như vậy, linh chủng tứ phẩm còn khó khăn hơn. Cũng may, vẫn có thể mày mò ra một vài phương pháp ngưng kết linh chủng tứ phẩm, nhưng đến linh chủng cấp bậc ngũ phẩm thì bó tay rồi, muốn đạt được chúng, cũng chỉ dựa vào hoàn cảnh đặc thù như trong Kiếm Trì hoặc là bên trong những khu phúc địa khác, ngẫu nhiên thai nghén ra một hạt mà thôi.

Bởi vậy, khi biết được Lục Huyền có thể tự mình ngưng kết ra một loại linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm mới, Thẩm Diệp mới kích động hưng phấn đến thế, thậm chí còn sớm đưa danh sách tiến vào Kiếm Trì cho Lục Huyền.

Lục Huyền đi qua khu vực gieo trồng một gốc Phong Lôi Kiếm Thảo khác, linh thức cẩn thận dẫn dắt những luồng kiếm quang đen sì vừa dâng lên bên ngoài thân cây Kiếm Thảo, sau đó cẩn thận nén các tia kiếm quang nhỏ như sợi tóc lại với nhau, dung nhập vào trong gốc cây. Chờ hoàn thành xong một công đoạn, hắn lại dẫn dắt sinh cơ bên trong Kiếm Thảo, đi tới bao trùm tia kiếm quang đen đậm đã được cô đọng đến mức tận cùng kia, chậm rãi nuôi dưỡng nó.

Tiếp theo, nếu thứ này ngưng kết ra khí cơ, thì tương đương với bước đầu tiên ngưng chủng đã hoàn thành.

Bởi vì linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo đều được biến dị thông qua quá trình bỏ linh chủng Kiếm Thảo bình thường vào Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, cho nên tiến độ sinh trưởng không giống nhau.

Những gốc Phong Lôi Kiếm Thảo khác còn đang trong giai đoạn trưởng thành, tạm thời không thể ngưng chủng được.

Lục Huyền lại đi tới phía trước hai gốc Kiếm Thảo tứ phẩm, bỗng nhiên kiếm ngân vang lên, tiếng sấm gào thét. Thanh đoản kiếm màu trắng bạc lập tức hóa thành một dải lụa, tự do bay lượn trên không trung.

Lục Huyền bấm kiếm quyết, từng luồng kiếm quang giống như con cú từ trong lưỡi kiếm bay ra, tốc độ cực nhanh, lưu lại vô số tàn ảnh trên không trung.

Được linh thức khống chế, toàn bộ chúng đều bay vào trong linh thực Kiếm Thiên Kiêu. Có cảm giác gốc Kiếm Thảo này được tạo thành từ rất nhiều thanh trường kiếm quái dị, trên ngọn cây có đến mấy chục con cú với đôi cánh giống như lợi kiếm tạo thành.

Vừa cảm nhận được kiếm khí《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》do Lục Huyền đánh ra, mấy chục con cú đồng loạt vỗ cánh, kiếm khí bắn ra, dường như có thể hiển hóa chân hình, bay ra từ trên cành cây bất cứ lúc nào.

“Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn trưởng thành rồi.” Lục Huyền cảm khái một câu, lại ánh mắt chuyển dời đến cây Kiếm Khổng Tước bên cạnh.

Mấy chục luồng kiếm khí từ trong Lôi Âm Kiếm bay ra, không ngừng biến hóa trên không trung, tạo thành một tòa

kiếm trận sơ hình, nhanh chóng bay vào trong Kiếm Khổng Tước.

Linh thực này bị đông đảo kiếm khí kích thích, lập tức xòe đuôi giống như Khổng Tước, mấy chục đến hơn trăm thanh phi kiếm giống như linh vũ trên người con Khổng Tước, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, mỹ lệ mà xán lạn, đồng thời cũng toát lên sát khí cường đại.

Trình độ nắm giữ 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 của hắn còn lâu mới bằng được 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 - loại kiếm quyết hắn đã luyện tập rất lâu rồi, nhưng ít nhất cũng có thể nuôi dưỡng được Kiếm Khổng Tước như bình thường.

Không có cách nào khác, thiên tư không đủ, chỉ có thể lấy cần cù bù thông minh, để cho cây Kiếm Khổng Tước tứ phẩm này sinh trưởng bình thường, Lục Huyền đã bỏ ra không ít công phu.

Sau khi bồi dưỡng rất nhiều Kiếm Thảo, hắn lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền.

"Ồ? Ngũ Hành Quả này chín sớm hơn so với dự đoán của ta." Vẻ mặt Lục Huyền lóe lên một tia ngoài ý muốn.

Trước mắt hắn là linh thực Ngũ Hành Quả, ngũ hành linh lực trên cây cực kỳ dồi dào, trên ngọn còn có một trái linh quả năm màu cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác.

Linh quả tỏa ra một mùi hương thơm ngát, vừa ngửi vào sẽ thấy linh khí trong cơ thể rục rịch vận chuyển, ngũ hành linh lực không ngừng vận chuyển trên bề mặt, tuy khéo léo hòa hợp lại trên trái linh quả, nhưng lại phân biệt rõ ràng.

Lục Huyền vận chuyển linh lực, bàn tay xuất hiện ngũ hành linh lực, cẩn thận hái Ngũ Hành Quả xuống.

【 Ngũ Hành Quả, linh quả tứ phẩm, được nuôi dưỡng bằng ngũ hành linh lực, là nguyên liệu chính để luyện chế Ngũ

Hành Đan.】

“Linh quả phẩm chất tốt, đi giao nộp cho Đan Điện hẳn là không có bất cứ vấn đề gì.” Lục Huyền thấp giọng nói một câu.

Ngũ Hành Quả này chính là loại linh thực được Đan Điện ủy thác hắn chăm sóc.

Phải biết rằng, đợt Tàng Nguyên Thảo thứ hai được bọn họ ủy thác cũng đã tiến vào giai đoạn chín muồi rồi, vậy mà đến bây giờ trái linh quả tứ phẩm này mới chín.

Trong lúc hắn âm thầm cảm khái một phen, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng trên ngọn cây. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng, nó lập tức nổ tung thành vô số điểm sáng, điểm sáng mơ hồ có ngũ sắc linh lực biến hóa, đồng thời tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【 Thu hoạch một gốc Ngũ Hành Quả tứ phẩm, thu hoạch được trận pháp ngũ phẩm Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận. 】

Ý nghĩ lóe lên trong đầu, năm lá cờ nhỏ cùng với trận bàn lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên lá cờ kia có ngũ hành linh lực kim mộc thủy hỏa thổ.

Nhẹ nhàng vung lên, ngũ hành linh lực tương ứng trên lá cờ lập tức lưu chuyển mãnh liệt, linh quang lóe sáng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào trận bàn và trận kỳ, ngay lập tức biết được thông tin chi tiết có liên quan đến trận pháp.

【 Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, trận pháp ngũ phẩm, lấy Ngũ Hành Trận Kỳ tế luyện mà thành, tập hợp sát trận và huyễn trận làm thành một thể, có thể biến hóa ra các loại Ngũ Hành Linh Thú, lần lượt tấn công tu sĩ yêu thú rơi vào trong trận, có thể gây trọng thương hoặc tiêu diệt tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.】

“Trận pháp ngũ phẩm!” Lục Huyền không nhịn được lập tức lên tiếng sợ hãi than.

“Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận có thể vây khốn thậm chí là đánh trọng thương hoặc chém giết tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, uy năng của tòa trận pháp này thật là khủng bố.” Hắn cẩn thận xem xét trận kỳ trận bàn biến hóa, không ngừng phun ra ngũ sắc linh lực trên tay, trong lòng vui mừng.

“Tính toán một phen, đây chính là tòa trận pháp thứ ba ta mở được từ trong quầng sáng linh thực.”

“Trước đó, ta từng mở được Thiên Huyễn Vân Yên Trận từ trong quầng sáng của Huyễn Yên La Quả, lại mở được Lưu Quang Phù Trận từ trong quầng sáng của Lưu Quang Mộc, cùng với Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận hiện tại là cái thứ ba rồi.”

Hắn cất kỹ trận kỳ trận bàn, quyết định chờ lần sau đi Kiếm Môn Trấn, sẽ dùng nó để phòng hộ đông đảo linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ.

Bên trong tiểu viện đang gieo trồng không ít loại linh thực tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm, mặc dù cho đến bây giờ, cũng chỉ có tên tà tu đứng phía sau cây Thánh Anh Quả Tử Chu kia có ý đồ xâm nhập một lần thôi, nhưng nếu có thể tăng cường một chút trình độ phòng ngự của tiểu viện lên, đương nhiên Lục Huyền sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Ngày thường hắn rất ít ra ngoài, gần như không có cơ hội bày trận giết địch, để tòa trận pháp này lại trong tông môn thuần túy là lãng phí, mang bố trí ở bên ngoài tiểu viện càng thích hợp hơn.

Chương 582: Ngươi Có Cân Nhắc Đến Luyện Đan Không?

"Ngũ Hành Quả chín rồi, trong số linh thực Đan điện ủy thác ta bồi dưỡng vẫn còn Tàng Nguyên Thảo cùng với Ngọc Lộ Quả chưa thành thục, phải đi nộp lên trái Ngũ Hành Quả tứ phẩm này trước, cũng thuận tiện kiếm thêm chút linh chủng từ tay Đan điện." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Mới lấy được một hạt linh chủng ngũ phẩm từ chỗ Thanh Hư chân nhân, hắn cũng không vì thế mà cảm thấy thỏa mãn, lại quyết định sẽ đến Đan Điện giàu có nhất Thiên Kiếm Tông lấy thêm một chút nữa.

"Cũng không đơn thuần chỉ vì linh chủng, quan trọng hơn, ta muốn cho các vị đồng môn ở Đan Điện có được những loại linh dược tài liệu tốt hơn, cũng tiện đi đi luyện chế đan dược có phẩm giai cao hơn." Hắn mặt dày mày dạn cảm khái một câu.

Sau đó, hắn lấy phù lục truyền tin của luyện đan đại sư Quan Uyển từ trong túi trữ vật ra, đánh vào đó một luồng linh lực.

"Quan sư tỷ, Ngũ Hành Quả mà trước đó ngươi ủy thác cho ta đã thuận lợi chín muồi rồi, nếu hiện giờ có tiện, ta sẽ đưa tới cho sư tỷ ngươi."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá, không cần phải làm phiền Lục sư đệ như vậy, ta sẽ tự mình tới đó một chuyến."

Một lát sau, một tấm phù lục đưa tin đã từ bên ngoài Lưu Quang Phù Trận tiến vào bên trong, vừa kích hoạt, thanh âm dịu dàng của Quan Uyển đã truyền đến, trong thanh âm toát lên một tia vui sướng.

Lục Huyền nghe vậy, đành phải ở trong động phủ chờ đợi nàng.

Có lẽ do Ngũ Hành Quả cực kỳ quan trọng, nên tốc độ Quan Uyển tới cực nhanh, chân trước phù lục đưa tin vừa tới, chân sau nàng đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Lục Huyền rồi.

"Quan sư tỷ, hoan nghênh hoan nghênh." Lục Huyền mỉm cười, tiến lên nghênh đón.

"Lâu ngày không tới, trong động phủ của Lục sư đệ lại có càng nhiều loại linh thực hơn, phẩm giai càng cao hơn rồi." Quan Uyển đi theo phía sau Lục Huyền, đưa mắt nhìn qua, đã trông thấy rất nhiều linh thực như ẩn như hiện bên trong mảnh sương mù màu trắng đậm, không khỏi cảm khái nói.

"Ngày thường, sư đệ ta thích nhất là bồi dưỡng những loại hoa hoa cỏ cỏ này, cứ bồi dưỡng như vậy, trong lúc không chú ý đến, số lượng của chúng đã càng ngày càng nhiều rồi." Lục Huyền mỉm cười nói: "Ngoài ra, còn phải cảm tạ Quan sư tỷ một phen, ngươi đã thay ta tranh thủ được không ít linh chủng dùng để luyện chế đan dược từ Đan Điện rồi."

"Lục sư đệ khách khí, có thể bồi dưỡng được những loại linh chủng kia, chủ yếu vẫn phải dựa vào tạo nghệ linh thực của sư đệ, nhân tố ở nơi ta không phải quá lớn." Quan Uyển hé miệng cười nói.

Đi vào trong viện, Lục Huyền lập tức mang linh quả linh tương tới, tiếp đón Quan Uyển. Nói chuyện phiếm vài câu, hắn

mới lấy Ngũ Hành Quả được đựng trong hộp ngọc từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Quan Uyển.

“Kính xin Quan sư tỷ kiểm tra Ngũ Hành Quả một chút.”

“Lục sư đệ đã nói như vậy, đương nhiên là không có bất cứ vấn đề gì rồi.” Quan Uyển nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù nàng cực kỳ tin tưởng Lục Huyền, nhưng quá trình nên có vẫn phải hoàn thành. Nàng lập tức lấy trái linh quả kia ra, cẩn thận xem xét, thậm chí còn dùng linh lực đi kiểm nghiệm phẩm chất của linh quả một phen.

” linh quả nguyên vẹn, thậm chí phẩm chất còn đạt tới cấp bậc tốt.”

“Linh thực tứ phẩm có thể bồi dưỡng ra nguyên vẹn như vậy đúng là không dễ dàng, không ngờ Lục sư đệ lại có thể hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, bồi dưỡng ra một trái linh quả phẩm chất tốt.” Đôi mắt đẹp của Quan Ngọc khẽ ánh lên vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Bồi dưỡng linh thực phẩm cấp cao cực kỳ khó khăn, nếu trình độ của linh thực sư kém một chút, rất có thể sẽ nhận được trái linh quả có phẩm chất kém, thậm chí còn có thể xảy ra tình huống làm chết linh thực.

Cho nên, Lục Huyền giao cho nàng một trái Ngũ Hành Quả có phẩm chất tốt đã khiến nàng rất hài lòng rồi. Phẩm chất của linh quả càng tốt, cũng có ảnh hưởng không nhỏ đối với quá trình luyện đan, chúng có thể gia tăng thêm một chút xác suất thành đan cùng với phẩm chất của đan dược.

“Ta đoán chừng, ngoại trừ sư thúc Kết Đan thì không ai trong tông môn có thể so sánh với Lục sư đệ trên phương diện tạo nghệ về linh thực.”

“Mà ngay cả sư thúc Kết Đan, cũng có khả năng chỉ là hiểu rõ kinh nghiệm nhiều hơn, chứ thuần túy luận về một loại linh

thực nào đó, lại có thể thua kém sư đệ ngươi.” Quan Uyển không nhịn được mà cảm khái nói.

“Sư tỷ khen lầm rồi, ta còn kém xa lắm.” Lục Huyền khiêm tốn đáp lời.

“Ngũ Hành Quả là linh thực tứ phẩm, dựa theo ước định lúc trước, thù lao bồi dưỡng thành công là một trăm Kiếm Ấn, phẩm chất tốt lại được thêm năm mươi Kiếm Ấn, nơi này có một trăm năm mươi Kiếm Ấn, mời sư đệ xem qua.” Quan Uyển phất tay lên, một đống nhỏ Kiếm Ấn lập tức bay tới trước mặt Lục Huyền.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, nhẹ gật đầu nói: “Số lượng không sai.”

Hắn cất kỹ hơn một trăm Kiếm Ấn, lại biểu thị lòng cảm kích với Quan Uyển.

Bồi dưỡng chừng hai - ba gốc linh thực tứ phẩm, mà lượng Kiếm Ấn nhận được lại gần như có thể đi Tư Nông Điện trao đổi một hạt linh chủng tứ phẩm mới.

Đến đây, Lục Huyền đã có một loại nhận biết đại khái đối với trình độ giàu có của Đan Điện rồi. Dê béo như vậy, không nhổ lông một phen đúng là đần đến không nói nổi.

Hắn đang muốn hỏi, Quan Uyển đã chủ động mở miệng rồi: “Lục sư đệ có muốn tiếp tục bồi dưỡng loại linh thực Ngũ Hành Quả này nữa không?”

Lục Huyền vội vàng gật đầu.

“Có thể làm một chút việc nhỏ không đáng kể cho chư vị luyện đan đại sư ở Đan Điện, Lục mỗ vinh hạnh cực kỳ.”

“Được, ta sẽ trở về nhìn xem bên trong Tư Nông điện có sẵn linh chủng Ngũ Hành Quả hay không, nếu không có thì

chờ sau khi ngưng kết, lại đưa mấy hạt linh chủng tới đây cho Lục sư đệ ngươi.” Quan Uyển dịu dàng nói.

Nàng thoáng dừng lại một chút, không biết nghĩ đến cái gì, lại nhìn về phía Lục Huyền: “Lục sư đệ, ngươi có cân nhắc đến chuyện phát triển phương diện luyện đan hay không?”

“Luyện đan?” Lục Huyền tâm niệm vừa động.

“Không sai. Trên một mức độ nào đó, trình độ bồi dưỡng linh thực và luyện chế đan dược tuyệt đối là tuy hai mà một, luyện đan sư trong Đan Điện hoặc nhiều hoặc ít đều có kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực, chỉ khá là trình độ kém hơn sư đệ ngươi rất nhiều mà thôi.”

“Sư đệ, trên linh thực nhất đạo ngươi đã có trình độ tinh thâm như vậy rồi, thì cũng có thể ổn định nhận được lượng lớn linh dược có phẩm chất thượng giai, nếu không tận dụng cho tốt, chẳng phải sẽ có chút lãng phí rồi ư?”

Lục Huyền cúi đầu lâm vào trầm tư.

Trên thực tế, loại bỏ những loại linh thực do người khác ủy thác thì phần lớn linh thực linh quả do hắn bồi dưỡng ra đều dùng để tiêu hóa nội bộ, tự dùng hoặc đưa đi chăn nuôi linh thú, phần nhỏ khác, hắn đều mang đi đổi lấy linh chủng và những tài nguyên liên quan khác.

Thật ra trước đó, hắn rất ít khi cân nhắc đến luyện đan, một lòng chỉ chú trọng đến bồi dưỡng linh thự, nhưng sau khi lần lượt hấp thu gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, hắn lại ngẫu nhiên sinh ra loại ý niệm này.

“Trúc Cơ Đan – dạng tài nguyên khan hiếm như vậy, thì nhất định phải luyện chế rồi, bằng không thì thật xin lỗi những gói kinh nghiệm đan phương ta đã hấp thu kia.”

Chương 583: Gia Nhập Đan Điện!

"Bất kể là ngoài sáng hay là lén lút, luyện chế Trúc Cơ Đan đều là chuyện hiển nhiên. Nhưng nếu gia nhập vào Đan Điện, trở thành một vị luyện đan sư, chẳng khác nào ta đã có danh xưng để giải thích cho chuyện mình sắp làm rồi, mà có lẽ, dựa vào danh xưng này, ta còn có thể triển lãm tài nghệ luyện chế Trúc Cơ Đan của mình ra bên ngoài cũng nên."

"Về sau nếu luyện chế ra, cũng có thể bán hàng cho bản tông, coi như có thêm một con đường lớn để đi rồi." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Chủ yếu hơn là, hắn đã có dự trữ phong phú trên phương diện luyện đan rồi.

Thiên Thanh Đan Hỏa tứ phẩm, một loại dị hỏa cực kỳ thích hợp luyện chế đan dược, có thể thoáng gia tăng xác suất thành đan cùng với phẩm chất đan dược.

Dị trùng tứ phẩm, Dược Trĩ, lấy đan độc trong lò đan, đan dược làm thức ăn, đồng dạng cũng có tác dụng phụ trợ cực lớn đối với quá trình luyện chế đan dược, chính nó cũng có thể được lợi rất nhiều từ trong đó.

Ngoài ra, còn có ba loại đan phương gói kinh nghiệm, bao gồm Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan, cùng với Trúc Cơ Đan – loại đan dược quan trọng nhất.

Trước kia, hắn đã hấp thu không ít gói kinh nghiệm đan phương trong quầng sáng, nhất là hai loại trước, trình độ luyện chế đan dược tương ứng đã đạt tới cảnh giới tông sư rồi, hắn

tự tin mình tuyệt đối không kém những vị luyện đan đại sư khác ở trong Đan Điện.

Đủ loại nhân tố, khiến cho Lục Huyền quyết định thử nghiệm đi luyện chế đan dược.

"Không dối gạt sư tỷ, đúng là ta đang có ý định đi học tập luyện đan, kính xin sư tỷ dẫn tiến ta một chút, trợ giúp ta gia nhập vào Đan Điện học tập phương pháp luyện đan." Lục Huyền đứng dậy, dùng giọng điệu thành khẩn nói.

"Với trình độ trên linh thực nhất đạo của sư đệ, chỉ cần đi vào Đan Điện, không biết sẽ có bao nhiêu đan sư muốn nịnh bợ ngươi đâu."

"Ai mà không muốn quen biết một vị linh thực sư lợi hại, từ đó giành được cơ hội sở hữu những loại linh thực phẩm cấp cao trân quý kia?" Quan Uyển cười dí dỏm, nói.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, Lục Huyền dứt khoát đi theo sau lưng nàng, cùng đến Đan Điện.

Đan điện chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, lớn hơn gấp đôi so với Tư Nông Điện, Thứ Vụ đường, Kiếm Đường. Toàn bộ khu quảng trường rộng lớn phía trước đại điện được lát hoàn toàn bằng một loại khoáng thạch nhất phẩm cắt đều, mấy chục dòng nước linh tuyền từ miệng suối phun ra, tạo nên một tầng linh vụ mỏng manh bao phủ toàn bộ không gian phía trên quảng trường, tận tình bộc lộ cảm giác tài đại khí thô.

Quảng trường đã như thế, đại điện càng cực kỳ xa hoa, khiến cho Lục Huyền lại một lần nữa cảm khái vô cùng khi tiến vào Đan Điện. Tiến vào Đan Điện, chung quanh tràn ngập một mùi dược hương nồng đậm.

"Mùi của linh thạch." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán.

“Lục sư đệ, trước khi tiến vào Đan Điện, ta có một số việc nhất định phải nói cho sư đệ ngươi biết.” Quan Uyển đi lại trong đoạn hành lang rộng rãi cổ kính được chế tác hoàn toàn bằng linh mộc, dịu dàng nói với Lục Huyền.

“Mời sư tỷ nói.”

“Luyện đan sư ở Đan điện chủ yếu được chia làm hai loại, một loại là đan sư bình thường, một loại là đan sư hạch tâm. Sư đệ vừa mới tiến vào, trước tiên phải bắt đầu từ đan sư bình thường đi lên.”

“Cái này không có vấn đề, ta vừa tiếp xúc với quá trình luyện đan, đương nhiên không thể phá hư quy củ của Đan Điện.” Lục Huyền sảng khoái nói.

“Đan sư bình thường có quyền lợi và nghĩa vụ tương ứng. Bọn họ có thể nhận được đan phương nhất phẩm nhị phẩm từ trong Đan Điện, cùng với số ít đan phương tam phẩm. Lúc vừa bắt đầu luyện chế một loại đan dược nào đó, có thể miễn phí nhận được tài liệu luyện đan với phân lượng bất đồng.”

“Nếu muốn tiếp tục luyện chế, cũng có thể dùng giá thấp mua được tài liệu luyện đan tương ứng, lò đan, đan hỏa vân vân… từ Đan Điện, đan dược luyện chế ra có thể bán cho Đan Điện, giá cả ưu đãi, không kém gì tự mình đi bán cho tu sĩ hay thế lực khác.”

Lục Huyền nghe vậy, cũng gật nhẹ đầu.

Nếu đan dược luyện chế ra có thể bán được với giá cao cho Đan Điện, thì đúng là luyện đan sư có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, cũng có thể tránh được một ít phiền toái không cần thiết.

“Về phần nghĩa vụ, có đôi khi Đan Điện sẽ căn cứ vào nhu cầu của tông môn, để luyện chế lượng lớn đan dược nào đó, bởi vậy sẽ chiêu mộ đan sư đi tới hỗ trợ luyện chế, đương

nhiên, sau quá trình này, đan sư sẽ được trả một khoản thù lao tương ứng."

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng không có bất cứ dị nghị gì, hưởng thụ phúc lợi của Đan Điện, trả giá bằng chút nghĩa vụ này cũng không tính là gì.

"Sau khi học được đan phương nhận từ Đan Điện, đan sư nhất định phải lập xuống lời thề Tâm Ma, tránh tiết lộ đan phương ra ngoài."

"Đợi tấn thăng làm đan sư hạch tâm, học được đan phương phẩm giai cao hơn, trân quý hơn, thì lời thề Tâm Ma cũng càng thêm khắc nghiệt phức tạp, một khi vi phạm, sẽ phải chịu trừng phạt cực kỳ nặng nề, sư đệ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Ta không có vấn đề." Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Không tiết lộ ra ngoài đan phương vốn là yêu cầu cơ bản nhất, chỉ cần không cấm hắn bán đan dược là được.

"Ngoại trừ những loại đan phương vô giá kia, đan sư hạch tâm còn có thể hưởng thụ những loại phúc lợi khác, ví dụ như có quyền sở hữu đan lô cao cấp, cùng với đan hỏa, đan thất ở những nơi khác bên trong tông môn."

Quan Uyển dặn dò rõ ràng rồi dẫn Lục Huyền bái nhập vào Đan Điện, hoàn thành hết thảy quá trình, hai người đi tới một gian thư ốc tràn đầy ngọc giản. Nàng kích phát một miếng ngọc bài, sau khi linh lực trên cấm chế tán đi, lại lấy một quyển sách ngọc từ bên trong ra, giao cho Lục Huyền.

"Lục sư đệ, trong cuốn sách ngọc này có ghi lại đan phương mà đan sư bình thường có khả năng nắm giữ, cũng ghi lại công dụng của đan dược, tài liệu cần thiết, quá trình luyện chế… vân vân, phương pháp luyện chế cụ thể lại đi ghi chép bên trong ngọc giản tương ứng."

“Sư đệ vừa tiếp xúc với quá trình luyện đan, có thể tự mình lựa chọn.”

“Đan đạo không đơn giản hơn bồi dưỡng linh thực, sư đệ phải nhớ kỹ đạo lý ăn nhiều nhai không nát (tham thì thâm).” Quan Uyển uyển chuyển nói.

“Đa tạ Quan sư tỷ đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý.” Lục Huyền chắp tay cảm tạ với nàng, sau đó rót linh thức vào trong cuốn sách ngọc. Sau nhiều lần chọn lựa, cuối cùng hắn đã lựa chọn ba loại đan phương.

“Quan sư tỷ, ta đã chọn xong, cứ thử ba loại đan phương Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan, cùng với Thú Linh Đan này trước đi.”

“Có thể.” Quan Uyển nhẹ nhàng gật đầu, đan phương cũng không phải là chọn xong rồi thì nhất định phải kiên trì luyện chế, đan sư có thể thử trước một chút, từ đó tìm được đan phương thích hợp nhất với mình.

Rất nhanh, nàng đã lấy ra ba miếng từ trong rất nhiều miếng ngọc giản khác, giao cho Lục Huyền, cũng gọi hai vị đan sư hạch tâm của Đan điện tới, cùng chứng kiến Lục Huyền lập xuống lời thề Tâm Ma. Sau đó, nàng lại dẫn Lục Huyền đi đến một căn phòng khác, nhận mấy chục phần tài liệu miễn phí.

Bồi Nguyên Đan là đan dược nhất phẩm, hắn nhận được ba mươi phần nguyên liệu luyện chế, còn Uẩn Linh Đan và Thú Linh Đan là nhị phẩm, mỗi loại thu được hai mươi phần.

Chương 584: Luyện Chế Đan Dược!

Trong ba loại đan dược, trình độ Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan của Lục Huyền đã đạt tới đỉnh cao, riêng Thú Linh Đan, do hắn cân nhắc đến nhóm linh thú đông đúc bên trong động phủ của mình, sau khi thành công học tập được đan phương này, cũng có thể chăn nuôi bồi dưỡng chúng tốt hơn.

Trở lại động phủ, Lục Huyền lấy miếng ngọc giản có ghi chép đan phương ra, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn hấp thu từng cái một.

Lượng lớn tin tức bên trong ngọc giản nhanh chóng tràn vào trong thức hải của hắn, sau đó hóa thành vô số bột mịn.

"Uẩn Linh đan và Bồi Nguyên đan xem như ôn cũ hiểu mới. Đáng tiếc, sau khi hấp thu chúng lại không thể biến thành gói kinh nghiệm, không thể gia tăng kinh nghiệm luyện đan cho ta." Lục Huyền cảm khái nói.

Hắn lấy một phần tài liệu luyện chế Bồi Nguyên Đan từ trong túi trữ vật ra, động tác trong tay tựa như đã được lặp lại vô số lần, bắt đầu xe nhẹ đường quen xử lý xong xuôi các loại tài liệu. Trong phòng có đặt một chiếc đan lô nhị phẩm – hắn có được nó từ rất lâu trước đây, nhưng lâu lắm rồi không hề luyện chế đan dược, mặt ngoài đã phủ một tầng tro bụi thật dày.

"Mở lò! Luyện đan!"

Một đốm lửa màu xanh nhanh chóng lan tràn bên dưới lò đan, rồi chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả lò. Trong cảm nhận

của linh thức, Dược Trĩ vừa lặng lẽ mò mẫm tiến vào trong phòng, lại trực tiếp hòa làm một thể với đan lô.

Lục Huyền dựa theo nội dung được ghi chép trên đan phương, bắt đầu xử lý tài liệu dựa theo trình tự sẵn có, rồi phân đúng định lượng ném vào trong lò đan.

Linh thức cẩn thận khống chế Thiên Thanh Đan Hỏa dưới lò đan, tinh tế cảm nhận được biến hóa của nhóm tài liệu trong lò đan, thỉnh thoảng hắn lại cho vào các loại phụ dược. Gần nửa canh giờ sau, Lục Huyền mở to mắt, tinh quang lóe lên trong mắt, nắp lò bay lên, sáu viên đan dược tròn trịa màu trắng nối đuôi nhau bay ra.

Hạt nào hạt nấy đều hoàn mỹ không hề tỳ vết, phẩm chất thượng đẳng.

"Ta vừa ra tay đã luyện đến cực hạn của đan dược rồi!" Lục Huyền dương dương tự đắc, sinh lòng cảm khái.

Sáu viên đan dược đều có phẩm chất thượng cấp, linh lực nồng đậm.

"Phẩm chất tốt như vậy, vừa nhìn đã biết là tay nghề của đại sư luyện đan."

"Gói kinh nghiệm của quầng sáng quá mạnh, chỉ trong nháy mắt đã khiến ta từ một vị đan sư chưa nhập môn, vượt cấp đến bậc Tông Sư luôn rồi."

"Đáng tiếc, cho đến bây giờ cũng chỉ nhận được gói kinh nghiệm của ba loại đan phương, xem ra về sau, nếu có cơ hội, ta cũng có thể thử đi gieo trồng những loại linh thực khác, nhìn xem có thể mở ra gói kinh nghiệm đan phương khác hay không." Lục Huyền thầm nghĩ.

Nhập môn Đan Đạo rất khó, không giống như bồi dưỡng linh thực, linh thực cấp thấp chỉ cần linh khí đủ tinh khiết, linh nhưỡng đủ phì nhiêu, thì sau khi trồng xuống sẽ có xác suất

thành thục rất lớn. Nhưng muốn luyện chế đan dược thì khác, ngay cả đan dược nhất phẩm cũng cần nắm giữ một loại đan phương trân quý trước, đồng thời lại phải có kinh nghiệm luyện đan thuần thục mới có thể luyện chế thành công.

Nhưng một khi đã đạt được thành tựu khá cao trên luyện đan nhất đạo, thì nghề nghiệp này hoàn toàn có thể tạo ra vô số của cải cho luyện đan sư.

Xét cho cùng, đan dược cũng thuộc về hàng tiêu hao phẩm, không giống pháp khí, công pháp các loại, sau khi mua về có thể sử dụng trường kỳ. Bởi vậy, những loại đan dược kia có thể liên tục mang đến cho nguồn linh thạch cuồn cuộn không ngừng cho luyện đan sư.

Phân đường giàu có nhất Thiên Kiếm tông không phải Đan Điện thì không còn ai khác nữa!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để đạt được những điều này chính là ngươi phải có được kỹ thuật luyện đan không tầm thường. Và nên nhớ một điều, kết quả càng cao, trả giá càng lớn, trước khi kiếm được lượng lớn linh thạch thì tốc độ tiêu hao linh thạch trong quá trình luyện đan cũng cực kỳ khủng bố.

Ở thời điểm vừa mới tiếp xúc với luyện đan, xác suất thành đan của đại đa số tu sĩ đều giống nhau, đó là cực kỳ ít ỏi, thậm chí còn chưa được 10%, quá trình này cần tiêu hao lượng lớn linh dược, chậm rãi tích lũy kinh nghiệm. Chờ tỷ lệ thành đan gia tăng tới khoảng 30%, mới có thể miễn cưỡng cân bằng được thu chi, lại đến lúc nắm chắc khoảng 50%, mới có thể kiếm được chút lợi nhuận.

Ở Đan Điện, nếu một đan sư có thể gia tăng xác suất thành đan của mấy loại đan dược cấp thấp cùng với một loại đan dược tam phẩm trở lên tới 50%, thì đối phương sẽ có tư cách tấn thăng làm đan sư hạch tâm.

Mà Lục Huyền, sau khi hấp thu vô số kinh nghiệm về đan phương, tỷ lệ thành đan của hai loại đan dược Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan của hắn đã đạt được hơn 90%. Đây là con số vô cùng kinh khủng, bởi ngay cả đan sư hạch tâm của Đan Điện cũng không dám tuyệt đối tin tưởng bản thân có thể đạt được tỷ lệ thành đan cao như thế.

"Quả là tiền đồ xán lạn." Lục Huyền mừng thầm trong lòng.

Tuy hai loại đan dược này chỉ là nhất phẩm nhị phẩm, nhưng tỷ lệ thành đan cao như vậy, vẫn khiến hắn kiếm được một số linh thạch khá là khả quan.

"Chờ khi đợt Tàng Nguyên Thảo này chín rục, thu được thêm mấy gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, thì sự nghiệp đan đạo của ta hoàn toàn có thể chắp cánh bay lên rồi."

Trước đây, thông qua quá trình gieo trồng Tàng Nguyên Thảo, hắn đã thu hoạch được năm gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan cũng đạt tới cấp bậc tinh thông rồi. Nếu thỏa mãn điều kiện về lò luyện đan và hoả đan, đoán chừng hắn hoàn toàn có thể đạt được tỷ lệ từ 30% đến 50% xác suất thành đan.

"Sau khi tỷ lệ thành đan của Trúc Cơ Đan gia tăng, ta hoàn toàn có thể đi nhặt linh thạch được rồi."

"Không còn cách nào, ta quá nghèo mà. Tuy trong tay có nhiều pháp khí bảo vật, nhưng linh thạch của ta lại còn thiếu rất nhiều." Hắn cảm thán trong lòng, cẩn thận cất sáu viên Bồi Nguyên Đan vừa mới ra lò vào trong túi trữ vật, đang định xử lý nguyên liệu để tiếp tục luyện đan, lại nhìn thấy mấy con Dược Trĩ gần như trong suốt chậm rãi bay ra từ bên trong lò đan.

Tinh thần lập tức tập trung lên con kỳ trùng nửa trong suốt bất quy tắc này, Lục Huyền chợt phát hiện trong ruột của nó trống rỗng, dường như nó đang thắc mắc vì sao sau khi luyện đan xong trong lò đan lại không còn lưu lại bao nhiêu đan độc.

"Hình như con sâu nhỏ nhà ngươi rất thất vọng hả? Sao vậy? Ta luyện chế ra một lò đan dược có phẩm chất hoàn mỹ, khiến ngươi không vui rồi?" Lục Huyền nhếch khóe miệng, lập tức trêu đùa Dược Trĩ đang biến hóa thành hình dạng giống như nước chảy.

Dược Trĩ thấy hắn lại chuẩn bị luyện chế đan dược thì vội vàng dung nhập vào trong lò đan. Kết quả lại giống hệt như trước, Lục Huyền lại thành công luyện chế ra một lò Uẩn Linh Đan nhị phẩm, phẩm chất thượng đẳng, trong lò đan chỉ có một tia khí tức đan độc như có như không.

"Không phải cứ có tay là có thể luyện được đan sao?" Hắn lại liên tục luyện chế thành công thêm bảy - tám lô Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan nữa, càng luyện sự tự tin trong lòng càng tăng cao.

"Đã đến lúc thử luyện chế Thú linh Đan rồi."

Chương 585: Thiên Thanh Đan Hỏa Cũng Không Cứu Được Ta!

Nghĩ đến đây, Lục Huyền lập tức lấy ra một phần linh dược miễn phí do Đan Điện cung cấp, rồi dựa theo trình tự học được bên trong ngọc giản, tiến hành xử lý đơn giản các loại nguyên liệu.

Không có gói kinh nghiệm đan phương cung cấp kinh nghiệm phong phú, nên thoáng cái, trình độ luyện đan "Gà mờ" của hắn đã nhanh chóng hiện ra nguyên hình trong quá trình xử lý, động tác từ mượt mà như nước chảy mây trôi ban đầu đã trở nên lúng túng, trúc trắc vô cùng, thỉnh thoảng hắn phải dừng lại để hồi tưởng quá trình luyện đan bên trong thức hải.

"Tốt rồi, rốt cuộc cũng có thể mở lò luyện chế." Hắn chậm rãi bỏ các loại tài liệu vào trong lò luyện đan theo thứ tự, rồi khống chế Thiên Thanh Đan Hỏa, ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận luyện chế.

Nhưng chỉ một lúc sau…

"Nguy rồi!"

Trong quá trình luyện chế, linh thức của hắn nhạy bén phát hiện ra biến hóa bất thường bên trong lò đan, chỉ thấy một luồng khí tức kinh thường trực tiếp đẩy bật nắp lò đan, đồng thời một vật cháy đen bay thẳng từ bên trong ra.

Thứ vật chết đen xì kia xòn chưa bay đến trước mặt Lục Huyền, Dược Trĩ đã theo sát phía sau, thân hình trong suốt của nó nhanh chóng bao chặt lấy thứ kia, trong lòng tràn đầy vui sướng. Loại cặn dược này hoàn toàn có thể gọi là thể tụ hợp đan độc rồi, và cũng tương đương với vật đại bổ dành cho nó.

"Thiên Thanh Đan Hỏa cũng không cứu được ta." Đến đây, rốt cuộc Lục Huyền cũng nhận thức được trình độ luyện đan của mình khi không có gói kinh nghiệm đan phương, trong lòng không thể không cảm thán một câu.

Hắn điều chỉnh xong tâm trạng, lại không chút nhụt chí tiếp tục lấy ra một phần nguyên liệu linh dược khác. Lần thứ hai luyện chế, động tác thuần thục hơn rất nhiều, nhưng kết quả lại không có bất kỳ biến hóa nào. Vẫn là một đám cặn dược cháy đen bay ra từ trong lò luyện đan.

Dược Trĩ đã sớm chuẩn bị từ lâu, cặn dược vừa mới bay ra khỏi lò luyện đan, nó đã biến hóa thân hình, thuận thế chặn đống cặn dược kia lại, chăm chú bao lấy, nội tâm tràn ngập niềm vui.

Một lát sau.

Lần thứ ba.

Lần thứ tư.

…apptruyenpro…

Ở thời điểm tâm trí Lục Huyền ngưng tụ trên thân Dược Trĩ, cảm giác hân hoan vui sướng không thể tả được đột ngột ập tới.

"Thế ngoại đào hoa nguyên là thứ gì?"

"Ta chưa từng được hưởng thụ bữa tiệc nào lớn đến vậy!"

"…"

Lục Huyền không thể phản bác được.

Vui buồn của tu sĩ và con côn trùng kia không tương đồng, ta chỉ cảm thấy nó vô cùng ồn ào mà thôi. Trong lòng hắn tràn đầy bất đắc dĩ, lại quay sang luyện chế một lò Uẩn Linh Đan nhị phẩm, mới tìm về được một chút xíu tự tin.

Về phần Thú Linh Đan, bởi vì thứ này có thể dùng để chăn nuôi linh thú, nên hắn cũng không vì thất bại mà quyết định từ bỏ, thậm chí còn dự tính về sau này sẽ thử luyện chế nhiều hơn, chậm rãi tích lũy kinh nghiệm.

Cũng may trong ba loại đan phương cấp thấp, Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan của hắn đã đạt tới trình độ Tông Sư, dư sức để gánh vác trách nhiệm cho những thất bại khi luyện chế Thú Linh Đan.

Cứ như vậy, hắn thừa thế xông lên, luyện chế tất cả mấy chục phần nguyên liệu lấy từ Đan Điện thành đan dược, lúc này mới dừng lại.

Toàn bộ Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan đều được luyện chế thành công, đan dược đựng đầy hai cái bình bạch ngọc nhỏ.

Bởi vì nguyên liệu miễn phí, Lục Huyền thầm phỏng đoán, sau khi luyện chế xong đống đan dược này, hắn hoàn toàn có thể kiếm được chừng một - hai ngàn linh thạch, nếu tính cả phí tổn, tiền lãi sẽ ít đi rất nhiều, cũng không được là món hời.

Về phần Thú Linh Đan, hắn lại để cho Dược Trĩ ăn đến không thể ăn thêm được nữa.

“Dược Trĩ là linh sủng của ta, nó được lợi cũng tương đương với ta được lợi, không có gì khác nhau.” Lục Huyền chỉ có thể tự an ủi mình.

Về phần đan dược vừa luyện chế ra, hắn dự định qua một đoạn thời gian ngắn nữa lại đi Đan Điện xử lý một phần nhỏ,

còn lại sẽ tới Kiếm Môn Trấn bán cho những cửa hàng ở nơi đó.

Nhanh như vậy lại có thể gia tăng trình độ luyện đan lên tới cảnh giới Tông Sư, đây đã là tình huống vượt quá lẽ thường rồi, ngay cả những vị thiên tài luyện đan kia, cũng không thể làm được chuyện như vậy.

Nếu Đan Điện biết được tình huống này, có lẽ sẽ hấp dẫn sự chú ý của không ít vị cao tầng của tông môn, nhưng tất nhiên, nó cũng sẽ khơi gợi nên vô số ý tưởng ngờ vực hoài nghi, thậm chí còn mang đến bất lợi cho hắn…

Suy đi tính lại, Lục Huyền đã quyết định vẫn nên im lặng phát tài cho thỏa đáng.

“Phải đi bí cảnh không trọn vẹn một lần, cấy ghép Thanh Tịnh Lưu Ly Trà và Long Hài Thảo qua đó.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

“Thế ngoại đào nguyên, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.”

Lục Huyền cầm trên tay một tấm trận bàn bằng đồng cũ loang loang lổ lổ, sau đó thu vào trong túi trữ vật, cảm nhận được linh khí tinh khiết nồng đậm tới cực điểm quanh mình, không nhịn được cảm thán một câu.

Dưới sự kích thích của linh khí tinh thuần bên trong bí cảnh, hắn có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Mượn nhờ đại trận truyền tống bên trong Trận Đường, sau khi trả một khoản linh thạch, hắn đã thuận lợi đi vào bên trong bí cảnh không trọn vẹn thuộc về hắn này.

“Anh anh anh”.

Khi đang đi bộ chậm rãi bên trong bí cảnh, đột nhiên một tiếng ríu rít rất nhỏ truyền đến bên tai. Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái bóng nhỏ xinh xắn vừa bay ra từ phía

sau một gốc cây linh mộc xanh ngắt, toàn thân đối phương có màu xanh nhạt, trên lưng mọc ra bốn cái cánh mỏng gần như trong suốt, trên người toả ra một luồng khí tức trong trẻo tự nhiên.

Nó chính là sản phẩm đặc biệt của khu bí cảnh này, Mộc Yêu Linh có thể tự nhiên thúc đẩy linh thực sinh trưởng.

Có vẻ như những con tiểu tinh quái tinh xảo xinh xắn này đã cực kỳ quen thuộc với Lục Huyền rồi, vừa thấy hắn xuất hiện, chúng đã thân thiết bay tới bay lui xung quanh hắn.

Đầu ngón tay Lục Huyền tràn ra một tia Thanh Mộc Nguyên Khí mảnh như sợi tóc, nhẹ nhàng đút cho tiểu tinh quái đáng yêu này ăn. Sau đó, thân hình hắn nhanh chóng lướt ngang qua bí cảnh, xem xét tình hình đám linh thực đang được gieo trồng ở khắp nơi.

Thứ hắn nhớ mong nhất đương nhiên là Phượng Hoàng Mộc lục phẩm cấp cao nhất rồi.

Lục Huyền lập tức đi tới tiểu hỏa diễm sơn kia, hai luồng hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng sậm đang bay lượn tự do bên trong ngọn lửa hừng hực xung quanh.

Sau khi đắm chìm trong ngọn lửa, hấp thu đủ linh lực hỏa diễm, chúng lại dùng hết sức thu nhỏ thân hình lại, dung nhập vào trong một cái vết nứt màu vàng sậm trên khúc gỗ cháy đen kia. Ở thời điểm hiện tại, dù không có Hồng Liên Diễm tẩm bổ, tình hình sinh trưởng của Phượng Hoàng Mộc vẫn không tệ.

Lục Huyền lại tiếp tục đi tới trước mặt Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm.

Mặc dù linh chủng Bồ Đề vẫn chưa mọc rễ nảy mầm, nhưng sinh cơ bên trong hạt giống lại dồi dào hơn rất nhiều so với lúc trước, hình ảnh Kim Cang Nộ Mục ở mặt ngoài càng

thêm sinh động như thật, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể hiển lộ ra hình dáng chân thực của mình.

Hắn lập tức lấy Lôi Âm Kiếm từ trong túi trữ vật ra, nhẹ nhàng vung lên. Một tiếng sấm sét ẩn chứa Phật Lực nổ vang, kiếm khí từ bên trong Lôi Âm Kiếm gào thét ầm ầm, rồi dùng tốc độ cực nhanh dung nhập vào trong hạt linh chủng Kim Cang Bồ Đề.

Chương 586: Nỗi Buồn Của Phong Chuẩn!

Dường như có một câu Kinh Phật vừa vang lên trong linh chủng, làm nổi lên tầng tầng gợn sóng kim quang yếu ớt, chỉ trong nháy mắt, hình vẽ Kim Cang Nộ Mục trên bề mặt như sống lại, giơ cao Hàng Ma Xử và các loại phật môn pháp khí khác trong tay lên, mơ hồ có thể chấn nhiếp toàn bộ yêu ma quỷ quái thế gian.

"Đúng là Lôi Âm Kiếm có thể sinh ra hiệu quả đối với Kim Cang Bồ Đề, không uổng công lúc trước ta đã cố ý lựa chọn nó." Lục Huyền chứng kiến cảnh này, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Có thanh Lôi Âm Kiếm tứ phẩm lấy được từ trong Kiếm Trì này, coi như hắn không cần quá mức lo lắng về giai đoạn đầu sinh trưởng của Kim Cang Bồ Đề nữa. Hắn lại phóng ra mấy chục đạo kiếm khí Lôi Âm Kiếm, tẩm bổ cho Kim Cang Bồ Đề đói khát đã lâu này một phen.

Xong xuôi đâu đó, hắn lại đi tới trước mặt Địa Hoàng Táo, một mầm cây nhỏ non mịn có màu vàng nhạt, vừa lặng yên mọc ra, nhẹ nhàng lắc lư trong gió, ẩn chứa khí tức thổ linh phong phú tinh khiết.

Trên bầu trời phía trên Lạc Lôi Mộc, khí tức lôi điện bên trong Sát Lôi Thạch đang bị khúc gỗ khô héo kia hấp dẫn, từng tia sét nhỏ thỉnh thoảng lại đánh xuống, rồi chui thẳng vào bên trong khúc gỗ khô héo kia.

Ở chỗ sâu nhất bên trong khúc gỗ, có một luồng khí tức lôi điện cực kỳ khủng bố đang không ngừng lớn mạnh, tich tụ thành một luồng năng lượng cuồng bạo.

Mặt khác, những thứ như Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, mặc dù không được hưởng quá trình chăm sóc tỉ mỉ mỗi ngày của Lục Huyền, không được hắn thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật cho, nhưng ngược lại, hắn đã sớm cung cấp vô số thanh phi kiếm đã qua sử dụng cho nó từ sớm, lại cộng thêm ảnh hưởng tích cực đến từ mảnh linh khí tinh thuần nồng đậm bên trong bí cảnh, nên tình trạng sinh trưởng của đám này cũng cực kỳ tốt.

Lục Huyền thấy thế, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, hắn lấy linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà từ trong túi trữ vật ra.

Linh thức thoáng cảm nhận linh khí bên trong bí cảnh một chút, cuối cùng đã đi tới gần khu vực có con suối kia, dứt khoát trồng linh chủng lá trà ở trong khu vực này.

Tinh thần ngưng tụ trên linh chủng, Lục Huyền chợt phát hiện trạng thái của linh chủng vô cùng tốt, từng tia khí tức thanh linh chậm rãi rót vào bên trong linh chủng, tạo nên một mảnh linh quang mênh mông nhẹ nhàng bao bọc xung quanh linh chủng.

“Không hổ là bí cảnh, ngay cả Thanh Tịnh Lưu Ly Trà yêu cầu vô cùng khắc nghiệt đối với linh khí, cũng có thể thuận lợi sinh trưởng ở bên trong bí cảnh.” Lục Huyền cảm khái một câu.

Linh khí trong bí cảnh cực kỳ nồng đậm tinh khiết. Dưới tình huống bình thường, ngoại trừ khí tức của khí tức mộc linh sinh ra từ Mộc Yêu Linh, thì không có tu sĩ yêu thú khác xuất hiện ở nơi này, nghĩa là không có khí tức huyết nhục, khí tức phàm tục ảnh hưởng đến linh khí trong bí cảnh, càng không

cần phải nói đến những loại khí tức tà ác như tà ma, âm khí ma khí.

Hắn lập tức vận chuyển linh lực trong cơ thể, dẫn dắt khí tức thanh linh trong bí cảnh, tụ tập xuống phía dưới linh chủng, bao trùm toàn bộ hạt linh chủng này lại, tẩm bổ linh chủng đến thỏa thích.

"Anh anh anh."

Chẳng biết từ lúc nào, năm - sáu con Mộc Yêu Linh đã bay xung quanh linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, tham lam hô hấp luồng khí tức thanh linh kia vào trong người, trên khuôn mặt xanh biếc xuất hiện một chút sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Lục Huyền cũng không lo lắng những tiểu tinh quái này sẽ làm ảnh hưởng đến sự sinh trưởng bình thường của Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, bởi bản thân chúng nó đã ẩn chứa khí tức mộc linh vô cùng tinh khiết phong phú rồi, mà bản thân chúng cũng cực kỳ thân thiện với linh thực, có thể trong lúc vô hình tẩm bổ cho linh thực.

Nói cách khác, sự xuất hiện của chúng chỉ mang đến lợi ích chứ hoàn toàn không có hại cho linh thực.

Ngay sau đó, hắn lấy hài cốt Giao Long từ trong túi trữ vật ra, vùi vào trong dòng suối U Tuyền Linh Lâm.

"Bình thường, phải rất lâu các ngươi mới được nếm một giọt linh dịch tam phẩm, nhưng hiện tại tốt rồi, trực tiếp đặt các ngươi ở trong linh dịch, để các ngươi ăn uống no đủ."

Hài cốt Giao Long chìm ở chỗ sâu dưới lòng suối. Rất nhanh, có ba cây cỏ màu đen nhỏ dài đã chậm rãi bay ra từ bên trong, chúng không ngừng lắc lư chìm nổi ở trong U Tuyền Linh Lâm, hành động giống như một con Hắc Long dài nhỏ.

Sau khi xác nhận tình huống sinh trưởng của tất cả nhóm linh thực ở nơi này, Lục Huyền cũng không dừng lại lâu trong

bí cảnh, đã nhanh chóng trở lại động phủ của mình rồi.

Một đoạn thời gian sau đó, gần như hắn đều ở lại bên trong động phủ, ngày qua ngày đều bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú. Tuy cuộc sống đơn điệu khô khan, nhưng có cảm giác chờ mong xuất phát từ quầng sáng làm động lực, Lục Huyền vẫn luôn vui vẻ, không cảm thấy chán ghét cuộc sống này một chút nào.

"Làm ruộng khiến ta vui vẻ, ta thích làm ruộng." Trong lòng hắn vẫn tràn ngập một ý niệm như vậy.

Hôm nay, khi đang tỉ mỉ bồi dưỡng linh thực, bỗng nhiên một luồng thanh quang lại bay đến sườn núi. Chính là chim mập Phong Chuẩn vừa chơi đùa từ bên ngoài trở về. Sau khi nó tấn thăng thành yêu thú tam phẩm, nhằm tạo điều kiện sống thích hợp nhất và không hạn chế thiên tính của nó, Lục Huyền đã cho phép nó tự do hoạt động ở bên trong nội tông, mỗi ngày chỉ cần trở về đúng hạn là được.

Phong Chuẩn không còn bị giới hạn ở một góc núi nữa, đã có thể tự do bay lượn giữa các dãy núi, mà khi trở về lại có linh quả, yêu thú hầu hạ, coi như cuộc sống trôi qua thật là tiêu dao khoái hoạt.

"Ấy? Hình như hôm nay cảm xúc của nó không đúng lắm?" Từ phía xa, Lục Huyền đã chú ý tới con chim mập đang cúi đầu có chút ủ rũ kia rồi. Phải biết rằng ngày bình thường, nó đều hoạt bát vui vẻ, thế mà hôm nay lại có chút suy sụp, ủ rũ vậy rồi, đây tuyệt đối là có tình huống bất thường xảy ra.

Hắn lập tức đi tới trước mặt Phong Chuẩn, truyền một luồng ý niệm vào trong đầu chim mập: "Hôm nay ra ngoài chơi thế nào?"

Sau khi tấn thăng thành yêu thú tam phẩm, linh trí của Phong Chuẩn cũng theo đó mà gia tăng lên rất nhiều, vừa nghe

hắn hỏi, nó đã líu ríu kêu lên: "Hôm nay làm quen với hai đồng loại, chúng nó lớn lên đều trông rất đẹp. Không giống ta, lớn lên béo như vậy, một cái bụng to đùng, chắc chắn không được chim khác yêu thích."

Nó truyền một luồng ý niệm cho Lục Huyền.

"Hả? Chắc chắn không được chim khác yêu thích? Là có ý gì? Chẳng lẽ con chim mập này của ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng trưởng thành rồi?"

Lục Huyền thoáng có chút cảnh giác, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ kỳ quái, thậm chí còn theo bản năng xuất hiện một loại cảm giác lão phụ thân già nhìn thấy nữ nhi nhà mình bị cướp đi.

"Tuy ngươi có mập một chút, nhưng thực lực lại được xếp hàng đầu trong nhóm đồng tộc các ngươi." Lục Huyền điều chỉnh lại tâm tình, lên tiếng trấn an con chim mập.

"Còn nữa, sở dĩ ngươi lớn lên thành bộ dáng như này, cũng vì bình thường ngươi ăn quá ngon. Còn những con Phong Chuẩn khác, muốn mập còn không có cơ hội đâu!" Hắn nhéo nhéo cái bụng mềm mại của Phong Chuẩn, khiến cái bụng béo kia lập tức nổi lên tầng tầng gợn sóng màu xanh nhạt.

Chương 587: Bản Thân Coi Như Ưu Tú, Nhưng Điều Kiện Bề Ngoài Không Ra Sao!

“Thật không?” Chim mập quay đầu, trong con mắt nhỏ của nó hiện lên một tia nghi hoặc.

“Tuyệt đối là như vậy, ta còn có thể lừa ngươi sao?”

“Để ta liệt kê cho ngươi nghe nhé, ví dụ như Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, Ngọc Lân Quả, Mê Tiên Đào, những linh quả có phẩm chất thượng giai này, còn có Bách Quả Linh Tương trân quý hiếm thấy do ta tự tay sản xuất.”

“Đó là chưa kể đến thịt yêu thú nướng ngoài giòn trong mềm, thịt yêu thú xào thơm cay đủ cả, vào miệng liền tan, thịt yêu thú hấp béo mà không ngán…”

Lục Huyền đếm ngón tay, chậm rãi nói.

Càng nói, ánh mắt Phong Chuẩn càng thêm mê ly, nó bắt đầu hồi tưởng về các loại thủ pháp nấu nướng thịt yêu thú, cái bụng tròn vo lại không tự chủ được mà bắt đầu co rút lại, còn chảy ra một dòng nước miếng trong suốt long lanh.

“Đi đi, ta lập tức đi làm cho ngươi một phần thịt yêu thú nướng mà ngươi thích nhất.” Lục Huyền thấy sự chú ý của chim mập đã bị dời đi, cũng chớp ngay thời cơ vội vàng nói.

Gần nửa canh giờ sau, Phong Chuẩn và đám linh thú trong động phủ đã chìm đắm trong bữa tiệc thức ăn ngon lành rồi.

“Nên tìm cơ hội đi theo con Phong Chuẩn ra ngoài xem thử, rốt cuộc là thứ gì lại khiến nó sinh ra loại ý niệm khác thường kia.” Lục Huyền cúi đầu nhìn đám thú đang vui vẻ ăn uống, trong lòng nghĩ thầm.

Hôm sau, hắn vừa dò xét linh điền, bồi dưỡng linh thực, vừa dùng linh thức gắt gao chú ý đến động tĩnh của Phong Chuẩn, vừa phát hiện Phong Chuẩn vỗ cánh rời khỏi động phủ, linh quang đã xuất hiện dưới chân, hắn lập tức thi triển 《Phù Quang Thân Pháp》, bám chặt sau lưng nó.

Chim mập không cảm nhận được khí tức của Lục Huyền ở phía sau lưng, nó vỗ cánh xuyên thẳng qua ngọn núi, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng kêu thanh thúy, làm cho Lục Huyền ở phía sau cũng có thể cảm nhận được nội tâm đang rục rịch của nó.

Một lát sau, con chim mập dừng lại trong một khu sơn cốc, đứng tại chỗ, thong thả đi tới đi lui, tựa như có chút khẩn trương.

Mấy hơi thở sau, chim mập mới hạ quyết tâm, cẩn thận tiến vào trong sơn cốc.

Lục Huyền thu lại khí tức, theo sát phía sau.

“Hóa ra là thứ lông vàng này, à không phải là lông xanh.” Hắn đứng trên một gốc linh mộc cao lớn, đưa mắt nhìn về nơi xa, âm thầm cảm khái nói.

(Theo tìm hiểu thì từ 黄毛 – lông vàng, tóc vàng… thường được dùng để chỉ những người thích dụ dỗ hay cướp đi người yêu cả kẻ khác.)

Chỉ thấy trong sơn cốc còn có mấy con yêu thú Phong Chuẩn khác, trong nhóm yêu thú này lại có một con khá là thần tuấn bất phàm, cánh chim rủ xuống, giống như từng

miếng thanh ngọc dài nhỏ, linh quang hiển hiện, xinh đẹp rực rỡ.

Khí tức của nó và chim mập không phân cao thấp, cũng là một con yêu thú tam phẩm.

"Phần lớn Phong Chuẩn đều là yêu thú nhị phẩm, con chim này có thể đạt được thực lực của yêu thú tam phẩm, thì hoặc là giống như ta, có người đã dùng lượng lớn tài nguyên tu hành chất đống để thúc đẩy nó tiến cấp lên, hoặc là huyết mạch bản thân nó không tầm thường."

"Nhưng con Phong Chuẩn này lại quá gầy, dường như không đủ dinh dưỡng, không mượt mà phúc hậu như chim mập nhà ta." Lục Huyền vừa trốn trong bụi cây âm thầm quan sát vừa chú ý đến động tĩnh của mấy con Phong Chuẩn đằng kia.

"Vị đạo hữu này, vì sao lại lén lén lút lút nhìn trộm linh thú của ta vậy?" Đột nhiên, một tiếng truyền âm nhỏ như muỗi kêu vang lên bên tai hắn.

Lục Huyền từ trên cây hạ xuống, đã trông thấy một gã thanh niên tướng mạo chất phác xuất hiện ở cách đó không xa, dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn hắn. Thanh niên này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhìn qua khá là lạ mặt.

"Xin chào vị sư huynh này, tại hạ Lục Huyền, bởi vì một con linh thú Phong Chuẩn được ta nuôi dưỡng vụng trộm chạy ra ngoài, nên ta đi theo phía sau nó, xem là chuyện gì đã xảy ra." Lục Huyền chắp tay nói.

"Thì ra là Lục sư huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt đúng là sư huynh càng xuất sắc hơn so với trong tưởng tượng của ta."

Lục Huyền vẫn luôn ở trong động phủ, rất ít khi ra ngoài, nhưng tạo nghệ về linh thực của hắn đã sớm truyền khắp toàn

bộ Thiên Kiếm Tông, thanh niên chất phác này nghe được lời này của hắn, vẻ mặt vốn đang cảnh giác cũng lập tức trầm tĩnh lại.

Bản thân Lục Huyền vốn đã nổi tiếng, lại cộng thêm nơi này vốn thuộc về nội tông, bốn phía đều có cấm chế, chung quanh lại có thêm vài vị đệ tử nội môn, phương diện an toàn, hoàn toàn không cần lo lắng.

"Tại hạ Quách Bình, Lục sư huynh cứ gọi ta một tiếng sư đệ là được."

"Hóa ra con Phong Chuẩn bên trong sơn cốc kia là do Lục sư huynh nuôi dưỡng? Mấy ngày nay, nó vẫn đến nơi này chơi đùa cùng mấy con linh thú của ta. Ta đang rất hiếu kỳ, không biết vị sư huynh nào trong tông lại có một con linh thú tam phẩm như vậy. Nhưng nghe được lời nói của Lục sư huynh thì trong lòng cũng không có gì bất ngờ nữa rồi." Thanh niên chất phác vừa cười vừa nói, trong giọng điệu có vài phần lấy lòng với Lục Huyền.

"Vận khí của ta tương đối tốt, chỉ đơn giản nuôi dưỡng bình thường, ai ngờ tự nó lại mơ mơ hồ hồ đột phá." Lục Huyền khiêm tốn nói.

"Ngược lại là Quách sư đệ, con Phong Chuẩn tam phẩm kia của ngươi vừa nhìn đã biết không tầm thường rồi."

"Ta có kinh nghiệm phong phú trên phương diện nuôi dưỡng Phong Chuẩn, sau khi thử dùng yêu thú Phong Chuẩn có huyết mạch kiệt xuất phối giống mấy lần, lại cộng thêm một vài thủ đoạn nho nhỏ khác, cuối cùng đã ngoài ý muốn nhận được con Phong Chuẩn tam phẩm dị chủng này." Thanh niên nọ vừa nói vừa nhấc con Phong Chuẩn dị chủng trong sơn cốc lên, trên mặt xuất hiện một tia tự đắc.

“Thì ra là thế, Quách sư đệ lại có bản lĩnh như vậy trên phương diện chăn nuôi linh thú, nếu có cơ hội ta còn phải thỉnh giáo sư đệ một phen.”

“Lục sư huynh quá khen, so sánh với tạo nghệ linh thực của ngươi, vài ba thứ này hoàn toàn không tính là gì.” Quách Bình lộ vẻ mặt chân thành tha thiết nói.

Mặc dù Lục Huyền rất ít khi rời khỏi tông môn ra ngoài thăm dò bí cảnh, cũng không đi kết bạn với nhiều vị đồng môn khác, nhưng sự tích trên phương diện linh thực của hắn lại càng ngày càng được lan truyền nhiều thêm trong Thiên Kiếm Tông, đương nhiên là thanh danh của hắn cũng được tuyệt đại đa số đệ tử nội môn biết được.

“Quách sư đệ, ta thấy hình như con Phong Chuẩn nhà ta có chút tình cảm khác thường với con Phong Chuẩn dị chủng kia của ngươi, không biết ngươi có cái nhìn như thế nào về chuyện này?” Trò chuyện một chút, Lục Huyền lập tức chuyển chủ đề, hỏi thanh niên chất phác trước mặt.

“Lục sư huynh có thể giới thiệu một chút tình huống của con linh thú kia không?”

Đến đây, lời nói của hai người bọn họ đã phát sinh một chút thay đổi, rất giống phụ huynh hai bên trao đổi tin tức của con cái nhà mình khi ra mắt.

“Phong Chuẩn nhà ta hơi béo một chút, nhưng thực lực có đủ, lại cùng cấp bậc với con Phong Chuẩn tam phẩm dị chủng kia của ngươi.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Bản thân coi như ưu tú, nhưng điều kiện bề ngoài không ra sao.” Thanh niên kia tự động phiên dịch những lời từ trong miệng Lục Huyền ra như vậy.

Chương 588: Sức Mạnh Của Linh Quả!

“Huyết mạch bản thân là nhị phẩm, dưới tình huống ngẫu nhiên đột phá đến tam phẩm. Tiềm lực có hạn.” Thanh niên kia lại âm thầm phiên dịch trong lòng.

“Trước đây nó từng ấp nở hai con linh thú.” Lục Huyền kể chuyện Phong Chuẩn ấp trứng Ly Hỏa Giao và Nham Giáp Quy ra.

“Nghĩa là chưa kết hôn đã có thai rồi…” Thanh niên chất phác lại âm thầm thở dài một câu, trực tiếp dán mấy cái nhãn không được tốt đẹp lắm cho chim mập.

“Lục sư huynh, cá nhân ta không có ý kiến gì đối với việc kết giao giữa hai con linh thú này, nhưng ý kiến của ta không quá quan trọng, chủ yếu là muốn xem suy nghĩ của hai con linh thú cơ.”

“Nếu chúng nó nguyện ở cùng một chỗ, đương nhiên là vô cùng tốt, nhưng nếu rơi vào tình huống xấu nhất, giữa hai bên không có cảm giác với nhau, thì loại chuyện này cũng không miễn cưỡng được, sư huynh nghĩ như thế nào?” Gã khéo léo từ chối.

“Quách sư đệ nói có lý.” Lục Huyền nghe ra ý từ chối trong lời nói của đối phương, cũng gật đầu phụ họa.

“Vậy phải xem giữa hai con thú này có duyên phận hay không đã.” Hắn đơn giản lưu lại một câu rồi cười từ biệt với thanh niên chất phác kia.

Hắn trở lại động phủ, chờ đợi một lúc lâu sau, Phong Chuẩn mới lảo đảo bay về trên núi, vẻ mặt vẫn suy sụp y như hôm qua.

"Trở về rồi? Lần này cảm thụ như thế nào? Có chịu ấm ức gì không?" Lục Huyền ân cần hỏi.

"Ríu ríu…" Chim mập hữu khí vô lực kêu to một tiếng, thanh âm vô cùng trầm thấp.

"Xem ra vẫn giống như ngày hôm qua, không được đồng bạn hoan nghênh rồi. Biết vì sao ngươi gặp phải tình huống này không?"

Cái đầu nhỏ của chim mập khẽ lắc lắc, tỏ vẻ không biết.

"Muốn nhận được sự ưu ái của con chim mình yêu quý, thì trước tiên bản thân ngươi phải đủ ưu tú cái đã, mới có thể hấp dẫn được sự chú ý của nó."

"Huyết mạch của ngươi không bằng nó, tuy thực lực tương đương với nó, nhưng đây lại là kết quả của rất nhiều linh quả chồng chất lên, tiềm lực có hạn, không thể so với những con linh thú dị chủng kia."

"Mặc dù trong mắt ta, dáng vẻ bên ngoài của ngươi là đáng yêu nhất, nhưng có thể ở trong mắt đồng loại của ngươi, đó lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Lại nói, sở dĩ nó có thể hấp dẫn ngươi, chẳng phải thân thể hình thái ưu nhã xinh đẹp kia chính là nguyên nhân chủ yếu sao? Thấy ta nói đúng không nào?" Lục Huyền dịu dàng hỏi con chim mập.

Chim mập không ngừng gật đầu như gà con mổ thóc.

"Ngoại trừ những nhân tố kể trên, còn có phương diện khác nữa. Ví dụ như bối cảnh, ừm, chủ nhân của hai đứa các ngươi đều là đệ tử nội môn Trúc Cơ trung kỳ, nhìn qua không khác biệt lắm."

Mặc dù Lục Huyền rất muốn nói cho Phong Chuẩn biết, bản thân hắn còn kết thiện duyên rộng rãi với đệ tử chân truyền thậm chí là Kết Đan chân nhân, nhưng những chuyện này đều là thứ yếu, không thể trực tiếp lấy ra làm chỗ dựa cho chim mập được.

"Một điểm cuối cùng không thể không nói đến chính là tiền tài. Tuy ngươi không có linh thạch nhưng trong tay có rất nhiều linh quả, đồng loại của ngươi không giống ngươi, chúng không thể coi linh quả nhị phẩm như đồ ăn vặt, không thể thường xuyên thưởng thức linh quả tam phẩm cùng với linh tương được." Lục Huyền khẽ cười nói.

"Còn có thể như vậy sao?" Ánh mắt chim mập lóe lên vẻ mờ mịt, từ khi nó sinh ra đến giờ, vẫn luôn sinh hoạt bên trong động phủ, tâm tư đơn thuần, hoàn toàn không biết những loại linh quả mình thường xuyên ăn kia đại biểu cho cái gì.

"Đối với linh thú các ngươi, chỉ cần sở hữu linh quả là có thể muốn làm gì thì làm." Lục Huyền cất giọng khẳng định.

"Nếu không tin, ngày mai ngươi mang chút linh quả ra ngoài, xem thử con Thanh Mao Phong Chuẩn kia sẽ có thái độ gì với ngươi." Hắn dùng lời lẽ thấm thía trực tiếp nói rõ ràng đạo lý bên trong cho chim mập xong, cũng không thèm để ý tới nhóc con vừa rơi vào trong trầm tư kia, đã quay về phòng, lấy ra không ít linh quả, cắt chúng thành hình dáng đều đều rồi.

Hôm sau, hắn cố ý đi tìm một cái túi vải hơi mỏng, treo trên cổ chim mập, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, cũng thuận tiện nhéo cái bụng mềm mại kia, yêu thương nói: "Đi thôi, để cho bọn chúng được chứng kiến sức mạnh của linh quả đi."

"Ríu!" Chim mập thét dài một tiếng, đã hóa thành một luồng sáng màu xanh, nhanh chóng bay đến khu sơn cốc lúc

trước.

Chỉ chốc lát sau, nó đã đi tới vùng ven sơn cốc. Trên cổ đeo không ít linh quả đã cắt cẩn thận, lại cộng thêm hôm qua được Lục Huyền dạy bảo một phen, lần này, chim mập lộ ra vẻ tự tin hơn hẳn. Nó ngẩng đầu ưỡn cái bụng tròn vo của mình, đi thẳng tới trước mặt con Phong Chuẩn dị chủng đã có hảo cảm từ trước đó.

Con Phong Chuẩn dị chủng ngẩng đầu lên, con mắt đảo qua chim mập nhưng không thèm chú ý đến nó, lại tiếp tục chơi đùa cùng với đồng bạn của mình.

"Ríu!" Chim mập đã sớm quen với thái độ này của đối phương rồi, nó chào hỏi vài con Phong Chuẩn bên cạnh, sau đó ở lại bên rìa chơi đùa, giả vờ lơ đãng nâng một chân lên, lấy một miếng linh quả từ trong cái túi vải trên cổ ra. Miếng linh quả ấy hừng hực như ngọn lửa, tản ra linh lực nồng đậm, vừa nhìn đã biết phẩm chất thượng đẳng rồi.

Mấy con Phong Chuẩn xung quanh ngửi được mùi thơm ngát của linh quả, đều nhao nhao ngẩng đầu, nhìn về phía chim mập. Con Phong Chuẩn thần tuấn phi phàm kia cũng sáng mắt lên, nhìn chằm chằm vào con Phong Chuẩn đang nắm chặt Liệt Diễm Quả nọ.

Chim mập tiện tay ném miếng linh quả vào trong miệng, nhai nhai mấy cái, miếng linh quả đã trượt vào trong bụng. Ăn xong một miếng, nó cũng không ngừng lại, đã lấy ra một miếng linh quả có màu lam nhạt, không ngừng tản ra hàn khí nhè nhẹ.

Băng hỏa linh lực đồng thời tác động vào giữa cổ họng của nó, lại hòa làm một thể trong bụng, khiến nó không tự chủ được mà lộ ra vẻ mặt say mê.

Trong lúc không chú ý đến, mấy con Phong Chuẩn bên cạnh đã xúm lại gần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cái túi treo trên cổ chim mập, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng. Lại bởi vì tất cả chúng đều đã được thuần hóa, nên mặc dù nhóm Phong Chuẩn này cực kỳ khát khao linh quả, nhưng cũng không bộc phát thú tính, đi cướp đoạt linh quả trên người chim mập.

Chim mập thấy mình đã trở thành trung tâm chú ý trong nhóm đồng bạn, trong mắt nó lập tức ánh lên một tia vui sướng. Nó lại lấy một miếng Mê Tiên Đào từ trong túi ra.

Mê Tiên Đào trắng nõn gần như muốn nhéo ra nước, lập tức làm cho nhóm Phong Chuẩn bên cạnh không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Đây chính là linh quả tam phẩm!

Phải biết rằng, ngay cả vị đệ tử nội môn đang chăn nuôi chúng nó, cũng không thể thưởng thức linh quả tam phẩm như một món đồ ăn vặt thường ngày.

Đồng loại mập mạp trước mắt này có tài đức gì…

Trong đầu mấy con Phong Chuẩn không hẹn mà cùng hiện lên một ý niệm tương tự.

Phong Chuẩn dị chủng đã hoàn toàn bị chim mập thuyết phục. Lúc ban đầu khi nhìn thấy con chim mập, tuy có thể rõ ràng cảm nhận được đối phương đang muốn lấy lòng mình, nhưng bởi vì hình thể của đối phương quá xấu nên nó vẫn luôn không để ở trong lòng, thậm chí có thời điểm còn cố ý xem thường chim mập.

Không ngờ, gia tài của vị đồng bạn trước mắt này lại hùng hậu như thế!

Chương 589: Phú Bà, Đói Đói, Cơm Cơm…

Con Phong Chuẩn dị chủng kêu lên lanh lảnh, nhẹ nhàng khoác đôi cánh màu xanh rộng lớn hiện ra linh quang của mình lên người con chim mập.

Phú bà, đói đói, cơm cơm…

Trước mặt một đống tiền tài linh quả, để cho đồng loại béo tròn như quả cầu nặng mấy trăm tới hơn một ngàn cân đè ép một chút, cũng không sao cả.

Lục Huyền ở phía xa thấy thế, khóe miệng cong lên khẽ mỉm cười. Hắn đã dọn sạch tất cả chướng ngại cho chim mập, về phần sau này, chim mập lựa chọn như thế nào, lại phải xem chính nó.

Là nhìn rõ diện mạo của Phong Chuẩn dị chủng, rồi phân rõ giới hạn với nó, hay là hiểu con Phong Chuẩn dị chủng bề ngoài thần tuấn, huyết mạch ưu tú kia không phải là chân ái của mình, chỉ chơi qua đường một phen, hoặc là khiến con Phong Chuẩn dị chủng trực tiếp chìm sâu trong đống linh quả cuồn cuộn không ngừng, đều phải xem tạo hóa của chính chim mập.

Ở một bên khác của sơn cốc, người thanh niên tướng mạo chất phác kia nhìn thấy chim mập nuốt từng miếng Mê Tiên Đào tam phẩm vào trong miệng, trong lòng chỉ hận bản thân không thể biến thành Phong Chuẩn dị chủng, sau đó đoạt đi mấy miếng linh quả từ trong móng vuốt của chim mập.

Trong lòng gã đã quyết định, chờ Phong Chuẩn dị chủng trở lại động phủ, gã nhất định phải bảo nó nghĩ hết mọi biện pháp đi nịnh nọt tên đồng loại béo ú kia, ấm ức một chút cũng phải làm được.

Bên này, Lục Huyền thấy tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, không có bất cứ điều gì dị thường, cũng không ở lại quá lâu, đã lập tức rời khỏi ngọn núi ấy, tìm được một con Linh Hạc ở phụ cận, đi miễn phí một lần qua Tư Nông điện.

Mấy ngày nay, lúc rảnh rỗi hắn sẽ thử luyện chế Thú Linh Đan nhị phẩm, đáng tiếc là không có bất kỳ tiến triển nào, rất ít khi thành công luyện chế ra. Mỗi lần luyện xong, những thứ rời khỏi lò luyện đan đều không hoàn toàn giống nhau, nhưng có thể khẳng định rằng, chúng tuyệt không phải Thú Linh Đan mà hắn muốn, ngược lại đã khiến cho đám Dược Trĩ vẫn luôn ẩn mình bên trong lò đan ăn no, hình thái biến hóa đã không còn trôi chảy tự nhiên như trước đó nữa, tuyệt đối là ăn đến căng phồng cả bụng luôn rồi.

"Luyện đan chi đạo, khó như lên trời, cứ thành thành thật thật tích lũy kinh nghiệm luyện chế, còn không bằng đi đường tắt một phen." Sau khi nhận thức được thiên phú luyện đan của bản thân, Lục Huyền đã nghĩ ra một biện pháp.

Hắn nhớ lại những tin tức chi tiết được ghi chép bên trong đan phương Thú Linh Đan, muốn tìm được loại linh chủng chủ yếu bên trong loại đan phương này, sau đó đi đổi lấy chúng, chờ tới khi bồi dưỡng thành thục, xem có thể mở ra đan phương Thú Linh Đan từ bên trong quầng sáng hay không.

Đan phương Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan hắn lấy được lúc trước, đều xuất phát từ trong quầng sáng của Linh Huỳnh Thảo, cùng với sau khi Thủy Huỳnh Thảo sau khi cải tiến, ngay cả đan phương Trúc Cơ Đan cũng đến từ quầng sáng của Tàng Nguyên Thảo.

Bởi vậy, Lục Huyền có nắm chắc rất lớn đối với chuyện mở ra đan phương Thú Linh Đan từ trong quầng sáng của linh thực có liên quan. Hắn ra lệnh cho con linh hạc kia dừng lại phía trên quảng trường Tư Nông điện, cưỡng ép nhét cho nó một miếng linh quả, lúc này mới tiến vào trong điện.

Lúc đi ngang qua khu ngoại điện của Tư Nông điện, Lục Huyền không nhìn thấy người quen có gương mặt lão nông là Hạ Sâm, bởi vậy hắn trực tiếp tiến vào bên trong nội điện.

Chỉ đệ tử nội tông trở lên mới có tư cách tiến vào nội điện, hiện giờ ở bên trong này ngoại trừ hai vị đồng môn đang đến phiên trực, thì không còn tu sĩ nào khác, bên trong để lộ ra cảm giác trống trải yên tĩnh cực kỳ.

Một gã thanh niên tướng mạo bình thường, khí chất nội liễm trầm ổn vừa nhìn thấy Lục Huyền, đã lập tức đứng dậy đón chào: "Lục sư huynh, ngươi tới đây ư? Một đoạn thời gian không gặp được ngươi rồi."

"Hóa ra là Trương sư đệ." Lục Huyền vừa cười vừa nói. Thanh niên này tên là Trương Sách, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, hai người cũng có duyên gặp mặt vài lần ở trong Tư Nông điện.

"Ta tới là muốn chọn một ít linh chủng nhị phẩm, làm phiền Trương sư đệ ngươi một phen."

"Không phiền, không phiền, nhưng yêu cầu lần này của Lục sư huynh thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người nha, ta còn nhớ được trước kia, mỗi lần sư huynh tới đây đều trao đổi linh chủng tứ phẩm mà?" Trong mắt thanh niên nọ xuất hiện một tia ngoài ý muốn, cũng bởi ấn tượng của gã về Lục Huyền quá mức sâu sắc mà.

Còn nhớ thời điểm Lục Huyền vừa tấn chức làm đệ tử nội môn, chính Trương Sách này đã tiếp đãi hắn. Mà về sau đó, những lần hắn đổi lấy linh chủng tứ phẩm từ Tư Nông điện,

đều rơi vào hai trường hợp, hoặc là trực tiếp tới tìm gã đi đổi, hoặc là gã có nghe thấy, cho nên gã tương đối hiểu rõ về tốc độ phát triển của Lục Huyền.

Cho nên, chuyện Lục Huyền muốn bồi dưỡng linh thực nhị phẩm mới làm gã cảm thấy ngoài ý muốn như vậy.

"Gần đây ta đang thử học tập luyện đan, cho nên muốn bồi dưỡng một chút Linh dược có liên quan quan, tự mình trồng trọt, tiết kiệm một chút chi phí." Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do.

Lại nói, đúng là mục đích khiến hắn lựa chọn bồi dưỡng linh thực nhị phẩm cũng có một chút nhân tố trên phương diện này, nhưng chủ yếu nhất vẫn là gói kinh nghiệm đan phương có thể xuất hiện ở bên trong quầng sáng sau khi linh thực chín muồi.

"Thì ra là thế, Lục sư huynh cần loại linh chủng nào?" Trương Sách móc ra một cuốn sách ngọc ra, cực kỳ tri kỷ mà mở nó ra thay Lục Huyền.

Lục Huyền lật đến một trang trong đó, rồi chỉ vào đồ án linh thực sinh động như thật bên trên: "Hai mươi hạt linh chủng Hoàng Vân Chi."

"Mỗi hạt linh chủng Hoàng Vân Chi cần tốn mười ba Kiếm Ấn, hoặc là sáu mươi linh thạch."

"Được." Lục Huyền gật đầu, hắn chỉ ôm ý nghĩ thí nghiệm, tuy trong lòng có nắm chắc thật lớn, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, số lượng hai mươi hạt linh chủng đã đủ rồi.

"Mặt khác, ta còn cần những loại linh chủng nhị phẩm này, mỗi một loại cho ta năm hạt đi." Hắn lại lật cuốn sách ngọc, chỉ vào đồ án linh thực trên đó, dứt khoát nói ra.

Sở dĩ hắn lựa chọn những loại linh chủng này, chủ yếu là muốn thử xem khi chúng thành thục có thể mở ra quầng sáng

ban thưởng loại gì, nếu có gói kinh nghiệm đan phương tương tự, ngược lại cũng có thể bồi dưỡng một phen.

Sau khi linh thực nhị phẩm bình thường trưởng thành, quầng sáng được mở ra có phẩm cấp cơ bản là nhị phẩm hoặc tam phẩm, với tu vi gần Trúc Cơ hậu kỳ của hắn hiện tại, rất có thể phần thưởng sẽ vì vậy mà bị ảnh hưởng, còn trực tiếp giảm xuống một chút.

Dù sao cũng có vết xe đổ Linh Huỳnh Thảo trước kia, Lục Huyền đã đại khái hiểu được quy luật của quầng sáng phần thưởng rồi, khi bồi dưỡng linh thực vượt cấp, có khả năng nhận được ban thưởng phong phú, còn bồi dưỡng linh thực giảm cấp thì phần thưởng cũng sẽ theo đó mà giảm xuống.

"Hai mươi hạt linh chủng Hoàng Vân Chi, tổng cộng hai trăm sáu mươi Kiếm Ấn, cộng thêm… Tất cả linh chủng có giá là một ngàn một trăm Kiếm Ấn." Trương Sách ngẩng đầu nói.

"Được." Lục Huyền nghe vậy, vẻ mặt vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, tâm niệm vừa động, lượng lớn Kiếm Ấn đã bay từ trong túi trữ vật ra, chồng chất ở trước mặt Trương Sách giống như một ngọn núi nhỏ.

Chương 590: Ngươi Sa Đọa Rồi, Sa Đọa Thật Rồi!

"Tám mươi lăm hạt linh chủng nhị phẩm, giá trị tổng cộng còn không bằng ba hạt linh chủng tứ phẩm, chỉ là chút lòng thành."

Lúc trước, hắn đã tích lũy được không ít Kiếm Ấn, sau chuyến đi khai thác phúc địa, tông môn lại trực tiếp ban thưởng thêm một ngàn, mà chuyện hắn bồi dưỡng linh thực cho Đan Điện cũng khiến bọn họ bạo tay ban thưởng rất nhiều, hiện giờ tài sản cảu hắn đã có chút hùng hậu, đã không còn để hơn một ngàn Kiếm Ấn vào trong mắt.

Trương Sách kiểm kê số lượng Kiếm Ấn xong, đã tiến vào chỗ sâu trong nội điện. Một lúc lâu sau, gã mang theo một cái túi nặng trịch đi tới trước mặt Lục Huyền: "Lục sư huynh, đây là tất cả linh chủng sư huynh cần, kính xin xem qua."

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, xác nhận chủng loại và số lượng linh chủng xong, gật nhẹ đầu nói: "Đủ rồi."

Đến đây, hắn từ biệt Trương Sách, gọi một con linh hạc ở quảng trường, nhanh chóng trở lại trong động phủ.

"Nha, chim mập trở về rồi?" Trở lại tiểu viện, Lục Huyền liếc mắt một cái đã nhìn thấy con chim mập nhà mình đang nằm rạp dưới đất, tầng tầng sóng thịt trải rộng ra, chiếm diện tích cực lớn.

So với biểu cảm ủ rũ lúc trước, biểu cảm của Phong Chuẩn lúc này đã biến hóa rất lớn, cảnh xuân đầy mặt, vừa nhìn đã biết tâm trạng không tệ.

“Về sau ngươi đã đối xử với con Thanh Mao Phong Chuẩn kia như thế nào?” Lục Huyền tò mò hỏi, trong lòng hơi có một tia căng thẳng, hắn sợ chim mập sẽ truyền tới một luồng linh niệm kiểu như ‘Lão già, mau đưa ta chút linh quả đi cho chim mái.’

Cũng may con chim mập đã cảm nhận được thái độ biến hóa quá lớn đồng loại, trước kiêu căng sau cung kính, mà thành công thức tỉnh, nó lập tức hướng về phía Lục Huyền phát ra một tiếng kêu thanh thúy: “Sau này cứ tùy tiện chơi đùa, chờ ngày nào đó cần dùng lại lấy linh quả ra dụ hoặc.”

“Ngươi sa đọa rồi, sa đọa thật rồi! Vậy là con chim thuần khiết của ta đã một đi không trở lại thật rồi!” Lục Huyền thở dài một tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào con chim mập đang dần dần biến thành cặn bã, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau khi khen thưởng cho chim mập một bình Bách Quả Linh Tương ủ trong Túy Tiên Hồ Lô, hắn đi vào trong linh điền, tìm được một khu vực trống.

“Trời không sinh Lục Huyền ta, đan đạo vạn cổ như đêm dài! Trồng đi!”

Vừa dứt lời, hai mươi hạt linh chủng Hoàng Vân Chi đã rơi vào trong tay hắn. Nhìn qua sẽ có cảm giác hạt linh chủng này cực kỳ bình thường, bên trên có màu vàng sẫm, mặt ngoài lồi lõm không bằng phẳng, giống như những hòn đá nhỏ bên đường, nhưng khi linh thức xâm nhập vào trong, mới cảm nhận được một luồng sinh cơ bành trướng.

Lục Huyền lập tức thi triển Địa Dẫn thuật, kết cấu của linh nhưỡng lặng lẽ biến hóa, xuất hiện rất nhiều hố nhỏ. Hắn đặt linh chủng Hoàng Vân Chi vào trong đó, từng sợi linh vũ nhè nhẹ bay xuống, rót vào trong linh chủng, đồng thời tâm thần của hắn cũng ngưng tụ trên linh chủng.

【 Hoàng Vân Chi, linh thực nhị phẩm, thích âm, sau khi thành thục có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế Thú Linh Đan. 】

【 Trong cơ thể cây có thành phần cực kỳ hấp dẫn yêu thú, rất được yêu thú yêu thích. Để bản thân có thể sinh sôi nảy nở tiếp, trải qua nhiều thế hệ tiến hóa đào thải, linh thực Hoàng Vân Chi đã có được đặc tính cực kỳ độc đáo đó là cho phép bản thân dung nhập vào bên trong linh nhưỡng, rất khó bị phát hiện. 】

【 Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta… 】

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, hòn đá nhỏ kia vừa tiến vào linh nhưỡng đã lặng yên không một tiếng động chậm rãi dung hợp cùng một chỗ với mảnh linh nhưỡng xung quanh rồi, nếu hơi không chú ý một chút, chắc chắc sẽ bỏ qua nó.

"Đúng là điểm đặc biệt của loại linh thực này có thể giúp nó tránh khỏi không ít nguy hiểm." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng, lại tiện tay bố trí một đạo cấm chế ở gần Hoàng Vân Chi, phòng ngừa linh chủng hoặc là mầm non vừa mọc lên đã đám linh thú hoặc là Yêu Quỷ Đằng bên trong động phủ ăn vụng.

Sau đó, hắn cũng lần lượt trồng những loại linh chủng còn lại xuống dưới linh điền.

Những loại linh thực này chủ yếu được dùng để thí nghiệm, bởi tinh lực của Lục Huyền có hạn, hắn cũng không dự định sẽ tinh tế hóa bồi dưỡng toàn bộ chúng nó ở mức độ lớn nhất, chỉ cần thỉnh thoảng đi qua chăm sóc một chút, thời gian còn lại cứ để mặc chúng nó tự do sinh trưởng ở trong động phủ là được.

Sau khi gieo xuống, hắn lại một lần nữa đi tới trước mặt linh thực Hoàng Vân Chi, đầu ngón tay tuôn ra một tia sáng màu xanh nhàn nhạt.

"Muốn không bị phát hiện trong quá trình trưởng thành đúng không? Đáng tiếc, ta không có nhiều thời gian chờ các ngươi trưởng thành bình thường như vậy. Cho nên, hãy chuẩn bị sẵn sàng, ta bắt đầu gia tốc đây." Lục Huyền thấp giọng nói một câu.

Ngay sau đó, Thanh Mộc Nguyên Khí trên tay hắn đã được chia làm hai mươi luồng khí tức nhỏ như sợi tóc, trực tiếp được rót vào bên trong hạt linh chủng màu vàng sậm kia.

Thanh Mộc Nguyên Khí chính là tinh hoa sinh mệnh của linh thú Thanh Huyền Lộc ngũ phẩm ngưng kết mà thành, bên trong ẩn chứa thảo mộc linh khí cực kỳ khủng bố, có thể thúc đẩy tốc độ sinh trưởng của linh thực, cũng như rút ngắn thật nhiều thời gian trưởng thành của chúng nó.

Bình thường, nếu muốn bồi dưỡng một gốc linh thực nhị phẩm đến thời kỳ thành thục, ít nhất cũng cần từ một đến hai năm, thậm chí còn nhiều hơn, Lục Huyền không đủ kiên nhẫn chờ đợi Hoàng Vân Chi thành thục, mới có ý tưởng dùng Thanh Mộc Nguyên Khí tới thúc giục nó nhanh chín.

Tuy Thanh Mộc Nguyên Khí vô cùng quý hiếm nhưng hiện tại trong tay hắn đang có Nạp Linh Thảo Châu mở ra từ quầng sáng bên trong Tàng Nguyên Thảo, một khi tiêu hao quá nhiều, có thể hấp thu Nạp Linh Thảo Châu bổ sung. Hơn nữa, Hoàng Vân Chi chỉ là linh thực nhị phẩm, tiêu hao Thanh Mộc Nguyên Khí cũng không nhiều.

Dưới hai điều kiện trên, Lục Huyền đã quyết định yên tâm lớn mật thực hiện hành vi này.

Chỉ thấy luồng linh lực màu xanh nhạt ẩn chứa sinh cơ nồng đậm nhanh chóng tràn vào bên trong hạt linh chủng màu vàng sậm kia, bị linh chủng tham lam hấp thu, rồi bắt đầu sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Nửa khắc sau, lớp vỏ bên ngoài linh chủng lặng lẽ vỡ tan, một cái chồi non màu vàng nhạt cũng từ tốn ló đầu ra từ bên trong linh nhưỡng, nhẹ nhàng run rẩy trong gió, bày ra dáng vẻ yếu đuối mong manh.

Liên tiếp tiêu hao Thanh Mộc Nguyên Khí, quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền của Lục Huyền chỉ còn lại non nửa. Hắn lập tức lấy một viên linh châu màu xanh biếc từ trong túi trữ vật ra, ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái, linh châu màu xanh biếc nhanh chóng bộc phát ra mấy chục luồng thảo mộc linh khí rất nhỏ, đều được dẫn dắt tiến vào trong đan điền của Lục Huyền.

Quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền khe khẽ xoay tròn, hấp thu càng nhiều Nạp Linh Thảo Châu thể tích của nó càng lớn.

Sau khi hấp thu hoàn toàn viên linh châu màu xanh biếc, quầng sáng màu xanh nhạt trong cơ thể hắn cũng khôi phục được hơn phân nửa so với ban đầu.

Thúc giục Thanh Mộc Nguyên Khí trong một khoảng thời gian quá dài, tinh thần của Lục Huyền có chút mệt mỏi, hắn lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.

Chương 591: Chớ Khinh Đan Sư Cùi Bắp!

Đảo mắt đã gần mười ngày trôi qua, toàn bộ hai mươi hạt linh chủng màu vàng sậm đều sinh trưởng thành linh thực bình thường, chẳng qua chúng đã bị Lục Huyền chia làm bốn nhóm, nên tiến độ sinh trưởng hơi có chút khác biệt.

Có năm gốc Hoàng Vân Chi trưởng thành đầu tiên, Lục Huyền lần lượt ngắt lấy từng gốc một. Bởi vì dùng bạo lực thúc đẩy, không dốc lòng chăm sóc, nên phẩm chất của năm cây Hoàng Vân Chi này đều là bình thường.

Lục Huyền đã sớm đoán trước việc này rồi, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn trực tiếp thu cây đã trưởng thành kia vào trong túi trữ vật, chuẩn bị lưu lại làm tài liệu dự bị luyện đan. Sau đó, tầm mắt chuyển dời đến năm quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào một quầng sáng màu trắng. Nó lập tức nổ tung thành vô số điểm sáng tràn vào trong cơ thể hắn.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu được một viên Thú Linh Đan nhị phẩm. 】

Một viên đan dược màu xám đen xuất hiện trong tay hắn, tản ra một mùi thơm nhàn nhạt, không khỏi khiến Lục Huyền sinh ra một loại ý niệm muốn trực tiếp nuốt vào.

【 Thú Linh đan, đan dược nhị phẩm, do Hoàng Vân Chi cùng với rất nhiều linh thảo linh dược cấp thấp được yêu thú yêu thích, luyện chế mà thành, bên trong ẩn chứa linh lực

phong phú, có thể dùng để chăn nuôi linh thú, xúc tiến quá trình sinh trưởng cho chúng. 】

"Một viên đan dược bình thường không có gì kỳ lạ." Lục Huyền thuận tay thu Thú Linh Đan lại, tiếp tục chạm vào quầng sáng màu trắng thứ hai.

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu được một viên Thú Linh Đan nhị phẩm. 】

Liên tục ba quầng sáng đều mở ra phần thưởng là Thú Linh Đan nhị phẩm.

Lục Huyền nhíu mày, tiếp tục chạm vào quầng sáng thứ tư.

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu được bảo vật tam phẩm Trầm Hương Hoàn. 】

Ý niệm vừa hiện lên, một viên đan dược màu vàng sẫm đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Cũng không biết viên đan dược này được luyện chế từ loại tài liệu gì, chỉ biết bên trên tản ra một mùi hương thơm ngát, lại cẩn thận ngửi một hơi, dường như mùi thơm kia còn phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên đan dược màu vàng sẫm trên tay.

【 Trầm Hương Hoàn, bảo vật tam phẩm, dùng phần tinh túy trong đóa hoa của nhiều loại hương liệu, cùng với xạ hương của các loại linh thực linh thú, luyện chế mà thành, có lực hấp dẫn rất lớn đối với yêu thú, nhất là yêu thú họ nhà mèo, có thể khiến chúng nó duy trì thể xác và tinh thần luôn vui vẻ, giảm bớt nguy hiểm dị hoá, gia tăng tốc độ tu hành.】

【 Đan dược mặc dù thơm nhưng không thể quá mức mê muội được. 】

“Trầm Hương Hoàn… Còn có loại bảo vật tam phẩm như vậy…” Lục Huyền nhìn viên đan dược trong tay, có chút cảm giác dở khóc dở cười.

“Thôi được, lúc không có việc gì, cũng có thể cho linh thú trong động phủ dùng thử, nhất là Đạp Vân Linh Miêu.” Trong lòng hắn âm thầm nghĩ.

“Chỉ còn một quầng sáng cuối cùng.” Lục Huyền xoa xoa đôi bàn tay, cực kỳ thành kính cầu nguyện những vị tồn tại trên hư không kia một phen, rồi mới đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng màu trắng cuối cùng.

Vô số điểm sáng rất nhỏ nổ tung ra, lại hợp thành một miếng ngọc giản hư ảnh, không đợi Lục Huyền kịp phản ứng, chúng đã lập tức tràn vào trong cơ thể hắn rồi.

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu hoạch được một phần đan phương Thú Linh đan nhị phẩm. 】

Vô số tin tức tràn vào trong thức hải của Lục Huyền. Có cảm giác là trong nháy mắt này, hắn đã trải qua quá trình luyện chế Thú Linh đan hơn trăm lần rồi, toàn bộ tin tức và kinh nghiệm về phương thức xử lý tài liệu, phương thức khống chế đan hỏa, phương thức ngưng kết đan dược, cùng với thời cơ khai lò… ùn ùn kéo tới. Những điểm không rõ trước kia lại bỗng chốc trở nên rõ ràng hơn hẳm, khiến hắn càng hiểu rõ hơn về quá trình luyện chế Thú Linh đan.

Sau khi không ngừng tiêu hóa kinh nghiệm đan phương bên trong thức hải, khóe miệng Lục Huyền không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười mỉm. Thân hình hắn lập tức hóa thành một luồng lưu quang, đi vào trong đan thất.

“Mở lò! Luyện đan!”

Một phần tài liệu Thú Linh đan đang trôi nổi trước mặt hắn. Hai tay Lục Huyền như bay, bắt đầu thuần thục như nước

chảy mây trôi xử lý tài liệu, rồi dựa theo trình tự và định lượng, lần lượt đưa từng loại tài liệu vào trong lò đan.

Đan hỏa màu xanh da trời dần dần lan tràn ra, bao trùm phần đáy của lò luyện đan.

"Thành công rồi!"

Một lúc lâu sau, dường như Lục Huyền có điều lĩnh ngộ, hắn lập tức mở hai mắt, nhấc nắp lò đan lên, chỉ thấy năm viên đan dược màu xám đen bay từ trong lò đan ra, lại bị hắn dùng linh niệm cố định ngay trên không trung.

Con Dược Trĩ hình tròn, bán trong suốt, có động tác hơi chậm chạp. Nó bay ra khỏi Đan lô, đang định nuốt thứ vừa bay ra vào trong miệng theo bản năng, lại đột nhiên sửng sốt, nhìn chằm chằm vào vị trí của viên đan dược, hồi lâu vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh đan sư cùi bắp! Không ngờ chỉ mấy ngày không gặp, trình độ luyện đan của ta đã trở kinh khủng thế này rồi?" Lục Huyền bắt lấy con Dược Trĩ đang muốn hấp thu đan độc, lập tức cười hắc hắc.

Hắn rèn sắt khi còn nóng lại tiếp tục luyện chế Thú Linh đan. Quá trình sau này, có thành công cũng có thất bại, xác suất luyện chế thành cặn dược vẫn lớn hơn một chút, lại một lần nữa để cho Dược Trĩ ăn no bụng rồi.

Nhưng so sánh với lúc trước, quá trình luyện đan của hắn đã tiến bộ rõ ràng, mười lần luyện chế có thể thành công được chừng một - hai lần.

Lục Huyền thầm đánh giá, một gói kinh nghiệm đan phương chỉ miễn cưỡng gia tăng trình độ luyện chế Thú Linh Đan của hắn lên tới cấp bậc thuần thục mà thôi.

“Chờ mười lăm cây Hoàng Vân Chi còn lại thành thục, mở ra chừng hai - ba gói kinh nghiệm đan phương từ bên trong quầng sáng, là trình độ luyện đan của ta đã đạt đến cấp bậc tinh thông hoặc tiểu thành rồi.” Lục Huyền vô cùng lạc quan suy nghĩ, hắn lại một lần nữa có lòng tin đối với luyện đan nhất đạo rồi.

Rời khỏi Đan Sư phòng, hắn mang theo dược hương nồng đậm, đi vào trong linh điền, tiếp tục dò xét linh điền, xem xét linh thực.

“Rốt cuộc Phong Lôi Kiếm Thảo cũng ngưng chủng thành công.” Đi đến khu vực gieo trồng Kiếm Thảo, Lục Huyền chú ý tới gốc Phong Lôi Kiếm Thảo dùng để ngưng chủng đã phát sinh những biến hóa rất lớn.

Bên trong thân cây hình kiếm màu đen kia đã có thêm ba cục nho nhỏ lồi ra ngoài, kiếm khí vốn tung hoành ngang dọc khắp nơi, lại quay xung quanh ba cục nho nhỏ ấy. Dường như tất cả kiếm khí nhỏ bé của Phong Lôi Kiếm Thảo đều bị thu gom lại, rồi ngưng kết ở xung quanh chúng rồi.

Lục Huyền đưa tay nắm lấy một hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo. Hạt linh chủng này dài chừng một tấc, có màu đen đậm, mảnh dài như kiếm, những luồng hắc phong nhàn nhạt không ngừng bay vòng vòng xung quanh linh chủng.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa vào trong hắc phong, là có thể cảm nhận được một luồng ý vị cực kỳ sắc bén.

Thi thoảng trên bề mặt của linh chủng sẽ có nững tia hồ quang điện cực kỳ nhỏ bé xẹt qua, mơ hồ có tiếng sấm vang lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả đều biến mất trong không khí.

Chương 592: Lần Này Ta Tới Để Nộp Linh Chủng!

"Đúng là linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, giống hệt hạt linh chủng lúc trước. Chỉ khác là trước kia, ta đều đặt chúng ở trong Dưỡng Huyền Võ Kiếm, lại dùng Phong Lôi kiếm khí đi kích thích, định ra phương hướng rồi dẫn dắt hạt linh chủng Kiếm Thảo phổ thông thành linh chủng dị biến. Mà bây giờ, ta lại dựa vào phương pháp ngưng chủng chân chính, tự mình ngưng kết thành."

"Cuối cùng cũng có thể đi Kiếm Đường báo cáo kết quả công tác rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Từ rất lâu trước đây, Thẩm Diệp người đứng đầu tầng lớp cao tầng của Kiếm Đường đã bắt đầu nhớ nhung phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo từ trong tay Lục Huyền rồi. Mỗi lần chạm mặt, đối phương đều không ngại phiền, nhất định phải hỏi thăm hắn một câu.

Cũng không vì điều gì khác, chỉ vì phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm kia quá mức quan trọng đối với Kiếm Đường.

Trong toàn bộ lịch sử mấy ngàn năm của Thiên Kiếm Tông, hết thế hệ tu sĩ Kiếm Đường này đến thế hệ tu sĩ Kiếm Đường khác đều vùi đầu vào thực nghiệm, nghiên cứu, thăm dò, mới đạt được phương pháp ngưng chủng của hơn hai mươi loại Kiếm Thảo tam phẩm mà thôi. Hiện giờ, sắp nhận được thêm một loại phương pháp ngưng chủng mới, bảo bọn họ làm sao mà không nhớ thương, làm sao mà không tâm tâm niệm niệm cho được?

Dù Lục Huyền còn chưa nghiên cứu ra phương pháp ngưng chủng hữu hiệu, Kiếm Đường đã sớm cho hắn cơ hội tiến vào Kiếm Trì vô cùng trân quý rồi.

"Gốc Phong Lôi Kiếm Thảo thứ hai cũng sắp ngưng kết ra linh chủng, không bằng cứ chờ nó ngưng kết thành công, lại đi Kiếm Đường, làm vậy cũng tăng thêm vài phần thuyết phục cho lời nói của ta."

Để ổn thỏa hơn, Lục Huyền dự định chờ đến khi gốc Phong Lôi Kiếm Thảo thứ hai ngưng chủng thành công, lại đi giao cho Thẩm Diệp phương pháp ngưng chủng hắn đã tìm tòi ra cũng không muộn.

Hắn đi ngang qua đường rãnh nằm giữa các mảnh linh điền, xem xét tỉ mỉ trạng thái của mỗi một gốc linh thực, bận rộn gần nửa ngày, mới trở lại tiểu viện.

Tâm niệm vừa động, không biết là đang ở nơi nào trên ngọn núi, Đạp Vân Linh Miêu đã bị gọi tới. Một luồng hắc ảnh xuất hiện, bốn bàn chân giống như đang đạp lên đám mây màu trắng lẳng lặng hạ xuống phiến đá, một đôi mắt xanh biếc không pha trộn thêm bất kỳ cảm xúc nào nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

"Ngao…" Tiếng vẫn mang theo giọng gió như cũ, cái đuôi ngắn ngủn khẽ nhếch lên, bước chân cực kỳ ưu nhã, nó đi tới trước mặt Lục Huyền.

"Tới đây nào, ta cho ngươi ăn chút đồ tốt đây." Lục Huyền bắt Đạp Vân Linh Miêu xuống dưới chân, cưng chiều nhéo nhéo hai chỏm lông màu xám trắng trên lỗ tai của nó, lại lấy viên Trầm Hương Hoàn kia từ trong túi trữ vật ra.

Trong nháy mắt khi viên đan dược màu vàng sậm ấy xuất hiện, toàn bộ mảnh sân nhỏ đã nhanh chóng bị một mùi thơm nhàn nhạt lấp đầy.

Cái mũi nhỏ nhắn trắng như tuyết của Đạp Vân Linh Miêu khẽ nhúc nhích vài cái, rồi tiến đến trước mặt Trầm Hương Hoàn.

"Con mèo lớn kiêu ngạo này, rất ít khi thấy ngươi chủ động như vậy." Lục Huyền cảm thán một câu, sau đó ném viên Trầm Hương Hoàn cho Đạp Vân Linh Miêu.

Đạp Vân Linh Miêu lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên viên đan dược.

"Ngao~" Nó không nhịn được lập tức gầm nhẹ một tiếng, thanh âm xoay chuyển thiên hồi. Lại liếm, liếm ba cái, Đạp Vân Linh Miêu càng liếm càng hăng, đôi mắt xanh biếc híp lại, lộ ra vẻ say mê vô cùng.

Hai chỏm lông màu xám trên vành tai hơi rủ xuống, nhìn qua cứ tưởng hai đám lông này đang bắn tim.

"Cầm lấy đi chơi đi, đây là thứ thuộc về ngươi đó." Lục Huyền có chút kinh ngạc về lực hấp dẫn của viên Trầm Hương Hoàn này đối với Đạp Vân Linh Miêu, nhẹ giọng nói.

Đạp Vân Linh Miêu gật gật đầu, sau đó ngậm Trầm Hương Hoàn kia, lập tức hóa thành một luồng hắc quang, biến mất khỏi tiểu viện.

Mấy ngày kế tiếp, Lục Huyền vừa chờ gốc Phong Lôi Kiếm Thảo thứ hai ngưng chủng thành công vừa tiếp tục thúc chín Hoàng Vân Chi. Được Thanh Mộc Nguyên Khí kích thích, nhóm Hoàng Vân Chi thứ hai đã nhanh chóng tiến vào giai đoạn thành thục.

Loại linh thực mà vàng sẫm này và linh nhưỡng đã hoàn mỹ dung hợp lại cùng nhau, nếu không phải Lục Huyền đã sớm biết vị trí của Hoàng Vân Chi thì rất có thể hắn sẽ coi hai chúng nó là một.

Hắn ngắt toàn bộ năm gốc Hoàng Vân Chi vừa thành thục xuống và thu vào trong túi trữ vật. Năm quầng sáng màu trắng cũng lặng yên xuất hiện trên bề mặt linh nhưỡng, cả đám hơi lập lòe, muốn hấp dẫn hắn tiến đến nhặt.

"Mong mở ra được nhiều phần thưởng đan phương một chút, để cho trình độ luyện chế Thú Linh đan của ta lại gia tăng thêm một cấp bậc." Lục Huyền nhỏ giọng nói thầm, trong phút chốc hắn đã chạm vào năm quầng sáng màu trắng kia. Chúng lần lượt nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ, tranh nhau tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng luồng ý niệm hiện lên.

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu được một viên Thú Linh Đan nhị phẩm. 】x3

【 Thu hoạch một gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm, thu hoạch được một phần đan phương Thú Linh Đan nhị phẩm. 】

Ba viên Thú Linh Đan nhị phẩm xuất hiện trên tay hắn, đồng thời trong đầu cũng có thêm rất nhiều tin tức về đan phương.

Nó mang đến cho Lục Huyền một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, tưởng như trong nháy mắt này, hắn đã tự mình trải qua mấy trăm lần luyện đan rồi, toàn bộ những chỗ khó hiểu trong quá khứ đều trở nên rõ ràng cả, rất nhiều vấn đề dễ dàng bị bỏ qua dẫn đến luyện đan thất bại cũng lần lượt hiện rõ, giúp kinh nghiệm luyện đan của hắn tăng mạnh.

"Lại hấp thu thêm chừng một - hai gói kinh nghiệm đan phương là đạt đến trình độ tinh thông rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

"Làm ruộng vẫn tốt hơn, chỉ cần thu hoạch mấy quầng sáng là trình độ luyện đan gia tăng vùn vụt."

Hắn đi tới khu vực gieo trồng Kiếm Thảo, bồi dưỡng cho Kiếm Thiên Kiêu, Khổng Tước và mấy gốc Phong Lôi Kiếm Thảo còn lại, sau đó đi tới trước mặt gốc Phong Lôi Kiếm Thảo thứ hai đã ngưng chủng thành công. Ngón tay lập tức hóa thành màu ngọc óng ánh, hắn cẩn thận móc lấy hạt linh chủng dài nhỏ đã nhô lên trên thân cây Kiếm Thảo.

Hắc phong quanh quẩn, vô số kiếm ý rất nhỏ bên trong không ngừng đánh xuống ngón tay hắn làm vang lên những âm thanh "đinh đinh đang đang", vậy mà không hề để lại bất cứ dấu vết gì.

"Hai gốc Phong Lôi Kiếm Thảo đã ngưng kết được bảy hạt linh chủng, xem như tính chính xác của phương pháp ngưng chủng này đã được nghiệm chứng rồi." Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, hắn lập tức đi xuống chân núi.

Giờ phút này, phú bà chim mập đang cùng "tiểu thịt tươi" (chàng chim Phong Điểu trẻ trung tốt mã) ở chung một chỗ, vui đến quên cả trời đất.

Hắn đành phải gọi một con linh hạc từ phụ cận tới, rồi nhờ nó chở mình đến Kiếm Đường. Kiếm Đường tọa lạc ngay trên ngọn núi, kiếm khí gào thét ù ù, Lục Huyền xuyên qua tầng cấm chế ẩn chứa vô số kiếm khí, đi tới chỗ của Thẩm Diệp.

"Lục sư đệ, gần đây có khỏe không?" Thẩm Diệp khí chất hiền hòa vừa nhìn thấy Lục Huyền đã mỉm cười ân cần thăm hỏi.

"Nhờ sư huynh thấp thỏm nhớ mong nên mọi chuyện đều ổn cả."

"Lần này sư đệ tới Kiếm Đường là muốn cầm thêm một chút linh chủng Kiếm Thảo về ư?" Thẩm Diệp bưng một chén linh trà, đi về phía Lục Huyền.

“Thẩm sư huynh đã đoán sai rồi, lần này ta tới đây không phải để lấy đi linh chủng, mà ngược lại, ta còn muốn nộp lên linh chủng cơ. Nói chính xác hơn, là linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo đã ngưng kết thành công, nên ta muốn nộp lên.” Lục Huyền mỉm cười trả lời.

Chương 593: Còn Có Chuyện Tốt Bậc Này?

Thông tin này quá mức chấn động. Rõ ràng cảnh giới và tâm tính của Thẩm Diệp đã đạt đến Trúc Cơ viên mãn, nhưng nghe được lời này của Lục Huyền, chén trà trong tay gã trực tiếp mất đi khống chế mà lắc lư chao đảo, khiến cho linh trà nóng hổi bên trong thiếu chút nữa đã đổ cả ra ngoài.

Trong giọng nói của gã cũng mang theo bảy phần kinh ngạc, ba phần vui sướng không thôi: "Giao nộp linh chủng? Lục sư đệ đã tìm ra phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo dị biến rồi?"

"Đúng là ta đã mày mò ra một bộ phương pháp ngưng chủng mới, cũng đại khái thí nghiệm một phen rồi, có hai gốc Phong Lôi Kiếm Thảo ngưng kết thành công, nhận được bảy hạt linh chủng."

Linh quang chợt lóe trên bàn tay Lục Huyền, bảy hạt linh chủng màu đen trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, kiếm ý bộc phát, hắc phong quanh quẩn, vừa nhìn đã biết mấy thứ này cực kỳ không tầm thường.

"Đúng là linh chủng Kiếm Thảo cấp bậc tam phẩm, còn là chủng loại Kiếm Đường chưa từng có." Thẩm Diệp thân là cao tầng của Kiếm Đường, đương nhiên có thể nhìn ra những khác biệt rất nhỏ của hạt linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo này so với những loại linh chủng khác bên trong nội đường.

"Lục sư đệ, lần này ngươi thực sự làm ta bất ngờ quá rồi."

Mặc dù đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần về chuyện này từ trước, cũng cực kỳ tin tưởng Lục Huyền có thể tìm tòi ra phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm, nhưng đến khi Lục Huyền chân chính lấy những hạt linh chủng đã thành công ngưng kết ra, Thẩm Diệp vẫn cảm khái vô cùng.

Gã thực sự không ngờ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, Lục Huyền lại có thể chân chính tìm ra được một loại phương pháp ngưng chủng có giá trị liên thành thế này.

Phải biết rằng, phương pháp ngưng chủng của linh thực tam phẩm đơn thuần cũng đã xem là thứ vô cùng trân quý rồi, mà phương pháp ngưng chủng của Kiếm Thảo lại càng không cần phải nói.

Đây chính là gốc rễ để tự cường của Thiên Kiếm Tông.

"Thẩm sư huynh, đây là trình tự ngưng kết linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo do ta tổng kết ra, bên trong bao gồm toàn bộ thông tin như thủ pháp, những điều cần chú ý, kính xin sư huynh xem qua." Lục Huyền đưa một tờ giấy viết đầy những chữ cực nhỏ cho Thẩm Diệp.

"Lục sư đệ, có thể nói tờ giấy này của ngươi chính là thứ then chốt để mở cánh cửa lớn của Kiếm Đường đó." Thẩm Diệp cầm tờ giấy hơi mỏng nọ trong tay, lại có cảm giác nó nặng tựa ngàn cân, không nhịn được khẽ cảm khái nói.

"Thẩm sư huynh, ở nơi này còn có ba cây Phong Lôi Kiếm Thảo có thể ngưng chủng. Một cây đã tiến vào giai đoạn ngưng chủng sơ kỳ, một gốc có thể ngưng chủng trong vòng hai ngày sắp tới, một gốc cuối cùng cần phải chờ đợi mấy ngày mới ngưng chủng thành công."

Lục Huyền lại tiếp tục lấy ba gốc Phong Lôi Kiếm Thảo có kèm theo cả linh nhưỡng từ trong Sinh Sinh Đại ra ngoài.

Bởi vì hắn cần sử dụng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm tới kích thích từng hạt linh chủng Kiếm Thảo một, mới cho ra được linh chủng dị biến, nên tiến độ sinh trưởng của Phong Lôi Kiếm Thảo không giống nhau. Hắn đã mang tới đây ba gốc, để Kiếm Đường mau chóng nghiệm chứng tính chính xác của phương pháp ngưng chủng kia.

Dù sao, Phong Lôi Kiếm Thảo cũng là thứ mà chỉ một mình hắn có, Kiếm Đường muốn nghiệm chứng, nhất định phải lấy được linh chủng từ trong tay hắn trước, sau đó bồi dưỡng lại từ đầu, làm như vậy mới có thể bớt đi được rất nhiều thời gian.

"Ôi ôi ôi, Lục sư đệ nhớ phải cẩn thận một chút." Thẩm Diệp thấy Lục Huyền tiện tay đặt ba gốc Phong Lôi Kiếm Thảo xuống đất, vội vàng lên tiếng nói, chỉ sợ ba gốc Kiếm Thảo ấy va chạm vào nhau, lại sơ sát.

Phương pháp ngưng chủng vừa được Lục Huyền giao cho, Thẩm Diệp đã đọc lướt qua một lần, dựa vào tầm mắt của bản thân, trong lòng gã cũng có thể phán định được phương pháp ngưng chủng này gần như không có vấn đề gì rồi, nhưng vẫn cần tự mình nghiệm chứng một lần nữa mới dám khẳng định.

Trong lòng đang lo không có Phong Lôi Kiếm Thảo, ai ngờ Lục Huyền lại cực kỳ chu đáo, lập tức lấy ra ba gốc Kiếm Thảo đưa qua rồi.

"Kiếm Thảo bị di dời khỏi linh nhưỡng ban đầu, không nên để ở bên ngoài lâu, nếu không sẽ khiến sinh cơ trôi mất."

"Lục sư đệ chờ một lát, ta lập tức mang ba gốc Phong Lôi Kiếm Thảo này trồng vào trong linh điền của Kiếm Đường, mau chóng để cho kiếm tu linh thực sư có kinh nghiệm phong phú nhất của Kiếm Đường đi tới nghiệm chứng phương pháp ngưng chủng này."

Lời còn chưa dứt, trong hộp kiếm đen nhánh sau lưng Thẩm Diệp đã vang lên một tiếng kiếm ngân, chỉ thấy một thanh phi kiếm màu trắng như tuyết bay từ bên trong đó ra, dứt khoát bọc lấy thân hình của gã, nhanh chóng phá cửa sổ lao ra bên ngoài.

Lục Huyền lại ung dung ngồi trên chiếc ghế gỗ, thưởng thức chén linh trà hãy bốc lên hơi nóng.

"Mùi vị của loại linh trà này rất ngon, thuần khiết lại có dư vị ngọt nhẹ, linh khí nồng đậm, nên tìm cơ hội đi trồng vài loại linh thực linh trà, ngày thường dùng để đãi khách cũng không tệ."

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà là linh thực ngũ phẩm, nhưng nó vốn là linh thực được một vị sư thúc Kim đan ủy thác cho hắn gieo trồng, có cho Lục Huyền mười lá gan, hắn cũng không dám nuốt riêng mấy cọng linh trà này, trong lòng đang suy nghĩ, có vẻ như mình nên đi tìm một loại linh thực trà khác, chờ sau khi thành thục sẽ hái lá trà xuống tự dùng đi đãi khách.

Trong lòng đang suy nghĩ miên man, lại thấy Thẩm Diệp vội vàng xông vào trong phòng, cầm một chén linh trà lên, sảng khoái uống một ngụm.

"Ta đã giao phương pháp ngưng chủng của Lục sư đệ cho đồng môn bên trong Kiếm Đường nghiệm chứng rồi, mấy vị kia đều là kiếm tu am hiểu bồi dưỡng Kiếm Thảo nhất trong nội đường, tin tưởng không bao lâu nữa, sẽ nhận được kết quả thôi." Thẩm Diệp đặt chén trà xuống, nói với Lục Huyền.

"Nghe được trong Kiếm Đường có thể sẽ xuất hiện một loại Kiếm Thảo tam phẩm mới, trong lòng những kiếm tu kia đều đặc biệt hiếu kỳ, cả đám đang tập hợp lại cùng một chỗ, suy nghĩ về phương pháp ngưng chủng vừa được sư đệ mang tới."

“Hy vọng có thể thuận lợi ngưng kết ra linh chủng.” Lục Huyền gật đầu nói.

“Đó là điều tất nhiên rồi, ta có lòng tin tuyệt đối với sư đệ ngươi.” Thẩm Diệp nói xong, thoáng dừng lại một chút mới nói tiếp: “Đoạn thời gian gần đây, sau khi Kiếm Đường nghiệm chứng thành công phương pháp ngưng chủng, nội đường sẽ thưởng hậu hĩnh cho sư đệ ngươi.”

“Ồ? Sư huynh có thể bật mí cho ta biết một chút tin tức về phần thưởng có được hay không?” Nghe được có khen thưởng, Lục Huyền lập tức ngồi thẳng người, hiếu kỳ hỏi.

“Muốn được phần thưởng gì, hết thảy đều do sư đệ ngươi lựa chọn. Toàn bộ Kiếm Thảo hoàn chỉnh bên trong Kiếm Đường, thậm chí là kiếm thai, kiếm hoàn cao cấp, cùng với các loại kiếm quyết, sư đệ đều có thể tùy ý chọn lựa.”

“Còn có chuyện tốt bậc này?” Trong lòng Lục Huyền âm thầm nói.

Lại nói, sau khi tiến vào Kiếm Đường, hắn đã thu hoạch được lượng lớn linh chủng Kiếm Thảo từ nơi này, nhưng đại đa số đều không có quyền lợi chiếm lấy nó làm thành của riêng cho mình, chỉ đơn thuần là thay tông môn gieo trồng, sau khi bồi dưỡng thành công, Kiếm Đường lại trả cho hắn một khoản thù lao phong phú, mỗi tháng còn có thể cung cấp một lượng lớn Kiếm Ấn cho đệ tử Kiếm Đường.

Không ngờ, sau khi hắn tìm hiểu được một loại phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm, lại được ban cho quyền tự do chọn lựa các loại bảo vật bên trong Kiếm Đường rồi?

Chương 594: Thật Là Hiếm Có!

“Nhưng có một điểm ta nhất định phải nhắc nhở sư đệ ngươi một phen.” Vẻ mặt Thẩm Diệp trở nên nghiêm túc, gã trầm giọng nói.

“Mời Thẩm sư huynh nói.”

“Bởi vì trước mắt sư đệ đang dừng ở tu vi Trúc Cơ trung kỳ, cho nên bảo vật cảnh giới Kết Đan ngũ phẩm vẫn nên có hạn chế, miễn cho sau khi sư đệ đạt được, chẳng những không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực của nó, ngược lại còn có thể đưa tới một ít phiền toái không cần thiết cho sư đệ. Điểm ấy, hy vọng sư đệ ngươi có thể hiểu được.”

“Không có vấn đề.” Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm Diệp nói là có hạn chế, nhưng lại không nói là không thể nhận được bảo vật ngũ phẩm, trên thực tế, câu nói này đã vượt quá dự liệu của hắn rồi.

“Còn một điều nữa, Kiếm Thảo kiếm hoàn tứ phẩm trở xuống, tuy sư đệ có thể tự mình chọn lựa, nhưng nếu lựa chọn số lượng nhiều, có thể sẽ khiến sư thúc Kết Đan hỏi tới, kính xin sư đệ nắm giữ con số đúng mực.”

“Mặt khác, ta không thể không nói cho sư đệ biết thêm một chuyện nữa, đó là những món bảo vật kia, sư đệ chỉ có thể tự mình sử dụng, nếu để bị phát hiện sư đệ mang chúng đi đổi lấy những vật khác hoặc là linh thạch, thì về sau, sẽ rất khó tiếp tục thu hoạch được bảo vật.”

“Để phòng tránh loại tình huống này có thể xảy ra, chúng ta cần sư đệ ngươi lập xuống lời thề Tâm Ma.”

“Được.” Lục Huyền gật đầu nói.

Thu nhập từ phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm đã vượt xa dự liệu của hắn. Đầu tiên là tư cách tiến vào Kiếm Trì trước thời hạn, sau đó, hắn đã thu được các loại Kiếm Khí không tệ như Lôi Âm Kiếm và Tinh Vân kiếm từ bên trong. Chờ sau khi nghiệm chứng phương pháp ngưng chủng, hắn lại có thể thu hoạch được các loại bảo vật khác từ Kiếm Đường, số lượng cùng với phẩm giai hơi hạn chế một chút, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Đúng rồi, Thẩm sư huynh, ta có một việc muốn thỉnh giáo sư huynh. Nếu ta còn muốn thu hoạch linh chủng Kiếm Thảo từ trong nội đường, có phải chịu hạn chế gì không?”

Liên quan đến phần thưởng của quầng sáng, Lục Huyền càng chú ý đến vấn đề linh chủng của Kiếm Thảo hơn.

Thẩm Diệp nghe hắn hỏi như vậy, trong lòng không khỏi sửng sốt: “Lục sư đệ, ta có một chuyện không rõ. Sư đệ đã có thể lấy được đủ loại Kiếm Thảo Kiếm Khí, kiếm thai kiếm hoàn, cùng với kiếm quyết phẩm cấp cao từ trong nội đường, vì sao còn chấp nhất với linh chủng Kiếm Thảo như thế?”

“Bồi dưỡng một gốc Kiếm Thảo cao giai, cần tiêu tốn lượng lớn thời gian tinh lực, đạt được một thanh Kiếm Thảo hoàn chỉnh, chẳng lẽ còn kém tự mình bồi dưỡng ra ư?”

“Hẳn là sư huynh tương đối hiểu rõ ta, ta là người tính cách cẩn thận, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, săn giết yêu thú tà ma, chỉ một lòng bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, ngay cả tu luyện cũng phải đặt ở vị trí sau. Và chuyện này đại khái là bắt nguồn từ lòng nhiệt tình yêu thương.” Lục Huyền chậm rãi nói.

Thẩm Diệp nghe vậy, trong đầu lập tức hồi tưởng lại cảnh tượng lúc mới quen biết Lục Huyền ở Tư Nông điện, gã cũng không khỏi gật đầu.

Lúc ấy, Lục Huyền còn là một tán tu Luyện Khí, trước khi bái nhập vào Thiên Kiếm Tông đã có thể tự mình bồi dưỡng ra một gốc Kiếm Thảo nhị phẩm có độ khó cực cao. Có thể nói, với một người không có thiên phú, nếu không phải thật sự nhiệt tình yêu thương thì không thể bồi dưỡng thành công Kiếm Thảo được.

"Mặt khác, ta còn cân nhắc đến một điểm. Đó là ta ở trong tông môn, hưởng thụ các loại tài nguyên tu hành cùng với phúc lợi của tông môn, được tông môn che chở, cho nên trong lòng vẫn luôn muốn cống hiến một chút sức mạnh không đáng kể cho tông môn. Vấn đề là bản thân ta chẳng có ưu điểm gì, chỉ có mấy phần thiên phú trên linh thực nhất đạo. Hơn nữa, theo những gì ta suy nghĩ, thì bản thân bồi dưỡng linh chủng Kiếm Thảo, đạt được các loại kiếm khí cao cấp, làm cho thực lực của đồng môn gia tăng một chút, thì khi bọn họ ra ngoài thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên cũng có thể nắm chắc thêm mấy phần." Lục Huyền lộ vẻ mặt chân thành nói, lại một lần nữa củng cố thân phận linh thực sư của mình, cũng thuận tiện tôn địa vị của quá trình bồi dưỡng linh chủng lên cao thêm mấy cấp bậc.

"Đồng thời trong khi tạo phúc cho đồng môn, ta cũng có thể nhận được phần thưởng bên trong mấy quầng sáng màu trắng nho nhỏ kia." Hắn âm thầm bổ sung trong lòng.

"Thực sự không ngờ Lục sư đệ ngươi lại có ý nghĩ vô tư, không vụ lợi như thế. Những lời nói này đã khiến người làm sư huynh như ta xấu hổ, mặc cảm vô cùng." Nghe được lời này của Lục Huyền, Thẩm Diệp cũng nổi lòng tôn kính.

“Lục sư đệ ngươi lại có giác ngộ rộng lượng như thế, thật là hiếm có.” Trong mắt Thẩm Diệp toát lên vẻ tán thưởng mãnh liệt đối với Lục Huyền.

Đệ tử tông môn có tinh thần kính dâng, lòng trung thành như vậy, đã xem là cực kỳ hiếm thấy rồi.

“Nên như vậy. Trọng chấn vinh quang của Kiếm Đường, chúng ta nghĩa bất dung từ!” Lục Huyền tha thiết nói.

“Lục sư đệ, ngươi dâng lên phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm, tương đương với lập được công lao to lớn cho Kiếm Đường rồi, nếu về sau Kiếm Đường ngưng kết được linh chủng mới, ngươi đều là người có được tư cách bồi dưỡng đầu tiên.”

“Sau khi thay Kiếm Đường bồi dưỡng ra Kiếm Thảo, Lục sư đệ có thể xin giữ lại, cũng có thể nộp lên cho Kiếm Đường, căn cứ vào phẩm giai và số lượng Kiếm Thảo, nội đường sẽ trả thù lao phong phú cho sư đệ ngươi.”

“Chỉ là… linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm rất khó ngưng kết, tình huống xuất hiện số lượng lớn tương đối ít thấy, một khi ngưng kết thành công sẽ rơi vào cuộc tranh đoạt giữa đông đảo nhóm kiếm tu trong nội đường. Nhưng Lục sư đệ cứ yên tâm, chỉ cần xuất hiện linh chủng của Kiếm Thảo khí tứ phẩm, ta sẽ liên lạc với ngươi trước tiên, cũng để cho ngươi lựa chọn có bồi dưỡng hay không trước.”

“Về phần ngũ phẩm, nó đã thuộc về phạm trù Kết Đan, chỉ có Kiếm Trì cùng với những nơi kỳ dị khác bên trong Kiếm Đường mới thỉnh thoảng sinh ra được một - hai hạt, thời điểm vận khí không tốt, có thể mấy chục năm mới gặp được một lần, nhưng ta cũng sẽ thay sư đệ lưu ý nhiều hơn.”

“Đa tạ Thẩm sư huynh!” Lục Huyền chắp tay thi lễ, thành khẩn nói.

Nghiệm chứng Phong Lôi Kiếm Thảo ngưng chủng còn cần một khoảng thời gian nữa, Lục Huyền lập tức lên tiếng cáo từ với Thẩm Diệp, nhanh chóng trở về động phủ. Hắn không quan tâm tờ giấy mỏng manh kia sẽ tạo ra một hồi sóng to gió lớn đến cỡ nào ở trong Kiếm Đường, chỉ một lòng nhào vào trong linh điền, yên lặng bồi dưỡng linh chủng, chăn nuôi linh thú.

Bảy mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đã ngưng chủng thành công, đạt được hơn ba trăm hạt linh chủng dài nhỏ màu xanh da trời.

Lục Huyền dựa theo lệ cũ, lại lấy ra hai trăm hạt, gieo trồng bên trong mảnh linh điền đã khai khẩn. Từng sợi linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, thấm xuống linh nhưỡng, tưới đẫm những hạt linh chủng dài nhỏ bên trong.

Còn một trăm hạt linh chủng khác, hắn dự định sẽ đưa vào quá trình cải tiến, xem có thể nhận được linh chủng dị biến tam phẩm hay không, để sau này khi tu vi đột phá, phần thưởng tu vi mà quầng sáng mang đến sẽ không còn rơi vào tình huống méo mó có hơn không như trước kia nữa.

Chương 595: Thanh Liên Kiếm Thảo!

Lục Huyền nhanh chóng lấy ra mấy khối Băng Phách trăm năm, đặt một trăm hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo vào khoảng giữa đống Băng Phách, muốn những luồng khí tức cực lạnh do Băng Phách phát tán ra ngoài, thấm đều vào linh chủng.

Thủy Huỳnh Thảo vốn có thuộc tính ngũ hành thiên hướng thủy, dùng Băng Phách để kích thích cải tiến sẽ càng thích hợp hơn. Nếu dùng Thuần Dương Chân Hỏa để kích thích linh chủng, có khả năng sẽ dẫn đến toàn bộ linh chủng biến thành phế chủng.

"Chờ lần sau tiến vào bí cảnh không trọn vẹn, ta cũng có thể đặt chúng vào trong con suối kia, dùng U Tuyền Linh Lâm đi kích thích cải tiến linh chủng." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi dốc lòng chăm sóc toàn bộ linh thực trong những mảnh linh điền nằm rải rác xung quanh sơn phong, hắn trở lại trong phòng. Chỉ thấy một con mắt màu xám trắng vừa lặng yên chui ra từ giữa hư không, lúc ẩn lúc hiện, hành tung quỷ dị vô cùng.

Quan sát thấy chung quanh không có bất cứ điểm gì dị thường, tâm niệm vừa động, một cuốn sách ngọc ánh vàng rực rỡ đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Hắn nhẹ nhàng mở sách ngọc ra, một tiếng kêu to đầy uy nghiêm lập tức vang lên bên tai, đồng thời một con Xích Túc Kim Ô cũng đập vào mi mắt.

Có một luồng hỏa diễm với hai màu trắng và vàng không ngừng thiêu đốt toàn thân Kim Ô, hỏa diễm bùng cháy, còn mang theo khí thế như muốn đốt cháy vạn vật giữa thế gian.

Lục Huyền chăm chú nhìn vào con Xích Túc Kim Ô sống động như thật trên sách ngọc. Chỉ thoáng chốc, trong đầu hắn đã xuất hiện một khối hỏa cầu khổng lồ như muốn che khuất bầu trời, bên trong hỏa cầu có một con Kim Ô đang vui sướng bay lượn, không ngừng có hỏa diễm thuần trắng bay xuống giữa đôi cánh chim liên tục vung vẩy kia.

Hắn xòe bàn tay ra, một ngọn lửa màu trắng tinh đã xuất hiện ở đầu ngón tay. Nhìn bề ngoài, ngọn lửa này chỉ đơn thuần là thiêu đốt trong lặng lẽ, nhưng chính sự lặng lẽ ấy lại ấp ủ một nguồn lực lượng cực kỳ khủng bố.

"Quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 mấy năm, coi như đã lĩnh ngộ được Thuần Dương Chân Hỏa đạt tới cấp bậc tứ phẩm rồi, hoàn toàn có thể tính nó là một thủ đoạn mạnh mẽ. Chỉ không biết khi nào mới có thể hoàn toàn nắm giữ được thứ này, sau đó lĩnh ngộ ra thần thông ngũ phẩm." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Sau khi quan tưởng cuốn sách ngọc màu vàng óng ánh kia một lượt, hắn lại lấy một nhánh cây khô héo già nua từ trong Thao Trùng Nang ra.

Trên nhánh cây có hơn ba mươi viên đồng tử tà dị, hoặc nhắm chặt, hoặc quan sát bốn phía, sau khi cảm nhận được Lục Huyền nhìn chăm chú vào mình, tất cả đám đồng tử đều trở nên linh tính mười phần, bò tới bò lui khắp nơi.

Trên người Lục Huyền lập tức xuất hiện một tầng linh quang mờ mịt, hắn hái một tròng mắt tà dị có nguồn gốc từ Bách Đồng Quỷ Mộc xuống. Chỉ thấy phía sau viên đồng tử này đang có rất nhiều xúc tu nhỏ bé bán trong suốt, kéo dài ra bên ngoài, không ngừng vung vẩy lung tung.

Lục Huyền trực tiếp nhét viên đồng tử ấy vào mi tâm của mình, chỉ trong chốc lát, đôi mắt đã cấp tốc nhô lên, tựa như có thứ gì đó đang bò qua bò lại trong mắt, thức hải lập tức biến thành một mảnh hỗn loạn. Hắn nỗ lực duy trì cho tâm trí tỉnh táo, vội vàng vận chuyển Phá Vọng Đồng Thuật, cố gắng hấp thu lực lượng tà dị trong mắt.

Một lát sau, hai mắt đã khôi phục lại bình thường, từng dòng linh lực nhỏ bé bắt đầu tràn vào trong mắt, thế gian lập tức xuất hiện những biến hóa vô cùng to lớn.

Những dòng linh lực đang lưu chuyển bên trong ngọn núi hoàn toàn bại lộ hết thảy dưới tầm mắt của hắn, hắn có thể nhìn thấy chúng vô cùng rõ ràng, vậy là chỉ thoáng một cái, thị lực đã được tăng cường thêm rất nhiều.

“Sau khi thu hoạch Bách Đồng Quỷ Mộc, cứ cách một đoạn thời gian, ta lại luyện hóa một con mắt tà dị, nhằm tăng cường đồng thuật của bản thân, thậm chí thỉnh thoảng lại cho Đạp Vân Linh Miêu ăn một viên. Cứ như vậy, con ngươi trên thân cây đã dùng hết gần một nửa.” Lục Huyền cất kỹ thân cây già nua như da người kia, âm thầm cảm khái nói.

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, hắn vẫn duy trì loại tiết tấu đơn giản buồn tẻ mà phong phú an ổn này.

Phần lớn thời gian, hắn đều dùng để bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi trêu đùa linh thú, thời gian còn lại thì dùng để luyện đan, tu hành. Trong nhóm tài liệu luyện đan kia, có linh thực do chính bản thân hắn bồi dưỡng thành, cũng có một bộ phận mua được giá thấp từ Đan Điện, và đống đan dược luyện chế ra vẫn tạm thời được hắn tích lũy ở trong tay.

Bởi vì trình độ luyện chế Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan của hắn đều đạt đến cảnh giới Tông Sư, xác xuất thành công gần như là trăm phần trăm, bởi vậy dù bỏ thêm thời gian

vào luyện đan, nhưng môn công phu này cũng không tốn quá nhiều thời gian của Lục Huyền.

Nói về tu hành, hắn vẫn luyện chủ yếu là quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa 》, tu luyện Đồng Thuật, cùng với 《 Thần Diễn Kinh 》 ngũ phẩm có thể gia tăng linh thức, ngẫu nhiên hắn cũng ngâm mình trong Giao Long tinh huyết, cường hóa thân thể.

Trong khoảng thời gian này, mười gốc Hoàng Vân Chi nhị phẩm còn lại đã lần lượt trưởng thành, phẩm chất đều là phổ thông. Sau khi thành thục, trong mười quầng sáng màu trắng, hắn đã mở ra được sáu viên Thú Linh Đan nhị phẩm, ba gói kinh nghiệm đan phương Thú Linh Đan, cùng với hai viên Trầm Hương Hoàn.

Sau khi hấp thu ba gói kinh nghiệm, lý giải của Lục Huyền đối với luyện chế Thú Linh đan lại tinh tiến hơn rất nhiều, đã đạt tới cấp bậc tinh thông, khi trực tiếp bắt tay vào luyện chế, tỷ lệ thành đan đã gia tăng lên 30%.

Vào ngày hôm ấy, đột nhiên có một tấm tiểu kiếm phù lục nhanh chóng lướt đến, dừng lại ở bên ngoài Lưu Quang Phù Trận, phát ra từng tiếng rít gào bén nhọn. Lục Huyền mở trận pháp, dẫn tấm phù lục kia tới, kích phát linh lực. Giọng nói quen thuộc của Thẩm Diệp truyền đến, thậm chí còn có thể rõ ràng nghe được niềm vui sướng toát lên trong giọng nói.

“Lục sư đệ, gần đây có sư thúc Kết Đan đã ngưng kết ra năm hạt linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm. Chủng loại chính là Thanh Liên Kiếm Thảo, nếu sư đệ muốn nhận được cơ duyên này thì có thể tới Kiếm Đường xem một chút. Việc này không nên chậm trễ, nhiều nhất ta chỉ có thể giữ một hạt linh chủng được chừng nửa tháng mà thôi. Nếu trong vòng nửa tháng sư đệ còn không tới nhận linh chủng, ta cũng chỉ có thể tặng cho mấy vị đồng môn còn lại của Kiếm Đường.”

“Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm?” Trong giọng nói của Lục Huyền tràn đầy vui sướng. Có cơ hội nhận được linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm, làm sao hắn có thể bỏ qua được?

“Đừng nói là nửa tháng, nửa canh giờ ta cũng không chờ kịp đâu.”

Ý niệm trong đầu Lục Huyền khẽ động, hắn đã vội vàng gọi con chim mập đang tính đi ra ngoài gặp Tiểu Tiên Chuẩn tới, trong nháy mắt đã bay thẳng lên tấm lưng rộng rãi của nó: “Dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Kiếm Đường!”

…

Kiếm Đường.

Trong một gian nhã thất u tĩnh, chợt truyền đến một hồi cãi vã kịch liệt. Thanh âm như kiếm, tựa như muốn đâm thủng màng nhĩ người nghe.

“Thẩm sư đệ, sư huynh thỉnh cầu ngươi hãy giao linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo cho ta đi.” Một tu sĩ đầu trọc thân hình cao lớn biểu cảm nghiêm túc, nói với Thẩm Diệp đang an ổn ngồi ở đầu bên kia.

Chương 596: Miễn Phí Luôn Làm Lòng Người Vui Vẻ!

Tu sĩ này đeo một thanh kiếm đá to lớn trên lưng, thân kiếm loang lổ với vô số vết nứt to nhỏ khác biệt, những vết nứt kia đều có màu đỏ đen, không biết đã bị ngâm qua bao nhiêu tinh huyết của tà ma yêu thú.

Tu sĩ đầu trọc này đã giết chóc vô số, toàn thân tích lũy sát khí nồng đậm, nhưng thái độ hiện giờ lại khá là khiêm tốn, nhún nhường.

"Thẩm sư đệ, hẳn là ngươi hiểu rõ tình huống hiện tại của ta, thanh phi kiếm dùng tiện tay đã không thể sử dụng được nữa, mà Chú Kiếm Sư kiệt xuất nhất bên trong Kiếm Đường đều bó tay không thể chữa trị nổi. Cho nên, hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo khó khăn lắm mới xuất hiện này thật sự là quá mức quan trọng đối với ta, hy vọng sư đệ có thể tạo điều kiện cho sư huynh. Cả đời sư huynh ta sẽ đều nhớ phần ân tình này." Tu sĩ đầu trọc vô cùng tha thiết nói.

Sở dĩ thái độ của gã như vậy, là vì trong lòng quá mức khao khát có được hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo kia.

Phải biết rằng, linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm vô cùng hiếm thấy, ngay cả ở trong Kiếm Đường cũng cực kỳ thưa thớt, một khi xuất hiện đều sẽ bị chúng kiếm tu của Kiếm Đường tranh giành dữ dội.

Nên đương nhiên, giá trị của linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo – loại linh thảo vẫn luôn được xếp vào hàng đầu trong nhóm Kiếm Thảo tứ phẩm – lại càng thêm quý giá.

Mà trên thực tế, đúng là thanh phi kiếm trong tay gã đang bị hao tổn nghiêm trọng, nếu nhận được hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo kia, sau đó dốc lòng bồi dưỡng, để tâm niệm tương thông cùng Kiếm Thảo, khẳng định là sẽ đạt được một thanh Kiếm Khí quý hiếm.

Thậm chí dùng tâm thần, linh lực uẩn dưỡng thời gian dài, còn có một chút khả năng rất nhỏ tế luyện Kiếm Thảo thành pháp bảo.

Cho nên, gã mới tha thiết muốn thu được hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo trong tay Thẩm Diệp như vậy.

"Hùng sư đệ, kiếm khí trong tay ngươi bị chút tổn thương, nhưng với gia sản của ngươi, chuyện chữa trị nó vẫn không thành vấn đề."

"Không giống như sư huynh ta, đại nạn buông xuống, chỉ có thể tranh thủ hạt linh chủng Kiếm Thảo, nỗ lực hết mình nhằm đạt được thêm một phần cơ duyên để đột phá Kết Đan." Một lão giả gầy nhỏ sắc mặt âm trầm nói. Trên mi tâm lão giả này có một vết kiếm dài nhỏ, dường như bên trong đang uẩn dưỡng kiếm khí cực kỳ khủng bố.

"Hoàng sư huynh, thọ nguyên còn thừa của ngươi không nhiều, ta khuyên ngươi tốt nhất là nên nghĩ biện pháp kiếm được một món bảo vật gia tăng thọ nguyên thì hơn, đặt hi vọng lên hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo, sẽ chỉ khiến hy vọng kia càng thêm hư vô mờ mịt mà thôi." Kiếm tu đầu trọc hừ lạnh một tiếng, trả lời.

"Thẩm sư đệ, ngươi cũng biết tình huống của ta, chỉ mong ngươi thương xót cho sư huynh vài phần, mà giao hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo ấy cho ta đi."

"Thẩm sư đệ, giao cho ta đi, ta nhất định sẽ bồi dưỡng thành công."

Hai người nhao nhao nhìn về phía Thẩm Diệp đang ngồi trên ghế gỗ. Nhưng vẻ mặt Thẩm Diệp vẫn thản nhiên như thường, không hề bị hai người ảnh hưởng chút nào.

“Hai vị sư huynh, đúng là trong tay ta có một hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo.” Trên mặt hai người đều lóe lên vẻ vui mừng, không ngờ Thẩm Diệp lại trực tiếp chuyển chủ đề: “Nhưng hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo kia là ta cố ý hỏi từ chỗ sư thúc, đặc biệt để lại cho một người quen rồi.”

“Nếu sư huynh muốn lấy được linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo, không bằng cứ trực tiếp đi hỏi sư thúc là được, trong tay ngài vẫn còn chừng ba - bốn hạt, nói không chừng còn có thể lấy được.”

“Thẩm sư đệ, linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo kia vừa mới ngưng kết ra, ai có quyền lợi lớn như vậy, đã trực tiếp chiếm cứ một hạt rồi?” Vết kiếm ở mi tâm lão giả nhỏ gầy vừa lóe lên một tia kiếm ý sắc bén, lão trầm giọng hỏi.

“Thẩm sư huynh, ta tới rồi.” Thẩm Diệp vừa muốn trả lời, một bóng người quen thuộc đã nhanh chóng tiến vào trong phòng.

“Lục sư đệ, thực không ngờ ngươi tới sớm như vậy!” Thẩm Diệp có chút kinh ngạc với tốc độ của Lục Huyền.

“Ha ha, là ta quá mức hiếu kỳ đối với hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo trong miệng Thẩm sư huynh kia, cho nên vừa nhận được phù lục truyền tin của Thẩm sư huynh, đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.”

Sắp sửa nhận được một hạt linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm mới, nên ý cười trên mặt Lục Huyền thực sự không thể kiềm chế được.

“Hai vị sư huynh này là…” Sau khi hắn tiến vào trong phòng mới chú ý tới tu sĩ đầu bóng lưỡng và lão giả gầy nhỏ, trong cảm nhận của linh thức, hắn biết tu vi của hai người đều là Trúc Cơ viên mãn, nên vội vàng thi lễ.

“Vị này chính là Hùng sư huynh, vị này là Hoàng sư huynh. Còn đây là Lục sư đệ, chính là chủ nhân của hạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo kia, cũng là người có được phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo mới xuất hiện gần đây nhất trong nội đường.” Thẩm Diệp giới thiệu Lục Huyền với hai người.

“Lục sư đệ chính là tu sĩ phía sau màn đã tìm tòi ra phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm?” Lão giả gầy nhỏ nghe vậy, có chút không dám tin, rõ ràng là Lục Huyền này còn trẻ tuổi như vậy? Lão không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi.

“Đúng là sư đệ ta, vận khí thật không tệ, cứ mơ mơ hồ hồ mà tìm tòi ra.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

Hai người kia liếc nhau, không hẹn mà cùng ngừng lại suy nghĩ muốn tranh đoạt linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo. Trên thực tế, cả về tu vi lẫn trình độ kiếm đạo, hai người đều mạnh hơn Lục Huyền không ít, nhưng ở trước mặt phương pháp ngưng chủng tam phẩm mới, những ưu thế ấy lại hoàn toàn không coi là cái gì.

Thiên Kiếm tông vốn nổi danh về kiếm, phần lớn kiếm tu có tu vi cao cường đều ở trong Kiếm Đường. Nhóm kiếm tu có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn như bọn họ tuyệt không dưới hai mươi người, thậm chí con số này có nhiều hơn phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo do Thiên Kiếm tông nghiên cứu suốt mấy ngàn năm mới ra được.

Ai quan trọng hơn, chỉ cần nhìn thấy là hiểu được rõ ràng.

Vì vậy, hai người lần lượt rời đi.

Thẩm Diệp thấy thế, cũng không nói gì thêm đã lập tức lấy một hạt linh chủng từ trong túi trữ vật ra. Thoạt nhìn hạt linh chủng này rất giống một hạt sen, lớn bằng quả trứng bồ câu, bên ngoài có màu xanh biếc, chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ, lại có thể quan sát thấy mặt ngoài của hạt sen này vốn được hợp thành từ mấy chục tới hơn một trăm mũi kiếm nhỏ, kiếm ý bành trướng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra kiếm ý sắc bén cường đại.

"Đây là linh chủng Thanh Liên Kiếm Thảo, ta cố ý để lại cho Lục sư đệ ngươi. Trong ngọc giản này có ghi lại bộ kiếm quyết liên quan đến quá trình bồi dưỡng Thanh Liên Kiếm Thảo, 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 tứ phẩm, xin sư đệ mau chóng hấp thu, không nên tiết lộ ra ngoài." Thẩm Diệp lại lấy ra một miếng ngọc giản màu xanh đậm, đồng thời giao cho Lục Huyền.

Lục Huyền đưa tay tiếp nhận, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười. Thu hoạch linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cùng với kiếm kinh tứ phẩm mà không tốn một viên linh thạch, một miếng Kiếm Ấn, Kiếm Lệnh nào cũng lấy được tới tay.

Miễn phí luôn làm lòng người vui vẻ!

Chương 597: Không Hiểu Sao Lại Trở Thành Một Cao Thủ Kiếm Đạo Rồi?

Lục Huyền lại một lần nữa tỏ vẻ cảm kích với Thẩm Diệp, rồi từ biệt rời đi.

Vừa về tới sơn phong của mình, Lục Huyền đã không kịp chờ đợi, vội vàng nhảy xuống từ trên người con chim mập, nhanh chóng tìm được một mảnh linh điền trống không.

Địa dẫn thuật được thi triển ra, phía trên Mậu linh nhưỡng xuất hiện một vết nứt nhỏ dài, Lục Huyền cẩn thận nhét linh chủng giống như hạt sen kia vào trong đó.

Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng.

【 Thanh Liên Kiếm Thảo, linh thực tứ phẩm, được bồi dưỡng từ Thanh Liên Kiếm Khí, sau khi trưởng thành có thể ngưng kết ra dị tượng Thanh Liên Kiếm Ý, dung nhập vào trong Kiếm Thảo, thu phát tùy tâm, thay đổi trong nháy mắt, tính công phạt cực mạnh. 】

【 Kiếm kiếm sinh liên. 】

“Lại là một gốc Kiếm Thảo tứ phẩm.” Lục Huyền bật cười hắc hắc.

Trước mắt trong linh điền của hắn đã có ba gốc Kiếm Thảo tứ phẩm, bao gồm Kiếm Thiên Kiêu, Kiếm Khổng Tước, cùng với gốc Thanh Liên Kiếm Thảo vừa mới lấy được này.

Ba gốc Kiếm Thảo đều có nét đặc sắc riêng, Kiếm Thiên Kiêu linh tính mười phần, có thể phân hóa ra kiếm ý của hung

thú con cú, bên trong Kiếm Khổng Tước xán lạn rực rỡ lại ẩn chứa sát cơ cường đại, có năng lực thi triển kiếm trận. Mà Thanh Liên Kiếm Thảo lại có thể ngưng kết dị tượng Thanh Liên, biến hóa vô tận.

"Xem ra lại phải tốn lượng lớn thời gian đi tu luyện 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》, nếu không thì chẳng thể nào bồi dưỡng tốt Thanh Liên Kiếm Thảo được." Lục Huyền bất đắc dĩ nói.

"Ta chỉ muốn làm ruộng, không hiểu sao lại trở thành một cao thủ kiếm đạo rồi?"

Trước mắt, hắn đang nắm giữ không ít kiếm quyết, lần lượt là《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》, 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》, 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》, 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》, 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》, 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》…

Trong những loại kiếm quyết này, 《 Tứ Thời Kiếm Quyết 》và《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 bởi vì đã hấp thu không ít gói kinh nghiệm kiếm ý, nên trình độ cũng đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa rồi.

Về phần những loại kiếm quyết khác, khi bồi dưỡng những loại Kiếm Thảo tương ứng, luôn cần phải căn cứ vào trạng thái tức thời của Kiếm Thảo mà không ngừng làm ra những điều chỉnh rất nhỏ, lại tăng thêm phương thức bồi dưỡng theo kiểu tinh tế hóa, khiến cho cơ hội luyện tập sử dụng kiếm quyết của hắn rất nhiều, bởi vậy, trình độ của mấy loại kiếm quyết này cũng có chút không tầm thường.

Đối với hắn, khó khăn nhất vốn là giai đoạn nhập môn.

Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng, sau đó trở lại trong phòng, lấy miếng ngọc giản màu xanh đậm ra, đặt lên trên trán. Từ sâu trong thức hải truyền tới từng hồi kiếm ngân, vô

số đạo kiếm khí hình hoa sen tạo thành từ vô số thanh trường kiếm màu xanh biếc vừa lặng yên xuất hiện, hơi xoay tròn ở chỗ sâu trong thức hải, kiếm ý phun ra nuốt vào bất định.

Rất nhanh, hoa sen mãnh liệt nở rộ, vô số kiếm khí gào thét bên trong thức hải của Lục Huyền, hóa thành lượng lớn tin tức, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Miếng ngọc giản có màu xanh đậm trên trán vừa lặng lẽ vỡ vụn, hóa thành bột mịn đầy trời.

Lục Huyền vẫn đứng yên tại chỗ, khẽ chau mày, cố gắng tiêu hóa những tin tức vô cùng vô tận do ngọc giản mang lại.

Một lúc lâu sau, hắn mới mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy loại kiếm quyết này thực sự khó như lên trời.

"Đáng tiếc không thể thu hoạch được gói kinh nghiệm của 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 từ trong quầng sáng sớm hơn, nếu không, ta hoàn toàn có thể tiết kiệm được không biết bao nhiêu thời gian tinh lực rồi."

Hắn một mực nghiên cứu kiếm quyết đến tận nửa đêm, trong đầu vẫn là một mớ hỗn độn, tâm thần mệt mỏi, trực tiếp để nguyên y phục trên người mà ngủ.

…. apptruyen …

Sáng sớm hôm sau.

Vừa bình minh Lục Huyền đã rời giường, đi vào trong linh điền. Dưới màn sương trắng nhàn nhạt, nhóm linh thực như ẩn như hiện, sinh cơ dạt dào.

Lục Huyền đi vào khu vực gieo trồng linh thực của Đan Điện. Chỉ thấy trên phiến lá xanh biếc của cây Ngọc Lộ Quả đã ngưng kết ra từng giọt sương mai tinh khiết. Sương sớm tinh thuần hoàn mỹ, chỉ xuất hiện trong không gian có giới

hạn, từ từ chuyển động trên phiến lá, cuối cùng đã dung nhập vào trong cây.

"Thủy Huỳnh Thảo nảy mầm rồi."

Cách đó không xa chính là khu vực gieo trồng hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo. Chỉ thấy từng chồi non màu lam nhạt đã chui ra từ trong linh nhưỡng, nhẹ nhàng đung đưa trong làn gió lạnh buổi sáng sớm, bên trong thân thể nhìn như yếu ớt kia lại có sinh cơ cường đại tràn đầy.

Lục Huyền bị sức sống của cây non Thủy Huỳnh Thảo cảm nhiễm, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ mỉm cười. Linh lực khẽ động, tầng mây đang trôi giữa mảnh hư không phía trên khu vực của Thủy Huỳnh Thảo nhanh chóng ngưng kết lại, từng tia từng sợi linh vũ bay xuống, thỏa thích tưới tắm cho cây non.

Sau khi thi triển Linh Vũ Thuật, hắn lại thi triển Mộc Sinh Thuật, khiến cho sinh cơ bên trong cây non càng thêm dồi dào, cũng trợ giúp tốc độ phát triển của Thủy Huỳnh Thảo nhanh hơn một xíu.

Mặc dù hắn đã thi triển vô số lần thuật pháp cơ sở để bồi dưỡng linh thực, nhưng vẫn làm không biết mệt, vui vẻ chịu đựng loại gian khổ này. Bởi mỗi một lần thi triển thuật pháp, đều có nghĩa là khoảng cách hắn thu hoạch được quầng sáng màu trắng lại gần thêm một bước.

Trồng trọt thì sẽ có thu hoạch, nhưng thứ hắn thu hoạch được không chỉ có bản thân linh thực, còn có phần thưởng không biết bên trong những quầng sáng kia, bảo sao hắn lại cực kỳ hưởng thụ quá trình làm ruộng này?

"Thám hiểm là không có khả năng rồi, đời này ta tuyệt đối sẽ không đi thám hiểm, tu luyện lại không mang đến quá nhiều hiệu quả, ta chỉ có thể ở trong tông môn, gieo trồng linh thực,

nuôi dưỡng linh thú, mới có thể duy trì quá trình tu hành như vậy…" Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi chăm sóc tất cả nhóm Thủy Huỳnh Thảo, hắn lại tiếp tục dò xét linh điền, kiểm tra trạng thái của mỗi một cây linh thực trên sơn phong.

"Ồ, Huyễn Âm Trúc thành thục rồi." Lúc ấy, hắn vừa đi tới trước mặt Huyễn Âm Trúc sinh trưởng trong mảnh chướng khí màu phấn hồng kia, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã hoàn toàn bị kéo căng.

Chỉ thấy đám rễ cây trúc vươn ra từ trong linh nhưỡng, bộ rễ phát triển rậm rạp, vô số vết nứt dài nhỏ cảm nhận được Lục Huyền tới gần, đồng loạt mở ra. Ngay lập tức, vô số những thanh âm huyên náo quái dị đã truyền vào trong tai hắn, giống như vô số con yêu thú tà ma đồng thời gầm rú thét dài, nhưng chẳng biết từ lúc nào, đột nhiên thanh âm này lại kéo dài ra, xoay chuyển liên hồi, dẫn tới huyết mạch trong người Lục Huyền sôi sục, không ngừng sinh ra những ý tưởng kỳ quái vô cùng.

"Chỉ trồng gần những cây Mê Tiên Đào này mà ngươi đã trở thành bộ dạng hư hỏng như thế rồi." Lục Huyền dở khóc dở cười, lập tức rút Huyễn Âm Trúc ra, tập trung tinh thần vào cây trúc xanh biếc, trong đầu nhanh chóng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Huyễn Âm Trúc, linh thực tứ phẩm, thích sưu tập bắt chước các loại thanh âm kỳ lạ, đặc biệt là âm nhạc đồi trụy và cương mãnh lôi âm là chính. 】

【 Có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí dạng sáo trúc, cùng với pháp khí đặc thù khác. 】

Chương 598: Thận Âm Bảo Châu!

"Mấy loại âm thanh đồi trụy kia hẳn là kết quả sau khi gieo trồng ở gần Mê Tiên Đào, về phần cương mãnh lôi âm, hẳn là trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn kích phát lượng lớn Lôi Âm kiếm khí, khiến cho loại âm thanh ấy trực tiếp ghi khắc bên trong Huyễn Âm Trúc, trở thành bản năng thiên phú của nó." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Hắn cố gắng kiềm chế ý nghĩ muốn thử hiệu quả của Huyễn Âm Trúc. Rất nhanh, lực chú ý đã hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện sau khi Huyễn Âm Trúc thành thục hấp dẫn. Quầng sáng hơi lập lòe, tựa như đang kêu gọi Lục Huyền mau tiến đến nhặt lấy.

"Linh thực tứ phẩm, lại là giống hiếm thấy như thế, không biết có thể mở ra phần thưởng gì từ bên trong quầng sáng?"

Ôm đầy chờ mong trong lòng, Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, khiến nó ầm ầm vỡ vụn, vô số quầng sáng rất nhỏ phóng về phía Lục Huyền, tụ tập thành một đạo thanh âm kỳ quái như có như không, dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Huyễn Âm Trúc tứ phẩm, thu được bảo vật ngũ phẩm Thận Âm Bảo Châu.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một viên hạt châu quái dị đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Hạt châu có màu trong suốt, nắm trong tay lại có cảm giác mình không hề cầm nắm thứ gì, ngón tay có thể cảm nhận được vô số sóng âm kỳ dị hình

thành nên âm thanh trùng kích, nếu tinh tế lắng nghe, dường như có thể nghe được tiếng nỉ non vang lên bên tai, đánh thẳng vào chỗ sâu bên trong thức hải.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên hạt châu quái dị này, ý niệm hiện lên trong đầu, hắn lập tức hiểu rõ toàn bộ tin tức chi tiết về viên hạt châu.

【 Thận Âm Bảo Châu, bảo vật ngũ phẩm, được luyện chế từ yêu đan của một loại kỳ thú thần bí thượng cổ, có thể thu thập, mô phỏng, kích phát những loại thanh âm kỳ dị trên thế gian, còn có thêm rất nhiều tác dụng khác như công kích, mê hoặc, chữa trị…. 】

【 Sau khi nuốt vào, có thể dung nhập vào yết hầu của tu sĩ, chờ hoàn toàn tế luyện xong sẽ biến thành một thể, tuy hai mà một. 】

【 Thận Âm Thú, kỳ thú thượng cổ, toàn thân mọc ra mấy trăm đôi kỳ nhĩ (đôi tai kỳ lạ), thích ẩn giấu ở nơi phát ra muôn âm thanh, lắng nghe thanh âm của thế gian. 】

“Lại là một món bảo vật ngũ phẩm, hơn nữa còn rất đặc biệt.” Lục Huyền kinh hô thành tiếng.

Thời điểm bắt đầu bồi dưỡng Huyễn Âm Trúc tứ phẩm, hắn vừa mới Trúc Cơ không lâu, là bồi dưỡng vượt cấp, hơn nữa bản thân Huyễn Âm Trúc cũng là phẩm chủng kỳ lạ hiếm thấy, nên sau khi thành thục, hắn đã thu được một món bảo vật ngũ phẩm từ trong quầng sáng!

Hắn nhìn vào viên châu trong suốt trong tay, không chút do dự đã nuốt nó vào. Chỉ trong nháy mắt, cổ họng đã truyền đến một hồi dị động, khiến hắn không tự chủ được mà lập tức phát ra các loại âm điệu kỳ quái rất nhỏ, giống như đang điều tiết để thích ứng với sự thay đổi này.

Một lát sau, yết hầu đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Lục sư đệ, gần đây có khỏe không?” Thanh âm nhã nhặn nhưng lạnh lùng, không khác Thẩm Diệp chút nào.

“Lục đại ca!” Giọng nói lanh lảnh của Bách Lý Kiếm Thanh vang lên.

“Lục sư huynh, ta tới đưa hạt giống cho ngươi.” Giọng nói uyển chuyển mềm mại của Quan Uyển Đan Điện.

“Này!” Lục Huyền thấp giọng quát lớn một câu, tâm niệm vừa động, Lôi Âm kiếm khí cương mãnh bá đạo đã gào thét bay qua, chỉ trong nháy mắt, đã trực tiếp chấn vỡ một tảng đá lớn ở phía xa thành tro bụi đầy trời, một tầng thật dày vương vãi trên mặt đất.

””””

Lục Huyền lập tức vui sướng không thôi, hắn còn cao hứng đến mức đi bắt chước những thanh âm cực kỳ phóng đãng của Mê Tiên Đào Lâm, đang vui vẻ hò hét, bỗng nhiên lại cảm nhận được một chút trơn nhẵn truyền đến từ dưới chân. Cúi đầu nhìn xuống, chẳng biết từ lúc nào Yêu Quỷ Đằng đã bò đến dưới chân hắn, nhánh dây leo màu xám ngẩng cao lên, hơi nghiêng nghiêng, tựa như bên trong đang tràn ngập nghi hoặc.

Lục Huyền nhìn dáng vẻ lấm la lấm lét, thậm thà thậm thụt của Yêu Quỷ Đằng, liền tức giận đá văng nó ra: “Đi đi, đi sang một bên.”

Bị linh sủng nhà mình phát hiện bản thân đang mô phỏng tà âm bên trong mảnh chướng khí phấn hồng của Mê Tiên Đào, dù da mặt hắn có dày đến mấy, cũng không khỏi ngượng ngùng.

Yêu Quỷ Đằng đã quen ở gần Mê Tiên Đào, mỗi ngày đều nghe hát trong rừng đào, hiện giờ vừa nghe được âm thanh

quen thuộc đã vội vàng bu lại, mới vừa vặn bắt quả tang một màn này của Lục Huyền.

Lục Huyền tâm niệm vừa động, viên bảo châu trong suốt đã chậm rãi chui ra từ trong cổ họng, rồi bị hắn thu vào Thao Trùng Nang. Bảo vật ngũ phẩm nếu tế luyện không hoàn chỉnh, vẫn có khả năng bị đồng môn hoặc là Kết Đan chân nhân phát hiện, nên tạm thời hắn lựa chọn giấu kín nó đi, không để lộ ra ngoài.

Sau khi thử nghiệm Thận Âm Bảo Châu một phen, Lục Huyền lại lấy đoạn Huyễn Âm Trúc kia ra. Bị linh lực kích phát, phần lớn các vết nứt trên bộ rễ của Huyễn Âm Trúc đều không hẹn mà cùng mở ra, các loại âm thanh quái dị ầm ĩ như thủy triều vọt tới. Nó vẫn luôn được trồng gần Mê Tiên Đào, trong giai đoạn sinh trưởng mỗi ngày đều bị thứ tà âm kia ảnh hưởng, đương nhiên cũng học được loại âm thanh quái dị này, chỉ cần thoáng khống chế một chút, là có thể phát ra thanh âm hoan ái, từng hồi dụ hoặc vô cùng, nếu không quá chú ý đến nó, chắc chắn sẽ bị hút vào.

Ngoài ra, sau khi Lục Huyền lấy được Lôi Âm Kiếm từ trong Kiếm Trì, hắn cũng thường xuyên dùng Lôi Âm kiếm khí tới kích thích bồi dưỡng linh thực. Quá trình này cũng được Huyễn Âm Trúc mô phỏng lại rất tốt, hai loại âm thanh hoàn toàn không giống nhau, một loại cương mãnh bá đạo, chính nghĩa lẫm nhiên, tựa như muốn diệt hết tà ma trên thế gian, một loại tràn đầy vui sướng mê hoặc, muốn kéo người ta vào trong bể dục, từ đó ăn mòn tâm trí.

“Có Thận Âm Bảo Châu ngũ phẩm với phẩm giai cao hơn, uy năng càng mạnh hơn, Huyễn Âm Trúc này cũng không cần giữ lại trong tay nữa, có thể tìm cơ hội bán đi.”

“Mặc dù bản thân nó vốn không tà dị, nhưng dưới ảnh hưởng của Mê Tiên Đào, nó đã sinh trưởng thành bộ dáng như

vậy rồi, tốt nhất vẫn nên bán ra bên ngoài tông môn, hoặc là trao đổi lấy những món bảo vật khác.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

“Ngoài ra, toàn bộ nhóm linh dược miễn phí lấy được từ Đan Điện trước đó đã tiêu hao hết, còn dùng thêm không ít tài nguyên bản thân tích lũy được trước đó, cũng may, đã luyện chế ra không ít đan dược, có thể dùng để đổi lấy chút ít linh thạch.”

Hắn dự định sẽ đi tới Đan Điện một chuyến, đổi số đan dược ngày càng nhiều trong tay lấy linh thạch hoặc là Kiếm Ấn.

Bởi tỷ lệ thành đan của Bồi Nguyên đan và Uẩn Linh đan đã gần đạt tới trăm phần trăm, nên theo kế hoạch, hắn chỉ lấy ra khoảng 30% đan dược, còn lại tạm thời giữ lại, miễn cho đan sư bên trong Đan Điện phát hiện ra trình độ luyện đan yêu nghiệt của mình.

Đi vào Đan Điện, nữ tử dịu dàng Quan Uyển đang đứng ở cửa chính chờ đợi Lục Huyền.

“Quan sư tỷ, đã để cho ngươi đợi lâu rồi.” Lục Huyền vội vàng đi đến trước mặt Quan Uyển.

Chương 599: Rau Hẹ Tươi Non!

“Không sao, ta cũng vừa mới đi ra, nghe nói Lục sư đệ muốn tới giao lên một ít đan dược, liền qua bên này, dẫn sư đệ ngươi đi trải nghiệm một lần, giúp ngươi tránh được một ít phiền toái.” Quan Uyển dịu dàng nói.

Toàn bộ những loại linh thực Đan Điện ủy thác cho Lục Huyền đều được bồi dưỡng thành thục, trong nhóm linh thực nhận được còn không ít gốc phẩm chất tốt, bởi vậy Quan Uyển cực kỳ coi trọng Lục Huyền. Sau khi biết hắn muốn tới, nàng đã lập tức đi ra ngoài nghênh đón trước rồi.

Hai người đi vào một gian đại sảnh rộng lớn, trong đại sảnh có không ít đan sư, cũng có chấp sự của Đan Điện đang kiểm kê số lượng đan dược, xác nhận phẩm chất đan dược. Mùi thơm của các loại đan dược ùn ùn tiến vào trong mũi Lục Huyền.

Quan Uyển dẫn theo Lục Huyền đi đến trước mặt một nữ tu thanh lệ: “Lương sư muội, ta mang một vị sư đệ tới đây giao đan dược, đổi lấy linh thạch.”

Quan Uyển lên tiếng chào hỏi nữ tu thanh lệ kia, rồi ra hiệu với Lục Huyền. Lục Huyền vội vàng lấy mấy bình nhỏ bạch ngọc đã sớm chuẩn bị xong ra.

Nữ tu xinh đẹp kia nở nụ cười hiền lành với hắn, rồi vươn tay tiếp nhận bình ngọc nhỏ, một tầng linh lực mỏng manh phủ kín bàn tay, sau đó cẩn thận lấy đan dược từ bên trong ra cẩn thận phân biệt phẩm chất của chúng.

“Trước mắt, đại khái là mấy loại đan dược kia của Lục sư đệ đã đạt đến trình độ nào rồi?” Quan Uyển có chút kinh ngạc hỏi, nàng thực sự không ngờ Lục Huyền chỉ học luyện đan một đoạn thời gian, đã có thể lấy ra nhiều loại đan dược như thế.

“Sau khi học được đan phương, ta bắt đầu ngày đêm vùi mình vào luyện tập, ngay cả linh thực cũng bỏ bê không ít. Nên trước mắt, miễn cưỡng đã đạt đến trình độ thuần thục, nếu trạng thái tốt một chút, tỷ lệ thành đan sẽ đạt đến gần ba thành.” Lục Huyền trả lời.

“Đã phát triển đến ba thành tỷ lệ thành đan rồi?” Quan Uyển kinh ngạc hỏi.

“Không ngờ … ngoại trừ có thiên phú tuyệt hảo trên linh thực nhất định, ở phương diện luyện đan, thiên phú của Lục sư đệ ngươi cũng không kém bao nhiêu. Ngắn ngủi không đến ba tháng, ngươi có thể nắm giữ được phương pháp luyện chế ba loại đan dược nhất nhị phẩm ấy, thậm chí còn có thể đạt được ba thành tỷ lệ thành đan. Ngay cả ở Đan Điện, thiên phú bực này cũng thuộc về hàng đầu.”

Trong lúc nàng hỏi chuyện, nữ tu thanh lệ đã kiểm kê xong số lượng đan dược do Lục Huyền mang đến: “Phẩm chất đan dược đều là bình thường, dựa theo giá cả Đan Điện định ra, tổng cộng là ba ngàn bốn trăm linh thạch. Kính xin sư huynh xem qua.”

Hai người Lục Huyền cũng không cố ý che giấu cuộc đối thoại vừa rồi, nên trong quá trình kiểm tra đan dược, nàng đã nghe hết toàn bộ không bỏ sót một chữ, trong lòng biết Lục Huyền đã thuần thục nắm giữ ba loại đan phương cấp thấp này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cũng không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một chút.

Lục Huyền nhận lấy linh thạch, trong lòng âm thầm cảm khái về món lãi kếch xù của đan dược. Tuy phần lớn tài liệu và linh dược đều do Đan Điện cung cấp miễn phí, nhưng hơn ba ngàn linh thạch này, nếu trừ đi chi phí tài liệu, có lẽ hắn vẫn kiếm được khoảng chừng một - hai ngàn. Đây còn là con số nhận được dưới điều kiện tiên quyết là Lục Huyền phải thể hiện ra trình độ luyện đan chỉ có tỷ lệ 30% thành công, nếu như đưa toàn bộ số đan dược trong tay hắn lên, khẳng định là con số này sẽ càng thêm kinh khủng.

"Không, món lãi kếch sù chân chính phải là những vị đan sư có trình độ luyện đan cực cao kia, còn luyện đan sư bình thường, ta đoán chừng ngay cả vốn cũng không thu hồi lại được."

Qua chuyện này, trong lòng Lục Huyền càng cảm thấy may mắn vì có quầng sáng tồn tại. Nếu không có các loại gói kinh nghiệm đan phương bên trong quầng sáng, hắn cũng chỉ có thể cực cực khổ khổ tích góp từng chút linh dược, nhưng đến cuối cùng, lại đổi lấy hết lò cặn dược này đến lò cặn dược khác, giống như những vị đan sư bình thường nhất bên trong Tu Hành giới này.

"Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan vẫn chỉ là đan dược nhất phẩm nhị phẩm, nếu là Trúc Cơ Đan phẩm giai cao hơn, hiếm có hơn, đoán chừng số lượng linh thạch ta nhận được cũng tương đương với đi cướp đoạt." Nghĩ đến đó, khóe miệng Lục Huyền không khỏi hơi nhếch lên, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Trồng Tàng Nguyên Thảo, thu lấy quầng sáng đan phương!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Quan Uyển quay đầu, dùng giọng điệu dịu dàng nói: "Lục sư đệ, Đan Điện vừa vặn có mấy vị luyện đan đại sư đang trao đổi tâm đắc luyện đan, mặc dù khả năng buổi nói chuyện này có dính đến bản lĩnh giữ nhà của bọn họ là không lớn, nhưng vài kỹ xảo nhỏ hoặc kinh

nghiệm thành bại trong quá trình luyện đan vẫn rất có giá trị. Sư đệ có nguyện ý cùng ta đi qua, trao đổi một chút kinh nghiệm luyện đan hay không?"

Sau khi nhìn thấy Lục Huyền triển lộ ra thiên phú luyện đan, Quan Uyển vốn cực kỳ ưu ái hắn, lại càng nguyện ý muốn dẫn theo vị đan sư Lục Huyền vẫn còn là đan sư bình thường này tiến đến vòng tròn hạch tâm.

"Với trình độ luyện đan của ta mà cũng có thể tham dự đại hội giao lưu luyện đan ư?" Lục Huyền kinh ngạc hỏi.

"Do ta dẫn dắt, đương nhiên là không có vấn đề, huống chi Lục sư đệ đã thay Đan Điện bồi dưỡng ra nhiều linh dược phẩm chất thượng giai như vậy, nếu như những Đan Đạo đại sư kia biết được, bọn họ nịnh bợ ngươi còn không kịp ấy chứ?" Quan Uyển cười nói.

"Vậy thì làm phiền sư tỷ ngươi, ta cũng muốn đi qua chỉ nghe một chút, tranh thủ học được vài phần Đan đạo thô thiển." Lục Huyền nghe vậy, cũng thuận thế nhận lời, nhưng trong lòng hắn lại có ý khác. Quyền phát ngôn của nhóm đan sư hạch tâm bên trong Đan Điện có sức nặng như thế nào, đương nhiên là không cần phải nói, nếu kết bạn với bọn họ, khẳng định là sẽ dễ dàng thu được linh chủng Tàng Nguyên Thảo.

Huống chi, mỗi một vị đan sư đều có yêu cầu khá cố định đối với linh thực, nói không chừng hắn còn có thể nhổ được một ít linh chủng hiếm thấy từ chỗ bọn họ, hoặc là được cá nhân bọn họ ủy thác đi gieo trồng linh thực phẩm cấp cao.

Lục Huyền lập tức đi theo sau lưng Quan Uyển, tiến vào một gian nhã thất, đang có năm vị tu sĩ ngồi rải rác trong phòng, mỗi người đều có tu vi không tầm thường, yếu nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ.

“Quan sư muội, tới đây. Người phía sau ngươi có lai lịch ra sao? Nhìn khá là lạ mặt.” Năm người nhao nhao nhìn về phía Lục Huyền, trong mắt có một tia tìm tòi nghiên cứu. Một bà lão tóc bạc lên tiếng hỏi.

“Vị này là Lục Huyền Lục sư đệ, hẳn là các vị sư huynh sư tỷ cũng từng nghe thấy cái tên này rồi. Những năm gần đây, trong tông môn chúng ta vừa xuất hiện một vị thiên tài linh thực sư, có thiên phú cực kỳ khủng bố trên linh thực nhất đạo. Gần đây, hắn đã thay Đan Điện bồi dưỡng được một nhóm Tàng Nguyên Thảo và Ngũ Hành Quả, toàn bộ đều thuận lợi bồi dưỡng ra, thậm chí trong nhóm này còn có không ít linh thực phẩm chất tốt.” Quan Uyển giới thiệu tình huống có liên quan đến Lục Huyền cho năm người trong phòng.

“Chào chư vị sư huynh sư tỷ.” Lục Huyền kính cẩn thi lễ nói. Trong mắt hắn, những người này cũng giống như một đống rau hẹ tươi non, đang đợi hắn đi thu hoạch.

Chương 600: Chẳng Lẽ … Đan Đạo Đại Sư Chính Là Ta?

“Thì ra là Lục sư đệ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Sau này, nếu có cơ hội cần sư đệ hỗ trợ bồi dưỡng linh thực, còn xin sư đệ ngươi đừng chối từ.” Có người khách khí cười nói.

“Tất nhiên sẽ không, chỉ cần sư huynh sư tỷ tới tìm ta, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực, bồi dưỡng linh thực thay các vị.” Lục Huyền vẫn luôn chờ đợi những lời này, vừa nghe đã vội vàng đáp.

“Lục sư đệ vốn là một linh thực sư, làm sao lại tới tham gia hội giao lưu của Đan Điện ta?” Một vị trung niên khuôn mặt đỏ thẫm, đầu trọc không lông mày lên tiếng hỏi.

“Lục sư đệ đã gia nhập Đan Điện, cũng tập được nhiều loại đan phương, thiên phú biểu hiện ra cực kỳ không tệ, bởi vậy ta đã tự tiện chủ trương, dẫn hắn tới học tập một hai với các vị sư huynh sư tỷ.” Quan Uyển mỉm cười giải thích.

“Thì ra là thế!”

“Ha ha ha, tuy sư đệ ngươi tinh thông linh thực, nhưng nếu luận về luyện đan, ngươi vẫn còn cách chúng ta một chút.” Trung niên mặt đỏ không lông mày cười lớn một tiếng, cởi mở nói.

“Kính xin chư vị sư huynh sư tỷ chỉ giáo nhiều hơn.” Lục Huyền tự giác đi đến một góc, cúi đầu xuống, bày ra dáng vẻ kiên nhẫn nghe giảng, tuyệt không đi quấy rầy.

Mấy người kia khẽ cười một tiếng, cũng không đặt chuyện hắn vừa mới tiếp xúc với luyện đan vào trong lòng, đã bắt đầu thảo luận.

"Gần đây ta chợt có cảm giác, dường như mình vừa tiến thêm một bước trên phương diện Khống Hỏa Thuật, càng có thể tinh vi khống chế đan hỏa hơn, từ đó gia tăng một chút tỷ lệ thành đan." Khuôn mặt vị trung niên không lông mày kia bỗng đỏ lên, lập tức há miệng phun một cái. Một luồng hỏa diễm đỏ thẫm bị phun ra, bắt đầu biến hóa thành đủ các loại hình thái trên không trung.

Gã vừa khống chế loại dị hỏa đỏ đậm kia vừa giảng giải cho mấy người còn lại những tâm đắc của mình.

Mấy người kia đã nhanh chóng rơi vào tranh cãi kịch liệt.

Khóe miệng Lục Huyền hơi nhếch lên, trong mắt xuất hiện một tia không cho là đúng.

Bởi vì Khống Hỏa Thuật do vị trung niên mặt đỏ không lông mày kia triển lộ ra còn yếu hơn hắn vài phần.

Lúc trước, hắn từng thu hoạch được thuật pháp 《 Lộng Diệm Quyết 》 từ trong quầng sáng, cũng hấp thu một vài gói kinh nghiệm thuật pháp, khiến cho trình độ lý giải về môn pháp quyết này trực tiếp gia tăng đến một cảnh giới cực kỳ tinh thâm thấu triệt, hỏa diễm biến hóa vô tận, dễ dàng sai khiến.

Về phần khống hỏa gia tăng một tia tỷ lệ thành đan hư vô mờ mịt… Hắn vốn có được Thiên Thanh Đan Hỏa rất thích hợp để luyện đan, căn bản không cần đi cân nhắc những loại kỹ xảo nhỏ bé này.

Tiền vốn hùng hậu, kỹ xảo phong phú, lò luyện đan dễ dàng bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay. Tiền vốn kỹ xảo toàn

bộ đều không bằng mình, đan đạo đại sư, chỉ như vậy thôi sao?

Trong lòng Lục Huyền không khỏi toát lên một ý niệm như vậy, nhưng mặt ngoài, hắn vẫn duy trì lễ nghi cơ bản, thỉnh thoảng lại gật đầu, tựa như cực kỳ tán đồng đối với lời nói của vị trung niên mặt đỏ không lông mày kia.

Sau khi tu sĩ mặt đỏ không lông mày lui xuống, lại có hai vị đan sư tiến lên giảng giải một ít tâm đắc trên phương diện luyện đan của mình, lần này trong nội dung chia sẻ của bọn họ có dính đến không ít thao tác cần chú ý khi xử lý đan dược, cũng như những điểm cần chú ý khi luyện chế, đã khiến Lục Huyền được lợi không nhỏ.

Sau khi nghe xong, cẩn thận ngẫm lại, dường như trong đầu hắn vẫn không lưu lại được cái gì.

"Quầng sáng nhà mình vẫn đáng tin nhất." Lục Huyền không khỏi âm thầm cảm khái một câu. Qua chuyện này, hắn đã có một loại hiểu biết càng rõ ràng hơn đối với thiên phú luyện đan của bản thân rồi.

"Gần đây, trên phương diện luyện chế Uẩn Linh đan nhị phẩm, lão thân đã chạm đến cảnh giới đại thành, muốn chia sẻ với các vị đồng môn một chút."

"Cảnh giới đại thành? Thực không ngờ trình độ đan đạo của sư tỷ lại khủng bố như thế!"

"Không sai, dù chỉ là Uẩn Linh đan nhị phẩm, nhưng muốn… Muốn đạt đến cảnh giới đại thành cũng có thể xưng là khó hơn lên trời rồi."

Nghe được bà lão tóc bạc nói, mấy người xung quanh đều nghị luận ầm ĩ. Mọi người ở đây đều là thiên tài đan đạo, có thể thuận lợi đạt đến cảnh giới tinh thông trên không ít những loại đan dược cấp thấp, nhưng đẩy lên trên nữa, muốn đạt

được thành tựu tương đồng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, nhất là cảnh giới đại thành, càng cần cơ duyên lớn lao, giác ngộ … vân vân.

Lục Huyền cũng có vài phần tinh thần, chăm chú nhìn vào bà lão tóc bạc nọ.

"Trong quá trình luyện chế, ta phát hiện…" Bà lão tóc bạc thấy mọi người đều tập trung trên người mình, gương mặt cũng xuất hiện một tia tự đắc, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại những gì mình ngẫu nhiên phát hiện.

Mọi người nghe vậy, đều rơi vào trầm tư, tự ngẫm nghĩ xem bản thân có thể vận dụng tâm đắc của bà lão tóc bạc này hay không.

Chỉ có vậy… Lục Huyền nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thoáng cái lực chú ý đã trở nên xao nhãng đi rất nhiều. Những lời bà lão tóc bạc kia vừa nói, lấy tạo nghệ ở cảnh giới tông sư Uẩn Linh đan của hắn, còn có thể tìm ra mấy chỗ tương tự.

Chẳng lẽ … Đan đạo đại sư chính là ta?

Lục Huyền có chút tự tin nghĩ thầm.

Rõ ràng là hắn đang ngồi ở trong góc, nhưng vẫn bị bà lão tóc bạc kia chú ý tới. Bà ấy liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lục Huyền đang chống cằm, có chút thất thần.

"Lục sư đệ, ta vừa mới truyền thụ tâm đắc luyện đan, có khả năng những lời này hơi bị tinh thâm quá mức đối với một đan sư bình thường vừa mới tiếp xúc đến luyện đan như ngươi. Chờ ngươi đạt đến cảnh giới kia, tự nhiên sẽ hiểu lời ta nói hôm nay. Trước mắt, tốt nhất là sư đệ vẫn nên củng cố cho vững những kiến thức luyện đan cơ sở, chờ sau khi trình độ luyện đan gia tăng, lại đi cân nhắc những kỹ xảo có độ khó cao kia. Lục sư đệ có học được không?" Trên mặt bà lão tóc bạc mang theo một tia ngạo ý.

Trên thực tế, ngay cả ở trong Đan Điện, một người có thể đề thăng phương pháp luyện chế một loại đan dược nhị phẩm lên tới cảnh giới đại thành, cũng là trường hợp cực kỳ hiếm có.

"Đa tạ sư tỷ đã nhắc nhở, sư đệ ta học được, học được." Lục Huyền chắp tay, cố ý cường điệu nói.

Tuy lời nói của bà lão tóc bạc kia có mang theo chút ý tứ khoe khoang, nhưng hắn lại không định đứng ra đánh mặt. Bởi vì ở trong mắt hắn, biểu hiện của bà lão tóc bạc ấy vẫn coi như khá bình thường, không gây tổn hại đến lợi ích của hắn, cũng không làm hắn mất mặt, Lục Huyền sẽ không để ở trong lòng.

Nếu hắn công khai đứng ra vạch trần những thiếu sót của bà lão này, mặc dù có thể đánh ra danh tiếng vang dội, nhưng một là dễ dàng đắc tội với bà lão tóc bạc Trúc Cơ hậu kỳ kia, hai là trình độ luyện đan chân chính của Lục Huyền sẽ bị bại lộ.

Nếu để Đan Điện biết có người trực tiếp đề thăng trình độ luyện đan của mình về một loại đan dược nào đó đến cảnh giới Tông Sư chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, vậy thì có nói như thế nào cũng không giải thích rõ ràng được.

Tình huống như vậy, đã không thể dùng hai từ thiên tài, thậm chí là yêu nghiệt để hình dung thiên phú đan đạo của hắn rồi.

Chương 601: Chuyện Liên Quan Đến Bạch Viên Và Loan Điểu!

Tính cách Lục Huyền từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận, làm người khiêm tốn, ngày thường hắn đều một mình bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng, chậm rãi làm lớn mạnh lực lượng của bản thân.

Đối với loại chuyện khoe khoang chơi trội, lại còn đắc tội với người này, hắn hoàn toàn không có bất cứ hứng thú nào.

Tùy tiện phụ họa vài tiếng là có thể ứng phó qua, thậm chí nếu gãi trúng chỗ ngứa của sư tỷ tóc bạc, nói không chừng hắn còn có thể thu được một loại linh chủng quý hiếm nào đó!

"Chư vị sư huynh sư tỷ, hôm nay ta may mắn được tham gia tiểu hội giao lưu luyện đan cùng các vị, sư đệ ta đã nhận được ích lợi không nhỏ, cũng học được không ít thứ từ trên người các vị sư huynh sư tỷ, trong lòng cảm kích vô cùng." Chờ mọi người trao đổi xong, Lục Huyền dứt khoát đứng ra, chân thành nói.

"Ở trên phương diện luyện đan, sư đệ vẫn chỉ là một người mới, nhưng về phương diện bồi dưỡng linh thực, ta vẫn có mấy phần tin tưởng. Nếu các sư huynh sư tỷ không nắm chắc bản thân có thể bồi dưỡng ra được linh thực, hoàn toàn có thể ủy thác ta tới bồi dưỡng, cam đoan sẽ thành công. Linh thực càng cổ quái càng hiếm thấy thì càng tốt, sư đệ chỉ thích linh thực có chút tính khiêu chiến mà thôi."

“Mặt khác, nếu các vị ngẫu nhiên nhận được một loại linh chủng nào đó mà bản thân không biết, cũng có thể tới tìm ta trao đổi lấy những món bảo vật khác, hoặc là ta sẽ dùng linh thạch Kiếm Ấn mua đi, giá cả tuyệt đối công bằng, sẽ không để các vị thất vọng.” Lục Huyền nhiệt tình nói.

Qua buổi giao lưu hôm nay, coi như hắn đã trở thành gương mặt quen thuộc trong mắt mấy vị đan đạo đại sư này rồi. Đan Điện vốn là thế lực giàu có nhất Thiên Kiếm Tông, mà mấy vị đồng môn này cũng đều là luyện đan sư xuất sắc nhất trong Đan Điện. Hoàn toàn có thể nói, đại đa số linh thạch trong điện đều nằm trong tay một số ít đan đạo đại sư như bọn họ, và nói không chừng, một ngày nào đó, chính những người này sẽ đưa tới cho Lục Huyền một vài loại linh chủng quý giá hiếm gặp thì sao?

Mấy người nghe được lời này của Lục Huyền, đều nhao nhao đồng ý. Linh thực sư và luyện đan sư, có thể nói là củi khô gặp lửa, duyên trời tác hợp.

Lục Huyền mang theo hứa hẹn của mấy người bọn họ, trở lại trong động phủ của mình. Hắn đi tới linh điền, trong lúc không quá chú ý đến thời gian, hắn đã bồi dưỡng linh thực được hơn nửa ngày rồi.

Một luồng hồng quang lóe sáng, Hỏa Lân Nhi mặc pháp bào đỏ thẫm trực tiếp xuất hiện trên sườn núi, ở bên ngoài trận pháp.

“Hỏa Lân Nhi sư huynh, nhiều ngày không gặp, gần đây có khỏe không?” Lục Huyền thấy thế, vội vàng mở Lưu Quang Phù Trận ra, để cho đệ tử chân truyền Hỏa Lân Nhi tiến vào.

“Lục sư đệ, ta vừa tới đã thấy ngươi đang gieo trồng linh thực!” Trên khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi nở ra một nụ cười, ra vẻ ông cụ non nói.

Lục Huyền dẫn gã tiến vào tiểu viện, lại bưng linh quả linh trà tới.

“Sư đệ, linh quả linh trà này của ngươi hương vị không tệ.” Hỏa Lân Nhi nếm thử linh quả, lập tức khen ngợi một câu.

“Hôm nay ta tới đây là có chuyện cần tìm sư đệ ngươi.” Khen xong, gã lại nghiêm túc nói.

“Mời sư huynh nói.” Lục Huyền trầm giọng đáp lời.

“Theo ta được biết, dường như sư đệ và mấy con linh thú đời sau của hai đại hộ tông linh thú trong tông môn có giao tình không cạn?” Hỏa Lân Nhi hỏi, ở thời điểm gã trợ giúp Lục Huyền chặn giết tên tà tu sở hữu Thánh Anh Quả Mẫu Chu, đã đụng phải Bạch Ngọc Kình Thiên Viên cùng với Huyền Thiên Loan Điểu đồng thời xuất thủ đối phó với tên tà tu nọ.

Phải biết rằng, tuy phẩm giai của hai đại linh thú kia cực cao, nhưng vẫn còn ở giai đoạn sinh trưởng, cho nên bình thường, chúng đều ở trong tông môn, rất ít ra ngoài. Mà Lục Huyền lại có thể mời được hai con linh thú này, cùng liên thủ đối kháng tà tu, chỉ qua chuyện đó thôi cũng có thể thấy được giao tình giữa hai bên khá là sâu sắc.

“Đúng vậy, đúng là ta có chút giao tình với Bạch Viên và Loan Điểu.” Lục Huyền nói rõ sự thật, không có bất cứ ý nghĩ giấu giếm nào.

Ngày ấy, khi đối phó với tên tà tu đang đứng phía sau Thánh Anh Quả Tử Chu, cũng không chỉ một mình Hỏa Lân Nhi nhìn thấy bóng dáng của Bạch Viên và Loan Điểu, hai đại chân truyền Cát Phác và Chủng Cảnh Sơn cũng có mặt ở hiện trường, hắn không cần thiết phải giấu giếm mối quan hệ giữa mình với chúng.

“Khá lâu trước đó, thời điểm ta hái linh quả ở trong động phủ, đám Bạch Viên và Loan Điểu đều bị những loại linh quả của ta hấp dẫn mà tìm tới, ta liền đưa cho chúng nó một ít để thưởng thức. Vậy là kết duyên vì linh quả, đôi bên thường xuyên qua lại với nhau, dần dần quen thuộc, trở thành bằng hữu dị tộc.” Hắn nửa thật nửa giả nói.

“Lần này, mục đích ta tới đây cũng có một chút liên quan nhất định với chúng nó.” Hỏa Lân Nhi nói tiếp: “Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Huyền Thiên Loan Điểu đều là linh thú hộ tông của bổn môn, còn là loại có phẩm giai cao nhất. Những con linh thú kia có rất nhiều tác dụng, huyết mạch xuất chúng. Linh thú có thực lực cường đại có thể bảo vệ an toàn cho tông môn. Dưới tình huống bình thường, nhóm linh thú hộ tông đều có thể cử đi trấn thủ tuyệt địa của tông môn, trở thành công cụ vận chuyển cự ly dài, phong ấn tà ác yêu ma, vân vân.”

“Phần lớn thời gian bọn chúng đều sinh hoạt trong một khu phúc địa của tông môn, chỉ đến thời điểm nào đó cần dùng, mới có thể rời khỏi phúc địa. Bên trong phúc địa đương nhiên sẽ có trưởng bối của Bạch Viên và Loan Điểu, chúng đều có thực lực tương đương với Kết Đan chân nhân.” Hỏa Lân Nhi bổ sung một câu.

Lục Huyền âm thầm líu lưỡi, Bạch Ngọc Kình Thiên Viên cùng với Huyền Thiên Bạch Loan đã được coi là chỗ dựa của hắn rồi, vậy mà sau lưng chúng nó vẫn còn trưởng bối với thực lực càng cường đại hơn? Đó không phải là chỗ dựa của hai đứa chúng nó sao?

“Dưới tình huống bình thường, khu phúc địa kia vẫn do một vị sư thúc Kết Đan quản lý, nhưng gần đây, vị sư thúc ấy có việc sắp phải ra ngoài. Nhóm sư thúc khác hoặc là đã vân du tứ phương, hoặc là trực tiếp bế quan tu luyện, hoặc là bị

mấy việc vặt quấn thân, đến cuối cùng, khu phúc địa nọ lại rơi vào tình huống không có người trông giữ."

"Vốn dĩ chuyện này sẽ do đệ tử chân truyền thay mặt sư thúc quản lý phúc địa, nhưng nhóm đệ tử chân truyền đang có mặt bên trong tông môn đều không am hiểu phương thức ứng phó với linh thú, ta liền đề cử sư đệ ngươi với sư thúc." Hỏa Lân Nhi chậm rãi nói.

"Ý của sư huynh là để cho ta đi tới chăn nuôi nhóm linh thú hộ tông có thực lực Kết Đan chân nhân kia?" Lục Huyền không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi.

"Linh thú đều có chuyên gia chăn nuôi, trưởng bối của mấy con Bạch Viên kia có độ tự do cực cao, cho nên chuyện sư đệ phải làm chính là coi chừng chúng nó, nếu đám này có hành vi không hợp quy củ, thì thoáng kiềm nén chúng nó lại một chút là được. Ngay cả linh thú hộ tông tứ phẩm cũng có thể ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của sư đệ."

Lục Huyền nghe vậy, lập tức cúi đầu suy tư về những cái được và mất trong chuyện này.

Chương 602: Vạn Yêu Quật!

Phương diện "Được" thì quá rõ ràng rồi, hắn có thể lộ mặt ở trước mặt sư thúc Kim đan, mà nói không chừng, qua chuyện này, hắn còn có thể lưu lại ấn tượng tốt, rồi nhận được một chút cơ duyên không nhỏ từ trong đó.

Về phần "mất", tuy Lục Huyền tự tin rằng bản thân có thể biết được trạng thái chi tiết của linh thú, cũng có thể nhập gia tùy tục, chăn nuôi mấy con linh thú kia thật tốt, nhưng đối mặt với linh thú có thực lực Kết Đan, hắn chỉ lo lắng lực lượng của bản thân không đủ.

Chênh lệch thực lực quá lớn, dù đã biết rõ tình huống chi tiết của linh thú cũng không làm nên chuyện gì, chưa chắc chúng nó đã ngoan ngoãn tiếp nhận quản chế.

Nếu vì chuyện này mà xuất hiện sơ xuất gì, khẳng định là Lục Huyền sẽ khó thoát khỏi tội lỗi.

"Hỏa sư huynh, tu vi của ta quá bình thường, mà trong tông môn vẫn có một vị đồng môn Chung Hạo khác có tu vi cao hơn ta. Sư huynh ấy đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, cũng có bản lĩnh đặc biệt trên phương diện chăn nuôi linh thú, có lẽ hắn càng thích hợp đi trông coi linh thú hộ tông hơn ta." Hắn trầm ngâm một lát, cuối cùng mới đề nghị với Hỏa Lân Nhi.

"Ha ha ha, Lục sư đệ ý nghĩ của các ngươi lại khá là giống nhau. Có sư huynh khác đã đi hỏi Chung sư đệ rồi, sau đó từ trong miệng hắn biết được, vị Chung sư đệ vốn am hiểu chăn nuôi linh thú kia lại cực kỳ tôn sùng Lục sư đệ ngươi. Hắn còn nói thẳng trình độ chăn nuôi linh thú của ngươi vượt xa hắn nhiều."

Sau khi Lục Huyền phát hiện ra con Thực Sắc Trùng quỷ dị, đã giúp Chung Hạo giải quyết được vấn đề thai nghén của Sất Âm Thú, gã cùng hoàn toàn bị trình độ trên linh thú nhất đạo của Lục Huyền thuyết phục rồi.

"Chung Hạo này … thật thà quá mức mà." Lục Huyền nghe vậy, cũng chẳng biết làm sao, chỉ có thể âm thầm cảm khái một câu.

"Lục sư đệ, ngươi cứ yên tâm, nhóm linh thú kia đều đã được tông môn thuần dưỡng hoàn toàn rồi, dù vẫn một chút đặc tính cũng không ảnh hưởng tới toàn cục. Bởi vậy chuyện quản lý một khu phúc địa và trông chừng chúng nó cũng không mấy khó khăn. Mà làm xong, còn có khả năng nhận được cơ duyên to lớn, sư huynh cũng vì tin tưởng vào trình độ chăn nuôi linh thú của ngươi, mới nỗ lực đề cử ngươi với sư thúc Kết Đan đó." Hỏa Lân Nhi đã đại khái đoán ra nỗi lo lắng trong lòng Lục Huyền, mới lên tiếng trấn an.

"Được, vậy ta sẽ đi phúc địa một chuyến, nếu như làm được chuyện này, ta sẽ tạm thời quản lý bí cảnh, còn nếu năng lực không đủ, cũng chỉ có thể khéo léo từ chối mà thôi." Cuối cùng, Lục Huyền cũng hạ quyết tâm, hung hăng nói.

"Không phải chỉ đi nuôi một đống chỗ dựa thôi sao? Đứa nhỏ có thể nuôi, chẳng lẽ đứa lớn thì không nuôi được? Chẳng những phải ôm đùi, còn phải ôm cái đùa của cái đùi kia mới được!" Trong lòng hắn nghĩ vậy.

"Được, Lục sư đệ đủ sảng khoái, ta sẽ đưa ngươi vào phúc địa." Trên mặt Hỏa Lân Nhi lộ ra vẻ hài lòng, kiện pháp bào hỏa hồng lập tức được kích hoạt, nhanh chóng cuốn Lục Huyền vào trong đó.

Mười mấy hơi thở sau, hai người đã đi tới Trận Đường. Hỏa Lân Nhi đến phía trước truyền tống đại trận, khởi động trận pháp. Sau khi vượt qua khoảng không gian hỗn hỗn độn

độn, dưới chân Lục Huyền đã nhanh chóng truyền đến cảm giác ngưng thực. Vừa mở to mắt, một thế giới tràn ngập trong biển mây đã ùa vào thị giác của hắn. Hắn đang giẫm lên một đám mây tỏa ra ánh sáng lung linh.

Vô số đám mây lớn nhỏ cùng tụ tập lại một chỗ, thời điểm giẫm chúng xuống dưới chân sẽ có một loại cảm giác dày đặc vô cùng kỳ dị, thỉnh thoảng còn có linh quang hiện lên trong đám mây, chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện bên trong có phân bố không ít trận pháp cấm chế.

Phía xa xa, có vài tòa kiến trúc kỳ lạ do đám mây tạo thành.

Hỏa Lân Nhi dẫn theo Lục Huyền đang vô cùng tò mò đi thẳng đến tòa kiến trúc lớn nhất trong đó.

"Thương Ngô sư thúc, ta đưa Lục sư đệ tới đây."

Gã vừa dứt lời, một tu sĩ mình trần đã bước từ trong căn nhà mây nọ ra ngoài. Tu sĩ này có khí huyết cực kỳ tràn đầy, nửa thân trên trần trụi tựa như được chế tạo từ tinh thiết, nhất cử nhất động đều toát lên mỹ cảm của lực lượng.

"Sư thúc, vị này chính là Lục Huyền Lục sư đệ - người ta từng đề cập với ngài. Hắn am hiểu bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, trong tông môn có rất ít vị đồng môn có thể vượt qua được trình độ của hắn. Lục sư đệ, vị này chính là Thương Ngô sư thúc."

"Chào sư thúc." Lục Huyền kính cẩn thi lễ nói.

"Lục sư điệt không cần phải đa lễ như vậy. Lúc trước, ngươi giải quyết được chấp niệm trước khi lâm chung cho con linh thú của tông môn là Thanh Huyền Lộc, lại có hành động cực kỳ xuất sắc trong quá trình khai thác phúc địa mới, tất cả những chuyện này ta đều nghe thấy, chẳng qua đây là lần đầu tiên được nhìn thấy sư điệt ngươi mà thôi. Gần đây ta có việc

cần phải ra ngoài một chuyến, ngắn thì hai - ba năm, dài có thể đến bảy - tám năm. Trong khoảng thời gian ấy, khu phúc địa tông môn này sẽ giao lại cho sư điệt ngươi.”

“Được sư thúc coi trọng như vậy, sư điệt ta nhất định sẽ tận tâm tận lực, trông giữ phúc địa thật tốt.” Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm nghị, với hứa hẹn tu sĩ mình trần.

“Không tệ.” Thương Ngô chân nhân gật đầu, lập tức lấy ra một tấm lệnh bài kỳ dị. Ngay chính giữa tấm lệnh bài có một cái đầu thú kỳ quái nhô lên, hình thái dữ tợn, trông rất sống động, nhưng không nhìn ra lai lịch của nó. Đó là cảm nhận của cái nhìn đầu tiên, đến khi liếc mắt nhìn lần thứ hai, đột nhiên lại phát hiện trạng thái của cái đầu thú đã phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, phảng phất như vật còn sống.

“Phúc địa này tên là Vạn Yêu Quật, bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng khá là có lợi cho yêu thú trưởng thành, bởi vậy bên trong có chăn nuôi không ít linh thú hộ tông. Trong nhóm này cũng không thiếu tồn tại có thực lực tương đương với Kết Đan.”

“Tấm lệnh bài này chính là Chưởng Yêu Lệnh, bên trong có lưu lại một tia linh phách, tinh huyết của nhóm linh thú trong phúc địa, có thể thông qua lệnh bài khống chế, ra lệnh linh thú hộ tông. Trải qua rất nhiều lần thuần hóa, dưới tình huống bình thường, linh thú hộ tông sẽ không chủ động công kích tu sĩ của tông môn, nhưng nói gì thì nói, chúng vẫn thuộc về yêu thú, yêu tính khó thuần, nếu gặp phải tình huống bất ngờ, ngươi có thể dùng Chưởng Yêu Lệnh này đến khống chế linh thú.”

“Nhưng vận dụng Chưởng Yêu Lệnh sẽ gây ra một chút nguy hại nhất định đối với khí huyết và thần hồn của linh thú, cho nên sư điệt nhớ phải sử dụng thật cẩn thận, không đến tình

huống bất đắc dĩ thì không được vận dụng Chưởng Yêu Lệnh.”

Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ kỹ trong lòng. Hắn tiếp nhận tấm lệnh bài đầu thú nọ, rót linh thức vào thăm dò trong đó, chỉ thấy vô số hư ảnh yêu thú đang điên cuồng phun ra ở chỗ sâu bên trong lệnh bài, nhưng tại thời điểm chúng đi tới phần rìa của lệnh bài, lại tự động tiêu tán.

Bên trong tấm Chưởng Yêu Lệnh này có lưu giữ cả ngàn vạn luồng tinh huyết, tất cả đều vận chuyển theo một loại quỹ tích nhất định.

Chương 603: Gặp Lại Sư Cầm Thú!

“Trong Vân ốc (phòng mây) còn có mấy vị đồng môn Trúc Cơ khác, bọn họ chủ yếu phụ trách những công việc cụ thể hàng ngày ví dụ như chuyện ăn uống sinh hoạt của nhóm linh thú, lúc rảnh rỗi sẽ trở lại trong Vân ốc tu hành nghỉ ngơi, sư điệt ngươi chỉ cần quản lý tổng thể là được.”

“Trong Vạn Yêu Quật có một vùng cấm địa, bên ngoài có cấm chế mạnh mẽ, ngay cả vài vị Kết Đan chân nhân có đồng thời công kích thì trong một khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể đột phá được, Lục sư điệt cũng đừng tự tiện xông vào.”

“Cách mỗi một đoạn thời gian nhất định, trên phúc địa sẽ có một loại kỳ vật tên là Đế Lưu Tương rơi xuống, sau khi yêu thú hấp thu luyện hóa thứ này, có thể tăng cường thân thể lên rất nhiều. Đế Lưu Tương kia cũng có tác dụng nhất định với tu sĩ, nhất là tu sĩ Luyện Thể, đến lúc đó sư điệt có thể thu lấy một ít. Vào thời điểm hư không phun trào Đế Lưu Tương, rất có thể nhóm linh thú hộ tông sẽ phát sinh tranh đấu, đến lúc đó kính xin sư điệt lưu tâm nhiều hơn.”

“Ta nhất định sẽ chú ý thật tốt.” Lục Huyền vội vàng đáp.

“Vậy mọi chuyện giao lại cho ngươi.” Thương Ngô chân nhân lạnh nhạt nói một câu, sau đó để lại cho Lục Huyền một tấm phù lục truyền tống, và cùng Hỏa Lân Nhi biến mất khỏi đám mây kia.

Lục Huyền cất kỹ tấm Chưởng Yêu Lệnh vào túi trữ vật, sau đó đi ra khỏi Vân ốc, dạo bước trên mặt đất. Hắn không

phát hiện được bóng dáng của nhóm đồng môn trong mấy tòa Vân ốc bên cạnh khác, hẳn là bọn họ đã bay xuống Vạn Yêu quật bên dưới, chăn nuôi chăm sóc đám linh thú rồi.

Hai mắt hắn lóe lên một mảnh linh quang mịt mờ, trực tiếp xuyên qua đám mây dày đặc, rơi thẳng xuống mảnh Vạn Yêu Quật dưới chân. Toàn bộ địa hình phức tạp có nhiều loại địa thế, núi rừng, ao đầm, hồ nước, hoang mạc … của khu phúc địa nhanh chóng in vào tầm mắt.

Từng con linh thú to lớn hiện ra, đám này hoặc tự do bay lượn dưới đám mây, hoặc lúc ẩn lúc hiện trong núi rừng, hoặc chơi đùa đùa giỡn trong hồ nước. Tất cả nhóm linh thú đều chung sống hoà bình, ngay ngắn trật tự.

"Đi xuống xem một chút." Lục Huyền cầm Chưởng Yêu Lệnh trong tay, Thanh Phù Lữ dưới chân đang nhanh chóng xuất hiện một mảnh linh quang, sau đó hạ xuống từng bậc một.

Vừa mới rơi xuống đất, một con voi khổng lồ cao tới năm - sáu trượng đã cảm nhận được khí tức xa lạ của Lục Huyền từ phía xa, bàn chân to lớn nhanh chóng đi tới, ung dung bước đến chỗ Lục Huyền. Hành động này khiến mặt đất ầm ầm chấn chuyển một hồi, có thể thấy được lực lượng của con Cự Tượng nọ to lớn đến mức nào.

Đi đến trước mặt Lục Huyền, Thanh Hắc Cự Tượng tò mò nhìn chằm chằm vào hắn, hai lỗ mũi thở phì phì, một luồng khí trắng giống như mũi tên nhọn nhanh chóng lướt qua bên cạnh người Lục Huyền.

"Lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, hai tay ôm quyền, trên ngón tay có một tấm Chưởng Yêu Lệnh nhẹ nhàng đung đưa.

“Ò ò ò!” Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Chưởng Yêu Lệnh, Thanh Hắc Cự Tượng đã gầm nhẹ một tiếng, rồi ngồi xổm xuống, thân thể như ngọn núi nhỏ của nó hướng về phía Lục Huyền, tựa như đang yêu cầu hắn vuốt ve.

Nhìn qua thân thể giống như một ngọn núi đá bị vỡ vụn của Cự Tượng, Lục Huyền vội vàng nhảy ra, không để ý tới con Cự Tượng đang nằm trên mặt đất, tựa như một gốc linh mộc đè xuống, hắn tùy ý lựa chọn một phương hướng, thân hình giống như phù quang lướt đi.

Trong lúc đi dạo bên trong phúc địa, Lục Huyền đã đụng phải không ít linh thú, phần lớn thực lực của chúng đều nằm trong khoảng tam phẩm tứ phẩm, cũng có không ít ấu thú tương đương với thực lực của tu sĩ Luyện Khí.

Những con linh thú này nhìn thấy hắn xa lạ, lập tức đưa ra những loại phản ứng khác nhau hoặc nhiệt tình, hoặc lạnh nhạt, hoặc trêu đùa, nhưng đều không chủ động công kích hắn, nhất là khi nhìn thấy tấm Chưởng Yêu Lệnh trong tay Lục Huyền, cả đám đều trở nên thành thành thật thật ngoan ngoãn vô cùng, không ít linh thú có ngoại hình thô kệch to lớn còn muốn làm nũng với hắn.

“Ừm, hình như ta vừa nhìn thấy một người quen, à không phải, là thú quen.” Lục Huyền thoáng dừng bước, đưa mắt nhìn về phía một con linh thú đầu sư tử mình chim ưng đang ở cách đó không xa. Con linh thú này vẫn một mực đứng tại chỗ, dáng vẻ hơi ngốc nghếch.

“Đây không phải là con Sư Cầm Thú ta từng thuần dưỡng lúc trước sao? Một đoạn thời gian không gặp, nó đã trưởng thành nhiều như vậy rồi?” Ánh mắt Lục Huyền sáng lên, hắn lập tức chạy về phía Sư Cầm Thú.

Lúc ấy, khi hắn thay tông môn đi thuần phục yêu thú, đã đụng phải mấy con linh thú có vấn đề, trong nhóm ấy có con

Sư Cầm Thú này, bởi vì tạp giao hỗn huyết, nên mặc dù lực lượng của nó lớn vô cùng, thân thể cường hãn, nhưng đầu óc lại không ra sao, khó có thể lý giải được các loại chỉ lệnh của Lục Huyền.

Lục Huyền đã âm thầm dạy thêm giờ cho nó, cũng không ngừng cổ vũ mới miễn cưỡng giúp nó đuổi kịp được tiến độ của đám ấu thú, bước đầu thuần hóa thành công.

Sư Cầm Thú vừa nhìn thấy Lục Huyền, phản ứng đầu tiên là sửng sốt, nó cảm giác bóng người trước mắt này cực kỳ quen thuộc, nhưng thoáng cái lại nghĩ không ra.

"Ngang!" Chờ sau khi Lục Huyền càng ngày càng tới gần, Sư Cầm Thú với tâm tư đơn thuần rốt cuộc cũng hồi tưởng lại, nó lập tức phát ra một tiếng thét dài đinh tai nhức óc, cũng vội vàng bay đến trước mặt Lục Huyền.

"Ngừng ngừng ngừng!" Chỉ trong nháy mắt, bàn tay Lục Huyền đã hóa thành màu ngọc trong suốt, hắn vội vàng ngăn cản con Sư Cầm Thú giống như mãnh cầm vồ mồi đang lao về phía mình.

Cái đầu sư tử đầy lông xù của Sư Cầm Thú lập tức rúc vào lòng bàn tay Lục Huyền, tùy ý để cho hắn vuốt ve, trong miệng phát ra âm thanh vui sướng rên rỉ.

"Nhóc con này, biểu hiện rất không tệ nha, một đoạn thời gian không gặp mà hình thể của ngươi đã tăng lớn hơn không ít, thực lực cũng tăng cường thêm nhiều như vậy rồi." Lục Huyền đưa tay tùy tiện xoa đầu Sư Cầm Thú, trong giọng nói có vài phần tán thưởng.

Sư Cầm Thú nghe vậy, tư thái lại càng thêm nũng nịu, giống như một chú chim nhỏ nép vào người hắn, hình thành một loại tương phản mãnh liệt với hình thể hung mãnh to lớn bên ngoài.

Lục Huyền có ý nghĩa cực kỳ đặc thù đối với nó. Bởi vì huyết mạch hỗn tạp, dẫn đến linh trí thấp, nên từ khi sinh ra đến nay, nó đều là đối tượng bị nhóm linh thú khác bắt nạt trêu đùa, bởi vậy từ nhỏ, Sư Cầm Thú đã cực kỳ tự ti rồi. Thời kỳ ấu thú, huyết mạch của hai loại yêu thú cường đại còn chưa triển lộ ra, nhưng thiếu sót về phương diện linh trí và ngộ tính lại hiển lộ rõ ràng.

Trong lúc Lục Huyền thuần hóa một đám ấu thú, biểu hiện của nó cực kỳ không tự tin. Vậy mà Lục Huyền hốt thuốc đúng bệnh, không ngừng cổ vũ, lại cố gắng sửa chữa, uốn nắn những ý nghĩ bi quan trong lòng nó, giúp nó lấy lại được lòng tin, đồng thời ban đêm, hắn thường xuyên tiến vào chuồng thú, lén lút dạy bù cho nó những phần nó đã tụt hậu so với đám đồng bạn khác.

Đối với Sư Cầm Thú, Lục Huyền giống như một tia sáng lóe lên trong bóng tối, khiến cho sinh mệnh của nó một lần nữa trở nên rực rỡ chói lọi hơn.

Chương 604: Ta Dám Cho, Ngươi Có Dám Nhận Hay Không?

"Ngang!" Sư Cầm Thú gầm nhẹ một tiếng, tựa như đang trách cứ vì sao đến tận bây giờ Lục Huyền mới tới thăm nó.

"Thì ta đâu có cơ hội được tiến vào khu phúc địa này?" Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Đúng rồi, thực lực của ngươi đã cường đại như thế, sao còn chưa ra ngoài trấn thủ cấm địa của tông môn, hoặc là đi đảm đương vai trò của linh thú vận chuyển?" Hắn hiếu kỳ hỏi.

Sư Cầm Thú gầm nhẹ một tiếng, lập tức truyền một luồng ý niệm tới trong đầu Lục Huyền.

"Hóa ra ngươi còn chưa tới cấp bậc kia." Đối với Sư Cầm Thú mình đã từng nuôi nấng, có thể nói tâm niệm tương thông, nên chỉ trong nháy mắt Lục Huyền đã hiểu được ý nghĩ trong lòng con linh thú này rồi.

"Biểu hiện của ngươi đã rất tốt rồi, ta tin tưởng rất nhanh thôi, ngươi cũng có thể làm ra cống hiến cho tông môn. Tiếp tục cố gắng đi nhé." Lục Huyền mỉm cười khích lệ.

Vừa nghe được lời này, dường như trong cơ thể Sư Cầm Thú đã tuôn ra một nguồn sức mạnh vô tận, nó dùng sức gật đầu với hắn.

"Đúng rồi, một đoạn thời gian sắp tới, ta đều ở bên trong phúc địa trông coi nhóm linh thú các ngươi, nếu ngươi có thể tìm được nhóm ấu thú từng thuần dưỡng lúc đó, có cơ hội

chúng ta sẽ tụ họp một phen nha.” Hắn đưa ra một ý nghĩ với Sư Cầm Thú.

Một người một thú gặp nhau đơn giản một hồi, Lục Huyền đã lên tiếng tạm biệt với Sư Cầm Thú, rồi bay thẳng lên trên, trở lại trong Vân ốc trên không trung.

“Ừ, mấy vị đồng môn chăm sóc linh thú đã trở về.” Hắn cảm nhận được có bốn luồng khí tức một lớn ba nhỏ ở bên trong mấy tòa Vân ốc kia.

“Vị này chính là Lục Huyền Lục sư đệ? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, rốt cục cũng đợi được đến khi ngươi tiến vào phúc địa Vạn Yêu Quật, quản lý linh thú phúc địa này.” Một thanh niên tuấn tú chậm rãi đi từ trong nhà ra, phía sau lưng có ba người khác đi theo.

Thanh niên tuấn tú này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, ba người còn lại đều là Trúc Cơ sơ kỳ.

“Không sai, chính là Lục mỗ, vị sư huynh này nên xưng hô như thế nào?” Lục Huyền nghe ra một tia không thích hợp trong giọng nói của thanh niên tuấn tú kia, lạnh nhạt hỏi.

“Tại hạ Tôn Vân, đã đợi ở bên trong phúc địa nhiều năm, vị này là Triệu sư đệ, vị này…” Thanh niên tuấn tú trả lời, sau đó giới thiệu sơ lược về ba đồng môn Trúc Cơ tiền kỳ phía sau.

“Chào Lục sư huynh.” Ba người cùng nhau đánh giá Lục Huyền một chút, rồi nhao nhao mở miệng chào hỏi hắn.

“Xin chào các vị sư đệ.” Lục Huyền đáp lễ.

Hắn và bốn người Tôn Vân đồng thời tiến vào trong một tòa Vân ốc.

“Lục sư đệ, thời điểm ta trở lại tông môn, đã không chỉ một lần nghe được sự tích của ngươi trên phương diện linh thực

linh thú, hôm nay gặp mặt, quả nhiên người cũng như tên." Sau khi thanh niên tuấn tú Tôn Vân ngồi xuống, gã lập tức cười nói với Lục Huyền.

"Một chút danh tiếng, không đáng nhắc đến."

"Lục sư đệ mới đến, không biết đã thích ứng với hoàn cảnh bên trong Vạn Yêu quật hay chưa?" Tôn Vân tiếp tục hỏi.

"Cảm giác cũng không tệ lắm, bản thân ta cũng thích giao tiếp với linh thú, quan sát chúng nó trong lòng đều cảm thấy vô cùng thân thiết." Lục Huyền nhớ tới Sư Cầm Thú đần độn kia, khóe miệng lập tức nhếch lên.

"Không biết Lục sư huynh đã làm gì để có được tư cách thay vị sư thúc kia quản lý khu phúc địa này? Có thể giải thích nghi hoặc giùm sư đệ ta được không?" Mấy người vừa nói chuyện phiếm vài câu, tu sĩ bọn họ Triệu kia lại đột nhiên mở miệng gặn hỏi, trong giọng nói có thêm vài phần hùng hổ dọa người.

"Là Hỏa Lân Nhi sư huynh giới thiệu ta tới, Thương Ngô sư thúc vừa gặp ta xong, cũng không có ý kiến gì, liền giao Chưởng Yêu Lệnh cho ta bảo quản." Lục Huyền vốn quang minh chính đại tiến vào nơi này, toàn bộ đều dựa vào bản lĩnh của bản thân, bởi vậy hắn cũng không cần giấu giếm, đã dứt khoát nói ra phương thức mình tiến vào phúc địa rồi.

"Hóa ra là có quan hệ với đệ tử chân truyền. Khó trách lần đầu tiến vào Vạn Yêu quật đã có thể quản lý phúc địa." Tu sĩ họ Triệu tức giận bất bình nói.

"Triệu sư đệ, có một chuyện ngươi nhất định phải hiểu rõ ràng. Không phải là ta tìm đến sư huynh Hỏa Lân Nhi, mà là sư huynh Hỏa Lân Nhi chủ động tìm tới nói chuyện với ta. Về phần vì sao sư huynh chân truyền tìm ta mà không tìm sư đệ ngươi, thì hẳn là sư đệ nên tự mình ngẫm lại một chút, xem

nhiều năm như vậy tu vi của bản thân ngươi có gia tăng hay không? Có chăm sóc tốt cho linh thú hay không?" Bồ Tát bùn cũng có ba phần bực bội, vừa nghe đối phương mỉa mai, Lục Huyền cũng lạnh lùng nói.

"Triệu sư đệ, im ngay! Thương Ngô sư thúc giao Chưởng Yêu Lệnh cho Lục sư đệ, đương nhiên là có lý của ngài, chúng ta cứ phục tùng là được." Tôn Vân ở một bên thấy tu sĩ họ Triệu còn muốn phản bác Lục Huyền, lập tức lên tiếng ngăn lại.

Lục Huyền ở một bên chỉ cười mà không nói, hắn đã nhìn rõ mục đích và suy nghĩ trong đầu đám người này rồi. Dường như chuyện hắn nhận được công việc tốt đó là quản lý phúc địa này, đã khiến cho đoàn thể bốn người trước mắt vô cùng bất mãn.

Cũng khó trách, bọn họ vất vả làm công nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới nhìn thấy một cơ hội tốt để thăng tiến, lại bị người ta nửa đường hớt mất tay trên, mà bản thân còn phải nghe theo sự sắp xếp của kẻ nẫng tay trên nọ.

Sao bọn họ có thể dễ dàng chấp nhận được?

Nếu là một người đứng xem, hắn còn có thể lý giải được phản ứng của bốn người này, nhưng là người trong cuộc, đứng trước một chuyện có liên quan đến lợi ích của mình, đương nhiên là hắn không thể thấu tình đạt lý đến mức đó được.

Tu sĩ bọn họ Triệu oán giận không thôi bị Tôn Vân quát lớn, chỉ có thể cực kỳ không tình nguyện ngồi xuống.

"Ta chỉ nghĩ mãi mà không ra. Nếu luận về tu vi, Tôn sư huynh đã tấn thăng lên Trúc Cơ trung kỳ nhiều năm rồi, nếu luận về kinh nghiệm, sư huynh đã chăm sóc cho không biết bao nhiêu con linh thú, nếu luận về thâm niên, sư huynh cũng ở trong phúc địa này cần cù chăm chỉ nhiều năm, sao lại không

đủ tư cách đứng lên thay sư thúc tạm thời quản lý khu phúc địa này?" Trong giọng nói của gã còn mang theo oán khí mãnh liệt.

Lục Huyền âm thầm cười nhạo một tiếng trong lòng.

"Lời này, ngươi nói với ta có tác dụng gì, vì sao không trực tiếp đứng lên chất vấn vị sư thúc Kim đan kia?"

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn không nói thẳng ra.

Chỉ nghe "Bộp" một tiếng. Một tấm lệnh bài đầu thú đã bị đập mạnh xuống mặt bàn linh mộc.

Bốn người kia lập tức nhìn theo phương hướng phát ra tiếng động kia, chỉ thấy cái đầu thú dữ tợn trên tấm lệnh bài đang chăm chú nhìn vào bọn họ, bày ra dáng vẻ hung dữ chọn người mà cắn.

Tôn Vân lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt. Giờ phút này, tấm Chưởng Yêu Lệnh mà thường ngày gã vẫn mong nhớ, lại có phần đáng sợ.

"Lục sư đệ, đây là ý gì?"

Lục Huyền không thay đổi sắc mặt, chỉ chậm rãi nói: "Triệu sư đệ nói cực kỳ có lý, ta cũng thừa nhận là mình không có tư cách nắm giữ tấm Chưởng Yêu Lệnh này. Luận về tu vi, kinh nghiệm, thâm niên, các phương diện của sư huynh đều mạnh hơn ta, sư huynh càng có tư cách thay Thương Ngô sư thúc quản lý khu phúc địa này, trông giữ tất cả đám linh thú bên trong khu phúc địa này hơn ta."

"Bây giờ Chưởng Yêu Lệnh đang ở trên bàn, ta dám đưa cho sư huynh, sư huynh ngươi có dám nhận lấy nó hay không?" Lục Huyền mỉm cười nhìn về phía thanh niên tuấn lãng kia, ánh mắt lạnh nhạt, giọng điệu mềm mỏng.

Chương 605: Mở Miệng Nói Tiếng Người!

Lục Huyền mở miệng chất vấn giống như sấm sét vang lên bên tai thanh niên tuấn tú kia.

Dám nhận hay không?

Trong lòng gã rất muốn có được tấm Chưởng Yêu Lệnh này, nhưng tuyệt đối không dám vươn tay ra, lấy đi tấm Chưởng Yêu Lệnh ấy.

Nếu gã dám đoạt lấy Chưởng Yêu Lệnh từ trong tay Lục Huyền, chẳng khác nào đã công khai bày tỏ bản thân nghi ngờ quyết định của vị Thương Ngô chân nhân cảnh giới Kết Đan kia, hành động ấy chính là đánh thẳng vào mặt một vị Kết Đan chân nhân.

Có cho gã thêm một trăm lá gan, gã cũng không dám làm ra hành vi như vậy.

Tôn Vân đưa mắt nhìn tấm Chưởng Yêu Lệnh đang lẳng lặng nằm trên mặt bàn, ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên người Lục Huyền vẫn đang thản nhiên thư thái ngồi bên cạnh, nét mặt lúc xanh lúc trắng.

“Lục sư đệ, là chúng ta vô lễ, chúng ta không nên hoài nghi bản lĩnh của Lục sư đệ. Sau này, chuyện sư đệ phân phó, chúng ta nhất định sẽ nghe theo an bài, tận lực làm tốt.” Tôn Vân cúi đầu, lập tức mở lời hứa hẹn với Lục Huyền.

“Vậy thì vất vả cho Tôn sư huynh cùng với mấy vị sư đệ rồi, nếu ngày sau linh thú xảy ra vấn đề gì, các ngươi có thể tới

tìm ta, bất cứ lúc nào cũng được.” Lục Huyền thấy thái độ của Tôn Vân như vậy, giọng điệu cũng thoáng dịu xuống một chút.

Mấy người Tôn Vân lần lượt lên tiếng cáo lui với hắn.

Sau khi khí tức của mấy người kia biến mất, Lục Huyền mới cất tấm Chưởng Yêu Lệnh trên bàn đi. Vốn bốn người kia chỉ muốn phát tiết một chút oán khí vì không lấy được Chưởng Yêu Lệnh ở trước mặt hắn, lại thực sự không ngờ hắn trực tiếp dời mâu thuẫn đi rồi.

Không phải muốn lệnh bài sao? Ta đưa nó cho ngươi, nhưng ngươi dám nhận sao?

Trong lòng khiếp sợ thanh danh Kết Đan chân nhân, Tôn Vân cầm đầu bốn người đành phải lựa chọn né tránh.

Lục Huyền cũng không lo lắng bọn họ sẽ gây ra cản trở gì, dù sao đám linh thú bên trong phúc địa đều do bọn họ chăm sóc, hắn cũng chỉ là một người trông giữ, nếu linh thú xảy ra chuyện, tu sĩ chăn nuôi linh thú sẽ là kẻ đứng mũi chịu sào.

Ngoài ra, Lục Huyền có năng lực hiểu được trạng thái cụ thể của linh thú, dù bọn họ có cố ý động tay động chân, hắn cũng tự tin mình sẽ giải quyết được, không sợ sẽ phát sinh rắc rối gì.

Sau hồi phong ba nho nhỏ này, Lục Huyền đã quyết định ở lại bên trong Vân ốc, an tâm tu luyện, thỉnh thoảng cũng đi xuống Vạn Yêu Quật bên dưới một phen.

Lúc trước khi chạm mặt với Lục Huyền, Sư Cầm Thú vẫn một mực nhớ lời dặn dò của hắn, nó chăm chỉ đi gom nhóm linh thú từng được Lục Huyền thuần phục đang sinh sống bên trong phúc địa vào cùng một chỗ, sau đó một người và một nhóm linh thú bắt đầu ôn lại khoảng thời gian vui vẻ lúc ấy.

Trong mấy con linh thú có vấn đề, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ lúc trước vốn luôn kiệt ngao bất tuân, chỉ một mực khao khát tự

do, hiện giờ cũng biểu hiện rất tốt, một lòng chỉ muốn làm chó của tông môn, khát khao nhận được biên chế.

Thất Thải Trĩ Yêu vốn muốn ngừng sinh đẻ, nhưng vì sinh tồn, thường thường là cách một đoạn thời gian, nó sẽ sinh ra một quả Thất Thải Trĩ Yêu Đản, còn khoảng thời gian còn lại, nó đều nghiên cứu huyễn thuật, trầm mê trong đó không thể tự thoát ra.

Sư Cầm Thú có linh trí thấp, ngộ tính ngu dốt, lại từng bước một, lấy cần cù bù thông minh, không ngừng gia tăng chính mình, cố gắng đi tới mục tiêu.

Nhóm linh thú còn lại cũng có xu hướng phát triển rất tốt.

Lục Huyền tụ tập cùng bọn chúng một phen, sau đó lại tiếp tục đi thăm dò bên trong Vạn Yêu quật. Hắn không cần xử lý những công việc cụ thể khi chăm sóc linh thú, chỉ cần cung cấp cho đám người Tôn Vân một cái phương hướng rõ ràng, nên thời gian nhàn rỗi mỗi ngày cũng không ít.

Vạn Yêu Quật rộng lớn vô ngần, bên trong có được nhiều loại địa hình khác biệt, lại không có vấn đề về an toàn, Lục Huyền hoàn toàn có quyền đi dạo bên trong đó.

Cứ như vậy, mỗi ngày hắn đều thảnh thơi vô cùng, mãi cho đến một ngày hôm đó, hắn đi đến phía trước một ngọn núi cao, đang muốn leo lên thăm dò một phen, đột nhiên, một tia sáng màu trắng giống như điện giật trực tiếp vọt về phía hắn.

Phản ứng đầu tiên của Lục Huyền là vô cùng kinh hãi, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức quen thuộc bên trong luồng bạch quang kia, hắn lại lập tức khôi phục vẻ tỉnh táo ung dung, thậm chí khóe miệng còn xuất hiện nụ cười.

Chỉ thấy một con Bạch Ngọc Viên Hầu tinh xảo khéo léo nhẹ nhàng dừng lại ngay trước người hắn. Nó chính là Bạch

Ngọc Kình Thiên Viên thường xuyên tới động phủ của hắn thưởng thức linh quả linh tương.

Lúc này, nó đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào hắn bằng một đôi mắt trong suốt như hồng ngọc, trên trán có ba sợi lông tơ màu bạc, dù đang vận chuyển cực tốc vẫn có thể duy trì trạng thái ổn định như thường, quả thực là tuấn tú phi phàm.

"Thì ra khỉ nhỏ ngươi ở gần đây." Lục Huyền cười nói.

Bạch Ngọc Viên Hầu phát ra vài tiếng kêu thanh thúy, tỏ vẻ cực kỳ vui sướng đối với chuyện Lục Huyền đến nhà thăm mình. Nó còn truyền tới một luồng ý niệm, mời Lục Huyền lên núi làm khách.

"Loan Điểu đâu? Nó ở cách nơi này của ngươi bao xa?" Lục Huyền đi theo sau lưng Bạch Ngọc Viên Hầu, tiến vào rừng cây cao chọc trời trước mặt.

Tiểu viên hầu lại truyền tới một ý niệm. Dựa vào câu trả lời của nó, Lục Huyền đã biết, Loan Điểu vốn ở cách nơi này chừng mấy trăm dặm, nó cũng thường xuyên tới chơi đùa cùng tiểu viên hầu.

"Các hạ chính là bạn tốt của hài nhi ta ở trong tông môn?" Lục Huyền đang muốn dặn dò Bạch Ngọc Viên Hầu gọi Huyền Thiên Loan Điểu tới, bỗng nhiên bên tai lại vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Ai?" Lục Huyền vô cùng kinh ngạc với tình huống này.

Phải biết rằng, trong đầu hắn có món bảo vật ngũ phẩm Uẩn Thần Thiếp, ngày đêm tẩm bổ, lại tu hành 《 Thần Diễn Kinh 》 có thể làm lớn mạnh linh thức, khiến cho linh thức của vượt xa đám tu sĩ cùng giai. Nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được một chút nào khí tức của người nọ.

Đang định ngưng thần tìm kiếm, đột nhiên một con cự viên thuần trắng ung dung đi ra từ trong rừng cây. Toàn thân con cự

viên này có màu trắng như bạch ngọc, nhất cử nhất động đều tràn đầy ý vị của tự nhiên, tựa như cực kỳ ăn khớp với toàn bộ khu phúc địa này.

Tổng thể mang đến cho người ta một loại cảm giác nho nhã hiền hoà, rõ ràng là cực kỳ đối lập với hình dáng cuồng bạo cực lớn bên ngoài.

"Con Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu kết bạn với tiểu hữu chính là hậu duệ của ta." Cự viên chậm rãi nói.

Đến đây, đương nhiên là Lục Huyền đã hiểu rõ thân phận của con cự viên trước mắt. Nó là trưởng bối của Bạch Ngọc Tiểu Viên Hầu có tiềm lực yêu thú thất phẩm, khí tức bản thân sâu như biển, cũng chính là linh thú hộ tông của tông môn – con Bạch Ngọc Kình Thiên Viên có thực lực yêu thú lục phẩm.

Lục Huyền cố gắng kiềm chế sự tò mò trong lòng, kính cẩn thi lễ: "Bái kiến tiền bối!"

Đây chính là bắp đùi, nhất định phải ôm chặt lấy!

"Ngươi đang nghi hoặc vì sao ta có thể mở miệng nói tiếng người?" Dường như con cự viên có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Lục Huyền: "Sau khi yêu thú đột phá cấp bậc ngũ phẩm, chúng ta có thể luyện hóa cái xương ngang trong cổ họng, từ đó lấy được năng lực mở miệng nói tiếng người này."

Chương 606: Hầu Nhi Tửu!

Cự viên đổi giọng nói: "Tiểu hầu nhi này của ta ngày thường cực kỳ tham ăn, thường xuyên cùng Loan Điểu chạy ra ngoài tìm đồ ăn. Ta nghe kể, nó đã ăn rất nhiều linh quả linh tương ngon lành ở chỗ của ngươi."

"Làm phiền ngươi đã chăm sóc cho chúng rồi."

"Nên vậy, ta và Bạch Ngọc Tiểu Viên cực kỳ hợp nhau, chỉ cần nó không chê linh quả linh tương bần hàn là được." Lục Huyền vội vàng đáp, và đương nhiên, hắn che giấu rất tốt ý nghĩ muốn ôm bắp đùi linh thú hộ tông.

"Ồ, dường như trong cơ thể ngươi còn có khí tức của con hươu già kia?" Đột nhiên cự viên phát hiện ra điều gì, con mắt lập tức nhìn chằm chằm vào khu vực đan điền của Lục Huyền.

Ngay lập tức, tốc độ xoay tròn của quầng sáng màu xanh nhạt vốn đang xoay chuyển bên trong đan điền, vừa lặng lẽ tăng thêm vài phần.

"Tiền bối muốn nói đến linh thú hộ tông Thanh Huyền Lộc? Là trước khi nó lâm chung, ta đã thay nó giải quyết một chút chấp niệm nho nhỏ, nên sau khi ngã xuống, toàn bộ sinh mệnh tinh hoa trong cơ thể nó đã ngưng kết thành Thanh Mộc Nguyên Khí, và một bộ phận nhỏ dung nhập vào trong cơ thể ta."

"Hóa ra ngươi chính là tiểu tu sĩ đã nhận được nguyên khí của lão Lộc Thanh Mộc." Cự viên thoáng có chút kinh ngạc nói, trong ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền lại có thêm mấy phần tán đồng.

Có thể thu được non nửa Thanh Mộc Nguyên Khí từ trong tay Thanh Huyền Lộc trước khi lâm chung, mà hậu duệ của nó lại đánh giá Lục Huyền cao như thế, hoàn toàn có thể thấy được tâm tính của Lục Huyền này cực kỳ không tệ.

Nghĩ đến đây, nó vẫy vẫy tay về phía sau, một bình linh nhưỡng lặng lẽ hiện lên trong tay nó.

"Đây là Hầu Nhi Tửu nhà ta chưng cất, ngoại giới không biết bí phương của nó, độ khó khi ủ khá cao, sau khi sử dụng có thể loại trừ tạp chất trong cơ thể, gia tăng linh lực cho tu sĩ, tiểu hữu có thể cầm đi nhấm nháp một phen." Cự viên lộ vẻ mặt hiền hòa nói với Lục Huyền.

"Đa tạ tiền bối ban rượu." Lục Huyền chắp tay khom lưng cảm kích cự viên, rồi kính cẩn nhận lấy Hầu Nhi Tửu.

"Do nhà mình ủ, khẳng định là không có số độ à nha?" Hắn âm thầm mắng một câu trong lòng.

…

"Hít…" Lục Huyền gian nan mở to mắt, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hiện giờ trong đầu hắn đã không còn một chút ấn tượng nào về những chuyện lúc trước từng xảy ra.

Linh thức chậm rãi rót vào, đầu óc mới dần dần khôi phục tỉnh táo.

"Má ơi, dư âm của loại Hầu Nhi Tửu do lão Viên lục phẩm kia ủ ra đúng là quá lớn, ngay cả thể chất Trúc Cơ trung kỳ của ta cũng có chút không gánh được." Trong lòng nghĩ như thế, Lục Huyền lại cảm nhận được trên người mình có chút không được tự nhiên, tựa như đang có một lớp vỏ ngoài bao vây lấy mình vậy. Nhìn kỹ mới thấy, đúng là trên tứ chi, thân thể và cả phần cổ, mỗi một nơi đều mọc lên một lớp chất sừng thật mỏng.

Linh lực của hắn nhẹ nhàng chấn động một phen, khiến cho lớp sừng mỏng kia vỡ vụn thành vô số bột mịn. Đồng thời một luồng kiếm quang màu đen tuôn ra từ đầu ngón tay, hắc phong gào thét, cuốn theo đống bột mịn ấy bay ra ngoài phòng.

"Thật nhẹ." Hắn cảm nhận được thân thể mình vô cùng nhẹ nhàng, tuyệt đối là nhẹ nhàng trước nay chưa từng có, trong máu thịt toàn thân không còn một tia tạp chất nào cả.

"Không ngờ Hầu Nhi Tửu của lão viên còn có tác dụng tẩy tủy phạt mạch." Lục Huyền không nhịn được khẽ cảm khái nói.

"Không biết có thể đoạt được nó vào tay không." Theo bản năng, trong đầu hắn lại hiện ra một ý niệm như vậy.

Trước mắt, hắn chỉ sở hữu duy nhất một loại linh nhưỡng đó là Bách Quả Linh Tương, tuy mùi vị biến hóa khá nhiều, cực kỳ tuyệt vời, nhưng cũng đã đến thời điểm nên làm phong phú chủng loại linh nhưỡng, thay đổi khẩu vị một phen rồi.

"Hắn là loại Hầu Nhi tửu kia cũng có những loại nguyên liệu đặc thù, thậm chí là thủ pháp sản xuất đặc thù, khả năng lấy được chúng từ chỗ lão viên kia cực kỳ bé nhỏ. Có lẽ ta nên đi theo con đường quanh co hơn một chút, nghĩ biện pháp thu hoạch loại linh quả ủ chế Hầu Nhi Tửu từ trong tay nó. Sau khi gieo trồng thành thục, lại xem quầng sáng có thể tuôn ra bí phương linh tửu hay không."

Suy nghĩ trong đầu hắn bắt đầu bay bổng.

"Chít chít!"

"Ngươi tỉnh rồi?"

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gầm thanh thúy.

Lục Huyền hướng ánh mắt nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy tiểu hầu tử đang yên tĩnh ngồi đợi ở trong góc, đôi mắt một mực chăm chú nhìn về phía hắn. Sau khi phát hiện thân thể Lục Huyền không có điểm gì dị thường, nỗi lo lắng trong đôi mắt ngọc trong suốt màu đỏ óng ánh kia mới tiêu tán đi.

"Tiểu Bạch Viên ngươi vẫn luôn ở nơi này trông coi ta ư?" Lục Huyền cảm thấy áy náy trong lòng. Hóa ra sau khi hắn say rượu, tiểu hầu tử bạch ngọc này, vẫn luôn canh giữ ở bên người hắn, mà sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên hắn nghĩ tới lại là nhòm ngó linh tửu nhà nó.

Đúng là đáng chết…

Ý niệm chợt lóe lên trong đầu, nỗi khát khao đối với linh tửu trân quý lập tức vượt qua chút áy náy này. Hắn lười biếng vươn vai một cái, khiến cho xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang lốp bốp, rồi đi ra khỏi phòng, mang theo vài phần men say chậm rãi cất bước trên đám mây, Tiểu Bạch Viên nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Đi một lát, Tôn Vân cũng từ phía xa xa đi tới trước mặt, vừa nhìn thấy Lục Huyền, gã đang muốn tránh hắn, lại trông thấy tiểu Bạch Ngọc Viên Hầu ở phía sau hắn. Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, con ngươi trong mắt Tôn Vân không khỏi mở lớn hơn.

Phải biết rằng, gã đã ở bên trong khu phúc địa Vạn Yêu Quật được mấy chục năm rồi, đương nhiên là vô cùng quen thuộc đối với con linh thú nho nhỏ trước mắt này. Nhưng có một chuyện lại khiến gã nghĩ mãi không ra, chẳng hiểu vì sao hậu duệ của con linh thú hộ tông lục phẩm kia lại thành thành thật thật đi theo sau lưng Lục Huyền như vậy?

"Chào Lục sư đệ." Mang theo nghi vấn trong lòng, thời điểm Tôn Vân đi ngang qua bên cạnh Lục Huyền, gã lập tức

ân cần thăm hỏi một câu, nhưng toàn bộ ánh mắt lại đặt ở trên người tiểu hầu tử bạch ngọc.

Nó đúng là Viên Hầu bạo lực trấn áp đông đảo linh thú bên trong phúc địa!

"Chào." Lục Huyền khẽ gật đầu với gã, đôi bên đi lướt qua nhau, dường như tiểu hầu tử bạch ngọc không hề chú ý tới gã, đã cùng Lục Huyền đi lướt qua Tôn Vân luôn rồi.

Cứ như vậy, một người một thú đi tới ngọn núi lớn nơi tiểu viên hầu sinh sống.

Trên đỉnh núi, con khỉ già với hình thể to lớn kia đang ngồi trên một tảng đá khổng lồ bằng phẳng, nhô lên khỏi mặt đất. Trước người nó có đặt một bộ trà cụ bằng sứ men xanh, linh quang trầm tĩnh, nó đang cầm trong tay một cuốn điển tịch mang phong cách cổ xưa, tâm thần hoàn toàn đắm chìm vào trong sách.

"Tiền bối, đa tạ chén linh tửu ngài ban thưởng hôm qua, đã giúp tại hạ được lợi không ít." Lục Huyền vừa thấy lão viên để điển tịch xuống, cầm chén linh trà lên, đã tiến lên một bước, biểu thị lòng cảm kích với nó.

Chương 607: Năm Con Linh Thú!

“Một chút linh tửu thôi, không tính là gì. Ngược lại là ngươi đó, không đến một ngày đã có thể khôi phục lại bình thường từ trong hiệu dụng của Hầu Nhi Tửu, linh thức, nhục thân đều coi như không tệ.” Trong mắt lão viên hiện lên một tia tán thưởng.

“Ta ngẫu nhiên đạt được một môn công pháp luyện thể, tu hành hồi lâu, bởi vậy mà thân thể gia tăng không ít.” Lục Huyền qua loa đáp.

“Tiền bối, đây là Bách Quả Linh Tươngdo ta ủ chế ra, bên trong có dùng mấy chục loại linh quả ủ chế mà thành, mùi vị biến hóa đa đoan. Còn nữa, đây là một ít linh quả Mê Tiên Đào, mùi thơm ngát, cắn giòn tan, bên trong ẩn chứa linh lực phong phú, kính xin tiền bối thưởng thức.”

Hắn lấy một bình Bách Quả Linh Tương, cùng với một số Mê Tiên Đào tam phẩm từ trong túi trữ vật ra. Lão viên đã tặng cho hắn một phần Hầu Nhi Tửu trân quý, đương nhiên hắn cũng phải có qua có lại.

“Bách Quả Linh Tương? Cái tên này rất quen thuộc, ta còn nhớ, hình như nó chính là loại Linh Tương độc môn của một vị Kết Đan chân nhân nào đó trong tông môn, con hươu già kia cực kỳ thích thứ này, dưới tình huống bình thường, hầu như lúc nào nó cũng uống loại linh tương kia, thực không ngờ ngươi lại biết ủ chế thứ này.” Trong giọng nói của lão viên có mang theo vài phần hồi ức.

Nó đổ linh tương vào trong chén trà, uống một ngụm, cảm nhận được mùi thơm ngát của rất nhiều linh quả bên trong linh tương đang nhanh chóng biến hóa trong miệng mình.

"Không sai, là hương vị trong trí nhớ của ta, mà hình như còn ngon hơn một chút." Nó nhẹ nhàng gật đầu, đưa ra lời đánh giá về Bách Quả Linh Tương.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên, bản thân Bách Quả Linh Tương rất khó ủ chế, sau khi ủ chế ra, hắn đã đặt nó vào trong Túy Tiên Hồ Lô uẩn dưỡng một thời gian dài, đương nhiên là phẩm chất của linh tương sẽ gia tăng thêm một bước.

Hoàn thành xong thủ tục cho ăn, khi đưa mắt nhìn qua con linh thú lục phẩm hộ tông Bạch Ngọc Kình Thiên Viên đang ngồi trước mặt mình, Lục Huyền thật sự không kìm nén được cảm giác hiếu kỳ trong lòng, tâm thần lặng lẽ ngưng tụ trên người lão viên.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【 Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, linh thú lục phẩm, linh thú hộ tông của Thiên Kiếm Tông, nhục thân cực kỳ cường hãn, có khả năng dời non lấp biển. 】

【 Tính tình bạo ngược, hung hãn hiếu chiến, một khi lâm vào trạng thái cuồng hóa, thực lực sẽ tăng trưởng vô cùng khủng bố, nhưng cũng sẽ dẫn đến linh trí hỗn loạn, không phân rõ địch ta. 】

【 Đang tu thân dưỡng tính…】

【 Thế gian mỹ diệu như này, không nên táo bạo như thế… 】

"Linh thú lục phẩm, đoán chừng đã có thực lực Kết Đan trung hậu kỳ rồi, đúng là khủng bố… Và cũng giống như tiểu viên hầu, cả hai con này đều thuộc loại hung hãn hiếu chiến,

nhưng nhìn bên ngoài lại chẳng thế phát hiện ra tính tình bạo ngược của nó.”

Lục Huyền thực sự không thể liên hệ vẻ ngoài hiền hòa nho nhã trước mắt với lời mô tả về một con viên hầu trong giao diện của nó.

Sau khi biết được tin tức chi tiết có liên quan lão viên, hắn và tiểu viên hầu ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh nó.

“Viên tiền bối, ta vừa tới phúc địa Vạn Yêu Quật này, cũng không quá hiểu biết về những vị linh thú tiền bối ở bên trong, tiền bối có thể giới thiệu sơ lược cho ta một chút hay không?” Hắn cung kính hướng về phía lão viên, nhẹ giọng hỏi.

“Được. Trong Vạn Yêu Quật, linh thú đông đảo, tất cả đều được Thiên Kiếm Tông nuôi dưỡng, trong đó lấy linh thú nhị phẩm tam phẩm làm chủ, tứ phẩm cũng có không ít, thực lực này đã là đứng đầu ở trong Vạn Yêu Quật rồi.”

“Ngoài ra, vẫn còn năm con linh thú ngũ phẩm lục phẩm tương đương với cảnh giới Kết Đan. Ta chính là một trong số đó. Bốn con còn lại, có một đôi Huyền Thiên Loan Điểu, chính là phụ mẫu của tiểu Loan Điểu thường đến chơi đùa cùng tiểu Viên. Chúng đều là linh thú ngũ phẩm, mấy năm trước đã được thái thượng trưởng lão của tông môn dẫn theo, đi đến một khu động thiên, trợ giúp đối phương phá giải cấm chế thần bí của động thiên ấy.”

“Ngoài ra, vẫn còn hai con linh thú khác, một con Long Quy đã sống không biết bao nhiêu ngàn năm, cũng có thực lực lục phẩm, và một lão hồ ly, thực lực ngũ phẩm. Nó vẫn luôn độc lai độc vãng, tính cách quái gở kỳ quặc, có khi ngươi ở lại nơi này đến mấy chục năm cũng không gặp được nó.”

“Năm con linh thú thực lực Kết Đan…” Lục Huyền nghe vậy, trong lòng âm thầm líu lưỡi, lại không khỏi cảm khái nội

tình của Thiên Kiếm Tông quá sâu.

Chỉ đơn thuần là nuôi dưỡng linh thú ngũ phẩm lục phẩm, trong tông đã có đến năm con rồi, lại cộng thêm Bạch Ngọc Tiểu Hầu và tiểu Loan Điểu có tiềm lực ngũ lục phẩm nữa, ít nhất cũng có thêm hai con, đó là chưa kể bên trong Vạn Yêu quật vẫn còn rất nhiều linh thú tam phẩm tứ phẩm khác nữa. Tùy tiện phái một con linh thú ra ngoài là có thể san bằng Lâm Dương phường thị mà hắn từng sinh sống khi còn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí.

"Tiểu hữu ngươi không cần phải lo lắng đâu, tuy tính cách của lão hồ ly kia khá la quái đản, nhưng nó lại không có bất cứ ác ý gì với tu sĩ Thiên Kiếm Tông, sẽ không gây thương tổn đến ngươi. Huống chi, trên tay ngươi còn có Chưởng Yêu Lệnh kia." Lão viên liếc mắt nhìn tấm lệnh bài đầu thú đang được Lục Huyền treo bên hông.

"Có Chưởng Yêu Lệnh này, nghĩa là ngươi đại biểu cho Thương Ngô chân nhân, dựa vào tinh huyết linh phách bên trong lệnh bài, ngươi hoàn toàn có thể nói chuyện ngang hàng, thậm chí là chiếm cứ quyền chủ động khi đối diện với tất cả đám linh thú bên trong phúc địa."

Lục Huyền vội vàng nói: "Lệnh bài này là Thương Ngô sư thúc tặng cho ta, đoán chừng nó chỉ mang đến một chút tác dụng uy hiếp, ta sẽ không chân chính vận dụng lệnh bài."

"Có thể không dùng là tốt nhất, nếu không sẽ gây bất lợi đối với song phương." Ánh mắt lão viên cực kỳ bình tĩnh, chậm rãi nói với Lục Huyền.

Lục Huyền cũng không dừng lại lâu, sau khi ngồi một lúc sau, hắn đã lên tiếng từ biệt hai con linh thú rồi trở lại bên trong Vân ốc.

Mấy ngày kế tiếp, hắn không cần đi chăm sóc linh thực nữa, mà linh thú bên trong phúc địa cũng có bốn người Tôn Vân nuôi nấng, tình huống này khiến cho quỹ thời gian rảnh rỗi của hắn lập tức gia tăng. Mỗi ngày, hắn đều tu luyện một đoạn thời gian, còn lại sẽ đi dạo bên trong Vạn Yêu Quật, thỉnh thoảng lại tới tìm Bạch Viên và Loan Điểu chơi đùa, nhằm củng cố tình cảm, hoặc là đi tìm Sư Cầm Thú và mấy con linh thú đã được mình tự tay thuần hóa, nếu không, một mình hắn sẽ thăm dò những khu vực thú vị bên trong Vạn Yêu Quật này.

Tất cả nhóm linh thú bên trong phúc địa đều thuộc về tông môn, cộng thêm Chưởng Yêu Lệnh tồn tại trong tay hắn giống như một món vũ khí hạt nhân, nên chuyến hành trình ở nơi này đều không xuất hiện bất cứ tình huống nguy hiểm nào.

Hôm đó, khi hắn đang tùy ý đi dạo, nhẹ nhàng bước đến một cái hồ to lớn.

"A, đó là cái gì?" Ở ven hồ nước, Lục Huyền thoáng đưa mắt ra xa, chợt bắt gặp một đống sự vật khá là quái dị, ôm tâm thế hiếu kỳ, hắn lập tức biến thành một luồng phù quang, trong nháy mắt đã lướt đến phía trước sự vật nọ.

Chương 608: Lão Long Quy!

Trước mặt Lục Huyền là một đống mai rùa loang lổ. Mai rùa màu xanh đen, không biết đã trải qua bao nhiêu năm lịch sử, phía trên có vô số những đường cong bán trong suốt, tạo thành từng cái quẻ tượng kỳ dị.

Đường cong không ngừng di chuyển, giống như tự có sinh mệnh lực của chính mình, khiến cho đống quẻ tượng trên mai rùa cũng theo đó mà phát sinh biến hóa.

Lục Huyền cẩn thận quan sát, âm thầm phỏng đoán sự biến hóa của những đường cong kia.

"Tiểu tử từ đâu tới, không biết nhìn chằm chằm vào cái mai của lão nhân gia như vậy là rất không lễ phép sao?" Đột nhiên, bên tai hắn vang lên một giọng nói già nua.

Lời nói vừa dứt đống mai rùa trên mặt đất đồng loạt bay lên, một con linh thú đầu rồng đuôi rồng, thân quy cũng lao ra từ trong hồ nước. Tất cả đám mai rùa tụ lại trên thân thể nó, cực kỳ vừa vặn, không thể tìm thấy bất cứ kẽ hở nào.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, lập tức phát hiện khí tức của con linh thú trước mắt này cực kỳ cường đại, nhìn hình thái của nó, lại nghĩ đến lời giới thiệu trước đó của lão viên, trong nháy mắt hắn đã biết được con linh thú này chính là lão Long Quy ở bên trong phúc địa kia.

"Tham kiến tiền bối, ta nhìn thấy những quẻ tượng kia quá thú vị nên trong lòng có chút hiếu kỳ, nếu có chỗ mạo phạm tiền bối, xin hãy tha lỗi cho ra." Hắn cúi đầu thi lễ nói, giọng điệu vô cùng cung kính.

“Hóa ra là tiểu tu sĩ Thiên Kiếm Tông mới tới, tiểu nhi Thương Ngô giao phúc địa cho ngươi quản lý ư?” Long Quy nhìn tấm lệnh bài đầu thú bên hông Lục Huyền, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, Thương Ngô chân nhân tạm thời có việc ra ngoài, các vị sư thúc Kết Đan trong môn phái lại không có thời gian rảnh rỗi, ngài đành phải giao cho ta tạm thời trông giữ khu phúc địa này.”

Kết Đan chân nhân lại là tiểu nhi ở trong miệng Long Quy? Lục Huyền xoa xoa một chút mồ hôi không tồn tại trên trán.

“Ừ, ta biết rồi.” Long Quy nhàn nhạt nói: “Những cái mai rùa này là ta để ở bên ngoài phơi nắng, về sau nếu ngươi nhìn thấy chúng, đừng tưởng là vật vô chủ.”

“Vãn bối tuyệt đối sẽ không.” Lục Huyền vội vàng nói.

“Ta cũng nghĩ là ngươi không dám.” Long Quy ngáp một cái, hai sợi râu dài nhỏ vốn đang rủ xuống cũng vểnh lên theo.

“Khí tức trên người nhóc con ngươi khá là thú vị đấy.” Đột nhiên cái đầu của nó tiến đến trước người Lục Huyền, hai cánh mũi hơi mấp máy vài cái.

“Các loại Chân Long khí tức hỗn tạp, không biết đã tiếp xúc với bao nhiêu con Giao Long nhỏ ở Thiên Long hồ rồi, cả khí tức của chú nai con đã chết kia, trong người lại có tinh hoa sinh mệnh của nó, không đơn giản không đơn giản.”

“Ồ? Mùi vị của Hầu Nhi Tửu? Trên người ngươi có Hầu Nhi Tửu không? Có thì cho ta nếm thử một chút, lâu lắm rồi không được nếm qua. Ta từng đi đến động phủ của Bạch Viên trộm mấy lần, lại bị nó phát hiện, còn đánh với nó một trận, sau đó thì không còn được nhìn thấy Hầu Nhi Tửu nữa.” Trong con mắt to lớn của Long Quy toát lên mấy phần khát vọng.

“Tiền bối thứ lỗi, trong tay ta cũng không có Hầu Nhi tửu, chỉ có không ít Bách Quả Linh tương, tiền bối có muốn thử một chút không?”

“Bách Quả Linh tương? Là loại linh nhưỡng đặc thù do tiểu tu sĩ kia nghiên cứu ra sao?” Dường như Long Quy đã nhớ ra lai lịch của Bách Quả Linh tương: “Cũng được, lấy ra nếm thử một chút, đừng nên keo kiệt giống như con Bạch Viên kia.”

Lục Huyền nghe vậy, cũng nhanh chóng lấy ra linh tương, rót cho con Long Quy đã sống không biết bao nhiêu ngàn năm này một chén.

Long Quy uống một hơi, khe khẽ chép miệng nói: “Không tệ, vẫn là mùi vị trong trí nhớ. Tên tiểu tử này, ngươi đang đi đúng hướng rồi đó.”

Trước mặt có một con linh thú lục phẩm thuộc loại lão làng như thế, đương nhiên là Lục Huyền sẽ không keo kiệt, hắn lại lần nữa rót một chén Bách Quả Linh tương từ trong Túy Tiên Hồ Lô ra.

“Có vẻ như tiền bối rất quen thuộc đối với quá trình ủ linh tương của vị sư thúc Kết Đan kia?” Hắn thấy con Long Quy lục phẩm này tương đối dễ nói chuyện, liền chủ động tìm chủ đề tán gẫu.

“Đã thưởng thức không ít lần, từ lúc bắt đầu ủ chế Linh tương đến bước thành công cuối cùng, ta đều là một trong những đối tượng thử nghiệm.” Giọng nói của con Long Quy đầy vẻ hồi ức, nó chậm rãi trả lời.

“Kiến thức của tiền bối thật rộng rãi.” Lục Huyền nịnh nọt một câu.

“Thì sống quá lâu rồi, đương nhiên sẽ thấy nhiều thứ hơn. Thời gian những tu sĩ Kết Đan cùng với mấy tên trưởng lão

Nguyên Anh trong tông môn kia, ở lại Thiên Kiếm tông này cũng không dài bằng ta. Ngươi biết Thương Ngô Tử giao Chưởng Yêu Lệnh cho ngươi không? Đừng nhìn bộ dáng chính nghĩa lẫm nhiên của hắn, kỳ thật tên này thích nhất là những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, từng thông đồng với đông đảo nữ tu ở khắp nơi."

"Lúc còn ở cảnh giới Trúc Cơ, có một lần hắn làm hại nữ nhi của một vị trưởng lão Kết Đan ở Linh Tiêu Tông mang thai, đã bị tên trưởng lão Kết Đan kia không ngại vạn dặm đuổi giết đến tận nơi này, khiến sư phụ hắn phải bỏ ra cái giá thật lớn mới giải quyết được vấn đề đó."

"Còn có chuyện như vậy?" Tâm hồn nhiều chuyện trong nội tâm Lục Huyền lập tức bị đối phương hừng hực thiêu đốt, ánh mắt hắn sáng lên, lại lấy linh quả từ trong túi trữ vật ra, ném cho Long Quy một ít, mà bản thân cũng ngồi bên cạnh nó cùng nhau thưởng thức.

"Còn cái tên Cổ Kiếm Không chơi kiếm rất lợi hại trong tông môn kia nữa, đừng thấy bây giờ hắn lợi hại như thế, đi khắp nơi săn giết tà tu độc ác, trước kia hắn là kẻ đặc biệt nhát gan sợ phiền phức, lúc nào cũng chỉ lo cái mạng nhỏ mất đi. Sau đó, cũng không biết bị cái gì kích thích, thoáng cái đã trở nên đặc biệt mạnh mẽ kinh người, thậm chí còn mặc kệ sinh tử của bản thân." Long Quy mở miệng nhận lấy trái linh quả vừa được Lục Huyền ném tới, nhìn thấy có một khán giả nguyện ý lắng nghe mình kể chuyện như vậy, trong lòng nó lập tức hào hứng bừng bừng.

"Cả tên chưởng môn Thiên Kiếm tông các ngươi nữa, khi còn rất nhỏ, hắn đã bái nhập tông môn, luôn đi theo sau lưng ta, cả ngày đều gọi Quy gia gia Quy gia gia. Thực không ngờ bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh rồi." Lão Long Quy cảm khái một câu.

“Ồ, còn…”

Lục Huyền ở một bên gật đầu phụ họa, thoáng cái đã hiểu được rất nhiều quẻ tượng trên cái mai rùa sau lưng lão Long Quy.

“Hóa ra đều là bát quái…”

(Tác giả chơi chữ nha, Cửu Cung Bát Quái Đồ trên lưng con rùa cũng có chữ bát quái, mà từ 八卦 – bát quái trong tiếng Trung còn có nghĩa là nhiều chuyện hóng hớt nữa.)

Thừa dịp lão Long Quy đang thao thao bất tuyệt chia sẻ những câu chuyện bên lề của nhóm sư tổ sư thúc trong tông môn, tâm thần Lục Huyền lại lặng yên ngưng tụ trên thân thể nó. Nguyên nhân khiến hắn dứt khoát đi nuôi nấng lão Long Quy bằng Bách Quả Linh tương chính là đây. Trong đầu hắn lập tức hiện lên những tin tức chi tiết có liên quan đến Long Quy.

【 Long Quy, linh thú lục phẩm, đã ở lại Thiên Kiếm Tông được mấy ngàn năm, trong cơ thể ẩn chứa một tia Chân Long huyết mạch, thực lực cường đại, trên người mang theo cái mai rùa dị bảo, có thể đoán trước cát hung. 】

【 Tuế nguyệt đằng đẵng, một thân một mình, làm sao vượt qua? 】

Chương 609: Lôi Bạo Hùng Khó Sinh!

Lục Huyền cảm nhận được mấy phần cô độc từ trạng thái của Long Quy.

Sống suốt mấy ngàn năm, nhìn từng người bạn bên cạnh già đi, tử vong, cuối cùng chỉ còn lại một mình một rùa, chỉ có dựa vào những tin đồn có liên quan đến nhóm Kết Đan chân nhân, Nguyên Anh Chân Quân trong tông môn mới khiến nó nhớ lại một chút quá khứ xa xôi…

Hóa ra ẩn sâu bên trong cái miệng đầy những câu chuyện hóng hớt của con Long Quy này lại là một con lão thú cô độc tới cực điểm.

Ừm, có lẽ trong số thọ nguyên dài đằng đẵng không biết sẽ kéo dài bao nhiêu năm của Long Quy, nó còn chưa được xưng là "Lão".

Cứ như vậy, Lục Huyền ngồi nghe vị đại năng của tông môn kể chuyện gần nửa ngày, một người một rùa đều cảm thấy vừa lòng thỏa ý. Một bên được thỏa mãn dục vọng muốn thổ lộ hết mình, một bên được thỏa mãn lòng hiếu kỳ bao la.

"Tiểu tử, nên xưng hô với ngươi như thế nào?" Lúc Lục Huyền sắp chia tay, Long Quy mở miệng hỏi hắn.

Chẳng trách nó lại ấn tượng của Lục Huyền đến thế, bởi trong Thiên Kiếm Tông này vốn chẳng có mấy tu sĩ chịu ngồi xuống lẳng lặng nghe nó tán gẫu cả nửa ngày như vậy.

Tu sĩ Trúc Cơ luôn có một loại cảm giác sợ hãi tự nhiên đối với linh thú lục phẩm như nó, ai nấy đều như ngồi trên đống

lửa, thậm chí khi nghe được những câu chuyện bên lề của đám sư tổ sư thúc trong tông môn nhà mình, chỉ trong nháy mắt sắc mặt cả đám đã đại biến, tựa như vừa phạm phải một điều kiêng kỵ gì đó vô cùng nghiêm trọng rồi.

Mà Kết Đan chân nhân, thậm chí là Nguyên Anh đại năng, mặc dù có thể thản nhiên ngồi bên cạnh nó, nhưng nhóm này lại không có mấy người, huống chi bọn họ đều là đám nhóc con lớn lên bên cạnh nó, những chuyện nên nói đã sớm nói qua vô số lần rồi.

Hơn nữa, đạt đến cảnh giới của bọn họ, ai chẳng tình nguyện dành thời gian cho việc tu hành, lĩnh hội công pháp, có ai nguyện bỏ ra cả nửa ngày chỉ để ngồi nghe mấy lời nói nhảm của Long Quy đâu?

Còn Lục Huyền, mặc dù hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng không hề sợ hãi một con linh thú lục phẩm như nó, có đôi khi nói đến điều gì đấy khá là khó lường, hắn còn có thể tỏ vẻ sợ hãi thán phục không thôi, thậm chí là chủ động hỏi thăm, trưng cầu ý kiến.

Điều này làm cho lão Long Quy cực kỳ thỏa mãn với dục vọng muốn thổ lộ của mình, cũng có vài phần hảo cảm đối với Lục Huyền.

"Vãn bối Lục Huyền, tiền bối cứ gọi thẳng tên ta là được."

"Được, có thời gian thì lại đến tán gẫu với ta nhé." Long Quy gật đầu, hai sợi râu rồng rủ xuống dưới cằm khe khẽ lay động trong gió, rồi vô thanh vô tức chìm xuống hồ nước.

Lục Huyền thấy thời gian mình ra ngoài đã đủ dài, cũng không còn tâm tư tiếp tục thăm dò phúc địa nữa, hắn lập tức xoay người đi về phía Vân ốc.

…

Tại một nơi nào đó bên trong phúc địa.

Một con gấu yêu lông vàng đang nằm trong một cái lều đắp bằng linh thảo, không ngừng nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng kêu rên đầy thống khổ. Phần bụng gấu yêu nhô cao, không ngừng co rút vào lại bành trướng ra, huyết khí ngưng tụ, tựa như đang thai nghén một thứ gì đó vô cùng khủng bố.

"Tôn sư huynh, làm sao bây giờ? Con Lôi Bạo Hùng này không thể sinh được!" Một thanh niên Trúc Cơ tiền kỳ lộ vẻ mặt lo lắng, dùng giọng điệu bối rối hỏi người bên cạnh.

Con Lôi Bạo Hùng cái tứ phẩm này vẫn luôn được gã nuôi dưỡng, vốn cho rằng nó có thể thuận lợi sinh con, mình cũng có thể nhờ vậy mà lập được công lao, không ngờ đến lúc sinh nở, dù làm cách nào con mẹ cũng không thể sinh được đứa con trong bụng ra.

Theo thời gian trôi qua, thể lực của thú mẹ đã chống đỡ hết nổi, thậm chí nhìn qua còn có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Tôn Vân ở bên cạnh miễn cưỡng duy trì vẻ trấn định nói: "Đã cho thú mẹ ăn linh dược đỡ đẻ chưa?"

"Đã sớm cho ăn rồi, lúc đó trạng thái của nó còn tốt hơn một chút, nhưng ngay lập tức đã khôi phục thành bộ dáng này rồi."

Tôn Vân chau mày, trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Nếu thực sự không được, cứ trực tiếp mổ bụng đi."

"Cái này…" Thanh niên kia rơi vào đắn đo.

Trực tiếp mổ bụng cũng tương đương với dùng ngoại lực can thiệp vào chuyện sinh nở ấu thú, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến linh tính Tiên Thiên (bẩm sinh) của ấu thú, Tiên Thiên không đủ, tốc độ trưởng thành sẽ cực kỳ chậm chạp. Đồng thời, phương pháp này cũng gây ra nguy hại rất lớn đối với thú mẹ, cần thời gian rất lâu, lại cần dùng vô số đan dược bồi bổ

căn bản, tăng cường khí huyết mới có thể giúp nó khôi phục lại bình thường.

Đương nhiên, xác suất thành công của phương thức này rất lớn, nhưng một khi thất bại thì tổn thất còn nặng nề hơn.

Bởi linh thú rất khó thai nghén, phẩm giai càng cao độ khó càng lớn.

Trước đó, gã đã tốn không ít thời gian tinh lực cũng như tài nguyên lên con Lôi Bạo Hùng tứ phẩm này, mới giúp nó thụ thai thành công. Gã thực sự không gánh nổi trách nhiệm nếu lần sinh nở này thất bại.

"Không bằng cứ đi hỏi Lục Huyền sư huynh một phen xem? Chưởng Yêu Lệnh ở trong tay hắn, hết thảy linh thú trong phúc địa này đều do hắn làm chủ, để cho hắn quyết định vận mệnh của thú mẹ cùng với ấu thú trong bụng nó đi." Thanh niên kia cắn răng, dùng giọng điệu kiên định nói.

"Được, làm như vậy cũng được, ngươi canh ở chỗ này, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi thông báo cho Lục sư đệ." Tôn Vân biết lúc này không phải là thời điểm chú ý đến những gút mắc cá nhân, trong lòng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, một con Tứ Dực Linh Cầm đã đi tới trước mặt gã, lập tức chở gã bay thẳng lên trời, chạy tới Vân ốc nơi Lục Huyền đang ở.

…

"Ngươi nói có một con thú mẹ tứ phẩm rơi vào tình huống khó sinh?" Lục Huyền nhìn thanh niên tuấn lãng đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

"Đúng vậy, hiện giờ đã phát sinh một tình huống tương đối nghiêm trọng rồi, kính xin Lục sư đệ ngươi đưa ra quyết định." Rất nhanh Lục Huyền đã hiểu được tin tức về linh thú kia từ trong miệng Tôn Lam.

Lôi Bạo Hùng tứ phẩm, lực lớn vô cùng, có được năng lực khống chế lôi điện cường đại, thực lực thuộc về tồn tại hàng đầu trong nhóm yêu thú cùng giai. Cao giai, thiên phú mạnh mẽ, một khi linh thú như vậy được thai nghén thành công, thì nhất định phải cố gắng hết sức để nó bình yên sinh ra ấu thú.

"Với điều kiện là đảm bảo an toàn cho thú mẹ, cố gắng sinh hạ ấu thú bình thường." Lục Huyền lộ vẻ mặt kiên định nói.

"Nhưng vấn đề hiện tại, đó là chúng ta rất khó để đồng thời thỏa mãn hai điều kiện ấy, thậm chí xác xuất sinh ra ấu thú thành công cũng không cao lắm."

"Nếu trực tiếp mổ bụng thú mẹ, lấy ấu thú ra, thì rất có khả năng sẽ khiến cho nó vốn sinh ra đã kém cỏi, thể chất, linh trí cũng bị ảnh hưởng." Tôn Vân nhanh chóng trả lời.

"Ngươi dẫn ta đi xem một chút, ta có không ít kinh nghiệm trên phương diện linh thú thai nghén." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự tin.

"Được." Tôn Vân cũng không hoài nghi về bản lĩnh của Lục Huyền, bởi thỉnh thoảng gã cũng trở lại tông môn, mà những lần như vậy, gã đều được nghe qua những sự tích có liên quan đến Lục Huyền, vì vậy vừa nghe hắn nói muốn qua bên kia nhìn xem, gã lập tức mời Lục Huyền ngồi lên lưng con Tứ Dực Yêu Cầm của mình, nhanh chóng bay tới vị trí của Lôi Bạo Hùng Thú mẹ.

Chương 610: Thú Khoa Thánh Thủ Lại Lộ Diện Trên Giang Hồ!

Dọc theo đường đi, Tôn Vân giới thiệu kỹ càng về tình huống cụ thể của thú mẹ cho Lục Huyền biết, nhưng khi Lục Huyền hỏi gã về nguyên do khiến thú mẹ khó sinh, gã lại lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không rõ ràng lắm.

Lục Huyền đứng trên lưng con yêu cầm đang cấp tốc bay lượn, ánh mắt sáng ngời, chiếc áo bào bay phất phới trong cuồng phong.

"Thú Khoa Thánh Thủ lại lộ diện trên giang hồ. Trước đó, ta từng giải quyết vấn đề sinh dục thấp cho tộc đàn Linh Hạc, vấn đề khó thai nghén đời sau cho Âm Dương Côn Ngư, vấn đề ngứa mắt với đối phương của đôi Bách Độc Phệ Tâm Trùng, còn vấn đề Thực Sắc Trùng ký sinh của đôi Sất Âm Thú… Chỉ có một chút khác biệt, đó là trước kia, những chuyện ta làm đều là trợ giúp linh thú thụ thai, mà hiện giờ đã chuyển qua đỡ đẻ."

"Đoán chừng trải qua chiến dịch lần này, tên tuổi của Thú Khoa Thánh Thủ ta sẽ hoàn toàn được củng cố trong tông môn." Trong lòng Lục Huyền âm thầm thở dài một tiếng.

Trên thực tế, hắn vô cùng tin tưởng mình có thể giải quyết được vấn đề khó sinh của con linh thú tứ phẩm kia. Dựa vào năng lực cho ăn là biết được tin tức đặc thù của linh thú, hắn có thể hiểu được nguyên do khiến thú mẹ khó sinh, từ đó hốt thuốc đúng bệnh, trợ giúp nó thuận lợi sinh ra ấu thú.

Đây cũng là điểm mấu chốt khiến nhóm Tôn Vân mãi vẫn không thể giải quyết được vấn đề. Bọn họ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, rồi dùg thủ đoạn cố định đi đỡ lấy ấu thú còn sống, mà không cách nào tìm được căn nguyên, từ đó dễ dàng giải quyết vấn đề.

Đây cũng là điểm khác nhau giữa Lục Huyền và bọn họ.

Rất nhanh, hai người Lục Huyền đã đi đến vị trí của thú mẹ chờ sinh. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị con thú mẹ không ngừng kêu rên kia hấp dẫn.

Bộ lông toàn thân con linh thú Lôi Bạo Hùng trước mắt này có màu vàng óng, đều dựng đứng lên như cây châm, thậm chí còn có một chút lôi mang nhỏ bé không thể nhận ra,lúc ẩn lúc hiện, mơ hồ xẹt qua trong đó. Dường như có lôi điện đánh xuống bên trong con ngươi với hai màu trắng và vàng của nó, mang đến uy thế mười phần.

Có thể nhìn ra được trạng thái hiện giờ của nó không tốt lắm, ấu thú trong bụng đang không ngừng đạp ngang đạp dọc, làm thú mẹ đau đớn vô cùng.

“Lục sư huynh.” Thanh niên bình thường kia vừa nhìn thấy hai người Lục Huyền, đã vội vàng tiến lên nghênh đón.

Lần đầu tiên chạm mặt ở phúc địa, ấn tượng của gã đối với Lục Huyền – người nửa đường đột nhiên xuất hiện quản lý khu phúc địa này - cũng không phải là quá tốt, lúc ấy, gã còn đi theo mấy người đồng môn mỉa mai hắn hai câu. Nhưng đến hiện tại, khi nhìn thấy Lục Huyền, trong lòng gã lại dâng lên một luồng cảm giác kiên định chưa từng có từ trước đến nay, tựa như vừa gặp được một người đáng để tin cậy.

“Được rồi. Cứ để ta kiểm tra trạng thái của con Lôi Bạo Hùng này trước đã.” Lục Huyền gật nhẹ đầu, sau đó đi thẳng tới trước mặt thú mẹ. Trong mắt lập tức xuất hiện một tầng

linh quang mịt mờ, dưới Phá Vọng Đồng Thuật, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được con ấu thú sắp sinh trong bụng thú mẹ kia sinh động đến mức dị thường, không ngờ huyết khí nồng đậm ở trong bụng, lại đều do con ấu thú kia hấp dẫn đến.

Từng nhánh xúc tu vô hình trong suốt kéo dài từ cuống rốn của nó, cắm vào trong cơ thể thú mẹ, tựa như đang muốn cướp lấy tinh huyết của thú mẹ.

Hắn truyền lại cho thú mẹ một luồng ý niệm trấn an trong đầu, sau đó một sợi linh khí màu xanh nhạt nhanh chóng tuôn ra từ đầu ngón tay.

Sợi linh khí màu xanh nhạt kia vừa tới gần thân thể thú mẹ, thú mẹ cảm nhận được sinh cơ nồng đậm ẩn chứa bên trong linh khí, lại cộng thêm khí tức của Chưởng Yêu Lệnh tản ra bên hông Lục Huyền, nên không có ý kháng cự.

Thanh Mộc Nguyên Khí vốn được ngưng tụ từ tinh hoa sinh mệnh của Thanh Huyền Lộc, bên trong ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, có năng lực chữa trị cực mạnh, hoàn toàn có lợi mà không hề gây hại đối với trạng thái cực kỳ đáng lo của thú mẹ trước mắt.

Sau khi cho thú mẹ ăn một sợi Thanh Mộc Nguyên Khí, tâm thần Lục Huyền lập tức ngưng tụ trên thân thú mẹ, trong nháy mắt đã biết được mọi tình huống chi tiết có liên quan đến nó.

【 Lôi Bạo Hùng, linh thú tứ phẩm, trời sinh cự lực, sau khi lớn lên có thể khống chế lực lượng lôi điện, thực lực xếp vào hàng đầu trong nhóm yêu thú cùng giai. 】

【 Đang trong trạng thái chờ sinh.】

【 Trong thời kỳ thai nghén, thú mẹ thường xuyên đi đến khu vực phụ cận cấm địa của Vạn Yêu Quật, khiến cho phôi thai linh thú trong cơ thể bị loại linh lực đặc thù bên trong cấm

địa ảnh hưởng, dần dần nảy sinh ra bản năng khát máu, trong lúc thai nghén đã tự động cướp lấy tinh huyết của thú mẹ, làm cho sinh cơ của thú mẹ yếu bớt, cũng khiến hình thể của ấu thú phát triển quá to, gia tăng độ khó khi sinh nở.】

【 Ta muốn sinh ngươi ra, dù có mất đi chính bản thân mình.】

"…"

Lục Huyền trầm mặc không nói, bởi trong khoảnh khắc này, trong lòng hắn đang có rất nhiều cảm xúc. Thai nhi trong bụng thú mẹ bị hoàn cảnh sinh hoạt ảnh hưởng, dẫn đến dị biến, trong lúc phát triển, nó không ngừng cướp lấy tinh huyết của thú mẹ. Thú mẹ biết tất cả mọi chuyện, nhưng vì ấu thú kia là con của nó, nên mặc kệ bản thân không ngừng bị hút đi, mặc kệ quá trình này sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng, thú mẹ vẫn kiên định muốn sinh nó ra.

"Yên tâm đi, con của ngươi nhất định sẽ thuận lợi sinh ra, ngươi cũng nhất định sẽ bình yên vô sự." Lục Huyền truyền lại một luồng ý niệm trong đầu cho thú mẹ.

"Rống…" Thú mẹ gầm nhẹ một tiếng, trong ánh mắt có chút tan rã kia chợt toát lên một tia mong chờ.

"Lục sư huynh, có cách giải quyết không?" Thanh niên bình thường đang đứng bên cạnh thấy Lục Huyền rơi vào trầm tư, lại tha thiết hỏi.

"Không có vấn đề gì." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

"Vậy… khi mổ bụng, chúng ta sẽ ưu tiên giữ lại con lớn hay là con nhỏ?" Thanh niên kia lại ngập ngừng nói. Trước mắt, bọn họ chỉ nghĩ ra duy nhất một biện pháp chính là mổ bụng thú mẹ, nhưng trong quá trình mổ bụng sẽ có nguy hiểm không nhỏ, cần phải làm ra lựa chọn trước.

“Trong lựa chọn của ta không có phương thức này, lớn nhỏ ta đều bảo vệ cả.” Lục Huyền lạnh nhạt nói.

Rất nhanh, hắn đã có phương pháp giải quyết. Ấu thú có hình thể quá to lớn, không thể sinh nở tự nhiên, lại cộng thêm những sợi xúc tu vô hình đang bám vào cơ thể mẹ, liên tục hút tinh huyết, muốn để nó sinh ra, nhất định phải ra tay giải quyết những thứ này trước, nhưng muốn làm như vậy lại chỉ có duy nhất một biện pháp chính là mổ bụng lấy ấu thú ra thôi.

Cho nên, thứ chờ đợi hắn trước mắt chính là hai vấn đề khó khăn.

Một, thú mẹ đã bị cướp lấy lượng lớn tinh huyết, thân thể gầy yếu, dù thực hiện hành vi mổ bụng hay là chặt đứt tách rời những sợi xúc tu vô hình đang liên kết với cơ thể mẹ, đều sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với thú mẹ, thậm chí thao tác có chút không ổn, còn có thể dẫn tới nguy hiểm đến tính mạng.

Hai, khó khăn lớn nhất chính là phải làm như thế nào để chặt đứt những sợi xúc tu vô hình được sinh ra từ cuống rốn của ấu thú.

Chương 611: Tâm Phục Khẩu Phục!

Xúc tu vốn không có hình thái cụ thể, mắt thường khó có thể nhìn thấy được, nhưng lại cần chặt đứt phân tách nó ra khỏi cơ thể mẹ trong một khoảng thời gian cực ngắn, khó khăn ra sao, hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Nhưng Lục Huyền lại có lòng tin rất lớn.

Sau khi tu luyện Phá Vọng Đồng Thuật, lại nuốt thêm mấy viên nhãn cầu tà dị của Bách Đồng Quỷ Mộc, hiện giờ Phá Vọng Đồng Thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới cực kỳ tinh thâm. Hai người Tôn Ngọc không phát hiện ra đám xúc tu vô hình, nhưng ở trước mặt hắn, chúng nó lại không có chỗ che thân.

Ngoài ra, bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể cung cấp lượng lớn Thanh Mộc Nguyên Khí cho hai con thú kia, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, hắn hoàn toàn có thể kéo thú mẹ hoặc ấu thú từ bên bờ vực tử vong trở về.

Đó là chưa kể đến kiếm đạo tinh xảo, thanh tiểu kiếm xanh biếc lấy được từ trong bí cảnh Vô Ngân Hải kia hoàn toàn có thể mổ bụng lấy ấu thú ra ngoài, đồng thời cũng có thể bảo đảm sinh cơ của hai mẫu tử nhà chúng.

Dưới đủ loại điều kiện như vậy, hắn có lòng tin tuyệt đối với ca phẫu thuật mổ bụng lấy ấu thú này.

Không để ý tới hai người Tôn Vân còn đang khiếp sợ vì tuyên bố muốn bảo vệ cả lớn lẫn nhỏ của mình, Lục Huyền lập tức lấy cái vỏ kiếm cổ xưa hơi run nhè nhẹ ra, tiểu kiếm màu

xanh biếc vẫn một mực được đặt ở bên trong vỏ kiếm cũng nhanh chóng trượt ra theo lỗ hổng.

Hắn không để ý tới cái vỏ kiếm cổ xưa vẫn đang run rẩy bên cạnh, đã cầm tiểu kiếm xanh biếc trong tay, linh khí phân bố đều trên thân kiếm.

Tiểu kiếm xanh biếc không biết có lai lịch gì nhưng sắc bén dị thường, có thể dễ dàng mổ bụng thú mẹ ra. Chỉ thấy một luồng kiếm khí vô hình ẩn chứa sinh cơ nồng đậm nhanh chóng xuyên thẳng qua bụng thú mẹ, cắt đứt toàn bộ những sợ xúc tu vô hình - vốn là mối liên hệ chặt chẽ giữa ấu thú với thân thể thú mẹ.

Đôi mắt Lục Huyền chăm chú nhìn xuống, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ xúc tu đã bị chặt đứt. Ngay sau đó, hắn lại dùng linh lực nâng con ấu thú bay nhanh ra.

"Sinh rồi!" Thanh niên bình thường lên tiếng hô lên, Tôn Vân cũng không khỏi thở phào một hơi, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền nhanh chóng xoay tròn, Thanh Mộc Nguyên Khí liên tục được rót vào bụng thú mẹ, không ngừng chữa trị, khôi phục bộ phận liên kết với đám xúc tu vô hình đã bị cắt đi, cùng với vết nứt trên bụng nó.

Dưới năng lực chữa trị cường đại của Thanh Mộc Nguyên Khí, thú mẹ vốn có sinh cơ yếu ớt, thống khổ vạn phần đã nhanh chóng an tĩnh lại. Nó cố gắng chống nửa thân trên dậy, muốn nhìn con của mình.

"Này, cho ngươi nhìn đó, nhóc con này rất là to nha." Lục Huyền nâng ấu thú lên, đặt xuống trước mặt thú mẹ.

Ấu thú to bằng cái chậu tắm, với một tầng kim quang bọc lấy thân thể, bên trong kim quang có vô số những sợi tơ máu

nhàn nhạt, đang cố gắng mở ra một đôi mắt ngây thơ vô tri. Vừa cảm nhận được khí tức của mẫu thân, con ngươi màu màu vàng nhạt kia đã toát lên vài phần ỷ lại, hoàn toàn hồn nhiên không biết trong lúc mình đang phát triển, đã hút bao nhiêu tinh huyết của mẫu thân rồi.

Lôi Bạo Hùng nhìn thấy hài tử của mình, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên, trong con ngươi uy nghiêm tràn đầy vẻ dịu dàng từ ái. Nó để mặc cho ấu thú hút sữa của mình, bởi vì tâm lực mệt mỏi quá độ mà rơi vào giấc ngủ say.

"Lục sư huynh thực sự không nuốt lời, toàn bộ hai con linh thú lớn nhỏ đều được bảo vệ rồi!" Cảm nhận được con thú mẹ chỉ mệt quá mà ngủ thiếp đi chứ không có nguy hiểm về tính mạng, ấu thú cũng khỏe mạnh, thanh niên bình thường cực kỳ hưng phấn nói.

"Thật không ngờ Lục sư đệ lại lợi hại như vậy, Thương Ngô sư thúc giao phúc địa này cho ngươi, đúng là không nhìn lầm người." Thanh niên tuấn lãng Tôn Vân lộ ra ánh mắt phức tạp, rồi cam tâm tình nguyện mở miệng nói.

"Ồ, sao kim quang bên ngoài thân thể con ấu thú này lại có nhiều tơ máu thế? Điều này không hề giống với những kiến thức ta từng đọc được trên điển tịch về ngự thú trước kia." Thanh niên có tướng mạo bình thường chợt chú ý tới đặc điểm dị thường bên ngoài thân thể ấu thú, sau đó không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Xem sinh mệnh lực của ấu thú, hẳn là không có vấn đề gì." Lục Huyền an ủi.

"Nói không chừng đây chính là điểm mấu chốt khiến cho thú mẹ kia khó sinh, nói không chừng ấu thú Lôi Bạo Hùng mang theo tơ máu này chính là một con linh thú dị chủng." Hắn lộ vẻ suy đoán nói, cũng không chia sẻ tin tức mình biết được cho hai người Tôn Vân.

Xét cho cùng, chuyện hắn có thể thông qua kết quả là một con linh thú khó sinh để biết được nhân tố dị thường nằm ở khu vực xung quanh cấm địa bên trong phúc địa, cũng là chuyện quá bất hợp lý, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, vẫn nên khiêm tốn một chút sẽ thỏa đáng hơn.

Hai người cẩn thận kiểm tra các loại phương diện của con ấu thú kia một phen, lúc này mới yên lòng lại.

"May mà hôm nay có Lục sư huynh kịp thời xuất thủ, đã cứu được thú mẹ và con ấu thú trong bụng nó an toàn. Nếu thú mẹ hoặc là ấu thú xuất hiện bất cứ vấn đề gì, ta đều có trách nhiệm rất lớn." Thanh niên bình thường đi đến trước mặt Lục Huyền, trịnh trọng cảm kích nói.

Trên mặt Tôn Vân cũng lộ ra một tia thuyết phục. Đến hiện giờ, gã cũng đại khái biết được vì sao Thương Ngô chân nhân lại giao quyền quản lý phúc địa cho Lục Huyền rồi. Khi đối mặt với tình huống linh thú khó sinh, gã thực sự là bó tay không biện pháp, cũng không dám nắm chắc tuyệt đối có thể đồng thời bảo vệ được hai con thú này, mà Lục Huyền đúng là người tài cao gan cũng lớn, hắn có thể dễ dàng lấy ấu thú ra, mà không làm tổn thương thú mẹ.

Chênh lệch giữa hai người đã bộc lộ rõ ràng rồi.

Nghĩ đến đây, một chút oán khí trong lòng gã cũng lập tức bay biến, không còn sót lại chút gì.

"Sư đệ đừng khách khí như thế. Nếu ta đã cầm Chưởng Yêu Lệnh trên tay, vậy thì phải làm tốt trách nhiệm của ta chứ? Cam đoan nhóm linh thú bên trong Vạn Yêu Quật trưởng thành khỏe mạnh chính là bổn phận của ta." Lục Huyền trầm giọng nói.

"Lục sư đệ, lúc trước là sư huynh ta hẹp hòi, vậy mà lại hoài nghi sư đệ ngươi dựa vào mối quan hệ với sư huynh chân

truyền để giành được Chưởng Yêu Lệnh. Hôm nay chứng kiến tận mắt mới biết được sư đệ có trình độ tinh thâm như thế trên linh thú nhất đạo, trong lòng cũng hiểu, ngươi hoàn toàn dựa vào bản lãnh của chính mình để lấy được Chưởng Yêu Lệnh. Sư huynh ta tâm phục khẩu phục rồi.” Tôn Vân tiến lên hai bước, chắp tay nói.

“Tôn sư huynh nói quá lời, có thể xóa bỏ hiểu lầm giữa hai bên như vậy đương nhiên là vô cùng tốt, ngày sau còn xin sư huynh chiếu cố nhiều hơn.” Nếu Tôn Vân đã cúi đầu nhận lỗi, Lục Huyền cũng không làm khó dễ đối phương, đã chủ động biểu lộ thiện ý của mình.

Hai người bọn họ ở lại chỗ cũ, cẩn thận quan sát tình trạng sinh trưởng của hai mẫu tử linh thú Lôi Bạo Hùng, còn Lục Huyền trở lại trong Vân ốc.

Chương 612: An Ủi Về Mặt Tinh Thần!

Sau khúc nhạc đệm nho nhỏ này, thái độ của mấy người Tôn Vân vốn chịu trách nhiệm chăn nuôi nhóm linh thú trong phúc địa đối với hắn đã có sự thay đổi rõ ràng, nếu tình cờ gặp gỡ, bọn họ sẽ nhiệt tình chào hỏi, thỉnh thoảng lại đi tới báo cáo tình huống của đám linh thú bên trong phúc địa cho Lục Huyền.

Mỗi ngày Lục Huyền đều đi dò xét xung quanh phúc địa một lần, hoặc là chạy tới ngọn núi của tiểu Bạch Viên, tìm Bạch Viên và Loan Điểu chơi đùa một lát, nếu không đến chỗ chúng nó, hắn sẽ đi tới bên cạnh hồ nước, nghe lão Long Quy – kho lưu trữ tin đồn phong phú để lắng nghe, hóng hớt.

Cũng không biết lão quy này đã làm thế nào mà nhớ được nhiều thứ như vậy, chỉ biết trong mấy ngày này, những câu chuyện nó kể tuyệt đối không trùng lặp với nhau, thậm chí chuyện của những tông môn khác, nó cũng biết không ít.

Ngày hôm đó, chờ lão Long Quy nói đến miệng đắng lưỡi khô, Lục Huyền cực kỳ tinh mắt lập tức dâng lên Bách Quả Linh tương. Lão Long Quy gật gật đầu, lộ vẻ mặt hài lòng.

“Tiền bối, ngươi vẫn luôn ở trong tông môn này nhiều năm như vậy sao?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Khoảng hai ngàn năm nay ta không rời khỏi tông môn.” Long Quy thầm nhớ lại một chút: “Ngươi cũng nhìn thấy đám quẻ tượng trên lưng ta đấy, thứ này có mối quan hệ cực kỳ

chặt chẽ với một tòa đại trận trấn tông, cho nên ta không thể tự do đi ra ngoài giống như mấy con linh thú khác.”

Khi nói đến chuyện này, có một tia ảm đạm rất khó phát hiện vừa lóe lên trong ánh mắt nó.

“Vậy… Bên trong phúc địa còn đồng tộc khác của ngài không?”

“Ngươi cho là huyết mạch Long Quy rất phổ biến sao?” Hai sợi râu dài trên cằm Long Quy khẽ vểnh lên, nó dùng giọng điệu kiêu ngạo nói.

“Nói cách khác, mấy ngàn năm nay ngài vẫn độc thân hả?” Lục Huyền nghĩ theo một góc độ khác.

Tiếp xúc với Long Quy đã lâu, ấn tượng của hắn đối với con linh thú lục phẩm đã sống mấy ngàn năm này cũng không tệ, thậm chí một người một thú còn có một loại cảm giác thân thiết như bạn tri kỷ, vì vậy nói chuyện cũng không có gì phải kiêng dè.

“Đối với yêu thú tu đạo, mấy thứ như tình tình yêu yêu kia chỉ là mấy thứ nhỏ bé không đáng kể mà thôi.” Nó rung đùi đắc ý cảm khái một câu, lại đưa mắt nhìn Lục Huyền, những đường cong trên mai rùa khe khẽ di chuyển, sau đó cười nhạo một tiếng: “Ngươi cho rằng ta không tính ra nguyên dương của ngươi còn chưa mất hả?”

“…”

“Chuyện của ta cực kỳ đơn thuần, chỉ vì ta vẫn một lòng đặt tâm trí lên linh thực nhất đạo, nên không quan tâm tới nhi nữ tình trường mà thôi.” Lục Huyền cười ngượng ngùng một tiếng nói: “Hơn nữa, mấy chục năm và mấy ngàn năm độc thân vẫn có sự khác biệt không nhỏ mà.”

Lão Long Quy nhìn Lục Huyền, chỉ cười mà không nói.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt này, ta đang nghĩ biện pháp giải quyết tình huống thay ngài đó!” Lục Huyền dùng lời lẽ hùng hồn nói: “Tiền bối đã tịch mịch suốt mấy ngàn năm rồi, có nghĩ tới chuyen đi tìm một con Long Quy cái hay không?”

“Chuyện hoàn toàn không đơn giản như vậy, huyết mạch Long Quy vốn cực kỳ hiếm thấy, mà trên thực tế, ta còn chưa từng nghe qua có đồng tộc của mình tồn tại ở bên trong giới vực này.”

“Vậy hãy hạ thấp một ít yêu cầu đi, tìm linh thú khác có huyết mạch của Chân Long, ví dụ như những con Giao Long trong Thiên Long hồ kia, hoặc là linh quy khác chẳng hạn?” Lục Huyền thử thăm dò một câu. Sau khi hắn hiểu rõ trạng thái trong lòng con Long Quy đã sống cô độc suốt mấy ngàn năm này, hắn lập tức nảy lên suy nghĩ muốn giải quyết tình trạng cô đơn giúp nó.

“Lục tiểu tử, tâm ý của ngươi ta nhận, nhưng không phải tộc loại của ta, tính cách sẽ khác, ta như vậy cũng rất tốt rồi.” Lão Long Quy chậm rãi nói.

“Nếu thực sự không được, cũng chỉ có thể an ủi về mặt tinh thần mà thôi.” Lục Huyền thấy lão Long Quy không có ý định giao lưu vượt qua giống loài, trong lòng âm thầm nghĩ.

“Tiền bối, trong một lần ra ngoài, ta ngẫu nhiên xử lý một vị tà tu, sau đó tìm được một tấm lụa cổ quái từ trong tay hắn, nó tên là 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》. Chỉ cần mở nó ra là có thể nhìn thấy cảnh tượng mình và đồng tộc đang giao cấu ở bên trên, cảnh tượng kia luôn ở trong trạng thái động, mà mỗi lần mở ra, hoàn cảnh, nhân vật cũng như tư thế nhìn thấy lại không giống nhau.”

“Nếu lúc nào đó, ngài cảm thấy nhàm chán, cũng có thể mở ra nhìn xem. Mặc dù Long Quy cái ở bên trong chỉ là thứ có

thể nhìn mà không thể tới gần được, nhưng ít ra hai bên cũng có thể coi nhau như bạn tri kỷ một phen.”

Hắn quyết định cho lão Long Quy lục phẩm này một chút rung động sung sướng nho nhỏ.

“Làm càn!” Lão Long Quy phẫn nộ đến mức vểnh đôi râu rồng trên cằm lên thật cao: “Ngươi định mượn thứ này để khảo nghiệm linh thú hộ tông lục phẩm hả?”

“Ta tuyệt đối sẽ không đi xem mấy thứ đồ chơi này, nhưng nghe ngươi nói, khẳng định loại tâm kinh gì gì kia chính là một vật tà dị, nước bên trong quá sâu, một tu sĩ Trúc Cơ như ngươi khó mà nắm chắc được, vẫn nên giao cho bản tọa sẽ thỏa đáng hơn.” Long Quy dùng lời đanh thép nói.

“Là vãn bối sơ sót, đã lấy được vật tà dị bực này mà vẫn một mực lưu giữ đến tận hiện tại, lẽ ra nên sớm giao cho tiền bối ngài, để tiền bối hung hăng phê phán mới đúng!” Lục Huyền lập tức hiểu ý của đối phương, nhanh chóng lấy một tấm tơ lụa màu vàng nhạt từ trong túi trữ vật ra, lại dùng linh lực nâng nó lên, để thứ đồ kia chậm rãi bay tới trước mặt Long Quy.

Long Quy hài lòng gật đầu: “Đột nhiên ta nhớ ra hôm nay mình còn chưa tu luyện, tu hành nhất đạo, đường dài đằng đẵng, không thể lười biếng bỏ bê, ngươi tạm thời lui về đi.”

“Được, vãn bối sẽ không làm chậm trễ chuyện tu hành của tiền bối ngài, xin được cáo lui trước.” Lục Huyền nghe đàn biết nhã ý, lập tức nói.

Trên mặt một người một thú đều lộ ra một tia mỉm cười với hàm ý không rõ.

Sau khi dâng lên 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 lấy được từ trong quầng sáng của Mê Tiên Đào, rõ ràng là số lần Lục Huyền nhìn thấy lão Long Quy ít đi hẳn.

Lần gặp gần đây nhất, dù với cường độ thân thể của linh thú lục phẩm như lão Long Quy, hắn cũng có thể nhìn ra đối phương đã có vài phần uể oải.

Theo như lời nó nói, gần đây nó vẫn luôn tìm hiểu phương thức tu hành một bộ công pháp, ngày đêm tiêu hao rất nhiều tinh lực nên mới xảy ra tình trạng thế này.

Tất nhiên Lục Huyền chỉ có thể lựa chọn cách tin tưởng, cũng khuyên một câu chân thành, thân thể lão Long Quy quan trọng hơn, không cần cố gắng đến mức ấy.

"Mỗi ngày đều xem 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 như thế, đừng bảo là nó sẽ lĩnh ngộ ra một môn Âm Dương Song Tu Pháp nhé?" Trên đường trở về, trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Nghĩ tới cảnh tượng lão Long Quy một thân một mình lĩnh hội ra Âm Dương Song Tu chi đạo, Lục Huyền chỉ cảm thấy buồn cười. Thực ra hắn cũng không cảm thấy tiếc rẻ gì khi đưa 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 tứ phẩm cho lão Long Quy. Dù sao chẳng mấy chốc nhóm Mê Tiên Đào thứ hai cũng sẽ thành thục, đến lúc đó, lại mở quầng sáng là được.

Chương 613: Dẫn Dụ…

Lục Huyền vừa nghĩ thầm trong đầu vừa bước chân lên những đám mây dày đặc, đi về phía Vân ốc của mình.

"Chào Lục sư huynh." Đột nhiên một giọng nói vang lên, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy là một vị tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ vừa lên tiếng chào hỏi hắn, trên tay đối phương còn cầm theo không ít linh quả.

"Chào sư đệ, những loại linh quả này là để nuôi nấng linh thú phúc địa sao?"

"Đúng vậy sư huynh." Tu sĩ kia lập tức trả lời.

Lục Huyền gật gật đầu rồi đi qua bên cạnh tu sĩ nọ. Hắn đã vào Vạn Yêu Quật này một thời gian rồi, nên cũng có chút hiểu biết nhất định với phương thức chăm sóc linh thú của đám người Tôn Vân. Linh khí bên trong phúc địa vô cùng nồng đậm tinh khiết, nên phần lớn linh thú chỉ cần hấp thu linh khí là có thể duy trì quá trình phát triển bình thường, thi thoảng bảo vật Đế Lưu Tương còn có thể rơi từ trên trời xuống giúp cường hóa thân thể cho linh thú.

Đồng thời, nó cũng coi như một loại phúc lợi của Thiên Kiếm Tông dành cho những người luôn ở bên trong phúc địa này, bởi vậy những tòa Vân ốc trên kia được dựng lên, chỉ đơn thuần là cung cấp một chốn dừng chân để bọn họ hấp thu và luyện hóa Đế Lưu Tương được tốt hơn.

Ngoài ra, đám người Tôn Vân còn định kỳ cung cấp một ít linh quả hoặc thịt yêu thú cho linh thú. Lục Huyền có để ý thấy, phần lớn linh quả đều là phẩm chất thấp hoặc bình

thường, càng không có nhiều phương thức kết hợp giống như của hắn.

Về phần thịt yêu thú, lại càng không cần phải nói đến, tất cả đều được giữ nguyên vị, không trải qua bất cứ phương thức xử lý hay chế biến nào, chứ đừng nói là nấu nướng chiên xào … vân vân.

"Chẳng trách lúc nhàm chán, Bạch Viên hay Loan Điểu lại thích đến động phủ của ta ăn uống thế, ăn những thứ này lâu dài chắc chắn sẽ rất chán." Lục Huyền lập tức hiểu được hành vi của hai con linh thú kia.

Tuy linh quả hay thịt yêu thú gì đó không thể nói là mỹ vị, nhưng đối với linh thú, chúng vẫn là nhu yếu phẩm không thể thiếu được. Dù bản thân hắn cũng có một chút ý kiến đối với phương thức chăn nuôi của những người kia, nhưng lại không có ý định đi nhúng tay vào. Hắn không hề muốn can thiệp vào thói quen cố hữu của bọn họ.

…

Trên một ngọn núi lớn, lão viên vẫn khoanh chân ngồi trên cái đài đá bằng phẳng như thường lệ, rồi đưa mắt nhìn về đám mây mù cuồn cuộn xa xa, trong miệng khẽ nhấp một ngụm nhỏ linh trà, bộ dáng dương dương tự đắc, lặng lẽ thưởng thức năm tháng bình yên này.

"Lục tiểu hữu, mấy ngày nay đã uống không ít Bách Quả Linh tương của ngươi rồi, hôm nay ngươi hãy nếm thử Hầu Nhi Tửu độc môn do ta chưng cất đi." Lão viên rót cho Lục Huyền một ly linh nhưỡng màu vàng.

Chỉ thấy linh nhưỡng nhẹ nhàng lay động trong ly, khiến tâm thần Lục Huyền trào dâng kích động, như thể bản thân hắn sắp sửa vĩnh viễn trầm luân vào trong đó.

Hắn thu lại tâm thần, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ.

Hầu Nhi Tửu vừa vào bụng, tâm thần Lục Huyền đã không tự chủ được lập tức sôi lên, linh thức lan tràn ra khắp nơi. Kinh mạch, huyết nhục, tạng phủ toàn thân đều truyền đến cảm giác ấm áp.

"Hầu Nhi Tửu này của tiền bối thực sự không tầm thường, dù đây là lần thứ hai thưởng thức, vãn bối vẫn khó mà thích ứng được." Lục Huyền nói với nét mặt hơi say.

"Hiệu quả của lần đầu tiên tẩy tủy phạt mạch là mạnh nhất, nếu dùng nhiều lần hiệu quả luyện thể sẽ yếu bớt, phải sử dụng lâu dài mới có thể gia tăng thêm một chút." Lão viên nghe Lục Huyền tán thưởng Hầu Nhi Tửu của mình, nét mặt hơi lộ vẻ tự đắc.

"Thứ này hoàn toàn có thể coi là cực phẩm linh nhưỡng rồi."

"Nhưng vãn bối vẫn hơi tò mò, nhớ khi vãn bối còn là một tán tu, lúc ở trong phường thị cũng từng nghe nói tới một loại linh nhưỡng Hầu Nhi Tửu khác, nhưng vì sao loại linh nhưỡng ấy lại cách biệt một trời một vực với rượu của tiền bối như vậy?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Chỉ có tên gọi giống nhau mà thôi, những thứ khác mới là điểm mấu chốt để quyết định phẩm chất của linh nhưỡng. Trong những thứ này, chỉ có hai loại là quan trọng nhất, ấy là nguyên liệu linh quả dùng để ủ linh tửu và bí pháp ủ rượu, mà bí pháp lại là nhân tố quan trọng hơn cả." Lão viên kiên nhẫn giải thích cho Lục Huyền nghe, chẳng hề có dáng vẻ hung hãn cuồng bạo như trong tin tức giới thiệu lúc trước.

"Ta nhớ ngươi là một linh thực sư phải không? Hình như linh quả do ngươi bồi dưỡng ra đều có phẩm chất không tầm thường." Nói đến linh quả, lão viên chợt nhớ ra thân phận của Lục Huyền đang ngồi trước mặt mình. Có thể làm cho hài nhi của nó cùng với con tiểu Loan Điểu kia vẫn nhớ mãi không

quên, đã đủ để thấy được phẩm chất của những loại linh thực do Lục Huyền này bồi dưỡng ra cao đến mức nào rồi.

"Đúng vậy, đúng là văn bối cũng có chút trình độ về linh thực nhất đạo, hiếm khi bồi dưỡng linh thực thất bại, mà phẩm chất trung bình của linh thực chín muồi cũng cao hơn linh thực sư bình thường một chút." Lục Huyền khiêm tốn đáp: "Trong tông môn, danh tiếng về phương diện linh thực của ta cũng không tệ, Đan Điện còn ủy thác cho ta bồi dưỡng mấy nhóm linh dược để luyện chế đan dược. Thậm chí còn có một vị sư thúc Kết Đan nhờ ta hỗ trợ nuôi dưỡng một gốc linh thực ngũ phẩm."

"Kết Đan chân nhân cũng nhờ ngươi giúp bồi dưỡng linh thực? Còn là loại linh thực ngũ phẩm cấp cao?" Trong đôi mắt bình thản yên tĩnh của lão viên vẫn luôn tu thân dưỡng tính này cũng lóe ra vẻ kinh ngạc.

"Không sai, chính là Thanh Hư chân nhân." Lục Huyền thừa nhận. Thấy phản ứng của lão viên, trong lòng hắn không khỏi mừng thầm. Hắn chủ động nhắc tới sự khác biệt giữa Hầu Nhi Tửu trên thị trường là để lão viên liên tưởng đến thân phận linh thực sư của mình, từ đó mới biểu lộ ra tạo nghệ trên phương diện linh thực.

Mục đích… tất nhiên là đám linh quả vẫn dược lão viên dùng để ủ Hầu Nhi Tửu, cùng với bí phương Hầu Nhi Tửu có khả năng lấy được từ trong quầng sáng khi linh quả thành thục rồi.

Quả nhiên, sau khi nghe chuyện Thanh Hư chân nhân trong môn phái cũng ủy thác Lục Huyền bồi dưỡng linh thực ngũ phẩm, rõ ràng là con Bạch Ngọc Kình Thiên Viên lục phẩm này đã động tâm.

Trên thực tế, linh quả cùng với bí phương chính là nhân tố mấu chốt để nó ủ ra loại Hầu Nhi Tửu này. Mà đối với thân

phận linh thú của nó, việc bồi dưỡng ra một gốc linh quả lại có độ khó quá cao. Cần phải chăm sóc không rời, lại mất rất nhiều thời gian và tinh lực, dù bảo nó đi đánh một trận với lão Long Quy bên trong phúc địa cũng thoải mái hơn rất nhiều so với chuyện bồi dưỡng linh thực.

Sau khi biết được tạo nghệ của Lục Huyền trên phương diện linh thực, trong lòng nó không khỏi sinh ra ý nghĩ muốn ủy thác cho hắn bồi dưỡng linh quả thay mình.

"Lục tiểu hữu, không biết ngươi có nguyện ý thay ta bồi dưỡng một ít linh quả dùng để ủ chế Hầu Nhi Tửu hay không?" Lão viên dò hỏi Lục Huyền.

"Tất nhiên là vãn bối cam tâm tình nguyện cống hiến chút sức mọn vì tiền bối. Nhưng dù sao những loại linh quả kia cũng có liên quan mật thiết đến loại linh tửu quý hiếm như thế, nếu giao cho tại hạ liệu có nguy cơ bị tiết lộ hay không?"

Chương 614: Tâm Viên Quả!

“Ha ha ha, ngươi đã nghĩ nhiều rồi, điểm mấu chốt nhất của Hầu Nhi Tửu chính là bí phương, chỉ cần ta nắm chặt bí phương trong tay thì sẽ không ai có thể biết được phương pháp ủ rượu này.” Lão viên nghe vậy thì bật cười ha hả, tiếng cười làm lay động biển mây cuồn cuộn phía dưới.

“Thật sao? Vậy là vãn bối đã nghĩ nhiều rồi.” Lục Huyền cúi đầu nói.

Nhưng trong lòng hắn lại thầm nghĩ: “Lão gia hỏa, ngươi đúng là chẳng biết gì về sức mạnh của quầng sáng cả…”

“Vậy cứ quyết định thế đi, Lục tiểu hữu bồi dưỡng linh quả ủ chế Hầu Nhi Tửu thay ta, chờ sau khi thành thục ta sẽ cho ngươi một phần Hầu Nhi Tửu cùng với vài thứ khác.” Lão viên nghe được đề nghị của Lục Huyền lại càng thêm động tâm.

Bí phương chính là huyết mạch tương truyền của tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, chờ khi cự viên trưởng thành đến một giai đoạn nhất định nào đó, thông qua huyết mạch kích phát, chúng sẽ tự động thu được bí phương ủ chế Hầu Nhi Tửu, vậy nên nó không hề lo lắng đến chuyện sẽ có tu sĩ Nhân tộc biết rõ tình hình cụ thể của loại bí phương này.

Hơn nữa, có một đệ tử nội tông tinh thông linh thực ở ngay trước mắt như vậy, đương nhiên là nó sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này rồi.

“Vừa hay trong bụng ta có một hạt linh chủng, để ta lấy ra cho Lục tiểu hữu.” Lão viên nói xong đã há miệng, một hạt

linh chủng to bằng quả trứng gà chậm rãi bay ra từ trong bụng nó.

“Linh quả này có tên là Tâm Viên Quả, phương thức ngưng kết có liên quan mật thiết đến bộ tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên chúng ta, nhất định phải dùng tinh nguyên, khí huyết đi ôn dưỡng linh chủng, sau đó mới có thể bồi dưỡng bình thường.”

Lục Huyền đưa tay cẩn thận tiếp nhận hạt linh chủng ấy. Hạt linh chủng này có màu vàng nhạt, dường như có một phôi thai viên hầu nhỏ xíu ở trong lớp da mỏng bên ngoài, nó đang cuộn mình thành một cục, nhưng nhìn kỹ lại, con viên hầu vừa rồi đã hóa thành một luồng hư ảnh màu vàng óng ánh.

“Lần đầu ta được trông thấy phương thức ngưng kết linh chủng kiểu này, chẳng trách nó lại có liên hệ sâu xa với bộ tộc Bạch Viên như vậy.” Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

“Bạch Viên tiền bối, bồi dưỡng linh chủng Bạch Viên Quả này có gì cần chú ý đến điều gì không?” Dù hắn đã có năng lực hễ nuôi trồng là có thể hiểu rõ tin tức về linh thực, nhưng bề ngoài vẫn phải thể hiện như bình thường, mà đã như bình thường thì mỗi khi nhận được linh chủng mới, hắn phải lên tiếng hỏi thăm chủ nhân của nó một câu.

“Tâm Viên Quả là linh thực ngũ phẩm, có yêu cầu tương đối cao về linh nhưỡng linh khí, ngoài ra không có điểm đặc thù nào nữa. Đúng rồi, còn một chuyện, lúc bồi dưỡng Tâm Viên Quả này, tâm thần rất dễ bị nó ảnh hưởng, có thể sẽ nảy sinh ra tâm lý nóng nảy bất an và các loại cảm xúc tiêu cực khác, mong Lục tiểu hữu để ý một chút.”

“Vâng, đa tạ tiền bối nhắc nhở.” Lục Huyền chắp tay thi lễ, sau đó thu hạt linh chủng màu vàng nhạt này vào trong túi trữ vật.

Xong xuôi, hắn lại tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm với lão viên.

"Đúng rồi, tiền bối, có phải bên trong phúc địa này vẫn còn một khu cấm địa hay không? Liệu ngài có thể kể chi tiết về khu cấm địa kia cho vãn bối biết không? Vãn bối muốn biết về nơi đó."

Hắn nhớ tới con Lôi Bạo Hùng mang thai bị khí tức xung quanh cấm địa ảnh hưởng dẫn đến khó sinh kia. Hiện giờ, hắn đang là người thay thế Thương Ngô chân nhân quản lý phúc địa, đương nhiên là nhất định phải tìm hiểu kỹ càng tất cả những nhân tố không ổn định bên trong phúc địa rồi, tránh để trong lúc mình quản lý nơi này lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì đó.

"Cấm địa? Đúng là có một chỗ như vậy, nhưng không liên quan mấy tới chúng ta đâu." Lão viên nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng, chậm rãi trả lời: "Còn về cấm địa, nơi đó chủ yếu giam giữ một số linh thú yêu thú bất hạnh hoặc chưa rõ."

"Phải biết rằng nhóm linh thú sinh sống bên trong phúc địa dù đã được thuần hóa từ nhỏ, nhưng xét cho cùng, chúng ta cũng đều xuất thân từ yêu thú, yêu tính khó thuần, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện tập kích hoặc thậm chí là sát hại tu sĩ Thiên Kiếm Tông. Cũng có một số loại yêu thú có huyết mạch đặc thù cần phải trấn áp bên trong cấm địa để phòng ngừa tình huống bất lợi sẽ xảy ra với linh thú hoặc các tu sĩ khác."

Lục Huyền nghe vậy chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Trên thực tế, giữa nhóm đồng môn với nhau cũng rất khó đảm bảo mọi việc sẽ bình an vô sự, cho nên chuyện xuất hiện tranh đấu, thậm chí dẫn đến tình trạng tử vong là nhiều vô số kể.

Con người đã như vậy yêu thú lại càng khó bảo đảm hơn.

“Còn một số yêu thú bị tông môn bắt được hoặc là tà thú nửa dị hoá nữa, chúng đều bị nhốt bên trong cấm địa, dùng để cung cấp thức ăn cho linh thú trong phúc địa, hoặc là dùng là tiêu bản cho tông môn nghiên cứu, thử thuốc, hay cho tạp giao rồi sinh sôi nảy nở ra chủng loại yêu thú mới, vân vân…”

“Bên trong không bình yên như bên ngoài phúc địa, phần lớn đều là thứ hung hãn hiếu sát. Không giống ta, nho nhã hiền hoà, dĩ hòa vi quý.” Lão viên híp mắt, rung đùi đắc ý nói.

“…”

Lục Huyền lặng im không đáp, nếu không phải sau khi nuôi nấng hắn đã biết rõ lai lịch của lão viên, mà chỉ dựa vào lời nói cùng với khí chất của nó, thì rất có thể hắn sẽ tin tưởng những lời này của nó rồi.

“Trong cấm địa có giam giữ nhiều hung thú tà thú như vậy, thì phương diện an toàn ra sao? Không có bất cứ vấn đề gì chứ?” Lục Huyền lo lắng hỏi, hắn sợ trong lúc mình quản lý phúc địa sẽ xảy ra chuyện hung thú bạo động, trực tiếp phá cấm chế xông ra.

“Chuyện này ngươi cứ yên tâm, bên ngoài cấm địa có không ít cấm chế cường đại, dù bên trong có vài con yêu thú và tà thú ngũ phẩm cùng nhau công kích cũng không thể phá vây ra ngoài được. Trừ phi có đại yêu cấp bậc thất phẩm, tồn tại như vậy hoàn toàn có thể phá vỡ cấm chế chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trước khi tông môn kịp phản ứng.”

“… Lão gia hỏa ngươi đừng lập mục tiêu để thực hiện [1] ở đây nha…” Trong lòng Lục Huyền điên cuồng gào thét. nhưng mặt ngoài vẫn trấn định như thường: “Vậy ta yên tâm rồi.”

[1] : nguyên văn là 立旗 – cắm cờ, có thể hiểu là rào trước đón sau, dùng loại lời nói này để tạo tiền đề cho mục đích thực sự ở đằng sau.

“Bình thường, lão hồ ly bên trong phúc địa kia đều thích đi dạo tại khu cấm địa này, nhưng cũng chưa thấy xảy ra chuyện gì bao giờ. Với Chưởng Yêu Lệnh trong tay, ngươi cũng có thể dễ dàng thông qua cấm chế để tiến vào bên trong khu cấm địa, nếu ngươi tò mò có thể đi xem thử một lần.”

Lục Huyền vội vàng lắc đầu: “Vãn bối không hề có suy nghĩ này.”

Tuy trong lòng hắn cũng có vài phần hứng thú với đám yêu thú tạp giao trong đấy, nhưng thực lực có hạn, vì an toàn, tốt nhất là không chủ động tới gần nơi đó sẽ tốt hơn.

Hắn ngồi thêm một lúc với lão viên rồi trở lại Vân ốc. Trên đám mây có một loại cát mịn màu trắng tạo thành linh nhưỡng, linh khí mạnh hơn linh nhưỡng bình thường nhưng lại không trồng linh thực gì.

Chương 615: Tạm Thời Ra Ngoài!

Lục Huyền vừa nhìn đã cảm thấy quá mức lãng phí, chỉ hận không thể trồng đầy linh thực xuống đống linh nhưỡng cát mịn này. Vừa vặn lúc này, cuối cùng linh nhưỡng cát mịn cũng có đất dụng võ. Hắn lập tức lấy hạt linh chủng Tâm Viên Quả từ trong túi trữ vật ra.

Linh lực bắt đầu khởi động, thi triển thuật Địa Dẫn, kết cấu linh nhưỡng chồng chất trên bề mặt đám mây phát sinh biến hóa rất nhỏ, một vết nứt lặng lẽ xuất hiện.

Lục Huyền để hạt linh chủng màu vàng nhạt vào trong khe hở, từng sợi linh vũ nhẹ nhàng bay xuống, tưới tắm cho linh chủng. Dường như phôi thai của con vượn nhỏ màu vàng kim bên trong linh chủng đã cảm ứng được linh nhưỡng bên ngoài, khiến cho thân thể của nó vừa lặng lẽ giãn ra một chút.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào linh chủng, trong đầu chợt lóe lên một ý niệm.

【Tâm Viên Quả, linh thực ngũ phẩm, là loại linh quả đặc thù của tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên, quá trình ngưng kết linh chủng cực kỳ phức tạp, cần lấy tinh nguyên, khí huyết vân vân… tẩm bổ mà thành, giai đoạn trưởng thành có yêu cầu cực cao đối với linh khí, linh nhưỡng.】

【Sau khi linh quả thành thục có thể trực tiếp phục dụng, nó mang đến tác dụng tẩy tủy phạt mạch, rèn luyện và hòa hợp tâm thần, thân thể, cũng có thể dùng làm nguyên liệu luyện

chế một số đan dược có phẩm giai đặc thù, hoặc ủ chế ra Hầu Nhi Tửu độc đáo của tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên.】

【Có sức hấp dẫn rất lớn với yêu thú loài vượn.】

【Trong lúc linh thực trưởng thành, nếu ở gần sẽ dẫn đến tình huống nhiễu loạn tâm thần của người trồng trọt, khiến đối phương khó có thể tập trung, gây bất lợi cho việc tu hành.】

【Tỏa tâm viên, thuyên ý mã!】

(Ý nghĩa của câu này vốn là khóa tư tưởng của con khỉ, buộc chặt thân con ngựa, nó chỉ sự quản thúc ràng buộc gắt gao, khiến người ta mất đi tự do)

"Linh quả ngũ phẩm…" Trong lòng Lục Huyền âm thầm mừng rỡ: "Không ngờ đi tới phúc địa một chuyến lại bất ngờ có được một hạt giống linh quả ngũ phẩm."

"Xem tin tức thì đây còn là chủng loại cực kỳ hiếm thấy, có thể chờ mong quầng sáng phần thưởng sau khi thành thục rồi đây." Khóe miệng hắn hơi giương lên.

"Còn chuyện làm nhiễu loạn tâm thần, gây bất lợi cho việc tu hành. Chỉ cần ta không tu hành, chẳng phải nó sẽ trở nên vô hại, không mang đến một chút bất lợi gì sao?" Lục Huyền thầm nghĩ.

Đối với hắn, tu hành vẫn xếp sau làm ruộng, bởi suy cho cùng, tư chất của hắn cũng có hạn, chẳng bằng làm ruộng nhiều hơn, mở ra nhiều quầng sáng hơn, lại dùng những phần thưởng mang đến vô hạn những điều không biết bên trong quầng sáng để đền bù cho tư chất có hạn của bản thân.

Sau khi đã nắm rõ tin tức chi tiết về Tâm Viên Quả, Lục Huyền đào hạt linh chủng ấy từ bên trong linh nhưỡng ra. Hắn cũng không định trồng linh thực trong phúc địa, tuy linh khí trong phúc địa nồng đậm tinh khiết đấy nhưng linh nhưỡng chỉ

ở mức trung bình, kém xa Mậu linh nhưỡng trong động phủ của hắn.

Đồng thời nếu không có hoàn cảnh sinh trưởng tốt, chỉ trồng được mấy năm lại di dời cũng sẽ làm ảnh hưởng tới bản thân linh thực.

Tới phúc địa Vạn Yêu Quật đã được một thời gian, Lục Huyền dự định sẽ ra ngoài mấy ngày để xem xét, bồi dưỡng linh thực của mình. Trong ba khu linh điền của hắn, tại động phủ bên trong nội tông, tại tiểu viện âm phủ ở Kiếm Môn trấn và tại bí cảnh không trọn vẹn, đang có rất nhiều linh thực cần hắn chăm sóc vun trồng.

Chuyện liên quan đến không biết bao nhiêu quầng sáng, Lục Huyền không thể lơ là được. Cũng may đi ra ngoài phúc địa cũng khá dễ dàng, chỉ cần tiêu hao một ít linh thạch là đủ.

Hắn tìm Tôn Vân: "Tôn sư huynh, ta có việc cần rời khỏi phúc địa một chuyến, chừng ba tới năm ngày là có thể trở về, trong thời gian này, nhờ ngươi để ý mọi chuyện bên trong phúc địa giúp."

"Lục sư đệ yên tâm, ta nhất định sẽ trông chừng thật tốt tất cả nhóm linh thú bên trong phúc địa." Tôn Vân nghe thế cũng không hỏi nhiều mà gật đầu đồng ý luôn.

Ngày thường, thỉnh thoảng Thương Ngô chân nhân cũng rời khỏi phúc địa, bên trong phúc địa đã hình thành nên quy luật vận chuyển nhất định rồi, người chủ trì rời đi mấy ngày cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

"Vậy làm phiền Tôn sư huynh phải hao tâm tổn trí rồi." Lục Huyền suy nghĩ một lát lại nói tiếp: "Nếu lỡ như xuất hiện vấn đề khó khăn mà mấy vị sư huynh đệ không có cách nào giải quyết được, sư huynh hãy lấy danh nghĩa của ta đi tìm

linh thú hộ tông Kình Thiên Viên Bạch Ngọc cùng với Long Quy, ta tin bọn họ sẽ giúp đỡ một tay.”

Lục Huyền cực kỳ tự tin nói.

Tiểu viên hầu đã ăn linh quả linh tương của hắn tới mấy chục năm, nói là được hắn nuôi lớn cũng không quá đáng. Và đây cũng là nguyên nhân khiến cho lần đầu lão viên nhìn thấy Lục Huyền đã có thiện cảm với hắn rồi. Hơn nữa, giữa bọn họ còn có phần tình nghĩa trợ giúp bồi dưỡng Tâm Viên Quả ngũ phẩm, nếu phúc địa xuất hiện vấn đề Tôn Vân không thể giải quyết, khẳng định là có thể mời nó ra tay tương trợ.

Về phần Long Quy lại càng không cần phải nói. Hai người bọn họ cũng coi như đã gián tiếp hoàn thành một trong bốn chuyện lớn trong đời rồi. Hắn đưa cho lão Long Quy một phần《Cực Nhạc Tâm Kinh》, là đã thay nó giải quyết nan đề hiu quạnh suốt mấy ngàn năm, khi Lục Huyền cần trợ giúp, đương nhiên là nó sẽ không chối từ.

“Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Long Quy? Hai đại linh thú hộ tông lục phẩm?” Vẻ kinh ngạc lập tức xuất hiện trên khuôn mặt tuấn lãng của Tôn Vân.

Thấy Lục Huyền gật đầu xác nhận, trong lòng gã lại chấn động không thôi. Không thể ngờ Lục Huyền vừa mới tiến vào phúc địa một đoạn thời gian ngắn, nhưng đã có giao tình sâu như thế với hai đại linh thú hộ tông lục phẩm bên trong phúc địa rồi, đến mức chỉ cần lấy danh nghĩa của hắn là có thể mời hai con linh thú kia ra tay tương trợ.

Mà bản thân gã dù đã ở bên trong khu phúc địa này suốt mấy chục năm, nhưng mối quan hệ giữa gã với hai đại linh thú kia cũng chỉ dừng lại ở mức quen mặt mà thôi, bình thường gặp mặt chào hỏi một tiếng rồi được linh thú đáp lại đã coi như không tệ. Khoảnh khắc này, gã lập tức cảm nhận được thế nào là sự chênh lệch giữa tu sĩ và tu sĩ.

…

Trận Đường.

Trong gian đại sảnh rộng lớn, có một tòa pháp trận to lớn với linh quang không ngừng lưu chuyển bên trên và vô số những đường linh văn huyền ảo phức tạp không ngừng biến hóa, khiến người nhìn mà hoa mắt chóng mặt.

Đột nhiên trận pháp sáng lên, một thanh niên có dung mạo tuấn tú, ánh mắt sáng ngời trong suốt đã xuất hiện ngay vị trí trung tâm trận pháp. Thanh niên này chính là Lục Huyền, hắn đứng tại chỗ hít thở mấy hơi, điều chỉnh lại ý thức hơi hỗn loạn vì truyền tống cự ly dài.

Sau khi đã hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn chào hỏi đệ tử Trận Đường làm nhiệm vụ trông coi pháp trận rồi khống chế kiếm quang, tiến về phía động phủ của mình.

Nửa khắc sau hắn đã tới chân núi ở động phủ.

Lục Huyền đang muốn mở ra Lưu Quang Phù Trận, lại chú ý tới bên cạnh có một tấm phù lục màu đỏ, đang treo lơ lửng ngay giữa không trung. Xung quanh tấm phù lục có rất nhiều ánh lửa lưu động, dường như đường vân ở giữa có liên quan đến tin tức đang được lưu giữ bên trong.

Chương 616: Đại Hội Trao Đổi Bảo Vật!

Lục Huyền giơ tay gỡ phù lục xuống, đưa vào một tia linh lực rất nhỏ, linh thức tiến vào bên trong phù lục.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: "Lục sư đệ, ta là Hỏa Lân Nhi đây, đã lâu không gặp, rất nhớ ngươi. Không biết khi nào ngươi sẽ ra khỏi phúc địa nên mới để lại một tấm phù lục đưa tin ở cửa động phủ của ngươi."

"Sở dĩ ta gửi phù truyền tin cho ngươi vì sắp tới nội tông sẽ tổ chức một đại hội trao đổi bảo vật quy mô lớn, sẽ có mấy vị đệ tử chân truyền cùng với đông đảo đệ tử nội tông tham gia, rất có thể sẽ xuất hiện linh chủng, phôi thai linh thú non, vân vân …, ta nghĩ đó là những thứ sư đệ đang cần, bởi vậy mới định mời sư đệ đến tham gia."

"Sau khi sư đệ kích phát phù lục, nếu muốn đi thì trước khi đại hội mở ra cứ nói với ta một tiếng là được."

Đằng sau tấm phù lục còn truyền đến các loại tin tức có liên quan đến đại hội trao đổi bảo vật cùng với thời gian địa điểm diễn ra.

"Hỏa Lân Nhi sư huynh suy nghĩ chu đáo quá." Lục Huyền nhìn tấm phù lục đang bốc cháy hừng hực rồi dần có chút đen xám trong tay, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Lúc hắn còn ở giai đoạn trước của cảnh giới Trúc Cơ cũng từng tham gia đại hội trao đổi bảo vật do Hỏa Lân Nhi tổ chức một lần, từ đó thu hoạch được Huyễn Âm Trúc tứ phẩm cùng

với linh thực âm phủ Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm, có thể nói là thu hoạch rất phong phú.

Hỏa Lân Nhi có chút ấn tượng đối với Lục Huyền, sau khi tiến vào phúc địa mới lại càng hiểu rõ thiên phú khủng bố của Lục Huyền trên phương diện linh thực, vì muốn kết giao với hắn nên đã cố ý để lại cho Lục Huyền một tấm phù lục truyền tin, sợ hắn bỏ lỡ đại hội trao đổi bảo vật quy mô lớn này.

"Xem thời gian, ba ngày sau sẽ diễn ra đại hội, vẫn còn kịp." Lục Huyền khá hứng thú với đại hội trao đổi bảo vật này.

Những dịp kiểu như thế này thi thoảng sẽ xuất hiện một ít linh chủng hiếm có khó tìm, nhất là loại linh chủng âm phủ được rất ít tu sĩ chính đạo biết đến, mà vì nguyên nhân tà dị nên nếu bọn họ có thu hoạch được cũng chỉ muốn nhanh chóng bán sang tay, nhờ thế mà 'kẻ chay mặn không kiêng dè' như Lục Huyền mới nhặt được của hời.

Không ít linh thực trong tiểu viện âm phủ cũng từ đó mà ra.

Hiện giờ trên người hắn cũng có không ít thứ có thể mang đi trao đổi bảo vật.

Pháp khí, linh dược loại tà dị là đương nhiên không thể lấy ra rồi, còn kiếm phù tứ phẩm, Huyễn Âm Trúc đã thành thục, Địa Hỏa Tâm Liên Tử cùng với một vài thứ khác hoàn toàn có thể mang ra trao đổi lấy các loại bảo vật dạng linh chủng, linh thú.

Nghĩ vậy, Lục Huyền lập tức lấy ra một tấm phù lục đưa tin rồi gửi cho Hỏa Lân Nhi thông báo ý muốn tham gia của mình, cũng nhân tiện nói một tiếng cảm ơn đối phương luôn.

"Đám nhỏ, ta về rồi đây." Lục Huyền vừa tiến vào động phủ đã hét to một tiếng.

Chim mập là đứa đầu tiên ra đón, cái bụng mềm mại hạ xuống đầu Lục Huyền, sau đó bắn lên thật cao.

“Thời gian này không có ta kiểm soát, chắc ngươi với con Thanh Mao Phong Chuẩn kia đã sống tiêu dao khoái hoạt lắm nhỉ?” Lục Huyền cười âm hiểm hỏi.

“Chỉ tùy tiện chơi đùa chút thôi.” Chim mập cực kỳ phóng khoáng vẫy đôi cánh màu xanh nhạt, cái bụng ngày càng tròn trịa ùng ục, một luồng ý niệm truyền vào đầu Lục Huyền.

Sau khi được linh quả mở đường, nó đã có hiểu biết rõ ràng hơn về Thanh Mao Phong Chuẩn, cũng không còn bộ lọc ‘ánh trăng sáng’ (người trong mộng) ban đầu nữa.

“Vậy là tốt rồi.” Lục Huyền hài lòng gật đầu, hắn trấn an đám nhỏ vừa được gọi tới là Đạp Vân Linh Miêu, Bách Độc Phệ Tâm Trùng, Ly Hỏa Giao một lát rồi đi thẳng đến linh điền.

Trong linh điền, vô số linh thực đang phát triển rất tốt dưới sự tẩm bổ của linh khí tinh thuần nồng đậm trong nội tông.

Lục Huyền xem xét trạng thái linh thực, tổng thể coi như không tệ, có điều một số loại linh thực, đặc biệt là Kiếm Thảo vẫn cần bồi dưỡng đặc biệt. Hắn lần lượt thi triển các loại kiếm quyết kiếm trận, linh khí trong đan điền tiêu hao đến bảy - tám phần mới hoàn toàn thỏa mãn rất nhiều Kiếm Thảo đã đói khát lâu ngày.

Sau khi chăm sóc các loại linh thực còn lại trong linh điền một phen, Lục Huyền trở lại phòng với đan điền rỗng tuếch, tâm thần mệt mỏi nhưng hết sức thỏa mãn.

…

Trấn Kiếm Môn.

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn tấm biển Vạn Bảo Lâu rồi nhanh chóng bước vào đại sảnh. Lúc này, trên mặt hắn đã có một tầng màu xám mỏng như cánh ve bao phủ, trực tiếp hóa thành một tu sĩ trung niên tướng mạo bình thường.

Gương mặt này chính là kết quả sau khi sử dụng pháp khí tứ phẩm Thiên Tránh Quỷ Diện lấy được từ trong quầng sáng của Quỷ Diện Thạch Cô, có thể thay đổi khuôn mặt và khí tức của tu sĩ.

"Đạo hữu, mời đi bên này." Vừa mới tiến vào đại sảnh, một lão giả mập lùn vốn là Lâu chủ của phân lâu Vạn Bảo Lâu tại Trấn Kiếm Môn đã cảm ứng được linh lực cuồn cuộn trong cơ thể Lục Huyền, sau đó chủ động đi tới nghênh đón.

Lục Huyền đi theo sau lưng lão giả, bước lên lầu ba Vạn Bảo Lâu.

"Không biết lão hủ có thể giúp gì cho đạo hữu?" Sau khi thị nữ thanh lệ bưng linh quả linh trà lên, lão giả mập lùn lập tức cười hỏi Lục Huyền.

"Trong tay ta có không ít đan dược muốn bán ra, không biết Vạn Bảo Lâu có muốn thu không?" Lục Huyền cất giọng nói khàn khàn.

Bởi vì trình độ luyện chế Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan của hắn đều đạt đến cảnh giới tông sư, mà Lục Huyền lại không muốn để người khác chú ý đến, nên lúc trước khi giao đan dược thành phẩm tại Đan Điện, hắn chỉ lấy ra chưa tới ba phần, chỗ còn lại hắn quyết định sẽ lưu trữ để vụng trộm bán đi.

"Ồ? Có thể cho lão hủ xem qua hay không?"

Lục Huyền gật đầu rồi giơ tay nhẹ nhàng phất một cái, mấy chục bình đan dược trực tiếp xuất hiện trước mặt lão giả mập lùn. Số lượng đan dược vượt ngoài dự kiến của lão giả, khiến lão không khỏi sửng sốt một hồi, lập tức cầm lấy hai bình lên, xem xét thật cẩn thận.

"Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, Uẩn Linh đan nhị phẩm, phẩm chất đều không tệ."

Lại nói, vào thời điểm Lục Huyền luyện đan, hắn đã cố ý bỏ riêng đan dược có phẩm chất tốt ra, vậy nên thứ bày ra trước mặt lão giả lúc này đều là những loại đan dược có chất lượng thượng thừa.

Lão giả mập lùn giám định tất cả đan dược xong, đã nhanh chóng đưa ra một cái giá con cao hơn một chút so với giá cả của Đan Điện, và tất nhiên Lục Huyền không có bất cứ ý kiến gì. Cuối cùng, nhóm đan dược này đã giúp hắn đổi được hơn tám nghìn viên linh thạch.

Hai bên giao hàng nhận tiền xong xuôi, lão giả mập lùn tự mình tiễn Lục Huyền ra cửa chính của Vạn Bảo Lâu.

"Nếu đạo hữu lại có đan dược phẩm chất như vừa rồi thì hoan nghênh đến Vạn Bảo Lâu bán hoặc trao đổi." Lão bịn rịn nói với Lục Huyền. Trước mắt xuất hiện một vị luyện đan sư tài giỏi như vậy, tất nhiên là lão phải ra sức nịnh bợ một phen rồi.

"Được, nếu lại có đan dược ta sẽ ưu tiên cân nhắc đến Vạn Bảo Lâu." Lục Huyền lạnh nhạt đáp.

Hắn không ngờ trình độ luyện đan cảnh giới tông sư lại dễ kiếm tiền như thế, trừ chi phí linh dược thì hai loại đan dược đã mang đến cho hắn tới mấy nghìn linh thạch, đủ mua mấy hạt linh chủng tứ phẩm rồi.

Chương 617: Đứa Nhỏ Đáng Thương Đã Gầy Trơ Cả Xương Rồi!

“Tiếc là cấp bậc đan dược vẫn hơi thấp, luyện chế đan dược cấp thấp tốn khá nhiều thời gian, cũng làm chậm trễ việc làm ruộng của ta. Nếu mở ra gói kinh nghiệm đan phương cao cấp đủ nhiều thì hoàn toàn có thể tự do trao đổi linh thạch, thậm chí luyện đan cũng có thể thăng cấp thành tu hành.” Lục Huyền thầm cảm khái nói.

Lợi nhuận đến từ đan dược rất lớn, tiếc là hắn chỉ có cảnh giới cao thâm với hai loại đan phương cấp thấp, vả lại trình độ luyện đan của hắn đều đến từ phần thưởng trong quầng sáng, bởi vậy làm ruộng vẫn là chuyện lớn hàng đầu.

Hắn tìm được một góc vắng người, được linh lực dẫn động, Thiên Tranh Quỷ Diện trên mặt lập tức xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, chỉ trong nháy mắt hắn đã trở thành một thanh niên tướng mạo chất phác, đi vào trong tiểu viện âm phủ mới của mình.

Lục Huyền lượn một vòng xung quanh Thiên Huyễn Vân Yên Trận tứ phẩm để thu trận kỳ lại, sau đó lại lấy ra trận bàn Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, bắt đầu bố trí xung quanh tiểu viện.

Ngũ hành linh lực mơ hồ lưu chuyển, vô số hư ảnh linh thú ngũ hành chợt lóe lên rồi chui vào bên trong trận pháp.

“Trận pháp tứ phẩm đã thay đổi thành trận pháp ngũ phẩm, lực phòng hộ của trận pháp và lực sát thương trực tiếp được

gia tăng, lại cộng thêm Hư Không Yểm Mục có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhờ thế tính an toàn của vô số linh thực trong tiểu viện đã được nâng cao rất nhiều.”

Lục Huyền xuyên qua đại trận, tiến vào trong tiểu viện. Một luồng âm phong ập vào mặt, chỉ trong nháy mắt khí tức trên thân đã trở nên lạnh buốt. Hắn chợt phát hiện ra một chút cảm giác khác thường vừa truyền đến từ dưới chân, cúi đầu xem thử thì thấy một bàn tay huyết hồng cực lớn vừa chui ra từ trong linh nhưỡng rồi bám chặt lấy bắp chân của hắn, điên cuồng hấp thu, khiến khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn sôi trào.

Có lẽ do đói quá lâu nên bàn tay khổng lồ của Huyết Linh Chưởng Tham nhìn có vẻ hơi khô quắt.

“Đứa nhỏ đáng thương đã gầy trơ cả xương rồi.” Lục Huyền vội vàng lấy ra ba bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật, đổ vào bàn tay huyết hồng đang càng lúc càng lớn kia.

Huyết chưởng giống như ngón tay, trong nháy mắt đã tràn đầy sức sống rồi không ngừng vặn vẹo biến hóa, tham lam hấp thu tinh huyết Giao Long.

Lục Huyền lại đi tới khu vực thuộc về một tên nhà giàu chuyên hút máu khác là đóa Huyết Nghiệt Hoa. Huyết Nghiệt Hoa vừa cảm nhận được mùi máu tanh trong tiểu viện, vô số huyết cầu dài nhỏ vốn đang quấn quanh lấy nhau trên không đã chậm rãi nhúc nhích, tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như bất cứ lúc nào nó cũng có thể bắn ra, bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Lục Huyền lấy ra năm bình tinh huyết Giao Long, vẩy lên những mạch máu dài nhỏ của nó. Linh thức xuyên qua từng tầng mạch máu, có thể nhìn thấy bên trong quả cầu máu kia có một vùng biển máu vô biên vô tận.

Một đóa hoa màu máu đứng ngạo nghễ giữa biển máu, trong nháy mắt nở rộ rồi lại tàn úa, lấy biển máu làm cơ sở, dường như bất cứ lúc nào nó cũng có thể đột phá vô số mạch máu vây kín rồi thỏa thích biểu hiện ra sự yêu mị tà dị của mình với thế gian.

"Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm đã tiến vào thời kỳ trưởng thành, xem ra phải tới Thiên Long hồ một chuyến để kiểm tra sức khỏe cho đám nhóc Giao Long kia rồi. Không biết có cơ hội kiểm tra cho lão Long Quy kia không?"

Lục Huyền cảm thấy tư tưởng của mình hơi quá đà nên vội hít sâu một hơi, điều chỉnh lại, rồi lập tức ném ngay ý niệm không thực tế trong đầu ra ngoài. Hắn lại lấy thịt yêu thú tìm được ở các quầy hàng từ túi trữ vật ra, sau đó chôn xung quanh rễ cây Dị Thọ Bàn Đào.

Trên cây đào đã kết xuất linh quả đào nhỏ, mùi sữa thơm phức, hệt như sinh mệnh vừa mới được thai nghén ra, tràn đầy mùi thơm mê người.

Hiện giờ đã không nhìn ra hình dạng cụ thể của Uế Trùng Thảo nữa, bởi thứ này vốn được hình thành trong quá trình tập hợp những thứ dơ bẩn, ô uế lại cùng một chỗ, nên đưa nó vào sinh trưởng trong tiểu viện âm phủ này tuyệt đối là thuận lợi như cá gặp nước.

Mười tám gốc Thiên Cầu Thủ dị biến đã mọc rễ nảy mầm, giống như mười tám cánh tay nhỏ dài quấn cùng một chỗ, hoàn toàn không có dáng vẻ khủng bố như lúc nhìn thấy bên trong bí cảnh. Vào thời điểm hút máu thịt, dường như mười tám cánh tay ấy đã hình thành nên một loại ăn ý ngầm, tâm ý tương thông, bởi vì chúng rất tự giác chia đều máu thịt ra, rồi mới thỏa thích cắn nuốt.

Sau khi hắn chăm sóc Thiên Cầu Thủ xong, lại đi tới trước mặt cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu được chôn trong đống U

Nê Nhục.

Do trước đó Thánh Anh Quả Mẫu Chu không được cho ăn Thánh Anh Quả Tử Chu đã thành thục, nên theo nhu cầu bản năng, trên thân thể màu đen khô héo của Thánh Anh Quả Mẫu Chu lại mọc ra hai cái bướu thịt màu xám đen không ngừng co rút lại rồi bành trướng ra, có thể nhìn thấy bên trong là hai phôi thai hài nhi màu xám đen rất nhỏ.

"Không tệ, lại sinh ra hai hạt linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu mới rồi." Lục Huyền không khỏi trầm trồ ngợi khen quyết định của mình. Chỉ cần không thỏa mãn Thánh Anh Quả Mẫu Chu thì nó sẽ tiếp tục sản sinh linh chủng mới để chờ cây con trưởng thành rồi thu hoạch.

Không ngờ lại bị Lục Huyền thu hoạch trước.

Thánh Anh Quả Tử Chu đã thành thục vẫn luôn ở lại bên trong Thao Trùng Nang của hắn, cây mẹ không được thỏa mãn lại tiếp tục thúc đẩy quá trình sản sinh ra hai hạt linh chủng mới.

Lục Huyền cẩn thận cắt hai cái bướu thịt kia xuống, dường như trong khoảnh khắc này, hắn vừa trông thấy được hai luồng hư ảnh màu xám đen mới rít lên rồi lướt qua. Hạt linh chủng có hình dáng như phôi thai bên trong bướu thịt cũng chậm rãi hiển lộ.

Lục Huyền nhìn quanh tiểu viện, diện tích linh điền có hạn, vậy thì cứ trực tiếp trồng ở gần Thánh Anh Quả Mẫu Chu đi.

"Làm thế này đúng là hơi tàn nhẫn thật. Cây mẹ lẳng lặng chờ cây con trưởng thành, nhưng sau khi trưởng thành lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn cây con bị kẻ khác thu hoạch đi. Ừm, cốt truyện nghe cũng quen tai đấy…"

Sau khi gieo hai hạt linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu mới xuống linh điền, Lục Huyền lại tiến vào một góc hẻo lánh

bên trong tiểu viện. Trong góc có một tảng đá màu đỏ sậm trông rất bình thường. Không ai có thể ngờ nổi, bên trong tảng đá bình thường này lại đang thai nghén Nhục Linh Thần, một con tà ma cấp Tai có tiềm lực Nguyên Anh.

Hắn lấy một đống lớn huyết nhục từ trong túi trữ vật ra, phủ lên tảng đá đỏ sậm nọ. Khí tức khủng bố lóe lên trong tảng đá, chỉ nháy mắt sau, tất cả huyết nhục ngưng tụ xung quanh đã dung nhập vào trong, cứ như chưa từng xuất hiện.

"Nhu cầu của Nhục Linh Thần với huyết nhục thật đáng sợ. Còn đang trong giai đoạn ấp trứng đã hút nhiều máu thịt như vậy rồi." Lục Huyền nhìn hòn đá đỏ sậm trước mắt, trong lòng có chút âu sầu.

Trong tiểu viện âm phủ, Dị Thọ Bàn Đào và Thiên Cầu Thủ đều có nhu cầu rất lớn với máu thịt yêu thú, giờ lại có thêm tà ma Nhục Linh Thần đang trong giai đoạn ấp trứng này, nếu cứ làm theo cách bình thường, chỉ sợ rất khó để nuôi dưỡng ba loại linh thực này.

"Phải nghĩ biện pháp mở rộng nguồn cung ứng thôi thôi." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Chương 618: Đại Hội Trao Đổi Bắt Đầu!

Sau khi dốc lòng chăm sóc tất cả linh thực trong tiểu viện âm phủ, Lục Huyền lại khôi phục nguyên hình rồi trở về Thiên Kiếm Tông.

Còn hai ngày là tới đại hội trao đổi bảo vật từng được Hỏa Lân Nhi nhắc đến, hắn đi vào linh điền, thi triển Độn Thổ Thuật, đi tới chỗ hai con Song Đầu Cừu Dư, quét sạch Mậu linh nhưỡng những chúng tích cóp được trong nhiều năm qua. Sau đó, hắn mang Mậu linh nhưỡng cùng với Tâm Viên Quả đi vào bí cảnh không trọn vẹn.

Linh lực trong bí cảnh vô cùng tinh thuần, thích hợp cho linh thực sinh trưởng hơn Vạn Yêu Quật, lại cộng thêm Mậu linh nhưỡng và U Tuyền Linh Lâm, trồng Tâm Viên Quả ngũ phẩm trong bí cảnh sẽ giúp nó trưởng thành tốt hơn.

Lục Huyền nhìn lướt qua rất nhiều linh thực trong bí cảnh, dù không bồi dưỡng Liệt Diễm Quả và Băng La Quả liên tục nhưng tiến độ sinh trưởng của nhóm này cũng không tệ, đã tiến vào giai đoạn thành thục rồi.

Vì Dưỡng Kiếm Hồ Lô được tẩm bổ bằng kiếm khí của phi kiếm khí đã qua sử dụng nên tiến độ trưởng thành của chúng chỉ chậm hơn so với Liệt Diễm Quả một chút, giờ cũng đã tiến vào giai đoạn thành thục.

Dường như ngay tại thời điểm này, Lục Huyền lại có thể nhìn thấy rất nhiều Kiếm phù tứ phẩm đang được thai nghén

bên trong một nhóm hồ lô loang lổ màu xanh biếc với kiếm khí không ngừng khuấy động kia.

Hắn lại nhanh chóng di chuyển từ bí cảnh không trọn vẹn trở về động phủ tông môn, vừa bồi dưỡng rất nhiều linh thực vừa chờ đến ngày đại hội trao đổi bảo vật mở màn.

Hai ngày sau, hắn đúng giờ đi tới vị trí được Hỏa Lân Nhi để lại.

"Lục sư đệ, hoan nghênh hoan nghênh, để ta giới thiệu qua cho ngươi, vị này là Bạch Phi Vũ sư huynh, đệ tử chân truyền trong tông môn, trình độ kiếm đạo xuất thần nhập hóa, dưới kiếm của hắn đã có không biết bao nhiêu tà ma tà tu trở thành vong hồn rồi. Đại hội trao đổi bảo vật lần này chủ yếu là do ta và hắn cùng tổ chức." Hỏa Lân Nhi vừa thấy Lục Huyền đã lộ ra nụ cười thân thiết, giới thiệu một vị thanh niên tu sĩ bên cạnh với hắn.

Tu sĩ này dung mạo tuấn tú, khí chất xuất trần hệt như tiên nhân, bên hông treo một cái vỏ kiếm thuần trắng, chuôi kiếm lộ ra khỏi vỏ kiếm dường như là một đoạn hài cốt Giao Long.

Trong nháy mắt khi cảm nhận được phi kiếm Giao Long, vỏ kiếm cổ xưa bên hông Lục Huyền đã truyền đến một đợt rung động, chẳng khác nào nhìn thấy tình kiếm trong mộng của mình.

"Đồ vỏ kiếm cặn bã này, có nhiều phi kiếm như vậy vẫn chưa đủ, trong cơ thể đã nhồi đầy phi kiếm, vẫn còn nghĩ đến phi kiếm khác." Lục Huyền âm thầm truyền một tia ý niệm qua Dưỡng Huyền Võ Kiếm, thầm mắng to một tiếng.

"Chào Bạch sư huynh." Hắn mở miệng chào thanh niên kiếm tu.

"Lục sư đệ, sau khi ta quay về tông đã từng nghe tới tên ngươi không chỉ một lần." Một nụ cười xuất hiện nơi khóe

miệng thanh niên kia.

“Ta và ngươi đều là đệ tử Kiếm Đường, nhưng vài năm trước ta có việc phải ra bên ngoài tông môn, gần đây mới quay về, biết chuyện một mình Lục sư đệ đã tìm tòi ra phương pháp ngưng tụ Kiếm Thảo tam phẩm, quả thực khiến sư huynh phải bội phục không thôi.”

“Hóa ra là Bạch sư huynh của Kiếm Đường.” Lục Huyền cười nhiệt tình, trong lòng thầm cảm khái, không hổ là Đường có thực lực mạnh nhất tông môn, trong những chân truyền hắn từng gặp thì Kiếm Vô Hà và Bạch Phi Vũ trước mắt đều là đệ tử của Kiếm Đường.

“Mời Lục sư đệ vào, hi vọng ngươi có thể tìm được bảo vật như ý.” Hai người Bạch Phi Vũ dẫn Lục Huyền vào một gian đại sảnh xa hoa.

Mặt sàn đại sảnh được phủ da lông của hổ yêu tam phẩm, gần trăm chiếc ghế đá bạch ngọc được sắp xếp chỉnh tề, trên đỉnh có treo lơ lửng mấy chục viên dạ minh châu linh khí dạt dào. Dưới ánh sáng rực rỡ của dạ minh châu, có mấy chục vị nữ tu thanh lệ tay bưng linh quả linh trà không ngừng đi qua đi lại.

Lục Huyền ngắm nhìn bốn phía, cố ý chọn một nơi vắng vẻ, vừa mới ngồi xuống đã nhìn thấy Chủng Cảnh Sơn cũng trốn trong góc, hai người chắp tay thăm hỏi lẫn nhau rồi người nào người nấy đều tự chìm vào thế giới của riêng mình.

Dù hắn muốn lặng lẽ một mình nhưng mọi chuyện lại không như ý hắn. Với thanh danh của hắn trên phương diện linh thực và thành tựu ở Kiếm Đường, liên tục có tu sĩ đi tới chào hỏi và trao đổi.

Người đến đều là người quen, bao gồm một nhóm linh thực sư do Liễu Tố dẫn đầu, rồi các đệ tử Kiếm Đường, đồng môn

từng kết bạn khi mở phúc địa mới, thậm chí có tu sĩ xa lạ thấy cảnh này cũng chủ động tới làm quen với Lục Huyền.

Lục Huyền ứng phó qua loa, thấy cách đó không xa có rất nhiều tu sĩ đang đứng xung quanh Chủng Cảnh Sơn, trong lòng hắn lập tức dễ chịu hơn hẳn. Hắn âm thầm quan sát các tu sĩ nội tông lần lượt tiến vào đại sảnh.

Trong nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây có tới năm vị đệ tử chân truyền, Tiên Thiên Kiếm Thể Kiếm Vô Hà, Chủng Cảnh Sơn tinh thông ngự trùng, Hỏa Linh Chi Thể Hỏa Lân Nhi, Bạch Phi Vũ vừa mới kết bạn không lâu và một vị đệ tử chân truyền lạ lẫm.

Trong số những người còn lại, có mấy chục người Trúc Cơ hậu kỳ và cảnh giới viên mãn, vài chục người Trúc Cơ tiền kỳ trung kỳ, có thể nói là quy mô khá lớn.

Chẳng mấy chốc một luồng hồng quang xẹt qua, Hỏa Lân Nhi xuất hiện phía trước đại sảnh: "Chư vị đồng môn, hoan nghênh các vị tới tham dự đại hội trao đổi bảo vật do ta và Bạch Phi Vũ sư huynh tổ chức."

"Mục đích chúng ta tổ chức đại hội trao đổi bảo vật lần này chỉ đơn thuần là muốn cung cấp một nơi để các vị đồng môn trao đổi bảo vật, chia sẻ những tâm đắc trong lúc tu hành, kết bạn với đồng môn vân vân…"

"Đại hội đổi bảo vật được chia làm hai phần, giai đoạn thứ nhất là định hướng trao đổi, đồng môn có thể triển lãm bảo vật của mình và đưa ra yêu cầu trao đổi, trong thời gian nhất định các vị có thể lựa chọn trao đổi hay không."

"Giai đoạn thứ hai là tự do trao đổi, có thể liên hợp nhiều vị đồng môn để đổi lấy bảo vật mình muốn có."

"Lần đại hội trao đổi bảo vật này chỉ có một quy tắc, không được ỷ thế ép người, ép mua ép bán, nếu có ai không niệm tình

đồng môn, vi phạm quy tắc này thì đừng trách ta và Bạch sư huynh không khách khí."

Khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi lập tức lộ ra vẻ nghiêm nghị, đồng thời món pháp bào trên người gã cũng tuôn ra vô số đóa hỏa liên.

"Được rồi, bắt đầu trao đổi bảo vật." Nói xong gã lập tức nhảy từ trên đài xuống.

Mấy hơi thở sau, một bóng người đã nhanh chóng lướt lên. Đó là một vị tu sĩ trung niên có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Gã lịch sự chắp tay với đám người Lục Huyền đang ngồi dưới đài rồi mới lên tiếng nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội, hôm nay tại hạ xin được mở màn, bắt đầu trao đổi bảo vật."

Vừa dứt lời, một thanh phi kiếm kiểu dáng kỳ lạ đã xuất hiện trước người gã. Phi kiếm dài chừng ba thước, lưỡi kiếm óng ánh dài nhỏ, hình dáng như xương sống, tràn ngập hàn ý, khiến xung quanh thân kiếm xuất hiện một tầng bạch khí mỏng manh.

"Phi kiếm Hàn Cốt Kiếm tứ phẩm, được rèn từ hài cốt của yêu thú Hàn Huyền Giao tứ phẩm, có thể dẫn động khí tức cực hàn chỉ với một chiêu, tính sát phạt cực mạnh."

"Có thể dùng pháp khí phòng ngự cùng phẩm giai hoặc đan dược cùng phẩm giai có thể tăng cao tu vi để trao đổi."

Chương 619: Phục Ma Quyết!

Hàn Cốt Kiếm tứ phẩm trong tay tu sĩ trung niên đã khiến không ít tu sĩ dưới đài hứng thú.

Đúng là Thiên Kiếm Tông bọn họ vốn nổi danh trong Tu Hành giới về kiếm, các loại pháp khí dạng kiếm nhiều không kể xiết, nhưng phi kiếm cấp bậc tứ phẩm lại không phải thứ bình thường, Kiếm Đường bồi dưỡng ra Kiếm Thảo tứ phẩm cũng chỉ cung cấp cho một số ít tu sĩ bên trong tông môn thôi. Lại cộng thêm phẩm chất thanh Hàn Cốt Kiếm này cũng không tầm thường, vậy nên mấy người dưới đài bắt đầu tranh nhau mua.

Cuối cùng một nữ tu Trúc Cơ hậu kỳ đã đổi được thanh phi kiếm này với cái giá là một món pháp khí phòng ngự tứ phẩm.

Có phi kiếm tứ phẩm mở màn, quá trình đổi bảo vật sau đó được tiến hành với khí thế hừng hực, tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lục Huyền ngồi trong góc, yên lặng nhìn những món bảo vật làm cho người ta hoa mắt chóng mặt trên đài, với tâm thế như cưỡi ngựa xem hoa. Bảo vật tuy nhiều nhưng lại chẳng có mấy món làm hắn cảm thấy hứng thú.

Mục đích chủ yếu khiến hắn tới đây lần này chính là thu hoạch linh chủng, cây non linh thực, yêu thú nhỏ, thai trứng vân vân… bởi xét cho cùng, những thứ này không chỉ đại diện cho chính chúng, còn đại diện cho những quầng sáng phần thưởng phong phú nữa.

Đương nhiên, phương pháp ngưng chủng cũng nằm trong số đó, nhưng hắn cũng không mong đợi phương pháp ngưng chủng trân quý có thể xuất hiện ở nơi này, còn không bằng trực tiếp tới Kiếm Đường hoặc Tư Nông Điện trao đổi.

Ngoài ra, hắn còn muốn nhắm đến các loại linh nhưỡng quý hiếm có tác dụng khác nhau, thi hài yêu thú phẩm chất cao - toàn thân đều có thể sử dụng, các loại dị hỏa tứ phẩm trở lên có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc, pháp khí Phật môn thích hợp để bồi dưỡng Kim Cang Bồ Đề vân vân… tất cả chúng đều nằm trong danh sách cần mua của hắn.

Những bảo vật khác, hắn chỉ có một chút hứng thú mà thôi, nhưng đương nhiên là không đáng để hắn ra tay, bởi vì phần thưởng lấy được từ quầng sáng đã có đủ loại bảo vật khiến hắn hài lòng rồi.

Lục Huyền đang mải suy nghĩ, bỗng nhiên có một tu sĩ cao lớn cầm món pháp khí trên đài đã thu hút sự chú ý của hắn. Món pháp khí này trông như được rèn từ đồng thau, một mặt có lưỡi dao sắc bén tỏa ra ánh sáng sắc lạnh, nhìn qua cực kỳ sắc bén, một đầu khác lại gắn tượng Phật với những biểu cảm khác biệt ở bốn phía xung quanh, hoặc bình yên ôn hòa, hoặc cuồng bạo phẫn nộ.

“Vật này tên là Phục Ma Quyết, một món pháp khí Phật môn ta tình cờ có được, phẩm giai là tứ phẩm, bên trong ẩn chứa sức mạnh Phật môn tinh thuần cường đại, đối với tà ác yêu ma có hiệu quả sát thương rất mạnh. Ta muốn dùng nó để đổi lấy pháp khí hoặc phù lục loại hình công phạt.” Tu sĩ cao lớn trầm giọng nói.

“Pháp khí Phật môn, đúng là hiếm thấy đấy.”

“Không biết thứ này có tác dụng cụ thể là gì?”

Dưới đài đã có tu sĩ nhỏ giọng nghị luận.

Lục Huyền vừa thấy Phục Ma Quyết hai mắt đã sáng ngời. Có thể nói, món pháp khí Phật môn tứ phẩm này chính là thứ được đo ni đóng giày cho Kim Cang Bồ Đề của hắn!

Hắn có được hạt linh chủng Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm này đã hai - ba năm rồi, nhưng vì điều kiện bồi dưỡng vô cùng đặc biệt, cần các loại sức mạnh Phật môn ôn dưỡng tẩm bổ, hắn phải dùng tới Dẫn Hồn Thiền Hương và Lôi Âm Kiếm mới có thể gắng gượng duy trì sinh cơ cho linh chủng.

Nếu đạt được món pháp khí Phật môn tứ phẩm tinh thuần này, hắn hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu sinh trưởng của Kim Cang Bồ Đề trước giai đoạn trung kỳ.

“Sư huynh, trong tay ta có một tấm kiếm phù tứ phẩm, dùng toàn lực kích phát có thể bắn ra Đại Nhật kiếm khí vô cùng vô tận, có thể dễ dàng đánh trọng thương, thậm chí chém giết tu sĩ Trúc Cơ trung và hậu kỳ. Đại Nhật kiếm khí trong kiếm phù cũng có thể sử dụng nhiều lần.”

Lục Huyền truyền âm cho tu sĩ cao lớn, trong tay hắn cầm một tấm phù lục đỏ thẫm, với một vầng mặt trời rực rỡ ở giữa trung tâm phù lục và vô số những luồng kiếm khí nhỏ bé dày dặc như đang phát ra hào quang.

“Kiếm phù tứ phẩm?” Tu sĩ cao lớn nghe vậy lập tức dùng linh thức đảo qua tấm Đại Nhật kiếm phù trong tay Lục Huyền, ánh mắt sáng rực lên. Gã vẫn có phần do dự, lại truyền âm nói chuyện với Lục Huyền: “Sư đệ, thứ trong tay ta là một kiện pháp khí tứ phẩm hoàn chỉnh, số lần sử dụng tờ kiếm phù kia của ngươi lại có hạn, giá trị của hai thứ này không tương đồng đâu.”

“Nói là nói như vậy nhưng sư huynh phải biết rằng, vì tính chất linh lực nên pháp khí Phật môn tứ phẩm trong tay ngươi

không thể phát huy ra toàn bộ công dụng ở bên trong Thiên Kiếm Tông được, bởi vậy giá trị của nó cũng bị suy giảm rất nhiều. Ngoài ra, sư huynh đang cần loại bảo vật công phạt mà lực sát thương của kiếm phù lại là hàng đầu trong các loại bảo vật cùng phẩm giai, có rất ít pháp khí phù lục mạnh hơn nó, hơn nữa bên trong kiếm phù này của ta còn cất giữ vô số kiếm khí, cũng có thể kích phát nhiều lần, giá trị giữa hai bên cũng không kém là bao đâu.” Lục Huyền lạnh nhạt đáp lại, không hề tiết lộ mục đích thật sự của mình.

Tu sĩ cao lớn kia im lặng một thoáng, gã cũng phải công nhận lời Lục Huyền nói rất có lý, lại cộng thêm sức hấp dẫn của kiếm phù tứ phẩm quá mạnh, bởi vậy gã cũng không do dự lâu, đã nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Sau khi xuống đài, hai người gặp mặt trực tiếp trao đổi lấy đồ vật mình yêu thích.

Lục Huyền cảm thấy khá là thỏa mãn, trên tay hắn vẫn còn mấy chục tấm kiếm phù tứ phẩm, trong khi Dưỡng Kiếm Hồ Lô mới trồng đã tiến vào thời kỳ thành thục, đến lúc đó số lượng kiếm phù còn có thể gia tăng thêm rất nhiều, có thể dùng một tấm kiếm phù đổi lấy một kiện pháp khí Phật môn tứ phẩm xem như hời rồi.

Thêm nữa, vấn đề liệu có sử dụng Phục Ma Quyết tứ phẩm này một cách bình thường được hay không, vốn không phải vấn đề lớn với hắn, chỉ cần có thể dùng nó để bồi dưỡng Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm là tốt lắm rồi.

Hắn lại ngồi dưới đài, im lặng nhìn các vị tu sĩ trên đài lấy ra đủ loại bảo vật. Trong quá trình này cũng có linh chủng xuất hiện, nhưng phẩm giai linh thực không cao hoặc đều là những chủng loại phổ thông, tới Tư Nông Điện là có thể trao đổi được, bởi vậy Lục Huyền vẫn ngồi yên tại chỗ, không ra mặt trao đổi nữa.

Chốc lát sau, một nữ tu khí chất dịu dàng, vóc dáng nổi bật chậm rãi bước lên đài: “Các vị đồng môn, trong tay ta có một hạt linh chủng hiếm thấy, tên là Thất Tình Đậu, sau khi thành thục có thể dùng để phụ trợ một số công pháp tuyệt tình diệt tính, có thể giúp tu sĩ nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, không bị ngoại vật quấy nhiễu. Ta muốn dùng hạt giống linh chủng này đổi lấy các loại đan dược, bảo vật hoặc là linh dược, có thể tinh lọc linh lực vẩn đục, ô nhiễm, làm giảm đi nguy cơ dị hóa.”

Nữ tu dịu dàng nói xong nhưng người dưới đài lại chẳng mấy ai hưởng ứng.

Cũng đúng thôi, bởi phần lớn các tu sĩ Thiên Kiếm Tông đang có mặt ở đây, đều dùng rất nhiều thời gian cho việc tu hành và tìm kiếm cơ duyên, dù có học được một môn kỹ nghệ tu chân thì hầu như loại kỹ nghệ nọ đều nằm trong phạm vi luyện đan, luyện khí và chế phù.

Chương 620: Thất Tình Đậu!

Đương nhiên, thi thoảng bọn họ cũng thử đi bồi dưỡng vài hạt linh chủng mình có được, nhưng gần như không dốc lòng đi nghiên cứu linh thực, và hầu hết là không có hứng thú với loại hình linh thực hiếm thấy thế này.

Huống chi thứ nữ tu nọ muốn trao đổi lại là bảo vật có thể giảm đi nguy cơ dị hoá, loại bảo vật này mọi người cất giấu còn không kịp, sao nỡ mang ra đổi lấy một hạt linh chủng hiếm thấy được?

Nữ tu dịu dàng nọ nhìn quanh bốn phía, thấy không có người ra giá, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, đang muốn xuống đài thì một giọng nói mềm mỏng nhỏ nhẹ đã vang lên bên tai: "Sư tỷ, trong tay ta có một hạt Địa Hỏa Tâm Liên, sau khi sử dụng có thể tinh lọc khí tức vẩn đục, khiến cho linh lực trong cơ thể trở nên tinh khiết không tỳ vết, giảm mạnh nguy cơ bị tà ma dị hóa xâm nhập, không biết sư tỷ có nguyện ý trao đổi hay không?"

Chủ nhân của giọng nói này đương nhiên là Lục Huyền đang ngồi trong góc khuất. Hắn vừa nghe thấy trong tay nữ tu này có một hạt linh chủng Thất Tình Đậu tứ phẩm là ruột gan đã cồn cào sôi sục, chỉ muốn lấy cho bằng được hạt linh chủng nọ mới thôi.

"Ta có cảm giác mình đã biến thành một tên cuồng thu thập linh chủng rồi, chỉ cần nhìn thấy linh chủng trân quý là muốn bỏ vào túi ngay, phẩm giai càng cao, chủng loại càng hiếm thấy thì suy nghĩ này lại càng thêm mãnh liệt. Dù linh thực

trong linh điền đã đủ nhiều nhưng trong lòng vẫn không thể kìm nén nổi suy nghĩ này.” Lục Huyền thầm cảm khái.

“Hạt Địa Hỏa Tâm Liên?” Nét mặt nữ tu kia thoáng có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, đôi mắt đã lập tức sáng lên, đổi được loại bảo vật này đã vượt quá dự liệu nàng rồi.

“Đạt được nó, ta hoàn toàn có thể thử đi thăm dò bí cảnh đầy tà ma kia rồi.”

Khóe miệng nàng cong lên, nhanh chóng truyền âm đáp lại Lục Huyền: “Ta nguyện ý.”

Hai người đi tới một nơi vắng vẻ trong đại sảnh. Lục Huyền lấy một hạt sen màu đỏ nhạt từ trong túi trữ vật ra, hạt sen tuôn ra linh lực màu đỏ nhạt, lặng lẽ thiêu đốt trọc khí xung quanh thành tro bụi.

“Đúng là Địa Hỏa Tâm Liên rồi.” Nữ tu dịu dàng mừng rỡ nói. Trong tay nàng đang cầm một hạt linh chủng bảy màu, lớn bằng đầu ngón tay cái, không ngừng tỏa ra ánh sáng lung linh, có sức hấp dẫn khó hiểu với tâm thần của Lục Huyền: “Sư đệ, đây chính là linh chủng Thất Tình Đậu.”

Lục Huyền nhận lấy hạt linh chủng bảy màu kia, đợi nữ tu rời đi hắn mới đặt linh chủng trước mặt, cẩn thận quan sát.

“Đây là lần đầu ta nghe nói về loại linh chủng Thất Tình Đậu này.” Trong lòng hắn cảm khái một câu.

Lúc trước hắn từng lật xem tất cả những loại điển tịch ở bên trong Tàng Kinh Các, nhưng hoàn toàn không thấy phần ghi chép có liên quan tới loại Thất Tình Đậu này, có thể thấy được độ hiếm thấy của linh thực. Phẩm cấp là tứ phẩm, cộng thêm điểm đặc thù hiếm thấy, tất nhiên có thể mở ra quầng sáng chứa phần thưởng cực kỳ dày.

Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng.

“Hả?” Đang lúc hắn định thu hạt linh chủng Thất Tình Đậu này vào trong túi trữ vật thì đột nhiên vẻ vui sướng kia lại biến mất trong nháy mắt, trong lòng trở nên bình thản khó tả, tựa như một mặt giếng cổ không hề gợn sóng.

Lục Huyền nhíu mày, đưa mắt nhìn hạt linh chủng trong tay, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác phẫn nộ. Ý niệm vừa nổi lên trong đầu, ngay cả cảm giác phẫn nộ kia cũng lập tức biến mất.

“Năng lực của Thất Tình Đậu này rất cổ quái, dường như nó có thể hấp thu cảm xúc xung quanh để bản thân sử dụng.” Hắn thầm nghĩ, sau đó cất kỹ hạt linh chủng ấy đi.

Thấy đồng môn còn chưa lên đài càng ngày càng ít, Lục Huyền chờ đúng thời cơ mới nhảy lên đài: “Trên tay ta đang có một cây Huyễn Âm Trúc tứ phẩm, một tờ kiếm phù tứ phẩm, một hạt Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, muốn đổi lấy một loại linh chủng hoặc là ấu thú, thai trứng, linh thú chưa khế ước tứ phẩm hoặc hơn, từ trong tay các vị đồng môn.”

Huyễn Âm Trúc, Khiếu Hải kiếm phù, hạt Địa Hỏa Tâm Liên lập tức treo lơ lửng trước người hắn.

Có Thận Âm Bảo Châu lấy được từ quầng sáng, tác dụng của Huyễn Âm Trúc có vẻ hơi vô dụng, mà trong tay hắn cũng có không ít kiếm phù và Địa Hỏa Tâm Liên, nếu có thể đổi được một viên linh chủng hắn cần thì dùng một ít cũng không có gì đáng tiếc.

Nhưng mọi người dưới đài lại có cái nhìn khác biệt đối với chuyện này. Bởi trong nháy mắt khi nhìn thấy ba thứ hắn vừa bày ra, tâm thần bọn họ đều bị chúng thu hút.

Huyễn Âm Trúc có thể luyện chế pháp khí sóng âm kỳ diệu vượt ngoài dự đoán, kiếm phù có khả năng công phạt số một số hai trong số các loại bảo vật cùng phẩm giai, hạt Địa Hỏa

Tâm Liên có thể chống đỡ tà ma xâm nhập, cũng như tinh lọc khí tức vẩn đục trong cơ thể.

Với mọi người ở đây, ba kiện bảo vật này có giá trị cực cao, ai cũng muốn chiếm lấy làm của riêng cho mình, thậm chí cả mấy đệ tử chân truyền cũng có vài phần động tâm.

"Lục sư đệ, ta dùng một thanh phi kiếm tứ phẩm đổi lấy hạt Địa Hỏa Tâm Liên của ngươi được chứ?" Một lão giả Trúc Cơ viên mãn truyền âm cho Lục Huyền.

"Xin lỗi sư huynh, ta chỉ cần linh chủng và ấu thú." Lục Huyền khéo léo từ chối.

Nói đùa, trong tay hắn đã có Phong Lôi kiếm, Lôi Âm Kiếm, Tinh Vân kiếm trận, tiểu kiếm xanh biếc thần bí, còn có các loại Kiếm Thảo tứ phẩm đang bồi dưỡng rồi, cần thêm một thanh phi kiếm tứ phẩm để làm gì?

"Sư huynh, trong tay ta có mấy hạt linh chủng tam phẩm, có thể đổi tấm kiếm phù tứ phẩm trong tay ngươi được không?"

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, linh chủng tam phẩm trong tay tên đồng môn kia đều là chủng loại bình thường, đều có thể đổi được trong Tư Nông Điện, đương nhiên hắn không có chút hứng thú nào rồi.

Lại nói, lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ bồi dưỡng linh thực tam phẩm bình thường, phần thưởng bên trong quầng sáng đã bắt đầu chịu ảnh hưởng mà giảm đi giá trị rồi. Nói cách khác, trừ khi có được một món bảo vật nào đó mà Lục Huyền cần, nếu không hắn cũng không có hứng thú đi trồng trọt loại linh thực tam phẩm này.

Cứ như vậy, có không ít tu sĩ đều muốn trao đổi ba món bảo vật trong tay Lục Huyền, nhưng không ai có thể cung cấp những thứ hắn cần. Phần lớn đều muốn lấy pháp khí, đan dược

hoặc công pháp để trao đổi với Lục Huyền, một số ít tu sĩ có linh chủng, nhưng linh chủng lấy ra lại không được như ý hắn muốn.

Lục Huyền chờ đợi một lát, thấy không xuất hiện bảo vật mình cần, hắn đành phải im lặng xuống đài, chờ tới giai đoạn tự do trao đổi tiếp theo.

Chờ sau khi tất cả tu sĩ Thiên Kiếm Tông đều lên đài triển lãm bảo vật xong xuôim cũng tới lúc tiến vào giai đoạn tự do trao đổi.

Có người không thể thuận lợi trao đổi bảo vật mình cần nên trực tiếp liên hệ với phe thứ ba thậm chí phe thứ tư để bù đắp cho nhau, tranh thủ đạt được kết quả làm mình tương đối hài lòng.

Lục Huyền đang muốn đi hỏi thăm một bộ thi thể yêu thú tứ phẩm, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Lục sư đệ, ta là Bạch Phi Vũ, trong tay ta có một hạt linh chủng, phẩm giai đại khái là ngũ phẩm, chủng loại cụ thể không rõ, lúc trước ta lấy được từ trong tay một tên tà tu. Linh chủng này nhìn qua tương đối tà dị nên vừa rồi ta không tiện lấy ra trao đổi với sư đệ trước mắt bao người. Không biết sư đệ có muốn trao đổi hay không?"

Chương 621: Âm Khốc Mộc!

“Linh chủng tà dị ngũ phẩm không rõ? Chính là nó rồi!” Trong lòng Lục Huyền thầm hô to.

Linh chủng ngũ phẩm là thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu, sao hắn có thể bỏ lỡ vì nó là linh chủng tà dị được? Trong lòng nghĩ vậy nhưng nét mặt hắn lại vừa hay lộ ra vẻ phức tạp, nửa là lo lắng, nửa là tò mò.

“Linh chủng tà dị ư? Sư đệ ta rất ít khi tiếp xúc với loại linh chủng như thế, cũng không biết phương pháp bồi dưỡng ra sao. Nhưng trong lòng ta lại rất tò mò, thậm chí còn không thể nảy sinh ý niệm từ chối khi đối diện với linh chủng phẩm cấp cao được.”

“Bạch sư huynh, ta nguyện đổi lấy hạt linh chủng này để bồi dưỡng thử xem sao.” Hắn truyền âm cho Bạch Phi Vũ ở đằng xa.

“Lòng yêu thích của sự đệ đối với linh thực đã khiến Bạch mỗ thật sự bội phục, chẳng trách ở độ tuổi này, ngươi đã có thể độc lập tìm ra phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm rồi.”

Bạch Phi Vũ không khỏi kinh ngạc vì sự cuồng nhiệt theo đuổi linh thực của Lục Huyền, dù không biết rõ chủng loại linh thực và phương pháp bồi dưỡng, nhưng hắn vẫn nguyện ý bỏ ra một cái giá lớn để thử.

Ngay sau đó, hai người đi tới một góc vắng vẻ, Bạch Phi Vũ tiện tay bày ra một đạo cấm chế mạnh mẽ, trong cấm chế chỉ có hai người là gã và Lục Huyền, bên ngoài không thể nhìn

thấy bên trong hay cảm nhận được chuyện đang xảy ra bên trong cấm chế.

"Đây chính là hạt linh chủng tà dị kia." Bạch Phi Vũ lấy ra một hạt linh chủng màu trắng, đường vân bên ngoài linh chủng giống như khuôn mặt của các oan hồn, không ngừng bung xòe nở rộ, khiến cho âm phong xung quanh nổi lên từng trận.

Bên trong còn có hư ảnh một gốc cây màu xám đen, gốc cây này được tạo thành do vô số những luồng âm hồn oán niệm ngưng kết lại, chen chúc cùng một chỗ, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lục Huyền thoáng cảm nhận sinh cơ bên trong linh chủng, rồi nhanh chóng xác nhận được lời Bạch Phi Vũ nói không sai. Về cơ bản, hắn đã khẳng định được hạt linh chủng này là linh thực ngũ phẩm rồi.

Trong tình cảnh bình thường, ba kiện bảo vật tứ phẩm trong tay hắn không thể đổi lấy linh chủng ngũ phẩm được, nhưng vì linh chủng này không rõ chủng loại mà ba kiện bảo vật kia lại vừa vặn có những điểm đặc biệt riêng, còn mang tính thực dụng cao, nên Bạch Phi Vũ cũng thoải mái đổi lấy cả ba loại bảo vật nọ.

Chờ đến khi đại hội trao đổi bảo vật kết thúc Lục Huyền mới hài lòng trở lại động phủ, hắn tìm một mảnh linh điền trống, thi triển Địa Dẫn Thuật, tạo thành một khe hở rất nhỏ trên bề mặt linh nhưỡng, gieo hạt linh chủng màu xám trắng trên tay vào trong đó, rồi hít sâu một hơi, tâm thần ngưng tụ trên linh chủng.

【Âm Khốc Mộc, linh thực ngũ phẩm, là loại linh thực được ngưng kết từ vô số âm hồn oán niệm mà thành, trong quá trình sinh trưởng, sẽ dùng oan hồn làm thức ăn ở gần linh thực thời gian dài sẽ bị âm phong xâm nhập, ảnh hưởng tới thể chất.】

【Sau khi Âm Khốc Mộc trưởng thành có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí đặc thù như Vạn Hồn Phiên, cũng là tài liệu chủ yếu để luyện chế Hồn Đan ngũ phẩm.】

【Nghe đi, đó là tiếng oan hồn kêu khóc!】

"Quả nhiên là linh thực ngũ phẩm! Hơn nữa còn là chủng loại tà dị, tiểu viện âm phủ lại có thêm một viên mãnh tướng rồi!" Lục Huyền không kìm được mà kinh hô thành tiếng.

"Dùng oan hồn làm thức ăn, tập tính lại có mấy phần tương tự với Quỷ Diện Thạch Cô trước đây ta gieo trồng." Lục Huyền cảm khái một câu, trong lòng hơi sầu lo.

Vấn đề không phải nằm ở hắn, mà vì oan hồn trong tay không đủ.

Trước mắt, trong tay hắn có hai loại bảo vật ẩn chứa oan hồn, một là Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm, đã cất giữ được không ít âm hồn oán niệm trong bí cảnh lúc trước, thậm chí còn có oan hồn của tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ và hậu kỳ, chất lượng quý hơn số lượng. Món còn lại là Mộc Anh lấy được từ rất lâu trước đây.

Tâm niệm của hắn vừa động, đứa trẻ màu xanh đen kia lập tức bay ra khỏi Thao Trùng Nang.

"Đứa nhỏ đáng thương sắp bị Thánh Anh Quả hút khô rồi." Lục Huyền nhìn đứa trẻ màu xanh đen đang oán độc trừng mắt ở gần đó mà không khỏi cảm khái một câu.

Thấy đứa trẻ nọ lộ vẻ ngang bướng, Phong Lôi Kiếm trong tay hắn lập tức truyền đến một tiếng kiếm ngân chói tai, một nửa lưỡi kiếm lộ hẳn ra ngoài, có dòng điện xẹt ra xung quanh lưỡi kiếm.

"Có phải ngươi muốn nếm thử mùi vị điện giật hay không?"

Cũng không biết đứa trẻ này đã bị Tử Điện Kiếm và Phong Lôi Kiếm giật cho bao nhiêu lần rồi, vì trong nháy mắt khi nhìn thấy mũi kiếm, vẻ oán độc trên mặt nó lập tức chuyển thành sợ hãi.

Lục Huyền nhìn chằm chằm vào cái bụng của Mộc Anh. Lúc trước, cái bụng của đứa nhỏ này vẫn còn tròn vo, bên trong đựng đầy hồn phách, vậy mà hiện giờ, phần bụng của nó đã khô quắt cả lại, tốc độ hồn phách chui ra cũng giảm bớt rất nhiều.

Có thể nhận ra sau khi thỏa mãn nhu cầu của Thánh Anh Quả Tử Chu, Mộc Anh cũng không còn sức lực nữa.

Hiện giờ, hắn đã có đến hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu, lại cộng thêm Âm Khốc Mộc vừa mới có được, lượng âm hồn cần dùng cũng tăng lên rất nhiều.

"Tiết kiệm là không thể rồi, không thể kéo dài chuyện thu hoạch quầng sáng được, chỉ có thể tìm biện pháp mở rộng nguồn cung ứng mà thôi."

Hắn cất kỹ linh chủng Âm Khốc Mộc đi, dự định lần sau sẽ gieo trồng nó trong tiểu viện âm phủ.

"Lại nói, trong tiểu viện âm phủ càng ngày càng có nhiều linh thực tà dị rồi. Chỉ tính riêng cấp bậc ngũ phẩm đã có Dị Thọ Bàn Đào, Thánh Anh Quả, Huyết Nghiệt Hoa, cộng thêm Âm Khốc Mộc này nữa, ngoài ra còn có Huyết Linh Chưởng Tham, Uế Trùng Thảo, Thiên Cầu Thủ. Cùng với Nhục Linh Thần - tà ma cấp Tai đang được thai nghén. Nhưng điều này vẫn không thể thay đổi được thân phận tu sĩ chính đạo của ta."

"Tuy ta thích gieo trồng linh thực tà dị và nuôi dưỡng tà ma, nhưng ta vẫn là một tu sĩ tốt một lòng hướng về chính đạo." Lục Huyền cười hắc hắc nghĩ thầm.

Tiểu viện âm phủ đã phát triển toàn diện, chỉ cần đưa một bộ thi hài yêu thú vào trong, là lập tức tinh huyết, thịt, hài cốt, hồn phách yêu thú sẽ bị nhóm linh thực ở nơi này cắn nuốt sạch sẽ, tốc độ nhanh như chớp.

Cảm khái xong, hắn lại lấy ra một hạt linh chủng bảy màu khác, gieo vào trong linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ, trong đầu chợt hiện lên một luồng ý niệm.

【Thất Tình Đậu, linh thực tứ phẩm, giai đoạn trưởng thành cần cắn nuốt bảy loại cảm xúc vui mừng, tức giận, lo lắng, ưu tư, nghi hoặc, sợ hãi, ngạc nhiên. Sau khi thành thục có thể dùng để phụ trợ tu luyện công pháp diệt tình tuyệt tính, trực tiếp nuốt vào có thể khiến tu sĩ vứt bỏ dục niệm trong lòng, tư tưởng tập trung, không bị ngoại vật quấy nhiễu.】

【Người trồng trọt nuôi dưỡng Thất Tình Đậu trong một khoảng thời gian dài, sau khi cung cấp đủ loại cảm xúc cho linh thực sẽ khiến ham muốn của bản thân bị cắt đứt.】

【Đa tình luôn bị vô tình làm khổ.】

"Linh thực có thể cắn nuốt cảm xúc, chẳng trách đây là lần đầu tiên ta nghe nói tới cái tên Thất Tình Đậu này." Trong lòng Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

"Không biết trồng thứ này vào cùng một chỗ với Mê Tiên Đào sẽ cho ra hiệu quả như thế nào đây?"

Chương 622: Ngươi Muốn Tiến Vào Cấm Địa Ư?

"Một loại khơi dậy dục niệm sâu nhất trong lòng tu sĩ, một loại chuyên môn cắn nuốt dục niệm, hơn nữa còn khiến người dùng đoạn tình tuyệt tính, chẳng khác nào trận quyết đấu giữa mâu và thuẫn." Một ý tưởng kỳ lạ lóe lên trong đầu hắn, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn thành thật trồng linh thực trong linh điền, còn không quên ngăn cách chúng ra.

Trong những món bảo vật hắn thu được sau đại hội trao đổi bảo vật lần này vẫn còn một kiện pháp khí tứ phẩm khác là Phục Ma Quyết. Ở thời điểm linh thức của Lục Huyền thăm dò vào trong, có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa nguyện lực Phật môn rất nồng đậm, đây chính là thứ Kim Cương Bồ Đề ngũ phẩm đang cần.

Vừa đi một chuyến tới bí cảnh không trọn vẹn cách đây không lâu, hắn dự định qua một thời gian ngắn nữa lại rời khỏi Vạn Yêu Quật, vừa thu hoạch quầng sáng vừa tới tiểu viện âm phủ và bí cảnh không trọn vẹn.

Trước mắt, Mê Tiên Đào đã tiến vào giai đoạn thành thục, không biết liệu phần thưởng bên trong quầng sáng xuất phát từ nhóm linh quả thứ hai này, có chịu ảnh hưởng hay không.

Ba loại linh thực Ngọc Lộ Quả, Địa Hỏa Tâm Liên và Huyền Trùng Đằng cũng đã tiến vào giai đoạn thành thục, hẳn là trong khoảng thời gian này, chúng sẽ lần lượt chín muồi.

Tuy Liệt Diễm Quả và Băng La Quả trong bí cảnh không trọn vẹn mới được gieo trồng không lâu, nhưng được linh khí

tinh thuần bên trong tẩm bổ, lại cộng thêm phẩm giai chỉ là nhị phẩm nên cũng liên tục kết ra linh quả hỏa diễm và linh quả băng hàn màu xanh lam.

Hắn sắp lên đường tới phúc địa Vạn Yêu Quật, trước đó phải cẩn thận dò xét linh điền một lượt.

Trên bốn nhánh dây leo đã mọc ra không ít nhánh nhỏ như mũi tên, nhẹ nhàng đung đưa trong gió, ở thời điểm hiện tại, vẫn chưa thể nhận ra trận thế vạn tên cùng bắn. Lục Huyền lập tức thi triển《Thuấn Tiễn Thuật》ngưng kết ra từng tia linh lực, chui vào bên trong vô số mũi tên nhỏ trên dây leo.

Hắn kiên trì luyện tập《Thuấn Tiễn Thuật》một thời gian ngắn, cuối cùng cũng có thể thi triển loại thuật pháp này một cách bình thường rồi.

Khu vực Kiếm Thảo.

Thiên Kiêu Kiếm, Khổng Tước Kiếm, Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm đều phát triển rất tốt.

Thiên Kiêu Kiếm được gieo trồng trước tiên đã dần có uy thế của Kiếm Thảo tứ phẩm rồi, những luồng kiếm khí đặc thù hình dạng chim cú không ngừng bay vụt qua với tốc độ cực nhanh.

Trên cây Khổng Tước Kiếm có khoảng mấy chục tới hơn trăm đạo kiếm khí hệt như lông vũ khổng tước, tự do co duỗi, kiếm khí bộc lộ rõ ra ngoài, trong rực rỡ lại chất chứa vô tận sát cơ.

Sau khi Lục Huyền thi triển 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》 cùng 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 tẩm bổ cho chúng, hắn lập tức đi tới bên cạnh Thanh Liên Kiếm Thảo. 《Thanh Liên Kiếm Kinh》hắn nắm giữ vẫn dừng lại ở giai đoạn nhập môn, lúc bồi dưỡng Thanh Liên Kiếm Thảo nhất định phải cẩn thận hơn.

Sau khi tỉ mỉ xem xét tất cả những loại linh thực trong động phủ một lần, còn để lại đầy đủ linh quả và thịt yêu thú cho Phong Chuẩn, Đạp Vân Linh Miêu và đám nhỏ, Lục Huyền lại một lần nữa tiến vào Vạn Yêu Quật.

Dưới chân truyền đến cảm giác nặng nề quen thuộc, Lục Huyền hạ xuống một đám mây dày đặc, cách đó không xa chính là mấy tòa Vân ốc đã hòa làm một thể với những đám mây.

"Lục sư đệ, ngươi đã trở lại rồi." Đám người Tôn Vân đang ở bên trong Vân ốc, cảm nhận được động tĩnh bên ngoài nên nhao nhao đi ra, sau khi trông thấy Lục Huyền tất cả đều không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười xán lạn.

"Phải, ta đã trở lại rồi." Lục Huyền gật đầu với mọi người.

"Mấy ngày nay đã làm phiền các vị sư huynh sư đệ chăm sóc phúc địa linh thú rồi, mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?"

"Hết thảy đều như thường, linh thú không xảy ra bất kỳ vấn đề gì." Tôn Vân có tu vi cao nhất lên tiếng trả lời.

"Vậy là tốt rồi."

Lục Huyền hàn huyên với mấy người về tình hình gần đây của Vạn Yêu Quật một hồi, sau khi vào phòng nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi xong, hắn lại đi tới ven hồ nơi lão Long Quy đang ở.

"Ta còn đang bảo sao hôm nay quẻ tượng lại thể hiện ra điềm lành, hóa ra là tiểu tử ngươi đã trở lại. Sao, rốt cuộc cũng nhớ tới lão quy này rồi hả?"

Chiếc mai rùa với những đường linh văn không ngừng lưu chuyển trên lưng lão Long Quy đang được phơi nắng trên một tảng đá lớn bằng phẳng, bản thân nó lại nhàn nhã nằm một

bên, cái bụng hướng lên trời. Đồng thời 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 đang được mở ra tại khoảng không ngay trên đầu nó.

"Tất nhiên là nhớ lão nhân gia ngài rồi, vừa mới tiến vào phúc địa ta đã chạy tới thăm ngài luôn." Lục Huyền biết trong lòng lão Long Quy sống suốt mấy nghìn năm này cảm thấy vô cùng cô độc nên vội vàng trấn an nó ngay. Hắn không dám nhìn thẳng vào tấm lụa màu vàng nhạt kia, sợ sẽ bị xấu hổ trước mặt lão Long Quy, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu hồi đáp.

"Coi như ngươi còn có chút lương tâm."

"Chờ lần sau ra ngoài ta sẽ xem có thể tìm được pháp khí tương tự cho ngài không, hai bên đồng thời quan sát, còn có thể tự chủ hoán đổi."

"Ồ, còn có chuyện tốt thế này sao?" Lão Long Quy lập tức lên tinh thần, vừa nghĩ tới chuyện bốn phía đều là 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, nhìn tới nơi nào, cũng thấy ở nơi đó hiện lên hàng loạt cảnh tượng tuyệt vời khác nhau, quả là chuyện may mắn của kiếp rùa.

"Lão quy, có thể kể cho ta nghe chuyện liên quan đến cấm địa không?" Lục Huyền vẽ cho lão Long Quy một cái bánh to rồi mới tò mò hỏi.

"Sao vậy? Ngươi muốn vào xem à?" Lão Long Quy đã rèn được da mặt dày như tường thành suốt mấy nghìn năm, dù Lục Huyền có đứng bên cạnh thì vẫn hào hứng và chăm chú nhìn chằm chằm vào tấm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 như cũ.

"Đúng là ta đang có ý này, muốn xem thử rốt cuộc là bên trong có loại hung thú gì." Lục Huyền cũng không giấu giếm suy nghĩ trong lòng, hắn hơi tò mò về nhóm yêu thú, tà thú đang bị nhốt bên trong cấm địa, muốn xem thử có thể lấy được một ít máu thịt của yêu thú cao cấp từ trong đó hay không.

Xét cho cùng, vì số lượng và phẩm giai của linh thực tà dị trong tay hắn đồng thời gia tăng, khiến cho chất lượng yêu thú cần đưa vào trong tiểu viện âm phủ cũng phải đề cao thêm không ít. Hiện giờ, yêu thú bình thường đã khó có thể thỏa mãn được nhu cầu của nhóm linh thực kia rồi, Lục Huyền không thể không nghĩ cách khác.

Lão Long Quy đành phải lưu luyến dời tầm mắt khỏi tấm lụa màu vàng nhạt kia, khẽ liếc qua Lục Huyền. bình tĩnh nói: "Đó không phải khu vực bình thường, ở lâu bên trong tâm thần sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng thỉnh thoảng đi xem thử thì không sao. Vừa hay ta có quyền hạn tiến vào cấm địa, nếu ngươi muốn ta có thể dẫn ngươi đi xem."

"Vậy làm phiền tiền bối rồi." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Một mình hắn không dám đi thăm dò bí cảnh, nhưng nếu có Long Quy lục phẩm làm bạn thì lại khác.

"Thật ra nếu ngươi muốn thì tấm Chưởng Yêu Lệnh trong tay ngươi cũng có thể giúp ngươi tự do tiến vào cấm địa."

"Trên thực tế, mấy con linh thú ngũ phẩm lục phẩm trong khu phúc địa này, tính cả ta, đều có tư cách tiến vào nơi đó. Nói theo một hướng khác thì chúng ta ở trong phúc địa này cũng vì trông giữ khu cấm địa kia."

Chương 623: Cấm Địa Của Vạn Yêu Quật!

"Chỉ là… ta cùng với lão viên và có phu thê Loan Điểu đều không thích hoàn cảnh bên trong cấm địa, nhưng lão hồ ly kia thì ngược lại, hầu như bình thường. nó đều ở trong cấm địa, không biết đang chơi đùa thứ gì nữa."

Lão Long Quy chậm rãi nói, mai rùa quẻ tượng vốn đang phơi nắng bên cạnh đã trở lại trên lưng, hoàn mỹ ghép cùng một chỗ. Linh văn nhẹ nhàng lưu chuyển trên mai rùa, hiển lộ ra từng quẻ tượng.

"Không có chuyện gì nữa thì đi thôi!" Lão Long Quy vừa dứt lời, một luồng linh lực thuộc tính thủy đã xảo diệu bao lấy Lục Huyền, trực tiếp hóa thành một quả bóng nước cực lớn, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh một cái hố đen.

"Bên trong chính là cấm địa Vạn Yêu Quật." Lão Long Quy thò đầu nhìn xuống cái hố sâu không thấy đáy rồi lên tiếng giới thiệu với Lục Huyền.

Cảm thấy có ngoại vật xâm nhập, toàn bộ cấm chế đang bao trùm bên ngoài cấm địa đều được kích hoạt, linh lực mãnh liệt cuốn về phía bọn Lục Huyền.

Lão Long Quy không chút hoang mang phun ra một viên yêu đan tràn ngập hàn khí, yêu đan hình thành một cái lồng linh khí mênh mông, vừa hay bao phủ nó và Lục Huyền vào bên trong.

Linh lực đánh tới, cảm nhận được khí tức của yêu đan lại tự động tách ra.

Hai người chậm rãi hạ xuống hố sâu. Xuyên qua vô số tầng cấm chế, cuối cùng Lục Huyền cũng thấy rõ hoàn cảnh dưới đáy hố. Giữa hố là một vùng trống rỗng, mặt ngoài chia làm mấy tầng, mỗi tầng đều có vô số động đá. Trong động đá thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng thú rống, thanh âm hoặc là bạo ngược, hoặc là thống khổ.

Toàn bộ cái hố đen tràn ngập một loại khí tức huyết tinh mạnh mẽ, đã vậy còn xen lẫn với sát khí nồng đậm, khiến người lần đầu tiên tiến vào cấm địa như Lục Huyền thấy hơi khó thích ứng.

"Xem ra bình thường tiểu tử ngươi không mấy khi thấy máu nhỉ? Chút ít sát khí như vậy mà đã có phản ứng rồi." Lão Long Quy thấy bộ dạng Lục Huyền như vậy lại không kìm được, lập tức mở miệng trêu chọc.

"Biết làm thế nào được, ai bảo ta là linh thực sư, được Thương Ngô sư thúc nhìn trúng rồi điều đến quản lý phúc địa, không cần bôn ba khắp nơi liều mạng chém giết với yêu thú hay tà tu như nhóm đồng môn khác chứ?" Lục Huyền thoải mái đáp trả.

"Nói ngươi béo, ngươi còn cố gắng thở gấp một hơi (Ý là nói ngươi như thế, ngươi còn cố tình làm cho giống thật." Lão Long Quy lập tức chuyển chủ đề: "Giữa các tầng cấm địa có sự khác biệt rõ ràng, càng xuống sâu lại càng nguy hiểm. Khu vực động đá phía trên cùng giam giữ yêu thú phổ thông, số lượng đông đảo. Bình thường, chúng đều là linh thú do tu sĩ tông môn bắt giữ ở khắp nơi mang về nơi này, dùng để chăn nuôi một ít linh thú bên trong phúc địa, thậm chí là một ít hung thú và tà thú sinh sống dưới cấm địa này, cũng thường xuyên dùng để tạp giao, sàng chọn huyết mạch, từ đó tạo ra những chủng loại yêu thú mới."

Lục Huyền nghe vậy thì khẽ gật đầu, hắn chợt nghĩ tới con Sư Cầm Thú mình từng thuần hóa lúc trước.

Hắn nhìn mấy động đá xung quanh, mơ hồ thấy được bóng dáng của các loại yêu thú, nhiều nhất là yêu thú nhị phẩm, yêu thú cấp bậc tam phẩm tứ phẩm cũng không ít.

"Nhiều yêu thú như vậy, lại đều là vật phẩm tiêu hao, không biết có thể lấy được một số bộ phận vô dụng trên người chúng hay không. Linh thực trong tiểu viện của ta cũng không kén ăn đâu." Trong lòng hắn nghĩ thầm.

"Ở khu vực trung tâm có giam giữ một ít hung thú đã từng tập kích tu sĩ bản tông hoặc xúc phạm pháp quy của tông môn. Đám hung thú này có thực lực mạnh mẽ, đầu óc dễ dàng bị thú tính chiếm giữ, kẻ nào cũng hung ác hiếu chiến. Bình thường lúc giam giữ chúng còn phải gia tăng thêm vài món pháp khí để tránh chuyện chúng thoát ra ngoài, tạo thành tai họa."

"Với chúng nó, bị nhốt ở chỗ này cũng là một cách cải tạo, đợi khi nào thú tính giảm mạnh mà vẫn còn không gian để thay đổi, tông môn sẽ thử thả chúng vào phúc địa xem sao. Nếu tới chết vẫn không hối cải thì thôi, cũng chỉ có thể dùng chúng làm một số thí nghiệm khá ác độc. Ví dụ như thử dị hoá chúng, dùng các loại âm khí ma khí để dẫn dụ các loại dị biến, loại thí nghiệm này có tỷ lệ tử vong cực cao, cũng rất khó nắm chắc."

Lục Huyền chú ý tới động đá ở khu vực trung tâm, rõ ràng là nơi này được canh phòng nghiêm ngặt hơn so với bên trên, bên trong động đá có khắc các loại đồ án phù văn nhằm áp chế chặt chẽ đám yêu thú ở bên trong, thậm chí còn có một vài con yêu thú đang bị những món pháp khí khác nhau khóa lại, gắt gao trói buộc không cho bọn chúng hành động.

Từng ánh mắt hung ác bắn ra từ trong động đá tối tăm, dừng lại trên người Lục Huyền, như thể đã coi hắn là con mồi.

Có lão Long Quy lục phẩm bên cạnh, Lục Huyền không sợ gì hết, thậm chí còn chủ động quan sát tình trạng của những con hung thú bên trong động đá, hoàn toàn không để bọn chúng vào mắt.

"Tầng dưới cùng đang giam giữ một số tà thú. Đám tà thú này đã bị tà ma xâm nhập, chiếm cứ hoặc ký sinh nên thần trí không rõ, năng lực quỷ dị, là đối tượng nghiên cứu rất tốt. Đám tà thú này còn nguy hiểm hơn hung thú một bậc, mỗi con tà thú đều phải dùng trận pháp cấm chế khóa lại, sợ chúng chạy thoát khỏi cấm địa. Bình thường lão hồ ly kia đều ở dưới này." Lão Long Quy tiếp tục giới thiệu với Lục Huyền.

Lục Huyền nhìn xuống phía dưới, tuy không nhìn thấy cảnh tượng cụ thể ra sao nhưng linh thức nhạy bén của hắn lại phát hiện những ánh mắt mờ mịt không rõ truyền đến từ phía dưới.

Bị đủ loại tầm mắt tập trung vào, sống lưng Lục Huyền lạnh buốt, hàn ý còn thấm sâu vào tận xương tủy.

"Lão rùa đen, ngươi mang một tu sĩ Trúc Cơ tiến vào cấm địa làm gì?" Một giọng nói già nua vang lên bên tai Lục Huyền, trong giọng nói này có mang theo cảm giác sa đọa, thối nát nồng đậm.

"Vị này là tiểu hữu của ta, kết giao một thời gian, khá là tình tâm đầu ý hợp nên dẫn hắn tới mở mang kiến thức một phen."

"Giao tình tốt thì có thể tùy tiện dẫn người vào đây à? Nếu gây ra chuyện không hợp quy củ trong cấm địa, liệu lão rùa đen ngươi có chịu nổi trách nhiệm hay không?" Giọng nói già nua kia càng ngày càng tới gần.

"Lão hồ ly, mắt ngươi đã mờ tới mức này rồi sao? Ngay cả Chưởng Yêu Lệnh trên người tiểu hữu ta mà cũng không nhìn

thấy?" Lão Long Quy cười nhạo.

"Chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thay mặt chấp chưởng Vạn Yêu Quật mà thôi, có Chưởng Yêu lệnh thì đã làm sao?" Một bóng dáng nhỏ gầy chậm rãi đi ra từ bóng tối.

Lục Huyền tập trung nhìn kỹ, hóa ra bóng dáng ấy vốn thuộc về một con hồ ly màu xám đen. Con hồ ly này khá già nua, dường như đã bước vào tuổi xế chiều, động tác chậm chạp, ánh mắt đục ngầu, bộ lông màu xám đen lưa thưa, tùy ý lay động như thể tự có sinh mệnh riêng vậy. Trên lưng con hồ ly này có mang theo mấy cái bướu thịt màu xám đen trông khá là bắt mắt, theo bước đi của lão hồ ly, những cái bướu thịt kia không ngừng co giãn, tựa như bên trong đang thai nghén một thứ gì đó.

Hoàn toàn không nhận ra phong thái của linh thú ngũ phẩm.

Chương 624: Đế Lưu Tương!

“Có Chưởng Yêu Lệnh tất nhiên là có thể đi lại bên trong cấm địa mà không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Sao đây? Lão hồ ly đã lâu không thấy ánh mặt trời nhà ngươi còn có ý kiến gì nữa không?”

Bất kể tuổi tác hay thực lực thì lão Long Quy đều ở trên linh thú hồ ly, vậy nên giọng điệu của nó cũng chẳng có chút khách khí nào với đối phương.

“Sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến ta.” Lão hồ ly để lại một câu, dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Lục Huyền, sau đó lại một lần nữa tiến vào trong bóng tối.

“Lục tiểu tử, muốn xuống tầng dưới chót xem không? Yên tâm, quẻ tượng ta bói được rất ổn, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.” Long Quy hỏi Lục Huyền.

“Được, vậy thì làm phiền tiền bối đi cùng ta.” Lục Huyền cũng hơi tò mò về tầng dưới chót của cấm địa.

Một người một thú chậm rãi bay xuống dưới. Phần đáy nhỏ hơn rất nhiều so với miệng hố, số lượng động đá cũng càng thêm thưa thớt, mỗi một động đá đều được bố trí trận pháp cấm chế mạnh mẽ ở khắp bốn phương tám hướng xung quanh.

Lục Huyền đi theo sau lưng Long Quy, tò mò nhìn nhóm yêu thú dị hoá bên trong động đá. Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là một con yêu xà có cái đầu của thiếu nữ kiều diễm, ngũ quan tuyệt mỹ, điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta không nhịn được muốn lao lên che chở. Nhưng đương nhiên, khi nhìn thân thể phía dưới của đối phương, khẳng định là không một ai còn có suy nghĩ này nữa, bởi vì trên thân thể

trắng bệch kia lại có vô số cái lỗ nhỏ tối tăm xếp thành dãy, thỉnh thoảng lại có những con trùng dài như sợi tơ mỏng màu xám đen leo ra từ những cái lỗ nhỏ này. Đám côn trùng ấy bay lên không trung, vây quanh một chỗ, hung hăng cắn nuốt lẫn nhau.

Tình cảnh đó, cùng với khuôn mặt kiều diễm kia trực tiếp hình thành một loại cảm giác trùng kích cực mạnh.

Đi qua động đá tiếp theo, Lục Huyền vừa nhìn vào đã thấy chừng mấy trăm tới hơn một nghìn con ngươi màu đỏ tươi đột nhiên xuất hiện bên trong, toàn bộ động đá lập tức chuyển thành một màu đỏ như máu.

Vô số con ngươi màu đỏ tươi này di chuyển bằng một loại bộ phận nhìn như những cái xúc tu, chúng không ngừng bò loạn trên mặt đất như một đám ruồi bọ không đầu, cuối cùng lại tụ hợp vào thân thể một con yêu thú tà dị. Con yêu thú kia không có đầu, thay vào đó là một con mắt màu đỏ tươi khổng lồ, dù đã cách đến mấy tầng trận pháp cấm chế nhưng khi đối diện với con mắt màu đỏ tươi này, Lục Huyền vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt co giật, hệt như thứ gì đó đang muốn bò ra từ bên trong.

Long Quy hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy thế đè người, nhanh chóng triển khai một luồng uy thế kinh khủng, lấy bản thân nó làm trung tâm, gắt gao trấn trụ con ngươi màu đỏ tươi khổng lồ kia, khiến nó buộc phải khép lại tròng mắt.

“Có đại lão đi bên cạnh, cảm giác an toàn cũng tăng lên mức cao nhất.” Trong lòng Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy một con nhện tà dị, tám cái chân dài nhỏ nhắc lên, giống như tám thanh đao xương sắc bén. Quanh thân con nhện này có một màu đỏ máu đậm đặc, có thể mơ hồ nhìn thấy một gương mặt trẻ con với hai mắt nhắm chặt

ở phần lưng con nhện, trên thân thể của đứa hài nhi kia lại có vô số xúc tu màu huyết hồng lan tràn đến trong cơ thể con nhện.

…

Từng con yêu thú tà dị cổ quái xuất hiện trước mắt Lục Huyền, khiến kẻ bình thường rất ít khi săn giết yêu thú như hắn được mở rộng tầm mắt một phen, đồng thời lòng hiếu kỳ cũng được thỏa mãn.

Lão Long Quy dẫn hắn đi một vòng sau đó quay lại miệng hố: "Tiểu tử, về sau nếu muốn vào cấm địa thì có thể dựa vào Chưởng Yêu Lệnh trực tiếp tiến vào. Tất cả yêu thú, hung thú, tà thú bên trong đều bị trận pháp cấm chế và bảo vật pháp khí phong ấn, chỉ cần không chủ động trêu chọc chúng, sự an toàn của ngươi sẽ không xuất hiện vấn đề."

"Trước khi vào, ngươi có thể đến chỗ ta xin một quẻ, nếu gặp phải tình huống nguy hiểm gì, cũng có thể xin lão hồ ly kia giúp đỡ, dù sao lão hồ ly cũng đã ở trong tông môn không dưới nghìn năm rồi, rất đáng tin. Chỉ là bình thường tính tình của nó hơi quái gở, không được hòa đồng cho lắm, ngoài ra nó cũng không có tuổi thọ lâu dài như lão già ta đây, chắc không còn mấy tuổi thọ nữa. Quãng thời gian này, lão hồ ly vẫn luôn ở rịt bên trong cấm địa nghiên cứu thí nghiệm hung thú tà thú, có lẽ mục đích của hành động ấy cũng có liên quan với chuyện này." Lão Long Quy truyền âm dặn dò Lục Huyền.

"Vâng, đa tạ Long Quy tiền bối đã nhắc nhở." Lục Huyền bày tỏ sự cảm kích với lão Long Quy rồi từ biệt nó để trở lại Vân ốc. Hắn không phải nuôi dưỡng đám linh thú giống như mấy người Tôn Vân, mỗi ngày chỉ cần tọa trấn trên Vân ốc, tính toán chuyện quản lý toàn bộ phúc địa là đủ.

Trong lúc trấn thủ, mỗi ngày hắn đều tu luyện 《Thanh Liên Kiếm Kinh》 vừa mới nhập môn và hai loại kiếm quyết

còn lại, ngoài ra còn có《Thần Diễn Kinh》và 《Phá Vọng Đồng Thuật》rồi lại quan tưởng《Thuần Dương Chân Hỏa Lục》vân vân, nói chung cuộc sống trôi qua cũng phong phú.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, vào ngày hôm đó, đột nhiên linh thức của hắn cảm nhận được một hồi dị động truyền đến từ bên trong phúc địa.

Đứng trên đám mây dày quan sát toàn bộ phúc địa, chỉ thấy ngàn vạn con linh thú đang chạy như điên trên mặt đất, linh thú loài chim bay lên cao, hóa thành từng luồng tàn ảnh xẹt qua dưới mắt Lục Huyền.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Trong lòng Lục Huyền không khỏi nghi hoặc.

"Lục sư huynh, bên trong phúc địa sắp bộc phát ra linh vật Đế Lưu Tương, đám linh thú này có cảm ứng nên mới lộ ra vẻ nôn nóng bất an như thế. Lúc này, sư huynh có thể dựa vào Chưởng Yêu Lệnh khiến cho tất cả linh thú yên ổn lại, tránh để xảy ra tình huống linh thú bạo loạn." Một gã tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ giới thiệu kỹ càng với Lục Huyền.

"Đế Lưu Tương…" Lục Huyền lẩm bẩm một tiếng.

Ngay sau đó, hắn vội vàng rót linh thức vào tấm Chưởng Yêu Lệnh trong tay, dùng tâm niệm khống chế, tất cả linh thú bên trong phúc địa không kìm được mà khẽ run lên, toàn bộ nhao nhao dừng lại, mỗi con chiếm cứ một vị trí.

Chờ thêm một lát, trong lòng Lục Huyền chợt có cảm giác, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía vòm trời xa xôi.

Chỉ thấy trên bầu trời vốn có màu xanh đen, lại chớp mắt chuyển thành tươi sáng hơn nhiều. Sau đó, từng tia sáng màu trắng sữa rơi từ trên cao xuống.

Đám linh thú hộ tông cũng không vì vậy mà tranh đoạt ánh sáng màu trắng sữa, cùng lắm là vận dụng thiên phú huyết

mạch của bản thân để ngăn chặn ánh sáng trắng sữa lại, biến nó thành của mình.

Lục Huyền giơ tay ra, tùy ý để thứ ánh sáng màu trắng sữa ấy rơi xuống lòng bàn tay mình.

Trong thoáng chốc, hắn đã cảm nhận được một luồng khí cơ lạnh buốt tràn vào cơ thể, và rất nhanh, nó đã lưu chuyển khắp tứ chi bách hải. Máu thịt toàn thân hắn đang tham lam hấp thu khí cơ khiến thể chất không ngừng gia tăng.

"Đế Lưu Tương này thật thần kỳ, nhục thân của ta vốn đã cường hóa rồi vậy mà hấp thu xong vẫn có thể cảm nhận được biến hóa vô cùng rõ ràng."

Tâm niệm của Lục Huyền vừa động, hắn triển khai linh thức, cố gắng bắt lấy những tia sáng màu trắng sữa đang rơi xuống kia.

Chương 625: Một Mình Thăm Dò Cấm Địa!

"Phải thu thập loại bảo vật này nhiều một chút, mang về cho bọn Phong Chuẩn, Ly Hỏa Giao dùng, có lẽ sẽ thúc đẩy đám linh thú trong động phủ trưởng thành hơn."

Chỉ tiếc là tia sáng màu trắng sữa kia quá mức hư vô mờ mịt, hệt như chúng tự có vận mệnh riêng của mình, rất khó bắt được, hắn tốn không ít công phu mới thu thập được nửa bình.

Đế Lưu Tương bạo phát càng ngày càng ít, chưa tới nửa khắc vòm trời đã quay về màu xanh đen như cũ. Hàng nghìn hàng vạn con linh thú đang nằm rạp trên mặt đất, thỏa thích hấp thu và luyện hóa Đế Lưu Tương thu thập được lần này.

Thỉnh thoảng lại có linh thú đột nhiên gầm lên một tiếng, khí tức tăng vọt trong nháy mắt, thực lực thoáng cái đã gia tăng hơn không ít.

Một lúc lâu sau, tất cả linh thú mới thỏa mãn trở lại chỗ ở.

Lục Huyền quay đầu nhìn thoáng qua nhóm đồng môn trên đám mây, thấy Đế Lưu Tương trong tay bọn họ còn không bằng ba phần của mình thì tâm trạng mới khá hơn đôi chút. Hắn cất nửa bình Đế Lưu Tương rồi trở lại phòng.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến một chuỗi âm thanh khác thường rất nhỏ, Lục Huyền mở cửa phòng ra, tiểu Bạch Viên đang đứng trước cửa ra vào, trừng đôi mắt trong suốt như ngọc đỏ. Trong tay nó cầm một chiếc bình bạch ngọc nhỏ, bên trong chứa đầy Đế Lưu Tương. Vừa thấy Lục Huyền, tiểu Bạch Viên đã trực tiếp đưa luôn cái bình nhỏ ấy cho hắn.

“Cho ta à?” Lục Huyền kinh ngạc hỏi.

Tiểu Bạch Viên gật đầu, hai tay không ngừng vung vẩy. Vì nó quá nhỏ, nên với chiều cao của Lục Huyền, hắn vẫn có thể nhìn thấy mấy sợi lông tơ màu trắng bạc sau gáy nó.

Từ ý niệm trong đầu nó truyền tới, hắn đã biết bình Đế Lưu Tương này vốn được lão viên thu thập, muốn đưa cho Lục Huyền thay thù lao bồi dưỡng Tâm Viên Quả.

“Không dám từ chối phần thưởng của trưởng bối, ta sẽ không khách khí.” Trong lòng Lục Huyền mừng rơn, hắn nhận lấy bình Đế Lưu Tương kia xong lại lấy một ít linh quả trong túi trữ vật ra cho tiểu Bạch Viên làm đồ ăn vặt.

Thời điểm hắn thu thập Đế Lưu Tương cũng thấy đám đông linh thú trong phúc địa dồn dập thi triển thủ đoạn, dựa vào thiên phú huyết mạch để ngăn chặn Đế Lưu Tương, trong đó dị tượng do Bạch Viên và Long Quy làm ra là rõ ràng nhất, dù đứng trên đám mây cao vút cũng có thể trông thấy tường tận.

Một con Pháp Tướng Bạch Viên cao tới trăm trượng đột nhiên xuất hiện, ngửa đầu tạo thế nuốt trăng, khiến cho vô số Đế Lưu Tương tràn vào bên trong Pháp Tướng.

Trong khi con Long Quy lại trực tiếp diễn hóa ra một đống quẻ tượng to lớn, linh văn lưu chuyển trên quẻ tượng, hấp thu toàn bộ Đế Lưu Tương đang trôi bồng bềnh khắp mấy chục dặm xung quanh, tất cả đều tiến hết vào bên trong quẻ tượng.

Không ngờ lão viên còn chu đáo để lại cho hắn một lọ thế này.

Chờ tiểu Bạch Viên rời đi, Lục Huyền cảm thấy khá là buồn chán, lại nhớ đến vô số tài liệu yêu thú ở trong cấm địa nên rảo bước đi đến bên cạnh hồ nước.

“Lục tiểu tử, tới đấy à? Vừa rồi thu thập được bao nhiêu Đế Lưu Tương?” Lão Long Quy đang thoải mái nằm trên một tảng đá lớn bằng phẳng, bên cạnh có phơi mấy chục tấm mai rùa già nua lấm tấm màu xanh đen.

“Cũng coi như may mắn, thu thập được nửa bình Đế Lưu Tương, có thể dùng làm tài nguyên thưởng cho mấy con linh thú ta đang nuôi dưỡng bên trong tông môn.” Lục Huyền thành thật trả lời.

“Chỉ nửa bình thì làm được cái gì? Cầm lấy đi, bình này để cho chính ngươi dùng luyện thể.” Lão Long Quy cười nhạo một tiếng, sau đó một bình Đế Lưu Tương bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Hắc hắc, đa tạ tiền bối!” Lục Huyền thực sự không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn như vậy, hắn vội vàng bày tỏ lòng cảm kích với đối phương.

Hắn chẳng hề để tâm tới vẻ đùa cợt trong giọng nói của Long Quy lục phẩm, nhận được một bình Đế Lưu Tương thế này thì có bị đùa cợt thêm một canh giờ cũng không thành vấn đề.

“Đúng rồi, tiền bối, hôm nay ta muốn vào trong cấm địa nhưng lại lo lắng hung thú tà thú bên trong sẽ gây chuyện, xin nhờ tiền bối bói thử cho ta một quẻ.” Hắn cất Đế Lưu Tương rồi nói với lão Long Quy.

“Được.” Lão Long Quy thoải mái đáp.

Linh văn không ngừng di chuyển trên mấy chục tấm mai rùa bên cạnh. Đột nhiên Lục Huyền cảm nhận được một tia khí cơ xuất phát từ trong minh minh, trực tiếp tập trung vào chính mình. Mấy hơi thở sau, tia khí cơ nọ biến mất, dấu hiệu của quẻ tượng cũng thể hiện ra trên mai rùa.

“Yên tâm đi đi, không có nguy hiểm gì đâu. Mà có vẻ như chuyến đi này còn có thể trợ giúp ngươi mở ra một chút cơ duyên nữa đó.” Lão Long Quy thổi hai sợi râu rồng, lắc lắc hai chân trước ngắn ngủn với Lục Huyền: “Không biết tiểu tử ngươi tu luyện tới Trúc Cơ trung kỳ thế nào mà lại cẩn thận đến mức này nữa.”

“Không cẩn thận không được, ta còn muốn so tuổi thọ với lão gia hỏa ngươi đấy!” Lục Huyền khẽ cười một tiếng, hắn từ biệt lão Long Quy, nửa khắc sau đã tới bên bờ hố cấm địa. Linh thức rót vào Chưởng Yêu Lệnh trong tay, mặt ngoài Chưởng Yêu Lệnh lập tức xuất hiện một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt.

Vừa chạm đến ánh sáng màu đỏ, trận pháp cấm chế bên ngoài cấm địa đã tự động xuất hiện một đoạn thông đạo đủ cho một người đi qua.

Hắn chậm rãi bay xuống dưới hố sâu.

Lần này không có lão Long Quy bên cạnh, Lục Huyền lại càng thêm cẩn thận. Cũng may tất cả đám hung thú tà thú bên trong cấm địa đều bị trận pháp pháp khí phong ấn khóa chặt lại rồi, bên trong này chỉ có duy nhất một con linh thú hồ ly ngũ phẩm là có thể uy hiếp đến sự an nguy của hắn, nhưng hắn có Chưởng Yêu Lệnh trên tay, cũng tương đương với có được quyền sinh sát.

Hơn nữa xuất phát từ tâm tính cẩn thận, trước khi rời đi hắn đã nhờ lão Long Quy bói cho mình một quẻ, kết quả khá là tốt.

Lại nói, trên người hắn còn có các loại pháp khí và thủ đoạn che giấu, dù gặp phải mấy tên tu sĩ Trúc Cơ viên mãn hoặc hung thú có thực lực tương đương, hắn vẫn tự tin mình có thể dễ dàng giải quyết được.

Lần trước tới đây chỉ mới xem sơ qua, lần này Lục Huyền quyết định ngắm nghía kỹ càng hơn một chút. Hắn chú ý tới bốn phía động đá có bốn cái thông đạo chật hẹp, bên trong thông đạo lại có khí tức huyết sát nồng đậm.

Lục Huyền tập trung tinh thần lắng nghe, mơ hồ có thể nghe được tiếng thú rống rất nhỏ truyền đến từ bên trong. Dưới chân hắn lập tức xuất hiện một luồng linh quang, linh lực nhẹ nhàng đẩy hắn bay tới cửa thông đạo.

Đất đai bên trong thông đạo khá là tơi xốp, có màu đỏ sậm, giẫm lên sẽ có cảm giác hơi sền sệt, không biết đã dung nhập bao nhiêu tinh huyết của yêu thú rồi.

Lục Huyền chậm rãi đi vào sâu trong thông đạo, hai bên thông đạo cũng có động đá, bên trong giam giữ rất nhiều yêu thú, phần lớn đều là nhị phẩm và tam phẩm, cũng có không ít con đã đạt đến cấp bậc Trúc Cơ.

Nhìn thấy Lục Huyền, một đám yêu thú kia đều nhe răng trợn mắt với hắn, đáng tiếc là dưới tác dụng của trận pháp bên ngoài động đá, chúng chỉ có thể phô trương thanh thế mà thôi.

Đi được một - hai dặm, Lục Huyền tiến vào một căn phòng bằng đá rất lớn.

Ngay tại khoảnh khắc tiến vào phòng đá, con ngươi trong mắt hắn đã co rụt lại, bởi vì ở ngay trung tâm phòng đá lại có một gã tu sĩ.

Chương 626: Huyết Đồ!

Không thể tin nổi, linh thức hiện tại của hắn lại không thể thăm dò ra khí tức của vị tu sĩ này. Tu sĩ này đầu trọc, để trần thân trên, bắp thịt cuồn cuộn, toàn thân tràn ngập huyết khí, không biết đã có bao nhiêu vong hồn mất mạng dưới tay gã.

Có một sợi xiềng xích màu đỏ sậm phân tách ra, trực tiếp xuyên qua hai bên xương bả vai trái phải của gã, trên xiềng xích còn có lấp loé phù văn. Trong tay gã đang nắm một thanh đao đầu quỷ dài chừng một trượng, cái đầu quỷ trên chuôi đao đang gặm cắn một miếng thịt yêu thú.

Có một con yêu thú hình sói khổng lồ đang nằm rạp bên chân gã, lưỡi đao trên thanh Quỷ Đầu Đao nọ nhắm thẳng vào đầu con lang yêu, nhẹ nhàng thả xuống. Cái đầu lang yêu lập tức rơi ra, vết cắt trơn nhẵn, thậm chí tinh huyết trong thi thể con yêu thú kia còn khựng lại, chưa kịp phun ra theo phản ứng thông thường.

Sau khi chém giết lang yêu xong, hai tay tu sĩ đầu trọc vung lên như bay, nhanh chóng xử lý từng bộ phận trên thân thể lang yêu. Những bộ phận hữu dụng được chồng chất vào cùng một chỗ, còn một số thứ vô dụng như gan, ruột, máu thịt lại được đặt ở một bên.

“Nhìn các hạ khá là lạ lẫm, không biết nên xưng hô như thế nào? Sao trên tay lại có Chưởng Yêu Lệnh của Thương Ngô sư thúc?” Tu sĩ đầu trọc nhìn thấy Lục Huyền, vừa xử lý thi thể yêu thú trong tay vừa hỏi.

“Tại hạ tên Lục Huyền, là đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông, tới đây để quản lý phúc địa Vạn Yêu Quật này thay sư thúc

Kết Đan của bản môn, xin hỏi sư huynh là?" Lục Huyền tinh ý nhận ra vị tu sĩ đầu trọc này cũng gọi Thương Ngô Chân Nhân là sư thúc nên âm thầm suy đoán, có vẻ như gã cũng là tu sĩ của Thiên Kiếm Tông.

Hắn thử dùng linh thức thoáng cảm nhận một chút, xuyên qua mùi máu tanh nồng đậm gần như ngưng thực bên ngoài, có thể mơ hồ nhận ra gã tu sĩ đầu trọc này có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn.

"Chính ta cũng không nhớ rõ ta là ai nữa, nhưng hiện tại ta chỉ là một gã Huyết Đồ trong cấm địa, ngươi gọi ta một tiếng Huyết sư huynh là được rồi." Tu sĩ đầu trọc bỏ số thịt yêu thú đã xử lý xong vào túi trữ vật, còn một đống phế liệu khác lại chất đống cùng một chỗ với nhau.

Trong lúc gã hoạt động, sợi xiềng xích màu đỏ sậm xuyên qua xương bả vai không ngừng lay động, truyền đến những tiếng vang rất nhỏ.

"Ta chỉ là một tên tội nhân của tông môn, đang ở lại bên trong cấm địa này để chậm rãi chuộc tội."

"Tội nhân?" Lục Huyền nhỏ giọng lẩm nhẩm.

Gã Huyết Đồ đầu trọc này bị giam trong cấm địa, trên xương bả vai còn có xiềng xích pháp khí hạn chế hành động… Với hiểu biết của hắn về pháp quy của tông môn, thì hẳn là tội gã phạm phải cũng không nhỏ.

"Đúng vậy, lúc còn trẻ kích động nóng giận đã phạm phải đại tội sát sinh, chẳng qua chuyện xảy ra cũng có nguyên nhân của nó, nên tội không đáng chết, sư thúc Giới Luật Đường mới nhốt ta vào trong cấm địa để xử lý yêu thú, mài mòn dục vọng giết chóc trong lòng." Tu sĩ đầu trọc chậm rãi nói.

"Một mình ta ở trong cấm địa, mỗi ngày đều làm bạn cùng yêu thú, bất tri bất giác đã qua hơn trăm năm, không biết ngoại

giới rốt cuộc ra sao rồi.” Lúc này, đôi mắt màu huyết hồng của gã chợt lóe lên một tia thâm thúy, lặng lẽ nhìn về nơi sâu bên trong thông đạo, lặng im không nói.

“Bị giam giữ hơn trăm năm, mỗi ngày đều giết chóc yêu thú. Nghe câu này quen quen… dường như《Ta trảm yêu trừ ma trong cấm địa Vạn Yêu Quật》?”

Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên một suy nghĩ hoang đường. Đến đây, hắn cũng đại khái hiểu được vì sao mình lại không cảm nhận được sự tồn tại của Huyết Đồ đầu trọc này. Hắn lẳng lặng đứng bên cạnh, cẩn thận suy nghĩ xem những lời tu sĩ đầu trọc này nói là thật hay giả.

Thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông của gã không thể giả được, nói cho cùng, tông môn tuyệt đối sẽ không nhốt một kẻ không có quan hệ với mình hoặc là tà tu vào trong cấm địa Vạn Yêu Quật.

Hơn nữa, thông qua lời gã nói, hoàn toàn có thể hiểu rằng Thương Ngô Chân Nhân cũng biết tới sự tồn tại của gã. Có điều, phần tội nghiệt do gã kể lại không có cách nào phán định được. Nhưng chuyện này cũng không liên quan gì tới hắn, thứ hắn coi trọng chính là lượng lớn máu thịt yêu thú bên trong cấm địa.

“Huyết Đồ sư huynh mỗi ngày đều chém giết yêu thú ư? Ngươi không thấy chuyện này rất nhàm chán sao?” Lục Huyền thử thăm dò một câu.

“Đã thành thói quen rồi, cũng không cảm thấy nhàm chán gì cả.”

“Nhìn trạng thái của sư huynh, có vẻ như giết yêu nhiều năm đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với ngươi nhỉ?”

“À, đây là chuyện không thể tránh được.” Tu sĩ đầu trọc nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng bén nhọn.

“Trong cấm địa có ba loại yêu thú cần xử lý. Một loại lai lịch bình thường, chủ yếu được dùng để làm các loại thí nghiệm cùng với nuôi dưỡng một ít yêu thú cần ăn máu thịt trong Vạn Yêu Quật. Quá trình xử lý mấy con này tương đối đơn giản, sau khi giết chết chỉ cần tách các bộ phận hữu dụng ra là được. Trong phúc địa đều là linh thú, chúng tương đối kén ăn, ngay cả những con yêu thú chỉ chuyên dùng làm nguyên liệu nấu ăn thì một số bộ phận trên thân thể chúng cũng không thể dùng cho chăn nuôi được.”

“Nhưng đám yêu thú thí nghiệm thất bại kia thì khác, trong cơ thể chúng còn lưu giữ các loại độc khí hoặc âm khí nên lúc xử lý sẽ hơi phiền phức một chút.”

“Loại thứ hai là đám hung thú, tuy đám hung thú này đã bị các loại trận pháp pháp khí phong ấn lại nhưng khi xử lý nhất định phải thả chúng ra. Nói đơn giản là ngay tại khoảnh khắc thả chúng ra, hung tính trong người chúng sẽ bùng nổ, khiến cho việc xử lý chúng trở nên khó khăn hơn nhiều.”

“Cuối cùng chính là đám tà thú, mỗi một con tà thú đều vô cùng quỷ dị, khi xử lý nhất định phải luôn cảnh giác cao độ, tránh để khí tức tà dị trong cơ thể chúng ô nhiễm khiến bản thân dị hóa.”

Có lẽ do tu sĩ đầu trọc đã lâu không nói chuyện với người khác nên gã cứ nói liên tục không ngừng với Lục Huyền.

“Thi thể yêu thú hung thú bị giết sẽ được xử lý như thế nào?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Những thứ có thể dùng cho chăn nuôi linh thú sẽ được bỏ vào túi trữ vật cất giữ kỹ càng. Còn những mảnh vụn không thể dùng cho chăn nuôi linh thú, nếu không có nguy hại gì, sẽ được chồng chất lại thành một đống bên trong cấm địa, nhưng nếu những bộ phận đó có hại cho yêu thú và tu sĩ, sẽ phải dùng

trận pháp luyện hóa hoặc là mang ra ngoài cấm địa tiêu hủy.” Tu sĩ đầu trọc trả lời cặn kẽ.

Hai mắt Lục Huyền lập tức sáng lên, thế này là có rất nhiều kẽ hở cho hắn rồi.

“Huyết Đồ sư huynh, không biết ngươi có cần giúp đỡ gì không, nếu ngươi cần ta có thể tới giúp ngươi một tay.”

“Lục sư đệ không định chuyên tâm tu luyện mà lại muốn đến cấm địa xử lý yêu thú à?” Tu sĩ đầu trọc nghe xong câu này, trong đầu lập tức mờ mịt không hiểu ra sao, rõ ràng là trong cấm địa tràn đầy huyết sát chi khí, thậm chí còn có rất nhiều các loại độc khí tà khí khác, đồng môn khác tránh còn không kịp, sao lại có người muốn tới xử lý yêu thú thế này?

Chương 627: Làm Chủ Một Nhà Quả Là Không Dễ!

“Ta ở trong phúc địa cũng không có việc gì, chỉ muốn làm vài việc nhỏ cho tông môn thôi. Sư huynh yên tâm, ta có chừng mực, sẽ không làm chậm trễ việc tu hành của mình.” Lục Huyền nói như chém đinh chặt sắt.

“Sở dĩ muốn tới làm trợ thủ cho Huyết Đồ sư huynh vì ta muốn nhân cơ hội này để tìm hiểu thêm về kết cấu thân thể cũng như đặc tính của các loại yêu thú, ngộ nhỡ sau này đụng phải cũng có thể dương trường tị đoản [1] và nhanh chóng giải quyết chúng.” Hắn thuận miệng bịa ra một lý do nghe cực kỳ chân thành.

[1] : dương trường tị đoản nghĩa là phát huy ưu điểm hoặc điều kiện có lợi, cùng với khắc phục, lảng tránh khuyết điểm hoặc điều kiện bất lợi.

“Sư đệ không chê thì cứ ở lại đây xử lý yêu thú cùng ta, ta sẽ nói rõ cho sư đệ biết những phương thức đặc thù để giết chết mỗi một loại yêu thú trong này.” Tu sĩ đầu trọc gần như đã hoàn toàn tin tưởng lý do của Lục Huyền rồi.

“Vậy làm phiền sư huynh.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên.

Đám linh thú trong phúc địa đều đã bị thuần hóa, tất nhiên là thói quen ăn uống của chúng cũng có phần khác với những con yêu thú bên ngoài, để không ảnh hưởng đến trạng thái thân thể và quá trình trưởng thành nên trong rất nhiều phương diện đều phải chú ý kiêng kị.

Nhưng linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ và Nhục Linh Thần thì khác. Chúng vốn là tà ma, tà vật, chỉ mong tất cả những thứ mình ăn uống đều là độc khí, thấy máu thịt yêu thú mang khí tức tà dị sao có thể chê bai được? Chưa biết chừng khi Lục Huyền cầm một đống máu thịt nhiễm độc khí đầy mùi máu tanh hoặc mùi âm khí uế khí tới chúng còn cảm thấy khẩu vị quá nhẹ ấy chứ!

"Nếu Lục sư đệ đã muốn đến xử lý máu thịt yêu thú vậy thì làm phiền sư đệ mang đống thịt yêu thú thừa này vứt đi giúp ta. Đi về phía trước vài dặm có một cái vực sâu nghìn trượng, bình thường đống thịt yêu thú thừa này đều được ném xuống đó. Ta không tiện đi lại, mang chúng đi vứt còn không thoải mái bằng giết mấy con yêu thú, về sau chuyện này giao lại cho sư đệ vậy."

"Không thành vấn đề." Lục Huyền vui vẻ đồng ý, hắn lập tức sải bước đi đến bên cạnh đống máu thịt yêu thú vô dụng kia, nhanh chóng bỏ hết những loại nguyên liệu chất cao như một ngọn núi nhỏ vào túi trữ vật.

"Thật không thể ngờ, ta đường đường là đệ tử nội môn của một đại tông, là linh thực sư nổi danh nhất Thiên Kiếm Tông, thế mà giờ lại đi nhặt rác rưởi trong cấm địa thế này."

Hắn mang theo một đống đầu thừa đuôi thẹo, dựa theo chỉ dẫn của tu sĩ đầu trọc, đi tới vực sâu u ám kia.

Dưới cái vực sâu này, cũng không biết đã có bao nhiêu máu thịt yêu thú chồng chất lên nhau, huyết khí cuồn cuộn, Lục Huyền đứng trên cao cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng. Linh thức của hắn đảo qua bốn phía, trong hư không có một con mắt màu xám trắng như ẩn như hiện. Sau khi quan sát cẩn thận, hắn lập tức mở túi trữ vật, trút lượng lớn máu thịt yêu thú vô dụng xuống dưới.

Nhưng chúng vừa rơi xuống chưa tới mười trượng đã có một chiếc túi nhăn nhúm màu xám nhạt xuất hiện, miệng túi mở rộng, tất cả những nguyên liệu thừa thãi của yêu thú đều bị đổ vào trong. Cái túi này chính là bảo vật có nguồn gốc từ Huyền Trùng Đằng ngũ phẩm, không gian bên trong Thao Trùng Nang lớn hơn túi trữ vật bình thường rất nhiều, để máu thịt yêu thú bên trong còn có thể đảm bảo chúng luôn tươi mới, rất thích hợp để cất giữ.

"Tiếc là không còn bao nhiêu phế liệu yêu thú trong vực sâu nữa, bằng không còn có thể xuống dưới thu hết vào Thao Trùng Nang."

Hai mắt hắn xuất hiện linh quang mờ ảo, nhìn xuống đáy vực sâu, chợt phát hiện bên dưới cũng không còn quá nhiều bộ phận nguyên liệu thừa trên cơ thể yêu thú.

"May mà trong tay ta có bảo vật Thao Trùng Nang, có thể cất giữ lượng lớn đồ phế liệu, còn có thể đảm bảo chúng luôn tươi mới. Về sau cứ làm vậy đi, thừa dịp xử lý phế liệu của yêu thú để thu chúng lại, đợi khi nào trở về lại đút cho đám Huyết Nghiệt Hoa, Dị Thọ Bàn Đào, Nhục Linh Thần ăn."

"Làm chủ một nhà quả là không dễ, còn phải đi nhặt rác rưởi về nuôi dưỡng đám hoa hoa cỏ cỏ trong nhà." Trong lòng Lục Huyền thổn thức không thôi.

Làm ruộng không dễ, cấm địa mãi nghệ.

Trong đoạn thời gian kế tiếp, thỉnh thoảng Lục Huyền sẽ dành chút thời gian đi tới cấm địa, tìm tu sĩ đầu bóng lưỡng, học tập phương thức xử lý các loại yêu thú vô hại sao cho nhanh gọn nhất từ trong tay gã.

Sau khi xử lý chúng xong, hắn lại mượn chút lỗ hổng trong khi đi ném phần phế liệu của yêu thú, để thu toàn bộ chúng vào trong Thao Trùng Nang.

Xuất phát từ bản tính cẩn thận, mỗi lần hắn đi tới cấm địa, đều phải đến chỗ lão Long Quy một chuyến trước, nhờ nó bói toán cho mình một phen cát hung họa phúc, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới tiến vào cấm địa.

Hôm nay, Lục Huyền cầm theo một túi chất đầy bộ phận thừa của yêu thú, đi tới phía trước vực sâu. Uẩn Thần Thiếp trong đầu hơi sáng lên, linh thức nhanh chóng kéo dài ra ngoài.

Sau khi xác nhận không có bất cứ tồn tại nào đang nhìn chăm chú vào mình, tâm niệm của hắn vừa động, một cái đèn lồng đã tà dị xuất hiện trong tay. Cái lồng đèn có màu trắng bệch như được làm từ da người, chuôi đèn lại như một đoạn xương màu trắng nhỏ dài, nắm trong tay có thể cảm nhận được hàn ý sắc nhọn, dưới đui đèn, vô số những đoạn tua rua màu đỏ sậm không gió tự động, nhẹ nhàng đong đưa.

Tận cùng bên trong ngọn nến màu trắng bệch kia, lại có không ít gương mặt của oan hồn, chúng không ngừng há miệng, gào thét không tiếng động, chen chúc vào cùng một chỗ. Trong nhóm này, còn có thể nhìn thấy mấy khuôn mặt với ngũ quan mơ hồ của người quen.

Chiếc đèn lồng này chính là Dẫn Hồn Đăng được mở ra từ trong quầng sáng của Quỷ Diện Thạch Cô, có thể hấp dẫn âm hồn oán niệm trong phạm vi nhất định, sau đó cất giữ vào trong ngọn đèn.

“Trong cấm địa, có nhiều yêu thú hung thú chết đi như vậy, cả những con yêu thú quỷ dị kia, hẳn là âm hồn còn lưu lại không ít.”

Linh lực của Lục Huyền tràn vào Dẫn Hồn đăng, ngay lập tức, vô số những sợi tua rua màu đỏ sậm dưới đui đèn bắt đầu múa may kịch liệt, trên cái bấc đèn màu trắng bệch cũng sáng lên một ngọn lửa nhợt nhạt.

Mấy hơi thở sau, từng luồng âm hồn của yêu thú bắt đầu từ bốn phía thông đạo bay ra, điên cuồng tràn vào trong ngọn đèn. Trong nháy mắt, chúng đã chiếm cứ toàn bộ ngọn đèn. Âm hồn của mấy vị tu sĩ Trúc Cơ từ hấp thu được từ trong bí cảnh Vô Ngân Hải vốn nằm bên dưới nhất, lập tức điên cuồng hét thảm, không ngừng gặm cắn âm hồn yêu thú đang đè trên người bọn chúng.

"Đã đầy, không thể hút nữa." Mắt thấy ánh đèn màu trắng bệch kia thật sự không có chút khe hở nào nữa, Lục Huyền vẫn còn chưa thỏa mãn, cũng đành thu hồi Dẫn Hồn Đăng.

"Vậy là đã chuẩn bị xong âm hồn oán niệm Âm Khốc Mộc cần cho giai đoạn đầu sinh trưởng. Tinh lọc hoàn cảnh cấm địa, đây là chuyện tu sĩ Thiên Kiếm tông nghĩa bất dung từ." Lục Huyền dùng ngôn từ chính nghĩa nói, cố gắng tìm cho mình một lý do hoàn mỹ để giải thích về hành động này.

Chương 628: Thí Nghiệm Yêu Thú!

Lục Huyền càn quét hết đám âm hồn yêu thú phụ cận, sau đó trở lại đại sảnh của tu sĩ đầu trọc.

"Lục sư đệ, đợi chút nữa sẽ có một con yêu thú đặc thù được đưa tới, nếu ngươi có hứng thú, có thể ở lại lâu hơn một chút." Tu sĩ đầu trọc vừa xử lý công việc trên tay vừa nói với Lục Huyền.

"Được rồi, Huyết Đồ sư huynh." Lục Huyền đi lên phía trước, ngưng thần quan sát thủ pháp xử lý của tu sĩ đầu trọc.

Đợi gần nửa canh giờ, lão hồ ly ngũ phẩm lúc trước từng nhìn thấy đã chậm rãi đi vào sảnh đá, ở phía sau con hồ ly này, có một bộ thi hài yêu thú với hình dạng khá là cổ quái đang trôi nổi ngay giữa không trung, nhìn nó như là hai nửa thân thể hoàn toàn bất đồng được ai đó khâu lại cùng một chỗ, với cái đầu thuộc về một con hổ khổng lồ có hình thái dữ tợn, dù hiện giờ hai mắt của nó đã nhắm nghiền, nhưng vẫn có thể cảm nhận được uy thế khủng bố.

Dưới cái đầu kia là một đoạn thân thể thô dài của yêu xà, tàng vảy màu xanh đen không ngừng lóe lên một mảnh hắc quang nhàn nhạt, thoạt nhìn đã thấy cực kỳ cứng rắn.

Phần kết nối giữa hai đoạn thân thể này cực kỳ hòa hợp tự nhiên, phảng phất như trời sinh nó đã có hình thái này rồi.

Lão hồ ly liếc nhìn Lục Huyền đang đứng một bên, trầm mặc không nói. Nó ném thi hài con Hổ Đầu Xà Vĩ Thú cho tu sĩ đầu trọc, rồi cũng không nói một lời, đã lui ra ngoài.

“Huyết Đồ sư huynh, thi hài con yêu thú này là…” Chờ lão hồ ly rời đi rời đi rồi, Lục Huyền mới đi tới trước mặt tu sĩ đầu bóng lưỡng.

Gã nhìn qua thi hài yêu thú đầu voi đuôi chuột này, trong mắt toát lên một mảnh hưng phấn, sợi xiềng xích màu đỏ sậm trên xương tỳ bà nhẹ nhàng lắc lư, Quỷ Đầu Đao dài đến hơn một trượng đang được nắm chặt trong tay, nhanh nhẹn cắt thi hài kia thành từng đoạn nhỏ.

“Sư đệ đừng kinh ngạc, đây chỉ là một phần tài liệu thí nghiệm thất bại, không khác gì với thi hài của các yêu thú bình thường khác.” Tu sĩ đầu trọc nhếch miệng cười.

“Hóa ra là thế, đây là lần đầu tiên sư đệ trông thấy yêu thú có hình thái khác thường thế này, nên trong lòng khá là tò mò.” Lục Huyền gật đầu nói.

“Trong cấm địa có không ít thí nghiệm nhằm vào các loại yêu thú hung thú thậm chí tà thú, chủ yếu được chia làm ba loại. Một loại tương đối bình thường, chỉ đơn thuần là sinh sôi nảy nở thôi. Việc cần làm là thông qua các loại thủ đoạn, để chúng nó giao hợp với nhau, sau từng vòng thí nghiệm, xem có thể nhận được chủng loại yêu thú với huyết mạch mạnh hơn hay không.”

“Loại phương thức thí nghiệm này thường sẽ có chu kỳ tương đối dài, cần phải chờ đợi rất lâu mới có thể nhận được kết quả, nếu muốn bồi dưỡng ra một loại yêu thú mới có huyết mạch ưu tú hơn, chỉ sợ động một tí là mất tới mấy chục đến hơn trăm năm.”

Lục Huyền gật đầu, trong lòng hắn lại vang lên tiếng kêu của con Sư Cầm Thú tứ phẩm mình đã từng thuần dưỡng kia. Nó vốn là yêu thú dung hợp được cả hai loại huyết mạch cường đại, hình thái cũng như phong cách khá là cùng loại với con yêu thú đầu hổ đuôi rắn này, mặc dù thiên phú xuất chúng,

nhưng đầu óc lại có chút vấn đề, linh trí thấp hơn trình độ bình quân.

"Một loại khác là chiết xuất dung hợp huyết mạch. Việc cần làm là trực tiếp thu thập tinh huyết của những loại yêu thú khác biệt, rồi thông qua linh vật đặc thù dẫn dắt thúc giục, thí nghiệm xem chúng nó có thể dung hợp lại với nhau hay không, sau khi dung hợp rồi, linh tính có phát sinh biến hóa hay không thậm chí là có cường đại hơn hay không. Loại phương thức này có xác xuất thành công tương đối thấp, phí tổn tương đối cao, nhưng thời gian thí nghiệm tương đối ngắn hơn phương pháp đầu tiên rất nhiều."

"Loại cuối cùng khá là đơn giản thô bạo, giống như con yêu thú đã chết này. Ở thời điểm lựa chọn chúng nó để làm thí nghiệm, việc cần làm là thử di dời rồi cấy ghép và khâu lại những phần thân thể khác nhau của chúng nó, xem linh lực, lực lượng máu thịt có nguy cơ bài xích lẫn nhau hay không. Thường thì loại này có tỉ lệ tử vong cực cao."

Nhìn mặt ngoài, có cảm giác tu sĩ đầu trọc này khá là dữ tợn, toàn thân đầy mùi máu tanh, nhưng tính cách biểu hiện ra ngoài lại cực kỳ hiền lành, luôn kiên nhẫn giải thích những câu hỏi của Lục Huyền.

Lục Huyền nghe những lời gã nói mà giật mình thon thót, sau đó cũng gật nhẹ đầu: "Thí nghiệm yêu thú trong cấm địa đều do vị linh thú tiền bối vừa rồi kia hoàn thành sao?"

"Không sai, tiền bối ấy chính là hồ yêu nổi danh trong Hồ tộc, rất nhiều năm về trước, ngài ấy từng được một vị Nguyên Anh lão tổ của bổn tông cứu về, rồi đưa đến tông môn. Yêu thú hung thú trong cấm địa, ngài ấy đều có quyền tự do xử trí." Tu sĩ đầu trọc trả lời.

"Những thí nghiệm có liên quan đến hung thú tà thú kia có trái ngược với giới luật của tông ta hay không? Dù sao cũng là

danh môn chính tông, vụng trộm làm loại thí nghiệm cực kỳ tàn ác này, nếu bị tiết lộ ra ngoài, có thể sẽ khiến thanh danh tông môn bị tổn hại?" Lục Huyền làm ra vẻ lo lắng hỏi.

"Thì chúng vốn là đám hung thú tà thú, có thể góp một chút sức mọn cho tông môn trước khi chết cũng là phúc khí của chúng nó rồi." Tu sĩ đầu trọc cười lạnh nói, trong lời nói có ý ly kinh phản đạo [1] rất rõ ràng.

[1] : Ly kinh phản đạo là tư tưởng xa rời chuẩn mực thông thường.

"Có thể nói ra loại lời này, chẳng trách sư huynh ngươi lại bị giam giữ bên trong cấm địa hơn trăm năm." Lục Huyền oán thầm một câu ở trong lòng.

"Nhưng sư đệ bất tài lại vừa vặn là cùng một loại người với ngươi." Hắn cũng bổ sung thêm một câu.

Mặc dù hắn thiện chí giúp người, không chủ động gây nguy hại cho người khác, vẫn luôn cẩn thận tuân theo pháp quy của tông môn, nhưng lại có ranh giới đạo đức cực kỳ linh hoạt.

Tu sĩ chính đạo bình thường đều tránh các loại linh thực tà dị không kịp, mà hắn thì khác, thậm chí là dạng tồn tại tà ác như Nhục Linh Thần, trong lòng hắn cũng không có một chút ý nghĩ khác thường nào. Không cần biết nó là linh thực gì, chỉ cần có thể mở ra quầng sáng, thì đó chính là linh thực tốt. Hơn nữa, trong quá trình bồi dưỡng, chỉ cần không làm ra chuyện gì tổn thương tới thiên hòa là đủ rồi.

Thí nghiệm yêu thú trong cấm địa đã mở ra cho hắn một ý tưởng mới. Mấy loại linh thú hắn lấy được lúc trước đều được ấp trứng bình thường sinh ra, sau đó chăn nuôi bình thường, lộ tuyến ngay thẳng đến không thể ngay thẳng hơn được.

Mà trong cấm địa lại có mấy loại phương thức thí nghiệm đi theo lộ tuyến hoàn toàn có thể xưng bằng một chữ "Kỳ", lấy phương thức phi thường để đạt được các loại yêu thú cao giai.

Tuy trong quá trình dính đầy tinh huyết của các loại yêu thú hung thú, nhưng khả năng đạt được yêu thú phẩm cấp cao lại trực tiếp gia tăng hơn rất nhiều.

Lại nói, năng lực đặc thù do hắn nắm giữ hoàn toàn có thể mang đến hiệu quả trong mấy loại phương thức thí nghiệm kiểu này.

Ví dụ như chuyện di dời và khâu lại thân thể yêu thú. Sau khi khâu lại Lục Huyền có thể thông qua phương thức chăn nuôi, để lập tức nhận được phản hồi từ trạng thái của yêu thú, từ đó tiết kiệm được không biết bao nhiêu thời gian.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn dần dần hưng phấn lên, rất nhanh đã sinh ra ý tưởng gia nhập vào thí nghiệm hung thú trong cấm địa.

Chương 629: Làm Trợ Thủ!

"Tìm mấy người, có thể thông qua lão Long Quy hoặc là Bạch Viên nhờ bọn họ nói một tiếng với con linh thú Thanh Khâu hồ kia, xem ta có thể đi tới hỗ trợ làm việc khi nó thí nghiệm hay không." Lục Huyền thầm nghĩ như vậy rồi trở lại trong Vân ốc.

Hiện giờ, hắn đang quản lý toàn bộ phúc địa, nhất định phải biết rõ ràng bất cứ mọi tình huống bên trong phúc địa, dù chỉ là một chút gió thổi cỏ lay, còn chuyện xử lý những bộ phận còn thừa của yêu thú cũng chỉ có thể tới vào lúc nhàn rỗi.

Sau khi hắn rời đi, một giọng nói già nua chợt vang lên trong sảnh đá màu máu.

"Thế nào?" Lão hồ ly lại một lần nữa tiến vào trong sảnh đá, phía sau lưng nó vẫn là vài bộ thi hài yêu thú đang bay lơ lửng trên không trung.

"Nhìn mặt ngoài, hắn chỉ là một linh thực sư có thiên phú linh thực, ham thích bồi dưỡng linh thực, cũng có hứng thú không nhỏ đối với yêu thú, tính cách cẩn thận. Nhưng sau khi ta nói cho hắn biết những phương pháp cụ thể có liên quan đến quá trình thực nghiệm đối với hung thú cấm địa, mặc dù vẻ mặt của hắn không có thay đổi gì, nhưng chút kích động trong lòng lại không thể gạt được ta."

"Xem ra, dù hắn không cùng một loại người với chúng ta, cũng không kém bao nhiêu, có thể thử mở rộng một chút."

"Có thể bình thản đối mặt với loại thí nghiệm yêu thú này, đã vượt qua tuyệt đại đa số tu sĩ của tông môn rồi." Lão hồ ly không thay đổi sắc mặt nói.

“Ta quyết định kéo hắn vào.” Trong giọng nói già nua của nó có thêm một loại kiên định mãnh liệt.

“Nhanh như vậy? Không khảo sát thêm sao?” Tu sĩ đầu trọc nghe được lời này của lão hồ ly, không khỏi khẽ giật mình.

“Dù sao những gì chúng ta hiểu biết về hắn ở thời điểm hiện tại vẫn chỉ dừng lại ở bề nổi bên ngoài, còn phẩm tính hay suy nghĩ cụ thể ra sao vẫn chưa thể biết rõ ràng được.” Gã kiến nghị với linh thú Thanh Khâu Hồ.

“Huyết Đồ, thời gian của ta không còn nhiều lắm.” Lão hồ ly dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Tu sĩ đầu trọc và nó đã ở trong cấm địa này hơn trăm năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên, gã nghe ra sự mỏi mệt ẩn sau thanh âm của nó.

“Vậy cứ làm theo lời ngươi nói, hy vọng vị sư đệ này sẽ không để cho ngươi thất vọng.” Gã bất đắc dĩ nói.

…

Sau khi Lục Huyền nghe mấy người Tôn Anh báo cáo tình huống về phúc địa Vạn Yêu Quật, hắn lại dựa theo lệ cũ, trước tiên đi đến chỗ lão Long Quy tính một quẻ.

“Ồ? Lục tiểu tử, hôm nay quẻ tượng của ngươi có chút đặc thù nha.” Linh văn nhanh chóng di chuyển trên cái mai rùa của lão Long Quy, đột nhiên nó kinh ngạc nói.

“Làm sao, có dấu hiệu đại hung ư?” Lục Huyền vội vàng hỏi.

“Không phải, là ngược lại thì có, nếu lần này xử lý tốt, ngươi còn có thể nhận được một cơ duyên lớn.” Lão Long Quy tỏ vẻ cao thâm khó lường nói, đến khi Lục Huyền hỏi cụ thể như thế nào, nó lại một mực không nói.

Lục Huyền bất đắc dĩ, đành phải mang theo cõi lòng tràn đầy hiếu kỳ, đi vào bên trong cấm địa. Trong quá trình rơi xuống dưới đáy hố, hắn tùy ý liếc mắt nhìn xung quanh một cái rồi tiến vào trong thông đạo.

Sau khi xử lý mấy thi hài yêu thú, hắn lại tìm cơ hội thu những phần huyết nhục còn thừa kia vào túi của mình, rồi trở về sảnh đá như thường lệ, ai ngờ lại ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng của linh thú lão hồ ly.

"Tiền bối." Lục Huyền kính cẩn thi lễ ân cần thăm hỏi một tiếng.

Lão hồ ly mặt không biểu cảm, chỉ gật nhẹ đầu rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Thí nghiệm của ta cần một trợ thủ, ngươi có nguyện ý tới làm trợ thủ cho ta hay không?"

"…"

Lục Huyền không khỏi sững sờ, nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, lập tức lên tiếng hỏi: "Không biết tiền bối cần vãn bối làm những gì? Nếu vãn bối đủ khả năng, nhất định sẽ cống hiến sức lực thay tiền bối."

Dựa theo cách nói của lão viên cùng với Long Quy, lão hồ ly này có tính cách quái gở, độc lai độc vãng, bởi vậy mà thái độ của Lục Huyền khi đối diện với nó cũng kính trọng hơn một ít.

"Ngươi đi theo ta." Lão hồ ly nói một câu với Lục Huyền rồi lập tức chậm rãi đi ra khỏi đại sảnh.

Lục Huyền vuốt ve tấm Chưởng Yêu Lệnh vẫn đang treo bên hông một cái rồi không chút do dự, đã chăm chú đi theo sau lưng lão hồ ly có bộ lông thưa thớt, trên người mọc ra bướu thịt màu xám đen kia.

Một người một thú đi vào vị trí tương đối gần với tầng dưới chót của Vạn Yêu Quật, sau đó tiến vào bên trong một

thông đạo. Hai bên thông đạo có không ít hung thú, nhưng khác với những cái động đá khác, bên trong này có nhiều hung thú hơn, có hai thậm chí là ba, bốn con chung một động.

Hung thú bên trong vài cái động đá ở nơi này, đang tiến vào giai đoạn sinh sản, nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện cũng không dừng lại động tác.

"Chuyện ngươi cần làm rất đơn giản, chính là phụ trợ ta hoàn thành các loại thí nghiệm yêu thú. Ví dụ như những thứ trước mắt này, ngươi cần quan sát tình huống sinh sản của nhóm yêu thú, bảo đảm chúng nó giao hợp thành công, nếu phát hiện tình huống dị thường, nhất định phải vận dụng các loại thủ đoạn, nhằm xúc tiến chúng nó sinh sản thành công." Lão hồ ly dùng giọng điệu già nua chậm rãi nói.

"Điểm ấy vãn bối có thể xử lý được, không thành vấn đề." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, đâu chỉ không có vấn đề, nếu là chuyện yêu thú sinh sôi nảy nở, thì ở trước mặt Thú Khoa Thánh Thủ như hắn, đây vốn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau khi tiến vào Thiên Kiếm Tông, hắn đã giải quyết vấn đề thai nghén cho khá nhiều yêu thú rồi, trên có dị thú thượng cổ Âm Dương Côn Ngư tiềm lực vô hạn, dưới có linh thú trụ cột của tông môn là Linh Hạc nhất tộc, tất cả những con linh thú gặp phải vấn đề về sinh dục này đều được hắn dễ dàng giải quyết xong.

Huống chi, trong tay hắn còn có không ít Mê Dục Đan với hiệu quả kích thích dục vọng vô cùng mạnh mẽ, dù tâm chí của đám yêu thú kia có kiên định đến mức nào, một khi ăn phải Mê Dục Đan, cũng hóa thành quỷ háo sắc đói khát, ngoan ngoãn làm tốt vai trò công cụ sinh sản mà thôi.

Cho nên, ở phương diện yêu thú sinh sôi nảy nở thai nghén, hắn có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Lão hồ ly không nói một lời, lại dẫn Lục Huyền tiếp tục đi về phía trước. Tiến sâu vào bên trong, số lượng yêu thú bị nhốt ở hai bên thông đạo đã ít đi rất nhiều, gần như chỉ có một con bên trong động đá, thậm chí còn có vài cái trống không.

"Trong này đang giam giữ những con hung thú có huyết mạch không phải bình thường, chuyện ngươi phải làm là chờ đến khi ta cần tinh huyết của chúng nó, ngươi có thể kịp thời rút ra, đưa đến cho ta." Lão hồ ly dùng thanh âm trầm thấp nói.

"Rút máu hung thú?" Lục Huyền sửng sốt hỏi lại.

"Yên tâm đi, trong quá trình rút máu, tất cả hung thú đều bị giam cầm, sẽ không uy hiếp đến ngươi đâu." Dường như lão hồ ly đã thông qua tu sĩ đầu trọc để biết được bản tính của Lục Huyền, nên chủ động giải thích thêm.

"Ừm, vãn bối đã biết." Lục Huyền kiềm chế chút cảm xúc khác thường trong nội tâm, bình tĩnh trả lời.

"Gọi ta rút máu, vậy không phải đã bảo ta trở lại nghề cũ rồi sao?"

Chương 630: Đừng Nhìn Ta Như Vậy, Ta Sẽ Rất Căng Thẳng Đó!

Phải biết rằng, khi còn ở trong giai đoạn Luyện Khí, hắn đã rút tinh huyết của mấy trăm tới hơn một ngàn con Giao Long cự mãng trong Thiên Long hồ, sau khi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, còn còn trực tiếp thăng cấp chuyện rút tinh huyết này trở thành một hạng mục cố định của mình, và cứ cách một đoạn thời gian, lại phải đi Thiên Long hồ một chuyến.

Trong sự hoan nghênh nhiệt liệt của các đồng môn chăn nuôi Giao Long Ly Long, hắn sẽ lấy danh nghĩa kiểm tra thân thể cho Giao Long, rồi rút đi không biết bao nhiêu bình tinh huyết.

Với nghề nghiệp này, dù đang nuôi hai hộ nhà giàu chuyên hút máu là Huyết Nghiệt Hoa cùng với Huyết Linh Chưởng Tham, hắn với không cần phải lo lắng tinh huyết Giao Long của mình sẽ tiêu hao hết chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Mà trên thực tế là trong túi trữ vật của hắn còn chứa hàng đống chai chai lọ lọ, đựng nhiều tinh huyết Giao Long lắm.

“Còn chưa chính thức thí nghiệm, đã có kinh nghiệm hành nghề phong phú, chẳng lẽ ta trời sinh thích hợp để làm chuyện này?” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Hắn chậm rãi bước đi trong thông đạo u ám, tới phía trước một cái động đá. Rồi dựa theo lời dặn dò của lão hồ ly, dùng linh lực mở cấm chế bên ngoài động đá ra. Một con yêu thú dữ

tợn hung hăng lao ra, lại bị chuỗi xiềng xích phù văn trên người kéo vào chỗ sâu bên trong động đá.

Hiện giờ, hắn đã sớm quen với những hung thú này ngoài mạnh trong yếu này rồi, bởi vậy vẫn giữ nguyên vẻ mặt tự nhiên tiến vào bên trong động đá.

Phải biết rằng, ngoại trừ cấm chế trận pháp bên ngoài động đá, thì trên thân thể tất cả nhóm hung thú bị giam giữ bên trong cấm địa này, còn có các loại pháp khí phong cấm yêu lực, hạn chế hành động, một thân thực lực mười không còn ba, Lục Huyền có thể nhẹ nhõm ứng phó được.

"Ngoan, để ta rút máu nào." Bên trong động đá có một con rắn lớn toàn thân đen nhánh, mọc ra hai cái đầu, đang hung ác nhìn về phía Lục Huyền.

Chờ đến lúc nó nhìn thấy loại pháp khí hút máu đặc chế trong tay hắn, thân thể khổng lồ kia lại không nhịn được, thoáng run rẩy một cái rồi ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất. Món pháp khí bén nhọn kia nhẹ nhàng xuyên qua lớp lân phiến đen nhánh bên ngoài, từ bên trong phun ra một vòi máu, rất nhanh đã rót đầy pháp khí.

Lục Huyền hút máu xong, lại lấy một lọ dung môi tràn ngập mùi cổ quái từ trong túi trữ vật ra. Đây là một loại dung dịch đặc thù do lão hồ ly giao cho hắn, nó có thể dung hợp máu của các loại yêu thú, cũng có thể chiết xuất chúng nó ra.

Máu của cự xà có màu đỏ sậm, độc tính cực mạnh, ngửi một cái đã cảm thấy choáng váng đầu óc rồi. Sau khi đổ máu của nó vào trong thứ dung dịch cổ quái kia, huyết dịch màu đen đỏ trong dung dịch lập tức sinh ra phản ứng kịch liệt, màu sắc càng ngày càng đậm, giống như đang muốn hút lấy linh thức của Lục Huyền tiến vào.

Hắn thu lại huyết dịch yêu xà đã được xử lý tốt, lại bước sang một cái động đá khác đã được lão hồ ly dặn dò.

Vừa mở cấm chế ra, một con cóc quái dị to bằng cái thớt đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Làm da con cóc này có bảy màu sặc sỡ, vừa nhìn đã biết bên trong ẩn chứa độc tính cực mạnh, thậm chí trong lúc nó hô hấp còn có khói độc tuôn ra.

Nó nhìn thứ pháp khí hút máu được Lục Huyền đưa tới, mặc dù không có phản ứng gì, nhưng trong mắt tràn đầy oán độc.

"Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ rất căng thẳng đó." Lục Huyền ngoài cười nhưng trong không cười nói với con cóc yêu. Sau đó, cổ tay dùng sức đẩy một cái, món pháp khí hình ống tiêm đã dễ dàng đâm xuyên qua lớp da thật dày của con cóc.

Con cóc khổng lồ bị đau, thân thể không tự chủ được mà run rẩy kịch liệt.

"Thật ngại quá, ta đâm sai vị trí rồi, chúng ta làm lại nào." Hắn nhanh chóng rút pháp khí ra, trái chọn phải lựa một hồi, lại hung hăng đâm nó vào trong cơ thể con cóc.

Cơn đau đớn tác dụng lên con hung thú cóc kia càng thêm dữ dội, mà bên trong pháp khí vẫn không có máu chảy ra.

"Hơi không quen tay, nhưng không sau, thử thêm vài lần khẳng định là sẽ thành công." Lục Huyền có chút ngượng ngùng, hắn lại rút ra món pháp khí rút máu đặc chế kia, và cắm vào một lần nữa, sau khi lặp lại nhiều lần, cuối cùng hắn cũng rút được một ống máu yêu thú bảy màu.

"Sau này nhớ đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, nếu không ta sẽ trở nên căng thẳng đấy." Hắn cười nói với hung thú cóc.

Sau khi dùng thứ chất lỏng đặc thù kia chiết xuất dung dịch bảy màu, nó lập tức trở thành một loại dung dịch khác. Chỉ thấy từng quầng sáng bảy màu một mực nổi lơ lửng bên trong dung dịch, quầng sáng kia đã được áp súc đến cực hạn, nhìn rất giống những vì sao.

Hắn ngừng thở, lập tức đổ loại tinh huyết màu đen nhánh đã rút ra từ con rắn lúc trước vào trong vật chứa. Chỉ trong phút chốc, hành động này đã dẫn phát dung dịch bên trong sinh ra phản ứng kịch liệt.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với tinh huyết đen nhánh, từng quầng sáng bảy màu đã nổ tung như pháo hoa, lưu lại một đống vật chất dạng sợi bảy màu.

"Thất bại rồi." Lục Huyền ghi chép phản ứng sinh ra sau khi cho hai loại tinh huyết đã được chiết xuất này vào nhau, lên cuốn sổ, rồi nhẹ giọng cảm khái nói.

Về phần hỗn hợp tinh huyết còn lại sau khi phản ứng thất bại, hắn tiện tay thu vào trong Thao Trùng Nang.

"Cầm về cho Huyết Nghiệt Hoa ăn cũng rất thích hợp, dù sao nó cũng là linh thực tà dị, có lẽ thứ tinh huyết hỗn hợp này chính là vật đại bổ đối với nó." Lục Huyền không chút khách khí, lập tức thu hỗn hợp tinh huyết kia vào trong túi.

Hắn đã giúp linh thú Thanh Khâu Hồ tiến hành thí nghiệm hung thú được một đoạn thời gian rồi. Trong khoảng thời gian này, việc hắn làm mỗi ngày đều rất đơn giản, ban đầu là xem xét những con yêu thú đang ở trong trạng thái sinh sôi nảy nở, nghĩ cách duy trì qúa trình giao hợp của chúng nó.

Sau khi dần dần quen thuộc, đã tiến vào trạng thái ổn định, lão hồ ly kia càng ngày càng thêm tín nhiệm hắn, đã bắt đầu để cho hắn đi rút tinh huyết của đám hung thú, sau khi xử lý bằng

một loại dung dịch đặc thù, lại đi quan sát tinh huyết của yêu thú được chọn có thể sinh ra phản ứng tốt hay không.

Đáng tiếc mỗi lần thí nghiệm như vậy đều chấm dứt bằng thất bại.

Dù thất bại, Lục Huyền cũng không tiêu hủy vật thí nghiệm kia, mà thu vào trong Thao Trùng Nang, tìm cơ hội đút cho Huyết Nghiệt Hoa, Huyết Linh Chưởng Tham và các loại linh thực âm phủ khác ăn.

Trong quá trình thực nghiệm, xem như hắn đã được chứng kiến tính đa dạng của tinh huyết yêu thú rồi. Các loại tinh huyết có màu sắc khác nhau, thì sẽ có đặc tính chênh lệch cực lớn, nó đang mang đến cho hắn những hiểu biết cực kỳ sâu sắc đối với đám yêu thú trên thế gian.

Sau khi hắn cẩn cù thận trọng ngày ngày đều hoàn thành công tác rút máu, linh thú Thanh Khâu Hồ lại tiếp tục gia tăng lượng công việc cho hắn.

“Sau này còn có chuyện cần ngươi đi làm.” Nó tìm được Lục Huyền, trong thanh âm để lộ ra vẻ già nua vô lực.

“Mời tiền bối cứ nói.” Lục Huyền đã sớm thích ứng với phương thức ở chung giữa hai người, kính cẩn đáp lại.

Chương 631: Hung Thú Khâu Lại!

“Chắc ngươi cũng biết, ở trong cấm địa vẫn còn không ít hung thú tà thú ở trong trạng thái đặc thù, những loại dị thú này vốn là sinh vật được tạo ra sau quá trình di dời và khâu lại tứ chi, đầu cũng như thân thể của những hung thú khác biệt vào với nhau.”

“Việc ta muốn ngươi làm rất đơn giản, chính là chăm sóc và bồi dưỡng những con hung thú khâu lại này, rồi kịp thời ghi chép trạng thái chi tiết của chúng nó, một khi phát sinh dị thường, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể liên lạc với ta.” Lão hồ ly nói xong, đã ném cho Lục Huyền một tấm phù lục màu xanh đen, dường như tấm phù lục này này được luyện chế từ chính da lông của nó, khi cầm ở trong tay có một loại cảm giác mềm mại nhẵn nhụi.

“Vãn bối đã rõ.” Lục Huyền gật đầu.

Hắn dựa theo lão hồ ly chỉ dẫn, đi vào tầng dưới cùng của cái hố, tìm được những con yêu thú đặc thù bị cấy ghép bộ phận thậm chí là thân thể kia.

Tiến vào trong động đá, thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt hắn là một con bạch tuộc có nhiều móng vuốt và mấy chục nhánh xúc tu, nhìn như một đống bùn nhão đang nằm trên mặt đất, phần ngọn của mỗi nhánh xúc tu đều có một cái tròng mắt yêu thú, phần lớn chỗ khâu lại đều đang chảy ra nước mủ tanh hôi.

Lục Huyền lấy ra một đống yêu thú hệ Thủy, chồng chất xuống trước mặt bạch tuộc. Dị thú bạch tuộc uể oải nâng lên một nhánh xúc tu lên, đồng tử trên đỉnh xúc tu mở ra, bắt lấy một con linh ngư dài hơn nửa trượng, rồi đưa vào trong miệng.

Nó chỉ ăn duy nhất một con là đã nhắm mắt lại, hoàn toàn không có hứng thú với những miếng thịt yêu thú còn lại.

"Tình trạng này có chút không ổn rồi." Lục Huyền thấy dị thú phản ứng như vậy, trong lòng thầm biết không ổn, linh thức lập tức ngưng tụ trên thân thể dị thú.

Một luồng ý niệm lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【 Dị thú không biết tên, phẩm giai tứ phẩm, vốn là Hắc Tức Cự Chương tứ phẩm đã được dung nhập và khâu lại tròng mắt của Thiên Mục Yêu, trong cơ thể phát sinh biến hóa không biết. 】

【 Bởi vì linh lực bài xích, sinh cơ yếu ớt, sắp tắt. 】

"Không ngờ ta cũng có thể nhìn thấy trạng thái chi tiết của những con hung thú đã trả qua cấy ghép khâu lại." Phản ứng đầu tiên của Lục Huyền là vô cùng vui vẻ, bởi vì hắn vừa phát hiện thêm một điểm đặc thù của năng lực trong tay mình.

"Đáng tiếc, ngươi chỉ là một sản phẩm thất bại. Không cứu được, chờ chết đi."

Hắn nhìn con hung thú bạch tuộc đang uể oải nằm trên mặt đất của hang đá, trực tiếp phán cho nó một bản án tử vong, rồi thuận tay ghi chép lại phán đoán của mình vào sổ.

"Có năng lực này, những hung thú đã trải qua thí nghiệm cải tạo trong cấm địa kia sẽ không có bất cứ bí mật gì có thể thoát được mí mắt của ta, sống hay chết, cứu vớt như thế nào, ta đều có thể nhìn ra, ta đúng là trời sinh thích hợp với loại thực nghiệm này mà."

Số lượng hung thú tà thú ở trong trạng thái cải tạo dưới tầng dưới chót của cấm địa cũng không quá nhiều.

Lục Huyền nuôi dưỡng từng con một, cũng thuận tiện thông qua quá trình này để biết được tin tức chi tiết về mỗi một con hung thú. Hắn xử lý khá đại khái những tin tức mình đoạt được, rồi lấy hình thức phỏng đoán và ước lượng để ghi chép lại.

Từ khi tiến vào Thiên Kiếm Tông cho tới bây giờ, Lục Huyền vẫn không ngại thể hiện thiên phú của mình trên phương diện linh thực linh thú. Có thể trong khoảng thời gian ngắn đi đến địa vị thực lực như ngày hôm nay, hầu như hắn đều dựa vào tạo nghệ trên phương diện linh thực linh thú của mình, mà toàn bộ Thiên Kiếm Tông đều được chứng kiến cả.

Đối với tu sĩ khác, một tu sĩ có trình độ cao thâm trên phương diện linh thực linh thú sẽ không mang đến cho bọn họ bao nhiêu uy hiếp, ngược lại bọn họ còn có thể hợp tác với hắn, từ đó nhận được rất nhiều ích lợi.

Mấy đệ tử chân truyền như Cát Phác, Hỏa Lân Nhi, Chủng Cảnh Sơn đều vì nguyên nhân này mà giao lưu kết bạn thân thiết với Lục Huyền, mà mối quan hệ với bọn họ cũng trợ giúp hắn có cơ hội nhận được càng nhiều linh thực linh thú có phẩm giai cao hơn.

Cho nên, triển lộ thiên phú của mình trên phương diện linh thực linh thú một cách thỏa đáng, tuyệt đối là trăm lợi mà không có hại, thậm chí dựa vào chuyện này, khả năng thu được linh thực linh thú cao cấp cũng lớn hơn rất nhiều, và đương nhiên phần thưởng bên trong quầng sáng cũng sẽ gia tăng.

Chỉ cần không để người khác biết sự tồn tại của quầng sáng là được.

Đó mới là bí ẩn lớn nhất của hắn, nó giúp hắn nhanh chóng tăng cao tu vi, giúp hắn nhận được các loại bảo vật quý hiếm, để cho một vị linh thực sư phổ thông bình thường như hắn có nền tảng để sống yên ổn.

Quả nhiên, sau khi hắn đưa phần ghi chép về đám hung thú tà thú và cả phỏng đoán của mình cho linh thú Thanh Khâu Hồ, nó lập tức tìm tới cửa.

"Ngươi có căn cứ gì để phỏng đoán về những con tà thú kia không?" Nó đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi Lục Huyền.

Mấy bướu thịt trên lưng Thanh Khâu Hồ nhanh chóng co rút lại rồi bành trướng ra, có thể thấy được giờ phút này, nội tâm của nó cực kỳ không bình tĩnh.

"Nếu tiền bối cảm thấy phỏng đoán của ta có vấn đề thì cứ thử một chút xem, hoặc là chờ đợi thời gian chứng minh."

"Đúng vậy." Lão hồ ly để lại một câu nói rồi hóa thành một luồng hắc quang trực tiếp biến mất trước mặt Lục Huyền.

Mấy hơi thở sau, nó mang theo một con hung thú cổ quái trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Lục Huyền. Con hung thú này vẫn còn giữ được một vài đặc điểm chung của cóc yêu, chỉ khác là tứ chi của nó giống như một khúc gỗ xanh biếc, hoa văn da thịt trên phần lưng và ngực giống như một miếng vỏ cây khô héo, chứa đầy khe rãnh có nông có sâu.

Lục Huyền có chút ấn tượng với con hung thú này, theo cảm nhận của hắn, chỉ con hung thú này là có khả năng sống sót lớn nhất trong đám hung thú tà dị kia.

"Con hung thú này vốn là sinh vật hỗn hợp do hai loại yêu thú là Bích Mộc Yêu và Huyết Âm Thiềm trộn lẫn lại cùng nhau, sau khi khâu lại, nó vẫn miễn cưỡng còn sống sót, nhưng trong cơ thể lại sinh ra một dạng độc tố đặc thù. Dựa theo phỏng đoán của ngươi, dường như ngươi cũng có chút hiểu

biết về loại độc tố này?" Lão hồ ly dùng giọng điệu vội vàng hỏi.

Con Bích Lục Mộc Thiềm Thừ này cũng được coi là một loại tà thú đã cấy ghép thành công, nhưng trong cơ thể vẫn giữ lại một chút phản ứng không tốt, khiến cho trạng thái của nó luôn rơi vào tình huống cực kỳ đáng lo. Ai ngờ Lục Huyền chỉ chăm sóc nó một đoạn thời gian, đã đại khái tìm tòi ra căn nguyên của vấn đề.

"Bẩm tiền bối, thời điểm ta chăn nuôi con tà thú này, đã đại khái nghiên cứu một chút mới phát hiện độc tố trong cơ thể nó khá là đặc thù. Bản thân con hung thú thiềm thừ này đã ẩn chứa kịch độc, lại trực tiếp dung hợp với đặc tính của hung thú Bích Mộc Yêu, khiến cho độc tính càng được tăng cường thêm một bậc, đồng thời còn sinh ra một vài biến hóa không biết."

"Có vẻ như loại độc tố hiện tại đã có sẵn sinh cơ dồi dào rồi, nó có thể không ngừng sản sinh ra bên trong cơ thể hung thú, khiến cho độc tố của bản thân con hung thú này trực tiếp vượt quá điểm cực hạn của thể chất, lại cộng thêm loại đặc tính này sẽ càng thêm khó giải quyết."

"Cho nên, con hung thú khâu lại này vẫn luôn rơi vào trạng thái phóng thích độc tố và áp chế độc tố, từ đó đã khiến cho thân thể của nó sinh ra phản ứng ác tính, khó có thể chăn nuôi theo cách bình thường."

Chương 632: Đạo Binh!

"Vậy ngươi có biện pháp giải quyết không?" Trong lúc không quá chú ý, giọng nói của lão hồ ly lại thoáng dồn dập hơn một chút.

"Ta có một con độc trùng tứ phẩm, nên cũng có đọc lướt qua vài cuốn điển tịch về các loại kịch độc, có thể thử một lần."

"Hiện giờ trên người con hung thú kia đang tồn tại hai vấn đề, đầu tiên là cần giải quyết toàn bộ độc tố ẩn chứa sinh cơ đang dung hợp cùng thân thể nó, thứ hai chính là nghĩ biện pháp ức chế độc tố tạo ra trong cơ thể nó, mãi cho đến khi nó hoàn toàn thích ứng với thân thể này mới thôi."

"Độc tố ẩn chứa sinh cơ, góc độ này đúng là mới lạ, ta hoàn toàn không ngờ nguyên nhân phát sinh vấn đề lại nằm ở nó." Đôi mắt đục ngầu của lão hồ ly chợt lóe lên một tia tinh quang, kiếm nghị sáng tạo vừa được Lục Huyền nêu ra đã khiến nó giật mình tỉnh ngộ, thoáng cái đã có phương pháp ứng đối rồi.

Trên người lão hồ ly lập tức xuất hiện một tầng hắc quang, dường như thứ hắc quang này có thể ngăn cách vạn vật trên thế gian, vừa xuất hiện, nó đã chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể con hung thú thiềm thừ nọ.

Một lát sau, một loại chất lỏng màu xanh biếc được hắc quang bao bọc, chậm rãi chảy ra từ trong cơ thể hung thú, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy trạng thái của hung thú thiềm thừ đã tốt lên.

Sau khi giải quyết xong vấn đề trong cơ thể hung thú, linh quang chợt lóe trước ngực lão hồ ly, một cái khóa đá trực tiếp xuất hiện ngay trước người nó. Trên khoá đá có vẽ vô số những đường phù văn dày đặc, truyền đến một luồng khí tức tĩnh mịch nồng đậm.

Nó trực tiếp đặt cái khóa đá kia lên cổ con hung thú thiềm thừ, chỉ trong phút chốc, trên thân hình con hung thú kia đã xuất hiện một tầng ánh sáng màu xám nhàn nhạt, nhìn qua tử khí trầm trầm.

Quầng sáng màu xám nọ vừa định rót vào trong cơ thể hung thú, lại bị một tầng linh quang màu xanh nhạt như có như không trên người con hung thú kia ngăn cản, cả hai nhanh chóng đạt đến một loại cân bằng vi diệu.

"Ộp ộp!" Hung thú thiềm thừ kêu lên một tiếng, trong thanh âm mang theo một loại cảm giác nhẹ nhõm vô cùng, ngay cả linh thú Thanh Khâu hồ đang ở bên cạnh cũng có thể rõ ràng phát hiện ra được.

"Đây là một loại yêu thú mới ư?" Lão hồ ly kinh ngạc đứng yên tại chỗ, nó không ngờ vấn đề kỳ lạ sau quá trình cấy ghép vẫn luôn quấy nhiễu mình lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Dù chỉ nhận được một loại yêu thú mới, thì so với quá trình cải tạo lúc trước, cũng không biết đã trở nên dễ dàng hơn bao nhiêu lần rồi.

"Trước mắt, chúng ta đã giải quyết xong vấn đề này, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là con hung thú kia sẽ không xuất hiện vấn đề bài xích khác nữa." Lục Huyền vô cùng nghiêm túc nói.

"Không sai." Khóe miệng lão hồ ly nhếch lên một cái, tựa như đã lâu rồi không hề nở nụ cười, nên trong lúc nhất thời,

cũng có chút không thích ứng.

“Lục… Tiểu hữu, không bằng ngươi hãy đặt tên cho loại yêu thú mới này đi?” Giọng điệu của nó vẫn xa lạ như trước nhưng lại để lộ ra mấy phần thân cận.

“Dựa vào hình thái đặc thù của nó, không bằng cứ gọi là Bích Mộc Thiềm đi?”

“Cũng được.” Lão hồ ly nhẹ nhàng gật đầu.

“Không ngờ Lục tiểu hữu ngươi lại có thiên phú kinh khủng như vậy.” Trong giọng nói của lão hồ ly có thêm vài phần thổn thức.

Bởi vì trên thực tế, hiệu suất của Lục Huyền quá mức kinh người, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hắn lại có thể tìm được một loại vấn đề mấu chốt của hung thú khâu lại.

“Thời điểm ta ở chung với linh thực linh thú, có thể mơ hồ cảm nhận được trạng thái của bọn nó, cho nên ngẫu nhiên cũng có thể tìm được một số phương pháp cổ quái để giải quyết vấn đề của chúng nó. Nhưng chủ yếu vẫn là thí nghiệm của tiền bối không tệ, dùng hết các loại phương pháp để thu được một loại yêu thú mới, còn ta chỉ đơn thuần là vận khí tương đối tốt, mới tìm ra một chút phát hiện nho nhỏ trên cơ sở này mà thôi.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

“Khó trách ngươi lại có thể trở thành linh thực sư nổi danh nhất tông môn, còn thu hoạch được thành tựu to lớn như thế ở cái tuổi này.” Lão hồ ly cảm khái một câu. Đột nhiên, vẻ mặt nó trở nên vô cùng nghiêm trọng, lông tóc rối tung tùy ý bay múa: “Không biết tiểu hữu có từng nghe nói đến một loại linh thú đặc thù tên là Đạo Binh chưa?”

“Đạo Binh? Chưa từng tìm hiểu qua.” Lục Huyền thoáng nhớ lại một chút, dù bản thân hắn đã lật xem khá nhiều điển

tịch bên trong Tàng Kinh Các, nhưng đây là lần đầu tiên nghe được cái tên Đạo Binh này.

"Đạo Binh là một loại linh thú đặc thù, mục đích khiến ta không ngừng làm ra những thực nghiệm hiện tại chính là để chế tạo ra chúng nó." Lão hồ ly nghiêm nghị nói.

"Cái gọi là Đạo Binh, cũng chính là binh sĩ tu đạo, có thể ngưng tụ ra đông đảo linh lực của linh thú, rồi hợp chúng làm một, đồng lòng đối địch."

"Có rất nhiều phương pháp để luyện chế Đạo Binh, trong đó loại thường thấy nhất chính là thông qua quá trình không ngừng huấn luyện linh thú, lại dùng thủ đoạn đặc thù khắc trận văn lên thân thể linh thú, rồi dựa vào lực lượng trận pháp, trực tiếp hội hợp lực lượng của tất cả những con linh thú kia vào cùng một chỗ."

"Còn loại thí nghiệm ta đang thực hiện trong cấm địa này lại là một loại phương pháp khác, có chút cực đoan so với loại thứ nhất, đó là thông qua thí nghiệm cải tiến huyết mạch của hung thú, sàng lọc ra Đạo Binh đặc thù phù hợp với yêu cầu. Loại Đạo Binh này có thực lực càng cường đại hơn, lực lượng huyết mạch càng thuần túy hơn, mà linh trí lại khá thấp, có thể tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Chúng chính là một loại vũ khí giết chóc thuần túy." Lão hồ ly chậm rãi nói.

"Nói đi nói lại hóa ra Đạo Binh kia là một dạng khôi lỗi cao cấp có thể tập hợp lực lượng của đồng loại." Lục Huyền âm thầm đưa ra một câu đánh giá đơn giản.

"Đa tạ tiền bối đã giải thích."

"Những con hung thú đang bị nhốt bên trong cấm địa, nếu không phải một số hung thú đã phạm phải sai lầm lớn, thì sẽ là một số tà thú quỷ dị, dùng chúng để thí nghiệm, luyện chế Đạo

Binh, cũng coi như danh chính ngôn thuận.” Hắn nói với lão hồ ly.

Trên thực tế, bản thân hắn không có bất cứ ý kiến gì đối với loại thí nghiệm hung thú này, thậm chí còn cảm thấy yên tâm thoải mái khi làm việc này.

Hai mắt đục ngầu của lão hồ ly nhìn thoáng qua Lục Huyền, khóe miệng chợt xuất hiện một tia tiếu ý như có như không, dường như đang muốn nói “Quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi”.

“Sau này, khi ta làm xong thí nghiệm, sẽ gọi ngươi tới quan sát một chút, để cảm nhận trạng thái của những con hung thú tà thú kia.” Nó chậm rãi nói với Lục Huyền.

“Không có vấn đề, mọi chuyện cứ nghe theo tiền bối phân phó.” Lục Huyền cúi đầu trả lời.

“Có một điều ngươi phải chú ý, đối tượng thí nghiệm phần lớn đều là yêu thú quỷ bí tà dị, dù hành động của chúng đã bị giam cầm, nhưng nếu tiếp xúc lâu dài cũng khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, bộ dạng như quỷ của ta cũng xuất phát từ nguyên nhân đó đấy. Mặc dù ngươi không phải người trực tiếp thí nghiệm, chỉ quan sát cảm nhận tà thú một phen thôi, nhưng tốt nhất vẫn nên chú ý đến những điều này.”

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vãn bối đã nhớ kỹ.”

Chương 633: Hiến Dâng Cho Tông Môn!

Trong tay Lục Huyền còn có không ít hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên, cùng với Vân Sơn Ngọc Tỳ Hưu có thể loại trừ khí tức tà ma, đương nhiên sẽ không lo lắng đến tình huống này.

Sau khi hiểu rõ mục đích thực nghiệm cải tiến hung thú của lão hồ ly, trong lòng hắn lại sinh ra một chút nghi hoặc mới, rốt cuộc con linh thú ngũ phẩm Thanh Khâu Hồ này đang có mục đích gì?

Lúc mới bắt đầu tiếp xúc với lão hồ ly, hắn đã cảm nhận được sự lạnh lùng của con linh thú ngũ phẩm này rồi, còn có thể nói là nó luôn xa cách với mọi người, hơn nữa, bản thân con linh thú này vẫn luôn ở trong cấm địa không thấy ánh mặt trời, mỗi ngày đều giao tiếp với hung thú tà thú.

Sau đó, từ trong miệng lão Long Quy, hắn biết được, thọ nguyên của Thanh Khâu Hồ sắp hết, thân thể gầy yếu có một khối u màu xám đen trên thân, đã làm cho ấn tượng đầu tiên của Lục Huyền đối với nó cũng không phải quá tốt, hắn còn cho rằng, nó muốn thí nghiệm những con yêu thú kia là nhằm thỏa mãn một loại mục đích tà ác nào đó.

Mãi cho đến hiện tại, dù đã nhận được câu trả lời, đã biết nó thí nghiệm là vì luyện chế cái gọi là Đạo Binh kia thì trong lòng hắn vẫn còn vô cùng hiếu kỳ về dụng ý chân chính của lão hồ ly nào.

Chẳng lẽ nó muốn luyện chế ra Đạo Binh, sau đó nắm giữ phần lực lượng cường đại này ở trong tay, rồi trực tiếp giết ra

bên ngoài phúc địa, giành lại tự do cho mình?

Suy nghĩ trong lòng Lục Huyền bắt đầu bay bổng miên man.

Mấy ngày sau, trước khi hắn tiến vào cấm địa, lại quen thuộc đi tới hồ nước chỗ lão Long Quy. Từ xa xa đã nhìn thấy một luồng quang mang vàng nhạt chợt lóe lên, Lục Huyền tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, thị lực vượt xa tu sĩ cùng cấp, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra luồng quang mang kia chính là 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 hắn tặng cho lão Long Quy.

"Lục tiểu hữu, lại tới dùng miễn phí quẻ tượng của ta rồi?" Lão Long Quy miễn cưỡng xoay người hỏi.

"Cái gì gọi là dùng miễn phí? Không phải ta thấy ngài cứ một mực ở bên trong phúc địa, năng lực dự đoán siêu cao này không có đất dụng võ, nên tới đây luyện tay nghề cho ngài một phen sao?" Lục Huyền nghiêm mặt nói.

"Được rồi, vừa vặn ta đã phơi nắng đến toàn thân mệt mỏi rồi." Lão Long Quy thuận miệng nói ra một lý do. Lục Huyền chỉ cười mà không nói, rồi lẳng lặng nhìn cái mai rùa loang lổ trên lưng nó không ngừng biến hóa.

"Lão rùa, ngài có biết Đạo Binh không?" Sau khi biết được quẻ tượng là cát, Lục Huyền thuận miệng hỏi lão Long Quy một câu.

"Có vẻ như đã nghe nói qua, nhưng không hiểu rõ lắm, dường như mấy thứ lão hồ ly đang mò mẫm bên trong cấm địa kia cũng có liên quan đến Đạo Binh." Lão Long Quy trả lời: "Đột nhiên ngươi lại hỏi cái này, là lão hồ ly kia mời ngươi gia nhập vào thí nghiệm của nó sao?"

Lục Huyền gật đầu.

“Khó trách gần đây ngươi cứ chăm chỉ đi tới cái hố kia như vậy, thử một chút cũng không sai, nhưng đừng để bản thân bị loại hoàn cảnh bên trong kia ảnh hưởng đến.”

“Đa tạ lão nhân gia ngài đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ nắm giữ đúng mực.” Lục Huyền cười cười rồi an tâm tiến vào cấm địa.

Đầu tiên, hắn đi tới chỗ tu sĩ đầu trọc thu hồi một chút vật liệu thừa của yêu thú, lại dùng Dẫn Hồn Đăng quét sạch đám âm hồn yêu thú trong hố, sau đó xem xét tình huống sinh sôi nảy nở của mấy con yêu thú tạp giao, lại dựa theo yêu cầu của lão hồ ly đi rút máu quan sát, cuối cùng mới chạy tới cảm nhận trạng thái cụ thể của mấy con yêu thú khâu lại.

Làm xong hết thảy những chuyện nà, Lục Huyền đi tới chỗ lão hồ ly, đưa phần ghi chép phỏng đoán của mình cho nó.

Lão hồ ly hài lòng gật đầu.

“Tiền bối, đây là loại linh tương do ta tự mình chế tạo, bên trong có sử dụng rất nhiều loại linh quả, hương vị tuyệt vời hay thay đổi, ngài nếm thử đi.” Lục Huyền dâng lên một lọ linh tương.

Lúc trước, hắn cho rằng lão hồ ly không dễ tiếp xúc, nên một mực không thử đưa cái gì cho nó ăn để hiểu rõ về con linh thú này, nhưng sau khi ở chung một thời gian ngắn, hắn đã tự giác cảm nhận được giữa hai bên đã bớt đi khá nhiều ngăn cách, lúc này mới có thể yên tâm lớn mật đi đút cho nó ăn.

Lão hồ ly không nghi ngờ gì, lập tức dùng cái mũi hít hà miệng bình rồi uống một ngụm.

“Linh tương ngon! Đã lâu không được hưởng Bách Quả Linh Tương này rồi.” Trong mắt nó hiện lên một tia hồi ức.

Lục Huyền lặng lẽ ngưng tụ tâm thần trên người nó, trong lúc nhất thời từng hình ảnh nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Thân là một thành viên của Thanh Khâu Hồ Yêu tộc, trong một lần ra ngoài gặp phải chuyện ngoài ý muốn, lúc sắp chết, một tu sĩ Kết Đan của Thiên Kiếm tông xuất hiện, đối phương đã cứu nó. Một thân trọng thương, nó được mang về Thiên Kiếm Tông, vị tu sĩ kia tìm kiếm linh thú sư khắp nơi, đổi lấy các loại đan dược chữa thương, bảo vật, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, rốt cục cũng chữa trị khỏi cho lão hồ ly.

Nghĩ hết biện pháp vẫn không thể trở lại trong tộc, nó đành phải đợi ở trong tông môn, mỗi ngày đều nhìn về phía Thanh Khâu sơn, tưởng niệm xa xôi.

Sau này, nó chậm rãi thích ứng với thân phận mới, dần dần trưởng thành, làm tròn thiên phú của bản thân, lòng trung thành với Thiên Kiếm Tông càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục nó đã trở thành linh thú hộ tông của tông môn.

Sau khi đại nạn buông xuống, ý tưởng muốn làm cống hiến cho tông môn càng thêm mãnh liệt, nó lợi dụng tin tức Đạo Binh xuất hiện sau khi huyết mạch thức tỉnh, đã quyết định tự mình nghiên cứu thực nghiệm, muốn dùng đám hung thú tà thú đang bị nhốt bên trong cấm địa làm tài liệu thực nghiệm cho mình.

Trong lòng nó vẫn còn một suy nghĩ mãnh liệt, đó là trước khi chết, có thể luyện chế thân thể linh thú ngũ phẩm của mình thành kẻ đứng đầu Đạo Binh, từ đó báo đáp ơn cứu mạng lúc trước, đồng thời cũng hoàn toàn ở lại bên trong tông môn, tận dụng toàn bộ sức sống và nhiệt huyết còn sót lại của mình cho tông môn.

Toàn bộ quãng đời lúc trước của con linh thú Thanh Khâu Hồ này hóa thành vô số hình ảnh, nhanh chóng hiện lên trong đầu Lục Huyền như cưỡi ngựa xem hoa, cuối cùng ngưng tụ thành một luồng ý niệm.

【 Thanh Khâu Hồ, linh thú ngũ phẩm, nguồn gốc từ Thanh Khâu Hồ Yêu tộc, thiên phú xuất chúng, thực lực cường đại. 】

【 Đại nạn sắp tới, bởi vì tiếp xúc lâu dài với hung thú tà thú, đã bị lượng lớn khí tức hung ác, oán khí âm khí xâm nhập gây ô nhiễm, khiến cho yêu lực trong cơ thể xảy ra dị biến, ảnh hưởng tới sinh mệnh lực của bản thân. 】

【Hiến dâng cho tông môn! 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền không khỏi sững sờ. Hắn không ngờ mình lại nhận được một tin tức như thế từ chỗ linh thú Thanh Khâu Hồ. Con linh thú ngũ phẩm này lại có ý muốn dâng hiến tất cả cho tông môn.

Lục Huyền cảm thấy vô cùng kính nể nó, trong ánh mắt nhìn lão hồ ly đã tràn đầy kinh ngạc và kính trọng. Hắn để tay lên ngực tự hỏi và nhanh chóng có được câu trả lời, mình tuyệt đối sẽ không làm được đến loại trình độ này.

Khẳng định là trong tâm hắn cũng có lòng trung thành với tông môn, nhưng không nhiều lắm, không cách nào vì tông môn mà vứt bỏ tính mạng của bản thân.

Chính vì mình làm không được, mới càng bội phục những người có thể làm được điều này.

Chính bội phục nên bóng dáng con hồ ly già chật vật chán nản trước mắt, lập tức trở nên khác hẳn.

Chương 634: Đừng Có Tùy Tiện Mang Thai!

Ôm theo thổn thức trong lòng, Lục Huyền trở lại trong Vân ốc.

Hắn nhớ thương nhiều loại linh thực sắp thành thục bên trong tông môn, hơn nữa, Thao Trùng Nang của hắn còn chứa lượng lớn vật liệu thừa của yêu thú cần xử lý, bởi vậy, hắn dứt khoát báo cho đám người Tôn Vân một tiếng, rồi thông qua truyền tống đại trận của Trận Đường trở lại bên trong tông môn.

Lục Huyền vừa mới mở ra Lưu Quang Phù Trận, tiến vào động phủ, tất cả đám nhỏ phát hiện ra khí tức của hắn, đã nhanh chóng chạy ra nghênh đón.

Tốc độ nhanh nhất thuộc về Phong Chuẩn, cái bụng tròn vo vội vàng dừng lại ở trước mặt Lục Huyền, sóng thịt quay cuồng.

"Hình như cái bụng này lại lớn hơn rồi, thành thật khai báo, ngươi đã tiến hành đến một bước nào cùng con Thanh Mao Phong Chuẩn kia rồi?"

Phong Chuẩn thu cánh chim màu xanh nhạt lại, khẽ cúi đầu, bày ra dáng vẻ xoắn xoắn xuýt xuýt. Nhìn thấy thần thái của Phong Chuẩn như vậy, trong lòng Lục Huyền không khỏi run rẩy một cái, hắn vội vàng đi đến phía trước cái bụng của nó. Hắn nhìn chằm chằm vào Phong Chuẩn, trực tiếp xoay nó hai vòng, nhưng cái bụng nó vốn phồng thành một quả cầu, hoàn toàn không nhìn ra có điểm gì khác thường cả.

Rơi vào đường cùng, Lục Huyền đành phải móc một trái linh quả ra, tâm thần ngưng tụ trên người Phong Chuẩn. Sau khi xác nhận nó không bị Thanh Mao làm cho bụng lớn, lúc này mới yên lòng.

"Ta nói cho ngươi biết, đừng có tùy tiện mang thai, nếu không ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi động phủ." Trong giọng nói của Lục Huyền có ẩn chứa vài phần ý tứ cảnh cáo.

"Chỉ chơi đùa một phen thôi mà." Phong Chuẩn kêu lên một tiếng thanh thúy, truyền lại cho Lục Huyền một luồng ý niệm này.

Đằng sau nó, Đạp Vân Linh Miêu giống như một tia chớp màu đen, vô thanh vô tức xuất hiện trên một gốc linh mộc phía trước Lục Huyền.

"Ngao…" Ánh mắt nó lướt qua Lục Huyền, nhìn về phương xa, trong cổ họng nặn ra một tiếng gầm nhẹ mang theo bảy phần giọng gió.

Lục Huyền vẫy vẫy tay, đôi mắt màu xanh biếc của Đạp Vân Linh Miêu làm bộ lơ đãng liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi giữ nguyên vẻ mặt không chút thay đổi hạ xuống, bàn chân thật dày giống như đám mây trắng không tiếng động dẫm lên trên núi đá.

Lục Huyền nắm lấy hai đám lông màu xám trắng trên chóp tai nó, bị hắn đùa nghịch, hai đám lông tóc kia cong xuống, biến thành hình trái tim.

Lục Huyền cười ha ha một tiếng, tâm tình đã vui vẻ hơn rất nhiều.

Đạp Vân Linh Miêu không hiểu cho lắm, trực tiếp mang theo cái hình trái tim kia, trở lại bên trong rừng rậm.

Sau đó, Ly Hỏa Giao cưỡi mây đạp gió, giống như mũi tên rời cung, nhảy từ trong cái hồ nhỏ ra ngoài, bay đến trước mặt

Lục Huyền.

Con Giao Long tam phẩm này sinh sống ở trong động phủ thời gian dài như vậy, đã trưởng thành đến bốn - năm trượng, toàn thân được một tầng vảy rồng màu đỏ sậm bao vây, tuấn tú phi phàm.

Đằng sau cái đuôi của nó, có một con Nham Giáp Quy toàn thân đen thui bám theo, cùng bay đến trước mặt Lục Huyền. Dù sao chúng cũng là sinh linh do Phong Chuẩn ấp ra, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tình nghĩa huynh đệ.

Ở trong khe núi xa xa, Song Đầu Cừu Dư thò đầu nhìn qua bên này, vừa thấy Lục Huyền dời mắt qua, lại lập tức tiến vào trong núi, dường như nó vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện Lục Huyền càn quét đống Mậu linh nhưỡng mà nó thu thập được trước đó.

Yêu Quỷ Đằng bò dọc theo ống quần của hắn, một đường đi lên, muốn chui vào trong áo bào.

Chẳng biết từ lúc nào Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã đi tới dưới chân Lục Huyền, muốn tới gần Lục Huyền, nhưng lại biết toàn thân mình là độc, không dám tới gần thêm, đành phải xoay tới xoay lui quanh hai chân của hắn. Nó xoay vài vòng, đã hình thành một vòng khói độc lượn lờ bay lên bên cạnh Lục Huyền, làm thành một vòng tròn bất khả xâm phạm.

Lục Huyền dở khóc dở cười, đành phải bước ra từ trong vòng khói độc.

Đang muốn chăn nuôi cho Bách Độc Phệ Tâm Trùng một phần độc huyết hỗn hợp có nguồn gốc từ cấm địa, đột nhiên, trên tay hắn truyền đến một cảm giác rất nhỏ, giống như có chất lỏng trong suốt chảy trên mu bàn tay.

Lục Huyền tập trung linh lực lên trên mu bàn tay, phát hiện Dược Trĩ đang không ngừng biến hóa hình thái trên tay mình,

rồi truyền tới một luồng ý niệm thân cận trong đầu Lục Huyền.

Ngay cả Thanh Giác Long Lý không thể rời khỏi mặt nước, cũng hướng trời cao phun ra từng cái cột nước, biểu thị lòng hoan nghênh Lục Huyền.

"Không hổ là các con của ta." Lục Huyền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đúng là nuôi dưỡng bọn chúng không uổng công.

"Thân thiết thì có tốt thật, nhưng nếu có thể thuận tiện bắn ra một quầng sáng thì càng tốt hơn." Lục Huyền cảm khái một câu, lại lấy từ trong túi trữ vật ra một bình Đế Lưu Tương.

"Tới tới tới, lần này ta trở về có mang theo đồ ăn ngon cho các ngươi đây." Hắn lắc lắc chiếc bình nhỏ trong tay, linh khí màu trắng sữa nhìn như những tia sáng chen chúc vào cùng một chỗ, như ẩn như hiện bên trong.

Đế Lưu Tương không hổ là thánh phẩm của yêu thú, đám nhóc con vừa ngửi thấy khí tức của nó đều không hẹn mà cùng trở nên hưng phấn, ngay cả Đạp Vân Linh Miêu vốn đã biến mất, cũng lặng yên xuất hiện bên cạnh Lục Huyền.

"Không cần phải gấp gáp, đều có phần cả." Lục Huyền nhìn cảnh tượng này, đột nhiên lại có cảm giác y như bản thân đi làm nhiều năm mới trở lại quê quán, đám nhóc con trong nhà đều xúm lại, dùng ánh mắt khát vọng nhìn đống linh quả trong tay mình.

Hắn tách Đế Lưu Tương trong bình ra, mỗi con linh thú đều nhận được một phần. Tia sáng màu trắng sữa vừa rời khỏi cái bình ngọc, đã có xu thế muốn tản ra bốn phía, khiến cho đám nhóc con phải vội vàng hấp thu.

Mỗi con linh thú đều tự chiếm lấy một góc, khí tức trên người không ngừng gia tăng, theo quá trình luyện hóa hấp thu càng ngày càng nhiều Đế Lưu Tương, cường độ nhục thân của

chúng cũng không ngừng được gia tăng, thậm chí còn xuất hiện dị tượng linh thú.

Ánh mắt Lục Huyền bị Ly Hỏa Giao hấp dẫn. Chỉ thấy phần nhô ra trên đầu Ly Hỏa Giao càng ngày càng trở nên rõ ràng, sau đó, một cái sừng rồng màu đỏ thẫm trực tiếp phá vỡ da thịt, chậm rãi chui ra.

"Keng!" Trong con ngươi lóng lánh của Ly Hỏa Long hiện lên một tia thống khổ, khiến nó không nhịn được lập tức gầm lên một tiếng tràn đầy giận dữ.

Linh khí trong động phủ mãnh liệt cuốn tới, ngưng tụ trên người Ly Hỏa Giao. Một tầng hỏa diễm đỏ thẫm không tiếng động đã bùng phát trên người nó, hỏa diễm hung hăng càn quấy, tùy ý thiêu đốt trên thân thể Ly Hỏa Giao.

Theo từng tiếng rồng ngâm vang lên, ngọn lửa đỏ thẫm trên người nó đã chậm rãi yên tĩnh lại. Rất nhanh, toàn bộ ngọn lửa kia đã tràn vào trong cơ thể Ly Hỏa Giao, khiến cho khí tức của nó trực tiếp gia tăng gấp mấy lần.

"Ngang!" Tiếng rồng ngâm vang vọng toàn bộ động phủ, khiến cho linh khí trong động phủ xao động không ngừng.

Ly Hỏa Giao tam phẩm được nuôi trong động phủ nhiều năm, được ăn không biết bao nhiêu linh quả tam phẩm và bảo vật, lại sinh hoạt thật lâu ở bên người Long Hài Thảo ngũ phẩm, đến cuối cùng, dưới sự trợ giúp của Đế Lưu Tương, nó đã làm một lần hành động trực tiếp đột phá trở thành Giao Long tứ phẩm rồi!

Chương 635: Nam Minh Ly Hỏa Võng!

Sau khi đột phá, Ly Hỏa Giao càng trở nên uy phong hơn, chiếc sừng nhọn màu đỏ thẫm trên đỉnh đầu ngưng tụ linh lực nồng đậm, tầng lân phiến màu đỏ thẫm bao trùm toàn thân như được Chân Hỏa rèn luyện qua vô số lần, trở nên thuần túy hoàn mỹ, như từng mảnh lân giáp chồng chất lên nhau, lực phòng hộ kinh người.

Nó hướng về phía Lục Huyền gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn đầy cảm kích, cảm tạ Lục Huyền đã dốc lòng nuôi dưỡng nó, đã dốc hết sức lực trợ giúp cho nó trưởng thành, còn dùng một thứ trân quý như Đế Lưu Tương để nuôi nấng nó, cuối cùng đã tạo thành trợ lực để nó thực hiện một lần hành động mà trực tiếp đột phá lên.

Lục Huyền gật đầu, ánh mắt hoàn toàn bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng trên đỉnh đầu nó. Hắn đi tới trước mặt quầng sáng, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng. Vô số điểm sáng rất nhỏ lập tức nổ tung, hóa thành một dòng sông ánh sáng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, trong đầu cũng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Ly Hỏa Giao đột phá tới yêu thú tứ phẩm, thu hoạch pháp khí ngũ phẩm Nam Minh Ly Hỏa Võng. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một viên cầu nhỏ màu trắng bạc đã xuất hiện trên tay Lục Huyền. Quả cầu nhỏ như được tạo thành từ vô số sợi tơ nhỏ màu trắng bạc, đan xen chằng chịt.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào quả cầu nhỏ màu trắng bạc kia, những tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【 Nam Minh Ly Hỏa Võng, bảo vật ngũ phẩm, có thể tế luyện thành pháp bảo, dùng Nam Minh Ly Hỏa rèn đúc mà thành, thu phát tùy tâm, có thể trói buộc mục tiêu, khiến cho bản thân đối phương phải chịu nỗi thống khổ do bị Nam Minh Ly Hỏa thiêu đốt. 】

【 Càng có hiệu quả kỳ diệu đối với âm tà quỷ vật. 】

"Lại một món bảo vật ngũ phẩm!" Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui sướng. Hắn nhìn quả cầu nhỏ màu trắng bạc trong tay, yêu thích không rời.

Linh lực rót vào trong đó, chỉ trong nháy mắt quả cầu nhỏ này đã giãn nở ra hóa thành một tấm lưới lớn tinh xảo, linh thức xẹt qua, phía trên tấm lưới lớn màu trắng bạc nọ bỗng nhiên xuất hiện một mảnh hỏa diễm thuần trắng. Hỏa diễm như vô số con hỏa xà nhanh chóng lan tràn, chỉ trong chốc lát đã hình thành một tấm lưới lửa giăng khắp nơi.

Ngọn lửa thuần trắng lẳng lặng thiêu đốt, kéo dài không tiêu tan, tựa như bên trong đang ẩn chứa một luồng lực lượng kinh người có thể đốt sạch đám tà ma trên thế gian.

"Càng ngày càng nhiều bảo vật ngũ phẩm mở ra từ bên trong quầng sáng, lấy gia sản hiện tại của ta, đoán chừng cho dù xếp trong nhóm mười bảy vị đệ tử chân truyền của tông môn, cũng là số một, số hai. Nếu vị sư thúc Kết Đan nào đó xuất hiện biến cố gì, hoặc là vừa đột phá không lâu, tài sản trong tay đối phương cũng chưa chắc đã so được với ta." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Hiện giờ trong tay hắn đã có không ít bảo vật pháp khí ngũ phẩm rồi, lần lượt là Hư Không Yểm Mục, 《 Thuần Dương

Chân Hỏa》, Uẩn Thần Thiếp, Thận Âm Bảo Châu, lại cộng thêm Nam Minh Ly Hỏa Võng hiện tại.

Ngoài ra, hắn còn có những món công pháp, đan dược, trận pháp, bảo vật loại phụ trợ như Thao Trùng Nang, 《Thần Diễn Kinh》, Thánh Anh Đan cùng với Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận.

Có thể nói là gia tài cực kỳ hùng hậu.

Nghĩ đến đây, cảm giác an toàn không khỏi tràn đầy trong lòng Lục Huyền.

Hắn thử dùng Nam Minh Ly Hỏa Võng một phen rồi thu nó vào trong Thao Trùng Nang.

Ly Hỏa Giao đột phá tới tứ phẩm, sau khi đơn giản thích ứng với sự biến hóa của linh lực và huyết mạch trong cơ thể, nó lập tức mang theo tiểu lão đệ Nham Giáp Quy trở lại bên trong hồ nước.

Nhóm linh thú khác cũng lục tục hấp thu luyện hóa Đế Lưu Tương xong, thân thể mỗi con đều được gia tăng thêm rất nhiều, chỉ khác là không vừa vặn chộp được cơ hội đột phá giống như Ly Hỏa Giao.

Lục Huyền đi theo phía sau hai đứa nhóc con, tiến vào trong hồ nhỏ, lấy ra một phần Đế Lưu Tương, đưa cho Thanh Giác Long Lý đang bơi trong góc.

"Ô ô ô, nước ở trong hồ hay là nước mắt của ta…"

Tâm thần ngưng tụ trên người Thanh Giác Long Lý, có thể cảm nhận được trạng thái vạn phần cảm động của nó hiện nay.

Từ Vô Ngân Hải chuyển đến hồ nước nhỏ này, không gian hoạt động của nó thoáng cái đã bị rút nhỏ đi vô số lần.

Trước kia là hải dương vô biên vô ngần, hiện giờ chỉ có thể ở lại trong góc, mà ngay cả khi đã ở trong một cái hồ nước nhỏ

như vậy rồi, nó cũng không được hưởng một mình, nơi này vẫn còn một con Ly Hỏa Giao, bất kể là thực lực hay huyết mạch đều mạnh hơn nó, cũng có một con linh thú Nham Giáp Quy khác.

Tuy thực lực của Nham Giáp Quy và nó không chênh lệch nhiều, nhưng Nham Giáp Quy vốn là cái trứng được Phong Chuẩn - linh thú cấp nguyên lão trong động phủ ấp nở, lại là tiểu lão đệ khác cha khác mẹ của Ly Hỏa Giao, mà tính tình của bản thân con rùa này rất hoạt bát, hiển nhiên đã trở thành một đời Tiểu Bá Vương trong hồ nước, khiến cho Thanh Giác Long Lý trải qua những chuỗi ngày sinh hoạt khổ không thể tả.

Vừa rồi, khi cảm nhận được khí tức của Đế Lưu Tương, nó cũng chỉ có thể núp ở trong góc, một mình hâm mộ đám nhóc con kia được thưởng thức bảo vật này, lại không ngờ bản thân cũng có một phần.

Lục Huyền cố ý dặn dò một phen, để Ly Hỏa Giao và Nham Giáp Quy đừng đi quấy rầy Thanh Giác Long Lý hưởng dụng Đế Lưu Tương.

Sau khi nuôi dưỡng xong đám linh thú, Lục Huyền lại bắt đầu lên đường đi dò xét linh thực trong động phủ. Yêu Quỷ Đằng giống như một con rắn màu xám một mực đi theo sau lưng hắn, mỗi lần đến trước mặt một loại linh thực nào đó đã được nó đánh dấu, nó sẽ lập tức nhảy ra, chỉ vào mấy gốc linh thực mọc không tệ kia, muốn tranh công với Lục Huyền.

Dường như nó đang muốn nói cho hắn biết rằng, trong khoảng thời gian này, nó có thể nhịn xuống không ăn cành lá và hoa quả của linh thực, đã là một công lao to lớn rồi.

“Được được được, đợi chút nữa ta sẽ cho ngươi ăn no.” Lục Huyền đáp qua loa một câu, rồi cẩn thận xem xét trạng thái của mỗi một gốc linh thực trong linh điền.

Hắn đến phúc địa Vạn Yêu Quật một đoạn thời gian không về, nên hiện tại rất nhiều linh thực cần phải tỉ mỉ bồi dưỡng một phen. Hắn cố gắng hết sức để thỏa mãn nhu cầu của mỗi một gốc linh thực trong tay mình, ở thời điểm đi tới khu vực hẻo lánh trên ngọn núi mới phát hiện ba cây Mê Tiên Đào trong góc đã hoàn toàn chín muồi.

Chướng khí phấn hồng dưới cây đào càng ngày càng nồng đậm, hít vào một chút xíu đã cảm thấy đầu óc mơ màng buồn ngủ, ý loạn tình mê.

Trái linh đào màu hồng nhạt như ẩn như hiện giữa tán lá trắng mịn, nửa che nửa đậy, không một mảnh vải che thân, hoàn toàn để lộ ra trước mặt, càng mang đến cảm giác mê hoặc và trùng kích. Lớp da linh đào vô cùng mềm mại, có cảm giác chỉ cần bấm nhẹ một cái là có thể phun ra lượng lớn nước ngọt mỹ vị trong veo, khiến cho Lục Huyền đang ở cách đó không xa không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt.

“Quả đào hư hỏng, chỉ biết dụ dỗ người.” Lục Huyền khẽ gắt một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn về phía Yêu Quỷ Đằng.

Chương 636: Mỹ Âm Châu!

Chỉ thấy bộ dáng của nó càng thêm gấp gáp tựa như khó có thể chịu nổi. Nó trực tiếp lười biếng nằm trên mặt đất, dịch nhờn màu xám tiết ra xung quanh, còn phân hoá thành rất nhiều dây leo nhỏ bé như xúc tu, cố gắng kéo dài về phía Mê Tiên Đào.

Lục Huyền tự cho mình và Yêu Quỷ Đằng dưới chân mỗi người đều có một đạo Thanh Tịnh Chú, khí tức mát lạnh lướt qua, trong nháy mắt đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Mê Tiên Đào tam phẩm lần thành thục thứ hai, không biết có ảnh hưởng gì với quầng sáng hay không?"

Linh thức của hắn tìm được trái linh đào đang ẩn giấu trong cành lá. Ba cây Mê Tiên Đào ở lần thứ hai đã kết xuất được hai mươi bảy linh quả, còn nhiều hơn một quả so với lần đầu.

Sau khi xác nhận tất cả Mê Tiên Đào đều đã chín rục, Lục Huyền thuận tay hái xuống một quả.

【 Mê Tiên Đào, linh quả tam phẩm, hai năm sẽ kết quả một lần, mãi cho đến khi cây chết. Trong linh đào ẩn chứa linh lực phong phú, rất được tu sĩ, yêu thú ưa thích, ăn thứ này lâu dài còn có hiệu quả trú nhan. 】

【 Còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược loại âm dương hợp hoan, hoặc phụ trợ tu luyện một ít bí pháp song tu, hoặc ủ chế một ít linh dịch đặc thù. 】

Tâm thần của Lục Huyền thoáng đảo qua một chút, đã hái xuống toàn bộ 27 trái linh quả này rồi.

Bởi vì thường xuyên bị mặc kệ. không được dốc lòng bồi dưỡng nên phẩm chất của linh đào đều tương đối bình thường, lấy phẩm chất bình thường làm chính, chỉ có ba quả phẩm chất tốt.

Lục Huyền thu lại linh đào, tầm mắt của hắn lập tức bị quầng sáng màu trắng trong ba nhánh cây của Mê Tiên Đào hấp dẫn. Hơn hai mươi quầng sáng màu trắng, giống như đang lẩn trốn trong đám cành lá màu trắng phấn, ẩn giấu thật sâu.

Bóng người hắn lướt qua, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, nhanh chóng nhặt đi tất cả những quầng sáng vừa xuất hiện ở nơi này. Đám quầng sáng lần lượt nổ tung, hóa thành một dòng sông đầy điểm sáng, rồi lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên, từng món phần thưởng xuất hiện trên tay và trong đầu hắn.

【 Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được đan dược tứ phẩm Mê Dục Đan. 】

Một viên đan dược màu phấn hồng xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền, phía trên đan dược này có rất nhiều linh văn màu đỏ nhạt, linh văn biến hóa không ngừng, thoạt nhìn còn tưởng nó là một cơ thể lồi lõm cân đối đang nhẹ nhàng uốn éo.

"…Phần thưởng của cây đào hư hỏng cũng hư hỏng y như nó." Lục Huyền không nhịn được lập tức đỡ trán.

Mê Dục Đan này có hiệu quả kích thích dục vọng mãnh liệt, có thể kích phát dục niệm ẩn sâu bên trong nội tâm của tu sĩ hoặc là yêu thú, có thể coi là một loại bảo vật tuyệt hảo đối với đám tà tu tu luyện Âm Dương Hợp Hoan chi đạo.

Đồng thời, viên đan dược còn có thể còn cho mỗi một vị trí trên cơ thể đều trở nên vô cùng mẫn cảm, cũng trực tiếp phóng

cảm giác sung sướng trong lòng, để bản thân hưởng thụ được khoái cảm cực hạn. Người có tâm thần không vững, rất có thể sẽ trầm luân trong biển dục vọng vô biên.

"Ta vốn là một linh thực sư thanh tâm quả dục, mở ra cho ta nhiều đan dược sắc sắc như vậy để làm gì?" Lục Huyền nhìn Mê Dục Đan màu phấn hồng trong tay, có chút phát sầu.

【 Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được đan phương Mê Dục Đan tứ phẩm. 】

Ý niệm này vừa hiện lên, đột nhiên một lượng lớn tin tức có liên quan tới đan phương như phương thức xử lý linh dược luyện đan, thứ tự bỏ dược liệu phụ vào trong lò lúc luyện đan, cũng như liều lượng, tính chất yêu cầu và cách thức khống chế đan hỏa, cùng với thời cơ lấy đan vân vân… nhanh chóng tràn vào trong đầu hắn.

Hắn đã có một loại hiểu biết rõ ràng hơn về phương thức luyện chế Mê Dục Đan rồi. Lúc trước, hắn từng hấp thu ba gói kinh nghiệm của đan phương Mê Dục Đan, lại cộng thêm một cái này, đã có thể miễn cưỡng đạt tới trình độ thuần thục.

Các loại đan dược, gói đan phương, phần thưởng lần lượt xuất hiện, làm cho Lục Huyền không kịp nhìn hết, trong lòng tràn đầy vui sướng.

【 Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 tứ phẩm. 】

Một tấm lụa màu vàng nhạt quen thuộc xuất hiện trong tay Lục Huyền. Nó đúng là 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, có thể tự động truyền phát những hình ảnh miêu tả lại rất nhiều tư thế, sắc thái khác nhau… sử dụng thứ này có thể lĩnh ngộ được Âm Dương Song Tu chi đạo.

Lúc trước, hắn từng lấy được một phần đã đưa cho lão Long Quy lục phẩm bên trong phúc địa, hiện giờ lại mở ra một

phần thứ hai, xem như đã đền bù được chỗ trống của loại bảo vật này rồi.

【 Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Mỹ Âm Châu. 】

"Có đồ vật mới!" Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, hắn lập tức tỉnh táo tinh thần, nhìn chằm chằm vào món bảo vật vừa xuất hiện trong tay.

Một viên bảo châu nhìn qua sẽ cảm thấy bên trong trống rỗng, chỉ có vài làn khói nhẹ màu hồng phấn nhỏ bé đến mức không thể phát hiện ra, khi nắm nó trong tay, sẽ truyền đến một loại cảm giác run rẩy rất nhỏ.

Tâm thần của hắn ngưng tụ trên hạt châu trong suốt này, lập tức hiểu rõ chân tướng của nó.

【 Mỹ Âm Châu, bảo vật tứ phẩm, vốn do một tà tu Kết Đan của Hợp Hoan Tông, trong lúc tu luyện Âm Dương Bí Thuật, đã ghi chép lại vạn lần tà âm phát ra trong cảnh tượng đặc thù nọ, sau đó luyện chế mà thành. 】

【 Có hiệu quả trợ hứng mạnh mẽ, một khi nội tâm sinh ra dục niệm, là có thể nghe được các loại âm thanh ngân nga bên trong Mỹ Âm Châu, dục niệm càng mạnh, thanh âm càng càn rỡ không kiềm chế được, hai bên hỗ trợ lẫn nhau. 】

"…"

"Rốt cuộc Mê Tiên Đào này là tồn tại gì, mở ra quầng sáng toàn nhận được một đống bảo vật không đứng đắn…"

Bảo vật tứ phẩm mới cùng cấp bậc với Mê Dục Đan, 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, cũng là phần thưởng của trợ lực cho âm dương chi đạo.

"Nhưng có một chuyện càng khiến người ta khiếp sợ hơn, bởi vì tên tà tu Kết Đan của Hợp Hoan tông kia lại ghi chép

toàn bộ cảnh tượng của bản thân theo đúng thời gian thực, tới hơn một vạn lần. Nếu đặt cái này vào trong mấy trang web nhỏ ở kiếp trước, khẳng định đối phương sẽ biến thành Bồ Tát sống tại thế luôn rồi!" Lục Huyền cảm khái không thôi.

Hắn cầm viên bảo châu trong suốt trên tay, đặt nó lên ngang mặt, không kìm nén được nội tâm hiếu kỳ, lại có chút chột dạ đưa mắt nhìn bốn phía một chút, sau đó mới rót một tia linh lực vào trong Mỹ Âm Châu.

"A…" Một giọng nói rất nhỏ tràn ngập tình dục vang lên bên tai.

"?"

"Ta vốn thanh tâm quả dục, chuyên chú làm ruộng như thế, sao trong nội tâm cũng có dục niệm được? Đây nhất định là đám mê tình chướng khí bên dưới Mê Tiên Đào gây ảnh hưởng rồi."

Lục Huyền có chút chột dạ vội vàng che giấu viên bảo châu ấy đi, lại cúi đầu nhìn xuống, vừa lúc bắt gặp Yêu Quỷ Đằng đang leo lên trên bắp chân của mình, tò mò quan sát nơi phát ra âm thanh.

"Đừng có nhìn ta với vẻ mặt này, nếu ta cho ngươi dùng hạt châu này, đoán chừng ngươi sẽ trực tiếp 'tinh tẫn đằng vong' luôn đó."

Chương 637: Từ Kịch Câm Biến Thành Kịch Nói!

Nói thì nói như vậy nhưng Lục Huyền vẫn đặt Mỹ Âm Châu lên phần ngọn của một đoạn dây leo màu xám trên thân Yêu Quỷ Đằng. Mấy hơi thở sau, đột nhiên thân thể Yêu Quỷ Đằng bành trướng ra, vô số xúc tu màu xám tro nhỏ bé ngang ngược sinh trưởng.

Lục Huyền thấy thế, vội vàng đánh một đạo Thanh Tịnh Chú lên người nó, lấy Mỹ Âm Châu đi, Yêu Quỷ Đằng mới từ từ tỉnh táo lại, vô số nhánh xúc tu vừa kéo dài ra cũng chậm rãi co rút về.

"Nói đi cũng phải nói lại, Mỹ Âm Châu này cùng với《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》đúng là một đôi do ông trời tác hợp, qua mấy ngày nữa, khi tiến vào phúc địa, thử đưa cho lão Long Quy xem, để sản phẩm thăng cấp thêm một bậc."

Nếu nói《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》trước đó chỉ là kịch câm, thì có thêm Mỹ Âm Châu, chắc chắn sẽ trở thành một vở kịch nói.

Có kinh nghiệm xem phim phong phú đương nhiên sẽ hiểu được sự khác nhau giữa hai loại hình này.

Quầng sáng phần thưởng lần lượt xuất hiện, đã mang đến cho Lục Huyền một vụ mùa bội thu. Hai mươi bảy quầng sáng màu trắng đã mở ra khá nhiều phần thưởng, trong đó, Mê Dục Đan tứ phẩm có số lượng nhiều nhất, tới mười tám viên, cộng thêm một lô trước đã mở ra hai mươi mốt viên, tổng cộng là ba mươi chín viên Mê Dục Đan.

“Phải tìm một cơ hội xử lý sạch sẽ chúng nó.” Lục Huyền âm thầm quyết định.

Nói gì thì nói, Thiên Kiếm Tông cùng với Kiếm Môn Trấn ở phụ cận tông môn cũng là chính đạo, không thể đường hoàng để lộ mấy chục viên Mê Dục Đan ra ngoài, chỉ có thể tìm cơ hội nào đó để ra tay thôi.

Mặt khác, Lục Huyền đã mở được bốn gói kinh nghiệm đan phương Mê Dục Đan, sau khi hấp thu toàn bộ, theo cảm nhận của hắn, hẳn là trình độ luyện chế Mê Dục Đan của mình đã đạt đến mức nằm giữa thuần thục và tinh thông rồi.

Nghĩa là khi tài liệu đầy đủ, đã miễn cưỡng có 30% tỷ lệ thành đan.

Bên cạnh đó, hắn còn mở ra ba viên Mỹ Âm Châu tứ phẩm, hai tấm《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, pháp khí tứ phẩm Phá Tình Trùy từng xuất hiện ở nhóm đầu tiên thì không xuất hiện lại ở lần này.

“Xem ra, ảnh hưởng của lần thành thục thứ hai tác dụng đến quầng sáng phần thưởng xuất phát từ Mê Tiên Đào cũng không lớn, phẩm giai của vật phẩm trong hai lần thu hoạch đều tương tự như nhau.” Lục Huyền so sánh với bảo vật phần thưởng từng mở ra lần trước rồi cảm khái nói.

Nhân lúc vừa thu hoạch được một đống linh đào tươi, hắn thuận thế mở một bữa tiệc linh đào. Người tham dự hội nghị đều là linh thú nhà mình. Mỗi con linh thú đều được ăn uống no đủ, mang theo men say trở lại nơi trú ngụ của mình trên ngọn núi.

Hôm sau, từ lúc sáng sớm Lục Huyền đã tỉnh lại, trong sương mù mờ mịt, hắn đi vào linh điền. Lúc xem xét linh thực, lại vừa vặn đụng phải một con Thảo Khôi Lỗi có cái đầu thật lớn, không biết mệt mỏi vừa đi ngang qua bên cạnh mình.

Hắn ra lệnh cho Thảo Khôi Lỗi dừng lại, rồi nhét một viên Nạp Linh Thảo Châu vào trong khối u màu xám đen của nó. Màu xanh biếc nhanh chóng lan tràn, chỉ trong mấy hơi thở đã nhuộm toàn bộ Thảo Khôi Lỗi thành màu xanh đậm.

Lục Huyền đi vào khu vực linh thực được Đan Điện ủy thác gieo trồng, Tàng Nguyên Thảo mới gieo trồng đã mọc dài ra một đoạn lớn, nhưng nếu nhìn từ bên ngoài sẽ cảm thấy nó cực kỳ bình thường không có gì kỳ lạ, thậm chí còn giống hệt đống cỏ dại mọc khắp nơi trên núi, chỉ khi tới gần nó, rót linh thức vào sâu trong cây, mới có thể cảm nhận được linh lực tinh thuần cực hạn không ngừng được áp súc bên trong người nó.

Những giọt nước trong suốt do sương sớm hình thành, không ngừng lấp lánh trên cành lá của Ngọc Lộ Quả, chúng thu toàn bộ cảnh tượng bên ngoài vào rồi hiện ra rõ ràng rành mạch ngay trước mặt Lục Huyền. Mỗi một giọt nước đều tản ra linh lực tinh thuần, nhẹ nhàng chuyển động trên cành lá, nhưng mặc cho nó nghiêng bao nhiêu độ, mặc cho nó chuyển động mau lẹ đến cỡ nào, cũng không thể lăn từ trên cành cây xuống.

Chờ sắc trời càng ngày càng sáng, những giọt sương mai kia cũng chậm rãi rót vào trong cành lá của Ngọc Lộ Quả, trở thành linh khí tinh khiết.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, chỉ trong nháy mắt linh khí quanh người đã hóa thành sương mù, giống như một tấm lụa mỏng, nhẹ nhàng che ở trên Ngọc Lộ Quả, để nó chậm rãi hấp thu.

Trên bốn gốc Tiễn Đằng, đều đã mọc ra những trái linh quả hình mũi tên lớn nhỏ không đều, Lục Huyền thi triển 《Thuấn Tiễn Thuật》, từng luồng linh lực mũi tên đánh vào Tiễn Đằng, khiến cho tất cả những mũi tên vốn đang vô lực rủ xuống trực tiếp đứng thẳng lên trong nháy mắt.

Linh lực sắc bén bức người, dường như lúc nào cũng có thể bắn ra, xỏ xuyên toàn bộ thân thể đối thủ.

Tại khu vực Thủy Huỳnh Thảo, hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đang phát triển cực kỳ tươi tốt, cành lá xanh thẳm dài nhỏ bao trùm lên mảnh linh điền trống không, xâu chuỗi lại cùng một chỗ, bên trên có những vì sao tô điểm, phảng phất như bầu trời đêm.

Linh lực trong đan điền Lục Huyền bắt đầu phun ra, từng tia linh lực nhè nhẹ bay xuống, dựa theo nhu cầu của mỗi gốc Thủy Huỳnh Thảo, nhẹ nhàng rơi xuống phiến lá xanh thẳm, lặng lẽ thấm vào bên trong.

"Ta đã chán ghét quãng thời gian gia tăng tu vi như rùa bò này rồi, quầng sáng hãy mau mau xuất hiện, giúp ta đột phá đi nào!" Lục Huyền âm thầm nghĩ. Chúng chính là điểm mấu chốt để hắn đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, không thể qua loa được.

Khu vực Kiếm Thảo, tiến độ sinh trưởng của ba gốc Kiếm Thảo tứ phẩm không giống nhau, Kiếm Thiên Kiêu được trồng trước tiên đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, xung quanh gốc cây có rất nhiều kiếm ý mang hình dạng của con cú, không ngừng bay múa xoay quanh.

Kiếm Khổng Tước vừa mới hé lộ tài hoa, khiến cho đống kiếm khí cuồn cuộn trực tiếp biến thành nhiều loại kiếm trận, nhưng đến cuối cùng, tất cả chúng lại trở về bên trong Kiếm Thảo như cái đuôi Khổng Tước.

Về phần Thanh Liên Kiếm Thảo, bởi vì 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 của Lục Huyền vừa mới nhập môn, nên nó chỉ vừa mới mọc ra một đoạn nhỏ từ trong linh nhưỡng, cây non Kiếm Thảo xanh tươi dạt dào, ngược lại còn mang theo một phen phong vị khác.

Lục Huyền cũng thuận tiện nhìn thoáng qua nhóm linh chủng Thủy Huỳnh Thảo được đặt gần Băng Phách trăm năm, được khí tức cực hàn của Băng Phách tẩm bổ, một phần nhỏ linh chủng đã bị diệt vong, trở thành phế chủng, bên trong những hạt linh chủng còn lại cũng không xuất hiện linh chủng dị biến, chỉ lây dính vài tia hàn ý mỏng manh.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy, lúc trước khi cải tiến Linh Huỳnh Thảo thành Thủy Huỳnh Thảo, hắn đã kích thích đến mấy vòng linh chủng mới ngoài ý muốn có được Thủy Huỳnh Thảo, trong đó cũng tiêu phí không ít thời gian và tinh lực. Nên hiện giờ, lại muốn cải tiến Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm thêm một lần nữa, độ khó ra sao hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Trong lúc dò xét linh điền, hắn còn phát hiện ra Phù Du Thảo tứ phẩm ở một góc nào đó, cũng lặng yên tiến vào giai đoạn thành thục rồi. Những con phù du trong suốt không ngừng bay múa xung quanh gốc linh thực kia, liên tục hoán đổi giữa sinh và tử.

Lục Huyền xem xét toàn bộ linh điền một lần, sau đó mới mang theo Phong Chuẩn rời khỏi tông môn, đi tới Kiếm Môn Trấn ở cách đó trăm dặm.

Chương 638: Dục Vọng Trong Lòng Lão Nhân Gia Ngài Mạnh Đến Mức Nào Vậy…

Phủ thêm Thiên Tránh Quỷ Diện, không ngừng điều chỉnh ngũ quan, Lục Huyền trực tiếp biến hóa thành một thanh niên tu sĩ có tướng mạo bình thường, tiến vào trong tiểu viện âm phủ.

Trong tiểu viện có rất nhiều loại linh thực âm phủ đang sinh trưởng. Sau khi Âm Khốc Mộc ngũ phẩm gia nhập vào, linh khí trong tiểu viện càng thêm lạnh lẽo thấm vào người, còn kèm theo tiếng kêu rên liên tiếp của âm hồn, lại cộng thêm mấy loại linh thực được bồi dưỡng bằng huyết nhục, tiến vào nơi này có cảm giác đang đi vào chốn luyện ngục nhân gian.

Lục Huyền đã sớm quen với hoàn cảnh này rồi, chú ý tới Âm Khốc Mộc đã mọc ra một đoạn mầm non màu trắng bệch, hắn lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

Đoạn thời gian qua, hắn đã sưu tập được lượng lớn vật liệu thừa của yêu thú trong cấm địa, hiện giờ trực tiếp đổ chúng cùng với hỗn hợp tinh huyết hung thú đã thí nghiệm thất bại vào trong U Nê Nhục trong tiểu viện, để cho đám linh thực âm phủ ở nơi này được ăn một bữa no bụng.

Sau khi xử lý xong những công việc liên quan bên trong linh điền, Lục Huyền trở lại tông môn, mượn nhờ truyền tống

đại trận của Trận Đường, một lần nữa tiến vào phúc địa Vạn Yêu Quật.

"Lục sư đệ, ngươi đã quay lại rồi?" Vừa mới hạ xuống đám mây, Tôn Vân cảm nhận được động tĩnh đã chạy ra nghênh đón.

"Đúng vậy, Tôn sư huynh, mấy ngày nay phúc địa như thế nào, không phát sinh chuyện gì dị thường chứ?" Lục Huyền thoáng thích ứng với cảm giác không khỏe sinh ra khi truyền tống cự ly xa, rồi mở miệng hỏi thanh niên tuấn lãng nọ.

"Mọi chuyện vẫn như thường, có mấy con yêu thú trời sinh đã bất hòa bộc phát tranh đấu, nhưng đều bị chúng ta khống chế lại rồi, không xuất hiện thương vong." Tôn Vân thành thật đáp.

"Vất vả cho sư huynh và mấy vị sư đệ rồi, ta đi qua cấm địa bên kia nhìn xem sao." Lục Huyền gật đầu nói.

Hắn nghỉ ngơi vài ngày, cũng không biết bên trong cấm địa đã tích trữ được bao nhiêu huyết nhục yêu thú rồi, nói không chừng lão hồ ly còn đang chờ hắn đưa ra phán đoán đó.

"Lục sư huynh lại đi tìm con linh thú Long Quy lục phẩm kia sao?" Chờ sau khi hắn rời đi, đột nhiên một tu sĩ cảm khái nói.

"Linh thú lục phẩm, ngay cả Thương Ngô Chân Nhân cũng phải lấy lễ đối đãi, vậy mà Lục sư huynh với nó lại giống như bạn vong niên, thật không biết hắn đã làm như thế nào." Một người khác nhìn theo hướng Lục Huyền rời đi, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

"Không chỉ có thế, Lục sư huynh còn có thể tự do ra vào cấm địa, hoàn toàn không sợ con linh hồ ngũ phẩm kia, không giống chúng ta, chỉ có thể hầu hạ đám linh thú tứ phẩm kia

mỗi ngày.” Giọng nói của một tu sĩ có pha thêm vài phần ghen tị.

“Nói năng cẩn thận, vẫn nên chăm sóc đám linh thú kia cho tốt đi, chờ các ngươi trưởng thành đến mức độ đó, tự nhiên sẽ có được tất cả.” Tôn Vân lên tiếng ngăn lại mấy người khác nghị luận.

Lục Huyền không biết mình đã bị người khác bàn tán sau lưng, hắn vẫn theo con đường quen thuộc đi tới bên cạnh hồ nước. Từ xa đã nhìn thấy lão Long Quy vừa mới cất kỹ tấm lụa màu vàng nhạt rồi giả bộ như bản thân đang thảnh thơi nằm trên mặt đất phơi nắng.

“Lục tiểu tử, lại muốn lão phu bói quẻ miễn phí cho ngươi?” Lão Long Quy mở to mắt, lười biếng nói.

“Tiền bối ngài nói như vậy là không đúng rồi, cái gì gọi là bói toán miễn phí chứ? Đó là vãn bối lo lắng ngài quá lâu không vận dụng thiên phú, sợ ngài ngượng tay thôi.” Lục Huyền mặt dạn mày dày vừa cười vừa nói.

Lão Long Quy trêu chọc hắn một phen lại chỉ cười mà không nói.

“Đúng rồi, tiền bối, tấm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 kia dùng như thế nào?”

“Bình thường thôi, tùy tiện xem một chút là không xem nữa.” Lão Long Quy nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Đúng là thứ đó chẳng thú vị mấy, nhưng có thêm thứ ở trong tay vãn bối này, vậy thì không giống rồi.” Lục Huyền lập tức lấy Mỹ Âm Châu ra, quơ quơ trước mặt lão Long Quy.

“Đây là thứ gì?”

“Lần này về tông mấy ngày, ta có đi ra ngoài một lần, giải quyết xong một tên tà tu lòng dạ khó lường, sau đó đạt được

món bảo vật này từ trong tay hắn, thử một cái, ai ngờ nó lại cực kỳ tương thích với 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 xem như hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, đã bổ sung được điểm thiếu hụt của cuốn Tâm Kinh kia."

"Lục tiểu hữu, không bằng ngươi hãy cho lão phu thử một chút xem sao?" Nghe thấy công hiệu của Mỹ Âm Châu, lão Long Quy lập tức trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều, cách xưng hô cũng tự nhiên mà biến hóa.

"Được, tiền bối cầm lấy."

Mỹ Âm Châu nhanh chóng bay về phía lão Long Quy. Lão Long Quy tiếp được, rồi dựa theo phân phó của Lục Huyền, đưa một tia linh lực vào viên bảo châu trong suốt.

",!"

Chỉ trong chốc lát, bên tai Lục Huyền đã vang lên từng đợt âm thanh cực kỳ khó nghe, âm lượng thật lớn, trực tiếp vang vọng khắp cả hồ nước.

"Đây là cái thứ gì chứ? Động tĩnh quá lớn." Lão Long Quy không hổ là linh thú đã sống suốt mấy ngàn năm, cũng sớm luyện thành một trái tim cứng rắn, thấy tình huống ngại ngùng trong lòng không dao động, vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, nhanh chóng bày ra một đạo cấm chế cách âm, che Mỹ Âm Châu lại.

"Dục vọng trong lòng lão nhân gia ngài mạnh đến mức nào vậy…" Lục Huyền lẳng lặng đứng ở một bên, âm thầm cảm khái nói.

Phải biết rằng, âm lượng truyền ra từ bên trong Mỹ Âm Châu có liên quan rất lớn với dục niệm trong lòng người nắm giữ, dục niệm càng mạnh, thanh âm càng thêm phóng đãng.

"Nhưng, thanh âm lớn một chút, phối hợp với tấm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 kia, ngược lại vẫn khá là ổn."

Lão Long Quy suy nghĩ một lát sau đó tưởng tượng ra khung cảnh bản thân đồng thời sử dụng 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 cùng với Mỹ Âm Châu, cõi lòng vốn đang bình tĩnh như mặt giếng cổ cũng không khỏi sinh ra vài phần kích động.

"Nói chung, âm thanh bên trong Mỹ Âm Châu này có liên quan mật thiết tới dục niệm, mà dục niệm lại do những tư thế và động tác bản thân nhìn thấy trên tấm tơ lụa kia quyết định, tiết tấu cao thấp trực tiếp phối hợp chặt chẽ với nhau, giữa hai thứ này cũng coi như cực kỳ ăn khớp. Sau này xem phim có thể đồng bộ giữa âm thanh và hình ảnh rồi." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Tiểu tử ngươi rất là biết điều đấy, phần nhân tình này ta nhớ kỹ rồi." Lão Long Quy cười cười, sau đó không để lại dấu vết trực tiếp cất kỹ Mỹ Âm Châu đi, linh văn phức tạp bắt đầu lưu chuyển trên mai rùa.

Bảo vật được đưa tặng hai lần liên tục, vừa nhìn đã thấy cực kỳ không tầm thường, lại vừa vặn giải quyết được cảm giác cô độc tịch mịch suốt mấy ngàn năm của nó, đương nhiên là lão Long Quy sẽ ghi nhớ trong lòng.

Lục Huyền cười hắc hắc một tiếng, 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 và Mỹ Âm Châu đều được mở ra từ bên trong quầng sáng, coi như là thu hoạch ngoài định mức, có thể dùng chúng nó đi đổi lấy hảo cảm của linh thú hộ tông lục phẩm, tuyệt đối là hắn lời rồi, mà nói không chừng trong tương lai, những thứ này còn có thể mang đến cho hắn một mối cơ duyên to lớn.

Mặc dù hắn đã có chút hiểu biết nhất định đối với tu sĩ đầu trọc và linh thú Thanh Khâu Hồ, nhưng dù sao bên trong cấm địa cũng giam giữ số lượng đông đảo hung thú tà thú, xuất phát từ bản tính cẩn thận và tính an toàn của mình, tốt nhất là trước khi qua bên đó, cứ đến chỗ lão Long Quy làm một quẻ tượng miễn phí sẽ ổn hơn.

Sau khi biết được quẻ tượng an toàn, Lục Huyền mới yên tâm tiến về cấm địa.

Chương 639: Bí Cảnh Hắc Ma Uyên!

Thời gian quản lý phúc địa trôi qua rất nhanh.

Chuyện lớn chuyện nhỏ trong phúc địa đều không cần Lục Huyền tự mình đi làm, chẳng mấy khi hắn có được thời gian để tu luyện, nên mỗi ngày hắn đều tu hành quan tưởng vài loại công pháp lấy được từ bên trong quầng sáng.

Thời gian rảnh rỗi quá nhiều, hắn sẽ đi tới chỗ Bạch Viên và Long Quy ngồi một chút.

Từ sau khi nhóm hung thú trong cấm địa được hắn xử lý với hiệu suất cao, công việc ban đầu đã được giảm tải khá nhiều, không cần mỗi ngày đều phải đi qua bên đó nữa.

Cách vài ngày một lần, hắn sẽ tiến vào cấm địa thu thập một chút huyết nhục thừa thãi của yêu thú, tinh huyết của yêu thú dung hợp thất bại, còn có âm hồn oán niệm trôi lơ lửng bên trong thông đạo đỏ sậm giống như cô hồn dã quỷ nữa.

Thỉnh thoảng hắn sẽ trở về động phủ tông môn để quan sát một chút, chăm sóc đám linh thực dưới tay mình, cũng thuận tiện đi một lần đến tiểu viện âm phủ và bí cảnh không trọn vẹn, thỏa mãn nhu cầu của nhóm linh thực được gieo trồng ở nơi đây.

Trong quãng thời gian này, bên trong phúc địa lại bạo phát một lần Đế Lưu Tương nữa, Lục Huyền đã thu thập được không ít, còn vơ vét sạch sẽ phần của lão Long Quy.

Cứ như thế, ba tháng trôi qua nhanh chóng.

Hôm nay, hắn trở lại trong tông môn.

Lục Huyền ngồi trên linh hạc, nhạy cảm phát hiện được bầu không khí trong nội tông có chút bất đồng với ngày thường. Nếu ngẫu nhiên nhìn thấy vài người đồng môn, thì không đợi Lục Huyền đi qua chào hỏi một tiếng, bọn họ đã vội vàng rời đi, giống như phía sau lưng có thứ gì đang đuổi theo đối phương vậy.

Lục Huyền mang theo vài phần buồn bực, trở lại trong động phủ, an tâm bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, ngay ngắn bày ra tư thế cần có của một vị linh thực sư cần mẫn siêng năng. Rồi qua ngày thứ hai, hắn đi tới động phủ của Hỏa Lân Nhi.

"Lục sư đệ, không phải ngươi đang quản lý phúc địa sao? Lại có thời gian tới chỗ ta thế này?" Hỏa Lân Nhi vừa nhìn thấy Lục Huyền, trên khuôn mặt non nớt đã có thêm một tia kinh ngạc.

"Bên trong phúc địa có mấy người đồng môn khác để ý rồi, tất cả đều tốt, nên ta trở về thăm linh thực trong động phủ một phen. Đúng rồi, Hỏa sư huynh, lúc ta trở về đã nhìn thấy không ít đồng môn vô cùng vội vàng bay đi bay lại, không biết là đã xảy ra đại sự gì rồi?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Gần đây có một chuyện lớn phát sinh trong Tu Hành giới, có một bí cảnh cỡ lớn vừa xuất hiện tại Hắc Ma Uyên, khắp nơi đều có tà ma, nhưng lại ẩn giấu rất nhiều cơ duyên. Nghe nói, có tu sĩ đã tìm được không chỉ một môn công pháp cùng với pháp khí cấp bậc ngũ phẩm từ bên trong, sau khi tin tức này được truyền đi, đã khiến vô số tu sĩ bị hấp dẫn đi tới khu bí cảnh kia, muốn đoạt được một phần cơ duyên từ trong đó."

Lục Huyền nghe vậy, có chút đăm chiêu rồi gật nhẹ đầu.

“Làm sao, Lục sư đệ ngươi không động tâm với bảo vật ngũ phẩm hả?” Hỏa Lân Nhi cười hỏi.

“Sư huynh cứ nói đùa, ta chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, làm sao có thể không động tâm đối với bảo vật cấp bậc Kết Đan?” Lục Huyền không nhịn được khẽ cười lên.

Lời này cũng không sai, tuy trong tay hắn đã có không ít bảo vật ngũ phẩm, nhưng đồ vật cấp bậc này, ai sẽ không ngại nhiều chứ?

“Ta đang có ý định tiến vào bí cảnh này thăm dò một phen, nếu Lục sư đệ động tâm, hay là cùng đi với ta, ý ngươi thế nào?”

“Có sư huynh chân truyền dẫn dắt, phương diện an toàn đương nhiên là không cần phải nói. Nhưng mà, sư đệ vẫn có chút tự mình hiểu mình, mặc dù tu vi cũng tạm ổn, nhưng đã không có pháp khí hộ thân lại không có thuật pháp cường đại, đi theo phía sau sư huynh, chỉ trở thành gánh nặng của sư huynh mà thôi, cho nên ta vẫn cứ thành thành thật thật ở lại tông môn cho thỏa đáng.”

“Cũng được, ta tôn trọng ý nghĩ của sư đệ. Chẳng qua tu hành nhất đạo, tránh không được chữ “tranh” này, chỉ có ra sức tranh thủ, mới có thể đạt được đại cơ duyên, từ đó giành lấy khả năng tiến thêm một bước. Cho dù ngươi không muốn đi tranh với tu sĩ khác thì bọn họ cũng sẽ chủ động tới tranh với ngươi, những thứ này đều là không cách nào tránh đi được.” Trên khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi có thêm mấy phần lão luyện không hợp với tuổi tác.

“Sư huynh nói có lý, nhưng tâm ý sư đệ ta đã quyết.” Lục Huyền khẽ cười nói.

“Các ngươi tranh giành là chuyện của các ngươi, ta có đường đua chỉ thuộc về riêng mình, không có bất cứ người nào

tranh giành với ta được.” Trong lòng hắn yên lặng cảm khái một câu.

“Nếu sư đệ đã khăng khăng lựa chọn con đường linh thực sư này, vậy thì ta cũng không miễn cưỡng sư đệ.” Hỏa Lân Nhi cũng chỉ thuận miệng ướm hỏi như vậy mà thôi, tu vi của gã cao thâm, thiên phú xuất chúng, thân là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, khắp người đều là bảo vật, tự nhiên không để tâm tới suy nghĩ của Lục Huyền. Mà trên thực tế, gã mời Lục Huyền đi cùng cũng chỉ vì coi trọng thiên phú của hắn trên phương diện linh thực mà thôi.

“Vậy chúc sư huynh đi chuyến này có thể nhận được thiên đại cơ duyên, cùng với bảo vật mà bản thân vẫn luôn ngưỡng mộ trong lòng!” Lục Huyền mỉm cười chúc phúc.

Sau đó, hắn cáo biệt Hỏa Lân Nhi, trở lại động phủ của mình, nghỉ ngơi một lát, đang định đi linh điền xem xét linh thực, đột nhiên Bách Lý Kiếm Thanh tìm tới cửa.

“Lục đại ca, Lục đại ca, huynh có nghe nói đến bí cảnh cỡ lớn vừa mới xuất hiện trong Hắc Ma Uyên kia không?” Gã hưng phấn tiến vào, không kịp chờ đợi đã mở miệng hỏi Lục Huyền.

“Có nha, nghe nói bên trong đã chết không ít người, còn bao gồm tu sĩ của đại tông.” Lục Huyền nói.

Bị hắn giội cho một gáo nước lạnh, Bách Lý Kiếm Thanh lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Huynh không thể chỉ chăm chăm nhìn vào những thứ này được, so với bọn họ, những tu sĩ đạt được cơ duyên kia càng nhiều hơn, thậm chí người sống sót còn là đại đa số cơ mà.”

“Cho nên đệ định tiến vào xem ư?” Lục Huyền lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, vất vả lắm mới xuất hiện một cơ hội nhận được đại cơ duyên như thế, không đi tranh đoạt một phen thì sau này nhất định sẽ hối hận.” Bách Lý Kiếm Thanh trịnh trọng nói.

“Cho dù có nguy hiểm đến mức sinh tử đạo tiêu, đệ cũng nguyện ý?”

Bách Lý Kiếm Thanh trịnh trọng gật đầu: “Thân là đệ tử Đại tông, lại có đồng môn làm bạn, ta có lòng tin sẽ toàn thân trở ra. Lục sư huynh, ngươi không định đi vào trong bí cảnh nhìn xem sao?”

“Không có ý đó.” Lục Huyền lạnh nhạt trả lời.

“Đáng tiếc, Lục sư huynh có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, còn lợi hại hơn ta và mấy người đồng môn hảo hữu ta quen biết. Ta đang muốn mượn cơ hội này để ôm bắp đùi của huynh đây.” Bách Lý Kiếm Thanh cười hắc hắc, đôi mắt dài nhỏ híp lại thành một đường.

“Tu vi của ta đều là cố định, phải dựa vào đan dược chồng chất mà lên, hơn nữa, ta gia tăng tu vi chỉ vì đề cao cảnh giới sẽ bồi dưỡng được càng nhiều linh thực hơn. Còn mấy thứ như thuật pháp, pháp khí, phù lục vân vân… đều là loại bình thường không có gì lạ, so ra vẫn kém những tu hành giả đã trải qua vô số lần liều mạng tranh đấu kia.” Lục Huyền thuận miệng nói.

Chương 640: Chỉ Cần Tông Môn Không Đổ, Ta Có Thể Trồng Đến Thiên Hoang Địa Lão!

"Qua mấy ngày nữa ta sẽ theo mấy người đồng môn đã hẹn từ trước, qua bí cảnh kia thăm dò một phen." Bách Lý Kiếm Thanh cười nói.

"Đợi đã, nơi này có một tấm kiếm phù tứ phẩm, là bảo vật hộ thân của ta, vẫn một mực giữ kín không nỡ dùng, lần này cho ngươi mượn dùng đó." Lục Huyền lập tức gọi Bách Lý Kiếm Thanh lại, thuận miệng bịa ra một cái lý do, rồi ném cho gã một tấm Khiếu Hải Kiếm phù.

"Trực tiếp kích phát là có thể dùng được, uy năng có liên quan đến lượng kiếm khí kích phát ra. Chỉ có thể sử dụng trong tình huống nguy hiểm, nhớ khi trở về phải trả lại cho ta."

Trước khi hắn tiến vào tông môn đã quen biết Bách Lý Kiếm Thanh, bình thường cả hai đều ở chung vô cùng vui vẻ. Gã này được xem như một trong mấy người bạn tốt của hắn ở Thiên Kiếm Tông này, mà cũng là người có tu vi thấp nhất, Lục Huyền lo lắng cho sự an toàn của gã, liền cho mượn một tấm tứ phẩm Khiếu Hải Kiếm phù.

Đây là bảo vật có hạn độ lớn nhất mà hắn có thể lấy ra, nếu lấy nhiều hơn, hoặc là phẩm giai cao hơn, sẽ dẫn tới sự ngờ vực vô căn cứ, mà bản thân hắn cũng không dám cam đoan khi

Bách Lý Kiếm Thanh trông thấy bảo vật, gã có nổi lên dị tâm hay không.

"Đa tạ Lục đại ca! Ta nhất định sẽ trân quý cơ hội sử dụng kiếm phù này! Nếu dùng trong tình thế cấp bách, cũng nhất định sẽ bồi thường giá gốc cho Lục đại ca huynh." Bách Lý Kiếm Thanh tiếp nhận kiếm phù, cảm nhận được kiếm khí cuồn cuộn ngập trời như sóng biển bên trong kiếm phù, lập tức hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Đối với Trúc Cơ tiền kỳ như gã, kiếm phù tứ phẩm đã đủ để gọi là tuyệt thế trân bảo rồi, ở dưới một số tình huống, có nó trong tay cũng không khác gì có thêm một cơ hội bảo mệnh.

"Đi đi, nhớ bình an trở về." Lục Huyền khoát tay áo với gã rồi trực tiếp đi vào trong linh điền.

"Tất cả đều chạy hết vào bí cảnh. Không giống ta, chỉ có thể ở trong động phủ, dựa vào bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú để duy trì tu hành."

Phải biết rằng, Hắc Ma Uyên kia có diện tích rộng lớn, bên trong ẩn giấu vô số tà ma, yêu thú, còn có linh quáng, linh dược và các loại tài nguyên tu hành khác, danh tiếng vang dội vô cùng, ngay cả Lục Huyền rất ít khi ra ngoài cũng biết về nó.

Lần này, bên trong Hắc Ma Uyên lại xuất hiện một bí cảnh cỡ lớn, cũng có nghĩa là sẽ có lượng lớn cơ duyên xuất thế, đương nhiên sẽ hấp dẫn vô số tu sĩ tranh nhau tràn vào.

Thiên Kiếm Tông cách Hắc Ma Uyên không xa lắm, vượt qua lộ trình mấy ngày là đến, cho nên nhóm tu sĩ tông môn đều động tâm.

Lục Huyền lại không quên đi tín niệm ban đầu, hắn vẫn luôn thành thành thật thật ở trong tông môn, an tâm làm ruộng.

“Chỉ cần tông môn không đổ, ta có thể trồng đến thiên hoang địa lão.”

Linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động, từng sợi linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, làm dịu linh thực trong linh điền.

Sau khi chăm sóc linh điền thật tốt, Lục Huyền đi vào Trận Đường, lợi dụng truyền tống đại trận bên trong, tiến vào bí cảnh không trọn vẹn. Dưới tình huống bình thường, mỗi khi hắn có linh thực phẩm cấp cao, đều sẽ mang nó vào gieo trồng bên trong bí cảnh không trọn vẹn, đương nhiên là thỉnh thoảng phải tiến đến xem thử rồi.

Hư ảnh Phượng Hoàng tạo nên từ vết nứt màu vàng sậm bên trên Phượng Hoàng mộc lục phẩm càng thêm ngưng thực, trong lúc không ngừng bay múa xoay quanh có thể cảm nhận được nó vô cùng linh hoạt.

Được nguyện lực pháp khí Phật môn Phục Ma Quyết tẩm bổ, Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm cũng tiến vào giai đoạn sinh trưởng mạnh rồi, cây non kia giống như một vị cao tăng nho nhỏ đang ngồi thiền, chỉ nhìn một cái cũng khiến cõi lòng người ta yên tĩnh hiền hòa.

Long Hài Thảo trong U Tuyền Linh Lâm là thoải mái nhất, sợi cỏ màu đen dài nhỏ như rồng đang vui vẻ bơi lội trong linh dịch, vui đến quên cả trời đất.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà cùng là ngũ phẩm, được linh khí cực kỳ tinh khiết trong bí cảnh tẩm bổ, lại cộng thêm Mậu linh nhưỡng uẩn dưỡng, đã mọc ra chồi non.

Bên ngoài chồi non xuất hiện một tầng linh quang trong suốt, tựa như có thể tẩy rửa thân thể cùng với hết thảy bụi trần trong lòng.

Những loại linh thực khác như Địa Hoàng Táo, Thất Tình Đậu cũng phát triển không tệ.

Lục Huyền còn cố ý chạy đến trước mặt linh thực Thất Tình Đậu, nhập vai bày ra các loại cảm xúc hỉ nộ ái ố, để cho Thất Tình Đậu hấp thu một lần cho đủ.

Mặt khác, những loại linh thực như Liệt Diễm Quả và Băng La Quả, cùng với Dưỡng Kiếm Hồ Lô trong bí cảnh đều tiến vào giai đoạn thành thục, Lục Huyền suy đoán, có lẽ lần sau khi tiến vào nơi này, hắn có thể thu hoạch được quầng sáng từ chúng rồi.

Sau khi trở lại tông môn, hắn lại ngựa không dừng vó tiến vào phúc địa Vạn Yêu Quật, tận dụng trách nhiệm quản lý phúc địa, để kết nối gia tăng một chút cảm tình với lão Bạch Viên và lão Long Quy.

Cứ cách năm - ba ngày hắn lại tiến vào trong cấm địa một lần, nhằm thu thập huyết nhục và hồn phách của những con yêu thú kia, đây là nguyên liệu cần thiết để đám linh thực trong tiểu viện âm phủ của hắn phát triển bình thường. Và thuận tiện, hắn kiểm tra trạng thái của mấy con hung thú thí nghiệm một phen, có thể kịp thời cắt lỗ [1].

[1] : có thể hiểu cụm từ này như sau, khi khoản lỗ của một hạng mục đầu tư nhất định đạt đến một số tiền định trước, nó sẽ được thanh lý kịp thời để tránh khoản lỗ lớn hơn, còn trong tình huống này, có thể hiểu đơn giản là xử lý những con hung thú thí nghiệm thất bại để đỡ phải nuôi nó lâu hơn.

Cứ thế, rất nhanh hơn một tháng đã trôi qua.

Thời điểm Lục Huyền trở lại tông môn, hắn chợt phát hiện có một tấm phù lục truyền tin đang lơ lơ lửng lửng bên ngoài động phủ. Hắn dùng linh lực kéo nó đến trước người mình, bên trong truyền đến một giọng nữ dịu dàng: “Lục sư huynh, một thời gian không gặp, không biết ngươi có rảnh rỗi tới chỉ đạo một chút tri thức linh thực cho các sư đệ sư muội hay không?”

Giọng nói này vốn thuộc về một linh thực sư tương đối nổi danh trong Thiên Kiếm Tông, cũng là người quen của Lục Huyền, Liễu Tố, hai người từng cùng nhau đi thăm dò Lãng Nguyệt phúc địa.

"Được, Liễu sư tỷ, ngày mai ta có thể tới trao đổi một chút kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực với các vị đồng môn." Lục Huyền truyền một luồng linh lực vào trong tấm phù lục truyền tin rồi tiến vào động phủ, bắt đầu xử lý những công việc bận rộn mà phong phú trong quá trình làm ruộng.

Hôm sau, hắn đúng giờ đi vào động phủ của Liễu Tố.

"Lục sư huynh."

"Chào Lục sư huynh."

Còn chưa tiến vào, đám người Liễu Tố đã sớm chờ ở cửa, vừa nhìn thấy Lục Huyền, tất cả đều nhao nhao nhiệt tình chào hỏi.

"Xin chào các vị sư huynh sư đệ." Lục Huyền chắp tay nói.

"Lục sư huynh, mời ngồi." Đám người tiến vào đình viện, Liễu Tố đưa tay ra hiệu để Lục Huyền ngồi xuống ghế chủ tọa, Lục Huyền từ chối nhưng mọi người đều lên tiếng khích lệ, đến cuối cùng hắn cũng không cố ý làm ra vẻ nữa, trực tiếp ngồi xuống.

Thiên phú hắn triển lộ trên linh thực nhất đạo này càng ngày càng mạnh, bởi vậy hắn cũng dần được nhiều đồng môn biết đến.

Chương 641: Ngọc Tẩy Linh Lộ!

Tuy Lục Huyền làm người khiêm tốn, thích ẩn mình, lại rất ít rời khỏi động phủ hay đi giao tiếp với người khác, nhưng toàn bộ đệ tử nội môn Thiên Kiếm Tông đều biết bản môn có một vị linh thực sư, nhiệt tình đến cực hạn đối với chuyện bồi dưỡng linh thực, ngay cả tu hành cũng phải đặt phía sau linh thực.

Thiên phú cũng như trình độ của người này về linh thực cực kỳ khủng bố, đã thay tông môn giải quyết không ít vấn đề khó khăn.

Người bên ngoài chưa từng gặp được hắn đều biết như thế, nữa là vị linh thực sư Liễu Tố này?

Còn nhớ thời điểm Lục Huyền vừa mới tấn thăng làm đệ tử nội môn, trong một lần ngẫu nhiên, hắn tiến vào vòng tròn nhỏ với tất cả những thành viên bên trong đều là linh thực sư, còn từ đó học được không ít bí quyết nho nhỏ để bồi dưỡng linh thực.

Tất cả mọi người thực sự không ngờ, tiểu sư đệ lúc trước kia lại có thể trưởng thành đến tình trạng như thế chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi.

Điều này đã khiến cho ấn tượng của bọn họ đối với Lục Huyền có phát sinh một chút biến hóa nghiêng trời lệch đất, và trong lúc nói chuyện cùng Lục Huyền ít nhiều cũng mang thêm vài phần tâm tư muốn kết giao.

Đối với vấn đề của mọi người, Lục Huyền đều nghiêm túc trả lời, thay bọn họ giải quyết không ít nghi hoặc.

Hắn gần như không cần tu luyện và phần lớn thời gian đều dành cho việc bồi dưỡng linh thực, học tập tri thức có liên quan đến linh thực, lại có thể nắm giữ trạng thái tức thời của linh thực, xem như là chỉ thẳng đến bản nguyên của đại đạo, nên trình độ lý giải đối với linh thực nhất đạo của hắn cũng mạnh tương đương với nước từ trên thác cao đổ xuống, thường chỉ mấy câu ngắn ngủi đã vạch trần được nguyên nhân của vấn đề, làm cho người ta thể hồ quán đỉnh, trong nháy mắt liền sáng tỏ.

Gặp nhau nửa ngày, Lục Huyền trở lại động phủ trong sự lưu luyến không nỡ rời xa của mọi người. Hắn thấy sắc trời còn sớm, mới chậm rãi đi lại bên trong khe linh điền, xem xét tỉ mỉ trạng thái của linh thực trong linh điền.

"Ồ, có một trái Ngọc Lộ Quả thành thục."

Trong lúc đó, Lục Huyền ngoài ý muốn phát hiện, thanh tiến độ phía dưới một trái linh quả trên một gốc linh thực Ngọc Lộ Quả, đã hoàn toàn được kéo căng.

Trái linh quả nọ trong suốt như ngọc, từ mặt ngoài có thể nhìn thấy những giọt sương đang chậm rãi chảy xuôi, ngưng tụ không tan, khiến cho toàn bộ linh quả như được nước suối mát lạnh cọ rửa qua hết lần này đến lần khác, nhìn qua cực kỳ trong trẻo không tì vết.

【 Ngọc Lộ Quả, linh thực tam phẩm, được bồi dưỡng từ linh khí hóa sương tinh khiết, ẩn chứa linh lực tinh thuần phong phú, có thể dùng làm tài liệu chủ yếu của nhiều loại đan dược, cũng có thể trực tiếp sử dụng, hoặc ủ linh nhưỡng. 】

"Linh quả phẩm chất bình thường, coi như không tệ." Lục Huyền cẩn thận hái Ngọc Lộ Quả xuống, cất giữ ở bên trong

hộp ngọc đặc chế, tránh cho sinh cơ của linh quả bị xói mòn.

Một quầng sáng màu trắng lặng yên xuất hiện tại vị trí của linh quả trước kia, hơi lập lòe tỏa sáng giữa đống cành lá xanh tươi. Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, vẽ ra một đường cong vui vẻ rồi đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

Quầng sáng lặng yên vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng, vòng qua cành lá linh thực, tụ tập trên người Lục Huyền.

Thời điểm chúng tiến vào trong cơ thể hắn, Lục Huyền nhanh chóng cảm nhận được một tia mát mẻ thấm vào da thịt, khiến cho lỗ chân lông toàn thân vô cùng vui sướng mở ra.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, thu được linh nhưỡng tứ phẩm Ngọc Tẩy Linh Lộ. 】

Một vũng linh dịch chợt xuất hiện trong tay Lục Huyền, rõ ràng là chất lỏng, nhưng lại có tính chất đặc biệt như ngọc, thuần hậu, trong veo, không tỳ vết, long lanh, cầm nó ở trong tay, một cảm giác mát lạnh sẽ xuyên qua phần tiếp xúc.

【 Ngọc Tẩy Linh Lộ, linh nhưỡng tứ phẩm, dùng Ngọc Lộ Quả làm tài liệu chủ yếu để ủ thành, sau khi phục dụng có thể tẩy rửa khí tức vẩn đục trong cơ thể tu sĩ, khiến linh khí trở nên thuần khiết không tỳ vết. 】

“Linh nhưỡng mới xuất hiện, rốt cuộc cũng có thể thay đổi khẩu vị rồi.” Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng, bởi vì cho tới nay, thứ dùng để đãi khách trong động phủ của hắn cũng chỉ có một loại linh nhưỡng duy nhất là Bách Quả Linh Tương mà thôi, hiện giờ Ngọc Tẩy Linh Lộ xuất hiện, xem như đã bổ sung vào chỗ thiếu hụt này, làm phong phú thêm loại hình linh nhưỡng.

“Nếu mở ra phối phương thì càng tốt.” Lục Huyền đưa mắt nhìn những trái Ngọc Lộ Quả còn lại đang ẩn giấu giữa những cành lá, trong giọng nói có mang theo vài phần chờ mong.

Mười cây Ngọc Lộ Quả là Đan Điện ủy thác hắn gieo trồng, trên mỗi một gốc linh thực kết ra được bốn - năm trái linh quả, tổng cộng có bốn mươi sáu trái.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia khi mở ra quầng sáng, Lục Huyền cho rằng khả năng mở ra phối phương Ngọc Tẩy Linh Lộ là không nhỏ.

Hắn uống một ngụm linh nhưỡng, một luồng cảm giác mát lạnh lập tức chảy từ yết hầu xuống dưới, rất nhanh đã chảy qua tứ chi bách hải, khiến cho toàn thân trong nháy mắt đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, đầu óc vô cùng tỉnh táo sáng suốt.

“Có thể tẩy rửa khí tức vẩn đục trong cơ thể, công hiệu của nó cũng tương tự như hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên, có vai trò cực kỳ quan trọng đối với những tu sĩ quanh năm ở bên ngoài, tiếp xúc với đám tà tu.” Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Hắn lại đưa mắt quan sát những trái linh quả trên cây, còn có mấy quả sẽ chín trong vòng vài ngày, không cần vội vã sử dụng Thanh Mộc Nguyên Khí đi thúc giục chúng nó.

Ngày thứ hai, sau khi thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả, trong lúc Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên Bách Lý Kiếm Thanh đi tới bái phỏng.

“Về rồi ư? Không sao là tốt rồi.” Lục Huyền nhìn thấy gã, một tia lo lắng trong lòng cũng nhẹ nhàng buông xuống.

Thoạt nhìn bộ dạng Bách Lý Kiếm Thanh khá là phong trần mệt mỏi, dường như gã còn chưa trở về động phủ của mình, nhưng trên nét mặt lại có thêm mấy phần hưng phấn, có

thể thấy được chuyến đi bí cảnh lần này, đã có thu hoạch không nhỏ.

“Hắc hắc, Lục sư huynh, ta đã nói là không có việc gì rồi mà?” Bách Lý Kiếm Thanh cười nói.

“Thu hoạch của đệ ở trong bí cảnh như thế nào? Có đụng phải nguy hiểm gì hay không?” Lục Huyền tò mò hỏi, hắn tuy cẩn thận không thích đi thám hiểm, nhưng vẫn có vài phần hứng thú đối với kinh nghiệm thám hiểm của người khác.

“Ta kết hợp với mấy người đồng môn cùng nhau tiến vào bí cảnh Hắc Ma Uyên. Tuy tu vi của mấy người chúng ta cũng đạt đến trình độ trung thượng trong số những tu sĩ tiến về bí cảnh, nhưng lại không dám tiến vào trung tâm bí cảnh, chỉ hoạt động ở vị trí nằm gần khu vực bên ngoài của bí cảnh mà thôi.”

“Trong lúc đó, nhóm chúng ta đã đụng phải không ít yêu thú tà ma, nhưng con nào con nấy đều bị chúng ta liên thủ giải quyết hết, tình huống nguy hiểm nhất là đụng phải một con tà ma có thực lực tiếp cận Trúc Cơ trung kỳ, phải dùng không ít thủ đoạn mới giải quyết được nó. Có một vị sư đệ bởi vì trận chiến này mà bị thương không nhẹ, cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, mới đưa hắn về tông môn trị liệu.”

Chương 642: Thanh Vi Ngọc Tỏa!

"Đương nhiên, thu hoạch càng lớn hơn thiệt hại, may mắn chúng ta đã tìm được một đống linh quáng tứ phẩm, mỗi người đều được chia mấy khối. Mặt khác, còn có một ít tài liệu trên người yêu thú tà ma, đang tính toán sau khi bán đi lại chia đều cho mấy người cùng tham gia." Bách Lý Kiếm Thanh không hề giấu giếm, cứ một mực thao thao bất tuyệt nói với Lục Huyền.

"Nghe ý tứ của đệ? Hình như còn muốn đi qua bên đó nữa?"

"Ta đang có ý định này, mấy người chúng ta thoáng thương lượng một chút, đã quyết định sẽ mượn cơ hội trở về tông môn nhằm tiếp tế chuẩn bị thật tốt một chút, mang đi nhiều pháp khí phù lục có thể ứng phó với tà ma hơn, sau đó lại thử xâm nhập vào khu vực sâu hơn một chút ở bên trong bí cảnh."

"Chú ý an toàn nhiều hơn là được." Thấy Bách Lý Kiếm Thanh lộ vẻ mặt kiên định, Lục Huyền cũng không mở miệng khuyên bảo đối phương.

Bên ngoài bí cảnh đã có thể gặp được tà ma mạnh mẽ đủ khả năng uy hiếp mấy đệ tử nội môn rồi, thì xâm nhập vào sâu hơn một chút, khả năng gặp phải tà ma cường đại sẽ càng cao hơn.

Đáng tiếc, bọn người Bách Lý Kiếm Thanh đều bị các loại cơ duyên bảo vật che mờ hai mắt, không nghĩ rõ ràng điểm này.

“Lục sư huynh, tấm kiếm phù kia của huynh ta vẫn chưa dùng, lần này trở về là muốn trả lại nó cho huynh.” Bách Lý Kiếm Thanh lấy ra Khiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm từng được Lục Huyền đưa cho.

“Đệ cứ giữ lại trước đi, nói không chừng về sau còn có cơ hội sử dụng.” Lục Huyền lạnh nhạt nói.

“Nó là bùa hộ mệnh của huynh, nếu cứ để ở chỗ ta thật là kỳ cục.” Tuy Bách Lý Kiếm Thanh khá là luyến tiếc một tấm kiếm phù hùng mạnh quý hiếm như vậy, nhưng trong lòng vẫn hiểu rõ, tấm kiếm phù này là của Lục Huyền, không thích hợp để ở trong tay gã quá lâu.

“Dù sao ta cũng không rời khỏi tông môn hay dự định đi thăm dò bí cảnh gì cả, cứ để nó lại trên tay đệ, nói không chừng còn có thời điểm cần dùng đến.” Trong tay Lục Huyền vẫn còn mấy chục tấm kiếm phù tứ phẩm, mà một nhóm Dưỡng Kiếm Hồ Lô mới trồng đã sắp đến thời điểm chín muồi, đến lúc đó, hắn lại thu thêm một đống bảo vật nữa, ngược lại cũng không quá quan tâm đến tấm kiếm phù này.

“Nhưng…”

“Đừng có do do dự dự mãi thế, về sau đệ cứ dùng nó đi. Nếu đệ thực sự băn khoăn thì ngày nào đó đụng phải linh chủng không biết tên, có thể mang nó về báo đáp cho ta.” Lục Huyền trực tiếp cắt ngang lời nói của Bách Lý Kiếm Thanh, dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói.

“Được, vậy ta sẽ không khách khí với Lục đại ca. Nếu đụng phải linh chủng không biết tên ở trong bí cảnh, ta sẽ cố gắng tranh thủ lấy tới, đưa cho Lục đại ca.” Bách Lý Kiếm Thanh cực kỳ yêu thích tấm Khiếu Hải Kiếm phù này, lại thấy Lục Huyền khăng khăng như thế, cũng không khách khí thêm, đã trực tiếp thu nó vào trong túi trữ vật rồi dùng giọng điệu kiên định hứa hẹn với Lục Huyền.

“Nhớ lấy, phải là loại không thường gặp ở tông môn hoặc Tu Hành giới, loại bình thường ta không cần.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Chờ Bách Lý Kiếm Thanh rời đi, hắn mới bước vào trong linh điền, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới của linh thực sư. Sau khi chăm sóc phần lớn linh thực một phen, Lục Huyền lại đi vào khu vực gieo trồng Ngọc Lộ Quả.

Tâm thần ngưng tụ trên từng trái linh quả, đã nhanh chóng phát hiện có hai trái Ngọc Lộ Quả đã hoàn toàn chín muồi. Hắn cẩn thận hái trái thứ nhất xuống, trong cảm nhận của linh thức, vẫn nó vẫn là phẩm chất phổ thông.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, thu được linh nhưỡng tứ phẩm Ngọc Tẩy Linh Lộ. 】

Một vũng linh dịch trong suốt như ngọc xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Lục Huyền thu nó vào một cái bình nhỏ bạch ngọc, đặt chung một chỗ cùng với phần lấy được lúc trước, lại tiếp tục đưa tay hái trái Ngọc Lộ Quả thứ hai xuống.

“Ồ, linh quả có phẩm chất tốt.” Lục Huyền nhìn trái Ngọc Lộ Quả trong tay, có chút kinh ngạc tự nhủ. Sự khác biệt về phẩm chất đã khiến hắn càng thêm chờ mong vào phần thưởng quầng sáng xuất hiện đằng sau trái linh quả này.

Hắn nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng vừa mới lặng yên xuất hiện. Quầng sáng nổ tung trong im lặng, vô số điểm sáng rất nhỏ ngưng kết thành một chuỗi xiềng xích, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Thanh Vi Ngọc Tỏa. 】

Sau khi ý niệm ấy xuất hiện, một chiếc khóa ngọc chợt xuất hiện trong tay Lục Huyền. Khóa ngọc này lớn hơn bàn tay hắn một chút, toàn thân có màu trắng tinh khiết, mặt ngoài được khắc khá nhiều vết tích linh văn rậm rạp, huyền ảo tối nghĩa, thỉnh thoảng lại có thanh quang lóe sáng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào cái khóa ngọc này, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【 Thanh Vi Ngọc Tỏa, bảo vật tứ phẩm, phía trên có khắc rất nhiều phù văn loại giam cầm, biến hóa tự nhiên, sau khi kích phát linh lực có thể trực tiếp khóa mục tiêu trong phạm vi nhất định, hiệu quả sẽ giảm đi khi đối phó với Kết Đan chân nhân và yêu thú ngũ phẩm, chỉ có thể làm chậm lại hành động của mục tiêu. 】

【 Khóa ngọc có hiệu quả khắc chế rất mạnh đối với tà ma, ngay cả tà ma cấp Họa tương đương với cảnh giới Kết Đan, cũng có thể giam cầm nó trong mấy hơi thở. 】

"Bảo vật tứ phẩm, có thể khóa mục tiêu lại, hạn chế mục tiêu hành động, hiệu quả đối với tà ma càng mạnh." Lục Huyền vuốt ve cái khóa ngọc trong tay, nhìn xung quanh một chút, sau đó rót linh lực vào bên trong khóa ngọc, tâm niệm vừa động, khóa ngọc đã hóa thành một luồng thanh quang biến mất không thấy gì nữa.

Cách đó không xa, chim mập đang định lén lút đi ra ngoài hẹn hò thì đột nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh. Ngay sau đó, nó trực tiếp mất đi quyền kiểm soát tứ chi và cả linh lực trong cơ thể, chỉ có thể ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Chim mập đột nhiên mất quyền tự do hành động, chỉ biết đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn cái khóa ngọc vừa bất thình lình xuất hiện trên cổ mình, sau đó ấm ức kêu một tiếng với Lục Huyền.

“Cả ngày chỉ biết đi ra ngoài lén lút chơi bời với chim đực, hôm nay cấm túc ngươi, tránh cho ngươi tự do thoải mái đến mức ngày nào cũng chạy ra ngoài hẹn hò với Thanh Mao.” Lục Huyền nhíu nhíu mày, vừa cười vừa nói.

“Kiu kiu!” Chim mập ấm ức kêu hai tiếng, tựa như muốn nói với Lục Huyền rằng: ‘Chính ngươi không có nữ tu, đến quản ta làm gì?’

Lục Huyền không khỏi ngây người, hắn vừa nhận lấy một vạn điểm thương tổn. Dưỡng Huyền Võ Kiếm bên hông khẽ run lên nhè nhẹ, tựa như đang tỏ ý tán thành.

“Bây giờ ngươi có nhiều phi kiếm như vậy, đã mở rộng thành hậu cung nên đắc ý đến quên mất mình là ai rồi?” Lục Huyền cầm cái vỏ kiếm phong cách cổ xưa kia lên, đồng thời nhét Tinh Vân kiếm vào miệng vết nứt phía trên vỏ kiếm.

“Ngày nào đó, ta sẽ tìm cho ngươi một ít phi kiếm hư thối, hoặc là phi kiếm bị âm khí ma khí làm ô nhiễm, cho chúng hung hăng lấp kín ngươi.” Hắn buông xuống một câu hăm dọa rồi trở lại trong nhà.

Công hiệu của món pháp khí tứ phẩm Thanh Vi Ngọc Tỏa này làm hắn khá là hài lòng, Phong Chuẩn đã tấn thăng thành yêu thú tam phẩm, nhưng bị khóa ngọc đánh lén lại không có lấy một chút phản ứng chút nào, hành động hoàn toàn bị khóa ngọc trói buộc.

Nếu dùng nó để chống lại tà ma, khẳng định là hiệu quả sẽ chỉ càng mạnh hơn mà thôi.

Chương 643: Địch Trần Đan!

Đảo mắt một cái lại qua ba ngày, trên mười cây linh thực Ngọc Lộ Quả đã có sáu trái hoàn toàn chín muồi.

"Những ngày tháng thu hoạch vốn là đơn giản buồn tẻ như vậy đấy." Lục Huyền cảm khái một câu, thân hình đã linh hoạt hái sáu quả kia xuống, lại dùng hộp ngọc có thể làm giảm quá trình xói mòn sinh cơ của linh quả đựng chúng vào, cuối cùng mới cất trong túi trữ vật.

Chờ sau khi toàn bộ Ngọc Lộ Quả chín muồi, hắn lại đi Đan Điện báo cáo kết quả công tác.

Sáu quầng sáng màu trắng lặng yên xuất hiện, hơi lập lòe tỏa sáng giữa đám cành lá xanh tươi. Khóe miệng Lục Huyền cong lên nở ra một nụ cười, hắn nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, chui vào trong thân thể hắn.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, thu được linh nhưỡng tứ phẩm Ngọc Tẩy Linh Lộ. 】

Đầu tiên là hai vũng linh dịch trong suốt như ngọc nhẹ nhàng ngưng kết trên bàn tay Lục Huyền. Tới khi chạm vào quầng sáng thứ ba, vô số điểm sáng lập tức tập hợp lại tạo thành hư ảnh của một viên đan dược rồi dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được đan dược tứ phẩm Địch Trần Đan. 】

Một viên đan dược trong suốt sáng ngời xuất hiện trong tay hắn. Bên trong đan dược ẩn chứa một luồng khí tức thanh linh, nhẹ nhàng ngửi một cái, khí tức đục ngầu vốn ẩn giấu ở sâu bên trong cơ thể đã theo gió mà tiêu tán, trong thức hải biến thành một mảnh trong sáng tinh khôi, cả người như nhẹ đi mấy phần.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên đan dược, tin tức về nó nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

【Địch Trần đan, đan dược tứ phẩm, dùng nhiều loại linh dược có thể loại trừ khí tức tà ma, tinh lọc dị vật vẩn đục đồng thời luyện chế mà thành, sau khi sử dụng có thể loại trừ khí tức dị chủng gây nguy hiểm cho thân thể, cũng có thể trực tiếp tinh lọc, xóa bỏ linh khí ô nhiễm của tà ma cấp Quỷ, cấp Dị, có thể làm suy yếu khá nhiều tính nguy hại của khí tức thuộc về tà ma cấp Họa.】

"Đan dược có thể loại trừ khí tức tà ma sẽ mang đến tác dụng cực lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nhất là những tu sĩ nhiều năm ra ngoài thăm dò bí cảnh, bọn họ từng tiếp xúc với không ít tà ma, dù cẩn thận phòng bị đến cỡ nào, cũng có khả năng bị khí tức tà ma quỷ bí dị thường xâm nhập ô nhiễm, nhưng có Địch Trần Đan này, khẳng định là có thể tránh khỏi những tình huống tương tự." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Loại bảo vật dạng này, trong tay hắn đã có Địa Hỏa Tâm Liên Liên Tử, Vân Sơn Ngọc Lục và cả Ngọc Tẩy Linh Lộ vừa mới lấy được từ trong quầng sáng của Ngọc Lộ Quả, lại tăng thêm Địch Trần Đan tứ phẩm hiện tại, có thể nói là chủng loại phong phú đa dạng rồi.

Tuy cơ hội để hắn sử dụng mấy thứ này cũng không nhiều lắm, nhưng bán cho những tu sĩ khác cũng là một sự lựa chọn không tồi. Hắn cất Địch Trần Đan đi, lại tiếp tục mở hộp mù quầng sáng.

Ba quầng sáng màu trắng còn lại, có hai cái mở ra hai phần Ngọc Tẩy Linh Lộ, thoáng cái đã khiến cho số lượng linh nhưỡng loại này bên trong túi trữ vật của hắn gia tăng thêm một nửa.

Chạm vào một quầng sáng màu trắng cuối cùng, vô số điểm sáng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền, một luồng ý niệm cũng đồng thời hiện lên trong đầu hắn.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, thu được phối phương linh nhưỡng tứ phẩm Ngọc Tẩy Linh Lộ. 】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, vô số tin tức đã từ trống rỗng nhanh chóng xuất hiện trong thức hải của Lục Huyền.

Ngọc Tẩy Linh Lộ vốn lấy Ngọc Lộ Quả làm tài liệu chính, lại dựa vào một ít chủng loại linh quả khác, cùng với linh dịch thuộc tính đặc thù, đồng thời phối chế mà thành, nếu có tài liệu sung túc thì độ khó khi ủ ra cũng không phải quá lớn.

"Nếu mở được thêm mấy gói kinh nghiệm phối phương linh nhưỡng nữa thì khi phối chế linh nhưỡng, sẽ càng thêm thuần thục, hiệu quả linh nhưỡng cũng càng tốt hơn." Lục Huyền cảm khái một câu, lại đưa mắt nhìn hơn ba mươi trái Ngọc Lộ Quả sắp chín trên cây, phảng phất như đang nhìn thấy mấy chục quầng sáng treo lủng lẳng trên linh thực, chờ hắn đi chạm vào.

Hắn mang theo niềm vui sướng khi được mùa thu hoạch, bắt đầu đi kết nối dò xét bên trong linh điền, xem xét trạng thái tỉ mỉ của tất cả các loại linh thực, đồng thời cũng thỏa mãn nhu cầu của mỗi một gốc linh thực.

Đang lúc hắn chăm chỉ làm ruộng bên trong linh điền, Hỏa Lân Nhi lại đi tới động phủ của hắn.

"Lục sư đệ, lại ở trong linh điền chăm sóc đống hoa hoa cỏ cỏ của ngươi ư?" Hỏa Lân Nhi mới từ Hắc Ma Uyên trở về,

thoạt nhìn tâm trạng khá là không tệ, gã cười nói với Lục Huyền.

"Không còn cách nào khác, ngày thường ta chỉ yêu thích những thứ này mà thôi. Lại cộng thêm đống linh thực trong linh điền cũng tương đương với toàn bộ tài sản của ta rồi, ta còn phải dựa vào chúng nó đi đổi lấy chút linh thạch, mua vài viên đan dược tăng cao tu vi đây!" Lục Huyền lau những giọt mồ hôi tinh mịn trên trán, nhanh nhẹn dẫn Hỏa Lân Nhi vào trong tiểu viện.

"Hỏa sư huynh, bí cảnh cỡ lớn ở Hắc Ma Uyên kia đã bị các ngươi thăm dò xong rồi sao?" Hắn bưng lên một chén linh trà, cẩn thận đưa cho Hỏa Lân Nhi.

"Vẫn còn rất sớm, nhưng đã sắp đến gần trung tâm bí cảnh rồi. Chẳng qua… càng đến gần trung tâm, các loại cấm chế thần bí lại càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện tà ma cường đại có thực lực gần đạt tới trình độ của tu sĩ Kết Đan. Mấy người chúng ta dự định trở về nghỉ ngơi hồi phục một chút, sau đó mới đi vào trung tâm bí cảnh."

"Không sợ bị người của những tông môn khác nhanh chân đến trước sao?"

"Trong thời gian ngắn rất khó phá vỡ những cấm chế kia, nên không cần lo lắng về chuyện này. Nhưng Lục sư đệ à, ngươi thật sự không muốn đi bí cảnh với ta một chuyến ư? Có ta và các sư huynh đệ khác che chở, khẳng định có thể bảo đảm cho ngươi toàn thân trở ra." Hỏa Lân Nhi nhẹ nhàng uống một ngụm trà nóng, lại mở miệng hỏi lần nữa.

"Đa tạ ý tốt của sư huynh, nhưng ta vốn là người thích ở trong tông môn chăm sóc nhóm linh thực, ta đã trút toàn bộ tâm huyết của mình vào chúng rồi, cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi mà thôi." Lục Huyền khéo léo từ chối.

Mạo hiểm đi bí cảnh, có khả năng sẽ khiến hắn bị thương thậm chí là gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nhưng kết quả chỉ đơn thuần là một chút cơ hội xa vời có thể tìm được bảo vật tài nguyên, trong khi hắn ở lại tông môn, an an ổn ổn thu hoạch quầng sáng là có thể dễ dàng nhận được các loại bảo vật quý hiếm.

Giữa hai loại này, cái nào hơn cái nào kém hắn vẫn phân biệt được rõ ràng.

"Vậy thì thật đáng tiếc, lần này chúng ta vẫn chỉ loanh quanh ở vị trí tương đối bên trong bí cảnh, nhưng đã tìm được một số bảo vật không tệ rồi, thanh phi kiếm kỳ dị này chính là thứ ta đã thu được từ nơi đó đấy." Hỏa Lân Nhi lắc lắc một thanh cốt kiếm không biết được luyện chế từ hài cốt của loại yêu thú gì: "Ngoài ra vẫn còn rất nhiều linh dược, linh quáng và các loại tài nguyên tu hành tam phẩm tứ phẩm khác, đoán chừng có thể đổi được một vạn hạ phẩm linh thạch."

Chương 644: Bách Lý Kiếm Thanh Bị Thương!

"Chúc mừng sư huynh nhận được nhiều cơ duyên như vậy, đáng tiếc là ta không có phúc duyên bực này, chỉ có thể thành thành thật thật ở lại trong tông môn, bồi dưỡng linh thực." Trong mắt Lục Huyền hiện lên một tia cực kỳ hâm mộ.

"Thuận tiện cũng đi thu hoạch quầng sáng, nhận được những món bảo vật nho nhỏ như Ngọc Tẩy Linh Lộ, Thanh Vi Ngọc Tỏa, Địch Trần đan mà thôi." Hắn lại bổ sung thêm một câu trong lòng.

Đối với thu hoạch của Hỏa Lân Nhi tại Hắc Ma Uyên, Lục Huyền ngoài miệng nói hâm mộ nhưng trong lòng lại lơ đễnh, chẳng quá quan tâm.

Đối phương vất vả khổ cực đi ra ngoài lâu như vậy, cả ngày đều phải chém giết với yêu thú tà ma, còn phải đối mặt với những tu sĩ ngấp nghé, ham muốn quanh mình, vậy mà đống bảo vật nhận được còn không bằng hắn ở trong tông môn bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng… Chênh lệch như vậy, làm sao hắn chịu đi thăm dò bí cảnh?

Hỏa Lân Nhi chỉ đi ngang qua động phủ của Lục Huyền nên thuận đường tiến vào hỏi thăm hắn một phen, sau khi thấy tâm ý hắn đã quyết, cũng không miễn cưỡng, nói chuyện phiếm vài câu là vội vàng rời đi, chuẩn bị các loại đồ vật cho lần sau tiến vào trong bí cảnh.

Thời gian Lục Huyền ở trong động phủ đã không ngắn, vẫn cần phải chạy qua làm tròn chức vị quản lý phúc địa Vạn Yêu

Quật. Ngay sau đó, hắn cũng trở lại bên trong phúc địa rồi.

Nhóm Ngọc Lộ Quả chưa chín, hắn dự định lần sau trở về sẽ hái cả thể, làm một lần thu đủ quầng sáng luôn.

Mọi chuyện bên trong phúc địa vẫn như bình thường, đa số linh thú tuy có va chạm nhỏ, vấn đề nhỏ phát sinh, nhưng đều bị mấy người Tôn Vân giải quyết thỏa đáng rồi, không cần Lục Huyền ra tay.

Mỗi ngày hắn đều chăm chỉ tu hành mấy loại công pháp quý hiếm lấy được từ trong quầng sáng, lúc rảnh rỗi sẽ đến thăm gia đình Bạch Ngọc Kình Thiên Viên một phen hoặc nói chuyện phiếm với lão Long Quy một hồi, rồi cách một đoạn thời gian, hắn sẽ tiến vào cấm địa thu huyết nhục yêu thú phế liệu, giúp Thanh Khâu Hồ quan sát tình huống mấy đối tượng thí nghiệm của nó.

Nửa tháng trôi qua, vào thời điểm hắn đang tĩnh tọa tu luyện trong Vân ốc, đột nhiên một đạo truyền âm xuyên qua cấm chế bao tới bên cạnh, hắn tiện tay bày ra cấm chế, âm thanh trực tiếp vang lên bên tai hắn: "Lục sư điệt, ta đã trở về."

Lục Huyền đột ngột nhảy dựng lên rồi dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi cửa phòng, liếc mắt nhìn Thương Ngô Chân Nhân đang đứng trong đám mây, thân thể hùng vĩ như được tinh thiết đúc thành.

"Cung nghênh sư thúc trở về." Hắn xoay người thi lễ nói.

"Chuyện ta muốn làm coi như thuận lợi, nên trở về tương đối sớm. Trong khoảng thời gian này, sư điệt đã vất vả chăm sóc đám linh thú bên trong phúc địa rồi."

"Đây là chuyện thuộc bổn phận của ta, đồng thời cũng may nhờ có mấy người Tôn Vân sư huynh hết lòng giúp đỡ." Lục Huyền khiêm tốn nói.

Ánh mắt Thương Ngô Chân Nhân để lộ ra một tia tán thưởng: "Những gì sư điệt làm, ta đều đã biết."

Thương Ngô Chân Nhân đã sớm biết được nhất cử nhất động của Lục Huyền ở bên trong phúc địa thông qua lời kể của mấy người Tôn Vân. Hơn nữa, từ trong miệng bọn họ, gã còn có thể cảm nhận được bọn họ cực kỳ tán thành đối với Lục Huyền. Mà đồng thời, gã cũng hiểu được Lục Huyền đã chăm sóc hai con linh thú lục phẩm là Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Long Quy vô cùng thoải mái, khiến cho hai đại linh thú kia cũng cực kỳ tán thưởng đối với Lục Huyền.

Một đứa hậu duệ của Bạch Ngọc Kình Thiên Viên được Lục Huyền dốc lòng chăm sóc, thậm chí nó còn ủy thác Tâm Viên Quả cho Lục Huyền bồi dưỡng.

Về phần Long Quy, lại càng không cần phải nói đến, 《Cực Nhạc Tâm Kinh》 và Mỹ Âm Châu đã khiến cho mối giao tình này trở nên vững như thành đồng.

Nhưng có một chuyện càng khiến Thương Ngô Chân Nhân cảm thấy ngoài ý muốn, đó chính là thái độ của Thanh Khâu Hồ bên trong cấm địa đối với Lục Huyền.

Gã vốn là người quản lý phúc địa, đương nhiên cũng biết rõ chuyện Thanh Khâu Hồ đang thí nghiệm của các loại hung thú tà thú. Nhưng thực sự không ngờ, một con linh thú ngũ phẩm luôn độc hành, thích mở ra lối đi riêng như vậy, cũng có phần coi trọng ưu ái Lục Huyền.

Từ trong miệng nó, gã biết được, Lục Huyền đã bỏ ra rất nhiều công sức trong quá trình nó thí nghiệm hung thú, trợ giúp gia tăng tốc độ và tiến độ luyện chế Đạo Binh của nó lên rất nhiều.

Sau khi biết được hết thảy những chuyện này, đương nhiên là Thương Ngô Chân Nhân cảm thấy cực kỳ hài lòng đối với

Lục Huyền.

"Lục sư điệt, nơi này là một ngàn Kiếm Ấn cùng với ba bình Đế Lưu Tương mà trước kia ta thu thập được, cứ coi nó là thù lao hơn nửa năm nay ngươi thay ta quản lý phúc địa đi."

Lời vừa dứt, một đống lớn Kiếm Ấn cùng với ba cái bình nhỏ bạch ngọc chậm rãi bay tới trước mặt Lục Huyền.

"Đa tạ sư thúc!" Lục Huyền cũng không khách khí, hắn lập tức tiếp nhận Kiếm Ấn và bình nhỏ, thu vào trong túi trữ vật.

Thương Ngô Chân Nhân trở về Vạn Yêu quật, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, Lục Huyền cũng không ở lại lâu đã từ biệt đối phương cùng với đám người Tôn Vân, trở lại động phủ.

Mới rời khỏi Trận Đường đi tới chân núi, hắn ôm theo chờ mong đầy cõi lòng, đang muốn đi thu hoạch hơn ba mươi quầng sáng Ngọc Lộ Quả còn lại, thì bỗng nhiên một tấm phù lục đưa tin một mực bay lơ lửng ở bên ngoài trận pháp phòng hộ, đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lục Huyền dùng linh lực kích phát, bên trong phù lục lập tức truyền đến thanh âm quen thuộc của Bách Lý Kiếm Thanh: "Lục đại ca, ta đã trở về từ Hắc Ma Uyên, nhưng lần này gặp phải tà ma bộc phát, đã bị thương không nhỏ, nên chỉ để lại một tấm phù lục ở bên ngoài động phủ của huynh thôi. Nếu huynh nhìn thấy nó, có thể đi tới động phủ của ta được không? Ta có một hạt linh chủng muốn giao cho huynh."

Trong thanh âm toát lên vài phần mỏi mệt, hoàn toàn không có sức sống như Bách Lý Kiếm Thanh bình thường.

Sắc mặt Lục Huyền lập tức trầm xuống, hắn không quan tâm đến đám linh thực trong linh điền nữa mà trực tiếp chạy thẳng tới động phủ của Bách Lý Kiếm Thanh.

Một lát sau…

“Lục đại ca, huynh đã đến rồi.” Bách Lý Kiếm Thanh nhìn thấy Lục Huyền chạy đến, hai mắt híp lại, khuôn mặt trắng bệch cố gắng nặn ra một nụ cười. Có thể nhìn ra được trạng thái của gã lúc này không được tốt lắm, từ ngực đến hông có một vết thương thật sâu, trực tiếp xuyên qua nửa thân thể, thậm chí trên miệng vết thương còn có một lớp hắc khí nhàn nhạt quẩn quanh, bên trên đã được thoa một loại thuốc mỡ màu xanh đậm.

“Đệ ngoan ngoãn nằm yên đi.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Chuyện gì đã xảy ra? Đệ biến thành bộ dạng này, vết thương không nghiêm trọng chứ?”

“Nói nghiêm trọng thì cũng không tính là nghiêm trọng, chỉ là thân thể không quá thoải mái mà thôi. Trong thân thể ta đã bị khí tức tà ma xâm nhập, vất vả lắm mới kéo được nửa cái mạng trở lại trong tông môn, nhận được một loại thuốc mỡ có thể ức chế khí tức tà ma lan tràn từ chỗ một vị sư huynh luyện đan, đoán chừng phải tu dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục được. Dù vậy, cũng may là đã nhặt về một cái mạng nhỏ rồi.” Bách Lý Kiếm Thanh lòng còn sợ hãi nói.

Chương 645: U Tuyền Hoa!

"Nói cho ta biết tình huống như thế nào." Lục Huyền ngồi lên chiếc ghế gỗ bên cạnh, lẳng lặng lắng nghe.

"Sau khi mấy người chúng ta tiến vào bí cảnh Hắc Ma Uyên, dự định sẽ xâm nhập vào sâu thêm một chút, đi tranh đoạt bảo vật tốt hơn, nhưng thực sự không ngờ, bên trong bí cảnh lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều tà ma cường đại."

"Mấy người chúng ta bất hạnh đụng phải một con, thân thể nó được tạo thành từ mấy trăm cái đầu, có tám móng vuốt sắc bén, vết thương trên ngực ta chính là tác phẩm do nó lưu lại."

"Con tà ma kia có thực lực không dưới tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Vừa mới chạm mặt, trong năm người chúng ta đã có một vị sư muội bị nó trực tiếp chặt đứt. Đến cuối cùng, vẫn là mấy người chúng ta sử dụng thủ đoạn áp đáy hòm, mới chém giết được con tà ma kia, may mắn chạy thoát khỏi bí cảnh, nhưng mấy người đều bị thương không nhỏ."

"Lần này may là có tấm kiếm phù của Lục đại ca, lại có những đồng môn khác kiềm chế, ta mới tìm được cơ hội tế ra kiếm phù, sau đó thành công diệt sát được tà ma." Nói đến người đồng môn đã chết đi, trong mắt Bách Lý Kiếm Thanh chợt xuất hiện một tia ảm đạm.

"Có thể sống sót là tốt rồi, về phần kiếm phù, không cần phải suy nghĩ nhiều." Lục Huyền an ủi Bách Lý Kiếm Thanh.

"Nhìn qua cũng thấy khí tức tà ma trên người đệ rất khó loại trừ, nếu cứ áp dụng theo biện pháp này, đoán chừng phải cần một đoạn thời gian rất dài, chúng mới tiêu tán, chuyện này rất bất lợi với quá trình tĩnh dưỡng của đệ."

“Chỗ ta có một viên đan dược, công hiệu là loại trừ khí tức tà ma trong cơ thể tu sĩ, đệ nhanh ăn vào.” Hắn nói xong, lập tức lấy Địch Trần Đan từ trong túi trữ vật ra, giao cho Bách Lý Kiếm Thanh.

Vẫn còn hơn ba mươi trái Ngọc Lộ Quả chưa thu hoạch, không cần phải lo lắng không thể mở ra Địch Trần Đan từ bên trong quầng sáng.

“Cái này… Quá quý giá, Lục đại ca vẫn nên giữ lại tự mình dùng đi.” Sau khi Địch Trần Đan xuất hiện, Bách Lý Kiếm Thanh lập tức cảm nhận được luồng hắc khí nhàn nhạt vẫn luôn vương vấn xung quanh vết thương của mình đã tiêu tán đi một ít, tự nhiên cũng hiểu được giá trị trân quý của viên đan dược này.

“Đây chính là đan dược dùng để chữa thương, lúc này không dùng thì còn chờ đến lúc nào dùng nữa? Lại nói, đệ muốn để ta giữ lại dùng một mình? Làm sao? Đệ đang ước gì ta rơi vào hoàn cảnh phải dùng viên đan dược này hả?” Lục Huyền nói đùa.

“Ta không có ý đó…” Bách Lý Kiếm Thanh mím môi nói.

“Vậy lập tức dùng đi.” Lục Huyền lộ vẻ mặt kiên quyết ngắt lời.

Bách Lý Kiếm Thanh từ chối không được, đành phải ăn Địch Trần Đan vào. Vừa nuốt đan dược, đột nhiên gã nhớ tới điều gì, lại dùng giọng điệu hưng phấn nói với Lục Huyền: “Lục đại ca, mặc dù lần này ta suýt chút nữa đã mất mạng, nhưng từ bên trong cũng thu được một hạt linh chủng cổ quái, huynh xem có thể bồi dưỡng ra hay không?”

Bách Lý Kiếm Thanh nói xong, đã lấy một hạt linh chủng cổ quái từ trong túi trữ vật ra. Hạt linh chủng này có hình bầu

dục, toàn thân đen nhánh, nhìn kỹ sẽ có cảm giác như nó đang muốn hút thần hồn của Lục Huyền vào trong đó vậy.

Có thể mơ hồ nhìn thấy mặt ngoài của hạt linh chủng có những dấu vết u ám, hệt như một con sông đã bị thu nhỏ lại vô số lần, uốn lượn khúc chiết, lẳng lặng chảy xuôi bên trong linh chủng.

Khi ngưng thần lắng nghe, dường như còn có thể nghe được tiếng nước suối chảy róc rách.

"Hạt linh chủng này là sau khi chúng ta giải quyết con tà ma kia, đã đào được từ trong cơ thể nó, bởi vì không biết chủng loại cấp bậc của linh chủng nên ba người còn lại không có hứng thú lắm, sau khi chia cắt huyết nhục, lợi trảo của tà ma, ta thấy linh chủng này không giống bình thường, mới tranh thủ được."

"Lục đại ca, hiện giờ giao nó cho huynh, với trình độ linh thực nhất đạo của huynh, dù không biết chủng loại cụ thể của nó, tin tưởng vẫn có thể bồi dưỡng ra." Bách Lý Kiếm Thanh cười nói, tựa như vừa tác động đến vết thương trên ngực, lập tức "Hít" một hơi khí lạnh, đau đến nhe răng trợn mắt.

Theo thời gian phục dụng Địch Trần Đan càng ngày càng lâu, hắc khí vốn đang lan tràn ra trên vết thương của gã cũng dần dần nhạt đi, gần như đã hết sạch rồi.

"Vậy ta không khách khí nữa." Lục Huyền có một loại đam mê thu thập gần như là cuồng nhiệt đối với linh chủng, nhất là những loại linh chủng không biết tên, dù bản thân không có tinh lực dư thừa đi bồi dưỡng linh chủng mới, nhưng hắn vẫn muốn bỏ chúng vào trong túi của mình.

"Bây giờ khí tức tà ma trong vết thương của đệ đã bị loại trừ hơn phân nửa, đoán chừng hai ngày sau, toàn bộ khí tức sẽ được tinh lọc sạch sẽ thôi. Không còn khí tức tà ma như giòi

bò trong xương, hẳn là tốc độ chữa trị vết thương trên ngực đệ sẽ nhanh hơn rất nhiều."

"An tâm ở lại trong tông môn tĩnh dưỡng thân thể đi, tạm thời đừng có nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa, nếu có việc cứ đến tìm ta." Hắn phân phó vài câu, sau đó rời đi trong tiếng cảm ơn rối rít của Bách Lý Kiếm Thanh.

"Quả thật… tranh đoạt cơ duyên trong bí cảnh có nguy hiểm không nhỏ, ngay cả đại tông môn như Thiên Kiếm Tông, nếu môn hạ đệ tử gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, cũng vẫn có nguy hiểm đến tính mạng như thường." Lục Huyền ngồi trên lưng một con linh hạc, phía dưới là từng ngọn núi hiểm trở cấp tốc lướt qua.

Bách Lý Kiếm Thanh gặp phải chuyện này làm cho hắn càng thêm kiên định với ý nghĩ muốn an ổn làm ruộng ở tông môn.

Ở bên trong bí cảnh, đệ tử nội môn có tu vi Trúc Cơ vẫn không đủ thực lực để tự bảo vệ mình, bất cứ lúc nào cũng có thể thân tử đạo tiêu, điều này đã khiến trong lòng Lục Huyền dâng trào cảnh giác.

"Chờ tu vi cao hơn một chút, bảo vật trên người nhiều hơn một chút, lại xem tình huống ra sao, mới quyết định xem mình có nên tiến vào bí cảnh hay không." Trong lòng hắn âm thầm quyết định.

Trở lại động phủ, Lục Huyền xoa dịu mấy đứa chim mập một phen, sau đó không kịp chờ đợi đã đi vào trong linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật, lại đặt hạt linh chủng màu đen nhánh kia vào trong khe hở phía trên linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng bên trong tầng nông linh nhưỡng.

【 U Tuyền Hoa, linh thực ngũ phẩm, cần sinh trưởng ở hoàn cảnh hắc ám, lấy linh nhưỡng linh tuyền thuộc tính âm tẩm bổ. Trong đóa hoa thành thục nở rộ có ẩn chứa một tia U Minh chi lực, có thể dùng làm tài nguyên phụ trợ tu luyện công pháp tương ứng, hoặc là luyện chế một ít đan dược phẩm cấp cao đặc thù. 】

"Lại là một gốc linh thực ngũ phẩm!" Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng, thực sự không ngờ Bách Lý Kiếm Thanh lại mang đến cho hắn một niềm vui lớn như vậy.

"Linh tuyền thuộc tính âm, có lẽ nước suối trong bí cảnh không trọn vẹn phù hợp với yêu cầu này, nhưng linh nhưỡng thuộc tính âm… đoán chừng linh điền trong tiểu viện âm phủ vốn bị âm khí ảnh hưởng lâu dài, cũng miễn cưỡng đủ dùng rồi."

"Đáng tiếc, Oán Linh Nê và U Nê Nhục ta lấy được trước đây lại không thích hợp để bồi dưỡng U Tuyền Hoa, một loại tràn đầy oán khí, một loại có thể chứa đựng huyết nhục linh lực." Hắn âm thầm cảm khái nói.

Chương 646: Ánh Sáng Hỗn Loạn Khiến Người Ta Say Đắm Không Thôi!

"Kiếm Thanh mang đến cho ta một hạt linh chủng quý hiếm như vậy, xem như lần này ta đã thiếu hắn một ân tình lớn rồi, phải tìm cơ hội báo đáp một phen mới được."

Phải biết rằng, linh chủng ngũ phẩm đã thuộc phạm trù Kết Đan rồi, bởi vậy giá trị của một tấm kiếm phù tứ phẩm, cùng với một viên Địch Trần Đan tứ phẩm cộng lại đều thấp hơn nó rất nhiều.

Lục Huyền quyết định tìm cơ hội bồi thường một chút cho Bách Lý Kiếm Thanh.

Hắn cất kỹ linh chủng U Tuyền Hoa rồi lấy ra một bình Đế Lưu Tương, chia đều ra dùng để nuôi nấng mấy con linh thú Đạp Vân Linh Miêu, Phong Chuẩn.

Thay thế Thương Ngô Chân Nhân quản lý phúc địa Vạn Yêu Quật hơn nửa năm, thu hoạch tương đối khá, chẳng những nhận được đầy ba bình Đế Lưu Tương lại còn được trả thêm một ngàn Kiếm Ấn, số lượng này đã đủ để hắn đi đổi hai - ba hạt linh chủng tứ phẩm rồi.

Ngoài ra, trên tay hắn còn có một hạt Tâm Viên Quả ngũ phẩm do lão Bạch Viên ủy thác đi bồi dưỡng, thậm chí hắn còn lấy được lượng lớn thịt thừa của yêu thú từ trong cấm địa, cùng với tình hữu nghị của ba đại linh thú hộ tông.

Cái đùi để ôm càng ngày càng nhiều, sắp sửa không ôm xuể nữa rồi.

Lục Huyền cảm khái một câu, sau đó đi vào khu vực linh điền của Ngọc Lộ Quả, linh thức đảo qua ba mươi bảy trái Ngọc Lộ Quả còn lại, chợt phát hiện toàn bộ chúng đã chín rồi.

"Thu hoạch lớn nha." Hắn cười cười và cẩn thận hái mấy chục trái linh quả kia xuống, trong ba mươi bảy trái Ngọc Lộ Quả, có ba mươi ba trái phẩm chất phổ thông, bốn trái phẩm chất tốt.

Linh thực tam phẩm có thể bồi dưỡng ra phẩm chất như vậy đã coi như không tệ rồi.

Hắn cất kỹ linh quả, rồi ngay sau đó, tầm mắt đã bị mấy chục quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện kia hấp dẫn.

"Ánh sáng hỗn loạn thật sự khiến hai mắt người ta say đắm không thôi."

Hắn thực sự không biết nên bắt đầu từ đâu. Chỉ thấy thân hình giống như một luồng phù quang lướt nhanh qua linh điền, giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng chạm vào ba mươi mấy quầng sáng kia.

Chỉ trong phút chốc, toàn bộ quầng sáng gần như vỡ tung ra cùng một lúc, hóa thành một con sông ánh sáng rực rỡ vô biên, lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng luồng ý niệm như cưỡi ngựa xem đèn hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được Ngọc Tẩy Linh Lộ linh nhưỡng tứ phẩm. 】 x 18

Trong quầng sáng phần thưởng, có gần một nửa là Ngọc Tẩy Linh Lộ, thoáng cái đã khiến cho lượng linh nhưỡng dự trữ của Lục Huyền gia tăng thêm rất nhiều.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được Địch Trần Đan tứ phẩm. 】x 8

Tám viên Địch Trần Đan tứ phẩm không ngừng quay tròn trong lòng bàn tay hắn, bề mặt long lanh rực rỡ, tản ra một luồng khí tức thanh linh nồng đậm.

Công hiệu của Địch Trần Đan đã được nghiệm chứng ở trên người Bách Lý Kiếm Thanh, hiện giờ thoáng cái đã mở ra thêm tám viên, khiến Lục Huyền cực kỳ hài lòng.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm cổ, nhận được phối phương linh nhưỡng tứ phẩm Ngọc Tẩy Linh Lộ. 】

Vô số tin tức tràn vào trong thức hải của Lục Huyền, lấy linh thức Trúc Cơ trung kỳ của hắn lại cộng thêm Uẩn Thần Thiếp và《 Thần Diễn Kinh 》 bổ trợ, vậy mà vào khoảnh khắc này, cũng cảm thấy đầu óc căng ra như muốn nứt.

Sau khi hấp thu tiêu hóa toàn bộ tin tức, trình độ lý giải của hắn đối với phương thức chế tạo Ngọc Tẩy Linh Lộ đã đạt đến một độ cao hoàn toàn mới rồi. Hắn tự tin nếu hiện giờ bắt tay vào luyện chế, bản thân có thể đạt được xác xuất thành công cao hơn, cùng với phẩm chất linh nhưỡng tốt hơn.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Thanh Vi Ngọc Tỏa. 】

Lại một món pháp khí khóa ngọc, cộng thêm cái lúc trước, hiện giờ trong tay Lục Huyền đã có tổng cộng là hai cái rồi.

【 Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được đan phương Địch Trần đan tứ phẩm. 】x 3

Ý niệm vừa hiện lên, lượng lớn tri thức có liên quan tới luyện chế Địch Trần Đan, tựa như những loại linh dược cần thiết, quá trình xử lý linh dược chủ phụ, phương thức phối chế, liều lượng, thủ pháp khống chế đan hỏa cùng với thời cơ lấy đan … đều tuôn ra trong thức hải của hắn.

Trong một khoảng thời gian ngắn, liên tục hấp thu ba gói kinh nghiệm đan phương Địch Trần Đan, thoáng cái đã khiến cho hắn có năng lực luyện đan tiếp cận trình độ thuần thục, còn chưa bắt đầu, đã có kinh nghiệm luyện chế chừng mấy chục đến hơn trăm lần rồi.

"Cái gì gọi là thiên tài đan đạo?" Lục Huyền có cảm giác bản thân vừa đánh ra một đòn Fadeaway Shot [1] mang tính chiến thuật cực cao.

[1] : Fadeaway Shot là một tư thế trong môn bóng rổ, người ném rổ sẽ chạy lấy đà rồi ngửa người về phía sau, mục đích là chế tạo khoảng trống giữa người ném rổ và người phòng thủ, từ đó thoát khỏi ngăn cản, rồi ghi bàn!

Trên thực tế, tỷ lệ rơi gói kinh nghiệm đan phương tứ phẩm thấp đến mức có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng nó vẫn có thể tiết kiệm được lượng lớn thời gian cho hắn, khiến hắn ngay lập tức có được trình độ luyện đan khá là khả quan rồi.

Phải biết rằng, những loại đan dược tứ phẩm, còn là thứ trân quý như Địch Trần đan, thì ngay cả luyện đan đại sư trong Đan Điện, cũng không nhất định đã thắng được Lục Huyền trên phương diện luyện chế.

Đến tận đây, toàn bộ Ngọc Lộ Quả đều bị hái xuống, có giữ lại chúng trong tay cũng vô dụng, Lục Huyền quyết định sẽ đi Đan Điện báo cáo kết quả công tác.

Hắn gửi qua cho Quan Uyển của Đan Điện một tấm phù lục trước, rồi lập tức, để chim mập chở mình bay vào ngọn núi thuộc về Đan Điện.

Quan Uyển biết được tin tức Ngọc Lộ Quả chín muồi, đã đứng chờ ở cửa chính của Đan Điện từ sớm.

"Quan sư tỷ, đã để ngươi đợi lâu rồi." Lục Huyền nhảy xuống từ trên lưng con chim mập, đi tới trước mặt Quan Uyển mặc một bộ y phục màu vàng, dịu dàng như nước kia.

"Lục sư đệ, ta cũng vừa mới đi ra thôi. Mười gốc Ngọc Lộ Quả trước đó ủy thác cho sư đệ bồi dưỡng, đã hoàn toàn chín rồi?" Ánh mắt Quan Uyển chan chứa chờ mong, lại một lần nữa xác nhận với Lục Huyền.

"May mắn không làm nhục mệnh." Lục Huyền theo nàng cùng nhau tiến vào đại sảnh Đan Điện, khẽ cười nhạt một tiếng.

"Không sai, trình độ trên linh thực nhất đạo của sư đệ thật sự khiến người ta sợ hãi thán phục, dường như chu kỳ bồi dưỡng đã ngắn hơn bình thường gần một tháng." Quan Uyển nhận được câu trả lời thuyết phục từ phía Lục Huyền, cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

"Có lẽ là do linh khí bên trong nội tông quá mức tinh thuần nồng đậm, ta chỉ tận một chút sức mọn, dụng tâm bồi dưỡng chăm sóc những trái Ngọc Lộ Quả kia thôi." Lục Huyền khiêm tốn nói.

Hắn đi theo Quan Uyển tiến vào một gian nhã thất u tĩnh rồi lấy bốn mươi sáu trái Ngọc Lộ Quả trong suốt như ngọc từ trong túi trữ vật ra.

"Mười gốc linh thực kết ra bốn mươi sáu quả, sản lượng cao hơn bình quân." Quan Uyển gật đầu tán thưởng.

“Ồ, có Ngọc Lộ Quả phẩm chất tốt nữa này, còn không chỉ một quả.” Nàng cẩn thận xem xét, trên mặt cũng xuất hiện một tia ngoài ý muốn.

Chương 647: Đan Sư Hạch Tâm!

“Sáu trái linh quả phẩm chất tốt, Lục sư đệ không hổ là một trong những vị linh thực sư lợi hại nhất bản tông, lần nào đưa linh thực cho sư đệ cũng nhận về kết quả trước sau như một, sản lượng cao chất lượng cũng cao.” Quan Uyển kiểm tra xong tất cả Ngọc Lộ Quả, lập tức mở miệng khen ngợi một câu từ tận đáy lòng.

“Quan sư tỷ khen nhầm rồi.”

“Lục sư đệ, dựa theo ước định lúc trước, thù lao cho mỗi trái Ngọc Lộ Quả là năm miếng Kiếm Ấn, phẩm chất tốt lại thêm năm miếng, phẩm chất thượng đẳng cũng dùng phương pháp như thế mà suy ra. Lần này, thù lao của sư đệ tổng cộng là hai trăm sáu mươi miếng Kiếm Ấn, ngươi xem số lượng này có đúng hay không?” Quan Uyển phất tay, một đống Kiếm Ấn lập tức bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Không có vấn đề.“Linh thức của Lục Huyền đảo qua, đã nhanh chóng thu Kiếm Ấn vào trong túi rồi.

Hai trăm sáu mươi Kiếm Ấn, kém chút nữa là có thể đổi được một hạt linh chủng tứ phẩm, chỉ đơn thuần là thay người ta bồi dưỡng linh thực, thù lao này đã tính là không tệ rồi. Đương nhiên, nếu cộng thêm thu hoạch từ hơn bốn mươi quầng sáng phần thưởng, lại tuyệt đối là kiếm lời cực lớn.

“Lục sư đệ, lâu như vậy không gặp, trình độ luyện đan của ngươi hiện tại đã tinh tiến bao nhiêu rồi?” Quan Uyển tò mò hỏi.

“Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan nắm giữ coi như không tệ, hẳn là hiện giờ đã có 50% xác xuất thành công, Thú Linh Đan lại tương đối kém, xác xuất thành công là 30%.” Lục Huyền giảm bớt một chút trình độ thực tế trên đan đạo của mình, trả lời nàng.

“Tiến bộ thần tốc như vậy?” Hắn thực sự không ngờ, rõ ràng mình đã che giấu đi ít nhất là một nửa năng lực luyện đan nhưng vẫn khiến Quan Uyển kinh ngạc sợ hãi.

“Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn ở trong tông môn, ngày đêm luyện đan, bởi vậy mới đạt được thành tựu ngày hôm nay.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do.

“Dù là như thế cũng cực kỳ khủng bố rồi. Phải biết rằng, tốc độ gia tăng khi vừa tiếp xúc với luyện đan của hơn phân nửa nhóm đan sư hạch tâm trong Đan Điện kia, cũng không bằng Lục sư đệ.” Quan Uyển hồi tưởng lại thời điểm Lục Huyền vừa mới tiếp xúc với luyện đan, trong lòng không khỏi cảm khái vì hắn có thiên phú cường đại trên đan đạo.

“Lục sư đệ có nguyện ý trở thành đan sư hạch tâm của Đan Điện không? Chỉ cần thông qua khảo hạch của mấy vị đan sư, là có thể từ đan sư bình thường tấn thăng làm đan sư hạch tâm, từ đó hưởng thụ được càng nhiều phúc lợi của Đan Điện hơn rồi. Với trình độ luyện đan của sư đệ hiện tại, xác suất thành công thông qua cũng không nhỏ đâu.”

“Vậy ta thử xem.” Lục Huyền cũng có chút hiếu kỳ đối với cái gọi là đan sư hạch tâm kia.

Hơn nữa, linh thực vốn có liên quan mật thiết tới luyện đan, bởi vậy hắn cũng không ngại triển lộ một bộ phận trình độ luyện đan chân thật của mình, nên cũng sảng khoái đồng ý.

Quan Uyển nghe vậy, khẽ gật nhẹ đầu, sau đó truyền mấy tấm phù lục đưa tin bay ra bên ngoài nhã thất. Không đến nửa

khắc, đã có năm vị đan sư hạch tâm lần lượt chạy đến. Lục Huyền được bọn họ dẫn vào một căn phòng luyện đan rồi dưới ánh mắt chăm chú của mấy người bọn họ, hắn lần lượt luyện chế ba loại đan dược, mỗi loại một lò.

Số lượng hàng mẫu không nhiều, nhưng mấy vị đan sư hạch tâm đang có mặt ở nơi này đều là người có ánh mắt sắc bén, chỉ cần thông qua quan sát từng giai đoạn luyện đan của Lục Huyền, bọn họ cũng có thể nhìn ra trình độ luyện đan của hắn đã đạt đến tiêu chuẩn không tầm thường rồi.

Sau khi thành đan, mấy người bọn họ lại hỏi thăm Lục Huyền một ít vấn đề nhỏ trong quá trình luyện đan. Những vấn đề này tưởng như nhỏ bé, nhưng nếu không có khả năng lý giải sâu sắc đối với loại đan dược này sẽ rất khó đáp lại nhanh chóng.

Lục Huyền không để cho Quan Uyển thất vọng, hắn bình tĩnh trả lời từng câu một và lời giải đáp này cũng chính xác.

"Chúc mừng Lục sư đệ đã trở thành một vị đan sư hạch tâm của Đan Điện!" Sau khi thông qua xét duyệt, Quan Uyển đưa một tấm lệnh bài có vẽ rất nhiều đan văn cho Lục Huyền.

"Trở thành đan sư hạch tâm có rất nhiều phúc lợi, sẽ được sở hữu một chiếc đan lô cao cấp trong Đan Điện, lại có quyền ưu tiên sử dụng đan hỏa, đan thất. Quan trọng hơn là có thể thu được những loại đan phương có phẩm giai cao hơn."

"Bản môn có hai mươi bảy loại đan phương tam phẩm tứ phẩm và ba loại đan phương ngũ phẩm. Trong đó, sư đệ có thể tùy ý lựa chọn một loại đan phương tam phẩm tứ phẩm, còn muốn thu hoạch thêm lại cần xin trước. Về phần ngũ phẩm đan phương, thực sự quá mức trân quý, bởi vậy cần Đan Điện Kết Đan chân nhân cho phép, mới có thể truyền cho đệ tử tông môn." Quan Uyển giới thiệu kỹ càng về các loại phúc lợi đãi ngộ của đan sư hạch tâm với Lục Huyền.

“Kính xin sư tỷ giới thiệu cho ta một chút tin tức đại khái về đan phương tam phẩm tứ phẩm của Đan Điện.” Tuy Lục Huyền đã cơ bản chọn được đan phương Trúc Cơ Đan rồi, nhưng vẫn phải tìm hiểu thêm một chút.

“Được.” Quan Uyển lập tức đồng ý, sau đó mở miệng giới thiệu sơ lược về tin tức của rất nhiều loại đan phương cho hắn. Bên trong này bao gồm cả đan phương Trúc Cơ Đan và Địch Trần Đan, hai loại hắn đều đã nắm giữ được.

“Quan sư tỷ, ta muốn lựa chọn đan phương Trúc Cơ Đan.”

“Được, nhưng trước khi nhận đan phương vẫn còn một chút yêu cầu, chúng ta cần Lục sư đệ lập lời thề Tâm Ma, không được dùng truyền đan phương này đến tay người khác dù với bất cứ phương thức nào.”

“Chỉ có hạn chế đối với đan phương, không có hạn chế đối với Trúc Cơ Đan ư?” Lục Huyền không nhịn được hỏi.

“Trúc Cơ Đan thì rất khó giới hạn, nhưng ngay cả khi có Trúc Cơ Đan bị tuồn ra bên ngoài, số lượng cũng cực kỳ có hạn. Xét cho cùng, tông môn cũng trực tiếp khống chế lượng linh dược dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan rồi, bên trên có một số hạn chế nghiêm khắc đối với quá trình phân phối một vài loại linh dược đặc biệt.”

“Mặt khác, chính là trình độ của bản thân đan sư. Trúc Cơ Đan tam phẩm không dễ luyện thành như vậy đâu. Chỉ một vài luyện đan sư lợi hại nhất Đan Điện là có tỷ lệ thành đan không thấp thôi, còn những người khác có muốn ra tay cũng không đủ năng lực.” Quan Uyển tự tin nói.

Vốn dĩ đan sư có thể nắm giữ đan phương Trúc Cơ Đan cũng không nhiều lắm, hơn nữa, số đan dược ít ỏi được đan sư luyện chế ra đều phải nộp lên cho tông môn, gần như không có quyền lợi tự do phân phối.

Bởi vậy, Thiên Kiếm Tông không quá lo lắng sẽ có lượng lớn Trúc Cơ Đan bị tuồn ra bên ngoài.

“Tuy nói là nói như vậy, nhưng khó mà phòng chống được một người có gói kinh nghiệm đan phương như ta! Ta đã vượt qua quá trình lần lượt tích lũy kinh nghiệm của đan sư bên trong Đan Điện, trực tiếp tăng trình độ luyện đan lên một tiêu chuẩn cao rồi.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, Quan Uyển đã lấy một miếng ngọc giản ẩn chứa đan phương Trúc Cơ Đan đi tới, chờ sau khi Lục Huyền lập xong lời thề Tâm Ma, lúc này mới trịnh trọng giao cho hắn.

Lục Huyền tiếp nhận ngọc giản, không nhịn được khẽ tự giễu một câu trong lòng:

“Ta đã thành Đan đạo đại sư rồi, hiện giờ đan phương Trúc Cơ Đan mới đến?”

Chương 648: Quá Trình Cải Tạo Gian Nan!!!

“Chúc mừng Lục sư đệ, đã học được đan phương Trúc Cơ Đan.” Sau khi Lục Huyền trở thành đan sư hạch tâm của Đan Điện, giọng điệu Quan Uyển nói với hắn lại thân thiết hơn vài phần: “Không biết sư đệ còn nguyện ý thay Đan Điện bồi dưỡng linh thực hay không?”

“Bằng lòng chứ!” Có quầng sáng miễn phí để nhận, làm sao Lục Huyền có thể không muốn được? Hơn nữa, những loại linh thực do Đan Điện ủy thác hắn đi bồi dưỡng, có xác suất mở ra đan phương không thấp, chúng chính là thứ thích hợp nhất đối với một người có chí hướng trên luyện đan nhất đạo như hắn.

“Được, vậy thì khổ cực cho sư đệ ngươi quá rồi. Đợi thêm mấy ngày nữa ta lại đi Tư Nông Điện, đưa linh chủng Ngọc Lộ Quả đến động phủ của sư đệ.” Quan Uyển nghe vậy, ý cười trên mặt càng đậm.

Linh thực sư cao cấp như Lục Huyền cũng không phải dễ tìm như vậy, tỉ lệ bồi dưỡng linh thực của hắn luôn đạt đến trăm phần trăm, còn có thể nhận được không ít linh thực linh quả phẩm chất cao, được Đan Điện hoan nghênh cũng là chuyện đương nhiên.

Lục Huyền mang theo ngọc giản chứa đan phương, trở lại bên trong động phủ. Hắn đặt ngọc giản lên trán, rót linh thức vào trong đó, lượng lớn tin tức có liên quan tới quá trình luyện chế Trúc Cơ Đan ẩn chứa bên trong ngọc giản, nhanh chóng tràn vào thức hải của hắn.

“Xem như ôn cũ hiểu mới, đáng tiếc là thứ này không thể trực tiếp gia tăng kinh nghiệm luyện đan cho ta giống như đan phương mở ra từ quầng sáng.” Lục Huyền khẽ cảm khái một câu.

Ba ngày sau, khi hắn đang thi triển Linh Vũ Thuật tưới tắm cho đám Thủy Huỳnh Thảo, đột nhiên Hỏa Lân Nhi lại đi vào trong động phủ.

“Hỏa sư huynh, nghe nói lần này, bí cảnh Hắc Ma Uyên bên kia đã xuất hiện biến cố dị thường, ngươi và các sư huynh cùng đi khác vẫn khỏe chứ?” Lục Huyền nhẹ giọng hỏi.

“Có hai vị sư đệ bị trọng thương, nguyên khí đại thương, có khả năng sẽ cần cần phải tĩnh dưỡng mấy năm mới có thể khôi phục lại được. Cũng may trong mấy người đồng hành cùng ta, không có ai ngã xuống. Nhưng… lại có không ít tán tu Trúc Cơ trung hậu kỳ, thậm chí là tu sĩ đại tông gặp phải độc thủ, thân tử đạo tiêu.” Sắc mặt Hỏa Lân Nhi âm trầm như nước, khẽ thở dài một tiếng.

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Sư huynh có hiểu rõ ngọn nguồn trong đó hay không?”

“Trong cấm chế thần bí ở trung tâm bí cảnh đang giam giữ không ít tà ma cường đại, trong nhóm này không thiếu tà ma cấp Họa có thực lực Kết Đan. Sau khi cấm chế bị phá vỡ, vừa vặn đã thả chúng nó ra ngoài, làm hại toàn bộ Hắc Ma Uyên.”

“Lục sư đệ, lần trước may mà ngươi không cùng ta đi thăm dò bí cảnh, nếu không, dưới lượng lớn tà ma trùng kích như vậy, có khả năng ta sẽ không bảo vệ được ngươi chu toàn.” Hỏa Lân Nhi thẳng thắn nói.

“Sư huynh lo lắng quá rồi, với khả năng của sư huynh, khẳng định là không có bất cứ vấn đề gì.”

“Nhưng bên trong bí cảnh xuất hiện nhiều tà ma như vậy, không biết nên xử lý như thế nào?” Lục Huyền nhẹ nhàng nịnh nọt một câu, rồi lên tiếng hỏi.

“Hẳn là mấy đại tông môn ở phụ cận sẽ liên hợp với nhau, cùng tiêu diệt bọn chúng, tránh để bọn chúng chạy ra bên ngoài làm hại Tu Hành giới. Mặt khác, có khả năng bên trong trung tâm bí cảnh đang ẩn chứa khá nhiều bảo vật quý hiếm, theo ta được biết, đã có một vài vị Kết Đan chân nhân cố ý tiến vào trong đó rồi, đến lúc ấy, khẳng định là lại bùng nổ một hồi gió tanh mưa máu.” Trên khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi hiện lên một tia lão luyện, cảm khái nói.

Gã chỉ thuận tiện đi ngang qua động phủ của Lục Huyền, không ở lại bao lâu đã cáo từ rời đi.

Trong lòng Lục Huyền không hề bận tâm đến chuyện Hỏa Lân Nhi vừa nói. Bởi vì không cần biết lần này có tu sĩ lợi hại ngã xuống ở trong bí cảnh hay không, hoặc là bên trong bí cảnh đang cất giấu bảo vật quý hiếm tới cỡ nào, đều không có liên quan gì với hắn, hắn chỉ cần thành thành thật thật ở lại trong tông môn, an an ổn ổn làm ruộng là được.

Ba tháng tiếp theo, hắn chỉ đi một chuyến đến tiểu viện âm phủ và bí cảnh không trọn vẹn, gieo U Tuyền Hoa xuống, cũng thuận thế xem thử tình trạng của nhóm linh thực trong hai khu linh điền này mà thôi.

Thời gian còn lại, hắn đều ở trong tông môn, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, lúc rảnh rỗi sẽ tu luyện công pháp, luyện chế đan dược.

Cuộc sống trôi qua vô cùng bình yên không gợn sóng, đơn giản mà lại phong phú.

Trong khoảng thời gian này, Quan Uyển của Đan Điện đã mang linh chủng Ngọc Lộ Quả vào trong động phủ cho hắn.

Có lẽ lần trước hiệu quả bồi dưỡng không tệ, nên lượng linh chủng mới được đưa tới đã nhiều gấp đôi lần trước, có đến hai mươi hạt.

Ngọc Lộ Quả là linh thực tam phẩm, giá trị trân quý, có thể một lần lấy ra đến hai mươi hạt như vậy, có thể thấy trình độ tín nhiệm của Đan Điện đối với bản lĩnh trên phương diện linh thực của Lục Huyền lớn đến cỡ nào.

Lúc trước, hắn từng đưa linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đi gợi mở kích thích, dưới sự quá trình uẩn dưỡng không ngừng của Băng Phách trăm năm, lại trải qua hết vòng sàng lọc này đến vòng sàng lọc khác, rốt cuộc cũng xuất hiện linh chủng dị biến có điểm đặc biệt.

Hạt linh chủng này ẩn chứa một tia băng hàn chi lực bên trong, nhưng lại không xuất hiện tình huống vượt phẩm giai, nó vẫn là linh thực nhị phẩm.

Đối với việc này, Lục Huyền cũng không nóng nảy, quá trình cải tiến linh chủng vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, cần linh thực sư có giàu lòng kiên nhẫn, lần lượt gợi mở kích thích linh chủng, lại quan sát tính chất và trạng thái của loại linh thực do mình bồi dưỡng ra, cứ như vậy, không ngừng tuần hoàn, mãi cho đến lúc thành công mới thôi.

Bởi hắn có thể tùy thời xem xét trạng thái của linh thực, nên cũng có thể kịp thời cắt lỗ, lại bồi dưỡng có định hướng, từ đó rút ngắn được rất nhiều thời gian và tiết kiệm được vô số tinh lực so với quá trình cải tiến bình thường.

Hơn nữa, ở thời điểm hiện tại, tu vi của hắn còn cách thời điểm đột phá đến Kết Đan rất xa, hắn còn có thể nhận được không ít phần thưởng tu vi từ trong Thủy Huỳnh Thảo, chỉ cần cải tiến ra linh chủng mới trong khoảng thời gian này là được.

Dưới sự chăm sóc hết lòng của hắn, tất cả linh thực trong linh điền đều phát triển rất tốt, Kiếm Thiên Kiêu cùng với Phù Du Thảo đều đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, Lục Huyền vô cùng chờ mong vào thời khắc nhận được quầng sáng sau khi thu hoạch hai loại linh thực này.

"Thủy Huỳnh Thảo đã bắt đầu trưởng thành." Hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo mọc sát cạnh nhau, hình thành nên một khu vực xanh thẳm, bên trong có vô số ánh huỳnh quang lập loè, giống như ngàn vạn ngôi sao giữa bầu trời đêm huyền ảo.

Lục Huyền cẩn thận xem xét một lần, chợt phát hiện có bốn gốc đã hoàn toàn chín muồi.

Ngay sau đó, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền hắn hơi xoay tròn, một tia linh khí màu xanh nhạt mang theo sinh cơ dạt dào nhanh chóng tuôn ra từ trong cơ thể, rót vào trong cây Thủy Huỳnh Thảo sắp thành thục kia.

Thủy Huỳnh Thảo chỉ là linh thực nhị phẩm, lại tiến vào giai đoạn trưởng thành lâu rồi, dù số lượng cây có nhiều một chút, thì lượng tiêu hao Thanh Mộc Nguyên Khí cũng không phải quá nhiều, chỉ cần hấp thu nửa viên Nạp Linh Thảo Châu là có thể bổ sung đầy đủ.

Chương 649: Trúc Cơ Hậu Kỳ!

"Mỗi lần mở ra vài quầng sáng quá mức phiền toái, ta muốn một lần mở đủ cho xong!" Lục Huyền nghĩ thầm như vậy, và dứt khoát hái luôn 150 gốc Thủy Huỳnh Thảo xuống, để 50 gốc còn lại chờ ngưng chủng.

Có lẽ do khoảng thời gian này được chăm sóc chu đáo, khiến cho phẩm chất của Thủy Huỳnh Thảo đều cực kỳ tốt, đa phần là tốt, tiếp đến là thượng đẳng, phẩm chất phổ thông lại là ít nhất.

Một trăm năm mươi quầng sáng màu trắng hơi lập lòe tỏa sáng, mang đến cho Lục Huyền một loại cảm giác chói lòa đến không mở mắt nổi. Hắn chạm vào từng quầng sáng, rất nhiều quầng sáng lần lượt nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ, tràn vào trong cơ thể.

Từng luồng ý niệm hiện lên.

【 Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo, nhận được một năm tu vi. 】

【 Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo… 】

…

Từng đợt sóng linh lực mãnh liệt đột nhiên xuất hiện từ trống rỗng, không ngừng chạy ngay chạy dọc bên trong kinh mạch của Lục Huyền. Hắn toàn lực vận chuyển công pháp, nhanh chóng áp súc luyện hóa một lượng lớn linh lực, biến chúng thành từng giọt linh dịch, cất giữ trong đan điền.

Sau khi hấp thu toàn bộ, linh dịch tinh thuần đến cực hạn trong đan điền của hắn cuồn cuộn bay lên, khí tức trong cơ thể cũng gia tăng thêm một mảng lớn.

"Trúc Cơ hậu kỳ." Lục Huyền phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), đã cảm nhận được.

Trong một trăm năm mươi quầng sáng, có gần hai mươi cái ẩn chứa phần thưởng tu vi, đã mang đến cho Lục Huyền hơn ba mươi năm tu vi, khiến hắn làm một lần hành động trực tiếp đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

"Tiến vào tông môn hơn hai mươi năm, rốt cục ta cũng đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, hết thảy đều dựa vào Lục mỗ ta vất vả cần cù tu luyện, lại cộng thêm quầng sáng trợ lực." Lục Huyền đứng yên tại chỗ, cảm nhận các loại biến hóa trong cơ thể, trong lòng trào dâng một loại cảm giác như mộng như ảo, thổn thức không thôi.

Lúc trước, hắn còn là một tiểu tán tu Luyện Khí, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến có một ngày, mình lại đột phá tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Nhớ lại lúc trước, bản thân luôn trông coi một mẫu ba phần linh điền, ngay cả Toái Linh mua linh chủng cũng phải mượn từ Trương gia. Ai có thể biết được, sau khi quầng sáng xuất hiện, cuộc đời của Lục Huyền lại phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy.

Bồi dưỡng linh thực không chỉ nhận được bản thân linh thực, còn có thể nhận được các loại bảo vật, pháp khí, phù lục, đan dược, trận pháp… đi kèm.

Dựa vào loại năng lực này, hắn nhanh chóng tích lũy thực lực, tăng cao tu vi.

Sau khi bái nhập vào Thiên Kiếm Tông, hắn vẫn một mực thành thành thật thật ở trong tông môn, ẩn mình kín tiếng, một

lòng muốn làm một linh thực sư bình thường, cả người lẫn vật đều vô hại.

Mãi cho đến hôm nay, hắn vẫn duy trì rất tốt thiết lập nhân vật này.

Ở trong mắt Kết Đan chân nhân, đệ tử chân truyền, những người đồng môn, hắn chính là một linh thực sư ham thích bồi dưỡng linh thực và không giỏi đấu pháp.

"Tiến vào tông môn hơn hai mươi năm, đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, lấy thành tựu này đi so sánh với những đệ tử chân truyền có thiên phú xuất chúng kia, cũng không thua kém bao nhiêu. Có lẽ tốc độ gia tăng tu vi của ta chỉ xếp dưới vài người ít ỏi. Sau này nhất định phải ẩn núp thật tốt, qua một đoạn thời gian ngắn lại vạch trần tu vi chân thật ra sau." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Cũng may ngày bình thường, hắn đều ru rú trong nhà, không giao tiếp nhiều với đồng môn, lại tu luyện Liễm Tức Thuật, chỉ cần không cố ý xem xét ở khoảng cách gần, sẽ không dễ dàng nhìn ra.

"Hiện giờ, ta đã có thân phận đan sư hạch tâm của Đan Điện, thì chuyện tu vi gia tăng nhanh chóng như vậy hoàn toàn có thể giải thích được rồi. Nếu ai hỏi chỉ cần nói là ta dùng linh thực mình vất vả bồi dưỡng đi luyện chế đan dược đổi lấy lượng lớn đan dược gia tăng linh lực, cứng rắn thúc đẩy tu vi đến Trúc Cơ hậu kỳ là được." Lục Huyền đã sớm nghĩ ra phương pháp ứng phó rồi.

Có thể giấu giếm thì giấu giếm, không thể giấu giếm cũng chuẩn bị xong lý do.

"Tiếp theo, cần phải tiếp tục bồi dưỡng Thủy Huỳnh Thảo, nhờ vào quầng sáng phần thưởng để gia tăng linh lực, đợi sau

khi Trúc Cơ viên mãn, lại nghĩ biện pháp tấn thăng Kết Đan cảnh sau."

"Nhưng … tư chất còn bày cả ra đó, càng về sau, càng cần nhiều phần thưởng tu vi, còn không biết còn phải trồng bao nhiêu lô Thủy Huỳnh Thảo mới có thể đạt tới hiệu quả kia." Lục Huyền thầm nghĩ, hắn đặc biệt chờ mong có thể nhận được một thứ gì đó có hiệu quả cải thiện tư chất, căn cốt cho mình từ bên trong quầng sáng.

"Không biết Kim Cang Bồ Đề và Thanh Tịnh Lưu Ly Trà có thể xử lý nan đề này cho ta hay không."

Trong lúc cảm khái, hắn lại đưa mắt nhìn về phía những phần thưởng còn lại do quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo mang đến. Ngoại trừ mấy gói kinh nghiệm đan phương đã hấp thu ra, vẫn còn mấy chục viên Uẩn Linh đan nhị phẩm, bảo vật tam phẩm Thủy Hành châu, phù lục tam phẩm Thủy Long phù… mỗi loại đều nhận được một ít.

Tác dụng của những thứ này đối với tu vi của hắn ở thời điểm hiện tại không lớn, chỉ có thể mang đi đổi lấy một ít linh thạch mà thôi.

Thu hoạch một lượng lớn Thủy Huỳnh Thảo xong xuôi, Lục Huyền bắt đầu ngưng kết linh chủng Thủy Huỳnh Thảo.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng hắn cũng rời khỏi động phủ, đi gặp gỡ một vài vị đồng môn quen biết, rồi hỏi thăm về tình hình gần đây trong bí cảnh từ trong miệng bọn họ.

Số lượng tà ma càng ngày càng nhiều, sau khi mấy đại tông môn liên hợp trấn áp một lần, tuyệt đại đa số tà ma đã bị quét sạch, bộ phận còn lại, thì hoặc là ẩn núp ở trong Hắc Ma Uyên, hoặc là lén lút chuồn ra bên ngoài rồi.

Trong lúc nhất thời, mấy tòa thành trì ở tương đối gần Hắc Ma Uyên, thường xuyên bộc phát sự cố tà ma gây loạn, thậm chí có một khu phường thị tán tu còn xảy ra thảm cảnh, đó là hơn vạn tán tu bên trong đều bốc hơi toàn bộ khỏi nhân gian, không có lấy một chút tin tức nào.

Tình huống này thoáng cái đã khiến nhóm tu sĩ Thiên Kiếm Tông trở nên bận rộn hơn rất nhiều, bọn họ phải chia nhau ra đi dọn dẹp bí cảnh, đi đóng giữ thành trì cũng như ra ngoài truy tìm và săn giết tà ma.

Thỉnh thoảng lại nghe được tin tức có vị đồng môn nào đó đã giải quyết được một con tà ma cường đại, nhận được cơ duyên lớn lao. Nhưng cũng có đồng môn bởi vì chuyện này mà ngã xuống, thậm chí trong số những người thiệt mạng còn có đệ tử nội môn cảnh giới Trúc Cơ trung hậu kỳ.

Điều này trực tiếp làm Lục Huyền tỉnh táo lại từ trong tâm trạng có chút xốc nổi táo bạo sau khi đột phá cảnh giới, lại khiến hắn càng thêm kiên định với suy nghĩ không đến mức vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không rời khỏi tông môn.

Dù ngẫu nhiên ra ngoài mấy lần nhưng không ai phát hiện ra sự thay đổi dị thường trong tu vi của hắn.

Cũng đúng thôi, cố ý nhìn trộm tu vi của người khác là một hành vi cực kỳ không tôn trọng đối phương, nếu bị tu sĩ kia phát hiện, rất có thể sẽ dẫn phát xung đột.

Nên giữa nhóm đồng môn, loại chuyện soi mói này lại càng xảy ra ít hơn.

Chương 650: Thanh Phù Vũ Y!

Ngoại giới như thế nào đều không liên quan đến Lục Huyền, hắn chỉ để ý đến tình trạng sinh trưởng của linh thực trong linh điền nhà mình thôi.

Sau khi đột phá Trúc Cơ hậu kỳ hai tháng, lại có một gốc linh thực thành thục, nó chính là Phù Du Thảo tứ phẩm. Phù Du Thảo gần như trong suốt, hình thái biến hóa không ngừng, giống như là một con phù du liên tục chuyển đổi sinh tử, trùng trùng điệp điệp, giống như một vòng lốc xoáy, hấp dẫn lấy tâm thần của Lục Huyền.

Hắn ngừng thở, bàn tay tuôn ra một tầng linh quang nhàn nhạt, cẩn thận từng li từng tí bao bọc lấy gốc Phù Du Thảo kia rồi nhẹ nhàng lấy nó ra từ trong linh nhưỡng. Gốc linh thực trong suốt kia vẫn một mực biến hóa tự do trong lòng bàn tay hắn, tựa như bất cứ lúc nào nó cũng có thể mọc cánh bay đi.

Cẩn thận xem xét, tin tức chi tiết về Phù Du Thảo nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

【 Phù Du Thảo, linh thực tứ phẩm, là loại cây cực kỳ yếu ớt, hơi không cẩn thận một chút sẽ héo tàn tử vong, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược tăng cường thần hồn. 】

"Đan dược tăng cường thần hồn… Đáng tiếc là không học được phương pháp luyện chế loại đan dược này từ trong Đan Điện, bằng không ta cũng có thể thử một phen." Trong lòng Lục Huyền có chút tiếc nuối, hắn cẩn thận cất kỹ gốc Phù Du

Thảo ấy đi, lại dùng phù lục phong cấm lại, tránh để sinh cơ xói mòn.

Chẳng biết từ lúc nào, ở vị trí của gốc Phù Du Thảo lúc trước đã xuất hiện một quầng sáng màu trắng. Quầng sáng vẫn không ngừng lập lòe y như trước, cảnh tượng này lại mang đến một loại mỹ cảm khó hiểu ở trong mắt Lục Huyền.

Hắn mang theo chờ mong, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Quầng sáng nhanh chóng biến thành vô số điểm sáng rất nhỏ, những điểm sáng này lập tức ngưng kết lại tạo ra một bộ y phục bằng lông vũ, dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Phù Du Thảo tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Thanh Phù Vũ Y. 】

Một món vũ y màu trắng bạch nhẹ như lông hồng lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Vũ y này giống như một tấm lụa mỏng, cầm nó trong tay cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như không có thứ gì cả. Mặt ngoài bộ vũ y có những sự vật trong suốt không thể diễn tả được thành lời, từng viên từng viên, nhẹ nhàng di chuyển, không can thiệp vào chuyện của nhau, nhưng lại có mối liên quan mật thiết đến nhau.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào bộ vũ y màu trắng bạc này, ngay lập tức, mọi tin tức tỉ mỉ về món bảo vật ngũ phẩm ấy đã xuất hiện trong thức hải của hắn.

【 Thanh Phù Vũ Y, bảo vật ngũ phẩm, thu thập rất nhiều lông vũ của dị trùng thượng cổ Thanh Linh Phù Du mà rèn thành, sau khi khoác lên người có thể chống cự được thần hồn công kích, đồng thời cũng có thể che giấu khí tức tu sĩ, ngăn cách khí cơ dẫn dắt, che đậy thần thông bói toán. 】

“Bảo vật ngũ phẩm!” Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Đối với hắn, sự xuất hiện của bộ Thanh Phù Vũ Y ngũ phẩm này không khác gì bản thân đang ngủ gật lại có người đưa cho cái gối đầu.

Hắn vừa mới đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ không lâu, vẫn luôn lo lắng sẽ bị người khác nhìn ra tu vi chân thật của mình, dẫn tới một chút phiền toái không cần thiết. Bây giờ có Thanh Phù Vũ Y, chút lo lắng ấy đã hoàn toàn không còn là vấn đề nữa.

Bảo vật ngũ phẩm, bản thân nó đã quý giá, lại thông qua tin tức trong đầu, hoàn toàn có thể cảm nhận được vật này tuyệt đối không tầm thường. Khi khoác nó lên người, ngay cả Kết Đan chân nhân xem xét ở khoảng cách gần, cũng khó có thể nhìn ra tu vi chân thật của hắn.

Huống chi, chiếc Thanh Phù Vũ Y này còn có thể chống cự lại thần hồn công kích.

Loại thuật pháp nhằm vào thần hồn thường khiến người ta khó lòng phòng bị được, sau khi có món pháp khí vũ y này, hắn sẽ không cần phải lo lắng bản thân sẽ rơi vào loại tình huống kia nữa.

Lục Huyền cảm khái một tiếng, rồi cởi Ẩn Linh Sưởng tam phẩm vẫn luôn mặc ở bên trong ra, thay Thanh Phù Vũ Y mới có được vào.

Sau khi phủ thêm một lớp vũ y mềm mại, trên da thịt lập tức truyền đến một chút cảm giác khác thường rất nhỏ. Rất nhanh, dường như bộ vũ y kia đã dung nhập vào trong huyết nhục của hắn và biến mất không thấy gì nữa rồi, chỉ có linh thức của Lục Huyền mới có thể xác thực cảm nhận được sự hiện hữu của nó.

Một luồng linh khí nhàn nhạt tràn ra từ trên vũ y lan, một đường kéo dài đến đỉnh đầu hắn, bao trùm toàn bộ phần đầu. Nó chỉ tạo thành một tầng thanh linh chi khí cực kỳ mỏng manh, linh thức không thể phát hiện ra, nên nhìn qua, hắn cũng không khác gì người bình thường.

Lục Huyền trực tiếp khoác lên Thanh Phù Vũ Y ngũ phẩm lên người, thay thế vị trí cho chiếc Ẩn Linh Sưởng lúc trước.

Hắn quan sát Tàng Nguyên Thảo khỏe mạnh trưởng thành trong linh điền, cùng với Ngọc Lộ Quả vừa mới lộ ra chồi non nho nhỏ, đã quyết định sẽ đi đến Tư Nông Điện một chuyến để nhận lấy phương pháp ngưng chủng của hai loại linh thực kia.

Đã lấy được đan phương Trúc Cơ Đan tại Đan Điện thì về sau chuyện hắn luyện chế Trúc Cơ Đan cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Tàng Nguyên Thảo và Ngọc Lộ Quả đều là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan, nhưng những thứ trong linh điền này đều do Đan Điện ủy thác hắn bồi dưỡng, không thể tùy tiện sử dụng.

Tuy có thể mua tài liệu luyện đan giá thấp từ Đan Điện, nhưng số tài liệu mua được chỉ có hạn mà giá cả cũng cao hơn một chút so với tự mình bồi dưỡng ra.

Sau khi lấy được phương pháp ngưng chủng của hai loại linh thực này, hắn hoàn toàn có thể mở rộng sản lượng, từ đó luyện chế lượng lớn Trúc Cơ Đan.

Hắn gọi con chim mập tới, để nó chở mình tới Tư Nông Điện.

“Lục sư thúc.” Thời điểm đi xuyên qua ngoại điện của Tư Nông Điện, một giọng nói quen thuộc chợt truyền đến. Chỉ thấy một tu sĩ có diện mạo giản dị như lão nông đang nhìn về phía hắn.

“Hạ đạo hữu.”

Tu sĩ này chính là Hạ Sâm, thời điểm Lục Huyền vẫn còn là đệ tử ngoại môn, hắn đã từng tiếp xúc với đối phương khá nhiều lần, cũng đổi được không ít linh chủng nhị phẩm đến tứ phẩm từ trên tay đối phương.

“Nhìn khí huyết của ngươi không ổn định lắm, đã gặp phải chuyện gì rồi sao?” Lục Huyền thấy khuôn mặt ngăm đen của Hạ Sâm đã biến thành xám ngoét không còn màu máu, lại thêm bản thân vốn đang tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 khiến cho thị lực được tăng cường rất nhiều, nên hắn chỉ tùy ý liếc mắt một cái đã nhận ra trạng thái của tu sĩ lão nông hiện giờ không ổn.

“Lúc trước, ta thử đột phá cảnh giới Trúc Cơ, đáng tiếc là lại thất bại rồi.” Trong mắt tu sĩ lão nông lóe lên một tia ảm đạm.

Lục Huyền nghe vậy cũng không khỏi khựng lại một phen.

“Đột phá đến Trúc Cơ vốn không phải chuyện dễ dàng, một lần không được vậy thì lại làm thêm lần nữa. Hãy nghỉ ngơi cho tốt, điều chỉnh linh lực, nhục thân, thần hồn đến trạng thái tốt nhất rồi thử lại xem sao.” Hắn động viên Hạ Sâm vài câu rồi lập tức tiến vào nội điện.

Tu sĩ lão nông nhìn theo bóng dáng Lục Huyền biến mất, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chương 651: Hạn Chế Mà Lại Giống Như Không Có Hạn Chế!

Hạ Sâm có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với Lục Huyền, thời điểm hắn vẫn còn là đệ tử ngoại môn, Lục Huyền đã bắt tay vào bồi dưỡng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, thậm chí là Huyền Trùng Đằng tứ phẩm rồi.

Còn nhớ khi ấy, tu vi của hắn còn yếu hơn lão một bậc, nhưng không ngờ sau nhiều năm, lão vẫn không thành công đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ mà Lục Huyền đã có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí hắn còn dựa vào trình độ siêu việt trên linh thực nhất đạo, để gây dựng được thanh danh hiển hách trong Thiên Kiếm Tông.

"Tiếc là lúc trước ta không tạo mối quan hệ tốt với sư thúc, nếu không đến thời điểm này, biết đâu sư thúc lại niệm tình cũ mà giúp đỡ ta một tay." Trong lòng Hạ Sâm không khỏi ảo não vô cùng.

…

Lục Huyền tiến vào nội điện, đi tới trước mặt một thanh niên tu sĩ tướng mạo bình thường, khí chất nội liễm trầm ổn.

"Trương sư đệ, đã lâu không gặp."

Thanh niên nọ vừa ngẩng đầu lên, trông thấy Lục Huyền, trên mặt đã lộ ra nụ cười nhiệt tình: "Thì ra là Lục sư huynh, lại tới chọn mua linh chủng à?"

Thanh niên này tên là Trương Sách, sau khi Lục Huyền tiến vào nội điện của Tư Nông Điện, họ đã gặp nhau mấy lần, xem như có chút quen biết.

"Lần này ta tới chủ yếu là muốn đổi hai loại phương pháp ngưng chủng, cũng tiện thể đổi một ít linh chủng tương ứng."

"Ồ? Không biết sư huynh muốn đổi loại phương pháp ngưng chủng linh thực nào?" Thanh niên kia hiếu kỳ hỏi.

"Tàng Nguyên Thảo và Ngọc Lộ Quả tam phẩm."

"Ta nhớ, khi đột phá tới Trúc Cơ tiền kỳ, trung kỳ là có thể miễn phí nhận được một loại phương pháp ngưng kết linh chủng tam phẩm. Lúc trước, ta mới đổi một lần Dưỡng Kiếm Hồ Lô, không biết có thể lấy được một loại pháp môn ngưng chủng miễn phí nữa không?" Lục Huyền đưa thẻ thân phận của mình ra.

Trương Sách tiếp nhận thẻ thân phận, rót linh thức vào trong.

"Đúng là như thế, có thể đổi lấy một loại trong số đó, Lục sư huynh có thể tự mình lựa chọn."

"Vậy thì chọn loại nào cần nhiều Kiếm Ấn hơn đi." Lục Huyền vừa cười vừa nói, tuy hắn đang có hơn mấy nghìn Kiếm Ấn trên tay, nhưng có thể tiết kiệm thì vẫn tốt hơn.

"Pháp môn ngưng chủng Tàng Nguyên Thảo cần bảy trăm miếng Kiếm Ấn, Ngọc Lộ Quả cần bảy trăm năm mươi miếng Kiếm Ấn, vậy chọn Ngọc Lộ Quả phải không?" Thanh niên hỏi Lục Huyền.

"Được." Lục Huyền gật đầu.

Giá trị của pháp môn ngưng chủng tam phẩm cao hơn linh chủng tứ phẩm khá nhiều, nhưng chuyện này cũng dễ hiểu, dù sao linh chủng cũng chỉ là vật phẩm tiêu hao, mà pháp môn

ngưng chủng lại có thể giúp cho người nhận được nó thu hoạch linh chủng lâu dài.

"Ngoài ra, ta còn cần một ít linh chủng Tàng Nguyên Thảo và linh chủng Ngọc Lộ Quả, không biết giá cả thế nào?"

Trương Sách kiểm tra rồi nói với Lục Huyền: "Bảy mươi Kiếm Ấn một hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo, bảy mươi lăm Kiếm Ấn một hạt linh chủng Ngọc Lộ Quả. Nhưng hai loại linh thực này đều khá đặc biệt, chúng là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan nên đều được kiểm soát chặt chẽ, linh thực sư trong tông muốn trao đổi linh chủng thì trong một khoảng thời gian nhất định, không thể nhận quá ba viên mỗi loại."

"Vậy à?" Lục Huyền có phần bất ngờ về chuyện này, nhưng cũng hiểu được nguyên nhân sâu xa trong đó. Tông môn giới hạn linh thực sự, chỉ cho phép đổi lấy ba hạt linh chủng trong một khoảng thời gian nhất định, để tránh Trúc Cơ Đan xói mòn ra bên ngoài với số lượng lớn.

Ngay cả đệ tử nội môn nào đó đồng thời có được đan phương Trúc Cơ Đan và phương pháp ngưng chủng linh thực tương ứng, thì muốn sản xuất Trúc Cơ Đan quy mô lớn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Linh thực tam phẩm bình thường chỉ có thể ngưng kết ra mấy hạt linh chủng, chờ qua ba - bốn năm, dù có dùng toàn bộ để ngưng chủng thì hiển nhiên, bọn họ cũng chỉ có thể kiếm được mấy chục viên mà thôi. Dù không ngừng lặp đi lặp lại quá trình ngưng chủng chừng mấy lần, thì số lượng tài liệu nhận được cũng chỉ có hạn.

Hơn nữa, độ khó khi luyện chế Trúc Cơ Đan cực cao, tỷ lệ thành đan của phần lớn luyện đan sư đều khá thấp, nếu tính cả phần tài liệu hao tổn khi luyện chế thì số Trúc Cơ Đan thu được sẽ càng ít hơn.

Trừ khi tu sĩ kia có trình độ bồi dưỡng linh thực rất mạnh, mỗi lần ngưng chủng đều có thể tối đa hóa số lượng linh chủng nhận được, đồng thời cũng phải có trình độ luyện đan không tệ mới có thể thu được không ít Trúc Cơ Đan trong một khoảng thời gian ngắn.

"Mà vừa hay Lục mỗ lại phù hợp với cả hai loại điều kiện này." Khóe miệng Lục Huyền xuất hiện một nụ cười nhạt.

Hắn có thể nắm được trạng thái chi tiết của linh thực, nên khi ngưng chủng không chỉ có xác suất thành công trăm phần trăm, đồng thời còn có thể cố gắng hết sức để tối đa hóa số linh chủng nhận được.

Ngoài ra, sau khi hấp thu gói kinh nghiệm đan phương, tuy hắn vẫn chưa từng thử luyện chế Trúc Cơ Đan nhưng đã có xác xuất thành công không thấp. Nếu trong quá trình thu hoạch tài liệu lại hấp thu thêm mấy gói kinh nghiệm đan phương từ trong quầng sáng, thì xác xuất thành công sẽ càng khả quan hơn.

Vậy nên… những điều kiện này hoàn toàn không thể hạn chế năng lực của hắn quá nhiều.

Hạn chế mà lại giống như không có hạn chế!

"Vậy phiền Trương sư đệ mang hai loại phương pháp ngưng chủng Tàng Nguyên Thảo và Ngọc Lộ Quả, cùng với ba hạt linh chủng mỗi loại tới đây cho ta." Lục Huyền cười nói với Trương Sách.

"Lục sư huynh chờ một lát."

Một lát sau, Trương Sách ra khỏi Tư Nông Điện, đưa cho Lục Huyền hai miếng ngọc giản màu xanh đậm và sáu hạt linh chủng.

"Tổng cộng một ngàn một trăm ba mươi lăm Kiếm Ấn, mời Trương sư đệ xem qua." Một tay Lục Huyền phất một cái,

đống nhỏ Kiếm Ấn đã bay tới trước mặt thanh niên kia.

Linh thức của thanh niên đảo qua, xác nhận xong mới khẽ gật đầu với Lục Huyền: "Không có vấn đề."

Lục Huyền thấy vậy, lập tức đưa linh thức tiến vào bên trong ngọc giản, sau khi xác nhận thứ này đúng là phương pháp ngưng chủng mới hài lòng rời đi.

"Đáng tiếc, hiện giờ ta còn chưa thể bộc lộ cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ ra ngoài, bằng không dựa vào phúc lợi khi đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ của tông môn, ta còn có thể nhận được phương pháp ngưng chủng của một loại linh thực tam phẩm miễn phí nữa, cũng tiết kiệm được bảy trăm Kiếm Ấn."

Hắn ngồi trên lưng chim mập, vượt qua đủ các loại núi non đẹp đẽ hoặc hiểm trở bên dưới.

Vừa trở lại động phủ, Lục Huyền đã tiến vào trong phòng, lấy ra hai miếng ngọc giản màu xanh đậm. Hắn đặt một miếng lên mi tâm, rót linh thức vào trong đó, xuyên qua tầng tầng cấm chế, chỉ trong phút chốc, lượng lớn tin tức đã tràn vào trong thức hải, toàn bộ các tin tức như thời cơ ngưng chủng linh thực, phương pháp, các công việc cần làm, thủ đoạn xử lý linh chủng vân vân… đều hiện lên rõ mồn một.

Hắn hấp thu xong lượng lớn tin tức, mới mở to mắt, chẳng biết từ lúc nào miếng ngọc giản màu xanh đậm vốn đặt ở mi tâm đã hóa thành một đống bột mịn rồi bay xuống đất từ bao giờ.

Hắn lại làm theo cách cũ, nhanh chóng hấp thu phương pháp ngưng chủng trong miếng ngọc giản còn lại.

Phương pháp ngưng chủng linh thực tam phẩm phức tạp gấp mấy lần so với phương pháp ngưng chủng Liệt Diễm Quả, Băng La Quả hắn từng nhận được lúc trước, nhưng nhờ có năng lực xem xét trạng thái linh thực, khiến cho quá trình

ngưng kết linh chủng của Lục Huyền trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Chương 652: Thông Minh Kiếm Tâm!

Sau đó, Lục Huyền đi vào linh điền, lấy ra sáu hạt linh chủng. Hình dạng của linh chủng Tàng Nguyên Thảo có phần dài nhỏ, hiện lên màu nâu xám, thoạt nhìn nó không khác gì những hạt linh chủng cỏ dại bình thường khác.

Linh chủng của Ngọc Lộ Quả lại giống như một giọt sương màu trắng bạc, sáng bóng mọng nước, toát lên khí tức tươi mới trong lành.

Trồng hết sáu hạt linh chủng kia, Lục Huyền lại đi xuyên qua linh điền, xem xét tình trạng sinh trưởng của các loại linh thực khác. Hắn dự định sẽ bồi dưỡng Tàng Nguyên Thảo và Ngọc Lộ Quả lấy được từ Đan Điện như bình thường, không cần dùng phương pháp ngưng chủng để kiếm lời riêng.

Tuy hắn thích dùng đồ miễn phí và chiếm chút của hời nho nhỏ, nhưng đạo đức nghề nghiệp nên có thì vẫn phải có, không cần phải làm trái lương tâm phụ lại sự tín nhiệm của Đan Điện đối với hắn.

Trong linh điền, hơn năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo dùng để ngưng chủng đã bước vào giai đoạn hậu kỳ, trên những phiến lá dài nhỏ có vài bộ phận nhỏ xíu nhô ra, bên trong ẩn chứa sinh cơ nồng đậm.

Lục Huyền thoáng để linh lực dẫn đường cho chúng một phen, rồi đi tới phía trước bốn gốc Tiễn Đằng. Những mũi tên mọc ra từ nhánh dây leo của Tiễn Đằng đã dài hơn ba tấc, mũi tên buông thõng xuống dưới, không thể nhận ra phong thái của

một loại linh thực tứ phẩm từ những thứ này. Nhưng khi Lục Huyền thi triển Thuấn Tiễn Thuật, dùng từng luồng linh lực hình mũi tên tẩm bổ cho nhánh dây leo nọ, thì gần như ngay lập tức, từng mũi tên dài ngắn không đồng nhất kia sẽ hiên ngang đứng thẳng, kiêu ngạo ngẩng cao, linh lực tụ tập trên mũi tên dường như chúng có thể bắn vụt ra bất cứ lúc nào.

Khu vực Kiếm Thảo, Kiếm Khổng Tước đã trưởng thành hơn nhiều. Ở thời điểm Lục Huyền đánh ra rất nhiều kiếm khí, ngưng kết ra Khổng Tước Kiếm Trận tẩm bổ cho nó, gốc Kiếm Thảo này sẽ giống như một chú Khổng Tước xòe đuôi, từng lưỡi kiếm bật tung ra cực nhanh, rực rỡ tươi đẹp, sát ý hiển lộ rõ ràng.

Thanh Liên Kiếm Thảo phát triển cũng không tệ lắm. Lục Huyền vận chuyển linh lực trong cơ thể, một đạo kiếm khí bắn ra, tựa như một đóa hoa sen màu xanh đang nở rộ trên không trung, xoay tròn rồi cực nhanh dung nhập vào bên trong Kiếm Thảo.

《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 là kiếm quyết tứ phẩm, bởi vậy nội dung của nó thực sự quá mức huyền ảo tối nghĩa đối với Lục Huyền chỉ có tư chất bình thường, hắn khổ tâm nghiên cứu hồi lâu mới làm được đến mức sử dụng 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 đi bồi dưỡng Thanh Liên Kiếm Thảo.

Nhưng trong quá trình bồi dưỡng Kiếm Thảo, sau nhiều lần thi triển ra kiếm khí tương ứng, trình độ lý giải của hắn về 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 cũng trở nên sâu sắc hơn nhiều, xem như cả hai việc làm ruộng và luyện kiếm đều không trễ nải.

Lục Huyền cảm khái một câu rồi bước đến trước mặt gốc Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm cuối cùng. Chỉ thấy hư ảnh kiếm khí hóa thành hình thái chim cú, đang lẳng lặng đứng trên những cành cây giống như lợi kiếm kia. Hai chân hợp làm một

thể, chúng nó cực kỳ tự nhiên dung nhập vào những cành cây như lợi kiếm nọ.

Lục Huyền đánh ra một đạo 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》.

Hư ảnh kiếm khí hình chim cú bị kích thích, cả đám nhanh chóng lao ra cùng một lúc, không ngừng bay múa xung quanh Lục Huyền, kiếm khí sắc bén, biến hóa khó lường.

"Cuối cùng Kiếm Thiên Kiêu cũng sắp trưởng thành." Lục Huyền tập trung tinh thần vào thanh kiếm, phía dưới hiện lên một thanh tiến độ mờ ảo, nhìn kỹ có thể thấy thanh tiến độ chỉ thiếu một chút nữa là có thể kéo căng.

Trong lòng hắn cảm khái ngàn vạn lần. Phải biết rằng, sau khi hắn đột phá Trúc Cơ, triển lộ ra thiên phú bồi dưỡng Kiếm Thảo nên đã lấy được gốc Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm này từ Kiếm Đường.

Gieo xuống đã mấy chục năm, tu luyện 《 Thiên Kiêu Kiếm Quyết 》từ ban đầu vẫn còn lạ lẫm đến giờ đã có thể sử dụng một cách thuần thục, quá trình đó đã tiêu phí rất nhiều thời gian cũng như tinh lực của hắn.

Cũng may cuối cùng cũng sắp bồi dưỡng thành công rồi.

Kiếm Thảo tứ phẩm, không chỉ dùng Thanh Mộc Nguyên Khí là có thể thúc giục được, Lục Huyền cũng không vội vàng mà vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Sáu ngày sau, rốt cục thanh tiến độ phía dưới Kiếm Thiên Kiêu cũng kéo đầy. Lục Huyền mừng rỡ, bàn tay hóa thành màu ngọc óng ánh, cẩn thận lấy linh thực Kiếm Thiên Kiêu từ trong linh nhưỡng ra.

"Phẩm chất phổ thông, nhưng dù sao cũng là linh thực tứ phẩm, có thể bồi dưỡng ra đã không tệ rồi."

Tâm thần của hắn ngưng tụ trên gốc Kiếm Thảo tứ phẩm có hình thái quái dị này.

【Kiếm Thiên Kiêu, linh thực tứ phẩm, được tẩm bổ bồi dưỡng nhờ Thiên Kiêu kiếm khí, có thể phân hoá ra kiếm ý của đa số hung thú dạng chim cú thượng cổ, kiếm ý công phạt rất mạnh mẽ, linh tính mười phần, có được khả năng biến hóa vô cùng.】

"Bồi dưỡng ra Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, không biết Kiếm Đường sẽ náo nhiệt thế nào đây?" Lục Huyền cười hì hì một tiếng, chợt nắm lấy Kiếm Thảo, nhẹ nhàng múa may hai cái.

Kiếm ý hình dạng chim cú phía trên lập tức bay tứ tán, được tâm niệm của hắn khống chế, kiếm khí gào thét kéo theo từng luồng tàn ảnh. Sau đó, hắn cất kỹ Kiếm Thiên Kiêu, tầm mắt bị quầng sáng màu trắng vừa hiện lên thu hút.

"Không biết Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm có thể mở ra quầng sáng gì đây?" Lục Huyền mang đầy chờ mong, đưa tay nhẹ nhàng chạm đến mặt ngoài quầng sáng.

Trong chốc lát, quầng sáng lặng lẽ nổ tung, vô số điểm sáng nhỏ bé tùy ý bay múa, ngưng kết ra một viên quang châu, kéo theo cái đuôi bạc trắng thật dài, chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm, đạt được bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm ngũ phẩm.】

Một hạt châu màu trắng bạc xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Hạt châu này to bằng quả trứng bồ câu, tròn trịa đầy đặn, bên trong có vô số hào quang màu trắng bạc. Nhìn kỹ mới phát hiện hào quang của viên châu vốn không phải ánh sáng bình thường, vầng hào quang ấy vốn do từng đạo kiếm ý tụ tập lại mà thành.

Phong mang kiếm ý trong hạt châu và kiếm ý bình thường hiển lộ ra ngoài có sự khác biệt khá lớn, tựa như nó đã thu gom toàn bộ phong mang sắc bén vào bên trong, đồng thời cũng loại bỏ những thứ thấp kém ra ngoài.

Lục Huyền lập tức sinh lòng hiếu kỳ với hạt châu màu trắng bạc này, tâm thần ngưng tụ trên hạt châu. Tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Thông Minh Kiếm Tâm, bảo vật ngũ phẩm, do một vị đại năng Nguyên Anh vì muốn gia tăng trình độ kiếm đạo của hậu duệ nên đã thu thập ngàn vạn kiếm ý và kiếm khí luyện chế ra.】

【Trong quá trình luyện chế, đối phương đã đặt nó vào trong cơ thể để uẩn dưỡng rèn luyện, đồng thời cũng để mài mòn sự sắc bén của kiếm ý, khiến cho phần đông kiếm khí và kiếm ý nước sữa giao hòa, tuy hai mà một.】

【Sau khi sử dụng Thông Minh Kiếm Tâm, người dùng có thể gia tăng ngộ tính về mặt kiếm đạo, còn có thể làm sâu sắc khả năng ứng dụng và lý giải đối với kiếm quyết, cũng có thể gia tăng lực tương tác với các loại kiếm khí.】

“Bảo vật ngũ phẩm, còn có thể gia tăng ngộ tính kiếm đạo.” Trong lòng Lục Huyền mừng rơn.

Chương 653: Chỉ Tiếc Mọi Chuyện Lại Không Như Mong Muốn…

Có Thông Minh Kiếm Tâm, rốt cuộc Lục Huyền cũng không cần lo lắng về sau khi bồi dưỡng Kiếm Thảo sẽ xảy ra chuyện khó có thể nhập môn như quãng thời gian khổ tu kiếm quyết lúc trước nữa.

Phải biết rằng, sau khi có được mấy loại Kiếm Thảo tứ phẩm này, để bồi dưỡng chúng được bình thường, hắn đã tốn rất nhiều thời gian và tinh lực để tu luyện kiếm quyết tương ứng. Khổ tu một đoạn thời gian rất dài mới có thể bắt tay vào bồi dưỡng, nhưng giờ đã không cần lo lắng đến chuyện này nữa rồi.

Hắn vội vàng nuốt Thông Minh Kiếm Tâm vào bụng. Chỉ một nháy mắt, bên trong thân thể đã xuất hiện vô số kiếm ý rất nhỏ, chúng bay lượn bốn phía, chảy qua tứ chi bách hài, cuối cùng tụ hợp vào trong thức hải của Lục Huyền.

Hắn đứng tại chỗ, như có điều sở ngộ. Trong đầu hiện lên nhiều loại kiếm quyết kiếm kinh, trước kia có nhiều chỗ tối nghĩa không rõ cũng lập tức thông hiểu rõ ràng.

“Giờ tài sản của ta hơi bị hùng hậu rồi nha.”

Lục Huyền đã lĩnh ngộ được mấy loại kiếm quyết tứ phẩm, đến thời điểm phục hồi lại tinh thần, cũng không khỏi cảm khái một câu.

Chỉ tính riêng thu hoạch từ quầng sáng linh thực âm phủ, trước mắt hắn đã có rất nhiều loại pháp khí và bảo vật ngũ phẩm.

Hư Không Yểm Mục, 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, Uẩn Thần Thiếp, 《 Thần Diễn Kinh 》, Thao Trùng Nang, Thánh Anh Đan, Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, Thứ Thần Trùy, Thận Âm Bảo Châu, Thanh Phù Vũ Y, lại cộng thêm Thông Minh Kiếm Tâm vừa mới lấy được, tổng cộng là mười một loại, dù đại tông môn có Kết Đan Chân Nhân như Thiên Kiếm Tông cũng chưa chắc đã có tài lực mạnh hơn Lục Huyền.

"Tiếc là không nhiều món có thể dùng để đối trận giết địch, chỉ có vài loại 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》, Thứ Thần Trùy, Thận Âm Bảo Châu, ngay cả ảo thuật của Hư Không Yểm Mục cũng có thể tạo ra hiệu quả không tệ." Lục Huyền cảm khái một câu.

Lúc trước, khi còn ở trong giai đoạn Trúc Cơ tiền kỳ, hắn đã bồi dưỡng ra không ít linh thực tứ phẩm, từ đó nhận được không ít quầng sáng phần thưởng có giá trị vượt định mức, rồi vượt cấp nhận được rất nhiều pháp khí, bảo vật, công pháp ngũ phẩm, vân vân… Tới hiện giờ, hắn đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, e rằng không còn phúc lợi tốt như vậy nữa.

"Nhưng cũng may, ta vẫn còn không ít linh thực ngũ phẩm và lục phẩm, khẳng định là về sau quầng sáng phần thưởng sẽ càng tốt hơn." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước bản thân đã nghĩ hết mọi biện pháp để lấy được các loại linh thực cấp cao.

Hắn trở lại tiểu viện, chăm sóc mấy con linh thú trong động phủ một lượt rồi lại vào phòng bắt đầu tu hành.

Mấy ngày sau, hắn khá quan tâm đến tình hình của bí cảnh Hắc Ma Uyên gần đây nên tìm đến nơi tập trung nhiều đồng môn nhất là Thứ Vụ Đường. Nơi này có đủ các loại nhiệm vụ

tông môn hoặc cá nhân. Thông qua yêu cầu của những nhiệm vụ này, hắn hoàn toàn có thể suy đoán ra và cảm nhận được những biến hóa vô hình tại Tu Hành giới.

Đồng thời, trong Thứ Vụ Đường cũng có rất nhiều đồng môn, thông qua đối thoại giữa bọn họ, hắn có thể lấy được không ít tin tức về động thái của tông môn thậm chí là Tu Hành giới.

Lục Huyền thu lại tu vi, lẳng lặng đứng trong một góc khuất ở đại điện Thứ Vụ Đường, ngẩng đầu nhìn lên, các loại nhiệm vụ liên tục lóe sáng trên vách tường đại điện. Lục Huyền nhạy bén phát hiện ra, ở trong này hiện có không ít loại hình nhiệm vụ là mời đồng môn đi tiêu diệt săn giết yêu thú tà ma, ngoài ra nhu cầu đối với việc chữa thương hay các loại đan dược hồi linh cùng với pháp khí phù lục rõ ràng là nhiều hơn so với bình thường.

"Xem ra, Tu Hành giới cũng không yên ổn lắm." Lục Huyền thầm cảm khái. Hắn rót một tia linh lực vào hai lỗ tai, lẳng lặng lắng nghe nhóm đồng môn xung quanh thảo luận.

"Nghe nói cách đây không lâu mới xảy ra một chuyện lớn, có một con tà ma cấp Họa cực kỳ tàn ác đã ngang nhiên tàn sát cả một tòa thành trì thuộc bổn tông, đến cuối cùng, nó cũng bị vài vị đệ tử chân truyền trong tông môn liên thủ giải quyết."

"Không hổ là đệ tử chân truyền nửa bước Kết Đan, ai ngờ bọn họ lại có thể tiêu diệt cả tà ma cấp Họa."

"Haizz, gần đây Tu Hành giới không yên bình nữa rồi, trước đó không lâu, vào lúc ta về tông còn nghe nói có hơn một ngàn tán tu vẫn đang sống sờ sờ ở một tòa phường thị tán tu đã bị mang ra huyết tế, không biết do tà ma từ đâu xuất hiện gây họa nữa."

“Không chỉ thế, ta có một vị hảo hữu, trưởng bối của hắn là sư thúc trong Kiếm Đường, có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, chẳng ngờ trong một lần vây quét tà ma lại bất ngờ vẫn lạc.”

“Á… cả sư thúc Trúc Cơ trung kỳ của Kiếm Đường cũng mất mạng?!”

“Chắc không phải tin giả đâu.”

“Lo gì chứ? Trời sập xuống vẫn còn người trên cao chống đỡ. Từ lâu, Tu Hành giới đã trở thành một cái đầm nước đọng rồi, chỉ khi xảy ra sự kiện kinh thiên rung chuyển khắp nơi, chúng ta mới có cơ hội đi tranh đoạt một tia cơ duyên, từ nay về sau cá chép hóa rồng, tiến thẳng lên mây xanh.”

“Có lý, biết bao hạng người tư chất bình thường cũng nhờ bắt được cơ hội tương tự mà nghịch thiên cải mệnh đó.”

Mọi người bán tán xôn xao. Lục Huyền lại lộ vẻ thản nhiên như thường, thông qua nghe ngóng thì hiện giờ, hắn đã có chút hiểu biết nhất định với tình hình bên ngoài.

“Nghịch thiên cải mệnh ư? Nếu nghịch thiên cải mệnh dễ thế thì đã không gọi là nghịch thiên nữa rồi.” Hắn thầm cảm khái một câu, cũng chẳng hề để ý tới suy nghĩ của phần lớn các vị đồng môn.

Đúng là sẽ có đệ tử Luyện Khí nhận được cơ duyên lớn lao khi Tu Hành giới rung chuyển không ngừng đấy, nhưng muốn làm được điều này, đối phương cũng phải giẫm lên hài cốt của vô số người bất hạnh mới đạt được.

Thậm chí dưới cơn sóng lớn kia, đệ tử Luyện Khí còn không kéo lên được một chút bọt nước nào.

“Cũng may ta có quầng sáng, không cần liều lĩnh đi làm những việc nguy hiểm tới tính mạng, tranh đoạt một chút cơ duyên hư vô mờ mịt với vô số tu sĩ ngoài kia làm gì?”

Hắn trở lại động phủ, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần.

"Phải sống, nhất định phải sống sót. Ta chỉ là một linh thực sư bình thường, chuyện diệt sát tà ma yêu thú gì đó không liên quan với ta. Chỉ cần núp trong tông môn, trừ khi có nguy hiểm diệt tông, nếu không, ta vốn không cần phải ra ngoài mạo hiểm."

Chỉ tiếc mọi chuyện lại không như mong muốn, dù Lục Huyền chỉ muốn lặng lẽ ở trong tông môn nhưng vẫn có phiền toái tự tìm tới tận cửa.

Nửa tháng sau, một tấm phù lục truyền tin màu hỏa hồng bay tới bên ngoài động phủ. Lục Huyền kích phát linh lực, bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc của Hỏa Lân Nhi: "Lục sư đệ, có ở động phủ không? Thanh Hư sư thúc có việc tìm ngươi."

Lục Huyền nhíu mày, rơi vào đường cùng, hắn đành phải đi tới động phủ của Thanh Hư Chân Nhân.

Thanh Hư Chân Nhân có tu vi Kết Đan trung kỳ, cũng là người sở hữu linh thực Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, vì lĩnh hội một môn công pháp mạnh mẽ nên đã ủy thác linh trà cho Lục Huyền bồi dưỡng.

Hắn đi tới một tòa động phủ khổng lồ có tiên khí mờ mịt vây quanh. Tiến vào động phủ, dưới sự chỉ dẫn của một đệ tử nội môn, Lục Huyền đi tới chỗ Thanh Hư Chân Nhân.

Chương 654: Linh Thực Dị Biến!

“Đệ tử Lục Huyền bái kiến Thanh Hư sư thúc.” Lục Huyền kính cẩn thi lễ với một lão giả râu dài.

“Lục sư điệt miễn lễ.” Lão giả khẽ cười nói.

Lục Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy Hỏa Lân Nhi mặc pháp bào màu hỏa hồng đang đứng bên cạnh lão giả, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu với đối phương.

“Lục sư điệt, không biết ngươi bồi dưỡng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà của ta thế nào rồi?” Ống tay áo khổng lồ của lão giả gầy gò khẽ lay động như gợn sóng, dường như có từng cơn gió mát từ trong cơ thể tuôn ra.

“Bẩm sư thúc, linh trà kia được sư điệt đặt trong một bí cảnh không trọn vẹn để bồi dưỡng, trước mắt nó đang sinh trưởng rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, vất vả cho sư điệt quá. Lần này gọi ngươi tới là có một việc cần tìm ngươi. Gần đây tông môn phát hiện một gốc linh thực dị biến trong một gia tộc phụ thuộc bổn tông. Mấy lão già chúng ta đã cùng xem thử nhưng đều không nhìn ra điều gì, nghe nói Lục sư điệt có tạo nghệ không tầm thường trong linh thực nhất đạo nên mới gọi ngươi tới xem thử.”

“Gia tộc kia có địa vị không thấp trong bổn môn, từ trước đến giờ vẫn đóng vai trò sản xuất lượng lớn tài nguyên tu hành cần thiết cho tông môn, việc này vô cùng trọng đại, mong sư

điệt nhất định phải quan sát phân biệt thật cẩn thận.” Thanh Hư Chân Nhân nghiêm nghị nói.

“Sư điệt nhất định sẽ dốc hết sức mình.” Lục Huyền hứa hẹn.

Lão giả gầy gò thấy thế mới gật đầu với Hỏa Lân Nhi vẫn luôn im lặng không nói bên cạnh. Hỏa Lân Nhi vội vàng lấy một gốc linh chi từ túi trữ vật ra.

Linh chi này màu đỏ thẫm, dường như có rất nhiều đóa hỏa diễm đang chảy bên trong cành lá.

Lục Huyền tinh mắt phát hiện, ở mặt ngoài của linh chi có một sợi dây nhỏ màu đỏ đen, giống như một con cá đang bơi lội bên trong linh chi. Những nơi sợi dây nhỏ ấy đi qua, từng sợi hỏa diễm sẽ nhẹ nhàng tụ tập lại về phía nó rồi dung nhập vào trong cơ thể nó.

“Đây là một gốc Hỏa Tinh Chi, linh thực tam phẩm, ẩn chứa khí tức hỏa linh tinh khiết, là tài liệu quan trọng để luyện chế rất nhiều đan dược tam phẩm và tứ phẩm, cũng có thể phụ trợ tu hành thuật pháp thần thông hệ hỏa, có rất nhiều công dụng.”

“Có điều, gần đây tu sĩ trong gia tộc kia phát hiện trong cơ thể Hỏa Tinh Chi xuất hiện những sợi dây nhỏ màu đỏ đen thần bí, lai lịch không rõ, đang chậm rãi hấp thu sinh cơ trong thân thể linh chi.”

“Bọn họ đã nghĩ hết mọi cách cũng không thể loại trừ những sợi dây nhỏ này, rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến tông môn, xin tông môn giúp đỡ.”

Lục Huyền gật đầu, lập tức dùng hai tay tiếp nhận gốc Hỏa Tinh Chi biến dị kia, rồi chậm rãi rót một tia linh thức vào trong, cẩn thận quan sát sợi tơ màu đỏ thẫm kỳ quái nọ.

Sợi dây màu đen đỏ này, tuy có hình thái khá rõ ràng nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện nó đã hòa làm một thể cùng linh thực rồi, tuyệt đối là tuy hai mà một.

Hắn nhớ lại rất nhiều điển tịch linh thực đã từng xem nhưng không tìm thấy tình huống tương tự.

"Vậy chỉ có thể vận dụng toolhack, một lần giải ngàn sầu."

Lục Huyền thở dài một tiếng, rồi quay sang hỏi lão giả: "Thanh Hư sư thúc, có thể cho ta một mảnh linh điền trống không, ta cần gieo trồng gốc Hỏa Tinh Chi dị biến này xuống, thí nghiệm quan sát một phen."

"Được." Lão giả gật đầu nói.

Ngay sau đó, một đứa đồng tử thanh tú đã dẫn hắn tới một mảnh linh điền, tìm được một khu vực trống.

"Sư thúc Kết Đan quả là khác biệt, linh lực trong linh điền của đối phương còn cao hơn một bậc so với động phủ của ta, linh nhưỡng này tuy không bằng Mậu linh nhưỡng nhưng diện tích lại lớn hơn không biết bao nhiêu lần." Lục Huyền cảm khái một câu rồi bảo đồng tử thanh tú nọ lui ra, một mình ở lại trong linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật, gieo Hỏa Tinh Chi dị biến xuống.

Sau khi hoàn thành quá trình này, tâm thần hắn ngưng tụ trên linh thực, ý niệm hiện lên trong đầu.

【Hỏa Tinh Chi, linh thực tam phẩm, sinh trưởng bên trong linh nhưỡng hệ Hỏa, cần dùng linh lực hệ Hỏa bồi dưỡng.】

【Linh thực ẩn chứa linh lực hệ Hỏa phong phú, có thể làm tài liệu quan trọng để tạo ra nhiều loại đan dược tam phẩm và tứ phẩm, cũng có thể phụ trợ tu hành thuật pháp thần thông hệ Hỏa.】

【Bị Ma Diễm Trùng ký sinh.】

【Ma Diễm Trùng là yêu trùng tam phẩm, cực kỳ hiếm thấy, yêu thích ký sinh trong linh thực hệ Hỏa, cắn nuốt sinh cơ hệ Hỏa, có năng lực ngụy trang cực mạnh, khi ký sinh bản thân sẽ thu lại sinh cơ và hòa làm một thể với linh thực, ngủ đông trong linh thực, chờ sau khi toàn bộ sinh cơ bên trong linh thực bị hút hết mới khôi phục sức sống, thoát ly linh thực đã tàn úa.】

【Có thể dùng thuật pháp hoặc pháp khí băng hàn chậm rãi kích thích linh thực, khiến nó thức tỉnh, dưới sự dẫn dắt của linh thực sư, tách Ma Diễm Trùng ra khỏi thân thể linh thực.】

"Hóa ra là do con yêu trùng này đang quấy phá." Hàng lông mày trên trán Lục Huyền từ từ giãn ra, năng lực cảm nhận trạng thái cụ thể của linh thực lại có hiệu lực rồi, nó đã nhanh chóng chỉ cho hắn biết rõ nguyên nhân khiến Hỏa Tinh Chi dị biến.

"Thuật pháp hoặc pháp khí băng hàn có thể mang đến tổn hại không thể coi thường đối với linh thực hệ Hỏa, bình thường không thể sử dụng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến mọi người không cách nào phát hiện ra căn nguyên của vấn đề."

"Nhưng cũng có lẽ Ma Diễm Trùng này vốn là thứ cực kỳ hiếm thấy, ít nhất thì ta còn chưa từng trông thấy tin tức của nó trong vô số điển tịch được cất giữ bên trong Tàng Kinh Các."

Lục Huyền cẩn thận lấy Hỏa Tinh Chi dị biến ra, sau đó cầm tới chỗ Thanh Hư Chân Nhân.

"Lục sư đệ, tình hình sao rồi?" Hỏa Lân Nhi tỏ vẻ gấp gáp, hiển nhiên là gã cực kỳ chú ý đến cây linh thực biến dị này.

"Đại khái thì đã rõ rồi." Lục Huyền gật đầu nói: "Loại sợi dây nhỏ màu đỏ đen này chính là một loại ký sinh trùng kỳ lạ tên là Ma Diễm Trùng, sau khi ta hiểu rõ hơn về linh thực thì

đột nhiên nhớ ra mình đã từng trông thấy nó trên một cuốn điển tịch nào đó rồi."

"Dưới tình huống bình thường, nếu nhìn từ bên ngoài sẽ có cảm giác loại ký sinh trùng kỳ lạ này hoàn toàn không có dấu hiệu sinh mệnh, chỉ chờ đến khi nó hút xong linh thực hỏa linh khí thì sinh cơ mới bộc lộ ra."

"Thì ra là thế, vậy sư đệ có cách giải quyết không?" Hỏa Lân Nhi như trút được gánh nặng, vội vàng hỏi.

"Có thể dùng thuật pháp hoặc pháp khí băng hàn chậm rãi tác dụng lên Hỏa Tinh Chi, kích thích Ma Diễm Trùng, khiến nó tỉnh lại, rồi để một vị linh thực sư tinh thông linh thực cẩn thận tách nó ra khỏi cơ thể linh thực."

"Trong quá trình này có hai điểm mấu chốt cần phải lưu ý. Đó là nhất định phải nắm giữ tốc độ và mức độ khi sử dụng thuật pháp hoặc pháp khí băng hàn khắc chế Hỏa Tinh Chi, để tránh tạo thành tổn hại nghiêm trọng đối với linh thực. Mặt khác, lại cần phải chú ý xem, nên làm như thế nào để tách rời yêu trùng và linh thực ra, cho nên nhất định phải phái linh thực sư có kinh nghiệm phong phú mới có thể tránh khỏi tổn thương tới linh thực." Lục Huyền chậm rãi nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Chương 655: Lên Đường Đến Hỏa Vân Động!

"Lục sư điệt không hổ là linh thực sư ưu tú nhất bổn tông. Vấn đề nan giải như vậy mà ngươi có thể tìm ra ngọn nguồn và cách giải quyết nhanh chóng như thế." Thanh Hư Chân Nhân khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Vậy sư đệ có nguyện theo ta cùng tới Hỏa Vân Động, giúp ta giải quyết nan đề của đồng tộc hay không?" Hỏa Lân Nhi nhìn Lục Huyền, trong mắt mang theo nỗi chờ mong chan chứa.

"Hả…" Lục Huyền không khỏi sững sờ.

"Hỏa Vân Động chính là nơi ta sinh ra, trước kia nó vốn là một bí cảnh của tông môn, sau khi được khai phá thì gần như nó đã trở thành nơi ở của tộc nhân chúng ta rồi. Bên trong đó hỏa linh khí nồng đậm rất thích hợp để tu hành công pháp và bồi dưỡng linh thực hệ Hỏa. Hy vọng sư đệ có thể giúp sư huynh việc này, theo ta cùng về Hỏa Vân Động xem thử."

"Xin hỏi Hỏa sư huynh, đường xá có xa xôi lắm không? Gần đây, quanh Tu Hành giới xuất hiện rất nhiều tà ma, tu vi của ta lại phổ thông bình thường, không giỏi về đấu pháp, nếu đi ra ngoài chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm không nhỏ."

"Khoảng cách cũng không quá xa, không tới vạn dặm." Hỏa Lân Nhi trầm giọng nói: "Về phần nguy hiểm, theo ta được biết, gần đây khu vực bên kia cũng coi như khá yên bình, chưa từng xuất hiện tà tu hay tà ma lợi hại, huống chi còn có ta

và các đồng môn khác làm bạn đồng hành, Lục sư đệ không cần phải lo lắng cho sự an nguy của bản thân đâu.”

Lục Huyền trầm ngâm không nói, như thể đang cân nhắc lợi hại trong đó.

“Lục sư điệt, ngươi nói giải quyết Ma Diễm Trùng cần linh thực sư có kinh nghiệm phong phú, nhìn khắp Thiên Kiếm Tông này còn ai có kinh nghiệm phong phú hơn ngươi nữa? Nếu ngươi lo lắng về vấn đề an toàn thì ta có thể đưa tặng ngươi một tấm phù lục phòng hộ ngũ phẩm, coi như thù lao giải quyết vấn đề Ma Diễm Trùng ký sinh.”

“Có tấm phù lục ngũ phẩm kia, dù ngươi gặp phải tu sĩ Kết Đan, hoặc là tà ma cấp Họa cũng có khả năng chạy thoát rất lớn.” Lão giả gầy gò ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Trong lòng Lục Huyền không khỏi dao động. Lại nói, khi sư thúc Kết Đan đưa ra yêu cầu thì một đệ tử nội môn như hắn dù có quyền từ chối cũng khó mà dám nói ra bên ngoài, bởi một khi nói ra, chỉ sợ hắn sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà tiếp tục lăn lộn bên trong Thiên Kiếm Tông này nữa.

Đó là chưa kể đến mối giao tình giữa hắn và Hỏa Lân Nhi cũng không tệ, bình thường đối phương khá là quan tâm đến hắn, hiện giờ tộc nhân của đối phương đang gặp phải vấn đề, đối phương bị buộc phải tới cầu viện hắn, về tình về lý, hắn đều không nên từ chối.

Đương nhiên, quan trọng nhất là hắn được Thiên Kiếm Tông che chở đã nhiều năm, cũng nhận được rất nhiều linh chủng quý hiếm từ trong tay tông môn, rồi nhờ vào những tài nguyên này, hắn mới có ngày hôm nay, hiện giờ tông môn đang cần hắn, chỉ cần không ảnh hưởng tới tính mạng thì nhất định phải báo đáp tông môn.

Hơn nữa có Hỏa Lân Nhi là đệ tử chân truyền với thực lực mạnh mẽ, cùng với các vị đồng môn còn lại đồng hành, lại cộng thêm tấm phù lục ngũ phẩm Thanh Hư Chân Nhân hứa sẽ tặng cho hắn, coi như phương diện an toàn đã được bảo đảm rất lớn. Càng không cần nhắc tới chuyện trong tay hắn vẫn đến mấy chục loại pháp khí và bảo vật ngũ phẩm cùng rất nhiều kiếm phù tứ phẩm mang tính sát phạt rất mạnh.

Dựa vào thực lực của bản thân, ngộ nhỡ gặp phải tu sĩ Kết Đan, dù không thể diệt sát đối phương, hắn vẫn tự tin mình có thể dễ dàng chạy thoát, bảo toàn tính mạng.

Đến đây, suy nghĩ trong đầu Lục Huyền đã kiên định hẳn: "Vậy ta sẽ theo Hoả Lân Nhi sư huynh tới Hỏa Vân Động, chỉ mong sư huynh bảo vệ tốt cái mạng nhỏ này của sư đệ thôi."

"Ha ha ha, đa tạ Lục sư đệ!" Hỏa Lân Nhi sang sảng cười lớn: "Sư đệ cẩn thận tiếc mệnh như thế mà vẫn nguyện ý mạo hiểm lên đường, giải quyết khó khăn cho sư huynh ta, lòng ta rất cảm động. Sư huynh đảm bảo với ngươi dù ta có bỏ mạng cũng bảo vệ để ngươi an toàn trở lại tông môn." Gã ngừng cười, lại trịnh trọng hứa hẹn với Lục Huyền.

Sau khi quyết định, vì chuyện này khá khẩn cấp nên Lục Huyền cũng không còn nhiều thời gian chuẩn bị. Hắn nhanh chóng trở lại động phủ xử lý vài công việc, sau đó chạy tới động phủ của Hỏa Lân Nhi.

Trong nhóm linh thú tại động phủ, hắn mang theo Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng, một con có thể phát hiện được bóng dáng tà ma, một con có cảm giác rất mạnh đối với linh chủng.

"Hỏa sư huynh, ta tới trễ."

Hỏa Lân Nhi và hai đồng môn Thiên Kiếm Tông đã chờ sẵn trước cửa động phủ.

“Không có, chúng ta cũng vừa mới chuẩn bị xong.” Hỏa Lân Nhi vừa cười vừa nói. Hai đồng môn đi cùng với gã là một nam một nữ, một người để râu tóc bạc trắng, toàn thân tỏa ra hàn ý, người còn lại mặt như băng sương, biểu cảm lạnh lùng nghiêm nghị.

“Lục sư đệ, để ta giới thiệu hai vị sư huynh sư tỷ này cho ngươi. Vị này là Từ Vĩnh sư huynh, vị này là Chu Vân Ninh sư tỷ, đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, đồng thời đạt được trình độ cao thâm trên phương diện thuật pháp hệ Băng, rất thích hợp để xử lý Hỏa Tinh Chi dị biến giai đoạn đầu.”

“Chào Từ sư huynh, Chu sư tỷ.”

“Lục sư đệ, ngưỡng mộ đã lâu.” Hai người khẽ gật đầu với Lục Huyền.

“Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát thôi.” Hỏa Lân Nhi nói xong đã lấy một chiếc thuyền con từ túi trữ vật ra rồi ném xuống đất.

Thuyền nhỏ nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt dài đến hơn một trượng, mặt ngoài bao trùm một tầng linh lực mỏng manh.

“Đây là Thanh Linh Chu, pháp khí tứ phẩm, công cụ ta thường dùng thay đi bộ, thích hợp để di chuyển đường dài.” Gã giới thiệu qua với mấy người Lục Huyền một câu, sau đó nhảy lên trên Thanh Linh Chu.

Ba người Lục Huyền theo sát phía sau, tất cả phóng vút lên phi chu. Phi chu bay lên trời, tốc độ không ngừng tăng nhanh, từng ngọn núi xẹt qua dưới mí mắt bốn người.

Sau mười mấy hơi thở đã tới bên ngoài tông môn.

“Lần này, mấy vị sư đệ sư muội tới Hỏa Vân Động giải quyết vấn đề linh thực dị biến thay tộc nhân của ta, tại hạ vô

cùng cảm kích. Chờ đến nơi, mọi chuyện còn phải dựa vào các vị đồng môn.”

“Hỏa sư huynh cứ nói đùa, chúng ta chỉ đi làm trợ thủ mà thôi, công việc chủ yếu vẫn phải dựa vào bản lĩnh linh thực của Lục sư đệ.” Khóe miệng Từ Vĩnh râu tóc bạc trắng thoáng ánh lên một nụ cười, Chu Vân Ninh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Hai vị sư huynh sư tỷ khiêm tốn rồi, thuật pháp băng hàn của các ngươi mới là chủ lực. Còn nữa, Hỏa sư huynh, chờ đến Hỏa Vân Động ngươi phải thể hiện hết bản lĩnh chủ nhà ra đấy.” Lục Huyền khẽ cười nói.

“Tất nhiên rồi, Hỏa Vân Động có một ít đặc sản, đến lúc đó ta sẽ mời mấy vị sư đệ sư muội nếm thử.” Hỏa Lân Nhi cười nói, vấn đề tộc nhân gặp phải sắp được giải quyết, tâm trạng gã cũng tốt lên rất nhiều.

Phi chu xuyên thẳng qua mây trắng với tốc độ cực nhanh, bốn người tán gẫu một hồi rồi thôi, Từ Vĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi, Chu Vân Ninh ngồi xuống tu luyện, Hỏa Lân Nhi vừa điều khiển phi thuyền vừa chú ý động tĩnh xung quanh.

Chương 656: Hỏa Vân Động!

Lục Huyền đứng phía sau phi chu, nhẹ nhàng vuốt ve một tấm phù lục giấu trong tay áo. Tấm phù lục này được Thanh Hư Chân Nhân tặng, tên là Thiên Nhận Phù, là phù lục ngũ phẩm, có hiệu quả phòng hộ rất mạnh, dù gặp phải Kết Đan Chân Nhân cũng có thể kiên trì một quãng thời gian khá dài.

Trên đường đi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gần nửa ngày sau phi chu đã tới một mảnh núi non trùng điệp.

Sau bảy lần quặt tám lần rẽ, cuối cùng phi chu cũng tiến vào một ngọn núi đỏ rực cao tới mấy nghìn trượng. Nửa trên ngọn núi chất đầy một đống tro núi lửa đỏ thẫm rất dày, thỉnh thoảng còn có nham thạch nóng rẫy màu đỏ thẫm chảy qua.

Phi chu tiến vào một cái hang sâu không thấy đáy.

"Bên trong chính là Hỏa Vân Động, rất nhiều năm về trước, nó là một trong những khu bí cảnh của tông môn, sau khi tài nguyên bên trong bị khai phá gần như cạn kiệt thì nơi này được ban cho tộc nhân của ta, vừa hay có thể lợi dụng một ít bảo vật còn sót lại của bí cảnh." Hỏa Lân Nhi giới thiệu qua với mấy người Lục Huyền. Gã vô cùng quen thuộc, đi xuyên qua mấy chỗ trận pháp cấm chế, tiến vào một thế giới dưới lòng đất.

"Đến rồi."

"Lân Nhi, cuối cùng ngươi cũng tới rồi."

Phi chu vừa mới hạ xuống, đã có mấy người từ phía xa xa bay tới. Người cầm đầu có thân hình cao lớn, toàn thân toát lên một khí tức nóng bỏng, tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

“Chào Hỏa Trậm thúc.”

“Đây là trưởng bối của ta, tên là Hỏa Trậm, là tộc trưởng hiện tại của tộc nhân Hỏa Vân Động. Mấy vị này đều là đồng môn của ta ở tông môn, đây là Từ Vĩnh, đây là Chu Vân Ninh. Còn vị này là Lục Huyền, linh thực sư lợi hại nhất Thiên Kiếm Tông, lần này Hỏa Tinh Chi dị biến đưa đến tông môn cũng do Lục sư đệ phát hiện ra vấn đề và tìm được phương pháp giải quyết.”

Hỏa Lân Nhi giới thiệu hai bên, lúc nói đến Lục Huyền còn cố ý chỉ rõ tác dụng mấu chốt của Lục Huyền trong sự kiện lần này.

“Lục đạo hữu, lần này phải trông cậy Lục đạo hữu và hai vị đạo hữu hỗ trợ rồi.” Hỏa Trậm nắm chặt hai tay Lục Huyền, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ nhiệt tình.

Ban đầu thấy tu vi của Lục Huyền thấp nhất trong mấy người nên ông ta cũng không để ý nhiều đến hắn, nhưng nghe Hỏa Lân Nhi nói xong lại nhiệt tình hơn hẳn, thậm chí còn khiến cho hai tay Lục Huyền cảm nhận được một luồng ý tứ cực kỳ nóng bỏng.

“Hỏa tộc trưởng khách khí quá, đây là điều chúng ta nên làm.” Lục Huyền cười đáp, cố gắng rút hai tay ra.

“Mời các vị đạo hữu vào trong, ta đã bày yến tiệc trong phủ, chỉ là Hỏa Vân Động không thể so sánh với Thiên Kiếm Tông, nơi này điều kiện đơn sơ, cũng chỉ có vài loại đặc sản, nếu chiêu đãi không chu toàn mong các vị chớ trách.” Hỏa Trậm cười cười dẫn mấy người Lục Huyền vào trong.

Khắp thế giới dưới lòng đất đều là nham thạch đỏ thẫm, trong không khí tràn ngập khí tức như lưu huỳnh, lắng nghe kỹ còn có thể nghe được âm thanh nham thạch nóng chảy lưu động phía sau các vách đá.

Chỗ ở của tộc nhân Hỏa Lân Nhi được xây dựng trong hoàn cảnh như vậy, dọc theo đường đi còn có thể nhìn thấy những căn nhà đơn giản được xây dựng trên cự thạch đỏ thẫm, trong nhà truyền đến những ánh mắt hoặc rõ ràng hoặc mịt mờ.

"Hỏa Trậm tộc trưởng, linh thực dị biến cần phải giải quyết càng sớm càng tốt, không bằng ngươi cứ đưa chúng ta tới linh điền xem thử trước, để chúng ta hiểu rõ tình huống hiện tại và có phương hướng giải quyết đã."

"Chuyện yến hội không cần vội, đợi mọi chuyện giải quyết xong xuôi chúng ta có thể thoải mái tụ tập một phen." Lục Huyền lên tiếng.

"Như vậy … dường như không được hay lắm?"

Hỏa Trậm quay đầu nhìn về phía Hỏa Lân Nhi, tuy ông ta là chủ của một tộc trong Hỏa Vân Động, đồng thời cũng là trưởng bối của Hỏa Lân Nhi, nhưng Hỏa Lân Nhi lại là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, địa vị cao hơn ông ta rất nhiều, vậy nên chuyện lớn chuyện nhỏ ở nơi này vẫn do gã làm chủ.

"Cứ làm theo lời Lục sư đệ nói đi."

Hỏa Lân Nhi đã nói vậy thì đám người Từ Vĩnh cũng không có ý kiến gì.

"Vậy mời mấy vị đạo hữu theo ta tới đây." Hỏa Trậm mở tiệc vốn chỉ vì muốn làm hết chức trách của chủ nhà, thật ra trong lòng ông ta đã sớm sốt ruột lắm rồi, chỉ ước gì có thể lập tức giải quyết vấn đề linh thực dị biến.

Mấy người bọn họ nhanh chóng xuyên qua những hang động nham thạch màu hỏa hồng, một hồi lâu sau mới đi đến một mảnh linh điền. Linh nhưỡng trong linh điền đã thu hút sự chú ý của Lục Huyền. Linh nhưỡng hiện lên màu đỏ nhạt,

thỉnh thoảng lại có những tia sương khí màu đen lượn lờ bay lên, từ xa xa đã có thể cảm nhận được có một luồng khí tức khô nóng ập tới.

"Đây là Viêm Thổ, một loại linh nhưỡng đặc biệt của Hỏa Vân Động, bên trong ẩn chứa rất nhiều khí tức hỏa linh, khí tức ôn hòa, không có gì nguy hại, rất hiếm thấy ở những nơi khác trong Tu Hành giới. Đối với linh thực hệ Hỏa, Viêm Thổ có thể xúc tiến chúng sinh trưởng trên một mức độ nào đó." Hỏa Trậm thấy Lục Huyền chú ý tới linh nhưỡng màu đỏ nhạt trong linh điền nên chủ động giải thích cặn kẽ.

"Thiên hạ rộng lớn, đúng là không thiếu chuyện lạ." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái một phen.

Hỏa Trậm dẫn theo mấy người Lục Huyền xuyên qua giữa những đường rãnh ngăn cách linh điền.

"Viêm Thổ vốn là thứ chỉ có ở Hỏa Vân Động, một khi di dời từ Hỏa Vân Động ra ngoài, theo thời gian trôi qua, nó sẽ chậm rãi đánh mất khí tức hỏa linh, trở thành linh nhưỡng bình thường. Tông môn không muốn lãng phí mảnh Viêm Thổ này nên đã để tộc nhân chúng ta ở lại bên trong Hỏa Vân Động."

"Vừa hay hoàn cảnh nơi này lại thích hợp để chúng ta sinh hoạt và tu hành, bởi vậy chúng ta mới định cư lâu dài ở đây, nhiều đời nối tiếp nhau, không biết tộc nhân chúng ta đã ở nơi này được bao nhiêu năm rồi. Phần lớn linh thực trong linh điền đều là nhị phẩm và tam phẩm, cũng có hai loại tứ phẩm, chủ yếu đều là linh thực hệ Hỏa."

"Lần này xảy ra sự cố linh thực dị biến khó hiểu như vậy, các linh thực sư trong tộc đã dùng rất nhiều phương pháp cũng không có hiệu quả, thậm chí cả nguyên nhân dị biến cũng không tìm ra được. Nếu không thể thuận lợi giải quyết, khẳng định là lần này bộ tộc chúng ta sẽ tổn thất rất lớn." Hỏa Trậm càng nói vẻ lo lắng trên mặt càng sâu hơn.

“Hỏa Trậm thúc, ngài cứ yên tâm, Lục sư đệ chính là linh thực sư nổi danh nhất Thiên Kiếm Tông, ngay cả sư thúc Kết Đan thì tạo nghệ về mặt linh thực cũng không bằng hắn đâu, lần này cũng nhờ hắn, chúng ta mới phát hiện ra căn nguyên dị biến của Hỏa Tinh Chi. Có hắn ở đây, nhất định có thể bảo vệ được vô số linh thực bên trong linh điền.” Hỏa Lân Nhi trầm giọng nói: “Lục sư đệ, chuyện còn lại xin nhờ cậy các ngươi.”

Lục Huyền khẽ gật đầu, nhanh chóng tiến lên phía trước, cẩn thận xem xét tình trạng linh thực trong linh điền. Trong linh điền có khá nhiều linh thực gặp tình trạng tương tự Hỏa Tinh Chi lúc trước, bên trong thân cây đều có những sợi nhỏ màu đỏ đen, những sợi nhỏ này có kích thước không đồng nhất, sợi nhỏ nhất chỉ bằng sợi tóc, sợi to nhất gần như đã bằng nửa ngón tay hắn. Hầu như chúng đều ở cùng một chỗ, trực tiếp chiếm cứ gần nửa khu vực linh thực.

Chương 657: Xử Lý Ma Diễm Trùng!

Lục Huyền âm thầm thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến mảnh linh điền Viêm Thổ trước mắt xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, sau đó, phần rễ của linh thực trong linh nhưỡng nhanh chóng thoát ly rồi lại kết hợp, giúp hắn lặng lẽ hoàn thành quá trình trồng trọt.

【Hỏa Tinh Chi, linh thực tam phẩm…】

【Xích Lôi Mộc, linh thực tam phẩm…】

Tâm thần ngưng tụ trên linh thực, từng tia ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

"Quả nhiên căn nguyên dị biến không khác nhau, đều là do Ma Diễm Trùng thần bí kia quấy phá." Sau khi Lục Huyền tìm hiểu qua, trong lòng đã chắc chắn, hắn quay đầu nhìn về phía hai người Từ Vĩnh.

"Tiếp theo phải làm phiền hai vị Từ sư huynh và Chu sư tỷ rồi. Mong hai người cố gắng thi triển thuật pháp thuộc tính băng hàn, sau đó tỉ mỉ và chuẩn xác tác dụng lên linh thực dị biến, ta sẽ dùng linh thức quan sát trạng thái linh thực, chờ thời cơ chín muồi là lập tức thông báo cho hai vị ngay."

Thuật pháp băng hàn tác dụng lên linh thực hệ Hỏa rất có thể sẽ tạo thành tổn hại nghiêm trọng đối với linh thực, Lục Huyền cần phải nắm chắc trạng thái của linh thực trong quá trình thi triển.

"Được." Hai người Từ Vĩnh gật đầu.

Một luồng sương băng nhanh chóng bay ra từ trong cơ thể Từ Vĩnh, chỉ giây lát sau đã đến gần một gốc linh thực trước mặt, lặng lẽ bao trùm lên nó. Ngưng thần cảm nhận, có thể phát hiện bên trong màn sương băng giá này đang có vô số những chiếc gai băng nhỏ tới không thể nhận ra, tùy ý bay múa.

Về phần Chu Vân Ninh, chỉ trong chốc lát đã thấy một cỗ quan tài ngọc nhỏ tản ra khí tức cực hàn xuất hiện trước người nàng. Ngay sau đó, nàng chỉ về phía một gốc linh thực ở cách đó không xa, chiếc quan tài kia lập tức hóa thành một tia sáng trắng, bao trọn khu vực linh thực biến dị trước mắt lại rồi không ngừng thay đổi hình dạng, cuối cùng đã trở thành dáng vẻ y như cành lá linh thự và dính sát vào nhau.

Linh thức của Lục Huyền nhanh chóng lan tràn, chăm chú nhìn sợi dây nhỏ màu đỏ đen bên trong linh thực. Một lát sau, linh thực dưới làn sương băng đã bắt đầu phát sinh những biến hóa đầu tiên. Chỉ thấy sợi dây nhỏ màu đỏ thẫm kia di chuyển càng lúc càng nhanh, cũng toát lên một luồng sinh cơ yếu ớt.

“Được rồi, Từ sư huynh.” Lục Huyền nói khẽ rồi trong ánh mắt tha thiết của Hỏa Trậm, linh thức lập tức hóa tơ, rót vào bên trong linh thực dị biến, tìm được Ma Diễm Trùng đã bị kích thích hiển lộ sinh cơ rồi dẫn dắt yêu trùng chậm rãi di chuyển trong linh thực. Những nơi nó đi qua đều né được cấu trúc chính của linh thực, cố gắng giảm tổn thất xuống đến mức nhỏ nhất có thể.

“Ra rồi, ra rồi.” Hỏa Trậm không nhịn được khẽ lẩm bẩm, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Chỉ thấy một con dị trùng màu đỏ đen chậm rãi bò ra từ trên phiến lá linh thực, sau khi bị linh lực bên ngoài kích thích, thân thể bắt đầu vặn vẹo cực kỳ mất tự nhiên.

“Hỏa tộc trưởng, đây chính là Ma Diễm Trùng đã khiến linh thực dị biến. Loại trùng này cực kỳ hiếm thấy ở Tu Hành giới, có thể là do dị vực mang đến, chúng thích hấp thu sinh cơ của linh thực hệ Hỏa, khi ký sinh trong cơ thể linh thực, sẽ trực tiếp dung hợp làm một thể với linh thực, rất khó tách ra. Nếu cưỡng ép tách ra sẽ gây tổn hại nghiêm trọng với linh thực, thậm chí còn khiến linh thực tử vong.”

Lục Huyền đưa dị trùng đỏ thẫm trong tay cho Hỏa Trậm.

“Thì ra là thứ này đang gieo vạ cho ngàn vạn gốc linh thực trong Hỏa Vân Động!” Hỏa Trậm nhìn qua Ma Diễm Trùng muốn tránh thoát khỏi trói buộc trên tay, nghiến răng nghiến lợi gầm lên. Một tia hỏa diễm đỏ thẫm tuôn ra từ đầu ngón tay ông ta, trực tiếp đốt Ma Diễm Trùng thành tro đen.

“Muốn tách dị trùng ra thì nhất định phải có một vị tu sĩ cường đại am hiểu thuật pháp hệ Băng, dưới sự khống chế tinh diệu của thuật pháp, kích thích Ma Diễm Trùng bên trong linh thực hiện nguyên hình, sau đó, lại phải có thêm một vị linh thực sư hiểu rõ linh thực lấy Ma Diễm Trùng ra, tiền đề là phải tận lực tránh né làm linh thực bị tổn thương.” Lục Huyền nói xong, lại để ý thấy linh thực phía dưới chiếc quan tài của Chu Vân Ninh cũng phát sinh một chút động tĩnh rất nhỏ.

Khi hắn ra hiệu, nữ tu lạnh lùng nhanh chóng thu lại hàn ý lạnh băng, để lộ ra gốc linh thực dị biến với một tầng băng giá mỏng manh ngưng kết bên ngoài.

Lục Huyền lại áp dụng đúng cách cũ, cẩn thận lấy Ma Diễm Trùng từ bên trong ra.

“Linh thực đã loại bỏ yêu trùng cần nghỉ ngơi một thời gian, lại cần càng nhiều linh lực hệ Hỏa bổ sung nuôi dưỡng tỉ mỉ hơn, điểm này xin Hỏa tộc trưởng hãy chú ý một chút.” Lục Huyền dặn dò Hỏa Trậm.

Hỏa Trậm cùng với mấy vị linh thực sư của Hỏa Vân Động sau lưng đều gật đầu, nhớ kỹ trong lòng.

"Có khả năng bên trong linh thực vẫn còn trứng Ma Diễm Trùng, đợi sau khi đám yêu trùng được dọn dẹp xong ta sẽ kiểm tra kỹ càng linh thực trong linh điền một lần nữa."

"Phiền Lục đạo hữu hao tâm tổn sức rồi, tiếc là linh thực sư trong tộc học nghệ không tinh, không có năng lực phát hiện ra trứng trùng… Lượng lớn linh thực trong linh điền cũng chỉ có thể làm phiền Lục đạo hữu ngươi rồi." Hỏa Trậm thở dài một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía mấy tên tộc nhân Hỏa Vân Động đang co đầu rụt cổ phía sau, lớn tiếng la mắng, trong giọng nói vừa bao hàm sự trách cứ vừa có thêm một chút tức giận vì tộc nhân nhà mình không nên thân.

"Mấy người các ngươi ngoan ngoãn đi theo Lục đại sư cho ta, nếu không thể hầu hạ Lục đại sư thật tốt ta sẽ hỏi tội các ngươi!"

Mấy người kia liên tục gật đầu.

Lục Huyền cũng không quá để ý đến chuyện này, càng không sợ linh thực sư của Hỏa Vân Động học được điều gì đó từ mình. Hắn vừa quan sát, dọn dẹp Ma Diễm Trùng trong các loại linh thực dị biến, vừa truyền âm nói chuyện với Hỏa Lân Nhi.

"Hỏa sư huynh, Ma Diễm Trùng này không rõ lai lịch, không biết là do vấn đề bên ngoài hay là do Hỏa Vân Động, ngươi nhớ phải để ý kỹ mọi động tĩnh xung quanh, tốt nhất là phải bắt được hung thủ đang đứng phía sau màn."

"Đa tạ Lục sư đệ đã nhắc nhở, ta sẽ để ý thật kỹ." Hỏa Lân Nhi cũng dùng truyền âm nói chuyện, tỏ vẻ cảm kích với Lục Huyền.

Cứ thế, Lục Huyền và hai người Chu Vân Ninh hợp tác, chậm rãi nhưng ổn định dọn dẹp đám Ma Diễm Trùng ký sinh trong linh thực. Sau nhiều lần dọn dẹp, hắn càng thêm quen tay hay việc, tốc độ sử dụng linh thức và linh lực kéo Ma Diễm Trùng ra càng lúc càng nhanh, tổn hại đối với linh thực cũng càng lúc càng nhỏ, thậm chí còn có cảm giác tự nhiên hệt như đang kéo tơ bóc kén.

Ba người liên thủ dọn dẹp Ma Diễm Trùng gần một canh giờ, trong mảnh Viêm Thổ rộng lớn có hơn trăm gốc linh thực hệ Hỏa rơi vào tình trạng nghiêm trọng nhất đã khôi phục lại bình thường.

"Lục đạo hữu và hai vị Từ đạo hữu, Chu đạo hữu đã vất vả rồi, không bằng hãy nghỉ ngơi một lát, nếm thử các món ăn và linh tương đặc sắc trong Hỏa Vân Động đã? Những linh thực còn lại trong linh điền bị dị trùng ký sinh có thể từ từ giải quyết sau." Hỏa Trậm lên tiếng đề nghị.

"Được, vậy phiền Hỏa tộc trưởng thu xếp." Lục Huyền và hai người Từ Vĩnh, Chu Vân Ninh đồng loạt dừng tay. Qua quá trình vừa rồi, cả ba người đều cảm thấy khá là mệt mỏi.

Chương 658: Nguyên Tinh Hỏa Linh Bạo Động!

Phải biết rằng, để đảm bảo Ma Diễm Trùng thức tỉnh không sinh ra tổn hại đối với linh thực, nên suốt cả quá trình này, Lục Huyền vẫn luôn vận dụng linh thức, vẫn luôn tập trung tinh thần, không dám phân tâm dù chỉ một khắc nào.

Về phần hai người Chu Vân Ninh, thi triển thuật pháp hệ Băng tinh diệu trong khoảng thời gian dài như vậy cũng khiến linh lực trong cơ thể bọn họ tiêu hao rất nhiều, bọn họ cũng càng cần tĩnh dưỡng một phen.

Mấy người theo Hỏa Trậm xuyên qua từng thông đạo đỏ rực, cuối cùng cũng tới một đại sảnh rộng lớn. Đại sảnh được bố trí cực kỳ xa hoa, tinh thạch hệ Hỏa phủ kín khắp nơi, xung quanh bày biện bàn ghế làm từ linh mộc, có mấy chục tới hơn trăm miếng ngọc thạch hỏa hồng tinh khiết tô điểm khắp nơi.

Mọi người ngồi xuống theo thứ tự, các thiếu nam thiếu nữ đã chuẩn bị bưng linh quả, linh tương còn có các loại món ngon đặc sắc được chuẩn bị sẵn lên.

“Lục sư đệ, Từ sư đệ, Chu sư muội, các ngươi không cần khách khí, cứ việc tận tình thưởng thức. Số thịt linh thú này đều lấy từ các loại linh thú được nuôi dưỡng trong Hỏa Vân Động, chất thịt tươi non, ẩn chứa linh lực phong phú, nếm thử sẽ có phong vị khác. Còn Lưu Vân Tương này nữa, đây là đặc sản của Hỏa Vân Động chúng ta, các ngươi nhất định phải uống thêm mấy chén đấy, đợi khi nào rời đi mỗi người nhớ mang theo mấy bình.” Hỏa Lân Nhi cười nói với mấy người Lục Huyền.

Lục Huyền quan sát linh tương trong ly, linh tương hiện lên màu lửa đỏ, nhẹ nhàng lay động, giống như những đám mây lửa xinh đẹp đang lưu động ở bên trong.

"Trong Hỏa Vân Động còn có Hỏa Vân tuyền, cũng coi như là bảo địa trong bí cảnh khi trước, tuy bảo vật bên trong đã bị khai thác gần hết nhưng vẫn còn giữ lại một ít điểm đặc biệt, bên trong linh tuyền ẩn chứa hỏa linh lực tinh thuần nồng đậm. Sau khi tộc ta nhận được Hỏa Vân Động đã nuôi dưỡng nguyên tinh hỏa linh được thuần hóa trong Hỏa Vân tuyền, hỏa linh và linh tuyền bổ sung lẫn nhau, thúc đẩy lẫn nhau phát triển."

"Do nguyên tinh hỏa linh kia ảnh hưởng nên linh tuyền trong Hỏa Vân tuyền càng thêm tinh khiết, sử dụng trong thời gian dài còn có thể khiến tu sĩ cải thiện thể chất, vậy nên ta và rất nhiều tộc nhân của ta đều có thiên tư không tầm thường về mặt thuật pháp hệ Hỏa."

Lục Huyền bừng tỉnh đại ngộ, đến lúc này mới hiểu Tiên Thiên Hỏa Linh chi thể của Hỏa Lân Nhi đến từ nơi nào.

"Thì ra là do uống nhiều nước tắm…" Hắn thầm châm chọc một câu, nhưng chén trà trong tay vẫn được thành thật đưa đến bên môi.

Uống một ngụm Lưu Vân Tương, một luồng hơi nóng từ yết hầu chảy xuống, chảy qua toàn thân, toàn thân truyền tới cảm giác ấm áp như được ngâm mình trong suối nước nóng.

"Phù…" Lục Huyền thở dài một hơi, một làn khói trắng từ trong miệng, bắn ra như mũi tên rồi biến mất ở phía xa.

"Lưu Vân Tương này quả là mạnh!" Hắn không khỏi cảm thán một câu.

Cơm nước no nê, mọi người cùng nhau ngồi thưởng thức loại linh quả độc đáo của Hỏa Vân Động và tán gẫu các loại

kỳ văn dị sự cũng như các động thái dạo gần đây trong Tu Hành giới.

"Tộc trưởng!" Đột nhiên, một tu sĩ Hỏa Vân Động vội vã chạy vào, gã tới trước mặt Hỏa Trậm, dáng vẻ do do dự dự như muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng!" Hỏa Trậm thấy gã như vậy, trong lòng cũng cảm thấy không ổn, lập tức lạnh mặt quát.

"Không biết nguyên tinh hỏa linh trong Hỏa Vân tuyền đột nhiên phát điên cái gì, hiện giờ đã rơi vào trạng thái cuồng bạo, còn điên cuồng tập kích tộc nhóm nhân trấn thủ linh tuyền, trong nháy mắt đã khiến sáu tộc nhân tử vong rồi! Giờ nó đang trùng kích cấm chế bố trí xung quanh Hỏa Vân tuyền!" Tu sĩ kia vội vã hô lên.

"Cái gì?! Nguyên tinh hỏa linh dị hóa?" Hỏa Trậm lập tức đứng phắt dậy, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

"Lân Nhi, ngươi cùng ta đi xem thử, với thực lực của ngươi có thể dễ dàng trấn áp nguyên tinh hỏa linh kia." Hỏa tộc trưởng suy tính rất nhanh, sau đó nói với Hỏa Lân Nhi bên cạnh, cũng may vừa vặn lúc này đang có tộc nhân là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông ở đây.

"Được!" Vừa nghe đã có sáu tộc nhân chết trong tay nguyên tinh hỏa linh, khuôn mặt non nớt của Hỏa Lân Nhi cũng toát lên sát khí.

"Lục sư đệ, ba người các ngươi cứ ở lại đây tiếp tục thưởng thức linh quả, ta đi một lát sẽ trở lại. Quấy rầy nhã hứng của các ngươi thế này, thật có lỗi." Gã quay đầu nói với ba người Lục Huyền.

"Không sao đâu Hỏa sư huynh, để chúng ta đi xem thử cùng ngươi, nếu có gì cần hỗ trợ, cũng có thể phụ một tay." Ba người Lục Huyền liếc nhau, Chu Vân Ninh vội đứng ra nói.

“Được! Vậy đa tạ ba vị sư đệ sư muội!”

Hỏa Lân Nhi cũng không khách khí, bộ pháp bào màu đỏ thẫm trên người hiện lên từng sợi hỏa diễm, bao lấy Hỏa Trậm và ba người Lục Huyền, sau đó hóa thành một luồng hồng quang, bay tới chỗ sâu bên trong thông đạo.

Sau mười mấy hơi thở, Lục Huyền đã tới phía trước một bức tường đá màu lửa đỏ. Xuyên thấu qua vô số tầng cấm chế, có thể mơ hồ trông thấy một cái hồ nhỏ phía dưới, hỏa hồng linh dịch trong hồ nhỏ không ngừng bốc lên.

“Grào!” Đúng vào lúc này, hắn bị tiếng rống của một con hỏa diễm cự nhân phía dưới thu hút. Hỏa diễm cự nhân này cao tới mười trượng, trên người lửa đỏ bừng bừng, hai tay nắm chặt thành quyền, hệt như một cây trường thương bắn ra, điên cuồng đập lên các tầng cấm chế.

Cấm chế không ngừng rung động như thể lung lay sắp đổ. Phải nhờ mấy chục tu sĩ Hỏa Vân Động cố gắng duy trì, cấm chế mới không vỡ tan dưới loạt công kích như mưa rền gió dữ của hỏa diễm cự nhân.

Thấy Hỏa Lân Nhi và Hỏa Trậm xuất hiện, mấy chục tu sĩ đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Buông lỏng cấm chế, thả nó ra!” Trong mắt Hỏa Lân Nhi hiện lên một tia tàn khốc, gã lên tiếng dặn dò mọi người.

Mọi người như trút được gánh nặng, cùng nhau buông tay.

Không còn cấm chế trói buộc, thân hình hỏa diễm cự nhân lại lớn hơn ba phần, toàn thân hỏa diễm thiêu đốt. Nó quỳ gối xuống, dùng sức bật lên, trực tiếp hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ phóng lên tận trời, đánh úp về phía mọi người!

“Nghiệt súc! Nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như thế, ngươi lại ra tay sát hại tộc nhân của ta!” Hỏa Lân Nhi giận dữ gầm lên, toàn thân phun trào linh lực, bàn tay ép xuống, một bàn

tay đỏ thẫm trống rỗng xuất hiện, che khuất bầu trời, hung hăng ngăn trở hỏa diễm cự nhân.

Linh áp cường thịnh, hỏa diễm khí lưu xẹt qua khiến hết thảy xung quanh đều bị đốt thành tro đen.

Hỏa diễm cự nhân giơ hai tay lên cao, chống bàn tay đỏ thẫm lên, từng dòng nham thạch nóng chảy từ thân thể tuôn ra khắp bốn phía, điên cuồng chảy về phía bàn tay khổng lồ.

"Vẫn cố giãy giụa vô ích à?" Hỏa Lân Nhi hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng búng ra, từng luồng hỏa tuyến múa may quanh hỏa diễm cự nhân, trong giây lát đã hình thành một tấm lưới lửa to lớn, đè xuống người hỏa diễm cự nhân từ bốn phương tám hướng.

"Grào!" Mắt thấy bản thân sắp bị lưới lửa khổng lồ kia trói buộc, tầng nham thạch nóng chảy màu đỏ rực vẫn một mực chảy xuôi trên thân thể cự nhân đột ngột nổ tung, giống như núi lửa bộc phát, hòa tan đám hoả tuyến trên lưới lửa không còn một mảnh.

Chương 659: Viêm Ma Trùng Mẫu!

Hỏa Lân Nhi thấy thế, bộ pháp bào màu đỏ thẫm trên người lập tức hóa thành màu huyết hồng, toàn thân biến thành một quả cầu lửa đỏ rực, như sao băng xẹt qua, đánh mạnh về phía hỏa diễm cự nhân.

"Từ sư huynh, Chu sư tỷ, ta đi xem thử linh điền thế nào." Lục Huyền nhìn nguyên tinh hỏa linh đột nhiên dị hoá lại nhớ tới nhóm linh thực hệ Hỏa đang bị Ma Diễm Trùng ký sinh trong linh điền, trong lòng cảm thấy không ổn.

"Lục sư đệ phát hiện vấn đề gì sao?" Chu Vân Ninh vừa để ý đến cuộc chiến đấu giữa hỏa diễm cự nhân và Hỏa Lân Nhi phía dưới vừa dò hỏi Lục Huyền.

"Ta chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng trong tình huống này, không biết đám Ma Diễm Trùng bên trong linh điền kia và con nguyên tinh hỏa linh dị hóa này có mối liên quan gì không." Lục Huyền chậm rãi nói.

"Được, vậy sư đệ phải hết sức cẩn thận. Ngươi là linh thực sư, nhớ đừng để mình rơi vào hiểm địa, nếu đụng phải thứ gì có thể lập tức xin chúng ta giúp đỡ." Từ Vĩnh thấy nguyên tinh hỏa linh dị hoá cực kỳ khó chơi, ngay cả đệ tử chân truyền như Hỏa Lân Nhi cũng không thể nhanh chóng giải quyết được nó nên đã quyết định sẽ cùng Chu Vân Ninh ở đây trợ trận.

"Ta sẽ cẩn thận, Hỏa sư huynh bên này còn phải dựa vào hai vị sư huynh sư tỷ." Lục Huyền để lại một câu, ngay sau đó

Thanh Phù Lữ trên chân lóe lên linh quang, giống như một luồng phù quang lướt vào trong thông đạo.

Đương nhiên hắn sẽ không để bản thân rơi vào cục diện nguy hiểm, có Đạp Vân Linh Miêu, Hư Không Yểm Mục và Phá Vọng Đồng Thuật, hắn hoàn toàn có thể phát hiện trước những mối uy hiếp cường đại và an toàn trốn thoát. Lúc sắp đến linh điền, trên người hắn chợt lóe linh quang, Đạp Vân Linh Miêu lập tức xuất hiện trên vai.

Đôi đồng tử xanh biếc hờ hững nhìn Lục Huyền, hai đám lông màu xám trắng lặng yên cong thành hình trái tim trên chóp tai đã biểu lộ ra ý nghĩ trong lòng nó.

"Tiểu linh miêu, chú ý xung quanh cẩn thận, nếu phát hiện ra bóng dáng tà ma, nhất định phải báo cho ta biết ngay."

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu gầm nhẹ một tiếng mang theo ba phần giọng gió, tỏ vẻ không thèm để ý.

"Được rồi, được rồi!" Nhưng đương nhiên, Lục Huyền lại nghe ra câu trả lời đồng ý liên tục trong lòng nó.

Tâm niệm vừa động, trên đỉnh đầu hắn chợt xuất hiện một vết nứt nhỏ, một con ngươi màu xám trắng chui ra từ trong vết nứt, rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trong chốc lát con ngươi kia đã xuất hiện trên khoảng không trung phía trước, không ngừng bay lượn xung quanh Lục Huyền.

"Trong linh điền xuất hiện nhiều Ma Diễm Trùng ký sinh lên người linh thực như vậy, tuyệt đối không phải tình huống tự nhiên, khẳng định là có tu sĩ hoặc là yêu ma bày bố."

"Thêm nữa, Ma Diễm Trùng cực kỳ hiếm thấy, khẳng định là tồn tại phía sau sẽ không trơ mắt nhìn chúng bị xử lý sạch sẽ như vậy đâu, nhất định là đối phương sẽ nghĩ biện pháp thu hồi toàn bộ số Ma Diễm Trùng còn lại về."

“Có lẽ con nguyên tinh hỏa linh trong Hỏa Vân tuyền kia đã bị nó ảnh hưởng dẫn tới dị hóa, để thu hút sự chú ý của Hỏa Lân Nhi và mấy người bọn ta?” Lục Huyền vừa xuyên qua thông đạo với tốc độ cực nhanh vừa thầm nghĩ.

“Nếu vậy, hẳn là thực lực của tồn tại phía sau màn kia sẽ không quá mạnh, bằng không, đâu cần dùng phương thức quanh co lòng vòng này, cứ trực tiếp lấy một chọi mười là được rồi.” Nghĩ đến đây trong lòng hắn an tâm hơn hẳn. Lúc sắp tiến vào phạm vi linh điền, hắn chợt thu liễm khí tức, giảm tốc độ, lại quay đầu nhìn về phía Đạp Vân Linh Miêu, con ngươi xanh biếc của linh miêu vẫn đang chăm chú nhìn về phía trước. Nó lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không phát hiện ra điều gì khác thường.

Lục Huyền nhíu mày, lập tức đưa tay ra, trên bàn tay có một đạo chưởng văn không ngừng lớn thêm, chẳng mấy chốc trong mắt hắn đã xuất hiện một con ngươi nhỏ màu xám trắng, trong tròng mắt chiếu rọi cảnh tượng Hư Không Yểm Mục đang nhìn thấy.

Trước mắt là một mảnh linh điền rộng lớn với từng gốc linh thực được phân bố ngay ngắn trật tự, trên rất nhiều linh thực có những sợi dây nhỏ màu đỏ sậm, giống hệt cảnh tượng lúc trước.

“Hử? Hình như có chút khác biệt.” Lục Huyền khống chế tâm thần, Hư Không Yểm Mục lúc ẩn lúc hiện, tập trung vào một mảnh linh thực chưa được xử lý ở phía dưới.

Chỉ thấy những sợi dây nhỏ màu đỏ thẫm trên mấy gốc linh thực kia, đột nhiên biến thành sinh động dị thường, thậm chí chúng còn chủ động chui ra từ trong cành lá. Nói cách khác, một đám Ma Diễm Trùng lớn nhỏ không đồng đều, dinh dưỡng không đầy đủ đang chậm rãi tụ tập về một nơi nào đó trong linh điền.

Ma Diễm Trùng đang ở trạng thái ký sinh lại chủ động thức tỉnh?

Lục Huyền không khỏi rùng mình, đứng im tại chỗ, tròng mắt màu xám trắng khẽ chuyển động, nhìn về phía Ma Diễm Trùng đang tụ tập lại.

Nhưng đó là một mảnh trống rỗng…

Không phát hiện bất cứ tình huống dị thường nào.

"Không đúng." Hắn nhìn qua tầm mắt được Hư Không Yểm Mục chia sẻ, lập tức cảm nhận được một tia không thích hợp. Nhưng khoảng cách này quá xa, lại nằm giữa cách vách đá và rất nhiều linh thực, Lục Huyền không tiện thi triển Phá Vọng Đồng Thuật, hắn cẩn thận đứng tại chỗ, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển.

"Có rồi." Hắn lập tức nghĩ ra một biện pháp, lấy một cái hộp ngọc từ trong túi trữ vật tới, khẽ khàng mở nắp, lại lấy một khối Băng Phách trăm năm từ bên trong ra. Có mấy sợi dây nhỏ đỏ thẫm đang bị phong ấn bên trong Băng Phách.

Chúng chính là Ma Diễm Trùng hắn từng rút ra từ linh thực hệ Hỏa.

Lúc ấy, hắn có chút tò mò nên cất giữ mấy con, định khi nào trở lại tông môn sẽ nghiên cứu, hoặc là mang cho lão hồ ly làm thí nghiệm, không ngờ thứ này lại lập tức phát huy công dụng.

Hắn cẩn thận lấy ra một con Ma Diễm Trùng tương đối sinh động, rót vào một tia Thanh Mộc Nguyên Khí, Ma Diễm Trùng lập tức trở nên sinh long hoạt hổ, nhanh chóng tránh thoát khỏi Lục Huyền.

Sau khi tiến vào linh điền, không ngờ nó lại bay nhanh về hướng đám Ma Diễm Trùng còn lại đang tụ tập.

“Quả nhiên là thế.” Lục Huyền thấy kế hoạch đã thành công một nửa, trong lòng đắc ý lắm.

Đúng là tồn tại chưa rõ trong linh điền đang triệu hoán số Ma Diễm Trùng còn lại, chỉ cần nó thu hồi con Ma Diễm Trùng vừa được hắn thả ra, là hắn có thể hoàn tất quá trình thăm dò, từ đó biết được tin tức về tồn tại không rõ kia.

Trên không trung linh điền, Hư Không Yểm Mục vẫn đang chăm chú nhìn con Ma Diễm Trùng mới được thả ra kia, chờ nó dung nhập vào một mảnh hư vô phía xa, Lục Huyền lập tức chớp lấy thời cơ, ngưng tụ tâm thần trên mảnh hư vô kia.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Viêm Ma Trùng Mẫu là vật phụ thuộc của yêu ma ngoại vực Viêm Ma, trời sinh đã nắm giữ dị hỏa thần bí, năng lực ẩn nấp rất mạnh, có thực lực tu sĩ Kết Đan tiêu chuẩn.】

【Viêm Ma Trùng Mẫu có thể sinh ra vô số dị trùng con, sau đó thả chúng đi hút lấy sinh cơ của các loại linh thực hệ Hỏa, chờ dị trùng con trưởng thành, lại trở về trong cơ thể mẫu trùng, có thể dùng làm chất dinh dưỡng cho Viêm Ma trưởng thành.】

【Đám hài nhi đáng thương của ta, sao đứa nào cũng thiếu dinh dưỡng như vậy?】

Chương 660: Chủ Quan Quá Rồi!

“Yêu ma ngoại vực? Thực lực chuẩn Kết Đan? Tuy ứng phó với sinh vật này không khó, nhưng vẫn nên tụ họp với nhóm Hỏa Lân Nhi sư huynh, để hắn đối phó là tốt nhất.” Lục Huyền khẽ thở dài một hơi.

Sau khi hiểu rõ tin tức về tồn tại không rõ bên trong linh điền, trong lòng hắn đã có ý nghĩ thoái lui, đang định thu hồi Hư Không Yểm Mục thì đột nhiên cảnh tượng được truyền đến trên tay lại khiến hắn không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy vô số Ma Diễm Trùng vốn đang tụ tập trong linh điền, lại đồng loạt ngừng lại, cứ một mực đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Cảnh tượng này lập tức làm Lục Huyền cảnh giác.

“Chủ quan quá rồi! Dù trong quá trình dọn dẹp Ma Diễm Trùng, những con dị trùng chỉ đang ở thời kỳ ký sinh này không có năng lực phản kháng mạnh mẽ, cũng không biểu lộ ra ý thức chủ quan gì, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là ở trước mặt Viêm Ma Trùng Mẫu, chúng cũng có biểu hiện tương tự như vậy. Chúng vốn bắt nguồn từ mẫu trùng, hẳn là giữa hai bên có một loại phương thức giao lưu riêng.”

“Tuy con Ma Diễm Trùng vừa được thả ra đã giúp ta tìm hiểu được tin tức của Viêm Ma Trùng Mẫu, nhưng rất có thể, sự xuất hiện của nó đã khiến Viêm Ma Trùng Mẫu phát hiện ra tay.”

Trong lòng Lục Huyền sinh ra một tia hối hận, hắn bị những con Ma Diễm Trùng ký sinh kia làm mất cảnh giác, thật sự không ngờ bản thân lại bại lộ hành tung vì bọn chúng.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, dù mẫu trùng đã biết sự tồn tại của ta nhưng khẳng định là nó không thể ngờ được, ta cũng biết tới sự tồn tại của nó rồi. Theo một ý nghĩa nào đó, quyền chủ động vẫn nằm trong tay ta." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, trong lòng thầm cân nhắc tình huống hiện tại.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, hai mắt chợt hiện lên một tầng linh quang mịt mờ, lập tức thi triển 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, quan sát sự lưu chuyển của dòng linh lực bên trong linh điền, đồng thời một tờ kiếm phù cũng lặng lẽ xuất hiện trong tay áo.

Hắn trốn trong góc thông đạo, mặt ngoài nhìn có vẻ như bản thân vẫn đang cẩn thận thăm dò, còn chưa phát hiện được bất cứ điều dị thường nào bên trong linh điền. Nhưng dưới tác dụng của đồng thuật, Lục Huyền lại chú ý tới một bóng người vô thanh vô tức đang nhanh chóng tới gần mình.

Ở thời điểm đối phương chỉ còn cách hắn chừng mấy trượng, đột nhiên một cái miệng khổng lồ trong suốt hung hăng mở rộng ra, muốn cắn về phía Lục Huyền.

Khoảnh khắc ấy, con Viêm Ma Trùng Mẫu vừa lén lút lẻn tới, cho rằng mình đã đắc thủ rồi, thì đột nhiên nó lại phát hiện một cái tròng mắt màu xám trắng rất lớn vừa lộ diện ngay trước mắt mình. Có cảm giác cái tròng mắt ấy vốn bắt nguồn từ hư không, sự xuất hiện của nó đã khiến cho bầu không khí xung quanh xuất hiện tầng tầng gợn sóng.

Tại thời điểm Viêm Ma Trùng Mẫu trông thấy tròng mắt màu xám trắng nọ, trong mắt nó lập tức xuất hiện vô vàn ảo giác, tâm thần nhanh chóng lạc lối, chỉ trong nháy mắt, đầu óc đã trở nên hoảng hốt, mờ mịt.

Thân hình ẩn nấp cũng theo đó mà bộc lộ ra ngoài. Nó là một con quái trùng dài đến hơn một trượng, thân thể chỉ có hai màu đỏ đen. Nhìn từ bên ngoài, sinh vật này chính là thể tổng hợp của vô số con sâu có hình thái dữ tợn.

Quái trùng bị huyễn tượng ảnh hưởng, trong lòng thầm biết không ổn, trên thân thể lập tức hiện ra một tầng hỏa diễm âm u, lẳng lặng cháy bùng lên, huyễn tượng trong mắt lập tức tan thành mây khói.

Ngay khi nó kịp phản ứng, muốn gây bất lợi cho Lục Huyền, lại đột nhiên chú ý tới một cái dùi màu trắng bạc vừa xuất hiện trong tay đối phương. Trên cái dùi ấy được chạm khắc vô số những đường phù văn huyền ảo u ám, bên trong thâm thúy như muốn hút hồn phách người ta vào.

Chỉ thấy phù văn loé sáng trên cái dùi bạc, Viêm Ma Trùng Mẫu lập tức cảm thấy có một thứ gì đó bén nhọn hung hăng đâm vào trong thức hải, xuyên thẳng qua thần hồn mình. Nó đau đớn phát ra tiếng gầm vô cùng thống khổ, thân thể không ngừng húc vào vách đá, khiến vô số cự thạch tuôn rơi.

“Định so xem âm lượng của ai lớn hơn đúng không?” Lục Huyền cười lạnh một tiếng, lại thừa thắng xông lên, lập tức bỏ Thận Âm Bảo Châu vào trong miệng. Nó trôi thẳng xuống, nhanh chóng xuất hiện ở phần cổ họng.

“Ngang!” Một tiếng long ngâm vang lên, tiếng gầm cuồn cuộn ẩn chứa uy thế vô hạn, ngưng tụ thành một đường, hung hăng đánh vào người Viêm Ma Trùng Mẫu đang bị thương nặng.

Phải biết rằng, Lục Huyền vẫn thường xuyên đến Thiên Long hồ kiểm tra cho đám Giao Long ở nơi ấy, mà ngay trong động phủ của hắn cũng đang nuôi một con Ly Hỏa Giao đã đạt đến trình độ tứ phẩm rồi, bởi vậy hắn đã ghi lại tiếng rồng

ngâm vào trong Thận Âm Bảo Châu từ lâu rồi, lúc này mới có thể đánh cho Viêm Ma Trùng Mẫu một kích bất ngờ.

Bị Thứ Thần Trùy và Thận Âm Bảo Châu luân phiên đánh lén, Viêm Ma Trùng Mẫu hiện đã hấp hối, trong lòng nảy sinh ý muốn rút lui. Thân thể nó không ngừng phân tán, vô số sâu bọ bay về bốn phương tám hướng.

Chớp lấy thời khắc này, tấm kiếm phù vốn đã có sẵn trong tay Lục Huyền lập tức bay ra. Một vầng mặt trời chói chang đột nhiên xuất hiện ngay trên khoảng không của hang động. Nó không ngừng co rút lại rồi bành trướng ra, chỉ trong nháy mắt đã nở rộ vô số tia sáng, biến thành một biển sáng vô cùng vô tận, rậm rạp chằng chịt.

Mỗi một tia sáng đều là Đại Nhật Kiếm Khí, kiếm khí lay động, không ngừng lao vút đi, bao trùm toàn bộ đám côn trùng vào trong, lại chém chúng thành vô số mảnh thi thể nhỏ bé. Xác trùng nhỏ bé như mưa to ào ào rơi xuống, trải thành một tầng thật dày trên mặt đất.

“Lãng phí một tấm kiếm phù tứ phẩm của ta. Trên người ta chỉ có mấy chục tấm kiếm phù tứ phẩm, chỉ mong Dưỡng Kiếm Hồ Lô trong bí cảnh không trọn vẹn sẽ giúp ta gia tăng số hàng tồn kho.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Lấy tư thế của người có tâm tính toán kẻ vô tâm (tập kích bất ngờ), trong nháy mắt khi ảo thuật của Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm cố định được Viêm Ma Trùng Mẫu, buộc nó phải hiển lộ nguyên hình, Thứ Thần Trùy đã lao đến đánh lén khiến thần hồn của nó trọng thương, mà đồng thời, Thận Âm Bảo Châu cũng theo sát phía sau, tiến thêm một bước đánh cho Viêm Ma Trùng Mẫu rơi vào tình cảnh dở sống dở chết, lại cộng thêm Đại Nhật Kiếm Phù tứ phẩm là lợi khí kết thúc trận này, đến cuối cùng, Lục Huyền đã triệt để giải quyết xong con Viêm Ma Trùng Mẫu, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn.

Xưa nay hắn vốn luôn cẩn thận, bởi vậy không ra tay thì thôi, vừa ra tay nhất định phải tung sát chiêu hiểm hóc, mãi cho tới khi Viêm Ma Trùng Mẫu đã bị tiêu diệt, nó cũng không thể tạo thành uy hiếp gì cho hắn. Một loại sinh vật phụ thuộc vào yêu ma ngoại vực có thực lực chuẩn Kết Đan đã bị Lục Huyền dễ dàng xử lý như vậy.

"Bảo vật nhiều chính là có thể muốn làm thế nào thì làm thế đấy." Trong lòng Lục Huyền cảm khái vô vàn.

Nếu hôm nay, người rơi vào hoàn cảnh như vậy không phải hắn mà là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường khác, thì đừng nói đến chuyện giải quyết xong con Viêm Ma Trùng Mẫu này, chỉ e đối phương còn chưa kịp phát hiện ra bóng dáng của quái trùng, đã bị nó lặng lẽ nuốt vào trong bụng rồi.

Chương 661: Quà Tặng!

"Lục sư đệ, Lục sư đệ!" Đột nhiên một luồng sáng màu lửa đỏ nhanh như tia chớp bắn thẳng vào linh điền. Hỏa Lân Nhi xuất hiện, trên mặt đầy vẻ sốt ruột. Linh thức của gã đảo qua, chỉ thấy trên vách đá có khá nhiều vết tích kiếm khí, cùng với một đống trùng thi thật dày trên mặt đất thì không khỏi sững sờ, khiến cho giọng điệu vốn đang muốn hỏi thăm của gã lập tức đổi thành lời trần thuật: "Lục sư đệ, ngươi không có việc gì… là tốt rồi."

"Đa tạ Hỏa sư huynh quan tâm." Lục Huyền nói với vẻ cảm kích.

Không lâu sau, hai người Chu Vân Ninh và Từ Vĩnh cũng vội vàng chạy đến, nhìn thấy Lục Huyền bình an vô sự, mấy người mới thở phào một hơi.

"Hỏa sư huynh, mọi người đã giải quyết xong con Nguyên Tinh Hỏa Linh dị hoá kia rồi?" Lục Huyền hỏi.

"Nó cũng chỉ là một con yêu linh tứ phẩm, tuy dị hoá xong, thực lực có gia tăng thêm không ít nhưng vẫn không phải là đối thủ của ta." Nét mặt Hỏa Lân Nhi hiện lên một tia ngạo nghễ.

"Đúng rồi Lục sư đệ, sao đột nhiên ngươi lại chạy đến linh điền làm gì? Đống xác trùng dưới mặt đất này là sao?"

"Lúc sư huynh đối phó với Nguyên Tinh Hỏa Linh, trong lòng ta vô cùng nghi hoặc, cảm thấy chuyện này khá là kỳ quái. Rất có thể một thứ gì đó đang muốn dùng kế điệu hổ ly sơn để nhân cơ hội thu hồi đám Ma Diễm Trùng đang ký sinh trong linh điền nên nhanh chóng chạy qua bên này xem sao.

Thật không ngờ, vừa đi đến bên này, ta lại bị một con quái trùng đánh lén, mất rất nhiều công phu mới giải quyết được nó.” Lục Huyền nửa thật nửa giả kể lại tình huống vừa rồi.

“Lục sư đệ biết con quái trùng kia có lai lịch gì không? Có lẽ chính nó đã khiến Nguyên Tinh Hỏa Linh xảy ra dị hóa.”

“Thứ cho sư đệ kiến thức nông cạn, không biết lai lịch của quái trùng.” Lục Huyền lắc đầu.

Viêm Ma Trùng Mẫu kia là vật phụ thuộc vào Viêm Ma Ngoại Vực, thực lực cường đại, nói ra chỉ tăng thêm phiền phức cho mình. Nhưng qua chuyện này, trong lòng hắn cũng có vài phần cảnh giác. Một con dị trùng phụ thuộc đã có thực lực Kết Đan tiêu chuẩn, chỉ dựa vào một chi tiết nho nhỏ này cũng có thể thấy được thực lực của Viêm Ma bên kia mạnh tới mức nào rồi.

Hỏa Lân Nhi nghe vậy, cũng khẽ gật đầu: “Nhìn thi hài này hẳn là thực lực của yêu trùng không tầm thường, Lục sư đệ có thể giải quyết nó cũng không tệ.”

“May mắn thôi.” Lục Huyền vội nói: “Sư huynh hiểu rõ ta mà, ta chỉ ham mê nuôi dưỡng một ít hoa cỏ linh tinh chứ không giỏi đấu pháp, vì bồi dưỡng Kiếm Thảo. ta mới học mấy môn kiếm quyết nhưng cũng chỉ có trình độ nhập môn thôi. Chính vì lo sợ những chuyện tương tự như hôm nay có thể phát sinh, ta mới tiêu hết tài sản đi mua một tấm kiếm phù tứ phẩm, nhờ nó mới giải quyết được quái trùng.”

“Thì ra là thế.” Giờ Hỏa Lân Nhi mới hiểu được lai lịch của vô số vết kiếm sâu trên vách đá.

“Hay là Hỏa sư huynh xem qua nhóm linh thực trong linh điền trước đi, để nhanh chóng thu hồi Ma Diễm Trùng, hẳn là con quái trùng kia sẽ không để ý tới chuyện dị trùng thoát ra

có làm tổn hại đến linh thực hay không đâu.” Lục Huyền lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người lập tức phân tán ra, đi xem xét linh thực hệ Hỏa trong linh điền.

Cũng may Lục Huyền tới kịp thời, dù có một số linh thực bị tổn hại trong quá trình Ma Diễm Trùng thoát ly nhưng số lượng không quá nhiều, có thể nói là đã kịp thời ngăn chặn tổn hại.

“Lục sư đệ, lần này may nhờ ngươi phát hiện kịp thời, nếu không linh thực trong linh điền sẽ tổn thất rất nhiều!” Hỏa Lân Nhi nói, trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

Nét mặt Hỏa Trậm bên cạnh cũng hiện lên vẻ hãi hùng, vừa nghĩ tới tâm huyết của cả tộc đàn có thể bị hủy hoại chỉ trong phút chốc, là toàn thân ông ấy không nhịn được lại run rẩy lên, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền tràn đầy vẻ cảm kích.

“Hỏa sư huynh quá lời rồi, đây là việc sư đệ ta phải làm.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Nhìn tộc nhân Hỏa Vân Động mặt mày ủ rũ, tâm niệm Lục Huyền khẽ động, chợt nhớ tới lúc bình thường Hỏa Lân Nhi cũng rất quan tâm đến mình nên nói: “Hỏa tộc trưởng, chờ sau khi dọn dẹp xong nhóm linh thực bị ký sinh trong linh điền, ta sẽ đi kiểm tra những gốc linh thực bị hao tổn này, ít nhiều gì cũng có thể khôi phục được một ít sinh cơ cho chúng, từ đó cứu vãn tổn thất cho mọi người.”

Trong cơ thể hắn có Thanh Mộc Nguyên Khí với nguồn gốc từ linh lực bản nguyên của Thanh Huyền Lộc. Thanh Mộc Nguyên Khí vốn là một loại linh lực thảo mộc đặc biệt, chẳng những có thể xúc tiến linh thực sinh trưởng, còn có tác dụng chữa lành mạnh mẽ, vừa hay thích hợp để trị liệu nhóm linh thực bị hao tổn kia.

“Vậy… Đa tạ Lục đạo hữu! Ân tình của đạo hữu, tộc nhân Hỏa Vân Động ta cả đời đều ghi nhớ trong lòng.” Vẻ mặt Hỏa Trậm vô cùng kích động, ông ấy lập tức dẫn theo nhóm tu sĩ Hỏa Vân Động còn lại cúi đầu bày tỏ lòng cảm kích thật sâu.

“Lục sư đệ, lần này vất vả cho ngươi quá rồi.” Hỏa Lân Nhi cũng cực kỳ xúc động, vẻ mặt tràn đầy cảm kích, lập tức bày tỏ sự biết ơn với Lục Huyền.

Lần này, có thể nói là Lục Huyền đã giúp gã rất nhiều. Ngay từ ban đầu, hắn chính là người phát hiện ra lai lịch của Ma Diễm Trùng, đến thời điểm dọn dẹp Ma Diễm Trùng, trong ba người đi cùng, Lục Huyền chính là thành viên bỏ ra nhiều công sức nhất, rồi tới sau này, khi con quái trùng kỳ lạ kia đến đây thu hồi Ma Diễm Trùng, hắn lại là người phát hiện ra nó đầu tiên, còn trực tiếp ra tay giải quyết quái trùng thay Hỏa Vân Động bọn họ. Thậm chí đến hiện tại, ngay cả đám linh thực bị liên lụy cũng là hắn chủ động đưa ra đề nghị cứu vớt chúng nó, muốn tiến thêm một bước cứu vãn tổn thất.

Đây được xem như ân trọng như núi đối với toàn bộ Hỏa Vân Động rồi.

Sau khi tu sĩ Hỏa Vân Động dọn dẹp sạch sẽ thi thể của dị trùng trong linh điền, ba người Lục Huyền cũng không vội nghỉ ngơi mà lại tiếp tục diệt trừ đám Ma Diễm Trùng còn đang ký sinh trong linh thực.

Đợi sau khi thanh trừ triệt để, Lục Huyền đi kiểm tra trong linh điền, thấy không còn sót trứng trùng, lại tiếp tục chữa trị cho nhóm linh thực bị hao tổn.

Ba ngày sau, hắn mới lê thân thể mỏi mệt trở lại đội ngũ.

“Ba vị đạo hữu thượng tông, lần này, chuyện linh thực bên trong Hỏa Vân Động bị quái trùng xâm nhập đều dựa vào ba vị tới hỗ trợ giải quyết, chúng ta vô cùng cảm kích. Cũng

chẳng có gì nhiều, ở nơi này chỉ có ba phần lễ mọn, để tỏ lòng cảm kích của Hỏa Vân Động chúng ta, kính xin các vị nhận lấy.” Trước lúc bọn họ rời đi, Hỏa Trậm dẫn theo một đám tu sĩ Hỏa Vân Động tới tiễn biệt mấy người Lục Huyền. Có ba vị tu sĩ bưng theo lễ vật tinh mỹ dâng đến trước mặt ba người Lục Huyền. Thể tích chiếc hộp dành tặng Lục Huyền rõ ràng là lớn hơn vài phần.

“Từ sư đệ, Chu sư muội, bên trong có một ít Lưu Vân Tương, còn có một ít linh thực và thịt yêu thú đặc sản của Hỏa Vân Động, mong muốn gửi các ngươi để làm kỷ niệm.”

“Về phần Lục sư đệ, lần này ngươi nỗ lực thế nào mọi người đều thấy cả, vì cứu vớt linh thực của Hỏa Vân Động, ngươi không tiếc vận dụng kiếm phù tứ phẩm mà bản thân phải mất cái giá rất lớn mới lấy được, vậy nên lễ vật chúng ta chuẩn bị cho ngươi cũng là nhiều nhất. Trong này là mười bình Lưu Vân Tương, đủ cho sư đệ ngươi uống một thời gian dài.”

Chương 662: Nguyên Tinh Hỏa Tinh!

"Ngoài ra, cân nhắc đến thân phận linh thực sư của sư đệ, trong hộp còn có một chiếc túi trữ vật, bên trong chứa khoảng nửa mẫu Viêm Thổ, sư đệ có thể dùng nó đi bồi dưỡng linh thực hệ Hỏa tương ứng."

"Viêm Thổ lấy từ khu vực tinh hoa nhất của Hỏa Vân Động, khí tức hỏa linh nồng đậm, dù rời khỏi đây, nó sẽ không ngừng xói mòn nhưng cũng đủ cho sư đệ dùng tới mấy chục năm. Tộc trưởng Hỏa Trậm còn lo lắng trong tay sư đệ tạm thời không có hạt giống để gieo trồng, lại không muốn sư đệ ngươi lãng phí số Viêm Thổ này một đoạn thời gian, nên đã cố ý chuẩn bị cho sư đệ một hạt linh chủng Xích Diễm Hồ Lô, có thể trực tiếp vun trồng bên trong Viêm Thổ."

"Đây là linh chủng tứ phẩm, Hỏa Vân Động không có phương pháp ngưng chủng, chỉ có thể dựa vào hoàn cảnh đặc thù của bí cảnh, mới ngẫu nhiên thu hoạch được một - hai hạt, bởi vậy số lượng cực kỳ có hạn." Hỏa Lân Nhi nói với Lục Huyền.

Hai người Từ Vĩnh, Chu Vân Ninh nghe thế, mặt ngoài cũng không hề tỏ vẻ gì. Suy cho cùng, từ khi tiến vào Hỏa Vân Động tới nay, tất cả mọi người đều được chứng kiến tận mắt những gì Lục Huyền đã làm được, đương nhiên bọn họ sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

"Đa tạ Hỏa sư huynh, Hỏa tộc trưởng đã đưa tặng lễ vật quá hậu rồi." Lục Huyền tỏ lòng cảm kích.

“Không chỉ có vậy thôi đâu.” Hỏa Lân Nhi cười nói, lại lấy từ túi trữ vật ra một viên tinh thạch màu lửa đỏ. Viên tinh thạch này lồi lõm không bằng phẳng, bên trong có từng sợi tơ giăng khắp nơi, giống như kinh mạch trong cơ thể con người, thậm chí bên trong những sợi tơ ấy còn có nham thạch nóng rực chảy xuôi.

“Đây là Nguyên Tinh Hỏa Tinh, sau khi Nguyên Tinh Hỏa Linh dị hoá kia chết, ta đã luyện chế tinh hoa toàn thân nó, biến thành viên tinh thạch này, phẩm giai gần tới ngũ phẩm, bên trong có lượng lớn Nguyên Tinh Hỏa, có thể dùng để phụ trợ tu luyện công pháp và thần thông hệ Hỏa, cái này tặng cho Lục sư đệ ngươi.”

“Thế này… sao được.” Lục Huyền thực sự không ngờ, ngoại trừ một đống lễ vật lớn như vậy, Hỏa Lân Nhi còn có thể tặng thêm cho hắn một viên Nguyên Tinh Hỏa Tinh trân quý thế này.

“Đây là thứ Lục sư đệ nên được, lần này nếu không nhờ có ngươi thì có lẽ cơ nghiệp trăm năm của Hỏa Vân Động đã bị hủy hoại trong chốc lát rồi. Linh thực hệ Hỏa trong linh điền có liên quan đến hơn nửa gia sản của Hỏa Vân Động, nếu không thể giải quyết vấn đề sâu bệnh thì đây đúng là một loại đả kích mang tính hủy diệt đối với tộc nhân của ta.” Hỏa Lân Nhi chân thành nói.

“Vậy ta không khách khí nữa.” Lục Huyền nghe xong cũng không từ chối nữa mà trực tiếp nhận lấy viên tinh thạch màu lửa đỏ kia.

Sau đó, bốn người lại nhảy lên pháp khí phi hành Thanh Linh Chu của Hỏa Lân Nhi trong sự lưu luyến của đám tu sĩ Hỏa Vân Động.

Trên bầu trời, Thanh Linh Chu nhanh chóng xuyên qua hư không.

“Hỏa sư huynh, chẳng mấy khi mới ra khỏi tông môn một chuyến, chi bằng chúng ta hãy đi ngắm phong tục tập quán dọc đường để mở mang kiến thức một chút, từ từ hãy trở về nhé? Mấy trăm dặm phía trước, có một tòa phường thị của tán tu, ta nghe nói bên trong có không ít thứ tốt kỳ lạ cổ quái.” Trên phi chu, Từ Vĩnh lên tiếng đề nghị.

“Ta không có ý kiến, ý Lục sư đệ thế nào?” Hỏa Lân Nhi đồng ý, thấy Lục Huyền không nói gì nên mới quay sang hỏi hắn.

“Thật ngại quá, trong tông ta còn có chút việc cần xử lý nên không có thời gian đi chơi cùng mấy vị sư huynh sư tỷ rồi, không bằng chúng ta hãy tách ra ở đây, ta về tông môn trước?” Trên mặt Lục Huyền thoáng hiện vẻ áy náy.

Sự xuất hiện của Viêm Ma Trùng Mẫu cùng với những chuyện hắn đã nghe ngóng được trong khoảng thời gian gần đây khiến hắn nhận ra mạch nước ngầm ở Tu Hành giới đã bắt đầu khởi động rồi.

Đứng trước tình huống như thế, chỉ có trở lại tông môn hắn mới yên tâm được.

“Vậy ta sẽ về tông trước cùng Lục sư đệ.” Hỏa Lân Nhi lập tức thay đổi ý định.

Chu Vân Ninh và Từ Vĩnh cũng không ép, hai người đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, lại xuất thân từ đại tông, thực lực đứng đầu trong số nhóm tu sĩ cùng cảnh giới nên cũng không cần lo lắng quá mức cho an nguy của bản thân, bởi vậy bọn họ quyết định sẽ tách ra với Lục Huyền và Hỏa Lân Nhi.

“Từ sư huynh, Chu sư tỷ, nhớ phải cẩn thận đấy.” Trước khi chia tay, Lục Huyền đứng trên Thanh Linh Chu, lên tiếng dặn dò hai người.

“Ha ha ha, Lục sư đệ, ngươi cầu ổn quá mức rồi, trong Tu Hành giới này, thứ có thể uy hiếp được chúng ta cũng không có nhiều đâu.”

“Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bình an trở về.” Từ Vĩnh cao giọng cười nói.

Chờ hai người xuống khỏi Thanh Linh Chu, Lục Huyền và Hỏa Lân Nhi lại tiếp tục chạy về tông môn.

“Lục sư đệ, chuyện của ngươi có gấp lắm không? Nếu gấp, ta còn có thể tăng tốc lên.”

“Ta có việc cần tới Kiếm Đường xử lý, có thể nhanh hơn thì càng tốt.” Lục Huyền trầm giọng nói, ý muốn quay về tông môn đã trở nên khẩn cấp lắm rồi.

“Được, đứng vững nhé!” Linh quang đỏ rực bùng lên trên người Hỏa Lân Nhi, tốc độ của Thanh Linh Chu lại được đẩy nhanh hơn ba phần, một đường lao vút về phía Thiên Kiếm Tông.

“Cuối cùng cũng về đến tông môn.” Đứng trên Thanh Linh Chu, Lục Huyền quan sát phía dưới, nhìn thấy thanh kiếm đá khổng lồ trên quảng trường Kiếm Môn trấn, cuối cùng hắn cũng yên tâm lại.

Có Hỏa Lân Nhi bên cạnh nên hắn không đến tiểu viện âm phủ xem xét, đành phải đợi lần sau có cơ hội lại đến một chuyến.

Xuyên qua đại trận hộ tông, hai người tiến vào sơn môn, cảm nhận được linh khí tinh khiết nồng đậm ở nơi này, từng lỗ chân lông trên thân thể Lục Huyền đều mở ra, thậm chí hắn còn không nhịn được khẽ hít sâu một hơi.

“Linh khí trong tông môn vẫn thơm ngọt như thế.” Trở lại tông môn quen thuộc, cuối cùng Lục Huyền cũng hoàn toàn bình tâm, hắn không khỏi cảm khái một câu.

“Lục sư đệ, chuyến đi Hỏa Vân Động lần này cũng nhờ có ngươi giúp ta giải quyết rất nhiều vấn đề của tộc nhân, sư huynh vô cùng cảm kích. Ngày sau có chỗ nào cần, cứ việc tới tìm ta.” Hỏa Lân Nhi nói với vẻ chân thành.

“Hỏa sư huynh khách khí quá rồi, giữa nhóm đồng môn nên giúp đỡ lẫn nhau, huống chi trước đó sư huynh đã quan tâm ta rất nhiều, đây cũng là bổn phận của sư đệ mà.” Lục Huyền cười nói.

Hai người đã từ biệt tại nơi này.

Nửa khắc sau, Lục Huyền trở lại động phủ, đưa mắt nhìn Lưu Quang Phù Trận quen thuộc bên ngoài động phủ, khóe miệng hắn cong lên, ý cười dâng trào. Vừa tiến vào ngọn núi, nhóm linh thú cảm nhận được khí tức của Lục Huyền đã nhao nhao xông tới.

“Hả? Chim mập đâu? Lại vụng trộm chạy ra ngoài hẹn hò với Thanh Mao rồi à?” Linh thức của Lục Huyền đảo qua cả ngọn núi nhưng không thấy bóng dáng con chim mập đâu, trong nháy mắt hắn đã đoán ra cái kẻ vui quên nước Thục kia lại ra ngoài quấn lấy trai rồi.

Trong lòng thầm mắng một tiếng, hắn quyết định đợi sau khi nó trở về sẽ dùng Thanh Vi Ngọc Tỏa giam nó mấy ngày.

Hắn thả Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng trong Thao Trùng Nang ra rồi vội vàng đi tới linh điền, lấy chiếc hộp ngọc tinh mỹ được Hỏa Vân Động tặng cho trước khi chia tay tới.

Chương 663: Xích Diễm Hồ Lô!

Trong hộp ngọc có một chiếc túi trữ vật cấp thấp, bên trong đựng mười bình Lưu Vân Tương và nửa mẫu Viêm Thổ. Hắn chọn một mảnh linh điền, rắc Viêm Thổ lên bề mặt linh nhưỡng.

Làm xong chuyện này, mảnh linh nhưỡng trước mắt hắn lập tức biến thành màu đỏ nhạt cực kỳ bắt mắt, trông khác biệt rõ ràng với khu vực linh điền xung quanh. Mà thi thoảng lại có sương khói lượn lờ bay lên, tạo thành một luồng khí nóng mơ hồ, tràn ngập xung quanh linh điền.

"Tiếc là diện tích Viêm Thổ không đủ, nếu không ta hoàn toàn có thể trồng Liệt Diễm Quả lên đây rồi."

Số lượng Viêm Thổ có hạn, hắn dự định về sau này dùng để gieo trồng linh thực hệ Hỏa có phẩm cấp cao, vừa hay trong tay đang có sẵn một viên. Hắn lại lấy một cái hộp ngọc màu đỏ thẫm ra, nhẹ nhàng phá vỡ tầng cấm chế bên ngoài hộp, ánh mắt lập tức bị thu hút bởi hạt linh chủng bên trong. Toàn thân linh chủng màu vàng, bề ngoài có hoa văn màu lửa đỏ nhàn nhạt, có cảm giác nó từng được sinh ra từ ngọn lửa.

Đây chính là Xích Diễm Hồ Lô tứ phẩm do Hỏa Vân Động đưa tặng.

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, gieo trồng hạt Xích Diễm Hồ Lô vào trong Viêm Thổ. Sau đó, tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, một luồng ý niệm lập tức hiện lên trong đầu.

【Xích Diễm Hồ Lô, linh thực tứ phẩm, trong quá trình trưởng thành sẽ tự chủ hấp thu linh lực hệ Hỏa trong hoàn cảnh xung quanh, cần dùng linh nhưỡng hệ Hỏa để bồi dưỡng, tẩm bổ khí tức hỏa linh.】

【Sau khi hồ lô thành thục bên trong sẽ uẩn dưỡng ra một luồng Xích Linh Diễm tứ phẩm, có thể dùng làm tài nguyên phụ trợ tu luyện công pháp thần thông hệ Hỏa, cũng có thể trực tiếp sử dụng để đối địch.】

【Ngươi đang đùa với lửa đấy, có biết không?】

"Hỏa Vân Động chu đáo thật, đã tặng hạt linh chủng Xích Diễm Hồ Lô này lại cho ta thêm một ít Viêm Thổ, hiện giờ không cần phải lo chuyện Xích Diễm Hồ Lô sinh trưởng thế nào nữa rồi." Lục Huyền cảm khái nói.

"Thứ này là hồ lô, lại có thuộc tính hỏa, cũng không biết có cơ hội gom đủ mấy loại khác hay không."

Hắn có một loại tình cảm đặc biệt với hồ lô. Trước đó, hắn bồi dưỡng Dưỡng Kiếm Hồ Lô nhiều lần cũng không sao, nhưng lần này đụng tới Xích Diễm Hồ Lô, thoáng cái loại tình cảm vẫn luôn ấp ủ trong lòng ấy đã bùng phát.

Sau khi gieo linh chủng Xích Diễm Hồ Lô xuống, hắn tùy tiện đánh ra một đạo thuật pháp hệ Hỏa cấp thấp, dưới sự khống chế tinh diệu của Lộng Diễm Quyết, từng sợi hỏa diễm hóa thành hình dáng sợi tơ, rót vào trong linh chủng màu vàng.

Trong cảm nhận của linh thức, đường vân mặt ngoài linh chủng nhẹ nhàng lắc lư, có cảm giác chúng vừa sáng lên đôi chút.

Sau khi Lục Huyền cẩn thận bồi dưỡng một phen, hắn lại đi thăm nom các nơi khác trong linh điền, tỉ mỉ xem xét trạng thái của các loại linh thực. Mấy ngày không gặp nhưng trạng thái sinh trưởng của phần lớn linh thực trong linh điền đều

không tồi, Thủy Huỳnh Thảo và Ngọc Lộ Quả mới trồng đã đâm chồi nảy lộc, một loại xanh mướt mảnh mai, một loại có thanh khí quấn quanh, cây nào cây nấy đều tỏa ra sinh cơ mạnh mẽ.

Lục Huyền bị loại sức mạnh bừng bừng phấn chấn này lây nhiễm, khóe miệng không tự chủ được khẽ lộ ra ý cười.

Các loại linh thực còn lại cũng phát triển không tệ, khiến Lục Huyền yên tâm hơn hẳn.

Trở lại tiểu viện, hắn lấy ra hai bình Lưu Vân Tương, tâm niệm vừa động, lại kêu gọi đám linh thú trong động phủ tới đây, sau đó mang Mê Tiên Đào, Băng Hỏa Nhị Linh Quả đi tới chia đều cho chúng.

"Lần này ta mang linh tương mới về cho các ngươi đây, tới nếm thử đi." Đám linh thú vội vàng uống linh tương vào bụng. Đánh giá của chúng đối với Lưu Vân Tương đều rất tốt, nhất là Ly Hỏa Giao thuộc tính hỏa. Sau khi uống Lưu Vân Tương xong, toàn thân nó lập tức bốc lên từng sợi hỏa diễm, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ sung sướng.

"Chính là mùi vị này, rất sảng khoái!"

Lục Huyền nhàn nhã nằm trên ghế, uống từng ngụm Lưu Vân Tương nhỏ, hưởng thụ cảm giác ấm áp truyền đến toàn thân, trong lòng vô cùng thích ý. Nhưng tâm trạng tốt đẹp này kéo dài không được bao lâu, tâm niệm hắn khẽ động, lại lập tức quay đầu nhìn về phía cửa chính của tiểu viện.

Chỉ thấy chim mập khép đôi cánh rộng lớn màu xanh nhạt trên người, rón rén đi vào. Thấy Lục Huyền nhìn sang, cái bụng tròn vo nhẹ nhàng run rẩy, nó lập tức nhún nhảy đi tới trước mặt Lục Huyền, không ngừng cọ vào cánh tay hắn.

"Còn biết đường về à?"

Lục Huyền được con chim này làm nũng một hồi tâm trạng đã tốt hơn, hắn hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn lấy một ly Lưu Vân Tương ra, ném cho con Phong Chuẩn mập mạp này.

Một luồng gió nhẹ màu xanh cuốn lấy Lưu Vân Tương, linh tương bên trong lập tức hóa thành một dòng nước, bay vào trong miệng chim mập. Chim mập nhắm đôi mắt nhỏ, hưởng thụ mỹ vị và điểm đặc biệt của Lưu Vân Tương.

Lục Huyền ở trong động phủ nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày rồi mới tới Trận Đường của tông môn, trả không ít linh thạch để mở ra đại trận truyền tống tiến vào bí cảnh không trọn vẹn.

Ý thức của hắn chìm vào hỗn độn, rơi xuống giữa bí cảnh. Linh thức đảo qua, thân hình lại hóa thành một tia sáng, bay vụt đến khu vực gieo trồng linh thực.

Mấy hơi thở sau, Lục Huyền nhìn qua vô số linh thực trước mắt, trong lòng thầm mừng rỡ.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm và Băng La Quả, Liệt Diễm Quả nhị phẩm lúc trước được trồng trong bí cảnh, nay đã chín hết.

Mười ba cây Dưỡng Kiếm Hồ Lô với những nhánh dây leo móc nối chặt chẽ với nhau, trên mỗi cây đều mọc ra bốn hoặc năm trái hồ lô loang lổ xanh ngắt. Hồ lô nhẹ nhàng lắc lư, kiếm khí bên trong khe khẽ khuấy động khiến những trái hồ lô bên cạnh cũng vi vu cộng hưởng cùng, âm thanh kiếm khí rít gào không ngừng truyền đến bên tai.

Phía dưới đám dây leo là một đống xác phi kiếm đã bị ép khô, tinh hoa kiếm khí bên trong đều bị Dưỡng Kiếm Hồ Lô hút cạn, tất cả đã biến thành đồng nát sắt vụn.

Linh thức đảo qua, tổng cộng có năm mươi bảy trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Lục Huyền định lưu lại mười quả để ngưng kết

linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, còn lại sẽ thu hoạch hết.

Bỏ bốn mươi bảy quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô vào túi, phẩm chất hồ lô cũng không tệ lắm, linh khí bên trong bí cảnh không trọn vẹn còn tốt hơn nội tông một bậc, ne có tới mấy chục trái hồ lô phẩm chất tốt.

Hơn bốn mươi quầng sáng màu trắng cũng theo đó mà hiện ra.

"Lần này bội thu quầng sáng rồi đây." Lục Huyền cảm khái một tiếng ồi nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của tất cả quầng sáng.

Từng quầng sáng nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ rồi ngưng kết thành những thanh kiếm màu trắng nhạt, cuối cùng đều chui vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, thu được kiếm phù tứ phẩm Khiếu Hải Kiếm Phù.】

【Thu hoạch…】

Từng tấm kiếm phù hình thái khác nhau lặng yên xuất hiện trước mặt Lục Huyền, trong lúc nhất thời, xung quanh Lục Huyền tràn ngập vô số kiếm khí nhỏ bé do kiếm phù bộc phát ra.

"Người giàu có thể dùng hỏa lực bao trùm, với nhiều kiếm phù tứ phẩm như vậy, ngay cả tu sĩ Kết Đan hẳn cũng phải né tránh mũi nhọn này."

Bốn mươi bảy tấm kiếm phù tứ phẩm, bao gồm mười một tấm Khiếu Hải kiếm phù, mười hai tấm Tinh Vẫn kiếm phù, chín tấm Long Tượng kiếm phù, số lượng Đại Nhật kiếm phù là nhiều nhất, có chừng mười lăm tấm.

Sau vụ mùa thu hoạch, thoáng cái số lượng kiếm phù trong tay Lục Huyền đã tăng lên gấp mấy lần, đạt tới con số sáu

mươi.

Chương 664: Kế Hoạch Mới!

"Một tấm kiếm phù tứ phẩm đã có thể chém trọng thương cả tu sĩ Trúc Cơ trung hoặc hậu kỳ. Hiện giờ trong tay ta có đến sáu mươi tấm, hắc hắc, dù thực lực giữa cảnh giới Kết Đan và cảnh giới Trúc Cơ có cách biệt một trời một vực, nhưng nếu không may gặp phải bọn họ, cũng có thể cân nhắc một phen."

Hắn có cảm giác, chỉ một thoáng ngắn ngủi trôi qua nhưng hỏa lực của mình vừa trực tiếp gia tăng thêm rất nhiều.

Kiếm phù tứ phẩm vốn là thứ được nhóm đồng môn khác coi như trân bảo, cầu còn không được, nhưng ở trong tay hắn, chúng lại như hàng bán sỉ, chẳng trách thoáng cái hắn lại tự tin như thế.

Còn lại mười quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô được dùng để ngưng kết linh chủng, Lục Huyền lại dựa theo phương pháp mình đã thuộc làu làu, cẩn thận rót linh lực vào trong hồ lô theo một con đường đặc thù. Trong cảm nhận của linh thức, từng tia kiếm khí rất nhỏ đang chạy ngang chạy dọc bên trong hồ lô.

Lục Huyền cẩn thận dẫn dắt những tia kiếm khí bên trong hồ lô kia cùng với sinh cơ của bản thân hồ lô, rồi chậm rãi dung hợp cả hai thứ này vào cùng một chỗ.

Quá trình dung hợp cực kỳ phức tạp, cũng may hắn có thể cảm nhận được trạng thái của linh thực bất cứ lúc nào, lại cộng thêm linh thức được Uẩn Thần Thiếp ôn dưỡng và tu luyện《Thần Diễn Kinh》, đã mạnh hơn phần lớn tu sĩ Trúc Cơ khác, nhờ thế mới dẫn đường cho hai thứ kia dung hợp thành công.

Một điểm sáng rất nhỏ xuất hiện bên trong hồ lô, điểm sáng này có màu xanh nhạt với vô số kiếm khí nhỏ bé đang bay múa xung quanh nó, thỉnh thoảng lại có chừng một - hai luồng lặng lẽ dung nhập vào bên trong điểm sáng này.

"Bước khó khăn nhất đã được giải quyết, tiếp theo chính là thai nghén ra linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, sơ suất một chút là coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi. Xem ra, trong khoảng thời gian này, ta phải thường xuyên tới bí cảnh." Lục Huyền rút linh thức về, có chút đăm chiêu nghĩ thầm.

Hắn làm theo cách cũ, bước đầu dựng dục ra hình thức ban đầu của linh chủng trong chín trái hồ lô còn lại. Tiếp theo là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả nhị phẩm, vì mỗi loại chỉ có năm cây, số lượng linh quả có hạn, nên hắn không hái một quả nào mà dùng toàn bộ để ngưng kết linh chủng.

"Đáng tiếc, ngưng chủng tuy tiết kiệm được rất nhiều linh thạch và Kiếm Ấn nhưng lại không có phần thưởng quầng sáng. Đương nhiên, chút hy sinh này cũng là đáng, tất cả đều vì lợi nhuận lớn hơn về sau này, mất một phần quầng sáng của linh thực nhị phẩm tam phẩm cũng có thể chấp nhận được."

Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, nếu là linh thực tứ phẩm thì kiểu gì lúc này hắn cũng xót xa vô cùng, không thể thản nhiên đối mặt với mất mát dễ dàng đến thế đâu.

Tới trước một ngọn núi nhỏ tràn đầy hỏa diễm, Lục Huyền lấy ra Nguyên Tinh Hỏa Tinh, bàn tay hóa thành ngọc bích xanh mướt, dùng sức siết chặt. Từng sợi hỏa diễm màu xích hồng giống như những con hỏa xà bắn ra từ bên trong tinh thạch, cuồng loạn bay lượn trên không trung.

Phượng Hoàng Mộc cháy đen ngâm trong ngọn lửa, nhanh chóng cảm nhận được khí tức của Nguyên Tinh Hỏa, khiến cho khe hở màu vàng sậm ở chính giữa khúc gỗ, lặng lẽ sáng lên.

“Kiu!” Tiếng phượng hót lanh lảnh vang lên.

Chỉ thấy một đôi hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng sậm bay ra, hóa thành tia sáng, trực tiếp bắt lấy một con hỏa xà được hình thành từ Nguyên Tinh Hỏa, thoáng chốc đã cắn nuốt không còn một mảnh.

“Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, trong thời kỳ sinh trưởng giai đoạn trước, đã có Hồng Liên Diễm cùng với dị hỏa trên ngọn núi nhỏ này bồi bổ cho nó, giờ lại có thêm Nguyên Tinh Hỏa gần tới ngũ phẩm bổ sung thêm, có lẽ một đoạn thời gian dài về sau, ta cũng không cần lo lắng đến chuyện nó trưởng thành như thế nào nữa rồi.” Lục Huyền thấy vậy lại tự lẩm bẩm một mình.

Sau khi bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc, hắn lần lượt đi xem xét trạng thái chi tiết của những linh thực còn lại bên trong bí cảnh.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm đã mọc ra những phiến lá non mịn như thanh ngọc, khi tới gần, thanh khí xông vào mũi, khiến tinh thần Lục Huyền cực kỳ sảng khoái.

Kim Cang Bồ Đề được pháp khí Phục Ma Quyết của Phật môn tẩm bổ nên mọc tốt hơn trước rất nhiều, Kim Cang Huyễn Ảnh lúc ẩn lúc hiện, lộ ra dáng vẻ trợn mắt hàng yêu.

Tâm Viên Quả mới được gieo trồng chưa lâu, phẩm giai lại tương đối cao, hiện vẫn chưa mọc rễ nẩy mầm, nhưng Lục Huyền suy đoán, hẳn là không bao lâu nữa nó sẽ nảy mầm thôi.

Long Hài Thảo được nuôi dưỡng trong U Tuyền Linh Lâm, coi như nguồn dinh dưỡng đã được bảo đảm ổn định, sinh cơ dồi dào tới cực điểm, như từng con Giao Long nhỏ dài, không ngừng bơi lội trong dòng suối yên tĩnh, trông cực kỳ sống động.

Còn có Thất Tình Đậu, Địa Hoàng Táo, Lạc Lôi Mộc, tất cả đều phát triển khá là khả quan.

Lạc Lôi Mộc được Sất Lôi Thạch tẩm bổ, hào quang lôi điện không ngừng lóe sáng, trong cây khô ẩn chứa sức mạnh lôi đình, hiện đã tiến vào giai đoạn trưởng thành.

"Linh thực phẩm cấp cao đều nằm trong bí cảnh không trọn vẹn, không biết linh thực ngũ phẩm có thể mở ra quầng sáng gì đây?"

Lại nói, tới tận bây giờ vẫn chưa có một loại linh thực ngũ phẩm (đứng đắn) nào thành thục, bởi vậy trong lòng Lục Huyền cực kỳ chờ mong vào chúng. (Lúc trước đã có linh thực ngũ phẩm âm phủ thành thục rồi.)

Sau khi chăm sóc các loại linh thực và ngưng kết ra linh chủng một phen, Lục Huyền trở lại động phủ.

"Hơn bốn mươi quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô, số lượng quá nhiều, nhất định phải xử lý một ít." Lục Huyền ném một quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô xanh biếc ra, kiếm khí bên trong hồ lô bạo động, dường như nó có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

Hiện tại, Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm không có quá nhiều giá trị với hắn, nhưng với những đệ tử nội môn khác lại không giống như vậy, ít nhất là đối với tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ, có trong tay một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng tương đương với nắm giữ một kiện pháp khí tam phẩm mạnh mẽ.

"Tặng một ít, bán một ít, bản thân chỉ để lại hai trái làm kỷ niệm thôi. Loại linh thực xuất sắc như Dưỡng Kiếm Hồ Lô này, nếu chỉ có tam phẩm thì hơi đáng tiếc, hiện giờ đã có được phương pháp ngưng chủng rồi thì chờ khi ngưng kết ra nhiều hạt giống, ta có thể thử đi kích thích và cải tiến nó một phen." Trong lòng Lục Huyền đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hắn cũng âm thầm ghi nhớ lại.

“Nhưng chuyện này chỉ có thể tiến hành từ từ từng bước một, và trước đó, ta vẫn còn một việc khác cần giải quyết.”

Hắn lấy Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm ra, hình thái của gốc Kiếm Thảo này khá là quái dị, cành lá như loạn kiếm rậm rạp, có một đàn chim cú được ngưng tụ ra từ kiếm ý, đang lẳng lặng đứng trên đó, nửa người dưới của chúng tự nhiên dung nhập vào cành lá, còn nửa người trên lại có vô số sợi linh vũ dài nhỏ như mũi kiếm buông xuống, mũi nhọn thu lại.

“Ta cần tới Kiếm Đường một chuyến, giao cây Kiếm Thiên Kiêu tứ phẩm này cho Thẩm Diệp sư huynh, cũng thuận tiện nhìn xem có thể kiếm được một hạt linh chủng Kiếm Thảo nào mới hay không.”

Vì bản thân vô cùng trân quý hiếm thấy nên phần thưởng nhận được từ quầng sáng đến từ Kiếm Thảo đều không tệ.

Hơn nữa, Lục Huyền đã trở thành đệ tử Kiếm Đường từ lâu, cũng tạo được thanh danh khá lớn trong Kiếm Đường, đương nhiên, hắn có thể thoải mái kiếm một ít linh chủng Kiếm Thảo từ Kiếm Đường.

Chương 665: Kiếm Đường, Thiên Tài Kiếm Đạo Của Các Ngươi Trở Về Rồi Đây!

Lục Huyền gọi chim mập tới, để nó bay nhanh về phía Kiếm Đường.

Hắn vừa hạ xuống tảng đá trên quảng trường phía trước đại điện Kiếm Đường, đã có một vị đệ tử Kiếm Đường tiến lên nghênh đón, đối phương cũng nhanh nhẹn dắt Phong Chuẩn đi thu xếp thỏa đáng.

"Vất vả cho sư đệ rồi." Lục Huyền gật đầu cười nói.

"Không vất vả không vất vả, Lục sư huynh, đây là việc thuộc bổn phận của ta." Tên đệ tử Kiếm Đường lưng đeo trường kiếm, tướng mạo đoan chính kia vội đáp.

Lục Huyền đi tới cửa đại điện, nhìn qua đông đảo kiếm tu ra ra vào vào, khóe miệng khẽ nhếch, tạo thành một nụ cười.

"Kiếm Đường, thiên tài kiếm đạo của các ngươi trở về rồi đây!" Trong lòng thầm hô lên một câu cực kỳ trẻ trâu, sau đó hắn vô cùng tự tin tiến vào.

Ngày thường tới đây, nhờ vào năng lực trên phương diện linh thực vô cùng mạnh mẽ, khiến cho bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo của hắn được xem như số một trong đám đệ tử Kiếm Đường, bởi vậy đám người Thẩm Diệp của Kiếm Đường mới nảy sinh hiểu lầm Lục Huyền chính là thiên tài kiếm đạo.

Dù sao tinh thông kiếm đạo cũng chính là tiền đề để bồi dưỡng ra Kiếm Thảo mà.

Nhưng Lục Huyền vẫn tự biết mình là ai. Hắn có thể bồi dưỡng ra Kiếm Thảo phần lớn đều dựa vào khả năng nắm giữ trạng thái chi tiết của linh thực, cùng với chuyện hấp thu gói kinh nghiệm kiếm ý, chứ tư chất về phương diện kiếm đạo của hắn cực kỳ bình thường, phải bỏ ra thời gian tinh lực nhiều hơn người thường gấp mấy lần mới có thể miễn cưỡng bồi dưỡng ra Kiếm Thảo có phẩm cấp cao.

Nhưng hiện giờ thì khác, từ khi nhận được món bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm, hắn đã được coi là một thiên tài kiếm đạo chân chính rồi.

Lại nói, kể từ lúc bản thân nhận được bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm ngũ phẩm kia, Lục Huyền chợt phát hiện thiên phú của mình về mặt kiếm đạo đã gia tăng thêm rất nhiều, những điểm mà trước kia dù đã hao hết tâm thần cũng khó có thể lý giải được thì hiện giờ hắn có thể lĩnh ngộ dễ dàng hơn hẳn.

Bởi vậy, quá trình tu luyện 《 Khổng Tước Kiếm Trận 》 và 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 của hắn tiến triển rất nhanh, không cần phải cẩn thận từng li từng tí khi bồi dưỡng Kiếm Thảo giống như trước kia.

Xem như đã xứng đáng với danh hiệu "thiên tài kiếm đạo" này rồi.

Trong lúc suy nghĩ lan man, hắn đã tiến vào đại điện Kiếm Đường.

"Chào Lục sư huynh."

"Lục sư đệ, nay lại đến Kiếm Đường à?"

Đệ tử Kiếm Đường đi tới, thấy Lục Huyền đều nhao nhao vấn an, tất cả cực kỳ nhiệt tình, thậm chí thái độ còn có vẻ thân thiết như muốn lấy lòng hắn. Cũng dễ hiểu thôi, mọi

người trong Kiếm Đường đều đã biết bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo của Lục Huyền rồi.

Trong quá trình bồi dưỡng Kiếm Thảo, thứ khó nắm chắc nhất chính là mức độ, nếu dùng quá nhiều kiếm khí để tẩm bổ kích thích, sẽ dẫn đến trường hợp cứng quá dễ gãy, nhưng nếu không đủ kiếm khí lại bất lợi cho quá trình sinh trưởng của cho Kiếm Thảo… bởi vậy tỷ lệ hao tổn khi bồi dưỡng Kiếm Thảo vượt xa những loại linh thực khác.

Mà khi bồi dưỡng Kiếm Thảo, Lục Huyền lại có tỷ lệ bồi dưỡng thành công lên tới trăm phần trăm, thành tích này quá mức kinh người, thậm chí hắn còn một mình cải tiến và mày mò ra phương pháp ngưng kết linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, khiến chủng loại Kiếm Thảo tam phẩm trong Kiếm Đường càng thêm phong phú, nhờ đó đệ tử Kiếm Đường cũng có nhiều quyền lựa chọn hơn.

Bọn họ còn từ các con đường khác để biết chuyện Lục Huyền đã nhận được vài hạt Kiếm Thảo tứ phẩm. Mà đối với kiếm tu, Kiếm Thảo tứ phẩm cũng tương đương với một loại Kiếm Khí trời sinh, Lục Huyền đã bồi dưỡng ra chúng nó thì trên một mức độ nào đó, hắn cũng có tư cách đi bố trí chúng.

Chính chuyện này đã khiến nhóm đệ tử Kiếm Đường vừa nhìn thấy Lục Huyền lại tỏ lòng thân thiết nhiệt tình đến thế.

Lục Huyền vẫn duy trì nụ cười, không ngừng gật đầu chào hỏi mọi người, rồi quen cửa quen nẻo đi thẳng tới chỗ Thẩm Diệp.

“Thẩm sư huynh, sao lại bác bỏ tư cách xin bồi dưỡng Kiếm Thảo của ta? Ta đã xin tới lần thứ ba rồi!”

Vừa tới cửa đã nghe thấy một giọng nói gay gắt vang lên.

“Chung sư đệ, dù tu vi kiếm đạo của ngươi đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhưng khả năng bồi dưỡng linh thực còn kém

một chút. Lúc trước, ngươi bồi dưỡng Kiếm Thảo tam phẩm đã có gần ba phần tỷ lệ hao tổn rồi, sao ta có thể yên tâm giao linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm cho ngươi được?" Thẩm Diệp nhẹ nhàng vuốt ve hộp kiếm đen nhánh trước mặt, nói với giọng ôn hòa.

"Không thử luyện tập thì làm sao gia tăng được trình độ bồi dưỡng linh thực? Thẩm sư huynh, ta đã nắm giữ nhiều loại kiếm quyết tứ phẩm tương ứng rồi, lần này nhất định có thể thành công."

Lục Huyền đứng ở cửa ra vào, thoáng do dự một lát, cuối cùng vẫn lặng lẽ tiến vào. Cũng có thể nói là hắn quen biết với vị đệ tử Kiếm Đường đang tranh luận cùng Thẩm Diệp, người này là Chung Bạch Ngọc đã từng tiến vào Kiếm Trì cùng hắn, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Thẩm Diệp nhìn thấy Lục Huyền thì khẽ gật đầu, sau đó quay sang Chung Bạch Ngọc, bất đắc dĩ cười khổ: "Chung sư đệ, dù ta có thông qua lời xin phép của ngươi thì với quá khứ bồi dưỡng Kiếm Thảo trước đây, ngươi cũng không được Cổ Kiếm Không sư thúc cho phép đâu."

"Haizz." Chung Bạch Ngọc thở dài một tiếng, chỉ đành quay người rời đi, nhìn thấy Lục Huyền gã cũng gật nhẹ đầu chứ không nói nhiều.

"Lục sư đệ, mời ngồi, lâu rồi không gặp." Thẩm Diệp nhìn về phía Lục Huyền, khuôn mặt hiền hòa như ngọc hiện lên ý cười.

"Thẩm sư huynh, lúc trước ta tiến vào phúc địa Vạn Yêu Quật một đoạn thời gian nên ít tới Kiếm Đường, lần này đến đây là muốn giao Kiếm Thiên Kiêu lúc trước thu hoạch được cho sư huynh." Lục Huyền lấy Kiếm Thiên Kiêu ra, đưa cho Thẩm Diệp.

“Ồ? Gốc Kiếm Thảo này lại thành thục thuận lợi vậy à?” Xưa nay tâm tính Thẩm Diệp vẫn luôn trầm ổn, nhưng đứng trước tình huống này, vẫn không khỏi để lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Gã lập tức tiếp nhận gốc linh thực Kiếm Thiên Kiêu kia, tùy ý vung lên, kiếm ý hình dạng chim cú trên ngọn cây đồng loạt mở to hai mắt, hàn quang lóe lên, những sợi linh vũ dài nhỏ như lưỡi kiếm xoạt xoạt mở rộng, kiếm khí lẫm liệt.

Được Thẩm Diệp khống chế, vô số kiếm ý hình dạng chim cú lập tức bắn từ cành cây ra nhanh như điện, rồi tùy ý bay múa trong phòng. Những nơi chúng nó đi qua, kiếm khí tung hoành ngang dọc.

“Không tệ, phẩm chất hoàn hảo, kiếm khí thuần túy, là một gốc Kiếm Thảo hiếm thấy.” Thẩm Diệp thu hồi kiếm ý hình thái chim cú, lại khen không dứt miệng.

“Trình độ linh thực của Lục sư đệ thật sự khiến sư huynh phải bội phục, lần đầu tiên trồng Kiếm Thảo tứ phẩm đã có thể hoàn chỉnh bồi dưỡng ra, phẩm chất còn không có chút tỳ vết nào, chỉ thiếu một xíu nữa là đạt đến phẩm chất tốt rồi.”

Phải biết rằng, phẩm giai Kiếm Thảo càng cao thì quá trình bồi dưỡng càng khó, cũng càng dễ hao tổn.

Khi bồi dưỡng Kiếm Thảo tứ phẩm, đệ tử Kiếm Đường trồng ra kiếm khí phẩm chất kém cũng là chuyện bình thường, mà lần đầu tiên trồng Kiếm Thảo phẩm chất cao đã bồi dưỡng thành công như vậy lại cực kỳ hiếm thấy, hệt như lông phượng sừng lân vậy.

“Vạn sự trên thế gian đều không đấu lại hai chữ thành tâm, ta chỉ dùng khoảng thời gian đồng môn đầu tư cho tu luyện để chuyên tâm vào bồi dưỡng Kiếm Thảo mà thôi.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

Chương 666: Tin Tức Về Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm!

“Ha ha ha, cũng đúng, nếu không có một trái tim thành tâm thì rất khó bồi dưỡng ra được gốc Kiếm Thảo tứ phẩm như vậy. Lục sư đệ chuẩn bị xử trí gốc Kiếm Thiên Kiêu này thế nào?”

“Khi thu hoạch gốc Kiếm Thảo tứ phẩm đầu tiên do chính mình bồi dưỡng ra, nếu muốn giữ nó lại làm của riêng cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Nhưng sau này vẫn muốn giữ gốc thứ hai, gốc thứ ba thì cần phải xin phép Kiếm Đường, nhưng với những cống hiến của Lục sư đệ ở Kiếm Đường thì hẳn là vẫn có thể lấy được thôi.”

“Nếu không muốn, Kiếm Đường sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho sư đệ.” Thẩm Diệp dùng ánh mắt thật ấm áp nhìn thanh Kiếm Thiên Kiêu kia, sau đó nói với Lục Huyền.

“Tạm thời cứ đổi lấy thù lao đi.” Lục Huyền vẫn thích thanh Kiếm Khổng Tước đang trong giai đoạn bồi dưỡng kia hơn, bởi vậy hắn lập tức nói mà không hề do dự.

“Được, đây là bốn trăm Kiếm Ấn, là thù lao bồi dưỡng ra Kiếm Thiên Kiêu cho sư đệ.”

Một đống Kiếm Ấn bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Nhiều vậy à… Gần như có thể đổi được một hạt linh chủng tứ phẩm rồi.” Lục Huyền thầm cảm khái với cách ra tay

hào phóng của Kiếm Đường, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ lý do bên trong.

Kiếm Thảo tứ phẩm có giá trị cao hơn phần lớn pháp khí cùng phẩm giai, mà bản thân nó cũng là một món bảo vật hạch tâm được cạnh tranh ở Thiên Kiếm Tông, kiếm tu ai cũng chạy theo như vịt, cộng với quá trình bồi dưỡng loại Kiếm Thảo này có độ khó cực cao, thu được thù lao lớn như vậy cũng là điều bình thường.

"Đúng rồi Lục sư đệ, sau khi bồi dưỡng gốc Kiếm Thiên Kiêu này ngươi có nguyện ý bồi dưỡng thêm một gốc Kiếm Thảo tứ phẩm nữa không? Hồi trước Kiếm Đường ngưng luyện ra ba hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước, giờ vẫn còn thừa lại hai viên, sư đệ có thể lấy một viên." Thẩm Diệp chủ động nhắc tới chuyện này.

"Sư đệ rất vui lòng, nhưng không cần xin phép nội đường sao?" Lục Huyền nhớ tới cảnh tượng lúc mình vừa mới tiến vào nên tò mò hỏi.

"Không phải vừa rồi ta đã xin cho sư đệ rồi sao?" Trên mặt Thẩm Diệp hiện lên ý cười đầy vẻ bỡn cợt.

"…"

Đồ tiêu chuẩn kép chết tiệt! Lục Huyền nhớ tới đãi ngộ của Chung Bạch Ngọc vừa rồi, trong lòng thầm mắng.

"Nhưng nếu mặt tốt trong tiêu chuẩn kép này hướng về phía ta thì cũng không phải là không thể chấp nhận được. Sai, là quá có thể tiếp nhận được ấy chứ!"

Linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm – thứ mà những đồng môn khác cầu còn không được - Thẩm Diệp lại chủ động đưa nó tới tận cửa nhà hắn thế này, trong lòng Lục Huyền mừng thầm không thôi.

“Vậy đa tạ Thẩm sư huynh.” Lục Huyền cười nói lời cảm ơn với Thẩm Diệp.

“Đúng rồi Lục sư đệ, gần đây trong Kiếm Trì có một hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm đang dựng dục, nếu ngươi có hứng thú, cũng có thể để ý tới và tính toán sẵn đi. Khoảng tầm nửa năm đến một năm mới có thể dựng dục ra.” Thẩm Diệp như đột nhiên nhớ tới cái gì, linh thức đảo qua bốn phía, sau đó nhỏ giọng nói với Lục Huyền.

“Linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm?” Lục Huyền nghe vậy tinh thần không khỏi chấn động, ý muốn có được linh chủng trực tiếp gia tăng mãnh liệt tới cực điểm.

“Không sai, linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm không giống các loại Kiếm Thảo nhị phẩm hay tam phẩm còn lại, đã tìm ra phương pháp ngưng chủng là có thể ổn định số lượng đạt được linh chủng, nuốn nhận được linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm cần phải có hoàn cảnh đặc biệt và cơ duyên xảo hợp mới có thể sinh ra một hạt.”

“Trong Kiếm Đường, mỗi vị sư thúc Kết Đan không chỉ có một gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm, bởi vậy gốc cây đang dựng dục kia sẽ được giao lại cho đệ tử cảnh giới Trúc Cơ do Kiếm Đường bồi dưỡng.”

“Trước mắt ngươi và đệ tử chân truyền của Kiếm Đường là Kiếm Vô Hà đang có khả năng lớn nhất sẽ nhận được hạt linh chủng này.”

“Hai người các ngươi, một người là Tiên Thiên Kiếm Thể, thiên phú kiếm đạo cực kỳ khủng bố, một người vừa bổ sung thêm chủng loại mới vào số lượng Kiếm Thảo tam phẩm vốn trước nay chỉ có hơn hai mươi loại của Kiếm Đường, tỷ lệ bồi dưỡng Kiếm Thảo thành công còn cao đến đáng sợ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây sẽ là cuộc cạnh tranh giữa

sư đệ và sư muội Kiếm Vô Hà.” Thẩm Diệp nói với Lục Huyền.

“Kiếm Vô Hà sư tỷ là đệ tử chân truyền, theo lý thì sư đệ ta không thể cạnh tranh được, nhưng chuyện này liên quan đến Kiếm Thảo ngũ phẩm nên ta cũng muốn thử một lần.” Lục Huyền cười nói, giọng điệu kiên định vô cùng.

Dù hiện tại còn không biết sau khi Kiếm Thảo ngũ phẩm thành thục, bản thân có thể mở ra phần thưởng quầng sáng phong phú tới mức nào, hắn cũng muốn thử một lần xem sao.

“Sư đệ có chí khí như vậy đã rất tốt rồi, các ngươi ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.”

“Đúng rồi, phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo ngươi nộp lên cho nội đường hiện đang được đưa vào bồi dưỡng, chuẩn bị cho giai đoạn ngưng chủng, ta tin rằng rất nhanh sẽ thu hoạch đợt thứ nhất rồi tiến tới giai đoạn gieo trồng với số lượng lớn.”

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Lục Huyền nghe được tin tức này cũng cảm thấy vinh quang lây.

Thẩm Diệp bảo Lục Huyền chờ trong phòng một lát, nửa khắc sau, gã lấy ra một hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước tứ phẩm từ chỗ sâu bên trong Kiếm Đường rồi giao cho Lục Huyền.

“Thẩm sư huynh, nếu có tin tức gì mới về linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia còn phải phiền sư huynh báo cho sư đệ kịp thời.” Lục Huyền nhận lấy linh chủng lại cố ý dặn dò thêm.

“Nhất định rồi.” Lục Huyền là người do Thẩm Diệp khai quật ra, tất nhiên là gã càng nghiêng về khả năng Lục Huyền có thể nhận được linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm hơn.

Trở lại động phủ, Lục Huyền lấy linh chủng Kiếm Khổng Tước ra.

Linh chủng này giống như những đường hoa văn chạm trổ hình khổng tước, có thể thấy rõ ràng trên trăm chiếc lông vũ kiếm khí nhỏ như sợi tóc, khi nắm trong tay còn có cảm giác sắc bén.

Hắn gieo Kiếm Khổng Tước vào Mậu linh nhưỡng, linh lực phun trào, kiếm khí hóa tơ, hô ứng lẫn nhau, hình thành một loại trận thế vi diệu, sau đó tràn vào bên trong linh chủng.

"Sau này thỉnh thoảng phải tới Kiếm Đường một chuyến mới được."

"Không phải vì nhận linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm cùng vài loại linh chủng tứ phẩm còn lại, chủ yếu là ta muốn cống hiến chút gì đó cho các đồng môn Kiếm Đường, giúp bọn họ bồi dưỡng ra loại kiếm khí cực mạnh mà thôi." Lục Huyền mặt dạn mày dày nghĩ.

Trong Kiếm Đường có tám loại linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm, hắn đã bồi dưỡng ra một cây Kiếm Thiên Kiêu, cộng với hạt linh chủng Kiếm Khổng Tước mới có được, là trong linh điền đang trồng sẵn hai cây, lại cộng thêm một gốc Thanh Liên Kiếm Thảo đã gieo trồng từ trước.

Vậy là trước mắt, hắn đã gieo trồng được ba loại linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm rồi, năm loại khác vẫn chưa có duyên được bồi dưỡng.

Trong lòng hắn có ý muốn thu thập toàn bộ.

Lục Huyền gieo Kiếm Khổng Tước xuống rồi lại tiếp tục đi dò xét những nơi khác bên trong linh điền, xem xét tình huống cụ thể của các loại linh thực. Vừa vặn đụng phải Thảo Khôi Lỗi đang không biết mệt mỏi đi tuần tra trên núi, hắn cũng không quên cho nó ăn một viên Nạp Linh Thảo Châu.

Số lượng Nạp Linh Thảo Châu còn lại không nhiều lắm, nhưng hắn cũng không lo sẽ xuất hiện tình cảnh không đủ

dùng, bởi một đám Tàng Nguyên Thảo mới đã tiến vào giai đoạn thành thục rồi, đến lúc ấy lại có thể bổ sung một lượng lớn.

Chương 667: Lại Giật Gấu Vá Vai!

Bẵng đi một đoạn thời gian, vào ngày đó, Lục Huyền điều khiển độn quang, một mình rời khỏi tông môn, tìm một chỗ vắng vẻ không người, lấy ra Thiên Tràng Quỷ Diện, gân cốt mở rộng, trực tiếp biến thành một tu sĩ trung niên thân hình cao lớn, tướng mạo bình thường và lặng lẽ tiến vào Kiếm Môn trấn.

Đi tới vị trí tiểu viện âm phủ, sau khi dạo một vòng quanh tiểu viện, lại vận dụng Hư Không Yểm Mục màu xám trắng trên không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm xuống phía dưới, xác nhận không có bất cứ điểm gì dị thường, hắn mới mở ra Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận bố trí bên ngoài viện.

Vừa tiến vào tiểu viện, một luồng khí tức âm hàn lạnh lẽo đã ập vào mặt, khiến Lục Huyền vốn đã luyện thể thành công cũng không nhịn được thoáng rùng mình một cái.

Theo sát phía sau âm khí là đủ các loại tiếng kêu gào của oan hồn, trong đó còn xen lẫn tiếng trẻ con khóc lóc, tiếng nhai nuốt máu thịt…

"Rất tốt, hoàn cảnh này là thích hợp nhất với đa số linh thực tà dị trong viện." Lục Huyền cực kỳ thưởng thức hoàn cảnh của tiểu viện âm phủ, hắn dạo chơi trong U Nê Nhục và Oán Linh Nê, lại đảo mắt nhìn qua rất nhiều linh thực tà dị tràn đầy sức sống bên trong, cõi lòng vô cùng thỏa mãn.

Đột nhiên, một bàn tay cực lớn màu đỏ như máu chui ra từ đống thịt nhão, nhanh chóng vọt đến dưới chân Lục Huyền,

nắm chặt lấy bắp chân hắn rồi hung hăng hút vào. Huyết khí trên bàn chân Lục Huyền bắt đầu khởi động, linh lực xoay chuyển, trực tiếp trấn áp trạng thái khác thường kia xuống rồi không buồn để ý tới Huyết Linh Chưởng Tham, hắn đi tới chỗ của Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm, linh thức xuyên qua vô số xúc tu hình thành nên những mạch máu chằng chịt bên ngoài thân thể nó, chạy thẳng tới trung tâm của biển máu.

Chỉ thấy từng đợt sóng máu cuồn cuộn trong biển máu, ở phần chính giữa có một đóa hoa huyết sắc ung dung nở rộ, như được đúc ra từ vô số tội nghiệt máu tươi, mang tới cảm giác vô cùng yêu dị.

Cảm nhận được Lục Huyền tới gần, vô số xúc tu giống như mạch máu kia khe khẽ nhúc nhích, biểu thị khát vọng máu tươi với Lục Huyền.

"Nhìn người ta đi kìa, lễ phép hơn ngươi không biết bao nhiêu lần. Xin xỏ người khác thì phải có dáng vẻ cầu xin, ở đâu ra cái cách đòi ăn như vậy hả?"

Lục Huyền hất Huyết Linh Chưởng Tham đang bao phủ bắp chân của mình ra, lập tức lấy chừng mười bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật tới rồi đổ hết lên những mạch máu dài nhỏ đang quấn quýt lấy nhau kia. Chỉ trong nháy mắt, tốc độ mạch máu mấp máy đã tăng nhanh gấp mấy lần, chúng tham lam hấp thu tinh huyết Giao Long, phát ra tiếng rung động ồ ồ.

"Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm này sắp tiến vào giai đoạn trưởng thành rồi, khiến lượng tinh huyết yêu thú nó cần cũng lớn hơn rất nhiều." Lục Huyền không khỏi cảm khái.

Chỉ trong mấy chục hơi th, mấy chục bình tinh huyết Giao Long đã bị cắn nuốt không còn một giọt, toàn bộ tinh hoa dung nhập vào trong biển máu, khiến cho đóa hoa màu máu bên trong càng thêm phần kiều diễm.

“Cũng may số tinh huyết Giao Long lấy được từ trong Thiên Long hồ lúc trước vẫn còn nhiều.” Lục Huyền lại lấy ra mười bình tinh huyết Giao Long nhị phẩm để nuôi nấng cho Huyết Nghiệt Hoa.

Trong lúc bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa, hắn thấy Huyết Linh Chưởng Tham nằm trong góc trông cũng đáng thương nên mới ném cho nó hai bình, để nó thỏa thích hút no nê.

Sau đó, hắn lại lấy ra lượng lớn thịt thừa của yêu thú, đặt dưới rễ cây Dị Thọ Bàn Đào tỏa đầy mùi sữa thơm lừng, nhìn qua trông có vẻ rất vô hại, để nó tùy ý hấp thu sinh cơ bên trong.

Thiên Cầu Thủ, U Tuyền Hoa, Âm Khốc Mộc, Thánh Anh Đan, Uế Trùng Thảo… cũng lần lượt được bồi dưỡng xong xuôi, thỏa mãn từng nhu cầu nho nhỏ của bọn chúng.

Đến đây, Lục Huyền lại đi tới trước mặt Nhục Linh Thần, lấy ra một đống lớn huyết nhục yêu thú, ném lên tảng đá đỏ sậm. Chờ đợi trong chốc lát, bên ngoài tảng đá nhanh chóng xuất hiện từng cái miệng nhỏ nhắn mọc ra hàm răng sắc nhọn, sau đó nuốt sạch tất cả huyết nhục của yêu thú, không để sót lại một miếng nào.

Tâm thần của hắn ngưng tụ trên Nhục Linh Thần đang trong giai đoạn thai nghén, lập tức phát hiện khát vọng cực hạn với huyết nhục của tiểu tà ma vẫn chưa ra đời này.

【Ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn thịt!】

Một luồng ý niệm không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

“Đứa nhỏ lớn rồi, không dễ nuôi như trước nữa.”

Đầu tiên là Huyết Nghiệt Hoa nhanh chóng tiến vào thời kỳ trưởng thành, nhu cầu với tinh huyết lớn hơn rất nhiều, ngay sau đó lại tới Nhục Linh Thần chưa thai nghén ra, đoán chừng

đến thời khắc nó ra đời, nhu cầu với huyết nhục cũng sẽ tăng mạnh, chuyện này làm Lục Huyền không khỏi sầu lo.

Theo phần đông linh thực trong tiểu viện âm phủ nhao nhao tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng, Lục Huyền dần lộ ra vẻ giật gấu vá vai khi nuôi dưỡng chúng.

Hiện tinh huyết là dạng tài nguyên có số lượng tồn lớn nhất trong tay hắn, dù nhu cầu của Huyết Nghiệt Hoa đã lớn hơn trước rất nhiều nhưng có vô số Giao Long Ly Long trong Thiên Long hồ cung ứng, nên lượng tinh huyết hắn nhận được vẫn có thể nuôi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa thêm một đoạn thời gian rất dài nữa.

Nhưng cứ theo tốc độ tiêu hao như vậy, trong lòng Lục Huyền cũng dần sinh ra một chút cảm giác nguy cơ.

"Phải bớt thời gian đi làm bài kiểm tra sức khoẻ cho đám nhóc Giao Long kia thôi. Một lần này, có thể thử phát triển một ít người sử dụng cấp cao, cố gắng rút lấy tinh huyết Giao Long Ly Long tam phẩm trở lên." Trong lòng hắn thầm quyết định.

Dạng tài nguyên đang rơi vào tình huống thiếu hụt nghiêm trọng nhất chính là máu thịt yêu thú. Chủ yếu là hắn đã mất đi nơi cung ứng cấm địa Vạn Yêu Quật rồi. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quản lý phúc địa, hắn không có cơ hội tiến vào Vạn Yêu Quật nữa, bởi vậy cũng không còn cách lấy đi huyết nhục thừa thãi của yêu thú.

Lục Huyền từng có suy nghĩ để tiểu bạch viên và loan điểu trợ giúp mình lấy ra một ít huyết nhục, nhưng cuối cùng vẫn phải từ bỏ ý tưởng này.

Một là bọn tiểu bạch viên không tiện tiến vào cấm địa, cũng không thể tìm được cơ hội thích hợp để chiếm lấy huyết nhục thừa thãi giống như Lục Huyền. Hơn nữa, nếu chúng lấy

đi một lượng lớn huyết nhục yêu thú từ bên trong phúc địa, chắc chắn sẽ khiến Thương Ngô Chân Nhân hoài nghi.

Nhưng nếu tự mình hắn chậm rãi thu thập thì độ khó cũng không nhỏ.

Dù quầy hàng hoặc một số cửa hàng của tán tu ở Kiếm Môn trấn có bán thịt yêu thú nhưng số lượng có hạn, phần lớn đều là yêu thú nhất phẩm nhị phẩm, mấy loại nguyên liệu này ném cho Nhục Linh Thần chẳng khác gì gãi không đúng chỗ ngứa.

Mặt khác, Thiên Cầu Thủ và Dị Thọ Bàn Đào cũng là nhà giàu ăn thịt, cộng lượng thịt cần cung cấp cho ba loại yêu thú linh thực tà dị lại sẽ ra một con số cực kỳ khủng khiếp.

Về phần âm hồn oán niệm, Âm Khốc Mộc còn dễ, gieo xuống chưa bao lâu, bên trong Dẫn Hồn Đăng lại tràn đầy các loại oán hồn yêu thú hấp thu từ cấm địa Vạn Yêu Quật rồi, nhưng Thánh Anh Quả thì khác, trong quá trình trưởng thành, nó cần hút hồn phách, oán niệm của trẻ con uổng mạng, trong khi Mộc Anh lúc trước từng nhận được đã bị ép khô tới bảy - tám phần rồi.

Chương 668: Tin Tức Về Thiên Uyên Bảo Hội!

"Đáng thương cho một tu sĩ chính đạo như ta, lại có một ngày ta phải lo lắng nên làm như thế nào mới lấy được lượng lớn huyết nhục, hồn phách, tinh huyết…" Lục Huyền cười khổ một tiếng rồi rời khỏi tiểu viện âm phủ.

Đi trên con đường đá xanh của Kiếm Môn trấn, hắn cẩn thận quan sát các loại hàng hóa được bày bán trên các quầy hàng hai bên đường, nhất là chú ý tới các loại máu thịt yêu thú.

Đáng tiếc là không thấy được kết quả khiến hắn hài lòng.

"Về sau khi bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa, Nhục Linh Thần và các loại linh thực tà dị khác, hẳn là ta nên đi theo con đường chất lượng chứ không phải là số lượng huyết nhục tinh huyết, huyết nhục tinh huyết của một con yêu thú tứ phẩm sẽ mang lại hiệu quả bồi dưỡng cao hơn hẳn huyết nhục của hơn trăm con yêu thú nhị phẩm."

Trong lúc hắn đang suy tư, bất tri bất giác đã đi tới Vạn Bảo Lâu.

"Trong Vạn Bảo Lâu có nhiều huyết nhục yêu thú cao giai hơn." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm, hắn lập tức tỏa ra một tia khí tức tu vi Trúc Cơ trung kỳ rồi mặt không cảm xúc tiến vào bên trong Vạn Bảo Lâu.

"Đạo hữu mời đi bên này." Vừa mới tiến vào đại sảnh, một lão giả mập lùn khí chất hiền lành đã xuất hiện, đi tới trước mặt Lục Huyền, nhiệt tình chiêu đãi.

Lão giả này chính là Lâu chủ phân lâu của Vạn Bảo Lâu tại Kiếm Môn trấn, họ Lý, Lục Huyền từng có mấy lần tiếp xúc với đối phương. Nhưng giờ hắn đã đổi một khuôn mặt mới nên đương nhiên, đối phương không thể nhận ra Lục Huyền.

"Không biết đạo hữu cần mua thứ gì ở Vạn Bảo Lâu chúng ta?" Lão giả mập lùn đưa Lục Huyền lên một gian nhã thất trên lầu, vừa mới ngồi xuống đã có nữ tu dung mạo xinh đẹp bưng linh quả linh trà tiến vào.

"Ta cần một ít máu thịt yêu thú, phẩm giai càng cao càng tốt." Lục Huyền nghiêm mặt, lạnh giọng nói.

"Huyết nhục yêu thú cao giai? Xin đạo hữu chờ cho một lát." Lão giả mập lùn nghe vậy thì ôm quyền thi lễ với Lục Huyền rồi lập tức rời khỏi nhã gian.

Một lát sau, lão giả bưng một chiếc khay ngọc tinh mỹ đi tới trước mặt Lục Huyền. Trên khay ngọc đang đựng các loại huyết nhục yêu thú có hình thái khác nhau, linh lực nồng đậm, nhìn một cái cũng biết không phải vật phàm.

"Đạo hữu, đây là một phần tinh huyết của yêu thú Hàn Ly tứ phẩm, có thể dùng làm tài nguyên tu luyện công pháp luyện thể, cũng có thể dùng làm nguyên liệu chế tác phù lục tứ phẩm."

"Còn đây là một phần huyết nhục của yêu trùng Phi Vân Hạt cực kỳ hiếm thấy, là vật đại bổ với tu sĩ."

"Thứ này là…"

Lão giả mập lùn thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Lục Huyền tin tức về nguồn gốc, tác dụng của các loại tài liệu yêu thú trong khay ngọc.

Trong lòng Lục Huyền bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tuy những loại huyết nhục yêu thú lão giả trình lên khá là phù hợp với yêu cầu của hắn, nhưng phân lượng thế này lại quá ít rồi, có lẽ còn chẳng đủ nhét kẽ răng cho Nhục Linh Thần và Huyết Nghiệt Hoa.

"Lý lâu chủ, huyết nhục yêu thú ta cần chẳng những phải có phẩm giai cao mà đồng thời phân lượng cũng phải đủ nhiều, chút ít này vẫn không đủ." Hắn cắt ngang lời lão giả mập lùn, nói.

"Nhiều máu thịt yêu thú hơn?" Lão giả cảm thấy yêu cầu của Lục Huyền có phần cổ quái.

Phải biết rằng, các loại tài liệu yêu thú xuất hiện trước mặt Lục Huyền đều được thu thập từ những bộ phận có giá trị cao nhất trên người yêu thú, có thể coi là tinh hoa của yêu thú, bình thường đều có thể sử dụng để luyện chế pháp khí, đan dược, phù lục.

Phần lớn tu sĩ chỉ coi trọng những bộ phận đặc thù này mà luôn khinh thường những bộ phận huyết nhục tương đối bình thường khác, thực sự không ngờ Lục Huyền lại làm ngược lại, hắn chỉ cần những bộ phận huyết nhục tương đối bình thường kia thôi.

"Những loại huyết nhục yêu thú đạo hữu cần kia, dù bản lâu có sẵn nhưng rất khó thỏa mãn số lượng lớn theo nhu cầu của đạo hữu." Lão giả nói với giọng điệu tiếc hận.

"Vậy bên trong Vạn Bảo Lâu hiện có linh chủng phẩm giai cực kỳ hiếm thấy không?" Lục Huyền bất đắc dĩ hỏi tiếp.

"Trong phân lâu có hai hạt linh chủng tứ phẩm, nhưng đều là chủng loại tương đối dễ gặp trong Tu Hành giới, đoán chừng khó có thể khiến đạo hữu thoả mãn. Nhưng ta biết một nơi có thể cung cấp dị linh chủng trân quý hiếm lạ mà đạo hữu

đang cần.” Ngay khi Lục Huyền lộ vẻ mặt thất vọng, lão giả mập lùn vội vàng nói.

“Gần đây, tà ma đang tàn sát bừa bãi khắp Tu Hành giới, thậm chí còn có dị ma thiên ngoại xâm nhập, khiến cho khắp nơi bắt đầu xuất hiện rất nhiều những đồ vật cổ quái. Chính vì vậy, Vạn Bảo Lâu đã liên hợp với mấy thế lực lớn cùng tổ chức một cái Thiên Uyên Bảo Hội.”

“Thiên Uyên Bảo Hội?” Trong lòng Lục Huyền có vài phần hiếu kỳ.

“Mấy thế lực lớn sẽ chung tay cử hành một đại hội giao lưu kéo dài đến nửa tháng, tu sĩ tiến vào đại hội có thể tự do trao đổi các loại tài nguyên bảo vật hoặc là thả lỏng hưởng lạc, nhưng muốn tham dự, ít nhất cũng phải có tu vi Trúc Cơ mới đủ tư cách.”

“Đến lúc đó, bên trong bảo hội sẽ xuất hiện rất nhiều bảo vật cao giai, thậm chí còn không thiếu những loại dị bảo có lai lịch không rõ, trân quý hiếm thấy. Theo ta được biết, bên trong sẽ có một ít linh chủng cổ quái, chưa được biết tới bao giờ. Nếu đạo hữu cảm thấy hứng thú có thể nhận được một tấm danh thiếp từ chỗ ta, khoảng hơn một tháng sau, tấm thiệp mời này sẽ dẫn đường cho đạo hữu tiến vào địa điểm tổ chức bảo hội.”

“Linh chủng cổ quái chưa được biết tới?” Thoáng cái Lục Huyền đã bị gãi trúng chỗ ngứa.

Lại nói, trong quá trình làm ruộng trước đây, hắn đã từng dựa vào chuyện nhặt nhạnh lộc rơi lộc vãi để kiếm được rất nhiều linh chủng quý hiếm. Và nhờ đó, thực lực mới tiến triển nhanh chóng như vậy.

Sau khi tiến vào Thiên Kiếm Tông, theo tri thức về linh thực càng ngày càng nhiều, cùng với chuyện hắn thường

xuyên ở lại bên trong tông môn, ít khi ra bên ngoài, nên tình huống kiếm được của hời như vậy đã ít đi rất nhiều, dù vậy, hắn vẫn dựa vào vận khí mà thu được nhiều loại linh thực âm phủ cấp cao.

Tới hiện tại, qua miệng lão giả mập lùn, hắn lại biết được sắp có một cơ hội tốt để bản thân tùy ý nhặt nhạnh linh chủng quý hiếm kiểu này, đương nhiên là trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú.

Hắn không quá lo về vấn đề an toàn.

Bởi Thiên Uyên Bảo Hội vốn được Vạn Bảo Lâu cùng với mấy thế lực lớn của Tu Hành giới liên hợp lại tổ chức, uy tín không cần phải bàn, tất nhiên là độ an toàn cũng có thể bảo đảm được.

Ngoài ra tu vi của Lục Huyền đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, lại cộng thêm các loại pháp khí và bảo vật hộ thân ngũ phẩm, dù đụng phải tu sĩ Kết Đan cũng có tự tin sẽ chạy thoát khỏi tay đối phương.

Có khá nhiều bảo vật làm chỗ dựa, hắn cũng không cần quá mức cẩn thận chặt chẽ như lúc trước nữa.

“Nếu thật sự không còn cách nào khác, ta cũng có thể đi mời mấy vị sư huynh chân truyền cùng tới tham gia.” Lục Huyền thầm cân nhắc một phen, sau đó quay đầu nhìn về phía lão giả mập lùn: “Xin Lý lâu chủ cho ta một tấm danh thiếp của Thiên Uyên Bảo Hội, đến lúc đó, ta sẽ tới xem sao.”

Chương 669: Thiết Lập Nhiệm Vụ!

“Chuyện nhỏ thôi, xin đạo hữu cất kỹ thứ này.” Lão giả mập lùn thân thiết nói rồi đưa cho Lục Huyền một tấm danh thiếp mạ vàng có khắc phù văn dày đặc.

“Trên danh thiếp có một chút cấm chế nho nhỏ, chờ thời cơ đến nó sẽ xuất hiện phản ứng dị thường. Đến lúc đó, đạo hữu có thể dùng linh lực kích phát, phía trên sẽ xuất hiện bản đồ dẫn dắt đạo hữu tiến về địa điểm tổ chức Thiên Uyên Bảo Hội.” Lão giả giới thiệu kỹ càng với Lục Huyền.

Lục Huyền khẽ gật đầu, lần này tới Vạn Bảo Lâu, dù không tìm được đồ vật mình mong muốn nhưng biết được tin tức về Thiên Uyên Bảo Hội này cũng coi như một loại thu hoạch ngoài ý muốn rồi.

Hắn rời khỏi Kiếm Môn trấn, trở lại tông môn.

“Làm sao để có được lượng lớn huyết nhục yêu thú cao giai đây?” Vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

Đột nhiên trong đầu Lục Huyền lóe lên một tia sáng: “Có rồi, nếu không thể trực tiếp thu hoạch thì đi đường vòng, gián tiếp cũng được. Có thể tới Thứ Vụ Đường giao nhiệm vụ liên quan, dù sao trong tay ta vẫn còn nhiều phần thưởng quầng sáng, vừa hay có thể mượn cơ hội này để tiêu hao bớt đi. Một cái tông môn to như Thiên Kiếm Tông này, trong môn có mấy trăm tới hơn nghìn tu sĩ Trúc Cơ, hoàn toàn có thể lợi dụng nguồn nhân lực ấy cho mục đích của mình.”

“Bình thường khi bọn họ thăm dò bí cảnh, gặp được yêu thú phẩm cấp cao cũng là chuyện thường xảy ra, sau khi giải quyết nó, ngoại trừ những bộ phận có giá trị quý giá nhất trên thi thể yêu thú thì số máu thịt còn lại đều sẽ bị xử lý với giá thấp. Ta có thể giao nhiệm vụ trong Thứ Vụ Đường, ủy thác bọn họ thay ta săn giết và thu hoạch huyết nhục yêu thú phẩm cấp cao.”

Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy cách này rất khả quan. Hắn không rảnh để nghỉ ngơi mà lập tức chạy tới Thứ Vụ Đường.

Tin tức về nhiệm vụ liên tục xuất hiện trên vách tường to lớn ở chính điện, khiến người khác không kịp nhìn. Bởi Tu Hành giới vừa xuất hiện rất nhiều tà ma, mới khiến cho nhiệm vụ trong Thứ Vụ Đường trở nên nhiều hơn hẳn bình thường.

Lục Huyền lướt qua đám người, tiến vào nội điện, tìm được một vị chấp sự.

“Vị sư đệ này, ta muốn ủy thác tuyên bố một nhiệm vụ.” Hắn hỏi người đồng môn Trúc Cơ tiền kỳ kia.

“Thì ra là Lục sư huynh, truyền thuyết về chuyện lúc trước sư huynh trực tiếp quét sạch nhiệm vụ linh thực vẫn luôn được lưu truyền bên trong Thứ Vụ Đường. Xin sư huynh nói rõ nội dung chi tiết của nhiệm vụ cũng như yêu cầu, phần thưởng… “ Tên chấp sự Thứ Vụ Đường kia vừa nhìn thấy Lục Huyền, hai mắt lập tức sáng lên.

“Nội dung nhiệm vụ là săn giết, thu thập huyết nhục yêu thú cao giai, giới hạn là yêu thú tứ phẩm, người đến đổi thưởng có thể tự lựa chọn bộ phận nào đó trên thi thể yêu thú trước khi giao. Phần thưởng nhiệm vụ rất đơn giản, một bộ thi hài yêu thú tứ phẩm có thể đổi được Dưỡng Kiếm Hồ Lô chỉ tông môn mới có từ trong tay ta.”

“Ba bộ thi hài yêu thú tứ phẩm có thể đổi được một viên đan dược tứ phẩm là Địch Trần Đan, phán định cụ thể sẽ do ta quyết định, có thể dựa vào phân lượng huyết nhục để điều chỉnh phần thưởng nhiệm vụ cho thích hợp.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Địch Trần Đan?” Chấp sự Thứ Vụ Đường đang ghi chép tin tức nhiệm vụ lập tức dừng tay, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi: “Có phải là Địch Trần Đan có thể loại trừ khí tức của tà ma dị chủng hay không?”

“Không sai.” Lục Huyền gật đầu.

“Lục sư huynh, hiện giờ ta đi săn giết yêu thú liệu còn kịp nữa không?” Tên chấp sự kia nửa đùa nửa thật hỏi.

Sức hấp dẫn của nhiệm vụ do Lục Huyền đưa ra là quá mạnh.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm được xem như bảo vật quý hiếm trong tông môn, tuy nó là linh thực nhưng lại ẩn chứa kiếm khí sát phạt rất mạnh, không thua kém rất nhiều loại pháp khí tam phẩm khác.

Về phần Địch Trần Đan tứ phẩm lại càng không cần phải nói. Đây là loại đan dược cực kỳ hiếm thấy có thể tinh lọc khí tức tà ma. Vốn dĩ bản thân nó đã cực kỳ trân quý rồi, lại thêm hiện giờ, khắp nơi bên trong Tu Hành giới đều xuất hiện rất nhiều tà ma, khiến cho giá trị của Địch Trần Đan càng tăng cao hơn bình thường, đã đạt đến trình độ trân quý như lông phượng sừng lân.

Điều này khiến gã không khỏi sinh ra một loại xúc động mãnh liệt muốn từ chức chấp sự Thứ Vụ Đường, ra sức tìm giết yêu thú mang về đổi thưởng.

Lục Huyền khẽ cười một tiếng, cũng không quá bận tâm đến lời nói của chấp sự Thứ Vụ Đường, sau khi giao một ít thù

lao tuyên bố nhiệm vụ hắn lại lẳng lặng rời đi.

Tin tức chi tiết về nhiệm vụ này chậm rãi xuất hiện trên quầng sáng khổng lồ giữa đại điện, đã nhanh chóng bị vài vị đồng môn tu sĩ tinh mắt nhìn thấy.

"Nhiệm vụ săn giết yêu thú tứ phẩm? Độ khó cao như vậy, hẳn là không có mấy người nhận đâu."

"Nhiệm vụ này có yêu cầu quá mức kì quái, hơn nữa còn không cần bộ phận tinh hoa nhất trên người yêu thú tứ phẩm mà chỉ cần huyết nhục yêu thú thôi?"

"Phần thưởng là Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, cũng khá đấy."

"Chờ đã, Địch Trần Đan tứ phẩm á? Ta không nhìn lầm chứ?" Vài vị tu sĩ lớn tiếng kinh hô.

Từ trước đến nay, loại đan dược này vẫn rơi vào tình trạng cung không đủ cầu tại Tu Hành giới, mà với thế cục hiện nay, việc tìm ra một viên đan như vậy tuyệt đối là đã khó lại càng thêm khó, thật sự không ngờ nó lại xuất hiện trong một nhiệm vụ bình thường như thế này.

Cứ như vậy, nhóm tu sĩ tập trung nhìn vào nhiệm vụ này càng ngày càng nhiều, đám người xung quanh bắt đầu ồn ào nghị luận.

"Phần thưởng nhiệm vụ phong phú thật đấy nhưng cũng phải làm được trước đã! Đoán chừng không một ai trong số những người đang có mặt ở đây đủ tự tin cho rằng bản thân có thể dễ dàng giải quyết một con yêu thú tứ phẩm, có đúng hay không?"

"Thời điểm thăm dò bí cảnh làm gì có ai chưa từng giải quyết yêu thú tứ phẩm? Chỉ cần bỏ ra mấy bộ thi hài yêu thú đã lược bỏ bộ phận tinh hoa là có thể đổi lấy một viên Địch

Trần Đan tứ phẩm rồi, qua thôn này sẽ không còn tiệm nào nữa đâu!"

Trong điều kiện nhiệm vụ, tuy Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm và huyết nhục yêu thú tứ phẩm có phẩm giai khác biệt, nhưng một cái có thể dùng làm pháp khí, một cái chỉ có thể dùng làm tài nguyên tu hành, chênh lệch ra sao, chỉ cần nhìn cũng hiểu.

Huống chi, quá nửa giá trị của một con yêu thú đều nằm ở bộ phận tinh hoa nhất trên cơ thể nó, nhiệm vụ này chấp nhận để tu sĩ lấy đi bộ phận trân quý nhất của yêu thú nên có vẻ phần thưởng nhận được lại càng thêm phong phú hơn bình thường.

Lục Huyền đứng trong góc khuất nhìn phản ứng của mọi người, cũng không khỏi hài lòng với hiệu ứng cho nhiệm vụ mang lại.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô là linh thực do hắn tự tay bồi dưỡng ra, còn Địch Trần Đan lại là phần thưởng hắn thu được từ quầng sáng, nếu có thể dùng hai loại này để đổi lấy đủ nhiều huyết nhục của yêu thú tứ phẩm, từ đó bồi dưỡng ra Huyết Nghiệt Hoa và Nhục Linh Thần hoàn chỉnh, vẫn có thể coi là có lời.

"Có đồng môn nào muốn cùng đi Hắc Ma Uyên không? Đã có ba tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ kết đội, ai cũng có sở trường riêng, có thể liên thủ săn giết yêu thú tứ phẩm."

"Một vị kiếm tu có kinh nghiệm đơn độc săn giết yêu thú tứ phẩm, cần một đồng môn am hiểu thuật pháp chữa trị, nữ tu càng tốt, người phù hợp mau tới!"

"Ôi chao, các ngươi nói xem, phần thưởng phong phú như vậy hay là cứ trực tiếp tới phường thị mua ba bộ thi hài của yêu thú tứ phẩm mang về trao đổi đi?"

“Sư đệ, ngươi vừa đưa ra ý tưởng mới rồi đấy.”

Chương 670: Mỹ Vị Phải Nuôi Dưỡng Từ Nhỏ!

Lục Huyền phát hiện ra động tĩnh bên này, cũng chỉ khẽ cười một tiếng. Phải biết rằng, để tránh chuyện có người chui kẽ hở, hắn đã cố ý để lại một chút giới hạn. Đó là nếu số lượng huyết nhục yêu thú tứ phẩm không đủ thì hắn có quyền tự điều chỉnh phần thưởng nhiệm vụ.

Nói cách khác, tất cả quyền phán định đều nằm trong tay hắn.

Không để ý tới nhiệm vụ huyết nhục yêu thú tại Thứ Vụ Đường đã gây ra bao nhiêu động tĩnh giữa đám đệ tử nội môn, Lục Huyền quay lại động phủ.

"Ta cứ yên tâm làm một vị linh thực sư là được. Đi ra ngoài săn giết yêu thú gì đó vẫn nên giao cho người thích hợp làm thì hơn." Lục Huyền thầm cảm thán một câu.

Nhiệm vụ hắn đưa ra có yêu cầu cực cao. Bởi yêu thú tứ phẩm đã có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ trung hoặc hậu kỳ rồi, dù những vị đồng môn khác có xuất thân từ đại tông môn cũng không thể đảm bảo sự an toàn cho mình hay có lòng tin tuyệt đối sẽ đánh chết nó được.

Với tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ, độ khó của nhiệm vụ này lại càng cao hơn, rất có thể sẽ là mấy người liên thủ với nhau mới có thể tiêu diệt được một con yêu thú tứ phẩm.

Dựa vào mấy điều kiện như vậy, hắn thầm dự đoán số lượng đồng môn có thể nhận được Dưỡng Kiếm Hồ Lô hoặc Địch Trần Đan từ tay hắn cũng không quá nhiều. Nhưng cũng

không sao, hắn chỉ cần biết sau khi nhiệm vụ này được đưa ra thì bản thân không cần phải lo nghĩ tới vấn đề bồi dưỡng các loại linh thực âm phủ tà ma như Nhục Linh Thần, Huyết Nghiệt Hoa nữa là được.

"Nếu thật sự không đủ thì vẫn còn quầng sáng để mở thưởng nữa mà!"

Lục Huyền đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Ngọc Lộ Quả. Một nhóm Ngọc Lộ Quả mới đã mọc ra chồi non màu trắng nhạt, trên đầu chồi non treo một giọt sương trong suốt tinh khiết, giọt sương tản ra một luồng khí tức thanh linh, thấm vào tận ruột gan.

Linh lực của Lục Huyền bắt đầu khởi động, mây trôi trên linh điền biến hóa, chỉ trong chớp mắt từng đợt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, thấm vào linh nhưỡng, chậm rãi rót vào trong linh thực Ngọc Lộ Quả mới lộ ra sừng nhọn.

Yêu Quỷ Đằng nhắm mắt đi theo đằng sau lưng hắn, thỉnh thoảng lại vươn một đoạn dây leo giống như xúc tu màu xám trắng tới, lưu lại bên cạnh mầm Ngọc Lộ Quả một vết dịch nhờn màu xám nhợt nhạt.

"Mỹ vị phải nuôi dưỡng từ nhỏ." Lục Huyền cảm nhận được ý nghĩ trong lòng thứ dây leo nửa linh thực nửa yêu thú này, lại không nhịn được bật cười.

Tuy Yêu Quỷ Đằng vốn không được hưởng dụng linh thực trong động phủ theo ý nghĩa chân chính của hành động này, nhưng nó vẫn luôn giữ nguyên tín niệm thuở ban đầu, đó là cứ nhìn thấy linh thực yêu thích sẽ không nhịn được mà tiến tới đánh dấu một phen.

Nhánh dây leo màu xám đi theo hắn cả đoạn đường, tới chỗ Xích Diễm Hồ Lô mới trồng xuống không lâu. Linh chủng

Xích Diễm Hồ Lô được chôn xuống sâu bên trong nửa mẫu Viêm Thổ màu đỏ.

Lục Huyền cảm nhận được hạt linh chủng đang chậm rãi hấp thu khí tức hỏa linh từ Viêm Thổ, dường như bên trong đang ẩn chứa một luồng hỏa diễm và bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra.

Hắn tiện tay thi triển một đạo thuật pháp hệ Hỏa cấp thấp, dưới sự khống chế tinh diệu của Lộng Diễm Quyết, hỏa diễm bắt đầu ngưng kết thành sợi tơ, dung nhập vào bên trong linh chủng.

Yêu Quỷ Đằng thừa dịp Lục Huyền không để ý, đã lén lút vươn một nhánh dây leo màu xám về phía Viêm Thổ. Vì Viêm Thổ ẩn chứa khí tức hỏa linh nên nhiệt độ bên trong cao hơn rất nhiều so với linh nhưỡng bình thường, khiến cho phần ngọn dây leo vừa chạm vào mặt ngoài Viêm Thổ đã bị bỏng, vội vùng rụt lại với tốc độ nhanh gấp mấy lần so với vươn ra.

“Ai bảo ngươi tham ăn như vậy.” Lục Huyền cười mắng.

Dây leo Yêu Quỷ Đằng co duỗi không ngừng, nhưng dường như sau đó, nhóc con này đã tìm ra phương thức ứng phó rồi, chỉ thấy nó trực tiếp kéo dài nhánh dây leo của mình, chạy dọc theo phần rìa của Viêm Thổ, vượt qua khu vực Viêm Thổ, trực tiếp xuất hiện trên phần ngọn có dạng mái vòm của linh chủng rồi chậm rãi nặn ra một giọt dịch nhờn màu xám.

Lục Huyền chỉ biết đỡ trán bất lực nhìn nó. Linh trí của Yêu Quỷ Đằng đã vượt quá dự liệu của hắn rồi, không ngờ nó còn có thể nghĩ ra cách giải quyết như vậy.

Sau khi bồi dưỡng tất cả linh thực trong linh điền một phen, Lục Huyền đang định trở về phòng tu hành một lát, lại thấy có người quen tới bái phỏng.

“Dương sư huynh, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?” Lục Huyền mở trận pháp bên ngoài động phủ ra, nhìn thấy người đến, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười thân thiết.

“Lục sư đệ, cảm tạ sư đệ đã nhớ tới ta, tất cả đều tốt cả.” Một nho sĩ trung niên tiến vào động phủ, người tới chính là Dương Khánh Phong có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, quen biết với Lục Huyền đã lâu.

Lục Huyền từng trợ giúp gã giải quyết vấn đề ăn uống của Mặc Lân Giao, đến cuối cùng mới phát hiện, hóa ra con Mặc Lân Giao kia vốn là Giao Long hỗn huyết, không thích huyết nhục mà chỉ cần linh quả.

Dương Khánh Phong cũng là người biết điều, có qua có lại, khi đôi dị thú thượng cổ Âm Dương Côn Ngư do đệ tử chân truyền nội tông là Cát Phác nuôi xuất hiện vấn đề trong quá trình thai nghén đời sau, gã đã đề cử Lục Huyền với Cát Phác.

Qua nhiều chuyện như vậy, mối quan hệ của hai người cũng coi như không tệ.

“Không ngờ thời điểm chúng ta quen biết, Lục sư đệ vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn vậy mà hiện giờ, ngươi đã có tu vi Trúc Cơ trung kỳ rồi. Nhiều năm qua đi, sư đệ tiến triển nhanh chóng, còn ta vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động.” Dương Khánh Phong nhớ lại cảnh tượng vào lần đầu tiên mình gặp được Lục Huyền, trong lòng cứ bùi ngùi mãi không thôi.

Cách biệt rõ ràng giữa hai người khiến gã không khỏi cảm thấy chán nản.

“May mắn mà thôi, với nội tình tích lũy nhiều năm của sư huynh, ta tin rằng ngươi rất nhanh có thể đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ.” Lục Huyền vừa cười vừa nói, nếu vị nho sĩ trung niên trước mắt này biết hắn đã đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ thì chưa

biết chừng, trong lòng đối phương còn nảy sinh tâm ma ngay tại chỗ mất.

Hắn vừa ôn chuyện với nho sĩ vừa dẫn đối phương tiến vào tiểu viện.

“Hôm nay ta tới đây là có chuyện cần tìm Lục sư đệ.” Sau khi tiến vào tiểu viện của Lục Huyền, nho sĩ trung niên lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Mời Dương sư huynh cứ nói.” Lục Huyền lấy một bình Lưu Vân Tương được Hỏa Vân Động tặng khi trước ra, rót đầy một ly rồi đưa cho nho sĩ trung niên.

“Hôm nay có phải sư đệ vừa công bố nhiệm vụ thu thập huyết nhục yêu thú tứ phẩm ở Thứ Vụ Đường không?”

“Đúng là có chuyện này.” Lục Huyền gật đầu thừa nhận.

“Thực không dám giấu giếm, ta có hứng thú rất lớn với viên Địch Trần Đan trong tay sư đệ, rất muốn lấy được một viên để tinh lọc khí tức vẩn đục trong cơ thể mình, nhằm tăng thêm một tia xác suất thành công khi đột phá Trúc Cơ hậu kỳ. Sau khi biết được chuyện này, ta đã lập tức liên lạc với rất nhiều người quen biết, cũng thành công đổi được ba bộ thi hài yêu thú tương đối hoàn chỉnh từ chỗ mấy người đồng môn vừa mới quay về tông không lâu rồi.”

Chương 671: Tìm Người Đồng Hành!

Dương Khánh Phong phất tay một cái, ba bộ thi hài yêu thú tứ phẩm đã xuất hiện bên trong tiểu viện, mặt ngoài đều có một tầng băng sương mỏng manh bao trùm, dùng linh thức xem thử còn có thể cảm thụ sinh cơ tràn đầy bên trong huyết nhục.

"Không biết ba con yêu thú này có thể đổi được một viên Địch Trần Đan từ trong tay sư đệ hay không?" Dương Khánh Phong hỏi với vẻ thấp thỏm.

"Không thành vấn đề, nếu về sau Dương sư huynh còn muốn đổi lấy Địch Trần Đan hoặc là bảo vật nhiệm vụ khác, cũng có thể trực tiếp tới tìm ta." Lục Huyền không chút do dự đã lấy ra một viên đan dược được thanh khí bao quanh, giao cho vị nho sĩ trung niên.

"Đa tạ Lục sư đệ, nhưng ba con yêu thú tứ phẩm này đã hao phí không ít của cải của ta rồi, có thể đổi được một viên, đã khiến ta cực kỳ thỏa mãn." Dương Khánh Phong tiếp nhận Địch Trần Đan, nói với vẻ mặt hài lòng.

"Đúng rồi Lục sư đệ, đã lâu ngươi không tới Thiên Long hồ, rất nhiều đồng môn trong Thiên Long hồ đều nhớ quãng thời gian ngươi làm kiểm tra sức khỏe cho đám Giao Long bọn họ nuôi dưỡng đấy." Gã trầm ngâm một lát rồi mới nói với Lục Huyền.

"Là sư đệ sơ sót, trước đó ta vẫn luôn ở trong phúc địa, có quá nhiều chuyện vướng bận nên không có thời gian rảnh rỗi.

Quãng thời gian gần đây, ta nhất định sẽ tới Thiên Long hồ kiểm tra cho đám Giao Long của đồng môn.” Lục Huyền thực sự không ngờ Dương Khánh Phong lại chủ động nói ra chuyện này, đây đúng là điều trong lòng hắn đang ao ước.

“Vậy đa tạ Lục sư đệ.”

“Sư đệ đã có tu vi Trúc Cơ trung kỳ lại có thanh danh lớn trong tông môn mà còn không ngại cực khổ đi rút máu kiểm tra thân thể cho đám nghiệt súc kia, ngươi thực sự làm sư huynh ta bội phục.” Dương Khánh Phong lộ vẻ mặt nghiêm nghị, chắp tay nói.

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Lục Huyền thoải mái cười nói.

“Những con Giao Long Ly Long trong Thiên Long hồ đều thuộc về tông môn. Ta là một thành viên của Thiên Kiếm Tông, lại có chút bản lĩnh về phương diện linh thực linh thú, đương nhiên phải tận tâm chăm sóc sức khỏe cho đám linh thú của bổn tông rồi.”

…

Hôm sau, Lục Huyền tới Thiên Long hồ, dưới sự đón chào nhiệt liệt của các đồng môn, hắn không hề nghỉ ngơi mà chạy ngay tới khu vực hồ nước rộng lớn, làm bài kiểm tra sức khoẻ cho đám Giao Long từ nhị phẩm đến tứ phẩm kia.

Vì trước đó đã nhận được tin tức nên tất cả đám Giao Long đều bị khống chế chặt chẽ, ngoan ngoãn chờ hắn tới cửa kiểm tra.

Nhờ đó hắn đã lấy được không ít tinh huyết Giao Long, thậm chí trong đống này còn có không ít tinh huyết của Giao Long tam phẩm và tứ phẩm, rất thích hợp để bồi dưỡng Huyết Nghiệt Hoa đã tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Đương nhiên Lục Huyền cũng không phải loại người chỉ biết dùng đồ miễn phí mà không báo đáp đối phương, trong

quá trình kiểm tra hắn đã phát hiện được không ít vấn đề nhỏ trên thân thể đám Giao Long kia. Ví dụ như bệnh ẩn do quá trình tranh đấu trước đó để lại hay một số loài dị trùng linh ngư ký sinh trong cơ thể Giao Long vân vân…

Xem như những thành quả này cũng xứng đáng với chi phí để hắn ra tay.

Sau khi rút máu kiểm tra cho đám Giao Long sinh sống tại Thiên Long hồ, Lục Huyền vẫn luôn ở trong động phủ, yên tâm bồi dưỡng linh thực và chăn nuôi linh thú.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh.

Trong đan thất, Lục Huyền cẩn thận cảm thụ biến hóa trong đan lô, linh thức khẽ động, nắp đan lô phóng lên cao, sáu viên đan dược tròn trịa bay tới. Thân hình Lục Huyền lóe lên, bàn tay xòe rộng, cả sáu viên đan dược đã ngoan ngoãn nằm trong tay hắn rồi.

Vào lúc rảnh rỗi sau thời gian bồi dưỡng linh thực, thi thoảng hắn sẽ tới đan thất, luyện chế mấy lô Bồi Nguyên Đan, Uẩn Linh Đan vân vân…

Hắn có trình độ đan dược cảnh giới tông sư, không sử dụng thì cũng lãng phí, vừa hay có thể dùng thứ này kiếm lấy chút linh thạch cho mình.

Về phần Trúc Cơ Đan tam phẩm, dù đã hấp thu mấy gói kinh nghiệm đan phương nhưng tâm trí của hắn vẫn vững như Thái Sơn, không hề ra tay luyện chế. Trước khi trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan đạt đến giai đoạn tiểu thành, Lục Huyền vẫn không có ý định sẽ ra tay thử luyện chế thứ này, nếu hắn muốn nó, cứ trực tiếp mở ra đan dược từ trong quầng sáng của Tàng Nguyên Thảo là xong.

Tàng Nguyên Thảo trong linh điền đang phát triển rất tốt, đoán chừng không bao lâu nữa hắn có thể nhận được không ít

Trúc Cơ Đan và gói kinh nghiệm đan phương từ chúng rồi. Đến lúc ấy, có khả năng hắn sẽ hoàn toàn tiến hóa thành đại sư đan đạo.

Dưới trình độ luyện đan cảnh giới Tông Sư của hắn, gần như bên trong đan dược đã không còn xuất hiện một số loại đan độc thường thấy nữa rồi, vì vậy Lục Huyền trực tiếp ném toàn bộ đám Dược Trĩ vốn vô tung vô ảnh trở về bên trong lò luyện đan, để chúng nó thỏa thích sinh trưởng bên trong.

"Phải đi hỏi mấy vị đệ tử chân truyền quen thuộc kia thử xem, bọn họ có dự định tham gia Thiên Uyên Bảo Hội hay không, nếu có thì trên đường tới bảo hội, mấy người chúng ta cũng có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Ừm, cũng có thể nói là ta đơn phương ôm đùi bọn họ, ít nhất thì mặt ngoài là như thế." Lục Huyền mặt dày mày dạn nghĩ.

Hắn sờ soạng tấm thiếp mạ vàng trong tay.

Đã hơn nửa tháng từ ngay hắn nhận được nó và chuỗi linh văn được khắc trên tấm thiếp vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì, nhưng theo Lục Huyền suy đoán, hẳn là không bao lâu nữa nó sẽ có động tĩnh thôi. Nên ngay từ lúc này, hắn đã bắt đầu có ý định đi hỏi thăm các vị đệ tử chân truyền trong tông môn rồi, đây cũng là một hành động gia tăng thêm khả năng đảm bảo an toàn cho hắn trên chuyến hành trình sắp tới này.

Ôm theo ý nghĩ như vậy, Lục Huyền vận dụng mấy tấm phù lục truyền tin, trực tiếp liên lạc với nhóm đệ tử chân truyền mình quen biết như Cát Phác, Hỏa Lân Nhi và Chủng Cảnh Sơn. Không ngờ lại thật sự có niềm vui ngoài ý muốn.

Cát Phác đã gần Kết Đan cũng có ý định tham gia Thiên Uyên Bảo Hội.

Đột nhiên một tấm đồ án Thái Cực với hai màu đen trắng trực tiếp xuất hiện dưới chân núi nhà hắn, nó không ngừng

xoay tròn, không ngừng lớn lên. Sau đó, Cát Phác dung mạo tuấn tú với hai con ngươi màu đen trắng lặng lẽ xuất hiện.

"Cát sư huynh!" Lục Huyền cười cười đi lên nghênh đón.

"Lục sư đệ, gần đây ngươi định tham gia Thiên Uyên Bảo Hội phải không?" Cát Phác thản nhiên hỏi.

"Không sai, ta muốn tới đó xem thử có cơ hội tìm được linh thực hiếm thấy gì không, mặt khác ta cũng muốn tìm một vài món pháp khí hộ thân cho mình. Mấy năm nay ta luôn say mê với linh thực, chậm trễ tu hành, khiến cho hiện tại bản thân không có tu vi cũng không có bảo vật phòng thân, nhất định phải dựa vào cơ hội lần này để bù đắp khiếm khuyết đó mới được." Lục Huyền nói nửa thật nửa giả.

"Vậy chi bằng hai chúng ta kết bạn cùng đi? Trên đường cũng tiện chiếu cố lẫn nhau." Cát Phác chủ động hỏi ý kiến.

"Cát sư huynh khách khí rồi, với tu vi chuẩn Kết Đan của ngươi, có lẽ phải là ngươi chiếu cố ta mới đúng." Lục Huyền ngượng ngùng nói.

"Không sao, đồng môn đi cùng nhau, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì cũng có thể liên thủ để giải quyết. Ta chuẩn bị đột phá Kết Đan đã lâu nhưng vẫn cảm giác bản thân còn thiếu chút gì đó nên mới có ý định tới tham gia Thiên Uyên Bảo Hội, xem có thể tìm được một chút cơ hội tấn thăng Kết Đan nào không." Cát Phác cười nói.

"Nhất định là có thể." Lục Huyền vội vàng phụ họa.

Hai người bàn bạc thêm về chuyện cùng nhau tham gia bảo hội, sau đó Cát Phác cáo từ rời đi.

Chương 672: Tiến Vào Đa Bảo Lâu!

Mấy ngày sau, vào thời điểm Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên trong lòng chợt có cảm giác khác thường, hắn lập tức lấy tấm thiếp mạ vàng vẫn đặt trong túi trữ vật ra.

Chỉ thấy tấm danh thiếp phát tán một vầng hào quang vàng óng, linh văn bên trên chậm rãi di chuyển như trường xà, phía dưới danh thiếp còn có một điểm sáng màu vàng kim, điểm sáng kéo dài thành một mũi tên nhỏ, trực tiếp chỉ về một phương hướng nào đó.

Lục Huyền thay đổi phương vị, đầu mũi tên nhỏ trên danh thiếp cũng biến hóa theo.

"Xem ra phương hướng mũi tên chỉ chính là lộ tuyến cần vượt qua để tham dự bảo hội rồi. Vật nhỏ này thú vị thật đấy, còn tự cài bản đồ dẫn đường nữa." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, lập tức lên tiếng dặn dò đám linh thú trong động phủ một phen rồi đặt Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng vào Thao Trùng Nang, xong xuôi hết, hắn mới khởi hành đi đến động phủ của Cát Phác.

Sau khi hội hợp với Cát Phác, hai người bắt đầu men theo phương hướng mũi tên chỉ dẫn, di chuyển với tốc độ cực nhanh đến nơi tập hợp.

Gần nửa ngày sau, hai người tiến vào một vùng núi non trùng điệp. Đến lúc này, tấm danh thiếp trong tay Lục Huyền mới yên lặng, mũi tên nhỏ màu vàng không ngừng lấp loé, chỉ

dẫn phương hướng để bọn họ tiến lên cũng biến mất vô thanh vô tức.

"Đây chính là Đa Bảo Lâu, tương truyền nó do Thiên Cơ Môn dốc sức chế tạo ra, bên trong còn có động thiên khác. Theo một ý nghĩa nào đó thì thứ này cũng tương đương với một món pháp khí không gian ngũ phẩm. Đúng là đại thủ bút." Cát Phác vốn hiểu biết nhiều hơn Lục Huyền nên mở miệng giới thiệu cho hắn biết.

Đưa mắt nhìn qua, khoảng mấy trăm trượng phía trước có một tòa lầu cao được dựng thẳng trên mặt đất. Rõ ràng nó vững vàng đứng thẳng trên sườn ngọn núi cao nhưng lại hoàn mỹ hòa làm một thể với ngọn núi xung quanh, để lộ ra cảnh tượng cực kỳ hài hòa tự nhiên.

Bảo quang từ tòa lầu cao ấy không ngừng bắn ra bốn phía, vừa nhìn thôi cũng có cảm giác nơi này cực kỳ xa hoa rồi, linh khí mãnh liệt biến hóa, dù cách xa cũng cảm nhận được có rất nhiều trận pháp cấm chế cường đại được bố trí xung quanh lầu cao.

Lục Huyền ngắm nhìn bốn phía, lại dùng linh thức đảo qua, rất nhanh đã xác định được bên trong khu vực xung quanh đang có chừng bảy - tám vị tu sĩ tới gần Đa Bảo Lâu. Tu sĩ yếu nhất là Trúc Cơ tiền kỳ, người có khí tức mạnh nhất đã đạt đến trình độ Trúc Cơ viên mãn.

Chỉ dựa vào một vài người tham gia thôi cũng có thể thấy ngưỡng cửa của Thiên Uyên Bảo Hội lần này rất cao, nó trực tiếp bài trừ tất cả tu sĩ cảnh giới Luyện Khí ở bên ngoài.

Tu sĩ tới tham gia bảo hội có người nghênh ngang, cung cách phách lối, cũng có người thu lại khí tức, che giấu dung mạo, hành vi khiêm tốn, thậm chí Lục Huyền còn phát hiện ra một chút khí tức tà dị như có như không từ trên người một vài vị tu sĩ, hẳn là xuất thân từ tà tông.

“Lục sư đệ, sau khi tiến vào Đa Bảo Lâu chúng ta hãy tách ra hành động, đi tìm bảo vật mỗi người đang cần. Nhưng nhớ giữ liên lạc với nhau, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, nhất định phải xin giúp đỡ ngay. Lần này không chỉ có hai người chúng ta là tu sĩ đồng môn cùng tới tham gia bảo hội, nếu thật sự nguy cấp cũng có thể vận dụng tín vật cầu viện của tông môn.” Cát Phác nghiêm túc nói với Lục Huyền.

“Xin nghe lời Cát sư huynh.” Lục Huyền vui vẻ đồng ý, thậm chí là vô cùng đồng ý với kiến nghị của Cát Phác.

Trên người hắn có quá nhiều bí mật, nếu cùng hành động thì không tiện lắm, mà Cát Phác thân là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, có thực lực chuẩn Kết Đan, trên người cũng không thiếu bí mật.

Hai người tách ra hành động thì ai cũng cảm thấy tự nhiên hơn. Nếu thật sự đụng phải chuyện gì, chỉ cần tương trợ lẫn nhau là được.

Hai người quyết định xong, là lập tức tách ra mỗi người đi một ngả, mỗi người đều lựa chọn một phương hướng cho mình.

“Mời đạo hữu lấy danh thiếp ra.” Lục Huyền đi tới cửa chính, một vị tu sĩ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ lập tức tiến lên nghênh đón, cười nói với hắn.

Sau khi Lục Huyền lấy tấm danh thiếp mạ vàng ra, đối phương không ngăn cản nữa mà để Lục Huyền tùy ý tiến vào Đa Bảo Lâu. Không gian bên trong Đa Bảo Lâu còn lớn hơn rất nhiều so với thời điểm hắn quan sát từ bên ngoài, thậm chí còn có cảm giác nơi này giống hệt một tòa thành trì loại nhỏ, bên trong tấp nập người đến người đi, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Đoán chừng đang có mấy trăm tu sĩ Trúc Cơ cùng tớitham gia Thiên Uyên Bảo Hội, thi thoảng lại có thể trông thấy một - hai tu sĩ có khí tức sâu không thấy đáy, dù không phải Kết Đan Chân Nhân, cũng không còn xa nữa.

“Tiền bối vừa mới tiến vào trong lâu sao?” Một nữ tu xinh đẹp tiến lên nghênh đón, nét mặt còn vương ý cười diễm lệ, y phục mỏng manh để lộ ra từn mảng lớn da thịt trắng như tuyết, nhìn cực kỳ bắt mắt.

“Không sai.” Lục Huyền khẽ gật đầu.

“Bảo hội vẫn chưa bắt đầu, tiền bối có thể tự mình lựa chọn một gian phòng để nghỉ ngơi chốc lát, cũng có thể đi dạo xung quanh Đa Bảo Lâu, hưởng thụ chút phong tình đặc sắc trong lâu.”

“Vừa đi qua đường xá xa xôi, ta vẫn nên tĩnh dưỡng một chút.” Dù Lục Huyền rất tò mò về phong tình đặc sắc trong miệng nữ tu, nhưng hắn mới đến, vẫn chưa quen thuộc với nơi này, vì cẩn thận nên hắn đã nhanh chóng quyết định mình sẽ nghỉ ngơi trước.

Hắn quan sát xung quanh rồi học theo mọi người, đứng trên một cái đài gỗ hình tròn màu xanh đậm. Tâm niệm vừa động, đài gỗ chậm rãi bay lên, đi tới một gian nhã thất trống không.

“Khắp nơi bên trong Đa Bảo Lâu đều được bố trí tinh diệu, không hổ là tác phẩm được chế tạo từ Thiên Cơ Môn vốn am hiểu cơ quan nhất trong Tu Hành giới. Nếu so sánh thì Thảo Khôi Lỗi của ta cũng xuất thân từ Thiên Cơ Môn nhưng không biết kém hơn bao nhiêu lần.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Lại nói, hắn từng mua được Thảo Khôi Lỗi từ quầy hàng của một tiểu tán tu Luyện Khí, nghe chủ quầy nói nó có nguồn

gốc từ Thiên Cơ Môn, nghĩa là có cùng nguồn gốc với tòa Đa Bảo Lâu cao cấp này, nhưng mọi người cũng thấy đấy, hai thứ chênh lệch như trời với đất vậy.

"Nhưng dùng thảo linh nguyên dịch và Nạp Linh Thảo Châu nuôi dưỡng một đoạn thời gian khác dài, tới nay Thảo Khôi Lỗi cũng đã trưởng thành hơn nhiều rồi." Hắn vừa nghĩ thầm vừa đẩy cửa phòng ra.

"Xin chào tiền bối." Vừa vào phòng đã có một thiếu nữ với hình thái đặc thù, dè dặt bước ra từ trong bóng tối. Da thịt thiếu nữ này có màu trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, với mái tóc dài màu trắng bạc rủ xuống bên hông, ánh mắt ngây thơ thanh thuần như một chú thỏ nhỏ.

Điều thu hút Lục Huyền nhất trên người nàng chính là một cái đuôi lông xù trắng như nhung, trực tiếp kéo dài từ giữa hai chân xuống dưới, trông cực kỳ mềm mại.

Cái đuôi nhẹ nhàng vung vẩy trên không trung, không ngừng hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Trong lúc lơ đãng, Lục Huyền cũng bị cái đuôi dài màu trắng như tuyết kia thu hút, ánh mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ điều gì…

Đợi thiếu nữ tới gần hơn, một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nàng, lúc này Lục Huyền mới giật mình phản ứng lại, trong lòng nảy sinh mấy điều nghi vấn, không khỏi đưa mắt nhìn kỹ thiếu nữ trước mặt từ trên xuống dưới một lần nữa.

Chương 673: Cơ Hội Hiếm Có!

"Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã tạo nên sinh linh này? Nhân yêu tạp giao tạo thành con lai à? Hay là thí nghiệm cấp ghép giống lão hồ ly trong cấm địa? Cũng có thể là phát sinh dị biến khi sinh sống trong hoàn cảnh đặc thù?" Sau khi nhìn thấy thiếu nữ, Lục Huyền vốn có kinh nghiệm chăn nuôi linh thú phong phú, đã lập tức không kìm được những suy tư phỏng đoán trong đầu.

Thiếu nữ đuôi trắng bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm vào như vậy, vẻ mặt có phần mất tự nhiên, nhưng trải qua nhiều lần huấn luyện, khiến nàng không tiện lên tiếng ngăn cản đối phương, chỉ đành đứng im tại chỗ, cái đuôi lông dài màu trắng như tuyết nhẹ nhàng lay động.

"Tiền bối, có gì cần nô tỳ làm giúp chuyện gì không ạ?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Ngại quá, vừa rồi ta hơi đường đột, mới trông thấy ngươi đã không nhịn được lập tức nhớ tới một ít nghiên cứu liên quan nên mới thất thần như thế." Trên mặt Lục Huyền hiện ra vẻ áy náy.

"Nếu tiền… Tiền bối cảm thấy nô tỳ không tệ thì có thể chuộc nô tỳ từ trong lâu ra ngoài, đến lúc đó, ngài có thể thoải mái nghiên cứu nô tỳ." Thiếu nữ cúi đầu, nói với giọng điệu yếu đuối.

Lục Huyền nhướng mày, hắn biết thiếu nữ đã hiểu lầm hàm ý "nghiên cứu" trong miệng hắn rồi, bất đắc dĩ đành phải giải

thích thêm: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta nói nghiên cứu là giải phẫu thân thể, rút đi huyết mạch, cấy ghép tứ chi và đầu vân vân… e là ngươi không chịu được đâu."

Thiếu nữ nghe vậy, thân thể không kìm được lập tức run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền đã có vài phần kinh sợ.

Lục Huyền không để bụng, hắn lại mở miệng hỏi thiếu nữ: "Ta còn chưa hiểu rõ lắm về Thiên Uyên Bảo Hội và Đa Bảo Lâu này, nếu ngươi biết điều gì, hãy nói rõ cho ta nghe thử đi."

"Vâng thưa tiền bối." Thiếu nữ có đuôi lông dài vội vàng đáp ngay, chỉ sợ làm Lục Huyền mất hứng, sau đó hắn sẽ chân chính bắt nàng đi nghiên cứu.

"Vì những tu sĩ có danh thiếp vốn phân tán ở nhiều nơi khác nhau hoặc có thể bị những chuyện khác làm chậm trễ nên phải tới ngày mai bảo hội mới chính thức bắt đầu. Trong khoảng thời gian này, tiền bối có thể đi dạo trong Đa Bảo Lâu, nơi này được chia làm ba phần, hai phần dưới cùng dùng để cử hành bảo hội, một sáng một tối."

"Những món bảo vật được trưng bày ở phần sáng của Đa Bảo Lâu nhất định phải có thông tin, phẩm giai, điểm đặc biệt cùng với tác dụng chi tiết vân vân… Nhưng ở phần tối lại không có yêu cầu này, bên trong đều là một ít bảo vật cổ quái không rõ, từ nơi này, rất có thể mọi người sẽ nhận được cơ duyên lớn lao rồi một bước lên trời nhưng cũng có khả năng sẽ đào được vài thứ vô dụng, lãng phí linh thạch. Hết thảy phải xem tầm mắt và phúc duyên của tiền bối."

"Còn phần trên cùng thì thuộc về mấy thế lực lớn của Đa Bảo Lâu. Người tiến vào nơi này có thể mua được rất nhiều bảo vật phẩm cấp cao dễ gặp, đồng thời cũng có thể hưởng thụ và thể nghiệm phương pháp song tu của Hợp Hoan Tông."

Nói đến đây, thiếu nữ hơi ngẩng đầu, đôi mắt long lan ngấn nước, khẽ liếc Lục Huyền một cái rồi lại lập tức cụp mắt nhìn xuống.

"Nói tóm lại, nơi này chính là cái động tiêu tiền đi kèm với sắc đẹp làm người ta trầm mê đây mà." Lục Huyền bình luận ngắn gọn một câu.

Qua miệng thiếu nữ hắn đã biết, mỗi một gian phòng đều có tồn tại giống nàng, tu sĩ bên trong có thể tùy ý thay đổi, cũng có thể bỏ tiền ra chuộc lấy bọn họ từ Đa Bảo Lâu, sau đó nhận được quyền chi phối hoàn toàn với đối phương.

Sau khi biết một vài tin tức về bảo hội lần này, Lục Huyền lập tức để thiếu nữ ở lại trong phòng, còn mình tiến vào một con đường rộng rãi bên trong tòa lầu này.

"Ồ, tà tu có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ?"

Một lão giả gầy còm sắc mặt xanh đen vừa đi qua trước mặt hắn, có thể mơ hồ nhận ra một con quỷ anh màu xanh đen đang nằm sấp bên trên luồng âm khí quấn quanh phần cổ của lão giả nọ.

"Lại có một kẻ nữa."

Một tu sĩ trung niên gầy gò đi tới, hai tay buông thõng, có thể nhìn thấy cánh tay của người này được hình thành từ vô số những sợi xúc tu trơn nhẵn, trực tiếp quấn quýt lấy nhau, mặt ngoài của bộ y bào lồi lõm bất định, nhìn cực kỳ tà dị.

Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, bởi vì số tà tu hắn nhìn thấy trong Đa Bảo Lâu này còn nhiều hơn số tà tu hắn từng nhìn thấy từ khi tiến vào thế giới này đến hiện tại. Đột nhiên trong đầu hắn chợt lóe một tia linh quang, bước chân thoáng khựng lại, trong lòng mừng rỡ như điên.

"Nhiều tà tu quang minh chính đại xuất hiện tại Đa Bảo Lâu như vậy cũng có nghĩa là ở nơi này, ta hoàn toàn có thể

tùy ý trao đổi và bán ra các loại bảo vật mà đám tà tu ấy đang cần. Hoàn toàn không bị các loại quy củ của chính đạo hạn chế."

"Nói cách khác, cuối cùng phần thưởng nhận được từ các loại linh thực tà dị cũng có đất dụng võ rồi?" Lục Huyền thầm nghĩ.

Sau khi mấy gốc linh thực tà dị kia trưởng thành, phần thưởng sinh ra từ quầng sáng của chúng đều thiên hướng âm phủ, không tiện lấy ra để xử lý trong tông môn hay Kiếm Môn trấn, bởi hắn lo làm vậy sẽ bị người khác chú ý. Nhưng điểm lo lắng ấy lại không phải là vấn đề gì trong Đa Bảo Lâu, bởi vì tà tu có thể tự do hoạt động ở nơi này, số lượng còn rất nhiều, thì đương nhiên là hắn cũng có thể tự do rao bán các loại sản phẩm như Thánh Anh Đan, Huyền Âm Đan … để đổi lấy bảo vật mình muốn có rồi.

Hắn vừa đi dạo bốn phía, vừa tính toán các loại bảo vật âm tà trong tay.

Thứ có giá trị trân quý nhất đương nhiên là Thánh Anh đan – lấy được từ trong quầng sáng của Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm, sau khi phục dụng có thể thoáng gia tăng xác xuất thành công đột phá Kết Đan.

Mặc dù thứ này khác thích hợp với vị đệ tử chân truyền cùng hắn đến đây là Cát Phác, nhưng Lục Huyền cân nhắc đến điểm đặc thù của Thánh Anh đan, cùng với nhân tố không tiện giải thích lai lịch của nó, bởi vậy không đi bán cho đối phương.

Ngoài ra, trong tay hắn vẫn còn hai viên Huyền Âm đan tứ phẩm từng mở ra từ trong quầng sáng của Quỷ Diện Thạch Cô, bên trong ẩn chứa lượng lớn âm khí tinh thuần, là vật đại bổ của âm thú, tà ma, đồng thời cũng có thể gia tăng rất nhiều linh lực trong cơ thể quỷ tu.

Nếu nói đến những bảo vật không tệ, hắn vẫn còn bảo vật tứ phẩm là Bạch Cốt Ma Khôi cùng với những viên đồng tử quỷ dị kết xuất trên cây Bách Đồng Quỷ Mộc, mấy thứ này cũng nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Mặt khác, trong tay hắn còn có lượng lớn Mê Dục Đan tứ phẩm lấy được từ trong quầng sáng của Mê Tiên Đào, hai viên Mỹ Âm Châu tứ phẩm – vốn dĩ mở được ba viên, hắn đã đưa cho lão Long Quy một viên hiện giờ vẫn còn lại hai viên, cùng với một bộ 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, pháp khí tứ phẩm Phá Tình Trùy, Lục Huyền dự định sẽ mang đổi chúng lấy món đồ thích hợp cho mình.

"Vừa vặn tầng cao nhất của Đa Bảo Lâu có không ít nữ tu Hợp Hoan tông, những thứ này đều là bảo vật khó có được đối với Âm Dương chi thuật các nàng đang tu luyện, có thể mang đi trao đổi kiếm lấy một cái giá hời."

Chương 674: Chỉ Nói Chuyện Linh Thạch, Không Bàn Về Phong Nguyệt!

Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó đã quyết định sẽ đi lên tầng cao nhất của Đa Bảo lâu xem xét một phen, mục đích chính là đi chào hàng các loại bảo vật mê tình trong tay.

Hắn tìm được một khu vực vắng vẻ, nhanh chóng đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên, thay đổi khí tức, lập tức biến thành một tu sĩ thanh niên có tướng mạo bình thường.

"Dù sao cũng là đi dạo kỹ viện, nên ngụy trang vẫn phải ngụy trang một chút, nếu không, lỡ bất cẩn đụng phải Cát Phác sư huynh hoặc là nhóm đồng môn còn lại, sẽ có chút lúng túng rồi." Trong lòng hắn nghĩ vậy, bước chân đã đi lên tầng cao nhất của Đa Bảo lâu.

Tầng cao nhất cực kỳ xa hoa, mặt đất phủ kín một lớp da yêu thú hoa lệ màu đỏ, trong không khí tràn ngập hương vị kích thích khiến người ta say mê, bởi cứ cách một trượng lại có một vị nữ tu diễm lệ đang đứng, mỗi người để lộ ra mảng lớn da thịt màu trắng như tuyết, vừa đầy đặn sung mãn lại khẳng khái vô tư.

"Đạo hữu mời đi qua bên này." Một nữ tu vừa nhìn thấy Lục Huyền, đã đi lên phía trước, hơi thở ra như lan, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói.

"Không biết đạo hữu có yêu cầu gì, sở thích gì, nô tỳ đều có thể thỏa mãn được. Nữ tu Trúc Cơ hậu kỳ tu vi cường đại, các loại nữ tu bán yêu có huyết mạch yêu thú, thậm chí là hình

thái bất định, quỷ tu âm khí mười phần, vân vân… chỉ cần đạo hữu phân phó một tiếng, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể đi tới hầu hạ đạo hữu chu đáo."

"Không cần." Lục Huyền khoát tay áo, tỏ vẻ từ chối.

"Lần này ta tới đây là muốn làm ăn với tu sĩ Hợp Hoan tông ở quý lâu. Ừm, kinh doanh đứng đắn." Thấy nữ tu tựa như còn muốn dây dưa, Lục Huyền vội vàng bổ sung thêm.

"Đạo hữu chờ cho một lát, ta đi tìm người chủ sự của bản tông." Chỉ thấy khoảng giữa ngón tay của nữ tu trước mặt tuôn ra một luồng linh lực màu hồng phấn. Rất nhanh, luồng linh lực nọ đã hóa thành một con bướm màu phấn hồng nhẹ nhàng nhảy múa. Nàng nhẹ giọng nói với nó hai câu, con bướm ấy đã bay vào chỗ sâu bên trong đại sảnh, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Một lát sau, một nữ tu sĩ dù hơi cứng tuổi nhưng vẫn còn thướt tha xinh đẹp đi tới.

"Vị đạo hữu này, tại hạ họ Phạm, ngươi có thể gọi ta một tiếng Phạm nương tử, không biết đạo hữu có vụ làm ăn gì có thể chiếu cố đến nô tỳ đây?" Trong tay nữ tu vừa xuất hiện có cầm theo một cây quạt giấy vẽ đủ các loại tư thế dâm dục bên trên. Nàng khe phe phẩy hai cái, rồi dùng nó để che lại bờ môi đỏ mọng. Những hình vẽ trên chiếc quạt giấy không ngừng biến hóa, trình diễn khung cảnh Xuân Cung vô cùng sống động ở ngay trước mặt Lục Huyền.

"Thứ này lại có mấy phần tương tự với 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》, không hổ là Hợp Hoan Tông am hiểu thải bổ, song tu chi đạo." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu, trong cơ thể lập tức tuôn ra một luồng thanh khí mịt mờ, chảy qua tứ chi bách hài, khiến cho ý niệm vừa mới rục rịch trong đầu một lần nữa trở nên tỉnh táo.

“Phạm đạo hữu, trên tay ta có không ít bảo vật và đan dược trợ tình thúc dục, phẩm cấp đều là tứ phẩm, chúng cực kỳ thích hợp với Âm Dương Hợp Hoan chi đạo các ngươi đang tu luyện. Sử dụng chúng có thể nâng cao song tu đại đạo của các ngươi lên một bước. Không biết Phạm đạo hữu có nguyện ý tìm hiểu một chút hay không?”

“Ồ? Kính xin đạo hữu biểu hiện.” Nữ tu trước mặt cười không ngớt nói.

Phải biết rằng, bên trong Hợp Hoan Tông bọn họ có rất nhiều công pháp bảo vật thuộc loại thôi tình trợ dục kiểu này, nên ở bên ngoài, khả năng xuất hiện bảo vật mạnh hơn bản tông rất ít, nhưng xuất phát từ phép lịch sự, nàng vẫn muốn nhìn vật trong tay Lục Huyền xem sao.

“Đây là Mê Dục Đan tứ phẩm, có thể kích phát dục vọng ẩn ở chỗ sâu nhất trong lòng tu sĩ, cũng khiến mỗi một bộ phận trên thân thể trở nên cực kỳ mẫn cảm, từ đó trực tiếp phóng đại khoái cảm khi giao hợp lên đến mức cực hạn. Nếu ăn vào một viên, ngay cả người vốn thanh tâm quả dục, ý chí sắt đá, cũng sẽ bất tri bất giác tiến vào sắc đẹp, cuối cùng trầm luân trong đó.”

Ngay khi nói chuyện, một viên đan dược màu hồng phấn lớn bằng quả trứng chim bồ câu đã xuất hiện trong tay Lục Huyền, mặt ngoài đan dược có những đường linh văn nhàn nhạt, nếu nhìn sơ qua, còn có thể cho rằng đây là một bộ thân thể lồi lõm vô cùng hấp dẫn, cực kỳ mê hoặc.

“Mê Dục Đan tứ phẩm? Không biết trong tay đạo hữu có bao nhiêu?” Vừa nhìn thấy Mê Dục Đan, nữ tu lập tức lên tinh thần hẳn, đôi mắt như một dòng nước mùa thu, dịu dàng nhìn về phía Lục Huyền.

“Không dưới hai mươi viên.” Lục Huyền lạnh nhạt nói, cố ý chọn một con số hơi thấp để báo ra.

“Hít!” Nữ tu họ Phạm không nhịn được lập tức hít sâu một hơi, cái đầu hơi ngửa ra sau, khiến đôi thỏ ngọc no đủ trước ngực không kìm lòng được mà khẽ run rẩy hai lần.

Phải biết rằng, ngay cả bên trong Hợp Hoan tông, Mê Dục Đan tứ phẩm cũng là một loại bảo vật cực kỳ trân quý. Nó chính là đan dược song tu trời sinh, một khi ăn vào, có thể thỏa thích thải bổ đối phương mà không cần phải lo lắng bởi vì tinh huyết linh lực mất đi mà người nọ tỉnh táo lại.

Với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của nàng, trong tay cũng chỉ có duy nhất một viên, đang dự định sẽ dùng vào thời khắc mấu chốt, trắng trợn thải bổ. Không ngờ, trong tay tên thanh niên có tướng mạo bình thường trước mắt này lại có tới hai mươi viên.

“Ngoài ra, vẫn còn hai viên bảo vật tứ phẩm Mỹ Âm Châu, có thể đặt qua một bên, nó sẽ tự động kích phát tà âm, cũng đồng thời có thể trợ hứng, kích thích dục vọng.” Lục Huyền lại lấy ra hai viên bảo châu trong suốt. Viên bảo châu ở trong tay hắn run rẩy không ngừng, cực kỳ không an phận, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một mảnh khói khí màu phấn hồng bên trong.

“Đạo hữu có nhiều bảo vật phù hợp với Hợp Hoan tông chúng ta như vậy, là đồng đạo tu hành Âm Dương Chi Thuật sao?” Nữ tu trước mắt không khỏi sinh lòng nghi hoặc, nàng thực sự hoài nghi lai lịch của Lục Huyền.

“Ta chỉ vừa vặn tiến vào một cái tiểu bí cảnh có liên quan đến bí thuật này thôi. Có khả năng chủ nhân của bí cảnh cũng tu luyện đạo này, nên những món bảo vật ta lấy được đều có chút liên quan đến âm dương song tu.” Lục Huyền thuận miệng bịa đặt một phen.

“Thì ra là thế.” Mặc dù trong lòng nữ tu vẫn không quá tin tưởng vào lý do này, nhưng vẫn gật nhẹ đầu: “Không biết Mê

Dục Đan và Mỹ Âm Châu, đạo hữu ra giá bao nhiêu?”

Lục Huyền suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói: “Mê Dục Đan mỗi viên một ngàn năm trăm linh thạch, còn Mỹ Âm Châu là bảo vật tứ phẩm, có thể sử dụng lâu dài, mỗi viên bốn ngàn hai trăm linh thạch, không trả giá.”

Giọng điệu của hắn vô cùng kiên định.

“Đạo hữu, ngươi ra giá quá mắc rồi, không bằng hãy đi vào tận hưởng dịch vụ của bổn môn một phen, sau đó cho chúng ta một chút chiết khấu nho nhỏ nhé?”

Nữ tu với dáng người no đủ gần như sắp chín mọng khẽ tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Lục Huyền, dùng một đôi tay đầy đặn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của hắn, trong thanh âm có mấy phần khẩn cầu, làm người ra sinh lòng thương tiếc.

“Phạm đạo hữu, hôm nay ta tới đây để bán bảo vật, chỉ nói chuyện linh thạch, không bàn về phong nguyệt, kính xin đạo hữu hiểu cho.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm mặc niệm Thanh Tịnh Chú, còn bên ngoài vẫn giữ nguyên lập trường, vẻ mặt tự nhiên nói.

Chương 675: Bảo Hội Chính Thức Bắt Đầu!

Nữ tu nọ tìm mọi cách để trả giá, Lục Huyền lại nhìn chuẩn nhu cầu bức thiết của nàng đối với Mê Dục Đan và Mỹ Âm Châu, nên một mực cắn chặt giá cả không chịu nhả ra.

"Đạo hữu, vậy cứ làm theo giá cả ngươi quyết định cũng được, hai mươi viên Mê Dục Đan, cùng với hai viên Mỹ Âm Châu này, ta đều muốn." Đến cuối cùng, nữ tu diễm lệ kia đành phải bất đắc dĩ nói.

"Vậy đa tạ Phạm đạo hữu." Lục Huyền mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi tu sĩ Hợp Hoan Tông mang linh thạch tới.

Thiên Uyên Bảo Hội lần này là do mấy thế lực lớn bên trong Tu Hành giới liên hợp tổ chức, Hợp Hoan tông chính là một trong số đó, phương diện danh dự đương nhiên là không cần phải nói.

Một lúc lâu sau, nữ tu cầm trong tay một chiếc túi trữ vật màu xám đen, chậm rãi đi tới.

"Đạo hữu, nơi này có giá trị tổng cộng là ba vạn tám nghìn bốn trăm viên hạ phẩm linh thạch. Để tiện cho đạo hữu mang theo, bên trong sẽ có ba trăm viên trung phẩm linh thạch, còn lại là hạ phẩm linh thạch, mời xem qua."

Một viên trung phẩm linh thạch có giá trị tương đương với một trăm viên hạ phẩm linh thạch, hơn nữa công dụng của nó lại càng phổ biến hơn.

Phải biết rằng, trận pháp khắc trên một vài loại khôi lỗi cao giai nhất định phải dùng trung phẩm linh thạch trở lên mới có

thể thúc giục được.

Đương nhiên là Lục Huyền không có ý kiến gì về loại trao đổi này, linh thức nhanh chóng thăm dò vào trong túi trữ vật, tùy ý quét qua rồi gật nhẹ đầu.

"Không sai, nơi này có hai mươi viên Mê Dục Đan và hai viên Mỹ Âm Châu, cũng mời Phạm đạo hữu kiểm tra một chút, sau khi trao tay nếu xuất hiện vấn đề gì thì không liên quan đến tại hạ."

Nữ tu tiếp nhận một cái bình nhỏ bạch ngọc, cẩn thận lấy từng viên Mê Dục Đan ở bên trong ra, tỉ mỉ kiểm tra một phen, lại thí nghiệm Mỹ Âm Châu một chút, sau khi hoàn toàn yên tâm mới nhẹ nhàng gật đầu với Lục Huyền.

"Đạo hữu xin dừng bước, nô tỳ còn có một yêu cầu quá đáng." Ngay khi Lục Huyền đang định rời đi, đột nhiên nữ tu gọi hắn lại.

"Không biết đạo hữu có nguyện ý trở thành khách khanh của bổn môn hay không? Nếu gia nhập bổn môn, có thể hưởng thụ được lượng lớn tài nguyên tu hành, mà đa số đệ tử trong môn cũng có thể tùy ý mặc cho đạo hữu hái." Nữ tu nọ khẽ đong đưa chiếc quạt giấy khiến huyết mạch người ta sôi trào trong tay, môi son khẽ mở, nũng nịu mời chào Lục Huyền Đạo.

Bởi vì ngay vừa nãy, chỉ thoáng cái Lục Huyền đã lấy ra được hai mươi viên Mê Dục Đan, chính hành động này đã mang đến một suy đoán trong lòng nàng. Đó là rất có thể tu sĩ với tướng mạo bình thường trước mắt này chính là một vị đan sư am hiểu luyện chế Mê Dục Đan, bởi vậy nàng mới muốn mời Lục Huyền tiến vào Hợp Hoan Tông, trở thành khách khanh của tông môn.

Phải biết rằng, bởi vì công pháp đặc thù lại cộng thêm mạng lưới quan hệ cực lớn, nên những tu sĩ trở thành khách khanh của Hợp Hoan tông cũng không phải số ít, thậm chí còn có Kim Đan chân nhân đam mê hưởng lạc, trực tiếp gia nhập vào tông môn này.

"Xin lỗi Phạm đạo hữu, tại hạ độc lai độc vãng đã quen, không thích bị ước thúc." Lục Huyền Uyển từ chối.

Mặc cho nữ tu Hợp Hoan tông các ngươi am hiểu Âm dương chi thuật đến thế nào, cũng đừng hòng quấy rầy ta làm ruộng! Hắn nắm chặt túi trữ vật sau đó rời khỏi tầng cao nhất của Đa Bảo lâu.

"Ba vạn tám ngàn bốn trăm linh thạch! Không xài hết, đúng là xài không hết mà! Làm ruộng mới là công việc khiến ta phất nhanh thế này!"

Đi trên con đường rộng rãi, Lục Huyền không khỏi sinh ra một loại cảm giác nhẹ nhàng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Hắn thực sự không ngờ, phần thưởng quầng sáng tích góp được từ hai lần Mê Tiên Đào kết trái, lại mang đến cho hắn nhiều linh thạch như vậy, khiến cho gia sản của hắn thoáng cái đã đạt tới trình độ phong phú chưa từng có từ trước đến nay rồi.

"Về sau ai dám nói linh thực sư nghèo kiết hủ lậu, không kiếm được linh thạch, ta sẽ hung hăng tranh cãi với người đó một trận." Lục Huyền đắc ý nghĩ.

Hắn trở lại trong phòng, đuổi thiếu nữ có cái đuôi dài đầy lông trắng nõn kia ra ngoài, sau đó an tâm nghỉ ngơi, lẳng lặng chờ đợi Thiên Uyên Bảo Hội chính thức bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau, một tiếng chuông vang dội, lập tức lan truyền khắp cả tòa Đa Bảo Lâu. Nó một mực quanh quẩn trong

lầu, khiến người nghe được lập tức trở nên tỉnh táo chỉ trong nháy mắt.

"Các vị đạo hữu, hoan nghênh đi vào Đa Bảo Lâu giao lưu bảo vật, tin tức liên quan đến chuyện này, chắc hẳn các vị đạo hữu đều đã rõ ràng rồi, lão phu cũng không nói nhiều thêm nữa. Chỉ chúc các vị đạo hữu có thể nhận được món bảo vật mình đã ngưỡng mộ trong lòng và thắng lợi trở về."

"Bảo hội chính thức bắt đầu!"

Một thanh âm già nua xuyên qua tầng cấm chế đơn giản bên ngoài gian phòng, vang lên bên tai Lục Huyền.

"Linh thức cường đại như thế, không còn phải nghi ngờ gì nữa, chủ nhân của nó nhất định là Kết Đan chân nhân." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ, sau đó hắn nhanh chóng thay đổi dung mạo, biến thành một thanh niên bình thường, đi xuống tầng dưới.

Vào thời điểm này, đã có không ít quầy hàng xuất hiện tại tầng dưới, chủ quán đều là tu sĩ Trúc Cơ. Linh thức của Lục Huyền thoáng đảo qua một chút, nhanh chóng nhận ra những món đồ được bày trên quầy hàng đều không phải là bảo vật bình thường. Hắn cũng không vội bày quầy bán hàng, dự định sẽ đi dạo chơi một vòng trước, nhìn xem có thể tìm ra linh chủng từ trong những thứ cổ quái kỳ lạ này hay không.

Bày quầy không có nhiều hạn chế, chỉ cần giao một lượng linh thạch nhất định cho Đa Bảo Lâu là được. Mặt khác, giao dịch giữa các tu sĩ tại nơi này cũng cần một khoản phí thủ tục nhất định, nhưng số lượng không phải quá nhiều, ngay cả Lục Huyền từ trước đến nay vẫn luôn tiết kiệm cũng không có bao nhiêu ý kiến về khoản phí ấy.

Đa Bảo Lâu cung cấp cho chúng tu sĩ một khu vực trao đổi rộng lớn như vậy, đồng thời còn có tu sĩ Kết Đan Kỳ trực tiếp

tọa trấn, bảo đảm an toàn cho nhóm tu sĩ tham gia, thì thu một ít linh thạch cũng không có gì đáng trách cả.

Có chừng vài trăm tu sĩ Trúc Cơ tiến vào Đa Bảo Lâu tham gia bảo hội, đồng thời, trong lâu cũng có rất nhiều thị nữ, quản sự phục vụ chúng tu sĩ.

Tính đi tính lại, đang có hơn một ngàn tu sĩ rải rác khắp nơi bên trong Đa Bảo Lâu.

Trong nhóm này, cũng có không ít người ôm theo suy nghĩ muốn nhặt nhạnh chỗ tốt giống như Lục Huyền, mỗi người đều lang thang phía trước quầy hàng, muốn dựa vào tầm mắt của mình rồi dùng giá thấp để mua được bảo vật trân quý.

Trên quầy hàng có bày rất nhiều những đồ vật tinh xảo kỳ diệu, làm cho một người rất ít khi ra ngoài như Lục Huyền được mở rộng tầm mắt, cũng khiến hắn tấm tắc khen ngợi không thôi. Nhưng đương nhiên hắn cũng tự hiểu lấy mình, trong lòng biết rõ chỉ khi gặp phải linh thực linh thú, bản thân mới không nhìn lầm, cho nên suốt cả quãng đường vừa rồi, dù choáng ngợp đấy nhưng không dám tùy tiện ra tay.

Đột nhiên, hắn dừng bước lại, tầm mắt vừa bị một vật trên quầy hàng phía trước hấp dẫn.

Chương 676: Huyết Nhục Của Tà Ma Cấp Họa!

Chủ quán là một tu sĩ trung niên khí chất âm trầm, tất cả những loại hàng hóa được bày trên quầy đều âm khí mười phần, không giống như bảo vật bình thường.

Lục Huyền chú ý đến một miếng thịt màu xám đen, bên ngoài miếng thịt đã sinh ra từng mầm thịt màu đen nhạt, nhẹ nhàng đong đưa. Thời điểm quan sát nó, làn da lại không tự chủ được lập tức truyền đến một loại cảm giác ngứa ngáy rất nhỏ, tựa như có thứ gì đó đang muốn đâm thủng da thịt, ngang ngược mọc ra.

Linh quang lập tức hiện lên trên miếng Vân Sơn Ngọc Lục được treo bên hông Lục Huyền, chỉ trong nháy mắt đã hấp thu sạch sẽ cảm giác ngứa ngáy rất nhỏ này.

"Xin hỏi đạo hữu, có phải miếng thịt này bắt nguồn từ tà ma hay không?" Hắn thử dò hỏi vị trung niên hung ác kia.

"Ánh mắt của đạo hữu không tệ, đúng là thứ này đến từ một con tà ma cấp Họa, nếu như cần, năm ngàn linh thạch là có thể lấy đi." Trung niên nọ liếc mắt nhìn Lục Huyền một cái rồi chậm rãi nói.

"Năm nghìn linh thạch? Giá này quá đắt rồi." Lục Huyền lập tức lắc đầu.

"Tuy khối huyết nhục này đến từ tà ma cấp Họa, nhưng dựa vào đặc tính nó biểu hiện ra ngoài thì hẳn là con tà ma kia thuộc loại huyết nhục, có thể không ngừng sinh sôi nảy nở huyết nhục. Còn miếng thịt này, có chừng ba mươi cân, theo ta

suy đoán nó chỉ là một bộ phận thân thể không đáng kể của con tà ma kia thôi. Mặt khác, máu thịt của tà ma có tính ô nhiễm cực kỳ cường đại đáng sợ, nếu mua nó, còn phải chịu nguy hiểm không nhỏ."

"Như vậy đi, đạo hữu giảm giá cho tại hạ một chút, hai nghìn năm trăm linh thạch, như thế nào?"

Thoáng cái Lục Huyền đã trực tiếp trở lại con người của hắn khi còn ở cảnh giới Luyện Khí, vì một - hai khối linh thạch mà tranh luận đến mặt đỏ tía tai, chiến ý mạnh mẽ, chỉ thoáng cái giá cả đã bị chém rớt một nửa rồi.

"Những lời đạo hữu nói cũng có vài phần đạo lý, nhưng giá thấp như vậy, thật sự có lỗi với thân phận của con tà ma huyết nhục này rồi. Bốn nghìn hai trăm linh thạch, khối huyết nhục tà ma này sẽ thuộc về đạo hữu." Người trung niêm hung ác kia trầm giọng nói.

Hai người ngươi tới ta đi, cuối cùng Lục Huyền đã lấy ba ngàn năm trăm khối hạ phẩm linh thạch mua được miếng thịt nọ.

"Đạo hữu thật lợi hại, tại hạ cam bái hạ phong." Trung niên hung ác kia nhận lấy linh thạch, sau đó giao khối huyết nhục tà ma nọ cho Lục Huyền.

"Không còn cách nào, huyết nhục tà ma có nguy hiểm rất lớn, ta đành phải tiếp nhận mối tai họa này, gánh chịu nguy hiểm trong đó thôi." Lục Huyền giả bộ như bản thân chịu thiệt thòi lớn, khẽ thở dài một tiếng.

"Không ngờ ngày đầu tiên Bảo Hội bắt đầu, ta đã nhặt được một món hời lớn rồi, dùng hơn ba ngàn linh thạch đã mua được một khối huyết nhục tà ma cấp bậc Kết Đan." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái một hồi, sau đó tiếp nhận khối huyết nhục màu xanh đen không ngừng nảy mầm nọ và

bỏ nó vào trong một cái hộp ngọc, lại dùng từng miếng phù lục tầng tầng lớp lớp phong ấn nó lại, cuối cùng mới để vào trong túi trữ vật của mình.

Tà ma cấp Họa, tên cũng như ý nghĩa, thứ này có lực phá hoại vô cùng mạnh mẽ, nó có thể làm hại một phương Tu Hành giới. Và đương nhiên, huyết nhục của nó có tính ô nhiễm rất mạnh, hơi không cẩn thận một chút, sẽ dẫn phát tai họa.

Lục Huyền mua miếng thịt này không phải vì hắn bất cẩn, hay có mục đích nào đó khác thường, bởi vì hắn mua nó về vốn không phải để sử dụng, chủ yếu là để chăn nuôi con Nhục Linh Thần còn đang thai nghén kia.

Tà ma ăn tà ma, dù cho khối huyết nhục này có tính chất ô nhiễm mạnh mẽ, thì tối thiểu hai bên cũng có thể tạo ra tác dụng triệt tiêu lẫn nhau.

Vận khí tốt, có lẽ thứ này còn biến thành vật đại bổ đối với Nhục Linh Thần.

Nếu thật sự không được, hắn sẽ giã nát khối huyết nhục tà ma này, để cho nó dung nhập vào trong miếng U Nê Nhục có vài phần tương tự với nó, nhằm đề cao độ phì nhiêu và chất dinh dưỡng của thứ linh nhưỡng này.

Trong lòng Lục Huyền đã có một vài bố trí thích đáng đối với khối huyết nhục tà ma cấp Họa trên tay mình rồi, sau đó, mang theo ý nghĩ muốn nhặt nhạnh chỗ tốt, hắn lại tiếp tục ngó nghiêng mấy quầy hàng xung quanh nơi đó, nhìn xem có tìm được thứ đáng giá với mình hay không.

"Đây là một hạt linh chủng? Các hạ tưởng ta bị mù hả?" Đột nhiên, từ phía trước, ở cách đó không xa truyền đến một thanh âm hùng hậu, nội dung của câu nói ấy đã nhanh chóng hấp dẫn được lực chú ý của Lục Huyền.

Hắn tăng tốc, đi tới vị trí phát ra âm thanh.

Chỉ thấy phía trên một quầy hàng nho nhỏ có bày mấy chục món vật phẩm ly kỳ cổ quái, chủ quán là một vị tu sĩ thân hình thon gầy, toàn thân bị một tầng sương mù màu đen bao lại, nhìn không rõ ràng.

Có một tu sĩ cao lớn thô kệch đang đứng phía trước quầy hàng, cầm trong tay một vật gì đó, trong ánh mắt tràn ngập hoài nghi.

Lục Huyền vừa nhìn đã bị vật trong tay tu sĩ này hấp dẫn. Nó là một hạt linh chủng màu máu lớn bằng bàn tay, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có dị vật nhìn như ngũ tạng bị đè ép vào cùng một chỗ, đống cơ quan nội tạng nhăn nheo khe khẽ co duỗi bành trướng, mặt ngoài có từng đường vân nhìn giống như mạch máu móc và nội tạng kết hợp vào cùng một chỗ.

"Đây đúng là một hạt linh chủng." Chủ quán cao gầy lạnh lùng nói, trong giọng nói có vài phần âm u hàn ý, khiến cho Lục Huyền đang lặng lẽ quan sát cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

"Vậy ngươi nói xem hạt linh chủng này có lai lịch ra sao?" Tu sĩ khôi ngô kia tiếp tục truy vấn.

"Nếu ta biết rõ lai lịch của nó thì mang tới bán ở tầng dưới này làm gì?" Chủ quán khẽ cười nhạo một tiếng, trực tiếp đáp lại câu hỏi của tu sĩ khôi ngô kia bằng một câu châm chọc, sau đó dứt khoát thu hồi hạt linh chủng màu máu kia, không thèm để ý tới tu sĩ khôi ngô đang nổi trận lôi đình bên cạnh.

Tu sĩ khôi ngô cảm nhận được một ánh mắt vừa rơi vào trên người mình, mặc dù trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhưng vẫn giữ được một phần tỉnh táo. Gã biết gây sự ở trong Đa Bảo Lâu có khả năng sẽ bị trừng phạt nghiêm trọng, đến cuối cùng, đành phải hậm hực rời đi.

“Vị đạo hữu này, có thể cho ta xem vật ấy một chút hay không?” Lục Huyền chờ gã rời đi, mới giả bộ như lơ đãng đi qua quầy hàng trước mặt, chỉ vào hạt linh chủng màu máu phía trên.

“Xin cứ tự nhiên.” Chủ quán gầy yếu nhẹ nhàng nói một câu rồi không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

“Đây đúng là một hạt linh chủng, nhưng nhìn hình dáng này, đến tám chín phần mười chính là linh thực tà dị.” Lục Huyền rót linh thức vào trong đó, cảm nhận được sinh cơ nồng đậm bên trong linh chủng, không khỏi cảm khái nói.

Hắn từng tiếp xúc với nhiều linh thực như vậy, lại còn khổ học tri thức về linh thực bên trong Tàng Kinh Các, dù không dám nói là kiến thức cao siêu nhưng vẫn có thể phân biệt được thứ này có phải là linh chủng hay không. Đương nhiên, dựa vào kiến thức của mình, hắn chỉ biết nó là một hạt linh chủng, còn phẩm giai cụ thể ra sao lại hoàn toàn không biết.

Chương 677: Hạt Linh Chủng Kỳ Lạ!

"Ta có chút hứng thú với hạt linh chủng này? Không biết đạo hữu ra giá bao nhiêu?" Lục Huyền thử thăm dò hỏi.

"Linh chủng này, cùng với tất cả mọi thứ trên quầy hàng, chỉ đổi chứ không bán." Chủ quán lạnh lùng nói.

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn một cái, chẳng biết từ lúc nào bên ngoài con ngươi trong mắt hắn đã xuất hiện một tầng linh quang mờ ảo. Dưới 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 của hắn dò xét, tầng sương mù màu đen bên ngoài thân thể chủ quán trực tiếp mất đi tác dụng, giống như thùng rỗng kêu to, chỉ cần liếc mắt đã thấy rõ chân diện mục của đối phương.

Chỉ thấy toàn thân vị chủ quán gầy gò này đều được một tầng âm khí dày đặc tạo thành, thoạt nhìn luồng âm khí ấy cũng không được ngưng thực cho lắm, bởi vì thỉnh thoảng nó lại tiêu tán đi một tia, dung nhập vào trong mảnh sương mù màu đen bên ngoài thân thể.

Người này lại là một vị quỷ tu do linh thể hình thành!

Trong Tu Hành giới, có một bộ phận tu sĩ đã bị hao tổn thân thể, chỉ còn lại hồn phách, nếu bên người có bảo vật ngưng tụ linh thể, hoặc là có công pháp tương ứng, bọn họ sẽ dứt khoát chuyển tu quỷ đạo, từ đó bảo lưu lại một tia khả năng trường sinh.

"Không biết đạo hữu muốn đổi bảo vật gì?" Vẻ mặt Lục Huyền vẫn không thay đổi, lại lên tiếng hỏi.

“Đan dược hoặc bảo vật ẩn chứa lượng lớn âm khí tinh khiết đều có thể.” Chủ quán nhỏ giọng trả lời.

“Đan dược ẩn chứa âm khí tinh thuần?”

Thoáng cái Lục Huyền đã nghĩ đến hai viên Huyền Âm đan trong tay mình. Chúng chính là phần thưởng đến từ quầng sáng của Quỷ Diện Thạch Cô, có thể dùng làm nguyên liệu chăn nuôi âm thú, tà ma, cũng có thể gia tăng linh lực trong cơ thể quỷ tu, phù hợp với yêu cầu của vị chủ quán trước mắt này.

“Ta dùng viên Huyền Âm đan tứ phẩm này để đổi lấy linh chủng của đạo hữu, có được không?” Lục Huyền lập tức lấy ra một viên đan dược màu trắng, mỉm cười hỏi. Viên đan dược nọ tràn ngập khí tức âm hàn tinh khiết, khiến cho mảnh sương đen trên người chủ quán thoáng xuất hiện một chút biến hóa.

“Huyền Âm đan, có thể. Nhưng phẩm giai của hạt linh chủng trên tay ta rất có khả năng là ngũ phẩm, giá trị của nó với viên đan dược tứ phẩm này có khác biệt rất lớn. Các hạ muốn đổi được, nhất định phải bỏ thêm một viên nữa.”

“Thật sao? Thế thì thôi vậy… ” Lòng bàn tay Lục Huyền cuộn lên, trực tiếp thu hồi Huyền Âm đan lại. Hắn đã sớm nhìn thấu nhu cầu của tên chủ quán trước mắt này rồi, gã đang cần gấp đan dược để ngưng tụ âm khí, bởi vậy mới không chút nóng nảy, lấy lui làm tiến.

“Chờ một chút. Đạo hữu, viên Huyền Âm Đan này của ngươi thực sự kém hạt linh chủng của ta không chỉ một bậc, ta nói không sai chứ?” Chủ quán gầy yếu giữ Lục Huyền lại, trong giọng nói có mấy phần vội vàng như có như không.

“Tại hạ không cho là như vậy. Đây đúng là một hạt linh chủng, sinh cơ trong cơ thể cũng tương đối nồng đậm tinh khiết, nhưng phẩm giai cụ thể lại không biết. Đúng là nó có khả năng là linh chủng ngũ phẩm, nhưng nói không chừng, nó

lại rơi vào trường hợp linh chủng tứ phẩm có sinh cơ dồi dào cũng nên. Chẳng những phẩm giai không biết, chủng loại càng không rõ là gì, không hiểu được điểm đặc biệt của bản thân linh thực cũng đồng nghĩa với không biết nên bồi dưỡng nó ra sao, càng không biết tác dụng của nó sau khi trưởng thành."

"Trao đổi hạt linh chủng này là bản thân ta đã mạo hiểu rồi, lại cộng thêm linh chủng vốn có giá trị thấp hơn đan dược, đổi lấy Huyền Âm Đan tứ phẩm đã là không tệ rồi." Lục Huyền nhẹ nhàng nói, mặc dù trong lòng cực kỳ muốn có hạt linh chủng cổ quái này, nhưng mặt ngoài lại không hề biểu hiện ra một chút nào, thậm chí còn có vài phần khinh thường.

"Một viên Huyền Âm đan kia, lại cộng thêm một ngàn hạ phẩm linh thạch, các hạ thấy thế nào?" Tu sĩ thon gầy trầm mặc một hồi, cuối cùng lên tiếng nói.

"Được, cứ như vậy đi." Lục Huyền lại lấy ra một ngàn viên linh thạch, bao gồm cả Huyền Âm đan đưa cả cho chủ quán.

"Đạo hữu còn cần thứ gì khác không? Đây là…" Chủ quán tiếp tục giới thiệu với Lục Huyền về những món bảo vật trên quầy hàng của gã, thái độ vô cùng nhiệt tình.

"Không cần, đa tạ ý tốt của đạo hữu." Lục Huyền khéo léo từ chối. Chờ đến khi rời khỏi quầy hàng kia một đoạn khá xa, gần như hắn không thể kiềm chế được nữa, khóe môi lập tức cong lên, để lộ ra một nụ cười nóng bỏng.

Không ngờ một viên Huyền Âm đan được mở ra từ quầng sáng lại mang đến cho hắn một niềm vui sướng lớn lao như vậy!

"So sánh với một chút linh thạch đã mất đi thì thu hoạch nhận lại được không biết lớn hơn bao nhiêu." Hắn rót linh thức vào trong túi trữ vật, quan sát mấy lần, càng xem trong lòng càng hài lòng vui sướng.

“Chuyến đi tới Thiên Uyên Bảo Hội lần này thực sự không tệ, ngay ngày đầu tiên đã có thể dùng giá thấp mua được hai món bảo vật trân quý rồi. Một khối huyết nhục tà ma cấp Họa, dù dùng để chăn nuôi Nhục Linh Thần hay là chuyển hóa thành U Nê Nhục, đều khá là ổn. Sau đó là một hạt linh chủng nhìn như ngũ tạng không biết tên, chỉ dùng một viên Huyền Âm đan cộng thêm một ngàn linh thạch đã đổi được, tuyệt đối là kiếm lời lớn.”

Mặc dù hiện tại, Lục Huyền còn không biết phẩm giai cũng như phương pháp bồi dưỡng hạt linh chủng kia, nhưng dưới năng lực đặc thù của hắn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể biết được mọi tin tức có liên quan đến hạt linh chủng ấy.

Nếu không phải còn muốn dạo chơi ở tầng dưới của Đa Bảo Lâu thêm một đoạn thời gian nữa, thì khẳng định là hắn đã sớm đi trồng nó xuống để biết được tin tức cụ thể về linh chủng rồi.

Liền một lúc nhặt được hai món hời lớn, tâm trạng của Lục Huyền vô cùng tốt, hắn lại nhàn nhã đi dạo qua từng quầy hàng, xem có linh chủng không biết hoặc là các loại tài liệu thích hợp cho linh thực sinh trưởng hay không.

Đi được một lát, hắn đã bị một cỗ quan tài đặt trên quầy hàng hấp dẫn. Trên chiếc quan tài đá nọ tràn đầy vết tích của năm tháng, đã hiện lên màu xám đen, bốn phía có khắc những đường vân hình ác quỷ mặt xanh nanh vàng. Nếu dùng linh thức xuyên thấu qua phần nắp của quan tài, có thể nhìn thấy bên trong quan tài đang phong ấn một con Oán Anh màu xanh đen.

Đầu và tứ chi của Oán Anh đều bị một cây đinh đồng dài phủ đầy phù văn phức tạp đóng thật sâu xuống, không thể động đậy được, âm khí tràn ngập khắp người, hư ảnh trẻ con

không ngừng bay ra từ trong cơ thể nó, bò qua bò lại dọc theo vách quan tài.

Cảm nhận được linh thức của Lục Huyền rót vào, Oán Anh màu xanh đen hung hăng mở to mắt, một đôi đồng tử trống rỗng gắt gao nhìn về phía Lục Huyền.

"Dám nhìn ta, nếu còn nhìn nữa ta sẽ ăn ngươi." Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó hỏi chủ quán: "Đạo hữu, cỗ quan tài này có lai lịch ra sao? Oán Anh bên trong có xuất xứ như thế nào?"

"Ta tìm được nó ở trong một khu bí cảnh thần bí, oán khí bên trong Oán Anh cực kỳ nồng đậm, ở gần nó rất dễ bị ảnh hưởng tâm trí. Pháp khí phong ấn bên trong đã hơi buông lỏng, làm cho thứ này sinh ra rất nhiều oan hồn trẻ nhỏ." Chủ quán là một nữ tu có xương gò má nhô cao, vẻ mặt ác liệt, dùng âm thanh lạnh lùng nói.

Chương 678: Cỗ Quan Tài Này Có Duyên Với Ta!

"Tại hạ có mấy phần hứng thú với cỗ quan tài đá này, không biết cần bao nhiêu linh thạch mới mua được nó?" Lục Huyền tùy ý hỏi.

Muốn bồi dưỡng Thánh Anh Quả Tử Chu trong tiểu viện âm phủ cần phải dùng oan hồn của trẻ con chết oan cho nó ăn, Mộc Anh trước đó đã bị hắn ép đến gần như cạn kiệt rồi, Oán Anh trong cỗ quan tài này vừa vặn có thể dùng làm vật thay thế.

"Bốn ngàn tám trăm linh thạch."

"Cái giá này quá đắt rồi, mấy cây đinh dài bằng đồng thau vốn là thứ đáng giá nhất trong quan tài đá thì hiện giờ lại không biết còn giữ được mấy phần công hiệu, cũng không biết vật liệu dùng làm quan tài đá là gì. Về phần Oán Anh bên trong, có lẽ thứ này mang đến tác dụng không nhỏ cho nhóm tà tu, nhưng đối với ta, nó lại chẳng có một chút công dụng nào cả, còn phải tốn thêm tinh lực đi tinh lọc bọn chúng, không bằng như vậy, ta ra giá bốn ngàn linh thạch để mua lấy cỗ quan tài này, ý các hạ thế nào?" Lục Huyền dựa theo lệ cũ, đầu tiên là hung hăng chém một đao.

Hai người cò kè mặc cả mấy lần, lúc này hắn mới thăm dò được ranh giới cuối cùng trong lòng nữ tu, cuối cùng đã đàm phán xong cái giá bốn ngàn hai trăm viên linh thạch hạ phẩm.

"Đạo hữu, đây là số lượng linh thạch đã thỏa thuận, kính xin đạo hữu xem qua." Lục Huyền lấy linh thạch ra, đưa cho

nữ tu kiểm chứng.

"Chậm đã!" Ngay lúc hai người sắp sửa giao dịch xong, đột nhiên một tiếng nói âm trầm truyền đến.

Lục Huyền nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một lão giả gầy còm sắc mặt trắng bệch, âm khí lượn lờ đang đi tới.

"Huyền Âm lão quỷ!" Nữ tu bên cạnh thở nhẹ một tiếng, trong giọng nói có mang theo một chút sợ hãi đối với vị lão giả gầy còm này.

"Đạo hữu, cỗ quan tài này có duyên với ta, không bằng hãy nể mặt ta một phen, nhường nó lại cho ta, có được không?" Lão giả gầy còm híp hai mắt lại, nhìn về phía Lục Huyền, ánh mắt kia vừa rơi xuống da thịt đã khiến hắn cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn ập đến, rồi không tự chủ được mà mọc lên chi chít da gà.

"Xin lỗi, ta đã mua cỗ quan tài này rồi, đạo hữu nên đi tìm kiếm bảo vật khác." Lục Huyền lạnh lùng nói.

"Vậy ư? Nhưng cỗ quan tài này vẫn đang đặt trên quầy hàng, nghĩa là nó còn chưa thuộc về đạo hữu, ta hoàn toàn có thể cạnh tranh công bằng." Lão giả gầy còm âm hiểm cười một tiếng, trực tiếp nói ra.

"Chúng ta đã thương lượng xong giá cả, chẳng lẽ đạo hữu muốn ngang nhiên cưỡng đoạt thứ người khác yêu thích?" Sắc mặt Lục Huyền dần dần âm trầm xuống.

"Thế nào, các hạ có ý kiến gì?"

"Kết Đan chân nhân của Đa Bảo lâu sẽ không bàng quan đứng nhìn loại hành vi ép mua ép bán này của đạo hữu." Lục Huyền nhìn thoáng qua lão giả trước mặt, trực tiếp khắc sâu hình dáng của lão vào trong đầu.

“Ta đương nhiên sẽ không vi phạm quy củ của Đa Bảo Lâu, nhưng rời khỏi tòa lầu này đi ra ngoài thì không nhất định. Muốn đi theo hai tu sĩ có tu vi thấp hơn ta không ít như hai vị thì tuyệt đối không thành vấn đề.” Lão giả nhìn lướt qua Lục Huyền và nữ tu, trong giọng nói có mấy phần uy hiếp.

Trong mắt nữ tu hiện lên một tia bất đắc dĩ, nàng đành đưa mắt nhìn Lục Huyền.

“Đạo hữu, thật sự xin lỗi, lai lịch của lão quỷ này quá lớn, vì sự an toàn của bản thân ta, chiếc quan tài đá này ta quyết định bán cho lão. Về phần đạo hữu, ta đền bù cho ngươi hai trăm linh thạch, ý ngươi thế nào?”

“Huyền Âm lão quỷ xuất thân từ Cực Âm Tông, chỉ cách Kết Đan có một đường, hành sự luôn âm ngoan độc ác, thích nhất là luyện chế hồn phách tu sĩ thành pháp khí, để cho lão sử dụng, cũng không biết đã có bao nhiêu tu sĩ chết ở trong tay lão rồi.” Ngay khi Lục Huyền còn muốn tiếp tục tranh đoạt cỗ quan tài bằng đó nọ thì một luồng âm thanh rất nhỏ, mang đầy tính cấp bách truyền vào trong thức hải của hắn. Chính là nữ tu kia lén lút truyền âm tới.

“Đành vậy, dù sao vật cũng ở trong tay đạo hữu, đạo hữu có quyền quyết định. Về phần linh thạch thì thôi.” Con vịt sắp được nấu chín lại bay mất, trong lòng Lục Huyền không khỏi bốc lên một ngọn lửa vô danh, hắn truyền âm nói với nữ tu.

Trên mặt lão giả gầy còm trước mắt hiện lên một tia cười lạnh, lão tiếp nhận cỗ quan tài, nhìn chằm chằm vào con Oán Anh bên trong, trong lòng cực kỳ yêu thích.

“Đa tạ đạo hữu đã nhường bảo vật, chờ sau khi bảo hội kết thúc, nếu gặp được đạo hữu ở bên ngoài, ta nhất định phải cảm tạ đạo hữu một phen.” Trước khi rời đi, lão còn cố ý đi đến trước mặt Lục Huyền, trong giọng nói có thâm ý khác.

“Được, tại hạ hoan nghênh.” Lục Huyền lạnh lùng trả lời. Trong mắt hắn xuất hiện một tầng linh quang mịt mờ, khẽ đảo qua toàn thân lão giả gầy còm. Cũng không biết có phải vì lão giả quá mức tự tin vào bản thân hay không, vậy mà trên người lại không có bất cứ thủ đoạn che giấu nào, trực tiếp dùng chân diện mục xuất hiện trong tòa lầu này.

“Tiểu Đằng, nhớ kỹ khí tức của người này, chờ sau khi Thiên Uyên Bảo Hội kết thúc, ta muốn ngươi giúp ta tìm được lão.” Lục Huyền nói với Yêu Quỷ Đằng đã trực tiếp thu nhỏ thân hình lại, trốn ở trong tay áo hắn.

Yêu Quỷ Đằng cực kỳ mẫn cảm với các loại khí tức, chờ sau khi rời khỏi nơi này, hắn hoàn toàn có thể dựa vào chỉ dẫn của nó, trực tiếp đi tìm lão giả gầy còm kia.

Ngoài ra, vẫn còn Hư Không Yểm Mục đang không ngừng bay lượn bên ngoài Đa Bảo Lâu, dựa vào nó hắn cũng có thể phát hiện rồi theo dõi lão giả nọ.

Lục Huyền tu hành nhiều năm, đây là lần đầu tiên bị người cưỡng ép nẵng tay trên một món bảo vật hắn nhìn trúng, tuy xưa nay hắn luôn cẩn thận chặt chẽ, nhưng lại khó có thể nuốt trôi cục tức này.

Càng nghĩ càng giận.

Nếu lão giả gầy còm này thích luyện chế oan hồn thì khẳng định là trên người lão sẽ có không ít loại pháp khí tương tự như vậy, đến lúc đó, hắn có thể thuận tay thu lại, vừa vặn tiết kiệm một khoản lớn linh thạch cho mình.

Về phần lão giả nọ đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, hắn cũng không để chuyện này ở trong lòng, bởi một khi hắn đã ra tay, nhất định sẽ chủ động đánh lén lại cộng thêm trên người đang có rất nhiều món bảo vật pháp khí ngũ phẩm, Lục Huyền tự cảm thấy mình có thể nắm chắc cuộc chiến lần này.

“Nếu đã muốn chạm mặt với ta ở ngoài lâu như vậy, ta cũng dễ tính thôi, sẽ tận tình thỏa mãn chút yêu cầu nho nhỏ này của ngươi, chỉ có điều gặp ngươi lần đầu cũng là lần cuối. Hi vọng ngươi có thể thu hoạch được nhiều hơn trong khoảng thời gian này, để đến lúc đó không làm ta thất vọng.”

Hắn hung hăng ghi lại khoản nợ với lão giả gầy còm kia trên quyển sổ nhỏ của mình rồi tiếp tục đi dạo. Nhưng qua chuyện vừa rồi, tâm tư nhặt nhạnh chỗ tốt đã phai nhạt mấy phần, hắn chẳng còn hứng thú đi dạo nữa, đã trực tiếp trở lại trong phòng mình.

Vừa trở lại trong phòng, sau khi xác nhận không có ai chú ý, hắn lập tức lấy ra một đống nhỏ Mậu linh nhưỡng từ trong Thao Trùng Nang.

Trong Đa Bảo Lâu không có linh nhưỡng, nếu muốn gieo trồng linh thực, thì nhất định phải rời khỏi Đa Bảo Lâu.

Cũng may, Lục Huyền vẫn luôn mang theo một ít linh nhưỡng ở trên người, vừa vặn có thể dùng nó để gieo trồng hạt linh chủng vừa tới tay, từ đó biết được tin tức kỹ càng về linh thực.

Chương 679: Ngũ Tạng Bảo Chu!

Lục Huyền xếp chỗ linh nhưỡng màu vàng sẫm kia thành một đống, lại lấy ra hạt linh chủng hình ngũ tạng, gieo vào, đồng thời ngưng tụ tâm thần lên linh chủng.

Trong chốc lát, một luồng ý niệm đã xuất hiện trong đầu.

【 Ngũ Tạng Bảo Chu, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình trưởng thành cần dùng nội tạng tươi mới để cúng tế, cung cấp nuôi dưỡng, cung cấp dinh dưỡng cho linh thực, sau khi trưởng thành có tác dụng gia tăng cực lớn cho thân thể, khí huyết, là tài liệu tuyệt hảo để tu luyện ma công loại luyện thể. 】

【 Dâng ra ngũ tạng của ngươi! Cho ngươi có một bộ thể xác cường đại! 】

"Linh thực ngũ phẩm, cần nội tạng để cúng tế nuôi dưỡng, phương thức sinh trưởng cũng xứng đáng với phong cách thường thấy của linh chủng âm phủ." Sau khi Lục Huyền nhận được tin tức chi tiết về linh thực, hắn lập tức lấy hạt linh chủng ấy ra, dự định sau khi trở về sẽ trồng nó ở trong tiểu viện âm phủ.

"Nhóm linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ hoàn toàn là tinh phẩm, phẩm cấp thấp nhất chính là Thiên Cầu Thủ tam phẩm, mà cũng chỉ có duy nhất một loại này mà thôi. Trong khi đó, nhóm linh thực ngũ phẩm tà dị lại là nhiều nhất." Trong lòng hắn âm thầm cảm khái, rồi thả hạt linh chủng và đống linh nhưỡng vào trong Thao Trùng Nang.

Hai ngày tiếp theo, hắn đều đúng giờ đi xuống tầng dưới của Đa Bảo Lâu, muốn tiếp tục nhặt nhạnh những hạt linh chủng không biết. Đáng tiếc, số lượng linh chủng quá ít, liên tục mấy ngày đều không gặp được bảo vật mình muốn.

Hôm đó, hắn lấy Thiên Tránh Quỷ Diện đang phủ trên mặt mình xuống, trực tiếp trở về với dáng vẻ vốn có rồi thông qua phù lục đưa tin, tìm được Cát Phác.

"Cát sư huynh, mấy ngày nay thu hoạch thế nào? Có tìm được cơ hội đột phá Kết Đan hay không?" Lục Huyền đi vào trong phòng Cát Phác, hỏi đối phương.

Đa Bảo Lâu có rất nhiều phòng dùng để tiếp khách, giữa hai bên lại có rất nhiều cơ quan phức tạp, bởi vậy dưới tình huống không được cho phép, người bên ngoài rất khó biết được tin tức phòng ốc của đối phương.

"Cũng tàm tạm, ta đã mua được hai món pháp khí phẩm chất không tệ, còn thu được mấy viên đan dược có năng lực tinh lọc cường đại. Đáng tiếc, vẫn không gặp loại đan dược hay thiên tài địa bảo có thể gia tăng xác suất Kết Đan." Cát Phác nhàn nhạt nói.

Những loại bảo vật có chứa công hiệu như vậy thường là phẩm giai sẽ không thấp hơn ngũ phẩm, cũng là thứ cực kỳ hiếm thấy ở Tu Hành giới. Bởi vậy khi gặp phải tình huống này, gã cũng không cảm thấy bất ngờ, vẫn một mực duy trì tâm tính bình tĩnh.

Lục Huyền nói chuyện với gã một hồi, trong lòng thoáng có chút do dự, cuối cùng vẫn nói với Cát Phác: "Cát sư huynh, ta có một tin tức ngầm nhưng không biết có thể tin được hay không. Nghe nói tin tức này có liên quan với bảo vật gia tăng xác suất Kết Đan."

“Ồ? Mời Lục sư đệ nói.” Trong đôi dị đồng với hai màu đen trắng của Cát Phác lập tức bắn ra một tia linh quang, hiển nhiên gã cũng có mấy phần hứng thú đối với tin tức trong miệng Lục Huyền.

“Ta nghe nói trong vòng mấy ngày gần đây, có khả năng ở khu vực trung tầng sẽ xuất hiện một viên Thánh Anh Đan, tuy trong quá trình luyện chế, thứ này có chút gây tổn hại tới thiên hòa, nhưng đúng là nó có thể thoáng gia tăng một chút xác suất tấn chức Kết Đan.”

“Thánh Anh đan… Đúng là ta có nghe thấy cái tên này, nó thực sự có thể phụ trợ tu sĩ đột phá cảnh giới Kết Đan, nhưng nguồn tin tức này của sư đệ có đáng tin hay không?” Vẻ mặt Cát Phác đã nghiêm túc hơn vài phần.

“Mấy ngày trước, ta cùng với tu sĩ Hợp Hoan tông ở tầng cao nhất có một vụ giao dịch không nhỏ, nàng đã tiết lộ cho ta. Hợp Hoan Tông vốn là một trong mấy thế lực lớn cùng liên hợp tổ chức Thiên Uyên Bảo Hội này, hẳn là tin đồn này khá đáng tin cậy.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Giao dịch với nữ tu Hợp Hoan Tông?” Trên mặt Cát Phác lóe lên một nụ cười với hàm nghĩa không rõ, tựa như đã hiểu lầm nội dung giao dịch trong miệng Lục Huyền rồi.

“Mùi vị của nữ tu Hợp Hoan Tông cũng không tệ lắm.” Gã trêu đùa một câu, nhưng rất nhanh, lời nói đã xoay chuyển.

“Đa tạ Lục sư đệ đã nói cho ta biết một tin tức quan trọng như vậy, ta sẽ chuẩn bị thật kỹ, cố gắng đạt được viên Thánh Anh đan kia.” Cát Phác trịnh trọng nói. Chỉ cần có thể gia tăng một tia khả năng tấn chức Kết Đan thì gã sẽ tìm mọi cách để tranh đoạt, cũng sẽ không quan tâm quá trình luyện chế Thánh Anh đan kia như thế nào.

“Hy vọng sư huynh có thể thuận lợi lấy được nó.” Lục Huyền cười phụ họa một câu.

Thánh Anh đan vốn là phần thưởng đến từ quầng sáng, lại là loại đan dược dùng thủ pháp tà dị luyện chế nên Lục Huyền không tiện trao đổi trực tiếp với Cát Phác. Có thể vòng vo nói cho Cát Phác biết tin tức mình chuẩn bị bán Thánh Anh đan đã là sự trợ giúp lớn nhất của hắn rồi, làm như vậy ó thể khiến Cát Phác sớm chuẩn bị đầy đủ. Về phần Cát Phác có thể lấy được nó hay không lại phải xem tạo hóa của chính gã.

Hai người cùng nhau trò chuyện một lát, Lục Huyền cáo từ rời đi.

“Thời điểm giải quyết lão giả gầy còm kia, cũng có thể coi Cát Phác sư huynh là một loại thủ đoạn chuẩn bị ở phía sau, để phòng ngừa xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Cát Phác sư huynh chính là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông, từ khá lâu trước đó, hắn đã bước nửa chân vào cảnh giới Kết Đan rồi, muốn đối phó với người nọ hẳn là không thành vấn đề.” Lục Huyền trở lại trong phòng, âm thầm suy nghĩ.

Hôm sau, hắn không tiếp tục đi dạo ở tầng dưới Đa Bảo Lâu nữa, mà lựa chọn khu vực trung tầng. Phần lớn bảo vật được bày bán ở tầng dưới đều là một ít vật nhỏ cổ quái, rất nhiều thứ ngay cả chủ quán cũng không biết lai lịch và tác dụng của chúng, cho nên có khoảng trống để nhặt nhạnh chỗ tốt rất lớn. Nhưng tầng giữa lại không giống, bảo vật trên quầy hàng ở nơi này đều rõ ràng minh bạch, không phức tạp hay có nhiều thay đổi giống tầng dưới.

Hắn cẩn thận quan sát nhóm bảo vật trên quầy hàng, trực tiếp bỏ qua những loại pháp khí, công pháp, phù lục kia. Mặc dù phẩm giai của những vật này không tệ, nhưng vẫn thua kém bảo vật trong quầng sáng của hắn nhiều lắm, không gợi lên được hứng thú của Lục Huyền.

“Lần này ta tới chỉ vì ba chuyện, mua linh chủng, mua linh chủng, vẫn là mua linh chủng!” Trong lòng Lục Huyền khẽ cười một tiếng, hắn đang chú ý đến những hạt linh chủng xuất hiện trên quầy hàng.

Số lượng linh chủng ở khu vực trung tầng nhiều hơn tầng dưới không ít, bởi xét cho cùng, số lượng linh chủng dị thường, khó có thể nhận biết được ở trong Tu Hành giới, vẫn là số ít, phần lớn đều là những chủng loại thường gặp.

Đi một hồi mới phát hiện, phẩm giai cùng với trình độ quý hiếm của phần lớn linh chủng xuất hiện tại nơi này còn không bằng những thứ bên trong Tư Nông điện kia, càng không cần phải nói đến những loại đang được gieo trồng trong linh điền của Lục Huyền.

Điều này đã thui chột hào hứng của Lục Huyền, hắn chỉ một mực đi dạo mà trong lòng chẳng đặt nặng về mục đích nữa.

“A? Hình như ta chưa từng trông thấy hạt linh chủng này.” Đột nhiên, hắn dừng bước lại, lực chú ý vừa bị một quầy hàng nằm bên trái hấp dẫn.

Chương 680: Vung Tiền Chi Mạnh!

Đi tới phía trước quầy hàng, Lục Huyền chợt phát hiện ra một hạt linh chủng màu xanh sẫm không ngừng tỏa ra ánh sáng lung linh, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác.

"Đạo hữu, đây là loại linh thực gì? Xin thứ cho đôi mắt của tại hạ vụng về, chưa từng đọc được tư liệu về loại linh thực này." Lục Huyền hỏi thăm chủ quán.

Với tạo nghệ linh thực của hắn, đúng là số linh thực chưa từng gặp qua cũng không nhiều lắm.

"Ánh mắt của đạo hữu khá tốt đấy, loại Mặc Cốt Thụ này cực kỳ hiếm thấy ở trong giới vực này, nó được vận chuyển từ giới vực khác đến đây." Chủ quán là một tu sĩ có tướng mạo hiền lành, vừa nhìn thấy Lục Huyền, trên mặt đã nở một nụ cười tươi: "Phẩm giai là tứ phẩm, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện chủng loại ngũ phẩm, sau khi bồi dưỡng thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện hóa dung nhập vào xương cốt của bản thân, khiến cho khung xương có độ cứng rắn và tính dẻo dai tiếp cận pháp khí tứ phẩm."

"Mặc Cốt Thụ, còn là từ ngoại vực vận chuyển tới đây?" Trong lòng Lục Huyền lập tức sinh ra vài phần hứng thú, không biết sau khi bồi dưỡng thành thục, quầng sáng của loại linh thực ngoại vực có thể mở ra phần thưởng gì.

"Cần bao nhiêu linh thạch mới mua được hạt linh chủng Mặc Cốt Thụ này?" Hắn dò hỏi chủ quán.

“Ta thấy đạo hữu hiền lành, hẳn là cũng thích bồi dưỡng linh thực giống ta. Như vậy đi, đạo hữu bỏ ra hai ngàn bốn trăm linh thạch ta sẽ đưa nó cho đạo hữu, ý ngươi thế nào?” Chủ quán vừa cười vừa nói.

“Đúng là ta có chút yêu thích bồi dưỡng linh thực, cũng mới quen đạo hữu nhưng đã quý mến tựa như thân thiết từ lâu. Có điều, chỉ một hạt linh chủng lại cần chi ra tới hai ngàn bốn trăm linh thạch để mua đi, cái giá này quá đắt rồi! Hai ngàn linh thạch, đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Đầu tiên Lục Huyền lập tức chém xuống một đao.

“Đạo hữu, đây chính là linh thực tứ phẩm có nguồn gốc từ ngoại vực chuyển hàng tới đây, ngay cả ở ngoại vực bên kia nó cũng cực kỳ thưa thớt hiếm thấy. Ngay cả ta cũng là ngẫu nhiên mới có được thì đặt ở trong Tu Hành giới này lại càng không cần phải nói đến rồi.” Chủ quán mỉm cười nói.

Thấy Lục Huyền lộ ra dáng vẻ do dự, gã cắn răng nói: “Như vậy đi, ta cũng thẳng thắn với đạo hữu một phen vậy, nếu đạo hữu thành tâm muốn có được hạt linh chủng này thì hai ngàn hai trăm linh thạch, thế nào?”

“Được.” Lục Huyền sảng khoái đồng ý, giá tiền này vẫn nằm trong ý muốn của hắn, lại cộng thêm hắn thực sự có hứng thú nồng đậm đối với cái gọi là linh chủng Mặc Cốt Thụ kia, lúc này mới lấy ra linh thạch, trực tiếp mua hạt linh chủng có màu xanh thẫm nọ.

“Chúc mừng đạo hữu, chúc đạo hữu sớm ngày trồng ra loại linh thực trân quý ở ngoại vực này.” Chủ quán cực kỳ chân thành nói với Lục Huyền.

Lục Huyền chắp tay, tỏ vẻ cảm tạ rồi tiếp tục đi dạo ở khu vực trung tầng. Một lúc lâu sau, hắn đi tới phía trước quầy hàng có bày một con Cự Tượng. Trên quầy hàng toàn là máu

thịt, hài cốt của các loại yêu thú, chủ quán là một tu sĩ đầu trọc, trên người sát khí nồng đậm, gần như muốn tràn cả ra ngoài, có thể thấy được trên tay đối phương có không biết bao nhiêu tánh mạng rồi.

"Đạo hữu, thi hài của con voi khổng lồ này bán thế nào?" Lục Huyền nhìn thấy con Cự Tượng cao tới ba trượng này, bỗng nhiên trong lòng sinh ra vài phần ý tưởng, hắn nhanh chóng mở miệng dò hỏi chủ quán.

"Thanh Giảo Tượng, yêu thú tứ phẩm, ngà voi trân quý nhất trên người nó đã bị lấy đi, nếu đạo hữu muốn có thể dùng hai ngàn tám trăm linh thạch mua về, không trả giá."

"Tượng Yêu có hình thể to lớn, số lượng máu thịt dự trữ trên người khá là phong phú, có thể dùng được một đoạn thời gian rất dài." Tu sĩ đầu trọc kia chậm rãi nói thêm.

"Nếu đống thịt yêu thú tứ phẩm Thanh Giảo Tượng này đã bị đạo hữu bán đi, thì hẳn là mùi vị của nó khá là bình thường, hoặc là linh lực ẩn chứa bên trong không đủ nhiều. Về phần Tượng Huyết, Tượng Cốt này hoàn toàn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế phù lục, pháp khí. Nhưng chỉ đơn thuần là một đôi ngà voi mà giá trị của nó lại chiếm cứ hơn phân nửa thi hài của Tượng Yêu rồi…"

"Thôi, ta cũng không nói nhiều, hai ngàn sáu trăm linh thạch, bán cho tại hạ, ý của các hạ như thế nào?"

Tu sĩ đầu trọc trầm ngâm không nói.

Lục Huyền nói rất có đạo lý, một bộ thi hài yêu thú lớn như vậy lại bị giữ đến tận bây giờ, nguyên nhân lớn nhất chính là máu thịt của con Thanh Giảo Tượng này không hề đáng giá, chỉ có thể dùng làm nguyên liệu nuôi nấng một ít yêu thú ăn thịt không kén chọn mà thôi.

“Được, thành giao.” Sau khi thoáng do dự một chút, cuối cùng chủ quán cũng gật đầu đồng ý.

Lục Huyền lấy hai mươi sáu viên linh thạch trung phẩm ra, giao cho tu sĩ đầu bóng lưỡng, sau khi đối phương xác nhận số lượng, hắn lập tức phất tay một cái, thi hài Cự Tượng đã tiến vào trong túi trữ vật của hắn rồi.

Trước mắt bao người, hắn không tiện vận dụng bảo vật ngũ phẩm Thao Trùng Nang, nên dự định sau khi trở về phòng sẽ chuyển thi hài con Cự Tượng này vào trong Thao Trùng Nang, cố gắng hết sức bảo trì phần máu thịt tươi mới và sinh cơ của Cự Tượng.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ bình thường, có lẽ huyết nhục của con Thanh Giảo Tượng này khá là vô dụng, nhưng nó lại cực kỳ thích hợp với Lục Huyền. Một đống thịt yêu thú lớn như vậy, hắn hoàn toàn có thể dùng cho chăn nuôi, bồi dưỡng Nhục Linh Thần, Dị Thọ Bàn Đào, Thiên Cầu Thủ, phần nội tạng còn lưu lại bên trong có thể dùng để cúng tế cho gốc Ngũ Tạng Bảo Chu vừa mới nhận được không lâu, tinh huyết có thể tưới cho Huyết Nghiệt Hoa, Huyết Linh Chưởng Tham.

Đáng tiếc… con Cự Tượng này đã chết từ lâu, hồn phách yêu thú bên trong đã sớm tan thành mây khói, nếu không nó cũng có thể trực tiếp tiến vào tiểu viện âm phủ làm thành một mắt xích trong chuỗi thức ăn.

Hắn chậm rãi đi ngang qua các quầy hàng, chỉ cần nhìn thấy đồ vật thích hợp là sẽ bỏ tiền ra mua. Rất nhanh, hắn đã chi đến mấy ngàn linh thạch để mua không ít huyết nhục yêu thú, sau đó mới trở lại trong phòng.

“Vất vả khổ cực hơn trăm đoàn, một mai trở lại trước giải phóng [1].”

[1] : đây là câu oán thán của một nhóm cán bộ nông thôn trong thời kỳ thực hiện chính sách chứng thực và khoán sản lượng đến từng hộ nông dân vào giai đoạn đầu của cải cách hồi cuối những năm 1970.

Vất vả bồi dưỡng linh thực nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới mở được một ít quầng sáng, đổi được nhiều linh thạch, nhưng thoáng cái đã tiêu đi, ừm, không đến một số lẻ.

Tiêu mấy ngàn linh thạch, khiến cho Lục Huyền xưa nay vẫn luôn tiết kiệm cảm thấy đau lòng không thôi, cũng may mỗi một món hắn đều mua được với giá thấp, mà món nào món nấy đều có tác dụng cực lớn, lúc này trong lòng mới thoáng cân bằng được một chút.

Linh thức đảo qua, sau khi xác nhận không có một người nào đang nhìn trộm, hắn mới lấy một đống nhỏ linh nhưỡng từ trong Thao Trùng Nang ra, đặt hạt linh chủng màu xanh sẫm mới có được vào trong đó.

“Linh thực ngoại vực, cũng không biết sẽ có điểm kỳ dị gì…”

Ôm theo chờ mong đầy cõi lòng, Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên hạt linh chủng màu xanh sẫm, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

Chương 681: Tín Nhiệm Giữa Tu Sĩ Và Tu Sĩ Đâu Rồi?

【 Mặc Cốt Thụ, linh thực tứ phẩm, ngoại vực truyền đến phẩm chủng đặc thù, trong quá trình bồi dưỡng cần dùng tinh nguyên của linh thực sư tẩm bổ, sau khi thành thục có thể dung nhập linh thực vào trong thân thể, luyện hóa nó, để nó hòa làm một thể với xương cốt của tu sĩ, nhằm đạt đến độ cứng rắn và tính dẻo dai như pháp khí tứ phẩm, thậm chí còn có khả năng sinh ra đặc điểm thần dị khác. 】

【 Phế chủng. Bởi vì trường kỳ không được bồi dưỡng theo phương thức đúng đắn, lại cộng thêm tình huống ngoài ý muốn phát sinh trong quá trình vượt qua giới vực, dẫn đến sinh cơ và linh tính bên trong linh chủng đã bị xói mòn sạch sẽ, triệt để biến thành một hạt phế chủng. 】

【 Phế chủng đã được ngâm mấy năm trong Huyền Sinh Linh Nhũ ngàn năm bên trong ẩn chứa sinh cơ cực mạnh, nhìn bề ngoài không khác gì một hạt linh chủng bình thường. 】

【 Hu hu hu, sinh cơ bị phế, ta đã là một hạt phế chủng rồi. 】

"Cái gì??" Ý niệm vừa biến mất, trong đầu Lục Huyền không khỏi xuất hiện hai cái dấu chấm hỏi thật to.

"Cái gì gọi là phế chủng? Ý là thoạt nhìn nó vẫn như bình thường, nhưng thực tế lại không có cách nào để bồi dưỡng ra? Nghĩa là ta tốn hơn hai ngàn linh thạch, chỉ mua được một hạt phế chủng?"

Hắn nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện, sau đó, trong lòng lập tức sinh ra một loại oán giận vô biên.

"Ta dùng nhiều tiền để mua cái gọi là linh chủng ngoại vực tứ phẩm từ trên tay ngươi, kết quả là ngươi lừa gạt ta, bán cho ta một hạt linh chủng vô dụng?"

"Tín nhiệm giữa tu sĩ và tu sĩ đâu rồi?"

Lục Huyền hít sâu liên tục, lúc này mới đè nén được cơn phẫn nộ trong lòng.

"May mà ta có năng lực đặc thù để xem xét trạng thái của linh thực linh chủng, nếu không cứ mơ hồ gieo xuống dưới, khẳng định là đã tổn thất hai ngàn linh thạch mà chẳng nhận được cái gì rồi!"

"Tiểu tử kia cũng quá giảo hoạt, không ngờ lại dùng cái gì mà Linh Nhũ ngàn năm để ngâm hạt phế chủng này, khiến cho vẻ ngoài của nó không khác gì một hạt linh chủng bình thường."

"Nếu một vị linh thực sư nào đó nhận được hạt linh chủng này rồi hao tốn nhiều tâm tư, dùng lượng lớn thời gian và tinh lực đi bồi dưỡng, cuối cùng không bồi dưỡng ra linh thực, khẳng định là đối phương chỉ cho rằng trình độ bồi dưỡng của bản thân quá tệ, không có cách nào bồi dưỡng ra loại linh thực tứ phẩm ngoại vực này, chứ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ là chủ quán kia ngáng chân mình."

Lục Huyền nghĩ đến tên chủ quán tướng mạo hiền lành kia, trong lòng thoáng cười lạnh một tiếng.

Từ trước đến nay chỉ có hắn gạt được đồ của người khác, còn chưa một ai có thể lừa gạt được nhiều linh thạch như vậy từ trong tay hắn đâu!

"Nhất định phải đòi lại món nợ này." Hắn nói thầm trong lòng.

“Không ngờ chỉ đi ra ngoài một chuyến, lại khiến ta cảm nhận được rất nhiều chỗ hiểm ác của Tu Hành giới rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Đầu tiên là chuyện mua cỗ quan tài thần bí kia, rõ ràng hắn đã thỏa thuận xong giá cả rồi, lại bị một tên tà tu Trúc Cơ viên mãn nẫng tay trên, sau đó hắn bị lừa gạt đến mức mua phải một hạt phế chủng, những trải nghiệm như thế đã làm cho chuyến đi đến Bảo Hội lần này của hắn trở nên phong phú hơn rất nhiều.

Về cơ bản, phạm vi hoạt động lúc trước của hắn đều là ở trong Thiên Kiếm Tông, ngẫu nhiên đi ra cũng trực tiếp mua hoặc là trao đổi một chút linh chủng ở Kiếm Môn Trấn, đương nhiên không có thể nghiệm được sự hiểm ác của Tu Hành giới.

“Cũng may thực lực bản thân ta đủ cứng, ngay cả khi ngấm ngầm ăn phải quả đắng như vậy, cũng có thể tự mình lấy lại danh dự. Nếu như thực lực không đủ, chỉ sợ bản thân bị thua thiệt cũng chưa chắc đã có thể nhìn ra, mà kể cả khi có thể nhìn ra, cũng không có cách nào đi chủ động đòi lại tổn thất.” Lục Huyền siết chặt nắm đấm, cảm khái nói.

Sau khi biết được hạt linh chủng màu xanh sẫm trong tay mình chỉ là phế chủng, Lục Huyền đã dự định sẽ đến khu vực trung tầng một chuyến, tìm được tay chủ quán bán hàng giả kia, bắt gã bồi thường tiền cho mình.

“Chủ quán kia đã vi phạm quy củ của Đa Bảo Lâu, nếu để cho mấy thế lực lớn của Đa Bảo Lâu trực tiếp can can thiệp vào chuyện này thì bắt hắn phải bồi thường gấp đôi cũng không có vấn đề gì.” Lục Huyền thầm nghĩ, đột nhiên trong đầu lại lóe lên một tia linh quang.

“Có lẽ vẫn còn một biện pháp khác để bắt hắn bồi thường càng nhiều linh thạch hơn cho ta? Nếu tên chủ quán kia đã lựa chọn bán linh chủng giả ra ngoài thì khẳng định là trong tay gã

không chỉ có một hạt như vậy, mà linh thạch gã lừa gạt được cũng không ít. Hiện giờ, mạch máu của hắn đã bị ta nắm lấy, ta hoàn toàn có thể nhổ ngược lại một đám lông dê trên người hắn.”

Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy loại phương pháp này có độ khả thi cực cao.

Chủ quán kia chủ đích hãm hại lừa gạt người khác như vậy thì khẳng định là trong tay đang có rất nhiều tiền tài bất nghĩa, nếu ngay lúc này hắn tìm tới tận cửa thì số linh thạch đối phương có thể bồi thường khá có hạn, nhưng nếu chờ đối phương kiếm được càng ngày càng nhiều hơn, để bản thân chìm sâu vào trong đó, đến lúc ấy, hắn hoàn toàn có thể hung hăng gõ cho gã một gậy.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Huyền chợt hiện lên một nụ cười tinh quái.

Hắn cũng không vội đi tìm chủ quán bán linh chủng giả kia bắt đối phương bồi thường, mà đã quyết định sẽ cẩn thận quan sát đối phương thêm mấy ngày, tìm kiếm thu thập chứng cứ chủ quán lừa gạt tu sĩ.

Trong mấy ngày kế tiếp, hắn chỉ dành thời gian đi khu vực hạ tầng nhìn một chút, sau khi phát hiện không có linh chủng vô danh mà bản thân muốn có là lập tức trở lại khu vực trung tầng, một mực loanh quanh ở khu vực gần với quầy hàng của chủ quán có tướng mạo hiền lành kia.

Mỗi lần tới đây, hắn đều sẽ thúc giục Thiên Tránh Quỷ Diện cùng với pháp khí Thanh Phù Vũ Y, biến hóa dung mạo khí tức của mình.

Trải qua quá trình tu luyện 《 Thần Diễn Kinh 》 nhiều năm, lại một mực được bảo vật Uẩn Thần Thiếp trong đầu săn sóc, hiện giờ linh thức của hắn đã mạnh hơn tu sĩ Trúc Cơ hậu

kỳ bình thường rất nhiều, bởi vậy hắn hoàn toàn có thể quan sát chủ quán bên kia cùng với nhóm khách hàng của gã, mà không bị người khác phát hiện được một chút dị thường nào.

Trong mấy ngày nay, tên chủ quán kia đã bán ra không dưới mười hạt linh chủng màu xanh sẫm, kiếm được hơn hai vạn viên linh thạch hạ phẩm.

Lục Huyền đã sớm lén lút ghi nhớ lại quãng thời gian bán hàng cùng với dung mạo và tu vi của người mua, chờ thời cơ chín muồi, hắn lập tức hóa thành dáng vẻ của mình khi đi mua hạt phế chủng lúc trước rồi đi tới phía trước quầy hàng kia.

"Đạo hữu lại đến? Là muốn mua một hạt linh chủng Mặc Cốt Thụ nữa sao?" Chủ quán vẫn còn ấn tượng với Lục Huyền, vừa nhìn thấy hắn, trên môi lập tức nở ra một nụ cười nhiệt tình.

"Không phải, là có chuyện khác cần tìm đạo hữu ngươi." Lục Huyền bị lời nói của chủ quán kích thích, làm cho gân xanh trên trán không nhịn được lập tức nhảy lên một cái, nhưng trên mặt vẫn duy trì một nụ cười mỉm.

Chương 682: Bắt Thóp!

"Ồ? Mời nói." Dường như chủ quán có lòng tin cực lớn đối với chuyện bản thân bán linh chủng giả, gã hoàn toàn không nghĩ đến tình huống hành vi gian dối của bản thân bị phát hiện, vẫn ung dung nói.

Lục Huyền quan sát bốn phía, sau đó tiến lên hai bước, truyền âm nói với chủ quán: "Đạo hữu, linh chủng Mặc Cốt Thụ ngươi bán ra là giả?"

Tiếng truyền âm nhỏ như muỗi kêu nhưng truyền vào trong tai chủ quán lại như tiếng sấm nổ vang trời!

Vẻ mặt gã đại biến, trong mắt hiện lên một tia bối rối.

"Đạo… Đạo hữu đừng có tùy tiện đùa giỡn như vậy." Gã cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, còn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng ngắc, nói với Lục Huyền.

"Lời vừa rồi có phải nói đùa hay không, hẳn là đạo hữu ngươi biết rất rõ." Lục Huyền lạnh nhạt nói.

"Là sao?" Sau phút bối rối ban đầu, chủ quán nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, vẻ mặt trở nên lạnh lùng hỏi: "Hạt linh chủng ta bán ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, phẩm chất vẻ ngoài hoàn chỉnh, chỉ cần dùng linh thức thăm dò là biết được thật giả ngay. Đạo hữu còn chưa trồng xuống, đã chắc chắn linh chủng của ta có vấn đề, chẳng phải là đang vu oan cho sự trong sạch của ta sao?"

Suy nghĩ trong đầu gã không ngừng bay bổng, gã tuyệt đối tin tưởng vào quy trình sử dụng Huyền Sinh Linh Nhũ ngàn năm giả tạo phế chủng thành linh chủng bình thường, người

khác tuyệt đối không thể nhìn từ bề ngoài mà nhận ra điểm dị thường của linh chủng được.

Ngay cả khi người mua phát hiện ra sơ hở, đó là cũng là chuyện phát sinh sau khi đối phương bồi dưỡng linh chủng thật nhiều năm, đến lúc đó, gã đã sớm mang theo một khoản linh thạch lớn, tiêu dao ngoài hải ngoại rồi.

"Nếu đạo hữu không đủ tự tin đối với trình độ linh thực của bản thân, có thể trả lại linh chủng cho ta, ta sẽ trả lại một phần linh thạch cho ngươi."

Để phòng ngừa vạn nhất, gã vẫn lưu lại cho Lục Huyền một đường lui, sợ Lục Huyền thật sự nhìn ra cái gì.

"Linh thạch thì thôi." Lục Huyền không để lộ cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Về phần ngươi nói chưa gieo trồng thì không có quyền phán định linh chủng là thật hay giả, chẳng biết đạo hữu đã từng nghe nói đến bên trong Tu Hành giới có một loại bảo vật đặc thù tên là thảo mộc linh khí có thể thúc giục linh thực nhanh chóng sinh trưởng hay không?"

"Không khéo, trong tay ta đang có một loại như vậy, chỉ cần dùng thảo mộc linh khí thúc đẩy hạt linh chủng kia sinh trưởng, là có thể biết được nó là thật hay giả rồi. Đạo hữu muốn thử một chút hay không?" Lục Huyền đứng thẳng tắp, trực tiếp dùng linh thức khóa chặt chủ quán, phòng ngừa gã sợ hãi mà đào thoát.

"Không cần, ta trả lại gấp ba lần linh thạch cho đạo hữu, có được hay không?" Vẻ mặt chủ quán âm tình bất định, cuối cùng vẫn không có dũng khí đi đánh cược xem lời nói của Lục Huyền là thật hay giả.

Thấy chủ quán đã ngầm thừa nhận, khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên: "Chỉ bồi thường gấp ba đã muốn đuổi ta đi rồi?"

“Đạo hữu, hẳn là ngươi cũng không muốn chuyện mình bán hạt giống giả bị tu sĩ khác biết chứ?” Hắn thản nhiên nói.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Gần đây ngươi bán hàng giả kiếm được bao nhiêu linh thạch, chia cho ta bảy phần.” Khi nói ra câu này, vẻ mặt hắn vô cùng kiên định, không cho phép nghi ngờ.

“Không thể nào! Ngươi cũng quá xấu xa rồi!” Chủ quán biến sắc, lập tức thốt ra.

“Chỉ là dùng tiền tiêu tai thôi mà. Không biết đạo hữu có nghĩ tới chuyện này hay không, nếu như Đa Bảo Lâu biết ngươi đang bán hàng giả, đã lừa gạt được rất nhiều tu sĩ tới tham gia Bảo Hội này rồi, bọn họ sẽ đối với ngươi như thế nào đây?”

“Còn nữa, trong nhóm tu sĩ đã mua linh chủng của ngươi kia, có bao nhiêu người đã đạt tới tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cùng với cảnh giới viên mãn? Nếu bọn họ biết, mình bỏ ra không ít linh thạch để mua linh chủng, cuối cùng toàn bộ linh chủng kia đều là giả, đến lúc ấy bọn họ sẽ xử lý đạo hữu như thế nào?”

“Nếu chuyện này thực sự phát sinh, thì thứ ngươi phải trả không chỉ là khoản linh thạch này đâu, hơi không cẩn thận một chút, ngươi còn phải lấy tính mệnh của mình ra đền đó.”

Lục Huyền truyền âm nói với chủ quán, cũng thuận miệng kể ra dung mạo, tu vi cùng với thời gian chủ quán giao dịch cùng mấy vị tu sĩ nọ.

Đến đây, vẻ mặt chủ quán không còn ôn hòa nhiệt tình như lúc trước nữa, gã lập tức để lộ ra vẻ âm trầm như nước, cứ đứng yên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Bảy phần là quá nhiều, ta giả mạo linh chủng cũng hao tốn cái giá không nhỏ, nếu bị đạo hữu lấy đi bảy phần, tổn thất

trong tay ta quá lớn.” Hồi lâu sau, gã khẽ thở dài một tiếng, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

Trong lòng Lục Huyền cũng biết, thủ đoạn ngụy trang này cực kỳ khó làm, bản thân hắn cũng không muốn ép chủ quán quá chặt, tránh để gã liều mạng cá chết lưới rách, mới lên tiếng nói: “Vậy thì sáu phần, nhưng ngươi phải giao phương pháp giả tạo linh chủng cho ta một phần.”

“Không nên đùa nghịch thủ đoạn gì, nếu ta có thể phát hiện ra linh chủng là giả, thì đương nhiên cũng có thể phân biệt ra được phương pháp của ngươi có hữu hiệu hay không. Còn nữa, ta biết rõ số lượng linh chủng ngươi bán ra, đừng hòng giở trò dối trá trên linh thạch.”

Chủ quán hít sâu một hơi: “Được, ta nhận thua.”

“Gần đây, ta đã bán được mười lăm hạt với giá hơn hai nghìn linh thạch mỗi viên, số lẻ bất đồng, tổng cộng đã kiếm được chừng ba vạn hạ phẩm linh thạch, hiện giờ chia cho đạo hữu sáu phần.”

“Nơi này có một trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm, ngươi xem qua đi.”

“Mặt khác, Linh Nhũ trong bình là thứ mấu chốt để giả tạo linh chủng, chỉ cần bỏ linh chủng vào trong đó tẩm bổ một đoạn thời gian, là có thể rót đầy sinh cơ nồng đậm vào trong linh chủng, khiến cho hạt phế chủng kia nhìn giống hệt linh chủng bình thường.”

“Linh lực bên trong Linh Nhũ đã bị tiêu hao chừng bảy - tám phần, không bao lâu nữa, nó sẽ trở lại thành nước bình thường.”

Chủ quán lấy một cái bình nhỏ màu xanh nhạt từ trong túi trữ vật ra, ném cho Lục Huyền.

“Dễ bàn, ta thề nhất định sẽ không để cho người thứ ba biết được chuyện đạo hữu bán hạt giống. Ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Lục Huyền cầm lấy linh thạch và linh nhũ, âm thầm uy hiếp cũng như cảnh cáo chủ quán một câu, liền cáo từ rời đi.

Có được một khoản bồi thường lớn như vậy, tâm trạng của hắn rất tốt, chút cảm xúc bất ổn vì trước đó bị nẫng tay trên cái quan tài đá, lại mua được linh chủng giả lập tức tan thành mây khói.

Hắn cũng không lo lắng tên chủ quán kia sẽ tố giác mình. Nếu như tên chủ quán kia có dũng khí để lộ chuyện hắn doạ dẫm gã ra ngoài, cũng chỉ có thể dẫn đến kết quả chẳng mấy tốt đẹp kiểu như ‘đả thương địch thủ tám trăm, tự tổn hại một ngàn’ mà thôi, thậm chí không cần Lục Huyền ra tay, Đa Bảo Lâu cùng với đa số tu sĩ bị gã lừa gạt sẽ lưu lại cho gã một đoạn hồi ức sâu sắc.

Còn sau này, khi Bảo Hội kết thúc, chủ quán có thể tới tìm Lục Huyền gây phiền phức hay không, hắn lại càng không lo lắng, thậm chí hắn còn đang ngại khoản linh thạch mình lấy được vẫn chưa đủ nhiều đây!

“Mấy người đồng đạo bị lừa kia, chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với các ngươi mà thôi, coi như các ngươi dùng hai ngàn linh thạch này mua về cho mình một bài học đi.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Chương 683: Thánh Anh Đan Xuất Hiện!

Lục Huyền vốn là tu sĩ chính đạo, trong lòng cũng có một chút chính nghĩa, nhưng lại không nhiều.

Nếu cứu vãn tổn thất thay những tên tà tu không quen biết kia chẳng phải khoản linh thạch hắn kiếm được sẽ đi tong một đống lớn sao? Hơn nữa, bảo hắn đi tìm từng người một để trả tiền cũng quá là phiền phức đi, cứ dứt khoát cho hết vào túi của mình là xong.

Lục Huyền nhanh chóng trở lại trong phòng, lấy cái bình nhỏ màu xanh nhạt ra, cẩn thận mở miệng bình, bên trong có đựng một loại Linh Nhũ màu trắng nõn, cao tới nửa bình. Linh Nhũ cực kỳ đặc sánh, ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, chỉ cần ngửi một hơi cũng thấy sảng khoái tinh thần.

"Huyền Sinh Linh Nhũ ngàn năm này rơi vào trong tay chủ quán kia đúng là minh châu bị long đong, hắn chỉ biết dùng nó để chế tạo linh chủng giả." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

"Có thể tăng thêm sinh cơ cho linh chủng, thì dùng để săn sóc những hạt linh chủng đã được cải tạo kia sẽ là thích hợp nhất. Đáng tiếc số lượng linh nhũ có hạn, chỉ có thể dùng được một đoạn thời gian."

Hắn cất cái bình nhỏ màu xanh nhạt kia vào trong Thao Trùng Nang.

"Lần này tới tham gia Bảo Hội đúng là một lựa chọn vô cùng chính xác của ta. Chẳng những đã tiêu hóa hết nhóm

phần thưởng bên trong quầng sáng vẫn tồn đọng lại, ta còn đổi được hơn ba vạn hạ phẩm linh thạch, lại có tu sĩ hảo tâm đưa lên gần hai vạn linh thạch, trừ đi mấy nghìn linh thạch tiêu hao, vẫn kiếm lời hơn năm vạn. Ngoài ra, ta còn đổi được Ngũ Tạng Bảo Chu, huyết nhục của tà ma, thi hài của yêu thú, linh nhũ ngàn năm, đúng là thu hoạch tràn đầy."

Lục Huyền đang âm thầm tính toán những thứ được và mất của mình trong khoảng thời gian này.

"Trước đó, ta vẫn luôn tự mình đi tìm kiếm các loại bảo vật linh chủng không biết tên mà hiện tại thời cơ cũng tới rồi, ta hoàn toàn có thể bày quầy bán hàng, chờ linh chủng tới cửa."

Hắn quyết định sẽ mang Thánh Anh đan và Bạch Cốt Ma Khôi lên kệ hàng, đổi lấy tài nguyên cần thiết để làm ruộng.

Bạch Cốt Ma Khôi, tuy hình thái có thể biến hóa ngàn vạn nhưng lực công kích vẫn hơi yếu một chút, đến hiện giờ, nó đã không còn chỗ đứng trong nhóm bảo vật của Lục Huyền rồi.

Về phần Thánh Anh đan, mặc dù phẩm giai cao tới ngũ phẩm, có thể thoáng gia tăng xác suất đột phá Kết Đan, nhưng đối với Lục Huyền ở giai đoạn hiện tại, tác dụng của nó lại không lớn.

Hắn vừa tấn thăng Trúc Cơ hậu kỳ không bao lâu, tuy có phần thưởng tu vi bên trong quầng sáng, nhưng từ thời điểm này đến khi đột phá Kết Đan vẫn còn không ít thời gian nữa, có thể đổi nó lấy linh chủng phẩm cấp cao đương nhiên sẽ có lời hơn.

Hơn nữa, bên trong tiểu viện âm phủ của hắn hiện có Thánh Anh Quả Mẫu Chu cùng với hai cây con của nó, chờ sau khi mấy cây non kia trưởng thành đương nhiên là không thiếu Thánh Anh đan, lại cộng thêm lai lịch của Thánh Anh đan khá là tà dị, Lục Huyền lo lắng ăn vào có thể sẽ sinh ra

hiệu quả xấu, nên ý nghĩ giữ lại dùng riêng cũng không quá mãnh liệt.

Hắn đã quyết định xong nên ngay ngày hôm sau, hắn lập tức đi tìm chấp sự của Đa Bảo Lâu, nộp lên trên một số linh thạch nhất định, nhận được một tư cách bày quầy bán hàng.

Lục Huyền đặt Thánh Anh đan, Bạch Cốt Ma Khôi và một viên Huyền Âm đan còn lại ở trên quầy hàng, rồi ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Lần này, đi ra ngoài bày quầy bán hàng, đương nhiên là vấn đề an toàn cần phải đảm bảo, để gia tăng một chút lực uy hiếp cho mình, Lục Huyền không hề ẩn giấu tu vi nữa, hắn dứt khoát bày ra tu vi cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

Lại nói, trên tay có Thiên Tránh Quỷ Diện thay đổi khuôn mặt, khí tức, lại có Thanh Phù Vũ Y ngăn cách linh thức dò xét, hắn cũng không lo lắng bản thân sẽ bị Cát Phác hoặc là nhóm đồng môn khác nhận ra.

Mấy vị trí tốt đều bị người khác chiếm cứ hết rồi, Lục Huyền đành phải ngồi ở trong một góc, cộng thêm trên quầy hàng của hắn không có nhiều bảo vật lắm, nên nhóm tu sĩ đi ngang qua rất dễ phớt lờ.

Mãi cho đến khi một tên tà tu toàn thân tản đầy khí tức huyết sát đi ngang qua. Gã lơ đãng nhìn thoáng qua đống đồ vật trên quầy hàng của Lục Huyền, tầm mắt khá là sắc bén, gã chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra lai lịch của Huyền Âm Đan.

Đang lúc người này định hỏi thăm Lục Huyền về giá cả của Huyền Âm đan, đột nhiên sắc mặt gã biến đổi, ánh mắt lóe lên một tia kinh hãi đến không thể tin nổi vào mắt mình.

"Đạo hữu, đây là một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm?" Gã truyền âm dò hỏi Lục Huyền.

“Không sai, đạo hữu thật tinh mắt.” Lục Huyền mở to mắt, lạnh nhạt trả lời.

tu sĩ huyết sát chăm chú nhìn viên Thánh Anh đan kia, tựa như muốn xem thấu nó. Chỉ thấy viên Thánh Anh đan trên quầy hàng có màu đen nhánh tròn trịa, mặt ngoài phủ kín những đường linh văn màu xám đen, linh văn không ngừng di chuyển, tạo thành vô số gương mặt trẻ con với hình thái dị thường đang liên tục kêu gào rên rỉ, âm khí nồng đậm, gần như muốn hóa thành thực chất.

“Là Thánh Anh đan không sai được.” Sau khi quan sát một hồi, tu sĩ huyết sát nọ khẽ thở ra một hơi thật sâu, trong lòng lập tức nảy sinh một loại xúc động mãnh liệt muốn trực tiếp cướp đi viên đan dược ngũ phẩm này. Nhưng một tia lý trí cuối cùng đã nhắc nhở gã, nếu thực sự hành động thì bên trong Đa Bảo Lâu này, đang có đến mấy vị Kết Đan chân nhân đồng thời trấn thủ, khẳng định là bọn họ sẽ dùng tốc độ sấm sét đi tới diệt sát gã chỉ trong nháy mắt.

“Đạo hữu, ta muốn dùng hai vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch mua viên Thánh Anh đan này, ý ngươi thế nào?” Trên tay tràn đầy máu tươi nhưng gã lại cố gắng hết mức để nặn ra một nụ cười hiền lành, nhẹ giọng hỏi.

Lục Huyền không nói gì chỉ lắc đầu.

“Dùng thanh pháp khí tứ phẩm cực phẩm trong tay ta lại cộng thêm một vạn hạ phẩm linh thạch để trao đổi, đạo hữu cảm thấy thế nào?” tu sĩ huyết sát tiếp tục lấy ra một lá cờ có vô số oan hồn màu máu, tiếp tục hỏi.

“Tại hạ vốn không vội bán viên Thánh Anh đan này đi, mong đạo hữu thứ lỗi. Nếu đạo hữu thật sự muốn lấy được nó, ta có thể cho đạo hữu một tin tức, đó là ưu tiên xem xét đến người dùng linh chủng phẩm cấp cao để trao đổi.”

“Linh chủng phẩm cấp cao?” Trong mắt tu sĩ huyết sát kia lóe lên một tia tàn nhẫn: “Xin đạo hữu hãy lưu lại viên Thánh Anh đan này cho ta chừng nửa ngày, ta sẽ đi tìm hạt linh chủng khiến ngươi hài lòng đến đây.”

Gã để lại một câu như vậy rồi lập tức hóa thành một luồng huyết quang biến mất ngay trước mắt Lục Huyền.

Sau vị tu sĩ huyết sát này, lại có mấy vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kiến thức rộng rãi cùng với vài tên tà tu cảnh giới Trúc Cơ viên mãn nhận ra Thánh Anh đan, tất cả đều dồn dập ra giá cao, muốn trực tiếp mua lấy, đều bị Lục Huyền lấy lý do tương tự như người trước để từ chối.

“Muốn Thánh Anh đan ngũ phẩm? Vậy thì dùng linh chủng phẩm cấp cao để đổi lấy đi!”

Rất nhanh, tin đồn một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm xuất hiện ở khu vực trung tầng đã lan truyền nhanh chóng, và ngay lập tức, làm nổ ra một hồi oanh động ở Đa Bảo Lâu.

Chương 684: Sóng Gió Thánh Anh Đan!

Trên thực tế, Thiên Uyên Bảo Hội lần này cũng không xuất hiện nhiều bảo vật ngũ phẩm, nếu ngẫu nhiên xuất hiện một kiện sẽ bị đa số tu sĩ tranh mua, trực tiếp mua đi từ sớm rồi.

Cho nên sự xuất hiện của Thánh Anh đan ngũ phẩm chỉ khiến nó được hoan nghênh nhiều hơn chứ tuyệt đối không có kém hơn.

Đây chính là bảo vật cực phẩm có thể gia tăng xác suất đột phá Kết Đan!

Phải biết rằng, con đường tu hành càng lên cao độ khó càng lớn, có thể đột phá đến cảnh giới Kết Đan tuyệt đối là tồn tại như phượng mao lân giác.

Trong số những tu sĩ tới tham sự Bảo Hội lần này, có không ít tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ và Trúc Cơ viên mãn, trong lòng luôn ôm một tia chờ mong đột phá Kết Đan, và hiển nhiên tất cả đều có nhu cầu mãnh liệt đối với bảo vật như Thánh Anh đan.

Trong Bảo Hội xuất hiện một viên như vậy chắc chắn sẽ hấp dẫn hết lượt tu sĩ này đến lượt tu sĩ khác đi tới muốn thử vận may.

Thậm chí trong đám đông muốn trao đổi Thánh Anh đan kia, Lục Huyền còn nhìn thấy Cát Phác sư huynh cùng với lão giả gầy còm đã cướp đi cái quan tài đá thần bí từ trong tay hắn.

Càng nhiều tu sĩ xuất hiện, giá cả được bọn họ đưa ra cũng càng ngày càng cao, thậm chí còn khiến trong lòng Lục Huyền có chút động tâm.

Nhưng để tối đa hóa lợi ích của mình, Lục Huyền vẫn duy trì tín niệm lúc trước, hắn công khai nói cho bọn họ biết, mình sẽ ưu tiên cân nhắc linh chủng cao cấp để trao đổi trước.

"Các vị đạo hữu yêu thích viên Thánh Anh đan này như thế, thực sự khiến tại hạ thấp thỏm lo âu, nhưng yêu cầu của ta vẫn được giữ nguyên như lúc đầu, đó là ưu tiên cân nhắc đến linh chủng phẩm cấp cao."

"Nếu các đạo hữu khát khao muốn lấy được thứ này, mọi người hoàn toàn có thể tản ra trước, chờ đến khi tìm được linh chủng làm mình hài lòng, lại tới đây hỏi giá cũng không muộn." Lục Huyền đưa mắt nhìn càng ngày càng nhiều tu sĩ đang tụ tập đến phía trước quầy hàng của mình, lập tức chắp tay nói.

"Tốt, vậy mong đạo hữu hãy giữ lại viên đan dược này, ta sẽ nhanh chóng mang linh chủng cao giai làm ngươi hài lòng tới!"

"Đạo hữu thực không suy nghĩ về linh thạch sao? Cái giá ta vừa báo hồi nãy vẫn có thể gia tăng thêm một phần nữa, đến lúc đó, ngươi hoàn toàn có thể tự mình đi mua linh chủng cao phẩm."

Lục Huyền lắc đầu, linh chủng cao giai là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nếu mau chóng lấy được đương nhiên là tốt nhất.

Mọi người thấy hắn đã quyết tâm, cũng chỉ có thể tản đi, bắt đầu vắt óc nghĩ biện pháp đi nghe ngóng sự tồn tại của linh chủng cao giai.

Lục Huyền không để ý đến nhóm tu sĩ tụ tập đến nơi này vì Thánh Anh đan, hắn cho bọn họ một khoảng thời gian chuẩn bị rồi trực tiếp trở lại khu vực nghỉ ngơi.

Trên đường đi, dựa vào linh thức mạnh hơn tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường rất nhiều, hắn nhạy bén phát hiện được các loại khí cơ như có như không một mực rơi xuống người mình.

Cũng may, hắn có pháp khí ngũ phẩm Thanh Phù Vũ Y với tác dụng che lấp khí tức, ngăn cách linh thức dò xét, lúc này mới không bị ai nhìn ra manh mối gì.

Cân nhắc đến sự riêng tư của khách nhân tới tham gia Bảo Hội, bên trong khu vực nghỉ ngơi có khá nhiều tầng cấm chế trùng trùng điệp điệp, sau khi tiến vào bên trong, tất cả mọi luồng linh thức thăm dò đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Dùng tu vi trước mắt của ta đi bán Thánh Anh đan ngũ phẩm, vẫn có chút liều lĩnh." Lục Huyền trở lại trong phòng, âm thầm suy nghĩ.

Nhưng có thể mượn cơ hội này để lấy được linh chủng phẩm cấp cao, hắn cũng nguyện ý gánh chịu nguy hiểm.

Còn nữa, hắn có tín nhiệm cực lớn đối với mấy thế lực liên hợp tổ chức Thiên Uyên Bảo Hội này. Hắn tin tưởng bọn họ có thể bảo đảm sự an toàn cho khách hàng, sẽ không để phát sinh loại chuyện giết người đoạt bảo này ở ngay bên trong Đa Bảo Lâu.

Đồng thời, hắn cũng có lòng tin không nhỏ đối với thực lực của bản thân, trên tay hắn có rất nhiều bảo vật ngũ phẩm lại cộng thêm mấy chục tấm kiếm phù tứ phẩm với tính sát phạt cường đại, kể cả khi chạm mặt với Kết Đan chân nhân, hắn cũng có lực để đánh một trận, dù không thể chiến thắng, ít nhất cũng có thể toàn thân trở ra.

Và cuối cùng, mặc dù Thánh Anh đan là đan dược ngũ phẩm, nhưng tác dụng của nó chỉ phù hợp với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hoặc là cảnh giới viên mãn, tác dụng đối với Kết Đan chân nhân không lớn, cho nên không cần phải lo lắng Kết Đan chân nhân của Đa Bảo Lâu sẽ ngang nhiên can thiệp.

Nhân tố không xác định duy nhất trong kế hoạch này chính là có thể sẽ khiến Cát Phác hoài nghi.

Suy cho cùng, chính hắn là người tiết lộ tin tức về Thánh Anh đan cho đối phương, mà cũng hắn là người đưa ra yêu cầu ưu tiên linh chủng cao cấp, nhưng Lục Huyền lại không thể đi cân nhắc những thứ này được.

Lại nói, yêu cầu linh chủng cũng coi như phổ biến, bản thân hắn lại đang che giấu tu vi, thay đổi dung mạo, khẽ hở khiến đối phương hoài nghi cũng không phải quá lớn.

Mặt khác, ngày thường hắn đều ở trong tông môn, một mực dán cho mình cái mác là tu vi bình thường, không giỏi đấu pháp, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, gần như không khiến đối phương liên tưởng đến chuyện hắn có thể sở hữu một món bảo vật trân quý như Thánh Anh đan ngũ phẩm.

Hơn nữa, với giao tình giữa Lục Huyền với Cát Phác, hắn đã từng trợ giúp đối phương giải quyết vấn đề sinh sản của đôi Âm Dương Côn Ngư thượng cổ kia, thì kể cả khi đối phương hoài nghi, cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến hắn.

Lục Huyền âm thầm suy nghĩ một chút, sau đó yên tâm ở trong phòng nghỉ ngơi.

Không đến nửa canh giờ sau, Cát Phác đã gửi tới một tấm phù lục truyền tin. Sau khi Lục Huyền tiến vào khu vực nghỉ ngơi, hắn đã sớm lén lút đổi lại nguyên trạng, nên cũng không lo lắng chuyện mình cải trang sẽ bị bại lộ.

Hắn kéo tấm phù lục kia tới, dùng linh lực kích phát.

“Lục sư đệ, tin tức ngươi nhận được quả nhiên không sai, đúng là có một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm xuất hiện.”

“Nhưng tu sĩ sở hữu đan dược lại yêu cầu linh chủng phẩm cấp cao, trên người ta không có, không biết trong tay sư đệ có linh chủng cấp cao hay không, nếu có, ngươi cho sư huynh mượn một phen, xong chuyện này ta sẽ trả thù lao cho ngươi.”

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên: “Còn đến mượn hạt giống của ta nữa.”

Hắn khẽ lắc đầu, lại lấy ra một tấm phù lục đưa tin, truyền nội dung vào bên trong: “Cát sư huynh, ta có nghe được chuyện viên Thánh Anh đan kia, nhưng đáng tiếc, trên người ta không có linh chủng quý hiếm gì, trước đó, chỉ cần nhận được là không nhịn nổi gieo xuống hết rồi. Sư đệ ta thật sự bất lực, chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với sư huynh thôi.”

Sau khi gửi câu trả lời qua loa cho Cát Phác, Lục Huyền nghỉ ngơi thật tốt một đêm, hôm sau, hắn lại đi vào khu vực trung tầng của Đa Bảo Lâu. Đã có mấy chục tu sĩ chờ đợi từ lâu, người có tu vi thấp nhất trong đám này chính là Trúc Cơ hậu kỳ, cảnh giới Trúc Cơ viên mãn cũng vượt quá một nửa.

“Đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới.”

“Chờ ngươi đã lâu rồi.”

Chương 685: Nguyên Từ Linh Mộc!

Lục Huyền gật đầu cười với mọi người, sau đó bày Thánh Anh đan cùng với Bạch Cốt Ma Khôi lên quầy. Khoảnh khắc nhìn thấy Thánh Anh đan, ánh mắt mọi người đều sáng lên, cả đám cùng nhau tiến lên vài bước.

Trong tiếng vang "hưu hưu", từng bóng dáng tu sĩ lướt cực nhanh đến, trực tiếp vây quanh quầy hàng của Lục Huyền.

"Chư vị đạo hữu chớ nóng vội." Lục Huyền trầm giọng nói: "Ta nhắc lại phương pháp giao dịch Thánh Anh đan cho mọi người, đó là sẽ ưu tiên cân nhắc đến linh chủng cao cấp, ngũ phẩm trở lên là tốt nhất. Đương nhiên, nếu thực sự không có linh chủng, ta cũng không ngại trao đổi lấy linh thạch hoặc là các loại pháp khí bảo vật cùng cấp."

"Các vị có thể truyền âm ra giá với ta, sau khi ta cân nhắc, sẽ giao dịch với người đưa ra cái giá làm bản thân ta hài lòng nhất."

Lục Huyền giới thiệu sơ qua, sau đó đứng ngay phía trước quầy hàng, chờ mọi người ra giá.

"Đạo hữu, trong tay ta có ba hạt linh chủng tứ phẩm, tất cả đều là chủng loại quý hiếm trong Tu Hành giới, lại cộng thêm một vạn năm nghìn hạ phẩm linh thạch, cái giá nào có thể đổi lấy viên Thánh Anh đan kia của ngươi hay không?"

"Vị đạo hữu này, ta có hai hạt linh chủng tứ phẩm, ngoài ra còn có một loại phương pháp ngưng kết linh chủng, đạo hữu suy nghĩ một chút xem sao."

“Đạo hữu…”

Từng chuỗi âm thanh rất nhỏ truyền vào trong tai Lục Huyền. Lục Huyền âm thầm lắng nghe rồi phán định giá cả do mỗi một vị tu sĩ đưa ra. Linh chủng cấp cao thực sự hiếm thấy, bởi vì loại linh chủng được đại đa số các tu sĩ kia đưa ra đều là linh chủng tứ phẩm.

Trong nhóm này, còn có một tu sĩ nhắc tới phương pháp ngưng kết linh chủng tứ phẩm đã khiến Lục Huyền có chút hứng thú, hắn lập tức nhét đối phương vào trong phạm vi cân nhắc của mình.

“Đạo hữu, trong tay ta có một hạt linh chủng lai lịch không rõ, nhưng xem xét sinh cơ của nó, hẳn là thứ này không thua kém ngũ phẩm, đạo hữu có muốn quan sát hay không?” Đột nhiên một giọng nữ lạnh lùng truyền vào trong tai Lục Huyền.

Trong lòng hắn hơi động, lập tức đưa mắt nhìn về phía âm thanh truyền đến. Chỉ thấy một nữ tu sắc mặt trắng bệch đang lẳng lặng đứng trong góc, cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, phía trên đôi mắt của nàng bị phủ kín bởi một mảnh vải màu đỏ, Lục Huyền mơ hồ nhìn thấy một tia hồng quang tản ra từ bên trong mảnh vải nọ.

Sau khi Lục Huyền đưa mắt nhìn sang, nữ tu kia khẽ gật đầu với hắn, rồi mở bàn tay để lộ hạt linh chủng bên trong ra. Hạt linh chủng này có màu đen thăm thẳm, lại cộng thêm vô số những tia quang mang nhỏ bé gần như không thể nhận ra ở trên bề mặt. Khi tinh tế xem xét, sẽ có cảm giác những tia quang mang ấy là từng mảnh vỡ linh hồn bất quy tắc, đang xoay chuyển không ngừng, tựa như muốn hút cả hồn phách của Lục Huyền vào bên trong.

Lục Huyền đã nếm quả đắng từ hạt linh chủng giả mạo lúc trước, nên lần này, hắn dứt khoát để cho Yêu Quỷ Đằng thu nhỏ thân hình lại, đặt nó vào trong tay áo. Ngay khi hạt linh

chủng kia xuất hiện, Yêu Quỷ Đằng đã nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay Lục Huyền, thậm chí còn hướng về phía hắn truyền tới một tia khát vọng đối với hạt linh chủng đằng kia.

"Đúng là linh chủng phẩm cấp cao." Được Yêu Quỷ Đằng xác nhận, trong lòng Lục Huyền đã nổi lên vài phần hứng thú.

"Đạo hữu." Ngay khi hắn đang do dự, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai Lục Huyền: "Chỗ ta có một viên linh chủng lục phẩm, chính là Nguyên Từ Linh Mộc, sau khi bồi dưỡng thành thục có thể luyện chế ra pháp bảo có được Nguyên Từ Linh Quang, cũng có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông Nguyên Từ Thần Quang."

Người phát ra thanh âm này chính là Cát Phác, cũng không biết gã lấy được một hạt linh chủng lục phẩm từ nơi nào, vừa xuất thủ đã biểu lộ ra quyết tâm nhất định phải lấy được Thánh Anh đan.

"Nguyên Từ Linh Mộc? Linh chủng lục phẩm." Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, tâm trạng kích động cũng dần dần bình phục lại, sau đó hắn truyền âm trả lời: "Đạo hữu, ngươi muốn dùng hạt linh chủng lục phẩm kia để đổi lấy đan dược ngũ phẩm của ta?"

"Không sai, hy vọng đạo hữu có thể thành toàn." Cát Phác bình tĩnh nói, trong mắt lóe lên một tia đau lòng. Gã tìm kiếm linh chủng cấp cao không có kết quả, rơi vào đường cùng đành phải đi tìm Kết Đan chân nhân của Đa Bảo Lâu, sau đó mua được hạt linh chủng này từ trong tay một vị.

Cái giá cho hạt linh chủng kia tuyệt đối đắt đỏ, với gia sản của đệ tử chân truyền đại tông như gã, cũng đau lòng không thôi.

Nhưng trong nhóm bảo vật cùng phẩm cấp, giá cả của linh chủng thấp hơn đan dược rất nhiều, lại cộng thêm trình độ quý

hiếm của Thánh Anh đan và nhu cầu bức thiết của gã, chênh lệch một chút giá cả như vậy, gã cũng không để ở trong lòng.

Cát Phác cảm nhận được một tia hứng thú nồng đậm xuất hiện trên gương mặt vị chủ quán bình thường kia, liền lấy một hạt linh chủng quái dị từ trong túi trữ vật ra.

Hạt linh chủng này nhìn khá giống sắt nhưng lại không phải sắt, bên ngoài sáng bóng như kim loại, có một luồng linh lực đặc thù bao vây xung quanh, khiến cho thanh phi kiếm bên hông Lục Huyền khẽ run lên nhè nhẹ.

"Đây là Nguyên Từ Linh Quang có thể hấp thu bảo vật loại kim thiết?" Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng, ngay tại thời điểm hắn đang muốn trao đổi Thánh Anh đan với Cát Phác, thì đột nhiên, trong tai lại truyền đến một âm thanh hung ác nham hiểm.

"Đạo hữu, ta có một hạt linh chủng ngũ phẩm chỉ Cực Âm Tông mới có, hãy nể mặt Huyền Âm Tông chúng ta, trao đổi Thánh Anh đan kia có được không?"

Lục Huyền ngẩng đầu, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng. Người vừa truyền âm chính là lão giả gầy còm lúc trước đã nẫng tay trên chiếc quan tài đá của hắn, nhưng hiện giờ, Lục Huyền đã thay đổi dung mạo, khí tức, khiến cho lão không nhận ra hắn. Lần này, lão vẫn áp dụng phương thức bá đạo như lúc trước, muốn nửa đổi nửa cướp, đoạt lấy Thánh Anh Đan trong tay Lục Huyền.

"Xin lỗi, ta đã giao dịch xong với một đạo hữu khác rồi." Lục Huyền truyền âm cho lão giả gầy còm rồi trao đổi Thánh Anh đan với Cát Phác, nhận được linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc.

Cát Phác nhận lấy viên đan dược đen nhánh kia, không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy quá trình lấy được thức

này không dễ, nhưng sau khi nắm chắc viên Thánh Anh đan ngũ phẩm này trong tay, khả năng gã tấn thăng lên Kết Đan lại lớn thêm một phần.

Coi như đáng giá.

Thấy Thánh Anh đan đã được trao đổi cho người khác, nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây đều sinh lòng thất vọng, tầm mắt dồn dập tập trung lên người Cát Phác vừa giành được Thánh Anh đan.

Cát Phác tiến vào Đa Bảo Lâu cũng không che giấu thân phận, gã trực tiếp hiển lộ thân phận đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Tông cho người khác xem, vừa bắt gặp những ánh mắt không có ý tốt của đám đông xung quanh, liền hừ lạnh một tiếng, linh quang phun trào trong đôi con ngươi màu đen trắng kia.

"Đa tạ đạo hữu, tại hạ cáo từ trước." Sau đầu gã lập tức hiện lên một tấm đồ án hình Thái Cực với hai màu đen trắng, chúng xoay tròn cực nhanh, cả người Cát Phác chui vào trong đó, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Chương 686: Những Gì Gặp Gỡ Trong Đời Đều Do Vận Mệnh Sắp Đặt!

Lục Huyền thấy thế, cũng ôm quyền với mọi người ở đây, tỏ vẻ xin lỗi. Đa số tu sĩ vây quanh quầy hàng của hắn đều tán đi, Lục Huyền thu dọn quầy hàng, trong lòng do dự một chút, lựa chọn một phương hướng nhanh chóng đi đến.

"Đạo hữu xin dừng bước." Một lúc lâu sau, hắn gọi nữ tu bị mảnh vải đỏ phủ kín đôi mắt lại.

"Không biết đạo hữu còn có chuyện gì?" Thân hình nữ tu thoáng dừng lại, cất giọng lạnh lẽo nói.

"Viên Thánh Anh đan kia rơi vào trong tay người vừa rồi, tại hạ cảm thấy vô cùng xin lỗi."

Nữ tu với sắc mặt âm trầm kia khẽ gật đầu, chỉ trầm mặc không nói.

"Lần này ta tìm đến đạo hữu là muốn cùng đạo hữu tiến hành một vụ giao dịch?"

"Ồ? Trong tay ngươi vẫn còn Thánh Anh đan sao?" Nữ tu tò mò hỏi.

"Không phải Thánh Anh đan." Lục Huyền lắc đầu nói: "Nhưng ta trông thấy đôi mắt đạo hữu sinh ra dị tượng, hẳn là tu luyện một loại đồng thuật nào đó, vừa vặn trong tay ta có một loại dị bảo có thể tăng cường thị lực, gia tăng đồng thuật."

Hắn lấy hai viên đồng tử màu xám trắng tà dị từ trong túi trữ vật ra, phía dưới đồng tử có kéo theo rất nhiều xúc tu gần

như trong suốt, nhẹ nhàng lắc lư trên không trung.

Hắn có hứng thú nồng đậm đối với hạt linh chủng không biết trong tay nữ tu này, mặc dù trên tay hắn đã không còn Thánh Anh đan, nhưng quan sát được dị tượng trong đôi mắt của nữ tu nên quyết định tới thử một chút xem có thể đổi được hạt linh chủng thần bí kia hay không.

"Là tròng mắt do Bách Đồng Quỷ Mộc kết xuất ra? Không ngờ trong tay đạo hữu còn có loại bảo vật này." Giọng nói của nữ tu toát lên vài phần ngoài ý muốn.

Lục Huyền đoán không sai, đúng là nàng đang tu luyện một môn đồng thuật cường đại, nhưng mấy năm gần đây đã tới một cái bình cảnh, tốc độ tiến triển như rùa.

Nàng cố gắng tìm kiếm tài liệu, đan dược và các loại bảo vật liên quan, lại không thu hoạch được gì. Sau khi không đổi được viên Thánh Anh đan kia, trong lòng vốn thất vọng vô cùng, thực sự không ngờ lại tìm được tia sáng cuối đường hầm, xuất hiện một món bảo vật có thể gia tăng đồng thuật của mình.

"Nhưng theo ta được biết, Bách Đồng Quỷ Mộc là linh thực tứ phẩm, số lượng tròng mắt tà dị kết ra cũng không ít, hai con ngươi trong tay đạo hữu nếu dùng để đổi lấy hạt linh chủng trong tay ta, hẳn là chưa đủ?" Nữ tu tỉnh táo lại, lập tức nói với Lục Huyền.

"Thêm viên Huyền Âm đan này thế nào?" Lục Huyền lại lấy ra một viên đan dược tràn ngập âm khí, đó chính là Huyền Âm đan tứ phẩm chứa đựng âm khí tinh khiết nồng đậm.

"Hai viên tròng mắt Bách Đồng Quỷ Mộc, cộng thêm một viên Huyền Âm đan tứ phẩm, đổi lấy hạt linh chủng không biết trong tay đạo hữu, hẳn là không thành vấn đề chứ?"

“Linh chủng kia không rõ lai lịch, phẩm giai, chủng loại, phương pháp bồi dưỡng đều không biết, ta mang nó về bồi dưỡng sẽ phải chịu mạo hiểm rất lớn. Chẳng qua ta vốn là một người yêu thích hoa hoa cỏ cỏ, nên mới nguyện ý gánh chịu phần mạo hiểm trong đó mà thôi.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Được.” Nữ tu kia cũng không suy nghĩ nhiều, đã lập tức gật đầu đồng ý.

Hạt linh chủng tối tăm kia rơi vào trong tay nàng đã không ít năm, đáng tiếc bởi vì một mực không biết tin tức về nó nên kể cả khi muốn bán trao tay, cũng không có cách nào nhận được một cái giá khiến bản thân nàng tương đối hài lòng.

Lục Huyền nguyện ý dùng hai viên tròng mắt tà dị kết xuất từ Bách Đồng Quỷ Mộc cùng với một viên Huyền Âm đan tứ phẩm để trao đổi, so sánh với những người lúc trước, đã là tương đối có thành ý rồi.

Hai người tùy ý tìm một góc, trao đổi với nhau.

Lục Huyền nhận lấy linh chủng, cảm nhận được sinh cơ cường đại bên trong, lập tức vui sướng vô cùng.

“Xem sinh cơ của nó, hẳn là linh thực ngũ phẩm không giả.”

Khi Bách Đồng Quỷ Mộc thành thục, hắn đã nhận được không ít tròng mắt tà dị, thỉnh thoảng hắn sẽ dùng một viên để tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, hoặc là cho Đạp Vân Linh Miêu ăn vào, tăng cường năng lực của đôi dị đồng kia.

Có thể sử dụng hai cái tròng mắt cộng thêm một viên Huyền Âm đan để đổi lấy hạt linh chủng ngũ phẩm này, cũng có thể coi là một niềm vui ngoài ý muốn.

Tâm trạng của hắn bắt đầu xao động, trở nên cực kỳ bức thiết muốn quay lại khu vực nghỉ ngơi. Sau đó, trên cơ sở là cấm chế ban đầu, hắn lại bày ra thêm vài đạo cấm chế khác

nữa. Mãi cho đến khi xác nhận không có linh thức nào có thể nhìn trộm được mình, hắn lấy Mậu linh nhưỡng ra, trực tiếp tạo thành một mảnh linh điền nhỏ tại hiện trường, rồi đặt hạt linh chủng mới có được vào bên trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, tin tức chi tiết về hai hạt linh chủng nhanh chóng xuất hiện trong đầu hắn.

【 Nguyên Từ Linh Mộc, linh chủng lục phẩm, cần sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc thù có Nguyên Từ Linh Lực, sau khi trưởng thành có đặc tính hấp thu vạn vật, có thể dùng để luyện chế pháp bảo ẩn chứa Nguyên Từ Thần Quang, hoặc có thể phụ trợ tu luyện thần thông Nguyên Từ Thần Quang. 】

【 Không có gì không hút, không có gì không hút! 】

【 Nhiên Hồn Hoa, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình trưởng thành cần dùng hồn phách tinh khiết tẩm bổ, linh thực sẽ tự động thiêu đốt hồn phách tới gần, luyện hóa hấp thu hồn lực trong hồn phách. 】

【 Có sức hấp dẫn rất lớn đối với âm vật, linh thể, trong quá trình bồi dưỡng, nếu như thường xuyên tới gần linh thực trong một khoảng thời gian dài, hồn phách sẽ chậm rãi bị tổn thương trong vô hình. 】

【 Sau khi linh thực thành thục, có thể trực tiếp dùng làm thức ăn chăn nuôi âm vật, linh thể, còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế bảo vật đặc thù cho âm vật, linh thể sinh tồn, cũng có thể mang đi luyện chế một ít đan dược cao giai. 】

【 Thiêu đốt đi! Linh hồn của ta! 】

"Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm, Nhiên Hồn Hoa ngũ phẩm, đều là linh thực cao giai cực kỳ trân quý!" Ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền cười đến không ngậm miệng được.

Về linh thực lục phẩm, hắn vất vả tìm kiếm linh chủng nhiều năm như vậy, đã bồi dưỡng linh chủng nhiều không đếm xuể, nhưng cho tới bây giờ, chỉ duy nhất một khúc Phượng Hoàng Mộc lục phẩm là ngoài ý muốn có được từ phúc địa, còn lại chưa trông thấy một loại linh thực lục phẩm nào khác nữa.

Qua đó cũng có thể thấy được mức độ quý hiếm của linh thực lục phẩm rồi.

Không ngờ hôm nay, lại nhận được loại linh chủng lục phẩm thứ hai, Nguyên Từ Linh Mộc!

"Còn phải tìm cơ hội cảm tạ Cát Phác sư huynh một phen!" Lục Huyền âm thầm nghĩ, trong lòng có chút cảm kích Cát Phác đã thay hắn tìm được hạt linh chủng trân quý thế này.

"Cũng coi như những gì gặp gỡ trong đời, đều do vận mệnh sắp đặt."

"Lúc trước, ta từng giúp Cát sư huynh giải quyết vấn đề thai nghén của đôi thượng cổ dị thú Âm Dương Côn Ngư, khiến cho hy vọng đột phá Kết Đan của hắn gia tăng khá nhiều. Hiện tại, hắn mang đến cho ta hạt linh chủng lục phẩm này, hết thảy mọi chuyện đều dược sắp xếp từ trong minh minh rồi." Lục Huyền cảm khái nói.

"Nhưng mà… yêu cầu về hoàn cảnh sinh trưởng của Nguyên Từ Linh Mộc này lại quá cao rồi, nó cần hoàn cảnh đặc thù có Nguyên Từ Linh Lực. Ta biết đi đâu để tìm loại linh điền linh nhưỡng như vậy đây?"

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại có chút phát sầu.

Chương 687: Người Giấy Tà Ma!

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tạm thời cứ thu hạt linh chủng này lại đã, nói không chừng một ngày nào đó, ta có thể tìm được hoàn cảnh thích hợp để bồi dưỡng nó cũng nên.” Lục Huyền lập tức thu linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc vào trong Thao Trùng Nang.

Về phần Nhiên Hồn Hoa, tuy quá trình bồi dưỡng thứ này hơi âm phủ một chút, nhưng vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể thừa nhận được.

“Hồn phách tinh khiết, ngươi thật là kén ăn.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Trước mắt trong tiểu viện âm phủ của hắn đang có hai loại linh thực cần âm hồn oán niệm tẩm bổ. Chúng đều là ngũ phẩm, một loại là Thánh Anh Quả, cần hấp thu oán niệm của trẻ con, một loại khác là Âm Khốc Mộc, không hề kén chọn, chỉ cần là âm hồn thì không cần biết lớn hay nhỏ, tinh thuần hay không, nó đều xử lý cả. Giờ lại thêm một loại Nhiên Hồn Hoa, cần hồn phách tinh khiết nữa. Nhưng nể mặt linh thực ngũ phẩm, chút yêu cầu này cũng không tính là gì.

Hắn nghỉ ngơi nửa ngày, tìm một cơ hội chúc mừng Cát Phác một tiếng, chúc mừng đối phương đã nhận được món bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng.

Trong thời gian kế tiếp, Lục Huyền lại thay đổi thành một bộ dáng khác, đi dạo ở khu vực trung tầng. Dù mấy ngày vừa rồi đã nhận được nhiều loại linh chủng cao giai cùng với

những món bảo vật khác như vậy nhưng đương nhiên hắn còn chưa thỏa mãn, vẫn muốn nhặt được của hời từ trong Bảo Hội lần này.

Đáng tiếc là không được may mắn như trước đó.

Hôm nay, hắn đang quan sát chung quanh các quầy hàng khắp nơi, chợt nghe được một hồi động tĩnh kỳ lạ ở cách đó không xa.

"Nhanh đi nhanh đi, tầng dưới có tu sĩ đang bán ra một con tà ma ấu sinh."

"Còn bán tà ma hả? Thời kỳ ấu sinh, chẳng lẽ muốn người ta mua về nuôi chơi?"

"Thế gian to lớn, không thiếu cái lạ à nha."

"Có lẽ sau khi nuôi lớn có thể dùng vào một vài loại công dụng đặc thù."

…

"Tà ma thời kỳ ấu sinh?" Trong lòng Lục Huyền cũng sinh ra vài phần hiếu kỳ. Hắn lập tức đi theo mấy vị tu sĩ tới quầy hàng bán tà ma kia, tầm mắt lập tức bị con tà ma đang đặt ở giữa hấp dẫn.

Tà ma kia là một con người giấy lớn bằng bàn tay, toàn thân trắng bệch, thân thể mỏng như cánh ve, hốc mắt trống rỗng thâm thúy, hai má có hai vệt màu đỏ tươi, càng tăng thêm vài phần tà dị cho nó. Trên trán con tà ma này có dán một tấm phù lục màu vàng sẫm, tấm phù lục nọ gần như đã bao trùm toàn bộ thân thể nó rồi, nếu không phải trên người thứ này vẫn còn một mảnh âm khí dày đặc bao phủ, thì gần như người ta đã biến nó thành một tấm giấy cắt có vài phần tà dị rồi.

"Đạo hữu, người giấy tà ma này có lai lịch ra sao?"

Chủ quán là hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, một người cao gầy, một người béo lùn, trên người nồng nặc sát khí, có thể thấy được dưới tay bọn họ đã có vô số vong hồn.

"Các vị đạo hữu, con người giấy tà ma này là hai chúng ta ngẫu nhiên bắt được từ trong một bí cảnh. Nó còn chưa trưởng thành, đã có thực lực không tầm thường, có được một thân bản lĩnh khá là quái dị. Chúng ta dùng một món pháp khí khắc chế tà ma, vượt qua vô số trắc trở mới bắt sống được nó. Hắn là thứ này đã có thực lực Trúc Cơ tiền kỳ, tiềm lực to lớn, có lẽ lúc trưởng thành, nó sẽ đạt đến trình độ tà ma cấp Họa."

"Nếu vị đạo hữu nào ở đây muốn, có thể ra giá hỏi thăm, người trả giá cao thì được." Tu sĩ mập lùn cười cười, nói với mọi người bên cạnh quầy hàng.

"Tiềm lực tà ma cấp Họa?" Đám người nghe vậy, lập tức nhao nhao sinh ra mấy phần hứng thú.

Lục Huyền đứng ở một bên, lẳng lặng vây xem. Dù hiện giờ gia sản trong tay khá giàu có nhưng hắn cũng không có ý nghĩ ra tay mua con người giấy tà ma này.

Một là trong tiểu viện âm phủ đang thai nghén Nhục Linh Thần rồi, trong khi chuyện chăn nuôi tà ma có nhận được quầng sáng phần thưởng hay không còn chưa chân chính xác nhận được.

Hơn nữa, con tà ma này đã trưởng thành đến cấp bậc nhất định rồi. Và dựa theo kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực dị biến của hắn ở phường thị Lâm Dương lúc trước, khi nuôi dưỡng loại sinh linh này, sẽ khiến xác suất không xác định được kia càng gia tăng thêm rất nhiều.

Thứ hai, chính là lai lịch của con người giấy trước mắt. Hắn từng thu hoạch được Nhục Linh Thần từ phúc địa, lai lịch

trong sạch, mà con người giấy tà ma này đã có tiềm lực trưởng thành đến cấp Họa, khẳng định là địa vị không nhỏ.

Gộp chung hai lý do trên vào cùng một chỗ, Lục Huyền cảm thấy bản thân không đáng đi mạo hiểm vì nó.

Trong lòng hắn ôm một ý nghĩ như vậy, đương nhiên là tâm trạng sẽ khác, cứ thành thành thật thật đợi ở một bên xem náo nhiệt là được.

Đến cuối cùng, con người giấy tà ma lớn bằng bàn tay kia đã được một vị tu sĩ Trúc Cơ viên mãn ra giá cao mua đi.

Lục Huyền đi dạo một hồi, sau đó trở về trong phòng.

Đêm khuya, hắn tu luyện 《 Thần Diễn Kinh 》 hồi lâu, tâm thần mỏi mệt mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Thanh Phù Vũ Y nhẹ như không vốn đang khoác lên người, chợt im hơi lặng tiếng truyền đến một chút biến hóa dị thường, một luồng thanh khí nhanh chóng sinh ra, bao bọc lấy phần đầu của Lục Huyền, ngăn cản một luồng ý niệm âm lãnh vừa xuất hiện trong đầu.

Trong lòng Lục Huyền nhanh chóng có cảm giác, lập tức tỉnh lại từ trong giấc mộng, vẻ mặt nghiêm nghị, vội vàng bày ra trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

“Vừa rồi, có tồn tại cường đại nào đó đang dùng linh thức nhìn trộm ta? Nhưng có Thanh Phù Vũ Y tồn tại, đã trực tiếp ngăn cách luồng khí tức âm lãnh kia ở bên ngoài.” Trong lòng Lục Huyền có chút nặng nề.

Có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp cấm chế bên trong khu vực nghỉ ngơi của Đa Bảo Lâu, đưa thần niệm tiến vào trong này, đương nhiên đối phương không phải hạng người tầm thường.

“Không biết là Kết Đan chân nhân trấn thủ Đa Bảo Lâu, hay là linh niệm từ bên ngoài xâm nhập vào.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ, nhưng không cần biết là loại nào, chỉ cần biết đối phương có thể gây ra bất lợi cho mình là được.

Tâm niệm vừa động, trong khoảng không phía trên phòng của hắn lập tức xuất hiện một khe hở nhỏ, một con ngươi màu xám trắng lạnh nhạt vô tình vừa không tiếng động chui ra từ trong khe hở, rồi lại lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy tấm kiếm phù tứ phẩm lặng yên rơi xuống từ ống tay áo, cam đoan có thể kích phát bất cứ lúc nào.

Một quyển sách ngọc màu vàng óng cũng im ắng hiện ra, mảnh kim quang trên sách ngọc đậm đặc như sắp tràn ra bên ngoài. Con Xích Túc Kim Ô bên trong trực tiếp đốt lên một luồng hỏa diễm với hai màu trắng vàng hừng hực, thiêu cho mảnh linh lực chung quanh biến thành hư vô.

Có rất nhiều bảo vật hộ thể, Lục Huyền mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

“Hì hì ~ ” Đúng lúc này, toàn bộ Đa Bảo Lâu vừa vang lên một tiếng cười kinh hãi dọa người.

Tiếng cười ấy trực tiếp vang lên trong đầu, tựa như muốn đông cứng thần hồn của tất cả tu sĩ.

Thanh quang lại lưu chuyển bên ngoài đầu Lục Huyền, vô thanh vô tức trừ khử toàn bộ ảnh hưởng do tiếng cười làm người ta sợ hãi này mang đến.

Dù vậy, trong lòng Lục Huyền vẫn vô cùng hoảng hốt, linh thức của hắn xuyên qua Đa Bảo Lâu, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng tà dị.

Chương 688: Kết Đan Chân Nhân Ra Mặt!

Cũng chẳng biết từ lúc nào, chỉ thấy bên ngoài Đa Bảo Lâu chợt xuất hiện một mảnh quỷ vực to lớn, âm khí dày đặc, với hàng đống tà ma bay ngang bay dọc ở bên trong, muốn che khuất cả bầu trời.

Hai người giấy thân cao hơn một trượng đang lơ lửng trên không trung, thân hình lắc lư bất định, điên cuồng rít gào đầy giận dữ trong gió lạnh. Hốc mắt của chúng trống rỗng đang nhìn chằm chằm vào Đa Bảo Lâu, khóe miệng phác họa ra một loại biên độ vô cùng kỳ quái, không ngừng truyền ra tiếng cười hì hì.

Nhưng ở trong hoàn cảnh như vậy, tiếng cười kia lại mang đến cảm giác vô cùng dọa người.

Phía sau người giấy này có các loại âm binh đang hùng hục khua chiêng gõ trống, âm binh cũng thế, chiêng trống cũng vậy, tất cả đều được chế tạo từ một loại giấy trắng âm trầm.

Không ngờ đây lại là một thế giới quỷ dị do vô số hình nhân người giấy tạo thành.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc bên trong Đa Bảo Lâu, khuôn mặt hai người giấy cao lớn càng thêm đỏ ửng, bàn tay mỏng manh vạch một cái ở trên ngực. Hành động này giống như vừa mở ra một con đập lớn, khiến cho vô số những tờ giấy màu trắng dài nhỏ mãnh liệt chảy ra, xuất hiện ở giữa không trung, hóa thành âm vật đầy trời, kéo theo từng hồi âm phong,

bắt đầu từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía Đa Bảo Lâu.

"Hỏng rồi, phụ huynh của con tiểu tà ma kia tìm tới tận cửa! Nhìn tình huống này, hắn là khí thế vô cùng hung hăng đây!" Trong lòng Lục Huyền thầm kêu một tiếng không ổn, hắn đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ chạy trốn rồi.

"Tà ma phương nào! Dám đến Đa Bảo Lâu làm càn!" Đúng vào thời điểm này, một tiếng quát lớn như sấm sét nổ tung ra.

Gần như ngay sau đó, một chùm linh quang cực lớn trực tiếp xuất hiện, phóng từ trên đỉnh Đa Bảo Lâu lên trời, rồi tản ra tứ phía, hóa thành một cái vòng bảo hộ linh khí, bao phủ toàn bộ Đa Bảo Lâu.

Đa số đám người giấy, thú giấy mang theo âm khí lượn lờ đều bị vòng bảo hộ linh khí ấy ngăn cách ở bên ngoài. Và mặc cho âm khí bên ngoài chà xát như thế nào, vòng bảo hộ linh khí vẫn lù lù bất động.

Đồng thời, có ba luồng độn quang từ những khu vực khác nhau bên trong Đa Bảo Lâu lao tới, bóng dáng của ba vị Kết Đan chân nhân hiển lộ ra khí độ phi phàm, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn thế giới âm vật giống như quỷ vực ở bên ngoài.

"Kết Đan ra mặt, không biết có thể ngăn cản được hai con tà ma cấp Họa này không. Nhưng có bọn họ che chắn trước người, ta có thể yên tâm hơn không ít, ít nhất là sẽ không có tà ma nào chú ý tới con tôm nhỏ này."

Lục Huyền lặng lẽ thu lại linh lực, hóa thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ bình thường, xem như trung đẳng ở trong Đa Bảo Lâu. Với thực lực này, hắn sẽ không bị tà ma coi là quả hồng mềm để bóp, cũng sẽ không bị chúng nó nhắm đến, coi là đối tượng cần phải giải quyết trọng điểm.

Ba vị Kết Đan chân nhân của Đa Bảo Lâu đang đứng trên không trung, linh khí sôi trào kịch liệt trên người, ai nấy đều đang vận sức chờ phát động.

"Sư huynh, thực lực của hai con tà ma này không tầm thường, chỉ sợ ba người chúng ta liên thủ cũng khó có thể ứng phó được." Một nữ tu lạnh lùng có linh quang màu xanh da trời lưu chuyển quan thân, tựa như đang khơi gợi nên từng cơn sóng thần to lớn, thấp giọng nói.

"Theo ta được biết, hai ngày nay trong lâu có xuất hiện tu sĩ bán một con người giấy tà ma ấu sinh kỳ, đoán chừng những con tà ma này đến đây vì chuyện đó."

"Hai vị đạo hữu, nếu như đưa tu sĩ Trúc Cơ có được tà ma cùng với người giấy nhỏ kia cùng nhau tặng cho đám người giấy tà ma bên ngoài, chúng nó có thể bỏ qua hay không?" Một lão giả râu dài, bờ môi có chút nhúc nhích, truyền âm nói với hai người.

"Lý đạo hữu không cần phải nói nữa, trong Đa Bảo Lâu có nhiều tu sĩ như thế, càng không thiếu đệ tử đại tông môn, tu sĩ chuẩn Kết Đan, nếu thực sự làm ra hành vi như vậy, chỉ sợ danh dự tốt đẹp đã được hình thành nhiều năm qua của Vạn Bảo Lâu ta cùng với mấy thế lực lớn các ngươi, sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát."

"Còn nữa, đừng ôm tâm lý may mắn, người thường khó có thể suy đoán được tâm tư của tà ma, chúng nó vất vả lắm mới sinh ra con nối dòng, lại bị người ta trộm đi, để giải tỏa cơn phẫn nộ này, rất có thể chúng sẽ dùng toàn bộ tu sĩ bên trong Đa Bảo Lâu ra huyết tế." Một tu sĩ trung niên khí chất uy nghiêm nói.

"Trận pháp bên trong bảo lâu có thể bảo vệ tạm thời những tu sĩ Trúc Cơ này, nhưng dưới âm khí của đám âm vật kia xâm nhập, cứ một mực co đầu rút cổ không ra, ngồi chờ chết cũng

không phải là biện pháp, nhất định phải chủ động xuất kích, giải quyết hoặc đánh lui hai con tà ma trước mắt kia.”

Nói xong, gã lập tức há miệng, phun một viên bảo châu được thanh khí vờn quanh từ trong miệng ra. Viên bảo châu nọ vừa xoay tròn vừa phóng đại, từng sợi thanh khí nhè nhẹ rơi xuống, trực tiếp tinh lọc phần đông âm khí vừa tập kích tới.

Hành động này cũng không dừng lại ở đó, vừa ra bên ngoài lâu, trong tay người này đã xuất hiện một thanh bảo kiếm màu đỏ đậm cùng với một luồng hư ảnh Giao Long tràn ra từ bên trong bảo kiếm.

Ngay sau đó, nương theo tiếng rồng ngâm càng lúc càng mãnh liệt, thanh phi kiếm kia trực tiếp hóa thành một con Giao Long khổng lồ màu đỏ thẫm, kéo theo tầng tầng lớp lớp hỏa diễm, lao thẳng về phía một người giấy cao lớn.

Hai người khác cũng theo sát phía sau. Chỉ thấy một cây trường thương màu xanh đen bay ra từ trong đan điền của lão giả râu dài, trường thương một hóa hai, hai hóa bốn, chỉ trong nháy mắt đã hình thành một mảnh rừng thương. Trong tiếng rít, vô số trường thương như thiểm điện bắn ra, đánh úp về phía một người giấy cao lớn khác.

Trước người nữ tu kia chợt xuất hiện một vùng linh quang xanh thẳm, bên trong linh quang tuôn ra từng cơn sóng biển ngập trời, vô số băng trùy cực hàn được hình thành từ trong sóng biển ầm ầm bắn ra, lao thẳng đến vô số âm vật ở bên ngoài.

Người giấy cao lớn vẫn cười hì hì, nhưng màu đỏ thẫm trên gương mặt lại càng thêm đậm đặc, thậm chí còn đậm đến mức gần như muốn chảy ra máu tươi.

Đối mặt với con Giao Long màu đỏ đậm, cánh tay nó lập tức hóa thành hai dải lụa màu trắng bệch, bay múa đầy trời,

kéo dài không dứt, quấn lấy thanh phi kiếm đã hóa thành Giao Long kia.

Tầng ngoài cùng của dải lụa giấy nọ đã bị ngọn lửa màu đỏ thẫm bên cạnh Giao Long đốt thành tro đen, nhưng có cảm giác dải lụa giấy kia có thể kéo dài vô cùng vô tận, tầng tầng lớp lớp, không cần biết bị thiêu đốt như thế nào, nó vẫn chậm rãi vây quanh con Giao Long kia.

Năng lực ô nhiễm của dải lụa giấy màu trắng bệch này rất mạnh, trên hư ảnh Giao Long đã xuất hiện từng khu vực màu xám trắng. Khu vực màu xám trắng càng lúc càng lớn, phi kiếm màu đỏ thẫm bên trong đột ngột gào thét một tiếng, tựa như linh tính cũng bị tổn thương không ít rồi.

Cùng thời điểm này, ở trước mặt một người giấy cao lớn khác, có vô số thanh trường thương hóa thành từng luồng hắc quang, giống như sao băng đâm xuyên qua thân thể nó, xuất hiện vô số những lỗ thủng lít nha lít nhít cùng với hàng loạt mảnh giấy bay xuống đầy trời.

Nhưng rất nhanh, những mảnh giấy nọ đã trực tiếp hóa thành một đám người giấy tinh xảo lung linh, giống như con bướm, nhẹ nhàng bay lượn trên không trung, phóng tới vòng bảo hộ linh khí.

Chương 689: Đa Bảo Lâu Bị Phá!

Đa số âm vật bên ngoài trận pháp cũng cực kỳ khó chơi, mỗi một con đều không thấp hơn thực lực tu vi Trúc Cơ, như là giết không chết, dù thân thể chúng đã hóa thành vô số mảnh vỡ, cũng sẽ diễn hóa ra những tờ giấy dài nhỏ như xúc tu, hoặc là người giấy âm trầm thu nhỏ lại rất nhiều lần so với trước rồi tiếp tục xâm nhập làm ô nhiễm vòng bảo hộ linh khí.

"Hình thức có chút không ổn, xem ra thực lực của hai con tà ma cấp Họa này đã vượt xa Kết Đan chân nhân bình thường rồi, rất có thể ba vị Kết Đan chân nhân trong Đa Bảo Lâu không phải là đối thủ của bọn chúng." Một tầng linh quang mờ mịt xuất hiện trên hai mắt Lục Huyền, xuyên qua trận pháp, cùng với tầng tầng lớp lớp âm vật, trực tiếp thu hết toàn bộ tình hình chiến đấu vào trong mắt.

"Dường như năng lực ô nhiễm của những con âm vật người giấy này rất mạnh, trận pháp của Đa Bảo Lâu không duy trì được bao lâu, phải chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn bất cứ lúc nào." Hắn cũng không có ý định dùng đa số bảo vật trong tay đi đánh ra danh tiếng vang dội, bảo vệ tánh mạng của mình mới là trọng yếu nhất.

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, đột nhiên lại nhướng mày, phía sau đỉnh đầu xuất hiện một con mắt màu trắng bệch lúc ẩn lúc hiện. Theo hình ảnh thu được nhờ tầm mắt của Hư Không Yểm, hắn lập tức trông thấy đa số tu sĩ bên trong Đa Bảo Lâu vừa lần lượt bừng tỉnh, sau đó tụ tập lại cùng một chỗ và bắt đầu phát sinh những tình huống vô cùng quỷ dị.

Có tu sĩ phát ra tiếng kêu rên mang theo nỗi thống khổ chí cực, hai tay không kìm lòng được lập tức vươn lên gãi khắp thân thể mình, từng khối huyết nhục rơi xuống như mưa. Trong chốc lát, tu sĩ này chỉ còn lại có một bộ túi da khô quắt, treo ở trên khung xương cốt toàn thân. Thậm chí bộ túi da ấy còn chậm rãi xuất hiện màu xám trắng, phía trên tiết ra từng giọt thi dầu vàng như nến.

"Đây là dị hoá sao?" Lục Huyền không nhịn được lập tức lui về phía sau vài bước, ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Rất nhanh, đã có không dưới ba mươi người xuất hiện hiện tượng quỷ dị như vậy.

Mặt khác vẫn còn có rất nhiều tu sĩ không tự chủ được, thân thể trở nên cực kỳ cứng ngắc, hoàn toàn không còn huyết sắc, từ trạng thái này đến khi trực tiếp dị hoá trở thành túi da chỉ còn lại một bước ngắn.

"Tiếng cười của người giấy vừa nãy?" Lục Huyền hồi tưởng lại tiếng cười làm người ta sợ hãi vang lên ở sâu trong thức hải, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.

"May mắn trên người ta có Thanh Phù Vũ Y có thể ngăn cản công kích thần hồn, nếu không chỉ sợ ta cũng có khả năng bị dị hoá giống bọn họ."

Đám tu sĩ vốn trốn bên trong Đa Bảo Lâu, được trận pháp bảo hộ, bỗng chốc lại rơi vào cục diện hỗn loạn, trong lòng đều hoảng loạn, nhìn về phía tu sĩ bên cạnh, ánh mắt tất cả đều lóe lên vẻ cảnh giác đề phòng.

Nhóm tu sĩ vốn đang duy trì trận pháp vận chuyển ở khu vực tầng cao nhất, cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ, khiến cho linh lực lưu chuyển trong vòng bảo hộ linh khí xuất hiện một thoáng ngưng trệ rất nhỏ, đã bị vô số người giấy, âm vật, thú

giấy bên ngoài nắm được cơ hội và điên cuồng trùng kích trận pháp phòng hộ.

"Xem ra phải dựa vào chính mình rồi." Trong lòng Lục Huyền than nhẹ một tiếng, cục diện vô cùng hỗn loạn, người giấy tà ma đã không thể ngăn cản được, trận pháp bị phá chính là thời điểm đại đa số tu sĩ trong lầu ùn ùn chạy trốn.

Trong đầu hắn vừa sinh ra ý nghĩ như vậy, thì vòng bảo hộ linh khí bên ngoài tòa lầu đã không chịu nổi, vang lên những tiếng ken két ghê người, phía trên xuất hiện từng vết nứt, khe hở nhanh chóng lan tràn, vô số người giấy âm vật nhảy vào bên trong Đa Bảo Lâu.

Một tòa Đa Bảo Lâu to lớn như vậy lại ầm ầm sụp đổ.

Không có trận pháp phòng hộ, Đa Bảo Lâu được xem như mảnh tịnh thổ cuối cùng trong Quỷ Vực, cũng trong nháy mắt bị âm khí nồng đậm đồng hóa, hoàn toàn biến thành một mảnh đất trời tràn đầy âm khí u ám.

Lục Huyền cảm nhận được từng tia khí tức âm hàn thấu xương đang mưu toan dung nhập vào cơ thể hắn.

Vào khoảnh khắc ấy, một miếng Vân Sơn Ngọc Lục trực tiếp xuất hiện bên hông hắn, tinh lọc toàn bộ âm khí đang quanh quẩn trên người, giúp thân thể hắn không nhiễm phải âm khí.

Thế cục vô cùng hỗn loạn, Lục Huyền không có thời gian liên lạc với Cát Phác sư huynh, hắn dự định sẽ chạy thoát khỏi mảnh Quỷ Vực này trước lại tính sau.

Thanh quang mãnh liệt xuất hiện trên Thanh Phù Lữ dưới chân hắn, hắn lập tức theo sau hơn hai mươi tu sĩ thực lực cường đại có tốc độ nhanh nhất, vội vàng chạy thẳng đến vùng biên giới của Quỷ Vực.

Khắp nơi bên trong Quỷ Vực đều là người giấy âm vật.

Đột nhiên Lục Huyền ngẩng đầu, một căn phòng bằng giấy dài rộng hơn một trượng từ trên trời giáng xuống. Trên căn phòng giấy này có vẽ khá nhiều hoa điểu trùng ngư, bên trong truyền đến một lực hút kinh người, hắn cũng sắp bị hút vào trong đó.

Cách nơi này mấy trượng, có một con viên hầu bằng giấy trắng nhợt nhẹ nhàng bay về phía hắn, tốc độ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Lục Huyền. Lục Huyền gặp nguy không loạn, trước người hiện lên mười viên thạch châu hỏa hồng, chúng chính là Bạo Viêm Châu tam phẩm từng mở ra từ quầng sáng của Liệt Diễm Quả.

Hắn đã sớm chú ý tới đám người giấy âm vật cực kỳ khó chơi này rồi, vì vậy vừa ra tay đã ném ra mười viên châu. Mười viên thạch châu nàu hỏa hồng bắn ra theo hình quạt, trực tiếp tiến vào từ dưới đáy căn phòng giấy, tâm niệm hắn vừa động, một mảnh hỏa quang màu đỏ thẫm đã phóng thẳng lên trời, thiêu đốt căn phòng giấy kia thành tro bụi.

Lục Huyền cầm Phong Lôi Kiếm trong tay, hắc phong gào thét, bên trong có vô số tia kiếm khí cực nhỏ, hồ quang điện lóe sáng, cuốn về phía viên hầu giấy.

Con viên hầu giấy màu trắng bệch vẫn duy trì nụ cười làm người ta kinh hãi kia, mặc cho thân thể bị Phong Lôi kiếm khí xuyên qua.

Lục Huyền thầm hừ lạnh một tiếng.

Phải biết rằng, dù hắn tu luyện và thuần thục rất nhiều loại kiếm quyết, nhưng bản thân lại đắm chìm trong 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 sâu nhất, cũng hấp thu được nhiều gói kinh nghiệm kiếm ý nhất, lại cộng thêm bản thân Phong Lôi Kiếm tứ phẩm cũng không phải thứ tầm thường, nó từng được dung nhập Tốn Lôi Kiếm Hoàn hắn lấy được từ trước, bởi vậy khi đồng thời kết hợp với《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》 sẽ khiến sức

mạnh bộc phát ra càng thêm mạnh mẽ, đây được xem như thủ đoạn mạnh nhất của hắn lúc bình thường.

Quả nhiên, dưới vô số kiếm khí trùng kích, thân thể con viên hầu trắng bệch đã hóa thành vô số mảnh vỡ, hồi lâu sau cũng không thấy ngưng kết ra người giấy mới.

Lục Huyền cho rằng bản thân đã giải quyết xong con viên hầu, đang lúc hắn muốn rời đi lại chú ý tới vô số mảnh vỡ người giấy vừa phát sinh những động thái bất thường. Chúng trực tiếp hóa thành từng mảnh băng giấy dài mảnh, giống như vô số quái trùng, đánh úp về phía Lục Huyền từ bốn phương tám hướng.

"Đúng là khó chơi." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, rồi không chút do dự, một tấm phù lục màu đỏ thẫm im ắng trượt xuống lòng bàn tay hắn.

Chương 690: Ta Chỉ Liếc Mắt Nhìn Một Cái Cũng Biết Ngươi Không Phải Người!

Lục Huyền dùng linh lực kích phát Đại Nhật kiếm phù, kiếm khí ẩn chứa bên trong tấm phù lục phát ra hào quang mãnh liệt như mặt trời chói chang, âm khí nồng đậm bên trong Quỷ Vực ầm ầm rung động, phảng phất như tuyết đọng trên bầu trời đang tan rã với tốc độ rất nhanh.

Quái trùng giấy phát hiện tình huống không ổn, đang muốn rút đi, nhưng đáng tiếc, vô số kiếm khí màu đỏ thẫm như ánh sáng mặt trời chói chang đã bắn ra, kiếm thế gay gắt, chém toàn bộ đám quái trùng thành hư vô.

Nhờ vậy Lục Huyền cũng có cơ hội thở dốc, hắn nhanh chóng rời khỏi mảnh Quỷ Vực kia.

Tu vi của hắn rất bình thường, đám tà ma người giấy để mắt tới hắn cũng chỉ có căn phòng giấy và con viên hầu trắng bệch kia thôi, may nhờ như vậy hắn mới có thể thuận lợi rời khỏi mảnh Quỷ Vực kinh khủng này.

Vừa mới xuất hiện, hắn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, mảnh bùn đất dưới chân đã nhanh chóng mềm hoá, xuất hiện một cái thông đạo chỉ chứa được một người, thân hình Lục Huyền bị bao phủ bởi một tầng linh quang màu ám hoàng, nhanh chóng chui vào trong bùn đất, biến mất không thấy đâu nữa.

Một lát sau, Lục Huyền tiêu hao không ít linh lực mới trồi lên từ lớp thổ nhưỡng. Linh thức đảo qua bốn phía, xác nhận

đã tương đối an toàn, lúc này hắn mới thở phào một hơi.

"Tu luyện《Đại Ngũ Hành Công》quả là quyết định chính xác, Ngũ Hành Độn Thuật quá thích hợp với ta." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Đồng thời, khoảng không phía trên đỉnh đầu của hắn cũng nhanh chóng xuất hiện một vết nứt dài nhỏ, Hư Không Yểm Mục lấy hắn làm trung tâm, không ngừng kéo dài ra xung quanh, quan sát xem có xuất hiện tà ma hoặc bóng dáng tu sĩ khác không.

Ngay sau đó, linh quang xuất hiện trên món pháp khí Thanh Phù Lữ tứ phẩm ở dưới chân, hắn nhanh chóng chọn được một phương hướng rồi vận chuyển Phù Quang Thân Pháp, xuyên qua rừng cây với tốc độ cực nhanh.

Gần nửa canh giờ sau Lục Huyền mới dừng lại, hơn phân nửa linh lực trong đan điền đã khôi phục.

"Chạy trốn lâu như vậy hẳn là an toàn rồi." Hắn thu lại khí tức, nuốt xuống một viên đan dược khôi phục linh lực.

"Đạo hữu, đạo hữu." Nghỉ ngơi một lát, đột nhiên một giọng nói gấp gáp truyền đến từ sau lưng.

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, thì ra là nữ tu Hợp Hoan Tông họ Phạm lúc trước từng giao dịch với hắn. Lúc này, trông nàng cực kỳ chật vật, cũng không biết có phải y phục trên người đã bị cây cối xé rách hay không, lại thấy để lộ ra từng mảng da thịt trắng như tuyết, phần đỏ hồng và đen mượt lờ mờ như ẩn như hiện, nhìn cực kỳ quyến rũ.

"Phạm đạo hữu, hãy dừng lại." Lục Huyền quát khẽ: "Ngươi và ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, trong tình cảnh này vẫn nên giữ khoảng cách an toàn cho nhau thì hơn."

Nữ tu bọn họ Phạm nghe vậy, cũng thành thật dừng lại, nhẹ nhàng vuốt mồ hôi đầm đìa trên người, lồng ngực phập phồng

theo tiếng thở dốc dồn dập: "Đạo hữu, tốt xấu gì ngươi cũng từng có một vụ giao dịch lớn tới mấy vạn linh thạch với ta, cần gì phải lạnh nhạt vô tình như thế?"

"Giao dịch là giao dịch, ở nơi hoang vu dã ngoại này, ngay cả đồng môn cũng phải cảnh giác lẫn nhau, huống chi chỉ là người mới gặp mặt một lần?" Lục Huyền lạnh lùng nói.

"Đạo hữu, ta vất vả lắm đào thoát được từ trong tay tà ma, pháp khí phù lục và đan dược trên người đều đã dùng hết, hiện giờ tà ma có mặt ở khắp nơi, một nữ tử yếu đuối như ta rất khó sinh tồn được dưới thế cục như vậy."

"Không biết có thể dựa vào đạo hữu hay không? Ta vốn tu tập bí thuật hợp hoan, có thể cho đạo hữu tùy ý thải bổ, vừa được sung sướng vô tận lại có thể gia tăng tu vi linh lực, chỉ cần đạo hữu chịu che chở nô tỳ, hết thảy đều nghe ngươi sai khiến." Nữ tu họ Phạm cúi đầu nói, ngón tay nắm chặt góc áo, tựa như đang nghĩ đến điều gì đó, nét mặt hiện lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt, khiến người ta không khỏi thương xót.

Nàng thấy Lục Huyền không có phản ứng, lại phơi bày ra dáng người quyến rũ, chậm rãi bước tới gần Lục Huyền.

"Được rồi, vậy ngươi cứ tạm thời ở lại bên cạnh ta đi." Dường như Lục Huyền đã bị dáng vẻ đáng thương của nàng đánh động, hắn mềm lòng nói.

Chờ nữ tu kia tới gần hơn một chút, định bày tỏ lòng cảm kích với Lục Huyền. Đột nhiên, một tiếng vang rầm rầm truyền đến, kiếm khí giống như một cơn sóng lớn ngập trời cuốn tới, đánh ngã nữ tu họ Phạm kia trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của nàng. Chỉ trong chớp mắt, thân hình lồi lõm của nữ tu họ Phạm lập tức hóa thành vô số mảnh vỡ, để lộ ra bộ túi da người giấy đã bị kiếm khí chém nát.

"Hì hì, sao đạo hữu lại tuyệt tình như thế?"

Lục Huyền nhảy về phía sau, trong tay lại xuất hiện một tấm Đại Nhật kiếm phù tứ phẩm.

"Tà ma lớn mật, ta liếc mắt một cái đã nhận ra ngươi không phải người rồi!"

Lời nói vừa rơi, vô số kiếm khí màu đỏ thẫm lại bắn ra, chém bộ túi da người giấy vốn đã rách nát kia thành bột mịn, hóa thành hư vô.

Dùng Khiếu Hải kiếm phù đánh lén, lại dùng Đại Nhật kiếm phù vốn có hiệu quả khắc chế nhất định đối với tà ma để kết liễu là hoàn toàn có thể chém giết nó.

Đúng như dự đoán của hắn, dưới tác dụng của hai tấm kiếm phù tứ phẩm, vừa đối mặt, đã dễ dàng giết chết được nữ tu bị người giấy tà ma phụ thân kia.

"Hư Không Yểm Mục quan sát xung quanh lâu như vậy cũng không thấy bóng dáng của một tu sĩ nào, đột nhiên lại có một kẻ không biết từ nơi nào xuất hiện, đúng là quá mức đáng ngờ."

"Quan trọng nhất là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như ta chạy thoát khỏi Quỷ Vực cũng không dễ dàng, phải luân phiên vận dụng Ngũ Hành Độn Thuật và pháp khí Thanh Phù Vũ Y tứ phẩm mới trốn được tới đây. Một nữ tu am hiểu Âm Dương Hợp Hoan Thuật như ngươi trốn thoát khỏi Quỷ Vực cũng không lạ, nhưng tốc độ trốn thoát của ngươi còn nhanh hơn ta được?"

"Làm sao có thể chứ…"

Lục Huyền nhìn qua nữ tu đã hoàn toàn hóa thành hư vô giữa vô số kiếm khí, trong lòng thầm nghĩ.

"Không biết tà ma người giấy này đã theo dõi và tìm được ta như thế nào, nhờ năng lực đặc thù hay chỉ ngẫu nhiên đụng

phải… Nếu thật sự bị nó theo dõi thì hơi rắc rối rồi đây.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Hắn vốn cho rằng mình chạy thoát khỏi Quỷ Vực thì quãng đường sau đó sẽ bình an vô sự, nhưng không ngờ, vừa đến nơi đây lại đụng phải tu sĩ bị tà ma chiếm cứ thân thể, nếu không phải bản thân đã chuẩn bị đầy đủ, rất có thể hắn sẽ rơi vào cạm bẫy của đối phương.

Hắn lại nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, Hư Không Yểm Mục và Đạp Vân Linh Miêu chịu trách nhiệm chú ý quan sát tình huống xung quanh.

Hồi lâu sau vẫn không xuất hiện bóng dáng tà ma, trong lòng hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

“Cũng đến lúc đi tìm lão quỷ Huyền Âm kia rồi.”

“Dám nẫng tay trên món bảo vật thạch quan của ta, khiến cho Thánh Anh Quả trong tiểu viện không lấy được chất dinh dưỡng đầy đủ, nhất định phải tính sổ với lão mới được.” Khóe miệng Lục Huyền xuất hiện một nụ cười lạnh.

Trong Đa Bảo Lâu, tên chủ quán kia bị tu vi của lão quỷ Huyền Âm trấn trụ nên mới đưa thạch quan thần bí cho lão giả gầy còm, Lục Huyền chỉ có thể từ bỏ. Nhưng trong lòng hắn vẫn rất khó chịu, còn để Yêu Quỷ Đằng nhớ kỹ khí tức của lão giả gầy còm kia, xem có cơ hội đoạt lại món bảo vật vốn thuộc về mình hay không.

Chương 691: Ai Là Cơ Duyên Của Ai?

Yêu Quỷ Đằng cực kỳ nhạy cảm với các loại khí tức, nhất là linh thực, nếu hai bên ở trong phạm vi nhất định, chắc chắn nó sẽ tìm ra vị trí của lão giả gầy còm kia.

Nhánh dây leo màu xám nhanh chóng chui ra từ trong tay áo của Lục Huyền, ngọn cây vươn lên cao vút, nhẹ nhàng hất về một phía.

"Hướng kia à?" Lục Huyền xác nhận lại với Yêu Quỷ Đằng.

Toàn bộ đống dây leo màu xám do Yêu Quỷ Đằng phân hóa ra đều đồng loạt gật đầu.

"Được, xem ra có thể đoạt lại thạch quan rồi, nhớ không lầm thì lão quỷ Huyền Âm còn nói trong tay lão có một hạt linh chủng ngũ phẩm thuộc về tông môn, vậy ta đây cũng không khách khí." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Tu vi của hắn yếu hơn lão giả một bậc, nhưng tình thế hiện giờ đang có lợi cho hắn, hắn là người có tâm tính toán kẻ vô tâm, lại cộng thêm trong tay có rất nhiều bảo vật ngũ phẩm và gần sáu mươi tấm kiếm phù tứ phẩm, hắn tự thấy bản thân có đến tám - chín phần chiến thắng.

Không chút do dự, Lục Huyền lập tức đi theo phương hướng Yêu Quỷ Đằng chỉ dẫn. Một lát sau, dựa vào con ngươi trong tay nhận được tầm nhìn do Hư Không Yểm Mục trên không trung chia sẻ lại, hắn lập tức nhìn thấy lão giả gầy còm đang nhanh chóng chạy đi.

Lục Huyền nhìn xuống phương hướng lão rời đi, ước tính sơ bộ xem với tốc độ của mình thì sẽ đụng độ với lão giả gầy còm ở đâu.

"Hả?" Lão giả gầy còm vốn đang hối hả chạy trốn đột nhiên lại phát hiện phía trước có tu sĩ. Lão cực kỳ tỉnh táo dừng lại, linh thức đảo qua, khóe miệng hiện lên ý cười, tốc độ lại được đẩy nhanh hơn vài phần, thân hình trực tiếp hạ xuống trước người Lục Huyền hệt như một con kền kền.

"Ta còn tưởng là ai? Hóa ra là người quen cũ. Không ngờ tu vi của các hạ chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà cũng có thể chạy thoát khỏi mảnh Quỷ Vực kia. Nhưng vận may của ngươi dừng ở đây rồi. Lúc trước, nhờ lấy được bảo vật thạch quan từ trên tay ngươi trong Đa Bảo Lâu mà ta nhận được một hồi cơ duyên không nhỏ. Không ngờ vừa mới thoát khỏi tay tà ma lại gặp được ngươi, ngươi muốn tới đưa cho ta thêm một hồi cơ duyên nữa sao?" Lão giả gầy còm cười lạnh.

Đồng thời, cơ bắp sau lưng không ngừng nhúc nhích, một con anh đồng màu xanh đen máu me đầm đìa lập tức leo ra từ trong cơ thể lão, tròng mắt màu xám trắng của nói gắt gao nhìn chòng chọc vào Lục Huyền, không ngừng mút mát máu huyết trên tay, trên người.

"Thật sao? Chưa biết chừng đạo hữu lại chính là cơ duyên của ta đấy!" Lục Huyền khẽ cười một tiếng, vẻ mặt không có chút hoảng loạn nào.

"Nếu tu vi của ngươi ngang hàng với ta thì ngươi còn có tư cách nói ra những lời này, nhưng bản thân ngươi chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, lại dám khoác lác như thế? Thôi hãy ngoan ngoãn để cho đám oán đồng của ta ăn đi!" Lão quỷ Huyền Âm nghe Lục Huyền nói như vậy, phản ứng đầu tiên là sửng sốt, cho rằng đối phương còn ẩn giấu bí mật nên lập tức dùng linh thức tra xét Lục Huyền.

Lục Huyền có Thanh Phù Vũ Y che lấp khí tức, lại cẩn thận thu liễm linh lực rồi, dù lão giả gầy còm có tra xét kỹ càng đến mức nào cũng không thể phát hiện ra tu vi thật sự của hắn.

Không phát hiện được điều gì bất thường, trong lòng lão giả chỉ cảm thấy buồn cười, tâm niệm vừa động, con oán đồng màu xanh đen phía sau không ngừng bành trướng, từng luồng oan hồn vô cùng dữ tợn từ trong đó bay ra, đánh úp về phía Lục Huyền.

Lục Huyền hé miệng, bắt đầu khởi động viên Thận Âm Bảo Châu đã dung nhập vào cổ họng.

"Ngang!" Một tiếng rồng ngâm uy nghiêm vang lên, tiếng gầm cuồn cuộn, sóng âm diễn hóa thành vô số kiện binh khí sắc bén, bao phủ toàn bộ đám oan hồn vào bên trong.

Dưới sự trùng kích của sóng âm mãnh liệt, suýt chút nữa thì tất cả đám oan hồn đã hồn phi phách tán, thân hình cũng gần như tan biến giữa hư không. Ngay cả lão giả gầy còm ở phía sau cũng cảm nhận được huyết khí trong cơ thể mình sôi trào cuồn cuộn, dư thế sóng âm chưa giảm, trong chốc lát lại khiến tâm thần của lão hoảng hốt không thôi.

Lão phục hồi lại tinh thần, cảm thấy không ổn, đang định ứng phó, đột nhiên trong mắt lại xuất hiện một tia sáng màu trắng bạc. Một cây trùy thứ (cái dùi) nhanh chóng xoay tròn, không đợi lão kịp phản ứng đã trực tiếp đâm vào đầu lão.

"Á!!!" Trong chớp mắt, lão cảm nhận được thần hồn của mình vừa bị tồn tại bén nhọn nào đó trực tiếp phá vỡ, một chia làm hai, dưới cơn đau nhức kịch liệt, đầu lão như sắp vỡ tung ra.

Lão giả gầy còm có kinh nghiệm phong phú, chút ít linh trí còn sót lại đã giúp lão nắm được tình hình. Lão vừa rơi vào

cục diện cực kỳ bất lợi, vội vàng cắn mạnh đầu lưỡi, để tinh thần tỉnh táo hơn một chút, nhưng không đợi lão kịp phản ứng, lại có vô số kiếm khí gào thét lao đến.

Lục Huyền xem lão có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn nên không hề tiết kiệm, một phát đã vận dụng đến bảy - tám tấm kiếm phù tứ phẩm, đòn tập kích bất ngờ quá mức khủng khiếp này đã đánh cho thần hồn của lão giả gầy còm bị trọng thương.

Chỉ thấy, cơn sóng lớn ngập trời đang cuốn đến ẩn chứa kiếm khí vô tận…

Mặt trời chói chang trên không trung ẩn chứa kiếm khí vô tận….

Ngay cả những ngôi sao băng đang ầm ầm rơi xuống cũng ẩn chứa kiếm khí vô tận…

Chỉ trong nháy mắt, khu vực xung quanh lão giả gầy còm đã nghiễm nhiên trở thành một thế giới kiếm khí.

Trong lòng lão cũng biết, bản thân đã đến thời khắc sinh tử rồi, nên cũng không che giấu gì nữa, lập tức kêu gọi đám oán đồng được nuôi bằng tinh huyết kia quay lại cơ thể. Ngay sau khi thi triển thủ đoạn cuối cùng, chỉ thấy huyết nhục toàn thân lão lập tức bành trướng cực nhanh, hình thành một ngọn núi thịt khổng lồ.

Trên núi thịt mọc ra vô số cánh tay máu thịt, ngàn vạn oán đồng anh đồng đè ép lên nhau, ngũ quan dữ tợn, chi chít rậm rạp, phát ra từng tiếng rít bén nhọn cực kỳ khủng bố.

Kiếm khí vô cùng vô tận rơi trên núi thịt, tuy cắt xuống máu thịt đầy trời nhưng cũng bị máu thịt chồng chất triệt tiêu đi khá nhiều.

Ngay khi Lục Huyền vừa nhìn thấy ngọn núi thịt nọ, trong lòng đã biết lão quỷ Huyền Âm vừa vận dụng thủ đoạn áp đáy hòm rồi. Tâm niệm hắn khẽ động, một quyển sách ngọc ánh

vàng rực rỡ lặng lẽ xuất hiện trước người. Cuốn sách ngọc nọ lặng lẽ mở ra, một tiếng chim hót thanh thúy truyền đến.

Rất nhanh, một luồng hư ảnh Xích Túc Kim Ô dài đến mấy trượng đã bay từ trong sách ngọc ra ngoài. Toàn thân Kim Ô bùng lên ngọn lửa có hai màu trắng vàng, ngọn lửa toát lên khí tức chí dương chí cương, mang theo uy thế vô biên vô tận, cứ thế rơi xuống núi thịt.

"Không!" Trong vô số gương mặt oan hồn đính trên núi thịt, có thể lờ mờ nhìn thấy ngũ quan của lão giả gầy còm. Lão cảm nhận được uy thế hủy thiên diệt địa từ trên mảnh hỏa diễm bao phủ toàn thân Kim Ô, trong lòng hoảng sợ điên cuồng đã phát ra một tiếng gầm tuyệt vọng.

Tiếng kêu còn chưa dứt đã bị hỏa diễm với hai màu vàng trắng đốt thành tro đen, rơi xuống mặt đất, trải thành một lớp thật dày.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, xác nhận lão giả gầy còm đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa, trên mặt mới xuất hiện một nụ cười.

"Ai là cơ duyên của ai đã sớm được định sẵn từ trước rồi. Bắt đầu từ lúc ngươi cướp bảo vật thạch quan của ta, ngươi đã không có kết cục khác, bởi dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng không thể để đám linh thực của ta phải chịu ấm ức đâu."

Chương 692: Bình An Trở Về!

Lục Huyền lập tức bay về phía đống tro bụi dày trước mặt, hư ảnh Kim Ô đã mờ nhạt hơn trước khá nhiều cũng bay vào trong《Thuần Dương Chân Hỏa Lục》

“Cũng may ta cẩn thận, không để Kim Ô đốt cháy túi trữ vật của tên tà tu kia, nếu không lại tốn công vô ích rồi.” Lục Huyền khẽ động tâm niệm, một chiếc túi màu xám đen đã nhanh chóng bay tới trước mặt hắn.

Lão quỷ Huyền Âm kia có tu vi Trúc Cơ viên mãn, vì muốn triệt để tiêu diệt đối pương mà không để lại bất cứ hậu hoạn gì nên vừa ra tay, hắn đã dùng hết thủ đoạn mạnh mẽ.

Thận Âm Bảo Châu và Thứ Thần Trùy ngũ phẩm thay nhau đánh lén, cùng lúc lại tung ra bảy - tám tấm kiếm phù tứ phẩm mà chẳng hề tiếc rẻ linh thạch, tới sau khi lão giả gầy còm cùng đám oán đồng trên người hợp thể, hắn còn dứt khoát tế ra《Thuần Dương Chân Hỏa Lục》đã được uẩn dưỡng nhiều năm, hoàn toàn chém giết đối phương chỉ trong một kích.

“Ta chỉ muốn yên lặng làm ruộng mà thôi, sao cứ phải tranh cướp cỗ quan tài kia với ta làm gì? Dù ngươi muốn tìm cho mình một chiếc quan tài thì kích thước như thế cũng đâu có đủ.” Lục Huyền nhìn qua một lớp tro màu đen xám dày đặc trên mặt đất, vẻ mặt lạnh băng.

Vất vả lắm ta mới gặp được một món bảo vật thích hợp dùng để bồi dưỡng Thánh Anh Quả, vậy mà nửa đường lại bị

lão quỷ Huyền Âm này nẫng tay trên.

Tuy từ xưa tới nay Lục Huyền vốn là người hiền lành, không thích tranh đấu với người khác, nhưng nếu gặp phải chuyện có liên quan đến linh thực và phần thưởng của quầng sáng, lại rơi vào tình huống hắn có nắm chắc phần thắng cực lớn trong tay, thì nhất định hắn phải xông lên đòi lại công bằng cho mình.

Linh lực của hắn rót vào túi trữ vật của lão giả gầy còm, nhanh chóng phá vỡ tầng cấm chế đơn giản bên trên rồi lấy từng vật phẩm bên trong ra.

Lão quỷ Huyền Âm có gia sản không tầm thường, chỉ tính riêng linh thạch trung phẩm đã có gần hai trăm viên, lại thêm một khoản linh thạch hạ phẩm, cùng với mấy chục loại chai lọ khác biệt, nhìn loại hình đan dược, đoán chừng bên trong có không ít độc đan.

“Có thể mang về cho Dược Trĩ và Bách độc Phệ Tâm Trùng thích độc như mạng kia nếm thử.” Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó lại chuyển ánh mắt, đánh giá những món bảo vật khác được lấy ra từ trong túi trữ vật.

Tất nhiên thạch quan cũng có ở trong này, con oán đồng bị những cái đinh dài bằng đồng xanh đóng chặt vào quan tài đang nhìn chằm chằm vào hắn với ánh mắt cực kỳ oán độc.

Ngoài ra, trong số tài sản của lão giả nọ vẫn còn vài kiện pháp khí tam phẩm tứ phẩm. Có hai món đã gợi lên sự chú ý của Lục Huyền, một cái là lá cờ bên trong có ngàn vạn oan hồn, âm phong từng trận, hàn khí bức người, oan hồn gào thét không tiếng động.

Vật còn lại là một thanh kiếm gãy màu đỏ như máu, hung sát chi khí đậm đặc gần như đã biến thành thực chất, không biết có bao nhiêu vong hồn đã táng mệnh trong tay nó rồi.

Mấy món pháp khí còn lại chỉ có phẩm chất bình thường, đều là những đồ vật âm tà, Lục Huyền dự định hoặc là dùng để bồi dưỡng linh thực, hoặc là mang đi đổi lấy một ít linh thạch.

Còn lại là một vài món đồ vật cổ quái hiếm lạ, Lục Huyền tìm kiếm một lát mới trông thấy hạt linh chủng ngũ phẩm lão giả gầy còm từng nhắc tới lúc trước.Linh chủng này có hai màu đỏ trắng hỗn tạp, mặt ngoài tản ra từng tia sát khí, mơ hồ có tiếng binh khí giao thoa.

Lục Huyền kiềm chế nỗi mong chờ trong lòng, trực tiếp thu hạt linh chủng tà dị này vào Thao Trùng Nang.

Bên ngoài tà ma dày đặc, chẳng biết lúc nào sẽ xuất hiện bất thình lình, mà dù sao hạt linh chủng này cũng thuộc về hắn rồi, không vội vã nhất thời.

Hắn lập tức khống chế phi kiếm, tìm được phương hướng của tông môn, bay nhanh tại tầng trời thấp.

Hư Không Yểm Mục không ngừng lượn lờ trên đỉnh đầu, chia sẻ động tĩnh trong vòng mười dặm đến con ngươi trên tay Lục Huyền, lại cộng thêm linh thức của Lục Huyền đã vượt xa tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường, cùng với bảo vật Thanh Phù Vũ Y ngăn cách khí tức che chắn thiên cơ, nên dọc theo đoạn đường này, hắn không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Trở lại Kiếm Môn trấn, tâm trạng Lục Huyền mới thả lỏng.

Kiếm Môn trấn cách Thiên Kiếm Tông không đến trăm dặm, đa số tu sĩ bên trong đều là đồng môn của hắn. Nơi này cũng được xem như khu vực ngoại vi của tông môn rồi, tà ma có lợi hại hơn nữa cũng không dám đuổi theo tới đây.

Trở lại Kiếm Môn trấn không bao lâu, Lục Huyền còn chưa kịp tới tiểu viện âm phủ thăm nom, linh thức đã cảm nhận được khí tức của Cát Phác. Trước khi trở về hắn đã kịp áp chế

tu vi xuống đến Trúc Cơ trung kỳ, cũng khôi phục diện mạo vốn có, nên rất nhanh Cát Phác cũng phát hiện ra hắn rồi.

"Lục sư đệ, ngươi không sao là tốt rồi. Thời điểm trận pháp Đa Bảo Lâu tan vỡ có vô số tà ma xâm nhập, tình huống quá mức rối rén, trong lúc nhất thời, ta không tìm được ngươi, giờ nhìn thấy ngươi bình an thế này cuối cùng ta cũng yên tâm rồi." Trong hai con ngươi đen trắng của Cát Phác lộ ra vẻ áy náy.

"Đa tạ Cát sư huynh đã quan tâm, ta cũng may mắn mới thuận lợi chạy thoát khỏi khu vực Quỷ Vực kia. Bởi tự mình hiểu rõ thực lực của mình nên ta mới không ở lại Quỷ Vực đối phó với tà ma cùng những đạo hữu khác." Lục Huyền thở dài một tiếng nói.

"Lục sư đệ hành động thế là sáng suốt, hai con tà ma người giấy kia đúng là quá đáng sợ." Trên mặt Cát Phác vẫn chưa hết kinh hãi.

"Sau khi trận pháp bị phá hủy, ta bị mấy chục con người giấy thú giấy vây công, tốn không ít công phu mới giải quyết được chúng rồi chạy thoát khỏi Quỷ Vực. Thời điểm ta chạy khỏi nơi ấy, đã có một trong ba vị Kết Đan Chân Nhân của Đa Bảo Lâu bị thương nặng, gần như tử vong rồi. Cũng có không ít tu sĩ chết trong Quỷ Vực, cảnh tượng cực kỳ thảm thiết."

"Vậy thì đúng là sư đệ đã đưa ra lựa chọn chính xác, nếu không với tu vi và bảo vật trên người ta, rất có thể sẽ trực tiếp biến thành pháo hôi." Lục Huyền nghe vậy cũng gật đầu nói.

"Lúc ấy, ta đi theo phía sau mấy vị đạo hữu có tu vi cường đại, đám tà ma người giấy xung quanh đều bị bọn họ thu hút, chỉ có một con chú ý tới ta. Ta phí chút công phu mới thoát khỏi con tà ma ấy. Sau khi chạy ra khỏi Quỷ Vực, bởi vì công pháp ta tu luyện có một môn Ngũ Hành Độn Thuật nên cũng

dễ dàng ẩn giấu bản thân, rồi chậm rãi chạy về phía tông môn.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Ha ha ha, đúng là lần này sư đệ đủ cẩn thận và tỉnh táo, nếu không khó mà đoán được ngươi sẽ đụng phải thứ gì trên đường đi.” Cát Phác phụ họa.

Nhìn thấy Lục Huyền, trong đầu gã lại không tự chủ được mà nhớ tới viên Thánh Anh Đan ngũ phẩm kia. Nói thật, từ ngày hôm ấy, gã vẫn luôn hoài nghi liệu món bảo vật kia có liên quan gì với Lục Huyền hay không.

Nhưng gã quá quen thuộc với Lục Huyền, thời điểm Lục Huyền còn dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí đã giúp gã giải quyết vấn đề thai nghén cho linh thú rồi. Từ đó trở đi, hai người bắt đầu có một mối giao tình nhất định.

Chương 693: Sát Nguyên Quả!

Theo thời gian trôi qua, Lục Huyền tấn thăng thành đệ tử nội môn, giao tình giữa hai bên càng ngày càng thâm hậu, gã cũng có hiểu biết sâu sắc về thói quen bình thường của Lục Huyền.

Tiểu sư đệ này vô cùng hứng thú với chuyện bồi dưỡng linh thực, bình thường đều ở trong tông môn, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh hay tranh đoạt cơ duyên và bảo vật, cũng chưa từng nghe nói tu vi và thuật pháp thần thông của hắn có chỗ nào hơn người.

Một linh thực sư bình thường như vậy sao có thể sở hữu một viên Thánh Anh Đan ngũ phẩm từ tà tông?

Làm sao đối phương có thể biến từ không thành có được?

Nghĩ đến đây, gã dứt khoát vứt bỏ những mối liên tưởng hoang đường trong đầu mình đi, thậm chí còn không khỏi cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ kỳ lạ của mình.

“Tiếp theo Lục sư đệ có tính toán gì không? Định cùng ta quay về tông môn hay tạm thời ở lại Kiếm Môn trấn?” Gã hỏi Lục Huyền.

“Cát sư huynh, lần này đến Thiên Uyên Bảo Hội ta đã bán đi không ít linh thực bình thường mình vất vả bồi dưỡng ra, cũng nhận được một ít linh thạch nên muốn mua vài món đan dược cùng với tài liệu tu hành có thể gia tăng linh lực ở Kiếm Môn trấn này, có lẽ sẽ ở lại đây chừng một - hai ngày.” Lục Huyền bịa ra một lý do.

“Được, vậy sư huynh về tông môn trước, sau khi Lục sư đệ trở về nhớ đến động phủ của ta làm khách đấy.”

Cát Phác đã giành được Thánh Anh Đan, trong lòng đang cực kỳ sốt ruột muốn quay về, thêm nữa Lục Huyền ở lại Kiếm Môn trấn cũng không khác ở trong tông môn là bao, ít nhất là sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, mới yên tâm để hắn ở lại.

Linh quang lóe lên trong đôi con ngươi của gã, sau đầu lại trống rỗng xuất hiện một tấm đồ án Thái Cực với hai màu đen trắng, chúng nhanh chóng xoay tròn rồi mở rộng, một tia quang mang đen trắng hút cả người Cát Phác vào trong rồi trực tiếp biến mất không còn thấy đâu nữa.

“Lần này nhận được nhiều linh chủng tà dị và chất dinh dưỡng cho linh thực âm phủ như vậy, không đi xuống tiểu viện âm phủ một chuyến, khẳng định là trong lòng sẽ luôn ngứa ngáy khó chịu cho xem.” Suy nghĩ của Lục Huyền đã sớm bay tới tiểu viện âm phủ từ bao giờ rồi.

Hắn nhanh chóng tìm được một góc không người, thả ra Hư Không Yểm Mục, thu hết khu vực xung quanh vào trong mắt. Sau khi xác nhận không có tu sĩ chú ý tới nơi này, hắn lập tức đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên, nhanh chóng thay đổi dung mạo và khí tức, rồi rẽ ngang rẽ dọc một hồi đã tới tiểu viện âm phủ.

Mở ra đại trận hộ viện Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, vừa mới tiến vào tiểu viện, âm khí nồng đậm đã xông vào mũi, thứ hiện ra trước mắt hắn là một vùng thiên địa tà dị. Huyết khí tràn ngập, linh thực cổ quái như bàn tay chạy tới hút máu trước tiên, tiếng oán hồn kêu rên liên tục truyền vào trong tai, giống như ung nhọt tận xương, một mực kéo dài không tiêu tán.

Còn có mấy hư ảnh tiểu anh đồng màu xanh đen chạy tới chạy lui trong sân, vừa nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện đã vội vàng chui vào bên trong linh thực Thánh Anh Quả, hóa thành một đống vật thể màu xám đen hỗn độn.

Lục Huyền đứng giữa sân, đưa mắt nhìn các loại linh thực tà dị xung quanh, trong lòng lại tràn đầy chờ mong vào ngày thu hoạch.

Hắn cẩn thận kiểm kê thu hoạch sau chuyến thành trình đi Thiên Uyên Bảo Hội lần này.

Về phương diện linh chủng, hắn đã lấy được một hạt linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm, cũng là loại linh thực lục phẩm thứ hai hắn sở hữu, đương nhiên không cần phải nói về mức độ trân quý.

Cộng thêm ba hạt linh chủng ngũ phẩm hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan tới tà dị, theo thứ tự là Ngũ Tạng Bảo Chu, Nhiên Hồn Hoa và linh chủng mang sát khí màu đỏ trắng lấy được từ thi thể của lão quỷ Huyền Âm.

Ngoài ra, hắn còn nhận được một chiếc quan tài đá thần bí cùng với một số pháp khí, đan dược tà dị lấy được từ trên người lão quỷ Huyền Âm, cùng với đống huyết nhục của yêu thú Thanh Giảo Tượng mua được tại Bảo Hội, đó là chưa kể đến nửa bình Huyền Sinh Linh Nhũ nghìn năm bắt chẹt từ trong tay gã tu sĩ bán linh chủng giả kia.

Mặt khác, hắn còn kiếm được gần bảy trăm linh thạch trung phẩm cùng với một số linh thạch hạ phẩm.

Tất cả những món chiến lợi phẩm này đã lập tức khiến tài sản của Lục Huyền trở nên phong phú chưa từng có.

Đoán chừng nếu chỉ tính riêng về khoản linh thạch trong tay, hắn là tài sản của hắn đã đứng đầu trong nhóm đệ tử nội môn rồi, có lẽ chỉ một số ít con nối dòng của tu sĩ Nguyên Anh

hoặc Kết Đan cùng với mấy vị đại sư đan đạo giàu chảy mỡ trong Đan Điện mới có thể so sánh với hắn.

Thu hoạch tràn đầy!

Lục Huyền cảm thấy chuyến đi này thật không tệ.

So với số bảo vật đạt được, cái giá phải trả thực sự không đáng nhắc tới. Về cơ bản, chúng đều là các loại phần thưởng mở ra từ trong quầng sáng, chủ yếu là linh thực âm phủ và phần thưởng quầng sáng đến từ hai đợt Mê Tiên Đào thành thục trước đó, xem như là dọn dẹp túi trữ vật đang từ từ đầy đến mức không chịu nổi.

Thu hoạch khổng lồ như thế khiến tâm trạng Lục Huyền tốt hơn hẳn. Hắn lấy hạt linh chủng chưa được gieo trồng, mới thu được từ trong tay lão giả gầy còm kia ra, đi tìm một mảnh linh nhưỡng U Nê Nhục còn trống rồi trồng nó vào.

Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, tin tức tỉ mỉ về linh chủng lập tức hiện lên trong đầu hắn.

【Sát Nguyên Quả, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình nuôi trồng cần hấp thu lượng lớn hung sát khí, luyện hóa nó sẽ ngưng kết ra linh quả sát khí tinh thuần nồng đậm.】

【Sau khi thành thục có thể dùng linh quả để rèn luyện thân thể, gia tăng cường độ thân thể trên diện rộng, khi đối địch, có thể phụ gia thêm sát khí nồng đậm, có tác dụng ảnh hưởng tới đối thủ.】

【Cũng có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ quá trình tu luyện thuật pháp thần thông tương ứng.】

【Dùng thân thể gầy yếu kết thành trái cây hung sát!】

"Quả nhiên là một gốc linh thực ngũ phẩm tà dị…" Lục Huyền lẩm bẩm.

“Trong quá trình sinh trưởng cần hấp thu sát khí? Vậy có thể bắt đầu từ những kiện hung binh đã nhiễm vô số máu tươi kia. Có lẽ đợi có cơ hội thích hợp, ta lại đi tìm một - hai tên tà tu có sát khí nồng đậm đến đây làm chất dinh dưỡng, cũng tiện tinh lọc sát khí trên người bọn họ?”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, không khỏi cảm khái lòng nhiệt tình của mình. Bởi xét cho cùng, nếu cứ để sát khí tích lũy quá nhiều mà không có phương pháp tiêu trừ tinh lọc, chúng sẽ mang đến ảnh hưởng cực lớn đối với tu sĩ, thậm chí còn có khả năng gây nên tình trạng thần hồn hỗn loạn rồi dị hóa.

Lục Huyền âm thầm cảm khái một hồi, sau đó hắn lại tiếp tục gieo hạt linh chủng cổ quái có hình dạng như ngũ tạng cùng với hạt linh chủng tối tăm vào trong linh nhưỡng.

“Linh thực âm phủ càng ngày càng nhiều, nếu cứ như vậy tiểu viện sẽ không còn chỗ để trồng nữa. Một tu sĩ chính đạo thiện lương, thích giúp mọi người làm điều tốt như ta sao lại trở thành một kẻ như vậy rồi?”

Hắn không khỏi suy ngẫm lại những chuyện đã qua.

Nhưng đương nhiên, đứng trước mặt quầng sáng phần thưởng, chút cảm khái thương xuân bi thu (nhìn cảnh vật biến hóa mà nhiễm bi thương, tựa như câu tức cảnh sinh tình) cỏn con này lại có phần hơi giả dối.

Bởi vì trên thực tế, Lục Huyền chỉ ước gì đám linh thực tà dị phẩm cấp cao trong tiểu viện này càng ngày càng nhiều mà thôi.

Chương 694: Bất Ngờ Ngay Trước Cửa!

Sau khi gieo ba loại linh thực ngũ phẩm tà dị mới có được xuống, Lục Huyền lại lấy thi thể của con yêu thú Thanh Giảo Tượng kia ra.

Thao Trùng Nang không hổ là bảo vật ngũ phẩm, dù đặt ở trong đó một đoạn thời gian thì thi thể yêu thú vẫn tươi mới như cũ, không có chút dấu hiệu hư thối nào.

Có điều… thể tích bộ thi hài này quá lớn, trong tiểu viện vốn không đủ chỗ cho nó, Lục Huyền đành phải để nó trôi nổi giữa không trung rồi cắt thành từng miếng huyết nhục.

Hắn trực tiếp vận dụng thi thể của con yêu thú Thanh Giảo Tượng này đến mức tối đa nhất. Tinh huyết bên trong được dùng để tẩm bổ bồi dưỡng cho Huyết Nghiệt Hoa và Huyết Linh Chưởng Tham, phần lớn thịt yêu thú sẽ được dùng để chăn nuôi Nhục Linh Thần đã đói khát từ lâu.

Quá trình thai nghén tiểu tà ma đang bước đến thời khắc mấu chốt, cần rất nhiều huyết nhục của yêu thú cao giai, bởi vậy chỉ có thể cho Dị Thọ Bàn Đào và Thiên Cầu Thủ một ít đầu thừa đuôi thẹo.

Còn đống vật chất dơ bẩn trong thi hài yêu thú, đương nhiên cái này cũng có thể lợi dụng được, chúng đã bị Lục Huyền ném qua nuôi dưỡng Uế Trùng Thảo rồi.

Lục Huyền còn cố ý phân tách nội tạng của Thanh Giảo Tượng ra, đặt xung quanh hạt linh chủng Ngũ Tạng Bảo Chu theo những vị trí đặc biệt.

“Vừa mới được gieo trồng đã có mỹ vị ăn không hết rồi, ngươi sung sướng như vậy, nên cố gắng sinh trưởng đi, đừng phụ tâm ý của ta.” Khóe miệng Lục Huyền vui vẻ nhếch lên, hắn lặng lẽ quay sang nói với hạt linh chủng cổ quái bên trong linh nhưỡng.

Trên tay hắn vẫn còn không ít oan hồn, đáng tiếc chúng đều lây dính rất nhiều âm khí và ma khí, do không đủ tinh khiết nên tạm thời không thể dùng làm thức ăn bồi dưỡng linh chủng Nhiên Hồn Hoa được.

“Chờ đến khi tìm được pháp khí hoặc công pháp tinh luyện oan hồn, lại dùng chúng tới bồi dưỡng Nhiên Hồn Hoa sau.” Trong lòng hắn thầm nghĩ như vậy, đồng thời trên tay đã có thêm một chiếc quan tài đá loang lổ kia rồi.

Khi xử lý đến thứ này, hắn vô cùng cẩn thận cảnh giác, kiếm phù tứ phẩm đã cầm sẵn trên tay, có thể kích phát bất cứ lúc nào, sau đó, linh lực chậm rãi kéo dài đến phần viền có khắc những đường hoa văn ác quỷ khủng bố của thạch quan.

Nhẹ nhàng xốc nắp thạch quan lên, dường như con oán anh màu xanh đen đang bị những chiếc đinh dài bằng đồng xanh đóng chặt vào quan tài, có thể cảm nhận được một tia hi vọng chạy trốn, bởi vì ngay sau đó, một mảnh hắc khí nồng đậm nhanh chóng lan tràn từ trong thân thể nó, đồng thời từng luồng oan hồn trẻ con cũng chui ra từ trong hốc mắt trống rỗng kia, hung hăng đánh úp về phía Lục Huyền.

“Ngoan ngoãn một chút cho ta!” Lục Huyền khẽ quát một tiếng. Phong Lôi Kiếm trong tay không chút lưu tình, lập tức bắn ra một tia hồ quang mang theo ánh vàng rực rỡ, chui vào cơ thể oán anh màu xanh đen, chỉ trong nháy mắt đã giật cho con oán anh không ngừng giãy giụa dưới những cây đinh đồng thau thật dài kia một trận.

Đồng thời, Lục Huyền cũng dùng một tay bắt lấy phần lớn đám oan hồn anh đồng vừa mới bay ra, bị linh lực cường đại đè xuống, đám oan hồn anh đồng chỉ còn biết chen chúc vào cùng một chỗ, không dám nhúc nhích nữa.

"Ngoan ngoãn nuôi dưỡng oan hồn cho ta, về sau nể tình ngươi cũng có công lao, có lẽ ta sẽ cho ngươi được tự do hơn một chút. Nếu dám có ý tưởng dị thường hay muốn chạy trốn khỏi thạch quan thì đừng trách ta ra tay tàn nhẫn."

Từng tia sấm sét rất nhỏ đánh lên người con oán anh màu xanh đen, khiến cho nó không ngừng run rẩy, hắc khí toàn thân gần như đã biến thành hư vô.

Oán anh cũng linh trí ở một mức độ nhất định nào đó, vừa nghe xong những lời này, đã nhanh chóng đưa ra lựa chọn sáng suốt. Nó vội vàng thu hồi hắc khí vào trong cơ thể, nằm yên trong quan tài, không dám nhúc nhích nữa.

"Không sai, về sau cứ ngoan ngoan cung cấp oan hồn anh đồng cho ta, cung cấp càng nhiều thì ngươi càng có giá trị, thời gian tồn tại cũng càng lâu." Lục Huyền khen Oán Anh một câu rồi trực tiếp đóng nắp thạch quan lại.

Hắn đi tới khu vực đang gieo trồng hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu, xòe bàn tay ra, phần lớn oan hồn trong tay nhanh chóng chui vào thân cây.

Thứ vật chất màu xám đen nằm trên phần đỉnh của gốc linh thực có hình dáng phôi thai kia, lại càng thêm ngưng thực, có thể mơ hồ nhìn thấy một đứa anh nhi khô gầy màu xám đen đang cuộn mình bên trong phôi thai.

"Cũng không biết bên trong hòn đá màu đỏ sậm này sẽ nhảy ra thứ gì…" Lục Huyền đi tới chỗ Nhục Linh Thần đã ăn xong huyết nhục của Thanh Giảo Tượng, tâm thần lại cảm nhận được ý niệm đói khát đến từ tảng đá màu đỏ sậm kia.

“Dạ dày của tiểu tà ma này quá lớn.” Lục Huyền thở dài một tiếng, trong lòng chợt nảy sinh suy nghĩ bản thân nuôi không nổi thứ này.

Trong số rất nhiều linh thực trong tiểu viện âm phủ, Huyết Nghiệt Hoa là gốc được trồng sớm nhất, tới hiện giờ chỉ cần tinh huyết Giao Long là đủ, nhu cầu đơn giản nên thời gian trưởng thành của nó cũng là ngắn nhất. Lục Huyền đoán chừng trong vòng mấy tháng tới, thanh tiến độ của nó sẽ được kéo căng, sau đó mang đến quầng sáng phần thưởng cho hắn.

Ngoài ra, Dị Thọ Bàn Đào cũng tiến vào thời kỳ thành thục rồi, nó không ngừng tỏa ra mùi sữa mê người, chỉ cần nhìn thấy linh đào người ta sẽ không nhịn được sinh ra ý muốn cắn một miếng.

Cả Uế Trùng Thảo tứ phẩm cũng đang từ tốn tiến vào giai đoạn trưởng thành.

“Sau khi ba loại linh thực âm phủ này thành thục, tiểu viện sẽ trống trải hơn nhiều, cũng có đủ không gian để bồi dưỡng mấy loại mới.” Lục Huyền cảm khái một câu, sau đó khởi động Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, bảo vệ tiểu viện chặt chẽ, rồi mới điều khiển phi kiếm trở lại tông môn.

Tiến vào nội tông, vừa mới tới gần động phủ, Lục Huyền đã trông thấy hai vị đồng môn Trúc Cơ hậu kỳ đang chờ đợi dưới chân núi.

“Lục sư đệ, cuối cùng ngươi cũng về rồi!”

“Nghe Cát Phác sư huynh nói ngươi có chút việc ở Kiếm Môn trấn, rất nhanh sẽ trở về nên chúng ta quyết định đứng ngay dưới động phủ của ngươi chờ đợi, không ngờ lại phải đợi khá lâu.”

Hai người vừa nhìn thấy Lục Huyền, đôi mắt đã sáng rực lên, mấy tấm phù lục đưa tin bay tới, cả hai lập tức chạy về

phía Lục Huyền.

Trong chớp mắt, bọn họ đã tới bên cạnh hắn, một trái một phải kẹp lấy hắn, cứ như sợ hắn sẽ trực tiếp độn thổ biến mất vậy.

“Hai vị sư huynh này xưng hô như thế nào? Sao lại nhiệt tình với Lục mỗ thế?” Lục Huyền thực sự không hiểu.

“Tại hạ Khâu Dũng, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, ngưỡng mộ đại danh Lục sư đệ đã lâu.”

“Ta Triệu Hoài Quang, cũng là Trúc Cơ hậu kỳ, là đệ tử Đan Điện giống Lục sư đệ, nhưng Lục sư đệ vẫn thường xuyên ở trong nhà nên chưa có duyên gặp mặt.”

“Chào Khâu sư huynh, Triệu sư huynh.” Lục Huyền chắp tay thi lễ.

“Lục sư đệ có nhớ lúc trước ngươi từng ban bố nhiệm vụ yêu thú ở Thứ Vụ Đường hay không? Hai chúng ta đều đến đây vì nó đấy.”

“Nhanh như vậy hai vị sư huynh đã săn bắt được yêu thú tứ phẩm rồi sao?” Lục Huyền cảm thấy khá bất ngờ vì điều này.

Bởi yêu thú tứ phẩm vốn không dễ gặp, ứng phó với chúng cũng khó khăn, hắn không ngờ nhiệm vụ tuyên bố chưa lâu đã có hai vị đồng môn tới nhận phần thưởng rồi.

Chương 695: Phong Trào Trao Đổi Yêu Thú!

"Có Địch Trần Đan tứ phẩm làm thù lao thì nhất định phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi."

"Không chỉ hai chúng ta mà vẫn còn những đồng môn khác cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ vì số lượng yêu thú tứ phẩm bọn họ bắt được ít hơn chúng ta một chút thôi."

"Không hổ là sư huynh Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực mạnh thật, Lục mỗ bội phục." Lục Huyền thuận miệng khen tặng bọn họ một câu, sau đó nghênh đón hai người tiến vào động phủ.

Hắn đang định vào phòng bưng linh quả ra rồi pha một bình trà nóng, nhưng hai người kia lại vội vàng ngăn cản: "Không cần khách khí vậy đâu Lục sư đệ, ngươi cứ đổi Địch Trần Đan cho chúng ta đã, tránh để lát nữa nhóm đồng môn khác đến thì số lượng đan dược lại không đủ."

Địch Trần Đan tứ phẩm vốn rất trân quý, trong hoàn cảnh khắp nơi đầy rẫy tà ma như hiện giờ, nó lại càng được các tu sĩ săn đón nhiều hơn.

Ai cũng muốn có cho mình một viên đan dược như vậy. Trong lúc mấu chốt, thứ này có thể tinh lọc khí tức tà ma, làm suy yếu năng lực quỷ dị của tà ma, nhờ đó mà cứu cho mình một mạng.

"Được được, mời hai vị sư huynh lấy ra huyết nhục yêu thú của các ngươi, vẫn nên làm theo quy trình thì hơn." Lục

Huyền thấy bộ dáng gấp gáp của hai người, chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói.

Linh quang lập tức hiện lên trong tay hai người, gần mười bộ thi hài yêu thú tứ phẩm nhanh chóng có mặt trên sân, mỗi con đều có thể tích không nhỏ, lượng thịt phong phú.

"Lục sư đệ, ba con bên này là của ta, mời nghiệm chứng." Triệu Hoài Quang mở lời trước.

Theo quy tắc lúc trước Lục Huyền định ra, ba bộ thi hài yêu thú tứ phẩm có thể đổi lấy một viên Địch Trần Đan tứ phẩm, nhìn có vẻ không quá công bằng nhưng bên trong lại có huyền cơ khác. Đó là hắn cho phép tu sĩ nhận nhiệm vụ có thể tự mình lấy đi phần tinh hoa nhất trên thi hài yêu thú, điều này đã khiến mọi người càng thêm đổ xô tới.

Theo tình huống bình thường, giá trị mà bộ phận tinh hoa nhất trên thân thể yêu thú mang lại cho bọn họ, đã tương xứng với toàn bộ phần thân thể của nó rồi, hiện giờ có thể dùng một ít huyết nhục yêu thú không có nhiều tác dụng đi đổi lấy một viên Địch Trần Đan quý hiếm, chuyện tốt như vậy biết đi đâu để tìm nữa?

Lục Huyền cẩn thận kiểm tra ba bộ thi hài yêu thú với hình thái khác nhau kia, sau đó dứt khoát giao một viên Địch Trần Đan cho Triệu Hoài Quang.

"Lục sư đệ, chỗ ta có sáu bộ thi hài yêu thú tứ phẩm." Khâu Dũng đắc ý nói.

"Không ngờ Khâu sư huynh có thể bắt giết nhiều yêu thú tứ phẩm như vậy." Lục Huyền thấy vậy cũng không khỏi cảm khái một phen, trong giọng nói đầy vẻ kinh ngạc.

"Ta liên thủ với hai vị đồng môn, cùng nhau lật tung một sào huyệt yêu thú mới bắt được chúng đó." Khâu Dũng giải thích.

Lượng thi hài yêu thú hai người lấy ra đều vừa vặn là bội số của ba, đương nhiên là chủ đích muốn đổi lấy Địch Trần Đan trong tay Lục Huyền.

"Sư huynh cầm lấy đi." Lục Huyền nhanh chóng nghiệm chứng xong rồi đưa hai viên đan dược trong veo cho Khâu Dũng.

"Đúng là Địch Trần Đan." Khâu Dũng cẩn thận cất kỹ hai viên đan dược ấy, mừng rỡ nói.

"Lục sư đệ, nhiệm vụ yêu thú của ngươi có thể kéo dài bao lâu? Nếu thời gian đủ dài, ta có thể đi kiếm thêm mấy bộ thi hài nữa mang tới đổi một ít Địch Trần Đan hoặc là những bảo vật khác với ngươi." Đột nhiên Triệu Hoài Quang lên tiếng hỏi.

"Tạm thời vẫn còn thời hạn, nhưng Địch Trần Đan trong tay ta không nhiều, đợi khi nào đổi xong sẽ hủy bỏ nhiệm vụ, tránh để đồng môn mang thi hài yêu thú đến lại phải thất vọng."

"Nói cách khác vẫn còn cơ hội lấy được Địch Trần Đan?"

"Trước mắt là thế." Lục Huyền cười nói.

"Được, vậy ta lại đi giết thêm mấy con yêu thú nữa!"

Hai người nghe vậy, trong lòng đều hào hứng vô cùng, thậm chí bọn họ còn từ chối lời mời ở lại hưởng dụng linh quả, linh trà của Lục Huyền mà trực tiếp rời khỏi động phủ luôn.

"Hai vị sư huynh đúng là nôn nóng, sư đệ ta chỉ có thể chúc các ngươi sớm ngày săn giết đủ yêu thú, bình an trở về." Lục Huyền tiễn hai người ra khỏi động phủ, chân thành chúc phúc.

Đợi cho khi bóng dáng của hai người biến mất ở phía chân trời hắn mới trở lại động phủ.

“Để nhiều đồng môn vất vả làm công, bắt giết yêu thú cho ta như thế, lòng ta cũng có phần băn khoăn nha.” Lục Huyền thu một đống lớn huyết nhục yêu thú vào Thao Trùng Nang, vừa rung đùi đắc ý vừa cảm khái một phen.

Hai người nọ mới rời đi được một lúc. Đám đồng môn bên ngoài đã nhanh chóng nhận được tin tức Lục Huyền trở về, chẳng mấy chốc lại có đồng môn lục tục tới cửa bái phỏng, nhưng thực lực của bọn họ yếu hơn hai người trước đó một bậc nên hầu như đều tới đổi Dưỡng Kiếm Hồ Lô trong tay Lục Huyền.

Chỉ có ba người liên thủ lại đổi thêm một viên Địch Trần Đan, sau đó chuyện phân phối như thế nào thì không liên quan gì tới Lục Huyền nữa.

Thoáng cái Lục Huyền có được rất nhiều huyết nhục yêu thú cao cấp, khiến cho lòng tin đối với chuyện bồi dưỡng Nhục Linh Thần trong lòng hắn cũng tăng thêm vài phần.

Sau khi phong trào trao đổi yêu thú đi qua, thoáng cái động phủ của Lục Huyền lại khôi phục dáng vẻ quạnh quẽ như trước. Lúc này, Lục Huyền mới có thời gian đi tới linh điền, xem xét tình trạng của phần lớn linh thực đang được gieo trồng bên trong.

Tất cả linh thực đều phát triển rất tốt, Lục Huyền tĩnh tâm lại, tinh tế cảm nhận rồi thỏa mãn từng nhu cầu rất nhỏ của mỗi một gốc linh thực.

“Ồ? Một thời gian ngắn không về lại có thêm một gốc Tàng Nguyên Thảo thành thục rồi?” Lục Huyền ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát gốc Tàng Nguyên Thảo không có gì nổi bật, chỉ như một cây cỏ dại bên chân, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Chỉ thấy thanh tiến độ gần như trong suốt phía dưới Tàng Nguyên Thảo kia đã hoàn toàn kéo căng, chỉ đợi Lục Huyền tới hái.

Lục Huyền rót linh thức vào Tàng Nguyên Thảo, tìm được một khối thảo mộc tinh hoa tinh thuần nồng đậm vô cùng đang ẩn giấu ở nơi sâu nhất bên trong thân cây này.

"Linh thực phái thực lực đúng là khác biệt, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài là khẳng định không thể nhận ra phong thái của linh thực tam phẩm từ nó." Lục Huyền cảm khái một câu rồi cẩn thận vươn tay hái gốc Tàng Nguyên Thảo đã chín hẳn từ trong linh nhưỡng ra, lại tỉ mỉ thu nó vào hộp ngọc, đóng kín lại, phòng ngừa sinh cơ của Tàng Nguyên Thảo trôi đi mất.

Tại vị trí Tàng Nguyên Thảo vừa bị hái lên có một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe. Lục Huyền khẽ cười, nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, quầng sáng lặng lẽ nổ tung ra, vô số điểm sáng nhỏ bé như ngân hà chảy ngược, tràn vào cơ thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một viên linh châu xanh biếc cũng có mặt trên tay Lục Huyền. Viên linh châu này tỏa ra một luồng khí tức tự nhiên thuần khiến, làm lòng người sinh ra cảm giác thân cận.

"Lại một viên Nạp Linh Thảo Châu, vừa hay trong tay ta cũng không còn nhiều hàng tồn lắm." Lục Huyền cảm khái một câu.

Những viên Nạp Linh Thảo Châu nhận được lúc trước đã bị tiêu hao khá nhiều, chúng vừa là đồ ăn chăn nuôi Thảo Khôi Lỗi, vừa là nguồn cung ứng bổ sung cho lượng Thanh Mộc

Nguyên Khí tiêu hao trong đan điền, bởi vậy trong tay hắn cũng không còn mấy viên.

Chương 696: Đàn Vật Nuôi Quái Dị!

Đợi nhóm Tàng Nguyên Thảo mới trưởng thành chắc chắn sẽ cho thu hoạch rất nhiều.

Trong lòng Lục Huyền nghĩ vậy nên lập tức triệu hoán Thảo Khôi Lỗi đang dò xét trong mấy rãnh luống linh điền tới: "Tới đây, cho ngươi ăn chút đồ ngon."

Chờ Thảo Khôi Lỗi mang theo khối u cỏ cực lớn sải bước tới gần, Lục Huyền mới nhét viên linh châu màu xanh biếc vào trong khối u cỏ cực lớn trên đầu nó. Sau khi nuốt Nạp Linh Thảo Châu vào trong, thảo mộc linh khí trên thân Thảo Khôi Lỗi trực tiếp bùng lên mạnh mẽ, gần như muốn tràn cả ra ngoài, thân thể màu xám đen ban đầu cũng lập tức trở nên xanh mơn mởn.

"Tuy phẩm giai thấp hơn một chút so với những thứ xuất thân từ Thiên Cơ Môn như Đa Bảo Lâu, nhưng ít nhất ngươi cũng có thể yên ổn ở trong linh điền. Không giống Đa Bảo Lâu kia, dù có trận pháp phòng hộ ngũ phẩm và cấm chế dày đặc nhưng khi bị tà ma vây công cũng không tránh được kết cục sụp đổ."

Lục Huyền nhìn Thảo Khôi Lỗi đang cố gắng hấp thu linh khí thảo mộc mà không kìm được một tia cảm khái.

Hắn tiếp tục dò xét cẩn thận đám Tàng Nguyên Thảo trong linh điền, lại tìm được thêm ba gốc đã hoàn toàn thành thục.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được đan phương Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

Ý niệm lóe lên, hai viên đan dược lớn chừng trái nhãn xuất hiện trong tay hắn, mặt ngoài đan dược có linh văn di chuyển, linh quang bắn ra bốn phía, nhìn qua đã cảm thấy bất phàm.

Rất nhiều tin tức tràn vào chỗ sâu bên trong thức hải, mang đến cho Lục Huyền một loại cảm giác đầu óc choáng váng mơ hồ. Tất cả đều có liên quan tới quá trình luyện chế Trúc Cơ Đan, từ xử lý tài liệu, khống chế đan hỏa đến thời cơ thành đan ra sao vân vân… dường như chỉ trong nháy mắt, Lục Huyền đã trải qua hơn trăm lần luyện đan, cũng thấu hiểu sâu sắc hơn đối với rất nhiều chi tiết trong quá trình này rồi.

"Bốn gốc Tàng Nguyên Thảo mở ra được một viên Nạp Linh Thảo Châu, hai viên Trúc Cơ Đan, một gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, cũng không tệ."

Dù phần thưởng không vượt quá dự kiến của Lục Huyền, nhưng có thể đạt được những phần thưởng này, hắn cảm thấy rất mỹ mãn rồi.

Trước đó, vì nhóm Tàng Nguyên Thảo ủy thác được bồi dưỡng cực kỳ tốt, tỷ lệ thành công 100%, sau khi thu về còn không thiếu linh thực phẩm chất cao, đã khiến cho lòng tin của Đan Điện đối với Lục Huyền tăng mạnh, bọn họ lại trực tiếp giao cho hắn ba mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo.

Hiện tại đã thu hoạch bốn cây, trong linh điền còn thừa lại hai mươi sáu cây, tất cả đều tiến vào giai đoạn thành thục, Lục Huyền không vội thúc giục chúng mà chỉ bình tâm chờ đợi.

Hắn đi vào tiểu viện, quan sát rất nhiều loại linh thực tràn đầy sinh cơ bên trong linh điền, đột nhiên cảm nhận được một

loại ý vị hài hòa, vô cùng bình yên.

Tuy hắn cũng nhận được không ít linh thực hiếm thấy, lượng lớn linh thạch và không ít pháp khí, đan dược từ chuyến đi tới Đa Bảo Lâu tham dự Thiên Uyên Bảo Hội lần này, nhưng có thể thu được những thứ kia cũng đều dựa trên tiền đề là bản thân không ngừng thu hoạch quầng sáng màu trắng.

Bởi vậy Lục Huyền cũng không nảy sinh cảm giác kiêu ngạo, hắn vẫn cho rằng ở trong tông môn bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú là phương thức phát triển thích hợp với mình nhất.

Về phần ra ngoài thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên gì đó, trừ khi có cơ hội nhận được linh chủng hoặc bảo vật mình cần, lại phải đảm bảo sự an toàn tuyệt đối của bản thân, hắn mới có khả năng đi thử một lần.

Lục Huyền thầm nghĩ, đột nhiên lại có cảm giác dưới chân bốc lên một luồng khói màu đen gay mũi kèm theo mùi tanh hôi, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Linh lực phun trào, trực tiếp ngăn cách luồng khói đen nọ ở bên ngoài, vừa cúi đầu nhìn xuống đã trông thấy Bách độc Phệ Tâm Trùng xấu xí với tấm lưng mọc đầy những cục u màu xanh đang đứng bên chân hắn, ống quần hắn cũng dính đầy nước mủ màu xanh đậm.

“Lần tới muốn ăn cũng đừng tới gần như vậy, ta không chịu nổi đâu.” Lục Huyền bất đắc dĩ truyền một tia ý niệm vào đầu con tiểu độc trùng dưới chân.

Pháp bào tiêu chuẩn của Thiên Kiếm Tông có hiệu quả tránh bụi và tẩy rửa sạch sẽ, thoáng thúc giục linh lực, nước mủ màu xanh đậm kia đã tự động tiêu tan.

“Đây, cho ngươi một viên độc đan.” Thấy dáng vẻ yếu ớt không còn chút sức lực nào, chỉ muốn cắn nuốt chất độc của

Bách Độc Phệ Tâm Trùng, Lục Huyền lập tức lấy một viên đan dược màu đen sì từ trong túi trữ vật ra.

Viên đan dược này được lấy từ túi trữ vật của lão quỷ Huyền Âm, Lục Huyền chỉ có hiểu biết về một số loại đan dược, hầu như đều không biết những loại đan dược lão quỷ Huyền Âm cất chứa là thứ gì, chỉ có thể suy đoán, thứ này chắc là một loại độc đan nào đó, vừa hay có thể dùng để nuôi dưỡng Bách độc Phệ Tâm Trùng yêu độc như mạng này.

Con độc trùng này yêu thích các loại độc tố độc vật cũng không sao, nhưng lại thêm cái tính có mới nới cũ, chỉ cần thưởng thức loại độc vật độc đan nào đó mấy lần là trong cơ thể đã sinh ra sức đề kháng rất mạnh, hoàn toàn không cảm nhận được hiệu quả của kịch độc nữa.

Và đương nhiên, hắn chỉ có thể liên tục thay đổi các loại độc tố dùng để nuôi dưỡng nó mà thôi.

Lục Huyền cũng có chút hiểu biết đại khái về phẩm cấp của viên độc đan này, bởi vậy cũng không lo sau khi cho Bách độc Phệ Tâm Trùng ăn sẽ xảy ra sự cố đáng tiếc mà chính mình không thể giải quyết được.

Quả nhiên, con độc trùng trời sinh cực kỳ mẫn cảm với các loại độc vật này đã nhanh chóng rơi vào trạng thái trúng độc, thân thể không ngừng co giật, động tác từ nhẹ nhàng chậm chạp đã trở nên kịch liệt, thậm chí khóe miệng còn chậm rãi chảy ra một tia máu đen.

Lục Huyền thấy vậy, tâm thần nhanh chóng tập trung vào thân thể độc trùng. Độc đan lần này nó nuốt vào có độc tính rất mạnh với huyết nhục, thời điểm phát tác sẽ lưu thông cực kỳ nhanh chóng bên trong huyết dịch.

Lục Huyền căn cứ vào trạng thái của Bách Độc Phệ Tâm Trùng cùng với lời nhắc nhở nhận được, chẳng mấy chốc đã

có phương pháp ứng phó. Hắn trực tiếp rót linh thức vào trong thân thể độc trùng, cẩn thận quan sát từng phần huyết nhục trên thân nó rồi dần dần ép độc tố đang ẩn nấp ra, tiếp theo lại cưỡng chế để độc trùng nuốt thêm một viên đan dược tăng cường khí huyết.

Lại trải qua một hành trình thử độc mới, Bách độc Phệ Tâm Trùng có vẻ hài lòng nằm dưới đất, trên thân thể tràn ngập khói xanh, trông giống hệt như đang nhàn nhã nuốt mây nhả khói.

"Ta nuôi đám linh thú kiểu gì không biết, tính tình Đạp Vân Linh Miêu thì quái gở, cả ngày không thấy bóng dáng đâu, Yêu Quỷ Đằng thích cắn nuốt đồng loại, Dược Trĩ lại là đứa mắc chứng rối loạn lo âu xã hội. Vấn đề của Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm và Bách Độc Phệ Tâm Trùng càng nghiêm trọng hơn. Một đứa từ ban đầu vốn không gần phi kiếm thì đến giờ không có phi kiếm lại không vui, chỉ muốn có càng nhiều phi kiếm cắm vào, mở rộng hậu cung phi kiếm. Một đứa khác thì nghiện độc như mạng, khi nếm thử độc tố mới còn thường xuyên đứng bên bờ vực cái chết, chỉ hơi bất cẩn sẽ mất mạng ngay, nhưng thà chết cũng muốn chết bởi độc vật, thật sự là khiến người ta lo tới nát lòng."

"Trong ba món hoàng đổ độc [1], đã có cả hoàng cả độc rồi, chỉ thiếu một món nữa thôi."

[1] : Hoàng đổ độc chỉ truyền bá tin tức đồi trụy, đánh bạc và mua bán hoặc hút thuốc phiện.

Chương 697: Vị Khách Bất Ngờ!

“Mặc dù ta thường xuyên mở ra phần thưởng không biết bên trong quầng sáng, nhưng đều là chơi miễn phí, mở hộp mù miễn phí, không tính là đánh bạc được.” Lục Huyền tự đánh giá bản thân.

“Còn có chim mập, tuổi còn nhỏ mà cả ngày chỉ muốn đi chơi với ‘tiểu thịt tươi’’ Phong Chuẩn, không làm việc đàng hoàng, toàn dựa vào linh quả của ta, lấy thịt đè chim.”

“Mấy con linh thú còn lại, Song Đầu Cừu Dư trực tiếp chôn mình ở trong núi, thỉnh thoảng có chui ra ngoài thì cũng chỉ đi trộm linh nhưỡng mà thôi, Ly Hỏa Giao và Thanh Giác Long Lý có thể coi là một đôi tổ hợp kẻ bắt nạt và người bị bắt nạt, chỉ có Nham Giáp Quy, nhìn qua thì khá bình thường.”

Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó linh thức đảo qua hồ nhỏ, liếc mắt đã trông thấy toàn thân Nham Giáp Quy được bao bọc bởi một tầng nham thạch màu xám đen thật dày, đang lăn qua lăn lại trong vũng bùn bên ngoài hồ nhỏ, bày ra dáng vẻ ngu ngốc không tim không phổi.

“So sánh với những con linh thú khác, ham chơi cũng không tính là vấn đề gì.” Trong lòng Lục Huyền cảm khái một câu.

Trong một khoảng thời gian sau đó, hắn lại trở về với cuộc sống làm ruộng bình thường, mỗi ngày đều quanh quẩn với bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, lúc nhàn hạ sẽ luyện

đan, tu hành một chút các loại công pháp… Thời gian trôi qua đơn giản mà phong phú.

Trong khoảng thời gian này, lần lượt có Tàng Nguyên Thảo thành thục, Lục Huyền không vội vã đi ngắt lấy, hắn có ý định sẽ tích góp từng chút một quầng sáng, sau đó mở ra một lần. Chờ sau khi phát hiện có mười gốc Tàng Nguyên Thảo thành thục, Lục Huyền mới đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng chúng, hái xuống từng gốc một.

Mười gốc Tàng Nguyên Thảo, có sáu gốc phẩm chất phổ thông, ba gốc phẩm chất tốt, còn có một gốc phẩm chất thượng đẳng.

"Coi như lần này có thể thu hoạch thêm một ít thù lao từ phía Đan Điện rồi." Lục Huyền nhếch miệng vui vẻ, lập tức cất kỹ mười gốc Tàng Nguyên Thảo, chờ sau khi toàn bộ thành thục lại đi tìm Quan Uyển Đan Điện báo cáo kết quả công tác.

"Mười quầng sáng, xem có thể mở ra những thứ gì." Hắn lại đưa mắt nhìn mười quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện trong linh điền, hai tay xoa xoa, nóng lòng muốn thử. Ngay sau đó, thân hình hắn lướt qua cực nhanh, như chuồn chuồn lướt nước chỉ trong nháy mắt đã chạm vào đủ mười quầng sáng.

Mười cái quầng sáng nổ tung gần như cùng một lúc, vô số điểm sáng rất nhỏ hóa thành từng dòng sông ánh sáng, lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

【 Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên Trúc Cơ Đan tam phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được đan phương Trúc Cơ Đan tam phẩm】

Ý niệm hiện lên trong đầu, từng phần thưởng hoặc là xuất hiện trên tay Lục Huyền, hoặc là dũng mãnh tiến vào trong thức hải của hắn. Bốn viên Nạp Linh Thảo Châu, bốn viên Trúc Cơ Đan, hai gói kinh nghiệm Trúc Cơ Đan, coi như thu hoạch tràn đầy.

Trúc Cơ Đan - giá trị của thứ này đương nhiên là không cần phải nói, ở bên ngoài nó vẫn luôn là thứ hàng hóa có tiền cũng không mua được.

Nạp Linh Thảo Châu cũng có tác dụng không nhỏ đối với Lục Huyền, có thể dùng làm nguyên liệu chăn nuôi Thảo Khôi Lỗi, cũng có thể dùng làm nguồn cung cấp bổ sung Thanh Mộc Nguyên Khí đã tiêu hao.

Về phần gói kinh nghiệm Trúc Cơ Đan, thứ này lại càng không cần phải nói đến, hai gói kinh nghiệm, cộng thêm năm gói lúc trước từng nhận được và một gói thu hoạch từ đoạn thời gian lâu lâu trước đó, đến hiện tại, trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của Lục Huyền vốn ngừng lại ở mức tinh thông đã gia tăng đến giai đoạn tiểu thành.

Bỗng dưng trong đầu lại nhiều thêm một phần kinh nghiệm luyện chế Trúc Cơ Đan khoảng mấy trăm tới hơn một ngàn lần, hắn thầm suy đoán trình độ hiện tại của mình đã không thua kém đại đa số đan sư hạch tâm của Đan Điện.

"Thiên tài đan đạo, cũng chỉ như thế mà thôi." Khóe miệng Lục Huyền hiện lên một nụ cười.

"Đợi khi thu hoạch thêm mấy gói kinh nghiệm từ Tàng Nguyên Thảo nữa, đoán chừng ta có thể triệt để đạt đến cảnh giới tiểu thành rồi, xác suất thành công khi luyện chế Trúc Cơ Đan sẽ không thấp hơn 50%." Hắn âm thầm nghĩ.

Hôm đó, khi hắn đang chăm sóc rất nhiều linh thực trong linh điền, đột nhiên lại có một vị khách không mời mà đến tới động phủ bái phỏng. Lần đầu tiên nhìn thấy khách nhân, trong mắt Lục Huyền không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Kiếm Vô Hà sư tỷ, sao ngươi lại rảnh rỗi tới chỗ ta thế này?"

Người tới là một nữ tử lạnh lùng, trên người đeo không ít trang sức loại phi kiếm tinh xảo, trâm cài tóc trên đầu nàng là một thanh tiểu kiếm bạch ngọc nhẹ nhàng như du long, dưới tai có hai chiếc khuyên tai hình đoản kiếm đang thong thả lắc lư, thậm chí còn mơ hồ truyền đến tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Đúng vậy, nàng chính là đệ tử chân truyền của Kiếm Đường Kiếm Vô Hà, Tiên Thiên Kiếm Thể, Lục Huyền từng quen biết nàng trong quá trình khai thác phúc địa mới, lại cộng thêm thời điểm tiến vào Kiếm Trì, Kiếm Vô Hà này chính là người dẫn đầu nhóm bọn họ.

"Lục sư đệ, ta đi qua nơi này, biết nơi này là động phủ của ngươi, nên muốn tới nhìn xem một chút." Thanh âm của Kiếm Vô Hạ như nước suối tràn qua khe núi, lạnh lẽo trong suốt.

"Sư tỷ giá lâm động phủ của sư đệ, thật là vẻ vang, mời vào."

Lục Huyền dẫn Kiếm Vô Hà vào trong động phủ. Kiếm Vô Hạ chắp hai tay sau lưng, ánh mắt sắc bén như kiếm, tựa như có thể nhìn thấu tầng cấm chế đơn giản như sương mù dày đặc bên trên linh điền.

Nàng bưng chén Bách Quả Linh Tương vừa được Lục Huyền đưa tới, nhẹ nhàng uống một ngụm.

"Nhóm linh thực trong động phủ của sư đệ nhìn cũng không tồi. Nhất là những gốc Kiếm Thảo kia, mặc dù không thể nhìn trộm được chân hình, nhưng vì thể chất đặc thù của

ta, vẫn có thể đại khái cảm ứng được sinh cơ bừng bừng của chúng nó, trạng thái cực kỳ tốt.” Kiếm Vô Hạ nhẹ giọng nói.

“Sư tỷ quá khen, ta chỉ trồng chơi chơi một phen, coi như giết thời gian rảnh rỗi.” Lục Huyền cười cười, thuận miệng nói.

“Sư đệ không cần phải khiêm tốn như vậy, nếu ngươi không có bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo, Kiếm Đường sẽ không giao Kiếm Thảo cao giai cho ngươi bồi dưỡng đâu.”

“Sư tỷ nói lời này là có ý gì…” Lục Huyền lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Hẳn là sư đệ cũng biết, trong vòng mấy tháng gần đây, có khả năng Kiếm Trì sẽ thai nghén ra một hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm? Mấy vị sư thúc Kết Đan trong nội đường cũng không thiếu Kiếm Thảo ngũ phẩm, bởi vậy hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm này có khả năng rơi xuống tay mấy đứa đệ tử cảnh giới Trúc Cơ. Và trong những người này, khả năng nhận được của hai chúng ta là cao nhất.” Kiếm Vô Hạ thản nhiên nói.

“Có nghe thấy, nhưng ta thiết nghĩ, dù xét về tu vi hay thiên phú kiếm đạo, sư tỷ ngươi đều mạnh hơn ta rất nhiều, khả năng duy nhất ta có thể lấy ra được cũng chỉ là mấy phần công phu bồi dưỡng Kiếm Thảo mà thôi, rất có thể sẽ không cạnh tranh lại sư tỷ ngươi.” Lục Huyền vô cùng chân thành nói.

“Lần này ta tới đây cũng là vì chuyện đó. Bởi vì một ít duyên cớ, ta không có ý định nhận lấy hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia, bởi vậy mới tính toán tặng nó cho sư đệ ngươi. Nhưng ta có một điều kiện.”

Chương 698: Ta Nguyện Gánh Chịu Phần Gian Khổ Này!

“Mời sư tỷ nói.” Gương mặt Lục Huyền thoáng có chút sững sờ, hắn vẫn đang cố gắng kiềm chế không để cho Kiếm Vô Hạ cảm nhận được niềm vui sướng đang nhảy nhót trong lòng mình.

“Lúc trước, dưới cơ duyên xảo hợp, ta đã thu được một hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm, nhưng thời gian qua lâu, vẫn không có tinh lực đi bồi dưỡng nó, thậm chí cũng không có lòng tin tuyệt đối có thể bồi dưỡng ra được, cho nên đã lãng phí không ít năm. Ta muốn tặng hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia cho sư đệ, coi như báo đáp, sư đệ hãy thay ta bồi dưỡng hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm trong tay ta đi.” Kiếm Vô Hạ trầm ngâm một chút, cuối cùng nhẹ giọng nói.

Lục Huyền kinh ngạc đứng yên tại chỗ, trong ánh mắt có chút mơ hồ tựa như không thể tưởng tượng nổi tình cảnh này lại có thể xảy ra.

“Nói cách khác, điều kiện tiên quyết để nhận được hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm do Kiếm Trì thai nghén ra kia, lại là ta cần thay sư tỷ bồi dưỡng một gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm khác?” Trong lòng hắn đang mừng rỡ như điên, chỉ thiếu chút nữa là không khống chế nổi biểu cảm trên gương mặt mình

“Còn có loại chuyện tốt này?”

“Làm sao vậy? Có phải điều kiện này đã làm khó sư đệ ngươi quá mức rồi? Đúng là bồi dưỡng một gốc Kiếm Thảo

ngũ phẩm sẽ rất cực khổ, ” Kiếm Vô Hạ thấy dáng vẻ của Lục Huyền như vậy, còn cho rằng hắn e ngại bồi dưỡng Kiếm Thảo ngũ phẩm quá mức cực khổ nên có chút không tình nguyện.

“Không phải!” Lục Huyền vội vàng nói: “Ta nguyện gánh chịu phần gian khổ này!”

“Vậy thì làm phiền Lục sư đệ ngươi rồi.” Rốt cuộc trên khuôn mặt lạnh lùng của Kiếm Vô Hạ cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Nhưng sư đệ có một nghi vấn, nếu là nhóm đồng môn còn lại của Kiếm Đường, khi bọn họ nhận được một hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm, khẳng định là trong lòng sẽ coi nó như trân bảo, sẽ dốc lòng bồi dưỡng, sao có thể cam lòng giao cho những người khác trồng trọt thay mình được?” Lục Huyền tò mò hỏi.

Phải biết rằng, linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm cực kỳ thưa thớt, cần phải đoạt tạo hóa của Kiếm Trì mới có thể ngẫu nhiên nhận được một hạt. Bởi vậy chỉ cần kiếm tu lấy được thứ này thì gần như tất cả mọi người đều sẽ nghĩ hết thảy mọi biện pháp đi tự mình bồi dưỡng Kiếm Thảo tới thành thục.

Xét cho cùng, trong quá trình bồi dưỡng, bọn họ cũng có thể nhanh chóng gia tăng kiếm thuật tương ứng của mình, từ đó càng thêm hiểu rõ tính chất và điểm đặc thù của Kiếm Thảo, từ đó, cả hai sẽ thành lập được một mối quan hệ cực kỳ hòa hợp ăn ý.

Hắn không tưởng tượng nổi vì sao Kiếm Vô Hạ lại có hành động như thế.

“Đầu tiên, đương nhiên là ta tin tưởng vào trình độ bồi dưỡng Kiếm Thảo của Lục sư đệ ngươi rồi. Thứ hai, Kiếm Thảo ngũ phẩm cũng không phải dễ dàng bồi dưỡng ra như vậy, vì lý do ổn thỏa, vẫn nên giao cho sư đệ ngươi sẽ khiến ta

càng yên tâm hơn một chút. Thứ ba, lúc trước ta từng lấy được một bản kiếm sách tàn quyển ở trong một khu bí cảnh thượng cổ, bên trong ẩn chứa kiếm đạo huyền ảo khiến ta nhận được ích lợi không nhỏ, dẫn đến trầm mê trong đó, ngày đêm tìm hiểu, trong thời gian ngắn thực sự không có cách nào phân tâm đi bồi dưỡng Kiếm Thảo." Kiếm Vô Hạ lộ vẻ mặt tự nhiên nói.

Lục Huyền thầm rùng mình trong lòng.

"Có thể khiến đệ tử chân truyền từ bỏ cơ hội bồi dưỡng Kiếm Thảo ngũ phẩm, một mực đi tìm hiểu một cuốn kiếm sách tàn quyển, thì khẳng định là cuốn tàn quyển kia có lai lịch rất lớn, có lẽ nghiên cứu thứ này còn có thể trợ giúp nàng nhắm thẳng tới Nguyên Anh đại đạo." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

"Sư tỷ đã tín nhiệm sư đệ như thế, đó là vinh hạnh của sư đệ. Ta đương nhiên sẽ dốc hết tâm lực, trợ giúp Vô Hà sư tỷ bồi dưỡng ra gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm kia." Lục Huyền chân thành nói.

"Nhưng sư đệ ta vẫn còn một chuyện không hiểu. Dựa theo kinh nghiệm bồi dưỡng Kiếm Thảo lúc trước, hẳn là ta nên tu luyện kiếm quyết ngũ phẩm tương ứng, mới có thể thuận lợi đi bồi dưỡng Kiếm Thảo ngũ phẩm. Vấn đề là kiếm quyết ngũ phẩm vô cùng trân quý, hẳn là sư thúc trong đường sẽ không tùy ý truyền thụ cho ta đâu."

"Lục sư đệ." Kiếm Vô Hạ nhẹ giọng cắt ngang lời Lục Huyền: "Có một điểm hẳn là ngươi còn không rõ lắm, linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm vốn là thứ được Kiếm Trì của tông môn thai nghén mà thành, dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể sinh ra một hạt, cho nên các loại thuộc tính hay điểm đặc biệt của loại Kiếm Thảo này đều là ẩn số, đương nhiên cũng không có kiếm quyết ngũ phẩm tương ứng."

“Vậy nên bồi dưỡng như thế nào?” Lục Huyền thoáng có chút sửng sốt, lập tức nghi ngờ hỏi.

“Cái này cần sư đệ tự mình đi tìm tòi lĩnh ngộ, bản thân Kiếm Thảo ngũ phẩm có rất nhiều điểm kỳ dị, bên trong tự mang kiếm ý. Bởi vậy, căn cứ vào quá trình bồi dưỡng tìm hiểu, sư đệ ngươi có thể tìm được phương pháp bồi dưỡng thích hợp nhất cho Kiếm Thảo.”

“Ta đoán chừng đám đồng môn bình thường rất khó làm được việc này, nhưng với thiên phú kiếm đạo lại cộng thêm kinh nghiệm bồi dưỡng Kiếm Thảo tứ phẩm của sư đệ, hẳn là chuyện này vẫn không thành vấn đề.”

“Thì ra là thế.” Lục Huyền nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Ta có thiên phú kiếm đạo gì mà bản thân ta lại không biết vậy?” Hắn âm thầm thở dài một hơi,

Nếu là trước kia, không có sẵn kiếm quyết, khẳng định là hắn sẽ hết đường xoay sở với gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm này, không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng bây giờ thì khác, trong tay có món bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm ngũ phẩm từng mở được từ bên trong quầng sáng lúc trước, có thể nói hắn đã chân chính trở thành một vị thiên tài kiếm đạo rồi.

“Nếu sư đệ không còn nghi vấn gì khác, ta sẽ đưa hạt linh chủng Kiếm Thảo kia cho ngươi.” Kiếm Vô Hạ nói.

“Được, sư tỷ.” Lục Huyền lộ vẻ mặt phấn chấn.

Chỉ thấy chiếc áo bào trắng như tuyết trên người Kiếm Vô Hạ không gió mà bay, sau đó, một cái hộp kiếm tinh mỹ nhẹ nhàng bay ra từ trong ống tay áo, có vô số kiếm khí rất nhỏ chậm rãi di chuyển trên hộp kiếm, nhìn giống như một đàn cá.

Kiếm Vô Hạ phất tay một cái, một hạt linh chủng thần dị lập tức nhảy ra từ trong hộp kiếm. Thoạt nhìn sẽ có cảm giác

hạt linh chủng này chính là một khúc xương dài nhỏ, trong suốt như ngọc, có hình dạng tương tự như một thanh kiếm.

Linh thức của Lục Huyền vừa mới chạm vào mặt ngoài của linh chủng, bên tai lập tức phát sinh biến hóa, có cảm giác như âm thanh vạn quân xung phong liều chết vừa truyền đến bên tai, khắp nơi đều là huyết nhục bay tứ tung, sát khí tràn ngập, phảng phất như hắn vừa tiến vào một chiến trường khổng lồ tràn đầy giết chóc vô cùng vô tận.

Bên ngoài da thịt, linh quang của kiện Thanh Phù Vũ Y mỏng như cánh ve đã bắt đầu lặng lẽ phun ra, rót vào trong cơ thể Lục Huyền.

Lục Huyền nhanh chóng rút lui linh thức về thân thể, chỉ trong nháy mắt, tâm thần đã khôi phục lại trạng thái tỉnh táo như thường.

“Hạt linh chủng Kiếm Thảo này có sát ý thật lớn!” Hắn không khỏi cảm khái một câu.

“Đúng là như vậy, nhưng Lục sư đệ ngươi có thể lập tức thoát ra từ trong mảnh sát ý sắc bén kia, coi như tâm tính cũng khá là vững vàng.” Trong mắt Kiếm Vô Hạ toát lên một tia tán thưởng: “Được rồi, ta giao hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm này cho sư đệ nhé.”

Chương 699: Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo!

"Sư đệ không cần phải vội vàng đi bồi dưỡng nó, hết thảy cứ dựa theo tiết tấu của ngươi là được rồi." Kiếm Vô Hạ để lại một câu rồi nhanh chóng lướt đi.

Nàng cũng không nói đến khoản thù lao gì gì đó kia, nhưng trong lòng Lục Huyền lại biết rõ, chỉ cần hắn có thể nhận được hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm sắp sửa được thai nghén ra kia mà không gặp phải một chút trở ngại nào, thì coi như hắn đã nợ Kiếm Vô Hạ một cái nhân tình lớn rồi.

Và giúp nàng bồi dưỡng hạt linh chủng Kiếm Thảo này đương nhiên là xóa bỏ nhân tình.

Lục Huyền thầm suy đoán, nếu hai người bọn họ cùng cạnh tranh linh chủng Kiếm Thảo, thì xác suất để hắn nhận được nó sẽ thấp hơn Kiếm Vô Hạ. Suy cho cùng, cả về tu vi, thiên phú kiếm đạo lẫn thân phận địa vị, thì rõ ràng là hắn yếu hơn nàng khá nhiều, chỉ có duy nhất một điểm mạnh hơn chính là bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo mà thôi.

"Vô Hà sư tỷ cho rằng sau khi hai người chúng ta trao đổi thì đôi bên không ai nợ ai, lại không nghĩ rằng ta có thể thu hoạch được quầng sáng phần thưởng!" Lục Huyền cười hắc hắc.

Linh thực ngũ phẩm, còn là Kiếm Thảo cực kỳ hiếm thấy, chỉ cần nói đến đây thôi cũng có thể tưởng tượng được trình độ phong phú của quầng sáng phần thưởng rồi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ như vậy, bước chân nhanh chóng tiến lên, lập tức đi tới một mảnh linh điền trống không, thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt hạt giống linh chủng dài nhỏ như xương kia vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng bên trong linh nhưỡng, trong đầu lập tức lóe lên một luồng ý niệm.

【 Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, linh thực ngũ phẩm, cần dùng ngũ hành kinh linh chi nhưỡng để tẩm bổ và bồi dưỡng, trong quá trình sinh trưởng cần hấp thu Sát Lục kiếm ý cường đại. 】

【 Là Kiếm Khí trời sinh, sau khi thành thục có thể dùng để tế luyện thành pháp bảo, từng chiêu từng thức đều mang theo Sát Lục kiếm ý, nhiếp nhân tâm phách, đoạt tâm trí người, giết chóc càng nhiều, kiếm ý càng mạnh. 】

【 Trong quá trình bồi dưỡng nếu ở bên cạnh Kiếm Thảo lâu dài, sẽ bị Sát Lục kiếm ý ảnh hưởng, trong lúc vô tình dần dần trở nên hiếu sát, cần lấy bảo vật tương ứng trừ khử ảnh hưởng của kiếm ý. 】

【 Xương trắng chất chồng, đều vì sát sinh mà đến, sát sát sát sát sát sát sát! 】

"Không hổ là Kiếm Thảo ngũ phẩm." Lục Huyền mở to mắt nhìn hạt linh chủng có hình dạng khúc xương trắng ở bên trong linh nhưỡng, càng nhìn càng yêu thích.

"Đọc phần giới thiệu về loại linh thực này, chợt cảm thấy nó có một chút ý vị bàng môn tả đạo, để cho một tu sĩ chính đạo như ta đi bồi dưỡng nó đúng là có chút khó xử à nha." Trong lòng hắn cảm khái nói.

"Tuy ta đã bồi dưỡng ra khá nhiều loại linh thực âm phủ rồi, nhưng bản thân vẫn là một tu sĩ thiện lương luôn giúp mọi người làm điều tốt, không thích giết chóc. Ngoài ra, vấn đề lớn

nhất trong chuyện này chính là linh nhưỡng dùng để bồi dưỡng linh chủng Kiếm Thảo."

Trước mắt hắn có được ba loại linh nhưỡng tương đối đặc thù.

Một là Mậu linh nhưỡng, thuộc tính ngũ hành lấy thổ làm chính, có thể áp dụng cho đại đa số loại linh thực bình thường. Hai là Oán Linh Nê, oan hồn sinh sôi, có thể bồi dưỡng loại linh thực tương ứng. Cuối cùng là U Nê Nhục, thích hợp để gieo trồng những loại linh thực huyết nhục, linh thực bình thường trồng vào trong đó có khả năng sẽ dẫn tới dị biến.

"Kim linh chi nhưỡng, phải tìm cơ hội xem có thể lấy được một ít hay không." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Theo cấp bậc linh thực càng ngày càng cao, điều kiện trồng trọt cũng càng ngày càng khó, càng ngày càng phức tạp. Nhưng đương nhiên, thu hoạch nhận được cũng sẽ càng ngày càng phong phú.

Lục Huyền nhìn Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo bên trong linh nhưỡng, đang muốn cất nó vào trong Thao Trùng nang, đột nhiên ý niệm trong đầu khẽ động. Linh thức chậm rãi rót vào bên trong linh chủng. Trong nháy mắt, hắn đã có cảm giác mình vừa đi đến một thế giới tràn ngập giết chóc, kiếm ý ngút trời, sát cơ vô hạn.

Thông Minh Kiếm Tâm trong đan điền của Lục Huyền thoáng chuyển động một phen. Sau đó, dưới cảm nhận của linh thức, Sát Lục kiếm ý vừa sinh ra một chút biến hóa rất nhỏ.

Ban đầu, thứ này vốn huyền ảo tối nghĩa, khó có thể nắm bắt được, lại thoáng cái đã trở nên rõ ràng hơn một chút, ít nhất cũng có dấu vết để lần theo rồi. Nó từ từ lưu lại từng

đường vết tích kiếm ý giống như linh dương móc sừng ở chỗ sâu bên trong thức hải của hắn.

Chờ đến khi tâm thần dần cảm nhận được mỏi mệt, Lục Huyền mới rời khỏi Sát Lục kiếm ý, lẳng lặng đứng yên tại chỗ, hình như trong đầu vừa có điều ngộ ra.

"Có Thông Minh Kiếm Tâm này, thiên phú của ta trên phương diện Kiếm đạo đã được xếp vào hàng ngũ mạnh nhất rồi, chờ chính thức bồi dưỡng Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, qua quá trình tìm hiểu lâu dài, chắc chắn sẽ tìm được phương pháp bồi dưỡng Kiếm Thảo tốt nhất." Lục Huyền cất kỹ hạt linh chủng xương trắng hình cây kiếm kia đi, trong lòng âm thầm cảm khái.

Nhưng ở trong thế giới Sát Lục kiếm ý khá lâu, dường như tâm thần cũng hơi bị ảnh hưởng. Hắn nhìn Nham Giáp Quy đang quay cuồng trong cái hồ nhỏ phía xa, trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh, có xúc động muốn bay qua, hung hăng đánh nó một trận.

"Con linh thú tuyệt vời như thế, ta không nên cáu kỉnh kiểu này. Không có cách nào, đó là thú ta nuôi, thú ta nuôi."

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, bắt đầu đọc một đoạn Thanh Tịnh Chú cho chính mình, khiến cho tâm trạng lập tức dịu xuống, trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

"Loại ảnh hưởng này nhất định phải chú ý một chút, bằng không trong bất tri bất giác, ta sẽ biến từ một vị linh thực sư lương thiện biến thành một tên kiếm tu hiếu sát mất." Hắn tự nhắc nhở bản thân.

Thấy sắc trời còn sớm, hắn lại đi tuần tra các nơi bên trong linh điền, thỏa mãn nhu cầu nhỏ bé nhất của mỗi một gốc cây.

Trong linh điền, Thủy Huỳnh Thảo có diện tích gieo trồng lớn nhất đã bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng. Từng

điểm ánh huỳnh quang tỏa sáng trên những phiến lá dài nhỏ màu xanh thẳm, khi một cơn gió nhẹ thổi qua, mảnh linh điền này sẽ biến thành mặt nước với từng cơn sóng gợn lăn tăn, tỏa sáng lấp lánh.

Trên bốn gốc Tiễn Đằng, những mũi tên linh thực nho nhỏ mới được kết xuất ra đã mơ hồ có vài phần phong thái của linh thực tứ phẩm, chúng lấy nhánh dây leo làm cung, một mực vận sức chờ phát động.

Đến thời điểm hiện tại, Lục Huyền đã sớm nắm giữ môn《 Thuấn Tiễn Thuật 》này cực kỳ thuần thục rồi, linh lực nhanh chóng phun ra, từng mũi tên hình linh lực bắn tới, chui vào những mũi tên nhỏ được ngưng kết trên thân dây leo.

Những mũi tên nhỏ ấy cứ như mấy thiếu niên vừa gặp được "báu vật" trong lòng, thoáng cái đã dựng đứng lên, hoàn toàn không áp chế nổi.

Ngọc Lộ Quả đã cao chừng nửa người, trên phiến lá còn lưu lại một chút linh lộ tinh khiết. Linh lộ có màu trong suốt, khiến người ta không nhịn được muốn trực tiếp hút lấy nó từ trên phiến lá rồi vội vàng nuốt vào trong bụng.

Ngoài ra, mấy gốc Kiếm Thảo tứ phẩm, Địa Hỏa Tâm Liên, Huyền Trùng Đằng, cùng những loại linh thực khác trong linh điền cũng đang phát triển rất tốt, tất cả đều phát triển theo chiều hướng hoàn hảo.

Chương 700: Dù Có Hy Sinh Một Chút Cũng Không Tính Là Gì!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lục Huyền lại ở trong động phủ, không đi ra ngoài, mỗi ngày hắn đều làm bạn cùng linh thực linh thú, cả ngày đều vui vẻ thoải mái.

"Rốt cuộc cũng chờ được đến ngày tất cả nhóm Tàng Nguyên Thảo hoàn toàn thành thục." Lục Huyền đi gần tới linh điền, đứng nhìn mười sáu gốc Tàng Nguyên Thảo còn lại, trên mặt lộ ra biểu cảm vui sướng của một lão nông dân.

Trước đó, vì mở một lần cả đống quầng sáng màu trắng sẽ mang lại khoái cảm vô cùng mạnh nên hắn quyết định không thu hoạch từng cây riêng lẻ khi nó thành thục nữa mà tích lũy nhiều quầng sáng một chút, đồng loạt thu hoạch cả thể luôn.

Mười sáu gốc Tàng Nguyên Thảo, phẩm chất trung bình cũng không tệ lắm, có vài gốc phẩm chất tốt, còn có một gốc phẩm chất thượng đẳng.

Lục Huyền cực kỳ hài lòng với thành quả này.

Sau khi thu toàn bộ chúng vào trong hộp ngọc, lại đưa mắt nhìn về phía linh nhưỡng, mười sáu quầng sáng màu trắng đã lặng lẽ hiện ra, không ngừng lóe sáng ở khắp nơi trên linh điền, truyền đến một loại lực hấp dẫn không tên.

Lục Huyền mỉm cười, thân hình nhẹ nhàng lướt qua, mười sáu quầng sáng màu trắng gần như nổ tung cùng một lúc, rồi

hóa thành một dòng sông ánh sáng, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Mấy chục luồng ý niệm như cưỡi ngựa xem đèn nhanh chóng hiện lên.

【Thu hoạch Tàng Nguyên Thảo tam phẩm… 】

【Thu hoạch…】

Mười sáu phần thưởng, hoặc là trực tiếp xuất hiện trên tay Lục Huyền, hoặc là biến thành lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu hắn. Tổng kết lại, hắn đã mở được bảy viên Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm, sáu viên Trúc Cơ Đan tam phẩm, ba gói kinh nghiệm Trúc Cơ Đan tam phẩm.

Sau khi tiêu hóa hấp thu xong mớ thông tin trong đầu, trình độ lý giải của Lục Huyền đối với quá trình luyện chế Trúc Cơ Đan đã đến một cảnh giới hoàn toàn mới. Trước kia có rất nhiều chỗ không rõ thì hiện tại hắn đã hiểu rõ hơn, thậm chí còn nắm vững từng chi tiết hoặc công đoạn nhỏ nhặt trong quá trình này.

“Trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan đã đạt đến cảnh giới tiểu thành. Với trình độ này, ngay cả khi đặt vào trong nhóm đan sư hạch tâm của Đan Điện, cũng có thể coi là cực kỳ không tệ rồi.”

Trong Đan Điện có rất nhiều đan sư, đã luyện đan nhiều năm, nhưng có khả năng kinh nghiệm luyện chế của bọn họ vẫn thua kém Lục Huyền sau khi hắn hấp thu chừng một - hai gói kinh nghiệm đan phương.

Xét cho cùng, tài nguyên luyện chế đan dược tam phẩm có hạn, nhất định phải ưu tiên phân phối cho những vị đan sư có trải nghiệm và kinh nghiệm phong phú, tu vi cao thâm kia, nên có khả năng, rất nhiều đồng môn trong Đan Điện một tháng cũng khó gom đủ nguyên liệu để luyện chế một lần.

Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó quyết định sẽ đi Đan Điện một chuyến, giao nhóm Tàng Nguyên Thảo vừa thành thục cho Đan Điện.

Hắn trực tiếp ném đi một tấm phù lục đưa tin, gọi con chim mập tới, để nó chở mình, nhanh chóng đi tới bên ngoài Đan Điện.

"Lục sư huynh, ngươi đã đến." Vừa mới bước vào khu quảng trường khổng lồ phía trước Đan Điện, đã có đan sư phát hiện ra bóng dáng của Lục Huyền, bọn họ nhiệt tình cười nói, lập tức bu lại.

"Lục sư huynh!"

"Lục sư đệ, đã lâu không gặp."

Từng tiếng chào hỏi truyền vào trong tai Lục Huyền, bởi vì duy trì nụ cười trên mặt quá lâu khiến khóe miệng hắn đã trở nên cứng đờ hơn không ít, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể lịch sự đáp lại từng người mà thôi.

"Xem ra Lục sư đệ rất được chúng đan sư hoan nghênh nha." Cuối cùng, vẫn là Quan Uyển đi tới kéo hắn ra khỏi cục diện khó xử này. Nữ tử dịu dàng ấy đưa mắt nhìn vẻ mặt có chút quẫn bách của Lục Huyền, nhẹ giọng trêu chọc một câu.

"Được đồng môn trong Đan Điện ưu ái như vậy, Lục mỗ thực sự không chịu nổi." Lục Huyền lau đi mồ hôi trên trán.

"Sư đệ được bọn họ hoan nghênh, cũng là chuyện bình thường. Dù sao, ngươi cũng là vị linh thực sư nổi tiếng, chạm tay có thể bỏng nhất trong tông môn hiện nay. Các loại linh thực, chỉ cần đưa vào trong tay ngươi, là kiểu gì cũng có thể bồi dưỡng ra, hơn nữa phẩm chất nhận được còn vượt xa trình độ bình quân."

"Là một luyện đan sư, ai mà không muốn kết giao thân thiết với một linh thực sư lợi hại cơ chứ? Chuyện này cũng

chẳng có gì khó hiểu cả, chỉ vì nguyên liệu luyện đan có phẩm chất cao hơn sẽ mang đến ảnh hưởng không nhỏ đối với thành phẩm đan dược cuối cùng mà thôi.” Quan Uyển giải thích cho Lục Huyền.

“Huống chi sư đệ đã là một vị đan sư hạch tâm của Đan Điện, chỉ luận về trình độ luyện đan, cũng vượt qua phần lớn đệ tử của tông môn rồi.”

“Quan sư tỷ không cần phải khích lệ ta nhiều như vậy.” Lục Huyền cười cười rồi lấy một cái hộp ngọc tinh xảo từ trong túi trữ vật ra, mở nắp hộp ngọc, bên trong là ba mươi cây Tàng Nguyên Thảo với vẻ ngoài giống hệt cỏ dại không có lấy một chút bắt mắt nào.

“Lại thành thục toàn bộ rồi, không hổ là Lục sư đệ.” Đôi mắt đẹp của Quan Uyển thoáng lưu chuyển một vòng, trong giọng nói ẩn chứa một tia vui sướng.

Phải biết rằng, luyện đan luyện khí đều có được xác suất thành công nhất định, bồi dưỡng linh thực cũng giống như thế. Mà Lục Huyền lại dường như không tuân theo lẽ thường, mỗi lần hắn bồi dưỡng linh thực là sẽ có xác suất thành công 100%, thậm chí trong nhóm thành phẩm còn lẫn vào kha khá gốc linh thực phẩm chất cao.

“Ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo, chỉ có mười tám gốc là phẩm chất phổ thông, còn lại, chín gốc là phẩm chất tốt, có ba gốc là phẩm chất thượng đẳng. Rõ ràng là chất lượng bình quân của Tàng Nguyên Thảo lần này cao hơn lần trước một chút, xem ra, trình độ bồi dưỡng linh thực của Lục sư đệ lại tiến thêm một bước rồi.” Quan Uyển tán dương.

“Quan sư tỷ quá khen, chim ngốc bay trước, người yếu kém cần phải bỏ công sức nhiều hơn, mỗi ngày ta đều tiếp xúc với linh thực, trải qua một khoảng thời gian dài, dù thiên phú

bồi dưỡng linh thực có kém đến đây, cũng sẽ có chút tiến bộ." Lục Huyền khiêm tốn nói.

"Lục sư đệ không cần phải khiêm tốn như thế." Quan Uyển cười cười.

"Đúng rồi, ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm thành thục này vẫn dựa theo quy tắc đã định ra trước đó, mỗi gốc trả thù lao là mười miếng Kiếm Ấn. Phẩm chất cao lại tính khác, mỗi một cây phẩm chất tốt sẽ được trả hai mươi Kiếm Ấn, thượng đẳng lại thêm mười miếng khác, hoàn mỹ cứ thế mà suy ra. Tổng cộng là bốn trăm năm mươi miếng Kiếm Ấn, Lục sư đệ ngươi xem qua một chút đi." Quan Uyển nói xong, một đống nhỏ Kiếm Ấn đã bay tới trước mặt Lục Huyền.

"Số lượng Kiếm Ấn không có vấn đề." Linh thức của Lục Huyền nhẹ nhàng đảo qua, sau đó gật đầu nói.

"Vất vả cho Lục sư đệ rồi, ngươi thay Đan Điện bồi dưỡng nhiều linh thực phẩm cấp cao như vậy, sẽ làm trễ nải rất nhiều thời gian tu hành cùng với thời gian luyện đan của ngươi." Quan Uyển dịu dàng nói.

"Trước mặt thứ mà bản thân yêu thích, dù có hy sinh một chút cũng không tính là gì." Lục Huyền mỉm cười trả lời.

"Không chỉ như thế, gieo trồng các loại linh thực tương đương với cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, trình độ đan đạo của ta cũng tiến triển nhanh chóng, hiện giờ luyện chế Trúc Cơ Đan đã có trình độ tiểu thành rồi." Hắn âm thầm bổ sung thêm một câu trong lòng.

Chương 701: Nhu Cầu Đan Dược Tăng Cao!

"Sư đệ, nếu ngươi có ý định thay Đan Điện bồi dưỡng các loại linh thực như Tàng Nguyên Thảo, hoàn toàn có thể nói với ta một tiếng, chờ linh chủng dự trữ bên Tư Nông điện tới tay, ta sẽ đưa tới cho sư đệ."

"Đương nhiên là ta nguyện ý." Lục Huyền vội vàng nói.

"Ta chỉ muốn nhắc nhở một câu, dù yêu thích đến mức độ nào thì gieo trồng linh thực chung quy lại vẫn là đường rẽ, sư đệ hãy nhớ, đừng vì nó mà bỏ bê tu hành, cũng đừng lãng phí thiên phú luyện đan của ngươi." Quan Uyển khéo léo nhắc nhở.

Lục Huyền cũng biết, nàng nói vậy hoàn toàn là xuất phát từ hảo ý, mà hắn lại không tiện cho nàng biết được tu vi của mình, cùng với toàn bộ kinh nghiệm đan đạo đều đến từ phần thưởng sau khi linh thực trưởng thành, cuối cùng chỉ có thể gật đầu phụ họa.

"Đoạn thời gian gần đây, tốc độ tiêu hao đan dược của tông môn nhanh hơn ngày thường rất nhiều, hỗ trợ luyện chế một ít đan dược sẽ có phần thưởng phong phú, nếu Lục sư đệ có hứng thú cũng có thể tới đây xem một chút."

"Đa tạ sư tỷ nhắc nhở." Lục Huyền nhận lời rồi lập tức nhớ tới cái gì, chợt ngẩng đầu hỏi Quan Uyển: "Sư tỷ, đại khái là lượng tiêu hao của những loại đan dược có hiệu quả gì đã gia tăng thêm?"

“Chủ yếu là ba loại, khôi phục linh lực, trị liệu, loại trừ tinh lọc tà ma, biên độ gia tăng cũng không nhỏ.” Quan Uyển thuận miệng nói.

“Đúng là Tu Hành giới càng ngày càng không thái bình.” Lục Huyền vốn luôn ở trong động phủ của mình, tầm nhìn cũng như tin tức khá hạn hẹp, nhưng có thể thông qua nhu cầu của ba loại đan dược này để thấy được tình thế đại khái trước mắt. Nhưng chuyện này vốn không liên quan gì đến hắn, hắn luôn ở trong tông môn, mưa gió bên ngoài có lớn hơn nữa cũng không xối lên người hắn được.

“Thay Đan Điện bồi dưỡng linh thực đúng là một công việc không tệ. Có thể nhận được số Kiếm Ấn không nhỏ làm thù lao. Mà với trình độ linh thực của ta, chẳng những nhận được phần thưởng Kiếm Ấn có định mà khoản gia tăng thêm ngoài định mức cũng không ít. Lần này, bồi dưỡng ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo, đã nhận được số Kiếm Ấn tương đương với một hạt linh chủng tứ phẩm rồi, nếu đặt ở trên người nhóm linh thực sư còn lại, hẳn là khả năng bọn họ nhận được đãi ngộ như vậy cực kỳ nhỏ bé.” Lục Huyền đứng trên lưng con chim mập, trong lòng suy nghĩ miên man.

Dù hiện giờ trong tay đã có kha khá Kiếm Ấn nhưng nói thật, số lượng các loại linh thực trong linh điền của hắn đã quá nhiều rồi, trong khi linh lực, thời gian cùng với tinh lực của hắn đều có hạn, bởi vậy hắn cũng không vội đi Tư Nông điện bổ sung thêm linh chủng mới.

Lục Huyền trở lại động phủ, hết thảy mọi chuyện đều như bình thường, hắn không đi nghỉ ngơi mà chạy thẳng tới linh điền, bắt đầu dò xét linh thực, xem xét trạng thái kỹ càng tỉ mỉ của từng gốc.

Mấy ngày sau, hắn thu dọn đồ đạc rồi dặn dò chim mập và Đạp Vân Linh Miêu một tiếng, bảo bọn chúng trông chừng

động phủ cho tốt và một mình đi tới bên ngoài tông môn. Tìm được một chỗ vắng vẻ không người, hắn nhanh chóng thả Hư Không Yểm Mục ra, để nó lúc ẩn lúc hiện không trung, giám sát tình huống trong phạm vi vài dặm xung quanh nơi này.

Thấy không có tu sĩ chú ý đến, Lục Huyền lập tức đeo chiếc mặt nạ Thiên Tránh Quỷ Diện lên rồi lặng lẽ tiến vào Kiếm Môn Trấn.

Lần này, hắn tới Kiếm Môn Trấn là có hai chuyện cần phải xử lý, một là đã khá lâu rồi hắn chưa tiến vào tiểu viện âm phủ, cần đi bổ sung chất dinh dưỡng cho các loại linh thực bên trong.

Huyết Nghiệt Hoa đã tiến vào giai đoạn hoàn toàn chín muồi, hắn đoán chừng nó sẽ thành thục trong khoảng thời gian này.

Mặt khác, hắn cũng đi đến Vạn Bảo Lâu hoặc là thế lực khác hỏi thăm xem có khoáng thạch hoặc là bảo vật loại nguyên từ, cùng với tin tức có liên quan đến kim linh chi nhưỡng hay không.

Từ sau khi nhận được linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm và Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm, trong lòng hắn đã cảm thấy ngứa ngáy lắm rồi, chỉ hận không thể lập tức gieo chúng xuống dưới, trong nháy mắt thu hoạch luôn quầng sáng màu trắng của chúng.

Đáng tiếc yêu cầu bồi dưỡng hai đại linh thực này khá là cao, phải tìm mọi cách để thỏa mãn chúng nó trước đã.

Lục Huyền đi tới bên ngoài tiểu viện, xác nhận không có dấu vết tu sĩ xâm nhập, mới yên tâm mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ra, tiến vào tiểu viện. Vẫn là khung cảnh âm khí quen thuộc tràn ngập, hắn đi xuyên qua các gốc linh thực tà dị, bước tới trước mặt Huyết Nghiệt Hoa.

“Rốt cục cũng hoàn toàn trưởng thành!!” Tâm thần hắn lặng lẽ ngưng tụ trên khối huyết cầu chạm rỗng kia, nhìn thấy thanh tiến độ nằm phía dưới cùng những đường huyết mạch và xúc tu đan xen chằng chịt kia, đã hoàn toàn được kéo đầy.

“Gốc linh thực ngũ phẩm đầu tiên trưởng thành!” Trong lòng Lục Huyền cảm khái ngàn vạn lần.

Lúc trước, sau khi Trúc Cơ không bao lâu, hắn từng đi tham gia tiểu hội trao đổi bảo vật do vị đệ tử chân truyền Hỏa Lân Nhi tổ chức, rồi ngoài ý muốn đổi được một hạt linh chủng huyết cầu chạm rỗng, sau khi gieo xuống linh điền mới biết, nó chính là Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm.

Để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của Huyết Nghiệt Hoa, Lục Huyền liên tục đi rút máu kiểm tra cho đám Giao Long bên trong Thiên Long hồ, trải qua mấy chục năm dài đằng đẵng, rốt cục hắn cũng bồi dưỡng thành công gốc linh thực ngũ phẩm này rồi.

Chỉ thấy những mạch máu dài nhỏ đan xen từ bên trong ra bên ngoài, phủ kín khối huyết cầu chạm rỗng trước mắt, cứ không ngừng áp súc lại, bắt đầu giòn hóa nứt vỡ, cuối cùng đã biến thành từng vật nhỏ bé màu đỏ máu, từ từ dung nhập xuống biển máu vô ngần nằm trong khối huyết cầu kia.

Hệt như một loại phản ứng dây chuyền vừa bị kích hoạt, tốc độ giòn hóa nứt vỡ của những mạch máu kia càng lúc càng nhanh, dần dần biểu lộ rõ ràng bên trong biển máu với từng con sóng cuồn cuộn kia.

Cuối cùng, trong tiểu viện lặng lẽ xuất hiện một khu vực màu máu, linh lực cuồn cuộn lên xuống như thủy triều, ở chính giữa có một đóa hoa huyết sắc ngạo nghễ đứng thẳng. Xung quanh đóa hoa có một mảnh sương máu nhàn nhạt quấn quanh, tô điểm thêm cho đóa hoa này vẻ kiều diễm yêu dị nồng đậm.

Đứng cách rất xa, cũng có thể ngửi được một mùi máu tanh mơ hồ do đóa hoa nọ khuếch tán ra ngoài.

Lục Huyền chậm rãi tới gần đóa hoa màu máu kia, càng tới gần càng cảm thấy huyết khí trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào, hệt như muốn phun ra, dung nhập vào đóa hoa màu máu này.

Hắn hít sâu một hơi, thoáng điều chỉnh linh lực trong cơ thể, trấn áp trạng thái dị thường vừa phát sinh rồi đưa tay nhẹ nhàng hái đóa hoa màu máu kia xuống.

Trong lúc nhất thời, mảnh sương máu bên ngoài nhanh chóng thu lại, hóa thành vài giọt sương đỏ, không ngừng chuyển động trên cánh hoa đỏ tươi như máu.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào đóa hoa màu máu trong tay.

【 Huyết Nghiệt Hoa, linh thực ngũ phẩm, đóa hoa tà dị ngưng kết từ núi thây biển máu, được bồi dưỡng từ máu của các loại yêu thú, là linh dược tuyệt hảo để tu luyện công pháp huyết đạo, đồng thời, cũng có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế đan dược có phẩm cấp cao.】

Chương 702: 《Huyết Thần Kinh》

"Linh thực ngũ phẩm, hắc hắc." Lục Huyền cười ngây ngô một tiếng, lại đưa mắt nhìn về phía quầng sáng màu trắng chẳng biết đã lặng yên hiển hiện từ lúc nào.

Hắn kiềm chế cảm xúc chờ mong mãnh liệt trong lòng để cẩn thận chạm vào mặt ngoài quầng sáng.

Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ xíu màu đỏ trắng hỗn độn nhanh chóng bắn ra, ngưng kết thành hư ảnh một cuốn sách ngọc màu máu, rồi chỉ trong nháy mắt đã chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm cũng theo đó mà chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một đóa Huyết Nghiệt Hoa ngũ phẩm, thu hoạch công pháp lục phẩm 《Huyết Thần Kinh》】

Ý niệm lóe lên, một cuốn sách màu huyết hồng đột ngột xuất hiện trong tay hắn. Có cảm giác cuốn sách này vốn được ngâm trong máu tươi từ rất lâu rồi, lâu đến mức không thể biết được bao nhiêu năm tháng, chỉ biết rằng mùi máu tanh từ bên trong phả thẳng vào mặt, thậm chí mặt ngoài còn hiện lên dị tượng sóng máu sôi trào, gợn lên tầng tầng lớp lớp.

Ngưng thần nhìn kỹ, sẽ có cảm giác màu máu kia như muốn nhào ra từ trong sách, rồi hung hăng thôn phệ người khác.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào quyển sách màu đỏ trên tay, ngay lập tức, tin tức chi tiết về nó đã xuất hiện trong đầu.

【 《 Huyết Thần Kinh 》 , công pháp lục phẩm, công pháp căn bản của Huyết Thần Tông, sau khi tu luyện thành công có thể hấp thu tinh huyết trong cơ thể tu sĩ, yêu thú ở gần đó, có thể phóng ra huyết hải vô biên, đồng hóa tồn tại xâm nhập vào trong huyết hải. 】

【 Sau khi tu luyện tới cảnh giới tối cao, có thể lĩnh ngộ thần thông Huyết Ảnh Ma Thân, tự do chuyển hóa giữa hư và thực, huyết ảnh có thể thiêu cháy (hoặc là hòa tan) tinh huyết, hồn phách, nguyên thần của đối thủ. 】

“Công pháp lục phẩm! Không hổ là quầng sáng linh thực ngũ phẩm đầu tiên thu hoạch!” Trong lòng Lục Huyền trào dâng một niềm vui sướng khó có thể diễn tả thành lời.

Trên cuốn sách đỏ như máu kia có ghi chép một môn công pháp cực kỳ cao thâm huyền ảo. Sau khi hắn mở ra, đã có vô số huyết ảnh văn tự với những hình thái khác nhau lần lượt di chuyển trên trang sách, chỉ cần nhìn một cái, tâm thần cũng muốn trầm luân trong đó.

“Công pháp lục phẩm vốn là thứ cực kỳ quan trọng đối với tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ, lấy tu vi, thiên tư của ta, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể lĩnh hội được.” Hắn khép cuốn sách màu huyết hồng ấy lại, thấp giọng tự lẩm bẩm.

Trong các loại công pháp thần thông ngũ phẩm hắn đang tu luyện có 《 Thuần Dương Chân Hỏa 》 và 《 Thần Diễn Kinh 》 , một cái chỉ có thể quan tưởng ra thần thông Thuần Dương Chân Hỏa từ trong đó, một cái sau khi tu luyện, có thể tăng cường linh thức cho bản thân. Cả hai loại này đều không được tính là pháp môn tu hành thuần túy.

Sự xuất hiện của bộ 《 Huyết Thần Kinh 》 này đã bù đắp được phần thiếu hụt ấy, hơn nữa nó còn là công pháp có phẩm giai cao nhất hắn từng tiếp xúc được.

“Nhưng công pháp này lại quá mức âm tà ác độc rồi, nếu bị sư thúc Kết Đan hoặc là Nguyên Anh Chân Quân trong môn phái nhìn ra, nói không chừng bọn họ sẽ thẳng tay thanh lý môn hộ.”

Lục Huyền vô cùng do dự, không biết mình có nên tu luyện bộ 《 Huyết Thần Kinh 》 này hay không.

“Nhưng bên trong linh điền của ta vẫn còn nhiều linh thực ngũ phẩm như vậy, thậm chí còn có hai loại lục phẩm, hoàn toàn có thể bỏ thứ này qua một bên trước đã, chờ đến khi mấy loại linh thực khác thành thục, nếu mở ra một số công pháp tương đối chính thống khác, lại đi tu luyện cũng không muộn.” Trong lòng hắn thầm nghĩ như vậy và quyết định tạm thời sẽ giữ lại bộ 《 Huyết Thần Kinh 》 vô cùng quý giá này, về sau sẽ xem có cơ hội tu luyện hay không, nếu không thể, hắn sẽ mang nó đi đổi lấy linh chủng có phẩm cấp cao hơn.

Thu hoạch gốc Huyết Nghiệt hoa ngũ phẩm này xong, Lục Huyền lại tiếp tục bồi dưỡng nhóm linh thực âm phủ còn lại trong tiểu viện.

Hiện giờ trong tiểu viện của hắn có khoảng mười loại linh thực âm phủ, Dị Thọ Bàn Đào và Uế Trùng Thảo đều đã tiến vào giai đoạn thành thục, có ví dụ là những giọt châu ngọc của Huyết Nghiệt Hoa trước đó, Lục Huyền càng ôm trong lòng nỗi chờ mong về phần thưởng bên trong quầng sáng của Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm.

Bởi vì U Tuyền Hoa và Nhiên Hồn Hoa không thích hợp để gieo trồng dưới loại âm khí hỗn tạp này, Lục Huyền đã đặc biệt dọn ra một mảnh linh điền, bày cấm chế bên ngoài, trực tiếp ngăn cách hai loại linh thực âm phủ có bệnh thích sạch sẽ này với những lại khác, chuyên tâm bồi dưỡng riêng.

U Tuyền Hoa cần sinh trưởng ở hoàn cảnh hắc ám, lấy linh nhưỡng linh tuyền thuộc tính âm tưới vào nuôi dưỡng, mà

Nhiên Hồn Hoa lại cần hồn phách tinh thuần nhất, mài mòn nó đi rồi nghiền thành mảnh vỡ linh hồn, đưa cho chúng đi hấp thu những mảnh vỡ nọ.

Trong khi nhóm linh thực tà dị còn lại đều là thứ cá mè một lứa, hoàn cảnh sinh trưởng càng âm phủ càng tốt.

Lục Huyền hết lòng bồi dưỡng rất nhiều loại linh thực, sau đó lại đi đến trước mặt Nhục Linh Thần, lấy ra từng bộ thi thể yêu thú tứ phẩm hắn nhận được sau khi ban bố nhiệm vụ, rồi ném chúng lên trên tảng đá màu đỏ sậm kia.

Chỉ trong chốc lát, mặt ngoài của tảng đá đã xuất hiện từng cái miệng mọc ra hàm răng bén nhọn, chúng nhanh chóng cắn trên cắn dưới, chỉ hai – ba nhát đã gặm sạch sẽ thi hài của một con yêu thú có hình thể khá lớn rồi, ngay cả xương cốt cặn bã cũng không chừa lại.

Sau khi ăn liên tiếp ba con yêu thú tứ phẩm, cái miệng phía trên tảng đá màu đỏ sậm ấy mới thòm thèm ngậm lại, cố gắng hấp thu tiêu hóa, thực hiện phần chuẩn bị cuối cùng cho con tà ma sắp thai nghén ra kia.

“Hi vọng sau khi nó sinh ra, khẩu vị sẽ không lớn như bây giờ, nếu không ta làm sao có thể nuôi sống nó được?” Trong lòng Lục Huyền phát sầu, con tà ma Nhục Linh Thần này mặc dù hiện tại chỉ có cấp Tai, nhưng sau khi lớn lên nó sẽ có thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh, vấn đề là khẩu vị của nó quá lớn, yêu thú muốn ăn toàn được tính theo đơn vị là con, y như một cái động không đáy vậy.

Sau khi đổi thành yêu thú phẩm cấp cao, khẩu vị của nó đã bình thường trở lại, không còn khủng bố giống như trước nữa.

Lục Huyền quan sát trạng thái của Nhục Linh Thần một phen, sau khi xác nhận tất cả đều tốt đẹp, mới rời khỏi tiểu viện âm phủ, đi vào Vạn Bảo Lâu.

Vừa mới tiến vào đại sảnh của Vạn Bảo Lâu, lão giả mập lùn cảm nhận được cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ của hắn đã nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Lục Huyền.

“Hoan nghênh đạo hữu quang lâm Vạn Bảo Lâu, kẻ hèn này họ Lý, đạo hữu cứ gọi ta một tiếng Lý lâu chủ là được.” Trên mặt lão giả béo hiện lên một nụ cười tha thiết chân thành, lão lập tức dẫn Lục Huyền đi lên lầu ba.

“Lý lâu chủ, lần này ta tới là muốn bán một ít đan dược.” Lục Huyền thản nhiên ngồi xuống, uống một ngụm linh trà của Vạn Bảo Lâu, rồi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ừm, thứ này vẫn kém một bậc so với Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ do ta sản xuất.” Hắn cảm khái nói.

Chương 703: Huyền Kim Nham!

"Không biết đó là loại đan dược gì?" Trên mặt lão giả béo vẫn duy trì nụ cười tươi tắn.

"Trúc Cơ Đan tam phẩm." Lục Huyền lạnh nhạt trả lời.

"Trúc Cơ Đan?! Trên tay đạo hữu có bao nhiêu, ta thu hết!" Vừa nghe xong câu trả lời, lão giả mập lùn lập tức đứng bật dậy, trong mắt có thêm mấy phần khẩn trương vội vàng.

"Có lẽ Lý lâu chủ cũng biết, quá trình luyện chế Trúc Cơ Đan thật không dễ dàng, ta cũng thất bại rất nhiều lần mới thành công luyện chế ra một lò, trong tay có năm viên Trúc Cơ Đan." Không muốn làm người khác chú ý, Lục Huyền đã quyết định sẽ chia thành từng nhóm, chậm rãi xử lý Trúc Cơ Đan trong tay, bởi vậy hắn chỉ tính lấy ra một phần nhỏ mà thôi.

"Năm viên? Đã đủ nhiều rồi!" Lão giả mập lùn khẽ thở dài một hơi.

Lại nói, Trúc Cơ Đan vẫn luôn bị đại tông nắm giữ trong tay, những viên hiếm hoi lưu truyền ra bên ngoài tuyệt đối là đã ít lại càng thêm ít, có thể mua được năm viên đã là vận khí tương đối khá rồi.

"Không biết Lý lâu chủ nguyện ra giá bao nhiêu?"

"Một viên hai nghìn hạ phẩm linh thạch, không biết đạo hữu cảm thấy thế nào?" Lão giả mập lùn dò hỏi. Vì muốn mua được toàn bộ năm viên Trúc Cơ Đan này, lão đã ra giá cao hơn không ít so với Trúc Cơ Đan đang bán trên thị trường.

Lục Huyền trầm ngâm không nói.

Đúng là Trúc Cơ Đan hiếm thấy thật, nhưng chung quy lại nó cũng chỉ là đan dược tam phẩm mà thôi. Phải biết rằng, đan dược tam phẩm bình thường sẽ có giá chừng mấy trăm hạ phẩm linh thạch một viên, cái giá hai nghìn hạ phẩm linh thạch này đã có thể mua được một món pháp khí tam phẩm không tệ rồi.

Đối phương dùng cái giá tương tự như vậy để mua một viên Trúc Cơ Đan có thể nói là cực kỳ thành tâm thành ý.

Nghĩ vậy, hắn cũng không có ý niệm tăng giá nữa, mà dứt khoát gật đầu đồng ý trong ánh mắt tha thiết của lão giả mập lùn: "Được."

Lời nói vừa rơi xuống, năm viên đan dược lớn bằng quả nhãn đã lặng lẽ hiện ra, linh văn không ngừng di chuyển bên ngoài đan dược, hào quang bắn ra bốn phía, có thể cảm nhận được linh khí tinh thuần nồng đậm ở bên trong.

"Đúng là Trúc Cơ Đan." Lão giả mập lùn này vốn là lâu chủ phân lâu của Vạn Bảo Lâu tại Kiếm Môn Trấn, đương nhiên là tầm mắt không tầm thường, linh thức đảo qua đã biết được thật giả.

Lão cũng không chút do dự, đã lấy ra một trăm viên trung phẩm linh thạch, giao cho Lục Huyền.

"Nếu trong tay đạo hữu vẫn còn Trúc Cơ Đan, có thể mang tới bán cho Vạn Bảo Lâu, có bao nhiêu chúng ta mua bấy nhiêu, giá cả khẳng định là không thua kém những cửa hàng khác." Lão giả mập lùn còn trịnh trọng hứa hẹn với Lục Huyền.

"Không thành vấn đề." Lục Huyền gật nhẹ đầu, lại trực tiếp hỏi lão giả: "Lý đạo hữu, ta cần hai loại bảo vật tương đối đặc thù. Một loại là pháp khí, bảo vật chứa đựng nguyên từ linh

lực, một loại khác là linh nhưỡng chứa khí tức kim linh, phẩm giai càng cao càng tốt. Không biết quý lâu có hai loại bảo vật kể trên hay không?"

"Bảo vật chứa đựng nguyên từ linh lực? Theo ta được biết, loại bảo vật này cực kỳ hiếm thấy, lại bởi vì linh lực đặc thù, nên phẩm giai cơ bản sẽ không thấp hơn ngũ phẩm, ngẫu nhiên mới xuất hiện bảo vật tứ phẩm." Lão giả mập lùn đưa mắt nhìn Lục Huyền, tựa như đang muốn nhắc nhở, với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn, rất khó đạt được một món bảo vật có nguyên từ linh lực.

"Về phần kim hành linh nhưỡng, tuy loại bảo vật này cũng rất thưa thớt, nhưng so với loại trước, lại thường thấy hơn. Vấn đề là bản lâu không có loại bảo vật này. Nhưng đạo hữu chờ cho một lát, ta sẽ đi hỏi thăm các phân lâu khác, xem trong tay bọn họ có hàng hay không."

Lục Huyền nghe vậy cũng gật nhẹ đầu.

Lão giả béo đi ra ngoài hơn một khắc, sau đó mới vội vội vàng vàng trở lại nhã thất, uống một ngụm linh trà trong chén: "Đạo hữu, ta vừa thông qua một kiện bí bảo của Vạn Bảo Lâu, cẩn thận hỏi thăm mấy phân lâu còn lại, hai loại bảo vật ngươi cần đều có tin tức tốt rồi."

"Tuy không tìm được bảo vật ẩn chứa Nguyên Từ Linh Lực, nhưng nếu ngươi muốn thì bên trong bảo khố của tổng bộ Vạn Bảo Lâu chúng ta, có một môn công pháp ngũ phẩm, có thể tu luyện ra một chút nguyên từ linh lực, không biết đạo hữu có hứng thú với thứ này hay không?"

"Công pháp ngũ phẩm?" Lục Huyền nhíu mày, hắn muốn tìm bảo vật chứa đựng Nguyên Từ Linh Lực để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng giai đoạn đầu của Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm, nếu trao đổi công pháp ngũ phẩm, sẽ phải đi vòng rất nhiều.

“Xem ra vẫn phải đi tìm những bí cảnh, phúc địa có khả năng ẩn chứa nguyên từ linh lực kia thôi.” Hắn thầm nghĩ trong lòng rồi lắc đầu từ chối bộ công pháp ngũ phẩm trong miệng lão giả mập lùn kia.

“Về linh nhưỡng thuộc tính Kim, cách đây hơn ba nghìn dặm có một tòa phân lâu của chúng ta, bên trong đang cất giữa một khối Huyền Kim Nham, từng có tu sĩ tìm được một mỏ huyền kim tinh khoáng, đã đào ra lượng lớn Huyền Kim Tinh Thạch tứ phẩm từ bên trong.”

“Trong khối Huyền Kim Nham đó còn không ít Huyền Kim Tinh Thạch vỡ vụn, chẳng qua độ khó nếu muốn sàng lọc ra không nhỏ, nên đến tận bây giờ, chúng vẫn còn ở trong khối Huyền Kim Nham kia.” Lão giả mập lùn thấy Lục Huyền không có hứng thú với công pháp ngũ phẩm nguyên từ kia, liền đổi chủ đề.

“Huyền Kim Nham? Ta có ý mua thứ này, Lý đạo hữu có thể vận chuyển nó từ phân lâu kia tới đây hay không?” Trong lòng Lục Huyền hơi động, hắn lập tức hỏi lão giả ục ịch.

“Đạo hữu yêu cầu như vậy, đương nhiên chúng ta sẽ thỏa mãn, nhưng bảo thuyền vận chuyển giữa phân lâu và phân lâu cần khởi hành dựa theo thời gian cố định, hẳn là năm ngày sa, lượt vận chuyển tiếp theo sẽ đến, kính xin đạo hữu an tâm chớ vội.”

Mặc dù khoảng cách hơn ba nghìn dặm cũng không xa, nhưng Vạn Bảo Lâu còn vận chuyển cả tu sĩ, hàng hóa… Bảo thuyền không chỉ vận chuyển một người, cũng sẽ không tùy tiện thay đổi quy luật vận chuyển của mình.

“Ta không thành vấn đề.”

“Vận chuyển tới có cần thanh toán thêm một khoản linh thạch không?” Hắn lại hỏi lão giả.

“Có bảo thuyền ủy thác vận chuyển, không cần đạo hữu đưa thêm linh thạch.” Lão giả mập lùn vừa cười vừa nói.

Vị tu sĩ Trúc Cơ trước mắt này, mặc dù vẻ ngoài xấu xí, nhưng một lần có thể xuất ra đến năm viên Trúc Cơ Đan, đương nhiên là lai lịch không nhỏ, lão cũng có ý muốn kết giao với Lục Huyền.

“Vậy đến lúc đó, ta lại tới lấy Huyền Kim Nham sau.” Lục Huyền cũng không ở lại lâu, chỉ để lại một câu nói rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Sau khi hắn đi được mấy hơi thở, một nữ tử có thân hình thon gầy, đeo mặt nạ trên mặt, chợt vô thanh vô tức đi đến.

“Sư huynh, có muốn theo dõi vị tu sĩ vừa lấy ra Trúc Cơ Đan kia hay không, nói không chừng chúng ta còn có thể lấy được đan phương Trúc Cơ Đan từ trong tay hắn.” Nữ tử mấp máy môi, truyền âm nói với lão giả mập lùn.

Lão giả lắc đầu, dùng giọng điệu kiên quyết đáp lại: “Không cần thiết phải làm loại chuyện hạ lưu này. Huống chi, một người có thể đột phá hạn chế của tông môn, một lần lấy ra tới năm viên Trúc Cơ Đan, thì khẳng định là địa vị của hắn không nhỏ.”

Chương 704: Ấp Nở Tà Ma Cấp Tai!

“Người này rất có thể là một vị luyện đan đại sư của Thiên Kiếm Tông, muốn đứng trung gian kiếm lời bỏ vào túi riêng, một mình nuốt lấy Trúc Cơ Đan do mình luyện chế ra.”

“Hoặc là tu sĩ tông khác cố ý bày bố nghi trận, cố ý chạy đến Kiếm Môn Trấn, làm xáo trộn lực chú ý của người khác.”

“Nhưng không cần biết sự thật ra sao, năm viên Trúc Cơ Đan cũng không phải thứ mà một tu sĩ bình thường có thể lấy ra được, cho nên vẫn ít làm mấy loại động tác nhỏ kia sẽ thỏa đáng hơn.”

“Ta lo nếu trở mặt với hắn, có khả năng chúng ta sẽ mất đi một khách hàng lớn.” Lão giả béo lùn nghiêm nghị nói.

“Sư huynh nói có lý.” Nữ tử nhỏ gầy kia khẽ gật đầu, sau đó thân thể lại dung nhập vào một cái bóng, trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Lục Huyền dạo bước trên đường phố Kiếm Môn Trấn, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn xuống lòng bàn tay. Chỉ thấy ở vị trí trung tâm của lòng bàn tay, có một con mắt màu trắng xám cực kỳ bí mật, bên trong đồng tử hiện lên các loại cảnh tượng, đó cũng chính là cảnh tượng xung quanh Lục Huyền.

Tại thời điểm đó, Hư Không Yểm Mục vẫn một mực ẩn tàng trên bầu trời, lúc ẩn lúc hiện, bay lượn xung quanh Lục Huyền.

Sau khi xác nhận xung quanh không có lấy một chút dị thường nào, Lục Huyền mới thu hồi Hư Không Yểm Mục, trở

lại tiểu viện âm phủ. Hắn ở bên trong tiểu viện, một mực không ra ngoài, mỗi ngày đều bồi dưỡng nhóm linh thực âm phủ.

Đảo mắt một cái năm ngày đã qua, hắn lại một lần nữa đi tới phụ cận Vạn Bảo Lâu. Lão giả mập lùn đứng ngoài cửa chính, mong mỏi chờ đợi, vừa nhìn thấy Lục Huyền, ý cười trên mặt càng sâu, từ xa xa đã tiến lên nghênh đón.

"Đạo hữu, mấy ngày không gặp, đạo hữu vẫn phong thái như trước." Lão khách khí một câu, sau đó hai người tiến vào lầu ba Vạn Bảo Lâu.

"May mắn không làm nhục mệnh, ta đã chuyển được khối Huyền Kim Nham từ phân lâu khác tới rồi." Chờ Lục Huyền ngồi xuống, lão giả mập lùn lập tức mỉm cười nói với hắn.

"Kính xin Lý đạo hữu lấy ra cho tại hạ nhìn xem." Lục Huyền có hứng thú nồng đậm đối với khối kim hành nham thạch kia.

"Được." Lão giả béo vung tay lên, một khối nham thạch cực lớn lập tức rơi xuống giữa gian phòng, khiến cho gian phòng ầm ầm rung động hai cái.

Khối nham thạch này dài chừng hai trượng, rộng chừng một trượng, dày chừng hai thước, bề mặt hiện lên màu vàng sẫm, bốn phía tản ra kim quang lóng lánh, giống như được khảm nạm vô số bảo thạch rất nhỏ, sáng chói lòa lên trên.

Linh thức của Lục Huyền rót vào trong đó, lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng kim hành nồng đậm.

"Đúng là kim hành linh nhưỡng." Khóe miệng của hắn cong lên, nở rộ một nụ cười.

Có khối Huyền Kim Nham này, ít nhất hắn cũng giải quyết được vấn đề linh nhưỡng của Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo

ngũ phẩm rồi, nó hoàn toàn có thể mọc rễ nảy mầm trên mảnh linh nhưỡng này.

"Lý đạo hữu, cần bao nhiêu linh thạch mới mua được khối Huyền Kim Nham này?"

"Trong Huyền Kim Nham còn lẫn không ít Huyền Kim Tinh Thạch nhỏ vụn, sàng lọc kỹ càng thì có thể luyện chế được một món pháp khí tứ phẩm, nếu đạo hữu muốn, chỉ cần bỏ ra ba nghìn năm trăm linh thạch là được." Lão giả suy nghĩ một chút rồi nói.

"Lý đạo hữu, lời này của ngươi quá là không phúc hậu rồi, đúng là bên trong Huyền Kim Nham có không ít Huyền Kim Tinh Thạch, nhưng nếu có thể dễ dàng sàng lọc ra như vậy, khẳng định là nó sẽ không rơi vào tay ta." Lục Huyền lộ vẻ mặt thản nhiên nói.

"Về phần pháp khí có thể rèn đúc, căn cứ vào linh quáng bên trong, có lẽ sản lượng Huyền Kim Tinh Thạch sau sàng lọc, chỉ có thể dùng làm nguyên liệu chế tạo một thanh chủy thủ hoặc là một ít kim châm mà thôi. Ba nghìn linh thạch, đây là cái giá nể tình Lý đạo hữu cố ý mang nó tới đây cho ta."

Lão giả mập lùn nghe vậy, cũng bất đắc dĩ cười khổ: "Ánh mắt đạo hữu thật độc, ba nghìn linh thạch thì ba nghìn linh thạch, coi như kết giao với đạo hữu một phen. Sau này, nếu có bảo vật gì tốt, đạo hữu hoàn toàn có thể tới Vạn Bảo Lâu giao dịch, giá cả vừa phải, uy tín hàng đầu, không lừa già không dối trẻ."

Nói xong, lão giả lập tức giao khối nham thạch to lớn màu vàng sậm kia cho Lục Huyền.

Lục Huyền đã tương đối hài lòng với giá tiền này rồi, hắn lập tức lấy ra ba mươi viên linh thạch trung phẩm, chờ lão giả

xác nhận xong, mới nhận lấy khối Huyền Kim Nham có trọng lượng rất lớn kia.

Hắn rời khỏi Vạn Bảo Lâu, một lần nữa trở lại bên trong tiểu viện âm phủ.

Trải qua mấy ngày được hắn dốc lòng chăn nuôi, Nhục Linh Thần ăn đủ nhiều thịt yêu thú đã sắp thai nghén xong rồi.

…

Tiểu viện âm phủ.

Trong từng hồi âm phong bay vút tới, Lục Huyền ngưng thần tĩnh khí, nhìn chằm chằm vào tảng đá màu đỏ sậm trước mặt. Chỉ thấy tảng đá nọ cứ không ngừng bành trướng ra rồi co rút lại, giống như đang hô hấp.

Lục Huyền cảm nhận được khát vọng của nó đối với huyết nhục, nên lại lấy ra một bộ thi thể yêu thú tứ phẩm có hình thể to lớn khác.

Tảng đá màu đỏ sậm vừa phát hiện được khí tức của đống huyết nhục yêu thú kia, tiết tấu hô hấp lại càng thêm bức thiết. Đột nhiên, mặt ngoài của nó xuất hiện một cái miệng lớn mọc ra vô số mầm thịt bé xíu.

Chỉ trong nháy mắt, từng mảng lớn thịt yêu thú đã hóa thành một luồng sương máu, nhanh chóng tràn vào trong cái miệng lớn kia.

Đến đây, tầng bên ngoài cứng rắn của hòn đá giống như đang lột xác, nó không ngừng giòn tan rồi nứt vỡ, sau đó, một viên thịt tròn vo nhảy từ bên trong ra. Viên thịt này to bằng cái chậu rửa mặt, thân hình có màu đỏ nhạt, trên đỉnh đầu có một con mắt màu trắng như phấn, to bằng nắm tay đang chậm rãi di động, tròng mắt xoay tròn.

Huyết nhục màu đỏ nhạt dán lên thân thể nó nhìn giống như một đám bèo rong khe khẽ chìm nổi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy rất nhiều bờ môi đang khép chặt lại.

"Tà ma cấp Tai? Chỉ như vậy thôi sao?" Lục Huyền đưa mắt nhìn quả cầu thịt có vài phần đáng yêu này, trong đầu chợt xuất hiện một luồng ý niệm như vậy.

Tà ma vốn mang ý nghĩa là khủng bố, hỗn loạn, giết chóc, âm tà.

Tà ma cấp Tai càng không cần phải nói, con nào con nấy đều có thể mang đến họa loạn, tai ương thật lớn cho Tu Hành giới, nhưng con Nhục Linh Thần trước mắt này vừa mới được sinh ra và hoàn toàn không thể quan sát được những điểm đặc thù như vậy.

Dường như quả cầu thịt ấy cũng biết chính Lục Huyền là người đã nuôi dưỡng nó cho đến lúc nở ra. Nó hoạt bát đi tới bên cạnh hắn, xoay chuyển quanh người hắn, đôi mắt màu trắng hồng mang theo sự hiếu kỳ nồng đậm, tò mò nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

Lục Huyền nhanh chóng lập khế ước cùng nó, xem như đã trói buộc được con tà ma cấp Họa này rồi. Và ngay sau đó, tâm thần cũng ngưng tụ trên quả cầu thịt kia.

【 Nhục Linh Thần, tà ma cấp Tai, được tẩm bổ bằng máu thịt của yêu thú cao cấp mà sản sinh ra, có thể khuếch tán khí tức huyết nhục quỷ dị, có thể xâm nhập làm ô nhiễm sinh linh tại một phạm vi nhất định nào đó trong vô hình. 】

【 Thích ăn huyết nhục, trong quá trình trưởng thành sẽ dần dần lĩnh ngộ bí thuật có liên quan đến huyết nhục, có thể điều khiển huyết nhục của vạn vật trong phạm vi nhất định, thực lực hoàn toàn có thể sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh. 】

【 Muốn ngoạm miếng thịt lớn! 】

Chương 705: Thú Cưng Đáng Sợ!

"Đúng là tà ma cấp Tai không sai được." Lục Huyền khẽ cảm khái một câu, lại dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn chằm chằm vào quả cầu thịt đang lăn qua lăn lại dưới chân mình.

"Tà ma cấp Tai, nếu nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành, cũng không biết có thể mở ra phần thưởng phong phú tới cỡ nào từ bên trong quầng sáng. Mặc dù tiềm lực của nó cực kì khủng bố, nhưng vừa mới sinh ra, thực lực lại tương đối nhỏ yếu, thiên phú cũng cần có thời gian đi lĩnh ngộ."

"Mà trước mắt, ta đã tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ được một đoạn thời gian rồi, trên người có rất nhiều bảo vật, hẳn là thực lực tổng hợp cũng không thấp hơn chuẩn Kết Đan thậm chí là tu sĩ Kết Đan bình thường bao nhiêu, còn có thể hiểu được và khống chế trạng thái cũng như tâm tư của tà ma bất cứ lúc nào mình muốn. Dưới nhiều điều kiện như vậy, hẳn là khống chế nó trong quá trình chăn nuôi cũng không thành vấn đề đâu."

"Quan trọng nhất, dù tốc độ trưởng thành của tà ma cấp Tai rất kinh người, nhưng so sánh với quầng sáng của ta, vẫn còn yếu hơn một chút."

Mặc dù nuôi dưỡng một con tà ma cấp Tai, nghe qua sẽ cảm thấy cực kỳ đáng sợ, nhưng Lục Huyền lại có mười phần tin tưởng, sẽ nuôi dưỡng nó đến ngoan ngoãn dễ bảo.

"Cứ đi tìm hai con yêu thú cấp thấp tới đây, thí nghiệm thực lực hiện tại của Nhục Linh Thần trước đã." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó bố trí cho quả cầu thịt kia ở trong tiểu viện

âm phủ, lại dùng Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận vây khốn xung quanh lại.

Ngay sau đó, hắn đi tới khu quảng trường đá xanh phía dưới cự kiếm, mua được hai con yêu thú, một con Xích Diễm Ưng nhất phẩm và một con Ngân Phong Báo nhị phẩm từ trên quầy hàng của một tán tu.

Trở về tiểu viện âm phủ, hắn lập tức thả hai con yêu thú kia ra.

Âm khí trong tiểu viện quá mức nồng đậm, còn xen lẫn với vô số oán hồn bay lượn khắp nơi, huyết nhục sinh sôi nảy nở, khiến cho hai con yêu thú vừa mới chạm đất, đều cảm nhận được một nỗi bất an mãnh liệt, không ngừng gầm nhẹ.

Xích Diễm Ưng trực tiếp vỗ cánh bay lên trời, muốn chạy trốn khỏi khu tiểu viện đáng sợ này, nhưng lại bị trận pháp ngăn cản, đành phải bay vòng quanh tiểu viện, bối rối vô cùng.

“Tiến lên, ăn hết chúng.” Lục Huyền chỉ vào hai con yêu thú đang run sợ, trốn trong góc sân, nói.

Lời nói vừa dứt tầng tầng sóng thịt đã cuộn trào trên thân thể Nhục Linh Thần, để lộ ra từng vết nứt dữ tợn ở bên trong. Tại vị trí vết nứt truyền đến một luồng hấp lực to lớn.

Dường như lực hút này chỉ tác dụng vào huyết nhục mà thôi.

Sau khi Lục Huyền khống chế tình huống khí huyết sôi trào trong cơ thể, hắn lập tức đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy đám linh thực trong tiểu viện không phát sinh bất cứ biến hóa dị thường nào, nhưng hai con yêu thú kia lại run lên nhong nhóc, tựa như vừa chạm phải một thứ gì đó vô cùng kinh khủng, chúng tranh nhau thử xông lên đột phá trận pháp giam cầm.

Xích Diễm Ưng đang bay với tốc độ cực nhanh trên không trung là con đầu tiên xuất hiện những biến hóa dị thường vô cùng rõ ràng, chỉ thấy huyết nhục phía trên thân hình và cánh chim không ngừng nhúc nhích, tựa như muốn thoát ra bên ngoài.

Chỉ mấy hơi thở sau, bỗng nghe "Phịch" một tiếng, cả con yêu thú đã hóa thành một mảnh sương máu. Rồi trong nháy mắt, sương máu lại ngưng kết thành một mũi tên máu, dung nhập vào trong miệng quả cầu thịt Nhục Linh Thần.

Ngân Phong Báo nhị phẩm thấy thế, tâm trí càng thêm khủng hoảng, nó gầm nhẹ một tiếng nửa sợ hãi nửa uy hiếp, sau đó linh lực phun trào, trước người trực tiếp xuất hiện một bức tường gió dày đặc, muốn mượn thứ này để ngăn cản lực hút khủng bố truyền đến từ chỗ Nhục Linh Thần kia.

Thậm chí từ đằng sau bức tường gió ấy, còn có mười mấy lưỡi đao gió gào thét bắn ra, nhằm thẳng về phía quả cầu thịt.

Quả cầu thịt kia vẫn lù lù bất động, chỉ tới khi đao gió sắp đụng tới mình, mặt ngoài của thân thể mới phun ra một mảnh sương máu. Phong nhận xuyên qua huyết vụ, đầu tiên là xuất hiện từng điểm huyết ấn, rồi chốc lát sau, nó đã vỡ tan trong im lặng, nhanh chóng biến mất không còn gì nữa.

Rõ ràng là thời gian kiên trì của yêu thú Ngân Phong Báo nhị phẩm nhiều hơn vài lần so với Xích Diễm Ưng nhất phẩm, chừng mấy chục nhịp hô hấp sau, máu thịt trên thân thể nó mới lặng yên tan rã, hóa thành một mảnh sương mù máu dung nhập vào trong cơ thể quả cầu thịt.

Hai bộ hài cốt của hai con yêu thú ấy rơi vãi trong sân, sạch sẽ cực kỳ, không để lại một chút thịt nào.

"Vừa sinh ra đã có thể dễ dàng giải quyết một con yêu thú nhị phẩm rồi, không tệ không tệ." Lục Huyền vẫn một mực

quan sát toàn bộ tình huống vừa xảy ra.

Ở thời điểm đối phó với con Ngân Phong Báo kia, Nhục Linh Thần vẫn hao tốn không ít khí lực, nhưng nó chỉ vừa sinh ra, đã có thực lực như thế, cũng có thể coi là không tầm thường rồi.

"Đại khái là thứ này đang có thực lực tương đương với tu sĩ Luyện Khí cao giai, vẫn còn cách tu sĩ Trúc Cơ một khoảng không nhỏ. Nhưng với tốc độ phát triển của tà ma cấp Tai, có lẽ chẳng bao lâu nữa, nó san bằng khoảng cách kia thôi." Hắn âm thầm nghĩ.

"Đáng tiếc, trong tiểu viện không có linh thực tà dị như Kinh Cức Cốt trước đó, không thể thuận tiện xử lý sạch sẽ mấy thứ hài cốt yêu thú này."

Trong lòng Lục Huyền khẽ thở dài một hơi, hắn quyết định nếu có cơ hội nhất định sẽ đi kiếm một gốc linh thực âm phủ giống như Kinh Cức Cốt trước kia.

"Đúng là Nhục Linh Thần có năng lực ô nhiễm rất cường đại, có thể xâm nhập dị hoá đám sinh linh xung quanh, nhưng những linh thực trong tiểu viện này vốn không phải loại bình thường, cũng không sợ bị ô nhiễm tập kích."

"Hơn nữa, thực lực trước mắt của quả cầu thịt khá là yếu đuối, nếu muốn gây ảnh hưởng làm linh thực dị hoá cũng phải trải qua cả một quá trình lâu dài, tạm thời không cần đi lo lắng đến những thứ này."

Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó lưu lại một bộ thi hài yêu thú tứ phẩm và dặn dò quả cầu thịt: "Ta phải rời khỏi nơi này một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian đó, ngươi cứ thành thành thật thật ở lại bên trong tiểu viện, đừng nghĩ đến chuyện đi ra ngoài. Với khẩu vị hiện tại của ngươi, bộ thi hài yêu thú tứ phẩm này đã đủ cho ngươi ăn trong một đoạn thời gian khá

dài rồi, đợi lần sau ta đến sẽ cho ngươi ăn thịt yêu thú tươi mới. Trong tiểu viện có hai loại linh thực cũng cần thịt yêu thú tẩm bổ, nhưng mấy thứ ở gần rễ cây của chúng nó đều là thịt thối nát biến chất hết rồi, không ngon đâu."

"Ngươi đừng lén lút ăn những loại huyết nhục kia, nếu bị ta phát hiện, chắc chắn sẽ không có quả ngon cho ngươi ăn đâu." Lục Huyền chỉ vào Dị Thọ Bàn Đào và Thiên Ly Thủ bên trong linh điền, công khai cảnh cáo nó.

"Xem ra sau này, ta phải thường xuyên trở về tiểu viện âm phủ nhìn xem mới được."

Lục Huyền khôi phục lại diện mạo bình thường, điều khiển Phong Lôi kiếm, dùng tốc độ cực nhanh, lao vùn vụt trên không trung.

Trước kia, hắn chỉ gieo trồng vài loại linh thực âm phủ, nên có thời gian rảnh rỗi đi qua nhìn xem một cái là được, nhưng bây giờ thì khác, trong tiểu viện đang nuôi một con tà ma cấp Tai, tuy nó vẫn còn ở trong trạng thái con non, nhưng hắn vẫn lo lắng nó sẽ gây ra mầm tai vạ gì đó. Để ổn thỏa, hắn quyết định về sau sẽ thường xuyên đi tới tiểu viện nhìn xem.

Chương 706: Tin Tức Về Vạn Yêu Quật!

Một lát sau, Lục Huyền đi xuyên qua đại trận hộ tông, tiến vào trong tông môn, lại xuyên qua cấm chế dày đặc, sau khi đi vào nội tông, hắn chợt giảm xuống tốc độ phi hành, chậm rãi bay về phía động phủ.

"Chào Lục sư huynh!" Trước mặt có hai người đang cưỡi trên lưng linh hạc, nhiệt tình chào hỏi Lục Huyền.

Bởi vì trước đó Lục Huyền đã từng trợ giúp đám linh hạc này giải quyết vấn đề sinh dục của cả tộc đàn, nên vừa thấy hắn, con linh hạc cao lớn dưới thân bọn họ lại cùng nhau phát ra tiếng kêu đầy vui sướng, dường như chúng đang muốn trách cứ vì sao dạo này Lục Huyền không tìm đám linh hạc bọn chúng tới làm công cụ phi hành.

Thanh phi kiếm dưới chân Lục Huyền thoáng dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười: "Chào hai vị sư đệ."

Đồng thời, hắn còn không quên gật đầu với hai con linh hạc.

Tuy bình thường hắn thường xuyên làm việc trong động phủ, tương đối ít xuất hiện, nhưng đám đệ tử nội môn biết hắn vẫn càng ngày càng nhiều, nhất là những người lúc trước cùng nhau đi khai thác khu phúc địa mới, mà về sau này hắn lại kết bạn được không ít đồng môn ở trong Đan Điện, Kiếm Đường, thậm chí đoạn thời gian trước, phong trào trao đổi thi hài yêu thú lấy Địch Trần Đan, Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng khiến cho thanh danh của hắn lan rộng trong tông môn.

“Sư huynh mới từ bên ngoài tông môn trở về ư?” Hai người nhìn phương hướng Lục Huyền bay tới, có chút suy đoán hỏi.

“Không sai, ta đi Kiếm Môn trấn phụ cận xử lý một nhóm linh thực cấp thấp do mình bồi dưỡng ra, cũng tiện thể mua chút đồ ăn cho đám linh thú của mình, thu hoạch coi như không tệ.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Ha ha, từ tông môn đi ra Kiếm Môn trấn vẫn khá là thuận tiện.”

“Đúng rồi, Lục sư huynh, nhiệm vụ trao đổi Địch Trần Đan kia của ngươi có còn hiệu quả hay không?” Hai người lập tức hỏi ra một vấn đề bản thân quan tâm nhất.

“Trước mắt vẫn còn hữu hiệu, tuy nhiên, Địch Trần Đan trong tay ta còn thừa lại không nhiều lắm, nếu hai vị sư đệ muốn đổi thì nên nhanh chóng một chút sẽ thỏa đáng hớn. Ngược lại trong tay ta vẫn còn không ít Dưỡng Kiếm Hồ Lô do tự tay bồi dưỡng ra, phẩm chất coi như không tệ, chúng cũng có thể là một lựa chọn không tồi.” Lục Huyền khẽ cười nói.

“Được, đa tạ Lục sư huynh đã nhắc nhở, chúng ta sẽ sớm ngày tới động phủ của sư huynh bái phỏng.” Hai người nói xong liền cáo từ rời đi.

Lục Huyền giẫm lên Phong Lôi kiếm, tiếp tục chậm rãi đi về phía động phủ. Linh thức của hắn vượt xa tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường, dù đã bay đi một đoạn khá xa, vẫn có thể nghe được hai người vừa nãy nhỏ giọng bàn luận.

“Thật ra vị Lục sư huynh này cũng giống như trong tin đồn, thích giúp mọi người, yêu làm điều tốt, đối xử với đồng môn cực kỳ rộng lượng.”

“Nghe nói sư huynh không ra ngoài thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên, một lòng ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, ngay cả đồng môn ở trong tông môn cũng không có mấy người gặp được hắn.”

“Có lẽ không nhiều người gặp qua hắn, nhưng người nghe nói đến thanh danh của hắn lại khá nhiều, xét cho cùng, tạo nghệ trên linh thực nhất đạo của Lục sư huynh đúng là tiếng lành đồn xa, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Kết Đan rồi.”

“Có thể dựa vào bản lĩnh bồi dưỡng linh thực kiếm được một chỗ đặt chân trong tông môn, sau đó an an ổn ổn vượt qua cả đời này, cũng là một lựa chọn tốt.”

“Đúng vậy, nói không chừng, những người thường xuyên ra ngoài thăm dò bí cảnh như chúng ta, một ngày nào đó sẽ không thể trở về được, trực tiếp bỏ mình ở bên ngoài.”

“Không thể nói rõ là ai đúng ai sai, nhưng theo ta, làm như vậy mới có một chút cơ hội đạt được cơ duyên, hướng tới mục tiêu trường sinh bất lão, còn làm một linh thực sư, không chủ động xông lên tranh giành, khẳng định là con đường tu hành rất ngắn ngủi, chỉ cần liếc mắt cũng có thể trông thấy điểm cuối cùng.”

Hai người bọn họ bay càng lúc càng xa, thanh âm cũng dần dần vượt ra khỏi phạm vi Lục Huyền có thể nghe được.

“Thì ra ở trong mắt đồng môn, ta chính là một linh thực sư nhiệt tình thành thật.”

“Nếu để bọn họ biết ta đang nuôi dưỡng rất nhiều linh thực tà dị lấy huyết nhục hồn phách làm thức ăn như vậy, còn nuôi cả một con tà ma cấp Tai, chẳng biết hình tượng của ta ở trong mắt bọn họ sẽ sụp đổ thành hình dáng gì nữa.” Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Hắn trở lại động phủ, mở ra Lưu Quang Phù Trận, chim mập và một đám linh thú tranh nhau xúm lại. Hắn xoa dịu đám nhóc con nhà mình một hồi sau đó đi vào trong linh điền, lấy khối Huyền Kim Nham từ trong túi trữ vật ra.

Nham thạch màu vàng sậm trải rộng bên trong linh điền, có thể nhìn thấy vô số điểm kim quang rất nhỏ, lấp lánh đến chói mắt.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật. Huyền Kim Nham vốn là linh quáng tứ phẩm, tính chất cực kỳ cứng rắn, nhưng sau khi hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm cùng với thi triển cả ngàn vạn lần, Địa Dẫn Thuật hắn nắm giữ đã đạt đến cảnh giới tông sư, hơi chút gia tăng linh lực, đã có thể lặng yên thay đổi kết cấu của khối nham thạch màu vàng sẫm kia rồi.

Kết cấu của nham thạch và linh nhưỡng phía dưới từ từ xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, sau đó đơn giản dung hợp lại với nhau.

Lục Huyền bày ra một đạo Tụ Linh trận đơn giản, để linh lực hệ Kim bên trong Huyền Kim Nham chậm rãi tụ lại cùng một chỗ, rồi lập tức trồng Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo vào bên trong Huyền Kim Nham.

Linh thức nhanh chóng rót vào trong linh chủng Kiếm Thảo, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào một thế giới đầy giết chóc, sát niệm vô cùng vô tận lại điên cuồng vọt tới từng đợt từng đợt.

Đứng trước tình huống này, Lục Huyền lập tức giữ vững tâm thần, duy trí cho tâm trí luôn ở trong tình huống tỉnh táo, đồng thời Thông Minh Kiếm Tâm bên trong thức hải cũng nhanh chóng xoay tròn, lĩnh ngộ Sát Lục kiếm ý.

Đợi sau khi tâm thần xuất hiện một tia mỏi mệt, hắn mới rời đi, bắt đầu đi khắp nơi bên trong linh điền, xem xét trạng thái sinh trưởng của các loại linh thực.

Thỉnh thoảng, hắn lại căn cứ vào nhu cầu rất nhỏ của chúng, để tinh chuẩn thi triển các loại thuật pháp bồi dưỡng linh thực cơ sở Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, hoặc là cung cấp Ngũ Hành linh lực, kiếm khí kiếm ý các loại, nhằm cam đoan nhu cầu sinh trưởng bất đồng của chúng luôn được thỏa mãn đầy đủ.

Cứ như vậy, sau khi tĩnh tâm bồi dưỡng linh thực trong động phủ một đoạn thời gian, đệ tử chân truyền của tông môn là Hỏa Lân Nhi đã tìm tới cửa.

“Lục sư đệ, một thời gian không gặp, những linh thực này của ngươi lại càng thêm tươi tốt rồi.” Hỏa Lân Nhi đi theo sau lưng Lục Huyền, tiến vào sườn núi trong tiểu viện.

“Hỏa sư huynh quá khen, không biết sư huynh tới tìm ta là có chuyện gì quan trọng?” Lục Huyền đưa cho đồng tử mặc pháp bào màu đỏ lửa kia một bình linh trà nóng hôi hổi, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng là lần này ta có chuyện cần tìm sư đệ. Chuyện này có liên quan đến phúc địa Vạn Yêu Quật, nơi sư đệ từng quản lý hơn nửa năm.” Hỏa Lân Nhi nghiêm mặt, trầm giọng nói.

“Chẳng hay phúc địa Vạn Yêu quật bên kia đã xảy ra chuyện gì?” Lục Huyền hỏi, trong thanh âm có thêm vài phần vội vàng.

Chương 707: Linh Thú Bạo Loạn!

Bên trong phúc địa có Huyền Thiên Loan Điểu cùng với tiểu Bạch Viên, hai con linh thú này đã có giao tình nhiều năm với hắn, còn có Sư Cầm Thú cùng một đám linh thú từng được chính tay hắn thuần hóa một đoạn thời gian ngắn, đó là chưa kể đến lão Long Quy hắn từng kết bạn và lão hồ ly thần bí mà hết sức chân thành kia, đương nhiên Lục Huyền sẽ quan tâm đến tình huống ở nơi này rồi.

"Gần đây, bên trong phúc địa xuất hiện nhiều tình huống bất thường, có nhiều linh thú chủ động tấn công đồng loại hoặc là tu sĩ tông môn."

"Không phải đây là chuyện khá bình thường ư?" Lục Huyền lộ vẻ mặt khó hiểu.

Bởi dựa theo kinh nghiệm quản lý phúc địa Vạn Yêu Quật của hắn lúc trước, tuy tình huống linh thú đột nhiên trở nên cuồng bạo khát máu cũng không nhiều lắm, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ xuất hiện loại tình huống như vậy.

Đối với loại linh thú này, thường sẽ có ba loại phương thức để xử lý.

Trường hợp nhẹ nhất là ném chúng đi thuần hóa thêm một đoạn thời gian nữa, hoàn toàn hàng phục linh thú mới thôi.

Trường hợp nặng hơn, nếu chúng không chỉ tập kích một lần, ngược lại còn gây thương tổn cho linh thú hoặc tu sĩ tông môn khác, sẽ bị trực tiếp trấn áp, giam cầm, mãi cho đến khi có chuyển biến tốt mới thôi.

Trường hợp nghiêm trọng nhất đó là dạy nhiều vẫn không sửa, thậm chí còn tạo thành thương vong nghiêm trọng, sẽ dứt khoát bị diệt sát, hoặc là đặt vào trong cấm địa làm thí nghiệm linh thú sống.

"Đúng là thỉnh thoảng linh thú bên trong phúc địa cũng sẽ xuất hiện tình huống chủ động công kích đồng loại, nhưng không nhiều như lần này." Hỏa Lân Nhi nghiêm nghị nói: "Gần đây đã có không dưới mười vụ việc như vậy phát sinh rồi."

"Hơn nữa, linh thú rơi vào trạng thái cuồng bạo đều có một điểm giống nhau, đó là trước đây không lâu, chúng từng tiến vào bên trong Hắc Ma Uyên. Hoặc là làm công cụ vận chuyển, hoặc là kề vai chiến đấu với đồng môn, trợ giúp phá giải trận pháp cấm chế, ở cùng một chỗ với tu sĩ, đối phó với yêu thú tà ma."

"Nói như vậy, đúng là có chút khác thường." Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là không tìm ra nguyên nhân chân chính khiến linh thú sinh ra hỗn loạn, nếu cứ kéo dài thế này, chỉ sợ tình huống không chỉ đơn giản là mấy chục con linh thú bạo loạn thôi đâu, quan trọng hơn là cả ngàn vạn con linh thú đang sinh sống bên trong phúc địa, mà thậm chí, tình huống này còn có thể gây họa đến toàn bộ tông môn." Hỏa Lân Nhi chia sẻ với Lục Huyền kết quả nghiêm trọng nhất có thể xảy ra nếu vụ bạo loạn của nhóm linh thú không được giải quyết triệt để.

"Cho nên, Thương Ngô sư thúc đã quyết định mời mấy người đồng môn nổi danh nhất về chăn nuôi linh thú trong tông môn tới đó nghiên cứu vấn đề, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả Lục sư đệ ngươi."

“Được, việc này không nên chậm trễ, ta sẽ cùng sư huynh đi một chuyến.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Hai người nhanh chóng đi tới Trận Đường, mượn nhờ đại trận truyền tống bên trong. Không lâu sau đó, Lục Huyền đã xuất hiện trên đám mây dày đặc quen thuộc, phía trước có vài tòa Vân ốc như ẩn như hiện trong mây trắng.

“Lục sư điệt, ngươi tới rồi.” Bên tai Lục Huyền vang lên một giọng nói quen thuộc. Lời còn chưa dứt, Thương Ngô Chân Nhân cởi trần, cả người như được tinh thiết đúc thành đã xuất hiện trước mặt hắn, mỉm cười.

“Chào sư thúc.” Lục Huyền cúi đầu ôm quyền thi lễ.

“Không cần đa lễ, lần này phải làm phiền Lục sư điệt một phen rồi.” Một luồng linh lực nhẹ nhàng nhưng không cho phép phản kháng đã bay tới, nâng Lục Huyền lên.

“Đây là bổn phận của sư điệt mà.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

“Lần này, trong số đệ tử nội môn được mời tới, trừ ngươi ra, vẫn còn hai người khác, bọn họ đều có tạo nghệ cực sâu trên phương diện linh thú nhất đạo. Sư điệt ngươi cứ tiến vào Vân ốc nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Lục Huyền gật đầu đồng ý và cùng Hỏa Lân Nhi tiến vào một tòa Vân ốc lớn nhất ở chính giữa.

Trong nháy mắt khi tiến vào phòng, trong lòng Lục Huyền mới hơi buông lỏng.

Phải biết rằng, từ sau khi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, hắn vẫn chưa từng gặp mặt Kết Đan chân nhân trong tông môn, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có vài phần thấp thỏm, lo lắng, chỉ sợ sau khi đối diện sẽ bị Kết Đan chân nhân nhìn ra tu vi chân thật, từ đó mang đến những phiền toái không cần thiết cho mình.

Cũng may năng lực ngăn cách khí tức của Thanh Phù Vũ Y không tầm thường, lại cộng thêm vị Kết Đan chân nhân kia không cố ý đi thăm dò Lục Huyền, bởi vậy hắn đã thuận lợi lừa dối qua ải rồi.

"Lục sư huynh." Vừa vào nhà, đã có một thanh niên tuấn tú ra đón. Người này chính là Tôn Vân vẫn luôn ở lại bên trong phúc địa chăn nuôi linh thú.

Thời điểm Lục Huyền vừa mới tiến vào phúc địa Vạn Yêu Quật, bởi vì không cam lòng giao phúc địa cho một người nửa đường xuất hiện như hắn quản lý, Tôn Vân từng phát sinh một ít va chạm nhỏ với Lục Huyền, nhưng sau khi được chứng kiến tạo nghệ của hắn trên phương diện linh thú, lại cộng thêm giao tình của Lục Huyền với mấy đại linh thú ngũ phẩm hộ tông bên trong phúc địa, coi như Tôn Vân đã vui lòng phục tùng rồi.

"Tôn sư đệ, các loại linh thú bên trong phúc địa như lão Long Quy và Thanh Khâu Hồ đều mạnh khỏe chứ?" Lục Huyền hỏi thanh niên tuấn tú kia.

"Trước mắt, mấy con linh thú hộ tông này vẫn chưa xuất hiện bất cứ tình huống dị thường nào."

"Vậy là tốt rồi." Lục Huyền thoáng yên tâm hơn một chút, hắn lại hỏi Tôn Vân thêm vài tình huống đơn giản có liên quan đến lần linh thú bạo loạn này.

Một lát sau, Thương Ngô Chân Nhân đã trở lại bên trong Vân ốc, phía sau gã có thêm hai đệ tử nội môn. Một người thân hình khôi ngô, cơ bắp cuồn cuộn, khí tức giống như yêu thú hung mãnh, trong khi người còn lại khí chất âm lãnh, trên gương mặt có vài đường hoa văn diễm lệ, ánh mắt đối phương rơi xuống người Lục Huyền, bốn mắt đối diện, giống như một con độc xà, lạnh nhạt vô tình.

“Vị này là Lục Huyền, cũng là người có tạo nghệ cực cao trên phương diện linh thực linh thú.”

“Lục sư điệt, vị này chính là Chung Hạo, có năng lực kết nối với linh thú vô cùng mạnh mẽ.”

“Vị này là Trần Lạc, cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, yêu thích săn giết và giải phẫu nghiên cứu các loại yêu thú, nên nắm rõ rất nhiều yêu thú như trong lòng bàn tay, đồng thời còn nắm giữ một môn bí thuật chữa thương.”

“Chào hai vị sư huynh.” Lục Huyền cười gọi.

“Ngưỡng mộ đại danh Lục sư đệ đã lâu.” Trần Lạc gật đầu.

“Lục sư đệ, đã lâu không gặp, không ngờ lại trông thấy ngươi ở trong Vạn Yêu quật. Nhưng mà với tạo nghệ của ngươi trên phương diện linh thú, không gặp được ngươi mới là không hợp lý nha.” Chung Hạo có thân hình khôi ngô lập tức đi lên phía trước, tỏ vẻ cực kỳ thân thiết vỗ vỗ bả vai Lục Huyền.

Hai người từng có duyên gặp mặt vài lần.

Lần đầu gặp mặt đó là khi giải quyết chấp niệm của Thanh Huyền Lộc, mà sau đó bởi vì một đôi Sất Âm Thú do Chung Hạo chăn nuôi xuất hiện vấn đề khó khăn trong quá trình thai nghén, chính Lục Huyền đã ra mặt hỗ trợ giải quyết, còn nhờ vậy mà nhận được hai khối Sất Lôi Thạch, giải quyết xong vấn đề bồi dưỡng Lạc Lôi Mộc.

Tiếp sau này, đối phương đã giới thiệu Lục Huyền đi thuần dưỡng Sư Cầm Thú và nhóm linh thú mới sinh, xem như hai bên cũng có một mối giao tình nhất định.

Chương 708: Mê Tâm Hủy Trùng!

Sau khi ba người đến đông đủ, Thương Ngô Chân Nhân lập tức dẫn bọn họ tiến vào bên trong một khu cấm chế.

Bên trong cấm chế, có mấy chục con linh thú với hình thái khác nhau đang bị pháp khí dây thừng trói chặt, trên cổ còn treo một cái vòng phù đầy phù văn. Khí tức trên người đám linh thú này cũng không quá ổn định, dường như bất cứ lúc nào chúng nó cũng có thể bộc phát vậy, hai con ngươi là một mảnh đỏ thẫm.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy mấy người Lục Huyền, cả đám nhao nhao gầm nhẹ, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết bị thuần hóa lúc trước.

Cảm nhận được sự khác thường của những con linh thú này, một chút linh quang lập tức sáng lên trên sợi pháp khí dây thừng, ngay lập tức, dây thừng càng siết sâu hơn vào da thịt của linh thú.

"Mấy vị sư điệt, ai tới thử trước?"

"Để ta, ta tương đối am hiểu chuyện kết nối với linh thú, xem có thể nghe được thứ gì từ trong miệng chúng hay không." Chung Hạo dẫn đầu tiến lên phía trước, linh lực phun trào, trong miệng phát ra từng tiếng thú gào, tựa như đang dẫn dắt đám linh thú dị thường kia.

Một lát sau, gã lui xuống, trên mặt có mấy phần chán nản. Thấy mọi người hướng đôi mắt ẩn chứa chờ mong nhìn mình, gã lập tức lắc đầu nói: "Những con linh thú này toàn rống lên

những tiếng vớ vẩn, nghe không ra cái gì. Dường như tất cả chúng đều đã rơi vào trạng thái tương đối hỗn loạn, bản thân chúng cũng không hiểu ra sao, nên không thể miêu tả được, đến cùng là trên người mình đã phát sinh cái gì rồi."

Gã bẩm báo với Thương Ngô Chân Nhân.

Trên thực tế, Chung Hạo kết nối với linh thú, chỉ có thể đại khái cảm nhận được ý nghĩ của chúng, rất khó biết được tình huống chi tiết của linh thú.

Hiện tại, những con linh thú này đều rơi vào trạng thái dị thường rồi, không thể miêu tả rõ ràng ý nghĩ của bản thân, điều này đã khiến cho năng lực kết nối của gã giảm bớt đi rất nhiều.

"Ta thử xem." Lục Huyền đang muốn tiến lên thử một chút lại bị Trần Lạc có khí chất âm lãnh tiến lên trước một bước: "Những con linh thú này ta đã từng nuôi dưỡng, cũng từng giết rồi, nên đối với tập tính, đặc thù thân thể của chúng nó, tất cả mọi thứ ta đều rõ ràng. Không người nào có thể hiểu rõ chúng hơn ta."

Trong giọng nói của Trần Lạc có một sự tự tin cực lớn không thể nghi ngờ. Chỉ thấy bàn tay gã hiện lên một tầng linh quang, nhanh chóng đè một con yêu thú xuống, cẩn thận dò xét mỗi một phần da thịt trên người nó. Sau đó, vài con dị trùng trắng nõn chui ra từ đằng sau cổ gã, chui vào trong khiếu huyệt trên mặt linh thú.

Một lát sau, chúng lại một lần nữa quay trở về bên trong cơ thể của Trần Lạc. Trần Lạc đứng yên tại chỗ, trầm ngâm một lát, vẻ mặt lộ ra mấy phần suy tư.

"Trần sư điệt, thế nào?"

"Hết thảy mọi thứ bên trong thân thể đám linh thú này vẫn như bình thường, huyết mạch, nội tạng, cốt nhục đều không

phát hiện vấn đề gì. Cơ bản đã có thể xác định đang có một thứ gì không biết xâm nhập vào trong thức hải của những con linh thú này, nhưng đến tột cùng đó là thứ dị vật gì, và nên tìm chúng như thế nào, sư điệt ta lại tạm thời không nghĩ ra biện pháp gì."

"Ở trong thức hải của linh thú?" Thương Ngô Chân Nhân lộ vẻ khó xử.

Thức hải là khu vực phức tạp nhất của linh thú, hơi không cẩn thận một chút sẽ khiến chúng rơi vào điên cuồng, thậm chí là tử vong tại chỗ.

"Là do tà ma xâm nhập sao? Dùng bảo vật hoặc phù lục loại trừ tà tinh lọc thì có thể lấy dị vật từ trong thức hải linh thú ra hay không?" Gã hỏi Trần Lạc có khí chất lạnh lẽo kia.

"Có thể thử xem." Trần Lạc trả lời đơn giản một câu, rồi lấy một miếng ngọc phù với thanh quang phun trào từ trong túi trữ vật ra và đi tới trước mặt một con linh thú. Dùng khống chế linh lực, thanh quang nhẹ nhàng lưu chuyển trên miếng ngọc phù, giống như một dòng nước chảy vào trong cơ thể con linh thú dị thường nọ.

Nửa khắc sau, thanh quang trên miếng ngọc phù thoáng ảm đạm đi rất nhiều, mà linh thú lại không có bất cứ thay đổi nào, nó vẫn bày ra dáng vẻ hung thần ác sát, nhằm người mà cắn.

"Để ta tới." Thương Ngô Chân Nhân đi lên phía trước, đột nhiên một cái ấn ngọc hình vuông xuất hiện trước người. Bên trong ngọc ấn truyền ra một tiếng rồng ngâm hùng hậu, ngay sau đó, một luồng hư ảnh Giao Long đã bắn nhanh từ bên trong ra, cưỡi mây đạp gió, nhốt một con linh thú dị thường lại.

Trên hư ảnh Giao Long truyền đến một luồng hấp lực lớn lao, bên trong hấp lực ẩn chứa khí tức thanh tịnh tự nhiên, làm

cho đám người Lục Huyền đang đứng ở xa xa cũng cảm thấy bình tĩnh lại.

Thật lâu sau, hư ảnh Giao Long tự động buông lỏng, lui trở về trong ngọc ấn hình vuông.

"Có vẻ như nguyên nhân gây bệnh không phải là tà ma." Thương Ngô Chân Nhân từ tốn nói.

"Ngọc ấn của ta chính là bảo vật ngũ phẩm, có hiệu quả trừ tà rất mạnh, nếu đã dùng nó vẫn không thể kiểm tra ra khí tức tà ma thì đoán chừng thứ đang ẩn nấp bên trong thức hải của linh thú kia không phải tà ma."

"Lục sư điệt có cách giải quyết không?" Gã lại quay đầu nhìn về phía Lục Huyền vẫn luôn trầm mặc không nói.

"Tài nghệ linh thú của ta kém xa hai vị sư huynh, chỉ có thể gọi là hiểu biết một hai thôi. Nhưng phương hướng am hiểu mỗi người về cơ thể linh thú lại khác nhau, ta là người ngày thường đều thích đi tìm đọc một ít điển tịch linh thú cổ quái kỳ lạ, có lẽ ta cũng tiến lên thử xem." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Rồi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn thản nhiên đi tới trước mặt một con linh thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ. Hình thể của con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này rất lớn, có thực lực tứ phẩm, đương nhiên không phải là con mà hắn thuần dưỡng lúc trước.

Lục Huyền không để ý đến uy hiếp của Lôi Bạo Hổ đang bị vây khốn trước mắt, nhẹ nhàng lấy ra một viên Thú Linh đan từ trong túi trữ vật, nhét vào trong miệng nó.

"Chắc đã lâu rồi những con linh thú dị thường này không ăn, ta cho chúng ăn Thú linh đan để trấn an chúng." Lục Huyền tìm cho mình một cái lý do tạm ổn.

Sau khi cưỡng ép nhét Thú Linh Đan vào trong cơ thể Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, tâm thần của hắn lập tức ngưng tụ trên thân thể

nó, trong đầu nhanh chóng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Tứ Sí Lôi Bạo Hổ, linh thú tứ phẩm, tốc độ vốn được xếp vào vị trí số một, số hai trong nhóm yêu thú cùng cấp, sau khi trưởng thành đến một giai đoạn nhất định sẽ tự động lĩnh ngộ và khống chế thuật pháp lôi điện, tính tình bạo ngược, rất khó thuần hóa. 】

【Trạng thái dị thường, bị Mê Tâm Hủy Trùng xâm nhập vào trong thức hải, tâm thần lạc lối, rơi vào trạng thái cuồng bạo, tính công kích rất mạnh. 】

【 Mê Tâm Hủy Trùng, thiên ngoại dị trùng, thực lực của thể hoàn chỉnh nằm trong khoảng yêu thú tam phẩm tới ngũ phẩm, hành tung quỷ dị, rất khó phát hiện. 】

【 Thích ẩn nấp trong thức hải của đối tượng mục tiêu, lấy linh thức vô hình làm thức ăn, dần dần từng bước xâm chiếm linh thức của yêu thú hoặc là tu sĩ, khiến cho tâm trí mục tiêu bị lạc lối, rơi vào trạng thái cuồng bạo, cuối cùng là hoàn toàn dung nhập vào chiếm cứ thức hải của yêu thú, tuy hai mà một. 】

【 Tâm trí càng đơn giản, người có linh thức càng thấp, càng dễ bị Mê Tâm Hủy Trùng xâm nhập ô nhiễm, có thể dùng bảo vật loại tăng trưởng linh thức dẫn dụ ra. 】

【 Kẻ làm loạn tâm thần! 】

Chương 709: Dẫn Dụ Dị Trùng!

"Thì ra là thứ này đang quấy phá." Lục Huyền nhắm hai mắt, giả vờ như đang tra xét tình huống của linh thú dị thường.

"Mê Tâm Hủy Trùng, thiên ngoại dị trùng, không thuộc về giới vực này, năng lực cổ quái, hành tung quỷ dị, khó trách với thực lực cảnh giới Kết Đan của Thương Ngô Chân Nhân cũng không phát hiện ra nó." Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, càng cảm thấy mạch nước ngầm trong Tu Hành giới đang bắt đầu khởi động ngay trước mắt mình.

Trước đó ở trong Hỏa Vân Động, hắn từng phát hiện có dị trùng tên là Viêm Ma Trùng Mẫu, hiện giờ lại có thêm Mê Tâm Hủy Trùng, cả hai loại này đều đến từ vực ngoại, thiên ngoại dị trùng thường xuyên xuất hiện như vậy, khiến trong lòng Lục Huyền nổi lên cảnh giác.

"Nhưng trước đó, ta nhất định phải giải quyết vấn đề của những con linh thú này." Trong đầu Lục Huyền hiện lên đủ loại suy nghĩ. Hắn thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định sẽ tiết lộ một phần tin tức cho Thương Ngô Chân Nhân.

Hắn đã ở Thiên Kiếm Tông hơn hai mươi năm, trong quãng thời gian này, luôn được tông môn che chở, cũng nhận được lượng lớn tài nguyên tu hành và linh chủng từ trong tông môn, khiến cho tốc độ thu hoạch quầng sáng của hắn càng ngày càng nhanh, phần thưởng cũng càng ngày càng phong phú, có thể báo đáp được cho tông môn dưới tình huống không gây nguy hiểm cho bản thân, đương nhiên là trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ.

Hơn nữa, nếu không kịp thời giải quyết tình huống những con Mê Tâm Hủy Trùng này xâm nhập vào thức hải của linh thú thì rất có thể sẽ khiến cho số lượng linh thú phát sinh dị thường càng ngày càng nhiều, thậm chí còn gây ảnh hưởng đến chuyện làm ruộng của hắn ở trong tông môn.

Nhằm mang đến cho bản thân một hoàn cảnh làm ruộng tốt hơn, chút trả giá ấy cũng không tính là gì.

Dù sao hắn cũng sớm ngồi vững trên thân phận thiên tài linh thực sư rồi, hiểu được nhiều tri thức về linh thú hơn, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lục Huyền thầm nghĩ một hồi, sau đó đi đến trước mặt mọi người.

"Lục sư điệt, có phát hiện gì không?" Thương Ngô Chân Nhân vẫn hỏi như thường lệ, nhưng trong lòng lại không ôm bao nhiêu chờ mong. Ngay cả Trần Lạc - vốn được gã gửi gắm kỳ vọng cao như vậy cũng chỉ có thể đưa ra một chút suy đoán mơ hồ thì Lục Huyền vốn có thực lực kém hơn, kinh nghiệm về linh thú kém hơn, hiển nhiên khả năng phát hiện ra tình huống sẽ càng thấp hơn.

"Vận khí tương đối tốt, ta đã phát hiện được một vài thứ rồi." Lục Huyền khẽ cười nói.

"Hả? Thật sao? Lục sư điệt mau nói đi." Thương Ngô Chân Nhân khẽ "Ồ" lên một tiếng, câu trả lời của Lục Huyền thực sự đã vượt quá dự liệu của gã rồi.

Mấy người Chung Hạo, Trần Lạc bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ta ngẫu nhiên đọc được tình huống tương tự bên trong một quyển sách cổ, tương truyền ở vực ngoại có một con kỳ trùng tên là Mê Tâm Hủy Trùng, chúng thích ẩn núp trong đầu yêu thú, dùng linh thức vô hình làm thức ăn. Sau khi bị Mê

Tâm Hủy Trùng xâm nhập, tâm trí của yêu thú sẽ dần dần lạc lối, rất dễ rơi vào trạng thái cuồng bạo, nhưng bản thân nó lại không cách nào cảm nhận được một chút tình huống dị thường nào, dù đến cuối cùng tâm trí hoàn toàn trầm luân, chúng cũng không bao giờ nghĩ ra được là bên trong thức hải của mình đang có một thứ gì đó quấy phá.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Mê Tâm Hủy Trùng? Ta chưa từng nghe đến cái tên này, đúng là thế gian to lớn, không thiếu điều lạ.” Thương Ngô Chân Nhân lộ vẻ nghi hoặc.

“Ngày thường ta luôn thích sưu tập một chút tri thức cổ quái như vậy, vừa nghe Trần Lạc sư huynh nói trong thức hải của linh thú có thứ gì đó xâm nhập, lại trải qua quá trình kiểm tra xác nhận, ta lập tức nghĩ tới Mê Tâm Hủy Trùng kia đầu tiên. Còn lại, những chuyện sư thúc am hiểu không biết rộng lớn hơn ta bao nhiêu.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

“Vậy Lục sư điệt có cách giải quyết hay không?” Thương Ngô Chân Nhân vội vàng hỏi.

“Ta có thể hiểu rõ được những chuyện kia đã là cực kỳ may mắn rồi, còn phương pháp giải quyết Mê Tâm Hủy Trùng như thế nào, vẫn cần Thương Ngô sư thúc và mấy vị sư huynh cùng nhau nghiên cứu tìm tòi. Nhưng ta cho rằng, chúng ta có thể bắt tay vào nghiên cứu từ hai phương diện.”

“Một là dùng bảo vật có liên quan đến linh thức dẫn dụ Mê Tâm Hủy Trùng ra ngoài, chỉ cần biểu hiện vô hại, lại cường đại hơn linh thức của linh thú, thì cũng mang đến sức hấp dẫn cực lớn đối với Mê Tâm Hủy Trùng.”

“Hai là có thể cân nhắc đi tìm một vài món bảo vật loại thần hồn, có lẽ những thứ này có thể khắc chế Mê Tâm Cầu Trùng, mang đến hiệu quả kỳ diệu.” Lục Huyền đưa ra đề nghị.

“Bảo vật loại thần hồn…” Thương Ngô Chân Nhân trầm ngâm nói: “Loại bảo vật này cực kỳ hiếm thấy, đồng thời nó còn không nhất định sẽ mang đến hiệu quả đối với loại Mê Tâm Hủy Trùng kia.”

“Quan trọng hơn, sau khi sử dụng thứ này lại có khả năng sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với thần hồn của linh thú. Không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng phương pháp này được.” Thương Ngô Chân Nhân đưa ra quyết định.

“Sư thúc, có thể tìm linh thú hộ tông ngũ phẩm hoặc lục phẩm trong phúc địa, tâm tư của chúng tương đối đơn giản, linh thức cường đại, chỉ cần bảo chúng thu lại tâm thần, ngụy trang một chút, khẳng định là tình huống này sẽ tạo thành lực hấp dẫn cực lớn đối với những con Mê Tâm Hủy Trùng kia, hẳn là có thể dẫn dụ nó ra ngoài.” Lục Huyền thấy vậy lại nói.

“Được, cứ làm theo lời Lục sư điệt đi.” Thương Ngô Chân Nhân nói xong, đột ngột thét dài một tiếng, thanh âm vang tận mây xanh. Chừng mấy hơi thở sau, đã có một con linh thú đầu rồng thân rùa to lớn khống chế mây mù, phi tốc chạy đến.

Trên thân thể linh thú có một cái mai rùa màu xanh đen, phía trên có khắc vô số đường cong nửa trong suốt không ngừng di chuyển, tạo thành một nhóm quẻ tượng kỳ dị.

“Tiểu Thương Ngô, gọi ta tới là có chuyện gì?” Đã lâu không gặp, lão Long Quy vẫn giữ nguyên bộ dáng lười biếng như trước, vừa xuất hiện đã thuận miệng nói.

Ở trong mắt nó, Thương Ngô Chân Nhân có cảnh giới Kết Đan cũng chỉ là một tiểu bằng hữu mà thôi. Mấy người Lục Huyền cúi đầu im lặng không nói, giống như không hề nghe thấy.

“Long Quy tiền bối, nơi này có mấy đệ tử nội môn, tốt xấu gì cũng nên cho ta vài phần mặt mũi chứ.”

“Thế nào, còn muốn ta gọi ngươi một tiếng Thương Ngô Chân Nhân sao?” Lão Long Quy cười xòa một tiếng, lại nhìn thấy Lục Huyền đang đứng một bên.

“Lục tiểu tử, đến Vạn Yêu quật sao không tới thăm lão bằng hữu một phen?”

“Tiền bối, vãn bối vừa tới không lâu, hiện đang có chút chuyện cần giải quyết trước, đợi lát nữa sẽ cùng tiền bối đi ôn chuyện một phen.” Có người ngoài ở bên cạnh, Lục Huyền sẽ không tiết lộ bản tính như khi ở trước mặt con Long Quy, chỉ kính cẩn nói.

Mấy người Chung Hạo nhao nhao chào hỏi lão Long Quy, nhưng trong lòng lại không khỏi kinh ngạc, bọn họ thực sự không ngờ Lục Huyền lại quen thuộc với linh thú hộ tông lục phẩm như thế.

“Muốn dựa vào ta dụ dỗ Mê Tâm Hủy Trùng đi ra hả?” Sau khi Thương Ngô Chân Nhân giải thích nguyên nhân gây nên chuyện linh thú cuồng loạn dị thường, lão Long Quy lập tức mở miệng hỏi.

apptruyen

Chương 710: Tri Thức Đúng Là Tài Phú!

"Đúng, dựa theo đề nghị của Lục sư điệt, chúng ta nhất định phải dụ dỗ những con Mê Tâm Hủy Trùng kia ra, sau đó lại nghĩ biện pháp giải quyết chúng."

"Được, nhưng ta muốn bói một quẻ trước." Lão Long Quy không hổ là tồn tại đã sống đến mấy ngàn năm, hành sự tương đối cẩn thận, chỉ thấy phía trên cái mai rùa màu xanh đen nhanh chóng xuất hiện từng cái đồ án quẻ tượng, đồ án không ngừng tổ hợp biến hóa khiến đám người Lục Huyền nhìn mà hoa cả mắt.

Sau khi xác nhận hành động lần này không có nguy hiểm, lão Long Quy mới lẳng lặng ghé vào bên cạnh con linh thú dị thường kia. Nó thu lại ý niệm, giữ cho tâm thần ở vào trạng thái bình tĩnh, để ngỏ vùng thức hải rộng lớn hoàn toàn không bố trí phòng vệ.

Đám người Lục Huyền ngưng thần nín thở, đứng ở đằng xa.

Thương Ngô Chân Nhân cầm một chiếc cổ kính bằng thanh đồng, trực tiếp chiếu rọi phương vị của lão Long Quy.

Chỉ thấy con linh thú dị thường kia cứ một mực hướng về phía lão Long Quy, điên cuồng gào rú, muốn nghĩ hết thảy biện pháp để công kích nó, nhưng bị pháp khí dây thừng trói buộc, chỉ có thể phô trương thanh thế mà thôi.

Một lát sau, ngay khi mọi người cho rằng phương pháp này không có hiệu quả thì đột nhiên con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đã bị dị

trùng xâm nhập kia vừa thoáng an tĩnh lại. Ngay sau đó, một con quái trùng màu xám trắng to bằng ngón tay, giống như độc xà, chậm rãi nhúc nhích từ mi tâm của nó đi ra.

Dường như sau khi lão Long Quy thu lại ý niệm, thức hải tâm thần của nó đã biến thành một món ngon vô thượng đối với con quái trùng này rồi, nó dùng sức giãy thoát khỏi thức hải của con linh thú dị thường kia và không ngừng giãy giụa, muốn bò về phía đầu lão Long Quy.

Trong khi ấy, có cảm giác tâm thần của lão Long Quy đã bị mê hoặc rồi, nó hoàn toàn không phát hiện ra bóng dáng con quái trùng màu xám trắng nọ.

Sau khi Mê Tâm Hủy Trùng hiển lộ tung tích, muốn đối phó với thứ này cũng chẳng quá khó khăn.

Tại thời điểm nó sắp sửa xâm nhập vào trong đầu lão Long Quy, đột nhiên cái mai rùa trên lưng lão Long Quy bay lên, một chiếc lồng giam bằng quẻ tượng trống rỗng xuất hiện, hung hăng vây khốn Mê Tâm Hủy Trùng.

Vô số đường cong bán trong suốt trên chiếc lồng giam không ngừng thu lại, trực tiếp cắt Mê Tâm Hủy Trùng thành vô số mảnh nhỏ.

“Chính là con quái trùng này sao? Nếu không phải các ngươi nhắc nhở trước chỉ sợ nó xâm nhập vào trong đầu ta, có khả năng ta cũng không biết.” Lão Long Quy chậm rãi nói.

“Hẳn là loại Mê Tâm Hủy Trùng này còn có bản lĩnh mê hoặc tâm thần, chính thủ đoạn ấy đã trợ giúp nó vô thanh vô tức xâm nhập vào trong cơ thể linh thú.” Lục Huyền suy đoán.

Tiếp đó, lão Long Quy và Thương Ngô Chân Nhân áp dụng đúng cách cũ, tiếp tục dẫn dụ mấy chục con Mê Tâm Hủy Trùng trong cơ thể đám linh thú dị thường ra, lại lấy tốc độ lôi đình hung hăng diệt sát chúng.

Mê Tâm Hủy Trùng đều là côn trùng thành thục, có bồi dưỡng cũng không nhận được quầng sáng phần thưởng, nên đương nhiên Lục Huyền không xin bọn họ lưu lại một con còn sống cho mình.

"Lục sư điệt, phiền ngươi kiểm tra những linh thú này một phen, xem có thứ gì đó đang ẩn nấp bên trong cơ thể chúng nó hay không."

Sau khi Mê Tâm Hủy Trùng trong cơ thể bị dẫn dụ ra rồi giết chết, những con linh thú từng rơi vào trạng thái dị thường kia lại tự mình nằm rạp trên mặt đất ngủ đến say sưa, hoàn toàn không cuồng bạo bất an giống như trước đó.

Lục Huyền nghe vậy, cũng gật nhẹ đầu, lại đi lên phía trước kiểm tra từng con linh thú đang ngủ say kia.

"Không có vấn đề, chúng chỉ bị hao tổn tâm thần quá lớn, cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, cũng có thể cho ăn một ít đan dược khôi phục tâm thần bình thường." Sau khi Lục Huyền kiểm tra, hắn lại đi tới trước mặt Thương Ngô Chân Nhân, trầm giọng nói.

"Vậy là tốt rồi." Thương Ngô Chân Nhân khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền tràn đầy tán thưởng.

"Ta có nghe nói đến tạo nghệ về linh thực của Lục sư điệt, thực sự không ngờ trên phương diện linh thú, bản lĩnh của ngươi cũng không kém bao nhiêu."

"Đúng vậy, Lục sư đệ không ra tay thì thôi vừa ra tay đã chấn kinh bốn tòa." Chung Hạo nhớ tới chuyện Lục Huyền từng giúp gã giải quyết vấn đề thai nghén của Sất Âm Thú, cũng mở miệng phụ họa.

Mấy người còn lại cũng bị năng lực của Lục Huyền thuyết phục, tất cả đều nhao nhao tán thưởng một hồi.

“Vận khí tốt, vận khí tốt, chỉ vừa vặn đọc được mà thôi.” Lục Huyền khiêm tốn đáp lại, nhưng rất nhanh, lời nói đã xoay chuyển, lại tiếp tục lên tiếng đề nghị với Thương Ngô Chân Nhân: “Sư thúc, ta cho rằng có thể áp dụng phương pháp này để kiểm tra đám linh thú còn lại bên trong phúc địa một phen, nhất là những con linh thú gần đây vừa mới trở về từ bí cảnh các nơi.”

“Trước mắt, có vẻ như con Mê Tâm Hủy Trùng này còn không có tính truyền nhiễm, nhưng điều đó cũng không đảm bảo được những con linh thú khác không bị chúng thừa cơ lẻn vào thức hải.”

“Được, ta sẽ sắp xếp ngay bây giờ.” Thương Ngô Chân Nhân sảng khoái gật đầu đồng ý.

Mặc dù đây là một công trình lớn, nhưng chỉ cần phương pháp này có thể bảo đảm an toàn cho tất cả nhóm linh thú bên trong phúc địa thì bọn họ vất vả một chút cũng không tính là gì.

Về phần đám tu sĩ tông môn, bởi vì linh thức của tu sĩ cường đại vượt xa linh thú, lại có các loại thủ đoạn phòng hộ, tâm trí phức tạp, nên rất hiếm xảy ra trường hợp tu sĩ bị Mê Tâm Hủy Trùng vô tình xâm nhập vào trong thức hải, cũng không cần quá mức lo lắng về vấn đề này.

Sau khi kiểm tra ra Mê Tâm Hủy Trùng, Lục Huyền cũng không còn bao nhiêu chuyện cần giải quyết nữa. Hắn lên tiếng cáo biệt Thương Ngô Chân Nhân, trước lúc rời đi, còn hẹn thời gian với lão Long Quy, đến lúc đó lại qua bên này thăm nó.

Trước khi rời đi, Thương Ngô Chân Nhân đã tặng cho hắn một ngàn miếng Kiếm Ấn, coi như thù lao giải quyết vụ linh thú bạo loạn lần này.

Lục Huyền không từ chối được, cuối cùng đành phải chấp nhận, một ngàn miếng Kiếm Ấn tương đương với hai hạt linh chủng tứ phẩm, mà không đến một ngày đã có thể dễ dàng kiếm được rồi.

Chuyện này đã khiến hắn không khỏi cảm khái một câu, tri thức đúng là tài phú.

"Lục sư đệ, chờ một chút." Không bao lâu sau khi hắn bay ra khỏi đám mây dày đặc, đang muốn mượn nhờ trận pháp truyền tống trở lại tông môn, thì bỗng nhiên một giọng nói lạnh lẽo lại truyền đến từ phía sau.

Lục Huyền nhìn theo hướng âm thanh truyền đến, lại thấy Trần Lạc đang nhanh chóng bay tới chỗ mình.

"Trần sư huynh, không biết có gì cần chỉ giáo?" Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, chờ Trần Lạc đáp xuống trước người mới trầm giọng hỏi.

"Ta vốn cho rằng bản thân đã hiểu rõ các loại linh thú đến cực hạn rồi, nhưng hôm nay được chứng kiến tạo nghệ của Lục sư đệ trên phương diện linh thú, mới biết bản thân vẫn chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng, không biết có cơ hội giao lưu trao đổi cùng sư đệ một phen hay không?" Trên mặt Trần Lạc xuất hiện một nụ cười mỉm.

"Nếu Trần sư huynh muốn vậy, đương nhiên là sư đệ ta rất vui lòng." Lục Huyền khách khí nói.

Chương 711: Từ Chối!

“Đúng rồi, Lục sư đệ ngươi từng nói, bản thân đã ngoài ý muốn đọc được tin tức của Mê Tâm Hủy Trùng kia từ trong một bản cổ tịch nào đó, có thể cho sư huynh ta mượn lật xem một chút, để tăng thêm kiến thức hay không?” Trần Lạc giả vờ lơ đãng hỏi.

“Quyển sách cổ kia ta cũng mượn từ một vị đạo hữu nào đó, vật đã sớm trả về nguyên chủ, cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với sư huynh thôi.” Lục Huyền thuận miệng tìm một lý do để từ chối Trần Lạc.

“Vậy… Lục sư đệ có thể viết nội dung trên cuốn sách cổ đó ra hay không? Trong lòng ta đặc biệt tò mò, nguyện dùng một món pháp khí tam phẩm đổi được nội dung trên sách cổ kia.” Trần Lạc tiếp tục hỏi, trong giọng nói có mấy phần vội vàng.

“Sư huynh, ta đã đọc quyển sách cổ kia từ rất nhiều năm về trước rồi, đã sớm quên mất bảy - tám phần nội dung bên trong, hôm nay chỉ vừa vặn cảm thấy tình huống của những con linh thú kia có chút quen mắt, mới dần dần hồi tưởng lại. Còn nữa, nếu không được người khác đồng ý, đã tự tiện chia sẻ nội dung ra ngoài, thực sự có chút quá đáng.” Lục Huyền khéo léo từ chối.

Đối với đệ tử nội môn khác, pháp khí tam phẩm có giá trị không nhỏ, nhưng đối với hắn, lại chỉ có thể ha ha cười mà thôi.

Huống chi, hắn có thể biết được tin tức rõ ràng về Mê Tâm Hủy Trùng, hoàn toàn là nhờ năng lực đặc thù kia, cái gọi là

sách cổ chỉ đơn thuần là bịa đặt, đương nhiên không tiện truyền thụ cho Trần Lạc sư huynh trước mắt này. Suy cho cùng, hắn cũng không tiện nói với gã, chỉ cần gặp phải linh thú dị thường, ta tùy tiện cho chúng nó ăn chút gì đó là có thể biết được rõ ràng.

"Được rồi, là sư huynh ta mạo muội." Trần Lạc bất đắc dĩ cười khổ, trên mặt âm tình bất định, ngũ quan vốn có khí chất âm lãnh lại càng lộ ra vẻ hung ác nham hiểm.

Lục Huyền từ biệt gã rồi mượn nhờ đại trận truyền tống, trở lại Trận Đường. Sau khi rời khỏi Trận Đường, hắn đi thẳng một đường trở lại động phủ của mình.

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, hắn lại khôi phục cuộc sống làm ruộng đơn giản bình thường của mình, mỗi ngày đều bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Thông qua Hỏa Lân Nhi, hắn biết được toàn bộ linh thú trong phúc địa Vạn Yêu Quật đều đã được kiểm tra không chỉ một lần, bảo đảm không còn Mê Tâm Hủy Trùng lưu lại.

Sau khi biết chuyện lúc trước đã được giải quyết xong, Lục Huyền cũng tranh thủ thời gian đi Vạn Yêu quật một chuyến, mang đến cho tiểu Bạch Viên và Huyền Thiên Loan Điểu một ít linh quả linh tương, lại thuận tiện tiến vào cấm địa một lần, thăm hỏi Thanh Khâu Hồ.

Đương nhiên, hắn sẽ không quên lão Long Quy có hứng thú khá là tâm đầu ý hợp với mình, đôi bạn vong niên tụ tập cùng một chỗ, tán gẫu nửa ngày.

Thông qua lão Long Quy, Lục Huyền lại biết được thêm không ít tin tức ngoài lề về nhóm Chân Nhân, Chân Quân của tông môn.

Hôm đó, hắn thi triển một vòng Linh Vũ Thuật và các loại thuật pháp cơ sở khác trong linh điền, lại tìm hiểu Sát Lục

kiếm ý bên trong Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo chừng một canh giờ, sau đó bồi dưỡng mấy gốc Kiếm Thảo, Tiễn Đằng, Ngọc Lộ Quả, Tàng Nguyên Thảo còn lại.

"Nên tiến vào bí cảnh không trọn vẹn nhìn một cái rồi, cũng không biết linh thực nơi đó đã thành thục hay chưa."

"Ngoài ra, mặc dù không phù hợp với điều kiện sinh trưởng của linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc, nhưng đặt linh chủng ở trong bí cảnh không trọn vẹn, dùng linh khí tinh khiết bên trong tẩm bổ, vẫn tốt hơn đặt nó ở trong Thao Trùng Nang."

Đột nhiên trong lòng Lục Huyền xuất hiện một luồng ý niệm, rất nhanh hắn đã quyết định sẽ tiến vào bí cảnh không trọn vẹn nhìn xem.

Trong bí cảnh kia có đại đa số linh thực phẩm cấp cao, ngoại trừ Kiếm Thảo, vẫn còn vài loại ngũ phẩm khác, thậm chí còn có Phượng Hoàng mộc lục phẩm, nếu luận về tầm quan trọng, khẳng định là tầm quan trọng của chúng còn cao hơn đám linh thực trong linh điền động phủ nhiều.

Hắn đi tới Trận Đường, sau khi trả giá mấy chục viên linh thạch trung phẩm, đã được truyền tống vào trong bí cảnh không trọn vẹn.

Vừa rơi xuống bí cảnh, hắn đã cảm nhận được một mảnh thảo mộc linh khí ngưng tụ lâu dài, hình thành nên một đám tinh quái. Mộc Yêu Linh nhẹ nhàng bay lượn đi đến, rơi xuống đầu ngón tay của Lục Huyền. "Vụt vụt vụt."

Mấy con tinh quái màu xanh nhạt lớn bằng bàn tay phát ra thanh âm rì rầm lẩm bẩm, như muốn miêu tả sự nhớ nhung của chúng nó đối với Lục Huyền. Bọn chúng vẫn luôn ở trong bí cảnh không trọn vẹn, trong những năm này, chỉ nhìn thấy duy nhất một sinh linh là Lục Huyền, lại được Lục Huyền dùng

Thanh Mộc nguyên khí nuôi dưỡng, đương nhiên là cực kỳ thân thiết với hắn.

"Mấy đứa nhóc con các ngươi." Lục Huyền nhìn những tiểu tinh linh có thể xúc tiến linh thực sinh trưởng trên một mức độ nào đó vừa xuất hiện trước mặt mình, khóe miệng chợt cong lên, nở ra một nụ cười.

Rất nhanh, quầng sáng màu xanh nhạt hơi xoay tròn trong đan điền, khiến từng sợi linh lực màu xanh nhạt rất nhỏ tuôn ra từ đầu ngón tay, đưa vào trong cơ thể Mộc Yêu Linh.

Sau khi hấp thu Thanh Mộc nguyên khí, đám Mộc Yêu Linh vui sướng bay lượn vòng quanh hắn, một mực bám theo Lục Huyền đi xem xét mỗi gốc linh thực ở trong bí cảnh.

"Thật sự có linh thực thành thục rồi!" Trong lòng Lục Huyền âm thầm vui vẻ, hắn đi tới phía trước gốc Lạc Lôi Mộc tứ phẩm kia. Tâm thần ngưng tụ, thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới gốc cây đã hoàn toàn được kéo căng.

Ở thời điểm hiện tại, cây gỗ khô cháy đen ban đầu đã phát sinh những biến hóa rất lớn, bên trong là một mảnh sinh cơ tràn đầy, tựa như đang thai nghén lực lượng sấm sét, còn mặt ngoài có từng đường lôi văn màu trắng bạc lan tràn ra, giương nanh múa vuốt, vừa nhìn đã thấy uy mãnh bá đạo.

Tại khoảng không phía trên Lạc Lôi Mộc, hai viên Sất Lôi Thạch được Lục Huyền bố trí một đạo cấm chế đơn giản để treo lên, ngày qua ngày vẫn phóng lực lượng lôi điện tẩm bổ cho gốc cây cháy đen bên dưới đã xuất hiện không ít vết nứt, sắp biến thành phế thạch luôn rồi.

Lục Huyền lấy Lạc Lôi Mộc ra, tâm thần ngưng tụ, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Lạc Lôi mộc, linh thực tứ phẩm, được bồi dưỡng bằng lực lượng sấm sét, sau khi trưởng thành có thể dùng làm

nguyên liệu luyện chế mộc phù, mộc kiếm, mộc ấn có mang theo khí tức lôi điện tự nhiên, có hiệu quả khắc chế rất mạnh đối với yêu ma, tà ma.】

"Lại một gốc linh thực tứ phẩm phẩm chất tốt, không uổng công ta chuyên môn tìm Sất Lôi Thạch tới tẩm bổ cho ngươi." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, nét vui mừng trên mặt càng đậm.

Phải biết rằng, phẩm cấp linh thực càng cao, điều kiện bồi dưỡng càng phức tạp, khả năng nhận được phẩm chất cao cũng càng thấp. Có thể thu hoạch được một gốc cây Lạc Lôi mộc tứ phẩm phẩm chất tốt, đoán chừng bí cảnh không trọn vẹn và Sất Lôi Thạch chính là hai thứ chiếm công lao chủ yếu.

"Không biết có thể mở ra quầng sáng gì…" Hắn cất kỹ đoạn Lạc Lôi Mộc này, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào quầng sáng màu trắng hơi lập lòe vừa mới xuất hiện trên mặt đất.

Nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng lập tức nổ tung không tiếng động, vô số điểm sáng rất nhỏ ngưng tụ thành hình dáng của một tia sấm sét chợt lóe lên rồi trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Chương 712: Thái Ất Lôi Phù!

Lục Huyền lập tức cảm nhận được một mảnh tê dại bao phủ khắp làn da trên người, đồng thời trong đầu cũng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Thu hoạch một gốc Lạc Lôi Mộc tứ phẩm, nhận được phù lục ngũ phẩm Thái Ất Lôi Phù. 】

Ý niệm hiện lên, một tấm phù lục đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Tấm phù lục nọ hiện lên màu trắng bạc, khi cầm trong tay sẽ có cảm giác tê dại do bị điện lưu xuyên qua, bên trong còn ẩn chứa vô số tia sét nhỏ như sợi tóc không ngừng di chuyển, tựa như bất cứ lúc nào nó cũng có thể bộc phát ra lực lượng hủy thiên diệt địa.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào tấm phù lục màu trắng bạc trong tay, lập tức hiểu rõ cặn kẽ tin tức có liên quan đến phù lục.

【 Thái Ất Lôi Phù, phù lục ngũ phẩm, sau khi thu thập đủ Thiên Ngoại Thái Ất Thần Lôi, chế phù sư đã vẽ nên tấm phù lục này, một khi kích phát, có thể trong nháy mắt phóng xuất ra trăm ngàn đạo Thái Ất Lôi Quang, uy năng cường đại, có thể trực tiếp đánh trọng thương thậm chí là giết chết tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. 】

【 Có hiệu quả khắc chế trời sinh đối với yêu ma tà ma hoặc tà tu tu luyện công pháp tương ứng. 】

【 Phù lục dùng một lần, sau khi kích phát, chỉ trong phút chốc, lực lượng lôi đình bên trong sẽ được phóng thích toàn

bộ, không phân biệt địch ta, trực tiếp công kích toàn bộ sinh linh bên trong khu vực nhất định, cẩn thận khi sử dụng.】

"Phù lục ngũ phẩm! Còn là lôi phù nổi tiếng về sát thương!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng, hắn cẩn thận để tấm Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm kia vào trong một chiếc hộp ngọc tinh xảo, sợ bản thân không cẩn thận lại lỡ kích phát tấm phù lục ẩn chứa vạn quân lôi đình này thì có hối cũng muộn mất rồi.

"Thái Ất Lôi Phù này không thể sử dụng nhiều lần như các loại phù lục Đại Nhật Kiếm Phù, Khiếu Hải Kiếm Phù ta từng nhận được trước đó, một khi kích phát, sẽ phóng xuất toàn bộ Thái Ất Lôi Quang bên trong ra. Nhưng cũng bởi vì vậy mà uy lực của nó vô cùng khủng bố."

Lục Huyền thầm nghĩ rồi thu hộp ngọc vào trong Thao Trùng, lại tiếp tục đi dò xét các nơi bên trong bí cảnh không trọn vẹn, xem xét trạng thái kỹ càng của chúng linh thực.

Trên ngọn núi nhỏ có Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, khắp nơi đều là lửa cháy hừng hực, hư ảnh một đôi Phượng Hoàng đang vui vẻ bay lượn trong ngọn lửa, khúc gỗ cháy đen như ẩn như hiện, đường cong màu vàng sẫm không ngừng chuyển động.

"May mắn Phượng Hoàng Mộc không giống Nguyên Từ Linh Mộc cùng phẩm cấp, có yêu cầu cực cao đối với hoàn cảnh sinh trưởng, chỉ cần ngọn núi lửa nhỏ bên trong bí cảnh không trọn vẹn này, lại thêm thỉnh thoảng chỉ cần dùng Hồng Liên Diễm đến tẩm bổ bồi dưỡng cho nó là đủ, tạm thời không cần lo lắng đến vấn đề sinh trưởng của khúc gỗ này."

Phượng Hoàng Mộc vốn là linh chủng lục phẩm, thời gian sinh trưởng kéo dài, cũng chẳng biết bao giờ mới đến thời điểm thành thục của nó. Lục Huyền không lo lắng hoàn cảnh ở nơi này cùng với Hồng Liên Diễm tam phẩm sẽ làm ảnh

hưởng đến quá trình trưởng thành thuận lợi của nó, chờ khi nào nó phát triển thêm một chút, hắn lại đi tìm dị hỏa có phẩm giai cao hơn, tới trợ giúp Phượng Hoàng Mộc trưởng thành cũng không muộn.

Cách Phượng Hoàng Mộc không xa, Lục Huyền nghe được một chuỗi Phạn âm ẩn chứa một tia Phật tính như có như không truyền đến, chỉ trong nháy mắt, khi nghe được âm thanh này, bỗng nhiên con người ta lại dịu xuống, trở nên an tĩnh tường hòa.

Đây chính là điểm đặc dị của Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm.

Được món pháp khí Phật môn Phục Ma Quyết tẩm bổ, linh thực này đã mọc rễ nảy mầm, toàn thân hiện lên màu vàng óng ánh, nếu nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác mình vừa bắt gặp một vị Kim Cang Nộ Mục đang ngồi ngay ngắn trên linh điền.

Bên trong mảnh linh tuyền nằm tại chỗ sâu bên trong bí cảnh, có vài cái bóng nhỏ dài đang tự tại bay múa bên trong đống hài cốt Giao Long, nhìn hình dáng bên ngoài, chúng cũng có mấy phần tương tự với Giao Long, thậm chí còn có thể trông thấy một vài bộ nanh vuốt rất nhỏ, cành lá vươn lên như sừng rồng, giống hệt những con Chân đã bị áp súc đến mức tận cùng.

Được U Tuyền Linh Lâm tẩm bổ, ba gốc Long Hài thảo đang sinh trưởng cực kỳ thuận lợi, nhất cử nhất động của chúng cũng mơ hồ có mang một chút phong thái của Chân Long.

Tâm Viên Quả ngũ phẩm cũng đã mọc rễ nẩy mầm. Khi Lục Huyền tới gần, trong lòng lại không tự chủ được lập tức nảy sinh ra các loại ý niệm, khó có thể duy trì trạng thái chuyên chú bình thường. Nhưng hắn cũng không để ý tới tình huống này, vẫn dùng Linh Vũ Thuật và các thuật pháp cơ sở

khác để bồi dưỡng Tâm Viên Quả một phen, sau đó mới đi sang một bên điều chỉnh lại tâm trạng.

Nằm cách Tâm Viên Quả không quá xa là Thất Tình Đậu tứ phẩm, điều kiện bồi dưỡng của thứ này vô cùng quái dị, trong quá trình trưởng thành, nó cần cắn nuốt hấp thu các loại cảm xúc vui giận ưu tư.

Lục Huyền đứng ở một bên, không ngừng sắm vai biểu đạt những trạng thái cảm xúc khác nhau. Cũng may hắn có kinh nghiệm đóng kịch khá phong phú, kỹ thuật diễn xuất cũng tàm tạm, cuối cùng mới hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡng Thất Tình Đậu.

Trong bí cảnh, Địa Hoàng Táo tứ phẩm được gieo trồng trên mảnh linh điền đặc biệt tạo thành từ Mậu linh nhưỡng, hiện giờ đã cao ngang người, linh thực được bao quanh bởi một mảnh linh lực thuộc tính Thổ màu vàng nhạt, cực kỳ nồng đậm.

"Gần như đám linh thực phẩm cấp cao đều nằm trong bí cảnh không trọn vẹn này, kém nhất cũng là mấy loại tứ phẩm, cũng không biết sau khi chúng thành thục có thể mở ra quầng sáng gì." Lục Huyền đảo qua toàn bộ đám linh thực đang phát triển rực rỡ trong bí cảnh không trọn vẹn, cõi lòng càng ấp ủ chờ mong.

Sau đó, hắn rời khỏi bí cảnh, trở lại động phủ.

Đảo mắt một cái đã bảy - tám ngày trôi qua, hôm đó vào thời điểm Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên Quan Uyển tìm tới cửa: "Lục sư đệ, ta đưa linh chủng Tàng Nguyên Thảo tới cho ngươi đây. Vẫn như cũ là ba mươi hạt, dù sao thứ này cũng là linh thực tam phẩm, sản lượng của Tư Nông Điện không quá lớn, tông môn lại có không ít tu sĩ nên số lượng bị phân chia đi một ít, chỉ có thể ủy thác ngươi bồi dưỡng từng này thôi."

Quan Uyển cười nói, trong vẻ mặt có mấy phần mỏi mệt.

“Đa tạ Quan sư tỷ đã đặc biệt đưa tới đây. Ba mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo, đã đủ rồi.” Lục Huyền có chút lơ đễnh nói.

“Nhưng nhìn sư tỷ có chút mỏi mệt, là tu luyện quá khắc khổ hay là cái khác?” Hắn quan tâm hỏi.

“Gần đây ta vẫn một mực luyện đan suốt ngày suốt đêm, thời gian lâu dài mới có mấy phần mệt mỏi.” Quan Uyển nhẹ giọng trả lời.

“Có tình huống gì phát sinh sao?” Lục Huyền nghe vậy, thoáng cái đã trở nên cảnh giác hơn, hắn vội vàng hỏi.

“Còn có thể là chuyện gì được nữa? Đơn giản là Tu Hành giới xuất hiện càng ngày càng nhiều các loại tà ma, yêu ma, dẫn đến nhu cầu của tông môn đối với một ít đan dược cao cấp càng ngày càng tăng. Bởi vậy, nhóm đan sư am hiểu luyện chế những đan dược kia trong Đan Điện đều trở nên bận rộn hơn rất nhiều.”

Chương 713: 《Thổ Nguyên Bí Sách》

"Tông môn có quy mô lớn như vậy, chẳng lẽ không đủ đan dược dự trữ?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Trong tông môn còn thừa lại không ít hàng tồn, nhưng tốc độ tiêu hao quá nhanh, hành động lần này chỉ đơn thuần là phòng ngừa chu đáo mà thôi." Quan Uyển giải thích.

"Quan sư tỷ, nếu có chỗ nào cần đến sư đệ, xin hãy kịp thời liên lạc với ta, thân là đan sư của Đan Điện, có thể góp một phần sức mọn vì tông môn là vinh hạn của ta." Lục Huyền đã là đan sư hạch tâm của Đan Điện, những trách nhiệm nên thực hiện, hắn tuyệt đối sẽ không từ chối, đã lập tức chủ động nói với Quan Uyển.

"Lục sư đệ, thời điểm cần ngươi chắc chắn sẽ không khách khí."

"Theo ta được biết, trước mắt ngươi chỉ nắm giữ có một loại đan phương cao cấp là Trúc Cơ Đan, những loại khác đều là đan dược cấp thấp như Bồi Nguyên Đan, Thú Linh Đan, mấy loại đan dược này có lượng dự trữ rất phong phú, độ khó khi luyện chế tương đối thấp, tạm thời cũng chưa có nhu cầu bức thiết." Quan Uyển dịu dàng giải thích.

Lục Huyền khẽ gật đầu, lại đặc biệt dặn dò Quan Uyển một tiếng rồi đưa nàng rời khỏi động phủ.

"Tu Hành giới càng ngày càng không thái bình. Ta chỉ muốn an an ổn ổn làm ruộng mà thôi, nhưng thực sự không biết cuộc sống an nhàn tự tại này còn có thể kéo dài được bao

lâu nữa.” Lục Huyền đứng ở trên đỉnh núi, đưa tầm mắt hướng về phía những ngọn núi trùng trùng điệp điệp bên trong nội tông, cõi lòng cảm khái vô vàn.

Nhưng ít nhất là ở thời điểm hiện tại, dù ngoại giới vẫn không ngừng phát sinh hỗn loạn nhưng chúng lại không liên quan gì nhiều đến nội tông.

Rất nhanh, hắn đã điều chỉnh xong tâm trạng, lại toàn tâm toàn ý vùi đầu vào đám linh thực linh thú trong động phủ của mình.

Làm ruộng không biết tháng năm, rất nhanh đã qua nửa tháng.

Ngày hôm đó, khi Lục Huyền đang dốc lòng thi triển Linh Vũ Thuật cho một mảng lớn Linh Huỳnh Thảo, đột nhiên linh thức của hắn nhạy bén phát hiện được một luồng linh khí mãnh liệt bộc phát ở trong núi.

“Có một con Song Đầu Cừu Dư sắp đột phá đến cảnh giới tam phẩm rồi?” Rất nhanh, Lục Huyền đã hiểu được hết thảy mọi chuyện đang phát sinh dưới lòng đất.

Linh lực bắt đầu khởi động, chỉ trong nháy mắt, đống đất đá dưới chân đã trở nên xốp mềm, một vòng bảo hộ linh khí màu vàng nhạt từ dưới chân một đường lan tràn lên trên, bao phủ toàn thân hắn.

Mấy hơi thở sau, hắn thi triển thổ độn chi pháp, đi vào trong ngọn núi.

Thân núi đã sớm bị hai con Song Đầu Cừu Dư đào ra một cái hang rộng lớn, bên trong chất đống không ít Mậu linh nhưỡng mà bọn chúng vụng trộm lấy được. Trên thân một con Song Đầu Cừu Dư đang hiện rõ linh quang màu vàng đậm, linh lực thuộc tính Thổ càng tụ càng nhiều, khí tức trên người nó cũng không ngừng tăng vọt.

Lục Huyền đứng trong góc hang động, lẳng lặng nhìn Song Đầu Cừu Dư đang cố gắng trùng kích cảnh giới tam phẩm, vẻ mặt có chút cẩn thận, nếu phát sinh bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, hắn sẽ lập tức tiến lên trợ giúp Song Đầu Cừu Dư.

Cũng may sau khi hắn đưa hai con Song Đầu Cừu Dư này từ Lãng Nguyệt phúc địa trở về tông môn, chúng vẫn luôn ở trong nội tông, linh lực nồng đậm tinh khiết, lại cộng thêm Lục Huyền tận tình chăn nuôi bằng các loại thịt yêu thú, linh quả linh tương, khiến cho nội tình của chúng càng thêm thâm hậu, nên chỉ một lát sau, nó đã gầm nhẹ một tiếng, vô số linh lực màu vàng đen dũng mãnh tràn vào trong cơ thể.

Khí tức đột ngột gia tăng gần gấp đôi, hai cái đầu một trái một phải cũng càng thêm dữ tợn, uy phong lẫm liệt.

"Không dễ dàng nha, cuối cùng cũng trưởng thành đến yêu thú tam phẩm rồi." Lục Huyền nhìn con Song Đầu Cừu Dư vừa đột phá, thực lực đã gia tăng thêm không ít, trong lòng cảm khái vô cùng.

Đôi Song Đầu Cừu Dư này từng bị hắn lừa gạt mang trở về nơi đây sau một chuyến hành trình tiến vào Lãng Nguyệt phúc địa của tông môn, từ đó đến nay, hắn vẫn một mực nuôi dưỡng chúng ở trong động phủ của mình đã được mấy chục năm rồi.

Bản thân chúng nó chính là yêu thú tam phẩm, nhưng lúc trước vẫn bị kẹt lại ở giai đoạn trưởng thành, mãi đến tận hôm nay mới thành công đột phá tới tam phẩm.

Tốc độ phát triển của yêu thú cực kỳ chậm chạp, Lục Huyền nhớ rõ lúc ấy, hắn không chỉ mang theo hai nhóc con này, còn mang cả linh thực Uẩn Linh Tùng tứ phẩm từ Lãng Nguyệt phúc địa trở về. Trong khi Uẩn Linh Tùng tứ phẩm đã trưởng thành từ nhiều năm về trước thì mãi đến hôm nay, Song Đầu Cừu Dư tam phẩm - có phẩm giai thấp hơn - mới hoàn toàn trưởng thành.

Mặc dù Song Đầu Cừu Dư này tương đối sợ xã hội, bình thường vẫn luôn trốn ở trong núi, nhưng đối với Lục Huyền, vẫn khá là thân mật, vừa đột phá xong, nó đã hóa thành một luồng quang mang màu vàng đậm, trong nháy mắt vọt tới trước mặt Lục Huyền, không ngừng gầm nhẹ với hắn.

"Làm không tệ, thưởng cho ngươi một bình Ngọc Tẩy Linh Lộ đây." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười nóng bỏng, tâm thần trực tiếp ngưng tụ trên người con linh thú tam phẩm Song Đầu Cừu Dư trước mắt này.

Một luồng ý niệm hiện lên.

【 Song Đầu Cừu Dư, yêu thú tam phẩm, lấy tinh thiết linh khoáng làm thức ăn, cực kỳ mẫn cảm đối với khí tức của các loại khoáng thạch, thích sưu tập các loại linh quáng, linh nhưỡng, nắm giữ các loại thuật pháp hệ thổ cấp thấp, trời sinh am hiểu Thổ Độn Thuật, có thể qua lại tự nhiên bên trong thổ nhưỡng nham thạch, lân giáp trên người có tầng phòng ngự cực mạnh. 】

"Trưởng thành đến linh thú tam phẩm, về sau hoàn toàn có thể dùng nhóc con này để dò xét linh nhưỡng linh quáng rồi." Lục Huyền thầm nghĩ.

Rất nhanh, ánh mắt hắn đã bị một cái quầng sáng màu trắng đang nằm cách đó không xa hấp dẫn. Quầng sáng hơi lập lòe, tựa như đang kêu gọi Lục Huyền mau đi qua chạm vào. Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, hắn bước nhanh về phía trước, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, khiến nó nổ tung trong im lặng, lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ xíu, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Trong đầu hắn cũng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Linh thú tam phẩm Song Đầu Cừu Dư đột phá, thu hoạch bảo vật tứ phẩm 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》. 】

Ý niệm vừa mới biến mất, đã có rất nhiều tin tức bỗng nhiên tràn vào trong đầu Lục Huyền.

【《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, bảo vật tứ phẩm, bên trong có ghi chép các loại độn pháp hệ Thổ, không bị địa hình hạn chế, thích hợp khi áp dụng với các loại linh nhưỡng linh quáng, đồng thời cũng tiết kiệm linh lực tiêu hao, tốc độ được gia tăng thêm rất nhiều so với những loại độn pháp bình thường.】

Lục Huyền ngây người tại chỗ, cố gắng tiêu hóa hấp thu lượng lớn tin tức trong đầu.

"《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, xem như phiên bản cao cấp của thổ độn. Tuy chỉ là tứ phẩm, nhưng có một điểm tốt, nó lại lấy hình thức tin tức trực tiếp xuất hiện ở trong thức hải của ta, để ta nắm giữ càng thêm nhanh gọn."

So sánh với công pháp bình thường, 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 càng giống một loại bí thuật hơn, bên trong ghi lại những độn pháp hệ Thổ dành riêng cho từng dạng địa hình khác nhau, linh quáng khác nhau, sau khi nắm giữ, có thể tự do đi lại bên trong thổ nhưỡng nham thạch mà không gặp phải một chút cản trở nào, cũng không phải chịu các loại điều kiện hạn chế.

Chương 714: Cái Này Gọi Là Chuyên Nghiệp!

Lúc trước, Lục Huyền tu hành công pháp 《 Đại Ngũ Hành Công 》, bên trong có bao gồm Ngũ Hành Độn Thuật, sau khi khổ tâm tu luyện, cũng coi như có chút thành tựu rồi, nhưng Ngũ Hành Độn Thuật chỉ có thể thi triển ở hoàn cảnh bình thường.

Ví dụ như Thổ Độn Thuật, tốc độ khi di chuyển bên trong nham thạch linh nhưỡng bình thường coi như cũng được, nhưng nếu đụng phải loại nham thạch cực kỳ cứng rắn, hoặc là linh nhưỡng linh quáng có đủ các loại thành phần kỳ dị, tốc độ sẽ chậm lại rất nhiều, thậm chí còn có khả năng phải dừng lại, sau đó thay đổi phương hướng.

Mà 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 lại có thể giải quyết rất tốt vấn đề này.

Sau khi tu tập, dù gặp phải những loại nham thạch, thổ nhưỡng với tính chất khác nhau, cũng có phương pháp ứng phó khác nhau, chỉ cần dựa vào những pháp môn được ghi chép lại bên trong bí sách là hắn có thể dễ dàng xuyên thẳng qua rồi.

Hơn nữa, so sánh với Thổ Độn Thuật bình thường, độn pháp trong 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 có mức tiêu hao linh lực ít hơn, tốc độ cũng nhanh hơn mấy phần.

"Cái này gọi là chuyên nghiệp." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, có 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 này, thoáng

cái năng lực bỏ chạy của hắn đã được gia tăng thêm rất nhiều rồi.

Trước đó, hắn chỉ tu luyện Ngũ Hành Độn Pháp đi kèm theo 《 Đại Ngũ Hành Công 》, lại tăng thêm món pháp khí tứ phẩm Thanh Phù Lữ, cùng với 《 Phù Quang Thân Pháp 》 từng tìm được bên trong Tàng Kinh Các, có thể nói năng lực bỏ chạy chỉ được xếp vào hàng bình thường so với những loại năng lực khác. Nhưng hiện giờ cộng thêm 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, phương diện này vừa đột nhiên tăng mạnh, năng lực bảo mệnh đã được tăng cường hơn rất nhiều.

《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 trực tiếp xuất hiện ở trong thức hải của hắn, xem như hắn đã sơ bộ nắm giữ loại kỳ môn độn thuật này rồi.

Linh lực bắt đầu khởi động, thân thể được một tầng quang mang vàng nhạt phủ kín. Quang mang co duỗi không chừng, nhẹ nhàng bao lấy Lục Huyền, rồi chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn chui vào bên trong ngọn núi. Bên trong ngọn núi, Lục Huyền vận dụng linh thức tỉ mỉ quan sát xung quanh, chợt có cảm giác bản thân giống như một con cá trong nước, có thể tự do bơi lội nhanh chóng.

Trước kia, hắn rất khó vượt qua lớp nham thạch cực kỳ cứng rắn này, nhưng ở thời điểm hiện tại, chúng trong mắt hắn cũng không khác gì một mảnh thổ nhưỡng bình thường, linh lực biến hóa, tốc độ không giảm, cứ thế mà tự tại xuyên thẳng qua.

Sau khi thí nghiệm, vẻ mặt Lục Huyền mang theo vài phần hưng phấn, trở lại trong hang động.

Lúc ấy, hắn từng mang hai con Song Đầu Cừu Dư từ Lãng Nguyệt phúc địa trở về, một con vừa đột phá đến tam phẩm, một con khác cũng chỉ kém một bước là đặt chân vào ngưỡng cửa tam phẩm này.

Linh thức đảo qua, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện khí tức của nó cũng đang ở bên bờ vực đột phá rồi, khẳng định là đoạn thời gian gần đây, nó sẽ thành công tấn thăng thành linh thú tam phẩm.

Hắn liếc nhìn Mậu linh nhưỡng do hai con linh thú mắc chứng rối loạn lo âu xã hội này lén lút vơ vét về, nể tình quầng sáng nên không lên tiếng trách cứ, ngược lại còn lấy một nắm đất sét màu đỏ từ trong túi trữ vật ra.

"Nếu đã thích linh nhưỡng như vậy, ta sẽ để cho các ngươi một chút. Nhớ phải cố gắng thật tốt, tranh thủ sớm ngày đột phá nhé." Lục Huyền dặn dò hai con Song Đầu Cừu Dư kia.

Bốn cái đầu tranh nhau gật gật, sau đó mỗi con kéo một nửa Viêm Thổ về phía mình. Mặc dù thực lực của con vừa đột phá kia cường đại hơn đồng loại khác của nó, nhưng đoán chừng là cả hai luôn gắn bó làm bạn bên cạnh nhau nên nó cũng không thừa cơ cướp thêm một ít Viêm Thổ.

Có lẽ do đồng bạn đột phá đã kích thích bản thân, khiến cho tốc độ tấn thăng của con Song Đầu Cừu Dư thứ hai còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Lục Huyền. Không đến mười ngày sau, khi hắn đang cố gắng thúc giục linh chủng Tàng Nguyên Thảo nảy mầm, đột nhiên linh thức phát hiện được linh khí bên trong ngọn núi vừa phát sinh dị động.

Một lần lạ, hai lần quen, thân thể hắn trực tiếp hạ xuống, nhanh chóng xuyên qua tầng nham thạch phía trên, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào hang động do Song Đầu Cừu Dư đào móc ra.

Vừa nhìn thấy Lục Huyền, hai cái đầu nhỏ dài của con Song Đầu Cừu Dư đã đột phá tam phẩm đồng loạt kêu lên, trong tròng mắt màu xám trắng xuất hiện vẻ vui sướng mãnh liệt.

“Yên tâm, huynh đệ của ngươi sẽ không sao đâu.” Lục Huyền truyền qua một luồng ý niệm trong đầu, sau đó toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Song Đầu Cừu Dư đang thử đột phá.

Cũng may tất cả đều thuận lợi, hơn nữa, chúng nó chỉ đạt tới phẩm giai vốn có của bản thân chứ chưa đột phá gông cùm xiềng xích của huyết mạch, khến cho độ khó thấp đi rất nhiều.

Cuối cùng, trong ánh mắt lo lắng của Lục Huyền, con Song Đầu Cừu Dư thứ hai cũng thành công đột phá tới tam phẩm.

Lục Huyền chúc mừng nó một phen rồi lấy mấy trái linh quả từ trong túi trữ vật ra, đút cho con Song Đầu Cừu Dư vừa mới đột phá, cảnh giới của nó còn chưa vững chắc, tầm mắt hắn đã nhìn về phía quầng sáng màu trắng đang trôi bồng bềnh trong không trung.

Lục Huyền nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, vô số điểm sáng rất nhỏ nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn.

【 Linh thú tam phẩm Song Đầu Cừu Dư đột phá, thu hoạch bảo vật tứ phẩm 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 . 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, lượng lớn tin tức tràn vào thức hải của Lục Huyền.

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã giúp hắn hiểu rõ hơn về các loại địa hình và địa thế khác biệt được ghi chép bên trong cuốn thổ độn chi pháp 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 kia, trí nhớ càng thêm khắc sâu, lý giải càng thêm thấu triệt, có cảm giác hắn đã thi triển môn bí thuật này cả ngàn vạn lần trong đủ các loại hoàn cảnh khác nhau rồi.

“Lại nhận được một gói kinh nghiệm thuật pháp.” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, hắn chậm rãi tiêu hóa tin tức trong đầu.

“Cũng tốt, thứ này đã tiết kiệm cho ta không ít công phu.” Hắn mừng thầm nói.

“Hình như những loại thuật pháp nhận được từ quầng sáng đều dùng phương thức tin tức để trực tiếp xuất hiện trong thức hải của ta, nếu hấp thu nhiều lần còn có thể gia tăng kinh nghiệm liên quan. Còn những phần thưởng loại công pháp đều dùng phương thức vật thực xuất hiện trong tay ta.”

Lục Huyền nhớ lại phần lớn các loại phần thưởng thuộc dạng thuật pháp hoặc công pháp xuất hiện bên trong quầng sáng rồi âm thầm so sánh.

Cái nào cũng có mặt lợi và mặt hại riêng, một loại có thể trực tiếp gia tăng độ thuần thục, bớt được nỗi khổ tu hành, một cái lại xuất hiện vật thực, có giá trị giao dịch rất lớn.

Giống như bộ 《 Huyết Thần Kinh 》 lục phẩm trong tay Lục Huyền chẳng hạn, vì nó là công pháp tà đạo nên trước mắt hắn không tiện đi tu hành, nếu gặp được linh chủng phẩm cấp cao thích hợp, chắc chắn hắn sẽ lấy ra trao đổi.

Ngoài ý muốn nhận được hai gói kinh nghiệm 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 từ trên người hai con Song Đầu Cừu Dư, vậy là Lục Huyền hài lòng rồi. Hắn trở lại động phủ, tiếp tục bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Chương 715: Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm Hiện Thế Rồi!

Trong ba tháng tiếp theo, ngoại trừ thi thoảng tới Kiếm Môn trấn, thì gần như Lục Huyền vẫn một mực ở lại bên trong tông môn không rời nửa bước.

Tuy nói cuộc sống như vậy trôi qua khá là nhàm chán buồn tẻ nhưng Lục Huyền vẫn rất vui vẻ chịu đựng nó.

Người khác cực khổ, thậm chí còn phải trả cái giá thảm thiết để tranh đoạt được cơ duyên, còn hắn chỉ cần thu hoạch quầng sáng là có thể ung dung nhận được, cuộc sống thế này biết đi đâu tìm được nữa?

Trong linh điền Kiếm Thảo, Lục Huyền nhắm nghiền hai mắt, lẳng lặng đứng trước mặt linh chủng Kiếm Thảo Bạch Cốt Sát Sinh.

Đột nhiên, linh lực trong người hắn phun trào, một đạo kiếm khí sắc bén bắn ra từ đầu ngón tay, kiếm khí tràn ngập một luồng khí thế sát phạt chưa từng có từ trước đến nay, sát ý tràn ngập, trong nháy mắt đã xuyên qua Huyền Kim Nham, chui vào bên trong linh chủng Kiếm Thảo.

"Lĩnh ngộ từ linh chủng lâu như vậy cũng xem như đã bước đầu nắm giữ Sát Lục Kiếm Ý, có thể sơ bộ bồi dưỡng ra Kiếm Thảo Bạch Cốt Sát Sinh ngũ phẩm rồi."

Thông Minh Kiếm Tâm trong cơ thể Lục Huyền khẽ xoay tròn, trong đầu hồi tưởng về một màn thi triển Sát Lục kiếm

khí vừa rồi, ấn tượng lại càng sâu sắc hơn.

“Cũng may có Thông Minh Kiếm Tâm nên năng lực lĩnh ngộ trên con đường kiếm đạo của ta tuyệt không thua kém nhóm thiên tài của Kiếm Đường, nhờ vậy mà ngộ ra Sát Lục Kiếm Ý. Nếu thực sự vận dụng thiên phú của bản thân ta, cũng không biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể lĩnh ngộ được.” Hắn than nhẹ một tiếng, không khỏi cảm khái vạn phần.

Bên cạnh Kiếm Thảo Bạch Cốt Sát Sinh là Kiếm Khổng Tước tứ phẩm và Thanh Liên Kiếm Thảo. Trong hai cây Kiếm Khổng Tước đã có một cây trưởng thành, kiếm khí hình thành trận thế tẩm bổ cho Kiếm Thảo, chỉ thấy vô số mũi kiếm như lông đuôi khổng tước xòe ra, rực rỡ chói mắt mà ẩn giấu sát cơ.

Cây còn lại mới mọc rễ nảy mầm chưa bao lâu, vẫn chưa nhìn ra phong thái của Kiếm Thảo tứ phẩm.

Khu vực giao nhau giữa Thanh Liên Kiếm Thảo và linh nhưỡng có một cái đài sen kiếm khí, mũi kiếm kéo dài ra từ chính giữa đài sen, chỉ thẳng lên mây xanh, từng đạo kiếm khí như cánh sen không ngừng bay múa xoay tròn quanh mũi kiếm, rồi dần dần dung nhập vào trong đó.

Lục Huyền thi triển 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》, từng đạo kiếm khí chui vào trong hư ảnh của kiếm khí đài sen, đài sen khẽ xoay tròn, để lộ ra vài phần sinh động tự nhiên.

“Sau khi lĩnh ngộ Sát Lục Kiếm Ý, hẳn là ta có thể lợi dụng Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, thử đi cải tiến kích thích linh chủng Kiếm Thảo, xem có thể nhận được chủng loại mới hay không.” Đột nhiên Lục Huyền nảy ra ý tưởng mới.

Lúc trước, cũng nhờ vào cách này, hắn đã có được loại Kiếm Thảo tam phẩm cải tiến, từ đó mở ra 《 Phong Lôi Kiếm

Kinh 》 từ trong quầng sáng. Chỉ cần để linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm bình thường vào trong vỏ kiếm, có Phong Lôi kiếm khí cộng thêm vỏ kiếm uẩn dưỡng, chờ một đoạn thời gian sẽ nhận được linh chủng Phong Lôi Kiếm Thảo dị biến.

Phương pháp này, dù cần rất nhiều thời gian, sản lượng cũng rất thấp, nhưng thắng ở chỗ có thể ổn định nhận được linh chủng Kiếm Thảo dị biến.

"Đợi khi nào lấy được một đám linh chủng Kiếm Thảo bình thường lại thử xem." Lục Huyền nhấc Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm được treo bên hông lên, nó đang dính chặt lấy Phong Lôi Kiếm không để lộ một khe hở nào, trong lòng thầm nghĩ.

Đột nhiên hắn lại phát hiện trận pháp bên ngoài động phủ vừa truyền đến một chút biến động bất thường, linh thức đảo qua, một thanh tiểu kiếm phù lục đang không ngừng rung lên ở bên ngoài Lưu Quang Phù Trận.

Lục Huyền mở trận pháp, dẫn tiểu kiếm phù lục tới trước mặt mình. Sau khi kích phát linh lực, giọng nói quen thuộc của Thẩm Diệp lập tức truyền đến từ bên trong phù lục.

"Lục sư đệ! Hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm trong Kiếm Trì kia đã dựng dục ra rồi! Chúc mừng chúc mừng! Nếu sư đệ rảnh rỗi thì mau tới đây lấy linh chủng đi."

Linh chủng Kiếm Thảo đã hiện thế rồi?

Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, sau khi đệ tử chân truyền Kiếm Vô Hà tự nguyện rời khỏi cuộc tranh đoạt hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia, có thể nói hắn đã chắc chắn có được hạt linh chủng ấy rồi.

Bất chấp linh thực trong linh điền còn chưa bồi dưỡng xong, hắn vội vã triệu hồi chim mập Phong Chuẩn, nhanh như chớp chạy tới Kiếm Đường. Mấy chục hơi thở sau, hắn đã tới khu quảng trường rộng lớn phía trước Kiếm Đường, để Phong

Chuẩn ở lại, toàn thân lập tức hóa thành một tia sáng vọt vào nhã thất của Thẩm Diệp.

"Thẩm sư huynh, ta tới rồi!" Hắn nói với Thẩm Diệp đang thưởng thức linh trà bên trong.

"Lục sư đệ, đừng vội đừng vội. Ta vừa đưa tin cho ngươi không lâu mà ngươi đã tới chỗ ta rồi? Thế nào? Vội vàng muốn lấy được hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia đến thế à?" Thẩm Diệp khí chất ôn hòa, nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, hướng về phía Lục Huyền khẽ cười nói.

"Đương nhiên rồi! Đó là Kiếm Thảo ngũ phẩm đấy, là một linh thực sư, có cơ hội được gieo trồng một loại linh thực hiếm thấy trên thế gian như vậy tất nhiên là ta không thể kiên nhẫn chờ đợi được rồi." Lục Huyền thoáng ổn định lại hơi thở, mới khẽ cười đáp.

"Có lý. Sau khi Vô Hà sư muội từ bỏ tư cách tranh đoạt Kiếm Thảo ngũ phẩm, tuy ta được biết trong Kiếm Đường vẫn còn những vị đồng môn kiếm tu khác cũng muốn bồi dưỡng hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm này, thậm chí tu vi và trình độ kiếm đạo của bọn họ đều mạnh hơn ngươi, nhưng mạnh thì mạnh cũng chỉ đến vậy mà thôi. So sánh với họ, ở tầm tuổi này, ngươi đã tu luyện tới Trúc Cơ trung kỳ, trong tay lại nắm giữ mấy bộ kiếm quyết cao cấp, cũng có thể coi là thiên tài kiếm đạo. Đó là chưa kể tới bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo, ngươi càng mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, ngươi có thể bồi dưỡng ra Kiếm Thảo tứ phẩm, lại cống hiến phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm cho tông môn. Hiện giờ không có Vô Hà sư muội cạnh tranh với ngươi thì đương nhiên, ngươi có thể nhận được hạt linh chủng bên trong Kiếm Trì kia."

"Nếu giao linh chủng vào tay các kiếm tu khác, Cổ Kiếm Không sư thúc còn lo bọn họ sẽ bồi dưỡng thất bại đấy." Thẩm

Diệp ôn hòa nói.

"Hi vọng là thế." Lục Huyền trả lời đơn giản một câu rồi ngồi một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Qua lời Thẩm Diệp hắn đã biết, quyền xử trí hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm vốn nằm trên tay sư thúc Kết Đan và đệ tử chân truyền của Kiếm Đường. Trong nhóm đồng môn cạnh tranh cùng hắn lần này, đối thủ lớn nhất chính là Kiếm Vô Hà, nhưng nàng vốn có một vụ giao dịch riêng với Lục Huyền từ trước, nên đã tự động từ bỏ.

Ngoại trừ nàng, mấy đối thủ còn lại đều là gà đất chó sành, không chịu nổi một kích.

Gần nửa canh giờ sau, một thanh niên tuấn mỹ đi đến, xung quanh thanh niên này có vô số hư ảnh kiếm khí đang lượn lờ, hư ảnh biến hóa không ngừng, diễn hóa ra nhật nguyệt sơn xuyên, dị thú kỳ trùng.

Người này chính là Cổ Kiếm Không – một trong những vị Kết Đan Chân Nhân của tông môn - từng có duyên gặp mặt mấy lần với hắn tại bí cảnh Thanh Huyền Lộc và khu phúc địa mới.

"Lục sư điệt, ta biết ngay ngươi đang ở chỗ Thẩm sư điệt mà. Vì sao ta tới đây chắc ngươi đã rõ. Trải qua cân nhắc, Kiếm Đường đã quyết định, sẽ giao cho ngươi gieo trồng hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm mới sinh ra trong Kiếm Trì. Hi vọng ngươi có thể bồi dưỡng nó thật tốt, sớm ngày nhận được Kiếm Thảo ngũ phẩm hoàn chỉnh, tăng cường thực lực của bản thân." Trên mặt Cổ Kiếm Không hiện ý cười, lập tức đưa cho Lục Huyền một hạt linh chủng hình kiếm đặc biệt.

Chương 716: Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo!

Hạt linh chủng này lớn bằng ngón tay, có hình dáng dài nhỏ, nhìn qua giống như một thanh tiểu kiếm nửa trong suốt, gợn sóng nhàn nhạt lướt qua, ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện nó vốn được tạo thành từ vô số những tia kiếm khí rất nhỏ.

"Đa tạ Cổ sư thúc! Được sự ưu ái của sư thúc, đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng tin tưởng này, sẽ cố gắng bồi dưỡng ra linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm!" Lục Huyền kiềm chế cảm giác kích động đang dâng trào trong lòng, cái đầu cúi xuống, hai tay cung kính tiếp nhận hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm kia.

"Ha ha, với tạo nghệ linh thực của Lục sư điệt, hẳn là không thành vấn đề." Trong quá trình khai thác phúc địa mới, Cổ Kiếm Không đã hiểu rõ tạo nghệ của Lục Huyền trên phương diện linh thực tinh thâm đến mức nào rồi, bởi vậy mới hoàn toàn tin tưởng Lục Huyền sẽ làm được chuyện này.

Lục Huyền lại mở miệng cảm tạ thêm lần nữa, sau đó đợi Cổ Kiếm Không rời đi, hắn mới quan sát kỹ hạt linh chủng trong tay.

"Chúc mừng Lục sư đệ, một khi bồi dưỡng ra Kiếm Thảo ngũ phẩm này, khẳng định là thực lực của ngươi sẽ gia tăng thêm rất nhiều." Trong mắt Thẩm Diệp đầy vẻ ngưỡng mộ.

Với cảnh giới Trúc Cơ viên mãn của gã cũng không có tư cách tranh giành một gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm, thực sự

không ngờ một người từng là đệ tử ngoại môn có thực lực kém cỏi như Lục Huyền lại có thể vượt trước gã.

"Cũng nhờ may mắn thôi, chủ yếu là sư đệ ta tương đối am hiểu chuyện bồi dưỡng Kiếm Thảo, nếu không rất khó cạnh tranh được với các đồng môn Kiếm Đường còn lại." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Cũng đúng." Tâm tính Thẩm Diệp vô cùng kiên định, rất nhanh đã bình tĩnh lại, gã cũng gật đầu đồng tình. Mỗi người đều có cơ duyên của riêng mình, gã có thể đi đến vị trí hôm nay, đương nhiên là phúc duyên không cạn, không cần thiết phải ganh ghét người khác làm gì.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó Lục Huyền cáo từ rời đi. Hắn vừa mới tiến vào động phủ, đã khẩn cấp nhảy xuống khỏi lưng chim mập, vội vàng đi tới linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt hạt linh chủng hình kiếm nửa trong suốt trong tay vào giữa khe hở bên trong linh điền, sau đó tâm thần lập tức ngưng tụ trên hạt linh chủng nọ.

Một ý niệm xuất hiện trong đầu.

【Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, linh thực ngũ phẩm, cần dùng kiếm khí Vô Hình Phân Hóa để bồi dưỡng.】

【 Vốn là Kiếm Khí trời sinh, sau khi Kiếm Thảo thành thục có thể dùng làm nguyên liệu tế luyện thành pháp bảo, có thể thi triển ra kiếm khí vô hình, kiếm khí tùy ý phân hóa, quỷ dị khó lường, khiến người ta khó lòng phòng bị.】

【Trong quá trình bồi dưỡng, Kiếm Thảo sẽ ở trong trạng thái gần như vô hình, khó có thể sử dụng kiếm khí để ổn định tẩm bổ, vì vậy độ khó khi gieo trồng cực cao.】

【Không nơi nào không có, nhưng lại không thể nắm bắt được.】

“Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo! Cuối cùng cũng biết lai lịch, đặc tính và phương thức bồi dưỡng mi rồi!” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ lắm, hắn lại không khỏi cảm khái về năng lực cường đại của mình.

Bất kể là linh thực phẩm giai gì, bất kể chúng có điểm đặc biệt ra sao, bất kể phương thức gieo trồng có kỳ quái đến mức nào, chỉ cần gieo xuống là cả đám sẽ bại lộ ngay trước mặt hắn, không còn bất cứ bí mật gì đáng nói.

“Thứ này không có yêu cầu cao về hoàn cảnh bồi dưỡng như Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, nhưng độ khó khi chăm sóc lại lớn hơn một chút.” Hắn thầm so sánh hạt linh chủng mới với một gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm khác là Bạch Cốt Sát Sinh.

“Nhưng muốn bồi dưỡng bằng kiếm khí Vô Hình Phân Hóa thì vẫn phải dựa vào linh chủng, dựa vào Thông Minh Kiếm Tâm, lĩnh ngộ kiếm ý kiếm khí tương ứng. Cũng may Sát Lục Kiếm Ý của ta đã đạt đến giai đoạn nhập môn và đang vào quỹ đạo, sau đó cứ bồi dưỡng từng bước là được.”

Lục Huyền có chút cảm khái về con đường bồi dưỡng gian nan của mình sau này. Hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm, cần dùng kiếm ý kiếm khí tương ứng để bồi dưỡng, dù có Thông Minh Kiếm Tâm tăng tốc lĩnh ngộ nhưng đây vẫn là một vấn đề hết sức khó khăn.

“Nhưng đứng trước phần thưởng quầng sáng, chút vất vả ấy cũng đáng giá.”

Vừa nghĩ tới sau khi linh chủng trưởng thành, bản thân có thể nhận được Kiếm Thảo ngũ phẩm, và quan trọng hơn là phần thưởng càng thêm phong phú bên trong quầng sáng, là Lục Huyền lập tức trở nên cực kỳ nhiệt tình, cõi lòng tràn đầy động lực.

Sau khi có được linh chủng Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, thóang cái hắn lại khôi phục cuộc sống làm ruộng đơn giản mà phong phú của mình. Cả ngày chỉ quanh quẩn với những công việc đã cũ: hết bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, thì đi tu luyện các loại công pháp như《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, 《 Thần Diễn Kinh 》, tìm hiểu 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》cùng với các loại kiếm quyết, hoặc luyện chế một ít đan dược.

Vào ngày hôm đó, một tấm phù lục đưa tin chợt bay tới bên ngoài động phủ của Lục Huyền. Hắn kéo phù lục tới trước mặt.

"Lục sư huynh, đã lâu không gặp, chúng ta có tổ chức một hồi tụ hội của các linh thực sư, có mấy vị sư đệ sư muội mới tham gia muốn được chiêm ngưỡng phong thái của sư huynh nên đặc biệt mời Lục sư huynh tới gặp mặt." Một giọng nữ quen thuộc truyền ra từ bên trong tấm phù lục.

Nàng chính là Liễu Tố, một trong những người bạn của Lục Huyền trong tông môn. Hai người đều là linh thực sư, từng cùng nhau tiến vào phúc địa Lãng Nguyệt. Dưới tình huống bình thường, thi thoảng bọn họ cũng sẽ tổ chức tụ hội, một đám linh thực sư cùng ngồi một chỗ trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực với nhau, Lục Huyền cũng từng nhận được rất nhiều lợi ích từ mấy cuộc gặp gỡ kiểu này.

Bởi vậy hắn không chút do dự, đã quyết định sẽ tới buổi tụ hội kia.

Dựa theo thời gian trên phù lục, hai ngày sau, hắn khống chế kiếm quang đi tới động phủ của Liễu Tố.

"Lục sư huynh, đã lâu không gặp." Vừa hạ xuống, Liễu Tố và một đám đồng môn đã cảm nhận được khí tức của Lục Huyền. Hai mắt Liễu Tố sáng rực, trên mặt tràn đầy vui sướng.

“Chào Lục sư huynh!”

“Đợi lát nữa phải thỉnh giáo sư huynh vài vấn đề rồi.”

Mấy tên đệ tử nội môn phía sau nàng đều lộ ra nụ cười chân thành tha thiết, cực kỳ nhiệt tình.

Mọi người trong tông môn đều hiểu rõ tạo nghệ của Lục Huyền trên linh thực nhất đạo ra sao, bởi vậy một đám linh thực sư có mặt hôm nay đều thật lòng khâm phục hắn, không hề ghen tị gì cả. Cũng không vì điều gì khác, chỉ đơn giản là chênh lệch giữa hai bên quá lớn mà thôi.

Lục Huyền dựa vào bản lĩnh linh thực cũng có thể tiến vào Kiếm Đường, ngay cả ở Đan Điện cũng được rất nhiều đan sư hoan nghênh, rồi khi tông môn mở ra phúc địa mới, hắn còn lập được công lao hiển hách, từng bước một đi đến địa vị ngày hôm nay. Mà bọn họ, chỉ gieo trồng vài cây linh thực tam phẩm cũng phải cân nhắc rất lâu, thắt lưng buộc bụng sống qua ngày, càng không cần nghĩ tới chuyện kết giao với đệ tử chân truyền, Kết Đan Chân Nhân, hay làm ra cống hiến to lớn cho tông môn.

“Lục sư huynh, để ta giới thiệu hai vị sư đệ sư muội này với ngươi, họ cũng am hiểu bồi dưỡng linh thực, đều mới tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ không bao lâu.” Liễu Tố kéo hai vị đồng môn Trúc Cơ sơ kỳ đi tới trước mặt Lục Huyền, giới thiệu bọn họ với nhau.

Sau khi biết được sự tích của Lục Huyền, hai người đều nhìn về phía hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Chương 717: Loạn Thế Tới Gần!

Một đám linh thực sư ngồi cùng nhau thưởng thức linh quả linh trà, giao lưu kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực.

Lục Huyền không cần tốn nhiều thời gian đi tu luyện, lại từng xem qua các loại điển tịch về linh thực linh thú bên trong Tàng Kinh Các, nên về cơ bản, hắn đã hiểu rõ khá nhiều chủng loại linh thực trong Tu Hành giới, ngẫu nhiên nói vài lời đều là như nhà cao nước xối, chỉ thẳng vào điểm mấu chốt của vấn đề, làm người khác hiểu ra nhiều điều, càng khiến mọi người liên tục tán thưởng.

Sau khi buổi giao lưu kết thúc, mọi người lại cùng nhau thảo luận về mấy chuyện đại sự của tông môn dạo gần đây.

"Các vị sư huynh sư đệ, không biết các ngươi có phát hiện ra không? Gần đây đệ tử nội môn ở lại trong tông môn càng ngày càng ít."

"Phần lớn bọn họ đều bị phái đi canh giữ những nơi phụ thuộc của tông môn hoặc là trấn thủ bí cảnh, dọn dẹp tà ma rồi."

"Trước kia ở một địa vực nhiều nhất cũng chỉ cần một – hai đệ tử nội môn trấn thủ là đủ, nhưng hiện tại số lượng tu sĩ cần thiết lại tăng lên không chỉ gấp đôi."

"Đúng vậy, ta cũng có cảm giác này, Tu Hành giới càng ngày càng không yên ổn."

"Một khi tông môn cần nhiều đệ tử nội môn hơn để đi lấp những chỗ trống càng ngày càng to lớn ấy, thì rất có thể bên

trên sẽ thay đổi phương thức giao nhiệm vụ, từ ban đầu là chủ động xin nhận nhiệm vụ sẽ biến thành cưỡng chế tiếp nhận nhiệm vụ, chưa biết chừng một ngày nào đó, bên trên sẽ ra lệnh cho chúng ta phải đi chấp hành một nhiệm vụ nào đó."

"Haizz, tiếc là linh thực gieo trồng không thể mang theo bên người, chỉ có thể bỏ mặc cho chúng chậm rãi thành thục bên trong tông môn thôi."

"Đừng nghĩ đến linh thực vội, vẫn nên nghĩ xem phải làm sao để bảo đảm an toàn cho mình đi đã."

"Nói về kinh nghiệm đấu pháp hay tích trữ các loại bảo vật, linh thực sư chúng ta đều kém nhóm đồng môn khác, vậy nên để gia tăng xác suất sống sót của mình, chúng ta vẫn cần chuẩn bị nhiều hơn mới được."

Một người trong đó đưa ra đề nghị rất đúng trọng tâm.

"Hẳn là tình hình sẽ không nghiêm trọng đến mức đó đâu?" Có người lo lắng hỏi.

"Chưa biết thế nào, có lẽ với thực lực của tông môn, dù không cần đến đám linh thực sư như chúng ta cũng có thể thoải mái ứng phó với cục diện hiện giờ."

"Cũng có khả năng bên trên sẽ cần tới chúng ta ra tiền tuyến, đúng là thực lực của chúng ta kém nhóm đồng môn khác một chút, nhưng dù sao chúng ta cũng xuất thân từ đại tông nên vẫn mạnh hơn những tán tu Trúc Cơ bên ngoài nhiều."

Mọi người bàn tán ầm ĩ.

"Lục sư huynh, mọi người đều biết bình thường ngươi đều đổ hết thời gian vào chuyện bồi dưỡng linh thực, không chú trọng tu luyện thuật pháp, sưu tầm pháp khí, tăng cường chiến lực của mình, nếu thực sự đến một ngày đó, sư huynh phải làm

sao đây?" Liễu Tố quay đầu nhìn sang Lục Huyền, ánh mắt toát lên vài phần lo lắng.

Mọi người từng giao tiếp với Lục Huyền đều biết hắn vẫn một lòng đi bồi dưỡng linh thực, sở dĩ có tu vi như hiện tại đều dựa vào cắn đan dược mà thành, mục đích cũng rất đơn giản, hắn muốn gia tăng linh lực để gieo trồng bồi dưỡng càng nhiều linh thực hơn, không giống những linh thực sư khác, mục đích chính khiến bọn họ chịu khó đi bồi dưỡng linh thực chính là để kiếm linh thạch, trao đổi tài nguyên tu hành.

"Xe đến trước núi ắt có đường, đợi tới ngày đó rồi tính. Với cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ của ta, không nói đến những chuyện khác chứ sức tự vệ vẫn phải có." Lục Huyền khẽ cười nói.

Năng lực tự bảo vệ mình của hắn không phải là có vấn đề hay không mà là mạnh tới cực điểm, ngay cả tu sĩ cảnh giới Kết Đan sơ kỳ cũng chưa chắc đã có nhiều thủ đoạn bằng hắn.

Mọi người thảo luận về thế cục trước mắt, sau đó cũng không còn tâm trạng nói chuyện phiếm nữa, đã nhao nhao cáo từ rời đi.

…

Trong linh điền, thỉnh thoảng lại truyền đến những âm thanh kiếm khí rít gào rất nhỏ.

Nhìn theo phương hướng âm thanh truyền ra, sẽ bắt gặp đủ loại kiếm khí cực nhỏ không ngừng di chuyển xung quanh vài cọng Kiếm Thảo, được khí cơ dẫn dắt, kiếm ý một mực lan tràn ra xung quanh, khi tới gần làm da còn có cảm giác nhoi nhói.

Lục Huyền ngồi xếp bằng trong linh điền, bắt đầu khởi động linh lực, một đạo kiếm khí vô hình từ đầu ngón tay hắn

bắn nhanh ra, trong nháy mắt đã hóa thành mấy chục đạo rồi biến mất không còn thấy đâu nữa.

Trong linh khí xuất hiện một tầng gợn sóng nhàn nhạt, dù ngay sau đó đã lập tức khôi phục lại như cũ, nhưng trong cảm giác cường đại của linh thức, mấy chục đạo kiếm khí vô hình lại như bị một thứ gì đó hấp dẫn, vừa lặng lẽ dung nhập vào một khối vật chất trong suốt rồi.

Vật chất trong suốt kia không ngừng biến hóa, dần dần hiển lộ kiếm ý sắc bén, dù đồng thuật của Lục Huyền đã có chút thành tựu nhưng nếu không cẩn thận chú ý, vẫn rất dễ bỏ qua sự tồn tại của nó, chỉ có linh thức nhạy bén mới đủ khả năng phát hiện ra được.

“Hai tháng, cuối cùng cũng bước đầu lĩnh hội ra kiếm khí Vô Hình Phân Hóa rồi.” Lục Huyền đứng lên, trong lòng cảm khái không thôi.

Có bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm ngũ phẩm phụ trợ, thiên phú của hắn về mặt kiếm đạo đã gia tăng tới trình độ cực cao, nghiên cứu linh chủng Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo gần hai tháng, rốt cục hắn cũng lĩnh ngộ ra kiếm khí Vô Hình Phân Hóa.

“Sau này, phải dần hoàn thiện Sát Lục Kiếm Ý và Vô Hình Phân Hóa Kiếm Ý, để đến cuối cùng có thể nhận được một bản kiếm quyết ngũ phẩm hoàn chỉnh.” Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Hai tháng này, tuy về cơ bản hắn đều ở lại bên trong động phủ nhưng thi thoảng rời đi vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được con quái vật khổng lồ như Thiên Kiếm Tông đang chuyển động rất nhanh.

Đệ tử nội môn ra vào tông môn vô cùng tấp nập, nhu cầu về các loại đan dược trừ tà, chữa thương và các loại pháp khí

trong tông môn đã cao tới mức chưa từng thấy từ trước đến nay, thi thoảng còn có thể thăm dò được một vài tin tức có liên quan tới tà ma, yêu ma.

Ví dụ như một tông môn nào đó bị một con yêu ma ngoại vực hủy diệt, môn hạ đệ tử tử thương quá nửa, hay một phường thị nào đó bị tà ma cấp Tai thuận tay tiêu diệt, lại như đệ tử nội môn nào đó bất ngờ ngã xuống, thân tử đạo tiêu.

Loạn thế tới gần, đệ tử chủ động xuất kích săn giết yêu ma tà ma càng ngày càng nhiều, mục đích chỉ đơn thuần là kiếm lấy công trạng, đạt được tài nguyên tu hành, rồi từ đó bắt được một chút khả năng nhỏ bé đột phá Kết Đan thậm chí là trở thành Nguyên Anh.

Dù nguy hiểm không nhỏ nhưng vẫn có rất nhiều đồng môn nhận được hồi báo phong phú, hoặc là tranh đoạt được hết cơ duyên này đến cơ duyên khác. Đương nhiên vẫn có chênh lệch so với quầng sáng phần thưởng Lục Huyền thu được từ đống linh thực bên trong linh điền của mình.

Lục Huyền mặc kệ bên ngoài gió nổi mây vần, hắn cứ yên tâm ở trong động phủ, trông coi vô số linh thực. Hắn vừa dò xét linh điền một lượt rồi trở lại tiểu viện, tiến vào một gian phòng được bố trí đơn giản, đi đến bên cạnh một cái bàn gỗ.

Trên chiếc bàn gỗ kia có đặt không ít dụng cụ ngọc thạch, bên trong chứa một loại Huyền Sinh Linh Nhũ nghìn năm – thứ hắn bắt chẹt được từ trong tay một kẻ lừa đảo ở Thiên Uyên Bảo Hội. Có thể mơ hồ trông thấy vô số linh chủng màu lam nhạt đang trôi nổi bên trong thứ chất lỏng màu trắng sữa này.

Chương 718: Yêu Ma Ngoại Vực Xâm Nhập!

Chúng chính là linh chủng Thủy Huỳnh Thảo.

Hắn từng dùng Băng Phách trăm năm và các phương thức khác nhau để kích thích linh chủng Thủy Huỳnh Thảo, sau đó lại ngâm chúng vào trong Huyền Sinh Linh Nhũ, để linh nhũ ôn dưỡng linh chủng.

Nhớ lại lúc trước, dù hạt linh chủng Mặc Cốt Thụ kia đã phế, nhưng sau khi được gã tu sĩ lừa đảo nọ ngâm trong linh nhũ này một đoạn thời gian dài, nó cũng trở nên dạt dào sinh cơ, nhìn qua không có gì khác biệt với những hạt linh chủng bình thường.

Lục Huyền đã có được linh cảm nhờ đó, hắn dứt khoát ngâm linh chủng Thủy Huỳnh Thảo vào trong linh nhũ, nhằm gia tăng sinh cơ cho linh chủng.

Hắn cẩn thận lấy vài hạt linh chủng ra khỏi dụng cụ ngọc thạch, bước vào trong linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật rồi vùi linh thực vào trong linh nhưỡng.

【Thủy Huỳnh Thảo, linh thực nhị phẩm, ẩn chứa linh lực hệ Thủy phong phú, có thể gia tăng linh lực, cũng có thể dùng làm tài liệu luyện chế đan dược thông thường.】

【Linh chủng đang trong trạng thái dị biến, sinh cơ cực kỳ nồng đậm, nếu không ngừng ngưng chủng sinh sôi nảy nở có thể sẽ nhận được chủng loại linh thực mới.】

"Linh chủng dị biến, rốt cuộc cũng thấy được một tia hi vọng cải tiến thành công rồi." Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ

vô cùng.

Theo kinh nghiệm lúc trước, nếu hắn đột phá đến cảnh giới Kết Đan thì vì phẩm giai chênh lệch quá lớn, sẽ khiến cho phần thưởng tu vi do Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm mang tới giảm đi cực nhiều, từ đó linh lực gia tăng trở nên không đáng kể nữa.

Bởi vậy, sau khi hắn đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, đã bắt đầu đi thử nghiệm dẫn dắt kích thích linh chủng Thủy Huỳnh Thảo hòng cải tiến ra chủng loại mới. Sau mấy năm miệt mài thử nghiệm, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

"Sau này, việc ta cần phải làm chính là vừa gieo trồng ngưng chủng vừa dẫn dắt kích thích, mãi cho đến khi có được chủng loại linh thực mới." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh, niềm vui sướng khi thành công kích thích linh chủng Thủy Huỳnh Thảo dị biến đã bị một tin tức khác làm nhạt đi.

Hôm đó, lúc Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên một giọng nói chính trực nhã nhặn vang vọng khắp tông môn, truyền tới tai toàn bộ đám đệ tử Thiên Kiếm Tông.

"Vách ngăn không gian động thiên bị hao tổn, đã có lượng lớn yêu ma vực ngoại xâm nhập vào giới vực này, tu sĩ tông ta phải đứng lên trảm yêu trừ ma, thủ vệ tông môn, bảo hộ một phương giới vực." Thanh âm đinh tai nhức óc ấy cứ một mực vang vọng hồi lâu, mãi không tiêu tan trong thức hải của nhóm đệ tử nội môn.

"Lượng lớn yêu ma ngoại vực xâm nhập…" Lục Huyền đứng im tại chỗ, tự lẩm bẩm một mình.

Lúc trước, con Viêm Ma Trùng Mẫu hắn phát hiện ra vốn là yêu trùng phụ thuộc vào yêu ma ngoại vực, về sau này lại có Mê Tâm Hủy Trùng xâm nhập vào cơ thể linh thú… Ngay tại

thời điểm ấy, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho ngày hôm nay rồi, nhưng đến thời điểm chân chính nghe được tin tức này, trong lòng vẫn khó có thể bình tĩnh lại.

"Rất có thể là sau ngày hôm nay, dù ta vẫn còn ở trong tông môn cũng khó lòng sống yên ổn như trước đó nữa." Lục Huyền thổn thức không thôi.

"Nhưng với tu vi của ta hiện tại, lại cộng thêm bản thân đã góp nhặt được rất nhiều bảo vật quý hiếm, dù loạn thế có tới, vẫn đủ sức tự bảo vệ bản thân. Ta chỉ muốn yên ổn làm ruộng, vì sao cứ phải quấy rầy ta như thế?"

"Ai không để ta yên tâm làm ruộng, ta cũng chỉ có thể bắt lấy kẻ đó, đưa đối phương tiến vào trong linh điền của ta, trở thành phân bón tẩm bổ cho đám linh thực âm phủ kia thôi. Vừa hay có thể biến thành một chuỗi thức ăn trọn vẹn, hấp thu từ hồn phách, huyết nhục tới hài cốt." Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, tạo thành một nụ cười lạnh băng.

Lục Huyền thân là đệ tử nội môn, nếu tông môn có nhiệm vụ thì tất nhiên hắn sẽ đồng ý tiếp nhận mà không có chút do dự nào.

Vốn dĩ chuyện này chính là chức trách của đệ tử nội môn nên hắn cũng không tiện từ chối, nếu cố tình từ chối rất có thể sẽ dẫn tới hậu quả không tốt.

Ngoài ra, từ khi hắn tiến vào tông môn đã được tông môn bảo hộ hơn hai mươi năm qua, phần lớn linh thực gieo trồng đều đến từ tông môn. Nói cách khác, hắn có thể đạt được tu vi cùng với gia sản như ngày hôm nay đều có liên quan tới sự bồi dưỡng của tông môn.

Nếu có cơ hội hồi báo tông môn, đương nhiên hắn sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Quan trọng nhất là trước mắt hắn đang có lòng tự tin tuyệt đối về thực lực của mình. Thân thể, cường độ linh thức và các loại bảo vật trân quý hiếm thấy đều vượt xa tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ cùng giai.

Lục Huyền âm thầm tính toán lại gia sản của mình hiện nay. Trong các loại bảo vật ngũ phẩm hiện có thì Uẩn Thần Thiếp, 《Thần Diễn Kinh》, Huyết Nghiệt Hoa, Thông Minh Kiếm Tâm và 《Huyết Thần Kinh》 lục phẩm đều không thể mang ra trận giết địch. Nhóm bảo vật ngũ phẩm còn lại, Hư Không Yểm Mục chính là bảo vật cực thích hợp để điều tra, ảo thuật nó sở hữu cũng có thể tạo được hiệu quả không tệ.

《Thuần Dương Chân Hỏa Lục》và Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm đều có khả năng công kích cực mạnh, ngay cả Kết Đan Chân Nhân nếu bị hai loại bảo vật này tập kích cũng chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra.

Thứ Thần Trùy ngũ phẩm chuyên nhằm vào thần hồn, khiến đối thủ khó lòng phòng bị, Thận Âm Bảo Châu ngũ phẩm là bảo vật công kích bằng sóng âm, cũng là một loại vũ khí đánh lén đáng gờm.

Thanh Phù Vũ Y ngũ phẩm có thể chống đỡ công kích thần hồn, còn có thể ngăn cách khí tức, che giấu thiên cơ, cản trở thần thông bói toán.

Ngoài ra, trong tay hắn vẫn còn có rất nhiều món pháp khí tứ phẩm như Phong Lôi Kiếm, Tinh Vân Kiếm Trận, Lôi Âm Kiếm, Bạch Cốt Ma Khôi, Thanh Vi Ngọc Tỏa vân vân… đó là chưa kể đến số lượng kiếm phù tứ phẩm đã đạt tới hơn sáu mươi tấm. Nếu đồng loạt sử dụng, ngay cả Kết Đan Chân Nhân cũng phải suy tính xem bản thân có thể ngăn cản được số lượng kiếm phù nhiều tới mức ấy hay không.

Còn về thủ đoạn giúp chạy trốn, Thanh Phù Vũ Y và Hư Không Yểm Mục đều có thể phát huy tác dụng phụ trợ cực tốt,

lại cộng thêm Ngũ Hành Độn Thuật, Phù Quang Thân Pháp – những môn công pháp Lục Huyền tự mình tu hành, pháp khí Thanh Phù Lữ tứ phẩm và 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 vừa có được không lâu nhưng đã nắm giữ thuần thục.

Các loại bảo vật tam phẩm khác lại càng nhiều vô số kể.

Nói tóm lại, gia sản của hắn phong phú vô cùng, tuyệt không thua kém Kết Đan Chân Nhân sơ kỳ bình thường.

"Làm ruộng nhiều năm, mở nhiều quầng sáng như vậy, cuối cùng cũng có tự tin ứng phó với cục diện trước mắt." Trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm thấy may mắn vô cùng.

Đang lúc hắn định đi dò xét linh thực trong linh điền, xem có thể thu hoạch thêm mấy quầng sáng hay không thì dột nhiên, một giọng nói lại truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục sư đệ, có đó không?"

Lục Huyền vội vàng chạy ra nghênh đón. Chỉ thấy một tu sĩ trung niên cao gầy có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, vẻ mặt nghiêm túc, dáng đứng nghiêm trang đang ở bên ngoài.

"Chào sư huynh, không biết sư huynh tới tìm Lục mỗ có chuyện gì quan trọng?" Lục Huyền mở Lưu Quang Phù Trận, nghênh đón trung niên cao gầy kia vào trong động phủ.

Chương 719: Chờ Giao Nhiệm Vụ!

“Ta đến từ Thứ Vụ Đường, họ Lý.” Tu sĩ trung niên thản nhiên đáp, vừa thấy Lục Huyền định bưng linh quả linh trà lên, đã lập tức nói tiếp: “Lục sư đệ không cần khách khí thế, ta tới đây chỉ muốn với ngươi mấy câu mà thôi. Gần đây Tu Hành giới không ngừng rung chuyển, tông môn không đủ nhân thủ nên sẽ cưỡng chế sắp xếp các loại nhiệm vụ cho đệ tử trong tông, mong sư đệ đừng từ chối.”

“Đương nhiên là không rồi, cống hiến vì tông môn là chức trách của sư đệ.” Lục Huyền lập tức tỏ rõ thái độ.

“Sư đệ có giác ngộ như vậy là rất tốt.” Trung niên cao gầy gật đầu, trong mắt lộ rõ vẻ tán thưởng.

“Nhanh thì mười ngày, lâu thì một tháng, tông môn sẽ an bài nhiệm vụ cho sư đệ, trong khoảng thời gian này, Lục sư đệ hãy chuẩn bị sẵn sàng. Sư đệ, nhiệm vụ của ngươi không quá nguy hiểm. Trước đó, vào thời điểm phân phối nhiệm vụ, đã có hơn một vị sư thúc Kết Đan và sư huynh chân truyền dặn dò qua, nên chúng ta đã cố gắng để không phái một vị sư đệ không giỏi đấu pháp như ngươi ra tiền tuyến.” Trung niên nhìn thanh niên tuấn tú trước mắt, chậm rãi nói.

Gã thật sự không ngờ một vị linh thực sư lại có địa vị cao tới vậy trong tông môn, để khi tông môn cưỡng chế giao nhiệm vụ lại có tới mấy vị Kết Đan Chân Nhân và đệ tử chân truyền trước sau đều tìm tới cố ý dặn dò Thứ Vụ Đường khi phân bố nhiệm vụ hãy để ý tới Lục Huyền một chút.

“Chuyện này… Cám ơn các vị sư thúc, sư huynh và cả Lý sư huynh đã quan tâm chiếu cố.” Lục Huyền vội nói, trong lòng cực kỳ cảm kích.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh đám người Cổ Kiếm Không sư thúc, Thương Ngô Chân Nhân, Cát Phác, Hỏa Lân Nhi và Chủng Cảnh Sơn.

“Đến lúc đó, bên trên sẽ có sắp xếp, sư đệ cứ chuẩn bị chu toàn là được.” Tu sĩ trung niên cao gầy nhắc nhở Lục Huyền một câu rồi hóa thành một tia hồng quang, biến mất trong dãy núi.

Lục Huyền dõi mắt nhìn theo bóng dáng gã rời đi, mãi cho đến khi bóng người kia hoàn toàn biến mất mới trở lại động phủ.

“Thời buổi rối loạn, một linh thực sư nhỏ yếu đáng thương lại bất lực như ta nên sinh tồn thế nào trong loạn thế này đây?” Hắn không nhịn được thở dài một tiếng.

“Vẫn còn thời gian mười ngày đến một tháng để chuẩn bị, nhất định phải thúc giục một ít linh thực sắp trưởng thành, tăng thêm mấy phần sức mạnh cho mình.” Một đám Tàng Nguyên Thảo đã thành thục trước, cộng thêm số còn lại, hiện giờ trong tay hắn đã tích góp được không ít Nạp Linh Thảo Châu.

Đã đến thời khắc này cũng không cần phải giữ lại nữa.

Những viên Nạp Linh Thảo Châu đó chính là nguồn năng lượng bổ sung Thanh Mộc nguyên khí, thu hoạch nhiều quầng sáng hơn cũng có thể tăng thêm mấy phần thực lực.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua linh điền, trong lòng trầm ngâm không nói.

“Một đám Thủy Huỳnh Thảo mới nhất chắc chắn sẽ phải trồng thêm một đoạn thời gian nữa, linh thực nhị phẩm tiêu

hao lượng Thanh Mộc nguyên khí có hạn, có thể gia tăng tu vi lên một chút mà chi phí không đáng kể."

"Mặt khác, lần này ra ngoài không biết phải bao lâu mới trở về được, ta nhất định phải ngưng kết ra một ít linh chủng Thủy Huỳnh Thảo, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào."

Bất kể trong hoàn cảnh nào, Lục Huyền vẫn giữ nguyên trái tim hướng về làm ruộng.

"Ngọc Lộ Quả đã tiến vào giai đoạn thành thục, cũng cần thúc giục, Địch Trần Đan mở ra được từ quầng sáng có hiệu quả loại trừ khí tức tà dị rất tốt, khi ra ngoài tông môn, rất có thể sẽ đụng phải vô số yêu ma tà ma, đến lúc ấy thứ này sẽ mang đến tác dụng rất lớn."

"Ngoài ra, Kiếm Khổng Tước tứ phẩm cũng tiến vào giai đoạn thành thục rồi, trong khoảng thời gian này, có thể thoải mái thi triển Khổng Tước Kiếm Trận, tăng cường thêm Thanh Mộc nguyên khí để thúc giục nó." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, phần thưởng do Kiếm Thảo mang đến đều là thượng phẩm, có cơ hội thu hoạch một quầng sáng từ Kiếm Thảo tứ phẩm, đương nhiên hắn sẽ cố gắng đi tranh thủ.

"Trong tiểu viện âm phủ, Uế Trùng Thảo tứ phẩm đã tiến vào giai đoạn thành thục, nhất định phải thúc giục nó trước khi rời đi."

"Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm cũng có thể thử xem sao, không biết Thanh Mộc nguyên khí có đủ để thúc giục toàn bộ mấy quả này không nữa, nhưng thúc giục một quả hẳn là không thành vấn đề."

"Hơn nữa, lúc rời khỏi tông môn nhất định phải giữ Nhục Linh Thần ở bên người, đảm bảo nó đủ ăn, nếu để nó nhịn đói lâu ngày chưa biết chừng một con tà ma như nó sẽ mất đi khống chế."

“Nếu dư Nạp Linh Thảo Châu thì có thể thử đi thúc giục Long Hài Thảo ngũ phẩm trong bí cảnh không trọn vẹn, còn các loại linh chủng ngũ phẩm và lục phẩm khác chắc chắn là không đủ.” Lục Huyền âm thầm suy tính.

“Một số linh thực có phẩm giai không cao lại đang trong thời kỳ sinh trưởng có thể bỏ vào Thao Trùng Nang, đợi bên ngoài ổn định lại, sẽ thử xem có cơ hội trồng trọt xuống hay không.” Hắn tính toán cực kỳ chu toàn.

“Các đồng môn khác đều chuẩn bị dốc hết gia sản mua sắm các loại đan dược chữa thương và phù lục và pháp khí cường đại, ta lại chuẩn bị thúc giục linh thực, thu hoạch quầng sáng.” Nghĩ đến đây, Lục Huyền cũng khẽ cười một tiếng.

Thời gian cấp bách, Lục Huyền nghĩ là làm luôn. Hắn đi vào linh điền, hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo chiếm cứ cả một mảnh linh điền, phiến lá dài xanh mướt hiện ra vô số tia sáng, phảng phất như những ngôi sao lấp lóe giữa bầu trời đêm.

Quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền của Lục Huyền chậm rãi xoay tròn, một tia Thanh Mộc nguyên khí từ đầu ngón tay tuôn ra, rót vào mấy gốc Thủy Huỳnh Thảo trước mặt.

Thủy Huỳnh Thảo điên cuồng hấp thu thảo mộc linh khí nguyên thủy nhất này, phiến lá dài nhỏ giãn ra, sinh cơ bên trong nồng đậm tới cực điểm.

Hấp thu càng lúc càng nhiều Thanh Mộc nguyên khí, gốc Thủy Huỳnh Thảo kia cũng chậm rãi sinh trưởng với tốc độ khá nhanh, dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Tâm thần ngưng tụ, có thể trông thấy thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đang tiến dần lên với tốc độ khá là khả quan, mãi cho tới khi kéo căng mới thôi.

Lục Huyền làm theo cách cũ, tiếp tục thúc giục đám Thủy Huỳnh Thảo xung quanh.

Thủy Huỳnh Thảo vốn đã bước vào giai đoạn thành thục, lại có Thanh Mộc nguyên khí của Lục Huyền trợ giúp, rất nhanh, từng gốc linh thực đã lần lượt thành thục. Đồng thời, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền cũng dần trở nên ảm đạm, thể tích từ từ thu nhỏ lại.

Đợi cho đến khi cảm nhận được thời cơ đã đến, Lục Huyền lập tức lấy một viên Nạp Linh Thảo Châu từ bên trong túi trữ vật ra, linh lực bắt đầu khởi động, viên linh châu màu xanh biếc tuôn ra linh khí nồng đậm, hóa thành từng sợi sương mù màu xanh biếc rồi dung nhập vào trong quầng sáng màu xanh nhạt.

Quầng sáng dần dần trở nên tràn đầy.

Từ quầng sáng phần thưởng của ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo lần trước, Lục Huyền đã nhận được mười một viên Nạp Linh Thảo Châu, lại cộng thêm bốn viên còn dư lại, hiện hắn đang có tổng cộng là mười lăm viên linh châu tam phẩm, dùng con số này để thúc giục một phần linh thực đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, là hoàn toàn không thành vấn đề.

Gần nửa canh giờ sau, hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo trong linh điền đã hoàn toàn chín muồi, Lục Huyền dứt khoát hái xuống một trăm năm mươi gốc, năm mươi gốc còn lại được dùng để ngưng chủng, sẽ mang theo bên người.

Chương 720: Điên Cuồng Thúc Chín!

"Một trăm năm mươi quầng sáng, hắc hắc."

Sau khi ngắt hết đống Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền đưa mắt nhìn những đốm sáng nằm la liệt trên mặt đất, trong lòng không khỏi mừng rỡ vô cùng. Bóng dáng hắn như một tia sáng xẹt qua, nhẹ nhàng chạm vào một trăm năm mươi quầng sáng. Tất cả quầng sáng gần như lặng lẽ nổ tung cùng một lúc, hóa thành từng dòng sông ánh sáng, lần lượt tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được bảo vật Thủy Hành Châu tam phẩm.】

【Thu hoạch…】

Từng viên đan dược, từng tấm phù lục, từng gói kinh nghiệm đan phương, phần thưởng tu vi… Hoặc trực tiếp xuất hiện trong tay hoặc dứt khoát xuất hiện trong đầu, hoặc là lan tràn khắp tứ chi bách hài của hắn.

Trong một trăm năm mươi quầng sáng, có hai mươi tám quầng sáng đã tăng thêm bốn mươi năm tu vi cho Lục Huyền.

Lúc này, linh khí trong cơ thể hắn hệt như sóng to gió lớn, điên cuồng chạy ngang chạy dọc bên trong tứ chi bách hài.

Lục Huyền vận chuyển 《 Đại Ngũ Hành Công 》, cố gắng luyện hóa luồng linh khí mãnh liệt trong cơ thể thành từng giọt linh dịch tinh thuần rồi đưa chúng tiến vào trong đan điền.

"Bốn mươi năm tu vi, khoảng cách tới Trúc Cơ viên mãn lại gần hơn một bước, đáng tiếc… thiên phú của ta quá mức bình thường, biên độ gia tăng vẫn chênh lệch khá nhiều so với những thiên tài tu hành kia." Hắn cảm nhận được linh lực mênh mông thuần hậu trong đan điền, lại không khỏi cảm thán một phen.

Trong những quầng sáng còn lại, phần thưởng nhận được chủ yếu là Uẩn Linh Đan nhị phẩm, đan phương Uẩn Linh Đan, Thủy Long Phù tam phẩm, Thủy Hành châu tam phẩm.

Đối với trình độ hiện tại của Lục Huyền, những thứ này đã có chút vô dụng rồi, chỉ có thể dùng làm hàng hóa đổi lấy một ít linh thạch mà thôi.

"Ngưng chủng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm không quá khó, hẳn là trong khoảng thời gian này có thể ngưng kết thành công." Lục Huyền nhìn số Thủy Huỳnh Thảo thuần thục vẫn còn thừa lại, nhẹ giọng nói.

Hắn lập tức bước tới khu vực linh điền đang gieo trồng hai mươi cây Ngọc Lộ Quả. Trên mỗi cây Ngọc Lộ Quả đều treo chừng bốn - năm trái linh quả óng ánh, mặt ngoài linh quả tinh khiết không tì vết, không lẫn một chút tạp chất nào, tựa như đã được thanh tuyền cọ rửa qua.

Vì lúc trước hắn bồi dưỡng Ngọc Lộ Quả có hiệu quả không tệ, nên lượng linh chủng Ngọc Lộ Quả được Đan Điện đưa tới lần này đã gia tăng thêm gấp đôi, tổng cộng có hai mươi hạt.

Lục Huyền định thúc giục năm cây trong đó. Hắn vừa thúc giục hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo thuần thục, đã tiêu hao hết ba viên Nạp Linh Thảo Châu, Ngọc Lộ Quả này lại là linh thực tam phẩm, nếu thúc giục để toàn bộ chính muồi sẽ khiến lượng Thanh Mộc nguyên khí tiêu hao không ít. Trong khi Địch Trần Đan chỉ cần tạm đủ dùng là được, sắp tới hắn chuẩn bị ra ngoài, chiến lực mới là nhân tốc cần tăng cường hơn. Bởi vậy Lục Huyền dự định sẽ giữ lại một lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu để thúc giục linh thực phẩm cấp cao bên trong linh điền.

Từng sợi linh lực màu xanh nhạt nhè nhẹ tuôn ra từ đầu ngón tay hắn, rót vào trong cây Ngọc Lộ Quả. Từng luồng mây khói quanh quẩn bên ngoài linh quả, những giọt sương nho nhỏ bắt đầu xuất hiện dày đặc phía trên những phiến lá óng ánh rồi vô thanh vô tức dung nhập vào cành lá, tiến vào bên trong linh quả.

“Cuối cùng cũng được rồi.” Lục Huyền bổ sung thêm hai viên Nạp Linh Thảo Châu để thúc giục linh quả, lúc này mới đưa mắt nhìn hai mươi bốn trái Ngọc Lộ Quả đã hoàn toàn thành thục, cẩn thận hái xuống.

Sau khi hái linh quả xuống, tại vị trí của chúng đã lặng lẽ xuất hiện hai mươi bốn quầng sáng màu trắng đang khe khẽ lập lòe. Khóe miệng Lục Huyền cong lên, bàn tay hắn nhanh chóng lướt qua, trong chớp mắt đã chạm vào tất cả các quầng sáng.

Trong đầu hiện lên từng ý niệm.

【Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được Địch Trần Đan tứ phẩm.】

【Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được Ngọc Tẩy Linh Lộ tứ phẩm.】

…

Vô số tin tức điên cuồng tràn vào thức hải của Lục Huyền. Từ hai mươi bốn quầng sáng, hắn đã nhận được bốn gói kinh nghiệm phối phương Ngọc Tẩy Linh Lộ, ba gói kinh nghiệm đan phương Địch Trần Đan.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, đầu óc căng lên, một hồi lâu sau mới hấp thu và tiêu hóa xong tất cả những tin tức bên trong. Hấp thu mấy gói kinh nghiệm xong, hắn đã có lĩnh ngộ hoàn toàn mới, cũng đạt đến cảnh giới hoàn toàn mới đối với chuyện phối chế Ngọc Tẩy Linh Lộ và luyện chế Địch Trần đan.

Sau đó, hắn mới hướng ánh mắt tới các loại bảo vật đang trôi nổi trước mặt mình.

Chín vũng linh dịch trong suốt không tỳ vết kia chính là linh tương Ngọc Tẩy Linh Lộ tứ phẩm, sau khi sử dụng có thể tẩy rửa khí tức ô trọc trong cơ thể tu sĩ, giúp linh khí trong cơ thể trở nên thuần khiết, không chút vẩn đục.

Sáu viên đan dược ẩn chứa khí tức thanh linh trong trẻo kia chính là Địch Trần Đan tứ phẩm – thứ Lục Huyền muốn có nhất – chúng có tác dụng loại trừ và tinh lọc khí tức của tà ma.

Ngoài ra, vẫn còn hai món pháp khí tứ phẩm, Thanh Vi Ngọc Tỏa biến hóa tự nhiên, có thể khóa chặt mục tiêu trong phạm vi nhất định, có hiệu quả khắc chế rất mạnh đối với tà ma.

“Hơn hai mươi quầng sáng này cũng coi như không tệ, nhiều ít gì cũng có thể tăng cường thực lực cho mình.” Lục Huyền vừa cảm khái vừa bước vào khu vực linh điền gieo trồng Kiếm Thảo.

Trong linh điền đang trồng hai cây Kiếm Khổng Tước, một cây Thanh Liên Kiếm Thảo và hai cây Kiếm Thảo ngũ phẩm

mới trồng xuống không lâu.

Trong nhóm này chỉ có một cây Kiếm Khổng Tước trồng sớm nhất đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, những gốc còn lại vẫn cần thêm thời gian, dùng Thanh Mộc nguyên khí thúc giục tuyệt đối không có lời.

Lục Huyền vừa truyền Thanh Mộc nguyên khí vào bên trong Kiếm Khổng Tước, vừa thi triển ra vô số đạo kiếm khí, kiếm khí kết hợp với nhau, hình thành trận thế, dung nhập vào trong Kiếm Khổng Tước.

Một lúc lâu sau, âm thanh kiếm ngân vang dội đột nhiên truyền ra từ bên trong Kiếm Khổng Tước, đồng thời cũng có vô số tia kiếm khí bắn tung ra, giống như một con khổng tước xòe đuôi, tầng tầng lớp lớp, kiếm khí tung hoành ngang dọc khắp nơi.

Lục Huyền nhìn thanh tiến độ phía dưới đã hoàn toàn kéo căng mới cẩn thận lấy thanh Kiếm Khổng Tước ra khỏi linh nhưỡng.

【Kiếm Khổng Tước, linh thực tứ phẩm, dùng kiếm khí phân hóa, hình thành kiếm trận làm phương thức kích thích bồi dưỡng, sau khi trưởng thành có thể phân hóa ra rất nhiều tia kiếm khí xuất chúng, trong nháy mắt đã hình thành kiếm trận khác biệt.】

Ý niệm hiện lên, Lục Huyền đã thu Kiếm Khổng Tước vào Thao Trùng Nang. Ngay sau đó, tầm mắt lập tức bị thu hút bởi quầng sáng màu trắng vừa lập lòe xuất hiện bên ngoài linh nhưỡng.

Mang theo cõi lòng đầy chờ mong, hắn cẩn thận chạm vào mặt ngoài quầng sáng, nó lập tức vỡ vụn, biến thành vô số điểm sáng rất nhỏ. Những điểm sáng này nhanh chóng kết hợp lại cùng nhau, hình thành hư ảnh Khổng Tước, rồi chỉ trong

nháy mắt, hư ảnh Khổng Tước kia đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Chương 721: Khổng Tước Minh Vương Kiếm!

【Thu hoạch một gốc Kiếm Khổng Tước tứ phẩm, thu được phi kiếm ngũ phẩm Khổng Tước Minh Vương Kiếm.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một thanh phi kiếm với kiểu dáng kỳ lạ đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền.

Phi kiếm vàng óng ánh như được đúc bằng vàng ròng, lưỡi kiếm cực rộng, chuôi kiếm có một con Khổng Tước như muốn giương cánh bay lượn, thân kiếm mơ hồ ẩn hiện một hư ảnh Bồ Tát bốn tay, không sắc bén như phi kiếm bình thường, ngược lại còn mang theo một chút cảm giác trang nghiêm kính cẩn khó có thể miêu tả thành lời.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên thanh phi kiếm màu vàng óng ánh này, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【Khổng Tước Minh Vương Kiếm, phi kiếm ngũ phẩm, tương truyền thứ này được rèn từ lông vũ của con Khổng Tước dưới trướng Phật Đà Khổng Tước Minh Vương của Phật giới, có thể tế luyện thành pháp bảo, có đặc tính diệt trừ các loại kịch độc và tà ma, có hiệu quả khắc chế cực mạnh với các loại tà ma, yêu ma.】

"Phi kiếm ngũ phẩm, cuối cùng cũng có một thanh pháp khí phi kiếm tốt rồi. Nhưng xem tin tức thì có vẻ như lai lịch của Khổng Tước Minh Vương Kiếm này không tầm thường, chỉ một chiếc lông vũ thôi cũng có thể rèn thành một món pháp khí ngũ phẩm, không biết con Khổng Tước kia mạnh đến

mức nào, mà Phật Đà điều khiển nó lại càng khó lòng tưởng tượng nổi."

Suy nghĩ trong lòng Lục Huyền bay xa, tay cầm thanh kiếm bản rộng màu vàng óng ánh nhẹ nhàng múa một cái, kiếm khí màu vàng nhạt bắn ra, chỉ trong nháy mắt, hư ảnh Bồ Tát bốn tay trên thân kiếm đã trở nên sinh động thêm vài phần, khu vực xung quanh tràn ngập sức mạnh trang nghiêm thánh khiết.

"Phi kiếm ngũ phẩm lại rộng như vậy, còn xuất xứ từ Phật môn, có thể sắm vai, rất thích hợp với đồ vỏ kiếm cặn bã như mi đấy." Lục Huyền nhấc Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đang treo bên hông lên, rút thanh Phong Lôi Kiếm đang cắm trong vỏ kiếm phong cách cổ xưa ra, rồi hung hăng đâm Khổng Tước Minh Vương Kiếm rộng lớn màu vàng kim vào trong vỏ kiếm.

Vỏ kiếm khẽ run lên, không biết là hưng phấn hay đau đớn.

"Đặt vào trong Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, bồi dưỡng thật tốt, chờ tới khi sử dụng, uy lực của nó sẽ càng mạnh hơn. Có điều, làm như vậy lại giúp hậu cung phi kiếm của cái vỏ kiếm cặn bã này có thêm một vị trí nữa rồi." Lục Huyền nhìn Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vẫn đang run rẩy, trong lòng nghĩ thầm.

Sau khi xử lý xong các loại linh thực trong động phủ, hắn lại đi tới Kiếm Môn trấn. Vì bình thường, Lục Huyền chẳng mấy khi ra ngoài, lại có thể nhận được các loại phần thưởng từ trong quầng sáng nên hắn cũng rất ít khi đi mua linh thực và các loại bảo vật cũng như tài nguyên tu hành liên quan. Nhưng lần này, không biết bản thân sẽ phải ở bên ngoài bao lâu mà bản thân Lục Huyền lại không có đủ thời gian dự trữ… nghĩa là hắn nhất định phải bổ sung một ít đan dược có thể nhanh chóng khôi phục linh lực trước khi lên đường.

Hắn sử dụng Thiên Tránh Quỷ Diện, thay đổi dung mạo khí tức rồi bước vào Vạn Bảo Lâu. Cảm ứng được tu vi Trúc

Cơ trung kỳ của hắn, lão giả mập lùn lập tức ra đón.

"Không biết vị đạo hữu này cần gì, Vạn Bảo Lâu chúng ta cái gì cũng có, nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu." Trên mặt lão giả mập lùn hiện lên một nụ cười tha thiết chân thành.

"Quý lâu có đan dược tam phẩm hoặc tứ phẩm có thể nhanh chóng khôi phục linh lực hay không?" Lục Huyền thản nhiên hỏi.

"Có, có, mời đạo hữu sang bên này." Lão giả mập lùn đưa Lục Huyền bước lên lầu hai, rất nhanh đã có một thiếu nữ thanh lệ bưng một mâm ngọc tinh xảo đi vào.

"Đây là Tụ Linh Đan tam phẩm, có thể nhanh chóng khôi phục linh khí trong cơ thể. Đây là Thiên Nguyên Đan tứ phẩm, hiệu quả mạnh hơn vài phần so với Tụ Linh Đan. Ngay cả khi người sử dụng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hoặc cảnh giới viên mãn thì một viên đan dược cũng có thể trợ giúp bọn họ khôi phục chừng bảy - tám phần linh lực tiêu hao."

"Giá cả hai loại này tính thế nào?" Lục Huyền quan sát hai loại đan dược không tầm thường trước mặt, thản nhiên hỏi.

"Mỗi viên Tụ Linh Đan tam phẩm giá tám trăm linh thạch hạ phẩm, mỗi viên Thiên Nguyên Đan tứ phẩm có giá ba nghìn bốn trăm linh thạch hạ phẩm."

"Cho ta mười viên Tụ Linh Đan, ba viên Thiên Nguyên Đan."

"Được, đạo hữu đúng là có mắt nhìn, hiện giờ các loại đan dược khôi phục linh lực như thế này đều rất đắt hàng, Vạn Bảo Lâu thường xuyên rơi vào tình huống cung không đủ cầu." Lão giả mập lùn nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm nóng bỏng.

“Lý đạo hữu, ta mang đến một đơn hàng lớn như vậy mà ngươi không cho ta một chút ưu đãi nào sao?” Lục Huyền khẽ cười hỏi.

Hiện giờ trong túi trữ vật của hắn đã có không dưới mười vạn linh thạch hạ phẩm, phần lớn trong số này đều đến từ Thiên Uyên Bảo Hội. Lần ấy, gần như hắn đã bán đi tất cả các loại phần thưởng mở ra được từ quầng sáng của Mê Tiên Đào, cũng nhờ đó mà kiếm được một khoản lớn. Ngoài ra, vẫn còn một lượng lớn Thủy Huỳnh Thảo và linh thực cấp thấp, cùng với Uẩn Linh Đan, Bồi Nguyên Đan và các loại đan dược do chính tay hắn luyện chế ra.

“Một vạn bảy nghìn linh thạch thì sao? Như vậy là Vạn Bảo Lâu chúng ta không còn bao nhiêu lợi nhuận rồi.” Lão giả mập lùn trầm ngâm một hồi mới nói.

“Được, Lý lâu chủ xem qua đi.” Lục Huyền phất tay một cái, một trăm bảy mươi viên linh thạch trung phẩm đã nhanh chóng bay ra khỏi túi trữ vật.

Đồng thời, mười viên Tụ Linh Đan tam phẩm và ba viên Thiên Nguyên Đan tứ phẩm cũng nhanh chóng được đưa tới trước mặt hắn.

Dù sao Lục Huyền cũng trở thành đan sư hạch tâm của Đan Điện rồi, ánh mắt nên có vẫn phải có. Hắn cẩn thận kiểm tra một lượt, xác nhận không có gì khác thường, mới rời khỏi Vạn Bảo Lâu.

Sau đó, hắn lại tìm tới một nơi vắng vẻ không người, thay đổi dung mạo và khí tức và một lần nữa đi về phía tiểu viện âm phủ, mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, tiến vào trong sân.

“Tiếc là Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận này nhất định phải để lại bảo vệ tiểu viện âm phủ, nếu không lần này ta hoàn toàn có thể mang theo trận pháp cường đại như vậy ra ngoài, đến lúc

ấy không phải trong tay đã có thêm một lá bài tẩy rồi sao?" Lục Huyền cảm thán một câu.

Từng đợt âm phong gào thét xông tới, bên trong còn xen lẫn những âm thanh gào khóc rên rỉ của vô số âm hồn oán niệm và mùi huyết tinh nồng đậm. Một quả cầu thịt màu đỏ cực lớn tung tăng bay tới trước mặt Lục Huyền. Nó chính là tà ma Nhục Linh Thần từ khi sinh ra đã được nuôi dưỡng ở trong tiểu viện âm phủ.

"Có ăn vụng thịt yêu thú dùng để bồi dưỡng linh thực trong linh điền không đấy?" Lục Huyền giơ một tay véo cục huyết nhục màu đỏ nhạt bên ngoài Nhục Linh Thần, hỏi. Quả cầu thịt đỏ nhạt không ngừng xoay tròn, lắc đầu trả lời.

"Thật không?" Linh thức của Lục Huyền đảo qua phần gốc của Dị Thọ Bàn Đào và lượng lớn thịt yêu thú đang được chôn giấu bên dưới Thiên Cầu Thủ, thoáng cái đã thấy phía trên một số miếng thịt còn lưu lại từng vết rách rất nhỏ, giống như vết răng cắn.

Hắn vén từng dải huyết nhục nhìn giống như rong biển ở mặt ngoài của Nhục Linh Thần, để lộ ra vô số cái miệng đang khép chặt bên trong, nhưng từ bên ngoài vẫn có thể mơ hồ trông thấy hàng đống vụn thịt rất nhỏ vẫn còn sót trên miệng nó.

Chương 722: Vạn Uế Phiên!

"Ăn vụng không nhiều nên tạm thời tha thứ cho ngươi." Lục Huyền vỗ vỗ đỉnh đầu Nhục Linh Thần, lại nhanh chóng lấy một bộ thi thể yêu thú tứ phẩm từ trong túi trữ vật ra.

Dù sao nó cũng là tà ma cấp Tai, khẩu vị cực lớn, thời gian dài như vậy mà vẫn có thể nhịn được, chỉ ăn vụng một chút cũng coi như không tệ rồi.

Thừa dịp Nhục Linh Thần hấp thu thi hài yêu thú đã hóa thành huyết vụ, Lục Huyền đi tới chỗ Uế Trùng Thảo trong một góc hẻo lánh, rồi lấy một túi lớn đầy vật dơ bẩn từ cấm địa đang đặt bên trong túi trữ vật ra, đồng thời một luồng linh khí màu xanh nhạt cũng rót vào thân cây.

Một lát sau, thanh tiến độ phía dưới Uế Trùng Thảo đã hoàn toàn kéo căng.

Lục Huyền nín thở, trực tiếp hái gốc cây màu đen nhánh giữa đầm lầy dơ bẩn kia lên.

【Uế Trùng Thảo, linh thực tứ phẩm, được nuôi dưỡng từ các loại uế khí, uế vật, có tính ô nhiễm rất mạnh, sau khi trưởng thành có thể dùng để luyện chế một số loại pháp khí ác độc hoặc công pháp tà dị.】

Lục Huyền đã đại khái hiểu sơ qua về tình huống của Uế Trùng Thảo, sau đó, ánh mắt hắn lập tức bị thu hút bởi quầng sáng màu trắng đang treo lơ lửng trên không trung ngay phía trên mảnh đầm lầy nhỏ kia.

Được uế khí nồng đậm phụ trợ làm nền, có vẻ như quầng sáng càng thêm tinh khiết không tì vết.

Hắn nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, vô số điểm sáng rất nhỏ lặng lẽ nổ tung, hóa thành một hư ảnh lá cờ màu trắng nhạt, cứ thế tràn vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Uế Trùng Thảo tứ phẩm, nhận được pháp khí ngũ phẩm Vạn Uế Phiên.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một lá cờ cổ quái tà dị đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền. Lá cờ phướn này có màu đen thăm thẳm, dường như bên trong đang có vô cùng vô tận uế vật không ngừng dây dưa, trộn vào cùng một chỗ, có cảm giác chỉ cần dính vào một chút xíu thôi là cả thể xác lẫn tinh thần đều sẽ trở nên dơ bẩn không sạch sẽ.

Mà không chỉ đơn thuần như vậy, ánh mắt thoáng dừng lại phía trên lá cờ này sẽ lập tức có cảm giác choáng váng đầu óc, một mùi hôi thối từ trong lá cờ tuôn ra, nồng đậm đến mức gần như đã biến thành thực chất.

Lục Huyền ngừng thở, tâm thần lập tức ngưng tụ trên lá cờ đen này và nhanh chóng hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【 Vạn Uế Phiên, pháp khí ngũ phẩm, được luyện chế từ hàng ngàn hàng vạn loại uế khí, uế vật thu thập được trên thế gian, có tính ô nhiễm rất mạnh, có thể làm ô uế nhục thân, hồn phách của tu sĩ, còn có thể làm ô nhiễm pháp bảo cấp thấp, khiến cho linh tính của nó giảm đi rất nhiều.】

“Pháp khí ngũ phẩm!” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng.

Uế Trùng Thảo là linh thực tứ phẩm, có thể mở ra pháp khí ngũ phẩm đã vượt quá dự liệu của hắn rồi. Hắn thầm suy đoán, có vẻ như nguyên nhân chính dẫn đến tình huống này là do lúc trước tu vi trồng trọt của hắn không cao, đã được tính là vượt cấp bồi dưỡng rồi.

“Công năng tuy đơn nhất, nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt, có thể làm ô nhiễm nhục thân hồn phách của tu sĩ, có thể nói là cực kỳ âm hiểm.”

Phải biết rằng, một khi nhục thân và hồn phách của tu sĩ bị ô nhiễm thì khả năng dị hoá của người nọ sẽ gia tăng thêm rất nhiều. Mặt khác, gần như tình huống này đã cơ bản chặt đứt hy vọng tấn thăng cảnh giới cao hơn của mục tiêu rồi, trừ khi đối phương có thể tìm được bảo vật gì đó đủ sức dọn dẹp sạch sẽ đống uế khí kia.

“Còn có thể ô nhiễm linh tính của pháp bảo, không tệ không tệ. Đáng tiếc, hắn là tạm thời ta không cần dùng tới cái này.”

Tồn tại có được pháp bảo tối thiểu cũng phải là Kết Đan chân nhân, và với tính cách cẩn thận của Lục Huyền, khả năng chính diện đụng phải địch nhân là cực thấp, đương nhiên là có rất ít cơ hội dùng tới món pháp khí Vạn Uế Phiên này.

Lục Huyền không quan sát món pháp khí tà dị được chồng chất chất chất từ hàng đống uế vật này thêm nữa, sợ cầm nó quá lâu sẽ làm bẩn tay mình, nên nhanh chóng dùng vật chứa đặc chế phong cấm nó lại rồi để vào trong Thao Trùng nang.

Sau đó, hắn đi tới phía trước Dị Thọ Bàn Đào được trồng ở khoảng giữa tiểu viện. Trên cây chỉ kết xuất đúng một quả linh đào, quả linh đào trắng nõn không tì vết, mùi sữa nồng đậm xông vào mũi, tựa như đang hấp dẫn Lục Huyền mau đi thưởng thức.

Nếu không phải linh nhưỡng phía dưới có hàng đống bạch cốt chồng chất lên nhau thì nói không chừng, hắn sẽ bị hình dáng của cây linh đào này che đậy mà cho rằng nó là một loại linh quả vô hại hiếm thấy.

Lục Huyền lấy một viên linh châu màu xanh biếc ra, hấp thu linh khí tinh thuần bên trong, để nó dung nhập trong quầng sáng màu xanh nhạt trong cơ thể mình. Sau khi Thanh Mộc nguyên khí được bổ sung, quầng sáng màu xanh nhạt hơi xoay tròn một chút. Rất nhanh, từng tia từng sợi thanh linh chi khí nhàn nhạt đã được rót vào bên trong Dị Thọ Bàn Đào linh thực.

Chỉ chốc lát sau, trái linh đào như ẩn như hiện nằm chính giữa những cành lá xum xuê kia càng thêm tươi tắn, mùi sữa nồng đậm quanh quẩn khắp nơi, làm những người ngửi được không khỏi sinh ra cảm giác thân cận, gần gũi.

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, phần đông huyết nhục yêu thú phía dưới rễ cây đang nhanh chóng khô quắt đi, giống như đã bị phơi khô cả ngàn vạn năm rồi, chỉ còn lại một đống thịt khô màu xám đen, toàn bộ tinh hoa huyết khí bên trong đều bị Dị Thọ Bàn Đào hút cạn.

Rễ cây, cành lá Dị Thọ Bàn Đào không ngừng rót sinh cơ vào linh quả, chậm rãi biến thành màu xám trắng, từng chút một giòn tan trong gió lạnh. Ngưng thần nhìn kỹ sẽ trông thấy thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới gốc cây đã hoàn toàn được kéo căng.

Lục Huyền thấy thế, mới cẩn thận vươn tay, hái quả linh đào màu trắng nõn kia xuống, tâm thần ngưng tụ, trong nháy mắt đã biết được tin tức chi tiết về quả đào này.

【 Dị Thọ Bàn Đào, linh thực ngũ phẩm, do Đa Thọ Bàn Đào dị biến mà thành, lấy tinh hoa huyết nhục của yêu thú tẩm bổ bồi dưỡng đến khi thành thục. 】

【 Sau khi phục dụng linh đào đã chín, căn cứ vào tu vi của tu sĩ, tuổi thọ sẽ gia tăng thêm chừng mấy chục năm, đồng thời sẽ tích lũy một lượng khí tức tà dị nhất định trong cơ thể người ăn nó. Trong quá trình hấp thu tinh hoa của linh đào, khí tức tà

dị kia càng tích tụ càng nhiều, sau khi đạt đến điểm giới hạn, sẽ làm cho tu sĩ hoặc là yêu thú sinh ra nguy cơ bị dị hoá. 】

"Linh quả có thể tăng thêm thọ nguyên!" Trong lòng Lục Huyền sợ hãi than một tiếng.

Có thể nói thứ này chính là bảo vật trân quý nhất đối với một vài tu sĩ sắp tới đại nạn, dù phải trả một cái giá cực lớn, bọn họ cũng phải nghĩ đủ mọi biện pháp để cho mình sống lâu thêm một ít.

Về phần hiệu quả xấu gì đó, người đã sắp chết rồi, căn bản sẽ không để ý đến những điều này.

Lục Huyền nhìn trái linh đào tản ra sinh cơ nồng đậm đến mức tận cùng trước mắt, không khỏi cảm khái nói: "Nếu không sinh ra khí tức tà dị thì ăn linh quả của loại Dị Thọ Bàn Đào này cũng khá ổn. Nhưng thọ nguyên hiện tại của ta còn nhiều, có hi vọng Kết Đan. Một khi đột phá xong, lại có thể tăng thêm mấy trăm năm thọ nguyên nữa, không cần phải vội vã ăn linh quả Dị Thọ Bàn Đào này vào."

Chương 723: Thái Tuế Nhục!

Lục Huyền dự định, trước tiên hắn sẽ thu lấy quả linh đào này, xem có thể tối đa hóa lợi ích hay không.

Tầm mắt của hắn lập tức bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện trên gốc cây xanh mới bị giòn hóa kia.

Quầng sáng hơi lóe lên, cực kỳ bắt mắt bên trong tiểu viện âm phủ.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, nó lập tức nổ tung không tiếng động, hóa thành vô số điểm sáng có chứa sinh cơ nồng đậm, từ từ dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Thái Tuế Nhục. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một miếng thịt màu xanh đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền.

Miếng thịt lớn bằng cái đầu trẻ con không ngừng co rút lại rồi bành trướng ra, giống như là đang hô hấp, khi nắm ở trong tay sẽ mang đến một loại cảm giác ấm áp vô cùng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào miếng thịt màu xanh kia, chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【 Thái Tuế Nhục, bảo vật lục phẩm, tinh hoa trên người Tà Linh Thái Tuế, sau khi phục dụng có thể tăng thêm thọ nguyên cho người phục dụng, tăng cường cường độ thân thể, đồng thời gia tăng năng lực tự lành lên khá nhiều. 】

“Thái Tuế Nhục?” Trong mắt Lục Huyền hiện lên một tia nghi hoặc: “Không biết Thái Tuế này có lai lịch gì, nhưng nhìn phần giới thiệu tin tức của nó, hẳn là thứ này chỉ có trăm lợi mà không có một chút tai hại nào đối với người dùng.”

“Ăn nó!”

Bảo vật có thể tăng thêm tuổi thọ, gia tăng cường độ thân thể, năng lực tự lành, không ăn thì giữ lại làm gì?

Hắn lập tức làm ra quyết định và không chút do dự nuốt miếng thịt màu xanh kia vào. Sau khi nhai mấy miếng lớn, Thái Tuế Nhục nhanh chóng vỡ vụn thành mấy cục nho nhỏ rồi chui vào trong cơ thể Lục Huyền. Một luồng khí tức ấm áp dễ chịu nhanh chóng chảy qua tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng, khiến cho cả người hắn nóng lên hừng hực như một cái hỏa lò, khí huyết tràn đầy tới cực điểm.

“Hô…” Lục Huyền thở ra một hơi thật sâu, luồng khí màu trắng như mũi tên sắc bén bắn ra, nơi nó đi qua, khí huyết cường đại khiến cho đám âm hồn dang du đãng xung quanh tiểu viện phải vội vàng tránh né.

“Nhục thân khí huyết đã tiến thêm một bước, không hổ là bảo vật lục phẩm.”

Thọ nguyên, năng lực tự chữa lành không dễ nghiệm chứng, nhưng Lục Huyền vẫn có thể thoáng cảm nhận được những biến hóa vừa xảy ra bên trong cơ thể mình, khiến hắn cực kỳ hài lòng.

“Thúc giục Dị Thọ Bàn Đào ngũ phẩm chín muồi đã tiêu hao hết bốn viên Nạp Linh Thảo Châu của ta. Đây còn là dưới tình huống đã trồng trọt nó không ít năm, đã cung cấp cho nó hấp thu lượng lớn huyết nhục tinh hoa của yêu thú, nếu ngay từ khi bắt đầu đã trực tiếp dùng Nạp Linh Thảo Châu tới thúc giục, chỉ sợ số lượng linh châu hao tổn ít nhất cũng phải lớn

gấp mười lần hiện tại, đó là cái giá chưa bao gồm những điều kiện sinh trưởng khác.” Lục Huyền đưa mắt nhìn đám linh thực còn lại bên trong tiểu viện âm phủ, không khỏi cảm khái nói.

Phương pháp thúc giục này dùng rất tốt nhưng Nạp Linh Thảo Châu tiêu hao lại quá mức khủng bố, chỉ có thể sử dụng nó để thúc giục một ít linh thực sắp thành thục, từ đó thu hoạch quầng sáng phần thưởng ở thời kỳ đặc thù mà thôi.

Hắn đi tới trước mặt quả cầu thịt màu đỏ nhạt, nhẹ giọng nói: “Trong khoảng thời gian này ngươi sẽ tiến vào một vùng không gian đặc thù, nhớ phải thành thành thật thật đợi trong đó, đừng có gây hại cho mấy thứ ở bên trong. Chờ sau khi thả ra, ta sẽ cho ngươi ăn một bữa tiệc buffet toàn huyết nhục yêu thú tươi mới nhất.”

Lục Huyền hứa hẹn với con Nhục Linh Thần vừa sinh ra không lâu kia. Để đáp lại, quả cầu thịt màu đỏ nhạt lập tức lăn lộn về phía trước và phía sau hai cái, tỏ vẻ gật đầu đồng ý.

Sau khi lần lượt thúc giục Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, Ngọc Lộ Quả tam phẩm, Uế Trùng Thảo tứ phẩm cùng với Bàn Đào Thọ ngũ phẩm chín muồi, trong tay Lục Huyền chỉ còn thừa lại năm viên Nạp Linh Thảo Châu.

Hiện giờ, nhóm linh thực tà dị đã tiến vào thời kỳ trưởng thành trong tiểu viện âm phủ bao gồm: Thiên Cầu Thủ, Huyết Linh Chưởng Tham và Thánh Anh Quả. Trong đó, Thiên Cầu Thủ vốn là linh thực tam phẩm, nhưng vì bản thân nó khá đặc thù, cần phải thống nhất thúc giục, và đồng thời thu hoạch, nếu không phần thưởng bên trong một quầng sáng có khả năng sẽ không khiến hắn hài lòng.

Mà nhóm linh thực tà dị còn lại, bao gồm Âm Khốc Mộc, Ngũ Tạng Bảo Chu, Sát Nguyên Quả, Nhiên Hồn Hoa và U Tuyền Hoa đều là linh thực mới được gieo trồng không lâu,

thậm chí còn có một loại bởi vì điều kiện hoàn cảnh hạn chế, nên đến tận thời điểm này vẫn chưa mọc rễ nảy mầm, trong tay chỉ có Nạp Linh Thảo Châu vốn không thể hoàn toàn thúc giục nó trưởng thành được.

Lục Huyền dự định sẽ nắm chắc thời gian, lại đi một chuyến đến bí cảnh không trọn vẹn, xem có thể thúc giục một gốc Long Hài Thảo ngũ phẩm trưởng thành hay không.

Hắn để lại lượng lớn máu thịt, hài cốt và hồn phách yêu thú làm chất dinh dưỡng cho những loại linh thực âm phủ vẫn còn bên trong tiểu viện này, số lượng rất nhiều, đủ để chúng sử dụng trong một khoảng thời gian khá dài, sau đó, mở ra Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, rời khỏi nơi này và trực tiếp niêm phong tiểu viện lại.

"Chỉ cần tông môn vẫn còn thì không có một tên tà tu hay tà ma nào dám xông đến Kiếm Môn Trấn làm càn, lại cộng thêm Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận bảo vệ bên ngoài, coi như đám linh thực bên trong cũng tương đối an toàn."

Nghĩ đến đây, một tia lo lắng cuối cùng trong lòng Lục Huyền đã biến mất không còn nữa.

Những loại linh thực này đều là linh thực phẩm cấp cao, nếu cứ liên tục di dời sẽ gây bất lợi đến quá trình sinh trưởng của linh thực, đồng thời, chúng nó đều cần sinh trưởng trong môi trường linh khí tinh khiết mà điều kiện sinh trưởng của mỗi loại linh thực không giống nhau. Thậm chí chúng còn là linh thực tà dị, động một chút là cần huyết nhục hồn phách tới tẩm bổ, nếu hắn mang theo chúng cùng đi ra ngoài khẳng định là sẽ có không ít đồng môn cùng với tu sĩ tông môn khác chú ý tới, nếu bị phát hiện, hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Bởi vậy Lục Huyền đành phải đặt chúng nó ở trong tiểu viện âm phủ, để chúng nó tự do sinh trưởng.

Hắn rời khỏi Kiếm Môn Trấn, tiến vào một dãy sơn mạch hoang vắng, khôi phục lại diện mạo vốn có, sau đó mới trở về tông môn. Chờ nghỉ ngơi chừng nửa ngày, hắn đi vào Trận Đường của tông môn, giao ra mấy chục viên linh thạch trung phẩm, mượn nhờ đại trận truyền tống của Trận Đường, đi vào bên trong bí cảnh không trọn vẹn.

Không lâu trước đó, hắn mới tiến vào bí cảnh này, nên ở thời điểm hiện tại, gần như hoàn cảnh bên trong chẳng phát sinh quá nhiều biến hóa, không xuất hiện linh thực hoàn toàn thành thục mới.

Lục Huyền đã sớm đoán trước được chuyện này, hắn nhìn vào nhóm linh thực đang được gieo trồng bên trong bí cảnh không trọn vẹn, sau khi chăm sóc cẩn thận cho mỗi một gốc linh thực ở nơi này, hắn lập tức đi đến phía trước dòng suối đang chảy, nhìn sâu không thấy đáy, tựa như đã trực tiếp kết nối cùng hư không bên trên rồi.

Nước suối lạnh lẽo không ngừng tuôn ra, thậm chí còn ngưng kết thành một đám mây khí cực hàn ngay trên không trung, cái lạnh tựa như muốn thấm vào cốt tủy.

Chương 724: Cửu Thủ Long Đồ!

Nước suối kia chính là U Tuyền Linh Lâm tam phẩm.

Trước đó, Lục Huyền ngoài ý muốn lấy được ba gốc Long Hài Thảo ngũ phẩm từ dưới đáy Thiên Long hồ, hiện giờ chúng đều được nuôi dưỡng trong con suối này.

Linh thức của Lục Huyền cảm nhận được, ba cây hắc thảo mảnh dài như du long đã kéo ra từ bên trong ba khối hài cốt Giao Long khổng lồ nọ, không ngừng vui sướng bơi qua bơi lại trong nước suối lạnh lẽo.

Hắn tập trung tâm thần vào một gốc Long Hài Thảo, đồng thời tốc độ xoay tròn của quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền cũng càng lúc càng nhanh, lượng lớn Thanh Mộc nguyên khí tràn vào gốc linh thực ấy.

"Ngang!"

Theo quá trình Thanh Mộc nguyên khí rót vào càng ngày càng nhiều, Lục Huyền mơ hồ nhìn thấy bề mặt của Long Hài Thảo chợt xuất hiện một tầng lân giáp nhỏ như hạt bụi, rậm rạp chằng chịt nối liền cùng một chỗ, đồng thời từ trên thân cây cũng toát lên khí tức cùng loại với Chân Long.

Tiếng rồng ngâm hùng dũng vang lên, sợi cỏ màu đen dài bay từ chỗ sâu dưới lòng suối ra, phóng thẳng lên trời, chung quanh có một mảnh mây mù lượn lờ bao bọc, nhìn giống như đang cưỡi mây đạp gió.

Bàn tay Lục Huyền hóa thành màu ngọc bích óng ánh, hắn nhanh chóng bắt lấy Long Hài Thảo dường như đang trải qua

giai đoạn Hóa Long. Tuy sợi Long Hài Thảo còn không to bằng ngón tay hắn, nhưng sức lực lại không nhỏ, nó không ngừng giãy giụa trong tay hắn, muốn thoát ra ngoài.

Với cường độ thân thể của Lục Huyền mà cũng phải xuất ra hơn nửa khí lực, mới có thể vững vàng bắt được nó.

Tâm thần ngưng tụ trên sợi cỏ đen dài nhỏ có vài phần tương tự với Chân Long kia, chỉ trong nháy mắt, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【 Long Hài Thảo, linh thực ngũ phẩm, linh chủng do tinh hoa của hài cốt Chân Long ngưng kết mà thành, trong quá trình trưởng thành cần hài cốt của Giao Long cùng với linh dịch tam phẩm trở lên tẩm bổ bồi dưỡng. 】

【 Sau khi linh thực thành thục có thể dùng để phụ trợ tu sĩ đột phá một số công pháp có liên quan đến Chân Long, cũng có thể dùng để chăn nuôi yêu thú loại Giao Long, gia tăng xác suất đột phá đến ngũ phẩm. 】

"Công pháp có liên quan đến Chân Long? Đúng là ta đang tu luyện một bộ 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, nhưng còn chưa mở được quyển hạ, hẳn là không có cơ hội dùng đến cây Long Hài Thảo này."

"Nhưng chờ con Ly Hỏa Giao trong động phủ kia đi đến cửa ải đột phá, có thể đút cho nó ăn, nhằm gia tăng xác suất đột phá đến yêu thú ngũ phẩm của nó." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ đến, ánh mắt lại lập tức bị một quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện trên bề mặt con suối hấp dẫn.

Quầng sáng kia hơi lập lòe, cứ một mực ở trong nước suối, ngưng tụ mà không tan, giống như một vầng trăng tròn màu trắng bạc vừa rơi xuống nước.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, nó lập tức vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng

nhỏ bé lơ lửng trên bề mặt con suối, thủy quang mờ mịt, sáng đến chói mắt.

Rất nhanh sau đó, những điểm sáng kia đã ngưng tụ thành một luồng hư ảnh Giao Long, mang theo tiếng rồng ngâm mơ hồ, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Long Hài Thảo ngũ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Cửu Thủ Long Đồ. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một tấm bản vẽ loang lổ cổ xưa xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền. Bên trong bản vẽ có núi non sông ngòi, có một con Giao Long cực lớn với chín cái đầu đang ẩn nấp trong đó, bóng dáng Giao Long trông rất sống động, chân thật tự nhiên, khi nhìn kỹ lại, dường như còn có thể nhìn thấy nó đang chậm rãi bơi lội trong bức tranh cổ kia.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên bức tranh loang lổ cổ xưa này, gần như ngay lập tức, tin tức có liên quan đến nó đã xuất hiện trong đầu.

【 Cửu Thủ Long đồ, bảo vật ngũ phẩm, bên trong phong ấn tinh phách của một con dị thú Cửu Thủ Giao Long, có được long đồ là có thể khống chế được tinh phách của Giao Long, có thể phóng nó ra đối địch, cũng có thể dùng nó tới tế luyện pháp bảo. 】

"Cửu Thủ Long Đồ, bảo vật ngũ phẩm, cũng không tệ lắm, dù sao cũng không thể yêu cầu xa vời là mỗi một quầng sáng linh thực ngũ phẩm đều mở ra bảo vật lục phẩm được." Gương mặt Lục Huyền vẫn không có bất cứ biến hóa nào chỉ cảm thán một câu.

Hắn trực tiếp rót linh lực vào trong bức tranh cổ, lập tức, linh lực trong đan điền như đập lớn xả lũ, điên cuồng tràn ra. Hư ảnh Giao Long bên trong càng thêm chân thực, tiếng rồng

ngâm hào hùng vang lên, một con Cửu Thủ Giao Long dữ tợn nhanh chóng chui từ bên trong ra, chín cái đầu nhìn trái nhìn phải, uy phong lẫm liệt.

"Cái khác đều tốt, chỉ có một khuyết điểm là tiêu hao quá nhiều linh lực, phải dùng gần nửa linh lực trong đan điền mới có thể triệu hồi được Cửu Thủ Giao Long ra." Lục Huyền hơi thí nghiệm một chút, hắn hoàn toàn có thể sai khiến hư ảnh Cửu Thủ Giao Long như cánh tay của mình, điều khiển tự nhiên, đến cuối cùng ý niệm trong đầu khẽ động, nó lại một lần nữa trở về bên trong bức tranh cổ đầy vết tích thời gian kia.

"Hiện giờ, ta đã dùng gần hết số Nạp Linh Thảo Châu bản thân tích góp từng tí một rồi, Thảo Khôi Lỗi kia thật đáng thương, thù lao đành phải tính sau vậy. Nhưng dùng hết nhiều Nạp Linh Thảo Châu như vậy, cũng thúc giục ra lượng lớn linh thực, bội chi phần thưởng quầng sáng bên trong, thu hoạch tràn đầy, cuối cùng cũng không làm cho ta thất vọng." Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Lục Huyền.

Để ứng phó với nguy cơ sắp xảy ra, hắn đã thúc giục không ít linh thực mới tiến vào thời kỳ trưởng thành, nhận được phần thưởng cực kỳ phong phú bên trong quầng sáng, khiến cho con bài tẩy trong hắn lại tăng thêm mấy phần.

"Phi kiếm ngũ phẩm Khổng Tước Minh Vương Kiếm, pháp khí ngũ phẩm Vạn Uế Phiên, bảo vật ngũ phẩm Cửu Thủ Long Đồ, đều có thể trực tiếp gia tăng chiến lực. Bảo vật lục phẩm Thái Tuế Nhục đã gia tăng cường độ nhục thân cùng với năng lực tự lành cho ta, đúng là phòng ngự cộng thêm trị liệu, liền một lúc tăng cường đến hai hạng mục quan trọng."

"Ngoài ra vẫn còn lượng lớn phần thưởng tu vi, cùng với Địch Trần Đan, Thanh Vi Ngọc Tỏa các loại. Có những phần thưởng này lại cộng thêm các loại bảo vật cao giai từng góp

nhặt được lúc trước, cũng coi như có thêm mấy phần sức tự vệ trong thời loạn thế này rồi.” Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, nhưng không hề sinh ra ý niệm kiêu căng nóng nảy bởi vì trên người đang sở hữu đủ các loại bảo vật mạnh mẽ.

“Đáng tiếc Nạp Linh Thảo Châu không đủ, không thì nhất định phải nuôi dưỡng thêm hai nhánh Long Hài thảo khác bên trong U Tuyền Linh Lâm.” Lục Huyền nhìn hai sợi cỏ màu đen dài nhỏ đang bơi lội vui vẻ trong suối nước lạnh lẽo âm u, không nhịn được khẽ cảm khái nói.

Về cơ bản, hiện giờ bên trong bí cảnh chỉ còn lại linh thực ngũ phẩm trở lên, cực kỳ không thích hợp mang ra bên ngoài, một gốc Địa Hoàng Táo tứ phẩm duy nhất bởi vì bản thân có yêu cầu cực cao đối với linh khí và linh nhưỡng, điều kiện sinh trưởng tương đối hà khắc nên Lục Huyền cũng quyết định lưu nó lại bên trong bí cảnh.

Chương 725: Hắc Tinh Thành!

Trở về động phủ, Lục Huyền cũng không dừng bước nghỉ ngơi lại tiếp tục ngưng kết năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đã để chừa lại.

Năm ngày sau, tất cả linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đã ngưng kết thành công, Lục Huyền thu thập được hai trăm năm mươi hạt linh chủng màu xanh thẳm dài nhỏ.

Hắn lại dò xét đám linh thực bên trong trong linh điền một lần, do dự một chút, cuối cùng đã quyết định mang theo bốn nhánh Tiễn Đằng. Tiễn Đằng là linh thực dị biến tứ phẩm, yêu cầu về hoàn cảnh sinh trưởng không quá lớn, chỉ cần Lục Huyền cung cấp mũi tên linh lực cho nó là được, hơn nữa tất cả mấy gốc này đều đã tiến vào giai đoạn trưởng thành cả rồi, nói không chừng còn chưa hồi tông, đã trưởng thành ngang đường hết.

Trong đám linh thú đang được nuôi dưỡng tại động phủ, hắn dự định mang theo Đạp Vân Linh Miêu và Yêu Quỷ Đằng, những con khác đều ở lại nơi này.

Trong khi hắn kiên nhẫn chờ đợi, thì chừng mười ngày sau, một tấm phù lục đã bay vào động phủ. Sau khi biết được tin tức trên phù lục, Lục Huyền lập tức lộ vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt mang theo vài phần lưu luyến nhìn tòa động phủ của mình một cái sau đó bay nhanh tới căn cứ bên ngoài tông.

Tại một đỉnh núi bằng phẳng rộng lớn, hắn tìm được nhóm đồng môn được cử ra ngoài lần này. Sau khi xác nhận thân

phận, Lục Huyền tiến vào trong cơ thể một con Khôi Lỗi Giao Long đang nằm trên đỉnh núi.

Con Khôi Lỗi Giao Long này có hình thể vô cùng to lớn, dài hơn hai mươi trượng, bên trong có một không gian khác, hai bên đều là những phòng ốc đơn giản, ở giữa còn có một lối đi nhỏ hẹp, bên ngoài bố trí tầng tầng cấm chế.

Sau khi nhóm đệ tử đều đến đông đủ, Khôi Lỗi Giao Long trực tiếp lao ra, bay thẳng lên trời.

Lục Huyền lẳng lặng ngồi bên trong căn phòng nhỏ, nghiêng đầu, xuyên qua một cánh cửa sổ, nhìn thấy đám mây trắng bên ngoài đang nhanh chóng bay về phía sau, trong đầu chợt có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Hơn hai mươi năm trước, khi hắn còn là một tu sĩ Luyện Khí nho nhỏ, với mong ước tìm được một hoàn cảnh an ổn để bản thân làm ruộng, hắn đã bỏ ra không ít linh thạch, bước lên tàu chở hàng của Vạn Bảo Lâu, một đường đi tới Kiếm Môn Trấn.

Lúc ấy, hắn cũng làm như thời điểm này, hướng ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ của bảo thuyền nhìn vô số đám mây trắng chợt bay lướt qua, trong mắt tràn đầy chờ mong thấp thỏm.

Mà bây giờ, tâm cảnh lại có biến hóa rất lớn, trong lòng hắn đã tràn đầy tự tin rồi.

“Cảnh còn người mất, linh thực sư nho nhỏ năm đó không ngờ lại có thể trưởng thành tới tình trạng như hiện giờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy?” Trong lòng Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ miên man.

Đang cảm khái, đột nhiên từ ngoài phòng truyền đến ba tiếng gõ cửa thanh thúy.

“Mời vào.” Lục Huyền khẽ động linh lực, trực tiếp huỷ bỏ tầng cấm chế linh khí đơn giản do bản thân tự tay bố trí trong phòng rồi nhẹ giọng nói.

Một tu sĩ trung niên thon gầy khí chất sắc bén đi đến.

“Chào Chu sư huynh.” Lục Huyền đứng dậy thi lễ nói.

Người vừa tới kia tên là Chu Tề, tu vi Trúc Cơ viên mãn, hai người đều là đệ tử Kiếm Đường, từng cùng nhau tiến vào Kiếm Trì nhận kiếm, xem như có chút quen biết.

Từ chỗ Thẩm Diệp, Lục Huyền đã biết, vị Chu sư huynh này từng mấy lần thử đột phá cảnh giới Kết Đan nhưng đều lấy thất bại mà kết thúc, bản thân gã tự cảm thấy mình vô vọng tấn chức, từ đó cũng dập tắt ý chí tiến thủ luôn.

Thực lực của Chu Tề này rất mạnh, lần này gã chính là người dẫn đội.

“Lục sư đệ đang tu hành công pháp?” Tu sĩ trung niên nhìn về phía Lục Huyền, ngũ quan sắc bén lạnh lùng cũng trở nên mềm mỏng hơn vài phần.

Lục Huyền có thanh danh cực lớn ở trong Kiếm Đường, tuy tu vi vẫn chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, còn lâu mới bằng Chu Tề, nhưng dựa vào bản lĩnh bồi dưỡng Kiếm Thảo, cùng với phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm, hiện giờ địa vị và tiềm lực của hắn còn mạnh hơn Chu Tề một chút.

“Không phải, ta chỉ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thoáng ngây người một lát thôi.” Lục Huyền cười nói.

“Từ những đồng môn khác, ta biết được, sư đệ xưa nay vẫn ở trong tông môn, một lòng bồi dưỡng linh thực, lần này chúng ta cần đi tới địa vực cách xa ngoài vạn dặm, không biết Lục sư đệ đã thích ứng như thế nào rồi?”

“Có mấy phần thấp thỏm.”

“Dù sao ta cũng chỉ là một linh thực sư bình thường, toàn bộ tu vi đều dựa vào đan dược chồng chất mà lên, lại không giỏi đấu pháp, không có pháp khí trân quý, thứ duy nhất có được chính là mấy loại pháp quyết ta cần cù tu luyện, dùng để bồi dưỡng Kiếm Thảo.” Diễn xuất của Lục Huyền cực kỳ tinh xảo, hắn vẫn một mực duy trì hình tượng linh thực sư vô cùng ổn định.

“Lục sư đệ không cần phải lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sư huynh ta và những đồng môn khác sẽ bảo vệ ngươi.” Chu Tề mỉm cười nói.

“Vậy thì đa tạ Chu sư huynh, sư đệ ta vô cùng cảm kích.” Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm tạ trung niên sắc bén kia.

“Lần này chúng ta đi tới một tòa thành trì tên là Hắc Tinh thành, cách Hắc Ma Uyên không tới hai ngàn dặm, thường xuyên có yêu ma, tà ma vực ngoại từ bên trong chạy ra, tàn sát bừa bãi trong thành, gây nên tổn thất cực lớn.”

“Một lần nghiêm trọng nhất, đó là đại trận hộ thành trực tiếp bị yêu ma công phá, khiến cho nhóm tu sĩ và Nhân tộc bình thường vẫn luôn sinh hoạt bên trong tử thương non nửa, khiến mấy đại tông môn đã liên thủ còn phí rất nhiều công phu mới dọn dẹp xong.”

“Tại tiền tuyến - nơi chính diện đối kháng yêu ma tà ma - đã có lực lượng mạnh nhất của mấy đại tông môn trấn thủ, việc chúng ta cần làm chính là bảo vệ thành trì chu toàn, vừa canh giữ vừa xử lý đám yêu ma tà ma lẻ tẻ xuất hiện ở Hắc Tinh thành.”

“Nói một cách tương đối, hắn là nơi chúng ta đóng quân vẫn khá an toàn.” Chu Tề giới thiệu kỹ càng về nội dung nhiệm vụ trấn thủ lần này cho Lục Huyền.

“Vậy ta an tâm rồi.” Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, vừa cười vừa nói.

Tốc độ phi hành của Khôi Lỗi Giao Long cực nhanh, không đến hai ngày nó đã xuất hiện bên ngoài Hắc Tinh thành.

Lục Huyền và mười mấy vị tu sĩ Thiên Kiếm Tông khác cùng nhau bay ra, nhìn về phía tòa thành trì thật lớn trước mắt. Thành trì này được bao quanh bởi một bức tường thành màu xanh đen, mặt ngoài được vẽ các loại đường vân, linh quang hiển hiện, bao phủ cả tòa thành vào trong một cái vòng bảo hộ bằng linh khí khổng lồ.

Cũng không biết Hắc Tinh thành đã bị yêu ma tà ma tập kích bao nhiêu lần, chỉ biết cảnh tượng trước mắt bọn họ đều là một mảnh hoàng tàn, không ít tu sĩ đang khống chế phi kiếm, pháp khí bay tới bay lui ở bên trong vòng bảo hộ linh khí, đồng thời từng luồng linh thức cũng đảo qua đám người Lục Huyền.

“Chu đạo hữu, cuối cùng các ngươi cũng tới rồi.” Một vị thanh niên cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn lập tức bay từ trong vòng bảo hộ ra, nhìn về phía đám tu sĩ Thiên Kiếm Tông do Chu Tề cầm đầu, trong giọng nói toát lên vài phần nhẹ nhõm.

“Đường xá xa xôi, xin Vạn đạo hữu chớ trách. Không biết tình huống Hắc Tinh thành bây giờ thế nào rồi?” Chu Tề hỏi thanh niên cao lớn kia.

Chương 726: Tổ Đội Tuần Tra!

Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được, tu vi của thanh niên cao lớn bọn họ Vạn này cũng tương đương với Chu Tề, đều là cảnh giới Trúc Cơ viên mãn.

"Trước mắt còn tốt, chẳng qua phải thường xuyên canh giữ ở bên trong thành trì, mỗi ngày còn phải đi tuần tra tình huống xung quanh. Thỉnh thoảng trong thành còn phát sinh tu sĩ dị hoá, yêu ma ẩn núp tập kích, vẫn luôn bất ổn."

"Vậy là tốt rồi." Chu Tề gật đầu, sau đó cùng thanh niên cao lớn này bay về phía vòng bảo hộ bằng linh khí.

Ngay gần cái vòng bảo hộ này, có ba tu sĩ kính cẩn thi lễ với gã.

"Sư huynh, để phòng ngừa tà ma ký sinh, lén lút trà trộn vào thành trì, cần kiểm tra một chút, mong sư huynh cùng với các vị đạo hữu Thiên Kiếm Tông hãy tha lỗi."

"Không sao." Chu Tề sảng khoái đồng ý, một số thủ tục nên có vẫn phải thực hiện một phen, tránh để nhóm tu sĩ tông môn còn lại nói ra nói vào.

Tu sĩ vừa lên tiếng lập tức lấy ra một tấm gương đồng tối tăm mờ mịt, lần lượt chiếu lên người nhóm đồng môn Thiên Kiếm Tông vừa đi tới chi viện.

Tấm gương đồng không sinh ra bất cứ dị tượng gì, Lục Huyền nhanh chóng đi theo đám đồng môn tiến vào bên trong thành trì.

Sau khi tiến vào thành trì, trên đường đi, từ trong cuộc trò chuyện của đám người Chu Tề, Lục Huyền đã biết, năm đại tông môn đều phái tu sĩ đi tới đóng quân trấn thủ ở Hắc Tinh thành, trong nhóm này có đại tông như Thiên Kiếm tông, Vạn Thú môn, Linh Tiêu tông, cũng có hai tông môn trung đẳng khác tọa lạc ở gần Hắc Tinh thành.

Bởi vì môi hở răng lạnh, tuy thực lực của hai tông môn trung đẳng kia khá bình thường, nhưng bọn họ cũng dốc toàn bộ lực lượng, thề phải giữ vững một tầng vách ngăn cuối cùng phía trước tông môn này.

Có một vị Kết Đan chân nhân của Vạn Thú Môn đang trấn thủ trong thành, để phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn có thể xảy ra.

"Xem ra vị trí của Hắc Tinh thành vô cùng quan trọng, lại có nhiều tu sĩ tông môn đóng quân trấn thủ ở nơi này đến vậy." Lục Huyền chậm rãi đi xuyên qua những con đường rộng rãi nhưng có chút hoang tàn, trong lòng thầm nghĩ.

Một lát sau, hắn được nhóm tán tu trong thành dẫn tới phía trước một tòa biệt viện.

"Lục sư huynh, đây chính là nơi ngươi nghỉ lại trong khoảng thời gian này. Chỉ là nơi tu hành, tiểu viện đơn sơ, không biết thua kém bao nhiêu lần so với đại tông, kính xin sư huynh thông cảm nhiều hơn." Tên tán tu này có cảnh giới Trúc Cơ tiền kỳ, thực lực xem như không tệ trong nhóm tán tu, nhưng lại tự động cúi thấp hơn một cái đầu trước mặt Lục Huyền xuất thân từ Thiên Kiếm Tông, vẻ mặt có phần mất tự nhiên nói.

"Không tệ, ta rất hài lòng." Lục Huyền lộ vẻ mặt chân thành đáp lại.

Hắn vốn xuất thân là tán tu, thời điểm hắn còn ở lại bên trong Lâm Dương phường thị, điều kiện sinh hoạt kém hơn tòa tiểu viện trước mắt này không biết bao nhiêu lần, lại cộng thêm hiện tại, hắn đi ra bên ngoài là để quét sạch đám yêu ma tà ma, đương nhiên sẽ không chú ý quá nhiều.

Tán tu kia nghe vậy, trong lòng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, gã lưu lại một tấm phù lục đưa tin rồi vội vàng rời đi.

Lục Huyền tiến vào trong sân, tiện tay bố trí một đạo cấm chế đơn giản. Diện tích khu tiểu viện này không lớn không nhỏ, có tám gian phòng ốc, ngoài ra vẫn còn một mảnh linh điền gần ba mẫu trống không.

Lục Huyền cảm nhận được linh khí trong sân, hàng chân mày khẽ nhíu. Linh khí bên trong Hắc Tinh thành chẳng những mỏng manh hơn Thiên Kiếm Tông rất nhiều, đồng thời lại càng thêm hỗn tạp.

"Cũng may, nó tốt hơn Lâm Dương phường thị trước kia một chút." Lục Huyền lạc quan nghĩ.

Từ xa xỉ về tiết kiệm khó, hoàn cảnh như vậy thoáng cái đã làm cho một người vốn luôn quen với linh khí tinh khiết nồng đậm bên trong Thiên Kiếm Tông như hắn, có chút không thích ứng được.

"Nếu trồng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm ở trong linh điền như vậy, chỉ sợ chu kỳ sinh trưởng sẽ dài hơn không ít, cũng rất khó nhận được những cây thành thục có phẩm chất cao hơn." Hắn nắm lên một cục linh nhưỡng màu đen nhạt trong linh điền, âm thầm nói.

"Không cần phải vội vàng bồi dưỡng những hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo vừa được mang tới kia, chờ thích ứng vài ngày lại nói sau." Lục Huyền đưa mắt nhìn qua mảnh linh điền hoang vu không có vật gì phía trước, cố gắng kiềm chế lại xúc

động muốn làm ruộng trong lòng, để tiến vào căn phòng gần đó, bắt đầu điều chỉnh khí tức của mình, nhằm đảm bảo bản thân luôn ở vào trạng thái tốt nhất.

Trong Hắc Tinh thành nhiều người phức tạp, hắn không vội lấy Hư Không Yểm Mục ra, chỉ thả Đạp Vân Linh Miêu, để nó cảnh giác với khí tức tà ma nếu có. Hắn lại dùng Thanh Phù Vũ Y che lấp khí cơ của bản thân, sau đó tiến vào trạng thái tu luyện.

Ngày tháng bình tĩnh không được bao lâu. Ba ngày sau, một tấm phù lục đã bay nhanh tới bên ngoài tiểu viện, phát ra từng hồi rít gào ở bên ngoài cấm chế, tựa như đang thúc giục Lục Huyền.

Lục Huyền dùng linh thức dẫn dắt tấm phù lục kia tới rồi đưa vào một tia linh lực, rất nhannh, một giọng nói hùng hậu đã vang lên.

"Lục Huyền đạo hữu, trong ngày gần đây xin hãy cẩn thận đi tuần tra bên trong trận pháp, người đi cùng với ngươi có…"

Giọng nói kia vừa ban cho Lục Huyền một nhiệm vụ tuần tra, bên trong bao gồm cả phạm vi tuần tra, tin tức về đồng đội đi cùng, thời gian bố trí tuần tra vân vân…

Lục Huyền buông tấm phù lục kia xuống, lại cẩn thận kiểm tra đống bảo vật trên người một phen, lẳng lặng đợi thời gian trôi qua rồi đi đến địa điểm được ghi lại bên trên tấm phù lục.

"Có phải là Thiên Kiếm tông Lục Huyền Lục sư huynh không?" Hắn đi tới một khu quảng trường bằng phẳng rộng rãi, đang quan sát bốn phía, đột nhiên ở cách đó mấy trượng truyền đến một giọng nói già nua.

Lục Huyền nhìn theo tiếng nói, chợt trông thấy một lão giả gầy gò đang chào hỏi với mình, bên cạnh đối phương còn có

hai người khác. Trong lòng hắn khẽ động, lập tức đi tới trước mặt ba người kia.

"Chính là tại hạ, không biết các hạ có phải là vị đạo hữu lần này cùng ta lập thành tổ tuần tra biên giới thành trì hay không?"

"Đúng vậy đúng vậy." Trên mặt lão giả gầy gò lộ ra một nụ cười hiền lành.

"Để ta giới thiệu cho Lục sư huynh một chút, vị này là Khâu Trường Viên sư huynh đến từ Vạn Thú môn, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, cũng là tổ trưởng của bốn người chúng ta lần này." Lão giả chỉ vào một thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng bên cạnh.

"Chào Khâu sư huynh." Lục Huyền cười cười, ân cần thăm hỏi.

"Chào Lục sư đệ." Khâu Trường Viên cũng cười đáp lại.

"Vị này là Mạnh Nguyệt sư tỷ đến từ Linh Tiêu Tông, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ." Lão giả gầy gò lại vươn tay chỉ một nữ tu dịu dàng bên cạnh, giới thiệu.

Lục Huyền cùng nữ tu kia khẽ gật đầu chào hỏi lẫn nhau.

"Tại hạ tên là Tôn Vân Minh, xuất thân từ một tiểu tông môn tên là Thanh Nguyên Môn ở gần đây, ngày sau còn xin Lục sư huynh chiếu cố nhiều hơn."

"Tôn đạo hữu khách khí, chúng ta chiếu cố lẫn nhau là được." Lục Huyền cười ôn hòa nói.

"Các vị đạo hữu, lần đầu gặp mặt, sau đó còn phải làm việc chung với nhau một đoạn thời gian ngắn, ta mong tất cả hãy giới thiệu về nhau một chút, coi như đơn giản hiểu biết về đối phương." Khâu Trường Viên nói.

Chương 727: Chạm Trán Với Yêu Cầm!

“Ta đến từ Vạn Thú môn, có kinh nghiệm phong phú về chuyện chém giết yêu thú tà ma, am hiểu ngự thú, nắm trong tay nhiều loại linh thú tứ phẩm, ngoài ra còn có mấy món pháp khí không tệ.”

“Linh Tiêu Tông Mạnh Nguyệt, am hiểu chế phù, tinh thông trận pháp, từng tiến vào nhiều bí cảnh.”

“Thanh Nguyên Môn Tôn Vân Minh, không có chỗ nào đặc biệt am hiểu, chỉ có trình độ không tệ trên mấy môn thuật pháp trung giai, có hiểu biết cặn kẽ đối với khu vực tầng ngoài của Hắc Ma Uyên.” Lão giả gầy gò ngượng ngùng cười nói.

“Thiên Kiếm Tông Lục Huyền tinh thông linh thực, hiểu sơ về kiếm quyết, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, kinh nghiệm chém giết không nhiều lắm. Nhưng để bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình, ta đã tốn một khoản tiền lớn để chuẩn bị không ít bảo vật phù lục, hẳn là sẽ không kéo chân sau của các vị đạo hữu.”

“Lục đạo hữu rất ít thăm dò bí cảnh, chém giết cùng yêu thú tà ma?” Khâu Trường Viên nghe vậy, khẽ nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

“Phần lớn thời gian ta đều ở lại trong tông môn để bồi dưỡng linh thực.” Lục Huyền thành thật trả lời.

“Vậy cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ của đạo hữu đều là tu hành trong tông môn?”

“Đúng là như thế.” Lục Huyền cũng không giấu giếm, linh lực trong cơ thể hắn gần như đều đến từ phần thưởng bên trong quầng sáng, không trải qua đủ loại chém giết, cũng không đi tìm kiếm các loại cơ duyên, cứ vậy mà thuận buồm xuôi gió có được tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

“Làm sao bên trên lại phân cho ta một linh thực sư có tu vi nhưng không giỏi đấu pháp chứ?” Khâu Trường Viên nhìn Lục Huyền một cái thật sâu, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, hoàn toàn không thèm bận tâm đến mặt mũi của hắn, nói thẳng ra.

Vừa dứt lời, sắc mặt Tôn Vân Minh và Mạnh Nguyệt cũng phát sinh biến hóa, thoáng cái bầu không khí đã trở nên cực kỳ vi diệu.

“Tại hạ không biết, việc này phải nhờ sư huynh đi hỏi thăm những vị đạo hữu có liên quan rồi.” Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, tựa như không nghe ra sự lạnh lùng kèm theo một chút ghét bỏ trong giọng nói của thanh niên kia.

“Lục đạo hữu xin chớ lo lắng, Khâu Trường Viên sư huynh nói lời này cũng không có ác ý. Theo ta được biết, một người trong ba đạo hữu lần trước phân phối cho sư huynh, cũng có thân phận linh thực sư, rất ít khi ra ngoài rèn luyện kinh nghiệm đấu pháp, vận khí không tốt đụng phải một con yêu ma cường đại, đã tử vong tại chỗ, còn liên lụy khiến mấy người Khâu sư huynh bị trọng thương, thiếu chút nữa là toàn quân bị diệt. Bởi vậy sư huynh mới nói ra lời này.”

Một giọng nói già nua truyền vào trong tai Lục Huyền, chủ nhân của giọng nói ấy chính là lão giả gầy gò vẫn luôn ở trong Hắc Tinh thành, đối phương đang giải thích cho Lục Huyền biết nguyên nhân khiến Khâu Trường Viên làm ra hành vi như vậy.

“Tôn đạo hữu yên tâm, Khâu đạo hữu thấy ta như thế nào cũng không quan trọng, ta đảm bảo với ngươi là sẽ không làm

ảnh hưởng đến nhiệm vụ tuần tra sau này.” Lục Huyền hiểu rõ nỗi băn khoăn trong lòng lão giả, nên truyền âm nói với lão.

“Vậy là tốt rồi.” Lão giả gầy gò thở dài một hơi nhưng vẻ lo lắng trên mặt cũng không hoàn toàn biến mất.

Bốn người vừa mới thành lập một tổ đội nhỏ, tu vi cao nhất là Khâu Trường Viên – lại vì kinh nghiệm cá nhân mà chướng mắt với thân phận linh thực sư của Lục Huyền, lão già lại là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ xuất thân từ một tông môn nhỏ, dù có ý muốn xóa bỏ hiềm khích giữa mọi người nhưng bản thân vốn thấp cổ bé họng, điều này càng khiến lão giả cảm thấy con đường phía trước của tiểu tổ này vô cùng ảm đạm.

Lục Huyền lại chẳng hề để ý đến những thứ này, hắn theo sau ba người, đi tới biên giới thành trì.

“Tôn đạo hữu, không phải bên ngoài Hắc Tinh thành vẫn còn đại trận phòng hộ sao? Vì sao chúng ta phải đi tuần tra mỗi ngày?” Hắn truyền âm cho lão giả gầy gò, dò hỏi.

“Đúng là có đại trận hộ thành lục phẩm, do mấy vị Kim Đan Chân Nhân của đại tông liên thủ bố trí.” Lão giả gật đầu: “Nhưng diện tích của Hắc Tinh thành quá lớn, mỗi ngày đều mở trận pháp sẽ tiêu hao cực nhiều, vậy nên trận pháp chỉ mở ra ở một số vị trí quan trọng bên cạnh thành trì mà thôi, còn lại hầu hết những khu vực khác, tầng phòng hộ đều mỏng manh, yếu ớt hơn.”

“Chỉ có tại thời khắc mấu chốt, mới có thể toàn diện khởi động trận pháp.” Lão giả gầy gò giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền hiểu.

Bốn người xuyên qua vòng bảo hộ linh khí, bước ra bên ngoài thành trì, sau đó phân tán, giữ một khoảng cách nhất định để có thể phối hợp tác chiến với nhau bất cứ lúc nào. Sau

đó, cả bốn người bắt đầu bay cực nhanh xung quanh vòng bảo hộ linh khí.

Linh thức khuấy động, dò xét khắp nơi.

Lục Huyền thể hiện ra linh thức ở trình độ của tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ bình thường, cẩn thận dò xét bốn phía.

Nửa ngày trôi qua vẫn không có bất cứ tình huống gì phát sinh. Bốn người lại không vì vậy mà sinh lòng lười biếng, vẫn một mực chăm chú tuần tra trong ngoài thành trì như thường lệ.

"Hử? Có biến." Vẻ mặt Lục Huyền không có bất cứ biến hóa nào, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ.

Trong bốn người, tu vi của hắn là cao nhất, đã tới cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn tu luyện《Thần Diễn Kinh》ngũ phẩm có thể tăng cường linh thức, trong thức hải vẫn còn Uẩn Thần Thiếp ngũ phẩm không ngừng tẩm bổ cho linh thức, vậy nên linh thức của hắn đã vượt xa tu sĩ cùng giai bình thường.

Trong cảm giác linh thức của hắn, có một đám yêu cầm đang nhanh chóng bay về phía Hắc Tinh thành.

"Có thứ gì đó đang tới!" Khoảng mười hơi thở sau, Khâu Trường Viên mới phát hiện ra tung tích của yêu cầm, gã lập tức lên tiếng nhắc nhở mấy người Lục Huyền.

Ba người còn lại nghe vậy đều khẩn trương như lâm đại địch, tất cả đều lấy ra pháp khí phù lục, bày trận địa sẵn sàng đón địch.

"Rítttt!" Tiếng rít chói tai trực tiếp truyền vào trong tai Lục Huyền, dường như muốn đâm thủng màng nhĩ, khiến khí huyết trong cơ thể xao động không yên. Ngẩng đầu nhìn lại, mấy chục con yêu cầm cực lớn đã xuất hiện trong tầm mắt.

Yêu cầm mọc ra đôi cánh thịt rộng lớn, khi giương ra sẽ che khuất bầu trời, trên đầu chúng mọc lên một cái bướu thịt màu đen thui, xung quanh bướu thịt tràn ngập tà khí, vừa nhìn đã biết đám này không dễ chọc.

Yêu cầm vừa phát hiện ra mấy người Lục Huyền, tiếng rít trong miệng lại càng thêm hưng phấn, tốc độ đập cánh tăng nhanh hơn vài phần, từ xa xa đã truyền đến từng hồi gió tanh.

Trên không trung, cái bướu thịt màu đen trên đầu một con yêu cầm đột ngột bành trướng, yêu lực điên cuồng tuôn ra, từng luồng khí màu đen như mưa to trút xuống, rậm rạp chằng chịt, phát ra vô tận tiếng rít gào chói tai.

"Nghiệt súc, chết đi!" Khâu Trường Viên hừ lạnh một tiếng, một con bọ cạp sáu cánh khổng lồ màu đỏ thẫm đã bắn ra như điện, bản thân gã lại đứng trên một con yêu thú cự ưng khổng lồ thân thể như bạch ngọc, sẵn sàng nghênh đón con yêu cầm to lớn kia lao đến từ chính diện.

Mạnh Nguyệt không cam lòng lạc hậu, những tấm phù lục từ trong ống tay áo liên tiếp bay ra. Chỉ nháy mắt sau đó, các loại thuật pháp cấp thấp đồng loạt bắn ra, vô số phong nhận, băng thứ, thổ trùy… cùng lúc bay về phía yêu cầm.

Chương 728: Đồng Đội Công Nhận!

Về phần lão giả gầy gò Tôn Vân Minh, chỉ thấy linh lực trong thân thể lão điên cuồng chuyển động. Chỉ một nháy mắt, mấy chục cây trường thương màu đen kịt đã hình thành, điên cuồng bắn về phía đám yêu cầm trên không trung như những mũi tên nhọn.

Lục Huyền đang tập trung tư tưởng nhìn những luồng đao nhận rơi xuống như mưa to kia, Thanh Phù Lữ dưới chân thoáng hiện linh quang, thân hình đã nhanh chóng hóa thành một tia lưu quang, linh hoạt tránh thoát công kích của vô số luồng đao nhận.

Đang lúc hắn định hạ xuống đất, đột nhiên phía sau lại truyền tới một cơn gió tanh hôi. Trong cảm nhận của linh thức, một con yêu cầm khổng lồ vừa lén lút mò tới phía sau hắn từ bao giờ, cánh thịt rộng lớn nhắm chuẩn mục tiêu, hung hăng đập thẳng xuống.

Vẻ mặt Lục Huyền vẫn thản nhiên như thường, Phong Lôi Kiếm trong tay khe khẽ rung động, vô số tia điện lưu xẹt qua, chỉ trong phút chốc, một đạo kiếm khí lớn bằng cánh tay, mang theo lôi đình hắc phong đã bắn tới. Nháy mắt sau đó, đạo kiếm khí này trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy chục trượng, đánh thẳng vào cánh yêu cầm.

Đôi cánh thịt dày rộng lập tức xuất hiện một lỗ hổng màu đen cháy sém, dư thế lôi đình không giảm, tiếp tục nhảy nhót lan tràn trên đôi cánh, khiến một bên cánh của yêu cầm bị phế bỏ hoàn toàn.

Lục Huyền giống như mũi tên nhọn bay lên không trung, chẳng chút do dự đã lập tức thúc giục 《 Tinh Quang Kiếm Quyết 》, chỉ thấy một điểm tinh mang sáng lên, kiếm khí xẹt qua, chui vào cái bướu thịt màu đen thui trên đầu con yêu cầm.

Tốc độ của kiếm khí quá nhanh, yêu cầm không kịp tránh né, bị đau không ngừng quay cuồng trên không trung.

Lục Huyền thấy thế chỉ cười lạnh một tiếng, mấy chục tia Phong Lôi kiếm khí hình thành một tấm lưới lôi điện, lần lượt đánh lên thân thể yêu cầm. Chịu ảnh hưởng bởi Phong Lôi kiếm khí sắc bén kinh người, thân thể yêu cầm khổng lồ nhanh chóng hóa thành trăm ngàn lỗ thủng, cứ thế rơi thẳng xuống, đập cho vô số ngọn núi đá lớn nhỏ xung quanh vỡ vụn.

Trong tay hắn có Phong Lôi Kiếm tứ phẩm cực kỳ trân quý, lại hấp thu không ít gói kinh nghiệm Phong Lôi Kiếm Ý, cộng thêm Tốn Lôi Kiếm Hoàn có cùng nguồn gốc đã dung nhập vào phi kiếm, có thể nói đây chính là thủ đoạn thông thường mạnh nhất của hắn hiện giờ.

Cứ như vậy, hắn nhàn nhã dạo quanh chiến trường, tránh thoát những con yêu cầm khổng lồ công kích trên không trung, đồng thời từng tia Phong Lôi kiếm khí cũng xảo quyệt bắn ra từ các phương hướng, giống như linh dương treo sừng, không để lại dấu vết, cộng thêm tốc độ cực nhanh nên rất ít yêu cầm có thể tránh thoát được.

Chẳng mấy chốc, một mình hắn đã giải quyết được bốn trong mấy chục con yêu cầm to lớn xuất hiện, lại cộng với số yêu cầm do ba người kia liên thủ giải quyết, số lượng yêu cầm tử thương càng nhiều.

Trên mặt đất vương đầy thi thể yêu cầm, mùi máu tươi cực kỳ nồng nặc, lan tràn ra ngoài, từ xa cũng có thể ngửi thấy.

“Thực sự không ngờ kiếm đạo của Lục sư huynh lại tinh xảo như thế, không hổ là tu sĩ xuất thân từ Thiên Kiếm Tông.” Nữ tu dịu dàng ưu nhã hạ xuống mặt đất, đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền, mỉm cười lên tiếng, trong giọng nói có thêm mấy phần thán phục.

“Còn xa mới bằng bản lĩnh khống chế phù lục của Mạnh đạo hữu.” Lục Huyền trả lời, hắn vừa liên thủ với Mạnh Nguyệt giải quyết vài con yêu cầm nên đã thấy được thủ đoạn khống chế phù lục tinh diệu của vị tu sĩ Linh Tiêu Tông này.

Rất nhiều phù lục trong tay nàng đều như có linh tính, chúng phối hợp với nhau cực kỳ hoàn mỹ, đồng lòng kích phát ra uy lực lớn nhất của phù lục, đã giúp người cũng có không ít phù lục trên tay như Lục Huyền được lợi không nhỏ.

“Lục đạo hữu, Lục đạo hữu, đây là thứ kiếm quyết chỉ hiểu sơ sơ ngươi vừa nói sao?” Lão giả gầy gò tiến tới, đã cười tới mức gương mặt hiện đầy nếp nhăn: “Ngươi gọi nó là hiểu sơ thì chẳng phải kiếm thuật lão hủ tu luyện suốt mấy chục năm qua đều là uổng phí rồi?”

“Thật ra, nếu so sánh với các sư huynh đệ khác trong tông môn, thì kiếm thuật của tại hạ cũng chỉ có thể coi là hiểu sơ thôi.” Lục Huyền khiêm tốn đáp, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng của đám người Kiếm Vô Hà, Thẩm Diệp.

“Chuyện này…” Trong lúc nhất thời, lão giả gầy gò thực sự không biết nên nói gì nữa. Dù cũng có chút bất mãn vì Lục Huyền giấu giếm thực lực, nhưng sau khi thấy được kiếm đạo tinh thuần của hắn, trong lòng lão lại nhiều hơn vài phần vui sướng. Đồng đội càng mạnh thì khả năng lão có thể sống sót lại càng cao, một tu sĩ đi ra từ tông môn nhỏ như lão cũng hiểu rõ đạo lý ấy.

“Lục đạo hữu, ngươi giết nhiều yêu cầm nhất, ngươi chọn trước đi.” Khâu Trường Viên bước tới, tuy giọng điệu vẫn lạnh

lùng như cũ nhưng nếu người này đã chủ động đề nghị Lục Huyền tiến lên chọn lựa chiến lợi phẩm, cũng có nghĩa là gã trực tiếp biểu lộ suy nghĩ trong lòng mình ra ngoài rồi.

Hiệu suất giết yêu cầm của Lục Huyền đã trực tiếp thay đổi thái độ của Khâu Trường Viên đối với hắn, vốn dĩ lúc trước gã có phần bất mãn vì thân phận linh thực sư của hắn, thì hiện giờ đã hoàn toàn công nhận rồi. Lời đề nghị để Lục Huyền tiến lên lựa chọn chiến lợi phẩm trước chính là hành động tỏ rõ thái độ của gã.

Lục Huyền đi tới phía trước một đống thi thể yêu cầm đang nằm trên mặt đất, ngưng thần nhìn kỹ nhưng vẫn không phát hiện ra lai lịch của đám yêu cầm này.

"Lục sư huynh tò mò đám yêu thú này có lai lịch thế nào à?" Tôn Vân Minh là người từng trải, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra vấn đề Lục Huyền đang xoắn xuýt nên chủ động mở miệng hỏi.

"Có lẽ do ta ít khi rời khỏi tông môn… nhìn qua cũng thấy đám yêu cầm này hơi quen mắt, nhưng chúng lại có khác biệt rất lớn so với hình ảnh trong nhận thức của ta."

"Có suy nghĩ thế này cũng rất bình thường, bởi đám yêu cầm kia đều dị hoá cả rồi. Yêu ma ngoại vực đột phá vách ngăn không gian, sau đó lần lượt xâm nhập vào giới vực này. Trên người chúng thường có tính ô nhiễm rất mạnh, mà ma khí lại có thể thay đổi tập tính và hình thái của đám yêu cầm yêu thú, khiến chúng trở nên cường đại hơn, đồng thời cũng mang theo những điểm đặc thù như khát máu, cuồng bạo, giảm linh trí."

"Thì ra là thế, chẳng trách vừa rồi, dù đám yêu cầm sắp bị diệt sạch, cũng không có ý lùi bước." Lục Huyền giật mình hiểu ra, đến giờ hắn mới hiểu vì sao những con yêu cầm này lại không sợ sinh tử như vậy.

“Lục sư huynh, bộ phận đáng giá nhất trên thân thể đám yêu cầm này chính là nanh vuốt. Nanh vuốt của chúng cực kỳ cứng rắn và sắc bén, có thể dễ dàng xé rách nhục thân của tu sĩ Trúc Cơ, có thể bán được không ít linh thạch trong Hắc Tinh thành. Ngoài ra, cái bướu thịt trên đầu chúng cũng có chút giá trị, đám tu sĩ bàng môn rất yêu thích thứ này.” Mạnh Nguyệt dịu dàng đi lên phía trước, chỉ vào đống thi hài yêu cầm không trọn vẹn còn đang chảy máu trên mặt đất, giới thiệu với Lục Huyền.

“Số nanh vuốt và bướu thịt này đều để lại cho ba vị đạo hữu, ta chỉ cần một phần huyết nhục là đủ rồi.” Lục Huyền khẽ cười nói.

Đối với tu sĩ khác, bộ phận đáng giá nhất trên thân yêu cầm đương nhiên là nanh vuốt và bướu thịt, nhưng với hắn lại khác. Phần huyết nhục có phân lượng nhiều nhất, dễ bị bỏ qua nhất kia mới là món đồ trân quý nhất trong mắt hắn.

Chương 729: Hắn Còn Chủ Động Muốn Từ Chối Bảo Vật?

Tinh hoa máu thịt của yêu cầm hoàn toàn có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng nhóm linh thực âm phủ, cũng như nuôi dưỡng Nhục Linh Thần trong tiểu viện, đợi đến lúc thu hoạch quầng sáng, chắc chắn giá trị sẽ cao hơn mấy bộ nanh vuốt hay bướu thịt gì đó nhiều.

"Hả?" Nghe Lục Huyền nói thế, ba người đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Khi tổ đội với những tu sĩ trước đó, sau khi diệt sát yêu thú tà ma, ai cũng muốn giành lấy những bộ phận trân quý nhất trên người, có khi nghiêm trọng, thậm chí quá trình phân chia chiến lợi phẩm còn dẫn tới tranh đấu kịch liệt, ai ngờ khi tổ đội cùng Lục Huyền, tình huống lại hoàn toàn trái ngược thế này?

Hắn còn chủ động muốn từ chối bảo vật?

"Số yêu cầm này là do các vị đạo hữu chung sức hợp tác, mới có thể diệt sát toàn bộ, công lao của mỗi người đều không kém gì nhau. Hơn nữa, chuyện xử lý những loại tài liệu này khá là phiền toái đối với ta, còn không bằng trực tiếp mang bán huyết nhục yêu thú. Lại nói, trong động phủ của ta cũng đang nuôi vài con linh thú, sức ăn đều rất lớn, bởi vậy mà cần không ít tinh hoa huyết nhục của yêu thú đi chăn nuôi." Lục Huyền không tiện nói bản thân chướng mắt những phần đầu

thừa đuôi thẹo này nên mới thuận miệng bịa ra một lý do để giải thích với ba người bọn họ.

"Đã vậy, nếu chúng ta còn tiếp tục từ chối thì đúng là bất kính rồi." Lão giả gầy gò Tôn Vân Minh là người đáp lại đầu tiên.

Trong bốn người, lão là kẻ có xuất thân bình thường nhất, quá trình thu hoạch tài nguyên tu hành cũng gặp nhiều khó khăn nhất, nếu Lục Huyền đã nói đến mức này, tất nhiên lão sẽ gật đầu đồng ý ngay.

"Lục đạo hữu đúng là người rộng rãi hào phóng."

"Đúng vậy, lão hủ vô cùng cảm kích."

Đến đây, hoặc ít hoặc nhiều ánh mắt mấy người nhìn về phía Lục Huyền đều có vẻ cảm kích. Biết đi đâu để tìm một người tốt lại hào phóng như thế? Còn sẵn lòng để lại tài nguyên tu hành cho đồng đội của mình như hắn?

Trong lúc nhất thời, những người xa lạ vừa tổ đội với nhau một ngày trước đã thân thiết hơn nhiều, bầu không khí trở nên hòa hợp hẳn, ngay cả nét mặt vẫn luôn tỏ vẻ lạnh lùng của Khâu Trường Viên cũng thỉnh thoảng hiện lên ý cười.

Nhận những tài nguyên trân quý kia khiến ba người không khỏi băn khoăn trong lòng, vì vậy bọn họ đã để lại mười bộ thi hài yêu cầm tương đối hoàn chỉnh cho Lục Huyền.

Tất nhiên Lục Huyền đã nhận hết toàn bộ, hắn nhanh chóng cắt chém thi thể yêu thú xong xuôi rồi dùng túi trữ vật cất đi, trong lòng dự định, sau khi trở lại tiểu viện sẽ chuyển vào Thao Trùng Nang sau.

Không gian bên trong Thao Trùng Nang lớn hơn túi trữ vật không biết bao nhiêu lần, lại có thể duy trì tinh hoa của huyết nhục không bị xói mòn sinh cơ, nó chính là lựa chọn tốt nhất để cất chứa huyết nhục yêu thú.

Trước khi rời đi, Lục Huyền chỉ biết tiếc hận nhìn đống thi hài yêu cầm còn sót lại.

"Tiếc là có người khác ở đây, ta không tiện vận dụng pháp khí Dẫn Hồn Đăng để thu thập hồn phách, chỉ đành để đống hồn phách của yêu cầm kia tự tiêu tán mà thôi." Trong lòng hắn thầm nghĩ, bốn người lại tiếp tục phi hành cực nhanh dọc theo biên giới Hắc Tinh thành.

Sau đó cũng không xảy ra bất cứ chuyện bất thường nào nữa.

Đảo mắt đã qua ba ngày, mấy ngày nay, hầu như Lục Huyền đều ở cùng một chỗ với ba người Khâu Trường Viên, không có thời gian trở về Hắc Tinh thành.

Trong khoảng thời gian này, thi thoảng bọn họ lại đụng phải mấy con yêu thú dị hóa lén lút bay tới, thực lực mấy con này không quá mạnh, có Lục Huyền và Khâu Trường Viên, lại thêm Mạnh Nguyệt và Tôn Vân Minh cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ai nấy đều có thủ đoạn sở trường riêng, nên đám yêu thú dị hoá xuất hiện đều bị bốn người giải quyết nhanh chóng.

Chỉ có Mạnh Nguyệt bị thương nhẹ sau một lần chém giết với một con yêu thú dị hóa tứ phẩm, nhưng sử dụng đan dược chữa thương cũng rất nhanh hồi phục.

Dù không xảy ra chuyện gì bất thường, nhưng Lục Huyền vẫn rất cẩn thận, Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm và mấy tấm kiếm phù tứ phẩm luôn ở trong trạng thái sẵn sàng phát động, đều có thể kích phát bất cứ lúc nào.

Hôm nay, trong lúc đang đi tuần tra cùng bốn người, đột nhiên hai mắt hắn lặng lẽ nhìn chằm chằm xuống mặt đất bên dưới.

Linh thức nhạy bén giúp hắn cảm nhận được ở chỗ sâu bên dưới lòng đất vừa sinh ra một chút động tĩnh dị thường rất nhỏ. Linh thức lan tràn, hắn nhanh chóng phát hiện có vài con cự trùng mập mạp dữ tợn đang nhanh chóng xuyên thẳng qua tầng nham thạch. So với thân hình mập mạp kia, tốc độ di chuyển của mấy con cự trùng này nhanh nhẹn một cách bất ngờ, trong quá trình xuyên qua, chúng gần như không truyền ra một chút tiếng động nào, nếu không phải linh thức của Lục Huyền thật sự quá cường đại thì ngay cả hắn cũng rất khó phát hiện ra tung tích của chúng.

Một trăm trượng.

Lục Huyền khẽ ngẩng đầu nhìn lướt qua ba người, cả ba người đều không có bất cứ biểu hiện gì khác thường, hẳn là bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra bóng dáng cự trùng rồi.

Năm mươi trượng.

"Xung quanh quá yên tĩnh, rất kỳ lạ, các vị đạo hữu hãy lưu ý một chút." Hắn truyền âm cảnh báo cho ba người.

Hai mươi trượng.

"Lục đạo hữu đã nghĩ…" Khâu Trường Viên cực kỳ tự tin với linh thức của mình, đang định quay đầu an ủi Lục Huyền. Vào khoảnh khắc ấy, ở chỗ sâu trong lòng đất, tốc độ của cự trùng vừa đột ngột tăng nhanh, Khâu Trường Viên vẫn chưa dứt lời, một nhánh xúc tu màu vàng đã bắn ra, mang theo cát vàng đầy trời, như tia chớp đánh úp về phía Khâu Trường Viên đứng đầu trong bốn người.

"Cẩn thận!" Lục Huyền quát lớn.

Phong Lôi Kiếm trong tay vung tới, một đạo kiếm khí lập tức bắn ra. Trong nháy mắt, kiếm khí ngân vang, biến thành hình thái một con hung thú loài cú thượng cổ, tầng tầng lớp lớp kiếm khí hình thành nên những cánh chim trong suốt, tốc

độ càng nhanh hơn vài phần, mang theo kiếm ý hung ác, lao thẳng về phía nhánh xúc tu màu vàng đậm mới thò lên kia.

"Grào!" Nhánh xúc tu màu vàng đậm bị Thiên Kiêu kiếm khí hung hăng xoắn một cái, hóa thành vô số mẩu thịt vụn trên không trung, nhất thời không thể phân rõ đâu là cát vàng, đâu là những mẩu thịt màu vàng sậm tung bay đầy trời.

Yêu trùng vốn ẩn núp dưới lòng đất không bị ba người phát hiện, lập tức ăn một đòn đau đớn đến kinh người, nó phát ra tiếng gầm rú đầy thống khổ, sóng âm đảo qua khiến đống nham thạch xung quanh không ngừng sụp đổ.

Ngay sau đó, một con cự trùng khổng lồ xấu xí mọc ra vô số đốt nhìn như cánh tay trẻ con trực tiếp chui ra từ chỗ sâu dưới lòng đất, tròng mắt màu xám trắng nhìn quanh bốn người đầy vẻ thù hận.

"Đa tạ Lục đạo hữu." Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, mãi cho tới khi nhánh xúc tu màu vàng đậm bị Thiên Kiêu kiếm khí của Lục Huyền giải quyết, ba người kia mới phản ứng lại. Khâu Trường Viên vội vàng tiến tới gần ba đồng đội, trên mặt lộ vẻ bàng hoàng, kinh hãi nói.

Năng lực ẩn nấp của loài cự trùng kia quá mạnh, chờ đến khi nhánh xúc tu xuất hiện, gã mới cảm nhận được. Nhưng tốc độ xúc tu tập kích quá nhanh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, rất khó đưa ra phản ứng chính xác, nếu không có Lục Huyền ra tay cứu giúp, rất có thể gã đã bị trọng thương rồi.

Chương 730: Chiến Đấu Với Cự Trùng!

"Cứ đối phó với đám yêu trùng này trước đã, chỉ sợ bên dưới vẫn còn yêu trùng." Lục Huyền lạnh mặt nói.

Lục Huyền còn chưa dứt lời, mười chiếc xúc tu màu vàng đã như tia chớp bắn ra từ chỗ sâu trong lòng đất, đánh úp về phía bốn người bọn họ.

Sau khi được Lục Huyền nhắc nhở, ba người còn lại cũng không còn bối rối như lúc ban đầu nữa, bọn họ dồn dập thi triển thủ đoạn, ngăn cản những nhánh xúc tu màu vàng sậm đang điên cuồng công kích kia.

Túi trữ vật bên hông Khâu Trường Viên lóe lên linh quang, gần như ngay sau đó, một tấm khiên phủ kín lân giáp màu xanh đen đã hiện lên trước người gã, linh lực tràn vào trong tấm khiên, diện tích tấm khiên không ngừng tăng lên, vững vàng ngăn cản đòn tấn công của nhánh xúc tu vàng đậm.

Trong tay Mạnh Nguyệt lặng lẽ xuất hiện một tấm phù lục màu trắng bạc, một bức tường băng dày phóng lên cao ngay trước mặt nàng.

Tôn Vân Minh thấy thế tới của đám xúc tu quá mức hung hăng, lập tức kích hoạt một miếng ngọc bội óng ánh trên cổ. Miếng ngọc bội vỡ tan, một cái vòng bảo hộ linh khí lập tức bao trùm xung quanh lão.

Về phần Lục Huyền, dù hắn có lòng tin tuyệt đối vào thân thể cường hãn của mình, nhưng trước mặt ba người, hắn cũng không muốn bộc lộ quá nhiều, chỉ thấy Thanh Phù Lữ dưới

chân chợt lóe thanh quang, thân thể vẽ nên một đường cong trái với lẽ thường, xảo diệu tránh thoát đòn tập kích của xúc tu. Sau đó, hắn khẽ phất tay, vô số đạo kiếm khí nhỏ xíu trực tiếp hóa thành một cơn lốc khủng bố, mang theo sấm sét vang dội, chém đứt nhánh xúc tu kia thành từng mảnh vụn tung bay đầy trời.

Ngay sau đó, bảy con cự trùng dữ tợn trực tiếp xuất hiện trước mặt bốn người, thân thể mập mạp không thể tưởng tượng nổi lại chen chúc chung một chỗ, vô số đốt chân nhỏ bé trắng nhợt trên thân thể chúng không ngừng múa may, bắn ra từng đạo thổ nhận màu vàng đen đâm về phía đám người Lục Huyền.

Khâu Trường Viên dứt khoát thả một con yêu thú bọ ngựa có khí tức tam phẩm ra ngoài. Con bọ ngựa mọc ra một đôi chân to như đao lớn, bên trên có những chiếc răng cưa trông sắc bén cực kỳ. Ngay sau đó, con bọ ngựa này dùng sức nhảy lên, thoáng cái đã biến mất, khi nó xuất hiện trở lại, cặp chân như đại đao kia đã hung hăng xẹt qua thân thể cự trùng.

Rõ ràng đôi đại đao nọ đã cắt mạnh qua hai cái đốt chân nhìn như cánh tay trắng nhợt, vậy mà chỉ đủ sức lưu lại hai vết thương mờ mờ trên thân thể con cự trùng mập mạp, máu tươi với hai màu đỏ vàng trộn lẫn cùng một chỗ chảy ra rồi lập tức khép lại.

“Cẩn thận, da con yêu trùng này rất dày.” Khâu Trường Viên thoáng rùng mình, vội vàng lên tiếng nhắc nhở ba người khác.

Phải biết rằng, con yêu thú bọ ngựa trong tay gã có đôi chân cực kỳ sắc bén, không thua kém một số loại phi kiếm tam phẩm, vậy mà một kích toàn lực của nó lại chỉ đủ sức tạo thành vài vết thương tổn rất nhỏ đối với con cự trùng này, có thể thấy được yêu trùng kia khó chơi tới mức nào.

“Có khoảng năm con tứ phẩm, hai con tam phẩm, hơi khó giải quyết rồi đây.” Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, liếc mắt một cái đã nhìn thấu khí tức của bảy con yêu trùng vừa xuất hiện.

Trong bốn người, Tôn Vân Minh có tu vi thấp nhất. Bị cự trùng tấn công điên cuồng, lão đã sắp không chống đỡ được, nét mặt đầy vẻ thận trọng, trong lòng biết đã đến thời khắc nguy hiểm. Đột nhiên một đoạn đao gãy màu đen nhánh xuất hiện trước mặt, Tôn Vân Minh dứt khoát phun một ngụm tinh huyết lên lưỡi đao gãy kia. Lưỡi đao gãy lập tức hóa thành một luồng hắc quang, chui vào cơ thể một con cự trùng.

Cự trùng đau nhức kịch liệt, thân thể điên cuồng vặn vẹo, chờ đến khi lưỡi đao gãy bay ra từ cơ thể cự trùng, lại định đâm vào thân thể nó thêm một lần nữa, đột nhiên lượng lớn nước mủ màu vàng sẫm điên cuồng phun ra từ trong miệng cự trùng. Nước mủ bắn lên mảnh đao gãy màu đen nhánh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện dấu vết loang lổ rỉ sét, trong tiếng vang xèo xèo, từng sợi khói màu vàng tanh hôi bay ra từ trên lưỡi đao.

“Pháp khí của ta!” Lão giả gầy gò thấy thế, vội vàng triệu hồi lưỡi đao gãy màu đen nhánh bay trở về, nhìn vô số dấu vết lớn nhỏ không đều vẫn còn lưu lại trên mặt đao, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Lưỡi đao gãy màu đen nhánh này vốn là món bảo vật mà vất vả lắm lão mới có được, cần dùng tinh huyết để kích phát, uy lực cực mạnh, vốn định dùng làm lá bài tẩy đợi cơ hội chém ra một đòn giết địch, không ngờ lại bị ăn mòn phá hoại như vậy rồi.

“Không ngờ yêu trùng còn có chiêu ăn mòn pháp khí.” Trong đầu Lục Huyền lóe lên một suy nghĩ.

“Các vị đạo hữu, hay thử đổi thuật pháp hoặc phù lục để giết yêu trùng đi. Có át chủ bài gì mau chóng sử dụng, tốc chiến tốc thắng.” Hắn truyền âm nói với ba người Khâu Trường Viên.

Ba người khẽ gật đầu, trong mắt Mạnh Nguyệt xuất hiện một tia chần chờ, nhưng không lâu sau đó, một tấm phù lục màu đỏ thẫm đã xuất hiện trước mặt nàng, bên trong phù lục có một luồng hư ảnh Giao Long trông vô cùng sống động. Tiếng rồng ngâm hùng hồn vang lên, một con Hỏa Long to lớn mang theo lửa cháy hừng hực phóng về phía con cự trùng dữ tợn bên dưới.

Trước mặt Khâu Trường Viên lại xuất hiện một con yêu viên bốn tay sáu mắt, đột nhiên thân thể nó bành trướng lên gấp mấy lần, nắm đấm màu xanh đen bốc lên hung diễm đằng đằng, đánh mạnh về phía cự trùng.

Nét mặt Lục Huyền nghiêm lại, ba tấm phù lục hình dáng như mũi kiếm lập tức xuất hiện trong tay, hắn dùng linh lực kích phát, kiếm khí bên trong giống như một mảnh cuồng phong sóng lớn phun trào, quét nhanh về phía mấy con cự trùng còn lại.

Ba tấm Khiếu Hải kiếm phù tứ phẩm được sử dụng cùng một lúc, hình thành nên biển kiếm khí vây quanh yêu trùng. Dù thân thể của bọn chúng vô cùng to lớn nhưng dưới uy thế của kiếm khí, cũng chẳng khác gì một chiếc thuyền gỗ có thể bị lật úp trong cơn sóng to gió lớn bất cứ lúc nào.

Chỉ kiên trì được mấy hơi thở cự trùng đã bị kiếm khí vô cùng vô tận cắn nuốt, huyết nhục vương vãi đầy trời, dù đứng trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh, cũng có thể ngửi được mùi máu tanh nồng.

Bên kia, phù lục Hỏa Long của Mạnh Nguyệt và yêu viên bốn tay sáu con mắt của Khâu Trường Viên đều tự giải quyết

xong một con yêu trùng.

“Lục sư huynh!”

“Lần này may nhờ có Lục sư huynh!”

Ba người đi về phía Lục Huyền. Sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, cách xưng hô của Khâu Trường Viên đã lập tức thay đổi từ đạo hữu thành sư huynh vô cùng thoải mái tự nhiên, trong mắt hai người Mạnh Nguyệt và Tôn Vân Minh cũng đầy vẻ cảm kích.

“Thật không ngờ Lục sư huynh lại có kiếm phù cao giai cường đại như thế.”

“Ba tấm kiếm phù tứ phẩm, Lục sư huynh ra tay mạnh thật!”

“Nếu không có ba tấm kiếm phù này chỉ sợ bốn người chúng ta sẽ bị thương không nhẹ, thậm chí còn có khả năng ngã xuống ở đây.” Tôn Vân Minh có tu vi thấp nhất, bảo vật ít nhất, không khỏi cảm khái từ tận đáy lòng, vừa nghĩ đến chuyện bản thân có khả năng mất mạng là cõi lòng lão quặn lại, trong mắt tràn đầy kinh sợ hồi lâu cũng không tan.

Chương 731: Nuôi Gia Đình Nào Có Dễ Dàng!

“Haizz, trước khi ra ngoài, nhằm gia tăng năng lực bảo mệnh nên ta đã dùng khoản linh thạch tích lũy suốt nhiều năm của mình đi đổi lấy vài tấm phù lục tứ phẩm từ chỗ đồng môn ở Kiếm Đường. Nhưng thoáng cái đã dùng hết con át chủ bài trong tay rồi.” Lục Huyền đưa mắt nhìn mấy đạo kiếm khí còn sót lại, trong giọng nói toát lên vẻ cực kỳ xót xa.

“Nhưng thuận lợi tiêu diệt đám yêu trùng này cũng coi như chúng đã phát huy hết tác dụng của mình.” Hắn khẽ cười nói.

Ba người nghe vậy lại bày tỏ lòng cảm kích thêm một lần nữa.

“Lục sư huynh, phần lớn đám yêu trùng này đều do ngươi giải quyết, vậy ngươi đi tới chọn lựa chiến lợi phẩm trước đi.” Mạnh Nguyệt lại mở miệng đề nghị, hai người Khâu Trường Viên đều không có ý kiến.

“Khí tức của đám yêu trùng này phần lớn đều là tứ phẩm, có lẽ trong cơ thể chúng đã ngưng kết ra Yêu Hạch, làm chuẩn bị để ngưng kết Yêu Đan đột phá ngũ phẩm. Ngoài ra, lớp da của yêu trùng cũng là một món bảo vật có giá trị, sẽ đổi được không ít linh thạch.” Khâu Trường Viên đến từ Vạn Thú Môn nên hiểu khá rõ về các loại yêu trùng, lập tức lên tiếng nói.

Linh thức của bốn người đảo qua một lượt, đúng là đã lấy được ba viên thạch châu màu vàng đất mang theo linh lực nồng đậm từ bên trong thi hài yêu trùng, vừa nhìn đã biết đây không phải vật tầm thường.

Bảy bộ túi da yêu trùng cũng được xử lý tốt, nhưng do sức sát thương của Khiếu Hải kiếm phù nên bộ da không được hoàn chỉnh.

"Ta muốn một viên Yêu Hạch và ba bộ da yêu trùng cùng với tất cả huyết nhục yêu trùng thu thập được, ý ba vị đạo hữu thế nào?" Lục Huyền trầm giọng nói.

"Được."

"Ta không có ý kiến."

"Lục sư huynh nên nhận được những thứ này." Ba người liếc mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu đồng ý.

Sau khi Lục Huyền lấy đi chiến lợi phẩm của mình, còn thừa lại hai viên Yêu Hạch và bốn bộ da yêu trùng, những thứ này như vậy đã vượt quá dự đoán của bọn họ. Về phần mấy thứ huyết nhục yêu trùng gì đó, trong mắt ba người đều là đầu thừa đuôi thẹo, giá trị không thể sánh bằng Yêu Hạch và bộ da được.

Trong quá trình giải quyết bảy con yêu trùng này, công lao của Lục Huyền rất lớn, hắn còn cứu được Khâu Trường Viên khi yêu trùng tập kích, hắn để lại cho ba người bọn họ nhiều thứ như vậy đã quá tốt rồi.

Lục Huyền thu chiến lợi phẩm được chia vào túi trữ vật, lượng lớn huyết nhục yêu thú gần như đã khiến chiếc túi trữ vật của hắn căng tràn.

"Cũng may ta đã chuẩn bị thêm mấy cái, về sau lại cho hết vào Thao Trùng Nang." Hắn thầm nghĩ, ngay cả một miếng huyết nhục lớn bằng quả đấm cũng không buông tha. Cũng chẳng còn cách nào khác, nhu cầu đối với huyết nhục của tiểu viện âm phủ bên kia quá lớn.

Nuôi gia đình nào có dễ dàng!

Sau khi bốn người chia chiến lợi phẩm thì nhanh chóng rời đi để tránh có thêm nhiều yêu trùng bị mùi máu tanh của đồng loại kéo tới.

Nửa tháng tiếp theo, đám người Lục Huyền và Tôn Vân Minh vẫn luôn tuần tra biên giới Hắc Tinh thành. Trong khoảng thời gian này, thi thoảng bọn họ cũng gặp phải đám yêu thú dị hoá đến mất lý trí do bị yêu ma ngoại vực ảnh hưởng, nhưng tất cả chúng đều bị bốn người hợp lực giải quyết xong rồi.

Đã đến kỳ hạn nhiệm vụ, bốn người trở về Hắc Tinh thành, thông qua kiểm tra của tu sĩ bảo vệ bên ngoài đại trận, tiến vào trong thành trì.

"Cuối cùng cũng bình an trở về." Bốn người nhìn nhau, cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút rồi.

Khi ở bên ngoài thành trì, không biết lúc nào sẽ có yêu thú đánh lén, đương nhiên là bọn họ phải đề phòng mọi lúc mọi nơi, tâm trạng luôn căng thẳng không thể tùy tiện thư giãn, trở lại thành mới xem như có chút thời gian thả lỏng.

"Lần này may mà có Lục sư huynh ở đây, nếu không chỉ sợ chúng ta khó mà trở về Hắc Tinh thành trong tâm thế thoải mái, không tổn hao gì như hiện tại." Đột nhiên Mạnh Nguyệt lên tiếng.

"Không sai, ta thực sự không ngờ một linh thực sư rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh như Lục sư huynh lại có thực lực mạnh mẽ như thế, lần này đúng là vượt quá dự kiến của lão hủ rồi." Tôn Vân Minh cũng cười nói.

Trong bốn người, lão có xuất thân bình thường nhất, tu vi thấp nhất, bảo vật trên người ít nhất, gặp được một đồng đội mạnh như Lục Huyền và bình an trở về có thể xem như cực kỳ may mắn.

“Có thời gian ta sẽ tới thỉnh giáo kiếm đạo với Lục sư huynh.” Khâu Trường Viên bất ngờ thốt lên một câu.

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Lục Huyền sang sảng cười nói.

“Ba vị đạo hữu, chúng ta từ biệt ở đây?”

“Tạm biệt!”

Bốn người chia tay, mỗi người đi một ngả, Lục Huyền đang định trở lại tiểu viện thì đột nhiên một giọng nói già nua lại vang lên bên tai.

“Lục sư huynh, xin dừng bước!”

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão giả gầy gò chẳng biết đã đi tới đằng sau mình từ lúc nào mà thoáng cái còn tiến tới trước mặt hắn.

“Tôn đạo hữu, còn chuyện gì sao?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên ta nghĩ đến trong lúc ra ngoài điều tra dọn dẹp, sư huynh đã nhận được không ít tài liệu yêu thú, mà có vẻ như đây là lần đầu tiên ngươi tới Hắc Tinh thành, hẳn là không hiểu rõ tình hình trong thành nên muốn giới thiệu cho Lục sư huynh một vài phương pháp có thể đổi thêm chút linh thạch.”

“Thanh Nguyên Môn của ta ở gần Hắc Tinh thành, có thể nói là khá quen thuộc đường đi nước bước ở nơi đây.” Tôn Vân Minh vừa cười vừa nói, trong giọng điệu không giấu được cảm giác muốn lấy lòng.

“Vậy sao? Vậy phải làm phiền Tôn đạo hữu rồi.” Suy nghĩ thoáng qua trong đầu Lục Huyền, sau đó hắn gật đầu đồng ý.

Hắn mới đến nên không hiểu rõ về Hắc Tinh thành lắm, mà Tôn Vân Minh lại là địa đầu xà, hai người từng tổ đội cùng

nhau, có lão dẫn đường sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức, còn có thể đổi được nhiều linh thạch hơn.

"Vậy mời Lục sư huynh đi theo ta."

Ý cười trên mặt lão giả càng sâu, lần này đi một chuyến cùng Lục Huyền, lão đã thấy được điểm bất phàm của vị linh thực sư xuất thân từ đại tông này, kiếm đạo tinh xảo, gia sản dồi dào, tiện tay đã tế ra ba tấm kiếm phù tứ phẩm, cộng thêm chuyện hắn luôn đối xử với người khác rất hiền hòa, mới khiến lão nảy sinh ý định kết bạn với đối phương, sau đó mượn một lý do để tiếp cận Lục Huyền, củng cố mối quan hệ giữa hai người.

Hai người chậm rãi đi trên đường phố trong Hắc Tinh thành.

"Nơi này là khu vực nhóm tán tu bày quầy bán hàng, phần lớn đều là tu sĩ Luyện Khí, nếu trong tay Lục sư huynh có tài liệu phẩm cấp thấp, cũng có thể yên tâm giao cho ta, ta sẽ dặn dò đệ tử bổn môn xử lý giúp, làm như thế cũng tiết kiệm được kha khá thời gian. Phía cuối đường có một số cửa hàng tài lực không tệ, uy tín cao, một số loại tài liệu yêu thú quý giá có thể mang tới chỗ họ bán."

"Mặt khác, hiện giờ trong Hắc Tinh thành ngư long hỗn tạp, có rất nhiều tu sĩ tông môn và một số tán tu cường đại tụ tập ở đây, đôi khi còn có chợ đen được mở, nếu Lục sư huynh muốn đi, có thể nói với ta một tiếng, ta sẽ giải quyết chuyện tư cách tiến vào thay sư huynh." Tôn Vân Minh giới thiệu rõ ràng với Lục Huyền.

Chương 732: Gặp Được Cố Nhân!

Lục Huyền gật đầu, ánh mắt thờ ơ đảo qua những quầy hàng của nhóm tán tu ở hai bên đường. Chủ quầy cảm ứng được khí tức cường đại trên thân thể hai người đều nhao nhao cúi đầu, e sợ bản thân làm hai vị cao thủ Trúc Cơ này không vui.

Đột nhiên, hắn dừng chân phía trước một quầy hàng. Trên quầy hàng có bày một ít tài liệu cấp thấp, có linh thực nhất phẩm nhị phẩm, còn có các loại xương rắn, máu rắn, hàng hóa linh tinh. Chủ quán là một thanh niên gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt như hai cái khe hẹp, một con mãng xà màu xanh biếc thò ra từ trong tay áo của thiếu niên kia, dùng ánh mắt hờ hững nhìn ra bên ngoài.

Phát hiện có tu sĩ dừng chân ngay trước quầy hàng của mình, thanh niên nọ lập tức ngẩng đầu, đang định chào hỏi, lại cảm ứng được khí tức Trúc Cơ trên thân thể hai người, sắc mặt gã lập tức thay đổi, trong ánh mắt có thêm nửa phần cảnh giác nửa phần sợ hãi không thôi.

"Không biết hai vị tiền bối cần gì?" Thiếu niên kia cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói, lại thuận tiện nhét con mãng xà màu xanh biếc kia vào lại ống tay áo của mình. Trong đầu gã đang suy nghĩ miên man, cố gắng nhớ lại xem mình từng có hành động gì đắc tội với tu sĩ Trúc Cơ hay không.

Tôn Vân Minh thấy Lục Huyền dừng lại, dù không biết nguyên do nhưng cũng thả chậm bước chân, quay đầu đi tới phía trước quầy hàng kia.

Lục Huyền giơ tay, trong lòng thanh niên gầy gò kia không khỏi thấp thỏm bất an, nhưng lại thấy hắn cầm lên một bình máu máu rắn màu xanh đỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Đây là máu của Bích Thủy Mãng?"

"Bẩm tiền bối, đúng là máu của Bích Thủy Mãng." Thanh niên gầy gò mở miệng, để lộ ra hai hàng răng nanh bén nhọn.

"Tên các hạ là Dư Kiệt?" Lục Huyền nhẹ giọng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, thân thể thanh niên kia không khỏi run rẩy, nhưng cũng cúi đầu thừa nhận: "Vâng, nhưng vì sao tiền bối lại biết tên vãn bối…"

Nhận được câu trả lời làm mình hài lòng, khóe miệng Lục Huyền càng vểnh lên cao hơn: "Lâm Dương phường thị, máu Bích Thủy Mãng, không ngờ lại gặp được ngươi ở chỗ này."

Trong lòng hắn cảm khái vạn phần, thật sự không ngờ sau nhiều năm như vậy, mình lại gặp được cố nhân ở Hắc Tinh thành cách xa vạn dặm này.

Lúc trước, khi còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, vì thu thập máu rắn để bồi dưỡng Giao Đằng, thông qua một người hàng xóm cách vách, hắn đã quen biết với chàng thanh niên tu sĩ tên Dư Kiệt này, cũng đổi được không ít máu Bích Thủy Mãng nhị phẩm từ trong tay vị gia gia am hiểu bắt rắn của gã. Thiếu niên đã từng có ánh mắt sắc bén như rắn độc kia nay đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí cao giai.

"Lục… Lục tiền bối?"

Được Lục Huyền nhắc nhở, trong đầu thanh niên kia như có một tia lôi đình đánh xuống, chỉ nháy mắt sau đó, gã đã nhớ lại chuyện của hơn hai mươi năm trước.

Lúc trước, từng có một vị linh thực sư tìm tới nhà gã, trao đổi rất nhiều máu Bích Thủy Mãng nhị phẩm từ chỗ gia gia

của gã, cũng giúp cho cuộc sống quẫn bách của hai ông cháu được cải thiện rất nhiều.

"Không sai, chính là ta."

Trong mắt thanh niên Dư Kiệt kia tràn đầy vẻ không thể tin tưởng nổi, gã còn nhớ lúc ấy, Lục Huyền chỉ là một tu sĩ Luyện Khí trung giai, không ngờ chỉ qua hơn hai mươi năm ngắn ngủi, đối phương đã thuận lợi đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, trở thành tồn tại mà gã phải ngước nhìn rồi.

"Sao ngươi lại đến Hắc Tinh thành? Gia gia ngươi đâu?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Trước đó, phường thị từng bị yêu thú tập kích, không ít tu sĩ đã mất mạng, gia gia bàn với ta, quyết định đổi một nơi khác để sống, trải qua nhiều lần vất vả, chúng ta mới tới được Hắc Tinh thành này. Còn gia gia, sau lần yêu thú tập kích kia, người đã bị thương không nhẹ, hiện giờ vẫn chưa khỏi hẳn, đường xá xa xôi, đi lại không quá thuận lợi. Sau khi chúng ta ngồi bảo thuyền của thương hội tới Hắc Tinh thành, gia gia gắng gượng đi săn giết yêu thú loại rắn, cuối cùng bệnh mới bệnh cũ cùng nhau bộc phát, đã buồn bã mà chết rồi." Trong mắt Dư Kiệt hiện lên một tia bi thống.

"Đáng tiếc." Lục Huyền thở dài: "Nhưng ngươi có thể trưởng thành như ngày hôm nay cũng coi như xứng đáng với gia gia ngươi rồi, gia gia ngươi ở trên trời có thiêng cũng an lòng." Nhìn Dư Kiệt đã có cảnh giới Luyện Khí cao giai, hắn vui mừng nói.

Thời điểm Lục Huyền gặp được thiếu niên này ở Lâm Dương phường thị, hắn vẫn nhớ mang máng, khi ấy thiếu niên chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, hiện giờ gã mới hơn ba mươi tuổi mà tu vi đã đạt đến cảnh giới Luyện Khí cao giai, cũng coi như không tệ trong số tán tu.

Dư Kiệt nghe vậy lại bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Tiền bối không nhìn xem bản thân ngài đã trưởng thành tới tình trạng gì sao?" Trong lòng gã thầm nghĩ, cảnh giới Trúc Cơ vốn là điều gã tha thiết ước mơ, ngày đêm mong nhớ. Dù gã đã có tu vi Luyện Khí cao giai nhưng khoảng cách với tu sĩ Trúc Cơ vẫn như một cái rạch trời không thể vượt qua được.

Lục Huyền suy nghĩ một lát, linh thức lập tức đảo qua bốn phía, sau đó tiện tay bày ra một đạo cấm chế đơn giản, bao phủ hai người vào bên trong, ngoại giới không cách nào thấy rõ được.

"Gặp nhau là duyên, hiện giờ đang rơi vào thời kỳ loạn thế, ta tặng ngươi mấy món đồ nhỏ, để ngươi có thêm mấy phần khả năng tự vệ."

Vừa dứt lời, một cái bình nhỏ bằng bạch ngọc, một tấm phù lục tam phẩm và một viên thạch châu màu đỏ sậm đã xuất hiện trước mặt thiếu niên.

"Trong cái bình bạch ngọc này chứa đầy Uẩn Linh Đan nhị phẩm, sau khi sử dụng có thể gia tăng linh lực trong cơ thể lên một chút. Tấm phù lục này là Thủy Long Phù tam phẩm, viên thạch châu cuối cùng kia là Bạo Viêm Châu tam phẩm, có thể dùng linh lực kích phát, trong nháy mắt sẽ phóng thích ra hỏa diễm phạm vi lớn." Hắn cười nói với Dư Kiệt.

Hiếm khi gặp được cố nhân, trong lòng hắn vui mừng vô cùng, tiện tay tặng đối phương vài món bảo vật nhỏ.

Ở thời điểm hiện tại, ba bảo vật này vốn không có nhiều giá trị với hắn.

Uẩn Linh Đan vốn là phần thưởng mở ra từ quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo, đồng thời trình độ luyện chế loại đan dược này của hắn cũng đạt đến cảnh giới Tông Sư rồi, muốn luyện chế lúc nào thì luyện chế lúc ấy, cam đoan 100% thành công.

Thủy Long Phù và Bạo Viêm Châu đều được mở ra từ quầng sáng của linh thực nhị phẩm, hắn đã xử lý phần lớn nhưng vẫn còn thừa lại không ít.

Hắn cũng không đưa quá nhiều đồ bởi xét cho cùng, Dư Kiệt cũng chỉ có cảnh giới Luyện Khí cao giai thôi, hắn hiểu đạo lý 'hoài bích có tội', nếu đưa cho đối phương đồ vật giá trị quá lớn, sẽ chỉ mang tới phiền toái không cần thiết cho đối phương mà thôi.

"Đa tạ Lục tiền bối! Đa tạ Lục tiền bối!" Nét mặt Dư Kiệt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, đang muốn quỳ xuống, thì đột nhiên hai đầu gối lại bị một luồng linh lực nâng lên.

"Không cần phải vậy, ngươi giữ gìn chúng cho tốt, đừng để người khác thấy ngươi có bảo vật tam phẩm." Lục Huyền ôn hòa nói.

"Vâng! Ta nhất định sẽ cất giữ kỹ!" Dư Kiệt trịnh trọng hứa hẹn, vẻ mặt khó nén được kích động.

Phải biết rằng, trong ba món bảo vật Lục Huyền đưa tặng, có Uẩn Linh Đan đủ sức trợ giúp gã gia tăng thêm rất nhiều linh lực chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Thủy Long Phù và Bạo Viêm Châu tam phẩm đều có thể coi như lá bài tẩy, có thể cứu mình một mạng tại thời khắc mấu chốt.

Điều này khiến gã vô cùng cảm kích Lục Huyền.

Chương 733: Thói Quen Hàng Ngày…

“Được rồi, vậy thì tạm biệt, ngươi hãy tự chăm sóc mình.” Lục Huyền thu hồi cấm chế, mở miệng căn dặn thanh niên gầy gò kia.

Thanh niên Dư Kiệt đứng lặng phía trước quầy hàng, một mực nhìn theo bóng dáng Lục Huyền rời đi.

“Lục sư huynh, đã xảy ra chuyện gì sao?” Chờ đi xa quầy hàng nọ một đoạn, Tôn Vân Minh mới chủ động dò hỏi.

“Không có gì, chỉ không ngờ lại gặp được cố nhân tại Hắc Tinh thành nên dừng lại trò chuyện với đối phương vài câu thôi.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

Tôn Vân Minh như có điều suy nghĩ, chợt mở miệng nói: “Lục sư huynh, thanh niên chủ quán vừa rồi là tán tu phải không?”

“Không sai.” Lục Huyền gật đầu.

“Nếu không chê, ta có thể tiến cử hắn vào Thanh Nguyên Môn chúng ta. Ở tuổi này đã có thể tu hành đến Luyện Khí cao giai, chứng tỏ thiên phú của gã cũng không tệ. Hiện giờ thế đạo loạn như vậy, có một nơi để dừng chân vẫn tốt hơn lưu lạc bên ngoài. Lục sư huynh cảm thấy thế nào?”

“Vậy sao?” Lục Huyền thoáng trầm ngâm nói: “Được, nếu vậy mọi chuyện xin nhờ cậy Tôn đạo hữu.”

Hắn biết rõ lão giả này chỉ thuận tay đưa cho mình một cái ân tình, nhưng niệm tình lúc trước Dư Kiệt vẫn luôn giao dịch

máu rắn cực kỳ đúng giờ và cẩn thận cho mình, hắn cũng không ngại thuận thế ra tay giúp đỡ đối phương một phen.

Xét cho cùng, ở thời điểm hiện tại, tà ma yêu ma thường xuyên xuất hiện, mạng người như cỏ rác, được tông môn che chở thì khả năng sống sót sẽ lớn hơn rất nhiều.

Hắn được Tôn Vân Minh dẫn đến phía trước một tòa kiến trúc cao bốn tầng, khá là nguy nga lộng lẫy, trên tấm biển đặt trước cửa có ba chữ mạ vàng rất lớn.

"Kim Đấu Các."

"Lục sư huynh, Kim Đấu Các này là một trong những cửa hàng nổi danh nhất mảnh giới vực phụ cận, giá cả vừa phải, uy tín tốt, ngươi muốn bán tài liệu yêu thú trong tay thì có thể bán cho bọn họ."

"Tôn đạo hữu vất vả rồi." Lục Huyền cười nói.

Hai người đang định bước qua cửa lớn, đã có một nữ tu duyên dáng ra đón: "Ta còn bảo sao hôm nay chim khách ngoài cửa cứ hót mãi không ngừng, hóa ra là Tôn đạo hữu tới, đại giá quang lâm, thứ lỗi vì đã không nghênh đón từ xa."

Mùi hương của nữ tu xông vào mũi, đôi mắt sóng sánh lưu chuyển, phong tình vạn chủng.

"Kim đạo hữu, ta chỉ thuận đường đi theo thôi, vị Lục sư huynh này mới là khách hàng." Tôn Vân Minh ha ha cười nói.

"Vậy Tôn đạo hữu còn không mau giới thiệu vị đạo hữu này cho ta?" Nữ tu cười cười nhìn Lục Huyền.

"Đây là Lục Huyền, Lục đạo hữu, đệ tử Thiên Kiếm Tông, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thực lực cường đại." Lão giả gầy gò giới thiệu sơ lược về Lục Huyền.

"Thì ra là Lục đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh." Nữ tu nhiệt tình chào hỏi rồi nhanh chóng dẫn hai người Lục Huyền

vào trong Kim Đấu Các.

"Không biết Lục đạo hữu có gì cần đến nô tỳ?" Nữ tu bọn họ Kim kia nhún nhường nói.

"Ta muốn xử lý một đống tài liệu yêu thú ở chỗ Kim đạo hữu, chủ yếu là tam phẩm, cũng có không ít tứ phẩm." Lục Huyền nhìn quanh phòng ốc một cái rồi nói tiếp: "Còn phải làm phiền đạo hữu dẫn ta tới nơi nào trống trải hơn."

Nữ tu nghe vậy trong lòng mừng lắm, lập tức hiểu là có mối làm ăn lớn tới cửa rồi, mới vội vàng dẫn hai người Lục Huyền lên lầu, dâng lên linh quả linh trà thượng hạng.

Lục Huyền phất tay một cái, từng đống tài liệu yêu thú từ bên trong những túi trữ vật khác nhau bay ra, thoáng chốc đã xuất hiện trên mặt đất.

"Nhiều vậy cơ à!" Dù nữ tu này có kiến thức vô cùng rộng rãi, nhưng khi nhìn thấy tài liệu yêu thú chất đống trên mặt đất, nét mặt cũng không nén được vẻ kinh ngạc.

"Mời Kim đạo hữu định giá."

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền vốn là người bỏ công sức nhiều nhất trong nhiệm vụ dọn dẹp, mỗi khi đụng phải yêu thú, đa phần đều do hắn giải quyết, tất nhiên tài liệu được chia cũng là nhiều nhất.

Chẳng mấy chốc đã có hai gã quản sự kinh nghiệm phong phú của Kim Đấu Các cùng nhau tiến vào trong phòng, bắt đầu dựa theo thứ tự đánh giá từng món tài liệu yêu thú.

"Chúng ta đã thống kê xong, số tài liệu này có giá khoảng hai vạn tám nghìn viên hạ phẩm linh thạch, đây là danh sách, mời Lục sư huynh xem qua." Nữ tu đưa một tờ giấy cho Lục Huyền, bên trên có ghi chép lai lịch, số lượng và giá trị tương ứng của các loại tài liệu, Lục Huyền xem lướt qua, cảm thấy giá cả cũng hợp lý nên gật đầu đồng ý.

“Được, cứ tính thế đi.”

“Đây là hai trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm, xin Lục đạo hữu cất kỹ.” Một đống nhỏ linh thạch trong suốt bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Kiếm được không ít linh thạch, nhưng tiền đề để có được những thứ này lại là đủ các loại bảo vật trên tay ta, cùng với tu vi cường đại, lại thêm chuyện đi săn giết được lượng lớn yêu thú nên mới kiếm được số linh thạch lớn như thế.” Lục Huyền nhìn lướt qua xong thu hết vào túi trữ vật.

“Sau này, nếu Lục đạo hữu còn cần xử lý nguyên liệu thì có thể đến Kim Đấu Các, giá cả ở chỗ chúng ta chắc chắn là cao nhất Hắc Tinh thành này.”

Trước khi đi, nữ tu duyên dáng còn lưu luyến nói với Lục Huyền một câu.

“Dễ bàn dễ bàn, có Tôn đạo hữu đề cử, chắc chắn Kim Đấu Các sẽ là lựa chọn hàng đầu của tại hạ.” Lục Huyền vừa cười vừa nói, sau đó lưu lại một tấm phù lục đưa tin cùng Tôn Vân Minh rồi mới trở lại tiểu viện của mình.

Đi tới bên ngoài viện tử, Lục Huyền nhìn một vòng quanh trận pháp bao phủ toàn bộ viện tử, sau khi xác nhận không có bất cứ điểm gì khác thường mới tiến vào trong.

Trận pháp do hắn bày ra chỉ là trận pháp phòng hộ tam phẩm bình thường, Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm lúc trước từng mở ra từ trong quầng sáng phải để lại trấn thủ tiểu viện âm phủ tại Kiếm Môn trấn.

Hơn nữa, bên trong tiểu viện ở Hắc Tinh thành này cũng không có thứ gì đáng giá, hắn chỉ dùng loại trận pháp có tác dụng phòng hộ đơn giản để che ở bên ngoài mà thôi.

Lục Huyền tiến vào tiểu viện, sau khi đóng lại trận pháp hắn mới hoàn toàn thả lỏng xuống.

“Săn giết yêu thú gì đó chẳng bằng ở lại tông môn làm ruộng.” Hắn có phần hoài niệm cuộc sống làm ruộng đơn giản trong tông môn trước đó.

“Tuy thu hoạch từ huyết nhục yêu thú cũng khá nhiều, ta vừa kiếm được hơn hai trăm viên trung phẩm linh thạch, nhưng làm ruộng vẫn kiếm được nhiều hơn.”

Hắn nghỉ ngơi gần nửa ngày, trong lòng thật sự ngứa ngáy nên mới bước vào linh điền, lấy một đống Mậu linh nhưỡng từ trong Thao Trùng Nang ra rồi rải xuống mảnh linh điền bên trong tiểu viện, sau đó lại lấy hơn hai trăm hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo tới, thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho kết cấu bên trong linh nhưỡng xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, từng khe hở nhỏ dài xuất hiện.

Lục Huyền đặt một hạt linh chủng dài nhỏ màu xanh thẳm vào trong khe hở, linh nhưỡng khẽ lưu động, đã nhanh chóng che lấp hạt linh chủng xuống dưới.

Hắn áp dụng đúng cách đó, lần lượt vận chuyển linh lực trong cơ thể.

Rất nhanh ,đã gieo xong Thủy Huỳnh Thảo, chỉ thấy mây mù cuồn cuộn trên mảnh linh điền, chẳng mấy chốc từng đợt linh vũ đã nhè nhẹ rơi xuống, rót vào trong linh chủng Thủy Huỳnh Thảo.

Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng đang nằm tại tầng nông bên trong linh nhưỡng, từng ý niệm hiện lên trong đầu.

【Thủy Huỳnh Thảo, linh thực nhị phẩm…】

Chương 734: Tiến Vào Chợ Đen!

“Cuối cùng cũng tìm được việc để làm rồi. Biết làm sao được, thiên phú của ta quá kém, không thể tu luyện, cũng chỉ có thể gieo trồng linh thực, duy trì chuyện tu hành mà thôi.” Khóe miệng Lục Huyền cong lên, xuất hiện ý cười.

Hắn cảm nhận được hơn hai trăm hạt linh chủng Thủy Huỳnh Thảo trong linh điền đang chậm rãi hấp thu linh khí mỏng manh từ linh vũ, cõi lòng vô cùng thỏa mãn.

Hắn bồi dưỡng sơ bộ tất cả linh chủng Thủy Huỳnh Thảo một phen, sau đó lại lấy bốn gốc Tiễn Đằng ra khỏi Thao Trùng Nang.

“Cũng may ta đang sở hữu loại bảo vật không gian như Thao Trùng Nang có thể duy trì sinh cơ của linh thực, nếu không để thêm một đoạn thời gian nữa chắc chắn sẽ khiến linh thực tổn hại rất nhiều, nếu vì chuyệ này mà làm ảnh hưởng đến phần thưởng bên trong quầng sáng, chỉ sợ muốn khóc cũng không kịp.” Lục Huyền lẩm bẩm.

Tiễn Đằng không có yêu cầu cao với hoàn cảnh sinh trưởng, điều kiện bồi dưỡng tương đối đơn giản, hơn nữa nó đã tiến vào giai đoạn cấp tốc trưởng thành, bởi vậy hắn mới mang nó ra khỏi tông môn.

Một gốc có tiến độ thành thục nhanh nhất trong bốn gốc Tiễn Đằng, đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, ba gốc khác được trồng muộn hơn chút xíu, cũng không phải do bắt đầu bồi dưỡng từ khi còn là cây non nên tiến độ chậm hơn chút.

Lục Huyền thi triển 《 Thuấn Tiễn Thuật 》, từng luồng linh lực hình mũi tên bắn vào trong dây leo, lập tức làm cho mấy mũi tên nhỏ vốn đang vô lực buông thõng trên dây leo, lập tức đứng thẳng lên, sức mạnh tràn trề phấn chấn bừng bừng.

Lục Huyền lần lượt thi triển các loại thuật pháp linh thực cơ bản xong mới quay lại phòng, tu hành các loại công pháp như 《 Thần Diễn Kinh 》 và 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》.

Chẳng mấy chốc đã qua mười ngày, vì hắn vừa mới về thành không lâu nên Hắc Tinh thành cũng không vội an bài nhiệm vụ mới cho hắn, để hắn có thời gian nghỉ ngơi hồi phục.

Lục Huyền chỉ mong như thế, mỗi ngày hắn đều ở trong tiểu viện bồi dưỡng linh thực, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài gặp gỡ mấy người Tôn Vân Minh.

Hôm đó, khi hắn vừa thi triển Linh Vũ Thuật cho mấy mầm non Thủy Huỳnh Thảo vừa nhú ra thì thấy một tấm phù lục bay tới ngoài viện.

"Lục sư huynh, mau tới tụ họp, có mấy vị sư huynh vừa từ ngoài thành trở về, hiếm khi có cơ hội tốt như vậy." Một giọng nói hơi quen thuộc truyền ra từ trong phù lục, Lục Huyền nhận ra chủ nhân của giọng nói này là một vị đệ tử Trúc Cơ trung kỳ của bổn tông, trên đường tới đây, hai người cũng có chút giao tình.

Hắn không tiện chối từ mới theo vị trí được ghi lại trên tấm phù lục, đi vào một tiểu viện rộng lớn. Lúc này, trong viện đã có không dưới mười tên đệ tử Thiên Kiếm Tông tụ tập cùng nhau, cả đám đang trao đổi điều gì đó.

"Kìa, vị linh thực sư lợi hại nhất tông môn đã tới rồi!"

"Chào Lục sư huynh."

"Lục sư đệ tới rồi à?"

Mọi người nhìn thấy Lục Huyền đều nhiệt tình chào hỏi hắn.

Tất cả nhóm tu sĩ đồng môn đều biết rõ tạo nghệ của Lục Huyền trên phương diện linh thực, hầu như mọi người đều có ý tứ muốn kết giao với hắn, dù sao thì ai cũng muốn có được một thanh Kiếm Thảo cao cấp, chưa biết chừng ngày nào đó Lục Huyền có thể giúp đỡ bọn họ bồi dưỡng ra một gốc cũng nên.

"Không dám nhận không dám nhận, các vị đồng môn quá khen." Lục Huyền chắp tay, ngượng ngùng cười nói.

Hắn cùng chào hỏi các vị đồng môn, sau đó yên tĩnh ngồi xuống một góc.

"Lục sư huynh, lúc trước ngươi đi đâu thế?" Một thanh niên tu sĩ hàm hậu ghé sát lại dò hỏi hắn.

"Quách sư đệ, trước đó ta nhận nhiệm vụ ra khỏi thành dọn dẹp yêu thú, sau đó loanh quanh ở khu vực biên giới ngoài thành một đoạn thời gian." Lục Huyền vẫn nhớ tên của người thanh niên này, mở miệng kể với đối phương.

"Chẳng trách chúng ta lại không nhìn thấy bóng dáng ngươi trong Hắc Tinh thành, còn có đồng môn hỏi ta là ngươi đi đâu đấy!"

"Ồ? Vị sư huynh nào lại nhớ thương Lục mỗ như vậy?" Trong lòng Lục Huyền hơi động, hắn lập tức hiếu kỳ hỏi.

"Chính là Chu sư huynh Chu Tề ấy, có lẽ Chu sư huynh lo cho thân phận linh thực sư của Lục sư huynh, sợ ngươi gặp phải nguy hiểm gì đó." Thanh niên đáp mà không cần nghĩ ngợi.

"Làm phiền sư huynh quan tâm rồi." Lục Huyền nghe thế chỉ khẽ gật đầu.

“Lục sư huynh bình an trở về là tốt rồi, dù sao thì thế cục hiện giờ cũng vô cùng hỗn loạn, thỉnh thoảng sẽ truyền ra tin tức đệ tử đại tông vẫn lạc.” Nét mặt thanh niên lộ vẻ buồn rầu.

“Đúng là như thế, nhưng hắn là các vị đồng môn đều biết tính ta xưa nay luôn cẩn thận, dù kinh nghiệm đấu pháp rất ít cũng không có bảo vật mạnh mẽ hỗ trợ, nhưng chắc chắn sẽ không để mình rơi vào hiểm địa.” Lục Huyền cười trêu.

Sau khi tụ tập với tu sĩ trong tông chừng nửa ngày, hắn mới trở lại tiểu viện.

“Nhân lúc đang có nhiều thời gian nhàn rỗi ta có thể tới chợ đen Tôn Vân Minh giới thiệu xem thử, chưa biết chừng có thể đào ra linh chủng mới mẻ từ trong đó cũng nên.” Đột nhiên hắn có suy nghĩ như thế, trong đầu chợt nảy sinh ý muốn đi thăm thú chợ đen của Hắc Tinh thành.

“Hắc Tinh thành gần Hắc Ma Uyên, có rất nhiều yêu thú tà ma, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều thứ cổ quái, chưa biết chừng sẽ có linh chủng thần bí nào đó.”

Lục Huyền càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn. Hắn dứt khoát ném cho Tôn Vân Minh một tấm phù lục truyền tin, nhằm lấy được tư cách tham gia và thời gian diễn ra khu chợ đó từ chỗ đối phương.

Chờ thời cơ đến, đầu tiên hắn tìm tới một góc không người, dùng Hư Không Yểm Mục xác nhận không có bất cứ sinh linh nào đang nhìn trộm mình, lúc này mới đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên, biến thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ tướng mạo bình thường, sau đó tiến vào khu vực tổ chức chợ đen.

Chợ đen được mở tại một mảnh phế tích bên trong Hắc Tinh thành, bốn phía đổ nát thê lương, thấp thoáng trông thấy trận pháp cường đại bao phủ.

Thi thoảng lại có một vài tu sĩ ẩn hiện. Về cơ bản, những người này đều có cảnh giới Trúc Cơ, hiếm lắm mới thấy chừng một - hai người có tu vi Luyện Khí cao giai, tiến vào bên trong vách tường tàn khuyết, kích hoạt một miếng ngọc ấn trong tay là chỉ trong nháy mắt đã có thể tiến vào trận pháp đang được che giấu.

Hầu như nhóm tu sĩ ở đây đều dùng đủ các loại công pháp, pháp khí che giấu tu vi và dung mạo của mình, nhưng Lục Huyền có 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, đương nhiên hắn vẫn có thể đại khái nhìn ra tu vi và linh lực trên người bọn họ.

"Ai cũng rất cẩn thận, xem tình hình kiểu này có vẻ như ta đến đúng chỗ rồi." Lục Huyền thầm nghĩ.

Lục Huyền quan sát một hồi, sau đó đi tới phía trước một vách tường đổ, lấy từ trong túi trữ vật ra một miếng ngọc ấn Tôn Vân Minh tặng cho hắn. Sau khi kích phát, ngọc ấn tuôn ra tầng tầng linh quang, rơi xuống vách tường, kích thích lên từng hồi gợn sóng.

Rất nhanh, một cái thông đạo chỉ đủ không gian chứa một người đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền. Hắn không chút chần chờ đã nhanh chóng tiến vào trong thông đạo.

Đập vào mắt là một khu vực tối tăm, bên trong không có quá nhiều tu sĩ, chỉ chừng hơn trăm người, tất cả đều đang quan sát rất nhiều dạng tài liệu được bày bán trên quầy hàng.

Chương 735: Đáng Tiếc, Người Khác Không Hiểu Được Lạc Thú Của Linh Thực Sư!

Lục Huyền trầm mặc không nói, chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ nằm giữa các quầy hàng, ngưng thần quan sát hàng hóa được bày trên dãy quầy hàng hai bên.

Bảo vật do những người này bán ra có phong cách khác hẳn với bên ngoài Hắc Tinh thành, có đủ các loại tài liệu vô cùng kỳ quặc, có pháp khí trận bàn đã bị hư hại, thậm chí còn có vết máu đỏ thẫm và rất nhiều âm khí tràn ngập bên trên, xem ra không phải vật đứng đắn gì.

Hắn nhìn một chút, cuối cùng dừng chân ngay phía trước một quầy hàng.

"Đạo hữu, pháp khí hình chuông này có lai lịch gì?" Dung mạo chủ quán bị giấu trong một mảnh sương mù màu đen nồng đậm, Lục Huyền chỉ chỉ vào một món pháp khí trên quầy hàng, dò hỏi đối phương.

Pháp khí hắn vừa nhìn trúng là một cái chuông lớn loang lổ màu xanh đen, bên trong có vô số âm hồn lít nha lít nhít, thời điểm tới gần, dường như bên tai có vang lên những tiếng âm hồn kêu rên như có như không, mờ mờ ảo ảo.

"Đây là pháp khí tứ phẩm Tang Hồn Chung, bên trong có phong ấn vô số âm hồn oán niệm, khi đối địch có thể phóng

chúng nó ra quấy nhiễu hoặc là vây công đối thủ.” Chủ quán khàn giọng, giới thiệu với Lục Huyền.

“Ta có mấy phần hứng thú với thứ này, không biết giá cả bao nhiêu?” Lục Huyền quan sát cái chuông lớn màu xanh đen kia thật kỹ, sau đó hiếu kỳ hỏi.

Gần đây, hắn đã thu thập được lượng lớn thịt yêu thú và tinh huyết, nhưng bản thân vẫn luôn hoạt động tập thể, không tiện vận dụng Dẫn Hồn Đăng đi ra chiêu hồn, cho nên không lấy được bao nhiêu âm hồn oán niệm.

Trong tiểu viện âm phủ, Thánh Anh Quả, Âm Khốc Mộc, Nhiên Hồn Hoa đều là nhà giàu ăn hồn, có lẽ đám âm hồn bên trong pháp khí Tang Hồn Chung này cũng đủ để bồi dưỡng chúng một đoạn thời gian.

“Nếu đạo hữu có ý, chỉ cần bỏ ra sáu nghìn hạ phẩm linh thạch là có thể lấy đi.”

“Sáu ngàn? Bỏ ra khoản linh thạch này chỉ để mua một món pháp khí tứ phẩm, là hơi mắc nha. Mặc dù ta không biết bên trong cái Tang Hồn Chung này đang ẩn chứa có bao nhiêu âm hồn, nhưng thứ này chỉ có thể đối phó với tu sĩ cấp thấp, dùng để đối phó tu sĩ cùng cấp, phỏng chừng hiệu quả nhận lại được sẽ cực kỳ nhỏ bé. Như vậy đi, năm nghìn hai trăm linh thạch, đạo hữu thấy thế nào?” Lục Huyền dựa theo lệ cũ, dứt khoát chém một đao lớn.

Hai người nói chuyện một hồi, cuối cùng đã thành giao với cái giá là năm ngàn sáu trăm hạ phẩm linh thạch.

“Vậy là tạm thời không cần phải lo lắng quá mức đến chuyện âm hồn nữa.” Lục Huyền thu pháp khí Tang Hồn Chung vào trong túi trữ vật, âm thầm cảm thán một câu.

“Người khác có được loại pháp khí tà dị này, đều trực tiếp vận dụng nó đi công kích, thủ đoạn ác độc vô cùng. Mà ta, lại

dùng nó để bồi dưỡng những loại linh thực tà dị kia, tay không dính máu, đúng là quá mức hiền lành.”

“Không còn cách nào khác, hết thảy đều vì làm ruộng mà thôi.”

Trong lòng Lục Huyền cảm khái ngàn vạn lần, nếu để người biết chuyện hắn sử dụng pháp khí tứ phẩm tà dị quý hiếm để bồi dưỡng linh thực, chắc chắn sẽ bị người ta mắng là phung phí của trời.

“Đáng tiếc, người khác không hiểu được lạc thú của linh thực sư.”

Sau khi mua được món pháp khí Tang Hồn Chung này, tâm trạng Lục Huyền rất tốt, cho rằng chuyến đi này không tệ, hắn lại tiếp tục cẩn thận quan sát các quầy hàng hai bên.

Đột nhiên, Yêu Quỷ Đằng vốn đã thu nhỏ thân hình giấu ở trong áo bào của hắn chợt duỗi ra một đoạn dây leo màu xám đen nhỏ, nhẹ nhàng huých một cái vào khuỷu tay của Lục Huyền. Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên người nó, rất nhanh đã nhận được ý niệm truyền tới.

“Ngươi nói nơi vừa đi qua có một hạt linh chủng đặc thù?” Hắn nhíu mày.

“Linh chủng gì lại có thể ẩn giấu đến mức một linh thực sư từng bồi dưỡng vô số linh thực như ta lại không phân biệt ra được?” Một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng vào đặc tính cực kỳ mẫn cảm với linh chủng của Yêu Quỷ Đằng.

Phải biết rằng, trong linh điền có rất nhiều loại linh thực phẩm cấp cao quý hiếm đều do nó giúp đỡ hắn tìm ra.

Hắn giả vờ như đã đi mà quay trở lại, sau đó lơ đãng đi tới phía trước một quầy hàng. Các loại vật liệu trên quầy hàng này khá là cổ quái, nó bao gồm đủ các loại hài cốt, tinh huyết, túi

da của yêu ma tà ma, hoàn toàn không nhìn ra cái bóng của sự vật nào ẩn chứa linh chủng.

Chủ quán là một tu sĩ trung niên vẻ mặt chất phác, Lục Huyền phát hiện được một luồng khí tức nguy hiểm trên người đối phương nên không dám dò xét nhiều, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn các loại tài liệu trên quầy hàng.

"Đạo hữu, ta có thể cẩn thận quan sát một chút hay không? Ta không quá quen thuộc với những dạng tài liệu này." Hắn hỏi chủ quán.

Chủ quán khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lục Huyền giả vờ giả vịt cầm lấy một cái túi da có mọc lên những viên đồng tử vô cùng quỷ dị, sau khi quan sát tỉ mỉ, hắn đặt nó xuống, tiếp tục quan sát một món tài liệu khác. Mãi cho đến khi, hắn cầm lấy một phần hài cốt có dạng răng nanh, Yêu Quỷ Đằng vốn đang trốn trong pháp bào của hắn lại nhẹ nhàng huých vào cánh tay của hắn một cái.

Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, không nhìn ra một chút biến hóa nào.

Mảnh hài cốt trong tay hắn giống như một đoạn răng nanh bị đứt gãy, mặt ngoài hiện lên một tầng quang mang tối tăm, dường như bên trong đang ẩn giấu một luồng khí tức tà dị.

"Vẫn không nhìn ra thứ này có thành phần linh chủng gì." Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lục Huyền vẫn quyết định tin tưởng vào Yêu Quỷ Đằng một lần, hắn lên tiếng hỏi: "Đạo hữu, đoạn răng nanh này có lai lịch ra sao? Có tác dụng gì?"

"Ta lấy nó từ trên người một con yêu ma đã săn giết được, bên trong ẩn chứa ma khí nồng đậm, rất có thể là tài liệu ngũ phẩm, chính là bảo vật hiếm thấy đối với một số tu sĩ tu luyện ma công." Trung niên tu sĩ chất phác chậm rãi nói: "Ngươi có

hứng thú thì bỏ ra một vạn hạ phẩm linh thạch là có thể lấy đi.”

“Giá này quá đắt rồi, nếu nó thật sự là tài liệu ngũ phẩm thì cái giá này cũng coi như công bằng, nhưng chính đạo hữu cũng không dám cam đoan thì bảo ta làm sao dám dấn thân vào loại mạo hiểm này?” Lục Huyền lắc đầu, hắn không quá tán thành đối với giá tiền này.

“Như vậy đi, ta bỏ ra bảy ngàn linh thạch mua đoạn hài cốt này, ý đạo hữu như thế nào?”

“Tám ngàn là giá thấp nhất.” Tu sĩ trung niên lưu lại một câu đơn giản như thế rồi không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng phía sau quầy hàng.

Lục Huyền cố gắng hạ giá nhưng thấy chủ quán vẫn giữ nguyên lập trường, không hề dao động, cuối cùng đành phải đồng ý.

“Được rồi, tám ngàn thì tám ngàn.” Hắn lấy ra tám mươi viên trung phẩm linh thạch, giao cho tu sĩ trung niên, rồi nhận được đoạn hài cốt răng nanh tối tăm kia từ trong tay đối phương.

Sau khi mua hạt linh chủng không biết tên nọ, Lục Huyền tiếp tục đi dạo một hồi bên trong chợ đen nhưng không tìm được bảo vật mới nào, cuối cùng cũng quyết định trở về Hắc Tinh Thành, tìm một nơi không người, khôi phục diện mạo như cũ, sau đó quay lại bên trong tiểu viện.

Chương 736: Lão Cốt Ma Chủng!

"Ta thực sự muốn xem xem, đến cùng là ngươi có lai lịch gì mà ngay cả ta cũng nhìn nhầm rồi."

Lục Huyền vội vàng đi tới khu vực linh điền, không thể chờ đợi nổi, lập tức lấy khúc hài cốt tối tăm kia ra, bỏ vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ phía trên hài cốt, một ý niệm xuất hiện trong đầu hắn.

【 Lão Cốt Ma Chủng, lục phẩm, ẩn chứa một tia khí tức bản nguyên của yêu ma ngoại vực, yêu ma từ xương cốt, bình thường chúng đều dung nhập hạt ma chủng này vào trong cơ thể của hài cốt yêu ma dưới trướng, để nó hấp thu các loại tinh hoa cốt tủy thần dị, sau khi trưởng thành có thể hấp thu luyện hóa ma chủng, cướp lấy ma khí đặc thù bên trong, có tác dụng thúc đẩy cực mạnh đối với tiến độ trưởng thành của bản thân, thậm chí còn từ đó lĩnh ngộ được thần thông thiên phú. 】

【 Lấy máu thịt thân thể làm linh điền, lấy các loại hài cốt làm chất dinh dưỡng, lết lão cốt thần thông. 】

"Lục phẩm!" Ý niệm trong đầu biến mất, phản ứng đầu tiên của Lục Huyền chính là quá đỗi vui mừng, nhưng rất nhanh, hắn lại rơi vào trầm tư: "Ma chủng? Là thứ gì? Nhìn tin tức xuất hiện trong đầu, hình như thứ này cực kỳ bá đạo mạnh mẽ."

Hắn kìm lòng không được mà bắt đầu suy nghĩ như vậy.

Sau khi biết được tin tức chi tiết về đoạn hài cốt ma chủng không biết này, trong lúc nhất thời, Lục Huyền lại có chút ngạc nhiên.

Lúc trước, hắn từng bồi dưỡng vô số linh thực, và dưới tình huống bình thường, chúng đều được trồng bên trong linh nhưỡng để hấp thu linh khí. Nhóm linh thực phẩm cấp cao hơn sẽ yêu cầu các loại điều kiện đặc thù để sinh trưởng, nhưng những thứ như linh nhưỡng linh khí này đều là nền tảng cơ sở để chúng sinh tồn.

Ngay cả đa số linh thực tà dị trong tiểu viện âm phủ cũng không thoát khỏi phạm trù này.

Tuy quá trình sinh trưởng của đại đa số linh thực tà dị đều hơi âm phủ một chút, thậm chí như Bách Đồng Quỷ Mộc, Thánh Anh Quả vân vân… nếu bồi dưỡng lâu dài, trong lúc vô hình chúng còn tạo thành ảnh hưởng bất lợi đối với linh thực sư, nhưng những thứ đó đều là một số hiệu quả bị động, và hoàn toàn không đáng kể so với Lão Cốt Ma Chủng trước mắt.

Ma chủng này có thể trực tiếp cắm vào trong cơ thể của người sống, lấy máu thịt của đối phương làm linh điền, lấy hài cốt của đối phương làm chất dinh dưỡng, nuôi nấng ma chủng, mãi cho tới khi nó trưởng thành.

Là vật dẫn bồi dưỡng cho nó thì kết quả của mục tiêu sau khi ma chủng thành thục sẽ ra sao, hoàn toàn có thể nghĩ được.

“Không hổ là yêu ma vực ngoại, ngay cả phương thức bồi dưỡng ma chủng cũng bá đạo ác độc như thế. Rốt cuộc là ta có nên gieo trồng hạt Lão Cốt Ma Chủng này không?” Lục Huyền rơi vào trầm tư.

“Nếu muốn trồng, nhất định phải tìm một con yêu ma hoặc là tà ma thích hợp để cấy ma chủng vào, sau đó lại dùng các loại hài cốt tinh hoa để tẩm bổ cho ma chủng. Nếu thời cơ

thích hợp, trồng một phen cũng chưa hẳn là không thể. Cũng không phải ta muốn phần thưởng bên trong quầng sáng, chỉ muốn nhìn một chút xem sau khi ma chủng thành thục, nó sẽ biến thành bộ dáng gì." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, sau đó tạm thời cất Lão Cốt Ma Chủng vào hộp ngọc, lại dùng nhiều tấm phù lục trừ tà ngăn cách, niêm phong nó lại, cuối cùng mới thu vào trong Thao Trùng nang.

Rất nhanh, lại đến thời điểm phân bố nhiệm vụ.

"Vẫn như lần trước, lần này ta lại phải gia nhập vào tiểu tổ, nhận nhiệm vụ dò xét trong ngoài thành trì, dọn dẹp yêu thú, có chút không quá thích hợp, có lẽ đi một mình, ta càng có thể xâm nhập vào sâu thêm một ít." Trong lòng Lục Huyền âm thầm nghĩ, nhiều người hành động lại không mang đến trợ giúp quá nhiều đối với hắn, ngược lại còn mang đến cho hắn cảm giác bó tay bó chân.

Chẳng phải thế sao, đi cùng bọn họ, lượng lớn bảo vật trong túi đều không tiện sử dụng, mà sau khi giết chết yêu thú, hồn phách và một ít tài liệu cũng không thể thu thập được, gây lãng phí vô cùng. Hắn đã quyết định lần này sẽ thử hành động một mình.

Thông qua quá trình quan sát ở nhiệm vụ lần trước, hắn đã biết, ngay cả khi bản thân xâm nhập vào sâu hơn một chút, có đụng phải yêu thú tà ma, thì tình huống vẫn nằm trong phạm vi bản thân có thể khống chế được, hắn hoàn toàn có thể nhẹ nhõm ứng phó tình hình.

Nghĩ là làm, hắn không chút do dự, lập tức tìm đến chỗ ở của Chu Tề có tu vi cao nhất trong nhóm tu sĩ Thiên Kiếm Tông đang đóng tại Hắc Tinh thành.

"Lục sư đệ, tìm ta có chuyện gì?" Chu Tề nhìn thấy Lục Huyền, trên mặt hiện lên một nụ cười hiền lành.

“Chu sư huynh, lần này ta tới là muốn thương lượng với ngươi một chút về nhiệm vụ có liên quan.”

“Thế nào, Lục sư đệ muốn nhận một nhiệm vụ nhẹ nhàng hơn lần trước? Có thể hơi khó, dù sao tu vi Trúc Cơ trung kỳ của sư đệ cũng coi là không tệ ở Hắc Tinh thành này, nếu ở lại trong thành làm một ít nhiệm vụ tuần tra, tuy rất dễ dàng, nhưng cũng sẽ khiến tu sĩ khác chỉ trích phê bình.”

“Không phải, Chu sư huynh, lần này ta đến đây không phải vì muốn được chiếu cố thêm, mà hoàn toàn ngược lại, ta muốn nhận được một cơ hội có thể xâm nhập vào sâu bên trong, săn giết yêu thú.”

“Sao Lục sư đệ lại có suy nghĩ này?” Chu Tề sững sờ hỏi: “Theo ta được biết, ngươi cũng không am hiểu đấu pháp, nếu xâm nhập sâu hơn một chút thì rất có thể sẽ đụng phải nguy hiểm gì đó, Lục sư đệ cứ suy nghĩ thêm đi?”

Lục Huyền lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Sư huynh, sau khi nhìn thấy thảm trạng do yêu thú ma hóa, tà ma tạo thành, trong lòng ta vô cùng phẫn uất, hiện giờ trong đầu chỉ muốn giết nhiều yêu thú tà ma một chút, để cho tâm trạng của mình thoải mái hơn thôi.”

Chu Tề nghe vậy, lập tức sinh lòng tôn kính: “Lục sư đệ có thể có loại ý nghĩ này, đúng là làm cho sư huynh bội phục. Nhưng mà… nếu sư đệ xảy ra một chút sơ xuất gì đó thì sau khi trở về tông môn, ta cũng không tiện ăn nói với mấy vị sư thúc sư thúc Kết Đan, mấy vị sư huynh chân truyền.”

“Chu sư huynh không cần phải lo lắng về chuyện này, tu vi Trúc Cơ trung kỳ của ta là thật, mà trước khi đi ra bên ngoài, ta còn chuẩn bị cho mình mấy lá bài tẩy không tệ nữa. Đó là chưa kể từ xưa đến nay bản thân ta vẫn luôn cẩn thận, sẽ không để chính mình rơi vào hiểm địa đâu.”

“Còn nữa, nếu không mượn cơ hội này để rèn luyện một chút kinh nghiệm đấu pháp, thì làm sao ta có thể giết thêm được vài con yêu thú tà ma?” Lục Huyền dùng lời lẽ đanh thép nói, diễn xuất cực kỳ tinh xảo, gần như bản thân hắn cũng sắp bị chính mình làm cho cảm động mất rồi.

“Được, vậy để ta đi nói chuyện với bên kia một chút, vấn đề này không lớn.”

Chu Tề có tu vi Trúc Cơ viên mãn, lại có tư cách là người dẫn đầu thực hiện nhiệm vụ đóng giữ của Thiên Kiếm Tông lần này, đương nhiên sẽ có chút quyền lợi ấy.

Mấy ngày sau, một tấm phù lục đi tới chỗ Lục Huyền, cứ một mực rung động không ngớt ở bên ngoài trận pháp.

Lục Huyền đang thi triển Linh Vũ Thuật cho cây Thủy Huỳnh Thảo còn non, lập tức dừng động tác, kéo tấm phù lục kia tới.

Chương 737: Hành Động Một Mình!

Quả nhiên, hình thức nhiệm vụ đã thay đổi, bên tển để cho hắn hành động một mình, đi xâm nhập vào khu vực xa hơn ngoại thành một chút, chủ yếu là dọn dẹp yêu thú tà ma bị bản thân phát hiện.

"Cuối cùng cũng có thể buông tay buông chân rồi." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một tia vui vẻ, sau khi thoáng bồi dưỡng đám linh thực trong linh điền một phen, một mình hắn đã nhanh chóng đi tới bên ngoài Hắc Tinh Thành.

Đi ra ngoài thành, hắn chợt phát hiện cũng có kha khá tu sĩ lựa chọn hành động đơn độc như vậy. Đại bộ phận những người này đều có lòng tin vào thực lực của mình, phạm vi hoạt động cơ bản của nhóm tu sĩ tuần tra đều là ngoài trăm dặm xung quanh Hắc Tinh thành, nhưng thoáng cái đã được gia tăng thêm rất nhiều.

Đương nhiên là song song với đó, nguy hiểm cũng tăng cao hơn.

Bởi xét cho cùng, nơi này đã tiếp cận với khu vực ngoại vi của Hắc Ma Uyên rồi, yêu thú tà ma có thể xuất hiện ở đây, thực lực sẽ mạnh mẽ hơn bình thường một chút.

Sau khi Lục Huyền xâm nhập vào sâu hơn một đoạn, linh thức nhạy bén đảo qua, trong phạm vi vài dặm xung quanh vẫn không phát hiện được bất cứ khí tức dị thường nào.

Trong lòng đã quyết định, ý niệm trong đầu khẽ động, bỗng dưng trên bầu trời lại xuất hiện một khe hở nhỏ dài. Rất nhanh,

một con ngươi màu xám trắng đã chui ra từ trong khe hở, đảo qua phía dưới, ngay sau đó lại biến mất không còn thấy gì nữa.

Hắn giơ tay lên, trên lòng bàn tay cũng xuất hiện một vết nứt nhỏ, một viên nhãn cầu màu xám trắng lớn bằng đầu ngón tay cái hiện ra, chia sẻ tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục cho Lục Huyền.

"Có lính trinh sát lợi hại Hư Không Yểm Mục này, chỉ số an toàn trực tiếp gia tăng chóng mặt." Lục Huyền âm thầm nghĩ, lại lập tức lấy Thao Trùng Nang ra. Linh thức xâm nhập vào trong đó, một quả cầu thịt màu đỏ rơi trên mặt đất, nhảy lên thật cao, hồi lâu mới dừng lại.

Nó chính là Nhục Linh Thần tà ma cấp Tai vẫn luôn được đặt bên trong Thao Trùng Nang.

Quả cầu thịt màu đỏ nhạt lăn qua lăn lại trên mặt đất, tròng mắt màu hồng phấn vẫn luôn dừng ở trên đỉnh, mang theo vài phần u oán chăm chú nhìn vào Lục Huyền, mấu sợi huyết nhục mỏng manh màu đỏ nhạt không ngừng bồng bềnh như rong rêu trôi nổi trên không trung, để lộ ra rất nhiều cái miệng sắc nhọn đang gào khóc đòi ăn bên trong.

"Đã biết ngươi đói bụng lắm rồi, đừng nóng vội đừng nóng vội, ta lập tức cho ngươi ăn ngay." Lục Huyền nhìn thấy Nhục Linh Thần như vậy, cũng không nhịn được cười.

Trong Hắc Tinh thành có Kết Đan chân nhân tồn tại, dù đã bày ratrận pháp phòng hộ trong tiểu viện nhưng hắn vẫn sợ không che lấp được khí tức của con tà ma cấp Tai ấu sinh này, nên vẫn một mực không thả nó ra, mãi đến tận hôm nay, ra ngoài hành động một mình, hắn mới thả nó ra, cho quả cầu thịt màu đỏ này có cơ hội được ăn một bữa tiệc lớn.

"Nào, bắt đầu mở tiệc buffet thịt yêu thú, các loại yêu thú tam phẩm tứ phẩm, bên trong không thiếu những chủng loại dị

hoá, số lượng cực lớn, yêu cầu bao nhiêu cũng đủ!" Lục Huyền phất tay, lượng lớn huyết nhục yêu thú lập tức xuất hiện trên mặt đất, vây quanh quả cầu thịt màu đỏ kia.

Tròng mắt màu trắng trên đỉnh đầu Nhục Linh Thần màu đỏ nhạt lập tức đảo tới đảo lui, trong lúc nhất thời có chút không nhịn được nữa. Chỉ thấy đống lông tơ huyết nhục trên người nó mở ra, những cái miệng với hàng đống răng dài bén nhọn đồng thời hiển hiện. Nó vội vàng hướng về phía đa số huyết nhục xung quanh dùng sức hút một cái.

Ngay lập tức, tất cả huyết nhục đã hóa thành sương máu đầy trời, rót vào trong cơ thể Nhục Linh Thần.

…

Trong rừng rậm u ám, cổ mộc che trời, bốn phía truyền đến đủ các loại động tĩnh lạ thường.

Lục Huyền lẳng lặng đứng bên cạnh một gốc cây có đường kính hơn nửa trượng, một quả cầu nhỏ bằng xương trắng được chạm rỗng, đang treo lơ lửng trước người.

Đột nhiên, quả cầu bằng xương trắng âm u nọ lập tức phát sinh biến hóa, nó hóa thành một tấm lá chắn xương trắng, "bịch" một tiếng, vừa ngăn cản một con hắc xà rắn chắc vừa thô vừa to mới lao đến từ đằng sau gốc linh mộc trước mặt, đánh lén.

Ngay tại thời điểm con yêu xà tam phẩm này muốn chạy trốn, tấm lá chắn xương trắng kia lại tiếp tục phát sinh biến hóa, trực tiếp hóa thành một cái lưới xương trắng, cuốn lấy con yêu xà, càng siết càng chặt, mãi cho đến khi yêu xà hấp hối.

"Món ăn cực kỳ tươi mới đây, tự ra phục vụ mình đi, nhớ ăn nhiều một chút." Lục Huyền hướng về phía quả cầu thịt màu đỏ nhạt bên chân, khẽ cười cười một tiếng, rồi nhân lúc

Nhục Linh Thần đang hấp thu huyết nhục đã hóa thành sương mù của yêu xà, một cái đèn lồng quỷ dị lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Dường như cây nến màu trắng bệch bên trong cái đèn lồng nọ đã cảm ứng được điều gì, chỉ thấy vô số những sợi tua rua bên dưới đế đèn nhìn như hàng đống xúc tu dài mảnh khe khẽ lắc lư.

Lục Huyền truyền vào cây đèn một tia linh lực, khiến cho ngọn lửa màu trắng bệch trên bấc đèn càng thiêu đốt mạnh hơn. Hồn phách con yêu xà vừa chết đi không lâu đã dần dần hiển lộ thân hình ngay giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

"Ta đã tìm cho luồng âm hồn nhà ngươi một chỗ nương náu rồi, coi như báo báo, chờ đến thời điểm ta cần ngươi, ngươi hãy hy sinh bản thân tới làm chất dinh dưỡng cho linh thực trong âm phủ của ta, chắc cũng không quá đáng chứ?" Lục Huyền lạnh nhạt nói, hắn đưa mắt nhìn món pháp khí tứ phẩm Dẫn Hồn Đăng này hút âm hồn của yêu xà vào trong đèn lồng, sau đó nó hóa thành một thành viên trong vô số oan hồn chen chúc nhau ngay dưới ánh đèn.

"Một mình hành động thật tốt, có thể hấp thu hồn phách yêu thú chết đi, không để chúng nó lãng phí vô ích. Mặc dù quá trình này không quá phù hợp với thân phận tu sĩ chính đạo của ta, nhưng ta là một linh thực sư, lợi dụng mỗi một loại tài nguyên dùng để bồi dưỡng linh thực, cũng không thể nói là sai được? Ít nhất là không dùng nó để luyện chế pháp khí âm độc, tu luyện công pháp tàn ác như đám tà ma tu sĩ khác." Lục Huyền mặt dày thầm nghĩ.

Hắn tiến vào khu vực này đã được nửa tháng, trong khoảng thời gian vừa rồi, hắn đã săn giết được không ít yêu thú tà ma

dị hoá, để cho Nhục Linh Thần ăn no tới mức triệt để biến thành một hình cầu tròn trịa rồi.

Có Hư Không Yểm Mục quan sát tình huống bốn phía, chỉ cần phát hiện có tu sĩ đi tới gần, hắn sẽ nhanh chóng dừng lại hành vi của chính mình, cố ý né tránh, cho nên suốt quãng đường vừa rồi vẫn không chạm mặt với bất cứ tu sĩ nào khác, cũng không sợ bị người ta phát hiện ra những tồn tại tà dị như Nhục Linh Thần và Dẫn Hồn Đăng, Bạch Cốt Ma Khôi, vì vậy hắn chẳng cần cố ý đi che giấu khí tức, thay đổi dung mạo làm gì.

Chờ quả cầu thịt màu đỏ ăn no, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét khu vực này.

"Ôi? Người nọ rất giống một vị đồng môn sư huynh của ta." Đột nhiên, hắn dừng bước lại, nhìn chằm chằm vào viên đồng tử màu xám trắng lồi ra trên lòng bàn tay mình.

Thông qua Hư Không Yểm Mục không ngừng bay lượn trên trời, chia sẻ tầm mắt, hắn đã nhìn thấy bóng dáng của hai tu sĩ vừa xuất hiện gần vị trí của mình, một người trong đó khá là quen thuộc, dường như đôi bên đã từng gặp mặt một lần.

Chương 738: Có Thể Thu Được Cơ Duyên, Còn Quan Tâm Chính Đạo Tà Đạo Làm Gì?

Đoạn thời gian trước, có không ít linh thú trong phúc địa Vạn Yêu Quật bị một loại côn trùng tên là Mê Tâm Hủy Trùng xâm nhập ô nhiễm, Thương Ngô Chân Nhân đã mời Lục Huyền đi đến kiểm tra.

Cũng qua lần đó, hắn đã gặp được một vị sư huynh Trúc Cơ viên mãn am hiểu ngự thú, tên là Trần Lạc.

Nhưng người bên cạnh đối phương là ai, hắn lại chưa từng trông thấy.

Hai người bọn họ đang dáo dác quan sát chung quanh, tựa như đang tìm kiếm một thứ gì đó.

"Có nên đi tới chào hỏi một tiếng hay không?" Trong lòng Lục Huyền có chút do dự. Hiếm khi nhìn thấy một vị đồng môn ở bên ngoài thế này, mà đối phương còn là sư huynh đồng môn của hắn, nếu cố ý tránh né lại có phần không lịch sự.

Nhưng hắn và Trần Lạc sư huynh không mấy hợp nhau, sau khi giải quyết vấn đề Mê Tâm Hủy Trùng xâm nhập, đối phương từng đòi hỏi một cuốn kỳ trùng cổ tịch từ phía hắn, nhưng bị Lục Huyền khéo léo từ chối.

"Lục sư đệ, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp được ngươi ở chỗ này." Hắn còn đang do dự, thanh âm của Trần Lạc đã vang lên bên tai. Trong chớp mắt sau đó, đối phương cũng

lập tức xuất hiện ở ngay trước mặt Lục Huyền, trong mắt mang theo một tia vui sướng.

"Trần sư huynh, đúng là rất khéo, tại nơi dã ngoại hoang vu này cũng có thể đụng phải sư huynh ngươi." Lục Huyền đưa mắt nhìn vị sư huynh có khí chất âm lãnh trước mặt này, khóe miệng khẽ nhếch, cũng nở một nụ cười, nhưng ngược lại, bàn tay hắn vừa lặng lẽ siết chặt, che giấu tròng mắt màu xám trắng kia, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Bởi vì vị tu sĩ vừa đi cùng Trần Lạc đã biến mất, không còn thấy bóng dáng đâu nữa!

"Ta có việc cần đến Hắc Tinh thành một chuyến, đang muốn chạy về Hắc Ma Uyên, không ngờ lại gặp được sư đệ ngươi ở chỗ này." Trần Lạc cười cười, lại giải thích một câu.

"Tu vi của ta khá bình thường, không dám tiến vào Hắc Ma Uyên, chỉ có thể ở chỗ này săn giết một ít yêu thú tà ma thôi."

"Sư huynh đi một mình tới Hắc Ma Uyên sao? Nếu ta có thực lực như ngươi thì tốt rồi." Lục Huyền lơ đãng thăm dò một câu.

"Đúng vậy, là một mình." Trần Lạc trả lời đơn giản. Gã đưa mắt nhìn Lục Huyền, trên gương mặt âm trầm, ý cười càng đậm, lời nói lập tức xoay chuyển.

"Lục sư đệ, lần trước ngươi từng nói trong tay có một quyển cổ tịch ghi lại tin tức về các loại kỳ trùng dị thú, chẳng biết ngươi có thể cho sư huynh xem qua hay không?" Gã vừa nói vừa chậm rãi đi về hướng Lục Huyền.

"Ta vẫn nhớ mình có nói qua với sư huynh rồi, ta từng mượn đọc cuốn sách cổ kia từ trong tay một vị đạo hữu, chuyện đã xảy ra từ rất nhiều năm về trước, ta cũng đã trả lại cho hắn rồi. Kính xin sư huynh không nên miễn cưỡng sư đệ ta." Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, lạnh nhạt trả lời.

“Lấy cường độ thần hồn của sư đệ ngươi, dù chuyện đã qua nhiều năm thì chép lại hẳn là không thành vấn đề gì? Bằng không, sưu hồn cũng không phải là đùa giỡn.” Trần Lạc lộvẻ mặt hung ác nham hiểm, lạnh lùng nhìn Lục Huyền, sau đó chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm.

“Sư huynh nói lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi không biết tàn hại đồng môn là tội lớn bực nào?” Lục Huyền nghiêm nghị hỏi.

“Chỉ cần trong tông môn không có người nào nhìn thấy thì ai sẽ nghĩ là ta ra tay?”

“Xem ra sư huynh là có chuẩn bị mà đến.”

Ý niệm lập tức hiện lên trong đầu Lục Huyền. Từ lần trước, trong khi đồng môn tụ hội, có một tên sư đệ từng nói cho hắn biết đang có người ráo riết tìm hiểu tin tức của hắn, chắc hẳn người kia chính là vị trước mắt này.

“Sư đệ đừng nghĩ đến chuyện kéo dài thời gian, nơi này đã bị ta bố trí tai mắt khắp nơi rồi, thêm nữa, tu vi Trúc Cơ trung kỳ của sư đệ vốn không phải là đối thủ của ta. Hãy thành thật nói cho ta biết nội dung trên bản sách cổ kia đi, ta có thể cho ngươi một kết cục có thể diện hơn, nếu không, chỉ sợ ngươi sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ khi bị sưu hồn. Ây cha, loại tư vị này cũng không dễ chịu đâu.” Trần Lạc vô cùng tự tin nói.

Lần trướcm khi gặp phải vấn đề linh thú, Lục Huyền đã dễ dàng phát hiện ra Mê Tâm Hủy Trùng, còn nhanh chóng tìm được phương pháp giải quyết, chính hành động này đã thổi bùng lên dục vọng chiếm hữu mãnh liệt trong lòng một kẻ vốn luôn si mê kỳ trùng dị thú như Trần Lạc, khiến gã một lòng muốn lấy được cuốn cổ tịch trong miệng Lục Huyền kia.

Sau khi bị Lục Huyền Uyển từ chối, gã lập tức sinh ra ý nghĩ giết người đoạt bảo, chờ đi điều tra rõ ràng về tu vi thực

lực của Lục Huyền, loại ý niệm này lại càng bùng lên mạnh mẽ.

Theo gã được biết, Lục Huyền chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, lại thường xuyên ở bên trong tông môn, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên, ngay cả tu vi cũng chủ yếu dựa vào đan dược xây đắp lên, điều đáng khen duy nhất chính là trình độ về linh thực nhất đạo vô cùng xuất chúng của đối phương.

Nhưng một linh thực sư có thể lợi hại đến đâu chứ?

Ôm ý nghĩ như vậy, ngay khi Lục Huyền rời khỏi tông môn, gã đã cố ý đi tìm hiểu một chút tin tức có liên quan đến hắn rồi biết được Lục Huyền được phái đến Hắc Tinh Thành, gã cũng nhanh chóng đi theo tới.

Ở trong lòng Trần Lạc, chỉ cần gặp phải Lục Huyền thì tình huống gã có được quyển sách cổ kia đã là chuyện mười phần chắc chín, chỉ khác là loại thủ đoạn cần sử dụng để nhận được không giống nhau thôi.

"Ai…" Lục Huyền thở dài một tiếng: "Vì một món bảo vật mà giết hại đồng môn, thậm chí còn không tiếc vận dụng thuật pháp âm độc như Sưu Hồn Thuật, Trần sư huynh, chuyện ngươi định làm thực sự không phải hành vi của một tu sĩ chính đạo."

Lục Huyền khẽ lắc đầu, nhìn về phía tu sĩ có khí chất âm trầm kia, trong mắt có mấy phần khinh bỉ.

"Lục sư đệ quá mức ngây thơ rồi, ngươi còn nói cái gì mà hành vi của một tu sĩ chính đạo? Có thể thu được cơ duyên, còn quan tâm chính đạo tà đạo làm gì?" Trần Lạc cười nhạo một tiếng.

"Trần đạo hữu, còn nói nhảm với đồng môn của ngươi làm gì? Nơi này cách Hắc Ma Uyên không xa lắm, tránh cho đêm

dài lắm mộng, tốc chiến tốc thắng cho thỏa đáng.” Đúng vào lúc này, một giọng nói hùng hậu chợt vang lên.

Ngay sau đó, một tu sĩ cao lớn đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Lục Huyền.

Tướng mạo tu sĩ này khá là hung hãn, nhưng thân thể lại nhẹ như yến, không để lộ ra một chút khí tức nào, mãi cho đến khi đối phương đến gần Lục Huyền, hắn mới có thể phát hiện ra được.

“Trực tiếp giết chết, sau đó lục soát túi trữ vật của hắn là được.” Tu sĩ cao lớn kia đưa mắt nhìn Lục Huyền chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, trong mắt có thêm mấy phần khinh thường nói.

“Ta lo lắng chúng ta sẽ không tìm được bản cổ tịch kia ở trong túi trữ vật của sư đệ, nếu áp dụng bí thuật sưu hồn, hơi không cẩn thận sẽ làm mất mát đi rất nhiều tin tức có liên quan, bởi vậy mới cố ý yếu cầu sư đệ tự nguyện nói ra. Nhưng nhìn thái độ này của Lục Huyền sư đệ, đoán chừng hắn sẽ không ngoan ngoãn giao quyển sách cổ kia cho ta đâu. Đã như vậy, cũng chỉ có thể cưỡng ép sưu hồn mà thôi.”

Chương 739: Hôm Nay Ta Sẽ Thay Sư Thúc Giới Luật Đường Thanh Lý Môn Hộ!

"Trịnh đạo hữu, nhục thân của ngươi cường hãn lại giỏi về truy tung, nếu tiểu sư đệ ta trốn thoát thì mong ngươi có thể bắt được hắn."

Vị tu sĩ cao lớn khôi ngô này cũng có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn như Trần Lạc, đối phương vốn là thể tu, nhục thân vô cùng cường hãn.

Hai người hoàn toàn không coi Lục Huyền ra gì, còn thoải mái thảo luận phân công nhau ngay trước mặt hắn.

Lục Huyền hơi cúi đầu nhìn mũi chân mình, từ nãy đến giờ hắn vẫn trầm mặc không nói, dáng vẻ này, rõ ràng là run sợ, chỉ có thể tùy ý mặc cho người làm thịt, nhưng ai biết đâu, bên trong ống tay áo của hắn đang có một tấm kiếm phù trong trạng thái sẵn sàng, chuẩn bị phát động.

"Trần sư huynh, ngươi cấu kết với người ngoài, mưu đồ giết hại đồng môn, cướp đoạt bảo vật của đồng môn, tội đáng chết vạn lần. Hôm nay ta sẽ thay sư thúc Giới Luật Đường thanh lý môn hộ." Đột nhiên hắn ngẩng đầu, nói với ánh mắt kiên định.

"A… Lục sư đệ thú vị thật, trước tiên cứ suy xét tới chuyện đóng lại cánh cửa thức hải của ngươi đi đã, nếu không lát nữa sẽ phải chịu nỗi khổ hồn phách bị ma diệt đấy." Dường như Trần Lạc đã bị câu nói của Lục Huyền chọc cười, gã cười khẽ, vỗ nhẹ vào chiếc túi linh thú đen nhánh bên hông.

“Vù vù!”

Một đàn ong lớn dữ tợn nhanh chóng bay ra. Những con ong lớn có răng nanh bén nhọn, phía sau lưng lại có một cái ngòi sẫm màu, vừa nhìn cũng biết là vật kịch độc. Mỗi con ong lớn này đều có thực lực gần với yêu thú tam phẩm, một đống ong phát ra tiếng vù vù, đánh úp về phía Lục Huyền.

Tạp âm truyền vào tai khiến Lục Huyền cảm thấy đầu óc choáng váng, tinh thần mệt mỏi không chịu nổi.

“Kêu lớn tiếng như vậy làm gì?!” Lục Huyền quát lớn một câu, sau đó há miệng, một viên bảo châu nửa trong suốt chợt xuất hiện ở chỗ sâu bên trong cổ họng hắn, tầng tầng gợn sóng trong suốt lan ra, hóa thành một tiếng rồng ngâm hùng hồn.

“Grào!”

Hắn từng giao tiếp với vô số Giao Long, Thận Âm Bảo Châu đã ghi chép lại tiếng rống của chúng, để đế hiện tại, âm thanh phát ra giống như tiếng gầm giận dữ của một con Giao Long cấp cao chân chính, sóng âm cuồn cuộn tựa như sóng to gió lớn, hất tung bầy ong lên không trung, đánh cho chúng tan tác khắp nơi.

Ngay cả hai người Trần Lạc đang ở phía xa cũng phải chịu lực xung kích không nhỏ, linh lực trong cơ thể không ngừng quay cuồng.

“Linh trùng của ta!”

Nhìn thấy đàn ong lớn mà mình tỉ mỉ nuôi dưỡng bị Lục Huyền đánh tan, trong lòng Trần Lạc đau xót không thôi, miệng gã phát ra một tiếng hí quái dị, muốn thúc giục đàn ong mau chóng trở về.

“Hừ!”

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một khe hở dài nhỏ xuất hiện trên không trung, chỉ thấy một con ngươi màu xám trắng cực kỳ khổng lồ chui ra từ bên trong khe hở, nhìn chằm chằm vào hai người Trần Lạc cùng với bầy ong phía dưới.

Trước mặt hai người và một đám yêu trùng lập tức xuất hiện vô số ảo giác.

Lục Huyền chớp lấy thời cơ, Phong Lôi Kiếm trong tay hóa thành một luồng hắc quang, thoáng cái đã xuyên qua tất cả đám yêu trùng loài ong khổng lồ nọ, hồ quang lưu chuyển, từng thi thể cháy đen của yêu trùng lả tả rơi xuống đất.

Bên kia, hai tu sĩ Trúc Cơ viên mãn vừa rơi vào huyễn tượng, trong lòng đã biết bản thân gặp phải nguy hiểm rồi, ai nấy đều nhao nhao thi triển thủ đoạn để đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Không ngờ ngươi lại ẩn giấu sâu như vậy!" Trong mắt Trần Lạc lóe lên một tia kinh hãi.

Gã vốn tưởng cảnh giới Trúc Cơ viên mãn của mình là đủ để đối phó với một kẻ chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ lại rất ít khi đấu pháp như Lục Huyền, nhưng không ngờ, chỉ vừa đối mặt Lục Huyền đã dùng một tiếng rồng ngâm thần dị giải quyết sạch sẽ bầy linh trùng ong lớn do gã khổ công nuôi dưỡng nhiều năm.

Còn có tròng mắt tà dị kia nữa, không ngờ thứ này lại có thể kéo hai vị tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ viên mãn vào trong huyễn tượng vô cùng vô tận chỉ trong nháy mắt như thế.

Nghĩ đến đây, gã và vị tu sĩ hung hãn kia khẽ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lập tức đề cao trình độ coi trọng đối với Lục Huyền lên cấp bậc cao nhất.

Từng chuỗi hoa văn diễm lệ vốn đã xuất hiện trên mặt Trần Lạc từ trước nay lại trực tiếp bong tróc ra ngoài, nhanh chóng dung nhập vào không khí.

Dựa vào linh thức nhạy bén, Lục Huyền chợt phát hiện xung quanh thân mình vừa có thêm một luồng khí tức khác thường, tựa như một con rắn độc vô hình đang trốn trong bóng tối nhìn trộm bản thân.

Về phần tu sĩ thân hình cao lớn kia, thân thể gã đang không ngừng bành trướng, trong nháy mắt đã trở thành một cự nhân cao tới hai trượng, bắp thịt toàn thân cuồn cuộn, đỏ sậm một mảnh, toàn thân tuôn ra khí tức khô nóng.

Trên nắm tay có một loại chất lỏng không ngừng rơi xuống nhìn như dung nham nóng chảy, có cảm giác gã này chỉ cần dùng một quyền cũng đủ để đánh một ngọn núi thành bột mịn.

"Yêu thú trong suốt?" Trong lòng Lục Huyền khẽ động, một lá cờ với vô số vật dơ bẩn phủ kín bên trên lập tức xuất hiện trong tay hắn, uế khí uế vật tranh nhau tuôn ra đầy trời, nhuộm đẫm khu vực xung quanh biến thành một mảnh thế giới dơ bẩn.

Một con rắn trong suốt cũng trực tiếp lộ rõ thân hình dưới quá trình ô nhiễm của Vạn Uế Phiên.

"Đi nào trường thương!"

Ngay trong nháy mắt khi con trường xà trong suốt kia hiển lộ bóng dáng, bảo vật trong tay Lục Huyền đã hóa thành một cây trường thương, nhanh chóng kéo dài, xuyên qua trường xà trong suốt.

Đúng lúc này, linh thức của hắn chợt phát hiện một bóng người kinh khủng chỉ trong nháy mắt đã lao tới trước mặt mình, nắm đấm đỏ thẫm như Thái Sơn giáng xuống, đánh thẳng lên đầu hắn.

“Đến hay lắm!” Lục Huyền không hề lui bước, cơ bắp toàn thân hóa thành màu ngọc óng ánh, ngăn cản cự quyền đỏ thẫm kia. Lực lượng mạnh mẽ giáng xuống khiến cho từng mảnh cây cối ngã rạp, núi đá hai bên nhao nhao đổ rạp.

“Bảo vật sóng âm thần dị, tròng mắt, pháp khí phiên kỳ tà dị cao giai, chỉ dựa vào nhục thân cũng có thể đón đỡ đòn tấn công của thể tu Trúc Cơ cảnh viên mãn! Đây là thứ quái vật gì vậy?!” Trần Lạc kinh hãi đến không sao hiểu nổi rồi trong chớp mắt đã đưa ra quyết định chính xác.

Một con yêu cầm bốn cánh cực lớn xuất hiện dưới chân gã. Gã nhảy phắt lên lưng chim, không quan tâm đến tên thể tu họ Trịnh còn đang triền đấu với Lục Huyền, bản thân đã hóa thành một tia sáng, thoáng cái đã trốn xa tới mấy chục trượng.

Nhưng sao Lục Huyền có thể thả cho gã đi được?

Tâm niệm vừa động, một cái dùi màu trắng bạc đã xuất hiện trước người, trực tiếp khóa chặt lấy Trần Lạc đang vội vàng chạy trốn phía xa.

Chỉ thấy Thứ Thần Trùy hóa thành một tia quang mang màu trắng bạc với tốc độ còn nhanh gấp mấy lần con yêu cầm kia, trực tiếp chui vào trong thức hải của Trần Lạc.

Trần Lạc chỉ cảm thấy một cây gai nhọn vừa hung hăng đâm vào trong đầu mình, mạnh mẽ khuấy động thức hải. Thần hồn như bị đâm thủng, cơn đau nhức kịch liệt làm gã rơi thẳng từ trên lưng yêu cầm xuống.

Tại thời điểm tế ra Thứ Thần Trùy, Thanh Phù Lữ cũng đồng thời xuất hiện dưới chân Lục Huyền, trong nháy mắt hắn đã đi tới chỗ Trần Lạc.

Chương 740: Không Ai Chạy Thoát!

Không đợi đối phương tỉnh lại từ trong cơn đau đớn ở thần hồn, một thanh kiếm bản rộng màu vàng kim đã xuất hiện trong tay hắn, kiếm quang lóe lên, tựa như có một luồng hư ảnh khổng tước vừa xẹt qua phần cổ của Trần Lạc.

Một cái đầu lăn xuống.

Trên lưỡi Khổng Tước Minh Vương Kiếm chợt xuất hiện một hư ảnh vị Bồ Tát bốn tay, trang nghiêm kính cẩn, tựa như đang siêu độ cho vong hồn.

Đầu người rơi xuống, một luồng u quang từ bên trong bắn ra, phóng tới trước mặt Lục Huyền, muốn chui vào đầu hắn. Một tia thanh quang trực tiếp lóe lên trên đỉnh đầu Lục Huyền, Thanh Phù Vũ Y vừa ngăn cản hồn phách của Trần Lạc đang muốn đoạt xá ở bên ngoài.

"Lục sư đệ! Tha mạng!" Trong u quang mơ hồ truyền đến tiếng cầu xin tha thứ của Trần Lạc.

"Nhục thân của ta đã bị hủy, chỉ còn lại một tia tàn hồn, niệm tình đồng môn, xin sư đệ hãy tha cho sư huynh một mạng, cho ta một con đường sống." Giọng điệu Trần Lạc tràn đầy ý cầu xin.

"Yên tâm, ta sẽ không giống sư huynh, không định sưu hồn." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười, sau đó truyền lại cho Trần Lạc một luồng ý niệm.

"Nhưng xem ra sư huynh không có vật bảo vệ hồn phách, nếu cứ lang thang ở bên ngoài Hắc Ma Uyên này, rất có thể sẽ

đụng phải tà tu gì đó, không bằng cứ tiến vào món bảo vật này của sư đệ để tránh đầu sóng ngọn gió trước đã.”

Chưa đợi Lục Huyền nói xong, luồng u quang như đã cảm nhận được một thứ gì đó không đúng, nó vội vàng xẹt qua người hắn, bay đi cực nhanh giống như một ngôi sao băng. Nhưng vừa chạy chưa được bao xa đã có một luồng sức hút rất mạnh truyền đến từ phía Lục Huyền, khiến tia hồn phách nọ không thể tự chủ phải quay đầu lại.

Chỉ thấy một chiếc đèn lồng quỷ dị đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền từ bao giờ rồi. Cán đèn dài nhỏ như một khúc xương, có màu trắng bệch, lồng đèn vô cùng quái lạ, tựa như được làm từ da người, phía dưới ngọn đèn còn có vô số những sợi tua rua màu đỏ sậm nhẹ nhàng lay động, như thể đang hoan nghênh hồn phách của Trần Lạc đi vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy pháp khí Dẫn Hồn Đăng, chỉ suýt chút nữa Trần Lạc đã bị dọa đến hồn phi phách tán, luồng u quang kia cũng mất đi kiểm soát, nhanh chóng bay về phía Dẫn Hồn Đăng.

“Lục Huyền! Ngươi mới chân chính là tà tu!” Trong nháy mắt khi bị Dẫn Hồn Đăng hút vào, luồng u quang nọ nhìn theo bóng lưng Lục Huyền đang truy đuổi gã thể tu hung hãn kia, vô lực kêu rên.

Bóng dáng Lục Huyền như lướt đi, xuyên qua rừng cây với tốc độ cực nhanh. Hắn giải quyết Trần Lạc không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng vẫn bị tên thể tu kia bắt lấy cơ hội, nhanh chóng chạy trốn mất.

Linh thức cường đại của hắn đã khóa chặt lấy khí tức của thể tu, Hư Không Yểm Mục trên bầu trời cũng nhanh chóng xuyên qua, truy tung gã.

Trong rừng cây rậm rạp, thể tu Trúc Cơ viên mãn kia đang dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Hắc Ma Uyên.

"Chỉ cần tiến vào Hắc Ma Uyên là có đường sống."

Địa hình Hắc Ma Uyên vô cùng phức tạp, xung quanh đều là các loại cấm chế thiên nhiên, cộng thêm bên trong có vô số tu sĩ tà ma, sau khi tiến vào, gã hoàn toàn có thể tìm được lối thoát.

Dù gã không được tận mắt chứng kiến cảnh Lục Huyền giải quyết Trần Lạc, nhưng cũng có thể tưởng tượng được kết cục của mình, vậy nên gã mới nhân cơ hội đó để bỏ chạy thật nhanh.

"Sắp rồi!" Đúng lúc trong lòng gã vừa dâng lên một tia hi vọng sống sót thì đột nhiên một con ngươi màu xám trắng quen thuộc lại xuất hiện ngay trước mặt.

"Lại là ảo thuật!" Trong đầu gã hiện lên một suy nghĩ, đồng thời tâm thần cũng nhanh chóng rơi vào trong huyễn tượng trùng trùng điệp điệp. Một tia thần trí còn sót lại đã giúp gã dùng sức cắn mạnh xuống đầu lưỡi, nhờ cơn đau nhức kịch liệt ấy gã cũng tỉnh táo hơn không ít.

Nhưng tâm trí vừa khôi phục lại trạng thái bình thường đã thấy ba vầng mặt trời chói chang treo cao giữa không trung, kiếm khí đỏ đậm như mặt trời chói chang phát ra ánh sáng vô cùng vô tận, che kín từng tấc không gian quanh người gã.

Mặt trời chói chang tỏa ra quang mang vạn trượng, tâm thần gã như trầm luân trong đó, còn chưa kịp phản ứng đã bị luồng kiếm khí sáng rực kia chém thành vô số mảnh.

"Đổi ba tấm Đại Nhật kiếm phù để nhanh chóng giải quyết một tên tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, cũng không tính là quá thiệt thòi." Trong lòng Lục Huyền thầm cảm khái.

Hắn dùng Hư Không Yểm Mục ngũ phẩm truy tung tên thể tu này, sau đó lại dùng ảo thuật kéo chân gã chừng mấy hơi thở, rồi nhân cơ hội này, dứt khoát vung ra ba tấm Đại Nhật kiếm phù tứ phẩm, không mất bao nhiêu công sức đã giải quyết được đối phương.

"Cũng may túi trữ vật vẫn còn." Hắn dùng linh thức triệu hoán Dẫn Hồn Đăng từ phía xa tới, cắm nó xuống mặt đất. Lồng đèn nhẹ nhàng lắc lư, một luồng sáng âm u bay ra từ cái đầu được giữ tương đối hoàn chỉnh của gã thể tu. Còn chưa kịp phản ứng, hồn phách của thể tu nọ đã bị hút vào trong đèn lồng.

"Hồn phách của hai tu sĩ Trúc Cơ viên mãn đủ để bọn Âm Khốc Mộc hưởng dụng một đoạn thời gian dài rồi." Lục Huyền thản nhiên nói.

Hắn thu thập túi trữ vật của hai gã tu sĩ đánh lén mình rồi bước đến chỗ hai bộ thi hài, thu thập huyết nhục, triệt để hủy thi diệt tích, cuối cùng hắn lại kích phát mấy tấm phù lục trừ tà ra xung quanh, ánh sáng trắng chiếu rọi một mảnh rừng rậm. Thấy phù lục không phát sinh bất cứ điểm dị thường nào, lúc này Lục Huyền mới hoàn toàn yên tâm, nhanh chóng rời khỏi địa điểm tranh đấu.

Cách vị trí vừa nãy mấy chục dặm, hắn mới dừng lại, trong lòng hồi tưởng về những cái được và cái mất trong lần đấu pháp này.

Ở thời điểm hiện tại, sau khi vận động một hồi, trong người hắn chợt truyền đến một loại cảm giác ấm áp dễ chịu, hệt như đang có một một cái lò lửa hừng hực cháy lên. Lực lượng của Thái Tuế Nhục vẫn còn lưu lại đang không ngừng tẩm bổ mỗi một khu vực trên thân thể hắn.

"Thực sự không ngờ, chỉ dựa vào nhục thân ta đã có thể đón đỡ công kích của thể tu Trúc Cơ viên mãn mà không hề

rơi xuống hạ phong rồi. Chẳng qua… chỉ dựa vào những thứ này thì rất khó giải quyết được đối thủ.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Đến hiện tại, coi như hắn đã hiểu rõ toàn diện về trình độ cường hãn của thân thể mình rồi.

Sau khi tu luyện hai môn công pháp luyện thể là 《 Lưu Ly Đoán Cốt Pháp 》 và 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 , hắn lại dùng thêm một đống thiên tài địa bảo như Ngọc Lân Quả, Kim Tủy Ngọc Dịch và Thái Tuế Nhục, khiến cho thân thể trở nên vô cùng cường hãn. Có thể đối đầu với thể tu Trúc Cơ viên mãn chính là bằng chứng tốt nhất.

Nếu tính cả những bảo vật khác trong người, đương nhiên là thực lực sẽ còn cao hơn.

Hắn là hai tu sĩ Trúc Cơ viên mãn vừa rồi không thể ngờ được, một linh thực sư Trúc Cơ trung kỳ lại dễ dàng giải quyết bọn chúng như vậy.

Trong lòng Lục Huyền cũng không khỏi cảm khái hồi lâu: “Chuyện giết ngược đồng môn này tuy có nguyên nhân sâu xa, cũng không phải do ta chủ động, nhưng đừng nên để tông môn biết sẽ tốt hơn, tránh dẫn tới cho mình một ít phiền toái không đáng có.”

Chương 741: Giết Người Phóng Hỏa Nhanh Giàu Nhất!

"Tên Trần Lạc này dù cố ý nghe ngóng tin tức của ta ở Hắc Tinh thành nhưng hẳn là mấy đồng môn bên kia sẽ không cho rằng hắn đang định gây bất lợi cho ta, càng không thể ngờ ta lại có thể giết ngược lại hắn."

"Dù sau này tông môn có phát hiện ra hắn đã mất mạng thì cũng có thể suy đoán rằng tên này đã bị một tà tu thần bí nào đó giết chết bên trong Hắc Ma Uyên."

"Nhưng lần trước khi đồng môn tụ họp, sư đệ kia lại nói là Chu Tề sư huynh đang nghe ngóng tin tức của ta."

"Dù rất có thể là Trần Lạc hỏi qua Chu sư huynh, nhưng để đề phòng, sau khi trở về, phải dùng Hư Không Yểm Mục giám thị Chu sư huynh một đoạn thời gian, xem thử hắn có phản ứng bất thường gì không."

Vì cẩn thận, trong lòng Lục Huyền đã âm thầm vạch ra hành động tiếp theo rồi.

"Vốn tưởng bình thường ta đã đủ khiêm tốn, không ngờ vẫn là bị kẻ khác để mắt tới. Ta chỉ muốn yên ổn làm ruộng như một linh thực sư bình thường mà thôi, sao cứ phải quấy rầy cuộc sống yên bình của ta chứ?"

Hắn nhấc thử túi trữ vật trong tay lên, ánh mắt sâu xa.

Trong tông môn hắn vẫn luôn làm điều tốt, giúp đỡ mọi người, gần như không xảy ra bất cứ xung đột lợi ích gì với

đồng môn, nhưng thật không ngờ vẫn bị Trần Lạc để mắt tới, muốn sưu hồn để đoạt lấy cuốn sách cổ do hắn thuận miệng bịa ra kia. Chỉ tiếc đối phương không thể tưởng tượng được rằng, trên người Lục Huyền lại có nhiều bảo vật như thế. Và dù gã có tu vi Trúc Cơ viên mãn, nhưng đến cuối cùng vẫn bị giải quyết một cách dễ dàng.

"Cảm tạ sư huynh đã đưa tặng huyết nhục hồn phách." Lục Huyền lấy Dẫn Hồn Đăng ra, nói với hồn phách của Trần Lạc đang chen chúc bên trong ngọn đèn ảm đạm nọ.

Bị chen lấn đến không ra hình ra dáng, lại chịu đựng quá trình ma luyện của vô số âm hồn, chỉ còn sót lại một tia thanh minh, luồng hồn phách nọ vẫn dùng ánh mắt vô cùng oán độc nhìn chằm chằm vào Lục Huyền bên ngoài.

Lục Huyền khẽ mỉm cười, bóng lưng nhanh chóng biến mất giữa rừng cây cao chọc trời ấy.

… apptruyen …

Gần nửa ngày sau, Lục Huyền dừng lại, thuận tiện giải quyết một con yêu thú không có mắt dám chọc vào mình.

Lúc này, vị trí của hắn đã cách hiện trường giết hai người Trần Lạc khá xa. Linh thức đảo qua khu vực xung quanh, xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường nào, Lục Huyền mới lấy ra hai chiếc túi trữ vật vừa đạt được, cưỡng ép bài trừ cấm chế đơn giản bên ngoài túi trữ vật, lại lấy từng món đồ ở bên trong ra.

"《 Bách Thú Chú Giải 》…"

Một cuốn sách cổ ố vàng chậm rãi bay ra từ trong túi trữ vật của Trần Lạc, rơi xuống trước mặt hắn. Lục Huyền tiện tay lật vài tờ, trong cuốn sách cổ này có ghi chép lại tin tức chi tiết của mấy trăm loại yêu thú cao giai hiếm có, bao gồm phương

thức chăn nuôi, những hạng mục cần chú ý, thiên phú huyết mạch của yêu thú, năng lực và những khiếm khuyết vân vân…

“So với điển tịch yêu thú ta từng đọc được ở Tàng Kinh Các thì cuốn này còn phong phú hơn nhiều.” Trong lòng Lục Huyền mừng thầm, hắn đã chăn nuôi không ít linh thú, nhưng tri thức bên trong 《 Bách Thú Chú Giải 》 vẫn mang lại ích lợi không nhỏ cho hắn.

“Vị Trần sư huynh này muốn cướp quyển sách cổ ngự thú do ta bịa ra nhưng không ngờ, sách chẳng cướp được, lại còn đưa tặng cho ta một bản.” Khóe miệng Lục Huyền không nhịn được khẽ cong lên.

Hắn tiếp tục xem xét các món bảo vật khác bên trong túi trữ vật.

Có một thanh phi kiếm tứ phẩm, dù không phải Kiếm Thảo do Kiếm Đường bồi dưỡng ra, nhưng rõ ràng là có phong cách của tông môn, Lục Huyền liếc mắt một cái đã nhận ra nó.

Theo cuốn sổ ghi chép lại các cuộc thực nghiệm yêu thú, có thể nhận ra Trần Lạc này đang thử biến đổi huyết mạch của yêu thú, khiến nó biến dị thành loại yêu thú cao giai mới.

Ngoài ra, trong túi trữ vật của gã vẫn còn hơn hai trăm viên linh thạch trung phẩm, một số linh thạch hạ phẩm, cùng với mấy bình đan dược khôi phục linh lực, chữa trị vết thương, Lục Huyền đều vui vẻ nhận lấy.

Cuối cùng là một quả trứng yêu thú tròn trịa đen nhánh, Lục Huyền rót linh thức vào, đại khái đoán được đây là một loại yêu thú tứ phẩm thông thường.

“Giết người phóng hỏa nhanh giàu nhất, xử lý một vị tu sĩ thôi đã lấy được nhiều tài nguyên tu hành vậy rồi, chẳng trách Tu Hành giới lại có nhiều người thích giết người đoạt bảo như vậy.” Lục Huyền âm thầm cảm khái không thôi.

“Vấn đề là mấy thứ trong tay Trần Lạc, ngoại trừ linh thạch đan dược thì những thứ khác dù ít dù nhiều cũng đều có điểm đặc thù của riêng hắn, 《 Bách Thú Chú Giải 》 và ghi chép về thí nghiệm yêu thú có thể giữ lại, nhưng phải nhớ là không thể tùy tiện để cho các đồng môn khác nhìn thấy. Về phần pháp khí phi kiếm cùng với quả trứng yêu thú kia, cứ dứt khoát tìm một cái chợ đen nào đó xử lý là được.”

Hắn tiếp tục xem xét túi trữ vật của tên thể tu kia.

Bên trong có một tấm trận bàn, với kiến thức thô sơ của Lục Huyền về trận đạo, hắn chỉ đại khái nhận ra đó là một tòa trận pháp tứ phẩm. Tiếp theo là lượng lớn cao dược thối thể, linh dịch và một số đan dược khác, còn có một đống lớn tài liệu yêu thú, tất cả đều là cao giai, có thể đổi được rất nhiều linh thạch, cuối cùng là hơn ba trăm viên linh thạch trung phẩm và một số linh thạch hạ phẩm.

“Chỉ tính riêng đống linh thạch do hai kẻ này mang đến cho ta, đã được hơn sáu vạn rồi. Đúng là đồng môn tốt, đạo hữu tốt.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Về phần pháp khí, tài liệu, đan dược khác, giá trị tổng cộng lại cũng rất cao, không hổ là tu sĩ Trúc Cơ viên mãn.

Hắn tập hợp đống đồ trong hai túi trữ vật kia lại cùng một chỗ, sau đó chuyên tâm đi tuần tra khu vực xung quanh.

Trong quá trình phi hành, hắn vẫn luôn lấy Hắc Tinh thành làm trung tâm hoạt động nên chỉ ở khu vực bên ngoài chứ không tiến vào địa giới Hắc Ma Uyên.

Nửa tháng sau, Lục Huyền toán tính thời gian một chút, cảm thấy bản thân sắp tới kỳ hạn bàn giao nhiệm vụ nên bắt đầu quay về Hắc Tinh thành.

Quãng thời gian tiếp theo hắn có rất nhiều cơ hội nghỉ ngơi.

Lục Huyền vẫn luôn ở trong tiểu viện, yên tâm bồi dưỡng linh thực, tu hành công pháp.

Trong khoảng thời gian này, khi chợ đen lại mở ra thêm một lần nữa, dựa vào Thiên Tránh Quỷ Diện và Thanh Phù Vũ Y, hắn trực tiếp ngụy trang dung mạo khí tức, thuận lợi bán đi một đống bảo vật mới lấy được và thu về mấy viên trăm linh thạch trung phẩm, thoáng cái gia sản đã dồi dào hơn hẳn.

…

Trên đường phố tại Hắc Tinh thành, một tu sĩ trung niên gầy gò có khí chất sắc bén chậm rãi bước ra khỏi Kim Đấu Các.

“Chu đạo hữu rảnh rỗi nhớ tới chơi nhé.” Nữ chưởng quầy vẫn còn nét quyến rũ của Kim Đấu Các tiễn Chu Tề đi ra bên ngoài, dường như giọng điệu có vài phần lưu luyến.

“Tất nhiên rồi.” Chu Tề khẽ gật đầu rồi quay người rời đi. Gã đi tới nơi này là để thanh lý chỗ tài liệu yêu thú đã chất đống trong tay, cũng như thuận tiện bổ sung một ít đan dược, chờ xong chuyện lại chạy về chỗ ở của mình, mà hoàn toàn không để ý thấy cách ngàn trượng trên đỉnh đầu mình thỉnh thoảng lại có một khe hở nhỏ dài hiện ra, một con ngươi màu xám trắng nhanh chóng nhô ra bên ngoài rồi chỉ trong nháy mắt lại trốn vào hư không.

Chương 742: Đinh Đầu Tiễn!

Phương thức Hư Không Yểm Mục xuất hiện cực kỳ bí mật, bản thân nó lại có phẩm giai ngũ phẩm, chỉ trong phút chốc đã tiến vào hư không, nên không có bất cứ tu sĩ nào phát hiện được nó.

Tròng mắt màu xám trắng nọ vẫn một mực đi theo Chu Tề trở lại chỗ ở của gã, con mắt không pha tạp bất cứ sắc thái tình cảm nào, tựa như có thể nhìn thấu hết thảy mọi thứ ở phía dưới.

"Theo dõi lâu như vậy cũng không phát hiện ra bất cứ điều dị thường nào, có thể hơi buông lỏng đề phòng với vị sư huynh Chu Tề này rồi." Trong tiểu viện, Lục Huyền nhìn cảnh tượng được thu nhỏ lại vô số lần qua con ngươi trong lòng bàn tay, khẽ nắm tay lại rồi nói.

Sau khi trở về, vì nghi ngờ chính Chu Tề đã tiết lộ phạm vi nhiệm vụ của mình cho Trần Lạc biết, nên Lục Huyền mới dùng Hư Không Yểm Mục vụng trộm theo dõi quan sát đối phương, nhưng đã hơn một tháng vẫn không có phát hiện gì.

"Xem ra hẳn Chu sư huynh cũng không ngờ Trần Lạc sẽ gây bất lợi cho đồng môn nên mới cho hắn biết nội dung nhiệm vụ của ta. Cũng đúng, ta chỉ là một linh thực sư Trúc Cơ trung kỳ, đối phó với ta chỉ cần một vị sư huynh Trúc Cơ viên mãn là đủ rồi, nếu có đến hai người, chẳng khác nào mang dao mổ trâu ra giết gà." Lục Huyền ung dung nói.

Hắn âm thầm thu hồi Hư Không Yểm Mục rồi đi vào tiểu viện, xem xét rất nhiều linh thực trong mảnh linh điền nho nhỏ của mình.

Hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đang phát triển cực kỳ tươi tốt, phiến lá xanh mướt nhỏ dài nối liền với nhau, huỳnh quang lấp lóe phía trên, phảng phất như những ngôi sao không ngừng lập lòe tỏa sáng giữa bầu trời đêm vô tận.

Lục Huyền bắt đầu khởi động linh lực, khiến những đám mây vốn đang trôi bồng bềnh phía trên đám Thủy Huỳnh Thảo nhanh chóng phát sinh biến hóa, từng sợi linh vũ nhẹ nhàng rơi xuống thân cây lại lặng lẽ dung nhập vào bên trong.

Ngay sau đó, một đạo thuật pháp màu xanh biếc rơi xuống mảng lớn Thủy Huỳnh Thảo. Được Mộc Sinh Thuật cấp Tông Sư thúc giục, sinh cơ của Thủy Huỳnh Thảo càng thêm dạt dào.

"Có một cây Tiễn Đằng đã chín muồi." Tâm thần Lục Huyền thoáng ngưng tụ trên một gốc Tiễn Đằng, đã nhanh chóng phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới mới được kéo căng.

Trong bốn gốc Tiễn Đằng có một gốc là cây non được tu sĩ trong tông môn mang về từ khu phúc địa mới, Lục Huyền lấy được rồi lại mang về trồng trong động phủ của mình. Ba cây còn lại là ba hạt linh chủng được Yêu Quỷ Đằng giúp hắn khai quật trong quá trình thăm dò phúc địa mới. Lúc này, mầm non Tiễn Đằng ngày ấy đã hoàn toàn trưởng thành rồi.

Lục Huyền lấy linh thực ra, lại tập trung tinh thần vào thân cây.

【Tiễn Đằng tứ phẩm dị biến, linh thực dị biến do bị sức mạnh huyết nhục không rõ ảnh hưởng. Trong quá trình sinh trưởng đã hấp thu lượng lớn mũi tên linh lực, sau khi thành thục có thể sử dụng làm pháp khí, trong nháy mắt có thể phóng ra những mũi tên có hình thái và tác dụng khác nhau. Khi gặp phải cường địch có thể kích phát cả vạn mũi tên cùng

lúc, có thể gây thương tổn thậm chí là giết chết tu sĩ Trúc Cơ trung và hậu kỳ.】

【Sau khi mũi tên được bắn ra có thể dùng linh khí thảo mộc bổ sung, ngưng kết lại một lần nữa.】

"Linh thực loại hình công kích, phương thức kích phát đơn giản, có thể dùng để bảo vệ linh điền, cũng có thể truyền thụ cho Thảo Khôi Lỗi và đám linh thú trong động phủ."

Lục Huyền cảm khái một câu, ánh mắt lại rơi xuống quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện ngay tại vị trí của Tiễn Đằng. Hắn nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, nó lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào cơ thể hắn.

Một ý niệm hiện lên.

【Thu hoạch một gốc Tiễn Đằng tứ phẩm dị biến, nhận được bảo vật Đinh Đầu Tiễn ngũ phẩm.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một mũi tên nhỏ màu đen xuất hiện trong tay Lục Huyền.

Trên mũi tên nhỏ có hắc khí quấn quanh, kéo dài không tan, giống như có sinh mệnh không ngừng di chuyển, mũi tên tựa như đính trên một khuôn mặt người bán trong suốt, ngũ quan trên mặt mơ hồ, nhìn không rõ ràng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào mũi tên nhỏ, trong nháy mắt biết được tin tức chi tiết về nó.

【Đinh Đầu Tiễn, bảo vật ngũ phẩm, bên trên có ngưng kết tà pháp nguyền rủa cường đại, khi sử dụng có thể tưởng tượng ra dung mạo, khí tức của đối thủ, trực tiếp tác dụng lên hồn phách của kẻ đó.】

【 Cấp bậc thấp hơn trực tiếp tử vong, cùng giai có xác suất tử vong nhất định, nhẹ thì thần hồn bị hao tổn, nặng thì hồn phi phách tán.】

“Bảo vật loại nguyền rủa, có thể trực tiếp giết chết đối thủ, cũng có chút ý vị nhân quả nha. Chỉ cần tưởng tượng ra dung mạo của đối phương là có thể cách không thi triển chú thuật khiến đối phương hồn phi phách tán, thứ này đúng là chí bảo hãm hại người.” Khóe miệng Lục Huyền giương lên.

“Lại nhận được một món bảo vật ngũ phẩm, thu hoạch quầng sáng vừa đơn giản lại vừa vui vẻ thế đấy!”

Hắn thu mũi tên nhỏ màu đen kia vào trong Thao Trùng Nang, lại tiếp tục bồi dưỡng ba cây Tiễn Đằng đã tới giai đoạn trưởng thành còn lại.

Chớp mắt lại qua mười ngày, Lục Huyền vẫn một mực dốc lòng bồi dưỡng đám linh thực trong tiểu viện của mình một phen rồi mới đi ra ngoài. Hắn để ý thấy bầu không khí bên trong Hắc Tinh thành gần đây hơi lạ, thỉnh thoảng lại nghe được tin tức tu sĩ tử thương, nhưng thỉnh thoảng lại nghe nói vị tu sĩ nào đó vừa nhận được cơ duyên lớn lao, một bước lên mây.

“Lục sư huynh, Lục sư huynh! Không ngờ lại gặp ngươi ở đây!” Từ xa truyền đến một giọng nói già nua quen thuộc.

Lục Huyền nhìn theo phương hướng âm thanh truyền đến thì bắt gặp Tôn Vân Minh lúc trước cùng tổ đội tuần tra ở ngoài thành. Phía sau lão là hai đồng đội quen thuộc khác, Khâu Trường Viên đến từ Vạn Thú Môn và Mạnh Nguyệt của Linh Tiêu Tông.

“Tôn đạo hữu, hai vị đạo hữu Khâu, Mạnh, đã lâu không gặp.” Lục Huyền mỉm cười bắt chuyện.

“Lục sư huynh, chúng ta đang định tới tìm ngươi, không ngờ lại vừa vặn gặp được ngươi ở đây.” Mạnh Nguyệt tiến lên phía trước, vừa cười vừa nói.

Khâu Trường Viên nhìn về phía Lục Huyền, sắc mặt cũng rất thân thiết.

"Không biết ba vị đạo hữu tìm Lục mỗ là có chuyện gì quan trọng sao?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Là thế này." Tôn Vân Minh lên tiếng giải thích: "Gần đây ta nghe nói có không ít tu sĩ đã nhận được cơ duyên cực lớn từ Hắc Ma Uyên, trong đó không thiếu bảo vật ngũ phẩm."

Ánh mắt lão nóng rực.

"Lần trước, bốn người chúng ta hợp tác rất trôi chảy, ba vị đạo hữu đều là tu sĩ đại tông có thực lực mạnh mẽ, tu vi của ta hơi kém một chút nhưng lại khá quen thuộc với Hắc Ma Uyên. Vì vậy, ta mới có ý định xâm nhập vào Hắc Ma Uyên thăm dò, nếu có thể may mắn nhận được một món bảo vật ngũ phẩm thì coi như phát tài rồi."

Có thể nhìn ra Khâu Trường Viên và Mạnh Nguyệt cũng có chút động lòng. Dựa theo địa vị và tiềm lực của bọn họ trong tông môn, thì khẳng định là hai người không thể nhận được bảo vật ngũ phẩm từ phía tông môn của mình, bởi vậy vừa nghe được lời đề nghị của Tôn Vân Minh, hai người đã cùng nhau đi tới mời chào Lục Huyền.

Chương 743: Hai Sự Lựa Chọn!

Trong nhiệm vụ lần trước, ba người đều có hiểu biết sâu sắc về thực lực của Lục Huyền. Dù Lục Huyền là linh thực sư nhưng bản lĩnh trên phương diện kiếm đạo của hắn lại vượt xa ba người bọn họ, thậm chí chỉ tiện tay là có thể phóng ra ba tấm kiếm phù tứ phẩm.

Điều này đã khiến ba người âm thầm suy đoán, có vẻ như lai lịch của Lục Huyền này rất bất phàm, sâu không lường được.

"Xâm nhập Hắc Ma Uyên?" Lục Huyền nhướng mày nói: "Chỉ đành xin lỗi ba vị đạo hữu thôi, thực lực của ta có hạn, không có ý xâm nhập thăm dò Hắc Ma Uyên."

Hắn từ chối thẳng thừng.

Nếu là bí cảnh bình thường, với thực lực và số bảo vật hiện tại của hắn, đi thăm dò một chút cũng không thành vấn đề, nhưng hiện giờ Hắc Ma Uyên quá nguy hiểm, không biết bên trong đang ẩn giấu bao nhiêu con tà ma thần bí và yêu ma ngoại vực cường đại, chỉ hơi bất cẩn thận một chút sẽ gặp phải bất trắc ngay.

"Chẳng lẽ Lục sư huynh không muốn có một món bảo vật ngũ phẩm sao? Với thực lực của sư huynh, nếu nhận được bảo vật nhất định sẽ được ưu tiên lựa chọn." Tôn Vân Minh có phần khó hiểu, mới vội vàng hỏi lại.

Lục Huyền chỉ lắc đầu, cười khổ: "Tu sĩ Trúc Cơ nào lại không muốn có bảo vật ngũ phẩm?"

Câu nói này phát ra từ tận đáy lòng, dù hắn đã có không dưới mười món bảo vật ngũ phẩm nhưng vẫn muốn thu hoạch được nhiều hơn.

“Thế nhưng.” Hắn lập tức chuyển chủ đềL “Lúc trước khi đi tuần tra ngoài thành, cả ba tấm kiếm phù của ta đều đã dùng hết, không còn con bài chưa lật nào nữa, thực lực của ta chỉ ở mức bình thường, hoàn toàn không dám chắc có thể tranh đoạt được cơ duyên từ trong tay tu sĩ khác. Vì cái mạng nhỏ này, ta vẫn nên ngoan ngoãn ở lại trong thành là hơn.”

Thấy tâm ý Lục Huyền đã quyết, ba người đành phải từ bỏ.

Thực lực của ba người cũng không tầm thường, nếu tìm được thêm một, hai tu sĩ mạnh mẽ nữa thì sau khi tiến vào Hắc Ma Uyên cũng có được sức cạnh tranh nhất định.

Lục Huyền dõi mắt nhìn theo bóng lưng ba người rời đi, sau đó trở lại tiểu viện của mình.

Thực lực của hắn đã không thua kém tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bình thường, nhưng hắn lại biết, với thực lực này nếu tiến vào Hắc Ma Uyên, chỉ cần vận khí không tốt, vẫn sẽ có khả năng mất mạng. Vì lý do an toàn, hắn vẫn nên ở lại Hắc Tinh thành thì hơn.

Dường như tình hình bên trong Hắc Ma Uyên còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của hắn.

Hôm đó, Chu Tề tìm tới tiểu viện của Lục Huyền.

“Chu sư huynh.” Lục Huyền nhiệt tình chào đón, tựa như hành vi giám thị tu sĩ trung niên gầy gò trước mắt này một tháng trước hoàn toàn không có liên quan gì với hắn.

“Lục sư đệ, lần này ta tới đây là có chuyện muốn thông báo cho ngươi.” Sắc mặt Chu Tề hết sức nghiêm túc.

“Mời sư huynh nói.” Lục Huyền thấy Chu Tề như vậy, cũng thu lại ý cười trên mặt.

“Ta nhận được tin tức từ chỗ sư thúc Kết Đan, càng ngày khu vực nằm sâu bên trong Hắc Ma Uyên càng xuất hiện nhiều yêu ma ngoại vực, trừ khi nhân thủ trấn giữ tăng thêm gấp mấy lần, nếu không rất khó giữ được Hắc Tinh thành, vì thế các đại tông môn đã quyết định sẽ không lãng phí nhân lực nữa.”

“Dự định thời gian tới sẽ di chuyển toàn bộ tu sĩ và tài nguyên bên trong Hắc Ma Uyên rời đi, còn các tu sĩ tới trấn giữ thành trì sẽ có hai lựa chọn. Một là tiến vào Hắc Ma Uyên rồi tự đi liên lạc với người của tông môn của mình. Bản tông có trụ sở bên trong, tu sĩ có thể tự quyết định xem bản thân bọn họ có rời đi hay không. Hai là nhân cơ hội này lập tức trở lại tông môn, chờ phân công nhiệm vụ mới.”

“Thế cục đã nghiêm trọng tới vậy rồi?” Lục Huyền không nhịn được hỏi.

“Nghe nói vách ngăn không gian có liên quan tới giới vực này vốn nằm ở chỗ sâu bên trong Hắc Ma Uyên đã càng ngày càng trở nên yếu ớt, bởi vậy đám yêu ma ngoại vực kia mới nhân cơ hội này xâm nhập, cũng khiến bí cảnh bên trong Hắc Ma Uyên càng ngày càng hiển lộ nhiều.”

“Một khi tiến vào bên trong, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, có khả năng sẽ vẫn lạc trong đó, nhưng cũng có khả năng sau khi giải quyết một con yêu ma, sẽ giành được tài nguyên trân quý, hoặc là nhận được cơ duyên lớn lao từ khu bí cảnh nào đó ở nơi này.”

“Phần lớn đồng môn đều lựa chọn xâm nhập vào Hắc Ma Uyên, cầu tiến thêm một bước trên con đường tu hành.”

“Giờ chỉ xem Lục sư đệ ngươi lựa chọn thế nào mà thôi.” Chu Tề trầm giọng nói.

“Ta sẽ một mình về tông hay đi cùng đồng môn?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Khắp nơi đều có tà ma yêu ma ẩn nấp, tất nhiên là nhóm đồng môn phải cùng nhau trở về tông rồi, sẽ có pháp khí chuyên chở các vị đồng môn quay về.”

Lục Huyền thoáng trầm ngâm một lát. Dù thực lực trước mắt của hắn đã đủ mạnh nhưng vẫn không dám chắc có thể sống sót khi đối mặt với phần lớn yêu ma tà ma bên trong Hắc Ma Uyên, lại cộng thêm cái gọi là cơ duyên kia, hắn chỉ cần có quầng sáng là có thể thu hoạch được rồi, bởi vậy không do dự lâu, hắn đã nhanh chóng đưa ra lựa chọn: “Sư huynh, ta chọn đi theo các đồng môn còn lại trở về. Linh thực ta gieo trồng trong tông môn sắp trưởng thành rồi.”

“Không ngờ Lục sư đệ vì nhớ thương linh thực mới lựa chọn trở về tông môn.” Chu Tề khẽ cười.

“Trong mấy ngày này, ta sẽ sắp xếp, đến lúc đó lại đến đây thông báo với sư đệ sau.”

“Vậy làm phiền Chu sư huynh rồi.” Lục Huyền đã sớm muốn quay về, hắn lập tức tỏ vẻ cảm kích với tu sĩ trung niên gầy gò.

Thoáng cái đã qua ba ngày, hắn thu hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo trong tiểu viện và ba gốc Tiễn Đằng còn lại vào Thao Trùng Nang.

“Lần này khi rời khỏi tông môn để tới thành trì phụ cận Hắc Ma Uyên, thu hoạch lớn nhất của ta chính là Lão Cốt Ma Chủng.” Hắn lấy ra mảnh răng nanh đứt gãy lóe lên tia sáng tối tăm kia, tự lẩm bẩm một mình.

“Yêu ma ngoại vực sinh ra ma chủng đặc thù, phẩm chất lên tới lục phẩm, đáng tiếc … điều kiện bồi dưỡng thứ này quá mức khủng bố, làm tổn hại tới thiên hòa, chỉ đành giữ lại nó trước, đợi thời cơ thích hợp rồi tính sau.”

Ngoài ra, hắn còn thu được lượng lớn huyết nhục trong quá trình tuần tra dọn dẹp yêu thú, lại cộng thêm một khoản linh thạch hạ trung phẩm, pháp khí đan dược thu được sau khi giải quyết Trần Lạc và đồng bạn của gã.

Hắn nhanh chóng thu thập tất cả mọi thứ trong tiểu viện rồi đi tới nơi tụ họp của đệ tử Thiên Kiếm Tông.

Trong một khu đại viện rộng lớn đã có mấy chục vị đồng môn Thiên Kiếm Tông đang chờ sẵn. Lục Huyền tiến vào, chào hỏi mấy người đồng môn quen biết rồi đứng trong một góc, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau lại có mấy người đi tới, Lục Huyền để ý thấy chỉ có một phần nhỏ lựa chọn trở về tông môn, còn phần lớn đồng môn đều có lòng tin vào bản thân, tin rằng mình có thể đoạt được cơ duyên lớn từ đám yêu ma đang tàn sát bừa bãi trong Hắc Ma Uyên kia, nên đã lựa chọn ở lại.

Trong hơn hai mươi người đang có mặt, ngoại trừ hắn, gần như những người còn lại đều có lý do giống nhau, hoặc là tu vi hơi thấp, chủ yếu là Trúc Cơ tiền kỳ, hoặc là bản thân đã bị trọng thương nên không thể không quay về tông môn tĩnh dưỡng.

Chương 744: Thì Ra Trên Con Đường Này Ta Cũng Không Cô Đơn!

“Đã để các vị sư đệ sư muội đợi lâu rồi.” Chu Tề đi ra, trong miệng lập tức phát ra một tiếng rít. Chỉ chớp mắt sau, đã thấy một con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ xuất hiện trong sân. Khi mở rộng, đôi cánh thịt trên lưng nó có thể đạt tới kích thước năm - sáu trượng, lôi điện trắng bạc quấn quanh thân, chỉ cần nhìn thôi đã thấy uy vũ bất phàm.

“Hôm nay con linh thú Tứ Sí Lôi Bạo Hổ tứ phẩm này sẽ đưa các vị trở về tông môn. Dù lực phòng hộ của nó kém hơn một chút so với các loại pháp khí vận chuyển khác, nhưng tốc độ lại vượt xa chúng, nếu gặp phải chuyện ngoài ý muốn còn có thể hỗ trợ các vị đối địch.”

Chu Tề chọn một vị đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ tinh thần hơi ủ rũ, dặn dò gã vài câu rồi để gã điều khiển con Tứ Sí Lôi Bạo Hổ này.

Đám người Lục Huyền lần lượt nhảy lên lưng Tứ Sí Lôi Bạo Hổ.

“Grào!” Tứ Sí Lôi Bạo Hổ khẽ gầm lên, lôi điện màu bạc rung động, hình thành một cái vòng bảo hộ bằng linh khí với vô số quang mang lôi điện rất nhỏ, trực tiếp bao phủ đám người Lục Huyền vào bên trong, sau đó nó giương đôi cánh thịt, thoáng chốc đã phi lên trời.

“Tạm biệt Hắc Tinh thành.” Lục Huyền nhìn lướt qua tòa thành trì đang nhanh chóng thu nhỏ phía dưới, nhỏ giọng thì

thầm một câu.

Từ xa có thể mơ hồ nhìn thấy Hắc Ma Uyên sâu thẳm rộng lớn vô ngần.

"Hắc Ma Uyên… Đợi ta mạnh hơn một chút, lại tự tin hơn một chút, có lẽ sẽ tiến vào trong đó xem thử."

Trong lúc cảm khái, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đã hóa thành một quả cầu điện màu trắng bạc, bay nhanh trên không trung.

"Lục sư huynh, không ngờ ngươi cũng theo mọi người trở về tông." Một thanh niên khí chất trầm ổn bên cạnh chủ động gợi chuyện.

"Không có cách nào khác, các vị đồng môn đều biết ta chỉ là một linh thực sư bình thường, dù muốn theo mọi người cùng tiến vào Hắc Ma Uyên kiếm chút cơm thừa canh cặn, nhưng thực lực lẫn bảo vật trên người đều không cho phép." Lục Huyền chân thành nói.

Đám tu sĩ Thiên Kiếm Tông cùng trở về thoáng trao đổi một hồi, trong giọng nói của những người bị thương hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút tiếc nuối, ảo não, cách nói chuyện của bọn họ cứ như đang có vô số bảo vật đã đi lướt qua người mình vậy.

Đương nhiên, lời chia sẻ của những tu sĩ có tu vi thấp sẽ thận trọng hơn rất nhiều, khiến Lục Huyền vui sướng như vừa tìm được tri kỷ.

Thì ra trên con đường này ta cũng không cô đơn!

Hôm sau, Tứ Sí Lôi Bạo Hổ đã bay tới khoảng không bên trên Kiếm Môn trấn.

Nhìn thanh kiếm đá khổng lồ quen thuộc trên quảng trường Kiếm Môn trấn kia, rốt cuộc Lục Huyền cũng có thể thả lỏng được tâm trạng.

Tứ Sí Lôi Bạo Hổ không hổ là linh thú tứ phẩm có tốc độ cực nhanh, nó dốc toàn lực di chuyển, trên đường không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, đã bình an vô sự trở lại Kiếm Môn trấn bên ngoài tông môn rồi.

"Các vị sư huynh đệ, ai cần ở lại Kiếm Môn trấn nghỉ ngơi hồi phục thì có thể xuống đây, sau đó tự mình trở lại tông môn." Đồng môn Trúc Cơ hậu kỳ khống chế Tứ Sí Lôi Bạo Hổ cao giọng nói.

Lục Huyền cùng mấy chục người đồng thời nhảy xuống, tiến vào Kiếm Môn trấn. Hắn tìm một góc vắng vẻ không người, linh thức đảo qua, xác nhận không có bất cứ điều gì dị thường mới đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên và đi tới bên ngoài tiểu viện âm phủ.

Hắn mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận đang bảo vệ tiểu viện ra, sau đó tiến vào bên trong. Trong nháy mắt khi xuyên qua trận pháp, dường như hắn đã tiến vào một thế giới mới, với bốn phía đều là âm hồn oán niệm bay lang thang, với vô số huyết nhục xếp thành từng ngọn núi nhỏ, với mảnh linh nhưỡng mọc ra từng mầm thịt nhỏ màu đen và đủ các loại âm thanh gào thét rên rỉ không ngừng truyền đến bên tai, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Nhưng Lục Huyền lại có cảm giác cực kỳ thân thiết với nơi này.

"Các tiểu bảo bối, ta trở về rồi đây, hiện giờ ta sẽ bồi dưỡng cho các ngươi thật tốt."

Đầu tiên, hắn thả quả cầu thịt màu đỏ nhạt từ trong Thao Trùng Nang ra. Nhục Linh Thần mới được ăn nhiều bữa no bên ngoài, giờ tâm trạng đang vô cùng tốt, nó lăn qua lăn lại trong tiểu viện, lúc đi ngang qua đống huyết nhục như quả núi nhỏ trong sân vẫn không quên há miệng, thuận thế cắn một miếng lớn, coi như điểm tâm ngọt sau bữa chính.

Lục Huyền không để ý tới quả cầu thịt, hắn đi đến phía trước Ngũ Tạng Bảo Chu, lấy ngũ tạng của hai người Trần Lạc ra khỏi túi trữ vật.

"Trần sư huynh và vị đạo hữu không biết tên kia nữa, Lục mỗ muốn dùng ngũ tạng lục phủ của các ngươi để cung phụng cho gốc linh thực này, nếu các ngươi dưới suối vàng có biết được, xin hãy tha lỗi."

"Ồ, các ngươi vẫn chưa tiến vào U Minh Địa Ngục à?"

Lục Huyền lấy Dẫn Hồn Đăng ra, sau đó dẫn dắt hồn phách của hai kẻ kia ra ngoài.

Dưới quá trình ma luyện của vô số oan hồn bên trong Dẫn Hồn Đăng, hai hồn phách cảnh giới Trúc Cơ viên mãn giờ đã không còn bao nhiêu lý trí. Nhưng khi nhìn thấy ngũ tạng của mình được dùng để hiến tế cho một gốc linh thực, dường như hai luồng hồn phách này cũng nhận ra điều gì đó, trên gương mặt với ngũ quan mơ hồ trực tiếp xuất hiện một tia oán độc xen lẫn với nỗi sợ hãi thật sâu.

Lục Huyền không để ý đến bọn họ, hắn bắt đầu dựa theo thứ tự nhất định, để tạng phủ của hai người dung nhập vào trong Ngũ Tạng Bảo Chu.

Hình thái của Ngũ Tạng Bảo Chu vô cùng quái dị, nhìn giống như một tòa miếu thờ bằng kim thạch, ngũ tạng dung nhập vào trong lập tức chen chúc thành một đống, rõ ràng là phân tách nhưng vẫn vô cùng hòa hợp tự nhiên.

Bồi dưỡng xong Ngũ Tạng Bảo Chu, Lục Huyền lại đi tới trước mặt Âm Khốc Mộc và Nhiên Hồn Hoa. Sau đó, hắn rút ra hơn trăm luồng âm hồn chứa bên trong món pháp khí Tang Hồn Chung tứ phẩm từng mua được từ chợ đen, đưa vào trong Âm Khốc Mộc. Về phần Nhiên Hồn Hoa, tuy nó cũng là đứa

miệng lớn ăn hồn, nhưng lại cần hồn phách tinh thuần không trộn lẫn oán khí.

Cũng may sau khi Lục Huyền xử lý yêu thú dị hoá, hắn đã thu thập được không ít hồn phách tinh khiết chưa từng bị pháp khí hay công pháp tà dị nào ảnh hưởng, nhờ thế mới có thể thỏa mãn được nhu cầu sinh trưởng của Nhiên Hồn Hoa.

Dưới sự khống chế của Lục Huyền, từng luồng hồn phách yêu thú nhẹ nhàng bay tới phía trên Nhiên Hồn Hoa, Nhiên Hồn Hoa bắt đầu hấp thu chúng. Chỉ thấy những luồng hồn phách kia tự động thiêu đốt trên không trung, rồi hóa thành từng sợi sương mù, nhanh chóng dung nhập vào thân cây.

Ngay sau đó, hắn lại móc ra một ít hồn phách trẻ em từ cỗ quan tài đá thần bí kia, dùng để nuôi nuôi dưỡng Thánh Anh Quả Mẫu Chu cùng với hai gốc cây con.

Về phần Sát Nguyên quả, vì không tìm được đủ sát khí nên tạm thời chỉ có thể đặt nó ở trong tiểu viện âm phủ, miễn cưỡng duy trì sinh cơ cho linh chủng.

Sau khi bồi dưỡng xong tất cả đám linh thực trong tiểu viện âm phủ, Lục Huyền dặn dò Nhục Linh Thần một tiếng rồi trở lại tông môn.

“Vẫn là tông môn tốt nhất.”

Lục Huyền đi tới bên ngoài tông môn, nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận bao phủ toàn bộ tông môn, tinh thần kiếm khí phủ kín bầu trời, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

Chương 745: Trở Về Là Có Thu Hoạch Lớn Ngay!

Đại trận hộ tông thất phẩm, có thể nói là vững như thành đồng, đã mang đến cho hắn cảm giác an toàn vô cùng.

Lục Huyền dùng minh bài thân phận tiến vào bên trong kiếm trận, đi lướt qua ngoại tông, lại xuyên qua các tầng cấm chế dày đặc, mới dừng lại ở bên ngoài động phủ trong nội tông.

"Ra ngoài chưa tới một năm đã có cảm giác như cách cả một thế hệ." Lục Huyền nhìn ngọn núi quen thuộc trước mắt, trong lòng âm thầm cảm khái.

"Ta vẫn hợp ở trong tông môn nhất."

Hắn mở Lưu Quang Phù Trận ra, vừa tới sườn núi, Phong Chuẩn đã trưởng thành hệt như một con quái vật khổng lồ đã mang theo uy thế Thái Sơn Áp Đỉnh hạ xuống.

Đỉnh đầu truyền đến cảm giác mềm mại, cái bụng tròn vo của chim mập bỗng nhiên nảy lên, hạ xuống trước mặt Lục Huyền, trong miệng nó phát ra tiếng kêu thanh thúy, trong thanh âm có ẩn chứa nỗi nhớ nhung và niềm vui sướng khó mà kiềm nén được.

"Lúc ta không có ở đây, ngươi và con Phong Chuẩn lông xanh kia sống thế nào rồi?" Lục Huyền hỏi con chim mập.

"Kiu kiu! Vứt bỏ nó lâu rồi." Chim mập kiêu ngạo ngẩng đầu, truyền một ý niệm đầy vẻ khinh thường vào đầu Lục Huyền.

“Ồ? Không còn cảm giác mới lạ nữa hả?”

Chim mập lắc đầu.

“Vậy là không có đủ linh quả rồi?” Trong lòng Lục Huyền âm thầm suy đoán, sở dĩ con Phong Chuẩn lông xanh kia ở bên chim mập chủ yếu là vì chim mập thường xuyên lấy linh quả quý hiếm cho nó.

Hai con Phong Chuẩn này một tham sắc, một tham tài.

Hắn ra ngoài một đoạn thời gian dài như vậy, chim mập ăn còn chưa đủ nên càng không cần nhắc tới chuyện nuôi dưỡng lông xanh.

Thấy cái kiểu trầm mặc không nói của chim mập, Lục Huyền đã biết, suy đoán của mình hẳn là đúng đến tám chín phần mười rồi.

“Khi tài phú và thể trọng của ngươi không tương xứng, thì đừng trách đối phương thực dụng.” Hắn vỗ cái bụng mềm mại của chim mập, lại lấy một đống linh tương linh quả từ trong túi trữ vật ra: “Muốn chơi thì có thể đi tìm nó, tùy ngươi lựa chọn.”

Sau chim mập, Ly Hỏa Giao cũng bay từ trong cái hồ nhỏ ra, mang theo khí tức cực nóng, nhào về phía Lục Huyền. Nham Giáp Quy bẩn thỉu theo sát phía sau nó, giống như một chiếc cối xay màu xanh đen lăn qua lăn lại giữa đống núi đồi đá tảng, bày ra trận thế cực lớn.

Hai con Song Đầu Cừu Dư nhô cái đầu nhọn từ trong vách đá ra, nhìn Lục Huyền một cái rồi lại biến mất không thấy đâu nữa.

Cách đó không xa, có một làn khói độc màu vàng sẫm vừa bay lên, Lục Huyền đã biết là Bách Độc Phệ Tâm Trùng cũng ra chào đón mình.

Thậm chí cả Thảo Khôi Lỗi vốn có linh trí đơn giản cũng nện hai cẳng chân bằng rơm mảnh khảnh, từ trong linh điền đi tới bên cạnh Lục Huyền.

"À, vừa hay ta có món bảo bối này cho ngươi đây." Lục Huyền lấy gốc Tiễn Đằng đã trưởng thành từ trong túi trữ vật ra, treo trên cánh tay dài nhỏ của Thảo Khôi Lỗi.

"Về sau ngươi cứ dùng cây Tiễn Đằng này làm bảo vật phòng thân, nếu gặp kẻ mắt mù nào có ý đồ xâm lấn linh điền và gây bất lợi với linh thực, ngươi chỉ cần nhẹ nhàng kích phát là vạn tiễn sẽ cùng lúc bắn ra. Khi mũi tên linh lực dùng hết ngươi có thể bổ sung, khôi phục chúng nó bằng linh khí thảo mộc." Hắn dặn dò Thảo Khôi Lỗi thật kỹ.

Hắn giữ lại cây Tiễn Đằng tứ phẩm này cũng không có nhiều tác dụng, chẳng bằng cứ giao nó cho Thảo Khôi Lỗi làm vật phòng thân cũng tốt. Phương thức kích phát loại Tiễn Đằng này khá là đơn giản mà uy lực rất mạnh, Thảo Khôi Lỗi còn có thể bổ sung linh khí thảo mộc cho Tiễn Đằng, cả hai bổ sung cho nhau sẽ khiến sức mạnh tăng lên.

Cái đầu to lớn màu xám của Thảo Khôi Lỗi khẽ mờ mịt gật nhẹ một cái. Chỉ thấy nó cẩn thận gỡ Tiễn Đằng xuống, quan sát tỉ mỉ một hồi, sau đó lập tức vác Tiễn Đằng lên vai, tiếp tục đi tuần tra linh điền.

"Biết đi đâu để tìm được một người công nhân chăm chỉ đến vậy đây? Dù không có Nạp Linh Thảo Châu làm thù lao nó cũng chẳng bận tâm, chỉ một lòng một dạ muốn giúp ta trông coi linh điền." Lục Huyền nhìn theo bóng dáng kỳ quái của Thảo Khôi Lỗi đang chậm chạp đi ở đằng xa, trong lòng thầm suy nghĩ.

Hắn không về phòng nghỉ ngơi mà lập tức tiến vào mảnh linh điền rộng lớn, tìm một khu linh điền trống có diện tích lớn nhất rồi lấy hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo cùng với ba

gốc Tiễn Đằng từ trong Thao Trùng Nang ra, di dời vào bên trong linh nhưỡng.

Dù Thao Trùng Nang có thể giữ gìn sinh cơ bên trong linh thực lâu hơn, nhưng để quá lâu trong đó, ít nhiều gì cũng sinh ra một chút ảnh hưởng.

"Di dời quá nhiều lần cũng không tốt cho quá trình sinh trưởng của linh thực. Đám Thủy Huỳnh Thảo và Tiễn Đằng này đều đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng, hẳn là có thể thu hoạch bên trong động phủ."

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền nhanh chóng phun ra, từng đợt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, rót vào bên trong linh thực.

Linh khí và linh nhưỡng ở nội tông khác biệt một trời một vực với toà tiểu viện bên trong Hắc Tinh thành kia. Hắn nhạy bén phát hiện, ngay sau khi di dời Thủy Huỳnh Thảo vào Mậu linh nhưỡng, dường như rất nhiều cây đều trở nên sáng bóng hẳn ra, lấp lánh toả sáng, như được linh lộ tinh khiết tẩy rửa.

"Qua một thời gian nữa là có thể thu hoạch được lượng lớn quầng sáng tu vi rồi." Lục Huyền nhìn lướt qua rất nhiều Thủy Huỳnh Thảo đang khỏe mạnh phát triển trong linh điền, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi hắn rời khỏi động phủ, lượng lớn linh thực trong động phủ chỉ được linh khí và linh nhưỡng cơ bản nhất tẩm bổ, những điều kiện còn lại đều không được thỏa mãn. Bởi vậy Lục Huyền cũng không dừng chân, hắn lập tức ngưng thần đi xem xét trạng thái của tất cả các loại linh thực bên trong linh điền, đồng thời cũng cẩn thận thi triển các loại thuật pháp cơ bản để mỗi gốc linh thực đều được chăm sóc tỉ mỉ chu đáo nhất.

“Hơn nửa năm trôi qua, vậy mà số Ngọc Lộ Quả còn lại đều đã chín.” Hắn đi tới khu vực gieo trồng Ngọc Lộ Quả do Đan Điện ủy thác bồi dưỡng, nhìn thanh tiến độ bên dưới đã hoàn toàn kéo căng, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Trước khi rời khỏi tông môn, hắn từng dùng Thanh Mộc nguyên khí thúc đẩy năm gốc Ngọc Lộ Quả chín sớm, mười lăm gốc còn lại vẫn để mặc cho chúng tự do trưởng thành.

Rời đi một đoạn thời gian đến giờ này mới về, tất cả Ngọc Lộ Quả đều đã hoàn toàn thành thục.

Giữa những cành lá rậm rạp điểm vài giọt sương tinh khiết có mấy chục trái linh quả màu xanh nhạt, phía linh quả được bao trùm bởi một tầng khí tức màu trắng bạc mỏng manh như lụa, càng toát lên vẻ tươi mát tự nhiên.

Lục Huyền cẩn thận hái tất cả Ngọc Lộ Quả xuống.

“Sáu mươi hai quả, trong đó có mấy quả phẩm chất tốt, xem như niềm vui ngoài ý muốn.”

Hắn đảo qua mấy chục trái Ngọc Lộ Quả rồi nhìn xuống dưới gốc cây, mấy chục quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện, không ngừng lập lòe tỏa sáng giữa đám cành lá dính đẫm linh lộ.

“Trở về là có thu hoạch lớn ngay!”

Khóe miệng Lục Huyền hơi nhếch lên, thân hình đã hóa thành một tia sáng, nhanh chóng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng như chuồn chuồn lướt nước.

Sáu mươi hai quầng sáng gần như cùng vỡ tan một lúc, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời, ngưng kết thành từng đầu quang hà, lần lượt tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu như đang cưỡi ngựa xem đèn.

Chương 746: Tin Tức Về Hắc Ma Uyên!

【Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, nhận được đan dược Địch Trần Đan tứ phẩm.】

【Thu hoạch một trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm, thu được linh nhưỡng Ngọc Tẩy Linh Lộ tứ phẩm.】

【Thu hoạch…】

…

Từng vũng linh dịch thuần hậu không tì vết, từng viên đan dược trong suốt, từng phương pháp điều chế linh lộ, từng gói kinh nghiệm đan dược, hoặc trực tiếp xuất hiện trong đầu, hoặc lơ lửng ngay trước mặt Lục Huyền.

"Sáu mươi hai quầng sáng, thu hoạch được mười tám viên Địch Trần Đan tứ phẩm, với thế cục trước mắt, Địch Trần Đan chính là vật phẩm trân quý, có giá trị cực cao."

"Ngoài ra, còn có hai mươi chín phần Ngọc Tẩy Linh Lộ, có thể đề cao số lượng linh tương trong động phủ."

"Bảy gói kinh nghiệm phối phương Ngọc Tẩy Linh Lộ, năm gói kinh nghiệm đan phương Địch Trần đan, còn có ba pháp khí Thanh Vi Ngọc Tỏa tứ phẩm."

"Không cần đi săn giết yêu thú, không cần liều chết tranh đấu với người khác để tranh đoạt bảo vật mà vẫn dễ dàng thu được nhiều bảo vật như vậy."

Một loại cảm giác hạnh phúc vô vàn chợt nảy sinh trong lòng Lục Huyền.

“Hai mươi gốc Ngọc Lộ Quả đều đã chín, phải dành thời gian đi tới Đan Điện giao cho Quan Uyển sư tỷ mới được.”

Lục Huyền nhìn thoáng qua mấy chục trái linh quả óng ánh như ngọc, có cảm giác chúng vừa được sương sớm tẩy rửa qua, lẩm bẩm tự nói.

Số Ngọc Lộ Quả này đều do Đan Điện ủy thác hắn bồi dưỡng, sau khi thành thục tất nhiên phải giao lại cho Đan Điện. Hắn bồi dưỡng linh thực tương đối khá, có thể nhận được không ít Kiếm Ấn, càng không cần phải nhắc tới hơn tám mươi quầng sáng màu trắng kia.

Sau khi bồi dưỡng xong tất cả các loại linh thực trong linh điền, Lục Huyền bèn gửi một tấm phù lục truyền tin cho Quan Uyển của Đan Điện.

Hai mươi gốc Ngọc Lộ Quả, lúc trước đã thúc giục năm gốc trưởng thành sớm, còn lại mười lăm gốc để chín tự nhiên, tổng cộng thu hoạch được tám mươi sáu trái linh quả, có mười sáu trái phẩm chất tốt.

Mỗi một trái linh quả, hắn nhận được thù lao là năm miếng Kiếm Ấn, phẩm chất tốt lại cộng thêm năm miếng, tổng cộng Lục Huyền đã nhận được năm trăm mười miếng Kiếm Ấn, sau khi mua một hạt linh chủng tứ phẩm vẫn còn dư lại khá nhiều.

Thời gian ở lại tông môn trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hai tháng.

Trong khoảng thời gian này, hầu như hắn đều ở trong động phủ của mình để bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, lúc nhàn hạ còn tu hành công pháp, luyện chế mấy lò đan dược, cuộc sống trôi qua đơn giản mà thoải mái vô cùng.

Bên ngoài gió nổi mây phun, hỗn loạn thế nào cũng không liên quan gì tới hắn.

Trong linh điền, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, linh nhưỡng xảy ra một chút biến hóa rất nhỏ, từng khe hở hẹp dài nhanh chóng hiện ra.

Lục Huyền nhanh tay mở một hộp ngọc tinh xảo, lấy từng hạt linh chủng có hình dạng hoàn hảo như những giọt sương sớm ở bên trong ra, sau đó bỏ từng hạt vào khe hở bên dưới.

Hắn và Đan Điện đã tạo thành một loại mô hình hợp tác ổn định, sau khi nhóm Ngọc Lộ Quả trước đó thành thục, Đan Điện lại lấy ra hai mươi hạt khác từ trong Tư Nông Điện, ủy thác cho Lục Huyền gieo trồng bồi dưỡng. Đương nhiên Lục Huyền sẽ không từ chối phần thưởng quầng sáng, hắn vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ.

Sau khi gieo tất cả linh chủng xuống, hắn thi triển Linh Vũ Thuật, từng tia linh vũ nhè nhẹ rót vào bên trong linh chủng, thỏa thích tưới tắm cho hạt linh chủng mỏng manh kia.

Trong mảnh linh điền bên cạnh, Thủy Huỳnh Thảo được gieo trồng từ khi còn ở Hắc Tinh thành đã càng ngày càng trở nên tươi tốt dồi dào, vô số ánh huỳnh quang lấp lóe trên những phiến lá dài nhỏ, có thể cảm nhận được linh thực đã bắt đầu tiến vào giai đoạn thành thục.

Khu vực Kiếm Thảo.

Lục Huyền nín thở ngưng thần, mở to mắt, trong mắt tràn ngập sát ý, phảng phất như đang ở trong một thế giới chỉ toàn giết chóc, một đạo kiếm khí bắn ra, mang theo khí thế trước giờ chưa từng có, chui vào giữa Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo.

Một bên khác, tâm niệm hắn vừa động, mấy đạo kiếm khí vô hình đã nhanh chóng bắn ra, gợn lên từng tầng linh khí trong suốt xung quanh, đồng thời cũng chui vào trong Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo với góc độ quỷ dị khó lường.

“Có Thông Minh Kiếm Tâm hỗ trợ, hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm đều được bồi dưỡng ổn định, chỉ có điều… còn rất lâu ta mới có thể lĩnh ngộ một bản kiếm quyết ngũ phẩm hoàn chỉnh, hiện giờ còn đang trong giai đoạn tìm hiểu được chút mặt ngoài của kiếm ý mà thôi.” Nhìn hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm trong linh điền, trong lòng hắn thầm nghĩ.

Sau đó, Lục Huyền lại đi tới khu vực đang gieo trồng hai gốc Khổng Tước Kiếm Thảo và Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm còn lại, lần lượt dùng trận thế kiếm khí cùng 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 bồi dưỡng tẩm bổ.

Trong hai tháng này, hắn có dành thời gian tiến vào bí cảnh không trọn vẹn chỉ thuộc về mình một lần.

Bởi vì lần trước, hắn đã thúc giục rất nhiều linh thực trong bí cảnh này để chúng thành thục sớm, nên lần này không phát hiện được linh thực mới trưởng thành nữa, nhưng cũng may, tất cả nhóm linh thực đều sinh trưởng rất tốt, gốc nào gốc này đều bừng bừng sinh cơ, khiến Lục Huyền hết sức hài lòng.

Sau khi tỉ mỉ bồi dưỡng toàn bộ linh điền, Lục Huyền rời khỏi động phủ, đi tới ngọn núi Liễu Tố đang ở.

“Lục sư huynh, ngươi đến rồi!” Liễu Tố chạy ra nghênh đón từ xa, vừa nhìn thấy Lục Huyền, trong mắt nàng lóe lên vẻ vui mừng.

“Đã để các vị sư đệ sư muội phải đợi lâu rồi.” Lục Huyền cười nói.

“Không có không có, tất cả mọi người cũng vừa tới không lâu, còn có đồng môn do động phủ ở khá xa vẫn chưa tới.” Liễu Tố vội nói.

Lục Huyền đi theo phía sau nàng, tiến vào một tòa tiểu viện yên tĩnh tao nhã.

Sau khi trở về tông môn, rất ít khi Lục Huyền nhìn thấy những người quen như Cát Phác, Hỏa Lân Nhi cùng với Thẩm Diệp, mà thi thoảng hắn lại tới chỗ Liễu Tố tụ họp với một đám linh thực sư đồng môn, cũng coi như có thêm một con đường thu nhận tin tức ngoại giới.

Có lẽ do tu vi phổ biến hơi thấp kém nên chỉ có một vài người trong quần thể thường tụ tập này của hắn, từng rời khỏi tông môn, phần lớn bọn họ đều giống như Lục Huyền, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nhất định sẽ không tới Hắc Ma Uyên mạo hiểm tranh đoạt cơ duyên với người khác.

"Lục sư huynh!"

"Chào Lục sư huynh!"

Nhìn thấy Lục Huyền tiến vào, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi.

Cũng bởi Lục Huyền với thân phận linh thực sư đã giành được những thành tựu không thể tưởng tượng nổi, và theo một lẽ hiển nhiên, hắn cũng trở thành đối tượng được một đám linh thực sư khâm phục lẫn ngưỡng mộ vô cùng.

Mấy chục người ngồi chung một chỗ, thưởng thức linh quả linh trà, trao đổi kinh nghiệm gieo trồng bồi dưỡng linh thực, nhưng bàn luận một lát, kiểu gì cũng nói đến chuyện yêu ma xâm lấn, Hắc Ma Uyên bị nhúng chàm.

"Ta nghe những sư huynh gần đây mới trở về tông nói, càng ngày càng nhiều tu sĩ ngã xuống bên trong Hắc Ma Uyên, tông môn chúng ta đã có mấy vị Trúc Cơ sư huynh vẫn lạc trong đó rồi."

"Mấy con yêu ma kia đáng sợ đến thế sao?"

"Đáng sợ thì cũng đáng sợ thật, nhưng nghe nói có rất nhiều tu sĩ đã lấy được vô số bảo vật cao cấp từ bên trong bí cảnh Hắc Ma Uyên, còn đám yêu ma kia nữa, chỉ cần giết chết

một con thôi thì tài liệu trên thân nó cũng có giá trị liên thành rồi.”

Chương 747: Băng Huỳnh Thảo!

"Nghe nói sư huynh Chu Tề của Kiếm Đường đã thu được một kiện pháp khí ngũ phẩm trong bí cảnh, ta hâm mộ muốn chết rồi!"

"Chu sư huynh là đệ tử Kiếm Đường, kiếm đạo tinh xảo, tu vi hơn xa ta và ngươi, hắn thu được một kiện pháp khí ngũ phẩm cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

"Tuy nói là nói như vậy nhưng nên hâm mộ thì vẫn phải hâm mộ thôi, nếu ta cũng tới Hắc Ma Uyên, không biết có thể nhận được cơ duyên gì không…"

Đám tu sĩ thảo luận về mớ tin tức mình nghe được từ khắp nơi, dường như trong giọng điệu cũng có thêm vài phần tiếc nuối vì sao mình lại không đi theo, nếu đi theo thì tốt rồi, hẳn là không bỏ qua nhiều cơ duyên lớn như vậy…

Mặc cho bọn họ ồn ào bàn tán, Lục Huyền chỉ ngồi một bên im lặng không nói.

Từ thật lâu trước đó, suy nghĩ trong lòng hắn đã vô cùng kiên định rồi. Có sự tồn tại của quầng sáng màu trắng, nên chỉ cần phát hiện có một tia nguy hiểm, là hắn tình nguyện ở lại bên trong tông môn bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng còn hơn.

Trừ khi bản thân cực kỳ tự tin, hoặc không thể không đi thu hoạch một số món bảo vật nào đó, hắn mới nguyện ý đối mặt với một chút nguy hiểm.

Nói chuyện phiếm một hồi, hắn mới trở lại động phủ, đi vào phòng, lấy linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đang được Huyền Sinh Linh Nhũ nghìn năm tẩm bổ ra, thử gieo xuống linh điền.

【Thủy Huỳnh Thảo, linh thực nhị phẩm, linh chủng dị biến, được băng phách trăm năm và Huyền Sinh Linh Nhũ nghìn năm kích thích, đã sinh ra biến hóa không rõ.】

【Thủy Huỳnh Thảo…】

"Linh chủng vẫn ở trong trạng thái dị biến, không sinh ra biến hóa về chất, từ đó tiến giai thành linh thực tam phẩm." Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt như thường, chỉ âm thầm cảm khái một câu.

Đương nhiên, quá trình cải tiến linh thực nhị phẩm thành tam phẩm vốn không phải chuyện đơn giản, có thể hoàn thành chỉ trong một sớm một chiều, dù hắn có thể nắm rõ trạng thái của linh chủng, từ đó linh hoạt thay đổi định hướng thì vẫn cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể thành công.

【Linh thực tam phẩm không rõ, do linh chủng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm biến hóa thành, ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, sau khi linh thực thành thục có chứa một tia linh lực hệ Băng thuần khiết, là tài liệu chủ yếu của đan dược gia tăng linh lực, cũng có thể phụ trợ tu luyện thuật pháp thuộc tính ngũ hành hệ Thủy nào đó.】

"Rốt cuộc cũng biến thành tam phẩm rồi!" Lục Huyền mừng rỡ vô cùng.

Lại nói đến trước đó, sau khi hắn thăng cấp Trúc Cơ, tu vi trong quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo đã giảm đi rất nhiều. Dựa vào kinh nghiệm lần ấy, hắn đã rút ra được bài học cho mình, nên ở thời điểm hiện tại mới lo trước tính sau, phòng ngừa chu đáo, vừa đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đã vội vàng bắt tay

vào quá trình kích thích, dẫn dắt Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm thăng cấp.

Sau nhiều lần thí nghiệm, cuối cùng cũng cải tiến thành công.

"Bên trong ẩn chứa một tia linh lực hệ Băng tinh thuần, vậy gọi ngươi là Băng Huỳnh Thảo đi!" Hắn nhẹ giọng nói.

"Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, nếu ta đột phá đến cảnh giới Kết Đan, hẳn là phần thưởng tu vi bên trong quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm sẽ giảm bớt đi rất nhiều, cũng sẽ phát sinh mâu thuẫn với lượng lớn tu vi cần thiết để tấn thăng cảnh giới mới."

"Hiện giờ đã có Băng Huỳnh Thảo tam phẩm dị biến thành công này, đợi đột phá đến cảnh giới Kết Đan, hẳn là phần thưởng tu vi bên trong quầng sáng sẽ không ít đến đáng thương giống như nhị phẩm." Lục Huyền trầm tư nói.

"Đến đây, những chuyện ta phải làm tiếp theo chính là bồi dưỡng linh chủng thành thục, sau đó thí nghiệm xem quầng sáng màu trắng có thể mang đến bao nhiêu phần thưởng tu vi. Ngoài ra, đó là cố gắng hết sức để nghĩ biện pháp lấy được càng nhiều linh chủng Băng Huỳnh Thảo càng tốt."

Hắn nhìn hạt linh chủng trong tay, cảm khái nói. Loại linh chủng mới này có một chút biến hóa so với trước đó. Mặt ngoài linh chủng dài nhỏ màu xanh thẳm có rất nhiều hoa văn màu lam nhạt, khi cầm nó trong tay còn có thể cảm nhận được một luồng khí tức băng hàn thấm vào trong da thịt.

Hắn cẩn thận cất kỹ linh chủng Băng Huỳnh Thảo, lại tiếp tục xem xét những hạt linh chủng còn lại. Cuối cùng, hắn đã tìm được tổng cộng là năm hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo, những linh chủng còn lại hoặc là đã lần lượt biến thành phế chủng trong quá trình dị biến, hoặc là đã bị Lục Huyền sử

dụng để dụ biến, xem có thể đạt được càng nhiều linh chủng Băng Huỳnh Thảo hay không.

Mặc dù hy vọng khá là xa vời, nhưng để nhận được càng nhiều linh chủng cải tiến hơn, Lục Huyền vẫn nguyện ý đi thử một lần xem sao.

Ngày hôm đó, hắn đi tới Kiếm Đường, dự định sẽ giao Kiếm Khổng Tước tứ phẩm lúc trước trồng được cho Kiếm Đường.

Là đệ tử của Kiếm Đường, hắn có thể xin Kiếm Đường quyền sở hữu cây Kiếm Khổng Tước này, nhưng Lục Huyền đã có Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm, không muốn lãng phí cơ hội trên cây Kiếm Khổng Tước tứ phẩm này nữa, còn không bằng cứ dứt khoát giao nó ra, dùng để đổi lấy chút ít Kiếm Ấn.

Thời điểm hiện tại, nhóm đệ tử ra vào Kiếm Đường ít hơn rất nhiều so với thường ngày, Lục Huyền không tìm được bóng dáng của người quen cũ Thẩm Diệp, đành phải tự mình đi tìm một vị cao tầng Kiếm Đường có quen biết khác, giao Kiếm Khổng Tước cho đối phương.

Sau khi trông thấy vẻ mặt hài lòng của vị sư huynh nọ, hắn đã nhanh chóng thu được 500 Kiếm Ấn coi như thù lao bồi dưỡng Kiếm Khổng Tước từ trong tay đối phương. Đang lúc Lục Huyền muốn rời khỏi Kiếm Đường, đột nhiên linh thức nhạy bén lại cảm nhận được ở cách đó không xa đang có hai vị đệ tử Kiếm Đường say sưa thảo luận.

“Lần này Chu sư huynh quá thảm rồi, lại bị thương nặng như vậy, cũng không biết đến lúc nào mới có thể khôi phục lại bình thường.”

“Đúng vậy, vốn cho rằng đạt được bảo vật ngũ phẩm là thiên đại cơ duyên, ai ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý

muốn, bị yêu ma vây khốn chứ?"

"Dựa vào tình huống này cũng chẳng biết nhận được pháp khí ngũ phẩm là phúc hay là họa đây?"

Chu sư huynh, pháp khí ngũ phẩm… Dựa vào hai manh mối này, Lục Huyền lập tức liên tưởng đến Chu Tề ở Hắc Tinh thành.

"Hai vị sư đệ, xin dừng bước, vừa rồi ta ngẫu nhiên nghe được hai người nói chuyện với nhau, không biết người trong miệng sư đệ có phải là Chu Tề sư huynh của Kiếm Đường không?" Lục Huyền gọi hai người lại cẩn thận hỏi thăm.

"Không sai, chính là vị Chu sư huynh kia." Một vị thanh niên tu sĩ gật đầu nói.

"Chu sư huynh gặp phải nguy hiểm gì sao? Dường như có chút nghiêm trọng."

"Mấy ngày trước, Chu sư huynh bị sư thúc Kết Đan đưa về tông môn, tình huống rất không lạc quan. Theo sư thúc nói, hắn gặp phải mấy con yêu ma tà dị ở trong Hắc Ma Uyên, lũ này am hiểu tà thuật công kích thần hồn, khó lòng phòng bị, bởi vậy thần hồn của Chu sư huynh đã bị thương nặng, phần lớn thời gian đều rơi vào trong hôn mê, ngẫu nhiên tỉnh lại cũng ở trong trạng thái điên cuồng đánh mất thần trí."

"Bảo vật chữa trị thần hồn vốn đã thưa thớt, lại còn là tình hình kia của sư huynh, mọi người đã thử vài loại phương pháp mới khiến Chu sư huynh khôi phục lại một chút."

Chương 748: Kết Đan Chân Nhân Ngã Xuống!

"Trong tông môn có vị sư thúc am hiểu thuật pháp chữa trị loại này cũng đã xem qua rồi. Đối phương nói, có lẽ phải chờ đến mấy chục năm nữa, Chu sư huynh mới có thể hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng trong khoảng thời gian ấy, vẫn còn nguy hiểm không nhỏ."

Hai người kể lại cho Lục Huyền nghe, trong lời nói có sự đồng cảm lớn lao với Chu Tề. Tốn mấy chục năm đi chữa trị thần hồn bị thương, coi như con đường tu hành gần như đã đi tới cuối, tổn thất này quá lớn, ngay cả pháp khí ngũ phẩm cũng không cách nào bù đắp được.

"Cái giá phải trả này cũng quá lớn rồi." Lục Huyền phụ họa một câu.

Mặc dù lúc trước hắn từng hoài nghi Chu Tề, còn dùng Hư Không Yểm Mục đi giám thị gã một đoạn thời gian, nhưng đến cuối cùng, đã xác nhận được trên người đối phương không có tình huống gì dị thường cả, lại cộng thêm thái độ Chu Tề đối xử với hắn ở trong Hắc Tinh thành cũng coi như khách khí, nên nghe được tin tức này trong lòng cũng có chút xót xa.

"Yêu ma am hiểu thần hồn, cũng may ta có Thanh Cương Vũ Y ngũ phẩm hộ thể, nếu đụng phải cũng hoàn toàn không sợ, thậm chí còn có thể dùng Thích Thần Trùy ngũ phẩm phản công."

"Ừm, thủ đoạn coi như phong phú."

Hắn trở lại động phủ, bắt đầu suy nghĩ xem nếu mình mà gặp phải loại tình huống như vậy thì nên ứng phó như thế nào.

"Hài, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hiện giờ ta đang ở trong tông môn làm sao có thể gặp phải yêu ma ở nơi này được?" Nghĩ đến đây, Lục Huyền không khỏi cười nói.

Không cần biết như thế nào, nếu có thể, hắn sẽ quyết tâm ở lại bên trong tông môn, ẩn mình đến thiên hoang địa lão.

Tin tức Chu Tề trọng thương đã nhanh chóng bị hắn ném ra sau đầu, toàn bộ tâm thần đều đặt lên đám linh thực trong linh điền, không rảnh để bận tâm đến những chuyện khác. Chỉ có lúc đi ra ngoài, hắn mới nghe được đủ các loại tin tức từ đám người Liễu Tố.

Hôm đó, hắn đang ở trong linh điền tuần tra xem xét rất nhiều linh thực.

"Đông!" Đột nhiên, một tiếng chuông du dương sâu lắng vang lên trong tông môn, thanh âm ấy nhanh chóng lan truyền đến toàn bộ những tòa động phủ trên núi.

Liên tiếp chín tiếng chuông lần lượt vang lên, trong thanh âm ẩn chứa tình cảm bi thương nồng đậm.

Lục Huyền đứng trong khe suối bên cạnh linh điền, khẽ sững sờ tại chỗ, những tiếng chuông này chính là quy củ của tông môn – thứ mà hắn đã hiểu rõ ngay từ khi tiến vào nơi này rồi. Chín tiếng chuông lần lượt vang lên có nghĩa là một nhân vật quan trọng trong tông môn vừa ngã xuống.

Quả nhiên, một giọng nói già nua chợt truyền đến bên tai hắn: "Thanh Hư chân nhân của bản môn Kết Đan hơn hai trăm năm, đã rơi vào tay yêu ma ở Hắc Ma Uyên, chúng đệ tử hãy cùng mặc niệm."

"Kết Đan chân nhân vẫn lạc rồi?" Trong lòng Lục Huyền vô cùng hoảng hốt. Hắn đứng yên tại chỗ, mặc niệm một hồi,

thật lâu sau đó, mới khôi phục lại sự tỉnh táo bình thường.

Hắn từng có duyên gặp mặt vị Thanh Hư chân nhân vừa mới ngã xuống này một lần. Hồi đó, vị Thanh Hư chân nhân này đang muốn lĩnh hội một bộ pháp môn thần thông, mà muốn lĩnh hội được loại pháp môn thần thông đó, lại cần dựa vào một loại linh thực ngũ phẩm quý hiếm tên là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà. Được vị đệ tử chân truyền của tông môn là Cát Phác giới thiệu, đối phương biết Lục Huyền am hiểu bồi dưỡng linh thực, lại đang nắm giữ bí cảnh không trọn vẹn của tông môn, nên đã ủy thác cho hắn bồi dưỡng loại linh thực ngũ phẩm nọ.

Không ngờ, vị sư thúc ngày ấy lại im hơi lặng tiếng, ngã xuống tại Hắc Ma Uyên rồi.

Theo hắn được biết, Thanh Hư chân nhân tiến vào cảnh giới Kết Đan đã nhiều năm, có tu vi Kết Đan trung kỳ, tinh thông đan, phù lục chi đạo, thực lực cường đại vô cùng.

"Có thể làm cho một vị Kết Đan chân nhân trung kỳ ngã xuống, chẳng lẽ yêu ma vực ngoại xâm nhập giới này lại đáng sợ đến tình trạng như thế?" Trong lòng Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ miên man.

Thanh Hư chân nhân từng ủy thác hắn thay mặt đối phương bồi dưỡng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, sau khi đối phương ngã xuống, nếu không có người chí thân, hoặc đệ tử thân truyền tới yêu cầu nó từ trong tay Lục Huyền thì rất có thể nó sẽ rơi vào trong tay hắn.

Nhưng đứng trước loại tình huống có lợi này, hắn lại không có lấy một chút mừng thầm vui sướng nào, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Hắn vốn cho rằng, sau khi có tông môn che chở, cùng với đa số bảo vật ngũ phẩm trong tay, sự an toàn của bản thân đã

được bảo đảm cực lớn, nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, nó vốn không được vững vàng như vậy.

Yêu ma vực ngoại có thể dễ dàng xử lý một vị Kết Đan chân nhân, thì nếu như chúng nó cường đại hơn một chút, số lượng nhiều hơn một chút, chẳng phải chúng cũng có khả năng đánh thắng tới tông môn, xử lý Nguyên Anh Chân Quân hay sao?

Nếu hắn đụng phải những con yêu ma cường đại kia, thì nên ứng phó như thế nào?

Dựa vào đống bảo vật trong tay, có lẽ thực lực của hắn đã tương đương với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ rồi, nhưng Kết Đan chân nhân trung kỳ cũng thân tử đạo tiêu…

Nghĩ đến đó, đột nhiên trong lòng hắn lại không còn bao nhiêu sức lực nữa.

"Ta chỉ muốn làm ruộng, vậy mà đám tà ma yêu vật bên ngoài cũng không để cho người ta sống yên ổn cho qua ngày." Lục Huyền nhẹ giọng thở dài một câu.

"Hiện giờ, chỉ có thể nhìn xem Tu Hành giới cùng với tông môn có thể kiên trì được bao lâu nữa. Về bản thân ta, trước tiên không cần nghĩ quá nhiều như vậy, trời sập đã có người cao hơn chống đỡ, ta chỉ cần an tâm làm ruộng, thu hoạch quầng sáng phần thưởng phẩm cấp cao, đó mới là chính đạo."

Tuy hắn nghĩ như vậy nhưng tin tức tu sĩ Kết Đan trung kỳ ngã xuống đã trở thành một cây gai trong lòng hắn, nó luôn luôn nhắc nhở hắn, luôn mang đến cho hắn một loại cảm giác nguy cơ như có như không.

Mãi cho tới khi hắn đưa mắt nhìn hàng đống linh thực trong linh điền, cảm giác nguy cơ kia mới nhạt nhòa đi không ít, chỉ cần không ngừng bồi dưỡng, khiến bản thân rơi vào

trạng thái bận rộn, hắn là tâm trí sẽ không có khoảng trống để nghĩ đến những thứ gì khác đâu.

Đảo mắt một cái đã qua nửa tháng, vào ngày hôm ấy, có một tấm phù lục truyền tin bay đến bên ngoài động phủ của Lục Huyền.

"Lục sư huynh, trong khoảng thời gian này, Tu Hành giới đã phát sinh ba chuyện lớn. Lúc trước, có một con tà ma cấp Tai đã đi ngang qua nơi trú đóng của bổn tông, sát tính đại phát, nó giết chết tất cả tu sĩ trong nơi trú đóng nọ. Theo lời những vị sư huynh từng tiến vào nơi trú đóng kia kể lại, khắp nơi đều là huyết nhục tu sĩ đã bị hút khô, chỉ còn lại có vô số những bộ túi da khô quắt, cực kỳ thảm thiết."

"Khánh Hải thành ngoài tám ngàn dặm bị lượng lớn yêu ma dị hoá tập kích, bên trong còn ẩn giấu vài con yêu ma vực ngoại. Sau cuộc chiến, thành trì sụp đổ, tử thương vô số, tu sĩ bỏ trốn ra ngoài mười không còn được một."

"Mấy ngày trước, trong Vạn Thú môn có một lượng lớn linh thú vốn nằm dưới quyền kiểm soát của môn hạ bọn họ, đã mất lý trí điên cuồng tấn công tu sĩ trong môn. Cầm đầu là ba con linh thú ngũ phẩm, không dưới mười vị tu sĩ Trúc Cơ đã chết đi, tổn thất nặng nề."

…

Chương 749: Quyết Định Của Tông Môn!

“Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng.” Lục Huyền lẩm bẩm nói.

Hắn rất ít khi ra ngoài, để có thể kịp thời biết được các loại tin tức của Tu Hành giới, hắn đã cố ý dặn dò Liễu Tố lưu ý giúp mình một phen, mỗi khi có chuyện trọng đại, nhất là chuyện có liên quan đến bổn tông, nhớ phải báo cho hắn biết trước.

Trong lòng hắn sinh ra một tia sầu lo rất nhỏ, bước chân vội vàng quay trở lại tiểu viện, lấy linh chủng Thủy Huỳnh Thảo đang ở trong thời kỳ kích thích cải tiến ra. Ngoại trừ năm hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo lần trước, lần này lại có thêm hai hạt, những hạt còn lại đều không thể cải tiến thành công.

“Bảy hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo, hy vọng sau khi chúng trưởng thành có thể mang đến đủ nhiều phần thưởng tu vi.” Lục Huyền cẩn thận cất kỹ những hạt linh chủng này, thế cục trước mắt không ổn, hắn cũng không vội gieo chúng nó xuống.

Hôm đó, hắn đang ở trên ngọn núi bồi dưỡng Mê Tiên Đào.

Mê Tiên Đào đã kết được vô số hoa đào màu đỏ tươi. Được một mảnh chướng khí màu đỏ thẫm như mây như khói phụ trợ, những đóa hoa đào ấy càng lộ ra vẻ kiều diễm mê người, có cảm khác toàn bộ khu vực chung quanh đều ngập tràn một luồng khí tức suy đồi, dâm đãng.

“Lục sư đệ, có ở trong động phủ không?” Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc xuyên qua trận pháp, vang lên bên tai hắn. Chủ nhân của giọng nói này chính là đệ tử chân truyền của tông môn có giao tình rất sâu với Lục Huyền, Cát Phác.

Trên mặt Lục Huyền hiện lên vẻ vui mừng, hắn vội vàng đi ra ngoài đón.

Bên ngoài trận pháp, Cát Phác mặc một bộ áo trắng đang lẳng lặng bay lơ lửng giữa không trung, khí chất xuất trần mờ mịt, phảng phất như một vị Tiên nhân.

Âm dương linh khí không ngừng quanh quẩn bên cạnh, hai con ngươi màu đen trắng càng thêm thâm thúy, khí tức như vực như biển, sâu không lường được.

“Cát sư… Hẳn là hiện giờ, nên gọi một tiếng Cát sư thúc rồi!”

“Chúc mừng Cát sư huynh đã đột phá tới cảnh giới Kết Đan!”

Phản ứng đầu tiên của Lục Huyền là vô cùng sửng sốt, nhưng rất nhanh, hắn đã giật mình hiểu ra, vị đệ tử chân truyền Cát Phác kết bạn nhiều năm với hắn đã thuận lợi tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan rồi.

Thời điểm hai người quen biết với nhau, Cát Phác đã tiến đến rất gần cảnh giới Kết Đan chỉ cách có một sợi chỉ, trải qua nhiều năm như vậy, vượt lên tầng tầng lớp lớp cực khổ gian nan, rốt cục đối phương cũng vượt qua được cái rãnh trời ấy.

Lục Huyền vô cùng vui mừng thay gã.

“Lục sư đệ, ngươi và ta không cần khách khí như thế, giữa hai bên cứ giữ nguyên xưng hô sư huynh đệ là được.” Trên khuôn mặt thanh tú của Cát Phác lộ ra một nụ cười.

“Có thể đột phá đến cảnh giới Kết Đan, trong chuyện này cũng có công lao không nhỏ của Lục sư đệ ngươi.” Gã cảm khái nói.

Từ thật lâu trước đó, Lục Huyền đã giúp gã giải quyết vấn đề thai nghén của cặp thượng cổ dị thú Âm Dương Côn Ngư kia, khiến cho quá trình tu luyện Âm Dương chi đạo của gã nhận được ích lợi không nhỏ, đã lĩnh ngộ được công pháp bản nguyên.

Sau đó, ở trong Đa Bảo Lâu, Lục Huyền còn báo cho gã biết tin tức về Thánh Anh đan, để cho gã sớm chuẩn bị sẵn sàng, về sau đã lấy được Thánh Anh đan có thể gia tăng xác suất Kết Đan thành công.

Bởi vậy, trong lòng gã vẫn luôn cảm kích thật sâu đối với Lục Huyền.

“Được, vậy ta cứ làm theo trước kia, gọi ngươi một tiếng sư huynh.” Lục Huyền xem chuẩn cơ hội, thuận thế mà làm, lập tức không khách khí nói.

“Đúng rồi, Cát sư huynh, hôm nay sao ngươi lại rảnh rỗi tới chỗ ta vậy? Lấy tu vi Kết Đan Cảnh, hẳn là ngươi nên ở trong Hắc Ma Uyên săn giết những con yêu ma tà ma kia mới đúng.” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Ta trở về tông môn một đoạn thời gian, cũng thuận tiện tới thăm sư đệ ngươi. Về phần yêu ma tà ma, những thứ đó vốn giết không hết.” Cát Phác bất đắc dĩ nói.

“Thế cục đã trở nên nghiêm trọng như vậy rồi?” Lục Huyền rùng mình hỏi.

“Không sai, theo ta được biết, lại có một đám yêu ma vực ngoại đột phá vách ngăn không gian, chui từ chỗ sâu bên trong Hắc Ma Uyên ra ngoài. So với lúc trước, những con yêu ma

lần này càng cường đại hơn, thậm chí còn có không ít tồn tại tương đương với Nguyên Anh Chân Quân.”

“Chỉ sợ không được bao nhiêu năm nữa, cả vùng Đông Hoang này sẽ biến thành khu vực bị yêu ma tàn phá bừa bãi. Sau khi Nguyên Anh Chân Quân trong tông môn nhìn rõ thế cục trước mắt, ngài ấy liên tục cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đã đưa ra quyết định dời tông rồi.”

“Dời tông ư?” Lục Huyền thất thanh nói, giọng điệu vô cùng kinh ngạc, tựa như hắn vừa nghe được một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Một quái vật khổng lồ như Thiên Kiếm Tông cũng muốn rời đi sao?

“Không sai, nếu tiếp tục ở lại vùng Đông Hoang này, liều chết vật lộn với yêu ma, rất có thể sẽ khiến cho toàn bộ tu sĩ trong tông môn bị tiêu diệt.” Cát Phác lạnh lùng nói.

“Nhưng khắp nơi đều là yêu ma tà ma, chúng ta có thể di chuyển đến nơi nào được?” Lục Huyền khôi phục lại tâm trạng, nghi hoặc hỏi.

“Lục sư đệ, bổn tông có không ít nội dung cơ mật hạch tâm, chỉ có đệ tử chân truyền, thậm chí là tu sĩ Kết Đan mới có thể biết được. Ta và ngươi vốn tâm đầu ý hợp, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi một loại bí mật. Thiên Kiếm Tông thuộc về hàng ngũ đại môn phái đứng đầu trong Vân Hư Vực, nhưng vẫn còn lai lịch khác nữa. Nếu một mực tìm hiểu về căn nguyên gốc rễ thì Thiên Kiếm Tông chúng ta chính là một nhánh của tông môn kiếm đạo đứng số một số hai tại Thương Lan giới, Động Huyền Kiếm Tông.”

“Tương truyền là mấy ngàn năm trước, một tu sĩ Hóa Thần của Động Huyền Kiếm Tông từng đến đây thành lập tông môn

chúng ta, mặc dù hai bên cách xa nhau không ít giới vực, nhưng vẫn một mực duy trì liên hệ."

"Chưởng môn sư thúc và mấy vị Thái Thượng trưởng lão đã quyết định, trong thời gian tới sẽ trở về Động Huyền Kiếm Tông." Cát Phác trầm giọng nói.

"Tông môn vẫn còn bí mật sâu đến nhường này, nhưng sư huynh tới đây nói sớm cho ta biết như vậy, là muốn để ta chuẩn bị sẵn sàng ư?" Lục Huyền có chút buồn bực hỏi.

Ý cười trên mặt Cát Phác lập tức thu lại, khẽ lắc đầu nói: "Chỉ một nhóm người ít ỏi đủ tư cách trở về chủ tông, bao gồm năm vị Nguyên Anh Chân Quân, mười tám vị Kết Đan chân nhân, mười sáu vị đệ tử chân truyền, cùng với mấy chục người chí thân với Nguyên Anh Chân Quân."

"Cho nên, ta cùng với nhóm đồng môn còn lại đều là đối tượng bị vứt bỏ?" Lục Huyền nghe được điều này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng.

"Không phải từ bỏ là có an bài khác, nhất là loại nhân vật quan trọng như sư đệ ngươi, chắc chắn sẽ được coi là mồi lửa, chờ mong một ngày kia có thể tỏa sáng rạng ngời."

"Mời sư huynh nói." Lục Huyền bình tĩnh nói.

"Xuyên qua giới vực sẽ gặp phải vô số nguy hiểm, ví dụ như vùng không gian loạn lưu, khe hở không gian hay như cương phong có mặt ở khắp mọi nơi, thậm chí còn là các loại lôi kiếp có được lực lượng hủy diệt cường đại."

"Ngay cả Kết Đan chân nhân, ở dưới hoàn cảnh như vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, hơi không cẩn thận một chút, sẽ mất mạng trong đó, chỉ khi đạt tới Nguyên Anh Chân Quân, hoặc là sở hữu chí bảo loại không gian trong tay, mới có thể tương đối an toàn vượt qua chặng đường này."

Chương 750: Vậy Tông Môn Định Bố Trí Chúng Ta Như Thế Nào?

"Nhưng số lượng tu sĩ được Nguyên Anh Chân Quân che chở lại có hạn, chỉ có mấy người. Bởi vậy, sau khi tông môn thảo luận đã quyết định sẽ mang theo nhóm đệ tử chân truyền trong môn phái, cùng với người chí thân của Chân Quân đi qua bên kia."

"Về nhóm đồng môn còn lại, ngay cả hậu duệ của Nguyên Anh Chân Quân, cũng chỉ có thể đưa ra bên ngoài, tìm biện pháp khác."

Lục Huyền nghe đến đây, trong lòng đã trở nên cân bằng hơn rất nhiều.

"Vậy tông môn định bố trí chúng ta như thế nào?" Hắn lại hỏi Cát Phác.

"Mượn nhờ đại trận truyền tống cổ bên trong Trận Đường, truyền tống nhóm người Lục sư đệ đến Trung Châu đại lục."

"Trung Châu đại lục… Là thắng địa tu hành kia sao?" Lục Huyền thầm suy tư.

Mặc dù hắn rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, nhưng vẫn hiểu rõ một ít kiến thức cơ bản của Tu Hành giới.

Thiên Kiếm Tông nằm tại Đông Hoang, vị trí tương đối vắng vẻ, mà Trung Châu đại lục ở trung tâm Vân Hư Vực lại vô cùng rộng lớn, diện tích gấp mười mấy lần Đông Hoang,

bên trong nơi này có rất nhiều tông môn thế gia cường đại, cùng vô số bí cảnh, phúc địa dồi dào.

Nó chính là thắng địa tu hành trong lòng rất nhiều tu sĩ.

Nhưng giữa hai khu vực lại có khá nhiều vùng đất nguy hiểm ngăn cách nên rất ít khi trao đổi với nhau.

"Không sai, bởi vì vách ngăn không gian ở chỗ sâu bên trong Hắc Ma Uyên bị tổn hại, khiến cho đám yêu ma vực ngoại thừa dịp suy yếu mà xông vào Đông Hoang, hơn nữa còn có xu thế dần dần lan tràn, nơi này đã không thích hợp cho tu sĩ tu hành nữa. Nhưng Trung Châu đại lục thì khác, giữa hai khu vực có các loại cấm địa hiểm trở ngăn cách, yêu ma rất khó vượt qua được nơi này."

"Thêm nữa, tông môn cường đại của Trung Châu đại lục còn nhiều gấp mấy lần Đông Hoang, thậm chí ở bên ấy còn không thiếu những đại năng Hóa Thần tồn tại, dù có yêu ma xâm nhập vào, bọn họ cũng có thể dễ dàng giải quyết chúng."

"Ít nhất là trong vòng mấy trăm năm tới, chúng ta sẽ không cần lo lắng đến chuyện yêu ma có thể chiếm cứ Trung Châu đại lục. Bởi vậy, tông môn đã quyết định sẽ phân phối đại bộ phận tài nguyên cho đệ tử nội môn, rồi đưa từng nhóm tiến vào Trung Châu đại lục."

"Trong hoàn cảnh tương đối an toàn của Trung Châu đại lục, nếu tu luyện thành công, các ngươi vẫn còn khả năng trở về Động Huyền Kiếm Tông ở Thương Lan giới."

Lục Huyền nghe vậy, cũng gật nhẹ đầu.

"Nhưng chỉ có đệ tử nội môn thôi sao? Vậy nhiều đệ tử ngoại môn như vậy, nên bố trí như thế nào cho thỏa đáng?" Đột nhiên hắn mở miệng hỏi.

"Cổ truyền tống trận không thể so với trận pháp truyền tống bình thường, chúng đều có yêu cầu không nhỏ đối với

thần hồn và thân thể của tu sĩ. Nếu để tu sĩ Luyện Khí sử dụng trận pháp thì rất có thể, bọn họ sẽ bị lạc trong đó. Cho nên, tông môn sẽ phân cho những đệ tử cảnh giới Luyện Khí kia một ít đan dược pháp khí, xem những người này có thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, đủ yêu cầu rời khỏi Đông Hoang trước khi yêu ma xâm chiếm nơi này hay không."

"Thì ra là thế, xem ra trường hợp của ta vẫn là tương đối may mắn." Lục Huyền bất đắc dĩ cười khổ nói.

"Đúng rồi, Cát sư huynh, ta vẫn còn một điểm không rõ. Theo ta được biết, có một loại bảo vật không gian, bên trong có thể chứa các loại linh thú, linh thực, nếu đưa môn hạ đệ tử vào trong đó, chẳng biết có thể mang theo bọn họ đi xuyên qua giới vực, tiến về phía Động Huyền Kiếm Tông hay không?"

Hắn nhớ tới món bảo vật ngũ phẩm mình từng nhận được từ bên trong quầng sáng là Thao Trùng Nang.

"Bảo vật không gian cực kỳ thưa thớt, loại có thể mang theo xuyên qua giới vực như vậy lại càng thêm hiếm hoi tựa như phượng mao lân giác. Chỉ có những món pháp bảo cường đại kia mới đủ khả năng làm được điều này, còn bảo vật không gian tầm thường, cúng rất dễ bị không gian loạn lưu ảnh hưởng trong quá trình xuyên qua, từ đó khiến bản thân bảo vật bị hủy, cũng liên lụy khiến đám tu sĩ bên trong toàn quân bị diệt." Cát Phác kiên nhẫn giải thích.

Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Đa tạ Cát sư huynh đã tới, nói cho ta biết một bí mật kinh thiên như vậy, tin tức này đã giúp ta có thêm nhiều thời gian hơn để đi chuẩn bị." Hắn thi lễ với Cát Phác, cảm kích nói.

"Đây là chuyện nên làm, ta chỉ mong Lục sư đệ hãy giữ bí mật trước, tránh để nhóm đồng môn biết tin rồi dẫn đến khủng hoảng không cần thiết." Cát Phác dịu giọng nói.

“Sư đệ ta tuyệt đối sẽ không để cho người thứ ba ngoài hai chúng ta biết được chuyện này.” Lục Huyền trịnh trọng hứa hẹn.

“Đúng rồi, Cát sư huynh, ngươi còn nhớ lúc trước, ngươi từng đưa ta đi gặp Thanh Hư sư thúc không? Sư thúc có ủy thác ta bồi dưỡng một gốc Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, hiện giờ ngài bất hạnh qua đời, vậy gốc linh thực ngũ phẩm kia nên xử lý như thế nào?” Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng Cát Phác hỏi chuyện này:“Theo ta được biết, Thanh Hư sư thúc cả đời không lập gia đình, không lưu lại con nối dõi, chỉ có vài vị Trúc Cơ đồng môn từng có tình thầy trò với ngài. Nhưng bọn họ đều không phải là đệ tử thân truyền, nếu để linh thực ngũ phẩm rơi vào trong tay bọn họ, sẽ là lãng phí bảo vật.”

“Như vậy đi, Lục sư đệ, nếu có người tới hỏi thăm, muốn đòi ngươi gốc linh thực ngũ phẩm kia, ngươi cứ nói ta đã có bố trí từ trước rồi, nếu đối phương vẫn có ý kiến, có thể tới tìm ta. Xem như đây là ta báo đáp ân tình sư đệ từng trợ lực để ta đột phá Kết Đan.” Cát Phác ôm lấy tất cả trách nhiệm, vô cùng phóng khoáng nói với Lục Huyền.

“Chuyện này… Đa tạ sư huynh!” Lục Huyền thoáng có chút sửng sốt, và lại một lần nữa tỏ vẻ cảm kích Cát Phác.

Sau khi Cát Phác rời đi, hắn vẫn một mực đứng yên tại chỗ, hồi lâu cũng không động đậy, trong đầu còn đang tiêu hóa tin tức kinh người vừa được Cát Phác mang đến.

“Xem ra lần này, ta phải rời khỏi tông môn, một mình lang bạt Trung châu rồi.”

Sau khi nghe được tin tức Nguyên Anh Chân Quân của tông môn bỏ rơi mình, đi đến Thương Lan giới, mới đầu Lục Huyền còn có chút bất mãn, nhưng sau khi Cát Phác giải thích, những bất mãn kia cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

Xuyên qua giới vực có nguy hiểm trùng trùng, ngay cả Kết Đan chân nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, dù Nguyên Anh Chân Quân có thể che chở mấy người thì khẳng định là đối phương sẽ ưu tiên lựa chọn những chí thân cùng với nhóm đệ tử chân truyền trong môn phái.

Hai trường hợp đó, một người có huyết mạch của Nguyên Anh Chân Quân chảy xuôi trong cơ thể, cốt nhục tương liên với đối phương, còn một người sở hữu thiên phú dị bẩm, tiềm lực to lớn, có khả năng đột phá lên Kết Đan, Nguyên Anh. Mà Lục Huyền, tuy hắn đã thể hiện ra thiên phú linh thực sư xuất chúng đến không gì sánh kịp, nhưng ở trong mắt nhóm cao tầng tông môn, thiên phú của hắn chỉ dừng lại ở dạng bình thường, tiềm lực có hạn, chỉ có thể an bài theo cách khác, đưa đến Trung Châu đại lục mà thôi.

"Nhưng nghe Cát sư huynh nói, ta cũng được coi là một trong những cái "mồi lửa" của tông môn, không biết sẽ được phân chia loại tài nguyên gì. Đại khái là có liên quan đến linh thực sư…"

Dù sao đây cũng là chuyện ván đã đóng thuyền, Lục Huyền chỉ có thể tìm niềm vui trong khổ ải, bắt đầu lạc quan nghĩ thầm.

Chương 751: Công Tác Chuẩn Bị Trước Lúc Rời Đi!

"Ừm, việc cấp bách hiện giờ chính là phải thu thập lượng lớn linh thực trong tiểu viện âm phủ ở Kiếm Môn trấn, trong động phủ và tại bí cảnh không trọn vẹn vào trong Thao Trùng Nang. May là Cát sư huynh nhắc nhở trước, nếu không trong lúc cấp bách, khó tránh khỏi sẽ có chỗ sơ sẩy."

"Ngoài ra, ta cũng cần phải đến Tư Nông Điện một chuyến, lấy thêm một ít linh chủng cùng với phương pháp ngưng chủng, cả Đan Điện bên kia nữa, xem có thể học tập thêm một - hai loại phương pháp luyện chế đan dược cao giai hay không."

Rất nhanh, Lục Huyền đã vạch rõ những việc mình nhất định phải hoàn thành trước khi rời khỏi tông môn rồi. Hắn lập tức đi tới Trận Đường, mượn nhờ trận pháp truyền tống của Trận Đường tiến vào bí cảnh không trọn vẹn.

"Đáng tiếc … một cái bí cảnh tốt như vậy, còn chưa trồng trọt được bao nhiêu năm, đã phải di dời linh thực bên trong đi." Lục Huyền cảm khái một câu, sau đó tiến vào, cẩn thận đào ra rất nhiều loại linh thực cao cấp đang được gieo trồng ở nơi này, thu vào trong Thao Trùng Nang.

Phượng Hoàng mộc lục phẩm đã được hắn bồi dưỡng nhiều năm, vẫn luôn sinh trưởng rất tốt.

Nguyên Từ Linh Mộc, cũng là linh chủng lục phẩm, bởi vì điều kiện bồi dưỡng chưa đủ, hắn chỉ có thể đặt hạt linh chủng này ở trong bí cảnh không trọn vẹn, bảo trì sinh cơ cho nó.

Về linh thực ngũ phẩm, lúc trước, hắn từng thúc giục một gốc Long Hài Thảo, hiện giờ còn thừa lại hai gốc, sau đó là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà từng được Thanh Hư chân nhân ủy thác bồi dưỡng, Kim Cang Bồ Đề có liên quan đến Phật môn, cuối cùng là Tâm Viên Quả do Bạch Ngọc Kình Thiên Viên giao cho hắn.

Nhóm linh thực tứ phẩm có ba loại: Địa Hoàng Táo, Xích Diễm Hồ Lô và Thất Tình Đậu.

Trước khi rời đi, Lục Huyền suy nghĩ một chút, cuối cùng đã dứt khoát cạo lớp Viêm Thổ vẫn dùng để gieo trồng Xích Diễm Hồ Lô xuống, cũng thu vào trong Thao Trùng Nang, lại lấy ra lượng lớn bình bạch ngọc, đựng đầy hơn trăm bình U Tuyền Linh Lâm, đồng thời, hắn cũng không quên mang theo Phục Ma Quyết, món pháp bảo vốn dùng để bồi dưỡng Kim Cang Bồ Đề đi theo.

"Bí cảnh vốn thuộc về tông môn, ta chỉ có quyền sử dụng, lại cộng thêm tình huống hiện tại, đệ tử nội môn nhất định phải tiến về Trung Châu, về sau rất khó tiến vào nơi này thêm một lần nữa, nên ngoại trừ di dời linh thực đi, cũng không còn cách nào khác cả. Nếu ta có được một khu bí cảnh độc lập hoàn chỉnh của riêng mình thì tốt rồi." Lục Huyền quay đầu nhìn về phía Mộc Yêu Linh đang vui vẻ đưa tiễn mình, trong lòng dâng lên một luồng xúc động mãnh liệt muốn chiếm cứ một khu bí cảnh.

Xử lý xong tất cả đám linh thực bên trong bí cảnh không trọn vẹn, dù trăm triệu lần không nỡ, đến cuối cùng Lục Huyền vẫn phải quay về động phủ.

Hôm sau, hắn rời khỏi tông môn, hóa thành một luồng lưu quang, tìm được một khu rừng núi hoang vắng, dừng chân lại biến hóa dung mạo, sau đó tiến vào trong Kiếm Môn Trấn.

“Dường như đã có thêm rất nhiều tu sĩ từ bên ngoài đi đến Kiếm Môn Trấn.” Lục Huyền nhạy bén cảm nhận được bầu không khí hoàn toàn khác với lúc bình thường tại Kiếm Môn Trấn này.

“Hẳn là những tiểu môn tiểu phái kia, hoặc là tán tu cảm nhận được bên trong mạch nước ngầm Tu Hành giới đang cuồn cuộn sôi trào, mới vội vã chạy đến nơi này, muốn được che chở dưới cánh chim của Thiên Kiếm Tông ở cách đó không xa.” Hắn âm thầm suy nghĩ.

“Đáng tiếc, yêu ma vực ngoại kia quá mức cường đại, một tồn tại mạnh như tông môn, cũng không thể không tránh né nơi đầu sóng ngọn gió, thậm chí còn phải dứt khoát di chuyển đến giới vực khác lánh nạn.” Lục Huyền khẽ lắc đầu, sau đó cất bước đi tới bên ngoài tiểu viện.

Có Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm phòng hộ, hắn cũng không nhìn thấy tu sĩ có mắt không tròng nào đó đám mơ ước đồ vật bên trong tiểu viện.

Hắn tản linh thức ra, đánh giá khu vực chung quanh một hồi, sau đó lặng lẽ mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ra, trong nháy mắt đã lách vào tiểu viện.

“Vất vả lắm mới thành công gây dựng được một tòa tiểu viện âm phủ thế này, thật là đáng tiếc.” Lục Huyền thở dài một tiếng, nơi này đã từng gieo trồng rất nhiều linh thực tà dị, dưới điều kiện có huyết nhục âm hồn gây ảnh hưởng quanh năm suốt tháng, hoàn cảnh bên trong tiểu viện mới được cải tạo, trở nên âm khí tràn đầy như thế. Một khi di dời những loại linh thực tà dị kia đi, đoán chừng không bao lâu nữa, nó sẽ biến thành một tòa tiểu viện bình thường.

Nhưng thời gian cấp bách, không có đủ khoảng trống cho hắn tức cảnh sinh tình.

Lục Huyền nhanh chóng đào ra từng loại linh thực tà dị bên trong tiểu viện, rồi dùng Oán Linh Nê hoặc là U Nê Nhục bao quanh rễ cây, sau đó mới chuyển chúng vào trong Thao Trùng nang.

Điều kiện bồi dưỡng Lão Cốt Ma Chủng quá mức hà khắc, sau khi từ Hắc Tinh thành trở về, Lục Huyền chỉ đặt nó vào trong tiểu viện âm phủ, dùng âm khí nồng đậm ở nơi này tẩm bổ, duy trì sinh cơ cho nó mà thôi.

Ngoài ra, những loại linh thực ngũ phẩm như Thánh Anh Quả Mẫu Chu cùng với hai gốc Tử Chu, Âm Khốc Mộc, U Tuyền Hoa, Nhiên Hồn Hoa, cùng với Sát Nguyên Quả, đều có phương thức bồi dưỡng cực kỳ phiền toái.

Cuối cùng là Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm và mười tám cây Thiên Cầu Thủ tam phẩm.

Chúng đều là những loại linh thực được Lục Huyền áp dụng đủ các loại phương thức khác nhau thu thập về đây, đại bộ phận đều là linh thực cao cấp, trân quý hiếm thấy.

"Ngoan nhé, lại đợi thêm một đoạn thời gian ngắn, chờ tìm được chỗ ở mới, ta sẽ không một mực nhốt ngươi lại nữa." Lục Huyền an ủi quả cầu thịt màu đỏ nhạt một phen, lớp da lông huyết nhục bên ngoài thân thể Nhục Linh Thần bay múa, để lộ ra một đống khóe miệng đang cong lên. Nhưng chẳng biết làm sao được, nó đành ôm theo cõi lòng không tình nguyện, tiến vào bên trong Thao Trùng nang.

"… Ngươi có thể bày ra tư thế của một con tà ma cấp Tai có được hay không." Lục Huyền thấy bộ dáng của nó như vậy, cũng không nhịn được khẽ đỡ trán nói.

Tuy Thiên Kiếm Tông ở thời điểm hiện tại vô cùng bấp bênh, lòng người bàng hoàng, nhưng hắn vẫn không dám tùy ý để lộ Nhục Linh Thần ra ngoài, nếu không, một khi bị vị sư

thúc nào đó có tinh thần trọng nghĩa cao độ đụng phải, nói không chừng, đối phương sẽ trực tiếp ra tay thanh lý môn hộ ngay tại chỗ.

Trước khi rời khỏi, hắn còn cạo toàn bộ linh nhưỡng bên trong tiểu viện, không chừa lại một cục đất nào, vào trong Thao Trùng Nang.

Nhìn tiểu viện chỉ còn lại âm khí nồng đậm, linh lực trong cơ thể Lục Huyền bắt đầu khởi động, không ngừng áp súc âm khí, sau đó đặt nó vào sâu trong lòng đất.

Một tiểu viện bình thường nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, dường như chốn nhân gian luyện ngục lúc trước chỉ là một hồi ảo giác mà thôi.

Đến đây, Lục Huyền cất kỹ Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, khôi phục lại diện mạo của mình, biến thành một thanh niên có dung mạo tuấn tú, ánh mắt trong suốt, xuất hiện trên đường phố của Kiếm Môn Trấn.

Hắn tùy ý đi dạo một hồi, sau đó mới trở về tông môn.

Rất nhiều linh thực trong bí cảnh không trọn vẹn và tiểu viện âm phủ đều được xử lý xong, về phần linh thực còn lại bên trong động phủ, Lục Huyền cũng không nóng vội di dời. Sau khi hắn nghỉ ngơi một lát, đã cất bước tiến về phía Tư Nông Điện.

Chương 752: Món Quà Cuối Cùng!

Tông môn rời đi, Kiếm Ấn trong tay hắn sẽ trở thành phế phẩm, nhân lúc hiện tại, còn chưa có bao nhiêu người biết được tin tức kia, cứ cố gắng đổi được chút linh chủng hay phương pháp ngưng chủng nào hay chút ấy.

"Trước đó, tin tức Cát Phác sư huynh nói cho ta biết quá quan trọng, chính nó đã giúp ta có đầy đủ thời gian đi xử lý rất nhiều linh thực của mình, còn có thể kịp thời tiêu hết đống Kiếm Ấn trong tay, cứu vãn một số lớn tổn thất."

Lại nói, hắn vẫn thường xuyên thay Đan Điện bồi dưỡng linh thực, nhận thù lao dành cho đệ tử Kiếm Đường, hoặc đi hoàn thành nhiệm vụ tông môn… tất cả những con đường ấy đã khiến gia sản của Lục Huyền trở nên khá là phong phú, có hơn mấy ngàn miếng Kiếm Ấn trong tay.

Nếu vì thời gian cấp bách mà lãng phí đống Kiếm Ấn này, kiểu gì hắn cũng tiếc của mà đứt ruột mất.

Hắn lập tức tiến vào nội điện, tìm đệ tử nội môn của Tư Nông điện đang canh gác bên trong.

"Lục sư huynh, ngươi tới rồi, đã lâu không gặp, lần này ngươi muốn đổi linh chủng ư?" Một vị thanh niên khí chất nội liễm trầm ổn đi ra nghênh đón. Người này chính là Trương Sách từng có duyên gặp mặt với Lục Huyền.

"Chào Trương sư đệ, lúc trước ta đi ra bên ngoài săn giết yêu thú tà ma, bảo vật trên người đã hao hết mới miễn cưỡng giữ được tính mạng, lần này trở về, đang dự tính đổi nhiều linh

chủng một chút, sau đó an tâm ở lại bên trong tông môn bồi dưỡng linh thực.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

“Không biết sư huynh cần loại linh chủng nào?”

“Trong Tư Nông Điện hiện có bao nhiêu linh chủng tứ phẩm?”

“Bởi vì phương pháp bảo tồn tương đối đơn giản nên số lượng linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên là nhiều nhất, có khoảng mười viên. Mặt khác, trong kho vẫn còn bốn năm loại linh chủng khác như Huyền Trùng Đằng, Địa Hoàng Táo vân vân…”

“Ngoại trừ mấy loại kể trên, hiện không còn linh chủng tứ phẩm khác, nếu sư huynh cần, ta có thể lưu ý giúp ngươi một phen, chờ tới khi ngưng kết ra số lượng lớn lại đi thông báo cho sư huynh ngươi.” Trương Sách vô cùng khách khí nói với Lục Huyền.

“Vậy đa tạ Trương sư đệ.” Lục Huyền mỉm cười nói.

Hắn bắt đầu lật xem cuốn sách ngọc Trương Sách đưa cho, cuối cùng đã quyết định lựa chọn mấy loại linh chủng tứ phẩm quen thuộc kia, còn những loại khác hoặc là có yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với hoàn cảnh sinh trưởng, hoặc là phương thức bồi dưỡng vô cùng phức tạp, hiện giờ trong tay hắn đang có nhiều loại linh thực cấp cao như vậy, không cần phải mất công theo đuổi loại linh chủng tứ phẩm mới lạ nữa.

“Vậy thì lựa chọn năm hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên, ba hạt linh chủng Huyền Trùng Đằng và hai hạt linh chủng Địa Hoàng Táo, hai hạt linh chủng Ngũ Hành Quả. Mặt khác, ta cũng cần phương pháp ngưng chủng của Địa Hỏa Tâm Liên cùng với Ngũ Hành Quả.”

Lục Huyền vừa cười vừa nói, trong tay hắn đã có phương pháp ngưng chủng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Ngọc Lộ Quả,

Tàng Nguyên Thảo, lần này dứt khoát chơi lớn một phen, đi trao đổi hai loại phương pháp ngưng chủng linh chủng tứ phẩm.

Lúc trước, Lục Huyền từng mở ra Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận từ trong quầng sáng phần thưởng của Ngũ Hành Quả từng, cảnh tượng lúc ấy vẫn còn khắc sâu trong lòng hắn, nên lần này đã quyết định bồi dưỡng nhiều hơn.

"Nhiều thế ư? Xin sư huynh chờ cho một chút, ta đi xin ý kiến!" Trương Sách bị khoản mua sắm quá lớn của Lục Huyền làm rung động, gã lập tức tiến vào chỗ sâu bên trong nội điện.

Một lát sau, Trương Sách mang theo biểu cảm có phần quái lại cầm mấy chục hạt linh chủng cùng với hai miếng ngọc giản đi ra: "Lục sư huynh, sư thúc bên trong Tư Nông điện đã đồng ý với lời thỉnh cầu của ngươi, ở đây có những loại linh chủng tương ứng cùng với phương pháp ngưng chủng."

"Mười hai hạt linh chủng tứ phẩm, cùng với hai phương pháp ngưng chủng tứ phẩm, tổng cộng là tám ngàn hai trăm miếng Kiếm Ấn."

"Được." Lục Huyền gật đầu, một đống Kiếm Ấn giống như một ngọn núi nhỏ lập tức trôi bồng bềnh đến trước mặt Trương Sách.

"Trương sư đệ ngươi xem qua một chút đi."

"Thật không ngờ Lục sư huynh lại giàu có như thế." Trương Sách xác nhận số lượng Kiếm Ấn không sai, mới cảm khái vô cùng nói.

"Kiếm Ấn tích lũy nhiều năm chỉ thoáng cái đã dùng hết." Lục Huyền cười cười, sau khi tiếp nhận linh chủng cùng với phương pháp ngưng chủng, hắn lập tức quay trở lại động phủ.

"Cổ sư thúc? Sao ngài lại ở chỗ này? Mau mời vào."

Chỉ thấy một thanh niên tuấn mỹ với ngàn vạn hư ảnh kiếm khí một mực quanh xung quanh thân thể, đang lẳng lặng đứng bên ngoài động phủ, mỉm cười nhìn về phía Lục Huyền. Người này chính là vị Kết Đan chân nhân Cổ Kiếm Không của tông môn, cũng là vị cao tầng đang quản lý Kiếm Đường, Lục Huyền từng gặp mặt đối phương không ít lần.

"Lục sư điệt, ta tới vì có một hạt linh chủng muốn giao cho ngươi. Nó chính là trân bảo đã được một vị Thái Thượng trưởng lão Nguyên Anh bên trong môn phái cất giữ từ lâu. Chân Quân trưởng lão cực kỳ coi trọng thiên phú của ngươi trên linh thực nhất đạo, lại biết ngươi có cống hiến khá lớn cho Kiếm Đường, nên đã quyết định tặng hạt linh chủng kia cho ngươi." Cổ Kiếm Không ôn hòa nói.

"Thái Thượng trưởng lão muốn tặng linh chủng cho ta?" Trong giọng nói của Lục Huyền tràn ngập kinh ngạc, thực sự không dám tin tưởng vào tai mình.

"Không sai." Cổ Kiếm Không khẳng định.

Hai người một trước một sau tiến vào động phủ của Lục Huyền.

"Có phải Cát Phác sư đệ đã nói cho ngươi biết chuyện cao tầng của tông môn muốn di dời đến Thương Lan Giới rồi? Đối với việc không thể dẫn Lục sư điệt đi theo, cá nhân ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Dù sao thì trình độ trên linh thực nhất đạo của sư điệt ra sao, chúng ta cũng nắm rõ như ban ngày, thậm chí ngươi còn trực tiếp nghiên cứu ra phương pháp ngưng chủng Phong Lôi Kiếm Thảo, lập được đại công ở Kiếm Đường. Chỉ tiếc… so với đệ tử chân truyền trong môn phái, mấy vị Nguyên Anh Chân Quân kia vốn không coi trọng tiềm lực trên con đường tu hành sau này của ngươi."

"Sau khi thảo luận mấy phen, cuối cùng bọn họ đã quyết định đưa sư điệt ngươi đến Trung Châu đại lục."

“Nhưng sư điệt vẫn là một trong những mầm mống tông môn coi trọng nhất, bởi vậy Thái Thượng trưởng lão mới cố ý tặng cho ngươi hạt linh chủng quý hiếm này, hi vọng sư điệt có thể bồi dưỡng nó ra, không phụ sự mong đợi của tông môn. Hạt linh chủng này cũng coi như một món quà cuối cùng của tông môn tặng cho ngươi.” Nói đến đây, Cổ Kiếm Không lại thổn thức không thôi.

“Đa tạ Cổ sư thúc và những vị sư thúc sư tổ còn lại đã coi trọng Lục Huyền, ta hiểu được quyết định của tông môn, đồng thời cũng sẽ không phụ sự chờ mong của mọi người.” Lục Huyền khom lưng kính cẩn thi lễ nói.

“Như vậy thì tốt.” Cổ Kiếm Không vui mừng nói, trong tay chợt xuất hiện một hạt linh chủng thần dị.

Hạt linh chủng này có màu tím sậm, trên bề mặt lại ẩn chứa vô số tia sét màu tím rất nhỏ đang chuyển động, nhìn giống như một đóa hoa lôi đình đang chớm nở, bên trong vẻ đẹp yêu dã còn ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

“Khi vị Thái Thượng trưởng lão kia còn dừng lại ở thời kỳ Kết Đan, ngài đã ngẫu nhiên nhận được hạt linh chủng này, nhưng sau khi nghiên cứu hồi lâu cũng không tìm được phương pháp bồi dưỡng linh chủng, vì vậy mới giữ lại trong tay.”

Chương 753: Tử Vi Huyền Lôi Quả!

"Tới khi ngài tấn thăng cảnh giới Nguyên Anh, trong lòng đã có hiểu biết sâu sắc về hạt linh chủng này, nhưng lại không có tâm tư đi gieo trồng nó. Sau khi quyết định rời đi, ngài đã đặc biệt dặn dò ta mang hạt linh chủng này tới, chờ mong sư điệt có thể bồi dưỡng nó ra."

"Đệ tử nhất định sẽ tận tâm tận lực." Lục Huyền trịnh trọng nói, rồi cẩn thận tiếp nhận linh chủng từ trong tay Cổ Kiếm Không.

Thời điểm nắm hạt linh chủng kia trong lòng bàn tay, với cường độ thân thể hiện tại của hắn vẫn có thể cảm nhận được từng hồi tê dại rất nhỏ như có như không.

"Được, vậy chúc phúc cho con đường tu hành của Lục sư điệt ngươi luôn thuận lợi thông suốt, rất chờ mong đến thời khắc ta được nhìn thấy ngươi tại Động Huyền Kiếm Tông." Trong mắt Cổ Kiếm Không lóe lên một mảnh động viên khích lệ rồi gật đầu với Lục Huyền và nhanh chóng phi thân rời đi.

Chờ sau khi bóng người của đối phương hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy đâu nữa, Lục Huyền mới cầm lấy hạt linh chủng màu tím sậm kia, không thể chờ đợi thêm đã vội vàng đi vào trong linh điền.

Sau khi thi triển Địa Dẫn Thuật, hắn để hạt linh chủng nọ vào trong linh nhưỡng. Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, một ý niệm xuất hiện trong đầu.

【 Tử Vi Huyền Lôi Quả, linh thực lục phẩm, cần gieo trồng trong môi trường lôi đình, dùng các loại lôi đình thần dị tẩm bổ bồi dưỡng, sau khi linh quả thành thục, bên trong sẽ ẩn chứa lực lượng lôi đình cường đại.】

【 Phục dụng loại linh quả này, sẽ mang đến tác dụng tôi thể mạnh mẽ, gia tăng cường độ thân thể, đề thăng kháng tính lôi pháp của tu sĩ, còn có một chút xác suất nhỏ có thể lĩnh ngộ thần thông lôi pháp, đồng thời cũng có thể dùng nó như nguyên liệu luyện chế một vài loại đan dược cấp cao đặc thù. Sau khi trải qua thủ đoạn xử lý đặc thù, thứ này có thể trở thành linh vật kỳ dị, thoáng gia tăng một chút khả năng đột phá Kết Đan. 】

【 Ngàn vạn lôi quân, tất cả đều tiến vào trong cơ thể! 】

“Linh thực lục phẩm! Vị Thái Thượng trưởng lão còn chưa biết danh hào kia, ta cảm tạ lão nhân gia ngài!” Lục Huyền vui sướng nói.

Tính đến thời điểm hiện tại, hắn đã từng bồi dưỡng qua vô số linh thực, nhưng trên tay hắn cũng chỉ có tổng cộng là ba loại linh chủng lục phẩm mà thôi, bao gồm Phượng Hoàng Mộc, Nguyên Từ Linh Mộc và Lão Cốt Ma Chủng.

Trong đó, hắn cũng không biết Lão Cốt Ma Chủng có được xếp vào phạm trù linh thực hay không.

Bởi vậy có thể thấy được trình độ quý hiếm của linh thực lục phẩm.

Mà đó là chưa kể đến chuyện thông qua tin tức vừa nhận được trong đầu, hắn hoàn toàn có thể khẳng định hạt linh chủng lục phẩm Tử Vi Huyền Lôi Quả này tuyệt đối không phải loại tầm thường.

“Có thể tặng một hạt linh chủng lục phẩm cho một linh thực sư Trúc Cơ trung kỳ có thiên phú bình thường như ta,

cũng coi như tông môn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Lục Huyền nghĩ đến đây, lại khẽ thở dài một tiếng, một tia bất mãn vốn ẩn sâu trong nội tâm cuối cùng cũng tan biến, không còn sót lại chút gì nữa. Hắn cất kỹ hạt linh chủng màu tím sậm ấy đi, bắt đầu chuẩn bị xử lý tất cả đống linh thực trong động phủ.

Tốc độ rút lui của tông môn còn nhanh hơn trong tưởng tượng của hắn.

Bởi vì qua ngày thứ hai, đã có một vị Kết Đan chân nhân tiến vào động phủ của Lục Huyền, báo cho hắn biết chuyện tông môn sẽ rút lui khỏi đây, cùng với một số hạng mục công việc cần chú ý khi tiến vào đại trận truyền tống cổ và một vài tin tức đơn giản có liên quan đến Trung Châu đại lục.

Thông qua lời nói của đối phương, Lục Huyền đã biết hắn được tông môn xếp vào nhóm thứ hai được rút lui khỏi nơi này, vị trí xem như hàng đầu.

Trong sự ưu ái lần này, có một phần công lao tới từ trình độ linh thực và những đóng góp của hắn ở trong Kiếm Đường, lại có công lao khi khai thác phúc địa mới và công sức đám người Cát Phác, Cổ Kiếm Không đi tranh thủ. Mà nói không chừng, còn có yêu cầu đến từ nhóm linh thú hộ tông bên trong phúc địa Vạn Yêu Quật như Long Quy, Bạch Viên, Thanh Khâu Hồ.

Thời gian chuẩn bị cho hắn không có bao nhiêu, chỉ vẻn vẹn là hai ngày. Tình huống hiện tại càng khiến trong lòng Lục Huyền thêm cảm kích Cát Phác. Hắn đi vào trong linh điền, cẩn thận thu thập toàn bộ những gốc linh thực được gieo trồng rải rác khắp núi đồi tại động phủ vào trong Thao Trùng Nang.

Trong động phủ của hắn cũng không có quá nhiều linh thực cao giai, chủ yếu là Kiếm Thảo được Kiếm Đường giao cho hắn bồi dưỡng, bao gồm Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, Phân

Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm, Kiếm Khổng Tước, Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm…

Còn có Thủy Huỳnh Thảo, Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, Tàng Nguyên Thảo, Ngọc Lộ Quả … Những thứ này, Lục Huyền đều có được phương pháp ngưng chủng tương ứng rồi.

Mười gốc Mê Tiên Đào, mặc dù đã hái được hai đợt linh quả, nhưng Lục Huyền vẫn quyết định mang nó đi theo, cũng dứt khoát thu cả vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Đương nhiên, không thể không kể tới nhóm linh thú đang được hắn nuôi dưỡng bên trong động phủ: Đạp Vân Linh Miêu, chim mập Phong Chuẩn, Thảo Khôi Lỗi, Ly Hỏa Giao, Song Đầu Cừu Dư, Thanh Giác Long Lý, Nham Giáp Quy, Bách Độc Phệ Tâm Trùng, Dược Trĩ.

Lục Huyền phát tán linh niệm thoáng trấn an bọn chúng một chút, rồi đồng thời đóng gói cùng bỏ vào trong Thao Trùng Nang.

“Cũng may trong tay ta có bảo vật không gian Thao Trùng Nang, nếu không cũng chẳng biết sẽ phải bỏ lại bao nhiêu linh thực, mà kể cả có cưỡng ép mang chúng đi theo, thì trong quá trình di chuyển tới Trung Châu cũng có thể gây ảnh hưởng khiến cho sinh cơ bên trong linh thực mất đi, làm liên lụy tới phần thưởng bên trong quầng sáng.” Hắn âm thầm cảm khái một câu.

Thu thập xong hết thảy, hắn đứng đợi trên sườn núi, đưa mắt nhìn đủ các loại độn quang bay ngay qua mình ở phía xa xa.

“Đến thời điểm hiện tại, hẳn là đại đa số đệ tử nội môn còn ở lại bên trong tông môn đều đã biết chuyện rút lui rồi, nên mới vội vàng như thế.” Hắn thầm suy đoán trong lòng.

Đảo mắt một cái đã đến thời điểm xuất phát, Lục Huyền hóa thành một luồng lưu quang lướt về phía Trận Đường, nhưng vừa bay được một đoạn ngắn lại ngừng bước, quay đầu nhìn về phía tòa động phủ mình đã ở đó rất nhiều năm.

Dường như hắn vừa được nhìn thấy một thiếu niên có phần ngỡ ngàng, thán phục, hơi ngửa đầu quan sát vô số những đạo kiếm khí như tinh tú đầy trời xuất hiện bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận, sau đó mang theo vô tận chờ mong trong lòng, dùng bước chân kiên định của mình tiến vào sơn môn.

Nhìn thấy một thiếu niên chăm chỉ không nản lòng, ngày đêm vẫn miệt mài chăm sóc những gốc linh thực trong linh điền, cẩn thận quan sát mỗi một gốc linh thực nảy mầm, chậm rãi trưởng thành, trong mắt luôn mang theo hào quang tràn đầy mong đợi.

Nhìn thấy một thiếu niên vì thu hoạch linh chủng mà lưu lại vô số những dấu chân của mình ở trong tông môn, đi giải quyết vấn đề sinh sản cho đám linh hạc, đi hóa giải chấp niệm của linh thú hộ tông, đi khắp Thiên Long hồ, rút máu kiểm tra cho mỗi một con Giao Long cự mãng…

Nhìn thấy một thiếu niên sau khi linh thực chín muồi, mỗi lần đều ôm trong lòng cảm giác hưng phấn không thôi, đưa tay về phía quầng sáng màu trắng hơi lập lòe bên trong linh điền. Rồi dưới những đốm sáng màu trắng chiếu rọi, từng món bảo vật mới lạ mà thần bí cường đại vô cùng, lần lượt xuất hiện trên tay thiếu niên kia.

Chương 754: Động Nguyên Thành, Ly Dương Cảnh!

Nhìn thấy một thiếu niên dần dần trưởng thành, đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, bắt đầu thay tông môn giải quyết từng vấn đề khó khăn có liên quan đến linh thực linh thú…

Lại nhìn thấy một thiếu niên dựa vào thân phận linh thực sư mà thanh danh vang xa trong tông môn, thu được vô vàn sự cảm kích và tín nhiệm của nhóm đệ tử chân truyền, linh thú hộ tông…

Ngàn vạn hình ảnh lần lượt hiện lên trong mắt, lại lần lượt tiêu tan, khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn tiêu sái tiến vào Trận Đường.

…

Có một tòa cung điện hùng vĩ như ẩn như hiện trong biển mây cuồn cuộn.

Tòa cung điện này được chia làm chín tầng, mỗi một tầng không gian đều cực kỳ rộng lớn. Trên mặt đất, trên vách tường đều phủ kín những đường trận văn huyền ảo tối nghĩa, đám đông tu sĩ không ngừng ra ra vào vào ở giữa trận pháp, thậm chí người ta còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Kết Đan chân nhân ngay trên hai tầng đỉnh cao nhất của tòa cung điện này.

Tầng thứ sáu, so với mấy tầng lầu phía dưới thì trận văn ở nơi này lại càng thêm cổ xưa loang lổ, toát lên một loại ý vị xa xưa.

Tại biên giới trận pháp, đang có hai người bận rộn kiểm tra trận văn, đó là một lão giả gầy gò cùng với một nữ tử có thân

hình nổi bật, đều đạt đến tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Ngày thường, hai người vẫn luôn đi đến nơi đây, kiểm tra và bảo vệ đại trận truyền tống cổ ở tầng này, tránh để cổ trận gặp phải tổn hao ngoài ý muốn.

Đột nhiên, ngàn vạn đường trận văn bắt đầu tỏa sáng, đồng thời một lượng lớn linh lực cũng từ bốn phía, nhanh chóng tụ tập lại xung quanh khu vực trung tâm của tòa cổ trận.

"Dưới tình huống bình thường, ròng rã cả một tháng trời, tòa đại trận truyền tống cổ này cũng khó sáng lên được một lần, vậy mà hôm nay đã là nhóm thứ hai đi tới rồi, tình huống thật là cổ quái." Lão giả gầy gò khẽ cười một tiếng.

"Hẳn là giống như lúc trước, di chuyển từ Đông Hoang tới Ly Dương cảnh." Nữ tử có thân hình nổi bật mở miệng suy đoán nói.

Vừa nói chuyện hai người vừa nhanh chóng lui về phía sau, đưa mắt nhìn vô số trận văn đang di chuyển.

Rất nhanh, ánh sáng đã bùng lên mãnh liệt, chờ tới khi quầng sáng nọ tan biến, đã thấy mười bóng người xuất hiện ở trung tâm trận pháp, tất cả đều nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ thần chí mơ hồ.

"Khoảng cách di chuyển của tòa đại trận truyền tống cổ này quá dài, kiên nhẫn mãi cuối cùng cũng đến được một đầu khác của trận pháp rồi." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, linh thức lặng yên tản ra, dò xét bốn phía.

Trải qua thời gian truyền tống dài dằng dặc, dù hắn có linh thức nhạy cảm, có nhục thân cường hãn, cũng khó tránh khỏi sẽ phát sinh một chút cảm giác không khỏe, hiện giờ, bản thân đang rơi vào tình huống đầu choáng mắt hoa, khí huyết cuồn cuộn, mãi đến mấy chục nhịp hô hấp sau mới bình phục lại được.

“Khó trách tông môn lại không cho đệ tử ngoại môn cảnh giới Luyện Khí tiến vào đại trận truyền tống cổ. Với linh thức và thân thể của bọn họ, chỉ sợ không thể chống đỡ được bao lâu, mà rất có thể sẽ rơi vào tình huống thần hồn bị hao tổn, thân thể bị hủy diệt trong quá trình truyền tống.”

Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, cũng không vội biểu hiện ra bản thân đã tỉnh táo lại. Hắn là thành viên thuộc nhóm đệ tử nội môn thứ hai tiến vào đại trận truyền tống cổ trong tông môn, lần truyền tống này có tổng cộng là mười người.

Mười người bọn họ, tu vi phổ biến đều là Trúc Cơ hậu kỳ hoặc Trúc Cơ viên mãn, chỉ có một mình hắn là Trúc Cơ trung kỳ.

Trong nhóm này, có một người quen thuộc với hắn, đối phương chính là Thẩm Diệp của Kiếm Đường – người Lục Huyền đã kết bạn từ ở giai đoạn Luyện Khí, bởi vì Kiếm Thảo khiến cho mối giao tình giữa hai người rất sâu, bình thường Thẩm Diệp đều cực kỳ quan tâm tới hắn.

Cũng có một người khác từng có duyên gặp mặt vài lần, đối phương chính là một vị đan sư hạch tâm trong Đan Điện.

Bảy người còn lại, bởi vì bình thường Lục Huyền đều ở trong động phủ, nên chỉ biết được bốn người, nhưng cũng không tiếp xúc nhiều.

Phải nói rằng, những người có thể góp mặt vào nhóm đối tượng được truyền tống lần thứ hai, đều có lai lịch không tầm thường, hoặc là tu vi cao thâm, thiên phú kiệt xuất, hoặc là hậu duệ của một vị Nguyên Anh Chân Quân hay Kết Đan chân nhân nào đó.

Một lúc sau, mười người lần lượt tỉnh lại, Lục Huyền với tư cách là người có tu vi yếu nhất, đương nhiên cũng phải tỉnh táo muộn nhất.

“Hoan nghênh các vị đạo hữu đã đến Ly Dương cảnh Trung Châu, nơi này là đại điện truyền tống của Động Nguyên thành.” Một giọng nói già nua vang lên bên tai mười người.

Đám người Lục Huyền vội vàng thi lễ, lại hỏi thăm hai người phụ trách đại trận truyền tống cổ ở gần đó một ít tin tức cơ bản có liên quan đến Động Nguyên Thành, Ly Dương Cảnh, sau đó mới đồng loạt rời khỏi tòa cung điện này.

Đi ra bên ngoài cung điện, tầm mắt lập tức thay đổi trở nên trống trải vô cùng.

Từng tòa kiến trúc hùng vĩ phóng lên trời, lao thẳng vào mây xanh, đồng thời lại có vô số kiếm quang, phi chu xẹt qua trước mắt.

Nhóm tu sĩ Trúc Cơ bọn họ nhìn thấy ở nơi này còn nhiều hơn toàn bộ đám nội môn đệ tử của Thiên Kiếm Tông.

“Không hổ là thắng địa tu hành của Vân Hư Vực, Trung Châu đại lục.” Một tu sĩ trung niên cao lớn có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn khẽ thở ra một hơi thật sâu, cảm khái nói.

“Các vị sư huynh đệ, hiện đã tới Trung Châu, các ngươi có tính toán gì không?” Gã lại lên tiếng hỏi.

“Lão tổ nhà ta có một người bạn tốt là Nguyên Anh Chân Quân ở trong Ly Dương cảnh này, trước khi rời đi, ngài đã ban cho ta một món tín vật, để cho ta bái nhập vào làm môn hạ của đối phương. Nhưng chỉ một người có tư cách tiến vào, ta không đi cùng các vị nữa. Mọi người tự lo cho tốt.” Một vị thanh niên với vẻ mặt mang theo vài phần ngạo ý đi ra, mắt nhìn đám người Lục Huyền, sau đó điều khiển pháp khí phi chu, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

“Khoe khoang cái gì chứ? Không phải là ỷ vào bản thân có một vị Nguyên Anh lão tổ sao? Sao không thấy lão tổ của

ngươi đưa ngươi đến Thương Lan giới?" Một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ ở sau lưng khẽ gắt một câu.

Đám người Lục Huyền lại đưa mắt nhìn nhau.

"Các vị sư huynh đệ, nơi này không thể so sánh với Thiên Kiếm Tông. Luận tu vi, chúng ta chỉ được coi là hạng bình thường. Luận bối cảnh, theo một ý nghĩa nào đó, chúng ta đã trở thành tán tu rồi, không bằng mấy người chúng ta tụ tập lại cùng một chỗ, cũng có thể có quan tâm giúp đỡ lẫn nhau." Tu sĩ trung niên lúc trước lên tiếng lại mở miệng nói, muốn ngưng tụ mấy người bọn họ cùng một chỗ.

Rất nhanh, đã có bốn người hưởng ứng ý kiến này. Sau một hồi, thấy những người khác đều không có động tĩnh, năm người bọn họ cũng đồng loạt rời đi.

Trong bốn người còn lại, có hai người trực tiếp rời đi một mình, Lục Huyền chú ý thấy phương hướng người vừa rời đi kia lựa chọn lại trùng khớp với phương hướng thanh niên ngang ngược lúc trước từng bay đến.

"Lục sư đệ, thực sự không ngờ lần này, ta sẽ cùng ngươi tiến vào Trung Châu đại lục." Rất nhanh, trên sân chỉ còn lại hai người là Lục Huyền và Thẩm Diệp.

Chương 755: Chẳng Lẽ Ta Lại Phải Trở Về Với Thân Phận Tán Tu Sao?

“Chào Thẩm sư huynh.” Lục Huyền cũng thổn thức không thôi, trong lòng không ngừng cảm khái thế sự vô thường.

“Đáng tiếc là hai người chúng ta không có Nguyên Anh lão tổ làm chỗ dựa, chỉ có thể tự lực cánh sinh.” Trên mặt Thẩm Diệp hiện lên một tia tự giễu.

“Thẩm sư huynh, vừa rồi sao vị sư huynh kia lại kiêu căng ngang ngược như vậy? Hắn không sợ bị người khác đuổi kịp sao?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Trên người hậu duệ của Nguyên Anh lão tổ chắc chắn sẽ có vài món bảo vật hộ thân cường đại, hơn nữa ngay cả khi tín vật bị cướp mất thì đoán chừng chuyện bái nhập vào tông môn của Nguyên Anh Chân Quân cũng không đơn giản như vậy đâu. Không nói đến những chuyện khác, chỉ nội chuyện hỏi thăm tin tức về vị Nguyên Anh Chân Quân của bổn môn cũng đủ rồi.”

“Cũng đúng.” Lục Huyền gật đầu phụ họa, hắn xưa nay luôn cẩn thận, đương nhiên sẽ không quen nhìn hành vi càn rỡ của hậu duệ Nguyên Anh Chân Quân vừa rồi.

“Lục sư đệ có dự tính gì chưa?” Hai người đồng loạt rời khỏi đại điện truyền tống.

“Không dối gạt gì sư huynh, tạm thời ta còn chưa rõ ràng lắm. Có lẽ ta sẽ gia nhập vào một tông môn thế lực nào đó,

cũng có thể ta sẽ trở thành một tán tu… nhưng quyết định cụ thể như thế nào đành phải chờ quan sát nơi này thêm một đoạn thời gian nữa, đến khi bản thân càng thêm hiểu rõ về Ly Dương cảnh này lại nói sau. Nhưng với thiên phú linh thực của ta, hẳn là muốn kiếm miếng cơm ăn trong Ly Dương cảnh này vẫn khá là dễ dàng.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Ha ha, sư đệ ngươi quá khiêm tốn rồi, tất cả những tông môn cần linh thực sư đều sẽ quét dọn giường chiếu đón chào một người có thiên phú về linh thực như ngươi.” Thẩm Diệp cười sang sảng nói: “Còn ta, tạm thời ta vẫn chưa có ý định gia nhập vào tông môn. Vừa rời khỏi tông môn, nhận được một ít tài nguyên trân quý từ mấy vị trưởng bối, trong lòng ta đã có vài phần hi vọng đột phá Kết Đan. Nếu hiện giờ gia nhập vào tông môn khác, ngược lại sẽ gặp rất nhiều cản trở, ảnh hưởng đến chuyện tu hành.”

Hơn hai mươi năm trước, khi Lục Huyền gặp được Thẩm Diệp, lúc ấy gã đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ rồi, hiện giờ càng tăng tiến đến Trúc Cơ viên mãn, có hi vọng Kết Đan.

“Vậy xin chúc sư huynh có thể thuận lợi đột phá, về sau chiếu cố sư đệ nhiều hơn một chút.” Lục Huyền nghiêm mặt nói.

“Đó là lẽ đương nhiên.” Giọng điệu của Thẩm Diệp vô cùng ôn hòa, gã giao cho Lục Huyền một tấm Tiểu Kiếm phù.

“Lục sư đệ, đây là kiếm phù đưa tin của ta, có thể sử dụng nhiều lần, nhớ giữ liên lạc. Có chỗ cần sư huynh cứ việc nói.”

“Được.” Lục Huyền gật đầu nói rồi trịnh trọng cất kỹ miếng Tiểu kiếm phù kia, cũng đồng thời giao cho Thẩm Diệp một tấm phù lục đưa tin.

“Sau này còn gặp lại.” Thẩm Diệp chắp tay chào tạm biệt hắn. Sau đó, một tấm lụa màu trắng bạc trực tiếp bay ra từ bên

trong hộp kiếm đen nhánh sau lưng, mang theo gã cùng nhảy vào mây xanh.

Lục Huyền đưa mắt nhìn bóng dáng Thẩm Diệp rời đi, cũng nhanh chóng hạ xuống từ trong biển mây, đi tới một khu quảng trường rộng lớn vô ngần. Hắn dự định sau khi tìm hiểu thêm về hoàn cảnh ở Trung Châu, mới đưa ra quyết định.

Trên quảng trường có bày rất nhiều quầy hàng, tu sĩ vô cùng đông đúc người đến người đi, cảnh giới Luyện Khí chiếm hơn phân nửa. Lục Huyền thoáng lưu ý một chút, rất nhanh đã đưa ra kết luận, cứ bình quân mười người sẽ có một - hai tu sĩ Trúc Cơ, tỉ lệ này rõ ràng là lớn hơn Đông Hoang.

"Vị đạo hữu này, xin hỏi giá cả của thanh phi kiếm kia là bao nhiêu?" Lục Huyền đi tới phía trước quầy hàng, chỉ vào một thanh phi kiếm tam phẩm đang đặt trên đó rồi hướng về phía chủ quầy dò hỏi.

Chủ quán là một thanh niên tướng mạo chất phác, gã ngẩng đầu lên nhìn Lục Huyền, sau đó trả lời: "Bảy nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm, không trả giá."

Lục Huyền nghe vậy thì lặng lẽ đi ra, lại tiếp tục đi về phía mấy quầy hàng xung quanh, chỉ vào các loại linh dược, pháp khí, đan dược trên quầy, rồi hỏi chủ quầy hàng về giá cả.

Hồi lâu sau, trên mặt hắn lộ vẻ lo lắng, trong lòng âm thầm nói: "Giá hàng hóa ở nơi này cao hơn rõ rệt so với Đông Hoang."

So sánh với giá cả hắn biết được, thì những món bảo vật tương tự ở bên trong Ly Dương cảnh này cao hơn không ít so với giá cả ở các nơi trên Đông Hoang, thậm chí còn cao hơn từ 30 – 50%.

"Ừm, cũng không cần phải quá mức lo lắng về chuyện này, dù sao ta cũng có đi mua mấy đâu, đa phần là đi bán bảo vật

mà, chỉ cần vượt qua thời kỳ gian nan ban đầu là ổn rồi.” Nghĩ như vậy, Lục Huyền lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Việc cấp bách hiện giờ là tìm được một khu nhà có diện tích linh điền rộng lớn, linh khí tinh thuần nồng đậm rồi lấy nhóm linh thực linh thú trong Thao Trùng Nang ra ngoài, bắt đầu bồi dưỡng chăn nuôi.

Dù Thao Trùng Nang là bảo vật ngũ phẩm, có thể làm chậm lại quá trình xói mòn sinh cơ, nhưng nếu để linh thực ở bên trong quá lâu, ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng. Hơn nữa, trồng muộn một đoạn thời gian, cũng có nghĩa là thời gian thu hoạch quầng sáng sẽ bị trì hoãn lại. Đây là điều Lục Huyền không thể nào tiếp nhận được.

“Linh điền… linh khí… Tài nguyên tốt đều nằm trong tay những tông môn, thế lực lớn, nhưng bây giờ ta đã có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ rồi, không thể gia nhập vào tông môn bắt đầu lại từ đầu như trước được.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Nếu mốn gia nhập tông môn thì khẳng định là phải loại trừ tông môn cỡ trung và cỡ nhỏ trước. Loại tông môn này thực lực bình thường, năng lực chống chịu với nguy hiểm kém, khó mà che gió che mưa cho Lục Huyền được. Hơn nữa, linh khí trong tông môn như vậy cũng không khá hơn bên ngoài bao nhiêu, phỏng chừng chủng loại và phẩm giai linh chủng có sẵn bên trong tông môn cũng là loại bình thường, đối với khả năng của Lục Huyền trước mắt, lực hấp dẫn của bọn họ không lớn.

Nhưng tiến vào tông môn, thế lực cỡ lớn cũng có chút không ổn. Bởi vì tu vi trước mắt của Lục Huyền đã là Trúc Cơ hậu kỳ, sau khi tiến vào, chỉ sợ khó có thể nhận được sự tín nhiệm của tông môn trong một khoảng thời gian ngắn, mà hắn cũng không có bao nhiêu thời gian để bắt đầu lại từ đầu.

“Chẳng lẽ ta lại phải trở về với thân phận tán tu sao? Ừm… nếu có hoàn cảnh bồi dưỡng không tệ, cũng không phải là không được.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

“Vị tiền bối này, ngài mới tới Động Nguyên thành? Không biết có chỗ nào cần dùng đến tại hạ hay không?”

Ngay khi hắn đang mải mê suy nghĩ, đột nhiên một giọng nói bén nhọn vang lên bên tai. Hắn nhìn về phía âm thanh truyền tới chỉ thấy một thanh niên có chút nhạy bén đang nhìn chằm chằm vào mình. Thanh niên này có cảnh giới Luyện Khí viên mãn, quan sát linh lực, hẳn là chỉ còn cách Trúc Cơ một đoạn nữa thôi.

“Đúng vậy, đây đúng là lần đầu tiên ta tới Ly Dương cảnh.” Lục Huyền thản nhiên thừa nhận, dáng vẻ hoàn toàn xa lạ này của hắn rất dễ bị người khác nhìn ra.

“Tiền bối có bất cứ điều gì muốn biết cũng có thể tới hỏi tiểu nhân. Bình thường tiểu nhân đều yêu thích đi thu thập các loại tin tức, hoàn toàn có thể đảm đương được danh hiệu Bách Sự Thông tại trong Động Nguyên thành này.” Thanh niên kia cười nịnh nói.

Chương 756: Thiên Tinh Động!

"Được, ta có vài thứ hỏi ngươi, ngươi trả lời tốt thì viên linh thạch trung phẩm này chính là của ngươi." Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên như bình thường, đồng thời một viên linh thạch óng ánh lớn bằng quả trứng bồ câu lập tức vẽ nên một đường vòng cung, rơi vào trong tay thanh niên trước mặt.

Sau đó, một đạo cấm chế đơn giản nhanh chóng bao phủ hai người lại, phòng ngừa người ngoài nghe được.

"Tiền bối cứ hỏi, tiểu nhân không biết thì thôi, nếu biết nhất định sẽ nói hết." Trong phút chốc khi nhìn thấy linh thạch trung phẩm, ánh mắt thanh niên nọ sáng lên, trên mặt vui vẻ vô cùng.

"Ta từ khu vực khác tới đây, ngươi cứ giới thiệu cho ta một chút thông tin về Trung Châu đại lục này trước đi."

"Được! Trung Châu đại lục vốn nằm ở trung tâm của Vân Hư Vực, bên trong khu vực này có vô số những tông môn cường đại san sát với nhau, chính là thắng địa tu hành của toàn bộ Vân Hư Vực. Trung Châu được chia làm bảy cảnh, Ly Dương cảnh chính là một trong số đó, diện tích của mỗi cảnh càng rộng lớn hơn các khu vực bên ngoài như Đông Hoang, Bắc Hải." Thanh niên bắt đầu thao thao bất tuyệt nói cho Lục Huyền nghe.

"Trong Ly Dương cảnh có những tông môn thế lực cường đại nào?" Chờ đến khi bản thân đã có một chút hiểu biết đại khái về Trung Châu đại lục, Lục Huyền mới lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là Ly Dương Đạo Tông nổi danh nhất, nó chiếm gần ba phần diện tích của Ly Dương Cảnh, cũng xem như một con quái vật khổng lồ ở Ly Dương Cảnh, nói một không hai.”

“Tục truyền, Ly Dương Đạo Tông có đại năng Hóa Thần tồn tại, bên trong lại có vô số phúc địa bí cảnh, thậm chí bọn họ còn nắm giữ cả động thiên thế giới.” Trong mắt thanh niên này lóe lên một mảnh ước ao vô hạn đối với Ly Dương Đạo Tông.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo gã cứ nói tiếp.

“Dưới Ly Dương Đạo Tông vẫn còn rất nhiều tông môn cường đại khác cũng tọa lạc ở Ly Dương Cảnh, trong nhóm này có không ít tông môn cũng sở hữu Nguyên Anh Chân Quân, chỉ có điều, nếu so sánh với Ly Dương Đạo Tông thì sự chênh lệch giữa hai bên cứ như đom đóm so với trăng sáng vậy.”

“Ngoài ra, vẫn còn một số thế lực có nội tình cường đại, bối cảnh hùng hậu, trong nhóm này lại có hai nhà nổi bật khác thường. Một là Hải Lâu thương hội trải rộng khắp cả Ly Dương cảnh, tương truyền bọn họ có được một tòa bảo lâu cấp bậc pháp bảo cao giai, bên trong có vô số bảo vật, đủ sức xuyên thẳng qua các giới vực khác nhau.”

“Một nơi khác là Thiên Tinh Động, có được mười tám Tinh Động, mỗi một cái Tinh Động đều có chỗ thần dị của riêng mình, bọn họ cũng chiếm cứ được không ít bí cảnh phúc địa. Nhưng so sánh với tông môn bình thường, tổ chức của Thiên Tinh Động lại tương đối lỏng lẻo hơn, càng giống như một liên minh tán tu, với vô số những tán tu có thực lực cường đại ngưng tụ cùng một chỗ, không hỏi lai lịch, không cần biết thành viên bên trong là Tông Sư chính đạo hay là tà tu ma môn.”

“Đối với một ít tán tu yêu thích tự do, không chịu quản thúc thì Thiên Tinh Động này là lựa chọn tốt hơn so với tông môn. Bên trong chỉ dùng thực lực và tài lực để nói chuyện, chỉ cần thực lực của ngươi đủ mạnh, linh thạch đủ nhiều, ngay cả bí cảnh, ngươi cũng có thể sở hữu được.”

“Thiên Tinh Động?” Trong lòng Lục Huyền khẽ động.

Dựa theo lời thanh niên luyện khí trước mắt này nói thì Thiên Tinh Động có cái gọi là mười tám Tinh Động, mỗi cái đều có đặc điểm thần dị riêng, nói không chừng bên trong còn có khu vực thích hợp để bồi dưỡng Nguyên Từ Linh Mộc hoặc là Tử Vi Huyền Lôi Quả.

Huống chi, Thiên Tinh Động không hỏi xuất thân, chỉ nhìn thực lực linh thạch, đây chính là một nơi cực kỳ thích hợp với Lục Huyền – người đang có được đa số linh thực tà dị trong tay. Nếu tiến vào trong đó, có lẽ hắn không cần phải lén lút bồi dưỡng những loại linh thực âm phủ kia nữa.

“Được, đa tạ tiểu huynh đệ đã nói cho ta biết những thứ này.” Một lát sau, Lục Huyền triệt hồi cấm chế giữa hai người, hòa nhã nói với thanh niên một tiếng rồi cáo từ rời đi. Chỉ dùng một viên linh thạch trung phẩm, lại nhận được nhiều tin tức quan trọng như vậy, cũng coi là tác dụng vượt qua giá cả rồi.

“Nếu gia nhập vào Ly Dương Đạo Tông, muốn nhận được đủ nhiều tài nguyên, nhất định phải tiêu tốn một đoạn thời gian rất dài, hơn nữa, rất có thể những loại linh thực, bảo vật tà dị trên người ta sẽ bị điều tra ra, nếu bọn họ là tông môn Chính đạo, đoán chừng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.” Lục Huyền trực tiếp loại bỏ Ly Dương Đạo Tông.

“Xem ra… gia nhập vào Thiên Tinh Động chính là một lựa chọn không tệ. Dùng linh thạch là có thể nhận được hoàn cảnh bồi dưỡng ưu tú vượt xa bình thường, đồng thời lại được thế

lực to lớn này che chở, có thể an ổn làm ruộng, không bị ngoại giới quấy nhiễu, hơn nữa là hành động bình thường sẽ không bị ước thúc ràng buộc.” Trong lòng hắn đã có chút động tâm.

“Cứ nghe ngóng một chút trước đã, nếu thấy thích hợp thì lựa chọn Thiên Tinh Động.”

…

Nửa tháng sau, Lục Huyền xuất hiện bên trong một tòa truyền tống trận phức tạp.

“Cuối cùng cũng đến địa giới Thiên Tinh Động rồi.” Hắn rời khỏi trận pháp, đi ra bên ngoài. Trước mắt là một tòa kiến trúc cực lớn, cao vút trong mây, ánh sáng lung linh, bảo quang bắn ra bốn phía, không ít tu sĩ có thực lực cường đại không ngừng ra ra vào vào.

“Có vẻ như nơi này chính là Trích Tinh lâu trong truyền thuyết.” Hắn âm thầm cảm khái một câu.

Trong nửa tháng này, hắn đã đi khắp nơi, nghe ngóng về danh tiếng của Thiên Tinh Động, chợt phát hiện ở trong lòng nhóm tán tu, Thiên Tinh Động này có danh tiếng cực tốt. Nó thu nạp rộng rãi nhóm tán tu ở các phương, lại không ngại xuất thân lai lịch, chỉ cần trong tay có đủ nhiều linh thạch thì Thiên Tinh Động chính là một khu thánh địa vô thượng đối với người ta.

Thiên Tinh Động có mười tám Tinh Động, mỗi Tinh Động đều do một vị Tinh Chủ quản lý, Lục Huyền hỏi thăm mới biết được, mỗi một vị Tinh Chủ ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Qua thông tin này cũng có thể thấy được sự cường đại của thế lực lớn thứ hai Ly Dương cảnh.

Lục Huyền đã quyết định tới đây xem một chút, nếu thấy thích hợp, sẽ dứt khoát lấy Thiên Tinh Động này làm nơi đặt chân cho mình.

Giờ phút này, hắn đã rời khỏi Thiên Kiếm Tông, cũng không cần phải lo lắng khi để lộ tu vi sẽ khiến cho người khác nghi ngờ đố kỵ, Lục Huyền trực tiếp khôi phục cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ của mình.

Đi vào Trích Tinh lâu, hắn dựa theo chỉ dẫn, tiếp tục bước vào một khu đại điện để thuê chỗ ở.

Trong đại điện có mấy chục khung cửa sổ, chuyên xử lý các công việc có liên quan, phía sau mỗi khung cửa sổ này lại được bố trí một vị tu sĩ Trúc Cơ, thậm chí gian bên trong còn có một vị Kết Đan chân nhân tọa trấn.

Hắn đi tới trước mặt một nữ tu dịu dàng có cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

"Vị đạo hữu này, không biết nên xưng hô như thế nào, có phải ngươi đang cần mua hoặc thuê động phủ của Thiên Tinh động hay không?" Nữ tu nọ vừa nhìn thấy Lục Huyền, từ xa xa đã để lộ ra nụ cười nóng bỏng, dịu dàng hỏi.

Chương 757: Lôi Hỏa Tinh Động!

“Tại hạ Lục Huyền, đúng là ta đang có dự định đi tìm một gian động phủ, có thể làm phiền đạo hữu giới thiệu cho ta một chút được không?” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Lục đạo hữu có yêu cầu gì đối với động phủ? Thiên Tinh Động chúng ta có mười tám Tinh Động, mỗi cái Tinh Động đều có động thiên khác nhau, chứa đủ loại thần dị, linh mạch, bảo địa vân vân… thậm chí còn kiêm thêm các loại công dụng khác như tu hành, luyện khí, luyện đan.” Nữ tử dịu dàng giới thiệu chi tiết.

“Ta là một linh thực sư, bình thường đều gieo trồng không ít linh thực, bởi vậy mới cần diện tích càng lớn một chút. Mặt khác, linh khí bên trong động phủ càng tinh khiết nồng đậm càng tốt.” Lục Huyền trầm ngâm một hồi, sau đó đưa ra yêu cầu của mình.

“Động phủ thích hợp để bồi dưỡng linh thực sao? Chúng ta có những nơi này, Lục đạo hữu có thể tự mình lựa chọn một khu vực trên đó.” Nữ tu dịu dàng lập tức đưa cho Lục Huyền một cuốn sách ngọc màu trắng bạc.

Mở sách ngọc ra, phía trên có đánh dấu tên hang động, thậm chí còn có bản đồ địa hình sơ lược.

“Khu vực màu đỏ biểu thị nơi này đã có tu sĩ ở, khu vực màu lam là chưa bị ai chiếm cứ, khu vực màu xanh lá biểu thị mấy năm nữa sẽ đến kỳ hạn trả động phủ, chỉ cần rót linh thức

vào là có thể hiểu rõ toàn bộ những thông tin chi tiết về động phủ ví dụ như kích cỡ hay hoàn cảnh phân bố bên trong.”

Theo giọng nói nhỏ nhẹ của nữ tu, Lục Huyền từ từ quan sát từng động phủ còn thừa lại của những Tinh Động.

“Hắc Thủy Tinh Động, Lôi Hỏa Tinh Động, Hoan Hỉ Tinh Động…”

“Xin hỏi đạo hữu, có phải danh xưng của những Tinh Động này đại diện cho một điểm thần dị nhất định của chúng hay không?” Đột nhiên hắn mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, Hắc Thủy Tinh Động có nghĩa là Tinh Động ấy ở trong một vùng nước đen vô ngần, khu vực này có rất nhiều loại linh dịch, thích hợp để tu luyện công pháp thuộc tính thủy, cùng với tán tu tinh thông luyện khí.”

“Lôi Hỏa Tinh Động vốn ở trong hư không lôi hải, thỉnh thoảng lại có thiên lôi hạ xuống địa hỏa bốc lên, rất có ích đối với đạo hữu tu luyện công pháp hoặc thần thông hệ lôi hệ hỏa.”

“Hoan Hỉ Tinh Động, bên trong ẩn chứa các loại linh vật linh khí thuộc Âm Dương chi đạo trải rộng khắp nơi, nếu ở lâu trong đó sẽ không tự chủ được mà nảy sinh ý niệm tình dục trong đầu, thích hợp cho tán tu tu hành bí thuật Âm Dương Hợp Hoan.”

“Nếu đạo hữu chỉ có một người, ở lại nơi này lâu dài chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho tu hành. Đương nhiên, ngày bình thường nếu muốn đi mở mang thư giãn một chút, ngược lại cũng không tệ. Mỗi Tinh Động đều độc lập với nhau, nhưng giữa chúng lại có mối liên hệ nhất định, muốn đi, cũng khá là thuận tiện.” Nữ tu dịu dàng bình thản giới thiệu cho Lục Huyền nghe những điểm đặc biệt của Tinh Động.

“Thực không ngờ Thiên Tinh Động lại không đứng đắn như thế, nếu có cơ hội, ta nhất định phải đi Hoan Hỉ Tinh Động này hung hăng phê phán một phen.”

“Ừm, xem ra, linh quả Mê Tiên Đào cùng với mấy món bảo vật mở ra từ quầng sáng của nó lại có một nơi chốn thích hợp để chuyển đi rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Yêu cầu đầu tiên hắn cần xem xét để lựa chọn động phủ đương nhiên là phải thích hợp với quá trình bồi dưỡng linh thực. Hắn không ngừng lật xem sách ngọc, lần lượt loại trừ từng cái Tinh Động không phù hợp với yêu cầu.

“Lôi Hỏa Tinh Động cũng khá là phù hợp với tình huống của ta hiện nay.” Dần dần, trong lòng hắn đã có lựa chọn.

“Hiện giờ trong nhóm linh thực cao giai ta đang có thì Phượng Hoàng Mộc và Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm đều thích hợp để bồi dưỡng bên trong Lôi Hỏa Tinh Động này.”

Phượng Hoàng Mộc cần dị hỏa tam phẩm trở lên bồi dưỡng, mà theo quá trình nó không ngừng sinh trưởng phát triển, phẩm giai dị hỏa nó cần lại càng ngày càng cao, trong khi Tử Vi Huyền Lôi Quả lại cần các loại lực lượng lôi đình tẩm bổ kích thích.

Lôi Hỏa Tinh Động có thể đồng thời thỏa mãn hai loại linh chủng lục phẩm này, xem như cực kỳ khó được.

“Tiền thuê động phủ bên trong Lôi Hỏa Tinh Động này là bao nhiêu một tháng?” Hắn chỉ vào một tòa động phủ trống không, diện tích động phủ có hơn một trăm mẫu, tọa lạc trên một ngọn núi cao lớn, dưới chân núi còn có một dòng sông uốn lượn ngoằn ngoèo.

“Ba nghìn linh thạch hạ phẩm một tháng?”

“Bao nhiêu?” Thoáng cái âm giọng của Lục Huyền đã được đề cao lên rất nhiều.

“Đắt như vậy, sao không đi cướp đi?”

Ba nghìn linh thạch hạ phẩm, nếu ở Thiên Kiếm Tông là có thể mua được một món pháp khí tam phẩm, vậy mà ở chỗ này chỉ có thể thanh toán một tháng tiền thuê động phủ.

“Lục đạo hữu, chúng ta vẫn luôn duy trì giá tiền này mà.” Nữ tu dịu dàng vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm trên môi.

“Vậy… thuê lâu một chút có chiết khấu gì hay không?” Lục Huyền hít sâu một hơi, lại tiếp tục hỏi.

“Nếu niên hạn trên thỏa thuận vượt quá mười năm, giá phải trả sẽ là ba vạn linh thạch hạ phẩm hàng năm, đồng thời người thuê có thể hưởng thụ các loại linh vật phúc lợi bên trong Lôi Hỏa Tinh Động.”

“Vậy ký trước mười năm đi.” Hắn đã dự định sẽ thường trú ở nơi này, bởi vậy sau khi do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định ký thỏa thuận mười năm.

“Ở đây là ba ngàn linh thạch trung phẩm, mời đạo hữu xem qua.” Sau khi ký kết thỏa thuận trên một tấm da thú cổ xưa, Lục Huyền có chút đau lòng giao ba nghìn linh thạch trung phẩm cho nữ tu dịu dàng trước mặt.

“Vất vả hai mươi năm, vậy là ta vừa một lần nữa trở lại thời điểm trước khi Trúc Cơ rồi.” Lục Huyền bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Trước mắt gia sản của hắn chỉ có hơn ba nghìn linh thạch trung phẩm cùng với mấy vạn linh thạch hạ phẩm, vừa ký xong thỏa thuận thuê động phủ kia mười năm, là trong nháy mắt, khối gia sản kia đã co lại hơn phân nửa.

“Cũng may trong túi trữ vật vẫn còn không ít đan dược chưa kịp bán đi, cùng với đống phần thưởng từ trong quầng sáng, có thể hồi được một chút máu.”

“Thiên Tinh Động này đúng là một cái động nuốt vàng không đáy mà, đoán chừng tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường cũng khó có thể ở lại nơi này quá lâu.”

“Đương nhiên, tình huống này cũng có liên quan đến bản thân ta, bởi trong tay có nhiều linh thực như vậy cần phải bồi dưỡng, nên nhất định phải chọn một tòa động phủ có diện tích linh điền rộng lớn, độ tinh khiết của linh khí cũng phải thỏa mãn yêu cầu.”

Trong thời gian Lục Huyền không ngừng cảm khái, nữ tu dịu dàng kia đã giúp hắn làm xong tất cả thủ tục rồi. Sau đó, nàng giao cho hắn một tấm lệnh bài màu đen có khắc hình lôi hỏa tương giao, cùng với một tấm trận bàn.

“Lục đạo hữu, dựa vào tấm Lôi Hỏa Lệnh này, ngươi có thể tự do tiến vào hơn phân nửa khu vực bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, nó cũng là bằng chứng cho thấy ngươi đang quản lý tòa động phủ kia. Mặt khác, chúng ta lại tặng cho đạo hữu ngươi một tòa Mê Tung Trận Pháp tam phẩm, có tác dụng phòng hộ không tệ.”

Hoàn thành một vụ làm ăn lớn như vậy, giọng điệu của nữ tu dịu dàng lại càng thêm dịu dàng, nụ cười không ngớt.

“Đa tạ.” Lục Huyền nhận lấy lệnh bài và trận bàn, trong lòng cảm khái vô vàn: “Cuối cùng ta cũng có thể yên tâm bồi dưỡng linh thực rồi.”

Chương 758: Động Phủ Mới!

Lối vào mười tám Tinh Động nằm ở chỗ sâu bên trong Trích Tinh lâu.

Lục Huyền lần theo chỉ dẫn của nữ tu dịu dàng, cầm chắc Lôi Hỏa Lệnh trong tay, đi tới phía trước một khu vực vòng xoáy linh khí. Có thể mơ hồ nhìn thấy vô số những tia lôi đình lóe lên, hình thành một mảnh hải dương lôi đình mênh mênh ở sâu bên trong vòng xoáy vô tận kia.

Hắn ngừng thở, lập tức dùng linh lực kích phát Lôi Hỏa Lệnh trong tay. Một tia sét màu đen tuôn ra từ bên trong lệnh bài, kèm theo từng ngọn lửa màu trắng xám bao phủ lấy cơ thể của Lục Huyền, sau đó cùng hắn chui vào bên trong vòng xoáy linh khí trước mặt.

"Nơi này chính là Lôi Hỏa Tinh Động." Một lát sau, thân hình Lục Huyền đã lơ lửng giữa không trung rồi, hắn đưa mắt nhìn qua cảnh tượng chung quanh, không khỏi cảm khái nói.

Hắn có cảm giác mình vừa tiến vào một thế giới lôi đình, trên đỉnh đầu có từng tầng lôi vân nặng nề trải rộng, thỉnh thoảng lại có lôi quang sáng lên, thậm chí trong không khí còn có từng tia lôi quang dài nhỏ không ngừng qua lại lung tung, sau khi cảm ứng được khí tức của Lôi Hỏa Lệnh trên người Lục Huyền, những luồng lôi mang dài nhỏ ấy vội vàng tránh đi thật xa, như vừa đụng phải thiên địch gì đó vậy.

Phía chân trời xa xôi còn hình thành nên một vùng hải dương lôi đình, với đủ các loại hình và kiểu dáng lôi đình mang theo từng luồng lực lượng hủy diệt, bá đạo hay âm

độc… vân vân, hung hăng đánh xuống, làm cho trong lòng người ta không khỏi sinh ra cảm giác thiên uy khó dò.

Lôi đình lại tụ tập trên mặt đất, hình thành nên thật nhiều đóa lôi hỏa thần dị rất nhỏ rồi vô thanh vô tức dung nhập vào trong vùng núi đá xung quanh.

Lục Huyền có Lôi Hỏa Lệnh hộ thể nên bình yên vô sự đi tới động phủ. Nơi này có tương đối ít dị tượng lôi hỏa. Thoạt nhìn, có vẻ như linh nhưỡng bên trong động phủ và thế giới ngoài kia cũng không khác nhau nhiều lắm, điều này đã khiến Lục Huyền yên tâm hơn không ít. Hắn kích phát Lôi Hỏa Lệnh, một vòng bảo hộ linh khí lặng lẽ sinh ra, bao phủ toàn bộ động phủ ở bên trong.

“Linh khí bên trong động phủ này coi như không tệ, chỉ tính riêng về độ tinh khiết nồng đậm đã không thua kém nội tông Thiên Kiếm Tông rồi, không hổ là Trung Châu đại lục.”

Linh thức của Lục Huyền đảo qua mỗi một khu vực bên trong động phủ, nhưng không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào, mới hoàn toàn yên tâm xuống.

“Cuối cùng, ta cũng có một chỗ đặt chân cho mình ở Trung Châu rồi. Có tòa động phủ này, ta lập tức có thể mở ra kiếp sống làm ruộng của mình.” Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Huyền không nhịn được lập tức hiện lên một nụ cười.

“Ta đến Thiên Tinh động chỉ vì ba chuyện, làm ruộng! Làm ruộng! Và làm ruộng!”

Nhìn qua mảnh linh điền bách phế đợi hưng, vô cùng rộng lớn đang chờ mình đi khai khẩn, trong lòng Lục Huyền dâng lên muôn vàn hào khí.

Hắn không rảnh để nghỉ ngơi thêm, đã vội vàng lấy trận kỳ trận bàn của Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận từ trong Thao Trùng Nang ra, thoáng suy nghĩ một chút, lại nhanh chóng bố trí nó ở

khu vực trung tâm của động phủ, trực tiếp ngăn cách khu vực trung tâm này. Ngũ Hành linh lực mơ hồ lưu chuyển, vô số hư ảnh Ngũ Hành linh thú chợt lóe lên, sau đó chui vào bên trong trận pháp.

"Dù sao ta cũng chỉ là một linh thực sư bình thường, nếu bị người khác phát hiện ở nơi này có trận pháp ngũ phẩm phòng hộ, còn có nhiều linh chủng ngũ phẩm lục phẩm ở trong linh điền như vậy, hẳn là không dễ giải thích đâu."

"Khu vực trung tâm của linh điền sẽ ít đi theo lộ tuyến tinh thông, chỉ chuyên tâm gieo trồng những loại linh thực cao giai, còn khu vực bên ngoài sẽ đi theo lộ tuyến số lượng. Những loại linh thực có số lượng nhiều nhất knhư Thủy Huỳnh Thảo, cùng với Liệt Diễm Quả, Tàng Nguyên Thảo, vân vân… tất cả chúng đều có thể gieo trồng ở trong khu vực này."

Trong lòng Lục Huyền đã đưa ra quyết định, hắn cũng không thể chờ đợi thêm nữa, đã nhanh chóng lấy Mậu linh nhưỡng, U Nê Nhục, Oán Linh Nê, Viêm Thổ và các loại linh nhưỡng khác từ trong Thao Trùng Nang ra.

"Âm khí của đám linh thực tà dị quá nặng, nếu gieo trồng hỗn hợp với những loại linh thực khác sẽ dễ dàng gây ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng bình thường của chúng."

Nghĩ đến đây, Lục Huyền lại vận chuyển trận pháp, Ngũ Hành linh lực lưu động, lại ngăn cách ra một mảnh nhỏ linh điền. Sau đó, hắn cẩn thận trải Oán Linh Nê cùng với U Nê Nhục xuống mảnh linh điền vừa bị ngăn cách nọ, khiến khu vực xung qunah lập tức có thêm một tầng âm khí rất mỏng.

Ngay sau đó, hắn lại lấy ra rất nhiều loại linh thực âm phủ từ trong Thao Trùng Nang.

"Thánh Anh Quả, Âm Khốc Mộc, Ngũ Tạng Bảo Chu, Nhiên Hồn Hoa, U Tuyền Hoa, Sát Nguyên Quả ngũ phẩm…

Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, Thiên Cầu Thủ tam phẩm, cùng với Lão Cốt Ma Chủng lục phẩm còn chưa gieo trồng."

"Cả quả cầu thịt ngươi nữa." Lục Huyền cũng thuận tay thả con Nhục Linh Thần tà ma cấp Tai đang trong giai đoạn ấu sinh ra.

"Bầu không khí này không đủ." Hắn nhìn khu vực linh điền bị ngăn cách, trong lòng cảm khái một tiếng.

Trong lúc nhất thời, lượng lớn huyết nhục yêu thú được trút xuống, vô số âm hồn oán niệm mang theo từng hồi âm phong cũng ầm ầm xông ra.

"Vẫn là cảm giác quen thuộc kia, chờ thời gian lâu hơn một chút, khẳng định nơi này có thể trở thành một tòa tiểu viện âm phủ mới."

Đến đây Lục Huyền đã khá hài lòng rồi, hắn lập tức rời khỏi mảnh linh điền này, đi vào khu vực khác, tiếp tục khai khẩn linh điền, gieo trồng linh thực.

Phượng Hoàng Mộc lục phẩm được hắn đặt phía trên một nhánh địa hỏa, cùng với năm hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên.

Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm được đặt tại một khu vực có linh lực nồng đậm, lại bố trí một cái Tụ Linh Trận đơn giản, mượn nhờ linh lực nồng đậm ở nơi này, duy trì sinh cơ cho linh chủng.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, Long Hài Thảo, Kim Cang Bồ Đề, Tâm Viên Quả, Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm, Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, cùng với Kiếm Khổng Tước, Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm đều được hắn trồng xuống lần lượt từng loại một.

"Mấy thứ linh thực tứ phẩm như Địa Hoàng Táo, Xích Diễm Hồ Lô sẽ được trồng ở khu vực ngoại vi."

“Nếu không đường đường là một vị linh thực sư Trúc Cơ hậu kỳ như ta lại không trồng xuống vài gốc linh thực tứ phẩm, chẳng phải đã quá mức khác thường rồi?”

Lục Huyền nhanh chóng tìm một mảnh linh điền rồi trồng Địa Hoàng táo, Xích Diễm Hồ Lô và Thất Tình Đậu xuống.

Ngay sau đó là hơn hai trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo, bảy hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo đã cải tiến thành công, hai mươi gốc Ngọc Lộ Quả, ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo, cùng với rất nhiều Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, Mê Tiên Đào…

Không đến một ngày, gian động phủ vốn trống rỗng thoáng cái đã được trồng đầy linh thực, bốn phía đều là những gốc linh thực tươi tốt, sinh cơ dạt dào, tràn đầy lực lượng bừng bừng.

“Làm ruộng thật không dễ.”

Bởi vì tất cả linh thực đều mới được di dời rồi trồng ở trong này, nên mỗi một gốc linh thực như vậy, Lục Huyền đều đi tới kiểm tra kỹ càng một lần, lại dùng các loại thuật pháp cơ sở, đồng thời cũng mang đến một số đồ vật cổ quái kỳ dị, thỏa mãn từng nhu cầu nhỏ bé cho linh thực.

Một vòng trôi qua, dù hắn đã tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ được mấy năm, linh lực trong cơ thể cũng tiêu hao gần nửa.

Chương 759: Ổn Định Cuộc Sống!

Sau đó, Lục Huyền trở lại trong viện, thả tất cả đám linh thú ra.

Hắn tinh tế cảm nhận trạng thái của mỗi con linh thú, lại không ngừng xoa dịu trấn an chúng. Sau khi trải qua một quá trình thích ứng đơn giản, phần đông nhóm linh thú đều lần lượt khôi phục lại tinh lực.

Lục Huyền cố ý mở ra một cái hồ nhỏ ở dưới chân núi, đưa Ly Hỏa Giao, Nham Giáp Quy và những con khác vào ở bên trong.

Ly Hỏa Giao nhảy từ trong hồ nhỏ ra, bay thẳng vào dòng sông uốn lượn bên cạnh.

Khí tức khô nóng trong dòng sông khiến nó cảm thấy cực kỳ thoải mái, không nhịn được, phát ra một tiếng long ngâm tràn đầy vui sướng, thân hình dài nhỏ lập tức hóa thành một mũi tên nhọn, nhanh chóng xuyên thẳng qua dòng sông uốn lượn kia.

Nham Giáp Quy bò đến bên bờ hồ nhỏ, cái mai rùa màu xanh đen cọ xát vào tầng nham thạch đỏ rực bên cạnh, một luồng khí tức ấm áp thấm vào trong cơ thể, khiến cái đầu của nó nhanh chóng chui toàn bộ từ trong mai rùa ra.

Thanh Giác Long Lý lại an phận bơi ở trong góc hồ nhỏ, chậm rãi vung vẩy cái đuôi dài mượt mà ưu mỹ của nó.

Bốn con mắt tròn trịa của hai con Song Đầu Cừu Dư không ngừng đảo qua đảo lại khắp nơi, rất nhanh chúng đã chọn được

một vị trí thích hợp cho mình. Chỉ thấy mảnh hào quang màu vàng đậm hiện lên, núi đá lập tức biến thành xốp giòn, hai con thú đồng loạt chui vào trong đó, không ngừng xâm nhập xuống sâu hơn.

Một mực ở trong Thao Trùng Nang bị hạn chế hành động, chim mập cũng muốn giương cánh bay lượn, thư giãn thân thể một phen, nhưng sau khi nhìn thấy hàng đống lôi mang lướt qua lướt lại trên không trung, chỉ trong nháy mắt nó đã sợ hãi, vội vàng trở lại bên người Lục Huyền.

"Thế nào, có phải luyến tiếc tiểu thịt tươi Thanh Mao kia của ngươi hay không?"

Chim mập lắc đầu, tỏ vẻ phủ nhận: "Chơi đùa mà thôi, cũ không đi mới không đến."

Lục Huyền nhéo nhéo cái bụng tròn vo của nó, lại dẫn Bách Độc Phệ Tâm Trùng với một đồng khói vàng tanh hôi trên người đi vào trong phòng.

"Nhóc con ngươi, khi nào thì đuổi kịp đây?"

Trên tay truyền đến cảm giác rất nhỏ, tâm niệm tập trung vào, thì ra nó chính là Dược Trĩ gần như không có cảm giác tồn tại cũng đi theo đằng sau hắn.

Ở phía xa, Đạp Vân Linh Miêu vừa hóa thành một luồng ô quang, hạ xuống trên tường.

"Ngao…"

Tiếng gầm quen thuộc truyền đến, con ngươi xanh biếc lạnh lùng của Đạp Vân Linh Miêu đang chăm chú nhìn về phía trước, hai nhúm lông màu xám trắng trên lỗ tai hơi gấp xuống, ghép lại thành hình trái tim.

Ngoài động phủ là một mảnh lôi hỏa đan xen, trong động phủ lại là một vùng yên tĩnh hài hòa.

Đảo mắt một cái đã nửa tháng trôi qua, kiếp sống làm ruộng mới của Lục Huyền ở trong Lôi Hỏa Tinh Động đã dần dần đi vào quỹ đạo.

Mỗi ngày hắn đều dốc lòng bồi dưỡng rất nhiều linh thực, chăn nuôi linh thú, cảm nhận được đám linh thực chậm rãi khôi phục nguyên khí, trong lòng chợt trào dâng một loại cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Lúc rảnh rỗi, hắn sẽ tu luyện công pháp, luyện chế đan dược, đi tìm hiểu càng nhiều tin tức có liên quan tới Thiên Tinh Động, Ly Dương cảnh hơn.

Hôm đó, hắn đi vào trong linh điền, nhìn thoáng qua đám lôi mang đang tự do bay lượn bên ngoài động phủ, rồi không chút hoang mang đi tới khu vực đang gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo.

Hơn hai trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo đã hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh gieo trồng mới, tốc độ sinh trưởng tương đối tốt, đang trong giai đoạn phát triển nhanh chóng.

“Khoảng chừng nửa năm nữa là có thể hấp thu một đợt quầng sáng phần thưởng tu vi rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng. Sau đó, hắn lại đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng vài gốc Kiếm Thảo cao giai.

Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo và Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm đã bắt đầu bén rễ nảy mầm, tự mình nhô lrrn một đoạn mũi kiếm dài nhỏ. Hai đoạn mũi kiếm kia, mỗi loại đều có nét đặc sắc riêng, một đoạn giống như xương ngọc óng ánh mài giũa mà thành, chỉ dài chừng nửa ngón tay, đã lộ ra cảm giác dữ tợn âm u, với từng tia kiếm khí rất nhỏ mang theo sát ý dày đặc xung quanh. Một đoạn khác lại trong suốt, cần phải tập trung linh thức cao độ mới có thể rõ ràng cảm nhận được hình thái của mũi kiếm, xung quanh gốc Kiếm

Thảo này lại có từng luồng kiếm khí gợn sóng như nước chảy, quỷ dị khó lường.

Lục Huyền ngồi xếp bằng bên cạnh hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm một hồi, lĩnh ngộ kiếm ý liên quan, dưới tác dụng của Thông Minh Kiếm Tâm, trong lòng của hắn hiểu ra, sử dụng Sát Lục kiếm ý cùng Vô Hình Phân Hóa kiếm ý tinh xảo hơn rất nhiều.

Bồi dưỡng xong hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm ấy, hắn đi tới bên cạnh Kiếm Khổng Tước và Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm, lại lần lượt dùng kiếm khí đến từ《 Khổng Tước Kiếm Trận 》và《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》tẩm bổ cho hai gốc Kiếm Thảo này.

Hai gốc Kiếm Thảo tứ phẩm này đều đã tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng, sắp đến thời khắc thành thục.

"Đáng tiếc là về sau, ta không thể nhận được linh chủng Kiếm Thảo cao giai nữa."

Đối với chuyện rời khỏi Thiên Kiếm Tông, thứ khiến Lục Huyền cảm thấy tiếc nuối nhất chính là từ nay về sau, hắn không thể nhận được linh chủng Kiếm Thảo cao cấp từ bên trong Kiếm Đường nữa. Hắn vẫn khá yêu thích loại linh thực Kiếm Thảo này, trong quá trình bồi dưỡng có thể ma luyện kiếm đạo của mình, còn nhận được quầng sáng phần thưởng với giá trị cực kỳ không tệ.

"Cũng may, ta đã mang tới một ít linh chủng nhị phẩm Kiếm Thảo bình thường, cũng học tập được phương pháp ngưng chủng rồi, hoàn toàn có thể thử tiến hàng cải tạo linh chủng, gia tăng phẩm giai cho Kiếm Thảo bình thường."

Có Dưỡng Huyền Võ Kiếm, thời gian cải tiến Kiếm Thảo sẽ được rút ngắn đi rất nhiều, Lục Huyền đã quyết định khi có thời gian, hắn sẽ đi thử một chút.

Bảy bụi Băng Huỳnh Thảo tam phẩm cũng đã mọc rễ nảy mầm, phía trên phiến lá xanh non mơn mởn có thêm một tầng băng sương mỏng manh, hàn khí nhè nhẹ bay lơ lửng xung quanh cây.

"Không biết sau khi Băng Huỳnh Thảo chín muồi, ta có thể mở ra càng nhiều phần thưởng tu vi từ trong quầng sáng hay không." Trong lòng Lục Huyền có chút lo lắng về chuyện này.

Lúc trước, hắn trồng nhiều loại linh thực như vậy, nhưng loại linh thực có thể trực tiếp mang đến phần thưởng tu vi lại chỉ có một mình Linh Huỳnh Thảo, cùng với Thủy Huỳnh Thảo đã được cải tiến sau này. Còn những loại khác, nhiều nhất chỉ có thể mở ra một ít đan dược gia tăng linh lực, không thể gọn gàng dứt khoát như tu vi.

Đang lúc hắn chuyên tâm bồi dưỡng linh thực, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lại truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Đạo hữu có ở trong động phủ không? Chỗ ở của hai người tại hạ cách đạo hữu không xa, biết đạo hữu mới chuyển đến nơi đây, nên cố ý qua bên này bái phỏng."

Lục Huyền nghe vậy, vội vàng thu lại trận pháp đang bố trí ở bên ngoài động phủ, nhanh chóng đi ra ngoài chào đón.

"Có, đạo hữu quang lâm hàn xá, thật vẻ vang cho kẻ hèn này!" Hắn cười cười rồi đi ra bên ngoài động phủ, nhưng để phòng ngừa sự cố, mấy chục tấm kiếm phù tứ phẩm cùng với Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm đã được hắn giấu sẵn trong ống tay áo, trực tiếp tiến vào trạng thái vận sức chờ phát động.

Chương 760: Phúc Lợi Ẩn Giấu!

Một người trong hai người tới thăm hỏi Lục Huyền là trung niên chỉ có một mắt, cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, dưới chân có một con Lôi Giao cực lớn. Thân thể Lôi Giao có màu trắng bạc, đỉnh đầu mọc sừng nhọn hoắt, có thể cảm nhận được lực lượng sấm sét hủy diệt bên trong.

Một người khác là thanh niên tu sĩ oai nghiêm, không giận tự uy, cũng có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, trên gương mặt có từng đường hoa văn màu trắng bạc, giống như vết tích do lôi đình hỗn loạn, trộn chung vào cùng một chỗ để lại. Trên lưng người này còn mọc ra một đôi cánh chim lôi đình, không biết là pháp khí đặc thù hay là bản thân đối phương tu luyện một loại thần thông nào đó rồi sinh ra dị tượng.

"Tại hạ Lạc Minh, vị này là Lôi Chính, bái kiến đạo hữu." Trung niên một mắt mang theo ý cười, thi lễ nói.

"Tại hạ Lục Huyền, mới đến nơi này, sự vụ bận rộn, cho nên còn chưa kịp đi bái phỏng hai vị đạo hữu, mau mau mời vào." Lục Huyền cười cười, bước ra đón hai người tiến vào.

"Mới chuyển vào Lôi Hỏa Tinh Động không bao lâu, động phủ bố trí khá là đơn giản, xin chớ trách." Hắn dẫn hai người tiến vào trong tiểu viện.

"Không ngờ Lục đạo hữu lại trồng nhiều linh thực như vậy." Trung niên một mắt Lạc Minh nhìn thoáng qua một nhóm linh thực ở khu vực bên ngoài, lập tức cảm khái nói.

“Từ khi tiếp xúc với tu hành, ta đã có duy nhất một niềm yêu thích đó là bồi dưỡng linh thực, thậm chí thời gian tiêu tốn trên linh thực nhất đạo còn nhiều hơn tu hành, xem như một linh thực sư thuần túy.” Lục Huyền mang linh quả linh tương tới cho hai gã tu sĩ đến bái phỏng mình, vừa cười vừa nói.

“Linh tương này không tệ.” Lạc Minh nếm thử một ngụm Bách Quả Linh Tương, ngoài miệng tán thưởng không dứt, Lôi Chính đang ở bên cạnh trầm mặc không nói cũng gật đầu đồng ý.

“Linh quả là do linh thực dưới tay ta kết thành, mà linh tương cũng là sản phẩm do tự tay ta dùng linh quả linh hoa ủ chế mà nên.” Lục Huyền giải thích.

“Đa phần những người lựa chọn cư trú tại Lôi Hỏa Tinh Động này, đều hướng về hoàn cảnh đặc dị của nơi đây, giống như ta vậy, con Lôi Giao này ta đang nuôi dưỡng rất thích hợp để sinh trưởng ở trong lôi hỏa. Công pháp Lôi Chính đạo hữu tu luyện cũng có liên quan đến nó. Cho nên ta thực sự không ngờ Lục đạo hữu thân là linh thực sư lại lựa chọn nơi này.”

“Chủ yếu là nhìn thấy diện tích tòa động phủ này rất lớn, thích hợp để gieo trồng lượng lớn linh thực, nên vừa vặn ta di chuyển tới nơi đây.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một câu chuyện.

Ba người nói chuyện phiếm một lát.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, ngươi có biết điểm đặc biệt của Lôi Hỏa Tinh Động không?” Đột nhiên Lạc Minh mở miệng hỏi.

“Ồ? Kính xin đạo hữu chỉ rõ.”

“Bản thân Lôi Hỏa Tinh Động này cực kỳ thích hợp để tu luyện công pháp lôi hỏa, mà đồng thời, nó còn hàm chứa một

chút phúc lợi ẩn giấu đối với tu sĩ ở bên trong. Có lẽ Lục đạo hữu cũng chú ý tới lôi hải vô biên vô tận ở chỗ sâu trong kia?"

Lục Huyền gật đầu, đúng là hắn có ấn tượng rất sâu sắc đối với vùng lôi hải phía xa kia.

"Trong lôi hải có đủ các loại lực lượng lôi đình thần dị như âm lôi, ngũ hành chi lôi, thậm chí là Đô Thiên Thần Lôi trong truyền thuyết. Ngoài ra, còn có rất nhiều loại thiên tài địa bảo thuộc tính lôi, nếu phúc duyên đủ thâm hậu, rất có thể sẽ nhận được bảo vật quý giá từ trong đó."

"Nhưng khu vực bên kia cũng được coi là một vùng tương đối nguy hiểm của Lôi Hỏa Tinh Động. Trong hoàn cảnh cư trú bình thường, mặc dù có thể nhìn thấy lôi mang khắp nơi, nhưng so với vùng hải dương lôi đình bên đó, hoàn cảnh bên này tuyệt đối là đệ tử gặp sư phụ."

"Lôi mang trong lôi hải có tính công kích cực mạnh, ngẫu nhiên sẽ sinh ra lôi bạo, thậm chí bên trong còn ẩn giấu một ít lôi thú thần dị. Nhưng nếu có dấu hiệu phát sinh lôi bạo, tu sĩ cấp cao bên trong Lôi Hỏa Tinh Động sẽ phát ra tín hiệu cảnh báo trước, cho nên cũng coi như tương đối an toàn." Trung niên một mắt giới thiệu kỹ càng về hoàn cảnh ở chỗ sâu bên trong lôi hải cũng như đặc điểm thần dị của nói này với Lục Huyền.

"Đa tạ đạo hữu đã báo cho biết, nếu có cơ hội, Lục mỗ sẽ đi vào trong lôi hải quan sát cùng hai vị đạo hữu một phen." Hắn khách khí nói. Tuy hắn đã sớm quyết định sẽ một mình tiến vào khu vực bên kia, thu hoạch chất dinh dưỡng cần thiết cho Tử Vi Huyền Lôi Quả, nhưng mặt ngoài vẫn phải duy trì một chút thủ đoạn che giấu.

"Ha ha, nếu ba người chúng ta đã là hàng xóm thì nên chiếu cố lẫn nhau, có tu sĩ Lôi Hỏa Tinh Động tuần tra thủ vệ, trình độ an toàn bên trong lôi hải tuyệt đối không phải vấn đề

gì lớn, có cơ hội, chúng ta cũng có thể cùng nhau đi thăm dò một hai.” Trung niên một mắt cười sang sảng nói.

“Nhất định nhất định.” Lục Huyền vội vàng gật đầu.

“Được rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng không quấy rầy Lục đạo hữu ngươi nữa. Nếu rảnh, ngươi có thể tới động phủ của chúng ta ngồi chơi một chút, trao đổi kinh nghiệm tu hành một phen.” Hai người tán gẫu một lát, sau đó đứng dậy rời đi.

“Được, đến lúc đó, ta nhất định sẽ tới bái phỏng hai vị đạo hữu.” Lục Huyền hỏi hai người về vị trí động phủ của bọn họ, lại lấy từ trong túi trữ vật ra hai cái bình nhỏ bạch ngọc: “Trong hai cái bình này có đựng loại linh tương vừa rồi, đều là sản phẩm do ta tự mình ủ chế mà thành, hai vị đạo hữu có thể mang về động phủ, lúc nhàn hạ lại thưởng thức một hai.”

“Đa tạ Lục đạo hữu đã tặng bảo vật.” Hai người nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, cả hai tiếp nhận bình nhỏ bạch ngọc, sau đó thân hình trực tiếp chui vào trong lôi mang.

Lục Huyền mở trận pháp ra, để tòa động phủ của mình ẩn giấu bên trong mảnh sương trắng nồng đậm. Hắn quay người trở lại bên trong tiểu viện, hồi lâu vẫn trầm ngâm không nói.

“Khẳng định là phải xông vào lôi hải. Lúc đó, ta lựa chọn Lôi Hỏa Tinh Động này chủ yếu là để thuận tiện bồi dưỡng Phượng Hoàng mộc và Tử Vi Huyền Lôi quả. Hiện giờ có tu sĩ của Thiên Tinh Động trực tiếp trấn thủ nơi đây, coi như phương diện an toàn không có vấn đề gì lớn.”

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, cũng nhanh chóng quyết định qua thêm mấy ngày nữa sẽ đi tới lôi hải nhìn xem. Chủ yếu nhất là hắn có đủ lòng tin đối với thực lực trước mắt của mình, lại cộng thêm rất nhiều bảo vật trên tay, dù đụng phải tu sĩ Kết Đan bình thường, hắn cũng có sức đánh một trận.

Bảy ngày sau, hắn dốc lòng bồi dưỡng linh thực trong động phủ một phen, sau đó lên đường đi tới Lôi Hải. Trên đường đi, dưới tác dụng của Lôi Hỏa Lệnh, vô số lôi mang vốn luôn trải rộng khắp tòa Lôi Hỏa Tinh Động này đều tự động tránh né, nhường đường cho Lục Huyền.

Lục Huyền không nhanh không chậm chạy đi, đồng thời cũng không quên cẩn thận quan sát tình cảnh xung quanh.

"Đúng là diện tích bên trong Lôi Hỏa Tinh Động này rất lớn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy động phủ, nhưng những động phủ lớn như tòa của ta lại không thường trông thấy, thậm chí còn phát sinh tình huống mấy người trực tiếp thuê chung một tòa biệt viện liền kề."

Chương 761: Cách Kiếm Sống Độc Đáo!

Linh thức của Lục Huyền vượt xa tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường, chỉ cần tùy ý đảo qua, là có thể thấy rõ mọi thứ chung quanh.

"Ở trong Lôi Hỏa Tinh Động có không ít tu sĩ Luyện Khí, nhưng hẳn là tán tu Luyện Khí bình thường rất khó gánh vác được khoản tiền thuê lâu dài. Có lẽ do bọn họ tu luyện một loại công pháp thuật pháp hệ lôi nào đó, hoặc cần thu thập một dạng lực lượng lôi đình nào đó, mới lựa chọn ở trong Lôi Hỏa Tinh Động một khoảng thời gian ngắn." Lục Huyền âm thầm phỏng đoán.

Tu sĩ Trúc Cơ cực kỳ phổ biến ở trong Lôi Hỏa Tinh Động, thậm chí còn không ít hơn tu sĩ Luyện Khí. Hắn còn tinh mắt, nhìn thấy động phủ của tu sĩ Kết Đan, rồi vội vàng tránh đi thật xa.

Gần nửa ngày sau, hắn đã tới vùng ven lôi hải. Hai bên bờ không ngừng kéo dài, cách mỗi mười dặm sẽ có một vị tu sĩ Thiên Tinh Động trực tiếp trấn thủ.

Lúc trước, từ trong miệng hai người Lạc Minh, hắn đã biết, Thiên Tinh Động này có mở không ít thông đạo tiến vào bên trong lôi hải, có thể trợ giúp tu sĩ dễ dàng tiến vào trong đó, chỉ cần đưa Lôi Hỏa Lệnh cho tu sĩ canh gác là có thể tiến vào lôi hải một đoạn thời gian.

Nếu muốn vượt qua tu sĩ trực gác, tự mình mở lối đi riêng, tiến vào từ nơi khác, một là độ khó khá cao, trừ phi có thực lực

tương đương với tu sĩ Kết Đan trở lên, hai là có thể chạm trán với những nguy hiểm không biết, không biết sẽ gặp phải lôi thú thần bí hoặc là lôi đình dị động gì đó.

Lục Huyền không định lấy thân thử lôi mà thành thành thật thật đi tới trước mặt một vị tu sĩ canh gác.

"Đạo hữu, xin đưa Lôi Hỏa Lệnh của ngươi cho ta một chút." Chờ mấy người trước mặt hắn tiến vào lôi hải, tu sĩ trực ban kia mới mỉm cười nói với Lục Huyền.

Lục Huyền nhanh chóng lấy Lôi Hỏa Lệnh ra, giao cho tu sĩ nọ. Tu sĩ kia dùng một con dấu với vô số những đường lôi văn huyền ảo màu trắng bạc khắc họa lên trên, nhẹ nhàng ấn một cái xuống tấm Lôi Hỏa Lệnh trên tay rồi trả lại cho Lục Huyền.

Từ chỗ hai người Lôi Chính, Lục Huyền đã biết, số lần thăm dò lôi hải, thu hoạch tài nguyên là có hạn, cần căn cứ vào tiền thuê của tu sĩ trong Lôi Hỏa Tinh Động để phán định, làm như vậy để tránh có tu sĩ làm càn muốn nhổ lông dê của Lôi Hỏa Tinh Động.

Lục Huyền nhìn tấm Lôi Hỏa Lệnh trong tay, có vẻ như hắn đã cảm nhận được bên trong vừa phát sinh một tia biến hóa khó hiểu, nhưng cụ thể là biến hóa như thế nào lại không thể phát hiện ra.

"Có vẻ như đây là lần đầu tiên đạo hữu tiến vào lôi hải?" Tu sĩ canh giác biết được tin tức này từ trong tấm Lôi Hỏa Lệnh kia, lập tức mở miệng hỏi Lục Huyền.

"Không sai." Lục Huyền thẳng thắn thừa nhận.

"Trong lôi hải có không ít Lôi Thú thần bí, cũng có một số Lôi Thú hiếu chiến, tính công kích khá mạnh, vô cùng nguy hiểm đối với tu sĩ. Nhưng Lôi Thú lại phân bố chủ yếu ở khu vực trung tâm, đạo hữu không cần phải lo lắng. Từ thông đạo

này tiến vào lôi hải, có khả năng sẽ đụng phải một con Lôi Hống Thú, có thực lực tiếp cận tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, điểm đặc thù trên thân thể nó tương đối rõ ràng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra."

"Con Lôi Hống Thú này lại có chút khác biệt so với những con Lôi Hống Thú khác, nó thường xuyên canh giữ ở một bên thông đạo, không chủ động công kích tu sĩ tiến vào lôi hải, chỉ muốn xin một trái linh quả và một miếng thịt yêu thú mà thôi."

"Nếu đạo hữu nhìn thấy con thú này, cũng có thể thử đi nuôi dưỡng nó một phen, cũng có thể lựa chọn tránh né, nhưng ta không kiến nghị chuyện chiến đấu với con Lôi Hống Thú kia."

"Đại khái là Kết Đan trở xuống thì không đánh lại nó đâu." Tu sĩ canh gác đề nghị.

"Yêu thú lại xin tu sĩ đồ ăn? Đây đúng là một loại sỉ nhục của Lôi Hống Thú… Càng sỉ nhục hơn là đám tu sĩ đi ngang qua còn đánh không lại nó." Trong lòng Lục Huyền có chút buồn cười, hắn nắm chặt Lôi Hỏa Lệnh trong tay, trực tiếp tiến vào khu vực bên ngoài lôi hải.

"Ầm ầm!"

Vừa mới tiến vào, đã có một tia chớp nổ vang bên tai hắn, âm thanh đinh tai nhức óc, uy thế mạnh mẽ vô cùng. Bên người có vô số hào quang lôi điện chậm rãi bay múa, ngẫu nhiên sẽ có một đạo lôi đình thô to từ chỗ sâu bắn ra, hung hăng đánh xuống. Cũng may có Lôi Hỏa Lệnh trong tay, lúc này hắn mới miễn tránh được nguy hiểm bị lôi đình đánh trúng.

"Vấn đề là tấm Lôi Hỏa Lệnh này chưa chắc đã an toàn, hẳn là năng lực thừa nhận của nó cũng có hạn, nếu tiến vào chỗ sâu bên trong lôi hải, nó sẽ không đủ khả năng xua tan

toàn bộ lực lượng lôi đình giống như bây giờ.” Lục Huyền chú ý tới hiện tượng này.

Đột nhiên, tâm niệm trong đầu vừa động, Thận Âm Bảo Châu đã dung nhập vào cổ họng đột nhiên xuất hiện, không ngừng biến hóa hình thái. Dường như từng luồng thanh âm lôi đình ở bên ngoài đã nhanh chóng tiến vào bên trong bảo châu.

“Ầm ầm!” Lục Huyền mở miệng, một đạo thanh âm lôi đình cương mãnh nổ tung, dẫn phát lôi khí xung quanh.

“Thận Âm Bảo Châu lại tập thêm được một loại thanh âm kỳ dị rồi.”

Lục Huyền không ngừng thử nghiệm, càng thêm thuần thục, cuối cùng đã khiến tiếng gầm của hắn gần giống như tiếng sấm chân chính bên ngoài, không có bao nhiêu khác biệt cả.

Thận Âm Bảo Châu trong cổ họng của hắn vốn là bảo vật dùng Yêu Đan của con thượng cổ kỳ thú Thận Âm Thú luyện chế mà thành. Thứ này có thể thu thập, mô phỏng, kích phát đủ các loại thanh âm kỳ dị trên thế gian, có rất nhiều tác dụng.

Ngay khi phát hiện ra các loại tiếng sấm kỳ dị trong vùng lôi hải này, trong đầu hắn đã nhanh chóng nảy sinh ý tưởng rồi trực tiếp đi thu thập mô phỏng các loại lôi thanh, cũng coi như có nhiều thêm một loại thủ đoạn công kích sóng âm mới.

“Tiếng sấm thường cương mãnh bá đạo, càng có tính khắc chế đối với những con yêu ma tà ma kia.” Lục Huyền khá là hài lòng, lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi được chừng hai - ba dặm, dựa vào cảm nhận của linh thức, đột nhiên hắn phát hiện phía trước có một con dị thú cường đại. Trong lòng thoáng rùng mình, hắn chợt nghĩ đến con Lôi Hống Thú đòi đồ ăn trong miệng tu sĩ canh gác kia, liền dừng lại ở phía xa quan sát.

Ngay đằng trước, cách vị trí của hắn chừng mấy chục trượng có một con yêu thú hình sói đang ngồi xổm dưới đất, da lông trên người màu trắng bạc, thỉnh thoảng lại lóe lên lôi quang, khiến cho mỗi một sợi lông trên người nó trực tiếp dựng thẳng đứng.

Hình thể của con yêu thú này rất lớn, nhưng nó cứ một mực ngồi yên không nhúc nhích, cái bụng tròn vo chấm đất, trên người toát lên một loại ý vị khôn khéo ngoan ngoãn hoàn toàn không phù hợp với thực lực và ngoại hình.

"Đây chính là nỗi sỉ nhục của Lôi Hống Thú sao?" Trong nháy mắt sau đó, Lục Huyền lập tức giật nảy mình.

Hắn nhìn đôi mắt có phần trong suốt của con Lôi Hống Thú phía trước, khóe miệng chợt cong lên, xuất hiện một tia vui vẻ, sau đó chậm rãi tới gần.

"Con yêu thú này đúng là biết cách đi đường tắt. Dựa vào mấy nhân tố như thực lực cường đại của mình, cộng thêm địa lợi bên trong lôi hải, cùng với vị trí canh gác của Lôi Hỏa Tinh Động này, không ngờ nó lại chiếm được một cách kiếm sống độc đáo như vậy."

Chương 762: Bán Mình Cầu Thịt!

Khi khoảng cách giữa con Lôi Hống Thú với mình chỉ còn lại chừng hai - ba trượng, Lục Huyền lập tức dừng bước. Mặc dù hắn đã biết con Lôi Hống Thú này có chút thân cận với tu sĩ, nhưng phòng ngừa sự cố bất ngờ, hắn vẫn không muốn tới quá gần nó.

Lôi Hống Thú nhìn thấy Lục Huyền, cái đầu hơi nghiêng nghiêng, đôi chân trước lập tức vươn tới, thuần thục bày ra tư thế ăn xin.

"Ha ha ha, đã tiến hóa thành bộ dáng này rồi." Lục Huyền có chút buồn cười, lập tức lấy một miếng thịt yêu thú từ trong túi trữ vật ra, ném cho Lôi Hống Thú.

Lôi Hống Thú há miệng nuốt xuống, nhai nhai mấy cái đã nuốt toàn bộ thịt yêu thú vào trong bụng. Nó lè lưỡi liếm liếm môi, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Lục Huyền thấy thế, lại lấy vài trái Liệt Diễm Quả, Băng La Quả từ trong túi trữ vật ra.

"Hai loại linh quả ăn chung, mùi vị càng thêm mỹ diệu."

Linh trí của Lôi Hống Thú không thấp, nó nhanh chóng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn rồi chọn lấy Băng Hỏa linh quả, mỗi loại một trái, từ từ nhai nuốt. Hai loại linh lực bất đồng giao hòa trong miệng nó, khiến cho Lôi Hống Thú thỏa thích cảm nhận được hiệu quả tuyệt vời của Băng Hỏa Nhị Trùng Thiên.

Nhân lúc con Lôi Hống Thú này đang thưởng thức linh quả, Lục Huyền tranh thủ ngưng tụ tâm thần trên người nó, lập tức hiểu rõ tin tức chi tiết về con Lôi Hống Thú này.

【 Lôi Hống Thú, yêu thú tứ phẩm, trong cơ thể có ẩn chứa một tia huyết mạch mỏng manh của thượng cổ dị thú Lôi Hủy (là con tê giác), có thực lực chuẩn yêu thú ngũ phẩm, am hiểu các loại thuật pháp hệ lôi, tinh thông lôi độn. 】

【 Bán mình cầu thịt, chỉ cần thịt yêu thú đủ nhiều, bị những tiểu tu sĩ kia sờ sờ hai cái thì có làm sao? 】

"Không ngờ trong cơ thể con này còn có một tia huyết mạch của dị thú thượng cổ, xem ra lai lịch cũng không nhỏ à nha." Lục Huyền cảm khái một tiếng, chợt hồi tưởng lại ý niệm trong đầu, sau đó bàn tay nhẹ nhàng đưa về phía đầu Lôi Hống Thú.

Lôi Hống Thú có hình thể to lớn, dường như nó lo lắng Lục Huyền sờ không tới đầu mình, mới nằm sấp xuống, cái bụng tròn vo nổi lên tầng tầng sóng thịt, cái đầu chủ động hướng về phía bàn tay của Lục Huyền.

"Đường đường là yêu thú chuẩn ngũ phẩm, lại không có liêm sỉ như thế, còn ra thể thống gì! Nếu để đồng tộc của ngươi nhìn thấy, còn không biết chúng nó sẽ cười ngươi như thế nào đâu!" Lục Huyền nhẹ giọng nói.

"Xùy~" Lôi Hống Thú phát ra tiếng phì phì trong mũi, một đạo lôi khí bắn ra, nhanh chóng tiêu tán ở nơi xa. Nó vô cùng thả lỏng, thậm chí còn ngửa cái bụng ra, hướng về phía Lục Huyền, tùy ý để cho hắn vuốt ve.

"Được rồi, lần sau tới đây, ta sẽ mang cho ngươi linh quả ăn ngon hơn nữa." Lục Huyền đứng dậy, khẽ cười nói với Lôi Hống Thú một câu, sau đó tiến vào lôi hải mênh mông kia.

Bởi vì thường có tu sĩ hoạt động nên rất khó nhìn thấy các loại linh lôi ở vùng ngoại vi của lôi hải, chỉ có lôi đình tương đối thuần túy, hiệu quả tẩm bổ đối với Tử Vi Huyền Lôi Quả không lớn. Nhưng hắn lại hoàn toàn không có ý định tiến vào chỗ sâu bên trong lôi hải.

Lôi hải này có diện tích vô biên vô hạn, khu vực trung tâm của nó rộng lớn như thế, khẳng định là có thiên tài địa bảo quý hiếm. Vấn đề là kỳ ngộ thường đi kèm với nguy hiểm. Ngay ở khu vực ngoại vi cũng có thể đụng phải một con Lôi Hống Thú chuẩn ngũ phẩm thì khu vực trung tâm bên kia lại càng không cần phải nói.

Mà xét về cơ bản, tu sĩ có thể tiến vào khu vực trung tâm lôi hải đều là Kết Đan Chân Nhân, thậm chí có Nguyên Anh Chân Quân hay không cũng khó mà đoán được.

Lại nói, nhu cầu sinh trưởng của Tử Vi Huyền Lôi Quả trong giai đoạn sơ kỳ cũng không lớn, tùy ý thu thập một ít lôi lực là có thể ứng phó được một đoạn thời gian rất dài rồi, không cần thiết phải mạo hiểm quá mức.

Cứ như vậy, Lục Huyền vô cùng kiên nhẫn đi tìm kiếm ở khu vực ngoại vi lôi hải, thỉnh thoảng lại mở lòng bàn tay ra, nhìn về phía một tròng mắt màu xám trắng gồ lên trong tay.

Tuy bên trong lôi hải ẩn chứa lôi đình vô cùng vô tận, nhưng Hư Không Yểm Mục vốn là bảo vật ngũ phẩm, lôi đình tại khu vực ngoại vi không thể gây nên ảnh hưởng quá lớn đối với nó.

“Ừm? Hình như có một đạo Ngũ Hành Linh Lôi.” Linh thức của Lục Huyền vừa phát hiện ra một đạo lôi đình mang theo chấn động dị thường ở ngay đằng trước, phía bên trái, cách nơi này không xa. Thân hình chợt như phù quang lược ảnh, chỉ trong nháy mắt đã đi tới phía trước mặt đạo Ngũ Hành Linh Lôi kia.

Chỉ thấy một đạo linh lôi mang theo ánh vàng rực rỡ đang chậm rãi di chuyển giống như một con cá, linh lôi chói mắt. Nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong cảm nhận của linh thức, thứ này lại đang ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại.

"Kim Hành Linh Lôi, nổi danh cương mãnh." Lục Huyền nhanh chóng nhận ra đạo linh lôi thường thấy trong Tu Hành giới này.

Linh thức cường đại đảo qua bốn phía, xác nhận không có bóng dáng tu sĩ khác, hắn mới lấy ra một cái hộp ngọc tinh mỹ. Linh thức chậm rãi kéo dài, từ tốn dẫn dụ đạo Kim Hành Linh Lôi kia tới, sau đó từng chút từng chút áp súc linh lực màu vàng óng ánh kia.

Quá trình này cực kỳ nguy hiểm, bởi vì bản thân linh lôi vốn đã ẩn chứa lực lượng cường đại rồi, lại rất dễ bị kích phát ra. Hơn nữa, trong quá trình áp súc xuống lại không thể phá hư kết cấu của linh lôi, đồng thời còn phải tác động lực nén xuống với tiết tấu đều đều cường độ ổn định, hơi không cẩn thận một chút, sẽ làm linh lôi nổ tung.

Cũng may linh thức của Lục Huyền vốn vượt xa tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường, cuối cùng đã hữu kinh vô hiểm áp súc đạo kim hoàng linh lôi kia thành một viên lôi châu lớn bằng đầu ngón tay.

Hắn cẩn thận từng li từng tí thu viên lôi châu màu vàng óng ánh ấy vào trong hộp ngọc, lại dùng phù lục phong cấm, lúc này mới thu nó vào túi trữ vật của mình.

"Sau khi trở về, chỉ cần dùng linh lực kích phát lôi châu là có thể phóng ra Kim Hành Linh Lôi, bồi dưỡng Tử Vi Huyền Lôi Quả."

"Đáng tiếc, chỉ có một gốc linh thực này cần lực lượng lôi đình như vậy, có chút lãng phí tài nguyên của những loại linh

lôi, âm lôi trong lôi hải vô tận này.” Lục Huyền có chút nuối tiếc nghĩ thầm.

“Có lẽ lần sau, ta có thể mang theo Yêu Quỷ Đằng tới đây, xem có thể tìm được một - hai hạt linh chủng từ trong lôi hải này hay không.” Trong lòng hắn nghĩ như vậy và lại tiếp tục đi tìm kiếm linh lôi trong lôi hải.

Gần nửa ngày sau, hắn đã tìm được mấy đạo Ngũ Hành Linh Lôi, cùng với rất nhiều linh lôi ẩn chứa đặc tính thần dị khác thường.

Lục Huyền cảm thấy khá hài lòng, đang muốn trở về, thì đột nhiên một con lôi xà màu tím sậm từ trong vùng hải dương lôi đình trước mặt bắn ra, mang theo lôi quang màu tím sậm, mãnh liệt đánh úp về phía Lục Huyền.

“Ừm? Một con lôi thú tam phẩm cũng tới đánh lén ta?”

Bàn tay Lục Huyền nhanh chóng hóa thành màu ngọc óng ánh, một phát bắt được đầu lôi xà. Có cảm giác như năm ngón tay của hắn đều được đúc từ tinh thiết, vô cùng cứng rắn, trực tiếp bóp nát đầu con lôi xà kia.

Chương 763: Thứ Không Có Mắt Này!

Nhưng đồng thời từng tia sấm sét màu tím sậm cũng nhanh chóng lan ra trên cánh tay Lục Huyền, khiến cho linh lực ầm ầm vận chuyển, huyết khí trong cơ thể cuộn trào.

Sau khi được Thái Tuế Nhục tẩm bổ, thân thể của hắn đã sản sinh ra sức sống vô cùng nồng đậm, chỉ trong nháy mắt đã trừ khử luồng lôi đình màu tím đậm trên cánh tay thành vô hình.

"Thứ không có mắt này, không đi theo con đường đòi đồ ăn của tiền bối, lại vọng tưởng ăn một miếng thành mập mạp luôn. Giờ thì ngươi đã sáng mắt ra chưa, bụng còn chưa căng, cái đầu đã căng đến nổ tung rồi." Lục Huyền cười lạnh một tiếng rồi trực tiếp bỏ thi hài lôi xà vào trong túi trữ vật.

Hắn vẫn luôn duy trì tinh thần tiết kiệm không lãng phí dù chỉ một giọt máu hay một miếng thịt, bất cứ loại nguyên liệu gì có thể thu thập được đều sẽ thu lại, trở về chăn nuôi những gốc linh thực âm phủ kia.

"Trong lôi hải này cũng không yên ổn à nha!"

Đang muốn rời đi, đột nhiên hắn phát hiện tròng mắt xám trắng trong tay vừa phản chiếu hai bóng người đang lén lút tới gần mình bên này.

"Xem ra mục tiêu của bọn họ chính là ta." Trên mặt Lục Huyền lóe lên một nụ cười ý vị sâu xa. Hắn vốn định trực tiếp tránh đi, nhưng sau khi phát hiện ra tu vi của hai người này, đã

quyết định sẽ thuận tay xử lý. Bọn họ tốt bụng thật, lại đi tới cho hắn thêm hai cái túi trữ vật.

Hai người kia có tu vi lần lượt là Trúc Cơ hậu kỳ và trung kỳ. Đợi đến khi khoảng cách giữa nhóm người mình và Lục Huyền đã bị thu hẹp còn không đến trăm trượng, cũng không biết bọn họ đã dùng thuật pháp gì, chỉ biết thân hình hai người kia vừa chậm rãi biến mất trong vô vàn lôi đình xung quanh.

Nhưng khẳng định là bọn họ tuyệt đối không ngờ được tình huống này.

Bởi vì dưới ánh mắt của Hư Không Yểm Mục lẫn dưới cảm giác đến từ linh thức cường đại đã có chuẩn bị từ trước của Lục Huyền, thân hình của hai người bọn họ đều bị nhìn thấy rõ ràng.

"Sư đệ, ngươi từ bên này lén lút đi qua, ta sẽ vòng ra đằng sau người kia, nhớ chú ý tín hiệu của ta, cả hai đồng thời công kích." Trong lôi quang, một âm thanh mảnh như muỗi kêu mơ hồ vang lên.

"Được, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được một con dê béo như vậy, dám một mình đi vào trong lôi hải." Một giọng nói có vẻ hưng phấn vang lên.

Lục Huyền có Thanh Phù Vũ Y che giấu khí tức, hai người cũng không biết rõ tu vi chân chính của hắn, nhưng theo lẽ thường, có rất ít tu sĩ thực lực cường đại chịu hoạt động ở khu vực này.

Bởi vì hai người này nắm giữ một môn bí pháp lôi độn, có thể ẩn đi thân hình trong lôi quang, làm cho người ta khó có thể phát hiện ra mình, nên thường xuyên thực hiện hành động tập kích tu sĩ khác ở trong lôi hải, cũng nhờ vào đó mà cướp được lượng lớn tài nguyên tu hành.

Hai người bọn họ hợp lực đánh lén thì ngay cả tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng có thể ôm hận ngã xuống. Bởi vậy, sau khi nhìn thấy Lục Huyền chỉ có một thân một mình di chuyển tại vùng lôi hải này, hai người đã quyết định thuận tay kiếm thêm một món.

Trong lôi quang nổi lên một tầng gợn sóng nhàn nhạt, hai người bọn họ đã bày ra thế trận một trước một sau, đồng thời chặn đứng bóng dáng của Lục Huyền.

"Chính là lúc này!" Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ chọn trúng thời cơ, trực tiếp thả ra một đạo tín hiệu yếu ớt, hai người cùng lúc lao đến, đánh úp về phía Lục Huyền.

Dưới thế công như mưa to gió lớn này, Lục Huyền lộ ra vẻ hoảng sợ, tựa như đã tiếp nhận kết cục tử vong của chính mình. Nhưng trong chốc lát sau đó, vẻ mặt hoảng sợ kia lại đột ngột chuyển thành một nụ cười quỷ dị.

"Không ổn, người này là giả!" Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cảm nhận được con mồi trong mắt không thích hợp, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Một con ngươi màu xám trắng thật lớn trực tiếp nhảy ra từ bên trong một khe hở dài nhỏ, bên trong không có thêm bất cứ sắc thái tình cảm nào, chỉ một mực nhìn chằm chằm vào hai tu sĩ nọ.

Vô số ảo giác mạnh mẽ lập tức sinh sôi trong thức hải của hai người, tâm thần rơi vào trạng thái hoảng hốt chừng một cái nháy mắt. Chính trong nháy mắt ngắn ngủi này, bóng dáng Lục Huyền phía trước lại giống như mặt kính vỡ vụn, chỉ thấy một tấm phù lục có hình dáng giống như mũi kiếm trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt hai người.

Hai tu sĩ kia vừa mới khôi phục lại tỉnh táo, đã thấy một mảnh kiếm khí vô cùng vô tận giống như sóng biển cuồn cuộn bên trong tấm phù lục kia, trực tiếp bắn ra trong nháy mắt, biến thành một cơn sóng to gió lớn cuốn về phía mình.

Rất nhanh, bọn họ đã bị kiếm khí vô cùng vô tận nuốt hết, thân tử đạo tiêu, chỉ còn lưu lại hai bộ thi hài tràn đầy vết kiếm.

Lục Huyền đang lơ lửng trên không trung, linh thức đảo qua, xác nhận hai người đã chết không thể chết lại mới chậm rãi hạ xuống.

Sau khi phát hiện được hai người muốn gây bất lợi cho mình, hắn đã lập tức nảy ra suy nghĩ muốn thuận tay giải quyết bọn họ.

Trong cảm nhận của linh thức, Lục Huyền biết hai người này đã lập kế hoạch muốn lén lút vây quanh rồi đánh lén mình, bởi vậy hắn cũng không nhịn được muốn chơi đùa với bọn họ một chút. Sau đó, hắn lưu lại một tấm Khiếu Hải kiếm phù, còn bản thân khống chế Hư Không Yểm Mục, dùng huyễn thuật biến tấm kiếm phù kia thành hình dáng của mình, còn bản thể lập tức mượn nhờ pháp khí Thanh Phù Lữ, lặng yên bay lên không.

Đến cuối cùng, chỉ dựa vào một tấm Khiếu Hải kiếm phù tứ phẩm, không cần tốn nhiều sức, hắn đã đã giải quyết xong hai gã tu sĩ đánh lén.

Chiến đấu kết thúc, Lục Huyền cũng không dừng lại, động tác trên tay hắn cực kỳ trôi chảy, đã nhanh chóng lấy Dẫn Hồn Đăng từ trong túi trữ vật ra, thúc giục linh lực. Ánh nến màu trắng bệch bên trong cái lồng đèn bằng da người lập tức sáng lên, dồn ép nhóm oán niệm âm hồn phía dưới, chen lấn nhau đến không còn một khe hở.

Hai luồng hồn phách vừa bay ra từ trong thi hài, hãy còn ngơ ngơ ngác ngác, dường như đã đánh mất linh trí. Mãi cho đến khi chúng bị kéo tới gần Dẫn Hồn Đăng, dường như đã dự cảm được vận mệnh của mình, mới muốn tránh thoát Dẫn Hồn Đăng trói buộc, chạy về phía xa xa. Nhưng chưa kịp làm gì, vô số sợi tua rua màu đỏ sậm bên dưới chân đèn đã nhẹ nhàng đong đưa, còn bắn đến như tia chớp, trực tiếp kéo hai luồng hồn phách nọ vào trong Dẫn Hồn Đăng.

"Lại thêm hai luồng âm hồn cường đại, có thể cho mấy đứa Âm Khốc Mộc, Nhiên Hồn Hoa ăn một bữa tiệc lớn rồi."

Lục Huyền cất Dẫn Hồn Đăng đi, lại thu hai bộ thi hài rách nát kia vào trong túi trữ vật.

"Tu sĩ chính đạo đã từng thiện chí giúp người, nhưng vì bồi dưỡng linh thực, lại trực tiếp trầm luân đọa lạc đến tình trạng như thế, thật khiến người ta thổn thức không thôi."

Lục Huyền cảm khái một câu rồi thuận tay nhặt túi trữ vật còn sót lại của hai gã tu sĩ kia từ dưới mặt đất lên, phá vỡ tầng cấm chế đơn giản và rót linh lực vào trong đó, lấy rất nhiều vật phẩm bên trong ra.

Có hơn bốn trăm linh thạch trung phẩm, một số linh thạch hạ phẩm, chừng mấy chục bình đan dược các loại, cùng với không ít phù lục nhị phẩm tam phẩm, lại cộng thêm một vài món pháp khí tứ phẩm. Đương nhiên, mấy món pháp khí tứ phẩm kia chỉ có phẩm chất bình thường, chênh lệch khá lớn với nhóm pháp khí tứ phẩm trong tay Lục Huyền.

Hắn không có hứng thú giữ chúng lại, đã dự định sẽ bán đi toàn bộ, đổi lấy một chút linh thạch cho mình.

Chương 764: Thiên Tinh Động Này Có Rất Nhiều Tu Sĩ Tốt Bụng!

"Không hổ là kiếp tu (tu sĩ ăn cướp), đoán chừng tán tu bình thường không có gia sản hùng hậu đến vậy. Đáng tiếc, suốt ngày đánh nhạn lại bị nhạn mổ mắt, đụng phải ta có được Hư Không Yểm Mục lại sở hữu linh thức cường đại. Thành công một lần là có thể nhận được lượng lớn linh thạch, tài nguyên, nhưng nếu thất bại một lần, cũng chỉ có thể dùng tính mạng của chính mình đến đền bù cho người nọ." Lục Huyền cười nhạt nói.

Phải biết rằng, sau khi thuê khu động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động kia, hắn đã tiêu hết hơn phân nửa gia sản của mình rồi, thực sự không ngờ nghèo đói chưa được bao lâu đã có tu sĩ hảo tâm đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khẳng khái giúp đỡ hắn rồi.

"Đúng là Thiên Tinh Động này có rất nhiều tu sĩ tốt bụng. Nếu có thêm mấy tu sĩ tốt bụng như vậy thì hay biết mấy."

Lục Huyền chậm rãi rời khỏi khu vực lôi hải, nhưng đáng tiếc suốt quãng đường trở về, hắn không còn gặp phải tình huống tương tự nữa. Nếu bảo tự hắn đi làm kiếp tu, hắn lại lười, chẳng muốn tốn nhiều thời gian như vậy, nên đã nhanh chóng quay trở lại động phủ của mình rồi.

Lần này đi ra bên ngoài, Lục Huyền đã mang về một khoản thu hoạch tương đối khá, thu thập được mười đạo linh lôi,

trong khoảng thời gian ngắn không cần phải lo lắng Tử Vi Huyền Lôi Quả không được tẩm bổ đầy đủ.

Mặt khác, hắn còn nhận được lượng lớn linh thạch và một ít pháp khí đan dược các loại từ trong tay hai gã kiếp tu kia, trong khi bản thân chỉ phải trả giá bằng một tấm Khiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm.

Trong tay hắn vẫn còn chừng năm - sáu mươi tấm kiếm phù như vậy, lại nhận được phương pháp ngưng chủng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô rồi, hoàn toàn có thể gieo trồng số lượng lớn và lâu dài, chẳng cần lo lắng bản thân sẽ xuất hiện tình huống dùng hết kiếm phù.

Vừa mới tiến vào động phủ, đám linh thú đã nhao nhao chạy ra nghênh đón, khiến cho Lục Huyền - vốn luôn sống trong căng thẳng khi ở trong lôi hải – đã nhanh chóng cảm nhận được tinh thần thư thái, thả lỏng hơn biết bao nhiêu.

Sau khi trấn an đám linh thú, hắn đi vào khu vực hạch tâm của linh điền.

Hạt linh chủng Tử Vi Huyền Lôi Quả kia đang được chôn giấu bên trong Mậu linh nhưỡng, từng tia từng sợi lực lượng lôi đình chảy ra, khiến cho khu vực linh điền xung quanh linh chủng không ngừng vang lên tiếng ầm ầm đáng sợ.

“Có thể bắt tay vào bồi dưỡng hạt linh chủng lục phẩm này rồi.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch. Hắn đã gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa, lập tức lấy một chiếc hộp ngọc từ bên trong túi trữ vật tới, xé mở phù lục phong cấm được bố trí bên ngoài ra, ngón tay nắm chặt một viên lôi châu màu đỏ thẫm.

Bề mặt lôi châu có từng tia lôi quang màu đỏ rực như sợi tóc đang ầm ầm phun trào, nếu nhìn kỹ sẽ trông thấy vô số tia lôi đình nhỏ bé đang không ngừng bành trướng ra rồi bị áp súc

lại, hoàn toàn có thể nhận ra trạng thái của thứ này đang vô cùng bất ổn.

Lục Huyền hít sâu một hơi, trực tiếp rót linh thức vào trong đó, chỉ thấy một đạo lôi đình dài nhỏ màu đỏ thẫm nhanh chóng bắn từ bên trong lôi châu ra, chỉ trong nháy mắt đã chui vào hạt linh chủng màu tím sậm bên trong linh nhưỡng.

Thông qua linh thức nhạy bén của mình, hắn cảm nhận được hạt linh chủng có hình dạng tựa như một đóa hoa sấm sét kia đang khẽ khẽ run rẩy, bỗng xuất hiện một chút sinh cơ yếu ớt.

Chứng kiến toàn bộ quá trình này, Lục Huyền hài lòng cười một tiếng, sau đó lại áp dụng đúng cách cũ, bắt đầu lấy ra từng tia lôi đình dài nhỏ màu đỏ thẫm từ trong lôi châu và dẫn vào bên trong hạt linh chủng Tử Vi Huyền Lôi Quả.

Chờ đến khi tâm thần của hắn phát hiện hạt linh chủng nọ đã tiến vào trạng thái bão hòa, lúc này mới thu lại một nửa viên lôi châu màu đỏ thẫm.

"Trong nhóm linh thực lục phẩm, Phượng Hoàng Mộc được ta gieo trồng sớm nhất, đoán chừng không bao lâu nữa nó sẽ trưởng thành, Tử Vi Huyền Lôi Quả cũng bắt đầu được bồi dưỡng rồi, có lôi hải bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, coi như sau này, ta không cần phải lo lắng về vấn đề bồi dưỡng nó nữa."

"Còn Nguyên Từ Linh Mộc kia, tạm thời ta vẫn chưa tìm được hoàn cảnh thích hợp để bồi dưỡng hạt linh chủng này, nhưng Trung Châu đại lục có rất nhiều tông môn thế lực cường đại, nơi đây chính là thắng địa tu hành của Vân Hư Vực, hẳn là muốn tìm được cũng không quá khó khăn."

"Cuối cùng chính là Lão Cốt Ma Chủng, ta hoàn toàn không có lấy một chút đầu mối nào về chuyện bồi dưỡng nó,

chẳng lẽ phải đi tìm một con yêu ma làm vật dẫn để bồi dưỡng loại ma chủng này sao?"

Lục Huyền suy tư hồi lâu, cuối cùng đã quyết định cứ đi một bước tính một bước, để mọi thứ thuận theo tự nhiên.

"Cuối cùng cũng tích lũy đủ hai trăm quầng sáng." Lục Huyền cười hắc hắc. Chỉ thấy gần hai trăm quầng sáng màu trắng không ngừng tỏa sáng lập lòe bên trong linh điền, phóng mắt nhìn ra khắp nơi, chỗ nào cũng có.

Hơn hai trăm năm mươi bụi Thủy Huỳnh Thảo được gieo trồng bên trong Hắc Tinh thành từ trước đó đã chín hết.

Lục Huyền chợt nảy ra suy nghĩ muốn một lần mở toàn bộ quầng sáng đến từ hai trăm gốc linh thực này, nên sau khi một đám Thủy Huỳnh Thảo thành thục, hắn trực tiếp dùng Thanh Mộc nguyên khí đi thúc giục toàn bộ nhóm Thủy Huỳnh Thảo còn lại, cuối cùng đã tạo nên cảnh tượng hàng đống quầng sáng màu trắng không ngừng lập lòe trước mắt như vậy.

Thủy Huỳnh Thảo chỉ là linh thực nhị phẩm, cộng thêm bản thân chúng nó đã tiến vào trạng thái sắp thành thục cả rồi, nên lượng Thanh Mộc nguyên khí tiêu hao cũng không nhiều lắm.

"Trải qua hai lần di dời, trong khi giai đoạn ban đầu, chúng được gieo trồng bên trong Hắc Tinh thành có trình độ linh khí tương đối mỏng manh hơn bên trong nội môn, đương nhiên sẽ có chút ảnh hưởng, khiến cho phẩm chất bình quân thấp hơn lúc trước một chút." Hắn cảm khái một câu, sau đó cất kỹ toàn bộ đám Thủy Huỳnh Thảo vừa mới thu hoạch được, đồng thời thân thể hóa thành một luồng tàn ảnh, nhẹ nhàng điểm lên hai trăm quầng sáng trước mắt mình.

Trong chốc lát, gần như toàn bộ quầng sáng đều nổ tung ra cùng một lúc, khiến cho vô số điểm sáng nhỏ bé tụ tập lại,

biến thành một dòng sông ánh sáng dài hẹp, lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【 Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi. 】

【 Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được Thủy Long Phù tam phẩm. 】

【Thu hoạch…】

Từng luồng ý niệm lướt qua trong đầu như đang cưỡi ngựa xem đèn, đồng thời từng món phần thưởng hoặc là xuất hiện ở trước người hắn, hoặc là trong đầu, hoặc là lan tràn khắp tứ chi bách hài.

Chỉ trong nháy mắt, linh lực trong cơ thể hắn đã tăng vọt, tựa như một con đập lớn mở cống xả nước, hết thảy đều sôi trào mãnh liệt, mang theo uy thế không thể chống đỡ, lan tràn ra khắp nơi.

Lục Huyền vững vàng đứng tại chỗ bất động, đồng thời cũng nhanh chóng vận chuyển công pháp, không ngừng áp súc lượng linh lực vừa đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, hình thành nên từng giọt linh dịch tinh thuần, dung nhập vào trong đan điền.

“Hai trăm quầng sáng, bao gồm ba mươi hai quầng sáng có phần thưởng là tu vi, đã mang đến cho ta bốn mươi bảy năm tu vi.”

Chương 765: Hải Lâu Thương Hội!

Thật lâu sau đó, cuối cùng hắn cũng hấp thu xong toàn bộ lượng linh lực vừa mới tăng thêm trong cơ thể, lại không khỏi cảm khái nói: "Con đường tu hành càng lên cao, thời gian cần thiết lại càng nhiều, với tư chất bình thường của ta, trải qua bốn mươi bảy năm mới có thể nhận được trình độ tu vi này, nhưng có lẽ những thiên tài tu hành kia chỉ cần không đến mười năm cũng có được trình độ tu vi tương đương như vậy."

"Đương nhiên, dựa theo tiến độ trước mắt, nhiều nhất chỉ cần nhận được một - hai đợt quầng sáng với quy mô y hệt hôm nay nữa là ta có thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn rồi."

"Ừm, hiện tại có thể bắt tay vào chuẩn bị những thứ cần thiết cho thời điểm đột phá Kết Đan rồi, nếu có thể tìm được loại linh thực tương tự như Thánh Anh Quả, có thể gia tăng khả năng Kết Đan thì không còn gì tốt hơn nữa. Bởi vì rất có khả năng phần thưởng nhận được bên trong quầng sáng sẽ có liên quan tới nó."

Hắn đã nhận được vô số quầng sáng, nên cũng tổng kết ra được một chút quy luật, đơn giản là những phần thưởng bên trong quầng sáng thường sẽ có liên quan đến công hiệu và phẩm chủng của các loại linh thực.

Trong số những quầng sáng còn lại, lượng Uẩn Linh đan nhị phẩm nhận được là nhiều nhất, có tới gần trăm viên, lại cộng thêm không ít pháp khí tam phẩm Thủy Hành châu, phù

lục tam phẩm Thủy Long phù, cùng với gói kinh nghiệm đan phương Uẩn Linh đan.

Tuy đối với Lục Huyền trước mắt, tác dụng của mấy thứ này không lớn, nhưng hắn vẫn có thể mang chúng đi đổi lấy không ít linh thạch.

Lục Huyền ôm theo cõi lòng thỏa mãn, tiếp tục đi xem xét những loại linh thực còn lại.

Hắn đi vào Lôi Hỏa Tinh Động này đã được nửa năm. Trong nửa năm qua, phần lớn thời gian hắn đều ở bên trong động phủ, một mình bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, thời gian còn lại sẽ đi tu hành công pháp, luyện chế đan dược duy trì chút cảm giác của một luyện đan sư.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng kết bạn với một số tu sĩ ở phụ cận, thỉnh thoảng còn đi đến khu vực bên ngoài lôi hải, thu thập dị hỏa, ngưng kết lôi châu, mang về bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc cùng với Tử Vi Huyền Lôi Quả.

Đa số linh thực trong động phủ đều đã đi vào quỹ đạo, thậm chí còn có một số loại đã tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng, rất gần thời điểm thành thục.

Ví dụ như ba cây Tiễn Đằng còn lại, hay như gốc Địa Hoàng Táo lúc trước vẫn luôn được bồi dưỡng bên trong bí cảnh không trọn vẹn, hoặc là Thanh Liên Kiếm Thảo vốn được bồi dưỡng sớm nhất trong mấy cây Kiếm Thảo cao giai, cùng với Thiên Cầu Thủ và Huyết Linh Chưởng Tham thuộc nhóm linh thực tà dị.

Mặt khác, trong nhóm linh thực cấp cao, hai gốc Long Hài Thảo cũng sắp sửa trưởng thành rồi, ngay cả Thánh Anh Quả Tử Chu cũng tiến vào giai đoạn thành thục.

“Đã đến lúc ta nên đi ra ngoài một chuyến, xử lý một ít pháp khí bảo vật, mặt khác cũng phải mua sắm một nhóm tài

liệu luyện đan, chăn nuôi linh thú. Đương nhiên, ta cũng cần mở mang thêm một chút kiến thức về các chủng loại linh thực bên trong Trung Châu đại lục, nếu gặp được chủng loại thích hợp, có thể mua để gieo trồng thử xem."

Một mực ở lại bên trong Lôi Hỏa Tinh Động khá lâu rồi, Lục Huyền đã có ý nghĩ muốn đi ra ngoài xem xét một chút. Hắn dựa vào Lôi Hỏa Lệnh, bay từ bên trong vòng xoáy lôi đình ra ngoài, sau đó đi vào Trích Tinh lâu.

Có lượng lớn tu sĩ vẫn luôn tụ tập bên ngoài Trích Tinh lâu, tự nhiên đã chậm rãi hình thành quy mô không nhỏ, khiến cho không ít cửa hàng được người ta xây dựng xung uanh Trích Tinh lâu.

Lục Huyền đi trên con đường rộng rãi, không ngừng quan sát hai bên đường.

"Hải Lâu thương hội?"

Khi đọc được cái tên trên bảng hiệu này, hắn chợt dừng bước lại.

Lúc trước, trong khi tìm hiểu tin tức về Ly Dương cảnh này, hắn đã biết Hải Lâu thương hội vốn là một thế lực khổng lồ không hề thua kém Thiên Tinh Động. Bọn họ đã thành lập nên vô số chi nhánh trải rộng khắp vùng Trung Châu đại lục này, thậm chí còn lưu lại cả dấu chân trên những giới vực khác.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền không do dự thêm nữa, đã tiến vào bên trong. Hắn vừa bước vào tòa cao ốc của thương hội, từng luồng gợn sóng linh lực đã nổi lên, có cảm giác như trong nháy mắt này, hắn đã tiến vào một vùng không gian hoàn toàn mới.

"Nghe nói bản thể của tổng bộ Hải Lâu thương hội vốn là một món pháp bảo cao cấp, xem ra nó vốn là pháp bảo loại

hình không gian, không ngờ tiến vào bên trong một cái chi nhánh cũng cảm nhận được dị tượng không gian.” Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Trong đại lâu vô cùng đông đúc, người đến người đi nườm nượp, các loại bảo vật rực rỡ muôn màu, bảo quang bắn ra bốn phía, khiến cho người ta nhìn mê mẩn say sưa.

“Ra mắt đạo hữu.” Một nữ tu có dáng người tuyệt đẹp, khí chất dịu dàng tiến lên chào đón hắn rồi lập tức nhoẻn miệng cười nói: “Không biết đạo hữu có nhu cầu gì? Trong phạm vi của Hải Lâu thương hội, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức để thỏa mãn ngài.”

“Ta muốn bán đi một vài món pháp khí. Mặt khác, cũng muốn nhìn xem có loại linh chủng nào đó thích hợp với mình hay không.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Đạo hữu mời đi qua bên này.” Nữ tu nghe vậy, lập tức dẫn Lục Huyền đi vào một gian nhã thất.

Lục Huyền chú ý thấy trên vách tường của nhã thất có bố trí một ít cấm chế, hẳn là bọn họ cân nhắc đến chuyện riêng tư của khách hàng bên trong thương hội.

“Đạo hữu muốn bán ra loại pháp khí gì?”

“Chỉ có mấy món này.” Lục Huyền phất tay một cái, mấy món pháp khí với hình thái khác nhau đã xuất hiện trên mặt bàn. Trong nhóm này có bao gồm chiến lợi phẩm hắn lấy được từ trong tay hai gã kiếp tu lúc trước, cũng có pháp khí tứ phẩm Thanh Vi Ngọc Tỏa hắn vẫn cất giữ trên người.

“Phi kiếm tứ phẩm Xích Diễm Kiếm, phẩm chất không tệ, còn khoảng 90% mới, pháp khí tam phẩm loại thuẫn giáp, không bị hao tổn bao nhiêu. Ồ? Xin hỏi vị đạo hữu này, đây là món pháp khí gì? Xin thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, đây là lần đầu được nhìn thấy nó.” Nữ tu dịu dàng chỉ vào chiếc khóa

ngọc thuần một màu trắng đang đặt trên bàn, tò mò hỏi Lục Huyền.

Trên chiếc khóa ngọc ấy có rất nhiều dấu vết linh văn dày đặc, thỉnh thoảng lại có thanh quang lóe sáng.

"Món bảo vật tứ phẩm này tên là Thanh Vi Ngọc Tỏa, là một vị trưởng bối trong tộc chúng ta nghiên cứu chế tạo. Vừa xuất hiện, nó đã trở thành bảo vật trấn tộc rồi nên rất ít khi hiển lộ ra bên ngoài, bởi vậy người biết được nó cũng không nhiều. Đáng tiếc, đến đời của ta, gia tộc xuống dốc, chuyện tu hành bình thường cũng khó có thể tiếp tục được, cuối cùng mới bất đắc dĩ mang nó ra đổi lấy một chút tài nguyên tu hành thích hợp với bản thân." Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do, đã vậy khi kể lại "chuyện xưa" này, trên mặt hắn còn mang theo vài phần chua xót.

"Xin đạo hữu chờ cho một lát, ta cần tìm một vị sư huynh tinh thông giám bảo trong thương hội tới đây nhìn xem. Một là không để cho món bảo vật này trở thành minh châu bị phủ bụi, đồng thời cũng để hiểu biết rõ ràng hơn về tin tức của món bảo vật này, từ đó đưa ra một loại phán đoán càng thêm chính xác dành cho nó." Nữ tu dịu dàng nọ cẩn thận nói.

Chương 766: Vật Lấy Hiếm Làm Quý!

“Không sao.” Lục Huyền không có bất cứ ý kiến gì, phần thưởng bên trong quầng sáng đương nhiên sẽ là hàng cao cấp, hắn cũng không sợ bị đối phương nhìn ra cái gì.

Chỉ thấy một con bướm tám cánh với sắc thái sặc sỡ nhanh chóng bay ra từ trong ống tay áo của nữ tu kia, sau khi nàng nhẹ giọng dặn dò nó vài câu, nó đã nhanh bay ra khỏi nhã thất.

“Xin đạo hữu chờ cho một lát, trước tiên hãy cứ thưởng thức một chút linh trà do thương hội chúng ta nghiên cứu ra đi.” Nữ tu dịu dàng đưa cho Lục Huyền một chén linh trà có mùi thơm ngát ngân nga.

“Không tệ.” Lục Huyền uống một ngụm, thanh linh chi khí từ yết hầu một đường chảy thẳng xuống dưới, lan tràn khắp toàn thân, một mực kéo dài không tiêu tan, mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, trong quá trình này, nhiều lần nữ tu đều làm như vô tình nhưng thực chất là cố ý đi tìm hiểu lai lịch của Lục Huyền, và đều bị Lục Huyền úp úp mở mở cho qua.

“Văn đạo hữu, ngươi nói đã tìm được một bảo vật chưa từng thấy qua? Lão phu thực sự muốn nhìn xem thứ kia có lai lịch gì?” Đúng và lúc này, một thanh âm thô kệch truyền đến từ bên ngoài, thanh âm này vừa mới rơi xuống, một lão giả cao lớn đã hấp tấp xông vào.

Chỉ thấy một đôi đồng tử màu đỏ đậm là thứ cực kỳ bắt mắt ở trên mặt lão giả này, dường như bên trong đồng tử có một ngọn lửa thuần trắng đang lặng lẽ thiêu đốt.

"Mộc sư huynh, chính là chiếc khóa ngọc kia." Nữ tu chỉ vào chiếc khóa ngọc trên bàn, lại quay sang giới thiệu với Lục Huyền: "Mộc sư huynh bình sinh thích nhất là sưu tập các loại bảo vật kỳ dị, kiến thức rộng rãi, ánh mắt của hắn là sắc bén nhất trong thương hội chúng ta."

Lục Huyền mỉm cười gật đầu, rồi đưa mắt nhìn lão giả kia toàn tâm toàn ý nhào vào món Thanh Vi Ngọc Tỏa nọ. Chỉ thấy hai tay lão giả xuất hiện một tầng linh quang mỏng manh, cẩn thận cầm lấy Thanh Vi Ngọc Tỏa, bắt đầu quan sát khắp nơi, tỉ mỉ đánh giá mỗi một góc của món bảo vật này.

"Đúng là bảo vật tứ phẩm không giả." Trong đồng tử của lão bốc lên không ít hỏa diễm tinh thuần, gần như đã chiếm cứ toàn bộ con mắt, thậm chí từng đường vân dài nhỏ còn một mực lan tràn đến tận chỗ sâu bên trong con ngươi.

"Những đường linh văn này có công hiệu giam cầm mục tiêu, biến hóa lớn nhỏ, hẳn là một món bảo vật phụ trợ, sau khi kích phát có thể trói buộc mục tiêu. Dựa vào chất liệu để phán đoán thì hẳn là hiệu quả của thứ này còn có thể tăng cường khi đối phó với các loại tà ma nữa." Lão giả bọn họ Mộc không ngừng phỏng đoán.

"Đúng là ánh mắt của đạo hữu vô cùng sắc bén!" Lục Huyền lên tiếng tán thưởng.

"Món bảo vật này tên là Thanh Vi Ngọc Tỏa, tác dụng của nó cũng không có bao nhiêu khác biệt so với lời phỏng đoán của đạo hữu."

Lão giả này không có năng lực biết được tin tức của quầng sáng như hắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại

có thể nói ra chừng bảy - tám phần công năng của Thanh Vi Ngọc Tỏa, xem như cực kỳ lợi hại rồi.

“Ha ha ha, quá khen quá khen, tu sĩ có thể rèn ra món bảo vật này mới thật sự là người có bản lĩnh!” Lão giả có đôi mắt màu đỏ cao lớn kia được Lục Huyền khen tặng một tiếng như vậy, tâm trạng cũng rất là thoải mái, lập tức cười sang sảng nói.

“Tốt, bảo vật đã giám định ra rồi, ta lướt đi đây. Vị tiểu huynh đệ này nếu có cơ hội thì cùng nhau tâm sự một phen, mong ngươi giới thiệu cho ta biết về vị đạo hữu đã rèn ra chiếc khóa ngọc này.” Lão giả có tính cách khá là nóng nảy vội vã, sau khi xong chuyện đã lập tức chắp tay với Lục Huyền, thân hình lóe lên rồi biến mất.

“Đạo hữu, chúng ta cần thương lượng về giá cả của món bảo vật Thanh Vi Ngọc Tỏa này cùng với vài món pháp khí khác”. Nữ tu dịu dàng quay đầu nhìn về phía Lục Huyền.

“Thanh Xích Diễm kiếm tứ phẩm này có phẩm chất hoàn chỉnh, thoáng có chút mài mòn hư hao, ta nguyện bỏ ra năm nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm để mua nó.”

“Đây là pháp khí hộ thân tam phẩm…”

Nữ tu lần lượt chỉ vào từng món pháp khí Lục Huyền từng lấy được từ trong tay kiếp tu, giá cả đưa ra đều tương đối công bằng.

“Về phần món bảo vật tứ phẩm Thanh Vi Ngọc Tỏa này, công năng không tệ, lại cực kỳ hiếm thấy, hẳn là sẽ rất được hoan nghênh trong nhóm tu sĩ Trúc Cơ. Hải Lâu thương hội nguyện ra giá chín ngàn linh thạch hạ phẩm để mua nó, không biết đạo hữu có vừa lòng với cái giá này hay không?” Nữ tu dịu dàng nói.

Nàng đưa ra giá cả đã cao hơn không ít so với giá cả của một món bảo vật tứ phẩm bình thường, chủ yếu là công năng của Thanh Vi Ngọc Tỏa tương đối đặc thù, lại khá là thực dụng, cộng thêm bản thân nó cực kỳ hiếm thấy, cho nên lần đầu tiên bọn họ đã đưa ra cái giá cao cỡ này.

"Không dối gạt gì đạo hữu, Thanh Vi Ngọc Tỏa tứ phẩm này chính là món bảo vật ta cực kỳ yêu thương, thật sự là không đành lòng…" Lục Huyền thở dài một tiếng.

"Một vạn linh thạch hạ phẩm."

"Thật sự là không đành lòng cũng đành phải từ bỏ những thứ yêu thích. Dù sao gia tộc của ta đã xuống dốc nhiều năm rồi, trước mắt nhiệm vụ chủ yếu nhất chính là kéo dài truyền thừa của gia tộc, còn chuyện trấn tộc chi bảo lưu lạc ra bên ngoài… ta thực sự không quan tâm được nhiều như vậy. Có thể giao cho người hữu duyên, cũng là một lựa chọn tốt." Nghe được nữ tu kia trực tiếp nâng giá đến một vạn linh thạch hạ phẩm, Lục Huyền cũng vô cùng tự nhiên mà thay đổi giọng điệu.

"Vậy tổng cộng là ba vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu cảm thấy thế nào?"

"Văn đạo hữu, trong tay ta vẫn còn một chiếc Thanh Vi Ngọc Tỏa nữa, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?" Lục Huyền cười cười, sau đó lại lấy ra một chiếc khóa ngọc thuần trắng từ trong túi trữ vật.

"Trong tay đạo hữu còn bao nhiêu vậy?" Nữ tu kia thoáng ngẩn người hỏi.

"Một món cuối cùng." Lục Huyền vẫn biết đạo lý vật lấy hiếm làm quý, tuy trong tay hắn vẫn còn vài món Thanh Vi Ngọc Tỏa, mà xác suất mở ra món bảo vật này từ bên trong quầng sáng của Ngọc Lộ Quả cũng không thấp, nhưng nếu

thẳng thắn thành khẩn nói cho đối phương biết chuyện này, khẳng định là người ta sẽ không chịu mua nó với mức giá cao đến một vạn linh thạch.

"Được, vậy ta vẫn dùng giá cả kia để mua nốt món thứ hai trong tay đạo hữu." Nữ tu dịu dàng nghe vậy, cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ Lục Huyền thoáng cái đã lấy ra lượng lớn trấn tộc chi bảo.

Nếu thực sự như vậy chẳng phải chính nàng đã biến thành kẻ coi tiền như rác rồi?

"Nơi này có bốn trăm năm mươi viên linh thạch trung phẩm, kính xin đạo hữu xem qua."

Sau khi nữ tu dịu dàng kia tiếp nhận món Thanh Vi Ngọc Tỏa thứ hai, một đống linh thạch trong suốt đã bay đến trước mặt Lục Huyền. Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, xác nhận không có vấn đề gì, mới thu toàn bộ vào trong túi trữ vật.

"Ta muốn mua một ít linh chủng từ quý thương hội, phiền Văn đạo hữu giới thiệu giùm ta một chút." Hắn lên tiếng nói.

Hải Lâu thương hội này là thế lực thứ hai có thể sánh vai cùng với Thiên Tinh Động tại Ly Dương cảnh, chắc hẳn bên trong có cất giữ một ít linh chủng không tệ.

"Không biết đạo hữu có nhu cầu gì?"

Chương 767: Bích Linh Chi Và Lôi Bạo Liên!

Hai người một trước một sau rời khỏi nhã gian kia, nữ tu dịu dàng nọ dẫn theo Lục Huyền tiến vào một gian phòng rộng rãi, trong phòng có đặt không ít giá gỗ, trên kệ có bày rất nhiều linh chủng, chúng được đựng trong những vật chứa khác nhau.

Thậm chí có một số loại linh chủng đặc thù còn được dùng một đạo cấm chế đơn giản bao vây xung quanh, tránh cho sinh cơ bên trong linh chủng bị xói mòn.

"Tốt nhất là phẩm cấp không thấp hơn tứ phẩm, phẩm chủng càng trân quý càng hiếm thấy càng tốt. Ta có sở thích giống như Mộc đạo hữu vừa rồi, thích sưu tập bồi dưỡng các loại linh thực cổ quái." Lục Huyền mỉm cười.

Trước mắt, hắn đã tiến vào cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ được một đoạn thời gian tương đối dài rồi, mắt thấy cảnh giới chuẩn bị đột phá đến Trúc Cơ viên mãn, cho nên linh thực tam phẩm bình thường cũng bắt đầu trở thành vô tác dụng đối với hắn. Thêm nữa vượt cấp bồi dưỡng linh thực sẽ có phần thưởng phong phú hơn, thì đương nhiên bồi dưỡng hạ cấp cũng sẽ làm ảnh hưởng đến đẳng cấp của bảo vật phần thưởng xuất hiện bên trong quầng sáng, Linh Huỳnh Thảo lúc trước chính là ví dụ điển hình nhất cho chuyện này.

Cho nên, ngoại trừ Thủy Huỳnh Thảo sau khi thành thục có thể nhận được phần thưởng tu vi, thì về cơ bản, những loại linh thực nhị phẩm tam phẩm khác bên trong linh điền đều là loại hắn đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng từ trước, chi

phí bồi dưỡng thấp hơn bình thường rất nhiều, mới có thể gieo trồng số lượng lớn.

Phải biết rằng, quầng sáng phần thưởng thu hoạch được từ linh thực tứ phẩm bình thường cùng với linh thực tứ phẩm hiếm thấy, cũng sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Lục Huyền không sợ điều kiện bồi dưỡng phức tạp, chỉ sợ không tìm thấy linh chủng hiếm thấy mà thôi.

"Linh chủng quý hiếm không thua kém gì tứ phẩm? Đúng là trong phòng này đang có mấy loại." Nữ tu có phần suy tư, rồi nhanh chóng nhớ ra: "Nhưng chúng đều là linh thực tứ phẩm, linh chủng ngũ phẩm lại tương đối hiếm thấy. Dưới tình huống bình thường, loại linh chủng kia đều là thứ do thiên địa sinh ra, đoạt thiên địa tạo hóa mới có thể thai nghén thành, cho nên vẫn tương đối thưa thớt. Đương nhiên, vẫn có thể tìm được một ít linh chủng loại này ở bên trong toàn bộ Hải Lâu thương hội, nhưng muốn lấy được chúng lại phải xem đạo hữu ngươi ra giá bao nhiêu."

"Bởi vì gần như những loại linh chủng ngũ phẩm quý hiếm kia đều được bán ra trên những buổi đấu giá do thương hội tổ chức, rất ít lưu thông trên thị trường." Nữ tu giới thiệu kỹ càng.

"Vậy làm phiền đạo hữu dẫn ta đi xem mấy loại linh chủng tứ phẩm quý hiếm kia trước đi." Trong lòng Lục Huyền đã cực kỳ nóng lòng muốn biết.

Hai người đi vào chỗ sâu trong phòng, những loại linh chủng được trưng bày trên cái giá gỗ ở nơi này ít hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí mỗi một hạt linh chủng đều được dùng các loại thủ đoạn đặc thù để cất giữ bảo hộ.

"Đây đều là những loại linh chủng tứ phẩm phổ thông, chắc hẳn Lục đạo hữu ngươi cũng biết." Nữ tu dịu dàng chỉ

vào mấy tầng linh chủng được đặt trên giá gỗ.

Lục Huyền khẽ gật đầu, đúng là hắn có biết không ít những loại linh chủng này, trước kia, hoặc là do hắn tự mình bồi dưỡng qua, hoặc là hắn đã từng đọc được tư liệu liên quan đến chúng bên trong những cuốn điển tịch.

"Mấy loại này tương đối trân quý." Nữ tu chỉ vào mấy hạt linh chủng ở chỗ sâu nhất.

Chỉ thấy một cành cây dài màu xanh biếc đập vào mi mắt, cành cây này lớn bằng ngón tay, mặt cắt có những đường hoa văn màu xanh rậm rạp, thân cành giống như ngọc thạch xanh biếc, mang đến cảm xúc trơn nhẵn, thậm chí còn toát lên một loại ý vị tươi mát tự nhiên.

Một mảnh linh vụ màu xanh nhạt không ngừng quanh quẩn xung quanh cành cây xanh biếc ấy, giống như đang làm dịu thấm ướt cho nó.

"Đây là Bích Linh Chi tứ phẩm, là linh thực tương đối cao quý trong số những loại cùng cấp, có yêu cầu không nhỏ đối với linh khí linh nhưỡng, đồng thời cũng phải tốn rất nhiều thời gian để chăm sóc bồi dưỡng. Sau khi Bích Linh Chi trưởng thành bên trong sẽ ẩn chứa sinh cơ phong phú, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược chữa thương, cũng có thể đun sôi thành thuốc mỡ bù đắp tinh nguyên."

Bên cạnh Bích Linh Chi có một chiếc hộp ngọc tinh xảo, thỉnh thoảng dưới đáy hộp lại bắn ra một tia chớp rất nhỏ, sau đó tia chớp kia nhanh chóng chui vào bên trong một hạt sen ở chính giữa.

Hạt sen này có màu trắng bạc, mặt ngoài có một đạo lôi ngân dài nhỏ, khi rót linh thức vào trong đó, người ta sẽ nhanh chóng phát hiện được bên trong lôi ngân này có một luồng khí tức lôi linh như có như không.

“Đây là Lôi Bạo Liên tứ phẩm, khi nuôi dưỡng cần lấy khí tức lôi đình đi tẩm bổ, tới thời điểm thành thục, bên trong hạt sen sẽ ẩn chứa khí tức lôi linh tinh thuần, phục dụng loại hạt sen này có thể phụ trợ tu luyện công pháp tương ứng, hoặc là chăn nuôi linh thú thuộc tính lôi gì đó.” Nữ tu nắm rõ tin tức về những thứ linh chủng này như trong lòng bàn tay, nàng lập tức giới thiệu kỹ càng về tình huống có liên quan đến linh chủng cho Lục Huyền.

Mấy hạt linh chủng phía sau không làm Lục Huyền chú ý, bởi vì tầm mắt của hắn đã hoàn toàn bị Bích Linh Chi và Lôi Bạo Liên hấp dẫn rồi.

“Bích Linh Chi, nghe miêu tả này thì có vẻ như độ khó của quá trình trồng trọt tương đối cao, cần phải thường xuyên quản lý, không thích hợp với loại tu sĩ coi trọng tu hành, đồng thời còn thường xuyên ra ngoài thăm dò bí cảnh, nhưng đối với ta lại là ông trời tác hợp. Bên trong ẩn chứa lượng lớn sinh cơ… trước đây, ta trồng trọt hơi ít loại linh thực này, có lẽ nên thử bồi dưỡng nó xem có thể mở ra phần thưởng gì từ bên trong quầng sáng.” Lục Huyền âm thầm suy tư trong lòng.

“Về phần Lôi Bạo Liên, thứ này càng không cần phải nói đến, vừa vặn ta đang ở ngay tại Lôi Hỏa Tinh Động, dựa vào hoàn cảnh này, thoáng cái độ khó để bồi dưỡng nó đã hạ thấp xuống mấy cấp bậc rồi, nhất định phải lấy tới tay.”

Rất nhanh, hắn đã lựa chọn xong, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn trúng linh chủng Bích Linh Chi và Lôi Bạo Liên, về phần những loại linh chủng khác, tạm thời nhóm linh thực trong động phủ của hắn đã đủ nhiều rồi, nếu lại gia tăng thêm mấy loại, hắn sợ mình không thể phân thân, không bồi dưỡng chúng chu đáo được.

“Xin hỏi linh chủng Bích Linh Chi và linh chủng Lôi Bạo Liên có giá bao nhiêu?” Sau khi làm ra quyết định trong lòng,

Lục Huyền lập tức mở miệng hỏi.

"Linh chủng Bích Linh Chi có giá năm nghìn linh thạch hạ phẩm một viên, linh chủng Lôi Bạo Liên hơi đắt hơn một chút, mỗi viên có giá sáu nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Thế là quá đắt rồi…" Lục Huyền lại một lần nữa phải chửi ầm lên vì loại giá cả không hợp thói thường của Ly Dương cảnh.

"Nhưng Thanh Vi Ngọc Tỏa mở ra từ quầng sáng của hai trái Ngọc Lộ Quả tam phẩm lại có thể đổi được hai vạn linh thạch, chỉ cần nghĩ như vậy cũng thấy bản thân rất là lời rồi." Hắn nghĩ vô cùng lạc quan.

"Không biết trong tay đạo hữu có bao nhiêu linh chủng Bích Linh Chi và Lôi Bạo Liên?"

"Hai loại linh chủng này tương đối hiếm thấy, Bích Linh Chi có hai đoạn, Lôi Bạo Liên có ba hạt."

"Ta muốn toàn bộ." Lục Huyền lạnh nhạt nói.

Chương 768: Loại Linh Thực Nho Nhỏ Này Cũng Dám Kiêu Ngạo Trước Mặt Ta?

Ngay sau đó, hai trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm đã bay tới trước mặt nữ tu dịu dàng.

Hàng hóa bên trong Hải Lâu thương hội không giống như quầy hàng của tán tu, có không gian trả giá rất lớn, lại cộng thêm hắn vừa mới kiếm được một món hời từ trong tay bọn họ, cho nên hiếm khi thấy hắn trực tiếp ra tay hào phóng đến cỡ này.

"Lục đạo hữu thật hào phóng!" Trên mặt nữ tu càng hiện ra ý cười, nàng nhanh chóng lấy ra hai đoạn cành cây màu xanh biếc cùng với ba hạt linh chủng Lôi Bạo Liên, bỏ vào trong hộp ngọc đặc chế, cẩn thận đưa cho Lục Huyền.

"Văn đạo hữu, nếu về sau quý lâu có được linh chủng ngũ phẩm, xin ngươi lưu ý giùm ta một chút." Trước khi rời đi, Lục Huyền còn cố ý lưu lại phương thức liên lạc, dặn dò nữ tu dịu dàng.

Lần này, hắn đi vào Hải Lâu thương hội, đã nhận được hai loại linh thực tứ phẩm quý hiếm, thậm chí còn kiếm lời gần hai vạn linh thạch hạ phẩm từ trong tay bọn họ, sau đó mới hài lòng rời đi.

Hắn đi dạo khắp nơi, lại mua thêm một ít nhu yếu phẩm cần thiết để luyện đan, chăn nuôi linh thú, rồi mới trở về động phủ bên trong Lôi Hỏa Tinh Động.

“Dù động phủ có diện tích lớn hơn nữa vẫn có cảm giác linh điền không đủ. Chẳng biết đến lúc nào, ta mới có cơ hội lại một lần nữa nắm giữ một khu bí cảnh thuộc về chính mình đây?” Lục Huyền đi vào trong linh điền, nhìn chung quanh một phen, mới tìm được một khu vực nhỏ trống rỗng.

“An đắc linh điền thiên vạn khoảnh, đại chủng thiên hạ linh thực kết quang đoàn.”

(Yên lòng bố trí ngàn vạn mẫu linh điền, gieo trồng hàng loạt linh thực trong thiên hạ kết ra quầng sáng)

Lục Huyền mặc sức cảnh tượng đến tình huống quá ư là tốt đẹp này, nhưng rất nhanh, hắn đã thu lại nỗi lòng, trực tiếp lấy hai loại linh chủng tứ phẩm vừa mới mua ra. Linh lực phun trào, hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, khiến cho kết cấu của linh nhưỡng phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, sau đó lần lượt cắm hai đoạn cành cây xanh biếc vào trong khe hở dài nhỏ vừa mới xuất hiện kia.

Tâm thần ngưng tụ trên cành cây xanh biếc, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết được tin tức chi tiết về loại linh thực này.

【 Bích Linh Chi, linh thực tứ phẩm, ẩn chứa lượng lớn sinh cơ, có yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với hoàn cảnh sinh trưởng, cần sinh trưởng ở trong linh nhưỡng nồng đậm linh lực cùng với linh khí tinh thuần, dùng linh tuyền tinh khiết tưới tiêu. Thực vật cần được chiều chuộng cực kỳ tỉ mỉ, trong quá trình sinh trưởng nó rất dễ bị những loại linh lực khác xâm nhập đồng hóa, cần dốc lòng chăm sóc. 】

【 Sau khi thành thục có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế đan dược chữa thương cao giai, cũng có thể dùng làm thuốc bổ bù lại phần tinh nguyên thiếu hụt của tu sĩ. 】

【Bích lục cải trang thành một cây cao. 】

“Không chịu nổi những loại linh lực khác xâm nhập đồng hóa, nếu như trồng nó vào trong linh điền âm phủ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Lục Huyền không khỏi nghĩ đến tình huống này, dường như hắn còn có thể chứng kiến cảnh tượng Bích Linh Chi bị các loại âm khí chà đạp, xâm chiếm.

Sau khi gieo xuống hai đoạn cành cây xanh biếc ấy, hắn lại tiếp tục thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt ba hạt linh chủng Lôi Bạo Liên vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ lên hạt linh chủng màu trắng bạc nhàn nhạt trước mắt.

【 Lôi Bạo Liên, linh thực tứ phẩm, trong quá trình bồi dưỡng cần dùng linh lực thuộc tính lôi tẩm bổ, trong cây ẩn chứa lượng lớn khí tức lôi đình, sau khi thành thục sẽ kết xuất ra hạt sen có ngưng tụ lực lượng lôi điện tinh thuần bên trong, có thể dùng làm nguyên liệu chăn nuôi linh thú thuộc tính lôi, cũng có thể trực tiếp ăn vào, sẽ phụ trợ tu luyện một ít công pháp, thần thông hệ lôi. 】

【 Trong quá trình cây cối sinh trưởng, bởi vì khí tức lôi đình ẩn chứa trong đó dần dần trở nên nồng đậm, dẫn đến linh thực không quá ổn định, có khả năng sẽ xảy ra lôi đình bạo động, kích phát khí tức lôi linh trong một khu vực nhất định, cần phải thời thời khắc khắc chú ý đến nó. 】

【 Biểu diễn cho ngươi một hồi lôi đình bạo nộ! 】

“Loại linh thực nho nhỏ này cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta?” Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, chỉ cần hắn sớm hiểu rõ trạng thái của Lôi Bạo Liên, vậy thì hoàn toàn không cần phải lo lắng nó sẽ kích phát lôi đình bạo động.

Sau khi trồng năm hạt linh chủng tứ phẩm xuống dưới, linh khí trong cơ thể hắn ầm ầm phun ra, trong lúc nhất thời, những đám mây trôi phía trên hạt linh chủng bắt đầu ngưng kết lại,

chỉ giây lát sau từng cơn mưa linh khí nhè nhẹ rơi xuống, rót vào trong linh chủng.

Lục Huyền lại bỏ thêm một chút đồ vật khác vừa đúng độ, để tẩm bổ cho hai loại linh chủng khác nhau này, cụ thể là bên trong Bích Linh Chi, hắn bỏ thêm một tia Thanh Mộc nguyên khí lớn bằng sợi tóc, còn bên trong linh chủng Lôi Bạo Liên, hắn lại cho thêm một tia sét nhỏ lấy ra từ trong lôi châu.

Trong tiểu viện, Lục Huyền lẳng lặng đứng một bên, đưa mắt nhìn Bách Độc Phệ Tâm Trùng đang chống lại một luồng độc khí màu xanh lục. Bên cạnh hắn có đủ các loại đan dược chữa thương, khử độc, khôi phục nguyên khí, tâm thần không dám thả lỏng chút nào, luôn rơi vào trạng thái chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng ra tay cứu vớt Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Một lát sau, rốt cuộc con độc trùng dữ tợn kia cũng ngăn chặn được luồng độc khí màu xanh lét nọ, từng mảng màu xanh lá lốm đốm bên ngoài thân thể nó cũng chầm chậm tiêu tán.

“Lại hàng phục được một loại độc vật mới rồi, tiểu độc trùng này ngươi rất giỏi à nha.” Lục Huyền nhìn chằm chằm vào Bách Độc Phệ Tâm Trùng, mỗi lần ăn vào một loại độc tố mới, là nhóc con này sẽ không ngừng nhảy qua nhảy lại trên lằn ranh sinh tử, nhưng chưa lần nào nó chùn bước mỏi chân, không khỏi tán thưởng một câu.

Bách Độc Phệ Tâm Trùng này thích độc như mạng, trên thân có Ách Nan Độc Thể, lại cực kỳ mẫn cảm với độc khí độc vật, một khi ăn vào một loại độc vật mới, nó sẽ sinh ra những phản ứng tiêu cực vô cùng kịch liệt. Nếu không phải Lục Huyền có thể phát hiện ra trạng thái của nó tại thời gian thực, đồng thời trong tay hắn lại có các loại bảo vật có thể kịp

thời cứu vớt sinh mạng nhỏ bé kia, chỉ sợ nó đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bách Độc Phệ Tâm Trùng cũng hiểu rõ điểm này, và mặc kệ toàn thân đang bốc lên khói độc, nó vẫn muốn bò đến dưới chân Lục Huyền.

"Ngươi không nên tới đây nha." Lục Huyền nhìn qua con độc trùng đang muốn xán đến, thân cận với mình, không khỏi nâng trán, thở dài nói.

Sau khi con độc trùng này nuốt các loại độc đan độc vật vào cơ thể, nó đã hoàn toàn dung hợp với chúng, khiến cho hiện giờ, độc tính trên người nó đã mạnh đến đáng sợ rồi.

Dù Lục Huyền đã ăn vào Thái Tuế Nhục, khiến cho đặc tính kháng độc trên thân thể được tăng cường thêm rất nhiều, nhưng nhìn mảnh khói độc nồng đậm phủ kín bên ngoài cơ thể con độc trùng kia, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Con độc trùng kia cũng biết cả người mình đều là độc, nên không thèm để ý tới thái độ của Lục Huyền.

Lục Huyền vốn là người không ngừng nuôi dưỡng nó bằng đủ các loại độc vật độc đan hiếm thấy, mà mỗi lần cho ăn như vậy, hắn đều chực chờ bên cạnh, sẵn sàng cứu vớt nó ở bên bờ vực sinh tử, nên nghiễm nhiên hắn đã có địa vị vô thượng ở trong lòng nó rồi.

Chương 769: Cuộc Sống Đơn Giản Của Hiện Tại Cũng Không Dễ Dàng Gì…

Lục Huyền vừa định đi vào linh điền xem xét tình huống một chút, đột nhiên từ mu bàn tay lại truyền đến một hồi dị động, giống như có một dòng nước trong suốt đang chậm rãi chảy qua.

"Làm sao con côn trùng này lại chạy từ trong đan thất ra đây rồi?" Lục Huyền tập trung tinh thần vào Dược Trĩ, trong nháy mắt đã biết được trạng thái của nó: "Hóa ra là đã lâu nó không được thưởng thức đan độc."

Hắn có chút buồn cười. Đúng là dạo này hắn luôn bận rộn đi bồi dưỡng linh thực rồi ngưng kết linh chủng, không có thời gian đi luyện đan, cũng không để ý đến Dược Trĩ vốn luôn cổ quái và bình thường cảm giác tồn tại gần như là bằng không này.

Hắn lập tức lấy một viên đan dược tam phẩm có phẩm chất bình thường từ trong túi trữ vật ra, trong cảm nhận của linh thức, thân hình Dược Trĩ bắt đầu phát sinh biến hóa, nó nhanh chóng bọc viên đan dược kia lại, bọc đến cực kỳ chặt chẽ, rồi nhẹ nhàng kéo theo "chiến lợi phẩm" của mình vào trong đan thất, chậm rãi hưởng dụng.

Mặc kệ Dược Trĩ, Lục Huyền nhanh chóng đi vào trong linh điền, ngồi xổm xuống phía trước một gốc Thủy Huỳnh Thảo. Trên phiến lá của Thủy Huỳnh Thảo, đã xuất hiện mấy cái mầm màu xanh thẳm nhô lên cao rồi, bên trong ẩn chứa

sinh cơ vô cùng nồng đậm, khiến cho những điểm huỳnh quang phía trên phiến lá dài nhỏ bên cạnh trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

"Rốt cuộc năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo còn lại cũng ngưng chủng thành công." Trên mặt Lục Huyền xuất hiện một nụ cười vui vẻ, hắn cẩn thận từng li từng tí đưa tay ra, nhẹ nhàng bấm lấy một hạt linh chủng dài nhỏ màu xanh thẳm – thứ nổi gồ lên khỏi phiến lá Thủy Huỳnh Thảo kia.

Lúc trước, hắn từng gieo xuống hơn hai trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, đã thu hoạch hai trăm gốc, còn lại dùng để ngưng kết linh chủng. Khi ấy, vì muốn mở ra hai trăm quầng sáng màu trắng một lần, nên hắn đã dùng Thanh Mộc nguyên khí để thúc giục không ít Thủy Huỳnh Thảo chín sớm hơn bình thường, nên phần còn lại vốn sinh trưởng tương đối chậm chạp, lại cộng thêm quá trình ngưng kết linh chủng sau khi thành thục, bởi vậy tới tận bây giờ, là hơn một tháng sau, chúng mới hoàn toàn ngưng chủng thành công.

Lục Huyền thi triển thủ đoạn ngưng chủng, đã thuận lợi nhận được khoảng ba trăm hạt linh chủng từ trong hơn năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo còn lưu lại kia.

"Vẫn dựa theo lệ cũ, trồng hơn hai trăm, còn lại có thể thử cải tiến ra linh chủng Băng Huỳnh Thảo xem sao." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Những hạt linh chủng vừa được hái xuống còn cần trải qua một quá trình xử lý đặc thù, chờ thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể bắt đầu đưa vào trồng trọt được.

Đối với quá trình xử lý linh chủng Thủy Huỳnh Thảo, Lục Huyền đã sớm thuần thục đến không thể thuần thục hơn, hắn hết sức kiên nhẫn đi xử lý từng hạt ở trong sân.

Đám linh thú thỉnh thoảng cũng đi ngang qua, ghé vào bên cạnh chân Lục Huyền, thoải mái thư giãn thân thể của mình, đôi khi chúng còn phát ra những tiếng kêu nũng nịu, như muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn khỏi quá trình ngưng chủng kia.

Trong vùng thiên địa đầy rẫy lôi mang, cảnh tượng này lập tức lộ ra vẻ ấm áp vô cùng.

Xử lý linh chủng cần không ngừng lặp đi lặp lại những trình tự khá là khô khan buồn tẻ, nhưng Lục Huyền vẫn vui vẻ chịu đựng hết thảy những chuyện này.

Cuộc sống làm ruộng không có bao nhiêu gợn sóng, chỉ có duy nhất một đặc điểm là đơn giản và bình tĩnh, trình độ kích thích của nó kém xa đi thăm dò bí cảnh hay vật lộn với tu sĩ yêu thú, nhưng hắn vẫn cực kỳ yêu thích cuộc sống này.

Đương nhiên, hoặc ít hoặc nhiều ai cũng có một chút đam mê kích thích, nhưng khi nhìn thấy hoặc là nghe kể về quá trình một tu sĩ tham gia thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên rồi chết đi, khi ấy mới hiểu được cuộc sống đơn giản của hiện tại cũng không dễ dàng gì.

Huống chi, những tu sĩ khác liều chết để đoạt lấy cơ duyên, còn Lục Huyền có thể nhận được cơ duyên dễ như trở bàn tay, thử hỏi hắn còn có yêu cầu gì khác nữa?

Ba ngày sau, Lục Huyền đã xử lý xong bộ nhóm linh chủng vừa mới ngưng kết được, lại dùng thủ đoạn đặc thù cất giữ chúng đi, rồi tiến vào trong linh điền, xem xét tỉ mỉ tình huống của nhóm linh thực.

“Tàng Nguyên Thảo sắp chín rồi.” Hắn nhìn vào nhóm Tàng Nguyên Thảo với vẻ ngoài cực kỳ bình thường không có gì kỳ lạ bên trong linh điền, cực kỳ vui sướng nói.

Mặc dù nhìn bề ngoài, những gốc Tàng Nguyên Thảo này gần như giống hệt mấy cọng cỏ dại bên đường, nhưng ở trong mắt Lục Huyền, chúng lại có giá trị cực cao. Bởi bản thân thứ này vốn là tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan, mà sau khi thành thục, phần thưởng bên trong quầng sáng của chúng cũng không tệ.

Nạp Linh Thảo Châu có thể bổ sung Thanh Mộc nguyên khí, Trúc Cơ Đan tam phẩm có giá trị trân quý, cùng với gói kinh nghiệm Trúc Cơ Đan… Mỗi một loại phần thưởng đều có tính thực dụng rất cao.

Lục Huyền dốc lòng bồi dưỡng hơn ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo này, sau đó tiếp tục đi xem xét từng gốc linh thực trong linh điền của mình.

Cuối cùng, hắn đi tới phía trước một cái giếng nước. Giếng nước này diện tích không lớn, nhưng rất có lai lịch, bởi vì toàn bộ nước bên trong giếng đều là linh dịch tam phẩm U Tuyền Linh Lâm.

Lúc ấy, ở thời điểm Lục Huyền di dời những loại linh thực cao giai từ trong bí cảnh không trọn vẹn kia đi, hắn thực sự không nỡ rời xa con suối này, mới cố ý lấy đi rất nhiều bình U Tuyền Linh Lâm để lại bên người làm kỷ niệm, cũng thuận tiện dùng chúng để bồi dưỡng hai gốc Long Hài Thảo còn sót lại.

Trong đáy giếng, đang để hai bộ hài cốt Giao Long. Bên trong mỗi bộ hài cốt màu trắng bệch cổ quái ấy lại có hai cái bóng đen nhỏ dài không ngừng lắc lư. Bóng đen kia có hình dạng giống hệt Giao Long, với cặp sừng cao chót vót, thậm chí còn toát lên một luồng uy thế Chân Long nhàn nhạt.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào hai gốc Long Hài Thảo kia.

“Có một gốc đã hoàn toàn trưởng thành rồi.” Hắn kinh hô thành tiếng.

Lúc trước, hắn từng đào móc được ba gốc Long Hài Thảo từ dưới đáy Thiên Long hồ hồ, thời điểm phải tiến về khu vực phụ cận Hắc Ma Uyên làm nhiệm vụ, vì đề cao năng lực bảo mệnh của mình, hắn đã cố ý thúc giục một gốc trưởng thành trước thời hạn, từ đó nhận được bảo vật ngũ phẩm Cửu Thủ Long Đồ.

Bẵng đi một đoạn thời gian, đến hiện giờ, lại có một gốc Long Hài Thảo tự nhiên thành thục rồi!

“Hiếm khi được trông thấy một gốc linh thực ngũ phẩm thành thục.” Lục Huyền vô cùng nôn nóng xoa xoa đôi bàn tay, rồi nhẹ nhàng dùng linh thức thăm dò xuống dưới đáy giếng, ngắt lấy gốc Long Hài Thảo đã thành thục kia.

Sau đó, tâm thần ngưng tụ, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Long Hài Thảo, linh thực ngũ phẩm, tinh hoa của hài cốt Chân Long ngưng kết mà thành, lấy hài cốt Giao Long cùng với linh dịch tam phẩm trở lên bồi dưỡng, có thể trợ giúp tu sĩ đột phá loại công pháp tương ứng, khi dùng làm thức ăn chăn nuôi linh thú Giao Long có xác suất nhất định sẽ trợ giúp cho huyết mạch của chúng nó tấn thăng. 】

Lục Huyền cẩn thận cất kỹ Long Hài Thảo, đồng thời ánh mắt hắn đã bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng vừa nổi lên mặt giếng.

Chương 770: Đà Long Châu!

Hắn nín thở rồi đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng kia. Nó giống hệt hoa trong gương, trăng trong nước, nhẹ nhàng vỡ tan trong im lặng, rồi ngưng kết ra một viên linh châu màu trắng nõn, mang theo tiếng long ngâm như có như không, chỉ trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Lập tức, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong thức hải hắn.

【 Thu hoạch một gốc Long Hài Thảo ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Đà Long Châu. 】

Ý niệm hiện lên, một viên bảo châu đã xuất hiện trong tay hắn. Viên bảo châu này lớn bằng quả trứng chim bồ câu, những đường vân trên bề mặt không ngừng biến hóa, tựa như một mảnh sóng biển cuộn trào, còn mơ hồ truyền đến từng chuỗi âm thanh ào ào khó tả, dường như bên trong có hư ảnh của một chú rồng nhỏ như ẩn như hiện.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên bảo châu trong tay, lập tức hiểu rõ cặn kẽ mọi tin tức có liên quan đến nó.

【Đà Long Châu, bảo vật lục phẩm, được luyện chế từ Yêu Đan của dị thú Đà Long, sau khi tế luyện sẽ có được công hiệu kết nối và thuần hóa Giao Long, cũng có thể hoạt động tự nhiên trong nước, khống chế nước, ngự thủy đối địch, còn có thể cảm ứng được động phủ hoặc bảo vật liên quan đến Đà Long. 】

“Bảo vật lục phẩm!” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng.

Viên Đà Long Châu này có thể kết nối, thuần hóa đám Giao Long Ly Long có phẩm giai thấp hơn nó, đồng thời cũng có thể ngự thủy đối địch, coi như một món vũ khí sắc bén khi chiến đấu trong địa hình hải dương.

Lúc trước, hắn từng mở ra không ít Thủy Hành Châu tam phẩm từ trong quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo, món bảo vật này có thể trợ giúp hắn hành động tự nhiên trong vùng nước sâu, nhưng lại không có bất cứ lực lượng công kích nào cả, chênh lệch khá xa so với viên Đà Long Châu trước mắt này.

Huống chi, Đà Long Châu còn có thể cảm ứng được động phủ, bảo vật liên quan đến nó, nói không chừng thứ này có thể mang đến cho Lục Huyền một mối cơ duyên cực kỳ lớn lao.

Hắn cất viên Đà Long Châu ấy đi, nhanh chóng quay trở lại tiểu viện của mình.

Trong nhóm linh thú hắn đang chăn nuôi chỉ có Ly Hỏa Giao mới có thể phục dụng được Long Hài Thảo, chẳng qua từ thời điểm hiện tại, đến khoảnh khắc nó đột phá cảnh giới vẫn còn khá xa xôi. Suy nghĩ một hồi, Lục Huyền lập tức quyết định sẽ tạm thời thu Long Hài Thảo vào trong Thao Trùng Nang, chờ đến thời điểm thích hợp lại cho nó phục dụng sau.

Thu hoạch được món bảo vật lục phẩm Đà Long Châu, đã khiến tâm trạng của hắn vô cùng hưng phấn, cũng thiêu đốt cho động lực đi bồi dưỡng linh thực trong lòng hắn bùng cháy hơn rất nhiều.

Hôm sau, hắn đi vào khu vực gieo trồng Băng Huỳnh Thảo tam phẩm. Bảy gốc Băng Huỳnh Thảo này chính là thứ ký thác tu vi tương lai của hắn, đương nhiên hắn sẽ càng thêm để tâm tới chúng, đến độ mỗi ngày đều phải tới đây nhìn một cái mới yên tâm.

Chỉ thấy bảy mầm non thon dài có màu lam nhạt đã nhô lên khỏi linh nhưỡng, viền lá có phủ một tầng băng sương nhàn nhạt, xung quanh lại có một mảnh hàn khí mơ hồ quẩn quanh, hình thái của nó giống Thủy Huỳnh Thảo đến bảy - tám phần.

Lục Huyền lần lượt thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật và các loại thuật pháp cơ sở chuyên môn bồi dưỡng linh thực cho chúng nó, sau đó lại di chuyển về khu vực linh điền khác, xem xét bồi dưỡng những loại linh thực bên trong.

"Địa Hoàng Táo sắp chín rồi."

Chỉ thấy trên một cây táo màu vàng đậm đã kết mấy chục trái linh táo màu vàng sáng, linh quang thuộc tính thổ không ngừng phun ra nuốt vào, đứng từ phía xa xa cũng có thể ngửi được mùi hương thơm ngát truyền đến.

"Hử?"

Hắn chú ý tới một đoạn dây leo màu xám lộ ra phía sau Địa Hoàng Táo, lại nhìn xuống phần rễ cây Địa Hoàng Táo, từ góc độ này, hoàn toàn có thể mơ hồ nhìn thấy một vệt dịch nhờn màu xám vẫn còn lưu lại dấu vết ở nơi đây.

Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng, lập tức dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy đoạn dây leo màu xám kia, kéo nó lên.

"Lại muốn nhằm vào linh thực của ta?" Lục Huyền xách theo Yêu Quỷ Đằng đang không ngừng vặn vẹo trên không trung, vừa cười vừa nói.

Sau khi con Yêu Quỷ Đằng này đi vào Lôi Hỏa Tinh Động, nó vẫn không đổi được bệnh cũ, mỗi ngày đều phải đi một vòng xung quanh đám linh thực, nhìn thấy linh thực mình yêu thích sắp thành thục, là kiểu gì cũng muốn đánh dấu một cái mới cam lòng. Đánh dấu xong, nó sẽ ba chân bốn cẳng trở lại

bên cạnh Mê Tiên Đào, bất tỉnh "đằng" sự trong mảnh chướng khí màu phấn hồng ấy.

Lục Huyền đưa tay búng vào thân thể Yêu Quỷ Đằng, khiến cho cường độ vặn vẹo của nó càng thêm kịch liệt, thậm chí trên nhánh dây leo còn dài ra hàng đống xúc tu.

"Quay về với thứ sắc đẹp làm ngươi trầm mê bên kia đi, sau đó thành thành thật thật chờ đợi cho ta." Hắn không chút thương tiếc lập tức ném Yêu Quỷ Đằng vào trong rừng cây Mê Tiên Đào ở phía xa.

Sau khi xem xét toàn bộ linh thực, Lục Huyền trở lại tiểu viện, lấy các loại linh quả từ trong phòng ra, nghiền nát, lại dùng nhiều thủ đoạn khác nhau để xử lý từng loại. Những loại linh quả này chính là nguyên liệu được dùng để ủ chế Bách Quả Linh Tương cùng với Ngọc Tẩy Linh Lộ, có vài loại hắn có thể tự mình bồi dưỡng được, nhưng cũng có vài loại hắn đã mua ở Trích Tinh lâu.

Linh tương linh lộ trong tay còn lại khá ít, mà ngày bình thường lượng tiêu hao của đám linh thú cũng không nhỏ, hắn đã có ý định ủ chế vài mẻ mới bổ sung lượng dự trữ rồi.

"Lục đạo hữu, có ở trong động phủ không?" Đang mải mê xử lý linh quả, đột nhiên một giọng nói hùng hậu lại có phần quen thuộc truyền đến từ bên ngoài động phủ.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, nhanh chóng phát hiện vị khách này chính là người trung niên một mắt Lạc Minh lúc trước từ tới bái phỏng hắn. Hiện đối phương đang đứng bên ngoài động phủ.

"Lạc đạo hữu, mời vào." Hắn lập tức đi ra nghênh đón, lại mở trận pháp cấm chế bên ngoài động phủ, cười hô.

"Chủng loại linh thực trong động phủ của Lục đạo hữu thật phong phú, không hổ là linh thực sư dùng nghề nghiệp này để

mưu sinh.” Thời điểm Lạc Minh đi ngang qua khu vực linh điền bên ngoài động phủ, gã không khỏi cảm khái một câu.

“Về cơ bản toàn bộ quỹ thời gian trong ngày của ta đều tiêu hao hết trên người bọn chúng, vì làm ruộng mà ngay cả thời gian tu hành cũng bị trễ nải không ít.” Lục Huyền mỉm cười nói ra.

Hai người tiến vào trong sân, hắn lập tức bưng lên linh quả linh trà. Lạc Minh uống một ngụm linh trà, sau đó đặt lên chiếc bàn ngọc thạch, mở miệng hỏi: “Lục đạo hữu dọn đến Lôi Hỏa Tinh Động này, đã quen với cuộc sống ở nơi đây chưa?”

“Mọi chuyện đều tốt cả.”

“Đã đi tới lôi hải kia chưa?”

“Có đi qua vài lần, ngặt nỗi tu vi của ta khá bình thường, không dám xâm nhập vào bên trong, chỉ có thể thu thập một ít linh lôi ở khu vực ngoại vi.” Lục Huyền khẽ cười nói.

“Biết Lục đạo hữu tinh thông linh thực chi đạo, nên lần này ta tới chính vì muốn nhờ đạo hữu giúp đỡ một chút chuyện có liên quan đến linh thực.”

“Không dám xưng là tinh thông, ta chỉ hiểu sơ một hai mà thôi, kinh nghiệm bồi dưỡng coi như phong phú. Nếu cần giúp đỡ điều gì mời đạo hữu cứ nói, nếu là chuyện nằm trong khả năng, Lục mỗ nhất định sẽ dốc hết sức đi tương trợ.” Lục Huyền cũng không khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Chương 771: Gặp Chuyện Không Giải Quyết Được Lập Tức Trồng Linh Thực!

“Là như vậy, bình thường ta rất ít khi gieo trồng linh thực, nhưng vì tu luyện một môn ảo thuật mà mấy năm trước đã trồng một gốc linh thực tứ phẩm tên là Hoặc Âm Mộc. Vốn dĩ nó sinh trưởng rất tốt, nhưng gần đây, đột nhiên ta lại phát hiện một chút tình huống dị thường. Chẳng biết vì sao gốc Hoặc Âm Mộc kia lại trở nên cực kỳ uể oải, dáng vẻ héo hon, sinh cơ yếu hơn rất nhiều so với thường ngày.”

“Tình huống dị thường này phát sinh do thay đổi linh nhưỡng, hoàn cảnh linh khí, hoặc là thủ đoạn bồi dưỡng?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Ta vẫn một mực trồng nó ở trong động phủ, linh nhưỡng linh khí gì đó vẫn giống như bình thường. Về phần thủ đoạn bồi dưỡng, lúc trước ta đã từng có kinh nghiệm bồi dưỡng âm mộc rồi, vẫn có một chút tự tin trên phương diện này.” Trung niên một mắt trầm ngâm một hồi, sau đó chậm rãi nói.

“Vậy ngươi có kiểm tra bên trong cơ thể linh thực xem có dị trùng gì đó xâm nhập vào không? Hoặc là khí tức âm khí tà ma đã gây ảnh hưởng đến nó rồi?”

“Chuyện này ta cũng không chắc chắn lắm. Trên thực tế, ta có nghĩa ra một số biện pháp để xử lý tình huống này, tuy nhiên vẫn mãi không tìm được đầu mối, cuối cùng mới nghĩ đến Lục đạo hữu ngươi, sau đó vội vàng tới đây muốn tìm

kiếm sự giúp đỡ.” Trung niên một mắt lộ vẻ mặt chân thành tha thiết nhìn về phía Lục Huyền.

“Chỉ dựa vào dăm ba câu nói, khẳng định là không phát hiện ra vấn đề gì, ta cần đi vào trong động phủ của đạo hữu quan sát linh thực một phen đã.” Lục Huyền hỏi.

“Được! Vậy làm phiền Lục đạo hữu ngươi!” Trên mặt Lạc Minh xuất hiện một tia vui mừng, hai người cũng không dừng lại lâu, đã trực tiếp lên đường, đi tới vị trí động phủ của gã rồi.

Hai người bọn họ ở cách nhau không xa, không đến nửa khắc đã đi tới mục đích.

“Lục đạo hữu, mời vào.” Trung niên một mắt Lạc Minh dẫn Lục Huyền vào trong một tòa động phủ khí thế hùng hồn của mình.

“Hàn xá đơn sơ, không lớn bằng một nửa động phủ của Lục đạo hữu ngươi, xin chớ chê cười.”

“Không dám không dám, nếu không phải ta có rất nhiều linh thực cần đi bồi dưỡng, khẳng định là sẽ không thuê một tòa động phủ lớn như vậy. Với ta, một cái tiểu viện cũng đủ sống rồi.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

Hai người đi tới hậu sơn, đang muốn đi xem xét gốc linh thực dị thường trong miệng Lạc Minh, đột nhiên bên tai lại truyền đến một tiếng nổ mạnh ầm ầm, giống như có lôi đình vừa đánh xuống bên người vậy.

“Đây là con Lôi Giao ta nuôi dưỡng, lúc trước khi tới bái phỏng Lục đạo hữu, ta từng mang nó theo. Đoạn thời gian trước, ta nhận được một món bảo vật từ trong lôi hải, Lôi Giao đang mượn dùng món bảo vật kia để tinh lọc huyết mạch, rèn luyện nhục thân.” Trung niên một mắt thấy Lục Huyền lộ vẻ nghi hoặc, mới vội vàng lên tiếng giải thích với hắn.

Hai người đi được chừng mười trượng, đã tiến vào một mảnh linh điền.

“Chính là chỗ này.” Trung niên một mắt chỉ vào gốc linh thực trong linh điền.

Lục Huyền chú ý tới phần lớn những loại linh thực này đều tương đối phổ thông, là loại bình thường, rất ít tam phẩm trở lên. Chỉ có một gốc cây linh mộc màu đen đậm là đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của người ta, từ xa nhìn lại nó giống như một luồng hư ảnh màu đen thui, không ngừng biến ảo. Xung quanh linh mộc được bố trí một loại cấm chế nào đó không rõ, khiến cho một khu vực nhỏ bên trong linh điền tràn ngập âm khí tinh thuần.

Loại âm khí này có sự khác biệt không nhỏ so với thứ âm khí do đám linh thực tà dị sản sinh ra, nó cực kỳ tinh thuần nồng đậm, chỉ mang đến người ta một loại cảm giác âm lãnh, chứ không có bất cứ tác hại nào.

Chẳng qua tình huống của gốc linh mộc màu đen sẫm kia không được tốt cho lắm, toàn bộ phiến lá đều rủ xuống, thậm chí thân cành còn có dấu hiệu khô héo.

“Dưới tình huống bình thường, loại Hoặc Âm Mộc tứ phẩm này cần được trồng trong hoàn cảnh râm mát, thuộc tính thiên âm, cũng không biết vì sao đột nhiên nó lại biến thành bộ dáng như vậy.” Trên mặt Lạc Minh xuất hiện một tia ưu sầu.

Vì tu luyện môn huyễn thuật kia, vị trung niên một mắt này đã phải trả một cái giá không nhỏ mới đặc biệt mua được cây Hoặc Âm Mộc này trở về bồi dưỡng nhằm phụ trợ bản thân tu hành, thực sự không ngờ đã gieo trồng mấy năm, sắp tới thời điểm thành thục lại gặp phải tình huống này.

Nếu không thể giải quyết vấn đề dị thường của linh thực, chẳng những mấy năm tâm huyết của gã đều uổng phí mà

ngay cả tiến độ tu luyện môn huyễn thuật kia cũng sẽ bị ảnh hưởng mà trì trệ không tiến.

"Đạo hữu đừng quá lo lắng, để ta đi qua tỉ mỉ kiểm tra một chút xem." Lục Huyền lên tiếng trấn an đối phương. Trong tay nắm giữ năng lực xem xét trạng thái đặc thù của linh thực nên hắn có lòng tin tuyệt đối vào bản thân mình, khẳng định là hắn có thể kiểm tra ra vấn đề của loại linh thực này.

Lục Huyền đi tới phía trước gốc linh mộc màu đen sẫm, cẩn thận rót linh thức vào bên trong linh thực, tra xét rõ ràng mỗi một bộ phận của cây.

"Lục đạo hữu, thế nào rồi?" Thấy Lục Huyền kết thúc quá trình kiểm tra, trung niên một mắt ở một bên vội vàng hỏi.

"Kiểm tra sơ bộ không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì, nên cần kiểm tra kỹ càng hơn một chút, nhất là phần rễ cây linh thực ở sâu bên trong linh nhưỡng, chỗ đó là khu vực dễ dàng bị bỏ qua nhất." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên nói.

Tuy hắn đã học tập không ít điển tịch có liên quan đến linh thực, nhưng vẫn không tìm thấy căn nguyên của tình huống dị thường này.

"Gặp chuyện không giải quyết được lập tức trồng linh thực!"

Hắn không thể không lấy ra thủ đoạn áp đáy hòm.

Chỉ thấy linh lực trong cơ thể phun trào, Lục Huyền trực tiếp thi triển Địa Dẫn Thuật, nhấc gốc Hoặc Âm Mộc màu đen kịt ấy lên, lại nhanh chóng trồng nó xuống sâu bên trong linh nhưỡng. Sau đó, tâm thần ngưng tụ trên cây Hoặc Âm Mộc này.

【 Hoặc Âm Mộc, linh thực tứ phẩm, cần sinh trưởng trong hoàn cảnh cực âm, khí tức chí dương chí cương sẽ gây ra phản ứng bất lợi đối với quá trình sinh trưởng của linh thực, sau khi

thành thục có thể sử dụng để phụ trợ tu sĩ tu luyện thần thông huyễn thuật, cũng có thể dùng làm nguyên liệu rèn đúc trận kỳ loại ảo trận hoặc là pháp khí tương ứng.】

【Luôn có tiếng sấm nổ tung, nơi này thật là đáng sợ!!】

"Bị những sấm sét vừa rồi dọa sợ ư?" Động tác trong tay Lục Huyền thoáng dừng lại một chút, trong lòng chợt sinh ra một tia cảm giác hoang đường. Hắn đã giải quyết không ít vấn đề dị thường của linh thực, nhưng đây là lần đầu tiên được chứng kiến một gốc linh thực bị tiếng sấm dọa sợ, từ đó gây ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng của bản thân.

"Cây Hoặc Âm Mộc này cần sinh trưởng trong hoàn cảnh cực âm, mà thứ không thiếu nhất bên trong Lôi Hỏa Tinh Động chính là lôi đình cương mãnh. Hơn nữa, thỉnh thoảng nó lại nghe được tiếng sấm nổ vang bên cạnh, đoán chừng trải qua thời gian quá dài, cuối cùng đã hóa thành như vậy." Lục Huyền suy tư nói.

"Lục đạo hữu, có phát hiện gì không?" Trung niên một mắt đang đứng bên cạnh, nhìn thấy dáng vẻ Lục Huyền như vậy, không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi thăm.

Chương 772: Không Phải Bên Trong Tinh Động Đã Có Sẵn Rồi Sao?

Lục Huyền khẽ gật đầu với gã: "Ta đã kiểm tra kỹ càng vài lần rồi, hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì, nhưng… qua quá trình đó, trong lòng ta lại có một chút phỏng đoán, hẳn là thứ này có liên quan đến tình huống dị thường của linh mộc."

"Tu Hành giới có rất nhiều tồn tại tương sinh tương khắc, ví dụ như Ngũ Hành chính là loại hình thường gặp nhất. Thuyết pháp này vẫn phù hợp ngay cả khi đặt vào trong linh thực, giống như Hoặc Âm Mộc, chỉ có thể gieo trồng loại linh thực này ở trong hoàn cảnh linh lực thuộc tính âm, bởi vì nó hoàn toàn không chịu nổi kích thích của linh khí loại cương mãnh bá đạo."

"Tuy bên trong Lôi Hỏa Tinh Động có ẩn chứa lượng lớn khí tức lôi đình, nhưng chỉ một vài khu vực đặc thù, loại khí tức này mới trở nên đặc biệt rõ ràng, giống như động phủ của ta vẫn có thể bồi dưỡng những loại linh thực bình thường. Nhưng gần đây bên trong động phủ của Lạc đạo hữu vừa phát sinh một chút biến hóa mới." Lục Huyền hồi tưởng lại tiếng sấm sét vừa nghe được khi mới tiến vào hậu sơn.

"Đạo hữu, linh thú Lôi Giao kia đang mượn dùng bảo vật để đột phá, đương nhiên sẽ khiến cho khí tức lôi linh trong linh điền trực tiếp trở nên nồng đậm hơn rất nhiều. Khí tức lôi linh cương mãnh bá đạo vốn trái ngược với hoàn cảnh sinh

trưởng cực âm của Hoặc Âm Mộc, lại cộng thêm loại linh thực tứ phẩm này đã có chút linh tính rồi, nó thường xuyên bị tiếng sấm nổ dọa cho sợ hãi mới khiến quá trình sinh trưởng bị liên lụy, không ngừng chuyển biến xấu đi, cuối cùng đã biến thành bộ dáng như vậy.” Lục Huyền chậm rãi nói với trung niên một mắt.

“Không ngờ lại là vấn đề do linh thú…” Trong mắt Lạc Minh hiện lên một tia kinh hãi đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng cẩn thận nghĩ lại, gã cũng cảm nhận được những lời Lục Huyền nói rất có lý.

“Có lẽ Lạc đạo hữu nên thử di chuyển con Lôi Giao kia đến một nơi khác, lại xua tan khí tức lôi linh đang bao quanh nơi đó đi, xem hoàn cảnh này có gây ảnh hưởng đến linh thực hay không. Nếu thật sự có thì hẳn là trong một khoảng thời gian ngắn, sẽ nhìn thấy hiệu quả ngay.” Lục Huyền lên tiếng đề nghị.

Có tin tức về linh thực xuất hiện trong đầu, nên hắn tuyệt đối nắm chắc cũng như có mười phần tin tưởng đối với biện pháp này.

“Được, vậy ta sẽ nhanh chóng di chuyển con Lôi Giao kia đến nơi khác.” Trung niên một mắt thấy giọng điệu của Lục Huyền vô cùng chắc chắn, cũng không do dự thêm, đã lập tức lựa chọn tin tưởng Lục Huyền, thân hình nhanh chóng hóa thành một luồng lôi quang trực tiếp biến mất tại chỗ.

Gần như ngay lập tức, ở phía xa xa đã vang lên tiếng than nhẹ của con Lôi Giao kia, thanh âm dần dần yếu bớt, mãi cho đến khi hoàn toàn nghe không được mới thôi.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, chợt phát hiện sau khi trung niên một mắt trở về linh điền, đối phương đã dùng một loại thủ pháp dẫn lôi đặc thù, để không ngừng hấp dẫn thu thập khí tức lôi linh còn sót lại bên trong linh điền.

Gần nửa canh giờ sau, gã mới trở lại bên cạnh Lục Huyền. Lục Huyền gật đầu với gã, ý bảo hiện giờ đã có thể bồi dưỡng và kiểm tra tình hình của Hoặc Âm Mộc được rồi.

Chỉ thấy một luồng hắc khí chậm rãi ngưng kết ngay bên cạnh gốc Hoặc Âm Mộc vốn đang ủ rũ kia rồi nhẹ nhàng rót vào trong thân thể linh mộc đen sẫm. Sau khi hắc khí chậm rãi được tích lũy, phiến lá màu đen trên cành Hoặc Âm Mộc dần dần trở nên trơn bóng mượt mà, nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

"Đúng là phương pháp của Lục đạo hữu vô cùng hữu hiệu!" Trung niên một mắt nhi quay đầu nhìn về phía Lục Huyền, vui sướng hô lên.

"Chỉ là may mắn, may mắn thôi, chủ yếu là đã gieo trồng tương đối nhiều linh thực nên tích lũy được một chút kinh nghiệm lung tung rối loạn mà thôi." Lục Huyền khiêm tốn nói: "Hiện giờ, chỉ cần đạo hữu áp dụng phương thức bồi dưỡng như bình thường trong mấy ngày thì hẳn là gốc Hoặc Âm Mộc này có thể khôi phục lại sức sống như trước kia."

"Ta nhất định sẽ làm theo lời Lục đạo hữu nói." Trung niên một mắt đã cực kỳ bội phục tạo nghệ đối với linh thực nhất đạo của Lục Huyền rồi, gã vội vàng gật đầu đáp.

"Lần này đã làm phiền Lục đạo hữu ngươi phải tới đây một chuyến, thay ta giải quyết tình huống dị thường của linh thực, số linh thạch này coi như một chút tâm ý của tại hạ, kính xin đạo hữu đừng ghét bỏ." Sau khi hai người trở lại trong viện, Lạc Minh lập tức lấy ra một túi linh thạch, đưa cho Lục Huyền.

"Đạo hữu quá khách khí rồi, đây chỉ là tiện tay mà thôi, không cần phải nhắc đến." Lục Huyền chối từ.

"Đối với Lục đạo hữu ngươi chỉ là tiện tay, nhưng đối với ta, ý nghĩa lại hoàn toàn không giống. Nếu lần này không có

đạo hữu tới, cũng không biết ta sẽ phải tổn thất thêm bao nhiêu thứ này. So với tổn thất để cứu vãn tình hình thì chút linh thạch này thực sự không tính là gì, kính xin Lục đạo hữu hãy nhận lấy."

"Vậy ta không khách khí nữa." Lục Huyền thực sự không từ chối được, cuối cùng vẫn nhận lấy cái túi nhỏ chứa đầy linh thạch kia.

Túi vừa vào tay, hắn đã cảm nhận được bên trong khá nặng, dường như có đến ba nghìn linh thạch hạ phẩm.

"Lạc Minh này cũng khá hào phóng. Linh thực tứ phẩm bình thường chỉ đáng giá mấy ngàn linh thạch, vậy mà ta tới xem linh thực giùm hắn một chút, hắn đã cho ta ba ngàn linh thạch làm thù lao rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

"Lục đạo hữu, mời uống trà." Giải quyết xong vấn đề dị thường của cây Hoặc Âm Mộc tứ phẩm kia, hai người lại đi tới một khu sân viện rộng rãi, trung niên một mắt nhanh chóng bưng đến một chén linh trà nóng hôi hổi.

"Đạo hữu mới tới Lôi Hỏa Tinh Động, nếu có chỗ nào chưa quen thuộc đừng ngại ngần, cứ tới hỏi ta." Lạc Minh ồm ồm nói.

Sau khi Lục Huyền hỗ trợ giải quyết vấn đề dị thường cho linh thực của gã, trong lòng gã cực kỳ cảm kích hắn, thoáng cái khoảng cách giữa hai người đã được rút ngắn đi rất nhiều.

"Những thứ khác thì không nói đến, nhưng nếu Lạc đạo hữu có được tin tức của linh chủng cao giai, lại đi nói cho tại hạ một tiếng thì không còn gì tốt hơn nữa." Lục Huyền mỉm cười nói, hắn vẫn không quên mục tiêu là nhận được linh chủng cao giai của mình.

"Linh chủng cấp cao ư… Không phải bên trong Tinh Động đã có sẵn rồi sao?" Trong mắt vị trung niên kia lộ vẻ khó hiểu

hỏi.

"Ồ? Là sao vậy?"

"Trong lôi hải có linh chủng cao giai mà. Mảnh lôi hải kia vốn là hạch tâm của Lôi Hỏa Tinh Động, đương nhiên sẽ không đơn giản như mặt ngoài. Linh chủng cao giai nhất là ngũ phẩm trở lên, thường sẽ là sản phẩm được thiên địa thai nghén mà thành, mảnh lôi hải kia chính là một nơi kỳ dị như thế. Bên trong chẳng những ẩn chứa các loại linh lôi, âm lôi, thần lôi, còn có thể tìm được không ít linh chủng cao giai thuộc tính lôi."

"Tương truyền từ nhiều năm trước, có một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn đã nhận được một hạt linh chủng lục phẩm từ bên trong lôi hải, sau đó bán cho Hải Lâu thương hội đổi được lượng lớn tài nguyên tu hành quý hiếm." Nói đến đây, trong con mắt còn sót lại của Lạc Minh chợt toát lên vẻ cực kỳ hâm mộ.

"Người nọ đúng là phúc duyên thâm hậu." Lục Huyền cũng hâm mộ nói.

Chương 773: Thổ Hành Châu!

Mặc dù hắn cũng có thể nhận được bảo vật lục phẩm từ bên trong quầng sáng, nhưng chuyện đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc hắn hâm mộ người khác nhận được cơ duyên lớn lao như thế.

Hai người thổn thức không thôi, chỉ hận không thể thay thế tên tán tu Trúc Cơ viên mãn kia, trải nghiệm một phen cảm giác bị thiên đại phúc duyên đập trúng.

"Đúng rồi, Lạc đạo hữu, ngươi ở Thiên Tinh Động này nhiều năm như vậy rồi, có nghe nói đến tin tức về các loại Nguyên Từ Linh Sơn, linh quáng hay không?"

"Bảo vật nguyên từ? Lục đạo hữu đang muốn…"

"Ta muốn rèn đúc một thanh phi kiếm cao giai làm bảo vật phòng thân, đáng tiếc là còn thiếu một khối Nguyên Từ Linh Quáng, tìm kiếm hồi lâu vẫn không nhận được gì." Lục Huyền thuận miệng bịa ra một câu chuyện. Đương nhiên hắn sẽ không thẳng thắn thừa nhận rằng mình muốn tìm Nguyên Từ Linh Quáng để bồi dưỡng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm.

"Thì ra là thế. Nhưng bảo vật loại nguyên từ vốn là thư cực kỳ hiếm thấy ở Tu Hành giới, gần như chúng đều bị những đại tông môn, thế lực lớn kia nắm giữ trong tay rồi. Lục đạo hữu có thể chú ý tới hội đấu giá được tổ chức hàng năm tại Hải Lâu thương hội một phen, có lẽ ở nơi ấy, ngươi có thể nhận được bảo vật hoặc là tin tức có liên quan với nguyên từ." Trung niên một mắt chậm rãi nói.

“Đa tạ đạo hữu.” Lục Huyền gật nhẹ đầu sau đó đứng dậy ôm quyền: “Thời gian không còn sớm, tại hạ cũng không ở lại lâu, cáo từ.”

“Thứ cho ta không tiễn xa. Lục đạo hữu, nếu lần sau có cơ hội, chúng ta cùng đi thăm dò chỗ sâu trong lôi hải nhé.” Lạc Minh đưa Lục Huyền ra ngoài động phủ, thành khẩn nói.

“Nhất định nhất định!” Lục Huyền thuận miệng nói một câu cho có lệ, rồi trở lại động phủ của mình.

“Theo lời Lạc Minh nói, hắn là bên trong lôi hải có không ít thứ tốt, thậm chí còn có thể tìm được linh chủng thuộc tính lôi cao cấp ở nơi này. Đáng tiếc là ta không thể nắm chắc tuyệt đối sau khi mình tiến vào sẽ đủ sức để toàn thân trở ra.” Hắn lặng lẽ ngồi trong sân, đưa mắt nhìn nhóm linh thực đang khỏe mạnh trưởng thành phía dưới, âm thầm suy nghĩ.

Tuy trong tay hắn đã có không ít bảo vật ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm, nhưng trong nhóm tu sĩ tiến vào chỗ sâu bên trong lôi hải, kiểu gì cũng có Kim Đan chân nhân, hắn không dám chắc bản thân sẽ đủ sức ứng phó với tồn tại kiểu này.

“Chờ tu vi lại gia tăng thêm một chút, lại chờ bảo vật trong tay nhiều hơn một chút, lại tiến vào chỗ sâu trong lôi hải nhìn một cái xem sao.”

Dẫu sao linh chủng thuộc tính lôi cao giai cũng có sức hấp dẫn không nhỏ đối với hắn.

Trong lòng Lục Huyền đã có quyết định. Sáng sớm hôm sau, hắn tiếp tục đi xử lý đống linh quả, chuẩn bị để ủ Bách Quả Linh Tương và Ngọc Tẩy Linh Lộ.

Chờ đến khi công trình này đã hoàn thành, hắn mới đi vào trong linh điền, hít thở luồng sương trắng nhàn nhạt còn chưa tán đi toàn bộ rồi lần lượt xem xét toàn bộ linh thực trong linh điền.

“Ừm, cây Long Hài Thảo cuối cùng cũng sắp chín rồi.” Hắn tập trung tâm thần lên gốc Long Hài Thảo đang tung tăng bơi lộ ở chỗ sâu dưới đáy giếng, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã sắp sửa kéo căng.

“Tiễn Đằng…”

“Tàng Nguyên Thảo…”

“Thiên Cầu Thủ…”

“Gần như cũng sắp thành thục.”

“Ha ha, còn có một gốc đã thành thục rồi.”

Trên mặt Lục Huyền xuất hiện một nụ cười vui vẻ, hắn đưa mắt nhìn thanh tiến độ đã hoàn toàn kéo đầy của gốc Địa Hoàng Táo tứ phẩm phía trước. Chỉ thấy giữa những cành lá màu vàng sậm, có đến mười trái linh táo nửa che nửa đậy, như ẩn như hiện, trên mỗi một trái linh táo đều có linh khí màu vàng nhạt quẩn quanh.

Lục Huyền đưa tay hái xuống một trái linh táo màu vàng sáng, trong đầu nhanh chóng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Địa Hoàng Táo, linh thực tứ phẩm, được linh lực linh nhưỡng hệ thổ tinh thuần bồi dưỡng mà thành, linh quả có rất nhiều công dụng, có thể dùng để phụ trợ tu sĩ tu luyện công pháp, thần thông hệ thổ, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược phẩm cấp cao tương ứng, cũng có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi một vài loại linh thú. 】

“Trực tiếp ăn vào lại có chút phung phí của trời, chờ đến khi chúng thành thục nhiều hơn, số lượng khả quan một chút, lại thưởng thức hương vị của linh táo xem sao.” Hắn quyết định cứ cất kỹ trái linh táo tứ phẩm này trước, sau đó lại tính xem mình sẽ xử lý nó như thế nào sau.

Sau khi linh táo bị hái đi, một quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện ngay tại vị trí của nó. Quầng sáng hơi lóe lên, tựa như đang mời gọi Lục Huyền mau chóng tiến đến chạm vào. Đương nhiên là Lục Huyền không thể chống cự được sức hấp dẫn của quầng sáng, ngón tay nhẹ nhàng đưa qua, chạm vào mặt ngoài của nó. Chỉ trong chốc lát, quầng sáng kia đã vỡ tan trong im lặng, giống như một quả pháo hoa nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ, tràn vào trong cơ thể hắn.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một quả Địa Hoàng Táo tứ phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Thổ Hành Châu. 】

Ý niệm trong đầu vừa biến mất, một viên linh châu màu vàng đất đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Không gian bên trong viên linh châu màu vàng đất này là một mảnh tối tăm mờ mịt, hình như có cát vàng vừa lướt qua, khi nắm ở trong tay sẽ xuất hiện một loại cảm giác muốn rơi xuống, giống như bản thân cực kỳ khao khát, chỉ muốn lập tức được hòa làm một thể cùng mặt đất bên dưới thôi.

Lục Huyền lập tức tập trung tinh thần vào viên linh châu màu vàng đất trên tay, chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ những tin tức có liên quan đến nó.

【 Thổ Hành Châu, bảo vật tứ phẩm, kèm theo thuật pháp Thổ Hành Thuật, người nắm giữ linh châu có thể tự do xuyên thẳng qua các loại linh quáng, không bị địa hình hạn chế. 】

【 Nếu ở lại trong linh khoáng nham thạch lâu dài, thân thể có khả năng bị địa khí xâm nhập, dần dần hóa đá. 】

“Bảo vật tứ phẩm Thổ Hành Châu, công hiệu của thứ này có phần tương tự với Thủy Hành Châu, nhưng rõ ràng là mạnh hơn Thủy Hành Châu. Xét cho cùng, khi hành động trong đất

sẽ gặp phải lực cản và chướng ngại càng lớn hơn ở trong nước nhiều."

"Huống chi, Thổ Hành Châu này còn kèm theo Thổ Hành Thuật, chẳng những có thể tự do hành động ở trong nham thạch thổ nhưỡng, tốc độ còn không bị ảnh hưởng gì, cũng xứng đáng với danh hiệu bảo vật tứ phẩm của nó." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Loại linh thực Địa Hoàng Táo này đã ngưng kết được mười trái linh táo, một quả trong đó trực tiếp mở ra được một món bảo vật tứ phẩm, hoàn toàn không làm hắn thất vọng. Hắn không kịp đi thử công hiệu của Thổ Hành Châu đã tiếp tục xem xét chín quả linh táo màu vàng sáng còn lại rồi.

Mặc dù thanh tiến độ phía dưới linh táo cũng không thua kém quá nhiều, nhưng kể cả khi chênh lệch một sợi chỉ mỏng, cũng tương đương với một đoạn thời gian thành thục khác biệt rồi, mà trước mắt trong tay hắn không có Nạp Linh Thảo Châu, hắn chỉ có thể lặng yên chờ đợi chúng tự do sinh trưởng, không vội đi thúc giục linh táo chín sớm.

Sau khi xem xét từng trái linh táo còn thừa lại, Lục Huyền chợt phát hiện ra một quả đã hoàn toàn chín muồi. Hắn cẩn thận hái linh táo xuống.

"Ừm, hình như là phẩm chất tốt." Trái linh táo này đã mang đến cho hắn một niềm vui sướng ngoài ý muốn.

Chương 774: Bốn Lượt Rút Thăm Cuối Cùng!

Linh quả kết xuất trên cùng một gốc linh thực nhưng phẩm chất có một chút khác biệt rất nhỏ cũng là chuyện bình thường.

Dẫu sao cũng có rất nhiều nhân tố đồng thời ảnh hưởng đến phẩm chất của linh quả mà, Lục Huyền chỉ có thể cố gắng hết sức chăm bón cho chúng, còn có thể kết xuất ra loại linh quả phẩm chất gì, lại phải dựa vào chính bản thân linh thực.

Đối với hắn, phẩm chất của linh quả càng cao đương nhiên là càng tốt, vì điều này có nghĩa là phần thưởng xuất hiện bên trong quầng sáng cũng có thể sẽ càng phong phú hơn bình thường.

Linh táo được hái xuống, quầng sáng màu trắng lại lặng yên xuất hiện tại vị trí sinh trưởng của nó, bề mặt hơi lập loè.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, nó lập tức không tiếng động nổ tung ra, vô số điểm sáng rất nhỏ đã ngưng tụ thành một hình người màu trắng hư ảo, chỉ nháy mắt sau, đã nhanh chóng chui vào đầu ngón tay Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong thức hải.

【Thu hoạch một quả Địa Hoàng Táo tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Khôn Thổ Khôi Tinh (tàn)】.

“Khôn Thổ Khôi Tinh? Còn là không trọn vẹn?” Lục Huyền có phần kinh ngạc khi đọc được tin tức này. Gần như cùng thời điểm ấy, một cục bùn đất đã xuất hiện ngay trước

mặt hắn. Thoạt nhìn cục bùn đất này cực kỳ không dễ thấy, bên trong lại tản ra khí tức thổ linh nồng đậm, nó không ngừng biến hóa hình thái ở trước mặt Lục Huyền, biến tới biến lui, đều là một hình người không trọn vẹn đã thiếu đi hơn phân nửa tứ chi.

Dường như cái hình người không trọn vẹn ấy cũng khó có thể chống đỡ được hình thái trước mắt, nó lại nhanh chóng hóa thành một cục bùn đất lồi lõm biến hóa rồi.

Trong lòng Lục Huyền sinh ra vài phần hiếu kỳ, hắn lập tức ngưng tụ tinh thần lên cục bùn vàng cổ quái trước mắt này. Rất nhanh, những tin tức có liên quan đến Khôn Thổ Khôi Tinh không trọn vẹn này đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Khôn Thổ Khôi Tinh (1/5), một bộ phận của Linh Khôi dùng Khôn Thổ chế thành, bên trong ẩn chứa khí tức thổ linh tinh thuần, sau khi thu thập xong có thể hình thành Khôn Thổ Linh Khôi hoàn chỉnh, có tác dụng phòng hộ rất mạnh.】

"Ha ha, lại là một món bảo vật loại hợp thành, cũng khá là hiếm có." Lục Huyền có chút buồn cười, hắn nhìn cục bùn đất không ngừng biến hóa hình thái trong tay, thầm nghĩ như vậy.

Thoáng cái suy nghĩ của hắn đã được kéo đến thời kì bản thân từng sinh hoạt bên trong Lâm Dương phường thị. Lúc ấy, từ một gốc Thực Nguyệt Quả nhất phẩm, hắn đã nhận được món pháp khí loại hình hợp thành đầu tiên, Liệt Ngân Nhận, sưu tầm hồi lâu mới có thể thành công ghép được.

Trong ấn tượng của hắn, món pháp khí kia cực kỳ khủng bố, đáng tiếc là phẩm giai của nó quá thấp, đã bị đặt ở trong góc túi trữ vật không biết bao nhiêu năm rồi.

"Không phải chỉ hợp thành một bộ Khôn Thổ Linh Khôi thôi sao? Cần tổng cộng năm phần Khôn Thổ Khôi Tinh, hiện

trong linh điền của ta vẫn còn tám trái Địa Hoàng Táo, xác suất tám trúng bốn, 50 - 50, hẳn là ổn.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Mấy ngày sau, hắn lại một lần nữa đi tới phía trước cây Địa Hoàng Táo, lại phát hiện hai trái linh táo đã hoàn toàn thành thục.

“Khôn Thổ Khôi Tinh, bạo hai lần liên tiếp đi!” Hắn nhanh nhẹn hái xuống hai trái linh táo rồi thấp giọng cầu nguyện, mong cho phần thưởng bên trong hai quầng sáng màu trắng vừa lặng yên hiển hiện trên cây kia sẽ trùng với ước ao của mình, sau đó đưa tay nhẹ nhàng lướt qua mặt ngoài của quầng sáng.

Gần như hai quầng sáng ấy vừa đồng thời nổ tung ra cùng một đoạn thời gian rồi hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một quả Địa Hoàng Táo tứ phẩm, nhận được đan dược tứ phẩm Thổ Nguyên Đan.】x2

Ý niệm hiện lên trong đầu, hai viên đan dược tròn trịa màu vàng đậm đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Hai viên đan dược này cực kỳ tròn trịa no đủ, mặt ngoài có rất nhiều đan văn không ngừng di chuyển, giống như những dãy núi nối liền cùng một chỗ, linh quang vàng nhạt hiện lên, tản ra khí tức thổ linh nồng đậm.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên đan dược ấy, chỉ trong nháy mắt đã biết được mọi tin tức chi tiết về loại Thổ Nguyên Đan tứ phẩm này.

【 Thổ Nguyên Đan, đan dược tứ phẩm, ẩn chứa linh lực hệ thổ nồng đậm, sau khi sử dụng, có thể gia tăng linh lực hệ thổ trong cơ thể, đồng thời cũng gia tăng tốc độ tu luyện công pháp, thần thông hệ thổ.】

“Đại bộ phận công hiệu của thứ này đều không có bao nhiêu tác dụng đối với ta, nhưng ở trong mắt nhóm tu sĩ đang tu luyện một ít công pháp đặc thù, thì rất có khả năng tác dụng của nó hoàn toàn không thua kém bảo vật ngũ phẩm.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

“Còn có sáu trái linh táo nữa. Ừm, vấn đề không lớn.” Trong lòng hắn vẫn lạc quan nghĩ thầm. Hắn rất có lòng tin đối với quầng sáng.

Trong mấy ngày kế tiếp, lại có hai trái Địa Hoàng Táo lần lượt thành thục. Hai quầng sáng màu trắng kia mang đến phần thưởng cũng coi như không tệ, một viên bảo vật tứ phẩm Thổ Hành Châu, một viên đan dược tứ phẩm Thổ Nguyên Đan. Đáng tiếc, đều không phải là Khôn Thổ Khôi Tinh – thứ Lục Huyền đang cần.

“Chỉ còn bốn lượt rút thăm cuối cùng.” Lục Huyền quan sát bốn trái linh táo với những thanh tiến độ hơi có chút sai khác trên gốc linh thực Địa Hoàng Táo trước mặt, khẽ nghiến răng một cái. Ngay sau đó, quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền khẽ xoay tròn, một tia Thanh Mộc nguyên khí lập tức tuôn ra từ đầu ngón tay.

“Dứt khoát thúc giục cho trưởng thành toàn bộ, sớm biết kết quả đỡ phải thấp thỏm vài hôm!”

Ở thời điểm hiện tại, hắn giống hệt một tay cờ bạc đã bước lên chiếu bạc, chỉ muốn trực tiếp đặt cược, gỡ lại vốn liếng, cũng không thèm để ý đến chút Thanh Mộc nguyên khí còn thừa không nhiều lắm kia.

Bốn trái linh táo nhanh chóng được thu vào trong túi trữ vật, Lục Huyền lại dùng một tay nhẹ điểm lên mặt ngoài của quầng sáng. Chỉ thấy vô số điểm sáng rất nhỏ nhanh chóng ngưng tụ thành bốn dòng sông ánh sáng quái dị, nhìn rất giống

một bộ phận thân thể con người, trực tiếp dung nhập vào tứ chi của Lục Huyền.

"Trúng cho ta!"

Bốn luồng thần niệm gần như hiện lên trong đầu hắn cùng một thời điểm

【Thu hoạch một quả Địa Hoàng Táo tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Khôn Thổ Khôi Tinh (tàn)】x4

Bốn luồng ý niệm đại diện cho những tin tức hoàn toàn giống nhau, thoáng nghe qua còn tưởng rằng chúng đã trực tiếp hòa hợp thành một luồng rồi. Ý niệm vừa hiện lên, bốn cục bùn đất đã xuất hiện ở trước người Lục Huyền.

Mấy cục bùn đất này không ngừng biến hóa, tổ hợp thành các loại hình thái kỳ dị.

Lục Huyền lấy cục Khôn Thổ Khôi Tinh không trọn vẹn đầu tiên ra, đặt chung với bốn cục khác. Rất nhanh, dường như cả năm cục Khôn Thổ Khôi Tinh kia đã sinh ra cảm ứng đặc thù với nhau, chúng bắt đầu chậm rãi nhúc nhích, tiến về phía đối phương, cuối cùng trực tiếp hòa làm một thể, không phân biệt được ngươi ta.

Một con khôi lỗi màu vàng đất xuất hiện trước mặt Lục Huyền, trông con khôi lỗi này khá là sống động, tựa như nó cũng có được một chút linh tính đơn giản cho mình.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên người tiểu khôi lỗi màu vàng đất ấy, lập tức biết được tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

Chương 775: Khôn Thổ Linh Khôi!

【 Khôn Thổ Linh Khôi, bảo vật ngũ phẩm, do Khôn Thổ Khôi Tinh chế tạo từ Khôn Thổ dung hợp mà thành, có lượng lớn linh lực hệ thổ tinh khiết, sau khi tế luyện có thể thủ hộ người nắm giữ. 】

【Khi người nắm giữ bị tập kích trí mạng, Khôn Thổ Linh Khôi sẽ nhanh chóng biến thành một con rối đất khổng lồ, bảo vệ quanh thân đối phương, tránh để người nắm giữ bị thương tổn. 】

【 Năng lực phòng hộ của Khôn Thổ Linh Khôi rất mạnh, có thể ngăn cản phần lớn công kích của pháp khí ngũ phẩm. 】

【 Hình thái cụ thể có thể biến hóa tùy theo tâm niệm của người nắm giữ. 】

"Một con khôi lỗi ngũ phẩm có thể tùy ý nặn hình sao?" Trong lòng Lục Huyền sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt với thứ này. Một giọt tinh huyết lập tức xuất hiện trên ngón trỏ tay trái, sau đó dung nhập vào trong thân thể tiểu khôi lỗi màu vàng đất kia.

Sau khi sử dụng linh thức tế luyện, hắn chợt có cảm giác mình và tiểu khôi lỗi này đã có thêm một tia cảm ứng từ trong minh minh rồi.

Tâm niệm vừa động, con thổ khôi lỗi trước người đã phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ. Một bên bả vai của nó hơi run rẩy vài cái, trên đầu đã xuất hiện từng sợi tóc dài nhỏ, rẽ ngôi chính giữa, đồng thời phần lưng cũng xuất hiện dấu vết của

mấy sợi đai lưng lỏng lẻo, trong lười biếng lại có vài phần đẹp trai.

“Khôn Thổ Khôi Tinh, nói ngắn gọn chính là Khôn Tinh. Sau này ngươi cứ dùng hình thái này xuất hiện, nếu ta gặp phải nguy hiểm gì, ngươi sẽ là Khôn Khôn [1] tốt nhất để bảo vệ cho ta.” Lục Huyền đưa mắt nhìn hình dáng của người bạn cũ trên con khôi lỗi màu vàng đất trong tay, không nhịn được lại âm thầm cảm khái nói.

[1] : Theo tìm hiểu thì hình tượng rẽ ngôi giữa, mặc quần tây có hai cái đai lưng lỏng lẻo đằng sau, chính là ikun – Thái Từ Khôn.

“Sau khi nhận được Khôn Thổ Linh Khôi này, thoáng cái lực phòng ngự của hắn đã tăng thêm rất nhiều. Lúc trước, nếu gặp phải nguy hiểm, ta chỉ có vài phương thức ứng phó đơn thuần, hoặc là dùng Thanh Phù Lữ, lại cộng thêm độn thuật để nhanh chóng chạy trốn trước khi rơi vào nguy cơ, hoặc là dựa vào bộ thân thể cường đại này ngạnh kháng. Dù Thanh Phù Vũ Y cũng có khả năng phòng hộ, nhưng nó càng chú trọng đến chuyện bảo vệ thần hồn hơn.”

“Từ lâu trước kia, ta vẫn luôn không tìm được một món bảo vật cường đại nào đủ sức bảo vệ thân thể của mình, hiện giờ có Khôn Thổ Linh Khôi, nó đã bổ sung rất tốt cho điểm thiếu sót này rồi, cũng thoáng cái đã gia tăng lực phòng ngự của ta lên rất nhiều.” Hắn nhìn tiểu linh khôi màu vàng đất trong tay, thực sự yêu thích đến không muốn buông tay.

Tế luyện Linh Khôi xong, dường như tâm ý của nó đã tương thông với Lục Huyền, chỉ thấy bả vai của tiểu Linh Khôi không ngừng run run, sợi tóc nhẹ nhàng tung bay.

“Đã thu hoạch đủ mười trái Địa Hoàng Táo tứ phẩm có thể dùng mấy quả cho đám linh thú hệ thổ ăn.” Sau khi hái xong

Địa Hoàng Táo, Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ tới chuyện phân phối loại linh quả này.

Tâm niệm vừa động, Nham Giáp Quy đã phát triển thành một ngọn núi nhỏ màu xanh đen lập tức bò từ trong hồ nhỏ ra, bùn đen trên lưng văng tung tóe khắp nơi, nó mạnh mẽ lao về phía Lục Huyền.

"Ngừng ngừng ngừng!" Lục Huyền dùng một tay chống lên đầu Nham Giáp Quy, vội vàng ngăn cản hành vi muốn cọ vào người hắn của nó.

"Cho ngươi chút đồ tốt này." Hắn lấy ra một quả Địa Hoàng Táo, ném về phía Nham Giáp Quy.

Thoạt nhìn thân thể con Nham Giáp Quy này khá là cồng kềnh, nhưng ai ngờ động tác của nó lại cực kỳ linh hoạt, cái đầu như thiểm điện vươn ra, ngậm lấy Địa Hoàng Táo rồi ngoạm vài cái đã nuốt chửng vào trong bụng rồi.

"Rống!" Nó gầm nhẹ một tiếng, thân hình lóe lên một mảnh linh quang màu vàng đậm.

Theo cảm nhận của linh thức, Lục Huyền lập tức biết được lớp nham thạch trên mai cái rùa kia càng thêm cứng rắn chặt chẽ, tựa như đã hòa làm một thể với Nham Giáp Quy rồi.

Chờ Nham Giáp Quy vui vẻ trở lại hồ nhỏ, Lục Huyền lại kêu gọi hai con Song Đầu Cừu Dư ra. Mặt đất dưới chân truyền đến cảm giác buông lỏng, hai con Song Đầu Cừu Dư thò cái đầu nhọn tới, bốn đôi đồng tử màu xám trắng không nhúc nhích, cứ một mực nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

"Cứ ở dưới đất mãi cũng không phải chuyện tốt, các ngươi nhớ phải thường xuyên ra ngoài đi dạo nhé." Lục Huyền lấy hai quả Địa Hoàng Táo tới, cho hai con Song Đầu Cừu Dư mỗi con một quả.

“Hử?” Đột nhiên hắn cảm nhận được một tia không thích hợp rồi.

Bởi sau khi hắn cho Song Đầu Cừu Dư ăn Địa Hoàng Táo, một cái đầu của chúng tỏ vẻ thỏa mãn vô cùng, trong khi một cái đầu bên kia vẫn đang nhìn chằm chằm vào Lục Huyền với ánh mắt tràn đầy trông mong, thậm chí khóe miệng còn tiết ra một chút dịch nhờn màu vàng nhạt.

“Ôi trời, ta quên mất ngươi có đến hai cái đầu.” Lục Huyền lắc đầu cười, lại lấy ra hai quả Địa Hoàng Táo mới, đút cho hai bên đầu lúc trước chưa được ăn.

“Hử??”

Cái đầu đã được ăn Địa Hoàng Táo trước, lại đưa mắt nhìn cái đầu đang thưởng thức linh quả bên cạnh, rồi xoay đầu lại, cũng dùng ánh mắt tràn đầy trông mong nhìn về phía Lục Huyền.

“Các ngươi tìm được cơ hội để bắt chẹt ta rồi hả?” Lục Huyền nâng trán thở dài, chỉ hận bản thân không đối xử cân bằng với chúng nó từ trước, lẽ ra phải cho hai bên ăn cùng một khoảng thời gian, cùng một loại linh quả và cùng kích thước mới đúng.

“Linh quả đã hết rồi, mau quay về động đi.” Hắn khoát tay áo với hai con Song Đầu Cừu Dư.

Lúc này, hai con Song Đầu Cừu Dư kia mới có chút không tình nguyện, chui vào trong linh nhưỡng, trước khi rời đi, móng vuốt của chúng còn không quên cạo đi một chút Mậu linh nhưỡng.

Mười quả Địa Hoàng Táo, đảo mắt một cái chỉ còn lại năm quả, Lục Huyền lập tức cất kỹ chúng nó đi, tạm thời giữ lại.

Thời gian làm ruộng bên trong động phủ trôi qua đặc biệt nhanh, nhoáng lên một cái đã qua nửa tháng. Trong khoảng

thời gian này, Lục Huyền vẫn ở lại bên trong động phủ, không đi ra ngoài, chỉ một lòng bồi dưỡng linh thực.

Ở Lôi Hỏa Tinh Động này không thể so sánh với Thiên Kiếm tông trước kia.

Bên trong Thiên Kiếm tông, hắn có không ít sư huynh sư đệ mình quen biết, ngẫu nhiên còn có thể tụ tập lại một phen, còn trong Lôi Hỏa Tinh Động, hắn chỉ quen biết rải rác có mấy người, còn đều là bằng hữu vừa sơ giao, giữa đôi bên còn có một chút khoảng cách nhất định, cho nên ngày thường hắn vẫn luôn cô độc một mình.

Nhưng Lục Huyền đã sớm thích ứng với cuộc sống làm ruộng đơn giản này từ lâu rồi. Chỉ cần có thể nhận được quầng sáng, hắn sẽ có được niềm vui thú vô tận của riêng mình.

Trong nhóm linh thực đang được gieo trồng tại linh điền vừa có một nhóm thành thục mới.

Khu vực Tàng Nguyên Thảo có ba mươi gốc đến từ Đan Điện cùng với ba gốc Lục Huyền từng dùng Kiếm Ấn đổi lấy từ Tư Nông Điện lúc trước, đến hiện giờ đã có mấy gốc hoàn toàn trưởng thành rồi.

Lục Huyền cẩn thận xem xét mỗi một gốc Tàng Nguyên Thảo, lại lựa chọn mấy chục gốc sắp thành thục trong đó, trực tiếp dùng Thanh Mộc nguyên khí thúc giục cho chúng nó trưởng thành.

Hiện giờ, hắn đã dần dần hình thành nên thói quen liên tục mở quầng sáng phần thưởng rồi. Nếu là quầng sáng đến từ linh thực phẩm cấp thấp một chút, thì một lần, hắn sẽ mở ra chừng mười cái, thậm chí là cả trăm cái một lượt, để bản thân tận tình trải nghiệm cảm giác phần thưởng không ngừng đổ xuống trước mặt.

Chương 776: Một Cách Để Kiếm Linh Thạch!

Ngoại trừ mười gốc dùng để ngưng chủng, hai mươi ba gốc còn lại đều đã trưởng thành, Lục Huyền cẩn thận đào loại linh thực bình thường không có gì kỳ lạ này từ trong linh nhưỡng ra, thu vào trong hộp ngọc.

Hai mươi ba quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện trên bề mặt của linh điền, hơi lập lòe, nhẹ nhàng hoà lẫn vào nhau.

Bóng dáng Lục Huyền như lưu quang xẹt qua, chỉ trong phút chốc đã nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của tất cả quầng sáng. Chúng nổ tung trong im lặng rồi hóa thành một dòng sông ánh sáng dài hẹp, tràn vào trong cơ thể hắn.

Từng luồng ý niệm hiện lên như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được một viên Trúc Cơ Đan tam phẩm. 】

【 Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật tam phẩm Nạp Linh Thảo Châu. 】

【Thu hoạch…】

Từng món phần thưởng hoặc là biến thành thực thể xuất hiện ở trước người Lục Huyền, hoặc là dùng phương thức tin tức tràn vào trong thức hải của hắn. Trong lúc nhất thời, bảo quang bắn ra bốn phía, vô số tri thức tụ tập lại trong đầu.

Dường như trong mấy hơi ngắn ngủi kia, hắn đã lặp đi lặp lại hành động luyện chế vô số lần, đã hấp thu được hàng đống

kinh nghiệm luyện đan, đã thuộc nằm lòng quá trình luyện chế Trúc Cơ Đan, cũng có được những loại lĩnh ngộ lý giải càng rõ ràng hơn.

"Vốn dĩ kinh nghiệm luyện đan của ta đã đạt tới cấp bậc tiểu thành, sau khi hấp thu năm gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, hiện giờ lại tiến thêm một bước, đoán chừng chỉ cần hấp thu thêm mấy gói nữa là sẽ nhanh chóng đạt tới trình độ đại thành rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Ngoài ra, hắn còn mở được mười viên Trúc Cơ Đan tam phẩm, tám viên Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm từ bên trong quầng sáng.

"Mặc dù Trúc Cơ Đan chảy ra bên ngoài ở Ly Dương Cảnh có nhiều hơn Thiên Kiếm Tông một chút, nhưng bất kể ở nơi nào, Trúc Cơ Đan cũng không phải là loại đan dược tam phẩm bình thường, giá trị của nó luôn được xếp vào hàng trân quý."

Lúc trước, khi tiến vào phân hội Hải Lâu thương hội tại Trích Tinh lâu, hắn đã nhân cơ hội tìm hiểu một chút tình huống về Trúc Cơ Đan ở nơi này rồi, giá cả của nó vẫn cao hơn đan dược tam phẩm bình thường rất nhiều.

"Tám viên Nạp Linh Thảo Châu, dù không quá nhiều nhưng cũng bổ sung tương đối cho lượng hàng tồn kho ít ỏi của ta rồi."

Nạp Linh Thảo Châu có thể sử dụng như thức ăn nuôi nấng Thảo Khôi Lỗi, lại có thể bổ sung Thanh Mộc nguyên khí trong đan điền của hắn, chờ tới thời khắc mấu chốt sẽ đi thúc giục linh thực trong giai đoạn sinh trưởng, nhanh chóng trưởng thành, cực kỳ thực dụng.

Lúc trước, khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông tiến về phía Hắc Tinh thành, Lục Huyền đã dùng nó để thúc giục mấy gốc linh

thực chín sớm rồi nhận được những bảo vật quý hiếm như Khổng Tước Minh Vương Kiếm, Cửu Thủ Long Đồ.

"Mười gốc Tàng Nguyên Thảo còn lại dùng để ngưng chủng."

Lại nhớ lúc trước, hắn từng đổi lấy linh chủng Tàng Nguyên Thảo ở Tư Nông điện. Nhưng nhằm hạn chế đệ tử tự tiện luyện chế Trúc Cơ Đan, tuồn ra bên ngoài, tông môn đã giới hạn số lượng linh chủng Tàng Nguyên Thảo có thể nhận được, bởi vậy, hắn chỉ đổi được có ba viên.

Thực sự không ngờ về sau, mọi chuyện lại đột nhiên phát sinh những biến hóa vô cùng kinh người như vậy, khiến cho ba mươi gốc Tàng Nguyên Thảo Đan Điện ủy thác hắn trồng đã trực tiếp thuộc về sở hữu của hắn. Bởi vậy trong một khoảng thời gian ngắn hắn lại nhận được lượng lớn linh chủng Tàng Nguyên Thảo rồi.

"Sau khi thuê Lôi Hỏa Tinh Động này, hơn phân nửa linh thạch trên người ta đã hao hết, chỉ còn lại rất nhiều món bảo vật không dễ quy đổi thành tiền mặt, nhưng ngược lại, về sau ta hoàn toàn có thể dùng Trúc Cơ Đan, Địch Trần đan để tích lũy linh thạch cho mình."

Có gói kinh nghiệm đan phương tồn tại, chỉ thoáng cái kinh nghiệm của hắn đã vượt qua rất nhiều luyện đan sư khác, có thể nhận được trình độ luyện đan mà bọn họ có dùng cả đời cũng chưa chắc đã đạt được.

Một khi kỹ năng luyện chế một loại đan dược nào đó đạt tới trình độ tinh thông, thì luyện đan sư hoàn toàn có thể dựa vào quá trình luyện chế chính loại đan dược ấy để kiếm lợi cho mình. Mà đối với nhiều loại đan dược, khả năng luyện chế của Lục Huyền đã đạt tới trình độ tiểu thành thậm chí là cấp bậc Tông Sư, khiến cho xác suất luyện đan thành công của hắn

càng cao đến đáng sợ, hoàn toàn không cần phải lo lắng về nguồn linh thạch.

"Ngoại trừ thân phận là một linh thực sư phổ thông bình thường, trong lúc vô tình, ta còn trở thành một vị thiên tài kiếm đạo, một vị đại sư đan đạo rồi." Lục Huyền nhếch khóe miệng, lại tiếp tục chạy đi xem xét tình huống của rất nhiều loại linh thực trong linh điền.

Khu vực âm phủ, vừa mới mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ra, một luồng âm phong đã đập thẳng vào mặt, bầu không khí bên trong trận pháp luôn chìm trong những tiếng gào thét rên rỉ mãi không thôi.

Lục Huyền sợ âm khí tràn ra bên ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến những linh thực ở khu vực linh điền khác, nên vẫn luôn dùng trận pháp phong tỏa mảnh linh điền này.

Sau khi tiến vào bên trong trận pháp, một quả cầu thịt màu đỏ nhạt to lớn hoạt bát lập tức đi tới trước mặt Lục Huyền, những sợi da thịt mỏng manh nhìn như rong biển trên người nó xòe ra, để lộ từng cái miệng nhỏ đan xen chặt chẽ ở bên trong.

Lục Huyền vội vàng lấy một miếng thịt yêu thú lớn được cất giữ bên trong Thao Trùng Nang tới, ném cho Nhục Linh Thần.

Chỉ nghe "Phịch" một tiếng, một miếng thịt yêu thú cực lớn đã vỡ thành một đám huyết vụ trên không trung, sau đó bay vào trong miệng Nhục Linh Thần.

Lục Huyền khẽ trấn an con tà ma này một chút rồi ngưng tụ tâm thần trên thân thể nó, sau khi không phát hiện ra bất cứ tình huống dị thường nào, hắn mới yên tâm đi xem xét những loại linh thực còn lại.

Đi vào chỗ sâu bên trong linh điền, đột nhiên, bên chân truyền đến một hồi dị động, hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một bàn tay màu đỏ máu đang không ngừng cọ vào ống quần của mình.

Linh lực trong người hắn phun trào, huyết khí trong cơ thể lập tức bình ổn lại.

Gốc linh thực Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm này cực kỳ khát máu. Mà vừa rồi, do bị phẩm giai của Nhục Linh Thần áp chế, khiến nó không dám tới gần Lục Huyền, tới hiện giờ Nhục Linh Thần đã rời đi, nó lập tức ngửi thấy mùi máu của Lục Huyền mới tiến lại gần.

Lục Huyền lấy một lọ tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật ra, đổ xuống bàn tay màu đỏ ngòm ấy, rồi đứng nhìn những vết rạn không ngừng nhúc nhích trên bàn tay, chỉ trong nháy mắt tinh huyết đã bị hấp thu sạch sẽ.

"Lúc trước, khi làm kiểm tra cho những con Giao Long còn nhỏ ở trong Thiên Long hồ kia, ta đã rút ra hơn một ngàn bình tinh huyết, số lượng quá nhiều, tuyệt đối là dùng không hết, dùng không hết."

Sau khi bớt đi một tên nhà giàu hút máu là Huyết Nghiệt Hoa, Lục Huyền chợt sinh ra một loại cảm giác vớ vẩn là càng dùng tinh huyết của yêu thú thì lượng dự trữ trong tay hắn càng nhiều.

Tâm thần ngưng tụ trên bàn tay màu máu, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới cùng đã sắp kéo căng.

Chương 777: Lần Đầu Tiên Chủ Động!

Hiện giờ, nhu cầu của Lục Huyền đối với phần thưởng bên trong quầng sáng cũng không quá mức bức thiết, nên chỉ tùy ý để cho đám linh thực dưới tay mình trưởng thành tự nhiên, nhằm tiết kiệm một chút Thanh Mộc nguyên khí.

Trong khu vực âm phủ, Thiên Lam Thủ tam phẩm cũng tiến vào giai đoạn thành thục rồi.

Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm vốn được trồng sớm hơn Thiên Lam Thủ một chút, lại cộng thêm từ trước tới nay, tinh huyết Giao Long nó cần luôn được bao no đủ, điều kiện phát triển tốt hơn, nên ngay cả khi phẩm giai của nó cao hơn Thiên Lam Thủ một cấp thì đoán chừng thời gian thành thục của hai loại này sẽ không thua kém bao nhiêu.

Mười tám cây Thiên Lam Thủ trực tiếp nối liền thành một khối, loáng thoáng mang đến cho người ta một loại cảm giác trận thế.

Lục Huyền còn ngoài ý muốn phát hiện ra giá trị của thanh tiến độ bên dưới mỗi một cây Thiên Lam Thủ trong bụi này đều giống hệt nhau, đoán chừng tình huống này có liên quan đến đặc tính của linh thực.

Hắn lại lấy lượng lớn huyết nhục yêu thú, oán niệm âm hồn từ trong Thao Trùng Nang ra, chăm chỉ bồi dưỡng cho đa số linh thực tà dị tại khu vực này.

“Trước mắt, những loại linh thực cấp cao còn chưa đạt tới điều kiện bồi dưỡng trong tay ta là Sát Nguyên quả ngũ phẩm,

Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm, cùng với Lão Cốt Ma Chủng. Phải đi nghĩ biện pháp sưu tầm những vật phẩm kỳ dị trùng với nhu cầu của bọn chúng sớm thôi, sau đó nhanh chóng đưa vào bồi dưỡng, mau mau thu hoạch quầng sáng."

Hắn âm thầm nghĩ trong lòng, sau đó trở lại tiểu viện, đang định tiếp tục ủ linh lộ, đột nhiên lại phát hiện ra một tấm phù lục bay tới bên ngoài động phủ của mình.

Linh thức khẽ động, hắn nhanh chóng kéo tấm phù lục đưa tin kia tới gần mình, rồi đưa một luồng linh lực vào, bên trong lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc, chính là người trung niên một mắt Lạc Minh kia.

"Lục đạo hữu, đã lâu không liên hệ, ngươi vẫn mạnh khỏe chứ? Ta cùng với mấy tên đạo hữu tán tu đã dự định một ngày gần đây sẽ tiến vào chỗ sâu bên trong lôi hải, thăm dò một khu bí cảnh bí mật. Tục truyền nơi đó từng là một tòa dược viên của thượng cổ tu sĩ, từng có tán tu nhận được linh chủng cao giai từ trong đó, không biết Lục đạo hữu có hứng thú cùng nhau đi thăm dò hay không? Ngoại trừ ta, trong đội ngũ lần này có thêm Lôi Chính – người đạo hữu đã gặp trước đó và hai người khác nữa. Mấy người chúng ta khá thân thiết, coi như có thể tin tưởng được, nếu đạo hữu hứng thú với chuyến hành trình này, có thể báo cho tại hạ một tiếng."

"Dược viên của tu sĩ thượng cổ nằm sâu bên trong lôi hải?" Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng có vài phần động tâm.

Nếu Lạc Minh nói thật thì đúng là khả năng tồn tại linh chủng thần dị cấp cao trong bí cảnh này cũng không nhỏ. Mà linh chủng vốn có sức hấp dẫn cực lớn đối với linh thực sư như hắn.

Hắn tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động chưa đầy một năm, chỉ có duyên gặp mặt vài lần với trung niên một mắt, trình độ tín

nhiệm đối với người này có hạn, chỉ được coi là có chút hữu hảo mà thôi.

Mà ngay cả khi đối diện với đồng tông, cũng có khả năng phát sinh loại chuyện giết người đoạt bảo thì chút tín nhiệm bé nhỏ không đáng kể ấy chỉ có thể tính là méo mó có hơn không mà thôi.

Nhưng trên người hắn có rất nhiều bảo vật ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm, lại cộng thêm nhục thân cường hãn, thần hồn được bảo vệ chu toàn, nên cả về công kích lẫn phòng thủ hay trốn tránh, hắn đều mạnh hơn tu sĩ Trúc Cơ bình thường rất nhiều.

Nên ngay cả khi đám người này có ý định xấu xa, Lục Huyền vẫn có mười phần tin tưởng vào chính mình.

"Theo như Lạc Minh nói, vị trí của khu dược viên thượng cổ kia rất bí mật, vừa vặn có thể mượn nhờ kinh nghiệm của bọn họ để tìm được nơi này." Đến đây, trong lòng Lục Huyền đã có quyết định.

"Lần gần đây nhất ta chịu đồng ý đi thăm dò bí cảnh cùng tu sĩ xa lạ là khi nào nhỉ?" Vẻ mặt hắn chợt lộ ra một tia hồi ức: "Hình như ở thời điểm ta vẫn còn là tu sĩ Luyện Khí, bị Vương gia của Lâm Dương phường thị bên kia nửa mời nửa cưỡng ép tiến vào bí cảnh phụ cận phường thị."

"Nếu nghiêm túc xem xét về mặt ý nghĩa thì có lẽ đây chính là lần đầu tiên ta chủ động đi thăm dò bí cảnh cùng tu sĩ xa lạ."

"Người chơi mới lần đầu tiên tiến vào bí cảnh, không biết có điều gì cần phải chú ý hay không?"

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, hắn lập tức đánh một lời nói vào trong tấm phù lục truyền tin kia, bên trong tỏ vẻ

cảm kích với Lạc Minh, cùng với nguyện đi vào thăm dò bí cảnh lôi hải cùng bọn họ.

Đảo mắt một cái, ba ngày đã qua, Lục Huyền cố ý mang theo Đạp Vân Linh Miêu cùng Yêu Quỷ Đằng, một con có thể phát hiện ra tà ma, một con có thể cảm nhận được linh chủng.

Về phần động phủ, có Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm lại cộng thêm con Thảo Khôi Lỗi có thể điều khiển Tiễn Đằng và các linh thú khác, coi như tính an toàn vẫn có thể bảo đảm được, hắn cũng yên tâm rời đi một đoạn thời gian ngắn rồi.

Một lát sau, hắn đi vào động phủ của Lạc Minh.

"Ha ha, Lục đạo hữu đúng hẹn mà tới như vậy thì khả năng chúng ta nhận được cơ duyên lại gia tăng thêm không ít rồi!" Lạc Minh cười sang sảng, nhanh chóng bay từ trong động phủ ra, nghênh đón Lục Huyền.

Phía sau lưng gã còn ba người khác, một người là Lôi Chính có tu vi Trúc Cơ viên mãn, hai người còn lại là một thanh niên cao lớn trầm ổn, có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cùng với một bà lão tóc trắng, có tu vi Trúc Cơ viên mãn.

"Để ta giới thiệu cho các ngươi một chút, đây là Lôi Chính Lôi đạo hữu, các ngươi đã sớm gặp nhau rồi."

Lôi Chính gật đầu với Lục Huyền.

"Đây là Vương Ngạn Chung đạo hữu, tu luyện bí thuật Lôi Đình Luyện Thể, nhục thân cường hãn, không sợ pháp khí tứ phẩm." Trung niên một mắt chỉ vào thanh niên cao lớn bên cạnh, thi thoảng trên thân hình thanh niên này lại có một tia lôi quang chợt lóe, ánh mắt sắc bén, đồng tử dựng thẳng, mang đến cho người ta một loại cảm giác tê dại mơ hồ.

"Đây là Viên Song Lăng đạo hữu, có tu vi cao nhất trong mấy người chúng ta, Trúc Cơ viên mãn, chỉ cách cảnh giới Kết

Đan có một đường, trên người đối phương có rất nhiều bảo vật.” Gã lại tiếp tục giới thiệu với Lục Huyền về bà lão tóc trắng kia.

Bà lão nọ đang chống một chiếc quải trượng đầu rồng, khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu với Lục Huyền.

“Lục Huyền Lục đạo hữu, thực lực cường đại, có tạo nghệ không tầm thường trên linh thực nhất đạo.” Trung niên một mắt lại giới thiệu với bà lão tóc trắng và thanh niên cao lớn về Lục Huyền.

“Linh thực sư?” Thanh niên tên Vương Ngạn Chung kia lập tức lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, ngày thường ta thích nhất là gieo trồng chút hoa hoa cỏ cỏ.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Lạc đạo hữu, khu vực thượng cổ dược viên kia cực kỳ hung hiểm, làm sao ngươi lại gọi một vị linh thực sư Trúc Cơ hậu kỳ tới đây? Ta phải nói rõ trước đã, nếu trong quá trình thăm dò, người này gây ra một chút cản trở nào thì số bảo vật hắn nhận được sẽ bị giảm bớt một phần.” Thanh niên kia khẽ cau mày, trên mặt lộ ra vài phần không vui nói.

Chương 778: Lôi Hống Thú Dị Chủng!

"Vương đạo hữu nói gì vậy? Chỉ dựa vào thân phận linh thực sư mà phủ định người khác như thế chẳng phải đã quá mức thực dụng rồi?" Lạc Minh nghe vậy, cũng lạnh lùng nói.

Lục Huyền là người gã chủ trương mời tới, thực sự không ngờ sau khi mấy người gặp mặt, hắn lại bị tu sĩ đồng ngành trực tiếp bài xích phủ định như vậy, loại hành động này của đối phương không khác gì thẳng thừng tát vào mặt gã.

"Trách ta thực dụng ư? Thực tế chính là như vậy đó, bởi vì trong nhóm linh thực sư kia có rất ít người sở hữu thực lực xuất chúng. Linh thực bọn họ bồi dưỡng vốn có chu kỳ sinh trưởng rất dài, lại thường xuyên trồng trọt số lượng nhiều, nào còn thời gian đi tu hành, rèn luyện kỹ nghệ thuật pháp nữa?" Thanh niên kia không hề thay đổi sắc mặt lại nói.

"Được hay không được, vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện."

"Đủ rồi!" Lôi Chính vẫn luôn đứng bên cạnh im lặng không nói, rốt cuộc cũng không nhịn nổi trực tiếp tiến lên một bước, vẻ mặt không giận tự uy: "Nếu tất cả đã ước định cùng đi thăm dò cổ dược viên tại lôi hải thì giờ còn tranh luận về những thứ này cũng không có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa, còn chưa xuất phát mà giữa hai bên đã sinh ra hiềm khích thì chẳng bằng cứ dứt khoát hành động một mình cho xong."

Gã nói đến đây, thoáng dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Tục truyền bên trong khu bí cảnh kia đang ẩn giấu một tòa dược

viên thượng cổ, nên mời một vị linh thực sư như Lục đạo hữu cùng tham gia hành trình là điều vô cùng cần thiết, thậm chí hắn còn là người không thể thiếu trong quá trình phân biệt linh thực, tìm kiếm linh dược vân vân. Ta đã nói đến đây rồi, tất cả còn vấn đề gì nữa không?"

"Lôi đạo hữu nói có lý, là ta quá lỗ mãng rồi, không nên hoài nghi tác dụng của Lục đạo hữu mới đúng." Vương Ngạn Chung cao lớn nghe vậy cũng dứt khoát thừa nhận mình sai.

Cơn sóng gió nhỏ này qua đi rất nhanh. Cả quá trình, ánh mắt Lục Huyền vẫn luôn giữ nguyên vẻ bình thản, gương mặt vẫn tự nhiên như thường, có cảm giác hắn chẳng hề để ý tới nghi vấn của Vương Ngạn Chung kia. Còn chuyện những người khác cảm thấy đây là hắn tự tin hay lùi bước nhận thua, cũng không liên quan gì tới hắn.

Năm người điều khiển phi kiếm, khởi hành đi về phía thông đạo do Thiên Tinh Động mở ra ở ven bờ lôi hải, sau đó tiến vào bên trong nhờ Lôi Hỏa Lệnh trên tay.

Trong lôi hải, bốn phía đều là lôi mang, mật độ lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với bên ngoài. Vì cẩn thận, năm người đã dồn dập hạ xuống, bước đi trên thông đạo mới được mở ra kia.

Một lát sau, Lục Huyền chợt phát hiện ở cách đó không xa có một con Lôi Hống Thú đang ngồi xổm bên cạnh thông đạo.

"Lục đạo hữu không cần để ý tới nó đâu, con yêu thú kia sẽ không chủ động công kích chúng ta, mà chúng ta cũng không cần thiết phải nuôi dưỡng nó. Khẩu vị của nó bị phần lớn tu sĩ đi ngang qua nơi này chiều hư rồi, nó còn chướng mắt với thịt yêu thú phẩm cấp thấp bình thường đấy." Trung niên một mắt lên tiếng nói.

“Nhìn nó ngoan ngoãn như thế, ta lại nghĩ tới mấy con linh thú mình đang nuôi dưỡng trong động phủ, không nhịn được cứ muốn đi tới đút ít đồ ăn cho nó.” Lục Huyền nhẹ nhàng ném mấy trái Liệt Diễm Quả, Băng La Quả qua.

Thoạt nhìn, thân hình của con Lôi Hống Thú trước mặt kia khá là cồng kềnh tròn vo nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, nó trực tiếp hóa thành một tia sáng màu trắng bạc, chỉ trong nháy mắt đã ngậm lấy mấy trái linh quả vừa được Lục Huyền ném ra.

“Hả? Còn dẫn theo đồng loại à?” Lục Huyền đang định rời đi lại để ý thấy phía sau con Lôi Hống Thú này còn có thêm một con yêu thú với hình thể nhỏ hơn nhiều.

Thoạt nhìn thân hình con yêu thú thứ hai kia gầy nhỏ hơn nó rất nhiều, lôi quang lóe lên, ánh mắt sắc bén, nét mặt con này vẫn còn vài phần cảnh giác, không được thân thiện bằng tiền bối của nó.

“Ha ha, người lớn dẫn dắt trẻ con à?” Lục Huyền có phần buồn cười, nhưng cũng ném qua mấy trái linh quả nữa.

Đợi sau khi con Lôi Hống Thú thứ hai này nuốt linh quả, hắn lại theo bản năng trực tiếp tập trung tinh thần nhìn thẳng vào nó. Một ý niệm hiện lên trong đầu.

【Lôi Hống Thú dị chủng, yêu thú tứ phẩm, có một phần huyết mạch của dị thú Lôi Hủy Thượng cổ, tiềm lực to lớn, am hiểu các loại thuật pháp hệ lôi, tinh thông lôi độn.】

“Lôi Hống Thú dị chủng… Nếu ta nhớ không nhầm thì trong cơ thể con Lôi Hống Thú mập kia chỉ có một tia huyết mạch Lôi Hủy, cực kỳ mỏng manh, mà huyết mạch trong cơ thể con Lôi Hống Thú dị chủng này lại cao tới một phần. Không biết là do nó thức tỉnh dị biến, hay ở sâu bên trong lôi

hải có một con dị thú Lôi Hủy cổ xưa đang không ngừng gieo giống nữa?"

Không cần biết sự thật là như thế nào thì tình hình này cũng có nghĩa là con Lôi Hống Thú mới xuất hiện kia không hề tầm thường.

Bước chân Lục Huyền thoáng chậm lại, hắn dùng linh lực nâng một trái Mê Tiên Đào đưa đến trước mặt con Lôi Hống Thú nhỏ. Lôi Hống Thú nhỏ ngửi thử Mê Tiên Đào, trong mắt lập tức toát lên vẻ say mê, sau đó không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng rồi mới cắn xuống. Tươi mới mọng nước, thơm ngát non mềm, cảm giác run rẩy rất nhỏ nhanh chóng lan truyền khắp thân thể, hệt như bản thân đang được tận hưởng một loại cảm giác hưng phấn đến tột cùng.

lôi hải hoang vắng, linh thực hiếm hoi, hẳn là con Lôi Hống Thú nhỏ này chưa từng được ăn loại linh quả nào ngon ngọt như Mê Tiên Đào, trong lúc nhất thời, ánh mắt nó nhìn về phía Lục Huyền cũng thân thiện hơn mấy phần.

"Lần này lại giống hệt với khi đó." Lục Huyền nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt lại nhớ tới Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và Huyền Thiên Loan Điểu mình từng cho ăn từ nhỏ, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

"Không ngờ Lục đạo hữu lại sẵn lòng cho con yêu thú này ăn một trái linh quả tam phẩm?" Lạc Minh thấy cảnh này thì không khỏi kinh ngạc.

"Con Lôi Hống Thú kia vẫn luôn canh giữ phía trước thông đạo, đòi thịt yêu thú từ đám tu sĩ đi ngang qua, ban đầu mọi người còn cảm thấy mới lạ nhưng lâu dần lại không còn mấy tu sĩ để ý tới nó nữa. Nhưng ngay cả thời điểm mới mẻ ban đầu thì chuyện dùng linh quả tam phẩm nuôi nấng nó như Lục đạo hữu, cũng hiếm thấy như lông phượng sừng lân."

“Ta thấy con Lôi Hống Thú mới tới kia quá gầy nên mới mềm lòng, muốn cho nó ăn loại linh quả tốt hơn một chút. Dù sao ta cũng là linh thực sư, thứ khác không có nhiều chứ linh quả vẫn đủ dùng.” Lục Huyền cười nói.

“Lục đạo hữu đúng là người lương thiện.”

“Ha ha, đạo hữu quá khen.” Lục Huyền cười híp mắt.

Năm người lại tiếp tục đi sâu vào trong lôi hải, lôi quang trên người bọn họ càng lúc càng dữ dội, nếu không có Lôi Hỏa Lệnh đánh tan bớt sợ rằng sẽ bị cuốn vào tầng tầng lớp lớp lôi đình kia mất. Bên tai vang lên từng chuỗi sấm sét đì đùng, có tiếng tự nhiên sinh ra từ trong lôi hải, cũng có âm thanh gầm rú của mấy con lôi thú sinh sống trong này.

“Hẳn là nơi này.”

Trên đường đi, năm người không gặp phải một chút nguy hiểm nào, chỉ có vài con lôi thú mắt mù muốn đánh lén bọn họ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị năm người diệt sát rồi.

Chương 779: Dược Viên Thượng Cổ!

Nửa ngày sau, đám người Lục Huyền đã tới gần một thác nước được sấm sét bao bọc. Vô số sấm sét trút từ trên trời xuống, hệt như thiên kiếp giáng lâm.

Ngay cả khi dùng linh thức thăm dò bên trong cũng có cảm giác như bản thân sắp bị bổ thành bột mịn, không thể không rút linh thức trở về.

"Thác nước này quá mức rộng lớn, dưới thế công như vậy khẳng định là Lôi Hỏa Lệnh trên người chúng ta không thể chống đỡ được bao lâu, chẳng lẽ phải dựa vào nhục thân và pháp khí ngạnh kháng?" Vương Ngạn Chung nhướng mày, dù thân thể gã khá là cường hãn nhưng cũng không dám chắc mình có thể đi xuyên qua thác nước lôi đình này mà không hề tổn hao.

"Có cách nào đi vòng qua không?"

"Không được, cửa vào ở ngay đằng sau thác, không thể tiến vào từ những nơi khác, mà xung quanh lại có núi đá vô cùng cứng rắn cùng với cấm chế cường đại." Trung niên một mắt trầm giọng nói.

"Còn phương thức để tiến vào ư? Một khi đã tới đây tất nhiên sẽ có cách ứng phó. Viên đạo hữu, chuyện tiếp theo đành phải nhờ ngươi vậy." Nói xong, gã quay đầu nhìn về phía bà lão tóc bạc trắng.

Viên Song Lăng khẽ gật đầu, rồi không chút do dự đập mạnh gậy chống đầu rồng trong tay xuống đất. Linh quang

hiện lên, năm tấm lưới lôi điện trực tiếp bay ra từ phần đầu rồng, lưới sét không ngừng biến hóa, có cảm giác chúng đang tạo ra những bộ y phục được dệt bằng vô số tia sét rất nhỏ.

Bộ y phục ấy bay lơ lửng trên tầng trời thấp, nhẹ nhàng như không, từng tia sét nhảy nhót xung quanh rồi một lần nữa trở lại bên trong y phục.

"Các vị đạo hữu, bản thân loại Lôi Lũ Y này đã có sẵn kháng tính lôi đình rất mạnh, nó có thể chống đỡ được sấm sét giáng xuống trong một khoảng thời gian khá dài, đồng thời cũng có thể che giấu được linh khí trong cơ thể, tránh để khí tức khác lạ xuất hiện khiến lôi đình thịnh nộ. Nhưng nó chỉ có thể tồn tại được một đoạn thời gian ngắn, sau đó sẽ dần dần tiêu tan." Bà lão tóc trắng nhẹ giọng nói.

Lục Huyền thấy đám người Lôi Chính bắt đầu hành động thì cũng học theo, gỡ một bộ y phục lôi đình trước mặt xuống, linh lực khẽ động, bộ y phục nọ vừa vặn bao trùm lấy toàn thân hắn.

"Thông qua thác nước lôi đình này sẽ tiến đến khu vực bên ngoài của tòa dược viên thượng cổ kia, khắp nơi bên trong đều là cấm chế và yêu thú cổ quái đang chực chờ tập kích, mong các vị đạo hữu hãy cẩn thận." Cũng không biết Lạc Minh đã từng tiến vào bên trong hay đã lấy được tin tức về dược viên từ đâu, chỉ biết trước khi hành động, gã lập tức quay sang dặn dò mấy người Lục Huyền.

Mấy người Lục Huyền đều gật đầu, lập tức khoác Lôi Lũ Y lên rồi tiến vào bên trong thác nước.

Vừa bước vào thác nước lôi đình, Lục Huyền đã phát hiện Lôi Hỏa Lệnh trong tay xuất hiện một mảnh dị hỏa lôi đình, nỗ lực xua tan lực lượng sấm sét từ trên không đánh xuống. Nhưng rất nhanh, dị hỏa lôi đình trên tấm lệnh bài đã lay động

kịch liệt giống như ngọn nến trước gió, có thể tắt đi bất cứ lúc nào.

Lục Huyền thấy vậy, vội vàng truyền linh lực vào chiếc Lôi Lũ Y đang khoác trên người. Trên lớp áo mỏng manh này có rất nhiều sợi sấm sét rất nhỏ, chúng chuyển động linh hoạt như những con rắn nhỏ bé. Khi lực lượng lôi đình đánh xuống, đám rắn nhỏ sẽ phát sinh biến hóa, hoặc là trực tiếp hấp thu lôi điện hoặc là nhanh chóng triệt tiêu đi, thoáng cái uy lực của sấm sét đã giảm hơn phân nửa. Áp lực Lôi Hỏa Lệnh phải chịu cũng nhỏ hơn.

Năm người chậm rãi tiến lên, bất chấp vô vàn sấm sét cuồng bạo.

Trung niên một mắt đi đầu thỉnh thoảng lại dừng bước, giống như đang phán đoán con đường trước mặt.

Vì tu vi của bốn người bên cạnh không giống nhau, có ba Trúc Cơ viên mãn và một Trúc Cơ hậu kỳ, nên Lục Huyền không bộc lộ toàn bộ linh thức của bản thân mà chỉ duy trì cấp độ linh thức như một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường. Nhưng Thanh Phù Vũ Y và Khôn Thổ Linh Khôi vẫn luôn ở trong tư thế sẵn sàng đón địch, bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản đòn đánh lén từ góc tối.

Cứ thế, qua gần nửa canh giờ sau, cuối cùng năm người cũng xuyên qua thác nước đầy rẫy lôi đình này.

“Cuối cùng cũng ra rồi. Khi còn ở trong thác nước lôi đình kia, trong lòng ta quá mức căng thẳng không dám lơ là một chút nào.” Bà lão tóc bạc trắng than thở.

Lôi Lũ Y trên thân mọi người đã ổn định lại, từng con rắn lôi đình lại hóa thành dạng sợi, chui vào các khe hở phía trên Lôi Lũ Y.

“Các vị đừng vội buông lỏng, sau khi tiến vào dược viên thượng cổ sẽ phải đối mặt với vô số cấm chế cường đại đấy.” Lạc Minh lên tiếng nhắc nhở.

Vừa dứt lời, trước mắt năm người đã xuất hiện từng đóa lôi văn hình bông tuyết, dày đặc như muốn che khuất cả bầu trời, nhìn có vẻ mỹ lệ tuyệt luân nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh mang tính hủy diệt ẩn chứa bên trong chúng.

“Trong năm người, ta, Lôi đạo hữu, Viên đạo hữu đều có tạo nghệ không tầm thường về mặt trận pháp, vậy cứ để ba người chúng ta lo phần phá giải cấm chế đi. Còn Lục đạo hữu, Vương đạo hữu, các ngươi bảo vệ bên cạnh, tránh để xảy ra chuyện yêu thú tập kích, lại lỡ mất thời cơ phá trận.” Trung niên một mắt nghiêm mặt nói.

“Theo ta biết, có một loại yêu mãng cổ quái thường xuyên lui tới bên ngoài dược viên. Năng lực ẩn nấp của đám yêu mãng kia rất mạnh, linh thức rất khó phát hiện ra, hành tung của chúng vô cùng quỷ dị, tốc độ nhanh như chớp, lại am hiểu đánh lén. Nếu một kích không trúng chúng sẽ trốn ra xa, tiếp tục ẩn nấp trong bóng tối để chờ thời cơ hành động. Dù thực lực không quá mạnh nhưng lại rất khó chơi, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

“Các đạo hữu cứ yên tâm phá cấm chế, ta và Vương đạo hữu nhất định sẽ dốc toàn lực bảo hộ, không để đám yêu mãng kia gây ảnh hưởng đến các ngươi đâu.” Lục Huyền trịnh trọng nói, Vương Ngạn Chung bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Ba người Lạc Minh hết sức chăm chú thi triển thủ đoạn, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên cấm chế cường đại trước mắt. Hai người Lục Huyền tách nhau ra, một trái một phải, mỗi người đều lựa chọn một phương vị cho mình, linh thức không ngừng quét qua xung quanh.

“Lục đạo hữu, nếu không thể ứng phó cứ gọi ta tới hỗ trợ.” Vương Ngạn Chung nghiêm mặt nói.

Ngay từ thời điểm chuẩn bị xuất phát tiến vào dược viên Thượng cổ này, Vương Ngạn Chung đã có chút bất mãn với việc Lục Huyền nửa đường gia nhập, nhưng là một tán tu, lại có thể tu hành đến cảnh giới hiện tại, cái gì cần ưu tiên, gã vẫn hiểu rõ. Dù khó chịu thế nào thì sau khi tiến vào dược viên, bọn họ chính là đồng bạn của nhau, lúc này lại quay sang công kích lẫn nhau cũng không được ích gì.

“Được, Vương đạo hữu, chúng ta cùng nhau canh chừng, không để vị ba đạo hữu kia bị ngoại vật quấy nhiễu.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Trên tay hắn đang cầm Phong Lôi Kiếm, linh thức kéo dài, phía trên đôi mắt lập tức xuất hiện một tầng linh quang mơ hồ. Dưới sự gia trì của Phá Vọng Đồng Thuật, có cảm giác mảnh lôi đình đầy trời kia đã bị xóa tan, hiển lộ ra những dao động linh lực nguyên thủy nhất.

Đột nhiên, linh thức của hắn cảm nhận được tình huống dị thường phía trước, linh lực nhanh chóng tập trung trên đôi mắt, cẩn thận đánh giá khu vực phát sinh dị thường kia.

Chương 780: Là Linh Thực Dị Biến?

Chỉ thấy ở cách đó chừng mấy chục trượng, có một luồng linh lực trong suốt uốn lượn, đang nhanh chóng đánh về bên này, tốc độ của nó cực nhanh, chỉ nhoáng lên một cái đã đến trước mặt Lục Huyền.

"Tới hay lắm!" Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, hồ quang nhanh chóng nhảy lên từ thanh Phong Lôi Kiếm trong tay, chỉ thấy một cơn cuồng phong màu đen trộn lẫn với sức mạnh lôi đình đánh về phía con yêu thú nọ.

"Xì xì!" Con yêu mãng kia không ngờ Lục Huyền đã sớm phát hiện ra tung tích của mình từ trước, thậm chí tới cả quỹ tích hành động của nó cũng bị Lục Huyền đoán ra, vừa hay đụng phải Phong Lôi Kiếm Ý.

Bị đau, con yêu mãng to lớn trong suốt kia trực tiếp hiển lộ thân hình, trên thân yêu mãng xuất hiện những vết thương dài nhỏ, không ngừng có huyết dịch màu trắng bạc chảy ra từ miệng vết thương. Yêu mãng rít lên một tiếng đầy đau đớn, thân hình lại một lần nữa biến mất trong mảnh sấm sét vô tận ngoài kia, thoáng cái đã biến mất không còn trông thấy đâu nữa.

"Kiếm thuật của Lục đạo hữu thật cao minh!" Ở một bên khác, Vương Ngạn Chung vừa phát hiện yêu mãng lao ra tập kích, đang định chạy tới viện trợ Lục Huyền, lại không ngờ chỉ với một kích Lục Huyền đã đánh lui được yêu mãng.

Điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của Vương Ngạn Chung. Gã cũng không ngờ Lục Huyền chỉ có tu vi bình thường như vậy, lại nắm giữ bản lĩnh kiếm đạo tinh xảo đến cỡ này. Hắn có thể bắt lấy cơ hội trong chớp mắt, rồi chém một kiếm đánh trọng thương con yêu mãng quỷ dị kia.

"Vương đạo hữu quá khen." Lục Huyền chắp tay từ xa, đưa mắt nhìn sau lưng thanh niên cao lớn nọ, mí mắt khẽ giật giật.

Linh thức của hắn vốn vượt xa tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường, còn tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, mà thỉnh thoảng lại phục dụng một viên đồng tử tà dị hái được từ trên Bách Đồng Quỷ Mộc giống như đồ ăn vặt, điều này đã khiến thị lực của hắn được tăng cường đến một trình độ cực kỳ khủng bố.

Vào thời điểm hiện tại, trong mắt hắn vừa xuất hiện một luồng dao động linh lực dài mảnh như trường xà, nó nhanh chóng đánh về phía Vương Ngạn Chung, nhưng thanh niên cao lớn kia lại không hề phát hiện ra nó.

Chỉ trong chớp mắt, thứ kia đã đi tới phía sau gã rồi.

"Cẩn thận!" Lục Huyền lên tiếng nhắc nhở.

Vương Ngạn Chung biết Lục Huyền sẽ không làm ra hành động ấu trĩ kiểu như bắn tên không đích, nên vừa nghe lời cảnh báo, lôi đình toàn thân đã bạo động, cơ bắp bành trướng. Gã xoay lại cực nhanh, đồng thời nắm đấm to lớn cuốn theo lôi đình cương mãnh, cũng hung hăng đánh úp về phía sau.

Chỉ thấy một con yêu mãng trong suốt đang đối mặt với nắm đấm của gã, còn chưa kịp cắn lên đã bị cơn cuồng phong từ nắm đấm cuốn đi, liên tục lui về phía sau.

"Đa tạ Lục đạo hữu đã nhắc nhở!" Thanh niên cao lớn quay người nói lời cảm ơn với Lục Huyền.

Con yêu mãng kia lặng lẽ đến gần gã nhưng gã lại không hề phát hiện ra, không ngờ Lục Huyền đứng từ đằng xa lại có thể phát hiện ra nó rồi lên tiếng nhắc nhở.

Qua chuyện vừa rồi, trong lòng Vương Ngạn Chung ngoài cảm kích ra cũng có thêm một loại nhận thức hoàn toàn về thực lực của Lục Huyền. Ít nhất thì về mặt linh thức thì rõ ràng là gã kém cỏi hơn đối phương rất nhiều.

Lục Huyền mỉm cười đáp lại rồi lặng lẽ nhìn về phía trước, trong đầu có chút đăm chiêu suy nghĩ.

Sau khi ngăn cản yêu mãng tập kích mấy lần, rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra một điều dị thường. Đó là dường như đằng sau đám yêu mãng này vẫn còn có một điều bí ẩn gì đó khác.

Lại nói, dưới tác dụng của đồng thuật và linh thức, hành tung của đám yêu mãng kia đã trực tiếp hiển lộ rõ ràng trong mắt hắn. Qua đó, hắn lập tức để ý thấy dù tốc độ của những con yêu mãng này cực nhanh, hành tung rất quỷ dị, nhưng phương hướng xuất hiện và biến mất của chúng lại gần như đều nằm trong một khu vực cố định.

“Theo lý thuyết, yêu thú bình thường sẽ không có loại mô hình hành vi [1] này, rốt cuộc là chúng đã bị thứ gì đó hạn chế hay còn có nhân tố gì khác tham gia vào chuyện này?”

Suy nghĩ trong đầu Lục Huyền bắt đầu bay xa, đột nhiên linh cơ khẽ động, hắn lại một lần nữa ngăn cản yêu mãng tập kích, đồng thời đầu một luồng Thanh Mộc nguyên khí cũng bắn ra từ ngón tay, ngay sau đó, tâm thần đã ngưng tụ trên thân thể trong suốt của yêu mãng.

【Lôi Ẩn Đằng dị biến, linh thực tứ phẩm dị biến, có tính công kích rất mạnh, sợi dây leo này có thể ẩn mình vào trong lôi mang, rất khó phát hiện ra, hành tung vô cùng quỷ dị, tốc

độ cực nhanh, không thua kém yêu thú tứ phẩm bình thường.】

"Hóa ra thứ này vốn không phải yêu thú mà là linh thực dị biến…" Lục Huyền giật mình hiểu ra.

"Nếu chúng là linh thực dị biến thì mọi chuyện đã trở nên dễ hiểu hơn rồi. Đa số linh thực vẫn cắm rễ bên trong linh nhưỡng, rễ cây đã ở đó thì dây leo có dài hơn nữa, tốc độ có nhanh hơn nữa, phạm vi hoạt động cũng chỉ có hạn." Lục Huyền thầm nghĩ.

Linh thức của hắn đảo qua, xác nhận vị trí của Lôi Ẩn Đằng kia rồi truyền âm nói với Vương Ngạn Chung: "Vương đạo hữu, lai lịch của đám yêu mãng quỷ dị này có phần cổ quái, nếu ta không nhìn lầm thì rất có thể, chúng chính là một loại linh thực dị biến."

"Linh thực dị biến?" Vương Ngạn Chung vừa đánh lui một con yêu mãng đã sững người hỏi lại.

"Lục đạo hữu có chứng cứ gì không? Theo ta được biết, linh thực không thể có tính công kích mạnh như vậy, hơn nữa tốc độ và phạm vi hoạt động của nó cũng không kém yêu thú bao nhiêu." Trong âm điệu gã hỏi Lục Huyền có chứa vài phần hoài nghi.

"Không có chứng cứ xác thực, ta chỉ dựa vào trực giác và bản năng của linh thực sư mà thôi, nhưng ta khá chắc chắn về phán đoán này. Ta từng bồi dưỡng rất nhiều linh thực, cũng có hiểu biết rất sâu về linh thực, lại trải qua một khoảng thời gian tỉ mỉ quan sát đám yêu mãng kia công kích, cuối cùng trong đầu ta đã nảy lên ý tưởng như vậy."

Đương nhiên Lục Huyền sẽ không bộc lộ năng lực đặc biệt cùng với linh thức cường đại và đồng thuật của mình ra, nên hắn chỉ đáp một cách hàm hồ như thế.

“Trực giác của linh thực sư…” Vương Ngạn Chung có chút đăm chiêu nghĩ thầm.

Nếu nói như vậy thì chuyện Lục Huyền phát hiện ra tung tích của đám yêu mãng quỷ dị kia từ sớm cũng là điều dễ hiểu. Ban đầu gã còn tưởng linh thức của Lục Huyền vượt xa mình nên hắn mới phát hiện ra tung tích của yêu mãng trước gã một bước, tới hiện giờ mới thấy, trong chuyện này vẫn còn một chút bí ẩn khác.

“Nếu chúng là linh thực dị biến thì Lục đạo hữu có cách để đối phó với đám này hay không?” Thân hình Vương Ngạn Chung lập tức hóa thành từng luồng tàn ảnh, cự quyền mang theo sấm sét vừa hung hăng đánh bay một con yêu mãng tới gần Lôi Chính, đồng thời mở miệng hỏi thăm Lục Huyền.

——— apptruyen

[1] : mô hình hành vi hay behavior model, là một loại cấu trúc hành động thường ngày, có động cơ, có mục tiêu, có điểm đặc thù, hoặc một chuỗi hành vi có nội dung và quy luật của một nhóm người nhất định. Nó là thành quả kết tinh của những gì chúng ta làm, của phương thức chúng ta làm và phản ánh sâu sắc giá trị quan của mỗi người.

Chương 781: Tiểu Lôi Đảo!

"Không có cách nào tìm được vị trí cụ thể của bọn chúng, nhưng phần rễ linh thực sẽ luôn được cố định tại một chỗ, chỉ cần dùng thuật pháp có tính phạm vi là có thể sàng lọc ra vị trí của chúng." Lục Huyền đưa ra đề nghị: "Thuật pháp hệ hỏa hoặc hệ băng là tốt nhất."

"Được, vậy để ta thử xem." Vương Ngạn Chung gật đầu, sau đó lấy ra một tấm phù lục màu lửa đỏ từ túi trữ vật, dùng linh lực kích phát.

Vô số ngọn lửa đỏ thẫm lập tức tuôn ra, hình thành nên một tấm lưới lửa kín kẽ rắn chắc, càn quét về phía trước.

Dù Lôi Ẩn Đằng dị biến có tính công kích rất mạnh nhưng vẫn chưa tiến hóa ra linh trí đủ để hóa giải lưới lửa trước khi nó gây ảnh hưởng đến chúng, mà phải chờ tới tận khi lưới lửa chuẩn bị đốt tới nhánh dây leo trong suốt như mãng xà kia, nó mới điên cuồng đánh về phía vùng hỏa diễm trùng trùng điệp điệp trước mắt.

Lại nói, thuật pháp hệ Hỏa trời sinh đã khắc chế linh thực, lại cộng thêm Lôi Ẩn Đằng không có chỗ che thân, đã mất đi thủ đoạn đánh lén mạnh mẽ, nên chẳng mấy chốc, chúng đã bị Vương Ngạn Chung đuổi tới tiêu diệt.

Gã lại làm theo cách cũ, dứt khoát tung vài tấm phù lục hệ Hỏa ra, lần lượt tìm được từng gốc Lôi Ẩn Đằng dị biến gần như trong suốt lại có năng lực ẩn nấp cực mạnh trong lôi đình, và giải quyết từng cây một.

Lục Huyền cũng sử dụng phù lục bắt được vài nhánh Lôi Ẩn Đằng dị biến rồi nhẹ nhàng xử lý chúng.

“Tiếc là chỉ có mấy nhánh dây leo chứ không tìm được linh chủng của Lôi Ẩn Đằng ở trong khu vực này.” Hắn trở lại chỗ đồng bạn, trong lòng âm thầm cảm khái.

Trong lúc dọn dẹp linh thực dị biến, hắn đã để cho Yêu Quỷ Đằng thu nhỏ lại, nấp trong áo bào của mình, cẩn thận cảm ứng, xem thử xung quanh có tồn tại linh chủng Lôi Ẩn đằng hay không, tiếc là không tìm được gì.

Đang lúc cảm khái, đột nhiên ngàn vạn mảnh lôi văn hình bông tuyết trước mắt lại cùng nhau sáng lên, từng tia lôi đình bắn ra, nối liền với nhau, hình thành nên một cánh cửa lôi điện.

“Tốt rồi, xem như cấm chế bên ngoài dược viên đã được phá giải.” Ba người Lạc Minh đồng thời đứng dậy, nhìn về phía cánh cửa lôi điện kia, trầm giọng nói, vẻ mặt ai nấy đều nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

“Ba vị đạo hữu vất vả rồi.” Lục Huyền cười nói.

“Đây là do năm người chúng ta đồng tâm hiệp lực, hai người Lục đạo hữu cũng tốn không ít công sức. Nhất là Lục đạo hữu, không ngờ ngươi lại phát hiện ra đám yêu mãng kia vốn không phải yêu thú mà là linh thực dị biến, để sau đó, hai người các ngươi có thể nhẹ nhàng giải quyết chúng, trực tiếp hóa giải được nguy cơ bị đánh lén, bị quấy rối trong lúc phá cấm chế của ba người chúng ta bên này” Trung niên một mắt Lạc Minh nhìn về phía Lục Huyền, trong mắt có mấy phần tán thưởng.

Lôi Chính và Viên Song Lăng cũng vậy.

Tuy suốt cả quá trình vừa rồi, ba người vẫn tập trung tinh thần đi phá giải cấm chế nhưng đương nhiên, bọn họ vẫn nắm rõ tình hình bên ngoài, cũng đã biết chuyện Lục Huyền dùng phương pháp vô cùng xảo diệu kia để giải quyết nguy cơ “yêu

mãng" đánh lén lần này, trợ giúp ba người bọn họ yên ổn phá giải cấm chế.

"Đám dây leo dị biến này cực kỳ cứng rắn, bên trong lại ẩn chứa một lượng khí tức lôi linh nhất định, năng lực ẩn nấp rất mạnh, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một ít pháp khí đặc biệt." Hai người Lục Huyền lấy Lôi Ẩn Đằng ra, tổng cộng có mười hai đoạn, tất cả đều được đặt dưới đất.

Loại dây leo này có tính ẩn nấp rất mạnh, không dễ nhận ra trong môi trường lôi đình, bên trên phủ đầy lôi văn mờ nhạt, không cẩn thận sẽ không thể phát hiện ra được.

"Ba người phá cấm, hai người bảo vệ. Trong đó, công lao của Lục đạo hữu rất lớn, ngươi đã phát hiện ra gốc rễ của đám yêu mãng kia, trợ giúp ba người chúng ta thuận lợi phá giải cấm chế. Như vậy, Lục đạo hữu lấy ba đoạn, bốn người khác mỗi người hai đoạn, số còn lại ai muốn lấy thì giao cho những người khác một ít linh thạch, các vị đạo hữu thấy thế nào?" Lạc Minh đề xuất cách xử lý Lôi Ẩn Đằng.

Ba người còn lại đều không có ý kiến gì, năm người nhanh chóng chia chác chiến lợi phẩm.

"Sau khi tiến vào tòa dược viên thượng cổ này, nếu bên trong ẩn chứa nguy hiểm thì năm người cứ thống nhất là cùng nhau đối địch, giải quyết địch thủ trước rồi đi tìm cơ duyên sau. Nếu tình huống an toàn, đến lúc ấy lại dựa vào bản lĩnh, nhìn xem phúc duyên của ai càng sâu dày hơn."

Mấy người Lục Huyền đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Lục Huyền đi theo sau lưng Lạc Minh, xuyên qua cánh cửa lôi đình kia. Cảm giác tê dại truyền khắp người, đảo mắt một cái cả bọn đã tiến vào một mảnh thiên địa mới. Giữa biển lôi đình có vài hòn đảo nhỏ đang trôi lơ lửng ngay trên không

trung, còn có một đoạn cầu phao nối liền mấy hòn đảo nhỏ này với nhau.

Các loại lôi linh xuất hiện, hoặc bơi quanh những hòn đảo nhỏ giống như cá, hoặc là mang theo uy thế lôi đình vạn quân, hung hăng đánh xuống, hướng thẳng vào mục tiêu là hòn đảo nhỏ nằm tại trung tâm.

Trên đảo nhỏ lôi đình có đầy các loại cấm chế cường đại, Lục Huyền vận chuyển 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của những loại linh thực và yêu thú trên đảo.

"Không ngờ dược viên Thượng cổ lại có dáng vẻ thế này…" Hắn thầm cảm khái trong lòng.

Ban đầu hắn vẫn cho rằng dược viên Thượng cổ chính là một tòa động phủ linh điền được phóng đại lên rất nhiều lần, không ngờ khi đến tận nơi mới biết, dược viên lại có cảnh tượng kỳ dị như trước mắt này.

"Các vị đạo hữu, chúng ta cùng nhau bước vào hòn đảo lôi đình đầu tiên hay mọi người muốn hành động riêng lẻ?"

Mỗi hòn đảo nhỏ như thế này đều có một đoạn cầu thang làm bằng Huyền Không Phù Thạch kéo dài từ trên xuống dưới, nhưng chỉ cần nhìn vô số tia lôi đình không ngừng giáng xuống là có thể cảm nhận được chuyện bước lên những bậc thang kia cũng không dễ dàng.

"Trước tiên chúng ta hãy cùng nhau tiến lên một hòn đảo trước để xem tình hình thế nào rồi hãy quyết định." Lôi Chính lên tiếng.

"Ta không có ý kiến." Lục Huyền vội nói.

Dù hắn khá là tự tin vào thực lực của mình, cho rằng bản thân mạnh hơn mấy người còn lại liên thủ công kích, nhưng

rơi vào tình huống không hề biết hoàn cảnh trên đảo như thế nào, hắn cũng không dám khẳng định trước điều gì.

Nếu bước lên đó một mình, lỡ đụng phải tà ma hay yêu thú không rõ thì có bạn đồng hành vẫn hơn, ít nhất là đánh không lại, hắn cũng có thể chạy trốn nhanh hơn bốn tên đồng bạn kia.

Chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội thì bản thân sẽ không phải gánh chịu nguy cơ to lớn nhất.

"Được, vậy thì cùng nhau xem thử." Có vẻ như Vương Ngạn Chung đang muốn hành động một mình, nhưng sau khi cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, gã lại đổi ý.

Dù sao thì ở nơi này cũng có đến vài hòn đảo lôi đình nhỏ mà, nếu muốn tự mình tìm kiếm cơ duyên, gã vẫn có thể tách ra khỏi đội bất cứ lúc nào.

Bà lão tóc bạc trắng bên cạnh cũng cười cười đồng ý.

Sau khi quyết định sẽ cùng nhau thăm dò tiểu lôi đảo trước, năm người lần lượt leo lên những bậc cầu thang được xây dựng bằng Huyền Không Phù Thạch kia.

Chương 782: Lôi Bạo Liên!

Vừa mới đặt chân xuống một tảng đá treo lơ lửng trên trời, mặt ngoài của lôi thạch đã hiện ra từng tia lôi mang. Chúng nhanh chóng truyền vào thân thể Lục Huyền thông qua đôi chân tiếp xúc.

Uy lực của lôi mang không quá mạnh nhưng vẫn mang đến một chút tổn thương rất nhỏ đối với thân thể hắn, nếu cứ để từng chút từng chút thương tổn như vậy cộng dồn lại sẽ phát sinh vấn đề không nhỏ. Một mảnh linh quang mờ ảo lập tức xuất hiện phía trên đôi con ngươi của Lục Huyền, hắn cẩn thận quan sát dòng linh lực đang lưu chuyển tại mặt ngoài của phù thạch, sau đó hạ chân xuống vị trí yếu nhất của khí tức lôi đình.

Nhờ đó, ảnh hưởng của lôi quang trên phù thạch gây ra cho hắn đã giảm đi đáng kể, không thành vấn đề nữa.

Một lát sau, mọi người ôm theo tâm trạng nửa mong chờ nửa khẩn trương, cẩn thận leo lên Tiểu Lôi đảo thứ nhất. Cấm chế trên hòn đảo nhỏ này khá là đơn giản, ngay cả Lục Huyền – người không cố ý đi nghiên cứu về trận pháp mà chỉ dựa vào đôi mắt tu luyện đồng thuật cùng với một ít tri thức lý luận thô sơ nhất - cũng có thể dễ dàng phá giải được. Nhưng có ba vị đại sư trận pháp như đám Lạc Minh ở đây, hắn cũng giảm được không ít công sức.

Dù sao hắn cũng chỉ là một linh thực sư bình thường, không am hiểu trận pháp cũng hợp tình hợp lý.

“Ồ? Nơi đó có linh thực?!” Vừa mới tiến vào khu vực trung tâm của hòn đảo nhỏ, năm người đã để ý thấy cách đó

không xa có từng mảnh linh điền, bên trong linh điền đang gieo trồng không ít linh thực loại hoa sen.

Rễ của loại hoa sen kia có màu trắng bạc, nhìn khá là chói mắt, với phiến lá rộng lớn vô cùng và vô số những tia sét nhỏ bao quanh, thỉnh thoảng lại có từng sợi lôi quang chảy ra, không ngừng nhảy nhót truy đuổi nhau trên cành lá, cuối cùng mới rơi xuống một đống cát đá màu trắng bạc bên dưới.

Những chiếc lá sen không ngừng lay động giữa vô số khí tức lôi đình, càng khiến lôi mang bắn ra có thêm vẻ sinh động khác thường.

"Hử? Nhìn hình thái đặc thù này… dường như loại hoa sen kia hơi giống với Lôi Bạo Liên ta đang gieo trồng." Thời điểm Lục Huyền còn đang suy tư về lai lịch của loại hoa sen trước mắt, đã thấy Vương Ngạn Chung vội vã lướt về phía gốc linh thực hoa sen mọc lên giữa mảnh lôi đình kia kia.

"Thứ này thuộc về ta!" Gã nhìn chằm chằm vào mấy chục hạt sen màu trắng bạc ngưng kết giữa những chiếc lá sen to lớn kia, nét mặt không giấu được vẻ vui sướng.

"Bùm!!!"

Ngay khi Vương Ngạn Chung sắp sửa chạm vào những hạt sen màu trắng bạc ấy, đột nhiên khí tức lôi đình vốn đang ôn hòa bao phủ phía trên lá sen lại bạo động, dường như chúng vừa phát hiện ra một điều gì đó, nên trực tiếp kích phát cơ chế tự bảo vệ của mình.

Chỉ thấy từng tia sấm sét điên cuồng trút xuống, khiến toàn thân gốc linh thực hoa sen kia hóa thành một quầng sáng màu trắng bạc, ầm ầm nổ tung.

Rễ cây, cành lá, thậm chí cả hạt sen phía trên đều bộc phát ra một luồng lực lượng lôi đình cường đại.

Tình huống này phát sinh quá bất ngờ khiến Vương Ngạn Chung không kịp đề phòng, thân thể đã bị vô số khí tức lôi đình đánh trúng. Trong nháy mắt này, từng luồng lôi mang như sóng biển hung hăng càn quét tới, không ngừng cọ rửa thân thể gã. Dù Vương Ngạn Chung là tu sĩ luyện thể nhưng bị nhiều lôi đình như vậy đánh trúng, toàn thân cũng biến thành một mảnh cháy đen, cơ bắp không ngừng run rẩy.

Cảnh tượng này khiến những người khác vội vàng dừng bước lại, ánh mắt vốn đang nhìn chằm chằm vào gốc linh thực hoa sen kia cũng lóe lên vẻ e dè tràn ngập.

"Đây là thứ linh thực quỷ quái gì thế? Chưa kịp đụng tới đã tự nổ tung rồi!" Vương Ngạn Chung nhanh chóng phục dụng một viên đan dược màu trắng sữa, sau mấy chục hơi thở mới hoàn toàn khôi phục lại như thường. Gã hốt hoảng lùi về chỗ bốn người đồng bạn, trong giọng nói không nén được phẫn nộ.

Thấy xung quanh không có yêu thú tà ma tồn tại, gã định dựa vào thân thể cường hãn của mình để vọt tới vị trí linh thực trước, hái được linh dược sớm thì có lẽ về sau sẽ được chia nhiều hơn một chút. Nhưng không ngờ thứ linh thực hoa sen trước mặt này lại quái dị như vậy, chẳng biết vì sao chúng nó lại nổ tung.

Qua phản ứng gay gắt vừa rồi của linh thực, chẳng những toàn bộ hạt sen đã kết xuất ra đều bị hủy diệt còn khiến gã bị thương nhẹ, xấu mặt trước bốn người đồng hành.

"Lục đạo hữu, ngươi có hiểu biết gì về loại linh thực cổ quái này không?" Lạc Minh quay đầu nhìn Lục Huyền đang lộ vẻ suy tư bên cạnh, trầm giọng hỏi.

"Nếu ta không nhìn lầm, thì đây chính là một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, cực kỳ hiếm thấy ở Tu Hành giới. Nếu các vị đạo hữu không có hứng thú với linh thực thì có lẽ cũng chưa từng nghe nói qua. Mà chẳng nói đâu xa, ngay chính bản thân

ta nữa, đến đoạn thời gian gần đây, sau khi có được một hạt linh chủng loại này từ Hải Lâu thương hội, ta mới có một chút hiểu biết về nó. Nhưng gốc linh thực kia ta mới gieo trồng không lâu, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ linh thực trưởng thành nên không nhận ra ngay. Bởi vậy cũng không kịp lên tiếng nhắc nhở Vương đạo hữu một câu, thật sự xin lỗi.” Lục Huyền chắp tay nói với Vương Ngạn Chung.

“Không sao, ta chỉ bất cẩn dính bẫy của loại linh thực cổ quái kia thôi, chứ thật ra lực sát thương của nó cũng không quá mạnh.” Vương Ngạn Chung sầm mặt, xua tay đáp lại, cũng không biết gã có tin lời Lục Huyền nói hay không.

“Vậy vì sao Lôi Bạo Liên lại đột nhiên nổ tung như thế?” Lôi Chính nghi ngờ hỏi.

“Muốn Lôi Bạo Liên trưởng thành, cần phải dùng khí tức lôi linh tẩm bổ, thời gian lâu dài, linh lực thuộc tính lôi tích lũy bên trong linh thực càng ngày càng nhiều, linh thực dần trở nên bất định, có khả năng dẫn đến lôi đình bạo động. Xem ra gốc Lôi Bạo Liên vừa rồi đã thành thục từ thật lâu trước đó, linh lực thuộc tính lôi tích lũy trong cây đã đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ rồi, đương nhiên, thân thể của nó sẽ trở nên vô cùng nhạy cảm, động vào là bùng lên.”

“Vậy nên lát nữa, nếu các vị đạo hữu muốn đi hái Lôi Bạo Liên thì phải chú ý đến điểm này, động tác phải thật nhẹ nhàng, cố gắng thu lại linh lực, đừng kích thích khí tức lôi linh trên cây. Bên trong Lôi Bạo Liên ẩn chứa lực lượng lôi đình vô cùng thuần khiết. Thứ này có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi linh thú thuộc tính Lôi, ví dụ như con Lôi Giao trong tay Lạc đạo hữu, hoặc phụ trợ tu luyện công pháp, thần thông hệ Lôi, giá trị không nhỏ.” Lục Huyền nhắc nhở.

“Xem ra lần này mời Lục đạo hữu cùng tới dược viên Thượng cổ là quyết định vô cùng chính xác, nếu để đám người

thô kệch bọn ta trực tiếp ngắt lấy hạt sen thì không biết sẽ tổn thất bao nhiêu.” Trên mặt Lạc Minh hiện ý cười.

Mấy người cũng gật đầu đồng ý. Đến đây, tất cả bọn họ đều nhận thức được tầm quan trọng của linh thực sư trong khu dược viên này rồi.

Sau đó, mỗi người lựa chọn một mảnh linh điền, năm người đồng thời thu lại linh lực, tránh kích thích lôi linh trên cây. Sau đó, bọn họ dùng động tác nhẹ nhàng nhất có thể, chậm rãi đưa tay ra ngắt lấy hạt sen.

Lục Huyền cũng lựa chọn một gốc Lôi Bạo Liên, nhẹ nhàng hái mấy viên hạt sen đã hình thành giữa đống lá sen kia xuống.

Chương 783: Dị Thú Cổ Quái!

Vừa rồi, hắn dứt khoát nói rõ mọi thông tin của Lôi Bạo Liên cho mọi người, tất nhiên cũng vì bản thân có một chút suy tính riêng.

Nếu một mình đi thu hoạch thì khẳng định là hắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của cả đám người, chưa biết chừng còn khiến bốn người đó hợp lực lại với nhau cùng đối phó hắn.

Thêm nữa, nếu hắn giấu giếm tin tức về Lôi Bạo Liên thì có loại linh thực quý hiếm ở ngay trước mặt, chắc chắn là không ai chịu bỏ qua nó đâu, kiểu gì bọn họ cũng sẽ tìm đủ mọi cách để hái được hạt sen.

Đến lúc đó, không biết sẽ tổn thất thêm bao nhiêu nữa.

Cho nên, hắn nói ra tin tức Lôi Bạo Liên mình biết, vừa giúp phòng tránh những chuyện như vậy có thể xảy ra, đồng thời trong lúc chia sẻ hạt sen, dựa vào tin tức quan trọng do hắn cung cấp, hắn còn được chia nhiều hơn một chút.

Năm người thu hoạch ở cách nhau không xa nên tất nhiên sẽ không phát sinh chuyện một người độc chiếm chiến lợi phẩm, chẳng mấy chốc bọn họ đã hái được toàn bộ Lôi Bạo Liên trong mảnh linh điền xung quanh.

Được Lục Huyền nhắc nhở nên về sau không còn ai bất cẩn để xảy ra tình cảnh khí tức lôi đình trong hoa sen bạo động nữa, cả đám đều hữu kinh vô hiểm hái được rất nhiều hạt sen.

“Tổng cộng là một trăm lẻ tám hạt sen, nhờ có Lục đạo hữu bày mưu tính kế chúng ta mới hái được nhiều như vậy, một

mình hắn được chia hai mươi tám hạt, bốn người chúng ta mỗi người hai mươi hạt, mọi người thấy thế nào?"

"Được."

"Không thành vấn đề, Lục đạo hữu nên được như thế."

Đám người Lôi Chính đều gật đầu đồng ý.

"Đa tạ các vị đạo hữu."

Lục Huyền không ngần ngại chắp tay thi lễ, sau đó cất hai mươi tám hạt sen màu trắng bạc thuộc về mình vào túi trữ vật.

"Hì hì ~"

Ngay tại thời điểm mọi người đang định triển khai hành động đến những hòn đảo nhỏ khác ở nơi này, tiếp tục tìm kiếm Lôi Bạo Liên, thu hoạch hạt sen thì đột nhiên bên tai lại vang lên một tiếng cười quái dị.

Tiếng cười ấy vang dội như tiếng sấm rền vang.

Vừa nghe thấy tiếng cười quỷ dị này, năm người Lục Huyền lập tức giật nảy mình, toàn thân căng thẳng như lâm đại địch, tất cả vội vàng dùng linh thức đi tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

"Vậy mà không tìm được!" Lục Huyền thầm rùng mình hoảng hốt.

Phải biết rằng, trong tay hắn có bảo vật 《 Uẩn Thần Thiếp 》 ngũ phẩm, lại tu luyện 《 Thần Diễn Kinh 》 có tác dụng tăng cường thần hồn và linh thức khiến cho linh thức của hắn mạnh hơn phần lớn đám tu sĩ Trúc Cơ viên mãn ngoài kia, nhưng dưới tình huống như vậy, vẫn không phát hiện ra vị trí của tiếng cười cổ quái kia?

Mấy hơi thở sau, tiếng cười kia càng thêm vang dội, chỉ thấy ở khu vực xa xa phía trước vừa xuất hiện vô số lôi mang.

Từng tia lôi điện rất nhỏ nhanh chóng ngưng tụ vào cùng một chỗ, dần dần hiển lộ ra thân thể của một con dị thú có hình dạng vô cùng cổ quái với đôi môi như chu sa, khóe miệng vẽ nên một đường cong kỳ dị, tựa như nó vẫn luôn giễu cợt đám người Lục Huyền. Trên đỉnh đầu sinh vật này mọc ra một chiếc sừng dài màu trắng bạc, lại có một đôi cánh thịt màu xanh cực kỳ rộng lớn sau lưng, mặt ngoài hiển hiện lôi quang chói mắt.

Bên hông dị thú mọc ra một cái bướu thịt cổ quái, nhìn như cái trống lớn, bên trong vang lên tiếng ầm ầm trầm đục, tựa như có lôi đình uy mãnh không ngừng được dựng dục bên trong.

"Đây là thứ gì? Yêu thú hay là tà ma?" Vương Ngạn Chung thất thanh nói.

"Mặc kệ nó là cái gì, cứ trực tiếp giải quyết là được." Lôi Chính hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy những đường lôi văn màu trắng bạc trên mặt gã tỏa sáng chói lòa, đồng thời đôi cánh lôi đình trên lưng cũng xòe rộng, trong tay chợt xuất hiện một cây trường kích. Sau đó, toàn thân gã hóa thành một vệt sáng, trường kích kéo theo từng cơn cuồng phong dữ tợn, hung hăng đâm thẳng về phía dị thú cổ quái kia.

Cùng lúc đó, cây quải trượng trong tay bà lão tóc trắng cũng đập mạnh xuống đất, phi thạch bắn tung tóe khắp nơi, tiếng rồng ngâm hào hùng vang dội. Chỉ trong chớp mắt, cây quải trượng kia đã hóa thành một con giao long cực lớn, nhanh như chớp phóng thẳng về phía dị thú cổ quái nọ.

Dị thú kia nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới, trong mắt lóe lên vẻ khó chịu, cánh tay dài nhỏ quái dị của nó dùng sức đập xuống cái bướu thịt giống hệt cái trống lớn bên hông.

"Ầm ầm!"

Tiếng sấm nổ vang, từng tia lôi đình thô to như ngân xà loạn vũ, điên cuồng lao về phía năm người Lục Huyền.

Dựa vào cảm nhận của linh thức, Lục Huyền nhanh chóng nắm bắt được những biến hóa của lôi đình, Thanh Phù Lữ dưới chân lóe lên thanh mang, trực tiếp dùng lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi, để né tránh một đạo lôi đình to cỡ thùng nước.

Bốn người còn lại cũng nhanh chóng thi triển thủ đoạn, triệt tiêu toàn bộ lôi đình.

Sau khi đã né tránh toàn bộ công kích, bọn họ mới có thời gian hướng ánh mắt nhìn về phía con dị thú cổ quái kia, ai ngờ lại phát hiện nó đã biến mất không thấy đâu rồi.

“Dị thú này có lai lịch gì?” Trung niên một mắt nghi hoặc hỏi.

“Không rõ lắm, chưa từng trông thấy bao giờ, nhưng nó chỉ dùng một kích lại có thể đánh lui được ta, hẳn là thực lực đã tới gần Kết Đan.” Bà lão tóc trắng nghiêm nghị nói.

“Đoạn đường tiếp theo chúng ta vẫn nên đề phòng nhiều hơn.”

Sự xuất hiện bất thình lình không một dấu hiệu báo trước của con dị thú cổ quái kia, đã khiến đám người Lục Huyền cảnh giác hơn hẳn. Năm người trực tiếp kết thành trận thế, chậm rãi tiến về phía hòn đảo khác. Hòn đảo bên này cũng có một ít Lôi Bạo Liên đã hoàn toàn thành thục, lôi quang bắn từ trong cành lá ra, nhìn cực kỳ bất ổn.

Nhưng sau khi đám người Lạc Minh được Lục Huyền nhắc nhở, lại cộng thêm một chút kinh nghiệm hái hạt sen trắng bạc lúc trước, cả bọn vừa đề phòng cảnh giác vừa nhẹ nhàng hái xuống từng hạt sen.

Sau đó cả năm người tập hợp lại và chia đều, Lục Huyền được chia hai mươi hai viên, cộng thêm lúc trước, là hiện giờ trong tay hắn đã có năm mươi hạt Lôi Bạo Liên, thu hoạch cũng không tệ.

"Đã không tìm thấy bất cứ vật gì có giá trị trên hòn đảo nhỏ này, các vị đạo hữu cùng tới hòn đảo nhỏ kế tiếp xem thứ chứ?" Lạc Minh lên tiếng hỏi.

Mấy người Lục Huyền gật đầu đồng ý.

Con dị thú xuất quỷ nhập thần kia giống hệt một thanh kiếm sắc bén luôn treo trên đỉnh đầu, đẩy mấy người bọn họ rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, hoàn toàn không thể thư giãn được, cũng trực tiếp ném đi ý đồ một mình thăm dò Tiểu Lôi đảo.

Khoảng cách giữa những đảo nhỏ ở nơi này cũng không xa lắm, gần thì mấy chục trượng, xa thì đến trăm trượng, có không ít cự thạch lơ lửng ở khoảng giữa, lôi quang liên tiếp lóe lên.

Năm người cẩn thận trèo lên hòn đảo nhỏ tiếp theo, đang muốn tìm tòi kỹ càng thì đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới. Chỉ trong nháy mắt, cấm chế trên đảo đã bị kích phát, linh văn điên cuồng chuyển động.

Trời đất quay cuồng, cảnh tượng trước mắt Lục Huyền hoàn toàn thay đổi, chỉ thấy một mảnh mây mù cuồn cuộn, lôi quang thoáng hiện khắp nơi.

"Hình như đã tiến vào cấm chế rồi."

Linh thức của hắn đảo qua, chợt phát hiện chỉ một chớp mắt như vậy mà phạm vi mình có thể cảm nhận được đã bị thu nhỏ lại rất nhiều. Ngay cả khi thi triển đồng thuật, khiến cho đôi mắt có thể nhìn rõ lộ tuyến vận chuyển của các loại linh

lực, thì trước mặt hắn vẫn là một mảnh rậm rạp tối nghĩa, không có đầu mối để lần theo.

Chương 784: Lôi Quỷ Công!

"Mấy vị đạo hữu khác đều biến mất không thấy đâu nữa, hẳn là tình huống bọn họ gặp phải cũng chẳng khác gì ta." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Phải biết rằng, dưới tình huống bình thường, muốn dựa vào kiến thức về trận pháp để phá giải hay dốc hết sức dùng bạo lực phá vỡ cấm chế, đều không đơn giản, bởi vì để làm được như vậy, tu sĩ đều phải tinh thông trận pháp, từ đó mới phát hiện ra quy luật vận hành của cấm chế, rồi tìm được mắt trận hay điểm yếu của cấm chế và phá vỡ nó.

Quá trình ấy cũng giống như giải đề, cần phải tiến hành từng bước kéo tơ bóc kén, sau đó mới trực tiếp tìm được điểm mấu chốt của vấn đề.

"Tuy ta không hiểu biết nhiều về trận pháp nhưng cũng may, ta có Phá Vọng Đồng Thuật, cứ dùng đồng thuật tìm ra hàng đống đáp án sau đó lần lượt loại trừ là được." Lục Huyền lạc quan nghĩ.

Để cẩn thận, hắn còn kích phát cả Hư Không Yểm Mục, thả cho nó tự do bơi lội tại khoảng không trên đầu mình. Đạo cấm chế này bao quát cả hòn đảo, cảnh tượng xuất hiện phía trên tròng mắt màu xám trắng trong tay hắn cũng không khác gì cảnh tượng do chính mắt hắn nhìn thấy.

Trong quá trình tập trung tinh thần đi phá giải cấm chế trước mắt, đột nhiên bên tai hắn lại vang lên tiếng cười quái dị như tiếng sấm lúc trước kia.

Nét mặt Lục Huyền vẫn tự nhiên như thường, hắn cầm Khổng Tước Minh Vương Kiếm ngũ phẩm trong tay, lại ẩn

giấu Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm đang vận sức chờ phát động trong ống tay áo, Khôn Thổ Linh Khôi có nhiệm vụ phòng hộ đang run rẩy bên hông, nhìn vô cùng sinh động.

Mấy hơi thở sau, con dị thú cổ quái vừa phát ra tiếng cười khi nãy vẫn thấy Lục Huyền đứng yên tại chỗ, không có thêm bất cứ phản ứng nào, trong lòng thấy không thú vị, nó mới chui ra từ mảnh lôi quang mênh mông kia. Từng tia lôi quang ngưng tụ, thân thể nó xuất hiện, như được sinh ra từ vùng lôi hải bao la này. Nó tò mò nhìn Lục Huyền, khóe miệng kia vẫn luôn nhếch lên, tựa như đang giễu cợt Lục Huyền mãi cũng không phát hiện ra bóng dáng của nó.

Cứ như vậy, một người một thú nhìn nhau thật lâu.

"Lần trước, ở thời điểm vừa mới xuất hiện, hình như con dị thú cổ quái này cũng không thể hiện ra tính công kích gì, mà đến hiện giờ vẫn thế. Hay là nó vốn không có ác ý gì với tu sĩ xuất hiện trên Tiểu Lôi đảo?" Lục Huyền thầm suy đoán.

"Thân thể này vốn được lôi quang ngưng tụ mà thành, không biết nó có hứng thú với hạt sen ẩn chứa sức mạnh lôi điện tinh thuần kia không… Lẽ nào con dị thú này vốn không biết cách thu hái Lôi Bạo Liên mà không dẫn phát linh thực bạo động? Nghĩa là nó xuất hiện trước mặt chúng ta, thậm chí là đi theo đằng sau chúng ta như vậy, chỉ vì muốn được ăn một chút gì đó?" Trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ vô cùng hoang đường kỳ quái.

"Ngươi muốn ăn hạt sen này sao?" Để nghiệm chứng suy đoán của mình, trong tay hắn lập tức có thêm một hạt sen màu trắng bạc, thử quơ quơ về phía con dị thú kia.

Trong nháy mắt khi dị thú nhìn thấy hạt sen, khóe miệng vốn đã cong của nó lại càng vểnh cao hơn, thậm chí nó còn lặng lẽ đi về phía Lục Huyền.

“Vậy thì cho ngươi một viên.” Lục Huyền dùng linh lực nâng hạt Lôi Bạo Liên nọ bay đến trước mặt dị thú cổ quái kia.

Dị thú ngoan ngoãn há miệng, hạt sen màu trắng bạc ấy cũng thuận thế bay vào trong miệng nó. Khoảnh khắc nó nuốt hạt Lôi Bạo Liên kia xuống bụng, đôi cánh thịt màu xanh sau lưng lập tức vỗ nhanh, lôi quang bao quanh thân thể cũng trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

“Ha ha ha, ăn một hạt sen còn tạo ra dị tượng.” Lục Huyền có chút buồn cười, tâm thần theo thói quen, nhanh chóng ngưng tụ trên người con dị thú cổ quái kia.

【Lôi Quỷ Công, lôi linh tinh quái được dựng dục bên trong sấm sét vô tận, là yêu thú có thực lực gần đạt tới ngũ phẩm, có thể hóa thành lôi quang, trốn vào trong lôi đình bất cứ lúc nào nó muốn. Tốc độ cực nhanh, có thể điều khiển sức mạnh lôi điện công kích địch thủ, yêu thích các loại linh lôi, linh quả thuộc tính Lôi.】

【Tính tình cổ quái, ưa thích trêu đùa sinh linh, tính công kích không mạnh.】

【Lớn tiếng cười một cái liệu có được nuôi dưỡng bằng linh quả như từ rất nhiều năm về trước hay không?】

“Tinh quái có thực lực chuẩn yêu thú ngũ phẩm?” Lục Huyền đưa mắt nhìn con Lôi Quỷ Công đang nháy mắt ra hiệu với mình, trong lòng âm thầm cảm khái.

“Được dựng dục từ lôi đình… Chẳng trách nó lại không có hình thể, thậm chí thân hình này còn có thể tự do ngưng kết và tiêu tán đi… Tính công kích không mạnh, vậy cũng tốt, không cần phải cố sức đi đối phó với một con tinh quái chuẩn ngũ phẩm. Ừm, cho nó ăn thêm một - hai hạt Lôi Bạo Liên nữa, chưa biết chừng còn có thể kiếm một chút thiện cảm từ phía

nó, khiến nó nguyện ý trợ giúp ta giành được thu hoạch ngoài ý muốn từ khu dược viên Thượng cổ này."

Ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền không chút do dự đã lại lấy thêm một hạt sen màu trắng bạc ra.

"Ngươi đã đói lâu lắm rồi hả? Có muốn nếm thử nữa không?" Giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, có tính mê hoặc cực lớn.

Linh trí của Lôi Quỷ Công không thấp, vừa nghe được lời nói của Lục Huyền, nó đã lập tức gật đầu, ánh mắt hoàn toàn bị hạt sen trên tay hắn thu hút.

Chờ nó nuốt hạt sen kia vào, tâm thần của Lục Huyền lại ngưng tụ trên thân thể nó.

"Hình như có một chút thiện cảm với ta rồi."

Hắn có cảm giác mình đang game mô phỏng xã hội, có thể thông qua thủ đoạn nuôi nấng này, để nhạy cảm phát hiện được độ thiện cảm của tinh quái Lôi Quỷ Công với mình đang không ngừng gia tăng.

Đang lúc Lục Huyền muốn cho nó ăn thêm một hạt sen nữa thì tiếng sấm ầm ầm lúc nãy lại vang lên. Chỉ trong nháy mắt, Lôi Quỷ Công đã biến mất trong mảnh lôi mang vô tận trước mắt.

Lục Huyền đang muốn dùng linh thức cảm nhận, đột nhiên cái đầu của Lôi Quỷ Công lại trực tiếp ló ra từ khoảng không trên đỉnh đầu hắn, giống như đang muốn hù dọa hắn một phen.

"Quả nhiên là thích trêu chọc người ta." Lục Huyền cảm khái một câu, đồng thời linh lực phía trên Khôn Thổ Linh Khôi nhanh chóng mờ đi, Thái Ất Lôi Phù đã hé lộ bên trong cổ tay áo cũng được hắn yên lặng rút về.

Lôi Quỷ Công reo lên một tiếng quái dị, lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt của Lục Huyền.

“Nào nào, tới ăn thêm một hạt nữa đi.” Lục Huyền lộ vẻ tự nhiên như thường, khuôn mặt đầy ý cười, trực tiếp ném một hạt sen về phía Lôi Quỷ Công.

Hào quang màu trắng bạc hiện lên, móng vuốt Lôi Quỷ Công nắm chặt lấy hạt sen, một ngụm nuốt vào trong bụng.

Sau khi liên tục ăn ba hạt sen, âm thanh phát ra từ cái bướu thịt có hình trống lớn bên hông nó lại càng thêm trầm đục, giống như đang chuẩn bị tạo ra một hồi lôi kiếp kinh người.

“Ta lạc đường trên Tiểu Lôi đảo này rồi, trước mắt không ra được. Ngươi sống ở đây lâu như vậy, liệu có thể mang ta ra khỏi tòa cấm chế này không?” Sau khi liên tiếp đút ba hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm cho Lôi Quỷ Công, Lục Huyền mới từ từ để lộ ý đồ, quay sang hỏi nó.

Lôi Quỷ Công gật đầu với hắn rồi hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, sau đó mới vỗ đôi cánh thịt màu xanh, ý bảo Lục Huyền hãy đuổi theo mình.

Lục Huyền theo sát phía sau, chậm chạp xuyên qua từng tầng cấm chế.

Chương 785: Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa!

“Ba hạt sen đã khiến con tinh quái bản địa này trở thành người dẫn đường cho ta rồi, cái giá này cũng không tệ.” Lục Huyền thoải mái nghĩ thầm.

“Không phải đồng thuật của ta không phá được đạo cấm chế này nhưng tìm người dẫn đường vẫn có lời hơn.”

Trong lúc cảm khái, đột nhiên thân thể hắn cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút. Trước đó lôi đình mang theo uy thế trầm trọng vốn có mặt ở khắp mọi nơi, nhưng hiện giờ lại trực tiếp biến mất không còn sót lại chút gì nữa.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, không phát hiện tung tích của bốn người khác, lúc này mới yên tâm hơn một chút. Thân hình hắn như lưu quang lướt về phía trung tâm đảo nhỏ, nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện ra bóng dáng của linh thực hay yêu thú gì.

Thi thoảng mới trông thấy một - hai khúc gỗ thì tất cả chúng đều khô héo cháy đen, không trông thấy một chút sinh cơ nào.

“Có lẽ là sau khi linh thực ở nơi này thành thục, chúng không thể tiến vào giai đoạn uẩn dưỡng ra linh chủng mới, hoặc đã có tu sĩ khác tới hòn đảo này càn quét sạch sẽ rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Hắn nhìn mảnh cát đá màu trắng bạc trong linh điền, căn cứ vào nguyên tắc tuyệt đối không thể tay không đi về, hắn dứt

khoát hút từng mảng lớn linh nhưỡng xung quanh vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Theo thời gian, càng ngày hắn càng bồi dưỡng linh thực có phẩm giai cao hơn thì yêu cầu đối với linh nhưỡng cũng theo đó mà gia tăng nhanh chóng, cứ cất giữ nhiều loại linh nhưỡng đặc thù cũng tốt, lo trước khỏi hoạ.

Có lẽ Lôi Quỷ Công đã ở một mình trong dược viên Thượng cổ này quá lâu rồi nên thời điểm Lục Huyền thu linh nhưỡng đi, nó vẫn luôn xuất hiện rồi lại biến mất xung quanh hắn, giống như đang chơi trốn tìm, một mực lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi.

Lục Huyền cũng không cảnh giác như trước nữa, cứ tùy ý để con tinh quái này chơi đùa.

"Được rồi, cũng hòm hòm rồi, có lẽ từng này đã đủ để làm ra mấy mảnh linh điền đặc thù." Hắn đứng lên, nhìn khu vực linh điền trống rỗng trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

"Thừa dịp mấy người bọn họ vẫn bị vây khốn trong cấm chế, cứ nhờ Lôi Quỷ Công dẫn ta tới những hòn đảo khác thử xem, nhanh chân mới chiếm được tiên cơ." Trong lòng hắn thầm nghĩ, sau đó lại lấy ra một hạt sen trắng bạc khác.

"Có phải bình thường ngươi rất thích loại linh quả, linh hoa có thuộc tính Lôi này không?" Nhân lúc Lôi Quỷ Công đang thưởng thức hạt sen, Lục Huyền lên tiếng hỏi.

"Ừm ừm." Tâm thần ngưng tụ trên thân thể Lôi Quỷ Công, khiến hắn có thể nghe được suy nghĩ khẳng định mà nó truyền tới.

"Thực không dám giấu giếm, ta cũng là một linh thực sư giống như chủ nhân cũ của khu dược viên này, bình thường ta thích nhất là trồng trọt, cũng am hiểu nhất là bồi dưỡng linh

thực. Nếu lấy được mấy hạt linh chủng thuộc tính Lôi, có lẽ không bao lâu nữa, ta có thể thành công bồi dưỡng ra chúng.” Lục Huyền gần như đã nói thẳng ra mục đích của mình rồi.

Lôi Quỷ Công vừa nghe hắn nói thế, chỉ trong nháy mắt đôi con ngươi màu đỏ thẫm đã tỏa sáng chói lòa, nó đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Huyền, trong miệng phát ra tiếng sấm ầm ầm.

Trong cảm nhận của Lục Huyền, nó đang nói cho hắn biết, nếu nó tiến vào một hòn đảo nhỏ nào đó thì hẳn là có thể tìm được linh chủng, thậm chí nó còn tỏ vẻ bản thân sẵn sàng dẫn Lục Huyền cùng tiến vào theo.

“Được, đã vậy thì phiền ngươi đi trước dẫn đường. Đợi bồi dưỡng xong linh chủng này, ta sẽ mang linh quả linh hoa tới nuôi ngươi.” Lục Huyền hứa hẹn với nó. Nếu có thể tìm được linh chủng trân quý thật thì chờ sau khi chúng thành thục, bảo hắn mang một ít đến cho Lôi Quỷ Công cũng không sao, ít nhất là phần thưởng quầng sáng cũng hoàn toàn thuộc về hắn.

Không biết do hoàn cảnh lôi đình này đã gây ảnh hưởng với Yêu Quỷ Đằng hay do trên đảo có quá nhiều cấm chế, chỉ biết rằng từ khi tiến vào nơi này, Yêu Quỷ Đằng có vẻ không quá sinh động, cũng không phát hiện được khí tức của linh chủng ở xung quanh.

Mà Lôi Quỷ Công này chẳng những có thể dẫn dắt hắn nhanh chóng xuyên qua cấm chế, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian tìm tòi giùm hắn, trực tiếp tìm được linh chủng cho hắn, có cảm ơn nó thế nào cũng không đủ.

Cứ như vậy, Lôi Quỷ Công thoắt ẩn thoắt hiện dẫn đường ở phía trước, còn Lục Huyền theo sát đằng sau. Đi qua hai hòn đảo nhỏ vẫn không lấy được gì, chờ tới khi tiến vào hòn đảo thứ ba, động tác của Lôi Quỷ Công đột nhiên chậm lại, nó trực tiếp dẫn theo Lục Huyền tiến vào một mảnh linh điền.

Trong linh điền tràn ngập lôi mang với những màu sắc khác nhau. Có lẽ lôi mang ở nơi này đã bị trận pháp giam cầm nên chúng chỉ hoạt động tại không trung phía trên linh điền chứ không tản ra bên ngoài.

"Ở trong này à?" Lục Huyền hỏi Lôi Quỷ Công.

Lôi Quỷ Công phát ra tiếng vang như sấm, gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

Lục Huyền để nó dẫn mình tiến vào trong trận pháp, lại cẩn thận tránh né các loại lôi linh đang di chuyển xung quanh, tâm niệm vừa động, một sợi dây leo màu xám trắng dài nhỏ đã nhanh chóng bò ra khỏi ống tay áo.

"Ra làm việc đi!" Lục Huyền dặn dò Yêu Quỷ Đằng.

Nhánh dây leo màu xám trắng của Yêu Quỷ Đằng lập tức ngẩng cao đầu, rồi không ngừng phân hóa thành các nhánh nhỏ như xúc tu, trực tiếp chui vào trong đống cát đá màu trắng bạc phía dưới.

Cát đá màu trắng bạc ẩn chứa khí tức lôi linh yếu ớt, khiến cho đám xúc tu của Yêu Quỷ Đằng không ngừng run rẩy liên hồi, nhưng có linh chủng hấp dẫn, nó cũng bất chấp tất cả.

Một lát sau, Lục Huyền cảm nhận được một nhánh xúc tu của Yêu Quỷ Đằng vội vàng lao về phía mình như tia chớp.

"Có phát hiện à?" Hắn vui sướng nghĩ. Ý niệm hiện lên, nhánh xúc tu màu xám trắng kia buông lỏng ra, một hạt linh chủng ngũ sắc nhanh chóng xuất hiện trước mặt.

Linh chủng này hình bầu dục, bên trong có lôi quang năm màu xanh, trắng, đen, đỏ, vàng trộn lại với nhau. Rõ ràng là năm quầng sáng nhỏ bé do lôi đình hình thành kia đã dung hợp lại cùng nhau, để tạo thành một hạt linh chủng, nhưng đồng thời, chúng cũng phân biệt vô cùng rõ ràng với nhau, chỉ thấy

hạt linh chủng nọ cứ co rút vào rồi lại bành trướng ra, tựa như thứ này cũng có sinh mệnh lực của riêng mình vậy.

Lục Huyền trồng nó vào trong linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ trên đó, chỉ trong nháy mắt đã nhận được tin tức có liên quan tới hạt linh chủng này.

【Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, linh thực ngũ phẩm, yêu cầu hoàn cảnh sinh trưởng cực cao, cần linh khí và linh nhưỡng ẩn chứa khí tức lôi linh, trong quá trình bồi dưỡng cần dùng ngũ hành linh lôi tẩm bổ. Sau khi thành thục, thông qua thủ đoạn lôi pháp có thể trích ra một tia bản nguyên ngũ hành linh lôi, còn có thể chế luyện thành phù lục thuộc tính Lôi cao giai, cũng có thể chậm rãi phụ trợ cho quá trình tu luyện một số công pháp thần thông hệ Lôi, hoặc chăn nuôi linh thú thuộc tính Lôi. 】

【Ngũ hành linh lôi tẩm bổ cho linh thực cần đạt tới trình độ cân bằng vi diệu, nếu mất cân bằng lâu dài sẽ gây bất lợi với sự phát triển của linh thực, thậm chí còn có khả năng làm nó héo rũ và tử vong.】

【Là năm cái bào thai nên nhất định phải được đối xử bình đẳng, bằng không sẽ chết cho ngươi xem!】

Chương 786: Đa Tạ Ngươi Đã Giải Cứu Linh Thực Của Ta!

"Hay lắm! Linh chủng ngũ phẩm!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng.

Trước mắt hắn đã bồi dưỡng được không ít linh thực ngũ phẩm, cũng có vài loại đã thành thục, phần thưởng bên trong mỗi quầng sáng đều không tầm thường, Huyết Thần Kinh lục phẩm, Thái Tuế Nhục lục phẩm, bảo vật Đà Long Châu lục phẩm, kém nhất cũng là Cửu Thủ Long Đồ ngũ phẩm.

Bởi vậy với hắn, linh chủng ngũ phẩm có càng nhiều càng tốt.

Về phần ngũ hành linh lôi, có phúc địa lôi hải vô biên này, tuy tìm kiếm hơi khó khăn nhưng để bồi dưỡng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa này, hẳn là không thành vấn đề.

"Làm tốt lắm." Hắn gật đầu với Yêu Quỷ Đằng, khích lệ nó.

"Đào tiếp! Lật ba thước đất cũng phải đào hết linh chủng trong linh điền này ra cho ta!"

Tất cả xúc tu của Yêu Quỷ Đằng đều tập trung vào việc đào đất, được Lục Huyền khích lệ, nó cực kỳ hăng hái, lại không ngừng phân tách ra, nhanh chóng kéo dài về các hướng, tiến sâu vào linh nhưỡng thêm một lần nữa.

"Lại đào được một hạt nữa! Tốt lắm!"

"Vẫn còn à!"

Niềm vui sướng cứ liên tiếp kéo tới.

Lục Huyền cười đến không ngậm được miệng, cuối cùng khi Yêu Quỷ Đằng đào móc trong linh nhưỡng một lúc lâu cũng không phát hiện ra linh chủng mới, lúc này hắn mới dừng lại dù vẫn còn chưa đã thèm.

"Tổng cộng có sáu viên linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa! Phát tài rồi!" Hắn nhìn một đống ngũ sắc lôi quang lập lòe trên tay, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Lúc trước, hầu như lần nào hắn lấy được linh chủng ngũ phẩm, cũng chỉ có duy nhất một viên, Thánh Anh Quả Mẫu Chu và Thánh Anh Quả Tử Chu có thể tính là một, chỉ có một lần khác biệt duy nhất, đó là khi hắn đào móc ra ba hạt linh chủng Long Hài Thảo ngũ phẩm dưới đáy Thiên Long hồ, mãi mới chờ thêm được lần này.

"Thật sự rất cảm ơn ngươi." Lục Huyền nhìn Lôi Quỷ Công vẫn đang xuyên qua lôi quang bên cạnh, cảm kích thốt lên.

"Ở đây có sáu hạt sen, coi như thù lao ngươi dẫn ta tới tìm được nhóm linh chủng này." Hắn dứt khoát lấy ra sáu hạt Lôi Bạo Liên, đưa đến trước mặt Lôi Quỷ Công.

Vấn đề là trong một khoảng thời gian cực ngắn, Lôi Quỷ Công đã liên tiếp nuốt bốn Lôi Bạo Liên, khiến cho cơ thể nó đạt tới trạng thái bão hòa, khí tức lôi linh tinh thuần vẫn còn lưu lại trong cơ thể chưa kịp tiêu hóa. Đến hiện tại, Lục Huyền lại cùng một lúc lấy ra đến sáu hạt sen, khiến con tinh quái vốn thích chọc ghẹo này cũng không khỏi ngại ngùng, không định nhận hạt sen kia.

"Đủ rồi đủ rồi, ăn no rồi." Nó truyền lại một luồng ý niệm cho Lục Huyền.

"Cầm lấy đi, ngươi nhất định phải cầm lấy."

“Ăn no rồi thì có thể giữ lại, mang về nhà sau này đói bụng lại ăn!” Lục Huyền vô cùng nhiệt tình, hắn trực tiếp đặt sáu hạt sen kia xuống bên hông Lôi Quỷ Công. Rất giống cảnh tượng ngày Tết, trưởng bối nhất quyết phải lì xì cho con cháu nhà mình.

Lôi Quỷ Công ỡm ờ từ chối một phen, nhưng cái bướu thịt nhanh chóng cuồn cuộn gợn sóng, chỉ trong nháy mắt đã thu cả sáu hạt sen trắng bạc ấy vào bên trong. Nhận được một phần đại lễ như vậy, Lục Huyền có thể cảm nhận được tâm trạng của nó đang cực kỳ vui sướng, thậm chí khi đối mặt với hắn, nó còn có chút ngượng ngùng.

“Hử? Oán khí ở đâu ra thế này?” Đột nhiên Lục Huyền có cảm giác cảnh vật xung quanh vừa phát sinh một chút gì đó không đúng. Hắn cúi đầu xem xét, chỉ thấy Yêu Quỷ Đằng đang dựng ngọn lên cao, hướng về một phía khác, đồng thời rất nhiều dây leo xúc tu trên người nó đang không ngừng chọc chọc xuống đất. Rõ ràng là đang ra vẻ bận rộn để che giấu cảm giác bức xúc không được tự nhiên của mình.

“Ha ha, vậy mà ta lại quên mất nhóc con này.” Lục Huyền thấy bộ dáng nó như vậy thì không nhịn được cười, cũng lập tức lấy ra một hạt Lôi Bạo Liên.

“Hạt sen này ẩn chứa linh lực lôi đình, sức mạnh rất lớn, ngươi ăn xong nên chậm rãi tiêu hóa.”

Dù Yêu Quỷ Đằng cũng là linh thực ngũ phẩm dị biến, lại có tập tính của yêu thú, nhưng nói gì thì nói, nó vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, đang rơi vào trong giai đoạn phát triển, rất có thể nó sẽ không chịu nổi khí tức lôi linh tinh thuần ẩn chứa bên trong hạt sen.

Mỹ vị trước mặt, Yêu Quỷ Đằng đâu có nghĩ nhiều được, một đầu dây leo đã hăm hở vói vào lòng bàn tay Lục Huyền rồi cuốn đi hạt sen màu trắng bạc với tốc độ nhanh như chớp.

Mười mấy nhịp thở sau, trên nhánh dây leo màu xám trắng lập tức xuất hiện một quầng sáng màu trắng bạc nhàn nhạt, hào quang nồng đậm, gần như muốn xuyên phá cơ thể chui ra, thậm chí dần dần còn có một tia khí tức lôi linh nhỏ như sợi tóc muốn khuếch tán, không ngừng uốn lượn trên dây leo.

Lôi Quỷ Công bên cạnh thấy thế, bờ môi đỏ như chu sa càng cong hơn, tựa như đang giễu cợt Yêu Quỷ Đằng, cánh thịt màu xanh điểm vào dây leo, rót từng tia khí tức lôi linh vào trong đó.

Dây leo xám trắng vốn đang run rẩy, cuối cùng cũng chậm rãi bình phục lại. Sau đó, mang theo dấu vết màu trắng bạc, nó kịch liệt thu nhỏ rồi mới một lần nữa chui vào trong ống tay áo Lục Huyền.

Lục Huyền dùng tâm thần cảm nhận tình trạng của Yêu Quỷ Đằng một chút, sau khi xác nhận trạng thái của nó đã ổn định mới hoàn toàn yên tâm.

"Đa tạ ngươi đã ra tay giải cứu linh thực của ta." Hắn chắp tay nói với Lôi Quỷ Công hình thái quái dị trước mặt.

Khóe miệng Lôi Quỷ Công khẽ cong lên, mặt ngoài tựa như đang giễu cợt, nhưng Lục Huyền lại cảm nhận được nội tâm vui sướng của nó. Nó được sinh ra từ lôi đình vô tận, tuổi thọ rất dài, không biết một mình nó đã sống trong dược viên Thượng cổ không một bóng người này bao nhiêu năm tháng rồi, khiến cõi lòng cô độc tới cực điểm. Vậy nên lúc trông thấy đám người Lục Huyền đi hái hạt sen, nó mới không kìm được mà hiển lộ bóng dáng, dù vô duyên vô cớ bị công kích cũng chỉ phản kích nhẹ nhàng rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa.

Sau đó, nó thực sự không ngờ Lục Huyền lại chủ động bày tỏ thiện ý với mình, còn cho nó một hạt Lôi Bạo Liên.

Bình thường nó đều lấy lôi linh, linh quả thuộc tính Lôi làm thức ăn, nhưng lại không biết cách thu thập hạt sen đã thành thục mà có tính chất không ổn định kia, cuối cùng chỉ có thể dựa vào lôi linh trong dược viên để sống sót qua ngày. Giờ được nếm thử Lôi Bạo Liên từ chỗ Lục Huyền, còn được ăn không chỉ một - hai hạt, chuyện này đã khiến nó vui vẻ lắm rồi, ai ngờ sau khi ăn liên tiếp bốn hạt, còn được tặng thêm sáu hạt nữa, hành động hào phóng ấy đã khiến nó vô cùng có thiện cảm với Lục Huyền.

“Ngươi có thể vượt qua toàn bộ mấy hòn đảo nhỏ bên trong dược viên này không?” Lục Huyền tò mò hỏi.

Càng đi sâu vào trong hắn càng phát hiện ra nhóm bảo vật nhận được trên đảo nhỏ càng thêm trân quý. Hòn đảo nhỏ đầu tiên chỉ có một ít Lôi Bạo Liên, đến hòn đảo nhỏ phía sau đều trống trơn, không phát hiện thêm linh thực, hắn chỉ có thể cướp đoạt lượng lớn cát đá màu trắng bạc bên dưới, nhưng khi bước vào hòn đảo nhỏ này, hắn lại đột nhiên phát hiện ra sáu hạt linh chủng ngũ phẩm!

Dựa vào đó để loại suy, hẳn là cấm chế trên những hòn đảo phía sau sẽ càng ngày càng mạnh, hắn có thể cảm nhận được điều này thông qua tốc độ tiến lên cũng đang dần chậm lại của Lôi Quỷ Công.

Chương 787: Linh Dịch Trên Thanh Đằng!

"Vẫn đi tiếp được, nhưng các đảo phía sau có thể sẽ hơi nguy hiểm. Cấm chế càng về sau càng đáng sợ, thậm chí còn có hai tồn tại rất khủng bố đang ngủ say bên trong." Sau khi Lôi Quỷ Công được Lục Huyền nuôi dưỡng bằng hạt sen, tâm ý đôi bên có thể kết nối rồi, lúc này nó đang truyền lại cho Lục Huyền một luồng ý niệm như vậy.

"Ngay cả tinh quái chuẩn ngũ phẩm cũng cảm thấy nguy hiểm, thậm chí còn coi là khủng bố?" Lục Huyền thầm rùng mình một cái.

"Không bằng cứ như vậy mà rút lui nhé?"

Nhận được sáu hạt linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa đã khiến hắn cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, đang định rời khỏi dược viên, lại thấy Lôi Quỷ Công giương nanh múa vuốt miêu tả: "Trong một hòn đảo phía sau có một gốc linh mộc rất lớn! Lớn như vậy này!"

Đôi cánh màu xanh của Lôi Quỷ Công không ngừng kéo dài, mãi cho đến khi không kéo dài được nữa mới thôi.

"Nghe thú vị đấy." Sau khi Lục Huyền xác nhận rõ là Lôi Quỷ Công không có bất cứ ác ý nào, hắn cũng không khỏi động lòng.

…

Một đạo bạch quang hiện lên, Lục Huyền và Lôi Quỷ Công bay ra từ giữa mảnh lôi đình mênh mông nọ.

“Cuối cùng cũng thành công ra khỏi đạo cấm chế kia.”

Lúc này, một người một tinh quái trông có vẻ hơi chật vật, xung quanh đôi cánh của Lôi Quỷ Công đã có thêm vài dấu vết cháy đen, hơn nữa còn loáng thoáng truyền đến mùi cháy khét.

Nó nhìn Lục Huyền, khóe miệng càng cong hơn, như thể đang giễu cợt hắn.

Sau khi biết được trên đảo nhỏ tiếp theo có một cây linh thực khổng lồ, Lục Huyền đã có chút động lòng, mới để Lôi Quỷ Công dẫn mình tiến vào khu vực cấm chế bên ngoài đảo nhỏ. Có người dẫn đường này, lại cộng thêm đồng thuật có chút thành tựu của hắn nhưng cả hai vẫn mất không ít công sức mới phá được cấm chế ra ngoài.

Linh thức đảo qua, xác nhận xung quanh không có bất cứ tình huống dị thường nào, lúc này Lục Huyền mới yên tâm đi xem xét tình hình trên đảo. Lôi đình trên đảo nhỏ này càng nồng đậm hơn hòn đảo trước đó, có cảm giác chỉ hơi kích thích là có thể dẫn phát bạo động bất cứ lúc nào. Ở trung tâm hòn đảo có một cái lôi trì rộng lớn, bên bờ lôi trì có khắc đầy đường vân, bên trong là một mảnh lôi điện đan xen.

Giữa lôi trì có một cột đá to gần trượng, cột đá cao vút tận mây, mặt ngoài có vô số lôi văn kỳ dị, lại có một gốc dây leo màu xanh kéo dài tới tận chân trời gắt gao quấn quanh.

Gốc dây leo màu xanh này hiển lộ ra một luồng lực lượng sinh cơ tinh thuần nồng đậm vô cùng, còn có thể mơ hồ nhìn thấy những tia dị lôi màu xanh không ngừng nhảy nhót bên trong cành lá.

Đa số dây leo đều đang rủ xuống, thi thoảng lại có thể nhìn thấy phía cuối của nó đang ngưng kết một giọt linh dịch xanh biếc, linh dịch ngưng tụ mà không tiêu tan, có cả cảm giác tự

nhiên xen lẫn với khí tức hủy diệt, cũng mang đến một chút cảm nhận kỳ dị mà lại hợp lý đến hoang đường.

Một tầng linh lực mênh mông trào ra từ hai mắt Lục Huyền, hắn đảo qua bốn phía lôi trì nhưng vẫn không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Linh quang xuất hiện trên đôi Thanh Phù Lữ dưới chân, hắn nhẹ nhàng tiến lại gần một đoạn dây leo màu xanh, lấy một giọt linh dịch xanh biếc phía trên xuống. Đang định nhìn kỹ xem rốt cuộc giọt linh dịch này là thứ gì thì đột nhiên một tiếng sấm ầm ầm vang lên, Lôi Quỷ Công ở cách đó không xa đã biến mất không còn thấy đâu nữa.

Lục Huyền lập tức phát hiện có một luồng khí tức bay nhanh về phía lôi trì.

"Lục đạo hữu?!" Người đến chính là bà lão tóc trắng kia, vừa nhìn thấy Lục Huyền bà ta không khỏi kinh ngạc, có vẻ như không thể dự đoán được Lục Huyền lại ở chỗ này.

"Viên đạo hữu, sao chỉ có một mình ngươi thế? Ba vị đạo hữu khác đâu?" Bàn tay đang nắm linh dịch màu xanh biếc của Lục Huyền chậm rãi hạ xuống, quay sang hỏi bà lão.

"Có lẽ bọn họ đang bị vây trong một đạo cấm chế nào đó, hoặc một mình đi tìm cơ duyên rồi, lão thân không nhìn thấy ba vị đạo hữu kia." Bà lão tóc trắng nhẹ nhàng xoa cái đầu rồng nhìn sống động như thật trên cây quải trượng trong tay, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền lại mang theo vài phần phức tạp: "Nhưng không ngờ Lục đạo hữu lại có thể phá vỡ vòng vây cấm chế dày đặc kia để ra ngoài, còn là người đầu tiên đi đến Tiểu Lôi đảo này."

"Nhờ may mắn thôi, ta nuôi một con linh thú tinh thông đồng thuật, cũng không hiểu sao lại đến được hòn đảo nhỏ

này.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một câu chuyện để ứng phó cho qua.

“Thì ra là thế.” Bà lão tóc trắng như có điều suy nghĩ, cũng không biết bà ta có tin lý do của Lục Huyền hay không.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, sở dĩ ta lặn lội tìm đến khu dược viên Thượng cổ này chính là vì loại linh dịch trong tay ngươi, không biết ngươi có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích, tặng lại cho lão thân không? Ta có thể đổi một món pháp khí tứ phẩm coi như bồi thường.” Bà lão tóc trắng nhìn giọt linh dịch màu xanh biếc trong tay Lục Huyền, chậm rãi nói.

“Xin hỏi Viên đạo hữu? Linh dịch này có lai lịch gì?” Lục Huyền hỏi.

“Qua một bản điển tịch nào đó ta biết được, thứ này chính là một loại linh dịch đặc thù do gốc thanh đằng này ngưng kết ra.”

“Lý do này nghe quen thật đấy…” Trong lòng Lục Huyền khẽ cười giễu, hắn đã từng dùng lý do này để lừa dối đám đồng môn trong Thiên Kiếm Tông không biết bao nhiêu lần rồi.

“Thứ cho tại hạ không làm được. Nếu là bảo vật khác, lại thông qua quá trình trao đổi giá trị tương đương thì giao lại cho Viên đạo hữu cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là bảo vật có liên quan tới linh thực thì Lục mỗ chỉ có thể tự mình giữ lại mà thôi.” Hắn thản nhiên nói.

“Lục đạo hữu chắc chứ?”

“Sao nào? Viên đạo hữu định cưỡng ép cướp đi sao?”

“Người có duyên sẽ nhận được bảo vật, chúng ta cùng nhau đến thăm dò dược viên Thượng cổ này, trực tiếp ra tay cướp lấy hẳn là không hay lắm đâu?”

“Một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn như Viên đạo hữu lại muốn bắt nạt một linh thực sư Trúc Cơ hậu kỳ bình thường như ta ư?” Khóe miệng Lục Huyền hơi cong lên.

“Đương nhiên là không.” Bà lão tóc trắng đi tới, khoát tay áo, thể hiện mình không có ác ý.

“Trên gốc thanh đằng kia vẫn còn linh dịch ngưng kết, ta và Lục đạo hữu chia đều là được.” Bà ta để lộ ra một nụ cười hiền lành.

“Thế là tốt nhất.” Lục Huyền cũng cười nói.

Bà lão tóc trắng đi vòng qua lôi trì, cây quải trượng đầu rồng trong tay gõ nhẹ xuống đất. Đột nhiên trên người Lục Huyền tuôn ra một luồng bạch quang, Lôi Lũ Y vốn lấy được từ chỗ bà lão lúc trước đã vỡ vụn ra từng khúc, trực tiếp hóa thành vô số lôi quang, tiến vào tứ chi bách hài của hắn. Thân thể truyền đến một luồng cảm giác tê dại mãnh liệt, khiến nhục thân và thậm chí cả suy nghĩ của hắn đều trong nháy mắt mất đi khống chế, không thể động đậy được.

“Hèn hạ!” Trên mặt hắn hiện ra vẻ thống khổ.

Ngay lúc lôi quang hiện lên, bà lão tóc trắng ở một bên đã lộ vẻ đắc ý, một con giao long cực lớn bay ra từ cây quải trượng trong tay bà ta, hung hăng đánh úp về phía Lục Huyền nhanh như chớp.

Chương 788: Dục Niệm Đã Chiến Thắng Lý Tính!

Đúng là mấy món Lôi Lũ Y bà ta phân tách ra kia có thể giúp mọi người dễ dàng chống cự và xuyên qua thác nước lôi đình, nhưng bên trong lại đặt sẵn một cái bẫy nhỏ, để vào thời khắc mấu chốt bà ta có thể khống chế Lôi Lũ Y, nhờ đó mà chiếm được tiên cơ.

"Thật sự xin lỗi Lục đạo hữu, không riêng gì linh dịch trên thanh đằng sắp thuộc về ta mà linh dịch trong tay ngươi cũng không thể bỏ phí được." Một luồng ý niệm được truyền tới từ linh thức của bà ta.

Ngay lúc Giao Long sắp tiếp xúc với Lục Huyền, từng tiếng rồng ngâm hùng hậu vang lên, tiếng gầm cuồn cuộn trùng kích, cứ thế mà đánh lui Giao Long.

"Ta đã thấy cái áo rách nát này vướng víu từ lâu rồi." Lục Huyền trực tiếp hiện thân từ lôi mang, mỗi tay xé một cái, chiếc áo khoác Lôi Lũ Y trên người hắn lại dễ dàng bị kéo xuống, ngón tay trong suốt như ngọc chỉ tùy ý chà xát một cái đã khiến tấm áo kia hóa thành bột mịn bay đầy trời.

Thân thể hắn vốn đã cực kỳ cường hãn, lại cộng thêm năng lực tự lành mạnh đến mức không thể tưởng tượng được sau khi nuốt Thái Tuế Nhục, thì hiện giờ, gần như hắn đã có thể biến xương trắng thành thịt chỉ trong nháy mắt. Và dĩ nhiên, đám lôi quang tuôn ra từ bên trong Lôi Lũ Y chỉ có thể tạo thành một chút ảnh hưởng rất nhỏ với hắn mà thôi.

“Trước đó ta khoác nó lên người chỉ để giữ gìn tình cảm đồng bạn với các vị đạo hữu, giờ xem ra mấy thứ này cũng không cần thiết nữa rồi.” Hắn thản nhiên nhìn bà lão tóc trắng, lạnh lùng nói.

“Không ngờ linh thực sư chỉ là lớp vỏ bên ngoài để ngươi che giấu bản thân! Ngươi ẩn giấu sâu thật đấy!” Linh áp cường đại tuôn ra từ phía bà lão tóc trắng, nhanh chóng ngăn cản tiếng long ngâm trùng trùng điệp điệp bên ngoài. Bà ta nhìn chằm chằm vào Lục Huyền với vẻ kinh ngạc vô cùng.

“Nhưng dù ngươi có ẩn giấu sâu hơn nữa thì tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của ngươi lại rõ mồn một rồi, đối phó ngươi cũng chỉ không quá dễ dàng như lúc ban đầu mà thôi.”

Tuy thân thể của Lục Huyền cường hãn vượt quá dự liệu của bà ta, nhưng bà ta vẫn rất tự tin ở bản thân. Xét cho cùng, tu sĩ có thể vượt cấp chiến đấu trong Tu Hành giới cũng là tồn tại hiếm thấy như lông phượng sừng lân, bởi mỗi một tiểu cảnh giới đều đại diện cho một khoảng cách khổng lồ, khó có thể vượt qua.

Hai tay bà ta nhanh chóng kết ấn, hóa thành tầng tầng lớp lớp tàn ảnh, chẳng mấy chốc một tia âm lôi đen nhánh đã lặng lẽ chui vào bên trong lôi mang, nhắm thẳng tới chỗ Lục Huyền. Tốc độ của âm lôi cực nhanh, nhoáng lên một cái đã bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Ngươi đúng là chẳng hiểu gì về sức mạnh của linh thực sư.” Hai mắt Lục Huyền thi triển Phá Vọng Đồng Thuật, khiến cho âm lôi đen nhánh với hành tung quỷ dị kia trực tiếp bại lộ dưới con mắt hắn, không có chỗ nào để ẩn nấp.

Một luồng kiếm quang đột ngột hiện lên, một con dị linh khổng tước tràn đầy Phật tính đã dễ dàng chém chết tia âm lôi đen nhánh nọ. Chỉ thấy một thanh kiếm bản rộng màu vàng óng ánh trực tiếp xuất hiện trong tay hắn, trên thân kiếm còn

mơ hồ hiện lên hư ảnh Bồ Tát bốn tay, trang nghiêm thành kính.

Đây chính là hư ảnh Khổng Tước Minh Vương bắn ra từ kiếm quang của phi kiếm ngũ phẩm Khổng Tước Minh Vương Kiếm.

Tương truyền kiếm này được tạo thành từ lông vũ của con Khổng Tước dưới trướng Khổng Tước Minh Vương của Phật giới, có hiệu quả khắc chế rất mạnh với loại âm lôi này.

"Phi kiếm ngũ phẩm! Sao một linh thực sư như ngươi lại có bảo vật cỡ này!!!" Bà lão tóc trắng đã ghen ghét đến mức muốn phát điên lên, thật không ngờ Lục Huyền vốn là kẻ không đáng chú ý nhất trong năm người đồng hành, nhưng trên người hắn lại cất giấu một món bảo vật trân quý tới mức ấy.

Cảm xúc trong mắt bà ta lại nhanh chóng thay đổi, nửa lóe lên sợ hãi nửa lại tràn ngập thèm thuồng, sợ hãi vì thanh phi kiếm kia vô cùng cường đại khủng bố nhưng thèm thuồng vì rất muốn đoạt được nó từ tay Lục Huyền.

Chẳng mấy chốc dục niệm đã chiến thắng lý tính.

Nếu thanh phi kiếm ngũ phẩm kia xuất hiện ở trong tay một tu sĩ Kết Đan, thậm chí là tu sĩ cùng cảnh giới Trúc Cơ viên mãn như bà ta thôi, thì khẳng định là bà lão này sẽ nhanh chóng quay đầu bước đi ngay lập tức mà không có lấy một chút do dự nào, nhưng khi nó xuất hiện trong tay Lục Huyền thì mọi chuyện lại khác rồi. Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ có được bảo vật như vậy không khác gì trẻ con cầm vàng đi rêu rao khắp nơi, thử hỏi làm sao bà ta không động tâm cho được?

Trong lòng bà lão tóc trắng, độ khó để giành chiến thắng trước Lục Huyền lại lớn hơn một chút, nhưng so với phi kiếm

ngũ phẩm cùng với linh dịch thanh đằng, chút mạo hiểm ấy vẫn rất đáng giá.

Trong mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt, bà ta lấy ra một cái bình đá ố vàng từ túi trữ vật, cắn mạnh đầu lưỡi một cái, một ngụm tinh huyết lập tức bắn vào trong bình đá. Rất nhanh sau đó, bên trong bình đá đã truyền đến từng hồi âm vang ong ong quái dị, chỉ cần nghe âm thanh này thôi đã cảm thấy choáng váng đầu óc lắm rồi, thậm chí còn có cảm giác muốn trực tiếp ném cái bình đá kia đi ngay lập tức.

Bà lão tóc trắng khẽ động tâm niệm, cố gắng khống chế cái bình đá trước người, rồi trong nháy mắt đã có hơn trăm con yêu trùng với hình thù quái dị dữ tợn nhanh chóng bay từ trong bình đá ra.

"Diệt hắn!" Bà ta chỉ về phía Lục Huyền đằng xa, đám yêu trùng dữ tợn nhẹ nahnfg bay múa xoay quanh rồi nhanh chóng tản ra, lập tức đánh úp về phía Lục Huyền từ bốn phương tám hướng.

"Không ngờ lão yêu bà này lại nuôi nhiều yêu trùng như vậy!" Linh thức của Lục Huyền đảo qua, nhanh chóng cảm nhận được thực lực của hơn trăm con yêu trùng này không hề tầm thường, trong đám này có không dưới hai mươi con cấp bậc tam phẩm và chừng ba con cấp bậc tứ phẩm.

Dưới thế công như vậy, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ viên mãn cũng có khả năng sẽ bị biển trùng bao vây.

Hắn nhanh nhẹn lui về phía sau mấy trượng rồi vung ra mấy tấm phù lục.

"Muốn lấy nhiều đánh ít đúng không?"

Kiếm ý phun ra bên ngoài phù lục, chỉ trong nháy mắt trên thân thể hắn đã xuất hiện vô số những tia kiếm khí cực nhỏ,

chúng nhanh chóng bao phủ toàn bộ đám yêu trùng quái dị kia vào bên trong.

Bên này kiếm ý như sóng lớn ngập trời, cuồn cuộn quét tới, bên kia là mấy chục con yêu trùng như những chiếc thuyền con bị sóng kiếm khí hung hăng đập xuống, cả đám lập tức hóa thành hàng loạt hài cốt nhỏ bé đáng thương.

Bên kia kiếm ý như mặt trời ban trưa, kiếm khí đỏ vàng như ánh sáng chi chít bắn ra, thì bên này tâm thần của yêu trùng đang ở trong phạm vi bao phủ của kiếm khí lập tức tan nát, ngây ngẩn tại chỗ, như thể đã bị cướp sạch đi rồi, và cứ thế mà bị vô số kiếm khí ăn mòn, tiêu diệt.

Còn có một luồng kiếm khí cường đại như lưu tinh, không khác gì linh dương móc sừng, nhanh chóng vạch ra vô số những đường cong kỳ diệu, trực tiếp xuyên thủng thân thể từng con yêu trùng.

Dưới đòn công kích của năm tấm kiếm phù tứ phẩm, trên trăm con yêu trùng cường đại đã bị giải quyết gọn ghẽ chỉ trong vòng mấy hơi thở.

Chương 789: Ất Mộc Thanh Lôi Đằng!

"Phốc!" Bà lão tóc trắng phun ra một ngụm tinh huyết, nửa do tâm ý tương thông với đám yêu trùng kia, giờ toàn bộ chúng đều bị diệt trong một khoảng thời gian cực ngắn khiến bà ta bị thương không nhẹ, nửa thì do tức giận không chịu nổi.

Bà ta thu thập đám yêu trùng này cũng chẳng dễ dàng, sau đó lại hao tốn rất nhiều tinh lực để bồi dưỡng, mà trước kia chúng đã từng lập được không ít công lao cho bà ta, thật không ngờ, vừa đối đầu với Lục Huyền, chúng lại bị mấy tấm phù lục trên tay hắn dễ dàng tiêu diệt như vậy!

Bà ta tuy tiếc nuối nhưng cũng hiểu rõ mình không phải đối thủ của Lục Huyền, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, lại phun một ngụm tinh huyết lên cây quải trượng đầu rồng. Chỉ thấy một luồng hư ảnh Giao Long từ bên trong bắn ra nhanh như chớp, cưỡi mây đạp gió, mang bà ta bay về phía xa, thoáng cái đã cách ngoài trăm trượng.

Ngay khi bà ta cho rằng bản thân đã tìm được một đường sinh cơ thì đột nhiên một tròng mắt màu xám trắng lại đột ngột xuất hiện ngay trước mặt. Từ bên trong tròng mắt tuôn ra vô vàn ảo ảnh khiến cho động tác của bà ta lập tức trì trệ xuống.

Dù ảnh hưởng cũng chỉ diễn ra trong tích tắc ấy nhưng tới thời điểm bà ta cố gắng khôi phục tỉnh táo lại phát hiện một cây dùi màu trắng bạc đã vụt một cái đâm vào thức hải của mình. Cơn đau nhức truyền đến, như muốn bổ đôi cái đầu của bà ta ra thành hai nửa. Ngay sau đó, đột nhiên đầu óc bà ta vốn đang đau đớn lại biến thành nhẹ nhõm, dường như khoảng

cách giữa bà ta và luồng hư ảnh Bồ Tát bốn tay cao cao tại thượng vốn đang quan sát bà ta từ trên cao kia, càng ngày càng trở nên xa xôi.

Lục Huyền hóa thành một tia lưu quang vọt tới trước mặt thân thể không đầu của bà lão tóc trắng, thoắt cái đã bắt được cái đầu lâu sắp sửa rơi xuống đất kia. Hắn quen tay hay việc lập tức lấy ra chiếc đèn lồng quỷ dị, những sợi tua rua dưới đui đèn lồng màu đỏ sậm khe khẽ đung đưa, nhanh chóng kéo luồng tàn hồn của bà lão tóc trắng vào bên trong, chen chúc với vô số âm hồn oán niệm trong đèn.

Ngay sau đó, Dẫn Hồn Đăng lại xoay tròn một vòng xung quanh lôi trì, hút hết hồn phách của đám yêu trùng ban nãy vào trong.

"Không còn cách nào khác, đám linh thực âm phủ trong nhà ta có nhu cầu quá lớn với âm hồn oán niệm, không thể lãng phí được." Lục Huyền nhìn đống hồn phách trong ánh nến lại dày hơn một tầng, trong lòng thầm cảm thán.

Hư ảnh Giao Long kia không có người khống chế nên đã hóa thành cây quải trượng đầu rồng rơi xuống đất.

"Đây là pháp khí tứ phẩm thượng đẳng, hẳn là sẽ bán được không ít linh thạch. Nhưng món pháp khí này có tạo hình quá mức đặc biệt, lúc bán đi phải để ý một chút." Lục Huyền nhìn cây quải trượng đầu rồng một lát rồi gỡ túi trữ vật bên hông bà lão tóc trắng xuống, còn không quên thu thi hài của bà ta vào Thao Trùng Nang.

"Thân thể của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, huyết nhục cũng có giá trị rất cao." Hắn không vội vàng phá giải cấm chế bên ngoài túi trữ vật để kiểm tra đồ vật bên trong.

Nếu bà lão tóc trắng có thể tìm tới nơi này thì những người khác cũng có thể, tránh để đêm dài lắm mộng, vẫn nên xử lý

linh thực dây leo thần dị trước mắt trước đã.

Lục Huyền xử lý tàn cuộc một chút rồi lại một lần nữa chuyển sự chú ý tới gốc thanh đằng trong lôi trì.

Một tiếng ầm vang lên, bóng Lôi Quỷ Công vừa lặng lẽ xuất hiện.

"Đa tạ ngươi đã nhắc nhở." Lục Huyền chắp tay bày tỏ lòng cảm kích với nó.

Phải biết rằng trong lôi mang đầy trời, năng lực của Hư Không Yểm Mục bị ảnh hưởng rất nhiều, vừa rồi hắn lại mải mê thu thập linh dịch màu xanh biếc, cũng may Lôi Quỷ Công sớm phát hiện ra khí tức của bà lão tóc trắng, trước khi tránh né đối phương, nó còn không quên nhắc nhở hắn.

Lôi Quỷ Công phát ra một tiếng cười quái dị, giống như tiếng sấm nổ đì đùng rồi lại hóa thành từng tia khí tức lôi linh, biến mất không thấy đâu nữa.

Trong cảm giác của Lục Huyền, nó sẽ quan sát tình huống xung quanh thay hắn, một khi xuất hiện dị thường lại lập tức nhắc nhở sau. Hắn bước tới bờ lôi trì, linh thức hướng xuống dưới, trông thấy nhánh dây leo to lớn đang cắm rễ bên trong lôi đình vô tận, sau đó lần lượt thi triển Linh Vũ Thuật và Mộc Sinh Thuật, đồng thời cũng ngưng tụ tâm thần trên nhánh dây leo xanh khổng lồ này.

Một luồng ý niệm lập tức hiện lên, trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ được tình trạng của loại linh thực trước mặt.

【Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, linh thực thất phẩm, sinh trưởng trong biển lôi đình, được tẩm bổ bằng lôi linh thuộc tính Mộc, trong quá trình trưởng thành sẽ ngưng kết ra Ất Mộc Lôi Dịch ngũ phẩm, sử dụng thứ này có thể hỗ trợ tu luyện công pháp thần thông hệ Lôi, gia tăng cường độ thân thể. Sau khi linh thực thành thục, nó sẽ kết xuất ra Ất Mộc Thanh Lôi

Quả có thể cải biến căn cốt của tu sĩ, có thiên phú cường đại về pháp thuật hệ Lôi.】

【Là hủy diệt, cũng là sáng tạo!】

"Linh thực thất phẩm!" Ý niệm trong đầu biến mất, hai mắt Lục Huyền lập tức trợn tròn. Tuy trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, rằng loại linh thực trước mắt này không hề tầm thường, nhưng không thể ngờ nó lại là linh thực thất phẩm – thứ mà từ trước đến giờ hắn chưa từng được trông thấy!

"Ta muốn trồng nó!" Trong đầu hắn lập tức nảy sinh một loại suy nghĩ vô cùng mãnh liệt.

Tới giờ, phẩm giai cao nhất của các loại linh thực đang được gieo trồng bên trong linh điền tại động phủ của hắn là lục phẩm, theo thứ tự là Phượng Hoàng Mộc, Nguyên Từ Linh Mộc, Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm và Lão Cốt Ma Chủng thần bí.

Mà chúng còn là những thứ hắn phải nghĩ đủ mọi cách mới sưu tầm được. Thông qua chuyện này hoàn toàn có thể cảm nhận được linh thực thất phẩm quý hiếm đến mức nào.

Trong lòng Lục Huyền hừng hực lửa nóng, hắn lập tức kêu gọi Yêu Quỷ Đằng đi ra rồi hạ lệnh: "Lục soát kỹ cho ta, xem có thể tìm được một hạt linh chủng kết xuất từ nhánh dây leo này không! Tìm được sẽ có thưởng lớn!"

Yêu Quỷ Đằng cảm nhận được ý niệm trong đầu Lục Huyền, chỉ trong nháy mắt, nhánh dây leo màu xám trắng trên thân thể nó lập tức mọc ra rất nhiều sợi xúc tu, lít nha lít nhít, một đường kéo thẳng lên, vây quanh đống dây leo khổng lồ kia, không ngừng ngửi tới ngửi lui.

"Khó tìm thật đấy…" Yêu Quỷ Đằng tìm hồi lâu cũng không thấy gì, Lục Huyền thấy thế, chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi.

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, hạt giống quý hiếm đều là thứ cực kỳ khó tìm, phải nghĩ trăm phương ngàn kế mới có được hạt giống mình thầm ngưỡng mộ.

“Kết quả tìm hạt giống của A Đằng cũng không lý tưởng…” Khi hắn đang suy nghĩ, đột nhiên rất nhiều dây leo của Yêu Quỷ Đằng lại điên cuồng thu lại, tụ tập cùng một chỗ ở ngay biên giới lôi trì.

“Ngươi nói là dưới đáy lôi trì này có một nhóm vật phẩm có cùng nguồn gốc với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng?” Lục Huyền cảm nhận được ý niệm do Yêu Quỷ Đằng truyền tới, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Hai mắt hắn nhìn về nơi sâu bên trong lôi trì, trong mắt biến thành một mảnh mờ mịt, cũng không biết bên dưới cái lôi trì kia đang cất giấu bao nhiêu lôi đình cường đại.

Chương 790: Trong Tu Hành Giới Vẫn Có Tu Sĩ Tốt!!!

Đúng vào lúc này, một nhánh xúc tu của Yêu Quỷ Đằng nhanh chóng kéo dài rồi chui vào chỗ sâu bên trong lôi trì. Tiếng ầm ầm vang lên. Lôi điện màu trắng bạc bên ngoài dây leo giống như bầy rắn tán loạn. Vô số lôi đình đồng thời tác động khiến nhánh dây leo của Yêu Quỷ Đằng không ngừng run rẩy.

"Chẳng lẽ ta phải tự mình đi xuống một chuyến?" Lục Huyền nhìn cái lôi trì sâu không thấy đáy trước mặt, trong lòng rất do dự, không biết mình có nên xâm nhập xuống dưới thăm dò, tìm kiếm linh chủng một phen hay không.

Đúng vào lúc này, bên tai lại vang lên tiếng cười cổ quái, Lôi Quỷ Công vừa xán lại gần, truyền vào đầu Lục Huyền một luồng ý niệm.

"Ý ngươi là ngươi có thể bảo vệ Yêu Quỷ Đằng để nó tiến vào chỗ sâu bên trong lôi trì?"

Lôi Quỷ Công gật mạnh đầu.

"Được, thử xem sao." Lục Huyền không có năng lực đi cảm ứng linh chủng, chỉ có thể cho Yêu Quỷ Đằng tự mình đi thăm dò lôi trì mà thôi.

Rất nhanh, đã thấy hai tay Lôi Quỷ Công giương cao lên, sau đó dùng sức vỗ vào bướu thịt phình to bên hông. Tiếng sấm ầm ầm bùng nổ, thân thể nó hóa thành vô số lôi mang, bao chặt xung quanh một nhánh xúc tu của Yêu Quỷ Đằng rồi nhanh chóng chui vào trong lôi trì.

Lục Huyền ở bên ngoài lo lắng chờ đợi hồi lâu, cũng may trong cảm giác của hắn, bản thể của Yêu Quỷ Đằng bên cạnh cũng không xuất hiện tình trạng dị thường, lúc này hắn mới yên tâm để nó tiếp tục tìm kiếm linh chủng ở chỗ sâu bên trong lôi trì.

Một lát sau, tiếng nổ ầm ầm lại vang lên, nhánh xúc tu mang theo một thứ chất lỏng màu trắng bạc mạnh mẽ chui ra từ bên trong lôi trì, lại nhanh chóng đi tới trước mặt Lục Huyền. Đến đây, nhánh dây leo vốn đang co lại thật chặt ấy cuối cùng cũng mở ra, hé lộ một quầng sáng màu xanh bên trong. Có thể thấp thoáng nhìn thấy từng con Lôi Ngư màu xanh đang bơi lội bên trong quầng sáng màu xanh ấy.

"Đây là linh chủng của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng?" Lục Huyền giơ tay nhận lấy quầng sáng kia, thử đặt hạt giống nọ vào trong linh nhưỡng.

【Linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, linh thực thất phẩm…】

"Quả nhiên là thế!" Lục Huyền cười sang sảng.

"Tới đây tới đây, các ngươi có công tìm hạt giống, mỗi đứa sẽ được thưởng năm hạt Lôi Bạo Liên." Trong lòng hắn vô cùng vui sướng, rất nhanh đã lấy ra mười hạt sen màu trắng bạc đưa tới, Yêu Quỷ Đằng và Lôi Quỷ Công mỗi đứa được chia năm hạt.

"Phía trên còn ngưng kết ra bảo vật Ất Mộc Lôi Dịch ngũ phẩm có thể rèn luyện nhục thân, nhất định phải mang về hết." Hắn cũng nhanh chân bước tới gần cột đá, cẩn thận tìm kiếm phía trên mỗi một đoạn dây leo, cuối cùng cũng tìm được sáu giọt linh dịch màu xanh biếc. Cộng thêm phần lúc trước, hiện giờ hắn đã tìm được tổng cộng là bảy giọt linh dịch, thu hoạch cũng rất khá.

“Đến lúc trở về rồi.” Hắn nhìn nhánh dây leo màu xanh đâm thẳng lên trời từ bên trong lôi trì, thầm nghĩ như vậy.

“Có thể tới được hòn đảo nhỏ này và lấy được linh chủng thất phẩm đã rất may mắn rồi, càng về sau cấm chế sẽ càng ngày càng khó giải, dù có Lôi Quỷ Công dẫn đường cũng có thể bị lạc hoặc thậm chí là mất mạng bên trong cấm chế.”

“Huống chi, theo lời Lôi Quỷ Công nói, hai hòn đảo nhỏ sau đó vẫn còn tồn tại cực kỳ đáng sợ đang ngủ say.” Lục Huyền vốn là người tự hiểu rõ mình, trước mắt dù thực lực của hắn đã không thua kém tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bình thường, nhưng đối diện với những tồn tại cường đại kia, chút thực này vẫn không đáng kể gì.

“Lần này đa tạ ngươi đã giúp ta tìm được nhiều linh chủng quý hiếm như vậy.” Hắn vỗ nhẹ đôi cánh màu xanh của Lôi Quỷ Công.

Không có nó dẫn đường, hắn cũng không thể tìm được linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa và Ất Mộc Thanh Lôi Đằng dễ dàng như thế. Không nói tới chuyện khác, chỉ tính riêng đạo cấm chế này cũng có thể giữ chân hắn rất lâu rồi, không thể nào tìm tới lôi trì trước bà lão tóc trắng kia một bước được.

Hắn khoát tay áo nói với Lôi Quỷ Công: “Sau này còn gặp lại, lần sau nếu ta lại tới dược viên sẽ mang cho ngươi một ít linh quả thuộc tính Lôi.”

Dứt lời, hắn đã mang theo Yêu Quỷ Đằng, trực tiếp tiến thẳng vào trong lôi điện mênh mông không hề quay đầu lại. Bên tai vang lên tiếng sấm ầm ầm, không biết có phải Lôi Quỷ Công đang nấp trong đó tiễn hắn rời đi hay không.

Lục Huyền nhanh chóng quay lại hòn đảo nhỏ đầu tiên, trên đường trở về, linh thức và Hư Không Yểm Mục không ngừng quan sát tình huống xung quanh.

“Gặp người quen rồi.” Hắn dừng bước, thông qua viên đồng tử màu xám trắng trong tay, hắn vừa nhìn thấy một tu sĩ có đôi cánh lôi đình đang bay qua bay lại bên trong cấm chế.

“Lôi Chính đạo hữu đang bị vây trong cấm chế à?” Lục Huyền thầm nghĩ.

Chờ Lôi Chính đi ra từ bên trong cấm chế hắn mới giả bộ như mình vừa bay ngang qua nơi này, nhẹ nhàng tản ra một tia khí tức.

“Ai?!” Lôi Chính nghiêm mặt, trầm giọng hỏi.

“Lôi đạo hữu, là ta.” Lục Huyền cầm theo Phong Lôi Kiếm, chậm rãi đi ra từ bên trong lôi mang vô tận.

“Hóa ra là Lục đạo hữu, ngươi bình an vô sự là tốt rồi.” Lôi Chính nhìn thấy Lục Huyền, vẻ đề phòng trong mắt mới giảm đi một chút.

“Sau khi tách khỏi mấy vị đạo hữu, ta gần như vẫn luôn bị vây bên trong cấm chế, vất vả lắm mới thoát ra được. Đúng rồi, sao không thấy các đạo hữu còn lại?” Lục Huyền cười hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm, trong dược viên này có quá nhiều cấm chế, chỉ hơi bất cẩn một chút là sẽ rơi vào bên trong ngay. Nếu đã gặp Lục đạo hữu ở đây thì Lục đạo hữu cứ đi theo sau ta luôn đi.” Lôi Chính nghiêm nghị nói.

“Được, vậy xin nhờ Lôi đạo hữu chiếu cố nhiều hơn. Ta chỉ là một linh thực sư bình thường, nếu không có đạo hữu hỗ trợ thì rất khó bình an ra khỏi dược viên này.” Lục Huyền tự hạ mình xuống rất thấp.

Sau đó, hắn đi phía trước, Lôi Chính theo sau, cả hai cùng tiến vào hòn Tiểu Lôi đảo đầu tiên. Lôi Chính nhìn bóng lưng Lục Huyền phía trước, trong mắt hiện lên một tia do dự. Lục Huyền chỉ là linh thực sư, tu vi lại thấp hơn gã một tiểu cảnh giới, nếu gã lựa chọn đánh lén sau lưng đối phương thì có thể

nói là mười phần chắc chín. Nhưng rất nhanh sau đó, gã lại thở ra một hơi dài, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ ý nghĩ xấu xa trong đầu.

Lục Huyền đi phía trước, vẻ mặt không rõ là thất vọng hay là hài lòng.

Nhìn bề ngoài, thân thể hắn đang tràn đầy sơ hở nhưng thật ra linh thức và Hư Không Yểm Mục đã sớm khóa chặt lấy Lôi Chính rồi, chỉ cần gã để lộ ra một chút dấu hiệu muốn gây bất lợi với hắn, Lục Huyền có thể diệt sát đối phương chỉ trong nháy mắt, cũng thuận tiện cướp đoạt bảo vật trên người gã luôn.

Đáng tiếc tâm địa Lôi Chính khá chính trực, có thể nhịn được dục vọng giết người đoạt bảo, nhờ đó mà bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình.

"Trong Tu Hành giới vẫn có tu sĩ tốt." Lục Huyền âm thầm cảm khái, đánh giá về Lôi Chính trong lòng hắn cũng cao hơn một chút.

"Nửa ngày rồi vẫn chưa thấy bóng dáng của Vương đạo hữu và Viên đạo hữu đâu, không biết bọn họ vẫn đang bị vây bên trong cấm chế nào đó, đã rời khỏi dược viên, hoặc đã gặp phải bất trắc gì đó rồi." Lạc Minh nghiêm giọng nói.

Lục Huyền và Lôi Chính bên cạnh chỉ im lặng không nói.

Chương 791: Đi Năm Về Ba!

Lại nói, thời điểm hai người Lục Huyền đi tới hòn đảo nhỏ đầu tiên, bọn họ đã gặp phải Lạc Minh đã bị thương nhẹ, sau đó mấy người cùng nhau hành động, đi tới rìa dược viên.

"Hai vị đạo hữu ấy có thực lực cường đại, phúc duyên thâm hậu, hẳn là không gặp phải tình huống nguy hiểm tới tính mạng đâu." Lục Huyền nói mà mặt không hề đổi sắc.

"Thân thể Vương đạo hữu cường hãn, có thể ngạnh kháng công kích sấm sét, hắn là người có năng lực phòng hộ mạnh nhất trong mấy người chúng ta." Lạc Minh trầm giọng đáp lời.

Lục Huyền khẽ gật đầu.

"Viên đạo hữu lại càng không cần phải nói, tu vi tinh xảo, còn có món pháp khí quải trượng quý hiếm như thế, có thể nói là thực lực mạnh nhất trong nhóm chúng ta, hẳn là đối phương cũng có thể bình an trở về." Hắn tiếp tục phụ họa.

"Hy vọng là thế."

Một tiếng thở dài vang lên, ba người đi theo con đường lúc trước, một lần nữa xuyên qua thác nước lôi đình.

Hơn nửa ngày sau, Lục Huyền đã thuận lợi trở lại động phủ. Hắn dạo quanh động phủ một vòng, không phát hiện ra bất cứ điều dị thường gì, lúc này mới yên tâm mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, tiến vào bên trong.

"Lần này thăm dò dược viên Thượng cổ cùng mấy người Lôi Chính, đã thu hoạch được rất nhiều."

Hắn bày linh chủng và linh dược vừa nhận được từ dược viên lên bàn. Linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm

có giá trị liên thành, thậm chí Lục Huyền còn không dám tưởng tượng sau khi nó thành thục, mình sẽ mở được phần thưởng từ trong quầng sáng phong phú tới mức nào.

Bảy giọt Ất Mộc Lôi Dịch có nguồn gốc từ Ất Mộc Thanh Lôi Đằng là bảo vật ngũ phẩm, có công hiệu rèn luyện thân thể cường đại, còn có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông hệ Lôi, giá trị cũng rất lớn.

Sáu hạt linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, tuy trong động phủ đã có không ít linh thực ngũ phẩm, nhưng một lần nhận được tới sáu hạt vẫn khiến Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Ba mươi hạt Lôi Bạo Liên, linh dược tứ phẩm, ba đoạn dây leo Lôi Ẩn Đằng, tài liệu tứ phẩm, tất cả đều có thể đổi được không ít linh thạch.

Hắn còn thu thập được rất nhiều cát đá màu trắng bạc trên Tiểu Lôi đảo.

Ngoài ra còn món pháp khí quải trượng đầu rồng của bà lão tóc trắng.

Hơn nữa, sau khi phá giải cấm chế bên ngoài túi trữ vật, hắn lại tìm thấy không ít pháp khí đan dược và hơn bốn trăm viên linh thạch trung phẩm cùng một số linh thạch hạ phẩm ở bên trong, cũng coi là một món tài sản ngoài ý muốn.

So với những thứ này, thi hài và thần hồn của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn cũng không tính là gì.

“Có nhiều linh chủng trân quý như vậy, ta có thể yên tâm ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực rồi.” Lục Huyền cảm khái.

Sở dĩ lần này hắn đồng ý đi theo mấy người Lôi Chính tới thăm dò bí cảnh cũng vì bị danh tiếng của dược viên Thượng cổ thu hút, muốn thử xem có thể tìm được một ít linh chủng quý hiếm cấp cao bên trong hay không. Mà đúng là khu dược

viên này hoàn toàn không làm hắn phải thất vọng, thậm chí còn vượt kỳ vọng, bởi vì hắn đã tìm được loại tuyệt thế linh chủng như Ất Mộc Thanh Lôi Đằng từ dược viên kia.

Hắn đi vào linh điền, nhìn qua vô số linh thực bừng bừng sức sống bên trong, tâm trạng có phần nôn nóng khi từ lôi hải trở về cũng chậm rãi bình phục.

"Tuy thăm dò bí cảnh có được thu hoạch rất khá, nhưng muốn làm được điều đó, còn phải dựa trên tiền đề là bản thân ta không ngừng thu hoạch quầng sáng, để chính mình càng ngày càng cường đại hơn."

"Vấn đề là ngay cả khi trong tay ta có nhiều bảo vật, thực lực cũng đủ cường đại thì dù nhiều hay ít vẫn có khả năng gặp phải những nguy hiểm không rõ." Lục Huyền nghĩ thầm.

Dù thu hoạch quầng sáng cũng không rõ bên trong sẽ cho ra phần thưởng gì, nhưng một bên đại diện cho nguy hiểm, một bên lại đại diện cho phần thưởng phong phú, chỉ cần nghĩ thoáng qua một cái thôi cũng đủ để biết hai thứ này hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

"Có lẽ Vương Ngạn Chung đã chết trong tay Lạc Minh rồi." Sau khi ba người hội hợp, Lục Huyền đã ngửi được một chút mùi vị khác thường thông qua những lời Lạc Minh nói.

"Vậy là năm người cùng nhau tiến vào dược viên, thì có hai người mất mạng. Tỷ lệ tử vong là một nửa. Haizz… thăm dò bí cảnh nguy hiểm thật đấy."

Lục Huyền đi vào linh điền, linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, lôi kéo mây mù ngưng tụ bên trên linh điền, cuồn cuộn biến hóa. Từng sợi linh vũ nhè nhẹ bay xuống, rơi lên mặt Lục Huyền, mang tới cảm giác mát lạnh, xoa dịu cảm giác lo lắng không yên trong lòng hắn.

Hơn ba trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo đã mọc ra một đoạn ngắn, biến thành một mảnh lá cây màu xanh thẳm nối liền với nhau. Chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, là có thể cảm nhận được sóng biển màu xanh lam bập bềnh trôi nổi. Ánh huỳnh quang điểm xuyết trên phiến lá trông như cơn sóng ánh sáng không ngừng lăn tăn, liên tiếp lập lòe.

Ngay bên cạnh khu vực linh điền của Thủy Huỳnh Thảo, bảy gốc Băng Huỳnh Thảo đã trải qua quá trình cải tiến, đang sinh trưởng cực kỳ tốt đẹp, một tầng băng sương mỏng manh được hình thành ngay bên rìa phiến lá, hơi trắng mơ hồ bốc lên, từ xa đã có thể cảm nhận được một luồng hàn ý mỏng manh.

Lục Huyền cẩn thận chăm sóc chúng một phen, sau đó đi tới khu vực gieo trồng mười ba gốc Tàng Nguyên Thảo còn lại, trong đầu hiện lên phương pháp ngưng chủng tương ứng, hắn nhanh chóng rót linh lực vào trong thân cây rồi dẫn dắt sinh cơ bên trong linh thực ngưng kết vào cùng một chỗ.

Nếu không có linh thức cường đại, khẳng định là không dễ dàng phát hiện ra sinh cơ bừng bừng bên trong gốc Tàng Nguyên Thảo có vẻ bề ngoài như những cây cỏ dại này.

Dần dần, vị trí sinh cơ nồng đậm nhất hơi nhô lên, trông như một cục u nhỏ.

Lục Huyền không dám thả lỏng, vẫn tiếp tục ngưng kết linh chủng.

Độ khó khi ngưng kết linh chủng tam phẩm không thấp, cũng may hắn có thể tinh tế cảm nhận được trạng thái của linh thực, nhờ thế mới thuận lợi ngưng kết ra linh chủng.

“Không bao lâu nữa ba cây Tiễn Đằng còn lại cũng sẽ thành thục.” Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên Tiễn Đằng,

chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã sắp kéo căng.

Linh lực trong cơ thể hắn nhanh chóng biến hóa, bắt đầu vận hành theo lối đi riêng của Thuấn Tiễn Thuật, từng mũi tên linh lực bắn ra, chui vào bên trong Tiễn Đằng. Được mũi tên linh lực tẩm bổ, vô số mũi tên Tiễn Đằng vốn đang uể oải bỗng chốc đã dựng đứng lên cao, dáng vẻ như đang vận sức chờ phát động.

"Ồ? Hình như có một số mũi tên đã xuất hiện những biến hóa bất ngờ." Lục Huyền để ý thấy rất nhiều mũi tên trên dây leo đã phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ so với lúc trước, mặt ngoài của chúng xuất hiện những đường hoa văn màu trắng nhạt, thi thoảng lại có thể nhìn thấy từng tia lôi mang nhỏ như sợi tóc lóe lên.

"Hẳn là nó đã bị hoàn cảnh tại Lôi Hỏa Tinh Động này ảnh hưởng." Hắn thầm suy đoán.

Mũi tên nhỏ do Tiễn Đằng ngưng kết ra vốn cùng chung nhịp thở với loại linh lực tẩm bổ nó, có thể nói là nó cực kỳ nhạy cảm với hoàn cảnh sinh trưởng, nên cũng dễ dàng bị hoàn cảnh xung quanh tác động tới. Còn những loại linh thực khác lại không dễ bị thay đổi như vậy, trừ khi chúng sống trong hoàn cảnh đặc thù cực mạnh với thời gian lâu dài, mới có thể sinh ra một chút khả năng dị biến.

Chương 792: Ngọc Hoàn Giao Trảo!

Lục Huyền vừa suy nghĩ vừa đi tới khu vực giếng nhỏ được tạo ra từ U Tuyền Linh Lâm.

"Gốc Long Hài Thảo cuối cùng đã chín!" Trong lòng hắn mừng rỡ vô cùng, lập tức kéo dài linh lực ra, cẩn thận ngắt sợi cỏ màu đen dài nhỏ như Giao Long kia xuống.

【Long Hài Thảo, linh thực ngũ phẩm, được ngưng kết từ tinh hoa bên trong hài cốt của Chân Long…】

Trong đầu nhanh chóng xuất hiện những tin tức có liên quan đến Long Hài Thảo, Lục Huyền cũng không vội xem xét tỉ mỉ, ánh mắt đã bị thu hút bởi quầng sáng màu trắng đang trôi nổi trên mặt giếng rồi. Hắn hưng phấn xoa tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, nó lặng lẽ nổ tung, trực tiếp hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Long Hài Thảo ngũ phẩm, nhận được nguyên liệu lục phẩm Ngọc Hoàn Giao Trảo.】

Ý niệm tan biến, một đoạn vuốt Giao Long trong suốt như ngọc xuất hiện trước mặt hắn. Linh quang lấp đọng trên vuốt Giao Long, trong veo không nhiễm bụi trần, khi tiến lại gần còn có thể cảm nhận được sự tươi mát tự nhiên, khiến người khác không kìm được ý muốn thân cận một phen.

"Gì thế này? Sao vừa trở về động phủ đã thu được một cái chân ngọc từ bên trong quầng sáng rồi? Ừm, có điều thể tích

của cái chân ngọc này lớn hơi lớn một chút.”

Lục Huyền đưa tay lại gần vuốt Giao Long, thoáng so sánh một phen mới phát hiện kích thước của nó không khác với ngón chân hắn là mấy, khiến hắn không khỏi buồn bực một phen. Sau đó, tâm thần ngưng tụ trên cái vuốt Giao Long cực lớn trong suốt như ngọc này, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong đầu.

【Ngọc Hoàn Giao Trảo, nguyên liệu lục phẩm, đến từ Giao Long Ngọc Hoàn Giao dị chủng lục phẩm, đặc tính vừa cứng rắn lại vừa sắc bén, có thể dễ dàng xé rách pháp khí ngũ phẩm, đồng thời ẩn chứa một tia đặc dị của Ngọc Hoàn Giao, có hiệu quả trừ tà rất mạnh, có hiệu quả khắc chế mạnh mẽ với yêu ma và tà ma, có thể trực tiếp sử dụng, cũng có thể rèn đúc pháp khí lục phẩm, tế luyện thành pháp bảo.】

“Tài liệu lục phẩm, thứ này đã thuộc về phạm trù Kết Đan trung và hậu kỳ rồi. Coi như giá trị của cái chân ngọc này cũng không tệ.” Trong lòng Lục Huyền mừng thầm, không khỏi cảm khái một câu.

Hắn đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, sau đó dùng linh lực khống chế Ngọc Hoàn Giao Trảo, nhẹ nhàng cắt qua một tảng đá lớn. Không cảm nhận được một chút lực cản nào, hòn đá đã dễ dàng vỡ vụn, để lại vết cắt bóng loáng trên bề mặt.

“Chân ngọc này cứng rắn ghê.” Lục Huyền lại thầm cảm khái một câu rồi lấy ra một khối linh khoáng tứ phẩm từ trong túi trữ vật.

Ngọc Hoàn Giao Trảo xẹt qua, đã dễ dàng lưu lại mấy vết cào thật sâu trên đó.

“Đợi thời cơ thích hợp có thể dùng để thứ này đi đổi lấy linh chủng hoặc bảo vật nào đó khác.”

Với những loại nguyên liệu cấp bậc lục phẩm kiểu này, chỉ có rèn thành pháp khí mới phát huy được toàn bộ công hiệu của nó, nghĩa là trước mắt nó không mang đến quá nhiều tác dụng đối với hắn, nếu gặp cơ hội tốt, hoàn toàn có thể bán sang tay.

Sau khi xem xét toàn bộ đám linh thực trong linh điền, Lục Huyền lại đi vào khu vực trung tâm của động phủ. Nhóm linh thực cao giai và những linh thực tà dị đều được hắn gieo trồng đều ở trong khu vực này, đã dùng trận pháp ngăn cách, chia thành hai phần có phong cách khác hẳn nhau.

Lục Huyền tìm một mảnh linh điền rồi trải một lớp cát đá trắng bạc thật dày lên trên, sau đó mới cẩn thận gieo sáu hạt Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa và linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng xuống. Sau đó, hắn lại lấy ra năm viên Ngũ Hành Lôi Châu, lần lượt rút lôi mang có khí tức tương đồng từ bên trong ra.

Năm tia sét rất nhỏ dung nhập vào linh chủng, khu vực xung quanh lập tức phát sinh biến hóa, tạo thành một đám mây trôi cuồn cuộn, từng đợt linh vũ nhẹ nhàng tuôn rơi, ngấm vào linh chủng, thỏa thích tưới tắm cho chúng.

Hắn lại làm theo cách cũ, tiếp tục đi gieo trồng, bồi dưỡng năm hạt Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa còn lại.

“Với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, hẳn là trong giai đoạn sinh trưởng sơ kỳ, chúng chỉ cần lôi linh bình thường có thuộc tính Mộc là đủ, đợi đến khi nó đạt đến một cấp độ nhất định nào đó, hẳn là sẽ có yêu cầu không thấp với phẩm giai của lôi linh.” Lục Huyền cảm nhận những tia lôi đình màu xanh đang di chuyển bên trong linh chủng, âm thầm thở dài một hơi.

Hiện tại, bên trong linh điền của hắn đã có không ít linh thực thuộc tính Lôi cấp cao, có tới sáu gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, mà ngoài ra, trong tay hắn còn có thêm Tử Vi

Huyền Lôi Quả lục phẩm và Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm.

"Về sau, ta không chỉ cần lôi linh, âm lôi mà thậm chí còn phải cần đến thần lôi mới có thể thỏa mãn được nhu cầu sinh trưởng của chúng nó. Bồi dưỡng linh thực đúng là không dễ dàng."

Dường như giờ phút này, hắn đã biến thành một vị phụ huynh tận tụy, cả ngày đều trông mong con cái nhà mình thành tài, dù phải nghĩ cả trăm phương ngàn kế cũng chỉ mong thỏa mãn được điều kiện phát triển của đám "con cái" linh thực ấy rồi cung cấp cho chúng hoàn cảnh sinh trưởng tốt nhất mà thôi.

Dù cố gắng hết sức chưa chắc đã có thể mang đến cho chúng điều kiện sống tốt nhất, nhưng cũng may vẫn có một điều hắn hoàn toàn có thể đảm bảo được, ấy là sau khi trưởng thành, đám "con cái" kia nhất định sẽ thành tài, không cần lo lắng đến chuyện đổ bao nhiêu công sức bồi dưỡng, đầu tư, nhưng đến cuối cùng chúng chỉ là những kẻ bình thường.

Hắn tiến vào khu vực linh điền âm phủ, thản nhiên đứng xem tình trạng linh thực giữa từng hồi âm phong lạnh gáy, sau đó lấy ra một phần huyết nhục và âm hồn oán niệm từ bên trong Thao Trùng Nang, cẩn thận thỏa mãn nhu cầu của hầu hết những loại linh thực tà dị ở trong này.

Nhục Linh Thần hoạt bát đi theo phía sau, chờ Lục Huyền xong việc mới dựa vào bắp chân hắn, không ngừng cọ xát.

"Yên tâm, sẽ không thiếu phần của ngươi đâu." Lục Huyền có chút buồn cười với nó. Nhìn quả cầu thịt lớn màu đỏ nhạt trước mắt hắn mà xem, làm gì có xíu xiu bóng dáng nào của tà ma cấp Tai chứ?

Hắn lấy một miếng thịt yêu thú tứ phẩm lớn từ trong Thao Trùng Nang ra, ném về phía quả cầu thịt màu đỏ nhạt ấy. Thịt yêu thú vừa xuất hiện, tầng tầng huyết nhục bên ngoài Nhục Linh Thần đã như rong rêu không ngừng di động, để lộ ra từng cái miệng nhỏ mọc đầy răng nanh sắc bén.

Trên trăm cân thịt yêu thú trực tiếp hóa thành một chùm huyết vụ trôi lơ lửng trên không trung, sau đó tất cả dung nhập vào cơ thể Nhục Linh Thần như cá voi hút nước.

"Ồ? Khí tức thay đổi rất nhiều." Lục Huyền chợt phát hiện khí tức của quả cầu thịt vừa đột nhiên gia tăng thêm một chút. Tâm niệm vừa động, Nhục Linh Thần đã hóa thành một luồng lưu quang màu đỏ vọt về phía xa, sau đó lại nhanh chóng trở về dưới chân hắn, chỉ thấy một luồng huyết quang phun ra từ đỉnh đầu rồi cấp tốc bay múa xung quanh quả cầu thịt, biến hóa khôn lường, toát ra khí tức huyết tinh nhàn nhạt.

Theo chỉ thị của Lục Huyền, luồng huyết quang ấy lập tức bay nhanh ra khu vực bên ngoài động phủ, bay lượn vòng quanh một gốc linh thảo bình thường. Rất nhanh, trên bề mặt linh thảo đã xuất hiện một vết máu cực lớn, vết máu ấy không ngừng khuếch tán, chỉ trong mấy hơi thở đã hóa thành một bãi vật chất như bùn nhão màu máu.

Chương 793: Ta Làm Như Vậy Cũng Chỉ Vì Suy Nghĩ Cho Ngươi Thôi!

"Xem ra tia huyết quang này có năng lực ô nhiễm rất mạnh." Lục Huyền nghĩ thầm.

Theo cảm nhận của hắn, vào thời điểm hiện tại Nhục Linh Thần đã có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ rồi, mà tia huyết quang kia cũng mơ hồ để lộ ra hình thức ban đầu của thần thông huyết đạo, tiềm lực kinh người.

"Không hổ là tà ma cấp Tai, chỉ nuôi dưỡng mấy năm ngắn ngủi, nó đã trưởng thành đến cảnh giới Trúc Cơ, còn nắm giữ một môn thuật pháp tà dị nữa." Lục Huyền không nhịn được khẽ cảm thán một câu.

Nhưng hắn cũng không hề lo lắng sau này mình có khả năng bị con tà ma cấp Tai trước mặt cắn trả hay không. Dù sao thì tốc độ phát triển của Nhục Linh Thần có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng hắn có được quầng sáng phần thưởng, huống chi hắn và Nhục Linh Thần đã lập khế ước với nhau rồi, hắn còn có thể nắm giữ mọi trạng thái cụ thể của nó nữa.

Với đủ các loại nhân tố như thế, hắn hoàn toàn có thể khống chế con tà ma cấp Tai vẫn đang trong thời kỳ sơ sinh này.

Sau khi chăm sóc xong đám linh thực tà dị bên trong linh điền âm phủ, Lục Huyền lui ra ngoài, nét mặt rạng rỡ, ánh mắt trong veo, hoàn toàn không thể nhận ra một chút dấu hiệu nào

cho thấy hắn đang gieo trồng lượng lớn linh thực tà dị ngay trong động phủ của mình.

Những ngày tháng làm ruộng trong động phủ luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Lục Huyền vẫn luôn bồi dưỡng linh thực và chăn nuôi linh thú trong động phủ, thi thoảng vào lúc nhàn rỗi hắn lại tu luyện công pháp, luyện chế một ít đan dược, công việc mỗi ngày tuy đơn giản và buồn tẻ nhưng vẫn thoải mái với bận rộn vô cùng.

Hôm đó, hắn đứng giữa linh điền, cẩn thận đào ra một hạt linh chủng dài nhỏ màu nâu xám từ trong bụi cỏ dại. Bụi cỏ dại kia tất nhiên là Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, sau một thời gian ngắn ngưng chủng, rốt cục nó cũng đã ngưng kết thành công. Vì hắn dự định sẽ gieo trồng lượng lớn Tàng Nguyên Thảo nên đã để lại mười ba gốc dùng cho quá trình ngưng chủng này. Từ mỗi gốc Tàng Nguyên Thảo có thể ngưng kết ra từ ba tới năm hạt linh chủng, tổng cộng có đến năm mươi ba hạt.

Quầng sáng đến từ Tàng Nguyên Thảo có thể mở ra Trúc Cơ Đan, đan phương Trúc Cơ Đan và Nạp Linh Thảo Châu, mỗi thứ đều có giá trị thực tế rất lớn với Lục Huyền hiện giờ. Đó là chưa kể đến bản thân Tàng Nguyên Thảo còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, nó và quầng sáng bổ sung cho nhau, vừa hay có thể tối đa hóa lợi ích đến từ tạo nghệ luyện đan đã đạt tới trình độ đại thành của Lục Huyền.

Mỗi một hạt linh chủng đều có vẻ rất bình thường, nhưng khi dùng linh thức cẩn thận quét qua lại có thể cảm nhận được ở chỗ sâu bên trong linh chủng đang ẩn chứa tinh nguyên thảo

mộc vô cùng nồng đậm, nhưng thứ này chỉ lớn bằng cái đầu kim nên rất dễ bị bỏ qua.

"Đợi lát nữa xử lý xong, sẽ mang chúng đi cất giữ, rồi chờ thêm một đoạn thời gian ngắn nữa là có thể bắt đầu gieo trồng rồi. Gia tăng sản lượng của Tàng Nguyên Thảo cũng coi như gia tăng trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của ta, đợi đến khi nhảy vọt tới cấp bậc tông sư là có thể khiến các vị luyện đan sư trong Thiên Tinh Động này phải chấn động một phen rồi." Lục Huyền đắc ý nghĩ thầm.

Dù hắn một mực ngồi không trong nhà, trình độ luyện đan vẫn có thể gia tăng.

Vốn định dùng thân phận linh thực sư bình thường ở chung với các ngươi nhưng ai ngờ, thân phận này lại bị các ngươi xa lánh, vậy thì ta cũng không thèm giả bộ thêm nữa, phải để các ngươi biết ta chính là tông sư luyện đan mới được.

Hắn nhướng mày, nghĩ thầm.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Hôm đó, Lục Huyền đi vào linh điền, thi triển Địa Dẫn Thuật, làm thay đổi một chút kết cấu bên trong linh nhưỡng, sau đó lấy ra hơn năm mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo, lần lượt gieo từng hạt một vào trong linh nhưỡng.

Từng đợt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, rót vào bên trong linh chủng, Lục Huyền cảm nhận linh chủng dần dần được làm dịu, thấm đầy, ánh mắt cũng nhu hòa hơn hẳn.

"Lục đạo hữu!" Đột nhiên ở bên ngoài động phủ lại truyền đến giọng nói quen thuộc của trung niên một mắt Lạc Minh.

Lục Huyền vội vàng ra đón.

"Hôm nay đi ngang qua động phủ của đạo hữu nên mới tìm tới bái phỏng, gần đây Lục đạo hữu thế nào rồi?" Trung niên

một mắt cười hỏi.

"Nhờ Lạc đạo hữu quan tâm, đoạn thời gian này cũng không tệ, mỗi ngày ta đều bồi dưỡng một ít hoa cỏ và trêu chọc linh thú thôi." Lục Huyền thuận miệng đáp.

Hắn dẫn trung niên một mắt tiến vào tiểu viện, sau đó bưng linh quả linh trà ra đãi khách.

"Đúng rồi Lục đạo hữu, qua một thời gian ngắn nữa ta định tới lôi hải một chuyến, không biết đạo hữu có muốn đi cùng không? Lần trước cùng nhau tiến vào dược viên, chúng ta ở chung với nhau cũng khá thoải mái, qua chuyến hành trình ấy, ta đã có thêm mấy phần tín nhiệm với Lục đạo hữu ngươi, bởi vậy lần này mới cố ý tới mời ngươi cùng tham gia thêm một chuyến nữa."

"Đi cùng nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ có một kẻ lặng lẽ biến mất." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Hắn từng suy đoán, chuyện Vương Ngạn Chung đột nhiên biến mất trong chuyến hành trình trước đó, sẽ có một chút liên quan tới gã trung niên một mắt này.

Đương nhiên chuyện của bà lão tóc trắng mất tích thì không trách hắn được, dù sao hắn cũng chỉ đơn thuần là bị động phản kháng, có trách thì nên trách bà ta không giỏi nhẫn nhịn mà thôi.

"Không biết bí cảnh các ngươi định tới lần này có lai lịch ra sao?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Lần này, chủ yếu là ta muốn đi săn giết một loại yêu thú đặc biệt. Loại yêu thú này bị lôi linh kích thích trong thời gian dài nên trong cơ thể đã ngưng kết ra lôi hạch đặc thù, công hiệu có vài phần tương tự với yêu đan, mỗi viên có thể đổi được khá nhiều linh thạch." Trung niên một mắt chậm rãi nói.

“Săn giết yêu thú?” Lục Huyền nghe đến đây, chút hứng thú vừa mới khơi dậy đã mất sạch. Nếu hành trình sắp tới có liên quan tới linh chủng linh thực thì có lẽ hắn sẽ hơi do dự một phen, còn bảo đi săn giết yêu thú gì đó thì xin thứ lỗi hắn không theo hầu được.

“Xin Lạc đạo hữu thứ lỗi, tại hạ không thể đi cùng được. Lần trước tiến vào dược viên kia cũng coi như khá may mắn mới có thể bình yên ra ngoài, nhưng nếu bảo ta đi săn giết yêu thú, thì với tu vi và thực lực của ta, khẳng định là sẽ rất khó toàn thân trở về được, vậy nên vô cùng xin lỗi.” Lục Huyền uyển chuyển từ chối.

“Không sao, chỉ vì sau khi quyết định thăm dò bí cảnh, trong lòng ta đã nghĩ ngay tới Lục đạo hữu, nếu Lục đạo hữu không muốn thì để ta đi mời đạo hữu khác vậy.” Trung niên một mắt xua tay, dùng giọng điệu có vẻ rất thoải mái nói.

“Đa tạ Lạc đạo hữu đã nhớ tới ta.” Lục Huyền chắp tay thi lễ.

“Đương nhiên, ta làm như vậy cũng chỉ vì suy nghĩ cho ngươi mà thôi.” Trong lòng hắn lại thầm bổ sung một câu.

Với phong cách hành sự của trung niên một mắt thì khi đứng trước lợi ích, rất có thể gã sẽ ra tay đối phó với Lục Huyền, cho nên Lục Huyền không đi cũng coi như đã gián tiếp giúp gã giữ được cái mạng nhỏ rồi.

Chương 794: Vân Trúc Tiễn Trận!

Trung niên một mắt ở lại một lúc mới cáo từ rời đi.

Lục Huyền dõi mắt nhìn theo bóng dáng gã biến mất ở phía chân trời rồi mới đi vào linh điền, xem xét từng loại linh thực.

"Có hai cây Tiễn Đằng đã thành thục." Nhìn thanh tiến độ bán trong suốt đã kéo căng phía dưới Tiễn Đằng, trong lòng hắn không khỏi mừng thầm, rồi nhanh chóng vươn tay, cẩn thận ngắt lấy một gốc trong đó.

【Tiễn Đằng tứ phẩm dị biến, được bồi dưỡng bằng lượng lớn linh lực mũi tên, sau khi thành thục có thể trong nháy mắt kích phát ra rất nhiều mũi tên với những hình thái và tác dụng hoàn toàn khác nhau, khi gặp phải cường địch còn có thể phát động vạn tiễn cùng bắn, khiến tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ trọng thương, thậm chí là diệt sát đối phương.】

【Sau khi mũi tên phóng ra, có thể dùng linh khí thảo mộc bổ sung, ngưng kết lại một lần nữa.】

Tin tức có liên quan đến Tiễn Đằng dị biến lóe lên, ánh mắt Lục Huyền lại nhanh chóng rơi vào quầng sáng mới xuất hiện. Hắn nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng lặng lẽ nổ tung, hóa thành một luồng hư ảnh cung tiễn, và chỉ trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Tiễn Đằng tứ phẩm dị biến, nhận được pháp khí Liệt Điện Cung tứ phẩm.】

Ý niệm vừa xuất hiện, một cây cung tiễn màu vàng kim mang hình thái quái dị đã có mặt ngay trước mắt Lục Huyền.

Trên cung tiễn có khắc rất nhiều phù văn huyền ảo khó hiểu, thân cung mượt mà, dây cung không biết được làm bằng gân da của loại yêu thú Giao Long nào mà cực kỳ dẻo dai, với sức lực của Lục Huyền cũng không thể kéo đứt nó.

Tâm thần ngưng tụ trên cây cung tiễn vàng óng ấy, tin tức chi tiết về món pháp khí cung tiễn này lập tức xuất hiện trong đầu Lục Huyền.

【Pháp khí Liệt Điện Cung tứ phẩm, khi rót linh lực vào, có thể nhanh chóng tạo ra mũi tên cường đại, sau khi kích phát mũi tên sẽ bay nhanh như tia chớp, có hiệu quả đâm xuyên rất mạnh, trong nháy mắt có thể xuyên thủng đầu yêu thú ở cách xa vài dặm.】

【Phối hợp với linh tiễn đặc thù sẽ có hiệu quả càng cao hơn.】

"Pháp khí cung tiễn tứ phẩm, khá là hiếm thấy đây." Lục Huyền nghĩ thầm.

Dù không thể mở ra bảo vật cấp bậc ngũ phẩm, nhưng Liệt Điện Cung tứ phẩm này cũng không tệ. Ít nhất là thứ này cũng bổ sung rất tốt cho khả năng công kích tầm xa của hắn. Hắn thu Liệt Điện Cung có tạo hình kỳ lạ ấy vào túi trữ vật rồi vội vàng thu hoạch mấy gốc Tiễn Đằng đã thành thục còn lại.

"Ồ? Cây này có phẩm chất tốt." Hắn vừa theo bản năng quét linh thức qua, ai ngờ gốc Tiễn Đằng thứ hai này lại mang cho hắn một niềm vui ngoài ý muốn.

Lại nói, từ trước đó, hắn đã tìm ra một vài quy luật của quầng sáng, chỉ đơn giản là sau khi linh thực cùng loại trưởng thành, nếu chúng có phẩm chất cao hơn thì xác suất nhận được quầng sáng phần thưởng phong phú vượt xa bình thường cũng sẽ cao hơn.

Bởi vậy ánh mắt hắn nhìn về phía quầng sáng màu trắng thứ hai kia cũng trở nên nóng bỏng hơn, nhiều mong đợi hơn.

Không chút do dự, hắn đã giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, vô số điểm sáng cực nhỏ ngưng kết rồi biến hóa giữa không trung, cuối cùng đã hình thành nên một hư ảnh biển trúc, nhẹ nhàng chui vào cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm theo sát phía sau, đồng thời hiển hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Tiễn Đằng tứ phẩm dị biến, nhận được trận pháp Vân Trúc Tiễn Trận ngũ phẩm.】

Ý niệm trong đầu tan biến, một tấm trận bàn tinh xảo đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Từng cây trận kỳ lơ lửng bốn phía xung quanh, bên trên có vẽ đủ các loại trận văn phức tạp, nhìn như một mảnh rừng trúc dày đặc, cao vút tận mây phía trên trận bàn. Linh quang quanh quẩn trên thân trúc, dù chưa kích phát đã mơ hồ hình thành một loại trận thế đặc thù.

Tâm thần hắn ngưng tụ trên trận bàn, trong nháy mắt đã biết được tin tức có liên quan đến trận pháp ngũ phẩm này.

【Vân Trúc Tiễn Trận, trận pháp ngũ phẩm, tại quá trình luyện chế trận bàn, đã dung nhập lượng lớn tinh túy của Xuyên Vân Trúc tứ phẩm vào bên trong, sau khi bày trận pháp có thể hình thành ảo giác rừng trúc biển mây.】

【Trận pháp bao gồm hiệu quả của ảo trận và công trận, sau khi tiến vào bên trong sẽ trực tiếp bị vây tại thế giới biển trúc, tâm thần dần mất phương hướng, thậm chí ở lâu bên trong trận pháp sẽ hóa thành một cây dị trúc trong rừng trúc vô biên này.】

【Lúc phá trận, bên trong trận pháp sẽ kích phát ra các loại mũi tên cường đại, quỷ dị khó lường, khiến người ta khó lòng

phòng bị.】

"Trận pháp cấp bậc ngũ phẩm!" Trên mặt Lục Huyền lộ ra một nụ cười vô cùng hài lòng. Hắn đã mở không biết bao nhiêu phần thưởng từ quầng sáng rồi, nhưng bảo vật loại trận pháp thế này lại rất hiếm thấy.

Hắn vẫn còn nhớ, trong suốt mấy chục năm không ngừng mở quầng sáng, hắn chỉ nhận được phần thưởng tương tự như vậy đúng ba lần, theo thứ tự là Huyễn Vân Yên Trận mở ra từ Huyễn Yên La Quả, Lưu Quang Phù Trận tam phẩm mở ra từ Lưu Quang Mộc, và Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm mở ra từ Ngũ Hành Quả.

Qua đó, hoàn toàn có thể thấy được phần thưởng trận pháp này trân quý đến mức nào. Không ngờ hôm nay, hắn lại có thể một lần nữa mở ra trận pháp cấp bậc ngũ phẩm cường đại từ quầng sáng của cây Tiễn Đằng dị biến này.

"Lúc trước, trong tay ta chỉ có Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, hiện giờ lại nhận được thêm Vân Trúc Tiễn Trận này, vậy là trong động phủ đã có hai loại trận pháp ngũ phẩm bảo vệ, xem như hai tầng bảo hiểm rồi. Hẳn là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bình thường cũng không thể nhanh chóng phá trận được, mà ngược lại còn rất có thể sẽ vẫn lạc bên trong trận pháp."

Lục Huyền thầm nghĩ, cảm giác yên tâm về sự an toàn của đám linh thực trong động phủ lại tràn ngập trong lòng.

Sau khi nhận được trận pháp ngũ phẩm Vân Trúc Tiễn Trận, Lục Huyền không kìm nén được sự hiếu kỳ trong lòng, đã lập tức đi ra bên ngoài động phủ. Linh lực mãnh liệt tràn vào trong trận bàn, từng cây trận kỳ nhanh chóng bay đến những vị trí khác nhau ở bên rìa động phủ, linh văn không ngừng di chuyển trên mặt cờ, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Mà rất nhanh, bên ngoài động phủ đã xuất hiện một vùng biển mây dày đặc. Ngay lúc biển mây ùn ùn bốc lên, từng cây trúc kỳ dị cao vút trong mây lại như ẩn như hiện, mơ hồ truyền đến tiếng vang rì rào.

"Có hai tầng trận pháp ngũ phẩm bảo hộ, có thể cam đoan không một con yêu trùng tà ma nào đủ sức xâm nhập vào bên trong động phủ, gây tổn hại tới linh thực của ta rồi." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười hài lòng.

Một gốc Tiễn Đằng cuối cùng, hắn nhìn thanh tiến độ chỉ còn lại một chút xíu nữa là được kéo căng, cũng không suy nghĩ nhiều đã dứt khoát dùng Thanh Mộc nguyên khí thúc giục. Hiện giờ, hắn lại góp nhặt được không ít Nạp Linh Thảo Châu, có thể kịp thời bổ sung Thanh Mộc nguyên khí, nên khi sử dụng cũng không còn rón rén như trước kia nữa, một đòn đánh ra, uy lực mười phần.

Sau khi thu hoạch Tiễn Đằng, Lục Huyền lại nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên.

Vô số điểm sáng hóa thành hư ảnh một mũi tên nhỏ màu trắng, chỉ trong nháy mắt đã tràn vào trong cơ thể hắn.

Chương 795: 《Sát Sinh Kiếm Kinh》

【 Thu hoạch một gốc Tiễn Đằng dị biến tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Đinh Đầu Tiễn. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền, đồng thời một mũi tiểu tiễn tối tăm đã xuất hiện trong tay hắn. Mặt ngoài của mũi tên nhỏ có hắc khí nhàn nhạt quanh quẩn, giống như hắc xà chậm rãi di chuyển, có cảm giác mũi tên này đang đính trên khuôn mặt của một con người trong suốt, với ngũ quan mơ hồ, không thể nhìn rõ.

Tâm thần ngưng tụ trên mũi tên nhỏ tối tăm này, một tin tức hiện lên trong đầu hắn.

【 Đinh Đầu Tiễn, bảo vật ngũ phẩm, ẩn chứa lực lượng nguyền rủa cường đại, khi sử dụng có thể tưởng tượng ra dung mạo, khí tức của mục tiêu, sau đó trực tiếp tác dụng lên hồn phách của đối phương. 】

【 Tu sĩ cảnh giới Kết Đan trở xuống sẽ tử vong tại chỗ, tu sĩ cảnh giới Kết Đan trở lên, cần phải dựa vào các loại nhân tố như tu vi, cường độ hồn phách, bảo vật trên người… để xác định cường độ công kích, có xác suất chắc chắn sẽ tử vong, nhẹ thì thần hồn bị hao tổn, nặng thì hồn phi phách tán. 】

“Lại là một mũi Đinh Đầu Tiễn ngũ phẩm!” Bảo vật mở ra từ một gốc Tiễn Đằng cuối cùng đã khiến Lục Huyền khá là hài lòng.

“Bảo vật nguyền rủa, không cần giao thủ chính diện với người khác, đây tuyệt đối là chí bảo hại người dành cho kẻ

luôn núp bên trong động phủ như ta.”

Đến đây, bốn gốc Tiễn Đằng hắn từng tìm được bên trong phúc địa mới lúc trước đã thành thục toàn bộ.

Từ trong quầng sáng của chúng, Lục Huyền thu hoạch được hai cây Đinh Đầu Tiễn ngũ phẩm, một món pháp khí tứ phẩm Liệt Điện Cung, một tòa trận pháp ngũ phẩm Vân Trúc Tiễn Trận, mỗi một phần thưởng đều không tệ.

Tâm niệm vừa động, con Thảo Khôi Lỗi vốn đang đi tuần tra bên trong linh điền, đã khua hai cẳng chân bằng cỏ mảnh khảnh của mình, chạy về phía Lục Huyền bên này. Một gốc dây leo màu xanh đen đang quấn quanh trên cánh tay dài nhỏ được bện từ cỏ xám của nó, trên thân dây leo còn mọc ra những mũi tên với hình thái lớn nhỏ không đồng nhất, càng tăng thêm vài phần khí tức hung hãn cho con Thảo Khôi Lỗi với vẻ ngoài có chút ngây ngốc kia.

“Cho ngươi thêm ba nhánh Tiễn Đằng, sau này nếu gặp yêu thú hay tu sĩ có ý định lẻn vào động phủ, cứ việc dùng loạn tiễn bắn chết chúng.” Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi.

Mặc dù linh trí của Thảo Khôi Lỗi không cao, nhưng mệnh lệnh đơn giản này, nó vẫn có thể hiểu được rõ ràng, cái đầu bằng cỏ xám to tướng, có phần dị dạng kia khẽ gật mạnh một cái.

Thân thể nó lập tức bắn ra ba sợi cỏ xám, nhẹ nhàng lôi kéo ba nhánh dây leo mới tinh, để chúng quấn quanh khắp nơi trên người mình, những mũi tên to to nhỏ nhỏ nhô lên, nhìn qua sẽ cảm thấy Thảo Khôii Lỗi có vài phần tương tự với con nhím.

“Ha ha, ngươi đúng là con bù nhìn rơm mạnh nhất trên đời rồi.” Lục Huyền có chút buồn cười nhìn tạo hình mới của

Thảo Khôi Lỗi, sau đó ném cho nó một viên Nạp Linh Thảo Châu, lại để nó tiếp tục đi tuần tra xung quanh linh điền.

Sau khi kết nạp thêm 3 nhánh Tiễn Đằng, nửa thân trên của Thảo Khôi Lỗi đã có hàng đống dây leo quấn quanh, trở nên to lớn khác thường. Cũng chính sự thay đổi này lại càng làm nổi bật lên đôi chân dài mảnh khảnh ban đầu của nó, càng nhìn càng thấy quái dị, có phần yếu đuối mong manh.

Nhưng để nhóm tu sĩ Trúc Cơ nhìn thấy cảnh này, khẳng định là trong lòng bọn họ sẽ sinh ra một đống cảm xúc mãnh liệt pha trộn giữa hâm mộ và ghen tị.

Nghĩ thử mà xem, một con Thảo Linh Khôi Lỗi bình thường, chỉ dùng để đi tuần tra xung quanh linh điền, cũng có tới bốn nhánh dây leo đặc thù tương đương với pháp khí tứ phẩm trên người, thì bọn họ tu hành còn có ý nghĩa gì nữa?

Thu hoạch Tiễn Đằng xong, đa số linh thực trong động phủ cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn bình ổn sinh trưởng.

Qua một đoạn thời gian sau đó, Lục Huyền đưa hơn năm mươi hạt linh chủng Tàng Nguyên Thảo đã xử lý xong ra linh điền, bắt tay vào bồi dưỡng.

Đảo mắt một cái lại nửa năm trôi qua.

Linh điền của Lục Huyền vẫn là một mảnh xanh um tươi tốt, sinh cơ dạt dào.

Lục Huyền đứng trên đường rãnh bên cạnh linh điền, đang tỉ mỉ xem xét trạng thái của linh thực, nhằm cam đoan mỗi một gốc linh thực ở nơi này đều nhận được quá trình tẩm bổ đầy đủ.

Trong nửa năm vừa qua, hắn không tiếp tục đi thăm dò bí cảnh gì nữa, phần lớn thời gian đều ở trong động phủ. Nhưng đương nhiên, thỉnh thoảng hắn cũng ra ngoài, hoặc là đi Trích Tinh lâu bổ sung một ít tài nguyên dành cho nhu cầu tu hành,

hoặc là tụ tập với mấy tu sĩ quen thuộc bên trong Lôi Hỏa Tinh Động một phen. Thậm chí trong quá trình này, hắn còn đi lôi hải hai lần, nhưng về cơ bản đều hoạt động ở khu vực ngoại vi, sau khi thu thập được một ít linh lôi là biết đủ mà rời khỏi.

Hiện tại, nhu cầu của vài cây linh thực thuộc tính lôi trong linh điền còn chưa đủ lớn, một ít linh lôi thông thường đã có thể thỏa mãn được nhu cầu sinh trưởng của chúng rồi, cho nên tạm thời hắn không cần tốn hao quá nhiều tâm tư vào chúng.

Hắn đi tới khu vực linh điền của Kiếm Thảo, đứng trước mặt cây Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo có hình dáng như kiếm xương kia, tâm thần chìm vào mảnh kiếm ý không ngừng bay múa xung quanh Kiếm Thảo.

"Vèo" một tiếng. Một đạo kiếm khí mang theo sát ý lẫm liệt trực tiếp bắn ra từ đầu ngón tay hắn, hung hăng khuấy động đám kiếm ý xung quanh. Ngay lập tức, cả một vùng linh điền đã chìm trong một mảnh sát ý ngập trời, mang đến cho Lục Huyền cảm giác vô cùng kỳ dị, tựa như hắn vừa mới tiến vào một mảnh chiến trường máu lửa, với bên cạnh toàn là địch nhân, với khắp nơi đều là chân cụt tay đứt, với từng vũng máu màu đỏ sậm không ngừng chảy xuôi, nhuộm đỏ cả đất trời.

Lục Huyền điều khiển Sát Lục kiếm khí đầy trời, giống như cắt cỏ, nhẹ nhõm diệt sát từng đám địch nhân chung quanh.

Với kinh nghiệm ngự kiếm cả ngàn vạn lần, trong lòng hắn vừa chậm rãi sinh ra một tia minh ngộ, Thông Minh Kiếm Tâm cũng nhanh chóng phát huy vai trò vốn có của mình, nhanh chóng trợ giúp hắn quy nạp tổng kết lại, khiến cho mảnh kiếm khí vốn đang bay múa ngoài kia, cũng mơ hồ toát lên một loại ý tứ ẩn tàng đặc thù.

"Cuối cùng cũng sơ bộ lĩnh ngộ ra kiếm quyết tương ứng rồi." Lục Huyền mở to mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lại nói, Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm này chính là hạt linh chủng được thai nghén từ bên trong Kiếm Trì của Thiên Kiếm Tông lúc trước, vốn không có kiếm quyết bồi dưỡng tương ứng.

Sau khi gieo xuống linh chủng, Lục Huyền chỉ có thể mượn nhờ Sát Lục kiếm ý ẩn chứa bên trong linh chủng, để bắt đầu bồi dưỡng gốc Kiếm Thảo này từ con số không.

Cũng may lúc trước hắn đã nhận được bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm. Nó mang đến cho hắn ngộ tính kiếm đạo không thua kém những thiên tài kiếm thuật ngoài kia, nhờ vậy, hắn mới có thể tìm tòi ra một bộ kiếm quyết tương đối hoàn chỉnh có liên quan tới Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo.

“Kiếm quyết đến từ Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, vậy cứ gọi nó là 《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》 đi.” Lục Huyền thấp giọng nói.

Trước mắt, bộ kiếm kinh hắn vừa nắm giữ này chỉ mới dừng lại ở giai đoạn tứ phẩm, nếu muốn thành công bồi dưỡng ra loại Kiếm Thảo ngũ phẩm kia, vẫn cần tiếp tục lĩnh ngộ nghiên cứu thêm, chờ đến thời điểm hoàn thiện nó thành kiếm kinh ngũ phẩm, Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo kia mới có thể thuận lợi trưởng thành.

Chương 796: Tinh Sứ!

Về phần gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo khác, bởi vì bồi dưỡng tương đối trễ, lại cộng thêm độ khó khi lĩnh ngộ Phân Quang Kiếm Ý cao hơn Sát Lục kiếm ý, nên đến thời điểm hiện tại, loại kiếm quyết kia cũng chỉ có hình thức sơ bộ ban đầu mà thôi.

Vấn đề là dưới sự trợ giúp của Thông Minh Kiếm Tâm, cùng với khả năng khống chế Kiếm Thảo tinh diệu của bản thân, Lục Huyền tin tưởng mình có thể lĩnh ngộ ra kiếm quyết tương ứng.

"Đợi sau khi những cây Kiếm Thảo bình thường này thành thục, ta có thể ngưng kết ra một ít linh chủng Kiếm Thảo, sau đó lại thử cải tiến chúng một phen, nghĩ biện pháp nhận được Kiếm Thảo có phẩm giai cao hơn." Lục Huyền nhìn không dưới hai mươi gốc Kiếm Thảo nhị phẩm bên cạnh, trong lòng âm thầm nghĩ.

Lúc trước, khi Thiên Kiếm Tông có ý định dời đi, hắn đã cố tình tìm đến Kiếm Đường xin một ít linh chủng Kiếm Thảo bình thường.

Loại Kiếm Thảo này bồi dưỡng tương đối dễ dàng, mỗi lần ngưng chủng có thể nhận được không ít hạt giống, nên quá trình xin xỏ cũng không gặp phải cản trở gì, lại cộng thêm phẩm giai khá thấp, chỉ có tính chất sắc bén đơn thuần, khiến cho không gian có thể cải tiến rất lớn.

Mặt khác, hắn đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo nhị phẩm, có thể nhận được số lượng lớn linh chủng, từ đó thử đi kích thích cải tiến một phen.

Suốt mấy chục năm luôn chìm đắm trong kiếp sống bồi dưỡng linh thực vừa qua, dù đã bồi dưỡng rất nhiều loại linh thực khác nhau nhưng ấn tượng của Lục Huyền đối với Kiếm Thảo vẫn có chút không tệ. Chỉ đơn thuần là quầng sáng phần thưởng đến từ mỗi một gốc Kiếm Thảo đều được xếp vào hàng thượng đẳng trong số những loại linh thực cùng giai, thậm chí trong số chúng còn có những loại bảo vật hiếm lạ như Thông Minh Kiếm Tâm, Khổng Tước Minh Vương Kiếm.

Ngoài ra, trong quá trình bồi dưỡng Kiếm Thảo, hắn còn có thể tinh tiến kiếm thuật, đề cao tu vi kiếm đạo của mình, tuyệt đối là một công đôi ba việc.

Trên thực tế, trong lòng hắn đã có phương hướng đại khái đối với quá trình cải tiến Kiếm Thảo rồi.

Một là mượn nhờ Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm thần bí kia, tuy trước mắt cái vỏ kiếm này đã mở rộng hậu cung rồi, nên cứ cách một đoạn thời gian, nó lại được thay đổi một chút trải nghiệm về phi kiếm mới, nhưng chỉ cần để linh chủng Kiếm Thảo vào trong đó, lại lấy kiếm khí tương ứng tẩm bổ chừng mấy tháng, thì khả năng lớn sẽ nhận được linh chủng dị biến.

Một loại phương pháp khác chính là lợi dụng lôi mang không chỗ nào không có ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, xem có thể kích thích ra loại Kiếm Thảo mới hay không.

Hắn đưa mắt nhìn một mảnh linh điền đầy những gốc Kiếm Thảo sắp sửa thành thục, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Ở thời điểm hắn đang bồi dưỡng hai gốc Kiếm Khổng Tước và Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm, đột nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Lục đạo hữu có ở trong động phủ không?”

Thanh âm ngắn gọn mạnh mẽ… có vẻ như chủ nhân của giọng nói này chính là Lôi Chính lúc trước từng cùng hắn tiến

vào dược viên thượng cổ, ấn tượng của Lục Huyền đối với người này cũng có chút không tệ.

"Lôi đạo hữu, đã lâu không gặp, sao hôm nay ngươi lại rảnh rỗi đi tới chỗ ta vậy?" Lục Huyền lập tức hóa thành một luồng lưu quang, đi tới biên giới động phủ, mở trận pháp ra, đón Lôi Chính tiến vào.

"Ta có chút việc muốn tìm Lục đạo hữu nhờ ngươi giúp đỡ một tay." Lôi Chính vốn luôn giữ biểu cảm nghiêm nghị trên mặt cũng cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Mời vào động phủ nói chuyện, gần đây ta ủ được một mẻ linh nhưỡng mới, Lôi đạo hữu có thể thưởng thức một phen." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh." Lôi Chính chắp tay, đi theo phía sau Lục Huyền.

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy trận pháp này của Lục đạo hữu, hẳn là vừa được bố trí không bao lâu?" Gã nhìn cánh rừng trúc như ẩn như hiện trong mây, không nhịn được tò mò, mở miệng hỏi một câu.

"Không sai, năng lực phòng hộ của tòa trận pháp lúc trước kia khá là bình thường, ta đã nghĩ biện pháp kiếm được cái này mang về."

"Không sai, đúng là trận pháp này có phần gia tăng hơn lúc trước, với linh thức của ta cũng rất khó mà nhìn trộm được khu vực bên trong, xem ra lần này Lục đạo hữu đã bỏ ra tiền vốn không nhỏ." Lôi Chính vận dụng linh thức đảo qua Vân Trúc Tiễn Trận, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra trận pháp này không tầm thường.

Lục Huyền nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào khác, là một linh thực sư, gần như toàn bộ gia sản của ta đều ở bên trong mấy mảnh linh điền này, nếu

trong lúc ra ngoài bị yêu thú hoặc là kiếp tu gì đó xâm nhập vào, khẳng định là sẽ tổn thất nặng nề. Bởi vậy, Lục mỗ không thể không bỏ một số tiền lớn mua được tòa trận pháp này, tăng thêm mấy phần bảo đảm cho nhóm linh thực trong động phủ."

Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do.

"Đúng vậy, tu sĩ Lôi Hỏa Tinh Động này vốn ngư long hỗn tạp, thỉnh thoảng lại xuất hiện tình huống giết người đoạt bảo, cẩn thận một chút cũng không quá đáng." Lôi Chính gật đầu nói.

"Được rồi, Lôi đạo hữu đến đây nào, mời nếm thử Ngọc Tẩy Linh Lộ ta mới ủ chế ra, ở nơi khác khó mà thưởng thức được." Lục Huyền rót cho Lôi Chính một chén Ngọc Tẩy Linh Lộ do chính tay hắn tự ủ chế. Loại linh lộ này vốn lấy Ngọc Lộ Quả làm tài liệu chính, lại cộng thêm khá nhiều loại linh quả linh dịch trộn chung lại rồi ủ chế mà thành.

Lúc trước, hắn từng nhận được không ít gói kinh nghiệm phối phương Ngọc Tẩy Linh Lộ, khiến cho quá trình ủ chế trở nên vô cùng thuần thục tựa như xe nhẹ đường quen, xác suất thành công rất cao.

Lôi Chính nhẹ nhàng lắc chén trà nhỏ trên tay, nhìn chất lỏng thuần khiết trong suốt, thanh tịnh không tì vết, nhẹ nhàng uống một ngụm. Ngay lập tức, mùi thơm ngát đã bắt đầu từ yết hầu lan tràn ra tứ chi bách hài, khiến cho toàn thân thoải mái vô cùng. Phảng phất như có một dòng nước suối trong veo vừa gột rửa, quét sạch sành sanh tất cả những loại khí tức đục ngầu còn lưu lại ở chỗ sâu trong thân thể, mang đến một loại cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có từ trước đến nay.

"Thứ này thật kỳ diệu!" Lôi Chính cảm khái từ tận đáy lòng.

“Ha ha, đợi chút nữa Lôi đạo hữu có thể mang một bình trở về, lúc nhàn hạ có thể chậm rãi thưởng thức một phen.” Lục Huyền cười to nói.

Lúc trước ở dược viên, hắn từng cố ý để lộ ra sơ hở, khiến Lôi Chính có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn đang chạy theo đằng sau nhìn thấy, nhưng người này không hề ra tay đánh lén một linh thực sư thấp hơn mình một tiểu cảnh giới như hắn, có thể thấy được phẩm tính của đối phương không tệ. Hắn rất thích kết giao với những người như vậy, mới hiếm khi tỏ ra hào phóng một lần.

“Đa tạ Lục đạo hữu.” Lôi Chính cũng không khách khí, trong lòng chỉ thầm nghĩ lần sau sẽ mang chút gì đó tới đây tặng cho Lục Huyền.

“Đúng rồi, không biết lúc trước Lôi đạo hữu đang muốn đề cập tới chuyện gì?” Lục Huyền thẳng thắn lên tiếng hỏi.

“Là như vậy, ta đã trải qua kiếp sống và tu hành ở Lôi Hỏa Tinh Động này rất lâu rồi, trong quá trình ấy đã kết bạn với một vị Tinh Sứ ở nơi này.”

“Tinh Sứ?”

Chương 797: Lôi Dực Điểu Buồn Phiền!

"Đúng vậy, mỗi một Tinh Động bên trong Thiên Tinh Động đều có một vị Tinh Chủ đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh quản lý, ngoài ra cũng có thể xuất hiện những vị Nguyên Anh Chân Quân làm khách khanh của Tinh Động. Ngày thường bọn họ đều được cung phụng các loại tài nguyên tu hành, đợi đến một vài thời khắc mấu chốt nào đó, những người này sẽ đến trợ giúp Tinh Động."

"Bình thường, dưới Tinh Chủ đều có vài vị Tinh Sứ với số lượng không đồng đều, mỗi một Tinh Sứ đều có cảnh giới Kết Đan, bọn họ sẽ thay Tinh Chủ quản lý Tinh Động, xử lý các loại sự vụ ở nơi này."

"Vị Tinh Sứ ta kết bạn kia có tên là Tề Vô Hành, tu vi Kết Đan trung kỳ, dưới trướng của hắn có một con yêu cầm phi hành, chính là yêu thú tứ phẩm Lôi Dực Điểu, tốc độ cực nhanh, có khả năng điều khiển lôi điện, là chủng loại yêu thú cực kỳ hiếm thấy."

"Lúc trước, ta còn chăn nuôi con Lôi Dực Điểu kia một đoạn thời gian, cũng chính vì vậy mới có duyên kết bạn với Tinh Sứ Tề Vô Hành."

"Chẳng lẽ con Lôi Dực Điểu kia đã xảy ra vấn đề gì?" Vừa nghe đến đây, Lục Huyền đã có một chút suy đoán đại khái.

"Đúng vậy, không biết vì sao đoạn thời gian gần đây, con Lôi Dực Điểu kia lại thay đổi, cả ngày đều uể oải, chán chường. Ta đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp cũng không giải

quyết được gốc rễ của vấn đề này. Ta thấy động phủ của Lục đạo hữu có nuôi không ít linh thú, thầm phỏng đoán có lẽ ngươi cũng am hiểu ngự thú nhất đạo, nên tới hỏi Lục đạo hữu ngươi xem sao." Lôi Chính trầm giọng nói.

"Tại hạ bất tài, nhưng đúng là có hiểu sơ sơ." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Vậy Lục đạo hữu có nguyện theo ta cùng tới động phủ của Tinh Sứ nhìn xem không?"

"Được, vậy ta cùng đi với Lôi đạo hữu một chuyến." Lục Huyền gật đầu.

Tề Vô Hành kia là một trong những người quản lý Tinh Động này, kết bạn với đối phương có thể sẽ giúp hắn nhận được không ít lợi lộc. Hắn lập tức gọi con chim mập tới, ngồi trên lưng nó, Lôi Chính lại vỗ đôi cánh lôi đình sau lưng, nhanh chóng xuyên qua vô số những tia chớp rất nhỏ bên ngoài.

"Đến rồi." Nửa khắc sau, hai người dừng ở vùng ven một ngọn núi cao lớn. Đỉnh núi này có phong cảnh cực kỳ đẹp đẽ, linh khí nồng đậm tinh khiết, tốt hơn động phủ của Lục Huyền không ít.

"Lục đạo hữu chờ một lát." Lôi Chính nói một tiếng rồi lập tức lấy một tấm phù lục đưa tin ra. Sau khi dùng linh lực kích phát, tấm phù lục nọ lập tức bắn vào ngọn núi giống như mũi tên rời cung.

"Kiu!" Một tiếng kêu thanh thúy vang lên. Ngay sau đó, một con yêu cầm cực lớn đã cấp tốc bay về phía hai người Lục Huyền.

Yêu cầm này dài chừng một trượng, lại có sải cánh dài tới ba - bốn trượng, trên người khoác một bộ linh vũ màu bạc sắc

bén như kiếm, khi bay lượn có lôi đình vờn quanh thân thể, giống như một tia lôi điện xuyên qua mây mù.

Chỉ mấy hơi thở sau, nó đã bay tới trước mặt Lôi Chính, cái đầu gác lên cánh chim lôi đình của gã, tinh thần vốn đang uể oải, nhưng vẻ mặt lại xuất hiện vài phần hưng phấn, có thể rõ ràng nhìn ra con chim này cực kỳ thân thiết với Lôi Chính.

"…"

Đây là loại kịch bản gì vậy?

Lục Huyền nhướng mày, nhìn một người một thú vẫn luôn dây dưa cùng một chỗ với nhau, trong lòng có chút không hiểu.

"Bởi vì ta cũng có một đôi cánh lôi đình nên từ khi còn nhỏ, con Lôi Dực Điểu này đã coi ta là trưởng bối của nó rồi, vì thế khi nhìn thấy ta, nó mới có phản ứng như vậy." Dường như Lôi Chính đã nhìn ra điểm nghi hoặc của Lục Huyền nên mở miệng giải thích với hắn.

"Thì ra là thế." Lục Huyền gật gật đầu, đang muốn cùng Lôi Chính đi lên, thì con chim mập đã bu lại, trực tiếp đặt cái bụng tròn vo của mình lên cánh tay hắn.

"Đi sang một bên!" Lục Huyền đưa mắt nhìn con chim mập vừa bắt chước vớ vẩn, không nhịn được lập tức cười mắng một tiếng.

Đột nhiên có một luồng lưu quang bắn ra từ sau lưng Lôi Dực Điểu khổng lồ, chỉ thấy một tu sĩ trung niên có khí chất nho nhã vừa lặng yên xuất hiện ngay trước mặt hai người Lục Huyền.

Tu sĩ này có khí tức sâu như biển, thâm thúy không lường được. Chỉ thấy từng đường lôi vân từ bên trong con ngươi có màu trắng bạc kia, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, chỉ cần nhìn lướt qua một cái cũng cảm thấy sâu sắc khó dò rồi.

“Tề tiền bối, để ta giới thiệu cho ngài một chút, vị này là Lục Huyền, Lục đạo hữu.” Lôi Chính vừa nhìn thấy tu sĩ trung niên nho nhã kia, đã vội vàng tiến lên vài bước, kính cẩn thi lễ nói: “Lục đạo hữu vốn am hiểu bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, bởi vậy ta mang hắn tới, nhìn xem đến cùng là Lôi Dực Điểu đã gặp phải tình huống gì rồi.”

Vừa giới thiệu xong, gã lại quay đầu nói với Lục Huyền: “Lục đạo hữu, vị này chính là Tề Vô Hành, Tề Tinh Sứ.”

“Chào Tề tiền bối.” Lục Huyền không kiêu ngạo không tự ti, lịch sự mở miệng chào hỏi tu sĩ nho nhã nọ.

“Lục tiểu hữu, hôm nay đã làm phiền ngươi tới đây một chuyến rồi, con linh thú này sẽ giao cho ngươi.” Tề Vô Hành dùng giọng điệu ôn hòa nói.

“Vãn bối nhất định sẽ dốc hết tâm lực, giải quyết khó khăn thay tiền bối.” Lục Huyền chân thành tha thiết trả lời.

Hắn và Lôi Chính đi theo đằng sau Tề Vô Hành tiến vào trong động phủ.

“Động phủ của tu sĩ Kết Đan trung kỳ, khẳng định là về diện tích, về độ tinh khiết linh khí đều vượt xa động phủ kia của ta, nhưng cấp bậc phòng hộ của động phủ lại có phần kém hơn hai tòa trận pháp ngũ phẩm bên kia.” Lục Huyền đảo mắt nhìn qua một chút, trong lòng âm thầm cảm khái nói.

Ba người nhanh chóng đi tới chỗ con Lôi Dực Điểu tứ phẩm kia nghỉ lại.

Lúc ban đầu khi Lôi Dực điểu nhìn thấy Lôi Chính, tâm trạng của nó còn rất hưng phấn, nhưng sau khi tiến vào động phủ, nó lại lập tức chuyển thành dáng vẻ uể oải suy sụp, vô cùng chán nản, nằm trên một cây linh mộc thô to có lôi mang vờn quanh.

“Tiền bối, xin hỏi dị trạng của con linh thú này đã xuất hiện bao lâu rồi?” Lục Huyền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi Tề Vô Hành.

“Khoảng một tháng trước. Ban đầu ta còn tưởng tâm trạng của nó không tốt hoặc là phát sinh tình huống gì khác, nhưng sau một khoảng thời gian khá dài, trạng thái này lại càng ngày càng chuyển biến xấu. Đoạn thời gian gần đây, ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp để xử lý tình huống ấy, có mời mấy vị tu sĩ tinh thông ngự thú đến đây, nhưng tất cả bọn họ đều không thể tìm được phương pháp giải quyết thích đáng.”

“Con Lôi Dực Điểu này đã làm bạn với ta rất lâu rồi, có mối quan hệ ràng buộc sâu sắc, chỉ vì nó chưa đột phá đến ngũ phẩm, chưa luyện hóa được xương ngang trong cổ nên không thể mở miệng nói chuyện được, khiến ta chỉ có thể mơ hồ nhận ra nó không thoải mái mà thôi. Về phần vì sao nó lại rơi vào tình trạng như vậy thì ta cũng không rõ ràng lắm.” Tề Vô Hành chậm rãi nói.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Lôi Dực Điểu.

Ánh mắt hắn tràn đầy dịu dàng nhìn chằm chằm vào con yêu cầm to lớn này, sau đó truyền tới một luồng ý niệm thân thiện trong đầu. Gần như ngay sau đó, linh thức của hắn đã kéo dài ra, thăm dò vào bên trong cơ thể Lôi Dực Điểu, cẩn thận tìm kiếm.

Chương 798: Lôi Khí Tử!

Mặc dù Lục Huyền cũng biết Tề Vô Hành cùng với những tu sĩ khác đã tìm kiếm trên thân thể con chim này rất nhiều lần rồi, nhưng cái nên làm thì vẫn phải làm.

Kết quả không ngoài dự liệu, không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào.

Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên như thường, vừa thấy Lôi Dực Điểu dần dần thả lỏng bản thân, hắn nhanh chóng lấy một trái linh quả Mê Tiên Đào từ trong túi trữ vật ra.

"Đến đây nào, nếm thử linh quả ta tự tay gieo trồng đi. Thả lỏng nhé, ta lại đổi một biện pháp khác tới kiểm tra cho ngươi đây." Hắn nhẹ giọng thì thầm, vừa nói cho Lôi Dực điểu biết, cũng là nói cho hai người Tề Vô Hành và Lôi Chính bên cạnh biết mình đang định làm gì.

Lôi Dực Điểu ngửi mùi thơm ngát truyền đến từ Mê Tiên Đào, rồi không chút do dự đã lập tức nuốt nó vào trong bụng.

Ngay khi Lục Huyền trông thấy cảnh tượng này, trong lòng hắn cũng có phần thả lỏng hơn. Không còn cách nào khác, nếu không hoàn thành quá trình chăn nuôi này, hắn cũng không thể hiểu được điểm dị thường của Lôi Dực Điểu.

Mặc dù hắn đã đọc đủ các loại điển tịch về ngự thú, nhưng cũng chỉ hiểu được một ít kiến thức thông thường, còn đối với loại bệnh tật nan y không rõ lai lịch trên người Lôi Dực điểu, nếu không sử dụng năng lực đặc thù kia, khẳng định là khả năng giải quyết thành công sẽ giảm xuống cực kỳ thấp.

Tâm thần Lục Huyền trực tiếp ngưng tụ trên thân thể Lôi Dực điểu, trong lúc nhất thời, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【 Lôi Dực Điểu, yêu thú tứ phẩm, có thể khống chế lực lượng phong lôi, tốc độ cực nhanh, đồng thời lại có khả năng vận dụng bí pháp lôi điện, thực lực cường đại. 】

【 Tình trạng không tốt, bởi vì phục dụng một viên Lôi Khí Tử nên yêu lực trong cơ thể bị rơi vào trạng thái không ngừng suy yếu. 】

【 Lôi Khí Tử, do linh thực ngũ phẩm Lôi Khí Thảo hấp thu lượng lớn lôi nguyên chi khí ngưng kết ra, bên trong tích trữ rất nhiều nguyên khí đặc thù thần bí, có thể trợ giúp tu sĩ hoặc yêu thú đột phá cảnh giới, nếu phương pháp luyện hóa không thích hợp sẽ làm cho linh lực, yêu lực của bản thân bị hao tổn. 】

"Lôi Khí Tử… Lôi Khí Thảo? Đây là ngọn nguồn khiến Lôi Dực điểu uể oải suy sụp sao?" Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm thán.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy loại linh thực có tên là Lôi Khí Thảo này. Mặc dù trong lòng tràn đầy tò mò, nhưng giải quyết chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn.

Hắn mở to mắt, đi tới trước mặt hai người Tề Vô Hành.

"Lục tiểu hữu, có phát hiện gì không?" Trên mặt tu sĩ nho nhã mang theo vài phần chờ mong, tuy bọn họ đã kiểm tra nhiều lần cũng không phát hiện ra vấn đề của linh thú, nhưng sự xuất hiện của Lục Huyền lại làm cho gã dấy lên một tia hy vọng mới.

"Tiền bối, vãn bối cả gan hỏi một câu, có phải trước đây ngài đã từng nuôi nấng Lôi Dực Điểu bằng một loại linh vật

đặc thù nào đó hay không? Có lẽ phẩm giai của loại linh vật nọ còn không thấp.” Lục Huyền lên tiếng gợi ý.

“Đúng là có việc này.” Trên mặt Tề Vô Hành lộ vẻ suy tư trầm ngâm, lát sau mới chậm rãi nói: “Lúc trước khi ta ra ngoài du lịch, đã lấy được một trái linh quả đặc thù tên là Lôi Khí Tử ở Vô Lượng cảnh, nghe đồn sau khi ăn vào có thể gia tăng một tia khả năng để tu sĩ hoặc là yêu thú đột phá đến Kết Đan. Có lẽ loại linh quả kia đã đạt đến ngũ phẩm rồi. Sau khi trở về, ta lập tức cho Lôi Dực Điểu ăn nó.”

“Vậy chắc là nó rồi.” Khả năng diễn xuất của Lục Huyền cực kỳ tinh tế, vừa nghe vậy, hắn đã rơi vào trầm ngâm, như có điều suy nghĩ nói: “Ta từng đọc được thông tin về một loại linh thực ngũ phẩm có tên là Lôi Khí Thảo ở trong một cuốn điển tịch nào đó, Lôi Khí Tử kia chính là hạt cỏ do nó ngưng kết ra. Bên trong ẩn chứa một loại nguyên khí đặc thù thần bí, sau khi ăn vào cần luyện hóa thứ nguyên khí này, nếu không sẽ làm cho linh khí yêu khí trong cơ thể bị hao tổn.”

Hắn tỏ ra cực kỳ thuần thục, lại thuận miệng lấy cuốn điển tịch thần bí kia ra làm bình phong cho mình.

“Thì ra là thế. Nói như vậy, sở dĩ Lôi Dực Điểu xuất hiện tình huống dị thường này, chỉ đơn thuần là ăn phải mấy thứ không dễ tiêu hóa làm đau bụng rồi?”

“Có thể lý giải như vậy.” Lục Huyền gật đầu thật mạnh, nếu như ăn linh quả linh dược không đúng, thì ngay cả linh thú tứ phẩm, trên người cũng sẽ xuất hiện những tác dụng tiêu cực.

Đến đây, Tề Vô Hành đã tin tưởng lời nói của Lục Huyền đến bảy - tám phần rồi. Bởi vì vốn không có người nào biết chuyện gã nhận được viên Lôi Khí Tử kia rồi mang đi nuôi nấng Lôi Dực Điểu, mà sau khi Lục Huyền kiểm tra cho Lôi Dực Điểu xong, hắn lại tự đi tới hỏi thăm gã về chuyện này.

Hành động ấy đã đủ để nói lên rằng hắn có nắm được ngọn nguồn của câu chuyện rồi.

“Đa tạ Lục tiểu hữu, nếu không có ngươi, chỉ sợ rất lâu về sau, ta vẫn không thể tìm ra ngọn nguồn dẫn đến tình huống dị thường của linh thú.” Tề Vô Hành chắp tay tỏ vẻ cảm kích Lục Huyền.

“Về phần thứ nguyên khí đặc thù đã dung nhập vào hạt Lôi Khí Tử bên trong cơ thể linh thú, ta sẽ nghĩ biện pháp để nhanh chóng luyện hóa chúng nó.” Gã mỉm cười nói.

“Được rồi tiền bối, vậy chúc cho Lôi Dực Điểu sớm ngày khôi phục.”

Tuy Lục Huyền đã kiểm tra ra vấn đề của Lôi Dực Điểu, nhưng lại không biết nên xử lý như thế nào đối với việc luyện hóa thứ nguyên khí đặc thù trong cơ thể con chim kia. Hơn nữa, Tề Vô Hành sẽ không để một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như hắn đi luyện hóa linh quả ngũ phẩm đâu, vì vậy hắn tiếp nhận chuyện này trong trạng thái cực kỳ thoải mái ung dung.

“Không ngờ ngự thú chi đạo của Lục tiểu hữu lại uyên bác như vậy.”

Ba người lui ra ngoài, đi tới một tiểu viện u tĩnh. Tề Vô Hành nhìn về phía Lục Huyền trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng. Vấn đề quấy nhiễu gã lâu như vậy, lại bị Lục Huyền nhẹ nhõm giải quyết xong, khiến cho kết quả đánh giá đối với Lục Huyền trong lòng gã trực tiếp được đề cao lên rất nhiều.

“Tiền bối khen lầm rồi, vãn bối không dám nhận.” Lục Huyền vội vàng đứng dậy nói.

“Chỉ đơn thuần là từ khi tiếp xúc với tu hành, vãn bối đã sinh ra hứng thú cực lớn đối với chuyện bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, thậm chí còn bởi vì vậy mà lơ là chuyện tu hành. Về sau, để hiểu biết được càng nhiều tri thức về linh

thực linh thú hơn, vãn bối đã đi tìm kiếm sưu tập đủ các loại điển tịch quý hiếm, lại trải qua quá trình bồi dưỡng không biết bao nhiêu linh thực, chăn nuôi thêm không ít linh thú, kết hợp giữa lý luận cùng thực tiễn, cuối cùng mới có được lượng lớn kinh nghiệm như ngày hôm nay.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Ha ha, dụng công như vậy, khó trách Lục tiểu hữu lại có bản lĩnh uyên bác như thế.” Tề Vô Hành cười vang nói, Lôi Chính ở bên cạnh nhìn về phía Lục Huyền, trong ánh mắt cũng có vài phần khâm phục.

Phải biết rằng, tuyệt đại đa số tu sĩ bước lên con đường tu hành này đều vì một mục đích duy nhất đó là gia tăng thực lực của mình, để bản thân càng ngày càng cường đại hơn, từ đó nhìn trộm được một tia khả năng đạt tới đại đạo.

Trong quá trình tu hành, có lẽ bọn họ sẽ tu tập một loại hoặc là nhiều loại kỹ nghệ tu chân, nhưng những thứ này cũng chỉ nhằm phục vụ cho bản thân tu hành, có rất ít tu sĩ chân chính nhiệt tình và đam mê với những loại kỹ nghệ nọ.

Chương 799: Đi Làm Công Không Có Lời!

"Đúng rồi, Lục tiểu hữu, hôm nay ngươi đã thay ta giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ, Tề mỗ nên tử tế cảm kích ngươi một phen. Không biết Lục tiểu hữu muốn trả thù lao gì? Linh thạch? Đan dược? Hay pháp khí? Cứ việc nói ra, trong tay ta vẫn có một ít bảo vật thích hợp với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ." Tề Vô Hành mỉm cười nói.

"Nếu chân chính so về bảo vật, có khả năng đống bảo vật ngũ phẩm lục phẩm trên người ngươi còn không nhiều bằng ta đâu."

Nghe được lời này, Lục Huyền âm thầm rủa một câu trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo: "Tiền bối không cần phải khách khí như thế, ta chỉ tiện tay mà thôi."

"Đây là chuyện nên làm, bằng không có tu sĩ tới giúp ta một đại ân, ta lại không hề tỏ vẻ gì, làm sao coi được? Nếu loại hành động này bị lan truyền đi sẽ ảnh hưởng đến thể diện của ta đó." Sắc mặt Tề Vô Hành trầm xuống, nghiêm nghị nói.

"Không bằng như vậy đi, thù lao ta tạm thời không cần, nếu trong tay tiền bối có linh chủng cao giai, mong ngài hãy ưu tiên bán nó cho ta, hoặc là có tin tức về linh chủng cao giai, ngài cũng có thể báo cho vãn bối biết, vậy là được."

Lục Huyền hiểu, vị Tinh Sứ trước mắt này không thể ban thưởng một món bảo vật ngũ phẩm cho hắn chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy được, nhưng Lục Huyền vốn không có hứng thú đối với các loại đan dược pháp khí Trúc Cơ cảnh, mới dứt

khoát đề nghị một loại phương pháp điều hòa như vậy. Tin tưởng rằng với cảnh giới Kết Đan trung kỳ của Tề Vô Hành, lại cộng thêm thân phận Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động, gã muốn lấy được tin tức về linh chủng cấp cao hẳn là không khó.

"Linh chủng cấp cao ư? Trước mắt trong tay ta không có, nếu như có, nhất định sẽ ưu tiên cân nhắc đến Lục tiểu hữu ngươi. Hơn nữa, một khi ta nhận được tin tức có liên quan đến linh chủng cao giai, cũng sẽ báo cho ngươi biết trước." Tề Vô Hành hứa hẹn với Lục Huyền.

"Đa tạ tiền bối!" Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, vội vàng tỏ vẻ cảm kích tu sĩ nho nhã kia.

Đối với hắn, giá trị của linh thực cao hơn không biết bao nhiêu lần so với đám bảo vật bình thường, có thể nhận được một lời hứa hẹn từ vị Kết Đan Chân Nhân trung kỳ như vậy, khẳng định là sau này, hy vọng nhận được linh chủng cao giai sẽ tăng cao không ít.

"Lục tiểu hữu đúng là một linh thực sư thuần túy tới cực điểm." Tề Vô Hành gật đầu tán dương. Gã thực sự không ngờ Lục Huyền lại có thể chủ động từ chối bảo vật do một tu sĩ Kết Đan ban tặng, chỉ vì một chút khả năng sẽ nhận được một hạt linh chủng cao cấp.

Lục Huyền nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên nụ cười xấu hổ.

Ba người nói chuyện phiếm một lát, đột nhiên Tề Vô Hành nhớ tới cái gì rồi quay đầu nói với Lục Huyền: "Lục tiểu hữu, trong Tinh Động vẫn còn một vị Tinh Sứ tu vi Kết Đan sơ kỳ khác, người này có gieo trồng không ít linh thực, vẫn luôn muốn thuê một vị linh thực sư kinh nghiệm phong phú, đi tới thay mình bồi dưỡng linh thực, không biết ngươi có hứng thú hay không?"

“Là đến động phủ của vị tiền bối kia, hỗ trợ chăm sóc linh thực sao?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Không sai, nhưng khu vực kia không ở trong Lôi Hỏa Tinh Động, trình độ ngự thú của ngươi đã xuất sắc như thế, chắc hẳn trình độ về linh thực nhất đạo càng tốt hơn vài bậc, hoàn toàn có thể đảm nhiệm được chuyện này.”

Lục Huyền trầm ngâm một hồi, sau đó ngẩng đầu nói: “Xin lỗi, Tề tiền bối, trong động phủ của ta còn gieo trồng lượng lớn linh thực, cần phải thường xuyên thi triển những loại thuật pháp bồi dưỡng cơ sở, cùng với thỏa mãn rất nhiều yêu cầu khó tính, cổ quái khác của chúng, nếu ở bên ngoài quá lâu, chỉ sợ sẽ bất lợi cho quá trình sinh trưởng của linh thực, bởi vậy mà tạm thời ta không có suy nghĩ kia.”

Rất nhanh, hắn đã có quyết định.

Nếu là trước kia, chỉ cần tóm được cơ hội đi bồi dưỡng linh thực thay Kim Đan chân nhân, có lẽ Lục Huyền sẽ vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng đến hiện giờ, hắn lại phải cân nhắc nhiều hơn.

Lúc mới vào tông môn, sau khi biết phải có Kiếm Ấn trong tay mới đổi được linh chủng, hắn đã tiếp nhận không ít nhiệm vụ bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú để nhận được.

Nhưng theo tu vi càng ngày càng uyên bác, địa vị trong tông môn càng ngày càng cao lên, hắn đã thay đổi phương thức rồi.

Từ lúc ban đầu, hắn cần phải nhận lấy nhiệm vụ rồi đi tới động phủ của đồng môn hoặc là dược viên của tông môn bồi dưỡng linh thực linh thú, nhận Kiếm Ấn, thì sau đó, là Đan Điện Kiếm Đường, là đệ tử chân truyền, là Kết Đan Chân Nhân chủ động tìm tới ủy thác hắn đi bồi dưỡng linh thực.

Nếu hắn nhận lời đi đến động phủ của tên Kết Đan Chân Nhân kia, hỗ trợ đối phương bồi dưỡng linh thực, thì hoàn toàn có thể đoán trước, những thứ hắn cần đi bồi dưỡng ít nhất cũng là linh thực tam phẩm tứ phẩm, thậm chí còn là linh thực ngũ phẩm, chu kỳ bồi dưỡng dài, động cái là mấy năm, còn có khả năng là hơn mười năm thời gian mới kết thúc, mà sau khi bồi dưỡng chúng nó thành thục, hắn còn không nhận được quầng sáng phần thưởng, chỉ có thể nhận được một mức thù lao cơ bản mà thôi.

Nói cách khác, bản thân tiêu tốn lượng lớn thời gian, lại chỉ thu được một chút thù lao như vậy, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết công việc này hoàn toàn không có lợi đối với hắn ở thời điểm hiện tại.

"Làm công thì đương nhiên là không thể đi làm công được, nhưng nếu đối phương thật sự muốn nhờ ta bồi dưỡng linh thực thay, vậy thì cứ việc đưa linh chủng tới." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Chỉ khi làm như vậy, hắn mới có thể vừa nhận được thù lao bồi dưỡng linh thực vừa mở ra được các loại phần thưởng thần bí không biết bên trong quầng sáng.

"Tiền bối hoặc là vị Tinh Sứ đại nhân còn lại, nếu nhận được linh chủng cao giai kỳ quái mà bản thân các ngài không biết phương pháp bồi dưỡng, có thể mang tới để vãn bối thử bồi dưỡng một phen." Lục Huyền tràn đầy tự tin nói.

Hắn không sợ triển lộ ra thiên phú linh thực của mình ở Ly Dương cảnh này, bởi xét cho cùng, loại thiên phú ấy cũng chẳng mang đến uy hiếp đối với đại đa số tu sĩ bên ngoài, càng không gây tổn hại tới lợi ích của bọn họ, mà ngược lại nó sẽ mang đến cho hắn một món ích lợi không nhỏ.

"Được, ta sẽ lưu ý nhiều hơn một chút thay Lục tiểu hữu ngươi." Tề Vô Hành gật đầu đáp.

Đến đây, hai người Lục Huyền và Lôi Chính thấy sắc trời đã tối liền đứng dậy cáo từ.

"Thiên phú trên phương diện linh thực linh thú của Lục đạo hữu thực sự làm tại hạ bội phục không thôi." Trên đường trở về động phủ, Lôi Chính và con chim mập bay song song trên tầng trời cao, truyền âm nói với Lục Huyền.

"Chỉ là một chút bàng môn tà đạo, làm chậm trễ đến quá trình tu hành, so ra vẫn thua kém Lôi đạo hữu khổ tâm tu luyện." Cuồng phong mãnh liệt bay qua, Lục Huyền đứng ở trên lưng chim mập, ống tay áo bồng bềnh, vô cùng tiêu sái trả lời.

"Có thể làm cho vị Tinh Sứ Kết Đan trung kỳ kia tán thưởng như thế, tài nghệ này của ngươi cũng tương đương với nhiều năm khổ tu rồi." Trong mắt Lôi Chính hiện lên một tia hâm mộ như có như không.

"Lục đạo hữu, theo như lời ngươi nói lúc trước, dường như những người khác có thể tìm ngươi nhờ bồi dưỡng linh thực thay mình?" Ngay sau đó, Lôi Chính lại hỏi.

Chương 800: Mồi Nhử Đã Ném Xuống!

“Đúng vậy, nếu trong tay Lôi đạo hữu có linh chủng cao cấp gì đó, mà bản thân ngươi không tiện bồi dưỡng, hoàn toàn có thể lưu lại, để ta tới bồi dưỡng nó thay ngươi. Phẩm giai càng cao, chủng loại càng hiếm lại càng có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta.”

“Với giao tình giữa ngươi và ta, sau khi bồi dưỡng thành công, ta còn có thể giảm giá cho ngươi.” Lục Huyền khẽ nở nụ cười, truyền âm nói với Lôi Chính.

“Tốt, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ nhờ đạo hữu bồi dưỡng thay ta. Lục đạo hữu, xin phép từ biệt, sau này còn gặp lại.” Trong mắt Lôi Chính lóe lên vài tia sáng, gã lập tức chắp tay về phía Lục Huyền, ngay sau đó đôi cánh chim lôi đình trên lưng lập tức vỗ thật nhanh, tạo nên từng luồng tàn ảnh. Rồi trong một chuỗi những âm thanh đì đùng, bóng dáng gã trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

“Xem ra người này cũng ẩn giấu rất sâu đây. Nhưng chẳng sao, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đưa linh chủng tới, thì với chi phí rẻ tiền lại nhận được kết quả là linh thực phẩm chất thượng giai, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi không còn một chút tâm tư nào khác nữa. Xét cho cùng, một linh thực sư chất lượng tốt như ta, ngươi có thể đi nơi nào tìm được chứ?” Lục Huyền nhìn theo phương hướng Lôi Chính vừa biến mất, trên mặt hiện lên một nụ cười với hàm ý không rõ.

Mồi nhử đã ném xuống, về phần lúc nào con cá kia sẽ mắc câu, lại chẳng liên quan gì tới Lục Huyền nữa. Hắn trở về

động phủ, vỗ vỗ cái bụng tròn trịa của chim mập, làm cho từng cơn sóng thịt cuồn cuộn nổi lên, mang theo xúc cảm mềm mại thoải mái, dễ chịu vô cùng.

Sau đó, hắn nhanh chóng đi vào linh điền, xem xét toàn bộ đám linh thực bên trong động phủ một phen, nếu phát hiện loại linh thực nào cần một chút nhu cầu nho nhỏ, hắn đều sẽ nỗ lực đi thỏa mãn chúng nó.

Đến cuối cùng, khi linh lực trong cơ thể đã tiêu hao gần một nửa, hắn mới trở về trong tiểu viện. Sau khi tĩnh dưỡng một lát, hắn lại tiến vào khu đan thất bên cạnh.

Bởi vì lúc trước đã mở ra không ít gói kinh nghiệm đan phương từ bên trong quầng sáng, khiến cho đan đạo của Lục Huyền nhanh chóng tiến triển, đã đạt đến trình độ tiểu thành thậm chí là cảnh giới Tông Sư trên một vài loại đan dược. Hắn lấy Tàng Nguyên Thảo đã cất giữ từ trước ra, dùng linh lực cẩn thận phân tách lá cây, cuối cùng chỉ để lại một luồng linh khí tinh khiết nồng đậm.

Ngay sau khi xử lý xong Tàng Nguyên Thảo, hắn lại tỉ mỉ đi sơ chế những loại nguyên liệu khác cũng là thứ cần thiết để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Tiếp theo, một ngọn lửa xanh đột nhiên sáng lên dưới đáy lò đan, nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ cái lò, lẳng lặng thiêu đốt.

Ngọn lửa xanh này chính là Thiên Thanh Đan Hỏa tứ phẩm, tương truyền nó vốn là một loại dị hỏa có nguồn gốc từ đại tông luyện đan Đâu Suất Tông, lưu lạc ra bên ngoài, cực kỳ thích hợp để luyện chế đan dược, còn có thể thoáng gia tăng một chút xác suất thành đan, cùng với phẩm chất của đan dược.

Chờ nhiệt độ bên trong lò đan đạt đến trình độ hoàn mỹ, hắn bắt đầu dựa theo thứ tự cẩn thận bỏ Tàng Nguyên Thảo đã xử lý xong vào lò luyện đan, lại cho thêm những loại nguyên liệu khác vào, rồi dựa theo nội dung ghi chép bên trên đan phương, dùng động tác cực kỳ thuần thục, tinh tế dung hợp chúng nó vào thành một thể.

Kinh nghiệm luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn không phải quá phong phú, nhưng lúc trước từng hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm đan phương, khiến cho trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn đã vượt qua mức tiểu thành, từ từ tiến đến trình độ đại thành, mạnh hơn không ít so với đại đa số đan sư trong Đan Điện của Thiên Kiếm tông trước đây.

Gần nửa canh giờ sau, linh thức của hắn nhạy bén phát hiện ra những biến hóa bên trong lò đan, tâm niệm vừa động, nắp lò bị nhấc lên, bốn viên đan dược lớn bằng trái nhãn trực tiếp bắn ra như thiểm điện.

Lục Huyền dùng linh lực chặn bốn viên đan dược ấy lại, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra, đã thấy bốn viên Trúc Cơ Đan lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay hắn rồi. Có rất nhiều linh văn không ngừng di chuyển trên bề mặt của đan dược, hào quang nhàn nhạt bắn ra bốn phía, chỉ cần ngửi mùi dược hương, cũng cảm thấy cơ thể tỉnh táo thư thái vô cùng.

“Một lò bốn viên Trúc Cơ Đan, coi như không tệ.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

“Sau này, nguồn thu linh thạch chủ yếu của ta chính là luyện đan.” Tuy trong tay đang có rất nhiều bảo vật, nhưng với cảnh giới Trúc Cơ hiện tại, hắn thực sự không dám mang đống bảo vật ngũ phẩm trên người mình đi xử lý. Chỉ khi tìm được thế lực có uy tín thật tốt, lại đồng thời ngụy trang thân phận, mới có cơ hội đổi chúng lấy những thứ khác.

Về phần bảo vật tam phẩm tứ phẩm, hắn cũng lần lượt nhận được rất nhiều, đã dự định sẽ dùng chúng để thu hoạch linh chủng cao giai, hoặc là huyết nhục yêu thú…

Kiếm phù tứ phẩm vẫn là thứ chiếm số lượng nhiều nhất trong tay hắn, nhưng tác dụng của những thứ này rất lớn ngay cả với hắn ở thời điểm hiện tại, bởi vậy hắn dự định sẽ giữ lại toàn bộ.

Mà hiện giờ, xác suất luyện chế thành công Trúc Cơ Đan của hắn đã khá cao, đạt tới khoảng 60-70% rồi. Phải biết rằng, chỉ cần xác suất luyện chế thành công trên một loại đan dược nào đó của những luyện đan sư bình thường đạt tới 30%, là về cơ bản, bọn họ đã có thể cân bằng thu chi, cho nên xác suất đạt tới 60-70% sẽ tương đương với khái niệm ‘kiếm được một đống tiền mà không lo lỗ vốn’.

“Với xác suất này, mỗi lần luyện chế một lò Trúc Cơ Đan, ta hoàn toàn có thể kiếm được thêm mấy nghìn linh thạch hạ phẩm. Nếu đề cao trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan lên đến cảnh giới đại thành thậm chí là Tông Sư, hắn là một lò kia có thể kiếm được hơn một vạn thậm chí là hai vạn linh thạch hạ phẩm.” Lục Huyền khẽ chậc chậc một tiếng, trong lòng bắt đầu cảm khái về năng lực hút vàng của cấp Tông Sư.

Nghĩ đến đây, hắn đã có động lực mười phần, lại tiếp tục mở lò luyện đan.

Liên tiếp luyện chế mười lò Trúc Cơ Đan, chờ tâm thần hơi cảm thấy mỏi mệt, hắn mới ngừng lại. Mười lò đan dược đã thành công bảy lò, mỗi lò nhận được từ ba đến bốn viên Trúc Cơ Đan, số lượng không đồng đều, tổng cộng hắn đã nhận được hai mươi sáu viên Trúc Cơ Đan.

“Miễn cưỡng được coi là đan đạo đại sư rồi.” Lục Huyền mỉm cười, lại trực tiếp bỏ Trúc Cơ Đan vào trong túi trữ vật. Đột nhiên, mu bàn tay truyền đến một loại cảm giác khác

thường rất nhỏ, phảng phất như có một dòng nước không ngừng chảy xuôi xuống.

Trong cảm nhận của linh thức, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện ra Dược Trĩ, nó vẫn một mực sinh hoạt bên trong đan thất, chẳng biết lúc nào đã bu lại trên tay hắn rồi.

"Hẳn là hôm nay ngươi đã ăn đan độc đến no bụng rồi?" Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên con Dược Trĩ bán trong suốt, không có hình thái cố định kia, cảm nhận được tâm trạng vui sướng của nó truyền tới, lập tức nhẹ giọng cười nói.

Dược Trĩ này rất thích ăn đan độc ẩn chứa trong lò đan và trong đan dược, ba lò Trúc Cơ Đan thất bại chắc chắn đã cho nó ăn no một bữa.

"Hả? Đây là muốn đột phá sao?" Đột nhiên, khí tức trên thân thể con Dược Trĩ vốn đang nằm trên mu bàn tay của Lục Huyền lại dần dần trở nên nồng đậm, thậm chí nó còn chậm rãi hiển lộ ra thân hình.

Chương 801: 《Dược Sư Thất Chương》

Mùi dược hương nhàn nhạt nhanh chóng truyền đến trong đan thất, mùi thơm bay lượn khắp nơi, rồi chậm rãi tụ tập ở bên cạnh Dược Trĩ, tạo thành một đám khói khí cổ quái, từ từ dung nhập vào trong cơ thể của nó.

Khói khí càng tụ càng nhiều, cuối cùng đã hoàn toàn bao phủ Dược Trĩ.

Một lúc lâu sau, một thanh âm nhỏ bé đến không thể nghe thấy vang lên, đồng thời phía trên cái lồng bằng khói khí cổ quái kia cũng xuất hiện một vết rách rất nhỏ.

Trong cảm nhận của linh thức, Lục Huyền phát hiện ra Dược Trĩ với thể tích đã lớn hơn gấp đôi vừa nhẹ nhàng bay từ bên trong ra, sau đó đáp xuống bờ vai hắn.

Tâm thần ngưng tụ trên thân thể Dược Trĩ, gần như ngay lập tức, một luồng ý niệm đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Dược Trĩ, dị trùng tứ phẩm, gần như vô hình vô sắc, sợ hãi khi tiếp xúc với sinh linh, thích ăn đan độc còn sót lại trong đan lô, đan dược, ký sinh trong đan lô, có thể tự động dọn dẹp giữ gìn đan lô, bảo đảm phẩm chất cho đan lô, còn có thể gia tăng một chút phẩm chất của đan dược.】

"Rốt cuộc cũng trưởng thành đến tứ phẩm rồi, không uổng công ngày bình thường ta dùng nhiều loại đan dược tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm để nuôi ngươi như vậy." Lục Huyền cảm khái ngàn vạn lần.

Phải biết rằng, mỗi một viên đan dược hắn mở ra từ bên trong quầng sáng đều phải qua tay Dược Trĩ, cung cấp chất dinh dưỡng cho nó đồng thời cũng thuận tiện để nó dọn dẹp một chút đan độc có khả năng còn sót lại.

Danh sách những loại đan dược đã qua tay nhóc con này khá là dài, bắt đầu từ Huyền Âm đan, Mê Dục Đan, Địch Trần đan tứ phẩm, còn có loại gần đây nhất là Thổ Nguyên đan, thậm chí cả Thánh Anh đan ngũ phẩm hắn từng lấy được lúc trước nữa. Đó là chưa kể bình thường hắn cũng có thói quen luyện đan…

Dưới đủ các loại nhân tố, mới khiến cho tốc độ phát triển của Dược Trĩ trở nên nhanh chóng như vậy.

"Không biết con dị trùng tứ phẩm hiếm thấy này có thể mở ra quầng sáng phần thưởng gì?" Lục Huyền trấn an Dược Trĩ vừa thành công đột phá một chút, sau đó lực chú ý đã nhanh chóng bị quầng sáng màu trắng lặng yên lơ lửng trên không trung hấp dẫn.

Mang theo nỗi chờ mong, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, khiến nó nổ tung trong im lặng, nhanh chóng hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ, ngưng kết thành một luồng hư ảnh hình cổ tịch, cuối cùng mới chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Dược Trĩ tấn thăng tứ phẩm, thu hoạch 《 Dược Sư Thất Chương 》 (Thượng) 】

Một cuốn điển tịch cổ xưa trực tiếp xuất hiện ngay trước người Lục Huyền. Hắn cẩn thận mở nó ra, trên trang sách có ghi lại những tư liệu chi tiết về một loại linh thực tứ phẩm, cùng với bí quyết xử lý tương ứng, dược tính cụ thể, cũng như

loại linh thực này tương hợp hay tương xung với linh dược nào.

Khi lật tiếp, còn có thể nhìn thấy không ít phần giới thiệu về đan dược, chỉ tiếc là không phát hiện ra đan phương cụ thể.

【《Dược Sư Thất Chương》, bảo vật không có phẩm cấp, tương truyền đây là một cuốn điển tịch Đan Đạo do một trưởng lão Nguyên Anh của Đâu Suất Tông am hiểu luyện đan, căn cứ vào kinh nghiệm cả đời của mình để sáng tác ra, bên trong có ghi chép lại rất nhiều dược tính của các loại linh thực trên thế gian, có giá trị liên thành đối với luyện đan sư.】

【Mấy chương đằng sau còn ghi chép lại mấy tấm đan phương ngũ phẩm lục phẩm do người nọ tự thôi diễn ra, còn chờ nghiệm chứng.】

"Là sáng tác của trưởng lão Nguyên Anh cấp bậc đan sư? Nếu cầm tới cái gọi là Đâu Suất Tông kia, không biết có thể đổi được cái gì?" Khi biết đây vốn là một món bảo vật không có phẩm giai, phản ứng đầu tiên trong lòng Lục Huyền chính là vô cùng lạnh lẽo, nhưng sau khi biết được tin tức cụ thể về cuốn cổ tịch này, hắn đã yên tâm hơn không ít.

"Mấy chương đằng sau còn ghi chép lại đan phương do Nguyên Anh Chân Quân thôi diễn ra ư?" Hắn gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa, đã vội vàng lật đến trang cuối cùng.

"Ồ? Mấy chương phía sau đi đâu rồi? Thứ khốn nạn nào đã xé mất chúng rồi?" Hắn không nhịn được lập tức đau lòng mắng chửi.

《Dược Sư Thất Chương》 trong tay hắn đã thiếu thốn đi phần tin tức quan trọng nhất về đan phương, khiến cho Lục Huyền trực tiếp bạo phát, phòng tuyến tâm lý bị phá vỡ khiến

hắn không nhịn được lại dám âm thầm mắng chửi sau lưng một vị Nguyên Anh Chân Quân.

Nhưng hắn cũng biết, đây có khả năng là do phần thưởng bên trong quầng sáng. Lúc trước, hắn đã từng trải qua vài lần kiểu này rồi, ví dụ như công pháp, Linh Khôi các loại đều cần mở ra vài lần, chắp vá mới ra hàng hoàn chỉnh.

"Đoán chừng phải chờ đến khi Dược Trĩ tấn thăng thành ngũ phẩm, ta mới có thể nhận được phần sau của 《 Dược Sư Thất Chương 》 từ quầng sáng phần thưởng tiếp theo." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Nhưng kể cả khi trong tay chỉ có ba chương trước, thì thứ này cũng có tác dụng cực lớn đối với hắn ở hiện tại rồi. Nó giúp hắn hiểu rõ tri thức về luyện đan hơn, đồng thời cũng có thể dựa vào tin tức có liên quan đến đan dược và dược tính linh thực, từ đó suy ngược lại danh sách những loại linh thực cần thiết và nắm giữ được phương hướng thu hoạch quầng sáng với mục đích rõ ràng hơn.

Dựa theo kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực lúc trước, một khi biết được danh sách những loại linh thực cần thiết thì chỉ cần gieo trồng chúng, sẽ có xác suất rất lớn thu được gói kinh nghiệm tương ứng với đan phương.

Ở trong động phủ đã được một đoạn thời gian rất dài, hắn cũng có ý định ra ngoài một chuyến, đi mua chút tài liệu tu hành cần thiết hàng ngày, cũng thuận tiện thử bán ra một ít Trúc Cơ Đan.

Hắn nhanh chóng mở hai trận pháp Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận ngũ phẩm, sau đó dặn dò Thảo Khôi Lỗi có bốn nhánh Tiễn Đằng nhớ chăm sóc linh điền cho tốt rồi xuyên qua vòng xoáy lôi vân, đi vào Trích Tinh lâu.

Quen cửa quen nẻo, hắn vừa tiến vào Hải Lâu thương hội, rất nhanh đã có một thị nữ dung mạo xinh đẹp đi ra nghênh đón.

"Bái kiến tiền bối, nếu tiền bối có gì cần, cứ việc phân phó nô tỳ." Nàng kính cẩn thi lễ nói, thanh âm nhu hòa êm tai.

"Ta muốn bán ra một ít Trúc Cơ Đan tam phẩm, không biết ngươi có thể làm chủ hay không?" Lục Huyền truyền âm nói với nàng.

Phải biết rằng, sau khi hắn tiến vào Ly Dương cảnh, đã từng lưu ý đến tin tức có liên quan đến Trúc Cơ Đan. Khi còn ở Đông Hoang, Trúc Cơ Đan vẫn luôn bị các tông môn nắm chặt trong tay, số lượng rò rỉ ra bên ngoài cực ít, nên khi bán cần phải cẩn thận, che giấu thân phận kỹ càng. Mà ở Ly Dương cảnh Trung Châu, Trúc Cơ Đan tam phẩm chỉ là một loại đan dược tương đối quý hiếm, ngay cả ở những cửa hàng khác của Trích Tinh lâu cũng có bán ra, càng không cần phải nói đến Hải Lâu thương hội với tư cách là thế lực lớn thứ hai trong Ly Dương cảnh.

Thị nữ kia không có quyền hạn xử lý việc này, rất nhanh nàng đã mời lâu chủ phân lâu nơi đây tới. Đối phương cũng chính là nữ tu họ Văn dịu dàng đã từng tiếp xúc với Lục Huyền.

Nàng vừa nhìn thấy Lục Huyền, trên mặt đã xuất hiện một nụ cười chân thành tha thiết, nhiệt tình gọi: "Lục đạo hữu, đã lâu không gặp."

Chương 802: Tin Tức Về Linh Chủng Cao Giai!

Lúc trước, nữ tu này từng thu mua được một loại pháp khí tứ phẩm tên là Thanh Vi Ngọc Tỏa hiếm thấy từ trong tay hắn, bởi vậy ấn tượng của nàng đối với Lục Huyền rất sâu.

"Văn đạo hữu." Lục Huyền ôm quyền thi lễ.

"Nghe thị nữ kia của ta nói, Lục đạo hữu muốn bán ra một ít Trúc Cơ Đan tam phẩm?" Nữ tu dịu dàng kia nhỏ giọng hỏi, trong mắt có vài phần kinh dị.

"Không ngờ ngoại trừ am hiểu về bồi dưỡng linh thực, đạo hữu còn tinh thông về đan dược."

"Thì linh thực ta trồng trọt ra nhiều, mới ngứa tay học luyện chế một chút đan dược, cố gắng hết sức để tiết kiệm linh thạch cho mình." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, trực tiếp đưa ra một lời giải thích hợp tình hợp lý.

Là một linh thực sư, luyện chế một chút đan dược cũng coi là cực kỳ hợp lý ấy nhỉ?

Nữ tu bọn họ Văn dẫn Lục Huyền vào một gian nhã thất rộng rãi.

"Mời Lục đạo hữu đưa cho ta xem phẩm chất của Trúc Cơ Đan."

"Dễ bàn." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu. Ngay sau đó, một viên Trúc Cơ Đan xuất hiện trong tay hắn và nhanh chóng bay lơ lửng đến trước mặt nữ tu kia.

Nữ tu dịu dàng nhận lấy đan dược, nhìn không chớp mắt, cẩn thận ngắm nghía viên Trúc Cơ Đan trong tay.

"Mặt ngoài của đan dược sinh ra linh văn, không có bất cứ tỳ vết tạp chất nào, phẩm chất không tệ."

Nhận xét cho một câu, nàng lại lập tức đưa linh thức vào thăm dò bên trong đan dược.

"Bên trong có ẩn chứa lượng lớn linh khí tinh khiết, dung hợp rất tốt với đan dược, chất lượng thượng đẳng. Nhìn chung, phẩm chất của loại này cao hơn Trúc Cơ Đan bình thường không chỉ một bậc." Trong mắt nàng toát lên vẻ tán thưởng.

Lục Huyền mỉm cười, hấp thu nhiều gói kinh nghiệm đan phương như vậy, lại cộng thêm Dược Trĩ cần mẫn dọn dẹp chút ít đan độc còn sót lại bên trong đan dược, phẩm chất đương nhiên là không giống bình thường.

"Trong tay Lục đạo hữu có bao nhiêu Trúc Cơ Đan? Phẩm chất của chúng so với viên này thì như thế nào?" Sau khi cẩn thận kiểm tra xong viên Trúc Cơ Đan trong tay, nữ tu kia lên tiếng hỏi.

"Tổng cộng có hai mươi viên, phẩm chất đều sàn sàn như nhau."

"Hai mươi viên?!" Nữ tu dịu dàng nghe vậy, cũng không khỏi nhỏ giọng sợ hãi than.

Nàng vốn có kiến thức khá là rộng rãi, nên hiểu rất rõ loại Trúc Cơ Đan phẩm chất bực này trân quý tới mức nào. Nói đơn giản là không phải bất cứ vị luyện đan sư bình thường nào cũng có thể có thể lập tức lấy ra được hai mươi viên Trúc Cơ Đan như vậy.

"Đây là ta ích góp từng tí một, lại cố ý chọn ra những viên có phẩm chất tốt nhất, mới đạt được con số này." Lục Huyền lại lấy ra mười chín viên Trúc Cơ Đan khác, dùng linh lực

nâng chúng lên, để chúng từ từ bay đến trước người nữ tu họ Văn kia.

Ánh mắt nữ tu lại sáng ngời thêm mấy phần, nàng bắt đầu cẩn thận kiểm tra từng viên đan dược một.

"Đúng vậy, đúng là phẩm chất của hai mươi viên này đều không tệ." Sau khi cẩn thận kiểm tra, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, gật đầu nói.

"Nếu Văn lâu chủ đã hài lòng thì ra giá đi." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Hai mươi viên… Mỗi viên có giá ba nghìn hai trăm linh thạch hạ phẩm, Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?" Nàng lên tiếng thăm dò.

Lục Huyền cúi đầu, trong lòng trầm ngâm suy nghĩ. Phải biết rằng, khi còn ở Kiếm Môn Trấn, hắn đã từng bán Trúc Cơ Đan ở trong Vạn Bảo Lâu. Lúc ấy, giá cả của nó là hai ngàn linh thạch mỗi viên. Trong khi vật giá của Ly Dương cảnh này cao hơn Đông Hoang không ít, khi hắn bán Thanh Vi Ngọc Tỏa, đến cuối cùng đã thành giao với giá một vạn linh thạch hạ phẩm một cái rồi.

Lại nói, bản thân Trúc Cơ Đan cũng được xem là một trong những loại trân quý nhất trong nhóm đan dược cùng phẩm giai, lại cộng thêm những viên Lục Huyền lấy ra đều là loại có phẩm chất thượng giai. Bởi vậy, nữ tu dịu dàng này đưa ra giá tiền như vậy cũng coi là hợp lý.

"Ba nghìn ba trăm linh thạch, hai mươi viên Trúc Cơ Đan này thuộc về Văn đạo hữu ngươi." Hắn gia tăng thêm một chút giá cả.

"Được, thành giao." Nữ tu không có quá nhiều do dự đã sảng khoái nhận lời.

Tuy cái giá này tương đối cao, nhưng thu mua được một lô Trúc Cơ Đan với phẩm chất cao như thế, thương hội bọn họ vẫn kiếm được một khoản từ chúng.

"Nhưng tại hạ có một yêu cầu quá đáng, về sau nếu Lục đạo hữu lại luyện chế ra Trúc Cơ Đan phẩm chất như vậy, thì hy vọng ngươi có thể ưu tiên cân nhắc đến thương hội chúng ta."

"Khẳng định là giá cả chúng ta đưa ra sẽ cao hơn trình độ bình quân của những người cùng ngành." Nàng đưa mắt nhìn Lục Huyền, trong đôi mắt có sóng ánh sáng lưu chuyển.

"Dễ nói dễ nói." Lục Huyền vui vẻ hứa hẹn.

Thực lực và uy tín của Hải Lâu thương hội đều là thượng đẳng, hắn hoàn toàn có thể nhờ vào đó mà thành lập nên một con đường tiêu thụ ổn định cho mình, lựa chọn này cũng coi như không tệ.

Nữ tu dịu dàng nghe vậy, ý cười trên mặt càng sâu, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền rõ ràng lại sinh động thêm vài phần.

Rất nhanh, đã có một tu sĩ Trúc Cơ cầm theo sáu trăm sáu mươi viên linh thạch trung phẩm đi vào trong phòng.

"Mời Lục đạo hữu kiểm tra một chút, nếu không có vấn đề thì coi như giao dịch giữa chúng ta chính thức thành công rồi."

Lục Huyền gật nhẹ đầu, linh thức thoáng đảo qua: "Không sai, Văn đạo hữu, hợp tác vui vẻ."

"Lục đạo hữu chậm đã." Hắn đang muốn rời đi, đột nhiên nữ tu dịu dàng kia lại lên tiếng gọi hắn lại.

"Qua một đoạn thời gian ngắn nữa, thương hội chúng ta sẽ cử hành một buổi đấu giá quy mô lớn, bên trong sẽ xuất hiện không ít linh chủng cao giai hiếm thấy, theo ta được biết trong hội đấu giá lần này còn có khả năng xuất hiện linh chủng lục

phẩm lại cộng thêm một vài loại linh chủng dị vực hiếm thấy. Nếu Lục đạo hữu có hứng thú, có thể chuẩn bị trước một phen."

"Linh chủng lục phẩm?" Lục Huyền nghe vậy cũng vội vàng dừng chân, trong lòng cảm thấy hứng thú vô cùng.

"Không hổ là Hải Lâu thương hội, lại có thể bán ra những loại linh chủng phẩm cấp cao như thế, nếu để lỡ dịp tốt này thì thật là đáng tiếc."

Mỗi một gốc linh chủng ngũ phẩm lục phẩm trong động phủ của Lục Huyền đều không dễ có được, chẳng mấy khi nhận được tin tức linh chủng cao giai xuất hiện, đương nhiên là hắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần nầy.

"Đa tạ Văn đạo hữu đã nhắc nhở." Hắn cảm kích nói với nữ tu.

"Không biết đạo hữu có thể cho tại hạ thời gian địa điểm cụ thể có liên quan đến hội đấu giá hay không?" Hắn chủ động hỏi nữ tu dịu dàng ấy.

Hắn mới tiến vào Ly Dương cảnh Trung Châu này, còn chưa quen với cuộc sống ở nơi đây, con đường thu hoạch linh chủng cấp cao có hạn, hiện giờ biết được một cơ hội như vậy, đương nhiên là Lục Huyền không chịu bỏ qua.

"Thời gian còn không đến hai năm, chỉ cần đạo hữu bế quan tu hành một lần chờ tới khi đi ra đã gần đến thời điểm cử hành rồi." Nữ tu cười không ngớt nói.

"Về phần địa điểm tổ chức, hội đấu giá lần này sẽ được cử hành ở tổng bộ của thương hội chúng ta, bên trong có Nguyên Anh Chân Quân trấn thủ, lại cộng thêm năng lực phòng hộ của tổng bộ, có thể hoàn toàn yên tâm." Nàng bổ sung thêm.

"Tổng bộ của Hải Lâu thương hội…"

Chương 803: Kế Hoạch Tích Góp Tài Lực!

Lục Huyền lập tức nhớ lại một phen. Phải biết rằng, khi vừa tiến vào Ly Dương cảnh, hắn từng nhận được thông tin nói rằng Hải Lâu thương hội này đang sở hữu một tòa bảo lâu cấp pháp bảo cao giai, có thể tự do đi xuyên thẳng qua các giới vực, bên trong cất giữ vô số bảo vật.

"Thương hội có yêu cầu nhất định với tu sĩ tham gia hội đấu giá, tu vi phải không kém hơn Trúc Cơ cảnh, đồng thời cũng phải có tài lực ít nhất là hơn một ngàn linh thạch trung phẩm."

"Nhưng ta tin tưởng Lục đạo hữu, người đồng thời tinh thông cả linh thực cùng với luyện đan như ngươi, khẳng định sẽ lấy được tư cách tham gia mà không có bất cứ vấn đề gì."

Lục Huyền vừa mới bán ra hai mươi viên Trúc Cơ Đan đã nhận được hơn sáu trăm viên linh thạch trung phẩm, lại cộng thêm khoản thu tới từ các loại pháp khí Thanh Vi Ngọc Tỏa lúc trước, đã giúp hắn dễ dàng nhận được đến mấy trăm viên linh thạch trung phẩm rồi. Dựa vào kết quả của hai lần gặp mặt trước đó, nữ tu dịu dàng đã hoàn toàn tin tưởng vào tài lực trong tay hắn, mới nhẹ giọng nói.

"Đa tạ Văn đạo hữu đã nhắc nhở, đến lúc đó ta nhất định sẽ tham gia hội đấu giá long trọng kia đúng hẹn." Lục Huyền mỉm cười nói.

Sau đó, rời khỏi phân bộ của Hải Lâu thương hội, hắn lại đi dạo xung quanh Trích Tinh Lâu một phen, nhằm bổ sung một

ít tài nguyên tu hành cơ bản cần thiết cho một đoạn thời gian tiếp theo này.

Kết thúc chuyến đi, Lục Huyền trở lại động phủ, hơn sáu trăm viên linh thạch trung phẩm lớn bằng quả trứng bồ câu lập tức xuất hiện trên mặt bàn, trong lúc nhất thời, linh quang tỏa ra bốn phía, sáng đến chói mắt.

"Nếu trình độ luyện đan đủ thỏa mãn, vậy thì thu nhập của ta hoàn toàn có thể xưng là một ngày một đấu vàng rồi." Hắn không khỏi cảm khái một câu.

Nhưng đương nhiên, trong lòng hắn vẫn phân biệt rõ, chuyện gì là chủ còn chuyện gì là thứ, làm ruộng mới là đại sự hàng đầu của mình, có thể dựa vào luyện đan kiếm lấy chút linh thạch, đi mua sắm một ít linh chủng cao giai, đã cực kỳ không tệ rồi.

Mà quầng sáng lại có thể mang đến cho hắn cả trăm ngàn loại bảo vật quý hiếm, thậm chí thông qua nó, hắn còn có thể nhận được càng nhiều gói kinh nghiệm đan phương cao giai, từ đó thúc đẩy trình độ luyện đan lên một tầm cao mới, lại càng giúp hắn kiếm được nhiều linh thạch hơn.

"Xem ra phải chuẩn bị một phen cho buổi đấu giá sau này. Mục tiêu của ta là cố gắng hết sức để nhận được linh chủng ngũ phẩm thậm chí là lục phẩm, nhưng khoản linh thạch hiện có trên người lại khá là ít ỏi, có chút nhỏ bé so với mục tiêu kia."

Lại nói, khi thuê Lôi Hỏa Tinh Động này, gần như hắn đã tiêu phí toàn bộ tài sản của mình rồi, tuy về sau đã bán ra một ít pháp khí đan dược, thanh lý một ít nguyên liệu, còn thu được túi trữ vật của bà lão tóc trắng bên trong dược viên, nhưng tài sản hiện có cũng không được tính là hùng hậu bao nhiêu. Nếu trong hội đấu giá thực sự xuất hiện linh chủng lục

phẩm, hắn vẫn không có nắm chắc tuyệt đối có thể tranh giành được nó.

"Cũng có thể bán ra một vài món bảo vật ngũ phẩm không có tác dụng quá lớn đối với bản thân." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Những món bảo vật ngũ phẩm lọt vào tầm ngắm của hắn gồm có Cửu Thủ Long Đồ cùng với Đinh Đầu Tiễn, có thể bán ra một trong hai cái, lại cộng thêm Vạn Uế Phiên – thứ này vốn không phù hợp với hắn, thậm chí cả môn công pháp huyết đạo lục phẩm là 《 Huyết Thần Tông 》 cũng có thể nhét vào trong phạm vi cân nhắc.

"Đối với công pháp lục phẩm, nếu muốn bán nó ra ngoài vẫn cần phải chú ý cẩn thận một chút, tránh để bản thân rước lấy một ít phiền toái không cần thiết." Hắn đã nhanh chóng đưa ra được quyết định của mình, đó là trước khi hội đấu giá bắt đầu, phải lặng lẽ bán trao tay một ít bảo vật từng nhận được bên trong quầng sáng.

…

Sáng sớm hôm sau.

Biển trúc mây mù lượn lờ nhìn giống như một chốn tiên cảnh nhân gian, nhưng nếu ngưng thần nhìn kỹ, lại có thể phát hiện được bên trong đang ẩn giấu sát cơ.

Lục Huyền đi vào trong linh điền, cẩn thận quan sát mỗi một gốc linh thực.

Lôi Bạo Liên và Bích Linh Chi hắn từng gieo xuống lúc trước đã mọc chồi, một gốc cây để lộ ra một màu trắng nhạt, trên lá có những đường lôi văn mơ hồ, gốc nào gốc nấy đều bộc lộ ra sinh cơ dạt dào, lại có không ít thảo mộc linh khí ngưng tụ xung quanh mầm cây xanh biếc.

Sáu gốc linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa cũng sắp chui ra từ dưới đất, bên trong linh nhưỡng tại một khu vực nhất định xung quanh chúng đều có khí tức của Ngũ Hành linh lôi.

Về phần Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, dù đã được gieo xuống một đoạn thời gian nhưng đến tận thời điểm này vẫn không nhìn thấy dấu hiệu mọc rễ nảy mầm. Nhưng đương nhiên, Lục Huyền vốn là một người cực kỳ kiên nhẫn, mỗi ngày hắn đều dùng linh lôi hệ mộc tinh khiết tẩm bổ cho nó. Khi vận dụng linh thức đi tới thăm dò, hoàn toàn có thể phát hiện được bên trong quầng sáng màu xanh kia có một tia sinh cơ đang ngày càng trở nên nồng đậm.

Lục Huyền cảm nhận được sự biến hóa của đa số linh thực, trong lòng chợt dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn mơ hồ.

Sau đó, hắn tiến vào khu vực gieo trồng rất nhiều loại linh thực tà dị, vừa mới đặt chân vào trong trận pháp, đã có âm khí nồng đậm cuốn tới, cọ rửa thân thể Lục Huyền, đồng thời, bên tai hắn cũng vang lên từng hồi rên rỉ thét gào của đám âm hồn oán niệm, lại cộng thêm thanh âm nhai nuốt huyết nhục vô cùng kinh dị truyền ra. Đột nhiên một cái bóng của bé gái màu xanh đen chợt lóe lên trong tầm mắt Lục Huyền, ngay sau đó, bé gái kia đã chui vào bên trong gốc Thánh Anh Quả Mẫu Chu, chỉ để lại một quầng sáng màu xanh đen mơ hồ, tựa như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Hai cây Tử Chu này đã sắp tiến vào giai đoạn trưởng thành rồi, về phần Mẫu Chu, ngươi của ngoan ngoãn sinh cho ta một ít linh chủng Tử Chu trước đã, sau đó ta lại cân nhắc đến chuyện bồi dưỡng ngươi trưởng thành sau.” Trên mặt Lục Huyền mang theo nụ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gốc Thánh Anh Quả Mẫu Chu cùng hai cây Tử Chu bên cạnh.

“Tiến độ sinh trưởng của mười tám cây Thiên Lam Thủ gần như sàn sàn với nhau, cứ theo tốc độ phát triển này, đoán

chừng trong vòng một - hai năm tới, toàn bộ chúng sẽ trưởng thành.”

Mặc dù Thiên Lam Thủ chỉ là linh thực tam phẩm, nhưng mười tám gốc liên kết với nhau, tựa như một thể đồng sinh, khiến cho chu kỳ sinh trưởng của chúng dài hơn những loai linh thực tam phẩm bình thường khác.

Đang xem xét tình trạng của linh thực Thiên Lam Thủ, đột nhiên bên chân Lục Huyền cảm nhận được một hồi động thái dị thường. Hắn cúi đầu xuống, lập tức nhìn thấy Huyết Linh Chưởng Tham đang lén lén lút lút dán trên bắp chân mình, tận tình hấp thu khí huyết dồi dào trên người hắn.

Bàn tay màu huyết hồng nọ nhìn như cái quạt hương bồ, bên trong những đường mạch máu màu đỏ sậm có một loại chất lỏng sền sệt đang chậm rãi chảy xuôi.

Lục Huyền nhanh chóng lấy một bình tinh huyết Giao Long ra, thỏa mãn nhu cầu của Huyết Linh Chưởng Tham đã tiến vào giai đoạn trưởng thành.

Chương 804: Băng Phách Hoàn!

"Cũng sắp chín rồi, đến lúc đó lại có thể thu hoạch được không ít quầng sáng bảo vật tà dị. Ai, Ta vẫn luôn muốn hướng về chính đạo, nhưng không biết làm sao lại có một đống quầng sáng mở ra đầy âm vật bậc này." Lục Huyền thở dài một tiếng, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Cuộc sống làm ruộng luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt một năm đã qua đi.

Trong giai đoạn này, phần lớn thời gian Lục Huyền đều thành thành thật thật ở trong động phủ, thỉnh thoảng lại đi Trích Tinh Lâu một chuyến bổ sung một chút vật tư cần thiết cho mình, hoặc khi nhóm tu sĩ quen biết ở phụ cận như Lôi Chính mời mọc, hắn sẽ tới tụ tập với bọn họ một phen.

Lôi Chính này càng có kiên nhẫn hơn trong tưởng tượng của hắn, bởi vì đối phương không lập tức giao linh chủng cho hắn bồi dưỡng như những gì hắn từng suy nghĩ.

Trong linh điền, Lục Huyền đưa mắt nhìn nhóm Băng Huỳnh Thảo với một mảnh sương trắng trải rộng khắp khu vực xung quanh, chợt phát hiện có một thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới bụi cây đã hoàn toàn bị kéo đầy.

"Rốt cục cũng có một gốc thành thục, không biết có thể mở ra phần thưởng tu vi hay không."

Còn nhớ khi vẫn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, hắn đã cải tiến ra loại Băng Huỳnh Thảo tam phẩm này, sau khi di chuyển đến Lôi Hỏa Tinh Động, lại dốc lòng bồi dưỡng chúng

một đoạn thời gian tương đối dài, cuối cùng cũng coi như đã đến ngày thành thục.

Loại linh thực này có liên quan mật thiết đến quá trình tu hành cảnh giới tiếp theo của bản thân, hiếm khi thấy trong lòng Lục Huyền xuất hiện một chút cảm giác khẩn trương, hắn cẩn thận từng li từng tí hái bụi Băng Huỳnh Thảo tam phẩm vừa chín muồi kia xuống.

【 Băng Huỳnh Thảo, linh thực tam phẩm, do Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm dị biến cải tiến mà thành, bên trong ẩn chứa một tia linh lực hệ băng thuần khiết… 】

Sau khi lướt sơ qua một chút tin tức về Băng Huỳnh Thảo, tâm thần của Lục Huyền đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi một quầng sáng màu trắng vừa hiện lên.

Hắn xoa xoa hai tay rồi nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay lập tức, quầng sáng vốn còn đang lập lòe trước mắt đã trực tiếp nổ tung không tiếng động, vô số điểm sáng rất nhỏ bắn tung ra, nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh quang cầu màu trắng bạc, trong nháy mắt đã chui vào thân thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Băng Phách Hoàn. 】

Ý niệm vừa hiện lên, một quả cầu nhỏ màu trắng bạc đã xuất hiện trong tay hắn. Quả cầu nhỏ này có kích thước bằng đầu ngón tay cái xoay tròn, có thể nhìn thấy một mảnh sương mù màu trắng tinh khi thì ngưng kết, khi lại tiêu tan bên trong.

Ngay tại vị trí bàn tay tiếp xúc với tiểu cầu, có thể rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức cực hàn.

Phải biết rằng, nhục thân của Lục Huyền hiện giờ đã vô cùng cường hãn, vậy mà hắn vẫn có thể cảm nhận được một

chút hàn khí này. Dựa vào đó cũng đủ hiểu tiểu cầu màu trắng bạc này băng hàn tới mức nào rồi.

Linh lực trong cơ thể hắn phun trào, nhanh chóng đánh tan hàn khí truyền đến từ bàn tay. Ngay sau đó, tâm thần lại tập trung vào quả cầu nhỏ màu trắng bạc ấy, khiến cho những tin tức có liên quan đến món bảo vật này trực tiếp xuất hiện trong đầu.

【 Băng Phách Hoàn, bảo vật tứ phẩm, được hình thành từ Băng Phách trăm năm cô đọng dưới sông băng cực sâu, bên trong ẩn chứa khí tức cực hàn cường đại, có thể dùng để công kích địch nhân, sau khi phóng thích, trong nháy mắt sẽ bộc phát ra một luồng không khí lạnh mãnh liệt, cũng có thể luyện hóa thứ này, nuốt vào trong cơ thể sẽ gia tăng tốc độ tu luyện của một số môn công pháp hệ Băng đặc thù.】

"Bảo vật tứ phẩm…" Lục Huyền cảm thán một tiếng, nhưng không có vẻ vui sướng như trong tưởng tượng. Trên thực tế, thu hoạch Băng Huỳnh Thảo tam phẩm có thể mở ra bảo vật tứ phẩm cũng coi như không tệ, hắn chỉ tiếc nuối một chút vì phần thưởng tu vi bản thân vẫn ngày đêm mong nhớ không xuất hiện.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã điều chỉnh lại tâm tính.

Lúc trước, khi gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, cũng chỉ có một phần quầng sáng là ẩn chứa phần thưởng tu vi thôi, thu hoạch một gốc không mở ra được cũng dễ hiểu.

"Thêm nữa là loại Băng Phách Hoàn này cũng khá thú vị, nó đúng là nhất mạch truyền thừa với những phần thưởng nhận được từ quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo lúc trước."

Hắn còn nhớ, mình từng mở được Băng Phách trăm năm tam phẩm từ bên trong quầng sáng của Thủy Huỳnh Thảo, mà

Băng Phách Hoàn này lại là bảo vật do Băng Phách trăm năm cô đọng tạo thành, xem như phiên bản nâng cấp của nó.

"Còn hai gốc nữa, xem ra không lâu sau chúng nó đều sẽ trưởng thành, liệu có nên tiện tay mở ra toàn bộ phần thưởng hay không ta?" Hắn không kìm nén được sự tò mò. Ngay sau khi đưa ra quyết định, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền đã khe khẽ xoay tròn, một tia Thanh Mộc nguyên khí tuôn ra từ đầu ngón tay, rót vào trong Băng Huỳnh Thảo.

Một lát sau, tiến độ của hai gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại đã được kéo đầy, vì phẩm giai không cao lắm, lại thêm khoảng cách từ hiện tại đến thời điểm chúng nó trưởng thành cũng không còn bao lâu nên quá trình thúc chín cũng không tiêu hao quá nhiều Thanh Mộc nguyên khí.

"Nào quầng sáng, mở ra tu vi đi!" Lục Huyền thành kính cầu nguyện, sau đó nín thở ngưng thần, cẩn thận hái một gốc xuống, rồi nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện ngay tại vị trí của gốc Băng Huỳnh Thảo mới được thu hoạch xong.

Một luồng ý niệm hiện lên trong thức hải

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phần thưởng năm năm tu vi.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền còn chưa kịp vui mừng, lượng lớn linh lực đã xuất hiện trong cơ thể, tựa như một cơn sóng thủy triều điên cuồng bành trướng khắp nơi, xung kích trên toàn thân hắn. Hắn vội vàng vận chuyển 《Đại Ngũ Hành Công》, dẫn dắt lượng lớn linh lực vừa xuất hiện, chuyển hóa thành từng giọt linh dịch tinh thuần, dung nhập vào trong đan điền.

"Sắp đến Trúc Cơ viên mãn rồi." Hắn mở mắt, bên trong loé lên một mảnh tinh quang, khóe miệng không kìm được lại

khẽ cong lên.

Giờ phút này, hắn đang có cảm giác linh khí trong cơ thể mình đã đạt tới trình độ cực hạn mà đan điền có thể chịu tải được rồi, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá đến Trúc Cơ viên mãn.

Mở được phần thưởng tu vi từ bên trong quầng sáng của Băng Huỳnh Thảo khiến tâm trạng hắn thoải mái hẳn lên. Điều này cũng có nghĩa là ngày sau, hắn vẫn có thể yên ổn, chuyên tâm làm ruộng, về phần tu vi thì cứ đợi thu hoạch quầng sáng là có thể nhận được thôi.

"Băng Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông được thưởng năm năm tu vi, là gấp năm lần Thủy Huỳnh Thảo phẩm chất phổ thông. Cứ theo cách tính này, rất có thể Băng Huỳnh Thảo phẩm chất tốt sẽ cho ta mười năm tu vi. Nhưng đợi sau khi đột phá đến cảnh giới Kết Đan, vì bồi dưỡng linh thực có cấp bậc thấp hơn tu vi, nên rất có thể phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ giảm xuống." Lục Huyền thầm nghĩ.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn lướt qua cây Băng Huỳnh Thảo đã thúc chín bên cạnh, cũng dứt khoát thu hái luôn.

Chương 805: Trúc Cơ Viên Mãn! Chuẩn Bị Trước Khi Kết Đan!

"Không phải đã có phẩm chất tốt xuất hiện rồi sao?" Lục Huyền mừng thầm trong lòng, sau đó đưa tay chạm nhẹ vào mặt ngoài của quầng sáng. Quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, hóa thành một dòng sông lấp lánh, tràn vào trong cơ thể hắn.

Một ý niệm lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phần thưởng mười năm tu vi.】

Ý niệm trong đầu vừa biến mất đã có một lượng linh lực hùng hậu gấp đôi vừa nãy xuất hiện trong cơ thể Lục Huyền, chúng nó mãnh liệt bành trướng như một cơn sóng to gió lớn ập đến khắp nơi.

Lục Huyền tranh thủ thời gian vận chuyển công pháp, không ngừng hấp thu và luyện hóa linh lực. Dần dần, linh dịch tinh thuần tích lũy trong đan điền càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sền sệt, cuối cùng đan điền mãnh liệt co rút, khí tức trên người Lục Huyền cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều.

"Trúc Cơ viên mãn." Lục Huyền cảm thấy vô số linh lực hùng hậu chất đầy bên trong cơ thể, cũng không nhịn được khẽ cảm thán một câu.

Giờ phút này, những suy nghĩ miên man không ngừng xuất hiện trong lòng hắn, ngoại trừ vui sướng thì phần nhiều vẫn là cảm khái và hồi ức.

Nhớ lại năm đó hắn còn là một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai, vì tìm kế sinh nhai mà phải mượn mấy viên linh thạch của Trương đại ca Trương Hồng cách vách, rồi dùng khoản linh thạch ít ỏi mình có được đó để thuê linh điền, mua linh chủng.

Không ngờ sau khi linh thực thành thục, lại thu được quầng sáng màu trắng.

Từ đó kiếp sống tu hành của hắn đã phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắn chẳng những có thể bình yên sinh tồn tại phường thị tán tu, mà còn có thể tiến vào Thiên Kiếm Tông, không ngừng bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng.

Trong vòng hai mươi ba năm ngắn ngủi, hắn đã phát triển vượt bậc, từ một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai trưởng thành đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, còn có thể nhìn thấy khả năng Kết Đan, thậm chí là thành tựu Nguyên Anh đang nằm ngay trước mắt.

“Tốc độ tu luyện này khá là khả quan, dù đem ra so sánh với nhóm thiên tài tu hành của Thiên Kiếm Tông như Cát Phác, Chủng Cảnh Sơn, Kiếm Vô Hà, cũng không tệ, thậm chí chỉ nhanh chứ không chậm hơn chút nào.” Hắn thầm cảm khái một phen.

“Cũng may ở Lôi Hỏa Tinh Động không có người quen biết ta từ trước, thậm chí bọn họ cũng không biết tuổi tác tu hành cụ thể và tư chất tu hành của ta, nếu không … e rằng bản thân sẽ gặp phải một chút phiền phức.”

“Thời gian tới, vẫn nên ngoan ngoãn ở lại bên trong Lôi Hỏa Tinh Động bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng, đồng thời chuẩn bị những việc cần thiết để Kết Đan thì hơn.” Lục Huyền lặng lẽ vạch ra kế hoạch sắp tới cho mình. Hắn không có ý định đi hái bốn gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại để

thu hoạch quầng sáng mà chuẩn bị dùng cả bốn gốc này để ngưng chủng.

Băng Huỳnh Thảo vốn là linh thực dị biến do cải tiến Thủy Huỳnh Thảo mà thành, phương pháp ngưng chủng không khác gì nhiều, Lục Huyền lại có năng lực nắm giữ trạng thái của linh thực, hoàn toàn có thể điều chỉnh mọi công đoạn sao cho thích hợp với nó, cuối cùng là ngưng kết ra linh chủng.

"Chờ có được một ít linh chủng là có thể vừa thu hoạch quầng sáng vừa tiếp tục tích góp từng chút linh chủng rồi. Số năm tu vi mở ra từ quầng sáng sẽ được quyết định dựa vào phẩm chất của linh thực. Ở giai đoạn Trúc Cơ, chúng được chia thành ba mức: năm năm, mười năm và mười lăm năm, lại cộng thêm lượng tu vi đến từ Thủy Huỳnh Thảo, khiến cho thời gian cần thiết để ta đột phá đến Kết Đan sẽ được rút ngắn đi không ít."

"Ngoài ra, ta còn phải chuẩn bị một số môn công pháp để bản thân tu luyện sau khi Kết Đan thành công."

《 Đại Ngũ Hành Công 》 hắn lấy được từ Thiên Kiếm Tông lúc trước vốn không có công pháp Kết Đan, nên đương nhiên Lục Huyền cần phải chuẩn bị sẵn sàng cho mình.

Tuy tu vi cơ bản của hắn đều đến từ trong quầng sáng, nhưng công pháp nên có vẫn phải có. Đương nhiên nếu có thể mở ra từ quầng sáng thì càng tốt.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua phần lớn linh chủng ngũ phẩm và lục phẩm trong động phủ, ánh mắt toát lên vẻ chờ mong.

"Còn phải cố gắng thu thập thêm một ít đan dược và linh vật có thể gia tăng xác suất Kết Đan, cố gắng thành công ngay lần đầu."

Cảnh giới Trúc Cơ đột phá đến cảnh giới Kết Đan cũng giống như một cái rãnh trời, độ khó cao hơn rất nhiều so với thời điểm đột phá từ Luyện Khí lên Trúc Cơ.

Nếu muốn đột phá thành công thì nhất định phải chuẩn bị thật nhiều đan dược và linh vật tương ứng, hắn cũng hi vọng bản thân có thể nhận được những thứ này từ bên trong quầng sáng.

"Chỉ cần chờ thêm mấy năm nữa là hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu kia sẽ chín muồi, cũng không biết lần này, có thể mở ra Thánh Anh Đan ngũ phẩm nữa hay không." Hắn không khỏi suy nghĩ miên man trong lòng.

Nghĩ tới đây, hắn lại đặt toàn bộ tâm thần vào vô số gốc linh thực bên trong động phủ.

Sau khi bốn gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại lần lượt thành thục, Lục Huyền cố gắng kìm nén ý muốn thu hoạch tu vi, lại tiếp tục sử dụng phương pháp ngưng chủng của Thủy Huỳnh Thảo, chậm rãi ngưng kết linh chủng bên trong gốc Băng Huỳnh Thảo đã thành thục kia. Trong thân Băng Huỳnh Thảo có mấy điểm nhô lên, lượng lớn tinh hoa thảo mộc nhanh chóng ngưng tụ lại, sinh cơ vô cùng dồi dào.

Lục Huyền lại xem xét trạng thái của nhóm linh thực Băng Huỳnh Thảo này thêm một lần nữa, sau khi xác nhận quá trình ngưng chủng đều diễn ra cực kỳ thuận lợi, hắn mới tiến vào khu vực linh điền ở trung tâm động phủ.

Bên tai vang lên một tiếng phượng hót ngút trời. Chỉ thấy một đôi hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng óng vừa lóe lên, đã nhanh chóng chui vào bên trong một khúc gỗ cháy sém ở phía xa. Khoảng giữa khúc gỗ có những vết nứt màu vàng sậm, những vết nứt này đan xen chằng chịt với nhau, tạo nên một bức tranh vẽ đôi Phượng Hoàng uy nghi đẹp đẽ.

Chỉ thấy một ngọn lửa như hồng liên hừng hực thiêu đốt trên mảnh gỗ cháy đen ấy, bên trong còn có một đôi hư ảnh Phượng Hoàng tinh xảo đang vui vẻ bay múa khắp nơi. Hình thái của chúng trông cực kỳ sống động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành Phượng Hoàng bay ra.

"Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, nếu đã bồi dưỡng đến giai đoạn hiện tại mà còn sử dụng Hồng Liên Diễm tam phẩm tẩm bổ, chỉ e tiến độ trưởng thành của nó sẽ hơi chậm hơn bình thường." Lục Huyền thầm cảm khái.

Từ khi nhận được khúc Phượng Hoàng Mộc lục phẩm này, hắn đã bồi dưỡng nó trên dưới hai mươi năm rồi, ban đầu đều dùng Hồng Liên Diễm tam phẩm có được từ Liệt Diễm Quả để bồi dưỡng nó, chờ sau khi di dời đến bí cảnh không trọn vẹn mới dùng dị hỏa trời sinh bên trong bí cảnh để tẩm bổ loại linh thực này. Nhưng sự cố xảy ra, khiến hắn không thể không di chuyển đến Lôi Hỏa Tinh Động này, tới đây, không còn dị hỏa trời sinh nữa, hắn chỉ có thể siwr dùng phương thức ban đầu để bồi dưỡng nó thôi.

"Phải nghĩ cách tìm ra một - hai loại dị hỏa cấp cao, nhanh chóng bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc lục phẩm đến thành thục mới được." Lục Huyền thầm nghĩ.

Linh thực Kim Cang Bồ Đề bên cạnh đã kết xuất một quả bồ đề màu vàng óng, mặt ngoài hiện lên từng tia Phật quang, mang đến cho người ta một loại cảm giác bình yên tốt lành.

Chương 806: Đa Tí Thi Nô!

Sau khi hấp thu Phật lực từ Phục Ma Quyết, bên trong linh thực đã có một luồng hư ảnh Kim Cang Nộ Mục hiện ra, cầm pháp khí hàng ma trong tay, dường như có thể quét sạch toàn bộ đám yêu ma quỷ quái trên thế gian này.

"Phật lực ben trong pháp khí Phục Ma Quyết tứ phẩm cũng chỉ còn lại non nửa, phải sớm chuẩn bị các loại pháp khí bảo vật của Phật môn khác, đảm bảo Kim Cang Bồ Đề có thể thuận lợi trưởng thành mới được."

Toàn bộ nhóm linh thực cao giai Lục Huyền thu thập được đều sinh trưởng bên trong mảnh linh điền này, chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy một gốc linh thực ngũ phẩm, nếu để các linh thực sư khác trông thấy cảnh tượng ở nơi đây, không biết bọn họ sẽ ghen tị tới mức nào.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm cũng mọc ra mấy cái lá trà tươi non màu xanh nhạt rồi. Với một luồng thanh linh chi khí không ngừng quanh quẩn trên lá trà, chúng trực tiếp để lộ ra dáng vẻ không nhiễm bụi trần, ngăn cách với bụi bặm dưới nhân gian.

Đều là ngũ phẩm nhưng khi Tâm Viên Quả dần trưởng thành, loại linh thực này lại có vẻ càng ngày càng quái dị. Từ xa nhìn lại, sẽ có cảm giác nó chính là một con vượn già đang ngồi xổm trong linh điền, vị trí trái tim của linh thực có một luồng thảo mộc linh khí tinh khiết bị cành lá bao trùm.

Thất Tình Đậu tứ phẩm đã kết ra một hạt đậu bảy màu, mỗi khi một loại sắc thái lóe lên, đều sinh ra kích thích, làm một loại cảm xúc tương ứng dâng lên trong lòng Lục Huyền. Ở

thời điểm chuyển đổi trạng thái cảm xúc, lại có cảm giác chúng nó trực tiếp bị bóc tách ra từ trog cơ thể của hắn rồi dung nhập vào hạt đậu bảy màu trước mắt này.

"Loại Thất Tình Đậu hiếm thấy này cũng dần tiến vào thời kỳ trưởng thành rồi, áng chừng trong vòng một - hai năm nữa sẽ thành thục hẳn." Lục Huyền cực kỳ mong chờ ở cây Thất Tình Đậu tứ phẩm này.

Hai mảnh linh điền trung tâm bị ngăn cách bởi Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, bên kia lại là cảnh tượng hoàn toàn khác hẳn. Hắn vừa mới tiến vào đã thấy một quả cầu thịt màu đỏ sậm bắn về phía mình với tốc độ cực nhanh, rồi cứ thế mà bổ nhào vào lòng Lục Huyền giữa vô vàn âm phong gào thét.

Bàn tay Lục Huyền hóa thành màu ngọc bích óng ánh, vội vàng chống đỡ công kích đến từ Nhục Linh Thần rồi thuận tay xốc lên lớp da lông nhìn như một đống rong biển màu đỏ lòm trên người nó, liếc mắt một cái đã trông thấy từng cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm chặt lại.

"Ngươi lại ăn vụng huyết nhục yêu thú để bồi dưỡng linh thực phải không?" Lục Huyền trực tiếp phát hiện ra một ít vụn huyết nhục còn dính trên cái miệng nhỏ của nó.

Nhục Linh Thần vội vàng xoay mấy vòng, như thể lắc đầu phủ nhận.

"Ngươi định bắt nạt chúng nó vì mấy đứa kia không biết nói hả?"

Lục Huyền lập tức dẫn theo Nhục Linh Thần đi tới bên cạnh mảnh linh nhưỡng U Nê Nhục, để nó nhìn kỹ những dấu răng sắc nhọn còn lưu lại bên trên. Hắn vỗ cho nó vài cái như trừng phạt rồi lấy một khối huyết nhục yêu thú từ trong túi trữ vật ra, ném cho Nhục Linh Thần.

Huyết nhục vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng hóa thành một mảnh huyết vụ trên không trung rồi nhanh chóng dung hợp lại biến ra một dòng sông máu dài nhỏ, bị Nhục Linh Thần hút vào trong cơ thể. Thân hình tròn vo của nó không ngừng co rút rồi bành trướng vài lần, cuối cùng mới vui sướng nhảy tới trước mặt Lục Huyền.

"Khẩu phần càng lúc càng lớn." Lục Huyền cảm khái một câu, sau đó lại lấy thêm một miếng huyết nhục yêu thú lớn khác cho Nhục Linh Thần ăn.

Cũng may lúc trước hắn đã góp nhặt được một lượng lớn huyết nhục yêu thú ở Hắc Tinh thành, cũng nhận được không ít thi hài yêu thú tứ phẩm từ nhóm đồng môn thông qua phương thức tuyên bố nhiệm vụ, bởi vậy hiện giờ mới không cần lo lắng lượng thực phẩm dự trữ của mình không đủ để thỏa mãn yêu cầu đối với huyết nhục của Nhục Linh Thần và đám linh thực tà dị trong mảnh linh điền âm phủ này.

"Ồ, Thiên Cầu Thủ lại lặng lẽ thành thục từ bao giờ rồi." Tâm thần ngưng tụ vào mười tám cây Thiên Cầu Thủ vẫn trong trạng thái kết nối với nhau dưới chân mình, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới linh thực đã được kéo đầy rồi.

Loại linh thực này có tạo hình giống như những cánh tay màu xanh đen với cơ bắp cuồn cuộn bên trên, lại có nhiều khớp nối hơn cánh tay bình thường rất nhiều lần, nhìn qua cực kỳ quái dị.

Lục Huyền cẩn thận rút một gốc lên nhưng không ngờ cả mười tám cây lại cùng bị kéo ra khỏi linh nhưỡng.

【Thiên Cầu Thủ, linh thực tam phẩm dị biến, có đặc tính sống quần cư, thích sinh trưởng trong linh nhưỡng được tích tụ các loại chân tay, nanh vuốt của yêu thú và cánh tay của tu sĩ, có tính công kích nhất định, có thể mượn dùng sức mạnh của

đám đồng bạn xung quanh để kết thành trận thế hợp lực đối địch, sau khi trưởng thành, chúng là nguyên liệu tuyệt hảo để tu luyện một loại tà thuật nào đó.】

"Mười tám gốc linh thực tam phẩm dị biến… Vậy mà tất cả lại chỉ có phẩm chất phổ thông." Lục Huyền khẽ lắc lắc đầu.

Rất nhanh, tầm mắt của hắn đã bị thu hút bởi mười tám quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện bên trong U Nê Nhục. Bàn tay nhẹ nhàng phất một cái, gần như đã cùng một lúc chạm vào bề mặt của mười tám quầng sáng. Toàn bộ quầng sáng lập tức nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé, tràn vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Thiên Cầu Thủ tam phẩm dị biến, nhận được tà vật ngũ phẩm Đa Tí Thi Nô (một)】

【Thu hoạch một gốc Thiên Cầu Thủ tam phẩm dị biến, nhận được tà vật ngũ phẩm Đa Tí Thi Nô (2)】

【Thu hoạch…】

…

Từng luồng ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền cứ như cưỡi ngựa xem đèn. Trước mặt hắn cũng nhanh chóng có thêm mười tám món đồ trông cực kỳ âm trầm quái dị. Chúng đều là một bộ phận thân thể với huyết nhục mơ hồ, nhưng thực sự không nhận ra nó là bộ phận nào, chỉ thấy ở mặt cắt có những mầm thịt màu xanh đen không ngừng nhúc nhích, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Phía sau mỗi đống máu thịt này đều là một đoạn chi thể khá dài có màu xanh đen quái dị, chúng bày ra những tư thế cực kỳ bất đồng, hoặc là chỉ thẳng lên bầu trời, hoặc không ngừng đung đưa, hệt như đống này vốn là những phần chi thể

được chắp vá từ tứ chi của rất nhiều loại yêu thú hoặc tu sĩ mà thành.

Lục Huyền lập tức ngưng tụ tâm thần trên một đống huyết nhục, tin tức có liên quan đến loại tà vật này cũng nhanh chóng xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Đa Tí Thi Nô, tà vật ngũ phẩm, được cô đọng từ lượng lớn cánh tay yêu thú và tu sĩ cấp cao, có thể kết hợp thành một thể, sau khi ký thác tâm thần có thể thoải mái khống chế Đa Tí Thi Nô trong phạm vi nhất định.】

【Mỗi cánh tay của Đa Tí Thi Nô đều có sức phá hoại cực mạnh, biến hóa khôn lường, khả năng công kích khi hòa thành một thể có thể sánh ngang với Kết Đan Chân Nhân.】

"Tà vật cấp bậc ngũ phẩm!" Đọc đến đây, trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng, hắn thực sự không thể ngờ phần thưởng quầng sáng của mười tám gốc Thiên Cầu Thủ dị biến lại có thể tổ hợp thành một món bảo vật ngũ phẩm quý hiếm như thế.

Chương 807: Nhiếp Hồn Huyết Chưởng!

Phải biết rằng, bên trong quầng sáng của linh thực tam phẩm bình thường cũng có khả năng nhận được bảo vật tứ phẩm, nhưng xác suất nhận được bảo vật tứ phẩm sau khi linh thực dị biến thành thục lại cao hơn một chút.

Vậy nên phần thưởng mở được từ mười tám quầng sáng của Thiên Cầu Thủ tam phẩm dị biến có thể tổ hợp thành một kiện tà vật ngũ phẩm đã khiến Lục Huyền cực kỳ mừng rỡ nhưng cũng không cảm thấy quá mức bất ngờ.

"Tức là hiện giờ, ta cần tổ hợp mười tám bộ phận của Đa Tí Thi Nô này vào cùng một chỗ?"

Hắn nhìn lướt qua những cánh tay quái dị đang trôi nổi giữa không trung, sau đó rót tâm niệm vào trong rồi dùng linh thức từ từ kéo chúng lại. Khi máu thịt dính sát vào nhau, hắn chợt phát hiện vô số những mầm thịt ở mặt cắt huyết nhục đã trở nên sinh động hơn hẳn, thậm chí chúng còn vội vàng kéo những mầm thịt đối diện về phía mình, nôn nóng muốn hòa làm một thể.

Đến cuối cùng khi mười tám bộ phận thân thể đã chắp vá lại cùng nhau, tạo thành một bóng dáng nhân loại thấp bé với hai chi màu xanh đen chống trên mặt đất và mười sáu cái còn lại tùy ý bay múa trên không trung, có cảm giác chúng nó đang muốn che khuất cả bầu trời.

Tâm niệm của Lục Huyền khẽ động, hai chi dưới của Đa Tí Thi Nô dùng sức đạp một cái, đã lập tức hóa thành một tia tàn

ảnh xuất hiện ở phía xa.

"Tốc độ cực nhanh, tuy không biết so với Kết Đan Chân Nhân thì thế nào nhưng đúng là tốc độ của nó nhanh hơn nhiều so với tu sĩ Trúc Cơ viên mãn." Lục Huyền thầm đánh giá.

Đa Tí Thi Nô nhanh nhẹn bò qua bò lại trong linh điền, trong lúc nhất thời, dường như toàn bộ linh điền đều có bóng dáng của loại tà vật quái dị này. Lục Huyền dùng linh thức khống chế nó đi tới trước mặt mình, sau đó trong đầu chợt hiện lên một ý niệm.

Đột nhiên toàn bộ những cánh tay của con Đa Tí Thi Nô trước mặt hắn điên cuồng nắm lại rồi công kích về phía trước, quyền ảnh xẹt qua đầy trời, làm dấy lên từng cơn cuồng phong mạnh mẽ.

"Xuất sắc xuất sắc xuất sắc xuất sắc xuất sắc xuất sắc xuất sắc!"

Thận Âm Bảo Châu vừa lặng lẽ hiện lên trong cổ họng của Lục Huyền, một thanh âm quen thuộc nguyên nước nguyên vị đột ngột xuất hiện.

(Thật ra nguyên văn câu "Xuất sắc" trên nó là 噢啦 – từ này có thể hiểu là một câu cảm thán mang ý nghĩ tích cực và hơi vui vẻ một chút, kiểu như "Xuất sắc", ổn rồi, được lắm, amazing good jod…)

"Hắc hắc…" Hắn không nhịn được cũng lập tức bật cười.

Sau khi thử nghiệm khả năng của Đa Tí Thi Nô xong Lục Huyền lại điều khiển nó đi vào một góc bên trong linh điền rồi tiếp tục đi xem xét rất nhiều linh thực tà dị khác.

Như thể đã hẹn trước với nhau, chưa tới mười ngày sau Huyết Linh Chưởng Tham vẫn luôn bò lung tung muốn hút máu trong linh điền cũng hoàn toàn chín muồi. Hắn đưa mắt nhìn bàn tay sống động màu huyết hồng bên chân, nhẹ nhàng

nhéo thử một cái, cảm xúc khá là nhẵn mịn, hệt như huyết nhục chân thực. Chỉ thấy những đường kinh mạch màu huyết hồng trên bàn tay kia hơi nhô lên cao, dường như có vô số chất lỏng màu đỏ đậm sền sệt muốn phun ra ngoài vậy.

Hắn cẩn thận lấy nó ra khỏi linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ bên trên.

【Huyết Linh Chưởng Tham, linh thực tứ phẩm, thích ăn yêu thú và tinh huyết của tu sĩ, có hình dạng như bàn tay, có năng lực hành động nhất định, trong quá trình trưởng thành sẽ chủ động áp sát vào nguồn cung cấp máu, âm thầm hút tinh huyết từ trong đó.】

【Sau khi thành thục có thể dùng để phụ trợ tu luyện công pháp huyết đạo, cũng có thể trực tiếp sử dụng để tăng cường thân thể.】

"Không ngờ lại là phẩm chất tốt." Dù có phần bất ngờ về kết quả này nhưng Lục Huyền cũng hiểu ra nguyên nhân ngay.

Khi gốc Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm này vẫn ở trong giai đoạn mọc rễ nảy mầm, hắn đã dùng tinh huyết của Giao Long cấp bậc tam phẩm trong Thiên Long hồ đi tới bồi dưỡng nó rồi, về sau đó, hắn còn dùng tinh huyết của yêu thú tứ phẩm để tẩm bổ thêm, thì đến cuối cùng, thu hoạch được một gốc Huyết Linh Chưởng Tham phẩm chất tốt cũng không quá là lạ.

"Linh thực có phẩm chất tốt, khẳng định là phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ vô cùng phong phú đấy, cũng không biết có thể mở ra loại bảo vật gì?" Lục Huyền nhìn về phía quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng. Trong lúc nhất thời, quầng sáng nọ trực tiếp nở rộ như pháo

hoa, vỡ vụn thành vô số điểm sáng nhỏ bé. Các điểm sáng này nhanh chóng tụ hợp lại với nhau, hình thành nên một luồng tàn ảnh hình bàn tay màu máu, chỉ trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm, nhận được thần thông huyết đạo cấp thấp: Nhiếp Hồn Huyết Chưởng.】

"Thần thông huyết đạo cấp thấp?"

Ý niệm trong đầu Lục Huyền khẽ động, trước mặt hắn đã xuất hiện một quyển sách cổ màu máu. Bên trong cuốn sách cổ này có khắc một dấu tay màu máu. Vừa nhìn lướt qua, đã có cảm giác mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ lại có thể trông thấy vô số những bàn tay huyết sắc khổng lồ, hoặc rơi xuống từ phía chân trời, hoặc dời non lấp biển, hoặc biến một con yêu thú khổng lồ thành thây khô, biến hóa vô vàn.

Hắn hít sâu một hơi, khép lại cuốn sách cổ màu máu tà dị trong tay, tâm thần ngưng tụ bên trên, mọi tin tức có liên quan đến môn thần thông tà đạo này lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Nhiếp Hồn Huyết Chưởng, thần thông tà đạo cấp thấp, có thể thông qua quá trình quan tưởng dấu tay huyết sắc để lĩnh ngộ phương pháp tu hành.】

【Trước khi tu luyện nhất định phải thu thập đủ chín mươi chín loại tinh huyết của yêu thú rồi trộn lẫn chúng với nhau, luyện chế thành một loại huyết cao đặc biệt sau đó bọc trên hai tay, vì đây là thần thông tà dị nên trong quá trình tu hành, chỉ cần hơi bất cẩn một chút sẽ có nguy hiểm dị hoá.】

【Thần thông này cực kỳ ác độc, sau khi tu luyện thành công có thể dễ dàng gây ô nhiễm cho thân thể của địch nhân, chuyên tấn công ba hồn bảy vía, khó lòng phòng bị.】

"Chẳng ngờ ta lại mở ra một môn thần thông cấp thấp từ gốc linh thực tứ phẩm kia." Trong lòng Lục Huyền âm thầm mừng rỡ.

Gốc Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm có phẩm chất tốt này đã mang cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Phải biết rằng, thần thông cực kỳ hiếm thấy, dù chỉ là cấp thấp thì mỗi một môn đều ẩn chứa những năng lực huyền diệu khó lường.

Lúc trước, khi còn ở bên trong Thiên Kiếm tông, dù dựa vào Tàng Kinh Các, hắn đã biết bên trong tông môn của mình có không dưới mười loại thần thông, nhưng bản thân chỉ có tu vi Trúc Cơ, khiến cho hắn không đủ tư cách tu hành những loại thần thông đó. Không ngờ hôm nay lại nhận được một môn thần thông từ bên trong quầng sáng.

"Quả nhiên chăm chỉ làm ruộng thì không việc gì không làm được. Chẳng những là pháp khí, đan dược, bảo vật, thậm chí cả thần thông cũng có thể mở ra." Tư tưởng chuyên tâm làm ruộng của Lục Huyền đã sớm vững chắc giờ lại khắc sâu thêm vài phần.

Chương 808: Bán Phù Lục!

"Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất, bởi vì Nhiếp Hồn Huyết Chưởng vốn là một môn thần thông tà đạo, trong khi tu luyện còn có nguy cơ bị dị hoá. Phải dùng nhiều loại tinh huyết yêu thú để luyện chế thành huyết cao bọc kín hai tay, nếu tùy tiện tu luyện chỉ sợ hai tay sẽ xuất hiện đặc điểm tà dị, không phù hợp với thân phận linh thực sư cẩn thận dè dặt của ta." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Do dự một lúc, cuối cùng hắn vẫn quyết định tạm thời sẽ đặt cuốn sách màu máu kia vào trong Thao Trùng Nang.

Dù sao thì linh điền của hắn vẫn còn rất nhiều linh chủng ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm, sự xuất hiện của phần thưởng thần thông chỉ là điểm khởi đầu mà thôi.

Liên tiếp thu hoạch hai loại bảo vật cao cấp, tâm trạng Lục Huyền cực kỳ tốt, ngay cả khi đưa mắt nhìn đám âm hồn oán niệm không ngừng bay lang thang trong mảnh linh điền này, hắn cũng có thể mỉm cười với chúng.

Hắn lại lấy Dẫn Hồn Đăng và Tang Hồn Chung đã tìm được trong chợ đen tại Hắc Tinh thành tới, thả từng luồng âm hồn bên trong ra ngoài. Chỉ trong vòng mấy hơi thở, đám âm hồn kia đã chen chúc kín cả linh điền âm phủ.

Xung quanh Âm Khốc Mộc – hiện đã mọc ra một đoạn dài – lập tức truyền đến những tiếng kêu rên, âm thanh làm người ta sợ hãi không nói nên lời ấy có nhiệm vụ dụ dỗ những luồng âm hồn đang lang thang gần đó tiến vào trong cây.

Sau khi hấp thu đủ nhiều âm hồn, tiếng kêu rên nọ càng kéo dài hơn, dường như nó trực tiếp vang lên từ chỗ sâu dưới

đáy lòng Lục Huyền vậy. Hắn tiện tay kéo một luồng âm hồn tinh thuần không tạp chất tới chỗ Nhiên Hồn Hoa, sau đó nhẹ nhàng đặt trên phần ngọn của linh thực.

Thoáng chốc, trên ngọn của Nhiên Hồn Hoa đã trào ra một luồng linh lực màu đen nhánh. Linh lực đảo qua, luồng âm hồn tinh thuần kia đã nhanh chóng tan rã như tuyết đọng dưới trời quang, hóa thành vô số tia sáng màu đen nhỏ bé, dung nhập vào trong thân Nhiên Hồn Hoa.

Bồi dưỡng cho Nhiên Hồn Hoa xong, Lục Huyền lại lấy ra một ít hồn phách hài đồng để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của Thánh Anh Quả Mẫu Chu và hai gốc Tử Chu bên trong linh điền, cùng với một đống ngũ tạng yêu thú được dùng để nuôi dưỡng Ngũ Tạng Bảo Chu dựa theo một phương thức đặc thù nhất định.

Về phần U Tuyền Hoa, sinh trưởng trong môi trường âm phủ như vậy là đủ rồi, một mình nó đang ở trong góc yên lặng hấp thu âm khí tinh thuần.

"Nhất định phải nghĩ cách bồi dưỡng Sát Nguyên Quả, cứ để nó ở trong linh điền mãi cũng không được." Lục Huyền nhìn qua linh chủng Sát Nguyên Quả đang được chôn trong Oán Linh Nê, âm thầm nghĩ.

Liên tiếp thu được hai món bảo vật ngũ phẩm tà dị, trong lòng Lục Huyền đã cực kỳ thỏa mãn.

Chưa đợi hắn tìm kiếm được tài liệu có thể tẩm bổ cho linh chủng Sát Nguyên Quả, trong linh điền lại có một nhóm linh thực sắp sửa thành thục. Chính là Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm đã được gieo trồng từ trước đó.

Hai mươi gốc dây leo hồ lô dính cùng một chỗ, trên mỗi dây leo đều kết xuất từ bốn đến sáu trái hồ lô loang lổ đốm xanh.

Gió nhẹ thổi qua, làm những trái hồ lô rủ xuống bên dưới không ngừng nhẹ nhàng lay động giữa không trung, cũng khiến cho vô số kiếm khí đang uẩn dưỡng bên trong liên tục bị kích động, khiến âm thanh chúng va chạm vào nhau cứ vang lên liên miên không dứt.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên Dưỡng Kiếm Hồ Lô, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã sắp bị kéo đầy.

"Để lại năm cây trong hai mươi gốc Dưỡng Kiếm Hồ Lô này để ngưng chủng, còn lại thu hoạch toàn bộ."

Nạp Linh Thảo Châu trong tay hắn vẫn đủ dùng, cộng thêm phẩm giai của Dưỡng Kiếm Hồ Lô chỉ là tam phẩm, trong vòng mười ngày nửa tháng nữa chúng sẽ hoàn toàn chín muồi, bởi vậy Lục Huyền cũng không tiết kiệm chút Thanh Mộc nguyên khí ít ỏi này làm gì, hắn dự định sẽ thúc chín Dưỡng Kiếm Hồ Lô, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi rút thưởng mười lần, thậm chí là nhiều lần liên tục.

Linh lực màu xanh nhạt tuôn ra từ đầu ngón tay hắn, rót vào trong Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Một lát sau, toàn bộ Dưỡng Kiếm Hồ Lô đã thành thục. Hắn cẩn thận hái toàn bộ những trái hồ lô màu xanh biếc vừa thành thục kia xuống, tổng cộng có bảy mươi lăm trái, phần lớn là phẩm chất phổ thông nhưng cũng có mấy trái phẩm chất tốt.

Lục Huyền quan sát một lát rồi dồn sự chú ý về phía mấy chục quầng sáng màu trắng mới xuất hiện kia. Quầng sáng lập lòe hoà lẫn trong đám dây leo xanh mướt. Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, bóng dáng hắn lướt qua, nhẹ nhàng chạm vào tất cả các quầng sáng gần như cùng một lúc. Mấy chục quầng sáng lặng lẽ nổ tung, hóa thành những điểm sáng nhỏ bé đầy trời rồi ngưng tụ thành từng tấm phù lục mờ ảo, chui vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một gốc Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục Tinh Vẫn kiếm phù tứ phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, nhận được phù lục Đại Nhật kiếm phù tứ phẩm.】

【Thu hoạch…】

Từng tấm phù lục hiện ra trước mắt Lục Huyền. Kiếm khí hoặc như sóng biển cuồn cuộn, hoặc như mặt trời chói chang treo cao, hoặc như lưu tinh rơi xuống…

"Không ngờ lại có nhiều kiếm phù tứ phẩm như thế!" Nhìn một đống kiếm phù trước mặt, Lục Huyền lập tức cười đến không ngậm miệng được.

Mỗi một tấm kiếm phù tứ phẩm đều vô cùng quý giá, thậm chí giá trị của chúng còn không hề thua kém một số loại pháp khí tứ phẩm, mà hắn chỉ trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô một lần đã thoải mái thu hoạch được đến mấy chục tấm rồi!

"Nhiều nhất là Khiếu Hải kiếm phù, có hai mươi mốt tấm, số lượng Đại Nhật kiếm phù và Tinh Vẫn kiếm phù như nhau, đều có mười chín tấm, Long Tượng kiếm phù là ít nhất, chỉ có mười sáu tấm."

Lục Huyền kiểm tra số lượng các loại kiếm phù.

"Tính cả năm mươi mấy tấm còn thừa lại lúc trước, thì hiện giờ ta đang có tổng cộng là hơn một trăm hai mươi tấm kiếm phù tứ phẩm." Hắn tính sơ qua một lượt, chẳng thể ngờ trong bất tri bất giác, bản thân lại tích góp được nhiều kiếm phù tứ phẩm tới vậy rồi.

"Đến giờ vẫn chưa biết sau khi toàn lực kích phát tất cả số kiếm phù trong tay, chúng sẽ tạo thành sát thương lớn đến

nhường nào… Vừa hay gần đây ta đang không dư dả mấy, có thể bán một phần kiếm phù đổi lấy ít linh thạch, chuẩn bị cho buổi đấu giá sắp tới.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức mở hai tòa trận pháp ngũ phẩm ra, dặn dò Thảo Khôi Lỗi một tiếng rồi rời khỏi Lôi Hỏa Tinh Động, đi tới phạm vi của Trích Tinh Lâu, rồi quen cửa quen nẻo tiến vào phân hội của Hải Lâu thương hội, một thị nữ Luyện Khí viên mãn lại nhiệt tình bước ra nghênh đón.

“Tiền bối, nếu có chuyện gì cần nô tỳ xin cứ việc dặn dò.”

“Ta muốn bán một ít phù lục tứ phẩm, ngươi không quyết định được, vẫn nên mời Văn lâu chủ nhà ngươi tới đây đi.” Lục Huyền nói rõ ý định của mình với nàng ta.

Không lâu sau một nữ tu dịu dàng đã bước từ bên trong ra.

“Lục đạo hữu, lâu rồi không gặp, phong thái của đạo hữu lại hơn xưa rồi.” Nữ tu họ Văn cười nói: “Không biết trong khoảng thời gian này, đạo hữu có luyện chế ra Trúc Cơ Đan mới không? Nếu có thương hội chúng ta sẽ thu hết.”

Chương 809: Thân Phận Của Lão Giả Họ Mộc!

"Văn đạo hữu, trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của tại hạ hết sức bình thường, xác suất thành công chưa tới ba phần mười, trong thời gian ngắn như vậy sao có thể luyện ra lượng lớn Trúc Cơ Đan được?" Lục Huyền tự giễu một câu.

"Thực không dám giấu giếm, lần này ta tới là muốn bán một ít phù lục tứ phẩm. Số phù lục này đều là kiếm phù, hẳn là không phải loại thông thường."

"Kiếm phù tứ phẩm?" Thời điểm nữ tu họ Văn nghe nói trong tay Lục Huyền không có Trúc Cơ Đan, ánh mắt đã có chút thất vọng, nhưng chờ tới khoảnh khắc nàng nhìn thấy một tờ kiếm phù trong tay Lục Huyền, ánh mắt lại lập tức tỏa sáng rạng ngời.

Phải biết rằng, bên trong Tu Hành giới có cả ngàn vạn loại phù lục, thường thấy nhất chính là phù lục ngũ hành, còn có phù lục trừ tà trấn áp phong cấm, vì độ khó khi vẽ quá cao nên kiếm phù trực tiếp trở thành mặt hàng khá hiếm thấy bên trong Tu Hành giới. Nhưng trong các loại phù lục cùng phẩm giai thì sức công phạt của kiếm phù đứng số một số hai, thậm chí ở thời điểm mấu chốt, tu sĩ còn có thể dựa vào kiếm phù để xoay chuyển thế cục, bởi vậy thứ này được các tu sĩ rất mực hoan nghênh.

Nàng tiếp nhận tấm kiếm phù từ trên tay Lục Huyền, chỉ cần nhìn qua một cái thôi cũng có thể cảm nhận được điểm bất phàm của hai loại phù lục này rồi.

Một tấm phù lục có hình mũi kiếm giống như một ngôi sao băng vừa xẹt qua hư không, kiếm khí tung hoành thiên địa, thiêu đốt bản thân, chỉ vì một khoảnh khắc thăng hoa khi phóng xuất.

Trong khi trên bề mặt của tấm phù lục thứ hai lại có hư ảnh của một con Giao Long một mực lượn vòng khắp chốn, bễ nghễ hết thảy, Nhìn vào bên trong, sẽ có cảm giác nơi này vừa xuất hiện một con voi khổng lồ đứng giữa hư không, đỉnh thiên lập địa, trấn áp vạn vật trên thế gian.

"Kiếm phù tứ phẩm quý hiếm như thế, không ngờ Lục đạo hữu lại nguyện ý nhịn đau từ bỏ chúng ư?" Nàng hỏi Lục Huyền với vẻ nghi hoặc.

"Số kiếm phù này là do một vị lão tổ trong gia tộc chúng ta luyện chế, vị lão tổ kia đã từng bái nhập một đại tông kiếm đạo, sau nhiều năm nghiên cứu chế phù, cuối cùng đã nghiên cứu ra hai loại kiếm phù này. Hai loại kiếm phù này lần lượt là Tinh Vẫn kiếm phù và Long Tượng kiếm phù, có thể kích phát toàn bộ kiếm khí bên trong cùng một lúc hoặc giữ lại để sử dụng liên tục nhiều lần." Lục Huyền giới thiệu sơ qua, lại một lần nữa gán cái danh gia tộc cho những món bảo vật quý hiếm này.

"Vậy cớ sao Lục đạo hữu không giữ lại để phòng thân?"

"Haizz…" Lục Huyền khẽ thở dài một câu, có thể mơ hồ nghe được vài phần bi thương từ trong đó.

"Sau khi gia tộc xuống dốc tại hạ trở thành một gã tán tu, không có đủ tài nguyên tu hành nên chỉ đành bán đi những món bảo vật trưởng bối trong tộc ban cho trước đó, cố gắng duy trì chuyện tu hành cho mình." Giọng điệu của hắn cực kỳ chân thành tha thiết.

“Thêm nữa, ta chỉ là một linh thực sư nhỏ bé, bình thường cũng không có cơ hội vận dụng những tấm kiếm phù trân quý này, cứ cất mãi trong túi trữ vật cũng chỉ khiến bảo vật phủ bụi, còn không bằng mang ra đổi lấy một ít linh thạch, mua thêm linh chủng, giúp bản thân nhanh chóng lớn mạnh.”

“Thì ra là thế. Đúng là tán tu tu hành không dễ dàng, nhưng Lục đạo hữu tinh thông linh thực lại có bản lĩnh luyện đan không tầm thường, nếu muốn tìm một thế lực lớn để dựa vào thì tại hạ có thể tiến cử ngươi với một trưởng lão Kết Đan trong thương hội.” Nữ tu dịu dàng khẽ gật đầu, nét mặt có mấy phần thông cảm, nói xong lời cuối cùng, nàng còn chủ động mời Lục Huyền gia nhập vào Hải Lâu thương hội.

“Đa tạ ý tốt của Văn đạo hữu, nhưng ta lười biếng quen rồi, không thích bị gò bó, độc lai độc vãng vẫn thích hợp với tại hạ hơn.” Lục Huyền uyển chuyển từ chối.

“Không sao, hết thảy đều do Lục đạo hữu lựa chọn. Chúng ta quay về với chuyện chính vậy, tuy ta có thể xác định số kiếm phù này là tứ phẩm, nhưng giá trị cụ thể thế nào, vẫn cần Mộc đạo hữu trong thương hội đi tới giám định và đánh giá, xin Lục đạo hữu thứ lỗi, chờ cho một lát.” Nữ tu cười nói với Lục Huyền.

“Văn đạo hữu, tại hạ có một chuyện muốn nhờ.” Nhân lúc lão giả giám bảo họ Mộc của Hải Lâu thương hội còn chưa tới, Lục Huyền chợt lên tiếng.

“Mời Lục đạo hữu nói.”

“Gần đây tại hạ có được một môn thuật pháp đặc biệt, cần thu thập pháp khí hoặc bảo vật ẩn chứa sát khí nồng đậm, không biết quý lâu có thứ như vậy hay không?”

“Vật ẩn chứa sát khí à… Dưới tình huống bình thường, loại bảo vật kia đều đến từ nhóm tu sĩ đã trải qua vô số cuộc giết

chóc, nhưng sau khi phát hiện trên pháp khí ngưng kết sát khí, bình thường tu sĩ đều sẽ nhanh chóng luyện hóa nó để tránh ảnh hưởng tới phẩm chất của pháp khí. Bởi vậy muốn tìm một món bảo vật ẩn chứa sát khí tinh thuần nồng đậm cũng hơi khó, bản lâu không có vật Lục đạo hữu cần, chỉ có tổng lâu mới có bảo vật thỏa mãn được yêu cầu của đạo hữu mà thôi." Nữ tu nghĩ một lát rồi dịu dàng nói.

Nói đến đây, đột nhiên nàng nhớ ra điều gì đó nên lập tức thay đổi đề tài: "Nhưng Lục đạo hữu đừng vội thất vọng, phân lâu không có lại không có nghĩa là tu sĩ trong lâu không có."

"Lời này có ý gì?"

"Đợi lát nữa Mộc sư huynh kia tới ngươi sẽ biết thôi. Bình thường, Mộc sư huynh rất thích sưu tập các loại trân bảo hiếm thấy, càng là mặt hàng cổ quái kỳ lạ, đối phương càng thích, chưa biết chừng trong kho tàng của Mộc sư huynh lại có vật đạo hữu đang cần." Linh thức của nàng đảo qua khắp phòng, sau đó nói với Lục Huyền.

"Hơn nữa Mộc sư huynh chính là cháu của một vị phó hội trưởng tu vi Nguyên Anh trong thương hội, được yêu thương vô cùng, trên người có đủ các loại bảo vật hiếm thấy. Nếu trong tay Lục đạo hữu có đồ vật gì hiếm lạ, cũng có thể kết bạn với Mộc sư huynh xem sao." Nữ tu dịu dàng nhỏ giọng nói.

"Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở." Lục Huyền chắp tay tỏ vẻ cảm kích với nàng.

Không lâu sau đã có một lão giả cao lớn vội vàng xông vào phòng. Lão giả này có một đôi mắt màu đỏ đậm, trong mắt ẩn chứa vô số hỏa diễm thuần trắng đang lặng lẽ thiêu đốt. Khi đối diện với nó, trong đôi mắt sẽ phát sinh một chút cảm giác cực kỳ dị thường.

Một tầng linh lực mênh mông chợt xuất hiện bên ngoài đôi con ngươi của Lục Huyền, sau khi thoáng vận chuyển 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 , cảm giác dị thường kia đã lập tức biến mất.

"Mộc sư huynh, vị này là Lục Huyền Lục đạo hữu. Lúc trước, Lục đạo hữu đã bán cho bản lâu một món pháp khí đặc biệt tên là Thanh Vi Ngọc Tỏa." Nữ tu dịu dàng vội đứng dậy, giới thiệu Lục Huyền với lão giả cao lớn.

"Lục đạo hữu, ta vẫn còn nhớ ngươi, chiếc khóa ngọc kia rất thú vị."

"Bái kiến Mộc đạo hữu." Lục Huyền cười chào hỏi.

"Cho ta xem hai loại kiếm phù kia một chút đi." Lão giả cao lớn vội vàng nhận lấy hai tờ kiếm phù từ trong tay nữ tu họ Văn, cẩn thận quan sát một phen.

Lát sau, luồng hỏa diễm thuần trắng trong mắt lão càng thiêu đốt càng thêm mãnh nhiệt, gần như đã phủ kín toàn bộ con ngươi rồi, đồng thời một sợi linh lực nhỏ như sợi tóc cũng nhẹ nhàng vươn ra, lượn quanh bề mặt của kiếm phù.

Chương 810: Khôi Lỗi Loại Không Gian!

"Sau khi kích phát tấm kiếm phù này sẽ có một đạo kiếm khí với tốc độ càng lúc càng nhanh, uy lực càng lúc càng lớn phóng ra, chỉ với một đòn, cũng có khả năng đánh chết tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ." Lão giả cao lớn chỉ vào tấm Tinh Vẫn kiếm phù.

"Còn tấm kiếm phù này… Có vẻ như người chế phù đã dùng một loại phương pháp khác để dung nhập một tia hồn phách của Giao Long và Cự Tượng vào phù lục, bởi vậy sau khi kích phát kiếm phù, nó sẽ phóng ra một đạo kiếm khí cực lớn. Kiếm khí có sức mạnh của cả Giao Long và Cự Tượng, dễ dàng phá hủy thân thể tu sĩ Trúc Cơ và các loại pháp khí hộ thân tam phẩm tứ phẩm." Ánh mắt lão giả cực kỳ sắc bén, chỉ cần liếc qua một cái đã nhận ra tác dụng đại khái của hai loại kiếm phù này, khiến Lục Huyền đứng bên cạnh không khỏi lộ vẻ tán thưởng.

"Mộc đạo hữu học rộng hiểu nhiều, đồng thuật tinh xảo, Lục mỗ vô cùng bội phục." Hắn nhẹ nhàng nịnh nọt một câu.

"Ha ha, phải nói là trên người Lục đạo hữu có vài món đồ không tệ mới đúng."

Lúc trước, hắn từng mang đến cho bọn họ mấy món pháp khí Thanh Vi Ngọc Tỏa tứ phẩm, giờ lại đưa ra hai loại kiếm phù tứ phẩm hiếm thấy, điều này đã khiến lão giả họ Mộc có vài phần tò mò cũng như thiện cảm với Lục Huyền.

“Văn đạo hữu, xin cho một cái giá đi.” Lục Huyền quay đầu nói với nữ tu dịu dàng bên cạnh.

“Lục đạo hữu, chúng ta sẽ thu mua mỗi tấm Tinh Vẫn kiếm phù với giá tám nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm, đồng thời cũng thu mua mỗi tấm Long Tượng kiếm phù với giá tám nghìn hai trăm linh thạch hạ phẩm, ngươi thấy thế nào?” Nữ tu dịu dàng dò hỏi.

Lục Huyền cúi đầu suy nghĩ một phen, tuy kiếm phù quý hiếm nhưng chung quy lại, nó vẫn không thể so sánh với pháp khí cùng cấp được. Thanh Vi Ngọc Tỏa lúc trước có thể bán ra với giá một vạn linh thạch hạ phẩm, thì hiện giờ hai loại kiếm phù này đều có thể bán ra với giá hơn tám nghìn linh thạch hạ phẩm một tấm, cũng là ổn rồi.

“Được, thành giao.” Lục Huyền đã cảm thấy thỏa mãn nên thoải mái đồng ý luôn. Hắn lại lấy thêm kiếm phù ra, mỗi loại có năm tấm, mười tấm phù lục có thể đổi được hơn tám vạn linh thạch hạ phẩm, chính xác là tám trăm ba mươi lăm viên linh thạch trung phẩm.

Linh thức của hắn đảo qua số linh thạch trung phẩm vừa được nữ tu đưa tới, sau đó thu hết vào túi trữ vật.

“Mười tấm kiếm phù đã đổi được tám trăm ba mươi lăm khối linh thạch trung phẩm, nếu ta bán hết số kiếm phù còn lại trong người thì… chậc chậc.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái vì gia sản của mình quá mức dồi dào.

Hai người trao đổi tiền hàng xong, Lục Huyền thấy lão giả cao lớn đang định rời đi mới vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Xin Mộc đạo hữu dừng bước.”

Bước chân của lão giả cao lớn hơi khựng lại, hướng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn qua: “Lục đạo hữu có gì cần chỉ giáo?”

“Chuyện là thế này.” Lục Huyền mỉm cười rồi nhẹ nhàng đi tới trước mặt lão giả cao lớn, thành khẩn nói: “Gần đây tại hạ đang tìm kiếm một món pháp khí hoặc bảo vật ẩn chứa sát khí bên trong, nhưng tìm mãi vẫn không có kết quả. Lại nghe nói Mộc đạo hữu có sở thích cất giữ rất nhiều bảo vật cổ quái nên muốn hỏi thăm đạo hữu một phen, không biết ngươi có vật ẩn chứa sát khí như vậy hay không?”

“Pháp khí ẩn chứa sát khí à… Đúng là tại hạ có một món, nhưng ta không định bán cho người khác.” Lão giả cao lớn nói thẳng.

“Mộc đạo hữu, nếu ta dùng một đồ vật cũng hiếm thấy tương tự như thế để trao đổi với ngươi thì sao?”

“Ta đã bồi dưỡng thành công rất nhiều linh thực cổ quái, lại cộng thêm những món bảo vật từng được trưởng bối trong tộc ban thưởng trước đây, hẳn là trong người vẫn có vài món đủ sức lọt vào mắt xanh của Mộc sư huynh.” Lục Huyền tự tin nói.

“Được! Hy vọng Lục đạo hữu sẽ không khiến ta thất vọng! Mời đi theo ta!” Lão giả cao lớn thoải mái nói.

Lục Huyền có thể lấy ra Thanh Vi Ngọc Tỏa và hai loại kiếm phù hiếm thấy như vậy, hẳn là những món bảo vật hắn vừa nói đến cũng không tầm thường, khiến trong lòng lão không nhịn được mà có thêm vài phần chờ mong.

Hai người một trước một sau đi vào một gian phòng rộng rãi.

Tiến vào nơi này, Lục Huyền lập tức cảm thấy bất ngờ, bởi vì căn phòng trước mắt được bố trí vô cùng đơn giản, hoàn toàn không có cảnh tượng rực rỡ muôn màu như trong tưởng tượng của hắn.

Đột nhiên hắn phát hiện một cảm giác khác thường truyền tới từ bên cạnh, chờ tới khi quay đầu nhìn lại, mới thấy một tòa nhà gỗ cao hơn nửa trượng đang đứng sừng sững ở bên đó.

"Lầu gỗ này có vẻ rất kỳ quái, hình như vừa rồi nó đang quan sát ta?" Hắn lặng lẽ dời ánh mắt đi, không để lại bất cứ dấu vết nào, nhưng trong cảm nhận của linh thức, tòa lầu gỗ kia lại đang chậm rãi nâng lên, để lộ ra vài cái chân gỗ dài nhỏ phía dưới, chậm rãi tới gần Lục Huyền.

"Lục đạo hữu, tất cả những món bảo vật của ta đều nằm trong cái lầu gỗ này. Nó là một món pháp bảo cao giai do một vị trưởng bối của ta mô phỏng lại tổng bộ của Hải Lâu thương hội, sau đó luyện chế mà thành. Bản thân nó chính là một con khôi lỗi loại không gian đặc biệt, bên trong có chứa không gian vô cùng rộng lớn, có thể chứa đựng rất nhiều bảo vật. Mặt khác khả năng phòng hộ của chính tòa lầu gỗ này cũng không thể coi thường. Trước mặt nó, ngay cả Kết Đan Chân Nhân cũng không đáng để mắt." Lão giả cao lớn giới thiệu với Lục Huyền, giọng nói vô cùng thoải mái như thể bản thân lão không hề lo lắng Lục Huyền sẽ nổi lòng tham.

Giới thiệu xong, lão lập tức tới gần lầu gỗ, nắm lấy cái lầu gỗ kia rồi nhẹ nhàng rung một cái. Chỉ thấy linh quang bắn ra còn mang theo một cây trường kích bằng đồng.

"Ta sưu tầm được cây binh khí trường kích này đã khá lâu rồi. Nghe nói, nó đến từ một khu chiến trường Thượng cổ nào đó, bên trong ẩn chứa sát khí vô cùng nồng đậm, có thể dễ dàng ăn mòn tinh thần của tu sĩ. Vì chất liệu và phương pháp rèn đúc đặc biệt nên cây trường kích được bảo tồn khá hoàn chỉnh, bên trong ẩn chứa sát khí cực kỳ nồng đậm, hơi bất cẩn một chút thôi tâm trí sẽ bị sát khí trùng kích tới mức mất đi phương hướng." Lão giả cao lớn giới thiệu với Lục Huyền.

Lục Huyền khẽ gật đầu, ánh mắt đã nhanh chóng bị cây trường kích trước mắt này thu hút. Hình thức của cây trường kích này cực kỳ cổ xưa, có thể nhận ra sự khác biệt rõ rệt của nó với những món pháp khí đương thời, mặt ngoài có thêm một lớp gỉ sét màu xanh vàng, nhìn qua cũng thấy nó vô cùng cũ kỹ.

Thỉnh thoảng lại có từng luồng khói với hai màu đỏ xám xen lẫn vào nhau, bay ra từ bên trong trường kích, khói xám mang đặc tính tĩnh mịch chết chóc, trong khi khói đỏ đại diện cho khát máu điên cuồng, thậm chí còn có thể mơ hồ nghe được những âm thanh reo hò chém giết bên trong làn khói.

Chẳng mấy chốc một mảnh sát khí ngút trời đã tràn ngập khắp gian phòng.

Lão giả cao lớn vận chuyển linh lực, nhanh chóng trói buộc mảnh sát khí nồng đậm tản ra từ cây trường kích màu đồng thau kia vào bên trong một cái vòng bảo hộ linh khí.

“Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?” Lão đắc ý hỏi Lục Huyền, như có có vài phần ý muốn khoe khoang.

Chương 811: Trao Đổi Bảo Vật!

“Quả nhiên Mộc đạo hữu đã cất giữ được rất nhiều thứ, vậy mà lại có một món pháp khí ẩn chứa sát khí nồng đậm tới mức này.” Ánh mắt Lục Huyền lộ ra vài phần hâm mộ.

“Không dối gạt gì đạo hữu, ta có chút hứng thú với thanh trường kích bằng đồng này, nên mời Mộc đạo hữu ra giá đi!” Hắn nói với lão giả cao lớn.

“Lục đạo hữu nói vậy là sai rồi, bảo vật bực này sao có thể dùng linh thạch để tính toán được?” Lão giả cao lớn cười giễu: “Cây trường kích này chỉ đổi chứ không bán, nếu trên tay Lục đạo hữu có bảo vật khiến ta cảm thấy hứng thú thì ta có thể cân nhắc tới chuyện trao đổi với đạo hữu.”

“Vậy Mộc đạo hữu cảm thấy loại kiếm phù tứ phẩm vừa rồi thế nào?” Lục Huyền thử thăm dò.

“Dù kiếm phù có tính công phạt mạnh mẽ nhưng trong mắt ta, chúng lại không thể coi là loại bảo vật quý hiếm được.” Lão giả cao lớn lắc đầu, trực tiếp lên tiếng phủ nhận.

Lục Huyền trầm ngâm một lát mới lấy một viên đan dược trong suốt ra khỏi túi trữ vật. Khí tức thanh linh một mực quanh quẩn bên ngoài đan dược, chỉ cần ngửi thôi cũng khiến tâm thần người ta trở nên tỉnh táo hơn hẳn.

Đây chính là Địch Trần Đan tứ phẩm lấy ra từ quầng sáng phần thưởng của linh thực Ngọc Lộ Quả, sau khi sử dụng có thể loại trừ khí tức vẩn đục trong cơ thể, còn có thể làm suy

yếu tính nguy hại của khí tức tà ma, có thể xem như một loại đan dược cực kỳ hiếm thấy.

"Địch Trần Đan tứ phẩm? Không ngờ trong tay Lục đạo hữu lại có loại đan dược thế này." Trong mắt lão giả cao lớn lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Bình thường, sau khi bồi dưỡng linh thực tại hạ cũng sẽ thử luyện chế đan dược. Nhờ may mắn nên mới luyện được một lò đan dược có độ khó cực cao như Địch Trần Đan." Lục Huyền thuận miệng bịa chuyện: "Mộc đạo hữu thấy thế nào? Có thể đổi được cây trường kích bằng đồng kia không?"

Lão giả cao lớn mỉm cười, sau đó bước đến phía trước tòa lầu gỗ kia rồi vỗ nhẹ lên thân hình mập mạp của nó. Lầu gỗ nhẹ nhàng lay động, ngay sau đó, một viên đan dược từ bên trong bắn vọt ra. Cũng là một viên Địch Trần Đan tứ phẩm.

"Tuy loại đan dược này khá hiếm thấy nhưng với lão hủ cũng không thể coi là hiếm lạ được." Lão giả cao lớn vừa cười vừa nói.

"Với ta, loại bảo vật mình đã có được thì không có nhiều giá trị để sưu tầm nữa."

"Lão giả này kiêu ngạo thật đấy…" Lục Huyền mắng thầm một câu trong lòng, lại cố gắng kìm nén xúc động muốn móc các loại bảo vật ngũ phẩm ra đập cho lão một trận nên thân.

Hắn nghĩ một lát rồi lấy ra một viên linh châu màu vàng đất từ trong túi trữ vật. Bên trong linh châu có một mảnh tối tăm mờ mịt, hệt như cát vàng thổi quét qua. Khi nắm nó trong tay, từ bàn tay sẽ truyền đến cảm giác rơi xuống giống như bản thân đang muốn hòa làm một thể với mặt đất phía dưới.

"Mộc đạo hữu, ngươi thấy viên linh châu này thế nào?"

"Đây đúng là lần đầu ta được nhìn thấy nó, có vẻ như viên linh châu này là một món bảo vật ngũ hành thuộc tính Thổ?"

Luồng hỏa diễm thuần trắng vừa lẳng lặng bùng lên trong đôi mắt đỏ thẫm của lão giả cao lớn, lão một mực nhìn chằm chằm vào viên Thổ Hành Châu trong tay Lục Huyền rồi đưa ra suy đoán của mình.

"Không sai, đây đúng là bảo vật thuộc tính Thổ. Vật này tên là Thổ Hành Châu, một món bảo vật tứ phẩm, kèm theo thuật pháp hệ Thổ, người nắm giữ có thể tự do xuyên qua các loại linh quáng và nham thạch, không bị địa hình hạn chế. Tốc độ nhanh hơn Thổ Độn Thuật bình thường rất nhiều, đồng thời cũng không bị các loại địa hình đặc biệt trói buộc, điều duy nhất cần chú ý là không thể dừng lại trong nham thạch hay linh quáng quá lâu, nếu không thân thể sẽ có khả năng dần dần hóa đá. Với người thích sưu tầm các loại bảo vật quý hiếm như Mộc đạo hữu đây, thì không một thứ gì thích hợp bằng viên Thổ Hành Châu này, có được nó ngươi có thể tại xuyên thẳng qua các loại bí cảnh, từ đó tìm được bảo vật mà mình yêu thích."

Lục Huyền giới thiệu tỉ mỉ về công hiệu của Thổ Hành Châu với lão giả cao lớn. Viên Thổ Hành Châu này được mở ra từ quầng sáng của Địa Hoàng Táo, có tất cả hai viên, hắn giữ lại một viên để sử dụng là được rồi.

"Thổ Hành Châu…" Lão giả cao lớn nhìn viên châu màu vàng đất kia, trong mắt toát lên vài phần nóng bỏng. Đây đúng là lần đầu lão được nhìn thấy viên Thổ Hành Châu này. Theo lời Lục Huyền nói, viên châu trước mắt có năng lực tự do xuyên qua các loại địa hình, vậy thì đúng là rất hợp với bản thân lão rồi.

Trên thực tế, cây trường kích bằng đồng vẫn được lão cất giữ kia trong bảo lâu kia vốn không có quá nhiều giá trị thực tiễn, nhưng viên Thổ Hành Châu này thì khác, nó chẳng những

hiếm thấy còn có thể trợ giúp lão đi tìm kiếm các loại bảo vật kỳ quái khác nữa, ai hơn ai kém nhìn qua là rõ ngay.

"Viên Thổ Hành Châu này có thể trao đổi với món pháp khí trường kích ẩn chứa sát khí của đạo hữu hay không?" Lục Huyền lập tức rèn sắt ngay khi còn nóng, vội vàng hỏi.

"Được, vậy thì trao đổi đi." Lão giả cao lớn cũng sảng khoái đồng ý luôn.

Lục Huyền giao Thổ Hành Châu cho đối phương, nhờ đó mà lấy được cây trường kích bằng đồng kia.

"Sát khí nồng đậm như thế, hẳn là thứ này có thể trợ giúp Sát Nguyên Quả thuận lợi trưởng thành. Ta đã bỏ ra cái giá lớn đến mức này để có được cây trường kích trong tay, nếu linh thực thành thục mà không có phần thưởng quầng sáng tốt thì lỗ nặng rồi." Hắn thầm cảm khái một câu.

"Trên người Lục đạo hữu có nhiều bảo vật thật đấy, tại hạ cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ." Sau khi mỗi người đều nhận được bảo vật mình muốn, lão giả cao lớn lại cảm khái nói với Lục Huyền. Đúng là ông ta không ngờ trong tay vị linh thực sư trước mắt lại có nhiều bảo vật quý hiếm tới vậy.

"Trước kia gia tộc ta cũng là một thế lực bản địa, sau khi gia tộc xuống dốc, ta được chia mấy món bảo vật không tệ, lại cộng thêm bao nhiêu năm qua vẫn chịu khó bồi dưỡng linh thực, góp nhặt từng chút một, nhờ thế mới có gia sản như ngày hôm nay." Lục Huyền cười nói, hoàn toàn không để lộ ra một chút dấu hiệu nào cho thấy món bảo vật kia chỉ là một góc của ngọn núi băng khổng lồ trong tay mình.

"Đúng rồi, không biết Mộc đạo hữu có cất giữ hạt linh chủng hiếm thấy nào không? Nếu có, liệu đạo hữu có thể cho Lục mỗ được mở rộng tầm mắt một phen hay không?" Đột

nhiên hắn nảy ra suy nghĩ như vậy nên lập tức dò hỏi lão giả cao lớn trước mặt.

“Linh chủng thì tất nhiên là có, phẩm giai cũng không thấp, ngũ phẩm hoặc lục phẩm gì đó, nhưng lại vô cùng cổ quái. Theo ta suy đoán, dù Lục đạo hữu có thân phận linh thực sư, chắc hẳn ngươi cũng chưa từng trông thấy loại linh chủng nào như thế.” Lão giả cao lớn hơi ngửa đầu, đắc ý nói.

“Vậy sao?” Lục Huyền bị câu nói này của lão làm khơi dậy lòng hiếu kỳ.

“Hạt linh chủng này là do một vị trưởng bối trong nhà ta tìm được từ một khu động thiên, với tu vi của trưởng bối nhà ta mà cũng không thể nhận ra nó. Về sau này, người lại tìm tới mấy vị linh thực sư danh tiếng nhưng bọn họ cũng không nhận ra.” Lão giả cao lớn nói.

Chương 812: Hài Ma Quan!

“Linh thực sư được chia làm hai loại, một loại là ta, một loại là những người khác, linh thực sư khác không nhận ra không có nghĩa là ta cũng không nhận ra.” Lục Huyền tự tin đáp lại.

Khi ánh vào trong mắt lão giả cao lớn, tư thái này lại có chút cuồng ngạo, nhưng cũng chính vì thế, mà dục vọng thắng thua trong lòng lão đã bị khơi dậy.

“Lục đạo hữu, không bằng chúng ta đánh cược một phen đi? Nếu ngươi có thể nhận ra lai lịch hoặc chủng loại của hạt linh chủng cổ quái kia thì ta sẽ thỏa mãn một yêu cầu của ngươi trong phạm vi năng lực cho phép, hoặc trực tiếp cho ngươi một vạn linh thạch hạ phẩm. Còn nếu không phân biệt được thì ngươi sẽ phải đưa cho ta một món bảo vật hiếm thấy tương đương với viên Thổ Hành Châu vừa rồi, ý ngươi thế nào?”

“Ta chấp nhận vụ cá cược này.” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ như điên nhưng từ sắc mặt lại hoàn toàn không thể đoán ra được hắn đang suy nghĩ điều gì. Sau khi cân nhắc một lúc lâu, hắn mới gật đầu đồng ý.

Lão giả cao lớn thấy Lục Huyền đã đồng ý đánh cược, cũng không do dự thêm đã lập tức lấy một hạt linh chủng quái dị từ trong lầu gỗ ra. Linh chủng này là một quả cầu nhỏ với bề mặt lồi lõm không bằng phẳng, hệt như được bện thành từ vô số những đoạn hài cốt nhỏ trong suốt như ngọc, mang tới cho người ta một loại cảm giác âm trầm khủng bố rồi lại lung linh tinh xảo, khó có thể nói rõ ra.

Lục Huyền chỉ nhìn nó thêm vài lần, đã có cảm giác xương cốt toàn thân đều bị tiểu cầu hài cốt kia thu hút, thậm chí còn phát sinh một chút cảm giác lỏng lẻo mơ hồ.

"Đây chính là hạt linh chủng quái dị ta vẫn luôn cất giữ, Lục đạo hữu có thể quan sát kỹ càng thử xem. Nhưng tuyệt đối không thể ở gần hạt linh chủng này quá lâu, nếu không sẽ khiến tinh nguyên trong cốt tủy của bản thân chậm rãi xói mòn." Lão giả cao lớn lên tiếng nhắc nhở.

Lục Huyền khẽ gật đầu, sau đó tiếp nhận hạt linh chủng hài cốt ấy lại dùng linh thức cẩn thận quan sát nó một phen.

"Thế nào? Lục đạo hữu có nhận ra điều gì không?" Nửa khắc sau, lão giả cao lớn vốn đang chậm rãi hưởng dụng linh trà bên cạnh, nhẹ nhàng đứng dậy hỏi.

"Có một chút đầu mối, nhưng ta muốn thử đặt hạt linh chủng này vào trong linh nhưỡng, để xem có thể cảm nhận được kỹ càng hơn không, không biết Mộc đạo hữu thấy thế nào?" Lục Huyền lên tiếng hỏi.

Dù bản thân đã có kinh nghiệm nghiên cứu đủ các loại điển tịch về linh thực trong Tàng Kinh Các của Thiên Kiếm Tông, nhưng hắn cũng không thể nhận ra hạt linh chủng này là loại gì, rơi vào tình huống như vậy cũng chỉ có thể dựa vào năng lực đặc biệt của mình để tìm hiểu mà thôi.

"Không thành vấn đề. Chỉ cần Lục đạo hữu không làm linh chủng bị hao tổn, cũng không rời khỏi gian phòng này, thì tùy ngươi muốn làm thế nào cũng được." Lão giả cao lớn như đã nắm chắc phần thắng trong tay, hoàn toàn không để ý đến chút yêu cầu nho nhỏ của Lục Huyền.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên, hắn lập tức lấy một đống Mậu linh nhưỡng trong túi trữ vật ra, sau đó để hạt linh chủng hài cốt tiểu cầu ấy vào trong linh nhưỡng. Tâm thần

ngưng tụ trên hài cốt tiểu cầu, tin tức lập tức hiện ra trong đầu hắn.

【Hài Ma Quan, linh chủng lục phẩm, vốn là linh chủng do một con Hài Ma vạn năm trong Bí Ma Tông sinh ra, trong quá trình trưởng thành cần hấp thu lượng lớn tinh hoa hài cốt của tu sĩ và yêu thú, kết xuất tầng tầng lớp lớp rừng xương, cuối cùng mới dựng thành một tòa Hài Ma Quan hoàn chỉnh.】

【Trong quá trình bồi dưỡng linh thực sẽ chủ động hấp thụ tinh hoa hài cốt của các sinh linh ở gần đó, chậm rãi ăn mòn hài cốt trong thân thể đối phương, nếu ở cạnh linh thực lâu dài sẽ khiến sinh cơ của bản thân từ từ suy yếu, xương cốt trở nên yếu ớt mềm nhũn.】

【Sau khi thành thục có thể luyện hóa thành pháp bảo tà đạo, cũng có thể chui vào trong Hài Ma Quan tu hành công pháp ma đạo, nhờ thế mà gia tăng tốc độ tu luyện.】

【Nếu ngươi nguyện dùng từng khúc từng khúc xương để gây dựng nên ta, như vậy ngươi và ta sẽ gắn liền cùng một chỗ, tuy hai mà một.】

"Linh thực lục phẩm… còn là loại tà dị. Nhưng sao phương thức sinh trưởng của loại linh thực này lại cổ quái như vậy? Không ngờ nó lại cần hấp thu tinh hoa bên trong hài cốt rồi kết thành tầng tầng lớp lớp rừng xương…" Lục Huyền thầm líu lưỡi một phen, trong lòng cảm khái, đúng là linh thực trên thế gian không thiếu thứ kỳ lạ.

Hắn giả vờ quan sát xung quanh linh chủng một hồi, cuối cùng mới đứng lên như có điều suy nghĩ.

"Sao rồi Lục đạo hữu? Có tìm ra manh mối gì không? Ta khuyên ngươi nên tiết kiệm sức lực đi thì hơn, không bằng cứ đưa thẳng cho ta một món bảo vật hiếm thấy gì đó là được, đỡ làm khó bản thân." Nét mặt lão giả cao lớn bên cạnh càng lúc

càng vui vẻ, thấy Lục Huyền giả vờ như đang suy nghĩ lại không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một câu.

Lão tổ của vị lão giả này vốn có tu vi Nguyên Anh, vậy mà cũng không thể nhận ra linh chủng này là thứ gì, huống chi là Lục Huyền chỉ có cảnh giới Trúc Cơ trước mắt?

Dù hắn có tạo nghệ cực sâu trên phương diện linh thực thì loại chuyện này cũng vượt ra khỏi phạm trù của linh thực sư rồi, bởi vậy lão giả nọ mới hoàn toàn tin tưởng vào bản thân như thế.

"Mộc đạo hữu đừng mừng vội, ta đã có chút đầu mối rồi." Lục Huyền cũng không vội vàng cho lão giả kia biết tin tức mình có được, nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của đối phương, trong lòng hắn chỉ thấy rất buồn cười.

"Không ngờ lại dùng sở thích của ngươi để khiêu chiến nghề nghiệp của ta, cũng được, đã vậy ta nhất định phải cho ngươi một bài học nho nhỏ."

Trong lòng hắn nghĩ thầm, sau đó đi tới bên người lão giả, mới lên tiếng nói: "Mộc đạo hữu, sau khi quan sát hồi lâu thì đột nhiên ta nhớ ra mình đã từng đọc được phần giới thiệu có liên quan đến loại linh chủng này trong một bản điển tịch nào đó rồi."

Lục Huyền lại dựa theo lệ cũ, bắt đầu lôi cuốn điển tịch thần bí kia ra: "Trong cuốn điển tịch nọ có nói, hạt linh chủng này tên là Hài Ma Quan, là một loại linh chủng lục phẩm, nghe nói nó chính là linh thực chỉ có ở Bí Ma Tông. Có điều ta cũng không dám chắc về phương pháp bồi dưỡng cụ thể và công hiệu của nó. Không biết tại hạ có đoán đúng không?"

Lão giả cao lớn nghe xong, tâm trạng đã trong nháy mắt chuyển từ vui sướng trở thành suy sụp hẳn.

“Không dối gạt gì Lục đạo hữu, chủng loại cụ thể của linh chủng là gì ta cũng không rõ, nhưng khi lão tổ ban thưởng hạt linh chủng này cho ta đã từng nói là thu được từ chỗ một vị Kết Đan Chân Nhân hậu kỳ của Bí Ma Tông. Ngươi đã biết nó đến từ Bí Ma Tông thì tám chín phần mười là chính xác rồi.”

Dù bình thường lão rất thích khoe khoang các loại bảo vật hiếm thấy mình sưu tầm được nhưng cũng không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, thậm chí còn rất thẳng thắn thừa nhận sự thật.

“Dám cược dám thua, Lục đạo hữu nói đi, ngươi muốn lấy linh thạch hay muốn ta thỏa mãn một yêu cầu của ngươi trong phạm vi năng lực cho phép? Nếu ngươi muốn có món bảo vật quý hiếm gì cũng có thể nói với ta, từ tứ phẩm trở xuống đều không thành vấn đề.”

Chương 813: Lập Lời Thề!

Lục Huyền thoáng trầm ngâm một lát.

Bảo vật tứ phẩm, dù có hiếm thấy đến cỡ nào thì với hắn hiện giờ cũng không có gì đáng kể, chỉ có linh chủng quý hiếm mới có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú mà thôi.

"Mộc đạo hữu, ta không cần bảo vật gì cả, chỉ muốn hỏi ngươi về một loại linh quáng đặc biệt mà thôi." Hắn do dự giây lát mới quyết định hỏi lão giả cao lớn một vài tin tức có liên quan đến mỏ linh quáng của Nguyên Từ Linh Sơn.

Hắn có được Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm đã lâu nhưng vẫn không tìm được điều kiện đặc biệt để thỏa mãn nhu cầu sinh trưởng của nó. Mà lão giả cao lớn này lại có xuất thân không tầm thường, còn yêu thích sưu tầm các loại bảo vật quý hiếm, biết đâu qua miệng lão, hắn lại có thể tìm được vị trí của Nguyên Từ Linh Sơn.

"Linh quáng đặc biệt ư? Mời Lục đạo hữu nói rõ hơn."

"Bởi ta tu luyện công pháp có chút đặc biệt nên cần tìm hoàn cảnh ẩn chứa Nguyên Từ linh lực, không biết Mộc đạo hữu đã từng nghe nói đến một khu vực nào như vậy chưa?"

"Hoàn cảnh đặc biệt có ẩn chứa Nguyên Từ linh lực? Hình như ta cũng có chút ấn tượng về thứ này. Nhiều năm trước, ta từng nghe trưởng bối trong tộc nhắc qua, trong một bí cảnh nào đó có một tòa Nguyên Từ Linh Sơn, nhưng bên trong ẩn chứa rất nhiều cấm chế, vô cùng hung hiểm." Trên mặt lão giả cao lớn lộ vẻ suy tư, sau đó chậm rãi nói ra.

“Vị trí cụ thể thì ta không rõ lắm, chỉ nhớ nơi ấy không nằm trong Ly Dương cảnh này, chờ lần sau ta trở lại tổng bộ thương hội sẽ thay Lục đạo hữu hỏi thăm một chút.” Lão hứa hẹn với Lục Huyền.

“Tốt, vậy đa tạ Mộc đạo hữu trước.” Lục Huyền cảm kích nói.

Thật lâu rồi vẫn không tìm được môi trường thích hợp để Nguyên Từ Linh Mộc phát triển, cuối cùng cũng có chút manh mối, hắn đã yên tâm hơn rất nhiều rồi.

“Mộc đạo hữu, nếu cứ cất giữ linh chủng Hài Ma Quan này cũng hơi phung phí của trời, không biết đạo hữu có từng nghĩ tới chuyện bồi dưỡng nó hay không? Đến lúc đó, nếu đạo hữu có thể nhận được một gốc linh thực thành phẩm hiếm thấy thì giá trị sưu tầm sẽ cao hơn rất nhiều.”

Sau khi biết được tin tức có liên quan đến Nguyên Từ Linh Sơn qua lời lão giả cao lớn, hiện giờ lực chú ý của Lục Huyền lại trực tiếp chuyển đến hạt linh chủng Hài Ma Quan lục phẩm kia.

Lại nói, ngoại trừ Lão Cốt Ma Chủng thần bí kia, thì trong khu vực linh điền âm phủ của hắn không có một gốc linh thực lục phẩm tà dị nào nữa, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy rồi.

“Ý Lục đạo hữu là muốn…”

“Không sai, tính tình của ta cũng không khác gì đạo hữu, đã không gặp được linh thực hiếm thấy thì thôi, một khi đã thấy thì sẽ tìm đủ mọi cách để bồi dưỡng nó.” Lục Huyền vừa cười vừa nói: “Vậy nên tại hạ nguyện thay Mộc đạo hữu bồi dưỡng hạt linh chủng Hài Ma Quan này, chỉ để thỏa mãn sự tò mò với cái lạ trong lòng ta, cùng với cảm giác thành tựu sau khi linh thực trưởng thành mà thôi.”

“Lục đạo hữu có chắc sẽ bồi dưỡng ra loại linh thực được gọi là Hài Ma Quan này không?” Lão giả cao lớn nghi ngờ hỏi.

Phải biết rằng, nó chính là một hạt linh chủng lục phẩm có lai lịch không tầm thường, mà Lục Huyền chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, dù có tạo nghệ tinh thâm trên phương diện linh thực cũng không đủ để kéo gần khoảng cách giữa hai bên.

“Ta có thể nhận ra hạt linh chủng này thì tất nhiên cũng có mấy phần tự tin có thể bồi dưỡng được nó.” Lục Huyền tự tin đáp.

“Chỉ cần nghiên cứu kỹ càng một phen, không dám nói tuyệt đối nhưng khả năng bồi dưỡng linh chủng trưởng thành vẫn rất cao.” Hắn cũng không nói quá vẹn toàn.

Nhưng theo cách nhìn của lão giả họ Mộc thì đây đã là tự tin tới cực điểm rồi.

“Giao linh chủng này cho Lục đạo hữu bồi dưỡng cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng hai điều kiện trước. Đầu tiên Lục đạo hữu phải lập lời thề tâm ma, đảm bảo sẽ toàn tâm toàn ý bồi dưỡng linh thực, trong quá trình bồi dưỡng bất cứ lúc nào ta cũng có quyền biết tình trạng của nó. Ngoài ra linh chủng lục phẩm cực kỳ trân quý với ta, Lục đạo hữu nhất định phải lấy ra một món bảo vật ngũ phẩm để ở chỗ ta làm vật thế chấp. Đợi sau khi linh thực thành thục, đương nhiên món bảo vật ngũ phẩm kia sẽ nguyên vẹn quay về với chủ nhân của nó, ta cũng sẽ hậu tạ Lục đạo hữu xứng đáng.” Lão giả trầm ngâm một hồi mới lên tiếng.

“Không thành vấn đề.” Lục Huyền vội vàng đồng ý, rồi do dự một lát mới lấy ra một mũi tên màu đen từ trong túi trữ vật.

Trên mũi tên có một mảnh hắc khí vờn quanh, không ngừng biến ảo tựa như bản thân nó cũng có sinh mệnh của

riêng mình, thậm chí còn có cảm giác mũi tên này đang đính lên một khuôn mặt nửa trong suốt với ngũ quan mơ hồ không thể nhìn rõ dung mạo chân thật.

"Vật này tên là Đinh Đầu Tiễn, là một món bảo vật ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa một tia lực lượng nguyền rủa cực kỳ mạnh mẽ, đây là bảo vật gia truyền của gia tộc ta. Ta cũng vì thấy cái mình thích mà thèm, do quá thích hạt linh chủng lục phẩm này nên mới cam lòng dùng nó để thế chấp với đạo hữu, mong đạo hữu cũng lập lời thề, xong việc phải trả lại bảo vật cho tại hạ." Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

Hai người lập xuống lời thề tâm ma với nhau, sau đó người nọ cầm lấy bảo vật của người kia.

"Cứ như vậy đã lừa được linh chủng lục phẩm tà dị vào tay rồi." Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng.

Trong linh điền âm phủ của hắn đã có vài loại linh thực ngũ phẩm tà dị nhưng lục phẩm lại hiếm như lông phượng sừng lân.

"Không biết đến lúc thứ này thành thục có thể mở ra quầng sáng phần thưởng gì đây." Hắn ngẫm nghĩ với cõi lòng tràn đầy mong đợi.

Sau đó, Lục Huyền bừng bừng hăng hái rời khỏi từ phân hội của Hải Lâu thương hội tại Thiên Tinh Động.

Lần này thu hoạch rất khá, chỉ dùng mười tấm kiếm phù mà đã đổi được rất nhiều linh thạch, lại dùng một viên Thổ Hành Châu đổi được một món binh khí ẩn chứa sát khí thượng đẳng từ chỗ Mộc đạo nhân, ngoài ra còn biết được tin tức về Nguyên Từ linh mạch, nhưng niềm vui lớn nhất không gì sánh bằng lại chính là hạt linh chủng tà dị Hài Ma Quan lục phẩm này!

“Lúc trước thu hoạch được nhiều Dưỡng Kiếm Hồ Lô như vậy, nếu bán cho Hải Lâu thương hội mấy cái cũng không kiếm được bao nhiêu linh thạch. Mà bán ra quá nhiều lại có khả năng làm người khác sinh lòng hoài nghi. Dù sao ta cũng chỉ là một tán tu, trong người có quá nhiều bảo vật sẽ rước lấy một số phiền toái không đáng có.” Lục Huyền đi trên con đường đá xanh rộng rãi, trong lòng nghĩ thầm.

“Một thời gian nữa mới tới buổi đấu giá, linh thạch trong tay ta cũng đã đầy đủ, trước mắt không cần vội vàng đi bán bớt bảo vật ngũ phẩm nữa. Nhưng có một vấn đề lại nhất định phải giải quyết sớm. Đó là trong tay ta có quá nhiều bảo vật nhị phẩm tam phẩm.”

Vì Thủy Huỳnh Thảo, Liệt Diễm Quả và Băng La Quả đều được gieo trồng với số lượng lớn, nên phần lớn phần thưởng nhận được từ trong quầng sáng của chúng đều là nhị phẩm và tam phẩm. Mấy thứ này đã trở thành vô dụng với Lục Huyền ở thời điểm hiện tại rồi, bởi vậy trong tay hắn đã tích góp được kha khá.

Chương 814: Lôi Mang Kiếm Thảo!

“Có lẽ ta nên mở một tiểu điếm, tìm một tu sĩ có thể tin tưởng rồi ủy thác cho người đó tới quản lý tiểu điếm này, sau đó thông qua con đường như vậy, bán đi một ít bảo vật phẩm cấp bình thường, cũng thuận tiện để đối phương thay ta sưu tầm một ít linh chủng quý hiếm.” Trong lòng Lục Huyền đã lóe lên một ý tưởng.

Hắn cần tự mình chăm sóc bồi dưỡng linh thực, nếu giao cho người khác làm sẽ ảnh hưởng rất lớn đến phần thưởng bên trong quầng sáng, bởi vậy hắn không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi, cần phải tìm một người thay mình xử lý những công việc bên ngoài.

Ôm theo suy nghĩ như vậy, hắn đi dạo loanh quanh qua các cửa hàng trên đường, tìm hiểu về giá cả của các loại bảo vật, cũng thuận tiện bổ sung một ít vật tư cần thiết cho việc tu hành.

Sau khi trở lại động phủ, Lục Huyền lại vội vã đi tới khu vực trung tâm của linh điền. Trong từng đợt âm phong rít gào, hắn tìm được một mảnh linh điền trống rỗng, rồi đặt hài cốt tiểu cầu vào trong linh nhưỡng U Nê Nhục. Từng đợt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, rót vào vô số khe hở bạch cốt đang quấn quýt lấy nhau kia.

“Cũng may lúc trước ta từng đi săn một đoạn thời gian, lại thu mua được rất nhiều yêu thú, hiện giờ trong tay vẫn còn tích trữ rất nhiều hài cốt, không cần phải lo lắng đến vấn đề sinh trưởng của Hài Ma Quan này.” Lục Huyền khẽ cười, sau

đó lấy một khúc xương đầu trắng hếu từ trong Thao Trùng Nang ra, cẩn thận đặt lên hạt linh chủng Hài Ma Quan này.

Trong cảm nhận của linh thức, dường như hài cốt tiểu cầu kia vừa cảm ứng được mùi hương của một món mỹ vị cực hạn, để rồi ngay sau đó, vô số khúc xương nhỏ trong suốt trên thân thể nó bắt đầu nhúc nhích, từ từ di chuyển, giống như một đám sâu bọ chen chúc vào cùng một chỗ, đồng thời nhao nhao phóng về phía cái đầu lâu của yêu thú kia.

Bên trong đầu lâu mơ hồ truyền tới những tiếng vang rất nhỏ.

Sau một lát, trên cái đầu lâu vốn bóng loáng ban đầu đã xuất hiện đủ các loại dấu vết loang lổ, dường như tinh hoa xương cốt bên trong đã bị thứ gì đó hút sạch không còn một mảnh.

Đến đây, những đoạn hài cốt dài nhỏ của Hài Ma Quan lại lục tục lui ra, một lần nữa ngưng kết thành một quả cầu hài cốt nhỏ.

“Xem ra nó đã tạm thời ăn no rồi.” Lục Huyền thử cảm nhận trạng thái của linh thực xong mới nhẹ giọng nói.

“Nhưng dù sao thứ này cũng là linh thực tà dị lục phẩm, không thể mọc rễ nảy mầm chỉ với một khúc xương sọ yêu thú được, chặng đường ngày sau vẫn còn dài lắm.” Hắn kiên định nghĩ.

Bồi dưỡng sơ bộ linh chủng Hài Ma Quan một phen, xong xuôi Lục Huyền lại lấy cây trường kích bằng đồng kia ra, đặt nó ở gần linh chủng Sát Nguyên Quả. Sát Nguyên Quả đói khát đã lâu, vừa cảm ứng được sát khí nồng đậm xuất hiện gần mình, từ bên trong linh chủng đã truyền ra một luồng lực hút cực mạnh. Gần như ngay sau đó, một luồng sát khí màu nâu

đỏ hỗn tạp đã như dòng suối nhỏ tràn vào bên trong linh chủng.

Giải quyết xong vấn đề bồi dưỡng Sát Nguyên Quả, Lục Huyền cực kỳ hài lòng quay về tiểu viện của mình. Hắn tiến vào một gian phòng nhỏ, lấy Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ra.

Vỏ kiếm cảm ứng được Khổng Tước Minh Vương Kiếm bên hông hắn, vết nứt trên đỉnh lập tức mở to hơn, như thể nó đang khát khao thân kiếm màu vàng óng to lớn kia sẽ cắm vào trong đó.

"Khổng Tước Minh Vương Kiếm thô nhất mạnh nhất này mới là thứ ngươi thích nhất đúng không?" Lục Huyền nhìn Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đã có rất nhiều phi kiếm trong hậu cung nhưng vẫn chưa thỏa mãn, khẽ cầm nó lên quơ quơ mấy cái.

Đột nhiên một hạt linh chủng Kiếm Thảo rơi từ bên trong ra.

"Ồ, có biến hóa này?" Hắn khẽ ồ lên một tiếng, bởi vì linh thức vừa lập tức phát hiện ra sự thay đổi của hạt linh chủng Kiếm Thảo nhị phẩm này.

Mặt ngoài của hạt linh chủng khô héo dài nhỏ như kiếm kia chợt xuất hiện từng tia lôi văn màu trắng bạc mơ hồ. Lôi văn kéo dài như linh dương móc sừng, không có dấu vết để lần theo, giống hệt như ai đó tùy tiện cắt lấy từng tia lôi điện rồi khắc chúng lên hạt linh chủng này vậy.

Lại nhớ lúc trước, hắn từng đặt linh chủng Kiếm Thảo vào trong Dưỡng Huyền Võ Kiếm thần bí này rồi rót linh lôi tìm được từ lôi hải vào trong đó, lại cộng thêm Phong Lôi Kiếm khí có được khi thi triển 《 Phong Lôi Kiếm Kinh 》, thử uẩn dưỡng một thời gian ngắn, cuối cùng cũng cải tiến thành công.

Hắn nhanh chóng gieo linh chủng Kiếm Thảo có những tia lôi văn màu trắng bạc trên thân vào trong linh nhưỡng rồi tập trung tinh thần vào nơi đó.

Một ý niệm lập tức hiện lên trong đầu.

【Kiếm Thảo không rõ, linh thực tam phẩm, đặt linh chủng Kiếm Thảo vào trong vỏ kiếm thần bí, lại dùng linh lôi và kiếm khí thuộc tính Lôi kích thích dẫn dắt, cuối cùng đã biến hóa như hiện tại. Khi bồi dưỡng cần dùng kiếm quang lôi điện tẩm bổ kích thích, sau khi thành thục Kiếm Thảo chính là Kiếm Bảo trời sinh, bên trong ẩn chứa lực lượng lôi điện.】

"Kiếm Thảo thuộc tính Lôi à, vậy gọi ngươi là Lôi Mang Kiếm Thảo đi." Lục Huyền suy nghĩ một lát rồi đặt tên theo phẩm chất cho loại Kiếm Thảo mới xuất hiện này.

"Tiếc là ta đã rời khỏi Thiên Kiếm Tông, nếu không hoàn toàn có thể nộp phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo tam phẩm mới này cho tông môn, kiểu gì cũng nhận được rất nhiều phần thưởng." Đột nhiên trong lòng Lục Huyền nghĩ đến chuyện này, không hiểu sao lại có phần hoài niệm thời gian yên ổn làm ruộng bên trong Thiên Kiếm Tông trước kia.

"Nhưng có vẻ như Kiếm Thảo thuộc tính Lôi cũng là một phương hướng phát triển rất tốt. Ta có thể đi tìm các loại linh lôi, thần lôi dùng để tẩm bổ kích thích cho linh chủng Kiếm Thảo bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, có lẽ thông qua quá trình này, sẽ tìm ra một loại lộ trình cải tiến ổn định." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Trước mắt hắn không chỉ đủ năng lực đi cải tiến linh chủng Kiếm Thảo mà bất cứ loại linh thực nào đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng trong tay, lại cộng thêm số lượng linh chủng đầy đủ là hắn đều đưa chúng vào thử nghiệm kích thích và cải tiến.

Ví dụ như hai loại linh quả băng hỏa là Liệt Diễm Quả và Băng La Quả kia, hay như Dưỡng Kiếm Hồ Lô có thể mở ra các loại kiếm phù cực mạnh, cùng với Tàng Nguyên Thảo vân vân… tất cả những loại linh chủng này đều đã hoặc đang trong quá trình bắt đầu chuẩn bị kích thích cải tiến rồi.

Hắn lại đi vào khu vực trung tâm linh điền, lấy ra từng viên lôi châu kỳ dị, dùng chúng để bồi dưỡng linh thực thuộc tính Lôi như Lôi Bạo Liên, Tử Vi Huyền Lôi Quả, Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa và Ất Mộc Thanh Lôi Đằng.

Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa lấy được từ dược viên Thượng cổ kia đã tiến vào giai đoạn nảy mầm, trên cây non mọc ra những chiếc lá non năm màu, vừa hấp dẫn lại vừa bài xích lẫn nhau, hiện đang ở trong trạng thái vô cùng kỳ diệu cổ quái.

Về phần Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, dù không ngừng dùng linh lôi thuộc tính Mộc tẩm bổ, thì từ giờ tới lúc nó bén rễ nảy mầm vẫn còn một quãng thời gian rất dài.

“Tốc độ tiêu hao linh lôi kinh khủng thật.” Sau quá trình bồi dưỡng, nhận thấy lôi châu trong túi trữ vật của mình không còn nhiều, trên mặt Lục Huyền lập tức lộ vẻ lo lắng.

Chương 815: 《Phân Quang Kiếm Kinh》

Khi lấy được linh chủng, trong lòng hắn chỉ có vui mừng, khi thu hoạch quầng sáng, trong lòng hắn vô cùng thỏa mãn, nhưng quá trình bồi dưỡng lại không khiến người ta vui lên nổi.

"Phải tới lôi hải thôi, cố gắng tìm kiếm một ít linh lôi, nhất là linh lôi thuộc tính ngũ hành, linh lôi thuộc tính Mộc lại càng tốt." Hắn thầm nghĩ.

"Phải làm cách nào mới có thể dễ dàng nhận được lượng lớn linh lôi đây?" Lục Huyền chợt rơi vào trầm tư.

Ở Lôi Hỏa Tinh Động này không thể tuyên bố nhiệm vụ, để cho nhóm đồng môn khác thay hắn đi tìm kiếm linh lôi như bên trong Thiên Kiếm Tông được.

Ở đây chỉ tồn tại hai phương pháp có thể sử dụng được, hoặc là tự mình tìm kiếm, hoặc là tới Trích Tinh Lâu mua với giá cao.

Hắn từng nghĩ tới chuyện canh giữ bên ngoài lôi hải, thu mua lại linh lôi từ trong tay của các tu sĩ vừa rời khỏi lôi hải kia, nhưng đến cuối cùng vẫn phải từ bỏ. Bởi vì bên trong lôi hải có quá nhiều thông đạo, hắn lại không thể phân thân, mà nơi ấy vốn là khu vực đông người phức tạp, không tiện thu mua một cách trắng trợn.

"Có lẽ ta nên chuyển mục tiêu về đám Lôi Thú bên trong lôi hải." Bỗng nhiên trong đầu hắn lại xuất hiện hình ảnh của hai con Lôi Hống Thú đang canh giữ gần lối vào lôi hải kia,

nhất là con yêu thú có chứa một tia huyết mạch dị thú Lôi Hủy nọ.

"Đợi mấy hôm nữa lại tới lôi hải một chuyến, vừa thu thập linh lôi vừa đi thăm hai con Lôi Hống Thú không có tiết tháo kia luôn."

Hắn đã thầm quyết định trong lòng sau đó đi tới khu vực gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo.

Hơn hai trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo ở nơi này, đã có quá nửa thành thục, nhưng lúc trước Lục Huyền cũng không vội đi thu hoạch quầng sáng mà trực tiếp gom chúng lại cùng một chỗ với nhau, hắn muốn trải nghiệm cảm giác vui sướng khi rút thưởng liên tục mười lần, hai mươi lần.

Hắn ngắt từng gốc linh thảo dài nhỏ màu xanh thẳm từ trong linh điền lên rồi đặt vào cùng một chỗ, sau đó nhanh chóng cất toàn bộ vào một chiếc hộp ngọc thật lớn.

"Quầng sáng đầy đất, mặc ta thu hái." Lục Huyền nhìn hơn một trăm quầng sáng màu trắng đang lơ lửng trên linh nhưỡng, khóe miệng khẽ nhếch cao. Ngay sau đó, bóng dáng hắn lướt nhanh qua, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của tất cả những quầng sáng gần như cùng một lúc.

Trong thoáng chốc, cả mảnh linh điền đã bộc phát ra từng cơn mưa ánh sáng, những điểm sáng nhỏ bé rơi xuống đầy trời, hình thành nên cảnh tượng tuyệt mỹ vô cùng.

Vô số điểm sáng nhanh chóng ngưng tụ thành từng dòng sông ánh sáng nhỏ dài, trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Lục Huyền. Đồng thời trong đầu cũng hiện lên vô số ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được đan phương Uẩn Linh Đan nhị phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, nhận được một năm tu vi.】

【Thu hoạch…】

Từng ý nghĩ hiện lên, các loại bảo vật phần thưởng hoặc trôi nổi trước mặt hắn hoặc tràn vào trong đầu hắn, hoặc trống rỗng xuất hiện trong tứ chi bách hài của hắn.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, nhanh chóng vận chuyển 《Đại Ngũ Hành Công》, cố gắng chuyển hóa lượng lớn linh lực thành linh dịch, dung nhập vào trong đan điền.

"Một lần thu được phần thưởng tương ứng với năm mươi bốn năm tu vi, không tệ chút nào." Hắn cảm nhận được khí tức trong cơ thể vừa gia tăng thêm rất nhiều, trong lòng thầm mừng rỡ không thôi.

Hơn một trăm năm mươi gốc Thủy Huỳnh Thảo, có tới ba mươi tám quầng sáng mang đến phần thưởng tu vi, đã cộng thêm hơn năm mươi năm tu vi cho Lục Huyền.

"Khoảng cách đến Kết Đan lại gần thêm một bước rồi. Nhưng về sau hắn là ta sẽ không gia tăng tu vi thông qua thu hoạch Thủy Huỳnh Thảo nữa."

Sau khi thu hoạch phần thưởng từ năm năm tới mười năm tu vi từ một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, thoáng cái dã tâm trong lòng Lục Huyền đã lớn hơn rất nhiều, hắn quyết định dùng hơn trăm gốc Thủy Huỳnh Thảo còn lại để ngưng chủng.

Đợi linh chủng ngưng kết ra, ngoại trừ giữ lại một lượng nhỏ thì toàn bộ sẽ dùng để kích thích cải tiến, cố gắng tạo ra càng nhiều linh chủng Băng Huỳnh Thảo càng tốt, sau đó lại thông qua phần thưởng cao gấp mấy lần Thủy Huỳnh Thảo để tấn thăng cảnh giới Kết Đan thật nhanh.

Số quầng sáng phần thưởng còn lại chủ yếu là Uẩn Linh Đan nhị phẩm và gói kinh nghiệm đan phương Uẩn Linh Đan, ngoài ra cũng một số món đồ như Thủy Long Phù tam phẩm,

bảo vật Thủy Hành Châu tam phẩm vân vân… chúng không có nhiều tác dụng với Lục Huyền hiện giờ, nhưng tích lũy lại cũng có thể đổi được rất nhiều linh thạch.

Thu hoạch hơn nửa số quầng sáng xong, hắn lại thuận thế đi tới khu vực có bốn gốc Băng Huỳnh Thảo đang ngưng chủng bên cạnh.

"Mười bảy hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo." Hắn nhìn từng hạt linh chủng tỏa ra khí tức lạnh như băng trong tay mà cảm khái hồi lâu.

Tuy Băng Huỳnh Thảo và Thủy Huỳnh Thảo có cùng nguồn gốc, phương thức ngưng chủng cũng tương tự, nhưng cả hai vẫn có một chút khác biệt rất nhỏ. Bởi vậy trong lần đầu ngưng chủng, do Lục Huyền chưa thuần thục nên số linh chủng ngưng kết ra thấp hơn mức độ trung bình, nhưng chỉ cần điều chỉnh một chút là được, lần sau sẽ có sản lượng như bình thường thôi.

"Về sau khi đột phá Kết Đan, toàn bộ tu vi của ta đều trông cậy vào các ngươi cả đấy."

Hắn cẩn thận cất kỹ mười bảy hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo trong tay, phải cất giữ thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể bắt tay vào bồi dưỡng được.

Trong khu vực linh điền gieo trồng Kiếm Thảo, hắn gieo hạt linh chủng Lôi Mang Kiếm Thảo vừa mới cải tiến xuống, sau đó lai đi tới khu vực của mấy gốc Kiếm Thảo cao giai, thi triển các loại kiếm khí, kiếm ý tinh diệu, tẩm bổ kích thích một phen.

Trong lúc nhất thời, từng hồi kiếm khí rít gào lại liên tục vang lên không dứt trên mảnh linh điền này. Kiếm khí bắn nhanh xuống, khiến mặt ngoài của linh nhưỡng xuất hiện từng vết kiếm nông sâu bất đồng.

“Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành.” Lục Huyền nhìn gốc Kiếm Thảo có tạo hình giống như một đóa hoa sen màu xanh đang nở rộ phía trước, trong lòng mừng thầm.

Sau đó, hắn lại đi tới khu vực gieo trồng hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm, thi triển 《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》, chỉ thấy từng đạo kiếm khí tràn ngập khí tức giết chóc bắn ra từ đầu ngón tay hắn rồi nhanh chóng chui vào bên trong Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo.

Tới lượt Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo bên cạnh, hắn nhắm hai mắt lại, Thông Minh Kiếm Tâm trong cơ thể đột ngột sáng lên, chỉ trong thoáng chốc đã hiểu rõ ràng thấu triệt về loại kiếm khí vô hình trong suốt đang xoay xung quanh gốc Kiếm Thảo này. Cảm ngộ càng lâu lại càng cảm nhận được sự ảo diệu vô cùng tận của Vô Hình Phân Hóa Kiếm Ý.

Trong lòng như có cảm ngộ, hai mắt hắn mở ra, một luồng kiếm khí vô hình bắn tới, chỉ chớp mắt sau từ một đã chia thành hai, từ hai chia thành ba, hình thành nên từng luồng kiếm khí trong suốt như nước chảy.

Kiếm khí quỷ dị khó lường, làm dấy lên từng gợn sóng như có như không ngay trên bầu trời, chỉ thoáng chốc đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được hình thức ban đầu của bộ kiếm quyết dùng để bồi dưỡng Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo. Cứ nó gọi là 《 Phân Quang Kiếm Kinh 》 đi.” Trên mặt Lục Huyền tràn ngập ý cười.

Chương 816: Dấu Vết Của Tà Ma!

Một khi đã nắm giữ môn kiếm kinh này thì về sau hắn hoàn toàn có thể dần dần bồi dưỡng Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, đồng thời cũng hoàn thiện và bổ sung kiếm kinh, biến nó trở thành một bộ kiếm quyết ngũ phẩm hoàn chỉnh.

"Lại cộng thêm bộ 《 Bạch Cốt Kiếm Kinh 》 lúc trước, với cách này ta sẽ dần dần nắm giữ được hai môn kiếm quyết ngũ phẩm, cũng coi như kiếm thêm vài chỗ dựa vững chắc cho bản thân."

Nói thật, dù tới thời điểm hiện tại Lục Huyền vẫn không thể ngờ được tình huống này lại xảy ra, bản thân hắn vốn chỉ là một tán tu nho nhỏ bình thường tới cực điểm, lại có một ngày trở thành thiên tài kiếm đạo như hiện giờ.

Có bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm ngũ phẩm trong tay, lại cộng thêm quá trình bồi dưỡng hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm, bất cứ lúc nào hắn cũng cần phải dựa vào năng lực đặc thù đối với linh thực của bản thân để không ngừng nghiên cứu tìm tòi kiếm ý, rốt cuộc cũng tự sáng chế ra hai bộ kiếm quyết ngũ phẩm này.

"Đợi cho đến khi hoàn thiện chúng thì Khổng Tước Minh Vương Kiếm cũng có thể kích phát toàn bộ tiềm lực rồi." Hắn sờ lên cây cự kiếm màu vàng óng bên hông, cảm khái một câu rồi lại tiếp tục đi thăm dò khắp linh điền.

"Các loại linh thực tứ phẩm ta lấy được từ Tư Nông Điện trước khi rời khỏi tông môn, như Huyền Trùng Đằng, Địa Hỏa

Tâm Liên và Ngũ Hành Quả đều đã tiến vào giai đoạn thành thục cả rồi.” Lục Huyền đưa mắt nhìn nhóm linh thực đang phát triển rực rỡ mọc khắp linh điền, trong lòng chợt dâng lên một loại cảm giác thành tựu khó tả.

“Đến lúc thu hoạch, không biết còn có thể mở ra loại bảo vật như Thao Trùng Nang, Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận từ bên trong quầng sáng của chúng hay không.”

Sau khi chăm sóc tất cả các loại linh thực một phen, hắn quyết định tới lôi hải thu thập thêm linh lôi, cũng để xem có cách nào hỏi thăm Lôi Hống Thú về cách thu thập lượng lớn linh lôi hay không.

Trước khi rời khỏi, hắn mở hai tòa trận pháp ngũ phẩm là Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận ra, đồng thời lên tiếng dặn dò Thảo Khôi Lỗi đã có bốn gốc Tiễn Đằng trên người, nhớ phải bảo vệ linh điền cẩn thận, sau đó điều khiển Phong Lôi Kiếm, bay tới lôi hải với tốc độ cực nhanh.

Đi đến lối vào lôi hải, hắn nhìn biển lôi đình vô biên vô hạn trước mắt, thoáng dừng lại một chút rồi lấy Lôi Hỏa Lệnh ra, đang định đưa cho tu sĩ Thiên Tinh Động canh giữ bên ngoài thông đạo kiểm tra thì đột nhiên một giọng nói truyền đến từ nơi gần đó.

“Lục đạo hữu phải không?! Trùng hợp quá, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây.” Trong giọng nói có mấy phần vui sướng.

Lục Huyền nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy một vị thanh niên tu sĩ tướng mạo chất phác đang đi về phía mình.

“Hóa ra là Trương đạo hữu! Quả là trùng hợp.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

Thanh niên chất phác này tên là Trương Trí Tông, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, ở cách động phủ của hắn không tới trăm dặm,

hai người từng có duyên gặp mặt vài lần nên xem như có chút quen biết. Sau lưng đối phương còn có ba vị tu sĩ khác đều có tu vi không dưới Trúc Cơ hậu kỳ.

“Lục đạo hữu cũng định tiến vào lôi hải thăm dò bí cảnh à?”

“…Ta xuất hiện tại nơi này mà không vào lôi hải thì còn biết làm gì được nữa?” Trong lòng Lục Huyền thầm giễu cợt một câu nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười như cũ.

“Đúng là ta muốn tới lôi hải thăm dò một phen, xem có may mắn tìm được mấy tia linh lôi hay mấy khối linh quáng hay không. Nhưng ta chỉ là một gã linh thực sư thực lực thấp kém, khi tiến vào nơi này, cũng chỉ dự định sẽ hoạt động ở khu vực ngoại vi thôi chứ không dám xâm nhập vào chỗ sâu bên trong lôi hải.” Hắn cực kỳ hòa nhã nói.

Thanh niên chất phác kia lại hỏi hắn:“Vậy Lục đạo hữu có muốn xâm nhập vào lôi hải cùng mấy người chúng ta hay không?”

Sau đó đưa ra lời mời với Lục Huyền: “Thêm một người lại có thêm một phần sức mạnh, chúng ta đã có kinh nghiệm cùng nhau thăm dò lôi hải mấy lần, đôi bên cũng có thể tin tưởng lẫn nhau.”

Lục Huyền nghe vậy thì khẽ nhíu mày, trầm ngâm một hồi nhưng vẫn quyết định từ chối:“Đa tạ Trương đạo hữu đã có lời mời, chỉ là bản thân ta vốn không am hiểu đấu pháp, trong người cũng chỉ có một ít thủ đoạn bảo mệnh mà thôi, nếu tùy tiện gia nhập vào đội ngũ của mấy vị đạo hữu sợ rằng sẽ làm liên lụy tới các ngươi.”

Hắn thành khẩn nói.

“Được rồi Trương đạo hữu, nếu vị Lục đạo hữu này đã không muốn thì thôi đi.” Trương Trí Tông vẫn định thuyết

phục Lục Huyền thì một gã thanh niên tu sĩ tuấn tú, khí chất có phần âm trầm đã bước lên từ phía sau, liếc nhìn Lục Huyền một cái rồi lên tiếng nói.

"Đã vậy thì ta cũng không miễn cưỡng Lục đạo hữu nữa." Thanh niên chất phác thấy thái độ của ba gã đồng bọn đều hời hợt nên không khăng khăng mời mọc nữa mà chắp tay nói với Lục Huyền như vậy.

"Được." Lục Huyền gật đầu: "Chúc Trương đạo hữu và các vị đạo hữu tìm được bảo vật mình muốn ở sâu bên trong lôi hải, đồng thời bình an trở về."

Hắn dõi mắt nhìn bốn người tiến vào thông đạo bên trong lôi hải. Khi bóng lưng của mấy người kia sắp biến mất, Đạp Vân Linh Miêu vẫn trốn bên trong Ngự Thú Bài mới truyền cho hắn một luồng ý niệm.

"Ngươi nói mình vừa phát hiện được khí tức của tà ma ẩn giấu trong mấy người kia?"

"Ngao…" Đạp Vân Linh Miêu lười biếng đáp xuống mặt đất, có dị quang lưu chuyển trong đôi đồng tử màu xanh biếc kia. Sau đó, nhóc con này khẽ gầm gừ đáp lại với giọng điệu thô ráp mang theo vài phần nũng nịu quen thuộc.

Lục Huyền nhìn theo hướng nó chỉ dẫn, lập tức khóa chặt bóng lưng của gã tu sĩ mang khí chất âm trầm kia. Hai mắt hiện lên một tầng linh quang mờ mịt. Dựa vào bộ lọc của 《Phá Vọng Đồng Thuật》, hắn nhanh chóng phát hiện ra điểm dị thường trên người gã tu sĩ kia. Chỉ thấy bên ngoài thân thể gã có một tầng hắc khí nhàn nhạt, thỉnh thoảng lại có từng khuôn mặt tối tăm mơ hồ hiện ra bên trong hắc khí, cả đám chen chúc cùng một chỗ, tựa như đã hòa thành một thể.

Còn chưa nhìn rõ ràng thì mấy người bọn họ đã tiến vào thông đạo trong lôi hải rồi.

“Đúng là có liên quan đến tà ma. Không biết là có tà ma ký sinh hay thân thể đó đã bị chiếm giữ rồi, nhưng cũng có thể là trên người đối phượng đang cất giữ một loại bảo vật tà dị hay bản thân người này vốn tu luyện một môn công pháp tà dị ác độc nào đó.” Lục Huyền thầm suy đoán.

Nhưng tất cả những chuyện này đều không liên quan tới hắn, chỉ cần không đụng mặt trong lôi hải, lại cộng thêm đám người kia không có ác ý gì với hắn là được.

Một khi bọn họ muốn gây bất lợi cho hắn thì vừa hay linh điền âm phủ của hắn đang cần rất nhiều hồn phách, huyết nhục và hài cốt chất lượng tốt đây.

Có thể nói là sẽ không lãng phí một chút nào.

Về phần Trương Trí Tông từng có duyên gặp mặt vài lần kia, Lục Huyền cũng không định lên tiếng nhắc nhở đối phương. Một là giao tình giữa hai người chỉ dừng lại ở mức bình thường, không khác gì người xa lạ, không đáng để hắn phải xen vào.

Chương 817: Nhờ Vả Lôi Hống Thú!

Còn nữa, mấy người đó đã hành động cùng nhau nhiều lần như thế, chưa biết chừng đối phương đã biết trên người thanh niên âm trầm nọ có điều khác thường từ lâu rồi, hoặc gã cũng góp một tay vào trong đó cũng nên. Dù gã có lòng tốt mời Lục Huyền cùng đi thăm dò lôi hải, nhưng hắn biết rõ, đây cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi.

Sau khi tiến vào bí cảnh, dù giao tình có sâu sắc hơn nữa thì đứng trước bảo vật trân quý, rất có thể đôi bên vẫn sẽ lập tức trở mặt, thậm chí là thẳng thừng giết người đoạt bảo.

Đối phương mời hắn cùng đi chưa chắc đã có ý tốt.

Để cẩn thận hơn, Lục Huyền còn cố ý đi lòng vòng bên bờ lôi hải, một lát sau mới đi tới cửa vào thông đạo.

Sau khi đưa Lôi Hỏa Lệnh cho tu sĩ Thiên Tinh Động canh giữ ở cửa thông đạo, Lục Huyền tiến vào bên trong vùng biển có vô số lôi mang cực nhỏ đang di chuyển.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng sấm nổ nhưng hắn vẫn bình tĩnh như không, yết hầu nhẹ nhàng nhấp nhô, trong miệng lập tức phát ra một tiếng vang giống hệt âm thanh độc nhất vô nhị của lôi đình.

Trên đỉnh đầu, Hư Không Yểm Mục lúc ẩn lúc hiện trong lôi mang, trực tiếp chia sẻ tầm nhìn nó quan sát được vào con ngươi màu xám trắng nhô lên trong lòng bàn tay Lục Huyền.

Một lát sau, hắn chợt phát hiện phía trước có một luồng khí tức quen thuộc, khiến cho khóe miệng không kìm được lập tức

cong lên.

Mấy giây sau, nương theo từng tia lôi quang, một con cự thú hình sói màu trắng bạc vội vàng nhào về phía Lục Huyền. Nó chính là con Lôi Hống Thú vẫn một mực canh giữ ở gần thông đạo, đòi các tu sĩ qua lại nơi này cho nó thịt yêu thú. Vừa mới xuất hiện, trong miệng nó đã phát ra tiếng nức nở, bóng dáng nhanh như tia chớp, nháy mắt một cái đã bổ nhào tới trước mặt Lục Huyền. Cái bụng tròn vo đặt xuống đất, ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo vẻ khát khao.

"Nhìn xem nhóc con này đã đói tới mức nào rồi." Lục Huyền khẽ mỉm cười, lại lấy một miếng thịt yêu thú trong túi trữ vật ra, ném qua cho Lôi Hống Thú.

Mỗi lần tiến vào lôi hải, nếu gặp con Lôi Hống Thú này thì xuất phát từ thói quen của linh thực sư, hắn đều sẽ dừng lại, dùng thịt yêu thú hoặc linh quả để nuôi dưỡng nó. Thỉnh thoảng còn gặp con Lôi Hống Thú dị chủng ẩn chứa một tia huyết mạch Lôi Hủy kia, Lục Huyền cũng đối đãi với nó y hệt.

Sau nhiều lần như thế, hắn đã thành lập nên một mối giao tình nhất định với hai con Lôi Hống Thú này rồi.

Chỉ thoáng cái Lôi Hống Thú có cái bụng to cũng tương đương với con chim mập ở nhà, đã nuốt hết đống thịt yêu thú kia vào trong bụng.

Lục Huyền thấy thế lại ném qua một miếng lớn nữa. Nếu là những thứ khác thì đương nhiên, trong túi trữ vật của hắn cũng không có nhiều, nhưng thịt yêu thú lại hoàn toàn có thể cung ứng với số lượng cực lớn chứ không nói chơi.

Lôi Hống Thú liếc mắt nhìn hắn, cắn một miếng lớn rồi quay ngoắt đầu đi luôn.

"Hả? Không muốn ăn nữa à?" Tâm thần của Lục Huyền ngưng tụ trên con Lôi Hống Thú tròn vo này, rồi nhanh nhạy

phát hiện ra ý niệm trong đầu nó.

"Ăn nhiều thịt như vậy là đủ rồi, kiếm thứ khác để giải ngấy đi?"

"Ha ha ha, nhóc con này còn kén chọn thức ăn nữa kìa!" Lục Huyền có chút buồn cười, lại nhanh chóng lấy hai loại linh quả băng hỏa từ trong túi trữ vật ra.

Lôi Hống Thú trực tiếp cắn một miếng hết một trái Liệt Diễm Quả có hình dáng như ngọn lửa, sau đó lại cắn một miếng hết một trái Băng La Quả với tầng băng sương mỏng manh bên trên, vui vẻ ăn uống đến quên cả trời đất.

Hắn cực kỳ để ý đến con Lôi Hống Thú dị chủng có huyết mạch Lôi Hủy kia, đáng tiếc là da mặt của nó vốn không dày như con Lôi Hống Thú bụng bự này, nên nó cũng không thường xuyên đi tới canh giữ ngoài cửa thông đạo.

"Gọi nhóc đồng bọn của ngươi tới đi, lâu rồi không gặp, ta hơi nhớ nó."

Con Lôi Hống Thú trước mắt này hiểu được suy nghĩ của Lục Huyền, nó lập tức ngửa đầu thét dài một tiếng, phát ra từng tiếng gầm nhẹ giống như lôi đình nổ vang.

Âm thanh truyền đi xa xa rồi vô thanh vô tức biến mất giữa một mảnh lôi mang đầy trời.

Qua nửa khắc, ngay khi Lục Huyền tưởng rằng mình không thể nhìn thấy bóng dáng con Lôi Hống Thú dị chủng kia, đang định rời đi thì một con dị thú màu trắng bạc đã xuất hiện bên trong lôi mang. Lôi quang xuất hiện bên ngoài thân thể nó, tôn lên những đường cong ưu mỹ mượt mà, để lộ ra vẻ thần tuấn phi phàm của Lôi Hống Thú.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Lôi Hống Thú dị chủng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông màu trắng bạc của nó, cảm nhận được chút tê dại truyền đến tại vị trí bàn tay chạm vào. Vẻ mặt vô

cùng dịu dàng, hắn truyền một luồng ý niệm về phía Lôi Hống Thú dị chủng.

“Lâu rồi không gặp.” Lục Huyền nhiệt tình chào hỏi nó, sau đó nhanh chóng lấy một đống thịt yêu thú và linh quả từ trong túi trữ vật ra, ném cho con Lôi Hống Thú dị chủng.

Nó không thân mật như cách đồng bạn mập mạp của nó đối xử với Lục Huyền, chỉ ngửi ngửi đống thịt yêu thú và linh quả rồi kéo chúng ra xa đến một khoảng cách nhất định nào đó, mới chậm rãi thưởng thức.

Chờ ăn xong, ánh mắt Lôi Hống Thú nhìn về phía Lục Huyền cũng trở nên thân thiện hơn vài phần.

“Không có con yêu thú nào mà linh quả không thể dao động được, nếu có thì chắc chắn là do không đủ linh quả!” Lục Huyền đắc ý thầm nghĩ.

“Quen biết lâu như vậy, giờ chúng ta cũng được coi là bằng hữu rồi, ngươi thấy có đúng không?” Lục Huyền truyền một luồng ý niệm vào đầu Lôi Hống Thú:“Bằng hữu thì nên hỗ trợ lẫn nhau, cũng giống như khi ngươi và đồng bạn của ngươi đói bụng, ta sẽ cho các ngươi thịt yêu thú và linh quả vậy. Giờ ta gặp phải một chút khó khăn nhưng đối với các ngươi, chút khó khăn này lại không có đáng kể gì, liệu các ngươi có thể sẵn lòng trợ giúp người bằng hữu này một tay không?”

Rõ ràng là linh trí của Lôi Hống Thú dị chủng này cao hơn đồng bạn vẫn còn đắm chìm trong linh quả của nó nhiều, nó vừa nghe vậy trong mắt đã lóe lên một tia suy tư. Sau đó, dường như con Lôi Hống Thú trước mắt này đã hiểu rõ suy nghĩ của Lục Huyền, nó lập tức ngửa đầu thét dài, phát ra từng tiếng gầm nhẹ nghe như tiếng sấm nổ.

“Yên tâm, không khó đâu, cũng sẽ không gây bất lợi gì cho các ngươi.” Lục Huyền trịnh trọng hứa hẹn.

Lôi Hống Thú dị chủng nghe vậy, khẽ cúi đầu nhìn về phía hắn, sau đó ra hiệu để hắn nói rõ ràng.

“Là thế này, ta đang cần rất nhiều linh lôi để bồi dưỡng linh thực, nhưng nếu tìm tòi trong lôi hải thì hiệu suất quá thấp mà số lượng linh lôi tìm được cũng có hạn. Ngươi sinh hoạt trong lôi hải này nhiều năm như vậy hẳn đã quen thuộc với nơi này rồi, vậy ngươi có thể dẫn ta tới khu vực nào có lượng lớn linh lôi hay không? Tốt nhất là linh lôi ngũ hành thuộc tính Mộc, ngoài ra còn không cần xâm nhập vào quá sâu bên trong lôi hải, dù sao thì thực lực của ta cũng có hạn, chỉ sợ tiến vào sâu sẽ gặp nguy hiểm.” Lục Huyền cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nhất có thể, chậm rãi nói rõ với Lôi Hống Thú dị chủng.

Trong mắt Lôi Hống Thú hiện lên một tia do dự.

Chương 818: Ngọc Khí Và Lôi Dịch!

“À đúng rồi, lần này ta tới còn cố ý mang đến cho các ngươi một ít linh tương, mùi vị cũng không tệ, hơn nữa còn có thể tẩy rửa khí tức vẩn đục trong thân thể, các ngươi nếm thử xem.”

Lục Huyền thấy thế, trong lòng biết có hi vọng nên vội lấy ra hai phần linh dịch. Linh dịch trong suốt không tỳ vết, thuần hậu thanh tịnh, một luồng khí tức thanh linh tràn ra, chỉ cần ngửi thôi đã thấy tinh thần chấn động.

Hai con Lôi Hống Thú không kìm lòng được, bắt đầu nuốt nước miếng ừng ực. Từ nhỏ bọn chúng đã sống trong lôi hải, đã ăn rất nhiều thịt yêu thú, cũng không biết trong cơ thể đã tích góp bao nhiêu khí tức vẩn đục rồi, nên đương nhiên là sẽ có khát vọng bản năng đối với loại linh dịch Ngọc Tẩy Linh Lộ này.

“Không cần khách khí đâu, giữa bằng hữu tặng nhau chút quà nho nhỏ là việc nên làm mà.” Lục Huyền cười híp mắt, nói.

Hai con Lôi Hống Thú nghe vậy lập tức dùng sức hút một hơi, hai phần linh dịch Ngọc Tẩy Linh Lộ lần lượt tiến vào miệng. Bọn chúng hít sâu một hơi, cảm nhận được khí tức thanh linh lưu chuyển trong cơ thể.

“Grào!” Hiệu quả của Ngọc Tẩy Linh Lộ cực kỳ rõ ràng, con Lôi Hống Thú dị chủng kia lập tức hướng về phía Lục Huyền gầm nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía lôi

quang trùng trùng điệp điệp, ý bảo Lục Huyền hãy đuổi theo mình.

“Ha ha, lại có thêm tù binh dưới mỹ thực của ta rồi.” Trong lòng Lục Huyền thầm đắc ý, không khỏi nhớ tới Bạch Ngọc Kình Thiên Viên và với Bạch Ngọc Kình Thiên Viên từng gặp được ở giới vực khi trước.

Hơn nửa canh giờ sau, Lôi Hống Thú dị chủng đưa Lục Huyền đến phía trước một cây cột đá. Trên thân thể nó hiện lên một mảnh lôi quang màu trắng bạc, lập tức bắn vào trong cột đá theo một loại quy luật đặc biệt nào đó.

Cột đá chậm rãi di động, xuất hiện một thông đạo vừa đủ để Lôi Hống Thú đi qua.

“Không ngờ còn có huyền cơ như vậy, có vẻ thứ này cũng tương tự với các loại cơ quan kỹ thuật. Nếu không có con Lôi Hống Thú dị chủng này dẫn đường chỉ sợ ta rất khó tìm được một nơi như thế này, càng không cần phải nói tới chuyện xuyên qua tầng tầng cột đá chồng chất kiểu này.” Lục Huyền thầm nghĩ, để cẩn thận, tâm thần của hắn ngưng tụ trên thân con Lôi Hống Thú đang đi ở phía trước.

Sau khi xác nhận nó không có bất cứ ác ý gì với mình hắn mới theo nó tiến vào thông đạo.

Bên trong là một khu thung lũng không lớn lắm, trên không trung có hàng loạt linh lôi màu xanh thẫm không ngừng di chuyển. Trong cảm nhận của linh thức, loại linh lôi màu xanh thẫm kia vừa ẩn chứa sức mạnh hủy diệt lại vừa có sinh cơ mạnh mẽ, chính là linh lôi ngũ hành thuộc tính Mộc mà Lục Huyền cần.

Nhìn khí tức này là đủ để thấy chúng nó còn mạnh hơn so với linh lôi ngũ hành bình thường hắn thu thập rất nhiều.

“Cũng may là có kẻ dẫn đường…” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Giờ phút này, hắn càng nhận thức được sâu sắc hơn về cái lợi của việc kết bạn với con Lôi Hống Thú dị chủng này. Những loại linh lôi cường đại, dù đám tu sĩ tầm thường hao hết tâm tư cũng chưa chắc đã tìm được, lại xuất hiện ở trước mặt hắn cứ như rau cải trắng phơi trên mặt đất mặc người lựa chọn vậy.

Hắn vội vàng ổn định lại tâm trạng, rồi rất nhanh, ánh mắt đã bị con Lôi Hống Thú phía trước thu hút. Chỉ thấy Lôi Hống Thú đi giữa một mảnh lôi mang màu xanh thẫm, cuối cùng đã đến phía trước cái một ngọc khí cực lớn. Ngọc khí này nhìn có vẻ xưa cũ, phía trên chạm khắc những đường vân cổ quái mà Lục Huyền khó có thể hiểu được, chúng không giống phong cách phù văn đương đại. Bên trên có từng tia linh lôi màu xanh thẫm thô to không ngừng bổ xuống, rơi vào bên trong ngọc khí rồi vô thanh vô tức biến mất giữa các đường vân phía trên ngọc khí. Từ từ, một giọt lôi dịch màu xanh thẫm chảy ra từ những đường vân ấy, nhỏ xuống dưới đáy ngọc khí.

Ở thời điểm hiện tại, dưới phần đáy sâu chừng một thước kia, đã có rất nhiều lôi dịch màu xanh thẫm. Nhìn bên ngoài sẽ có cảm giác loại lôi dịch này đang ẩn chứa sinh cơ nồng đậm nhưng trên thực tế, chúng lại đang yên lặng thai nghén ra một loại sức mạnh mang tính hủy diệt khủng bố.

Con Lôi Hống Thú dị chủng kia đi tới phía trước ngọc khí, trên thân thể hiện lên một tia lôi mang màu trắng bạc, sau đó cúi đầu nuốt mấy giọt lôi dịch màu xanh thẫm kia.

Hai mắt Lục Huyền trợn tròn.

Linh lôi màu xanh thẫm này không hề tầm thường, lôi dịch màu xanh thẫm được ngưng luyện từ món ngọc khí cổ xưa kia lại càng quý hiếm tới mức khó tả.

“Quả nhiên, sau mỗi loại linh dịch tu sĩ tha thiết ước mơ đều có một con dị thú đã uống nhiều tới muốn ói rồi.” Lục Huyền nhìn Lôi Hống Thú dị chủng vẫn đang uống lôi dịch màu xanh thẫm, trong lòng không khỏi nghĩ đến câu này.

Sau khi uống xong lôi dịch màu xanh thẫm, con Lôi Hống Thú dị chủng nhắm hai mắt lại, bên ngoài thân thể lập tức hiện lên từng tia từng tia lôi quang màu xanh thẫm rất nhỏ, bộ lông màu trắng bạc càng thêm nổi bật. Lôi mang nhảy nhót, tựa như đang rèn luyện thân thể của nó.

Thấy thế, Lục Huyền lại càng nóng lòng muốn thử.

“Lôi dịch màu xanh thẫm nhìn có vẻ không tầm thường này vốn được ngưng luyện từ món ngọc khí cổ xưa kia, hẳn là phiên bản tăng cường của linh lôi màu xanh thẫm.” Trong lòng hắn nghĩ vậy rồi cũng chậm rãi đi tới trước mặt Lôi Hống Thú dị chủng.

“Ngươi đang ăn gì thế? Nhìn có vẻ rất ngon nhỉ?”

Lôi Hống Thú nghe vậy thì ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lục Huyền.

Yêu thú đúng là yêu thú! Ngu muội vô tri! Ta đã ám chỉ đến mức này rồi mà ngươi còn không biết đường lấy một ít cho ta thử à?

Trong lòng Lục Huyền hơi giận nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười thân thiện như cũ.

Nếu không phải vì hắn cần duy trì tình bạn với con Lôi Hống Thú dị chủng này để có thể nhận được linh lôi màu xanh thẫm và lôi dịch do ngọc khí ngưng luyện lâu dài, hẳn là hắn đã sớm bưng luôn cái ngọc khí này đi rồi.

Hắn chân thành hỏi Lôi Hống Thú:“Có thể cho ta nếm thử không?”

Đến giờ Lôi Hống Thú mới hiểu ra, nó khẽ gật đầu, sau đó khống chế vài giọt lôi dịch màu xanh thẫm chậm rãi bay tới trước mặt Lục Huyền. Lục Huyền cẩn thận đón lấy ra một giọt lôi dịch, sau khi linh thức phát hiện không có bất cứ dị thường nào mới nuốt xuống bụng.

Dường như có dòng điện rất nhỏ chảy qua quanh thân, không ngừng rèn luyện gân mạch cơ bắp và mỗi một bộ phận nhỏ bé trong cơ thể. Trên mặt Lục Huyền lộ ra một nụ cười, ánh mắt có chút lưu luyến không rời nhìn về phía món ngọc khí cổ xưa kia.

Lôi Hống Thú dị chủng thấy thế, lại khống chế vài giọt lôi dịch màu xanh thẫm bay tới trước mặt hắn.

“Đủ rồi đủ rồi, không cần khách khí như vậy đâu. Làm bằng hữu, về sau nếu ta muốn lấy thêm một ít lôi dịch này, liệu ngươi có thể dẫn ta tới đây nữa không?” Lục Huyền vừa nói vừa bỏ lôi dịch vào cái bình ngọc nhỏ, sau đó để vào trong túi trữ vật.

“Có thể.” Lôi Hống Thú dị chủng truyền một ý niệm vào đầu hắn.

Sau khi giao tiếp với con yêu thú này mấy lần, hắn đã hiểu rõ có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được, lòng vòng quá ngược lại sẽ không giải quyết được chuyện gì.

Chương 819: Lôi Bạo!

“Lôi dịch màu xanh thẫm này đúng là bảo vật quý giá, thân thể ta vốn cường hãn là thế mà sau khi sử dụng cũng cảm thấy được tăng cường thêm một chút rồi.” Lục Huyền âm thầm cảm khái, lại tiện tay cất kỹ mấy giọt lôi dịch màu xanh thẫm còn lại.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, một luồng khí tức màu xanh nhạt giống như mũi tên nhọn lập tức bắn từ trong miệng ra, biến mất trong lôi mang màu xanh thẫm phía xa.

Tuy không biết lôi dịch màu xanh thẫm này là thứ gì, nhưng theo suy đoán của hắn, nếu dùng chúng để nuôi dưỡng Tử Vi Huyền Lôi Quả và Ất Mộc Thanh Lôi Đằng chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả rất tốt. Đó là chưa kể tới một loại công dụng khách của lôi dịch này, chính là rèn luyện thân thể.

Sau khi nhận được chừng mười giọt lôi dịch màu xanh thẫm, Lục Huyền mới bay lên tầng trời thấp, cẩn thận thu thập linh lôi màu xanh thẫm. Hắn dùng linh thức dẫn dắt một đám linh lôi màu xanh thẫm tới gần, sau đó lại dùng linh lực của mình nhẹ nhàng bao lấy linh lôi, chậm rãi áp súc từng chút một.

Linh lôi vốn cực kỳ táo bạo, trong quá trình áp súc chỉ cần bất cẩn một chút là sẽ nổ tung ngay, cũng may linh thức của Lục Huyền rất mạnh, cuối cùng đã hữu kinh vô hiểm ngưng tụ thành một viên lôi châu màu xanh thẫm.

Hắn cẩn thận cất kỹ, sau đó lại tiếp tục ngưng kết lôi châu mới.

Đang lúc vất vả dẫn dắt rồi áp súc linh lôi màu xanh thẫm, đột nhiên Lục Huyền phát hiện một chút tình huống dị thường truyền tới từ bên ngoài thung lũng. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Lôi Hống Thú cực lớn vừa ló ra từ phía sau cột đá.

Trong nháy mắt khi trông thấy Lục Huyền, có vẻ như con Lôi Hống Thú ấy cực kỳ kinh ngạc, nó đứng sững ra một lúc, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại rồi nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hiện lên từng tia lôi quang màu trắng bạc.

Ngay khi nó sắp phát động công kích lôi đình thì đột nhiên một tia sáng trắng chợt lóe lên, một chưởng của con Lôi Hống Thú dị chủng đã chụp nó bay ra xa, đập mạnh xuống đất.

"Grào!" Mắt Lôi Hống Thú dị chủng lộ ra hung quang, nó hung hãn gầm lên với con Lôi Hống Thú mới tiến vào.

"Ta bảo kê!" Lục Huyền vừa nhận được một luồng ý niệm từ trong tiếng gầm nhẹ của nó. Hắn không nhịn được cười, Thái Ất Lôi Phù đã trượt xuống ống tay áo lại lặng lẽ thu hồi.

"Không uổng công ta đã cho ngươi ăn nhiều linh quả linh tương như vậy." Ánh mắt hắn nhìn về phía Lôi Hống Thú dị chủng cũng tràn đầy mừng rỡ.

Trong tiếng sấm rền, con Lôi Hống Thú vừa mới tiến vào đã nhảy ra khỏi hố, nó dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lục Huyền rồi lại quay đầu liên tục gầm nhẹ với Lôi Hống Thú dị chủng, như thể đang chất vấn tại sao lại có tu sĩ Nhân tộc tiến vào nơi đây.

Lôi Hống Thú dị chủng hừ lạnh một tiếng, một tia sét trắng bạc từ trong mũi nó phóng ra, trực tiếp đánh lui đồng bạn.

Con Lôi Hống Thú kia phẫn nộ gầm rú nhưng không làm gì được Lôi Hống Thú dị chủng, cuối cùng đành phải hậm hực rời đi.

“Xem ra bất kể là địa vị hay thực lực thì con Lôi Hống Thú dị chủng ẩn chứa một tia khí tức Lôi Hủy này đều vượt xa đứa đồng bạn vừa có ý đồ tập kích ta kia.” Lục Huyền thấy vậy, trong lòng nghĩ thầm.

“Đa tạ ngươi, bạn tốt của ta.” Chờ khí tức của con Lôi Hống Thú kia hoàn toàn biến mất, hắn mới lấy một trái Mê Tiên Đào căng mọng từ trong túi trữ vật ra, ném qua cho Lôi Hống Thú dị chủng đã giúp mình giải vây.

Lôi Hống Thú nuốt cả hạt Mê Tiên Đào vào bụng, sau đó chậm rãi bước tới một góc, cảm nhận sự tươi ngon của linh đào.

Lục Huyền thấy thế lại tiếp tục dẫn dắt linh lôi xanh thẫm, áp súc thành từng viên lôi châu.

“Hẳn là đủ rồi, từng này là đủ để đám linh thực thuộc tính Lôi trong động phủ dùng tới hai - ba năm rồi.” Linh thức của hắn đảo qua, thấp giọng nói.

Dù trong động phủ có rất nhiều linh thực thuộc tính Lôi, nhưng so với linh lôi bình thường thì hiệu quả của loại linh lôi màu xanh thẫm này lại cao hơn gấp mấy lần, cộng thêm số lượng cũng không ít, hẳn là có thể sử dụng trong khoảng hai năm rưỡi.

“Được rồi, đa tạ ngươi đã dẫn ta tới đây, còn giúp ta lấy được nhiều linh lôi như vậy.” Lục Huyền giơ tay xoa bộ lông màu trắng bạc của Lôi Hống Thú dị chủng, vừa cười vừa nói.

“Hôm nay từ biệt ở đây, lần sau tới ta sẽ mang cho ngươi và tiểu đồng bọn của ngươi ít đồ ăn ngon.” Thứ khác trong động phủ của hắn không có nhiều chứ linh quả linh tương thì lúc nào cũng có.

Hắn lại dựa theo con đường lúc trước tiến vào, xuyên qua cấm chế cột đá, tiến vào lôi hải mênh mông. Hư Không Yểm

Mục không ngừng di chuyển trên không trung, Lục Huyền vừa quan sát viên đồng tử màu xám trắng trong lòng bàn tay vừa xuyên qua lôi mang với tốc độ cực nhanh.

"Ồ? Phía trước có bóng dáng tu sĩ."

Từ trong tầm nhìn được Hư Không Yểm Mục chia sẻ, Lục Huyền nhìn thấy phía trước có mấy vị tu sĩ đang đối mặt với hai con Lôi Thú không biết tên. Nhìn dung mạo khí tức của đối phương thì không phải là người Lục Huyền quen biết.

Hắn cũng không muốn nhiều chuyện đi xen vào việc của ngươi khác, vì vậy Thanh Phù Vũ Y trên người lập tức lóe lên một mảnh linh quang nhàn nhạt, nhanh chóng thu lại khí tức trên cơ thể, hắn có ý định sẽ đi vòng qua đám người này.

Chờ tới gần khu vực đó, cảm nhận được tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt đang diễn ra cách mình hơn trăm trượng, Lục Huyền càng hiểu được chuyện mình kết bạn với con Lôi Hống Thú dị chủng kia là may mắn lớn đến nhường nào.

"Nếu không phải có người dẫn đường trong lôi hải thì quá trình tìm kiếm linh lôi của ta sẽ khó hơn trước kia gấp mấy lần, càng không cần phải nói đến chuyện tìm được số lôi dịch quý báu kia. Thậm chí trong quá trình tìm kiếm còn có khả năng đụng độ với Lôi Thú hoặc là tu sĩ không có ý tốt, sao có thể dễ dàng nhận được bảo vật như thế?" Hắn thầm cảm khái một câu.

"Các ngươi ở trong lôi hải ra sức giết yêu, tìm kiếm bảo vật, còn ta có Lôi Thú bản địa dẫn dắt nên dễ dàng tiến vào cấm địa, nhận được bảo vật. Tất cả mọi người đều có tương lai tươi sáng nha…"

Lục Huyền men theo đường cũ, nhanh chóng chạy tới ven bờ lôi hải. Hắn đã nhận được đủ số linh lôi màu xanh thẫm mình cần, thậm chí còn có thêm một ít lôi dịch quý hiếm nên

không muốn lãng phí thêm thời gian ở bên trong lôi hải nữa, chỉ một lòng muốn quay lại động phủ thật nhanh thôi.

Trên đường thi thoảng cũng gặp phải tu sĩ bên trong lôi hải, nhưng hắn vẫn giữ vững nguyên tắc ban đầu của mình, đó là có thể trốn thì trốn, có thể né là né, cố gắng để không phải tiếp xúc với bọn họ.

Chỉ cần tu sĩ khác không chủ động đối phó mình thì hắn cũng chẳng muốn vì mấy chuyện vụn vặt mà khiến bản thân rơi vào hiểm địa.

Lúc xuyên qua lôi hải, đột nhiên hắn phát hiện ra một tia khác thường. Bởi vì bên tai vừa truyền đến tiếng sóng biển cuồn cuộn.

"Không xong rồi, chẳng lẽ ta đụng phải lôi bạo trong truyền thuyết?"

Lại nhớ, thời điểm Lục Huyền vừa mới tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động, hắn đã từng nghe nói trong lôi hải thi thoảng sẽ phát sinh lôi bạo, với vô số tia lôi đình giống như sóng biển càn quét qua, nếu gặp phải hiện tượng này, sẽ rất khó tránh thoát, chỉ có thể dựa vào nhục thân hoặc pháp khí bảo vật cứng rắn chống đỡ mà thôi.

Chương 820: Đôi Khi Lòng Tốt Cũng Có Thể Gây Ra Đại Họa!

Tiếng sóng biển cuồn cuộn càng lúc càng lớn, chỉ mấy hơi thở sau một mảnh bạch quang mênh mông đã xuất hiện trong tầm mắt rồi điên cuồng vọt về phía Lục Huyền.

Tốc độ của mảnh bạch quang kia quá mức nhanh chóng, vừa thấy bản thân không thể lùi lại được nữa, Lục Huyền vốn định vận dụng Thổ Hành Châu và 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 để chui vào trong nham thạch trốn tránh, nhưng bên trong lôi hải này chỉ có một tầng nham thạch mỏng manh, thậm chí có một số chỗ còn gần như không có đất đá bên dưới.

"Hy vọng có thể may mắn vượt qua lần này." Lục Huyền đưa mắt nhìn tấm Lôi Hỏa Lệnh sắp sửa vỡ vụn trên tay, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

"Nếu tu sĩ Trúc Cơ đã không ngừng tìm tới lôi hải, có nghĩa là bọn họ không quá kiêng dè thứ lôi bạo này, hoặc là nó khá đáng sợ nhưng ít nhất vẫn còn một chút hi vọng sống sót." Lục Huyền nghĩ thầm.

Trong phút chốc, vô số lôi mang giống như sóng biển đã ầm ầm trút xuống, hung hăng đánh lên người Lục Huyền. Thân thể hắn lập tức cháy đen, nhưng dưới hiệu quả khôi phục mạnh mẽ của Thái Tuế Nhục, chỉ trong nháy mắt sau hắn đã khôi phục lại như thường.

"Xem ra chỉ có thể cứng rắn chống đỡ mà thôi." Tâm niệm vừa động, một con khôi lỗi màu vàng đất đã xuất hiện trước

mặt hắn. Thân thể con khôi lỗi màu vàng đất ấy bành trướng cực nhanh, trực tiếp bao phủ Lục Huyền vào bên trong. Nó chính là bảo vật Khôn Thổ Linh Khôi ngũ phẩm hắn từng lấy được từ trong quầng sáng của Địa Hoàng Táo, do năm phần Khôn Thổ Khôi Tinh kết hợp lại mà thành, năng lực phòng hộ cực kỳ mạnh mẽ.

Trên Khôn Thổ Linh Khôi xuất hiện một tầng linh quang màu vàng sậm, trực tiếp ngăn cản lôi bạo ở bên ngoài. Vô số lôi quang đánh lên vòng bảo hộ linh khí màu vàng sậm, khiến cho Lục Huyền của giờ phút này cũng giống như một chiếc thuyền lá nhỏ giữa cơn bão tố vô biển, chỉ có thể chìm chìm nổi nổi, phó mặc cuộc đời theo cơn sóng lôi đình, rồi lại tạm thời bình yên vô sự.

"Có bảo vật ngũ phẩm, lại cộng thêm nhục thân của ta mới có thể chống đỡ được lôi bạo xâm nhập. Nếu tu sĩ Trúc Cơ khác đụng phải lôi bạo, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu mà thôi."

Đúng vào lúc này, từ trong biển lôi đình lại truyền đến một tiếng gầm quen thuộc. Thanh âm như sấm sét rền vang, nghe có mấy phần vội vàng.

"Ồ? Đây là con Lôi Hống Thú dị chủng kia?" Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ nghi hoặc, hắn cảm nhận được Lôi Hống Thú đang tới gần nên nhanh chóng thu hồi Khôn Thổ Linh Khôi.

"Sao nó lại xuất hiện ở đây?"

Trong chớp mắt, bóng dáng quen thuộc của Lôi Hống Thú đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Nó nhìn thấy Lục Huyền bình an vô sự thì gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm có vài phần vui sướng. Lục Huyền nghe ra suy nghĩ của nó từ trong tiếng gầm rú ấy.

"Ngươi nói là muốn đưa ta ra khỏi vùng biển lôi bạo này?"

Lôi Hống Thú vội vàng gật đầu, tỏ vẻ mình có thể thoát khỏi vùng lôi bạo này chỉ trong nháy mắt.

“Vậy thì nhờ ngươi.”

Dù có đủ lòng tin sẽ sống sót được trong cơn lôi bạo, nhưng nếu có cách tiết kiệm sức lực thì tất nhiên là không còn gì tốt hơn rồi.

Lôi Hống Thú dị chủng gầm nhẹ một tiếng, trên thân hiện ra một mảnh lôi quang màu trắng bạc tựa như vô cùng vô tận. Lôi quang càng ngày càng rực rỡ, cuối cùng đã hóa thành một quả lôi cầu màu trắng bạc cực lớn, bao bọc Lục Huyền vào bên trong, sau đó bay đi xa chỉ trong nháy mắt.

“Lôi Độn Thuật nhanh thật đấy!”

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, Lục Huyền đã phát hiện mình vừa đi tới một mảnh thiên địa hoàn toàn khác rồi. Cảm giác gió êm sóng lặng của nơi này hoàn toàn khác hẳn vùng biển đầy rẫy lôi đình cuồng bạo trước đó, chỉ thấy ở trên không trung có không ít trái lôi cầu giống như những con nòng nọc đang chậm rãi di động.

Dưới mặt đất, ngay khi cảm nhận được một luồng khí tức lạ lẫm vừa mời tiến vào lĩnh vực của mình, mấy chục con Lôi Hống Thú lập tức chui từ khắp nơi ra. Chúng nhìn về phía Lục Huyền, trong mắt đều là vẻ đề phòng, còn ngoài miệng liên tục phát ra những tiếng gầm nhẹ, có thể nghe rõ hàm ý uy hiếp bên trong.

Con Lôi Hống Thú dị chủng kia lập tức vọt tới trước mặt các bạn đồng tộc, vội vàng há miệng gầm nhẹ một tiếng.

“Hắn không giống với đám tu sĩ khác.” Lục Huyền nghe được ý tứ như vậy từ trong tiếng rống của nó.

Dưới quá trình trấn an cộng với giải thích liên tục của Lôi Hống Thú dị chủng, hồi lâu sau, phần lớn đám Lôi Hống Thú

có lớn có nhỏ này đã lựa chọn tin tưởng Lục Huyền, sau đó con nào con nấy đều tò mò nhìn vị khách mới từ bên ngoài đến này.

"Xin chào các vị, xin chào, ta vừa mới đến, có chút linh quả coi như thành ý." Lục Huyền cực kỳ thức thời, hắn nhanh chóng lấy ra một đống lớn bao gồm hai loại linh quả băng hỏa từ trong túi trữ vật ra, rồi đưa từng quả tới trước mặt đám Lôi Hống Thú mới quen.

Đám Lôi Hống Thú hít hà vài lần, xác nhận không có gì bất thường mới nuốt linh quả vào. Cả đám này vốn sinh trưởng bên trong lôi hải từ tấm bé, không có nhiều linh thực thích hợp để thưởng thức, nên khi ăn Liệt Diễm Quả và Băng La Quả xong, hầu như toàn bộ ánh mắt đang đồng thời nhìn về phía Lục Huyền của chúng nó đều có thêm vài phần thiện ý.

"Tiểu tu sĩ từ đâu tới?" Ngay khi Lục Huyền đang kết nối tình cảm với đám Lôi Hống Thú thì đột nhiên một âm thanh giống như tiếng sấm rền lại vang lên bên tai hắn.

Trong lòng hắn sợ tới nhảy dựng lên, vội vàng hướng theo tiếng nói để nhìn lại. Chỉ thấy một con dị thú với thân hình có thể so với ngọn núi nhỏ đã vô thanh vô tức đi về phía hắn từ bao giờ. Dị thú này nhìn giống như một con thanh ngưu, một sừng một chân, khi di chuyển lại dẫn theo mưa to gió lớn, tiếng gầm như sấm.

"Vãn bối Lục Huyền, bái kiến tiền bối. Sở dĩ đến đây quấy rầy tiền bối là vì vãn bối có chút giao tình với con Lôi Hống Thú kia. Nó thấy vãn bối bị vây trong lôi bạo nên chủ động ra tay tương trợ, đưa vãn bối đến nơi này." Lục Huyền chỉ sang con Lôi Hống Thú dị chủng kia.

Dị thú có thể nói chuyện ít nhất cũng phải đạt đến tu vi ngũ phẩm, nếu con dị thú trước mắt này chính là Lôi Hủy trong

truyền thuyết hoặc là huyết mạch trực hệ của Lôi Hủy thì rất có thể tu vi của nó đã lên tới thất phẩm rồi.

"Nhóc con kia ơi, ngươi hại ta rồi…" Trong lòng Lục Huyền âm thầm thở dài.

Vốn dĩ dựa vào nhục thân cường hãn và các loại bảo vật là hắn có thể bình yên vô sự vượt qua lôi bạo. Nhưng con Lôi Hống Thú dị chủng mới quen biết không lâu này vừa phát hiện hắn rơi vào hiểm cảnh đã vội vàng chạy đi tìm hắn bên trong lôi bạo, sau đó còn thi triển Lôi Độn Thuật tiêu hao cực lớn để đưa hắn tới lĩnh vực của đàn Lôi Hống Thú, sau đó mới khiến hắn gặp phải một con dị thú thần bí ít nhất cũng có tu vi ngũ phẩm, thậm chí có khả năng còn cao hơn.

Đôi khi lòng tốt cũng có thể gây ra đại họa!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng Lục Huyền lại không nói ra một câu oán hận nào, dù sao thì con Lôi Hống Thú dị chủng kia có thể mạo hiểm tới giúp hắn đã là rất đáng quý rồi.

Tình cảnh trước mắt chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.

Chương 821: Thanh Giác Lôi Hủy!

"Giờ chỉ có thể dựa vào mối quan hệ với Lôi Hống Thú có huyết mạch Lôi Hủy cùng với rất nhiều bảo vật trên người mình, để cố gắng vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này mà thôi."

Ở thời điểm hắn vẫn đang suy nghĩ miên man trong lòng, con Lôi Hống Thú dị chủng kia đã vui sướng chạy đến trước mặt con dị thú trông như thanh ngưu một chân nọ, không ngừng thấp giọng nỉ non, cứ như thể đang làm nũng với đối phương.

Lục Huyền thấy vậy cũng yên tâm hơn hẳn.

"Hóa ra là tiểu tu sĩ nhà ngươi. Trước kia ta đã từng nghe tiểu tử này nói về ngươi rồi, nó nói ngươi từng cho nó và đồng tộc không ít đồ ăn ngon. Người tới chính là khách, ngươi cứ ở lại đây nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi." Dị thú một sừng một chân chậm rãi nói.

Lục Huyền nghe được lời này của dị thú, trong lòng càng yên tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần con dị thú thần bí không biết thực lực trước mắt này không có ác ý với hắn, thì hắn có thể bình an vô sự mà không cần vận dụng đến các loại bảo vật trong tay mình rồi.

Hắn suy nghĩ một hồi, sau đó lấy mấy bình Ngọc Tẩy Linh Lộ từ trong túi trữ vật ra, dùng linh lực nâng lên, đưa đến trước mặt con cự thú màu xanh cao lớn kia, thành khẩn nói: "Tiền bối, đây là một loại linh nhưỡng do vãn bối chế ra trong

lúc rảnh rỗi. Nó tên là Ngọc Tẩy Linh Lộ, mùi vị không tệ, còn có thể tẩy rửa loại trừ khí tức dị chủng trong cơ thể. Ta muốn tặng nó cho tiền bối ngài nếm thử.”

“Ngươi thật có lòng.” Con dị thú to như ngọn núi kia khẽ liếc mắt nhìn mấy bình Ngọc Tẩy Linh Lộ, sau đó lạnh nhạt nói.

Lấy tầm mắt của nó trải qua, đương nhiên là chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra linh dịch không có bất cứ vấn đề gì, và một ngụm nuốt luôn cả Ngọc Tẩy Linh Lộ lẫn cái bình ngọc bên ngoài vào trong bụng.

“Mùi vị cũng không tệ lắm.”

Nó nói với Lục Huyền một câu, một chân giẫm lên từng đạo lôi đình, tiến vào bên trong lôi trì rồi nằm ở bên trong, giống như một ngọn núi nhỏ nhô lên. Rất nhanh, bên trong đã xuất hiện tiếng hít thở dồn dập, chân chính xác minh được bốn chữ tiếng ngáy như sấm. Mỗi một lần hô hấp, đều giống như tiếng sấm sét nổ vang, truyền tới không biết bao nhiêu dặm xung quanh.

Tất cả đám Lôi Hống Thú xung quanh đã tập mãi thành thói quen, vẫn tự mình vui đùa ầm ĩ, chẳng quan tâm đến tiếng ngáy ầm ầm bên tai. Màng nhĩ của Lục Huyền được bao trùm bởi một tầng linh khí thật mỏng, một lát sau mới chậm rãi thích ứng được.

Hắn nhìn con dị thú thần bí ở cách đó không xa đã tiến vào trạng thái hôn mê, thực sự không kìm nén được sự tò mò trong lòng, mới ngưng tụ tâm thần lên thân thể nó.

Trong chốc lát, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu, hắn lập tức hiểu rõ được những tình huống cặn kẽ có liên quan đến con dị thú này.

【 Thanh Giác Lôi Hủy, yêu thú thất phẩm, chính là huyết mạch trực hệ của dị thú thượng cổ Lôi Hủy, trời sinh đã nắm trong tay các loại thần thông lôi pháp cường đại.】

【 Thọ nguyên vượt quá vạn năm, đã tiến vào giai đoạn suy vong, trên người dần dần ngưng kết ra Lôi Tử Tinh. 】

【 Lôi Tử Tinh, là lôi khí trong cơ thể Thanh Giác Lôi Hủy dần dần tiêu tán, tản mát ra ngoài, lại kết hợp cùng với thân thể lão hóa, ngưng kết thành một loại vật chất đặc thù, thứ này đã hòa làm một cùng với thân thể này, rất khó dọn sạch, có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện lôi pháp, luyện chế pháp khí. 】

"Yêu thú thất phẩm!" Trong lòng Lục Huyền hoảng sợ vô cùng.

Thực lực của con cự thú màu xanh trước mắt này còn kinh khủng hơn so với hắn tưởng tượng. Ban đầu hắn cho rằng yêu thú trước mắt chỉ đạt đến trình độ ngũ phẩm hoặc lục phẩm thôi, thì còn có thể hoàn toàn tự tin vào bản thân.

Nếu như phát sinh tranh đấu, dị thú là ngũ phẩm, hắn hoàn toàn có thể dựa vào bảo vật trên người để trực tiếp diệt sát nó, dị thú là lục phẩm, không dám nói bản thân có thể thắng được, nhưng chạy thoát vẫn có phần nắm chắc không nhỏ. Về phần thất phẩm… Có nghĩa là nếu con Thanh giác Lôi Hủy này muốn gây bất lợi cho hắn, lại rơi vào tình huống chiến đấu chính diện thì không còn phải nghi ngờ gì nữa hắn sẽ thập tử vô sinh.

"Cũng may có dị chủng Lôi Hống Thú giới thiệu ta tới đây lại cộng thêm thất phẩm Thanh Giác Lôi Hủy cũng không phải yêu thú hung hãn gì." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Nhưng từ trong tin tức ta biết được, con Thanh Giác Lôi Hủy này đã sống hơn vạn năm, sinh mệnh cũng dần dần tiến

vào giai đoạn suy vong rồi. Thật hiển nhiên, yêu thú thất phẩm, cũng không phải không gì không làm được, thọ nguyên buông xuống, cũng chỉ có thể nhìn chính mình từng chút từng chút đi về phía cuối sinh mệnh mà thôi.” Lục Huyền không khỏi nghĩ như vậy.

Con dị thú thất phẩm trước mắt này đang nhắc nhở hắn, đại đạo trước mắt vừa xa xôi lại gian nan, bản thân hắn còn cách Kết Đan một khoảng cách nữa, nhất định không thể lười biếng được.

“Còn Lôi Tử Tinh…” Lục Huyền nhìn về phía Thanh Giác Lôi Hủy đang ở trong trạng thái hôn mê, hai mắt xuất hiện một tầng linh quang mờ mịt, trực tiếp thi triển Phá Vọng Đồng Thuật, rất nhanh đã phát hiện từng khối vật chất đặc thù như có như không ở trên thân thể của nó.

“Trưởng bối nhà ngươi có dạy ngươi nhìn chằm chằm vào một con yêu thú thất phẩm như vậy không?” Trong thức hải của Lục Huyền chợt vang lên một câu nói như tiếng sấm.

“Xin tiền bối thứ lỗi!” Trong lòng hắn khẽ động, vội vàng lên tiếng nói.

“Chỉ là vãn bối quanh năm tiếp xúc với linh thực linh thú, đã từng nghiên cứu qua rất nhiều loại điển tịch linh thú cổ xưa, nên đã mơ hồ nhìn ra trên người tiền bối có điểm gì đó là lạ. Nếu có chỗ đường đột mong tiền bối chớ trách.”

“Ồ? Ngươi lại có thể nhìn thấy Lôi Tử Tinh ở trên người ta sao?” Trong giọng nói của Thanh Giác Lôi Hủy có vài phần kinh ngạc, nó lập tức đứng dậy, dùng đôi mắt to lớn nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

“Hóa ra thứ kia được gọi là Lôi Tử Tinh sao? Vãn bối cũng chỉ có thể nhìn ra một chút manh mối, nhưng có một điều không hiểu, với thực lực của tiền bối, hẳn là dọn dẹp chúng nó

tương đối đơn giản mới đúng. Vì sao tiền bối lại tùy ý để cho chúng nó tự do sinh trưởng, không ngừng lớn mạnh như vậy?" Thấy Thanh Giác Lôi Hủy không hề tức giận, Lục Huyền cả gan tiếp tục hiếu kỳ hỏi.

"Những vật kia vốn là yêu lực và nhục thân trong cơ thể ta ngưng kết lại mà thành, cùng thân thể ta hòa làm một thể, thanh lý không dễ dàng như vậy."

"Đương nhiên, chủ yếu hơn là chúng nó không có bao nhiêu ảnh hưởng đối với hành động và thực lực bình thường của ta. Ta cũng lười đi dọn dẹp chúng nó, chờ đến lúc tọa hóa, cũng có thể thuận thế làm phần mộ luôn." Thanh Giác Lôi Hủy bình thản nói.

"Theo vãn bối thấy, vẫn nên dọn dẹp những vật kia sẽ thỏa đáng hơn, tuy chúng đã hòa làm một với thân thể của tiền bối, nhưng theo một ý nghĩa nào, chúng vẫn được xem như một loại vật chất đặc thù bị bài trừ ra bên ngoài, cứ một mực lưu lại trên người như vậy, ít nhiều vẫn sẽ có một chút ảnh hưởng."

Chương 822: Lôi Tử Tinh!

"Lại nói với thực lực của tiền bối, nếu thật sự tọa hóa, có thể những thứ đó sẽ dẫn một số kẻ lòng dạ khó lường đi tới, đến lúc ấy, bọn họ làm ra một số chuyện khó coi cũng không có gì là lạ." Lục Huyền trầm ngâm một hồi, sau đó lên tiếng đề nghị.

"Lời ngươi nói cũng có mấy phần đạo lý, không bằng ngươi hãy giúp ta dọn dẹp chúng nó đi?" Thanh Giác Lôi Hủy thuận miệng nói.

"Vậy xin thứ cho vãn bối vô lễ." Lục Huyền cắn chặt răng, lập tức bay đến trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy như một ngọn núi nhỏ đằng kia.

Giờ phút này trong lòng hắn cực kỳ lo lắng. Dù sao thì tồn tại trước mắt cũng là một con yêu thú thất phẩm, dù nhục thân của hắn có cường hãn hơn nữa, thì một cái tát tùy tiện của đối phương cũng có thể dễ dàng chụp chết hắn, nhiều nhất hắn chỉ giữ lại một bộ thi thể hoàn chỉnh mà thôi.

Cho dù con Thanh Giác Lôi Hủy này đã tiến vào giai đoạn suy vong, thì chút tàn lực còn lại cũng không phải thứ mà hắn của trước mắt có thể ứng phó được.

"Không sao không sao, dù ngươi là yêu thú thất phẩm, không phải cũng ngoan ngoãn để ta đi tới dọn dẹp tạp chất trên người đó sao?" Hắn đang âm thầm tự an ủi mình.

Rất nhanh, Lục Huyền đã điều chỉnh xong tâm trạng, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm Lôi Tử Tinh được ẩn giấu bên trong thân thể Thanh Giác Lôi Hủy. Làn da màu xanh của Thanh Giác Lôi Hủy vốn đã cứng rắn như nham thạch, những khối

Lôi Tử Tinh kia lại giống hệt đám cơ bắp gân cốt bên ngoài, chỉ có khí tức là hơi khác biệt một chút xíu thôi.

Lục Huyền vận chuyển Phá Vọng Đồng Thuật, cẩn thận tìm kiếm từng khu vực bên trong ngọn núi nhỏ kia.

"Tìm được một khối rồi." Trong lòng hắn vui vẻ, bàn tay lập tức hóa thành màu ngọc bích óng ánh, giống như một lưỡi đao sắc bén, cẩn thận cắt bỏ khối Lôi Tử Tinh màu xanh kia xuống.

Sau khi cắt xuống một tầng thật dày là đến phần Lôi Tử Tinh mỏng đã hòa làm một thể cùng với máu thịt, hắn cẩn thận dùng linh thức xem xét, sau đó cẩn thận cắt toàn bộ chúng xuống mới thôi.

Chờ cắt xong khối Lôi Tử Tinh thứ nhất, Lục Huyền như trút được gánh nặng, trong lòng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hắn áp dụng đúng cách cũ để làm, lại tiếp tục tìm kiếm Lôi Tử Tinh đã hòa làm một thể với huyết nhục trên thân Thanh Giác Lôi Hủy kia, không ngừng cạo xuống từng tầng từng tầng.

Công việc dọn dẹp này nhìn như đơn giản, nhưng đối với tu sĩ bình thường lại khó như lên trời.

Đầu tiên hắn cần phải dùng thị lực cực mạnh để phát hiện ra Lôi Tử Tinh đã hòa làm một thể với Thanh Giác Lôi Hủy, sau đó lại dùng linh thức cường đại phân biệt ra giới hạn giữa Lôi Tử Tinh và huyết nhục, cuối cùng còn phải có được thân thể cường hãn, nếu không rất khó mà cắt khối Lôi Tử Tinh kia ra.

Nếu sử dụng pháp khí sắc bén gì đó, khẳng định là khả năng khống chế sẽ không được tinh diệu như hiện giờ, có thể sẽ gây tổn thương đến Thanh Giác Lôi Hủy.

Theo quá trình không ngừng tìm kiếm, phát hiện, Lôi Tử Tinh được dọn dẹp càng ngày càng nhiều, Lục Huyền cũng

dần dần đắm chìm vào trong đó, đến quên hết tất cả mọi thứ chỉ miệt mài tiến hành công việc dọn dẹp mà thôi.

Giờ phút này, hắn chợt cảm giác cảnh tượng trước mắt mình lại có vài phần tương tự với những video dọn dẹp những con hà bám trên thân thể cá voi. Hai bên đều có hình thể và thực lực chênh lệch vô cùng to lớn, mà càng như vậy thì bên yếu lại càng dễ dọn dẹp vệ sinh cho bên mạnh hơn. Điều này đã khiến trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác thành tựu cổ quái mà lại vô cùng hoang đường.

Qua gần hai canh giờ, trên mặt đất đã chồng chất mấy trăm cân Lôi Tử Tinh được cắt xuống.

Lục Huyền lại cẩn thận tra xét hai lần, sau khi xác nhận trên thân thể Thanh Giác Lôi Hủy không còn bất cứ tình huống dị thường nào nữa, hắn mới mang theo vài phần thỏa mãn, cũng có vài phần mỏi mệt, từ không trung chậm rãi hạ xuống.

“Đa tạ tiểu hữu đã giúp ta dọn dẹp những khối tạp chất này.” Thanh Giác Lôi Hủy ồm ồm nói với Lục Huyền, thanh âm như sấm rền.

Những khối Lôi Tử Tinh này vốn sinh trưởng ở trên người nó, bởi vì tính chất đặc thù, nên bình thường nó đều xem chúng là một bộ phận thân thể của mình, hơn nữa quá trình dọn dẹp những thứ này cực kỳ phiền toái, bởi vậy nó mới tùy ý để chúng tự do sinh trưởng trên cơ thể mình. Thực sự không ngờ, hôm nay gặp phải tiểu tu sĩ Trúc Cơ này, vấn đề vốn làm phiền nó bao lâu lại được hắn giải quyết nhẹ nhõm như thế.

Lục Huyền có chút ngại ngùng nói: “Tiền bối đừng khách khí, có thể làm trâu làm ngựa thay tiền bối, đó là vinh hạnh của vãn bối.”

Lục Huyền vội vàng cúi đầu nói.

“Những khối Lôi Tử Tinh trên thân thể ta này, ngươi cứ cầm hết đi. Hẳn là có thể dùng chúng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện công pháp, hoặc luyện chế pháp khí.” Thanh Giác Lôi Hủy trầm giọng nói.

“Nhiều bảo vật quý hiếm như vậy, vãn bối sao có thể không biết xấu hổ mà…” Lục Huyền có chút ngại ngùng nói.

“Coi như chúng là thù lao ta trả cho ngươi vì lần này ngươi đã giúp ta dọn dẹp chúng nó. Dù sao thì đối với ta, chúng nó chỉ là một chút da chết mà thôi, không có tác dụng gì.”

“Vậy vãn bối sẽ không khách khí.” Lục Huyền giả vờ như do dự một hồi, sau đó tỏ vẻ cảm kích thật sâu với Thanh Giác Lôi Hủy, rồi thu nhập tất cả Lôi Tử Tinh vào trong túi trữ vật của mình, ngay cả một khối chỉ có kích cỡ bằng đầu ngón tay, hắn cũng không buông tha.

“Không thể lưu lại một chút rác rưởi dù là nhỏ nhất cho tiền bối cùng với đám Lôi Hống Thú kia được.” Hắn âm thầm nghĩ trong lòng, sau đó quay chung quanh Lôi Trì một vòng, mãi cho đến khi nhặt hết toàn bộ Lôi Tử Tinh mới chịu thôi.

Theo phỏng đoán của hắn, những khối Lôi Tử Tinh này chẳng những có thể phụ trợ cho quá trình tu luyện thần thông lôi pháp, luyện chế pháp khí, có lẽ chúng còn có thể biến thành một loại linh nhưỡng đặc thù, thúc đẩy tốc độ sinh trưởng những linh thực thuộc tính lôi kia lên nhanh hơn.

Nhặt xong Lôi Tử Tinh, Lục Huyền do dự một chút, cuối cùng vẫn không lấy Dị Thọ Bàn Đào vốn đang đặt trong Thao Trùng Nang ra.

Từ sau khi hắn cho con Thanh Giác Lôi Hủy này phục dụng Ngọc Tẩy Linh Lộ, cảm nhận được thọ nguyên còn lại trên người nó không nhiều lắm, đã tới giai đoạn hấp hối rồi, bởi vậy trên người mới có thể ngưng kết ra thứ vật chất Lôi Tử

Tinh đặc thù kia. Nhưng ở thời điểm hiện tại mà tùy tiện lấy Dị Thọ Bàn Đào ra, rất có khả năng sẽ làm con Thanh Giác Lôi Hủy này sinh lòng nghi ngờ.

Xét cho cùng, chuyện Lục Huyền có thể nhìn thấy Lôi Tử Tinh trên người nó dù có phần quái lạ nhưng vẫn có thể coi là hợp tình hợp lý, vì chỉ cần đồng thuật vượt xa người khác là có khả năng phát hiện ra thôi. Nhưng nếu bảo thông qua quan sát, hắn lại biết được thọ nguyên của Thanh Giác Lôi Hủy đã không còn nhiều lắm, thì có giải thích làm sao cũng không nói rõ được, đến lúc ấy chỉ sợ lòng hảo tâm lại có khả năng làm hỏng chuyện.

Còn nữa, mối quan hệ giữa Lục Huyền và nó vẫn còn quá nông cạn, chỉ mới gặp mặt duy nhất một lần, hắn không dám cam đoan sau khi Thanh Giác Lôi Hủy nhìn thấy trái Dị Thọ Bàn Đào có thể gia tăng thọ nguyên kia, nó có thể lật mặt tại chỗ hay không.

Chương 823: Thật Là Trùng Hợp!

Vì cẩn thận, hắn vẫn quyết định sẽ cất Dị Thọ Bàn Đào lại trước, chờ đến thời cơ thích hợp, cùng với thực lực của chính mình cường đại hơn rồi, lại cân nhắc xem có nên lấy ra cho con Thanh Giác Lôi Hủy này hay không.

Hắn chờ ở bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú chừng nửa ngày, đánh giá lôi bạo ở bên ngoài đã bình ổn trở lại rồi mới đi tới trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy, kính cẩn thi lễ: "Tiền bối, vãn bối muốn cáo từ để trở về động phủ. Đa tạ tiền bối cùng với tộc quần của ngài đã tạm thời giữ vãn bối ở lại, khiến cho vãn bối có thể hoàn hảo không tổn hao gì vượt qua lần lôi bạo này."

"Đi thôi, lần sau nếu có cơ hội lại đến đây chơi nhé. Nhóc con ngươi không giống tuyệt đại đa số đồng loại của ngươi, đầu óc chỉ có duy nhất một ý niệm là giết chóc đoạt bảo, nếu bọn họ ở cùng yêu thú cũng chỉ có duy nhất hai loại kết cục, hoặc là giết chết yêu thú, hoặc là bị yêu thú giết chết." Thanh Giác Lôi Hủy có chút cảm khái nói.

Trong cuộc đời mênh mông của một con yêu thú, nó đã từng nhìn thấy rất nhiều tu sĩ Nhân tộc như Lục Huyền, và phản ứng của bọn họ đều giống hệt như nhau, hoặc là sau khi nhìn thấy nó sẽ trực tiếp chạy trối chết, hoặc là có lá gan tận trời, mưu toan muốn giết chết nó, để lấy được nhục thân của của nó. Trong đám người ấy, Lục Huyền tuyệt đối là tồn tại đầu tiên nó gặp được mà không thuộc hai dạng người kia.

Bởi vậy, nó có không ít hảo cảm đối với Lục Huyền.

“Tiền bối quá khen rồi, lấy thực lực của vãn bối, làm sao dám có ý đồ gì với tiền bối?” Lục Huyền khẽ cười một tiếng, cũng thẳng thắn nói ra.

“Ha ha ha!” Thanh Giác Lôi Hủy nghe vậy lại không nhịn được lớn tiếng cười to, tiếng cười như sấm: “Lần sau nếu còn muốn tới đây, có thể tìm người bạn nhỏ kia bảo nó mang ngươi tiến vào. Đến lúc đó, ngươi lại tới giúp ta dọn dẹp mấy thứ Lôi Tử Tinh bỏ đi kia.”

“Vãn bối tuân mệnh!” Lục Huyền vội vàng bày tỏ thái độ. Có thể mượn cơ hội này ôm được đùi của yêu thú thất phẩm, đương nhiên là hắn cầu còn không được.

Hắn cáo từ với Thanh Giác Lôi Hủy, lại để cho con Lôi Hống Thú dị chủng từng được mình nuôi nấng mấy lần dẫn ra ngoài.

“Được rồi, đến đây là được rồi, tạm biệt nhé. Lần sau tới đây, ta sẽ mang cho ngươi càng nhiều linh quả linh tương ăn ngon hơn.” Chờ tới gần lôi hải, Lục Huyền mới nói với con Lôi Hống Thú dị chủng đang đưa tiễn mình rời đi.

Lôi Hống Thú khẽ gầm nhẹ một tiếng rồi đưa mắt nhìn theo Lục Huyền Viễn, trong giọng nói có vài phần quyến luyến.

Lục Huyền đi giữa vùng lôi mang đầy trời, dùng linh thức cẩn thận quan sát hết thảy mọi thứ chung quanh. Sau khi lôi bạo tàn sát bừa bãi, nơi ánh mắt có thể nhìn thấy bên trong lôi hải đều là một mảnh hỗn độn, chỉ có lôi mang vẫn sáng ngời như trước.

Xuyên qua lôi mang một hồi, bỗng nhiên linh thức của hắn lại phát hiện được một luồng khí tức quen thuộc. Không đợi hắn xác nhận rõ ràng, đã trông thấy một thanh niên tu sĩ có tướng mạo chất phác đang nhanh chóng chạy tới. Người này

chính là Trương Trí Tông từng mời hắn cùng đi thăm dò bí cảnh ở lối vào lôi hải.

Chẳng qua ở thời điểm hiện tại, gã chỉ có một mình, ba tu sĩ lúc trước đi cùng đã biến mất, không nhìn thấy bóng dáng đâu.

"Lục đạo hữu! Thật là trùng hợp! Lại gặp được ngươi ở đây!" Trương Trí Tông tràn đầy vui sướng nói.

"Trương đạo hữu." Lục Huyền không chút dấu vết, lập tức lui về phía sau mấy bước: "Sao ngươi chỉ có một mình vậy? Ba đạo hữu kia đâu?"

"Sau khi chúng ta thăm dò bí cảnh, trên đường đi tới đi lui đã đụng phải lôi bạo khủng bố kia, bị vô số lôi đình đánh tan, cuối cùng cũng chờ được đến khi nó bình ổn lại, nhưng xung quanh chỉ có một mình ta, trong lúc nhất thời không tìm được ba đạo hữu khác. Có điều với tu vi của ba vị đạo hữu ấy, hẳn là tự bảo vệ mình vẫn không thành vấn đề." Thanh niên chất phác vừa cười vừa nói.

"Bình an là tốt rồi." Lục Huyền chậm rãi gật đầu.

"Lục đạo hữu, động phủ chúng ta cách nhau không xa, không bằng chúng ta hãy kết bạn trở về đi, trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau?" Trương Trí Tông lên tiếng đề nghị.

"Được, vậy cứ làm theo lời đạo hữu." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người một trước một sau, vừa lưu ý quan sát tình huống xung quanh vừa cùng nhau tiến về phía cửa vào thông đạo lôi hải.

Thanh niên đi ở sau lưng Lục Huyền, trong bất tri bất giác sau gáy đã chảy ra một luồng khói đen nhàn nhạt, bên trong khói đen có rất nhiều khuôn mặt người tối tăm mờ mờ.

Linh quang trên thanh trường kiếm trong tay gã càng ngày càng thịnh, ngay thời điểm gã sắp đâm tới sau lưng Lục Huyền, bỗng nhiên, trong mắt xuất hiện một luồng quang mang màu trắng bạc, một cái dùi với vô số phù văn huyền ảo tối nghĩa khắc kín bên trên, đã nhanh như thiểm điện đâm vào trong đầu gã.

Thần hồn đau nhức kịch liệt, tựa như bị cắt thành hai bộ phận.

Không đợi Trương Trí Tông kịp phản ứng, một lưỡi kiếm bản rộng có màu vàng óng ánh đã mang theo hư ảnh Khổng Tước xẹt qua cần cổ, cái đầu lâu phóng lên cao, vô số mặt người mơ hồ lập tức tung bay đầy trời.

"Tà ma lớn mật, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra ngươi không phải người rồi!" Lục Huyền quay đầu lại giận dữ hét.

Ngay sau đó, một quả cầu ngọc sáng long lanh đã bắn tới, mặt ngoài bộc phát ra lượng lớn linh lực thuần trắng. Linh lực mang theo lực lượng thánh khiết phóng thẳng ra ngoài, chỉ cần đụng phải, những khuôn mặt tăm tối mơ hồ đang bay lượn trên không trung kia sẽ lập tức tan rã, giống như tuyết đọng lại gặp phải mặt trời chói chang.

Rất nhanh, chỉ còn lại một cái đầu đang quay tròn trên mặt đất, cùng với bộ thi thể không đầu vẫn đứng tại chỗ duy trì động tác công kích.

Sau khi xác nhận Trương Trí Tông đã chết, Lục Huyền với khuôn mặt không chút biểu cảm, từ từ đi tới phía trước thi hài của gã.

Từ khi đụng phải Trương Trí Tông, Đạp Vân Linh Miêu đã phát hiện trên người gã có khí tức tà ma nồng đậm, Lục Huyền vốn có bản tính cẩn thận nên đương nhiên đã đề cao cảnh giác lên cấp bậc cao nhất rồi, bởi vậy vừa mới phát hiện ra điểm dị

thường trên người Trương Trí Tông, hắn đã tiên hạ thủ vi cường, dùng thủ đoạn lôi đình triệt để diệt sát đối phương trước.

"Đi quanh đây nhìn xem, có thể gặp được đồng bọn của hắn hay không."

Được linh thức của Lục Huyền khống chế, Hư Không Yểm Mục lập tức dùng tốc độ cực nhanh xuyên thẳng qua không trung, lại lấy Lục Huyền làm trung tâm, nó cẩn thận kiểm tra khu vực xung quanh một lần, nhưng không phát hiện ra bóng dáng của ba vị tu sĩ khác cùng với những tu sĩ không liên quan.

"Sao lại có nhiều tu sĩ chỉ muốn thông qua cướp bóc người khác, không làm mà hưởng như vậy? Lẽ nào nhìn bên ngoài, linh thực sư cũng rất dễ bị bắt nạt hay sao?" Sau khi Lục Huyền xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường nào xung quanh, trong lòng mới cảm khái một câu rồi đi tới phía trước bộ thi hài không đầu của Trương Trí Tông.

"Hử? Túi trữ vật đi đâu rồi?" Trên mặt hắn xuất hiện một tia kinh ngạc, lại cẩn thận tìm tòi một phen, không ngờ lại chẳng tìm được túi trữ vật trên người Trương Trí Tông.

Chương 824: Có Chút Không Thích Hợp!

“Có chút không thích hợp.” Lục Huyền trầm ngâm nói.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, có khả năng tu sĩ sẽ không mang bảo vật trân quý bên người, nhưng kiểu gì bọn họ cũng sẽ mang theo ít nhất là một cái túi trữ vật, bằng không ra ngoài thăm dò bí cảnh sẽ có rất nhiều điều bất tiện.

Nói cách khác, trên thi hài không có túi trữ vật thì chỉ có hai loại tình huống sẽ xảy ra mà thôi, một là Trương Trí Tông vốn có được một món bảo vật không gian phẩm giai cực cao, và với linh thức của Lục Huyền cũng không thể cảm nhận được. Hai là túi trữ vật trên người gã này đã bị ai đó cướp đi từ trước rồi, cân nhắc đến chuyện Trương Trí Tông chỉ là một tán tu có tu vi bình thường, thì loại khả năng có xác suất xảy ra lớn hơn một chút.

Lục Huyền âm thầm suy nghĩ như vậy, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lúc gặp phải tên thanh niên có tà ác khí tức kia khi vừa mới tiến vào cửa thông đạo lôi hải. Ngay sau đó, hắn lại liên tưởng đến tình huống dị thường phát sinh trên thân thể Trương Trí Tông vừa tập kích mình, phỏng chừng tám chín phần mười là chuyện này có liên quan đến thanh niên tu sĩ. kia

“May mà thi hài cũng không tệ lắm.” Hắn lại lạc quan suy nghĩ.

Huyết nhục, hài cốt của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ vốn là loại phân bón có chất lượng cực kỳ tốt đối với đám linh thực tà dị trong linh điền âm phủ của hắn.

Hắn lập tức dùng phù lục phong ấn hai bộ phận thân hình còn lại của Trương Trí Tông, sau đó để vào trong Thao Trùng Nang, lại dùng tốc độ cực nhanh chạy thẳng về phía cửa thông đạo.

Sau khi thuận lợi trở lại động phủ, Lục Huyền lập tức đi dò xét trận pháp bên ngoài động phủ một phen, sau khi xác nhận không có bất cứ dấu vết dị thường gì, hắn mới yên tâm tiến vào trong đó.

"Nhờ vào phúc của con dị chủng Lôi Hống Thú ta từng nuôi nấng kia mà chuyến đi đến lôi hải lần này đã ngoài ý muốn nhận được không ít thứ tốt." Lục Huyền trở lại trong phòng, bắt đầu kiểm kê thu hoạch đã nhận được trong lần ra ngoài này.

Đầu tiên là một chút linh lôi bình thường, mấy chục viên lôi châu đặc thù được linh lôi màu xanh thẫm ngưng kết mà thành, lại thêm hơn mười giọt lôi dịch màu xanh thẫm, cùng với mấy trăm cân Lôi Tử Tinh cắt được từ trên thân hình của Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm.

Nhưng thứ quan trọng nhất chính là nhận được tín nhiệm của con Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm kia, đây mới là một khoản tài phú vô hình lớn nhất.

Hắn thầm suy nghĩ trong lòng, sau đó đi vào linh điền động phủ, lấy một viên lôi châu xanh thẫm từ bên trong túi trữ vật ra ra, rót linh lực vào trong đó, lôi châu dần dần tan rã, hóa thành từng luồng lôi khí màu xanh thẫm, bị Lục Huyền khống chế, từ từ rót vào bên trong hạt linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng.

Tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng, có thể phát hiện ra luồng thanh quang kia đã thay đổi trở nên sinh động hơn rất nhiều, thậm chí còn toát ra một luồng sinh cơ mạnh mẽ dưới từng luồng lôi khí xanh thẫm tẩm bổ.

“Hiệu quả không tồi, thứ này còn mạnh hơn không ít so với những loại linh lôi thuộc tính mộc bình thường.”

Lục Huyền thấy vậy, trong lòng mừng rỡ vô cùng, có những loại linh lôi màu xanh thẫm này, hẳn là thời điểm Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm mọc rễ nẩy mầm cũng sắp tới rồi.

“Lại công thêm những giọt lôi dịch màu xanh sẫm có hiệu quả mạnh hơn kia, ít nhất là hiện giờ, ta đã không cần phải lo lắng đến những vấn đề có khả năng sẽ xuất hiện trong giai đoạn đầu và giai đoạn trung kỳ của quá trình linh thực sinh trưởng nữa.”

Hắn thầm suy nghĩ như vậy, sau đó lại lấy ra lượng lớn Lôi Tử Tinh đã nhận được từ trên người Thanh Giác Lôi Hủy, còn cố ý chọn lựa một vài khối có thể tích nhỏ bé. Bàn tay lập tức hóa thành màu ngọc óng ánh, trực tiếp chà xát Lôi Tử Tinh thành một đống hạt đá vụn màu xanh nhạt, sau đó cẩn thận rải đều chúng vào trong những mảnh linh điền đang gieo trồng linh thực thuộc tính lôi kia, lại thi triển Địa Dẫn Thuật, trộn đống cát đá màu xanh nhạt ấy hòa làm một thể cùng linh nhưỡng.

Sau khi dung nhập cát đá Lôi Tử Tinh vào trong linh nhưỡng, Lục Huyền có thể phát hiện được những loại linh thực thuộc tính lôi như Lôi Bạo Liên, Tử Vi Huyền Lôi Quả đều truyền tới cảm giác thỏa mãn.

Cảm nhận được sinh cơ bừng bừng tỏa ra trên linh thực, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, trong lòng cũng thỏa mãn vô cùng.

Sau khi trở về từ lôi hải, Lục Huyền lập tức khôi phục lại tiết tấu làm ruộng bình thường, mỗi ngày đều phải đi lại khắp nơi bên trong linh điền một lần, thi triển các loại thuật pháp bồi dưỡng cơ sở như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, lại xem

xét trạng thái sinh trưởng của tất cả các loại linh thực bên trong. Một khi phát hiện chúng có nhu cầu gì, hắn sẽ tận lực đi thỏa mãn, cam đoan linh thực có thể sinh trưởng ở trạng thái tốt nhất.

Ngoài ra, hắn cũng đi chăn nuôi hoặc là trêu đùa với đám linh thú bên trong động phủ rồi tu luyện các loại công pháp như《 Thần Diễn Kinh 》và《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, hoàn thiện hai bộ kiếm quyết ngũ phẩm, luyện chế một chút đan dược dùng để kiếm linh thạch.

Rất nhanh đã qua hơn một tháng.

Vào ngày hôm ấy, khi hắn đang đi tuần tra bên trong linh điền, đột nhiên một giọng nói quen thuộc lại truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu, có ở trong động phủ hay không?"

Thanh âm này có phần nghiêm nghị, chủ nhân của nó chính là Lôi Chính đã từng qua lại không ít lần với hắn.

Lục Huyền vội vàng đi ra ngoài đón.

"Lôi đạo hữu, đã lâu không gặp, gần đây ngươi có khỏe không?" Hắn mở trận pháp, nhiệt tình chào hỏi Lôi Chính.

"Vẫn ổn." Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lôi Chính cố gắng nặn ra một nụ cười: "Ta có việc đi ngang qua động phủ đạo hữu nên muốn tới bái phỏng một phen."

Hai người tiến vào trong tiểu viện. Lục Huyền bưng linh quả linh trà tới, ngồi xuống tán gẫu với Lôi Chính.

"Hình như số lượng linh thực trong động phủ của Lục đạo hữu lại càng ngày càng nhiều hơn rồi." Lôi Chính dùng linh thức đảo qua đám linh thực đang ẩn hiện bên trong mảnh sương trắng nồng đậm trước mặt, khẽ cảm khái nói.

“Ha ha, là bệnh của linh thực sư đó, mỗi khi nhìn thấy loại linh thực mình yêu thích là ta không nhịn được sẽ muốn trồng chúng xuống ngay. Sau khi ổn định tại Lôi Hỏa Tinh Động này, ta đã nhanh chóng đi tìm kiếm một ít linh chủng ở khắp nơi, cuối cùng mới tạo thành khung cảnh như vậy.” Lục Huyền cười trả lời.

“Trận pháp phòng hộ bên ngoài động phủ của đạo hữu như thế nào?” Đột nhiên Lôi Chính mở miệng hỏi.

“Coi như không tệ, dù sao thì những loại linh thực này cũng gần như là toàn bộ tài sản của ta rồi, cho nên phải đặc biệt chú ý đến tình huống phòng hộ. Trận pháp bên ngoài hẳn là có thể ngăn cản được một số tên đạo chích, cũng không sợ sẽ có yêu thú yêu trùng xâm nhập vào bên trong linh điền, làm hại linh thực của ta.” Lục Huyền đáp qua loa vài câu, cũng không nói hai tòa trận pháp phòng hộ bên trong động phủ của hắn đều đạt tới cấp bậc ngũ phẩm, ngay cả khi có mấy vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ đồng thời xuất hiện cũng không thể công phá trận pháp trong một đoạn thời gian ngắn được.

Lúc trước, khi ở bên trong dược viên tại lôi hải, hắn đã có chút tín nhiệm Lôi Chính này rồi, nhưng còn lâu mới đạt đến trình độ có thể tiết lộ cho đối phương biết hai tòa trận pháp ngũ phẩm này.

Chương 825: Làm Sao Ta Có Thể Không Nhớ Được?

“Vì sao Lôi đạo hữu lại hỏi chuyện này?” Lục Huyền hiếu kỳ nói.

“Lục đạo hữu luôn ở bên trong động phủ dốc lòng bồi dưỡng linh thực, có thể không biết dạo gần đây bên trong Lôi Hỏa Tinh Động đã xuất hiện mấy sự kiện dị thường rồi. Có tà ma hoặc tà tu xâm nhập vào động phủ của tán tu, dùng phương thức tàn nhẫn hành hạ tu sĩ bên trong đến chết, nghe nói tử trạng kia cực kỳ thê thảm, thần hồn bị hút đi, cũng chẳng biết đã bay tới phương nào, thân thể chỉ còn lại một ít mảnh vụn mà thôi.”

“Đúng là quá thảm.” Lục Huyền nghe vậy, trên mặt xuất hiện biểu cảm buồn bã, trong giọng nói cũng có vài phần lo lắng không thôi.

“Cho nên, tốt nhất là trong khoảng thời gian này, Lục đạo hữu hãy chú ý cẩn thận một chút, để tránh bị tà ma hoặc là tà ma xâm nhập, gây tổn thương đến đạo hữu ngươi.”

“Đa tạ Lôi đạo hữu đã nhắc nhở.” Lục Huyền chân thành nói.

Lôi Chính có thể đi tới đặc biệt nhắc nhở hắn như vậy, cũng không uổng công hắn đã tín nhiệm đối phương.

“Lôi đạo hữu không cần phải lo lắng cho Lục mỗ. Lúc trước, ta có đi Hải Lâu thương hội tại Trích Tinh lâu bán ra không ít linh thực cấp cao, mua được lượng lớn đan dược gia tăng linh lực, sau đó nhờ vào may mắn đã đột phá đến cảnh

giới Trúc Cơ viên mãn rồi, xem như có thêm mấy phần sức lực tự vệ.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Có tu vi của bản thân ta, lại cộng thêm trận pháp phòng hộ, cùng với một ít phù lục cấp cao đã chuẩn bị sẵn từ trước, nếu thật sự có tà tu xâm nhập vào, hẳn là ta vẫn có thể ngăn trở đối phương một phen.”

“Lục đạo hữu đã đột phá đến Trúc Cơ viên mãn rồi? Chúc mừng chúc mừng!” Lôi Chính dùng linh thức đảo qua thân thể Lục Huyền, sau đó mỉm cười nói.

“Chỉ là chút tu vi do liều mạng dựa vào đan dược chồng chất mà lên thôi, có thể nói là hi vọng tiến thêm một bước đã cực kỳ nhỏ bé, quá mức xa vời, không giống Lôi đạo hữu có hy vọng vào đại đạo.” Lục Huyền lộ ra một tia bất đắc dĩ.

“Có thể đột phá đến Trúc Cơ viên mãn, không cần biết là dùng loại phương thức nào cũng tương đối khá rồi, Lục đạo hữu đừng tự coi nhẹ mình.” Lôi Chính lạnh nhạt nói.

Trước đó, Lục Huyền từng nhận lời trợ giúp gã, đi tới chỗ ở của Lôi Hỏa Tinh Sứ Tề Vô Hành giải quyết tình huống dị thường của Lôi Dực Điểu, trong lòng gã vẫn có chút cảm kích đối phương. Mà qua chuyện lần đó, Lôi Chính cũng được tận mắt nhìn thấy điểm bất phàm của Lục Huyền trên linh thực linh thú nhất đạo rồi, nên muốn kết bạn một phen.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, ngươi còn nhớ chuyện lúc trước ta từng nói với ngươi về linh chủng hay không?”

Làm sao ta có thể không nhớ được? Đã nhớ thương từ rất lâu rồi!

Lục Huyền thầm hô lớn ở trong lòng, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện một tia vui sướng vừa đúng độ.

“Chuyện là từ nhiều năm về trước, ta từng đi du lịch đến Đại Hạ cảnh rồi ngoài ý muốn nhận được một món chí bảo

truyền thừa của một đại gia tộc, đó là một hạt linh chủng đặc thù.” Lôi Chính trầm giọng nói: “Hạt linh chủng này có chút đặc thù, không chỉ vì lai lịch mà bản thân linh chủng cũng cực kỳ hiếm thấy.”

Nói đến đây, trong mắt Lôi Chính chợt xuất hiện một tia do dự, nhưng rất nhanh, vẻ mặt đã biến thành kiên định: “Lục đạo hữu từng nghe nói tới tu sĩ Nho đạo chưa?”

“Ta có nghe qua về những người này, dường như bọn họ cực kỳ hiếm thấy, trong quá trình tu hành lại tương đối chú trọng đến dưỡng khí nhất đạo.” Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Là sau khi đi tới Trung Châu này, hắn mới được nghe người khác nói qua về nhóm tu sĩ tu hành Nho đạo. Tu sĩ cần tinh thông chư tử bách gia, thi từ văn chương, từ đó ôn dưỡng tài hoa, văn khí, chính khí các loại ở trong người, có thể ngự khí đối địch, thường xuyên lui tới thế tục.

“Trong bảy cảnh của Trung Châu có một nơi tên là Đại Hạ cảnh. Nơi này văn đạo hưng thịnh, đại bộ phận tu sĩ tu luyện Nho đạo đều tụ tập ở nơi đó, sáu cảnh còn lại chỉ có số ít mà thôi. Từ nhiều năm về trước, ta từng du lịch tiến vào Đại Hạ cảnh, rồi ngoài ý muốn nhận được chí bảo truyền thừa của một đại gia tộc, đó là một hạt linh chủng đặc thù. Bởi vì không biết phẩm loại của linh chủng này nên đương nhiên cũng không thể nào biết được phương pháp đào tạo ra nó, bởi vậy bao nhiêu năm qua, ta vẫn một mực cất nó ở trong túi trữ vật của mình.” Lôi Chính trầm giọng nói.

Lai lịch của hạt linh chủng này vốn không tầm thường, gã đã dự định sẽ tự mình bồi dưỡng ra nó, đáng tiếc là vẫn không tìm được phương pháp, chỉ có thể đặt nó ở trong túi trữ vật phủ bụi mà thôi.

Sở dĩ hiện giờ suy nghĩ trong đầu gã thay đổi, dự định giao linh chủng cho Lục Huyền, để hắn thay mình bồi dưỡng ra,

cũng vì hai lý do chính.

Một là bản thân hiểu rõ Lục Huyền tinh thông linh thực nhất đạo, mà tính cách cũng coi như tin tưởng được.

Hai là linh chủng đã có dấu hiệu xói mòn sinh cơ, hiện giờ chỉ có hai con đường để lựa chọn, hoặc là mau chóng bán nó đi, hoặc là nghĩ trăm phương ngàn kế bồi dưỡng nó, gã vốn không muốn nhường hạt linh chủng quý hiếm mà bản thân phải hao hết tâm tư, vượt qua khó khăn mới lấy được cho người khác, trong lòng do dự hồi lâu, cuối cùng đành phải lựa chọn tin tưởng Lục Huyền.

"Lục đạo hữu có lòng tin sẽ bồi dưỡng ra nó hay không?" Nói đến đây, gã chợt quay đầu nhìn về phía Lục Huyền, nghiêm nghị hỏi.

"Những thứ khác có lẽ ta còn không có lòng tin, nhưng linh thực thì lại khác, Lục mỗ vẫn có chút thiên phú về linh thực nhất đạo." Lục Huyền vô cùng tự tin nói.

"Lôi đạo hữu cứ việc yên tâm giao hạt linh chủng ấy cho tại hạ, Lục mỗ hứa với ngươi, nhất định sẽ bồi dưỡng ra nó thay đạo hữu." Trong lòng hắn cực kỳ tò mò đối với loại linh chủng có liên quan đến Nho đạo vừa được Lôi Chính nhắc tới, chỉ ước gì có thể lập tức nhận lấy nó rồi bắt đầu đ bồi dưỡng.

"Có lời này của Lục đạo hữu là đủ rồi." Lôi Chính gật đầu, sau đó nhanh chóng lấy một hạt linh chủng có hình thái quái dị từ trong túi trữ vật ra.

Linh chủng này có hình bầu dục, kích thước bằng trứng gà nhưng không được tròn trịa cân bằng như thế, mà ngược lại có cảm giác hạt linh chủng này được tạo thành bởi vô số những đường cong màu đen với độ nông sâu không đồng nhất quấn quanh lại mà thành, một luồng khí tức mực dầu khuếch tán ra ngoài, bay vào trong mũi Lục Huyền.

Chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ, những đường cong màu đen kia lại là từng chữ màu đen với hình thái bất định, không ngừng biến hóa, bởi vậy lúc ban đầu hắn không thể nhìn ra.

“Đây cũng là linh chủng đặc thù trong miệng Lôi đạo hữu?” Trong nháy mắt khi Lục Huyền nhìn thấy linh chủng, tinh thần hắn lập tức rung lên, một mực nhìn chằm chằm đến không chớp mắt vào hạt linh chủng ấy, trong miệng cũng gấp gáp hỏi Lôi Chính một câu.

“Không sai, Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?” Lôi Chính vốn co tính cách trầm ổn, vững vàng vậy mà giờ phút này cũng có chút thấp thỏm, không nhịn được lập tức hỏi Lục Huyền.

“Không thành vấn đề, ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định có thể bồi dưỡng ra nó.” Lục Huyền khẳng định tới ba lần liên tiếp.

Chương 826: Cửu Nho Bảo Thụ!

"Vậy được, ta sẽ giao hạt linh chủng này cho Lục đạo hữu ngươi." Nghe được lời này của Lục Huyền, trong lòng Lôi Chính đã yên tâm hơn không ít.

Bởi vì phẩm loại của hạt linh chủng này vừa nhìn đã biết nó cực kỳ không tầm thường nên chuyện liên quan đến việc bồi dưỡng nó cũng trọng đại không kém, bởi vậy hai người nhanh chóng lập xuống lời thề Tâm Ma, hầu hết những nội dung chủ yếu bên trong đều là ràng buộc đối với Lục Huyền – người nhận được linh chủng, phòng tránh hắn thấy bảo vật mà nổi lên lòng tham, sau đó mang linh chủng đi mất.

Đương nhiên, trong nội dung của lời thề này cũng có một chút yêu cầu đối với Lôi Chính, đó là trong quá trình chăm sóc linh thực, nếu có điều kiện sinh trưởng đặc thù gì thì gã cũng có nghĩa vụ đi thỏa mãn yêu cầu nọ.

Đương nhiên là Lục Huyền sẽ không có suy nghĩ muốn mang linh chủng đi mất, có quầng sáng để mở thưởng cũng khiến hắn kiếm được món hời lớn rồi, không cần thiết phải làm trái với lương tâm, giảm xuống uy tín của chính mình.

Lôi Chính lấy linh chủng ra rồi cũng không ở lại lâu đã lập tức cáo từ rời đi.

Lục Huyền đưa mắt nhìn theo bóng dáng gã biến mất trong một mảnh lôi mang đầy trời, sau đó gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa đã vội vàng đi vào trong linh điền, đặt hạt linh chủng chữ đen kia xuống linh nhưỡng. Tâm thần ngưng tụ trên

hạt linh chủng bên trong linh nhưỡng, ngay lập tức, tin tức có liên quan nó đã xuất hiện trong đầu hắn.

【 Cửu Nho Bảo Thụ, linh chủng lục phẩm, sau khi Đại Nho tọa hóa, văn khí toàn thân đã rót vào trong linh thực, từ đó ngưng kết ra linh chủng Cửu Nho Bảo Thụ này. 】

【 Trong quá trình linh thực sinh trưởng cần ở trong hoàn cảnh văn khí nồng đậm, lắng nghe thi từ văn chương, nho gia kinh nghĩa, sau khi trưởng thành, cành khô lá khô của linh thực có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí, pháp bảo Nho đạo, sau khi phục dụng linh quả do linh thực này ngưng kết ra có thể gia tăng văn khí trong cơ thể tu sĩ Nho đạo trên diện rộng. 】

【 Trong bụng tự có tinh hoa của thi thư khí! 】

"Linh thực Nho đạo? Không ngờ trên thế gian lại có loại linh thực thế này…" Lục Huyền càng đọc cảng được mở rộng tầm mắt, trong lòng cũng mừng rỡ không thôi.

Lấy cảnh giới Trúc Cơ viên mãn của hắn hiện tại, nhận được một hạt linh chủng ngũ phẩm cũng cần vận khí thật lớn, bởi vậy, có thể nhận được hạt linh chủng Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm này một cách bất ngờ như vậy, tuyệt đối là một niềm vui sướng cực lớn dành cho hắn rồi.

"Phỏng chừng Lôi Chính cũng không đoán được, hạt linh chủng đặc thù trong tay gã lại quý hiếm như thế." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Linh chủng tuy quý giá, nhưng hắn lại không có ý tham ô linh thực, chờ linh thực thành thục, tự nhiên sẽ nhận được một khoản thù lao từ Lôi Chính, càng không cần phải nói đến quầng sáng màu trắng xuất hiện. Mà đó mới là tồn tại có giá trị cao nhất, trân quý hơn bản thân linh thực không biết bao nhiêu lần.

“Vốn tưởng rằng có được linh thực Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm của Phật Môn đã đủ may mắn rồi, thực sự không ngờ ta còn có thể thu được một loại linh thực có liên quan đến Nho đạo với phẩm giai càng cao hơn, càng hiếm thấy hơn.” Lục Huyền nghĩ đến đây, lại không kìm nén được nụ cười muốn nở hoa trên mặt.

Nhưng trước mặt Lục Huyền lại có một vấn đề cực kỳ khó khăn, đó là độ khó khi bồi dưỡng gốc Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm này, rõ ràng là cao hơn bình thường một chút.

“Hoàn cảnh văn khí… Lắng nghe kinh nghĩa nho gia, thi từ văn chương… Chẳng lẽ ta lại phải trồng nó ở phụ cận một tòa thư viện tu hành? Như vậy là cả hai điều kiện đều có thể thỏa mãn được rồi.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, nhưng rất nhanh hắn lại lập tức phủ định suy nghĩ này.

“Về linh lực trong hoàn cảnh văn khí, ta có thể nghĩ biện pháp lấy được một ít bảo vật có liên quan. Về phần kinh nghĩa nho gia, ta cũng có thể thuê một vị tu sĩ Nho đạo đi tới, tu hành ở phụ cận Cửu Nho Bảo Thụ.”

Hắn không có ý định đi tu luyện công pháp Nho đạo. Xét cho cùng, bản thân có thiên phú ra sao hắn đã hiểu rõ rồi, mà một khi bản thân hoàn toàn không phải là người đọc sách, hắn cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi.

“Lại là một gốc linh chủng lục phẩm.” Phải thật lâu sau, tâm tư của hắn mới có thể bình phục lại được.

Sưu tầm linh thực đã nhiều năm, nhưng trước mắt trong động phủ của hắn cũng chỉ có rải rác mấy loại linh chủng lục phẩm, bởi vậy hoàn toàn có thể thấy được linh chủng lục phẩm trân quý hiếm thấy đến cỡ nào.

Không nghĩ tới… hôm nay hắn lại mơ mơ hồ hồ mà nhận được một loại rồi, đúng là một niềm vui bất ngờ không thể nào

đoán trước được.

Nhưng thật hiển nhiên trong minh minh đã tự có định số, Cửu Nho Bảo Thụ này vốn cực kỳ hiếm thấy, nếu không phải lúc trước Lục Huyền từng biểu hiện ra tạo nghệ linh thực đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh của mình, chỉ e hắn cũng không thể hấp dẫn được sự chú ý của Lôi Chính, khiến đối phương giao hạt linh chủng này cho hắn bồi dưỡng đâu.

Hắn thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn đặt hạt linh chủng chữ đen kia vào trong Mậu Linh Nhưỡng.

Tuy tạm thời còn chưa thể thỏa mãn điều kiện sinh trưởng của nó, nhưng hoàn cảnh linh khí nồng đậm tinh khiết, cùng với Lục Huyền dốc lòng chăm sóc, muốn duy trì được sinh cơ cho linh chủng vẫn là chuyện đơn giản.

Sau khi gieo Cửu Nho Bảo Thụ xuống, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền.

Băng Huỳnh Thảo vừa mới gieo xuống một đoạn thời gian đã mọc rễ nảy mầm, có một mảnh hào quang màu xanh thẳm không ngừng lưu chuyển trên từng búp hồi non, rõ ràng bản thân còn ở phía xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng luồng hàn ý bay tới.

Mặt ngoài của linh nhưỡng nằm xung quanh linh thực đều ngưng kết ra một lớp băng sương mỏng mảnh, nhìn qua lớp băng sương hoàn toàn không mang đến một chút khí tức tiêu điều tịch mịch nào mà ngược lại nó càng tôn thêm vẻ sinh cơ bừng bừng cho chồi non của Băng Huỳnh Thảo.

Lục Huyền không dám có một chút sơ sẩy nào đối với hơn mười gốc Băng Huỳnh Thảo này, dù sao thì toàn bộ tu vi tính từ thời điểm hiện tại cho đến khi hắn tấn chức lên Kết Đan cùng với toàn bộ tu vi trong quá trình Kết Đan, hắn đều đặt hy vọng lên trên người bọn chúng.

Sau khi xem xét tất cả nhóm linh thực trong linh điền, hắn lại nhanh chóng quay về tiểu viện.

Có Lôi Chính nhắc nhở, nên trong đoạn thời gian gần đây, hắn dự định sẽ thành thành thật thật đợi ở bên trong động phủ này, và đương nhiên cũng phải nâng trạng thái cảnh giới của động phủ lên cấp bậc cao nhất, để cho Hư Không Yểm Mục lấy động phủ làm trung tâm, không ngừng đi tuần tra trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh nơi này.

Tình huống vừa đột ngột phát sinh kia đã phá hủy khá nhiều dự định từ trước của Lục Huyền, thậm chí cả kế hoạch bán ra vài món bảo vật ngũ phẩm, đổi lấy linh thạch trước đó của hắn, cũng chết từ trong trứng nước luôn rồi.

Hắn dự tính đợi sau khi bản thân đột phá đến cảnh giới Kết Đan, lại mang mấy món bảo vật ngũ phẩm mình không cần đi bán, làm như vậy sẽ càng ổn thỏa hơn một chút.

Chương 827: Xảy Ra Chuyện Khác Thường, Tất Có Vấn Đề Bên Trong!

Hôm nay, vào thời điểm Lục Huyền đang đùa nghịch với con chim mập trong sân nhà mình, bỗng nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Đạo hữu có ở trong động phủ không? Chúng ta là tu sĩ tuần tra Thiên Tinh Động, gần đây Lôi Hỏa Tinh Động không thái bình cho nên chúng ta cần tới mỗi một tòa động phủ xem xét một phen."

Lục Huyền nghe vậy, vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, vừa từ bên trong động phủ đi ra, hắn đã nhìn thấy bốn tu sĩ đang lẳng lặng đứng bên ngoài trận pháp.

Ba người khác mặc áo giáp đúng theo tiêu chuẩn, phía trên có vẽ rất nhiều phù văn chi chít rậm rạp, vừa nhìn cũng biết đây không phải phàm phẩm., trong khi người cầm đầu lại là một thanh niên mặc trường sam màu đen, khí chất vững vàng ổn trọng. Lục Huyền dùng linh thức thoáng đảo qua một cái, đã lập tức phát hiện thanh niên này có tu vi Kết Đan sơ kỳ.

"Lục đạo hữu đúng không? Tại hạ Thẩm Minh Thành, phụng mệnh Tinh Chủ, dẫn ba vị đạo hữu đi tuần tra tại Lôi Hỏa Tinh Động này. Kính xin Lục đạo hữu tạo điều kiện để tại hạ tiến vào kiểm tra một chút, tránh để cho tà ma hoặc là tà tu xâm nhập vào động phủ, làm ô nhiễm nhục thân mà đạo hữu còn không hay biết." Thanh niên trầm ổn kia chậm rãi nói, mặc dù giọng điệu khá khách khí, nhưng lại có một chút cứng rắn, không cho phép nghi ngờ.

Vừa thấy Lục Huyền gật đầu đồng ý, trong tay người này đã xuất hiện một tấm cổ kính với vẻ ngoài cực kỳ tối tăm mờ mịt. Trong cổ kính bắn ra một tia sáng màu xám, nó quấn quanh thân thể Lục Huyền, sau đó lập tức lui về trong kính.

"Không có bất cứ điểm dị thường gì." Thẩm Minh Thành nói với Lục Huyền.

"Không biết Lục đạo hữu có đồng ý để chúng ta đi vào động phủ của ngươi kiểm tra một lần hay không?"

Tuy vừa rồi không kiểm tra ra bất cứ khí tức tà ma dị thường nào ở trên người Lục Huyền, nhưng để ổn thỏa, mấy vị tu sĩ tuần tra Thiên Tinh Động này vẫn muốn cẩn thận điều tra một lần.

"Thứ cho tại hạ không thể đồng ý được." Lục Huyền dùng giọng nói kiên định nói.

"Trong động phủ có liên quan đến một số bí ẩn của tại hạ, lại cộng thêm tại hạ cực kỳ không thích bị người nhìn trộm cuộc sống sinh hoạt của mình, cho nên kính xin tiền bối thứ lỗi. Nơi này có mấy bình Ngọc Tẩy Linh Lộ, coi như một chút bồi dưỡng ta muốn dành tặng cho tiền bối cùng với mấy vị đạo hữu đã vất vả tận chức tận trách, đi tuần tra mỗi ngày. Loại linh nhưỡng này có hương vị không tệ, Tề Vô Hành Tinh Sứ sau khi nếm thử cũng khen không dứt miệng."

Lục Huyền đưa Ngọc Tẩy Linh Lộ đến trước mặt mấy người, rồi vô cùng tự nhiên lấy Tề Vô Hành ra làm lá chắn.

Đúng là bên trong động phủ của hắn có quá nhiều loại linh thực cấp cao, cùng với những loại linh thực tà dị không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu bị người phát hiện chỉ sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt.

"Lục đạo hữu có quen biết Tề sư huynh sao?" Quả nhiên, khi nghe được lời này của Lục Huyền, lực chú ý của thanh

niên tu sĩ trầm ổn kia đã hoàn toàn bị cái tên Tề Vô Hành này hấp dẫn.

"Chưa nói tới quen thuộc, chỉ là lúc trước ta từng trợ giúp Tề Vô Hành tiền bối giải quyết vấn đề trên người một con linh thú mà thôi." Lục Huyền khẽ cười nói.

"Thì ra vị linh thực sư đã chữa khỏi vấn đề cho linh thú Lôi Dực Điểu của Tề sư huynh chính là Lục đạo hữu." Thanh niên trầm ổn thoáng giật mình hiểu ra. Ngay sau đó, ánh mắt gã nhìn về phía Lục Huyền đã lập tức có thêm vài phần thân thiết.

Gã cũng có nghe nói đến tình huống của con linh thú đang được Tề Vô Hành nuôi dưỡng kia, cũng biết nan đề đã quấy nhiễu vị Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động hồi lâu này đã bị người ta giải quyết, chỉ không rõ cụ thể là ai thôi. Không ngờ lại gặp được chính chủ ở đây.

Tu vi của Tề Vô Hành cao hơn gã một tiểu cảnh giới, thân phận cũng tôn quý hơn rất nhiều, mà Lục Huyền có thể trợ giúp một vị Tinh Sứ Kết Đan trung kỳ như vậy, đương nhiên cũng được gã coi trọng hơn vài phần.

"Con linh thú kia làm bạn với sư huynh đã nhiều năm, tình cảm rất sâu đậm, Lục đạo hữu có thể giải quyết một phen phiền toái kia thay sư huynh, thực sự khiến tại hạ bội phục."

"May mắn, may mắn mà thôi." Lục Huyền khiêm tốn nói.

"Vậy đa tạ Lục đạo hữu đã tặng cho linh nhưỡng, Thẩm mỗ mang về phải tận tình thưởng thức một phen." Thẩm Minh Thành cười nói.

Sau khi tiếp nhận Ngọc Tẩy Linh Lộ Lục Huyền tặng, lại từ trong miệng Lục Huyền biết được hắn có quan hệ không tầm thường với vị Tinh Sứ Tề Vô Hành kia, thanh niên trầm ổn này cũng không còn suy nghĩ muốn tiến vào động phủ của hắn kiểm tra nữa.

“Nếu Lục đạo hữu phát hiện ra điều gì khác thường, có thể cầu cứu Thẩm mỗ bất cứ lúc nào, đoạn thời gian gần đây ta đều sẽ tuần tra ở khu vực này.” Trước khi rời khỏi, gã còn để lại cho Lục Huyền một tấm phù lục đưa tin.

Lục Huyền vội vàng nhận lấy rồi không ngừng tỏ vẻ cảm kích đối phương, sau đó mới đưa mắt nhìn theo bóng dáng Thẩm Minh Thành cùng với ba gã hộ vệ của Thiên Tinh Động rời đi.

Chờ tới khi bóng dáng của bốn người bọn họ hoàn toàn biến mất, hắn mới trở lại bên trong động phủ.

“Cũng may ta không để cho mấy người bọn họ tiến vào kiểm tra, bằng không để mấy người này phát hiện ra bên trong động phủ có nhiều linh thực cao giai như vậy, thậm chí là những loại linh thực tà dị kia, khẳng định là khó mà giải quyết êm xuôi được. Thậm chí còn có khả năng những người này thấy tiền nổi lòng tham. Dù sao thì giá trị của những loại linh thực kia cũng quá là lớn. Mà mặt khác, ở trong mắt của những tu sĩ bên ngoài, thực lực của linh thực sư đa phần đều là tồn tại yếu kém trong nhóm tu sĩ cùng giai, khiến cho xác suất tham niệm bị gợi lên trong lòng bọn họ cũng sẽ lớn hơn bình thường một chút.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Vừa rồi nguy hiểm thật, cũng may hắn đã lấy một chút lợi lộc nhỏ ra hối lộ mấy người bọn họ trước, sau đó lại kéo lá cờ Tinh Sứ Tề Vô Hành ra làm bình phong cho mình, nhờ đó mới vượt qua được chuyện tu sĩ tuần tra tiến vào động phủ dò xét.

…

“Hình như đây không phải lần đầu tiên tên tu sĩ nhỏ gầy vừa rồi xuất hiện ở gần động phủ của ta.” Lục Huyền nhìn thoáng qua con mắt màu xám trắng vừa nổi lên trong lòng bàn tay mình, khẽ nhíu mày nói.

Đã mười ngày kể từ khi gặp mặt Thẩm Minh Thành đi tới tuần tra, trong khoảng thời gian này, Lục Huyền vẫn luôn đặt Hư Không Yểm Mục ở bên ngoài động phủ, thỉnh thoảng sẽ thông qua tầm nhìn do nó chia sẻ để giám thị động tĩnh xung quanh động phủ của mình.

Và trong ấn tượng của hắn, đây đã không phải lần đầu tiên vị tu sĩ thấp bé vừa đi qua không bao lâu kia, xuất hiện ở bên ngoài động phủ của mình, mà mỗi lần như vậy đối phương đều từ một vị trí nào đó ở cách xa khu vực này vài dặm, trực tiếp đi ngang qua động phủ của hắn.

"Xảy ra chuyện khác thường tất có vấn đề bên trong."

"Chẳng lẽ đối phương đã lần theo manh mối gì đó mà tìm tới tận nơi này?"

"Chỉ có điều lần này hắn dẫm phải gốc rạ cứng rồi, hẳn là đối phương không thể ngờ được, một linh thực sư như ta lại sở hữu một món bảo vật điều tra cực phẩm như Hư Không Yểm Mục." Khóe miệng Lục Huyền cong lên, xuất hiện một tia cười lạnh, trong lòng âm thầm nghĩ: "Đối phương nhìn trộm ta, lại không biết nhất cử nhất động của mình đều bị ta trông thấy rõ ràng."

Chương 828: Đánh Cướp!

Màn đêm buông xuống, một bóng đen chậm rãi xuất hiện từ trong bóng tối, nhìn không chớp mắt vào tòa động phủ phía trước.

"Một gã linh thực sư lại chiếm cứ một tòa động phủ rộng lớn như thế, hẳn là gia sản trong tay đối phương cực kỳ dồi dào đây." Bành Thất âm thầm nghĩ.

Từ sau khi nghe nói Lôi Hỏa Tinh Động này có tà ma làm loạn, mới đầu gã cực kỳ bối rối, nhưng cảnh giác thật lâu vẫn không thể bản thân đụng phải một con tà ma hay tà tu nào, tâm tư với không ít kinh nghiệm cướp bóc của gã lập tức trở nên sinh động hơn hẳn.

Lại nói, Lôi Hỏa Tinh Động Bành Thất thuê đã sắp hết kỳ hạn, gã quyết định trước khi rời khỏi nơi này, trực tiếp làm một phi vụ lớn, trực tiếp xông vào động phủ của một tu sĩ cướp bóc, sau đó lại ngụy trang hiện trường thành tà ma gây họa, cuối cùng là im hơi lặng tiếng rời khỏi nơi này.

Về phần tu sĩ Thiên Tinh động có ngẫu nhiên tuần tra qua khu vực này, lại là vấn đề không lớn đối với gã, dù sao thì diện tích của Lôi Hỏa Tinh Động cũng rộng lớn vô cùng, lại có vô số lôi mang chạy ngang chạy dọc khắp xung quanh, hộ vệ tuần tra không thể chú ý mọi động tĩnh ở nơi này được, chỉ có thể giả vờ giả vịt làm qua loa thôi.

Bởi vậy, chờ sau khi Bành Thất hiểu rõ được quy luật hành động của nhóm tu sĩ tuần tra, gã lập tức lựa chọn mục tiêu là động phủ của Lục Huyền.

Thậm chí vì kế hoạch này, gã còn cố tình đi thăm dò khắp nơi, và nhận được thông tin Lục Huyền chỉ là một gã linh thực sư Trúc Cơ hậu kỳ, bên trong động phủ của hắn có rất nhiều linh thực, nhưng bản thân hắn vốn không giỏi đấu pháp, không liên lạc nhiều với bên ngoài. Một người như vậy chỉ sợ khi chết đi, cũng phải một khoảng thời gian sau mới bị người ta phát hiện.

Trên thực tế, Bành Thất nắm giữ một môn công pháp ẩn nấp cực kỳ cường đại, lại cộng thêm trong tay có Phá Cấm Phù tứ phẩm, có thể dễ dàng phá vỡ trận pháp từ tứ phẩm trở xuống, sau đó thần không biết quỷ không hay tiến vào bên trong động phủ, giết người đoạt bảo, sau đó trốn xa ngàn dặm.

Nghĩ đến đây, gã lại không nhịn được khe khẽ liếm liếm môi, trong ánh mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Ngay sau đó, Bành Thất vô thanh vô tức đi vào biên giới động phủ và cẩn thận lấy một tấm phù lục có những đường vân huyền ảo từ trong túi trữ vật ra.

"Đáng tiếc, nhất định phải vận dụng tấm Phá Cấm Phù trân quý này." Trong lòng gã vừa dâng lên một chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh sau đó, tờ Phá Cấm Phù trong tay đã bốc lên một mảnh linh quang nhàn nhạt.

Trận pháp trước mắt lặng lẽ phát sinh biến hóa, Bành Thất tùy ý để tấm Phá Cấm Phù trên tay dẫn dắt, bắt đầu tiến vào bên trong trận pháp.

Vấn đề là tiến vào trận pháp rồi, nhưng tình huống thuận lợi thông qua trận pháp như trong tưởng tượng của gã lại không xuất hiện, mà ngược lại bên tai còn truyền đến tiếng vang ong ong. Đó là mấy chục con dị trùng màu vàng đang nhanh chóng vọt thẳng về phía gã, trên đầu mỗi con dị trùng như vậy đều mọc ra cặp sừng nhọn như lưỡi đao sắc bén, cả người chúng lóe sáng như được đúc thành từ vàng ròng.

“Đây là trận pháp gì? Sao Phá Cấm Phù lại không mang đến bao nhiêu hiệu quả?” Bành Thất vừa phát hiện được một tia bất thường, nhưng không chờ gã suy nghĩ lâu, đám đông dị trùng đã từ bốn phương tám hướng lao tới tập kích gã.

Thân thể của đám dị trùng này cực kỳ cứng rắn, ngay cả pháp khí tứ phẩm, cũng chỉ có thể lưu lại từng dấu vết mờ nhạt trên thân thể chúng mà thôi.

Bành Thất phải tiêu hao gần một nửa linh khí trong cơ thể, mới cực kỳ tốn sức giải quyết được toàn bộ dị trùng màu vàng. Trong lòng vừa mới buông lỏng được một chút, ai ngờ linh khí trong trận pháp lại tiếp tục phát sinh biến hóa, chỉ thấy từng thụ nhân cao lớn dữ tợn chui từ dưới mặt đất ra, vung vẩy đống xúc tu màu xanh đen trên người, mang theo khí tức bùn đất, hung hăng thẳng về phía gã.

Sau đó, hư ảnh của các loại Ngũ Hành linh thú liên tiếp xuất hiện, thay phiên nhau lao tới tấn công gã.

“Đây là trận pháp ngũ phẩm!” Cảm nhận được linh khí trong cơ thể chẳng còn thừa lại bao nhiêu, rốt cục Bành Thất cũng nhận thức được sự kinh khủng của tòa trận pháp trước mắt.

“Đạo hữu, tại hạ đi lầm vào bên trong trận pháp, kính xin đạo hữu đại nhân đại lượng, tha cho một lần này.” Vừa nhận ra thực tế khắc nghiệt, Bành Thất đã không chút do dự, lập tức “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, vừa mở miệng cầu xin tha thứ với vị tu sĩ có khả năng tồn tại phía sau tòa trận pháp này, vừa chậm rãi lui về phía sau, tính toán thời cơ tìm đường đào tẩu.

Ngay sau đó, trong những âm thanh soàn soạt cực kỳ nhỏ bé xung quanh, một bóng người quái dị trực tiếp xuất hiện ở nơi xa xa bên trong trận pháp. Phản ứng đầu tiên của Bành Thất khi nhìn thấy bóng người này đương nhiên là vui vẻ,

nhưng chờ sau khi nhìn rõ ràng đối phương, trong lòng lại trào dâng sợ hãi.

Bởi vì bóng người ấy vốn là một con Thảo Nhân Khôi Lỗi có tướng mạo vô cùng quỷ dị, với tứ chi dài nhỏ, cái đầu cực lớn được quấn quanh bởi hàng đống sợi cỏ màu xám, trên đỉnh đầu còn có một cái bướu dị dạng, thậm chí thân thể màu xám tro kia còn có bốn gốc dây leo cổ quái quấn quanh, mà trên mỗi gốc dây leo ấy lại có những mũi tên với kích cỡ không đồng đều, trực tiếp dựng thẳng đứng, làm cho con Thảo Nhân Khôi Lỗi ấy nhìn giống như một con nhím.

"Xin hỏi đạo hữu nên xưng hô như thế nào?" Bành Thất rụt đầu lại, ngoài mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, nhưng mấy tấm phù lục đã lặng yên trượt xuống trong tay áo.

Con Thảo Nhân Khôi Lỗi kia không có lấy một chút phản ứng gì, nó chỉ dùng hốc mắt trống rỗng của mình gắt gao nhìn chằm chằm vào Bành Thất. Rồi ngay sau đó, một sợi dây leo trên cánh tay nó trực tiếp duỗi thẳng ra, hàng loạt mũi tên nhọn mọc ra trên sợi dây leo kia đều chĩa thẳng về phía Bành Thất. Rất nhiều mũi tên linh lực giống như sao băng lao tới, chỉ trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Bành Thất.

Gã cố ý tránh né, nhưng tốc độ của những mũi tên này lại quá nhanh, mà vừa rồi linh lực trong cơ thể gã đã bị công kích của đám Ngũ Hành linh thú tiêu hao sạch sẽ rồi. Chỉ trong nháy mắt toàn bộ thân thể đã bị rất nhiều mũi tên xuyên thấu, biến thành một cái sàng.

Ngay lúc ấy, một tia lục quang chợt lóe sáng trong đầu Bành Thất, nó dùng tốc độ nhanh như thiểm điện phóng ra bên ngoài Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, nhưng lao đi chưa được mười trượng, lục quang đã không tự chủ được mà từ từ quay về đường cũ, nhẹ nhàng tiến vào bên trong một cái đèn lồng tà

dị với lồng đèn được bọc bằng da và xương trắng được dùng làm cán.

Hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong ý thức của Bành Thất chính là một thanh niên tuấn tú chậm rãi đi ra từ bên trong trận pháp, nhẹ nhàng nhặt cái đèn lồng ấy lên. Không đợi gã kịp mở miệng cầu xin tha thứ, đã bị đám oan hồn vô cùng vô tận ở bên trong cái đèn lồng kia chôn vùi, trong nháy mắt đã mất đi ý thức của bản thân.

"Chỉ là một tu sĩ nho nhỏ cũng dám mưu toan đánh cướp động phủ của ta, đúng là buồn cười." Động tác của Lục Huyền cực kỳ tự nhiên, hắn nhặt Dẫn Hồn Đăng lên, khóe miệng khẽ nhếch.

Chương 829: Chẳng Lẽ Tà Ma Lại Là Chính Ta Sao?

Chỉ một tên tán tu Trúc Cơ viên mãn thì hoàn toàn không cần Lục Huyền phải tự mình ra tay, chỉ dựa vào Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận cùng với Thảo Khôi Lỗi nắm giữ bốn gốc Tiễn Đằng đã có thể dễ dàng diệt sát đối phương rồi.

"Làm rất tốt." Lục Huyền truyền lại cho Thảo Khôi Lỗi một luồng ý niệm tán thưởng.

"Thủ vệ linh điền!" Thảo Khôi Lỗi nghe vậy, lập tức giơ bốn gốc Tiễn Đằng thô to dữ tợn lên cao, sau đó bước chân thoải mái trở lại bên trong linh điền.

Lục Huyền đi tới trước mặt thi hài của tu sĩ đã xâm nhập vào động phủ, đầu tiên là cất kỹ túi trữ vật của đối phương, sau đó mới cực kỳ thuần thục chia thi hài của gã thành từng khối. Tinh huyết, cơ bắp, hài cốt cùng với hồn phách lúc trước, toàn bộ đều được phân chia rõ ràng, xử lý đâu ra đấy y như một dây chuyền chuyên nghiệp.

"Lại nhận được một bộ thi hài của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, đám linh thực tà dị trong linh điền kia lại có lộc ăn rồi." Lục Huyền vừa phân giải thi hài vừa không tự chủ được cảm khái nói.

Xử lý xong hết thảy mọi chuyện, đưa mắt nhìn vết máu thịt còn lưu lại trên mặt đất, đột nhiên hắn lại có cảm giác cảnh tượng trước mắt này hơi quen thuộc.

"Lần trước Lôi đạo hữu nói như thế nào nhỉ? Thủ đoạn của con tà ma xâm nhập vào động phủ tu sĩ kia cực kỳ tàn nhẫn,

hồn phách của tu sĩ không rõ tung tích, chỉ để lại một ít thịt vụn. Sao tình huống lại tương tự như thế nhỉ… Chẳng lẽ tà ma lại là chính ta sao?"

Trong đầu Lục Huyền hiện lên một ý niệm hoang đường như vậy.

"Dù ta có dùng huyết nhục và hồn phách của người khác để bồi dưỡng linh thực tà dị trong linh điền của mình, nhưng ta vẫn là một tu sĩ tốt." Ngay sau đó, hắn lại nghiêm trang nói.

Tiếp theo, hắn kéo đống huyết nhục hài cốt vừa xử lý xong, đi vào trong linh điền âm phủ.

"Nhóc con nhà ngươi vừa ngửi được tí mùi là tới ngay rồi." Vừa mới tiến vào, còn chưa kịp thích ứng với âm phong vù vù vây quanh, cùng với những tiếng kêu rên thảm thiết của đám oan hồn, Lục Huyền đã trông thấy quả cầu thịt màu đỏ nhạt hoạt bát nhảy tới trước mặt hắn.

Hắn lập tức ném huyết nhục của tu sĩ kia cho Nhục Linh Thần. Da lông bên ngoài thân thể Nhục Linh Thần nhẹ nhàng cuộn lên, để lộ ra rất nhiều cái miệng nhỏ với hàng loạt răng nanh bén nhọn bên trong, nó hung hăng làm một miếng nuốt trọn cả đám huyết nhục đã hóa thành sương máu.

"Thế nào? Đủ tươi chứ?" Lục Huyền cười cười hỏi quả cầu thịt.

Nhục Linh Thần vui vẻ quay một vòng, tỏ vẻ gật đầu đồng ý, đồng thời đôi mắt màu trắng trên đỉnh đầu của nó khẽ nheo lại, có thể thấy được tâm trạng của nhóc con này đang rất tốt.

Thấy quả cầu thịt đã ăn no, Lục Huyền mới đi tới khu vực gieo trồng linh chủng Hài Ma Quan.

Sau một đoạn thời gian bồi dưỡng, hắn đã dùng rất nhiều hài cốt của yêu thú để tẩm bổ cho loại linh thực tà dị này. Trong cảm nhận của linh thức, quả cầu nhỏ xương cốt kia vừa

không một dấu hiệu lặng lẽ mở ra, sau đó lan tràn ra bốn phía ở chỗ sâu bên trong linh nhưỡng.

Bộ rễ của nó cực kỳ quái lạ, hệt như một đống xương trắng quấn quanh cùng một chỗ, chậm rãi dựng lên một cái đài bằng hài cốt.

Sau đó, hắn lại ném hồn phách đến gần Âm Khốc Mộc và Nhiên Hồn Hoa, để cho hai gốc linh thực tà dị này chia đều tàn hồn của tu sĩ tham lam vừa nãy.

Chỉ chốc lát sau, ngoại trừ túi trữ vật, đã chẳng thể tìm được một chút dấu vết nào của tu sĩ kia ở trên thế gian này nữa.

Lục Huyền trở lại phòng mình, cẩn thận phá giải cấm chế trên túi trữ vật, sau đó đổ rất nhiều đồ từ bên trong ra. Có hai món pháp khí tứ phẩm, một số pháp khí tam phẩm, cùng với hơn một vạn linh thạch hạ phẩm, một ít đan dược và một ít đồ vật vụn vặt lẻ tẻ.

Hắn định tìm cơ hội bán những thứ này đi, hẳn là có thể đổi lấy không ít linh thạch.

“Tài sản có vẻ rất phù hợp với thân phận tán tu.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng.

Số pháp khí và đan dược này không có nhiều tác dụng với hắn. Tầm mắt của hắn đã bị đống bảo vật trân quý cao cấp bên trong quầng sáng phần thưởng kia nuôi thành kén chọn từ lâu rồi, hiện giờ hắn chỉ thấy những thứ này chướng mắt mà thôi.

Chuyện gã tu sĩ tham lam kia xâm nhập vào động phủ của Lục Huyền chỉ là một hồi sóng gió nho nhỏ. Hơn một tháng tiếp theo, động phủ và khu vực xung quanh vẫn chìm trong gió êm sóng lặng, chỉ thỉnh thoảng có tu sĩ của Thiên Tinh Động đi tuần tra qua lại nơi này. Sau khi bọn họ biết mối quan hệ

giữa Lục Huyền và Tinh Sứ Tề Vô Hành, ai nấy đều cực kỳ khách khí với hắn, không có ý định hoạnh họe gì nữa.

"Không bao lâu nữa là đến ngày cử hành hội đấu giá cỡ lớn của Hải Lâu thương hội rồi." Lục Huyền chậm rãi đi dạo trong linh điền, âm thầm suy nghĩ.

Nói thật là trong lòng hắn rất chờ mong vào buổi đấu giá kia, dù sao nó cũng là hội đấu giá do thế lực lớn thứ hai Ly Dương cảnh thuộc địa giới Trung Châu này tổ chức, rất có thể bên trong sẽ xuất hiện những hạt linh chủng cao giai trân quý.

"Ồ? Mê Tiên Đào bắt đầu thành thục rồi này?"

Vì chướng khí do Mê Tiên Đào ngưng tụ ra có tính chất mê tình, nên mười gốc Mê Tiên Đào này đã được Lục Huyền sắp xếp ở trong một góc động phủ. Thi thoảng hắn sẽ tới chăm sóc chúng nó một phen.

Chướng khí màu phấn hồng như sương như khói, linh đào tươi non như ẩn như hiện giữa những phiến lá màu phấn trắng, hết thảy đều mang theo phong cách nửa kín nửa hở như đang khêu gợi dục niệm nằm sâu trong nội tâm của Lục Huyền.

Hắn quen tay đánh một đạo Thanh Tịnh Chú cho mình, sau đó tóm được Yêu Quỷ Đằng đang vui sướng tới quên cả trời đất nằm bên trong chướng khí, tàn nhẫn ném văng nó ra ngoài.

Yêu Quỷ Đằng bay trên không trung, lập tức co rút những nhánh dây leo nhìn như xúc tu đã mọc dài ra trên cơ thể mình quay về bên trong, nhìn nó giống như một con rắn màu xám, chỉ trong vài giây đã vặn mình rơi xuống mảnh linh điền với vô số linh thực đan xen tầng tầng lớp lớp.

Lục Huyền không để ý tới Yêu Quỷ Đằng cả ngày chỉ biết trầm mê trong sắc dục, mà lập tức quay sang quan sát Mê Tiên Đào đang ẩn giấu bên trong những cành lá màu trắng kia, cuối cùng hắn đã hái được bảy trái linh đào.

“Sáu trái phẩm chất phổ thông, một trái phẩm chất tốt, cũng không tệ.” Hắn thu linh đào vào trong Thao Trùng Nang, tầm mắt nhanh chóng bị bảy quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện thu hút.

Thân hình như lưu quang xẹt qua, bảy quầng sáng gần như nổ tung cùng một lúc, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ, hội tụ vào một chỗ, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được Mê Dục Đan tứ phẩm.】

【Thu hoạch một trái Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được bảo vật《Cực Nhạc Tâm Kinh》tứ phẩm】

【Thu hoạch…】

…

Từ bảy quầng sáng phần thưởng này, đã mở ra hai gói kinh nghiệm đan phương Mê Dục Đan, khiến cho rất nhiều tin tức ùn ùn tiến vào trong đầu Lục Huyền.

Nháy mắt sau đó, hắn lập tức có cảm giác bản thân vừa trải qua hơn trăm lần luyện chế Mê Dục Đan, nhận được kinh nghiệm dồi dào, khiến cho bản thân càng thêm hiểu rõ về quá trình luyện chế loại đan dược này, ngay cả trình độ luyện đan cũng từ thuần thục tăng lên tới cấp bậc tiểu thành.

Ngoài ra, trước mặt hắn còn có thêm năm loại bảo vật khác nữa.

Chương 830: Hồng Trần Bi!

Bốn viên Mê Dục Đan màu phấn hồng, mặt ngoài đan dược có những đường đan văn phức tạp, nếu nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác những đường đan văn này đã hình thành nên một thân thể cực kỳ duyên dáng, còn nhẹ nhàng nhúc nhích, có ý tứ mê hoặc cực kỳ rõ ràng. Viên đan dược này có thể khơi dậy dục niệm ẩn sâu bên trong nội tâm của yêu thú và tu sĩ, khiến thân thể bọn họ trở nên cực kỳ mẫn cảm, rất dễ trầm luân trong bể dục.

Ngoài ra, trong những phần thưởng lần này còn có một tấm lụa màu vàng nhạt, trên tấm lụa có rất nhiều đồ án dâm mỹ, vẽ đủ các loại tư thế giao hợp, khi tầm mắt nhìn tới có thể trông thấy những hình vẽ này tự mình chuyển động. Nó chính là loại bảo vật có liên quan tới âm dương hợp hoan,《Cực Nhạc Tâm Kinh》tứ phẩm.

"Trong ấn tượng từ trước giờ của ta, hình như Mê Tiên Đào này chưa từng cho ra một loại bảo vật đứng đắn nào cả." Trong lòng Lục Huyền cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

"Nghe nói trong mười tám Tinh Động có một Tinh Động là Hợp Hoan bí cảnh trời sinh, xem ra cần phải tới nơi đó một chuyến rồi." Hắn thầm nghĩ.

Chuyện tốt liên tiếp tới.

Mấy ngày sau khi bảy quả Mê Tiên Đào thành thục lại có một gốc linh thực tứ phẩm khác đạt tới trình độ chín muồi.

Lục Huyền đứng trước cây Thất Tình Đậu, nhìn hạt đậu quái dị mới được kết xuất ra trước mắt. Dưới tầm nhìn của hắn, phía trên những hạt đậu kia có bốc lên một luồng khói

nhạt bảy màu, có cảm giác thứ khói này vốn được ngưng tụ từ từng loại cảm xúc hỉ nộ ưu tư.

Lục Huyền cẩn thận hái hạt đậu bảy màu kia xuống, tập trung tâm thần vào đó.

【Thất Tình Đậu, linh thực tứ phẩm, dùng bảy loại cảm xúc vui vẻ giận dữ ưu tư nghi hoặc sợ hãi và kinh hoảng tẩm bổ bồi dưỡng mà thành, sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện công pháp diệt tình tuyệt tính, nếu trực tiếp nuốt vào có thể trợ giúp tu sĩ vứt bỏ toàn bộ dục niệm trong lòng, không bị ngoại vật quấy nhiễu, tâm vô tạp niệm, chuyên tâm tu hành.】

"Đây cũng là một món bảo vật không tệ với một vài tu sĩ thích khổ tu." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Ngay sau đó, lực chú ý của hắn đã lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiển hiện kia thu hút. Quầng sáng hơi lóe lên trên phần ngọn của linh thực Thất Tình Đậu, tựa như đang dẫn dụ Lục Huyền mau tiến đến và chạm vào nó đi.

Đương nhiên Lục Huyền sẽ không khách khí, hắn lập tức giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng. Vô số điểm sáng nhỏ bé nổ tung ra, hợp thành hư ảnh của một tấm bia đá, chui thẳng vào cơ thể Lục Huyền với tốc độ cực nhanh.

Theo đó, một ý niệm cũng xuất hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một hạt Thất Tình Đậu tứ phẩm, nhận được bảo vật Hồng Trần Bi ngũ phẩm.】

Ý niệm vừa lóe lên trong đầu, một tấm bia đá lớn bằng bàn tay đã xuất hiện trước mặt. Tấm bia đá tỏa ra bảy màu mờ nhạt, phía trên có vẽ rất nhiều hình người nhỏ nhắn trông cực kỳ sống động. Có cảm giác những hình người này đều có sức sống chân chính, chúng không ngừng diễn xuất những vở kịch vui buồn hợp tan trên bia đá.

Dường như toàn bộ tấm bia đá này đều được ngưng kết từ vô số những cảnh tượng vụn vặt đời thường, tâm thần rơi xuống đó sẽ có cảm giác chính mình đã hóa thân thành một hình người nào đó ở trên tấm bia đá, trực tiếp trải nghiệm quá trình sinh ly tử biệt, hỉ nộ ái ố của bọn họ.

"Tấm bia đá này cũng có chút cổ quái." Sau khi được tẩm bổ trong quá trình tu luyện 《Thần Diễn Kinh》và Uẩn Thần Thiếp, hiện giờ linh thức của Lục Huyền đã trở nên cực kỳ mạnh mẽ, thoáng chốc hắn đã cảm nhận được tâm thần của mình có điều gì đó không ổn rồi, và vội vàng cưỡng ép bản thân phải tỉnh táo trở lại.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào tấm bia đá bảy màu trong tay, tin tức chi tiết về tấm bia đá lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Hồng Trần Bi, bảo vật ngũ phẩm, được cô đọng từ nghìn vạn luồng khí tức sinh hoạt đời thường của hồng trần, khi tâm thần của tu sĩ tiến vào trong đó, có thể rèn luyện tâm chí, tăng cường linh thức, chống đỡ tà ma xâm nhập, vốn là bảo vật thượng đẳng dùng khi đột phá cảnh giới Kết Đan.】

【Khí tức hồng trần cuồn cuộn là thứ giỏi xoa dịu lòng người nhất.】

"Bảo vật gia tăng xác suất tấn thăng cảnh giới Kết Đan!" Sau khi hiểu rõ công hiệu của Hồng Trần Bi, trong lòng Lục Huyền không khỏi mừng rỡ.

Phải biết rằng, vào thời điểm đột phá cảnh giới Kết Đan, toàn bộ linh lực, nhục thân, thần hồn, linh thức, tâm chí… của tu sĩ đều phải đạt đến trình độ viên mãn vô khuyết, những thứ này càng hoàn thiện thì khả năng đột phá càng cao.

Tâm chí không ổn định có thể dẫn tới tình huống bị tà ma xâm nhập, thậm chí tu sĩ còn tự sinh ra tâm ma, vì thế mà tấn

thăng thất bại, nếu nặng hơn còn có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Mà Hồng Trần Bi này có thể rèn luyện tâm chí, bù đắp chỗ thiếu hụt lớn nhất cho Lục Huyền, còn có thể trợ giúp hắn chống đỡ với nguy cơ tà ma xâm nhập trong lúc tấn thăng, đúng là món bảo vật trợ giúp đột phá Kết Đan hiếm có.

Theo suy nghĩ của Lục Huyền, thứ này còn trân quý hơn cả Thánh Anh Đan lúc trước hắn từng lấy được.

"Nhân lúc ta vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới có thể Kết Đan, về sau có thể đưa tâm thần tiến vào trong Hồng Trần Bi, rèn luyện tâm chí của mình một chút." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó thu tấm bia đá bảy màu này vào Thao Trùng Nang.

Ngày diễn ra hội đấu giá của Hải Lâu thương hội đang tới gần nhưng trong lòng Lục Huyền lại không có chút sốt ruột nào cả, cuộc sống của hắn vẫn trôi qua bình yên như cũ. Mỗi ngày đều làm bạn với linh thực linh thú, khi rảnh rỗi thì tu luyện công pháp, luyện chế đan dược, tôi luyện tâm chí.

Trong khoảng thời gian này, lại có thêm một gốc linh thực âm phủ hoàn toàn trưởng thành.

Lục Huyền đứng trước một gốc Thánh Anh Quả, dùng linh thức thăm dò vào bên trong, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một đống vật chất hỗn độn màu xanh đen, dường như bên trong đang dựng dục một thứ gì không rõ.

Ở thời điểm hắn muốn rút linh thức rời đi, lại cảm nhận được một cơn choáng váng. Lúc này, đống vật chất kia đã hóa thành một đứa anh hài màu xanh đen có tướng mạo dữ tợn, hốc mắt trống rỗng âm lãnh nhìn chằm chằm về phía Lục Huyền.

Nhưng chờ tới khi hắn ngưng thần nhìn kỹ lại sẽ thấy nó vừa một lần nữa biến về hình dạng ban đầu rồi.

Lục Huyền không để ý tới sự biến hóa của Thánh Anh Quả, hắn vừa phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã được kéo căng, mới cẩn thận hái linh quả xuống.

【Linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu, do oán niệm hồn phách của trẻ sơ sinh bồi dưỡng mà thành, có thể dùng riêng cũng có thể hòa làm một thể với linh quả Mẫu Chu để tăng cường tác dụng.】

【Sau khi sử dụng có thể tăng cường linh thức, cải thiện căn cốt, đồng thời thứ này cũng là tài liệu chủ chốt để luyện chế Thánh Anh Đan ngũ phẩm, Thánh Anh Quả phẩm chất thượng đẳng còn là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế thân ngoại hóa thân.】

"Tiếc là phẩm chất của trái linh quả Tử Chu này chỉ dừng ở mức phổ thông." Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng.

Chương 831: Song Diện Thánh Anh!

Lục Huyền cất Thánh Anh Quả đi, lực chú ý lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa hiện lên kia thu hút. Hắn nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng, vô số điểm sáng nhỏ bé vỡ vụn, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một trái Thánh Anh Quả ngũ phẩm, nhận được Thánh Anh Đan ngũ phẩm.】

Một viên đan dược đen nhánh tròn trịa lập tức xuất hiện trong tay hắn. Mặt ngoài đan dược phủ đầy linh văn màu xanh đen, linh văn chậm rãi di chuyển hệt như từng gương mặt trẻ con vặn vẹo biến hình, âm khí tinh thuần nồng đậm tản ra, hình thành từng sợi hắc khí xung quanh đan dược.

【Thánh Anh Đan, đan dược ngũ phẩm, với Thánh Anh Quả ngũ phẩm là tài liệu chủ chốt, thêm vào lượng lớn oán hồn anh đồng để luyện chế ra, sau khi sử dụng có thể gia tăng xác suất đột phá cảnh giới Kết Đan lên một chút.】

"Lại nhận được thêm một viên Thánh Anh Đan rồi." Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ, hắn đã thu hoạch một viên Thánh Anh Đan ngũ phẩm trong quầng sáng từ gốc Thánh Anh Quả đầu tiên thành thục. Nhưng vì lúc ấy còn cách thời điểm đột phá cảnh giới Kết Đan rất xa, nên trong Thiên Uyên Bảo Hội hắn mới nghĩ trăm phương nghìn kế muốn chuyển nhượng viên đan dược này lại cho đệ tử chân truyền Cát Phác của Thiên Kiếm Tông, từ đó cũng nhận được linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm trong tay đối phương.

“Giờ có thể cân nhắc để viên đan dược này cho chính mình sử dụng.” Trong lòng hắn nghĩ thầm. Vừa quay đầu, hắn lại nhìn thấy một luồng hắc ảnh mới xuất hiện bên cạnh mình đã nhanh chóng tiến vào bên trong cây Thánh Anh Quả Tử Chu còn lại.

“Cũng gần chín muồi rồi, cứ trực tiếp thúc chín để thu hoạch thêm một quầng sáng nữa đi.” Lục Huyền nhìn thanh tiến độ sắp sửa kéo đầy bên dưới, trong lòng đã ra quyết định.

Hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu cùng gieo trồng một lúc, thời điểm thành thục cũng không khác nhau nhiều.

Nghĩ là làm, một luồng Thanh Mộc nguyên khí xuất hiện đầu ngón tay hắn, dung nhập vào gốc Thánh Anh Quả Tử Chu. Sinh cơ của Thánh Anh Quả Tử Chu càng lúc càng tràn đầy, bên tai vang lên một tiếng trẻ con cười khẽ. Trong cảm giác của linh thức, vật chất màu xanh đen trong linh quả càng thêm ngưng thực, có thể mơ hồ nhìn thấy một đứa anh đồng đang nghiêng người ngủ say bên trong, như thể phôi thai trong cơ thể mẹ.

Nhìn lại lần nữa, thanh tiến độ phía dưới đã hoàn toàn kéo căng.

Lục Huyền cười rộ lên. Dù Thánh Anh Quả là linh thực ngũ phẩm nhưng ở thời điểm hiện tại, nó đã gần thành thục nên cũng không tiêu hao quá nhiều Thanh Mộc nguyên khí, chỉ cần một viên Nạp Linh Thảo Châu là có thể bổ sung như cũ rồi.

Hắn cẩn thận hái linh quả có hình dạng phôi thai kia xuống, xem xét qua loa rồi bỏ vào trong Thao Trùng Nang, sau đó lại nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

【Thu hoạch một trái Thánh Anh Quả ngũ phẩm, nhận được bảo vật Song Diện Thánh Anh ngũ phẩm.】

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn, ngay sau đó một đứa anh nhi quái dị đã có mặt trong lòng bàn tay hắn. Thân thể anh nhi này khô quắt, nhìn nửa hư nửa thực, nắm trong tay sẽ mang đến một loại cảm giác cực kỳ khó tả, không có lấy một chút chân thật nào. Phía trước và phía sau của nó mọc ra hai gương mặt, một gương mặt thánh khiết không tì vết, một gương mặt dữ tợn kinh khủng, trong miệng phát ra tiếng cười hì hì, nó bắt đầu leo lên trên dọc theo cánh tay của Lục Huyền.

Lục Huyền dùng một cánh tay khác ấn đứa anh nhi này xuống, bỗng nhiên thân thể anh nhi biến mất, lập tức hóa thành từng tia hắc khí tan ra rồi một lần nữa ngưng tụ ở nơi khác trên cánh tay.

"Cũng có bản lĩnh đấy, nhưng không nhiều lắm." Lục Huyền khẽ cười lạnh, bàn tay đã hóa thành màu ngọc trong suốt, linh thức cường đại trực tiếp giữ chặt lấy đứa anh nhi hai mặt kia, đồng thời tâm thần ngưng tụ trên thân thể nó.

Thoáng chốc, tin tức chi tiết về anh nhi hai mặt tà dị này đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Song Diện Thánh Anh, bảo vật ngũ phẩm, do một trưởng lão Nguyên Anh của Vạn Anh Tông thu thập lượng lớn tàn hồn anh đồng rồi luyện chế thành một loại hồn thể đặc biệt. Hồn thể có linh trí đơn giản, có thể giữ bên cạnh để tu luyện thần thông tà đạo liên quan, cũng có thể dung nhập vào khôi lỗi cao giai, tế luyện thành pháp bảo.】

【Vì thủ đoạn luyện chế đặc biệt nên Song Diện Thánh Anh có tính công kích nhất định, dễ dàng xâm nhập vào tinh thần tu sĩ, trong quá trình sử dụng cần để ý cẩn thận.】

"Hồn thể đặc biệt? Đây đúng là lần đầu tiên ta nhận được loại bảo vật này." Lục Huyền nhìn qua đứa anh nhi cổ quái đang bị ngón tay của mình giữ chặt, anh nhi bị thân thể và linh

thức cường hãn của hắn chấn nhiếp, không thể tự do tiêu tán rồi ngưng thực như lúc trước, dần dần cũng phải ngoan ngoãn.

Lục Huyền đã sớm quen với chuyện mở ra các loại bảo vật cổ quái kỳ lạ từ bên trong quầng sáng, bởi với hắn, thứ gì có thể sử dụng được thì cứ sử dụng, không thể sử dụng thì mang đi đổi lấy linh chủng, linh thạch, tài nguyên. Những thứ càng quý hiếm càng cổ quái lại càng có khả năng đổi được linh chủng có phẩm giai cao hơn, hoặc là đổi lấy càng nhiều linh thạch hơn.

"Hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu đã hoàn toàn chín muồi, Mẫu Chu không dung hợp với Tử Chu, cũng nên sinh ra linh chủng Tử Chu mới rồi." Lục Huyền liếc nhìn Thánh Anh Quả Mẫu Chu bên cạnh, cảm nhận được nỗi khát khao do nó truyền tới, trong lòng thầm suy tính.

"Sinh! Dùng sức sinh cho ta! Sau khi sinh thêm mấy đứa ta sẽ cho ngươi dung hợp linh quả Tử Chu!" Hắn vẽ ra một cái bánh lớn cho Mẫu Chu đang cần dung hợp với Tử Chu để thúc đẩy bản thân sinh trưởng.

Địa vị của cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu đối với Lục Huyền ở thời điểm hiện giờ, cũng khá là đơn giản. Đó chính là máy đẻ linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu. Hắn muốn lợi dụng khát vọng của nó đối với linh quả Tử Chu, để khiến cho nó luôn ở trong trạng thái thèm thuồng mà không được thỏa mãn, từ đó không ngừng sinh ra linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu mới. Chờ đến khi hao mòn nó gần hết lại để Mẫu Chu và linh quả Tử Chu thành thục trước đó kết hợp lại cùng nhau.

"Hiếm khi có cơ hội nhận được linh chủng ngũ phẩm miễn phí, bỏ lỡ lần này sợ rằng không tìm đâu ra nữa."

Phải biết điều kiện sinh ra linh chủng ngũ phẩm cực kỳ khó khăn, phần lớn là do thiên địa sinh ra, mà giá trị của chúng lại

cực kỳ to lớn, đừng nói là tu vi Trúc Cơ như Lục Huyền hiện tại, ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng cần dùng đến thứ này.

"Bởi vậy, chỉ có thể nhờ ngươi vất vả sinh nhiều linh chủng giúp ta rồi." Lục Huyền mỉm cười, lại dùng giọng điệu ôn hòa nói với linh quả Mẫu Chu có hình dạng phôi thai bên cạnh.

Không lâu sau khi thu hoạch hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu, tin tức về hội đấu giá Lục Huyền mong chờ đã lâu cũng tới. Hắn đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi, vừa thấy vậy đã dặn dò Thảo Khôi Lỗi nhớ trông coi linh điền cẩn thận, sau đó khởi động trận pháp đi tới phân hội Trích Tinh Lâu của Hải Lâu thương hội.

Vừa tiến vào đại sảnh đã có một thiếu nữ diễm lệ lập tức dẫn hắn đi tới một gian phòng rộng rãi, bên trong đã có hơn trăm vị tu sĩ.

Chương 832: Hội Đấu Giá Bắt Đầu!

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, hầu hết mọi người đều có tu vi từ Trúc Cơ hậu kỳ trở lên, thậm chí trong nhóm này còn có bảy - tám vị tu sĩ cảnh giới Kết Đan.

"Trận thế này lớn thật, chỉ là phân hội đã có đến mấy chục tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trở lên rồi, sau khi đến khu vực tổ chức hội đấu giá, không biết sẽ là cảnh tượng sôi động đến mức nào đây."

Nhưng suy nghĩ giây lát Lục Huyền đã hiểu ngay, muốn tiến vào hội đấu giá cần phải trải qua kiểm tra, phần lớn tu sĩ trong Thiên Tinh Động đều là tán tu, với số tài sản của tu sĩ bình thường, chỉ sợ không mấy người qua được cửa ải thứ nhất. Bởi vậy, ở nơi này có nhiều tu sĩ với tu vi cao thâm như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

"Lục đạo hữu!" Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên trái, một vị trung niên một mắt đi tới bên cạnh Lục Huyền. Người này chính là Lạc Minh từng cùng hắn tiến vào dược viên Thượng cổ khi trước.

"Chào đạo hữu." Lục Huyền lên tiếng chào hỏi.

"Lục đạo hữu cũng tới tham gia hội đấu giá của Hải Lâu thương hội sao?"

"Đúng vậy, ta tới góp vui thôi, thử xem có thể mua được một - hai hạt linh chủng mình yêu thích hay không."

"Ha ha, chắc chắn đạo hữu sẽ được như ý nguyện." Trung niên một mắt cười nói.

“Mà lúc trước ta đã mời Lục đạo hữu cùng đi thăm dò bí cảnh lôi hải rất nhiều lần rồi, sao không thấy đạo hữu trả lời?” Gã lập tức chuyển chủ đề, dò hỏi Lục Huyền.

“Có thể là lúc đó, tại hạ vừa vặn không có mặt ở trong động phủ, hoặc đã vô tình để lỡ mất phù lục đưa tin của đạo hữu rồi.” Lục Huyền thuận miệng đáp.

“Mà với tu vi của tại hạ, nếu cùng đạo hữu đi thăm dò chỉ sợ sẽ mang đến phiền phức cho ngươi thôi.”

“Ha ha ha, Lục đạo hữu nói quá rồi, dù gì chúng ta cũng có kinh nghiệm cùng nhau thăm dò dược viên, kiếm thuật của đạo hữu tinh xảo như thế, sao lại mang phiền toái đến cho ta được?”

Lục Huyền chỉ cười trừ.

“Phiền phức ở đây vốn không phải cho ngươi, là ta sợ ngươi chọc tới ta rồi ta bất cẩn xuất thủ tiêu diệt ngươi luôn thôi, không phải là sợ ngươi bị ta liên lụy đâu.” Trong lòng hắn âm thầm mỉa mai.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, trong khoảng thời gian này lại có khá nhiều tu sĩ lục tục tiến vào.

“Mộc đạo hữu.” Đột nhiên, Lục Huyền nhìn thấy một lão giả cao lớn nghe đồn là hậu duệ của lãnh đạo Hải Lâu thương hội xuất hiện nên mở lời chào hỏi.

“Hóa ra là Lục đạo hữu.”

“Đã lâu không gặp, không biết linh thực ta giao cho đạo hữu bồi dưỡng thế nào rồi?” Lão giả thấy người vừa lên tiếng chào hỏi mình là Lục Huyền, nét mặt vốn hơi bực bội lại giãn ra thành một nụ cười.

“Linh thực sinh trưởng không tệ, có cơ hội đạo hữu cứ tới xem thử.” Lục Huyền nói rõ.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

“Cũng khá nhiều người tới rồi, sắp tiến vào bên trong bảo lâu, chúc Lục đạo hữu sẽ tìm được bảo vật mình thích.” Lão giả cao lớn chắp tay nói với Lục Huyền, sau đó từng đạo linh quang trong phòng sáng lên, vô số trận văn di chuyển, Lục Huyền chỉ cảm thấy tâm thần có chút hốt hoảng, trong lúc đầu óc rơi vào mơ hồ, thân thể đã đi tới một khoảng tinh không thần bí.

Tinh không mênh mông vô ngần, dù ở thời điểm hiện tại đồng thuật của Lục Huyền đã rất mạnh, nhưng vẫn không thể nhìn thấy giới hạn của nó. Ở phía xa xa có rất nhiều thiên thạch to to nhỏ nhỏ một mực lơ lửng ngay giữa tinh không, tất cả chúng đều di chuyển với tốc độ cực nhanh, tựa như giữa những thứ này có ẩn chứa một loại quy luật đặc biệt nào đó.

Lục Huyền trông thấy vị tu sĩ phía trước giẫm lên một viên thiên thạch. Hắn đã sớm nghe ngóng về hình thức của hội đấu giá lần này rồi, nên không chút do dự cũng học theo đối phương. Hắn vận dụng linh thức kéo một viên thiên thạch tới rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên trên.

Tâm niệm vừa động, viên thiên thạch ấy đã dựa theo suy nghĩ trong đầu hắn, dùng đủ các loại tốc độ khác nhau nhanh chóng di động theo đủ loại phương hướng khác biệt.

Sau khi trải nghiệm sự kỳ diệu của loại thiên thạch kỳ dị này một phen, Lục Huyền lập tức điều khiển nó đứng yên trong một góc, lẳng lặng quan sát rất nhiều tu sĩ vừa xuất hiện ngay giữa tinh không.

“Có ít nhất là hai nghìn người, tất cả đều có tu vi từ Trúc Cơ trở lên. Tính sơ qua hẳn là không dưới ba trăm tu sĩ Kết Đan, thậm chí còn có mấy chục người đã đạt đến phạm vi Nguyên Anh rồi.”

Trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm khái một phen, dù buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, hắn đã dần dần cảm nhận được quy mô lớn quá sức tưởng tượng của nó rồi. Chỉ tính đến những người hắn có thể cảm nhận được tu vi đã nhiều như vậy rồi, tin chắc rằng số người đang ẩn nấp trong bóng tối cũng không ít.

"Lục đạo hữu, có cần ta giới thiệu cho ngươi biết một vài vị cường giả cũng có mặt ở nơi này không? Đằng kia là một vị trưởng lão Nguyên Anh của Ly Dương Đạo Tông, nghe đồn đối phương đang nắm giữ một môn thần thông cường đại tên là Tụ Lý Càn Khôn." Không biết Mộc đạo nhân đã đi tới bên cạnh Lục Huyền từ lúc nào, đối phương cũng giẫm lên một viên thiên thạch tương tự, cẩn thận truyền âm nói chuyện với Lục Huyền.

"Vị kia là Bách Cầm Tinh Chủ của Thiên Tinh Động, cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, dưới trướng có một con yêu cầm thất phẩm."

"Còn vị kia…"

Hiểu biết của Mộc đạo nhân về các tu sĩ ở đây không hề thua kém năng lực của lão trên phương diện giám bảo, đối phương cứ một mực thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Lục Huyền về hầu hết những vị Nguyên Anh Chân Quân và Kết Đan Chân Nhân cũng có mặt tại buổi đấu giá ngày hôm nay.

Chỉ chốc lát sau đó, số lượng tu sĩ xuất hiện giữa tinh không đã gần đạt tới cực hạn, chỉ còn mấy viên thiên thạch vẫn đang trôi lang thang bốn phía là chưa có ai giẫm lên thôi.

"Hoan nghênh các vị đạo hữu đã tới tham gia hội đấu giá do Hải Lâu thương hội tổ chức. Kẻ hèn này chính là người chủ trì buổi đấu giá hôm nay, mọi người có thể gọi ta là Hoàng đạo nhân." Đột nhiên, một quầng sáng cao trăm trượng chợt sáng lên ở khu vực trung tâm của vùng thiên thạch, chỉ thấy một tu

sĩ trung niên có khí chất hòa nhã bình thản đi ra từ bên trong quầng sáng, khí tức của vị tu sĩ này thâm sâu như biển, có tu vi Kết Đan hậu kỳ.

"Xin để tại hạ giới thiệu qua về quy tắc của hội đấu giá lần này, để tránh xuất hiện hiểu lầm."

"Hiện giờ các vị đạo hữu đang ở bên trong bảo lâu của Hải Lâu thương hội, bảo lâu này có linh tính, có thể nói là sự sống chết của các vị đều nằm trong lòng bàn tay của nó, bởi vậy mong các vị cố gắng kiềm chế bản thân, đừng làm ra hành vi nào quá đáng ở nơi này."

"Buổi đấu giá được chia làm hai hồi, một hồi của phân hội, một hồi của tổng hội, cuối cùng sẽ có một trò chơi nhỏ. Trong trò chơi này có xuất hiện một số bảo vật ly kỳ cổ quái do bảo lâu sưu tầm được từ khắp các giới vực mang đến nơi này, nếu có người nhận ra thứ đó là gì thì vật ấy sẽ trực tiếp thuộc về người nọ."

"Quá trình đấu giá của phân hội được chia thành nhiều phiên và cử hành cùng lúc, chủ yếu là dựa vào loại hình bảo vật để phân chia, ví dụ như pháp khí, công pháp, linh dược vân vân. Bảo vật xuất hiện trong quá trình này chủ yếu là tứ phẩm, cũng có rất nhiều bảo vật ngũ phẩm."

Chương 833: Sát Mỗ Thụ Yêu!

“Phẩm giai thấp nhất của những món bảo vật đấu giá sẽ xuất hiện ở lượt đấu giá của tổng hội, sẽ là ngũ phẩm, cao nhất chính là thất phẩm cấp bậc Nguyên Anh, nhưng chỉ có duy nhất một phiên đấu giá diễn ra vào khoảnh khắc cuối cùng, vì vậy xin các vị đạo hữu hãy lưu ý.”

“Các vị có thể tự do khống chế khối thiên thạch dưới chân, bên trên còn có tin tức về những món bảo vật sắp được mang ra bán đấu giá, các vị có thể dựa theo nhu cầu của mình để mua món bảo vật mình yêu thích.”

“Người nào trả giá cao sẽ thắng đấu giá, sau khi gọi giá ba lần, nếu không có mức giá mới thì thành giao.”

Tu sĩ trung niên ôn hòa nhiệt tình giới thiệu quy tắc với mọi người: “Được rồi, ta sẽ không nói nhiều nữa, buổi đấu giá bắt đầu!”

“Hội đấu giá này cũng mới lạ thật, lại có thể chú ý tới nhu cầu của hai - ba nghìn tu sĩ tham gia cùng một lúc. Nếu mang từng món bảo vật tứ phẩm, ngũ phẩm ra đấu giá, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.” Lục Huyền đứng trên thiên thạch, trong lòng nghĩ thầm.

Đương nhiên mục tiêu trọng tâm nhất khiến hắn quyết đoán xuất hiện ở nơi đây chính là linh dược, linh chủng cũng nằm trong phạm vi này. Ngoài ra hắn cũng có thể lưu ý đến các phiên đấu giá pháp khí, tài liệu vân vân… dù sao thì bên trong linh điền của hắn cũng có rất nhiều linh thực cấp cao khó

chiều, nếu gặp được pháp khí loại oan hồn hoặc là pháp khí Phật môn hay những dạng tài liệu có thể đáp ứng được nhu cầu của chúng, hắn sẽ thử trả giá xem sao.

"Cuối cùng vẫn còn một trò chơi nhỏ nữa." Khóe miệng hắn khẽ cong lên: "Nếu trong những thứ không rõ kia, lại xuất hiện một vài loại linh chủng đặc thù, thì chẳng phải chuyện nhận biết được chúng sẽ trở nên dễ như trở bàn tay đối với ta sao?" Lục Huyền thầm nghĩ.

Xét cho cùng, loại năng lực đặc biệt của hắn cũng có thể coi là nhân quả, chỉ cần gieo xuống là có thể nhận được toàn bộ những tin tức chi tiết về linh thực, không cần biết linh chủng bình thường, hay hiếm thấy hoặc hi hữu tới cỡ nào, chỉ cần trồng xuống, chắc chắn sẽ biết được.

Mà có một điều hắn dám khẳng định, chính là thứ Hải Lâu thương hội lấy ra từ bên trong tòa bảo lâu kia sẽ rất quý hiếm, phẩm giai cũng không thấp, nếu không, chẳng phải đã quá có lỗi với món pháp bảo cấp cao trong truyền thuyết này rồi?

Hắn cũng không cần lo lắng sau khi lấy được bảo vật, bản thân sẽ gặp phải sóng gió gì, ở nơi này có tu sĩ của Hải Lâu thương hội và pháp bảo cấp cao trấn thủ, lại cộng thêm khối thiên thạch dưới chân có cấm chế ẩn tàng, không sợ bị người khác tìm ra mình.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên có mấy luồng tin tức chợt sáng lên trên khối thiên thạch dưới chân, chúng chính là tin tức liên quan tới mấy món bảo vật sắp bán đấu giá.

Lục Huyền nhìn lướt qua, khu linh dược có một gốc linh thực tứ phẩm quý hiếm, hắn không có hứng thú với thứ này lắm nên dứt khoát điều khiển khối thiên thạch dưới chân di chuyển tới khu pháp khí.

Phía dưới quầng sáng đang có một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ tận tình giới thiệu cho nhóm tu sĩ đang bị bảo vật bán đấu giá ở khu này thu hút tới: "Món bảo vật trước mắt các vị đây là một viên kiếm hoàn ngũ phẩm, có thể trực tiếp tế luyện dung nhập vào thân thể để gia tăng tu vi kiếm đạo, cũng có thể rèn luyện cùng phi kiếm cấp bậc ngũ phẩm thành pháp bảo, giá khởi điểm là ba vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Không mua nổi, đúng là không mua nổi." Lục Huyền nhìn qua viên kiếm hoàn đang xoay tròn bên dưới, kiếm quang bắn ra bốn phía, chỉ biết lắc đầu cảm khái không thôi.

Hắn từng mở ra một viên kiếm hoàn tam phẩm từ gốc Kiếm Thảo đầu tiên, sau đó dung nhập vào Phong Lôi Kiếm tứ phẩm, bởi vậy mới có chút tò mò với viên kiếm hoàn ngũ phẩm này, nhưng sau khi biết giá của nó, hắn lại không còn hứng thú gì nữa.

"Chờ mấy gốc Kiếm Thảo tứ phẩm ngũ phẩm trong linh điền của ta thành thục đương nhiên sẽ mở ra bảo bối tốt hơn viên kiếm hoàn này." Bên tai hắn vang lên tiếng hô giá liên tục không dứt, trong lòng ghen tị thầm nghĩ.

Lục Huyền đưa mắt nhìn xung quanh một vòng lại thấy bên khu linh dược sắp có một hạt linh chủng tứ phẩm được đưa lên kệ hàng, hắn không nén nổi tò mò lại điều khiển khối thiên thạch dưới chân bat tới đó.

"Linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên, không ngờ lại gặp được nó ở đây."

Sau khi bán ra mấy loại linh dược, vị tu sĩ phụ trách khu linh dược lại bày một hạt linh chủng màu đỏ rực lên kệ, có thể mơ hồ nhìn thấy một mảnh sương khói màu đỏ thẫm đang chậm rãi lưu chuyển bên trong.

“Đây là linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, là chủng loại độc đáo chỉ có ở Đông Hoang, sau khi hạt sen thành thục, có thể tinh lọc khí tức tà dị, giảm bớt nguy cơ dị hoá cho tu sĩ, công hiệu rất mạnh. Giá khởi điểm là ba nghìn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm linh thạch hạ phẩm.”

“Ba nghìn hai trăm linh thạch.” Vừa trông thấy loại linh chủng quen thuộc kia, Lục Huyền lập tức hô giá đầu tiên.

“Ba nghìn sáu trăm linh thạch.”

“Bốn nghìn linh thạch, ta có chút hứng thú với hạt Địa Hỏa Tâm Liên này, kính xin các vị đạo hữu nể mặt.” Một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn không thèm che giấu khí tức dung mạo lên tiếng.

Giá cả tăng lên rất nhanh, sau mấy chục hơi thở đã lên tới hơn năm nghìn linh thạch hạ phẩm.

“Cũng may linh điền bên trong động phủ của ta đã gieo trồng vài gốc Địa Hỏa Tâm Liên rồi, mà trước khi rời khỏi tông môn, ta còn lấy được phương pháp ngưng chủng.” Lục Huyền nghĩ thầm. Bởi ở trong lòng hắn, giá này đã là quá cao rồi. Hắn chẳng cần phải trả một cái giá cao như vậy chỉ vì tranh được loại linh thực mà trong tay mình đã có.

Cuối cùng hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên kia đã được vị tu sĩ Trúc Cơ viên mãn mua đi với giá năm nghìn sáu trăm linh thạch.

Thứ xuất hiện chủ yếu trong khu linh dược vẫn là các loại linh dược trưởng thành, có rất ít linh chủng, thi thoảng mới có một loại linh thực tứ phẩm nhưng lại không có mấy sức hút với Lục Huyền.

Linh điền trong động phủ của hắn đã có quá nhiều linh thực rồi, thậm chí cấp bậc ngũ phẩm cũng có tới mấy chục loại, mỗi ngày Lục Huyền đều phải bồi dưỡng cực kỳ vất vả,

bởi vậy hắn đã không còn quá nhiều hứng thú với linh thực tứ phẩm bình thường nữa.

Một lát sau, tinh thần hắn thoáng chấn động khi nhìn thấy tu sĩ Kết Đan chủ trì phiên đấu giá khu linh dược lấy ra một mầm cây nhỏ nhìn rất quỷ dị. Toàn bộ cây non đều có màu đen, tuy nó chỉ là một cái cây non nhưng vỏ cây lại sần sùi, đầy nếp nhăn hệt như một bà lão già nua, có thể mơ hồ nhìn thấy ngũ quan thô sơ trên thân cây, tựa như đang rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong cảm nhận của linh thức, mầm cây nhỏ này toát lên khí tức hung thần, khiến cho nhóm tu sĩ có mặt ở nơi này đều cảm thấy hơi khó chịu.

“Khụ khụ.” Vị tu sĩ chủ trì phiên đấu giá thấy mọi người bị mầm cây quỷ dị này thu hút mới hắng giọng một tiếng, giới thiệu với đám người Lục Huyền: “Gốc linh thực này tên là Sát Mỗ Thụ Yêu, là thứ được một vị Kết Đan Chân Nhân lấy được từ bí cảnh ở dị vực, phẩm giai là ngũ phẩm.”

Chương 834: Tranh Giành!

“Nghe nói loại linh thực này có tính công kích rất mạnh, không khác là mấy so với yêu thú. Trong quá trình trưởng thành, hình dáng của Sát Mỗ Thụ Yêu cực kỳ hung thần ác sát, nhưng bản thân nó vốn có được một chút đặc tính nhất định của linh thực, lại cộng thêm tập tính sinh trưởng không khác gì linh thực, nên được đặt tên như vậy.”

“Trong quá trình gieo trồng có thể hàng phục nó để thứ này tới bảo vệ động phủ hoặc là bảo vật của bản thân, sau khi thành thục, nó có thể ngưng kết ra thụ tâm là bảo vật ngũ phẩm cực kỳ hiếm có, có thể cường hóa thân thể tu sĩ, tăng cường tính dẻo dai và năng lực khôi phục của thân thể, cũng có thể phụ trợ tu luyện một số loại thần thông đặc biệt.”

“Giá khởi điểm là một vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng không được thấp hơn năm trăm linh thạch. Đấu giá bắt đầu!”

Lục Huyền nhìn loại linh thực cổ quái có ba phần tương tự với Nhân tộc này, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

“Linh thực ngũ phẩm, lại là chủng loại hiếm thấy như thế, nhất định phải nghĩ cách lấy cho bằng được.” Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ, đã có không ít tu sĩ cao giọng hô giá, thoáng chốc giá đã bị đẩy lên một vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm.

“Một vạn sáu nghìn!” Một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ thản nhiên hô lên.

“Một vạn sáu nghìn năm trăm.” Một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn ẩn mình trong bóng tối do dự một lát rồi mới hô theo.

“Một vạn tám nghìn.” Tu sĩ Kết Đan kia không chút do dự, lại một lần nữa đẩy giá lên cao.

“Một vạn tám nghìn năm trăm.” Lần này, thời gian vị tu sĩ Trúc Cơ viên mãn kia do dự đã dài hơn một chút. Hạt linh thực ngũ phẩm này rất phù hợp với công pháp gã đang tu luyện, nếu có được, đợi đến khi bồi dưỡng nó thành thục chắc chắn sẽ mang đến trợ giúp to lớn, làm cho thực lực của gã tăng lên khá nhiều. Bởi vậy, tuy giá cả này đã vượt quá điểm mấu chốt trong lòng gã nhưng gã vẫn muốn cố gắng thêm chút nữa.

“Hai vạn! Tại hạ nhất định phải có được hạt linh chủng này, vị đạo hữu nào muốn tranh giành, ta đây quyết theo tới cùng.” Vị tu sĩ Kết Đan kia tự tin nói.

Thoáng chốc xung quanh đã rơi vào tĩnh lặng.

Dù sao thì một hạt linh chủng cũng không thể so sánh với pháp khí, đan dược hay công pháp cùng loại được, nó chỉ có sức hút mạnh mẽ với một số ít tu sĩ mà thôi. Giá hai vạn linh thạch hạ phẩm đã vượt quá giới hạn mọi người dự đoán rồi, bởi vậy lúc này cũng không ai cố gắng nâng giá lên nữa.

“Hai vạn linh thạch hạ phẩm lần một!” Tu sĩ chủ trì phiên đấu giá nhìn quanh bốn phía, thấy không ai có phản ứng, đang định hô lần thứ hai thì đột nhiên lại có giọng nói trong trẻo truyền đến từ trong góc.

“Hai vạn hai nghìn linh thạch hạ phẩm.” Người lên tiếng chính là Lục Huyền, hắn đợi mọi người cạnh tranh gần xong mới ra giá, hơn nữa còn trực tiếp nâng thêm hai nghìn linh thạch, có thể thấy hắn kiên định thế nào trong cuộc cạnh tranh mầm cây ngũ phẩm này.

“Đạo hữu ra tay mạnh thật.” Vị tu sĩ Kết Đan kia vốn cho là mình đã nắm chắc chín phần mười rồi, không ngờ nửa đường lại có một tên Lục Huyền nhảy ra. Linh thức của gã

thoáng thăm dò khối thiên thạch của Lục Huyền nhưng lại bị cấm chế xung quanh thiên thạch ngăn cản bên ngoài, nên đương nhiên không có kết quả gì.

"Đạo hữu, tại hạ cũng có chút hứng thú với gốc Sát Mỗ Thụ Yêu này, chúng ta cạnh tranh công bằng, nói chuyện bằng linh thạch đi."

"Được!" Tu sĩ Kết Đan căm tức đáp.

"Hai vạn ba nghìn linh thạch."

"Thêm hai nghìn, hai vạn rưỡi." Lục Huyền thản nhiên hô.

"Đạo hữu cần gì phải làm chuyện hại người mà chẳng có lợi cho mình thế này?"

"Hai vạn sáu nghìn." Tu sĩ Kết Đan kia hơi do dự một hồi, sau đó lại hô lên lần nữa. Với linh chủng ngũ phẩm, cái giá này đã rất cao rồi, cao hơn nữa thì không đáng.

"Hai vạn tám nghìn." Lục Huyền Phong nhẹ nhàng hô theo.

Với hắn, dù linh chủng có giá cao hơn chút nữa cũng hoàn toàn có thể chấp nhận được, dù sao thì một cái quầng sáng cũng có giá trị gấp mấy lần bản thân linh thực rồi.

"Được, tại hạ từ bỏ." Tu sĩ Kết Đan kia hung hăng nhìn chằm chằm vào dung mạo đang bị che giấu của Lục Huyền, nét mặt vặn vẹo, nhưng không làm gì được, chỉ có thể điều khiển khối thiên thạch dưới chân nhanh chóng rời đi.

"Hai vạn tám nghìn lần một!"

"Hai vạn tám nghìn lần hai!"

"Hai vạn tám nghìn lần ba!"

"Thành giao!"

"Chúc mừng vị đạo hữu này!"

Tu sĩ chủ trì khu linh dược của Hải Lâu thương hội biết sẽ không còn người ra giá cao hơn nữa, nên cũng nhanh chóng hô ba lượt, hoàn thành đầy đủ quy trình.

Lục Huyền vui sướng cười rộ lên. Vậy là hắn đã thuận lợi lấy được loại linh thực tà dị Sát Mỗ Thụ Yêu ngũ phẩm này rồi.

Sau khi đấu giá bảo vật thành công hai bên có thể thoả thuận trao đổi tiền và hàng ngay, cũng có thể thanh toán linh thạch rồi đổi lấy bảo vật sau khi hội đấu giá kết thúc.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Lục Huyền quyết định phải lấy được mầm cây non kia thật nhanh. Hắn nhìn lướt qua danh sách đấu giá hiện lên phía dưới thiên thạch, thấy một khoảng thời gian tiếp theo cũng không xuất hiện linh chủng nên nhanh chóng điều khiển thiên thạch, lao nhanh về phía quầng sáng sau lưng.

Trong quá trình này, hắn còn loáng thoáng nghe được tiếng bàn luận ầm ĩ của không ít tu sĩ phía sau, có vẻ như ai cũng cho rằng hành động vừa rồi của Lục Huyền là rất khó hiểu.

"Ai ngờ vị tu sĩ không biết từ đâu chui ra này lại chịu chi tới hai vạn tám nghìn linh thạch chỉ để mua một mầm cây non?" Giọng điệu nửa khó hiểu nửa chế giễu vang lên.

"Chắc là đệ tử tông môn hoặc thế gia nào đó? Bởi vậy đối phương mới không tiếc linh thạch như thế."

"Ta nhìn mà đau lòng thay, hai vạn tám nghìn linh thạch hạ phẩm đủ để mua một tấm phù lục hoặc đan dược ngũ phẩm rồi."

"Mua cây non làm gì không biết? Một Tu sĩ Trúc Cơ mua linh thực ngũ phẩm, mua được nhưng chưa chắc đã có thể bồi dưỡng thành công, đến lúc đó, khác gì trực tiếp lấy rổ trúc múc nước."

Thanh âm rất nhỏ, nếu không phải linh thức của Lục Huyền vượt xa tu sĩ Trúc Cơ viên mãn chỉ sợ cũng khó lòng phát hiện ra được.

Hắn nghe được những lời chê trách này nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, trong lòng chẳng hề để ý.

"Ngươi không phải ta thì sao biết được niềm vui của ta khi gieo trồng linh thực?"

Đúng là đối với những người bên ngoài kia, chuyện dùng nhiều linh thạch như vậy chỉ để mua một gốc cây non, là không có lời, thậm chí còn là cực kỳ lãng phí, nhưng với Lục Huyền lại khác.

Sau khi hắn gieo trồng linh thực ngũ phẩm xuống là có thể biết được phương pháp bồi dưỡng chúng, không cần lo đến chuyện bản thân sẽ bồi dưỡng thất bại. Mà sau khi linh thực thành thục, ít nhất hắn cũng có thể thu hoạch được một món bảo vật ngũ phẩm, thậm chí phần thưởng bên trong quầng sáng của linh thực còn có khả năng lên tới lục phẩm. Nhưng đương nhiên, kể cả khi hắn chỉ nhận được bảo vật ngũ phẩm thôi thì giá trị của nó cũng đã vượt xa giá trị của bản thân linh thực rồi.

Nói cách khác, ngay khi mua được mầm cây tà dị ngũ phẩm này, hắn đã chắc chắn là mình sẽ lời to rồi.

Ý niệm xoay chuyển trong đầu, chỉ một chớp mắt, hắn đã đi tới phía sau quầng sáng.

Chương 835: Phiên Đấu Giá Của Tổng Hội!

Nơi này đã có không ít tu sĩ của Hải Lâu thương hội tụ tập lại, Lục Huyền tùy tiện nhìn lướt qua lại phát hiện có không dưới năm vị Kết Đan Chân Nhân đang có mặt ở nơi này, ngoài ra trong nhóm người ấy, lại có một vị tồn tại không hề tản ra một tia khí tức nào, nhưng linh thức của hắn đã nhạy bén cảm nhận được thực lực của đối phương cực kỳ khủng bố, tám chín phần mười là Nguyên Anh Chân Quân trực tiếp trấn thủ nơi này rồi.

Hắn không hề chớp mắt, cứ thế đi thẳng tới trước mặt một vị tu sĩ Kết Đan quản lý khu linh dược.

"Tiền bối, ta là tu sĩ vừa mua được mầm cây Sát Mỗ Thụ Yêu kia, xin tiền bối hãy lấy cây non ra giúp ta."

"Được!"

Sau khi Lục Huyền đấu giá xong, khối thiên thạch của hắn đã được tu sĩ ở đây ghi nhớ kỹ, sau khi xác nhận không có sai sót gì, đối phương mới lấy gốc cây nhỏ màu có vẻ vô cùng già nua kia ra.

Lục Huyền kiểm tra một hồi, thấy không có vấn đề cũng dứt khoát lấy ra hai trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm, dùng linh lực nâng tới trước mặt tu sĩ Kết Đan nọ.

"Mời tiền bối kiểm tra."

Kết Đan Chân Nhân nhìn lướt qua rồi gật đầu, tỏ vẻ số lượng không sai.

Thấy thế, Lục Huyền cầm theo cây non Sát Mỗ Thụ Yêu nhanh chóng rời khỏi quầng sáng.

"Mầm cây này trông già cỗi quá rồi thì phải? Có thật là một gốc cây non không đây?" Hắn giải trừ đạo cấm chế đơn giản trên thân cây non, nhìn qua Sát Mỗ Thụ Yêu có vẻ ngoài trông như một bà lão già nua, trong lòng hắn không nhịn được khẽ buông lời cảm khái.

Dường như gốc cây non nọ còn có thể nghe hiểu ý tứ của hắn, chỉ thấy phía trên thân cây chợt có thêm hai vết nứt khá sâu, đồng thời một đôi con ngươi dài nhỏ màu xanh biếc xuất hiện, một mực nhìn chằm chằm vào Lục Huyền với vẻ cực kỳ hung ác.

"Ác chút cho ta xem nào."

Cây non nghe vậy, cành đen ngắn ngủn trên thân cây bắt đầu vẫy đập lung tung, đánh cho từng khối không khí chung quanh Lục Huyền phải bay tán loạn khắp nơi.

Lục Huyền thấy dáng vẻ của nó như đang tức giận nên vội vàng lên tiếng trấn an: "Không sao không sao mà, để ta thử nhìn theo một góc độ khác xem. Lấy ta làm ví dụ này, tuy nhìn ta có vẻ già nua một chút, nhưng vẫn có thể chịu đựng sự ăn mòn của năm tháng! Còn ngươi, hơn trăm năm sau, có thể đám linh thực khác sẽ trở thành một đống tro bụi nhưng chưa biết chừng qua một nghìn năm hoặc một vạn năm nữa, ngươi vẫn giữ nguyên dáng vẻ như bây giờ thì sao?"

Đến đây, con ngươi màu xanh biếc của cây non kia khẽ xoay chuyển, như thể cũng thấy lời hắn nói có lý, lúc này mới chịu bỏ qua.

Một tia Thanh Mộc nguyên khí tuôn ra từ đầu ngón tay của Lục Huyền, trực tiếp rót vào thân cây non.

Được Thanh Mộc nguyên khí tẩm bổ, cây non lập tức có tinh thần hơn hẳn, thậm chí nó còn giả vờ giả vịt vẫy vẫy cành về phía Lục Huyền, sau đó ngũ quan từ từ ẩn đi.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên thân cây, chợt phát hiện nó chỉ ngủ đông một khoảng thời gian ngắn ngủi, thế mới yên tâm cất nó vào Thao Trùng Nang, sau đó lặng lẽ trở lại khu linh dược, tiếp tục tham gia hội đấu giá.

Tiếp theo, trên hội đấu giá lại xuất hiện đủ các loại linh dược. Tất cả chúng đều rất thần dị, ngay cả Lục Huyền – người đã chịu khó đi tìm đọc đủ các loại điển tịch linh thực cũng chưa từng nghe thấy - khiến hắn được mở rộng tầm mắt thêm kha khá. Nhưng hắn lại nhạy bén phát hiện ra, phần lớn những loại linh dược này đều do thiên địa sinh ra, sau đó nhóm tu sĩ lại tìm thấy chúng ở trong các loại bí cảnh, chỉ phần nhỏ là linh thực do linh thực sư bồi dưỡng ra.

Trong lòng hắn cũng hiểu, tu hành bách nghệ, nếu so linh thực với luyện khí, luyện đan hay chế phù thì linh thực ít được chú ý hơn rất nhiều, phần lớn tu sĩ bồi dưỡng linh thực chỉ là tiện tay thôi, nên xét cho cùng, những người chuyên đi nghiên cứu linh thực như Lục Huyền vẫn là rất ít.

Bởi vậy cũng không nhiều tu sĩ có thể độc lập bồi dưỡng ra lượng lớn linh thực cấp cao.

Thêm nữa, về cơ bản thì linh chủng từ ngũ phẩm trở lên đều không có phương pháp ngưng chủng, nên đương nhiên là những hạt linh chủng xuất hiện trong hội đấu giá này chủ yếu cũng chỉ có tứ phẩm mà thôi.

Hắn chờ đợi hồi lâu cũng không thấy xuất hiện linh chủng khiến mình hứng thú nên khống chế thiên thạch đi tới khu vực pháp khí. Số lượng tu sĩ vây quanh nơi này đông gấp mười lần khu linh dược, qua tình huống này cũng có thể cảm nhận được

trình độ hoan nghênh và chú trọng của nhóm tu sĩ đối với pháp khí.

Lục Huyền xem xét một hồi, đã nhìn trúng một món pháp khí tà dị tứ phẩm, bên trong có phong ấn lượng lớn âm hồn, rất thích hợp để bồi dưỡng mấy gốc linh thực ngũ phẩm cần oán niệm âm hồn trong linh điền âm phủ của hắn.

Giá cả của món pháp khí kia không ngừng tăng cao, hắn hô giá mấy lần rồi lựa chọn từ bỏ.

Với hắn, pháp khí không thể so sánh với linh chủng. Linh chủng hắn nhìn trúng thì chỉ cần trong phạm vi năng lực cho phép, hắn nhất định phải có bằng được. Còn nếu pháp khí có giá cao quá, hắn sẽ dứt khoát từ bỏ.

Đến cuối cùng, món pháp khí âm hồn ấy đã bị một vị tà tu Kết Đan mua với giá cao.

Lục Huyền cũng không để ý mà lại tiếp tục tìm kiếm bảo vật mình thích.

"Hai vạn năm lần một, hai vạn năm lần hai, hai vạn năm lần ba!"

"Thành giao!"

"Chúc mừng đạo hữu đã giành được hài cốt của yêu thú Cự Linh Tượng ngũ phẩm."

Lục Huyền nhìn đống hài cốt như một ngọn núi nhỏ phía trước, trên mặt lộ ra một nụ cười. Yêu đan, tinh huyết và ngà voi có giá trị cao nhất trong bộ hài cốt yêu thú ngũ phẩm này đều bị lấy đi cả rồi, chỉ còn lại một bộ hài cốt to lớn khủng khiếp này thôi. Bởi vậy hắn mới đấu giá được nó với số tiền thấp hơn linh chủng ngũ phẩm rất nhiều.

"Lớn mới tốt, càng lớn càng có thể bồi dưỡng Hài Ma Quan được lâu hơn." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, có bộ

hài cốt yêu thú ngũ phẩm này thì về sau hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng về vấn đề sinh trưởng của Hài Ma Quan nữa rồi.

Chớp mắt đã qua nửa ngày, phiên đấu giá các loại bảo vật của phân hội đã sắp kết thúc, tới giờ Lục Huyền mới chỉ mua được một mầm cây Sát Mỗ Thụ Yêu ngũ phẩm và một bộ hài cốt yêu thú ngũ phẩm, thành quả cũng không quá tệ, nhưng trong lòng hắn lại chưa thấy thỏa mãn.

"Tiếp theo chính là phiên đấu giá của tổng hội. Hải Lâu thương hội thu thập bảo vật đã nhiều năm, còn thu hút nhiều tu sĩ Kết Đan và thậm chí cả Nguyên Anh tới đây như vậy, nếu không thể lấy ra vài món bảo bối chất lượng cao, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của bọn họ cho xem." Lục Huyền thầm nghĩ.

Theo lời giới thiệu ban đầu của vị tu sĩ kia, phẩm cấp cao nhất của những món bảo vật xuất hiện trong phiên đấu giá thuộc về tổng hội sẽ là thất phẩm, thậm chí trong quá trình đấu giá cũng không ít bảo vật lục phẩm, chỉ cần nghĩ tới đây thôi là trong lòng hắn đã hào hứng lắm rồi, lại càng thêm mong chờ vào nó.

"Các vị đạo hữu, chắc hẳn các vị đều đã mua được bảo vật mình thích trong phiên đấu giá của phân hội rồi. Nhưng trò hay giờ mới bắt đầu, tiếp theo đây sẽ đến phiên đấu giá của tổng hội chúng ta. Không nói nhiều nữa, mang bảo vật lên!"

Chương 836: Tọa Phật Liên!

Chỉ thấy một luồng bảo quang bay từ bên trong quầng sáng ra, tới trước mặt vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ chủ trì hội đấu giá kia.

Quang mang nhanh chóng thu lại, một quyển sách màu đen kịt xuất hiện trước mặt mọi người, ngoài bìa sách có một con mắt rất lớn, đồng tử khẽ chuyển động, thời điểm linh thức chạm vào nó sẽ có cảm giác vi diệu tựa như sắp sửa trầm luân vào bên trong.

"Vật này tên là 《 Thiên Yêu Yểm Pháp 》, là một môn thần thông cấp thấp có liên quan đến huyễn thuật. Sau khi tu luyện sẽ có được thần thông đồng thuật quỷ dị khó lường, giá khởi điểm là sáu vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn ba nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Bắt đầu!"

"Thần thông cấp thấp?"

"Còn là thần thông loại đồng thuật rất hiếm gặp!"

"Hải Lâu thương hội vừa mở màn đã bất phàm rồi."

Đám đông tu sĩ đang vây quanh quầng sáng vừa nghe tới cái tên thần thông 《 Thiên Yêu Yểm Pháp 》 là lập tức xôn xao, tiếng bàn luận ầm ĩ vang lên.

Phải biết rằng, ngay cả một con quái vật khổng lồ như Ly Dương Đạo Tông thì thần thông cũng không phải thứ bảo vật thông thường bên trong môn phái của bọn họ, vậy mà Hải Lâu thương hội lại dùng thần thông 《 Thiên Yêu Yểm Pháp 》 này để mở màn cho phần đấu giá của tổng hội vào ngày hôm

nay, tất nhiên sẽ khiến cho phần lớn tu sĩ đang có mặt phải chấn động.

"Sáu vạn năm nghìn!"

"Tám vạn linh thạch!"

Nhất thời, tiếng hô giá không dứt bên tai.

Lục Huyền lẳng lặng đứng trên thiên thạch, thản nhiên nhìn đông đảo nhóm tu sĩ Kết Đan đang tranh đoạt môn thần thông cấp thấp này.

Dù trong lòng hắn cũng có chút hứng thú nhưng tự biết tài lực của bản thân tới đâu, muốn tranh giành môn thần thông này cũng phải gắng gượng, đặt trọng điểm trên phương diện linh chủng hoặc ấu thú yêu thú, thai noãn là được.

Nhưng nhờ vậy, hắn cũng đã hiểu thêm về giá trị của môn thần thông 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 trong tay mình.

Sau khi có được 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》, vì thần thông này khá tà dị, tu luyện còn có nguy cơ dị hoá nên hắn vẫn để chung nó với 《 Huyết Thần Kinh 》, chờ khi nào đột phá tới Kết Đan lại bán đi hoặc đổi lấy linh chủng cao giai.

Trong linh điền vẫn còn rất nhiều linh thực ngũ phẩm đang dần trưởng thành, thậm chí còn có Phượng Hoàng Mộc lục phẩm đã bồi dưỡng nhiều năm, dù không chiếm được công pháp hoặc thần thông vừa ý thì Lục Huyền cũng không có gì phải lo lắng.

Cuối cùng môn thần thông 《 Thiên Yêu Yểm Pháp 》 kia được một tu sĩ Kết Đan trung kỳ mua với giá hơn mười hai vạn linh thạch hạ phẩm.

Lục Huyền không khỏi líu lưỡi, trong lòng lại nâng giá trị của 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 lên cao hơn một chút.

“Tiếp theo là một thanh phi kiếm ngũ phẩm, đến từ…” Tu sĩ trung niên hòa nhã kia lại lấy ra một thanh phi kiếm màu xanh lam với linh quang tản ra bốn phía, trên thân kiếm có những đường linh văn hệt như đám mây, khi nắm nó ở trong tay tu sĩ sẽ có cảm giác nhẹ nhàng tựa như không có vật gì.

“Phi kiếm này cũng không tệ nhưng so với Khổng Tước Minh Vương Kiếm của ta thì vẫn kém một chút.” Lục Huyền đứng ở phía xa, trong lòng âm thầm so sánh ưu khuyết điểm của hai thanh phi kiếm này một phen.

Các loại bảo vật xuất hiện dồn dập khiến bầu không khí trong hội trường cực kỳ náo nhiệt, thỉnh thoảng lại có tu sĩ vì một món bảo vật mà tranh giành tới đỏ mặt tía tai.

“Tốt rồi, món bảo vật tiếp theo là một hạt linh chủng đặc biệt…” Giọng nói của tu sĩ trung niên kia vang lên bên tai Lục Huyền cực kỳ rõ ràng.

“Linh chủng của ta! Cuối cùng cũng tới rồi!” Tinh thần Lục Huyền rung lên, ý chí chiến đấu bắt đầu sục sôi, thậm chí hắn còn coi như hạt linh chủng mới được giới thiệu nọ đã thuộc về mình rồi.

“Linh chủng này có phẩm giai lục phẩm, tên là Tọa Phật Liên, tương truyền là do cơ duyên xảo hợp nên chiếc đài sen vẫn luôn được một vị Phật Đà thuộc Thánh địa Phật môn Huyền Không Tự tại dị vực ngồi lên đã sinh ra hạt linh chủng này.”

Lời nói vừa dứt một cái hạt sen với Phật quang lưu chuyển trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người. Kích thước của thứ này lớn hơn rất nhiều so với hạt sen bình thường, nó lớn bằng cái đầu trẻ con, bên trên tản ra Phật quang vàng rực, mang tới cảm giác bình yên tường hòa cho người nhìn, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy một hư ảnh một chú tiểu nhỏ ở bên trong

hạt sen, khi thì lăn lộn, khi thì ngủ say, trông vô cùng sinh động.

"Linh chủng Tọa Phật Liên lục phẩm, giá khởi điểm là năm vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được ít hơn hai nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Bắt đầu!"

"Sáu vạn năm nghìn!" Tu sĩ trung niên vừa dứt lời đã có một tiếng nói vang lên, mọi người vừa nhìn theo tiếng nói lại trông thấy một vị tăng nhân chân trần vừa điều khiển thiên thạch bay ra từ trong đám tu sĩ, ánh mắt nóng rực một mực nhìn chằm chằm vào hạt sen Tọa Phật Liên kia. Tăng nhân này có tu vi Kết Đan tiền kỳ, chính là một vị tán tu có danh tiếng không nhỏ bên trong Ly Dương cảnh.

Khoảnh khắc nhìn thấy linh chủng Tọa Phật Liên, trong lòng tăng nhân này đã lập tức nảy sinh ra dục vọng muốn chiếm nó làm của riêng cho mình rồi, trực giác cho gã biết, một khi bồi dưỡng Tọa Phật Liên này thành thục, mình sẽ nhận được lợi ích cực lớn, thậm chí còn có khả năng dựa vào nó mà đột phá lên Kết Đan trung kỳ.

"Sáu vạn tám nghìn." Chẳng mấy chốc lại có một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ hô lên mức giá cao hơn một chút.

Hầu hết những tu sĩ ở đây đều biết linh chủng lục phẩm quý hiếm đến mức nào, dù không quen bồi dưỡng linh thực thì cũng thử thăm dò báo giá một phen, chờ mong có thể kiếm được của hời từ hạt linh chủng Tọa Phật Liên lục phẩm này.

Rất nhanh, giá cả cạnh tranh của hạt linh chủng ấy đã tăng lên tới tám vạn linh thạch hạ phẩm rồi. Khi lên tới cái giá này, nhóm số tu sĩ tham gia đấu giá đã giảm đi hẳn.

Dù linh chủng lục phẩm trân quý nhưng độ khó khi bồi dưỡng chúng cũng tăng theo, ngay cả Kết Đan Chân Nhân

cũng không dám chắc mình có thể thành công bồi dưỡng ra, hơn nữa chu kỳ thành thục của một hạt linh chủng như thế sẽ kéo dài cực kỳ lâu, có khi từ mấy chục tới hơn trăm năm mới thu hoạch được, đổ quá nhiều linh thạch vào đây, thực sự không đáng giá lắm.

"Tám vạn ba nghìn linh thạch hạ phẩm." Lục Huyền thấy chỉ còn chừng hai - ba người cạnh tranh thì mới lên tiếng hô.

Đám người khác dùng linh thức đảo qua, chợt phát hiện người ra giá lại là một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, ai nấy đều cảm thấy bất ngờ. Nhưng có cấm chế từ pháp bảo cao cấp của Hải Lâu thương hội che lấp nên cả Nguyên Anh Chân Quân cũng không cách nào nhìn thấy hình dáng chân thật của Lục Huyền.

"Tám vạn sáu nghìn." Một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ phía đối diện, khẽ hô.

"Chín vạn, ta nhất định phải có được hạt linh chủng này." Giọng điệu tu sĩ tăng nhân vô cùng kiên định, thoáng cái đã nâng giá cạnh tranh thêm bốn nghìn.

"Vậy xin nhường cho đạo hữu." Vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia thoáng do dự một lát rồi lựa chọn từ bỏ, với chín vạn linh thạch hạ phẩm gã hoàn toàn có thể đi tranh một món bảo vật lục phẩm khác.

Chương 837: Trò Chơi Nhỏ!

“Chín vạn bốn nghìn.” Không đợi trung niên hòa nhã chủ trì phiên đấu giá lên tiếng nhắc nhở, Lục Huyền đã nhẹ nhàng tăng thêm bốn nghìn linh thạch hạ phẩm. Dù không nói một câu hung hăng nào, nhưng mọi người ở đây đều cảm nhận được quyết tâm nhất định phải có được vật này của hắn.

“Chín vạn sáu nghìn, đạo hữu nhường linh chủng này cho tại hạ được không? Tại hạ nhất định sẽ có quà cảm ơn khác.” Lần này, cái giá do vị tăng nhân chân trần kia hô lên đã không còn cao như vừa nãy nữa, đồng thời đối phương cũng truyền âm nói chuyện với Lục Huyền đang đứng cách đó không xa.

“Mười vạn.” Nét mặt Lục Huyền vẫn rất thản nhiên, hắn lại một lần nữa tăng thêm bốn nghìn linh thạch hạ phẩm.

Đây là linh chủng lục phẩm đấy, nếu bỏ lỡ thì không biết đến bao giờ hắn mới có thể gặp được nó một lần nữa, trong lòng đã quyết chí nên không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của tăng nhân.

“Xin lỗi, tại hạ cũng muốn có hạt linh chủng này.” Hắn trả lời tăng nhân.

Tăng nhân bên kia hít sâu một hơi, thoáng ổn định chút cảm giác nôn nóng buồn bực trong lòng, bắt đầu không ngừng cân nhắc giữa lợi và hại khi cố gắng tranh giành hạt linh chủng này.

Vị tu sĩ Trúc Cơ kia đã nâng giá linh chủng Tọa Phật Liên đến mười vạn linh thạch hạ phẩm, và trên thực tế, dùng cái giá này để mua một hạt linh chủng coi như đã vượt quá giá trị của bản thân nó rồi. Mà quan trọng hơn là quyết tâm đối phương

vừa thể hiện ra còn mãnh liệt hơn cả chính gã. Thêm nữa, gia sản của đối phương hùng hậu như thế, đoán chừng bối cảnh cũng không hề tầm thường…

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng ý định dựa vào tu vi để chèn ép người ta trong lòng gã cũng tan biến.

"Mười vạn lần một."

"Mười vạn lần hai."

"Mười vạn lần ba! Thành giao! Chúc mừng vị đạo hữu này!" Tu sĩ trung niên hòa nhã hô lên, Tọa Phật Liên lục phẩm đã thuộc về Lục Huyền.

"Tọa Phật Tọa Phật, cũng không biết có thể tọa được Quan Âm không?" Trong đầu Lục Huyền hiện lên một loại suy nghĩ vô cùng hoang đường, đồng thời trong lòng cũng vui sướng không gì tả nổi.

Sau khi mua được linh chủng Tọa Phật Liên lục phẩm, Lục Huyền cũng không để ý đến những bảo vật khác nữa mà lặng lẽ đi tới phía sau quầng sáng, lấy được linh chủng từ trên tay một vị tu sĩ Kết Đan của Hải Lâu thương hội.

"Lại có một hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy rồi." Hắn nhìn hư ảnh tiểu hóa thượng ngây thơ khả ái bên trong linh chủng, khẽ cười hắc hắc nói.

Trong linh điền của hắn chỉ có rải rác vài loại linh chủng lục phẩm, mỗi lần có được một loại như vậy đều không dễ dàng, có thể tăng thêm một loại mới, còn là linh thực hiếm thấy có liên quan tới Phật môn thế này, cũng khiến Lục Huyền vô cùng hài lòng.

Sau khi lấy được linh chủng, hắn lặng lẽ trở lại giữa đám tu sĩ.

Cuộc bán đấu giá này đã tiến vào giai đoạn kết thúc. Mấy món bảo vật cuối cùng đều là thất phẩm, khiến cho mười mấy vị Nguyên Anh Chân Quân và rất nhiều Kết Đan Chân Nhân đang có mặt tranh đoạt điên cuồng.

Lục Huyền chỉ đứng một bên lẳng lặng quan sát.

Trong mấy món bảo vật thất phẩm này vốn không có linh chủng, tuy hắn cũng muốn có bảo vật nhưng tâm tư cạnh tranh lại không quá mãnh liệt. Thêm nữa, ngay cả khi thực sự có linh chủng thất phẩm xuất hiện đi chăng nữa thì với số linh thạch hắn đang có hiện giờ, hẳn là rất khó để cạnh tranh với những tu sĩ Kết Đan và Nguyên Anh kia. Trừ khi lấy ra mấy món bảo vật ngũ phẩm lục phẩm trên người để thế chấp, nhưng tạm thời Lục Huyền còn không có ý định đó, vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ này, hắn quyết định đợi sau khi đột phá Kết Đan mới bán bớt một số bảo vật ngũ phẩm không có mấy tác dụng với mình.

"Hội đấu giá của Hải Lâu thương hội lần này đã thành công viên mãn!" Tu sĩ trung niên hòa nhã kia lên tiếng nói.

"Chúc mừng các vị đạo hữu và tiền bối nhận được bảo vật mình yêu thích. Các đạo hữu đã lỡ hẹn với bảo vật cũng đừng thất vọng, hội đấu giá lần sau nhất định sẽ xuất hiện càng nhiều bảo vật quý hiếm hơn, chắc chắn có thể giúp các ngươi thắng lợi trở về."

"Tiếp theo vẫn còn một trò chơi nhỏ khác, hiện các vị đang ở bên trong bảo lâu của Hải Lâu thương hội. Dù không nói ra thì hẳn là các vị cũng biết rõ, bảo lâu của thương hội chúng ta vốn là một món pháp bảo cao giai, đã uẩn dưỡng ra một luồng khí linh từ lâu rồi. Khí linh đại nhân ham chơi, muốn chơi một trò chơi nhỏ với các vị, nếu có hứng thú thì có thể tham gia, rất có thể thông qua trò chơi này các vị sẽ nhận được một món

bảo vật hiếm thấy.” Giọng nói nhã nhặn của vị tu sĩ trung niên kia truyền vào tai tất cả những tu sĩ đang có mặt.

Ngay sau đó một tia bảo quang từ chỗ sâu bên trong tinh không đã bắn ra với tốc độ nhanh như chớp, chỉ trong giây lát đã đến phía trước quầng sáng. Không ngờ tồn tại bên trong tia bảo quang này lại là một tiểu nhân cao chừng ba thước (khoảng 1 mét) với hình thái cổ quái, đầu nhọn, thân thể càng xuống dưới càng tròn trịa, nhìn qua còn tưởng đây là một tòa bảo tháp với những đường cong mượt mà, mang tới cảm giác rất đáng yêu.

Nhưng tất cả tu sĩ ở đây đều tỏ vẻ kính cẩn, không dám có một chút càn rỡ láo xược nào với đối phương. Dù sao thì tiểu nhân trước mắt này cũng chính là khí linh của pháp bảo cao cấp, khi đang ở trong thân thể nó thì rất có thể Nguyên Anh Chân Quân bình thường cũng không phải là đối thủ của nó.

“Bái kiến tiền bối.” Đầu tiên là mấy chục Nguyên Anh Chân Quân, ngay sau đó là hơn ba trăm Kim Đan Chân Nhân, cuối cùng là đông đảo nhóm tu sĩ Trúc Cơ, đều dựa theo thứ tự để vấn an tiểu nhân kia.

“Ừm.” Cái đầu nhọn của tiểu nhân khẽ cứng ngắc gật gù, hai cánh tay ngắn ngủn cố gắng chắp ra sau lưng.

“Các vị đạo hữu đã tới đây thì đều là khách, ta nguyện dùng ba món bảo vật hiếm thấy làm đáp lễ, nhưng bảo vật chỉ người hữu duyên mới có được, phải xem trong các ngươi, ai là người có duyên đây.” Thanh âm của khí linh tiểu nhân non nớt nhưng giọng điệu chậm rãi lại như ông cụ non.

“Quy tắc của trò chơi nhỏ này rất đơn giản, cả ba món bảo vật này đều có được từ dị vực, vô cùng hiếm thấy ở giới vực này, nếu có ai nhận ra được thì nó sẽ thuộc về người đó. Mỗi người chỉ có một cơ hội, nếu món bảo vật nào bị người khác nhận ra thì người sau đó sẽ không còn cơ hội nữa, chỉ cần

nhận ra đại khái cũng được, ta sẽ xem xét vào tình hình mà quyết định ban thưởng.”

“Nhưng có một chuyện phải nói rõ trước, nếu ai đó không có chút đầu mối nào, lại không nói được gì mà dám tới đây tỏ vẻ tranh luận phản biện thì đừng trách nắm đấm của ta nha.” Tiểu nhân bảo tháp nghịch ngợm cười nói.

Cánh tay nhỏ vung lên, ba món bảo vật đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu tiên là một tấm da thú không bằng phẳng, tấm da thú vô cùng cổ xưa như được khâu lại từ rất nhiều bộ phận khác nhau, những đường may gắt gao khép kín lại, như thể bên trong đang cất giấu một thứ gì đó, toàn bộ tấm da không ngừng biến ảo, thỉnh thoảng lại có thể nghe được tiếng kêu rên hoặc tiếng rống giận dữ truyền ra bên ngoài.

Chương 838: Trò Chơi Nhỏ (2)!

Sau đó là một miếng khoáng thạch lớn bằng nắm đấm. Khoáng thạch này cực kỳ thần dị, có thể nhìn rõ bốn mùa luân phiên ở mặt ngoài, khi thì mưa xuân liên miên, khi thì mặt trời chói chang nhô cao, khi thì gió thu đìu hiu thổi qua, khi thì tuyết lớn trút xuống.

Còn có một hạt linh chủng to bằng quả trứng gà, bên trên tràn ngập hắc khí, còn có một con ác quỷ tinh xảo khéo léo mà lại vô cùng hung ác không ngừng xoay quanh.

"Quả nhiên là có linh chủng!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ không thôi, ở thời điểm khí linh nói bảo vật đến từ dị vực, hắn đã có phỏng đoán rồi.

Có điểm đặc sắc của dị vực lại thích hợp để tặng tu sĩ thì rất có thể sẽ là các loại đặc sản tài nguyên tu hành, và tất nhiên là linh chủng cũng nằm trong số đó.

"Các ngươi có thể dùng linh thức quan sát, cũng có thể tự tay cảm nhận, nhưng nếu sờ vào bảo vật của ta mà lại không nói ra được nguyên nhân mình làm như vậy thì ta sẽ tức giận đấy!" Tiểu nhân bảo tháp nhe răng trợn mắt nói, để lộ ra từng tia bảo quang trong miệng, cũng không biết bên trong đó đang cất giấu bao nhiêu món bảo bối nữa.

Sau khi ba món bảo vật kia xuất hiện, các tu sĩ đều nhao nhao dùng linh thức dò xét, đồng thời trong đầu cũng cố nhớ lại xem bản thân mình đã từng gặp hoặc nghe nói về thứ tương tự như vậy ở đâu chưa.

Chưa tới nửa khắc đã có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ lựa chọn từ bỏ, đám tu sĩ này hoặc xuất thân từ gia tộc nhỏ và môn phái nhỏ, hoặc thân phận chỉ là tán tu, kiến thức tương đối nông cạn nên không thể nhìn ra một chút manh mối nào.

Nếu tùy tiện tiến lên thử mà lại không nói được gì thì rất có thể sẽ khiến khí linh khó chịu, đến lúc đó được không bù mất.

Những tu sĩ còn lại thì đều trầm ngâm suy nghĩ. Những người này hoặc có bối cảnh hùng hậu, từ nhỏ đã tiếp xúc với rất nhiều tri thức tu hành, hoặc có thực lực cường đại, sau khi Kết Đan đã có năng lực đi du lịch các giới, chưa biết chừng bọn họ đã từng nghe nói về ba loại bảo vật này ở nơi nào đó rồi.

Đương nhiên, kẻ có đủ hai điều kiện trên cũng khá là ít ỏi. Tiếc là bảo vật do khí linh của pháp bảo cấp cao lấy ra đương nhiên không thể có lai lịch bình thường, ngay cả ở dị vực cũng là tồn tại cực kỳ hiếm thấy. Dù sao thì thiên tính của tòa bảo lâu này vốn là yêu thích sưu tầm bảo vật, sao có thể dễ dàng chắp tay nhường bảo vật cho người khác như vậy được?

Lúc này, Lục Huyền lại đang ngồi yên như Lã Vọng buông cần, nhờ có năng lực đặc biệt nên hắn rất tự tin vào chuyện phân biệt được lai lịch của hạt linh chủng cổ quái có con ác quỷ xoay quanh kia. Nói cách khác, vị thế của hắn trong cuộc tranh đoạt này đã hoàn toàn vượt ra bên ngoài phạm vi của hai loại tu sĩ kể trên rồi. Chẳng qua hắn không tiện đứng lên, làm cho bản thân mình quá mức nổi bật ở ngay trước mặt nhiều tu sĩ Nguyên Anh Chân Quân như vậy mà thôi.

Dần dần, nét mặt vài vị tu sĩ Kết Đan đã hiện rõ vẻ do dự, bọn họ tiến lên quan sát cẩn thận một phen rồi lục tục truyền âm cho tiểu nhân bảo tháp. Sau khi nghe được mấy lời suy đoán sơ bộ của những người này, cái đầu nhọn của tiểu nhân

bảo tháp khẽ phồng lên, chỉ dùng một quyền đã dứt khoát đấm bay mấy vị tu sĩ Kết Đan kia.

Lục Huyền không khỏi kinh ngạc, với tu vi thực lực của Kết Đan Chân Nhân, không ngờ vẫn bị khí linh tiểu nhân này dễ dàng đánh bay chỉ với một quyền.

Cũng may khí linh kia cũng không nặng tay, rất nhanh Kết Đan Chân Nhân kia đã trở lại giữa đám người, thân thể gã cũng không có tổn thương gì, chỉ là mặt mũi đỏ bừng, xem ra đang phẫn nộ lắm.

Dù sao thì trong Tu Hành giới này, với thực lực cảnh giới Kết Đan của mình, gã cũng được coi là đại năng một phương rồi, vậy mà bị đối phương trực tiếp đánh bay ngay trước mắt bao người như vậy, thực sự đã làm tổn hại tới thể diện của gã rồi. Nhưng khi thấy mấy vị Kết Đan Chân Nhân khác cũng lục tục quay lại sau khi bị đánh bay, rốt cuộc nét mặt của gã cũng thả lỏng hẳn.

Một người mất mặt mới không chịu được chứ một đám người mất mặt lại dễ chấp nhận hơn nhiều.

Cuối cùng, chỉ có một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ được phép tới gần miếng khoáng thạch kia, xem ra đối phương đã đoán ra một thứ gì đó nhưng lại không phải toàn bộ, nếu không bảo vật ấy đã trực tiếp thuộc về gã luôn rồi.

Thời gian không ngừng trôi qua, lần lượt có Nguyên Anh Chân Quân đi tới trước mặt tiểu nhân bảo tháp, báo cho tiểu nhân biết suy đoán hoặc là nhận thức của mình đối với món bảo vật nào đó. Cuối cùng, có một vị Nguyên Anh Chân Quân tiến đến phía trước tấm da thú lồi lõm không bằng phẳng kia, trên mặt mang theo một tia vui mừng rõ ràng.

Xem tình hình này thì tới tám chín phần mười, đối phương đã đoán được lai lịch của tấm da thú kỳ quái kia rồi, chẳng qua

trên một chi tiết nhỏ nhặt nào đó vẫn chưa làm cho khí linh tiểu nhân hài lòng, bởi vậy mới được xem là dự bị, chờ tình huống phát triển tiếp theo lại đưa ra kết quả cuối cùng sau.

Mặt khác vẫn còn ba vị Nguyên Anh Chân Quân khác vừa bị tiểu nhân dùng một quyền đánh văng ra xa, sau đó mang theo vẻ mặt tự nhiên như thường trở lại bên trong đám người.

"Không hổ là Nguyên Anh Chân Quân, nhìn tâm thái định lực này mà xem, đã mạnh hơn Kim Đan chân nhân không ít." Lục Huyền thầm rủa một câu ở trong lòng

Xung quanh cũng có rất nhiều tu sĩ đang nghị luận ồn ào.

"Không ngờ… ngay cả Nguyên Anh Chân Quân cũng không nhận ra món bảo vật này có lai lịch gì! Vậy còn để cho chúng ta phân biệt làm chi nữa?"

"Ta không nhận ra, Nguyên Anh Chân Quân cũng không nhận ra. Chẳng phải điều này đã cho thấy về mặt nhận thức thì ta và Nguyên Anh Chân Quân cũng được xếp chung cùng một cấp bậc hay sao?"

Nhìn thấy cả Nguyên Anh Chân Quân cũng không nhận ra bảo vật, trong lòng đại đa số tu sĩ ở đây đã cân bằng hơn rất nhiều.

"Được, nhưng ngươi yêu cầu nhiều như vậy thì đợi lát nữa ta phải đánh ngươi ra xa hơn một chút." Tâm thần Lục Huyền đã sớm ngưng tụ trên hạt linh chủng được bao bọc bởi linh nhưỡng, lập tức, tin tức chi tiết về linh chủng xuất hiện trong đầu hắn.

Lục Huyền gặp cố ý chờ cho đến khi đám tu sĩ đi tới phân biệt bảo vật càng ngày càng ít, hắn mới đi theo phía sau vài tên tu sĩ đang che giấu khí tức dung mạo, để tiến tới trước mặt bảo tháp tiểu nhân. Đến đây, hắn giả vờ giả vịt đi tới, muốn quan sát hai kiện bảo vật là tấm da thú kỳ dị cùng với khối khoáng

thạch ở khoảng cách gần hơn một chút, cuối cùng mới dừng lại phía trước hạt linh chủng có con ác quỷ xoay quanh kia.

"Tiền bối, ta có chút ấn tượng mơ hồ đối với hạt linh chủng này, dường như đã nhìn thấy nó ở đâu rồi, nhưng trong thời gian ngắn lại không nghĩ ra. Không biết tiền bối có thể cho phép vãn bối trồng hạt linh chủng này vào trong linh nhưỡng một hồi, lại dùng thuật pháp linh thực cơ sở bồi dưỡng nó một chút hay không? Nói không chừng ta có thể mượn quá trình này để nhớ lại một phen."

Chương 839: Thực Quỷ Ác Đằng!

"Vãn bối có vài phần thiên phú trên linh thực nhất đạo, nói không chừng sẽ cảm nhận được một thứ gì đó trong quá trình này. Vãn bối hứa hẹn nhất định sẽ vô cùng cẩn thận khi thử bồi dưỡng hạt linh chủng bảo vật này, tuyệt đối không làm nó bị chút tổn hại nào." Lục Huyền thuận miệng tìm một cái lý do, trịnh trọng hứa hẹn với bảo tháp tiểu nhân.

"Được, nhưng ngươi yêu cầu nhiều như vậy thì đợi chút nữa ta phải đánh ngươi ra xa hơn một chút."

Bản thân Lục Huyền đang bị vây bên trong bảo lâu, khí linh cũng không lo lắng hắn sẽ làm ra chuyện ngu ngốc, điên rồ gì đó, nắm tay nho nhỏ thoáng lay động một chút, hung tợn nói.

Lục Huyền cố gắng dời tầm mắt khỏi mấy tia bảo quang vừa bắn ra từ trong miệng nó, sau đó lấy một đống linh nhưỡng từ bên trong túi trữ vật ra.

"Ngươi đã cho phép ta trồng thứ này vào trong linh nhưỡng, chẳng phải quá trình nhận biết này đã hoàn thành rồi?" Ý niệm này hiện lên vừa trong thức hải của hắn, hắn đã cẩn thận để linh chủng ác quỷ vào trong linh nhưỡng, đồng thời một tia linh vũ cực kỳ mỏng manh cũng được rót vào bên trong linh chủng.

"Đây là muốn làm cái gì? Trực tiếp trồng linh chủng tại chỗ luôn sao?"

Hành động này của Lục Huyền đã bị mọi người phát hiện ra, cả đám đều dồn dập để lộ vẻ mặt khó hiểu.

"Ngay từ đầu đều không nhìn ra, chẳng lẽ trồng một chút sẽ biết? Chuyện này cũng quá khó tưởng tượng rồi?" Thỉnh thoảng lại có người nhẹ giọng cười nhạo.

Nhưng vào lúc ấy, tâm thần của Lục Huyền đã sớm ngưng tụ toàn bộ lên hạt linh nhưỡng đang bị linh chủng bao vây rồi. Ngay lập tức, những tin tức kỹ càng tỉ mỉ có liên quan tới hạt linh chủng ấy đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Thực Quỷ Ác Đằng, linh chủng lục phẩm, chính là đặc sản linh thực của động thiên Âm La Quỷ Vực, Âm La Quỷ Vực nằm trong khe hở giữa hư không, rất ít có tu sĩ tiến vào trong này, lại cộng thêm bản thân linh thực vô cùng đặc dị, bởi vậy rất hiếm có tu sĩ nghe nói đến nó.】

【 Thực Quỷ Ác Đằng tàn sát bừa bãi khắp nơi, âm vật sinh sôi nảy nở, một số ít tu sĩ sinh sống trong Quỷ vực đã trải qua nhiều thế hệ nghiên cứu tìm tòi, mới nhận thức được một loại linh thực đặc thù này.】

【 Thực Quỷ Ác Đằng lấy quỷ vật làm thức ăn, sau khi nuốt các loại lệ quỷ có thể hấp thu những đặc điểm kỳ dị của đám lệ quỷ âm vật, khi trưởng thành, linh thực sẽ có được hình thái và năng lực của ác quỷ đặc thù, không phải quỷ không ăn.】

【 ngày ăn ba trăm con ác quỷ, không chối từ mọc ra Âm La Đằng.】

…

"Linh thực lục phẩm, thích ăn ác quỷ, sau đó tự bản thân nó trở thành ác quỷ, khó trách thứ này lại có tên là Thực Quỷ Ác Đằng." Lục Huyền âm thầm nói trong lòng, không khỏi

cảm khái linh thực trên thế gian quá đặc sắc, không thiếu những cái lạ.

"Mạo muội hỏi tiền bối một câu, có phải hạt linh chủng này đến từ một cái động thiên đặc thù nơi có vô số quỷ vật tàn sát bừa bãi khắp nơi hay không?" Hắn lấy hạt linh chủng ác quỷ nọ ra, vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì trả lại cho bảo tháp tiểu nhân.

"Không sai, ngươi biết khu động thiên kia hả?" Bảo Tháp tiểu nhân lập tức thu nắm tay nhỏ đã tụ lực thật lâu về, lại dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Lục Huyền.

Đây là lần đầu tiên có tu sĩ đoán được đại khái xuất xứ của hạt linh chủng ác quỷ nọ.

"Không dối gạt gì tiền bối, vãn bối đến từ Thiên Kiếm Tông ở Đông Hoang, hẳn là tiền bối có biết, tông môn chúng ta vốn là một nhánh của Động Huyền Kiếm Tông ở Thương Lan giới, chỉ vì yêu ma xâm nhập mới không thể không di chuyển đến Trung Châu đại lục này. Ta từng đọc được lai lịch của hạt linh chủng cổ quái này bên trong một cuốn điển tịch nào đó tại Tàng Kinh các của tông môn."

Lục Huyền tiếp tục lấy cuốn điển tịch đặc thù trong lời đồn kia ra, chỉ khác là lần này hắn dùng nó chỉ vì gia tăng thêm sức thuyết phục của mình ở trước mặt Khí linh Pháp bảo này mà thôi, cũng bổ sung càng thêm hoàn thiện cho tin tức của cuốn điển tịch trước đó.

"Nếu ta không nhìn lầm thì hạt linh chủng này có tên là Thực Quỷ Ác Đằng, lấy ác quỷ, âm vật làm thức ăn, có một chút năng lực ác quỷ nhất định, không biết có chính xác hay không?" Lục Huyền lộ vẻ mặt kính cẩn hướng về phía tiểu nhân bảo tháp hỏi.

“Lợi hại lợi hại!” Mí mắt của tiểu nhân nhẹ nhàng nâng lên trên giống như cái mái hiên, để lộ ra hai con ngươi vuông vức phía dưới, có thể cảm nhận được luồng Khí linh này vô cùng kinh ngạc khi Lục Huyền có thể phân biệt ra hạt linh chủng ấy.

“Bảo bối này thuộc về ngươi!” Trong ánh mắt của nó có vài phần lưu luyến, muốn đưa linh chủng ác quỷ đến trước mặt Lục Huyền.

“Tiền bối chờ một chút, vãn bối cực kỳ may mắn khi nhận ra được lai lịch của hạt linh chủng này, có thể nhận được bảo vật trân quý như thế từ trong tay tiền bối, đương nhiên là trong lòng ta vô cùng vui mừng. Nhưng vãn bối còn chưa đột phá đến Kết Đan, nếu để cho người khác nhìn thấy linh chủng đã vào tay vãn bối, sợ rằng sẽ đưa tới không ít Kết Đan thậm chí là Nguyên Anh nhìn chằm chằm vào. Khẩn cầu tiền bối hãy giữ bí mật về khí tức, dung mạo và thân phận của ta, giúp ta tránh được một ít phiền toái không cần thiết.”

“Việc nhỏ.” Bảo tháp tiểu nhân quơ quơ nắm tay nhỏ ngắn của mình, hung hăng nói: “Ở địa bàn của ta, ai cũng không dám làm càn, ta sẽ không để ngươi gặp phải tai họa bởi vì hạt linh chủng này đâu.”

Nó dùng thanh âm còn chưa hết non nớt hứa hẹn với Lục Huyền. Nhận được lời đảm bảo của tiểu nhân, Lục Huyền đã yên tâm hơn, hắn lập tức cung kính tiếp nhận hạt linh chủng nọ.

“Cảm tạ cuốn điển tịch trong lời đồn kia, đã trợ giúp ta ngoài ý muốn nhận được một hạt linh chủng đến từ Động thiên dị vực hiếm thấy.” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Ba món bảo vật có hai kiện chưa xác định được, một kiện lại trực tiếp rơi vào trong tay một vị tu sĩ thần bí ngay trong ánh mắt nhìn trân trối của mọi người.

“Thật sự bị người kia nhận ra rồi?”

Mọi người vừa thấy bảo vật linh chủng biến mất, đã lập tức xôn xao. Phải biết rằng, nó chính là trân tàng của pháp bảo khí linh cao giai, lại đến từ dị vực, mức độ trân quý ra sao hoàn toàn có thể nghĩ được, thực sự không ngờ nó lại rơi vào trong tay người khác bằng một cách khó mà lý giải được như vậy.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt mang theo biểu cảm hâm mộ xen lẫn với ghen ghét rơi xuống trên người Lục Huyền.

“Sớm biết chỉ cần để linh chủng vào trong linh nhưỡng là có thể phân biệt ra, ta đã đi thử từ lâu rồi, làm gì còn đến lượt tu sĩ này?” Có rất nhiều người đều hối hận không kịp, chỉ hận bản thân không ngờ đến loại thủ đoạn kia thôi.

Cũng không ít tu sĩ vẫn còn một tia lý trí trong lòng, biết không phải cứ đặt linh chủng vào trong linh nhưỡng là có thể nhận ra lai lịch của nó một cách đơn giản như vậy, khẳng định là vị tu sĩ kia đã có được tri thức về linh thực cực kỳ uyên bác, mênh mông giống như hải dương, mới có thể phân biệt ra hạt linh chủng ấy.

Chương 840: Lời Mời Bất Ngờ!

Lục Huyền phát hiện ra không ít linh thức vừa rơi vào khu vực chung quanh mình, những luồng linh thức này mang theo khá nhiều sắc thái khác nhau, hoặc là tò mò, hoặc là ẩn chứa một chút ác ý muốn nhìn trộm hắn, chẳng qua tất cả chúng đều bị khí linh cố ý tăng cường uy lực của cấm chế, trực tiếp ngăn cản ở bên ngoài.

"Hừ hừ! Biến đi cho ta!" Bảo tháp tiểu nhân khẽ lẩm bẩm một tiếng, trên mặt lộ vẻ không vui, mấy ngàn khối thiên thạch lập tức vẽ ra từng luồng tàn ảnh, sau khi di chuyển dựa theo một loại quy luật nhất định nào đó, chúng lại một lần nữa dừng lại, nhưng đến thời điểm này bóng người của Lục Huyền đã biến mất.

Tiểu nhân vừa vô thanh vô tức thay đổi hình thái, quỹ tích, cùng với cấm chế lưu lại phía trên khối thiên thạch kia. Ở thời điểm hiện tại, trừ phi quang minh chính đại biểu lộ thân phận, người khác còn có thể căn cứ vào tu vi, dung mạo để nhận ra lai lịch của bản thân, nếu cố ý ẩn nấp, khẳng định là trình độ ẩn nấp vừa một lần nữa được tăng cường thêm rất nhiều.

"Tiểu nhân khí linh trông giống như bảo tháp này lại rất tốt, chẳng những nó để cho ta có cơ hội nhận được một hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy, còn cố ý che giấu thân phận cho ta." Lục Huyền lẫn trong đám người, có vài phần cảm kích đối với cái bảo tháp tiểu nhân kia.

Dưới hành động cố ý che giấu của Bảo tháp tiểu nhân, cơn sóng gió do Lục Huyền nhận được linh chủng Thực Quỷ Ác

Đằng vừa bị dấy lên đã chậm rãi lắng xuống.

Nhóm tu sĩ còn lại xóa hết tạp niệm, tập trung hỏa lực lên trên hai món bảo vật khác. Gần nửa canh giờ sau, khối khoáng thạch giống như bốn mùa luân phiên kia đã bị một vị Nguyên Anh Chân Quân lấy mất.

Đến cuối cùng, tấm da thú thần bí nọ vẫn được giữ lại, tu sĩ phân biệt được nhiều nội dung nhất về nó đã được tiểu nhân bảo tháp thưởng cho một món bảo vật khác.

Đám người nhìn về phía Nguyên Anh Chân Quân nhận được khối khoáng thạch kia, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ. Thứ có thể được luồng khí linh pháp bảo cao giai này công nhận rồi lấy ra khảo nghiệm mọi người, đương nhiên không phải bảo vật bình thường, càng quan trọng hơn nữa, người nhận được món bảo vật ấy lại hoàn toàn không tốn hao dù chỉ một khối linh thạch hạ phẩm nhỏ nhoi.

Miễn phí luôn làm người ta vui vẻ, không cần biết đối phương là Nguyên Anh Chân Quân hay là một tiểu tu sĩ Luyện Khí, trong lòng đều ao ước có được.

Hội đấu giá đã kết thúc như vậy, lần lượt có tu sĩ rời khỏi mảnh tinh không rộng lớn này, trở lại phân hội của Hải Lâu thương hội ở khắp các nơi.

Lục Huyền đi theo sau lưng mọi người, thời điểm sắp tiến vào trận pháp truyền tống, đột nhiên một giọng nói hiền hòa vang lên bên tai: “Tiểu huynh đệ, xin dừng bước.”

Hắn nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy vị trung niên hiền hòa từng chủ trì hội đấu giá kia đang mỉm cười nhìn mình.

“Tiền bối, không biết ngài giữ tại hạ lại là có gì cần phân phó?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Chúc mừng tiểu huynh đệ đã lấy được trân tàng của Khí Linh tiền bối.” Trung niên hiền hòa truyền âm nói với Lục Huyền.

“Đa tạ.” Lục Huyền chắp tay nói, vẻ mặt không có chút biến hóa nào.

“Tiểu huynh đệ ngươi yên tâm, chỉ có rải rác mấy người thuộc Hải Lâu thương hội chúng ta là biết được việc này thôi, các tu sĩ tới tham gia hội đấu giá sẽ không biết.”

“Mấy người chúng ta chỉ đơn thuần là đã đi tìm hiểu không ít thông tin có liên quan tới nguồn gốc của vị Khí Linh tiền bối kia, cũng biết được một ít năng lực của nó, mới hay chuyện tiểu huynh đệ là người đã lấy đi hạt linh chủng kia thôi. Thương hội có thể hứa hẹn với ngươi, nhất định sẽ không tiết lộ việc này ra ngoài, tránh mang đến tai họa cho tiểu huynh đệ ngươi.” Trung niên hiền hòa vừa cười vừa giải thích.

Lục Huyền khẽ gật đầu. Theo hắn thấy, người của Hải Lâu thương hội biết được chuyện hắn đã lấy đi hạt linh chủng thần bí kia cũng là điều hợp tình hợp lý, hắn sẽ không vì chuyện này mà lo lắng quá mức cho tình cảnh của mình. Dù sao thì trong mắt của đám tu sĩ thương hội kia, hắn cũng chỉ là một linh thực sư tinh thông linh thực nhất đạo, sau đó cực kỳ may mắn mà vừa vặn nhận ra hạt linh chủng ấy thôi.

Đương nhiên, có lẽ bọn họ sẽ đoán ra hắn vẫn còn nắm giữ một loại dị thuật đồng thuật gì đó, nhưng khẳng định là bọn họ không ngờ được bản thân hắn vốn đang nắm giữ một loại năng lực đặc thù có thể phân biệt được tất cả các loại linh thực trên thế gian.

Ôm tâm trạng như vậy, hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ đợi vị trung niên hiền hòa này mở miệng.

Người này đột ngột gọi hắn lại như vậy, khẳng định là mục đích của đối phương sẽ không đơn giản chỉ là một câu chúc mừng đơn thuần như thế.

Quả nhiên, trung niên hiền hòa kia thoáng dừng lại một chút, mới mở miệng nói: "Khí linh tiền bối khen không dứt miệng đối với tạo nghệ linh thực của tiểu huynh đệ ngươi, bởi vậy mấy quản sự chúng ta đã thương lượng một hồi, cuối cùng mới quyết định mời tiểu huynh đệ ngươi tới đảm nhận chức vụ khách khanh của thương hội?"

"Ta ư?" Lục Huyền chỉ chỉ chính mình, trong mắt có mấy phần kinh ngạc.

"Theo ta được biết, Hải Lâu thương hội vốn là thế lực lớn số một số hai Ly Dương cảnh này, thậm chí ở dị vực cũng có thanh danh cực lớn, vì sao lại mời một tên tán tu chưa Kết Đan như ta tới đảm nhận chức vụ này?"

"Tiêu chuẩn để mời ngươi tới đảm nhiệm chức vụ này đương nhiên không căn cứ vào thực lực của tiểu huynh đệ ngươi, luận về thực lực, trong nhóm tu sĩ vừa tới tham gia hội đấu giá chí ít cũng có đến mấy trăm người mạnh hơn ngươi. Chỉ đơn giản là thương hội đã nhìn trúng tạo nghệ trên phương diện linh thực của ngươi nên mới đưa ra quyết định như vậy, về sau nếu phát sinh những vấn đề có liên quan đến linh thực, chúng ta sẽ cần tiểu huynh đệ ngươi đi tới hỗ trợ."

"Vậy nếu trở thành khách khanh của thương hội, ta cần phải làm những gì? Và có thể nhận được cái gì?" Lục Huyền không kiêu ngạo không tự ti nói, hắn không đi phản bác số lượng tu sĩ mạnh hơn mình vừa được nhắc đến trong miệng trung niên này.

"Chủ yếu là giám định linh thực lấy được từ các giới vực, động thiên phúc địa, có thể biết được chủng loại là tốt nhất, nếu không thể, ít nhất cũng phải nghiên cứu ra công hiệu đại

khái của linh thực. Mặt khác, thương hội chúng ta đều lưu lại dấu chân ở khắp các nơi bên trong Tu Hành giới, thậm chí còn trải rộng khắp các giới chư thiên, nhu cầu về lượng linh thực cao giai có thể nói là vô biên vô hạn. Nếu tiểu huynh đệ am hiểu bồi dưỡng linh thực, chúng ta cũng có thể ủy thác một ít linh thực cao giai để ngươi bồi dưỡng thay."

"Về phần có thể nhận được cái gì, thì khẳng định là chúng ta sẽ không để tiểu hữu ngươi thất vọng đâu." Khóe miệng trung niên hiền hòa khẽ cong lên, nở ra một nụ cười tự phụ.

"Một khi trở thành khách khanh của thương hội, hàng năm chúng ta đều sẽ cung cấp lượng lớn linh thạch cho tiểu hữu ngươi, nếu ngươi trợ giúp thương hội hoàn thành nhiệm vụ gì sẽ nhận được một khoản thù lao phong phú ngoài định mức."

"Tiểu huynh đệ yêu thích bồi dưỡng linh thực như vậy, hẳn là đang cần một hoàn cảnh linh khí tốt?"

Chương 841: Khách Khanh Của Thương Hội!

Sau khi hỏi xong câu này, trung niên hòa nhã kia lập tức đưa một điều kiện vô cùng hấp dẫn: "Chỉ cần cống hiến cho thương hội đủ lớn, chẳng những ngươi sẽ nhận được một khu vực có linh khí càng nồng đậm hơn, mà thậm chí ngươi còn có thể chọn lựa ra một khu từ trong vô số những bí cảnh hoặc phúc địa đang nằm dưới quyền sở hữu của thương hội, để nó thuộc về một mình ngươi."

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng có vài phần động tâm, nhưng để chắc chắn về mọi mặt, hắn vẫn phải hỏi thêm một câu nữa: "Nếu tại hạ thật sự trở thành khách khanh của thương hội, chẳng lẽ cần phải thời thời khắc khắc đều canh giữ bên trong thương hội sao?"

"Cái này vốn không có yêu cầu cứng nhắc, chủ yếu là căn cứ theo nhiệm vụ cụ thể để quyết định thôi, nghĩa là thỉnh thoảng ngươi đi tới thương hội một chuyến là được, chỉ khi có nhiệm vụ cụ thể thì tốt nhất là ngươi đến kịp thời." Tu sĩ trung niên trầm giọng nói.

"Dường như còn thoải mái hơn lúc ở bên trong Thiên Kiếm Tông." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng, rồi bắt đầu đi phân tích sâu hơn về Hải Lâu thương hội này.

"Linh thạch nhiều, có thể Hải Lâu thương hội này không phải là tổ chức mạnh nhất bên trong Ly Dương cảnh, nhưng chắc chắn nó là tổ chức biết kiếm tiền nhất Ly Dương cảnh này!"

“Phúc lợi vô cùng tốt, thậm chí phúc lợi cấp bậc cao nhất còn là tư cách sở hữu một khu phúc địa hoặc là bí cảnh.”

“Tài nguyên phong phú, phía sau thương hội chính là toàn bộ Ly Dương cảnh, thậm chí là chư thiên giới vực, tài nguyên có thể nhận được phong phú đến mức nào hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được.”

“Còn tự do, bọn họ vốn không giới hạn thời gian địa điểm làm việc…”

“Một công việc tốt như vậy biết đi nơi nào để tìm bây giờ.”

Đến đây, trong lòng Lục Huyền đã có quyết định.

“Được các vị tiền bối trong thương hội coi trọng, Lục mỗ nguyện đảm đương chức vụ khách khanh này.”

“Ha ha ha, hoan nghênh Lục tiểu đạo hữu.”

Có thể mời Lục Huyền tiến vào thương hội đảm nhiệm chức vụ khách khanh, trong lòng trung niên hiền hòa mừng rỡ vô cùng.

Về phần Lục Huyền chỉ có cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, gã cũng không thèm để ý đến những thứ này. Phải biết rằng, đối với thương hội lớn mạnh như bọn họ, tu sĩ Kết Đan còn dễ tìm được hơn một vị linh thực sư cao cấp, trong khi Lục Huyền có thể được khí linh pháp bảo cao cấp tán thưởng như vậy, đương nhiên là bản thân hắn có chỗ không tầm thường.

Sau khi hai người đạt thành hiệp nghị sơ bộ, Lục Huyền ở lại thêm một hồi, hoàn thiện một chút chi tiết có liên quan, cuối cùng mới trở về phân hội của Hải Lâu thương hội bên trong Trích Tinh Lâu.

“Lục đạo hữu, hội đấu giá lần này thu hoạch như thế nào?” Lục Huyền vừa rời khỏi trận pháp truyền tống, thần trí còn

chưa triệt để khôi phục tỉnh táo, Mộc đạo nhân với thân hình cao lớn đã đi về phía hắn, cười hỏi.

"Coi như cũng được, ta đã tìm thấy và hạt linh chủng coi như không tệ rồi, cũng được mở mang tầm mắt thêm không ít." Lục Huyền nửa thật nửa giả nói, hắn không nói cho Mộc đạo nhân biết lần này mình không chỉ đấu giá được linh chủng quý hiếm, còn nhận được một hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy từ trong tay món pháp bảo cao giai của thương hội.

"Đúng rồi, Mộc đạo hữu, ta đến phân hội này nhiều lần như vậy rồi, nhưng vẫn chưa cẩn thận đi dạo một lần này, không biết đạo hữu có nguyện đưa Lục mỗ đi khắp nơi làm quen một chút hay không?"

"Lục đạo hữu cần gì, tại hạ có thể dẫn ngươi đi tìm." Lão giả cao lớn vui vẻ nhận lời, lão lập tức dẫn Lục Huyền đi xuống dưới lầu nơi có đặt rất nhiều món bảo vật của phân hội.

"Mộc đạo hữu có thể đưa ta lên trên nhìn một chút hay không?" Lục Huyền cười hỏi.

"Xin lỗi Lục đạo hữu, trên lầu là khu vực bí mật của thương hội, không cho phép tu sĩ khác tiến vào." Mộc đạo nhân dừng bước lại, dứt khoát nói với Lục Huyền.

"Như vậy cũng không vào được sao?" Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch, vẽ nên một nụ cười mỉm, sau đó hắn nhẹ nhàng lắc lắc một tấm lệnh bài màu xanh biếc trong tay.

Phảng phất như bên trong tấm lệnh bài ấy đang có một mảnh sóng biển vô biên cuồn cuộn, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một tòa bảo lâu đang đứng sừng sững ở phía cuối của những con sóng to lớn kia.

"Đây là… Hải Lâu Lệnh?"

Lục Huyền gật đầu: "Vốn định dùng thân phận linh thực sư bình thường ở chung với Mộc đạo hữu, nhưng thứ ta đổi lấy

lại là xa lánh, thì thôi cũng không giả bộ nữa, ta chính là khách khanh của Hải Lâu thương hội, ta ngả bài với ngươi luôn."

"Lục đạo hữu ngươi đi tham gia hội đấu giá một lần lại trực tiếp biến thành khách khanh của thương hội?" Lão giả cao lớn cảm thấy chuyện này quá mức hoang dường đến không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, lão chính là hậu duệ của một vị cao tầng bên trong thương hội, bởi vậy mới biết rõ khách khanh vốn không phải là chức vụ mà một tu sĩ bình thường có khả năng đảm nhiệm được.

Mà trên thực tế, có bao nhiêu tu sĩ Kết Đan dù chen chúc nhau đến bể đầu cũng không thể thành công giành được một ghế khách khanh này, ai ngờ Lục Huyền chỉ là một tán tu linh thực sư lại làm được?

"Mộc đạo hữu có thể giám định xem Hải Lâu Lệnh này là thật hay giả." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Cũng không giấu giếm gì ngươi, là trong quá trình tham gia hội đấu giá, một chút thiên phú linh thực của ta đã bị mấy tiền bối bên trong thương hội ngoài ý muốn khai phá được. Đến cuối cùng, bọn họ đã đặc biệt mời ta trở thành khách khanh, phụ trách một phần sự vụ có liên quan tới linh thực của thương hội." Hắn giấu đi quá trình được pháp bảo khí linh coi trọng, chỉ đưa ra một lời giải thích đơn thuần cho Mộc đạo nhân đang kiểm tra tấm lệnh bài kia.

"Thì ra là thế… Lệnh bài này đúng là thật." Lão giả cao lớn vừa kiểm tra xong đã lập tức trả lại tấm lệnh bài kia cho Lục Huyền, thậm chí đến tận thời điểm đó, lão còn chưa hoàn toàn phục hồi lại tinh thần từ trong tin tức này.

"Vậy về sau ngươi và ta có thể xưng hô là sư huynh đệ rồi."

“Mộc sư huynh.” Lục Huyền nghe đàn biết nhã ý, vội vàng thay đổi cách xưng hô.

“Ha ha ha, chào Lục sư đệ.” Mộc đạo nhân vốn đã cảm thấy bản thân có vài phần hợp tính với Lục Huyền này, hiện giờ giữa hai người lại có thêm một mối liên hệ như vậy, đương nhiên là càng thân mật hơn vài phần. Ngay sau đó, lão mang theo mười phần nhiệt tình dẫn Lục Huyền tiến vào bên trong phân hội.

“Chào Lục sư huynh.” Cũng không lâu lắm, nữ tu phụ trách quản lý phân hội này đã nghe tin chạy đến, trực tiếp chào hỏi Lục Huyền.

“Chào Văn đạo hữu. Sau này còn xin đạo hữu chiếu cố nhiều hơn.” Lục Huyền chắp tay nói ra.

Sau khi xác nhận thân phận khách khanh, hắn đã lựa chọn phân hội Trích Tinh Lâu làm địa điểm liên lạc của mình sau này, nếu trong tương lai gặp được một ít sự vụ không cần ra ngoài, hắn sẽ trực tiếp xử lý nó ở chỗ này. Nghĩa là về sau, hắn sẽ cùng nữ tu trước mắt này và lão giả kia có tiếp xúc nhiều hơn, cho nên sau khi trở về hắn mới thuận đường kết giao một phen với bọn họ như vậy.

Sau khi hiểu rõ một chút tin tức có liên quan đến phân hội, Lục Huyền và mấy vị tu sĩ khác thuộc phân hội cùng uống với nhau một ly rượu, làm sâu sắc thêm một ít ấn tượng trong lòng bọn họ.

Đến cuối cùng, dưới sự lưu luyến không rời của mọi người, hắn trở lại Lôi Hỏa Tinh Động.

Chương 842: Lại Phải Quay Về Nghề Cũ!

"Lần này ta tham gia hội đấu giá của Hải Lâu thương hội đã nhận được thu hoạch tương đối khá. Chẳng những đã nhận được linh thực ngũ phẩm Sát Mỗ Thụ Yêu, hai hạt linh chủng lục phẩm Tọa Phật Liên và Thực Quỷ Ác Đằng, mà một trong đó còn là miễn phí nhận được."

"Còn có bộ hài cốt Cự Linh Tượng ngũ phẩm kia nữa, chỉ nhiêu đó thôi cũng đủ cho Hài Ma Quan sinh trưởng một đoạn thời gian rất dài rồi."

"Đã vậy, ta còn ngoài ý muốn quen biết với bảo tháp tiểu nhân ngây thơ đáng yêu kia, rồi thông qua nó mà trở thành khách khanh của Hải Lâu thương hội." Lục Huyền trở lại trong phòng, bắt đầu kiểm kê những khoản mình đã thu hoạch được từ lần đấu giá này.

Nói thật, chuyện nhận được hạt linh chủng Thực Quỷ Ác Đằng kia đã là một niềm vui bất ngờ tương đối lớn với hắn rồi, không ngờ phía sau lại còn niềm vui càng lớn hơn nữa. Ai biết đâu chỉ đi nhận biết một hạt linh chủng hắn lại được khí linh của pháp bảo và nhóm cao tầng của Hải Lâu thương hội nhìn trúng, cuối cùng đã thành công đảm nhiệm chức vị khách khanh của Hải Lâu thương hội.

Không quá khi nhận xét rằng đây chính là một lượng lớn tài phú ẩn hình.

Phải biết rằng, cả về thực lực lẫn tài phú, Hải Lâu thương hội đều mạnh hơn Thiên Kiếm Tông rất nhiều, càng không cần

phải nói đến khí linh tiểu nhân có thể đi du lịch chư thiên vạn giới kia.

Chính tình huống này vừa thoáng cái đã khiến cho con đường nhận được linh chủng của hắn trở nên phong phú hơn rất nhiều.

"Lại phải quay về nghề cũ, thay thế người ta bồi dưỡng linh thực thôi. Nhưng ta vốn là người có thể chịu khổ, cứ để nhóm linh chủng cao giai tới càng kịch liệt hơn một chút đi!" Lục Huyền nghĩ thầm.

Kiểm kê thu hoạch nhận được từ hội đấu giá xong, Lục Huyền lập tức đi vào trong linh điền, lấy ba hạt linh chủng cao cấp xuống, lần lượt gieo trồng từng hạt.

Tâm thần tập trung lên đó, tin tức chi tiết về linh thực nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Sát Mỗ Thụ Yêu, linh thực ngũ phẩm, có tính công kích rất mạnh, thậm chí còn chủ động tập kích linh thực sư, khi bồi dưỡng cần phải đặc biệt chú ý. Sau khi thành thục, sẽ ngưng kết thụ tâm là một món bảo vật ngũ phẩm hiếm có, có thể cường hóa thân thể tu sĩ, hoặc là tài nguyên phụ trợ tu luyện một vài dạng thần thông đặc thù.

Tọa Phật Liên, linh thực lục phẩm, cần lấy bảo vật Phật tính ra tẩm bổ, trong quá trình trưởng thành không thể bị linh khí tà dị xâm nhập ô nhiễm. Sau khi thành thục có thể luyện hóa nó thành đài sen, ngồi xếp bằng ở trên đó có thể gia tăng ngộ tính của tu sĩ, có thể trợ giúp lĩnh ngộ công pháp hoặc là thần thông huyền ảo, chẳng qua thứ này có năng lực đồng hóa rất mạnh, người tâm chí không kiên định dễ dàng quy y Phật môn.

Một loại linh thực lục phẩm khác chính là Thực Quỷ Ác Đằng, cần hút âm hồn quỷ vật các loại hình thái, đồng thời dẫn

dần hấp thu tích lũy lực lượng quỷ vật, cường hóa bản thân linh thực, sau khi trưởng thành được xem như một gốc thánh vật trừ quỷ.

Lục Huyền đã quyết định trước tiên hắn sẽ dùng âm hồn quỷ vật bình thường đi bồi dưỡng tẩm bổ cho nó, chờ tới khi linh thực mọc rễ nảy mầm, nhu cầu càng lớn hơn, hắn lại đi kiếm một ít quỷ vật cao giai có thực lực càng mạnh, năng lực càng quỷ dị về cho nó.

Sau khi gieo xuống ba gốc linh thực cao giai mới có được, trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng, hắn dùng Linh Vũ Thuật tẩm bổ một chút cho chúng rồi đi vào các nơi trong linh điền, cẩn thận dò xét tất cả các loại linh thực đang được gieo trồng.

Nửa ngày sau, hắn mới cảm thấy mệt mỏi trở lại trong phòng.

“Tiếp theo, chỉ cần chờ đợi Băng Huỳnh Thảo chín rồi thuận đường rèn luyện thần hồn, tâm cảnh của mình một chút, chuẩn bị cho thời khắc Kết Đan. Nếu trong khoảng thời gian này, ta có thể nhận được một - hai món bảo vật trợ giúp gia tăng xác suất Kết Đan thì đúng là không còn gì tốt hơn.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Tu vi trong cơ thể hắn đa số đều đến từ quầng sáng, bởi vì có 《 Uẩn Thần Thiếp 》 và 《 Thần Diễn Kinh 》 nên linh thức mạnh hơn so với tu sĩ Trúc Cơ viên mãn bình thường rất nhiều, lại bởi vì rất ít khi tranh đấu với người khác nên nhục thân cũng không để lại ám tật gì, nói cách khác, điểm yếu duy nhất của hắn chính là tâm cảnh thần hồn.

Ngày thường hắn đều một lòng đặt toàn bộ tâm trí lên quá trình bồi dưỡng linh thực, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, trải nghiệm các loại kiếp nạn tu hành, tuy làm như vậy tính mạng được bảo đảm nhưng ngược lại đã thiếu rất nhiều kinh

nghiệm rèn luyện và cảm ngộ nhờ tranh đấu. Cũng may trước đó không lâu, hắn đã nhận được món bảo vật Hồng Trần Bi kia, nó hoàn toàn có thể bù đắp chỗ thiếu hụt này.

Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng. Ngay sau đó, linh thức đã dung nhập vào tấm Hồng Trần Bi trên tay, chỉ thấy khí tức hồng trần cuồn cuộn bắt đầu khởi động, rồi chỉ trong nháy mắt sau đó, vô số người tí hon trên tấm bia đá đã sống lại.

Một người tí hon trong đó hơi sáng lên, hấp dẫn thần hồn của Lục Huyền vô thức tới gần, cảnh tượng trước mắt lóe lên, hắn vừa trực tiếp tiến vào bên trong.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Huyền chợt mở mắt, trong mắt xuất hiện một chút mê mang cùng với hối hận mãnh liệt, hồi lâu sau mới chậm rãi bình ổn, phục hồi lại tinh thần.

Trong Hồng Trần Bi, hắn đã hóa thân thành một tiểu tán tu có tư chất bình thường, phụ mẫu cũng xuất thân từ tán tu. Phụ thân vì muốn hắn có được tài nguyên tu hành càng tốt hơn nên đã chủ động đi thăm dò bí cảnh các nơi. Nhưng dấn thân vào hiểm cảnh như vậy, dù cẩn thận hơn nữa, người vẫn gặp phải sự cố ngoài ý muốn, bị một tên tà tu tiện tay tiêu diệt.

Từ đó, một mình mẫu thân nuôi dưỡng hắn, đổ hết tâm huyết lên người hắn, cuối cùng cũng vì buồn bực sầu não mà chết khi tuổi còn trẻ.

Tuy rằng hắn vẫn kiên trì muốn thay đổi tình cảnh của mình, nhưng hết thảy đều đã được định trước, có cố gắng hơn nữa cũng chỉ làm cho tu vi của bản thân gia tăng tới Luyện Khí trung giai, sống tạm bợ trong một tòa phường thị nhỏ. Vốn tưởng rằng có thể sống cho đến cuối thọ nguyên, ai ngờ phường thị lại bị một con tà ma xâm nhập, hắn nhiễm phải một tia khí tức tà ma, biến dị thành một con quái vật thần chí không rõ tại chỗ, cuối cùng tử trạng cực kỳ thảm thiết.

“Nếu không nhận được quầng sáng đặc thù, có lẽ ban đầu khi ở bên trong Lâm Dương phường thị, những gì ta phải trải qua cũng không khác gì tình cảnh bên trong Hồng Trần Bi này.” Lục Huyền nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên một chút buồn bã mất mát vô cớ.

Khi tiến vào bên trong Hồng Trần Bi, hắn có cảm giác mình đang chơi một loại máy mô phỏng, có thể hóa thân thành những người tí hon với tư chất khác nhau, rồi trải qua những cuộc đời khác nhau.

Hắn từng hóa thân thành một người phàm nhân bình thường không có tư chất tu hành, gần như cả đời đều ở bên trong một khu thôn trang dưới chân núi, ngay cả thị trấn gần đó cũng chưa từng bước vào. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, lấy vợ sinh con, bình bình yên yên vượt qua mấy chục năm cuộc đời.

Chương 843: Thanh Tủy Ngọc Dịch!

Cũng có lần hắn hóa thân vào một vị thiên tài thiếu niên xuất thân từ tiểu gia tộc, thiên phú coi như không tệ, sau đó hăng hái tiến vào một tiểu tông môn, vốn nghĩ rằng bản thân có thể một bước lên mây, vấn được đại đạo, thực sự không ngờ hiện thực đã giáng cho hắn một kích đau đớn thê thảm. Từ sau khi tu vi đạt đến trình độ Trúc Cơ - cao nhất trong tiểu tông môn nọ, hắn bước ra bên ngoài, mới phát hiện khi đứng trước mặt những thiên tài chân chính ngoài kia, chút thiên phú tu hành của mình hoàn toàn không được tính là gì. Sau đó, trong một chiến dịch bao vây tiễu trừ yêu ma, hắn bị dư ba công kích phát ra từ trong tay một con yêu ma ngũ phẩm giết chết, trở thành vật hy sinh cho trận chiến nọ.

Sau đó, lại có lần hắn hóa thân thành một lão giả Luyện Khí kỳ, ngẫu nhiên nhận được một bộ công pháp cao giai, đáng tiếc là thọ nguyên đã không còn bao nhiêu, chỉ dựa vào một chút thọ nguyên còn sót lại ấy, dù tu vi vẫn một đường tăng mạnh, nhưng đến cuối cùng khi trùng kích cảnh giới Trúc Cơ, bởi vì nhục thân trước kia còn lưu lại ám tật, chỉ thiếu chút nữa đã tấn thăng thành công. Sau khi thất bại, hắn nản lòng thoái chí, cuối cùng bất lực chỉ còn biết chậm rãi nghênh đón tử vong trong vô tận ảo não.

…

Hết lần này đến lần khác rèn luyện chốn hồng trần, đã khiến cho tâm cảnh của Lục Huyền gần như viên mãn, tâm cầu đạo cũng càng thêm kiên định.

Hắn không muốn lại tiếp tục trải qua những cuộc đời như vậy nữa, hiện giờ trong tay có quầng sáng cùng với năng lực đặc thù có thể nắm giữ trạng thái của linh thực, đương nhiên hắn phải nắm chắc cơ hội này thật tốt, cố gắng đi được càng xa hơn trên con đường tu hành.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, Lục Huyền miệt mài tu hành ngày qua ngày, chăm chỉ bồi dưỡng linh thực, cần mẫn chăn nuôi linh thú, cũng như kiên định tiến vào bên trong Hồng Trần Bi rèn luyện thần hồn, tâm chí.

"Ồ? Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm đã thành thục rồi." Lục Huyền vốn đang luẩn quẩn bên trong linh điền, chợt đưa mắt nhìn một gốc cây trà khô héo, trên thân cây đã kết ra ba búp lá trà xanh ngắt ướt át, thanh khí quẩn quanh, chỉ cần ngửi vào một hơi cũng làm cho người ta thần thanh khí sảng, đầu óc tỉnh táo.

Cây trà này chính là thứ lúc trước Thanh Hư Chân Nhân có tu vi Kết Đan trung kỳ ở Thiên Kiếm tông, từng ủy thác hắn bồi dưỡng, sau khi tông môn gặp biến cố, Thanh Hư chân nhân ngã xuống ở trong tay yêu ma, lại cộng thêm đối phương vốn không có thân nhân tại thế, bởi vậy cây trà này đã thuộc về Lục Huyền.

Hắn lập tức ngưng tụ tâm thần tại búp lá trà trên đỉnh, chợt phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã hoàn toàn kéo đầy, trong tay nhanh chóng có thêm một chiếc khay bằng bạch ngọc, lại dùng linh thức cẩn thận hái lá trà kia xuống, đặt vào cái khay bằng bạch ngọc nọ.

【 Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, linh thực ngũ phẩm, dùng khí tức thanh linh bồi dưỡng mà thành, sau khi thành thục, tại một kỳ hạn nhất định, lá trà có thể gia tăng ngộ tính cho tu sĩ, mãi cho đến hiệu quả này chậm rãi biến mất, đồng thời nó sẽ hình

thành nên thanh linh chi khí ở trong cơ thể tu sĩ, thứ này có thể tinh lọc khí tức của tà ma và các loại vật phẩm ô uế. 】

"Bảo vật có thể gia tăng ngộ tính có thể coi là giá trị liên thành đối với những tu sĩ đang tu hành một loại thần thông hay công pháp huyền ảo nào đó. Sau này, nếu có được công pháp thần thông bản thân ngưỡng mộ trong lòng, ta cũng có thể mượn dùng búp lá của Thanh Tịnh Lưu Ly Trà này để đẩy nhanh tiến độ tu luyện." Lục Huyền cảm khái một câu rồi cẩn thận cất kỹ lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà đi, ánh mắt nhanh chóng bị quầng sáng vừa lặng yên xuất hiện phía dưới vị trí hái búp trà hấp dẫn.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng trực tiếp vỡ tan trong im lặng, biến thành vô số điểm sáng đầy trời. Vô số điểm sáng nọ ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng ngay trên không trung, rồi nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, trong đầu hắn lại có thêm một luồng ý niệm.

【 Thu hoạch một búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Thanh Tủy Ngọc Dịch. 】

Ý niệm hiện lên, một giọt linh dịch thần dị đã xuất hiện ngay trước người Lục Huyền. Linh dịch tinh khiết hoàn mỹ, có thể nhìn thấy cảnh tượng xung quanh được áp súc lại vô số lần biểu hiện ra bên trong giọt linh dịch nọ. Trong cảm giác của Lục Huyền, có một luồng linh khí tức nhàn nhạt cứ một mực quanh quẩn xung quanh linh dịch.

Khí tức thanh linh tiêu tán khắp nơi, hình thành nên từng luồng gợn sóng màu xanh nhạt cực kỳ khó cảm nhận được, thậm chí còn gần như không thể cảm nhận ra. Nhưng nơi nó đi qua, chỉ trong nháy mắt linh khí đã trở nên tinh khiết hơn rất nhiều.

Tâm thần Lục Huyền lập tức ngưng tụ trên linh dịch, rất nhanh đã biết được tin tức chi tiết có liên quan tới nó.

【 Thanh Tủy Ngọc Dịch, bảo vật lục phẩm, dùng Ngọc Tủy vạn năm luyện chế mà thành, sau khi sử dụng có thể khiến cho linh lực của tu sĩ hòa hợp hoàn toàn, thời điểm đột phá Kết Đan có xác suất thành công rất lớn. 】

"Bảo vật lục phẩm!" Trong lòng Lục Huyền vui mừng vô cùng.

Dù đã có vô số lần kinh nghiệm về quá trình mở quầng sáng, nhưng đến tận ngày hôm nay, hắn vẫn vui sướng làm không biết chán, thậm chí qua thời gian trôi qua, đủ các loại bảo vật cường đại mà bản thân không biết ẩn chứa bên trong quầng sáng kia càng khiến hắn trầm mê không dứt ra được.

"Không có bất cứ một loại công hiệu phù phiếm không thực dụng nào, chỉ có duy nhất một loại, đó là gia tăng xác suất Kết Đan thành công."

Công hiệu chỉ có một, nhưng giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch này chính là bảo vật có giá trị lớn nhất đối với hắn ở thời điểm hiện tại.

Hiện tại hắn chỉ cách Kết Đan có một đường, nhưng trên thực tế, đã có vô số tu sĩ ngã xuống ngay phía trước một đường chênh lệch tưởng chừng là nhỏ nhoi này. Nhìn như gần ngay trước mắt, thực tế lại xa xôi không thể chạm vào, giống như một cái lạch trời vậy.

Lục Huyền có nắm chắc không nhỏ đối với quá trình đột phá Kết Đan của mình, bởi tuyệt đại đa số linh lực trong cơ thể hắn đều đến từ quầng sáng, không trộn lẫn bất cứ khí tức vẩn đục nào, phẩm chất lại cực cao, thân thể cũng không để lại bệnh kín. Bởi thành tựu này, thân thể của hắn hoàn toàn có thể sánh vai với nhóm tu sĩ cùng giai lấy luyện thể làm chủ tu.

Về phần linh thức, có 《 Uẩn Thần Thiếp 》 tẩm bổ mọi lúc mọi nơi, cộng thêm《 Thần Diễn Kinh 》đã tu luyện nhiều năm, càng ngày linh thức của hắn càng vượt xa nhóm tu sĩ Trúc Cơ còn lại.

Về phần thần hồn, tâm chí, trải qua quá trình rèn luyện bên trong Hồng Trần Bi, thần hồn, tâm chí của hắn nhanh chóng tăng mạnh, khiến một điểm yếu cuối cùng đã được bổ sung đủ đầy.

Nhưng dù có nắm chắc lớn hơn nữa, chỉ cần không đến mười phần thì vẫn có nguy cơ thất bại.

Cũng may hắn từ trong quầng sáng mở ra ba bảo vật trợ giúp Kết Đan, thậm chí còn có một giọt lục phẩm Thanh Tủy Ngọc Dịch, xác suất Kết Đan thành công bởi vậy gia tăng rất nhiều.

Chương 844: Vạn Sự Đã Sẵn Sàng, Chỉ Còn Thiếu Gió Đông!

"Chuyện tiếp theo phải làm, chính là tiếp tục ma luyện tâm chí, thần hồn, an tâm chờ đợi Băng Huỳnh Thảo thành thục là được."

Đột phá Kết Đan trong tầm mắt, tuy cõi lòng Lục Huyền tràn đầy chờ mong, nhưng cũng không nóng lòng cầu thành, mà là mười phần kiên nhẫn, vẫn chuyên tâm trồng trọt tất cả những loại linh thực trong linh điền.

Đảo mắt một cái đã nửa năm trôi qua, trong khoảng thời gian này, đại đa số thời điểm hắn đều ở trong động phủ, thỉnh thoảng có đi một chuyến đến lôi hải, tìm con dị chủng Lôi Hống Thú kia, lấy đi mấy giọt lôi dịch, cũng thuận tiện thu thập một ít linh lôi cần thiết cho đám linh thực thuộc tính lôi trong linh điền của mình.

Hoặc là đến Trích Tinh lâu, tiến vào phân hội của Hải Lâu thương hội phân biệt những loại linh thực kỳ dị đến từ chư thiên các giới một phen. Để tránh cho bản thân quá mức nổi tiếng, hắn đã cố ý giấu dốt, chỉ nói ra công hiệu và các tin tức của một phần nhỏ linh thực trong danh sách được giao cho.

Nhưng điều này đã khiến nhóm cao tầng Hải Lâu thương hội hết sức hài lòng rồi. Bởi xét cho cùng, linh thực có thể đưa đến trước mặt Lục Huyền cũng đã trải qua rất nhiều lần sàng chọn của những vị linh thực sư khác. Lục Huyền vẫn có thể nhận ra chúng, đã khiến thương hội thỏa mãn vô cùng, bọn họ

càng thêm cho rằng quyết định mời hắn trở thành khách khanh chính là một quyết định vô cùng chính xác.

Thời gian còn lại, hắn đều ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, rèn luyện tâm chí, cường hóa thần hồn, tích tụ từng chút một lực lượng đợi cho đến khi đột phá Kết Đan.

Trong lúc đó, mảnh linh điền rộng lớn của hắn cũng cho ra không ít linh thực chín muồi, ví dụ như Mê Tiên Đào, hai loại linh quả Băng Hỏa, cùng với một ít linh quả thường gặp dùng để ủ chế Bách Quả Linh Tương.

Phẩm giai của nhóm này không quá cao, nên mở ra quầng sáng chỉ nhận được mấy món bảo vật nhị phẩm - tam phẩm làm chính, chỉ có một phần nhỏ là bảo vật tứ phẩm, Lục Huyền đều cất chúng vào túi trữ vật, đợi có cơ hội lại mang đi đổi lấy chút ít linh thạch trở về.

Ngày hôm đó, Lục Huyền chậm rãi đi dò xét bên trong linh điền, cẩn thận quan sát tình huống sinh trưởng của tất cả những loại linh thực mình đang bồi dưỡng.

Nửa năm trôi qua, những loại linh thực cao giai mới có được đều mọc lên được một ít.

Sau khi có được bộ hài cốt Cự Linh Tượng ngũ phẩm, tốc độ xây dựng quan đài bằng bạch cốt của Hài Ma Quan đã nhanh hơn vài phần, vô số hài cốt tinh xảo dài nhỏ kết nối với nhau, dựng thành phần đế quan tài tinh xảo phức tạp.

Lục Huyền lại xuyên qua những tia lôi mang rất nhỏ, đi vào trong góc của động phủ. Phạm vi mấy trượng trong góc, chỉ trồng duy nhất một gốc linh thực, thân cây có rất nhiều cành màu xanh đen vô cùng cổ quái, vỏ cây khô héo già nua như một bà lão.

Giờ phút này, vô số nhánh cây màu xanh đen đang vung vẩy, tạo thành từng luồng tàn ảnh, không ngừng bao phủ Đạp

Vân Linh Miêu ở bên trong.

Từ sau khi biết được Sát Mỗ Thụ Yêu có tính công kích rất mạnh, Lục Huyền đã cố ý trồng nó ở trong một góc của động phủ, cũng bố trí một đạo cấm chế đơn giản bên ngoài, để phòng ngừa đám linh thú động phủ đi nhầm vào trong đó.

Nhưng đạo cấm chế này lại hoàn toàn không tính là gì đối với Đạp Vân Linh Miêu – thứ nhóc con cả ngày đều hoạt động khắp nơi lại có một đôi mắt thần dị kia – nó chỉ đơn giản tiến vào lãnh địa của Sát Mỗ Thụ Yêu ngây người một chút, đã bị mầm cây nhỏ này điên cuồng công kích rồi.

Khiến cho Đạp Vân Linh Miêu lần đầu tiên rơi vào tình huống phải bỏ chạy trối chết dù bản thân đang ở bên trong động phủ nhà mình. Sau khi trở lại bên cạnh Lục Huyền, nó vốn định nể mặt cái động phủ này, nên buông tha cho gốc cây giống nhỏ ki, nhưng càng nghĩ càng giận, nó lại tìm đường chui vào trong góc, một lần nữa tiến vào lãnh địa của Sát Mỗ Thụ Yêu.

Sau đó, một gốc linh thực, một con linh thú, đã tạo thành một loại quan hệ đặc thù tương ái tương sát [1].

[1] : có thể hiểu tương ái tương sát là làm thương tổn lẫn nhau, nhưng vẫn có thể tha thứ cho đối phương, để lần sau lại tiếp tục như vậy, hết lần này tới lần khác đều như vậy, thậm chí còn coi đây là một loại tình thú.

Cứ như vậy, Đạp Vân Linh Miêu thường xuyên chạy đến biên giới lãnh địa của Thụ Yêu thăm dò nhiều lần, một khi Sát Mỗ Thụ Yêu điên cuồng tập kích, thân hình nó sẽ hóa thành một luồng hắc quang, nhạy bén né tránh những cành cây màu xanh đen bao phủ đầy trời kia.

Vừa phát hiện ra Lục Huyền tới gần, Đạp Vân Linh Miêu lập tức dừng hành động lại, nó gầm nhẹ một tiếng, hơi hơi

ngửa đầu, hai chỏm lông tóc màu xám trắng trên chóp tai nhẹ nhàng lay động.

"Lại tới gây họa cho linh thực của ta!"

Tâm thần của Lục Huyền cảm nhận được một mảnh thân thiết ẩn chứa bên trong nội tâm của Đạp Vân Linh Miêu, hắn lập tức túm lấy cổ nó, kết hai chỏm lông tóc kia thành hình trái tim.

Mặc dù Sát Mỗ Thụ Yêu vô cùng hung ác, nhưng ở trước mặt Lục Huyền, nó lại trở nên ngoan ngoãn tới không thể ngoan ngoãn hơn, chủ yếu là trước kia nó từng thử tập kích Lục Huyền, nhưng bị hắn dễ dàng ngăn cản, còn bởi hành động lỗ mãng đó mà bị hắn trừng phạt kéo đứt một ít cành cây, đã lưu lại ấn tượng tương đối khắc sâu cho Tiểu Thụ Yêu có được linh trí đơn giản này. Hơn nữa, bản thân nó cũng biết rõ mình chủ yếu sinh trưởng dựa vào Lục Huyền, là một thứ ăn nhờ ở đậu, không thể không ngoan ngoãn cúi đầu chịu thua sao?

Từ trong hội đấu giá lần trước, hắn từng nhận được hai gốc linh chủng lục phẩm, hiện giờ Thực Quỷ Ác Đằng cũng mọc ra một đoạn ngắn rồi.

Chỉ thấy đoạn chồi non màu đen nhạt có hình dạng cổ quái của nó được bao phủ bên trong một luồng âm khí đen nhánh, còn có thể mơ hồ nghe được tiếng oán hồn kêu rên, tựa như có một loại âm vật cấp thấp nào đó đang chậm rãi thành hình bên trong.

Trong nửa năm này, hắn vẫn luôn dùng mấy loại âm hồn oán niệm cấp thấp nhất để nuôi nấng Thực Quỷ Ác Đằng, nhưng chúng hoàn toàn có thể ứng phó với nhu cầu sinh trưởng ở giai đoạn trước của Thực Quỷ Ác Đằng.

Về phần Tọa Phật Liên, nó được trồng ở phụ cận Kim Cang Bồ Đề, dính được một chút ánh sáng của pháp khí Phục Ma Quyết, khiến cho hạt linh thực màu vàng kim nọ được tẩm bổ đến tràn đầy sinh cơ, mơ hồ có dấu hiệu mọc rễ nảy mầm.

Lục Huyền đi lại giữa khe linh điền, quan sát từng mảng lớn linh thực bừng bừng sức sống, phát triển cực tốt, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Trong linh điền có không ít linh thực đã tiến vào giai đoạn thành thục, nhóm này bao gồm cả Thanh Liên Kiếm Thảo tứ phẩm. Mặt khác, mấy loại linh thực như Giao Đằng, Địa Hỏa Tâm Liên, Ngũ Hành Quả đã được gieo trồng từ lúc Lục Huyền rời khỏi Thiên Kiếm Tông, đến nay chúng cũng lần lượt tiến vào giai đoạn thành thục cả rồi, thời khắc thu hoạch quầng sáng sắp tới.

"Băng Huỳnh thảo cũng sắp chín rồi."

Đến cuối cùng, hắn đi vào một mảnh linh điền phủ đầy băng sương mỏng manh, nhìn mấy chục gốc cây cực hàn Băng Huỳnh Thảo đan xen chằng chịt, trong lòng cảm khái nói.

Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.

Chương 845: Kết Đan!

Băng Huỳnh Thảo trưởng thành còn nhanh hơn dự đoán của Lục Huyền.

Không lâu sau khi hắn kiểm tra linh thực trong linh điền, đã phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới bốn gốc linh thảo màu xanh thẫm kia đã hoàn toàn được kéo đầy.

Lục Huyền cẩn thận hái Băng Huỳnh Thảo xuống, bốn gốc Băng Huỳnh Thảo, ba gốc là phẩm chất bình thường, một gốc là phẩm chất tốt. Với linh thực tam phẩm, kết quả như vậy đã rất hiếm thấy rồi. Hắn nhanh chóng cất Băng Huỳnh Thảo đi, ánh mắt lại rơi xuống phía trên bốn quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện.

Chuyện liên quan đến Kết Đan vô cùng trọng đại, dù hắn đã lịch luyện vô số lần bên trong Hồng Trần Bi nhưng cõi lòng vẫn có chút thấp thỏm.

Thân hình hắn giống như phù quang lướt qua, bốn quầng sáng màu trắng lóe lên rồi vỡ tan trong im lặng, giống như pháo hoa nở rộ, mang đến vô số những điểm sáng đầy trời, chúng nhanh chóng ngưng kết thành từng dòng quang hà, lần lượt tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Trong đầu lập tức hiện lên mấy ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được năm năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Băng Phách Hoàn tứ phẩm.】

【Thu hoạch…】

Có tới ba phần thưởng tu vi xuất hiện bên trong bốn quầng sáng thu hoạch được từ Băng Huỳnh Thảo, thoáng cái đã tăng thêm cho hắn hai mươi năm tu vi. Đột nhiên lượng lớn linh khí trào ra từ bên trong cơ thể, tán loạn trong kinh mạch, điên cuồng trùng kích khắp nơi.

"Có thể Kết Đan rồi." Lục Huyền cố gắng vận chuyển công pháp, chuyển hóa lượng linh lực kinh người vừa đột nhiên xuất hiện trong cơ thể thành từng giọt linh dịch.

Cảm nhận linh dịch sắp lấp kín đan điền, trong lòng hắn chợt sinh ra một tia minh ngộ, rồi không chút do dự, hắn lập tức mở cả hai tòa trận pháp Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận ra, sau đó đi vào một gian tĩnh thất ở sườn núi.

"Vất vả làm ruộng hơn ba mươi năm, cuối cùng cũng tới ngày Kết Đan." Trong lòng hắn vô cùng bình tĩnh, tâm thần tiến vào trong đan điền, cảm nhận linh dịch dồi dào căng đầy trong khí hải, không khỏi cảm khái một câu.

Dưới tình huống bình thường khi tu sĩ Trúc Cơ viên mãn tấn thăng cảnh giới Kết Đan, thì đại đa số bọn họ đều sẽ lựa chọn ở lại bên trong tông môn hoặc một nơi nào đó mà không ai biết, có trận pháp bảo vệ, cung cấp cho bọn họ một hoàn cảnh an toàn ổn định để đột phá, thậm chí còn có trưởng bối Kết Đan hoặc Nguyên Anh trong sư môn đi tới hộ pháp nhằm phòng ngừa những người này có thể gặp phải nguy hiểm trong quá trình tấn thăng.

Dù hiện giờ, Lục Huyền không đủ điều kiện để thiết lập nên một hoàn cảnh ưu việt như vậy nhằm chuẩn bị cho bản thân đột phá, nhưng trong lòng hắn lại không cảm thấy e ngại chút nào.

Hai đại trận ngũ phẩm đã đủ để bảo vệ hắn rồi, còn chuyện có thể sẽ gặp phải nguy hiểm trong quá trình tấn thăng, hắn lại

tự tin cho rằng với quá trình tích lũy và sự chuẩn bị cẩn thận của mình, nhất định hắn có thể bình yên vượt qua cửa ải này.

Tâm niệm vừa động, linh dịch trong khí hải đan điền đã như nước sôi trào, chấn động kịch liệt, Lục Huyền dùng linh thức khống chế chúng bắt đầu thử áp súc phần lớn linh dịch thành linh tinh trạng thái rắn.

Quá trình này cần tiêu hao rất nhiều linh lực, linh lực càng tinh thuần thì quá trình áp súc chuyển hóa sẽ càng thêm dễ dàng, linh tinh có được cũng càng thêm thuần túy.

Hầu như toàn bộ linh lực trong cơ thể Lục Huyền đều tới từ quầng sáng, không trộn lẫn một chút khí tức vẩn đục bên ngoài nào, bởi vậy quá trình chuyển hóa diễn ra cực kỳ thuận lợi.

Theo quá trình linh dịch dần dần ngưng kết thành linh tinh, lấy hắn làm trung tâm, một vòng xoáy linh lực chợt yên lặng sinh ra. Vòng xoáy này nhanh chóng lớn lên, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ động phủ.

Linh lực xung quanh động phủ trực tiếp bị vòng xoáy vừa sinh ra kia điên cuồng cuốn vào trong.

Rất nhanh, dị tượng này đã khiến nhóm tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan Chân Nhân ở gần Lôi Hỏa Tinh Động chú ý đến. Có mấy đạo lưu quang bay nhanh về phía này, sau đó dừng lại cách động phủ của Lục Huyền chừng vài dặm.

“Có đạo hữu đang tấn thăng Kết Đan.” Một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ nhìn vòng xoáy linh lực phía xa, trong mắt hiện lên một tia hồi ức.

“Vị đạo hữu này sống ẩn dật thật đó, rõ ràng đối phương sắp tấn chức Kết Đan rồi vậy mà tại hạ lại không có lấy một chút ấn tượng gì đối với tòa động phủ này cả.” Bên cạnh đối phương, có một vị nữ tu dịu dàng vừa cười vừa nói.

Trên đầu nữ tu này có đầy những sợi tơ bạc, nhưng ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra những sợi tơ bạc này đều là thực thể do lôi mang rèn luyện mà thành.

Có thể luyện chế lôi mang vốn tràn ngập sức mạnh hủy diệt lại nhanh đến độ chỉ lướt qua trong giây lát đã biến mất ở phía xa xa, thành lôi ti rồi để cho chúng bám vào mái tóc của mình, chỉ dựa vào loại thủ đoạn này thôi cũng có thể cảm nhận được thân thể và thần hồn của đối phương cường đại tới mức nào rồi.

"Nhưng dùng thân phận tán tu để tấn thăng Kết Đan, khả năng thành công lại quá xa vời." Một thanh niên khí chất trầm ổn khác lên tiếng, chính gã đã từng trải qua thời điểm như vậy, tất nhiên sẽ biết rõ bên trong ẩn chứa biết bao nhiêu hung hiểm.

"Đây là… động phủ của Lục đạo hữu phải không?"

Chẳng mấy chốc lại có mấy chục vị tu sĩ Trúc Cơ ở gần đó bị dị tượng thu hút tới, bọn họ dừng cách vị trí kia chừng mấy chục dặm, dùng đôi mắt khó nén được hâm mộ nhìn về phía động phủ của Lục Huyền.

Tấn chức Kết Đan chính là ước mơ tha thiết của tất cả tu sĩ Trúc Cơ.

Trong nhóm này có một vị trung niên một mắt, đối phương chính là Lạc Minh lúc trước cùng tiến vào dược viên Thượng cổ tại lôi hải với Lục Huyền. Gã nhìn về phía động phủ của Lục Huyền, trong mắt thoáng hiện một tia ghen ghét, trong lòng lại điên cuồng nghĩ lại xem mình có từng đắc tội gì với Lục Huyền hay không.

Lôi Chính ở bên cạnh, nhìn về phía động phủ với ánh mắt tràn đầy mong đợi, tâm niệm vừa động, một tấm phù lục truyền tin đã nhanh chóng bắn ra.

Hấp thu càng ngày càng nhiều linh lực, Lục Huyền chỉ cảm thấy kinh mạch trong cơ thể mình vô cùng đau nhức tựa như đã trải qua rất nhiều vòng trùng kích điên cuồng, xương cốt toàn thân không khỏi vang lên những tiếng kẽo kẹt, giống như đang bị một luồng sức mạnh vạn quân đè ép tới, thậm chí bên ngoài làn da còn xuất hiện một vết nứt dài nhỏ, máu tươi từ vết nứt thẩm thấu ra ngoài.

Cũng may từ trước đó, hắn đã tu luyện các loại công pháp luyện thể như 《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》, lại từng phục dụng các loại thiên địa linh vật như Ngọc Lân Quả, Đế Lưu Tương, còn có cả bảo vật lục phẩm Thái Tuế Nhục.

Sau khi nuốt nó vào, vì thân thể Lục Huyền không đủ cường hãn nên phần lớn tinh hoa của Thái Tuế Nhục mới phân tán khắp nơi trong cơ thể.

Đến giờ phút này, dưới áp lực cực lớn, phần tinh hoa của Thái Tuế Nhục còn sót lại đang nhanh chóng tu bổ khiến cho vết thương trên thân thể Lục Huyền dần dần khôi phục như bình tường.

Nó cũng giúp giảm bớt một chút áp lực hắn đang gặp phải trong giai đoạn này.

Chương 846: Kết Đan Thành Công!

Rất nhanh, đã có từng hạt linh tinh cực nhỏ chậm rãi xuất hiện bên trong đan điền, chúng một mực chìm chìm nổi nổi bên trong khí hải như những ngôi sao vương vãi đầy trời.

Lục Huyền nhận thấy mình có vẻ dần mất sức nên khẽ cắn đầu lưỡi, Thánh Anh Đan đã giấu sẵn trong miệng lặng lẽ vỡ vụn, một luồng linh lực thuộc tính âm tinh thuần đến cực hạn theo yết hầu đi xuống, chảy qua tứ chi bách hài, bọc lấy lượng lớn linh lực, hóa thành từng giọt linh dịch tụ hợp vào trong đan điền khí hải.

Linh dịch áp súc và chuyển hóa thành linh tinh càng ngày càng nhiều, hắn đang chậm rãi đi tới bước khó khăn nhất, đó là ngưng tinh thành đan, thần và đan hợp nhất.

Trong lòng Lục Huyền vẫn cực kỳ bình tĩnh, hắn không thèm để ý tới những suy nghĩ có thể khiến tâm ma xuất hiện vào lúc này, linh thức của hắn khống chế những hạt linh tinh nhỏ bé như những ngôi sao treo giữa trời, chậm rãi dung hợp chúng lại với nhau.

Linh tinh nhìn qua giống như tro bụi, cực kỳ khó khống chế, cũng may linh thức của Lục Huyền đã được bảo vật Uẩn Thần Thiếp ngũ phẩm tẩm bổ, hơn nữa còn tu luyện 《 Thần Diễn Kinh 》 nhiều năm, khiến cho linh thức mạnh mẽ hơn tu sĩ Trúc Cơ viên mãn bình thường rất nhiều, nhờ vậy mới có thể hoàn thành một bước này.

Hắn nhìn qua vô số linh tinh chồng chất đan xen nhưng lại phân chia rõ ràng trong đan điền, trong lòng biết đây không phải lúc tiết kiệm bảo vật, mới hít vào một hơi, giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch để trước người kia lập tức tiến vào cơ thể.

Trong đan điền thoáng hiện một mảnh thanh khí mênh mông, chỉ giây lát sau, Lục Huyền đã cảm nhận được linh thức của mình có mối liên hệ chặt chẽ với vô số những hạt linh tinh kia, tựa như trời sinh chúng đã có thể hòa hợp tự nhiên với nhau rồi.

Tâm niệm khẽ chuyển, từng luồng thanh quang hiện lên, cuối cùng một điểm kim sắc cũng sáng lên giữa vô số những viên linh tinh rời rạc nọ. Điểm sáng ấy dần trở nên ngưng thực, nó hóa thành một hạt sáng màu vàng, không ngừng thôn phệ linh tinh màu xanh nhạt xung quanh.

Linh tinh không ngừng áp súc lại, sau đó chậm rãi dung hợp với điểm sáng màu vàng kia… Cuối cùng đã hình thành một viên đan hoàn màu vàng óng sáng ngời, bên trong có ngọn lửa màu xanh nhạt.

Tâm thần Lục Huyền vẫn vững vàng, không lấy đó làm mừng, thần thức giống như lưỡi dao sắc bén, mang theo ý quyết tuyệt thẳng tiến không lùi, hung mãnh phóng tới chỗ viên đan hoàn màu vàng kim kia.

Trong nháy mắt, thần thức như xuyên qua một tấm màng mỏng vô hình, thuận lợi tiến vào bên trong kim đan. Mặt ngoài của kim đan tuôn ra một tia linh tính mạnh mẽ dồi dào, nhẹ nhàng rơi vào trong đan điền khí hải.

Đan thành!

“Rốt cuộc cũng kết đan xong…” Lục Huyền nhìn viên đan hoàn màu vàng óng ánh đang xoay tròn bên trong đan điền,

trong lòng chợt nảy sinh một loại cảm giác ngỡ ngàng như thể bản thân vẫn còn đang ở trong mơ.

Lúc trước, tên tiểu tán tu Luyện Khí tại phường thị Lâm Dương ngày đêm bận rộn chỉ mong kiếm được thêm chút một chút toái linh, trong lòng chỉ muốn sống tạm trong Tu Hành giới, chưa từng nghĩ tới một ngày mình cũng có thể đột phá đến cảnh giới Kết Đan!

Vào thời điểm ấy, hắn còn phải ngẩng đầu hướng ánh mắt đầy hâm mộ nhìn về phía tu sĩ Trúc Cơ trong phường thị, không ngờ mình cũng có một ngày trở thành đối tượng để những tu sĩ khác phải ngưỡng vọng.

"Có thể thuận lợi đột phá đến Kết Đan chủ yếu là nhờ bản thân ta chăm chỉ khổ luyện, cùng với một chút tác dụng của quầng sáng."

Đi đến một bước này, trong lòng hắn lại càng thêm kiên định với ý tưởng trông coi linh điền, thu hoạch quầng sáng phần thưởng.

Ý niệm hiện lên, hắn tinh tế cảm nhận vô vàn biến hóa trong cơ thể. Rõ ràng là thân thể đã ngưng thực mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều, toàn thân tràn ngập sức mạnh, giống như có thể đánh nát cả một ngọn núi chỉ với một quyền, thời điểm linh lực vận chuyển tới hai chân còn có cảm giác bay bổng nhẹ nhàng, tốc độ cũng tăng lên rất nhiều.

Huyết dịch chảy ào ạt, huyết khí tràn đầy đến cực điểm, dù chưa thử nghiệm nhưng hắn cũng có thể nhận thấy sinh cơ cực kỳ cường đại.

Phạm vi cảm giác của linh thức từ hai - ba dặm lúc trước thoáng cái mở rộng đến hơn hai mươi dặm, ý niệm trong đầu nhanh chóng quay ngược trở lại, không có chút ngưng trệ nào,

công pháp tu hành trước kia không rõ tựa như thoáng cái cũng buông lỏng hẳn.

Biến hóa chủ yếu vẫn là linh lực, viên đan hoàn vàng óng kia cung cấp linh lực tinh thuần hơn linh dịch cảnh giới Trúc Cơ không chỉ mười lần mà còn cuồn cuộn không ngừng, như sông lớn tuôn trào mãi không thôi.

"Linh lực tinh thuần phong phú thế này cũng có nghĩa là ta có thể gia tăng số lượng linh thực đang bồi dưỡng lên gấp vài lần." Trong đầu Lục Huyền không khỏi sinh ra một luồng ý niệm như vậy.

Gieo trồng linh thực không có nghĩa là cứ cắm hạt giống xuống linh nhưỡng là chúng có thể thuận lợi chín muồi, mà trong quá trình sinh trưởng của linh thực, còn phải dùng các loại thuật pháp cơ bản như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật để bồi dưỡng, thậm chí một số linh thực cấp cao còn có yêu cầu đặc biệt đối với linh lực.

Hơn nữa, nhằm nâng cao tỷ lệ sống sót, cũng như gia tăng phẩm chất cho linh thực khi thành thục, Lục Huyền vẫn luôn giữ vững nguyên tắc bồi dưỡng tỉ mỉ, khiến cho linh lực và công sức hắn phải bỏ ra trong quá trình bồi dưỡng tất nhiên sẽ cao hơn linh thực sư bình thường rất nhiều.

Bởi linh lực bị hạn chế nên số lượng linh thực trong linh điền chỉ có thể duy trì ở một mức nhất định.

Hiện tại hắn đã tấn thăng lên Kết Đan, đương nhiên số lượng linh thực có thể bồi dưỡng sẽ gia tăng thêm.

Theo hắn được biết, đan hỏa màu xanh nhạt bên trong viên đan hoàn vàng kim kia chính là điểm mấu chốt để tế luyện pháp bảo. Trước mắt trên tay hắn có mấy loại bảo vật ngũ phẩm thích hợp để tế luyện thành pháp bảo, nhưng vì các loại nguyên nhân do tâm thần, linh lực, thời gian vân vân… nên

nhất định hắn phải chọn dùng hay bỏ, không có cách nào tế luyện toàn bộ được.

"Còn một chuyện nhất định phải giải quyết trước khi tế luyện pháp bảo, đó là phải xử lý đám đông tu sĩ bị dị tượng bên ngoài động phủ thu hút tới đây mới được. Khi tấn thăng Kết Đan đã tạo ra động tĩnh hơi lớn, không ngờ lại dẫn tới nhiều Kết Đan Chân Nhân như vậy." Linh thức của Lục Huyền đảo qua bên ngoài động phủ, không khỏi thở dài một tiếng. Hắn nhanh chóng phủ thêm một kiện pháp bào xanh thẫm lên người, thân hình lóe lên, thoáng cái đã đi tới cửa vào động phủ.

Bên ngoài động phủ.

Sau khi dị tượng vòng xoáy linh khí biến mất, phần lớn tu sĩ cũng không vội rời đi.

"Không biết rốt cuộc là tấn thăng thành công hay thất bại đây?" Nữ tu dịu dàng với lôi ti như thác đổ kia thấp giọng nói.

"Đột phá đến cảnh giới Kết Đan vô cùng khó khăn, với tán tu lại càng khó hơn lên trời. Nếu thành công còn tốt, thất bại rất có thể sẽ dẫn tới linh khí bạo động, tâm ma xâm nhập, thần hồn thiếu hụt. Không có đại năng Kết Đan hoặc Nguyên Anh hộ pháp chỉ sợ sẽ…"

"Nếu tên tán tu linh thực sư trong động phủ kia gặp bất trắc thì chẳng phải đây chính là cơ hội để được chia một ít linh thực cao giai sao?" Có người đã sinh ra tham niệm trong lòng như vậy.

Chương 847: Chúng Tu Tới Chúc Mừng!

“Khách quý đại giá quang lâm nhưng Lục mỗ không thể nghênh đón từ xa, xin các vị thứ lỗi.” Đột nhiên một giọng nói trong trẻo truyền đến từ động phủ, ngay sau đó một thanh niên tuấn tú đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh niên này có khuôn mặt nhàn nhã, ung dung, đôi mắt sâu thẳm, nụ cười luôn nở rộ trên môi, linh áp cường đại không tự chủ được một mực tràn ra xung quanh.

Người nọ chính là Lục Huyền vừa mới đột phá tới cảnh giới Kết Đan.

Nhận thấy cảm giác áp bách mãnh liệt truyền đến từ trên người hắn, một đám tu sĩ Trúc Cơ không khỏi cúi đầu, chỉ có vài vị Kết Đan Chân Nhân còn lại vẫn có thể thoải mái ứng phó.

“Chúc mừng đạo hữu tấn thăng Kết Đan, từ nay về sau đại đạo rộng mở.”

“Chúc mừng Lục đạo hữu, đạo hữu trẻ tuổi như vậy đã tấn thăng Kết Đan, nhất định có thể vấn đỉnh Nguyên Anh, chứng được đại đạo.”

“Chúc mừng Lục tiền bối tấn thăng Kết Đan!”

Lục Huyền vừa lộ diện, đủ lời chúc mừng đã liên tiếp vang lên.

“Đa tạ các vị đạo hữu, ta vừa mới may mắn tấn thăng thành công, động phủ có chút đơn sơ, kính mời chư vị nhập phủ nói

chuyện. Bình thường Lục mỗ rất thích gieo trồng linh thực, cái khác không có nhưng linh quả linh tương vẫn đủ dùng.” Hắn cười cười, lập tức mở miệng mời mọi người tiến vào.

Mấy vị Kết Đan Chân Nhân dẫn đầu đưa mắt nhìn về phía nhau, sau đó nhanh chóng gật đầu đồng ý. Mười vị tu sĩ Trúc Cơ cũng theo sát phía sau, cùng nhau tiến vào động phủ của Lục Huyền.

Đi vào tiểu viện, mọi người lần lượt ngồi xuống, linh lực của Lục Huyền khẽ động, các loại linh quả linh tương lập tức được trình lên.

“Mùi vị không tệ, là linh nhưỡng khó gặp, dường như còn có công hiệu tẩy rửa khí tức vẩn đục trong cơ thể.” Một vị trung niên Kết Đan tiền kỳ trầm ổn nếm thử một ngụm Ngọc Tẩy Linh Lộ rồi lập tức m ở tiếng tán dương.

Sau khi tấn chức Kết Đan, tuy bọn họ đã không còn trầm mê với dục niệm ăn uống nhưng gặp được mỹ vị vẫn khiến thể xác và tinh thần con người ta sung sướng vô cùng, càng không cần nói tới chuyện bảo vật này còn có tác dụng đặc biệt.

Ngọc Tẩy Linh Lộ vốn là linh nhưỡng tứ phẩm, cũng là tồn tại hiếm thấy trong các loại linh nhưỡng phẩm giai cao như vậy. Vừa nghe vị trung niên nọ tán dương, mọi người mới dồn dập thưởng thức linh lộ, sau đó đều khen không dứt miệng, đồng thời trong lòng cũng cảm khái sự hào phóng của Lục Huyền.

Xét cho cùng, tu sĩ bình thường rất khó thu thập đủ Ngọc Tẩy Linh Lộ để chiêu đãi nhiều khách nhân như vậy.

“Không ngờ Lục đạo hữu lại có thể bồi dưỡng ra linh quả phẩm chất cao như vậy, còn ủ ra linh nhưỡng thần dị như thế.”

Lục Huyền bồi dưỡng ra rất nhiều loại linh quả, phẩm chất bình quân luôn vượt xa sản phẩm cũng như sản lượng của

những linh thực sư bình thường khác, tất nhiên sẽ khiến một đám tu sĩ phải mở lời tán dương.

"Tại hạ không có sở thích gì khác, chỉ thích trồng ít hoa cỏ trong sân, lúc nhàn rỗi cũng ủ ra một ít linh nhưỡng." Lục Huyền cười đáp.

"Có lẽ các đạo hữu khác chỉ coi việc bồi dưỡng linh thực như một cách để thu hoạch tài nguyên tu hành, nhưng tại hạ thì khác, linh thực với ta có địa vị vượt quá bình thường, thậm chí còn có thể đặt trên cả việc tu hành." Hắn tiếp tục củng cố thiết lập nhân vật linh thực sư của mình ở trước mặt mọi người.

Nhân dịp này hắn cũng thuận tiện kết bạn với rất nhiều Kết Đan Chân Nhân.

Đang nói chuyện phiếm thì đột nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một âm thanh véo von: "Chúc mừng Lục đạo hữu tấn thăng Kết Đan!"

Đồng thời, một vị tu sĩ nho nhã có hai con ngươi màu trắng bạc đã bay từ bên ngoài động phủ vào.

"Tinh Sứ Tề Vô Hành?"

Hầu hết các tu sĩ tìm đến động phủ của Lục Huyền đều đã ở nơi này nhiều năm, tất nhiên sẽ không xa lạ gì với người trước mắt. Mọi người đồng loạt đứng lên, chào hỏi vị tu sĩ nho nhã vừa tới. Đồng thời trong lòng cũng yên lặng thay đổi cách nhìn với Lục Huyền. Hắn được một trong những người cầm quyền của Lôi Hỏa Tinh Động này đích thân tới chúc mừng, thì đương nhiên là vị linh thực sư này cũng có điểm gì đó không tầm thường.

Tu sĩ nho nhã khẽ gật đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống.

"Nghiêm Cửu An của Hải Lâu thương hội dẫn vãn bối tới bái phỏng, chúc mừng Lục đạo hữu tấn thăng Kết Đan!" Đúng

vào lúc này, từ bên ngoài động phủ lại có một giọng nói truyền vào trong tai mọi người.

"Nghiêm Cửu An của Hải Lâu thương hội? Tu vi Kết Đan hậu kỳ! Một trong những người lãnh đạo của thương hội!"

"Sao đối phương lại cố ý tới chúc mừng một linh thực sư vừa mới tấn thăng cảnh giới Kết Đan thế này?"

Ánh mắt mọi người nhìn Lục Huyền lập tức trở nên phức tạp.

Không lâu sau đã có một tu sĩ trung niên khí chất ôn nhuận như ngọc tiến vào động phủ, đi theo đằng sau là một lão giả cao lớn có đôi mắt màu đỏ. Đối phương chính là Mộc đạo nhân của Trích Tinh Lâu từng nhờ Lục Huyền thay mình bồi dưỡng Hài Ma Quan.

"Bái kiến Nghiêm tiền bối, Mộc đạo hữu." Lục Huyền vội vàng tiến lên, kính cẩn thi lễ.

"Lục đạo hữu đừng khách khí thế."

"Biết ngươi tấn thăng Kết Đan, vừa hay ta đang ở gần Thiên Tinh Động nên dẫn theo Mộc tiểu hữu tới động phủ của ngươi cùng góp vui." Nghiêm Cửu An nhếch miệng cười, ôn hòa nói.

"Chúc mừng Lục tiền bối tấn chức Kết Đan!" Phía sau Nghiêm Cửu An, Mộc đạo nhân trước đó từng có duyên gặp mặt vài lần, vừa nói vừa nhìn Lục Huyền với vẻ phức tạp. Phải biết rằng, lão đã dừng ở cảnh giới Trúc Cơ viên mãn này rất nhiều năm, cũng từng thử đột phá Kết Đan mấy lần nhưng vẫn không có kết quả, cũng may có trưởng bối trong nhà hộ pháp nên mới bình yên vô sự.

Bởi vậy hơn ai hết, trong lòng lão hiểu rất rõ quá trình đột phá Kết Đan này khó khăn tới mức nào, chỉ cần một trong ba

thứ linh lực, nhục thân và thần hồn có một chút tỳ vết thôi thì rất có khả năng sẽ thất bại trong gang tấc.

Sau khi biết chuyện Lục Huyền tấn chức Kết Đan, phản ứng đầu tiên của lão chính là kinh hãi tới không thể tin nổi, sau đó lại chuyển dần sang bảy phần hâm mộ ghen ghét, ba phần vui sướng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Mộc đạo hữu đừng khách khí như thế, ta và ngươi cứ xưng hô đạo hữu như cũ là được." Lục Huyền cười nói, hắn có ấn tượng không tệ với vị Mộc đạo nhân này.

Ba người tiến vào tiểu viện.

"Ra mắt Nghiêm đạo hữu." Tinh Sứ Tề Vô Hành là người bước ra nghênh đón đầu tiên, gã lập tức lên tiếng chào hỏi trung niên ôn hòa.

"Tề đạo hữu, không ngờ lại gặp được ngươi ở đây." Nghiêm Cửu An gật đầu, ông ta vốn là một trong những vị lãnh đạo của Hải Lâu thương hội, đương nhiên cũng quen biết với Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động.

"Lục đạo hữu từng chữa trị cho một con linh thú làm bạn với tại hạ nhiều năm, biết hắn tấn thăng Kết Đan nên tại hạ tới chúc mừng một tiếng."

"Thì ra là thế."

Nghiêm Cửu An chắp tay chào mọi người.

"Hiện giờ Lục đạo hữu đang là khách khanh của Hải Lâu thương hội chúng ta, về sau mong các vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn."

"Nghiêm đạo hữu khách khí rồi, đó là chuyện nên làm."

"Quan tâm lẫn nhau, chiếu cố lẫn nhau là đương nhiên."

Nghe đến đây, mọi người lập tức giật mình hiểu ra.

Chương 848: Giờ Bọn Họ Đi Trồng Linh Thực Còn Kịp Hay Không?

Trên thực tế, khách khanh của Hải Lâu thương hội không phải là chức vị mà một tu sĩ bình thường có thể đảm nhiệm được, dù ngươi có cảnh giới Kết Đan hậu kỳ nhưng không có điểm nào đáng để thương hội để mắt thì cũng không đủ tư cách đảm nhiệm chức vị khách khanh này.

Mà hình như Lục Huyền đã trở thành khách khanh của Hải Lâu thương hội trước cả khi tấn chức Kết Đan rồi…

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người đều thấy kinh ngạc đến không tin nổi.

"Rốt cuộc là vị Lục đạo hữu này có chỗ nào thu hút thương hội, chẳng lẽ là thân phận linh thực sư như lời hắn nói?"

Các tu sĩ có mặt đều cảm thấy sức nặng của ba chữ này lập tức tăng lên rất nhiều.

Giờ bọn họ đi trồng linh thực còn kịp hay không?

"Nghiêm đạo hữu và Tề đạo hữu quá khen rồi, ta chỉ có chút tạo nghệ trên phương diện linh thực mà thôi, nhưng vừa hay lại có thể giải quyết mấy chuyện nhỏ có liên quan đến lĩnh vực mình am hiểu, bởi vậy mới được kết duyên với hai vị đạo hữu. Tục ngữ nói, mỗi nghề đều có chuyên môn riêng, chắc các vị đạo hữu hiểu biết hơn ta rất nhiều, chỉ cần thật lòng tha thiết, nhất định Thiên Đạo sẽ không cô phụ sự nỗ lực và cần

cù của ngươi.” Lục Huyền khiêm tốn giải thích, cũng thuận tiện nhét cho mọi người một ngụm canh gà.

Mọi người lập tức hiểu ra.

“Đúng vậy, hắn có được thành tựu hôm nay thì chắc chắn cũng phải hy sinh thứ khác.”

“Tuy hắn am hiểu linh thực nhưng biết đâu luyện đan luyện khí lại không bằng ta?”

“Bỏ bê tu hành, suốt ngày rúc trong động phủ, chắc hẳn bảo vật trên người hắn không nhiều bằng ta? Thậm chí các loại thủ đoạn đấu pháp thần thông cũng không bằng ta?”

Nghĩ vậy, ý niệm trong lòng mấy vị tu sĩ Kết Đan khác lập tức trở nên cân bằng hơn rất nhiều.

Lục Huyền nhiệt tình chiêu đãi mấy người Tề Vô Hành và Nghiêm Cửu An mới tiến vào động phủ.

Nghiêm Cửu An nhìn tình hình sinh trưởng cực tốt của các loại linh thực mọc san sát nhau khắp núi đồi, trong mắt lập tức toát lên vẻ hài lòng.

Sau khi khí linh chỉ ra Lục Huyền có tạo nghệ phi phàm trên phương diện linh thực, ông ta đã cùng mấy người còn lại quyết định mời Lục Huyền đi tới đảm nhiệm vị trí khách khanh của Hải Lâu thương hội.

Để một tu sĩ Trúc Cơ trở thành khách khanh của thương hội là điều trước nay chưa từng xảy ra, bởi vậy hành động này đã bị không ít người trong thương hội phản đối. Do ông ta ra sức bác bỏ ý kiến phản đối của mọi người, cuối cùng mới thành công. Nhưng không ngờ, vừa mới trở thành khách khanh chưa được bao lâu Lục Huyền đã tấn thăng cảnh giới Kết Đan, có thể thấy quyết định của ông ta lúc trước kia sáng suốt tới mức nào.

Mọi người thưởng thức linh quả linh tương, khi men say thấm nhuần, Tề Vô Hành đứng dậy nói với Lục Huyền: "Lục đạo hữu, chúc mừng ngươi tấn thăng Kết Đan, đây là chút tâm ý nho nhỏ, không có gì đáng kể, mong đạo hữu vui lòng nhận cho."

Trước mặt gã chợt xuất hiện một hạt linh chủng chói mắt. Linh chủng này có kích thước bằng nắm tay, trong suốt như ngọc, có cảm giác nó được bao phủ bởi vô số những lớp màng ngọc mỏng, xung quanh hiện ra khí tức màu trắng sữa, từ xa đã cảm nhận được một tia hàn ý rét lạnh.

"Linh chủng này tên là Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên, ngũ phẩm, linh thực thuộc tính Băng cực phẩm, hy vọng Lục đạo hữu có thể bồi dưỡng nó thành công."

"Thế này… là quý giá quá rồi." Tuy Lục Huyền nói thế nhưng ánh mắt lại không thể rời khỏi hạt linh chủng kia. Mỗi hạt linh chủng ngũ phẩm đều là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, dù trong linh điền của hắn đã có đến mấy chục loại linh thực ngũ phẩm nhưng nhìn thấy loại mới, hắn vẫn không nhịn được, rất muốn chiếm lấy nó làm của riêng cho mình.

"Con linh thú được Lục đạo hữu chữa khỏi đã đi theo bên cạnh ta từ khi ta còn ở giai đoạn Luyện Khí, cũng từng cứu ta trong lúc nguy nan mấy lần, tình cảm đôi bên rất sâu đậm. Ngươi giúp ta việc lớn như thế, hôm nay là ngày vui của đạo hữu, tặng một hạt linh chủng cũng không đáng gì." Tề Vô Hành vừa cười vừa nói. Gã dựa vào chuyện bản thân cao hơn một tiểu cảnh giới so với Lục Huyền vừa mới tấn chức Kết Đan, đã cố tình đưa hạt linh chủng này tới trước mặt hắn.

"Vậy nếu tại hạ còn từ chối thì đúng là bất kính rồi." Lục Huyền không từ chối được, cuối cùng chỉ có thể nhận lấy hạt linh chủng kỳ dị kia.

“Lục đạo hữu, ta vội vàng từ thương hội đến, không mang theo thứ gì tốt, phần Ngũ Sắc Thổ này coi như một chút tâm ý nho nhỏ, chúc mừng đạo hữu tấn thăng Kết Đan!” Nghiêm Cửu An cũng theo sau, lập tức lấy một đống linh nhưỡng nhỏ từ trong túi trữ vật ra. Linh quang ngũ sắc quanh quẩn trên linh nhưỡng, tựa như đã hòa thành một thể, có thể cảm nhận được linh lực kinh người từ phía trên.

“Đây là Ngũ Sắc Thổ, ta từng lấy được nó từ một dãy núi ngũ hành tại dị vực, trên đó có linh lực ngũ hành nồng đậm, có thể thúc đẩy những loại linh thực có liên quan tới ngũ hành sinh trưởng.”

“Đa tạ Nghiêm đạo hữu.” Trước lạ sau quen, lần này Lục Huyền rất tự nhiên tiếp nhận đống Ngũ Sắc Thổ nhỏ kia.

Sau đó, hầu như các tu sĩ đến chúc mừng đều lấy ra một món quà nhỏ, tặng cho Lục Huyền làm lễ mừng. Đương nhiên, so về thực lực hay bối cảnh gia sản của bọn họ đều kém hai người Tề Vô Hành, vậy nên quà tặng cũng rất bình thường, nhưng Lục Huyền đều vui vẻ nhận hết.

Thời điểm mọi người ra về hắn còn tặng cho mỗi người một phần linh quả linh tương để đáp lễ. Chẳng mấy chốc bên trong động phủ đã trống trơn, chỉ còn lại một mình Lục Huyền cùng với rất nhiều linh thú đang ẩn nấp sau núi.

Lục Huyền lại thích hoàn cảnh này hơn, tinh thần thoải mái, cứ thế hắn bay một vòng xung quanh động phủ.

Sau khi tấn chức Kết Đan, hắn có thể thoải mái ngự khí phi hành một lúc lâu, chẳng qua tốc độ không bằng được Thanh Phù Lữ, tốc độ linh lực tiêu hao cũng nhanh hơn, chỉ có thể sử dụng trong một số thời điểm đặc biệt.

“Ngũ Sắc Thổ, linh lực ngũ hành, trong động phủ đang có một ít linh thực liên quan tới ngũ hành như Liệt Diễm Quả,

Băng La Quả, Địa Hỏa Tâm Liên vân vân, nhưng chúng chỉ cần một thuộc tính trong ngũ hành, nếu dùng Ngũ Sắc Thổ để bồi dưỡng, đúng là hơi phung phí của trời. Cũng may lúc rời khỏi Thiên Kiếm Tông ta còn mang theo linh thực Ngũ Hành Quả, về sau có thể tập trung gieo trồng nó rồi.”

Linh thức của hắn khống chế Ngũ Sắc Thổ, từ từ rắc đều lên một mảnh linh điền, để nó hòa làm một thể với linh nhưỡng bình thường bên dưới.

Sau khi Ngũ Sắc Thổ được rắc đều, hắn cũng không dừng tay mà đi tới nhổ hai gốc Ngũ Hành Quả từ trong linh điền ra. Lúc trước, khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông, vì biết trước chuyện tông môn di dời nên hắn đã nhanh chóng đi đổi được không ít linh chủng tứ phẩm từ Tư Nông Điện.

Trong nhóm ấy, có hai gốc Ngũ Hành Quả, cùng với phương pháp ngưng chủng Ngũ Hành Quả và Địa Hỏa Tâm Liên, chờ số lượng linh chủng tích lũy đủ nhiều, có lẽ hắn cũng có thể bắt tay vào thử cải tiến chúng thành linh thực phẩm giai cao hơn.

Từ khi chuyển tới Lôi Hỏa Tinh Động này, mấy loại linh thực tứ phẩm hắn mang theo đều đã tiến vào giai đoạn thành thục, đến lúc đó, hắn sẽ nhận được rất nhiều phần thưởng từ bên trong quầng sáng.

Chương 849: 《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》

Sau đó, Lục Huyền tìm một mảnh linh điền trống, lấy hạt linh chủng Tuyết Chướng Băng Liên kia ra rồi thi triển Địa Dẫn Thuật, gieo linh chủng vào trong linh nhưỡng.

Ý niệm khẽ chuyển, Linh Vũ Thuật đã sớm quen thuộc, được hắn vô thanh vô tức thi triển ra, chỉ thấy một đám mây trôi nhanh chóng tập trung lại phía trên linh điền, sau đó từng sợi linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, rót vào bên trong linh chủng.

Tâm trí Lục Huyền tập trung vào hạt linh chủng như từng tầng ngọc mỏng manh chồng chất lên nhau, lập tức hiểu rõ thông tin chi tiết của nó.

【Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên, linh thực ngũ phẩm, khi bồi dưỡng cần gieo nó vào linh nhưỡng, linh quáng băng hàn, dùng linh dịch tính hàn tẩm bổ, sau khi thành thục có thể dùng làm tài liệu chủ yếu của đan dược Băng Ly Đan ngũ phẩm, cũng có thể dùng để phụ trợ tu luyện công pháp, thần thông, nuôi dưỡng linh thú cùng thuộc tính.】

【Ngày phá chướng chính là lúc nở rộ! 】

"Cần linh nhưỡng, linh quáng thuộc tính băng hàn, tuy tạm thời ta không có linh nhưỡng, nhưng linh quáng lại có Băng Phách trăm năm tam phẩm và phiên bản tiến giai đã trải qua tinh luyện của nó là Băng Phách Hoàn tứ phẩm, dùng chúng để bồi dưỡng một gốc linh thực ngũ phẩm vẫn dư sức. Còn linh dịch thuộc tính Băng.. dù ta đã sử dụng khá nhiều U

Tuyền Linh Lâm từng mang theo lúc rời khỏi bí cảnh không trọn vẹn, nhưng phần còn lại cũng đủ để đảm bảo nó sinh trưởng ổn định."

Trong lòng Lục Huyền yên tâm hơn hẳn, hắn lập tức lấy một khối Băng Phách trăm năm từ trong Thao Trùng Nang ra, dùng nắm tay đập một cái hố nhỏ vừa vặn ở bên trên, sau đó bỏ linh chủng Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên vào trong.

"Tinh Sứ Tề Vô Hành và Hải Lâu thương hội cũng hào phóng thật, quà mừng là bảo vật ngũ phẩm còn là thứ mà linh thực sư cần, xem như gãi đúng chỗ ngứa của ta rồi." Hắn nhìn hạt linh chủng trong suốt như pha lê nằm trong Băng Phách trăm năm, lại không khỏi cảm khái một câu.

"Nhưng chỉ cần ta có thể liên tục thu hoạch quầng sáng, thì khẳng định là thực lực của ta sẽ vượt qua bọn họ." Lục Huyền có lòng tin lớn lao với chính mình, ừm nói chính xác hơn là với quầng sáng.

Dù sao thì phần thưởng hắn từng thu hoạch được bên trong quầng sáng cũng chỉ có vài loại ít ỏi đến từ linh thực ngũ phẩm, còn lại đều là linh thực tứ phẩm trở xuống, nhưng chỉ dựa vào những thứ này, hắn đã có thể thuận lợi đột phá Kết Đan, thậm chí thực lực còn mạnh hơn khá nhiều với tu sĩ vừa tấn thăng Kết Đan khác, thì càng không cần phải nói tới một loạt linh thực ngũ phẩm và lục phẩm, thậm chí còn có cả linh thực thất phẩm sắp trưởng thành bên trong linh điền.

Nét mặt hắn vô cùng thản nhiên, thoải mái dạo bước trong động phủ. Tình trạng sinh trưởng của đa số linh thực đều rất tốt, trong nhóm này còn có không ít loại đã bước vào thời kỳ trưởng thành, ngày thu hoạch quầng sáng đã nằm trong tầm tay.

"Ồ? Lại có một búp lá trà Thanh Tịnh Lưu Ly Trà thành thục rồi." Trên cây trà rậm rạp cành lá có hai búp trà màu xanh

nhạt, thanh quang lưu chuyển trên bề mặt lá trà, đứng từ xa ngửi một cái cũng khiến đáy lòng sinh ra cảm giác tươi mát tự nhiên.

Trong hai búp, Lục Huyền chú ý thấy thanh tiến độ bán trong suốt ngay bên dưới búp nằm ở phía trên, đã hoàn toàn kéo căng. Trong lòng hắn mừng rỡ vô cùng, cẩn thận vươn tay hái lá trà màu xanh nhạt kia xuống.

【Lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, sau khi sử dụng có thể gia tăng ngộ tính của tu sĩ, hiệu quả có thể duy trì liên tục trong một khoảng thời gian khá dài, theo thời gian trôi qua sẽ dần yếu bớt, cuối cùng sẽ biến mất hoàn toàn, đồng thời cũng có thể hình thành khí tức thanh linh bên ngoài thân thể tu sĩ, có tác dụng tinh lọc với vật dơ bẩn và tà ma, bách tà bất xâm.】

"Đúng là thứ bảo bối gia tăng ngộ tính, nếu để cho mình dùng thì nhất định phải dùng ở thời khắc mấu chốt." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó lấy một chiếc hộp ngọc tinh xảo từ bên trong Thao Trùng Nang ra, đặt lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà vào trong. Đến đây, ánh mắt hắn lại nhanh chóng rơi vào quầng sáng màu trắng đang lóe lên giữa những cành lá rậm rạp.

Hắn giơ tay ra, nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, thoáng chốc quầng sáng đã vỡ vụn thành những điểm sáng nhỏ bay đầy trời. Điểm sáng ngưng tụ thành một dòng quang hà, nhanh chóng tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Trong đầu lập tức xuất hiện một ý niệm.

【Thu hoạch một mảnh lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, nhận được công pháp tu hành lục phẩm《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bản điển tịch cổ xưa lập tức xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên cuốn điển tịch có

thanh khí lan tỏa, thời điểm mở ra có thể trông thấy cả ngàn vạn câu chữ cực nhỏ đang lưu chuyển bên trong, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Lục Huyền khép cuốn sách ấy lại, tâm thần ngưng tụ trên cuốn điển tịch cổ xưa này, chỉ trong nháy mắt đã biết được tin tức chi tiết về nó.

【《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, công pháp lục phẩm, là công pháp căn nguyên của Huyền Thiên Tông ở dị vực Huyền Thiên giới, có thể tu hành đến Kết Đan viên mãn, sau khi tu luyện thành công, sẽ đạt đến trình độ vạn tà bất xâm, có tính khắc chế mạnh mẽ đối với công pháp hoặc bảo vật tà ma ngoại đạo, đồng thời cũng có thể lĩnh ngộ ra loại thần thông trừ yêu diệt tà từ trong đó.】

"Công pháp lục phẩm!" Lục Huyền vô cùng mừng rỡ.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Kết Đan, công pháp hắn nắm giữ vẫn chỉ có 《 Đại Ngũ Hành Công 》 của Thiên Kiếm Tông khi trước, nhưng nội dung hắn nhận được bên trong bộ công pháp kia chỉ đạt tới cảnh giới Trúc Cơ viên mãn là dừng, không có phần sau khi Kết Đan. Hiện giờ lại nhận được bộ 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 này, nó vừa hay có thể đền bù chỗ thiếu hụt cho hắn.

"Ừm, tuy nói phần lớn tu vi của ta đều đến từ quầng sáng, nhưng công pháp nên có vẫn phải có. Ít nhất là khi linh lực xuất hiện trong cơ thể cũng cần công pháp luyện hóa và hấp thu. Hơn nữa khi tu luyện bộ công pháp này, ta còn có thể lĩnh ngộ ra thần thông trừ yêu diệt tà. Luyện! Nhất định phải luyện cho tốt!"

Lục Huyền thầm hô hào cổ vũ bản thân. Nhưng hắn vẫn tự hiểu lấy mình, muốn dùng ngộ tính của bản thân để tìm hiểu một bản công pháp lục phẩm tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều là xong, bởi vậy hắn cũng không nóng lòng

quá, vẫn luôn duy trì tâm tính bình tĩnh tốt đẹp, mở điển tịch ra, cẩn thận đọc những chữ viết trên đó.

“?” Qua gần nửa canh giờ, hắn khép cuốn điển tịch lại, trong đầu là một mảnh mờ mịt.

“Rốt cuộc là cuốn điển tịch này nói về cái gì thế? Có cảm giác mọi thứ ta đều hiểu nhưng tổng kết lại thì hoàn toàn không hiểu nội dung bên trong đang viết cái gì.” Hắn cảm thấy mình đã đánh giá quá cao bản thân rồi, bởi vậy mới dứt khoát lấy một lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà từ trong túi trữ vật ra rồi nuốt vào bụng.

“Ngộ tính! Mau thêm 999 cho ta!” Một luồng thanh khí nhanh chóng lan tràn từ cổ họng tản ra, chảy khắp toàn thân Lục Huyền, cuối cùng tiến vào thức hải của hắn, kéo dài mãi không tiêu tan.

Chương 850: Lại Trở Về Với Cuộc Sống Bình Thường!

Trong nháy mắt, Lục Huyền chợt có cảm giác suy nghĩ của mình vừa trở nên tỉnh táo sắc bén chưa từng thấy, thậm chí trong đầu hắn cũng bắt đầu sinh ra những lý giải mới về nội dung trên cuốn điển tịch khó hiểu kia.

Cắn thuốc xong, hắn đã có chút lĩnh ngộ rồi cứ trực tiếp đứng yên tại chỗ suy ngẫm, chờ mấy canh giờ sau mới tỉnh táo lại.

"Không hổ là bảo vật ngũ phẩm, lại có thể gia tăng ngộ tính bình thường của ta lên tới cấp bậc thiên tài." Hắn mở mắt ra, trong mắt loé lên một mảnh tinh quang, nhẹ giọng nói.

Có lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà phụ trợ, thoáng cái ngộ tính của hắn đã tăng thêm rất nhiều, xem lại nội dung trên cuốn điển tịch kia cũng không thấy tối nghĩa khó hiểu như ban nãy nữa, thậm chí hiện giờ hắn đã có một chút lý giải bước đầu với công pháp 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 này rồi.

Nhưng công pháp lục phẩm không phải thứ dễ dàng lý giải thấu triệt như vậy, còn cần dùng thật nhiều thời gian đi tìm hiểu mới có thể lĩnh hội thành công, thuận lợi tu hành.

"Đáng tiếc trên cây Thanh Tịnh Lưu Ly Trà này chỉ còn lại một mảnh lá trà." Lục Huyền nhìn Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, trong lòng không khỏi tiếc hận.

Hắn từng mở ra hai quầng sáng đến từ Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, một cái nhận được Thanh Tủy Ngọc Dịch, một cái cho ra 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 lục phẩm, cả hai đều

là bảo vật trân quý khiến hắn cảm thấy không nỡ chia tay mảnh lá trà cuối cùng kia.

Lục Huyền trở lại phòng, lập tức khoanh chân ngồi trên giường, trong lòng âm thầm suy nghĩ, không biết mình có nên tế luyện loại bảo vật ngũ phẩm nào đó thành pháp khí cho bản thân hay không.

Phải biết rằng sau khi Kết Đan, đan hỏa trong Kim Đan của hắn có thể dùng để luyện hóa và tế luyện pháp khí, sau đó dung nhập món pháp khí kia vào trong cơ thể tu sĩ, trở thành pháp bảo.

Pháp bảo được chia thành ba cấp bậc cao, trung, hạ, trong đó pháp khí ngũ phẩm, lục phẩm chỉ có thể tế luyện thành pháp bảo cấp thấp, cứ thế mà suy ra.

Lục Huyền thu hoạch chừng mười loại bảo vật ngũ phẩm, nhưng không phải loại nào cũng thích hợp để tế luyện thành pháp bảo. Hắn biết được điều này bởi ngay trong nháy mắt khi nhận được bảo vật hắn đã nắm rõ toàn bộ đặc tính của chúng rồi.

Hắn không thể tế luyện tất cả những món bảo vật trong tay mình thành pháp bảo, vì làm như vậy, tâm thần và đan hỏa sẽ tiêu hao rất nhiều, ngoài ra còn mất thêm thời gian cùng tinh lực, thậm chí với trình độ linh thức hiện giờ của hắn cũng không thể điều khiển được quá nhiều pháp bảo cùng một lúc.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn đã quyết định sẽ tế luyện hai món bảo vật ngũ phẩm thành pháp bảo trước, theo thứ tự là Thao Trùng Nang và Khổng Tước Minh Vương Kiếm.

Một là bảo vật không gian, có tác dụng rất lớn với linh thực sư như hắn, cái còn lại chính là thủ đoạn mạnh nhất trong tay hắn hiện giờ, lại cộng thêm lai lịch của thứ này không nhỏ,

khả năng tế luyện thành công sẽ cao hơn bình thường một chút.

Những món bảo vật còn lại như Vạn Uế Phiên, Nam Minh Ly Hỏa Võng hay Cửu Thủ Long Đồ, hắn sẽ tạm thời cất đi, để xem có nên tiếp tục sử dụng hay tìm cơ hội dứt khoát bán chúng ra ngoài.

Hắn không từ chối bất cứ một loại linh thực tà dị nào, nhưng với bảo vật tà dị thì khác, nhất là công pháp tà dị, trong lòng hắn vẫn có vài phần mâu thuẫn với chúng, không muốn đi tu luyện. Có thể đây là do thói quen được hình thành trong mấy chục năm ở bên trong Thiên Kiếm Tông, lại cộng thêm khi tu luyện công pháp tà đạo thường phải tạo sát nghiệt, thủ đoạn cực kỳ âm ngoan ác độc, thậm chí khi tu luyện còn có chút nguy hiểm.

Bởi vậy, sau khi có được công pháp 《 Huyết Thần Kinh 》 và thần thông 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 lục phẩm, tới tận bây giờ hắn cũng không có ý định thử đi tu luyện chúng, cũng vì lo lắng trong quá trình tu luyện sẽ có nguy hiểm dị hoá.

“Công pháp với thần thông gì đó thì không cần lo lắng quá nhiều, dù sao ta vẫn còn rất nhiều linh chủng ngũ phẩm và lục phẩm sắp đến kỳ thành thục.” Lục Huyền lạc quan nghĩ trong lòng.

Ảnh hưởng của quá trình tấn chức Kết Đan còn lớn hơn hắn tưởng tượng nhiều lắm, trong quãng thời gian kế tiếp, mỗi ngày đều có tu sĩ đến cửa bái phỏng, muốn kết bạn với Lục Huyền.

Lục Huyền nhiệt tình chiêu đãi từng người, cũng nhân cơ hội này làm quen với khá nhiều Kết Đan Chân Nhân ở xung quanh.

Dần dần, những tu sĩ tới bái phỏng đã ít đi, cuối cùng hắn cũng được trở về với cuộc sống bình thường như trước kia. Mỗi ngày đều quẩn quanh với bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, lại thừa dịp ngộ tính tăng cao, hắn cũng chuyên tâm đi tìm hiểu 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, hiện giờ đã dần tìm ra được một ít manh mối rồi.

Chớp mắt đã qua một tháng, Lục Huyền đi vào linh điền, nhìn mấy chục gốc Băng Huỳnh Thảo với một tầng băng sương hơi mỏng ngưng kết trên phiến lá nằm ngay cạnh chân mình.

Lúc trước vì đột phá Kết Đan, hắn đã dùng Thanh Mộc nguyên khí thoáng thúc giục chúng chín sớm hơn một chút, hiện giờ sau một đoạn thời gian ngắn, lại có thêm bốn gốc Băng Huỳnh Thảo hoàn toàn thành thục. Lục Huyền quen tay hay việc, nhanh chóng ngắt Băng Huỳnh Thảo ra khỏi linh nhưỡng, để vào trong một chiếc hộp ngọc dài mảnh rồi dùng phù lục phong ấn chúng lại, tránh để sinh cơ trong linh thực trôi đi mất.

Ngay sau đó, bóng dáng hắn như một tia lưu quang xẹt qua, bốn quầng sáng màu trắng khẽ lập lòe gần như vỡ tan cùng một lúc, hóa thành bốn dòng quang hà, lần lượt tràn vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phần thưởng tu vi ba năm.】

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phần thưởng tu vi năm năm.】

Bốn quầng sáng, có hai cái mang đến phần thưởng tu vi, đã tăng thêm cho Lục Huyền tám năm tu vi.

“Quả nhiên, sau khi tấn thăng Kết Đan, vì phẩm giai chênh lệch quá lớn nên đã ảnh hưởng tới trình độ phần thưởng bên

trong quầng sáng.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, có vết xe đổ của Linh Huỳnh Thảo cấp thấp, nên từ giai đoạn Trúc Cơ hắn đã bắt tay vào quá trình bồi dưỡng và cải tạo Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm rồi, cuối cùng may mắn là thành công.

Nếu sau khi Kết Đan lại thu hoạch quầng sáng Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, khẳng định là phần thưởng tu vi sẽ giảm bớt rất nhiều.

“Hiện giờ phần thưởng do Băng Huỳnh Thảo tam phẩm mang đến chỉ còn lại một nửa, tu vi đến từ gốc có phẩm chất bình thường đã giảm từ năm năm xuống còn ba năm, phẩm chất tốt lại giảm từ mười năm xuống còn năm năm.”

Đến đây, cũng coi như hắn đã chấp nhận hiệu quả mới của Băng Huỳnh Thảo rồi.

Lại nói, tu hành càng về sau, lượng linh lực cần thiết để nâng cấp sẽ tăng theo cấp số nhân, nếu tu luyện theo phương thức bình thường, dù hắn có dứt khoát tiêu hao chừng tám trăm tới gần nghìn năm tuổi thọ của mình, chỉ sợ cũng khó có thể tới được Kết Đan trung kỳ. Bởi vậy, muốn tăng cấp hắn nhất định phải duy trì quá trình gieo trồng bồi dưỡng Băng Huỳnh Thảo.

Sau khi luyện hóa hấp thu lượng linh lực vừa đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, hắn lại chú ý tới hai quầng sáng còn lại.

Chương 851: Băng Tủy Linh Nhưỡng!

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Băng Tủy Linh Nhưỡng.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bình linh nhưỡng nhỏ đột ngột xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Bình nhỏ ấy có dạng bán trong suốt, hoàn toàn có thể thấy rõ hơn nửa bình linh nhưỡng thuần trắng ở bên trong. Bên trong linh nhưỡng có rất nhiều loại vật chất tương tự như những khối băng vụn, nhẹ nhàng lắc lư một chút, chúng sẽ phát ra tiếng vang sàn sạt, còn phản xạ ra những cảnh tượng mỹ lệ.

【Băng Tủy Linh Nhưỡng, bảo vật tứ phẩm, dùng nhiều loại linh quả thuộc tính Băng và Băng Tủy Ngọc Nhưỡng quý hiếm chế luyện mà thành, hương vị tuyệt vời kỳ lạ, có thể thoáng gia tăng một chút linh lực trong cơ thể tu sĩ, có hiệu quả chữa trị rất mạnh với thương tổn hỏa độc.】

"Lại có thêm một loại linh nhưỡng mới." Lục Huyền nhìn Băng Tủy Linh Nhưỡng trong bình, không nhịn được mà nhẹ nhàng uống một ngụm. Hương thơm mát lạnh xông thẳng lên đầu, có cảm giác bản thân vừa được thưởng thức một lon Cocacola mát lạnh ngay giữa ngày hè chói chang, độ mát mẻ trực tiếp dội thẳng từ đầu xuống đến lòng bàn chân.

"Mát lạnh sảng khoái khiến trái tim như bay bổng!" Bỗng nhiên trong đầu hắn lại xuất hiện câu nói này.

"Linh nhưỡng trong veo mang theo vị chua, Băng Tủy Ngọc bên trong được xử lý bằng một loại thủ đoạn đặc biệt, có

cảm giác mềm mại sàn sạt, mùi vị không tệ.” Hắn đưa ra một chút đánh giá đơn giản.

Quầng sáng cuối cùng lại mang đến một phần thưởng mới.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm】

Ý niệm hiện lên trong đầu, vô số tin tức nhanh chóng tràn vào, thoáng cái đã nhét đầy thức hải của Lục Huyền.

“Các loại linh quả thuộc tính Băng dùng để ủ chế Băng Tủy Linh Nhưỡng cùng với cách xử lý, phối hợp, liều lượng của chúng… còn có phương thức xử lý Băng Tủy Ngọc để giữ được hương vị ngon nhất, sau đó là quá trình dung hợp hai thứ này lại với nhau…”

“Cho người ta cá không bằng dạy người ta cách bắt cá, đưa thẳng phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng cho ta thế này, đúng là quầng sáng tốt.”

Một bình Băng Tủy Linh Nhưỡng không uống được mấy ngụm, nhưng có phối phương thì khác, hắn hoàn toàn có thể ủ chế ra số lượng lớn.

Sau này, trong động phủ của hắn lại có thêm một loại linh nhưỡng mới rồi, lần lượt là Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ và Băng Tủy Linh Nhưỡng, nếu nhiều hơn chút nữa, có lẽ hắn nên nghĩ tới chuyện mở một cửa tiệm chuyên buôn bán linh nhưỡng.

“Còn có Tâm Viên Quả do lão bạch viên ủy thác ta gieo trồng, không biết có thể mở ra phương pháp phối chế Hầu Nhi Tửu độc hữu của tộc bạch viên hay không.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Mười bảy cây Băng Huỳnh Thảo, lúc trước đã hái ba cây, lại cộng thêm bốn cây vừa mới thu hoạch, hiện giờ trong linh điền vẫn còn lại mười cây. Hắn nhất định phải để dành lại vài

cọng ngưng chủng, tích góp thêm một ít linh chủng rồi chậm rãi tăng cao tu vi.

"Số lượng linh chủng Băng Huỳnh Thảo vẫn còn quá ít, về sau không cần thu hoạch Thủy Huỳnh Thảo nữa, dù sao thì tu vi hay bảo vật mở ra đều là thứ vô dụng với ta hiện giờ. Toàn bộ dùng để ngưng chủng, dù khả năng kích thích cải tiến ra linh chủng Băng Huỳnh Thảo không lớn, nhưng có thể rút ngắn thời gian cung ứng trong giai đoạn không đủ linh chủng để dùng." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Giờ phút này, nhu cầu với linh chủng Băng Huỳnh Thảo của hắn đã đạt đến một mức cực cao rồi.

Với tư chất của hắn, sau khi đạt đến cảnh giới Kết Đan, đoán chừng linh lực trong cơ thể vẫn sẽ giữ nguyên ở mức độ như vậy, dù có tu luyện nhiều ngày cũng không thay đổi được gì, một thân tu vi gần như chỉ có thể dựa vào linh thực Băng Huỳnh Thảo để gia tăng.

Hắn dự định sẽ dùng toàn bộ mười gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại để ngưng chủng, cố gắng kiếm thêm một ít linh chủng Băng Huỳnh Thảo làm vốn. Hái vài cọng, thu hoạch vài quầng sáng không mang đến nhiều tác dụng với người đã Kết Đan như hắn, còn không bằng dùng chúng để mở rộng sản lượng, đến lúc đó sẽ được bù đắp gấp bội.

Sau khi thu hoạch kha khá, hắn tiếp tục đi tuần tra bên trong linh điền. Từ khi tới Lôi Hỏa Tinh Động, rất nhiều linh thực mới trồng xuống đều đã lần lượt tiến vào giai đoạn trưởng thành.

Có vô số tia lôi mang màu trắng bạc nhỏ bé trút xuống trên chiếc lá sen thuần trắng của Lôi Bạo Liên tứ phẩm, có cảm giác chúng đã hình thành một ngọn thác nước lôi điện nhỏ rồi. Khi linh lực tiếp xúc với linh thực, có thể cảm nhận được bên

trên truyền đến cảm xúc nóng nảy, giống như lôi quang phía trên có thể phát sinh bạo động bất cứ lúc nào.

Trên cành lá của Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm kết xuất ra năm nụ hoa nho nhỏ, hiện lên năm loại màu sắc, mỗi nụ hoa nhỏ đều có linh lôi ngũ hành tương ứng nhẹ nhàng lưu chuyển.

Cành lá Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm có màu tím sáng, ung dung hoa lệ nhưng lại đồng thời toát lên khí tức lôi đình cường đại, mỹ lệ và nguy hiểm cùng tồn tại.

Trải qua nửa năm được lôi dịch thuộc tính Mộc trong bí cảnh của Lôi Hống Thú uẩn dưỡng, cuối cùng trong quầng sáng màu xanh của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm cũng mọc ra một cái mầm non be bé. Hình thái của mầm non không theo bất cứ quy tắc nào, nhìn qua sẽ cảm thấy nó rất giống một tia chớp bị ai đó trực tiếp cắt xuống, đâm vào linh nhưỡng, bên trong ẩn chứa linh lực thuộc tính Lôi tinh thuần.

"Không ngờ sau khi tới Lôi Hỏa Tinh Động này ta lại ngoài ý muốn có được nguyên bộ linh thực thuộc tính Lôi." Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Từ tứ phẩm tới tận thất phẩm, xem như nhất mạch đồng nguyên (cùng một mạch, chung cội nguồn).

"Đến lúc đó hẳn là ta có thể mở ra rất nhiều loại pháp khí, công pháp, thần thông thuộc tính Lôi?"

Suy đoán này hoàn toàn không vô căn cứ, bởi hắn đã tìm tòi ra một chút quy luật của phần thưởng bên trong dựa vào quá trình thu hoạch quầng sáng khi trước.

Lục Huyền cũng không dừng lại lâu đã tiếp tục đi kiểm tra linh điền.

Ở khu vực linh thực cấp cao, linh chủng Tọa Phật Liên mới có được không lâu vẫn chưa được dựng dục ra, chỉ có thể ngẫu

nhiên nhìn thấy hư ảnh của một chú tiểu nhỏ tràn đầy Phật tính xuất hiện trên không trung.

Chú tiểu ấy mỉm cười, ung dung ngồi trên linh chủng, nhưng chỉ cần một cơn gió thổi cỏ lay lướt đến là lập tức biến mất không còn thấy đâu nữa.

Thực Quỷ Ác Đằng lấy được từ hội đấu giá của Hải Lâu thương hội thì khác, vì lúc có được, nó đã là cây non nên giờ cũng phát triển hơn nhiều rồi, phía trên linh thực còn ngưng kết ra mấy cái âm vật nho nhỏ có âm khí cực kỳ tinh thuần.

Lục Huyền thử một chút rồi đưa ra kết luận, dường như mấy thứ âm vật này chỉ có thực lực Luyện Khí cấp thấp, chúng có thể vận dụng âm khí nhập thể, cũng có thể bị động sử dụng mấy đạo huyễn thuật đơn giản, hiệu quả hơi ít nhưng có còn hơn không.

“Chờ sau khi ngươi trưởng thành đến một giai đoạn nhất định, ta lại đi bắt mấy con lệ quỷ đến bồi dưỡng ngươi.” Lục Huyền lẩm bẩm một câu, sau đó lấy ra pháp khí Tang Hồn Chung từ trong túi trữ vật, ép mấy luồng oan hồn phải chui ra ngoài.

Oan hồn vừa xuất hiện, Thực Quỷ Ác Đằng như ngửi được mỹ vị tuyệt thế, đám dây leo trên người nó bắn ra nhanh như chớp, trực tiếp kéo mấy luồng oan hồn kia vào bên trong linh thực.

Chương 852: Cày Cấy Một Phần Thu Hoạch Nhiều Phần!

"Lục mỗ thiện tâm, không thể đứng yên nhìn cảnh ăn sống ác quỷ thế này được." Lục Huyền cảm thán một tiếng rồi đi tới khu vực linh thực âm phủ.

Nhục Linh Thần vừa cảm ứng được khí tức của hắn, đã vui vẻ nhảy chân sáo tới trước mặt Lục Huyền. Lục Huyền kéo đỉnh đầu tròn trịa của nó lên, lấy một lượng lớn huyết nhục không biết là của yêu thú hay của tu sĩ từ trong túi trữ vật ra rồi ném cho quả cầu thịt này.

Lớp da lông màu máu bao phủ bên ngoài quả cầu thịt lập tức mở rộng, để lộ ra từng cái miệng nhỏ nhắn dày đặc bên trong, cả đám hút mạnh một cái. Huyết nhục còn đang bay lơ lửng trên không trung trực tiếp hóa thành một mảnh sương máu, giống như mũi tên nhọn tràn vào trong cơ thể Nhục Linh Thần.

"Dường như tốc độ hấp thu huyết nhục của nó lại nhanh hơn trước vài phần rồi, thực lực cũng tương đương với tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ. Đúng là thực lực tăng trưởng rất nhanh, nhưng còn phải tìm cơ hội cho nó ra ngoài thực chiến một phen, nghiệm chứng chiến lực thật sự của viên thịt tròn vo này."

Mặc kệ Nhục Linh Thần vui vẻ tiêu hóa thức ăn, Lục Huyền đi tới khu vực gieo trồng của nhóm linh thực âm phủ,

sau đó thuần thục lấy ra âm hồn, huyết nhục, hài cốt vân vân … coi như chất dinh dưỡng để bồi dưỡng chúng.

Cách đó không xa chợt truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Lục Huyền nhìn theo hướng ấm thanh phát ra, chỉ thấy Sát Mỗ Thụ Yêu vẫn còn trong giai đoạn mầm non đang đánh một trận kịch liệt với Yêu Quỷ Đằng. Ngũ quan hệt như bà lão già nua trên thân Sát Mỗ Thụ Yêu không ngừng vặn vẹo, dường như nó đang cực kỳ phẫn nộ, đồng thời rất nhiều nhánh cây màu đen nhánh như loạn thương hung hăng bay ra, điên cuồng đâm về phía Yêu Quỷ Đằng phía trước.

Dây leo chính của Yêu Quỷ Đằng đang lười biếng nằm sấp trên mặt đất, chỉ vươn ra một đoạn cành cây nhỏ, hoặc chặn, hoặc vỗ, hoặc đẩy, hoặc cuốn, nhẹ nhàng đánh lui toàn bộ những cành cây màu đen nhanh của Sát Mỗ Thụ Yêu. Nó cũng giống như Sát Mỗ Thụ Yêu, tuy bản thân là linh thực nhưng lại có đặc tính của yêu thú, đều có tính công kích cực mạnh, nhưng dù sao nó cũng được Lục Huyền nuôi dưỡng nhiều năm rồi, hai bên lại cùng một phẩm giai, tất nhiên là thực lực của nó thừa sức nghiền ép Sát Mỗ Thụ Yêu mới mọc ra chưa bao lâu kia.

“Chán chết đi được, đúng là chán chết đi được. Cứ tưởng từ khi tiến vào động phủ, ngươi đã trưởng thành hơn nhiều, nhưng không ngờ vẫn nhỏ yếu như thế. Đợi trưởng thành thêm chút nữa rồi hãy tới khiêu chiến với ta, ta mới là linh thực mạnh nhất động phủ.” Lục Huyền cảm nhận được suy nghĩ này từ trên thân của Yêu Quỷ Đằng, khiến hắn không khỏi bật cười.

Yêu Quỷ Đằng thu hồi nhánh xúc tu đã phân ra rồi xẹt một tiếng, để lại một bãi dịch nhờn màu xám trên mặt bà lão già nua, sau đó mới đắc ý rời đi.

Dường như bà lão già nua trên thân cây đã bị hành động này của Yêu Quỷ Đằng sỉ nhục cực mạnh khiến cho gương mặt kia càng thêm vặn vẹo đầy phẫn nộ, nhưng biết làm sao được, nó chỉ có thể tùy ý để mặc cho đống dịch nhờn màu xám kia chảy xuống.

"Không ngờ hai cây linh thực này còn có thể biểu diễn một đoạn phim thú vị như vậy." Lục Huyền có chút buồn cười, hắn đưa mắt nhìn bãi dịch nhờn vốn là ký hiệu đặc hữu của Yêu Quỷ Đằng, đột nhiên trong đầu lại nảy ra một loại suy nghĩ xấu xa.

"Khuôn mặt, bắn ra, dịch nhờn."

Dường như hắn đã từng trông thấy cảnh tượng này ở nơi nào đó rồi…

Hắn khẽ lắc lắc đầu, lại thi triển ra một đạo Thanh Tịnh Chú cho chính mình rồi tiếp tục bồi dưỡng đống linh thực âm phủ.

Sau nhiều lần thu hoạch liên tiếp, số lượng linh thực tà dị trong khu vực linh điền âm phủ đã ít đi rất nhiều.

Dưới sự thúc giục của hắn, cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu lại sinh ra hai hạt linh chủng Tử Chu mới, nhưng sau khi xem xét trạng thái của nó, Lục Huyền có cảm giác bản nguyên của Mẫu Chu đã ít đi một chút, đoán chừng hành vi này không thể lặp lại nhiều lần được.

Trong linh điền có không ít linh thực sắp trưởng thành, cũng có nhiều loại linh thực cao giai đang trong thời kỳ thành thục. Ví dụ như Tâm Viên Quả ngũ phẩm có được từ chỗ lão bạch viên, Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm được Phục Ma Quyết tẩm bổ hồi lâu, U Tuyền Hoa ngũ phẩm trong linh điền âm phủ, cùng với Phượng Hoàng Mộc lục phẩm có phẩm giai cao nhất, cũng đã lấy được từ khá nhiều năm về trước!

Lục Huyền vô cùng chờ mong ngày Phượng Hoàng Mộc thành thục, dù sao hắn cũng mở ra mấy loại bảo vật lục phẩm từ các gốc linh thực ngũ phẩm rồi.

Hắn nhận được Phượng Hoàng Mộc này từ khi còn ở trong giai đoạn Trúc Cơ tiền kỳ, vượt cấp bồi dưỡng nhiều năm, phẩm giai của linh thực lại lên tới lục phẩm nên rất có thể khi nó thành thục, bên trong quầng sáng sẽ mở ra bảo vật cấp bậc thất phẩm, cũng chính là cấp bậc Nguyên Anh.

"Không còn cách nào khác, ta cày cấy một phần lại thu hoạch được nhiều phần, làm ruộng chính là vui vẻ như vậy đấy." Hắn cười hắc hắc mấy cái rồi trở lại trong phòng, tiếp tục tìm hiểu 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, đồng thời cũng dùng đan hỏa tế luyện hai món bảo vật ngũ phẩm là Thao Trùng Nang và Khổng Tước Minh Vương Kiếm.

Sau khi ngộ tính gia tăng, tuy tốc độ hấp thu linh lực không tăng thêm bao nhiêu nhưng cảm ngộ của hắn đối với các loại công pháp đã bước sang một giai đoạn hoàn toàn mới, cũng coi như gián tiếp gia tăng tiến độ tu hành.

Thoáng cái đã qua một tháng, trong khoảng thời gian này, chiếc lá trà cuối cùng trên gốc Thanh Tịnh Lưu Ly Trà đã hoàn toàn thành thục, Lục Huyền lại nhận được một giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch lục phẩm từ bên trong quầng sáng, nhưng hắn đã tấn chức Kết Đan, hiện giờ thứ này không còn nhiều tác dụng với hắn nữa.

Tiến độ tế luyện Khổng Tước Minh Vương Kiếm rất thuận lợi. Ở thời điểm hiện tại, lưỡi kiếm có thể tự do biến hóa lớn nhỏ, thoáng động tâm niệm là chui vào trong Kim Đan, để đan hỏa bên trong tùy ý luyện hóa rồi.

《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 cũng tiến triển rất nhanh, hiện giờ hắn đã bắt tay vào tu luyện, đương nhiên, đây

vốn là điều không thể nếu ngộ tính của hắn vẫn còn giậm chân tại chỗ như trước kia.

"Giai đoạn lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà có hiệu quả mạnh nhất đã qua, giờ tiến vào thời kỳ bình ổn rồi giảm dần, có lẽ phải qua một đoạn thời gian dài nữa hiệu quả gia trì mới yếu bớt. Bởi vậy ta cũng không cần tận dụng từng chút thời gian để tu luyện như lúc trước nữa, cũng đến lúc nên ra ngoài rồi." Lục Huyền đứng dậy, thấp giọng nói.

Trước mắt, hắn đang có mấy chuyện cần giải quyết gấp.

Đầu tiên là hai loại linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc và Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm do thiếu điều kiện tất yếu để bồi dưỡng nên từ khi lấy được đến giờ, hắn vẫn chưa bắt đầu bồi dưỡng chúng được, phải mau chóng giải quyết việc này.

Lúc trước, Lục Huyền từng nghe qua tin tức về Nguyên Từ linh sơn hoặc là linh quáng từ chỗ Mộc đạo nhân, hiện giờ hắn đang định tới Trích Tinh Lâu hỏi thăm vị trí cụ thể của chúng. Nếu được thì xem tình hình rồi quyết định nên mua hay là thuê, hoặc tự mình đến đó một chuyến.

Về phần Cửu Nho Bảo Thụ, hắn cũng muốn xem lần này có thể tìm được một tu sĩ Nho đạo từ trong mười tám bí cảnh của Thiên Tinh Động, sau đó thuê đối phương tới hỗ trợ mình bồi dưỡng linh thực hay không.

Chương 853: Ba Việc Cần Nhờ!

Ngoài ra Lục Huyền còn có ý định sẽ thuê lại hoặc mua một cửa hàng nhỏ. Cửa hàng này sẽ dùng để bán ra một ít linh thực và bảo vật từ tứ phẩm trở xuống. Cũng chẳng còn cách nào khác, hiện giờ trong tay hắn đã tích lũy quá nhiều linh thực và bảo vật rồi!

Chỉ riêng Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm ít nhất cũng có tới bảy - tám chục cái, thậm chí qua một đoạn thời gian ngắn nữa sẽ có thêm chừng mấy chục cái.

Còn Uẩn Linh Đan, Thủy Hành Châu, Thủy Long Phù mở ra từ đám Thủy Huỳnh Thảo lại càng nhiều đến không đếm xuể.

Hiện giờ, hắn đã có cảnh giới Kết Đan, vốn không cần dùng tới những thứ kia nữa, nhưng nếu cứ cất đi thì hơi lãng phí, không bằng bán ra đổi lấy một chút linh thạch. Tích lũy lại cũng là một khoản linh thạch lớn.

Nhưng nếu bản thân hắn thường xuyên mở sạp bán hàng thì chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng tới quá trình làm ruộng và tu hành.

Lục Huyền cũng từng nghĩ tới chuyện bán toàn bộ mấy thứ này cho Hải Lâu thương hội và các cửa hàng khác, nhưng giá qua trung gian sẽ có khác biệt rất lớn với giá tự bán, mà hắn lại không tiện lợi dụng thân phận khách khanh để dùng việc công xử lý việc tư, tự nâng giá vì lợi ích cá nhân, nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng bằng tự mình bán ra.

Bởi vậy hắn mới nảy ra sáng kiến sẽ mua hoặc thuê một cửa hàng nhỏ bên trong Trích Tinh Lâu rồi thuê một tu sĩ đáng tin đi xử lý hàng hóa trong tay, còn bản thân hắn sẽ định kỳ ra ngoài một chuyến để cung cấp bảo vật và thu linh thạch từ cửa hàng là được.

Mở cửa hàng trong Trích Tinh Lâu thì không cần lo về chuyện an toàn, đây chính là thế lực lớn thứ hai Ly Dương cảnh, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám gây sự tại nơi này.

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn thu thập một phen rồi dặn dò Thảo Khôi Lỗi trông coi linh điền cho tốt, sau đó khởi động hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm bảo vệ động phủ còn bản thân nhanh chóng đi tới Trích Tinh Lâu.

Hắn vừa tiến vào Hải Lâu thương hội, nữ tu lâu chủ vẫn còn vẻ quyến rũ kia đã đi ra nghênh đón.

"Lục tiền bối, chúc mừng ngài tấn thăng Kết Đan!" Nữ tu cúi người, kính cẩn thi lễ, dáng người có lồi có lõm cực kỳ thu hút.

"Chào Văn đạo hữu."

"Lục tiền bối!"

"Lục tiền bối!"

Từng giọng nói lanh lảnh êm tai liên tiếp vang lên, trên đường đi, phần đông thị nữ, hộ vệ trong phân lâu đều nhao nhao chào hỏi hắn, khiến rất nhiều tu sĩ trong đại sảnh đều phải nhìn về phía này với ánh mắt tò mò.

Lục Huyền quen thuộc đi tới phòng của Mộc đạo nhân.

"Lục tiền bối, sao ngài lại tới đây." Lão giả cao lớn có đôi mắt đỏ vừa thấy Lục Huyền đã vội vàng đứng dậy, một tòa bảo lâu tạo hình quái dị cũng theo sát phía sau lão.

“Cứ ở trong động phủ mãi cũng buồn chán nên ta ra ngoài hít thở không khí một phen. Ngoài ra ta tới đây cũng có mấy chuyện muốn nhờ Mộc đạo hữu giúp đỡ.” Lục Huyền cười nói.

“Xin Lục tiền bối cứ nói, vãn bối nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lão giả vội vàng bày tỏ thái độ.

“Đầu tiên, ta nhớ lúc trước mình từng tán gẫu với đạo hữu về tin tức có liên quan đến Nguyên Từ linh sơn hoặc linh quáng, không biết đến giờ đạo hữu đã có manh mối gì chưa?”

“Ta đã hỏi qua trưởng bối trong tộc rồi, nghe nói trên Nguyên Phong đảo tại hải ngoại từng xuất hiện một tòa Nguyên Từ linh sơn, nhưng đã qua rất nhiều năm, giờ cũng không biết nó có còn ở nơi đó nữa không.”

“Nguyên Phong đảo à?” Lục Huyền hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

“Khu vực phía Bắc của Trung Châu là một vùng hải dương vô biên vô tận, bên trong có rất nhiều đảo cùng với vô số bí cảnh nhưng cũng ẩn giấu rất nhiều hải thú, tà ma hung hiểm và một ít tu sĩ bỏ trốn vào trong đó, Nguyên Phong đảo chính là một hòn đảo lớn trên vùng hải dương này. Hơn hai trăm năm trước tiền bối trong tộc ta từng xông vào Nguyên Phong đảo và nhìn thấy một tòa Nguyên Từ linh sơn tại đó, nhưng thể tích linh sơn quá lớn mà tiền bối lại không có thần thông liên quan để thu hoạch, đến cuối cùng, chỉ có thể tiếc nuối rời đi.”

Lục Huyền khẽ gật đầu: “Đa tạ Mộc đạo hữu, ta sẽ tìm hiểu thật kỹ rồi mới đưa ra quyết định.”

“Chuyện thứ hai cần nhờ là ta ngẫu nhiên nhận được một món bảo vật Nho đạo, đáng tiếc là bản thân không cách nào nhìn ra điểm huyền bí trong đó, nên muốn tìm một tu sĩ tinh thông Nho đạo trong Trích Tinh Lâu hoặc Thập Bát Tinh Động

tới hỗ trợ phá giải. Mộc đạo hữu ở trong Trích Tinh Lâu đã nhiều năm, mạng lưới quan hệ rộng lớn hơn ta không biết bao nhiêu lần, không biết ngươi đã từng nghe nói đến nơi nào có Nho tu tồn tại hay chưa? Trúc Cơ tiền kỳ hoặc là Luyện Khí cao giai đều được.” Hắn nhẹ giọng hỏi lão giả.

“Tu sĩ Nho đạo à? Ở Đại Hạ cảnh thì dễ dàng tìm được người phù hợp với yêu cầu của tiền bối hơn, nhưng ở Thiên Tinh động này lại khá hiếm thấy, ta phải hỏi thăm đám hảo hữu xem sao đã.” Lão giả cao lớn trầm ngâm một hồi mới chậm rãi đáp.

“Còn chuyện cuối cùng, ta muốn hỏi thăm Mộc đạo hữu một chút, nên làm cách nào để mua hoặc thuê một cửa hàng bên trong Trích Tinh Lâu? Vị trí hay diện tích đều không thành vấn đề.”

“Một cửa hàng ư?” Mộc đạo nhân nghe vậy, trong mắt lập tức xuất hiện vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

“Không sai, Mộc đạo hữu cũng biết lai lịch của ta đấy. Năm đó khi gia tộc lụi bại rồi phân tán, ta từng nhận được không ít bảo vật từ bảo khố của gia tộc, trước giờ vẫn cất giữ bên trong túi trữ vật, vốn định giữ làm kỷ niệm, nhưng sau khi đột phá Kết Đan, linh thạch trên người đã tiêu hao gần hết, tu hành cơ bản cũng khó duy trì. Sau khi suy tính hồi lâu, đã ta nảy ra sáng kiến muốn tìm một cửa hàng để bán số bảo vật trong tay ra, đổi lấy một chút linh thạch, nhằm đảm bảo những nhu cầu cơ bản của việc tu hành.” Lục Huyền bịa ra một lý do thích hợp từ bối cảnh mình từng dựng lên lúc trước.

Trước đây, khi đến phân lâu của Hải Lâu thương hội này để bán Thanh Vi Ngọc Tỏa, hắn đã bịa ra một bối cảnh như vậy, giờ cũng thuận thế mà dùng lại lần nữa.

Lại nói, nếu về sau trong cửa hàng của hắn xuất hiện lượng lớn bảo vật thì vẫn có thể dùng lý do này để giải thích, tránh

chuyện bị người khác hoài nghi nhóm bảo vật kia có lai lịch bất chính.

Linh thực không nằm trong phạm vi này, nhưng một khi số lượng bảo vật tam phẩm và tứ phẩm còn lại đạt tới mức độ khủng bố thì chắc chắn sẽ có người sinh nghi. Để phòng tránh những phiền phức này, nên từ đầu Lục Huyền đã tìm cho mình một cái cớ cực kỳ thích hợp như vậy.

Về phần bảo vật ngũ phẩm và thậm chí là lục phẩm thì trước mắt hắn không định bán qua cửa hàng mà sẽ tìm một con đường khác để xử lý. Hắn hoàn toàn có thể dùng chúng làm vật ngang giá, trao đổi linh chủng, thai noãn linh thú hoặc những vật liệu cần thiết cho bản thân…

“Không còn cách nào khác, tu hành không dễ dàng, đành phải làm chút buôn bán nhỏ để kiếm thêm linh thạch thôi.” Hắn nhìn vẻ giật mình hiểu ra vừa lóe lên trong mắt lão giả, mới cười khổ nói.

“Đúng vậy, hiện giờ tiền bối vẫn là tán tu, mà tài nguyên Kết Đan cần có lại là một con số không tưởng, kiếm được chút nào vẫn hay chút ấy.” Mộc đạo nhân gật đầu phụ họa.

Chương 854: Có Một Tiệm Tạp Hóa!

Mộc đạo nhân vốn không hề lo lắng chuyện Lục Huyền mở cửa hàng sẽ cướp mất mối làm ăn của Hải Lâu thương hội, dù sao đối phương cũng chỉ là một linh thực sư xuất thân từ tán tu mà thôi, dù có tu vi Kết Đan nhưng số lượng bảo vật hắn có thể lấy ra cũng có hạn, không thể tạo thành uy hiếp với Hải Lâu thương hội vốn có mạng lưới làm ăn buôn bán phủ rộng khắp các giới vực được.

"Ta sẽ đi hỏi thăm giúp Lục tiền bối, gần đây tình hình tu hành không tốt lắm nhưng tìm một cửa hàng nhỏ vẫn không thành vấn đề." Lão giả tự tin hứa hẹn với Lục Huyền.

"Không cần gấp gáp, cứ từ từ cũng được." Lục Huyền nhẹ giọng nói: "Ngoài ra ta còn muốn thuê một tu sĩ làm người quản lý tạm thời của cửa hàng, phụ trách chuyện mua bán các loại bảo vật bên trong cửa hàng. Dù sao thì bình thường thời gian của ta cũng được dùng để bồi dưỡng linh thực và tu hành, không có dư thừa tinh lực đi trông coi cửa tiệm. Chẳng biết Mộc đạo hữu có đề nghị gì tốt không?"

"Yêu cầu khi thuê tu sĩ làm người quản lý tạm thời cũng không thấp, cần đối phương thành thật đáng tin, thông minh lanh lợi, giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, còn cần tinh thông các loại tri thức như hiểu biết về pháp khí, phù lục, đan dược… Theo ta biết, bình thường sẽ có hai phương thức để thỏa mãn nhu cầu này, một là tìm kiếm người trong nghề, loại người này bình thường đều có uy tín không tệ, sẽ giúp đạo hữu tiết kiệm được khá nhiều thời gian và công sức, nhưng giá

thuê hơi cao. Loại thứ hai là bản thân đạo hữu tự tới chợ tán tu sàng lọc, làm như vậy giá thuê sẽ rẻ hơn một chút, nhưng tu sĩ tìm được chưa chắc đã đáng tin."

"Đúng rồi, còn một cách nữa nhưng không biết Lục tiền bối ngài có đồng ý hay không?" Đột nhiên lão giả cao lớn nhớ tới chuyện gì đó, chợt hưng phấn mở miệng hỏi: "Tiền bối có thể thử mượn một tu sĩ từ thương hội, chỉ cần trả thù lao mỗi tháng là được."

"Dưới tình huống bình thường, những người được thương hội đào tạo ra đều đã trải qua khá nhiều năm huấn luyện, bối cảnh xuất thân trong sạch, giỏi về phỏng đoán lòng người, kiến thức rất rộng, đáng để tin tưởng."

"Nếu tiền bối lo đối phương trộm mất bảo vật linh thạch của cửa hàng thì có thể mua một ít phù lục trận pháp giám sát từng góc nhỏ bên trong cửa hàng, hoặc là vận dụng thuật pháp hay kỳ trùng truy tung, cũng có thể thành lập khế ước để hạn chế hành vi của đối phương." Lão giả cao lớn chậm rãi nói, mỗi một đề nghị đều có tác dụng không nhỏ với Lục Huyền.

"Được, vậy thì thuê một vị quản sự trong thương hội làm người quản lý cửa hàng của ta đi, giới tính không hạn chế, tu vi tốt nhất là ở giai đoạn Luyện Khí cao giai tới Trúc Cơ sơ kỳ." Lục Huyền nghe xong cũng cảm thấy cách làm này rất ổn.

Hải Lâu thương hội vốn là nhà buôn lớn nhất Ly Dương cảnh, tố chất tu sĩ được bọn họ huấn luyện chắc chắn sẽ cao hơn đối tượng được môi giới nhiều, hơn nữa bản thân hắn còn là khách khanh của thương hội, đôi bên có khá nhiều mối ràng buộc với nhau, có thể nói đây chính là lựa chọn tốt nhất rồi.

"Vậy làm phiền Mộc đạo hữu giúp ta đi tìm một cửa hàng và tu sĩ thích hợp." Hắn chắp tay nói với lão giả cao lớn.

“Việc ta nên làm mà thôi.” Mộc đạo nhân đáp lễ, sau đó đã nhanh chóng rời khỏi phân lâu của thương hội.

Lục Huyền lại đi tới khu lãnh đạo cao tầng của phân lâu, xử lý một ít sự vụ rườm rà của mình.

Tổng bộ thương hội có gửi một ít linh thực cổ quái kỳ lạ từ bốn phương tới, lai lịch và công dụng của chúng đều chưa thể xác định được, bởi vậy bên trên mới giao chúng cho khách khanh tinh thông linh thực như hắn phân biệt.

Lục Huyền có năng lực đặc thù nên đương nhiên chuyện phân biệt được bảy - tám phần công dụng của những loại linh thực kia là điều cực kỳ dễ dàng với hắn. Nhưng để tránh tạo ra danh tiếng quá lớn cho mình, hắn chỉ hàm hồ nói sơ qua một chút chứ không để lộ toàn bộ tin tức về linh thực.

Đương nhiên, chỉ với một chút xíu tin tức hắn tiết lộ ra thôi cũng đủ để các vị lãnh đạo thương hội cực kỳ hài lòng với công việc của hắn rồi, thậm chí đánh giá về Lục Huyền trong lòng bọn họ cũng cao hơn hẳn.

“Lục tiền bối, ta đã tìm được một gian cửa hàng rồi, ngài có muốn cùng đi qua xem thử không?” Hôm đó, Mộc đạo nhân tìm tới chỗ Lục Huyền, hào hứng nói với hắn như vậy.

Lục Huyền gật đầu, rồi nhanh chóng cùng lão đi tới chỗ cửa hàng kia. Cửa hàng này nằm dưới Trích Tinh Lâu, diện tích mỗi tầng của Trích Tinh Lâu đều rất rộng lớn, lão giả cao lớn dẫn theo Lục Huyền đi tới cuối một con đường.

“Chính là chỗ đó, vì gia đình này xảy ra biến cố nên chủ cửa hàng mới định chuyển nhượng lại cửa hàng.”

Lục Huyền quan sát xung quanh, thấy nơi này có không ít tu sĩ lui tới, chủ yếu là cảnh giới Luyện Khí, một phần nhỏ là tu sĩ Trúc Cơ, ở gần cũng có mấy cửa hàng nhỏ, nhưng các

loại tài nguyên tu hành bán ra lại khác nhau, có nhà chuyên đánh sâu vào phù lục, cũng có nhà chỉ bán trận pháp trận bàn.

"Vị trí coi như tạm được."

Hắn đi theo Mộc đạo nhân tiến vào bên trong cửa hàng. Không gian bên trong không quá lớn, có mấy cái giá gỗ cổ kính, trên giá gỗ không có vật gì, phía sau có một cánh cửa nhỏ, đằng sau cửa là một gian phòng con con có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi hàng ngày, cũng có thể đặt một ít bảo vật chuẩn bị mang ra bên ngoài bày bán.

"Tổng thể cũng ổn, không biết thuê là bao nhiêu?"

"Mỗi tháng cần bỏ ra một vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, nếu mua thì ít nhất cũng phải mất từ mấy trăm tới hơn một nghìn vạn linh thạch hạ phẩm." Lão giả trả lời.

Chậc.

Lục Huyền thầm tặc lưỡi trong lòng, hắn đang cảm khái về tiền thuê đắt đỏ.

Phải biết rằng, với cái giá một vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm này, hắn hoàn toàn có thể mua được hai món pháp khí tứ phẩm, vậy mà ở đây lại chỉ thuê được một cửa hàng nhỏ như thế trong vòng một tháng.

Nhưng điều này cũng dễ hiểu, dù sao thì nơi đây cũng là Trích Tinh Lâu, là địa phương tấc đất tấc vàng, tu sĩ ra vào đếm không xuể, chỉ cần việc làm ăn ở mức tiêu chuẩn trở lên, vẫn có thể đảm bảo được tiền lời, không thể lỗ được.

"Vậy mà diện tích phân lâu của Hải Lâu thương hội lớn hơn nơi này đến mấy chục lần, đoán chừng tiền thuê sẽ là một con số trên trời."

Qua chuyện lần này, hắn lại một lần nữa hiểu rõ hơn về sự giàu có của thương hội.

Linh thạch trong người hắn không đủ để mua cửa hàng này, đành phải tạm thời thuê trước.

Thấy Lục Huyền đồng ý thuê lại cửa hàng, Mộc đạo nhân lập tức gọi chủ nhân của cửa hàng tới, ký giấy cho Lục Huyền thuê ba năm, ba tháng giao tiền thuê một lần.

"Vậy gọi mi là Có Một Tiệm Tạp Hóa đi." Nhìn bảng hiệu trống trơn trên cửa, hắn nhỏ giọng nói.

"Chúc mừng Lục tiền bối đã tìm được cửa hàng mình thích, cũng chúc tiền bối làm ăn phát đạt, tài nguyên dồi dào." Mộc đạo nhân cười nói chúc mừng.

"Đa tạ đạo hữu, ngoài ra vẫn xin nhờ đạo hữu đi tìm giúp một tu sĩ đáng tin cậy trong thương hội để thay ta phụ trách quản lý cửa hàng này."

"Dễ thôi dễ thôi, mọi việc cứ giao cho vãn bối." Mộc đạo nhân vỗ ngực đáp.

Chương 855: Bảo Vật Trấn Điếm!

Hiệu suất làm việc của vị này cực cao, chưa tới nửa ngày đối phương đã dẫn một thanh niên tướng mạo trầm ổn hàm hậu đi đến.

"Lục tiền bối, đây là Văn Càn, là tộc nhân chi thứ của Văn lâu chủ thuộc phân lâu chúng ta, tu vi Luyện Khí viên mãn, ba lần đột phá Trúc Cơ không có kết quả nên quyết định tiến vào thương hội hỗ trợ quản lý việc làm ăn."

"Văn Càn, đây là Lục tiền bối, ngài ấy cũng là khách khanh của thương hội chúng ta, giúp tiền bối làm việc cho tốt, đừng để tiền bối thất vọng."

"Bái kiến Lục tiền bối!" Văn Càn chắp tay thi lễ rồi kích động chào hỏi một tiếng, từ đầu tới cuối vẫn luôn cúi đầu.

"Không tệ, người Mộc đạo hữu tìm giúp thì ta tin được. Sau này phải làm phiền tiểu hữu rồi." Lục Huyền nhẹ giọng cười nói.

"Được cống hiến sức lực vì tiền bối là vinh hạnh của vãn bối!" Văn Càn lập tức trả lời.

"Bình thường ta sẽ không ở trong cửa hàng nên tất cả mọi công việc ở nơi này đều giao cho ngươi xử lý, nếu xảy ra việc gấp, ngươi có thể liên lạc với ta hoặc cứ trực tiếp tìm tới Mộc đạo nhân, ta sẽ định kỳ tới cung cấp các loại hàng hóa cho cửa hàng và thu linh thạch. Nhưng ta nói trước, muốn có được sự tín nhiệm của ta thì nhất định phải lập khế ước, ngươi có nguyện ý hay không?"

“Văn bối không có ý kiến.”

Hai người nhanh chóng thành lập khế ước liên quan, nếu Văn Càn làm trái với điều lệ trong khế ước, làm tổn hại tới lợi ích của Lục Huyền và cửa hàng thì thể xác cũng như tinh thần của gã sẽ bị tra tấn dữ dội, còn thống khổ hơn cả cái chết.

“Bình thường thương hội trả thù lao cho ngươi bao nhiêu?”

“Mỗi tháng một nghìn tám trăm linh thạch hạ phẩm.”

“Tới chỗ ta làm hẳn là công việc sẽ nhiều hơn một chút. Như vậy đi, mỗi tháng ta trả ngươi ba nghìn linh thạch hạ phẩm, ngươi thấy thế nào?” Lục Huyền trực tiếp tăng thù lao lên gần gấp đôi.

“Đa tạ tiền bối!” Văn Càn nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Nói thật, tại thời điểm gã biết mình phải tới làm quản lý cho một cửa hàng nhỏ, trong lòng cũng không tình nguyện cho lắm, dù sao trong khoảng thời gian làm việc, gã đã xây dựng được nền tảng cho mình ở phân lâu của thương hội rồi, mỗi tháng ngoài linh thạch thù lao còn có lợi nhuận, tích góp từng tí một là có thể mua được linh dược bù đắp căn cơ, thử tấn thăng Trúc Cơ thêm lần nữa.

Nhưng trong lòng e ngại thân phận khách khanh của Lục Huyền mới không thể không theo Mộc đạo nhân đi tới nơi đây. Ai ngờ sau khi nghe con số thù lao Lục Huyền quyết định sẽ trả cho mình, cảm giác khó chịu trong lòng lập tức tan thành mây khói, thậm chí trong nháy mắt sau đó, gã đã biến thành một người quản lý trung thành và tận tâm rồi.

“Ngươi hãy phân loại và bày biện đống bảo vật này, sau đó dựa vào phẩm chất cùng giá cả thị trường, tiến hành định giá cho chúng, chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta.” Lục Huyền không nhiều lời, đã phất tay một cái, lượng lớn bảo vật trực

tiếp xuất hiện bên trong cửa hàng, bảo quang bắn ra bốn phía, linh khí dạt dào.

"Bồi Nguyên Đan nhất phẩm, Uẩn Linh Đan nhị phẩm, Trúc Cơ Đan tam phẩm, còn có cả Địch Trần Đan tứ phẩm?"

Văn Càn nhìn kỹ mấy loại đan dược vừa được Lục Huyền lấy ra, nét mặt càng lúc càng lộ vẻ kinh ngạc.

Hai trăm bình Bồi Nguyên Đan nhất phẩm cùng với mỗi loại Uẩn Linh Đan và Thú Linh Đan nhị phẩm đều có một trăm bình cũng không hiếm lạ, bởi chúng đều là nhu yếu phẩm của giai đoạn Luyện Khí, cũng là đan dược phổ biến được bày bán trong các cửa hàng. Nhưng ba mươi viên Trúc Cơ Đan tam phẩm đã gần bằng một nửa số hàng tồn trong kho của phân lâu trực thuộc Hải Lâu thương hội rồi.

Phải biết rằng, nơi đó chính là cửa hàng lớn nhất trong Trích Tinh Lâu, tài lực hùng hậu không cần bàn cãi, nếu tới những cửa hàng nhỏ khác, chỉ sợ một viên Trúc Cơ Đan cũng khó mà tìm được.

"Chẳng lẽ vị khách khanh Kết Đan trước mắt này còn là một vị đại sư luyện đan? Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, có vẻ như đây là toàn bộ số đan dược còn tồn lại trên người hắn, trong khi đằng sau phân lâu vẫn còn tổng bộ thương hội, có thể cung cấp bổ sung Trúc Cơ Đan bất cứ lúc nào." Văn Càn nghĩ thầm.

"Tiền bối, nhiều Trúc Cơ Đan như vậy, hoàn toàn có thể coi đám này như bảo vật trấn điếm của cửa hàng chúng ta. Còn có hai mươi viên Địch Trần Đan tứ phẩm này nữa, ừm, cũng có thể dùng làm bảo vật trấn điếm." Gã tương đối tận tụy, rất nhanh đã nhập vai quản lý cửa hàng.

Lục Huyền thấy gã như vậy trong lòng cũng thầm hài lòng, tu vi ở giai đoạn Luyện Khí nhưng thoáng cái đã nhận ra Địch

Trần Đan tứ phẩm, hẳn là lúc bình thường, người này cũng khá chịu khó rèn luyện đây.

"Tiền bối, số hồ lô này là Dưỡng Kiếm Hồ Lô được ghi chép trong điển tịch phải không?" Dọn dẹp một hồi, Văn Càn chợt trông thấy vài chục bầu hồ lô màu xanh loang lổ không ngừng gào thét, đồng thời bắn ra một đống kiếm khí, đang bay lơ lửng giữa không trung, mới quay sang hỏi Lục Huyền.

"Không sai, bên trong uẩn dưỡng kiếm khí cường đại, tính công phạt cực mạnh, không thua kém rất nhiều loại pháp khí tam phẩm, là do ta tự tay bồi dưỡng ra. Đến lúc bán đi cũng có thể dựa theo phẩm chất của hồ lô để điều chỉnh giá cả cho hợp lý."

Lục Huyền trực tiếp lấy ra ba mươi trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô cùng một lúc, để chúng chiếm một khu vực nhỏ trên cái giá gỗ trong cửa hàng.

"Lại là bảo vật tam phẩm quý hiếm." Trong lòng Văn Càn không khỏi cảm khái một phen rồi lại cúi xuống xem xét tiếp.

"Hai mươi viên Bạo Viêm Châu tam phẩm." Ánh mắt gã đảo qua từng viên thạch châu màu đỏ thẫm, dường như bên trong thạch châu có một dòng nham thạch nóng bỏng màu đỏ rực đang cuồn cuộn chảy, sau khi kích hoạt bảo châu, chỉ trong nháy mắt nó có thể trực tiếp bộc phát ra công kích hỏa diễm phạm vi lớn.

"Hai mươi viên Thủy Hành Châu tam phẩm."

"Năm mươi tấm Thủy Long Phù tam phẩm, từ khi nào phù lục tam phẩm lại trở thành phổ biến như vậy vậy rồi?"

Càng ngày càng có nhiều bảo vật tam phẩm khiến Văn Càn chỉ có tu vi Luyện Khí viên mãn dần trở nên chết lặng. Trong tất cả các loại bảo vật vừa được Lục Huyền lấy ra, chỉ có một loại phẩm cấp thấp nhất chính là Bồi Nguyên Đan nhất phẩm,

thậm chí nhị phẩm cũng chỉ có vài loại, phần lớn đều là tam phẩm được các tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ và trung kỳ cực kỳ hoan nghênh.

"Nhiều phù lục và pháp khí tam phẩm như thế, mỗi loại đều có tiềm năng trở thành bảo vật trấn điếm, tiền bối muốn đi theo con đường tinh phẩm hướng tới tu sĩ Trúc Cơ sao?"

"Ừm, có thể phát triển theo con đường đó." Lục Huyền khẽ gật đầu, không còn cách nào khác, những thứ này đều là bảo vật có phẩm giai thấp nhất trong tay hắn rồi.

"Vãn bối nên lấy loại nào làm bảo vật trấn điếm đây? Trúc Cơ Đan tam phẩm có tiền cũng không mua được? Hay Địch Trần Đan tứ phẩm có thể loại trừ khí tức tà ma? Hoặc Dưỡng Kiếm Hồ Lô phẩm chất cực cao, tính công phạt cực mạnh?" Văn Càn suy nghĩ một hồi vẫn không thể đưa ra quyết định được, cuối cùng đành phải quay sang hỏi Lục Huyền.

"Tất cả đều không phải, dùng cái này làm bảo vật trấn điếm đi." Khóe miệng Lục Huyền chợt cong lên, tạo thành một nụ cười bí hiểm, đồng thời mười tấm kiếm phù tứ phẩm trực tiếp xuất hiện trước mặt Văn Càn.

Chương 856: Thân Ở Trong Phúc Mà Không Biết Hưởng!

Bên trong phù lục có vô số kỳ quan đặc biệt, có loại ẩn chứa kiếm khí như sóng biển vô biên cuồn cuộn, cũng có loại ẩn chứa kiếm khí như nghìn vạn tia sáng mặt trời chói chang chiếu rọi, còn có loại ẩn chứa kiếm khí như lưu tinh xẹt qua chân trời.

"Kiếm phù tứ phẩm!!" Vẻ mặt đã chết lặng của Văn Càn lại một lần nữa ánh lên một tia kinh ngạc.

Kiếm phù vốn là loại khó luyện chế nhất trong tất cả các loại phù lục, đồng thời nó cũng là loại có lực sát thương lớn nhất. Mỗi một tấm đều cực kỳ hiếm thấy, vậy mà Lục Huyền lại lấy ra mười tấm một lúc.

"Đúng vậy, cách một đoạn thời gian ngươi có thể tung ra một tấm để thu hút tu sĩ tới mua." Lục Huyền cười nói.

Trong tất cả các loại bảo vật hắn lấy ra, vì quầng sáng đến từ Linh Huỳnh Thảo, Thủy Huỳnh Thảo luôn được hắn thu hoạch theo số lượng lớn, lại cộng với trình độ đan dược tương ứng đã đạt đến cảnh giới tông sư, nên số lượng Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan trong tay hắn là nhiều nhất, đều được tính theo bình.

Sở dĩ hắn dự định sẽ dùng kiếm phù tứ phẩm làm bảo vật trấn điếm, chủ yếu vì số lượng kiếm phù hắn tích lũy được đã càng ngày càng nhiều rồi. Mà sau khi tấn thăng Kết Đan, tác dụng của kiếm phù đã dần dần yếu bớt, lại cộng thêm hiện giờ

hắn đang gieo trồng rất nhiều Dưỡng Kiếm Hồ Lô, hoàn toàn không cần lo đến chuyện kiếm phù trong tay không đủ dùng.

"Sau này, ngươi có thể thỉnh thoảng lấy ra một ít bảo vật tứ phẩm trân quý, chuyên dùng để giữ chân các tu sĩ tiến vào cửa hàng." Đột nhiên hắn nhận ra một sự thật rằng, những loại bảo vật tam phẩm mình cho là yếu xìu kia lại là cơ duyên khó có được ở trong mắt người khác.

"Thân ở trong phúc mà không biết hưởng, tầm mắt của ta đã bị đống bảo vật trong quầng sáng kia biến thành kén chọn mất rồi." Hắn không khỏi cảm khái một câu.

Chờ Văn Càn dọn dẹp xong tất cả bảo vật, Lục Huyền mới tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Ngươi đã vất vả rồi. Từ nay cửa hàng tạp hóa này giao cho ngươi quản lý, ta sẽ định kỳ qua đây kiểm tra. Ngoài ra, nếu ngươi rảnh rỗi cũng có thể học tập một ít tri thức có liên quan đến linh thực, chưa biết chừng về sau còn có thể dùng tới."

Hắn lên tiếng đề nghị, chờ tới khi cửa hàng này nổi danh thậm chí hắn có thể dùng bảo vật ngũ phẩm tới làm bảo vật trấn điếm, mà ngược lại hắn cũng có dự định sẽ thông qua cửa hàng này để thu mua một ít linh chủng quý hiếm. Muốn đạt thành mục đích ấy, người quản lý là Văn Càn nhất định phải am hiểu về phương diện này.

"Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở, vãn bối sẽ ghi nhớ trong lòng." Dù tướng mạo Văn Càn chất phác thật thà nhưng lại có một viên Thất Khiếu Linh Lung Tâm (có thể hiểu là tâm trí lanh lợi, thông minh), trong lòng biết Lục Huyền không chỉ nói suông nên vẫn luôn nhớ kỹ lời đề nghị của hắn.

Lục Huyền hài lòng gật đầu, dặn dò đối phương vài câu rồi trực tiếp rời đi.

…

“Có Một Tiệm Tạp Hóa? Cửa hàng này đặt tên tùy tiện thật đấy.” Trên đường, một thanh niên Luyện Khí cao giai khẽ liếc qua tấm bảng hiệu trên cửa hàng, ngoài miệng khẽ thì thầm nhưng trong lòng đã có vài phần tò mò, thậm chí bàn chân cũng đã bước vào cửa hàng nhỏ tầm thường kia rồi.

“Hoan nghênh quý khách quang lâm.” Vừa vào cửa đã có một tu sĩ Luyện Khí viên mãn tướng mạo thật thà bước ra nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi.

“Không biết đạo hữu đang cần vật gì? Bổn điếm có các loại đan dược, phù lục, pháp khí, có thể tùy ý chọn lựa.”

“Cho phép tại hạ xem trước một chút.” Thanh niên Luyện Khí cao giai kia thuận miệng đáp một câu, tầm mắt đã nhanh chóng dừng trên đống Bồi Nguyên Đan và Uẩn Linh Đan ở gần mình nhất.

“Uẩn Linh Đan nhị phẩm, giá cả thích hợp thì có thể bổ sung một ít.” Trong lòng gã nghĩ vậy, ánh mắt nhanh chóng chuyển hướng, rồi không một chút dấu hiệu đã trợn trừng cả lên.

“Đây là… Trúc Cơ Đan? Loại bảo vật dù ở trong Hải Lâu thương hội, nhưng có tiền cũng chưa chắc đã mua được, sao lại xuất hiện trong một cửa hàng nhỏ như vậy? Còn có tới ba mươi viên?!”

“Không phải hàng giả đấy chứ?” Ôm theo suy nghĩ bán tín bán nghi, thanh niên nọ lập tức ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy vô số đường linh văn đang di chuyển bên ngoài đan dược, dù cách rất nhiều trở ngại cũng có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm bên trên.

“Là thật, chỉ nhìn mặt ngoài, vẫn có thể đoán ra thứ này có phẩm chất cao hơn một chút so với những loại đan dược ta

từng trông thấy lúc trước.” Đến đây, ánh mắt thanh niên kia lại càng thêm nóng bỏng.

“Đây là đan dược gì? Hình như nó còn trân quý hơn Trúc Cơ Đan mấy phần.” Gã lại hướng ánh mắt nhìn qua mấy viên đan dược được bày bên cạnh Trúc Cơ Đan, chỉ thấy lớp bao bọc bên ngoài còn tinh xảo hơn Trúc Cơ Đan một bậc, mặt ngoài trong veo, trong lòng không khỏi tò mò.

“Bạo Viêm Châu tam phẩm, phù lục tam phẩm, không ngờ lại có nhiều bảo vật tam phẩm như vậy!”

“Hồ lô này rất quái dị, hình như bên trong đang ẩn chứa lượng lớn kiếm khí, khí tức là cấp bậc Trúc Cơ, thật hiếm thấy.”

“Hử? Còn có cả kiếm phù tứ phẩm trong truyền thuyết?!”

Bên trong một cấm chế trên giá gỗ, có một tấm phù lục hình mũi kiếm đang lẳng lặng nằm ở nơi đó, mặt ngoài của phù lục có tầng tầng sóng biển cuồn cuộn chồng chất lên nhau, từ đằng xa đã có thể cảm nhận được kiếm ý vô cùng vô tận.

“Cửa hàng nhỏ thế này lại có nhiều bảo vật trân quý tới mức ấy!”

“Đây rốt cuộc là cửa hàng bảo tàng gì vậy?”

“Đạo hữu, viên Trúc Cơ Đan này bán thế nào?” Thanh niên kia nhanh chóng thu lại tâm thần, sau khi cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đã quyết định sẽ ưu tiên mua một viên Trúc Cơ Đan, dù sao thì viên đan dược này cũng không phổ biến trong Trích Tinh Lâu.

“Mỗi viên ba nghìn năm trăm tám mươi tám linh thạch hạ phẩm.” Văn Càn đứng bên cạnh, khẽ cười đáp.

“Đắt quá!” Thanh niên kia nhíu mày, tầm mắt chợt rơi vào một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

“Hồ lô xanh biếc này có lai lịch gì? Giá cả thế nào?”

“Hồ lô này là Dưỡng Kiếm Hồ Lô, vốn là một loại bảo vật tam phẩm, bên trong uẩn dưỡng lượng lớn kiếm khí sắc bén, có thể dùng để đối địch giết yêu, lực công kích không thhua kém phần lớn pháp khí tam phẩm, nhưng sau khi phóng thích xong kiếm khí, nó sẽ trở thành vật phàm.” Văn Càn không hề giấu giếm mà giới thiệu rất cặn kẽ.

“Về phần giá cả, mỗi chiếc hồ lô có giá một nghìn chín trăm chín mươi tám linh thạch hạ phẩm.” Gã vốn định giá là hai nghìn linh thạch, nhưng Lục Huyền lại có đề nghị khác, cuối cùng mới hạ xuống hai linh thạch, một nghìn và hai nghìn nghe qua vẫn có chút khác biệt.

Quả nhiên, thanh niên kia nghe xong nét mặt khó nén được một chút động lòng.

“Hồ lô kỳ quái có thể phóng thích kiếm khí, giá còn chưa tới hai nghìn linh thạch.” Cán cân trong lòng gã dần dần nghiêng về phía Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Trúc Cơ Đan và Dưỡng Kiếm Hồ Lô đều là tam phẩm, nhưng thứ trước vốn là loại đắt nhất trong nhóm đan dược cùng phẩm cấp, thậm chí còn là thứ quý hiếm có tiền cũng chưa chắc đã mua được, mà loại sau dù không thua kém pháp khí tam phẩm nhưng dù sao nó cũng không phải pháp khí thật, bởi vậy giá sẽ thấp hơn pháp khí khá nhiều.

Chương 857: Nên Suy Nghĩ Cho Kỹ Vào!

"Vậy ta chọn một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô." Thanh niên kia do dự một hồi, cuối cùng đã cắn răng nói.

Tuy rất hiếm khi trông thấy Trúc Cơ Đan, nhưng trước mắt gã vẫn còn dừng ở giai đoạn Luyện Khí cao giai, còn cách thời điểm đột phá Trúc Cơ một đoạn thời gian khá dài nữa, trong khi Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm giá rẻ, sở hữu nó sẽ khiến thực lực của gã tăng lên không ít. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là trong tay gã không có hơn ba nghìn linh thạch.

"Dùng Dưỡng Kiếm Hồ Lô này tiến vào bí cảnh giết thêm mấy con yêu thú, sau đó trở về mua Trúc Cơ Đan hoặc những loại bảo vật khác sau." Trong lòng gã thầm nói.

"Khai trương đại cát."

Văn Càn nhìn theo bóng dáng thanh niên nọ đi xa, rồi nhanh chóng cẩn thận cất kỹ linh thạch.

Tốc độ truyền bá danh tiếng của Có Một Tiệm Tạp Hóa còn nhanh hơn những gì gã dự đoán, không lâu sau đã có rất nhiều tu sĩ trong Trích Tinh Lâu biết tới nơi này.

Theo tin đồn, tại một nơi nào đó thuộc tầng dưới của Trích Tinh Lâu có một cửa hàng đặt tên rất kỳ quái. Tuy số lượng hàng hóa trong cửa hàng này không nhiều nhưng hầu như mỗi loại đều là tinh phẩm, thậm chí còn không thiếu bảo vật quý hiếm như kiếm phù tứ phẩm.

Trong tất cả các loại hàng hóa, ngoại trừ Thú Linh Đan thì mấy loại đan dược khác đều cực kỳ được hoan nghênh, rất

nhanh đã hết hàng. Nhất là Trúc Cơ Đan, không ít tán tu Luyện Khí viên mãn dù phải đập nồi bán sắt cũng chỉ cầu mua được một viên này.

Đã vậy, cứ cách mấy ngày, cửa hàng thần bí này sẽ tung ra một món bảo vật tứ phẩm, hoặc là một trong rất nhiều loại kiếm phù, hoặc là linh dược trân quý như hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên, Địa Hoàng Táo vân vân… cũng có thể là các loại pháp khí như Phong Nhạc Ngọc Ấn, mỗi một kiện hàng lên kệ đều được các tu sĩ vô cùng hoan nghênh.

Dần dần các tu sĩ thường xuyên đi đến cửa hàng cũng tìm ra quy luật đổi mới của nó, thậm chí còn hình thành nên một loại hiện tượng hết sức kỳ quái.

Ví dụ như vào ngày những món bảo vật quý hiếm như kiếm phù hoặc hạt sen Địa Hỏa Tâm Liên được tung ra, sẽ có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ xếp hàng chờ sẵn ở bên ngoài cửa hàng.

"Lại có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đến chờ ở bên ngoài rồi."

"Xem ra hôm nay Có Một Tiệm Tạp Hóa sẽ tung ra một tấm kiếm phù tứ phẩm nữa."

Từ sáng sớm, cửa chính của mấy gian hàng bên cạnh mở ra, một lão giả gầy gò từ tốn bước tới, nhìn đám tu sĩ đang im lặng xếp hàng trước cửa Có Một Tiệm Tạp Hóa, trong mắt tràn đầy hâm mộ xen lẫn ghen ghét.

"Nhất định phải cho thằng nhóc nhà ta học vẽ kiếm phù!" Lão hung hăng thì thào.

Lão giả mở một tiểu điếm chế phù bán phù, nhưng trong cửa hàng đều là phù lục nhất phẩm nhị phẩm thông thường, chỉ có rải rác vài loại cấp bậc tam phẩm, tứ phẩm, nhưng thứ quý hiếm nhất là kiếm phù tứ phẩm lại không có.

Lại nói, dù lão ghen ghét Có Một Tiệm Tạp Hóa vì bên đó làm ăn suôn sẻ thì trong lòng cũng không sinh ra bất cứ ý nghĩ gì quá phận. Từ lúc cửa hàng này chuyển đến, lão đã biết chủ nhân thật sự của nó chính là một vị Kim Đan Chân Nhân, có ăn tim hùm mật gấu mới dám đụng vào đối phương.

"Kẹt" một tiếng.

Văn Càn mở cửa tiệm, tới hiện tại, dù nhìn thấy một đám tu sĩ đang chờ sẵn bên ngoài, gã cũng không còn cảm thấy kinh ngạc như hồi đầu nữa, mà rất nhiệt tình chào hỏi bọn họ một câu: "Các vị đạo hữu, chúc buổi sáng tốt lành."

"Văn đạo hữu, hôm nay ngươi sẽ tung ra một tấm kiếm phù phải không? Là loại nào đấy?"

Văn Càn vừa lộ diện đã bị nhóm tu sĩ có mặt nhao nhao hỏi thăm.

"Không sai, hôm nay kiếm phù sẽ được bán ra chính là Đại Nhật Kiếm Phù, giá cả vẫn như cũ, tám nghìn tám trăm tám mươi tám linh thạch hạ phẩm."

Dù kiếm phù được các tu sĩ cực kỳ hoan nghênh nhưng Lục Huyền và Văn Càn không hề tăng giá, từ đầu tới giờ vẫn kiên trì giữ nguyên giá gốc.

Vừa nghe được câu hỏi mình chờ đợi, một đám tu sĩ đã nhanh chóng nối đuôi nhau tiến vào, ánh mắt rơi xuống một tấm phù lục với vô số kiếm khí như tơ, kết thành một vầng mặt trời chói chang treo cao.

"Văn đạo hữu, mấy ngày trước ta đã hẹn trước với ngươi rồi, hôm nay ngươi bán Đại Nhật Kiếm Phù cho ta được không? Ta nguyện ý trả thêm năm trăm linh thạch." Một vị trung niên Trúc Cơ trung kỳ cao lớn vội nói.

"Nơi này có ai mà không hẹn trước? Ta còn hỏi Văn đạo hữu mấy lần rồi đấy." Phía sau gã lập tức có người bất mãn gắt

lên.

"Văn đạo hữu, hôm nay ta là người đầu tiên đến cửa hàng, dựa theo quy tắc trước kia, Đại Nhật Kiếm Phù này nên thuộc về ta nhỉ?" Một lão giả Trúc Cơ hậu kỳ chậm rãi lên tiếng.

"Đó là tất nhiên, quy củ này là do ông chủ cửa hàng định ra, đương nhiên tại hạ sẽ tuân thủ." Văn Càn thản nhiên lấy một tấm Đại Nhật Kiếm Phù ra rồi giao cho lão giả vừa lên tiếng.

Gương mặt các tu sĩ khác đều ánh lên vẻ thất vọng, tầm mắt lại chuyển dời đến những bảo vật khác trên giá gỗ.

Bên trong Có Một Tiệm Tạp Hóa chẳng những sẽ định kỳ xuất hiện bảo vật tứ phẩm quý hiếm mà thi thoảng còn có một ít pháp khí tam phẩm tứ phẩm, linh quáng, linh dược các loại… được đưa lên kệ hàng. Nếu tìm kiếm cẩn thận, bọn họ vẫn có thể tìm được thứ mà mình yêu thích.

Chỉ chốc lát sau, mấy vị tu sĩ kia đã thoả mãn rời đi, để lại lượng lớn linh thạch.

"Văn đạo hữu, ta không ngại xa xôi nghìn dặm chạy đến Trích Tinh Lâu vì tấm kiếm phù tứ phẩm kia, không biết có thể nể tình bán thêm một tấm được không? Ta trả thêm chút linh thạch cũng được." Một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đi tới, vừa nhìn chằm chằm vào Văn Càn vừa hỏi.

"Thật sự xin lỗi, số lượng kiếm phù có hạn, hôm nay đã bán hết rồi, lần sau các hạ có thể tới sớm hơn một chút." Trên mặt Văn Càn lộ ra vẻ áy náy, gã chắp tay nói với đối phương.

"Tại hạ là người nhà họ Vương ở Hãn Dương, lặn lội tới đây chỉ muốn cầu một tấm kiếm phù, chút mặt mũi ấy mà Văn đạo hữu cũng không cho sao?" Tu sĩ kia trực tiếp tiến lên vài bước, linh khí trên người dâng trào, muốn lấy thế đè người, trong giọng điệu còn có thêm mấy phần uy hiếp.

“Thì ra là Vương gia Vương đạo hữu, thất lễ thất lễ.” Văn Càn không kiêu ngạo cũng không e ngại, vẫn bình thản đáp lời. Tuy tu vi của gã thấp hơn đối phương một đại cảnh giới nhưng vẻ mặt lại cực kỳ trấn định. Chỉ đơn giản vì tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám gây chuyện bên trong Trích Tinh Lâu này, huống chi đối phương chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ?

Về phần chỗ dựa, phía sau Văn Càn chính là Văn gia, một trong mấy đại gia tộc của Hải Lâu thương hội, sao phải sợ một gia tộc địa phương nho nhỏ?

“Tại hạ chỉ tới thay mặt chủ nhân nơi này quản lý Có Một Tiệm Tạp Hóa, nếu Vương đạo hữu có yêu cầu gì có thể đi hỏi thẳng chủ nhân chân chính đứng sau Có Một Tiệm Tạp Hóa này. Nhưng ta xin nhắc nhở đạo hữu một câu, sau lưng Có Một Tiệm Tạp Hóa là một vị Kim Đan Chân Nhân, đồng thời ngài ấy còn đảm nhiệm chức vụ khách khanh của Hải Lâu thương hội. Trước khi làm chuyện gì, đạo hữu nên suy nghĩ cho kỹ vào.”

Chương 858: Hai Nho Tu!

Tu sĩ kia nghe vậy, biểu cảm trên mặt không ngừng biến hóa. Hồi lâu sau, gã dùng sức vung ống tay áo, để lại một câu hăm dọa: "Lần sau ta lại đến!"

"Đạo hữu đi thong thả." Văn Càn hô với ra cửa.

…

Có Một Tiệm Tạp Hóa bên kia buôn bán rất tốt, Lục Huyền bên này cũng có được tin tức của Nho tu. Mạng lưới quan hệ của Mộc đạo nhân vô cùng rộng lớn, đối phương đã giúp hắn thăm dò được vị trí tu hành của hai gã Nho tu trong Thiên Tinh Động.

"Lục tiền bối, ta đã tìm được vị Nho tu ngài cần rồi." Lục Huyền vừa tiến vào phân lâu của Hải Lâu thương hội, Mộc đạo nhân đã mang theo ý cười nhiệt tình ra đón.

"Mộc đạo hữu vất vả rồi." Lục Huyền thản nhiên nói.

"Phải nói là Ly Dương cảnh này cách Đại Hạ cảnh bên kia quá mức xa xôi, ta phải mất không ít công phu mới tìm được hai người phù hợp với yêu cầu của đạo hữu, một người có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, một người khác tu vi kém hơn, mới đạt đến Luyện Khí viên mãn."

"Được, làm phiền Mộc đạo hữu dẫn ta đi gặp tu sĩ Nho tu có tu vi Trúc Cơ kia trước."

Người đầu tiên Lục Huyền suy xét đến chính là tu sĩ có tu vi cao thâm hơn, dù sao thì Cửu Nho Bảo Thụ cũng là linh thực lục phẩm, mà rất có thể vị Nho tu có tu vi cao hơn kia cũng tinh thông thi từ văn chương hơn người còn lại.

“Mời Lục tiền bối đi qua bên này.” Lão giả cao lớn đi trước dẫn đường, đưa Lục Huyền tiến vào một khu phố bên dưới Trích Tinh Lâu. Hai bên đường đều là nhà cửa san sát nối tiếp nhau, mật độ dày hơn khá nhiều so với phân lâu bên trên.

“Bình thường, Nho tu kia đều ngụ tại một trong mười tám Tinh Động của Thiên Tinh Động, hắn chỉ ru rú trong nhà, tính cách khiêm tốn, ngẫu nhiên lộ ra thuật pháp Nho đạo mới bị người ta biết được, vãn bối đã cố ý mời hắn tới Trích Tinh Lâu để chờ tiền bối sai phái.” Mộc đạo nhân nhỏ giọng nói, vì tiết kiệm thời gian cho Lục Huyền, lão đã nghĩ trăm phương nghìn kế để mời Nho tu Trúc Cơ kia tới đây.

Lục Huyền khẽ gật đầu, đi theo sau lưng lão giả, tiến vào một tòa tiểu viện có bố trí cấm chế đơn giản. Vừa tiến vào tiểu viện đã có một vị tu sĩ dáng dấp lẫn tướng mạo đều khá bình thường đi ra, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền có vài phần cảnh giác.

“Trương đạo hữu, vị này chính là Lục Huyền Lục tiền bối.”

“Tiền bối, vị này là Trương Ứng Kỳ đạo hữu.”

“Bái kiến Lục tiền bối!” Nghe lão giả nói vậy, gã Nho tu kia vội vàng thi lễ.

Hai mắt Lục Huyền đảo qua, hắn tu luyện Phá 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 nên đã nhìn ra dung mạo của Nho tu có sử dụng bí pháp ngụy trang.

“Trương đạo hữu miễn lễ.”

“Không phải lo, Lục mỗ tìm ngươi là có chuyện tốt, sẽ không làm khó dễ ngươi hay mang đến phiền toái cho ngươi.” Hắn dịu giọng nói.

Trương Ứng Kỳ nghe vậy, trái tim luôn treo cao cuối cùng cũng hạ xuống. Gã ẩn cư trong Thiên Tinh Động khá lâu rồi, vốn tưởng không có ai phát hiện ra thân phận của mình, nhưng

đột nhiên lại có tu sĩ tới cửa mời gã tới Trích Tinh Lâu. Trên người gã có không ít bí mật nhưng lại không tìm được cơ hội đào thoát, đành phải đi theo tu sĩ của Hải Lâu thương hội đến đây.

Suy nghĩ miên man, thấp thỏm bất an đã mấy ngày, cuối cùng vị Kim Đan Chân Nhân – người đứng sau câu chuyện, cũng là người muốn tìm gã cũng lộ diện.

"Trước khi nói chuyện, ta có mấy vấn đề muốn hỏi thăm Trương đạo hữu, mong đạo hữu hãy thành thật trả lời." Lục Huyền nghiêm nghị nói.

"Vãn bối nhất định sẽ thẳng thắn thành khẩn, tuyệt đối không giấu giếm." Trương Ứng Kỳ lập tức trả lời.

"Trương đạo hữu tới Ly Dương cảnh bao lâu rồi?"

"Khoảng năm năm."

"Tu vi Nho đạo thế nào?"

"Cũng coi như không tệ, ta tiến vào Lộc Sơn thư viện học được hơn hai mươi năm, sau khi tới Thiên Tinh Động vẫn chăm chỉ tu hành."

"Vì sao lại đi xa vạn dặm, từ bỏ hoàn cảnh tu luyện thích hợp như Đại Hạ cảnh để tới Thiên Tinh Động?" Ánh mắt Lục Huyền sáng như đuốc, hắn nhìn chằm chằm Trương Ứng Kỳ, tựa như có thể xem thấu bất cứ ý nghĩ nào trong lòng gã.

Trương Ứng Kỳ do dự một lát mới chậm rãi nói: "Hồi bẩm tiền bối, lúc ở Đại Hạ cảnh, vãn bối là thành viên của một tiểu gia tộc, gia tộc nắm giữ một phương pháp tu luyện thần thông Nho đạo, chẳng ngờ lại bị người ngoài biết được nên dẫn tới tai họa. Cuối cùng gia tộc bị một thế gia cường đại ở Đại Hạ cảnh chiếm đoạt, người phản kháng trong tộc đã bị giết sạch, vì ta vừa hay có việc bên ngoài nên mới may mắn thoát được."

Nói đến phần sau, không biết Trương Ứng Kỳ nhớ tới chuyện gì mà nghiến răng nghiến lợi, hận ý nồng đậm nơi khóe mắt như đã hóa thành thực chất.

"Thế gia kia mạnh lắm à?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Không kém một số tông môn tại Ly Dương cảnh." Trương Ứng Kỳ gằn từng câu một.

"Đa tạ Trương đạo hữu đã giúp ta giải thích nghi hoặc, chờ Lục mỗ suy nghĩ một chút, qua một đoạn thời gian sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục." Lục Huyền nói xong, là lập tức cùng Mộc đạo nhân rời đi.

"Mộc đạo hữu, dẫn ta đến chỗ của Nho tu Luyện Khí viên mãn kia đi." Lục Huyền lộ vẻ mặt như thường, trầm giọng nói.

"Được, Lục tiền bối." Lão giả cao lớn đi phía trước, vừa dẫn đường vừa giới thiệu cho Lục Huyền tình huống của một vị Nho tu khác: "Nho tu Luyện Khí viên mãn này tên là Hồng Khinh Hải, vì không đủ sức trả tiền thuê đắt đỏ ở Thiên Tinh Động nên ở trong một khu phường thị loại nhỏ gần Trích Tinh Lâu, hắn cũng được ta mời tới đây rồi."

Chẳng mấy chốc hai người đã tới bên ngoài một quán rượu, Mộc đạo nhân kích phát một tấm phù lục đưa tin, mấy hơi thở sau đã có một thanh niên từ trong quán rượu đi ra.

"Bái kiến hai vị tiền bối!"

"Lục tiền bối, vị này chính là Hồng Khinh Hải Hồng đạo hữu, Luyện Khí viên mãn, cách Trúc Cơ chỉ có một đường." Lão giả chỉ vào thanh niên, giới thiệu gã với Lục Huyền.

Vóc dáng thanh niên này chỉ dừng ở mức trung bình, đồng tử đen trắng rõ ràng, nhìn qua cực kỳ thông minh lanh lợi, người mặc thanh sam, toát ra khí tức sách vở nồng đậm.

“Hồng tiểu hữu, vị này là Lục Huyền tiền bối, Lục tiền bối có việc tìm ngươi, nếu ngươi phù hợp yêu cầu thì có thể đó chính là đại cơ duyên với ngươi đấy.”

Thanh niên nghe vậy, nét mặt lại càng thêm kính cẩn.

“Hồng tiểu hữu, không biết có thể trả lời mấy câu hỏi của Lục mỗ không?” Giọng điệu của Lục Huyền hết sức hòa nhã, thoáng cái đã khiến sự khẩn trương trong lòng thanh niên kia giảm đi rất nhiều.

“Vãn bối nhất định sẽ biết gì nói nấy, không hề giấu giếm!”

“Được.” Lục Huyền gật đầu: “Không biết tiểu hữu có xuất thân và lai lịch thế nào, đến Thiên Tinh Động bao lâu rồi và vì sao lại đến đây?”

“Vãn bối xuất thân bình thường, phụ thân là một tiểu tú tài, tu vi nông cạn, song thân qua đời sớm. Bản thân có mấy phần thiên phú Nho đạo nên tiến vào Tắc Hạ Học Cung cầu học. Từ khi tới Thiên Tinh Động tại Ly Dương cảnh đến nay vẫn chưa đến ba năm, sở dĩ ta phải rời khỏi Đại Hạ cảnh vì từng đắc tội với nhi tử của một vị Đại Nho trong học cung, bị đối phương chèn ép đủ mọi mặt, ta không chịu nổi nhục nhã nên đành phải rời xa quê hương, tới Thiên Tinh Động này.”

Lục Huyền khẽ gật đầu.

Chương 859: Một Vốn Bốn Lời!

Hai gã Nho tu đã tìm được đều có chuyện xưa trên người, trong lúc nhất thời Lục Huyền cũng rất khó lựa chọn.

Rõ ràng tu vi Nho đạo của Trương Ứng Kỳ cao hơn nhiều, đúng ra gã mới là tồn tại thích hợp để bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ, nhưng có thể nhận ra gã này cực kỳ để ý tới đại thù trên người, một khi có cơ hội nhất định sẽ trở về Đại Hạ cảnh báo thù, thậm chí chuyến đi kia còn có khả năng sẽ kéo thế gia Nho đạo sau lưng đuổi qua bên này, tính ổn định không mạnh.

Về phần Hồng Khinh Hải, tu vi không đến Trúc Cơ nhưng theo kinh nghiệm học tập của gã thì hẳn là thiên phú cũng không thua kém Trương Ứng Kỳ. Gã này tới Ly Dương cảnh cũng là hành vi chủ động, không dính dáng nhiều tới thế lực Đại Hạ cảnh, thậm chí qua đoạn nói chuyện vừa rồi, còn có vẻ như đối phương cũng định tìm một nơi yên ổn ở Thiên Tinh Động này để tu luyện.

Nghĩ đến đây, cán cân trong lòng Lục Huyền đã hơi nghiêng về một phía rồi.

“Hồng tiểu hữu, nếu ngươi tu luyện thành công liệu có định trở về tìm nhi tử của tên Đại Nho kia báo thù hay không?”

“Chắc chắn là muốn rồi, nhưng cơ hội đó quá mức xa vời, dù sao thì người đứng sau lưng đối phương cũng là Đại Nho, bởi vậy ý muốn báo thù trong lòng ta cũng dần phai nhạt đi nhiều.” Hồng Khinh Hải thoái mái đáp, xem ra cũng không quá để ý tới kẻ thù của mình.

“Vậy ngươi có nguyện ý đi theo ta, thay ta hoàn thành một nhiệm vụ hay không? Nếu khiến ta hài lòng, những thứ khác không nói nhiều nhưng chắc chắn sẽ giúp ngươi đột phá cảnh giới Trúc Cơ.” Lục Huyền vừa cười vừa nói, chút tự tin này hắn vẫn có, trên người hắn thứ khác không có nhiều chứ Trúc Cơ Đan lại đủ để cho Hồng Khinh Hải ăn như ăn kẹo, chồng chất cũng có thể chồng đến cảnh giới Trúc Cơ.

“Vãn bối rất sẵn lòng!” Không chút do dự đã nghe “Bộp”một tiếng, Hồng Khinh Hải vưa quỳ một chân xuống đất, trong lòng mừng rỡ như điên.

“Viên Trúc Cơ Đan này coi như quà gặp mặt của ta, về sau còn có thể định kỳ cho ngươi một ít linh thạch làm thù lao, nếu làm tốt chuyện này có lẽ ta vẫn còn những món bảo vật khác ban thưởng cho ngươi.”

Sau khi tìm được công cụ hình người cho Cửu Nho Bảo Thụ, tâm trạng của Lục Huyền rất thoải mái, hai người nhanh chóng ký kết hiệp nghị, hắn cũng trực tiếp lấy ra một viên Trúc Cơ Đan thưởng cho Hồng Khinh Hải.

Về sau, Hồng Khinh Hải sẽ phụ trách đọc thi từ văn chương, còn Lục Huyền chủ yếu phụ trách chuyện bồi dưỡng, xúc tiến linh thực hấp thu văn khí, tuy làm vậy có thể sẽ ảnh hưởng tới phần thưởng bên trong quầng sáng, nhưng Lục Huyền cũng không quá bận tâm, có thể bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm thành thục là tốt lắm rồi.

“Đa tạ tiền bối, vãn bối nhất định sẽ tận tâm tận lực, không phụ sự ủy thác của ngài!” Hồng Khinh Hải dùng cả hai tay run rẩy tiếp nhận viên Trúc Cơ Đan kia, cũng không quên hứa hẹn với Lục Huyền.

Lục Huyền tạm thời thu xếp cho gã ở lại phân lâu của Hải Lâu thương hội, còn một mình hắn đi tới Có Một Tiệm Tạp Hóa.

“Lục tiền bối!” Trong nháy mắt khi Văn Càn nhìn thấy hắn, trên mặt đã hiện lên một nụ cười chân thành nhất, nhiệt tình nhất.

“Việc làm ăn thế nào?” Lục Huyền đảo qua đống giá gỗ trong phòng, rất nhanh đã phát hiện số lượng bảo vật trên đó đã không còn nhiều lắm.

“Làm ăn rất tốt, những món bảo vật tiền bối lấy ra đều được các tu sĩ cực kỳ yêu thích, thậm chí có vài loại còn khiến không ít tu sĩ Trúc Cơ tranh đoạt với nhau. Trúc Cơ Đan bán ra nhanh nhất, tiếp theo là Địch Trần Đan tứ phẩm và Uẩn Linh Đan nhị phẩm, Thú Linh Đan còn thừa khoảng một nửa. Dưỡng Kiếm Hồ Lô vì hàng đẹp giá rẻ nên cũng bán hết rất nhanh. Kiếm phù càng không cần phải nói, đã có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ nhờ quan hệ tìm tới tại hạ, chỉ muốn cầu mua một tấm kiếm phù tứ phẩm.”

“Ngươi cứ nhìn tình hình mà làm, chỉ cần giá bán không thay đổi, không mang phiền phức đến cho ta là được.” Lục Huyền tùy tiện đáp. Sau khi suy nghĩ một lát, hắn lại lấy một ít Trúc Cơ Đan, kiếm phù và các loại bảo vật từ trong túi trữ vật ra, đặt lên giá gỗ.

“Trong khoảng thời gian này, ta muốn lấy hơn nửa số linh thạch bán được.” Hắn mở miệng.

“Vâng tiền bối, đây là sổ sách.”

Văn Càn vội đưa sổ sách qua, Lục Huyền tùy ý lật xem rồi nói với gã: “Giúp ta lấy hai nghìn tám trăm linh thạch trung phẩm.”

Văn Càn gật đầu thật mạnh, đã nhanh chóng lấy một đống linh thạch trung phẩm từ trong túi trữ vật ra.

Linh lực của Lục Huyền khẽ động, quét phần lớn linh thạch vào túi trữ vật, trong lòng cảm khái khôn kể.

“Sau khi mở cửa hàng, tốc độ kiếm linh thạch nhanh thật đấy!”

Chỉ mở cửa được nửa tháng, nơi này đã mang đến cho hắn gần ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm, có thể sánh ngang với hai món pháp bảo cấp thấp rồi.

“Quan trọng nhất là bản thân ta vốn không mất bao nhiêu phí tổn, khoản tiêu tốn nhiều linh thạch nhất lại là tiền thuê cửa hàng mỗi tháng hơn một vạn. Cũng có thể nói là một vốn bốn lời.”

Những món bảo vật này, đa phần hắn đều có được từ phần thưởng bên trong quầng sáng, chỉ có một phần đan dược do chính hắn tự tay luyện chế ra, nhưng trình độ luyện đan cấp Tông Sư kia cũng đến từ gói kinh nghiệm đan phương trong quầng sáng.

“Không biết mua một khu bí cảnh cần bao nhiêu linh thạch nhỉ? Nếu cứ kiếm lời thế này chưa biết chừng ta cũng có thể thử đi hỏi thăm giá cả.” Trong lòng hắn chợt nảy ra suy nghĩ như vậy.

Sau khi tấn thăng Kết Đan, có đủ linh khí và thần hồn cường đại chống đỡ, hắn đã quyết tâm sẽ mở rộng quy mô gieo trồng linh thực, nhưng linh điền trong động phủ Lôi Hỏa Tinh Động lại không chống đỡ nổi, bởi vậy hắn mới có ý định đi tìm một khu bí cảnh cho riêng mình.

“Chờ tích lũy đủ linh thạch rồi tới thương hội hỏi thử xem.” Trong lòng hắn nghĩ vậy, ánh mắt lại rơi xuống người Văn Càn đang cúi đầu không nói ở một bên.

“Làm rất tốt, cứ tỉ mỉ làm việc, nếu tiếp tục làm tốt thế này ta sẽ tăng thù lao cho ngươi.” Lục Huyền thuận thế vẽ cho Văn Càn một cái bánh to sau đó cầm linh thạch rời đi.

Giữa vô số tia lôi mang nho nhỏ, Lục Huyền cầm Lôi Hỏa Lệnh, bảo vệ Hồng Khinh Hải tiến vào động phủ của mình. Khu vực bên ngoài động phủ vẫn như bình thường, hắn mở trận pháp, tiến vào bên trong.

Chim mập và đám linh thú cảm nhận được khí tức của hắn đều nhao nhao đi ra nghênh đón. Chờ tới khi nhìn thấy Hồng Khinh Hải đang đứng bên cạnh Lục Huyền, đứa nào cũng lộ vẻ tò mò.

Hồng Khinh Hải cảm ứng được khí tức cường đại trên người đám linh thú như chim mập thì không dám nhúc nhích, tùy ý để mấy đứa chim mập, Ly Hỏa Giao vân vân… lượn tới lượn lui xung quanh mình.

"Đám linh thú này đều do ta nuôi dưỡng, tính công kích không mạnh, ngươi có thể yên tâm ở chung với chúng. Còn chuyện ta muốn ngươi làm cũng rất đơn giản, mỗi ngày chỉ việc đọc thơ từ văn chương ở khu vực ta chia cho ngươi ở lại là được. Ta có một loại linh thực với tập tính sống khá kỳ quái, nó cần sinh trưởng trong hoàn cảnh văn khí, nghe thi từ văn chương, kinh nghĩa Nho gia, ngươi phải thỏa mãn tất cả những yêu cầu của nó thật tốt."

Chương 860: Thái Âm Mộc Hạp!

Lục Huyền dẫn Hồng Khinh Hải đi vào mảnh linh điền đang gieo trồng linh chủng Cửu Nho Bảo Thụ.

"Linh thực thích nghe đọc sách? Đúng là cổ quái." Hồng Khinh Hải nghĩ thầm.

"Sau này ngươi ở lại đây đi, những khu vực được bố trí cấm chế khác thì hạn chế đi vào."

Lục Huyền nhấc hai tay lên, đống đất đá bên cạnh linh điền đã nhanh chóng biến hóa, vừa thi triển Địa Dẫn Thuật cấp tông sư, chỉ trong nháy mắt một tòa nhà đá đã xuất hiện.

Nhằm trợ giúp Cửu Nho Bảo Thụ có được hoàn cảnh sinh trưởng tốt hơn, hắn còn dựng chỗ ở cho Hồng Khinh Hải ở ngay bên cạnh linh điền, nhờ đó cũng giúp Cửu Nho Bảo Thụ có thể nghe được kinh nghĩa Nho gia mọi lúc mọi nơi, còn được văn khí tẩm bổ bất cứ thời điểm nào nó muốn.

Mấy ngày sau, hắn đi tới linh điền, từ xa đã nghe được tiếng đọc sách lanh lảnh, dường như bên trong thanh âm còn ẩn chứa một luồng sức mạnh nào đó tuy mỏng manh nhưng lại rất kiên định.

Trong linh điền, chữ đen trên bề mặt linh chủng Cửu Bảo Thụ đang không ngừng di chuyển, liên tục biến hóa theo tiết tấu của thanh âm, toát lên vẻ sinh cơ bừng bừng. Mùi mực trên hàng chữ đen ấy lại càng thêm nồng đậm, xem ra trong khoảng thời gian này, nó đã được uẩn dưỡng rất tốt.

Lục Huyền cảm nhận được sự biến hóa của linh chủng, lại lập tức thi triển Linh Vũ Thuật và các loại thuật pháp khác, để linh thực hấp thu văn khí tốt hơn, sau đó mới lặng yên rời đi.

Khu vực này còn bố trí một tòa trận pháp cấm chế khác nên hành động của Hồng Khinh Hải bị hạn chế rất nhiều, không được Lục Huyền đồng ý, gã không thể tùy ý bước vào khu vực linh điền khác.

Trong lúc Lục Huyền không ngừng đi dò xét linh điền trong động phủ, bỗng nhiên hắn lại phát hiện một quầng sáng hơi lập lòe trên thân một cây Hòe cao lớn đen thùi, vốn luôn sống trong một góc tối nồng đậm âm khí.

"Linh thực này… hình như là Âm Hòe được ta gieo trồng từ nhiều năm về trước? Sao đột nhiên lại xuất hiện quầng sáng nhỉ?" Lục Huyền có phần kinh ngạc về tình huống này.

Phải biết rằng, gốc Âm Hòe này vốn là thứ được hắn gieo trồng từ khi vừa mới tiến vào Thiên Kiếm Tông, gieo xuống cũng được tầm ba mươi năm rồi. Nhưng vì Âm Hòe là loại linh thực lâu năm, không có kỳ hạn thành thục, lại cộng thêm phẩm giai của nó khá thấp, chỉ là nhị phẩm, nên Lục Huyền cũng không để ý đến nó lắm, cứ mặc cho nó tự do sinh trưởng trong góc động phủ. Khi rời khỏi tông môn, hắn cũng thuận tiện mang nó theo, dù sao thì không gian bên trong Thao Trùng Nang cũng đủ rộng.

"Còn nhớ lúc vừa gieo xuống mấy năm, ta còn thu được một quầng sáng từ nó, hình như lúc ấy phần thưởng nhận được là một viên Âm Hồn Châu, về sau vẫn không có thu hoạch gì khác, suýt chút nữa ta đã quên mất nó rồi." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm, tâm thần lập tức ngưng tụ trên cây Âm Hòe cao hơn nửa trượng kia.

【Âm Hòe, linh thực nhị phẩm, đã trưởng thành được trăm năm, âm khí nồng đậm, có thể uẩn dưỡng, chữa trị âm hồn, sau

khi xử lý, nhánh cây có thể dùng làm tài liệu tu hành công pháp thuộc tính âm.】

"Đã trăm năm rồi sao? Ta nhớ mình chỉ trồng nó hơn ba mươi năm thôi mà, xem ra điều kiện linh lực cộng thêm các loại thuật pháp như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật đã xúc tiến nó nhanh chóng sinh trưởng."

Lục Huyền nghĩ thầm, bàn tay cũng nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng đã xuất hiện bên ngoài thân cây. Quầng sáng vỡ vụn thành vô số điểm sáng nhỏ bé, nhanh chóng tràn vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch Âm Hòe trăm năm, nhận được bảo vật Thái Âm Mộc Hạp ngũ phẩm.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một chiếc hộp gỗ tinh xảo lớn bằng bàn tay đã xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Hộp gỗ này có màu đen như mực, mặt ngoài xuất hiện vô số những đường vân biến hóa phức tạp, phảng phất như muốn hút hồn phách của người khác vào bên trong, khi cầm nó trên tay còn có cảm giác hơi âm lãnh.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào bề mặt hộp gỗ, đã lập tức hiểu rõ thông tin chi tiết của nó.

【Thái Âm Mộc Hạp, bảo vật ngũ phẩm, bên trong có luyện hóa một tia lực lượng Thái Âm, có thể chữa trị, tẩm bổ, tăng cường hồn thể, hồn thể có thể lưu lại lâu dài bên trong mà không dễ tiêu tán.】

"Bảo vật ngũ phẩm, phát tài rồi!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng. Hắn thật sự không ngờ được cây Âm Hòe nhị phẩm này có thể mở ra bảo vật lên tới ngũ phẩm.

"Chỉ cần lặng lẽ gieo trồng thì những phần thưởng phong phú sẽ đúng hạn tìm tới." Hắn thầm nghĩ.

“Dù Thái Âm Mộc Hạp này không có tác dụng lớn với ta, nhưng với một ít quỷ tu hoặc là tà tu dưỡng quỷ thì lại là một món bảo vật cực tốt.”

Hắn cẩn thận thu Thái Âm Mộc Hạp vào Thao Trùng Nang.

“Loại linh thực lâu năm này dù phẩm giai thấp một chút nhưng nếu tích lũy đủ năm tháng thì đợi đến một lúc nào đó, quầng sáng sẽ xuất hiện phần thưởng không kém những loại linh thực phẩm giai cao hơn, không thể dùng phẩm giai đơn thuần để suy xét về giá trị của nó. Tiếc là số lượng linh thực loại này trong động phủ của ta lại quá ít, ngoại trừ Âm Hòe, cũng chỉ còn Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm kia thôi. Ừm, dù cách mấy năm lại có thể thu hoạch được linh quả Mê Tiên Đào nhưng nó chỉ cho ra kết quả lặp đi lặp lại, theo số lần thu hoạch quầng sáng càng ngày càng nhiều, cùng với tu vi cảnh giới của ta càng ngày càng cao thì phần thưởng lấy được từ quầng sáng sẽ dần dần giảm bớt. Có lẽ ta nên tới Hải Lâu thương hội hỏi xem nơi này có loại linh dược trăm năm, nghìn năm nào không.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn lại tiếp tục đi kiểm tra linh điền, tới khu vực gieo trồng Mê Tiên Đào.

“Thật nhiều linh đào.” Mới một đoạn thời gian không tới, nhóm Mê Tiên Đào thứ ba đã toàn bộ chín muồi. Một đám linh đào tươi non hồng hào, đầy đặn mọng nước như ẩn như hiện giữa cành lá phấn trắng, nửa che nửa đậy. Được mảnh chướng khí màu phấn hồng phụ trợ, chúng lại tỏa ra một loại sức hút khác hẳn.

Ngay tại thời điểm này, Lục Huyền đã có cảm giác mình vừa nhìn thấy một đám quầng sáng đang khẽ lập lòe trước mặt mình. Bóng dáng hắn như phù quang lướt qua, trong thoáng chốc một đống linh đào đã lơ lửng trước mặt. Sau khi ngắt linh

đào xuống, quầng sáng màu trắng xuất hiện, lập lòe lúc tỏ lúc mờ.

Nhẹ nhàng chạm vào, gần như tất cả quầng sáng đều đồng thời vỡ tan, điểm sáng đầy trời xuyên qua cành lá Mê Tiên Đào, hội tụ thành một mảnh quang hà, lần lượt tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được đan dược Mê Dục Đan tứ phẩm.】

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm, nhận được bảo vật Mỹ Âm Châu tứ phẩm.】

【Thu hoạch một quả Mê Tiên Đào tam phẩm… 】

Từng loại phần thưởng hoặc dùng hình thức thật xuất hiện trước mặt hắn, hoặc trực tiếp xuất hiện trong đầu hắn. Bảo vật Mỹ Âm Châu, Cực Nhạc Tâm Kinh, Mê Dục Đan tứ phẩm vân vân… nhẹ nhàng xoay chuyển trong không trung.

"Không ngờ trong các loại đan dược tứ phẩm thì trình độ luyện chế Mê Dục Đan của ta lại là cao nhất, đại khái đã đến cấp bậc đại thành rồi." Trong số linh thực hắn trồng lúc trước, có hai loại chủ yếu để thu hoạch gói kinh nghiệm đan phương tứ phẩm, theo thứ tự là Mê Dục Đan và Địch Trần Đan, trình độ luyện chế Địch Trần Đan còn đang nằm giữa giai đoạn từ thuần thục tới tinh thông, trong khi trình độ luyện chế Mê Dục Đan lại đột phá đến giai đoạn đại thành rồi.

Chương 861: Ta Rất Muốn Tiến Bộ!

"Vậy là sau Trúc Cơ Đan lại có thêm một phương thức giúp ta kiếm được thật nhiều linh thạch rồi, tiếc là phạm vi sử dụng của Mê Dục Đan này không được rộng rãi như Trúc Cơ Đan. Mà cũng chưa chắc, dù sao thì mấy kẻ háo sắc kia cũng khá là phổ biến, ngay cả bên trong Tu Hành giới này cũng có không ít đâu."

Lục Huyền lập tức nghĩ đến Hoan Hỉ Tinh Động thuộc Thập Bát Tinh Động. Nghe nói nơi đó chính là khu vực tầm hoan mua vui hạng nhất Tu Hành giới, tiếc là hắn quá bận làm ruộng nên không có duyên tiến vào.

Hắn cất kỹ phần thưởng đến từ quầng sáng của linh quả Mê Tiên Đào, trong khoảng thời gian tới, hắn dự định sẽ mang chúng đến Có Một Tiệm Tạp Hóa bày bán ra ngoài, hoặc là tới Hoan Hỉ Tinh Động một chuyến, bán cho đám tu sĩ cần dùng với giá cao.

…

Ngày tháng làm ruộng luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hai tháng.

Sáng sớm, tại một mảnh linh điền rộng chừng một mẫu bên trong động phủ, xung quanh linh điền tràn ngập sương mù nồng đậm nên không thể thấy rõ cảnh tượng bên ngoài linh điền. Bên cạnh mảnh linh điền nho nhỏ ấy có mấy gian nhà đá đơn sơ.

“Cạch” một tiếng, Hồng Khinh Hải đi từ trong nhà đá ra ngoài, bước tới phía trước một gốc cây non có hình thù quái dị. Mặt ngoài của cây non có rất nhiều văn tự nhỏ bé không ngừng di động, ngay cả thân cành của nó cũng được ngưng tụ từ vô số những đường cong màu đen. Nếu ngưng thần nhìn kỹ còn có thể nhận ra những đường cong này đều do vô số chữ viết kéo dài tạo thành.

Hồng Khinh Hải đã sớm quen với gốc linh thực kỳ dị trước mắt, nét mặt không có chút kinh hãi nào, gã ngồi xuống mảnh đất trống bên cạnh linh thực, lấy một quyển sách ố vàng ra, văn khí trong đan điền cuồn cuộn, một giọng đọc réo rắt vang lên.

Dường như những chuỗi văn tự phía trên cây non linh thực kia cũng nghe hiểu được luồng lực lượng mỏng manh đang ẩn chứa trong tiếng đọc sách của gã, khiến cho tốc độ di chuyển của chúng càng lúc càng nhanh, thậm chí còn có không ít văn tự trực tiếp chui vào trong lá linh thực.

Sau gần nửa canh giờ, Hồng Khinh Hải phục hồi tinh thần, buông cuốn sách trong tay xuống, tinh tế cảm ngộ những thu hoạch mình nhận được thông qua quãng thời gian tu hành vừa rồi. Sau đó, gã đưa mắt nhìn màn sương mù đang bao bọc xung quanh mảnh linh điền này, trong lòng hoàn toàn không có lấy một chút suy nghĩ quá phận nào.

Dù bị mảnh sương mù này hạn chế phạm vi hoạt động nhưng trong lòng gã lại không hề bất mãn. Gã tới động phủ này đã hơn hai tháng, và bản thân khá là hài lòng với cuộc sống tu hành hiện tại đến mức không thể hài lòng hơn được nữa.

Tuy nơi này không phồn hoa như khu phường thị lúc trước nhưng lại tốt hơn khu phường thị kia không biết bao nhiêu lần. Chỉ tính riêng mức độ linh khí nồng đậm tinh khiết đã cảm

nhận được hai nơi hoàn toàn không cùng một cấp bậc rồi, đồng thời độ an toàn của nơi này cũng tăng lên rất nhiều. Khi sinh sống tại đây, gã hoàn toàn không cần phải lo lắng mình bị tà tu cướp bóc hay bị yêu thú tập kích bất ngờ, càng không cần phải sợ hãi thế lực trước kia mình từng đắc tội tìm được đến nơi này.

So với những thứ ấy thì cảnh phồn hoa trước kia cũng chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, chạm nhẹ một cái là vỡ nát mà thôi.

Bình thường cứ cách một đoạn thời gian vị Kết Đan Chân Nhân - chủ nhân của động phủ - còn tới tặng cho gã một ít đan dược, phù lục, đối phương nói là một chút phúc lợi nho nhỏ dành cho gã.

Hành động này của Lục Huyền đã làm Hồng Khinh Hải cảm kích vô cùng, khiến gã lại càng thêm cố gắng để cung cấp hoàn cảnh văn khí tốt đẹp nhất cho Cửu Nho Bảo Thụ.

"Chờ tu luyện và điều chỉnh thêm một đoạn thời gian nữa là ta có thể thử đột phá Trúc Cơ rồi." Nghĩ tới tương lai tốt đẹp trước mắt, trong lòng Hồng Khinh Hải lại tràn ngập chờ mong.

Lục Huyền cũng không định đi tìm hiểu suy nghĩ của vị Nho tu trong mảnh linh điền đang gieo trồng Cửu Nho Bảo Thụ kia làm gì, hắn chỉ thỉnh thoảng tới đây một chuyến, kiểm tra trạng thái của linh thực, thi triển thuật pháp gieo trồng cơ bản, để Cửu Nho Bảo Thụ có thể hấp thu văn khí xung quanh được tốt hơn thôi.

Hôm đó, hắn đang ở trong linh điền, cẩn thận hái những hạt linh chủng đã ngưng kết ra trên Băng Huỳnh Thảo. Sau lần ngưng chủng thứ hai, năm gốc Băng Huỳnh Thảo được giữ lại khi ấy cũng đã thuần thục rồi, còn ngưng kết ra hai mươi sáu hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo mới nữa, so với lần đầu tiên thì sản lượng đã gia tăng thêm rất nhiều.

“Chờ cải tiến thêm lần nữa là có thể bắt đầu bồi dưỡng với quy mô lớn rồi.”

“Sau khi tấn thăng đến Kết Đan tiền kỳ, đã rất lâu tu vi của ta vẫn giậm chân tại chỗ, không hề tăng thêm.” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Với thiên phú chân thực của hắn, dù có miệt mài khổ tu ngày đêm thì tu vi tăng lên cũng quá ít ỏi, gần như không thể cảm nhận được. Điều này đã khiến một kẻ vốn quen với quá trình linh khí tăng mạnh mỗi khi thu hoạch quầng sáng như hắn cảm thấy không sao chịu nổi.

“Ta rất muốn tiến bộ.”

…

Trong linh điền, Lục Huyền chăm chú quan sát sợi dây leo nhìn giống như một con mãng xà cực lớn dữ tợn trước mắt, sau đó cẩn thận ngắt nó ra khỏi linh nhưỡng. Sợi dây leo này chính là Giao Đằng tam phẩm, hắn mang đến nơi này sau khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông. Thật lâu trước đó, hắn từng mở ra được phần thượng của bộ công pháp ngũ phẩm luyện thể《 Thái Hư Hóa Long Thiên》 từ bên trong quầng sáng, và đến tận bây giờ, Lục Huyền vẫn nhớ thương phần còn lại.

“Đáng tiếc, chỉ nhận được một món bảo vật tam phẩm bình thường.” Sau khi thu hoạch quầng sáng, Lục Huyền nhìn phần thưởng trong tay, vẻ mặt có phần thất vọng, không khỏi cảm khái nói.

Nhưng hắn cũng có thể hiểu được điều này, dù sao thì Giao Đằng cũng chỉ là linh thực tam phẩm, khi gieo trồng nó, hắn đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, thậm chí tới thời điểm thu hoạch quầng sáng của nó, hắn còn đạt tới tu vi Kết Đan rồi, bồi dưỡng và thu hoạch linh thực có cấp bậc thấp hơn

mình, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất của bảo vật nhận được.

"Xem ra, muốn có được phần công pháp kế tiếp của《 Thái Hư Hóa Long Thiên 》 ta nhất định phải cải tiến Giao Đằng thành linh thực có phẩm cấp cao hơn, hoặc là thu được từ bên trong quầng sáng của một loại linh thực cùng loại với nó." Trong lòng hắn nghĩ vậy.

Rất nhanh, hắn đã chấp nhận chuyện bản thân không nhận được phần thưởng như trong dự đoán.

"Dù sao ta vẫn còn Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm, dựa vào công hiệu của nó thì khả năng mở ra bảo vật luyện thể ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm cũng khá cao."

Ngoại trừ Giao Đằng tam phẩm, trong số những loại linh thực hắn từng mang theo lúc trước còn có Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, Ngũ Hành Quả vân vân… ngoài ra trong tay hắn cũng có phương pháp ngưng chủng Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả.

Cho nên, sau khi linh thực chín muồi, hắn cũng không vội vã đi hái chúng xuống hay thu hoạch quầng sáng, mà muốn dùng toàn bộ để ngưng chủng.

"Đợi sau khi số lượng linh chủng Ngũ Hành Quả đầy đủ, ta có thể tùy tiện gieo trồng nó xuống linh điền rồi, sản xuất số lượng lớn, đồng thời cũng có thể thử cải tạo loại linh chủng này xem sao."

Chương 862: Hắc Thủy Tinh Động!

Sau khi phẩm giai của linh thực đạt tới ngũ phẩm, sẽ rất khó nhận được linh chủng của nó, Lục Huyền muốn xem mình có thể thông qua phương thức kích thích cải tạo này để nhận được chừng một – hai hạt hay không.

Trên thực tế, cả bản thân linh quả Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả lẫn phần thưởng đến từ quầng sáng của chúng, đều mang đến ấn tượng khá tốt trong lòng Lục Huyền, nên hắn mới cố ý đi đổi lấy phương pháp ngưng chủng hai loại linh thực này.

Không do dự thêm, hắn bắt đầu dựa theo phương pháp đã biết từ trước, từ tốn thông qua những loại thủ đoạn khác nhau để dẫn dắt linh khí, tinh hoa bên trong hai loại linh thực đã trưởng thành này đồng thời ngưng tụ vào cùng một chỗ, sau đó chậm rãi chờ đợi chúng ngưng kết ra linh chủng.

"Lục đạo hữu có ở trong động phủ hay không?" Ngay tại thời điểm Lục Huyền đang xem xét nhóm linh thực bên trong linh điền, đột nhiên bên ngoài phòng lại truyền đến một giọng nữ lạnh lùng.

Trong đầu Lục Huyền lập tức xuất hiện một vị nữ tu tóc bạc. Nữ tu này tên là Diệp Huyền Ngân. Trước đó, khi hắn tấn chức Kết Đan, đối phương đã từng đến động phủ của hắn chúc mừng, xem như có duyên gặp mặt một lần với hắn.

"Diệp đạo hữu, Lục mỗ ở đây." Thân hình hắn chợt lóe lên, lập tức đi ra bên ngoài động phủ.

“Không biết Diệp đạo hữu có chuyện gì quan trọng cần tìm Lục mỗ?” Lục Huyền nhìn về phía nữ tu kia, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp.

“Hôm nay ta tới đây là muốn phát thiệp mời cho Lục đạo hữu ngươi.”

“Thiếp mời?” Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

“Lục đạo hữu một mực ở bên trong động phủ bồi dưỡng linh thực, có lẽ cũng không hiểu rõ về những chuyện lớn nhỏ vừa phát sinh bên ngoài Thiên Tinh Động.”

“Là một đoạn thời gian trước, Hình Tinh Sứ bên trong Hắc Thủy Tinh Động thành công đột phá đến Kết Đan hậu kỳ, muốn mời Kết Đan Chân Nhân đang ở lại bên trong Thiên Tinh Động đến tham gia một buổi yến hội ăn mừng, đối phương còn cố ý nhờ ta tới báo cho Lục đạo hữu một tiếng.” Diệp Huyền Ngân nói xong, trên tay đã xuất hiện một tấm bùa chú quái dị.

Phù lục này màu đen đậm, không có hình thái cố định, giống như giọt nước đang chậm rãi chảy xuôi, còn mơ hồ nghe được âm thanh rào rào rất nhỏ.

“Hình Tinh Sứ Hắc Thủy Tinh Động…” Lục Huyền thấp giọng nói.

Thi thoảng hắn cũng cùng nhóm tu sĩ phụ cận tụ hội giao lưu, nên đã nghe qua danh hiệu Hình Tinh Sứ từ trong miệng bọn họ rồi, chẳng qua vẫn không có duyên gặp mặt mà thôi.

“Được, đến lúc đó Lục mỗ nhất định sẽ tới đúng hẹn.”

Đối phương vốn là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, đồng thời lại là lãnh đạo cao tầng của Thiên Tinh Động gửi lời mời, đương nhiên là hắn không tiện từ chối, lại cộng thêm bản thân chỉ đi tham gia một bữa tiệc, không có nguy hiểm gì, Lục Huyền mới thuận miệng đồng ý luôn.

Còn nữa, khẳng định là trên bữa tiệc sẽ có không ít tu sĩ Kết Đan tụ tập, vừa lúc hắn có thể mượn cơ hội này để kết bạn nhiều hơn một chút, nói không chừng đến ngày nào đó, hắn lại có thể nhổ được một - hai hạt linh chủng cấp cao từ trên người của một tên Kết Đan Chân Nhân nào đó trong nhóm bọn họ cũng nên.

"Yến hội sẽ được tổ chức vào ba ngày sau, đến lúc đó, tại hạ lại tới mời Lục đạo hữu ngươi cùng nhau đi." Diệp Huyền Ngân mỉm cười nói.

"Làm phiền Diệp đạo hữu." Lục Huyền vui vẻ đồng ý.

…

Sóng biển vô biên cuồn cuộn, đưa mắt nhìn chỉ thấy mặt nước đen kịt, không ngừng quay cuồng, thậm chí còn có cảm giác thứ này đủ sức nuốt cả hồn phách của tu sĩ vào trong đó.

"Đây là lần đầu Lục đạo hữu tới Hắc Thủy Tinh Động?" Tại bầu trời phía trên Hắc Thủy, hai người Diệp Huyền Ngân và Lục Huyền đang điều khiển phi kiếm, dùng tóc độ cực nhanh lướt qua.

"Đúng vậy, ta đi vào Lôi Hỏa Tinh Động đã mấy năm nhưng phần lớn thời gian đều ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, chỉ thi thoảng mới ngẫu nhiên đi xuống Trích Tinh lâu mua sắm thôi." Lục Huyền thành thật trả lời.

"Mười tám Tinh Động, mỗi Tinh Động đều có điểm kỳ dị riêng của nó. Nơi nổi danh nhất trong Lôi Hỏa Tinh Động đương nhiên là lôi hải vô biên kia, bên trong dư thừa các loại linh lôi, thậm chí là thần lôi." Những sợi chỉ bạc phủ đầy trên đầu Diệp Huyền Ngân không ngừng bay múa cuồng loạn trên không trung, thỉnh thoảng lại có lôi mang rất nhỏ xuất hiện.

"Về phần Hắc Thủy Tinh Động, nó lại nổi tiếng ở Ly Dương Cảnh vì các loại linh dịch. Nếu Lục đạo hữu cảm thấy

hứng thú có thể mang một ít về động phủ của mình, rất nhiều loại linh dịch ở nơi này đều có lợi cho linh thực sinh trưởng đấy."

Lục Huyền vội vàng gật đầu, trong lòng chợt nảy sinh vài phần hứng thú đối với Hắc Thủy Tinh Động.

"Có không ít hòn đảo phân bố rải rác bên trong Hắc Thủy Tinh Động, tu sĩ Luyện Khí ở trên hòn đảo, còn đại bộ phận tu sĩ Trúc Cơ hoặc Kết Đan đều ở trong Hắc Thủy. Ở chỗ sâu bên trong hải dương này, có không ít bí cảnh còn sót lại từ thời đại Thượng Cổ, nhưng những nơi đó đều cực kỳ hung hiểm, ngay cả Kết Đan Chân Nhân cũng không dám cam đoan mình có thể toàn thân trở ra. Cũng đúng thôi, bởi cấm chế, hải thú, tà ma, tà tu vẫn một mực ẩn nấp bên trong Hắc Thủy, mỗi tồn tại như vậy đều thần bí mạnh mẽ vô cùng."

Diệp Huyền Ngân tỉ mỉ giới thiệu những tin tức mình biết về Hắc Thủy Tinh Động cho Lục Huyền, thậm chí khi đi ngang qua phạm vi của một khu bí cảnh nào đó, nàng còn có thể nói đơn giản vài câu. Những thông tin nàng chia sẻ đã giúp Lục Huyền biết được không ít về nơi này.

"Hả?" Lúc đi ngang qua một mảnh hải vực, thân hình Lục Huyền thoáng dừng lại, hàng chân mày khẽ nhíu, nhưng rất nhanh, hắ đã lập tức khôi phục lại vẻ bình thường.

"Thế nào, Lục đạo hữu có phát hiện gì sao?" Diệp Huyền Ngân tò mò hỏi.

"Không có, chỉ vì ta tu luyện qua một môn dị thuật, nên vừa rồi trong lòng chợt có cảm giác mà thôi."

"Diệp đạo hữu có biết vùng biển này có điểm nào đó kỳ dị hay không?" Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên nói.

"Tại hạ cũng không rõ về vùng biển này, chỉ nghe nói chừng mấy trăm năm về trước, nơi này từng xuất hiện một con

Giao Long dị chủng có thực lực thất phẩm, nhưng sau đó không còn tu sĩ nào nhìn thấy nó nữa. Gần đây có mấy khu bí cảnh, nhưng đã bị tu sĩ trong Hắc Thủy Tinh Động thăm dò được bảy - tám phần rồi." Diệp Huyền Ngân cũng không nghi ngờ gì, lại nói với Lục Huyền.

"Thì ra là thế, có lẽ bên trong một khu bí cảnh nào đó dưới kia đang ẩn giấu một món đồ vật mà tại hạ quen thuộc, chính nó đã khiến Lục mỗ ngẫu nhiên phát hiện ra thôi." Lục Huyền gật nhẹ đầu, cũng thuận miệng bịa ra một câu chuyện.

Trên thực tế, ngay lúc đi ngang qua vùng hải vực này, linh thức của hắn chợt nhận ra Thao Trùng Nang đang giấu bên hông vừa sinh ra một chút dị động rất nhỏ, xem kỹ mới biết, thứ phát sinh biến hóa chính là món bảo vật lục phẩm hắn từng lấy được bên trong quầng sáng của Long Hài Thảo, Đà Long Châu.

Hạt châu ấy cứ một mực run lên nhè nhẹ ở bên trong Thao Trùng Nang, dường như có thứ gì đó ở dưới đáy hải vực kia đang hấp dẫn nó.

"Chẳng lẽ dưới đáy hải vực này lại có một tòa động phủ của dị thú Đà Long, hoặc là bảo vật liên quan đến nó?" Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Hắn một mực nhớ kỹ cảnh tượng chung quanh hải vực, sau đó vẫn giữ vẻ mặt như thường đi theo phía sau Diệp Huyền Ngân, tiến đến động phủ của vị Hình Tinh Sứ kia.

Chương 863: Động Phủ Của Hình Tinh Sứ!

"Đến rồi, Lục đạo hữu. Phương viên trăm dặm phía dưới vùng hải vực này đều là động phủ của vị Hình Tinh Sứ kia." Thân hình Diệp Huyền Ngân thoáng dừng lại, chỉ vào mặt biển đen kịt yên ả phía dưới, nói.

Lục Huyền vươn linh thức ra, chỉ cảm nhận được phía dưới có vô số những tầng cấm chế trùng trùng điệp điệp, tựa như muốn cắn nuốt của luồng linh thức này. Hắn đi theo sau lưng Diệp Huyền Ngân, chậm rãi hạ xuống.

Cảm nhận được khí tức của hai người, một vòng xoáy lớn hơn một trượng đột ngột xuất hiện trên mặt nước đen kịt. Vòng xoáy nọ không ngừng lớn lên, rất nhanh một con rùa lớn có đường kính chừng bảy trượng đã hiện ra từ bên trong.

"Diệp đạo hữu và vị đạo hữu có chút xa lạ này, xin đưa ra thiệp mời." Hai bên đầu con cự quy nọ đều có một chòm râu dài màu xám trắng rủ xuống, nó dùng giọng nói trầm thấp trò chuyện với hai người Lục Huyền.

Lục Huyền vội vàng lấy tấm phù lục giống như nước chảy từ trong túi trữ vật ra, giao cho cự quy.

Cự quy gật đầu, hắc quang chợt lóe trên mai rùa, một cái bong bóng nước màu đen nhanh chóng xuất hiện, bao bọc hai người vào trong đó rồi chậm rãi lặn xuống mặt nước màu đen dưới chân.

Bọt nước đen nhạt dễ dàng xuyên qua tầng tầng lớp lớp cấm chế, nhanh chóng mang theo hai người tiến về một tòa

động phủ bao la ở bên dưới.

"Diệp đạo hữu, con cự quy vừa rồi có lai lịch gì? Có thể nói tiếng người như vậy, ít nhất cũng là yêu thú ngũ phẩm." Trong bong bóng nước, Lục Huyền truyền âm cho Diệp Huyền Ngân.

"Nghe đồn rằng nó chính là linh thú được trưởng bối của Hình Tinh Sứ để lại, thọ nguyên lâu dài, chí ít cũng đạt đến mấy ngàn năm, nói không chừng còn đến cả vạn năm ấy chứ. Ngày bình thường, nó vẫn một mực trấn thủ bên trong động phủ của Tinh Sứ." Diệp Huyền Ngân truyền âm trả lời.

Thế giới dưới đáy nước có những rặng san hô rộng lớn sáng ngời sinh trưởng ở bốn phía, còn có từng đám bèo rong, linh quả cùng loại với Dạ Minh Châu, một mực chiếu sáng khắp nơi, khiến cho tầm mắt dưới đáy nước lại trở nên rõ ràng hơn rất nhiều so với tầng nước đen nông cạn bên trên, nhìn giống như ban ngày.

Càng tới gần động phủ dưới đáy nước, các loại tinh quái Thủy tộc với những hình thù kỳ quái càng ngày càng xuất hiện nhiều trong mắt Lục Huyền, trong nhóm này lại không thiếu tồn tại có thực lực tam phẩm, tứ phẩm.

Tại cửa lớn của động phủ, có mấy chục giao nhân với dung mạo hoặc tươi đẹp non nớt, hoặc kiều diễm quyến rũ đang xếp thành hai hàng, trên mặt mỉm cười, không ngừng mở miệng hoan nghênh những tu sĩ tới tham gia yến hội.

"Người ở phía trước kia chính là Hình Côn, Hình Tinh Sứ." Diệp Huyền Ngân truyền âm nói với Lục Huyền một câu.

Thanh âm vừa dứt, một tu sĩ trung niên có thân hình cao lớn, trên cổ cũng như trên gò má đều có vảy cá đen nhánh đã nhanh chóng đi ra nghênh đón. Khí tức của vị tu sĩ này thâm sâu như biển, tựa như đã hòa làm một thể với toàn bộ đáy biển

xung quanh rồi, khiến cho nhất cử nhất động của đối phương đều có thể kích hoạt làm sóng biển xung quanh rung rung phản ứng.

“Diệp đạo hữu, đã lâu không gặp, phong thái của đạo hữu vẫn như cũ.”

“Vị này chính là Lục Huyền, Lục đạo hữu vừa mới Kết Đan sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Hình Côn cười ha ha nói.

“Hình Tinh Sứ quá khách khí, chúc mừng Tinh Sứ đột phá Kết Đan hậu kỳ, Nguyên Anh đang ở trong tầm mắt!” Lục Huyền ôm quyền, ân cần chào hỏi.

“Ha ha ha, đa tạ đạo hữu! Nghe nói đạo hữu có tạo nghệ phi phàm trên linh thực chi đạo, trong động phủ của Hình mỗ có sản xuất một ít linh thực thuộc tính thủy không tệ, có cơ hội, ta thực sự muốn giao lưu trao đổi với Lục đạo hữu một phen.” Hình Côn cất giọng cười to nói.

Sau khi nói vài câu khách khí, hai người Lục Huyền và Diệp Huyền Ngân đã tiến vào trong động phủ. Ở thời điểm hiện tại, đang có không ít tu sĩ liên tục lui tới bên trong đại sảnh, hai người đi tìm vị chấp sự chuyên tiếp đãi khách khứa của động phủ, sau đó lần lượt đưa lễ vật lên.

Lục Huyền đưa một phần Ngọc Tẩy Linh Lộ do mình tự tay ủ chế, thứ này vốn là linh nhưỡng tứ phẩm còn là chủng loại cực kỳ thưa thớt, hoàn toàn có thể lấy ra đưa tặng.

Đại sảnh được bố trí cực kỳ xa hoa, bên trong đã có mấy trăm vị tu sĩ. Linh thức của Lục Huyền thoáng đảo qua một vòng, đã nhanh chóng phát hiện không dưới năm - sáu chục vị Kết Đan Chân Nhân đang có mặt ở nơi này.

“Nếu cộng cả những người đã che giấu tu vi, hẳn là số lượng tu sĩ Kết Đan sẽ nhiều hơn một chút. Chỉ cần thông qua

con số đơn giản này thôi cũng có thể thấy được thực lực cường đại và nội tình thâm hậu của Thiên Tinh Động rồi. Chỉ đơn thuần là một bữa tiệc mừng công, lại trừ đi những vị những Kết Đan Chân Nhân đang bế quan tu luyện hoặc ra ngoài du lịch, vẫn có thể mời được nhiều Kim Đan chân nhân như thế." Lục Huyền không khỏi than thở trong lòng.

Trong số những tu sĩ Kết Đan đang có mặt ở đây, hắn chỉ quen biết lác đác mấy người lúc trước từng tới chúc mừng hắn, vừa lúc mượn cơ hội này, lại cộng thêm Diệp Huyền Ngân giới thiệu, hắn đã kết bạn được với không ít người.

"Vị này chính là Lục đạo hữu của Lôi Hỏa Tinh Động đúng không?" Lúc ấy, hắn đang ở trong góc một mình thưởng thức linh quả linh trà, đột nhiên có hai tu sĩ Kết Đan đi tới trước người.

"Chính là tại hạ, không biết hai vị…" Lục Huyền mỉm cười trầm ngâm nói.

"Tại hạ Ngọc Lâm tán nhân, nghe nói Lục đạo hữu yêu thích bồi dưỡng linh thực, vừa vặn ta cũng có mấy phần thiên phú trên linh thực nhất đạo, nếu có cơ hội nhất định phải cùng Lục đạo hữu ngươi giao lưu một hai." Một nữ tu mặc y phục màu xanh biếc nhẹ nhàng nói, trên chiếc áo bào của nữ tu này không ngừng tỏa ra hương vị thảo mộc linh khí nồng đậm, mang đến cho người đối diện một loại cảm giác tươi mát tự nhiên.

Quan sát thêm sẽ trông thấy một đóa hoa tươi mới kiều diễm mọc tràn ra trên búi tóc của nàng, có một giọt sương nhỏ trong suốt hãy còn lưu lại trên cánh hoa. nó khẽ lay động theo từng bước chân nhẹ nhàng của nữ tu, không ngừng tỏa ra sinh cơ dạt dào, linh khí lưu chuyển, hẳn là một món bảo vật không tầm thường.

“Ra mắt đạo hữu, không biết đạo hữu đang ở nơi nào? Nếu có cơ hội, Lục mỗ sẽ đến bái phỏng.” Lục Huyền nghe vậy, trong lòng lập tức sinh ra vài phần hứng thú. Tu sĩ cảnh giới Kết Đan yêu thích gieo trồng linh thực, đây chính là chuyện hiếm thấy cực kỳ, đương nhiên hắn cũng muốn kết bạn một phen.

“Thanh Mộc Tinh Động, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Lục đạo hữu tới chơi.” Đóa hoa bên trong búi tóc của Ngọc Lâm tán nhân rung động không ngớt, nàng mỉm cười nói.

Sau đó, nàng vươn tay chỉ một thanh niên vẫn trầm mặc không nói bên cạnh, dịu dàng giới thiệu: “Vị này là Vương Tuế Hoài đạo hữu, am hiểu bồi dưỡng các loại linh thú, trời sinh có được thiên phú kết nối cùng các loại linh thú. Đối phương và chúng ta xem như khác đường mà cùng đích, hắn cũng ngưỡng mộ Lục đạo hữu đã lâu, hôm nay vừa gặp cũng muốn tới làm quen với đạo hữu một chút.”

Thanh niên này thoạt nhìn có phần lôi thôi lếch thếch, trên người truyền đến một luồng khí tức hỗn tạp, hệt như mùi của rất nhiều loại yêu thú trộn lẫn vào cùng một chỗ, trên gương mặt còn mọc ra vô số hoa văn rậm rạp, rất giống hình ảnh của ngàn vạn loài thú chồng chéo lên nhau.

Chương 864: Nguy Cơ Ẩn Tàng!

Dường như người này rất ít khi mở miệng nói chuyện, bởi vậy khi nhìn về phía Lục Huyền, dù đối phương đã cố nặn ra một nụ cười hiền lành, nhưng vẫn có phần cứng ngắc.

"Bái kiến Vương đạo hữu." Lục Huyền chắp tay thi lễ.

Ba người đứng chung một chỗ, hắn và Ngọc Lâm tán nhân trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực một phen, mỗi người đều nhận được ích lợi không nhỏ.

Không bao lâu sau, yến hội chính thức bắt đầu. Hình Côn đứng lên bục, đọc một đoạn diễn văn đơn giản.

Rất nhanh, đã có đủ các loại món ăn mỹ vị và quý hiếm được đưa lên. Chúng đều được chế biến từ đủ các loại thịt yêu thú bình thường khó mà thưởng thức được, từ những loại bay lên trời, chạy trên đất hay bơi trong nước, đều có đủ, lại cộng thêm thủ đoạn nấu nướng cực kỳ cao minh.

Lục Huyền há miệng ăn từng miếng lớn, coi như hôm nay có lộc rồi, hắn nhất định phải đánh chén một bữa no nê.

Trong lúc thưởng thức mỹ vị, lại có giao nhân, bạng nhân thay nhau lên đài biểu diễn, bố cục hoành tráng, nội dung phong phú, có thể coi bữa tiệc này chính là một hồi thịnh yến mang đến cho khách khứa trải nghiệm tuyệt vời đạt tới trình độ cực hạn cả về phần nghe lẫn phần nhìn.

"Hả?" Lục Huyền đang hưởng thụ mỹ vị, đồng thời cũng quan sát biểu diễn, đột nhiên hắn lại phát hiện một ánh mắt xa lạ vừa rơi thẳng xuống người mình.

Thật ra chuyện người khác quan sát hắn cũng chẳng có gì kỳ quái, nhưng linh thức của hắn lại nhạy cảm phát hiện được một chút ác ý như có như không trong tầm mắt kia. Có cảm giác chủ nhân của ánh mắt ấy đang đánh giá một món ăn mỹ vị chứ không phải một tu sĩ bằng xương bằng thịt, thậm chí bên trong ánh mắt kia còn ẩn chứa cảm giác tham lam lại cực kỳ có tính xâm lược.

Hắn giả vờ lơ đãng quét linh thức qua chung quanh một hồi, nhưng không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào, cũng chẳng biết từ bao giờ ánh mắt ác ý mới rơi xuống người hắn đã bị thu lại rồi.

Cùng thời điểm này, ở trong một góc đại sảnh, một tu sĩ ngồi dưới đất như một ngọn núi thịt đang thưởng thức khúc xương yêu thú trong tay. Bỗng nhiên, trong lòng bàn tay gã chợt xuất hiện một cái khe quái dị. Ngay sau đó, một cái lưỡi thật dài màu xám đen giống như xúc tu chậm rãi vươn ra, liếm láp hai bên vết nứt.

"Đúng là mùi vị của Thái Tuế Nhục?" Tu sĩ có thân hình như núi thịt kia lập tức giấu kín khe nứt không để lại một dấu vết gì, trong lòng lặng yên tự hỏi.

"Không thể giả được, hơn nữa nhìn tình hình này, có khả năng là đối phương vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được nó. Nếu ăn được hắn, cũng tương đương với chính chúng ta đã được thưởng thức Thái Tuế Nhục rồi."

"A?! Không chịu nổi nữa! Ta muốn ăn! Muốn lập tức ăn ngay!" Đầu lưỡi màu xám đen chảy ra một dòng nước bọt màu đen đặc, bày ra dáng vẻ khó có thể chịu đựng được nữa.

"Không biết tình huống vừa rồi là gì? Là có tu sĩ tu luyện công pháp tà đạo vô tình quét linh thức qua, hay có người đã sinh ra ý đồ xấu với ta rồi?" Sau khi ác ý vừa bị phát hiện kia biến mất, trong lòng Lục Huyền đã âm thầm sinh ra cảnh giác.

Nhưng hiện tại, bản thân đang ở trong động phủ của một vị Tinh Sứ Kết Đan hậu kỳ, cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều như vậy, hắn lại an tâm hưởng thụ mỹ thực của yến hội.

"Lục đạo hữu." Đang lúc hắn vui vẻ hưởng thụ thịt yêu thú thuộc tính thủy đặc biệt ở bên trong động phủ dưới nước này, đột nhiên một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai Lục Huyền.

Hắn nhìn theo hướng ấm thanh phát ra, chỉ thấy một vị nữ tử mặc áo trắng, thanh nhã tú lệ đang mỉm cười nhìn mình. Sau lưng nữ tử này còn có hai thanh niên tuấn tú khác, tất cả đều bày ra khí độ bất phàm, phong thái nhanh nhẹn. Ba người bọn họ đều có tu vi Kết Đan sơ kỳ, vừa nhìn đã biết lai lịch không thể khinh thường.

"Chính là tại hạ, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào? Tìm Lục mỗ có chuyện gì quan trọng?" Lục Huyền mỉm cười nói.

"Tại hạ Hình Yên Nhiên, đây là hai vị đồng môn của ta."

"Hóa ra là ba vị đạo hữu của Ly Dương Đạo Tông, thất lễ thất lễ." Lục Huyền nghiêm mặt đáp lời.

Trên đường tới đây, từ trong miệng Diệp Huyền Ngân, hắn đã biết được Hình Côn có một nữ tử, thiên phú xuất chúng, đã bái vào tông môn lớn nhất Ly Dương cảnh này, Ly Dương Đạo Tông.

Hắn ở trong Lôi Hỏa Tinh Động đã được mấy năm, lại trở thành khách khanh của Hải Lâu thương hội, đương nhiên cũng biết rõ sự đáng sợ của thế lực lớn có thể xếp thứ hai tại Ly Dương cảnh này, thậm chí càng hiểu bọn họ mạnh hơn Thiên Kiếm Tông ngày trước kia không biết bao nhiêu lần.

Mà Ly Dương Đạo Tông đã ngồi vững tại địa vị đệ nhất đại tông môn ở Ly Dương cảnh này không biết mấy ngàn năm rồi, khẳng định là nội tình cực kỳ sâu xa, không phải thứ mà một

tán tu linh thực sư như hắn hiện tại có khả năng tưởng tượng được.

"Sở dĩ tới tìm Lục đạo hữu là vì Yên Nhiên có trồng một loại linh thực trong động phủ, ngày bình thường đều cực kỳ yêu thích, nhưng gần đây cũng không biết như thế nào, đột nhiên gốc linh thực kia lại phát sinh dị biến, càng ngày càng ốm yếu gầy mòn. Nghe nói Lục đạo hữu ngươi có tạo nghệ rất sâu trên linh thực nhất đạo, chúng ta mới tới tìm đạo hữu ngươi nhờ trợ giúp." Hình Yên Nhiên dịu dàng nói.

Nghe đến đây, mặc dù hai gã đồng môn phía sau nàng không nói gì thêm, nhưng nhìn nét mặt của bọn họ lại mơ hồ cảm nhận được một loại nôn nóng, không kiên nhẫn.

Thấy Lục Huyền cứ một mực trầm ngâm không nói, một vị thanh niên có khí chất hơi âm trầm trong hai người này, không nhịn được lên tiếng nói: "Hình sư muội, hà tất phải tìm một tên tán tu ở nơi này đi xem xét vấn đề linh thực cho ngươi? Còn không bằng đi tìm một vị sư huynh tinh thông linh thực từ trong tông môn rồi mời đối phương tới đây giúp đỡ, nhất lao vĩnh dật, giải quyết triệt để cho xong."

"Thêm nữa, phần lớn đám người ở bên trong Thiên Tinh Động này đều là tán tu, chỉ cần nghe đến thân phận của bọn họ cũng biết chẳng có mấy người thật lòng yêu thích linh thực rồi, nói gì tới chuyện giải quyết vấn đề linh thực cho ngươi?"

"Trương sư huynh nói quá lời rồi." Ý cười trên mặt Hình Yên Nhiên thoáng thu lại: "Lục đạo hữu có thể dựa vào thân phận linh thực sư để tạo ra thanh danh lớn như vậy ở Thiên Tinh Động, thì rất có khả năng tạo nghệ trên linh thực nhất đạo của hắn hoàn toàn không thua kém sư huynh trong môn phái chúng ta. Huống hồ, Đạo Tông cách Hắc Thủy Tinh Động xa xôi như thế, chúng ta phải đi mời một vị sư huynh tinh thông linh thực tới đây, đúng là quá mức rắc rối."

“Lục đạo hữu, lời của sư huynh Yên Nhiên đều xuất phát từ sự vô tâm chứ không có lòng dạ nào cả, kính xin đạo hữu chớ trách.”

“Không sao, Lục mỗ đúng là một tán tu linh thực sư, đây là chuyện mà mọi người đều biết.” Lục Huyền khoát tay áo nói: “Chẳng hay Hình đạo hữu đã từng tới tìm Ngọc Lâm tán nhân ở Thanh Mộc Tinh Động chưa? Nàng có thiên phú đặc biệt trên linh thực nhất đạo, hẳn là có thể dễ dàng giải quyết vấn đề linh thực của đạo hữu hơn.”

“Mấy ngày trước, ta đã để Ngọc Lâm tán nhân qua chỗ ở của mình nhìn một chút rồi, đáng tiếc là nàng không tìm được manh mối.”

Lục Huyền nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Vậy ta sẽ theo Hình đạo hữu đi xem gốc linh thực kia.”

Chương 865: Trần Quang Thảo!

Nói thật, đối với sự khinh thường trong giọng nói của tu sĩ Ly Dương Đạo Tông kia, Lục Huyền cũng không quá mức để ở trong lòng, có thể mượn cơ hội này để kết bạn với Hình Yên Nhiên – một người có tới hai thân phận vừa là nữ nhi của một vị Kết Đan hậu kỳ vừa là đệ tử của Ly Dương Đạo Tông - đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Nói không chừng hắn còn có thể nhận được chừng một - hai hạt linh chủng cấp cao từ trong tay những thế lực lớn này cũng nên.

Lục Huyền đi theo sau lưng ba người Hình Yên Nhiên, tiến vào một khu biệt viện. Trong sân này có trải một lớp linh nhưỡng màu đen dày đặc, thỉnh thoảng lại nổi lên từng cái bong bóng màu đen nhạt, bong bóng phả ra một mảnh linh khí bức người, không nhìn ra được lai lịch của loại linh nhưỡng này là thế nào. Bên trên có gieo trồng không ít linh thực, phẩm giai cũng không thấp, cực kỳ hiếm thấy tam phẩm trở xuống.

“Mảnh linh điền lớn như vậy lại chỉ trồng có mấy cây linh thực thế này, đúng là lãng phí, quá mức lãng phí!” Trong lòng Lục Huyền vô cùng xót xa.

Phải biết rằng bên trong tòa động phủ nơi hắn ở, hắn chỉ hận bản thân không thể sử dụng hết mỗi một phần linh điền nhỏ bé có thể tận dụng được, vậy mà nữ tử trước mắt lại phung phí của trời như vậy, khiến cho một linh thực sư như hắn phải ghen tị đến đỏ mắt.

“Đây chính là cây linh thực kia, nó tới từ dị vực, bởi vì ngoại hình kỳ lạ mỹ lệ, nên ngày thường vẫn được ta yêu thích vô cùng.” Hình Yên Nhiên chỉ vào một gốc linh thực ở cách đó không xa, nhẹ giọng nói.

Hình thái của gốc linh thực kia đúng là quái dị, rõ ràng có cành lá nhưng chúng lại không phải thực thể cố định, có cảm giác đống cành lá này vốn là tồn tại do những điểm sáng đầy trời kia ngưng tụ mà thành, chúng chẳng quan tâm tới những gì xung quanh, chỉ chậm rãi vận chuyển theo quy luật đặc thù của riêng bản thân mình mà thôi.

Lướt mắt một cái đã nhìn ra được trạng thái hiện giờ của gốc linh thực ấy không quá tốt, bởi vì những điểm sáng hình thành nên đống cành lá kia có phần hơi ảm đạm, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu tiêu tán.

Lục Huyền tiến lên mấy bước, bắt đầu vươn linh thức ra dò xét, cẩn thận kiểm tra tình huống của linh thực.

Hai tu sĩ Ly Dương Đạo Tông đang khoanh tay trước ngực, đứng ngay sau lưng Lục Huyền, cũng chăm chú quan sát, tựa như muốn nhìn trò cười của hắn.

“Gốc linh thực này tên là Trần Quang Thảo, bởi vì cành lá của nó giống như những hạt bụi nhỏ bay múa trong ánh sáng, nên được đặt cho cái tên Trần Quang Thảo này.” Hình Yên Nhiên đứng ở một bên đơn giản giới thiệu.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt vẫn tự nhiên như thường. Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật trong phạm vi nhỏ của linh điền, làm cho kết cấu linh nhưỡng bên dưới linh thực phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, rồi thông qua đó mà hoàn thành quá trình gieo trồng.

Ngay sau đó, tâm thần của hắn tập trung vào linh thực, và chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ được những thông tin chi tiết về

loại linh thực trước mắt.

【 Trần Quang Thảo, linh thực ngũ phẩm, đến từ Thần Quang giới vực, hòa quang đồng trần [1], trong quá trình sinh trưởng cần hấp thu lượng lớn linh quang, sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một ít đan dược ngũ phẩm đặc thù, cũng có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông tương ứng. 】

【 Đang trong thời kỳ phơi nắng đặc thù, cần hấp thu lượng lớn ánh sáng cực mạnh, bởi vì không thỏa mãn được điều kiện sinh trưởng nên linh thực đang dần dần suy yếu. 】

【 Ta nhìn thấy ánh sáng rồi! 】

[1] : ý nghĩa nguyên bản của cụm từ hòa quang đồng trần này có nghĩa là rọi tất cả ánh sáng vào cùng một chỗ rồi trộn lẫn với bụi trần, nhưng nghĩa bóng của nó còn là ẩn mình nơi thế tục, không bộc lộ tài năng, không ganh đua với đời.

“Loại linh thực hiếm thấy cần lượng lớn ánh sáng chiếu rọi vào.” Lục Huyền cảm thấy tri thức về linh thực của mình lại phong phú hơn không ít, trong lòng âm thầm cảm khái về tính đa dạng của những loại linh thực trên thế gian.

“Trần Quang Thảo, là linh thực hiếm thấy đến từ dị vực Thần Quang giới?” Hắn lặng yên thu hồi linh thức, dùng vẻ mặt như thường nói ra, hệt như đây vốn là thường thức cơ bản đối với hắn.

“Lục đạo hữu đúng là người tinh thông linh thực, ngay cả lai lịch của Trần Quang Thảo cũng nắm được rõ ràng như vậy.” Hình Yên Nhiên lập tức lên tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, thậm chí trên đôi mắt cũng có thêm mấy phần chờ mong.

Vừa rồi, nàng chỉ nói cho Lục Huyền biết chủng loại của linh thực, chứ hoàn toàn không nói ra lai lịch cặn kẽ của nó.

Vậy mà Lục Huyền chỉ hơi quan sát một chút, đã trực tiếp nói toạc ra lai lịch của Trần Quang Thảo. Chỉ dựa vào thủ đoạn này, đã có thể nhìn ra hắn mạnh hơn vị Ngọc Lâm tán nhân lúc trước rất nhiều rồi.

Ánh mắt của hai gã thanh niên đến từ Ly Dương Đạo Tông ở sau lưng nàng, cũng âm thầm biến đổi, thoáng cái sự khinh thường đối với Lục Huyền lúc trước đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Theo suy nghĩ của hai người bọn họ, Lục Huyền chỉ có thân phận tán tu thì tuyệt đối không thể nhận ra lai lịch của Trần Quang Thảo này, ai ngờ hắn lại trực tiếp chỉ rõ ra như vậy, đúng là đã mang đến cho bọn họ một niềm vui bất ngờ rồi.

Phải biết rằng, ngay cả ở bên trong Ly Dương Đạo Tông, cũng có rất nhiều đệ tử không thể phân biệt được Trần Quang Thảo, thậm chí cả vị đồng môn tinh thông linh thực nhất đạo cùng lứa bọn họ cũng có khả năng không biết đến loại linh thực này.

“Chẳng hay Lục đạo hữu có thượng sách gì để chữa khỏi gốc Trần Quang Thảo này hay không?” Hình Yên Nhiên không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi.

“Ta đã tìm được một chút manh mối, nhưng có hiệu quả hay không, còn phải để Hình đạo hữu tự mình đi thử một chút.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Kính xin đạo hữu chỉ rõ.”

“Trần Quang Thảo, tên như ý nghĩa, trong quá trình sinh trưởng nó cần hấp thu lượng lớn linh quang, xem tình huống bố trí xung quanh linh thực này, hẳn là Hình đạo hữu cũng biết được đặc tính của nó. Nhưng mà, ở những giai đoạn sinh trưởng khác nhau của linh thực, lượng linh quang cần thiết lại

bất đồng, hiện giờ linh thực đang rơi vào thời kỳ phơi sáng đặc thù, khiến cho nhu cầu về linh quang tăng mạnh, hơn gấp mấy lần lúc trước.”

“Mà nơi này vốn là chỗ sâu bên trong Hắc Thủy, đương nhiên là điều kiện chiếu sáng không đủ, lại cộng thêm cường độ nguồn sáng đạo hữu bày ra có phần thiếu sót, mới khiến cho lượng dinh dưỡng linh thực cần thiết không được thỏa mãn, dần dần sinh ra dấu hiệu suy yếu.”

“Chỉ cần gia tăng thêm lượng lớn linh quang, phơi nắng Trần Quang Thảo đầy đủ là có thể giải quyết được vấn đề này.” Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, chậm rãi nói ra, trong âm điệu có sự tự tin tuyệt đối, làm cho người ta tin phục.

“Thì ra là thế.” Hình Yên Nhiên nghe vậy cũng không khỏi gật đầu.

Ngay sau đó, linh lực trên người bắt đầu khởi động, mấy viên minh châu màu vàng óng ánh nhanh chóng bay từ trong túi trữ vật ra, tỏa ánh hào quang mãnh liệt, chiếu rọi toàn bộ khu biệt viện giống như ban ngày.

Chương 866: Có Bắp Đùi Để Ôm, Nhất Định Phải Ôm Chặt!

Chịu sự kích thích đến từ ánh sáng cực mạnh như thế, tốc độ bay múa của những điểm sáng phía trên cành lá của Trần Quang Thảo đã gia tăng thêm không ít. Một lúc sau, cả gốc linh thực đều rạng hơn hơn trước kia. Trong cảm nhận của linh thức, rõ ràng là sinh cơ của nó vừa khôi phục được một chút.

"Không ngờ lại có thể dễ dàng giải quyết được vấn đề khó khăn này như vậy." Hình Yên Nhiên nhìn Trần Quang Thảo đã có những chuyển biến tốt đẹp cực kỳ rõ ràng, trong miệng cảm khái không thôi.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, quá trình dễ dàng này cũng chỉ là tương đối mà thôi, nếu không phải Lục Huyền trực tiếp chỉ rõ vấn đề, mà để dựa vào chính nàng, cũng chẳng biết đến lúc nào nàng mới tìm được đối sách.

"Tạo nghệ linh thực của Lục đạo hữu càng lợi hại hơn lời đồn một chút." Trong mắt nàng nhìn về phía Lục Huyền tràn đầy vẻ tán thưởng ngợi khen. Hai tu sĩ Ly Dương Đạo Tông bên cạnh cùng gật đầu, tỏ vẻ phụ họa.

"Lần này đa tạ đạo hữu đã tới hỗ trợ giải quyết một nan đề khó khăn lớn như vậy giùm ta, chờ yến hội kết thúc, ta nhất định sẽ tạ ơn đạo hữu thật chu toàn."

"Không dám nhận không dám nhận." Lục Huyền khách khí hai câu rồi cùng ba người bọn họ trở lại đại sảnh yến hội.

Nửa ngày sau, bữa tiệc dần dần tiến vào hồi cuối, chấp sự của động phủ lần lượt dâng lên một chiếc hộp ngọc tinh xảo ở ngay trước bàn mỗi một vị tu sĩ Kết Đan đang có mặt tại nơi này.

Chờ bóng dáng đối phương rời đi, linh thức của mấy vị Kết Đan Chân Nhân chung quanh Lục Huyền đều lướt qua hộp ngọc.

"Linh ngư tứ phẩm, hẳn là đặc sản của Hắc Thủy Tinh Động, Hình Tinh Sứ cũng thật khách khí."

"Trong hộp ngọc của ta cũng là thịt yêu thú tứ phẩm." Một người bên cạnh lên tiếng.

"Hả?" Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, trong lòng khá là nghi hoặc, mặc dù hắn không nhìn thấy bên trong hộp ngọc đang chứa chính xác là thứ gì, nhưng theo cảm nhận của linh thức, thứ này vốn không phải là thịt yêu thú tứ phẩm. Bởi vì bên trong đang ẩn giấu một hạt linh chủng cổ quái, nhìn khí tức của nó thì hẳn là ngũ phẩm.

"Lục đạo hữu, trong hộp ngọc kia của ngươi cũng là thịt yêu thú tứ phẩm sao?" Một vị Kết Đan Chân Nhân ngồi cách xa Lục Huyền chừng mấy trượng, vừa tò mò hỏi.

"Không sai." Lục Huyền thuận miệng đáp một câu rồi không để lại dấu vết đã thu hộp ngọc vào trong túi trữ vật.

"Đối phương đều lấy thịt yêu thú tứ phẩm hoặc là bảo vật cùng giai làm quà đáp lễ các vị tu sĩ Kết Đan kỳ còn lại, chỉ có bên trong hộp ngọc của ta là một hạt linh chủng ngũ phẩm. Hẳn là tình huống này có liên quan rất lớn đến chuyện ta vừa hỗ trợ giải quyết vấn đề của linh thực Trần Quang Thảo." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

"Nữ nhi của Hình Tinh Sứ không hổ là tu sĩ xuất thân từ đại tông, ra tay hào phóng như thế. Ta chỉ tới hỗ trợ nàng quan

sát một chút, lại chỉ điểm vài câu, nàng lập tức tặng cho ta một hạt linh chủng ngũ phẩm. Giữa bảo vật tứ phẩm và ngũ phẩm, giá trị chênh lệch rất nhiều, nàng đưa lên một phần đại lễ như vậy, cũng coi là có lòng." Lục Huyền cực kỳ hài lòng đối với phần thù lao này, trong lòng thầm nghĩ chờ đến khi trở lại động phủ, lại nhanh chóng lấy linh chủng ra, nhìn xem thứ này có lai lịch ra sao.

"Căn cứ vào khí tức vừa rồi, thì có vẻ như nó chính là một loại linh thực ngũ phẩm thuộc tính thủy nào đó, nhưng chủng loại cụ thể ra sao chỉ có thể trở về động phủ mới có thể biết được."

Hiện giờ đang ở trước mặt bao nhiêu người như vậy, Lục Huyền thực sự không tiện lấy ra xem xét tỉ mỉ, đành phải tạm thời kiềm chế nội tâm hiếu kỳ, chờ đợi yến hội kết thúc.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên linh quang lóe sáng trên bộ Thanh Phù Vũ Y vẫn được hắn khoác ở bên trong, thậm chí da thịt còn mơ hồ truyền đến một chút cảm giác nhoi nhói.

"Đây là có tu sĩ đang dùng khí cơ nó mật dò xét thôi diễn ta?" Dấu hiệu cảnh báo mãnh liệt dấy lên trong lòng Lục Huyền.

Phải biết rằng, Thanh Phù Vũ Y trên người hắn có thể ngăn cách khí tức lôi kéo, cũng có thể che đậy thuật pháp thôi diễn, một khi nó sinh ra phản ứng này, khẳng định là có tu sĩ đang âm thầm nhìn trộm hắn.

"Có phải tình huống này cũng liên quan đến luồng linh thức ác ý ta từng phát hiện ra khi yến hội vừa mới khai mạc?" Trong đầu hắn lập tức hiện lên luồng linh thức ác ý như có như không từng xuất hiện trên người mình kia sau lúc yến hội bắt đầu.

“Xem ra… đang có tu sĩ muốn gây bất lợi cho ta.” Hắn âm thầm suy nghĩ trong lòng.

“Nên ngạnh kháng chính diện, hay là tìm cơ hội tránh đi đây?”

“Nếu ngạnh kháng, thì mặc dù hiện tại trên người ta đang có không ít bảo vật ngũ phẩm, nhưng bản thân vừa mới tấn thăng Kết Đan không lâu, ngoại trừ vài món bảo vật đó, những phương diện khác cũng chỉ đạt tới trình độ bình thường trong nhóm tu sĩ cùng cấp mà thôi.”

“Nếu đối phương chỉ là Kết Đan sơ kỳ thì tốt, dựa vào những món bảo vật trong tay, cùng với thực lực không kém gì tu sĩ cùng cấp, ta có thể một mình ứng phó được. Nhưng lỡ như đối phương không chỉ có một mình, hoặc là thực lực đã đạt đến Kết Đan trung kỳ thậm chí là cao hơn, vậy thì phiền toái to rồi.”

Suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển trong đầu hắn, rất nhanh hắn đã đưa ra lựa chọn.

“Tạm thời tránh né trước đã, chờ đến khi nhóm linh thực cấp cao thành thục thêm chút nữa, trong tay gia tăng vài món bảo vật thần thông hộ thể, đến lúc ấy lại đi giải quyết người nọ cũng không muộn. Hiện giờ mục đích của hắn đã bại lộ, ta lại ở trong tối, chỉ cần thực lực đầy đủ là có thể bình yên vượt qua rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ.

“Lục đạo hữu, ngươi dự định làm gì sau khi yến hội kết thúc? Đi dạo một vòng bên trong Hắc Thủy Tinh Động, mua chút linh dịch đặc sắc, hay là cùng mấy vị đạo hữu còn lại trực tiếp quay về Lôi Hỏa Tinh Động?” Trong lúc hắn đang âm thầm suy nghĩ, Diệp Huyền Ngân bên cạnh lại lên tiếng hỏi.

“Tại hạ không có hứng thú quá lớn đối với những loại linh dịch kia, thêm nữa vất vả lắm mới làm quen được nhiều đạo

hữu có thực lực cao cường như vậy, sau khi suy tính một hồi, ta đã quyết định sẽ cùng mấy vị đạo hữu này đi về Lôi Hỏa Tinh Động trước, thuận đường cũng tiện thỉnh giáo bọn họ một chút vấn đề về tu hành. Chờ lần sau có cơ hội tới, lại nhàn nhã đi dạo Hắc Thủy Tinh Động này một phen."

Ban đầu, Lục Huyền đã có dự định sẽ đi dạo xung quanh Hắc Thủy sau khi yến hội kết thúc, quan sát một chút phong thổ khác biệt bên trong Hắc Thủy Tinh Động. Nhưng sau khi biết có tu sĩ mang ý đồ xấu với mình, hắn lập tức thay đổi ý nghĩ.

Sau khi rời khỏi động phủ của Tinh Sứ, nếu hắn tiếp tục hành động một mình, rất dễ làm tu sĩ phía sau màn kia xông ra tập kích, nhưng nếu hắn dứt khoát kết bạn mà đi với vài vị tu sĩ Kết Đan khác, hẳn là tu sĩ đang trốn ở chỗ tối kia cũng phải cân nhắc một chút đến thực lực của chính mình trước khi ra tay.

"Có bắp đùi để ôm, nhất định phải ôm chặt, đây chính là một lần khẩn cấp tránh né hiểm nguy."

Chương 867: Ứng Phó Với Nguy Cơ!

"Về phần những loại linh dịch đặc sắc bên trong Hắc Thủy Tinh Động này, sau này vẫn còn nhiều cơ hội. Không nói đến những cái khác, nếu ta thật sự muốn lấy được chúng thì ít nhất cũng có thể thu hoạch được từ trong Hải Lâu thương hội." Đương nhiên Lục Huyền hiểu được bên nào nặng bên nào nhẹ.

So với những loại bảo vật kia thì cái mạng nhỏ của hắn vẫn quan trọng hơn nhiều, vượt qua nguy hiểm trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất. Nghĩ như vậy, hắn lập tức thực hiện ngay, sau khi yến tiệc kết thúc là lập tức gắt gao đi theo phía sau năm vị tu sĩ Kết Đan trong Lôi Hỏa Tinh Động, thỉnh thoảng còn lên tiếng hỏi thăm bọn họ vài điều gì đó, rồi bày ra tư thái rửa tai lắng nghe.

Chờ đến lúc bay từ chỗ sâu trong Hắc Thủy ra ngoài, mấy người bọn họ lại tiếp tục đồng hành cùng nhau bay về phía Lôi Hỏa Tinh Động.

Một lát sau, dường như không phát hiện ra bất cứ cơ hội nào cho mình, cuối cùng luồng dao động linh khí vẫn một mực tác động lên Thanh Phù Vũ Y cũng dần dần bình ổn xuống, cảm giác nhoi nhói trên da thịt cũng theo đó mà biến mất.

"Xem ra người kia đã từ bỏ rồi. Nhưng món nợ này ta sẽ không quên đâu, chỉ tạm thời nhớ kỹ, ngày sau chắc chắn sẽ thanh toán với ngươi cả thể." Lục Huyền vẫn giữ nguyên sắc mặt như thường, nhưng trong lòng đã âm thầm thả lỏng đi rất nhiều.

Một lát sau, hắn và mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ đồng hành nhanh chóng rời khỏi Hắc Thủy Tinh Động.

Cách đó hơn vài dặm, có một bóng đen vừa chậm rãi bay khỏi Hắc Thủy. Sau khi toàn bộ thân thể chui ra ngoài mới biết người này đúng là một ngọn núi thịt. Bên trong núi thịt có một cái đầu với ngũ quan hiền lành, đang nhìn chằm chằm vào lối ra của Hắc Thủy Tinh Động, trong mắt ẩn chứa vô vàn tiếc nuối.

"Đi rồi đi rồi! Không ăn được Thái Tuế Nhục rồi!" Bên cạnh gã, một cái lưỡi dài màu xám đen bỗng dưng chui ra từ bên trong núi thịt, không ngừng lẩm bẩm nói.

"Không còn cách nào khác, ta thực sự không ngờ tên tán tu linh thực sư kia lại trà trộn cùng nhiều tu sĩ Kết Đan như vậy, nếu tùy tiện ra tay sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu công kích của cả đám người bọn họ." Cái đầu kia khẽ cười nói.

"Nhưng ta đã tìm hiểu được một ít tin tức về hắn từ trong miệng một vài tu sĩ khác, đã biết hắn ở trong Lôi Hỏa Tinh Động. Chờ một đoạn thời gian nữa, khi tìm được cơ hội, ta lại cẩn thận tiến vào bên trong Lôi Hỏa Tinh Động kia, vừa hỏi thăm vừa tìm kiếm hắn là được rồi."

"Nói gì thì nói hắn cũng chỉ là một tên linh thực sư, đoán chừng có thể đột phá Kết Đan vì bản thân gặp được may mắn gì đó. Đến khi ấy, ta sẽ thả ngươi ra cho ngươi ăn no bụng một phen."

Lời nói vừa dứt, một cánh tay mập mạp đã cắm vào bên trong núi thịt, lấy một khối huyết nhục với hai màu đỏ đen trộn lẫn vào nhau từ bên trong ra, trực tiếp đưa đến phía trước cái lưỡi dài màu xám đen nọ.

Chỉ nghe "Soạt" một tiếng, cái lưỡi dài kia đã dễ dàng bao lấy khối huyết nhục rồi trong nháy mắt hấp thu sạch sẽ.

Cái lưỡi dài này vốn là một con tà ma cường đại, lấy huyết nhục làm thức ăn, được gã tu sĩ kia nuôi dưỡng bên trong cơ thể mình. Thái Tuế Nhục trong truyền thuyết càng là vật đại bổ đối với nó, nếu có thể cắn nuốt được huyết nhục của tên tán tu linh thực sư kia, khẳng định là thực lực của nó có thể tăng trưởng một đoạn lớn, thậm chí còn có thể đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Nghĩ tới đây, cái đầu và cái lưỡi dài màu xám đen kia lại đồng thời nuốt nước miếng. Ngọn núi thịt lại một lần nữa lặn xuống Hắc Thủy, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

…

Lôi Hỏa Tinh Động.

"Hoàng đạo hữu, Hiên Viên đạo hữu, mấy chục dặm phía trước là động phủ của Lục mỗ, hai người có muốn tiến vào ngồi chơi, thưởng thức một chút linh quả linh trà do Lục mỗ tự tay bồi dưỡng hay không?"

Dọc theo đường đi, không ngừng có tu sĩ Kết Đan từ trong đoàn thể rời khỏi. Cuối cùng, chỉ còn lại Lục Huyền cùng hai người khác.

Tuy nơi này chỉ cách động phủ của hắn không đến trăm dặm, nhưng vì lý do ổn thỏa, Lục Huyền vẫn quyết định mời hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ mới kết bạn này cùng mình trở lại động phủ.

"Được, thuận đường chúng ta cũng đi thăm động phủ của Lục đạo hữu một phen vậy."

Ở trên đường, hai người bọn họ trò chuyện rất vui vẻ với Lục Huyền, cũng biết hắn đã bồi dưỡng ra rất nhiều linh quả với hương vị và hiệu dụng không giống nhau, trong lòng có vài phần hứng thú, nên cũng vui vẻ nhận lời rồi cùng nhau đi vào trong động phủ của Lục Huyền.

Gần nửa ngày sau, hai người bọn họ hài lòng rời đi, Lục Huyền tiễn hai người ra ngoài động phủ, chờ cho đến khi bóng dáng của hai người kia hoàn toàn biến mất trong một mảnh lôi mang đầy trời, hắn mới nhanh chóng lui về bên trong động phủ của mình.

Linh quang không ngừng lưu chuyển bên trên hai tấm trận bàn được đặt ở trung tâm động phủ, các loại trận kỳ bay phất phới, lập tức chui vào chỗ sâu trong linh nhưỡng.

Trong hai đại trận pháp này, Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận vốn là huyễn trận thượng đẳng, kiêm cả Huyễn Thú Ngũ Hành xông ra giết địch, mà Vân Trúc Tiễn Trận lại là sát trận cường lực. Hai thứ kết hợp với nhau trực tiếp tăng cường thêm rất nhiều lực lượng phòng hộ cho động phủ thêm, cũng mang đến cảm giác an toàn tràn đầy cho Lục Huyền.

Tâm niệm hắn vừa động, một cái khe hở dài nhỏ đột ngột xuất hiện trong hư không. Rất nhanh, một con ngươi màu xám trắng nhàn nhạt đã chui ra từ trong khe hở ấy, rồi nháy mắt sau, nó lập tức xuất hiện ở cách đó chừng mấy chục trượng, cấp tốc bơi lội trên không trung.

"Có hai đại trận pháp Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận bảo vệ, ngay cả khi tu sĩ Kết Đan trung kỳ xâm nhập vào động phủ thì khả năng đối phương phá vỡ được đại trận xông ra cũng không lớn. Hư Không Yểm Mục có khả năng nhìn thấu ảo giác, sẽ làm nhiệm vụ giám thị mọi tình huống xung quanh động phủ, một khi nó phát hiện có điều dị thường, bên phía ta cũng nhận được tin tức trước tiên." Lục Huyền nhìn viên đồng tử màu xám trắng không ngừng bay lượn khắp nơi giữa hư không, thầm nghĩ trong lòng.

"Đầu tiên phải bắt được tên tu sĩ có ác ý đang ngấm ngầm lẩn trốn phía sau kia, đối phương không đuổi tới gần động phủ

của ta còn đỡ, nếu dám tới rồi, ta nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết đối phương.”

Nói thật là hiện tại Lục Huyền không hề có lòng tin tuyệt đối với thực lực của mình, nên suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong lòng hắn chính là tìm bắp đùi để ôm, mà đồng thời trong lòng hắn cũng đang có mấy lựa chọn.

Đầu tiên là Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động này, hắn và đối phương có một mối giao tình nhất định, đồng thời lại là người thuê trong Thiên Tinh Động, hàng năm giao nhiều linh thạch như vậy để trả tiền thuê, Thiên Tinh Động cũng phải có nghĩa vụ cam đoan người thuê được an toàn.

Thứ hai là Hải Lâu thương hội, hắn đã trở thành khách khanh của thương hội, đương nhiên sẽ được thương hội che chở trên một mức độ nhất định nào đó, chỉ không biết thế lực của thương hội có thể lan tràn đến Lôi Hỏa Tinh Động hay không.

Cuối cùng chính là con Thanh Giác Lôi Hủy dị chủng bên trong lôi hải kia. Yêu thú thất phẩm này có thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh, hắn lại từng giải quyết một phiền não nho nhỏ cho nó, nếu Lôi Hủy nguyện ý, đoán chừng nó có thể đối phó với vị tu sĩ lòng mang ác ý kia dễ như trở bàn tay.

Chương 868: Có Quầng Sáng Ở Đây Thì Tất Cả Đều Có Khả Năng!

"Hiện giờ ta có ba phương án để làm chuẩn bị, chỉ đang ưu tiên cân nhắc xem nên lựa chọn thế lực nào mà thôi, nhưng đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là lực lượng của bản thân đủ cứng." Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Nhìn đống linh thực mọc khắp núi đồi bên trong động phủ, cõi lòng hắn lại có thêm vài phần tự tin.

"Có quầng sáng ở đây thì tất cả đều có khả năng. Nói không chừng chỉ cần mở ra một quầng sáng thượng đẳng, là có thể thoải mái giải quyết tu sĩ phía sau màn kia rồi."

Trong động phủ, có khá nhiều loại linh thực ngũ phẩm sắp trưởng thành, thậm chí Phượng Hoàng Mộc lục phẩm cũng cách thời điểm trưởng thành không xa, đến lúc ấy, hắn lại nhận được mấy quầng sáng phần thưởng phong phú, thực lực cũng có thể nhờ đó mà tăng cường thêm rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Lục Huyền đã an tâm hơn không ít. Hắn lại đi vào trong linh điền, tìm được một khu vực trống, lấy hộp ngọc làm quà đáp lễ của Hình Côn ở Tinh Sứ Hắc Thủy Tinh động ra. Sau khi phá vỡ một đạo cấm chế đơn giản trên hộp ngọc, một hạt linh chủng với hình thái khá là quái dị đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lục Huyền.

Toàn thân hạt linh chủng này có màu xanh biếc, bên ngoài giống như một sợi lông dính sương sớm, nhẹ nhàng như không có gì, lại toát lên một luồng sinh cơ bừng bừng mạnh mẽ. Linh

khí màu xanh nhạt lưu chuyển trên bề mặt linh chủng, mang đến cho người ta một loại cảm giác tươi mát tự nhiên, làm cả thể xác lẫn tinh thần đều khoan khoái dễ chịu.

"Nhìn sinh cơ của nó, đúng là một hạt linh chủng ngũ phẩm, không uổng công ta trợ giúp nữ nhi của Hình Côn vạch ra vấn đề nhỏ trên gốc linh thực của nàng." Khóe miệng Lục Huyền cong lên, lập tức xuất hiện nụ cười, có thể dễ dàng nhận được một hạt linh chủng ngũ phẩm như thế, đương nhiên là tâm trạng của hắn đang rất tốt.

Hắn nhanh chóng thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới Tông Sư, chỉ trong giây lát, linh nhưỡng trước mặt đã phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, một khe hở vừa vặn xuất hiện, hắn cũng cẩn thận đặt hạt linh chủng dạng lông vũ kia vào trong đó.

Tâm niệm vừa động, những đám mây trôi cuồn cuộn đã xuất hiện giữa không trung của linh điền, lôi mang hiện lên, từng đợt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, rót vào trong linh nhưỡng đang rời rạc, thỏa thích tưới nhuần cho hạt linh chủng màu xanh biếc kia.

Sau khi gieo linh chủng xuống, tâm thần Lục Huyền lập tức ngưng tụ lên bề mặt linh chủng, trong nháy mắt sau, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong thức hải của hắn.

【 Tịnh Bình Liễu, linh thực ngũ phẩm, nghe đồn nó được sinh ra từ thắng địa của dị vực Phật môn, lưu lạc đến Hắc Thủy Tinh Động, sau khi linh thực thành thục có công hiệu cường đại đó là tưới nhuần làm dịu thần hồn và thân thể của vạn vật, có năng lực chữa trị cực mạnh, có thể biến người chết thành sống, khiến xương trắng mọc thịt, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược hoặc là bảo vật tương ứng. 】

【 Trong quá trình trưởng thành cần dùng linh tuyền linh dịch có thuộc tính tương tự tẩm bổ tưới tiêu, nhớ kỹ không thể

dùng linh dịch tà dị, tránh để linh thực bị ô nhiễm, linh tính giảm mạnh.】

"Linh thực ngũ phẩm có hiệu quả chữa trị rất mạnh, chuyện này cũng không thấy nhiều."

Trong ấn tượng của Lục Huyền, hắn đã gieo trồng vô số loại linh thực, nhưng chỉ có ở giai đoạn Luyện Khí từng bồi dưỡng qua một - hai loại linh thực cấp thấp là có hiệu quả chữa trị mà thôi, chứ đến linh thực tam phẩm tứ phẩm là chưa từng gặp được loại nào như vậy, huống chi là linh thực ngũ phẩm.

"Tuy hàn tính của U Tuyền Linh Lâm rất mạnh nhưng dùng để bồi dưỡng Tịnh Bình Liễu Sơ Kỳ vẫn dư dả." Hắn âm thầm suy nghĩ trong lòng.

…

Đảo mắt một cái đã qua một tháng.

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền vẫn luôn trốn bên trong động phủ, thông qua Hư Không Yểm Mục để biết được tình huống bên ngoài.

Có hai đại trận pháp ngũ phẩm bảo vệ, trong lòng hắn cũng chỉ có một chút cảnh giác chứ không đến trình độ lo lắng quá mức, bởi vậy toàn bộ tâm tư vẫn được đặt lên nhóm linh thực bên trong linh điền.

Quãng thời gian gần đây, trong động phủ không có linh thực cao giai thành thục, chỉ có một ít linh thực cấp thấp mang từ Thiên Kiếm Tông đến đây được mang ra làm thí nghiệm mà thôi, nhưng quầng sáng mở ra lại không được như ý, bởi vậy Lục Huyền đã quyết định đặt toàn bộ chúng nó lên kệ hàng ở Có Một Tiệm Tạp Hóa bên kia.

Hắn đặt trọng tâm vào quá trình cải tạo nhiều loại linh thực. Loại chủ yếu trong nhóm này vẫn là Thủy Huỳnh Thảo

linh chủng nhị phẩm. Trước mắt, số lượng linh chủng Băng Huỳnh Thảo vẫn thiếu hụt rất nhiều, quá trình ngưng kết linh chủng cũng chỉ có thể giúp hắn chậm rãi gia tăng số lượng linh chủng mà thôi.

Sự kiên nhẫn của Lục Huyền có hạn, hắn dứt khoát đưa toàn bộ đám linh chủng Thủy Huỳnh Thảo từng nhận được trước đó đi cải tiến, có ý đồ muốn dùng phương thức này để mau chóng nhận được đủ số linh chủng Băng Huỳnh Thảo.

Cải tạo linh thực vốn là một quá trình lâu dài nhưng hiệu quả khác thấp. Dưới tình huống bình thường, linh thực sư muốn thông qua phương thức này để nhận được một loại linh thực mới, cần phải trải qua tầng tầng lớp lớp cửa ải khó khăn, như lần lượt kích thích linh chủng, sau đó lại không ngừng quan sát thí nghiệm ở giai đoạn bồi dưỡng, cuối cùng lại đi nghiên cứu công hiệu sau khi linh thực dị biến trưởng thành.

Nhưng đối với Lục Huyền, độ khó của quá trình này lại thoáng cái đã được giảm xuống không biết bao nhiêu lần.

Trong quá trình kích thích dẫn đường cho linh chủng biến dị, hắn chỉ cần gieo linh chủng đã trải qua thí nghiệm xuống đất là có thể nhận được tin tức của chúng rồi, lại thông qua những tin tức đó, đi sàng lọc ra linh chủng dị biến, sau nhiều lần kích thích dẫn dụ, sẽ nhận được linh thực phẩm chủng mới.

Giai đoạn này, xác suất hắn thành công sàng lọc ra linh chủng sẽ cao hơn linh thực sư bình thường không biết bao nhiêu lần, hiệu suất được đề cao thật lớn. Thêm nữa, trong giai đoạn sinh trưởng của linh thực dị biến, hắn còn có thể trực tiếp nhận được phương pháp bồi dưỡng cụ thể của chúng mà không cần tốn nhiều thời gian đi tìm tòi nghiên cứu nữa.

Mà chờ đến khi linh thực chín muồi, hắn sẽ lập tức biết được công hiệu và tác dụng của linh thực thành thục, lại giúp tiết kiệm thêm rất nhiều thời gian và tinh lực.

Cho nên giai đoạn hao tốn nhiều thời gian nhất đối với hắn, lại chính là giai đoạn kích thích dẫn dụ mà những linh thực sư khác hao tốn ít tâm tư nhất, còn lại, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi linh thực dị biến trưởng thành là đủ rồi.

Về năng lực cải tiến giống linh thực này, không hề khoa trương khi nói một mình Lục Huyền có thể sánh ngang với lực lượng của cả một tông môn.

Trong số các loại linh thực hắn đang đưa vào cải tiến, ngoại trừ Thủy Huỳnh Thảo, Địa Hỏa Tâm Liên, Ngũ Hành Quả tứ phẩm cũng là loại được đưa vào phạm trù cải tiến trọng điểm.

Khi còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, hắn từng lấy được không ít linh thực tứ phẩm từ Tư Nông Điện, sau khi bồi dưỡng thành thục, cả bản thân linh thực lẫn quầng sáng phần thưởng của Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả đều làm cho hắn cực kỳ thoả mãn, bởi vậy trước lúc rời đi, hắn đã cố ý trao đổi phương pháp ngưng chủng của hai loại linh thực tứ phẩm này.

Chương 869: Nguyên Dương Chân Hỏa Châu!

Địa Hỏa Tâm Liên có thể tinh lọc khí tức vẩn đục trong cơ thể, nhằm giảm xuống nguy cơ dị hoá của tu sĩ, chống cự tà ma xâm lấn, có vẻ đặc biệt quan trọng trong hoàn cảnh bị yêu ma ngoại vực xâm nhập.

Về phần Ngũ Hành Quả, bên trong ẩn chứa Ngũ Hành linh lực tương sinh tương khắc, còn có thể nhận được tòa Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm cực kỳ quan trọng kia từ bên trong quầng sáng của nó, tầm quan trọng ra sao không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến đây, hắn lại dựa theo phương pháp ngưng chủng trong đầu, cẩn thận dẫn dắt sinh cơ, tụ tập kết hợp linh lực, cuối cùng là chậm rãi ngưng kết linh chủng.

"Ngưng kết linh chủng tứ phẩm tiêu hao tâm thần nhiều hơn Thủy Huỳnh Thảo không biết bao nhiêu lần." Gần một canh giờ sau, Lục Huyền đứng dậy, lắc lắc đầu, thoáng cảm thấy mệt mỏi.

Phải biết rằng, phương pháp ngưng chủng linh thực tứ phẩm phức tạp hơn rất nhiều so với ngưng chủng linh thực cấp thấp, suốt cả quá trình ngưng chủng, hắn hoàn toàn không dám lười biếng một chút nào, cũng may toàn bộ đã coi như thuận lợi, cũng tiến vào giai đoạn ngưng chủng tiếp theo rồi.

Sau khi ngưng chủng, hắn lại đi dò xét bên trong linh điền, quan sát tỉ mỉ trạng thái của mỗi một gốc linh thực dưới tay mình.

Trong quá trình này, hắn đã đụng phải Thảo Khôi Lỗi với hai nhánh Tiễn Đằng quấn quanh cơ thể, cũng thuận tay đút cho nó một viên Nạp Linh Thảo Châu, để nó cùng với hai nhanh Tiễn Đằng kia bổ sung một chút linh khí.

"Ồ, có một gốc linh thực tứ phẩm thành thục." Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền tương đối vắng vẻ, nhìn một gốc linh thực dài với một trái hồ lô màu đỏ đậm bên trên, trong lòng vui mừng lắm.

Trên trái hồ lô màu đỏ đậm ấy có từng luồng từng luồng hỏa diễm nhẹ nhàng lưu động, giống như ánh nắng chiều xuất hiện lúc mặt trời lặn, rực rỡ tươi đẹp vô cùng. Khi kéo dài linh thức lên phía trên, có thể cảm nhận được một chút nóng bỏng rất nhỏ.

Hắn nhìn Xích Diễm Hồ Lô đã thành thục trước mắt, trong lòng không khỏi sinh ra cảm khái. Xích Diễm Hồ Lô này vốn là món quà Hỏa Vân động tặng cho hắn. Lúc trước, hắn và Hỏa Lân Nhi từng đi đến Hỏa Vân động, trợ giúp tộc nhân của Hỏa Lân Nhi giải quyết một vấn đề khó khăn về linh thực rồi từ đó mà nhận được một hạt linh chủng Xích Diễm Hồ Lô này.

"Cũng không biết Hỏa Lân Nhi sư huynh hiện tại thế nào rồi? Có an toàn xuyên qua hư không, đến Động Huyền Kiếm Tông hay không? Chỉ cần thuận lợi xuyên qua thì không gian phong bạo đã không thành vấn đề đối với bọn họ. Cũng không biết đến tận khi nào ta mới có cơ hội gặp mặt đám người Hỏa Lân Nhi, Cát Phác sư huynh…"

Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên không ít bóng dáng người cũ của tông môn. Nhưng rất nhanh, hắn đã thu lại tâm thần, trực tiếp vươn tay hái quả bầu hồ lô màu đỏ đậm trên dây leo kia xuống. Tâm thần ngưng tụ lên đám mây lửa không ngừng lưu chuyển ở mặt ngoài, một luồng ý niệm hiện lên trong đầu.

【 Xích Diễm Hồ Lô, linh thực tứ phẩm, hấp thu linh lực hệ hỏa bồi dưỡng mà thành, trong hồ lô ẩn chứa một sợi dị hỏa tứ phẩm Xích Linh Diễm, có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện công pháp thần thông hỏa hệ, cũng có thể trực tiếp dùng để đối địch. 】

"Xích Linh Diễm tứ phẩm hơi có phần vô dụng đối với thực lực trước mắt của ta." Lục Huyền nhìn trái hồ lô màu đỏ thẫm trong tay, nhanh chóng thu nó vào Thao Trùng Nang, chờ sau này sẽ tìm cơ hội thích hợp để xử lý nó.

"Ha ha, lại đến công đoạn thu hoạch quầng sáng rồi." Lục Huyền nhìn thấy một quầng sáng màu trắng vừa lặng yên hiện lên trước mắt, khẽ xoa xoa đôi bàn tay, trong lòng vô cùng chờ mong.

Xích Diễm Hồ Lô vốn là loại linh thực được hắn gieo trồng từ lúc còn dừng ở Trúc Cơ hậu kỳ, hẳn là phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Hắn xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Quầng sáng nhanh chóng vỡ tan trong im lặng, hóa thành vô số điểm sáng đầy trời, rồi trong nháy mắt đã ngưng kết thành hư ảnh của một viên quang châu màu đỏ nhạt, trực tiếp chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm xuất hiện trong thức hải của hắn.

【 Thu hoạch một trái Xích Diễm Hồ Lô tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Nguyên Dương Chân Hỏa Châu. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một viên ngọc châu màu đỏ thẫm đã xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền.

Ngọc châu này lớn bằng quả trứng bồ câu, bên trong có một luồng hỏa diễm màu vàng đỏ đang không ngừng chảy

xuôi, dù có ngọc châu ngăn cách, Lục Huyền vẫn có thể cảm nhận được hỏa diễm bá đạo cường đại ở bên trong.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, tin tức chi tiết liên quan tới Xích Hồng Ngọc Châu lập tức xuất hiện trong đầu.

【 Nguyên Dương Chân Hỏa châu, bảo vật ngũ phẩm, bên trong có phong ấn một sợi dị hỏa ngũ phẩm Nguyên Dương Chân Hỏa, Chân Hỏa bá đạo tuyệt luân, đốt sạch vạn vật trên thế gian. 】

【 Có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí, đan dược đặc thù, cũng có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông thuộc tính hỏa các loại. 】

"Nguyên Dương Chân Hỏa châu, bảo vật ngũ phẩm…" Lục Huyền nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn viên ngọc châu màu đỏ thẫm trong tay, cõi lòng ngập tràn thỏa mãn.

"Đã có 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm, nên đối với ta, tác dụng của Nguyên Dương Chân Hỏa Châu này cũng không lớn."

Hắn từng mở ra 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》 ngũ phẩm từ trong quầng sáng của Địa Hỏa Tâm Liên, thứ này có thể quan tưởng đồng thời cũng có thể điều khiển tàn hồn Kim Ô bên trong bay ra đối địch, sau khi phục dụng lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, hắn đã lĩnh ngộ được chừng bảy - tám phần, bởi vậy so sánh với nó, hạt châu chỉ phong ấn một sợi Nguyên Dương Chân Hỏa này tuyệt đối không bằng được.

"Nhưng vẫn có thể phóng luồng Chân Hỏa bên trong ra, tẩm bổ cho Phượng Hoàng mộc lục phẩm. Phượng Hoàng mộc là linh chủng lục phẩm thuộc tính hỏa, có lẽ trong giai đoạn trưởng thành nhu cầu đối với dị hỏa của nó sẽ lớn hơn bình thường rất nhiều. Nếu chỉ dùng Hồng Liên Diễm chắc chắn là không đủ, đến lúc đó, ta có thể dùng Nguyên Dương Chân

Hỏa châu này đi trợ giúp nó trưởng thành.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi nhận được bảo vật ngũ phẩm Nguyên Dương Chân Hỏa Châu từ bên trong quầng sáng của trái Xích Diễm Hồ Lô, tâm trạng Lục Huyền rất tốt, hắn lại dùng bước chân nhẹ nhàng đi trong khe rãnh bên cạnh linh điền.

Trong linh điền, trên ngọn linh thực ngũ phẩm Kim Cang Bồ Đề Thụ đã kết ra một trái Kim Hoàng Bồ Đề Tử. Bồ Đề Tử này to bằng đầu ngón tay cái, mặt ngoài có những đường vân màu vàng nhàn nhạt, nhìn kỹ sẽ thấy nó giống Phật Đà đến bảy - tám phần. Chung quanh linh thực, có một luồng hư ảnh Kim Cang cao hơn nửa trượng đang trợn tròn mắt, giơ cao pháp khí thiền Phật môn trong tay lên, tựa như muốn diệt sạch hết thảy yêu ma trên thế gian.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào linh thực, chợt phát hiện thanh tiến độ phía dưới đã sắp đầy.

“Sắp rồi, sắp nhận được vài loại linh thực cao giai rồi.”

Sau đó, hắn đi tới phía trước gốc Tâm Viên Quả ngũ phẩm. Vừa mới đến gần linh quả, trái linh quả có hình dạng viên hầu màu vàng kim óng ánh ấy lập tức phát sinh biến hóa, tựa như trong nháy mắt này nó vừa sống lại, khiến cho vô số những ý niệm nhao nhao xuất hiện trong đầu hắn, phảng phất như bản thân đã bị trái linh quả quái dị trước mắt này hấp dẫn rồi, còn mơ hồ có dấu hiệu không khống chế được.

Chương 870: Tu Sĩ Mập Mạp Xuất Hiện!

Cũng may Lục Huyền có 《 Uẩn Thần Thiếp 》 cùng với 《 Diễn Thần Kinh 》 tẩm bổ gia tăng linh thức, thần hồn lại trải qua quá trình lịch lãm rèn luyện vô số lần ở trong Hồng Trần Bi, tâm niệm vừa động, đã lập tức áp chế được loại tạp niệm kia, giữ cho tâm như nước lặng.

Lục Huyền tỉ mỉ bồi dưỡng đám linh thực một phen, lúc này mới mang theo ba phần mệt mỏi, bảy phần thỏa mãn, trở lại trong phòng.

Sau khi trở về phòng, hắn điều dưỡng một lát, rất nhanh đã khôi phục lại tinh thần, rồi lập tức tu luyện 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, khống chế đan hỏa tế luyện hai đại pháp bảo Khổng Tước Minh Vương Kiếm và Thao Trùng Nang.

Đảo mắt một cái đã qua nửa tháng.

Lục Huyền đứng trên đỉnh núi của động phủ, dùng vẻ mặt nghiêm trọng quan sát khu vực xung quanh thông qua viên đồng tử màu xám trắng chui ra từ trong khe hở giữa lòng bàn tay.

Bên trong con ngươi kia, hắn nhìn thấy một tu sĩ mập mạp đang bồi hồi ở cách động phủ của mình chừng mấy chục dặm, một mực dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía động phủ, nhưng ngay lập tức bóng người ấy lại biến mất không còn trông thấy gì nữa.

Hư Không Yểm Mục không ngừng bơi lội di chuyển trên không trung, vô thanh vô tức, khó mà phát hiện được. Nó vốn có năng lực khám phá huyễn tượng, dưới sự khống chế của Lục Huyền, mặc dù tu sĩ mập mạp đã rơi vào trạng thái tiềm hành, khó mà bắt gặp được, nhưng bóng dáng gã lại hiện lên rõ mồn một, gần như trần trụi ở trước mặt Lục Huyền.

"Hẳn là người này rồi."

Tu sĩ kia vốn không biết Lục Huyền đã phát hiện ra bóng dáng của gã, thêm nữa là bản thân gã đang ở khoảng cách xa như thế nên cũng không có cố ý ẩn giấu, chỉ khi tới gần động phủ của Lục Huyền, mới thi triển bí thuật âm thầm theo dõi mà thôi.

Phải biết rằng, từ sau khi Lục Huyền này từ Hắc Thủy Tinh Động trở lại động phủ, hắn đã hết sức cẩn thận để cho Hư Không Yểm Mục thời thời khắc khắc giám thị mọi động tĩnh xung quanh động phủ của mình rồi.

Không ngờ, lại thật sự có phát hiện ngoài ý muốn.

Mấy ngày nay, không chỉ một lần hắn nhìn thấy tu sĩ mập mạp nọ một mực quanh quẩn ở khu vực phụ cận động phủ của mình, mà có đôi khi người này còn vận dụng bí thuật pháp khí lẻn vào gần động phủ. Khẳng định là không phải tu sĩ Kết Đan bình thường đi ngang qua động phủ, vừa nhìn đã biết động cơ không thuần khiết rồi.

"Cũng may có hai đại trận pháp ngũ phẩm kia, lại cộng thêm Hư Không Yểm Mục giám thị, nếu không cũng chẳng biết khi nào ta sẽ bị hắn lẻn vào động phủ đánh lén." Lục Huyền âm thầm cảm khái trong lòng.

"Nhưng, thông qua những gì Hư Không Yểm Mục quan sát được thì người này đại khái có thực lực của tu sĩ Kết Đan tiền kỳ đỉnh phong, thậm chí cũng có một tia khả năng đã đạt đến

Kết Đan trung kỳ. Trước mắt. ta đang ở trong bóng tối, có thể đoạt được tiên cơ. Mặt khác, trên người ta cũng có rất nhiều pháp khí, gia sản hoàn toàn không thua kém đại đa số tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Khuyết điểm duy nhất là kinh nghiệm đấu pháp không đủ phong phú, chỉ có thể dùng pháp khí đập người, lấy lượng thủ thắng. Nếu có nhiều thêm một chút phù lục cấp bậc ngũ phẩm thì tốt rồi." Lục Huyền không ngừng cân nhắc so sánh tương quan lực lượng giữa hai bên.

"Cứ quan sát vài ngày trước đã, xem đến cùng là hắn có động cơ gì."

Dưới tiền đề không có nắm chắc tuyệt đối, Lục Huyền cũng không muốn chủ động xuất kích, hắn tình nguyện ở lại bên trong động phủ, lẳng lặng thu hoạch quầng sáng còn hơn.

Hắn đi tới khu vực linh điền của linh thực tà dị. Vừa mới tiến vào, Nhục Linh Thần đã sôi nổi chạy tới trước mặt hắn. Con ngươi trên quả cầu thịt màu đỏ nhạt đang nhìn thẳng về phía tu sĩ mập ú bên ngoài, lớp da như rong biển bay lên, để lộ ra những cái miệng hung hăng dữ tợn.

Thân thể tròn vo của nó vẫn một mực co rút lại rồi bành trướng ra, làm huyết khí trong cơ thể Lục Huyền cũng sôi lên sùng sục.

"Vì sao Nhục Linh Thần lại kích động như thế, chẳng lẽ tình huống này có liên quan đến vị tu sĩ kia?" Trong lòng Lục Huyền vô cùng nghi hoặc, hắn lập tức ngưng tụ tâm thần lên con tà ma cấp Tai ấu sinh kỳ kia.

"Mỹ vị! Mỹ vị! Muốn ăn!" Từ trên thân thể của Nhục Linh Thần, hắn cảm nhận được một luồng ý niệm cực kỳ mãnh liệt như vậy.

"Không nói đến những cái khác, đúng là trên người vị tu sĩ kia có rất nhiều thịt, cũng phù hợp khẩu vị của Nhục Linh

Thần.” Lục Huyền khẽ vuốt cằm, âm thầm suy nghĩ.

“Cứ nhịn một chút trước đã, chờ qua một đoạn thời gian ngắn, ta sẽ giúp ngươi mang phần đồ ăn bên ngoài này vào.” Giờ phút này, Lục Huyền cũng có phần hữu tâm vô lực, đành phải trấn an Nhục Linh Thần.

Một miếng thịt yêu thú lớn lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu quả cầu thịt, chỉ trong nháy mắt, nó đã hóa thành một mảnh sương máu, ngưng kết thành một dòng sông huyết nhục dài nhỏ, bay vào trong cơ thể nó.

Dưới cảm nhận của tâm thần, luồng khát vọng mãnh liệt của Nhục Linh Thần đã nhạt đi một ít, huyết khí xuất hiện lên bề mặt cũng thu lại khá nhiều.

Đảo mắt lại một tháng trôi qua, mỗi ngày Lục Huyền đều bồi dưỡng thật tốt cho đám linh thực đông đảo trong linh điền của mình, lại thời thời khắc khắc nhìn viên đồng tử màu xám trắng chui ra từ lòng bàn tay của mình.

“Đến cùng là trên người ta có thứ gì mang đến lực hấp dẫn lớn đối với tu sĩ kia như thế? Lâu như vậy rồi mà thỉnh thoảng hắn vẫn đi lang thang xung quanh động phủ của ta. Đáng tiếc, hắn lại đụng phải một vị linh thực sư không thích ra cửa, chỉ một lòng làm ruộng, ẩn mình bên trong động phủ mà thôi.” Lục Huyền khá là nghi hoặc đồng thời cũng âm thầm cảm thấy buồn cười, nhưng đương nhiên, càng như vậy, tính cảnh giác trong lòng hắn lại càng gia tăng thêm không ít.

“Nhìn tình hình này thì hoặc là người kia có thể nhận được thứ hắn cần từ trên người ta, hoặc là chính ta triệt để giải quyết hắn, không có kết cục nào khác.”

Hắn ghi nhớ thật kỹ hình dạng và khí tức của tu sĩ mập mạp kia.

“Nhưng hiện tại cứ một mực tiêu hao thời gian như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, ta không thể vĩnh viễn ở trong động phủ không đi ra bên ngoài được, trước tiên nhất định phải nghĩ biện pháp đuổi người kia đi.”

Trước mắt, dưới tình huống bản thân nắm chắc không lớn, tạm thời Lục Huyền vẫn chưa quyết định sẽ trực tiếp lộ diện, vạch trần chân tướng, hắn muốn chờ sau khi bản thân 99% lòng tin sẽ chiến thắng, lại đi tìm phần thực phẩm được giao đến tận nhà của Nhục Linh Thần này.

“Thực lực không đủ, lại dùng tố cáo đến bù.” Hắn cực kỳ thuần thục vận dụng đại pháp tố cáo.

Chỉ thấy Lục Huyền lập tức lấy ra một tấm phù lục truyền tin chỉ có thể gửi tin tức bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, lại không ngừng đưa vào bên trong phù lục mấy đạo tin tức.

“Tề đạo hữu, gần đây thế nào? Tình huống trưởng thành của con linh thú Lôi Dực Điểu dưới trướng ngươi gần đây như thế nào? Trong khoảng thời gian này, Lục mỗ ngoài ý muốn phát hiện có một tên tà tu hành tung lén lút ở phụ cận Lôi Hỏa Tinh Động, không biết người này có liên quan với tên tà tu đã cướp bóc khắp nơi lúc trước hay không, kính xin Tề đạo hữu để cho nhóm hộ vệ đi tuần tra Lôi Hỏa Tinh Động lưu ý nhiều hơn.”

Chương 871: Bị Ép Phải Rời Đi!

Dứt lời, Lục Huyền đã thông qua Hư Không Yểm Mục quan sát vị trí một phen rồi cố ý chọn lựa phương hướng ngược lại với đối phương, để thả tấm phù lục giống như mũi tên kia rời cung, bắn về phía động phủ của Tề Vô Hành.

"Ngăn chặn tai họa ngầm của Lôi Hỏa Tinh Động, cam đoan mỗi một tu sĩ bên trong đều được an toàn, là chức trách không thể chối từ của nhóm người thuê nhà chúng ta. Chuyện chuyên nghiệp vẫn nên giao cho nhóm tu sĩ chuyên nghiệp xử lý mới thỏa đáng. Chờ ta lại thu thêm mấy quầng sáng phong phú nữa, sẽ đi tính toán rõ ràng khoản nợ này với ngươi." Hắn nhìn về phía tu sĩ mập mạp như ngọn núi kia, âm thầm nói.

Hắn từng giúp Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động giải quyết vấn đề phát sinh trên con linh thú yêu thích của gã, bản thân hắn lại là người thuê nhà có giá cao trường kỳ ở lại bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, mà chuyện lần này còn liên lụy đến vấn đề cướp bóc của tên tà tu trước đó… Dưới đủ loại nhân tố, khiến cho hiệu suất của Thiên Tinh Động đặc biệt cao.

Không đến một canh giờ sau, Lục Huyền đã thông qua Hư Không Yểm Mục quan sát được có tu sĩ Kết Đan Thiên Tinh Động dẫn theo một đám hộ vệ đi ngang qua khu vực phụ cận của động phủ.

…TachTraThanhXuan…

“Sao mấy tên đáng ghét trong Thiên Tinh Động kia lại tới nữa rồi?” Chỉ thấy bóng dáng tu sĩ như ngọn núi thịt kia chậm rãi hiển lộ trong lôi mang đầy trời, với vẻ mặt cực kỳ khó chịu nhìn về phía xa xa, sau đó vội vàng trốn đi.

Trong ấn tượng của gã, tần suất bản thân đụng tới nhóm hộ vệ tuần tra Thiên Tinh Động trong khoảng thời gian này càng ngày càng lên cao, gã thường xuyên phát hiện có tu sĩ Kết Đan dẫn theo một nhóm hộ vệ được võ trang hạng nặng đi ngang qua khu vực gần đó.

Bản thân gã cũng là một tán tu thuê động phủ ở Thiên Tinh Động này, nhưng lại không phải Lôi Hỏa Tinh Động. Và dựa theo quy củ của Thiên Tinh Động, gã chỉ có thể dừng lại bên trong Lôi Hỏa Tinh Động một đoạn thời gian ngắn mà thôi, nếu cố tình dừng lại thời gian dài là nhất định phải cho người quản lý Thiên Tinh Động một lời giải thích hợp lý.

Nếu lần đầu gặp phải. gã còn có thể tìm lý do qua loa giải thích một phen, nhưng nếu bị phát hiện nhiều lần, thì khẳng định là lý do gì cũng trở thành vô dụng.

“Thật sự muốn ăn sạch bọn họ!” Tu sĩ như ngọn núi thịt xuất hiện bên trong một khu sơn cốc, đống thịt đen trên người cuồn cuộn sôi trào, toát lên khát vọng mãnh liệt đến mức tận cùng.

Nhưng đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi, dù gã có đủ thực lực để giải quyết đội hộ vệ tuần tra kia, thì chỉ cần một chút tin tức nào đó bị tiết lộ ra ngoài, cũng đủ khiến gã rước lấy quá trình đuổi giết vô cùng vô tận đến từ Thiên Tinh Động. Mà đừng nói là đại năng Nguyên Anh, chỉ một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng có thể tùy tiện giải quyết gã rồi.

“Còn điều tra tiếp thì sớm muộn gì cũng bị Thiên Tinh Động phát hiện. Vận khí của tên kia đúng là tốt thật, lâu vậy rồi mà hắn vẫn một mực trốn trong cái mai rùa của mình, hoàn

toàn không giao lưu với thế giới bên ngoài. Chỉ có thể để ngươi chịu ấm ức một chút, chờ hắn rời khỏi động phủ lại tính sau.” Gã móc một khối máu thịt tràn ngập khói đen từ trước ngực ra, đút cho chiếc lưỡi dài màu xám đen có oán khí nồng đậm trên người mình, trong lòng đã quyết định tạm thời từ bỏ, sau này lại tìm cơ hội sau.

…

“Rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi.” Lục Huyền nhìn con ngươi màu xám trắng trong tay, thầm thở dài một hơi.

Dù có trận pháp phòng hộ nhưng nếu một tu sĩ lòng mang ý xấu cứ lượn lời bên ngoài, nhìn chằm chằm vào mình như vậy, hắn cũng không thể nào thoải mái được.

Ở dưới áp lực của Thiên Tinh Động, rốt cuộc gã tu sĩ mập mạp kia cũng chủ động rút lui rồi, và đã nhiều ngày liên tục Hư Không Yểm Mục không hề phát hiện ra tung tích của gã.

“Nên tới Hải Lâu thương hội một chuyến, lần trước có phù lục đưa tin, muốn ta phân biệt một số loại linh dược hái được ở dị vực, đã mấy ngày trôi qua rồi, cứ kéo dài thêm chỉ sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Vì lý do cẩn thận nên hắn không trực tiếp lộ diện rời khỏi động phủ, mà đi tới phần rìa của động phủ, lập tức lấy ra một viên linh châu màu vàng đất từ trong túi trữ vật của mình, trực tiếp thi triển 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, mang theo lôi mang rất nhỏ dung nhập vào trong nham thạch.

Có hai đại bí bảo thổ độn gia trì, hắn giống như cá gặp nước, linh hoạt xuyên qua các loại nham thạch thổ nhưỡng.

Mấy chục hơi thở sau, Lục Huyền đã đi đến một khu vực ở cách động phủ của mình hai mươi dặm. Thời điểm xuất hiện trên mặt đất, dung mạo của hắn đã được Thiên Tránh Quỷ Diện thay đổi, trực tiếp hóa thành một vị thanh niên tu sĩ bình

thường, lại cộng thêm Thanh Phù Vũ Y luôn mặc trên người có thể che lấp khí tức, che đậy thiên cơ, Lục Huyền không chút nao núng, đã thản nhiên bay về phía Trích Tinh Lâu.

Đi vào phân lâu của Hải Lâu thương hội, sau khi xác nhận không bị người khác theo dõi, Lục Huyền mới khôi phục lại diện mạo như trước, tiến vào trong phân lâu.

Năng lực phòng hộ của phân lâu chỉ mạnh hơn chứ không hề thua kém động phủ của hắn. Hơn nữa, danh tiếng của Hải Lâu thương hội vẫn còn đó, tu sĩ bình thường nào dám giở trò ở nơi này. Bởi vậy, Lục Huyền cũng cực kỳ yên tâm đi xử lý một số công việc vặt có liên quan tới linh thực.

Sau khi hoàn thành một số việc vặt, hắn lại đi tới Có Một Gian Tạp Hóa.

"Lục tiền bối!"

Thời điểm hiện tại, không có nhiều tu sĩ ở bên trong Có Một Gian Tạp Hóa, sau khi Lục Huyền tiến vào đã lập tức hiểu được nguyên do. Chỉ vì số bảo vật lần trước hắn để lại đã bán được chừng bảy - tám phần, trên kệ hàng lúc này chỉ còn sót một ít pháp khí có giá trị tương đối thấp mà thôi. Không có hàng đương nhiên sẽ không có khách.

"Vất vả cho ngươi rồi."

"Không vất vả, có thể làm trâu làm ngựa vì tiền bối là vinh hạnh lớn của vãn bối!" Văn Càn lập tức lắc đầu nói.

Thù lao mỗi tháng gã nhận được khi làm việc cho Có Một Gian Tạp Hóa cao hơn không chỉ một nửa so với làm việc ở Hải Lâu thương hội, mà thi thoảng Lục Huyền còn thưởng cho gã một - hai món bảo vật. Với Lục Huyền ở thời điểm hiện tại, những món bảo vật kia khá là yếu ớt vô dụng, nhưng với Văn Càn còn đang ở cảnh giới Luyện Khí viên mãn, chúng lại trân quý vô cùng.

Bởi vậy trong lòng gã vô cùng cảm kích Lục Huyền đã cho mình một cơ hội như vậy, cũng dốc hết tâm huyết vào chuyện quản lý cửa hàng tạp hóa này, mỗi ngày đều chịu khổ chịu khó, bỏ hết tinh thần vào trong đó.

“Đây là một ít bảo vật mới, ngoại trừ Trúc Cơ Đan và Dưỡng Kiếm Hồ Lô khá được hoan nghênh ra, vẫn còn một số pháp khí và bảo vật tứ phẩm khác nữa, ngươi cứ xem xét tình hình rồi xử lý là được. Ngoài ra, hãy giao cho ta số linh thạch kiếm được trong khoảng thời gian gần đây đi.”

“Vâng! Lục tiền bối!” Văn Càn liếc qua đủ các loại bảo vật không ngừng lóe lên linh quang chói lòa trên bàn, cố gắng kiềm chế nội tâm hưng phấn, rồi nhanh chóng lấy ra một đống linh thạch trung phẩm to như ngọn núi từ trong túi trữ vật của mình.

Chương 872: Trấn Ngục Kim Cang Tượng!

“Lục tiền bối, đây là sổ sách và linh thạch, mời ngài xem qua.”

Lục Huyền dùng linh thức quét qua rồi cuốn đống linh thạch trung phẩm kia vào trong túi trữ vật.

“Quầng sáng nhận được từ linh thực cấp thấp dù chỉ có giá trị bình thường nhưng sau khi tích lũy lại cũng rất khả quan. Tốc độ kiếm linh thạch này khủng bố thật, mà đây là thành quả nhận được dưới tiền đề ta chưa hề lấy ra đống bảo vật ngũ phẩm trên tay.” Trong lòng hắn âm thầm cảm khái, càng lúc càng hiểu rõ về sự đáng quý của quầng sáng.

Từ Trích Tinh Lâu trở về Lôi Hỏa Tinh Động, hắn vẫn thay đổi khí tức dung mạo như cũ, vừa thi triển 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》 vừa sử dụng Thổ Hành Châu, vô thanh vô tức trở lại động phủ.

Đi ra ngoài một lần để hoàn thành nghĩa vụ khách khanh, thu hồi một lượng lớn linh thạch trung phẩm, thuận tiện cũng thu mua thêm một ít nhu yếu phẩm dành cho tu hành, vậy là hắn lại có thể yên tâm ở trong động phủ làm ruộng rồi.

Thời gian lướt đi nhanh như gió, trong lúc không quá chú ý đến, lại hai tháng trôi qua rồi. Lục Huyền ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tâm thần chìm vào trong đan điền. Chỉ thấy một viên đan dược màu vàng kim khe khẽ nhảy lên, bên trong có đan hỏa màu xanh nhạt lẳng lặng thiêu đốt.

Ở trung tâm Kim Đan có một con Khổng Tước nhỏ nhắn màu vàng óng cực kỳ tinh xảo, từng sợi lông chim mảnh bằng sợi tóc, có tạo hình tượng tự với những thanh kiếm nhỏ không ngừng bay lượn tự do tự tại bên trong Kim Đan, hưởng thụ đan hỏa tế luyện. Xung quanh Khổng Tước còn có một chiếc túi màu xám trắng, dán trên vách Kim Đan, khẽ phập phồng nhúc nhích tựa như có sinh mệnh của riêng mình.

"Tế luyện Khổng Tước Minh Vương Kiếm và Thao Trùng Nang lâu như vậy, rốt cuộc chúng cũng có mấy phần hình thái ban đầu của pháp bảo cấp thấp." Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, tâm niệm vừa động, một thanh cự kiếm màu vàng kim đã bắn ra từ trong cơ thể, vẽ nên từng đường quỹ tích u ám phức tạp ở xung quanh.

Sau khi Khổng Tước Minh Vương Kiếm bị đan hỏa tế luyện, lúc thi triển có thể thu phát tùy tâm, linh lực tiêu hao cũng ít hơn trước rất nhiều, khả năng khống chế càng thêm dễ dàng. Hơn nữa, phi kiếm còn trở nên linh tính mười phần, giống như tứ chi của Lục Huyền kéo dài, uy năng cũng được tăng cường thêm không chỉ gấp đôi.

Sau khi tế luyện, Thao Trùng Nang đã trở nên thần dị hơn hẳn, không gian được mở rộng thêm không ít, dường như còn có dấu hiệu sinh ra không gian thần thông.

Lục Huyền há miệng khẽ hút một cái, Khổng Tước Minh Vương Kiếm lập tức tiến vào trong miệng, hóa thành một con Khổng Tước tinh xảo màu vàng óng ánh, một lần nữa trở lại bên trong Kim Đan.

Sau khi tế luyện xong hai kiện pháp khí ngũ phẩm, Lục Huyền thấy thời gian vẫn còn sớm nên lại đi vào trong linh điền, kiểm tra đám linh thực mình gieo trồng một phen.

Bỗng nhiên, từ nơi xa bên trong linh điền truyền đến một tiếng Phật hiệu, trong thanh âm ẩn chứa sức mạnh quang minh

kiên định, tựa như có thể tẩy rửa mọi ô trọc vẩn đục trên thế gian. Cứ như vậy, nó ngưng tụ rất lâu mà không tiêu tán.

Lục Huyền vừa trông thấy dị tượng như thế, trong lòng đã mừng rỡ vô cùng, bóng dáng hắn như lưu quang bay thẳng tới mảnh linh điền đang đặt món pháp khí Phật môn Phục Ma Quyết kia. Chỉ thấy Bồ Đề Tử đang treo phía trên gốc linh thực Kim Cang Bồ Đề Thụ càng tỏa sáng cực kỳ rực rỡ, một mực chiếu rọi khiến mọi thứ xung quanh trở nên sáng ngời, ngay cả hư ảnh Kim Cang của trở nên nồng đậm đến mức gần như đã hóa thành thực chất, trông cực kỳ sống động.

"Rốt cuộc Kim Cang Bồ Đề cũng thành thục!" Lục Huyền cẩn thận hái Bồ Đề Tử màu vàng óng ánh kia xuống, tâm thần lập tức ngưng tụ trên đó.

【Kim Cang Bồ Đề, linh quả ngũ phẩm, dùng các loại sức mạnh Phật môn như hương khói, nguyện lực để bồi dưỡng tẩm bổ, sau khi sử dụng có thể tăng cường thân thể, gia tăng khí huyết, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng mang đến hiệu quả kỳ diệu khiến vạn tà tránh lui, đồng thời còn có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện công pháp thần thông Phật môn.】

"Có thể gia tăng cường độ thân thể, Kim Cang Bồ Đề này cũng không tệ." Ngón tay Lục Huyền khẽ nắm lấy Bồ Đề Tử vàng óng với Phật lực một mực lưu chuyển bên trên, trong lòng nghĩ thầm.

Nhưng hắn mới nuốt Thái Tuế Nhục lục phẩm được mấy năm ngắn ngủi, sức mạnh ẩn chứa bên trong vẫn chưa hoàn toàn hấp thu hết, nên tạm thời còn không có ý định nuốt thêm Kim Cang Bồ Đề này. Hắn đặt Kim Cang Bồ Đề vào một chiếc hộp ngọc tinh xảo, sau đó cất vào Thao Trùng Nang.

"Lại đến thời điểm thu hoạch quầng sáng rồi." Lục Huyền lặng lẽ đưa mắt nhìn quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất

hiện trên phần ngọn của linh thực, trong mắt chứa đầy chờ mong.

Linh thực ngũ phẩm, lại là chủng loại cực kỳ hiếm thấy có liên quan tới Phật môn, không biết có thể mở ra phần thưởng quầng sáng phong phú tới mức nào.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, vừa mới chạm tới quầng sáng đã vỡ tan, hóa thành vô vàn điểm sáng nhỏ bé bay đầy trời. Điểm sáng nhanh chóng ngưng kết ra một luồng hư ảnh tượng Phật màu trắng nhạt rồi chui vào cơ thể Lục Huyền chỉ trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một hạt Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm, nhận được bảo vật Trấn Ngục Kim Cang Tượng lục phẩm.】

Ý niệm hiện lên trong đầu, cùng lúc đó một bức tượng Phật nho nhỏ đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Tượng Phật này chỉ lớn bằng bàn tay, có màu xanh đen, hai mắt trợn trừng trừng, diện mạo uy nghiêm, trên tay cầm pháp khí Kim Cang Xử, dưới chân giẫm lên một đống yêu quái tà ma có diện mạo dữ tợn. Bức tượng khẽ cúi đầu quan sát, tựa như muốn siêu độ tất cả bọn chúng.

Lục Huyền vội tập trung tinh thần vào tượng Phật, tin tức có liên quan đến nó lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Trấn Ngục Kim Cang Tượng, bảo vật lục phẩm, do Phật Đà của Thánh địa Phật môn Huyền Không Tự điêu khắc theo nguyên hình của Kim Cang Trấn Ngục rồi luyện chế thành, sau khi rót linh lực vào tượng, hoàn thành quá trình tế luyện có thể kích phát ra pháp tướng Kim Cang Trấn Ngục.】

【Pháp tướng có sức mạnh Phật môn cường đại, nắm giữ nhiều loại thần thông Phật môn, có thể hàng yêu trừ ma, trấn sát tà ma.】

【Theo số lần thi triển gia tăng, uy năng của Trấn Ngục Kim Cang Tượng sẽ dần dần yếu bớt, nhưng khi rót vào Phật lực, lại có thể khôi phục như cũ.】

“Bảo vật Phật môn lục phẩm! Còn là loại rót linh lực vào sẽ dùng được luôn!” Trong lòng Lục Huyền trào dâng niềm vui sướng lên đến tột cùng.

Lúc trước, hắn từng mở ra nhiều loại bảo vật lục phẩm, có công pháp thần thông 《 Huyết Thần Kinh 》, 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》, cũng có Thanh Tủy Ngọc Dịch trợ giúp tấn thăng Kết Đan, còn có loại hình tài liệu như Ngọc Hoàn Giao Trảo.

Tuy mỗi một kiện đều cực kỳ quý hiếm nhưng lại không thể trực tiếp tăng cường thực lực của hắn trên diện rộng. Chỉ có bức tượng Trấn Ngục Kim Cang Tượng này là khác, sau khi kích phát, nó có thể phóng ra Pháp Tướng Phật môn, còn có thể khắc chế các loại yêu quái tà ma, thoáng cái đã thúc đẩy thực lực của Lục Huyền gia tăng thêm rất nhiều.

Chương 873: Con Đường Nhận Được Linh Chủng Kiếm Thảo Ngũ Phẩm!

"Nếu hiện giờ gã tà tu kia vẫn còn lang thang xung quanh động phủ, ta hoàn toàn có thể dựa vào bức tượng Kim Cương Trấn Ngục này cùng với những món bảo vật khác để dễ dàng diệt sát đối phương."

Gã tu sĩ kia vừa nhìn đã biết có lai lịch bất chính, vừa hay gã lại là đối tượng bị tượng Phật khắc chế, đối phó với gã sẽ càng dễ dàng hơn.

Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó hắn cất kỹ tượng Phật, đợi làm xong việc mới tế luyện nó sau.

"Linh thực cao giai từ ngũ phẩm trở lên đúng là cực kỳ quý hiếm, có lẽ một quầng sáng thôi đã có thể san bằng không ít thực lực chênh lệch rồi. Có cơ hội, ta nhất định phải lấy được linh chủng cao giai, tốt nhất là không thấp hơn ngũ phẩm, lục phẩm hay thất phẩm thì càng tốt."

Vừa quan sát mỗi một gốc linh thực trong linh điền, trong lòng Lục Huyền vừa nghĩ. Cũng may trước mắt trong linh điền của hắn vẫn còn mười mấy tới hai mươi loại linh thực ngũ phẩm trở lên, thậm chí còn có cả Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, điều này đã làm hắn cảm thấy vô cùng tự tin.

"Trong người ta có không ít bảo vật ngũ phẩm, vì ở lâu trong động phủ, lại không có chuyện đi ra bên ngoài tranh đoạt cơ duyên bảo vật với tu sĩ khác, nên thậm chí có một số loại bảo vật còn chưa dùng đến. Nếu tìm được cơ hội thích hợp,

cũng có thể mang chúng ra trao đổi lấy một số linh chủng phẩm cấp cao hơn.”

Sau khi đột phá đến cảnh giới Kết Đan, Lục Huyền đã có đủ sức mạnh rồi, hắn cũng dự định sẽ không tiếp tục cất giấu những món bảo vật ngũ phẩm trên người mình nữa. Thậm chí một số loại bảo vật không có tác dụng quá lớn đến bản thân, hắn có thể mang đi trao đổi linh chủng, thai noãn linh thú hoặc phương pháp ngưng chủng.

Hắn đi vào khu vực Kiếm Thảo.

Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm vốn được cải tiến từ linh chủng nhị phẩm bình thường, giờ đang có xu hướng phát triển rất tốt, từng gốc Kiếm Thảo giống như những thanh trường kiếm màu trắng bạc chỉ thẳng lên trời, có lôi quang rất nhỏ đang nhảy nhót trên thân kiếm, vô số kiếm quang và lôi mang trộn lẫn lại với nhau, tùy ý bay lượn xung quanh.

“Với cảnh giới Kết Đan của ta hiện tại, nếu hạ cấp bồi dưỡng ra Kiếm Thảo tam phẩm thì rất có thể quầng sáng sẽ mở ra bảo vật tam phẩm, phẩm chất tốt còn có chút khả năng mở ra bảo vật tứ phẩm. Chỉ có thể dùng mấy thứ này để gia tăng sự đa dạng chủng loại hàng hóa bên trong cửa hàng, kiếm thêm ít linh thạch mà thôi. Nếu muốn nhận được bảo vật có tác dụng thì ít nhất cũng phải là Kiếm Thảo tứ phẩm, thậm chí là Kiếm Thảo ngũ phẩm…”

“Haizzz… con đường cải tạo Kiếm Thảo vẫn còn rất xa xôi.”

Trong khá nhiều những loại linh thực bản thân đã và đang gieo trồng, hắn có cảm tình đặc biệt với Kiếm Thảo. Tốn Lôi Kiếm Hoàn tam phẩm chính là bảo vật đầu tiên hắn có được từ Kiếm Thảo nhị phẩm, sau đó còn nhận được rất nhiều bảo vật loại kiếm quý hiếm như Khổng Tước Minh Vương Kiếm,

Thông Minh Kiếm Tâm, ngoài ra thông qua Kiếm Thảo hắn còn lĩnh ngộ được hai bộ kiếm quyết ngũ phẩm…

Vì thế, sau khi có được phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo phổ thông và bảo vật thần dị như Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, hắn đã nảy ra suy nghĩ cải tạo Kiếm Thảo cấp cao, trước mắt đã có được không ít Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm.

Sau khi bồi dưỡng nhóm Lôi Mang Kiếm Thảo, Lục Huyền đi tới khu vực gieo trồng mấy loại Kiếm Thảo cao giai. Trong khu vực Kiếm Thảo tứ phẩm vẫn còn hai gốc đang trong giai đoạn thành thục, theo thứ tự là Thanh Liên Kiếm Thảo và Khổng Tước Kiếm Thảo tứ phẩm.

Một gốc mọc ra đóa hoa sen màu xanh, cánh hoa được tạo thành bởi vô số những thanh kiếm nhận dài nhỏ màu xanh, khẽ xoay tròn, thỏa thích nở rộ ra kiếm ý sắc bén.

Một gốc khác lại như là Khổng Tước xòe đuôi, linh vũ trên người còn Khổng Tước nọ được từng luồng kiếm ý ngưng kết mà thành, sau đó tỉ mỉ chồng chất lên nhau, kiếm khí bộc lộ thẳng ra ngoài, trong sự mỹ lệ rực rỡ lại ẩn chứa vô số sát khí.

Ngoài ra, vẫn còn hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm khác, vì đã gieo trồng khá nhiều năm nên cũng tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng rồi, nhìn qua cũng có thể cảm nhận được, chúng vẫn cần thêm một đoạn thời gian khá dài nữa mới có thể hoàn toàn thành thục.

Lục Huyền đã sớm lĩnh ngộ được hai loại kiếm quyết ngũ phẩm đến từ hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm này, cũng tu luyện đến trình độ thấu hiểu rồi. Tâm niệm vừa động, từng đạo kiếm khí tràn đầy sát ý ầm ầm gào thét bắn ra. Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo bên cạnh lập tức có phản ứng, toàn bộ gốc Kiếm Thảo ở gần đó đều phát sinh biến hóa, như đã trở thành một

khu chiến trường phủ đầy sát lục kiếm ý, khiến Lục Huyền không nhịn được mà nảy sinh dục vọng giết chóc trong lòng.

"Ta chỉ là một người làm ruộng, sao lại nảy ra suy nghĩ đánh đánh giết giết thế này được? Tội lỗi tội lỗi quá." Lục Huyền hít sâu một hơi, cố gắng đè nén xúc động muốn giết chóc trong lòng rồi đi đến khu vực gieo trồng gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo.

So với Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo trông khiêm nhường hơn rất nhiều, Kiếm Thảo gần như không có hình thái, chỉ khi dùng linh thức tinh tế cảm giác mới nhận ra vô số kiếm khí trong suốt ở khắp mọi nơi, chia chia hợp hợp.

Hắn thi triển Phân Quang Kiếm Quyết, từng đạo kiếm khí trong suốt như sông chảy về biển, vô thanh vô tức dung nhập vào vô số kiếm khí quay xung quanh Kiếm Thảo.

"Đáng tiếc không còn bảo địa sản xuất linh chủng Kiếm Thảo cấp cao như Kiếm Trì nữa." Lục Huyền nhìn qua hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm đã được tẩm bổ đầy đủ, trong giọng nói có vài phần tiếc hận.

Hai linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm này của hắn đều do Kiếm Trì của Thiên Kiếm Tông uẩn dưỡng ra. Sau khi tới Ly Dương Cảnh, dù có cơ duyên nhận được càng nhiều linh chủng cao giai khác, nhưng muốn có linh chủng Kiếm Thảo cấp cao lại hơi khó khăn.

"Tu sĩ Kết Đan có thể du lịch khắp các chư thiên giới vực, chờ thực lực của ta mạnh hơn một chút, thu hoạch quầng sáng nhiều hơn một chút, đến lúc ấy cũng có thể thử đi một chuyến đến Động Huyền Kiếm Tông kia xem sao, vừa tìm gặp cố nhân vừa tiện thể nhìn xem có thể nhận được chừng một - hai hạt linh chủng Kiếm Thảo cấp cao hay không."

“Dù sao ta cũng là đệ tử của một nhánh Thiên Kiếm Tông, có một phần tình nghĩa này hẳn là độ khó khi thu hoạch sẽ không lớn.”

Hắn vừa nghĩ vừa tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền, xem xét kỹ càng trạng thái của từng gốc linh thực.

Thời gian sau đó, vì Thiên Tinh Động tăng cường lực lượng tuần tra nên bóng dáng tên tà tu mập mạp kia không còn xuất hiện ở khu vực gần động phủ của Lục Huyền nữa, nhờ vậy Lục Huyền cũng có một quãng thời gian yên bình. Nhưng đương nhiên, hắn vẫn luôn giữ thái độ cảnh giác cao độ, đồng thời tâm tư của hắn gần như đã dồn hết vào rất nhiều linh thực linh thú trong động phủ rồi.

Hôm đó, khi Lục Huyền đang ngồi một chỗ quan sát chim mập và một đám linh thú của mình chơi đùa, đột nhiên bên ngoài động phủ truyền đến một giọng nữ dịu dàng: “Lục đạo hữu có ở trong động phủ hay không? Tiểu nữ có việc đi ngang qua nên đến bái phỏng đạo hữu.”

Chương 874: U Tuyền Hoa Đã Hoàn Toàn Chín Muồi!

Nghe thấy giọng nói có vài phần quen thuộc này, trong đầu Lục Huyền lập tức nghĩ tới Ngọc Lâm tán nhân, hai người bọn họ đã từng gặp mặt ở Hắc Thủy Tinh Động. Đối phương cũng là một vị linh thực sư, ở thời điểm trao đổi với người này, hắn cũng nhận được một ít kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực từ chỗ đối phương, nên có ấn tượng rất sâu sắc.

"Hóa ra là Ngọc Lâm tán nhân, không thể tiếp đón từ xa, mong được thứ lỗi." Lục Huyền nhanh chóng đứng dậy rồi đi ra ngoài nghênh đón.

"Không có gì, ta cũng vừa hay đi ngang qua vùng này, nhớ tới động phủ của Lục đạo hữu ở gần đây nên mới nảy ra ý nghĩ tới bái phỏng một phen." Ngọc Lâm tán nhân dịu dàng nói.

"Mời đạo hữu đi qua bên này." Lục Huyền dẫn nàng vào trong động phủ, lại dâng lên những trái linh quả linh trà do chính tay mình bồi dưỡng.

"Lúc ấy ta từng nghe đạo hữu nói mình có bồi dưỡng vài loại linh quả dùng làm đồ ăn vặt, hôm nay được thấy, quả nhiên tư vị tuyệt vời. Linh nhưỡng này lại càng trân quý hiếm thấy, dường như nó còn có thể tẩy rửa khí tức vẩn đục trong cơ thể, không thua kém một số loại bảo vật có hiệu quả tương tự." Ngọc Lâm tán nhân chậm rãi thưởng thức Ngọc Tẩy Linh Lộ, không ngừng gật gù, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

"Đạo hữu quá khen rồi." Lục Huyền khiêm tốn đáp: "Chỉ đơn thuần là mỗi ngày ta đều ở bên trong động phủ làm bạn

với linh thực nên mới tìm tòi được một ít đồ vật có liên quan thôi."

"Lục đạo hữu đừng khiêm tốn thế, có tìm khắp Ly Dương cảnh thì Ngọc Tẩy Linh Lộ này cũng là bảo vật quý hiếm."

Hai người nói chuyện phiếm thêm một lát, Ngọc Lâm tán nhân lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Đa số linh thực trong động phủ đều bị ẩn giấu bên trong màn sương trắng nồng đậm nên không thể nhìn rõ được, nhóm linh thực cấp cao kia càng là những bảo vật quan trọng của Lục Huyền, chúng được bảo vệ bởi tầng tầng lớp lớp trận pháp cấm chế.

Ngày thường tu sĩ tới đây làm khách cũng không nhiều, chỉ thỉnh thoảng mới có người tới, nếu để người ta biết trong động phủ của hắn có nhiều linh chủng ngũ phẩm và lục phẩm như thế, kiểu gì cũng sẽ đưa tới mối họa cho bản thân.

Nhất là những loại linh thực âm phủ cần huyết nhục hồn phách để tẩm bổ, một khi bị người ngoài phát hiện, rất có thể sẽ rước lấy vô số phiền phức không đáng có.

"Không ngờ Lục đạo hữu lại gieo trồng nhiều linh thực như vậy, hẳn là trong nhóm này có không ít linh thực tam phẩm tứ phẩm."

Tránh làm Lục Huyền không vui nên Ngọc Lâm tán nhân chỉ dùng linh thức đảo qua xung quanh một lát, bởi vậy cũng chỉ có thể cảm nhận được tình trạng của nhóm linh thực đang được gieo trồng tại nơi này một cách đại khái mà thôi.

"Cũng tạm, chẳng qua là không có nhiều linh thực cao giai." Lục Huyền thấp giọng nói. Đúng là với nhu cầu của hắn hiện giờ, thì một - hai chục loại linh chủng ngũ phẩm lục phẩm vẫn là hơi ít.

“Đó là chuyện bình thường, dù sao thì Lục đạo hữu cũng vừa mới tấn thăng Kết Đan không bao lâu, trong khi phần lớn linh chủng ngũ phẩm đều là bảo vật do thiên địa sinh ra nên cực kỳ hiếm thấy, mỗi một hạt đều trân quý vô cùng. Ta đột phá đến Kết Đan đã không dưới hai mươi năm, nhưng tới giờ cũng chỉ bồi dưỡng được ba loại linh thực ngũ phẩm, số còn lại phần lớn đều là nhị phẩm và tam phẩm.” Ngọc Lâm tán nhân lên tiếng an ủi Lục Huyền.

“…”

Lục Huyền im lặng không nói, nếu ta chỉ có ba loại linh thực ngũ phẩm thì còn trồng trọt làm gì nữa, chẳng bằng chuyên tâm tu hành còn hơn!

“Đúng rồi Lục đạo hữu, không biết ngươi có nguyện ý cùng ta và mấy vị đạo hữu khác đồng hành tiến vào Lôi Hải không?” Ngọc Lâm tán nhân thấy Lục Huyền cứ một mực im lặng không nói nên vội vàng đổi sang chủ đề khác.

“Ồ? Ta cũng từng tới Lôi Hải không ít lần, không biết đạo hữu có chuyện gì quan trọng cần phải làm ở đó?” Lục Huyền lên tiếng hỏi.

“Ta muốn tới Lôi Hải để thu thập một ít linh lôi cô đọng, mặt khác cũng muốn thử xem mình có thể tìm được một - hai loại lôi dịch dùng để tu luyện công pháp, bồi dưỡng một loại linh thực thuộc tính Lôi hay không.” Ngọc Lâm tán nhân nói qua về mục đích của mình.

“Lôi dịch vốn là bảo vật cực kỳ hiếm thấy trong Lôi Hải, bởi vậy lần này, rất có thể chúng ta sẽ phải đi vào khá sâu bên trong, cũng có khả năng đụng độ với lôi thú cấp cao. Nhưng mấy vị đạo hữu cùng đi thăm dò với chúng ta đều có tu vi Kết Đan, dù gặp phải lôi thú lục phẩm cũng có sức đánh một trận, bởi vậy đạo hữu không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn đâu.”

“Còn phải mạo hiểm đi tìm kiếm lôi dịch á? Không phải rất dễ nhận được lôi dịch trong Lôi Hải sao?” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Lúc trước, khi tiến vào Lôi Hải, con Lôi Hống Thú dị chủng kia đã đưa hắn tới cấm địa sinh ra lôi dịch thần kỳ, bởi vậy hắn thực sự không hiểu lắm, vì sao Ngọc Lâm tán nhân lại phải hao phí nhiều công sức, còn mời người khác đi tìm kiếm lôi dịch như vậy.

“Ta không lo về phương diện an toàn, chỉ là… ta vừa tấn thăng Kết Đan chưa bao lâu, linh lực trong cơ thể còn chưa hoàn toàn vững chắc. Lúc trước, toàn bộ tâm tư của ta đều được đặt lên chuyện bồi dưỡng linh thực, trong tay vốn không có pháp khí cao giai, cũng không nắm giữ thuật pháp cường đại, nếu cùng đi chắc chắn sẽ kéo chân các vị đạo hữu, bởi vậy chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi mà thôi.” Lục Huyền khéo léo từ chối.

“Vậy thì tiếc quá, nói gì thì nói, có Lục đạo hữu cùng đi thì thực lực tổng thể của chúng ta vẫn mạnh hơn mấy phần.” Ngọc Lâm tán nhân cũng không ép Lục Huyền, giọng điệu chỉ có một chút tiếc nuối mà thôi.

Có lẽ lời Lục Huyền nói không giả, nhưng xét cho cùng, hắn cũng là tu sĩ Kết Đan, dù chỉ vừa mới tấn thăng không lâu nhưng cũng là một phần chiến lực không tầm thường rồi.

Nàng ngồi trong động phủ của Lục Huyền khoảng một canh giờ, hai người trao đổi những tâm đắc lĩnh hội được trong quá trình bồi dưỡng linh thực, sau khi cảm ứng được có đồng bạn đến gần, nàng mới chào Lục Huyền để rời đi.

Lục Huyền dõi mắt nhìn nàng đi xa, linh thức đảo qua xung quanh động phủ, lại lập tức kích hoạt hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm rồi một lần nữa đi vào trong linh điền. Lần này, hắn đi đến khu vực linh điền âm phủ, đang gieo trồng rất nhiều loại

linh thực tà dị. Vừa mới tiến vào đã có âm khí nồng đậm ập thẳng vào mặt, xen lẫn tiếng oán hồn kêu rên, gặm cắn hài cốt, tựa như một mảnh địa ngục trần gian.

Lục Huyền đã sớm quen thuộc với cảnh tượng như vậy nên nét mặt vẫn thản nhiên như thường, hắn bắt đầu cẩn thận đi xem xét trạng thái của mỗi một gốc linh thực tà dị trong này.

"U Tuyền Hoa đã hoàn toàn chín muồi!" Đột nhiên hắn chú ý tới thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới U Tuyền Hoa đã hoàn toàn được kéo căng, trong lòng vui mừng không thôi.

Chỉ thấy một đóa U Tuyền Hoa đen nhánh u tĩnh trơ trọi một mình trong Oán Linh Nê, lại thấy một dòng sông màu đen dài nhỏ kéo dài từ gốc cây một đường đi thẳng lên trên. Dòng sông nhỏ này không ngừng phân ra thành từng nhánh, lan tràn đến tất cả các cành lá, bên trong có âm khí tinh thuần nồng đậm chậm rãi chảy xuôi như nước suối.

Nếu ngưng thần lắng nghe, còn mơ hồ nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào.

Chương 875: 《U Minh Chân Thủy Cấm Pháp》

Lục Huyền cẩn thận rút nó ra khỏi Oán Linh Nê rồi tập trung tinh thần vào đó.

【U Tuyền Hoa, linh thực ngũ phẩm, được linh tuyền linh nhưỡng thuộc tính âm tẩm bổ bồi dưỡng mà thành, sau khi thành thục trong đóa hoa ẩn chứa một tia lực lượng U Minh, có thể dùng để phụ trợ tu luyện công pháp thần thông tương ứng, hoặc để luyện chế một ít đan dược cấp cao đặc biệt.】

Tin tức chi tiết về U Tuyền Hoa nhanh chóng xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn tạm thời thu lại đóa hoa âm u quỷ quyệt này. Rất nhanh, tất cả sự chú ý đã bị một quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện trên linh nhưỡng thu hút.

"Không biết linh thực ngũ phẩm tà dị có thể mở ra quầng sáng gì đây." Lục Huyền ôm trong lòng nỗi chờ mong đến sốt ruột, hắn vội vàng giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng. Quầng sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ, trong nháy mắt điểm sáng đã ngưng kết thành một luồng hư ảnh điển tịch rồi chui vào cơ thể Lục Huyền với tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt khi hư ảnh biến mất, trong đầu hắn chợt hiện lên một tia ý niệm.

【Thu hoạch một đóa U Tuyền Hoa ngũ phẩm, nhận được công pháp《U Minh Chân Thủy Cấm Pháp》lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một cuốn điển tịch tối tăm đã xuất hiện trên tay Lục Huyền. Điển tịch như được đúc thành từ nước, nắm trong tay có cảm giác mềm mại cổ quái, bề ngoài hiện lên vẻ tối tăm, lúc nhìn chăm chú vào bìa sách còn sinh ra ảo giác hồn phách của bản thân như sắp bị nó hút vào.

Lục Huyền ngưng thần, chăm chú nhìn vào cuốn điển tịch tối tăm trong tay, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện ở trong đầu.

【《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, công pháp lục phẩm, đây là phương pháp tu hành trụ cột của tà tông U Minh Tông thời Thượng cổ, tu luyện đến mức tinh thâm có thể thi triển ra U Minh Chân Thủy, Chân Thủy có hiệu quả làm tan rã vạn vật, có thể hóa giải hồn phách, nhục thân, thậm chí là pháp khí pháp bảo.】

"Công pháp lục phẩm cùng cấp bậc với 《 Huyết Thần Kinh 》, nhưng khác với nó, ta lại có thể thử tu hành loại công pháp này xem sao." Trong lòng Lục Huyền vô cùng mừng rỡ, lập tức nghĩ tới chuyện tu hành.

《 Huyết Thần Kinh 》 quá bá đạo, dễ khiến người khác chú ý tới, nhưng chỉ cần xem công hiệu đã biết 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》 này vốn là một loại công pháp hủy thi diệt tích thượng đẳng, rất thích hợp để dùng trong ám sát, tung ra ám chiêu vân vân… vừa hay lại thích hợp với tính cách của Lục Huyền.

Hắn mở trang sách nhìn lướt qua, chỉ thấy hư ảnh một dòng sông tăm tối kéo dài vạn dặm, uốn lượn quanh co, biến hóa khôn lường. đột ngột xuất hiện trong thức hải của hắn.

"May mà hiệu quả của lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà sử dụng trước đó vẫn còn lại một ít, nếu không chỉ dựa vào tư chất của ta thì xem cuốn công pháp lục phẩm này cũng chẳng khác gì

đang đọc thiên thư.” Trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà thu hoạch được từ trước chỉ còn lại hai búp, với kẻ có ngộ tính thấp như Lục Huyền, hiệu quả của loại linh dược ngũ phẩm này cực kỳ tốt, hắn đang tính xem có cách nào để lấy được linh chủng hoặc cây non linh thực tương tự hay không.

Hơn nữa, phần thưởng mở ra từ quầng sáng của nó cũng khiến hắn thoả mãn vô cùng. Liệt kê một chút, đầu tiên là Thanh Tủy Ngọc Dịch lục phẩm, thứ này vốn là linh vật thượng đẳng trợ giúp hắn tấn thăng Kết Đan, ngoài ra vẫn còn phần sau của bộ công pháp 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 lục phẩm, hắn đang muốn lấy được từ nó nữa!

Sau khi thu hoạch U Tuyền Hoa ngũ phẩm, Lục Huyền lại đi xem xét những gốc linh thực tà dị còn lại trong khu vực linh điền âm phủ.

Sát Nguyên Quả được sát khí của cây trường kích đồng thau lấy từ chỗ Mộc đạo nhân tẩm bổ, hiện đã tiến vào thời kỳ sinh trưởng nhanh chóng. Chỉ thấy một mảnh sát khí tràn ngập xung quanh gốc linh thực màu xám trắng kia, trực tiếp ngăn cách các loại linh thực khác ở bên ngoài.

Thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới Âm Khốc Mộc sắp được kéo căng, vì không quá gấp gáp nên Lục Huyền cũng quyết định sẽ không thúc chín nó, tiết kiệm Nạp Linh Thảo Châu, để ngày sau dùng vào thời khắc mấu chốt.

Hắn lại lấy pháp khí Tang Hồn Chung từ trong túi trữ vật tới, khống chế lượng lớn âm hồn tinh thuần bay ra bên ngoài, dùng chúng làm thức ăn bồi dưỡng cho Âm Khốc Mộc.

Đi xa hơn một chút, tiếng rít bén nhọn chợt truyền đến bên tai Lục Huyền. Hắn lập tức nhìn theo hướng âm thanh truyền

ra, chỉ thấy Sát Mỗ Thụ Yêu đã lớn tới kích thước nhất định và Yêu Quỷ Đằng đang chiến đấu kịch liệt. Gương mặt bà lão già nua trên thân Sát Mỗ Thụ Yêu lộ vẻ dữ tợn vô cùng, từng nhánh cây màu đen thùi như trường thương, mang theo uy thế như mưa rền gió dữ đâm về phía Yêu Quỷ Đằng.

Chiến lực của gốc linh thực ngũ phẩm này quá mức kinh người, nhưng cũng không thể coi thường Yêu Quỷ Đằng được.

Phẩm giai của cả hai ngang nhau, nhưng Yêu Quỷ Đằng đã thoát ly phạm trù linh thực nên có tốc độ hành động nhanh hơn, phạm vi hoạt động rộng hơn, hung tính cũng mạnh hơn, thời gian trưởng thành lại lâu hơn Sát Mỗ Thụ Yêu rất nhiều, bởi vậy kết quả của cuộc chiến này ra sao, chưa cần bắt đầu đã rõ.

Sát Mỗ Thụ Yêu bị những sợi dây leo màu xám trắng của Yêu Quỷ Đằng quấn chặt lấy, chỉ để lộ ra một bộ phận ngũ quan mơ hồ, được những sợi dây leo giống như xúc tu xung quanh làm nền, trông nó càng có vẻ cuồng nộ hơn bao giờ hết, nhưng đương nhiên, vẫn không làm gì được đối phương.

Sợi dây leo chính của Yêu Quỷ Đằng đang ngẩng cao đầu, lắc trái lắc phải, như muốn thể hiện sự khinh thường của mình với Sát Mỗ Thụ Yêu.

“Mi vẫn còn non lắm. Nếu không phải ở cùng trong một khu động phủ thì thứ như mi đã bị ta ăn hơn trăm lần rồi.”

Sau khi truyền lại cho Sát Mỗ Thụ Yêu một luồng ý niệm như vậy, Yêu Quỷ Đằng lập tức thu hồi đống dây leo như mấy nhánh xúc tu đang quấn chặt lấy đối phương, rồi bay nhanh về phía Mê Tiên Đào hệt như một con rắn dài.

“Yêu Quỷ Đằng này cũng biết hưởng thụ thật đấy, đầu tiên là tới chỗ này hành hạ linh thực tiểu đệ để làm nóng người rồi tới chỗ Mê Tiên Đào, tiến vào thế giới sắc dục, trải qua những

ngày tháng thần tiên.” Lục Huyền khẽ lắc đầu, sau đó đi qua kiểm tra tình trạng hiện tại Sát Mỗ Thụ Yêu. Chờ tới khi không thấy bất cứ tình huống dị thường nào, hắn mới trấn an nó mấy câu, sau đó đi về phía những cây linh thực tà dị bên cạnh.

Cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu cực kỳ chuyên nghiệp, dưới sự thúc giục của Lục Huyền nó đã sinh thêm hai hạt linh chủng Thánh Anh Quả Tử Chu khác rồi.

“Ngươi sinh con nhiều hơn, ta trồng nhiều cây hơn, cố gắng cống hiến cho linh điền, sau này ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi.” Lục Huyền vẽ cho Thánh Anh Quả Mẫu Chu một cái bánh lớn, để nó cam tâm tình nguyện sinh thêm mấy hạt linh chủng Tử Chu cho mình.

Tuy linh chủng sản xuất được chỉ có hạn, nhưng sau khi tính năng động chủ quan trở nên mạnh mẽ hơn, thì thứ này vẫn có thể thoáng tăng lên một chút sản lượng.

Chương 876: Quỷ Đỗng Dị Đồ!

"Hiện đã không còn nhiều ngũ tạng tu sĩ yêu thú tươi mới nữa, phải tìm cơ hội kiếm thêm một ít."

Sau khi tới phía trước gốc linh thực Ngũ Tạng Bảo Chu, Lục Huyền lập tức lấy một phần ngũ tạng tươi mới ra khỏi Thao Trùng Nang, xử lý qua loa rồi đặt ở vị trí đặc biệt, hiến tế cho loại linh thực quái dị này.

Trong khu vực linh điền âm phủ, chỉ có hai loại linh thực lục phẩm và chúng vẫn còn một đoạn đường dài nữa mới đi đến thời khắc trưởng thành.

Sau khi Hài Ma Quan hấp thu mấy bộ hài cốt yêu thú tứ phẩm, nó đã dựng thành hai cái bệ xương cốt. Chỉ thấy từng đoạn xương cốt với kích cỡ lớn nhỏ không đều dùng các loại phương thức kỳ lạ để quấn quanh cùng một chỗ với nhau, hình thành một cái bệ hài cốt cực kỳ quái dị lại vô cùng cân đối.

"Có một loại mỹ cảm hơi đột ngột nhưng lại rất hài hòa." Lục Huyền để lại một câu đánh giá rồi đi tới khu vực gieo trồng linh thực Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm. Hắn cố ý lấy ra mấy luồng âm hồn cường đại bên trong Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm rồi đặt xung quanh Thực Quỷ Ác Đằng.

Cảm nhận được có âm quỷ mạnh mẽ xuất hiện, Thực Quỷ Ác Đằng lập tức sinh ra phản ứng, những cành cây như mũi tên nhọn bắn ra, bao vây lấy ác quỷ, tham lam cắn nuốt.

Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng xong toàn bộ đám linh thực tà dị ở bên trong khu vực âm phủ, lúc này hắn mới trở lại động

phủ của mình.

Vì số Trúc Cơ Đan, Địch Trần Đan vân vân… trong tay hắn cũng chỉ còn lại một ít, sản lượng của quầng sáng đã không đủ để đáp ứng nhu cầu của cửa hàng tạp hóa bên kia, Lục Huyền mới bớt chút thời gian để luyện chế đan dược.

Trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn đã đạt đến đại thành, trình độ luyện chế Địch Trần Đan tứ phẩm cũng gần tới tiểu thành, tỷ lệ thành đan vượt xa một số vị đại sư luyện đan khác, nên trước mắt chúng cũng là một phương pháp kiếm tiền cực kỳ ổn định.

"Tuy ta chỉ cần ra tay nhẹ nhàng thôi, cũng có thể thu được rất nhiều linh thạch vào trong túi nhưng quầng sáng vẫn có giá trị hơn một chút." Lục Huyền thầm cảm thán.

Thời gian dần trôi, không đến một tháng, sau khi U Tuyền Hoa trong linh điền âm phủ nở rộ giờ lại có thêm Âm Khốc Mộc ngũ phẩm hoàn toàn trưởng thành. Lục Huyền ôm đầy chờ mong trong lòng, đứng trước một gốc linh thực màu trắng xám có oán khí dâng lên tận trời, âm hồn vờn quanh rồi cẩn thận hái nó xuống.

Tâm thần ngưng tụ trên đó.

【Âm Khốc Mộc, linh thực ngũ phẩm, dùng oan hồn làm thức ăn, trong quá trình trưởng thành sẽ có âm phong xâm nhập, nếu ở gần nó thời gian quá dài, thứ này sẽ gây ảnh hưởng tới thể chất của tu sĩ. Sau khi thành thục, Âm Khốc Mộc chính là tài liệu thượng giai để luyện chế các loại pháp khí đặc biệt như Vạn Hồn Phiên, cũng có thể dùng nó làm nguyên liệu luyện chế Hồn Đan ngũ phẩm.】

"Gần đây thu hoạch được không ít quầng sáng của linh thực cấp cao." Lục Huyền đưa mắt nhìn qua một quầng sáng

màu trắng đang lóe lên trong linh điền, khẽ cảm khái một câu rồi giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

Quầng sáng lặng lẽ vỡ tan như hoa trong gương trăng dưới nước, lại trực tiếp hóa thành những điểm sáng mờ mịt. Sau đó, các điểm sáng này nhanh chóng hội hợp lại cùng nhau, biến thành một luồng hư ảnh hình bản vẽ, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Lục Huyền với tốc độ nhanh như chớp.

Ngay sau đó, một ý niệm lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Âm Khốc Mộc ngũ phẩm, nhận được bảo vật Quỷ Đỗng Dị Đồ lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bức tranh cổ đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền. Bức tranh này chỉ có hai màu xám trắng, loáng thoáng có những đường vân loang lổ bên trên, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng rồi. Trên bức tranh cổ này có vẽ một nữ quỷ mặc áo trắng, với mái tóc đen che kín gương mặt. Nữ quỷ nọ đang bị quấn chặt trong những đường vân không ngừng dao động kia, dường như có oán khí nồng đậm đã hóa thành thực chất muốn lao từ trong bức tranh ra ngoài.

Tuy không thấy rõ mặt mũi của nữ quỷ nhưng vẫncó thể cảm nhận được nỗi bi thương cực hạn trên người nàng. Dù đã dời ánh mắt đi nơi khác nhưng trong đầu vẫn hiện lên bóng dáng nữ quỷ, thậm chí trong lòng còn không nhịn được mà sinh ra tình cảm thương tiếc.

Lục Huyền nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu kia, tâm thần lập tức ngưng tụ trên bức tranh cổ, chỉ trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ toàn bộ những tin tức chi tiết có liên quan đến bức tranh cổ này rồi.

【Quỷ Đỗng Dị Đồ, bảo vật lục phẩm, có tà tu thu thập tình cảm ai oán của mấy trăm tới hơn nghìn nữ tu để vẽ ra một

bức tranh kỳ lạ này. Trong bức tranh có một con Đỗng Quỷ, có thể khống chế tu sĩ cảnh giới Kết Đan trở xuống, khi nhập vào trên người Kết Đan Chân Nhân, có xác suất nhất định sẽ gây ảnh hưởng tới tâm chí, hành động vân vân… của đối phương, thậm chí trong một phạm vi nhất định nào đó, Đỗng Quỷ có thể lựa chọn làm suy giảm chiến ý của tu sĩ.】

"Bảo vật lục phẩm này tà môn thật, đây là lần đầu tiên ta trông thấy loại hình này." Trong lòng Lục Huyền vui mừng không thôi nhưng bỗng nhiên nét mặt lại có thêm vài phần cổ quái.

"Vấn đề là khi đọc tin tức miêu tả về nó, thì đây có lẽ là một món bảo vật loại khống chế, có thể cưỡng ép khống chế tu sĩ Kết Đan trở xuống, còn tu sĩ Kết Đan dù không khống chế được thì cũng có thể gây ảnh hưởng mạnh tới chiến ý của đối phương. Khi tranh đấu với người khác, đợi thời cơ thích hợp trực tiếp sử dụng loại bảo vật này, chưa biết chừng còn có thể tạo thành hiệu quả không nhỏ." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó hắn cất kỹ bức tranh cổ tràn đầy khí tức bi thương này đi.

"Nên tới Hải Lâu thương hội hoàn thành một số nghĩa vụ của khách khanh rồi." Hắn tính toán thời gian một phen, đang định chạy ra bên ngoài Trích Tinh Lâu một chuyến. Ngoại trừ xử lý một số việc có liên quan đến linh thực, hắn còn cần bổ sung một lượng lớn tài nguyên cần thiết cho nhóm linh thực linh thú trong động phủ, cũng như cho quá trình luyện đan của mình.

Dù sao thì hiện tại phẩm giai của nhóm bảo vật mở ra từ quầng sáng trong linh điền đều không thấp mà số lượng lại có hạn, nên lượng tài nguyên tiêu hao khi luyện đan hay làm ruộng vẫn cần bổ sung từ bên ngoài.

Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi trông coi linh điền, sau đó mở hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm rồi bay từ vòng xoáy lôi vân ra ngoài.

…

Tầng năm của Hải Lâu thương hội.

Lục Huyền đặt linh thực đã nhận dạng qua một bên, lười biếng duỗi lưng rồi đi ra khỏi phòng.

“Lục tiền bối, đã nhận dạng linh thực xong rồi sao?” Mộc đạo nhân nhìn lướt qua số linh thực Lục Huyền vừa chia làm hai phần rồi lên tiếng hỏi.

“Không sai, ta nhận ra được sáu phần linh thực trong nhóm này, còn lại thì không có manh mối gì, vẫn cần các vị linh thực sư khách khanh khác của thương hội xem thử.” Lục Huyền thuận miệng trả lời.

Trên thực tế, nhằm phòng tránh bản thân xử lý công việc quá hoàn hảo dẫn đến danh tiếng nổi trội khác thường, nên lúc nhận dạng linh thực hắn đã cố ý thu lại một phen, không chỉ ra thông tin cặn kẽ của mỗi một gốc linh thực, mà chỉ đưa ra kết quả khá sơ sài về chủng loại, lai lịch, cũng như cách sử dụng của một bộ phận linh thực nhận được, thậm chí một phần khác, hắn còn dứt khoát giả vờ như không biết luôn.

Chương 877: Tạo Một Bất Ngờ Nho Nhỏ!

Xét cho cùng, số linh thực này đều tới từ dị vực chứ không sinh ra ở giới này, muốn nhận ra một - hai gốc đã rất khó rồi, nếu có thể nhận ra toàn bộ thì đúng là quá mức kinh thế hãi tục.

“Lục tiền bối như vậy đã vượt qua rất nhiều vị linh thực sư khách khanh còn lại của thương hội rồi. Những loại linh thực này vốn hiếm thấy, lại trải qua vô vàn lần sàng chọn mới chuyển tới phân lâu này, vậy mà tiền bối vẫn có thể nhận ra nhiều loại như thế, vãn bối cảm thấy vô cùng kính nể.” Quả nhiên, Mộc đạo nhân đã vội vàng lên tiếng tán dương hắn, dùng giọng điệu vô cùng kính nể để khen ngợi tạo nghệ của Lục Huyền trên phương diện linh thực.

Lục Huyền mỉm cười, sau khi đi tới cửa, hắn chợt quay đầu hỏi Mộc đạo nhân một câu: “Đúng rồi, Văn đạo hữu có ở trong lâu hay không, Lục mỗ có việc muốn hỏi nàng.”

“Hẳn là có, để tại hạ gọi Văn đạo hữu qua.” Lão giả cao lớn cúi đầu nói.

Chẳng mấy chốc nữ tử họ Văn vẫn còn dáng vẻ thướt tha kia đã đến, nàng tới trước mặt Lục Huyền, kính cẩn thi lễ: “Xin hỏi Lục tiền bối có gì cần phân phó?”

“Văn đạo hữu, ta muốn hỏi thăm tin tức về một loại linh thực ngũ phẩm từ thương hội, nếu có linh chủng hoặc cây non, ta nguyện ý mua chúng với giá cao.” Lục Huyền trầm giọng nói.

“Không biết đó là loại linh thực gì?”

“Linh thực này tên là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, phẩm giai ngũ phẩm, cũng là một loại khá hiếm thấy trong cùng cấp, không biết thương hội hiện giờ có loại linh thực này không?”

Lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà có thể gia tăng ngộ tính trên diện rộng, còn kéo dài tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định. Cho nên bản thân thứ này vốn cực kỳ quan trọng với hắn, đó là chưa kể khi gieo trồng một gốc linh thực đến thành thục, hắn còn có thể mở ra mấy quầng sáng nữa, bởi vậy ý định gieo trồng linh trà lại một lần nữa bùng lên vô cùng mãnh liệt trong lòng hắn.

“Thanh Tịnh Lưu Ly Trà… Hẳn là có, vãn bối cũng có chút ấn tượng với thứ này. Nhưng hiện giờ trong phân lâu Trích Tinh Lâu không có sẵn hàng, vãn bối phải hỏi thăm tổng bộ hoặc các phân lâu khác trong Trung Châu, chờ khi nào có tin tức sẽ báo với tiền bối ngay. Tiền bối là khách khanh của thương hội nên có quyền ưu tiên lựa chọn, thậm chí khi mua hàng còn được chiết khấu một chút, không cần trả giá cao.” Nữ tu họ Văn dịu dàng nói.

“Vậy thì làm phiền Văn đạo hữu rồi.” Lục Huyền khẽ gật đầu.

“Lục tiền bối, xin thứ cho vãn bối mạo muội, không biết cửa hàng tạp hóa mới mở trong Trích Tinh Lâu gần đây có phải tài sản của tiền bối hay không?” Nữ tu họ Văn do dự một lát mới lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, cửa hàng tạp hóa kia là ta mở trong lúc nhàm chán.” Lục Huyền thuận miệng nói, hắn cũng không định giấu giếm thân phận nên thỉnh thoảng lại ra vào cửa hàng tạp hóa bên kia, bởi vậy chuyện hắn là chủ nhân của cửa hàng tạp hóa nọ bị phân lâu của Hải Lâu thương hội nghe ngóng được cũng không có gì kỳ quái.

“Chẳng trách bên trong cửa hàng ấy lại có mấy loại bảo vật được hoan nghênh cùng với một ít linh thực hiếm thấy như vậy.” Nữ tu kia lập tức lộ vẻ hiểu rõ.

Vì sức thu hút của Trúc Cơ Đan, Địch Trần Đan, kiếm phù và các loại bảo vật, nên trong khoảng thời gian gần đây, danh tiếng của Có Một Gian Tạp Hóa đã lan truyền rộng rãi bên trong Trích Tinh Lâu, thậm chí còn có không ít tu sĩ Trúc Cơ đã tính chuẩn thời gian để tới xếp hàng mua mấy món bảo vật quý hiếm kia.

“Tiền bối có nguyện ý bán những món bảo vật kia trong thương hội hay không? Giá cả nhất định sẽ khiến ngài hài lòng, đồng thời làm như vậy, ngài còn có thể giảm bớt tiền thuê cửa hàng, nó sẽ giúp ngài tránh được thật nhiều phiền phức.” Nữ tu lên tiếng đề nghị.

Thương gia đương nhiên là thích kiếm lời, sau khi thấy tốc độ kiếm linh thạch khủng bố của Có Một Gian Tạp Hóa, bên phía thương hội cũng bắt đầu rục rịch rồi.

“Thôi bỏ đi, bảo vật trong cửa hàng do ta và tộc nhân, còn có một số đồng đạo hảo hữu cùng lấy ra bán, có quá nhiều bên liên quan, nếu thêm cả thương hội nữa thì càng thêm rắc rối.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một câu chuyện.

“Tất cả đều nghe theo ý của tiền bối.” Nữ tu cũng không cố ép Lục Huyền, bởi bản thân hắn vốn là tu sĩ Kết Đan, còn là khách khanh của thương hội, được pháp bảo cao cấp như bảo lâu coi trọng, địa vị cực kỳ cao. Lần này, thương hội cũng chỉ thử hỏi thăm một phen vậy thôi, nếu hắn đồng ý thì tốt, nếu hắn không đồng ý, dù bọn họ không chiếm được chỗ tốt cũng sẽ không làm ra hành động gì quá đáng.

Huống chi bên kia chỉ là một cửa hàng nhỏ, diện tích còn không bằng một phần mười phân lâu của thương hội, chỉ vì trong cửa hàng kia có nhiều loại bảo vật tam phẩm tứ phẩm

đặc sắc mới có thể thu hút được đông đảo tu sĩ, nhưng làm tới tình trạng này hắn đã đạt đến cực hạn hạn rồi, không thể uy hiếp đến địa vị của thương hội được.

"Trừ khi Có Một Gian Tạp Hóa có thể lấy ra lượng lớn bảo vật tam phẩm tứ phẩm và đủ số lượng bảo vật ngũ phẩm lục phẩm đa dạng, như vậy mới có thể chân chính bị thương hội để mắt tới." Trong lòng nữ tu thầm nghĩ.

Lục Huyền rời khỏi phân lâu của Hải Lâu thương hội, đi tới Có Một Gian Tạp Hóa.

"Ở thời điểm hiện tại, ta đã tấn thăng Kết Đan được mấy năm, cộng thêm phần thưởng nhận được từ quầng sáng khiến cho thực lực tăng thêm một bước, đã đến thời điểm có thể bán ra một số bảo vật ngũ phẩm thích hợp rồi. Trước kia, mở ra được nhiều bảo vật như vậy, lại có rất nhiều món chưa từng dùng qua, cứ giữ mãi cũng đáng tiếc, chẳng bằng mang bán đi đổi lấy một ít linh thạch."

"Đã đến lúc lấy ra một số bảo vật nho nhỏ khiến nhóm khách hàng của Có Một Gian Tạp Hóa phải rung động rồi." Lục Huyền thầm nghĩ.

Hiện giờ trong tay hắn đang có mấy chục loại bảo vật ngũ phẩm, có một số đang sử dụng, nhưng cũng có một số lại không tìm được cơ hội để dùng.

Trong nhóm này, tần suất hắn sử dụng Khổng Tước Minh Vương Kiếm, Thanh Phù Vũ Y, Hư Không Yểm Mục, Thông Minh Kiếm Tâm, Uẩn Thần Thiếp, Thao Trùng Nang, Thận Âm Bảo Châu… khá cao, còn mấy thứ như Thái Ất Lôi Phù, Khôn Thổ Linh Khôi, Đa Tí Thi Nô… tuy không có cơ hội sử dụng nhưng nếu rơi vào tình huống cần chiến đấu với yêu thú hay tu sĩ thì chúng đều có thể trợ giúp hắn khá nhiều. Ngược lại, 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》, 《 Dược Sư Thất

Chương 》 và 《 Diễn Thần Kinh 》 đều là công pháp, nếu bán qua cửa hàng tạp hóa, lại không thỏa đáng.

Lục Huyền nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đã quyết định tạm thời bán ra một món bảo vật ngũ phẩm tên là Cửu Thủ Long Đồ.

Cửu Thủ Long Đồ đến từ quầng sáng của Long Hài Thảo, bên trong đang phong ấn tinh phách một con dị thú giao long chín đầu, có thể phóng nó ra đối đầu với kẻ địch. Trước mắt, trong tay hắn đang có rất nhiều loại bảo vật mạnh hơn món này, cứ giữ lại trong tay cũng hơi lãng phí, bởi vậy hắn quyết định lấy nó ra vừa kiếm thêm chút linh thạch vừa để quảng cáo cho cửa hàng tạp hóa, khiến cho càng nhiều tu sĩ bên trong Trích Tinh Lâu biết tới cửa hàng Có Một Gian Tạp Hóa đi theo con đường tinh phẩm này.

Chương 878: Bán Bảo Vật Ngũ Phẩm!

Bên trong cửa hàng tạp hóa.

“Lục tiền bối, đây có phải là bảo vật ngũ phẩm hay không? Tiền bối chắc chắn là muốn bán nó đi chứ?” Văn Càn kinh ngạc hỏi Lục Huyền.

Phải biết rằng, với một tu sĩ Trúc Cơ như gã thì bảo vật ngũ phẩm cũng không khác gì trân bảo tuyệt thế, gã thực sự không ngờ Lục Huyền lại cam lòng bán nó đi.

“Đúng vậy, ngươi chỉ cần phụ trách bán nó đi là được.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

“Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ bán nó với một cái giá khiến ngài hài lòng.” Văn Càn lập tức hứa hẹn.

Dù không hiểu lý do khiến Lục Huyền quyết tâm bán ra bảo vật ngũ phẩm, nhưng gã vốn là người đại diện của Có Một Gian Tạp Hóa, chỉ cần Lục Huyền đưa ra yêu cầu thì nhất định gã sẽ dốc hết sức khiến đối phương thỏa mãn, càng không có chuyện chất vấn quyết định của bề trên.

Nhưng tới thời điểm này, ý định phải đi theo Lục Huyền trong lòng gã lại càng thêm mãnh liệt. Thân thế và bối cảnh của gã dù nghe rất dọa người, nhưng trên thực tế, khi đặt bên trong Hải Lâu thương hội, chút chỗ dựa này lại chẳng là cái thá gì cả.

Văn gia vốn là một trong mấy thế lực lớn của thương hội, nhưng trong tộc bọn họ có rất nhiều tu sĩ mà gã lại không được tính là tộc nhân trực hệ, thiên phú cũng bình thường, phải bỏ

ra cái giá không nhỏ mới có thể tiến vào phân lâu Trích Tinh Lâu, con đường thăng tiến cũng có hạn.

Từ khi tới cửa hàng tạp hóa của Lục Huyền, chẳng những số linh thạch mỗi tháng gã kiếm được đã tăng lên hơn nửa mà thỉnh thoảng Lục Huyền còn có thể thưởng cho gã một ít bảo vật không tệ, bởi vậy, trong đầu Văn Càn đã có ý định sẽ cố gắng làm việc lâu dài trong cửa hàng tạp hóa này rồi.

Sau khi thấy Lục Huyền quyết định bán ra bảo vật ngũ phẩm, ý định đó lại càng thêm kiên định.

Có thể bán ra một món bảo vật ngũ phẩm thì tất nhiên trong tay Lục Huyền vẫn còn nhiều món khác, đi theo một người như Lục Huyền khẳng định là có tiền đồ hơn không biết bao nhiêu lần so với ở trong gia tộc.

Sáng sớm hôm sau, Văn Càn dậy mở cửa hàng từ rất sớm.

"Văn đạo hữu mở cửa sớm thế!"

"Văn đạo hữu, mấy ngày tới quý tiệm sẽ bán ra loại kiếm phù nào vậy? Có thể tiết lộ cho tại hạ một chút được không?"

"Còn Địch Trần Đan không Văn đạo hữu? Đã giục ngươi bao nhiêu lần rồi, mau nhập thêm hàng đi!"

Văn Càn vừa mở cửa đã có rất nhiều tu sĩ chen chúc nhau tiến vào, trong nhóm này cũng không thiếu tu sĩ Trúc Cơ.

Tuy quy mô của Có Một Gian Tạp Hóa này không lớn, chủng loại thương phẩm bán ra cũng có hạn, nhưng trong cửa hàng lại có một vài loại bảo vật trân quý, dưới tình huống bình thường, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy chúng ở trong cửa hàng của những thế lực lớn. Thậm chí chất lượng của hàng hóa ở nơi đây cũng không thua kém mấy cửa hàng lớn bên ngoài nhưng giá cả lại thấp hơn một bậc.

Bởi vậy mỗi ngày đều có tu sĩ tới đây chờ đợi, chỉ vì sớm đoạt được một món bảo vật mình cần.

"Các vị đạo hữu chớ nóng nảy, lần này trong nhóm bảo vật tiệm chúng ta đưa lên kệ chẳng những có món mà tất cả mọi người đều đang cần mà còn xuất hiện vài chủng loại mới, đảm bảo sẽ khiến tất cả quý khách hài lòng." Văn Càn vừa duy trì trật tự vừa bình tĩnh nói.

Gã thay mặt quản lý tiệm Có Một Gian Tạp Hóa lâu như vậy, đã sớm quen với cảnh nhóm tu sĩ Trúc Cơ ngày xưa bản thân phải ngước nhìn, giờ lại ôn tồn hòa nhã nói chuyện với mình rồi.

"Đúng rồi, báo cho các vị đạo hữu một tin sốt nóng, ba ngày sau cửa hàng tạp hóa chúng ta sẽ bán ra một món bảo vật mới."

"Ồ? Bảo vật mới?"

"So với kiếm phù thì thế nào?"

Mọi người vừa nghe gã nói vậy đã lập tức cảm thấy tò mò.

"Tất nhiên là mạnh hơn kiếm phù nhiều. Ta chỉ có thể tiết lộ cho các vị một chuyện, phẩm giai của món bảo vật đó chính là ngũ phẩm." Văn Càn thốt ra một câu nhẹ như mây gió.

"Bảo vật ngũ phẩm?"

"Cửa hàng nhỏ này còn bán cả bảo vật ngũ phẩm?"

"Bảo vật ngũ phẩm, không phải đó là thứ chỉ những thương hội lớn, thế lực lớn mới có trong tay sao? Phần lớn bọn chúng chỉ xuất hiện tại những nơi tương tự như hội đấu giá, sao ở đây cũng bán thế này?"

"Tích góp linh thạch, mau tranh thủ tích góp linh thạch!"

Mọi người bàn luận ầm ĩ, trong cửa hàng tạp hóa xuất hiện mấy món như Trúc Cơ Đan, kiếm phù, Địch Trần Đan đã khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ rồi, ai mà biết nó còn có thể bán ra cả bảo vật ngũ phẩm thuộc phạm trù Kết Đan?

Văn Càn thản nhiên đưa mắt nhìn đám người xung quanh, hoàn toàn quên mất bản thân đã từng ngỡ ngàng đến mức nào khi vừa mới biết được tin tức này.

"Chỉ có một món bảo vật ngũ phẩm duy nhất, quy củ vẫn như cũ, tài lực đầy đủ, các tu sĩ ở hàng đầu sẽ rút thăm quyết định tư cách mua, càng xếp trước thì cơ hội rút được càng lớn." Gã giới thiệu sơ qua về quy tắc mua sắm của cửa hàng.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, thậm chí có không ít tu sĩ Trúc Cơ viên mãn đã trực tiếp từ bỏ chuện mua sắm kiếm phù để trực tiếp rời đi, cố gắng chuẩn bị nhiều linh thạch nhất có thể. Cũng chẳng còn cách nào khác, bởi dưới tình huống bình thường, với tu vi cảnh giới của bọn họ rất khó gặp được một món bảo vật ngũ phẩm, hiện giờ có cơ hội tốt như thế tất nhiên phải nghĩ trăm phương nghìn kế nắm chặt lấy phần cơ duyên này rồi.

…

Đảo mắt một cái đã qua ba ngày.

Văn Càn mở cửa tiệm, nhìn đội ngũ đã xếp thành một hàng dài bên ngoài cửa hàng, không nhịn được lập tức hít sâu một hơi.

"Không ngờ lại có nhiều tu sĩ thế này! Khí tức ấy… sâu không lường được, chẳng lẽ là Kết Đan Chân Nhân?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong lòng gã lập tức trở nên kích động vô cùng.

Phải biết rằng, ở trong mắt gã, Kết Đan Chân Nhân chính là tồn tại mà bản thân chỉ có thể ngưỡng vọng, hâm mộ, thực

sự không ngờ lại có ngày một tồn tại như thế trực tiếp đi tới quầy hàng gã quản lý để mua đồ. Gã kìm nén cơn kích động trong lòng, bắt đầu tiến tới, thuần thục lựa chọn ra hai mươi tu sĩ có tư cách mua sắm rồi mời vào trong cửa hàng, và đương nhiên là trong nhóm này có cả ba vị Kết Đan Chân Nhân kia.

"Các vị tiền bối, đây là bảo vật ngũ phẩm do chủ nhân của Có Một Gian Tạp Hóa quyết định bán ra. Bảo vật này tên là Cửu Thủ Long Đồ, bên trong có phong ấn tinh phách của một con Cửu Thủ Giao Long, có thể phóng nó ra để đối đầu với kẻ địch." Gã chỉ vào một cuộn tranh cổ được bày trang trọng ngay giữa quầy hàng rồi lên tiếng giới thiệu.

Bức tranh ấy khá là cổ xưa, màu sắc phía trên đã chuyển thành trạng thái loang lổ, bên trong có núi non sông ngòi uốn lượn, còn có một con Giao Long cực lớn với chín cái đầu đang ẩn nấp thân mình. Bóng dáng của con Giao Long kia cực kỳ sống động, cực kỳ chân thật tự nhiên, nếu nhìn kỹ một chút, lại có cảm giác con Giao Long kia đang chậm rãi chuyển động bên trong bức tranh cổ.

Sau khi đưa một tia linh lực vào trong, tiếng rồng ngâm hùng hồn lập tức vang lên, hư ảnh Giao Long chín đầu trở nên ngưng thực, hệt như có thể bay từ bên trong ra bất cứ lúc nào.

Chương 879: Đây Có Tính Là Gian Lận Hay Không?

“Tu vi vãn bối có hạn, dù dùng hết linh lực trong người cũng chỉ có thể thúc giục món bảo vật ngũ phẩm này đến trình độ hiện tại, nhưng chắc hẳn các vị tiền bối vẫn có thể dựa vào đó để xác nhận bảo vật là thật hay giả.”

“Không sai.”

“Đúng là một món bảo vật ngũ phẩm, phẩm chất còn không tệ.”

Có Kết Đan Chân Nhân chậm rãi lên tiếng, khiến cho ánh mắt các tu sĩ trong cửa hàng vốn đang nhìn chằm chằm vào Cửu Thủ Long Đồ lại càng thêm nóng rực.

“Bảo vật này được định giá là bốn vạn linh thạch hạ phẩm, không trả giá, nếu tiền bối có quyền mua đầu không đủ linh thạch thì quyền lợi này sẽ được tự động chuyển tới vị tiền bối xếp sau.”

“Nơi này là Trích Tinh Lâu, và hẳn là các vị tiền bối cũng có chút hiểu biết về vị chủ nhân đang đứng sau cửa hàng tạp hóa này, hy vọng các vị đừng gây ra chuyện gì không hay.” Văn Càn nghiêm mặt nói.

Đứng trước nhiều tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan như vậy, gã có thể duy trì vẻ trấn định bên ngoài như thế đã tính là không tệ rồi.

Bởi vì rút thăm nên tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan đều được đối xử bình đẳng, tu vi cũng không thể quyết định quyền sở hữu

Cửu Thủ Long Đồ. Cuối cùng, tư cách mua đầu tiên bị một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn giành được.

Trong nháy mắt khi biết tin này, tu sĩ nọ mừng rỡ như điên, dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, gã lập tức lấy ra bốn trăm viên linh thạch trung phẩm từ trong túi trữ vật.

"Văn đạo hữu, đây là bốn trăm linh thạch trung phẩm, mời đạo hữu xem qua."

Thấy tu sĩ Trúc Cơ viên mãn thuận lợi mua được bảo vật Cửu Thủ Long Đồ, có thể nghe thấy từng tiếng thở dài truyền đến trong đám người.

Văn Càn xác nhận đủ số linh thạch mới giải trừ cấm chế trên quầy hàng, giao Cửu Thủ Long Đồ cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn kia. Tu sĩ nọ ổn định lại tâm trạng đang kích động, rồi nhanh chóng đi tới trước mặt một vị tu sĩ Kết Đan trung niên trong cửa hàng: "Tiền bối, vãn bối không phụ ủy thác, đã may mắn nhận được tư cách mua trước nên đã mua được bảo vật Cửu Thủ Long Đồ này thay cho tiền bối rồi."

"Làm tốt lắm." Nét mặt tu sĩ Kết Đan trung niên lập tức lộ vẻ tán thưởng.

"???"

"Khương đạo hữu, thế này là sao?" Các tu sĩ khác trong phòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, một vị Kết Đan Chân Nhân có một ít giao tình với gã Kết Đan trung niên kia bèn lên tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ vì ta sợ khả năng bản thân mua được Cửu Thủ Long Đồ quá nhỏ nên mới ủy thác mấy vị tiểu hữu Trúc Cơ, cố hết sức tới sớm xếp hàng lấy tư cách rút thăm. Quả thật không ngờ cách này lại có tác dụng, tên tiểu hữu này đã mua được Cửu Thủ Long Đồ rồi." Tu sĩ trung niên cười ha ha, có thể thấy tâm trạng gã đang cực kỳ vui sướng.

“Lão thất phu!”

“Quá vô sỉ!”

Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ như vậy, thậm chí hai gã Kết Đan Chân Nhân khác còn mắng ra tiếng.

Thế mà lại tìm người xếp hàng chiếm tư cách rút thăm, hành vi này quá là ngang ngược gian lận rồi!

Mà nói thật, mọi người cũng hiểu được nguyên nhân vì sao tu sĩ Trúc Cơ viên mãn nọ lại giao thẳng Cửu Thủ Long Đồ cho gã Kết Đan trung niên kia, dù sao thì một tu sĩ Trúc Cơ nắm giữ bảo vật ngũ phẩm trong tay chắc chắn sẽ khiến không ít kẻ ngấp nghé, làm vậy còn giúp loại bỏ những suy nghĩ bất lợi với gã.

“Văn đạo hữu, đây có tính là gian lận hay không?” Một vị Kết Đan Chân Nhân hỏi thẳng.

“Hành động này phù hợp với quy tắc, không tính là gian lận.” Văn Càn trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói, rút thăm và bán ra đều dựa theo quy trình, còn chuyện sau khi bảo vật được bán đi, tu sĩ nhận được nó xử lý thế nào thì không liên quan tới gã nữa.

Đám người chỉ đành hậm hực rời đi, có không ít tu sĩ lại có chút đăm chiêu suy nghĩ. Hành động của gã Kết Đan trung niên lần này đã mở ra một ý tưởng mới cho bọn họ, nếu về sau Có Một Gian Tạp Hóa còn tiếp tục bán bảo vật ngũ phẩm thì bọn họ hoàn toàn có thể học theo, thuê một ít tu sĩ Trúc Cơ tới xếp hàng chiếm lấy tư cách mua sắm.

“Văn đạo hữu, quý tiệm còn bán bảo vật ngũ phẩm nữa không?” Có tu sĩ trực tiếp hỏi. Vừa nghe như vậy, nhóm tu sĩ còn đang đứng bên ngoài cửa hàng đều đưa mắt nhìn Văn Càn với ánh mắt chờ mong.

“Hẳn là có, nhưng bảo vật ngũ phẩm tương đối hiếm thấy, tại hạ cũng không dám đảm bảo. Nếu có bảo vật bán ra, ta sẽ thông báo cho các vị biết sớm, để các vị tiền bối chuẩn bị sẵn sàng.” Văn Càn không kiêu ngạo không e ngại đáp.

“Vậy thì tốt.”

“Văn đạo hữu, đây là phù lục đưa tin của ta, nếu có bảo vật ngũ phẩm nhớ báo cho ta một tiếng.” Một nữ tu Kết Đan khí chất dịu dàng lập tức để lại một tấm ngọc phù trắng nõn cho Văn Càn.

Hai gã Kết Đan Chân Nhân khác và một số tu sĩ Trúc Cơ đang đứng gần đó thấy thế cũng để lại phù lục đưa tin của mình.

Văn Càn nhìn một đống phù lục đưa tin trên tay, trong lòng chợt nảy sinh một loại cảm giác không chân thật chút nào.

“Kết Đan Chân Nhân để lại phương thức liên lạc cho ta?”

Một hồi lâu sau, gã mới chấp nhận được sự thật này, sau đó khi cung kính tiễn các vị tu sĩ kia ra ngoài, bước chân gã cũng lâng lâng như đang giẫm trên mây. Chờ nhóm khách hàng trong cửa tiệm rời đi gần hết, Lục Huyền mới tiến vào cửa hàng, khẽ gật đầu với Văn Càn: “Làm tốt lắm.”

“Chủ yếu vẫn là bảo vật tiền bối lấy ra rất được hoan nghênh.” Văn Càn không để lộ dấu vết trực tiếp nịnh nọt một câu.

“Sau này nếu thấy thời cơ thích hợp, ta sẽ lấy ra thêm một - hai món bảo vật ngũ phẩm nữa.” Lục Huyền có ý định đưa Có Một Gian Tạp Hóa đi theo con đường tinh phẩm. Nói cách khác, nếu bảo vật mở ra từ quầng sáng có phẩm giai thấp hoặc công dụng không phổ biến, hắn sẽ đưa chúng tới cửa hàng bán, ổn định kiếm một số linh thạch cho mình.

“Tiền bối, đây là linh thạch hôm nay kiếm được, tổng cộng hơn ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm.” Văn Càn cung kính dâng lên hơn ba nghìn viên linh thạch trung phẩm.

Sức thu hút của Cửu Thủ Long Đồ thật sự quá lớn, khiến cho những tu sĩ tiến vào cửa hàng dù không mua được Cửu Thủ Long Đồ cũng sẽ để ý tới các loại bảo vật quý hiếm khác, nếu có hứng thú, bọn họ cũng nhân tiện mua một - hai món, chuyện này đã mang tới cho cửa hàng rất nhiều đơn hàng.

“Đây chính là tầm quan trọng của hiệu ứng hấp dẫn người xem.” Lục Huyền thầm cảm khái một câu, sau đó đi tới phân lâu của Hải Lâu thương hội, nửa ngày trước, Văn lâu chủ mới truyền tin cho hắn, nói là vừa có một hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà được chuyển tới từ tổng bộ thương hội.

“Văn đạo hữu.” Bên trong một gian nhã thất thuộc tầng bốn phân lâu, Lục Huyền mỉm cười nhìn nữ tu họ Văn.

“Lục tiền bối, may mắn không làm nhục mệnh, được biết tổng bộ có một hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà nên ta đã xin chuyển tới đây. Sau khi lãnh đạo tổng bộ biết tiền bối cần dùng nó nên đã phái người sử dụng truyền tống trận đưa đến ngay.” Nữ tu họ Văn dịu dàng nói.

Nói xong, nàng bưng một chiếc khay ngọc tản ra hàn khí mỏng manh đến trước mặt Lục Huyền.

Chương 880: Người Đến Cửa Nhờ Giúp Đỡ!

Giữa chiếc khay ngọc nọ có đặt một hạt trà to bằng ngón út. Hạt trà màu xanh nhạt, bên ngoài có một mảnh thanh quang lượn lờ, đứng từ xa đã cảm nhận được khí tức tươi mát tự nhiên tản ra từ nó.

"Đúng là linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà." Lục Huyền gật đầu.

Lúc trước, hắn từng nhận được một gốc linh thực Thanh Tịnh Lưu Ly Trà từ chỗ Thanh Hư Chân Nhân của Thiên Kiếm Tông, khi ấy cây trà đã là một gốc cây non, nhưng hắn bồi dưỡng cây trà nhiều năm, đương nhiên là có thể phân biệt rõ ràng.

"Văn đạo hữu vất vả rồi, không biết giá của hạt linh chủng này như thế nào?" Hắn hỏi nữ tu, tuy bản thân hắn vốn là khách khanh của thương hội nhưng quy trình thì vẫn phải có.

"Tiền bối có thân phận tôn quý trong thương hội, nên khi mua sắm bảo vật sẽ có một chút ưu đãi nhất định, có thể mua hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm này với giá một vạn tám nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Không thành vấn đề, Văn đạo hữu ngươi xem qua đi." Lục Huyền thoải mái lấy ra một trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm rồi giao cho nữ tu.

Bình thường, linh chủng ngũ phẩm đều có giá không dưới hai vạn linh thạch, loại hiếm như Thanh Tịnh Lưu Ly Trà giá sẽ càng cao. Lúc trước, khi hắn chưa phải khách khanh của

thương hội, mỗi lần mua linh chủng tứ phẩm ở phân lâu đều cần bỏ ra từ năm tới sáu nghìn linh thạch hạ phẩm, giờ có thể mua với giá như vậy đương nhiên hắn đã rất vừa lòng rồi.

"Đây chính là chỗ tốt khi dựa lưng vào thế lực lớn." Hắn nhìn hạt trà lóe lên một mảnh thanh quang trên tay, trong lòng không kìm được khẽ cảm khái.

Lúc còn ở Thiên Kiếm Tông, hắn dựa vào thân phận đệ tử Thiên Kiếm Tông đã nhận được rất nhiều linh chủng từ Tư Nông Điện, Kiếm Đường và các đệ tử chân truyền trong môn phái, nhờ đó mà thu hoạch được rất nhiều quầng sáng rồi mở ra vô số bảo vật, tu vi thực lực cũng tăng nhanh như hỏa tiễn. Giờ tới Ly Dương cảnh, trở thành khách khanh của Hải Lâu thương hội có thực lực mạnh hơn Thiên Kiếm Tông rất nhiều lần, chuyện nhận được linh chủng cao giai lại càng thêm dễ dàng.

Phải biết rằng, Thanh Tịnh Lưu Ly Trà này vốn là linh thực ngũ phẩm, không có phương pháp ngưng chủng tương ứng thì chuyện nhận được linh chủng cực kỳ khó khăn, nhưng hiện giờ hắn chỉ cần nói một tiếng, thương hội đã đưa linh chủng tới trước mặt hắn rồi.

"Quyết định trở thành khách khanh của thương hội quá là đúng đắn, ta đi vào thương hội cũng giống như về nhà mình vậy." Lòng trung thành của hắn với thương hội lập tức tăng mạnh.

… TachTraThanhXuan …

Trong lôi mang đầy trời, một con ngươi màu xám trắng vừa lặng yên chui ra từ một khe hở không gian, sau đó dùng ánh mắt lạnh nhạt đảo qua khu vực phía dưới, rồi rất nhanh lại biến mất.

Ngay sau đó, một bóng người nhảy ra từ trong nham thạch.

“Hiện giờ ta đi về động phủ của mình cũng phải cẩn thận từng li từng tí, nếu không diệt trừ tu sĩ mập mạp kia, thực sự khó giải được mối hận trong lòng ta.” Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng vuốt mặt một cái, trực tiếp khôi phục lại diện mạo như trước.

Hắn vừa từ Trích Tinh lâu trở lại Lôi Hỏa Tinh Động. Để tránh bị tên tà tu kia theo dõi, khi còn ở bên ngoài động phủ của mình chừng mấy chục dặm, hắn đã thay đổi diện mạo, sau đó thi triển Thổ Độn Thuật lẻn vào trong nham thạch, lại lợi dụng Hư Không Yểm Mục quan sát khu vực chung quanh, chờ một hồi không phát hiện ra bất cứ dị thường nào mới trở lại bên trong động phủ.

Hắn dạo quanh động phủ một vòng, phát hiện hai đại trận pháp vẫn vận chuyển, hết thảy mọi thứ đều như bình thường, lúc này mới yên tâm tiến vào bên trong.

Lục Huyền đi vào linh điền, lấy ra hạt trà với một mảnh thanh quang vờn quanh, sau đó lựa chọn một khu vực có linh khí tinh khiết nhất, nhanh chóng trồng nó vào trong linh nhưỡng.

Thanh Tịnh Lưu Ly Trà có yêu cầu cực cao đối với hoàn cảnh sinh trưởng, nếu trồng ở gần khu vực linh điền của âm phủ, sẽ gây bất lợi cho quá trình sinh trưởng của nó, bởi vậy hắn nhất định phải cẩn thận lựa chọn khu vực gieo trồng.

Sau khi gieo linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà xuống, Lục Huyền tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền, xem xét tỉ mỉ trạng thái của mỗi một gốc linh thảo dưới tay.

Chờ đến lúc hắn trở lại trong viện, chim mập lập tức vỗ vỗ đôi cánh mập mạp màu xanh nhạt, thân hình như điện xẹt, bay tới trước mặt Lục Huyền.

“Tới tới tới, lần này ta mang cho các ngươi một ít đồ ăn ngon đây.”

Cửa hàng tạp hóa buôn bán cực kỳ phát đạt, ngày thu đấu vàng, đương nhiên Lục Huyền sẽ không keo kiệt, hắn đã cố ý mua một ít linh quả mà bản thân không có gieo trồng trong động phủ, cùng với một ít thịt yêu thú rất được nhóm linh thú yêu thích từ Trích Tinh lâu mang về nơi này, để cho chim mập và một đám linh thú mình đang nuôi nấng được ăn no bụng.

Sau khi trở lại động phủ, hắn lại lập tức khôi phục cuộc sống làm ruộng đơn giản mà phong phú của mình, mỗi ngày đều vất vả cần mẫn chăm sóc chúng, chậm rãi chờ đợi chúng trưởng thành, từ đó lần lượt mở ra từng quầng sáng hộp mù.

Ngày hôm đó, khi hắn đang thi triển Linh Vũ Thuật, tưới ẩm cho rất nhiều linh thực bên trong linh điền, đột nhiên, vẻ mặt biến đổi, lập tức mở bàn tay ra.

Trong khe hở mới xuất hiện giữa lòng bàn tay có một con ngươi màu xám trắng nho nhỏ, dựa vào tầm nhìn của con ngươi tà dị này, hắn lập tức bắt gặp mấy bóng người đang cấp tốc lướt qua, muốn lao thẳng vào động phủ của mình.

Lục Huyền tinh mắt phát hiện, trong nhóm người này có bóng dáng của vị Ngọc Lâm tán nhân kia. Hắn nhướng mày, trong lòng thoáng yên tâm hơn một chút.

Mặc dù thế tới của bốn vị Kết Đan Chân Nhân trong tầm mắt khá là mạnh mẽ, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra khí tức trên người bọn họ vốn không quá ổn định, thậm chí còn có hai người đang bị trọng thương, cũng không biết bọn họ đã gặp phải chuyện gì ở trong lôi hải.

“Cho nên bọn họ tới đây là muốn tìm kiếm sự che chở, mà không phải thực sự muốn nhằm vào động phủ của ta?” Lục Huyền âm thầm phỏng đoán, nhưng vẫn quyết định sẽ mở ra

hai tòa đại trận pháp trước, lại quan sát ý đồ chân chính của mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ này rồi làm ra phản ứng sau, binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn.

Chỉ một lát, bên ngoài động phủ đã truyền đến một giọng nữ có vẻ hơi dồn dập: "Lục đạo hữu, có ở bên trong động phủ hay không? Tại hạ Ngọc Lâm tán nhân, dẫn theo mấy vị đồng đạo đến tìm kiếm một chút trợ giúp từ phía đạo hữu."

Thân hình Lục Huyền lóe lên, đã đi tới bên cạnh động phủ. Rõ ràng là có thể nhìn thấy đám người Ngọc Lâm tán nhân từ trước, nhưng trên mặt hắn vẫn giả vờ như bản thân không hề hay biết tình huống này.

"Mấy vị đạo hữu làm sao vậy? Vì cớ gì lại bị thương nghiêm trọng đến mức này?"

Trong bốn người, tình huống của Ngọc Lâm tán nhân còn coi như không tệ, chỉ thấy những sợi tóc bạc vốn lan tràn đầy đầu, hiện giờ lại biến thành thưa thớt rời rạc, xem ra đã tiêu hao rất nhiều. Ba người còn lại, có một người đã lộ vẻ mặt trắng bệch, thân hình lung lay nghiêng ngả. Còn một người khác, trên ngực có vết thương thật sâu thiếu chút nữa đã trực tiếp chém gã này thành hai nữa, hiện giờ máu vẫn đang chảy ồ ạt. Mà người cuối cùng đã cụt mất một tay, tại vị trí vết nứt không ngừng sinh ra mầm thịt màu tím sậm, làm thế nào cũng không thể loại trừ sạch sẽ.

Chương 881: Phương Án Vẹn Toàn!

"Nói ra rất dài dòng, sau khi mấy người bọn ta tiến vào một khu bí cảnh ở chỗ sâu bên trong lôi hải, lại không may chạm mặt với một con yêu thú lục phẩm. Yêu thú kia nắm giữ huyết mạch thiên phú quỷ dị, mới đối mặt mấy lần, đã có một vị đồng bạn ngã xuống, mấy người bọn ta cũng bị thương không nhẹ."

"Yêu thú lục phẩm?" Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ kinh ngạc.

Tuy hắn từng có một lần tiếp xúc với Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm trong lôi hải, nhưng đó là tình huống đặc thù, nếu đụng mặt với yêu thú lục phẩm khác thì hơn phân là nửa lành ít dữ nhiều.

"Lục đạo hữu, vừa rồi mấy người chúng ta đã tổn thất thảm trọng, tuy có thể nói là thành công đào thoát từ trong lôi hải, nhưng rất khó cam đoan con yêu thú lục phẩm kia sẽ không truy tung đến đây. Trong lúc nguy cấp, nghĩ đến trận pháp phòng hộ bên ngoài động phủ của đạo hữu cực mạnh, khoảng cách lại không xa, mới tới quấy rầy Lục đạo hữu ngươi. Chờ nghỉ ngơi hồi phục một chút, chúng ta sẽ lập tức cáo từ rời đi, không gây ảnh hưởng đạo hữu tu hành." Trong lúc Lục Huyền còn đang trầm ngâm, Ngọc Lâm tán nhân lại lên tiếng nói.

"Ở trong động phủ của ta nghỉ ngơi hồi phục?" Lục Huyền lộ vẻ mặt sửng sốt hỏi.

"Lục đạo hữu có lo lắng con yêu thú lục phẩm kia không?"

“Khả năng nó truy tung tới đây là cực nhỏ, dù sao nơi này cũng là khu vực nằm bên ngoài lôi hải, thỉnh thoảng có tu sĩ trông coi Lôi Hỏa Tinh Động đi khắp nơi tuần tra, dù thực lực của con yêu thú kia có cường đại hơn nữa, cũng sẽ không làm càn ở chỗ này. Chẳng qua… không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, trạng thái trước mắt của mấy người chúng ta quá mức kém cỏi, cần phải có một chỗ an toàn để khôi phục lại một chút, bởi vậy mới lựa chọn tiến vào động phủ của Lục đạo hữu.” Ngọc Lâm tán nhân thấy Lục Huyền có vẻ do dự, mới vội vàng lên tiếng giải thích thêm.

“Cũng không có ý gì khác, nhưng tại hạ chỉ là một linh thực sư bình thường, không có bao nhiêu pháp khí, thuật pháp, thực lực thấp kém, tùy tiện dẫn mấy vị Kết Đan Chân Nhân vào trong động phủ của mình như vậy, thực sự không quá thích hợp, kính xin mấy vị đạo hữu hiểu cho.”

“Nhưng ta cùng với Ngọc Lâm tán nhân có không ít giao tình, nếu đạo hữu đã yêu cầu, đương nhiên ta cũng không thể bỏ mặc. Ta nghĩ như vậy, ta sẽ dẫn hai vị đạo hữu tiến vào trong tòa trận pháp phòng hộ thứ nhất, nhưng không thông qua tòa trận pháp thứ hai để tiến vào khu vực trung tâm của động phủ. Làm như thế, coi như đã cung cấp cho mấy vị đạo hữu một hoàn cảnh tương đối an toàn, lại có thể khiến cho ta yên tâm, ý các vị như thế nào?” Lục Huyền chậm rãi nói.

Nếu chỉ có một mình Ngọc Lâm tán nhân, tuy hắn cũng sẽ cảnh giác, nhưng đương nhiên là không cảnh giác đến mức thế. Vấn đề là hiện tại, nhóm bọn họ có đến bốn tu sĩ Kết Đan cùng kết bạn đi đến, lại đột ngột như vậy, xuất phát từ lòng cẩn thận, hắn nhanh chóng nghĩ ra một cái kế sách coi như là lưỡng toàn như vậy.

Ngọc Lâm tán nhân vốn là linh thực sư, vì tín nhiệm hắn mới tới tìm kiếm sự che chở, nếu hắn trực tiếp từ chối thì một

chút tình bạn vừa nhen nhóm lên sẽ hoàn toàn biến mất không còn gì nữa.

Bởi vậy, hắn dứt khoát lựa chọn phương hướng xử lý vẹn cả đôi đường, lưu bọn họ ở lại bên trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, nhưng bên ngoài Vân Trúc Tiễn Trận, xử lý như thế vừa không làm mất mặt Ngọc Lâm tán nhân, lại có thể cung cấp cho bọn họ một chỗ nghỉ ngơi và hồi phục, còn có thể giúp cho bản thân an tâm, không cần phải lo lắng mấy tên Kết Đan này sẽ gây bất lợi cho mình.

"Không thành vấn đề, vậy đa tạ Lục đạo hữu ngươi." Mấy người Ngọc Lâm tán nhân khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu đồng ý.

Bởi xét về tình cảm hay lý trí thì sự lo lắng của Lục Huyền cũng hoàn toàn có căn cứ cả, hắn không trực tiếp từ chối, mà quyết định dẫn bọn họ tiến vào trận pháp ngũ phẩm, đã coi như rất hiếm có rồi.

"Mấy vị đạo hữu mời vào." Lục Huyền khống chế trận kỳ của Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, linh lực bắt đầu khởi động ngay tại vùng biên giới của trận pháp. Rất nhanh, một thông đạo nhỏ hẹp đã xuất hiện, nhóm người Ngọc Lâm tán nhân lần lượt tiến vào bên trong.

"Nơi này có hai bình đan dược, đều là ta tự tay luyện chế, các vị đạo hữu có thể yên tâm dùng. Một bình Ngọc Cơ đan tam phẩm mang đến hiệu quả chữa trị không tệ đối với thương thế trên thân thể, một bình khác là Địch Trần Đan tứ phẩm, có thể loại trừ khí tức vẩn đục ô nhiễm trong cơ thể, cũng như gây suy yếu tính nguy hại của tà ma. Ta suy đoán con yêu thú kia có chút tà tính, coi như vừa lúc phục dụng Địch Trần Đan này." Lục Huyền dùng linh lực nâng hai cái bình nhỏ bằng bạch ngọc đi đến trước mặt người quen.

Hắn cố ý muốn kết thiện duyên với bốn vị tu sĩ Kết Đan này, bởi vậy không chút do dự đã lấy ra hai bình đan dược trân quý, tặng cho bọn họ.

"Quá cảm tạ Lục đạo hữu!" Vị tu sĩ Kết Đan kỳ có phần đứt gãy trên cánh tay không ngừng mọc ra mầm thịt lúc trước lập tức lên tiếng cảm kích nói.

"Lục đạo hữu quá khách khí rồi, ngươi chẳng những cung cấp cho chúng ta một chỗ an toàn, còn tặng cho loại đan dược quý hiếm Địch Trần Đan này." Sau khi bóng người Lục Huyền biến mất, một vị tu sĩ Kết Đan không khỏi cảm khái nói.

Bốn người quan sát xung quanh một chút, cảm nhận được sự cường đại của trận pháp ngũ phẩm, trong lòng đã an tâm hơn rất nhiều.

Một đường bôn ba, thời thời khắc khắc đều phải lo lắng con yêu thú lục phẩm kia cùng với tên tà tu đang ẩn giấu trong lôi hải sẽ xông ra tập kích, đến hiện tại có trận pháp ngũ phẩm che chở, rốt cục bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi và hồi phục một chút rồi.

"Khách khí thì khách khí thật, chỉ có điều hơi cẩn thận một chút mà thôi." Một vị tu sĩ Kết Đan khác ăn một viên Địch Trần Đan vào, cảm nhận được một luồng thanh khí nhẹ nhàng lưu chuyển trong cơ thể, thân thể lập tức thoải mái hơn không ít.

"Cẩn thận là đương nhiên, dù sao thì trong mấy người chúng ta cũng chỉ có Ngọc Lâm đạo hữu và Lục đạo hữu là có mấy phần giao tình từ trước, giờ lại tùy tiện đề nghị ở trong động phủ của hắn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, hắn có chỗ lo lắng cũng là điều rất bình thường." Vị tu sĩ Kết Đan kia ngực có một vết nứt thật sâu trầm giọng nói.

“Có lẽ chính vì Lục đạo hữu cẩn thận như vậy, hắn mới có thể dùng thân phận linh thực sư đột phá đến cảnh giới Kết Đan.” Vị tu sĩ sắc mặt trắng bệch kia phụ họa nói.

“Cẩn thận đương nhiên là tốt, nhưng nếu cứ một mực giữ loại tâm tính này, đoán chừng chặng đường tu hành của Lục đạo hữu cũng chỉ đến đây là chấm dứt thôi.”

“Con đường tu hành vốn đã mặc định là phải tranh giành từ đầu đến cuối, tranh giành với trời, tranh giành với đất, tranh giành hi vọng đột phá cảnh giới xa vời, tranh đoạt linh địa, tranh đoạt bảo vật cơ duyên.”

“Nhất là tán tu chúng ta, chỉ có thể thông qua tranh đoạt từng cơ duyên một, để đền bù sự chênh lệch với những tu sĩ có gia thế bối cảnh hùng hậu kia. Nếu không, chắc chắn sẽ bị người ta hung hăng vứt ở sau lưng trên con đường tu hành, thậm chí thi cốt còn rơi xuống biến thành cầu thang cho người khác leo lên.” Có người không khỏi cảm khái nói.

Chương 882: Phối Phương Của Viên Ma Tửu Ngũ Phẩm!

"Như vậy xin hỏi Diệp đạo hữu, chuyến đi đến lôi hải bí cảnh lần này, chúng ta có thể tranh được cái gì?" Ngọc Lâm tán nhân khẽ cười một tiếng chợt hỏi.

"…" Vị tu sĩ kia không khỏi nghẹn lời.

"Lần thăm dò bí cảnh này là gặp phải một chút ngoài ý muốn, nhưng chuyện này cũng rất bình thường, bởi xét cho cùng, chúng ta đâu thể đi một đường thông suốt mà nhận được đại cơ duyên? Thêm nữa, nếu không đi tranh với đời thì những cơ duyên bảo vật kia từ nơi nào mà đến? Kiểu gì cũng không có khả năng cứ một mực đợi ở trong động phủ, là có bảo vật cơ duyên to lớn từ trên trời rơi xuống?" Gã thoáng dừng lại một chút rồi không nhịn được lập tức lên tiếng phản bác.

"Cũng có đạo lý." Ba người khác nghe vậy, đều dồn dập gật đầu nói.

Trong khoảng thời gian bốn người bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục tại động phủ, thỉnh thoảng Lục Huyền lại tới thăm một chút, đưa lên vài phần linh quả linh trà, thuận đường làm quen với ba gã tu sĩ Kết Đan kỳ này.

Rất nhanh, chừng năm - sáu ngày sau, trạng thái của bốn người bọn họ đã khôi phục lại rất nhiều, mới lần lượt nói lời từ biệt với Lục Huyền.

“Lục đạo hữu, đa tạ ngươi đã cho chúng ta ở lại, ân huệ tặng đan này, nếu có cơ hội thì ngay sau xin hoan nghênh Lục đạo hữu tới động phủ của ta làm khách.”

“Lục đạo hữu, nghe Ngọc Lâm tán nhân nói, ngươi vẫn luôn si mê linh chủng, nếu ngày nào đó ta nhận được hạt linh chủng quý hiếm gì, Diệp mỗ sẽ ưu tiên cân nhắc đến đạo hữu ngươi, còn trực tiếp đưa nó tới cho đạo hữu ngươi nhìn xem.”

“Lục đạo hữu, sau này còn gặp lại, nhớ đến Thanh Mộc Tinh Động làm khách.”

“Dễ nói dễ nói.” Lục Huyền ôm quyền mỉm cười, sau đó nhiệt tình đưa bốn người ra ngoài động phủ. Hắn đứng lại bên ngoài nhìn bóng dáng bọn họ biến mất, lúc này mới trở về bên trong trận pháp.

“Kết một mối thiện duyên cũng không tệ, dù sao thì một linh thực sư am hiểu bồi dưỡng linh thực như ta sẽ không ảnh hưởng tới chuyện người khác thu hoạch cơ duyên, lại thân thiện nhân từ với người khác, ai mà không muốn kết giao một phen chứ?” Lục Huyền có chút đắc ý nghĩ thầm.

Sau đó, hắn tiến vào trong linh điền, cẩn thận quan sát tỉ mỉ trạng thái của mỗi gốc linh thực, lại cố gắng hết sức đi thỏa mãn chúng nó đến mức lớn nhất.

Rất nhanh, hắn nhanh chóng tiến vào một khu vực với lôi mang chạy ngang chạy dọc, địa hỏa cuồn cuộn bốc lên và một khúc Phượng Hoàng Mộc đang chìm nổi lơ lửng trên không trung. Thoạt nhìn khúc gỗ cháy đen này rất bình thường, chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện những đường vân màu vàng nhạt đang ẩn hiển bên trong khối gỗ. Đường vân ấy không ngừng lan tràn, cuối cùng còn hợp thành hình vẽ một đôi Phượng Hoàng nằm ngay chính giữa khúc gỗ cháy đen. Trên hình vẽ Phượng Hoàng, có hai cánh phủ đầy ngọn lửa màu đỏ sậm, con mắt màu vàng to bằng hạt gạo trông cực kỳ

sống động, thậm chí còn tự mang theo một luồng khí thế bễ nghễ vạn vật.

"Kiu!" Một tiếng kêu thanh thúy trong trẻo chợt vang lên từ trong lôi hỏa.

Ngay sau đó, một đôi hư ảnh Phượng Hoàng vui vẻ bay ra từ trong hỏa diễm. Trong quá trình bay lượn, rất nhanh chúng nó đã kề sát vào nhau, rồi đột ngột chui vào chính giữa hình vẽ màu vàng sậm, khiến cho những đường vân bên trên càng thêm chói mắt linh động.

"Sắp rồi, Phượng Hoàng Mộc lục phẩm sắp thành thục rồi." Lục Huyền nhìn thanh tiến độ bán trong suốt sắp sửa được kéo đầy phía dưới Phượng Hoàng Mộc, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Hắn lấy được Phượng Hoàng mộc từ phúc địa của Thiên Kiếm Tông, đã bồi dưỡng rất nhiều năm, không biết đã dùng bao nhiêu Hồng Liên Diễm tam phẩm, mãi cho tới hiện tại, cuối cùng nó cũng sắp thành thục rồi.

"Đây chính là gốc linh chủng lục phẩm đầu tiên trong động phủ, không biết trong quầng sáng của nó có thể mở ra phần thưởng gì." Hắn âm thầm suy nghĩ.

Điều kiện thành thục của linh chủng lục phẩm vô cùng phức tạp, nếu dùng Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm để thúc giục, dù tiêu hao lượng lớn năng lượng bên trong bảo châu, phỏng chừng hiệu quả nhận được cũng cực kỳ có hạn. Thêm nữa, Lục Huyền cũng không nóng nảy, hắn quyết định sẽ kiên nhẫn chờ đợi đến ngày Phượng Hoàng mộc hoàn toàn thành thục.

Sau đó, hắn lấy Nguyên Dương Chân Hỏa Châu ra, dùng linh thức khống chế một nhóm Nguyên Dương Chân Hỏa rất nhỏ, để chúng nó bay vào trong khúc gỗ cháy đen trước mặt.

Hư ảnh Phượng Hoàng kia lập tức biến thành lớn bằng ngón tay, không ngừng phát ra tiếng kêu tràn đầy vui sướng. Chỉ trong chốc lát, chúng nó đã chui vào trong Nguyên Dương Chân Hỏa rồi biến mất không còn thấy gì nữa.

Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền.

"Tâm Viên Quả thành thục rồi!" Hắn nhìn thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới gốc linh thực trước mắt, vui vẻ nói.

Chỉ thấy trên phần ngọn của gốc linh thực này có kết một quả màu vàng óng ánh. Trái linh quả này có tạo hình cực kỳ giống một con viên hầu đang cuộn tròn lại, ánh mắt tập trung nhìn lên, vô số những ý niệm dồn dập hiện ra trong đầu, lộn xộn không chịu nổi.

"Cũng không biết lão viên cùng với tiểu Bạch Viên kia hiện giờ như thế nào."

Lúc trước, khi Thiên Kiếm Tông phải di dời tới Động Huyền Kiếm Tông, lão viên vốn là linh thú hộ tông ngũ phẩm, đương nhiên sẽ có tư cách cùng đi, tiểu Bạch Viên còn là hậu duệ của nó, thiên phú không kém gì đệ tử chân truyền, đoán chừng cũng bị mang theo.

Hắn nhìn trái linh quả trước mắt, trong lúc nhất thời lại có chút nhìn vật nhớ thú, một hồi lâu sau mới cẩn thận hái linh quả xuống, tâm thần ngưng tụ trên đó.

【 Tâm Viên Quả, linh quả ngũ phẩm, là loại linh thực chỉ bộ tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên mới có, linh quả có thể trực tiếp ăn vào, sẽ mang đến hiệu quả tẩy tủy phạt mạch, rèn luyện tâm thần, thân thể, cũng có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một ít loại đan dược cao giai đặc thù hoặc ủ chế Hầu Nhi Tửu chỉ bộ tộc Bạch Ngọc Kình Thiên Viên mới có. 】

"Linh quả ngũ phẩm gia tăng nhục thân, cứ tạm thời giữ lại, xem bảo vật mở ra trong quầng sáng có liên quan gì tới nó

hay không.”

Lục Huyền hiểu sơ quá tin tức của linh quả, sau đó thu nó vào trong Thao Trùng Nang, toàn bộ tầm mắt lại lập tức rơi vào quầng sáng màu trắng đang lặng lẽ xuất hiện. Trong lòng mang theo chờ mong vô hạn, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, những điểm sáng nhỏ bé nổ tung đầy trời giống như pháo hoa, chợt ngưng kết lại với nhau, hóa thành một hư ảnh viên hầu rồi trong chốc lát đã chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm cũng theo đó mà hiển hiện trong đầu hắn.

【 Thu hoạch một trái Tâm Viên Quả ngũ phẩm, thu được phối phương của Viên Ma tửu ngũ phẩm. 】

Ý niệm hiện lên, lượng lớn tin tức lập tức xuất hiện trong thức hải của Lục Huyền.

【 Viên Ma tửu, là Hầu Nhi tửu độc hữu của Bạch Ngọc Kình Thiên Viên tộc, sau khi phục dụng có thể tăng cường khí huyết, tăng cường cường độ thân thể, thậm chí dùng lâu dài còn có thể kích phát ra Pháp Tướng Bạch Ngọc Kình Thiên Viên trong một khoảng thời gian ngắn, khi rơi vào trạng thái này, bản thân sẽ giống như điên dại, hung hãn không sợ chết. 】

【 Sau khi nuôi nấng yêu thú loại khỉ, có thể chiết xuất huyết mạch trong cơ thể, giúp chúng đột phá phẩm giai của bản thân, còn có thể trợ giúp chúng đột phá cảnh giới. 】

Chương 883: Hồng Khinh Hải Cảm Kích!

"Quả nhiên, đúng là thứ Hầu Nhi Tửu cổ quái mà lão viên kia từng coi như trân bảo, khó trách Bạch Ngọc Kình Thiên Viên lại có thể tùy thời rơi vào trạng thái cuồng bạo. Tám chín phần mười là có liên quan tới chuyện uống Viên Ma Tửu dài ngày rồi."

"Căn cứ theo nội dung được ghi lại trên phối phương, một trái Tâm Viên quả có thể ủ chế ra không ít Viên Ma Tửu, đủ để ta dùng một đoạn thời gian." Trong lòng Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Hắn đã quyết định sẽ đi nghiên cứu cách điều chế loại rượu này một phen, chờ hoàn thành quá trình, lại đi thu thập hoàn tất nhóm tài liệu cần thiết rồi ủ chế Tâm Viên Quả thành Viên Ma Tửu.

Sau đó, hắn lại cẩn thận đi xem xét từng gốc linh thực, một đường tới thẳng khu vực linh điền của Cửu Nho Bảo Thụ. Từ khi vị nho tu Hồng Khinh Hải kia tiến vào động phủ, hắn đã ngăn cách khu vực gieo trồng Cửu Nho Bảo Thụ cùng với các loại linh thực khác bên trong linh điền, một là tránh bị Hồng Khinh Hải phát hiện ra nhóm linh thực cấp cao trong động phủ, hai là cung cấp cho đối phương một hoàn cảnh bồi dưỡng độc lập tốt nhất.

Cũng may từ khi tiến vào cư ngụ đến nay, biểu hiện của Hồng Khinh Hải vẫn khá là không tệ, mỗi ngày đối phương đều lặp đi lặp lại vài chuyện đơn giản, nếu không ở trong phòng tu luyện thì sẽ chạy đến trước mặt Cửu Nho Bảo Thụ

đọc thi từ văn chương, Nho gia kinh nghĩa, để cho bảo thụ nhận được đầy đủ văn khí tẩm bổ.

Xuyên qua một mảnh sương trắng nồng đậm, Lục Huyền liếc mắt một cái đã nhìn thấy một gốc Cửu Nho Bảo Thụ mọc ở chính giữa linh điền.

Trải qua quãng thời gian vất vả cần cù bồi dưỡng này, Cửu Nho Bảo Thụ đã mọc dài thêm một chút, có chiều cao bằng nửa người, cành lá rậm rạp, thân cành hiện lên màu đen sẫm. Có cảm giác như gốc cây này được hình thành từ vô số văn tự màu đen được kéo dài đến cực hạn quấn quanh vào cùng một chỗ, những đường vân trên phiến lá xiêu xiêu vẹo vẹo, tựa như đang thai nghén ra hình thức ban đầu của từng văn tự.

Trong tiếng đọc sách lanh lảnh, cành lá của Cửu Nho Bảo Thụ khe khẽ đong đưa, tựa như đang ngưng thần lắng nghe. Trong quá trình kinh nghĩa văn chương trầm bổng sôi trào, một luồng văn khí vô hình vô sắc cũng chậm rãi hình thành ở chung quanh, khiến cho đám cành lá Cửu Nho Bảo Thụ càng thêm sinh động.

Chờ tiếng ngâm nga của Hồng Khinh Hải dừng lại, Lục Huyền mới bước ra từ trong sương trắng.

“Lục tiền bối!” Hồng Khinh Hải phát hiện ra bóng dáng Lục Huyền, vội vàng kính cẩn thi lễ nói.

“Không tệ.” Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ khẳng định, sau đó hắn lập tức, đi tới phía trước Cửu Nho Bảo Thụ, tâm thần ngưng tụ trên đó. Sau khi cảm nhận được gốc linh thực này đang sinh trưởng cực kỳ tốt, hắn cũng yên lòng, lại lần lượt thi triển các loại thuật pháp cơ sở như Linh Vũ Thuật đi bồi dưỡng cho linh thực.

Trong quá trình này, Hồng Khinh Hải luôn đảm nhận vai trò là công cụ nhân, cung cấp đầy đủ văn khí cho Cửu Nho

Bảo Thụ, nhưng chuyện bồi dưỡng cụ thể ra sao vẫn cần Lục Huyền đi đến hoàn thành. Tuy những việc gã làm hiện tại có thể sẽ tạo thành một chút ảnh hưởng nhất định đối với phần thưởng bên trong quầng sáng sau này, nhưng để cho linh thực thuận lợi trưởng thành, Lục Huyền cũng không quan tâm đến những việc nhỏ nhặt như thế.

"Trong khoảng thời gian này ngươi làm không tệ, ta đều nhìn thấy, nơi này có một lọ Uẩn Linh đan nhị phẩm, có thể thoáng gia tăng linh lực trong cơ thể ngươi, hãy nhận lấy đi." Sau khi bồi dưỡng xong Cửu Nho Bảo Thụ, Lục Huyền đi tới trước mặt Hồng Khinh Hải vẫn luôn kính cẩn đứng ở phía sau, đưa một bình nhỏ bạch ngọc tới trước người gã.

"Đa tạ tiền bối phần thưởng đan!" Hồng Khinh Hải vội vàng cảm kích nói.

"Ta xem khí tức trong cơ thể ngươi khá dồi dào, hẳn là sắp đến điểm tới hạn tấn thăng Trúc Cơ, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Đã chuẩn bị không ít, ta vẫn luôn nhớ kỹ lời dạy bảo lúc trước của tiền bối, suốt quá trình này đều không ngừng điều tiết linh lực, nhục thân và linh thức, khiến cho ba tiêu chí đó gần như đạt tới trình độ viên mãn rồi."

"Vậy là tốt rồi, một đoạn thời gian tiếp theo, ngươi cứ đặt trọng tâm vào quá trình trùng kích Trúc Cơ, chuyện sử dụng văn khí tẩm bổ cho bảo thụ có thể bỏ qua một bên trước." Lục Huyền mỉm cười ôn hòa nói.

"Tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ không làm chậm trễ sự trưởng thành của Bảo Thụ, chuyện tấn thăng Trúc Cơ cứ để thuận theo tự nhiên là được." Hồng Khinh Hải nghe vậy trong lòng có chút rối rắm, sau đó lập tức bày tỏ thái độ.

Trên thực tế, gã đã dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí khá nhiều năm, mắt thấy bản thân sắp đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, đương nhiên là trong lòng tràn ngập chờ mong, nhưng bản thân cũng biết rõ nặng nhẹ, cũng hiểu tất cả những gì mình nhận được trước mắt đều vì Lục Huyền ban cho. Mà vì sao đối phương lại ưu ái gã đến vậy? Đương nhiên là để gã đi tẩm bổ cho bảo thụ trong linh điền của đối phương rồi, vì vậy gã cũng phải tận tâm tận tụy làm nhiệm vụ của mình, chỉ sợ một chút sơ sẩy của bản thân sẽ gây ảnh hưởng đến gốc linh thực này.

"Ha ha, không cần phải quá mức lo lắng như thế, phẩm giai của bảo thụ không thấp, bồi dưỡng nó đến trình độ trưởng thành vốn không phải là chuyện một sớm một chiều. Hơn nữa, sau khi ngươi tấn thăng đến Trúc Cơ, lại càng có lợi cho sự phát triển của linh thực." Lục Huyền thuận miệng nói.

Lời này của hắn cũng không sai, công cụ nhân Trúc Cơ và công cụ nhân Luyện Khí sẽ mang đến hiệu quả tẩm bổ cho bảo thụ hoàn toàn khác nhau, còn có chênh lệch không nhỏ.

Cảnh giới càng cao, linh lực càng sung túc, đương nhiên là thời gian có thể tẩm bổ bảo thụ cũng càng nhiều, bởi vậy với hắn, chuyện Hồng Khinh Hải đột phá đến Trúc Cơ chỉ có lợi chứ hoàn toàn không có hại.

"Đợi đến khi bản thân quyết định đột phá, ngươi có thể nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ tới hộ pháp cho ngươi." Hắn hứa hẹn với Hồng Khinh Hải.

"Đa tạ tiền bối!" Chỉ nghe "Bịch" một tiếng, Hồng Khinh Hải đã quỳ một gối xuống đất thành khẩn nói: "Đại ân đại đức của tiền bối, vãn bối xin ghi nhớ trong lòng, sau khi Trúc Cơ lại tiếp tục đặt chuyện tẩm bổ cho bảo thụ lên vị trí thứ nhất!"

Trên mặt gã có sự cảm kích nồng đậm đối với Lục Huyền.

Hồng Khinh Hải vốn có xuất thân bình thường, dựa vào một chút thiên phú của bản thân cộng thêm nhiều năm khổ học, mới tiến được vào Tắc Hạ Học Cung, nhưng không cẩn thận lại đắc tội một đứa nhi tử của Đại Nho bên trong Học Cung, cuối cùng phải chạy trốn đến Ly Dương cảnh nội, vốn nghĩa rằng cả một đời này bản thân chỉ có thể ngây ngô khờ dại vượt qua như vậy, thực sự không ngờ, sự xuất hiện của Lục Huyền lại hoàn toàn thay đổi cuộc sống của gã.

Hắn đã cung cấp cho gã một hoàn cảnh tu hành có linh lực tinh thuần đầy đủ, lại an toàn vô cùng, khiến gã không cần phải lo lắng cừu nhân có thể tìm tới tận cửa, cũng khiến gã không cần phải vì một chút tài nguyên tu hành mà mạo hiểm sinh mệnh đi thăm dò bí cảnh, thậm chí thỉnh thoảng hắn còn có thể ban thưởng cho gã một ít bảo vật quý hiếm.

So với cuộc sống tu hành trước đó, khoảng thời gian sinh sống ở nơi này đã hình thành một loại chênh lệch vô cùng rõ ràng.

Chương 884: Đã Ăn Xin Lại Còn Kén Chọn!

Nửa tháng sau, Hồng Khinh Hải đang ngồi xếp bằng trong gian phòng đá được bố trí Tụ Linh Trận Pháp. Linh khí trong cơ thể như sóng ngầm bắt đầu khởi động, có cảm giác chúng đang không ngừng tích súc lực lượng để chờ đợi đến thời điểm có thể bùng nổ trong nháy mắt.

Lục Huyền chắp hai tay sau lưng, phân ra một tia linh thức, để nó rơi xuống trên người Hồng Khinh Hải.

Đại đa số tình huống tu sĩ Luyện Khí tấn thăng Trúc Cơ đều rất an toàn, nhưng đương nhiên, dù an toàn thế nào cũng có khả năng sẽ phát sinh sự cố. Để phòng tránh chuyện này, thời điểm nhóm đệ tử đại tông đột phá, thường có nơi bế quan cố định, còn có trưởng bối tông môn đi tới hộ pháp. Hiện giờ hắn đang canh giữ bên người Hồng Khinh Hải, cũng coi như mang đến một phần bảo đảm cho đối phương.

Trong nhà đá, Hồng Khinh Hải cẩn thận điều chỉnh trạng thái của bản thân đến trình độ tốt nhất, sau đó bình tĩnh lấy một viên Trúc Cơ Đan ra, nuốt vào. Đan dược vừa vào bụng, dược lực đã mãnh liệt tuôn ra, chảy khắp tứ chi bách hài cọ rửa mỗi một vị trí bên trong cơ thể.

Chỉ chốc lát sau, một vòng xoáy linh khí đã lặng lẽ hình thành, lượng lớn linh khí tinh khiết nhanh chóng tụ tập lại, dung nhập vào trong vòng xoáy ấy.

Trong thoáng chốc, một luồng linh thức phóng thẳng lên trời, trên người Hồng Khinh Hải cũng xuất hiện dao động linh

khí cực mạnh.

“Chúc mừng Hồng đạo hữu tấn thăng Trúc Cơ!” Thân hình Lục Huyền lóe lên, đi tới trước người thanh niên có chứa khí tức thư quyển nồng đậm nọ, mỉm cười chúc mừng nói.

“Đúng là may mắn, may mắn có được viên Trúc Cơ Đan thượng phẩm do tiền bối ban tặng cho, ta mới có thể đột phá một lần đã thành công như vậy.” Hồng Khinh Hải cảm nhận được khí tức cường đại trong cơ thể, trên mặt không che giấu được nụ cười, lập tức tỏ vẻ cảm kích với Lục Huyền.

Phải biết rằng, sau khi Lục Huyền hấp thu một lượng lớn gói kinh nghiệm đan phương, trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, nên đương nhiên là phẩm chất của Trúc Cơ Đan do chính tay hắn luyện chế sẽ cao hơn so với loại đang được lưu thông trên thị trường không ít, có thể gia tăng một chút xác suất thành công khi đột phá Trúc Cơ.

“Môn công pháp Trúc Cơ này là ta ngoài ý muốn nhận được, phẩm chất coi như không tệ, cứ coi nó là lễ vật chúc mừng đạo hữu tấn thăng Trúc Cơ đi. Chúc con đường tu hành ngày sau của Hồng đạo hữu một mực thông suốt.” Lục Huyền nói xong đã lấy ra một miếng ngọc giản từ trong túi trữ vật, đưa cho Hồng Khinh Hải.

《 Đại Ngũ Hành Công 》 hắn tu tập vốn nhận được từ Thiên Kiếm tông, không tiện lưu truyền ra ngoài, trong khi những môn công pháp hắn mở ra từ bên trong quầng sáng thì hoặc là phẩm giai quá cao, hoặc là đi theo lộ tuyến luyện thể, không thích hợp với Hồng Khinh Hải. Miếng ngọc giản trong tay hắn vốn đến từ túi trữ vật của một vị tu sĩ đã bị hắn giết chết lúc trước. Sau khi tu luyện thứ này, tuy linh lực nhận được khá bình thường, nhưng lại thắng ở chỗ công chính bình

thản, phạm vi áp dụng khá rộng, cũng cực kỳ thích hợp đối với thân phận nho tu của Hồng Khinh Hải.

Trên thực tế, hắn cũng có lòng muốn tìm một bộ công pháp Nho đạo thích hợp với tu sĩ Trúc Cơ, nhưng Nho tu trong Thiên Tinh Động này quá mức hiếm, phân lâu của thương hội cũng không có loại công pháp này, bởi vậy đành phải từ bỏ.

Đương nhiên, hắn cũng dặn với lòng nếu ngày sau bản thân cảm thấy vừa lòng với hành động của Hồng Khinh Hải, lại tìm được cơ hội, nhất định sẽ giúp gã tìm một môn công pháp phù hợp.

Sau khi rời khỏi phòng đá của Hồng Khinh Hải, Lục Huyền đi vào khu vực linh điền gieo trồng linh thực thuộc tính Lôi, lấy ra một giọt lôi dịch màu xanh thẫm từ bên trong Thao Trùng Nang, rắc đều lên Ất Mộc Thanh Lôi Đằng đang được một mảnh thanh quang bao trùm lấy.

"Lôi linh và lôi dịch màu xanh thẫm trong người đều không còn nhiều, nên tới Lôi Hải bổ sung một chút rồi." Lục Huyền cảm nhận được sinh cơ cường đại truyền đến từ Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, khẽ thì thào một mình.

Hiện giờ trong động phủ đang gieo trồng không ít linh thực thuộc tính Lôi cấp cao, số lượng nhiều nhất là Lôi Bạo Liên tứ phẩm, Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm, và gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm duy nhất này, có nhiều linh thực thuộc tính Lôi như vậy nên nhu cầu đối với lôi linh và lôi dịch của chúng cũng đạt tới một mức độ vô cùng khủng bố.

Nếu không phải lúc trước con Lôi Hống Thú dị chủng kia từng dẫn hắn tiến vào nơi bí ẩn của tộc Lôi Hống Thú, giúp hắn lấy được lượng lớn lôi linh và lôi dịch, chỉ sợ cứ cách dăm ba ngày một lần hắn lại phải tiến vào Lôi Hải tìm kiếm lôi linh rồi.

“Thuận tiện cũng đi thăm hỏi tiểu hữu Lôi Hống Thú của ta luôn, đương nhiên, cũng nên tìm cơ hội ôm đùi, củng cố mối quan hệ với Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm kia.” Hắn thầm nghĩ trong lòng, sau đó chuẩn bị sơ qua một phen rồi rời khỏi động phủ, đi tới thông đạo gần động phủ nhất, dựa vào Lôi Hỏa Lệnh, thuận lợi tiến vào bên trong thông đạo.

Đi trong lôi mang đầy trời không bao lâu, Lục Huyền đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc phía xa. Con Lôi Hống Thú hắn quen biết đầu tiên đang ngồi xổm trên mặt đất, so với lần trước nhìn thấy thì lần này cái bụng của nó lại tròn thêm mấy phần.

Con cự thú màu trắng bạc này có ấn tượng rất sâu với Lục Huyền, chỉ liếc mắt một cái nó đã nhận ra bóng dáng của hắn ngay giữa vùng lôi mang đầy trời và không chút do dự gầm nhẹ một tiếng với hắn, trong thanh âm ẩn chứa vài phần thân thiết.

Lục Huyền thuần thục lấy ra một ít linh quả từ bên trong túi trữ vật: “Thằng nhãi nhà ngươi hay thật đấy, rõ ràng là có thể dựa vào thực lực và bối cảnh hùng hậu của bản thân nhưng lại thích dựa vào bản lĩnh này để ăn xin, còn dứt khoát đi tới canh giữ gần cửa vào thông đạo, thế là đời thú này vui vẻ nằm thẳng mà ăn rồi.”

Lôi Hống Thú gấp gáp nuốt linh quả xuống, cái đầu to còn thân mật nhích lại gần cánh tay Lục Huyền.

Số lượng thức ăn do nhóm tu sĩ qua lại nơi đây đút cho nó cũng không nhiều lắm, phần lớn là thịt yêu thú, ăn mãi cũng ngấy, vậy nên mỗi lần Lục Huyền lấy linh quả ra đều khiến nó mừng rỡ không thôi, thậm chí nó còn mong Lục Huyền thường xuyên đi qua thông đạo này.

“Hương vị linh quả thế nào?” Lục Huyền thấy dáng vẻ vui sướng của nó nên cười hỏi.

“Ngon lắm! Ăn ngon hơn đồ của người khác nhiều!” Lôi Hống Thú béo tròn khẽ gầm nhẹ một tiếng, truyền cho hắn ý niệm này.

“Ngươi ở đây ăn uống miễn phí như vậy, có thịt yêu thú ăn là tốt lắm rồi, thế mà còn kém chọn sao?” Lục Huyền không nhịn được khẽ bật cười.

“Xin ăn cũng có phải nguyện vọng chứ?” Lôi Hống Thú ngẩng đầu, lập tức phóng ra một luồng hơi thở mang theo lôi mang màu trắng bạc từ trong lỗ mũi, còn trợn mắt nhìn Lục Huyền một cái.

“Được được được.” Lục Huyền lại lấy ra non nửa bình Băng Tủy linh nhưỡng, ném cho Lôi Hống Thú: “Đây là linh nhưỡng mới, hương vị còn ngon hơn mấy loại trước đó, ngươi nếm thử đi.”

Linh quả linh nhưỡng thay nhau tấn công, thái độ của Lôi Hống Thú càng nhiệt tình thêm vài phần, nó ngoan ngoãn nằm trước mặt Lục Huyền, thậm chí còn để lộ hẳn cái bụng màu trắng bạc tròn xoe ra ngoài.

Chương 885: Tu Sĩ Cưỡi Trên Lưng Lão Tổ Lôi Hủy!

"Sao không thấy đồng tộc lúc trước xin ăn cùng ngươi?" Lục Huyền hỏi thăm nó về Lôi Hống Thú dị chủng.

"Nó chỉ là kẻ nghiệp dư làm thêm thôi, không chuyên nghiệp như ta." Lôi Hống Thú gầm nhẹ.

Thấy Lục Huyền tò mò về đồng bạn của mình, nó lập tức xoay người lại, dồn hết sức rống lên một tiếng về nơi sâu bên trong Lôi Hải, âm thanh như lôi đình nổ vang, kích thích từng luồng lôi mang gợn sóng.

Từ trong suy nghĩ của nó, Lục Huyền biết nó đã cho đồng bạn biết tin tức, khẳng định là con Lôi Hống Thú dị chủng kia sẽ tìm được vị trí của Lục Huyền. Hắn ở cùng Lôi Hống Thú thêm một lúc, sau đó tiến vào trong Lôi Hải mênh mông.

Trên đường, Hư Không Yểm Mục liên tục lượn lờ trên không, giúp Lục Huyền có thể quan sát cảnh tượng xung quanh mọi thời mọi khắc.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng gặp được mấy lượt tu sĩ, trong nhóm này còn có một vị Kết Đan Chân Nhân lúc trước từng đồng hành cùng hắn từ Hắc Thủy Tinh Động trở về. Nhưng Lục Huyền không tiến lên chào hỏi đối phương mà lựa chọn đi đường vòng tránh né.

Tuy hắn quen biết tu sĩ Kết Đan kia nhưng chỉ đơn thuần là sơ giao, lòng tin với nhau có hạn, trong hoàn cảnh bình thường thì không sao, nhưng trong bí cảnh như Lôi Hải này, chút lòng tin ấy lại trực tiếp mỏng manh đến độ có thể đứng bên bờ vực

tan vỡ bất cứ lúc nào. Vì duy trì chút giao tình mặt ngoài này, bọn họ không nên chạm mặt bên trong Lôi Hải thì hơn.

Một lát sau, thông qua tròng mắt màu trắng xám trong lòng bàn tay, hắn trông thấy một tia lôi quang màu trắng bạc đang vọt về phía mình với tốc độ cực nhanh. Nét mặt Lục Huyền không khỏi vui vẻ, hắn không cố ý tránh né mà để Lôi Hống Thú dị chủng tùy ý lao từ bên trong lôi quang ra, chui thẳng vào lồng ngực mình.

"Lâu rồi không gặp, khí lực lại mạnh hơn nhiều nhỉ!" Hai chân hắn vẫn lù lù bất động trên mặt đất, hai tay nhanh chóng triệt tiêu dư âm của cự lực khi Lôi Hống Thú dị chủng vọt tới, vừa cười vừa nói.

Lúc trước chỉ vì tò mò, hắn mới nuôi nấng con Lôi Hống Thú dị chủng này một phen, nhưng không ngờ nó lại báo đáp bằng một món lễ vật có giá trị gấp trăm lần nghìn lần, không chỉ đưa hắn tới nơi bí ẩn của tộc Lôi Hống Thú, giúp hắn thu được lượng lớn lôi linh, lôi dịch quý hiếm, nó còn tìm được Lục Huyền trong lúc Lôi Hải bạo động rồi đưa hắn vào lãnh địa của đồng tộc. Và nhờ chuyến viếng thăm lần đó, hắn mới quen với con Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm kia.

"Cho ngươi nếm thử linh nhưỡng ta mới chế ra này, hương vị cực kỳ độc đáo, đảm bảo ngươi sẽ thích." Hắn lấy ra một bình Băng Tủy Linh Nhưỡng vẫn tỏa ra từng luồng hàn khí màu trắng thuần, đổ vào miệng Lôi Hống Thú.

Dưới sự kích thích của linh nhưỡng, Lôi Hống Thú dị chủng thoáng giật mình, trong mắt toát lên sắc thái tình cảm mang theo dư vị vô tận.

Dưới thế công của Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm, Lôi Hống Thú dị chủng mơ mơ hồ hồ lại đưa Lục Huyền vào nơi bí ẩn có ẩn chứa lôi dịch màu xanh thẫm, Lục Huyền có thể thu thập lôi dịch và lôi linh màu xanh thẫm thỏa thích.

“Lâu rồi không gặp Lôi Hủy tiền bối, trong lòng ta vẫn luôn nhớ tới nó, muốn đi hỏi thăm một chút, cũng thuận tiện giúp tiền bối dọn dẹp một ít Lôi Tử Tinh mới mọc ra. Ngươi có thể dẫn ta tới chỗ các ngươi chơi một lát hay không?” Hắn nheo mắt, hỏi Lôi Hống Thú dị chủng.

Lôi Hống Thú dị chủng nghiêng đầu một cái, cũng không nghi ngờ gì cả, trên lớp da lông màu ngân bạch của nó lập tức xuất hiện từng sợi lôi mang. Lôi mang hóa thành một luồng bạch quang, bọc lấy Lục Huyền, rồi tùy ý mang hắn đi rong ruổi bên trong Lôi Hải.

Chỉ chốc lát sau, nó đã dẫn Lục Huyền tới nơi ẩn cư của tộc Lôi Hống Thú. Rất nhiều con Lôi Hống Thú đang có mặt trong này, hoặc nằm trong lôi vân nghỉ ngơi, hoặc đuổi theo lôi cầu hình nòng nọc trên không trung. Ngay khi cảm nhận được khí tức xa lạ trên người Lục Huyền, cả đám đồng loạt nhìn sang, chờ tới lúc nhìn thấy người đến là Lục Huyền, chúng nó lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Tu sĩ cưỡi trên lưng lão tổ Lôi Hủy kia!”

Dù đã lâu không gặp Lục Huyền, nhưng ấn tượng của bọn chúng với Lục Huyền vẫn rất sâu đậm.

Phải biết rằng con Thanh Giác Lôi Hủy kia có địa vị cực cao trong tộc Lôi Hống Thú, tất cả sinh tử của đám Lôi Hống Thú này đều nằm trong một cái nháy mắt của Lôi Hủy. Bình thường khi nhìn thấy Thanh Giác Lôi Hủy, chúng vô cùng e sợ, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn lên, vậy mà chàng thanh niên có dung mạo tuấn tú này lại dám leo lên lưng Lôi Hủy, đã thế hắn còn không ngừng sờ soạng thân thể của đối phương. Điều này đã khiến cả đám Lôi Hống Thú cảm nhận được kẻ này không hề tầm thường.

“Tiểu tu sĩ, ngươi tới đấy à?” Khi Lục Huyền còn đang quan sát tình hình bên trong lãnh địa Lôi Hống Thú thì bên tai

hắn lại vang lên một tiếng sấm rền. Bóng dáng của Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm đang rơi vào thời kỳ suy vong lập tức xuất hiện trong tầm mắt hắn. Thân thể như ngọn núi nhỏ nhìn qua có vẻ hơi chậm chạp, nhưng mỗi một bước đi lại vượt qua cả mấy chục trượng, mang theo tiếng sấm nổ mạnh, trong chốc lát đã đi tới trước mặt Lục Huyền.

"Bái kiến tiền bối!" Lục Huyền vội vàng khom lưng thi lễ, kính cẩn chào hỏi: "Vãn bối có việc tiến vào Lôi Hải, lại trùng hợp gặp được vị hảo hữu Lôi Hống Thú này, mới nhờ nó đưa ta đến đây thăm hỏi tiền bối, cũng thuận tiện nhìn xem mình có thể giúp tiền bối dọn dẹp đống Lôi Tử Tinh mới mọc ra hay không."

"Ngươi có lòng rồi." Con ngươi to như chiếc đèn lồng trong mắt Thanh Giác Lôi Hủy tùy tiện đảo qua toàn thân Lục Huyền rồi thấp giọng nói, nhưng vì thiên phú nên mỗi một từ nó bật ra khỏi miệng đều như âm thanh lôi đình nổ vang, Lục Huyền phải dùng linh lực bao trùm hai lỗ tai mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Có thể giải quyết khó khăn cho tiền bối là vinh hạnh của vãn bối." Lục Huyền nghiêm mặt nói.

"Vậy phải làm phiền tiểu hữu rồi." Thanh Giác Lôi Hủy chậm rãi nằm xuống, hai mắt khép lại.

Lục Huyền đã có kinh nghiệm từ lần trước, bởi vậy lần này cả về lòng can đảm lẫn độ thuần thục của hắn đều tăng lên rất nhiều. Hắn lập tức tung người nhảy lên với nét mặt thản nhiên, nhẹ nhàng dừng trên lưng Thanh Giác Lôi Hủy.

"Yêu thú thất phẩm lại bị ta giẫm dưới chân như vậy…" Một suy nghĩ hoang đường chợt hiện lên trong đầu, nhưng rất nhanh, hắn đã ném bỏ nó đi, tập trung ý chí, tra xét rõ ràng từng ngõ ngách trên thân thể Thanh Giác Lôi Hủy.

Đã được gần hai năm từ lần trước hắn giúp nó dọn dẹp Lôi Tử Tinh, cho tới nay, khí tức già yếu trên thân thể Thanh Giác Lôi Hủy lại tăng thêm vài phần, tốc độ lôi khí trong cơ thể tản mát ra ngoài kết hợp cùng một bộ phận thân thể già yếu trên người nó, hình thành nên Lôi Tử Tinh cũng nhanh hơn.

Tuy số lượng Lôi Tử Tinh dọn dẹp được lần này ít hơn lần trước nhưng khi đặt trên mặt đất cũng gom góp lại thành một đống lớn. Lục Huyền thuận thế thu hết vào trong túi trữ vật.

"Xong rồi tiền bối, ta đã dọn dẹp hết đống Lôi Tử Tinh trên thân thể ngài rồi."

"Đa tạ ngươi." Thanh Giác Lôi Hủy mở to mắt, thấp giọng nói.

Chương 886: Phi Lôi Chi!

Số Lôi Tử Tinh ngưng kết trên cơ thể này vốn giống hệt những bộ phận khác của Thanh Giác Lôi Hủy, cũng không ảnh hưởng tới hành động của nó, chỉ có điều muốn phân biệt và dọn dẹp chúng lại rất khó khăn và nếu không làm gì hết thì chúng sẽ mãi mãi hòa hợp làm một với thân thể của Thanh Giác Lôi Hủy. Nhưng đương nhiên, nếu có thể dọn dẹp mấy thứ này thì hoặc ít hoặc nhiều vẫn khiến nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Và Lục Huyền chỉ ước nhiệm vụ dọn dẹp này có thể kéo dài mãi. Bởi giúp con Thanh Giác Lôi Hủy này dọn dẹp Lôi Tử Tinh sẽ mang đến rất nhiều cái lợi với hắn.

Đầu tiên, hắn có thể mượn cơ hội này để ôm đùi yêu thú thất phẩm có huyết mạch dị thú Lôi Hủy thời Thượng cổ. Phải biết rằng, tuy Thanh Giác Lôi Hủy đã tiến vào giai đoạn cuối cùng của sinh mệnh nhưng nó vẫn có thể bộc phát ra thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh. Đứng trước mặt nó, Lục Huyền cũng chỉ tương đương với một con kiến hôi nhỏ bé mà thôi.

Thứ hai, hắn có thể nhận được lượng lớn Lôi Tử Tinh, mà Lôi Tử Tinh vốn là một loại tài nguyên tu hành cao cấp, cực kỳ hiếm thấy trong Tu Hành giới, có thể phụ trợ tu luyện lôi pháp, luyện chế pháp khí. Tính cả hai lần đi đến nơi này, hắn đã nhận được mấy trăm cân Lôi Tử Tinh rồi, có thể nói là một khoản tài phú cực lớn.

Cuối cùng, trong lòng hắn không thể không thừa nhận rằng, bản thân rất hưởng thụ quá trình trợ giúp Thanh Giác Lôi

Hủy dọn dẹp Lôi Tử Tinh, có một loại cảm giác được giải tỏa áp lực vô cùng kỳ lạ.

"Đúng rồi, có thể cho Thanh Giác Lôi Hủy một trái Dị Thọ Bàn Đào, xem có thể kéo dài tuổi thọ của nó hay không." Đột nhiên Lục Huyền nghĩ tới chuyện này.

Hắn đã nhận được nhiều Lôi Tử Tinh từ chỗ của Thanh Giác Lôi Hủy như thế, dù da mặt hắn rất dày nhưng cũng cảm thấy hơi xấu hổ, vậy nên hắn cũng muốn tặng một trái Dị Thọ Bàn Đào lúc trước mình từng thu hoạch được cho Thanh Giác Lôi Hủy.

"Tiền bối, vãn bối quan sát thấy tốc độ sinh mệnh lực của ngài trôi đi đã có xu thế tăng nhanh hơn rồi, vừa hay trong tay vãn bối có một trái linh quả ngũ phẩm, sau khi ăn vào có thể tăng thêm một chút thọ nguyên, hi vọng có thể giúp được tiền bối." Nói xong, Lục Huyền dứt khoát lấy một quả linh đào màu phấn trắng từ trong túi trữ vật ra, đưa đến trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy.

"Linh quả có thể tăng thêm tuổi thọ? Vậy ta sẽ không khách khí." Thanh âm của Thanh Giác Lôi Hủy như lôi đình nổ vang, nó không chút do dự đã há miệng hút lấy, thoáng cái đã nuốt trái Dị Thọ Bàn Đào kia xuống bụng.

"Hương vị không tệ." Nó vừa hấp thu sinh cơ bên trong Dị Thọ Bàn Đào vừa nói.

"Đúng là có chút hiệu quả, hẳn là có thể tăng thêm hai - ba năm tuổi thọ cho ta." Thanh Giác Lôi Hủy nhắm mắt cảm nhận một phen rồi nói với Lục Huyền.

"Chỉ có hai - ba năm thôi sao?" Lục Huyền nghe nó nói thế, trong lòng không khỏi thất vọng. Hiệu quả gia tăng tuổi thọ của trái Dị Thọ Bàn Đào này yếu hơn hắn nghĩ nhiều. Nhưng điều này cũng dễ hiểu, Thanh Giác Lôi Hủy vốn là yêu

thú thất phẩm, Dị Thọ Bàn Đào lại chỉ là linh quả ngũ phẩm, đương nhiên là hiệu quả sẽ giảm đi khác nhiều.

Hơn nữa, thông qua tin tức hắn từng nhận được từ con yêu thú thất phẩm trước mắt này, thì dường như nó đã sống trên vạn năm rồi, chỉ vẻn vẹn mấy năm tuổi thọ như vậy cũng chẳng khác gì một cái nháy mắt với nó, chỉ thoáng chốc đã trôi qua rồi.

"Tiểu hữu đừng thất vọng, có thể kéo dài chút hơi tàn này thêm chừng hai - ba năm đã là chuyện rất tốt với ta rồi." Thanh Giác Lôi Hủy có cách nhìn rất phóng khoáng, vừa thấy vẻ mặt Lục Huyền như thế, nó còn an ủi ngược lại hắn.

"Có thể trợ giúp tiền bối một chút cũng đủ rồi. Nhưng vãn bối vẫn rất tò mò, nếu thật sự muốn thay đổi tình hình trước mắt của tiền bối thì phải làm thế nào?" Lục Huyền nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, sau đó mở miệng hỏi Thanh Giác Lôi Hủy.

"Muốn thay đổi sao? Đương nhiên phải cần tới linh quả thất phẩm hoặc là Tiên Thiên Linh Vật, phẩm giai càng cao càng tốt. Nhưng đó đều là thứ cực kỳ trân quý, cũng chỉ ngẫu nhiên mới xuất hiện trong Tu Hành giới mà thôi, chỉ có thể gặp mà không thể cầu." Thanh Giác Lôi Hủy trầm giọng đáp.

Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Ta còn nhớ, dường như tiểu hữu chính là một linh thực sư, lần này ngươi tới giúp ta dọn dẹp đống Lôi Tử Tinh lại còn tặng cho ta một trái linh quả ngũ phẩm trân quý như vậy… Ừm, chỗ ta cũng có một hạt linh chủng muốn đưa cho tiểu hữu ngươi đây." Chỉ thấy trên thân thể Thanh Giác Lôi Hủy chợt lóe lên lôi quang. Một lát sau, lôi quang tản đi, ngay chính giữa lưng nó chợt xuất hiện một vết nứt màu xanh đậm, dường như bên trong còn có động thiên khác, ẩn chứa một loại lực lượng không gian.

Ngay sau đó, một hạt linh chủng có hình dáng quái dị nhẹ nhàng bay ra từ bên trong, đi tới trước mặt Lục Huyền. Linh chủng này có màu trắng bạc, bên trong có một luồng hư ảnh linh chi hình người, lôi quang lượn lờ xung quanh hư ảnh khiến bóng dáng nó nhìn qua có phần mơ hồ.

"Linh chủng này tên là Phi Lôi Chi, là thứ trước kia ta ngoài ý muốn có được, từ đó tới nay vẫn giữ lại bên người. Phẩm giai của nó là lục phẩm, cần dùng linh khí, linh nhưỡng, thậm chí là linh vật thuộc tính Lôi để bồi dưỡng, sau khi mọc ra mầm non sẽ có khả năng hoạt động nhất định, vậy nên phải để ý thật kỹ. Nếu sơ sẩy, rất có thể Phi Lôi Chi này sẽ lén lút chạy mất, vậy thì công sức bồi dưỡng trước đó sẽ uổng phí cả rồi."

Lục Huyền quan sát hạt linh chủng nọ cực kỳ cẩn thận, đồng thời thanh âm của Thanh Giác Lôi Hủy cũng vang lên như sấm rền bên tai.

"Linh chủng lục phẩm?" Trong lòng hắn trào dâng một loại cảm giác vui sướng mãnh liệt.

Hiện giờ trong động phủ của hắn chỉ có lác đác vài loại linh chủng lục phẩm, trong nhóm này còn có hai loại vẫn chưa thể thỏa mãn được điều kiện bồi dưỡng, không ngờ đến đây một chuyến lại có được một loại từ chỗ Thanh Giác Lôi Hủy.

"Đa tạ tiền bối đã tặng cho vãn bối một hạt linh chủng quý hiếm như thế!" Hắn cũng không giả vờ khách khí, chỉ kiềm chế cơn kích động trong lòng, cẩn thận nhận lấy hạt linh chủng Phi Lôi Chi lục phẩm này.

"Giỏi chạy loạn khắp nơi đúng không, đến tay ta thì không chạy nổi nữa đâu." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

"Được rồi, ta đi ngủ đây, không có việc gì thì đừng quấy rầy ta." Tại thời điểm trong đầu Lục Huyền đang hiện lên rất

nhiều suy nghĩ, Thanh Giác Lôi Hủy lại trầm giọng nói. Ngay sau đó, bóng dáng nó đã hóa thành một luồng lôi quang thô to, chỉ trong nháy mắt đã bay đến nơi rất xa rồi.

Rất nhanh, từng tiếng sấm sét lại nổ vang lên, nhanh chóng truyền tới chỗ Lục Huyền, chân chính chứng minh cho hắn biết thế nào gọi là tiếng ngáy như sấm.

"Ngươi ngủ kiểu này, còn có người quấy rầy tới ngươi được à?" Lục Huyền thầm mỉa mai một tiếng, sau đó đi tìm một khu vực có linh lực tương đối nồng đậm rồi lấy hạt linh chủng Phi Lôi Chi từ trong túi trữ vật ra. Hắn đã vội không chờ nổi nữa, chỉ muốn tìm hiểu toàn bộ tin tức cặn kẽ về hạt linh chủng lục phẩm mới này thôi!

Chương 887: Ấu Thú Đáng Thương!

Lục Huyền thi triển Địa Dẫn Thuật, vùi linh chủng vào trong khe đất, sau đó ngưng tụ tâm thần lên trên đó. Một ý niệm xuất hiện trong đầu.

【Phi Lôi Chi, linh chủng lục phẩm, cần trồng trong linh nhưỡng thuộc tính Lôi, dùng linh khí ẩn chứa lôi linh khí tẩm bổ bồi dưỡng, sau khi linh thực mọc rễ nảy mầm sẽ dần có năng lực hoạt động nhất định, cùng với quá trình trưởng thành không ngừng, năng lực hoạt động của nó cũng theo đó mà tăng cường thêm.】

【Phi Lôi Chi yêu thích linh khí, linh vật thuộc tính Lôi, sẽ không tự chủ được mà bị chúng thu hút rồi tìm cách tới gần chúng.】

【Sau khi linh thực trưởng thành có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông Lôi Độn, còn có hiệu quả khắc chế nhất định đối với tà ma.】

【Sức mạnh của truy đuổi và lôi điện!】

"Lại là một gốc linh thực không ngoan!" Lục Huyền nghĩ đến Huyết Linh Chưởng Tham tứ phẩm mình từng bồi dưỡng trước kia, trong lòng thầm cảm khái.

Sự khác biệt giữa hai bên nằm ở chỗ Huyết Linh Chưởng Tham bị huyết khí thu hút, mà Phi Lôi Chi thì bị linh vật thuộc tính Lôi thu hút. Theo nội dung miêu tả thì khả năng hành động của Phi Lôi Chi còn mạnh hơn Huyết Linh Chưởng

Tham kia khá nhiều, thậm chí càng phát triển, năng lực này càng tăng mạnh.

"Sau khi linh thực thành thục có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông Lôi Độn, tác dụng chỉ có hạn, nhưng chắc chắn là hiệu quả sẽ cực kỳ cường đại."

So với Ngũ Hành Độn Thuật hắn từng tu luyện lúc trước, thần thông Lôi Độn này mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, cả về tốc độ lẫn uy lực đều không thuộc cùng một cấp bậc.

"Trong mắt một số tu sĩ, Phi Lôi Chi lục phẩm này cũng tương đương với kỳ trân dị bảo cực kỳ hiếm thấy." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó cẩn thận đào hạt linh chủng Phi Lôi Chi ra khỏi thổ nhưỡng, nhanh chóng thu nó vào trong Thao Trùng Nang, sợ sinh cơ bên trong hạt linh chủng bị hao tổn.

Hắn lại đi lòng vòng bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú một hồi, mỗi khi gặp được Lôi Hống Thú đều sẽ thân thiện lấy linh quả linh tương từ trong túi trữ vật ra tặng chúng nó. Hắn đã lấy không biết bao nhiêu lôi linh và lôi dịch xanh thẫm từ chỗ bí ẩn của Lôi Hống Thú, thì đương nhiên phải đáp lễ chúng nó một phen rồi.

"Đừng khách khí, ăn nhiều một chút, ở trong Lôi Hải hiếm khi được thưởng thức linh quả linh tương thế này."

Hắn dùng linh lực nâng mấy trái linh quả, một lọ linh tương, đưa tới trước mặt một con Lôi Hống Thú cao lớn. Cái mũi của con Lôi Hống Thú màu trắng bạc trước mặt khẽ chun lại, hít hà một hơi, sau khi xác nhận không có gì dị thường, trong mắt nó mới lóe lên một ngọn lửa nóng rực, trực tiếp há miệng đớp lấy vài trái linh quả kia.

Bởi vì hoàn cảnh bên trong Lôi Hải cực kỳ đặc biệt, lại cộng thêm tộc Lôi Hống Thú cũng không có bản lĩnh bồi dưỡng linh thực, chỉ có thể tùy ý để mặc cho linh thực tự sinh

tự diệt, nên đương nhiên số linh quả do chúng sản xuất được cũng cực kỳ hạn chế.

Bởi vậy ngay cả khi thức ăn chỉ là một loại linh quả cấp thấp thì trong mắt bọn chúng, nó cũng ngon hơn đám yêu thú cấp cao kia rất nhiều, càng không cần phải nói tới linh tương linh nhưỡng không thể hình thành một cách tự nhiên.

"Ba loại linh nhưỡng này đều trở thành nước khoái [1] của tộc yêu thú Lôi Hống Thú rồi!"

[1] : Nước khoái 快乐水 – vốn là một loại ma túy trạng thái dịch không vị, trong suốt, là hỗn hợp của methamphetamine, thuốc lắc, ketamine và các loại ma túy mới khác.

Tâm thần của Lục Huyền có thể cảm nhận được sau khi Lôi Hống Thú ăn xong Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ và Băng Tủy Linh Nhưỡng, chúng nó cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, khuôn mặt hắn cũng hiện lên một nụ cười vui vẻ.

"Ồ? Tiểu yêu thú từ đâu chui ra thế này? Cứ lén la lén lút."

Đang mải đánh giá đám Lôi Hống Thú xung quanh, đột nhiên Lục Huyền để ý thấy sau lưng mình vừa xuất hiện một con ấu thú màu trắng bạc. Ấu thú này dài chừng hai thước, trên người mọc ra không ít lông tơ màu bạc nhạt, thỉnh thoảng lại có một chút lôi mang rất nhỏ lóe lên từ bên trong bộ lông của nó. Thoạt nhìn thân thể của nhóc con này cực kỳ gầy yếu, trên cái đầu nhọn còn mọc ra một chiếc sừng màu trắng bạc, ánh mắt nó nhìn về phía Lục Huyền tràn đầy vẻ tò mò.

"Tới đây nào nhóc con, cho ngươi ăn ngon này." Lục Huyền quay đầu vẫy vẫy con ấu thú, ý bảo nó tới gần.

Ấu thú thấy Lục Huyền xoay người lại, đã sợ hãi như chim sợ cành cong, thân hình nó lập tức hóa thành một tia lôi quang

màu trắng bạc lóe lên trong tầm mắt Lục Huyền, rồi chỉ một thoáng chốc sau, đã dừng lại ở cách đó mấy chục trượng.

"Vừa sinh ra không lâu đã có tốc độ kinh người như vậy! Thiên phú mạnh thật!" Lục Huyền thấy vậy cũng không khỏi cảm khái một câu.

Hắn cũng biến thành một vệt sáng, thong thả đi tới vị trí cách ấu thú không xa. Ấu thú nọ đang trốn sau một trái lôi cầu, chỉ để lộ ra non nửa khuôn mặt, cái sừng màu trắng bạc trông cực kỳ rõ ràng.

"Cứ yên tâm ăn đi." Lục Huyền dịu dàng nói, sau đó điều khiển một miếng thịt yêu thú tứ phẩm, một trái linh quả Mê Tiên Đào cùng với một ít Ngọc Tẩy Linh Lộ, di chuyển tới trước mặt ấu thú.

Ấu thú nhìn ba món đồ ăn có linh khí bức người trước mặt, trong mắt xuất hiện một tia do dự. Sau đó, nó rụt rè há miệng ngậm lấy miếng Mê Tiên Đào màu phấn hồng tươi non. Vừa có thức ăn vào miệng là thân thể nó lập tức lóe lên, nhanh chóng biến mất trong mảnh lôi cầu dày đặc.

Không đợi Lục Huyền kịp phản ứng, nó lại nhanh chóng xuất hiện, nhanh chóng ngậm lấy phần Ngọc Tẩy Linh Lộ còn đang lơ lửng trên không trung. Thậm chí tới cuối cùng, nó cũng không quên mang cả miếng thịt yêu thú đi theo.

Lục Huyền có chút buồn cười, cũng không tiếp tục chú ý tới con ấu thú này nữa mà tiếp tục cho những con Lôi Hống Thú khác ăn linh quả linh tương. Ai ngờ thi thoảng con ấu thú màu trắng bạc kia lại xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Nó thường xuyên nấp trong bóng tối, chăm chú nhìn hắn.

Nếu không bị Lục Huyền phát hiện ra thì thôi, nhưng nếu Lục Huyền nhìn thấy nó, nó sẽ lập tức biến mất, một lát sau

mới xuất hiện ở cách hắn không xa. Lục Huyền thấy thế cũng mặc kệ nó để cho nhóc con này tùy ý đi theo sau lưng mình.

"Lục đạo hữu có hứng thú với con ấu thú kia không?"

Phải biết rằng, ngoại trừ Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm có địa vị vô thượng thì bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú, vẫn còn một con Lôi Hống Thú dị chủng đã đột phá đến ngũ phẩm khác, sau khi luyện hóa xương ngang trong cổ họng, con này đã có khả năng nói tiếng người rồi. Tồn tại vừa hỏi thăm Lục Huyền chính là một con Lôi Hống Thú dị chủng ngũ phẩm có hai cánh kia. Đôi cánh màu trắng bạc không ngừng chớp lóe lôi quang, nhìn qua thần tuấn phi phàm.

"Khi ấu thú của tộc Lôi Hống Thú ra đời, vì trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Lôi Hủy mỏng manh nên thi thoảng sẽ xuất hiện ấu thể dị chủng. Ấu thú này chính là Lôi Hống Thú dị chủng. Theo lời lão tổ Lôi Hủy, nó có khả năng tấn thăng đến cấp bậc yêu thú ngũ phẩm. Nhưng thân thế của con ấu thú này lại có phần lận đận."

Chương 888: Khuôn Mẫu Của Nhân Vật Chính!

“Trước khi nó ra đời, phụ thân nó đã ngoài ý muốn chết đi bên trong một khu bí cảnh thần bí tại Lôi Hải. Mẫu thân nó thai nghén nó nhiều năm, sau khi sinh nó ra căn cơ đã bị tổn thương nên vài năm sau cũng qua đời nốt.”

“Bởi vì huyết mạch đặc thù nên ấu thú này có sự khác biệt rất lớn với phần lớn những con Lôi Hống Thú còn lại. Hơn nữa, bản thân nó từng trải qua những chuyện đặc biệt như vậy nên cũng không được tộc đàn Lôi Hống Thú chào đón mấy. Ngoài ra tính tình của nhóc con này cũng có chút quái gở, nó thích độc lai độc vãng, không tiếp xúc nhiều với nhóm Lôi Hống Thú khác. Cũng có thể nói nó chính là một kẻ cực kỳ lập dị khác thường trong tộc Lôi Hống Thú chúng ta. Nhưng dẫu sao, trong cơ thể nó cũng chảy chung một dòng huyết mạch nên mỗi ngày, chúng ta vẫn cung cấp thức ăn, đảm bảo nhu cầu sinh trưởng cơ bản của nó.”

“Nếu Lục đạo hữu có đủ năng lực, đồng thời lại được nó tán thành, ngươi có thể thử nhận nuôi nó xem sao. Chờ sau khi con ấu thú này trưởng thành, chưa biết chừng nó sẽ trở thành trợ lực cường đại bên cạnh đạo hữu đấy.” Lôi Hống Thú hai cánh cao lớn chậm rãi nói.

Nghe đến đây, trong lòng Lục Huyền đã bùng lên vài phần hứng thú rồi.

“Phụ mẫu đều mất, thiên phú xuất chúng, không được đồng tộc chào đón, đây không phải là khuôn mẫu của nhân vật chính sao? Lôi Hống Thú dị chủng cấp bậc ngũ phẩm, không mang

nó đi thì thật là đáng tiếc.” Lục Huyền nhìn con ấu thú một sừng đang trốn ở một nơi bí mật gần đó, lặng lẽ quan sát mình, trong lòng cũng âm thầm cảm khái một phen.

“Không phải chỉ vì thu hoạch quầng sáng, chủ yếu là cá nhân ta thấy thân thế của nó rất đáng thương nên mới muốn chăm sóc nó.”

Sau khi tiến vào Ly Dương cảnh, đám linh thú vẫn được hắn nuôi dưỡng trong động phủ cũng không phát sinh biến hóa gì mới, giờ gặp được một cơ hội tốt như vậy, đương nhiên Lục Huyền phải nắm chặt lấy rồi.

Tuy linh thú cùng phẩm giai có thời kỳ trưởng thành dài hơn linh thực rất nhiều, nhưng với kinh nghiệm của bản thân, Lục Huyền biết rằng phần thưởng thu hoạch được từ quầng sáng của đám linh thú cũng phong phú và trân quý hơn linh thực khá nhiều, nếu yêu thú ngũ phẩm dị chủng này hoàn toàn trưởng thành, hắn là phần thưởng hắn nhận được từ quầng sáng của nó sẽ không tệ.

Trong lòng nghĩ vậy, hắn chậm rãi tới gần con dị thú một sừng kia, tâm thần lập tức ngưng tụ trên thân thể nó. Tin tức chi tiết về nó cũng lập tức xuất hiện trong đầu Lục Huyền.

【Lôi Long Hống, Lôi Hống Thú dị chủng ngũ phẩm, do Lôi Hống Thú và Phong Lôi Giao tạp giao sinh ra, trong quá trình trưởng thành sẽ dần dần nắm giữ lôi pháp cường đại, thân thể cường hãn, sức mạnh cực lớn.】

【Vì khiến mẫu thân khó sinh mà chết, trong khi hình thái lại có sự khác biệt không nhỏ với đám Lôi Hống Thú bình thường xung quanh, nên nó vốn không được chào đón trong tộc đàn Lôi Hống Thú, ngày ngày đều có những hành vi quái gở, luôn luôn khát vọng được tộc đàn công nhận.】

【Vì sao nhìn ta lại kỳ quái như vậy? Ta chỉ muốn được vui vẻ chơi đùa với các ngươi thôi mà…】

"Lôi Hống Thú dị chủng mang theo khát vọng được tộc đàn công nhận… Nhưng thân thế và lai lịch của nó lại có phần bí ẩn, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến mẫu thân của nó khó sinh." Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng, càng biết nhiều hơn về nó, trong lòng càng cảm thấy con ấu thú này sống sót thật không dễ dàng.

Từ nhỏ đã mất phụ mẫu, mà cái chết của mẫu thân còn có liên quan rất lớn với mình, điều đó cũng khiến nó không được đồng tộc chào đón. Mà ngoài ra do hình thái khác biệt nên nó khó có thể dung nhập vào tộc đàn được.

"Thật đáng thương, nhất định phải đưa nó về động phủ, để nó cảm nhận được sự ấm áp và yêu thương."

Nghĩ đến đây, hắn lại chậm rãi đi đến bên cạnh con ấu thú một sừng ấy. Vừa thấy thế, ấu thú đã hóa thành một tia bạch quang, chỉ trong nháy mắt đã lao thẳng đến một vị trí ở cách đó chừng mấy chục trượng, lại một lần nữa lẩn trốn trong chỗ tối lén lút quan sát Lục Huyền.

Lục Huyền cũng không ngại phiền hà, lại tiếp tục tới gần nó. Ấu thú né tránh hết lần này đến lần khác, cuối cùng nó do dự một hồi mới lẳng lặng nằm rạp xuống đất, tò mò nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, ẩn sâu trong đôi mắt non nớt kia còn ánh lên một tia khát vọng mịt mờ.

"Mùi vị của linh quả linh tương vừa rồi thế nào?" Hắn dịu dàng hỏi ấu thú một sừng.

Ấu thú một sừng khẽ gật đầu, nhưng ngay sau đó, dường như nó sợ Lục Huyền không chú ý tới động tác quá nhẹ của mình, nên lại một lần nữa gật đầu mạnh hơn.

"Chỗ này ta còn một ít, cho ngươi cả đấy."

Lục Huyền có chút xót xa nhìn thân hình gầy yếu hoàn toàn không thể nhận ra bên trong đang ẩn chứa thiên phú thân thể cực mạnh của ấu thú Lôi Long Hống, sau đó, lại lấy ra một ít linh quả linh nhưỡng trong túi trữ vật, đưa tới trước mặt ấu thú.

Ấu thú dùng sức nuốt nước miếng, dù có phần nghi ngại, nhưng đến cuối cùng, nó vẫn không chống cự được sức mê hoặc đến từ linh quả, đã há miệng trực tiếp nuốt hết vào. Sau khi được cho ăn lần nữa, rõ ràng là thái độ của nó đã thay đổi rất nhiều, không còn tránh né Lục Huyền tới gần nữa.

Lục Huyền cũng rất hiểu ý, hắn đi tới cách nó chừng nửa trượng, coi đây là vùng ranh giới giữa mình và nó, sau đó dịu dàng hỏi: "Có nguyện ý dẫn ta đến chỗ ở của ngươi xem thử hay không?"

Ấu thú Lôi Long Hống mở lớn hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn. cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Cứ như vậy, một người một thú đi giữa những trái lôi cầu có hình dạng nòng nọc, không ngừng bay lang thang khắp nơi, từ từ đi tới một góc hẻo lánh trong lãnh địa của Lôi Hống Thú.

Lục Huyền đi theo sau lưng ấu thú, tiến vào một khe đá chật hẹp. Hang ổ của ấu thú không nhỏ, có điều nhìn mọi thứ cực kỳ đơn sơ, bên trong bức tường đá chỉ có một đống đất nhỏ. Linh thức của Lục Huyền đảo qua, chợt phát hiện bên trong có chôn một bộ hài cốt yêu thú màu trắng bạc.

"Đây hẳn là thi hài mẫu thân vì khó sinh mà chết của Lôi Long Hống?" Trong lòng Lục Huyền đã hiểu rõ, sau đó vẻ mặt chuyển thành nghiêm nghị, thành kính vái lạy gò đất kia.

Nhìn thấy hành động này của hắn, ánh mắt ấu thú lại dịu dàng hơn mấy phần.

Lục Huyền nói năng lộn xộn một hồi, lần lượt hỏi thăm một số chi tiết có liên quan đến chuyện sinh hoạt và tu hành của ấu thú. Dù tuổi con Lôi Long Hống này còn nhỏ nhưng linh trí lại không thấp, nó dễ dàng hiểu được ý tứ của Lục Huyền, cũng truyền lại từng tia ý niệm cho hắn.

Trong lúc nói chuyện phiếm, một người một thú càng ngày càng trở nên thân mật, thậm chí ấu thú Lôi Long Hống còn trực tiếp nằm bên chân Lục Huyền, thỉnh thoảng lại để lộ ra cái bụng màu trắng bạc mềm mại của mình ra ngoài.

"Có phải ngươi ở đây không được vui vẻ lắm đúng không?" Lục Huyền cũng không ngại phơi bày chân tướng, trực tiếp hỏi thẳng ấu thú.

Ấu thú vội vàng lắc đầu theo bản năng, rồi lại chậm rãi gật đầu.

"Vậy có muốn đổi một nơi sống khác không?" Lục Huyền kích hoạt viên bảo châu trong cổ họng, khiến cho giọng nói của hắn có thêm một chút lực lượng mê hoặc.

Chương 889: Điểm Đột Phá Tốt Nhất!

“Nếu muốn thì đến động phủ của ta đi! Nơi ấy sẽ không có những ánh mắt khác thường nhìn ngươi, lại có rất nhiều tiểu đồng bọn linh thú đáng yêu sẽ chơi chung với ngươi, còn có rất nhiều linh quả linh nhưỡng vô cùng vô tận, ngon hơn những gì ngươi vừa được nếm thử rất nhiều. Nếu sau này ngươi nhớ mẫu thân quá, chúng ta cũng có thể thường xuyên trở về nơi này thăm nom.”

Nghe Lục Huyền nói vậy, ấu thú Lôi Long Hống thoáng kinh ngạc đến sững người, cũng không biết trong đầu nó đang nghĩ gì.

“Yên tâm, ta rất đáng tin, nếu không lão tổ Thanh Giác Lôi Hủy của các ngươi sẽ không để ta làm xằng làm bậy trên người nó đâu. Tất cả những gì vừa hứa hẹn với ngươi, ta đều có thể làm được, thậm chí cách một đoạn thời gian ta sẽ lại tới thăm lãnh địa của Lôi Hống Thú này.”

Ngũ quan nhỏ bé của Lôi Long Hống nhăn nhíu cả lại, có thể thấy trong lòng nó đang cực kỳ bối rối.

“Đến chỗ của chúng ta, ngươi sẽ là đồng bạn thân thiết nhất của ta, cũng là bạn chơi của đám linh thú trong động phủ.” Lục Huyền chỉ nói thêm một câu đơn giản rồi lẳng lặng chờ đợi ấu thú Lôi Long Hống đưa ra quyết định.

Sau khi hiểu rõ sự thiếu thốn tình cảm của Lôi Long Hống, hắn cực kỳ tự tin ở bản thân, dám chắc mình có thể đưa ấu thú Lôi Long Hống trở về động phủ của mình.

Quả nhiên, sau một lúc do dự, ấu thú Lôi Long Hống đã gật đầu đồng ý.

“Ha ha ha, hoan nghênh hoan nghênh! Sau này, ngươi chính là một thành viên của động phủ chúng ta!” Lục Huyền cười nói sang sảng, thậm chí còn không kìm được mà vươn tay sờ lên cái sừng nhỏ trên đầu nó. Một tia lôi mang màu trắng bạc bay ra, trực tiếp chui vào lòng bàn tay Lục Huyền, mang đến cảm giác tê dại nhè nhẹ.

“Grào!” Lôi Long Hống gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm có vài phần lo lắng.

Từ ý niệm nó truyền tới, hắn biết tia lôi mang này hoàn toàn là phản ứng bản năng của thân thể, một khi có dị thường tới gần sẽ trực tiếp kích phát ra, bản thân nó không khống chế được.

“Không sao, không sao đâu.” Với Lục Huyền bây giờ, chút lôi mang này cũng không khác gì gãi ngứa, hắn tỏ vẻ chẳng sao cả, rồi để mặc cho lôi mang không ngừng kích phát, vẫn nắm lấy cái sừng nhọn màu trắng bạc kia, vuốt ve hồi lâu.

Sau khi rời khỏi hang ổ của Lôi Long Hống, Lục Huyền dẫn ấu thú tới trước mặt con Lôi Hống Thú dị chủng có hai cánh kia.

“Đạo hữu, con Lôi Hống Thú dị chủng này đã đồng ý ra ngoài cùng ta, mong ngươi hãy báo cho Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối một tiếng.”

Dù ấu thú Lôi Long Hống không có mấy phần quan hệ huyết thống với Thanh Giác Lôi Hủy, nhưng dù sao nó cũng là hậu duệ của đối phương, Lục Huyền muốn dẫn nó đi thì nhất định phải được đối phương đồng ý.

“Lục đạo hữu cứ yên tâm dẫn nó rời đi, biết ấu thú có thể tới được một nơi tốt hơn chắc chắn lão tổ cũng sẽ mừng cho

nó. Nếu hiện giờ báo tin cho lão tổ, chẳng những sẽ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của ngài mà ngược lại còn khiến lão tổ bực bội nữa.” Lôi Hống Thú hai cánh đưa mắt nhìn con Thanh Giác Lôi Hủy khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất ở phía xa, cất lên tiếng ngáy vang như sấm, sau đó thành thật nói.

“Vậy tại hạ sẽ đưa nó ra ngoài, về sau nếu có cơ hội, thỉnh thoảng ta sẽ đưa nó trở về, để Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối nắm được tình hình của nó.” Lục Huyền chắp tay thi lễ rồi dẫn theo ấu thú Lôi Long Hống rời khỏi lãnh địa của Lôi Hống Thú.

…

Bên ngoài động phủ.

Hư Không Yểm Mục bay lượn trên không trung, dạo quanh động phủ vài vòng, sau khi xác nhận không có bất cứ dị thường nào Lục Huyền mới mang theo ấu thú Lôi Long Hống đi tới ven rìa trận pháp, xuyên qua hai đại trận pháp ngũ phẩm, thuận lợi tiến vào trong động phủ.

“Kiu!”

Thanh âm quen thuộc của chim mập vang lên, nó lập tức nhào về phía Lục Huyền theo tư thế Thái Sơn áp đỉnh.

Ấu thú Lôi Long Hống bên cạnh, lập tức phát hiện ra nguy hiểm, trên thân thể nó tuôn ra từng đạo lôi mang màu trắng bạc, bắn nhanh về phía chim mập.

“Không có gì không có gì, về sau đây sẽ là tiểu đồng bọn của ngươi đấy.” Lục Huyền phất tay, ngăn chặn tất cả những tia lôi quang màu trắng bạc vừa bắn ra, rồi nói với ấu thú Lôi Long Hống. Đồng thời, hắn lại dùng một bàn tay khác chống lên cái bụng tròn vo của chim mập, nhẹ nhàng quẳng nó xuống đất.

Chim mập mở đôi mắt tròn xoe, tò mò nhìn con ấu thú còn chưa lớn bằng bàn chân của mình.

"Về sau, nó sẽ là một thành viên trong động phủ. Ngươi là con chim có kinh nghiệm dày dặn ở nơi này, tính tình lại tương đối hướng ngoại nên ta giao nó cho ngươi chăm sóc. Nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ tới hỏi tội một mình ngươi đấy." Lục Huyền nghiêm túc nói với chim mập.

Nếu muốn ấu thú Lôi Long Hống nhanh chóng dung nhập vào quần thể linh thú trong động phủ thì chim mập chính là điểm đột phá tốt nhất.

Phải biết rằng, nhóm linh thú trong động phủ của hắn đều có đặc điểm riêng của mình.

Đạp Vân Linh Miêu ngoài lạnh trong nóng, tính tình cực kỳ quái dị, bình thường đều không thấy bóng dáng nó đâu cả, chỉ khi nào hắn xuất hiện mới thi thoảng thấy nó ló đầu ra.

Hai con Song Đầu Cừu Dư gần như đều loanh quanh trong núi đá, xem như một loại trạch thú siêu cấp.

Dược Trĩ vốn là loại linh thú trong suốt, cả ngày đều trầm mê với đan độc không thể tự kiềm chế được.

Về phần Bách Độc Phệ Tâm Trùng, dù tính cách của nhóc con này khá tốt nhưng với thực lực của ấu thú Lôi Long Hống hiện giờ, nếu để hai đứa chúng nó chơi với nhau, chỉ sợ một chút bất cẩn của Bách Độc Phệ Tâm Trùng cũng khiến Lôi Long Hống trúng độc bỏ mạng, đến lúc đó hắn lại không biết phải ăn nói với Thanh Giác Lôi Hủy thế nào cho phải.

Còn đám Ly Hỏa Giao, Nham Giáp Quy vân vân… về cơ bản, mấy con này đều sống trong cái hồ nhỏ, Nham Giáp Quy cũng là một đứa đồng bọn cùng chơi đùa không tệ, nhưng môi trường sinh hoạt của hai bên khác xa nhau, rất ít giao thoa qua lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, chim mập vẫn là lựa chọn thích hợp nhất.

Chim mập nghe Lục Huyền nói vậy, đã vội vàng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng mổ lên thân thể nho nhỏ của ấu thú, ý bảo nó hãy leo lên đôi cánh của mình. Ấu thú nhìn Lục Huyền, thấy hắn không phản ứng mới ôm theo một chút do dự, rụt rè nhảy lên đôi cánh chim màu xanh nhạt rộng lớn kia.

Một cơn gió lớn thổi qua, chim mập phóng thẳng lên cao, mang theo ấu thú bay lượn trên bầu trời động phủ.

Chốc lát sau, ấu thú Lôi Long Hống hạ xuống mặt đất, tứ chi vẫn còn run lên khe khẽ nhưng trong mắt lại đầy vẻ hưng phấn. Hành động này của chim mập đã kéo gần khoảng cách giữa đôi bên.

Lục Huyền thấy thế cũng yên tâm hơn rồi, hắn dẫn ấu thú Lôi Long Hống vào trong viện rồi lấy ra rất nhiều loại linh nhưỡng từ trong túi trữ vật.

“Ngươi mới đến, không có gì khác để chiêu đãi, trước tiên cứ uống cho thỏa thích đi.”

Ấu thú cũng không khách khí, nó thỏa thuê tận hưởng linh nhưỡng, đợi cho đến khi men say thấm nhuần, Lục Huyền mới dụ dỗ nó thiết lập một đạo khế ước đơn giản với mình.

Tới đây, nó đã chính thức trở thành một thành viên của động phủ.

Chương 890: Quần Thể Linh Thực Ngũ Phẩm Suy Yếu!

Sau khi thu xếp cho ấu thú Lôi Long Hống xong, Lục Huyền vội vàng đi vào linh điền, lấy ra hạt linh chủng Phi Lôi Chi. Hắn tìm một mảnh linh điền có khí tức lôi linh khá nồng đậm, rắc số cát đá vụn màu trắng bạc lúc trước từng thu thập được từ dược viên Thượng cổ trong Lôi Hải lên trên, sau đó thi triển Địa Dẫn Thuật, vùi linh chủng Phi Lôi Chi vào trong linh nhưỡng.

"Không ngờ ta lại dễ dàng có được một loại linh thực lục phẩm như thế, không uổng công ta chăm chỉ dọn dẹp tạp chất Lôi Tử Tinh cho con Thanh Giác Lôi Hủy già nua kia." Lục Huyền nhìn hạt linh chủng cổ quái đang được chôn sâu bên trong linh nhưỡng, trong lòng vẫn thấy lâng lâng vui sướng.

Tâm niệm vừa động, những đám mây trên không trung bắt đầu di chuyển, từng sợi linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, vừa hay lại chạm vào vùng linh nhưỡng đang bao vây xung quanh linh chủng Phi Lôi Chi, lặng lẽ thấm nhuần, chậm rãi dung nhập vào trong.

Bồi dưỡng linh thực Phi Lôi Chi một lát, Lục Huyền đã nhớ kỹ đặc tính của linh thực, rồi không chút do dự, lập tức lấy ra chừng mười đạo lôi linh màu xanh thẫm từ trong túi trữ vật, dùng cấm chế đơn giản trói buộc nó lại rồi để cho Phi Lôi Chi thỏa thích hấp thu lôi linh.

Trong cảm nhận của linh thức, hư ảnh hình người bên trong linh chủng vừa khẽ giần giật dưới sự kích thích của lôi linh

xanh thẫm, thậm chí nó còn có dấu hiệu như muốn lao ra từ bên trong hạt giống.

"Xem ra ta vẫn đánh giá thấp sức hút của linh vật thuộc tính Lôi với Phi Lôi Chi rồi. Còn chưa mọc rễ nảy mầm mà đã không ngoan thế này." Lục Huyền khẽ lắc đầu, trong lòng đã quyết định, ngày sau kiểu gì cũng phải để ý tới loại Phi Lôi Chi lục phẩm này nhiều hơn, tránh để nó bị thứ gì đó bên trong Lôi Hỏa Tinh Động hấp dẫn rồi bắt cóc mà mình còn chẳng hề hay biết.

Sau khi gieo Phi Lôi Chi xuống, Lục Huyền tiếp tục đi xem xét các loại linh thực khác bên trong linh điền. Hai gốc linh thực tứ phẩm hắn mua từ Hải Lâu thương hội khi vừa tới Ly Dương cảnh đã tiến vào giai đoạn trưởng thành.

Bích Linh Chi mọc ra từng nhánh cây xanh biếc như phỉ thúy, với sinh cơ cường đại lượn lờ xung quanh. Khi ghé sát vào linh thực, chúng ta có thể cảm nhận được một luồng khí tức tươi mát tự nhiên, khiến người ta thoải mái dễ chịu tản ra từ trên thân thể nó.

Lôi Bạo Liên cũng đã sinh ra một đóa hoa sen màu trắng bạc rất lớn, từng tia lôi quang rất nhỏ bay xuống từ trên cánh hoa. Đứng từ xa nhìn lại, trông thứ này như một thác nước hình tròn nhỏ.

Trong cảm nhận của linh thức, khí tức bên trong đóa hoa sen màu trắng bạc kia cực kỳ bất ổn, dường như nó đang sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào, chỉ cần khẽ kích thích một chút là thứ này sẽ phát sinh lôi đình bạo động ngay.

Lục Huyền thoáng bồi dưỡng chúng nó một phen rồi đi tới khu vực của Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả. Hai loại linh thực tứ phẩm này đã tiến vào giai đoạn ngưng chủng, mỗi gốc linh thực đều sắp sửa ngưng kết ra từ ba đến năm hạt linh chủng tứ phẩm mới.

Lục Huyền có ý định muốn kích thích và cải tiến chúng thành một chủng loại mới, sau khi linh chủng được sinh ra, ngoại trừ một phần nhỏ dùng để gieo trồng tiếp thì chỗ còn lại, hắn đều sẽ mang đi làm thí nghiệm.

…

Hôm đó, khi hắn đang chăm chỉ bồi dưỡng linh thực trong linh điền thì bên ngoài động phủ lại truyền tới một giọng nói trong trẻo: "Lục đạo hữu có ở trong động phủ không, tại hạ là Trương Cửu Tông, làm việc cho Hải Lâu thương hội, trước đó từng có duyên gặp mặt đạo hữu một lần."

Lục Huyền nghe vậy, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt của một vị trung niên nho nhã, tu vi Kết Đan trung kỳ. Người này cũng được coi là cao tầng của Hải Lâu thương hội. Thân hình hắn lóe lên, nhanh chóng đi tới rìa động phủ, linh thức đảo qua một vòng, xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường gì mới dẫn gã trung niên kia vào trong động phủ.

"Trương đạo hữu quang lâm hàn xá, thật vẻ vang cho kẻ hèn này." Hắn cười nói với trung niên nho nhã kia.

"Lục đạo hữu khiêm tốn rồi, động phủ của đạo hữu đã giúp tại hạ được mở rộng tầm mắt, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhiều loại linh thực quý hiếm được trồng cùng một chỗ như vậy." Trương Cửu Tông chắp tay nói.

"Không biết Trương đạo hữu đến đây vì chuyện gì?" Lục Huyền bưng linh quả linh trà lên, sau đó tò mò hỏi.

"Tất nhiên là vì thương hội có việc cần Lục đạo hữu ra tay trợ giúp rồi." Trương Cửu Tông đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói.

"Mời Trương đạo hữu cứ nói, Lục mỗ nhất định sẽ dốc hết sức." Lục Huyền thấy gã nghiêm túc như vậy nên cũng ngồi nghiêm chỉnh lại, trầm giọng đáp.

“Chuyện là thế này, thế lực thương hội trải rộng qua nhiều giới vực, trong đó có không ít bí cảnh, phúc địa chuyên sản xuất các loại tài nguyên tu hành cho thương hội. Đoạn thời gian gần đây có một khu phúc địa chuyên gieo trồng không ít linh thực ngũ phẩm đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không biết đám linh thực bên trong đã bị cái gì kích thích mà mơ hồ có dấu hiệu suy yếu tử vong.”

“Quần thể linh thực ngũ phẩm suy yếu?” Lục Huyền kinh ngạc hỏi, tuy chúng không phải linh thực do hắn tự tay vun trồng, nhưng là một linh thực sư, chỉ cần nghe nói tới thảm trạng này thôi cũng có chút đau lòng.

“Không sai, linh thực sư thay mặt chúng ta bồi dưỡng số linh thực kia đã nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không tìm ra được vấn đề.”

“Lại nói, trong vòng hai năm Lục đạo hữu trở thành khách khanh của thương hội, hầu hết mọi chuyện đều xử lý chu đáo, thành quả chất chồng, thậm chí tạo nghệ trên phương diện linh thực của đạo hữu còn có thể xưng là lô hỏa thuần thanh, dày công tôi luyện, bởi vậy chúng ta mới muốn mời đạo hữu đi một chuyến này, hỗ trợ tìm ra vấn đề khiến linh thực bị lây nhiễm như hiện tại.” Trương Cửu Tông nghiêm mặt nói.

Đám cao tầng của thương hội đều giữ thái độ tán thành sau khi tận mắt chứng kiến quá trình xử lý công việc của Lục Huyền kể từ lúc hắn trở thành khách khanh tới hiện giờ. Tạo nghệ linh thực của Lục Huyền cũng nhận được sự tán thưởng sâu sắc của bọn họ, hắn đã giám định ra rất nhiều loại linh thực dị biến cùng với những loại linh thực tới từ dị vực, xác suất thành công vượt xa nhóm linh thực sư còn lại trong thương hội. Bởi vậy sau khi đông đảo linh thực ngũ phẩm trong phúc địa xảy ra vấn đề, cao tầng của thương hội đã nghĩ ngay đến Lục Huyền.

“Được, vậy làm phiền Trương đạo hữu dẫn ta đến khu phúc địa kia xem thử.” Lục Huyền thoáng trầm ngâm một lát rồi nói.

Thân là khách khanh của Hải Lâu thương hội, giúp đỡ thương hội giải quyết vấn đề về linh thực vốn là chức trách của hắn. Huống chi hắn còn có thể mượn nhờ cơ hội này để thể hiện ra trình độ tinh thâm của bản thân trên phương diện linh thực, từ đó dễ dàng nhận được sự tín nhiệm của thương hội, cũng như lấy được càng nhiều linh chủng cấp cao hơn.

Vất vả lắm mới ôm được một cái đùi to hơn Thiên Kiếm Tông không biết bao nhiêu lần này, Lục Huyền nhất định phải bào đủ mới thôi.

Sau khi đưa ra quyết định, Lục Huyền chuẩn bị sơ qua một hồi, lại dùng linh thức dặn dò Thảo Khôi Lỗi và một đám linh thú nhớ phải trông coi động phủ cho tốt rồi đi tới mở ra hai đại trận pháp và nhanh chóng rời đi cùng Trương Cửu Tông.

Chương 891: Vấn Đề Của Hổ Báo Thảo!

Trên bầu trời, hắc phong thổi quét, sấm sét vang dội, Lục Huyền đứng trên một chiếc bảo chu, thản nhiên nhìn cảnh tượng kỳ dị bên ngoài vòng bảo hộ linh khí.

"Lục đạo hữu tới đây ngồi đi, dùng thử linh trà Trương mỗ cất giữ nhiều năm xem sao, dù kém hơn linh nhưỡng của đạo hữu nhưng cũng có điểm đặc sắc riêng." Tu sĩ trung niên đang đứng cách đó không xa hô lên với Lục Huyền.

"Được." Lục Huyền vui vẻ đồng ý, lại nhẹ nhàng uống một ngụm trà nóng tỏa linh khí khắp bốn phía.

"Hương thơm thuần khiết nồng đậm, vị ngọt ngân nga kéo dài, thật không tệ." Hắn mỉm cười đánh giá.

"Xem hành động lúc trước của đạo hữu, có vẻ như Lục đạo hữu rất ít khi tiến vào không trung, có phải vậy không?" Trương Cửu Tông hỏi với vẻ nghi hoặc.

"Không sai, phần lớn thời gian ta đều ở trong động phủ, một lòng bồi dưỡng linh thực, thi thoảng ra ngoài cũng chỉ dạo chơi ở phụ cận, chưa từng tiến vào hư không lần nào." Lục Huyền thản nhiên đáp lời.

"Nhưng sau khi Kết Đan, số lần đi tới chư thiên giới vực du lịch sẽ không ít, gần như nhất định sẽ phải xuyên qua hư không. Ở sâu trong hư không tồn tại rất nhiều hung hiểm, loại thường thấy nhất trong đó chính là vết nứt không gian, còn có cương phong, dị lôi, cổ thú vân vân… tất cả những chuyện này

đều cần chuẩn bị trước.” Trung niên nho nhã trầm giọng giới thiệu những nguy hiểm có thể ẩn giấu trong hư không.

“Nhưng Lục đạo hữu không cần phải lo lắng về chuyến đi này. Bởi vì phúc địa của thương hội nằm cách đây không xa, trên đường cũng không có nhiều nguy hiểm, ngoài ra còn có chiếc bảo chu ngũ phẩm này bảo vệ, chắc chắn sự an toàn của đạo hữu sẽ được đảm bảo.” Lúc nói đến chiếc bảo chu dưới chân, vẻ mặt Trương Cửu Tông lại lộ ra vài phần đắc ý.

“Thật ngưỡng mộ Trương đạo hữu có nội tình thâm hậu thế này, không biết ta phải trồng bao nhiêu linh thực mới có được một chiếc bảo chu giống như vậy nữa.” Lục Huyền thành khẩn nói.

Hắn nói lời này cũng không sai, bởi cho tới giờ, hắn vẫn chưa từng mở ra được phần thưởng tương tự từ bên trong quầng sáng, nên còn không biết phải chờ đợi đến năm nào tháng nào mới có được một món bảo vật loại tốc độ cao cấp dành riêng cho mình.

Trương Cửu Tông lại hiểu lầm ý của hắn, vội vàng lên tiếng trấn an: “Lục đạo hữu không cần lo nghĩ nhiều quá, với tạo nghệ linh thực của ngươi, chỉ cần tích góp thêm một vài năm thì kiểu gì cũng có thể gom góp đủ để mua một món bảo vật tương tự như chiếc bảo chu này.”

Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng, trong đầu đang nghĩ cách làm sao để kiếm được một loại linh thực cao giai có thể chế tạo ra bảo chu đây.

Hơn một canh giờ sau, bảo chu đã đi tới phía trước một tòa cấm chế cỡ lớn. Cấm chế được hình thành từ tự nhiên, toát lên khí tức cường đại mà nguy hiểm, Lục Huyền âm thầm thúc giục Phá Vọng Đồng Thuật nhưng hoàn toàn không thể nhìn ra chỗ huyền ảo của cấm chế, trong lòng hắn thầm suy đoán rất có thể đây là cấm chế từ lục phẩm trở lên.

Trương Cửu Tông bay tới phía trước cấm chế cỡ lớn, lấy ra một miếng ngọc bài thương hội từ trong ngực áo, nhỏ vào đó một giọt tinh huyết, linh quang mặt ngoài cấm chế bắt đầu khởi động, một thông đạo chật hẹp xuất hiện. Tấm ngọc bài tỏa ánh hào quang bao bọc lấy hai người Lục Huyền, đưa bọn họ tiến vào một vùng không gian rộng lớn vô cùng.

"Nơi này chính là phúc địa của thương hội." Thứ đập vào mắt là một thế giới màu xám xịt, thỉnh thoảng lại có từng luồng hư ảnh hình thú lóe lên.

"Vì bên trong có tồn tại vô số linh phách của yêu thú, bởi vậy nơi này được gọi là phúc địa Hư Linh. Linh phách bên trong phúc địa khác hẳn linh phách của yêu thú bình thường, hình thái càng thêm ngưng thực, thực lực trung bình cũng mạnh hơn nhiều, thậm chí còn diễn sinh ra linh trí không thấp. Thương hội đã thăm dò phúc địa nhiều năm nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân sản sinh những loại linh phách cổ quái này." Trương Cửu Tông lấy ra một thanh phi kiếm, chậm rãi phi hành ở tầng trời thấp.

"Những loại linh phách yêu thú kia có mặt ở khắp nơi, một khi đụng độ chính diện với chúng, sẽ rất dễ bị quần công, tuy giải quyết chúng cũng không khó nhưng sẽ lãng phí thời gian, bởi vậy cứ tránh chúng đi là hơn."

Lục Huyền gật đầu, cũng điều khiển Phong Lôi Kiếm, theo sát phía sau Trương Cửu Tông.

"Bởi vì phúc địa đặc biệt, nên dần dần cũng sinh ra một số linh thực cổ quái, loại linh thực xảy ra vấn đề chính là một trong số đó."

Hai người nhẹ nhàng hạ xuống một khu sơn cốc rộng lớn. Sơn cốc này được bao phủ bởi một mảnh sương mù màu xám dày đặc, ở chỗ sâu bên trong còn thỉnh thoảng truyền đến từng chuỗi thét gào.

Trương Cửu Tông mở trận pháp bên ngoài sơn cốc, dẫn Lục Huyền tiến vào bên trong. Sau khi đi đến một mảnh linh điền có linh khí tinh khiết nồng đậm, Lục Huyền để ý thấy bên trong linh điền đang gieo trồng không ít linh thực.

Ở chính giữa có mấy chục gốc linh thực cao lớn cực kỳ bắt mắt. Loại linh thực này được quấn quanh bởi rất nhiều bụi cỏ màu xám to bằng ngón tay, kết cấu rắn chắc, hình thái quái dị, thoạt nhìn còn tưởng chúng nó là hổ đói vồ mồi, tỏa ra khí thế hung hãn uy mãnh.

Dù không kiểm tra tỉ mỉ nhưng Lục Huyền vẫn nhận ra trạng thái của linh thực trước mắt không quá tốt. Bởi trên thân thể màu xám của nó đã xuất hiện từng đốm đen, những đốm đen nọ còn tràn ra từng sợi khí đen rất nhỏ, thoáng ngửi sẽ cảm nhận được mùi hôi thối từ bên trong khí đen.

"Linh thực này tên là Hổ Báo Thảo, phẩm giai ngũ phẩm, trong quá trình trưởng thành cần hút linh phách của hổ báo, sau khi trưởng thành có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược luyện thể cao cấp hoặc là trực tiếp phục dụng để tôi thể. Thương hội đã mất rất nhiều công sức mới kiếm được số lượng linh thực này, nếu tất cả đều chết sẽ tạo thành tổn thất không nhỏ." Trương Cửu Tông nhìn qua nhóm Hổ Báo Thảo thoáng hiện vẻ tan hoang phía trước, trong giọng nói không nén được lo lắng.

Nét mặt Lục Huyền cũng không khác gì, ở đây có nhiều linh thực ngũ phẩm như vậy, chỉ sợ số lượng linh thực trong động phủ của hắn cũng không nhiều hơn được, nếu cứ để chúng chết đi như thế thì thật là đáng tiếc.

"Lục đạo hữu, số linh thực này đành phải nhờ ngươi thôi, với tạo nghệ linh thực của ngươi, ta tin rằng ngươi có thể tìm ra điểm mấu chốt để cứu số Hổ Báo Thảo này."

“Trương đạo hữu đã đánh giá Lục mỗ cao quá rồi, ta chỉ có thể nói rằng mình sẽ cố gắng hết sức đi thử nghiệm, nhưng thực sự không dám chắc chắn sẽ tìm ra được căn nguyên.” Lục Huyền bình tĩnh đáp.

Hắn có năng lực đặc biệt nên có thể xem xét trạng thái của linh thực bất cứ lúc nào mình muốn, chỉ cần hoàn thành quá trình gieo trồng Hổ Báo Thảo là hắn sẽ biết rõ vấn đề ngay, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không giữ kín nó, không tùy tiện bộc lộ ra loại năng lực này.

Một là năng lực của hắn đã đạt đến trình độ kinh thế hãi tục, người bình thường không thể tưởng tượng nổi, nếu khiến người khác hoài nghi sẽ không có lợi cho hắn.

Hai là nếu giải quyết vấn đề quá thuận lợi sẽ không thể hiện được giá trị của mình.

Lục Huyền đi tới phía trước một gốc linh thực hình hổ, trực tiếp ngồi xổm xuống, dùng linh thức xem xét những đốm đen trên bề mặt gốc cây.

Chương 892: Thụ Quái Lục Phẩm!

Không ngoài dự đoán, dù hắn đã đắm chìm trong vô số loại điển tịch linh thực nhiều năm, cũng bồi dưỡng ra vô vàn linh thực, nhưng vẫn không thể nhận ra lai lịch của thứ đốm đen này.

Hắn không vội vàng sử dụng năng lực đặc biệt kia mà chỉ cau mày, khi thì cẩn thận quan sát những đốm đen với trình độ nông sâu khác nhau trên linh thực, khi thì ngồi xổm bên cạnh linh thực, đắm chìm trong dòng suy nghĩ riêng.

"Lục đạo hữu có phát hiện gì không?" Trương Cửu Tông đang đứng bên cạnh thực sự không kìm được nữa, đành phải lên tiếng hỏi thăm.

"Đã có một chút manh mối, dường như ta từng trông thấy tình huống tương tự trong một bản điển tịch quý hiếm nào đó rồi, nhưng còn phải kiểm tra thêm đã, xem có đúng là cùng một loại bệnh trạng hay không." Lục Huyền đứng dậy, chậm rãi nói.

"Có một chút manh mối là tốt rồi, còn phải làm phiền Lục đạo hữu cố gắng giải quyết vấn đề của linh thực Hổ Báo Thảo thật nhanh, có gì cần tại hạ hỗ trợ xin cứ phân phó." Vừa nghe Lục Huyền nói đã tìm được một chút manh mối, thái độ của Trương Cửu Tông đã thấp hơn vài phần.

Lục Huyền khẽ gật đầu, lại tiếp tục đi xem xét các gốc Hổ Báo Thảo khác.

Đúng lúc này, từ bên ngoài linh điền chợt truyền đến một luồng dao động linh khí, một tu sĩ gầy gò khí chất sắc bén dẫn theo một tu sĩ cổ quái tới trước mặt hai người Lục Huyền.

"Trương đạo hữu, không ngờ ngươi đã tới phúc địa rồi. Vị này là khách khanh linh thực sư Lục Huyền do ngươi cố ý mời tới sao?" Tu sĩ gầy gò có tu vi tương đương với Trương Cửu Tông, cũng là Kết Đan trung kỳ, linh thức của gã đảo qua Lục Huyền, trong thanh âm có mang theo vài phần lãnh ý.

"Không sai, Lục đạo hữu đã xem qua Hổ Báo Thảo một lúc, cũng nắm được chút manh mối rồi." Trương Cửu Tông lập tức nói.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, có Mộc tiền bối ở đây rồi, vấn đề của Hổ Báo Thảo sẽ được giải quyết dễ dàng thôi." Tu sĩ gầy gò nói nhanh, giọng điệu không nén nổi ý tứ khinh thường Lục Huyền

"Có phải Mộc tiền bối của Mộc Huyền giới không?" Trương Cửu Tông không khỏi bất ngờ hỏi lại.

"Đúng vậy, số Hổ Báo Thảo này có ý nghĩa rất quan trọng, bởi vậy ta đã cố ý tới Mộc Huyền giới một chuyến, mời Mộc tiền bối tới đây." Tu sĩ gầy gò đắc ý đáp.

Lục Huyền đi tới trước mặt mấy người bọn họ, chắp tay thi lễ hỏi: "Trương đạo hữu, hai vị này là?"

"Người nói chuyện tên là Hàn Tung, một trong những tồn tại cao tầng của thương hội, hầu như bình thường đối phương đều ở lại giới vực khác, rất khó gặp được một lần, tu vi tương đương với ta. Vị ẩn tàng thân hình kia chính là Mộc tiền bối vừa được hắn nhắc tới, thụ tinh thủ hộ của đại gia tộc Mộc gia trong thương hội, đã ở lại bên trong Mộc gia kia được mấy nghìn năm, thực lực cường đại, là tinh quái lục phẩm. Tương truyền Mộc tiền bối có thiên phú hệ Mộc tuyệt thế, có thể

thông hiểu thảo mộc chi linh, có thể khống chế đại đa số linh thực."

"Thiên phú của Mộc tiền bối đương nhiên là ưu tiên hàng đầu để giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo, nhưng bình thường nó rất ít khi ra ngoài, hầu như chỉ ở trong Mộc Huyền giới, không ngờ Hàn Tung lại mời được nó tới đây."

"Nhưng Lục đạo hữu không cần phải lo lắng, cứ kiểm tra Hổ Báo Thảo như bình thường là được, đã có ta ở đây, công lao của ngươi thì vẫn là của ngươi." Trương Cửu Tông truyền âm nói với Lục Huyền, còn cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng, để Lục Huyền yên tâm thi triển bản lĩnh, giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo.

Lục Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu. Đúng vào lúc này, bên tai hắn lại vang lên giọng nói bén nhọn của Hàn Tung: "Lục đạo hữu có nhận ra vấn đề gì không? Nếu không có gì tiến triển thì hãy giao cho Mộc tiền bối đi!"

Lục Huyền nghe vậy trong lòng cũng có phần khó chịu, đang muốn phản bác thì vị tu sĩ cổ quái vẫn ẩn mình trong tấm áo bào đen rộng thùng thình kia đã hiển lộ hình dáng, thoải mái khoát tay áo nói: "Không sao, cứ để vị Lục đạo hữu này và ta cùng nhau kiểm tra Hổ Báo Thảo đi."

Âm thanh thong thả mà thô ráp, giống như có miếng gỗ đang ma sát phát ra âm thanh trong cổ họng.

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn lên, ẩn sâu trong mắt không giấu được vài phần dị sắc. Không ngờ kẻ được gọi là Mộc tiền bối này lại là một con thụ quái. Chỉ thấy vị trí thân thể của đối phương hiển lộ ra màu xanh đen, da thịt như lớp vỏ cây nghìn năm với từng vết nứt khô héo, hình thái mỗi nhánh cây không đồng nhất, những mầm cây nhỏ với màu sắc khác nhau mọc ra từ giữa những khe hở của thân thể, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi đã trải qua đầy đủ quá trình từ mọc rễ nảy mầm đến già

yếu tử vong, sinh sinh tử tử, mang cho người ta cảm giác rất khác thường.

"Các hạ chính là khách khanh Lục Huyền phải không? Ta từng nghe Mộc tiểu tử nhắc tới ngươi, rốt cuộc hôm nay cũng có duyên gặp mặt." Thụ quái nhìn về phía Lục Huyền, ngũ quan mơ hồ để lộ ra vẻ mặt hiền lành.

"Mộc tiểu tử?" Lục Huyền thoáng giật mình, trong đầu lập tức hiện lên bóng dáng của Mộc đạo nhân tính tình cổ quái trong thương hội.

Lúc trước, hắn từng nghe nói lão này đến từ một trong mấy đại gia tộc đứng sau thương hội, nhưng không ngờ địa vị của đối phương còn cao hơn so với những gì hắn từng tưởng tượng, không ngờ lại có mối quan hệ sâu xa như thế với thụ quái lục phẩm trước mắt.

"Lục Huyền bái kiến Mộc tiền bối." Hắn kính cẩn thi lễ, dù tu vi của con tinh quái trước mắt này cũng chỉ cao hơn hắn một bậc nhưng không biết đối phương đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi, bối phận trong thương hội cực cao, gọi một tiếng tiền bối cũng không quá đáng.

"Lục đạo hữu đừng khách khí như thế, chúng ta hãy cùng giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo này trước đã." Thụ quái hòa nhã nói, sau đó sải bước đi tới trước mặt mấy gốc Hổ Báo Thảo kia.

Chỉ thấy trên thân thể nó hiện lên những điểm màu xanh biếc, lục ý tản mát ra sinh cơ cường đại nồng đậm tự nhiên dung nhập vào các đốm đen trên Hổ Báo Thảo như những tinh linh nhỏ bé. Cây Hổ Báo Thảo tuôn ra linh khí thảo mộc cường đại, hơi nghiêng về phía thụ quái thần bí, tựa như đang hô ứng lẫn nhau.

Một lát sau, lục ý như những ánh sao màu xanh đã tuôn ra từ bộ phận nhiễm đốm đen của Hổ Báo Thảo, nhưng so với ban đầu, lục ý hiện giờ đã phát sinh những biến hóa cực lớn, có thể mơ hồ trông thấy hắc khí như có như không một mực quấn chặt xung quanh.

Bốn người ở đây dựa vào linh thức cường đại mới có thể mơ hồ nhận ra sự tồn tại của hắc khí.

"Thế nào rồi Mộc tiền bối? Có thể tìm ra điểm mấu chốt để giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo hay không?" Hàn Tung vừa thấy thụ quái mở mắt, đã vội vàng hỏi ngay lập tức. Gã phải trả cái giá rất lớn mới mời được tinh quái lục phẩm từ giới vực khác tới đây, nếu không thể giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo thì tổn thất sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

"Hẳn là một loại tồn tại kỳ dị nào đó đã xâm nhập vào thân thể mới khiến Hổ Báo Thảo phát sinh hình thái bệnh biến đặc biệt này. Loại tồn tại kia gần như vô hình vô sắc, không phải dị trùng hay khí tức tà ma thường gặp…" Thụ quái thần bí lộ vẻ suy tư.

Chương 893: Đạm Phách Dị Khuẩn!

"Vậy Mộc tiền bối có biết rõ thông tin chi tiết về thứ đã xâm nhập vào Hổ Báo Thảo hay không?" Thấy vẻ mặt thụ quái như vậy, trong lòng tu sĩ gầy gò không khỏi sinh ra cảm giác bất ổn, gã vội vàng cắn răng hỏi lại thụ quái.

"Tạm thời không có manh mối gì cả, hẳn là một dạng vật chất cực kỳ hiếm thấy, cũng không có cách nào biết được nhiều tin tức hơn từ chỗ Hổ Báo Thảo, phương pháp giải quyết cụ thể còn cần thử nghiệm thêm." Quả nhiên, thụ quái màu xanh đen đã lắc đầu nói.

"Ít nhất là so với lúc trước hoàn toàn không hay biết gì, thì hiện tại, có thể phát hiện ra những điều này đã thực sự không dễ dàng rồi. Dựa vào suy đoán ấy, chúng ta hoàn toàn có thể loại trừ vài đáp án sai, cũng coi như có một phương hướng để cố gắng đi tiếp rồi." Trong lúc Hàn Tung đang cực kỳ thất vọng, Trương Cửu Tông lại lên tiếng nói.

Thụ quái được gửi gắm biết bao kỳ vọng cũng không thể tìm ra vấn đề của Hổ Báo Thảo, điều này đã khiến gã không còn bao nhiêu lòng tin vào người có thiên phú linh thực càng thấp hơn đối phương như Lục Huyền rồi.

"Nhưng đến thì cũng đã đến rồi, dù sao cũng phải thử một chút chứ?" Trong lòng gã nghĩ vậy, sau đó nhìn về phía Lục Huyền, nhẹ giọng nói: "Lục đạo hữu, ngươi có muốn thử xem lại số Hổ Báo Thảo này không?"

“Được.” Lục Huyền nhẹ giọng đáp, sau đó tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt một gốc Hổ Báo Thảo có không ít đốm đen, cẩn thận quan sát mỗi một điểm nhỏ trên linh thực.

Tu sĩ gầy gò đứng bên cạnh thấy hắn nghiêm túc như vậy, lại không nhịn được nhỏ giọng nói thầm: “Mộc tiền bối cũng không thể phát hiện ra điểm mấu chốt dẫn đến linh thực bệnh biến thì một linh thực sư tán tu vừa lên tới Kết Đan có mấy năm như ngươi làm được cái gì?”

“Đổi một góc độ khác để ngẫm lại, Lục đạo hữu có thể trở thành khách khanh của thương hội trước khi có tu vi Kết Đan sơ kỳ, còn do bảo lâu chi linh tự mình chỉ định, vậy thì nhất định là tạo nghệ trên linh thực nhất đạo của hắn đã tinh thâm đến cực hạn rồi.” Thụ quái ồm ồm nói.

Trương Cửu Tông đang đứng bên cạnh nghe vậy cũng khẽ gật đầu, trong giọng nói có mấy phần tin tưởng: “Thời điểm Lục đạo hữu vừa xem qua Hổ Báo Thảo, trong đầu đã có được một chút manh mối, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, rất có thể hắn sẽ tìm ra vấn đề.”

“Si tâm vọng tưởng.” Hàn Tung lắc lắc đầu, ánh mắt tùy ý đảo qua khu vực xung quanh.

Một lát sau, Lục Huyền cảm thấy thời cơ đã chín muồi bèn thi triển Địa Dẫn Thuật mình đã cực kỳ thuần thục, nhổ tận gốc Hổ Báo Thảo lên.

“Sao Lục đạo hữu lại nhổ linh thực ra thế?” Trương Cửu Tông nghi hoặc hỏi.

“Rất nhiều loại linh thực khi xuất hiện dị biến, thường sẽ bắt đầu từ phần rễ cây đang cắm sâu vào trong linh nhưỡng, để phòng ngừa có gì sơ sót nên ta cần kiểm tra rễ linh thực thật kỹ càng.” Lục Huyền thuận miệng bịa ra một lý do để ứng phó.

Hắn giả vờ giả vịt quan sát một hồi rồi lại một lần nữa trồng gốc Hổ Báo Thảo ấy vào trong linh nhưỡng.

"Linh thực vốn đã tới giai đoạn suy vong, ngươi làm vậy sẽ đẩy nhanh tiến trình này, khiến nó tử vong càng nhanh hơn đấy." Tu sĩ gầy gò trông thấy hành động này của Lục Huyền thì lạnh lùng nói.

Lục Huyền không để ý tới sự khinh thường trong giọng điệu của gã, hắn đứng lên, ngưng tụ tâm thần trên gốc linh thực có hình thái như hổ báo trước mắt. Ngay sau đó, tin tức chi tiết về Hổ Báo Thảo đã xuất hiện trong đầu hắn.

【Hổ Báo Thảo, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình trưởng thành cần hấp thu tinh hoa linh phách của yêu thú, sau khi trưởng thành có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế đan dược luyện thể cao giai, cũng có thể trực tiếp phục dụng để tôi luyện thân thể.】

【Bị Đạm Phách Dị Khuẩn ký sinh, sinh cơ đang dần mất đi.】

【Đạm Phách Dị Khuẩn là một loại sợi nấm quỷ dị, bị khắc chế bởi linh lực chí cương chí dương như lôi, hỏa, ngẫu nhiên sinh ra trong khu vực có chôn giấu lượng lớn hài cốt yêu thú, cực kỳ hiếm thấy, vô hình vô sắc, rất dễ bị linh phách của yêu thú hấp dẫn.】

【Dị khuẩn ký sinh bên trong Hổ Báo Thảo, chờ tới khi linh thực tiêu hóa linh phách của yêu thú xong, Đạm Phách Dị Khuẩn sẽ âm thầm cướp đoạt sinh cơ của thảo mộc ẩn chứa sức mạnh linh phách, bộ phận linh thực mất đi sinh cơ sẽ hình thành từng đốm đen, mãi cho đến khi hoàn toàn tử vong mới thôi.】

"Đạm Phách Dị Khuẩn… không ngờ lại có dạng sợi nấm cổ quái thế này, xem miêu tả thì chỉ có phương thức chúng

dùng để xâm nhập vào linh thực khá là kỳ lạ quỷ dị chứ thực lực của dị khuẩn cũng không mạnh. Chỉ không biết nó tự nhiên xuất hiện trong phúc địa hay là do kẻ khác mang vào." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

"Lục đạo hữu có phát hiện gì không?" Trương Cửu Tông thấy dáng vẻ hắn như vậy, lập tức lên tiếng hỏi với giọng điệu không giấu được lo lắng.

Mấy chục gốc Hổ Báo Thảo này có giá trị rất lớn, nếu toàn bộ chết sạch thì thật sự là quá mức đáng tiếc.

Quan trọng hơn, nếu không tìm được điểm mấu chốt khiến linh thực phát sinh bệnh biến thì cũng đồng nghĩa với việc giá trị của khu phúc địa có thể gieo trồng lượng lớn linh thực ngũ phẩm này sẽ giảm mạnh, về sau thương hội cũng không dám trồng Hổ Báo Thảo tại đây nữa.

"Ta đã phát hiện ra một chút manh mối, dường như từng trông thấy ví dụ tương tự trong một cuốn điển tịch không trọn vẹn nào đó, chỉ là không dám cam đoan thôi." Lục Huyền bình tĩnh nói.

"Ồ? Lục đạo hữu đã tìm ra tồn tại kỳ dị xâm nhập vào Hổ Báo Thảo rồi ư?" Thụ quái bên cạnh kinh ngạc hỏi lại. Nó đã sống tới mấy nghìn năm, lại có thiên phú thông hiểu linh tính tuyệt hảo, nhưng vẫn không tìm ra căn nguyên khiến Hổ Báo Thảo dị biến, bởi vậy mới quá đỗi kinh ngạc về chuyện Lục Huyền có thể giải quyết được vấn đề khó khăn này.

"Nếu suy đoán của ta không sai thì thứ đang làm hại Hổ Báo Thảo là một loại sợi nấm quỷ dị hiếm thấy, tên là Đạm Phách Dị Khuẩn, vì Hổ Báo Thảo hút linh phách nên chúng nó mới ký sinh trong cơ thể loại linh thực này."

"Vậy phải làm thế nào mới giải quyết được Đạm Phách Dị Khuẩn này?" Trương Cửu Tông nghe vậy, trong lòng đã có

mấy phần tin tưởng lời Lục Huyền nói rồi.

"Loại sợi nấm này chỉ sợ lực lượng lôi hỏa. Dưới điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương đến linh thực, chúng ta có thể thi triển thuật pháp lôi hỏa để ép nó ra." Lục Huyền trầm giọng đáp.

"Bởi vậy cần phải nắm giữ thuật pháp lôi hỏa tương đối thuần thục, đồng thời phẩm giai không thể quá thấp, nếu không sẽ không tạo được hiệu quả uy hiếp với sợi nấm. Ngoài ra còn có một chút lưu ý, những đốm đen trên linh thực là bộ phận đã hoại tử, không thể khôi phục bình thường được nữa, nhất định phải cắt bỏ."

"Làm như vậy dù sẽ tổn hại đến phẩm chất của linh thực sau khi trưởng thành, nhưng cũng có thể cứu vãn được phần lớn tổn thất."

"Được, đa tạ Lục đạo hữu đã nhắc nhở." Trương Cửu Tông nghiêm mặt đáp. Sau đó, gã lập tức đi tới phía trước một gốc Hổ Báo Thảo, do dự một lát rồi lại đưa mắt nhìn về phía Lục Huyền, hỏi thêm: "Lục đạo hữu, ta và Hàn đạo hữu vốn không giỏi về thuật pháp cũng như thần thông lôi hỏa, vài loại thuật pháp đang nắm giữ đều là thứ từng tập luyện khi còn ở cảnh giới Trúc Cơ. Ngoài ra chúng ta cũng không hiểu rõ về linh thực, không biết đạo hữu có thể thay chúng ta ép Đạm Phách Dị Khuẩn này ra hay không?"

Chương 894: Không Thể Từ Chối!

“Bình thường tâm tư của tại hạ đều đặt hết vào linh thực…”

“Lục đạo hữu, nếu ngươi có thể giải quyết những sợi nấm quỷ dị kia, ta sẽ làm chủ đưa một số loại linh thực ngũ phẩm trong thương hội tới ủy thác cho ngươi bồi dưỡng, thù lao cũng sẽ nâng cao hơn nhiều. Mặt khác, Lục đạo hữu cũng sẽ được đưa vào phạm vi lựa chọn để chăm sóc những khu bí cảnh thương hội đang nắm giữ.” Trương Cửu Tông trực tiếp cắt lời Lục Huyền.

“Ta cũng ngẫu nhiên luyện tập được một môn công pháp ngự hỏa, vậy cứ để ta thử xem sao.” Lục Huyền lập tức thay đổi giọng điệu một cách cực kỳ tự nhiên.

Ban đầu, hắn chỉ định thể hiện thiên phú của bản thân về mặt linh thực mà thôi, nhưng sau khi nghe Trương Cửu Tông nói, gã có thể quyết định quyền ủy thác không ít linh thực ngũ phẩm cho mình là hắn lập tức thay đổi ý định ngay. Hiện giờ, hắn đang cân nhắc tới chuyện sử dụng Thuần Dương Chân Hỏa bản thân nắm giữ nhờ quá trình quan tưởng 《 Thuần Dương Chân Hỏa Lục 》để giải quyết Đạm Phách Dị Khuẩn.

Được rồi, vốn dĩ hắn định từ chối, nhưng những gì Trương Cửu Tông có thể thưởng cho lại quá nhiều, khiến hắn không thể từ chối nổi.

“Ta có nhiều bảo vật và thuật pháp ngũ phẩm lục phẩm như vậy, để lộ ra một ít vẫn cũng không thành vấn đề.” Hắn cẩn

thận suy tính sau đó đi tới phía trước Hổ Báo Thảo, từ từ quan tưởng ra một con Xích Túc Kim Ô ở chỗ sâu bên trong thức hải. Chỉ thấy toàn thân con Kim Ô bùng lên một luồng hỏa diễm màu bạch kim mờ nhạt, khiến cho cả vùng thức hải tràn ngập khí tức nóng rực.

Tâm niệm của hắn vừa động, một sợi hỏa diễm màu bạch kim đã tràn ra từ đầu ngón tay, lẳng lặng thiêu đốt.

Có được《Thuần Dương Chân Hỏa Lục》đã nhiều năm, từ đó tới nay Lục Huyền vẫn kiên trì tu hành, lại cộng thêm quãng thời gian trước hắn từng sử dụng món bảo vật quý hiếm như lá của Thanh Tịnh Lưu Ly Trà khiến cho ngộ tính tăng lên rất nhiều, nên tới hiện giờ, hắn đã có thể dễ dàng khống chế Thuần Dương Chân Hỏa rồi.

"Đây là… Thuần Dương Chân Hỏa?" Mộc tinh thụ quái nghi hoặc hỏi.

"Không sai, khổ tu nhiều năm, đây cũng coi như một loại thủ đoạn bảo mệnh của Lục mỗ." Lục Huyền thành thật đáp, chẳng qua hắn không nói thẳng rằng thủ đoạn bảo mệnh của mình hơi nhiều mà thôi.

Thuần Dương Chân Hỏa vốn là ngọn lửa chí dương chí cương, có tác dụng khắc chế trời sinh với âm quỷ tà ma, vừa hay thích hợp để đối phó với đám Đạm Phách Dị Khuẩn hành tung quỷ dị kia.

Hắn khống chế luồng Thuần Dương Chân Hỏa kia tới trước một gốc Hổ Báo Thảo. Hỏa diễm màu bạch kim chia thành từng sợi tơ lửa nhỏ như sợi tóc, hình thành một tấm lưới lửa chằng chịt, vây quanh Hổ Báo Thảo, sau đó từ từ lại gần.

Trong ba tu sĩ Kết Đan và một vị mộc tinh đang có mặt ở đây, Lục Huyền đúng là người thích hợp nhất để dọn dẹp Đạm Phách Dị Khuẩn.

Đầu tiên, hắn nắm giữ Thuần Dương Chân Hỏa, một loại dị hỏa chí dương, khắc chế trời sinh của loại sợi nấm quỷ dị kia. Ngoài ra hắn có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của linh thực, vừa hay thích hợp để ép sợi nấm kia chui ra.

Lôi hỏa linh lực bá đạo cương mãnh tuy có thể khắc chế được Đạm Phách Dị Khuẩn nhưng cũng rất dễ tạo thành tổn hại nghiêm trọng với linh thực. Mà nếu quá nhẹ tay thì lại không đủ uy hiếp với Đạm Phách Dị Khuẩn.

Trong khi Lục Huyền có thể tinh chuẩn khống chế trạng thái của linh thực, nên dưới điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương tới linh thực, hắn hoàn toàn có thể phát huy tác dụng của Thuần Dương Chân Hỏa đến mức tận cùng.

Dưới quá trình lưới lửa bạch kim không ngừng khống chế xuống, một lát sau nét mặt mọi người đều biến đổi. Bởi vì trong cảm giác linh thức của bọn họ, từng sợi tơ trong suốt vừa chậm rãi chảy ra từ bên trong Hổ Báo Thảo, xuyên qua những lỗ nhỏ chằng chịt của tấm lưới lửa, rồi không ngừng nhúc nhích ngay giữa không trung.

Lục Huyền thấy thế, linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, lại có từng sợi hỏa diễm bạch kim bay ra, nhẹ nhàng xoay một cái vòng quanh những sợi tơ trong suốt kia. Sợi tơ trong suốt bị hỏa diễm lặng lẽ đốt lên, bắt đầu lan tràn với tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng chốc chúng đã bị đốt thành hư vô, hóa thành một đống bột mịn trong suốt nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Lục Huyền lại làm theo cách cũ, cẩn thận ép cho đám dị khuẩn đang kí sinh trong mấy chục gốc Hổ Báo Thảo trước mặt phải chui ra bên ngoài, sau đó mới yên tâm xử lý chúng nó.

“Được rồi, Đạm Phách Dị Khuẩn trong Hổ Báo Thảo đã được dọn dẹp sạch sẽ.” Sau khi cắt bỏ hết những phần có đốm

đen trên linh thực, Lục Huyền đi tới trước mặt mấy người Trương Cửu Tông, thản nhiên nói.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng thi triển Linh Vũ Thuật, lại dẫn mấy luồng linh phách yêu thú hình hổ từ xung quanh tới tẩm bổ cho đám Hổ Báo Thảo vừa mới khỏi bệnh. Dị khuẩn ký sinh trong cơ thể Hổ Báo Thảo đã được giải quyết triệt để, linh thực lại một lần nữa toả sáng sinh cơ, tuy rằng hình thái không được trọn vẹn như cũ nhưng so với trước đó, đã có thêm vài phần sức sống rõ ràng rồi.

"Tạo nghệ linh thực của Lục đạo hữu thật kinh người." Trương Cửu Tông không nhịn được khẽ cảm khái nói.

Gã từng được nghe về Lục Huyền, cũng biết hắn có chút thiên phú trên linh thực nhất đạo, bởi vậy sau khi hết cách cứu chữa Hổ Báo Thảo gã mới nghĩ đến chuyện tới nhờ Lục Huyền giúp đỡ. Nhưng thật không ngờ, bản thân vẫn đánh giá thấp đối phương. Lục Huyền này lại có thể dễ dàng tìm ra và giải quyết được Đạm Phách Dị Khuẩn – loại sợi nấm mà bọn họ chưa từng nghe nói đến.

Chỉ dựa vào hành động lần này thôi, cũng có thể khẳng định là đối phương đang nắm giữ thiên phú cực kỳ khủng bố về mặt linh thực rồi!

"Lục đạo hữu, vừa rồi là ta vô lễ, vì quá lo lắng cho số Hổ Báo Thảo này nên nói năng có phần đường đột, xin đạo hữu thứ lỗi." Vị tu sĩ gầy gó kia cũng bị năng lực của Lục Huyền thuyết phục mới đi tới nhận lỗi.

Nói thật, lúc vừa mới tiến vào phúc địa, đã trông thấy Trương Cửu Tông dẫn người tới kiểm tra linh thực Hổ Báo Thảo là trong lòng gã có chút không vui rồi. Vì bản thân phải đi mời tinh quái của Mộc gia tận ngoại vực nên mới chậm trễ. Thêm nữa, để mời được đối phương đi đến nơi này, tu sĩ gầy gò ấy đã phải trả một cái giá không nhỏ, nếu Lục Huyền có thể

giải quyết được vấn đề này thì tổn thất của gã sẽ càng lớn hơn, bởi vậy từ khi bước đến linh điền phúc địa, tâm trạng gã mới trở nên nôn nóng tới vậy.

Hơn nữa, gã cũng biết Lục Huyền vừa tấn thăng chưa được mấy năm, lại có xuất thân tán tu, dù là linh thực sư nhưng chỉ e tạo nghệ trên phương diện linh thực của hắn cũng có hạn, bởi vậy trong lòng mới có vài phần khinh thường Lục Huyền.

Không ngờ vấn đề khó khăn đã quấy nhiễu thương hội một đoạn thời gian dài, ngay cả Mộc tiền bối của Mộc gia cũng không thể giải quyết, lại được Lục Huyền xử lý một cách đơn giản như vậy.

Dù trong lòng có chút tiếc nuối nhưng cũng không còn cách nào khác ngoài chấp nhận sự thật trước mắt, bởi vậy gã mới đi đến thành khẩn nhận lỗi, cũng thuận tiện muốn làm quen với Lục Huyền luôn.

Linh thực sư trước mắt này dù có tu vi thấp hơn gã một cảnh giới, nhưng dựa vào bản lĩnh linh thực khủng bố như vậy, khẳng định là ngày sau đối phương sẽ có tiền đồ không thể hạn lượng được trong thương hội.

Chương 895: Lời Hứa Hẹn!

"Không sao, Hàn đạo hữu không cần phải nghĩ nhiều, chúng ta đều có chung một mục đích là giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo thôi. Hơn nữa, qua chuyến hành trình lần này, Lục mỗ còn may mắn được kết bạn với Mộc tiền bối nữa." Lục Huyền khéo léo hóa giải biểu cảm mất tự nhiên của Hàn Tung, cũng không hề để tâm tới chuyện xung đột ngôn ngữ trước đó. Chỉ cần không gây ảnh hưởng đến tính mạng hay lợi ích quan trọng của bản thân thì Lục Huyền đều không quan tâm, hắn luôn có thể mỉm cười cho qua.

Hơn nữa, nếu Hàn Tung đã chủ động đưa sẵn bậc thang thì hắn cũng thuận thế mà bước xuống, coi như là kết thiện duyên.

"Đúng rồi, Trương đạo hữu, Hàn đạo hữu, và cả Mộc tiền bối nữa, có một việc Lục mỗ nhất định phải nhắc nhở mọi người một câu." Trao đổi đến đây, đột nhiên hắn nghiêm mặt, trầm giọng nói.

"Mời Lục đạo hữu cứ nói." Thấy vẻ mặt của Lục Huyền như vậy, niềm vui sướng trong lòng Trương Cửu Tông lập tức tan đi nhiều, gã vội vàng nói với Lục Huyền.

"Đạm Phách Dị Khuẩn này cực kỳ hiếm thấy, theo tin tức ta biết được thì một nơi như phúc địa Hư Linh này dù có thể sinh ra dị khuẩn, nhưng cũng không thể loại trừ những nhân tố khác. Thậm chí với quy mô như ban nãy thì khả năng dị khuẩn hình thành tự nhiên sẽ thấp hơn bình thường một chút."

"Ý của Lục đạo hữu là…"

Lục Huyền gật đầu: "Đúng vậy, theo ta suy đoán thì rất có thể đám Đạm Phách Dị Khuẩn này là do con người đặt vào

trong phúc địa.”

Lục Huyền dùng lời ít mà ý nhiều để miêu tả suy đoán của mình. Phải biết rằng, số lượng Đạm Phách Dị Khuẩn xuất hiện trong mảnh linh điền này khá nhiều, nếu bảo chúng nó hình thành tự nhiên thì rất khó xuất hiện với quy mô lớn như thế, Lục Huyền lo phía sau vẫn còn những nhân tố khác thúc đẩy, bởi vậy mới cố ý nhắc nhở một câu.

Về phần thương hội sẽ loại trừ hay sàng lọc thế nào thì không liên quan gì tới hắn nữa.

“Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở, ta trở về sẽ bẩm báo cho thương hội điều tra một phen.” Trương Cửu Tông nghiêm nghị nói.

“Bất kể thế nào, lần này Lục đạo hữu đã có công rất lớn trong chuyện giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo, nhất định thương hội sẽ cảm tạ đạo hữu thật tốt.” Gã cười nói với Lục Huyền.

“Thời gian Lục đạo hữu trở thành khách khanh của thương hội còn chưa lâu nên chưa nhận được đầy đủ lòng tin và thấu hiểu, thương hội cũng không chỉ có một vị khách khanh tinh thông linh thực là đạo hữu. Vì kinh nghiệm và thâm niên của đạo hữu còn thấp, nên khi thương hội lựa chọn người để ủy thác bồi dưỡng linh thực cao giai, thường sẽ xếp đạo hữu ở vị trí gần cuối. Nhưng sau sự kiện Hổ Báo Thảo lần này, chắc chắn địa vị của đạo hữu trong mắt nhóm cao tầng thương hội sẽ tăng mạnh, ít nhất thì trong lòng ta chính là như thế.” Giọng điệu của Trương Cửu Tông không giấu nổi sự nhiệt tình.

“Chờ tới khi thương hội lại quyết định cấp quyền sở hữu linh chủng cấp cao, tại hạ sẽ dốc sức đề cử Lục đạo hữu, để ngươi lấy được quyền bồi dưỡng một số loại linh thực cấp cao nhất định.”

“Tại hạ cũng sẽ tốt nói vài câu thay đạo hữu.” Hàn Tung ở bên cạnh cũng nói theo.

“Vậy thì đa tạ hai vị đạo hữu.” Lục Huyền vội vàng đáp, trong lòng âm thầm cảm khái, chuyến đi tới phúc địa này rất đáng giá, hắn có thể mượn cơ hội này để nhận được không ít linh chủng cao giai, đồng thời còn thu được phần thưởng phong phú từ thương hội, quả là nhất cử lưỡng tiện.

“Hàn đạo hữu, Trương đạo hữu, vấn đề Hổ Báo Thảo đã được giải quyết, giờ lão hủ sẽ trở về Mộc Huyền giới.” Thụ tinh màu xanh đen bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

Hai người bọn họ cố gắng giữ lại, nhưng ý thụ tinh đã quyết, cuối cùng đành phải để nó rời đi.

“Lục đạo hữu, gốc rễ của ta không ở giới này, nếu lưu lại nơi này quá lâu ta sẽ cảm thấy không thoải mái, bởi vậy đành phải nhanh chóng trở về. Nhưng thiên phú về linh thực của ngươi đã khiến lão hủ được mở rộng tầm mắt, có cơ hội ngươi hãy tới Mộc Huyền giới làm khách, chúng ta lại giao lưu một phen.” Thụ tinh nhìn về phía Lục Huyền, để lộ ra một nụ cười hiền lành.

“Được, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ tới học hỏi Mộc tiền bối.” Lục Huyền gật mạnh đầu, hắn cũng có chút tò mò với loại thụ quái này, muốn thử xem bồi dưỡng ra thụ tinh và linh thực bình thường có gì khác nhau.

Nhưng suy nghĩ này chỉ có thể giấu kín trong lòng, chắc chắn không thể cho lão thụ tinh đã sống mấy nghìn năm trước mắt này biết được.

Ngay sau đó, trên thân thụ tinh hiện lên vô số điểm sáng màu xanh, toàn thân nhanh chóng hư hóa, biến thành một luồng hư ảnh màu xanh đen, biến mất trong hư không nhanh như chớp.

Sau khi thụ quái Mộc gia rời đi, hai gã tu sĩ Kết Đan trung kỳ Trương Cửu Tông và Hàn Tung cùng nhau kiểm tra phúc địa một phen nhưng không tìm ra thứ gì. Không còn cách nào khác, bọn họ đành phải tạm thời rời đi, mặt khác cũng muốn bẩm báo lên trên để thương hội phái người tới điều tra cho rõ ràng.

Lục Huyền ngồi trên chiếc bảo chu của Trương Cửu Tông, thuận lợi trở lại Lôi Hỏa Tinh Động.

"Lục đạo hữu, xin từ biệt tại đây, chuyến đi phúc địa Hư Linh lần này, nhờ có đạo hữu trợ giúp nên thương hội mới tránh được tổn thất lớn lao." Trước khi chia tay, Trương Cửu Tông chắp tay, khẩn khoản cảm ơn Lục Huyền.

"Trương đạo hữu khách khí rồi, đây vốn là bổn phận của khách khanh thương hội như ta thôi." Lục Huyền khiêm tốn đáp.

"Như đã nói với đạo hữu về chuyện linh chủng lúc trước, ta sẽ quay về thúc giục tu sĩ thương hội chịu trách nhiệm về chuyện liên quan, sẽ cố gắng bàn giao linh chủng tới cho Lục đạo hữu trong thời gian sớm nhất có thể. Ngoài ra, ta còn có thể đòi được một phần đại lễ thay đạo hữu nữa, xem như thù lao đạo hữu giúp thương hội giải quyết vấn đề của Hổ Báo Thảo."

"Đa tạ Trương đạo hữu." Lục Huyền cười nói.

"Sau này còn gặp lại!"

Lục Huyền nhìn theo bóng dáng chiếc bảo chu nhanh chóng biến mất ở phía chân trời. Ngay sau đó, linh thức nhanh chóng đảo qua vô số những tia lôi mang cực nhỏ xung quanh, rồi vội vàng thúc giục Thổ Linh Châu, thi triển bí pháp độn thổ trong 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, chỉ thấy một mảnh linh

quang màu vàng sẫm tuôn ra từ lòng bàn chân hắn, chỉ trong nháy mắt đã chui sâu xuống lòng đất.

Một lát sau, Hư Không Yểm Mục nhanh chóng di động trên không trung của động phủ, con ngươi màu xám trắng lạnh nhạt quét xuống phía dưới.

"Không có bất cứ điểm dị thường nào." Lục Huyền nhẹ giọng cảm khái một câu, cũng không biết là thất vọng hay là vui mừng nữa.

Thân hình hắn xuất hiện ở bên ngoài động phủ, mở ra hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm, thuận lợi tiến vào bên trong.

"Ở trong động phủ vẫn là yên tâm nhất, lúc đi ra ngoài tuy an toàn được bảo đảm nhưng nói gì thì nói, ở ngoài kia cũng không thể thoải mái bằng động phủ của mình được."

Đến đây, hắn lập tức lột Thiên Tránh Quỷ Diện xuống, khôi phục lại diện mạo như trước, đang muốn tiến vào linh điền xem thử trong mấy ngày này liệu có loại linh thực nào thành thục hay không, đã nghe thấy một cơn cuồng phong vù vù xuất hiện trên ngọn núi phía trước. Rất nhanh, chim mập đã vỗ đôi cánh rộng lớn màu xanh nhạt của mình lao nhanh tới, cái bụng tròn vo chẳng hề ảnh hưởng tới sự linh hoạt của nó.

Chương 896: Tinh Thần Quả!

"Mỗi lần ta trở về ngươi đều bày ra trận thế lớn như vậy, không nhìn lại xem hình thể của ngươi hiện giờ thế nào hả?" Lục Huyền dùng một tay chống bụng Phong Chuẩn, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Grào ~" Đột nhiên bên tai hắn vang lên một tiếng sấm động, tiếng kêu trong trẻo lại xen lẫn với một chút bi bô non nớt.

"Ồ? Thanh âm ở đâu ra thế? Sao không tìm thấy chủ nhân của thanh âm này nhỉ?" Lục Huyền nhìn ấu thú Lôi Long Hống đang trốn dưới cánh chim mập nhưng lại để lộ ra chiếc sừng nhọn màu bạc mà không nhịn được cười.

Nghe được lời này của hắn, ấu thú Lôi Long Hống lập tức hóa thành một tia quang mang màu trắng bạc bắn nhanh ra, nhào thẳng vào ngực Lục Huyền. Có thể thấy trong khoảng thời gian này nó sống trong động phủ cực kỳ thoải mái, thân hình đã tròn trịa hơn một chút, tinh thần lẫn diện mạo nhìn qua cũng không còn vẻ quái gở u ám như lúc trước.

Lục Huyền trêu chọc con ấu thú đã thân mật với mình hơn trước rồi mới tiến vào linh điền. Hắn bắt đầu đi xem xét kỹ càng tình trạng của mỗi một gốc linh thực, một khi phát hiện chúng có bất cứ nhu cầu nhỏ nhặt nào hắn sẽ cố gắng thỏa mãn, bảo đảm hoàn cảnh bồi dưỡng hoàn hảo nhất cho chúng.

Thời gian sau đó, hắn chỉ ở trong động phủ, mỗi ngày đều bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, tu hành nhiều loại

công pháp cao cấp lấy được từ quầng sáng, cuộc sống trôi qua đơn giản mà phong phú.

Chớp mắt đã qua nửa tháng. Hôm đó, lúc Lục Huyền đang thi triển Linh Vũ Thuật tưới tắm linh thực trong động phủ thì bên ngoài lại vang lên một giọng nói quen thuộc: "Lục đạo hữu có ở trong động phủ không? Tại hạ Trương Cửu Tông đây."

Đồng tử màu xám trắng lập tức nhảy ra từ khe hở giữa lòng bàn tay Lục Huyền, bên trong xuất hiện bóng dáng quen thuộc của Trương Cửu Tông.

"Hóa ra là Trương đạo hữu, đã lâu không gặp, gần đây đạo hữu có khỏe không?" Thân hình hắn lập tức hóa thành một tia lưu quang đi tới rìa động phủ, mở ra trận pháp rồi dẫn Trương Cửu Tông vào trong.

"Nhờ Lục đạo hữu quan tâm, hết thảy vẫn tốt, chỉ có điều trong lòng ta vẫn cứ nhớ mãi đến mấy loại linh nhưỡng cao giai trong động phủ của đạo hữu, đã thèm không chịu được rồi đây, trong lòng ngứa ngáy không yên, cuối cùng đành phải tới tìm đạo hữu ôn chuyện một phen."

"Ha ha ha, trong động phủ của Lục mỗ thứ khác không có nhiều chứ linh nhưỡng linh quả thì đảm bảo luôn có đủ. Lát nữa ta sẽ mang chúng tới, để Trương đạo hữu uống một chầu thoải mái, sau đó lại gói ghém để đạo hữu mang một ít về dùng." Lục Huyền sang sảng cười nói.

"Vậy tại hạ sẽ không khách khí." Nét mặt Trương Cửu Tông cũng toát lên vẻ vui mừng.

Hai người đi vào trong sân, vừa hưởng dụng linh quả linh tương vừa tán gẫu.

"Trương đạo hữu, tình hình phúc địa Hư Linh bị Đạm Phách Dị Khuẩn xâm nhập thế nào rồi? Có thể giải quyết triệt

để hay không?" Lục Huyền lên tiếng hỏi.

"Hiện tại thương hội đã phái một vị Nguyên Anh Chân Quân đi điều tra việc này rồi, nghe nói đã có tiến triển. Bước đầu ngài ấy phán đoán là có tà ma đặc thù xâm nhập vào phúc địa, sợi nấm quỷ dị kia cũng do nó mang vào." Trương Cửu Tông trầm giọng nói.

"Tìm được căn nguyên là tốt rồi. Nguyên Anh Chân Quân đã ra tay thì chắc hẳn con tà ma đang ẩn nấp bên trong phúc địa kia sẽ phải thúc thủ chịu trói thôi." Lục Huyền khẽ cười nói.

"Không nói chuyện này nữa. Lần này ta tới động phủ của Lục đạo hữu ngoại trừ muốn xin chút linh nhưỡng để uống ra thì vẫn còn một chuyện tốt nữa đấy." Trương Cửu Tông ghé sát đầu lại gần, nói với vẻ thần bí.

"Là chuyện linh chủng phải không?" Trong lòng Lục Huyền khẽ động, có chút nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy. Lần trước Lục đạo hữu đã giải quyết vấn đề dị biến của Hổ Báo Thảo, giúp thương hội cứu vãn tổn thất nặng nề, cũng khiến cho rất nhiều người hiểu rõ tạo nghệ của đạo hữu về phương diện linh thực. Bởi vậy khi biểu quyết giao số linh chủng ngũ phẩm kia cho vị linh thực sư nào, đạo hữu đã được hơn một nửa tu sĩ tham gia ủng hộ. Ngoài ra thương hội còn quyết định sẽ giao cho Lục đạo hữu một loại linh tuyền cực kỳ thích hợp với linh thực sư như ngươi."

Dứt lời, Trương Cửu Tông đã lấy một chiếc bình bạch ngọc nhỏ từ trong túi trữ vật ra. Khẽ mở nắp bình, từng sợi linh khí màu trắng nhạt đã tràn ra khỏi miệng, một mực kéo dài không tan, chỉ cần ngửi thấy mùi hương của nó cũng khiến tinh thần người ta trở nên sảng khoái vô cùng.

Lục Huyền nhìn vào trong bình, chỉ thấy bên trong chứa hơn một nửa bình linh dịch màu trắng sữa, mặt ngoài linh dịch có một luồng linh khí màu trắng nhạt quẩn quanh, thậm chí ở chỗ sâu bên trong linh dịch còn lờ mờ trông thấy hư ảnh Giao Long đang chậm rãi bơi lội.

"Đây là?" Lục Huyền tò mò hỏi, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào loại linh dịch trong bình.

"Linh dịch này tên là Tuyết Long Thánh Tuyền, đây là đặc sản của Tuyết Long sơn bên trong Ly Dương cảnh, phẩm giai là tứ phẩm, nhưng phẩm chất của nó lại vượt xa phần lớn những loại linh dịch cùng giai. Linh khí của Tuyết Long Thánh Tuyền cực kỳ tinh thuần, thánh khiết không tỳ vết, dùng được cho phần lớn linh thực, là linh vật thượng đẳng để bồi dưỡng linh thực."

"Tuyết Long Thánh Tuyền…" Lục Huyền khẽ lẩm bẩm, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh của Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, Bích Linh Chi và các loại linh thực khác, những loại linh thực này đều có nhu cầu cấp thiết với linh tuyền linh dịch thuộc tính này.

Hắn dùng cả hai tay cẩn thận tiếp nhận bình linh tuyền nọ, nhẹ nhàng lắc thử, khiến luồng hư ảnh giao long mơ hồ như ẩn như hiện trong bình.

Thương hội đưa tới không ít Tuyết Long Thánh Tuyền, khoảng chừng ba lít, lại cộng thêm phẩm giai của loại linh tuyền này không thấp, có thể nói là phần thù lao này cực kỳ hậu hĩnh.

"Đa tạ Trương đạo hữu đã nói tốt về tại hạ." Hắn bày tỏ lòng cảm kích với Trương Cửu Tông, dù không tận mắt nhìn thấy nhưng lần này, hắn nhận được nhiều Tuyết Long Thánh Tuyền như vậy hẳn là Trương Cửu Tông cũng đã mất không ít công sức.

“Lục đạo hữu đừng vội khách khí như vậy, ngoại trừ Tuyết Long Thánh Tuyền, ta còn mang linh chủng ngũ phẩm đến cho ngươi đây. Tinh Thần Quả, sáu hạt.” Trương Cửu Tông cười nói, rồi lấy sáu hạt linh chủng to bằng quả trứng gà từ túi trữ vật ra, linh quang phát tán khắp bốn phía. Mặt ngoài loại linh chủng này khá là gồ ghề, lại tỏa sáng rực rỡ tựa như kim cương, phán chiếu ra vô số ánh sao lấp lánh. Khi dùng linh thức thăm dò vào bên trong linh chủng sẽ có cảm giác bản thân vừa tiến vào một mảnh tinh không rộng lớn.

“Tương truyền linh chủng Tinh Thần Quả này đến từ Thiên Ngoại Vẫn Thạch, là một vị Nguyên Anh Chân Quân trong thương hội ngẫu nhiên phát hiện và thu thập được khi đang vân du ở dị vực, số lượng có hạn, ta tranh thủ lấy được sáu hạt cho Lục đạo hữu.” Trương Cửu Tông cười nói.

“Cách bồi dưỡng cụ thể ra sao, tại hạ cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghe linh thực sư trong thương hội nói qua, quá trình sinh trưởng của Tinh Thần Quả có liên quan rất lớn tới tinh lực. Nhưng quá trình bồi dưỡng như thế nào lại cần Lục đạo hữu tự mình tìm tòi thí nghiệm một phen.”

“Trương đạo hữu không cần phải lo lắng, Lục mỗ vẫn có mấy phần thiên phú trong phương diện bồi dưỡng linh thực, chăm sóc mấy trái Tinh Thần Quả này hẳn là không thành vấn đề.” Lục Huyền nói với vẻ tự tin cực kỳ.

Cũng đúng thôi, trên thế gian này chỉ có loại linh thực hắn không trồng, chứ tuyệt đối không có thứ linh thực hắn không biết trồng.

Chương 897: Lời Mời Đến Dự Tụ Hội!

“Là ta đã quá mức lo xa rồi, vậy mà lại nảy sinh ý nghi ngờ với trình độ linh thực của Lục đạo hữu.” Trương Cửu Tông cười nói, trong lòng nghĩ đến những việc Lục Huyền từng làm trong phúc địa Hư Linh, gã lại lập tức tràn ngập lòng tin với đối phương.

“Linh thực ngũ phẩm rất khó đào tạo, chăm bón mỗi một gốc đều hao phí rất nhiều thời gian và tinh lực, bởi vậy chỉ cần bồi dưỡng thành công là thương hội sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho đạo hữu. Ngoại trừ phần thưởng cơ bản, tỷ lệ sống sót của linh thực càng cao, phẩm chất càng tốt thì thù lao sẽ càng phong phú.”

“Ta hiểu, chắc chắn Lục mỗ sẽ bồi dưỡng sáu hạt Tinh Thần Quả này đến thành thục, nhất định sẽ không làm thương hội và Trương đạo hữu phải thất vọng.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Thù lao chỉ là thứ yếu, vì phần thưởng quầng sáng xuất hiện sau khi linh thực thành thục, hắn cũng sẽ dốc hết khả năng đi bồi dưỡng Tinh Thần Quả ngũ phẩm này.

“Vậy ta yên tâm rồi.”

Sau khi giao Tuyết Long Thánh Tuyền và Tinh Thần Quả cho Lục Huyền, Trương Cửu Tông cũng không ở lại lâu, hai người nói chuyện phiếm thêm một hồi gã đã đứng dậy, cáo từ rời đi.

Trước khi gã rời đi, Lục Huyền đã cố ý tặng cho gã một bình Ngọc Tẩy Linh Lộ lớn, xem như cảm tạ đối phương đã tranh thủ được cơ hội bồi dưỡng Tinh Thần Quả cho mình.

"Đây chính là chỗ tốt khi dựa lưng vào thế lực lớn." Sau khi Trương Cửu Tông rời đi, Lục Huyền nhìn sáu hạt Tinh Thần Quả không ngừng lóe lên hào quang sáng chói trong tay, đáy lòng không khỏi cảm khái.

"Linh chủng ngũ phẩm đã vào tay, chẳng lẽ linh chủng lục phẩm còn xa ư?" Hắn thầm nghĩ, trong lòng lại càng quyết tâm nhất định phải lấy được càng nhiều loại linh chủng cao giai từ trong tay Hải Lâu thương hội càng tốt.

Đến đây, hắn đã không chờ đợi được nữa, lập tức đi vào linh điền, vội vàng vùi sáu hạt linh chủng Tinh Thần Quả vào trong linh nhưỡng. Tâm thần ngưng tụ trên đó, hắn lập tức hiểu rõ toàn bộ tin tức chi tiết có liên quan đến Tinh Thần Quả.

【Tinh Thần Quả, linh thực ngũ phẩm, linh chủng được tinh lực đặc biệt trên Thiên Ngoại Vẫn Thạch kích thích rồi ngưng kết ra, trong quá trình sinh trưởng cần hấp thu tinh lực, càng tới gần tinh không càng có lợi cho sự phát triển của linh thực, không nhất định phải trồng trong linh nhưỡng bình thường, có thể đặt linh quáng có liên quan đến sao trời ở xung quanh linh thực, thúc đẩy linh thực sinh trưởng.】

【Ăn linh quả kết xuất sau khi thành thục có thể mang tới tác dụng rèn luyện thể chất nhờ lực lượng sao trời, cũng có thể dùng để phụ trợ cho quá trình tu luyện thần thông, công pháp đặc biệt có liên quan đến lực lượng sao trời.】

【Tinh quang chiếu rọi, khỏe mạnh trưởng thành!】

"Cần phải bồi dưỡng trên không trung, không cần sinh trưởng trong linh nhưỡng bình thường." Trong lòng Lục Huyền lại tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn đã bồi dưỡng linh thực nhiều năm, có thể nói là từng tiếp xúc với đủ các loại linh chủng, nhưng những dạng linh thực có đặc tính kỳ dị cứ liên tiếp xuất hiện vẫn khiến hắn được mở rộng tầm mắt.

Linh quang lóe lên trên đôi Thanh Phù Lữ dưới chân hắn, thân hình hắn nhanh chóng lao đi, hệt như một mũi hỏa tiễn bay lên không trung phía trên động phủ. Đến vị trí thích hợp, Lục Huyền lập tức lấy ra sáu hạt Tinh Thần Quả, lại dùng cấm chế đơn giản giữ hạt linh chủng lơ lửng trên không trung. Tâm niệm vừa động, từng đám mây trôi cuồn cuộn nhanh chóng tụ tập xung quanh linh chủng, từng sợi linh vũ nhè nhẹ chảy ra từ lôi mang, chui vào bên trong linh chủng Tinh Thần Quả.

Dưới ánh sao chiếu rọi, ánh sáng lộng lẫy vốn ẩn sâu bên trong linh chủng đã chậm rãi di động, tựa như muốn phối hợp với những ngôi sao trên bầu trời đêm xa xôi kia.

“Trước mắt, hoàn cảnh ở nơi này chỉ có thể bảo đảm được nhu cầu sinh trưởng cơ bản của Tinh Thần Quả, muốn bồi dưỡng chúng thành thục thật nhanh thì phải tìm thêm một ít linh quáng đặc biệt có liên quan đến sao trời.” Lục Huyền nhìn Tinh Thần Quả hiển lộ ra mấy phần sinh cơ trước mặt, trong lòng nghĩ thầm.

Sau khi ngoài ý muốn nhận được sáu hạt linh chủng Tinh Thần Quả ngũ phẩm, cùng với khá nhiều linh dịch Tuyết Long Thánh Tuyền tứ phẩm tuyệt hảo, tâm trạng hắn đang cực kỳ phấn chấn, bước chân đi tuần tra linh điền cũng ung dung thoải mái hơn nhiều.

Bồi dưỡng mấy ngày sau, linh chủng Tinh Thần Quả đã mơ hồ có thêm một chút biến hóa rất nhỏ. Lục Huyền để ý thấy điểm sáng rực rỡ bên trong linh chủng gần như đang có dấu hiệu tràn ra, mãi đến thời điểm hắn ngưng tụ tâm thần bên trên mới biết được đây là dấu hiệu linh chủng sắp tới lúc nảy mầm.

“Không biết linh thực sẽ mọc rễ nảy mầm trên không trung như thế nào đây?”

Lục Huyền quay lại linh điền với biết bao suy đoán trong đầu, lại tiếp tục đi xem xét từng loại linh thực khác bên trong linh điền. Đột nhiên vẻ mặt hắn khẽ động, linh thức nhạy cảm vừa chú ý tới một tấm phù lục màu xanh biếc mới xuất hiện bên ngoài động phủ. Hắn giơ tay thu tấm phù lục ấy vào, lại dùng một tia linh lực kích phát, giọng nói dịu dàng của Ngọc Lâm tán nhân lập tức truyền ra từ bên trong.

“Lục đạo hữu, tại hạ vô cùng cảm kích ân thu lưu lần trước. Sắp tới, có vài vị đạo hữu dự định tổ chức một cuộc tụ hội nhỏ tại Thanh Mộc Tinh Động, mọi người cùng trao đổi tâm đắc tu hành và một ít bảo vật trong tay với nhau. Trong quãng thời gian diễn ra tụ hội, sẽ có đạo hữu lấy ra một số loại bảo vật chưa rõ để trao đổi hoặc tìm hiểu, bởi vậy ta mới cố ý mời Lục đạo hữu tới cùng giám bảo cũng như trao đổi bảo vật với chúng ta. Thanh Mộc Tinh Động cực kỳ hữu hảo với linh thực sư, chắc chắn Lục đạo hữu sẽ thắng lợi trở về.”

“Ngọc Lâm tán nhân mời ta tới Thanh Mộc Tinh Động?” Lục Huyền nhớ kỹ thời gian và địa chỉ được ghi lại bên trong phù lục, sau đó rơi vào trầm tư.

“Mười tám Tinh Động đều có điểm kỳ dị riêng, ta cũng có thể đi qua mở mang kiến thức một phen. Ngoài ra cũng có thể nhân cơ hội này để kết bạn với một số Kết Đan Chân Nhân khác, chưa biết chừng còn có thể đổi được một vài hạt linh chủng thần dị từ hội trao đổi nhỏ này cũng nên.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Huyền đã nghiêng về quyết định đi tới Thanh Mộc Tinh Động một chuyến. Nhưng còn hơn một tháng nữa mới đến thời gian ước định được ghi lại trên tấm phù lục thông báo kia, cũng không cần gấp gáp quá.

Trong lòng nghĩ vậy, Lục Huyền lại để ý thấy gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm trong linh điền của mình đã hoàn toàn trưởng thành.

"Thu quầng sáng, thu quầng sáng thôi." Hắn mừng rỡ vô cùng, sau đó vươn tay tới, cực kỳ cẩn thận hái đóa hoa sen này trắng bạc với thác nước lôi đình chảy xuôi xuống kia.

【Lôi Bạo Liên, linh thực tứ phẩm, được linh lực thuộc tính Lôi tẩm bổ bồi dưỡng mà trưởng thành, sau khi hạt sen thành thục, bên trong sẽ ngưng tụ sức mạnh lôi điện thuần túy nồng đậm, có thể dùng để nuôi dưỡng linh thú thuộc tính Lôi, cũng có thể tự sử dụng, nó sẽ trợ giúp tu luyện một số loại công pháp, thần thông… vân vân hệ Lôi.】

"Thứ này được dùng để nuôi dưỡng linh thú thuộc tính Lôi, cũng không biết Lôi Long Hống đang trong giai đoạn ấu thú có thể chịu được sức mạnh lôi đình ẩn chứa bên trong hạt sen Lôi Bạo Liên này không?"

Chương 898: Lôi Cực Độn Phù!

Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó hắn quyết định tạm thời sẽ thu hạt sen Lôi Bạo Liên vào trong Thao Trùng Nang trước, về sau lại tìm thời cơ thích hợp để nuôi dưỡng Lôi Long Hống sau.

Dù sao trong linh điền cũng có không ít Lôi Bạo Liên thu thập được từ dược viên Thượng cổ, không sợ Lôi Long Hống không được ăn no.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn đã chuyển tới quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Quầng sáng hơi lóe lên, dù đã chạm vào vô số lần, nhưng quầng sáng vẫn có sức thu hút rất lớn với Lục Huyền. Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng lập tức vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng cực nhỏ. Rồi chỉ trong phút chốc, những điểm sáng kia đã ngưng tụ thành hư ảnh của một tấm phù lục, trực tiếp chui vào cơ thể Lục Huyền với tốc độ cực nhanh.

Ngay sau đó một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, thu được phù lục Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một tấm phù lục thần dị đã xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Huyền. Tấm phù lục này có màu trắng bạc, khi nắm trong tay sẽ cảm nhận được uy áp mơ hồ truyền đến. Mặt ngoài của phù lục có rất nhiều sợi lôi đình mảnh nhỏ như sợi tóc đang chậm rãi di động. Khi ánh mắt tập trung về phía lôi đình, tốc độ di chuyển sẽ tăng nhanh gấp

nhiều lần trong nháy mắt, trực tiếp lướt qua tầm nhìn của Lục Huyền.

Tâm thần hắn ngưng tụ trên phù lục màu trắng bạc, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong đầu.

【Lôi Cực Độn Phù, phù lục ngũ phẩm, do Nguyên Anh Chân Quân thu thập sát lôi thiên ngoại luyện chế mà thành, khi kích phát có thể mượn dùng sức mạnh của sát lôi trong phù lục để thi triển thần thông lôi độn, trốn xa nghìn dặm chỉ trong nháy mắt.】

"Sau khi kích phát sẽ tương đương với tự mình thi triển thần thông lôi độn, đây là một món bảo vật chạy trốn khá tốt." Lục Huyền nhìn tấm phù lục trong tay, cõi lòng mừng rỡ nghĩ.

Trước mắt, loại công pháp và bảo vật trợ giúp chạy trốn trong tay hắn khá ít ỏi, chỉ có pháp khí Thanh Phù Lữ tứ phẩm và Ngũ Hành Độn Pháp, Thổ Hành Châu tứ phẩm cùng với 《Thổ Nguyên Bí Sách》.. Sự xuất hiện của tấm Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm này cũng coi đã bù đắp được nhược điểm của hắn trên một mức độ nào đó rồi.

"Hi vọng sẽ không phải dùng tới tấm phù lục này." Trong lòng hắn nghĩ thầm, nếu bị buộc phải kích phát tấm phù lục này, cũng có nghĩa là hắn đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, bởi vậy nếu không có cơ hội sử dụng đến nó thì chẳng còn gì tốt hơn.

Thu hoạch Lôi Bạo Liên xong, Lục Huyền lại tiếp tục đi kiểm tra linh điền, xem xét trạng thái của các loại linh thực.

"Ta có thể thử gieo trồng Lôi Bạo Liên với quy mô lớn trong động phủ. Hoàn cảnh tại Lôi Hỏa Tinh Động vốn rất thích hợp để chúng trưởng thành, loại linh thực này vốn có phẩm cấp tứ phẩm, cũng không tính là thấp, để xem có thể mua một ít linh chủng Lôi Bạo Liên từ trong tay thương hội

hay không. Tiếc là không có phương pháp ngưng chủng tương ứng, nếu không ta hoàn toàn có thể gieo trồng chúng với quy mô lớn hơn rồi.

Càng ngày, Lục Huyền càng cảm nhận được phương pháp ngưng chủng trân quý đến mức nào, nếu không có phương pháp ngưng chủng thì kể cả khi hắn có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của linh thực, cũng chỉ như một con ruồi bọ không đầu, chỉ biết đi thử nghiệm lung tung, không hệ thống.

Nếu là linh thực cấp thấp, có lẽ hắn còn có thể tìm tòi ra được nhưng với linh thực phẩm cấp tương đối cao, muốn thực hiện cả công trình khổng lồ này, lại có phần cái được không bù nổi cái mất.

"Cũng may trước khi rời khỏi tông môn, ta đã lấy được mấy loại phương pháp ngưng chủng rồi." Hắn không khỏi cảm thấy may mắn vì trước lúc rời khỏi Thiên Kiếm Tông, bản thân đã nhanh trí lấy được phương pháp ngưng chủng của Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả từ trong tay Tư Nông Điện.

"Để thử hiệu quả của Tuyết Long Thánh Tuyền xem sao." Lục Huyền cũng không ảo não lâu, đã nhanh chóng đi tới khu vực gieo trồng Bích Linh Chi, lấy một giọt linh dịch màu trắng sữa từ trong bình ngọc ra, lại dùng linh thức khống chế để nó bay lơ lửng ngay giữa không trung, rồi lập tức thi triển Linh Vũ Thuật, để giọt linh dịch kia vô thanh vô tức dung nhập vào trong đám mây trôi cuồn cuộn trên bầu trời.

Từng hạt linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, đọng lại trên mỗi một bộ phận của Bích Linh Chi. Gốc linh thực vốn xanh biếc như được một cơn mưa xuân gột rửa, càng trở nên trong suốt sáng ngời, càng hiển lộ ra sức sống bừng bừng.

Lục Huyền để ý thấy thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới linh thực sắp được kéo căng, trong lòng không kìm nén được vui mừng. Là một linh thực sư, không có chuyện gì khiến

người ta vui mừng hơn là được chứng kiến linh thực mình gieo trồng trưởng thành thuận lợi?

Huống chi, Lục Huyền còn có thể thuận tiện nhận được phần thưởng từ quầng sáng, mở ra đủ loại bảo vật phong phú chưa rõ bên trong.

Ngoại trừ Bích Linh Chi có yêu cầu cực cao với điều kiện linh khí, còn có Thanh Tịnh Lưu Ly Trà mua được từ thương hội trước đó không lâu và Tịnh Bình Liễu lấy được từ Hắc Thủy Tinh Động, mấy thứ này cũng có nhu cầu tương tự.

Lục Huyền lại lấy mấy giọt Tuyết Long Thánh Tuyền ra, đổ vào hai gốc linh thực nọ.

Ở thời điểm hiện tại, Thanh Tịnh Lưu Ly Trà đã mọc ra một mầm non màu xanh nhạt, thanh khí quanh quẩn xung quanh, tản ra hương vị tươi mát tự nhiên. Tiến độ sinh trưởng của Tịnh Bình Liễu thì chậm hơn một chút, đến giờ vẫn chưa mọc rễ nảy mầm, chỉ khi sử dụng linh thức mới có thể đại khái cảm nhận được, linh chủng quái dị có hình dáng như sợi lông kia đang chậm rãi duỗi ra bên trong linh nhưỡng, từng sợi tơ mỏng màu xanh biếc đã sắp phá đất chui lên rồi.

Có Tuyết Long Thánh Tuyền tẩm bổ, hai cây non linh thực này đều sẽ sinh trưởng nhanh hơn một chút.

Sau khi nhỏ Tuyết Long Thánh Tuyền xuống, tốc độ trưởng thành của Bích Linh Chi còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Lục Huyền. Chưa đến nửa tháng sau, linh thực đã hoàn toàn chín muồi.

Lục Huyền đứng trước gốc Bích Linh Chi, trên hai tay có một tầng Thanh Mộc nguyên khí mỏng manh bao phủ, sau đó cẩn thận rút cành cây màu xanh biếc từ trong linh nhưỡng ra.

Tâm thần ngưng tụ phía trên.

【Bích Linh Chi, linh thực tứ phẩm, có yêu cầu cực cao với linh nhưỡng và linh khí, cần thường xuyên tưới linh tuyền tinh thuần, sau khi thành thục trong cành cây ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, có thể dùng làm tài liệu chủ chốt để luyện chế đan dược chữa thương cấp cao, cũng có thể trực tiếp hấp thụ sinh cơ để bù đắp tinh nguyên thiếu hụt của tu sĩ.】

"Không ngờ thứ này lại có phẩm chất tốt, đúng là không uổng công ta dùng nhiều U Tuyền Linh Lâm bồi dưỡng cho ngươi như vậy, thậm chí lúc gần thành thục còn dùng cả Tuyết Long Thánh Tuyền tẩm bổ." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Phải biết rằng gốc linh thực Bích Linh Chi này cực kỳ khó chiều, trong quá trình trưởng thành, nó rất dễ bị những loại linh khí khác xâm nhập gây ô nhiễm. Sau khi hái xuống cũng không khác gì, nếu Lục Huyền trực tiếp dùng hai tay rút nó ra, khẳng định là sức mạnh huyết nhục của hắn sẽ gây ảnh hưởng đến sinh cơ nồng đậm bên trong linh thực. Ngay cả thời điểm cất giữ cũng phải cẩn thận dùng vật chứa và thủ đoạn tương ứng.

Chương 899: Bích Linh Thanh Nguyên Đan!

Lục Huyền cẩn thận đặt nó vào trong một chiếc hộp gỗ loang lổ sau đó mới thu vào Thao Trùng Nang, tránh để sinh cơ của linh thực chậm rãi tiêu tán. Tới đây toàn bộ lực chú ý của hắn lại lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiển hiện phía dưới kia thu hút.

Quầng sáng khe khẽ lập lòe nọ có một loại sức hấp dẫn rất khó tả với Lục Huyền. Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời, chỉ trong chốc lát đã hội tụ lại, tạo thành một dòng sông ánh sáng dài nhỏ, tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Bích Linh Chi tứ phẩm, nhận được đan dược Bích Linh Thanh Nguyên Đan ngũ phẩm.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một viên đan dược tròn trịa đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Đan dược này có màu xanh biếc, to bằng quả trứng bồ câu, mặt ngoài có rất nhiều đan văn, sinh cơ nồng đậm, khiến người ta không nhịn được mà nảy sinh ý muốn nuốt nó vào.

Lục Huyền cố gắng kiềm chế dục vọng trong lòng, để ngưng tụ tâm thần lên trên viên đan dược màu xanh biếc ấy.

【Bích Linh Thanh Nguyên Đan, đan dược ngũ phẩm, là loại đan dược chữa thương thượng đẳng, bên trong ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, có thể chữa trị hầu hết những vết thương

trên cơ thể của Kết Đan Chân Nhân, đồng thời cũng có thể dùng làm thức ăn nuôi dưỡng linh thú hệ Mộc, nhằm thúc đẩy mạnh quá trình sinh trưởng của chúng.】

"Đan dược chữa thương ngũ phẩm…"

Tại cảnh giới Kết Đan, có thể mở ra đan dược ngũ phẩm từ quầng sáng của linh thực tứ phẩm đã vượt quá sự mong đợi trong lòng Lục Huyền rồi, khiến hắn mừng rỡ không thôi.

"Dù rất muốn thu lấy viên Bích Linh Thanh Nguyên Đan này, nhưng nghĩ kỹ lại thì lần trước ta thụ thương là lúc nào nhỉ?" Từ khi có quầng sáng cho tới nay hầu như Lục Huyền chỉ ở trong động phủ, thi thoảng ra ngoài cũng dưới điều kiện tiên quyết là có thể đảm bảo an toàn cho mình, bởi vậy hắn cũng không nhớ lần gần nhất mình bị thương là khi nào nữa rồi.

"Ừm, có thể dùng để nuôi dưỡng linh thú hệ Mộc, có lẽ nên đút nó cho Yêu Quỷ Đằng."

Yêu Quỷ Đằng đã làm bạn với hắn nhiều năm, vì hình thái đặc biệt nên dù bản thân nó vốn là linh thực nhưng lại có tập tính giống hệt linh thú, bởi vậy mà tới tận giờ phút này, nó vẫn chưa thể trở thành thể hoàn chỉnh. Hẳn là viên Bích Linh Thanh Nguyên Đan trên tay hắn có thể mang tới một chút trợ giúp khi Yêu Quỷ Đằng tấn thăng lên yêu thú ngũ phẩm.

Yêu Quỷ Đằng từng giúp hắn tìm được rất nhiều linh chủng cao giai, công lao rất lớn, ngay cả gốc Phượng Hoàng Mộc lục phẩm kia cũng là do nó dẫn Lục Huyền đi lấy, dùng viên Bích Linh Thanh Nguyên Đan ngũ phẩm này làm phần thưởng cho nó cũng xứng đáng.

Sau Bích Linh Chi, trong linh điền không còn một loại linh thực cấp cao nào chuẩn bị thành thục nữa. Tuy Phượng Hoàng Mộc lục phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhưng cũng

không thể thành thục trong vòng mười ngày nửa tháng tới được, nếu dùng Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm tới thúc giục thì có lẽ phải dùng hết hơn phân nửa lượng dự trữ trong tay hắn mới đủ.

Lục Huyền rất kiên nhẫn, cứ lẳng lặng chờ đợi như vậy, chỉ đơn thuần là cứ cách một đoạn thời gian hắn lại rút ra một sợi Nguyên Dương Chân Hỏa từ Nguyên Dương Chân Hỏa Châu để gia tăng tốc độ trưởng thành của Phượng Hoàng Mộc.

Ngoài ra Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo và Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, cùng với Sát Nguyên Quả trong linh điền âm phủ đều đã tiến vào giai đoạn thành thục, ngày thu hoạch quầng sáng đã nằm trong tầm tay rồi.

Bởi vậy Lục Huyền mới dồn hết trọng tâm chú ý vào chuyện cải tiến linh chủng. Hắn đặt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên đã ngưng kết ra vào cùng một chỗ, lại dùng Thuần Dương Chân Hỏa do mình tu luyện được, chậm rãi nung mấy hạt linh chủng này. Bản thân linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên đã có khả năng chịu nóng rất mạnh, khi rơi vào môi trường ẩn chứa Thuần Dương Chân Hỏa, nó lập tức trở nên thoải mái như cá gặp nước, sẽ không bị hỏa diễm làm tổn hại.

Về phần linh chủng Ngũ Hành Quả, Lục Huyền trực tiếp đặt nó vào trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, bên trong trận pháp có rất nhiều hư ảnh linh thú ngũ hành cùng với lực lượng ngũ hành nồng đậm, rất có ích với linh chủng Ngũ Hành Quả.

Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả đều là linh thực tứ phẩm, muốn cải tiến chúng thành ngũ phẩm tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều là có thể xong được, còn cần phải thỏa mãn các điều kiện thiên thời địa lợi nữa.

Theo Lục Huyền được biết, linh thực ngũ phẩm gần như không có phương pháp ngưng chủng, phần lớn đều do thiên địa sinh ra nên rất khó lấy được.

Hắn muốn cải tiến gia tăng phẩm giai của hai loại linh thực thì nhất định phải thi sử dụng những loại thủ đoạn không tầm thường, làm như vậy mới có chút khả năng thành công.

Cũng may hắn có thể cảm nhận được trạng thái chi tiết của linh chủng, bởi vậy cũng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và tinh lực cho mình, thậm chí còn có khả năng định hướng sự thay đổi của linh chủng.

Trong linh điền, mấy chục gốc linh thực gieo trồng trước đó đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng. Hai mươi sáu gốc linh thực dài nhỏ màu xanh thẳm sinh trưởng cực kỳ tốt, bên trên tràn ngập hàn khí, đã ngưng kết ra một tầng băng sương mỏng manh phủ lên mặt ngoài của mảnh linh nhưỡng xung quanh.

Ngoài ra trong linh điền còn có mười gốc cây non Băng Huỳnh Thảo, chúng chính là linh chủng Thủy Huỳnh Thảo mới được Lục Huyền cải tiến ra.

Sau khi tấn thăng Kết Đan, thu hoạch từ Thủy Huỳnh Thảo không còn đáng kể nữa, bởi vậy hắn dứt khoát dùng toàn bộ linh thực mình tích góp được để ngưng kết ra linh chủng, sau đó lại dùng Băng Phách Hoàn tiến hành cải tiến, từ đó sàng lọc ra linh chủng Băng Huỳnh Thảo. Dùng cách này, hắn có thể nhận được lượng lớn Băng Huỳnh Thảo trong khoảng thời gian cực nhanh.

“Tổng cộng có ba mươi sáu gốc Băng Huỳnh Thảo, chờ thu hoạch thêm một lần nữa lại ngưng kết ra lượng lớn linh chủng là về sau có thể vừa tăng nhanh tu vi, vừa ngưng kết ra không ít linh chủng mới rồi. Đến lúc đó, cũng tới giai đoạn tu vi của ta tăng trưởng nhanh chóng.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm suy tính. Sau đó, hắn lại thi triển Linh Vũ Thuật, chăm sóc tất cả những loại linh thực Băng Huỳnh Thảo thật cẩn thận.

“Tính toán thời gian thì cũng nên tới Thanh Mộc Tinh Động một chuyến, tham gia buổi tụ hội nhỏ do Ngọc Lâm tán nhân chung tay tổ chức rồi.”

Với loại yến hội này, từ trước đến nay Lục Huyền luôn giữ thái độ tích cực tới tham dự. Từ lúc còn ở Thiên Kiếm Tông, hắn đã đổi được không ít linh chủng cao giai từ các buổi tụ hội nhỏ kiểu này, thậm chí còn có không chỉ một lần kiếm hời, dùng cái giá cực thấp để đổi lấy linh chủng quý hiếm.

“Trước kia do nghèo nên chỉ có thể nhặt nhạnh kiếm hời, giờ tài sản của ta đã rất hùng hậu, đã có thể dùng bảo vật trực tiếp đập người, dùng tài lực đổi lấy linh chủng hoặc bảo vật liên quan linh thực mình yêu thích rồi.”

Hắn rơi vào trầm tư, bắt đầu tự hỏi nên sử dụng loại bảo vật quý hiếm nào để đổi linh chủng linh thú cùng những người khác trong buổi tụ hội sắp tới đây.

Chương 900: Có Đôi Khi, Bảo Vật Nhiều Quá Cũng Là Một Loại Phiền Não!

"Số lượng bảo vật lục phẩm có hạn, chắc chắn phải cất giữ hết. Dù sao thì ta cũng chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, mà bề ngoài lại là một linh thực sư bình thường, tùy tiện lấy ra một món bảo vật lục phẩm chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái không đáng có. Về phần bảo vật ngũ phẩm, có mấy loại dù vẫn chưa dùng tới nhưng để phòng tránh sẽ xuất hiện tình huống dị thường, cứ giữ lại trước đã, chờ tới lúc cần bảo vệ tính mạng, mấy thứ này sẽ phát huy tác dụng."

"《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 chỉ là thần thông cấp thấp, hơn nữa trong quá trình tu luyện còn có nguy cơ phát sinh dị hoá. Trước mắt số lượng linh thực cấp cao trong động phủ cũng còn khá nhiều, không cần lo sau này không có thêm công pháp thần thông."

Trước mắt, nhóm công pháp thần thông lục phẩm hắn có được trong tay lần lượt là 《 Huyết Thần Kinh 》, 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 cùng với 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, vậy nên trong mắt hắn, môn thần thông cấp thấp 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 này đã bị liệt vào hàng quá yếu rồi, nhưng vừa hay nó rất thích hợp để mang đi trao đổi lấy linh chủng.

"Hồng Trần Bi có tác dụng không nhỏ khi tấn thăng Kết Đan, nhưng sau khi Kết Đan lại không còn nhiều tác dụng nữa. Đương nhiên, đối với ta là như vậy, nhưng đối với những tiểu

tông môn hoặc tiểu gia tộc bên ngoài, loại bảo vật này lại có giá trị liên thành, dùng nó để đổi lấy linh chủng lục phẩm hoặc yêu thú lục phẩm gì đó cũng không quá đáng nhỉ?"

"Còn có mấy loại linh thực linh dược ngũ phẩm đã thu hoạch được gần đây, U Tuyền Hoa, Âm Khốc Mộc, Kim Cang Bồ Đề vân vân… tất cả đều cực kỳ trân quý hiếm thấy." Lục Huyền nghĩ thầm.

"Bất tri bất giác trong người ta đã có nhiều bảo vật ngũ phẩm lục phẩm tới vậy rồi. Có đôi khi, bảo vật nhiều quá cũng là một loại phiền não. Ví dụ như hiện tại, lựa chọn khó thật." Hắn khẽ lắc đầu lại nhẹ giọng cảm thán.

"Người như ta hoàn toàn không có hứng thú với những món bảo vật gì đó bên ngoài kia, thời gian vui vẻ nhất của ta vẫn là khi trồng được chừng hai - ba gốc Linh Huỳnh Thảo trong Lâm Dương phường thị khi xưa." Hắn cực kỳ khoe khoang nghĩ thầm.

Mấy ngày sau, lúc Lục Huyền đang chuẩn bị xuất phát thì từ bên ngoài động phủ lại truyền tới một giọng nói rất quen thuộc: "Lục đạo hữu, ta tới tìm ngươi cùng đi Thanh Mộc Tinh Động đây."

"Hiên Viên đạo hữu."

Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên bóng dáng của một vị thanh niên tu sĩ. Lúc trước, vì tránh né tia ác ý kia, hắn đã đi theo phía sau vài vị tu sĩ Kết Đan trong Lôi Hỏa Tinh Động, cùng nhau trở lại động phủ, bởi vậy mới quen biết bọn họ. Mà vị tu sĩ tên Hiên Viên Triệt này còn từng tiến vào động phủ của hắn làm khách, về sau thi thoảng chạm mặt nhau vài lần, đôi bên cũng có chuyện phiếm đôi câu.

"Sao Hiên Viên đạo hữu lại biết Lục mỗ định tới Thanh Mộc Tinh Động?" Lục Huyền đi tới rìa trận pháp, dẫn thanh

niên kia tiến vào động phủ.

"Lần tụ hội nhỏ này do Ngọc Lâm tán nhân liên hợp tổ chức, ngươi và nàng đều là linh thực sư, giao tình không tệ, đương nhiên nàng sẽ mời Lục đạo hữu rồi. Hơn nữa trong Thanh Mộc Tinh Động có rất nhiều thảo mộc dị tộc, Lục đạo hữu vốn là linh thực sư chắc chắn sẽ có hứng thú với chúng, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được?" Thanh niên kia vừa cười vừa nói.

"Nói cũng đúng, quả là ta đang định tới Thanh Mộc Tinh Động một chuyến, nếu Hiên Viên đạo hữu cũng có chung mục đích, chi bằng hai ta kết bạn đồng hành." Lục Huyền bưng một ly Ngọc Tẩy Linh Lộ mới ủ chế lên, ôn hòa nói.

"Được được được, tại hạ cũng đang có ý này. Nhưng có chuyện này ta vẫn không sao hiểu được, vì sao lúc trước Lục đạo hữu lại lựa chọn định cư tại Lôi Hỏa Tinh Động này? Trong khi Thanh Mộc Tinh Động bên kia, càng thích hợp với linh thực sư hơn chứ?"

"Do duyên phận đưa đẩy thôi, lúc đó ta vừa hay nhìn trúng Lôi Hỏa Tinh Động, bằng không cũng sẽ không có cơ hội được làm quen với mấy người Hiên Viên đạo hữu đâu." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Lúc trước, hắn lựa chọn Lôi Hỏa Tinh Động, chủ yếu là vì hai loại linh thực lục phẩm là Phượng Hoàng Mộc và Tử Vi Huyền Lôi Quả, hoàn cảnh linh khí nơi này rất thích hợp để chúng sinh trưởng. Hiện giờ xem ra lựa chọn lúc trước cũng không sai, sau khi tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động, hắn đã nhận được lượng lớn linh chủng cao giai, thậm chí còn có cả Ất Mộc Thanh Lôi Đằng phẩm giai lên tới thất phẩm, có thể nói là thu hoạch tràn trề.

"Với tốc độ kiếm linh thạch của Có Một Gian Tạp Hóa, chờ khi nào có trận pháp phòng hộ cao giai, nếu thích hợp ta

lại thuê hoặc mua thêm động phủ ở Thanh Mộc Tinh Động cũng được.” Trong lòng hắn thầm nghĩ.

…

Thiên địa xanh ngắt vô biên.

Một chiếc phi chu to lớn bắn ra từ trong một vòng xoáy màu xanh đậm.

Lục Huyền chắp hai tay sau lưng, cách một lớp linh khí bảo hộ, có chút hăng hái nhìn hết thảy mọi thứ ở Thanh Mộc Tinh Động. Sau khi hắn và Hiên Viên Triệt rời khỏi Lôi Hỏa Tinh Động, cả hai đã leo lên phi thuyền của đối phương, thuận lợi tiến vào Thanh Mộc Tinh Động.

Thứ đập vào mi mắt chính là một thế giới tràn ngập dây leo cây cỏ, với những gốc đại thụ cao đến mấy chục trượng, vô cùng xum xuê rậm rạp, với vô số những nhánh dây leo quái dị quấn quanh giữa đám cây cối trong rừng, với hàng đống cỏ dại mang thật nhiều hình thái khác nhau mọc tràn lan bừa bãi, với khí tức mộc linh nồng đậm bao phủ toàn bộ đất trời.

“Nơi này chính là Thanh Mộc Tinh Động.” Bên cạnh, Hiên Viên Triệt khẽ mỉm cười giới thiệu với Lục Huyền.

“Quả nhiên, không đặt sai tên gọi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên ở bên cạnh phi thuyền, có một nhánh dây leo màu đen nhánh lớn chừng mấy trượng bay lên cao, tựa như đang chăm chú nhìn vào hai người Lục Huyền ở bên trong phi thuyền vậy.

Ngay sau đó, hơn trăm con thảo mộc tinh quái toàn thân màu xanh biếc, nhẹ nhàng vỗ bốn cái cánh mỏng manh, gắt gao đi theo phía sau Lục Huyền.

Lục Huyền quan sát phía dưới, chỉ thấy từng gốc đại thụ to lớn vừa nãy đang tự mình nhổ cái rễ thật dài bên dưới lên, sau đó sải bước đi tới, đồng thời nhóm dây leo cỏ cây ở phía trước đường đi của nó, lại như tự có ý thức của mình, đứa nào đứa nấy đều nhao nhao né tránh, sợ bị đại thụ dẫm lên.

"Hiên Viên đạo hữu, những thảo mộc tinh quái này…" Lục Huyền thấy Hiên Viên Triệt bên cạnh vẫn bình tĩnh tựa như đã tập mãi thành thói quen rồi, mới lên tiếng nhắc nhở.

"Lục đạo hữu không cần phải lo lắng quá đâu, tính công kích của những con tinh quái này không phải rất mạnh, bình thường chúng sẽ không chủ động công kích tu sĩ tiến vào Thanh Mộc Tinh Động. Hơn nữa, với linh trí đơn giản của chúng, chắc hẳn mấy con này cũng có thể phân biệt được tồn tại nào có thể chọc đến, còn tồn tại nào thì không." Thanh niên Hiên Viên Triệt khẽ cười nói.

Lục Huyền gật đầu.

Cũng đúng, nếu là những con tinh quái có tính công kích mạnh mẽ, thì Thiên Tinh Động tuyệt đối sẽ không để mặc cho chúng nó ở lại nơi này. Trải qua thời gian dài càn quét dọn dẹp, hiển nhiên những con còn lưu lại nơi đây đều là tồn tại tương đối hữu hảo.

Chương 901: Thụ Nương!

"Mỗi một cái bên trong mười tám Tinh Động của Thiên Tinh Động đều có điểm thần dị của nó, Lôi Hỏa Tinh Động có mảnh lôi hải thần bí kia, mà theo lời đồn, nền tảng của Thanh Mộc Tinh Động này đều đến từ Kiến Mộc trong truyền thuyết, một đoạn gỗ Kiến Mộc phân nhánh trưởng thành có thể phân hoá ra một khu động thiên phúc địa như Thanh Mộc Tinh Động này." Hiên Viên Triệt giới thiệu với Lục Huyền.

"Kiến Mộc?" Lục Huyền sợ hãi than thành tiếng.

Thứ kia chính là Tiên Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết, thực sự không ngờ cái gọi là Thanh Mộc Tinh Động này lại có mấy phần liên quan với nó.

"Đương nhiên không phải là bản thể của Kiến Mộc, chỉ là một đoạn cành nhánh của nó thôi. Hơn nữa đây cũng chỉ là tin tức nghe đồn, không biết thật giả." Thanh niên kia lại giải thích.

Đến đây, trong lòng Lục Huyền đã sinh ra vài phần hiếu kỳ, nếu có thể trồng được linh thực thượng cổ trong truyền thuyết, thì ngay cả khi hắn chỉ nhận được quầng sáng tới từ Kiến Mộc, hắn cũng cam tâm tình nguyện…

Nghĩ thì nghĩ nhưng đương nhiên hắn cũng không ôm chờ mong quá lớn, chỉ dùng tâm tính bình thản quan sát các loại dây leo kỳ dị, cỏ cây tinh quái phía dưới.

Có một con mộc tiêu [1] màu xanh biếc xanh mọc nửa thân người từ bên trong một nhánh cây quái dị, lại có một con tinh linh nho nhỏ tinh xảo khe khẽ thì thầm bên tai, thậm chí Lục

Huyền còn chứng kiến một đống đại thụ tụ tập lại cùng một chỗ, đang tiến hành phương thức sinh sản cực kỳ nguyên thủy.

[1] : tiêu 魈 ở đây chỉ một loại ma núi mặt xanh.

“Đây được xem như quá trình thụ phấn cảu thực vật phiên bản tu tiên, chẳng qua hình tượng hơi có phần sinh động rõ ràng quá mức mà thôi.” Lục Huyền âm thầm cảm khái.

Đến đây, đột nhiên trong lòng hắn lại sinh ra một ý niệm cổ quái.

“Cứ đi du lịch các loại thắng địa tu hành như này cũng là một loại phong cách sống không tệ, có thể chứng kiến được các loại phong thổ đặc sắc ở khắp nơi, có thể sưu tập được đủ các loại linh thực linh thú thiên kì bách quái.”

Đương nhiên, muốn thực hiện được chuyện này lại cần phải xây dựng dưới điều kiện tiên quyết chính là bản thân có được đầy đủ thực lực, nếu không, rất có thể những tu sĩ bản thân chạm phải trên đường sẽ không có cùng ý tưởng như mình.

“Ai, vốn dĩ ta đã hướng bản tâm tới trăng sáng, không biết vì sao trăng sáng lại rọi xuống cống rãnh hẹp hòi rồi? Cần gì phải đánh đánh giết giết cả ngày chứ? Những kẻ từng cướp bóc đánh lén ta, đến cuối cùng cũng chỉ đưa cho ta các loại tài nguyên tu hành, thậm chí còn biến bản thân trở thành phân bón cho ta trồng linh thực mà thôi.” Lục Huyền âm thầm lắc đầu.

Một lát sau, phi chu đã tiến vào một mảnh thiên địa càng thêm xanh ngắt ướt át.

“Hì hì ~ ” Đi qua một khu rừng xanh biếc, bên tai chợt truyền đến từng tiếng cười nhẹ nhàng êm tai. Gần như ngay sau đó, một đám tiểu nhân cao chừng ba thước đã bay từ trong thân cây ra.

Tiểu nhân Mộc Tinh này không khác gì người thường, phía trên có ngũ quan tinh xảo, có da thịt trắng như tuyết, nhưng gương mặt và tứ chi lại mọc đầy những đường vân màu xanh biếc, càng tăng thêm mấy phần mị hoặc cho khuôn mặt ngây thơ thuần khiết của nó.

"Những tiểu nhân mộc tinh này là?" Lục Huyền nhìn mấy chục con tiểu nhân mộc tinh đang dựa sát vào phi chu, hiếu kỳ hỏi.

"Đây là Thụ Nương, một loại thảo mộc tinh quái hiếm thấy, là mẫu thể trời sinh, lấy chuyện hút thảo mộc linh khí mà sống, thiên tính ngây thơ thuần khiết." Hiên Viên Triệt giới thiệu với Lục Huyền.

"Thụ Nương… Không ngờ Thụ Yêu chi linh cũng sẽ hóa hình. Nhưng đi cũng phải nói lại, giữa nương hóa và nương hóa cũng có một khoảng cách rất lớn, theo một ý nghĩa nào đó thì gốc Sát Mỗ Thụ Yêu trong động phủ kia của ta cũng được coi là linh thực nương hóa."

Lục Huyền vừa nghĩ tới gốc Sát Mỗ Thụ Yêu mỗi ngày đều đối chiến với Yêu Quỷ Đằng trong linh điền kia, hình thái vô cùng quái dị, hung thần ác sát, lại nhìn thấy Thụ Nương nho nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu, ngây thơ rực rỡ ở trước mắt, trong lòng hắn lập tức cảm thấy bộ mặt của Sát Mỗ Thụ Yêu kia thật là đáng ghét.

Trong lúc suy nghĩ miên man bất định, hắn lại chú ý tới mấy chục Thụ Nương kia vẫn luôn đi theo bên cạnh phi thuyền, ánh mắt chúng mang theo vài phần tò mò cùng với tìm tòi nghiên cứu, cứ một mực rơi trên người mình.

"Chẳng lẽ trên người Lục đạo hữu có bảo vật linh khí loại thảo mộc? Có lẽ Thụ Nương đã bị chúng hấp dẫn, nên trong bất tri bất giác, chúng lại toát lên vài phần thân mật với đạo

hữu ngươi.” Hiên Viên Triệt đang ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Lục Huyền thoáng giật mình hiểu ra, đồng thời quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền lại gia tốc xoay tròn, tâm niệm vừa động, mười đầu ngón tay chợt tuôn ra từng sợi Thanh Mộc nguyên khí tinh thuần.

Hắn vừa duỗi ngón tay ra, hình thể của nhóm Thụ Nương vốn đang bay xung quanh lập tức bị thu nhỏ lại. Chúng bay đến trước ngón tay của hắn, vội vàng đến độ không thể chờ đợi được nữa mà hút lấy Thanh Mộc nguyên khí kia. Bởi vì số lượng không đồng đều, thậm chí có mấy Thụ Nương cùng nhau tụ tập chung quanh một đầu ngón tay, tham lam hút luồng linh khí màu xanh nhạt kia vào trong cơ thể.

Sau khi nuốt đủ Thanh Mộc nguyên khí, mấy chục con Thụ Nương lại ngưng tụ ra một dấu ấn hình đóa hoa tràn ngập khí tức tươi mát tự nhiên, lưu lại cho Lục Huyền, sau đó lưu luyến không rời từ biệt hắn.

“Lục đạo hữu thật có phúc, Thụ Nương cũng không phải là thảo mộc tinh quái bình thường, hẳn là giá trị của loại ấn ký đặc thù này không thấp.” Nét mặt Hiên Viên Triệt có phần hâm mộ vô cùng.

“Vận khí tương đối tốt, thân là linh thực sư, ta lại trùng hợp có được một loại thảo mộc linh khí bình thường đều dùng để bồi dưỡng linh thực, gia tăng tốc độ trưởng thành của linh thực, thực sự không ngờ sẽ được những con tiểu tinh linh này yêu thích.” Lục Huyền thu ấn ký đóa hoa kia vào trong túi trữ vật, sau đó mỉm cười nói.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trong quá trình bọn họ tiến về phía động phủ của Ngọc Lâm Tán Nhân thôi. Phi thuyền bay cực nhanh, một lát sau, đã đi tới phía trước một gốc đại thụ kình thiên cao gần ngàn trượng.

Đại thụ lan tràn ra diện tích cực lớn, tương đương với một khu trấn nhỏ bình thường, bên trong có rất nhiều gian nhà gỗ được hình thành tự nhiên, thỉnh thoảng lại có những con thảo mộc tinh quái với đủ các loại hình thái bay từ trong nhà gỗ ra.

"Động phủ của Ngọc Lâm tán nhân vốn nằm trên cây đại thụ này, Lục đạo hữu, mời." Hiên Viên Triệt thu hồi pháp khí phi thuyền, sau đó hướng về phía Lục Huyền, dùng một tay bày ra tư thái mời.

"Hiên Viên đạo hữu mời."

Hai người đang muốn bay vào bên trong đại thụ, đột nhiên gốc đại thụ trước mặt xuất hiện một mảnh thanh quang, Ngọc Lâm tán nhân đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt hai người bọn họ.

"Lục đạo hữu, Hiên Viên đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh."

Dường như mái tóc đen đầy đầu của nàng đã dung hợp cùng một chỗ với gốc đại thụ trước mắt, trên gương mặt xinh đẹp kia cũng xuất hiện một nụ cười nóng bỏng.

"Ngọc Lâm đạo hữu." Lục Huyền ôm quyền thi lễ, mỉm cười ân cần chào hỏi.

Chương 902: Tụ Hội Bắt Đầu!

“Lục đạo hữu đúng là khách quý hiếm thấy, nghe các đạo hữu khác nói, muốn mời ngươi từ trong động phủ đi ra tuyệt đối là khó như lên trời.” Ngọc Lâm tán nhân khẽ cười một tiếng nói.

“Lần này ta đã tới đây thì nhất định phải ở trong Thanh Mộc Tinh Động này mấy ngày, thảo luận trao đổi một chút về kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực cùng các đạo hữu khác, cũng như tiện thể được chứng kiến một chút điểm đặc biệt của Thanh Mộc Tinh Động này.”

“Dễ nói, vậy quấy rầy đạo hữu rồi.”

Lục Huyền đi theo Ngọc Lâm tán nhân tiến vào một căn nhà gỗ rộng rãi u tĩnh, nhà gỗ này được xây dựng từ rất nhiều cành trúc, sau khi tiến vào trong đó là có thể cảm nhận được một loại cảm giác thoải mái dễ chịu.

“Để ta giới thiệu một chút các vị đạo hữu. Vị này là Hiên Viên đạo hữu, tinh thông nhiều loại thần thông thuộc tính lôi, thực lực cường đại.”

“Vị này là Lục Huyền Lục đạo hữu, làm người cực kỳ khiêm tốn, ngày thường rất ít khi rời khỏi động phủ. Hắn là một trong mấy người tấn chức Kết Đan ở Thiên Tinh Động trong mấy năm gần đây, có tạo nghệ cực sâu trên linh thực nhất đạo.”

Trong nhà gỗ đã có bốn tu sĩ Kết Đan kỳ, hai người trong đó đã kết bạn với Lục Huyền từ trước, một người khác là

Vương Tuế Hoài, tinh thông ngự thú một đạo, đã từng nói chuyện rất vui vẻ với hắn ở Hắc Thủy Tinh Động, người còn lại chỉ quen biết hời hợt, không có giao tiếp nhiều.

Ngọc Lâm tán nhân giới thiệu hai gã tu sĩ Kết Đan khác cho hai người Lục Huyền, phân phó đám tỳ nữ trong động phủ dâng linh quả linh trà lên, lại dặn dò vài câu, rồi rời đi, nghênh đón nhóm tu sĩ Kết Đan còn lại.

Lục Huyền ngồi ở trong góc, lẳng lặng thưởng thức linh quả linh trà, lắng nghe mấy vị tu sĩ Kết Đan còn lại nói, ngẫu nhiên cũng xen vào một câu, bày ra một chút cảm giác tồn tại.

"Cũng may những loại linh quả Ngọc Lâm tán nhân lấy ra đều có điểm đặc sắc riêng, nếu thấy thích hợp, cũng có thể mang theo một ít trở về động phủ bồi dưỡng." Lục Huyền âm thầm nghĩ, hiển nhiên hắn đã sinh ra vài phần hứng thú đối với loại linh quả mình vừa mới thưởng thức.

"Lục đạo hữu." Ngay khi hắn đang hưởng thụ mỹ vị, đột nhiên bên tai lại vang lên một giọng nói già nua.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một lão giả gầy còm đang mỉm cười nhìn mình.

"Hóa ra là Hoàng đạo hữu, xin hỏi đạo hữu có gì chỉ giáo?" Lục Huyền đứng dậy hỏi.

Thông qua những lời giới thiệu của Ngọc Lâm tán nhân, hắn vừa mới biết được lão giả này tên là Hoàng Viêm Miểu, xuất thân tán tu, cũng có tu vi Kết Đan sơ kỳ.

"Chỉ giáo thì không dám nhận, chẳng qua ta từng nghe nói Lục đạo hữu tinh thông linh thực nhất đạo, mà trùng hợp là lúc nhàm chán ta cũng trồng được vài cọng linh thực, phẩm giai không tệ lắm, quá trình trồng trọt có mấy phần gian nan, đợi tiểu hội kết thúc, nhất định phải thỉnh giáo Lục đạo hữu một

phen.” Khoé miệng lão giả gầy còm khẽ nhếch lên, tạo ra một đường cong, nói với Lục Huyền.

“Ồ? Không biết Hoàng đạo hữu trồng loại linh thực nào? Có lẽ Lục mỗ sẽ biết phương pháp bồi dưỡng của chúng nó đấy.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

“Tại hạ trồng linh thực có chút khác lạ, phương thức bồi dưỡng tương đối đặc biệt, thậm chí còn cần tới huyết nhục để tẩm bổ, không biết Lục đạo hữu có thể tiếp nhận hay không?”

“Linh thực cần huyết nhục bồi dưỡng? Vậy là làm tổn thương tới thiên hòa rồi.” Kỹ năng diễn xuất của Lục Huyền đã sớm được rèn luyện từ lâu, hắn cũng vừa vặn để lộ ra vài phần biểu cảm kinh dị.

“Chỉ cần huyết nhục thôi sao? Ta còn tưởng là thứ đặc biệt tới cỡ nào chứ…”

Hắn thầm oán một câu, vẻ mặt thoáng ngừng lại một chút, sau đó nói với lão giả gầy còm kia: “Nhưng… chỉ cần phương thức thu hoạch huyết nhục bình thường, cũng không phải là không thể tiếp nhận được.”

Sau khi tiến vào Thiên Tinh Động, hắn đã sớm biết rõ đám tu sĩ sống ở nơi này khá là lộn xộn, ngư long hỗn tạp, không phải hoàn cảnh danh môn chính tông như Thiên Kiếm Tông trước đó, đừng nói là tu sĩ bàng môn tả đạo thậm chí cả tà tu, hắn cũng nhìn mãi thành quen mắt luôn rồi, cho nên cũng không biểu hiện quá mức kinh ngạc.

“Lục đạo hữu có được ý nghĩ như thế, lão hủ cũng yên tâm hơn rồi. Đợi lát nữa, ta lại trao đổi tỉ mỉ hơn cùng Lục đạo hữu.” Lão giả gầy còm lộ ra vẻ hài lòng, lập tức quay đầu rời đi.

Lục Huyền nhìn theo bóng lưng lão, vẻ mặt có chút thay đổi, tựa như cười mà không phải là cười.

“Khí tức thảo mộc quen thuộc biết bao… Khẳng định là trong tay Hoàng Viêm Miểu này đang có mấy gốc linh thực tà dị, thậm chí bản thân hắn còn nắm giữ không chỉ một môn công pháp thần thông tà đạo.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng đương nhiên, chỉ cần đối phương không gây nguy hiểm đến tính mạng và lợi ích của hắn, thì chuyện người này tu luyện công pháp gì cũng không liên quan gì tới hắn, mà ngược lại, nếu đối phương còn có thể mang đến linh chủng cấp cao cho hắn, thì hắn còn giữ thái độ cực kỳ nhiệt tình, nguyện tôn sùng đối phương là thượng khách.

Cũng không lâu lắm, đã có chừng tám - chín vị Kết Đan Chân Nhân lần lượt tiến vào trong căn nhà gỗ rộng lớn kia.

“Hoan nghênh các vị đạo hữu đã đến đây tham gia tiểu hội do tại hạ cử hành.” Ngọc Lâm tán nhân leo lên một cái đài cao bằng gỗ, mỉm cười nói với mọi người.

Lục Huyền ngồi ở phía dưới, linh thức thoáng đảo qua một chút. Tu sĩ đến tham gia tiểu hội cũng không nhiều, tính cả hắn thì tổng cộng có mười sáu người, nhưng đều là tu vi Kết Đan, hợp lại cùng một chỗ cũng được tính là một thế lực khá lớn.

Hắn âm thầm chú ý đến tu vi của nhóm người này, trong mười sáu người có một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, ba vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, còn lại đều là Kết Đan tiền kỳ.

Theo lời giới thiệu của Ngọc Lâm tán nhân, cũng không khó để biết được, nhóm tu sĩ Kết Đan đến đây đa phần đều là tán tu, chỉ có chừng ba - bốn người đến từ Thiên Tinh Động hoặc là tông môn, gia tộc thế lực khác thuộc Ly Dương cảnh.

Sau khi tiểu hội bắt đầu, mọi người bắt đầu giao lưu các loại tin tức tình báo, tâm đắc tu hành cũng như pháp thuật thần thông của Tu Hành giới.

Ban đầu, Lục Huyền cho thấy tu vi của mình cũng bình thường, không giỏi thuật pháp, cho nên phần lớn thời gian hắn đều giữ yên lặng, không có tham gia thảo luận với mọi người.

Hắn cũng không tiện nói ra công pháp mình đang tu luyện, bởi xét cho cùng, 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 hay là 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, hoặc là 《 Uẩn Thần Thiếp 》, 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 đều cực kỳ quý hiếm, thậm chí còn có hai bộ cấp bậc lục phẩm, còn mạnh hơn một chút so với công pháp mà mấy vị Kết Đan trung kỳ hậu kỳ kia đang tu luyện.

Nếu tùy tiện giao lưu với bọn họ, lại thoáng sơ ý một chút, có thể sẽ khiến hắn để lộ ra sơ hở, bởi vậy, vẫn nên giữ im lặng sẽ tốt hơn.

Nửa ngày sau, dù vẫn chưa thỏa mãn nhưng mọi người đã quyết định kết thúc quá trình giao lưu tin tức về các loại bí cảnh, công pháp, để tiến vào giai đoạn trao đổi bảo vật với nhau.

Ngọc Lâm tán nhân giới thiệu sơ qua quy tắc: Tự do trao đổi, cấm ép mua ép bán, sau đó tuyên bố giai đoạn trao đổi bảo vật chính thức bắt đầu.

Lục Huyền nghe vậy, tinh thần chấn động, rốt cuộc cũng đến thời điểm mà trong lòng hắn đang chờ đợi rồi.

Chương 903: Diễm Thi Bì!

Lục tục bắt đầu có vài vị tu sĩ Kết Đan lấy pháp khí, đan dược, phù lục, tài liệu ra, phẩm giai đều không thấp, phần lớn là ngũ phẩm, thậm chí còn có cả tài liệu lục phẩm xuất hiện.

Tu sĩ nắm giữ bảo vật sẽ giới thiệu sơ lược về cấp bậc, công hiệu của bảo vật, đồng thời cũng báo cho các tu sĩ khác biết loại hình bảo vật mà mình cần, sau đó lẳng lặng chờ đợi có người liên hệ, trao đổi.

Trong số những người ở đây, nếu có người cảm thấy hứng thú, thì hoặc là trực tiếp đi tới hỏi thăm, hoặc là truyền âm trao đổi, thỉnh thoảng cũng có tu sĩ lộ ra ý mừng trên mặt, toàn bộ bầu không khí trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Có khá nhiều loại bảo vật xuất hiện, tuy vài loại hơn kém mấy món bảo vật trong tay Lục Huyền, nhưng cũng coi như không tệ.

Đương nhiên, nhằm tối đa hóa ích lợi của mình, nhằm đổi lấy linh chủng, phôi thai ấu thú, hoặc là tài nguyên liên quan, Lục Huyền vẫn một mực án binh bất động.

Một lát sau, hắn chú ý tới một khúc vỏ cây cổ quái được một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ lấy ra. Vỏ cây này chỉ lớn bằng bàn tay, màu sắc diễm lệ, có hình dáng giống như một cái túi da tươi sống, đang chậm rãi nhúc nhích trong tay tu sĩ kia.

"Trong tay tại hạ có một loại linh chủng đặc thù, đúng là thoạt nhìn nó rất giống vỏ cây nhưng lại có thể bồi dưỡng ra linh thực. Trước đó, khi ta đi du lịch ở ngoại vực, đã ngẫu nhiên đoạt được thứ này, tên nó là Diễm Thi Bì, phẩm giai hẳn

là lục phẩm, muốn trao đổi với công pháp, thần thông không thấp hơn ngũ phẩm, pháp khí phù hợp cũng có thể tiếp nhận.”

“Linh chủng lục phẩm?” Trong lòng Lục Huyền hơi động, ánh mắt đã hoàn toàn bị mảnh vỏ cây diễm lệ lớn bằng bàn tay kia hấp dẫn. Hắn là một linh thực sư, nên hiểu rõ nhất giá trị của linh chủng lục phẩm.

Phải biết rằng, trong các loại bảo vật cùng cấp thuộc Tu Hành giới, công pháp, thần thông đều có giá trị cao nhất, tiếp theo là trận pháp, pháp khí, sau đó là đan dược, phù lục, cuối cùng mới đến các loại tài nguyên tu hành. Nhưng trong đó cũng có những tồn tại đặc thù, không thể quơ đũa cả nắm được.

Ví dụ như Trúc Cơ Đan, giá trị của bản thân nó đã vượt xa đám đan dược tam phẩm khác rồi. Hoặc như Hồng Trần Bi ngũ phẩm có thể ma luyện tâm chí – món bảo vật Lục Huyền từng lấy được từ bên trong quầng sáng, cũng có giá trị cao hơn bảo vật ngũ phẩm khác rất nhiều.

Dù giá trị của linh chủng được xếp vào loại thấp nhất trong số bảo vật cùng cấp, nhưng cấp bậc lục phẩm vẫn là đặc biệt hiếm thấy tại Tu Hành giới.

Nếu đã đụng phải một mảnh vỏ cây đặc thù như thế, đương nhiên là hắn không thể tùy tiện bỏ qua rồi.

Trong lúc trầm ngâm, một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ đã đứng lên, lấy một miếng ngọc giản màu vàng đậm từ trong túi trữ vật ra. Thoạt nhìn, miếng ngọc giản này mang đến cho người ta một loại cảm giác nặng nề, cực kỳ bất phàm.

“Đạo hữu, trong tay tại hạ có một bộ công pháp ngũ phẩm hệ thổ, tên là 《 Mậu Thổ Chân Quyết 》, phẩm chất coi như không tệ, có thể dùng làm bảo vật trấn môn của môn phái nhỏ,

ta muốn dùng thứ này để đổi lấy mảnh vỏ cây trong tay ngươi, ngươi thấy thế nào?"

"Công pháp ngũ phẩm hệ thổ? Đối với ta, tác dụng của thứ này không quá lớn, chỉ có thể coi là dự bị, xin đạo hữu chờ cho một chút." Tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia khẽ lắc đầu, khách khí nói.

Tiếp theo lại lục tục có hai người đi tới hỏi thăm linh chủng, trong nhóm đó còn bao gồm cả Ngọc Lâm tán nhân đã bồi dưỡng ra rất nhiều loại linh thực khác nhau, nhưng những loại pháp khí, công pháp bọn họ lấy ra đều không làm tu sĩ Kết Đan trung kỳ sở hữu mảnh vỏ cây hài lòng.

"Đạo hữu có thể cho tại hạ xem xét hạt linh chủng kia cẩn thận hơn một chút hay không? Dù sao nó cũng là bảo vật lục phẩm, không thể đối đãi tùy ý được." Lục Huyền đưa ra một yêu cầu với tu sĩ kia.

"Được, có thể xem xét, chỉ cần không rời khỏi động phủ này là được." Tu sĩ Kết Đan trung kỳ sảng khoái đồng ý.

Lục Huyền đi tới trước người gã, tiếp nhận mảnh vỏ cây diễm lệ kia.

Vỏ cây tiếp xúc với làn da trên bàn tay, từ da thịt lập tức truyền đến một cơn ngứa ngáy rất nhỏ, thậm chí còn có thể cảm nhận được nó đang nhẹ nhàng vuốt ve, tựa như muốn dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

"Đúng là cổ quái, vẫn chỉ là linh chủng lại biểu hiện ra loại đặc tính tà dị này rồi." Lục Huyền cảm khái một tiếng, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, linh lực khẽ động, dưới chân lập tức xuất hiện một đống linh nhưỡng màu vàng nhạt nhỏ, cẩn thận trồng miếng vỏ cây này vào trong đó, lập tức tập trung tinh thần lại, nhưng rất nhanh đã lấy nó ra.

Trước khi lấy ra, trong đầu hắn đã nhanh chóng hiện lên một luồng ý niệm.

【Diễm Thi Bì, linh chủng lục phẩm, là sản phẩm được dị vực tà môn dùng thủ đoạn cực kỳ âm độc tà ác tế luyện mà thành, bọn họ đã cho hàng ngàn hàng vạn bộ da thuộc của xử nữ vào bên trong một loại vỏ cây đặc biệt, khiến cho nó nhận được đặc tính trưởng thành của linh thực.】

【 Sau khi bồi dưỡng thành thục, có thể dùng để tế luyện thành pháp bảo đặc thù, cũng có thể dùng để tu luyện một ít thần thông âm tà.】

【 linh thực có đặc tính tà ma nhất định, trong quá trình trưởng thành cần hút túi da của yêu thú, tu sĩ, đồng thời cũng có thể mê hoặc tâm trí của tu sĩ rồi bám lên trên đó, có xác suất nhất định sẽ thành công đoạt xá và chiếm cứ thân thể tu sĩ, bất cứ lúc nào cũng cần phải lưu ý.】

“Phương thức nhận được loại linh chủng này thật sự làm tổn thương thiên hòa, nếu bị tà tu nào lấy được, không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ bị tấm da này hấp thu, nhưng để thứ này rơi vào trong tay ta thì ít nhất nó sẽ không tạo thành giết chóc.” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Mặc dù bình thường hắn cũng có thói quen dùng huyết nhục hồn phách hài cốt để bồi dưỡng linh thực tà dị, nhưng cách nhận được chúng đều cực kỳ chính quy, không có tạo ra những loại giết chóc khác.

“Ta thấy vỏ cây này của ngươi vẫn còn thướt tha, vừa vặn muốn mang về, gia tăng một chút nhan sắc của những loại linh thực trong linh điền âm phủ kia.” Trong lòng hắn thầm nhủ, ý niệm muốn đổi được mảnh vỏ cây diễm lệ này đã trở nên cực kỳ kiên định trong đầu.

“Trương đạo hữu, trong tay ta có một món pháp khí cực kỳ hiếm thấy, lai lịch không tầm thường, rất có linh tính, nếu dùng để tế luyện thành pháp bảo, nhất định sẽ trở thành một loại trợ lực lớn cho đạo hữu, không biết thứ này có thể đổi được hạt linh chủng trong tay đạo hữu hay không?” Lục Huyền đang muốn hỏi tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia, đột nhiên một giọng nói già nua vang lên. Lão giả gầy còm trước đó từng trao đổi với hắn, đã nhanh chóng lấy ra một tấm gương đồng tối tăm mờ mịt, đưa tới trước mặt tu sĩ Kết Đan trung kỳ nọ.

“Cũng là một món pháp khí không tệ.” Tu sĩ nọ kiểm tra một phen, rót linh lực vào, thoáng thử nghiệm công hiệu của tấm gương đồng, sau đó trên mặt lộ ra vài phần do dự. Mặc dù giá trị của món pháp khí gương đồng này vẫn thấp hơn hjat linh chủng trong tay gã, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Chương 904: Yêu Linh Thực Như Mạng!

"Trương đạo hữu, trong tay ta có một môn thần thông cấp thấp, tên là 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》, sau khi tu luyện thành công có thể dùng huyết khí ô nhiễm thân thể địch thủ, chuyên tấn công ba hồn bảy vía, khiến người ta khó lòng phòng bị." Lục Huyền không do dự thêm nữa, đã lấy cuốn sách cổ màu máu kia từ trong túi trữ vật ra.

"Thần thông cấp thấp?" Trong mắt tu sĩ Kết Đan trung kỳ lóe lên một tia ngoài ý muốn. Linh thức của gã lập tức đảo qua cuốn điển tịch màu máu nọ, cảm nhận được khí tức huyết tinh huyết sắc vô biên vô hạn trên vết chưởng ấn trong cuốn điển tịch, lập tức biết được Lục Huyền nói không sai.

"Lục đạo hữu, sao ngươi lại muốn nhường loại thần thông cấp thấp vô cùng trân quý này cho người khác?" Tu sĩ kia hiếu kỳ hỏi, một đám Kết Đan Chân Nhân chung quanh cũng bày ra bộ dáng không hiểu.

Dùng thần thông đi đổi linh chủng, dù là linh chủng lục phẩm, thì đối với bọn họ đây cũng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Thực không dám giấu giếm, 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 này chính là bảo vật gia truyền trong tộc ta, nhưng rất khó lĩnh ngộ, phương thức tu luyện cũng có mấy phần âm độc, không thích hợp với loại linh thực sư cam nguyện thành thành thật thật bồi dưỡng linh thực như ta. Huống hồ, lực hấp dẫn của tấm Diễm Thi Bì trong tay Trương đạo hữu đối với một linh thực sư như ta là quá lớn, ta không thể không nhịn đau cắt

thịt, mang môn thần thông cấp thấp đã được lưu truyền nhiều năm trong tộc ra trao đổi cùng đạo hữu.” Trên mặt Lục Huyền lộ ra mấy phần cười khổ, càng tăng thêm một phần bối cảnh cho loại thần thông cấp thấp này.

“Được, vậy ta dùng hạt linh chủng lục phẩm này để trao đổi môn thần thông kia của Lục đạo hữu.” Tu sĩ Kết Đan trung kỳ không do dự nhiều, đã lập tức đồng ý.

Tuy mấy thứ công pháp, pháp khí do những người còn lại lấy ra đều không tệ, nhưng hầu như loại nào cũng có một chút vấn đề, hoặc là không thích hợp với bản thân gã, hoặc là giá trị rõ ràng không bằng thần thông cấp thấp, đương nhiên gã sẽ làm ra lựa chọn chính xác nhất.

“Trương đạo hữu có biết phương pháp nuôi dưỡng Diễm Thi Bì không? Nếu chỉ có linh chủng, không có phương pháp tương ứng, chẳng phải tại hạ sẽ có chút thiệt thòi ư? Nếu bảo ta tùy tiện đi bồi dưỡng linh chủng lục phẩm như vậy thì rất có khả năng sẽ khiến cho nó chết héo nửa chừng, như vậy tổn thất sẽ rất lớn.” Lục Huyền đưa ra dị nghị.

“Không có, nhưng theo ta suy đoán thì hẳn là yêu cầu đặc biệt của thứ này có mấy phần liên quan tới túi da, cụ thể như thế nào, vẫn cần Lục đạo hữu đi nghiên cứu thăm dò một phen. Như vậy đi, Lục đạo hữu, ta lại đưa thêm ba vạn linh thạch hạ phẩm cho ngươi, ngươi thấy thế nào?” Gã có chút yêu thích môn 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 kia, sau khi trầm ngâm một chút lại nói ra.

“Vậy thì đa tạ Trương đạo hữu, chúc đạo hữu sớm ngày tu luyện thành công môn thần thông này!” Lục Huyền vui vẻ đồng ý.

Thần thông 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 vốn là phần thưởng Lục Huyền nhận được từ quầng sáng sau khi linh thực thành thục, có thể dùng nó tới trao đổi một hạt linh chủng lục

phẩm quý hiếm, sau khi thành thục lại thu hoạch được bảo vật khen thưởng khác tốt hơn, lại còn được người trao đổi bổ sung thêm cho hắn ba vạn linh thạch hạ phẩm, chuyện tốt như vậy phải đi đâu tìm nữa?

Hai người cẩn thận kiểm tra một chút sau đó trao đổi bảo vật.

"Chúc mừng Lục đạo hữu nhận được linh chủng cao giai trong lòng." Chờ hai người trao đổi xong, Lục Huyền đang đắm chìm trong vui sướng, thanh âm dịu dàng của Ngọc Lâm tán nhân lập tức truyền vào tai.

Hắn quay người nhìn lại, sau đó gật nhẹ đầu với Ngọc Lâm tán nhân.

"Tuy cái giá phải trả hơi lớn một chút, nhưng là một linh thực sư, có thể nắm bắt cơ hội thu hoạch một hạt linh chủng hiếm thấy như thế, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua." Lục Huyền truyền âm cho Ngọc Lâm tán nhân.

"Không ngờ Lục đạo hữu lại thâm tàng bất lộ như thế, dứt khoát lấy ra một môn thần thông cấp thấp để đổi lấy hạt linh chủng kia, Hoàng mỗ bội phục." Tên lão giả gầy còm nọ cũng truyền âm tới, nói với Lục Huyền.

"Xin lỗi, đã để Hoàng đạo hữu ngươi bỏ lỡ mất cơ hội nhận được hạt linh chủng này rồi, chỉ vì Lục mỗ quá mức khát khao có được hạt linh chủng Diễm Thi Bì này, thậm chí còn vì nó mà không tiếc lấy ra bảo vật gia truyền của mình." Trên mặt Lục Huyền lộ ra vài phần đau lòng.

"Không sao mà, Lục đạo hữu trao đổi dựa vào bản lĩnh của mình, đâu cần phải xin lỗi. Có điều, thông qua chuyện này ta đã thấy được quyết tâm của đạo hữu trên con đường linh thực rồi. Đạo hữu đúng là người yêu linh thực như mạng giống lời đồn từng nói." Lão giả gầy còm lạnh nhạt trả lời.

Những Kết Đan Chân Nhân còn lại đều âm thầm lắc đầu, ai nấy đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc đối với hành động lần này của Lục Huyền. Dùng thần thông cấp thấp đi trao đổi một hạt linh chủng chưa biết phương pháp bồi dưỡng, đúng là hành động không khôn ngoan, đồng thời bọn họ cũng dứt khoát đặt Lục Huyền lên ngang hàng cùng một tên phá gia bại sản.

Tiểu hội tiếp tục tiến hành, không ngừng có tu sĩ lấy ra các loại bảo vật, đồng thời cũng đưa ra yêu cầu, nhưng muốn đổi được đồ vật mà cả hai bên đều hài lòng, vẫn có chút khó khăn.

Lục Huyền thấy thời cơ đã đến, liền đi vào giữa nhà gỗ. Ánh mắt của mọi người lập tức bị hắn hấp dẫn, trong lòng đều hiếu kỳ Lục Huyền vừa mới trao đổi xong thần thông cấp thấp sẽ lấy ra bảo vật gì tiếp theo đây.

Chỉ thấy năm đám thổ nhưỡng màu vàng đậm đột nhiên xuất hiện, dường như những thứ này có một loại cảm ứng đặc thù với nhau, bởi vì chúng đang chậm rãi nhúc nhích về phía đối phương, rất nhanh đã tạo thành một con rối nhỏ màu vàng đất.

“Bảo vật này tên là Khôn Thổ Linh Khôi, được dùng lượng lớn Khôn Thổ luyện chế mà thành, có linh lực thuộc tính thổ tinh khiết nồng đậm, năng lực phòng hộ rất mạnh, khi người nắm giữ nó bị tập kích, thứ này sẽ tự động hóa thành một bộ khôi lỗi thật lớn, bảo vệ đối phương.” Lục Huyền trầm giọng giới thiệu.

“Nếu vị đạo hữu nào cảm thấy hứng thú, có thể dùng một khối Nguyên Từ linh thạch để trao đổi, thể tích nhỏ một chút cũng có thể tiếp nhận. Hoặc là dùng linh chủng ngũ phẩm trở lên, linh thú cùng với linh thực bảo vật tương ứng cũng có thể.”

Sau khi Lục Huyền nhận được hạt linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm kia, vì không có hoàn cảnh thích hợp để

bồi dưỡng nên nó đã bị bỏ lại một đoạn thời gian quá dài rồi, hiện tại dù bị lỗ một chút, thì dùng Khôn Thổ Linh Khôi để đổi lấy một khối Nguyên Từ Linh Quáng hoặc Nguyên Từ linh thạch cũng có thể tiếp nhận được.

Lại nói, tuy lực phòng hộ của Khôn Thổ Linh Khôi này không tệ, nhưng với cường độ thân thể hiện tại của hắn, thứ mà bộ khôi lỗi này có thể ngăn cản được thì để hắn tiếp nhận cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Mặt khác trong tay hắn vẫn còn một con Đa Tí Thi Nô nữa, công năng của hai thứ này có phần trùng lặp với nhau, giữ Khôn Thổ Linh Khôi lại bên người có phần vô dụng, đã bị hắn quyết đoán dùng để trao đổi những thứ mình có thể sử dụng được rồi.

"Khôi lỗi phòng hộ ngũ phẩm, có thể biến hóa theo tâm niệm của người nắm giữ, cũng không tệ."

Chương 904: Yêu Linh Thực Như Mạng!

"Trương đạo hữu, trong tay ta có một môn thần thông cấp thấp, tên là 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》, sau khi tu luyện thành công có thể dùng huyết khí ô nhiễm thân thể địch thủ, chuyên tấn công ba hồn bảy vía, khiến người ta khó lòng phòng bị." Lục Huyền không do dự thêm nữa, đã lấy cuốn sách cổ màu máu kia từ trong túi trữ vật ra.

"Thần thông cấp thấp?" Trong mắt tu sĩ Kết Đan trung kỳ lóe lên một tia ngoài ý muốn. Linh thức của gã lập tức đảo qua cuốn điển tịch màu máu nọ, cảm nhận được khí tức huyết tinh huyết sắc vô biên vô hạn trên vết chưởng ấn trong cuốn điển tịch, lập tức biết được Lục Huyền nói không sai.

"Lục đạo hữu, sao ngươi lại muốn nhường loại thần thông cấp thấp vô cùng trân quý này cho người khác?" Tu sĩ kia hiếu kỳ hỏi, một đám Kết Đan Chân Nhân chung quanh cũng bày ra bộ dáng không hiểu.

Dùng thần thông đi đổi linh chủng, dù là linh chủng lục phẩm, thì đối với bọn họ đây cũng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Thực không dám giấu giếm, 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 này chính là bảo vật gia truyền trong tộc ta, nhưng rất khó lĩnh ngộ, phương thức tu luyện cũng có mấy phần âm độc, không thích hợp với loại linh thực sư cam nguyện thành thành thật thật bồi dưỡng linh thực như ta. Huống hồ, lực hấp dẫn của tấm Diễm Thi Bì trong tay Trương đạo hữu đối với một linh thực sư như ta là quá lớn, ta không thể không nhịn đau cắt

thịt, mang môn thần thông cấp thấp đã được lưu truyền nhiều năm trong tộc ra trao đổi cùng đạo hữu.” Trên mặt Lục Huyền lộ ra mấy phần cười khổ, càng tăng thêm một phần bối cảnh cho loại thần thông cấp thấp này.

“Được, vậy ta dùng hạt linh chủng lục phẩm này để trao đổi môn thần thông kia của Lục đạo hữu.” Tu sĩ Kết Đan trung kỳ không do dự nhiều, đã lập tức đồng ý.

Tuy mấy thứ công pháp, pháp khí do những người còn lại lấy ra đều không tệ, nhưng hầu như loại nào cũng có một chút vấn đề, hoặc là không thích hợp với bản thân gã, hoặc là giá trị rõ ràng không bằng thần thông cấp thấp, đương nhiên gã sẽ làm ra lựa chọn chính xác nhất.

“Trương đạo hữu có biết phương pháp nuôi dưỡng Diễm Thi Bì không? Nếu chỉ có linh chủng, không có phương pháp tương ứng, chẳng phải tại hạ sẽ có chút thiệt thòi ư? Nếu bảo ta tùy tiện đi bồi dưỡng linh chủng lục phẩm như vậy thì rất có khả năng sẽ khiến cho nó chết héo nửa chừng, như vậy tổn thất sẽ rất lớn.” Lục Huyền đưa ra dị nghị.

“Không có, nhưng theo ta suy đoán thì hẳn là yêu cầu đặc biệt của thứ này có mấy phần liên quan tới túi da, cụ thể như thế nào, vẫn cần Lục đạo hữu đi nghiên cứu thăm dò một phen. Như vậy đi, Lục đạo hữu, ta lại đưa thêm ba vạn linh thạch hạ phẩm cho ngươi, ngươi thấy thế nào?” Gã có chút yêu thích môn 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 kia, sau khi trầm ngâm một chút lại nói ra.

“Vậy thì đa tạ Trương đạo hữu, chúc đạo hữu sớm ngày tu luyện thành công môn thần thông này!” Lục Huyền vui vẻ đồng ý.

Thần thông 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 vốn là phần thưởng Lục Huyền nhận được từ quầng sáng sau khi linh thực thành thục, có thể dùng nó tới trao đổi một hạt linh chủng lục

phẩm quý hiếm, sau khi thành thục lại thu hoạch được bảo vật khen thưởng khác tốt hơn, lại còn được người trao đổi bổ sung thêm cho hắn ba vạn linh thạch hạ phẩm, chuyện tốt như vậy phải đi đâu tìm nữa?

Hai người cẩn thận kiểm tra một chút sau đó trao đổi bảo vật.

"Chúc mừng Lục đạo hữu nhận được linh chủng cao giai trong lòng." Chờ hai người trao đổi xong, Lục Huyền đang đắm chìm trong vui sướng, thanh âm dịu dàng của Ngọc Lâm tán nhân lập tức truyền vào tai.

Hắn quay người nhìn lại, sau đó gật nhẹ đầu với Ngọc Lâm tán nhân.

"Tuy cái giá phải trả hơi lớn một chút, nhưng là một linh thực sư, có thể nắm bắt cơ hội thu hoạch một hạt linh chủng hiếm thấy như thế, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua." Lục Huyền truyền âm cho Ngọc Lâm tán nhân.

"Không ngờ Lục đạo hữu lại thâm tàng bất lộ như thế, dứt khoát lấy ra một môn thần thông cấp thấp để đổi lấy hạt linh chủng kia, Hoàng mỗ bội phục." Tên lão giả gầy còm nọ cũng truyền âm tới, nói với Lục Huyền.

"Xin lỗi, đã để Hoàng đạo hữu ngươi bỏ lỡ mất cơ hội nhận được hạt linh chủng này rồi, chỉ vì Lục mỗ quá mức khát khao có được hạt linh chủng Diễm Thi Bì này, thậm chí còn vì nó mà không tiếc lấy ra bảo vật gia truyền của mình." Trên mặt Lục Huyền lộ ra vài phần đau lòng.

"Không sao mà, Lục đạo hữu trao đổi dựa vào bản lĩnh của mình, đâu cần phải xin lỗi. Có điều, thông qua chuyện này ta đã thấy được quyết tâm của đạo hữu trên con đường linh thực rồi. Đạo hữu đúng là người yêu linh thực như mạng giống lời đồn từng nói." Lão giả gầy còm lạnh nhạt trả lời.

Những Kết Đan Chân Nhân còn lại đều âm thầm lắc đầu, ai nấy đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc đối với hành động lần này của Lục Huyền. Dùng thần thông cấp thấp đi trao đổi một hạt linh chủng chưa biết phương pháp bồi dưỡng, đúng là hành động không khôn ngoan, đồng thời bọn họ cũng dứt khoát đặt Lục Huyền lên ngang hàng cùng một tên phá gia bại sản.

Tiểu hội tiếp tục tiến hành, không ngừng có tu sĩ lấy ra các loại bảo vật, đồng thời cũng đưa ra yêu cầu, nhưng muốn đổi được đồ vật mà cả hai bên đều hài lòng, vẫn có chút khó khăn.

Lục Huyền thấy thời cơ đã đến, liền đi vào giữa nhà gỗ. Ánh mắt của mọi người lập tức bị hắn hấp dẫn, trong lòng đều hiếu kỳ Lục Huyền vừa mới trao đổi xong thần thông cấp thấp sẽ lấy ra bảo vật gì tiếp theo đây.

Chỉ thấy năm đám thổ nhưỡng màu vàng đậm đột nhiên xuất hiện, dường như những thứ này có một loại cảm ứng đặc thù với nhau, bởi vì chúng đang chậm rãi nhúc nhích về phía đối phương, rất nhanh đã tạo thành một con rối nhỏ màu vàng đất.

“Bảo vật này tên là Khôn Thổ Linh Khôi, được dùng lượng lớn Khôn Thổ luyện chế mà thành, có linh lực thuộc tính thổ tinh khiết nồng đậm, năng lực phòng hộ rất mạnh, khi người nắm giữ nó bị tập kích, thứ này sẽ tự động hóa thành một bộ khôi lỗi thật lớn, bảo vệ đối phương.” Lục Huyền trầm giọng giới thiệu.

“Nếu vị đạo hữu nào cảm thấy hứng thú, có thể dùng một khối Nguyên Từ linh thạch để trao đổi, thể tích nhỏ một chút cũng có thể tiếp nhận. Hoặc là dùng linh chủng ngũ phẩm trở lên, linh thú cùng với linh thực bảo vật tương ứng cũng có thể.”

Sau khi Lục Huyền nhận được hạt linh chủng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm kia, vì không có hoàn cảnh thích hợp để

bồi dưỡng nên nó đã bị bỏ lại một đoạn thời gian quá dài rồi, hiện tại dù bị lỗ một chút, thì dùng Khôn Thổ Linh Khôi để đổi lấy một khối Nguyên Từ Linh Quáng hoặc Nguyên Từ linh thạch cũng có thể tiếp nhận được.

Lại nói, tuy lực phòng hộ của Khôn Thổ Linh Khôi này không tệ, nhưng với cường độ thân thể hiện tại của hắn, thứ mà bộ khôi lỗi này có thể ngăn cản được thì để hắn tiếp nhận cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Mặt khác trong tay hắn vẫn còn một con Đa Tí Thi Nô nữa, công năng của hai thứ này có phần trùng lặp với nhau, giữ Khôn Thổ Linh Khôi lại bên người có phần vô dụng, đã bị hắn quyết đoán dùng để trao đổi những thứ mình có thể sử dụng được rồi.

"Khôi lỗi phòng hộ ngũ phẩm, có thể biến hóa theo tâm niệm của người nắm giữ, cũng không tệ."

Chương 905: Thanh Nhạc Lân!

"Đáng tiếc, Nguyên Từ linh thạch cực kỳ hiếm thấy, một khi xuất hiện thường sẽ dùng hình thức linh quáng Linh Sơn để tồn tại, rất khó phân tách, khả năng nhận được một khối nhỏ thực sự quá thấp."

Sau khi nhìn thấy Khôn Thổ Linh Khôi, trong lòng mọi người đã có vài phần hứng thú, nhưng đều không thỏa mãn được yêu cầu của Lục Huyền.

Về phần linh chủng, bởi vì không thể tồn trữ lâu dài, nên dưới tình huống bình thường, sau khi nhận được tu sĩ Kết Đan đều sẽ mau chóng bán trao tay, hoặc là tự mình đi bồi dưỡng, trong lúc nhất thời cũng khó gặp phải linh chủng cao giai.

Có mấy người chưa từ bỏ ý định, thử dùng pháp khí phù lục để trao đổi lấy Khôn Thổ Linh Khôi với Lục Huyền. Lục Huyền xem xét xong, cũng không hài lòng lắm, đành phải khéo léo từ chối.

Chờ đợi một lát, Lục Huyền có mấy phần thất vọng đang muốn lui ra, đột nhiên bên tai lại vang lên một thanh âm quen thuộc: "Lục đạo hữu, trong tay ta có một bộ phôi thai linh thú, đã lấy được nhiều năm, cũng nghĩ hết mọi biện pháp cũng không thể ấp nở nó ra được, hơn phân nửa đã thành một cái thai chết. Chỉ vì lai lịch của bộ phôi thai kia cực kỳ không đơn giản, bởi vậy ta mới một mực giữ nó lại, chưa chịu từ bỏ hy vọng, không biết có thể dùng thứ này để trao đổi lấy bộ Linh Khôi trong tay đạo hữu hay không?"

Lục Huyền nhìn theo hướng phát ra âm thanh, đã thấy Vương Tuế Hoài tinh thông ngự thú nhẹ nhàng gật đầu với mình.

"Vương đạo hữu, bộ phôi thai linh thú kia có lai lịch gì? Có thể báo cho tại hạ biết hay không?"

"Phôi thai này thuộc về yêu thú lục phẩm Thanh Nhạc Lân, tương truyền nó cũng có mấy phần huyết mạch của thượng cổ dị thú Kỳ Lân, nhưng đã trở nên cực kỳ mỏng manh rồi. Thậm chí hiện tại, đã không cảm nhận được một chút động tĩnh nào ở bên trong nữa, tại hạ hoài nghi sinh mệnh bên trong đã chết, nếu lấy nó về, cũng có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế đan dược, chăn nuôi linh thú, giá trị không thấp. Nếu Lục đạo hữu có hứng thú, có thể chờ quá trình trao đổi bảo vật của tiểu hội kết thúc, lại tới tìm ta." Vương Tuế Hoài truyền âm nói.

Lục Huyền hơi gật đầu với đối phương.

"Cái thai chết của linh thú lục phẩm? Nếu chết thật cũng miễn cưỡng có thể đổi lấy bộ Khôn Thổ Linh Khôi này, nếu không chết, vậy thì phát tài rồi!"

Phải biết rằng, giá trị phổ biến của linh thú vốn cao hơn linh thực cùng cấp. Hơn nữa, căn cứ vào kinh nghiệm nuôi dưỡng linh thú lúc trước của Lục Huyền, thì quầng sáng thu hoạch được từ linh thú cũng phong phú hơn linh thực một ít.

Mà hắn đã có thứ năng lực đặc thù kia rồi thì chỉ cần không phải bộ phôi thai kia chưa chết, hắn sẽ biết được tin tức chi tiết của nó, còn có khả năng nhất định sẽ khiến nó khôi phục lại tình huống bình thường, sau đó chăn nuôi, thu hoạch quầng sáng.

Gần nửa canh giờ sau, tiểu hội trao đổi bảo vật đã kết thúc, Lục Huyền đúng hẹn đi tới chỗ ở của Vương Tuế Hoài.

"Vương đạo hữu."

“Lục đạo hữu, ngươi đã đến, đây chính là phôi thai của linh thú Thanh Nhạc Lân, mời đạo hữu xem qua.” Vương Tuế Hoài nói xong, đã lấy một bộ phôi thai màu xanh biếc to bằng chậu rửa mặt từ trong túi trữ vật ra. Bộ phôi thai này nhìn rất giống một quả cầu tròn trịa, trực tiếp bảo vệ chặt chẽ con ấu thú màu xanh nhạt ở bên trong, dường như ấu thú ấy đang ngủ say, nhưng không tản ra bất cứ một chút sinh cơ nào.

Ngưng thần nhìn kỹ sẽ trông thấy con ấu thú này có hình thái khá là quái dị, có mấy phần tương tự với Kỳ Lân trong truyền thuyết, dù chưa sinh ra đã có mấy phần uy nghiêm thần bí rồi.

“Đúng là không cảm nhận được bất cứ một tia sinh cơ nào.” Lục Huyền dùng linh thức kiểm tra một chút, sau đó trầm giọng nói: “Bộ phôi thai đã rơi vào trạng thái này được bao lâu rồi?”

“Có lẽ không dưới hai mươi năm, ta nhận được nó từ mấy năm về trước, nhưng theo chủ nhân trước của bộ phôi thai này nói, thì thật lâu trước đó nó vẫn rơi vào bộ dáng như vậy, không có bất cứ dấu hiệu khôi phục nào.”

“Linh thú lục phẩm, còn là chủng loại huyết mạch đặc thù, chẳng biết tại sao lại không được sinh ra kịp thời, đúng là có chút đáng tiếc.” Lục Huyền gật nhẹ đầu, trong giọng nói có vài phần tiếc hận.

“Đúng vậy.” Vương Tuế Hoài vốn là một tu sĩ ngự thú, đương nhiên sẽ cảm nhận được sâu sắc hơn loại tiếc hận này, gã đưa mắt nhìn con ấu thú Thanh Nhạc Lân hoàn toàn không có sinh cơ đang lặng lẽ nằm bên trong phôi thai, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

“Nhưng tốt xấu gì nó cũng là phôi thai của linh thú lục phẩm, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế một ít đan dược

cao giai, hoặc là chăn nuôi linh thú đặc thù, giá trị vẫn cao hơn bảo vật ngũ phẩm bình thường một chút."

"Vương đạo hữu, ta còn cần kiểm tra thêm một chút, rồi sẽ quyết định tiếp." Lục Huyền đột nhiên lên tiếng.

"Xin Lục đạo hữu cứ tự nhiên." Thấy Lục Huyền chưa từ bỏ ý định, Vương Tuế Hoài cũng không có ý kiến gì mà ngược lại còn tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn, hắn làm một Ngự Thú sư, nhiều năm như vậy cũng không nhìn ra phôi thai có vấn đề gì, đương nhiên sẽ không tin tưởng linh thực sư Lục Huyền có thể phát hiện cái gì.

Lục Huyền đi tới phía trước phôi thai của Thanh Nhạc Lân, rót vào bên trong một tia linh lực rất nhỏ, tâm thần ngưng tụ, nhưng không có lấy một chút động tĩnh nào.

Hắn ngẫm nghĩ một hồi, tỉ mỉ cảm nhận được tính chất đặc biệt của quả cầu, ngay sau đó, quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền, lập tức gia tốc xoay tròn, một sợi Thanh Mộc nguyên khí nhỏ như sợi tóc được rót vào bên trong phôi thai.

"Hả?" Vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường nhưng trong lòng vừa khẽ "Hả" một tiếng. Sau khi rót Thanh Mộc nguyên khí vào, lại ngưng tụ tâm thần, trong đầu hắn lập tức có một ý niệm chợt lóe lên!

【 Thanh Nhạc Lân, yêu thú lục phẩm, bên trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch mỏng manh của dị thú thượng cổ Kỳ Lân, lực lượng lớn vô cùng, trong quá trình trưởng thành sẽ dần dần nắm giữ thiên phú thần thông của Kỳ Lân nhất tộc. 】

【 Bởi vì trong lúc mang thai thú mẹ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, đã ngưng tụ tinh hoa sinh mệnh và phong ấn phôi thai ấu thú, ngăn cách với ngoại giới, rơi vào trong ngủ say, cần lấy lượng lớn bảo vật sinh cơ cường đại rót vào bên

trong phôi thai, mới có thể đánh thức sinh cơ và ý thức của ấu thú.】

"Hóa ra không phải một cái thai chết, chỉ vì duy trì sinh cơ, mới rơi vào trạng thái cùng loại với quy tức, cần lượng lớn bảo vật sinh cơ mới có thể đánh thức nó." Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh cực kỳ.

"Không ngờ lần này ta không nhặt được linh thực, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện được một bộ phôi thai của yêu thú lục phẩm này." Hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự cường đại của loại năng lực nắm giữ trạng thái đặc thù của linh thực linh thú trong tay mình.

"Khẳng định là giữa yêu thú dị chủng lục phẩm còn sống và đã chết có sự chênh lệch rất lớn, nếu muốn dùng Khôn Thổ Linh Khôi ngũ phẩm đi đổi lấy một con ấu thú lục phẩm còn sống, chỉ sợ khi nói ra người khác sẽ trực tiếp không thèm để ý tới ngươi luôn."

Chương 907: Nơi Ở Của Thụ Nương!

Sau khi hút xong, mấy Thụ Nương lại dán chặt lên thân thể Lục Huyền, thỉnh thoảng còn phát ra những âm thanh ríu rít trong trẻo êm tai, nhưng không biết bọn họ đang nói cái gì.

Lục Huyền tập trung tinh thần một thoáng, đã lập tức hiểu rõ được.

"Các ngươi muốn mời ta đến nơi ở của các ngươi làm khách sao?" Hắn nhẹ giọng hỏi Thụ Nương cầm đầu có thể tích hơi lớn hơn một chút.

Tiểu tinh linh màu xanh nghe được những lời này của Lục Huyền thì vội vàng gật đầu.

Lục Huyền hơi do dự một chút nhưng cũng gật đầu đồng ý. Hắn vẫn tương đối yên tâm đối với mấy Thụ Nương này, dù sao bọn họ cũng chỉ là một ít tiểu tinh quái, trời sinh tính tình hiền lành, thực lực cũng không phải quá mạnh. Chủ yếu hơn là, sau khi được nuôi nấng bằng Thanh Mộc nguyên khí, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm thân thiết gần gũi đối với mình phát ra từ nội tâm của bọn chúng, cho nên cũng không lo lắng bọn chúng sẽ gây bất lợi cho mình.

"Đi trước dẫn đường đi." Hắn mỉm cười nói với Thụ Nương cầm đầu.

Nghe được lời này của Lục Huyền, mấy tiểu Thụ Nương nhẹ nhàng bay múa, để lộ ra vẻ mặt vui sướng vô cùng. Gần như ngay sau đó, trên người bọn chúng đã tuôn ra một mảnh thảo mộc linh khí nồng đậm, bao phủ Lục Huyền vào bên

trong, vừa lóe lên một cái đã trực tiếp tiến vào sâu bên trong đại thụ rồi.

Dường như mấy gốc đại thụ ở nơi này hoàn toàn không tạo thành bất cứ trở ngại nào đối với chúng nó, thậm chí tốc độ di chuyển mau chóng này còn nhanh hơn lúc Lục Huyền thi triển Mộc Độn Thuật rất nhiều.

"Đã đánh giá thấp tốc độ Mộc Độn của những tiểu Thụ Nương này rồi, lúc trước ta còn vọng tưởng có thể thoát khỏi bọn chúng…"

Lục Huyền nhớ tới lúc trước, khi hắn vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của đám tiểu Thụ Nương này, để né tránh phiền toái, hắn còn cố gắng đẩy nhanh tốc độ để bỏ qua bọn chúng, nhưng thực sự không ngờ tốc độ của Thụ Nương lại vượt xa dự liệu của hắn rồi.

"Đoán chừng đây là thiên phú của bọn chúng, thậm chí còn có một chút liên quan đến những cây đại thụ kia nữa." Hắn tìm cho mình một lý do, sau đó dứt khoát để nhóm Thụ Nương mang theo mình đi tới cực nhanh, làm như vậy cũng có thể tiết kiệm được một chút linh lực.

Một lát sau, hắn có cảm giác thân thể vừa xuyên qua một lớp màng màu xanh mỏng như cánh ve, trực tiếp tiến vào một vùng thiên địa màu xanh biêng biếc. Ngẩng đầu nhìn lên, phía cuối bầu trời là một bức màn trời khổng lồ màu xanh, còn bên dưới có vô số những nhánh rễ cây và dây leo thô to, quấn quanh cùng một chỗ, hình thành nên đủ các loại địa hình quái dị. Lại thấy vô số thảo mộc tinh quái chơi đùa ầm ĩ ở bên trong, thậm chí có một số con nhìn thấy Lục Huyền, còn chủ động xúm lại, hướng ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào hắn.

Thụ Nương cầm đầu mở miệng huyên thuyên một hồi, cũng không biết nó đã nói cái gì, chỉ biết sau khi nhóm thảo mộc tinh quái với những hình thái khác nhau kia nghe được,

chúng nó lập tức rút đi, chỉ dám đứng ở phía xa lén lút quan sát Lục Huyền.

"Không ngờ ngươi cũng có địa vị rất cao trong đám thảo mộc tinh quái này nha." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, rồi trêu chọc Thụ Nương cầm đầu kia.

Thụ Nương nghe vậy, trên khuôn mặt màu trắng như tuyết chợt xuất hiện hai mảng màu đỏ ửng nhàn nhạt. Được da thịt màu trắng như tuyết và những đường hoa văn màu xanh lá phụ trợ, đôi má hồng nọ càng tăng thêm vài phần mị hoặc.

Lục Huyền cười ha ha, sau đó đi theo bọn chúng tiến vào một gốc cây thấp bé. Cũng không lâu lắm, đã có một tiểu Thụ Nương mang tới cho Lục Huyền một phần linh dịch màu xanh biếc. Linh dịch này được đựng bên trong một đoạn cành cây rỗng ruột, có chút sóng sánh lắc lư, làm dấy lên tầng tầng gợn sóng màu xanh biếc, trông rất đẹp mắt.

"Mời ta uống ư?" Mặc dù Lục Huyền đã đoán được đại khái, nhưng xuất phát từ phép lịch sự, hắn vẫn hỏi thăm một tiếng.

Thụ Nương nhẹ nhàng gật đầu, nhưng vẫn cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn về phía Lục Huyền.

"Vậy cảm ơn ngươi." Lục Huyền mỉm cười rồi không chút do dự đã uống một ngụm linh dịch màu xanh biếc kia. Linh dịch màu xanh biếc vừa chui vào trong bụng, đã cảm nhận được một loại linh khí tươi mát chảy qua tứ chi bách hài, thông suốt toàn thân, thanh khí kéo dài thật lâu không tiêu tán, khiến cho toàn bộ thân hình Lục Huyền đều có phần thoải mái hơn không ít, trong đầu sảng khoái vô cùng.

"Cũng là một loại linh dịch không tệ, có hiệu quả tương tự như Ngọc Tẩy Linh Lộ, nhưng trên một số phương diện nào đó, công dụng của nó còn mạnh hơn Ngọc Tẩy Linh Lộ."

Trong lòng Lục Huyền âm thầm đánh giá, sau đó hắn vừa quan sát vị trí không gian kỳ dị của mình vừa hưởng thụ loại linh dịch xanh biếc mỹ vị thần kỳ.

"Linh dịch này là do các ngươi ủ chế ra sao?" Sau khi uống xong loại linh dịch màu xanh biếc ấy, Lục Huyền tò mò hỏi.

Nếu là trời đất sinh ra thì thôi, uống được lần nào hay lần ấy, nhưng nếu có phối phương ủ chế, hắn sẽ tìm mọi cách để lấy được phối phương tới tay. Đương nhiên, để trao đổi, hắn sẽ đưa ra giá cả khiến các Thụ Nương này cực kỳ hài lòng, sẽ không nhận miễn phí phối phương quý hiếm của người ta.

Nhưng đã khiến hắn có chút thất vọng rồi, bởi từ trong câu trả lời của Thụ Nương, hoàn toàn có thể nghe ra những giọt linh dịch màu xanh biếc ấy đều là sản phẩm tự nhiên do mảnh thiên địa màu xanh biếc này sản sinh ra, chỉ có điều sản lượng cực nhỏ, thường cách một đoạn thời gian, chúng nó mới đi thu thập một chuyến.

"Cố ý nhấn mạnh sản lượng nhỏ làm gì, ta đâu có nhìn chằm chằm vào loại linh dịch này đâu." Lục Huyền âm thầm nói một tiếng trong lòng.

Tuy loại linh dịch màu xanh biếc này cực kỳ trân quý, nhưng hắn đã có được nhiều loại khác với hương vị và công dụng tương tự với nó rồi, bởi vậy ý nghĩ muốn chiếm lấy nó làm của riêng cũng không quá mãnh liệt.

"Đa tạ vì đã mời ta tới làm khách, còn tiếp đãi ta bằng loại linh dịch mỹ vị như thế nữa. Nếu không có việc gì, ta phải rời khỏi đây. Trên tay ta có một ít linh quả, còn có vài loại linh dịch do tự tay ta ủ chế, hẳn là chúng sẽ mang đến ích lợi không nhỏ cho các ngươi, ta tặng chúng chó các ngươi nếm thử." Lục Huyền dừng lại một hồi, sau đó lấy ra một ít linh quả linh dịch tặng lại cho nhóm Thụ Nương, rồi tính toán sẽ lập tức rời đi.

Vừa nghe hắn nói như vậy, Thụ Nương cầm đầu lập tức khoát tay áo, dùng giọng điệu có chút dồn dập nói một điều gì đó.

Lục Huyền đang muốn ngưng tụ tâm thần, cảm nhận tin tức nó muốn biểu đạt, đột nhiên, một luồng khí tức màu xanh nhạt cực kỳ yếu ớt lập tức tuôn ra từ trong cơ thể Thụ Nương.

"Hả?" Ngay khi Lục Huyền đang muốn xem xét trạng thái của tiểu Thụ Nương trước mặt, thì gần như toàn bộ đám thảo mộc tinh quái xung quanh cũng cùng lúc tuôn ra một luồng khí tức màu xanh nhạt tương tự như vậy.

Bản thân của thứ khí tức này vốn nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, nhưng sau khi vô số luồng đồng thời ngưng tụ vào cùng một chỗ, lại có thể hình thành nên quy mô rất lớn.

Chương 908: Huyền Cực Thụ Mẫu!

Lục Huyền lộ vẻ mặt bình tĩnh, lẳng lặng quan sát dị tượng này thành hình. Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm trong tay áo đã vận sức chờ phát động, trong khi một tấm Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm khác cũng đang trong trạng thái chuẩn bị sẵn sàng, một khi có bất cứ tình huống nào không thích hợp phát sinh, hắn sẽ lập tức kích phát phù lục, chạy thật xa khỏi nơi này.

Thậm chí cả Trấn Ngục Kim Cương lục phẩm đang cất trong Thao Trùng Nang, cũng ở bên bờ kích phát rồi.

Chỉ thấy vô số khí tức màu xanh nhạt trước mắt nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng người màu xanh đậm. Bóng người này cao tới mấy chục trượng, trên đầu có vô số nhánh dây leo với màu sắc và kích cỡ lớn nhỏ không đồng đều, nhẹ nhàng trượt xuống dưới, nửa thân trên còn mọc ra vô số cành lá giống như cánh tay, một mực chồng chất lên nhau, kéo dài đến tận phía cuối của bức màn che màu xanh biếc.

“Tiểu hữu đừng quá khẩn trương, ta vốn không có bất cứ ác ý gì đối với ngươi.” Một thanh âm dịu dàng đến cực hạn nhẹ nhàng truyền vào bên tai Lục Huyền, giống như phôi thai trong cơ thể mẹ, thoáng cái đã khiến cho sự đề phòng của Lục Huyền biến mất hơn phân nửa.

“Bái kiến tiền bối.” Mặc dù Lục Huyền không cảm nhận được bất cứ dao động linh khí nào từ phía hư ảnh cực lớn trước mắt, nhưng trong lòng cũng biết thực lực của luồng hư ảnh nọ vô cùng mạnh mẽ, sâu không lường được, bởi vậy mới kính cẩn thi lễ nói.

“Không cần đa lễ như vậy, chuyện ngươi tiến vào mảnh thiên địa này chính là ta mớm lời cho mấy sinh vật nhỏ kia mời ngươi tới.” Hư ảnh to lớn màu xanh lục dịu dàng nói.

“Thì ra là thế, không biết tiền bối xưng hô như thế nào?” Lục Huyền cúi đầu hỏi.

“Cứ gọi ta một tiếng Huyền Cực Thụ Mẫu là được. Về phần lai lịch của ta, chắc hẳn trong lòng tiểu hữu cũng có mấy phần tò mò. Ta vốn là một sinh linh đặc thù được ngưng tụ từ vô số những loại linh thực bản nguyên bên trong Thanh Mộc Tinh Động và một gốc dị mộc, có thể phân hoá thành ngàn vạn, dung nhập vào đám thảo mộc tinh quái bên trong Thanh Mộc Tinh Động, cũng có thể dung hợp làm một thể, hình thành nên một tồn tại trước mắt tiểu hữu đây.”

Hư ảnh này nói rất hời hợt, nhưng Lục Huyền lại biết nó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, bởi vậy vẫn duy trì tư thái cung kính như trước.

“Lúc trước khi tình cờ phát hiện có một luồng bản nguyên linh khí đặc thù từ trên người mấy vật nhỏ kia, ta đã thấy rất hiếu kỳ với chủ nhân của nó. Về sau, xuất phát từ sự tò mò, ta mới mời tiểu hữu ngươi đến nơi này làm khách.” Hư ảnh to lớn chậm rãi nói.

Lục Huyền gật đầu, trong lòng đã hiểu. Thanh Mộc nguyên khí kia vốn đến từ Thanh Huyền Lộc. Lúc ấy, sau khi hắn giúp nó giải quyết xong vấn đề chấp niệm, xuất phát từ lòng cảm kích, Thanh Huyền Lộc đã ngưng tụ non nửa sinh mệnh tinh hoa của mình thành một luồng bản nguyên linh khí, rồi tặng cho Lục Huyền.

“Ngoài ra, dựa vào một chút thiên phú đặc thù của bản thân, ta còn phát hiện được vô số khí tức linh thực nhàn nhạt từ trên người tiểu hữu, từ đó cũng hiểu ra rằng, tiểu hữu ngươi đã dốc lòng bồi dưỡng ra rất nhiều linh thực rồi. Xuất phát từ

hảo cảm, ta mới trực tiếp hiển lộ thân hình, cùng tiểu hữu gặp mặt một lần.” Hư ảnh màu xanh lục to lớn ấy lại ôn hòa nói, dựa trên ngũ quan mơ hồ kia cũng có thể cảm nhận được thái độ thân thiện hữu hảo của đối phương với Lục Huyền.

“Thì ra là thế, là vãn bối đã lo lắng quá mức rồi. Đạo bản nguyên linh khí kia vốn là quà tặng từ một con linh thú cao giai trước khi lâm chung gửi cho vãn bối, nó vẫn một mực làm bạn cùng ta đến tận ngày hôm nay. Về phần linh thực, vãn bối có mấy phần thiên phú và yêu quý đối với chuyện bồi dưỡng linh thực, vẫn một mực coi chúng là tồn tại cực kỳ quan trọng với mình, nên lúc bồi dưỡng đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực, tỉ mỉ chu đáo hết mức.” Lục Huyền khiêm tốn nói.

“Tiểu hữu không cần phải khiêm tốn, trên người ngươi mang theo loại linh khí đặc thù, lại có kinh nghiệm bồi dưỡng vô số linh thực, rất đáng để ta ra gặp ngươi một lần.” Hư ảnh to lớn màu xanh hơi cúi đầu, nhìn về phía Lục Huyền, dịu dàng nói.

“Đó là vinh hạnh của vãn bối.” Lục Huyền lộ vẻ mỉm cười, sau dđó hỏi tiếp: “Không biết tiền bối tự mình tìm vãn bối tới đây là có chuyện gì quan trọng?”

Huyền Cực Thụ Mẫu trực tiếp hiển lộ thân hình như vậy, khẳng định là vẫn còn mục đích khác muốn nói, chứ không chỉ đơn thuần là muốn gặp mặt hắn một lần như vậy, chỉ không biết đây là phúc hay họa mà thôi.

“Tiểu hữu cảm thấy mấy Thụ Nương này như thế nào?” Hư ảnh chậm rãi hỏi.

“Thảo mộc tinh quái rất tốt, linh động đáng yêu, làm cho lòng người sinh ra hảo cảm.” Lục Huyền thoáng cân nhắc một chút, rồi trả lời.

“Trong số các loại thảo mộc tinh quái, Thụ Nương thuộc về chủng loại tương đối hiếm thấy, trời sinh tính tình ngây thơ thuần khiết, hồn nhiên vô tà. Tuy chúng nó hút thảo mộc linh khí để sống, nhưng bản thân lại có thể thay đổi hoàn cảnh linh khí xung quanh mình, rất có lợi cho linh thực sinh trưởng.”

“Chỗ ta lại có một nhóm Tiểu Thụ Nương sắp sinh ra, nhưng bọn chúng đều khá kén chọn, thảo mộc linh khí của linh thực bình thường khó mà trợ giúp chúng nó trưởng thành được. Hơn nữa, số lượng thảo mộc tinh quái ở nơi này đã đủ nhiều rồi, linh thực cấp cao không đủ. Bởi vậy, ta muốn giao mấy tiểu Thụ Nương chưa sinh ra cho tiểu hữu ngươi chăm sóc.”

“Giao cho ta chăm sóc ư?” Lục Huyền lộ vẻ mặt sững sờ, có thể miễn phí nhận được những con thảo mộc tinh quái này đương nhiên là vô cùng tốt, nhưng hắn có chút lo lắng, không biết sự tồn tại của chúng có thể gây ảnh hưởng đến sự phát triển của nhóm linh thực cao cấp trong linh điền của mình hay không.

“Tiểu hữu không cần lo lắng về chuyện bồi dưỡng linh thực đâu, Thụ Nương hấp thu cực kỳ ít thảo mộc linh khí, ít hơn nhiều so với ích lợi mà linh thực nhận được khi có sự xuất hiện của chúng. Huống chi, ngươi cũng có thể dùng loại thảo mộc linh khí đặc thù trong tay mình tới nuôi dưỡng chúng.”

“Nếu ngươi nuôi dưỡng chúng nó tốt thì chờ lần sau có cơ hội, cứ mang chúng nó tới đây, ta sẽ tặng cho tiểu hữu ngươi một hạt linh chủng cao giai trân quý. Ta ở trong Thanh Mộc Tinh Động này đã mấy ngàn vạn năm, trong tay vẫn có chút hàng tồn.” Hư ảnh to lớn màu xanh lục chậm rãi nói, trong thanh âm mang theo vô tận mê hoặc.

“Vãn bối cực kỳ yêu thích những tiểu tinh linh Thụ Nương kia, đương nhiên là nguyện đi nuôi dưỡng chúng nó, sở dĩ vừa

rồi do dự, chỉ đơn thuần là trong lòng lo lắng mình không có kinh nghiệm nuôi dưỡng liên quan, sợ làm ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của chúng nó mà thôi.” Lục Huyền nghe vậy, lập tức tỏ thái độ nói.

Những Thụ Nương này tuy thực lực không mạnh, phần lớn vẫn còn dừng lại ở giai đoạn Trúc Cơ, nhưng bản thân chúng lại là chủng loại hiếm thấy, có thể được Huyền Cực Thụ Mẫu coi trọng như thế, hẳn là phẩm giai cũng không thua kém ngũ phẩm, lại cộng thêm thiên phú đặc thù, khẳng định là quầng sáng phần thưởng thu hoạch được từ chúng sẽ cực kỳ phong phú đây.

Sở dĩ hắn do dự là vì lo lắng sự xuất hiện của chúng sẽ gây ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của đa số linh thực cao cấp trong linh điền nhà mình, nhưng bây giờ nghe thấy Huyền Cực Thụ Mẫu nói, đối phương sẽ lấy linh chủng quý hiếm ra làm thù lao, thì chút lo lắng kia cũng lập tức tan thành mây khói.

Chương 909: Muội Muội Của Ngươi, Để Ta Nuôi!

"Được, vậy làm phiền tiểu hữu đi theo ta."

Huyền Cực Thụ Mẫu nói xong, một bóng người màu xanh biếc đã bay ra từ bên trong hư ảnh cực lớn ấy, dẫn theo Lục Huyền bay vào thế giới màu xanh dưới lòng đất. Một gốc cổ thụ xanh ngắt ướt át sinh trưởng bên trong một cái Linh Trì cũng có màu xanh biếc, trên thân cây đã kết ra hai - ba mươi nụ hoa màu xanh nhạt.

Nhưng nụ hoa kia, có cái đang khép chặt, khe khẽ phập phồng, tựa như bên trong đang thai nghén một sinh mệnh nho nhỏ, cũng có cái đã hơi hé mở, để lộ ra Thụ Nương to bằng ngón cái bên trong. Nó đang nhắm mắt, bày ra bộ dáng ngây thơ đáng yêu với những đường vân màu xanh bao lấy thân thể.

"Thụ Nương bên trong còn chưa sinh ra, tiểu hữu ngươi hãy rót một luồng linh khí đặc thù vào sáu nụ hoa sắp nở kia là được. Khi ngươi thúc đẩy Thụ Nương sinh trưởng, đồng thời cũng khiến chúng sinh ra tính ỷ lại vào ngươi, nhận ngươi làm chủ." Bóng người do Huyền Cực Thụ Mẫu phân hóa ra lập tức hướng về phía Lục Huyền nói.

Lục Huyền gật nhẹ đầu, từ từ đi đến trước mặt gốc cổ thụ kia, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền hơi xoay tròn, một sợi Thanh Mộc nguyên khí tuôn ra từ đầu ngón tay, rót vào bên trong nụ hoa.

Dưới sự kích thích của Thanh Mộc nguyên khí, tốc độ nở rộ của nụ hoa kia bắt đầu thay đổi, trở nên nhanh hơn, Thụ

Nương ở bên trong khẽ mở đôi mắt nhỏ bé như bảo thạch ra, quơ quơ đôi cánh ướt sũng, đi tới trước người Lục Huyền.

"Thụ Nương nho nhỏ, ấn vào là tặng." Trong lòng Lục Huyền chợt xuất hiện một luồng ý niệm, sau đó hắn áp dụng đúng cách cũ, dùng Thanh Mộc nguyên khí ấn xuống năm nụ hoa sắp nở khác.

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh hắn đã có sáu tiểu Thụ Nương vây quanh, chờ tới khi bay mệt rồi, chúng nó rất tự nhiên hạ xuống bả vai thậm chí là trên đỉnh đầu hắn, toát lên cảm giác vô cùng thân mật và ỷ lại đối với Lục Huyền.

"Sáu tiểu tinh linh này sẽ giao cho tiểu hữu ngươi chăm sóc. Về sau nếu có cơ hội, có thể mang tới cho ta xem một chút được không?" Trong giọng nói của bóng người màu xanh biếc kia vừa có thêm mấy phần buồn bã mất mát.

"Vãn bối nhất định sẽ dốc lòng nuôi dưỡng chúng nó, chờ sau khi trưởng thành đến giai đoạn nhất định, lại mang chúng tới thăm tiền bối ngài." Lục Huyền dùng giọng điệu kiên định nói, sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần lên người một Thụ Nương, lập tức hiểu rõ tin tức chi tiết có liên quan đến bọn chúng.

【 Thụ Nương, thảo mộc tinh quái hiếm thấy, mẫu thể trời sinh, thiên tính ngây thơ hồn nhiên, hút thảo mộc linh khí của linh thực mà sống, có thể trưởng thành đến ngũ phẩm, trong quá trình sinh trưởng có thể thay đổi hoàn cảnh linh khí xung quanh, có lợi cho linh thực trưởng thành, sẽ dần dần lĩnh ngộ được bí thuật thậm chí là thần thông có liên quan đến hệ Mộc. 】

"Không ngờ tính trưởng thành của những Thụ Nương này lại rất cao, cao nhất có thể đạt tới ngũ phẩm, nhưng chu kỳ trưởng thành của thảo mộc tinh quái không ngắn hơn yêu thú cùng giai là bao, phỏng chừng chờ đến khi chúng nó hoàn toàn trưởng thành, sẽ cần khá nhiều năm tháng. Nhưng đương

nhiên, bên trong linh điền động phủ của ta có nhiều linh thực cao giai như thế, hẳn là có thể đẩy nhanh quá trình trưởng thành của chúng nó.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi trở lại bên dưới bức màn màu xanh, Huyền Cực Thụ Mẫu lại dặn dò hắn thêm vài câu, sau đó thân hình cao lớn đã nhanh chóng hóa thành những điểm sáng màu xanh tung bay khắp trời. Những điểm sáng này, hoặc là dung nhập vào trong cơ thể đám thảo mộc tinh quái phía dưới, hoặc là bay đến một nơi xa xôi không rõ nào đó.

“Muội muội của ngươi, để ta nuôi.” Hắn cười nói với mấy Thụ Nương đã dẫn mình tiến vào nơi này.

Tiểu nhân tinh xảo kia khẽ nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu.

“Ha ha, được rồi, ta phải đi đây, sau này còn gặp lại! Chờ lần sau khi tới Thanh Mộc Tinh Động, ta lại mang thêm chút đồ ăn ngon cho các ngươi.” Lục Huyền sang sảng cười nói, phất tay cáo biệt mấy con Thụ Nương kia, sau đó thi triển Mộc Độn Thuật, nhanh chóng xuyên qua vô số những gốc đại thụ vô biên vô hạn.

Trong cảm nhận của linh thức, hắn đã nhanh chóng bay tới bìa rừng. Đến đây, thân hình hắn hiển lộ ra ngoài, trực tiếp điều khiển Phong Lôi kiếm nhanh chóng tiến đến lối vào của Thanh Mộc Tinh Động.

Khi đi ngang qua một khu sơn cốc, trong lòng Lục Huyền chợt co thắt lại, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, vô số cánh tay máu thịt đã chui ra từ bên trong sơn cốc, lao về phía hắn, trực tiếp bao phủ bốn phương tám hướng xung quanh. Trên những cánh tay này truyền đến mùi máu tanh nồng đậm, khiến Lục Huyền đang ở bên trong vòng vây chợt sinh ra một loại cảm giác choáng váng.

Vô số cánh tay đan vào cùng một chỗ, giống như một tấm lưới lớn, trực tiếp ngăn cản tất cả đường lui của Lục Huyền.

Lục Huyền vẫn bình tĩnh tự nhiên, một tay vung tới, bóng người màu xanh đen đã bắn ra như điện, rơi xuống trước người hắn. Nhưng Đa Tí Thi Nô ngũ phẩm còn chưa kịp rơi xuống đất, mười tám cánh tay quái dị đã bành trướng ra, linh hoạt di chuyển, nhanh chóng thu tấm lưới huyết nhục to lớn kia lại, chỉ chừa một khoảng không gian không nhỏ cho Lục Huyền bên trong.

Cùng thời điểm này, có một tu sĩ mập mạp với thân hình giống như núi thịt lặng yên xuất hiện bên ngoài tấm lưới máu thịt khổng lồ ấy, đưa mắt Lục Huyền đang bị nhốt, trên mặt để lộ ra nụ cười đắc ý.

"Rốt cuộc ta cũng bắt được ngươi rồi, ngoan ngoãn một chút để cho ta ăn đi, đừng làm ảnh hưởng đến chất lượng thịt trên người ngươi." Một luồng ý niệm truyền vào trong tai Lục Huyền.

"Thật sao? Ta cũng chờ ngươi đã lâu rồi." Dường như Lục Huyền đã sớm đoán trước được tình huống hiện tại, chỉ thấy kim quang phía trên thanh Khổng Tước Minh Vương kiếm trong đan điền hắn trực tiếp tỏa sáng đến chói mắt!

Đa Tí Thi Nô chống đỡ tấm lưới máu thịt đang hung hăng lao tới, để cho Lục Huyền có cơ hội thở dốc. Tâm niệm vừa động, pháp bảo cấp thấp Khổng Tước Minh Vương kiếm trong đan điền đã lập tức có phản ứng.

Chỉ nghe một tiếng thét dài, một con Khổng Tước mang theo kim quang loá mắt đã nhanh chóng bắn ra như điện. Linh vũ trên người Khổng Tước như những cây trường kiếm sắc bén, kiếm ý bộc phát, dường như trên lưng nó có một luồng hư ảnh Bồ Tát bốn tay.

Hư ảnh vừa phát hiện ra khí tức tà dị bên trong tấm lưới máu thịt khổng lồ gần đó, là cả bốn tay đều vung lên, hào quang trên thân thể Khổng Tước càng sáng thêm vài phần, nó nhanh chóng xuyên qua không gian bên trong tấm lưới lớn ấy. Những nơi nó đi qua, đống huyết nhục tạo thành tấm lưới lớn đã như tuyết phủ gặp mặt trời, cấp tốc tan rã, trong chốc lát cũng chỉ còn lại có một ít vụn thịt lặt vặt.

Lục Huyền đứng trên lưng Đa Tí Thi Nô, tùy ý để cho những cánh tay của nó bảo vệ quanh thân thể mình, sau đó nhảy ra từ trong sơn cốc.

"Được được được! Không ngờ một linh thực sư Kết Đan tiền kỳ như ngươi lại có tà vật ngũ phẩm quý hiếm như vậy, cùng với pháp bảo phi kiếm uy năng cường đại như thế, xem ra lúc bình thường ngươi cũng ẩn tàng không ít à nha." Tu sĩ núi thịt cười âm hiểm, đống thịt mỡ trên mặt không ngừng rung rung, từng khối từng khối rơi xuống, lại bị một cái lưỡi dài màu xám đen phía dưới đón được, sau đó hung hăng nuốt sạch vào.

Chương 910: Bị Tập Kích!

Gã đưa mắt nhìn Khổng Tước Minh Vương kiếm cùng với Đa Tí Thi Nô trước người Lục Huyền, trong mắt hiện lên một tia lửa nóng. Vừa nhìn đã biết hai loại bảo vật này không tầm thường rồi.

Ban đầu gã nghĩ, có thể ăn được hết nhục thân của Lục Huyền đã là chuyện không tệ, thực sự không ngờ lần này còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Trong lòng gã, chuyện bản thân lấy được hai món bảo vật kia đã là mười phần chắc chín rồi.

Tuy hai món bảo vật này của Lục Huyền vô cùng lợi hại, nhưng so sánh với gã, hắn vẫn yếu hơn một chút, càng không có khả năng bù đắp chênh lệch tu vi giữa hai bên. Một người đã đạt đến Kết Đan trung kỳ, còn có kinh nghiệm giết chóc vô số, trong khi một người chỉ là Kết Đan sơ kỳ, còn có thân phận linh thực sư, không am hiểu đấu pháp, thực lực có sự cách biệt rất lớn.

"Vì sao các hạ lại biết ta sẽ đi qua nơi này?" Sắc mặt Lục Huyền vô cùng âm trầm, từ khi hắn phát hiện ra vị tu sĩ núi thịt này có ác ý với mình, trong lòng đã tự đặt bản thân vào tình huống nguy cơ trầm trọng, cả ngày nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ muốn tránh đi, nên lúc rời khỏi Thanh Mộc Tinh Động, hắn đã cố ý giấu giếm hành tung, thi triển Mộc Độn thuật thời gian dài như vậy, ai ngờ vẫn bị tên tà tu này cản đường!

"Chờ ngươi thúc thủ chịu trói, nếu chất thịt ngon, ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên do." Tu sĩ núi thịt nhìn thân thể Lục

Huyền, bày ra bộ dáng thèm nhỏ dãi nói.

"Không cần, vẫn để ta tự mình đến tra khảo đạo hữu một phen đi." Lục Huyền còn chưa dứt lời, pháp bảo Khổng Tước Minh Vương kiếm trước người hắn đã hóa thành một luồng kim quang, mang theo Phật lực cương mãnh bá đạo, giống như một ngôi sao băng bắn về phía tu sĩ núi thịt.

Nếu trốn không thoát, vậy thì chính diện đối chọi thôi, trên tay hắn có rất nhiều bảo vật, đã không còn lo lắng tu sĩ núi thịt có thể uy hiếp đến mình nữa rồi.

Kim quang mang theo sát ý mãnh liệt, trong nháy mắt đã đến trước mặt tu sĩ núi thịt. Tu sĩ núi thịt lập tức khép song chưởng lại, một tấm thuẫn to lớn với vô số mẩu thịt đen không ngừng nhúc nhích lập tức xuất hiện trước người, sát sao ngăn cản được Khổng Tước Minh Vương kiếm đúng vào khoảnh khắc nguy hiểm kia.

Đống thịt đen trên tấm lá chắn nhanh chóng mở rộng, khói đen cuồn cuộn bốc ra, tựa như muốn ô nhiễm thanh phi kiếm pháp bảo này của Lục Huyền.

Dưới sự khống chế của linh thức Lục Huyền, kim quang trên thân Khổng Tước Minh Vương kiếm nhanh chóng tiêu tán, nó lập tức phân hóa thành mấy luồng hư ảnh, linh hoạt chui ra từ bên trong đống thịt đen. Một phen biến hóa tinh diệu này chính là Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Quyết do Lục Huyền lĩnh ngộ được rồi thi triển ra.

"Kiếm thuật lại tinh xảo như thế!" Tu sĩ núi thịt lộ vẻ mặt kinh ngạc, cũng lập tức trở nên nghiêm túc hơn mấy phần. Chỉ thấy bên trong cái cổ thô to của gã chợt nhô ra một cục u thật lớn, huyết nhục giống như hoa tươi tràn ra bên ngoài, đồng thời một khối xương sọ trắng hếu cũng lộ ra.

Khối xương trắng này vốn là một kiện pháp bảo cấp thấp đã được gã tế luyện nhiều năm. Vừa mới xuất hiện, nó đã đón gió tăng trưởng, chỉ trong chốc lát lại biến thành một gò núi mang theo âm khí đầy trời. Có đủ các loại quỷ vật không ngừng kêu rên thét gào trong âm khí, lập tức bay tới đỉnh đầu Lục Huyền.

Cự chùy bằng xương trắng mang theo thế tới hung hãn, khiến Lục Huyền không kịp tránh né, tâm niệm vừa động, mười tám cánh tay của Đa Tí Thi Nô lại lập tức biến thành lớn, ngăn cản cây cự chùy bằng xương trắng kia, khiến cho tốc độ rơi xuống của nó chậm lại vài phần.

Đồng thời, cánh tay Lục Huyền cũng nhanh chóng hóa thành màu ngọc bích óng ánh, thân thể phóng đại, huyết khí cuồn cuộn, một quyền đánh thẳng ra.

Hắn tu luyện công pháp luyện thể thượng đẳng, lại ăn vào nhiều loại linh quả linh dược tăng cường thân thể, bên trong còn có bảo vật lục phẩm như Thái Tuế Nhục, nên ở thời điểm hiện tại, thân thể đã trở nên cực kỳ cường hãn, kình lực giống như cuồng phong quét sạch, dứt khoát đập vỡ bạch cốt cự chùy.

Cùng thời điểm ấy, một mảnh thanh quang đã lóe lên, trực tiếp bao phủ đôi Thanh Phù Lữ dưới chân, đang lúc Lục Huyền muốn né tránh bạch cốt cự chùy, đột nhiên linh thức nhạy bén lại phát hiện mấy con hắc xà to bằng bắp đùi ẩn mình bên trong âm khí cuồn cuộn, đang từ các phương hướng đánh úp lại.

Lục Huyền gặp biến cố không kinh hoảng, viên Thận Âm Bảo Châu trong cổ họng nhảy lên, hắn há miệng gầm nhẹ một tiếng.

“Rống!!!” Giống như tiếng sấm rền nổ vang, tiếng gầm mãnh liệt như thủy triều ùn ùn kéo tới, nơi thanh âm đi qua,

mảnh âm khí cùng với đám hắc xà bên trong đều bị chèn ép phải nhanh chóng lùi lại.

Trong lòng hắn biết, mình đã rơi vào hiểm cảnh, cũng không còn ý tứ che giấu hay ẩn tàng thêm nữa, bảo vật lục phẩm Quỷ Đỗng Dị Đồ đã nhanh chóng bay ra từ trong Thao Trùng Nang. Bức tranh cổ màu xám trắng lập tức được mở ra, Đỗng Quỷ bên trong bay tới, gần như ngay lập tức, phạm vi vài dặm xung quanh đã tràn ngập oán khí nồng đậm như thực chất.

"Bảo vật lục phẩm?!" Mặc dù tu sĩ núi thịt kia hoàn toàn không biết lai lịch của bức tranh cổ này, nhưng vẫn có thể cảm nhận được dao động linh khí cường đại truyền đến từ bên trong bảo vật nọ, trên mặt đã hiện ra vẻ hoảng sợ rồi.

Trong lòng gã biết, mình đã đánh giá thấp Lục Huyền, cũng lập tức làm ra quyết định. Chỉ thấy cái lưỡi dài màu xám đen nhanh như cắt bắn ra từ trong thân thể, cả ngọn núi thịt trên người đều hóa thành vô số khối huyết nhục, hình thành nên một mảnh núi thây biển máu, phô thiên cái địa, đánh úp về phía Lục Huyền.

"Ai…" Một tiếng thở dài ai oán đến mức tận cùng vang lên, đồng thời một cái bóng trắng khổng lồ đã như lông hồng nhẹ nhàng bay lượn trong mảnh huyết nhục đầy trời.

Dường như mảnh huyết nhục tự núi thây biển máu ấy đã bị cái bóng trắng kia ảnh hưởng, khiến cho gần một nửa số thịt phải dừng lại ngay giữa không trung, hoàn toàn mất đi khống chế. Chiến ý còn lại cũng tản mát đi rất nhiều, mùi máu tươi vốn sặc sụa không ngừng chui vào tai mũi người ta cũng thoáng cái đã nhạt đi không ít.

Từ thời điểm tu sĩ nọ hóa thành từng khối huyết nhục, Lục Huyền đã lấy ra một pho tượng Phật màu xanh đen trong tư thế giẫm chân lên vô số yêu ma từ trong túi trữ vật.

Trong tiếng niệm Phật hiệu, bức tượng Phật màu xanh đen kia cấp tốc biến lớn, Phật quang phía trên món pháp khí Kim Cương Xử trong tay cũng tỏa sáng chói lòa. Chỉ thấy một bộ Pháp Tướng Phật môn cao trăm trượng đột ngột xuất hiện ngay giữa hư không, Pháp Tướng trợn mắt đến tròn xoe, uy nghiêm thần bí, quan sát vô số khối máu thịt bên dưới, rồi không dút do dự hung hăng vỗ bàn tay xuống.

Nó chính là bảo vật lục phẩm Trấn Ngục Kim Cương Tượng - phần thưởng Lục Huyền nhận được từ bên trong quầng sáng của Kim Cang Bồ Đề Thụ, có thể triệu hồi ra Trấn Ngục Kim Cương Pháp Tướng, hàng yêu trừ ma, trấn sát tà ma.

Dưới Pháp Tướng trấn áp, vô số huyết nhục như mưa to tầm tã rơi xuống, chồng chất thành một tầng thật dày trên mặt đất.

"Ta và ngươi không đội trời chung!" Ý thức còn lưu lại bên trong đống huyết nhục của tu sĩ kia lập tức truyền tới một luồng ý niệm. Ngay sau đó, mấy trăm khối huyết nhục còn sót lại vội vàng bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Chương 911: Tra Hỏi!

Nhưng vào thời điểm này, một con ngươi màu xám trắng cực lớn vốn ở trên trời cao, đã chuẩn bị sẵn từ lâu. Nó một mực nhìn chằm chằm vào đống huyết nhục đông đảo ấy. Trong mắt tu sĩ núi thịt chợt xuất hiện tầng tầng lớp lớp ảo giác, rồi không tự chủ được mà phải dừng chân.

Chỉ trong mấy cái chớp mắt ngắn ngủi như vậy, một cây dùi bạc có khắc vô số phù văn huyền ảo tối nghĩa chợt lóe lên, hung hăng đánh cho hồn phách còn lưu lại của tu sĩ kia bị thương nặng.

Ngay sau đó, một luồng hư ảnh hình cái túi vải màu xanh đen chợt lóe, đã nhanh chóng bao phủ mấy trăm khối huyết nhục vừa chạy thoát ra, cùng với mấy trăm khối đã bị 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 ô nhiễm, bao gồm cả Trấn Ngục Kim Cương Tượng đang trấn áp vô số huyết nhục, đồng thời cuốn tất cả vào bên trong.

Vậy là một đống bảo vật bên ngoài đều đồng loạt biến mất, tiến vào trong đan điền của Lục Huyền rồi.

"Cũng may trong tay có pháp bảo loại không gian Thao Trùng Nang này, nếu không cùng một lúc lấy được nhiều máu thịt như vậy, đúng là ta không chứa nổi." Lục Huyền khẽ cảm khái một tiếng, linh thức đảo qua bốn phía. Sau khi xác nhận không còn bất cứ tình huống dị thường nào, hắn mới mượn nhờ Thổ Hành Châu, thi triển Thổ Độn Thuật thần dị trong 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, chỉ nháy mắt sau đã biến mất không còn thấy gì nữa.

“Không ngờ chỉ rời khỏi động phủ một chuyến lại đụng phải tu sĩ mập mạp đã thèm khát ta từ lâu. Cũng may vẫn hữu kinh vô hiểm, đã thuận lợi giải quyết được hắn rồi, coi như làm một lần vất vả để cả đời nhàn nhã. Chờ một chút, vẫn chưa thể hoàn toàn giải quyết hắn được, ít nhất cũng phải thông qua hắn để biết rõ vì sao kẻ này lại biết được hành tung của ta.”

…

Lôi Hỏa Tinh Động, Lục Huyền chui ra từ trong đất, trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài trận pháp của động phủ nhà mình.

Hư Không Yểm Mục đã sớm xác nhận xung quanh không có bất cứ tình huống dị thường gì, hắn lập tức mở trận pháp ra, tiến vào trong động phủ, đến lúc này tâm trạng luôn lo lắng thấp thỏm mới từ từ nhẹ nhõm xuống.

“Lần này đã giải quyết được tên Kết Đan trung kỳ kia rồi, tuy quá trình coi như thuận lợi, nhưng trên thực tế, để đạt được thành quả này, ta đã phải vận dụng gần như tất cả thủ đoạn trong tay rồi.”

Dù vừa dùng cảnh giới Kết Đan sơ kỳ giải quyết một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, Lục Huyền cũng không nảy sinh ra bất cứ ý nghĩ tự đại nào. Có thể dễ dàng diệt sát đối phương, hoàn toàn là dựa vào những món bảo vật cao giai hắn nhận được từ trong quầng sáng. Pháp bảo cấp thấp Khổng Tước Minh Vương kiếm, Thao Trùng Nang, bảo vật ngũ phẩm Đa Tí Thi Nô, Thận Âm Bảo Châu, Hư Không Yểm Mục, Thứ Thần Trùy, cùng với hai món bảo vật lục phẩm cực kỳ quan trọng khác là Quỷ Đỗng Dị Đồ cưỡng chế, Trấn Ngục Kim Cương Tượng cường công, thậm chí món bảo vật này còn có công hiệu khắc chế yêu quỷ tà ma mạnh mẽ.

Nhờ có đa số bảo vật cao giai, cộng thêm thân thể cường hãn và hai bộ kiếm quyết ngũ phẩm, lúc này hắn mới dễ dàng

giải quyết được đối phương.

Còn về vô số những miếng thịt nát đang đặt bên trong Thao Trùng Nang, hắn cũng không cần lo lắng chúng sẽ gây tổn thương đến mình.

Phải biết rằng, từ sau khi được tế luyện thành pháp bảo, ngoại trừ không gian bên trong gia tăng, có thể thu phát tự nhiên, Thao Trùng Nang còn có công năng phong cấm của đại đa số pháp bảo loại không gian khác. Cộng thêm phần lớn khối máu thịt kia đều bị Phật lực của Kim Cương Trấn Ngục Tượng trấn áp rồi, một phần nhỏ chạy đi cũng bị thương nặng, không đủ sức làm dấy lên bọt nước gì.

"Nên tìm người tính sổ rồi." Nghĩ đến đây, Lục Huyền đi vào trong sân, bày ra một đạo cấm chế, sau đó thả Khổng Tước Minh Vương kiếm ra, để nó bay múa xung quanh, đồng thời cũng nắm Thái Ất Lôi Phù đang vận sức chờ phát động trên tay. Sau đó, tâm niệm vừa động, mấy chục khối huyết nhục màu đỏ thẫm đã bay ra từ trong Thao Trùng Nang.

Vừa xuất hiện, đống huyết nhục nọ đã giống như được cởi bỏ trói buộc, chúng chủ động tiến sát lại gần nhau.

Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng, Khổng Tước Minh Vương Kiếm lập tức phát ra một tiếng kiếm ngân thanh thúy, Phật quang đại thịnh, một đạo kim quang quấn quanh toàn bộ đống huyết nhục, một lần nữa chia đều chúng nó thành từng khối vụn.

Đống huyết nhục kia còn không cam lòng, lại mọc ra từng mầm thịt xanh đen trên bề mặt, đám này kéo dài lung tung khắp nơi, muốn móc nối những khối thịt vụn còn lại vào cùng một chỗ.

"Ngoan ngoãn mà tiếp nhận trạng thái trước mắt đi, nếu ta lại tiếp tục cắt ngươi thành từng khối vụn nữa, chỉ sợ đến năng

lực di động ngươi cũng không có đâu.” Lục Huyền nhếch khóe miệng, nhìn về phía trước, tại khu vực vẫn còn rất nhiều miếng thịt vụn đang điên cuồng giãy giụa, lạnh lùng nói.

Đống huyết nhục kia nghe vậy, cũng ngoan ngoãn dừng trên không trung không nhúc nhích nữa. Rất nhanh, thần hồn của tu sĩ mập mạp lúc trước đã chui ra từ trong đó, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, nhìn về phía Lục Huyền: “Đạo hữu che giấu thật sự quá sâu! Chỉ sợ bất cứ tu sĩ nào cũng không thể tưởng tượng nổi, một linh thực sư mỗi ngày đều ở trong động phủ lại có nhiều bảo vật quý hiếm đến thế!!”

“Lần này thua trong tay ngươi, ta tự nhận mình xui xẻo!” Tu sĩ thần hồn trầm giọng nói, trong giọng nói có mang theo ảo não vô tận.

Gã vốn là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, tu vi cao hơn Lục Huyền một tiểu cảnh giới, lại có kinh nghiệm chiến đấu sinh tử phong phú, vốn cho rằng bản thân có thể đối phó với Lục Huyền dễ như trở bàn tay, ai ngờ lại bị hắn dùng hàng đống bảo vật trân quý, dễ dàng giải quyết.

“Ta vốn là một linh thực sư, bởi vì không giỏi đấu pháp, nếu muốn bảo vệ bản thân, đương nhiên phải tăng cường phòng hộ. Vì chuyện đó, ta đã bán đi toàn bộ đống linh thực do mình bồi dưỡng ra, lại dùng khoản tài nguyên này để đổi lấy một ít bảo vật, đây cũng coi như hợp tình hợp lý hả?” Lục Huyền cười mà như không cười nói.

“Thôi thôi, rơi vào trên tay ngươi là thực lực của ta không đủ, đạo hữu không cần nói ra những lời kích thích này nữa, tùy ngươi xử trí.” Thần hồn của tu sĩ kia thoáng rung động, rồi chỉ trong nháy mắt đã ảm đạm đi không ít.

Nhưng đương nhiên tia cảnh giác trong lòng Lục Huyền cũng không giảm bớt chút nào, hắn vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hàng đống huyết nhục nhỏ vụn phía trước.

“Chắc ngươi cũng biết về kết cục của mình rồi, nhưng trước đó, ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi ngươi. Sao ngươi biết được hành tung của tại hạ?”

“Đạo hữu vốn là một linh thực sư, đương nhiên sẽ đi tham gia tiểu hội do Ngọc Lâm tán nhân của Thanh Mộc Tinh Động cử hành, ta biết được điều này mới dứt khoát đến mai phục ở cửa vào Thanh Mộc Tinh Động, chỉ thực sự không ngờ…” Trên mặt ngoài của đống huyết nhục còn sót lại toát lên ngũ quan mơ hồ đã được thu nhỏ rất nhiều lần của tu sĩ mập mạp, gã nhỏ giọng nói ra.

“Đạo hữu cho rằng ta sẽ tin tưởng lời này của ngươi?” Lục Huyền vẫn dùng vẻ mặt bình tĩnh đối diện với người này.

Thật ra nguyên nhân khiến hắn nghi ngờ đối phương chính là kẻ này đánh lén quá mức đúng lúc, thậm chí còn nắm bắt địa điểm quá chuẩn. Rõ ràng là hắn đã cẩn thận như vậy rồi, mà vẫn bị đối phương tìm được cơ hội đánh lén, nếu không có thủ đoạn đặc thù, khẳng định là rất khó làm được điều này.

Chương 912: Kẻ Đồng Lõa!

"Sự thật là như thế, một Kim Đan trung kỳ như ta, còn cần mượn dùng thủ đoạn khác sao?" Ngũ quan mơ hồ trên đống máu thịt kia có chút không cam lòng nói.

"Nếu đạo hữu không phối hợp, ta cũng chỉ có thể thi triển một chút thủ đoạn đặc thù mà thôi." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên để lộ ra một nụ cười.

"Lúc trước, ta từng ngẫu nhiên nhận được một bộ công pháp tà đạo, cũng hiểu sơ một hai đối với những bí thuật sưu hồn kia, chẳng qua khá lâu rồi vẫn chưa có cơ hội thi triển, vừa vặn có thể lấy đạo hữu ngươi ra làm thí nghiệm."

Lục Huyền nói xong, không đợi đống huyết nhục phía trước có phản ứng, một giọt tinh huyết đã chảy ra từ đầu ngón tay, linh thức vừa động, từng đường hoa văn màu đen từ trong đống huyết nhục của tu sĩ nọ bay ra, dung nhập vào trong tinh huyết.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tinh huyết trong đống huyết nhục ấy bốc cháy lên, huyết hỏa tựa như giòi bò trong xương, dù làm cách nào cũng không thể xua tan đi được, nó không chỉ có tác dụng với huyết nhục, dường như còn đang thiêu đốt cả thần hồn còn sót lại của tu sĩ kia.

Lục Huyền đang lẳng lặng nhìn đống huyết nhục rung động, trong tai truyền đến từng chuỗi thống khổ kêu rên của tu sĩ kia.

Môn thuật pháp này có tên là Phần Huyết Thuật, đến từ bộ công pháp lục phẩm 《 Huyết Thần Kinh 》, mặc dù Lục Huyền không đi tu luyện công pháp, nhưng đối với một ít bí

thuật Huyết Đạo có kèm theo trên 《 Huyết Thần Kinh 》 thì lúc nhàn rỗi, hắn cũng đi học tập mấy môn, vừa vặn có thể dùng ở tình huống hiện tại này.

"Đạo hữu dừng tay, ta nói!" Mãi cho đến khi tàn hồn của tu sĩ mập mạp kia cầu xin hắn tha thứ, Lục Huyền mới thu lại Phần Huyết Thuật.

"Đúng là ta có biết đại khái đạo hữu sẽ tham gia tiểu hội trao đổi do linh thực sư cử hành kia, bởi vậy, mới cố ý tìm tới một vị tu sĩ của Thanh Mộc Tinh Động, vận dụng một chút thủ đoạn nhỏ, từ đó biết được hướng đi của ngươi."

"Ai?" Lục Huyền nghe vậy, vẻ mặt lập tức chuyển thành lạnh lẽo.

"Kết Đan Chân Nhân của Thanh Mộc Tinh Động, Hoàng Viêm Động."

Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên bóng dáng của lão giả gầy còm kia, tu vi đối phương là Kết Đan sơ kỳ, lúc trước đối phương từng tiếp cận hắn, còn khiến hắn cảm nhận được khí tức đặc biệt chỉ có ở linh thực tà dị từ trên người lão.

"Bản thân hắn cũng trồng không ít linh thực, nên cảm thấy rất hứng thú đối với đống linh thực bên trong linh điền của Lục đạo hữu, sau khi biết ta có ý định đối phó với Lục đạo hữu, đã lập tức phối hợp với nhau."

"Hắn đã vận dụng thủ đoạn gì để trợ giúp ngươi tìm được ta trong khi bản thân ta không hề phát hiện được?" Lục Huyền bình tĩnh hỏi.

"Là một loại phấn của loài hoa tên Vô Trần Hoa, phấn hoa vô sắc vô vị, mắt thường khó mà phân biệt được. Ở trong hoàn cảnh như Thanh Mộc Tinh Động, dù nó rơi xuống người tu sĩ, bọn họ cũng sẽ không sinh ra bất cứ hoài nghi gì. Nhưng có một loại dị trùng cực kỳ mẫn cảm với phấn của Vô Trần Hoa,

có năng lực cảm ứng độc đáo, ta đã dựa vào một con dị trùng kia, thăm dò được vị trí của đạo hữu, trực tiếp mai phục từ sớm.” Thần hồn của tu sĩ núi thịt giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền biết.

“Rất tốt, ngươi có thể giữ lại toàn thây, nhưng tạm thời vẫn còn có chút tác dụng, nên tạm thời ta sẽ lưu lại ngươi một cái mạng nhỏ trước.” Lục Huyền mỉm cười nói.

Tàn hồn trên huyết nhục thấy vẻ mặt của Lục Huyền như vậy, lại cảm thấy có chút không đúng.

“Đạo hữu, rơi vào tay ngươi là ta xui xẻo, nhưng hiện giờ thủ đoạn theo dõi ngươi muốn biết ta đã giải thích rõ ràng rồi, hãy cho ta một đao thống khoái đi!”

“Trước mắt, đây vẫn chỉ là lời nói một phía từ ngươi, ngươi cứ lập lời thề Tâm Ma trước đã rồi nói sau.” Lục Huyền khẽ gật đầu về phía miếng thịt nát nọ.

Sau khi tu sĩ kia lập xong lời thề Tâm Ma, lúc này hắn mới tin tưởng đối phương chừng bảy - tám phần. Tiếp đó, dựa theo lời nhắc nhở của tu sĩ nọ, hắn nhanh chóng tìm được một con dị trùng từ trong túi trữ vật của đối phương, nhưng không muốn đánh rắn động cỏ, hắn lập tức dùng cấm chế vây khốn nó lại, chứ chưa trực tiếp hủy diệt đi.

Về phần tu sĩ núi thịt này, hắn đã nghĩ kỹ nên xử lý đối phương như thế nào rồi. Phương án xử lý thích hợp nhất đối với đống huyết nhục đầy trời này chính là dùng nó làm thức ăn chăn nuôi Nhục Linh Thần, cùng với bồi dưỡng rất nhiều loại linh thực tà dị bên trong linh điền, thứ này vừa có chất lại có lượng, có thể bù đắp được không biết bao nhiêu thịt của yêu thú.

Hắn giữ lại tính mạng của gã, một là muốn đảm bảo mức tươi mới của máu thịt ở trình độ lớn nhất, xét cho cùng, trực

tiếp cắt máu thịt từ trên người xuống, vẫn khiến cho trình độ tươi mới của máu thịt được giữ gìn tốt hơn là cất giữ chúng bên trong Thao Trùng Nang.

Mặt khác, tu sĩ núi thịt này còn sống thì với năng lực khôi phục của tu vi Kết Đan trung kỳ kia, gã còn có thể không ngừng sinh sản thêm máu thịt, từ đó hắn hoàn toàn có thể tối đa hóa lợi ích đến từ đống máu thịt này của gã.

Lục Huyền cũng không vội đi chăn nuôi Nhục Linh Thần, hắn lại lấy ra túi trữ vật của tu sĩ kia, phá đi tầng cấm chế đơn giản bên trên, lấy toàn bộ vật phẩm bên trong ra.

Trong này có hai món pháp bảo cấp thấp, một cái là tấm chắn thịt đen tà dị quỷ bí, có được năng lực phòng ngự cường đại đồng thời cũng có thể công kích địch thủ, một cái khác là bạch cốt cự chùy kia, cũng có uy năng không tầm thường.

Mặt khác vẫn còn một thanh phi kiếm ngũ phẩm, Lục Huyền dùng linh thức kiểm tra một phen, đã rõ ràng nhìn ra thứ này có sự khác biệt rất lớn đối với thanh Khổng Tước Minh Vương kiếm của mình, bởi vậy mới tạm thời thu nó vào trong túi trữ vật, chờ đợi cơ hội thích hợp sẽ xử lý nó.

Bên trong vẫn còn một ít phù lục, phẩm giai đều là tam phẩm tứ phẩm, lấy tầm mắt của Lục Huyền hiện nay, hắn đã sớm chướng mắt với những thứ này rồi, nhưng đương nhiên vẫn có thể dùng chúng đi đổi lấy không ít linh thạch.

Ngoài ra vẫn còn mấy món pháp khí tứ phẩm, cùng với không ít chai lọ, nhìn khí tức chúng nó tỏa ra thì hẳn là trong này có không ít độc đan, có thể dùng làm thứ ăn tăng thêm độc tố cho Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Cuối cùng là một đống linh thạch lớn như ngọn núi, linh thạch hạ phẩm và linh thạch trung phẩm đều có không ít, Lục

Huyền dùng linh thức đảo qua, tổng cộng có không dưới mười vạn viên linh thạch hạ phẩm.

"Có lẽ đây mới là gia sản của tán tu Kết Đan bình thường?" Lục Huyền nói thầm một câu, tốt xấu gì đối phương cũng là một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng bảo vật trên người lại có phần keo kiệt quá mức.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói tương đối mà thôi, bởi vì đống này đã được coi là một khoản tài phú lớn rồi.

"Mặt khác ta phải mau chóng giải quyết lão giả gầy còm Kết Đan sơ kỳ kia, tránh để đêm dài lắm mộng, khiến hắn phát hiện ra tình huống dị thường, sau đó viễn độn thoát đi." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, sau đó quyết định mau chóng đi giải quyết lão giả gầy còm đã cung cấp hành tung của mình cho tu sĩ núi thịt.

Chương 913: Ta Giao Cho Ngươi Một Hạt Linh Chủng!

Lục Huyền cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ những phần bụi phấn khó có thể phát hiện của Vô Trần Hoa trên người, lại đổi một bộ trang phục khác, xác nhận trạng thái không tồi, mới một lần nữa tiến vào Thanh Mộc Tinh Động, tìm một chỗ không người, đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên, nhanh chóng thay đổi khuôn mặt, cuối là len lén lẻn vào khu vực phụ cận động phủ của lão giả gầy còm kia.

Đương nhiên là bên ngoài tòa động phủ này cũng được bố trí trận pháp phòng hộ, mặc dù Lục Huyền có đủ thực lực để mạnh mẽ phá trận, nhưng hắn lại không muốn gây ra động tĩnh lớn, vì thế mới trực tiếp lấy từ trong túi trữ vật ra một mũi tên nhỏ màu đen.

Trên mũi tên nhỏ này có một luồng hắc khí không ngừng di chuyển quẩn quanh, tựa như cũng có sinh mệnh của riêng mình, có cảm giác mũi tên ấy vẫn luôn nhìn thẳng vào một khuôn mặt người nào đó.

Nó chính là bảo vật tà dị ngũ phẩm Lục Huyền từng nhận được từ bên trong quầng sáng của Tiễn Đằng tứ phẩm, Đinh Đầu Tiễn, mặt trên có ngưng kết một lời nguyền thần bí, có thể tưởng tượng ra dung mạo, khí tức cùng với tên thật của mục tiêu, rồi kích phát mũi tên nhỏ này.

Sau khi thi triển ra, tu sĩ Kết Đan trở xuống sẽ trực tiếp tử vong, tu sĩ cảnh giới Kết Đan cũng có xác suất nhất định sẽ ngã xuống, nhẹ thì thần hồn bị hao tổn, nặng thì hồn phi phách tán.

“Cũng may có loại bí bảo hãm hại người này.” Lục Huyền nở một nụ cười, sau đó không chút do dự đã vận dụng linh lực đi kích phát mũi tên nhỏ kia, đồng thời trong đầu cũng nhanh chóng tưởng tượng ra dung mạo và khí tức của Hoàng Viêm Động. Ngũ quan xuất hiện phía trên mũi tên càng lúc càng mờ nhạt, mơ hồ đã giống lão giả gầy ốm kia đến bảy - tám phần…

Trong động phủ, lão giả gầy còm đang đứng phía trước mấy gốc linh thực có tạo hình giống như Lệ Quỷ, sau đó lấy một thiếu nữ tu sĩ Luyện Khí trẻ tuổi xinh đẹp từ trong túi trữ vật ra. Rồi trong ánh mắt hoảng sợ của thiếu nữ, lão dứt khoát ném nàng cho mấy gốc linh thực bên cạnh.

“Các bảo bối ngoan, hôm nay cho các ngươi nếm chút huyết thực mới mẻ nhé.” Lão giả gầy còm cười âm hiểm, nhìn thiếu nữ kia nhanh chóng bị đám linh thực tà dị hút đến chỉ còn lại một bộ hài cốt, trên mặt xuất hiện vẻ thỏa mãn vô cùng.

“Lại nói, hắn là lúc này, Nhục Sơn lão quỷ đã giải quyết xong tên linh thực sư của Lôi Hỏa Tinh Động kia rồi. Một tà tu Kết Đan trung kỳ, tu vi, bảo vật, kinh nghiệm đấu pháp đều mạnh đối phương không chỉ một bậc, chỉ đi đối phó với một linh thực sư Kết Đan sơ kỳ quanh năm suốt tháng vẫn luôn ở bên trong động phủ, hắn là ổn thỏa rồi.”

“Dựa theo hiệp định trước đó, hắn được chia nhục thân của linh thực sư, ta thì nhận được phần lớn linh thực. Tuy không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì, nhưng chỉ tốn một chút bột phấn của Vô Trần Hoa, là có thể nhận được lượng lớn linh thực cao giai mà không cần tốn nhiều sức sự, chuyện tốt như vậy biết đi đâu để tìm đây?”

Nghĩ đến đó, cảm giác vui mừng trong lòng không kìm nén được nữa, lão lập tức ngửa đầu cười to.

Bồi dưỡng xong mấy gốc linh thực trong linh điền, đang lúc lão muốn trở về phòng, đột nhiên, trong mắt xuất hiện một luồng quang mang tối tăm, rồi không đợi lão kịp phản ứng, luồng quang mang tối tăm ấy đã trực tiếp xuất hiện trong thức hải, hung hăng xuyên thủng thần hồn của lão.

"A!!!"

Lão giả gầy còm có cảm giác như thần hồn của mình vừa trực tiếp vỡ vụn, nỗi thống khổ đến từ chỗ sâu trong linh hồn đã khiến lão không ngừng kêu rên, ngũ quan điên cuồng vặn vẹo, thất khiếu máu chảy ồ ồ.

"Muốn linh thực của tại hạ? Lấy trình độ linh thực của ngươi, chỉ sợ ngươi ăn không vô thôi." Trong lúc ý thức đang chìm trong hoảng hốt, lão giả kia chợt nhìn thấy một thanh niên tuấn tú xuất hiện ở trước người mình, dùng giọng điệu nhã nhặn nói với lão.

"Là ngươi? Ngươi lại không chết?" Lão giả nhìn thấy Lục Huyền, lập tức lộ ra vẻ mặt giống như gặp quỷ.

"Xin lỗi đã làm đạo hữu thất vọng rồi." Lục Huyền khẽ động tâm niệm, thân hình Đa Tí Thi Nô chợt lóe lên, đi tới trước mặt lão giả. Mười tám cánh tay màu xanh đen của nó nhanh chóng tháo tứ chi của lão giả kia xuống, sau đó lại biến thành xiềng xích giam cầm thân hình không trọn vẹn của lão lại.

"Từ khi biết được đạo hữu cảm thấy hứng thú với đống linh thực của tại hạ, Lục mỗ đã cố ý tới đây, mời đạo hữu tiến vào động phủ của mình một phen, nhằm thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu. Chỉ là… linh thực trong linh điền của ta thực sự quá nhiều, ta sợ ngươi không ứng phó được, bởi vậy, cũng chỉ có thể giao một hạt linh chủng yêu thích của ta cho đạo hữu bồi dưỡng thay mà thôi. Ngươi nhớ phải chăm sóc tốt cho linh thực của ta đây." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, sau đó trực

tiếp cắm một đoạn hài cốt hình răng nanh vào trong thân thể không trọn vẹn của lão giả kia.

Đoạn hài cốt này vốn là một loại linh chủng đặc thù được phát hiện ở bên trong quầy hàng của một tu sĩ. Thứ này có tên là Lão Cốt Ma Chủng, phẩm giai lục phẩm, nhất định phải trồng trong thân thể máu thịt, sau đó lấy các loại hài cốt làm chất dinh dưỡng. Linh thực càng gần đến ngày thành thục, thân thể máu thịt được dùng làm linh điền cho nó sẽ càng ngày càng khô héo, cho đến khi chết hẳn.

"Ngươi đã yêu thích linh thực như vậy thì ta sẽ để ngươi thoải mái trồng ra một cây linh thực lục phẩm mà lúc trước ngươi không thể nào tưởng tượng được!" Lục Huyền mỉm cười.

Về phần yêu cầu của Lão Cốt Ma Chủng lục phẩm đó là được gieo trồng bên trong thân thể của yêu ma, đây vốn không phải vấn đề quá lớn với hắn, một tên tà tu dị hóa thành một con yêu ma, chẳng phải là quá dễ dàng sao?

Sau khi cắm Lão Cốt Ma Chủng vào thân thể không trọn vẹn của lão giả, Lục Huyền xưa nay vẫn luôn tiết kiệm cũng không quên thu hồi tứ chi của lão. Tuy phân lượng không có bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì chúng cũng đến từ máu thịt của tu sĩ Kết Đan, chất lượng thượng đẳng, dùng để bồi dưỡng đám linh thực tà dị trong linh điền lại càng thêm thích hợp.

Sau đó, hắn tiến vào linh điền trong ánh mắt chứa đầy phẫn hận và sợ hãi của lão giả.

Dù sao lão giả gầy ốm này cũng không giống như hắn, chuyên môn đi theo con đường bồi dưỡng linh thực, bởi vậy diện tích linh điền của đối phương cũng không bằng 10% diện tích linh điền trong động phủ của hắn, dù nơi này có không ít linh thực, nhưng phẩm giai đều không cao, lấy tam phẩm làm

chính, chỉ có một ít tứ phẩm, mà đều là một ít chủng loại tương đối thông thường.

Tầm mắt của Lục Huyền lập tức bị một vài cây linh thực cổ quái hấp dẫn. Cành cây của gốc linh thực màu đen nhánh này điên cuồng giương nanh múa vuốt, nhìn như Lệ Quỷ, đồng thời một luồng oán khí nồng đậm bay ra từ trên người nó, gần như thực chất.

"Đây là khí tức của loại linh thực ta từng cảm nhận được ở bên trong động phủ của Ngọc Lâm tán nhân lúc trước sao? Oán khí nặng nề như thế, khó trách lại bị ta dễ dàng phát hiện ra được." Vừa thấy Lục Huyền tới gần, vô số cành cây phía trên loại linh thực tà dị kia đã bắt đầu bay múa cuồng loạn. Nó bày ra tư thế sẵn sàng, có thể công kích hắn bất cứ lúc nào.

Chương 914: Si Mộc!

"Hả?" Lục Huyền hừ nhẹ một tiếng, trong âm thanh có xen lẫn với tiếng sấm nổ vang mơ hồ.

Gốc linh thực này có linh tính khá cao, sau khi cảm nhận được sự cường đại của hắn, nó lập tức trở nên ngoan ngoãn, cành cây rũ xuống, một mực đứng yên không nhúc nhích nữa.

"Đó mới là linh thực ngoan nha." Lục Huyền khẽ tán thưởng một tiếng, sau đó nhổ toàn bộ phần gốc rễ của loại linh thực ấy từ trong linh nhưỡng ra, lại một lần nữa trồng xuống.

Tâm thần ngưng tụ trên thân loại linh thực nhìn như ác quỷ này, trong đầu hắn lập tức hiện lên tin tức chi tiết về nó.

【Si Mộc, linh thực ngũ phẩm, linh mộc sống trong hoàn cảnh âm khí oán khí vô cùng nồng đậm, đã sinh ra một loại thảo mộc tinh quái đặc thù, bám lên người linh thực, trời sinh tính tình hung lệ, có năng lực di động nhất định.】

【 Lấy máu thịt tươi mới làm thức ăn, sau khi thành thục có thể luyện chế thành bảo vật khôi lỗi, hoặc là Si Mộc Phân Thân, cũng có thể phụ trợ tu luyện một ít thần thông tà đạo đặc thù.】

【 Nhìn từng chút từng chút đồ ăn bị thân thể mình ăn tươi, là ngon nhất!】

(Si ở đây là 魑 – có nghĩa là yêu quái)

"Linh thực ngũ phẩm này cũng là một loại thảo mộc tinh quái giống như Thụ Nương, nhưng Thụ Nương là loại sinh vật lương thiện, trong khi Si Mộc lại là thứ tà ác điên cuồng, nếu

đặt trong Thanh Mộc Tinh Động, khẳng định nó sẽ là loại cây bị xử lý đầu tiên.” Lục Huyền âm thầm cảm khái trong lòng.

“Nơi này có tổng cộng bốn gốc Si Mộc, ba gốc đã tiến vào thời kỳ trưởng thành, một gốc còn là cây non, có giá trị bồi dưỡng rất lớn.”

Với những loại linh thực đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, dù Lục Huyền có bắt tay vào bồi dưỡng chúng, thì sau khi chúng hoàn toàn trưởng thành, rất có khả năng hắn sẽ không nhận được quầng sáng phần thưởng, mà ngay cả khi nhận được thì mức độ phong phú của phần thưởng cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều, bởi vậy trong lòng hắn cũng không có bao nhiêu chờ mong vào chúng.

Ngược lại là cây non kia vẫn có thể trồng trọt bồi dưỡng một phen, chờ đến ngày nó thành thục lại đi thu hoạch quầng sáng.

Đương nhiên, tuy có thể không nhận được quầng sáng, nhưng Lục Huyền cũng không ngại trong động phủ nhà mình lại có thêm vài gốc linh thực ngũ phẩm. Dẫu sao ba gốc cây này cũng gần đến ngày trưởng thành rồi, không cần tốn hao lượng lớn thời gian, tinh lực cũng có thể bồi dưỡng ra, sau đó mang đi đổi được không ít linh thạch.

Nghĩ đến đó, hắn lại cẩn thận di dời toàn bộ linh thực, bỏ vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Lão giả gầy còm đang bị Đa Tí Thi Nô trói buộc nhìn đống linh thực bản thân bồi dưỡng tỉ mỉ lần lượt rơi vào trong tay Lục Huyền, lập tức trừng to như muốn nứt cả mí mắt.

“Tùy ý cướp đi vật yêu thích của chủ nhân ở ngay trước mặt hắn, đây không phải là kịch bản kinh điển trong mấy bộ phim điện ảnh ở kiếp trước của ta sao?”

“Ừm, linh thực phu cũng là phu…”

(Chữ phu 夫 có nhiều nghĩa, vừa có nghĩa là người lao động vừa có nghĩa là chồng)

Lục Huyền không thể chứng kiến bộ dáng đau đớn đến không còn muốn sống của lão giả gầy còm kia, nên dứt khoát cuốn luôn cả lão vào trong Thao Trùng Nang, rồi lặng lẽ bỏ chạy.

Ta lặng lẽ đi, cũng như lặng lẽ đến, vung ống tay áo lên, mang đi toàn bộ linh thực.

…

Lôi Hỏa Tinh Động, Lục Huyền đã khôi phục lại diện mạo như trước, giả vờ như đang thăm dò đường trở về, sau đó đi xuyên qua những tia chớp nhỏ bé đầy trời.

“Lục đạo hữu? Không ngờ lại có thể gặp được đạo hữu ngươi ở bên ngoài động phủ, đây đúng là chuyện hiếm lạ à nha.” Khi còn cách động phủ nhà mình chừng mấy trăm dặm, Lục Huyền lại đụng phải một tu sĩ Kết Đan quen thuộc, động phủ của hai người nằm cách xa nhau không đến ngàn dặm, đã từng có duyên gặp mặt vài lần.

“Hóa ra là Cao đạo hữu, đã lâu không gặp, đạo hữu gần đây có khỏe không?” Lục Huyền ân cần thăm hỏi vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ cao gầy kia.

“Mọi chuyện đều tốt, nhờ đạo hữu quan tâm. Lục đạo hữu đang muốn quay về động phủ sao?” Tu sĩ cao gầy nhìn Lục Huyền, hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy, Lục mỗ nghe nói trong Tinh Động có một tiểu bí cảnh vừa xuất hiện vài loại linh thực mới, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, sau khi hiểu rõ bí cảnh tương đối an toàn, mới muốn đi một chuyến.”

“Thì ra là thế, vậy có thu hoạch gì không?”

“Vận khí coi như không tệ, đã nhận được vài loại linh thực quý hiếm rồi.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Vậy là tốt rồi, đạo hữu cẩn thận như vậy, hẳn là phải có nắm chắc tuyệt đối mới đi thăm dò bí cảnh.” Tu sĩ cao gầy cũng không nghi ngờ gì, đã gật đầu nói.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, ta đang muốn đi mời mấy vị đồng đạo tiến sâu vào lôi hải săn giết một con lôi thú ngũ phẩm? Ngươi có muốn đi cùng chúng ta một chuyến không?”

Lục Huyền vội vàng lắc đầu: “Cao đạo hữu, ngươi hiểu rõ ta mà, ta vốn không chủ động đi săn giết mấy loại yêu thú gì đó kia, chỉ thỉnh thoảng đi một chuyến đến lôi hải, thăm dò ở khu vực biên giới, tìm kiếm linh lôi, tuyệt đối không dám xâm nhập vào khu vực trung tâm. Thực sự không muốn trở thành gánh nặng của mấy vị đạo hữu, bởi vậy, cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi mà thôi.”

Hắn nói xong còn thở dài một tiếng, hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi hắn mới dùng tư thái sét đánh không kịp bưng tai, liên tiếp xử lý xong hai tu sĩ Kết Đan.

“Ha ha, vậy thì ta cũng không miễn cưỡng đạo hữu. Lần sau ta sẽ tới động phủ của Lục đạo hữu, thưởng thức một chút linh quả linh nhưỡng do ngươi tự mình bồi dưỡng chưng cất.” Tu sĩ cao gầy sang sảng cười nói.

“Hoan nghênh hoan nghênh, Lục mỗ vô cùng vinh hạnh.” Lục Huyền mỉm cười đáp lại.

Sau đó, hai người từ biệt. Lục Huyền thuận lợi trở lại động phủ, tiến vào khu vực linh điền âm phủ của mình, trồng bốn gốc cây kia vào trong đó, thoáng cái đã khiến cho mảnh âm khí bên trong khu vực linh điền âm phủ nồng đậm thêm ba phần.

Lục Huyền đã quen rồi, hắn mở miệng nói với mấy gốc linh thực có tạo hình giống như lệ quỷ kia: "Nơi này không thể so sánh với địa phương các ngươi từng sinh trưởng lúc trước, toàn bộ đám linh thực xung quanh đều là thứ dữ, có thể bắt nạt các ngươi. Ở nơi này còn rất nhiều linh thực càng mạnh hơn, càng hung ác hơn các ngươi, nếu ngoan ngoãn, ta còn có thể định kỳ cung cấp huyết thực mới mẻ cho các ngươi, nếu không thì trực tiếp đút các ngươi cho nó ăn luôn."

Lục Huyền nói xong lập tức vươn tay chỉ sang một bên, rồi không thèm để ý đến chúng nó nữa, quay sang chơi đùa cùng Sát Mỗ Thụ Yêu và Yêu Quỷ Đằng.

Yêu Quỷ Đằng cũng là ngũ phẩm, lại lấy linh thực làm thức ăn, hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng mấy gốc Si Mộc mới này sẽ gây ra sự cố gì.

"Quả cầu thịt kia, bình thường ngươi cũng nhớ lưu ý nhiều hơn đến mấy gốc linh thực này nhé, nếu chúng nó có hành động gì khác thường, cứ trực tiếp nói cho ta biết." Hắn còn cố ý dặn dò Nhục Linh Thần một phen.

Dù sao thì mấy gốc Si Mộc kia cũng là linh thực ngoại lai, còn cực kỳ hung ác, hắn lo lắng chúng sẽ gây ảnh hưởng đến những gốc linh thực tà dị khác bên trong linh điền, cho nên nhất định phải cẩn thận quản chế chúng.

Chương 915: Chưa Sinh Con Đã Có Kinh Nghiệm Mấy Chục Năm Trông Trẻ!

Thân thể tròn vo của Nhục Linh Thần khẽ lăn một vòng cả trước cả sau, tỏ vẻ gật đầu đồng ý.

"Không tệ, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử huyết nhục phẩm chất cao." Lục Huyền khen ngợi nó một câu rồi lấy một miếng thịt của tu sĩ núi thịt từ trong Thao Trùng Nang ra, ném cho quả cầu thịt màu đỏ nhạt trước mặt.

Quả cầu thịt cực kỳ nhạy cảm với khí tức huyết nhục, chỉ trong nháy mắt nó đã cảm nhận được khối huyết nhục này không giống bình thường rồi, chỉ thấy một làn sóng thịt quay cuồng, để lộ ra từng vết nứt dữ tợn bên trong.

"Không!" Dường như phía trên miếng thịt vụn do tu sĩ núi thịt kia phân tách ra đều có ẩn chứa một tia ý thức của gã, sau khi phát hiện được sự khủng bố của Nhục Linh Thần, gã lập tức hét lớn lên đầy thê lương.

Rất nhanh, khối máu thịt vỡ vụn ấy đã mọc ra rất nhiều chi thể giống như xúc tu, vội vàng di chuyển, muốn thoát khỏi quả cầu thịt đáng sợ này. Đáng tiếc, Nhục Linh Thần chỉ há mồm khẽ hút một cái, toàn bộ khối huyết nhục kia lập tức vỡ tan trong yên lặng, sau đó hóa thành một luồng huyết khí, bị nó hút đi sạch sẽ.

"Ợ~" Trong tiếng nấc vừa vang lên còn kèm theo một chút thòm thèm, chưa thỏa mãn.

Sau khi nuốt miếng thịt của tu sĩ núi thịt kia, quả cầu thịt khẽ lắc lư trái phải, hồi tưởng lại dư vị của khối máu thịt tươi mới này, trong lòng nó càng ngày càng hưng phấn, cuối cùng không ngừng nảy lên lại rơi xuống mặt đất, khiến cho tầng tầng nếp gấp cũng theo đó mà gia tăng.

"Ăn ngon ăn ngon!" Nó truyền một luồng ý niệm vào trong đầu Lục Huyền.

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, để lộ ra một nụ cười, dù sao tu sĩ núi thịt cũng là Kết Đan trung kỳ, lại tu luyện công pháp thần thông tà đạo có liên quan đến huyết nhục, đương nhiên là mùi vị của gã sẽ mạnh hơn những con yêu thú kia nhiều.

Hắn thoáng cảm nhận trạng thái lúc này của Nhục Linh Thần một phen, sau đó quyết định sẽ tìm cơ hội đi nghiệm chứng thực lực hiện tại của nó.

"Tà ma cấp Tai, tốc độ trưởng thành kinh người, trước mắt nó đã có thực lực không thua kém tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái một tiếng, sau đó mới lấy ra một mảnh vỏ cây diễm lệ lớn bằng bàn tay.

Vỏ cây vừa mới xuất hiện trên bàn tay hắn, những đường hoa văn diễm lệ trên bề mặt đã tranh nhau lao thẳng về phía Lục Huyền, tựa như muốn trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn, sau đó chiếm lấy thân thể của hắn thành của mình. Huyết khí sung mãn trên người Lục Huyền trực tiếp đánh văng đám hoa văn diễm lệ ấy ra, sau đó hắn trồng mảnh vỏ cây này vào trong U Nê Nhục.

"Với đạo hạnh hiện tại của ngươi, muốn chiếm lấy nhục thể của ta còn cách xa cả vạn dặm, vẫn nên trưởng thành thật tốt trước đi. Chờ ngày ngươi trưởng thành, ta lại cho ngươi thêm một cơ hội dung nhập vào thân ta đoạt xá." Hắn truyền

một luồng ý niệm trong đầu về phía mảnh vỏ cây diễm lệ bên trong đống U Nê Nhục.

Sau khi rời khỏi linh điền âm phủ, Lục Huyền lại bình tĩnh đi dò xét khắp nơi trong linh điền, cẩn thận xem xét trạng thái cụ thể của từng gốc linh thực.

Đang lúc hắn thi triển Linh Vũ Thuật cho Thủy Huỳnh Thảo, đột nhiên một cái sừng nhọn màu bạc lại lộ ra trong bụi cỏ xanh thẳm kia. Cái sừng nhọn ấy cứ một mực nằm yên không nhúc nhích, tựa như đang cố ý ẩn tàng thân thể của mình. Chờ sau khi Lục Huyền rời khỏi, cái sừng nhọn màu trắng bạc kia lại mọc lên trong một bụi Thủy Huỳnh Thảo khác.

"Đây là đang chơi Ú Òa với ta hả?"

Lục Huyền có chút buồn cười, hắn tiến lên vài bước, một phát bắt được ấu thú Lôi Long Hống đang trốn bên trong bụi Thủy Huỳnh Thảo. Tứ chi của Lôi Long Hống quẫy đạp lung tung, lập tức phát ra một tiếng sấm ngắn ngủi. Thanh âm trong trẻo hồn nhiên, hoàn toàn không có uy thế như tiếng gầm của đám Lôi Hống Thú khác, càng không cần phải nói đến lão tổ tông Thanh Giác Lôi Hủy kia.

"Xem ra trong khoảng thời gian này, ngươi sống tại động phủ cũng không tệ nha." Lục Huyền nhìn thân hình đã có xu hướng trở nên tròn trịa mềm mượt của ấu thú Lôi Long Hống, không khỏi cảm khái nói.

Từ sau khi rời khỏi lãnh địa Lôi Hống Thú, chẳng những Lôi Long Hống đã mập lên một chút, mà tính cách quái gở trước đó cũng được cải thiện hơn rất nhiều, thậm chí nó còn chủ động tỏ vẻ thân cận với Lục Huyền. Hắn vuốt ve chiếc sừng nhọn màu trắng bạc trên đỉnh đầu ấu thú Lôi Long Hống, lại lấy một hạt sen Lôi Bạo Liên từ trong túi trữ vật ra, cho ấu thú ăn.

“Kiu kiu!” Tiếng hót quen thuộc của chim mập vang lên.

Lôi Long Hống vốn đang ở trong ngực Lục Huyền khẽ lăn lộn mấy vòng, rồi có phần lưu luyến không rời, nhanh chóng chạy đi.

“Con chim mập này vất vả rồi, trước kia nó có nhiệm vụ chăm sóc Ly Hỏa Giao, chờ Ly Hỏa Giao trưởng thành rồi lại cần phải chăm sóc Lôi Long Hống, rõ ràng bản thân nó chưa thai nghén sinh con, nhưng đã có kinh nghiệm trông trẻ đến mấy chục năm rồi.” Lục Huyền nhìn theo phương hướng truyền đến tiếng hót của con chim mập, không nhịn được mà nghĩ thầm.

Rất nhanh, trong tầm mắt của hắn đã xuất hiện bóng dáng của Lôi Long Hống đang trên đường trở về, đồng thời một con rùa khổng lồ màu xanh đen với thân hình lầy lội bùn đất cũng cấp tốc chạy về phía nó.

Ấu thú lập tức quên sạch tiếng kêu của chim mập, nó nhanh chóng quay lại, chơi đùa ầm ĩ cùng Nham Giáp Quy, rất nhanh thân hình màu trắng bạc đã biến thành bẩn thỉu cực kỳ.

“Ây cha, chăm sóc tiểu yêu thú cũng không dễ dàng mà.” Lục Huyền cảm khái một tiếng, hắn đã quyết định sẽ tìm cơ hội cảm tạ Phong Chuẩn mập mạp đã chăm chỉ nỗ lực này một phen.

“Lại nói, con Nham Giáp quy này cũng sắp đến lúc hoàn toàn trưởng thành rồi.” Tâm thần thoáng ngưng tụ lại, hắn lập tức chú ý tới thanh tiến độ sắp kéo đầy phía dưới Nham Giáp Quy.

“Đến lúc đó, ta lại có thể nhận được một cái quầng sáng không tệ.” Nghĩ đến đây, tâm trạng của hắn càng thêm vui vẻ. Chờ sau khi xem xét và chăm sóc toàn bộ đám linh thực bên

trong linh điền, hắn lại đi vào khu vực có linh khí nồng đậm nhất bên trong động phủ, lấy sáu Thụ Nương nho nhỏ kia ra.

Từ Thao Trùng Nang tiến vào một hoàn cảnh mới, dường như sáu tiểu tinh linh còn chưa kịp phản ứng, chúng nó mở đôi mắt ngây thơ hồn nhiên của mình ra, ngây ngốc nhìn quanh bốn phía. Chờ tới khi trông thấy Lục Huyền, cảm nhận được khí tức quen thuộc của Thanh Mộc nguyên khí trong cơ thể Lục Huyền, cả đám mới nhao nhao bay đến trước người hắn, không dám rời đi nửa bước.

"Thả lỏng đi, sau này nơi đây chính là nhà mới của các ngươi đó. Huyền Cực Thụ Mẫu đã giao các ngươi cho ta chăm sóc rồi, ta đương nhiên sẽ không để ngài ấy thất vọng. Tất cả đám linh thực trong động phủ của ta, chỉ cần cảm thấy vừa ý, là các ngươi có thể đi tới hút thảo mộc linh khí của chúng." Lục Huyền dịu dàng nói.

Nghe được lời này của hắn, ánh mắt của đám Tiểu Thụ Nương đều sáng lên, lúc này bọn chúng mới chú ý thấy mình đang ở bên trong hoàn cảnh tốt đẹp tới mức nào.

"Oa!"

"Oa!!!!"

"Thật nhiều linh thực!!!"

Có nhiều linh thực xuất hiện trước mắt như vậy lập tức làm chúng nó quên đi cảm giác không thoải mái do hoàn cảnh lạ lẫm mang đến.

Chương 916: Giá Trị Cảm Xúc Đã Được Kéo Đầy…

Sáu Thụ Nương vội vàng chen lấn nhau, cùng bay đến khu vực gieo trồng Thủy Huỳnh Thảo ở gần nhất, nhưng ngay khi bay đến đó, chúng lại phát hiện ra các loại linh thực ngũ phẩm như Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, Tuyết Chướng Băng Liên… ở phía trước. Nhưng vừa muốn chìm đắm vào trong đó, chúng lại một lần nữa phát hiện ra các loại linh thực lục phẩm như Tọa Phật Liên, Tử Vi Huyền Lôi Quả, Tịnh Bình Liễu.

"Trời ạ! Đây là loại linh thực gì vậy?"

Chờ đến lúc bay tới trước mặt Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, cả đám tiểu Thụ Nương đều ngỡ ngàng đến không nói nên lời, thậm chí còn trực tiếp hóa đá trên không trung luôn, chỉ có đôi cánh chim màu xanh nhạt mỏng như cánh ve đằng sau lưng vẫn vỗ phành phạch theo bản năng.

"Đây là bí cảnh thần tiên gì vậy?" Trong cái đầu nhỏ bé của Thụ Nương lập tức sinh ra một nỗi nghi hoặc rất lớn.

So sánh với hoàn cảnh thai nghén chúng nó lúc trước, mảnh thiên địa trước mắt này đúng là quá mức tuyệt vời, quá mức hạnh phúc!

Trong tiếng "Oa oa" tràn đầy tán thưởng không ngừng vang lên, ngay cả tâm chí cường đại vốn đã trải qua vô số lần rèn luyện ở bên trong Hồng Trần Bi của Lục Huyền, cũng có chút đắc ý không thể kiềm chế nổi, khiến từ nãy đến giờ, hắn vẫn một mực duy trì nụ cười mỉm trên môi.

"Giá trị cảm xúc đã được kéo đầy…"

Lại nói, để nhóm Thụ Nương sinh trưởng ở trong động phủ tuyệt đối là hành động chỉ có lợi mà vô hại đối với hắn.

Tuy bọn chúng sẽ hút rất nhiều linh khí của linh thực cấp cao, nhưng so với quy mô ở nơi này, số lượng linh khí đó lại không hề gây ra ảnh hưởng quá lớn đối với linh thực, đồng thời sự xuất hiện của Thụ Nương còn có thể cải thiện môi trường linh khí, ngược lại đã mang đến tác dụng tích cực cho chính bản thân linh thực.

Đồng thời, hắn cũng có thể dùng Thanh Mộc nguyên khí đi nuôi dưỡng chúng nó, nếu không đủ, chỉ cần sử dụng Nạp Linh Thảo Châu bổ sung là được. Trong linh điền của hắn đang gieo trồng lượng lớn Tàng Nguyên Thảo, không cần phải lo lắng số lượng Nạp Linh Thảo Châu không đủ dùng.

Linh điền âm phủ lại có cấm chế khác, hắn cũng không cần phải lo lắng mấy tiểu Thụ Nương ngây thơ này sẽ xâm nhập vào trong đó.

Lục Huyền lại dặn dò nhóm Thụ Nương vài câu, để bọn chúng tự do sinh sống trong động phủ. Ngay sau đó, Thanh Phù Lữ dưới chân xuất hiện linh quang, cả thân hình hắn đã giống như một cái tên lửa xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy sáu gốc Tinh Thần Quả ngũ phẩm đến từ Hải Lâu thương hội đang xoay chầm chậm trên bầu trời. Dưới ánh sao chiếu rọi, vầng hào quang chói mắt bên ngoài hạt linh chủng không ngừng chập chờn bất định, tựa như đang hô ứng với ngôi sao ở cuối bầu trời.

Lục Huyền dùng linh thức tinh tế cảm giác, có thể nhìn thấy một tia tinh mang vốn đang nằm bên trong linh chủng đang sắp đột phá lớp da bên ngoài. Tinh mang không ngừng lập lòe tỏa sáng, để lộ ra sinh cơ bừng bừng.

“Hẳn là qua một thời gian ngắn nữa nó có thể mọc rễ nảy mầm rồi. Nhưng ngoại trừ sử dụng ánh sao chiếu rọi, cộng với bồi dưỡng bằng linh vũ và tăng tốc sinh trưởng nhờ Mộc Sinh Thuật hàng ngày, ta còn phải đi tìm một số loại linh quáng có liên quan đến những ngôi sao, rải rác xung quanh nơi này, để Tinh Thần Quả có thể sinh trưởng tốt hơn.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng, sau đó, hắn trở lại bên trong linh điền và tiến vào một vùng cấm chế đơn giản.

Bên trong cấm chế có một tầng cát đá trắng bạc thật dày phủ kín, nơi này chỉ trồng duy nhất một loại linh chủng, đúng là Phi Lôi Chi – món quà Thanh Giác Lôi Hủy đã tặng cho Lục Phẩm. Phi Lôi Chi vốn ưa thích linh khí, linh vật nghiêng về thuộc tính lôi, nên trong quá trình trưởng thành, nó sẽ bị đám linh khí, linh vật kia hấp dẫn, sau đó không tự chủ được mà tới gần chúng nó.

Đối với loại linh thực không an phận này, hắn nhất định phải dùng cấm chế cố định nó ở trong một khu vực.

“Quả nhiên, linh chủng còn chưa mọc rễ nảy mầm đã lệch khỏi vị trí lúc trước không ít rồi.” Lục Huyền nhìn hạt linh chủng có ẩn chứa hư ảnh linh chi màu trắng bạc trong linh nhưỡng, bất đắc dĩ cười khổ nói.

Sau khi xem xét và bồi dưỡng toàn bộ đám linh thực bên trong linh điền, Lục Huyền trở lại trong viện, lấy phôi thai Thanh Nhạc Lân đã không còn sinh cơ từ trong túi trữ vật ra, đặt phôi thai vào trong một cái Tụ Linh Trận pháp đơn giản. Ngay sau đó, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền của hắn gia tốc xoay tròn, Thanh Mộc nguyên khí to bằng ngón tay trực tiếp được rót vào trong phôi thai.

Một lát sau, luồng nguyên khí màu xanh nhạt kia đã bị rút nhỏ lại hơn phân nửa, nhưng quả cầu ngọc xanh trước mắt vẫn không có bất cứ phản ứng gì.

Trong lòng Lục Huyền cũng không nôn nóng vội vàng, hắn hiểu muốn đánh thức ấu thú Thanh Nhạc Lân tỉnh lại từ trong giấc ngủ say vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, nhất định phải từ từ lên kế hoạch mới được.

Tâm thần ngưng tụ trên bộ thai nhi, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện con ấu thú vốn đang ngủ say bên trong đã mơ hồ sinh ra một tia liên hệ với mình.

"Đánh thức và ấp nở một con yêu thú lục phẩm thực sự không đơn giản nha." Lục Huyền không chút do dự, lại lập tức lấy ra một viên Nạp Linh Thảo Châu, tâm niệm vừa động, hạt châu màu xanh biếc ấy đã hóa thành một luồng linh khí nồng đậm, tràn vào đan điền, nhanh chóng bổ sung cho Thanh Mộc nguyên khí.

"Nhưng nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì làm sao ta có thể trả một giá nhỏ như thế mà lấy được bộ phôi thai này? Ừm… Khó nở thì khó nở đi, dù sao trong tay ta cũng còn rất nhiều Nạp Linh Thảo Châu, xem ngươi có thể nuốt vào bao nhiêu Thanh Mộc nguyên khí." Trong lòng hắn âm thầm cảm khái nói.

…

Sau khi trở lại động phủ, hắn lập tức khôi phục lại cuộc sống linh thực sư lúc trước, mỗi ngày đều quanh quẩn với mấy công việc thường ngày như bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, trêu chọc đám Lôi Long Hống, Thụ Nương mới vào động phủ, cuộc sống trôi qua đơn giản mà phong phú vô cùng.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng đi Trích Tinh lâu một chuyến.

Ngoại trừ hoàn thành công việc liên quan đến linh thực do thương hội giao phó, hắn còn mua được không ít tài nguyên tu hành từ các cửa hàng, quầy hàng của tán tu.

Tuy hắn có thể mở ra lượng lớn bảo vật từ trong quầng sáng, nhưng trước mắt, nhóm linh thực có phẩm giai thấp nhất trong linh điền cũng là nhị phẩm, phẩm chủng còn thưa thớt hơn đám linh chủng lục phẩm, nên đương nhiên một ít tài liệu thường dùng để tu hành, hắn nhất định phải ra ngoài mua được.

Trở lại động phủ, hắn lấy ra không ít linh dược đã xử lý tốt, cùng với linh dịch chuyên dùng để ủ linh tửu. Hắn dự định sẽ bắt đầu ủ Viên Ma Tửu ngũ phẩm. Tuy lúc trước, bản thân chỉ hấp thu được duy nhất một cái gói kinh nghiệm linh tửu này, nhưng cũng may, đã trải qua nhiều lần ủ linh dịch tứ phẩm như Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ, bởi vậy trên phương diện ủ chế linh tửu, Lục Huyền vẫn có lòng tin không nhỏ.

Hắn bắt đầu dựa theo nội dung trên phối phương của Viên Ma Tửu, xử lý các loại tài liệu thu thập được, lại dùng thủ đoạn đặc thù trộn lẫn chúng cùng một chỗ với nhau, bỏ thêm vào một loại linh dịch thuần hậu, cuối cùng mới thả trái Tâm Viên Quả đã được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh vào trong đó.

Chương 917: 《Ách Nan Độc Kinh》(Thượng)!

Sau khi hoàn thành mấy công đoạn phức tạp trên, Lục Huyền lại dùng linh thức khống chế rất nhiều tài liệu bên trong, cực kỳ khéo léo khiến chúng dung hợp cùng Tâm Viên Quả.

Ngay khi linh quả và thịt quả bị chia lìa, một luồng hư ảnh viên hầu màu vàng óng đã lặng yên xuất hiện, không ngừng bơi qua bơi lại trong một chiếc bình bằng bạch ngọc vốn được Lục Huyền chuẩn bị sẵn từ trước.

Lục Huyền đã khắc rất nhiều phù văn dày đặc lên bề mặt bình, sau đó cẩn thận phong kín miệng bình lại.

"Linh tửu ngũ phẩm, cũng không biết mùi vị kia sẽ như thế nào. Ây da, mấy thứ như bí cảnh thì ta không có, nhưng nói về linh nhưỡng, trong tay ta lại có đến mấy loại rồi. Cuộc sống làm ruộng này đúng là quá nhàn nhã." Hắn cảm nhận được một chút tửu ý ngây ngất còn lưu lại trong phòng, lại dựa vào cảm nhận của linh thức phát hiện ra hư ảnh viên hầu màu vàng kim đang chậm rãi di chuyển bên trong bình bạch ngọc, ngoài miệng không khỏi cảm khái nói một câu.

Vừa mới bước ra bên ngoài, Lục Huyền đã nhìn thấy ấu thú Lôi Long Hống đang ngoan ngoãn nằm ở giữa sân, chim mập lại thong thả đi tới đi lui bên cạnh nó, vừa nhìn thấy Lục Huyền đi ra là lập tức ngẩng cao đầu.

Cũng không biết Đạp Vân Linh Miêu vừa chui ra từ nơi nào, chỉ biết nó đang dùng hai tròng mắt màu xanh biếc đầy vẻ

lạnh nhạt chăm chú nhìn vào Lục Huyền, sau đó gầm nhẹ một tiếng, là lập tức hóa thành một luồng hắc quang trực tiếp xuất hiện ở nóc nhà.

Hai túm lông màu xám trắng trên đỉnh đầu lập tức tạo thành hình trái tim.

Từ sau khi Lục Huyền nhiều lần biến hai túm lông của nó thành hình như vậy, tuy lúc ban đầu Đạp Vân Linh Miêu thường xuyên tỏ vẻ kháng cự, nhưng trong lúc vô tình, nó đã biến thành dáng vẻ như hiện nay rồi.

"Hôm nay tâm trạng của ta không tệ, sẽ tổ chức một buổi gặp mặt hoành tráng cho nhóm linh thú trong động phủ!" Lục Huyền cười hắc hắc, rồi lập tức lấy ra các loại linh quả, linh nhưỡng, cùng với thịt yêu thú ngon lành đã mua được từ Trích Tinh lâu. Sau đó, hắn còn tự mình xuống bếp chiêu đãi đám linh thú của mình.

Chỉ chốc lát sau, trong sân đã bị đám linh thú chen chúc đến chật ních, con bay trên trời, con chạy dưới đất, con bơi trong nước, đủ các loại linh thú tề tựu lại trong sân, bắt đầu ăn như gió cuốn mây tan. Đương nhiên, trong nhóm này cũng có loại hình không ăn thịt yêu thú như Thảo Khôi Lỗi và Dược Trĩ. Lục Huyền đều có phương pháp ứng phó cả.

Đối với Thảo Khôi Lỗi, hắn đặc biệt làm ra một cái mâm đựng đầy trái cây với rất nhiều loại linh quả và linh tương như Ngọc Tẩy Linh Lộ, còn dung nhập Thanh Mộc nguyên khí vào trong đó, để cho linh tương toát lên từng cái bọt khí màu xanh nhạt.

Về phần Dược Trĩ, hắn dứt khoát lấy ra viên Bích Linh Thanh Nguyên Đan, để nó hưởng thụ niềm vui sướng khi hút đan độc bên trong.

"Này này này, ngươi không ăn được những thứ này."

Bách Độc Phệ Tâm Trùng mang theo phần lưng nổi đầy mụn nhọt màu xanh biếc, cùng với từng sợi khói độc bốc lên ngoài cơ thể, cũng tới tham gia trò vui. Lục Huyền vội vàng ngăn cản nó rồi dùng linh lực dẫn theo nó đi vào trong phòng.

"Thử cái này xem, hẳn là chủng loại độc tố mới đó."

Hắn nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra một viên đan dược với hai sắc thái xanh biếc và tối tăm trộn lẫn cùng nhau và ném cho Bách Độc Phệ Tâm Trùng. Con độc trùng này thích độc như mạng, lại cực kỳ mẫn cảm với các loại độc tố độc vật, chỉ cần hơi không để ý một chút là có thể dễ dàng đẩy chính mình đi đến bờ sinh tử, nhưng lại đặc biệt thích loại độc vật mới mẻ.

Nếu không phải Lục Huyền dựa vào năng lực đặc thù, có thể nắm giữ phương pháp giải độc tinh chuẩn cho đám linh thú dưới trướng, chỉ sợ con Bách Độc Phệ Tâm Trùng này đã đi bán muối không biết bao nhiêu lần rồi.

Viên độc đan hắn vừa lấy ra vốn đến từ túi trữ vật của tu sĩ núi thịt, phẩm chủng không rõ, phẩm giai tứ phẩm, chính là thức ăn đại bổ đối với Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Quả nhiên… đây là lần đầu tiên con độc trùng này nhìn thấy viên độc đan kia, khói độc tỏa ra từ bên trong cục u trên lưng nó lại càng thêm nồng đậm, trong con ngươi to bằng hạt đậu cũng lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng. Nó vội vàng há miệng, làm một ngụm nuốt trọn viên độc đan Lục Huyền vừa ném xuống vào trong bụng.

Lục Huyền kiên nhẫn đứng một bên chờ đợi, không đến nửa khắc, độc trùng đã xuất hiện phản ứng dị thường. Trên thân thể nó mọc ra không ít bong bóng màu xanh biếc, bong bóng nhanh chóng tăng trưởng đến kích cỡ bằng quả trứng gà. Dường như đã đạt tới cực hạn, nó lập tức vỡ tan trong im lặng,

sau đó ào ào chảy ra mủ nước màu đen thẫm, tanh hôi khó ngửi.

Lục Huyền tập trung tinh thần, lập tức hiểu rõ tình huống cụ thể của Bách Độc Phệ Tâm Trùng, bởi vậy hắn vô cùng bình tĩnh, đầu tiên là dọn dẹp sạch sẽ đống mủ độc màu đen trong cơ thể độc trùng, lại biến linh thức thành từng cây gai nhọn, thoáng cái đã phá hết toàn bộ những quả bong bóng màu xanh biếc kia, đồng thời cũng rót Thanh Mộc nguyên khí vào trong thân thể của độc trùng, nhanh chóng gia tăng cho sinh cơ trong cơ thể nó.

Chờ sau khi Bách Độc Phệ Tâm Trùng khôi phục lại trạng thái bình thường, Lục Huyền đang muốn rời đi, đột nhiên lại phát hiện con độc trùng trước người có chút không thích hợp. Những cục u màu xanh trên lưng nó không ngừng phồng lên rồi co lại, khí tức cũng liên tục gia tăng.

"Đây là sắp tấn thăng thành yêu trùng tứ phẩm rồi?" Trong lúc Lục Huyền âm thầm cảm khái, hình thể của Bách Độc Phệ Tâm Trùng bỗng nhiên gia tăng thêm gấp đôi, mặt ngoài thân thể nó cũng xuất hiện những đường vân sặc sỡ. Một đống cục u trên lưng nhanh chóng hóa thành vật chất có tạo hình giống hệt đồng tiền màu xanh lá, có thể cảm nhận được khói độc nồng đậm ở bên trong.

"Quả nhiên là tứ phẩm." Lục Huyền tập trung tinh thần vào độc trùng, lập tức nhận được tin tức chi tiết về nó.

【Bách Độc Phệ Tâm Trùng, yêu trùng tứ phẩm, thể hoàn chỉnh… 】

Tin tức chợt lóe lên trong đầu, tầm mắt của Lục Huyền đã bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện. Quầng sáng ấy đang treo lơ lửng trên đầu Bách Độc Phệ Tâm Trùng, hơi lập lòe tỏa sáng. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, khiến nó vỡ tan trong im lặng, nhanh

chóng hóa thành vô số điểm sáng tràn nhỏ bé đầy trời, rồi tràn vào trong cơ thể hắn.

Ý niệm hiện lên trong đầu.

【Bách Độc Phệ Tâm Trùng tấn thăng tứ phẩm, thu được bảo vật lục phẩm 《Ách Nan Độc Kinh》(thượng)】

Ý niệm trong đầu biến mất, một cuốn cổ tịch với hình dạng quái dị đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên bìa của cuốn cổ tịch này lóe lên vô số màu sắc sặc sỡ, có cảm giác nó được chế tạo từ phần da của một loại cổ trùng nào đó, khi tiếp xúc cùng da thịt của Lục Huyền, lập tức truyền đến cảm giác trơn nhẵn vô cùng.

Vô số màu sắc tươi đẹp trộn lẫn vào cùng một chỗ, lại không ngừng di chuyển, ngay cả khi ngưng thần nhìn kỹ vẫn có một loại cảm giác khó chịu đến đầu váng mắt hoa.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, hắn đã lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết có liên quan đến cuốn sách cổ này.

Chương 918: Thế Đạo Gian Nan…

【《Ách Nan Độc Kinh》, bảo vật lục phẩm, do một vị Nguyên Anh Chân Quân am hiểu dùng độc của Nghiệt Anh Tông sáng tác luyện chế mà thành.】

【Trên độc kinh có ghi lại tin tức chi tiết của hơn ngàn vạn loại độc vật, bao gồm phương pháp giải độc, cùng với rất nhiều loại bí thuật có liên quan đến độc, cùng với một loại phương pháp luyện chế pháp bảo kịch độc.】

"Càng ngày càng có xu thế đi theo hướng bàng môn tả đạo thậm chí là tà môn ma đạo rồi… Tình huống này có chút xung đột với thiết lập linh thực sư luôn nhiệt tình làm điều tốt giúp đỡ mọi người của ta…" Lục Huyền cảm khái một tiếng, sau đó mở cuốn sách cổ sặc sỡ kia ra. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng có thể nhìn thấy rất nhiều tin tức chi tiết độc trùng, độc thú, độc khí được ghi chép lại trên sách cổ, thậm chí phía dưới mỗi loại độc vật còn có phương pháp phá giải tương ứng.

"Đáng tiếc… chỉ có phần thượng, hoàn toàn không có thông tin về bí thuật ngự độc cùng với phương pháp luyện chế pháp bảo. Nhưng thứ này lại có thể làm phong phú thêm một chút kinh nghiệm cho ta, thậm chí về sau này, nó còn có thể trợ giúp ta bồi dưỡng linh thực thuộc tính độc. Ngoài ra, ta cũng có thể dùng thứ này tới làm thực đơn cho Bách Độc Phệ Tâm Trùng, thậm chí phương pháp giải độc trong đó còn góp phần giảm bớt cho ta không ít công sức cứu chữa cho nhóc con này."

Lục Huyền nhìn Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã phát sinh những biến hóa khá lớn dưới chân, âm thầm suy nghĩ. Rất có thể phải chờ cho đến khi con độc trùng này đột phá ngũ phẩm mới có thể thu được Ách Nan Độc Kinh quyển hạ.

Bản thân Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã có phẩm giai là tứ phẩm rồi, có thể thuận lợi trưởng thành đến thể hoàn chỉnh đã có phần không dễ, nếu muốn đột phá cực hạn của bản thân, trở thành độc trùng ngũ phẩm thì nhất định phải dùng lượng lớn độc vật tứ phẩm thậm chí là độc vật ngũ phẩm để nuôi nấng nó.

"Từ từ sẽ đến, dù sao trong động phủ của ta, cái khác không nhiều nhưng bảo vật vẫn có đầy đủ." Lục Huyền nghĩ thầm trong lòng, sau đó để mặc cho Bách Độc Phệ Tâm Trùng trở lại trong sân.

Ở trong động phủ gần nửa tháng, đột nhiên hôm nay Hiên Viên Triệt đến cửa bái phỏng.

"Hiên Viên đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh." Lục Huyền cảm nhận được khí tức quen thuộc bên ngoài động phủ, lập tức nghênh đón thanh niên kia vào trong.

Trong nhóm tu sĩ Kết Đan ở Lôi Hỏa Tinh Động, giao tình giữa hắn và người này cũng coi như không tệ, hai người từng đồng hành cùng nhau từ Hắc Thủy Tinh Động trở về, sau đó lại cùng đồng hành đi tới Thanh Mộc Tinh Động.

"Ây cha, là con sâu rượu trong miệng ta quấy phá, muốn thưởng thức linh nhưỡng trong tay Lục đạo hữu để giải thèm, nên lần này ta còn cố ý mang đến một con yêu thú làm mồi nhắm rượu đây." Thanh niên nọ vừa nói vừa đặt thịt của một con yêu thú tứ phẩm xuống đất, rồi cười cười với Lục Huyền.

"Hiên Viên đạo hữu không cần phải khách khí như thế, nếu cảm thấy linh nhưỡng không tệ, cứ trực tiếp tới là được."

Lục Huyền lập tức dâng lên linh quả linh nhưỡng, sau đó đi ra bên ngoài xử lý thịt yêu thú. Hai người ngồi ở sườn núi trong sân, nhìn mảnh lôi quang đầy trời xa xa, cùng nâng cốc nói cười vui vẻ.

"Nói thật, có đôi khi ta cũng cảm thấy hâm mộ cuộc sống của Lục đạo hữu, mỗi ngày ngươi đều ở bên trong động phủ làm chuyện mà mình yêu thích, không cần phải quanh năm suốt tháng khổ tu, cũng không cần mạo hiểm đi bí cảnh tìm kiếm cơ duyên." Hiên Viên Triệt đặt chén rượu đồng trong tay xuống, dùng giọng điệu phiền muộn cảm thán nói.

"Mỗi bên đều có mặt lợi và mặt hại riêng, đây chỉ là lựa chọn của bản thân mà thôi. Thiên phú của ta vốn bình thường, có thể tu luyện tới Kết Đan đã vừa lòng thỏa ý, lại cộng thêm trời sinh tính tình cẩn thận, cho nên mới lựa chọn ở lại bên trong động phủ, nuôi vài gốc hoa hoa cỏ cỏ, cầu một đời an ổn bình thường. Mặc dù tính an toàn cao hơn một chút so với ra ngoài thăm dò bí cảnh, nhưng gần như lại đoạn tuyệt khả năng tiến một bước trên con đường tu hành rồi. Tất nhiên sẽ không giống như Hiên Viên đạo hữu, tranh được cơ duyên, tìm được bảo vật từ trong bí cảnh." Ánh mắt Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, thành thật nói.

"Chỉ có thể thu hoạch từ bên trong quầng sáng của linh thực mà thôi." Hắn lại âm thầm bổ sung một câu ở trong lòng.

"Lại nói, Lục đạo hữu cứ ở lại lâu dài bên trong động phủ như vậy thì cần phải làm tốt biện pháp phòng hộ nơi này, tránh để tà tu xâm nhập động phủ, xâm hại đến tài sản thậm chí là sinh mệnh của đạo hữu." Hiên Viên Triệt nghiêm nghị nói.

"Đa tạ Hiên Viên đạo hữu đã nhắc nhở, điểm ấy ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi, tu sĩ cùng giai rất khó im hơi lặng tiếng tiến vào trong động phủ của ta." Lục Huyền tự tin nói.

“Đó là do ta lo lắng nhiều thôi, vì thật sự là gần đây Thiên Tinh Động cực kỳ không thái bình. Không biết Lục đạo hữu còn nhớ vị đạo hữu Hoàng Viêm Động ở trong Thanh Mộc Tinh Động hay không?” Thanh niên kia lộ vẻ mặt thần bí nói.

“Có chút ấn tượng, hai chúng ta từng gặp mặt một lần ở trong Thanh Mộc Tinh Động, đối phương làm sao vậy?” Lục Huyền trả lời với vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt còn lộ ra mấy phần hiếu kỳ.

“Động phủ của Hoàng đạo hữu bị kẻ xấu xâm nhập, đã cướp sạch toàn bộ mọi thứ bên trọng, về phần Hoàng đạo hữu, cũng chẳng biết người này đã đi đâu rồi, sinh tử không rõ.”

“Lại có chuyện như vậy phát sinh sao?” Lục Huyền kinh hoàng đứng dậy.

“Có khả năng Hoàng đạo hữu bận việc gì đó mới trực tiếp rời Thanh Mộc Tinh Động chuyển đi nơi khác hay không?” Hắn trầm ngâm một chút sau đó ngồi xuống nói.

“Khả năng này cực thấp, bởi vì trận pháp phòng hộ bên ngoài động phủ vẫn còn lưu lại dấu vết xâm nhập, ngay cả khu vực bên trong cũng có thể nhìn rõ dấu hiệu của cuộc tranh đấu từng phát sinh. Nhưng thông qua dấu vết còn sót lại ở hiện trường, thì hẳn là chiến đấu cũng không phải quá mức kịch liệt, rất có thể là cục diện hoàn toàn nghiêng về một phía.”

“Hít, thực lực của tu sĩ phía sau màn sát hại Hoàng đạo hữu kia thực sự kinh khủng.” Lục Huyền hít sâu một hơi, đã nhanh chóng nhập vai đến xuất thần, lập tức bày ra bộ dáng hoàn toàn vô can.

“Đúng vậy, dựa vào tu vi Kim Đan chân nhân của Hoàng đạo hữu để phỏng đoán, thì rất có thể kẻ từng tiến vào động phủ của đối phương đã đạt tới tu vi Kết Đan trung kỳ rồi.”

Lục Huyền có chút đăm chiêu suy nghĩ, sau đó gật nhẹ đầu.

“Chẳng hay chuyện này có liên quan với tên kiếp tu lúc trước hay không? Ta còn nhớ trên tay đối phương đã có không ít tánh mạng của tu sĩ rồi.”

“Cũng có khả năng này, nhưng lúc trước, hầu hết nhóm tu sĩ chết đi đều là Trúc Cơ, hiện giờ ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng có thể vô thanh vô tức ngã xuống như vậy, đúng là có chút không thể tưởng tượng nổi.” Thanh niên kia thoáng tự hỏi một phen, trong lòng cảm thấy thực lực của mình cũng chỉ ngang ngửa với lão giả gầy còm kia thôi, lại nghĩ đến kết cục của đối phương, không hiểu sao lại có phần lo sợ.

“Thế đạo gian nan, cứ tưởng ở trong động phủ là tốt, nhưng nói không chừng lại bị kẻ xấu nào đó để mắt đến.” Lục Huyền nói một câu mà có đến hai ý nghĩa.

Chương 919: Lưu Ly Xích Phượng Cốt!

"Không sai, nhưng Lục đạo hữu cũng không cần phải lo lắng quá mức, tu sĩ Kết Đan sơ kỳ vô thanh vô tức tử vong như vậy, Tuần Sát Sứ của Thiên Tinh Động đương nhiên sẽ không chịu để yên, nhưng chắc là đối phương không hoài nghi đến ngươi và ta đâu." Hiên Viên Triệt có vẻ tự giễu nói.

Lục Huyền vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trên người hắn có một món bảo vật là Thanh Phù Vũ Y, cũng không lo lắng sẽ có người thôi diễn được thiên cơ tìm ra mình, huống chi, một tán tu Kết Đan sơ kỳ, tuy hiện giờ đã rơi vào tình trạng sống chết không biết, nhưng cũng không đủ tư cách để Nguyên Anh Chân Quân dùng thần thông thôi diễn đi tìm kiếm tu sĩ phía sau màn.

"Nhưng lần này Hiên Viên Triệt tới cũng coi như đã nhắc nhở ta rồi, nhất định phải giấu mấy gốc Si Mộc lấy được từ chỗ Hoàng Viêm Động đi. Đương nhiên, cây Si Mộc vốn lấy máu thịt làm thức ăn, hẳn là Hoàng Viêm Động sẽ không để tu sĩ khác biết được sự tồn tại của chúng nó, nhưng vẫn phải cẩn thận, chỉ sợ xảy ra tình huống bất ngờ nào đó khiến bản thân không lường trước được thôi."

Trong động phủ có trận pháp cấm chế cường đại, hắn chỉ cần ẩn mình khiêm tốn một ít thì người bên ngoài sẽ rất khó biết được sự tồn tại của Si Mộc.

Hai người bỏ qua vấn đề này, tiếp tục thảo luận về chuyện lớn vừa phát sinh gần đây của Tu Hành giới cũng như những

tâm đắc trong quá trình tu hành.

Sau khi cơm nước no nê, Hiên Viên Triệt từ biệt Lục Huyền.

“Hiên Viên đạo hữu, hoan nghênh lại đến.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Ha ha, Lục đạo hữu sảng khoái! Lần sau gặp lại!” Hiên Viên Triệt cười vang rồi hóa thành một luồng sáng biến mất ở phía chân trời.

Lục Huyền trở về động phủ, xem xét mỗi một gốc linh thực trong linh điền, đang lúc rót linh vũ xuống, bỗng nhiên trong động phủ lại truyền đến một tiếng phượng hót trong veo, thanh âm tràn đầy sục sôi réo rắt, xông thẳng tới chỗ sâu trong linh hồn.

Nghe được tiếng phượng hót thanh thúy này, trong nháy mắt Lục Huyền đã nghĩ đến một loại khả năng nào đó, trên mặt không tự chủ được mà hiện lên ý mừng nồng đậm. Rồi không chút do dự, thân hình hắn đã hóa thành một luồng lưu quang, đi tới khu vực trung tâm linh điền có gieo trồng rất nhiều linh thực cao giai.

Vừa mới tiến vào, đã cảm nhận được không gian xung quanh tràn ngập một luồng sóng khí nóng rực, chờ tới khi hắn ngẩng đầu nhìn lại, mới bắt gặp hư ảnh của một đôi Phượng Hoàng màu vàng đang nhẹ nhàng nhảy múa trên không trung, dáng người linh động, đuôi cánh xẹt qua, từng sợi kim diễm nhàn nhạt lóe sáng.

Phía dưới hư ảnh Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Mộc vốn là một khúc gỗ cháy đen không hề bắt mắt cũng phát sinh những biến hóa không nhỏ, lớp vỏ cháy đen mơ hồ có xu thế tróc ra, rơi xuống, để lộ những đường vân màu vàng sậm bên trong.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào khúc gỗ cháy đen, lập tức chú ý tới thanh tiến độ phía dưới chỉ cách trình độ kéo căng đúng một sợi chỉ mỏng.

"Ta tới giúp ngươi một tay!" Tâm niệm hắn vừa động, một viên ngọc châu màu đỏ thẫm đã bay từ trong túi trữ vật ra. Nó chính là bảo vật ngũ phẩm Nguyên Dương Chân Hỏa Châu hắn từng mở được từ trong quầng sáng của linh thực Xích Diễm Hồ Lô, bên trong có phong ấn một luồng Nguyên Dương Chân Hỏa bá đạo tuyệt luân.

Hỏa diễm kim hồng phá tan hạt châu, mãnh liệt cuốn về phía hai luồng hư ảnh Phượng Hoàng trên không trung. Hư ảnh Phượng Hoàng linh tính mười phần, trong nháy mắt khi nhìn thấy Nguyên Dương Chân Hỏa, rõ ràng là động tác bay lượn của chúng đã trở nên nhẹ nhàng vui vẻ hơn vài phần, cả hai cũng cùng nhau chui vào trong ngọn lửa kim hồng ấy.

Thế lửa nhanh chóng lan tràn, rất nhanh đã tạo thành một biển lửa tùy ý thiêu đốt, thỉnh thoảng hư ảnh Phượng Hoàng lại lướt từ trong biển lửa ra, làm bùng lên hỏa diễm đầy trời.

Tiếng kêu càng cao vút sục sôi, vang vọng khắp nơi trong động phủ.

Ngay sau đó, cánh chim vàng rực rỡ dùng sức đập vào biển lửa, hỏa diễm kim hồng lập tức chảy vào trong cơ thể hư ảnh. Hư ảnh càng ngày càng trở nên ngưng thực, dường như có một đôi dị thú Phượng Hoàng chân chính vừa giáng lâm xuống tòa động phủ này.

Trong nháy mắt khi ngọn lửa bị hấp thu hết, hư ảnh Phượng Hoàng đột nhiên cất cao lên, trực tiếp nhảy vào trong khúc gỗ cháy đen nọ.

Tiếng răng rắc vang lên.

Mặt ngoài vốn bị cháy đen của khúc gỗ nọ lại bong ra từng tấc từng tấc, để lộ phần linh mộc màu vàng sẫm bên trong.

Linh mộc tỏa ra ánh sáng lung linh, mặt ngoài có những đường vân dày đặc màu vàng sậm, chúng một mực kéo dài nhấp nhô, không ngừng di chuyển, nhìn qua còn tưởng đây chính là nơi Phượng Hoàng nương náu.

"Đã hơn ba mươi năm trôi qua kể từ khi ta lấy được khối Phượng Hoàng mộc lục phẩm này, trong khoảng thời gian đó, vì bồi dưỡng loại linh thực này mà không biết ta đã sử dụng bao nhiêu đóa Hồng Liên diễm tam phẩm rồi, mà thậm chí vào thời khắc nó trưởng thành, ta còn trực tiếp sử dụng Nguyên Dương Chân Hỏa châu ngũ phẩm này đi tẩm bổ cho nó." Lục Huyền nhìn luồng Nguyên Dương Chân Hỏa chỉ còn lại non nửa trong viên ngọc châu màu đỏ đậm trên tay, trong lòng cảm khái không thôi.

Hắn cẩn thận gỡ khúc gỗ kia xuống, lại tập trung tinh thần, trong đầu lập tức hiện lên một luồng ý niệm.

【 Phượng Hoàng mộc, linh chủng lục phẩm, được bồi dưỡng từ dị hỏa tam phẩm trở lên. 】

【Tương truyền Phượng Hoàng mộc chính là nơi Phượng Hoàng Chân Linh thượng cổ sinh sống, bên trong còn sót lại một tia tinh huyết và linh tính của Phượng Hoàng, có ích lợi rất lớn đối với quá trình sinh trưởng và phát triển của yêu thú thuộc tính hỏa, nhất là yêu cầm, sau khi thành thục có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp bảo hệ hỏa. 】

"Linh thực lục phẩm! Có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp bảo!" Lục Huyền mừng rỡ trong lòng.

Gốc Phượng Hoàng mộc này chính là gốc linh chủng lục phẩm đầu tiên hắn thành công bồi dưỡng ra.

Tuy trong động phủ hiện giờ đã có không ít linh thực lục phẩm thậm chí còn có cả Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, ý nghĩa phi phàm, đương nhiên là tâm trạng của hắn vô cùng vui vẻ.

"Nếu nói về yêu thú hệ hỏa thì trước mắt trong động phủ của ta chỉ có một mình Ly Hỏa Giao, nhưng sử dụng thứ này ở trên người nó lại có phần lãng phí dùng dao mổ trâu thịt gà, vẫn nên tìm cơ hội thích hợp, luyện chế nó thành pháp bảo hệ hỏa sẽ thỏa đáng hơn."

Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, sau đó nhanh chóng thu Phượng Hoàng Mộc vào trong Thao Trùng Nang, ánh mắt hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện phía dưới hấp dẫn. Hắn ngừng thở, đưa tay nhẹ nhàng chạm đến mặt ngoài của quầng sáng.

Vừa chạm vào, quầng sáng màu trắng đã vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời. Điểm sáng tụ tán vô hình, rất nhanh đã ngưng kết thành một luồng hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng tinh khiết, mang theo tiếng kêu thanh thúy, trực tiếp tràn vào trong cơ thể Lục Huyền như tia chớp.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc linh chủng Phượng Hoàng Mộc lục phẩm, nhận được bảo vật thất phẩm Lưu Ly Xích Phượng Cốt.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một đoạn hài cốt màu vàng sậm xuất hiện trước người Lục Huyền.

Chương 920: Lựa Chọn!

Bộ hài cốt này dài không đến một thước, toàn thân có màu ám kim, mặt ngoài có đường vân tạo thành hình Phượng Hoàng, chung quanh còn có hư ảnh hỏa diễm mờ nhạt, lặng lẽ thiêu đốt. Thời điểm tới gần bộ hài cốt này, còn có thể mơ hồ nghe được tiếng phượng hót thanh thúy.

"Bảo vật thất phẩm!" Trong lòng Lục Huyền trào dâng một mảnh vô tận vui sướng.

Thật lâu sau hắn mới khôi phục lại bình tĩnh, để hít sâu một hơi và tập trung sự chú ý của bản thân vào khối hài cốt màu vàng sậm trước người. Trong nháy mắt, hắn đã hiểu rõ mọi tin tức chi tiết của bộ hài cốt ấy.

【 Lưu Ly Xích Phượng Cốt, bảo vật thất phẩm, chính là hài cốt còn sót lại sau khi Xích Phượng - chi nhánh của Chân Linh yêu thú Phượng Hoàng nhất tộc thời thượng cổ - chết đi, bên trong ẩn chứa một tia khí tức bản nguyên của Xích Phượng. 】

【 Có thể dung nhập nó vào trong thân thể, nhằm tăng cường củng cố xương cốt của bản thân đến cấp bậc pháp bảo cấp thấp, sau khi hòa làm một thể, trên một mức độ nào đó, thứ này có thể cải thiện căn cốt của bản thân, cũng như gia tăng lực tương tác đối với các loại linh vật, pháp khí, pháp bảo, vân vân… hệ hỏa trên diện rộng, khi tu luyện công pháp thần thông hệ hỏa sẽ tiến triển thần tốc, ngày đi ngàn dặm. 】

【 Mang theo năng lực khuất phục với trình độ không đồng nhất đối với bách cầm, sau khi hoàn toàn tế luyện, còn có khả

năng diễn sinh ra Xích Phượng huyết mạch mỏng manh trong cơ thể.】

【 Cũng có thể luyện chế Lưu Ly Xích Phượng Cốt thành pháp bảo trung giai tương ứng, uy năng kinh người, có xác suất nhất định sẽ triệu hồi ra Xích Phượng Pháp Tướng.】

"…"

Đây chính là bảo vật Thất phẩm sao?

Trong lúc nhất thời, Lục Huyền thực sự có chút không nói nên lời, bởi vì bộ hài cốt màu vàng sậm trước mắt này lại có công hiệu vượt xa những gì hắn có thể tưởng tượng nổi.

"Cũng khó trách, bảo vật thất phẩm đã đạt đến cấp bậc Nguyên Anh rồi. Với thực lực Kết Đan sơ kỳ hiện tại của ta, dù có được quầng sáng phần thưởng tu vi, cũng không biết phải chờ đợi thêm bao nhiêu năm mới có thể đột phá đến cảnh giới kia. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi cũng có thể thấy được trình độ quý hiếm của Lưu Ly Xích Phượng Cốt này rồi." Lục Huyền thầm nghĩ.

"Lại nói, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tình huống bồi dưỡng linh thực lục phẩm đến thành thục, có thể vượt một đại cảnh giới nhận được bảo vật thất phẩm, là do bản thân Phượng Hoàng Mộc quý hiếm, phẩm giai khá cao, nhưng chuyện này cũng có liên quan rất lớn với việc ta bắt đầu bồi dưỡng nó kể từ khi còn dừng lại ở giai đoạn Trúc Cơ sơ kỳ." Hắn nhỏ giọng tổng kết một câu, sau đó lại lập tức rơi vào trong trầm tư.

Khúc Lưu Ly Xích Phượng Cốt này có hai công dụng, một là dung nhập vào trong cơ thể, hai là tế luyện thành pháp bảo, mỗi một loại đều mang đến chỗ tốt cực lớn cho hắn, Lục Huyền nhất định phải đưa ra lựa chọn. Hắn cũng không suy nghĩ bao lâu, đã đưa ra lựa chọn rồi. Hắn dự tính sẽ dung nhập Lưu Ly Xích Phượng Cốt vào trong cơ thể.

Trước mắt, trong tay hắn đang có lượng lớn bảo vật ngũ phẩm lục phẩm, cũng không thiếu pháp bảo hình thức ban đầu, tuy Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm có khả năng luyện chế thành pháp bảo trung cấp, nhưng chính hắn vốn không am hiểu luyện khí, nếu ủy thác cho người khác thì với tu vi cảnh giới trước mắt của hắn, có khác gì trẻ con cầm vàng ra chợ đâu?

Ngược lại, nếu dung nhập nó vào trong cơ thể, hoàn toàn có thể cải thiện căn cốt của bản thân trên một mức độ nhất định nào đó. Thứ này có sức hấp dẫn cực lớn đối với Lục Huyền chỉ có thiên phú bình thường, huống chi, quá trình này còn có thể chậm rãi gia tăng xương cốt của bản thân lên tới cấp bậc pháp bảo.

Mặt khác, nó còn có tác dụng khuất phục bách cầm, vừa vặn phù hợp đối với Lục Huyền – người thường xuyên giao tiếp với yêu thú yêu cầm.

Về phần một chút khả năng sẽ sinh ra huyết mạch Xích Phượng sau khi hoàn toàn dung nhập, Lục Huyền vốn chẳng ôm kỳ vọng gì, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Thêm nữa, muốn hoàn toàn dung hợp bảo vật thất phẩm sẽ là một quá trình cực kỳ lâu dài, cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào mới xong đây.

“Sau khi dung hợp Lưu Ly Xích Phượng Cốt này, ta đã trở thành thiên tài ngự hỏa trăm năm khó gặp rồi.” Lục Huyền nhớ tới cảnh tượng lúc trước khi mình nuốt Thông Minh Kiếm Tâm, đã trực tiếp đạt được tiến triển nhanh chóng trên kiếm đạo. Và giờ khắc này, cũng sẽ tương đương như khi đó.

Nghĩ đến là làm, Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi nhớ trông coi linh điền cho tốt, sau đó tiến vào một gian tĩnh thất. Hắn điều chỉnh trạng thái bản thân đến trình độ tốt nhất, rồi lấy ra bộ hài cốt màu ám kim kia. Một sợi bạch kim hỏa diễm

chậm rãi bay ra từ trong cơ thể hắn, không ngừng thiêu đốt Lưu Ly Xích Phượng Cốt trước người.

Mấy ngày sau, dưới tác dụng của linh thức Lục Huyền và Thuần Dương Chân Hỏa, Lưu Ly Xích Phượng Cốt thoáng mềm hoá, giống như một vũng dịch thể ám kim, dần dần rót vào trong cơ thể hắn.

Nội thị, dịch thể màu vàng sậm vừa im hơi lặng tiếng dung nhập vào trong xương cốt trên người Lục Huyền, khiến cho xương cốt cả người hắn có thêm vô số những điểm sáng màu ám kim. Điểm sáng hơi lập loè, lại chậm rãi bị hấp thu vào bên trong xương cốt.

Theo quá trình điểm sáng màu vàng sậm dung nhập vào càng ngày càng nhiều, Lục Huyền chợt phát hiện một luồng khí tức nóng rực tuôn ra từ trong cơ thể, hắn không nhịn được khẽ thở sâu một hơi, để cho làn sóng nhiệt màu đỏ thẫm ấy cuồn cuộn lao ra.

“Xem như đã sơ bộ dung nhập được Lưu Ly Xích Phượng Cốt vào trong xương cốt của bản thân rồi, nhưng nếu muốn triệt để dung hợp nó, còn cần một quãng thời gian rất dài nữa.”

Đến đây, Lục Huyền đứng dậy, đi vào trong linh điền.

Trong hai tháng tiếp theo, sau khi hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡngcác loại linh thực chăn nuôi linh thú, hắn đều đặt trọng tâm chú ý vào việc dung hợp Lưu Ly Xích Phượng Cốt.

Ngày hôm đó, sau khi quá trình dung hợp hoàn tất, Lục Huyền cảm nhận được xương cốt trong cơ thể mình càng trở nên cứng rắn, hơi có màu đỏ đậm, tâm niệm vừa động, Thuần Dương Chân Hỏa đã tuôn ra từ đầu ngón tay. Ngọn lửa màu bạch kim bao trùm đầu ngón tay, không ngừng biến hóa thành các loại hình thái, ngọn lửa vốn là vật chết nhưng ở thời điểm

ấy lại mơ hồ có vài phần linh động như sinh vật sống. Đương nhiên, đây chính là công hiệu của Lưu Ly Xích Phượng Cốt.

Sau khi bước đầu dung nhập được Lưu Ly Xích Phượng Cốt vào trong cơ thể, Lục Huyền có thể rõ ràng cảm nhận được Thuần Dương Chân Hỏa bản thân đã nắm giữ trong tay vừa đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới rồi.

Phải biết rằng, từ khi có được 《 Thuần Dương Chân Hỏa 》, hắn đã khổ tu rất nhiều năm, sau đó còn sử dụng lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, khiến cho ngộ tính của bản thân được đề cao lên thật lớn, từ đó mới quan tưởng lĩnh ngộ được Thuần Dương Chân Hỏa.

Hiện giờ, sau khi dung nhập Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm vào trong cơ thể, thiên phú của hắn trên công pháp thần thông hệ hỏa đã được tăng cường cực lớn, khiến cho thời điểm khống chế Thuần Dương Chân Hỏa càng trở nên thuần thục linh hoạt tự nhiên, có thể tùy tâm thu phát.

Chương 921: Tinh Quái Vị Thành Niên, Không Được Đi Vào!

Còn nhớ, khi vẫn dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí, hắn từng thu hoạch được một bộ 《 Lộng Diễm Quyết 》 từ bên trong quầng sáng, tu luyện thứ này có thể điều khiển hỏa diễm tinh diệu hơn. Nhưng trên phương diện khống chế hỏa diễm, nó chỉ đơn thuần dừng lại ở mặt "Hình" – nằm ngoài nhất, mà hiện tại, hắn đã mơ hồ có cảm xúc mình vừa tiếp xúc đến "Ý" rồi. Và hết thảy những điều này đều đến từ Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm thần dị kia.

Thường ngày sau khi dung hợp dị bảo này, Lục Huyền sẽ đi vào trong linh điền, khôi phục thân phận linh thực sư phổ thông của mình, hắn không ngại cực khổ, không quan tâm phẩm cấp, chỉ chuyên tâm đi bồi dưỡng thật tốt mỗi một gốc linh thực dưới tay mình.

Trong linh điền, hình thể của sáu Thụ Nương nho nhỏ vẫn không có bao nhiêu biến hóa, nhưng nhìn qua, bọn chúng đã không còn non nớt ngây ngô như lúc đầu.

Có một Thụ Nương lặng lẽ đáp xuống người Thảo Khôi Lỗi. Bản thân Thảo Khôi Lỗi vốn được luyện chế từ một loại thảo mộc đặc thù, sau khi nuốt vào rất nhiều Nạp Linh Thảo Châu, bên trong thân thể nó đã ẩn chứa một lượng thảo mộc linh khí vô cùng nồng đậm, có lực hấp dẫn cực lớn đối với Thụ Nương.

Chỉ có một điều khiến cho tiểu tinh linh này hoàn toàn không hiểu, đó là vì sao vị khôi lỗi thúc thúc có diện mạo quái dị này cứ đi dạo trong linh điền cả ngày như vậy? Hơn nữa lộ tuyến đi dạo của nó cũng cố định như một, không ngừng vòng đi vòng lại, khiến cho một đứa nhóc con đang đứng trên cái đầu to lớn của con khôi lỗi này như nó cũng nhớ rành mạch rồi.

"Hứ, chơi cùng vị quái thúc thúc khác vui hơn một chút."

Thảo Khôi Lỗi vẫn một mực trầm mặc không nói, động tác máy móc đơn điệu, khiến Thụ Nương trời sinh tính cách ngây thơ hoạt bát này cảm thấy khá là vô vị, nó lập tức vỗ vỗ đôi cánh màu xanh nhạt mỏng như cánh ve, bay đến trên người Yêu Quỷ Đằng.

Nghiêm khắc mà nói thì Yêu Quỷ Đằng cũng được coi là một loại thảo mộc tinh quái, chỉ khác với nhóm thảo mộc tinh quái bình thường một điều, đó là nhóc con này được diễn biến từ bản thể linh thực mà ra, nhưng đối với Thụ Nương, nó cũng có lực tương tác rất mạnh.

Tiểu Thụ Nương nhẹ nhàng rơi xuống nhánh dây leo màu xám trắng, một ngọn dây leo bật ra một đoạn xúc tu nhỏ, vừa nhìn một cái, đã lập tức lao vào trong khu vực linh điền âm phủ như một con rắn lớn.

"Ngươi ở bên ngoài đứng nhìn, ta muốn hoạt động thân thể một chút." Yêu Quỷ Đằng duỗi một nhánh xúc tu ra, đặt Tiểu Thụ Nương ngồi ở biên giới linh điền âm phủ, khẽ chọc vào trán nó một cái, ra hiệu cho nó ngồi tại chỗ này, sau đó nhóc con Yêu Quỷ Đằng mới hiên ngang đi tới khu vực gieo trồng của Sát Mỗ Thụ Yêu, vô cùng khiêu khích nâng một ngọn dây leo lên cao cao.

Thùng thuốc nổ giữa hai bên lập tức bốc cháy, cả hai nhanh chóng rơi vào một trận đại chiến. Vô số cành cây màu xanh

đen như trường thương đâm về phía Yêu Quỷ Đằng với tốc độ cực nhanh, Yêu Quỷ Đằng không hề sợ hãi, nó dễ dàng đón đỡ được đòn tập kích như cuồng phong bạo vũ kia.

"Oa!" Một màn này đã được Tiểu Thụ Nương đang ngồi ở cách đó không xa nhìn thấy, trong đôi mắt thuần khiết ngây thơ lập tức để lộ ra vẻ ngưỡng mộ, ngoài miệng cũng không ngừng tán thưởng.

Yêu Quỷ Đằng thấy vậy, trong nháy mắt, đống dây leo trên người nó đã được gia tăng thêm mấy lần, dễ dàng trói chặt đống cành cây của Sát Mỗ Thụ Yêu, khiến cho địch thủ không giãy giụa được. Ngũ quan mơ hồ trên thân cây Sát Mỗ Thụ lập tức làm ra đủ các loại biểu tình dữ tợn, đối lập rõ rệt với Tiểu Thụ Nương giống như thiên sứ ở bên cạnh.

Chiến đấu kết thúc, Yêu Quỷ Đằng ung dung rời khỏi.

Tiểu Thụ Nương lại đáp xuống nhánh dây leo, đôi cánh màu xanh nhạt bao vây lấy thân thể nhỏ bé, cánh tay nhỏ bé như phỉ thúy lập tức chập lại cùng một chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính ngưỡng mộ.

Yêu Quỷ Đằng làm sao có thể chịu đựng được ánh mắt này, nó quyết định sẽ tiếp tục dẫn tiểu Thụ Nương đi trải nghiệm một chút sự đời.

"Có một chỗ rất tốt, ta sẽ đưa ngươi đi xem. Nơi ấy có thể khiến cho tất cả những sinh linh quên đi phiền não, hưởng thụ khí tức nồng đậm vui sướng ở bên trong, ta cam đoan những vật nhỏ như các ngươi sẽ thích ~!"

Hai loại thảo mộc tinh quái dùng phương thức giao lưu độc đáo để kết nối với nhau.

"Được được!" Tiểu Thụ Nương vội vàng gật đầu, nó tuyệt đối tín nhiệm vị quái thúc thúc này.

Yêu Quỷ Đằng lập tức dựng thẳng dây leo, nhanh chóng chạy về phía cánh rừng Mê Tiên Đào.

"Hương vị ngọt ngào thật!" Từ đằng xa, tiểu Thụ Nương đã cảm nhận được một mùi hương say lòng người truyền đến từ rừng đào tiên được trồng trong góc động phủ, nó lập tức nhỏ giọng cảm khái một câu.

Ngay khi cả hai sắp tiến vào chướng khí màu phấn hồng, Lục Huyền lập tức từ trên trời giáng xuống, một phát bắt được thân thể Tiểu Thụ Nương.

"Tinh quái vị thành niên, không được đi vào." Không để ý đến một chút kháng cự giãy giụa rất nhỏ truyền đến tiểu Thụ Nương trong tay, Lục Huyền cúi đầu hung hăng đá cho Yêu Quỷ Đằng một cú.

"Ai bảo ngươi dẫn Thụ Nương đến nơi như thế này? Tên háo sắc này, ngươi tự mình tới đây vui vẻ thì cũng thôi đi, hiện giờ còn muốn dạy hư tiểu Thụ Nương của ta nữa?"

Lục Huyền vừa nghĩ tới hậu quả khi tiểu Thụ Nương ngây thơ thuần khiết tiến vào rừng Mê Tiên Đào là càng nghĩ càng giận, lại dùng sức giẫm lên Yêu Quỷ Đằng.

Hắn lập tức dùng linh lực nâng tiểu Thụ Nương lên, đưa nó đến gốc linh thực Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, sau đó mới nhấc Yêu Quỷ Đằng lên.

"Đi, ta theo ngươi cùng vào xem một chút."

Đã gần ba năm kể từ lần thu hoạch Mê Tiên Đào trước đó, một nhóm linh đào mới đã sắp chín rồi, đến lúc chúng nó chín muồi, hắn lại có thể thu hoạch được một nhóm lớn quầng sáng ẩn chứa những phần thưởng không đứng đắn.

Chỉ chốc lát sau, Lục Huyền với vẻ mặt như thường, trực tiếp chui ra từ bên trong tầng chướng khí màu phấn hồng, hắn

thoáng suy nghĩ một chút, lại đánh cho chính mình một đạo Thanh Tịnh Chú.

"Rừng đào này thật đáng sợ, lá rụng tích lũy càng ngày càng nhiều, chướng khí càng ngày càng nồng đậm, năng lực mị hoặc cũng càng ngày càng mạnh, khiến cho một tu sĩ Kết Đan như ta cũng thiếu chút nữa đã mất khống chế rồi." Lục Huyền khẽ lắc đầu.

Chuyến viếng thăm vừa rồi, hắn đã hái được mười trái linh quả Mê Tiên Đào ở bên trong, lại mở được các loại bảo vật không đứng đắn như các loại Mê Dục Đan tứ phẩm 《 Cực Nhạc Tâm Kinh 》 , vân vân… từ bên trong quầng sáng màu trắng, coi như thu hoạch tương đối khá.

"Mê Tiên Đào đã kết quả lần thứ ba, dường như số lượng linh quả lần này đã ít hơn những lần trước một chút. Xem ra, số lượng trái linh đào kết được sẽ theo thời gian trôi qua mà chậm rãi giảm bớt đi. Xét cho cùng, sinh cơ bên trong linh thực cũng có hạn, rất khó đạt đến trình độ kết quả không hạn chế số lần chân chính." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Đảo mắt lại một tháng trôi qua.

Lục Huyền vẫn miệt mài từng bước tế luyện Lưu Ly Xích Phượng Cốt trong cơ thể, và theo thời gian trôi qua, càng ngày hắn càng phát hiện xương cốt của bản thân đang dần dần trở nên cứng rắn thần dị.

Chương 922: Huyền Cương Giáp!

Hôm đó, Lục Huyền đi ra phía sau núi ở động phủ. Phía sau núi có một cái đầm nước xanh biếc sâu không thấy đáy, với một mảnh linh khí mờ mịt bao phủ phía trên.

Ven đầm nước có trồng Băng La Quả tràn ngập hàn khí, mà cách đó không xa lại có thêm các loại linh thực hệ Thủy khác như Băng Huỳnh Thảo, Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên…

Lúc hắn mới chuyển đến tòa động phủ này, diện tích đầm nước cũng không lớn, nhưng trong mấy năm nay, thỉnh thoảng Lục Huyền lại đi mở rộng thêm một chút, tới hiện tại đường kính lớn nhất của đầm nước đã đạt tới gần trăm trượng rồi.

Thời điểm hắn đang xem xét trạng thái của đám linh thực trong mảnh linh điền bên cạnh đầm nước, đột nhiên lại có tiếng soạt soạt vang lên, là Ly Hỏa Giao vừa chui ra từ dưới đáy đầm, thân hình cao mấy trượng không ngừng bay múa chung quanh Lục Huyền.

Lục Huyền ném cho nó một trái Mê Tiên Đào mình vừa ngắt lấy, đang muốn tiếp tục xem xét linh thực, lại bắt gặp Nham Giáp Quy với cái mai rùa nhìn như một ngọn núi nhỏ màu xanh đen trên lưng, cả người đầy bùn đất, bẩn không chịu nổi, mang theo nước bùn chui ra từ trong nước, rồi dùng tốc độ không phù hợp với thân hình, nhanh chóng bò về phía Lục Huyền.

Cùng thời điểm này, ở một góc của đầm nước, con Long Lý cũng ló ra non nửa cái đầu, dùng ánh mắt tràn đầy mong

đợi nhìn về phía Lục Huyền.

Nó có hai đứa đồng bạn cùng sinh sống bên trong đầm nước, nhưng lại bị huyết mạch của Ly Hỏa Giao áp chế bẩm sinh, còn Nham Giáp Quy thì quá mức nghịch ngợm, bởi vậy Long Lý đáng thương, phải chịu cảm giác uy hiếp vô hình đến từ hai nhóc con khác, chỉ còn cách rúc mình vào một góc, ngày ngày cứ đào móc cái hang ổ của mình.

"Tất cả đều có phần mà." Lục Huyền nhanh chóng lấy ra một ít linh quả cùng với một bình lớn Thú Linh đan, chia đều cho ba đứa. Ngay lúc hắn đang muốn rời đi thì đột nhiên dừng bước lại, đưa mắt nhìn về phía Nham Giáp Quy trong đầm nước, khẽ ồ lên một tiếng.

"Đây là sắp tấn thăng thành yêu thú tứ phẩm sao?"

Ngay tại thời điểm này, thông qua cảm nhận của linh thức, hắn lập tức phát hiện ra khí tức trong cơ thể Nham Giáp Quy đang mãnh liệt gia tăng, khiến cho chiếc mai rùa như khối nham thạch màu xanh đen trên lưng nó càng thêm ngưng thực.

Con Nham Giáp Quy này là lúc trước khi hắn đi hoàn thành nhiệm vụ tông môn trú đóng, đã có được ở một vùng hải vực vắng vẻ. Hắn đưa nó đi theo mình, đã bồi dưỡng nhiều năm, đã cho nó ăn rất nhiều linh quả linh đan, cùng với quãng thời gian thật dài một mực sinh sống tại khu động phủ với linh khí tinh thuần nồng đậm này, rốt cuộc nó cũng tấn thăng thành tứ phẩm.

Yêu thú tam phẩm tấn thăng thành tứ phẩm cũng không tính là biến đổi về chất, cho nên đối với Nham Giáp Quy đã tích lũy nhiều năm, lại có Lục Huyền hộ pháp bên cạnh, độ khó của quá trình đột phá này cũng không cao.

Chỉ thấy một vòng xoáy linh khí loại nhỏ nhanh chóng xuất hiện xung quanh Nham Giáp Quy, bản thân Nham Giáp Quy

cũng đang điên cuồng phun ra nuốt vào linh khí. Một lát sau, toàn bộ linh khí xung quanh trực tiếp tràn vào cơ thể nó trong nháy mắt, khiến cho con cự quy màu xanh đen khẽ gầm nhẹ một tiếng, thanh âm tràn đầy vui mừng.

"Chúc mừng ngươi, nhóc con." Lục Huyền đưa mắt nhìn con Nham Giáp Quy với hình thể đã to lớn hơn phân nửa, càng ngày càng trở nên dữ tợn hung ác, lập tức truyền qua một luồng ý niệm.

【 Nham Giáp Quy, yêu thú tứ phẩm, lực phòng ngự rất mạnh, thuộc về tồn tại hàng đầu trong nhóm yêu thú cùng cấp, yêu thích sưu tập cát đá ẩn chứa linh lực, rồi cho chúng bám vào cái mai rùa của mình, để rèn luyện mai rùa, tăng cường lực phòng ngự. 】

Một luồng ý niệm xuất hiện trong đầu, tầm mắt của Lục Huyền lại nhanh chóng bị một quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện trên bề mặt đầm nước hấp dẫn.

Quầng sáng ấy cứ lập lòe tỏa sáng, như ẩn như hiện trong mảnh hơi nước mờ mịt.

Thân hình Lục Huyền lướt qua, quầng sáng nọ vừa nổ tung không tiếng động, hình thành nên vô số điểm sáng rất nhỏ ở trên mặt nước và lập tức hóa thành một luồng hư ảnh giáp trụ dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn cũng hiện lên một luồng ý niệm.

【 Yêu thú Nham Giáp Quy tấn thăng thành tứ phẩm, thu hoạch pháp khí ngũ phẩm Huyền Cương Giáp. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một kiện nhuyễn giáp màu trắng bạc đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Trên nhuyễn giáp có khắc rất nhiều phù văn, phù văn được kết nối với nhau tạo thành một nhóm cấm chế, không thể nhìn ra nó được luyện

chế từ loại vật liệu gì, chỉ biết khi nắm trong tay là cảm nhận được tính chất không quá cứng rắn, nhưng khi Lục Huyền thoáng dùng sức kéo lại không thể gây ra một chút hư hao nào. Mà ai cũng biết cường độ thân thể hiện tại của hắn mạnh đến mức nào rồi, qua thử nghiệm này cũng có thể thấy được năng lực phòng ngự của kiện nhuyễn giáp kia vững chắc tới trình độ nào.

Tâm thần lập tức ngưng tụ trên nhuyễn giáp màu trắng bạc.

【 Huyền Cương Giáp, bảo vật ngũ phẩm, được luyện chế từ sợi tơ của Băng Tằm ngàn năm và nhiều loại linh quáng, linh vật khác, có lực phòng ngự rất mạnh, khi bị công kích kịch liệt, mặt ngoài có thể hình thành một tầng cương khí, bắn ngược lại công kích. 】

"Pháp khí ngũ phẩm loại hình phòng ngự, coi như không tệ." Khóe miệng Lục Huyền cong lên, nở ra một nụ cười.

Nham Giáp Quy vốn là linh thú tam phẩm đột phá tới tứ phẩm, có thể nhận được một phần thưởng ngũ phẩm đã là khá tốt rồi, phỏng chừng chuyện này cũng có liên quan không nhỏ với phần thưởng bên trong quầng sáng của yêu thú.

Dù sao thì đưa linh thực và yêu thú cùng cấp ra so sánh, cũng có thể nhận thấy lượng thời gian, tinh lực, tài nguyên dùng để chăn nuôi một con linh thú sẽ nhiều hơn bồi dưỡng một gốc linh thực không ít.

"Chỉ có điều, đối với thực lực hiện tại của ta, tác dụng của kiện Huyền Cương giáp ngũ phẩm này lại không lớn."

Phải biết rằng, thân thể của hắn đang trong quá trình dung hợp với Thái Tuế Nhục lục phẩm và Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, lại cộng với vài môn công pháp rèn thể và rất nhiều loại linh quả tăng cường thể phách hắn từng nuốt vào lúc

trước, nên ở thời điểm hiện tại, cường độ thân thể của hắn đã không hề thua kém bảo vật phòng ngự ngũ phẩm bình thường.

Nói cách khác, biên độ gia tăng mà Huyền Cương Giáp mang đến cho hắn thực sự có hạn.

Ngoài ra, trên người hắn đã khoác một kiện Thanh Phù Vũ Y ngũ phẩm rồi, so sánh cả hai với nhau, Thanh Phù Vũ Y có thể chống cự công kích thần hồn, đồng thời cũng có thể che lấp khí cơ, ngăn cách thuật pháp dò xét, là thứ cực kỳ thích hợp đối với kẻ một lòng chỉ muốn ẩn mình khiêm tốn như Lục Huyền.

"Tìm cơ hội mang thứ này đi đổi lấy linh chủng, hoặc là qua một đoạn thời gian ngắn nữa sẽ ném tới Có Một Tiệm Tạp Hóa bên kia đi." Lục Huyền nhanh chóng thu kiện nhuyễn giáp màu trắng bạc kia vào trong túi trữ vật, âm thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn nhanh chóng bay xuyên đầm nước, lướt qua vách đá, đột nhiên bên tai lại truyền đến từng hồi kiếm ngân liên miên không dứt.

Lục Huyền ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn hai mươi nhánh dây leo đang bám vào đá lớn lởm chởm, cùng với bảy - tám mươi trái hồ lô màu xanh biếc nhẹ nhàng lắc lư trong gió.

Chương 923: Kế Hoạch Mới!

Khi lắc lư, kiếm khí trong trái hồ lô chấn động không ngừng, có cảm giác bất cứ lúc nào chúng cũng có thể bắn ra bên ngoài.

"Lại có thể thu hoạch được lượng lớn kiếm phù rồi." Lục Huyền mỉm cười rồi bay qua, cẩn thận hái Dưỡng Kiếm Hồ Lô xuống. Tuy Dưỡng Kiếm Hồ Lô chỉ đạt tới tam phẩm, nhưng ở trong tiệm tạp hóa, thứ này lại cực kỳ hút hàng, có thể bán được không ít linh thạch.

Cuối cùng, hắn đã lưu lại sáu nhánh dây leo Hồ Lô dùng để ngưng chủng, còn lại ngắt lấy toàn bộ. Rất nhanh, trên đống dây leo đã có thêm thật nhiều quầng sáng màu trắng hơi lập loè, đảo mắt ước lượng một cái, cũng được gần tám mươi quầng.

"Bội thu bội thu!"

Thân hình Lục Huyền giống như lưu quang xẹt qua, hơn tám mươi quầng sáng gần như cùng một lúc vỡ tan trong im lặng, nhanh chóng hóa thành hư ảnh của từng tấm phù lục, lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【 Thu hoạch một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, thu được một tấm Đại Nhật Kiếm Phù tứ phẩm. 】

【 Thu hoạch một trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm, thu được một tấm Khiếu Hải Kiếm phù tứ phẩm. 】

【Thu hoạch… 】

Từng luồng ý niệm nhanh chóng lướt qua trong đầu giống như cưỡi ngựa xem đèn, đồng thời từng tấm phù lục tứ phẩm

với kiếm khí tung hoành cũng xuất hiện ngay trước mắt Lục Huyền.

Kiếm khí hoặc như sóng biển cuồn cuộn, liên miên không dứt, hoặc như mặt trời treo cao, tản ra bốn phía, hoặc như lưu tinh xẹt qua, thế không thể đỡ…

"Hơn tám mươi tấm kiếm phù tứ phẩm, nếu xuất ra cùng lúc, cũng không biết có thể trực tiếp chém một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ thành hư ảo hay không." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

"Đáng tiếc, không còn nơi kỳ bí như Kiếm Trì ở Thiên Kiếm Tông lúc trước, nếu không, ta hoàn toàn có thể thử kích thích cải tiến loại linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô này một phen."

Lục Huyền có chút yêu thích loại linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô này, mà phần thưởng kiếm phù tứ phẩm mở ra từ bên trong quầng sáng cũng có tác dụng rất lớn, cho nên hắn mới có ý nghĩ đi cải tiến loại linh thực tam phẩm này. Chỉ tiếc là trong động phủ không có một nơi kỳ bí giống như Kiếm Trì của Thiên Kiếm Tông, không có đầu mối để đi cải tiến.

"Ừm? Có lẽ ta nên đặt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô vào trong Dưỡng Huyền Võ Kiếm, lại dùng hai đại kiếm quyết ngũ phẩm đi kích thích tẩm bổ nó một phen." Đột nhiên hắn nghĩ đến phương pháp này.

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vẫn được hắn đặt ở trong sân, thỉnh thoảng lại dùng các loại phi kiếm cắm vào trong đó, tẩm bổ thân kiếm.

Tuy không có Khổng Tước Minh Vương kiếm thô to nhất, nhưng vẫn còn kiếm trận với nhiều kiếm cùng tiến vào, hay các loại Phong Lôi kiếm có ẩn chứa thuộc tính lôi điện đặc thù, bởi vậy những ngày tháng vừa qua, Dưỡng Huyền Vỏ

Kiếm vẫn sinh tồn vô cùng dễ chịu, thậm chí còn có chút trầm mê không thể tự kềm chế được bên trong hậu cung phi kiếm của mình.

Thỉnh thoảng, Lục Huyền cũng đi qua nhét một hạt linh chủng Kiếm Thảo bình thường vào trong đó, dùng cách này để cải tiến ra linh chủng có phẩm giai càng cao hơn.

Tuy hiện giờ, hắn đã nảy sinh suy nghĩ như vậy, nhưng quá trình triển khai trong thực tiễn ra sao còn phải chờ Dưỡng Kiếm Hồ Lô ngưng kết được linh chủng đã, Lục Huyền cũng không nóng nảy.

Những ngày tháng bồi dưỡng linh thực trôi qua rất nhanh, chớp mắt trong linh điền lại có linh thực thành thục. Lục Huyền đứng bên cạnh mảnh linh điền đang gieo trồng Băng Huỳnh Thảo. Những bụi linh thảo màu xanh thẳm dài nhỏ bao trùm lên toàn bộ linh điền, hàn khí tràn ngập, còn ngưng kết ra một tầng băng sương mỏng manh trên bề mặt linh nhưỡng.

Ba mươi sáu gốc Băng Huỳnh Thảo, có mười gốc gieo trồng tương đối trễ, nhưng được Lục Huyền thường xuyên rót Thanh Mộc nguyên khí vào, tới hiện giờ chúng cũng chậm rãi đuổi kịp tiến độ sinh trưởng của nhóm Băng Huỳnh Thảo được gieo trồng trước đó rồi.

Trong nhóm này, thanh tiến độ của bốn bụi Băng Huỳnh Thảo đã hoàn toàn được kéo đầy.

“Cuối cùng cũng có thể gia tăng thêm một đợt tu vi.” Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng, hắn cẩn thận hái bốn gốc Băng Huỳnh Thảo đã thành thục ấy. Trong nhóm này có, ba bụi phẩm chất phổ thông, một bụi phẩm chất tốt.

Hắn thu Băng Huỳnh Thảo vào một chiếc hộp ngọc tinh xảo. Ngay sau đó, ánh mắt đã lập tức rơi xuống bốn quầng sáng vừa lặng yên hiển hiện trên linh điền. Nhẹ nhàng chạm

vào, bốn quầng sáng nhỏ bé đã nở bung ra rồi nhanh chóng ngưng tụ thành một dòng sông ánh sáng chảy vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được năm năm tu vi】

【Thu hoạch…】

Bốn quầng sáng thì có ba cái mang đến phần thưởng tu vi, một lần trực tiếp tăng thêm hai mươi năm tu vi cho Lục Huyền, một cái khác, lại mở ra bảo vật Băng Phách Hoàn tứ phẩm.

Ý niệm vừa hiện lên, trong cơ thể hắn đã trống rỗng xuất hiện một lượng lớn linh lực, chúng không ngừng lưu chuyển mãnh liệt trong tứ chi bách hài.

Lục Huyền vận chuyển《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》nhanh chóng chuyển hóa luồng linh lực này thành từng giọt linh dịch, để chúng tiến vào trong đan điền.

“Cảm giác tu vi gia tăng thật là tuyệt vời…” Lục Huyền khẽ duỗi lưng một cái, khóe miệng cũng vui vẻ nhếch lên.

Rất nhanh, hắn đã bình ổn lại tâm trạng và tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền, xem xét trạng thái tỉ mỉ của mỗi một gốc linh thực.

“Nên đi Trích Tinh lâu một chuyến rồi. Lần này ra ngoài, ta nhất định phải hỏi thăm vị lâu chủ phân lâu kia một chút, xem bọn họ có linh mộc thích hợp dùng để luyện chế pháp khí hay không. Nếu có thì mua về động phủ.” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Đúng vậy, hắn đã quyết định sẽ thử học tập luyện khí một phen, nhưng thiên phú bản thân có hạn, cũng chỉ có thể bắt đầu từ phần thưởng bên trong quầng sáng thôi.

Với kinh nghiệm bồi dưỡng vô số linh thực của mình, hắn hiểu rằng sau khi bồi dưỡng những loại linh mộc thích hợp để luyện chế pháp khí đến thành thục, thì khả năng mở ra những món bảo vật có liên quan đến luyện khí từ bên trong quầng sáng của chúng là rất lớn, cho nên hắn muốn thông qua phương pháp bồi dưỡng linh thực để gia tăng trình độ luyện khí của mình.

"Là một linh thực sư nhưng không biết luyện khí, làm sao mà coi cho được?

Lại nói, trên phương diện luyện đan, bởi vì có gói kinh nghiệm bên trong quầng sáng, đã khiến cho trình độ luyện chế không ít loại đan dược của hắn đạt đến trình độ cực cao, ví dụ như Uẩn Linh đan, Trúc Cơ Đan… đã đạt tới cấp bậc Tông Sư, ngay cả Địch Trần Đan, Mê Dục Đan tứ phẩm cũng đạt đến trình độ tiểu thành và đại thành rồi.

"Dù sao thì quầng sáng cũng là thu hoạch ngoài ý muốn, nói không chừng khi chuyên môn gieo trồng xuống, chúng còn có thể mang đến niềm vui sướng bất ngờ cho ta." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Mấy ngày trước, phân bộ Hải Lâu thương hội bên kia mới gửi phù lục đưa tin tới, muốn gọi Lục Huyền đi qua xử lý, phân biệt một ít linh thực hiếm thấy. Mà bản thân hắn cũng cần bổ sung một ít tài nguyên tu hành, vì vậy Lục Huyền đã quyết định ra ngoài một chuyến.

Sau khi giải quyết xong vị tu sĩ núi thịt kia, mỗi khi ra ngoài, hắn cũng không cần phải quá mức cẩn thận giống như lúc trước nữa, sau khi dặn dò Thảo Khôi Lỗi một tiếng, hắn lập tức mở ra hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm, rời khỏi động phủ của mình, đi vào Trích Tinh lâu.

Chương 924: Gia Tộc Xuống Dốc? Hai Tu Sĩ Kết Đan?

Vừa bước vào Hải Lâu Thương Hội, thị nữ xinh đẹp đang chờ ở cửa chính đã lập tức tiến lên, kính cẩn thi lễ: "Lục tiền bối, ngài đã đến."

Trong lời thăm hỏi của thị nữ này còn mơ hồ có thêm một chút âm rung.

Nàng biết, tu sĩ trước mắt này chẳng những có thực lực bản thân đạt đến cảnh giới Kết Đan – trình độ mà nàng có thể nhìn thấy nhưng không thể với tới được, đồng thời thân phận của hắn lại cực kỳ tôn quý. Người này chính là khách khanh đặc biệt của Hải Lâu thương hội, chỉ một câu tùy ý của đối phương cũng có thể quyết định tiền đồ thậm chí là sinh tử của nàng rồi. Bởi vậy, khi đối mặt với người này, nàng nhất định phải cực kỳ cẩn trọng lễ phép, chỉ sợ bản thân có điểm nào đó chọc cho đối phương không vui.

"Không cần đa lễ." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, rồi dịu giọng nói. Sau đó, dưới ánh mắt như trút được gánh nặng của thị nữ kia, một mình hắn lập tức đi lên lầu.

"Lục tiền bối." Vừa ngồi xuống không bao lâu, lâu chủ họ Văn vẫn còn dáng vẻ thướt tha kia đã mang theo một làn gió thơm chậm rãi đi vào phòng.

"Ngươi tới vừa đúng lúc, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi đây." Lục Huyền ngồi trên một chiếc ghế ngọc ấm áp, nói với nữ tu họ Văn.

“Tiền bối xin hỏi, vãn bối biết gì sẽ nói nấy.” Nữ tu bọn họ Văn đứng ở một bên, cúi đầu nói.

“Trước mắt, trong phân lâu có loại linh chủng nào đó sau khi thành thục thích hợp để luyện chế pháp khí hay không? Chỉ giới hạn trong nhóm linh chủng hoặc cây non linh thực, phẩm giai tốt nhất là tứ phẩm trở lên, có ngũ phẩm là tốt nhất.” Lục Huyền nhàn nhạt nói.

Khẳng định là có không ít loại linh mộc thành phẩm thích hợp để luyện chế pháp khí, nhưng đối với hắn, tác dụng của những thứ kia không lớn, không thể thu hoạch quầng sáng phần thưởng, càng không cần phải nói đến chuyện nhận được bảo vật liên quan đến luyện khí từ bên trong.

Hơn nữa, nếu phẩm cấp của linh chủng hoặc cây non linh thực quá thấp, thì với tu vi trước mắt của hắn, khẳng định là phẩm chất của loại bảo vật phần thưởng có thể mở ra từ trong quầng sáng sẽ bị giảm xuống, nên ít nhất chúng cũng phải đạt đến tứ phẩm trở lên.

Trên thực tế, dùng cảnh giới Kết Đan đi bồi dưỡng linh thực tứ phẩm thì bảo vật phần thưởng mở ra sẽ rất khó đạt tới trình độ ngũ phẩm. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng có nhiều quầng sáng có thể hợp thành bảo vật ngũ phẩm, lúc trước, hắn đã trải qua mấy lần như thế rồi.

“Linh mộc tứ phẩm ngũ phẩm thích hợp để luyện chế pháp khí ư?” Suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển trong đầu nữ tu bọn họ Văn.

Phải biết rằng, linh thực dùng cho luyện đan tương đối phổ biến, nhưng dùng cho luyện khí lại ít hơn rất nhiều, bởi vì đa phần nguyên liệu dành cho luyện khí thường là bảo vật loại linh quáng. Hơn nữa Lục Huyền còn trực tiếp giới hạn phẩm cấp linh thực ở tứ phẩm trở lên, khiến cho phạm vi lựa chọn càng thu nhỏ hơn phân nửa.

“Linh mộc tứ phẩm… ta nhớ là có một loại tên Ô Canh Mộc, cực kỳ cứng rắn, thích hợp dùng để luyện chế pháp khí loại phi kiếm, bình thường nó hay sinh trưởng ở phụ cận linh quáng ẩn chứa Canh Kim. Về phần ngũ phẩm, trong phân lâu chỉ có vẻn vẹn hai - ba loại linh chủng ngũ phẩm, nếu Lục tiền bối cần, ta có thể hỏi thăm phân lâu hoặc tổng bộ còn lại một chút.” Nữ tu bọn họ Văn thoáng nhớ lại một lát, sau đó dịu dàng nói với Lục Huyền.

“Vậy thì làm phiền Văn đạo hữu rồi.”

“Đây là chuyện ta nên làm mà, có thể làm một chút việc nhỏ vì tiền bối chính là vinh hạnh của vãn bối.” Nữ tu kia vội vàng nói.

Lục Huyền vốn là khách khanh của thương hội, còn có tu vi cao hơn nàng một đại cảnh giới, mấy năm nay lại biểu hiện ra tạo nghệ linh thực xuất sắc đến không gì sánh kịp, có thể nói là tồn tại có tiền đồ vô lượng ở trong thương hội. Nếu có thể dựa vào chuyện lần này để lưu lại một ấn tượng tốt trong lòng đối phương thì đương nhiên là nàng cực kỳ tình nguyện.

“Đúng rồi, tiền bối, không biết ngài có nghe qua một tin tức đang làn rộng gần đây ở Trích Tinh lâu chưa? Có liên quan tới linh chủng đấy, đoán chừng tiền bối có chút hứng thú với tin tức này.” Trước khi rời đi, nàng thoáng do dự một chút, sau đó hỏi Lục Huyền.

“Ồ? Ngươi nói cụ thể hơn đi. Ta vẫn một mực ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động đóng cửa không ra, nên tin tức có phần bế tắc, không rõ lắm.” Lục Huyền nghe vậy, lập tức có thêm vài phần hiếu kỳ.

“Chuyện là ở Ly Dương cảnh có một gia tộc đã được truyền thừa mấy ngàn năm, từng xuất hiện Nguyên Anh Chân Quân, nhưng những năm này đã dần xuống dốc, không bằng lúc trước. Tộc nhân trong gia tộc này muốn bán sang tay một

hạt linh chủng hiếm thấy từng được lão tổ trong tộc để lại, muốn đổi lấy bảo vật có thể dùng được. Theo lời đồn, phẩm giai của hạt linh chủng nọ khá cao, rất có thể cao tới lục phẩm, hơn nữa còn là loại cực kỳ trân quý hiếm thấy.” Nữ tu bọn họ Văn nhỏ giọng nói.

“Linh chủng lục phẩm…” Lục Huyền nghe được lời này của nữ tu, con mắt lập tức sáng lên vài phần.

Tuy trong động phủ của hắn đã bồi dưỡng không ít linh thực ngũ phẩm và ngũ phẩm trở lên, nhưng mỗi một gốc đều không dễ có được, qua đó cũng có thể hiểu được mức độ quý hiếm của linh chủng lục phẩm rồi.

Đương nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội hiếm thấy cỡ này.

“Kính xin Văn đạo hữu giới thiệu cho ta một chút tin tức cụ thể của gia tộc kia.” Hắn dịu giọng nói với nữ tu họ Văn kia.

“Tu sĩ có ý muốn bán hạt linh chủng trong tộc này đến từ Thanh Nguyên Bạch gia, là một gia tộc quy mô cực lớn trong mấy ngàn dặm chung quanh nơi ấy, tương truyền nó chính là gia tộc do một vị Nguyên Anh Chân Quân thành lập nên, đã truyền thừa nhiều năm rồi. Nhưng sau khi tuổi thọ của vị lão tổ trong tộc hao hết, gia tộc đã chậm rãi có dấu hiệu xuống dốc, đến một thế hệ này, tính cả tộc trưởng, cũng chỉ có hai tu sĩ Kết Đan mà thôi. Tuy thực lực của bọn họ vẫn không thể khinh thường, nhưng so sánh với thời kỳ phồn vinh hưng thịnh nhất, lại có chênh lệch cực lớn.”

Nữ tu họ Văn vốn là lâu chủ phân lâu của Hải Lâu thương hội, đương nhiên là nắm rõ những thông tin về các thế lực lớn nhỏ trong Ly Dương cảnh như lòng bàn tay mình, nàng nhanh chóng nói rõ từng chi tiết về gia tộc kia cho Lục Huyền.

“Gia tộc xuống dốc? Hai tu sĩ Kết Đan?” Nhìn bên ngoài, ánh mắt Lục Huyền vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong đầu hắn lại lập tức hiện lên một dấu chấm hỏi. Bởi vì hắn hoàn toàn không thể liên tưởng nổi hai từ “xuống dốc” với một gia tộc có tu sĩ Kết Đan.

Hồi tưởng lại một chút về thời điểm hắn còn ở bên trong Lâm Dương phường thị, khi ấy Vương gia – gia tộc quản lý phường thị, bên trong có được vài tu sĩ Trúc Cơ – đã tương đương với một con quái vật khổng lồ đối với hắn rồi. Hắn thực sự không ngờ bên trong Ly Dương cảnh, một gia tộc có Kết Đan Chân Nhân lại được người ta dùng hai từ “xuống dốc” để hình dung.

“Ta có chút hứng thú với hạt linh chủng trong tay Bạch gia, chờ thời cơ chín muồi, kính xin Văn đạo hữu dẫn ta đi xem qua một chút.”

“Không thành vấn đề, tiền bối.” Nữ tu cúi đầu nói.

Chương 925: Hạt Linh Chủng Thần Bí!

Đảo mắt một cái đã mấy ngày trôi qua, ngoại trừ đi ra ngoài mua sắm một ít tài liệu tu hành hoặc đi đến cửa hàng tạp hóa nhìn xem, thời gian còn lại Lục Huyền đều ở trong phân lâu, xử lý tạp vụ, tìm hiểu tu hành.

Hôm đó, nữ tu bọn họ Văn dẫn theo hắn đi tới một tòa tiểu viện u tĩnh.

"Lục tiền bối, vị này là Bạch Ngọc Sơn tiền bối, tộc trưởng Bạch gia."

"Bạch tộc trưởng, vị này là Lục Huyền tiền bối, Lục tiền bối là khách khanh của Hải Lâu thương hội ta, tinh thông linh thực nhất đạo."

Vừa mới tiến vào tiểu viện, đã có hai tu sĩ Kết Đan nhiệt tình đi lên nghênh đón bọn họ. Người cầm đầu là một lão giả gầy gò, tu vi Kết Đan sơ kỳ, linh lực dồi dào, xem ra khoảng cách đến Kết Đan trung kỳ cũng không còn xa lắm. Đi theo phía sau lão là một thanh niên có ánh mắt sắc bén, cũng là Kết Đan sơ kỳ.

"Hóa ra là Lục đạo hữu, Bạch mỗ không có tiếp đón từ xa, xin hãy thứ lỗi." Ngay khi lão giả này nghe nữ tu kia giới thiệu Lục Huyền là khách khanh của Hải Lâu thương hội, nụ cười trên mặt lại càng nóng bỏng thêm mấy phần, lão vội vàng đi lên vài bước, chắp tay nói.

"Ra mắt Bạch đạo hữu, đạo hữu khách khí quá rồi." Lục Huyền mỉm cười đáp lễ.

Hai người hàn huyên vài câu, từ trong lời giới thiệu của lão giả gầy gò. Lục Huyền biết được, thanh niên đi cùng kia là tôn tử của lão giả này, thiên phú xuất chúng, tu hành hơn trăm năm đã đột phá đến cảnh giới Kết Đan.

Nữ tu họ Văn ở lại trong tiểu viện, có tu sĩ Bạch gia chiêu đãi, còn Lục Huyền đi theo phía sau Bạch Ngọc Sơn, tiến vào một gian đại sảnh rộng rãi. Trong đại sảnh, đã có năm tu sĩ Kết Đan kỳ, hai gã Kết Đan trung kỳ, ba gã Kết Đan sơ kỳ, nhìn qua đều có chút lạ mặt.

Lão giả giới thiệu mấy người bọn họ cho nhau, khi nghe được Lục Huyền là khách khanh của Hải Lâu thương hội, trong mắt năm người hoặc nhiều hoặc ít đều hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó không nhịn được mà nhìn Lục Huyền nhiều hơn một chút.

Sau đó, lại có một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ tiến vào đại sảnh.

"Lực hấp dẫn của linh chủng lục phẩm vẫn còn khá nhỏ, nếu là pháp khí lục phẩm, trận pháp lục phẩm, chỉ e những tu sĩ tới đây sẽ không dừng lại ở trình độ này và số lượng này, sợ rằng tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng sẽ nghe tin mà chạy tới." Lục Huyền lẳng lặng thưởng thức linh trà, âm thầm nghĩ trong lòng.

Sáu người chờ đợi một lát, lão giả kia đã đi đến chính giữa, ôm quyền nói: "Cảm tạ các vị đạo hữu đã gấp rút tới tận nơi này, chắc hẳn các vị cũng hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành của buổi tụ họp ngày hôm nay rồi. Chuyện là Bạch gia chúng ta có một hạt linh chủng lục phẩm, là trân bảo do lão tổ trong tộc để lại cho gia tộc. Đáng tiếc đã nhiều năm qua, chúng ta vẫn không tìm hiểu được phương pháp bồi dưỡng nó, nên không dám tùy tiện đi thử nghiệm."

"Nếu cứ một mực để nó ở lại trong gia tộc, chỉ sợ sinh cơ của hạt linh chủng ấy sẽ trôi đi mất, bởi vậy chúng ta mới nhịn

đau cắt thịt, dự định bán nó đi, nhằm đổi lấy bảo vật thích hợp cho mình. Bởi vì trong tộc chúng ta có rất nhiều tử tôn, nên sẽ ưu tiên cân nhắc đến công pháp ngũ phẩm hoặc là thần thông cấp thấp, tiếp theo chính là trận pháp, pháp khí các loại. Đương nhiên, nếu giá trị giữa các món bảo vật có chênh lệch quá lớn thì nhất định phải lấy những vật khác tới đền bù một hai.” Lão giả gầy gò trầm giọng nói.

Mặc dù mấy vị Kết Đan Chân Nhân đang ngồi ở đây cũng biết rõ Bạch gia đang rơi vào thời kỳ suy bại, nhưng chắc chắn là lão sẽ không nói ra bên ngoài, chỉ tìm một lý do kín kẽ hoàn hảo cho mình mà thôi.

Dứt lời, lão giả lập tức một hạt linh chủng thần dị lấy từ trong túi trữ vật ra. Hạt linh chủng này đang bị một tầng sương mù mỏng như cái khăn che mặt bao phủ lấy, mặt ngoài có một mảnh linh quang sâu thẳm không ngừng lưu chuyển, tràn ngập khí tức thần bí.

“Đúng là linh chủng lục phẩm, nhưng lại là chủng loại mà ta chưa từng trông thấy bao giờ.”

Mấy vị Kết Đan Chân Nhân đang có mặt ở đây thoáng dò xét một chút, cảm nhận được sinh cơ nồng đậm bên trong linh chủng, sau đó đưa ra phán đoán.

“Tất nhiên nó không phải là linh thực lục phẩm bình thường, chủng loại cụ thể thì xin thứ cho tại hạ tạm thời không nói vội, chờ sau khi trao đổi với một vị đạo hữu nào đó, lại nói rõ chi tiết sau.” Lão giả gầy gò chậm rãi nói.

Nghe được lời này của lão, trong lòng mấy người lại hiếu kỳ thêm mấy phần.

Chỉ chốc lát sau, đã có một tu sĩ Kết Đan lên tiếng hỏi giá: “Bạch đạo hữu, chỗ ta có một món bảo vật gương đồng, phẩm giai là ngũ phẩm, tên là Huyễn Quang Kính, có rất nhiều diệu

dụng, có thể tế luyện thành pháp bảo cấp thấp, không biết có thể đổi được hạt linh chủng kia của ngươi hay không?"

Sau khi tên Kết Đan Chân Nhân này phá vỡ cân bằng, lục tục lại có người lấy ra bảo vật quý hiếm.

"Bạch tộc trưởng, đôi Tinh Quang Tử Mẫu Kiếm này ngươi thấy sao? Pháp khí ngũ phẩm thành bộ, dùng Thiên Ngoại Tinh Thần Dị Thạch luyện chế mà thành, khi sử dụng có uy năng vượt xa phi kiếm ngũ phẩm bình thường, có thể gia tăng thực lực của đạo hữu trên diện rộng."

Hai thanh phi kiếm một dài một ngắn lập tức bắn ra như điện, thân kiếm sáng chói tinh quang, dường như giữa chúng còn có một loại hấp dẫn tinh lực đặc thù, vẫn một mực duy trì trong khoảng cách nhất định.

"Bạch tộc trưởng…"

Các loại bảo vật xuất hiện dồn dập, còn có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ lấy ra một bộ công pháp ngũ phẩm, khiến lão giả động tâm không thôi.

"Ngọc Sơn thúc, không bằng hãy lựa chọn Huyễn Quang Kính hoặc Tinh Quang Tử Mẫu Kiếm đi? Có dị bảo như vậy, thực lực của ta và ngươi có thể gia tăng thêm rất nhiều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, có lẽ còn nắm giữ được hi vọng đạt tới Nguyên Anh." Trong góc, vị tu sĩ thanh niên Bạch gia kia khẽ truyền âm nói với lão giả.

"Hồ đồ!" Lão giả gầy gò mà có tinh thần kia âm thầm trừng thanh niên nọ một cái.

"Bạch gia bây giờ đang thiếu hụt pháp khí hả? Có bảo vật do lão tổ để lại, dù ngươi nhận được những món pháp khí quý hiếm kia, thực lực gia tăng cũng cực kỳ có hạn. Gia tộc hiện giờ không có đệ tử, tuy thế hệ trẻ có xuất hiện không ít đệ tử

thiên phú không tồi, nhưng lại chẳng có mấy người đủ khả năng tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan.”

“Nếu như đại nạn của ta và ngươi tiến đến hoặc là xuất hiện chuyện gì đó ngoài ý muốn thì toàn bộ Bạch gia này sẽ rơi vào hai tình huống, hoặc là trực tiếp tan rã hoặc là bị thế lực khác chiếm đoạt. Bởi vậy, ánh mắt của chúng ta không thể chỉ giới hạn ở trên người mình, nhất định phải cân nhắc đến biện pháp có thể tiếp tục kéo dài gia tộc.”

“Bộ công pháp ngũ phẩm kia, mặc dù phẩm chất phổ thông, nhưng có thể mang lại lợi ích cho rất nhiều đệ tử Bạch gia, nhiều thêm một phần lựa chọn, nhiều thêm mấy phần khả năng, tạm thời cứ cân nhắc nó đi.” Lão giả truyền âm nói với thanh niên.

“Bạch tộc trưởng, có thể cho tại hạ được quan sát hạt linh chủng thần dị kia thêm một lần nữa hay không? Nếu cảm thấy hài lòng, trong tay Lục mỗ cũng đang có một món bảo vật không tệ.” Đột nhiên, trong tai lão truyền đến giọng nói ôn hòa của vị khách khanh Hải Lâu Thương Hội kia.

Chương 926: Điên Âm Quả!

"Trong tay Lục đạo hữu có bảo vật càng tốt hơn Tinh Quang Tử Mẫu Kiếm và công pháp ngũ phẩm?" Lão giả gầy gò nghe vậy, trong lòng lập tức sinh ra hiếu kỳ mãnh liệt.

Trong số đám bảo vật do những tu sĩ Kết Đan đang có mặt ở đây lấy ra, thì Tinh Quang Tử Mẫu Kiếm và bộ công pháp ngũ phẩm kia là thứ được lòng lão nhất, chỉ vì suy nghĩ cho tiền đồ của gia tộc, nên lão không thể không xếp công pháp ngũ phẩm ở vị trí số một mà thôi.

"Đây là thứ ta tình cờ đoạt được nhưng lại vừa vặn thích hợp với gia tộc của Bạch đạo hữu. Nếu lợi dụng thoả đáng, nói không chừng trong ngắn hạn, còn có thể tăng thêm cho Bạch gia một - hai vị Kết Đan Chân Nhân." Lục Huyền tựa như cười mà không phải cười truyền âm nói.

Câu nói này thoáng cái đã gãi đúng chỗ ngứa của lão giả gầy gò kia. Sở dĩ lão mang hạt linh chủng lục phẩm trân quý từng được lão tổ trong tộc lưu lại ra ngoài này, chính vì muốn đổi được một món bảo vật thích hợp nỗ lực gia tăng sinh mệnh lực cho gia tộc, để gia tộc có thể kéo dài truyền thừa. Nếu thật sự có một món bảo vật như những gì Lục Huyền vừa nói, một món có thể trợ giúp gia tộc bọn họ có thêm một đến hai vị Kim Đan chân nhân trong một khoảng thời gian ngắn, không, ngay cả khi khoảng thời gian này được mở rộng đến mấy trăm hoặc hơn một ngàn năm, thì đối với Bạch gia, nó cũng được coi là một món bảo vật vô giá rồi.

"Lục đạo hữu có thể xem linh chủng trước, chỉ cần không ra khỏi tiểu viện này là được." Nghĩ đến đó, lão giả kia cũng

yên tâm đưa hạt linh chủng thần bí được bao phủ bởi một mảnh sương mù màu đen đến trước mặt Lục Huyền.

Lại nói, trong tiểu viện của bọn họ có bố trí một tòa trận pháp cường lực, hơn nữa hai tu sĩ Kết Đan của Bạch gia đều đang có mặt ở đây, Lục Huyền lại chỉ là một linh thực sư, bởi vậy bọn họ cũng không lo lắng đối phương sẽ mạnh mẽ cướp đi linh chủng của mình.

Lục Huyền kiềm chế nội tâm đang kích động, sau đó coi như bên cạnh không có người, lập tức một đống linh nhưỡng lấy từ trong túi trữ vật ra, để hạt linh chủng màu đen kia vào trong đó.

"Ta nhất thời ngứa tay, muốn thử xem hạt linh chủng này thích hợp để dùng loại linh nhưỡng nào tới bồi dưỡng." Sau đó trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lục Huyền thuận miệng bịa ra một cái lý do, rồi rất nhanh đã ngưng tụ tâm thần lên hạt linh chủng tối tăm đang nằm bên trong linh nhưỡng.

Trong chốc lát, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【Điên Âm Quả, linh chủng lục phẩm, thích hợp sinh trưởng ở trong linh khí, linh nhưỡng cực âm, dùng linh tuyền thuộc tính âm tưới tắm, sau khi thành thục, kết linh quả có thể gia tăng linh lực của tu sĩ Kết Đan lên trên diện rộng, có thể trợ giúp tu sĩ lĩnh ngộ loại đạo thuật thần thông tương ứng với âm dương biến hóa.】

【Đồng sinh nhất thể với Đảo Dương Quả, Tiêu không rời Mạnh [1], có thể đơn độc bồi dưỡng, cũng có thể cùng nhau trưởng thành, sau khi hợp chủng sẽ kết xuất ra Điên Âm Đảo Dương quả, kiêm hai loại đặc tính của linh quả, có công hiệu gần đạt tới linh quả thất phẩm, sau khi phục dụng có thể gia tăng gấp mấy lần linh lực, đồng thời cũng có hiệu quả điều hòa âm dương tương tế, sinh sôi không ngừng.】

【 Cô âm có thể sinh, cô dương có thể trưởng, âm dương hợp chủng, ngạo thị lục phẩm! 】

[1] : Tiêu không rời Mạnh, còn có câu là Mạnh không rời Tiêu, xuất xứ từ Dương Gia Tướng, Tiêu và Mạnh ở đây chỉ hai vị đại tướng Tiêu Tán và Mạnh Lương dưới trướng Dương Duyên Chiêu (Dương lục lang). Hai người này vốn là huynh đệ kết nghĩa, như hình với bóng, người đời sau dùng câu nói này để chỉ mối quan hệ cực kỳ thân thiết, tình cảm sâu đậm.

"Linh chủng lục phẩm nhất thể đồng sinh, âm dương tương tế? Tộc trưởng Bạch gia này ẩn tàng thật sâu, nếu không có năng lực đặc thù này, lại không biết chỗ đặc dị của Điên Âm Đảo Dương Quả này, thì rất có thể sẽ bỏ lỡ một gốc linh chủng lục phẩm vô thượng gần với thất phẩm!"

Sau khi phát hiện được tin tức chi tiết về linh thực, trong lòng Lục Huyền lập tức nổi lên gợn sóng, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì bình tĩnh như thường, để tránh cho tộc trưởng Bạch gia cùng với nhóm Kết Đan Chân Nhân còn lại phát hiện ra bất cứ điểm dị thường gì.

"Nếu đã bị ta biết được thì càng không thể bỏ lỡ nó đi." Trong lòng của hắn âm thầm suy nghĩ, sau đó lấy linh chủng Điên Âm Quả từ trong linh nhưỡng ra, trả lại cho lão giả.

"Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?" Lão giả kiểm tra linh chủng một chút, xác nhận không có sai sót gì mới mỉm cười hỏi.

"Không tệ, tại hạ có phần yêu thích hạt linh chủng này." Lục Huyền gật đầu nói.

"Vậy bảo vật trong tay đạo hữu…"

Nghe được lời này của lão giả, Lục Huyền lại khẽ mỉm cười, sau đó lấy một tấm bia đá lớn bằng bàn tay từ trong túi trữ vật ra. Bia đá lóe lên bảy màu nhàn nhạt, mặt ngoài có

khắc vô số tiểu nhân với những hình thái và động tác khác nhau. Người tí hon kia sinh động như thật, dường như còn có sinh mệnh lực của riêng mình, chúng cùng nhau biểu diễn từng cảnh tượng vui buồn ly hợp thăng thăng trầm trầm trên bề mặt bia đá.

"Bảo vật này tên là Hồng Trần Bi, tâm thần có thể xâm nhập vào trong đó, nhằm trải nghiệm thế gian muôn màu, sinh ly tử biệt, đưa đến hiệu quả rèn luyện tâm chí, làm lớn mạnh linh thức, chống cự tà ma xâm nhập, gia tăng xác suất đột phá Kết Đan." Hắn truyền âm nói với lão giả.

Vào thời điểm tấn thăng Kết Đan, nếu tâm chí của tu sĩ Trúc Cơ không ổn định thì có khả năng sẽ đưa tới tà ma xâm nhập, còn sinh ra tâm ma trong cơ thể, dẫn tới Kết Đan thất bại, thậm chí trường hợp nghiêm trọng còn có thể sinh ra nguy hiểm tới tính mạng.

Hồng Trần Bi đến từ quầng sáng của Thất Tình Đậu lại có thể giải quyết vấn đề này rất tốt, nhưng Lục Huyền vốn chỉ cô độc một mình, không vướng bận gì, nên sau khi tấn chức Kết Đan, Hồng Trần Bi quý báu này cũng chỉ có thể đặt vào trong góc phủ bụi, vừa vặn có thể dùng nó đi đổi lấy hạt linh chủng thần bí của Bạch gia.

"Bảo vật có thể gia tăng xác suất Kết Đan?" Vừa nghe được lời này của Lục Huyền, thiếu chút nữa tâm thần của lão giả gầy gò đã thất thủ. Lão phải vội vàng dùng định lực thật lớn khống chế ý niệm của mình, cố gắng bình thản nhận lấy tấm bia đá bảy màu do Lục Huyền đưa tới, sau đó rót tâm thần vào thăm dò trong đó.

"Quả nhiên là đúng… Không ngờ trên đời lại có một món bảo vật như thế! Nó thực sự phù hợp đến hoàn mỹ với tình cảnh trước mắt của Bạch gia!" Vừa kiểm chứng tác dụng của

tấm bia kia, trong lòng lão lập tức tuôn ra vui mừng vô cùng vô tận.

Bạch gia bọn họ vốn gia đại nghiệp đại, trong gia tộc vốn không thiếu tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, chỉ vì những người này bị giới hạn ở nội tình, trừ phi có thiên phú nổi trội, vạn dặm mới tìm được một, nếu không rất khó tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan. Mà tấm bia đá trước mắt lại có thể thoáng gia tăng thêm xác suất đột phá tới Kết Đan, dù biên độ gia tăng chỉ có một tia, nhưng chỉ cần nó đủ sức tăng thêm cho Bạch gia chừng một – hai vị Kết Đan Chân Nhân, cũng tương đương với mang lại ích lợi vô cùng to lớn đối với Bạch gia rồi.

Chương 927: Vẫn Còn Một Hạt Linh Chủng Khác!

"Trời giúp Bạch gia ta! Nhất định phải nhận được tấm bia đá thần dị này!" Lão hung hăng nói ở trong lòng.

"Lục đạo hữu, đúng là tác dụng của món bảo vật này hoàn toàn giống những gì đạo hữu vừa nói, nó rất thích hợp với tiểu tông môn tiểu gia tộc giống như Bạch gia chúng ta, vừa vặn đạo hữu lại là linh thực sư, không bằng chúng ta cứ trực tiếp trao đổi như vậy nhé?"

Có Hồng Trần Bi này rồi, thì Tinh Quang Tử Mẫu Kiếm hay công pháp ngũ phẩm kia đều bị lão giả ném hết ra sau đầu.

"Trao đổi thì có thể, nhưng nếu trực tiếp trao đổi như vậy, có phải là bên phía tại hạ có phần thiệt thòi hay không?" Lục Huyền mỉm cười hỏi.

"Bảo vật trong tay chúng ta vốn là linh chủng lục phẩm, lại là chủng loại cực kỳ hiếm thấy, trao đổi với một bảo vật ngũ phẩm trong tay Lục đạo hữu, làm sao đạo hữu có thể thua thiệt được?" Lão giả lập tức phản bác.

"Đạo hữu không thể nói như vậy được." Lục Huyền vẫn bình tĩnh tự nhiên, khe khẽ lắc đầu nói: "Tuy linh chủng trong tay Bạch tộc trưởng là lục phẩm, nhưng giá trị của linh chủng vốn là thấp nhất trong nhóm bảo vật cùng cấp, người nhận được nó lại phải đối mặt với nguy cơ không thể tìm ra phương pháp bồi dưỡng nó thành công, đồng thời còn phải hao tốn lượng lớn thời gian và tinh lực. Bởi vậy xét về giá trị thực tế, nó cũng chỉ tương đương với một món bảo vật ngũ phẩm,

thuộc về phạm trù Kết Đan mà thôi, thậm chí khi so sánh với một ít bảo vật trân quý cùng phẩm cấp, giá trị của nó còn khả năng hơi kém hơn một chút."

"Mà Hồng Trần Bi này của ta có thể thoáng gia tăng xác suất Kết Đan, tác dụng của nó đối với một thế lực như Bạch gia các vị như thế nào, chắc hẳn Bạch đạo hữu đã rõ."

"Nói vậy, ta sẽ bồi thường thêm cho đạo hữu mười vạn linh thạch hạ phẩm, ý đạo hữu thế nào? Với khoản linh thạch này, đạo hữu có thể mua được một món pháp khí ngũ phẩm không tệ, đây được xem như thành ý lớn nhất của ta rồi." Lão giả gầy gò dò hỏi.

"Lục mỗ thành tâm trao đổi cùng Bạch đạo hữu ngươi, thật sự không ngờ đạo hữu lại hời hợt như vậy." Lục Huyền lập tức làm ra động tác muốn thu Hồng Trần Bi vào túi trữ vật.

"Vậy ý của Lục đạo hữu như thế nào? Chỉ cần Bạch gia có thể làm được, chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu." Bạch Ngọc Sơn vừa nhìn thấy động tác này của Lục Huyền, trong mắt đã hiện lên một tia bức thiết như có như không.

Dù biết rõ đây là Lục Huyền dùng kế lạt mềm buộc chặt, nhưng lão cũng chỉ có thể như thiêu thân lao đầu vào lửa, bất kể hậu quả cũng muốn cầm lấy món bảo vật Hồng Trần Bi này.

Lục Huyền thấy thế, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Hẳn là trong tay Bạch đạo hữu vẫn còn một hạt linh chủng lục phẩm khác có cùng nguồn gốc với hạt này?"

Giọng điệu của hắn cực kỳ hòa nhã, nhưng lời nói ra lại khiến cho hai mắt của lão giả gầy gò bỗng dưng trợn tròn.

"Sao Lục đạo hữu lại nói lời ấy? Linh chủng lục phẩm này cực kỳ hi hữu, nó thực sự chỉ có một hạt thôi." Lão giả gầy gò

im lặng thở ra một hơi, rồi dùng vẻ mặt trấn định truyền âm nói với Lục Huyền.

"Bạch đạo hữu, ngươi như vậy là không đủ thẳng thắn thành khẩn đâu nha." Lục Huyền khẽ thở dài một tiếng nói.

"Vì sao Lục đạo hữu lại quả quyết cho rằng trong tay chúng ta vẫn còn một hạt linh chủng lục phẩm cùng nguồn gốc với hạt này?" Bạch Ngọc Sơn cụp mắt xuống, thật lâu sau mới mở miệng hỏi Lục Huyền. Nghe giọng điệu của lão, hiển nhiên là những lời Lục Huyền vừa nói là hoàn toàn chính xác.

"Tại hạ ngâm mình trong linh thực nhất đạo đến mấy chục năm rồi, đã đọc đủ các loại điển tịch linh thực, đã bồi dưỡng qua vô số linh thực, tự nhiên sẽ biết rõ tình huống tương tự. Tuy tình huống linh chủng có cùng nguồn gốc lại không hoàn toàn giống nhau như trước mắt là cực kỳ thưa thớt, nhưng vẫn có, tại hạ đã từng trồng qua vài loại như thế rồi." Lục Huyền chợt nhớ tới Thánh Anh Quả cùng với mười tám gốc Thiên Lam Thủ.

"Mặt khác, không dối gạt gì Bạch đạo hữu, thiên phú của ta trên linh thực nhất đạo cũng coi như không tệ, thậm chí còn có lực tương tác cực mạnh đối với thiên tính của các loại linh thực. Từ trên hạt linh chủng lục phẩm của ngươi, ta đã cảm nhận được sinh cơ của nó không đủ hòa hợp, dường như thiếu mất cái gì, cho nên mới đưa ra một suy đoán như vậy. Nhưng dựa theo phản ứng của Bạch tộc trưởng ngươi thì hẳn là Lục mỗ đã đoán đúng rồi." Lục Huyền lại thuận miệng bịa ra một câu chuyện.

Lão giả gầy gò trầm mặc không nói, không ngờ khách khanh của Hải Lâu thương hội trước mắt này lại đang lừa mình.

"Bạch đạo hữu, không bằng hãy tăng thêm hạt linh chủng lục phẩm khác đến trao đổi cùng bảo vật Hồng Trần Bi ta?"

“Bồi dưỡng linh chủng lục phẩm cực kỳ khó khăn, ngay cả linh thực sư cảnh giới Kết Đan cũng không dám đảm bảo nhất định sẽ bồi dưỡng nó thành công, mà nếu may mắn thành công thì chu kỳ thành thục của nó lại cực kỳ dài, động tí là mười mấy năm, thậm chí còn có thể lên tới mấy chục năm. Có khoảng thời gian như vậy, có lẽ Hồng Trần Bi kia cũng có thể trợ giúp Bạch gia đào tạo thêm một vị Kết Đan Chân Nhân rồi.” Lục Huyền vẫn ung dung thản nhiên như thường, bởi vì hắn đã nắm chắc nhu cầu bức thiết của Bạch gia đối với Hồng Trần Bi rồi.

“Được! Thành giao!” Bạch Ngọc Sơn thoáng do dự một chút, sau đó cắn răng nói.

Hai hạt linh chủng lục phẩm hiếm có đổi lấy một món bảo vật ngũ phẩm, rõ ràng là giá trị không ngang nhau, nhưng Hồng Trần Bi lại không phải bảo vật bình thường, sức hấp dẫn của nó đối với Bạch gia là quá lớn.

Sau khi lão làm ra quyết định, liền báo cho mấy vị tu sĩ khác ở đây, cho thấy linh chủng đã hoàn thành trao đổi. Mấy người khác mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không có hành động vô lễ gì, chỉ lần lượt cáo từ rời đi.

Chờ đến khi bên trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Lục Huyền là tu sĩ Kết Đan, Bạch Ngọc Sơn đưa mắt nhìn Lục Huyền, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Lục đạo hữu đúng là quá giảo hoạt.”

Nói xong, lão cũng không do dự thêm đã lấy một hạt linh chủng mang theo bạch quang mờ mịt từ trong túi trữ vật ra, trên linh chủng truyền đến một loại cảm giác ấm áp, tựa như có thể hóa giải tất cả lo lắng trên thế gian.

“Ha ha, Bạch đạo hữu nói lời này là không đúng rồi, nếu không phải đạo hữu cần tấm Hồng Trần Bi này thì kể cả khi

ngươi chỉ có duy nhất một hạt linh chủng, cũng sẽ không trao đổi với tại hạ đâu. Chúc gia tộc Bạch đạo hữu cành lá xum xuê, Kết Đan dồn dập!" Nhận được Điên Âm Đảo Dương Quả hoàn chỉnh, tâm trạng Lục Huyền rất tốt, hắn lập tức cười sang sảng nói.

Hắn cũng không dừng lại quá lâu bên trong tiểu viện, đã cất kỹ hai hạt linh chủng một đen một trắng kia, rồi cùng với nữ tu bọn họ Văn trở lại phân lâu của Hải Lâu Thương Hội rồi.

"Lục tiền bối, đây chính là cây non Ô Canh Mộc, được ngưng kết từ Ô Canh Mộc trưởng thành, chỉ cần trồng nó ở phụ cận Canh Kim linh quáng là được." Hắn vừa ngồi xuống không bao lâu, nữ tu họ Văn đã mang theo một đoạn cành khô màu đen nhánh đưa đến trước người.

Chương 928: Văn Càn Quyết Tâm!

Linh thức của Lục Huyền thoáng đảo qua một chút, chợt phát hiện được bên trong đoạn thân cành màu đen nhánh ấy có một mảnh sinh cơ nồng đậm thì khẽ gật nhẹ đầu.

"Đa tạ Văn lâu chủ, cây non Ô Canh Mộc này cần bao nhiêu linh thạch?" Tuy hắn là khách khanh của Hải Lâu Thương Hội, nhưng cũng không có quyền trực tiếp dùng miễn phí các loại linh chủng trong thương hội, nhiều nhất chỉ có thể giảm giá mà thôi.

"Lục tiền bối, bốn nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm." Nữ tu bọn họ Văn cúi đầu nói.

Lục Huyền cũng không có dị nghị gì đối với giá tiền này. Hắn hiểu rõ, mình có thể nhận được cành non linh thực này với cái giá hơn bốn nghìn linh thạch hạ phẩm là đã không tệ rồi, vì vậy mới lập tức giao ra linh thạch.

Sau khi rời khỏi phân lâu, hắn đi vào Có Một Tiệm Tạp Hóa. Lúc này trong tiệm tạp hóa chỉ có rải rác vài vị tu sĩ đang lựa chọn bảo vật, tất cả đều có cảnh giới Trúc Cơ, nhìn ra được Lục Huyền để cho cửa hàng tạp hóa của mình đi theo lộ tuyến tinh phẩm là hoàn toàn chính xác.

"Lục tiền bối!" Ở tận cùng bên trong, Văn Càn vừa phát hiện ra bóng dáng Lục Huyền là vội vàng đi ra nghênh đón.

Mấy vị tu sĩ Trúc Cơ trong cửa hàng thấy thế, linh thức thoáng đảo qua một chút, lập tức phát hiện khí tức của Lục

Huyền sâu không lường được, trong lòng âm thầm kinh ngạc, cũng vội vàng lên tiếng chào hỏi hắn.

"Lục tiền bối, đây là linh thạch lấy được trong khoảng thời gian gần đây."

Sau khi mấy người bọn họ rời đi, Văn Càn bố trí một đạo cấm chế đơn giản ở bên ngoài cửa hàng, rồi lấy một đống linh thạch hạ phẩm hạ phẩm từ trong túi trữ vật ra.

"Được, ngươi làm việc không tệ." Lục Huyền tùy ý đảo linh thức qua, trong nháy mắt đã ước lượng được con số, trong túi trữ vật này có khoảng ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm.

"Lần này ta lại mang đến không ít kiếm phù, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, còn có một số bảo vật khác nữa. Mặt khác, ta muốn giao cho ngươi một kiện pháp khí ngũ phẩm loại phòng ngự, Huyền Cương giáp." Lục Huyền lấy bộ nhuyễn giáp màu trắng bạc ra khỏi túi trữ vật, đưa cho Văn Càn.

"Pháp khí ngũ phẩm loại phòng ngự!" Văn Càn kinh hô thành tiếng.

Nghe Lục Huyền nói lần này hắn mang tới không ít kiếm phù, là trong lòng Văn Càn đã có chút cảm giác ngoài ý muốn rồi, nhưng gã thực sự không ngờ lần này, hắn còn mang đến một món bảo vật ngũ phẩm khác nữa!

Thực lực của ông chủ trước mắt này còn mạnh hơn những gì gã tưởng tượng nhiều lắm. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi trước đó, cửa hàng bọn họ mới bán ra Cửu Thủ Long Đồ, vậy mà hiện giờ, đối phương lại lấy ra một món bảo vật ngũ phẩm khác để bày bán rồi.

Trong lúc kinh ngạc về thực lực của Lục Huyền, trong lòng gã cũng có vài phần mừng thầm. Thực lực của Lục Huyền càng mạnh thì tốc độ phát triển của gã – vốn là người thay mặt

đối phương quản lý Có Một Tiệm Tạp Hóa này – sẽ càng nhanh, thậm chí cơ duyên nhận được cũng càng nhiều.

Chỉ cần một chút canh thịt Lục Huyền chừa ra, cũng đủ cho gã ăn đến miệng chảy đầy mỡ.

"Làm cho tốt, ngày sau không thiếu được chỗ tốt của ngươi." Lục Huyền lại vẽ thêm một cái bánh lớn cho Văn Càn, sau đó lời nói xoay chuyển, lại hỏi thêm: "Đúng rồi, trước đó ta từng dặn dò ngươi, bảo ngươi chịu khó học tập một chút tri thức có liên quan đến linh thực, tiến độ như thế nào rồi?"

"Sau khi tiền bối phân phó, ta đã sưu tầm được không ít điển tịch có liên quan linh thực từ trong mỗi một gian cửa hàng ở nơi này, rồi trong lúc rảnh rỗi, vẫn một mực chăm chỉ đi học tập, ghi nhớ. Trước mắt, ta đã nắm giữ được không ít kiến thức cơ bản của linh thực, cũng có thể phân biệt được vẻ bề ngoài của những chủng loại thông thường, chỉ là tạm thời vẫn chưa đưa vào thực tiễn, những gì nắm được trong tay chỉ là tri thức về mặt lý luận mà thôi." Nghe Lục Huyền hỏi, Văn Càn không tự chủ được lập tức khép hai chân lại, thành khẩn cúi đầu trả lời.

"Chỉ cần nắm giữ được kiến thức lý thuyết về linh thực, còn học tập được cách phân biệt chủng loại linh thực là đủ rồi. Ngươi vẫn nên đặt trọng tâm vào tiệm tạp hóa, không cần thiết phải thử nghiệm bồi dưỡng linh thực làm gì. Nhưng đương nhiên, học tập được một ít thường thức như vậy còn xa xa không đủ, cố gắng đi tìm một ít điển tịch về linh thực, càng trân quý càng hiếm thấy càng tốt, lại cố gắng hết sức đi hiểu rõ những dạng linh chủng cao giai quý hiếm kia đi. Nếu điển tịch đắt đỏ, ngươi có thể dùng linh thạch từ trong cửa hàng đi thu mua." Lục Huyền mềm mỏng nói.

Thường ngày hắn đều ở trong động phủ, hơi có phần tách rời với ngoại giới, rất dễ bỏ qua cơ hội nhận được linh chủng

quý hiếm. Ví dụ như lần này, nếu không phải nữ tu họ Văn nhắc tới thì rất có khả năng hắn sẽ bỏ lỡ mất dịp tốt với Điên Âm Đảo Dương Quả, vậy thì tổn thất sẽ rất lớn.

Bởi vậy, hắn mới cố ý đi bồi dưỡng Văn Càn, lại cố ý muốn thanh danh của tiệm tạp hóa này truyền ra bên ngoài, đây chính là nền móng vững chắc để về sau, hắn có thể thông qua đối phương đến sưu tầm một ít linh chủng hiếm thấy. Coi như kiếm thêm cho mình một con đường thu hoạch linh chủng.

"Văn bối nhất định sẽ chuyên tâm nghiên cứu, trực tiếp đặt nó lên vị trí hàng đầu." Văn Càn vừa nghe nói như vậy đã lập tức bày tỏ thái độ.

Ở chung với Lục Huyền khá lâu rồi, gã biết rõ người trước mắt này tính tình rất hiền lành, chỉ cần hoàn thành tốt chuyện mà hắn ủy thác, thì chờ đến khi tâm trạng hắn vui vẻ là bản thân có thể nhận được các loại bảo vật làm phần thưởng.

Bởi vậy, suy nghĩ đi học tập tri thức về linh thực trong lòng gã lại kiên định thêm mấy phần.

"Không ngờ ra ngoài một chuyến còn có thu hoạch ngoài ý muốn thế này." Lục Huyền dựa vào Lôi Hỏa Lệnh, bay ra từ trong vòng xoáy tinh vân, tâm trạng có phần vui vẻ.

Lần này, hắn rời khỏi động phủ, vốn định đi sưu tầm linh thực thích hợp để luyện chế pháp khí, nhưng lại ngoài ý muốn nhận được linh chủng Điên Âm Đảo Dương Quả.

Dựa theo tin tức về linh thực xuất hiện sau khi trồng xuống, hắn hoàn toàn có thể biết được, sau khi loại linh chủng hợp chủng này thành thục, quả của nó sẽ có hiệu quả thần kỳ gần với linh thực cấp bảy. Một thứ hiếm thấy như thế, khẳng định là khi mở ra quầng sáng phần thưởng của nó, sẽ không thể khinh thường.

Có Hư Không Yểm Mục ở phía trước dò đường, Lục Huyền thuận lợi trở lại bên ngoài động phủ. Vừa mới mở trận pháp ra, chim mập đã phát hiện được khí tức quen thuộc trên người hắn, cánh chim màu xanh nhạt to lớn kéo lấy thân hình như quả cầu, nhanh chóng bay đến trước người Lục Huyền.

Dưới quán tính cường đại, sáu tiểu Thụ Nương vốn đang ở trên lưng con chim mập bắn ra, run run rẩy rẩy một hồi mới điều chỉnh được thân hình ở trên không trung, sau đó bay đến trước mặt Lục Huyền nhỏ giọng líu ríu.

"Hống!" Một tiếng sấm nặng nề vang lên, Lôi Long Hống đang trốn bên trong cánh chim mập, chợt lên tiếng gầm nhẹ, như đang nhắc nhở Lục Huyền mau đi qua tìm kiếm nó đi. Nhưng nó vốn không biết, chiếc sừng nhọn màu trắng bạc trên đỉnh đầu ló ra từ trong cánh của con chim mập đã trực tiếp chỉ điểm vị trí của nó rồi.

Chương 929: Ô Canh Mộc!

Sau khi Lục Huyền trấn an đám linh thú của mình, trong lòng đã gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa, vội vàng đi vào linh điền rồi. Hắn tìm kiếm hồi lâu, mới tìm được một mảnh linh điền thích hợp để gieo trồng loại linh thực mới nhận được.

"Linh thực trong động phủ càng ngày càng nhiều, sắp trồng đầy cả rồi. Cũng không còn cách nào khác, chỉ cần nhìn thấy hạt giống mình yêu thích là trong lòng ta sẽ không nhịn được muốn thu lấy nó vào tay mình." Lục Huyền thoáng cảm khái một tiếng, sau đó lấy một khối linh quáng có vô số điểm vàng từ trong túi trữ vật ra. Khối linh quáng này có phẩm giai là tam phẩm, bên trong ẩn chứa chút ít Canh Kim, vừa vặn có thể dùng để bồi dưỡng linh thực Ô Canh Mộc tứ phẩm.

Hắn nhẹ nhàng bóp nát khối linh quáng cứng rắn kia, rắc đều nó vào trong linh điền, sau đó lấy ra đoạn cành Ô Canh Mộc khô. Linh lực khẽ động, kết cấu của linh nhưỡng nhanh chóng phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, một khe hở dài nhỏ lộ ra, Lục Huyền cắm cành cây vào trong khe hở.

Tâm thần ngưng tụ trên đó.

【 Ô Canh Mộc, linh thực tứ phẩm, cần sinh trưởng ở trong linh nhưỡng ẩn chứa khoáng thạch Canh Kim, có cả độ cứng và độ dẻo dai, đặc tính truyền dẫn linh lực mạnh, sau khi thành thục có thể dùng làm tài liệu luyện chế pháp khí tuyệt hảo. 】

【 Một chữ thôi, cứng! 】

"Là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp khí, nếu gieo trồng nó đến thành thục mà không mở ra bảo vật có liên quan đến

luyện khí, thì thực sự là không biết nên nói như thế nào rồi?" Lục Huyền khẽ cười một tiếng, lại lấy ra từ túi trữ vật hai hạt linh chủng lục phẩm một đen một trắng.

Khi nắm hai hạt linh chủng trong tay, chúng sẽ nhanh chóng dựa sát vào nhau, còn có thể mơ hồ cảm nhận được một chút lực hút yếu ớt truyền đến từ phía đối diện, càng đến gần lực hút càng mạnh. Đến cuối cùng, cả hai đã bất tri bất giác dung hợp lại cùng nhau. Linh quang hai màu trắng đen trộn lẫn vào nhau lại phân tách rõ ràng, nhưng lại mang đến một loại cảm giác hài hòa tự nhiên, phảng phất như trời sinh ra đã vậy.

"Đáng tiếc, trước mắt trong động phủ của ta còn không có hoàn cảnh thích hợp cho Điên Âm Đảo Dương Quả sinh trưởng, bởi vậy… cũng chỉ có thể trì hoãn thời điểm gieo trồng hạt linh chủng này, để nó chịu chút ấm ức ở trong Thao Trùng Nang nghỉ ngơi một đoạn thời gian thôi."

Sau khi hai hạt linh chủng Điên Âm Đảo Dương Quả dung hợp lại, thứ này cần sinh trưởng trong hoàn cảnh có linh khí linh nhưỡng âm dương điều hòa, nhưng trước mắt mảnh linh điền trong động phủ của Lục Huyền không thể thỏa mãn điều kiện sinh trưởng của nó, hắn cần phải đi sưu tầm vài món bảo vật có liên quan trước đã.

"Có lẽ ta nên đi tìm Thanh Giác Lôi Hủy ở Lôi Hỏa Tinh Động nhờ giúp đỡ, nó có thực lực yêu thú thất phẩm, lại am hiểu lôi pháp, mà trong khoảnh khắc sinh cơ của lôi đình hủy diệt, lại ẩn chứa một tia âm dương chi đạo." Lục Huyền quyết định lần sau sẽ đi lôi hải, lại nhổ lông Thanh Giác Lôi Hủy một phen.

"Không vì điều gì khác chủ yếu là ta nhớ thương con yêu thú già nua kia, muốn giúp nó dọn dẹp Lôi Tử Tinh trên người

mà thôi.” Trong lòng hắn nghĩ vậy, sau đó đi tới khu vực linh điền âm phủ.

Vừa tiến vào trong đó, hắn đã có cảm giác mình vừa đi vào bên trong Quỷ Vực. Khắp nơi đều là âm hồn phiêu lãng, huyết nhục ngập tràn, sát khí ngút trời, bên trong đang gieo trồng từng cây linh thực xấu xí dữ tợn, âm khí dày đặc.

Lục Huyền đã sớm quen với cảnh tượng này, hắn lần lượt quan sát nhóm linh thực tà dị phân bố ở khắp nơi bên trong linh điền.

Hài Ma quan đã dựng lên một cái đài xương cao chừng một thước, vô số hài cốt trắng bệch lớn nhỏ không đồng nhất nối liền với nhau bằng các loại phương thức kỳ lạ, lít nha lít nhít, cấp bạc rõ ràng, có một loại mỹ cảm yêu dị mà chặt chẽ.

Sát Nguyên Quả được trồng ngay bên cạnh, không ngừng tản ra sát khí cực kỳ nồng đậm, có thể nhìn thấy linh quả đang phun ra nuốt vào một luồng khí tức màu xám trắng. Thanh trường kích bằng đồng xanh hắn từng lấy được từ trong tay Mộc đạo nhân đã trở nên rỉ sét loang lổ, sát khí vốn nồng đậm gần như đã biến thành thực chất bên trong đã bị linh quả hấp thu đến bảy - tám phần.

Lục Huyền âm thầm lưu ý một chút, chợt phát hiện Sát Nguyên quả cùng với Ngũ Tạng Bảo Chu bên cạnh nó đều đã tiến vào giai đoạn thành thục rồi, nhìn thanh tiến độ hơi mờ phía dưới, đoán chừng trong vòng một - hai năm tiếp theo, chúng nó sẽ lần lượt thành thục.

Trong mảnh âm khí nồng đậm, một quả cầu thịt nhẹ nhàng lăn đến dưới chân Lục Huyền.

“Tới đây nào, lần này vẫn là huyết nhục có mùi vị y như lần trước.” Lục Huyền cười cười với nó, rồi nhanh chóng lấy một miếng thịt vụn của tu sĩ núi thịt từ trong túi trữ vật ra, ném

cho quả cầu thịt nọ. Khối thịt kia còn đang ở trên không trung đã trực tiếp hóa thành một chùm sương máu, trong nháy mắt đã bị Nhục Linh Thần hấp thu sạch sẽ. Con ngươi màu hồng phấn trên đỉnh viên cầu khẽ chớp chớp với Lục Huyền, tận tình bày ra dáng vẻ đáng thương như vẫn chưa thỏa mãn.

"Khẩu vị của ngươi càng lúc càng lớn à nha, cũng may có tu sĩ Kết Đan trung kỳ hảo tâm kia, đã cung cấp vô số máu thịt, chờ đến lúc ăn gần hết còn có thể thúc đẩy cho đống thịt kia tăng trưởng, liên tục không ngừng cắt lấy." Lục Huyền âm thầm cảm khái Tu Hành giới vẫn còn rất nhiều người tốt, sau đó lại lấy ra một miếng thịt, ném cho Nhục Linh Thần.

Quả cầu thịt cực kỳ vừa lòng thỏa ý, sau đó mới chịu nhảy nhót rời đi.

"Chất lượng của loại quỷ vật cung cấp cho Thực Quỷ Ác Đằng hấp thu có phần không đủ, phải nghĩ biện pháp đi kiếm một ít âm quỷ phẩm chất cao mới được." Lục Huyền đưa mắt nhìn về phía Thực Quỷ Ác Đằng đang dung nhập quỷ vật vào bên trong linh thực, khẽ nhỏ giọng thầm thì.

Đúng vào lúc này, đột nhiên trên mu bàn chân của hắn lại truyền đến một hồi chấn động dị thường, cúi đầu nhìn xuống, lập tức bắt gặp một miếng vỏ cây có hoa văn diễm lệ đang nằm trên Thanh Phù Lữ. Miếng vỏ cây này chỉ lớn bằng bàn tay, thậm chí còn không thể bao trùm toàn bộ mu bàn chân Lục Huyền.

"Nhỏ như vậy đã muốn thay thế ta chiếm giữ bộ túi da này rồi?" Lục Huyền cảm nhận được một chút tê ngứa rất nhỏ truyền đến từ trên mu bàn chân, lại đưa mắt nhìn Diễm Thi Bì có ý đồ bất chính, trong lòng thực sự dở khóc dở cười.

Hắn dứt khoát đá một cước đánh văng nó ra, rồi tiếp tục đi xem xét nhóm linh thực tà dị còn lại.

Ngày hôm đó, khi hắn đang ở trong động phủ trồng linh thực, đột nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng nói quen thuộc của Hiên Viên Triệt: "Lục đạo hữu, ngươi có ở trong động phủ hay không? Ta có việc cần tìm ngươi đây."

Lục Huyền nghe vậy, vội vàng đi tới ven rìa động phủ, mở ra trận pháp, nghênh đón thanh niên đang đứng bên ngoài tiến vào.

"Hiên Viên đạo hữu, sao vẻ mặt vội vàng như thế, có chuyện gì quan trọng sao?" Hắn mỉm cười hỏi.

Hiên Viên Triệt ở khá gần động phủ của hắn, giữa hai bên lại lui tới tương đối nhiều, có chút quen thuộc với nhau.

Chương 930: Tranh Cơ Duyên? Không Bằng Mua Cơ Duyên!

"Là chuyện tốt, chuyện tốt, ta cùng với mấy tên đạo hữu tương đối quen thuộc dự định sẽ đi vùng bắc bộ của Trung Châu lịch luyện thăm dò, Lục đạo hữu có muốn cùng đi với chúng ta không?"

"Đi bắc bộ xa xôi sao?" Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ khó xử.

"Ta nhớ đạo hữu đã mấy lần muốn hỏi thăm tin tức về Nguyên Từ Linh Khoáng, mà nghe nói trên Nguyên Phong Đảo trong Vô Ngân Hải từng có một tòa Nguyên Từ Linh Sơn xuất hiện, vừa vặn có thể đi qua nhìn một chút. Cho nên ta mới tới đây hỏi thăm Lục đạo hữu xem sao. Mấy vị đạo hữu kia đều ở cảnh giới Kết Đan, thực lực không tầm thường, phẩm tính thượng giai. Mấy người chúng ta hợp lực với nhau thì khả năng Lục đạo hữu nhận được Nguyên Từ Linh Quáng sẽ gia tăng thêm khá nhiều. Cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ đạo hữu không định đi tranh đoạt một chút đại cơ duyên kia sao?" Hiên Viên Triệt nghi hoặc hỏi.

Trên thực tế, sau khi gã biết được con đường lịch lãm rèn luyện sắp tới, trong đầu đã nhanh chóng nhớ ra bảo vật Nguyên Từ Linh Quáng – thứ mà Lục Huyền đã từng nhớ thương từ rất lâu rồi – mới cố ý đến đây mời hắn cùng đồng hành.

"Tranh đoạt cơ duyên?" Trong lòng Lục Huyền thầm mặc niệm một câu. Cơ duyên thì đương nhiên là vẫn phải lấy tới

tay, nhưng có quầng sáng ở đây, hắn thực sự không cần thiết phải nhúng tay vào tranh giành.

Tranh cơ duyên? Không bằng mua cơ duyên.

Ý niệm trong lòng hắn khẽ động.

Phải biết rằng, sau khi sở hữu Có Một Tiệm Tạp Hóa trong Trích Tinh Lâu, một lượng lớn bảo vật quý hiếm Lục Huyền từng lấy được từ trong quầng sáng đã có được đầu ra ổn định, cũng mang đến cho hắn nguồn linh thạch liên tục không ngừng.

Với tốc độ kiếm liinh thạch của cửa hàng kia, nói một tiếng một ngày kiếm đấu vàng cũng không quá đáng.

Lại nói, để thỏa mãn yêu cầu bồi dưỡng Nguyên Từ Linh Mộc, hắn cần phải tìm được Nguyên Từ Linh Quáng, nhưng lại không muốn tự mình thăm dò tìm kiếm. Dù sao thì tu vi trước mắt của hắn cũng chỉ là Kết Đan sơ kỳ, trên người cũng chẳng có quá nhiều bảo vật, năng lực chống đỡ nguy hiểm còn chưa được kéo đến mức tối đa, còn không bằng cứ khiêm tốn ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, thu hoạch quầng sáng.

Dù sao thì tất cả đều là cơ duyên, nhưng tính an toàn khi ở bên trong động phủ cao hơn bí cảnh bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Về phần Nguyên Từ linh quáng, cứ trực tiếp mua từ trong tay nhóm tu sĩ Kết Đan là được. Trong lòng Lục Huyền đã đưa ra quyết định, nhưng ngoài mặt, hắn lại lộ vẻ chần chờ nói: “Cảm tạ Hiên Viên đạo hữu đã cố ý tới đây một chuyến mời tại hạ, nhưng lần này, lại không thể không nói một tiếng xin lỗi với đạo hữu rồi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ Lục đạo hữu không muốn lấy Nguyên Từ linh quáng?” Gương mặt Hiên Viên Triệt lộ vẻ hoang mang.

“Muốn thì đương nhiên là vẫn muốn, nhưng chuyến đi tới Vô Ngân Hải ở vùng bắc bộ này, đường xá xa xôi, nếu trong quá trình, mọi người lại muốn đi thăm dò mấy chỗ bí cảnh thì ít cũng cần đến mấy tháng thời gian, mà trong linh điền của ta lại đang có mấy gốc linh thực phẩm cấp cao sắp sửa trưởng thành, cần mỗi ngày phải dốc lòng chăm sóc, nếu ta không ở bên trong động phủ, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất của linh thực. Ta thực sự không thể rời đi được.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Vậy thì đáng tiếc quá, vốn dĩ ta đang muốn giúp Lục đạo hữu đoạt được một khối Nguyên Từ linh quáng.” Hiên Viên Triệt lộ vẻ tiếc nuối nói.

“Tại hạ có một kế, chỉ không biết Hiên Viên đạo hữu và những vị đạo hữu còn lại có thể tiếp nhận hay không thôi?”

“Mời Lục đạo hữu nói.”

“Nếu mấy vị đạo hữu có thể thuận lợi nhận được Nguyên Từ linh khoáng, ta nguyện dùng giá cao mua được từ trong tay các ngươi. Về phần giá cả, có thể căn cứ vào phẩm chất, trọng lượng của linh quáng để quyết định. Cân nhắc đến chuyện mấy vị đạo hữu cần phải mạo hiểm mới lấy được thứ này, nên kể cả khi giá cả vượt ngưỡng bình thường, tại hạ cũng có thể tiếp nhận được.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Đạo hữu muốn đặt mua Nguyên Từ Linh Khoáng sao? Phương thức nhận được bảo vật này có chút mới lạ à nha.” Hiên Viên Triệt không nhịn được lập tức cười nói.

Trong nhận thức của gã, nếu một vị tu sĩ nào đó biết được tung tích của món bảo vật mình thích thì đương nhiên là đối phương sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tự tay tranh đoạt nó, dù phải chịu chút nguy hiểm về tính mạng cũng đáng. Nhưng Lục Huyền thì khác, hắn muốn dùng phương thức mua bán để trực tiếp thông qua tu sĩ khác đoạt được món bảo vật mà mình

yêu thích, đây đúng là lần đầu tiên gã được chứng kiến loại hành vi kiểu này.

"Thế nào? Hiên Viên đạo hữu cảm thấy không thể được sao?" Lục Huyền thấy dáng vẻ của đối phương như vậy, mới hỏi thêm một câu.

"Nếu dùng cách này thì khẳng định là không có vấn đề."

Không phải tu sĩ nào cũng cần dùng đến Nguyên Từ linh quáng, sau khi thành công đoạt được vào tay rất có khả năng bọn họ sẽ bán ra hoặc trao đổi. Hiện giờ Lục Huyền nguyện dùng giá cao để mua sắm, sau khi suy nghĩ kỹ một chút, Hiên Viên Triệt lại cảm thấy dùng phương thức này để bán cho đối phương sẽ càng tốt hơn bình thường một chút.

"Mặc dù chuyện mua bảo vật có thể thực hiện được, nhưng Lục đạo hữu à, lần này cái giá ngươi cần phải bỏ ra sẽ lớn hơn rất nhiều đấy." Hiên Viên Triệt ngẫm nghĩ một hồi sau đó khéo léo nhắc nhở đối phương.

"Chuyện này Hiên Viên đạo hữu không cần phải lo lắng, Lục mỗ bồi dưỡng linh thực nhiều năm, ít nhiều vẫn tích góp được một chút linh thạch." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

"Lục đạo hữu là tán tu, lại dùng thân phận linh thực sư đột phá đến cảnh giới Kết Đan, còn có thể dùng giá cao mua Nguyên Từ linh quáng, chẳng lẽ linh thực sư lại kiếm được nhiều linh thạch như vậy sao?" Hiên Viên Triệt không nhịn được lập tức mở miệng hỏi.

"Ha ha, linh thực sư bình thường đương nhiên không thể kiếm được khoản lợi nhuận kếch xù như luyện khí luyện đan, nhưng không thể mở rộng đầu vào, tại hạ hoàn toàn có thể chi tiêu tiết kiệm mà. Cứ ở trong động phủ mãi như vậy cũng không tốn bao nhiêu linh thạch đâu. Nhưng một khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, cần chuẩn bị vài món pháp bảo pháp khí

mạnh mẽ, đồng thời lượng phù lục, đan dược tiêu hao cũng không phải số ít. Nếu xét theo phương diện này thì một chuyến hành trình như vậy cũng là một khoản tài phú lớn đó."

"Mặt khác, tạo nghệ về linh thực của ta không hề thua kém nhóm linh thực sư khác, dù lượng linh thạch kiếm được không thể sánh bằng luyện khí sư, luyện đan sư, thế nhưng cũng không tính là ít." Lục Huyền vừa khéo léo giải quyết được câu hỏi hóc búa này của đối phương, hắn không đi thẳng vào vấn đề mà trực tiếp dẫn dắt Hiên Việt Triệt đi theo hướng chuyên môn trong ngành nghề, không cần biết đối phương có hiểu hay không, đây cũng được coi là một câu trả lời vô cùng hợp lý rồi.

"Lục đạo hữu nói rất đúng, là kiến thức của ta thiển cận. Có lẽ tu vi thực lực của đạo hữu kém hơn ta một chút, nhưng trên phương diện linh thực, dù ta có thúc ngựa cũng không theo kịp đạo hữu." Hiên Viên Triệt lộ vẻ mặt giật mình hiểu ra, sau đó gật đầu nói: "Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi, nếu thuận lợi nhận được Nguyên Từ linh khoáng, ta lại mang nó tới bán cho Lục đạo hữu ngươi."

Chương 931: Các Ngươi Tranh Cơ Duyên, Ta Làm Ruộng!

"Được! Vậy chúc Hiên Viên đạo hữu và các đạo hữu thuận lợi lấy được bảo vật, rồi bình an trở về. Đến lúc đó, ta nhất định sẽ chiêu đãi đạo hữu ngươi bằng loại rượu ngon thượng đẳng ta mới ủ." Lục Huyền cười cười, chắp tay nói.

"Ha ha ha, Lục đạo hữu nhớ chuẩn bị nhiều một chút nhé! Cáo từ!" Thanh niên kia sang sảng cười nói, sau đó lập tức hóa thành một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

"Sao tình huống vừa rồi lại làm ta có cảm giác mình vừa mới rào trước đón sau để thực hiện mục đích của mình nhỏ?" Lục Huyền nhìn mảnh lôi quang nhỏ xíu đầy trời ở phía xa, sau đó khẽ lắc đầu nói: "Cần gì phải đi tranh cơ duyên? Trực tiếp mua không được sao?"

Tuy Nguyên Từ Linh Khoáng rất hiếm có và đắt đỏ, nhưng đối với tu sĩ không tu luyện thần thông pháp thuật có liên quan đến Nguyên Từ Linh Quáng thì tác dụng của nó không lớn, khả năng sẽ thuận lợi mua được nó cực cao.

"Các ngươi tranh cơ duyên, ta làm ruộng."

Đến đây, hắn lại mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận ra, đi vào trong linh điền tuần tra, xem xét trạng thái tỉ mỉ của mỗi một gốc linh thực.

Chỉ thấy gốc linh thực lục phẩm Tọa Phật Liên với một mảnh phật quang vàng chói không ngừng lưu chuyển bên trên, mang đến cho người ta một loại cảm giác an tĩnh tường hòa. Một hư ảnh chú tiểu nhảy ra từ bên trong lá sen, khi thì mê man ngủ say, khi thì tĩnh tọa tham thiền, nhất cử nhất động đều ẩn chứa một loại ý vị cao tăng đắc đạo.

Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm cũng là linh thực của Phật môn, đã lặng lẽ mọc ra những cành liễu xanh non từ bên trong kết cấu linh nhưỡng dạng bình, tỏa ra một mảnh sinh cơ dạt dào, linh động thanh tịnh, hệt như một cơn gió nhẹ phả vào mặt, lặng lẽ xoa dịu cả thể xác lẫn tinh thần của Lục Huyền.

Lục Huyền tỉ mỉ bồi dưỡng hai loại linh thực Phật môn này, cùng với những loại linh thực khác, sau đó đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Băng Huỳnh Thảo.

Thông qua quá trình ngưng chủng và thủ đoạn cải tạo hắn đã nhận được ba mươi sáu gốc Băng Huỳnh Thảo. Đoạn thời gian trước từng hái bốn gốc hoàn toàn thành thục, tới hiện giờ trong đống linh thảo màu xanh da trời còn lại, vừa có thêm năm gốc hoàn toàn thành thục khác.

Hắn cẩn thận hái chúng xuống, năm quầng sáng màu trắng xuất hiện, đã mở ra được phần thưởng là mười lăm năm tu vi, một viên Băng Phách hoàn tứ phẩm, một viên Băng Linh đan tứ phẩm, rất thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ tu luyện công pháp hệ băng, sau khi phục dụng có thể thoáng gia tăng pháp lực cho tu sĩ.

“Còn hai mươi bảy gốc Băng Huỳnh Thảo, đã thu hoạch được hơn ba mươi năm tu vi, thực lực tăng trưởng thêm không ít. Không cần sốt ruột thu hoạch quầng sáng vội, cứ dứt khoát ngưng kết linh chủng, mở rộng sản lượng quan trọng hơn. Đợi cho đến khi có thể trồng lượng lớn Băng Huỳnh Thảo, đó

chính là giai đoạn tu vi ta nhanh chóng gia tăng.” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Hắn định đợi Băng Huỳnh Thảo thành thục rồi lại hái thêm chừng bảy gốc nữa, để lại hai mươi gốc dùng để ngưng chủng, thu hoạch thêm một ít linh chủng.

Xử lý xong công việc trong linh điền, Lục Huyền trở lại trong tiểu viện, tiến vào đan thất, vừa mới tiến vào, đã có một luồng sóng lửa đập thẳng vào mặt. Giữa đan thất có bố trí một đạo cấm chế đơn giản, bao quanh mấy chục hạt sen màu hỏa hồng nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung. Hạt sen lớn bằng đầu ngón tay cái, có thể mơ hồ nhìn thấy một luồng sương khói màu đỏ thẫm chảy xuôi bên trong.

Ở phía dưới đám hạt sen màu hỏa hồng ấy đang có một ngọn lửa màu bạch kim lẳng lặng thiêu đốt, thường là cách một đoạn thời gian, hạt sen kia sẽ rơi vào trong ngọn lửa, bị ngọn lửa vây quanh, thiêu đốt.

“Được Thuần Dương Chân Hỏa kích thích dẫn dắt một đoạn thời gian dài như vậy, cũng không biết những hạt Địa Hỏa Tâm Liên Tử này có sinh ra dị biến hay không.” Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình, sau đó đi tới phía trước hạt sen màu hỏa hồng kia.

Được linh thức của hắn khống chế, từng hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên lần lượt đi tới trước người. Sau đó, hắn trồng chúng vào trong linh nhưỡng, từ đó hiểu rõ trạng thái của linh chủng. Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất để hắn có lòng tin cải tiến ra linh chủng ngũ phẩm.

Nếu là linh thực sư bình thường, muốn kích thích cải tiến một loại linh thực nào đó, thì sau khi cho linh chủng trải qua đủ các loại phương thức kích thích, đối phương nhất định phải bồi dưỡng linh chủng thành một gốc linh thực hoàn chỉnh, lại dựa vào đó để nghiên cứu đặc tính cùng với điểm thần dị của

nó, thông qua kết quả nhận được, mới có thể đại khái tìm ra liệu phương thức mình vừa sử dụng kia có hiệu quả hay không.

Mà Lục Huyền, sau khi kích thích linh chủng, chỉ cần hắn trồng hạt linh chúng ấy vào trong linh điền, là có thể biết được tình huống cụ thể của linh chủng.

Chỉ tính riêng khâu này thôi cũng không biết đã tiết kiệm bao nhiêu thời gian tinh lực cho hắn rồi.

"Ồ? Hạt linh chủng này…"

Khi kiểm tra những hạt sen kia, trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên một luồng ý niệm bất đồng.

【Địa Hỏa Tâm Liên dị biến, linh thực tứ phẩm, cần sinh trưởng trong dung nham cực nóng, dùng linh lực hệ hỏa tẩm bổ bồi dưỡng, phục dụng hạt sen đã ngưng kết có thể tinh lọc khí tức vẩn đục ô nhiễm, giảm bớt nguy cơ dị hoá của tu sĩ.】

【Trải qua quá trình được Thuần Dương Chân Hỏa ngũ phẩm kích thích dẫn dắt lâu dài, hạt Địa Hỏa Tâm Liên đã phát sinh dị biến, có lây dính một tia bản nguyên Thuần Dương Chân Hỏa, sau khi kết thành hạt sen có thể tạo thành tổn thương nhất định đối với tà ma yêu ma.】

"Rốt cục cũng có linh chủng phát sinh dị biến rồi, thật không uổng công ta dùng Thuần Dương Chân Hỏa kích thích chúng nó thời gian dài như vậy." Lục Huyền không khỏi cảm thán một câu, hắn tìm hiểu được một dị hỏa này từ bên trong《Thuần Dương Chân Hỏa》, nhưng không dùng nó để đối địch, ngược lại còn dùng nó để cải tiến linh chủng.

Nếu để những tu sĩ Kết Đan tu hành công pháp thần thông hệ hỏa biết được điều này, khẳng định là đám người ấy sẽ không nhịn được mà đấm ngực giậm chân, mắng Lục Huyền đúng là thứ phung phí của trời.

“Chuyện tiếp theo ta phải làm chính là gieo hạt linh chủng dị biến Địa Hỏa Tâm Liên này xuống, bồi dưỡng ra linh thực, lại dùng phương pháp ngưng chủng, cố gắng để mình nhận được càng nhiều linh chủng dị biến càng tốt. Cứ trải qua từng vòng sàng lọc như vậy, không ngừng kích thích dẫn dắt rồi bồi dưỡng, linh chủng ngũ phẩm sẽ ở trong tầm tay thôi.”

Về phần phương pháp ngưng chủng Địa Hỏa Tâm Liên dị biến, Lục Huyền cũng không quá lo lắng. Bởi vì hắn đã sớm nắm giữ phương pháp ngưng chủng của Địa Hỏa Tâm Liên rồi, và khẳng định là phương pháp ngưng chủng này có rất nhiều chỗ có thể tham khảo rồi áp dụng đối với quá trình ngưng kết ra linh chủng dị biến. Hơn nữa, nếu trong quá trình ngưng chủng lại phát sinh tình huống dị thường nào đó, hắn cũng có thể kịp thời phát hiện và điều chỉnh.

Với loại năng lực như thế, không khoa trương khi nói, trình độ của hắn trên phương diện kích thích và cải tiến linh chủng đã hoàn toàn không thua kém những đại tông môn đại gia tộc kia.

Chương 932: Bí Cảnh Hung Thú!

Vẫn còn một ít hạt sen khác, Lục Huyền lần lượt kiểm tra từng cái, có một phần nhỏ đã biến thành phế chủng, phần còn lại chẳng sinh ra bao nhiêu biến hóa, hoặc là không đạt tới giá trị cực hạn của dị biến, hoặc là linh chủng đã bị hao tổn, đoán chừng vẫn còn có thể chống đỡ được một đoạn thời gian nữa.

Kiểm tra Địa Hỏa Tâm Liên Tử xong, Lục Huyền lại tiến vào khu vực trung tâm của Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận. Hắn đang đặt linh chủng Ngũ Hành Quả ở trong trận pháp, để cho lực lượng ngũ hành dẫn dắt chúng, nhưng đáng tiếc, mấy thứ này lại không mang đến niềm vui sướng cho hắn.

Đương nhiên tâm trạng của Lục Huyền vẫn rất bình tĩnh, không chút gợn sóng, bởi hắn biết quá trình cải tạo linh chủng, nhất là cải tạo ra linh chủng ngũ phẩm, vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, nhất định phải từ từ lên kế hoạch, không được nóng vội.

Linh thực trong linh điền của hắn thực sự quá nhiều, đảo mắt một cái đã trôi qua hơn nửa ngày, Lục Huyền trở lại trong tiểu viện, lấy ra một quả cầu ngọc xanh nhạt có phôi thai Thanh Nhạc Lân, đầu ngón tay tuôn ra từng tia từng sợi Thanh Mộc nguyên khí, từ từ rót vào trong đó. Trong cảm nhận của linh thức, liên hệ giữa hắn và ấu thú Thanh Nhạc Lân đang ngủ say kia đã trở nên càng ngày càng chặt chẽ và không bao lâu nữa ấu thú sẽ tỉnh lại.

Đảo mắt đã qua nửa tháng.

Ngày hôm đó, lúc Lục Huyền đang thi triển Linh Vũ Thuật cho đám linh thực trong động phủ, đột nhiên bên ngoài động phủ truyền đến một giọng nói ôn hòa: "Lục đạo hữu, có ở động phủ không? Tại hạ Nghiêm Cửu An, đến tìm đạo hữu nói chuyện."

"Nghiêm Cửu An?" Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên hình bóng một tu sĩ trung niên hiền hòa như ngọc. Tu sĩ này có tu vi Kết Đan hậu kỳ, từng quen biết với hắn trong hội đấu giá của Hải Lâu thương hội, là một trong những vị cao tầng của thương hội.

Dưới sự đề cử của Khí Linh bảo lâu, đối phương đã dẫn Lục Huyền tiến vào Hải Lâu thương hội, trở thành khách khanh của thương hội. Thời điểm hắn Kết Đan, người này từng tự mình tới chúc mừng hắn, còn tặng hắn một hạt linh chủng Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên ngũ phẩm.

"Hóa ra là Nghiêm đạo hữu, mau mời vào." Lục Huyền lập tức mở trận pháp ra, mỉm cười chào đón vị trung niên hiền hòa ấy vào trong động phủ.

Hai người một trước một sau đi đến tiểu viện, Lục Huyền lại nhanh chóng đi bưng linh quả linh trà lên.

"Nghe nói gần đây Lục đạo hữu đang tìm kiếm linh thực thích hợp để luyện chế pháp khí?" Nói chuyện phiếm một lát, Nghiêm Cửu An có vẻ lơ đãng hỏi.

"Đúng là có việc này."

Lục Huyền cố ý hỏi thăm tin tức ở trong phân hội tại Trích Tinh lâu, nên đây cũng không tính là bí mật gì, lại cộng thêm chuyện linh thực sư muốn tìm kiếm linh thực vốn là thiên kinh địa nghĩa, hắn lại càng không có gì phải giấu giếm hết.

"Sau khi tại hạ nghe được tin tức này đã nhanh chóng lấy tới một gốc Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm từ tổng bộ tới đưa

cho Lục đạo hữu.” Nghiêm Cửu An nói xong, đã nhanh chóng lấy một gốc cây non thuần trắng từ trong túi trữ vật ra. Cây non nọ tản ra một mảnh hào quang yếu ớt, ấm áp nhẹ nhàng, dường như có thể xua tan mọi âm hàn ô uế trên thế gian.

“Linh thực ngũ phẩm? Đặc biệt đưa tới cho ta sao?” Lục Huyền nói thầm một câu trong lòng và đã bắt đầu nổi lên cảnh giác.

“Cái này… Linh thực ngũ phẩm này quá mức quý giá, Lục mỗ thực sự hổ thẹn không dám nhận lấy nó.” Tuy hắn rất muốn nhận được gốc cây non Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm này, nhưng trong lòng cũng cũng biết không có công không nhận lộc, trước khi biết rõ nguyên do khiến Nghiêm Cửu An đặc biệt đi tới tặng mình thứ này, hắn sẽ không tùy ý tiếp nhận.

“Lục đạo hữu nói lời này là quá khách khí rồi.” Trên mặt Nghiêm Cửu An xuất hiện một nụ cười.

“Đạo hữu vốn là khách khanh linh thực sư do thương hội mời tới, đương nhiên là có thể hưởng thụ phúc lợi do thương hội mang đến. Hơn nữa, ngươi đã làm nhiều chuyện cho thương hội như vậy rồi, còn từng dấn thân đi giải quyết vấn đề cho đám linh thực Hổ Báo thảo, thương hội đưa cây non Nguyên Dương mộc này cho đạo hữu cũng là việc nên làm. Đạo hữu đang cần linh thực có thể luyện khí thì Nguyên Dương Mộc này chính là sự lựa chọn tuyệt hảo, thứ này có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế nhiều loại pháp khí, bản thân nó còn tự mang theo hiệu quả thần dị trừ tà, có thể khắc chế âm quỷ tà ma. Trong quá trình trồng trọt cần phải bảo vệ cẩn thận, tránh để nó tiếp xúc với âm khí rồi bị âm khí xâm nhập, cũng không thể tùy tiện cho nó dính phải những thứ tà dị dơ bẩn bên ngoài.”

Nghiêm Cửu An nói xong, lại dùng vẻ mặt kiên định đưa cây non Nguyên Dương Mộc đến trước người Lục Huyền.

“Vậy thì đa tạ Nghiêm đạo hữu, đa tạ thương hội đã coi trọng.” Lục Huyền không chối từ được, chỉ đành phải chấp nhận.

“Đạo hữu tìm kiếm loại linh thực này là muốn phát triển theo hướng luyện khí sư sao?” Nghiêm Cửu An hiếu kỳ hỏi.

“Ta không có thiên phú đó.” Lục Huyền lắc đầu phủ nhận: “Chỉ vì công dụng của loại linh thực này rất rộng, dễ dàng bán ra bên ngoài, nên ta muốn thử gieo trồng chúng một phen, nhằm kiếm thêm chút linh thạch cho mình.”

Lục Huyền nửa thật nửa giả nói. Nhưng đúng là trước khi nhìn thấy quầng sáng mở ra từ linh thực luyện khí, lời này của hắn cũng không hề nói sai.

“Thì ra là thế.” Nghiêm Cửu An gật nhẹ đầu, ánh mắt thoáng đảo qua đám linh thú chim mập trong sân.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, ta thấy ngươi chăn nuôi nhiều linh thú như vậy, mà lần trước khi ta tới động phủ này, Tinh Sứ Tề Vô Hành cũng từng nhắc tới chuyện ngươi đã giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải của một con linh thú, không biết tạo nghệ của ngươi trên linh thú nhất đạo so sánh với linh thực nhất đạo thì như thế nào?”

“Hiểu sơ một hai, có lẽ chỉ kém linh thực một chút mà thôi.” Lục Huyền khiêm tốn nói, dù sao thì số lượng linh thực được hắn bồi dưỡng thành công cũng gấp số lượng linh thú không biết bao nhiêu lần, nên lời này cũng không sai.

“Ta tới lần này là muốn nhờ đạo hữu giúp một chuyện.”

“Nghiêm đạo hữu cứ nói.”

“Thương hội có một khu bí cảnh đặc thù, bên trong đang nuôi dưỡng rất nhiều hung thú thể hoàn chỉnh, bởi vì một ít duyên cớ, những con hung thú kia có tính tình vô cùng hung hãn, tính công kích rất mạnh, khó mà thuần phục được, nên

muốn để Lục đạo hữu đi qua bên đó nhìn xem. Không biết Lục đạo hữu có nguyện thử một lần hay không?"

"Không thành vấn đề, về phương diện đối phó với hung thú, ta vẫn có mấy phần kinh nghiệm." Lục Huyền nhớ lại tình hình bản thân thuần phục đám dị thú tại Thiên Kiếm Tông, mới gật đầu đồng ý.

Trên thực tế, yêu thú và linh thực vốn chẳng có bao nhiêu khác biệt đối với hắn, bởi chỉ cần hoàn thành quy trình chăn nuôi là hắn có thể hiểu rõ mọi tin tức về linh thú trên đủ các loại phương diện khác nhau như phẩm chủng, trạng thái…

Hơn nữa, hắn vừa nhận được một gốc cây giống linh thực ngũ phẩm từ trong tay Nghiêm Cửu An, thực sự không tiện từ chối, vì vậy Lục Huyền mới nhanh chóng gật đầu đồng ý với đối phương.

"Được, vậy ta đưa Lục đạo hữu đi qua chỗ bí cảnh kia nhé." Trung niên hiền hòa nói.

Chờ Lục Huyền an bài xong xuôi động phủ, trong tay đối phương lập tức xuất hiện một tấm trận bàn màu trắng bạc. Trận bàn tỏa sáng rực rỡ, bao phủ lấy hai người bọn họ, chỉ trong giây lát, cả hai đã biến mất không còn trông thấy gì nữa.

Chương 933: Bí Cảnh Hung Thú (2)

"Nơi này chính là khu bí cảnh đặc thù nắm dưới quyền sở hữu của thương hội." Trên trời cao, bóng dáng của hai người lặng yên xuất hiện từ trong một khe hở không gian.

Vừa mới tiến vào, Lục Huyền đã phát hiện được bên trong mảnh linh khí chung quanh tràn ngập một luồng khí tức khiến cho người ta nôn nóng bất an. Hắn cúi đầu quan sát phía dưới, chỉ thấy bên trong khu bí cảnh này có nhiều loại địa thế, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng dáng của một con hung thú dữ tợn nhanh chóng lướt qua.

Mỗi khi một con hung thú phát hiện ra hung thú khác, nó đều không chút do dự đã lao thẳng về phía đối phương, thậm chí còn dẫn tới một cuộc hỗn chiến. So với những hung thú phía dưới này, những con hắn đã từng thuần phục được ở Thiên Kiếm Tông hoàn toàn có thể gọi là ngoan ngoãn hiểu chuyện.

"Những con hung thú này đều không cần dạy dỗ sao?" Hắn không nhịn được hỏi Nghiêm Cửu An bên cạnh.

"Lục đạo hữu có điểm không biết, những con hung thú này vốn được thương hội cố ý sàng lọc ra, đưa đến trong bí cảnh này, chính vì coi trọng hung tính của bọn chúng. Lại chăn nuôi thêm một đoạn thời gian ở trong bí cảnh đặc thù này, hung tính trong cơ thể chúng nó sẽ được tăng cường thêm một bước." Nghiêm Cửu An vừa phi hành vừa giải thích với Lục Huyền.

“Sở dĩ làm như vậy là bởi vì những con hung thú này có công dụng tương đối đặc thù. Bên trong có một ít hung thú ngũ phẩm, tinh phách của chúng là thứ thích hợp nhất để tế luyện thành khí linh pháp bảo, ngay cả tinh phách của hung thú tứ phẩm cũng thích hợp để luyện chế một ít pháp khí, trận pháp, thậm chí là tu luyện thần thông hơn là nhóm yêu thú bình thường.”

“Còn có thể nuôi dưỡng hung thú theo định hướng rõ ràng như vậy, đúng là Lục mỗ đã được mở mang tầm mắt rồi.” Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, cảm khái nói.

“Trong bí cảnh có hai tu sĩ Kết Đan thương hội, cùng với một số tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ, để ta đi giới thiệu Lục đạo hữu ngươi với bọn họ một phen.” Một lát sau, hai người tới một vùng bình nguyên trống trải, từ phía xa xa đã có thể nhìn thấy mấy chục tu sĩ đang đi ra nghênh đón.

Hai người cầm đầu đều có tu vi Kết Đan sơ kỳ, một người có thân hình khôi ngô, làn da ngăm đen, nửa thân trên để trần, nửa thân dưới khoác một bộ váy ngắn bằng da thú tràn ngập những đường hoa văn kỳ dị. Trên cổ người còn lại đeo một chuỗi bạch cốt khô lâu, từng bộ xương khô đều có hình thù quái dị, không biết là do xương của loại yêu thú gì chế thành.

“Vị này là Phan Hoằng, Phan đạo hữu, tinh thông thú ngữ, có năng lực kết nối rất mạnh với hung thú. Vị này là Đinh Dục, Đinh đạo hữu, xuất thân từ một đại tông ngự thú, có kinh nghiệm chăn nuôi yêu thú phong phú, hiểu rõ đố tập tính của đại đa số yêu thú như trong lòng bàn tay.”

“Về phần vị này, hắn chính là Lục Huyền, Lục đạo hữu, có tạo nghệ cực sâu trên phương diện linh thực linh thú, thậm chí còn được thương hội mời đến đảm nhiệm chức vị khách khanh.” Nghiêm Cửu An giới thiệu ba người với nhau.

“Lục đạo hữu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

“Bái kiến hai vị đạo hữu.”

Trên mặt hai người kia đều lộ ra nụ cười nhiệt tình, mặc dù tu vi của bọn họ cũng chỉ tương đương với Lục Huyền mà thôi, nhưng Lục Huyền là khách khanh của thương hội, địa vị cao hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, đương nhiên phải tận tình kết bạn một phen.

Một đám tu sĩ thương hội tiến vào chỗ sâu trong bình nguyên.

Từ trong miệng bọn họ, Lục Huyền biết được, đám hung thú trong bí cảnh con nào con nấy đều cực kỳ hung tàn dữ tợn, để tránh bị hung thú tập kích, bọn họ đã cố ý xây dựng nơi ở cho mình ở sâu dưới lòng đất, đồng thời cũng bố trí thật nhiều trận pháp cấm chế, khiến cho khu vực này trở nên vững như thành đồng vách sắt.

Nghiêm Cửu An không ở lại bí cảnh quá lâu, sau khi dặn dò Lục Huyền vài câu, đã trực tiếp rời đi.

Lục Huyền nghỉ ngơi chừng nửa ngày, đã hiểu được rất nhiều tin tức về hung thú bí cảnh từ trong miệng Phan Hoằng và Đinh Dục. Sau đó, hắn leo lên một món pháp khí phi thuyền của Phan Hoằng, dự định sẽ đi xung quanh bí cảnh một phen, tìm hiểu những hung thú kia một chút.

“Lục đạo hữu, kinh nghiệm ngày thường chiến đấu cùng yêu thú của ngươi có phong phú hay không?” Trên phi chu, bên trong vòng bảo hộ linh khí vững vàng bảo vệ hai người, Phan Hoằng có thân hình khôi ngô mở miệng hỏi Lục Huyền.

“Tại hạ gần như đều ở bên trong động phủ, giúp mọi người làm điều tốt, rất ít khi trải qua tranh đấu.” Lục Huyền thành thật trả lời.

“Vậy có chút khó khăn rồi đây, khi giao tiếp với những con hung thú trong bí cảnh này thì khó tránh khỏi chuyện phải

chiến đấu với chúng nó. Nhưng dù sao Lục đạo hữu cũng là tu sĩ Kết Đan, dựa vào tu vi có thể trấn áp tuyệt đại đa số hung thú ở nơi này rồi, không cần phải lo lắng về chuyện đó." Phan Hoằng nói với Lục Huyền.

"Chuyện những tu sĩ trong bí cảnh cần làm rất đơn giản, đó là chăn nuôi hung thú, duy trì hung tính của hung thú. Có thể thuần phục, nhưng không thể thuần phục tuyệt đối. Đương nhiên, muốn làm chuyện này tương đối khó, bởi mức độ kia cũng không dễ nắm bắt như vậy, thường xuyên có hung thú chết ở trong tay tu sĩ."

"Tỷ lệ tổn thất hung thú mà thương hội có thể tiếp nhận được là bao nhiêu?" Đột nhiên Lục Huyền lên tiếng hỏi.

Phan Hoằng quay đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc, gã thực sự không ngờ Lục Huyền lại hỏi một vấn đề như vậy.

"Khoảng 10% trở xuống, thương hội sẽ không hỏi đến, khoảng 30% trở xuống, nhất định phải cho thương hội một lời giải thích." Gã dùng lời ít mà ý nhiều nói.

"Vậy mức độ nguy hiểm của nhóm tu sĩ ở trong bí cảnh chăn nuôi hung thú này lớn đến mức nào?" Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó lại hỏi tiếp.

"Theo ta được biết, nhiều năm qua chỉ có hai tu sĩ Trúc Cơ chết trong cuộc tập kích của nhiều hung thú mà thôi, nhưng những người bị thương lại không ít, về phần tu sĩ Kết Đan lại không thấy nhiều người bị thương, dù sao hung thú ngũ phẩm bên trong bí cảnh cũng không nhiều. Thêm nữa, đó là trong tay tu sĩ có pháp khí chuyên môn đối phó với hung thú, thi thoảng khi gặp nguy hiểm cũng có thể nhờ những đạo hữu còn lại giúp đỡ, đó là chưa kể đến nhóm pháp khí phòng ngự, phù lục khác do thương hội phát cho… nói chung là phương diện an toàn của bọn họ đều được bảo đảm."

Phi thuyền một đường đi về phía trước, thứ đập vào mắt là số lượng hung thú càng ngày càng nhiều.

“Ta cùng với Đinh đạo hữu đều phụ trách một khu vực, thủ đoạn thuần phục hung thú của hai người chúng ta lại có phần khác biệt. Ta gọi nơi này là Phan Hoằng viên khu.”

Đột nhiên tu sĩ thanh niên có thân hình khôi ngô kia khẽ nhếch môi, những đường hoa văn dị thú trên chiếc váy ngắn bằng da thú của gã nhanh chóng di chuyển, toàn thân tản ra một luồng khí tức hung hãn cùng loại với hung thú.

Lục Huyền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con cự xà bảy màu có hai cánh, giống như một mũi tên bắn nhanh về phía phi chu.

“Lục đạo hữu ngươi cứ ở trên phi chu đừng động, ta đi một chút sẽ trở lại.” Phan Hoằng để lại một câu, ngay sau đó chân phải bành trướng thêm mấy lần, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, có thể nhìn thấy rõ những đường mạch máu màu xanh đỏ to bằng ngón tay.

Chương 934: Ai Ngờ Thịt Không Cắn Được, Răng Lại Gãy Mất Mấy Cái!

Gã dùng sức giẫm xuống phi chu, lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần so với con cự xà phía đối diện, hung hăng đá vào phần bụng có tầng vảy phủ kín của con cự xà hai cánh kia.

Sức mạnh của một cước này quá mức kinh người, khiến cự xà hai cánh không khống chế nổi bản thân, liên tục lộn nhào trên không trung, cuối cùng rơi xuống mặt đất giống như một ngôi sao băng, làm dấy lên một mảnh bụi bặm đầy trời.

"Phương thức thuần phục này có phần đơn giản thô bạo!" Lục Huyền thấy vậy, trong lòng âm thầm cảm khái nói.

"Nhưng đối với những con hung thú chỉ có hung tính lại không đủ linh trí này, đây đúng là một loại thủ đoạn hợp lý hữu hiệu nhất, thủ đoạn thuần phục dịu dàng như thế nào đi nữa cũng không bằng trực tiếp đánh cho nó một trận tơi bời. Xem ra, ta phải nhanh chóng thích ứng với Phan Hoằng viên khu này, nên đi học tập đối phương cách thức giao thiệp với những hung thú kia."

"Làm việc thiện giúp người, nhưng hung thú thì khác." Lục Huyền lười biếng duỗi người một phen, Lưu Ly Xích Phượng Cốt vẫn đang trong quá trình dung hợp với cơ thể hắn, xương cốt có chứa những điểm sáng màu vàng phát ra tiếng vang thanh thúy, trong lòng chợt trào dâng một loại cảm giác nóng lòng muốn thử.

Chờ đến khi Phan Hoằng trở lại phi chu, Lục Huyền đã khôi phục dáng vẻ hiền lành như trước.

"Đám hung thú nơi này chính là như vậy, chúng không nhớ được quá lâu, nên nhất định phải thường xuyên đánh một trận, để bọn chúng chịu thua." Thân hình Phan Hoằng dần dần khôi phục lại bình thường, nói với Lục Huyền.

"Lục mỗ nghe lời chỉ dạy." Lục Huyền chắp tay nói. Hắn ở trên phi thuyền đợi gần một canh giờ, trong quá trình ấy đã bắt gặp cảnh tượng Phan Hoằng đánh hung thú mấy lần.

Hôm sau, hắn và Phan Hoằng cùng nhau đi ra từ chỗ sâu bên trong bí cảnh.

"Lục đạo hữu, ngươi cầm lấy những loại pháp khí phù lục này đi, chúng được coi là một loại tiêu chuẩn phân phối bên trong bí cảnh, có thể dùng để phòng thân. Tuy với thực lực của đạo hữu hẳn là không cần đến chúng, nhưng thứ nên có vẫn phải có." Tu sĩ thân hình khôi ngô đưa cho Lục Huyền một đống đồ vật.

"Ngươi mới đến, có thể thử đi chăn nuôi, thuần phục những con hung thú tứ phẩm kia, chờ sau khi quen thuộc, lại chuyển sang đối phó những yêu thú ngũ phẩm thực lực Kết Đan khác."

"Được, vậy tại hạ đi trước đây." Lục Huyền gật đầu nói rồi cũng khống chế một chiếc phi thuyền, đi vào khu vực đã được chỉ định trước đó.

Mặc dù phần lớn hung thú trong bí cảnh đều là tứ phẩm, nhưng thực lực của đám hung thú được đưa vào bí cảnh vốn đã xếp vào dạng cực kỳ cường hãn trong đám đồng loại cùng cấp bậc rồi, lại cộng thêm chúng sinh sống ở nơi này, được loại linh lực đặc thù của bí cảnh này tẩm bổ, đương nhiên là càng khó đối phó hơn đám yêu thú tứ phẩm bình thường.

Hắn nhớ lại những lời Phan Hoằng dặn dò, mới điều khiển phi chu bay là là tại tầng trời thấp.

Ngày thường, nhóm tu sĩ thương hội công tác trong bí cảnh chỉ có hai chuyện chủ yếu để làm, chăn nuôi hung thú và thuần dưỡng hung thú trong phạm vi có thể khống chế, nhằm giữ lại hung tính cho chúng, và không để chúng gây ra chuyện hỗn loạn gì.

Lục Huyền thầm nghĩ, nhưng lực chú ý không hề lơi lỏng.

Đột nhiên, linh thức của hắn chú ý tới có một con hung thú loài hổ màu đen nhánh đang ở cách đó không xa, mặt ngoài thân thể con hung thú này có những đường vân giống như hỏa diễm, tứ chi cường tráng, đường cong lưu loát, toàn thân để lộ ra một luồng khí tức hung hãn.

Lục Huyền nhẹ nhàng hạ phi chu xuống, Trong cảm nhận của linh thức, hung thú cự hổ kia đang lặng lẽ đi tới chỗ của hắn.

"Đến đây nào, ta cho ngươi ăn ngon." Hắn ném cho cự hổ một miếng thịt yêu thú máu chảy đầm đìa.

Hung thú cự hổ nhẹ nhàng nhảy lên một cái, trong nháy mắt đã vượt qua mấy chục trượng, như một luồng hắc quang xẹt qua, một ngụm nuốt mấy chục cân thịt yêu thú vào trong bụng.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên người nó.

【 Mặc Viêm Hổ, yêu thú tứ phẩm, lực lượng kinh người, có thể phóng ra Mặc Viêm Dị Hỏa, tính tình hung lệ quái đản. 】

Một luồng ý niệm hiện lên trong đầu, Lục Huyền cảm nhận được từng tin tức chi tiết của con yêu thú cự hổ, bỗng nhiên hắn lại cảm nhận được một loại kích động mãnh liệt muốn cắn nuốt hết thảy từ trong ý niệm của nó.

“Thế nào? Ăn một miếng thịt yêu thú lớn như vậy còn chưa đủ, lại muốn ăn cả ta sao?” Trên mặt Lục Huyền xuất hiện một nụ cười.

Lời còn chưa dứt, yêu thú cự hổ đã gầm nhẹ một tiếng, trong chốc lát nó lập tức đi tới trước mặt Lục Huyền, cự chưởng khổng lồ trên tay bao trùm thân thể Lục Huyền vào bên trong, hung hăng đập xuống.

“Chát!” Hình ảnh huyết nhục bay tứ tung như trong dự đoán của nó không hề xuất hiện. Cự hổ chỉ cảm nhận được một luồng man lực không thể ngăn cản truyền đến từ trên đỉnh đầu. Một âm thanh trong trẻo vang lên, bàn tay ai đó vừa trực tiếp đánh cho nó phải nằm sấp xuống đất.

Trên đầu trực tiếp xuất hiện một vết lõm xuống sâu vài tấc.

“Muốn ăn thịt như vậy sao? Vậy ta cho ngươi ăn!” Lục Huyền trực tiếp nhét bàn tay của mình vào trong miệng hung thú cự hổ. Thực sự không ngờ con hung thú này lại là một đứa nhóc con không sợ chết, nó hoàn toàn quên mất vừa rồi mình mới ăn thiệt thòi lớn, lại hung hăng cắn xuống. Ai ngờ thịt không cắn được, răng lại gãy mất mấy cái.

“Ngươi đúng là cái gì cũng dám ăn nha.” Lục Huyền giận quá thành bật cười, hắn đưa mắt nhìn dấu răng nhàn nhạt đang nhanh chóng biến mất trên cánh tay.

“Vốn định lấy thân phận linh thực sư bình thường ở chung với ngươi, nhưng đổi lấy lại là sự tham lam vô hạn Thôi không giả bộ, ta là ngự thú sư, ta ngả bài.”

Lục Huyền thuận thế nện xuống một quyền, đánh nứt da đầu con hung thú cự hổ, khiến máu tươi chảy ròng ròng.

“Còn muốn ăn nữa không?”

Ý nghĩ trong con hung thú vẫn là tham lam như cũ.

Lại một quyền nện xuống.

Cứ như vậy, thông qua ý nghĩ của hung thú, Lục Huyền hiểu rõ được trạng thái của nhóc con này, sau đó một quyền nối tiếp một quyền nện lên đầu cự hổ, mãi cho đến khi hắn không còn cảm nhận được sự tham lam khát khao của nó đối với mình mới thôi.

"Ngươi cũng vì đói bụng quá mức, nên ngay cả ta cũng muốn ăn." Lục Huyền đưa mắt nhìn con cự hổ đang nằm rạp trên mặt đất, thân hình khổng lồ vẫn không nhúc nhích, chỉ có cái đuôi đang nhẹ nhàng vẫy vẫy, truyền về phía hắn một luồng hảo ý.

Lục Huyền thấy thế, rốt cuộc khóe miệng cũng nở một nụ cười. Hắn đưa tay ra, đang muốn dịu dàng an ủi nó một chút, lại phát hiện trên thân thể nó đã không còn một mảnh da thịt nào còn nguyên vẹn nữa rồi.

"Lúc này mới ngoan nha!" Hắn ngượng ngùng cười một tiếng, vội vàng thu bàn tay lại, một lần nữa leo lên phi chu, tìm kiếm một con hung thú khác.

Cứ như vậy, mỗi khi gặp được một con hung thú, hắn sẽ lấy thịt yêu thú ra chăn nuôi nó, cũng thuận tiện nhận được tin tức chi tiết có liên quan đến nó, nhất là cách nhìn của nó đối với mình.

Có hung thú sau khi bị hắn đánh một trận, là trực tiếp chịu thua, nhưng cũng có mấy con cứng đầu, phải đánh đến trọng thương, hung tính mới có phần thu lại, nhưng chờ sau khi Lục Huyền rời khỏi, nó lại một lần nữa giương nanh múa vuốt, phô trương thanh thế.

Chương 935: Nham Nanh Thú!

Cũng may Lục Huyền đã nhìn ra căn nguyên khiến bọn chúng trở nên, nên cũng không truy cứu quá mức nữa, chỉ âm thầm làm ra dấu hiệu, chờ chút nữa lại trở về chăn nuôi, để cho bọn chúng nhớ lại cảm giác sợ hãi khi bị mình khống chế thêm một lần nữa, mãi cho đến khi đám này nhớ kỹ trong lòng mới thôi.

Bởi vì thực lực quá mức chênh lệch, nên trong quá trình hắn thuần phục mỗi một con hung thú đều không gặp phải sự cố gì, lần nào cũng dễ dàng giải quyết xong.

【 Nham Nanh Thú, yêu thú tứ phẩm, toàn thân được tạo thành từ những hòn đá kỳ dị, cảm giác đau đớn trong thân thể gần như bằng không, có năng lực khôi phục cường đại, tính tình hung hãn, tính trả thù cực mạnh. 】

"Hả? Con hung thú này khá là thú vị đây." Lục Huyền đưa mắt nhìn một con hung thú cổ quái không ngừng chảy ra huyết thủy màu vàng sậm trên người, âm thầm cảm khái nói.

Sau khi hắn cho con hung thú này ăn, nó lập tức nổi lên hung tính, trực tiếp công kích hắn, vô số hòn đá dưới mặt đất chính là đòn đáp lễ tốt nhất với nó.

"Có đánh cho đống đá trên người nó rơi xuống nhiều hơn nữa cũng vô dụng, không thể tạo thành tổn thương quá lớn đối với nó, không giúp nhớ lâu, lần sau đụng phải nó vẫn sẽ chủ động tập kích ta."

Lục Huyền rơi vào trầm tư.

“Nhục thân không có cảm giác đau đớn đúng không? Năng lực khôi phục mạnh đúng không? Không biết thần hồn của ngươi có được đặc tính giống như vậy hay không?”

Linh thức của hắn thoáng đảo qua bốn phía, không phát hiện bất cứ dị thường nào, tâm niệm vừa động, một cây dùi màu trắng bạc bên trên có khắc vô số những đường vân dày đặc lập tức xuất hiện, trực tiếp xuyên qua đầu Nham Nanh Thú.

Nó chính là Thứ Thần Trùy hắn lấy được đã lâu, có thể tạo thành tổn thương cực mạnh đối với thần hồn của tu sĩ yêu thú, nến nghiêm trọng hơn thậm chí còn đánh cho mục tiêu hồn phi phách tán, mất mạng tại chỗ.

Thứ Thần Trùy vừa mới xuất hiện, Nham Nanh Thú đã cảm nhận được cái đầu của mình bị nó trực tiếp đâm xuyên, thần hồn bị cứng rắn chia ra làm hai, tựa như muốn xé nứt ra.

Dưới cơn đau dữ dội, nó lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương.

“Có phục hay không?” Lục Huyền thu hồi Thứ Thần Chùy, truyền một luồng ý niệm vào trong đầu Nham Nanh Thú.

“Phục rồi phục rồi.” Nham Nanh Thú nhìn cây dùi màu trắng bạc không ngừng bay múa xung quanh bàn tay Lục Huyền, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, đành phải hướng về phía Lục Huyền cúi đầu chịu thua.

“Rồi ta sẽ tìm được biện pháp để đối phó với các ngươi.” Thấy bản thân lại thuần phục được thêm một con hung thú, trong lòng Lục Huyền đắc ý vô cùng, hắn lại dựa theo thói quen bình thường, một lần nữa ngưng tụ tâm thần lên trên người Nham Nanh Thú.

“Giết hắn! Giết hắn!!!” Một luồng hận ý ngập trời truyền ra từ trong cơ thể Nham Nanh Thú.

“Hả? Gian trá như vậy? Còn có thể ngụy trang? Nếu không phải ta có thể cảm nhận được ý nghĩ chân thật của ngươi, thì đúng là lần này đã bị ngươi lừa gạt, đánh lận con đen rồi. ” Trong lòng Lục Huyền vô cùng kinh ngạc, nhưng vẻ mặt bên ngoài lại không phát sinh biến hóa, chỉ một lần nữa rót tâm thần qua, xác nhận con hung thú trước mắt vẫn vô cùng phẫn hận mình.

“Con thú này không thể giữ lại lâu được.” Tâm niệm hắn vừa động, ngay trong ánh mắt cầu xin tha thứ của Nham Nanh Thú, Thứ Thần Trùy ra ra vào vào không ngừng, khuấy cho thần hồn của nó nát bấy.

“Rất tốt, giải quyết xong một mối họa không có khoảng trống để dạy bảo, cũng thuận tiện nhận được lượng lớn hài cốt.” Lục Huyền xách theo thi thể của Nham Nanh Thú kia, nhanh chóng chạy về phía doanh trại của thương hội.

Trên đường, vì không muốn lãng phí tinh huyết của hung thú, hắn còn cố ý dùng linh lực bao vây lấy vị trí đầu của Nham Nanh Thú bị thương.

Trong lúc dạy dỗ con hung thú này, hắn đã nhạy bén phát hiện được bản chất ngu muội vô tri của nó, dù có đánh đập nó tàn nhẫn đến mức nào, nó cũng không sẽ không chịu phục mà ngược lại còn càng ngày càng ghi hận trong lòng, một khi có cơ hội, nó nhất định sẽ muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Sau khi biết được điều đó, Lục Huyền cũng quyết đoán giải quyết luôn con hung thú không còn đường để cải tạo này. Dù sao thì nhóm hung thú trong bí cảnh cũng có hạn mức tử vong nhất định, không cần phải lo lắng thương hội sẽ trách tội mình.

Lăn lộn bên trong bí cảnh hai ngày, hắn đã biết được, bởi vì trong cơ thể những con hung thú bị tu sĩ trong bí cảnh xử lý có ẩn chứa lượng lớn khí tức hung sát, nên ngoại trừ số ít bộ phận

huyết nhục, đại bộ phận huyết nhục khác đều do tu sĩ thương hội xử lý.

Lục Huyền trở lại doanh địa, nói một tiếng với hai vị tu sĩ Kết Đan Phan Hoằng, lại lấy ra phần huyết nhục có thể ăn được trên người Nham Nanh Thú, sau đó phần huyết nhục, hài cốt còn thừa đều bỏ vào trong túi.

Về phần thần hồn hung thú gì đó, Lục Huyền không đành lòng để chúng lưu lạc ở nơi hoang vu dã ngoại, đã sớm thu nó vào trong Dẫn Hồn Đăng rồi.

Ngày thứ ba.

Lục Huyền không lưu lại dư lực, đánh ra một quyền đập cho cái đầu của một con hung thú thành nát bét, dịch óc màu đỏ trắng chảy ra đầy đất.

"Không cứu được, đã trở thành tai họa, nếu còn ở lại bên trong bí cảnh cũng chỉ có thể gây tổn thương đến nhóm tu sĩ thương hội mà thôi, chết sớm siêu sinh sớm." Lục Huyền thấp giọng cảm khái nói.

Đây đã là con hung thú thứ ba hung lệ đến mức muốn giết hại hắn rồi, sau khi phát hiện ra suy nghĩ chân thật của bọn nó, Lục Huyền cũng không do dự, đã trực tiếp giải quyết chúng nó luôn, cũng thuận tiện thu thập thêm một ít phân bón.

Sau khi hắn chăn nuôi không ít hung thú, đã chậm rãi phát hiện ra mình có thể xếp đám hung thú này thành ba loại.

Một loại hung ác ở trình độ thấp nhất, chỉ đơn thuần là bảo lưu hung tính, sau khi đánh một trận, thì về cơ bản, đã có thể tiến hành kết nối đơn giản với chúng.

Một loại khác hung tính càng sâu hơn, dù ngươi có lần lượt đánh nó, thì tới lần sau đụng phải, nó vẫn sẽ tập kích ngươi như trước, cần phải đánh tới mức nó chịu thua mới thôi.

Loại cuối cùng được gọi là có thù tất báo, mặt ngoài nó đã chịu thua, nhưng thực tế trong lòng lại nổi lên sát ý mãnh liệt đối với hắn, đoán chừng đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến trong bí cảnh xuất hiện tu sĩ trọng thương thậm chí là tử vong.

Trở lại doanh địa, Lục Huyền dựa theo quy củ, đi tìm hai người Phan Hoằng.

"Lục đạo hữu lại giết một con hung thú nữa? Tốc độ này của ngươi có chút nhanh nha." Phan Hoằng nhìn Lục Huyền, lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc nói.

Lục Huyền vừa đến bí cảnh được ba ngày, đã liên tiếp sát hại ba con hung thú, tốc độ xử lý này hoàn toàn không giống một người mới, mà giống như một kẻ đồ tể đã ở bên trong bí cảnh này rất nhiều năm rồi, khiến cho tâm trí của bản thân cũng nhiễm phải một tia khí tức hung sát tàn nhẫn.

"Trong quá trình chăn nuôi ta phát hiện con hung thú này đã không còn chỗ trống đã cứu vớt nữa, mới trực tiếp tiêu diệt nó luôn, tránh để về sau nó gây tai họa cho những tu sĩ thương hội khác bên trong bí cảnh."

Chương 936: Khúc Mắc!

Lục Huyền đặt một cái túi lớn đựng huyết nhục hung thú lên trên bàn, lòng bàn tay tuôn ra một dòng nước trong suốt, rửa sạch sẽ mùi máu tươi trên người.

"Lục đạo hữu, diệt sát hung thú là có thể, nhưng vẫn phải tiết chế một hai." Phan Hoằng khéo léo nói.

"Đa tạ Phan đạo hữu nhắc nhở, trong lòng Lục mỗ hiểu rõ." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Lục đạo hữu, thứ cho tại hạ vô lễ, rốt cuộc là làm sao ngươi có thể phán định được con hung thú bị giết kia không còn khoảng trống để cứu vãn nữa? Cho dù nó có hung ác bạo ngược hơn nữa thì chỉ cần áp dụng phương pháp thích đáng, vẫn có thể thuần hóa được mà?" Đinh Dục ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng hỏi, trong giọng nói có chứa mấy phần nghi ngờ.

"Thủ đoạn cụ thể có liên quan đến một ít cơ mật của tại hạ, không thể nào nói rõ chi tiết cho Đinh đạo hữu được. Nhưng Lục mỗ có thể cam đoan, mấy con hung thú bị ta giết chết kia đều là tội đáng chết, sẽ không giết lầm." Lục Huyền trầm giọng nói.

"Điểm ấy ngươi cam đoan như thế nào? Lục đạo hữu cũng không phải là con giun trong bụng hung thú, mà biết được ý nghĩ chân thật của chúng nó. Đạo hữu tới đây ba ngày đã giải quyết ba con hung thú tứ phẩm, nếu ở chỗ này chừng mấy năm, chẳng phải đám hung thú trong bí cảnh đều sẽ bị ngươi xử lý sạch sẽ rồi? Nếu để tỷ lệ hao tổn vượt quá định mức do

thương hội đề ra, khiến bên trên trách tội xuống, Lục đạo hữu ngươi có thể một mình gánh vác được không?"

Đinh Dục vừa nghĩ đến chuyện thương hội có thể sẽ trách tội đến trên người mình, là trong lòng không khỏi vội vàng xao động, giọng điệu cũng trở nên hùng hổ dọa người.

"Đinh đạo hữu yên tâm, sẽ không vượt quá hạn mức tử vong là 10% đâu. Nếu không cẩn thận vượt qua, Lục mỗ cũng sẽ cho thương hội một lời giải thích thỏa đáng." Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Ba con hung thú mà hắn giết chết đều đáng chết, nếu tiếp tục giữ chúng lại, đám này sẽ chỉ làm tổn thương đến nhóm tu sĩ khác bên trong bí cảnh mà thôi, nhưng đương nhiên, hắn không thể cho những người khác biết mình có thể chân chính hiểu rõ ý nghĩ cụ thể của hung thú, chỉ đành phải hứa hẹn với Đinh Dục như vậy.

Theo hắn phỏng đoán, hung thú như vậy giết một con ít đi một con, đây chỉ là giai đoạn đầu dễ dàng phát hiện một chút, dần dần, sẽ càng ngày càng khó phát hiện, cho nên lúc mới bắt đầu, hành vi của hắn mới có mấy phần khí chất giết thú như ma kia.

"Được, vậy hy vọng Lục đạo hữu có thể nói được làm được." Nghe được lời này của Lục Huyền, Đinh Dục không ngừng gật đầu, sau đó nghênh ngang rời đi.

"Lục đạo hữu, không nên để lời nói của Đinh đạo hữu ở trong lòng, hắn làm vậy cũng vì lo lắng số lượng hung thú bị giết quá nhiều, sẽ khiến nhóm lãnh đạo cao tầng trong thương hội chất vấn mà thôi."

Phan Hoằng đứng một bên, nói với Lục Huyền.

"Mặt khác, thái độ Đinh đạo hữu đối đãi với hung thú có chút khác biệt với ta. Ta càng có khuynh hướng nuôi thả, đối

xử với nhóm hung thú có phần lơi lỏng, chỉ khi chúng không phục mới làm. Mà Đinh đạo hữu càng có khuynh hướng thuần dưỡng hơn. Hắn có kinh nghiệm phong phú trong chuyện chăn nuôi yêu thú, lại tin tưởng hung thú có linh tính, cho nên sẽ tìm mọi cách để thuần hóa chúng đến một mức độ nhất định nào đó."

"Hai loại phương thức có lợi có hại, loại phương thức của hắn sẽ khiến tinh lực cần phải tiêu hao càng nhiều hơn một chút, mà loại như ta lại tương đối đơn giản thô bạo, nhưng tỷ lệ hung thú tử vong sẽ cao hơn một chút. Nhưng so sánh với tốc độ diệt sát hung thú của Lục đạo hữu ngươi vẫn có phần không bằng." Phan Hoằng để lộ ra một tia mỉm cười có phần khó xử mà lại không thất lễ.

"…"

"Phan đạo hữu yên tâm, ta sẽ khống chế, chỉ vì bản thân phát hiện ra mấy con hung thú có sát tính quá nặng, nên mới ra tay giải quyết chúng thôi. Chẳng qua… Lục mỗ có một nghi vấn." Lục Huyền nói với Phan Hoằng: "Không biết hai vị đạo hữu có ghi chép lại hay không, nếu như ta không đoán sai thì tình huống đám hung thú do Đinh đạo hữu quản lý tập kích tu sĩ sẽ thường xuyên hơn một chút."

Hắn đã hiểu rõ đám hung thú bên trong bí cảnh như lòng bàn tay của mình, mỗi con đều cực kỳ hung hãn, rất khó thuần phục, nếu đối xử với chúng bằng thái độ như khi đối xử với đám yêu thú bình thường khác, thì độ khó khi thuần hóa sẽ gia tăng thêm không biết bao nhiêu lần.

"Điểm ấy thì không có số liệu ghi chép để so sánh, nhưng Lục đạo hữu vừa nói tới chuyện này, ta mới nhận ra, hình như tình huống đúng là như vậy thật." Phan Hoằng như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng sai hay không, chỉ cần đi điều tra tình huống thương vong của tu sĩ thương hội có mặt tại bí cảnh trong những năm này là được.” Lục Huyền không chút biểu cảm nói.

Hai loại phương thức đối xử với hung thú này vốn không thể nói là ai đúng ai sai, một thì tỷ lệ hung thú tử vong cao hơn, một thì tu sĩ gặp phải nguy hiểm lớn hơn, có lẽ rất ít tử vong, nhưng bị thương thì tương đối thường xuyên hơn một chút.

Có lẽ đối với thương hội, giá trị của một con hung thú tử vong còn cao hơn rất nhiều so với một tu sĩ Trúc Cơ bị thương.

“Suy cho cùng, để xảy ra tình huống này vẫn là các ngươi hoàn toàn không biết gì về hung thú cả.” Hắn nói thầm trong lòng. Đồng thời cũng cảm thấy vô cùng may mắn vì mình có được một thiên phú đặc thù trên phương diện linh thực linh thú. Khi đối mặt với rất nhiều vấn đề về linh thực yêu thú, nó đã giúp hắn không biết bao nhiêu lần.

Sau hồi phong ba nho nhỏ này, Lục Huyền đã cố ý khống chế tốc độ tiêu diệt những hung thú không thể cứu vãn được nữa của mình. Bình thường, khoảng mấy ngày hắn mới giải quyết một con hung thú, đồng thời cũng hỗ trợ dọn dẹp đống tai họa bên trong bí cảnh, thông qua đó, bản thân hắn đã thuận tiện lấy được một lượng lớn máu thịt hài cốt hung thú.

Hôm ấy, trong lúc hắn đang nghỉ ngơi tại doanh địa chợt nghe được động tĩnh dị thường truyền đến từ bên ngoài.

“Mau xem kìa, Đinh sư thúc dẫn con Liệt Vân Ưng kia đến doanh địa rồi!” Có người kinh hô thành tiếng.

“Không ngờ sư thúc lại thật sự thuần hóa được con Liệt Vân Ưng kia, bội phục thật!” Có người không nén được vẻ ngưỡng mộ.

“Liệt Vân Ưng đã ở trong bí cảnh này nhiều năm, thường xuyên tập kích tu sĩ nuôi dưỡng mình, hung hãn đến cực điểm. Tiếc là mãi vẫn không có ai thuần hóa được nó. Không ngờ Đinh sư thúc lại làm được chuyện vĩ đại như vậy!”

Trong tiếng kinh hô, không ngừng có tu sĩ nghe được tin tức, nhanh chóng đi ra bên ngoài, ai cũng muốn xem náo nhiệt.

Lục Huyền khẽ nhếch miệng, nghe tiếng ồn ào bên ngoài nên hắn cũng đứng dậy mở cửa phòng, hòa mình vào trong đám đông xung quanh.

Chỉ thấy Đinh Dục như mặt trăng giữa đàn sao, đứng giữa đám người, trên vai có một con hung thú cự ưng màu xám trắng. Lông vũ toàn thân con chim ưng khổng lồ này khá là thưa thớt, ánh mắt sắc bén hung hãn. Tu sĩ Trúc Cơ bình thường đối mặt với nó hệt như có gai đâm sau lưng, có thể cảm nhận được một tia sắc bén khó lường.

Ở thời điểm hiện tại, con hung thú kia đã thu một bên nanh vuốt, bên còn lại giẫm lên vai Đinh Dục, móng vuốt to lớn mà lại sắc bén, tựa như bất cứ lúc nào nó cũng có thể dễ dàng xé rách thân thể của tu sĩ.

Chương 937: Vả Mặt!

“Con Liệt Vân Ưng này đã bị ta thuần hóa hoàn toàn, giờ ở trước mặt ta nó cực kỳ ngoan ngoãn, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Nếu các vị ở đây có hứng thú, sau khi cho nó ăn một ít thịt yêu thú có thể tới sờ nó thử xem.” Đinh Dục cười nói.

Thấy mọi người bị con hung thú Liệt Vân Ưng ngoan ngoãn kia thu hút, nụ cười trên mặt gã càng sâu hơn, giọng điệu cũng không nén nổi đắc ý.

“Việc thuần hóa Liệt Vân Ưng đã cho thấy, chỉ cần kiên nhẫn với hung thú và thưởng phạt phân minh, thì dù hung thú có hung ác bạo ngược đến đâu cũng có thể thuần hóa thành công.”

“Câu này nghe như có ẩn ý nhỉ?” Lục Huyền vừa oán thầm vừa đi tới chỗ Đinh Dục.

“Chúc mừng Đinh đạo hữu đã thuần hóa hung thú bạo ngược thành công, tạo nghệ ngự thú của đạo hữu thật sự khiến Lục mỗ bội phục.” Hắn lạnh nhạt chúc mừng Đinh Dục.

“Đa tạ Lục đạo hữu, Lục đạo hữu khách khí rồi.” Đinh Dục cười đáp, dù thái độ đối đãi với hung thú của hai người có chút bất đồng nhưng vẫn luôn duy trì sự tôn trọng mặt ngoài dành cho nhau. Nhất là thân phận khách khanh thương hội của Lục Huyền khiến Đinh Dục dù muốn dù không vẫn phải duy trì thái độ hữu hảo với hắn.

Lục Huyền cười xòa, lại tiện tay ném một miếng thịt yêu thú vào miệng Liệt Vân Ưng. Liệt Vân Ưng trực tiếp làm một ngụm nuốt trọn, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác. Sau đó, hắn lại

theo bản năng tập trung tinh thần vào con hung thú trước mắt này.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, có tin tức chi tiết về Liệt Vân Ưng, ngoài ra cũng có thể cảm nhận được oán hận nồng đậm như sắp tụ thành ngưng thực từ trên thân thể con Liệt Vân Ưng này.

"Vậy ra con Liệt Vân Ưng này chỉ giả vờ như nó đã bị thuần hóa thôi sao?" Vẻ mặt Lục Huyền không giấu nổi sự kinh ngạc.

Đinh Dục thấy thế còn tưởng rằng hắn khiếp sợ bản lĩnh ngự thú hoàn mỹ của mình, ý cười trên mặt càng sâu hơn.

Lục Huyền rời khỏi đám người, dù hắn đã phát hiện ra bản chất thật sự của con hung thú Liệt Vân Ưng này nhưng lại không thể trực tiếp vạch trần nó ra. Dù sao thì lúc này Đinh Dục cũng đang vô cùng đắc chí, mà hắn lại không có chứng cứ gì có thể thuyết phục được người ta, nếu ngay lúc này, hắn lên tiếng nhắc nhở thì chẳng khác gì đã gây tổn hại tới thể diện của gã.

"Người không dạy được người thì để việc dạy người, một lần là biết ngay, có vẻ như phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa, tới khi phải chịu tổn thất nặng nề vì con hung thú Liệt Vân Ưng này, Đinh Dục kia chịu mới khắc sâu ấn tượng, nhớ kỹ trong lòng được. Dù gì đối phương cũng là Kết Đan Chân Nhân, có thể dễ dàng đối phó với một con hung thú tứ phẩm, dù bị nó tập kích bất ngờ cũng không thành vấn đề." Lục Huyền nghĩ thầm như vậy, vốn định trở về phòng nhưng bước chân lại chậm dần, hắn quyết định ở lại, xem trò vui chân chính chuẩn bị diễn ra.

"Đến đây, ta sẽ khống chế hành động của con Liệt Vân Ưng này cho các ngươi xem! Để các ngươi thấy thế nào mới là chế ngự hung thú chân chính!" Đinh Dục cười ha hả.

Dưới sự thúc giục của mọi người, từ trong miệng gã phát ra một tiếng rít sắc nhọn. Liệt Vân Ưng nghe được tiếng huýt gió này, bóng dáng lập tức bay lên như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã xuyên vân kích thạch, nhanh chóng mãnh liệt. Nó xoay quanh khu vực này mấy vòng, sau mấy hơi thở lại nhanh chóng bay tới chỗ Đinh Dục.

Đinh Dục vừa cười nói với nhóm tu sĩ xung quanh, vừa giơ cánh tay ra, chờ Liệt Vân Ưng đậu trên vai mình như thường ngày, thái độ cực kỳ tùy ý, khiến cho con Liệt Vân Ưng vẫn luôn đau khổ chờ đợi, trực tiếp nắm được một cơ hội chỉ chớp mắt là qua này.

Nó hung hăng rít lên một tiếng, tốc độ lại tăng nhanh gấp mấy lần, móng vuốt sắc bén hung hăng chém về phía thân thể Đinh Dục!

"Nghiệt súc!" Linh thức của Đinh Dục cực kỳ nhạy cảm, thoáng chốc đã phát hiện được hành động dị thường của Liệt Vân Ưng. Trước người gã lập tức xuất hiện một cái vòng bảo hộ bằng linh khí, đồng thời một thanh phi kiếm màu hoả hồng cũng bắn ra nhanh như chớp, trong nháy mắt đối mặt đã xoắn nát con hung thú Liệt Vân Ưng đang lao tới thành vô số mảnh vụn.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, đa số tu sĩ Trúc Cơ ở đây còn chưa kịp phản ứng thì hung thú đánh lén Đinh Dục đã bị phân thây thành nhiều mảnh. Nhìn thi hài Liệt Vân Ưng vừa rồi còn ngoan ngoãn đứng trên vai Đinh Dục, đám người xung quanh vốn dĩ còn hân hoan vui sướng đã lập tức rơi vào trầm mặc.

"Im lặng tới đinh tai nhức óc à nha." Lục Huyền thầm cười lớn trong lòng, sau đó thân hình lóe lên, đi tới trước mặt Đinh Dục, quan tâm thăm hỏi gã: "Đinh đạo hữu không sao chứ?"

“Không sao, dù sao hung thú này cũng chỉ có tứ phẩm, đối phó dễ như trở bàn tay thôi. Chỉ là … đã khiến Lục đạo hữu phải chê cười rồi.” Sắc mặt gã lúc đỏ lúc trắng. Vốn dĩ Đinh Dục định dẫn con hung thú Liệt Vân Ưng mà mình vất vả lắm mới thuần hóa được này tới trước mặt Lục Huyền, nhằm khoe khoang thực lực ngự thú của mình một phen, cũng để chứng minh tất cả những chuyện Lục Huyền từng làm lúc trước đều là sai lầm, nhưng không ngờ, con hung thú tưởng như đã thuần phục kia lại trực tiếp trở mặt ngay tại chỗ, hệt như một cái tát vang dội vả thẳng lên mặt gã.

Dù gã có tâm chí vô cùng kiên định cảnh giới Kết Đan cũng không nén nổi xấu hổ trong lòng.

“Lục đạo hữu nói không sai, không nên hi vọng gì ở đám hung thú chết tiệt kia, cứ trực tiếp diệt sát là được!” Gã ổn định hơi thở, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết. Quan niệm ngự thú vẫn được duy trì từ trước đến giờ lại mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ vào ngay hôm nay.

“Đinh đạo hữu có suy nghĩ này là tốt, nhưng cũng phải nhập gia tuỳ tục, tùy cơ ứng biến. Bất kể là yêu thú bình thường hay là linh thú có thiện chí giúp người, hoặc là hung thú trong bí cảnh, thì tình trạng của mỗi một loại yêu thú đều khác biệt, bởi vậy phương pháp cần áp dụng với chúng cũng có sự khác biệt rất lớn. Điều ngự thú sư chúng ta có thể làm chính là học hỏi và quan sát nhiều hơn, cố gắng thấu hiểu tình trạng cụ thể của mỗi một con yêu thú sau đó đưa ra phương thức xử lý thỏa đáng nhất.” Lục Huyền thấy dáng vẻ Đinh Dục như vậy, chỉ sợ gã sẽ đi theo con đường cực đoan nên dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhắc nhở gã.

Còn chuyện làm sao để hiểu rõ tình trạng cụ thể của yêu thú thì không liên quan gì tới hắn. Đối phương có thể suy nghĩ

nghiên cứu ra một chút đã không tệ rồi, muốn nắm rõ như lòng bàn tay giống hắn thì chắc chắn là không thể được.

"Đa tạ Lục đạo hữu, hôm nay Lục đạo hữu đã khiến ta tỉnh ngộ, hiểu ra thế nào mới là ngự thú chân chính. Trước đó là ta quá mức cuồng vọng tự đại, vốn cho rằng mình đã đủ tinh thông trên con đường ngự thú, nhưng không ngờ bản thân lại chẳng biết gì cả." Đinh Dục nghe hiểu lời khuyên nhủ của Lục Huyền, nét mặt lập tức lộ vẻ cảm kích, bèn chắp tay thi lễ với hắn.

"Cùng nhau tiến bộ." Lục Huyền cười nói.

…TachTraThanhXuan…

"Lục đạo hữu, nghe nói hôm qua doanh địa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con hung thú Liệt Vân Ưng đã bị thuần phục lại tập kích Đinh đạo hữu, hiện trường cực kỳ hỗn loạn, có đúng không? Lúc ấy ta ra khỏi doanh địa, khi trở về mới nghe được tin này, cũng cảm thấy rất bất ngờ."

Chương 938: Kỳ Nhi Đừng Sợ!

Từng mảng núi non rừng rậm phía dưới nhanh chóng lướt qua, hai người Lục Huyền và Phan Hoằng một trước một sau ngồi trên phi chu, nhanh chóng xuyên qua giữa không trung.

"Đúng là có chuyện này, nhưng không tạo thành thương vong gì, chẳng qua sau sự cố ấy, ý tưởng vốn kiên định trong lòng Đinh đạo hữu đã có chút dao động rồi." Lục Huyền khẽ cười nhạt, ý tứ ẩn chứa trong đó không cần nói cũng hiểu.

"Vậy là tốt rồi, một con hung thú tứ phẩm lại dám đánh lén tu sĩ Kết Đan, đúng là tự tìm đường chết, đầu óc bị khí tức hung sát hoàn toàn xâm nhập rồi. Nhưng trải qua chuyện lần này, nếu về sau Đinh đạo hữu biết biến báo hơn một chút cũng tốt."

Thái độ của Phan Hoằng với hung thú hơi có phần giống với Lục Huyền, gã luôn đi theo con đường thô bạo đơn giản, không hề tán đồng phương thức thuần hóa hung thú từ tốn, mất quá nhiều thời gian tinh lực như của Đinh Dục.

Nhất là mấy ngày này, gã đã cố ý đi điều tra thăm dò thống kê số liệu hung thú đả thương người trong bí cảnh những năm gần đây. Kết quả đúng như Lục Huyền đã đoán trước, hung thú do Đinh Dục quản lý có số lần đả thương người nhiều hơn hẳn bên gã.

Tuy trong chuyện này cũng bao gồm những sự cố ngoài ý muốn, không thể nói đó là kết quả tuyệt đối, nhưng ít nhiều cũng có thể chứng minh được vài điều.

Trong lòng gã nghĩ vậy nhưng lại đổi chủ đề, trực tiếp lướt qua đề tài này, tiếp tục nói chuyện phiếm với Lục Huyền: "Lục đạo hữu đã tới bí cảnh được một đoạn thời gian rồi, chắc hẳn đã quen thuộc với mọi thứ bên trong bí cảnh, thậm chí khả năng giao tiếp với hung thú của ngươi còn mạnh hơn cả ta và các tu sĩ khác bên trong bí cảnh."

"Thời cơ đã chín muồi, hôm nay ta sẽ dẫn đạo hữu đi thăm mấy con hung thú ngũ phẩm và lục phẩm trong bí cảnh. Trong bí cảnh có nuôi bảy con hung thú ngũ phẩm và lục phẩm, mấy con này hung lệ hơn đám hung thú tam phẩm tứ phẩm kia khá nhiều. Chúng không phô trương thanh thế nhưng lại hung ác đến tận xương tủy, tận sâu trong linh hồn."

"Nhưng cũng không cần lo lắng quá mức, thương hội đã bố trí cấm chế trong cơ thể đám hung thú này rồi, khiến chúng ta có thể khống chế hành động của chúng trên một mức độ nào đó, tới khi vạn bất đắc dĩ thậm chí còn có thể khống chế sinh tử của bọn chúng."

"Dưới tình huống bình thường, hầu như đám hung thú này đều ở trong khu vực hoạt động của mình, chung sống hòa bình với các tu sĩ. Chúng không giống đám hung thú tứ phẩm linh trí gần như bằng không, chỉ dựa vào bản năng hung tính để công kích tu sĩ của thương hội kia. Ở trong bí cảnh này lâu như vậy, đám hung thú cấp cao đã biết rõ kết cục khi sát hại tu sĩ, cho nên chỉ cần ngươi không chọc giận nó thì nó sẽ không tùy tiện công kích ngươi đâu." Phan Hoằng chậm rãi nói.

Lục Huyền ngồi yên lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu phụ họa, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cảm khái nội tình của Hải Lâu thương hội này quá mức sâu dày rồi.

Lúc trước, khi còn ở bên trong Thiên Kiếm tông, dù có tổng động viên lực lượng của cả một tông thì đám linh thú hộ tông cấp bậc ngũ phẩm lục phẩm cũng chỉ có lác đác ba - bốn

con thôi, còn không bằng một khu bí cảnh của Hải Lâu thương hội.

Được Phan Hoằng dẫn dắt, Lục Huyền đã lần lượt trông thấy ba con hung thú ngũ phẩm. Trên thân mỗi con hung thú như vậy đều có khí tức hung sát nồng đậm giống như đã sắp hóa thành thực chất. Khi Lục Huyền cho chúng ăn, tuy thái độ của chúng rất lạnh nhạt, thậm chí còn có phần thù hằn, nhưng chúng vẫn còn có thể duy trì vài phần lý tính, không chủ động công kích hai người Lục Huyền.

"Đây là Hắc Kỳ Báo ngũ phẩm, bên trong cơ thể có ẩn chứa huyết mạch dị chủng, mức độ hung hãn còn hơn ba con trước." Phi chu nhẹ nhàng hạ xuống, Phan Hoằng chỉ vào một con hung thú cao lớn đang đứng cách đó không xa. Thân hình con hung thú này có vài phần tương tự với loài báo, trên đầu mọc ra một cái sừng thần dị, nó dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn hai người Lục Huyền, hô hấp nhẹ nhàng, không ngừng phun ra nuốt vào một mảnh sát khí đen nhánh.

Lục Huyền lại dựa theo lệ cũ, lấy ra một miếng thịt yêu thú mà con hung thú này ưa thích rồi ném cho nó. Một luồng khí đen bắn ra từ trong miệng Hắc Kỳ Báo, thoáng chốc nó đã cuốn mấy chục cân thịt yêu thú vào bụng. Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên thân nó, trong đầu lập tức xuất hiện một ý niệm.

【Hắc Kỳ Báo, hung thú dị chủng ngũ phẩm, trong cơ thể ẩn chứa một tia huyết mạch Hắc Kỳ Lân cực kỳ mỏng manh, nhục thân cường hãn, thủy hỏa bất xâm, có năng lực chấn nhiếp bách thú.】

【Đã bao lâu không nghe được tiếng mẫu thân gọi rồi? Không còn nhớ nổi nữa.】

"Không ngờ ẩn sâu trong lòng con Hắc Kỳ Báo hung dữ này lại chất chứa một loại chấp niệm yếu đuối đáng thương

như vậy.”

Ý niệm biến mất, từng hình ảnh lướt qua. Lục Huyền chợt nhớ tới cảnh tượng khi mình đối mặt với Thanh Huyền Lộc, ở thời điểm chấp niệm trong lòng yêu thú quá sâu thì tin tức hiện lên trong đầu hắn sẽ được phản chiếu bằng hình ảnh.

Linh thức của hắn nhẹ nhàng chạm vào những hình ảnh kia, trong nháy mắt đã vùi vào sâu ký ức của Hắc Kỳ Báo.

Lúc vừa mới sinh ra, nó vốn là một đứa nhóc con linh tính mười phần vừa mới tiếp xúc với Tu Hành giới, trong lòng cực kỳ khuyết thiếu cảm giác an toàn.

“Kỳ Nhi đừng sợ, có mẫu thân ở đây rồi.” Lúc này, một giọng nói dịu dàng truyền vào tai nó. Nó cố gắng mở to hai mắt rồi nhìn thấy một con cự thú với hình thái dữ tợn, nhưng lại để lộ ra vẻ mặt dịu dàng thân thiết nhất, đang chăm chú nhìn vào mình.

…

Lúc bắt đầu học cách đi săn, đối mặt với một con yêu thú có thực lực mạnh hơn mình rất nhiều, toàn thân nó phủ đầy vết thương, máu tươi đầm đìa, trong lòng đã có ý lui bước.

“Kỳ Nhi đừng sợ, ngươi làm được.” Sau lưng lại truyền tới một giọng nói dịu dàng mà kiên định, trong thanh âm ấy ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận, đã cổ vũ cho nó xốc lên tinh thần, hung hãn lao về phía đối thủ.

…

Có vài tu sĩ Kết Đan cùng nhau xâm nhập vào sào huyệt nó đã sống yên ổn rất nhiều năm, bọn họ muốn lấy được Yêu Đan, cũng muốn bắt lấy nó khi ấy hãy còn nhỏ tuổi. Vẫn là bóng dáng cao lớn kia một mực chắn trước mặt nó, một mình đối mặt với đống pháp khí phù lục như thể vô cùng vô tận.

Giây phút sinh tử, bóng dáng cao lớn kia đã thiêu đốt tinh huyết, vận dụng bí thuật của tộc Hắc Kỳ Lân, đưa nó ra ngoài nghìn dặm.

"Kỳ Nhi đừng sợ, hãy cố gắng sống thật tốt."

…

Hình ảnh hiện lên, Lục Huyền lặng im không biết nên nói gì.

"Không ngờ con Hắc Kỳ Báo này lại có quá khứ như vậy." Hắn thầm thở dài một tiếng, lại lấy thêm một miếng thịt yêu thú, ném cho con hung thú cao lớn đang đứng cách đó không xa.

Ánh mắt hung thú thoáng đảo qua, dù trong lòng nghi hoặc không hiểu vì sao Lục Huyền lại cho nó thêm thịt, nhưng vẫn ăn hết, nét mặt không có bất cứ biến hóa nào.

"Lục đạo hữu, nên đi xem con hung thú tiếp theo rồi." Phan Hoằng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

Chương 939: Đây Là Ngươi Nói Đấy Nhé!

"Được." Lục Huyền gật đầu đồng ý, lúc đang định rời đi, hắn lại quay đầu nhìn thoáng qua. Chỉ thấy con Hắc Kỳ Báo kia đang lẳng lặng nằm sấp trên mặt đất, sát khí đen nhánh tùy tiện bay múa trên thân, vốn nhìn như hung thần ác sát, nhưng chẳng hiểu vì sao hình ảnh kia rơi vào trong mắt Lục Huyền lại khiến hắn cảm nhận được vài phần cô độc.

"Phan đạo hữu chờ một lát, ta đi rồi sẽ trở lại ngay." Lục Huyền nhảy xuống phi chu, trở lại mặt đất trong ánh mắt đầy buồn bực của Phan Hoằng, sau đó nhanh chóng tới gần Hắc Kỳ Báo.

Hắc Kỳ Báo nhận ra khí tức của Lục Huyền, nó lập tức cong người lại, bày ra tư thế chuẩn bị công kích. Lục Huyền hồi tưởng lại âm thanh trong đoạn hình ảnh mình vừa trông thấy, linh lực tràn vào yết hầu, Thận Âm Bảo Châu bên trong không ngừng biến hóa. Sau đó, một thanh âm quái dị không liên quan gì tới thân phận tu sĩ nhân loại chợt vang lên từ cuống họng hắn.

"Kỳ Nhi đừng sợ."

…

Khoảnh khắc nghe thấy âm thanh này, cơ bắp toàn thân Hắc Kỳ Báo thoáng căng cứng lại. Sau đó, nó ngơ ngác đứng im tại chỗ. Ánh mắt có phần thất lạc, cũng không biết vừa nhớ tới điều gì, thân thể nó chậm rãi buông lỏng, trong mắt vô thức

ánh lên một mảnh thủy quang, rồi lại bị linh khí màu đen nhánh xung quanh nhanh chóng chôn vùi.

"Ta không sợ đâu."

Lục Huyền dùng Thận Âm Bảo Châu mô phỏng tiếng kêu gọi này, đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá chắn bên trong nội tâm của Hắc Kỳ Báo, gợi lên ký ức vô cùng xa xôi mà lại thân cận ở nơi sâu nhất đáy lòng nó.

Dù biết kẻ gọi mình chỉ là một vị tu sĩ Nhân tộc, nhưng Hắc Kỳ Báo lại cam tâm đi tin tưởng hắn, ngay cả thái độ của nó đối với Lục Huyền cũng trở nên thân cận hơn trước rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền chứa đầy dịu dàng êm ái.

Trong miệng Lục Huyền tiếp tục mô phỏng ra âm thanh vẫn luôn ẩn chứa trong nội tâm của Hắc Kỳ Báo, cảm nhận được sự thân mật của con hung thú này với mình, hắn nhẹ nhàng đi tới, giơ tay sờ cái sừng trên đỉnh đầu Hắc Kỳ Báo trong ánh mắt kinh ngạc của Phan Hoằng ở đằng xa.

"Lục đạo hữu, ngươi quá lỗ mãng rồi! Đây chính là hung thú ngũ phẩm, hung ác bạo ngược hơn yêu thú ngũ phẩm bình thường rất nhiều, vậy mà ngươi lại dám sờ vào đầu nó!" Lúc Lục Huyền trở lại phi chu, Phan Hoằng mới thở dài một hơi, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

"Đã để Phan đạo hữu phải lo lắng rồi, nhưng trùng hợp là ta biết khá rõ về con Hắc Kỳ Báo kia, hai bên có thể kết nối với nhau." Lục Huyền cười nói.

"Hình như Lục đạo hữu có nắm giữ phương thức giao lưu với tộc Hắc Kỳ Báo? Ngữ điệu của ngươi vừa rồi không khác bọn chúng là bao. Tuy ta có nghiên cứu về ngôn ngữ của Yêu tộc nhiều năm nhưng cũng chỉ mơ hồ cảm nhận được một chút cảm xúc trong lòng bọn chúng mà thôi, càng không cần phải

nói đến chuyện có thể trao đổi cụ thể với chúng.” Trong giọng nói của Phan Hoằng có mang theo vài phần hâm mộ.

“Ta cũng không giỏi giang gì đâu, chỉ vừa vặn từng học được ngôn ngữ giao lưu của chủng loại yêu thú này từ một cuốn điển tịch nào đó mà thôi.” Lục Huyền thuận miệng trả lời cho có lệ.

Hai người lần lượt đi thăm những con hung thú ngũ phẩm lục phẩm còn lại. Qua quá trình này, Lục Huyền đã làm quen được với chúng, cũng tìm hiểu được một ít tập tính, điểm đặc biệt của chúng.

Từ sau lần đó, phạm vi thuần hóa nuôi dưỡng hung thú của hắn đã mở rộng hơn nhiều, ngoại trừ hung thú tứ phẩm thông thường, hắn còn thường xuyên phải tiến vào lãnh địa của mấy con hung thú ngũ phẩm lục phẩm kia.

Hôm đó, Lục Huyền đang nuôi dưỡng hung thú trong lãnh địa Hắc Kỳ Báo sinh hoạt. Hung thú trước mặt là một con lang yêu mọc ra ba cái đầu quái dị. Ba cái đầu đồng thời gầm rú, tiếng kêu kì quái cứ một mực vang lên không dứt bên tai, khiến Lục Huyền buồn bực vô cùng. Hai tay hắn chợt hóa thành màu ngọc bích óng ánh, đang định giảng đạo lý với con lang yêu này.

Đúng lúc ấy, một luồng hắc quang quen thuộc chợt lóe lên. Hắc Kỳ Báo vừa vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt lang yêu, đôi mắt lạnh nhạt nhìn thẳng vào đối phương, không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Trong cơ thể Hắc Kỳ Báo có chứa huyết mạch Hắc Kỳ Lân, đủ sức chấn nhiếp bách thú. Dưới ánh mắt như vậy, con lang yêu ba đầu lập tức cảm nhận được một luồng uy áp vô hình giống như Thái Sơn đè xuống, ép tới mức nó không thở nổi. Cơ bắp toàn thân co rút lại, xương cốt run lẩy bẩy, ba cái miệng khổng lồ đồng thời phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Cuối cùng, con lang yêu ba đầu không chịu nổi áp lực cực lớn này đành phải kẹp đuôi bỏ chạy, tốc độ bỏ chạy càng lúc càng nhanh, như thể phía sau có một tồn tại khủng bố nào đó đang đuổi theo vậy.

"Tiểu báo tử nhà ngươi cũng không tệ." Lục Huyền lộ vẻ mặt tán thưởng.

"Nơi này là địa bàn của ta, có chuyện cứ tìm ta." Hắc Kỳ Báo không lộ cảm xúc, truyền lại cho Lục Huyền một ý niệm như vậy rồi nghênh ngang rời đi.

"Chấn nhiếp bách thú…" Lục Huyền nhỏ giọng thì thầm, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì mà bật cười hì hì.

"Có chuyện cứ tìm ngươi, đây là ngươi nói đấy nhé."

…

Trong hồ nước, một con ngư yêu quái dị với cái miệng đầy răng dài bén nhọn và thân thể phủ kín lân giáp màu xanh đen, nhảy ra từ dưới nước, hung hăng nhe răng trợn mắt với Lục Huyền. Đồng thời mấy đạo thủy tiễn như trường thương cũng mãnh liệt đánh úp về phía Lục Huyền!

"Nào, thả Hắc Kỳ Báo ra!"

Trong miệng Lục Huyền phát ra một tiếng kêu kỳ dị, chỉ trong chớp mắt, một luồng hắc quang như sao băng đã xẹt qua, dừng lại trước mặt ngư yêu.

Mấy đạo thủy tiễn tự động tiêu tán dưới linh áp vô tận, hình thành từng vũng nước đen trên mặt đất. Cảm giác chấn nhiếp đến từ huyết mạch khiến con ngư yêu không dám nhúc nhích mảy may, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm sấp trên mặt đất, khép chặt miệng lại.

Lục Huyền cười hì hì, đi tới trước mặt con ngư yêu kia, mở cái miệng quái dị của nó ra.

“Không phải vừa rồi ngươi còn nhe răng trợn mắt tỏ vẻ mình ghê gớm lắm sao? Tiếp tục đi! Để ta xem răng lợi của ngươi thế nào.”

Ngư yêu liếc mắt nhìn về phía Hắc Kỳ Báo vẫn đứng một bên rồi để mặc cho Lục Huyền tùy ý mân mê trên miệng nó.

“Đi thôi, về sau nhớ cung kính một chút.” Lục Huyền tùy ý vỗ đầu ngư yêu, sau đó tung chân đá nó vào trong hồ nước sâu thẳm.

…

Trong rừng cây rậm rạp, một con rắn lớn màu xanh biếc đang cuộn mình thành một cục, không hề mảy may nhúc nhích. Không còn khí tức hung hãn lúc xưa, hiện giờ nó đã ngoan đến mức không thể ngoan hơn được nữa.

“Đừng thế mà, ta chỉ tới tìm ngươi muốn tâm sự một chút thôi. Ngươi làm như vậy liệu chúng ta có nói chuyện tử tế được hay không? Ngươi nói xem, có đúng không hả Hắc Kỳ Báo?” Lục Huyền nói với Hắc Kỳ Báo cao lớn bên cạnh.

…

Phía dưới núi đá, một con nhện khổng lồ có đến mấy chục cái chân dài sắc bén vừa bắn nhanh ra từ bên trong huyệt động, từng cái chân dài như những lưỡi dao sắc bén hung hăng bổ về phía Lục Huyền.

Lục Huyền vẫn không nhúc nhích, tựa như không hề phát hiện ra.

Chương 940: Rời Khỏi Bí Cảnh Hung Thú!

Bỗng "Phịch" một tiếng! Con nhện khổng lồ lập tức bay ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc nó lao đến, toàn thân đập thẳng vào vách đá, vô số nham thạch rơi xuống như mưa to, còn con nhện thì lún sâu vào trong đó.

Lục Huyền tung người nhảy lên vách đá, kéo con nhện khổng lồ từ trong hố ra, nhìn con nhện khổng lồ tinh thần uể oải, đã gãy mất hơn nửa số chân dài, hắn quay đầu nhìn về phía con Hắc Kỳ Báo đang thờ ơ như không có chuyện gì bên cạnh.

"Hắc báo à, lần này ta nhất định phải phê bình ngươi một tiếng. Con nhện nhỏ nhà người ta nghênh đón nhiệt tình như vậy mà ngươi nỡ đối đãi với nó thế này sao? Chúng ta tới nơi đây vì kết giao bằng hữu chứ không phải để đánh nhau." Giọng điệu của hắn mang theo vài phần trách cứ Hắc Kỳ Báo.

"Haizz, chú nhện nhỏ đáng thương, nghĩ thoáng một chút đi nhé, không sao đâu, chờ vết thương của ngươi khỏi chúng ta lại giao lưu nhé, có được hay không?" Lục Huyền nhìn con nhện khổng lồ vẫn nằm im thin thít, không dám nhúc nhích dưới uy thế của Hắc Kỳ Báo, trên mặt như cười như không, dịu dàng nói.

"Hả? Ngươi không đồng ý à? Không muốn làm bằng hữu với hắc báo nhà ta sao?" Thấy con nhện khổng lồ vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, Lục Huyền hung tợn nói.

Cái đầu nhỏ của con nhện điên cuồng gật gật, sức lực cực kỳ to lớn, cứ như sắp văng ra khỏi cổ luôn rồi.

“Thế mới đúng chứ. Dù sao thì những cái chân này của ngươi cũng không nối lại được, không bằng đưa hết cho ta đi, quay về ta sẽ nghiên cứu cách nối lại chi gãy, về sau nếu gặp phải tình huống tương tự, ta có thể trợ giúp ngươi khôi phục lại.”

Trước khi rời đi, Lục Huyền còn không quên nhặt số chân nhện bị đứt rời lên. Tuy chân nhện không có thịt mấy, nhưng nói gì thì nói con nhện này cũng là hung thú tứ phẩm, chỉ một chút thịt cũng là đủ dinh dưỡng với đám linh thực tà dị của hắn rồi, không thể lãng phí được.

“Được rồi hắc báo, chúng ta trở về thôi.” Lục Huyền nói với Hắc Kỳ Báo luôn trung thành bảo hộ chính mình.

“Tuy với thực lực của ta thì đối phó với đám hung thú kia cũng không có gì khó khăn cả, nhưng ta vốn là một linh thực sư, xưa nay không thích chém chém giết giết. Hiện giờ có một con hung thú hộ vệ như Hắc Kỳ Báo đi theo bên cạnh, loại cảm giác dựa dẫm vào thực lực và huyết mạch của nó để chấn nhiếp đám hung thú còn lại cũng không tệ.” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên tạo thành một nụ cười, hắn vui vẻ trở lại doanh địa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến ngày hắn phải quay về Thiên Tinh Động. Hắn chỉ tới bí cảnh này để hỗ trợ thuần hóa một số loại hung thú đặc biệt trong bí cảnh mà thôi. Hiện giờ, một trong những vị Kết Đan Chân Nhân thường trú quản lý bí cảnh là Đinh Dục đã thay đổi quan niệm ngự thú, lại có thêm một con Hắc Kỳ Báo ngũ phẩm thân cận với tu sĩ, mà trong bí cảnh vẫn còn rất nhiều tu sĩ khác, vậy là đủ ứng phó với đám hung thú kia rồi, hắn cũng nên rời đi.

…

Bên ngoài doanh địa.

Lục Huyền quay đầu nhìn về phía đám người Phan Hoằng.

“Phan đạo hữu, Đinh đạo hữu, xin từ biệt ở đây, đa tạ hai vị đạo hữu và các vị đạo hữu khác trong bí cảnh đã chiếu cố ta.” Hai tay hắn ôm quyền, cực kỳ khách khí nói với mọi người.

“Lục đạo hữu khách khí rồi, nhờ thương hội mời ngươi tới mà chúng ta đã được thoải mái hơn rất nhiều, cũng học được không ít tri thức về phương diện ngự thú từ đạo hữu, nhận được ích lợi không nhỏ.” Phan Hoằng sang sảng cười nói.

“Không sai, Đinh mỗ phải đa tạ Lục đạo hữu mới đúng.” Sau khi bị hung thú Liệt Vân Ưng đánh lén, quan niệm về ngự thú trong lòng Đinh Dục đã thay đổi rất nhiều, khiến cho thái độ của gã với Lục Huyền chỉ có cảm kích, không còn tâm tư khác nữa.

“Lục đạo hữu, đây là ba vạn linh thạch hạ phẩm, là thù lao của đạo hữu trong khoảng thời gian này, xin đạo hữu nhận lấy.” Hai người Phan Hoằng khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó lấy ra một túi vải màu xám đen, ném cho Lục Huyền.

“Vậy ta sẽ không khách khí.” Lục Huyền vui vẻ nhận lấy.

Với người có gia sản hùng hậu như hắn hiện giờ, ba vạn linh thạch hạ phẩm cũng không tính là nhiều, nhưng con số này đã xứng đáng với sự nỗ lực của hắn trong khoảng thời gian này rồi, mà ngoài ra trước khi tiến vào bí cảnh, Nghiêm Cửu An còn tặng hắn một gốc cây non Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm.

Tính ra khoản thu hoạch sau chuyến hành trình tới bí cảnh lần này cũng cực kỳ khả quan.

“Hai vị đạo hữu, thái độ của con Hắc Kỳ Báo kia với tu sĩ chúng ta đã có chút thân cận, về sau còn phải nhờ hai vị đạo

hữu chăm sóc nó nhiều hơn.” Trước khi rời khỏi, Lục Huyền lại cố ý dặn dò hai người bọn họ.

“Đây là đương nhiên.” Tất cả mọi người đều thấy được hành động của Lục Huyền và hung thú Hắc Kỳ Báo ngũ phẩm trong khoảng thời gian gần đây. Có một con hung thú thực lực cường đại như vậy hỗ trợ vốn là điều bọn họ cầu còn không được, cả hai vội vàng gật đầu đồng ý.

“Ta đi đây, có thời gian sẽ tới thăm ngươi.” Lục Huyền vẫy tay với Hắc Kỳ Báo đang ở nơi xa trong doanh địa rồi điều khiển Phong Lôi Kiếm, trực tiếp biến mất ở phía chân trời.

“Cuối cùng cũng quay về động phủ rồi, không biết đoạn thời gian gần đây có loại linh thực nào thành thục hay không? Và đám nhãi con trong nhà sống có tốt hay không?”

Bên ngoài trận pháp, Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, xác nhận không có bất cứ dị thường gì mới mở ra hai đại trận pháp ngũ phẩm, đi vào trong động phủ. Hắn vừa mới tiến vào, một đám linh thú đã chạy ra nghênh đón.

Lục Huyền an ủi chúng nó một phen, sau khi quan tâm tất cả đều như nhau, hắn mới đi vào linh điền.

“Ở trong linh điền vẫn là thoải mái nhất.” Hắn hít sâu một hơi, cảm nhận thảo mộc linh khí tràn ngập khắp mảnh thiên địa xung quanh mình, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái đến khó nói thành lời.

Nghỉ ngơi một lát, Lục Huyền đã bắt đầu đi kiểm tra linh điền, xem xét kỹ càng tình trạng của mỗi một gốc linh thực. Từng đạo Linh Vũ Thuật như chẳng ngại tiêu hao linh lực thay nhau vẩy xuống các loại linh thực. Chờ bồi dưỡng tất cả linh thực xong, Lục Huyền mới mệt mỏi trở lại phòng.

Mấy tháng tiếp theo hắn lại sống cảnh yên tĩnh mà phong phú như trước kia. Mỗi ngày đều dậy sớm bồi dưỡng linh thực,

nuôi dưỡng linh thú, thời gian còn lại thì tu luyện các loại công pháp lấy được từ quầng sáng và luyện chế đan dược.

"Lục đạo hữu có trong động phủ không? Tại hạ Hoàng Bỉnh Khâu có việc tìm đạo hữu." Hôm đó, lúc hắn đang chăm sóc linh thực, bỗng nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói trong trẻo.

"Hoàng Bỉnh Khâu?" Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên bóng dáng một vị tu sĩ râu dài, tu vi Kết Đan trung kỳ, người này cũng ở trong Lôi Hỏa Tinh Động nhưng ngược hướng với Lục Huyền, khoảng cách giữa hai bên rất xa. Hai người từng gặp mặt một lần, nhưng mối quan hệ giữa chỉ giới hạn trong trình độ có biết đến sự tồn tại của đối phương thôi, ngoài ra chưa từng có giao tình gì sâu thêm.

"Hoàng đạo hữu, mời vào." Thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã đi tới bên rìa động phủ, mở ra trận pháp, nghênh đón tu sĩ râu dài tiến vào.

Chương 941: Đã Gặp Bất Trắc Rồi!

"Động phủ của Lục đạo hữu đúng là có phong cách riêng, không ngờ lại trồng nhiều linh thực như thế, không hổ là linh thực sư nổi danh nhất Lôi Hỏa Tinh Động." Đây là lần đầu tiên tu sĩ râu dài tiến vào động phủ của Lục Huyền, gã tò mò đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng cố ý lướt qua những khu vực bị sương trắng che lấp, tránh làm chủ nhân của động phủ là Lục Huyền không vui.

"Hoàng đạo hữu quá khen rồi, chỉ đơn thuần là số lượng linh thực đang gieo trồng không ít thôi. Còn về danh tiếng, coi như ta có tích lũy được một chút kinh nghiệm về linh thực nhất đạo, lại cộng thêm thời gian tiêu hao trên linh thực nhiều hơn những linh thực sư khác nên mới nhận được một chút thành tựu nho nhỏ vậy thôi, thực sự không dám nhận hai từ danh tiếng này." Lục Huyền cười nói.

Hai người tiến vào trong viện.

"Hoàng đạo hữu, mời nếm thử Ngọc Tẩy Linh Lộ do Lục mỗ tự tay ủ chế." Lục Huyền bưng linh quả linh nhưỡng tới.

"Ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay nhất định phải nếm thử mới được!" Hai mắt tu sĩ râu dài sáng lên, linh thức đảo qua phần linh dịch thuần hậu như ngọc trong chén, lập tức cười nói.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, lúc này Lục Huyền mới chủ động hỏi: "Không biết hôm nay Hoàng đạo hữu tới là có chuyện gì quan trọng?"

“Chuyện là thế này.” Tu sĩ râu dài đặt cái chén bạch ngọc trong tay xuống, bắt đầu lên tiếng nói: “Không phải Lục đạo hữu đang ra giá cao để sưu tầm Nguyên Từ linh quáng sao? Vừa hay lúc trước ta ngẫu nhiên có được một khối, chỉ là trọng lượng không quá lớn, đạo hữu xem thử đi?”

Nói xong, gã nhanh chóng lấy một khối khoáng thạch kỳ dị từ trong túi trữ vật ra, khối khoáng thạch này giống như sắt mà lại không phải sắt, được bao quanh bởi một luồng linh lực đặc biệt. Khi ngưng tụ linh thức lướt qua khoáng thạch, hoàn toàn có thể nhìn thấy từng sợi linh khí trong suốt nhỏ như sợi chỉ, không ngừng di chuyển, tựa như đang muốn hút lấy đống đồ vật xung quanh.

“Đây là Nguyên Từ linh quáng?” Trong mắt Lục Huyền lóe lên vẻ mừng rỡ, nhưng rất nhanh hắn lại nghĩ đến điều gì đó rồi không khỏi nhíu mày hỏi: “Hoàng đạo hữu, Nguyên Từ linh quáng này rất hiếm thấy, ta mạo muội hỏi một câu, sao ngươi lại lấy được thứ này?”

“Một đoạn thời gian trước, ta và mấy vị đạo hữu cùng ra ngoài thăm dò, đã lấy được linh quáng trên một hòn đảo lớn có tên Nguyên Phong Đảo trên Vô Ngân Hải ở Bắc Bộ.”

“Có phải ngươi đi cùng Hiên Viên Triệt đạo hữu không? Không biết hiện giờ Hiên Viên đạo hữu thế nào rồi?” Nghe câu trả lời của tu sĩ râu dài, trong lòng Lục Huyền lập tức cảm thấy không ổn.

Bởi vì theo lý thuyết, nếu Hiên Viên Triệt lấy được Nguyên Từ linh khoáng, thì với giao tình không tệ của hai người, lại thêm động phủ nằm cách nhau không xa, khẳng định là đối phương sẽ tới báo tin này cho Lục Huyền trước tiên chứ không phải là Hoàng Bỉnh Khâu như hiện giờ.

“Haizz, rất có thể Hiên Viên đạo hữu đã gặp bất trắc rồi.” Tu sĩ râu dài thở dài đáp.

Nghe vậy, trong lòng Lục Huyền càng trầm xuống.

"Hoàng đạo hữu có thể cho tại hạ biết tình huống cụ thể hay không? Là do đi thu hoạch Nguyên Từ linh quáng ư?" Trong lòng Lục Huyền có vài phần xấu hổ.

"Lục đạo hữu nghĩ nhiều rồi, chuyện này không có liên quan gì tới Nguyên Từ linh quáng. Thời điểm ta và Hiên Viên đạo hữu tới Nguyên Phong đảo tìm kiếm Nguyên Từ linh quáng, cũng không gặp phải nguy hiểm gì lớn, chỉ có một vị đạo hữu bị dị thú mai phục trong Nguyên Từ linh sơn đánh lén, khiến bản thân bị trọng thương, nhưng nghỉ ngơi mấy ngày đã khôi phục lại như thường rồi."

Trong lòng Lục Huyền thoáng yên tâm hơn một chút, hắn chỉ sợ vì mình ra giá cao muốn mua Nguyên Từ linh quáng mà gián tiếp khiến Hiên Viên Triệt gặp phải bất trắc.

"Sau khi rời khỏi Nguyên Phong đảo, ta và mấy người Hiên Viên đạo hữu lại cùng nhau đi thăm dò thêm hai khu bí cảnh nữa. Tới bí cảnh cuối cùng, vốn dĩ chúng ta đã có ý định dẹp đường hồi phủ, nhưng không ngờ lại gặp phải một đạo cấm chế đã được giải trừ phong cấm hiếm thấy bên trong bí cảnh. Vì tò mò, mấy người chúng ta đã quyết định liên thủ tiến vào bên trong, ai ngờ lại gặp phải một con tà ma cấp Tai tại khu vực hạch tâm bí cảnh."

"Tà ma cấp Tai?" Lục Huyền không nhịn được mà kinh hô thành tiếng.

Dưới tình huống bình thường, tà ma cấp Tai chính là tồn tại tương đương với Nguyên Anh Chân Quân.

"Không sai, chính là một con tà ma cấp Tai." Tu sĩ râu dài gật mạnh đầu.

"Bởi nó bị nhiều trận pháp cấm chế phong ấn nên thực lực đã yếu hơn nửa. Nhưng với mấy kẻ chỉ có tu vi Kết Đan tiền

kỳ và trung kỳ như chúng ta thì tồn tại như vậy vẫn có sức uy hiếp quá lớn" Thời khắc sinh tử, chúng ta liều mạng thi triển thủ đoạn áp đáy hòm, vận dụng đủ loại bí thuật thần thông, pháp bảo phù lục chỉ mong bỏ chạy được."

"Sau khi trốn ra, ta chờ đợi nửa tháng ở một điểm liên lạc đã hẹn trước, cuối cùng cũng chỉ chờ được một tu sĩ đồng hành, không rõ tung tích của Hiên Viên đạo hữu thế nào, rất có thể hắn đã gặp bất trắc rồi."

"Nói là nói như vậy, nhưng vẫn còn khả năng khác nữa, ví dụ như hắn chỉ bị nhốt ở nơi nào đó, hoặc đang bị thương nặng nên phải ẩn nấp ở khu vực bí mật dưỡng thương." Lục Huyền suy đoán.

"Đúng là có những khả năng này, nhưng thật sự rất nhỏ. Tu vi của ta mạnh hơn Hiên Viên đạo hữu mấy phần, lại dựa vào một kiện bí bảo nên không trở thành mục tiêu hàng đầu của con tà ma kia, nhờ vậy mới may mắn tránh thoát được một kiếp." Hoàng Bỉnh Khâu nặng nề nói.

Mấy lời này, gã nói không kỹ càng, chỉ hàm hồ cho qua, bởi vậy Lục Huyền cũng không tuyệt đối tin tưởng lời gã nói. Một vị tu sĩ Kết Đan có thể trốn thoát khỏi tay một con tà ma có thực lực sánh ngang với Nguyên Anh Chân Quân, thì quá trình chạy trốn kia tuyệt đối không thể đơn giản như vậy được.

"Chỉ mong Hiên Viên đạo hữu gặp đại nạn không chết, giữ được tính mạng." Hắn than nhẹ một tiếng.

Một vị Kết Đan Chân Nhân kết bạn đã lâu với mình lại rơi vào tình huống biệt tăm biệt tích, còn rất có thể đã vẫn lạc rồi, khiến Lục Huyền cứ thổn thức mãi không thôi. Giao tình của hai người bọn họ rất sâu, Hiên Viên Triệt từng giúp hắn mấy việc nhỏ, không ngờ đối phương lại rơi vào nguy hiểm, sinh tử chưa rõ thế này.

Nhưng đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm thấy may mắn vì trước đó mình đã từ chối lời mời nhiệt tình của Hiên Viên Triệt, đồng thời cũng càng thêm kiên định với suy nghĩ cứ một mực ở yên trong động phủ bồi dưỡng linh thực.

Mấy thứ như bí cảnh gì đó kia vẫn nên ít đi thăm dò thì hơn, có cơ duyên gặp được bảo vật thì đồng thời cũng gặp phải nguy hiểm cực lớn, dù hiện tại hắn đã có cảnh giới Kết Đan nhưng nếu gặp phải tà ma cấp Tai như Hoàng Bỉnh Khâu nói thì đoán chừng cũng không có kết cục tốt lành được.

"Về phần cơ duyên với bảo vật… Ta chỉ cần bồi dưỡng linh thực, tất sẽ có phần thưởng bên trong quầng sáng."

Hai người đều có cảnh giới Kết Đan, tâm chí cường đại, chỉ vẻn vẹn tiếc hận một hồi, sau đó Hoàng Bỉnh Khâu lại hỏi: "Lục đạo hữu có cần Nguyên Từ linh quáng nữa không? Trong tay ta vừa vặn có một khối đây."

Chương 942: Âm Sát Bình!

"Tất nhiên là cần, không biết đạo hữu có thể cho tại hạ xem qua một chút được không?" Trên mặt Lục Huyền hiện lên ý cười, đây chính là điểm mấu chốt có liên quan đến chuyện Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm có thể thuận lợi sinh trưởng hay không, bảo vật đã đưa đến trước miệng, sao hắn có thể buông tha được?

"Được." Hoàng Bỉnh Khâu gật đầu, một khối khoáng thạch màu xám to bằng đầu người từ trong túi trữ vật phóng ra, bay đến trước mặt Lục Huyền. Khối khoáng thạch ấy chậm rãi xoay tròn, mặt ngoài lồi lõm, khi tập trung linh thức lên đó có thể phát hiện ra vô số những đường nét trong suốt trôi nổi vô định. Một luồng linh lực không thể nói rõ thành lời lập tức bộc phát ra, khiến những đồ vật bằng kim loại xung quanh không ngừng lắc lư chao đảo.

"Đây chính là Nguyên Từ linh quáng?" Lục Huyền hào hứng quan sát khối khoáng thạch màu xám nhạt ấy.

"Đúng vậy, có thể dùng linh quáng để luyện chế các loại pháp khí như phi kiếm, bên trong sẽ tích chứa một tia Nguyên Từ linh lực, hoặc cũng có thể dùng nó như nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông liên quan đến Nguyên Từ."

"Không biết Hoàng đạo hữu ra giá bao nhiêu?" Lục Huyền rời tầm mắt khỏi khối khoáng thạch kia, nhẹ giọng cười hỏi.

"Để có được khối Nguyên Từ linh quáng này rất khó khăn, ta và mấy vị đạo hữu đã gặp vô vàn trắc trở mới tiến vào được chỗ sâu bên trong bí cảnh kia, sau đó lại mạo hiểm tính mạng mới thu được một khối nhỏ như vậy. Nếu Lục đạo hữu muốn

có thứ này thì cái giá mười lăm vạn linh thạch hạ phẩm, ngươi thấy được không?" Hoàng Bỉnh Khâu nói.

"Mười lăm vạn? Hoàng đạo hữu cũng mạnh miệng thật đấy." Lục Huyền khẽ cười nói: "Số Nguyên Từ linh quáng này của ngươi nhiều nhất chỉ có năm mươi cân, hơn nữa nhìn bên ngoài cũng cảm nhận được nó không quá tinh thuần, cùng lắm chỉ có ngũ phẩm, Lục mỗ nói không sai chứ?"

"Đúng là khối linh quáng này được lấy từ bên ngoài tòa Nguyên Từ linh sơn kia, cấm chế bên trong quá mạnh, cả tòa Nguyên Từ linh sơn lại hòa làm một thể, có thể lấy được một khối này đã là rất may mắn rồi. Nhưng hẳn là Lục đạo hữu cũng biết, loại bảo vật như Nguyên Từ linh quáng này rất khó tìm được, nếu không đạo hữu cũng sẽ không cố ý ủy thác Hiên Viên đạo hữu đi hỗ trợ tìm kiếm như vậy. Thế này nhé, ta nhường một bước, mười bốn vạn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu thấy thế nào?"

Tất nhiên là Lục Huyền không thiếu linh thạch, dùng giá tiền này để mua linh quáng cũng chỉ là chuyện nhỏ với hắn thôi, nhưng đã có thể trả giá thì đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

"Hoàng đạo hữu nói rất đúng, nhưng quan trọng là số lượng Nguyên Từ linh quáng của ngươi quá ít, dùng để luyện chế phi kiếm pháp khí hay gia tăng uy lực của phi kiếm cũng rất có hạn. Như vậy đi, ta có thể trả mười hai vạn linh thạch hạ phẩm để mua khối linh khoáng này."

"Cái giá này coi như đã vượt quá giá trị thực tế của khối linh quáng trong tay đạo hữu rồi, nó đủ để ta mua một kiện pháp khí ngũ phẩm thượng đẳng." Lục Huyền bình tĩnh nói. Hắn cố ý giấu giếm nguyên nhân khiến mình phải tìm kiếm Nguyên Từ linh quáng, để đối phương không thể phán đoán ra giá trị chân chính của khối linh quáng đối với hắn.

Hoàng Bỉnh Khâu rơi vào trầm tư.

Lục Huyền nói không sai, khối Nguyên Từ linh quáng trong tay gã hơi nhỏ, còn không đủ tinh thuần, dùng để luyện chế pháp khí sẽ không mang lại uy lực quá lớn.

"Được, vậy thì mười hai vạn linh thạch hạ phẩm, coi như ta kết mối thiện duyên với Lục đạo hữu." Cuối cùng gã cũng quyết định, dứt khoát gật đầu đồng ý.

"Vậy thì đa tạ Hoàng đạo hữu, đây là một nghìn hai trăm linh thạch trung phẩm, mời đạo hữu xem qua." Nhận được Nguyên Từ linh quáng mình nhớ mãi không quên, trong lòng Lục Huyền vô cùng mừng rỡ, đồng thời một đống nhỏ linh thạch trung phẩm đã được đưa đến trước mặt Hoàng Bỉnh Khâu.

"Không có vấn đề." Hoàng Bỉnh Khâu khẽ gật đầu, vẻ mặt cũng khá là hài lòng. Sau khi bán Nguyên Từ linh quáng xong, gã cũng không ở lại lâu, đã nhanh chóng từ biệt Lục Huyền rồi rời đi.

"Rốt cuộc cũng có được Nguyên Từ linh quáng, hiện giờ ta đã đủ khả năng gieo trồng Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm rồi." Lục Huyền nhìn khối linh quáng màu xám nhạt trước mặt, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

Phải biết rằng, khi còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, hắn đã nhận được hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy kia, nhưng vì không thể thỏa mãn điều kiện bồi dưỡng nó, mà tùy tiện gieo trồng lại gây bất lợi với quá trình sinh trưởng phát triển của linh thực nên đến cuối cùng, hắn vẫn để nó ở bên trong Thao Trùng Nang, nhờ bảo vật không gian duy trì sinh cơ cho linh thực. Đến hôm nay, cuối cùng cũng có thể bắt tay vào bồi dưỡng nó rồi.

Về phần mười hai vạn linh thạch hạ phẩm, có lẽ cái giá này cũng hơi cao, nhưng Lục Huyền lại không hề bận tâm đến chuyện đó.

Dù sao thì hiện tại mỗi ngày hắn đều kiếm được cả đấu vàng, trong tay vẫn còn rất nhiều linh thạch, lại càng không cần phải nói tới phần thưởng phong phú đến từ quầng sáng sau khi linh thực thành thục.

Hắn đã được nếm mùi ngon ngọt nhờ mở ra quầng sáng đến từ linh thực lục phẩm Phượng Hoàng Mộc rồi. Tuy thời kỳ bồi dưỡng khác biệt, nhưng Nguyên Từ Linh Mộc còn hiếm thấy hơn Phượng Hoàng Mộc cùng phẩm giai, chắc chắn là phần thưởng đến trong quầng sáng của nó chỉ mạnh hơn chứ không kém được.

"Một khối Nguyên Từ linh quáng lớn như vậy hẳn là đủ để bồi dưỡng linh thực tới khi thành thục rồi." Hắn đặt linh quáng vào khu vực trung tâm, lại bố trí một đạo cấm chế đơn giản, sau đó gieo một hạt linh chủng quái dị không ngừng lóe lên ánh sáng kim loại vào trong linh điền.

Xong xuôi, hắn mới thả ra một đạo Linh Vũ Thuật, tưới tắm cho linh chủng, đồng thời cũng tụ tập linh thức lên trên linh chủng. Có thể cảm nhận được những đường nét trong suốt phía trên linh quáng đang chậm rãi bơi vào trong linh chủng, thỏa thích tẩm bổ cho linh chủng.

Lục Huyền thấy vậy mới thoải mãn rời đi. Hắn lại dò xét bốn phía linh điền, cẩn thận kiểm tra trạng thái của mỗi một gốc cây.

"Lại có một gốc linh thực tà dị thành thục." Hắn đứng trước một gốc linh thực màu xám trắng, mặt ngoài linh thực có một tầng sát khí dày đặc bám vào, trên đỉnh còn kết xuất một trái linh quả quái dị tràn đầy những đường vân màu xám trắng. Sát khí nồng đậm được tích chứa bên trong linh quả, gần như

đã muốn xông ra khỏi vỏ, làm Lục Huyền đứng bên cạnh cũng không tự chủ được mà nổi lên ý niệm hung sát trong đầu.

"Sát khí mạnh thật!" Lục Huyền thì thầm, sau đó cẩn thận hái linh quả xuống, đảo qua tin tức có liên quan đến linh quả, tâm thần của hắn lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện trên phần ngọn của linh thực thu hút. Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng vỡ tan trong yên lặng rồi hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu rơi đầy trời, thoáng chốc đã tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Sát Nguyên Quả ngũ phẩm, nhận được bảo vật Âm Sát Bình lục phẩm.】

Ý niệm vừa hiện, một chiếc bình cổ màu xám trắng đã có mặt trong tay hắn. Mặt ngoài chiếc bình cổ có rất nhiều hoa văn hình hung thú, con nào con nấy đều hiện ra vẻ hung thần ác sát.

Chương 943: 《Thần Tiêu Chân Pháp》-《Ngự Lôi Thiên》

Bên trong có một mảnh sát khí nồng đậm tựa như sắp hóa thành thực chất, sát khí không ngừng bốc lên.

Khi rót linh thức tiến vào bên trong, sát khí âm lãnh lại giống như từng con sóng ngập trời ập thẳng vào mặt, khiến Lục Huyền không khỏi rùng mình.

Linh thức của hắn rời khỏi chiếc bình cổ, tâm thần ngưng tụ trên chiếc bình màu xám trắng này, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【Âm Sát Bình, bảo vật lục phẩm, có tu sĩ Kết Đan thu thập mấy trăm loại sát khí trong cơ thể hung thú, lại dùng một thủ đoạn đặc biệt để cô đọng chúng thành âm sát khí.】

【Âm Sát khí trong bình có uy lực cực mạnh, có thể xâm nhập vào thân thể, làm loạn tâm thần người ta, nếu đổ toàn bộ ra có thể khiến một mảnh địa vực biến thành phế địa, sau khi luyện hóa âm sát khí, có thể khống chế tự nhiên, phụ trợ tu sĩ tu luyện thần thông tương ứng.】

"Bảo vật lục phẩm…" Lục Huyền rất hài lòng, không ngờ loại Sát Nguyên Quả ngũ phẩm này lại mang đến cho hắn một niềm vui ngoài ý muốn như thế.

"Còn trái Sát Nguyên Quả này nữa, sau khi sử dụng có thể tăng cường thân thể, cũng được coi là bảo vật trân quý." Hắn

cẩn thận quan sát trái linh quả màu xám trắng tỏa ra sát khí nồng đậm trong tay.

"Nhưng sau khi ăn linh quả vào sẽ xuất hiện một điểm đặc biệt, đó là trên người tu sĩ sẽ ngưng tụ ra sát khí cường đại, tuy có thể dùng để đối địch nhưng lại khó mà che giấu được. Tu sĩ bình thường còn không sao, nhưng với một linh thực sư bình thường như ta, đột nhiên có một mảnh sát khí đầy người như vậy, đúng là quá mức chói mắt."

Đương nhiên vẫn còn một điểm khác quan trọng hơn, ấy là thân thể của hắn đã trải qua nhiều lần rèn luyện, hiện giờ càng có Thái Tuế Nhục lục phẩm và Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm tẩm bổ, có sử dụng Sát Nguyên Quả này thì hiệu quả cũng không đáng kể. Bởi vậy, hắn đã quyết định sẽ tạm thời cất giữ trái linh quả này, có cơ hội thích hợp lại trao đổi nó lấy linh chủng hoặc là trực tiếp bán đi.

Sau khi thu hoạch Sát Nguyên Quả, Lục Huyền lại trở về với hình thức sinh hoạt của linh thực sư lúc trước, vòng đi vòng lại, nửa năm rất nhanh trôi qua.

Thỉnh thoảng hắn có ra ngoài cũng chỉ tới Trích Tinh Lâu hoặc tụ tập với vài vị Kết Đan Chân Nhân quen biết ở gần đó.

Trong khoảng thời gian nảy, rất nhiều linh thực trong linh điền đều phát triển rất tốt. Trong số nhóm linh thực mới gieo trồng xuống, Ô Canh Mộc tứ phẩm và Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm đều có biến hóa không nhỏ. Hai gốc linh thực dùng để luyện khí, một gốc màu đen nhánh, lẳng lặng sinh trưởng, một cây sáng rực như lửa, khí tức quang minh quanh quẩn khắp toàn thân.

Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm đã mọc ra một cái mầm non, mầm non dài chừng ba tấc, nửa trong suốt, khu vực xung quanh gốc linh thực này tràn ngập một loại lực trường đặc

biệt, linh lực của nó có thể vô thanh vô tức dẫn động thanh phi kiếm bên hông Lục Huyền.

Ngoài ra cũng không thể không nói tới loại linh thực đặc biệt nhất kia, Lão Cốt Ma Chủng đang được tà tu Hoàng Viêm Động dựng dục. Dưới sự kích thích của Lục Huyền, tâm thần lão giả này đã sớm mê loạn, còn dị hóa thành một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình người, nhưng toàn thân không có lấy một chút máu thịt nào, chỉ có một bộ túi da nhăn nheo dựng đứng, làm nổi bật lên bộ hài cốt quái dị bên trong.

Hình thái của hài cốt vô cùng quái dị, nó tùy ý sinh trưởng trên cơ thể của Hoàng Viêm Động, mà dường như bên trong bộ hài cốt ấy còn đang dựng dục một sinh mệnh tà dị nào đó không rõ.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên Lão Cốt Ma Chủng, xác nhận thứ này sẽ không nguy hiểm đến mình mới yên tâm để cho nó tự do sinh trưởng, thỉnh thoảng hắn cũng lấy ra một ít hài cốt hung thú để nó thoải mái hấp thu.

Trong vòng nửa năm vừa qua, số lượng linh thực thành thục không quá nhiều, phần lớn là một ít chủng loại cấp thấp. Hắn giữ lại hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo dùng để ngưng chủng, vài cọng còn lại thì thu hoạch hết, đã nhận được hơn hai mươi năm tu vi và hai viên Băng Phách Hoàn tứ phẩm.

Không bao lâu nữa hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm trong linh điền cũng sẽ hoàn toàn thành thục.

Lục Huyền từng mở ra không ít bảo vật quý hiếm bên trong quầng sáng đến từ Kiếm Thảo, bởi vậy hắn cũng rất mong chờ hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm này.

“Số Lôi Bạo Liên còn lại cũng bắt đầu thành thục rồi.” Trong một mảnh linh điền nhỏ phủ đầy lôi mang, tám đóa hoa

sen màu trắng bạc đang nở rộ, từng tia lôi khí chạy dọc theo cánh hoa như thác nước đổ xuống bên dưới, tạo thành thanh thế vô cùng to lớn.

Lúc trước, ngoại trừ một hạt linh chủng Lôi Bạo Liên từng mua được từ Hải Lâu thương hội, về sau Lục Huyền còn thu thập được tám hạt linh chủng trong khi thăm dò dược viên Thượng cổ tại Lôi Hải, nhưng vì gieo trồng muộn nên đến giờ chúng nó mới bắt đầu thành thục.

Hắn cẩn thận hái một gốc Lôi Bạo Liên xuống. Vô số lôi khí trên bông hoa sen cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần chịu một chút kích thích nhẹ thôi là rất có thể sẽ dẫn đến lôi khí bạo động, bởi vậy muốn hái nó xuống, nhất định phải cực kỳ cẩn thận mới được.

Sau khi hái hoa sen xuống, hắn lấy hạt sen trắng bạc bên trong ra, thu vào túi trữ vật. Rất nhanh, trên ngọn cây đã có một quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Lục Huyền giơ tay chạm nhẹ vào mặt ngoài của quầng sáng. Trong nháy mắt, quầng sáng đã vỡ tan, những điểm sáng nhỏ bé tản ra đầy trời rồi lại nhanh chóng ngưng kết vào cùng một chỗ, hình thành nên hư ảnh lôi đình, rồi nhoáng lên một cái, nó đã chui vào cơ thể của Lục Huyền.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật Tru Tà Linh Lôi.】

Ý niệm vừa hiện lên, một tia linh lôi màu vàng óng đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Linh lôi màu vàng óng ánh, rực rỡ chói mắt, tựa như có thể tận diệt hết thảy những thứ dơ bẩn trên thế gian, không ngừng lượn lờ vòng quanh người Lục Huyền như tự có sinh mệnh của chính mình.

“Không có phẩm giai cụ thể à?” Lục Huyền cảm thấy khá là nghi hoặc về tình huống này. Tâm thần lập tức ngưng tụ trên sợi linh lôi màu vàng óng ánh kia, chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ tin tức chi tiết về nó.

【Tru Tà Linh Lôi, linh lôi thượng đẳng, khắc chế cực mạnh các loại tà ma yêu ma, uy lực mạnh yếu tùy theo số lượng linh lôi tu tập được, nếu số lượng đủ nhiều còn có thể tạo thành thương tổn rất lớn đối với tà ma cấp Tai và Nguyên Anh Chân Quân.】

“Thì ra là thế, nhưng cũng không biết một tia Tru Tà Linh Lôi sẽ có hiệu quả như thế nào với tà tu Kết Đan hoặc tà ma cùng giai đây?” Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó tạm thời cất đạo Tru Tà Linh Lôi kia vào một chiếc hộp ngọc tinh xảo, lại dùng phù lục phong ấn cẩn thận, sau đó mới tiếp tục thu hoạch số Lôi Bạo Liên còn lại.

Những điểm sáng đầy trời nhanh chóng hóa thành hư ảnh của một bộ điển tịch, trong nháy mắt tràn vào cơ thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật 《Thần Tiêu Chân Pháp》-《Ngự Lôi Thiên》】

Chương 944: Tới Đây Cho Ngươi Ăn Thứ Tốt Này!

Ngay khoảnh khắc luồng hư ảnh kia biến mất, một ý niệm đã hiện lên trong đầu Lục Huyền. Rất nhanh, dòng tin tức đã ập vào thức hải như thác lũ.

Nhờ vậy mà hắn biết được, 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》-《 Ngự Lôi Thiên 》 vốn đến từ một tông môn thời Thượng cổ có tên là Thần Tiêu Môn, thứ này vốn là một phần trong phương pháp tu luyện căn bản của tông môn này. Bên trong có nội dung giới thiệu kỹ càng về phương pháp chế ngự và thu thập linh lôi cũng như cách thức sử dụng cụ thể, có thể trợ giúp tu sĩ khống chế linh lôi được tốt hơn, phát huy đầy đủ sức mạnh của linh lôi.

"Không hổ là quầng sáng, đang lúc buồn ngủ lại đưa gối đầu tới cho ta." Sau khi Lục Huyền hiểu rõ về môn công pháp trong đầu, hắn lập tức mừng rỡ vô cùng.

Vừa rồi hắn còn đang lo nghĩ đến chuyện phải luyện hóa sợi Tru Tà Linh Lôi kia như thế nào, không ngờ ngay sau đó lại mở được món bảo vật tương ứng từ bên trong quầng sáng.

Dù 《 Ngự Lôi Thiên 》 vốn không phải công pháp tu luyện cụ thể, mà chỉ là một loại bí thuật, nhưng vẫn có tác dụng rất lớn với hắn.

Phải biết rằng, phần lớn thần lôi, linh lôi đều cương mãnh bá đạo vô cùng, rất khó khống chế. Lúc trước, khi hắn tiến vào Lôi Hải, dù chỉ sưu tầm một ít linh lôi bình thường nhất cũng phải cẩn thận từng li từng tí, tránh làm linh lôi bạo động. Giờ

đã có 《 Ngự Lôi Thiên 》 này, loại tình huống khó xử kia sẽ được giải quyết cực kỳ đơn giản.

Hắn cẩn thận lĩnh ngộ những tin tức vừa xuất hiện trong đầu, đợi cho đến khi bản thân hoàn toàn tiêu hóa hấp thu xong là đã có cảm giác bản thân nghiên cứu phần 《 Ngự Lôi Thiên 》 này rất nhiều năm rồi, đã có hiểu biết tỉ mỉ về lôi pháp, về linh lôi, ít nhất là thuần thục phương thức thu thập chúng, luyện hóa chúng và biết cách sử dụng chúng như thế nào thì hiệu quả nhất…

Vô cùng thần kỳ.

"Sau khi học được 《 Ngự Lôi Thiên 》 này, khi ta tiến vào Lôi Hải thu thập linh lôi sẽ không vất vả như trước nữa." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Lúc trước, khi hắn tiến vào Lôi Hải tìm kiếm linh lôi, thứ dựa vào chủ yếu chính là vận may, giờ đã có thủ đoạn chuyên môn tìm lôi, chắc chắn hiệu suất sẽ cao hơn khá nhiều. Ngay cả chuyện áp súc linh lôi, hắn cũng phải dựa vào linh thức cường đại của mình nên chỉ có thể xử lý chúng một cách đơn giản bằng thân thể. Loại thủ đoạn này dùng để ứng phó với một số linh lôi cấp thấp thì không thành vấn đề, nhưng nếu gặp phải linh lôi cao giai thì có khả năng sẽ phát sinh nguy cơ nổ mạnh.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, thu được phù lục ngũ phẩm Lôi Cực Độn Phù.】

Hắn lại thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tiếp theo, dòng sông ánh sáng dài nhỏ nhanh chóng tràn vào trong cơ thể. Ngay sau đó, một luồng ý niệm hiện lên, một tấm phù lục màu trắng bạc đã xuất hiện trước mặt.

Bề mặt phù lục có vô số tia sét nhỏ như sợi tóc đang chậm rãi di chuyển, tầm mắt Lục Huyền tập trung vào phía trên, đột

nhiên tốc độ di chuyển của lôi đình trở nên nhanh hơn, mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Đây chính là Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm lúc trước hắn từng nhận được, do tu sĩ thu thập thiên ngoại sát lôi sau đó luyện chế mà thành, sau khi kích phát có thể thi triển thần thông lôi độn, trốn xa nghìn dặm chỉ trong nháy mắt.

Trong nửa tháng tiếp theo, năm gốc Lôi Bạo Liên còn lại cũng lần lượt thành thục. Năm quầng sáng màu trắng đã mở ra được tổng cộng là ba đạo Tru Tà Linh Lôi, một tấm Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm, và một gói kinh nghiệm 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》-《 Ngự Lôi Thiên 》.

Lần thứ hai hấp thu gói kinh nghiệm 《 Ngự Lôi Thiên 》, Lục Huyền chợt có cảm giác như mình đã tu hành trong lôi đình cực kỳ nhiều năm rồi, đã hiểu rõ về thần lôi, linh lôi trên thế gian như trong lòng bàn tay của mình, khiến cho năng lực khống chế và sử dụng linh lôi của hắn cũng mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

Hắn đứng trong linh điền, tâm niệm vừa động, một tia sét màu vàng to bằng ngón cái đã bắn từ trong cơ thể ra, bay múa cực nhanh quanh thân hắn, tạo thành từng luồng tàn ảnh trên không trung. Lôi đình khi thì chia ra làm bốn, khi thì dung hợp lại, xảo diệu vô cùng, chúng còn trực tiếp vạch ra các loại quỹ tích huyền ảo tựa như có sinh mệnh của riêng mình.

“Có bốn đạo Tru Tà Linh Lôi này, hẳn là hiện giờ để ta đi đối phó với đám tà tu Kết Đan sơ kỳ hoặc tà ma cùng giai đã hoàn toàn không thành vấn đề rồi. Có điều, ta vẫn phải dốc hết sức thu thập thêm. Nếu có từ mấy trăm tới hơn một nghìn sợi Tru Tà Linh Lôi, có lẽ đã đủ sức uy hiếp khiến cho đám tà tu cảnh giới Nguyên Anh cũng phải tránh né.”

Lục Huyền quyết định sẽ đi tìm thêm một ít linh chủng Lôi Bạo Liên, tích góp thêm một số Tru Tà Linh Lôi nữa. Phần

thưởng từ quầng sáng của Lôi Bạo Liên rất hợp ý hắn, ngoài ra chính hạt sen thu được cũng là một loại bảo vật dùng để nuôi dưỡng linh thú thuộc tính Lôi, cũng là loại bảo vật hỗ trợ tu luyện công pháp thần thông thuộc tính Lôi thượng đẳng, bởi vậy trồng nhiều một chút cũng tốt.

"Có hai con đường ổn nhất để nhận được linh chủng Lôi Bạo Liên. Một là tiến vào dược viên trong Lôi Hải, mất thêm chút thời gian để tìm kiếm linh chủng, cũng thuận tiện đi thăm con Lôi Quỷ Công kia luôn. Một cách khác là mượn sức Hải Lâu thương hội, có lẽ trong thương hội đang tích trữ không ít linh chủng, mà nếu không có, ta vẫn có thể nhờ bọn họ đi thu thập giúp mình, nếu chỉ dựa vào sức một mình ta, chỉ sợ rất khó mà tìm được lượng lớn linh chủng Lôi Bạo Liên." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Thân hình hắn như một tia sáng lóe lên, lập tức tìm được ấu thú Lôi Long Hống đang chơi đùa dưới chân núi. Trong lôi mang màu trắng bạc, dường như con ấu thú ấy đã hòa làm một thể với cảnh vật xung quanh, thỉnh thoảng nó lại hóa thành một tia bạch quang lướt đi khắp nơi.

Ở phía xa, chim mập đang nhàn nhã chải vuốt đôi cánh màu xanh nhạt của mình.

"Nào nào, tới đây cho ngươi ăn thứ tốt này." Lục Huyền truyền một ý niệm cho con ấu thú. Đầu tiên, ấu thú lập tức tránh né tầm mắt Lục Huyền theo bản năng, nhưng sau mấy hơi thở, nó lại linh hoạt chui ra từ phía sau lưng hắn.

Lục Huyền bắt lấy cái sừng nhọn màu trắng bạc trên đầu nó, lấy một hạt Lôi Bạo Liên ra. Cảm nhận được vật nhỏ trước mắt ẩn chứa khí tức lôi linh tinh thuần, hai mắt ấu thú lập tức sáng ngời, một tia lôi quang màu trắng bạc phun ra, nhanh chóng hút hạt Lôi Bạo Liên vào trong miệng.

Vừa ăn vào không lâu, thân thể ấu thú Lôi Long Hống đã xuất hiện rất nhiều quang mang màu trắng bạc, hào quang cực kỳ chói mắt, hoàn toàn che lấp thân hình của nó, lôi mang cực nhỏ xung quanh cũng mãnh liệt cuốn tới.

Từng tiếng sấm vang lên, lôi quang như ngân xà loạn vũ, thanh thế kinh người.

Một lát sau, quang mang màu trắng bạc dần dần biến mất, để lộ ra bóng dáng ấu thú Lôi Long Hống bên trong. So với trước khi ăn hạt sen, lúc này tinh thần của nó sôi nổi hơn hẳn, động tác thoải mái không thể diễn tả thành lời, bộ lông màu trắng bạc đã trở nên bóng loáng mượt mà, khí tức cũng thoáng tăng lên một chút.

Chương 945: Thanh Nhạc Lân Chào Đời!

Nó cũng biết hạt Lôi Bạo Liên này mang đến ích lợi cực lớn đối với sự sinh trưởng và phát triển của mình, nên trong nháy mắt đã bổ nhào vào chân Lục Huyền, dùng chiếc sừng nhọn màu trắng bạc cà lên bắp chân hắn như làm nũng.

"Vẫn muốn nếm thử một hạt nữa à?" Lục Huyền cảm nhận được ý niệm truyền tới từ trong đầu nó, kinh ngạc hỏi lại.

Liên tục sử dụng hạt sen sẽ mang tới hiệu quả không quá tốt với Lôi Long Hống, nhưng trong tay Lục Huyền vẫn còn rất nhiều hạt sen, tất nhiên có thể thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ của con linh thú dị chủng ngũ phẩm này.

Hắn lại lấy ra một hạt Lôi Bạo Liên, đưa tới trước mặt ấu thú. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn lại phát sinh, bởi vì ấu thú Lôi Long Hống không ăn hạt sen màu trắng bạc có lợi ích rất lớn với nó ngay mà nhanh chóng ngậm hạt sen vào miệng, vui vẻ chạy tới trước mặt chim mập.

Đôi mắt nhỏ tròn xoe của chim mập có chút nghi hoặc nhìn ấu thú Lôi Long Hống, con ấu thú thì không ngừng nâng đầu lên, ra hiệu cho chim mập mau ăn hạt sen. Chim mập cảm nhận được khí tức lôi điện trong hạt sen màu trắng bạc, vẻ mặt chứa đầy do dự.

"Ăn ngon lắm! Nhanh ăn đi!"

Lục Huyền tập trung tâm thần, lập tức cảm nhận được một ý niệm do ấu thú Lôi Long Hống truyền qua, thấy chim mập

vẫn còn do dự, nó dứt khoát đưa hạt sen vào trong miệng Phong Chuẩn.

"Nguy rồi!" Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ không ổn, thân hình lóe lên, vội vàng đi tới vị trí của chim mập. Quả nhiên, trên đôi cánh xanh nhạt của chim mập đã lóe lên từng tia lôi đình, lôi đình nổ vang khiến mảnh lông chim toàn thân nó cháy đen, còn thoáng truyền đến mùi khét.

"Ha ha ha!" Lục Huyền không nhịn được lập tức cười to.

"Ngươi đúng là nhi tử ngoan của chim mập!" Hắn nhìn Lôi Long Hống màu trắng bạc đang bối rối không biết nên làm sao ở bên cạnh, khẽ cảm khái một câu.

Lục Huyền không do dự thêm đã lập tức rót Thanh Mộc nguyên khí vào trong cơ thể chim mập, những bộ phận bị hao tổn trên cơ thể nó đã nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu. Nhưng vụ việc này đã dọa cho cả hai con linh thú đều hú hồn hú vía, cũng dạy cho chúng một bài học, không phải thứ gì mình thấy ngon thì cũng phù hợp với những con linh thú khác.

Vụ lộn xộn nho nhỏ ấy chỉ là một khúc nhạc đệm trong chuỗi ngày yên ả của Lục Huyền, sau khi kiểm tra linh điền xong xuôi, hắn trở lại tiểu viện, tiến vào một gian tĩnh thất. Giữa tĩnh thất có đặt một quả cầu ngọc màu xanh nhạt, quả cầu ngọc kia hơi co lại rồi giãn ra tựa như có một sinh mệnh đang hít thở bên trong.

Hắn đi tới phía trước quả cầu ngọc, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền bắt đầu xoay nhanh, lượng lớn Thanh Mộc nguyên khí tràn vào bên trong quả cầu ngọc, cho phôi thai Thanh Nhạc Lân bên trong được thỏa sức hấp thu.

Đột nhiên, một tiếng "răng rắc" vang lên. Mặt ngoài của quả cầu màu xanh nhạt bắt đầu xuất hiện một khe hở nhỏ dài.

“Rốt cuộc cũng chịu nở rồi sao?” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, tốc độ rót Thanh Mộc nguyên khí vào trong quả cầu ngọc cũng tăng nhanh vài phần. Vết nứt không ngừng lan tràn, mấy chục hơi thở sau đã phủ kín quả cầu. Tiếng vang răng rắc cũng càng lúc càng lớn, mãi đến cuối cùng, toàn bộ quả cầu trực tiếp vỡ thành một đống ngọc vụn, để lộ ra một con ấu thú màu xanh nhạt với đôi mắt nhắm nghiền bên trong.

Toàn thân ấu thú ướt sũng, nó cố gắng mở to mắt, phát ra một tiếng gầm nhẹ với Lục Huyền như thể nó cũng biết là ai đã ấp mình ra, trong thanh âm tràn đầy ỷ lại và thân mật. Sau đó, nhóc con này chậm rãi đứng dậy, duỗi móng vuốt ôm chặt mấy miếng ngọc vỡ rồi nuốt vào trong bụng. Sau khi nuốt mấy miếng ngọc vụn, ánh sáng màu xanh nhẹ nhàng lưu chuyển trên thân thể nó, để lộ ra diện mạo vốn có của con linh thú này.

Thanh Nhạc Lân có vài phần tương tự với con hươu, đầu dê đuôi rồng móng sói, rõ ràng là nó hãy còn nhỏ xíu nhưng đã hiển lộ ra uy nghiêm cao vời khó tả rồi.

“Rốt cuộc yêu thú dị chủng Thanh Nhạc Lân lục phẩm cũng nở ra, đúng là không dễ dàng mà.” Lục Huyền nhìn con ấu thú, trong lòng không khỏi cảm khái hồi lâu.

Sau hơn một năm nuôi dưỡng bằng không biết bao nhiêu Thanh Mộc nguyên khí, cũng tiêu hao rất nhiều Nạp Linh Thảo Châu, cuối cùng hắn cũng thành công ấp nở con Thanh Nhạc Lân vẫn một mực chìm vào giấc ngủ sâu rồi.

Tâm thần hắn tập trung trên thân con ấu thú có vẻ uy nghiêm xen lẫn đáng yêu trước mắt.

【Thanh Nhạc Lân, yêu thú dị chủng lục phẩm, ẩn chứa huyết mạch mỏng manh của dị thú Kỳ Lân thời Thượng cổ, sức lực vô cùng lớn, trong quá trình trưởng thành sẽ dần nắm giữ thiên phú thần thông của tộc Kỳ Lân, không thích máu

thịt, thích ăn cỏ cây khoáng thạch ẩn chứa sinh cơ nồng đậm.】

"Không ngờ nó lại là kẻ theo chủ nghĩa ăn chay." Lục Huyền cười khẽ một tiếng, rồi lấy mấy trái linh quả băng hỏa từ trong túi trữ vật ra, ném tới trước mặt ấu thú Thanh Nhạc Lân.

Ấu thú màu xanh nhạt nhẹ nhàng vươn cái đầu nhỏ ra, hít hà mấy cái rồi nhanh chóng nuốt chúng vào, cảm nhận được mỹ vị và linh lực tinh thuần tràn ra từ bên trong linh quả, vẻ mặt nó đầy thỏa mãn, vui sướng nằm sấp trên mặt đất.

"Linh thực linh thú trong động phủ càng ngày càng nhiều, lúc trước ta còn cho rằng diện tích của nơi này rất lớn, nhưng hiện giờ xem ra, khu vực này đã có phần không đủ chỗ rồi." Linh thức của Lục Huyền đảo qua toàn bộ động phủ, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

Sau khi tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động này được mấy năm, hắn lại thu thập thêm rất nhiều linh chủng, ngay cả linh thú cũng nuôi thêm vài con, càng ngày càng nhiều linh thực linh thú đồng thời sinh trưởng phát triển trong không gian giới hạn này, khiến cho động phủ càng ngày càng trở nên chật chội.

Trong linh điền đang gieo trồng các loại linh thực, bộ rễ của đám linh thực phẩm cấp cao vốn cực kỳ phát triển, mà yêu cầu của chúng nó với linh khí linh nhưỡng cũng cực cao, lại có nhiều điểm khác biệt, bởi vậy hắn cần phải ngăn cách chúng với nhau.

Với linh thú lại càng không cần phải nói, tuy động phủ không nhỏ, nhưng trừ bỏ đi phần diện tích dành cho linh điền thì phạm vi hoạt động của nhóm linh thú cũng chỉ có hạn. Nhất là với linh thú loại hình tốc độ như Đạp Vân Linh Miêu, Ly Hỏa Giao, chim mập Phong Chuẩn vân vân… chỉ mấy hơi

thở là chúng có thể đi quanh động phủ một vòng rồi. Nơi này hoàn toàn không thể phát huy ra ưu thế tốc độ của chúng.

"Nếu có cơ hội vẫn nên tìm một tòa động phủ thậm chí là khu bí cảnh khác sẽ tốt hơn." Trong lòng hắn nghĩ vậy.

Với gia sản của Lục Huyền ở thời điểm hiện tại, tình cảnh quẫn bách khi vừa mới thuê động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động đã không còn nữa, hiện giờ linh thạch đã hoàn toàn không phải vấn đề với hắn, chỉ cần suy nghĩ tới phương diện an toàn của linh thực là đủ.

"Tốt nhất là nên đi tìm một tòa động phủ thích hợp để đám linh thực tà dị kia sinh trưởng."

Phải biết rằng, diện tích dành cho khu vực linh điền âm phủ có hạn, nhóm linh thực ở đây lại có phương thức sinh trưởng hoàn toàn khác với những linh thực bình thường, nếu có thể ngăn cách đôi bên ra thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Chương 946: Sự Xuất Hiện Của Nguyên Anh Chân Quân!

"Vị trí cũng phải lựa chọn thật kỹ, không thể quá xa Lôi Hỏa Tinh Động cũng không thể gây ảnh hưởng tới quá trình bồi dưỡng và thu hoạch quầng sáng của ta mới là quan trọng nhất."

"Ta nhớ trong mười tám Tinh Động có hai nơi tụ tập rất nhiều tà tu, lần lượt là Hoan Hỉ Tinh Động và Phong Uyên Tinh Động, có thời gian cũng nên đi khảo sát xem sao. Nghe đồn ở Hoan Hỉ Tinh Động có thể hưởng thụ toàn bộ cực lạc giữa thế gian, nhất định phải đi tới phê bình một phen." Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Lục Huyền.

Đương nhiên, trước mắt đây cũng chỉ là một ý tưởng lóe lên trong đầu hắn, còn chưa đến mức vô cùng bức thiết.

Với cảnh giới Kết Đan tiền kỳ của hắn, nếu tìm động phủ mới mà không thể bảo đảm an toàn cho động phủ, lại cộng thêm hắn không thể phân thân ra được thì chưa chắc đã có thể chăm lo tốt cho cả hai động phủ.

Sau khi Thanh Nhạc Lân được sinh ra, một thời gian tiếp theo, bên trong động phủ lại yên ả như nước, không có lấy chút gợn sóng nào.

Lục Huyền vui vẻ chịu đựng cảnh sống này, sau khi biết chuyện Hiên Viên Triệt rất có khả năng đã vẫn lạc, hắn càng thêm hiểu rõ cảnh sống thế này đáng quý đến nhường nào. Không cần mạo hiểm, cứ yên tâm ở trong động phủ là có thể

nhận được cơ duyên bảo vật mà người bình thường cầu còn không được rồi, dù thời gian trôi qua có đơn giản bình thường đến đâu, hắn vẫn có thể chấp nhận được.

Hôm đó, lúc hắn đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên lại giơ bàn tay lên. Trong lòng bàn tay có một vết nứt rõ ràng là thô hơn bình thường vài phần, không ngừng nhô lên, một con ngươi màu xám trắng trực tiếp chui ra từ bên trong vết nứt, bên trên phản chiếu cảnh tượng xuất hiện trong tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục, chia sẻ cho Lục Huyền cùng xem.

"Hư Không Yểm Mục phát hiện ra điều gì sao?" Trong lòng Lục Huyền cực kỳ nghi hoặc, hắn chăm chú nhìn vào viên đồng tử màu xám trắng trong tay.

Chỉ thấy giữa vùng lôi mang vô tận, Hư Không Yểm Mục đang lẳng lặng dừng trong hư không, chăm chú quan sát mấy chục dặm bên ngoài với vẻ lạnh nhạt như thường.

Mấy hơi thở sau, một mảnh linh áp khủng bố giống như sóng biển đột ngột vọt tới, một con Ly Long màu xanh thẫm dài mấy chục trượng trực tiếp xuất hiện ở đằng xa. Có thể mơ hồ nhìn thấy một tu sĩ trung niên khí độ phi phàm đang đứng trên đỉnh đầu Ly Long. Tu sĩ này mặc đạo bào màu xanh thẫm, ống tay áo bồng bềnh, quanh thân còn có một luồng đạo vận đặc biệt.

"Hử?" Tu sĩ nọ khẽ thốt lên một tiếng, ánh mắt sáng như đuốc, linh thức cường đại đã nhanh chóng khóa chặt một tròng mắt màu xám trắng trên không trung.

Hư Không Yểm Mục nắm bắt thời cơ cực kỳ sát sao, đồng thời cũng cực kỳ quyết đoán, ngay khi bị đối phương phát hiện, nó đã nhanh chóng tuôn ra một lượng lớn sương mù màu xám trắng, trong sương mù còn xen lẫn với các loại hư ảnh huyễn thú, rồi trong nháy mắt sau, tròng mắt đã tiến vào trong hư không.

…

“Nguyên Anh Chân Quân!” Lục Huyền vội đóng kín khe hở giữa lòng bàn tay, trong lòng dấy lên một cơn sóng gió ngập trời. Đây là lần đầu tiên Hư Không Yểm Mục bị tu sĩ phát hiện ra tung tích.

Nó vốn là một kiện bí bảo không gian ngũ phẩm, hành tung quỷ dị, có thể giấu kín trong hư không, năng lực điều tra cực mạnh, được Lục Huyền thường xuyên sử dụng. Nói cách khác, tồn tại có thể dễ dàng phát hiện ra một món bảo vật không gian ngũ phẩm như vậy chắc chắn là không tầm thường, và tu vi của vị đạo nhân trung niên kia như thế nào không cần nói cũng biết.

“Không biết vị Nguyên Anh Chân Quân kia có lai lịch gì? Là Tinh Chủ của Lôi Hỏa Tinh Động, hay cố ý từ bên ngoài tiến vào nơi đây?” Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Phải biết rằng, Thập Bát Tinh Động này có mười tám vị Tinh Chủ. Bọn họ chính là người đứng đằng sau chân chính quản lý Tinh Động. Tề Vô Hành lúc trước Lục Huyền kết bạn chỉ là Tinh Sứ quản lý tinh động thay cho Tinh Chủ mà thôi.

“Mặc kệ hắn có lai lịch gì, chỉ cần không gây ảnh hưởng đến chuyện làm ruộng của ta là được. Nhìn bộ dạng của đối phương thì hẳn là người này chỉ đi ngang qua thôi, Hư Không Yểm Mục ở trên không trung chỉ làm nhiệm vụ điều tra bình thường, không mang theo bất cứ địch ý nào, chắc hắn sẽ không cố tình đi truy cứu. Hơn nữa chưa chắc hắn đã có thể phát hiện ra Hư Không Yểm Mục vốn là bảo vật thuộc về ta, bởi vậy cũng không cần phải lo lắng quá mức, về sau cẩn thận hơn là được.” Trong lòng hắn nghĩ thầm.

“Lại có Nguyên Anh Chân Quân đi ngang qua!”

Ba ngày sau, tuy đã thu hồi Hư Không Yểm Mục nhưng Lục Huyền vẫn phát hiện ra một luồng khí tức khủng bố chợt lóe lên trong Lôi Hỏa Tinh Động, nhưng ngay sau đó, đối phương đã nhanh chóng biến mất trên con đường tiến về phía Lôi Hải rồi.

"Rốt cuộc là bên trong Lôi Hải đã xảy ra chuyện gì mà lại kéo được không chỉ một vị Nguyên Anh Chân Quân tìm tới thế này?"

Hắn đã phát hiện ra hai Nguyên Anh Chân Quân công khai xuất hiện ở bên ngoài, đó là chưa kể đến những vị tu sĩ Nguyên Anh khác có thể ẩn mình, rồi im hơi lặng tiếng lẻn vào bên trong Lôi Hỏa Tinh Động.

"Nhưng chẳng cần biết bên kia đã xảy ra chuyện gì thì đều không liên quan gì tới ta, ta cứ yên tâm chờ đợi bên trong động phủ là được." Hắn hít sâu một hơi, đã quyết định trong khoảng thời gian này mình sẽ một mực ru rú trong nhà, chuyện tới Trích Tinh Lâu, có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian rồi nói sau.

Hôm nay, khi hắn đang trêu đùa với nhóm linh thú trong động phủ của mình thì một con chim nhỏ màu xanh đen chợt xuất hiện ở bên ngoài động phủ.

"Tinh Sứ Tề Vô Hành đưa tin." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, lập tức nhận ra lai lịch của con chim nhỏ kia, đó là khôi lỗi của Tinh Sứ Tề Vô Hành thuộc Lôi Hỏa Tinh Động. Hắn mở một ngách nhỏ trên trận pháp, dùng linh thức bắt lấy con khôi lỗi chim nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã kéo nó vào động phủ của mình.

Sau khi dùng linh lực kích phát, bên trong khôi lỗi chợt truyền đến giọng nói vô cùng quen thuộc của Tề Vô Hành: "Lục đạo hữu, lâu rồi không gặp. Gần đây bên trong Lôi Hỏa Tinh Động không được yên ổn, đã có mấy vị Nguyên Anh

Chân Quân tiến vào nơi này, còn trực tiếp xâm nhập vào Lôi Hải, thậm chí trong nhóm người ấy còn có cả đạo nhân của Ly Dương Đạo Tông. Tại hạ cố ý báo chuyện này cho đạo hữu biết, trong đoạn thời gian này, đạo hữu cố gắng khiêm tốn một chút, tránh chuyện chọc giận đại năng Nguyên Anh rồi dẫn tới tai họa cho bản thân. Nhưng đạo hữu cũng không cần phải quá mức lo lắng đâu vì Tinh Chủ đã tới trấn thủ Lôi Hỏa Tinh Động rồi, đám tu sĩ Nguyên Anh từ bên ngoài tới này vẫn phải nể mặt Tinh Chủ và Thiên Tinh Động chúng ta. Không nói nhiều nữa, Lục đạo hữu nhớ cẩn thận.”

“Thì ra là thế.” Lục Huyền khẽ gật đầu, lập tức truyền một luồng ý niệm trong đầu vào con khôi lỗi chim nhỏ, biểu đạt lòng biết ơn với lời nhắc nhở đầy thiện ý của Tề Vô Hành.

Trong tin tức Tề Vô Hành gửi cho Lục Huyền cũng không để lộ ra bất cứ tin tức gì có liên quan đến bí cảnh Lôi Hải.

Chương 947: Quầng Sáng À, Ngươi Không Thể Cố Gắng Hơn Một Chút Nữa Sao?

Có thể do bí cảnh quá mức trọng yếu, dù có thân phận Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động thì gã cũng không biết rõ nội tình, nhưng cũng có thể tin tức này dính đến không ít chuyện cơ mật, bởi vậy Tề Vô Hành mới cố ý che giấu Lục Huyền, hoặc có thể do gã nghĩ đến tu vi của Lục Huyền chỉ có Kết Đan sơ kỳ, biết càng nhiều ngược lại thành không tốt.

Nhưng dù là lý do nào đi chăng nữa thì đối phương có thể cố ý nhắc nhở một câu như vậy đã là không tệ rồi, trong lòng Lục Huyền vô cùng cảm kích.

Hắn cũng hiểu rõ, dẫu bí cảnh bên kia có thần bí tới cỡ nào thì cơ duyên bên trong cũng chỉ là một vài món bảo vật trân quý mà thôi, mà hắn lại hoàn toàn có thể thu hoạch được những thứ đó từ bên trong quầng sáng phần thưởng nên chẳng có gì đáng để ghen tị cả.

"Chỉ đơn thuần là một nhóm tu sĩ cao giai tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động nhiều hơn so với thường ngày một chút thôi mà, cũng không cần phải lo lắng quá. Khách thuê đã trả rất nhiều linh thạch để thuê một nơi ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, thì vì danh dự của bản thân tất nhiên là Thiên Tinh Động phải chịu trách nhiệm cho an toàn của nhóm khách thuê rồi. Hơn nữa bản thân Thiên Tinh Động chính là thế lực lớn thứ hai Ly Dương cảnh, chỉ đứng dưới Ly Dương Đạo Tông, tu sĩ

Nguyên Anh bình thường không đời nào dám đi đắc tội với một con quái vật khổng lồ như vậy.”

“Về phần Ly Dương Đạo Tông có thực lực mạnh hơn Thiên Tinh Động rất nhiều kia, dù sao thì bọn họ cũng là danh môn chính tông, sẽ không tùy tiện xé rách mặt với Thiên Tinh Động. Như vậy xem ra, tình cảnh của mình trước mắt vẫn còn khá là an toàn.” Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, cuối cùng trái tim đang treo cao của hắn cũng chậm rãi hạ xuống một chút rồi.

Hắn lại yên tâm ở trong động phủ của mình bồi dưỡng linh thực, không thèm để ý tới tình cảnh gió nổi mây phun, sóng ngầm ào ạt bên ngoài. Đồng thời hắn cũng có thể cảm nhận được lực lượng phòng hộ của Lôi Hỏa Tinh Động thoáng cái đã tăng lên tới mấy bậc, thậm chí trong tiểu đội tuần tra thường xuyên còn có tới hai tu sĩ Kết Đan.

Ở thời điểm bọn họ đi ngang qua động phủ của Lục Huyền, hắn còn cố ý đưa tặng ít linh quả linh tương, cũng tiện thể hỏi thăm vấn đề an toàn của Lôi Hỏa Tinh Động.

Qua miệng bọn họ hắn mới biết, đã có không ít tu sĩ lén lút lẻn vào Lôi Hỏa Tinh Động, nhưng mục đích chủ yếu của nhóm người này đều là khu bí cảnh ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải, thi thoảng sẽ có vài trận tranh đấu cướp bóc nhưng đều nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

Điều này càng khiến Lục Huyền yên tâm hơn nhiều. Trận pháp ngũ phẩm vừa mở, hắn ở bên trong chẳng khác nào đã trực tiếp ngăn cách với cả thế gian bên ngoài.

Trong linh điền, Lục Huyền đứng trước một gốc Băng Huỳnh Thảo, cẩn thận lấy những hạt linh chủng đã được ngưng kết từ bên trong linh thảo ra. Linh chủng dài mảnh màu xanh thẳm, mặt ngoài có một quầng sáng màu lam lúc ẩn lúc

hiện, khi nắm trong tay sẽ có cảm giác bản thân đang cầm một viên đá nhỏ lạnh buốt.

Hắn cố ý để lại hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo dùng để ngưng kết linh chủng, tổng cộng đã ngưng kết ra gần một trăm hạt.

"Chờ đợt Băng Huỳnh Thảo này thành thục là ta hoàn toàn không cần phải lo lắng số lượng linh chủng không đủ nữa, có thể yên tâm gặt hái linh thảo, thu hoạch phần thưởng tu vi cho mình rồi."

Về cơ bản, một trăm hạt linh chủng tam phẩm này có thể trợ giúp Lục Huyền vừa thu hoạch tu vi vừa ngưng kết đủ số linh chủng cho lần sau gieo trồng chăm bón và, cứ thế mà tiếp tục tuần hoàn như vậy.

"Nếu có đủ số lượng Băng Huỳnh thảo thì chỉ cần gieo trồng chừng một - hai đợt nữa là ta có thể đột phá đến Kết Đan trung kỳ rồi. Đến lúc đó, năng lực tự vệ của ta cũng gia tăng thêm khá nhiều." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

"Đến cuối cùng vẫn do tu vi của bản thân không đủ mạnh, bảo vật trong tay không đủ nhiều, nếu không ta đâu cần phải cả ngày cứ nơm nớp lo sợ thế này? Quầng sáng à, ngươi không thể cố gắng hơn một chút nữa sao?" Hắn nhìn đống linh thực với đủ mọi phẩm cấp được gieo trồng khắp núi đồi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Suy nghĩ như vậy chỉ chợt lóe lên rồi qua, hắn cũng cũng không dám đối xử tùy tiện với nhóm linh thực của mình, trong lòng chỉ sợ bản thân không chăm sóc chúng tốt sẽ làm ảnh hưởng tới mức độ phong phú của phần thưởng mở ra từ quầng sáng của chúng.

"Lục đạo hữu có trong động phủ không? Diệp mỗ tới bái phỏng đạo hữu đây." Hôm đó khi hắn đang kiểm tra trạng thái

của nhóm linh thực trong linh điền, thì bỗng nhiên bên ngoài động phủ lại vang lên một giọng nữ lạnh lùng.

Trong đầu Lục Huyền chợt xuất hiện hình ảnh một nữ tu tóc bạc. Nữ tu này tên là Diệp Huyền Ngân, từng đến đây ăn mừng hắn tấn thăng Kết Đan, cũng từng cùng đồng hành với hắn đi đến Hắc Thủy Tinh Động chúc thọ Tinh Sứ Hình Côn, xem như có chút giao tình.

"Thì ra là Diệp đạo hữu, xin thứ lỗi Lục mỗ không thể nghênh đón từ xa." Lục Huyền vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, sau khi xác nhận xung quanh không có bất cứ tình huống dị thường gì, hắn mới mở trận pháp, đưa nữ tu tóc bạc tiến vào động phủ của mình.

Hai người đi vào trong sân, Lục Huyền lại như thường lệ bưng lên linh quả linh nhưỡng lên đãi khách.

"Lục đạo hữu có biết động tĩnh gần đây trong Lôi Hỏa Tinh Động hay không?" Diệp Huyền Ngân uống một ngụm Ngọc Tẩy Linh Lộ rồi trực tiếp đi thẳng vào chủ đề.

"Có biết một chút, nhưng ta chỉ nhận được tin tức là đã có không ít tu sĩ cao giai, thậm chí còn có cả Nguyên Anh Chân Quân lẻn vào chỗ sâu trong Lôi Hải mà thôi, tình hình cụ thể thế nào ta lại không rõ lắm." Lục Huyền thành thật trả lời.

"Ta đi nghe ngóng một phen mới biết chuyện này có liên quan đến một khu bí cảnh. Bí cảnh kia gọi là Lôi Cơ động, tương truyền là di tích của một vị cổ tu sĩ vẫn luôn ẩn tàng ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải, nhưng vì cơ duyên xảo hợp nên gần đây nó mới hiển lộ ra ngoài."

"Nghe nói khi vị tu sĩ kia còn sống, đối phương đã từng nổi tiếng khắp Tu Hành giới, tu vi lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, tất nhiên là bên trong khu động phủ do đối phương để lại sẽ có rất

nhiều thứ tốt, bởi vậy mới thu hút được không ít Nguyên Anh Chân Quân lẻn vào.” Diệp Huyền Ngân trầm giọng nói.

“Thì ra là thế, đa tạ Diệp đạo hữu đã nói cho ta biết.” Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ cảm kích với nữ tu tóc bạc.

“Cơ duyên thế này cực kỳ hiếm thấy, Lục đạo hữu có nguyện cùng đi thăm dò với ta hay không?” Diệp Huyền Ngân hướng ánh mắt cực kỳ sắc bén nhìn về phía chân trời xa xa, đồng thời cũng mở miệng hỏi Lục Huyền.

“Bên kia có nhiều Nguyên Anh Chân Quân xuất hiện như vậy, Diệp đạo hữu đủ tự tin cho rằng mình có thể tranh được cơ duyên bảo vật từ trong tay bọn họ sao?” Lục Huyền cười khổ một tiếng, không vội trả lời mà trực tiếp hỏi ngược lại nàng.

“Trừ Lục đạo hữu ra tại hạ còn mời mấy vị đạo hữu khác nữa, chúng ta liên thủ với nhau cũng được coi là một lực lượng cường đại rồi. Thêm nữa, khu bí cảnh di tích kia chỉ vừa mới hiện thế, bên trong còn tồn tại rất nhiều cấm chế, ngay cả Nguyên Anh Chân Quân có tới cũng chỉ có thể đi thăm dò bên ngoài, không rảnh để bận tâm tới người khác đâu.”

Chương 948: Hoan Hỉ Tinh Động!

“Thời điểm này chính là lúc tốt nhất để chúng ta đục nước béo cò, cũng là cơ hội tốt nhất để đi nhặt lộc rơi lộc vãi. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn tranh đoạt từ tay bọn họ sẽ khó như lên trời.” Diệp Huyền Ngân nghiêm nghị nói.

“Lời Diệp đạo hữu nói cũng có lý. Nhưng rất xin lỗi, Lục mỗ tự biết thực lực của mình thế nào, nếu tiến vào bí cảnh, ta chỉ có một cơ hội nhỏ bé để tranh được bảo vật với Nguyên Anh Chân Quân và đông đảo tu sĩ Kết Đan mà thôi, trong khi nguy hiểm lại lớn hơn cơ hội quá nhiều, chỉ hơi bất cẩn một chút sẽ vẫn lạc, thân tử đạo tiêu trong đó.” Lục Huyền trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn lên tiếng từ chối.

“Thôi được, mỗi người đều có chí hướng riêng, vậy ta sẽ không miễn cưỡng Lục đạo hữu nữa.” Dù biết Lục Huyền trời sinh tính cẩn thận, nhưng vì muốn ngưng tụ thêm càng nhiều sức mạnh nên Diệp Huyền Ngân vẫn mang theo tâm lý may mắn đến hỏi thăm hắn một phen. Hiện giờ thấy tâm ý Lục Huyền đã quyết, nàng cũng có ý định rời đi rồi.

“Diệp đạo hữu chờ đã!” Lục Huyền chợt lên tiếng ngăn cản.

“Lục đạo hữu còn điều gì chỉ giáo?” Diệp Huyền Ngân quay đầu lại, hỏi với vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Diệp đạo hữu, Lục mỗ vì nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình nên không muốn mạo hiểm đi vào chỗ sâu trong bí cảnh Lôi Hải, nhưng ta lại có chút hứng thú với bảo vật bên trong bí

cảnh. Nếu đạo hữu lấy được linh chủng cao giai hoặc phôi thai linh thú, bảo vật liên quan đến linh thực thì có thể mang tới động phủ của Lục mỗ, ta nguyện thu mua với giá cao.” Lục Huyền khẽ cười nói.

Diệp Huyền Ngân thầm giật mình, nàng thực sự không ngờ Lục Huyền lại đưa ra một lời thỉnh cầu cổ quái như vậy. Hắn thà dùng giá cao để thu mua linh chủng có trong bí cảnh cũng không muốn tự mình tiến vào bí cảnh tranh đoạt cơ duyên bảo vật.

“Được, ta hứa với Lục đạo hữu, nhưng cũng không dám đảm bảo điều gì.”

“Đa tạ Diệp đạo hữu.” Lục Huyền chắp tay thi lễ.

Chỉ cần có đủ linh thạch thì hoàn toàn có thể mua được các loại linh chủng cao giai từ trong tay nhóm tu sĩ tiến vào bí cảnh, dù cảm giác có phần khác nhau nhưng cũng coi như hắn có tham dự vào cuộc tranh đoạt lần này rồi.

“Phương pháp này của Lục đạo hữu đúng là có vài phần khả thi. Nhưng không phải tu sĩ nào cũng nguyện chắp tay nhường bảo vật mình tranh đoạt được cho người khác đâu. Làm như vậy, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay người khác. Ngoài ra số linh thạch ngươi cần tiêu hao cũng sẽ lớn hơn bình thường rất nhiều, không có lời cho lắm.” Diệp Huyền Ngân bình tĩnh phân tích.

“Cũng không còn cách nào khác, chỉ vì tại hạ quá yêu thích linh thực, một lòng chỉ muốn đi gieo trồng toàn bộ linh thực có trong Tu Hành giới, làm được như vậy dù phải trả cái giá lớn thế nào chăng nữa, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Trong mắt Lục Huyền ánh lên vẻ si mê.

“Còn về linh thạch thì không phải vấn đề lớn. Lục mỗ đắm mình trong linh thực nhất đạo đã được mấy chục năm, có vài

phần tin tưởng ở trình độ linh thực của bản thân, mà những năm qua ta cũng tích góp được một chút gia sản, dù không nhiều vẫn đủ. Vì vật mình yêu mến mà trả giá nhiều linh thạch một chút cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.” Lục Huyền híp mắt cười nói.

Hắn là một linh thực sư hàng đầu trong nghề, tuy vì trồng trọt mà không chú tâm tu hành, không giỏi đấu pháp, nhưng nhờ vậy mà gia sản hùng hậu một chút, cũng coi là hợp lý.

“Được, vậy ta sẽ để ý giúp Lục đạo hữu.” Diệp Huyền Ngân gật đầu đáp. Nàng vừa dứt lời, sợi tóc màu bạc trên đầu đã lóe lên lôi mang, toàn thân lập tức hóa thành một tia bạch quang, trực tiếp biến mất ở phía cuối chân trời.

“Lại có thêm một con đường thu hoạch linh chủng cao giai mới rồi, cứ trực tiếp mua lại từ nhóm tu sĩ trở về sau khi thăm dò bí cảnh là thành công thôi. Nếu có thể thu mua được linh chủng mà mình thích thì giá cao chút cũng có thể chấp nhận được, dù sao đã có quầng sáng ở đây, ta sẽ kiếm được càng nhiều. Nhưng nếu ngoài ý muốn chết trong bí cảnh thì chỉ có thể nói một câu các hạ không có duyên với linh thạch trong tay ta rồi.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng rồi cảm thán nói.

Hắn trở lại trong phòng, từ xa đã ngửi được một mùi thơm cực kỳ nồng đậm.

“Hẳn là Viên Ma Tửu sắp được ủ xong rồi. Đây là lần đầu tiên ta ủ ra loại linh nhưỡng cấp bậc ngũ phẩm, không biết hiệu quả thế nào đây?”

Hắn đi tới phía trước vật chứa Viên Ma Tửu, lẳng lặng đứng nhìn. Chỉ thấy một vũng linh nhưỡng màu vàng óng ánh, hương khí nồng đậm, chưa uống vào đã có chút men say, chỉ ngửi thôi cũng khiến huyết khí trong người sôi trào cuồn cuộn, có thể thấy được kình lực mạnh mẽ tới mức nào.

Lục Huyền khẽ nuốt nước bọt, sau đó lại tiếp tục đi kiểm tra linh điền, xem xét mỗi một gốc linh thực dưới tay.

…

Hôm đó, sau khi dốc lòng chăm sóc tất cả nhóm linh thực của mình xong, Lục Huyền đã quyết định sẽ đi tới Hoan Hỉ Tinh Động một chuyến.

Phải biết rằng, sau khi thu hoạch mấy đợt Mê Tiên Đào trong động phủ, số lượng Mê Dục Đan, Mỹ Âm Châu và các loại bảo vật âm dương hợp hoan trong tay hắn đã trở nên càng ngày càng nhiều, nếu đặt hết trong tiệm tạp hóa thì nói thật, thứ này quá mức chói mắt rồi, không thích hợp với hình tượng hắn muốn xây dựng cho lắm.

Trước mắt, trong cửa hàng tạp hóa, món bảo vật có số lượng nhiều nhất chính là Dưỡng Kiếm Hồ Lô và Trúc Cơ Đan, một loại liên quan đến nghề nghiệp linh thực sư của hắn, một loại lại liên quan đến phương diện luyện đan, dù Lục Huyền không bộc lộ trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan cấp tông sư của mình, thì thông qua đống hàng hóa này, hắn cũng để lộ ra trình độ luyện đan vượt mức bình thường rồi, nên có mang thêm vài loại đan dược khác ra cũng không khiến người ta sinh lòng nghi ngờ gì cả.

Trên thực tế, ngoại trừ mục đích là xử lý nhóm bảo vật này, hắn còn định tới Hoan Hỉ Tinh Động khảo sát một phen, xem có thể tìm một khu động phủ thích hợp để tiện bồi dưỡng linh thực tà dị hay không.

“Bí cảnh xuất hiện trước mặt thì không chịu đi, trái lại đi tìm nơi vui vẻ, hắc hắc.”

Hắn mở ra hai đại trận pháp phòng hộ, dặn dò Thảo Khôi Lỗi trông nom động phủ cẩn thận, sau đó sử dụng Thiên Tránh Quỷ Diện để thay đổi thân hình và dung mạo, trực tiếp hóa

thành một trung niên gầy nhom rồi lẻn vào Hoan Hỉ Tinh Động.

Vừa mới tiến vào đã cảm nhận được khu Tinh Động này phồn hoa lãng phí tới mức nào rồi. Chỉ thấy những tòa lầu cao san sát nối tiếp nhau cực kỳ xa hoa, cảnh tượng ngợp trong vàng son, tu sĩ kẻ đến người đi tấp nập, lại có đủ các loại thiếu nam thiếu nữ dị vực làm bạn bên cạnh. Không ít tu sĩ đã lộ sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cực kỳ phấn khởi, trong không khí tràn ngập mùi hương làm lòng người mê say.

"Dù đã là tu sĩ thì vẫn có không ít kẻ ham thích hưởng lạc, so với Hoan Hỉ Tinh Động này, động phủ của ta ở Lôi Hỏa Tinh Động đúng là vùng dã ngoại hoang vu." Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái một tiếng, lại khe khẽ lắc đầu.

"Tiền bối nên xưng hô thế nào? Đây là lần đầu tiên ngài tới Hoan Hỉ Tinh Động phải không? Vãn bối nguyện ra sức khuyển mã vì tiền bối, để tiền bối hiểu rõ về Hoan Hỉ Tinh Động này một phen." Một thanh niên có tướng mạo thanh tú lặng lẽ đi tới trước mặt hắn, ánh mắt nhạy bén lanh lợi.

Chương 949: Vui Vẻ Tìm Đến, Hài Lòng Ra Về!

“Tại hạ họ Hoàng, đây đúng là lần đầu tiên ta tới Hoan Hỉ Tinh Động, ngươi đi trước dẫn đường đi, nếu khiến ta hài lòng chắc chắn sẽ không thiếu thù lao của ngươi.” Lục Huyền thản nhiên gật đầu.

Lúc này, dung mạo của hắn đã hoàn toàn thay đổi. Thậm chí để tránh thu hút sự chú ý của người khác, hắn còn cố ý áp chế tu vi xuống Trúc Cơ trung kỳ. Nhưng với tu vi này, hắn vẫn thuộc nhóm tồn tại có thực lực hàng đầu trong nhóm tu sĩ đang nườm nượp lui tới xung quanh.

Mà thanh niên thanh tú kia chỉ có cảnh giới Luyện Khí viên mãn, với tầm tuổi của gã hiện giờ cũng coi như không tệ.

“Vâng thưa Hoàng tiền bối! Tiền bối cứ gọi ta là Tiểu Hà.” Thanh niên nghe vậy, nét mặt lập tức lộ vẻ sợ hãi xen lẫn với vui mừng.

“Nơi này là Vạn Linh Thực Phủ, là nơi dùng bữa nổi danh nhất tại Hoan Hỉ Tinh Động. Vạn Linh Thực Phủ được xưng tụng là khu vực có thực đơn đầy đủ nhất, mỹ vị nhất Tu Hành giới. Ở nơi này, những vị khách quý có thể thưởng thức đủ các loại món ăn ngon lành nhất với nguyên liệu chế biến đa dạng, từ linh thực linh thú tới cả tà ma. Chỉ cần có đủ linh thạch, thậm chí ngài còn có thể nếm cả thịt yêu thú thất phẩm hoặc yêu ma ngoại vực. Vừa mỹ vị vừa ngon miệng, đồng thời còn bổ dưỡng thân thể, mang đến rất nhiều ích lợi.” Thanh niên thanh tú chỉ vào một tòa lầu cao bên trái rồi nói.

Bên ngoài cửa sổ của tòa lầu cao kia có treo từng tấm da thú đã qua xử lý tỉ mỉ, còn bên trong không ngừng truyền đến mùi hương linh lực của rất nhiều loại yêu thú trộn lẫn với nhau, chỉ cần ngửi thôi đã thấy thèm ăn rồi.

"Nơi này là Túy Tiên Lâu, theo lời đồn thì bên trong này đang nắm giữ hơn trăm loại phối phương linh nhưỡng linh tửu của Tu Hành giới, nếu bình thường tiền bối có hứng thú uống một ly rượu thì có thể vào trong thử một chút."

…

Thanh niên thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Lục Huyền đủ loại sự vật hai bên đường.

"Nói tóm lại, Hoan Hỉ Tinh Động được xưng tụng là động tiêu tiền lớn nhất Ly Dương cảnh, có thể đảm bảo sẽ khiến cho tất cả tu sĩ khi tiến vào Tinh Động được vui vẻ tìm đến, hài lòng ra về. Trong này có vô số cách hưởng lạc, ăn uống chơi đùa, cần gì cũng có. Vừa rồi ta mới chỉ nói với tiền bối về một góc của núi băng, trong bóng tối còn ẩn giấu càng nhiều hơn nữa, nhưng nhất định phải có người dẫn đường mới có thể chứng kiến toàn cảnh."

Lục Huyền nghe vậy, bước chân hơi khựng lại: "Ồ, mời ngươi nói rõ chi tiết."

"Ngoại trừ những nơi tương tự như Vạn Linh Thực Phủ và Túy Tiên Lâu thì trong Hoan Hỉ Tinh Động vẫn còn không ít khu vực đặc biệt khác nữa."

"Có những nơi thích hợp cho tu sĩ đánh cược, phương thức đánh cược cực kỳ đa dạng và đủ các thể loại. Bên trong sòng bạc có rất nhiều hạn chế đối với linh thức và nhục thân của tu sĩ, tiền cược thì có pháp khí, phù lục thậm chí là cả sinh mệnh vân vân…"

“Cũng có nơi để hưởng dụng linh đan đặc biệt, linh đan thường do một số loại linh dược đặc biệt luyện chế thành, sau khi sử dụng có thể trực tiếp tác động lên tâm trí và thần hồn của tu sĩ, mang đến cho tu sĩ một loại cảm giác mơ màng như trong cơn say, tâm thần nhẹ nhàng bay bổng chẳng khác gì lên tiên cảnh.”

“Đương nhiên thứ nổi danh nhất Hoan Hỉ Tinh Động chính là bí thuật âm dương hợp hoan. Trong Hoan Hỉ Tinh Động có tụ tập vô số mỹ nhân, Thánh nữ ma môn, tiên tử chính đạo, thiếu nữ yêu tộc với đủ các loại hình thái đặc biệt, thậm chí còn có cả yêu ma ngoại vực. Rất nhiều khu hợp hoan bảo lâu còn nắm giữ bí thuật độc môn, có thể khiến vô số tu sĩ trầm luân trong đó, không thể tự kềm chế được.”

Nói đến đây, cũng không biết thanh niên nọ vừa nghĩ đến cái gì lại âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, trên vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

“Tiền bối muốn đi nơi nào hưởng thụ? Trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây vãn bối đều nắm rõ như lòng bàn tay.” Gã nghĩ đến thân phận của mình lúc này, mới vội vàng nghiêm sắc mặt, quay sang hỏi Lục Huyền.

“Hoàng mỗ không đội trời chung với cờ bạc.” Lục Huyền thản nhiên nói.

“Ta hiểu, vậy ta sẽ dẫn tiền bối tới mấy chỗ câu lan nổi danh nhất gần đây xem.” Thanh niên thanh tú lập tức gật đầu, đuôi lông mày không kìm được lại khẽ nhướng lên, lộ vẻ hiểu rõ.

Hai người một trước một sau, xuyên qua những con đường trước mặt, đi tới một khu đình viện cao lớn. Toàn bộ đình viện được bao phủ bởi một mảnh sương mù màu trắng, bên trong mơ hồ còn truyền đến tiếng đàn sáo êm tai, thỉnh thoảng lại có tiếng cười vui trong trẻo của thiếu nữ vang lên, khiến người ta

không nhịn được chỉ muốn tiến vào bên trong tìm tòi hư thực rồi cùng gia nhập vào khung cảnh mỹ diệu đó.

"Hoàng tiền bối, nơi này là Trường Nhạc Quán cực kỳ nổi danh tại Hoan Hỉ Tinh Động, cũng là khu vực phong nguyệt số một số hai ở nơi này. Nghe nói nữ tu bên trong là tiêu hồn nhất, tất cả bọn họ đều có thể làm cho xương cốt của nhóm tu sĩ tiến vào nơi này mềm đi, say mê đến mất hồn mất vía."

"Nếu tiền bối muốn đi vào đại chiến mấy trăm hiệp cùng bọn họ thì tốt nhất là phải chuẩn bị sẵn sàng, ít nhất cũng phải có đủ linh đan linh dược để bù đắp khí huyết cho bản thân." Thanh niên chỉ vào khu đình viện phía trước, trên môi nở nụ cười cực kỳ đáng khinh.

"Chuyện này ngươi không cần phải lo, ta tự có suy tính." Lục Huyền mỉm cười với gã, sau đó tâm niệm vừa động, một viên linh thạch trung phẩm lập tức xuất hiện trước mặt.

Trên đường đi, thanh niên này giới thiệu rất chi tiết về Hoan Hỉ Tinh Động, đã giúp cho một người lần đầu tới đây như hắn bớt đi không ít công sức, đáng được đền đáp bằng một viên linh thạch trung phẩm.

"Được rồi, ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, viên linh thạch trung phẩm này xem như thù lao của ngươi."

"Đa tạ tiền bối! Đa tạ tiền bối!"

Bình thường sau mỗi một phi vụ thành công, thanh niên này cũng chỉ kiếm được một chút chi phí cho việc dẫn đường và giới thiệu tin tức, chẳng mấy khi gặp được tu sĩ hào phóng như Lục Huyền, bởi vậy gã vội vàng đứng thẳng người lại, trịnh trọng tỏ vẻ cảm kích hắn.

"Sau này còn gặp lại." Lục Huyền thản nhiên để lại một câu rồi một mình tiến vào Trường Nhạc Quán.

“Tiền bối ~!” Vừa mới tiến vào đã có mấy thiếu nữ với đủ các kiểu phong tình, nhanh chóng đi lên nghênh đón hắn, cả đám không hẹn mà cùng nũng nịu kêu gọi Lục Huyền.

Ánh mắt Lục Huyền đảo qua thân thể tuyệt đẹp như ẩn như hiện dưới lớp vải voan mỏng manh trên người các nàng, khí tức trong cơ thể lặng lẽ trào dâng.

Hắn tới Trường Nhạc Quán này chủ yếu là để làm ăn, trong lúc chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây thì tu vi chính là chỗ dựa của hắn, có thể dùng phương thức tương đối ngang hàng để giao lưu trao đổi với nơi phong nguyệt có danh tiếng lớn nhất Hoan Hỉ Tinh Động này. Bởi trong tay hắn đang có khá nhiều loại bảo vật tứ phẩm như Mê Dục Đan, Cực Nhạc Tâm Kinh vân vân… nếu không có tu vi Kết Đan chỉ sợ không trấn giữ được cục diện.

“Đi xuống hết cho nô gia, vị này chính là Kết Đan Chân Nhân, đừng có tỏ vẻ hấp ta hấp tấp khiến vị tiền bối Kết Đan này chê cười như thế.” Quả nhiên, chỉ mấy hơi thở sau khi hắn hiển lộ tu vi chân thật đã có một mùi hương nồng đậm xông vào trong mũi.

Chương 950: Trong Bụng Có Tà Chủng!

Ngay sau đó, một thiếu phụ xinh đẹp dáng vẻ thướt tha, ngũ quan tinh xảo, chậm rãi bước đến, đôi chân ngọc trắng như tuyết của nàng khẽ nâng cao chừng ba tấc, điểm nhẹ trên mặt đất. Khi nàng bước đi bộ váy voan màu phấn hồng trên vai dẫu không gió lại tự bay, núi non bên trong lướt qua trước mắt, cảnh đẹp không sao tả xiết.

"Vị đạo hữu này có chút xa lạ, không biết nên xưng hô thế nào? Nô gia là Đinh Niệm, quán chủ của Trường Nhạc Quán, cứ gọi ta một tiếng Niệm Niệm là được." Giọng nói của thiếu phụ nghe mềm mại nhu hòa, khiến người ta không kìm được mà say mê trong đó.

"Tại hạ bọn họ Hoàng, gặp qua Đinh đạo hữu." Lục Huyền chắp tay nói, dù nữ tu trước mắt bày ra tư thái cực thấp nhưng hắn cũng không dám khinh thường. Linh thức của hắn đã tra xét qua, tu vi cảnh giới của nữ tu này không hề thua kém hắn, đều là tu sĩ Kết Đan.

"Hóa ra là Hoàng lang, đây là lần đầu tiên Hoàng lang tới Trường Nhạc Quán ư? Có cần nô gia hầu hạ hay không?" Thiếu phụ tiến lên vài bước, cánh tay như ngọc nhẹ nhàng choàng lên bờ vai Lục Huyền, khóe miệng khẽ nhếch, phả ra hơi thở như lan.

Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, nhẹ nhàng lui về phía sau hai bước.

“Đinh đạo hữu, ta tới Trường Nhạc Quán không phải để tìm kiếm niềm vui, theo đuổi hưởng lạc, mà chỉ muốn cùng đạo hữu bàn một vụ làm ăn lớn thôi.” Hắn trầm giọng nói.

“Hoàng đạo hữu khách khí quá rồi, không phải ngươi đến Trường Nhạc Quán này đã là vụ làm ăn lớn của chúng ta rồi sao?” Thiếu phụ cười hì hì, sóng mắt lưu chuyển, tầm mắt mờ mịt đảo qua bên hông Lục Huyền.

“Không dối gạt Đinh đạo hữu, ta ngẫu nhiên có được một ít bảo vật âm dương hợp hoan, đều là loại thích hợp với nữ tu của quý quán, đạo hữu có nguyện ý xem thử hay không?” Lục Huyền nghiêm mặt nói, không hề để ý tới lời đùa giỡn của thiếu phụ xinh đẹp.

“Vậy mời Hoàng đạo hữu qua bên này.” Đinh Niệm thấy thế, biểu cảm nũng nịu trên mặt lập tức thu lại khá nhiều, nàng nhanh chóng dẫn Lục Huyền tiến vào một gian phòng với bố cục cực kỳ dễ làm người ta chìm vào những suy nghĩ miên man.

Bốn phía trong phòng có những tấm lụa mỏng màu phấn hồng rủ xuống, bên trong còn có một chiếc giường mềm mại cực kỳ rộng lớn, trên đầu giường đốt một cây hương màu trắng hồng, từng luồng hương khí lượn lờ bay lên, càng tăng thêm vài phần khí tức mập mờ cho gian phòng vốn đã không trong sáng ấy.

“Hoàng đạo hữu, không biết thứ ngươi muốn bán ra rốt cuộc là bảo vật nhường nào?” Đinh Niệm nửa nằm trên chiếc giường mềm, vô thức vuốt ve bắp đùi màu trắng như tuyết, nhìn qua có vẻ vừa săn chắc lại vừa mềm mại.

“Mê Dục Đan tứ phẩm, sau khi sử dụng có thể kích phát dục niệm ở nơi sâu nhất trong nội tâm, kích thích tình dục, phóng đại khoái cảm, là bảo vật tuyệt hảo để tu luyện đạo âm dương hợp hoan.” Một viên đan dược màu hồng phấn mặt

ngoài có rất nhiều linh văn màu đỏ nhạt lập tức xuất hiện trước mặt nữ tu, linh văn chậm rãi di chuyển, còn mơ hồ tạo thành một cơ thể đẫy đà, cực kỳ duyên dáng.

"Bảo vật《Cực Nhạc Tâm Kinh》tứ phẩm, có thể dẫn động thuật pháp trong đó, thi triển ra huyễn thuật tình dục, cũng có hiệu quả trợ tình."

"Bảo vật Mỹ Âm Châu tứ phẩm, dưới dục niệm kích thích, có thể phóng xuất ra vô số dâm thanh lãng ngữ được ghi chép lại bên trong, cũng có hiệu quả trợ tình cực mạnh."

Một tấm tơ lụa vàng nhạt, một hạt châu trong suốt ẩn chứa vài tia sương khói màu phấn hồng nhanh chóng xuất hiện trước mặt thiếu phụ diễm lệ.

"Mê Dục Đan, Cực Nhạc Tâm Kinh, Mỹ Âm Châu… Đúng là những món bảo vật âm dương hợp hoan hiếm có, không biết trong tay đạo hữu có bao nhiêu?"

"Số lượng Mê Dục Đan là nhiều nhất, hai mươi viên, còn lại sáu cuốn Cực Nhạc Tâm Kinh và tám viên Mỹ Âm Châu." Lục Huyền nói ra số lượng trong tay mình.

"Nhiều vậy cơ à? Hoàng đạo hữu không phải là tu sĩ bàng môn tả đạo đấy chứ? Nô gia hơi sợ đấy nha ~" Thiếu phụ che miệng, khẽ cười nói, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc hiếm khi nhìn thấy được. Nàng thật sự không ngờ tu sĩ Kết Đan tướng mạo bình thường trước mắt này lại có thể lấy ra nhiều bảo vật như thế. Nếu ở một số mảnh đất câu lan cỡ trung và nhỏ khác bên trong Hoan Hỉ Tinh Động thì e rằng có lật ba thước đất cũng không thể gom đủ số lượng này.

"Nếu Đinh đạo hữu đã có ý, chi bằng hãy ra giá đi?" Lục Huyền cười hỏi.

"Ta muốn có toàn bộ nhóm bảo vật trong tay đạo hữu, mỗi viên Mê Dục Đan giá tám nghìn linh thạch hạ phẩm, mỗi viên

Mỹ Âm Châu giá một nghìn linh thạch hạ phẩm, về phần Cực Nhạc Tâm Kinh, giá cả của thứ này sẽ là cao nhất, mỗi cuốn một vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu thấy thế nào?" Thiếu phụ diễm lệ nói mà không cần nghĩ ngợi gì cả.

"Được." Lục Huyền giả vờ như suy nghĩ một lát rồi mới đồng ý.

"Không hổ là động tiêu tiền lớn nhất của Hoan Hỉ Tinh Động, tiêu pha linh thạch chẳng khác gì nước chảy."

Giá tiền này so với giá bán ra ở tiệm tạp hóa chỉ cao hơn chứ tuyệt đối không thấp hơn, hơn nữa còn một lần bán ra với số lượng lớn, đương nhiên là hắn không thể thể từ chối được rồi.

"Đây là ba nghìn ba trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm, mời đạo hữu xem qua." Một đống linh thạch tỏa ra linh quang nhanh chóng bay tới trước mặt Lục Huyền.

"Không có vấn đề gì." Lục Huyền dùng thần thức đảo qua, xác nhận số lượng không có gì sai sót, cũng không có bất cứ dị thường nào, mới thu tất cả linh thạch vào túi trữ vật.

"Hoàng đạo hữu, chi bằng hãy ở lại nơi này nghỉ ngơi hai ngày để thả lỏng một chút?"

"Đinh đạo hữu…" Lục Huyền đang định mở miệng từ chối, Đinh Niệm đã đưa ngón tay đè lên môi hắn, hai má nàng ửng hồng, bộ y phục bằng voan màu phấn hồng trên cơ thể không ngừng rơi xuống.

"Lang quân, hãy để lại cho nô gia một hạt giống đi?"

"Hả?"

Đúng vào lúc này, đột nhiên Lục Huyền lại cảm nhận được bên hông có một vật nhỏ dài không ngừng chọc hắn. Yêu Quỷ

Đằng đã biến nhỏ, ẩn giấu trên người Lục Huyền lập tức truyền một luồng ý niệm vào đầu hắn.

"Trong bụng có tà chủng! Không ngờ trong cơ thể vị quán chủ Trường Nhạc Quán này lại có linh chủng?" Bề ngoài Lục Huyền không biểu lộ gì nhưng trong lòng đã âm thầm kinh hãi.

Phải biết rằng, số lượng linh chủng hắn bồi dưỡng ra phải gọi là nhiều không đếm xuể, nhưng trong nhóm ấy, lại chỉ có một loại được nuôi dưỡng trong cơ thể sinh vật sống mà thôi. Nó chính là Lão Cốt Ma Chủng đã được hắn gieo vào trong cơ thể gã tà tu từng trực tiếp bắt tay với kẻ ác, tiết lộ vị trí của hắn, nhằm mưu lợi cho mình.

Không ngờ trong Trường Nhạc Quán tại Hoan Hỉ Tinh Động này, hắn lại được nhìn thấy một hạt khác.

Yêu Quỷ Đằng cực kỳ mẫn cảm với khí tức của linh chủng. Nó từng trợ giúp Lục Huyền tìm được rất nhiều loại linh chủng cao cấp rồi, nên Lục Huyền cực kỳ tin tưởng vào nó.

"Trong bụng… Âm dương hợp hoan…Chẳng lẽ hạt linh chủng kia lại có liên quan đến thải bổ?"

Ý niệm xoay chuyển cực nhanh trong đầu hắn, Lục Huyền đang âm thầm suy xét xem nên ứng phó như thế nào với yêu cầu của thiếu phụ diễm lệ trước mặt.

Chương 951: Dâm Tẫn Hoa!

Là một linh thực sư, hắn rất có hứng thú với hạt linh chủng tà dị đang ẩn giấu trong cơ thể nữ tu kia, thậm chí còn muốn thu thập thứ đó về tay mình. Nhưng đối phương là tu sĩ Kết Đan, có lẽ hắn vẫn đủ khả năng để dễ dàng diệt sát nàng ta, nhưng nếu muốn vô thanh vô tức lấy hạt linh chủng trong cơ thể đối phương ra thì lại khó như lên trời.

Hơn nữa linh chủng có thể nuôi dưỡng trong cơ thể một vị Kết Đan Chân Nhân, thì khẳng định là phẩm giai sẽ không thấp hơn lục phẩm, thậm chí khả năng lên tới thất phẩm cũng không nhỏ.

"Không lấy được trong cơ thể tu sĩ Kết Đan nhưng ta có thể thử với tu sĩ Trúc Cơ xem sao? Đương nhiên, nếu trong cơ thể các nàng kia cũng có thứ này." Trong lòng Lục Huyền đã có quyết định, ý cười hiện lên trên mặt. Hắn quay đầu nói với Đinh Niệm: "Đinh đạo hữu thân là quán chủ của Trường Nhạc Quán, Hoàng mỗ vô phúc hưởng thụ, vẫn nên gọi người cảnh giới thấp hơn tới đây đi."

"Vậy thì để một người có tu vi Trúc Cơ viên mãn tới hầu hạ đạo hữu nhé, có được hay không?" Đinh Niệm khẽ cười nói.

"Một thì ít quá, gọi ba người tới đi." Lục Huyền tủm tỉm cười đáp. Đã định thó linh chủng thì cứ dứt khoát làm lớn một phen.

"Đạo hữu thật lợi hại! Nô gia sẽ an bài cho đạo hữu ngay."

…

Phiên vân phúc vũ, tới lúc tình nồng.

Nhìn bề ngoài, dường như Lục Huyền đã chìm đắm trong bể dục niệm vô cùng vô tận, nhưng trên thực tế, linh lực trong cơ thể hắn vẫn không ngừng vận chuyển, 《 Uẩn Thần Thiếp 》 ở sâu trong thức hải liên tục tản ra một mảnh bạch quang mỏng manh, giúp tâm thần luôn được tỉnh táo.

Phải biết rằng, hắn đang tu luyện môn công pháp 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 có hiệu dụng vạn tà bất xâm, vốn cực kỳ khắc chế công pháp bảo vật loại yêu ma tà họa, mà 《 Uẩn Thần Thiếp 》 lại có thể duy trì cho thần trí của hắn luôn tỉnh táo, đương nhiên hắn có thể thơ ơ đứng ngoài giữa bể dục niệm thâm sâu.

"Tới rồi!" Đột nhiên, hắn phát hiện một luồng âm khí mơ hồ xuất hiện từ bên trong tử cung của ba nữ tu Trúc Cơ viên mãn nọ, có cảm giác luồng âm khí ấy đã nhìn thấy nguyên dương của Lục Huyền, nó bắt đầu đi theo tiếng nước chảy róc rách, chậm rãi tới gần.

Tâm niệm của Lục Huyền khẽ động, một con ngươi màu xám trắng lập tức xuất hiện ngay trước mắt ba nữ tu Trúc Cơ viên mãn kia, tầng tầng lớp lớp huyễn tượng ập tới. Chịu ảnh hưởng bởi năng lực mê hoặc của Hư Không Yểm Mục, chỉ trong nháy mắt cả ba đã rơi vào hôn mê.

"Không ngờ có ngày ta lại lấy linh chủng bằng cách này." Dưới sự nhắc nhở của Yêu Quỷ Đằng, hắn nhanh chóng móc ra hạt linh chủng được giấu trong bụng ba nữ tu sĩ nọ.

"Vừa khéo léo hòa làm một thể với huyết nhục lại vừa ở một nơi riêng tư kín đáo như thế, chẳng trách bình thường không thể phát hiện ra." Hắn nhìn hạt linh chủng tà dị trong tay, không khỏi cảm khái một tiếng. Linh chủng này có màu hồng phấn, trông như một cục thịt mềm, khi nắm trong tay lập

tức sinh ra cảm giác bị ăn mòn xương cốt, tựa như nó muốn hút toàn bộ huyết khí lẫn dương khí trong cơ thể Lục Huyền.

Hắn nhìn thoáng qua ba nữ tu, đôi mắt lại quan sát tầng cấm chế được bố trí bên ngoài gian phòng, sau đó trực tiếp đặt hạt linh chủng màu phấn hồng trên tay mình vào một mảnh linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ, toàn bộ tin tức chi tiết về linh chủng lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【Dâm Tẫn Hoa, linh chủng lục phẩm, do Nguyên Anh Chân Quân của Hợp Hoan Tông thu thập vô số dục niệm rồi sử dụng bí pháp để ngưng kết ra căn nguyên của linh chủng, sau đó gieo vào trong cơ thể đệ tử tu luyện thuật pháp hợp hoan dưới trướng. Đệ tử hợp hoan thông qua giao hợp, thải bổ khí tức nguyên âm nguyên dương, cũng chính là tẩm bổ cho linh chủng, khiến linh chủng sinh trưởng nhanh chóng, sinh cơ nồng đậm.】

【Sau khi tẩm bổ cho linh chủng xong có thể dùng các loại linh nhưỡng linh khí sắc dục để bồi dưỡng, chờ đến lúc linh thực thành thục có thể dùng làm nguyên liệu tu luyện thần thông âm dương hợp hoan tương ứng, hoặc dùng để luyện chế các loại pháp bảo dâm tà.】

"Linh chủng lục phẩm! Phát tài rồi! Tốt xấu gì thứ này cũng đã thải bổ một ít nguyên dương của ta, vậy ta không khách khí nữa." Lục Huyền khống chế Hư Không Yểm Mục, lại dùng huyễn thuật bố trí ra cảnh tượng như bình thường, sau đó thản nhiên ra khỏi đình viện.

Trong cả Trường Nhạc Quán cũng chỉ có một mình Đinh Niệm là tu sĩ Kết Đan, mà bộ trận pháp phòng hộ được bố trí bên ngoài lại có cường độ khá bình thường, không có gì đáng lo, vì vậy hắn đi thẳng một đường không gặp phải bất cứ điều gì cản trở, cứ thế mà ra tới bên ngoài đình viện.

Ngay sau đó, Lục Huyền lại thi triển độn thuật kỳ dị trong 《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, dựa vào Thổ Hành Châu, nhanh chóng biến mất. Chờ tới khi hắn xuất hiện trở lại đã ở một vị cách đó mấy chục dặm rồi.

Lục Huyền tìm một chỗ không người, lập tức thay đổi dung mạo khí tức, trở thành một thanh niên khôi ngô cao lớn.

"Dù quá trình vừa rồi cũng có chút mạo hiểm, nhưng có thể lấy được ba hạt linh chủng lục phẩm thì có mạo hiểm như vậy cũng đáng giá." Hắn ổn định lại tâm tình, bắt đầu suy nghĩ về hành động vừa rồi của mình.

Linh chủng Dâm Tẫn Hoa này được gieo trồng cực kỳ bí mật, nhằm che giấu quá trình nó hấp thụ nguyên dương nguyên âm của tu sĩ, bởi vậy dù có vô số tu sĩ tiến vào Trường Nhạc Quán, cũng không một ai cảm nhận được bất cứ điểm dị thường nào.

Thêm nữa là thời gian giao hợp, ai nấy đều trầm luân trong dục vọng, sao có thể để ý tới chuyện nguyên dương trong cơ thể xói mòn một cách dị thường như vậy được? Dù có để ý thấy, bọn họ cũng chỉ cho rằng đó là do công phu thải bổ của nữ tu lợi hại chứ không nghi ngờ gì nhiều.

Khẳng định là vị tu sĩ đứng sau màn trực tiếp gieo trồng linh chủng Dâm Tẫn Hoa này cũng không thể ngờ được là sẽ có người phát hiện ra sự tồn tại của linh chủng này trong lúc hoan ái.

"Có lẽ vì linh chủng cực kỳ bí mật nên không cần lo chuyện sẽ bị tu sĩ phát hiện, bởi vậy khả năng phòng hộ của Trường Nhạc Quán vẫn nằm trong phạm vi bình thường. Chờ đến khi bọn họ phát hiện ra điều dị thường, muốn tìm tới ta thì cũng không thể lần được manh mối nữa rồi."

Lúc Lục Huyền tới đây, hắn không dùng diện mạo thật để gặp người khác, mà sau khi hắn rời khỏi nơi đó, lại sử dụng Thiên Tránh Quỷ Diện để nhanh chóng thay đổi cả dung mạo lẫn thân hình. Ngoài ra, trên người hắn vẫn còn bảo vật ngũ phẩm Thanh Phù Vũ Y có hiệu dụng che lấp khí tức, ngăn cách thuật pháp dò xét, muốn tìm được hắn là chuyện khó khăn vô cùng.

"Bên trong cơ thể nữ tu Trường Nhạc Quán đang giấu giếm huyền cơ như thế, nếu bị đông đảo tu sĩ từng tới đó biết được sự thật, hẳn là sẽ làm rất nhiều người tức giận đây, chắc chắn là thế lực phía sau màn không dám hành động thiếu suy nghĩ đâu." Lục Huyền thầm suy đoán.

Hơn nữa lúc rời đi, hắn còn cố ý thi triển một chút thủ đoạn nhỏ, gia tăng thêm một bước ngăn chặn tu sĩ phía sau màn tìm ra mình.

Chương 952: Cổ Ngọc Hiên!

“Còn một điểm nữa nhất định phải lưu ý, đó là về sau không thể tùy tiện bán ra các loại bảo vật như Mê Dục Đan nữa, cũng may trước đó ta vì nghĩ tới danh tiếng nên không bán ra số lượng lớn trong tiệm tạp hóa.” Trong lòng Lục Huyền không ngừng tính toán tỉ mỉ.

…

Bên trong Trường Nhạc Quán, một thiếu nữ có sáu cái đuôi đang nằm trên giường, đùa giỡn với cái đuôi lông xù trong tay.

Đinh Niệm cúi đầu đứng bên cạnh đối phương, lặng im nhìn mũi chân của mình.

Trước mặt thiếu nữ còn có ba nữ tử dung mạo lẫn tư thái đều đạt tới hàng thượng hạng đang không ngừng run rẩy.

“Nuôi một hạt giống cũng không nổi, đúng là thứ phế vật.” Thiếu nữ sáu đuôi khẽ hừ nhẹ một tiếng. Rồi trong nháy mắt sau đó, một bộ khô lâu màu phấn hồng đã xuyên qua cơ thể ba người bọn họ, lập tức khiến cho ba nữ tử già đi mấy chục tuổi, khí tức trở nên suy yếu. Nhưng ba người bọn họ lại không dám hành động bừa bãi, ngược lại còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cũng biết, vậy là mình may mắn giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

“Đinh sư muội, hạt linh chủng trong cơ thể ngươi không có vấn đề gì chứ?”

“Thưa sư tỷ, không có vấn đề.” Đinh Niệm thành thật đáp.

“Vậy là tốt rồi, nếu linh chủng trong cơ thể ngươi có bất cứ sơ suất nào thì cả ngươi và ta đều không thoát được kết cục bị

sư phụ trách mắng đâu.” Thiếu nữ chậm rãi nói.

“Hắn là lai lịch của vị tu sĩ lén lút trộm linh chủng kia cũng không đơn giản.” Nói đến đây, nàng lại đưa nhìn tấm ván gỗ trước mặt, trên tấm ván gỗ có khắc mười chữ nhỏ.

“Đoạt nguyên dương của ta, dùng linh chủng bồi thường!”

Hàng chữ này được khắc cực sâu, thậm chí trên mỗi một văn tự đều tràn ngập kiếm ý tinh vi, đằng đằng sát khí, như muốn đâm thủng da thịt của thiếu nữ.

“Lời sư tỷ vừa nói là có ý gì?” Đinh Niệm đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

“Có thể mê hoặc ba tu sĩ Trúc Cơ viên mãn chỉ trong chớp mắt như vậy, còn khiến các nàng không thể phát hiện ra thì tất nhiên là huyễn thuật của kẻ này cũng không tầm thường. Ngoài ra ở thời khắc vui sướng đến cực hạn, hắn còn có thể giữ vững được thần trí, thậm chí còn cảm nhận được sự khác thường của hạt linh chủng Dâm Tẫn Hoa trong cơ thể ba người bọn họ, chỉ dựa vào tình huống này thôi ta cũng có thể khẳng định được đối phương đang tu luyện một môn công pháp huyền môn chính tông thượng đẳng rồi.”

“Mà chưa hết, manh mối cuối cùng chính là mấy chữ được hắn lưu lại trên tấm ván gỗ kia. Kiếm khí sắc bén, kéo dài thật lâu không tiêu tan, sát ý mạnh mẽ thế này dù xếp vào nhóm kiếm tu sát phạt trứ danh cũng cực kỳ hiếm thấy.”

“Đồng thời tu tập cả huyễn thuật, kiếm đạo lẫn công pháp huyền môn chính tông tới mức hoàn mỹ như vậy, chỉ e người nọ chính là đệ tử thiên tài của mấy tông môn lớn, vì cơ duyên xảo hợp mới tiến vào Hoan Hỉ Tinh Động tìm vui thú thôi.” Thiếu nữ sáu đuôi phân tích rõ ràng đủ mọi chi tiết mình phát hiện ra được.

“Vậy chúng ta nên xử lý chuyện này như thế nào đây sư tỷ? Chẳng lẽ không đuổi theo để đòi lại ba hạt linh chủng Dâm Tẫn Hoa kia sao?” Thiếu phụ diễm lệ kính cẩn thỉnh giáo thiếu nữ sáu đuôi.

“Âm thầm điều tra, đừng gây ra động tĩnh quá lớn. Nhưng nếu tên đệ tử Huyền môn lấy đi ba viên linh chủng tà dị kia đã lại để lại một câu như vậy thì hẳn là hắn sẽ không để lộ chuyện Trường Nhạc Quán thải bổ nguyên dương ra ngoài đâu. Đương nhiên dù thế nào chăng nữa, chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý cho tình huống xấu nhất đó là tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài.”

Tuy chuyện thải dương bổ âm xảy ra cực kỳ phổ biến ở thời điểm hai bên cùng nhau lên đỉnh, nhưng nếu tu sĩ từng tiến vào Trường Nhạc Quán biết chuyện nguyên dương trong cơ thể bọn họ bị dùng để uẩn dưỡng linh chủng thì rất có thể chuyện này sẽ gây ra không ít sóng gió.

…

Trên đường phố vô cùng náo nhiệt, Lục Huyền đi dạo mà không có mục đích gì.

Sau khi ra khỏi Trường Nhạc Quán hắn đã tiến vào hình thức Thánh Hiền, cũng không định đi thăm dò những nơi câu lan khác. Hơn nữa, hắn vừa lấy được ba hạt linh chủng từ bên trong Trường Nhạc Quán, trong lòng khá lo lắng nếu mình bước vào những thanh lâu còn lại cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự như thế. Mà một khi bọn họ đã đề cao cảnh giác thì tất nhiên sẽ không để người khác dễ dàng cướp đi linh chủng như trước, cứ tiếp tục thăm dò chẳng khác nào chủ động dâng mình tới tận cửa.

Thêm nữa, nhận được một lượng lớn linh thạch cùng với ba viên linh chủng tà dị đã khiến tâm trạng Lục Huyền trở nên cực kỳ tốt rồi, hắn lập tức bước vào Vạn Linh Thực Phủ lúc

trước từng đi qua, gọi một bàn mỹ vị đầy ăm ắp, bắt đầu ăn uống thỏa thuê.

"Cổ Ngọc Hiên?"

Trên bầu trời, một chiếc thuyền hoa dài mấy chục dặm chậm rãi bay qua. Thuyền hoa được bài trí cực kỳ xa hoa, bên dưới có vẽ vô số trận văn, với đủ các loại bảo vật kích cỡ lớn nhỏ không đều, linh quang bắn ra bốn phía, tô điểm làm đẹp cho không gian chung quanh, lại có không ít tu sĩ khống chế kiếm quang xuyên thẳng qua.

Thuyền hoa vừa xuất hiện đã khiến vô số tu sĩ bên dưới nghị luận ầm ĩ.

"Cổ Ngọc Hiên xuất hiện rồi, có thể đi cược một ván cổ thạch."

"Nghe nói lần trước có vị đạo hữu đã mở ra một khối linh quáng ngũ phẩm từ bên trong một miếng cổ thạch cấp trung, sau khi xuống dưới, người kia trực tiếp đổi được vô số tài nguyên tu hành, tu vi gia tăng nhanh chóng, còn tới Thính Cầm Các tiêu dao hơn nửa tháng đấy."

"Lão phu ghen tị muốn chết mất! Đều là tu sĩ như nhau, sao ta không có loại phúc duyên đó chứ?"

"Có phúc duyên đó sao tu vi của ngươi còn như hiện giờ được? Ngươi phải có được vô số bảo vật, một bước lên mây từ lâu rồi."

"Ây cha, muốn nói cũng không thể nói như vậy được đâu. Vì ngày hôm nay, lão phu đã tắm rửa dâng hương suốt một tháng trời ròng rã, thậm chí còn cầu được một quẻ thượng từ chỗ một vị đạo hữu tu luyện bí thuật bói toán nữa cơ, khẳng định là lần này ta sẽ mở được bảo vật phong phú cho ngươi xem."

Nhóm tu sĩ xung quanh không ngừng bàn tán xôn xao.

“Mở bảo vật? Không biết có gì khác biệt so với chuyện ta mở ra quầng sáng hay không.” Lục Huyền nghe ngóng những người xung quanh nói chuyện, trong đầu lập tức sinh ra vài phần hứng thú, sau đó quay sang nhìn sang lão giả mập lùn bên cạnh, thành khẩn hỏi thăm: “Vị đạo hữu này, tại hạ vừa tới Hoan Hỉ Tinh Động, hiểu biết về nơi này còn rất ít, mong được đạo hữu chỉ giáo cho vài điều. Không biết chiếc thuyền hoa Cổ Ngọc Hiên trên bầu trời kia có lai lịch ra sao mà lại khiến nhiều đạo hữu tranh nhau tiến đến nơi đó như vậy?”

Lão giả mập lùn có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, bản thân cũng đang định điều khiển phi kiếm leo lên thuyền hoa, vừa thấy có người ngăn mình lại, lập tức lộ vẻ không vui. Nhưng khi linh thức đảo qua, phát hiện thanh niên cao lớn trước mắt có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cảm giác không vui này lập tức tan thành mây khói.

“Đạo hữu, Cổ Ngọc Hiên là một trong những tồn tại thần bí của Hoan Hỉ Tinh Động, không rõ lai lịch ra sao, chỉ biết cứ cách một đoạn thời gian, nó lại xuất hiện, bên trong có đủ các loại đặc sắc riêng, nhưng đổ thạch chính là trò chơi được người ta hoan nghênh nhất.”

Chương 953: Đổ Thạch!

“Thế nào là đổ thạch?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Nghe nói thế lực sau lưng Cổ Ngọc Hiên từng lấy được rất nhiều cổ thạch từ tinh không dị vực hoặc động thiên hiểm địa, số cổ thạch này có kích cỡ lớn nhỏ không đều, có thể ngăn cách linh thức của tu sĩ. Sau khi dùng linh thạch mua chúng về có thể mở ra các loại bảo vật từ bên trong, thậm chí còn có tu sĩ mở ra mảnh vỡ pháp bảo hoặc công pháp thần thông từ cổ thạch đó.” Nói đến đây, trong mắt lão giả mập lùn lập tức toát lên vẻ hâm mộ mãnh liệt.

“Còn có chuyện tốt như vậy sao? Liệu có khả năng số cổ thạch này là do thế lực đứng sau Cổ Ngọc Hiên ngụy tạo ra hay không?” Lục Huyền nghi ngờ nói.

“Nghe nói ban đầu cũng có không ít tu sĩ hoài nghi về điều này, nhưng càng ngày càng có nhiều tu sĩ mở ra bảo vật từ bên trong cổ thạch, dần dần những nghi ngờ như vậy đều tự động biến mất. Tại hạ có một người bạn tốt, sau khi bỏ ra một nghìn linh thạch đã mở được một món kiếm thai tứ phẩm từ một khối cổ thạch cấp trung, sau đó, đối phương trực tiếp bán ngay tại chỗ với giá hơn một vạn linh thạch.” Có thể thấy lão giả này cực kỳ tín nhiệm Cổ Ngọc Hiên kia, vừa thấy Lục Huyền nghi hoặc đã vội vàng giải thích ngay.

“Tại hạ cũng có một vị hảo hữu, hai năm trước…” Lời này của lão đã khiến đám tu sĩ xung quanh nhao nhao kể ra những chuyện mình từng chứng kiến bên trong Cổ Ngọc Hiên.

“Xem ra Cổ Ngọc Hiên kia không hề giở trò bịp bợm, đã có không ít tu sĩ mở ra được bảo vật từ bên trong rồi. Nhưng

chiêu thức này quen thuộc thật đấy, bỏ linh thạch ra mua cổ thạch, sau đó mở thưởng, rồi lại dùng số ít người từng mở ra bảo vật làm tiền lệ để thu hút càng nhiều tu sĩ tới mua cổ thạch hơn.” Lục Huyền thầm nghĩ.

“Không biết cổ thạch cấp trung trong miệng đạo hữu là thế nào?” Hắn suy nghĩ một lát rồi tiếp tục hỏi lão giả kia.

“Cổ thạch trong Cổ Ngọc Hiên được chia làm ba loại, cấp thấp cấp trung và cấp cao. Cổ thạch cấp thấp cần ít linh thạch nhất, năm trăm viên linh thạch hạ phẩm là có thể mở được rồi, cổ thạch cấp trung cần hai nghìn linh thạch, cổ thạch cấp cao lại cần tới hai vạn linh thạch hạ phẩm. Nhưng nghe nói bảo vật mở ra từ loại cổ thạch cấp cao này cũng là phong phú nhất.”

“Ta từng tích góp linh thạch để mở cổ thạch cấp cao hai lần, nhưng một lần không mở ra được bất cứ vật gì, một lần mở ra một khối linh quáng tứ phẩm, đúng là đáng tiếc.” Ánh mắt lão giả lộ vẻ ảo não, âm thầm than nhẹ một tiếng.

“Không thể mở ra bảo vật từ trong cổ thạch của Cổ Ngọc Hiên thì chỉ có thể tự trách phúc duyên của mình không đủ thâm hậu, nếu không vì sao tu sĩ khác có thể mở ra mà ngươi lại không thể?”

Lục Huyền thấy bộ dáng lão như thế, cũng không khỏi cảm khái một câu.

“Không biết bên trong cổ thạch có khả năng cất giấu linh chủng hay không, nếu sau khi chôn nó xuống có thể phát hiện ra khí tức của linh chủng bên trong, thì chẳng phải ta đã đứng ở thế bất bại, chỉ có thắng mà không lo lỗ rồi?” Đột nhiên Lục Huyền nghĩ đến một loại khả năng như vậy.

Phải biết rằng, năng lực của hắn cũng gần giống với nhân quả, quy tắc, chỉ cần gieo linh chủng xuống là có thể cảm nhận được tin tức chi tiết về nó, ví dụ như chủng loại, lai lịch, điểm

đặc biệt, phương thức bồi dưỡng vân vân… Nếu bên trong cổ thạch có ẩn giấu linh chủng, thậm chí còn có thể chạm tay vào thì với hắn, dù cổ thạch có thể ngăn cách linh thức, cũng tương đương với trực tiếp trần trụi ở ngay trước mặt hắn.

"Dù ta không có hứng thú với bài bạc nhưng nếu đứng trước một ván bài mà bản thân hoàn toàn không lo sẽ thua cuộc thì nó cũng không được tính là đánh cược mà?" Đến đây, hắn cảm ơn lão giả bên cạnh rồi trực tiếp thúc giục kiếm quang, đi theo một đám tu sĩ cùng bay vào chiếc thuyền hoa trên không trung.

Đi vào tầng linh khí bảo hộ bên ngoài thuyền hoa, Lục Huyền thu hồi Phong Lôi Kiếm, dừng chân trên một tấm linh mộc y như đám người bên cạnh.

Tiến vào tầng thứ nhất, thứ đập vào mắt hắn là một gian đại sảnh vô cùng rộng rãi, xung quanh đại sảnh có đặt các loại kỳ thạch với thật nhiều hình dáng và kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, bên cạnh mỗi một khối kỳ thạch như vậy đều có rất nhiều tu sĩ đang vây quanh. Thậm chí còn có tu sĩ sợ kỳ thạch mình vừa ý bị người cướp đi, rồi bởi vậy mà bỏ lỡ cơ duyên nên vội vàng lấy ra linh thạch, còn không chút do dự mở trước.

Thỉnh thoảng lại có tiếng reo tràn ngập vui mừng, tiếng xót xa mắng chửi, tiếng thở dài đầy rẫy ảo não vang lên, truyền vào trong tai Lục Huyền.

"Dù là tu sĩ cũng không thoát được sự cám dỗ của bảo vật." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, nhìn chúng sinh muôn màu muôn vẻ trong đại sảnh, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

Không cần vật lộn với yêu thú tà ma, không lo bị các tu sĩ khác cướp bóc tranh đoạt, chỉ cần bỏ ra từ mấy trăm tới hơn nghìn linh thạch là có cơ hội nhận được bảo vật cơ duyên, điều này có sức thu hút vô tận với rất nhiều tu sĩ.

“Tiếc là dù có thể khách đánh cược sẽ thắng, nhưng nhà cái thì vĩnh viễn không thua.” Hắn nhìn đám tu sĩ không ngừng qua lại bên trong đại sảnh, trên mặt lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ.

“Đương nhiên, ta đây có thể là ngoại lệ.” Lục Huyền không dừng lại trong đại sảnh quá lâu mà trực tiếp đi thẳng lên trên.

Chiếc thuyền hoa này được chia làm ba tầng, tầng dưới chót chất đống những loại cổ thạch cấp thấp, tầng cao nhất mới có cổ thạch cấp cao, khi tiến vào tầng thứ hai và tầng thứ ba, vì giảm bớt một số phiền toái không đáng có nên nơi này sẽ có một chút hạn chế với tu vi của người tiến vào.

Tầng thứ hai có tu vi ngang với Trúc Cơ, tầng thứ ba là tu vi Kết Đan.

Tiến vào tầng thứ hai, bất kể là cổ thạch hay tu sĩ đều ít hơn rõ rệt so với tầng thứ nhất rất nhiều. Cổ thạch ở nơi này cũng càng thêm kỳ dị, linh quang lưu chuyển, để lộ ra dị tượng, vừa nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

Lục Huyền lẳng lặng quan sát một hồi, sau đó lặng lẽ khôi phục tu vi, trực tiếp tiến lên tầng thứ ba. Tu sĩ có thể lên tầng ba phải có tu vi thấp nhất là cảnh giới Kết Đan, nên ở nơi này chỉ có tổng cộng là hơn hai mươi người, ba người trong nhóm này có khí tức thâm sâu như biển, rất có thể là Nguyên Anh Chân Quân.

Lục Huyền thầm rùng mình một cái, nhưng bước chân vẫn cực kỳ nhẹ nhàng, tiến vào đại sảnh. Sự xuất hiện của hắn cũng không hấp dẫn sự chú ý của nhóm tu sĩ bên trong, bởi tất cả đều đang tập trung tinh thần, cẩn thận quan sát những khối cổ thạch trước mặt.

Số lượng cổ thạch ở tầng thứ ba đã giảm đi hơn phân nửa so với bên dưới, chỉ có hơn trăm khối, kích cỡ lớn nhỏ khác

nhau, khối lớn nhất to bằng cả gian phòng, phạm vi hơn một trượng, trong khi khối nhỏ nhất chỉ bằng một nắm tay người bình thường.

Mỗi khối cổ thạch có mặt ở nơi này đều tản ra dị tượng khá thường. Có khối nứt ra một lỗ hổng, từ đó phát ra tiếng nhạc cổ, với âm thanh êm tai dễ nghe, nhẹ nhàng khuấy động tiếng lòng của mọi người đang có mặt tại đây.

Chương 954: Đổ Thạch (2)

Có khối lại như trẻ mới sinh, bên trên có đầy đủ tứ chi ngũ quan trông rất sống động, chỉ nhìn qua một cái thôi cũng khiến người ta sởn hết cả gai ốc vì thứ này vô cùng tà dị.

Cũng có loại kỳ thạch tỏa ra ánh vàng rực rỡ, bên trên xuất hiện hư ảnh Phật Đà đang ngồi xếp bằng tụng niệm kinh văn, khi tới gần sẽ cảm thấy yên bình tường hòa.

"Có cảm giác như mỗi một khối cổ thạch đều ẩn chứa một món bảo vật phong phú bên trong." Lục Huyền quan sát từng khối cổ thạch trong đại sảnh, hoàn toàn không biết nên lựa chọn như thế nào.

"Hai vạn linh thạch hạ phẩm đổi lấy một cơ hội đổ thạch, cũng không biết có lời không nữa." Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Lúc trước, Lục Huyền từng bỏ ra chừng hai - ba vạn linh thạch hạ phẩm để mua cây non Sát Mỗ Thụ Yêu trong cuộc đấu giá của tổng bộ Hải Lâu thương hội. Nói cách khác, với khoản tiền này, gần như hắn có thể mua được một hạt linh chủng ngũ phẩm bình thường rồi, nhưng tới đây chỉ tương đương với 1 khối cổ thạch.

"Vị đạo hữu này lần đầu tới đây đổ thạch phải không? Nếu có gì không hiểu thì có thể hỏi tại hạ." Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai hắn.

Lục Huyền nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy một vị trung niên Kết Đan hậu kỳ đang mỉm cười nhìn mình.

"Tại hạ là Ngọc Hoàn Chân, người phụ trách cổ thạch ở tầng thứ ba của Cổ Ngọc Hiên." Trung niên ôn hòa nọ truyền

âm.

“Thì ra là Ngọc đạo hữu, đây đúng là lần đầu tiên Hoàng mỗ tới Cổ Ngọc Hiên, trong lòng mang theo rất nhiều chờ mong với những món bảo vật trong cổ thạch nên mới tới thử một phen. Không biết có thể dùng những thủ đoạn nào để dò xét số cổ thạch này?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Không có bất cứ hạn chế gì, chỉ cần không dùng thuật pháp hay thân thể phá hoại cổ thạch là được. Nếu làm cổ thạch hư hại trước khi có được cơ hội đổ thạch thì rất có thể sẽ bị Nguyên Anh Chân Quân tọa trấn Cổ Ngọc Hiên truy cứu trách nhiệm. Hoàng đạo hữu có thể dùng tay chạm vào cổ thạch, cũng có thể dùng linh thức dò xét, nếu tu tập bí pháp đồng thuật hoặc có những món bảo vật khác thì cũng có thể thoải mái thử một phen.” Trung niên nhẹ giọng giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền.

Qua những lời này hoàn toàn có thể cảm nhận được Cổ Ngọc Hiên này có lòng tin tuyệt đối với khả năng ngăn cản linh thức của đám cổ thạch kia.

“Vậy ta đã yên tâm rồi.” Lục Huyền nói đầy ẩn ý. Có thể thoải mái dò xét, cũng có nghĩa là hắn hoàn toàn có thể dùng phương pháp của mình để biết được bên trong cổ thạch có linh chủng hay không.

Nhưng hắn cũng không vội vận dụng năng lực đặc thù nọ mà giả vờ đi xung quanh một vòng, quan sát từng khối cổ thạch mình để ý. Trong khoảng thời gian này, hắn còn để Yêu Quỷ Đằng nấp trong y phục để ý xem xét thật kỹ, nhưng Yêu Quỷ Đằng không hề có động tĩnh gì, sau khi thử mấy lần, Lục Huyền đành phải từ bỏ phương thức này.

Ngay sau đó, bên trong con ngươi của hắn lập tức xuất hiện một tầng linh quang mờ mịt, Lục Huyền quyết định ngưng thần nhìn kỹ khối cổ thạch trước mắt xem sao. Khi thi triển

Phá Vọng Đồng Thuật, rốt cuộc khối cổ thạch trước mắt cũng phát sinh một tia biến hóa, vô số đường cong linh khí bên ngoài bắt đầu di chuyển lung tung. Nhưng khi Lục Huyền muốn xem xét sâu hơn thì những đường cong trong suốt kia lại không ngừng biến hóa, nhiễu loạn tầm mắt hắn, cảnh tượng bên trong cũng trở nên mơ hồ, không thể nhìn rõ được.

Hắn đi vòng quanh toàn bộ đống cổ thạch trên tầng ba một vòng, âm thầm định vị một vài khối cổ thạch có khả năng liên quan tới linh chủng. Có khối sinh ra dị tượng thanh liên, cũng có khối khảm từng viên đá bồ đề màu vàng kim.

"Được, ta chọn khối này." Hắn đang quan sát thì đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói nôn nóng như thể không dằn lòng nổi truyền đến. Chỉ thấy một vị trung niên mặc áo xanh, tướng mạo hung ác nham hiểm mang một khối cổ thạch màu xám to bằng đầu người, bước nhanh đến trước mặt Ngọc Hoàn Chân.

"Ngọc đạo hữu, đây là hai trăm khối linh thạch trung phẩm, xin đạo hữu hãy giúp ta mở thạch."

"Đạo hữu xác định là mình lựa chọn khối cổ thạch này chứu?" Ngọc Hoàn Chân hỏi lại.

"Chính là nó!" Trung niên mặc thanh sam kiên định đáp.

"Được." Ngọc Hoàn Chân nhanh chóng lấy một pháp khí lưỡi dao bán trong suốt từ trong túi trữ vật ra, bên ngoài pháp khí ẩn chứa một luồng linh lực đặc thù.

Dường như thứ này có hiệu quả khắc chế với cổ thạch, bởi vì trong tầm mắt của Lục Huyền, những đường cong linh khí trên khối cổ thạch đang bị lưỡi dao trên tay Ngọc Hoàn Chân chậm rãi phá vỡ. Từng mảnh đá vụn văng tung tóe xuống mặt đất, phần giữa cổ thạch rung lên, càng lúc càng kịch liệt.

"Cạch!" Âm thanh trong trẻo vang lên, một thanh tiểu kiếm màu xám dài khoảng ba tấc nhanh chóng bắn ra từ khoảng

giữa của cổ thạch.

Trung niên mặc thanh sam chờ bên cạnh đã chuẩn bị sẵn, một luồng linh quang nhanh chóng xuất hiện, hút thanh tiểu kiếm màu xám kia xuống, đặt trong lòng bàn tay cẩn thận xem xét.

"Kiếm thai ngũ phẩm! Có thể luyện chế thành pháp bảo phi kiếm! Phát tài rồi!" Gã kinh hô thành tiếng.

Các tu sĩ trong đại sảnh nghe vậy đều lộ vẻ cực kỳ hâm mộ.

"Chúc mừng đạo hữu đã mở được phần thưởng lớn!"

"Hai vạn linh thạch hạ phẩm đổi lấy một món kiếm thai ngũ phẩm, hời thật."

Mọi người bàn tán xôn xao.

"Ha ha ha, đa tạ các vị đạo hữu, nhân đây ta cũng chúc các vị đạo hữu có thể mở ra bảo vật phong phú từ bên trong cổ thạch!" Tu sĩ mặc thanh sam chắp tay nói với mọi người.

Đã có khởi đầu tốt như vậy, bầu không khí trong đại sảnh lập tức trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Sự xuất hiện của kiếm thai ngũ phẩm đã làm phần lớn tu sĩ đều thấy động lòng. Rất nhanh, đã có vài tu sĩ chọn ra mười khối cổ thạch rồi mang tới mở. Tiếc là những lần sau này, bọn họ không mở ra được nhiều bảo vật đáng giá, chỉ có mấy món bảo vật giá trị thấp hơn rất nhiều so với kiếm thai ngũ phẩm mà thôi.

"Trung niên mặc thanh sam kia đáng ngờ thật. Rất có khả năng đối phương được người trong này thuê đến để diễn trò." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

"Giờ đến lượt ta mở ra giải thưởng lớn rồi." Hắn tới gần một khối cổ thạch có dị tượng thanh liên. Có một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ đang quan sát tỉ mỉ xung quanh khối cổ thạch

này, Lục Huyền lặng lẽ bước lại gần, cũng dùng linh thức dò xét mỗi một phần trên cổ thạch.

"Đạo hữu có phát hiện gì không?" Vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ kia quan sát một lúc rồi quay sang hỏi Lục Huyền.

"Không có, chất liệu cổ thạch này quá kỳ lạ, đưa linh thức vào trong đó hệt như đá chìm đáy biển, dù có triển khai đồng thuật cũng không nhìn rõ được." Lục Huyền lắc đầu.

"Đúng vậy, chỉ có thể dựa vào phúc duyên của bản thân đi đánh cược mà thôi. Cược trúng có thể thu được bảo vật hiếm thấy, cược không trúng thì mất trắng hai trăm linh thạch trung phẩm. Nếu có năng lực nhìn thấu bảo vật bên trong cổ thạch thì tốt quá rồi." Tu sĩ đứng trước khối cổ thạch thanh liên do dự một hồi, cuối cùng vẫn không thể đưa ra lựa chọn.

Chờ gã rời đi, Lục Huyền mới tới gần khối cổ thạch thanh liên ấy, nhẹ nhàng nâng cổ thạch lên, giả vờ như đang chăm chú quan sát. Hành động của hắn khiến nhóm tu sĩ bên cạnh tự động tránh đi, lướt qua cổ thạch thanh liên.

Chương 955: Bí Mật Bất Ngờ!

Quan sát nửa khắc, nét mặt Lục Huyền toát lên vẻ ảm đạm, hắn nhẹ nhàng buông cổ thạch thanh liên xuống. Đồng thời, Địa Dẫn Thuật cấp bậc tông sư cũng được hắn bí mật thi triển, để khối cổ thạch kia hơi chìm xuống mặt đất một chút. Ngay sau đó, hắn ngưng tụ tâm thần lên bề mặt cổ thạch thanh liên. Nhưng ý niệm hắn chờ mong cũng không xuất hiện trong đầu.

Ánh mắt Lục Huyền vẫn rất bình tĩnh, hắn biết dù phương thức của mình rất khả thi nhưng xác suất để tìm được linh chủng từ trong mấy khối cổ thạch ở nơi này cũng không lớn. Dù sao cũng chỉ có một phần nhỏ cổ thạch đang ẩn chứa bảo vật hiếm thấy, mà nhóm bảo vật ở nơi này lại cực kỳ đa dạng, có linh quáng, có pháp bảo pháp khí, cũng có linh đan vân vân… dưới hai tầng nhân tố giới hạn như vậy, khả năng phát hiện ra cổ thạch có chứa linh chủng vốn đã khó khăn, lại càng thêm khó khăn.

Hắn chậm rãi đi tới trước khối cổ thạch thứ hai, vẫn làm theo cách cũ, lặng lẽ hoàn thành một loạt động tác.

Trong số những tu sĩ có mặt tại nơi này, cũng không ít người đang sử dụng các loại thủ đoạn nhỏ để dò xét cổ thạch như hắn, nhưng chỉ cần không làm cổ thạch hư hại thì vị tu sĩ Cổ Ngọc Hiên kia cũng không để ý đến.

“Chẳng lẽ cách này không có tác dụng? Từ nãy đến giờ ta không phát hiện được một hạt linh chủng nào cả.” Lục Huyền liên tục kiểm tra chừng bảy - tám khối cổ thạch mà trong đầu vẫn không xuất hiện bất cứ tin tức liên quan nào, trong lòng

hắn không khỏi sinh ra một tia dao động. Hắn dừng bước, thoáng điều chỉnh hơi thở, sau đó lại ôm theo tự tin mười phần đi về phía một khối cổ thạch khác.

"Vị đạo hữu này, hình như ngươi đã đi theo tại hạ một lúc lâu rồi." Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía một vị trung niên gầy gò ở gần đó, hai bên môi trung niên này có hai vệt râu nhỏ, ánh mắt giảo hoạt, gian trá.

"Đạo hữu đừng nói bậy, đại sảnh này chỉ lớn chừng đó thôi, thường xuyên đụng phải nhau không phải chuyện rất bình thường à?" Trung niên gầy gò mỉm cười, để lộ ra khuôn miệng đầy răng vàng cọc cạch.

"Đụng phải một - hai lần là bình thường, nhưng liên tục năm - sáu lần thì là cố ý rồi." Lục Huyền thản nhiên nói.

"Không ngờ đạo hữu lại cẩn thận như vậy, chẳng qua trong lòng ta có một chút dự cảm, cho rằng đạo hữu có thể tìm được một khối cổ thạch thượng đẳng nên mới tò mò đi theo thôi." Trung niên cười đến mức khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn.

"Đạo hữu vẫn nên giữ khoảng cách nhất định với tại hạ cho thỏa đáng, tránh để cuối cùng cả hai bên đều không vui." Lục Huyền nhìn qua trung niên gầy gò trước mắt, dứt khoát lên tiếng nhắc nhở.

"Đạo hữu đừng giận, chúng ta là người quen cũ đấy! Lục Huyền tiểu hữu." Lúc hắn đang muốn rời đi, đột nhiên một câu nói tựa như sấm sét giữa trời quang của trung niên gầy gò lại vang lên bên tai hắn.

"Kẻ này nhận ra thân phận của ta?" Lục Huyền đã lịch luyện trong Hồng Trần Bi rất nhiều năm, tâm chí đã rèn luyện tới mức vô cùng kiên định, dù ẩn sâu trong lòng đã bùng lên một cơn sóng gió mãnh liệt nhưng vẻ mặt hắn vẫn giữ vững thái độ trấn định như thường.

Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác chỉ ra thân phận thật sự như vậy.

Phải biết rằng, có Thiên Tránh Quỷ Diện giúp thay đổi dung mạo, lại cộng thêm bảo vật Thanh Phù Vũ Y ngũ phẩm ngăn cách khí tức, có thể nói là tu sĩ bình thường hoàn toàn không thể nhận ra bất cứ điểm nào dị thường trên gương mặt hắn, chỉ có tồn tại cảnh giới cao hơn hoặc phải có linh thức cực kỳ cường đại mới có thể phát hiện ra hắn đang cố ý che giấu, nhưng ngay cả như thế, đối phương cũng không thể phát hiện ra diện mạo chân thật của hắn được.

"Đạo hữu hiểu rõ Lục mỗ như thế, rốt cuộc là ngươi có lai lịch ra sao?" Hắn bình tĩnh lại, trực tiếp truyền âm nói với trung niên gầy gò kia.

"Tiểu hữu đoán thử xem?" Trung niên gầy gò khẽ nhếch miệng cười nói.

"Có thể dễ dàng nhìn thấu Thanh Phù Vũ Y che lấp, khẳng định là tu vi và linh thức phải vượt xa ta, tu sĩ Kết Đan bình thường khó mà làm được như thế. Vậy là vị Nguyên Anh Chân Quân nào? Nhưng hình như ta chưa từng quen biết với bất cứ vị Nguyên Anh Chân Quân nào cả." Lục Huyền âm thầm nhớ lại.

"Không đúng, loại giọng điệu hồn nhiên này, còn có động tác nhe răng trợn mắt kia…"

Đột nhiên hắn nhanh trí nhớ tới lúc trước mình từng tiến vào trong bảo lâu của Hải Lâu thương hội, tham gia hội đấu giá. Khi ấy, hắn từng mua được Sát Mỗ Thụ Yêu trong buổi đấu giá kia, còn lợi dụng năng lực đặc thù có liên quan đến linh thực để phân biệt ra lai lịch của linh chủng Thực Quỷ Ác Đằng, nhờ đó mà nhận được hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy kia. Cũng trong thời điểm đó, khí linh bảo lâu kia đã để lại cho hắn một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

“Bảo lâu tiền bối?” Hắn truyền âm với thái độ thăm dò.

Trung niên gầy gò nghe vậy, lập tức bĩu môi, hàng ria mép dựng đứng lên: “Tiểu hữu ngươi chẳng thú vị gì cả, thế mà lại nhận ra ngay được.”

Thân hình trung niên gầy gò trước mắt hơi lay động. Chỉ một thoáng ngẩn người, Lục Huyền đã trông thấy trung niên trước mắt mình biến thành một tiểu nhân cao chừng ba thước, hình thái vô cùng quái dị với đầu nhọn và thân hình càng xuống dưới càng tròn trịa mượt mà, thoạt nhìn, chỉnh thể rất giống đường cong của một tòa bảo tháp, chờ tới khi hắn nhìn lại một lần nữa, đã thấy tiểu nhân khôi phục thành bộ dáng trung niên lúc trước rồi.

“Bái kiến tiền bối, không ngờ lại gặp được tiền bối trong Cổ Ngọc Hiên này.” Lục Huyền kính cẩn chào hỏi.

Đây chính là lãnh đạo trực tiếp của hắn, khí linh của pháp bảo cao cấp trong Hải Lâu thương hội, lúc ấy hắn được trở thành khách khanh của thương hội cũng vì một câu nói của nó. Cái đùi thô to như vậy, nếu có cơ hội nhất định phải ôm thật chặt.

“Không gặp ở đây thì gặp ở đâu nữa? Cổ Ngọc Hiên này là ta mở ra đấy!” Trung niên gầy gò nhếch miệng cười nói, giọng điệu cực kỳ hoạt bát đáng yêu nhưng không hợp với ngoại hình hiện tại của nó chút nào.

“…”

Lục Huyền ngây ra, cố nén cảm giác khó chịu dưới đáy lòng, một lúc lâu sau, hắn mới tiêu hóa xong tin tức trong câu nói vừa rồi của khí linh.

“Cổ Ngọc Hiên nổi danh khắp Hoan Hỉ Tinh Động, thu hút vô số tu sĩ tìm tới đổ thạch lại là sản nghiệp thuộc về khí linh

bảo lâu của Hải Lâu thương hội?" Vẻ mặt hắn tràn đầy kinh ngạc đến không thể tin nổi vào tai mình.

"Vậy số cổ thạch này…"

"Đều lấy được từ một số phế tích ở ngoại vực, ta mang tới đây cũng vì cảm thấy lúc các ngươi mở bảo vật rất thú vị nên mới chơi chút thôi. Đúng là bên trong có khả năng đang ẩn chứa bảo vật, nhưng cụ thể thế nào ta cũng không rõ. Tiểu tử ngươi cũng đừng mong lấy được tin tức gì từ chỗ ta!" Sợi râu trên miệng trung niên gầy gò khẽ nhếch lên, trực tiếp ngăn chặn suy nghĩ muốn dựa dẫm vào quan hệ trong lòng Lục Huyền.

"Đương nhiên là Lục mỗ sẽ không để tiền bối phá hủy quy củ vì mình." Lục Huyền ngượng ngùng cười nói.

"Được rồi, ngươi cứ ở đây chơi đùa tiếp đi, ta không chơi với ngươi nữa!" Khí linh bảo lâu bị Lục Huyền vạch trần thân phận dễ dàng như thế, trong lòng cảm thấy nhàm chán, chỉ để lại một câu rồi nhanh chóng chạy tới chỗ mấy vị tu sĩ khác, tham gia thảo luận cùng bọn họ.

Chương 956: Thiên Nguyên Quả!

"Không ngờ khí linh mở Cổ Ngọc Hiên ra chỉ để cho vui." Lục Huyền lắc lắc đầu, trong lòng có phần cảm khái trước hành vi của đối phương, sau đó lại tiếp tục đi thử một khối cổ thạch khác.

"Hử, có hàng?" Khi hắn gieo khối cổ thạch phát ra bạch quang mờ ảo khác xuống, tâm thần ngưng tụ theo bản năng, ai ngờ lần này trong đầu lại hiện lên một luồng ý niệm.

【Thiên Nguyên Quả, linh thực lục phẩm, linh chủng bị kỳ thạch che kín, tránh trôi mất sinh cơ.】

【Linh thực ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh cực mạnh, cần sử dùng linh nhưỡng linh tuyền nồng đậm sinh cơ để tẩm bổ và bồi dưỡng. Sau khi linh thực trưởng thành, trong linh quả có thể sinh ra một mảnh sinh cơ cuồn cuộn không ngừng, phản lão hoàn đồng, gia tăng tuổi thọ.】

【Tiên thiên nguyên khí, cực kỳ cực kỳ bổ!】

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

"Mở ra đại bảo bối rồi!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng nhưng vẻ mặt lại không để lộ một chút dị thường nào.

"Ta đã nói nếu bên trong kỳ thạch thật sự có linh chủng thì kiểu gì nó cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta mà! Linh chủng Thiên Nguyên Quả lục phẩm! Ẩn chứa tiên thiên nguyên khí, sau khi sử dụng có thể gia tăng tuổi thọ. Công hiệu của thứ này cũng tương tự với Dị Thọ Bàn Đào ta từng gieo trồng khi trước, chẳng qua phương thức bồi dưỡng Dị

Thọ Bàn Đào khá là tà dị, sau khi sử dụng còn có thể dẫn tới phản ứng không tốt, cũng có nguy cơ phát sinh dị biến. So ra thì Thiên Nguyên Quả này tinh khiết hơn nhiều."

Phát biết rằng, bên trong động phủ của Lục Huyền cũng chỉ có vài loại linh chủng lục phẩm, mỗi loại đều vô cùng quý hiếm, có thể nhận được một hạt linh chủng từ bên trong cổ thạch đúng là ngoài dự liệu của hắn. Hắn không hề do dự đã nhanh chóng đưa ra quyết định, trực tiếp lựa chọn khối cổ thạch giống như bạch ngọc ấy, rồi đi tới trước mặt Ngọc Hoàn Chân có khí chất ôn hòa kia.

"Ngọc đạo hữu, ta chọn khối cổ thạch này, nhờ đạo hữu mở ra giúp." Lục Huyền đưa hai trăm linh thạch trung phẩm qua rồi nói với Ngọc Hoàn Chân. Lai lịch của cổ thạch không rõ, hắn không dám chắc mình có thể mở nó ra một cách đơn giản rồi sau đó chắc chắn là sẽ lấy được hạt linh chủng hoàn chỉnh bên trong, bởi vậy vì cẩn thận cứ mở thạch tại Cổ Ngọc Hiên thì hơn.

"Vậy để tại hạ giúp đạo hữu mở thạch?" Ngọc Hoàn Chân lấy ra món pháp khí hình lưỡi dao bán trong suốt kia, cười cười hỏi lại Lục Huyền.

"Làm phiền Ngọc đạo hữu rồi." Lục Huyền gật đầu xác nhận.

Trong đại sảnh có không ít tu sĩ cũng chú ý tới động tĩnh bên này, cả đám đồng loạt đặt tâm trí vào cổ thạch. Với các tu sĩ ở đây, cảm giác kích thích khi đổ thạch cực kỳ mãnh liệt, bởi vậy mỗi khi có tu sĩ lựa chọn mở thạch, bọn họ đều sẽ để ý một chút.

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, vô số đường cong trong suốt vốn đang di chuyển bên ngoài cổ thạch lại nhanh chóng nổ tung khi lưỡi dao hạ xuống. Lưỡi dao vững vàng mà chậm rãi cắt vào bên trong cổ thạch.

“Có hàng!”

“Không biết là bảo vật gì đây!”

Không bị những đường cong kỳ dị bên ngoài cổ thạch che chắn, rất nhanh linh chủng bên trong đã bị đông đảo tu sĩ phát hiện ra. Hạt linh chủng bên trong tràn ngập linh khí màu trắng sữa, có hình thái như sương khói, sinh cơ nồng đậm tản ra bốn phía.

“Không ngờ lại là linh chủng.” Giọng điệu của các tu sĩ xung quanh có chút thất vọng, bởi trong các loại bảo vật thì linh chủng bị coi là loại có giá trị thấp nhất.

“Đừng vội coi thường hạt linh chủng này, nhìn sinh cơ thế kia thì hẳn là một hạt linh chủng lục phẩm.” Một nữ tu trong trẻo lạnh lùng có tu vi Kết Đan hậu kỳ lạnh nhạt nói.

“Không sai, đó là Thiên Nguyên Quả lục phẩm, không thuộc về giới vực này. Sau khi bồi dưỡng thành thục, ăn linh quả vào, trong cơ thể sẽ sinh ra nguyên khí vô tận, gia tăng tuổi thọ, dù với tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng có hiệu quả không tầm thường.” Đằng xa, một tu sĩ có khí tức sâu như biển chợt mở miệng nói.

Tu sĩ này chắc là một vị Nguyên Anh Chân Quân, đối phương rất có uy thế giữa đám người, bởi vậy lời nói ra cũng không bị bất cứ ai nghi ngờ cả.

“Chúc mừng đạo hữu đã mở ra linh chủng lục phẩm từ cổ thạch!” Ngọc Hoàn Chân không hề tỏ vẻ khác thường, hai tay nâng linh chủng, vừa cười nói vừa đưa cho Lục Huyền.

“May mắn thôi may mắn thôi.” Lục Huyền vội vàng nhận lấy, trong miệng hô lên mình thật là may mắn.

“Vị đạo hữu này phúc duyên thâm hậu thật đấy.”

Trong mắt phần lớn những tu sĩ đang có mặt ở đây, linh chủng lục phẩm cũng được coi như bảo vật hiếm thấy rồi, mọi người đều lộ vẻ hâm mộ nhìn Lục Huyền cất linh chủng vào túi trữ vật.

"Nếu may mắn thì linh chủng lục phẩm có thể bán được gần mười vạn linh thạch hạ phẩm, hai vạn đổi mười vạn, hời to rồi!" Có tu sĩ tính toán lợi nhuận sau khi Lục Huyền mở thạch, cảm giác ghen tị trong lòng càng sâu hơn.

"Vị đạo hữu này, tuổi thọ của tại hạ không còn nhiều nên muốn mua lại linh chủng Thiên Nguyên Quả từ trong tay đạo hữu, không biết có thể nói chuyện với đạo hữu hay không?" Một lão giả Kết Đan trung kỳ khí tức có vẻ suy kiệt đi tới trước mặt Lục Huyền, nghiêm mặt hỏi.

"Thật có lỗi, tại hạ muốn tự mình bồi dưỡng hạt linh chủng này, tạm thời không có ý định bán ra." Lục Huyền khéo léo từ chối, ý nghĩa của linh chủng với hắn không đơn giản chỉ ở chính bản thân nó, mà quan trọng hơn là phần thưởng tới từ quầng sáng sau khi bồi dưỡng thành thục kìa. Độ phong phú của phần thưởng bên trong quầng sáng thường cao gấp mấy lần giá trị của bản thân linh thực, thử hỏi làm sao hắn có thể nhịn đau từ bỏ, chắp tay nhường linh chủng cho người khác được?

"Long mỗ nguyện ra giá mười một vạn linh thạch hạ phẩm, cái giá này đã rất có thành ý rồi." Lão giả vẫn cố hỏi.

"Đạo hữu vẫn nên tìm cách khác đi, có thể trực tiếp đi mua linh đan linh dược gia tăng tuổi thọ sẽ tốt hơn, dù sao bồi dưỡng linh chủng lục phẩm thành công cũng không dễ." Lục Huyền không hề bị lay động, lại trầm giọng đáp.

Lão giả bất đắc dĩ chỉ đành rời đi.

Lục Huyền lại đi tới chỗ những khối cổ thạch vẫn chưa kiểm tra.

“Cơ hội kiếm linh chủng đời này khó được, nhất định phải nắm chặt!”

Sau khi mở ra một hạt linh chủng Thiên Nguyên Quả lục phẩm từ bên trong cổ thạch, hắn đã trở nên hăng hái vạn phần rồi. Nếu là hoàn cảnh bình thường, lấy được một hạt linh chủng lục phẩm đã đủ hời rồi, khẳng định là hắn sẽ dừng lại đúng lúc, nhưng Cổ Ngọc Hiên lại do khí linh bảo lâu mở ra, đương nhiên là hắn cũng không cần lo chuyện mình kiếm chác quá mức sẽ dẫn tới phiền phức.

Với sự ham vui của khí linh, chỉ sợ nó còn ước Lục Huyền lại mở ra vài món đại bảo bối nữa cũng nên!

Quả nhiên, khi cảm nhận được ánh mắt của Lục Huyền, trung niên gầy gò do khí linh hóa thành lập tức quay đầu lại, nghịch ngợm nháy nháy mắt với hắn.

“Tiền bối có thể biến ra cái túi da khác đẹp hơn rồi hãy làm mấy động tác này được không…” Lục Huyền có phần bất đắc dĩ mà không dám nói, chỉ biết mỉa mai nghĩ thầm, đồng thời ý định phải vặt hết lông dê của con hàng này lại càng bùng lên mãnh liệt.

Chương 957: Bát Trọng Cung!

"Ta nhất định phải dùng linh chủng cấp cao để bù đắp cho tâm linh bị tổn thương của mình!" Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Theo lời khí linh bảo lâu nói, những khối cổ thạch này được lấy từ động thiên bị bỏ hoang ở dị vực, bên trong hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút thần dị, hiếm khi có cơ hội tốt như vậy, Lục Huyền quyết định phải dò xét toàn bộ đám cổ thạch bên trong đại sảnh một lần!

"Không có phản ứng."

"Vẫn không có phản ứng."

Hắn chậm rãi quan sát dị tượng lộ ra từ cổ thạch.

Liên tiếp lật mấy chục khối, trong đầu vẫn lặng ngắt như tờ, không có bất cứ ý niệm nào hiện lên. Trong lúc hắn đang cảm thấy thất vọng thì một khối cổ thạch kỳ dị lại nhẹ nhàng rơi xuống. Mặt ngoài của cổ thạch phát sinh hàng đống dị tượng chất chồng, bao gồm cả phong, lôi, thủy, hỏa… Mỗi loại dị tượng đều được phân biệt rõ ràng nhưng lại cực kỳ tự nhiên kề sát với nhau.

Cổ thạch hạ xuống, tâm thần hắn vẫn theo thói quen trực tiếp ngưng tụ trên bề mặt ngoài cổ thạch, nhưng chẳng ngờ lần này lại có một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Bát Trọng Cung, linh thực thất phẩm, do khí tức bản nguyên của động thiên dựng dục mà thành, hoa nở tám tầng, linh hoa mỗi tầng đều ẩn chứa một loại hiệu quả kỳ dị, cách

thức bồi dưỡng khác biệt, độ khó khi nở rộ không ngừng gia tăng theo phẩm giai của linh hoa, tầng cuối cùng cao tới thất phẩm.】

【Mỗi tầng là một mảnh thiên địa!】

"Linh chủng thất phẩm…"

"Gì cơ?! Linh chủng thất phẩm?!!"

Lục Huyền vội vàng cúi đầu, chỉ sợ nét mặt kinh sợ và vẻ không dám tin trong mắt mình bị các tu sĩ khác phát hiện. Hắn không thể ngờ được bên trong khối cổ thạch bình thường này lại đang cất giấu một hạt linh chủng thất phẩm!

Tính đến giờ, tuy hắn đã bồi dưỡng ra vô số linh thực nhưng trong động phủ cũng chỉ có một gốc linh thực thất phẩm duy nhất mà thôi. Nó chính là Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm hắn từng tìm được tại khu dược viên Thượng cổ nằm ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải, nhờ sự chỉ dẫn của Lôi Quỷ Công.

Thất phẩm đã thuộc về phạm vi Nguyên Anh, nên mỗi hạt linh chủng thất phẩm đều là tồn tại lông phượng sừng lân, thực sự không ngờ bản thân lại trực tiếp phát hiện ra một hạt ở đây.

"Hòn đá nhỏ này, ngươi mang tới cho ta niềm vui quá lớn rồi…" Sâu trong lòng Lục Huyền không nhịn được khẽ cảm khái nói.

"Hiện giờ, ta cần phải đưa ra lựa chọn, giá trị của linh chủng thất phẩm đã vượt xa thực lực của bản thân ta rồi, rốt cuộc là nên lấy hay không đây?" Lục Huyền thầm nghĩ.

Nếu là trước khi, khi chưa biết khí linh bảo lâu là chủ sở hữu của Cổ Ngọc Hiên, có lẽ hắn sẽ thoáng do dự một chút. Dù sao hắn cũng chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, dù có phúc duyên mở ra linh chủng thất phẩm nhưng cũng không có đủ thực lực để bảo vệ nó. Nhưng giờ thì khác.

“Khí linh là chủ nhân của Cổ Ngọc Hiên, mở ra linh chủng thất phẩm đương nhiên là không có rắc rối gì rồi. Bát Trọng Cung này ta lấy chắc.”

Đến tận bây giờ, hắn mới gặp được một hạt linh chủng thất phẩm thứ hai, bởi vậy quyết tâm thu hoạch của Lục Huyền cũng trực tiếp bùng lên mãnh liệt chưa từng có.

“Còn một vấn đề khác nữa, là liệu có nên mở thạch ở ngay bên trong đại sảnh không…”

Mở ra linh chủng thất phẩm trước mặt đông đảo tu sĩ Kết Đan và Nguyên Anh như vậy thực sự không hợp với tính cách cẩn thận xưa nay của Lục Huyền. Nhưng nếu mang về động phủ mở ra thì vấn đề lớn nhất chính là phải làm như thế nào mới có thể thuận lợi lấy ra hạt linh chủng Bát Trọng Cung này.

Cổ thạch này có không rõ lai lịch, lại cực kỳ thần bí, dùng cách thức bình thường rất khó để mở ra, nhất định phải nhờ đến lưỡi đao bán trong suốt trong tay Ngọc Hoàn Chân mới được.

“Nói ra thì hơi phi lý, ta có khí linh tiền bối bảo vệ, mà bản thân lại đang cố ý che giấu dung mạo khí tức rồi, vậy thì còn lo lắng mấy chuyện này để làm gì nữa?” Lục Huyền nghĩ đến đây là dứt khoát đứng lên, dùng linh lực kéo khối cổ thạch kia đi theo phía sau mình.

Hai lần mở thạch đều mở ra bảo vật quý hiếm khẳng định là rất kinh thế hãi tục, vì vậy, tránh làm khiến người khác nghi ngờ, hắn đã cố ý tìm thêm hai khối cổ thạch nữa để giảm tỷ lệ thành công của bản thân xuống.

Động tĩnh của hắn cũng khiến nhóm tu sĩ khác chú ý.

“Đạo hữu định một lần mở cả ba khối cổ thạch à?” Có một tu sĩ Kết Đan tò mò hỏi.

“Đúng là ta có ý này.” Lục Huyền gật đầu xác nhận.

“Đạo hữu ra tay hào phóng thật, muốn mở ba khối cổ thạch này cần tới sáu vạn linh thạch hạ phẩm, nếu may mắn mở ra bảo vật thì không sao, không may thì tổn thất sẽ rất lớn đấy.” Tu sĩ kia lắc đầu, có vẻ như đối phương không ủng hộ cách làm này của Lục Huyền.

“Dù sao ta cũng đã kiếm lời được không ít nhờ khối cổ thạch trước đó rồi, ba khối này dù không mở ra thứ gì, ta cũng không tổn thất, mà mở ra được thì chính là kiếm lời.” Lục Huyền mỉm cười, sau đó đi tới trước mặt tu sĩ trung niên có khí chất ôn hòa của Cổ Ngọc Hiên kia.

“Ngọc đạo hữu, lần này tại hạ chọn ba khối cổ thạch, lại nhờ đạo hữu mở ra giúp ta.” Hắn dứt khoát đưa sáu trăm linh thạch trung phẩm cho đối phương.

“Không thành vấn đề, Ngọc mỗ sẽ giúp đạo hữu mở thạch.” Ngọc Hoàn Chân lại lấy ra lưỡi dao bán trong suốt của mình, nhìn vô số đường cong hư ảo không ngừng di chuyển trên bề mặt cổ thạch, sau đó chậm rãi cắt khối cổ thạch gần nhất ra.

Trong lúc không chú ý, khu vực xung quanh hai người đã có hơn chục tu sĩ lẳng lặng đi đến gần quan sát rồi, ai nấy đều hết sức tò mò với lần chơi lớn này của Lục Huyền.

“Mở ra rồi!”

“Có bảo vật, hình như là một khối linh quáng.”

“Tinh Thần Thạch tứ phẩm tuy quý hiếm, công dụng phổ biến nhưng còn lâu mới xứng đáng với cái giá hai vạn linh thạch hạ phẩm.”

“Lần này thiệt thòi rồi.” Đám tu sĩ Kết Đan bên cạnh bàn tán sôi nổi.

Khối cổ thạch thứ hai, lưỡi đao chậm rãi cắt xuống, từng mảnh đá vụn rơi ra.

“Ồ? Trống rỗng?”

“Hữu danh vô thực, lãng phí hai vạn linh thạch hạ phẩm vô ích.”

“Đáng tiếc, vị đạo hữu kia đã cược tới điên rồi, đến đây là khoản lời lúc trước kiếm được cũng lỗ mất.”

Mọi người nhìn khu vực chính giữa rỗng tuếch của khối cổ thạch thứ hai, ai nấy đều thi nhau cảm thán. Trong mắt bọn họ, Lục Huyền từ một tu sĩ phúc duyên thâm hậu đã biến thành một con bạc đánh mất lý trí.

“Còn một khối cuối cùng.” Vẻ mặt Lục Huyền vẫn không đổi, đẩy khối cổ thạch ẩn chứa linh chủng Bát Trọng Cung tới trước mặt Ngọc Hoàn Chân. Ngọc Hoàn Chân khống chế lưỡi đao bán trong suốt, vững vàng cắt từng tấc da trên bề mặt cổ thạch. Khi tầng da ngoài mỏng manh cuối cùng bị phá vỡ thì đột nhiên một luồng bảo quang từ trung tâm cổ thạch bắn ra.

“Có hàng rồi!”

“Xem ra không đơn giản đâu!”

Mọi người kiễng chân chờ đợi, ai nấy đều tập trung tinh thần, nín thở nhìn món bảo vật chậm rãi hiện ra bên trong cổ thạch.

Đó là một khối ngọc thạch bảy màu lớn bằng nắm đấm, khi ngưng thần nhìn kỹ vào nó sẽ có cảm giác thứ này như được tạo thành từ tám lớp da ngọc trực tiếp bao phủ từng lớp từ bên trong ra bên ngoài, thậm chí khoảng giữa của mỗi tầng da ngọc như vậy, đều ẩn chứa một loại dị tượng kỳ diệu, linh quang lưu chuyển, vô cùng thần dị.

Chương 958: Chủ Thượng Cho Mời!

"Lại là một hạt linh chủng nữa! Nhưng đây là chủng loại linh thực gì? Chưa thấy bao giờ."

"Nhìn sinh cơ hẳn là không kém Thiên Nguyên Quả lục phẩm vừa rồi."

Các tu sĩ mở miệng đánh giá, sau đó đồng loạt hướng ánh mắt nhìn về phía một vị Nguyên Anh Chân Quân đang ở cách đó không xa.

"Đây đúng là linh chủng thất phẩm, nhưng chủng loại cụ thể thì lão phu cũng không rõ." Nguyên Anh Chân Quân kia thản nhiên nói, ánh mắt nhìn về phía Lục Huyền đã có một tia dị sắc.

"Linh chủng thất phẩm!" Sau khi được Nguyên Anh Chân Quân xác nhận, các tu sĩ Kết Đan bên cạnh đều lộ vẻ mặt kinh dị.

"Trước kia, ta từng nghe nói bên trong Cổ Ngọc Hiên có tu sĩ mở ra bảo vật thất phẩm, ban đầu ta còn cho rằng đó chỉ là tin đồn thất thiệt, nhưng không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến cảnh tượng kỳ diệu này."

"Hai vạn linh thạch đổi lấy một hạt linh chủng thất phẩm, phúc duyên phải thâm hậu tới mức nào đây?"

Trong sự kinh ngạc đến sững sờ của mọi người xung quanh, Lục Huyền nhạy cảm chú ý thấy ánh mắt của một vài tu sĩ nhìn mình đã xuất hiện những biến hóa vi diệu.

Lúc trước, hắn mở ra Thiên Nguyên Quả lục phẩm, theo mọi người thấy đó là phúc duyên thâm hậu, ngoài hâm mộ ra, trong lòng bọn họ cũng không nảy sinh quá nhiều suy nghĩ. Dù sao thì linh chủng cũng không thể so sánh với pháp khí hay bảo vật cùng cấp, không thể khiến đám tu sĩ ở đây sinh ra hứng thú được.

Nhưng linh chủng thất phẩm thì khác. Đó đã là bảo vật thuộc phạm trù Nguyên Anh rồi, dù chỉ là linh chủng thì giá trị của nó cũng cực kỳ quý giá. Vật quý hiếm nhường này lại rơi vào tay một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, không phải là phung phí của trời hay sao?

Thanh Phù Vũ Y hắn khoác trên người bắt đầu cảm nhận được từng tia linh thức mông lung đảo qua, nhưng vì đây là bên trong Cổ Ngọc Hiên, hơn nữa xung quanh còn có đông đảo tu sĩ Kết Đan và Nguyên Anh nên dù muốn đến đâu, bọn họ cũng không dám làm quá, cường độ dò xét không lớn, tất cả đều bị Thanh Phù Vũ Y ngăn cản.

"Chúc mừng đạo hữu!" Hai tay Ngọc Hoàn Chân nâng hạt linh chủng chứa đầy dị tượng kia tới, cẩn thận giao cho Lục Huyền.

"Đa tạ đạo hữu." Lục Huyền không để ý đến những ánh mắt ngấm ngầm kia, thản nhiên cất linh chủng Bát Trọng Cung vào túi trữ vật.

"Không ngờ trong cổ thạch của Cổ Ngọc Hiên lại cất chứa loại bảo vật hiếm có như thế, vừa rồi ta lấy ít cổ thạch quá." Lục Huyền quay đầu, đảo qua tất cả số cổ thạch còn lại.

"Lát nữa muốn được khí linh phù hộ thì không phải nên giúp nó đẩy mạnh tiêu thụ? Cày chút thiện cảm sao?"

Quả nhiên nghe được câu này của hắn, ánh mắt của đông đảo tu sĩ đột ngột sáng lên.

“Đúng vậy, người này mở ra hai loại bảo vật hi hữu từ bốn khối cổ thạch, ở đây còn nhiều cổ thạch như thế, liệu có thể mở ra bảo vật quý hiếm khác hay không?”

“Hắn mở được chẳng lẽ ta lại không mở được?”

Hiệu quả quảng cáo khi Lục Huyền mở ra linh chủng thất phẩm rất mạnh, không ít tu sĩ trực tiếp dùng pháp khí bao trùm đống cổ thạch xung quanh, thậm chí còn dẫn tới tranh chấp.

“Lục tiểu hữu, vận khí ngươi tốt thật đấy! Làm lão hủ cũng hưng phấn theo rồi!” Đột nhiên bên tai hắn truyền đến giọng của khí linh bảo lâu.

“Nhưng nhìn ánh mắt một số người trong bọn họ là biết, mấy người đó chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống ngươi thôi! Chờ sau khi mở thạch xong, ngươi cứ ở lại Cổ Ngọc Hiên, đợi rời đi cùng ta, ta có chuyện này muốn hỏi ngươi.”

Khí linh rất có thiện cảm với Lục Huyền, hai lần gặp mặt Lục Huyền đều để lại ấn tượng sâu sắc cho nó, hơn nữa Lục Huyền còn là khách khanh của thương hội, tất nhiên nó sẽ có suy nghĩ muốn bảo vệ hắn chu toàn.

Tất cả cổ thạch còn lại lần lượt được mở ra, có người vui cũng có người sầu, phần lớn đều không mở ra bảo vật tương xứng với giá hai vạn linh thạch, thi thoảng cũng có mấy món không tệ, nhưng so với linh chủng thất phẩm Lục Huyền vừa mở ra thì vẫn kém xa.

Sau khi tất cả cổ thạch đều được mở, các tu sĩ lục tục xuống lầu. Đột nhiên nét mặt Ngọc Hoàn Chân khẽ động, gã lập tức mỉm cười đi tới trước mặt Lục Huyền: “Đạo hữu, chủ thượng nhà chúng ta có lời mời, hy vọng có thể cùng đạo hữu trao đổi một phen.”

“Các đạo hữu còn lại nếu vẫn còn hứng thú thì có thể xuống lầu hai đánh cược cổ thạch cấp trung, chưa biết chừng

lại có thể mở ra bảo vật tốt hơn.” Ngọc Hoàn Chân khéo léo tiễn khách.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lục Huyền có chút kinh ngạc. Phải biết rằng, vị chủ nhân của Cổ Ngọc Hiên này cực kỳ thần bí, ngay cả mấy vị Nguyên Anh Chân Quân ở đây cũng rất khó được gặp mặt đối phương. Không ngờ đối phương lại chủ động mời tu sĩ Kết Đan sơ kỳ này.

Chờ mọi người rời khỏi, Lục Huyền đi theo Ngọc Hoàn Chân tới phía sau đại sảnh. Một cánh cửa lớn bán trong suốt không rõ từ đâu lập tức xuất hiện, bên trong là một mảnh hư vô, không biết đi thông tới nơi nào.

“Đạo hữu, chủ thượng ở đằng sau cánh cửa này, đẩy ra rồi bước vào là được.” Ngọc Hoàn Chân đi tới phía trước cửa lớn, mỉm cười nói với Lục Huyền.

Lục Huyền gật đầu, hắn cực kỳ tín nhiệm khí linh bảo lâu, bởi vậy mà rất tự nhiên đi tới, cứ thế đẩy cánh cửa kia ra. Dưới chân trống không, không gian trước mắt hơi lay động, thoáng cái hắn đã tiến vào một gian phòng trống trải rồi. Bốn phía xung quanh căn phòng này không có tường, chỉ có bóng tối sâu thẳm, dường như có thể cắn nuốt tất cả.

Khí linh tiểu nhân đang nằm nghiêng trên một chiếc ghế ở chính giữa phòng. Khi nằm thẳng ra, thân hình bảo tháp của nó nhìn có vẻ cứng ngắc, ngũ quan mơ hồ nhưng lại hiển lộ cảm giác thoải mái dễ chịu, vừa mâu thuẫn lại vừa hài hòa.

“Lục tiểu hữu, cứ ở chỗ này của ta tránh đầu sóng ngọn gió đi. Không ngờ ngươi có thể mở ra linh chủng thất phẩm, nói thử xem ngươi có bí quyết gì? Nếu ngươi chịu dạy cho ta, đợi sau này ta đến động thiên bỏ hoang kia cũng có thể mở được bảo vật rồi!” Khí linh bảo lâu đã khôi phục lại diện mạo như cũ, lập tức cất giọng non nớt nói.

“Hồi bẩm tiền bối, vãn bối cũng chỉ dựa vào may mắn mà thôi.” Lục Huyền thản nhiên đáp.

“Ngươi lừa người khác thì được chứ không lừa được ta đâu. Ta thấy rất rõ, ngươi có phương pháp đặc biệt! Hơn nữa từ bốn khối cổ thạch, ngươi đã mở ra hai món bảo vật, đã thế cả hai lại đều là linh chủng, không phải chuyện này đã quá rõ ràng rồi sao?” Khí linh tiểu nhân lắc lắc cái đầu nhọn, hoàn toàn không tin lời Lục Huyền nói.

“Đúng là hầu như đều dựa vào vận may, nhưng cũng có một chút nhân tố đặc thù.” Lục Huyền trầm ngâm một hồi mới thấp giọng đáp.

“Nói thử đi, có nhân tố đặc thù gì?” Khí linh tiểu nhân duỗi một cánh tay như xà ngang ra, khẽ quơ quơ, dùng âm điệu đáng yêu mở miệng nói nhưng nội dung hỏi thăm Lục Huyền lại y hệt ông cụ non.

“Tiền bối biết đấy, tại hạ vốn có thiên phú không tệ về mặt linh thực. Quan trọng nhất là ta có thể cảm ứng được sinh cơ của linh chủng, bất kể là ở trong linh nhưỡng hay ở nơi khác, ta đều có thể phát hiện ra sinh cơ của linh chủng linh thực. Lúc đổ thạch, ta đã dựa vào năng lực đặc biệt này để cảm ứng linh chủng ẩn chứa bên trong cổ thạch. Nhưng không ngờ linh chủng trong cổ thạch lại hi hữu như thế, lên tới lục phẩm và thất phẩm.” Lục Huyền nói nửa thật nửa giả.

Chương 959: Động Huyền Kiếm Bia!

Tránh để khí linh sinh nghi, Lục Huyền đã chủ động để lộ ra một chút thiên phú về mặt linh thực. Đương nhiên hắn không cho đối phương biết chỉ cần có linh chủng là mình sẽ biết được chủng loại, lai lịch, điểm đặc biệt, hoặc phương thức bồi dưỡng của nó vân vân… thậm chí trong thời gian linh thực sinh trưởng phát triển, hắn còn có thể thấy rõ trạng thái của nó.

Đó là chưa kể đến thời điểm linh thực thành thục hắn lại có thể thu hoạch được đủ các loại bảo vật quý giá từ bên trong quầng sáng của linh thực.

"Chẳng trách một tán tu như ngươi lại trở nên lợi hại như vậy trên phương diện linh thực, thì ra là có loại thiên phú này. Nhưng đây cũng là bình thường thôi, không cần phải che giấu quá mức, ta cũng không nói với người khác bản thân có thiên phú đặc biệt trong chuyện tìm kiếm bảo vật." Khí linh tiểu nhân cười hì hì, cái đầu nhọn ngửa ra sau.

"Đương nhiên là chút năng lực của ta không thể sánh bằng thiên phú của tiền bối rồi." Lục Huyền cúi đầu nói.

"Ngươi có thiên phú linh thực lợi hại như vậy thì không thể lãng phí được, nhất định phải lợi dụng nó cho tốt. Đợi sau này, tu vi của ngươi cao hơn chút nữa, có thể thoải mái xuyên qua hư không giới vực, tới khi đó ta sẽ đưa cho ngươi một hồi cơ duyên lớn!" Khí linh tiểu nhân xòe cánh tay như xà ngang ra, đắc ý nói.

“Đa tạ tiền bối!” Lục Huyền kính cẩn thi lễ, tỏ vẻ cảm kích với khí linh bảo lâu.

“Được rồi, ngươi tùy tiện nghỉ ngơi đi, chờ rời khỏi cái ổ dâm loạn này ta sẽ đưa ngươi xuống.” Dứt lời, khí linh tiểu nhân lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Lục Huyền.

Thời điểm Lục Huyền xuất hiện lại một lần nữa, đã thấy mình đang ở bên trong một gian phòng yên tĩnh rồi. Hắn thản nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu âm thầm kiểm kê thu hoạch của chuyến đi tới Hoan Hỉ Tinh Động lần này. Ba hạt linh chủng Dâm Tẫn Hoa lục phẩm, một hạt linh chủng Thiên Nguyên Quả lục phẩm, và một hạt linh chủng Bát Trọng Cung thất phẩm. Ngoài ra còn có hai - ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm có được nhờ bán các loại bảo vật đã lấy từ quầng sáng của Mê Tiên Đào.

Ừm… so với chúng, khối Tinh Thần Thạch gì đó kia hoàn toàn có thể bỏ qua không tính tới.

“Không ngờ Hoan Hỉ Tinh Động này lại là phúc địa, chỉ đi một chuyến, ta lại lấy được nhiều linh chủng cấp cao như vậy. Lần sau ta còn muốn tới nữa.”

Cái giá phải trả ít hơn so với thu hoạch quá nhiều, chỉ mất tám vạn linh thạch hạ phẩm để mở thạch. Ừm, còn một ít nguyên dương nữa.

Mấy ngày sau, Lục Huyền theo khí linh tiểu nhân trở lại Trích Tinh Lâu. Sau khi tạm biệt khí linh, hắn nhanh chóng khôi phục lại diện mạo vốn có, tiện đường mua một ít tài nguyên tu hành rồi trở về động phủ của mình.

“Vô kinh vô hiểm, thuận lợi hồi phủ.”

Bởi vì chuyện đổ thạch ngoài ý muốn nên hắn không tới Phong Uyên Tinh Động tìm động phủ thích hợp nữa, chỉ có thể đợi dịp khác đi thăm dò sau.

Sau khi Lục Huyền xác nhận động phủ của mình không có bất cứ điểm dị thường nào, hắn mới yên tâm mở hai đại trận pháp phòng hộ ra. Đến đây, trái tim vẫn luôn thấp thỏm treo cao cuối cùng cũng buông lỏng xuống.

"Linh thực cấp cao càng ngày càng nhiều, yêu cầu về chất và lượng của linh khí cũng được nâng cao theo, linh khí trong động phủ đã không đủ dùng rồi." Trong lòng hắn không khỏi ưu sầu.

"Trong quá trình trưởng thành, Dâm Tẫn Hoa cần tà vật dâm uế hoặc nguyên âm nguyên dương tới tẩm bổ, lúc trước trải qua nhiều năm bồi dưỡng Mê Tiên Đào, ta đã tích góp được một mảnh chướng khí nồng đậm rồi, nên vấn đề này cũng không lớn."

"Thiên Nguyên Quả có yêu cầu cực cao đối với linh khí linh tuyền, trong động phủ đã có Mậu linh nhưỡng và Tuyết Long Thánh Tuyền, hoàn toàn có thể bồi dưỡng nó tới một giai đoạn nhất định."

"Về phần Bát Trọng Cung, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, may mà ta có thể nhìn thấy trạng thái của linh thực, qua đó nắm được phương thức bồi dưỡng cụ thể của loại linh chủng này." Lục Huyền vừa cảm thán vừa đi vào linh điền.

Một thời gian không để ý, hơn trăm hạt linh chủng Băng Huỳnh Thảo lúc trước gieo xuống đã mọc rễ nảy mầm, những chiếc lá non lớn bằng ngón tay, không ngừng lay động trong gió, đồng thời chúng cũng gây ảnh hưởng tới đám linh nhưỡng xung quanh, trực tiếp ngưng kết ra một tầng băng sương mỏng manh bé nhỏ tới mức khó lòng nhận ra được.

Đây chính là điểm mấu chốt giúp hắn đột phá tới Kết Đan trung kỳ, tất nhiên phải chăm nom thật tốt.

Lục Huyền nhanh chóng thi triển Linh Vũ Thuật tinh chuẩn tới cực điểm, tưới đều cho mỗi mầm cây Băng Huỳnh Thảo bên trong linh điền, sau đó mới đi kiểm tra số linh thực còn lại.

"Ồ? Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo đã thành thục rồi?" Lúc đi tới khu vực Kiếm Thảo, Lục Huyền bất ngờ phát hiện ra thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới gốc Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm đã hoàn toàn được kéo căng.

Gốc Kiếm Thảo này có hình dạng như một thanh cốt kiếm âm trầm, bề mặt dài nhỏ thô ráp, hệt như một loại nguyên liệu thô, chưa từng trải qua bất cứ quá trình rèn luyện gì, nhưng lại mang theo một loại kiếm ý sắc bén vô cùng, không ngừng lượn lờ xung quanh.

Kiếm ý chứa đầy sát khí như thiên quân vạn mã liều chết tranh đấu kịch liệt, mang theo khí thế thẳng tiến không lùi. Chỉ cần hơi bất cẩn một chút, tâm thần sẽ trực tiếp bị nó dẫn vào một mảnh chiến trường tràn ngập sát ý, thần hồn hoảng sợ, huyết nhục cứng đờ.

"Hay cho một thanh sát kiếm trời sinh!" Lục Huyền không khỏi cảm thán nói.

Hắn cẩn thận quan sát Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo trong tay một hồi mới lưu luyến không rời cất nó vào trong Thao Trùng Nang. Sau đó, ánh mắt lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện bên dưới thu hút. Quầng sáng hơi lóe lên, dù Lục Huyền đã thu hoạch vô số quầng sáng như vậy nhưng trong mắt hắn, thứ này luôn luôn mang đến một loại hấp dẫn khác thường.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, vô số điểm sáng nhỏ bé trực tiếp phóng lên cao, nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng hư ảnh hình bia đá trên không trung, rồi chui vào cơ thể Lục Huyền với tốc độ nhanh như tia chớp.

Ngay sau đó trong đầu hắn hiện lên một ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm, nhận được bảo vật Động Huyền Kiếm Bia lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu tan biến, một tấm bia đá lập tức xuất hiện trước mặt Lục Huyền.

Bia đá này dài chừng ba thước, cổ xưa loang lổ, như thể đã trải qua vô số năm tháng, mặt trước có hai chữ "Động Huyền", khắc sâu vào bia ba phân, trông như vết tích do kiếm khí để lại.

Mặt sau có một thanh tiểu kiếm vô hình dựng thẳng trong bia đá, chìm nổi bất định, lúc ẩn lúc hiện, dường như có thể bộc phát ra vô tận kiếm ý bất cứ lúc nào.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào tấm bia đá, lập tức hiểu rõ tin tức liên quan đến tấm bia đá này.

【Động Huyền Kiếm Bia, bảo vật lục phẩm, có nguồn gốc từ tông môn kiếm đạo vô thượng tại Thương Lan giới là Động Huyền Kiếm Tông, do Nguyên Anh Chân Quân của kiếm tông thu thập vô số kiếm khí từ động thiên Động Huyền Kiếm Vực luyện chế mà thành.】

【Kiếm bia là tín vật của Động Huyền Kiếm Tông, có liên hệ chặt chẽ với Động Huyền Kiếm Vực, cũng là vật mấu chốt để tiến vào Kiếm Vực.】

【Kiếm bia do vô số kiếm ý thuần túy kết hợp lại với nhau, kiếm tu tu luyện bên cạnh Động Huyền Kiếm Bia sẽ có hiệu quả làm ít công to trên phương diện kiếm đạo, đồng thời kiếm bia sẽ gây ảnh hưởng tới không gian xung quanh trong một phạm vi nhất định, khiến nó dần trở thành một tiểu bí cảnh kiếm ý.】

Chương 960: Phiền Toái Ngọt Ngào!

"Bảo vật lục phẩm, Động Huyền Kiếm Bia, bảo vật loại hình phụ trợ thượng đẳng về mặt kiếm đạo." Lục Huyền nhìn tấm bia đá loang lổ trong tay, cõi lòng mừng rỡ.

"Chẳng những kiếm bia có thể phụ trợ tu luyện công pháp kiếm đạo, nó còn có thể gây ảnh hưởng tới không gian xung quanh, hình thành một dạng tồn tại cùng loại với bí cảnh kiếm ý."

Hai chức năng này có tác dụng rất lớn với Lục Huyền hiện giờ, nhất là cái thứ hai, nó giúp hắn có cơ hội kích thích cải tiến ra chủng loại Kiếm Thảo cấp cao.

Hiện giờ, hắn đã nghiên cứu bồi dưỡng ra Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm, nhưng muốn cải tiến nó thành chủng loại Kiếm Thảo tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm mới, lại phải có linh địa cùng loại với bí cảnh Kiếm Trì của Thiên Kiếm Tông lúc trước.

Mà Động Huyền Kiếm Bia lại có hy vọng tạo nên một vùng dị địa thần kỳ như vậy.

"Đúng là trong cõi u minh tự có thiên ý. Lúc trước khi còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, nhóm sư huynh như Cát Phác đều trở về Động Huyền Kiếm Tông, vốn tưởng duyên phận giữa chúng ta đã hết nhưng không ngờ Động Huyền Kiếm Bia này lại khiến ta và những người bạn cũ năm ấy sinh ra một tia liên hệ. Với tín vật để tiến vào Động Huyền Kiếm Vực này, có lẽ ta vẫn còn cơ hội được gặp lại bọn họ."

“Đến lúc đó, nếu ta mang theo một - hai loại Kiếm Thảo đã được cải tiến thành ngũ phẩm xuất hiện trước mặt các sư huynh và sư thúc, không biết bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào đây.” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Hắn nhìn quanh bốn phía, rồi trực tiếp chôn tấm Động Huyền Kiếm Bia ở chính giữa mảnh linh điền đang gieo trồng các loại Kiếm Thảo, sau đó thi triển Địa Dẫn Thuật, chỉ trong mấy hơi thở đã có một gian nhà đá đơn giản từ dưới đất chui lên.

“Sau này ta sẽ tìm hiểu và tu luyện kiếm quyết ở đây.” Hắn nhỏ giọng nói một câu, sau đó đi kiểm tra gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm bên cạnh.

Bởi vì Lục Huyền lĩnh ngộ 《 Phân Quang Kiếm Kinh 》 muộn hơn 《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》 khá lâu, nên thanh tiến độ bên dưới Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo vẫn còn thiếu một đoạn nhỏ mới hoàn toàn kéo đầy, nhưng theo quỹ đạo sinh trưởng bình thường, không bao lâu nữa gốc Kiếm Thảo này cũng có thể trưởng thành rồi.

Về phần Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm đã thành thục, hắn dự định sẽ tạm thời giữ nó lại. Bản thân Kiếm Thảo vốn đã bất phàm, lại cộng thêm chuyện hắn đã lĩnh ngộ ra kiếm quyết 《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》 thượng đẳng, hai thứ kết hợp lại càng gia tăng sức mạnh, coi như trong tay vừa có thêm một loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng mới rồi.

Sau khi thu hoạch bảo vật lục phẩm, Lục Huyền bình tĩnh trở lại, tiếp tục kiểm tra linh điền, xem xét bồi dưỡng từng gốc linh thực.

“Xào xạc.” Thanh âm rầm rì vang lên, Thụ Nương đang trốn trong Ất Mộc Thanh Lôi Đằng khẽ vung vẩy đôi cánh mỏng manh bay tới, một mực xoay quanh người Lục Huyền.

“Thế nào? Ở trong động phủ có thoải mái không?” Lục Huyền nhìn con thảo mộc tinh linh đẹp đẽ đáng yêu trước mắt, dịu dàng hỏi.

“Thật nhiều thật nhiều linh thực cao giai!” Tiểu Thụ Nương truyền một luồng ý niệm vào đầu Lục Huyền. Chúng thật sự không ngờ, mình theo hắn đi đến nơi này lại giống như tiến vào một mảnh thế ngoại đào nguyên kỳ diệu tới vậy. Các loại linh thực hi hữu có mặt ở khắp nơi, sinh cơ vô cùng nồng đậm, đối với những tiểu tinh linh như chúng, tất cả thứ này đều là đồ đại bổ, thân thể vốn nhỏ gầy ban đầu cũng trở nên đầy đặn hơn một chút.

Nhưng đương nhiên, chúng vẫn có phiền toái.

Phiền toái ở đây không phải là mỗi ngày phải đau đầu suy nghĩ nên làm như thế nào mới có thể hấp thu đủ thảo mộc linh khí, mà phiền toái ở đây chính là ưu sầu không biết nên chọn gốc linh thực nào để hấp thu.

Hai ngày này, sau khi Lục Huyền mang về thêm mấy gốc linh chủng cao cấp, cảm giác ưu sầu ấy lại càng thêm mãnh liệt.

Ở đây vui vẻ, không có gì phải suy nghĩ, loại phiền não tràn ngập hạnh phúc này khiến chúng hoàn toàn quên đi đồng loại và Huyền Cực Thụ Mẫu ở Thanh Mộc Tinh Động xa xôi kia.

Lục Huyền thoáng trấn an bọn chúng một phen rồi trở lại tiểu viện. Trong đình viện, chim mập đang lười biếng nằm rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt nhìn vào góc phòng nơi Lôi Long Hống và ấu thú Thanh Nhạc Lân đang chơi đùa.

Ấu thú Thanh Nhạc Lân ra đời chưa lâu, giờ vẫn còn rất nhỏ, chưa thể bày ra thiên phú hàng phục bách thú bá đạo của

mình.

Lôi Long Hống có thêm một đồng bọn nhỏ như vậy, tính tình vốn quái gở cũng trở nên phóng khoáng hơn rất nhiều. Nó dẫn Thanh Nhạc Lân chạy loạn khắp nơi, tận tình bày ra dáng vẻ một vị đại ca tốt đang chăm sóc tiểu đệ đệ.

"Hôm nay tâm trạng rất tốt, phải tụ tập ăn uống một phen mới được." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, trực tiếp truyền một luồng ý niệm tới tất cả nhóm linh thú bên trong động phủ.

Sau đó, hắn lấy một đống thịt yêu thú đã xử lý xong ra khỏi túi trữ vật.

Lần này tới Hoan Hỉ Tinh Động hắn cũng tiện đường mua rất nhiều thịt yêu thú tươi ngon tại Vạn Linh Thực Phủ, lại cộng thêm trong động phủ vẫn còn vài loại linh tương linh nhưỡng, cùng với khá nhiều linh quả đủ mọi phẩm giai, nhiêu đây đã thừa để mở một bữa tiệc lớn cho nhóm linh thú rồi.

"Lần này ta ra ngoài, đã kiếm được mấy hạt linh chủng lục phẩm và thất phẩm, lại thu hoạch thêm Động Huyền Kiếm Bia lục phẩm, nhất định phải ăn mừng thật lớn!" Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó vào phòng lấy ra bình Viên Ma Tửu đã ủ chế xong, tự rót đầy một ly cho mình và một đám linh thú.

Lôi Long Hống, Thanh Nhạc Lân cũng ra vẻ nâng chén rượu, nhấp từng ngụm linh tửu vàng óng ánh.

Mấy đứa Ly Hỏa Giao, chim mập thì dùng sức hút một hơi, Viên Ma Tửu trong chén trực tiếp hóa thành một dòng nước nhỏ chảy vào trong cơ thể chúng.

Mấy tiểu Thụ Nương thu nhỏ thân hình, cùng vây quanh phần rìa của chén rượu, hưởng thụ độ rượu cực mạnh của Viên Ma Tửu.

Dược Trĩ trong suốt còn dứt khoát ngâm mình trong Viên Ma Tửu, người bên ngoài chỉ nhìn thấy linh tửu màu vàng óng

trong chén cứ chậm rãi hạ xuống.

Lục Huyền mỉm cười, hắn làm một hơi uống cạn chén Viên Ma Tửu trong tay. Linh tửu vàng óng ánh lập tức chảy qua tứ chi bách hài, huyết khí cuồn cuộn, toàn thân ấm áp, cứ như trong cơ thể đang ẩn chứa một nguồn sức mạnh cực kỳ dồi dào dùng mãi không hết. Sau đó hắn đứng dậy, thân hình lắc lư, mắt say lờ đờ, mông lung đi tới trước mặt từng con linh thú, túm lấy chỗ này, sờ soạng chỗ kia.

"Nào, bắn tim nào ~ " Lục Huyền bước tới chỗ Đạp Vân Linh Miêu, chộp lấy nhóc con ban đầu là chán ghét, sau đó thì buông xuôi này.

"Ngao ~ " Thanh âm thô ráp lại có chút nũng nịu của Đạp Vân Linh Miêu trực tiếp vang lên, trông có vẻ như muốn tránh né nhưng lại bất đắc dĩ đứng yên tại chỗ. Lục Huyền không chút khách khí đã quấn hai nhúm lông màu xám trắng trên chóp tai nó thành một hình trái tim.

Nhìn đám linh thú say khướt trong sân, hắn chỉ cười rộ lên.

…

Hôm sau.

Lục Huyền tỉnh lại từ trong giấc ngủ, kinh ngạc nhìn lên nóc nhà.

"Tác dụng chậm của loại Viên Ma Tửu này quá lớn rồi, ngủ suốt cả đêm cũng không hoàn toàn khôi phục tỉnh táo. Nhưng hiệu quả của nó cũng không tầm thường."

Hắn cảm nhận được mấy phần huyết khí tràn đầy trong cơ thể cùng với luồng khí lưu ấm áp như có như không, trong lòng cảm khái nói.

Chương 961: Ngũ Hành Quả Dị Chủng!

"Còn phải đi đến chỗ Cửu Nho Bảo Thụ, đưa một ít cho Hồng Khinh Hải. Một mình hắn ở lại bên trong tiểu thiên địa kia thời gian dài như vậy, nhất định phải khao thưởng tử tế một phen."

Hôm qua bởi vì có quá nhiều linh thú, nên hắn không đi gọi Hồng Khinh Hải tới, hiện giờ vừa vặn muốn đi qua bên đó vừa xem xét vừa bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ một chút, nên thuận tiện mang cho Hồng Khinh Hải một ít Viên Ma Tửu.

Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó nhanh chân đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Cửu Nho Bảo Thụ, xuyên qua mấy đạo cấm chế đơn giản, hắn tiến vào bên trong.

Một giọng nói trong trẻo bình thản chợt vang lên bên tai hắn, Cửu Nho Bảo Thụ đang ở cách đó không xa bị văn khí kích thích, cành lá rì rào lay động, thỉnh thoảng còn có hư ảnh chữ đen chui vào trong đó, rồi biến mất không còn thấy gì nữa. Bảo thụ hiện giờ đã cao bằng một người, đứng từ xa xa cũng có thể ngửi được mùi hương của mực, khiến nội tâm người ta không tự chủ được mà bình tĩnh lại.

"Lục tiền bối!" Hồng Khinh Hải đọc xong thi văn, đầu tiên là kính cẩn thi lễ với Lục Huyền.

Lục Huyền khoát tay áo, nhẹ nhàng đi tới phía trước Cửu Nho Bảo Thụ, xem xét tỉ mỉ trạng thái của gốc linh thực Nho đạo quý hiếm này, rồi ngay lập tức, hắn đã căn cứ vào nhu cầu của bảo thụ, cung cấp tưới đẫm linh vũ cho nó.

“Bảo thụ trưởng thành tương đối khá, trong khoảng thời gian này ngươi đã vất vả rồi.” Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng xong Cửu Nho Bảo Thụ, hắn lại đi đến trước mặt Hồng Khinh Hải.

“Đây là điều vãn bối nên làm.” Hồng Khinh Hải cúi đầu nói.

“Nơi này có một bình nhỏ linh nhưỡng, là loại gần đây ta mới chưng cất ra, hương vị không tệ, còn có thể gia tăng cường độ thân thể, ngươi hãy nếm thử đi.” Lục Huyền đưa cho Hồng Khinh Hải một bình nhỏ bằng bạch ngọc đựng đầy Viên Ma Tửu.

“Loại rượu này… Linh lực lại nồng đậm như thế?” Hồng Khinh Hải cảm nhận được linh khí thuần khiết dồi dào của thứ linh nhưỡng màu hoàng kim trong chiếc bình nhỏ, không nhịn được cảm thán nói.

“Là linh nhưỡng ngũ phẩm.” Lục Huyền mỉm cười đơn giản nói.

“Ngũ phẩm?! Vậy làm sao được?!” Hồng Khinh Hải nghe vậy, lập tức lộ vẻ mặt kinh dị, cố nén sự hấp dẫn của linh nhưỡng ngũ phẩm, lập tức đưa nó tới trước mặt Lục Huyền. Gã vừa mới đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ chưa được mấy năm, hoàn toàn không ngờ mình lại có cơ hội được uống linh nhưỡng ngũ phẩm.

“Bảo ngươi uống thì ngươi cứ uống đi, cần gì phải lề mề do dự như vậy?” Vừa thấy đối phương từ chối, biểu cảm trên mặt Lục Huyền đã nghiêm túc hơn vài phần, trực tiếp trầm giọng nói.

“Vâng! Vãn bối tuân mệnh!” Hồng Khinh Hải thấy Lục Huyền có vài phần không vui, sợ chọc giận hắn mới vội vàng nhận lấy.

“Đa tạ tiền bối đã ban thưởng đại lễ như thế!” Gã thực sự có cảm giác được ưu ái mà kính sợ, vội vàng quỳ một chân trên đất, trên mặt tràn đầy cảm kích. Gã đi vào động phủ của Lục Huyền, ban đầu là muốn mượn cơ hội bồi dưỡng linh thực này để tìm cho bản thân một chốn an toàn, một người bảo vệ, thực sự không ngờ, sau khi tiến vào, Lục Huyền lại cung cấp cho gã một hoàn cảnh tu luyện với linh lực vô cùng nồng đậm tinh khiết, thậm chí vào thời điểm gã thử đột phá Trúc Cơ, hắn còn tặng cho gã một viên Trúc Cơ Đan trân quý, rồi tới hiện tại, còn mang linh nhưỡng ngũ phẩm tới đây.

Đủ các loại ưu ái như thế, sao gã có thể thản nhiên nhận lấy mà không sinh lòng cảm kích được?

“Tác dụng chậm của loại Viên Ma Tửu này khá lớn, tự ngươi nhớ chú ý nhiều hơn. Tốt nhất là chia ra làm mấy lần mà uống, từ từ tiêu hóa.” Lục Huyền lại dặn dò Hồng Khinh Hải.

“Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở!” Hồng Khinh Hải đưa mắt nhìn Lục Huyền rời đi, lại chuyển ánh mắt nhìn xuống loại rượu màu vàng óng ánh trong tay, lòng cảm kích đối với Lục Huyền lại sâu đậm thêm mấy phần.

Mấy ngày sau khi trở về từ Hoan Hỉ Tinh Động, Lục Huyền lại khôi phục cuộc sống bình tĩnh làm ruộng giống như lúc trước. Không cần phải mạo hiểm đi tranh đoạt cơ duyên với yêu thú, tu sĩ, tà ma, chỉ cần yên lặng ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú là được.

Điều hắn cần quan tâm là làm ruộng, còn lại cứ giao hết cho quầng sáng.

Hôm đó, sau khi dốc lòng bồi dưỡng phần lớn đám linh thực trong linh điền, Lục Huyền tiến vào bên trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, lấy linh chủng Ngũ Hành Quả đang được đặt ở trung tâm trận pháp ra.

Lúc trước, vì kích thích cải tiến hai đại linh chủng là Ngũ Hành Quả và Địa Hỏa Tâm Liên, hắn đã đặt linh chủng Ngũ Hành Quả vào trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận ngũ phẩm, còn linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên được ngày đêm kích thích bằng Thuần Dương Chân Hỏa.

Lúc trước, phương pháp kích thích Địa Hỏa Tâm Liên đã cho thấy hiệu quả, hắn cũng nhận được một loại linh chủng dị biến rồi. Về phần Ngũ Hành Quả, mãi cho đến hiện tại, chúng vẫn chưa xuất hiện những biến hóa rõ ràng.

Hắn lại dựa theo công việc thường ngày, để linh chủng có nhiều lớp linh quang sặc sỡ kia vào trong linh nhưỡng, nhanh chóng ngưng tụ tâm thần lên trên đó.

【 Ngũ Hành Quả, linh thực tứ phẩm… 】

【 Ngũ Hành Quả, 】

Từng ý niệm quen thuộc xuất hiện trong đầu. Tin tức đều giống nhau như đúc, cho thấy những hạt linh chủng kia chưa hề xuất hiện biến hóa mới.

“Ừm, hình như linh chủng của Ngũ Hành Quả này có chút khác biệt.” Lục Huyền chú ý tới hạt linh chủng hình bầu dục trong tay hơi có chút khác biệt so với những hạt linh chủng khác. Bên trong vẫn có linh quang năm màu rực rỡ, nhưng không giống với những hạt linh chủng khác, luồng linh quang kia không hề phân biệt rõ ràng như trước nữa, mà trực tiếp dung hợp vào cùng một chỗ rồi, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tuy hai mà một.

“Hy vọng có thể mang đến biến hóa tốt.” Trong lòng Lục Huyền có vài phần chờ mong đối với hạt linh chủng này, hắn nhanh chóng trồng nó vào bên trong linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ ở trên đó.

【 Ngũ Hành Quả dị chủng, linh thực tứ phẩm, dưới sự kích thích của Ngũ Hành trận pháp, linh chủng Ngũ Hành Quả bình thường đã phát sinh dị biến, cần dùng linh lực ngũ hành đi bồi dưỡng, sau khi thành thục bên trong sẽ ẩn chứa linh khí ngũ hành càng thêm nồng đậm tinh khiết, có thể luyện chế ra Ngũ Hành đan phẩm chất thượng đẳng. 】

【 Ngũ Hành bên trong linh thực tương sinh tương khắc, nhất định phải duy trì cân bằng linh lực ngũ hành, nếu không sẽ gây bất lợi cho việc sinh trưởng của linh thực Ngũ Hành Quả. 】

【 Không có người nào hiểu ngũ hành hơn ta. 】

"Rốt cuộc cũng xuất hiện Ngũ Hành Quả dị chủng!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng. Trải qua một đoạn thời gian khá dài, hắn không ngừng mượn dùng đám huyễn thú ngũ hành trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, đi tới kích thích tẩm bổ cho linh chủng Ngũ Hành Quả, cuối cùng cũng có biến hóa tốt rồi.

Tuy hạt linh chủng dị biến kia vẫn chỉ là linh thực tứ phẩm, nhưng đây cũng là một khởi đầu rất tốt. Chỉ cần tiếp tục kích thích tẩm bổ, nhận được càng nhiều linh chủng Ngũ Hành Quả dị chủng hơn, sau đó bồi dưỡng chúng đến thành thục, lại đi kích thích tẩm bổ. Cứ như thế, quá trình cải tiến linh chủng Ngũ Hành Quả tứ phẩm thành ngũ phẩm đã ở trong tầm tay rồi.

Chương 962: Mộc Đạo Nhân Đến Tạm Biệt!

Lục Huyền có thể kịp thời phát hiện được trạng thái tỉ mỉ của linh chủng sau khi bị kích thích, nhờ vậy mà tiết kiệm được vô số thời gian tinh lực, đương nhiên hắn có đầy đủ lòng tin vào chuyện này, khẳng định là bản thân sẽ cải tiến chúng thành công.

"Nhưng vẫn phải có phương pháp ngưng chủng, nếu không thì khó có thể nhận được đủ nhiều linh chủng, mà không có đủ nhiều linh chủng cũng đồng nghĩa với quá trình cải tiến phẩm giai chủng loại của linh thực không thể hoàn thành." Trong lòng hắn âm thầm cảm khái, lại bắt đầu tiếc nuối vì lúc trước rút lui quá vội vàng, không lấy thêm nhiều phương pháp ngưng chủng hơn từ trong tay Tư Nông Điện.

"Pháp môn ngưng chủng phổ thông, ta chướng mắt, mà phần lớn phương pháp ngưng chủng tam phẩm tứ phẩm lại nằm trong tay những đại tông môn, đại gia tộc kia. Vẫn phải mượn nhờ lực lượng của thương hội, xem có thể tìm được một số phương pháp ngưng chủng hay không, sau khi tìm được lại đi tìm linh thực tương ứng để bồi dưỡng sau."

Trước mắt, trong tay hắn cũng có mấy loại phương pháp ngưng chủng không tệ, loại có công dụng phổ biến nhất đương nhiên là Băng Huỳnh Thảo và Kiếm Thảo bình thường, ngoài ra hắn vẫn còn các loại phương pháp ngưng chủng khác, ví dụ như Tàng Nguyên Thảo dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Ngũ Hành Quả và Địa Hỏa Tâm Liên.

Trong nhóm linh chủng Ngũ Hành Quả được đưa vào ngũ hành trận pháp, có một bộ phận đã bị kích thích ác tính, trở thành phế chủng. Đại đa số những hạt linh chủng còn lại đều được Lục Huyền tiếp tục để vào trung tâm trận pháp, tiếp nhận Ngũ Hành chi lực kích thích tẩm bổ.

Linh chủng Ngũ Hành Quả dị biến được hắn bồi dưỡng trong vùng thổ nhưỡng năm màu, chờ sau khi nó thành thục lại dùng phương pháp ngưng chủng của Ngũ Hành Quả bình thường để mày mò suy luận ra phương pháp ngưng chủng của nó, từ đó ngưng kết ra thật nhiều linh chủng dị biến, đạt đến một loại tuần hoàn tốt, mãi cho tới khi hoàn toàn cải tiến ra Ngũ Hành Quả ngũ phẩm mới thôi.

…

Thời gian ở một mình trong động phủ trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một tháng. Ngày hôm đó, lúc Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực, bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói già nua quen thuộc: "Lục tiền bối có trong động phủ không? Vãn bối tới đưa linh chủng cho ngài."

"Mộc đạo nhân?" Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên bóng dáng một lão giả cao lớn có đôi mắt màu đỏ. Đối phương chính là tu sĩ giám bảo trong phân lâu của thương hội, thích thu thập các loại bảo vật, có một tòa bảo lâu phiên bản sơn trại (hàng nhái), tính tình thẳng thắn, hai người từng tiếp xúc khá nhiều.

Thậm chí hắn còn từng lấy được cây trường kích thanh đồng để tẩm bổ cho Sát Nguyên Quả và linh chủng Hài Ma Quan lục phẩm từ trong tay lão.

"Thì ra là Mộc đạo hữu, không thể tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi." Lục Huyền mở trận pháp ra, nghênh đón lão giả cao lớn tiến vào bên trong.

“Không dám không dám, là vãn bối quấy rầy tiền bối thanh tu.” Mộc đạo nhân nghe vậy, vội vàng xua tay nói.

Hai người một trước một sau tiến vào tiểu viện.

“Lục tiền bối, lúc trước ngươi từng nói với Văn lâu chủ, muốn thương hội hỗ trợ thu thập một ít linh chủng Lôi Bạo Liên. Văn lâu chủ đã thu thập được không ít từ tổng bộ và các phân bộ, lại cố ý để tại hạ mang đến giao cho Lục tiền bối.” Mộc đạo nhân uống một ngụm Ngọc Tẩy Linh Lộ rồi nói thẳng ý đồ mình tìm đến đây.

“Vất vả cho Mộc đạo hữu và Văn đạo hữu rồi.” Lục Huyền cười nói.

Linh chủng tứ phẩm, dù số lượng nhiều một chút nhưng với Hải Lâu thương hội cũng không phải việc khó gì. Đương nhiên đây cũng là do thân phận của Lục Huyền khá cao, hắn không chỉ là khách khanh của thương hội mà còn không ngừng biểu hiện ra thiên phú và tạo nghệ trên phương diện linh thực, đương nhiên là thương hội sẽ cô gắng hết sức đi thỏa mãn nhu cầu của hắn.

“Lục tiền bối, đây là ba mươi hạt linh chủng Lôi Bạo Liên, mời tiền bối xem qua.” Mộc đạo nhân không chút do dự đã lấy ra mấy chục hạt linh chủng trắng bạc hình dáng giống hạt sen, mặt ngoài linh chủng có một đạo lôi ngân dài nhỏ, bên trong thoáng ẩn chứa khí tức lôi đình.

“Không sai, đều là linh chủng thượng đẳng, thương hội có lòng rồi.” Lục Huyền xác nhận linh chủng không có gì sai sót, mới chậm rãi gật đầu.

“Không biết giá cả linh chủng thế nào?” Dù hắn là khách khanh của thương hội nhưng công tư vẫn phải rõ ràng, thương hội có thể hỗ trợ thu thập nhiều linh chủng Lôi Bạo Liên như

vậy cho hắn đã không dễ dàng rồi, còn đòi miễn phí thì hơi quá đáng.

"Theo ý của tổng bộ, có hai phương án. Một là chúng ta ủy thác số linh chủng Lôi Bạo Liên này cho tiền bối bồi dưỡng, chờ sau khi thành thục lại dựa vào số lượng, phẩm chất hạt sen để trả thù lao cho tiền bối. Cách thứ hai là trực tiếp bán cho tiền bối với giá thấp hơn thị trường một chút. Cụ thể thế nào mời tiền bối tự mình định đoạt." Mộc đạo nhân nhẹ giọng nói.

"Cách thứ hai đi." Lục Huyền thoáng trầm ngâm một lát, sau đó đưa ra quyết định.

Nếu là trước kia, hẳn là hắn sẽ lựa chọn cách thứ nhất, có tiền thù lao lai được thêm quầng sáng, chẳng phải là được miễn phí những hai lần sao? Nhưng hiện giờ, hắn lại phải xem tình huống ra sao rồi mới định đoạt.

Phải biết rằng, từ sau khi có cửa hàng tạp hóa là một nơi chuyên tiêu thụ những món bảo vật bên trong quầng sáng và linh thực đã trưởng thành, thì hiện giờ linh thạch trong tay hắn đã nhiều đến không đếm xuể.

Hơn nữa, bản thân Lôi Bạo Liên có rất nhiều tác dụng, hắn có thể dùng nó làm thức ăn nuôi dưỡng Lôi Long Hống, cũng có thể dùng nó để phụ trợ bản thân tu luyện lôi pháp, đương nhiên hắn sẽ không để ý tới số thù lao ít ỏi kia rồi.

"Được, thương hội định giá năm nghìn linh thạch hạ phẩm mỗi hạt linh chủng, không biết tiền bối có thể tiếp nhận hay không?"

"Có thể." Lục Huyền gật đầu.

Lúc hắn vừa tiến vào Thiên Tinh Động, đã từng mua được một hạt linh chủng Lôi Bạo Liên từ thương hội, còn nhớ lúc ấy hắn phải bỏ ra sáu nghìn linh thạch hạ phẩm, cái giá hiện tại đã vô cùng ưu đãi rồi.

Hắn lập tức lấy ra một nghìn năm trăm viên linh thạch trung phẩm, để đổi lấy ba mươi hạt linh chủng từ trong tay lão giả.

"Đúng rồi Lục tiền bối, vãn bối còn một chuyện nữa cần nói." Sau khi Mộc đạo nhân xác nhận số lượng linh thạch xong, lại do dự một hồi mới nói với Lục Huyền.

"Mời đạo hữu cứ nói."

"Lúc tiền bối chưa tấn thăng Kết Đan từng lấy được một hạt linh chủng cổ quái từ chỗ vãn bối, sau đó lại thay vãn bối gieo trồng. Lúc ấy vì không hiểu rõ lẫn nhau mà giá trị của linh chủng lại không thấp, nên tiền bối đã thế chấp một món bảo vật ở chỗ ta, không biết tiền bối còn nhớ chuyện này hay không?"

"Đúng là có chuyện này."

"Hiện giờ, vãn bối có việc phải quay về Mộc gia, cần bế quan khá lâu, cũng không biết tới lúc nào mới có thể gặp lại tiền bối, bởi vậy lần này ta tới đây, cũng để xin trả lại đoạn Đinh Đầu Tiễn lúc trước cho tiền bối. Về phần linh thực Hài Ma Quan kia, vẫn giao cho tiền bối bồi dưỡng, chờ sau khi nó trưởng thành tiền bối lại báo cho vãn bối một tiếng là được." Lão giả nhanh chóng lấy một mũi tên nhỏ tối tăm được bao quanh bởi hắc khí từ trong túi trữ vật ra.

Chương 963: 《Câu Hồn Kinh》

"Được, về phần Hài Ma Quan ngươi cứ yên tâm, đến lúc đó, ta nhất định sẽ giao trả lại cho ngươi." Lục Huyền thấy vẻ mặt của đối phương kiên định như vậy nên cũng không từ chối mà thoải mái nhận lấy mũi tên kia.

Hắn thấy linh khí trong cơ thể lão giả khá dồi dào, thần hồn tràn đầy, ánh mắt lập tức sáng lên.

"Mộc đạo nhân trở về vì đột phá Kết Đan phải không?" Hắn cười hỏi.

"Gần đây trong quá trình tu luyện, ta cũng ngẫu nhiên có được một chút thu hoạch mới, đã cảm nhận được một tia đột phá, bởi vậy mới cố ý trở về Mộc gia. Hoàn cảnh linh khí ở Mộc gia tốt hơn, còn có linh vật gia tăng xác suất Kết Đan thành công, lại có trưởng bối trong tộc hộ pháp, chắc là khả năng tấn thăng sẽ lớn hơn một chút." Mộc đạo nhân không thể kìm nén được ý mừng trên mặt.

"Vậy chúc Mộc đạo hữu tấn thăng Kết Đan thành công!" Lục Huyền chúc phúc, nghe lão giả kể quá trình lão tấn thăng Kết Đan lại có nhiều trợ lực như thế, trong lòng hắn vẫn không hề gợn sóng. Bất kể điều kiện của ngươi có tốt đến mấy cũng không thể bằng mấy thứ trong quầng sáng của ta được.

"Đa tạ tiền bối, vãn bối sẽ cố gắng hết sức để đuổi theo bước tiến của tiền bối." Mộc đạo nhân cúi đầu nói.

Linh thực Hài Ma Quan được gieo trồng trong khu vực linh điền tà dị, mấy thứ ở nơi đó đều là huyết nhục hồn phách, bởi

vậy Lục Huyền cũng không có ý định để lão đi qua xem.

Tâm tư của lão giả này khá là linh hoạt, đối phương cũng không chủ động hỏi thăm đến nó, chỉ ngồi chơi một lát, thỉnh giáo Lục Huyền một số kinh nghiệm khi tấn thăng Kết Đan, sau đó từ biệt rời đi.

Sau khi Lục Huyền tiễn lão ra về, lại đi vào linh điền. Hắn tìm mãi mới được một mảnh linh điền có diện tích khá lớn để trồng ba mươi hạt linh chủng Lôi Bạo Liên vào linh nhưỡng.

Vừa gieo chúng xuống, hắn cũng nhanh chóng thi triển Linh Vũ Thuật đã tinh diệu đến mức tận cùng, từng sợi linh vũ nhẹ nhàng bay xuống, thấm vào linh nhưỡng, tưới tắm linh chủng màu trắng bạc bên trong.

Sau đó, hắn đi vào khu vực linh điền tà dị. Vừa mới tiến vào, âm khí nồng đậm đã ập thẳng vào mặt, da thịt cảm nhận được một chút âm lãnh. Ở nơi này, có vô số oan hồn đang bay lơ lửng, có hành đống huyết nhục sinh sôi, có vô số hài cốt khắp nơi, hệt như chốn địa ngục nhân gian.

Lục Huyền đã tập mãi thành thói quen, chỉ bình tĩnh quan sát đám linh thực tà dị của mình.

“Nhiên Hồn Hoa thành thục rồi.” Hắn chợt đưa mắt nhìn gốc linh thực màu đen sậm trước mặt. Chỉ thấy trên ngọn linh thực có mọc một đóa hoa tối tăm đang mặc sức nở rộ. Từng luồng âm hồn trên không trung bị một loại linh lực không biết nào đó hấp dẫn tới, vừa đến gần đóa hoa tối tăm kia, chúng đã vỡ tan trong im lặng, hóa thành vô số tro đen, lặng lẽ dung nhập vào cánh hoa.

Bên trong cánh hoa không ngừng tản ra một mảnh hắc quang nhỏ bé khó lòng nhận ra, quang mang giống như từng mảnh vỡ linh hồn bất quy tắc, chìm chìm nổi nổi, tựa như muốn hút hồn phách của Lục Huyền vào trong.

Lục Huyền cẩn thận hái đóa hoa màu đen kia xuống, để nó sang một bên, tầm mắt lại lập tức rơi vào quầng sáng màu trắng vừa mới xuất hiện.

"Hấp thu nhiều âm hồn oán niệm của ta như vậy, không biết có thể mở ra phần thưởng bảo vật gì đây."

Quầng sáng trên đỉnh linh thực hơi lập lòe tỏa sáng, mang theo một loại sức hấp dẫn khó hiểu. Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, thoáng cái quầng sáng đã tan vỡ, hoá thành những điểm sáng nhỏ li ti như pháo hoa. Điểm sáng nhanh chóng biến hóa, hình thành hư ảnh một cuốn điển tịch, rồi trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một đóa Nhiên Hồn Hoa ngũ phẩm, nhận được công pháp 《Câu Hồn Kinh》 lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bộ điển tịch tối tăm đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Cuốn điển tịch này cực mỏng, trên bìa có hình vẽ ác quỷ, cánh tay màu xanh đen của ác quỷ đang nắm giữ xiềng xích màu đen nhánh, một đầu xiềng xích cực kỳ sống động, có cảm giác như muốn xuyên giấy mà ra, trực tiếp khóa chặt thần hồn của Lục Huyền từ phía xa.

Tâm thần của hắn nhanh chóng ngưng tụ trên cuốn điển tịch tối tăm ấy, lập tức hiểu rõ mọi tin tức có liên quan đến cuốn《Câu Hồn Kinh》 này.

【《Câu Hồn Kinh》, công pháp lục phẩm, là pháp môn tu luyện đỉnh cấp của tông môn tà đạo Vạn Hồn Tông, bên trong có ghi lại rất nhiều bí pháp như sưu hồn, ngự hồn, câu hồn … vân vân.】

【Lúc thi triển bí pháp có thể tìm thấy âm hồn oán niệm trong một phạm vi nhất định xung quanh, khi tu luyện tới tinh thâm, có thể cưỡng ép bắt đi hồn phách yêu thú, tu sĩ, khi đối

đầu với đối thủ tu vi cảnh giới cao hơn mình, nếu cưỡng ép câu hồn có khả năng bị phản phệ.】

"Công pháp lục phẩm, thuộc loại tà dị, đây là ép linh thực sư thích giúp đỡ người khác làm vui như ta đi vào con đường tà đạo sao?" Lục Huyền nhìn cuốn điển tịch tối tăm trên tay, trong lòng ngứa ngáy đến khó nhịn.

Từ quầng sáng của linh thực tà dị, hắn đã mở ra mấy bộ công pháp tà đạo đỉnh cấp rồi, có 《 Huyết Thần Kinh 》, 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》 lục phẩm, giờ lại có thêm 《 Câu Hồn Kinh 》 lục phẩm.

"《 Huyết Thần Kinh 》quá nổi bật, tạm thời cứ giữ lại đã, tuy ta đã đọc lướt qua 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》 nhưng tiến triển khá là chậm chạp, riêng cuốn 《 Câu Hồn Kinh 》 này hoàn toàn có thể tu luyện lúc rảnh rỗi." Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Lại nói, đám linh thực tà dị này có nhu cầu rất lớn đối với oán niệm âm hồn, trước đây hắn chủ yếu dựa vào Dẫn Hồn Đăng tứ phẩm để dẫn dắt lôi kéo hồn phách, hoặc là mua pháp khí loại âm hồn, sau đó thả âm hồn từ bên trong ra để chúng tẩm bổ cho linh thực. Hiện giờ đã có 《 Câu Hồn Kinh 》 phối hợp với Dẫn Hồn Đăng, phạm vi tìm kiếm âm hồn lại được mở rộng ra gấp nhiều lần, đồng thời hiệu suất cũng tăng lên khá cao, hoàn toàn không lo linh điền tà dị của mình thiếu âm hồn nữa.

Lục Huyền cất kỹ 《 Câu Hồn Kinh 》 rồi nhìn về phía đóa Nhiên Hồn Hoa kia. Nhiên Hồn Hoa có thể dùng làm thức ăn nuôi dưỡng âm vật, linh thể, cũng có thể luyện chế làm chỗ ký thác của loại sinh linh này, còn có thể dùng làm tài liệu dành cho những loại đan dược cấp cao liên quan tới hồn phách, công dụng khá là lớn.

Nhưng tạm thời, hắn còn chưa quyết định sẽ xử lý nó như thế nào, cứ chờ sau này lại xử lý theo hoàn cảnh cũng được.

Sau khi thu hoạch linh thực Nhiên Hồn Hoa, Lục Huyền lại tiếp tục đi kiểm tra các loại linh thực âm phủ còn lại. Hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu đã tiến vào giai đoạn thành thục, một đôi anh đồng màu xanh đen nhỏ gầy sinh trưởng cùng một chỗ, khi thì dựa vào nhau, khi thì điên cuồng cắn nuốt đối phương.

Ngươi cắn ta một miếng, ta lại cắn ngươi một miếng.

Bởi vì gieo trồng cùng một lúc, phương thức bồi dưỡng chúng nó cũng không có gì khác biệt nên thực lực của hai bên ngang nhau, cắn tới cắn lui như vậy, ngoại trừ đau đớn, cũng không còn gì thứ gì khác cả.

Chương 964: Tia Nhân Quả Nhỏ Nhoi!

“Mẫu Chu bị ta không ngừng thúc giục sinh trưởng, hẳn đã gần đến cực hạn, nếu liên tục sinh ra linh chủng rất có thể sẽ làm tổn thương đến căn nguyên, chờ hai gốc Tử Chu này thành thục có thể dùng Thánh Anh Quả của chúng nuôi dưỡng gốc Mẫu Chu, bồi dưỡng nó trưởng thành.” Lục Huyền nhìn gốc Mẫu Chu ốm yếu bên cạnh, trong lòng nghĩ thầm.

Đặc tính của Mẫu Chu đã bị hắn lợi dụng đến cực hạn, đã thúc đẩy nó sinh trưởng ra mấy đời Tử Chu, giúp hắn thu được mấy phần thưởng quầng sáng rồi, cũng nên mang đến cho nó một chút lợi ích.

Ngoại trừ hai gốc Thánh Anh Quả Tử Chu, trong linh điền âm phủ vẫn còn một gốc linh thực cũng đang tiến vào giai đoạn trưởng thành. Đó chính là Ngũ Tạng Bảo Chu ngũ phẩm, hình thái của loại linh thực này cực kỳ quái dị, nhìn như một tòa miếu thờ tà dị, bên trong thờ phụng năm loại nội tạng, đám nội tạng dung hợp lại cùng một chỗ với nhau, tuy hai mà một.

Lục Huyền lấy ra một phần nội tạng yêu thú tươi mới từ bên trong Thao Trùng Nang, lần lượt gắn vào từng khu vực đặc biệt của Ngũ Tạng Bảo Chu, sau đó, thi triển Linh Vũ Thuật, để linh thực hấp thu âm khí trong linh điền âm phủ tốt hơn dưới sự tẩm bổ của nội tạng yêu thú.

Lại qua mấy ngày, khu động phủ của hắn đã có thêm một nhóm lớn linh thực thành thục.

Tàng Nguyên Thảo tam phẩm mọc khắp nơi trong linh điền, thoạt nhìn loại linh thảo này cực kỳ phổ thông, ai cũng tưởng nó là một cọng cỏ dại trong núi lẫn vào linh điền này. Nhưng nếu vận dụng linh thức nhạy bén dò xét nó, sẽ nhanh chóng phát hiện ở sâu bên trong linh thực nhìn như cỏ dại này có một mảnh tinh hoa thảo mộc vô cùng tinh thuần. Chúng chính là Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, tài liệu chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan, đồng thời cũng còn có thể thu hoạch được Nạp Linh Thảo Châu mà Lục Huyền cần từ bên trong quầng sáng của nó.

Lục Huyền đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng của loại linh thực này, bởi vậy cũng không cần lo đến chuyện thiếu linh chủng để trồng. Hắn ngắt toàn bộ Tàng Nguyên Thảo đã thành thục, lại nhìn hơn trăm quầng sáng màu trắng nằm la liệt trên mặt đất, nét mặt lộ ra ý cười.

"Rút thưởng quầng sáng liên tục trăm lần thôi!"

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, hệt như chuồn chuồn lướt nước, cùng lúc chạm vào mặt ngoài của tất cả những quầng sáng trước mặt. Trong thoáng chốc, từng ý niệm liên tiếp xuất hiện trong đầu như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được gói kinh nghiệm Trúc Cơ Đan.】

【Thu hoạch một gốc Tàng Nguyên Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm.】

…

Từng loại bảo vật hoặc trực tiếp xuất hiện trước mặt Lục Huyền hoặc dũng mãnh tràn vào thức hải của hắn. Trong đó, số lượng Nạp Linh Thảo Châu là nhiều nhất, có gần năm mươi viên, đã trực tiếp mở rộng số lượng tích trữ của Lục Huyền rồi.

Ngoài ra, vẫn còn hơn ba mươi viên Trúc Cơ Đan, tuy thứ này không có nhiều tác dụng với hắn nhưng lại rất được hoan nghênh tại cửa hàng tạp hóa, tích lũy lại cũng là một khoản linh thạch lớn.

Cuối cùng là hai mươi gói kinh nghiệm đan phương, khiến cho trình độ luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn lại tăng lên một lần nữa, chỉ cách tông sư một bước xa.

"Luyện đan đại sư cũng tương tự như thế này." Lục Huyền tinh tế cảm nhận dòng tin tức mãnh liệt mênh mông trong thức hải, không khỏi nhỏ giọng cảm thán một câu.

Đợi hấp thu xong hết, hắn lại đi tới mảnh linh điền bên cạnh. Trong linh điền chỉ còn chừng mấy chục gốc Tàng Nguyên Thảo, chúng được dùng để ngưng kết linh chủng chứ không thu hoạch quầng sáng. Hắn bắt đầu dựa theo phương pháp đã biết, cẩn thận dẫn dắt sinh cơ, linh khí ngưng kết bên trong linh thực, rồi lẳng lặng chờ đợi linh chủng thành hình.

"Số Băng Huỳnh Thảo này lớn rất nhanh." Sau khi ngưng chủng xong, hắn đi ngang qua khu vực linh điền đang gieo trồng hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo.

Từ phía xa đã có thể cảm nhận được khí tức cực hàn tản ra trong không khí, chờ đến gần hơn một chút là có thể nhìn thấy một tầng băng sương mỏng manh ngưng kết trên bề mặt của linh nhưỡng, hàn khí tuôn ra từ những phiến lá xanh thẳm nhỏ dài, làm những điểm huỳnh quang trên phiến lá trở nên rực rỡ khác thường, càng thêm chói mắt.

"Ta có thể đột phá Kết Đan trung kỳ hay không, đều phải dựa vào các ngươi đó." Lục Huyền tập trung tinh thần vào những gốc Băng Huỳnh Thảo này, cảm nhận sinh cơ dồi dào truyền đến từ bên trong linh thực, cõi lòng cực kỳ thỏa mãn.

“Ồ, lại có Nguyên Anh Chân Quân đi ngang qua động phủ?” Hắn đưa mắt nhìn vào giữa lòng bàn tay, chỉ thấy một tròng mắt màu xám trắng vừa tự động chui ra từ khe hở tại nơi này, nhanh chóng truyền tới một đoạn hình ảnh. Một luồng kiếm quang mang theo uy thế kinh hoàng vừa lóe lên cách động phủ của hắn chừng mấy chục dặm, sau đó hình ảnh lập tức biến mất không còn trông thấy gì nữa.

Chỉ đơn thuần là Hư Không Yểm Mục phát hiện ra điều dị thường khi đang dạo quanh động phủ nên tự động ẩn nấp vào giữa hư không rồi.

“Lại nói, tính đến hiện tại là đã có mấy vị Nguyên Anh Chân Quân đi ngang qua động phủ của ta, tiến về bí cảnh Lôi Cơ động kia rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Hắn không có quá nhiều hứng thú đối với khu bí cảnh ẩn chứa cơ duyên to lớn kia, chỉ ngẫu nhiên biết được tin tức về nó thông qua lời kể lại của những tu sĩ khác.

Ở thời điểm hiện tại, khu bí cảnh kia đã được thăm dò chừng non nửa, vẫn còn mấy chỗ có cấm chế cường đại nhất chưa đột phá được, không ít tu sĩ nhận được cơ duyên bảo vật từ trong đó, nhưng cũng có rất nhiều tu sĩ vẫn lạc vì cấm chế, vì tà ma và vì đám tu sĩ còn lại.

Nhưng dù có nguy hiểm tới tính mạng, dù trong mắt Nguyên Anh Chân Quân, bọn họ cũng chỉ như con sâu cái kiến, thì vẫn có rất nhiều tu sĩ như thiêu thân lao đầu vào lửa, thi nhau tìm tới Lôi Hải.

Lục Huyền vẫn luôn ru rú trong động phủ yên tâm làm ruộng, so với bọn họ chẳng khác nào dị loại.

“Tránh khỏi bí cảnh, không tham dự tranh bảo. Làm ruộng thôi đã rất thỏa mãn rồi.” Lục Huyền khoan thai tự đắc nói.

Dù Lục Huyền vẫn giữ thái độ bàng quan với bí cảnh Lôi Cơ động kia, nhưng nói gì thì nói, hắn cũng không thể hoàn toàn lánh đời ẩn thế được, hơn nữa bản thân còn đang ở trong Lôi Hỏa Tinh Động, kiểu gì chẳng bị dính một tia nhân quả nhỏ nhoi.

Hôm đó, khi hắn đang kiểm tra linh điền, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu có trong động phủ không? Ta và Vương đạo hữu vừa tới Lôi Hỏa Tinh Động, đặc biệt đến bái phỏng Lục đạo hữu đây."

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, vừa nhìn đã thấy hai tu sĩ Kết Đan đang đứng bên ngoài trận pháp bảo vệ động phủ.

Một nữ tử mặc xiêm y xanh biếc, toàn thân tản ra một khí tức tươi mát tự nhiên, cùng với một thanh niên vẻ mặt chất phác, trên mặt nổi đầy những đường hoa văn hình thú rậm rạp, mang theo ý vị nguyên thủy man hoang.

Hai người bọn họ chính là Ngọc Lâm tán nhân và Vương Tuế Hoài của Thanh Mộc Tinh Động, Lục Huyền từng tới động phủ của Ngọc Lâm tán nhân làm khách, giao tình giữa hắn với hai người này cũng không tệ.

Chương 965: Thấp Thỏm!

"Ngọc Lâm đạo hữu, Vương đạo hữu, Lục mỗ không thể tiếp đón từ xa, mong được thứ lỗi." Hắn nhanh chóng mở trận pháp, tiến lên nghênh đón hai người vào động phủ.

"Lục đạo hữu, giữa ngươi và ta không cần phải khách khí như vậy đâu."

Hai người kia tiến vào trong viện với vẻ mặt vô cùng thoải mái.

"Lúc trước ta từng mua được một lượng lớn thịt yêu thú thượng đẳng từ Vạn Linh Thực Phủ trong Hoan Hỉ Tinh Động, lại ủ chế ra một loại linh nhưỡng mới, vừa hay nhờ hai vị đạo hữu đánh giá thử."

"Không ngờ tới đây làm khách còn có thu hoạch ngoài ý muốn như thế, chúng ta nhất định phải nếm thử linh tửu do Lục đạo hữu ủ chế rồi." Hai mắt Ngọc Lâm tán nhân sáng lên, mỉm cười nói.

Vương Tuế Hoài bên cạnh dù không nói gì nhưng rõ ràng là nét mặt cũng có ý chờ mong.

Hai người bọn họ từng được nếm thử Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ và Băng Tủy Linh Nhưỡng do Lục Huyền ủ chế, mỗi loại đều có điểm đặc sắc riêng, hương vị cực ngon, mang đến ấn tượng rất sâu trong lòng.

Trên mặt Lục Huyền hiện lên ý cười, hắn lập tức bưng linh quả tới, sau đó rót cho hai người một ly đầy Viên Ma Tửu.

Ngọc Lâm tán nhân nhẹ nhàng lắc lắc chiếc chén ngọc trong tay, linh tửu vàng óng tản ra tầng tầng gợn sóng, có cảm

giác giữa những tầng gợn sóng này lại có một luồng hư ảnh viên hầu như ẩn như hiện.

"Phẩm chất thế này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm rồi." Ngọc Lâm tán nhân cẩn thận quan sát dị tướng của Viên Ma Tửu rồi không chờ đợi được nữa đã vội vàng nhấp một ngụm nhỏ. Linh tửu màu vàng óng vừa mới vào bụng đã có một dòng nước ấm chảy qua tứ chi bách hài, phảng phất như toàn thân được tới gần lò sưởi ấm áp giữa mùa đông khắc nghiệt, mang đến cảm giác thoải mái dễ chịu không gì sánh được.

"Thuần hậu lâu dài, hậu kình mạnh mẽ, càng về sau càng ngấm. Ồ, hình như còn có thể tăng cường khí huyết, bổ dưỡng thân thể? Chẳng lẽ đây là linh nhưỡng ngũ phẩm?" Nét mặt Ngọc Lâm tán nhân xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Lục Huyền gật đầu.

"Không sai, đây chính là Viên Ma Tửu ngũ phẩm, lúc trước ta ngẫu nhiên nhận được tửu phương Viên Ma Tửu từ trong tay một tiểu gia tộc được truyền thừa cổ xưa, sau đó cố ý tìm mua tài liệu cất rượu, may mắn đã ủ chế thành công." Hắn thuận miệng bịa ra một câu chuyện.

"Đúng là linh nhưỡng ngũ phẩm!" Ngọc Lâm tán nhân sợ hãi than.

"Đa tạ Lục đạo hữu đã thịnh tình khoản đãi chúng ta như thế." Nàng vội vàng đứng dậy thi lễ, Vương Tuế Hoài bên cạnh cũng chắp tay, nét mặt đầy vẻ cảm kích. Linh nhưỡng ngũ phẩm cũng không phải thứ dễ dàng uống được như vậy.

"Hai vị đạo hữu tới Lôi Hỏa Tinh Động là vì bí cảnh Lôi Cơ động kia phải không?" Ba người nói chuyện phiếm một lát, Lục Huyền thẳng thắn lên tiếng hỏi.

“Đúng là chúng ta đang có ý định này, nhưng cụ thể ra sao vẫn phải tìm hiểu rõ một số chuyện có liên quan đến bí cảnh đã.” Ngọc Lâm tán nhân trầm ngâm nói.

“Theo tại hạ được biết, đã có không ít Nguyên Anh Chân Quân tiến vào Lôi Cơ động bên kia rồi, nếu hai vị đạo hữu muốn đi thăm dò thì nhất định phải thật cẩn thận.” Lục Huyền nghiêm mặt nhắc nhở hai người.

“Đa tạ Lục đạo hữu đã nhắc nhở, diện tích Lôi Cơ động lớn như vậy, lại thêm hoàn cảnh xung quanh đầy rẫy cấm chế, ngay cả Nguyên Anh Chân Quân cũng không thể thăm dò toàn bộ một lượt, hẳn là chúng ta sẽ tìm được một khu vực dành cho mình. Bọn họ ăn thịt uống canh cũng có thể chừa chút cơm thừa canh cặn cho chúng ta.”

“Về phần Lục đạo hữu, chúng ta sẽ không mời ngươi cùng đi thăm dò Lôi Cơ động đâu.” Ngọc Lâm tán nhân khẽ cười nói.

“Ha ha, đạo hữu hiểu rõ ta thật đấy.” Lục Huyền nghe vậy thì không nhịn được cười.

“Ta cũng muốn mỗi ngày ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, không màng thế sự, không để ý tới mấy chuyện hỗn loạn bên ngoài như Lục đạo hữu. Nhưng quan trọng là tạo nghệ về mặt linh thực của ta thực sự không thể sánh bằng đạo hữu, cùng lắm cũng chỉ có thể dùng những thứ mình bồi dưỡng được để bảo đảm chuyện tu hành hằng ngày của mình mà thôi, nếu muốn tu vi tiến thêm một bước, nếu muốn nhận được công pháp thần thông pháp khí càng thêm quý giá thì hoàn toàn không đủ.”

Lục Huyền chỉ một mực im lặng không nói, hắn có được ngày hôm nay không chỉ vì bồi dưỡng linh thực như người ngoài thường thấy mà chủ yếu là nhờ thu hoạch phần thưởng quầng sáng sau khi linh thực trưởng thành.

“Bước vào con đường tu hành sâu như biển, nếu dừng chân không tiến sẽ rất khó nhận được càng nhiều cơ duyên bảo vật, cũng không thể làm cho thực lực của mình gia tăng, một khi gặp phải nguy hiểm, chưa biết chừng sẽ biến thành vật hi sinh, thậm chí là nguyên liệu cho loại công pháp tà đạo nào đó.” Nét mặt Ngọc Lâm tán nhân thoáng hiện vẻ ảm đạm.

“Vui buồn giữa những tu sĩ khác nhau vốn không giống nhau.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái.

Hai người bọn họ đều hiểu rõ tính cách của Lục Huyền nên không chủ động mời mọc hắn cùng tham gia với mình, sau khi nói chuyện phiếm một hồi là trực tiếp cáo từ rời đi.

“Ngọc Lâm đạo hữu, Vương đạo hữu, lần này hai người tới Lôi Cơ động, Lục mỗ chúc hai người hết thảy mọi thuận lợi, bình an trở về, còn đoạt được bảo vật mình mong muốn. Nếu phát hiện có linh chủng, ấu thú linh thú, phôi thai hoặc những thứ liên quan tới linh thực khác, hai người có thể tới động phủ của tại hạ, ta nguyện ý thu mua với giá cao.”

Trước khi hai người bọn họ rời đi, Lục Huyền vẫn không quên quảng cáo một phen. Sau khi có được số tài sản hùng hậu, chuyện thu mua linh chủng với giá cao đã trở nên hoàn toàn không đáng kể với hắn.

Chuyện hai người Ngọc Lâm tán nhân kia tới chơi chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, bọn họ đi rồi, động phủ của Lục Huyền lại khôi phục vẻ bình an yên tĩnh như cũ.

Nhưng trên thực tế, chuyện nhóm Nguyên Anh Chân Quân nối đuôi nhau lần lượt xuất hiện xung quanh động phủ, cùng với không ít người trong số những Kết Đan Chân Nhân mà hắn quen biết cũng bị Lôi Cơ động hấp dẫn, đã khiến trong lòng Lục Huyền thoáng dấy lên một chút cảm giác nguy cơ.

Bởi vậy, mượn cơ hội thu hoạch lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu lần nầy, hắn dứt khoát dùng chúng để thúc chín nhóm Băng Huỳnh Thảo đã tiến vào giai đoạn thành thục.

Băng Huỳnh Thảo chỉ là linh thực tam phẩm, đã cách thời gian thành thục không xa, mà yêu cầu trong quá trình sinh trưởng của chúng lại không cao, bởi vậy sau khi thúc chín toàn bộ, trong tay hắn vẫn còn thừa khá nhiều Nạp Linh Thảo Châu.

Chỉ thấy trên từng phiến lá xanh thẳm của Băng Huỳnh Thảo trong mảnh linh điền rộng lớn, hiện ra từng điểm huỳnh quang hệt như trời đêm đầy sao, hàn khí trắng nhạt lượn lờ bay lên, mang đến vài phần mộng ảo cho loại linh thực xinh đẹp này.

Lục Huyền lưu lại hơn hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo để ngưng chủng, còn lại ngắt lấy toàn bộ. Từng quầng sáng màu trắng lập lòe vừa lặng lẽ xuất hiện, lít nha lít nhít chất đầy một mảnh linh điền, khiến Lục Huyền vui sướng vô cùng vì khá lâu rồi, hắn mới một lần nữa được trông thấy khung cảnh vụ mùa bội thu thế này.

“Rút thưởng mấy chục lần liên tục thôi.”

Thân hình hắn khẽ động, giống như tia sáng nhẹ nhàng lướt qua, chỉ trong chốc lát đã chạm vào tất cả quầng sáng.

Chương 966: Kết Đan Trung Kỳ!

Mấy chục quầng sáng gần như vỡ vụn cùng lúc, nhanh chóng hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời, từng dòng quang hà dài nhỏ tràn vào cơ thể Lục Huyền. Những ý niệm cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được năm năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Băng Phách Hoàn tứ phẩm.】

【Thu hoạch…】

Ý niệm biến mất, từng món bảo vật hoặc xuất hiện trước mặt hắn với hình dạng chân thực hoặc dưới hình thức gói kinh nghiệm, linh lực trực tiếp xuất hiện trong cơ thể hoặc trong đầu hắn.

Từng đợt linh lực mãnh liệt như sóng biển cuồn cuộn, đánh sâu vào kinh mạch của Lục Huyền.

Hắn vận chuyển 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, nhanh chóng hấp thu và chuyển hóa lượng lớn linh lực, biến chúng thành từng giọt linh dịch màu xanh nhạt, rơi vào đan điền trong khí hải.

Linh dịch càng ngày càng nhiều, khí tức của hắn cũng theo đó mà nhanh chóng tăng lên, trong lòng hắn như có chút cảm giác, nét mặt lộ vẻ vui mừng.

“Kết Đan trung kỳ.”

Sau khi cải tiến Băng Huỳnh Thảo, để bản thân có thể ổn định nhận được lượng lớn tu vi nên thời gian đầu, Lục Huyền cũng không vội đi thu hoạch quầng sáng. Ngược lại, hắn kiên trì dựa vào phương pháp ngưng chủng Thủy Huỳnh Thảo, để tìm ra biện pháp ngưng chủng sau đó bồi dưỡng ra lượng lớn linh chủng Băng Huỳnh Thảo. Nhờ thế, hắn đã có quy mô hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm như hiện tại.

Lúc trước nhẫn nại để giờ khắc này nghênh đón một đợt bùng nổ sôi trào.

Trong hơn tám mươi quầng sáng màu trắng, có hơn hai mươi cái mang đến phần thưởng tu vi ba năm, năm năm thậm chí là mười năm, giúp Lục Huyền tăng thêm gần trăm năm tu vi, để hắn lập tức đột phá đến cảnh giới Kết Đan trung kỳ.

"Tu hành, không, làm ruộng chưa đến năm mươi năm, ta đã từ một tiểu tán tu Luyện Khí tầng hai trong một phường thị nhỏ bé trưởng thành đến cảnh giới Kết Đan trung kỳ hiện giờ, đúng là không dễ dàng. Có được tu vi như hôm nay đều nhờ vào ngày thường ta cần cù tu luyện, lại cộng thêm một chút tác dụng của quầng sáng." Lục Huyền mặt dày nghĩ thầm.

Nếu không nắm giữ năng lực đặc biệt như xem xét trạng thái chi tiết của linh thực và phần thưởng từ quầng sáng sau khi thu hoạch linh thực, có lẽ hắn đã sớm bị chôn vùi trong vạn dặm hồng trần, sao có thể sống tới giờ phút này được?

Không nói đến chuyện đột phá cảnh giới Trúc Cơ, ngay cả việc sống tạm bợ trong phường thị cũng là hy vọng quá đỗi xa vời.

Bởi vậy hắn càng thêm kiên định với ý tưởng tự mình bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

"Ra ngoài thăm dò bí cảnh còn phải mạo hiểm, thu hoạch bảo vật không rõ từ quầng sáng không thích hơn à?" Khóe

miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

Tuy càng về sau, với tư chất căn cốt của hắn, để gia tăng tu vi sẽ cần tu luyện rất nhiều, nhưng chỉ cần có quầng sáng, trong lòng Lục Huyền vẫn luôn ngập tràn hy vọng. Hắn do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định che giấu tu vi ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ.

Khi hắn tấn thăng cảnh giới Kết Đan đã có không ít người trong Lôi Hỏa Tinh Động biết chuyện, nếu bây giờ lại để bọn họ biết mới hơn mười năm trôi qua, mà hắn lại một lần nữa đột phá đến Kết Đan trung kỳ, chỉ sợ sẽ khiến bọn họ mở rộng tầm mắt.

Dù sao thiết lập nhân vật của hắn từ trước tới giờ vẫn chỉ là một linh thực sư yên tĩnh không màng danh lợi, trời sinh tính tình đã cẩn thận, không ham thích tranh đoạt cơ duyên bảo vật với người khác, thiên phú cũng rất bình thường, không giỏi về đấu pháp, chỉ dựa vào trình độ tinh thâm trên phương diện linh thực nên mới có thành tựu hiện giờ…

"Nếu để các đạo hữu quen thuộc với ta biết chuyện, dù tâm chí bọn họ có kiên định đến mấy cũng khó đảm bảo sẽ không sinh ra tâm ma." Trong lòng Lục Huyền dù mừng thầm nhưng vẫn suy nghĩ khá chu toàn.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất khiến hắn làm như vậy, vẫn là để phòng tránh một số phiền toái không đáng có.

Trong hơn tám mươi quầng sáng vừa thu hoạch được, ngoại trừ tu vi, hắn còn mở ra thêm mấy chục viên Băng Phách Hoàn, một số Băng Tủy Linh Nhưỡng và một ít gói kinh nghiệm phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng.

Sau khi hấp thu lượng lớn kinh nghiệm, hắn có cảm giác mình đã nắm giữ kinh nghiệm hơn trăm năm phối chế loại linh

nhưỡng này rồi, và ở thời điểm hiện tại, cả về xác suất thành công lẫn phẩm chất linh nhưỡng nhận được đều tăng mạnh hơn lúc trước.

Từ khi tấn thăng Kết Đan trung kỳ, cuộc sống của hắn cũng không có sự thay đổi rõ rệt nào, Lục Huyền không vì tu vi gia tăng mà lớn mật ra ngoài, hắn vẫn sống ẩn dật trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú như cũ.

Hắn ngồi xếp bằng trong một gian tĩnh thất, trong mỗi đoạn xương cốt lóe lên vô số điểm sáng vàng nhạt. Kim quang sáng ngời như thể sắp tràn ra khỏi cơ thể, chậm rãi lộ ra trên lớp da thịt bên ngoài. Khí tức đỏ đậm lờ mờ lan tản, dần dần hình thành một ngọn lửa màu đỏ thẫm xung quanh hắn. Bên trong ngọn lửa có một con Phượng Hoàng ngũ hành như ẩn như hiện, trông rất sống động.

Lục Huyền thở ra một hơi thật sâu, hư ảnh Phượng Hoàng cùng khí tức đỏ thẫm lại một lần nữa chui vào trong cơ thể, dung nhập vào xương cốt toàn thân rồi trực tiếp biến mất không còn thấy đâu nữa.

“Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, rèn luyện lâu như vậy cuối cùng cũng luyện hóa được gần một nửa rồi. Với cường độ xương cốt hiện tại của ta, lại cộng thêm Thái Tuế Nhục tăng cường, hẳn là thân thể sẽ không rơi xuống thế hạ phong khi mang ra so sánh với pháp bảo thông thường.” Lục Huyền cảm nhận thân thể cường hãn của mình, trong lòng âm thầm cảm khái.

Sau khi rèn luyện Lưu Ly Xích Phượng Cốt gần một canh giờ, Lục Huyền lại lấy ra con mắt tà dị có được từ Bách Đồng Quỷ Mộc, ấn nó vào trong đồng tử của mình. Từng lớp vật chất màu xám trắng lờ mờ lan tràn khắp nơi, thỏa thích tưới nhuần khắp nơi trong hai mắt Lục Huyền. Tới lúc mở mắt ra, mặt ngoài của đồng tử lóe lên một mảnh hôi quang, hết thảy

những sự vật xung quanh đều hiện ra rõ ràng trong hai mắt hắn, trực tiếp bộc lộ bản nguyên linh lực.

"Sau khi tròng mắt tà dị cuối cùng tiêu hao hết, về sau quá trình tu luyện Phá Vọng Đồng Thuật sẽ không còn đơn giản như vậy nữa." Lục Huyền thầm nghĩ, không biết nên đi đâu để tìm một gốc linh thực tà dị có liên quan đến tròng mắt khác đây.

Tu luyện gần nửa ngày, sau đó hắn lại tới linh điền, kiểm tra trạng thái của nhóm linh thực bên trong linh điền thật kỹ càng.

Ô Canh Mộc tứ phẩm có liên quan đến luyện khí được gieo trồng trong Mậu linh nhưỡng, Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm lại được gieo trồng trong Viêm Thổ, hai gốc linh thực này đang sinh trưởng rất tốt, mầm non thẳng tắp bừng bừng sinh cơ, được linh khí tinh thuần và linh nhưỡng phì nhiêu tẩm bổ, hiện giờ chúng đã khí thế mạnh mẽ tựa như nghé con mới sinh rồi.

Bên cạnh hồ nhỏ, Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên ngũ phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, nụ hoa được tầng tầng lớp lớp lá chắn bằng ngọc mỏng manh che phủ, tựa như đang không ngừng tích lũy sức mạnh, chờ mong một ngày phá chướng mà ra.

Chương 967: 《Thần Tiêu Chân Pháp》

Thời điểm Lục Huyền còn ở bên trong động phủ, thi thoảng lại có một nhóm hộ vệ Thiên Tinh Động đi tuần tra ngang qua.

Lục Huyền và Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động có giao tình không tệ, hơn nữa hắn còn cố ý kết giao với đám hộ vệ Thiên Tinh Động này, nên thỉnh thoảng cũng đưa tặng bọn họ một ít linh quả linh tương. Vì đã cố ý kết giao nên đám hộ vệ kia sẽ để ý đến động phủ của hắn nhiều hơn bình thường một chút, thậm chí bọn họ còn có thể cung cấp cho Lục Huyền một số tin tức không quá cơ mật về bí cảnh bên kia.

"Đám hộ vệ này đều trực thuộc Thiên Tinh Động, tin tức bọn họ biết được còn nhiều hơn đám Kết Đan Chân Nhân bình thường, hẳn là lời bọn họ nói ra cũng không phải là giả. Theo lời bọn họ nói, quá trình tranh đoạt bảo vật cơ duyên tại Lôi Cơ động đã tiến vào giai đoạn gay cấn, chỉ còn lại mấy đạo cấm chế quan trọng nhất vẫn chưa bị phá giải. Không ít tu sĩ đã nhận được cơ duyên, nhưng cũng có rất nhiều người đã vẫn lạc trong quá trình này. Thậm chí hai ngày trước còn có một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ ngoài ý muốn chết trong tay tà ma. Gần đây đã có không dưới năm vị Kết Đan Chân Nhân chết bên trong bí cảnh rồi. Không ngờ hành trình bí cảnh lại khủng bố như vậy!" Lục Huyền hít sâu một hơi, trong lòng không khỏi cảm khái.

Sau đó, hắn tới khu vực linh điền đang gieo trồng Phi Lôi Chi. Nhằm ngăn cản loại linh thực lục phẩm hiếu động này chạy loạn khắp nơi, lúc trước hắn đã cố ý thiết lập một đạo cấm chế chỉ nhằm một mục đích duy nhất là hạn chế phạm vi hoạt động của Phi Lôi Chi.

"Ồ? Sao hôm nay ngươi lại hưng phấn thế?" Hắn vừa tiến vào bên trong cấm chế đã trông thấy Phi Lôi Chi hóa thành một luồng quang mang màu trắng bạc phóng về bên này rồi.

Lục Huyền tùy ý đưa tay ra ngăn cản, rồi thả một hạt Lôi Bạo Liên tới gần nó. Dựa theo quy luật hắn tổng kết ra lúc trước, thì sau khi đặt một món bảo vật thuộc tính Lôi trong khu vực Phi Lôi Chi sinh trưởng, linh thực lục phẩm có chứng hiếu động này sẽ lập tức an tĩnh lại. Nhưng hôm nay có vẻ hơi khác thường, bởi vì Phi Lôi Chi không hề an tĩnh lại mà vẫn cứ không ngừng trùng kích vào cấm chế, thử đi thử lại không biết mệt, khiến Lục Huyền có cảm giác như nó đang nôn nóng đến khó mà dằn lòng nổi.

"Hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm này cũng không thỏa mãn được ngươi sao?" Trong lòng Lục Huyền không khỏi nghi hoặc, đang lúc hắn muốn lấy ra Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm từ trong túi trữ vật cho Phi Lôi Chi tẩm bổ, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang.

"Ta nhớ là hình như Phi Lôi Chi rất dễ bị linh vật thuộc tính Lôi thu hút, xem phương hướng nó mong muốn đột phá, có vẻ là khu vực linh điền đang gieo trồng gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm kia. Chẳng lẽ…" Trong lòng Lục Huyền lập tức nhảy dựng lên, hắn vội vàng nắm lấy Phi Lôi Chi đang tản ra lôi mang màu trắng bạc, chỉ trong nháy mắt đã đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng. Chỉ thấy nhánh dây leo màu xanh to lớn ấy vẫn một mực cắm rễ trong linh nhưỡng với vô số lôi quang quanh quẩn xung

quanh, chỉ khác là hiện tại, đang có một quầng sáng màu trắng khe khẽ lập lòe ngay bên dưới đoạn dây leo.

“Không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn!” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng.

Tuy hắn cũng không biết vì sao Ất Mộc Thanh Lôi Đằng đang trong giai đoạn sinh trưởng nhanh chóng lại đột nhiên cho ra một quầng sáng thế này, nhưng chỉ cần có thể nhận được phần thưởng là Lục Huyền cũng không nghĩ nhiều làm gì. Thoáng cái hắn đã bước tới vị trí của nhánh dây leo khổng lồ, vội vàng giơ tay chạm nhẹ vào mặt ngoài quầng sáng, chỉ sợ chậm mấy nhịp quầng sáng sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Quầng sáng vỡ vụn thành vô số điểm sáng rất nhỏ, điểm sáng hội tụ cùng một chỗ, hình thành một luồng hư ảnh lôi đình, nhanh chóng chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Ất Mộc Thanh Lôi Đằng sinh trưởng đến giai đoạn nhất định, thu hoạch tầng thứ nhất của pháp môn vô thượng 《Thần Tiêu Chân Pháp》.】

Ý niệm biến mất, một đạo lôi đình màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện trong thức hải của Lục Huyền. Lôi đình này mang theo uy thế kinh người, hoàn toàn không phù hợp với hình thái dài nhỏ của nó. Nó bá đạo chiếm cứ khu vực trung tâm thức hải, trực tiếp đẩy một món bảo vật ngũ phẩm khác là Uẩn Thần Thiếp vào trong góc.

Linh thức của Lục Huyền cẩn thận tiến vào bên trong lôi đình, gần như ngay lập tức, đã có vô số tin tức cuồn cuộn mãnh liệt cuốn tới. Tâm thần ngưng tụ, hắn đã biết được mọi tin tức chi tiết có liên quan đến ddạo lôi đình màu vàng nhạt này.

【《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 , pháp môn vô thượng, là phương pháp tu luyện căn bản của đại tông hàng đầu vạn giới Thần Tiêu Môn, pháp môn hoàn chỉnh có thể tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần.】

【Chân pháp được chia làm năm tầng, mỗi tầng đều có thể tu tập được bí pháp, thần thông lôi linh khác biệt.】

“《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 ?!” Lục Huyền kinh hô thành tiếng.

Hắn không ngờ quầng sáng đến từ Ất Mộc Thanh Lôi Đằng lại mang tới cho mình một niềm vui ngoài ý muốn lớn lao như thế.

“Tầng thứ nhất của công pháp được coi là nội dung đặt nền móng trụ cột tu hành, có thể tu hành đến Trúc Cơ viên mãn, ngoài ra vẫn còn mấy loại lôi pháp không tệ. Ngũ Lôi Chưởng, Lôi Độn, Âm Thủy Lôi…” Lục Huyền tinh tế cảm nhận phương pháp tu hành, bí pháp lôi linh ẩn chứa trong lôi ngân màu vàng nhạt, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

“Theo lý thuyết thì phần thưởng tới từ quầng sáng của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm sẽ mạnh hơn 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 hay 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》 ta mở ra lúc trước rất nhiều. Dù sao, chúng cũng là phần thưởng mở ra sau khi linh thực ngũ phẩm thành thục, kém thất phẩm đến hai bậc. Nhưng vì Ất Mộc Thanh Lôi Đằng còn đang trong giai đoạn sinh trưởng, sau khi đến trình độ nhất định mới mở ra một đoạn công pháp tầng thứ nhất như hiện tại.” Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Thực sự không ngờ sau Âm Hòe thì gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này lại là gốc linh thực lâu năm thứ hai trong động phủ của hắn. Loại linh thực tăng trưởng theo thời gian gieo trồng này có một điểm đặc thù, đó là thời gian gieo trồng tăng lên thì công hiệu của linh thực cũng theo đó mà tăng cường.

“Nhưng ta vẫn còn nhớ tin tức chi tiết về Ất Mộc Thanh Lôi Đằng mình từng nhận được lúc trước, đó là sau khi linh thực trưởng thành, cây này sẽ kết ra linh quả tương ứng. Đến bây giờ mới biết, có lẽ trái linh quả kia cũng chỉ là nhân quả của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này khi nó trưởng thành đến một giai đoạn nhất định nào đó thôi?” Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Bất kể thế nào, có thể thu hoạch được bảo vật từ gốc linh thực thất phẩm này sớm như vậy đã khiến hắn cực kỳ thỏa mãn rồi.

Lục Huyền trở lại phòng, thoáng do dự một lát, sau đó vẫn quyết định lấy ra một mảnh lá trà xanh biếc từ bên trong túi trữ vật.

Chương 968: Ngũ Lôi Chưởng!

Thứ này chính là lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, sau khi sử dụng có thể gia tăng ngộ tính của tu sĩ trong một đoạn thời gian nhất định. Theo thời gian trôi qua, hiệu quả sẽ từ từ yếu bớt rồi chậm rãi trở lại bình thường.

Hiện giờ, búp trà đầu tiên ăn vào đã không còn bao nhiêu hiệu quả, Lục Huyền dự định sẽ ăn thêm một búp trà nữa để lĩnh ngộ tầng thứ nhất của 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》. Lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà có hiệu quả mạnh nhất khi vừa sử dụng, nhờ thế mà khi tu tập công pháp, Lục Huyền tiến triển cực nhanh.

Một tháng trôi qua, hắn đi tới một mảnh đất trống trong động phủ, tâm niệm vừa động, ấu thú Lôi Long Hống đã được hắn kêu gọi tới. Tiểu thú màu trắng bạc cảm nhận được Lục Huyền đang gọi mình nên nhanh chóng chạy đi ngay.

Lục Huyền xoa cái sừng nhọn màu trắng bạc trên đầu nó, lại lấy ra một hạt Lôi Bạo Liên rồi nhẹ giọng nói:"Đợi lát nữa ta sẽ thi triển loại lôi pháp gần đây ta tu luyện lên người ngươi, ngươi phối hợp một chút để ta xem hiệu quả tu luyện thế nào nhé."

Lôi Long Hống vốn là dị thú thuộc tính Lôi, có huyết mạch mỏng manh của Thanh Giác Lôi Hủy thời Thượng cổ, khả năng kháng lôi rất mạnh, không cần lo lôi pháp hắn tu luyện sẽ làm ấu thú bị thương. So với nhóm linh thú khác trong động phủ, nó được xem như đối tượng thí nghiệm thích hợp nhất rồi.

Hắn dặn dò xong, lại nhanh chóng vận chuyển linh lực trong cơ thể, một đạo lôi quang đột ngột bắn từ lòng bàn tay ra, đánh vào lưng Lôi Long Hống. Trên lưng Lôi Long Hống lập tức xuất hiện những gợn lôi điện màu trắng bạc, lôi quang lập tức bị nó hấp thu và chuyển hoá sạch sẽ, bộ lông màu trắng bạc vẫn mềm mại bóng loáng như cũ, không có một sợi nào bị đốt trụi.

"… khả năng kháng lôi cao như vậy cơ à?" Lục Huyền bị đả kích không nhỏ, từng đạo lôi quang lại liên tiếp bắn ra cực nhanh, toàn bộ đánh vào thân thể Lôi Long Hống.

"Grào!" Lôi Long Hống thấp giọng gầm rú, thanh âm như từng tiếng sấm rền, theo hiểu biết của Lục Huyền về nó, có thể nghe ra lúc này tâm trạng nó đang cực kỳ vui sướng. Thậm chí về sau thanh âm còn dần biến thành tiếng thì thầm rên rỉ, cứ như lôi quang Lục Huyền đánh ra đang gãi ngứa cho nó vậy.

Lục Huyền có chút bất đắc dĩ, đành phải xoay người bắn một đạo lôi quang vào một tảng đá lớn. Lôi đình lóe lên, mặt ngoài tảng đá xuất hiện một mảng cháy đen lớn, thậm chí chính giữa còn suýt thì hóa thành bột mịn.

"Suýt nữa đã bị con Lôi Long Hống này làm mất lòng tin rồi."

Lục Huyền nói thầm một câu, hắn đã nhập môn tầng thứ nhất của 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, còn luyện tập được lôi pháp Ngũ Lôi Chưởng trong đó, thứ này hoàn toàn có thể tập kích bất ngờ, khiến cho kẻ khác khó lòng phòng bị. Uy lực của nó cũng không tầm thường, thoạt nhìn đã có lực sát thương tương đương với pháp khí Trúc Cơ bình thường rồi.

"Dùng để đánh lén cũng không tệ." Hắn nhỏ giọng nói, sau đó lại đi vào linh điền kiểm tra đông đảo linh thực.

“Số lượng linh lôi và lôi dịch màu xanh thẫm trong tay ta cũng không còn nhiều.” Trong lúc bồi dưỡng vài loại linh thực thuộc tính Lôi, hắn nhìn đống linh lôi sắp hết trong túi trữ vật, không khỏi cảm khái một câu.

Hiện tại, bên trong động phủ của hắn đang có không ít linh thực thuộc tính Lôi, có tới ba mươi gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, ngoài ra lại có vài gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, một gốc Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm và một gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm. Nhiều loại linh thực thuộc tính Lôi như vậy nên nhu cầu về linh lôi và lôi dịch là rất lớn, linh lôi và lôi dịch màu xanh thẫm lần trước hắn thu thập được trong Lôi Hải đã gần hết rồi.

“Xem ra phải tới Lôi Hải một chuyến rồi, theo tin tức ta nghe ngóng được, lãnh địa của tộc Lôi Hống Thú nằm cách bí cảnh Lôi Cơ động rất xa, cũng không phải lo sẽ chạm mặt với nhóm tu sĩ bị thu hút tới đó.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ.

Nếu là linh lôi phổ thông, hắn hoàn toàn có thể mua được từ thương hội hoặc ủy thác cho những tu sĩ khác thu thập với giá cao, nhưng lôi dịch màu xanh thẫm kia lại khó mà thu được. Trong khi loại lôi dịch màu xanh thẫm ấy vốn là bảo vật mấu chốt để hắn bồi dưỡng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm.

Ngay cả trong Lôi Hải rộng lớn vô biên cũng rất khó tìm được bảo vật thuộc lôi linh thuộc tính Mộc quý hiếm.

Hắn cũng không định cho tu sĩ khác biết về bảo địa có lôi dịch màu xanh thẫm kia.

Dù sao đó cũng là bí địa của tộc Lôi Hống Thú, chúng có thể dẫn hắn tới đó đã rất đáng quý rồi, nếu hắn lại tiết lộ vị trí của bảo địa ra ngoài chẳng khác nào phản bội chúng, tâm địa quá mức xấu xa.

Trước mắt, tu vi của hắn đã đột phá đến Kết Đan trung kỳ, lại sở hữu rất nhiều bảo vật hộ thể, cường độ thân thể đã vượt xa Kết Đan Chân Nhân bình thường, lại cộng thêm tâm tính hắn cẩn thận, không có ý định xâm nhập sâu vào Lôi Hải để gia tăng nguy hiểm.

Đủ loại nhân tố cộng lại, khiến hắn cực kỳ tự tin với chuyến hành trình tiến vào Lôi Hải lần này.

"Tiện đường cũng đưa dị thú Lôi Long Hống về thăm chốn cũ một phen. Cho bọn chúng xem con ấu thủ nhỏ gầy không cha không mẹ, kẻ từng bị đồng tộc cô lập giờ đã trưởng thành tới mức này rồi. Phú quý không về quê thì khác gì mặc áo gấm đi đêm chứ?" Lục Huyền nhìn con ấu thú màu trắng bạc phía sau, khẽ cười nói.

…Tach-Tra-Thanh-Xuan…

Bên bờ Lôi Hải.

Lục Huyền đứng ở một khu thông đạo gần đó, lẳng lặng nhìn đám tu sĩ đang lục tục tiến vào Lôi Hải.

"Đúng là náo nhiệt hơn trước đây nhiều. Nhưng nhiều tu sĩ thế này, rồi đến cuối cùng, có mấy người may mắn nhận được cơ duyên bảo vật đây?" Trong lòng hắn thầm cảm thán một tiếng.

Sau khi quyết định tới Lôi Hải thu thập lôi dịch màu xanh thẫm, Lục Huyền đã mở ra hai trận pháp phòng hộ ngũ phẩm, dặn dò Thảo Khôi Lỗi trông chừng động phủ cho tốt, sau đó nhanh chóng đi tới thông đạo tiến vào Lôi Hải.

"Vị đạo hữu này, xin đưa Lôi Hỏa Lệnh ra." Chưa tiến vào Lôi Hải đã có một vị Kết Đan Chân Nhân đi tới trước mặt Lục Huyền, cười nói.

Lục Huyền khẽ gật đầu, lập tức lấy ra Lôi Hỏa Lệnh, sau khi Kết Đan Chân Nhân kia xác nhận không có gì bất thường

mới để hắn vào trong.

“Tu sĩ bình thường muốn có Lôi Hỏa Lệnh cũng phải bỏ ra không ít linh thạch, dựa vào điểm này cũng có thể suy đoán ra, chỉ tính riêng mảng quản lý thông đạo Lôi Hải thôi, Thiên Tinh Động đã kiếm lời được không biết bao nhiêu linh thạch trong quãng thời gian này rồi.” Lục Huyền nghĩ theo một góc độ rất kỳ lạ.

Từ chuyện Kết Đan Chân Nhân tự mình đi kiểm tra cũng có thể thấy được, ở thời điểm hiện tại, muốn tiến vào Lôi Hải đã trở nên khó khăn hơn trước đây rất nhiều rồi. Nhưng chuyện này chẳng hề liên quan tới Lục Huyền.

Hắn thuần thục đi giữa vô số lôi mang cực nhỏ.

“Hả? Không thấy con Lôi Hống Thú thường xuyên xin ăn ở ven đường kia đâu?” Đột nhiên Lục Huyền khẽ ồ lên một tiếng, trong lòng có chút bất ngờ.

Nhớ là ngay lần đầu tiên hắn tiến vào Lôi Hải đã gặp con Lôi Hống Thú với hình thể mập mạp kia rồi.

Chương 969: Ba Mươi Năm Hà Đông Ba Mươi Năm Hà Tây…

Lúc ấy vì hiếu kỳ, Lục Huyền mới cho nó một ít linh quả linh tương, không ngờ lại thông qua đó mà kết duyên được với nhóc con này, còn quen được một con Lôi Hống Thú dị chủng khác nữa. Rồi thông qua con Lôi Hống Thú dị chủng kia, hắn còn gặp được lão yêu thú Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm.

Bởi vậy, mỗi lần tiến vào Lôi Hải, Lục Huyền đều không quên cho con Lôi Hống Thú béo tròn nằm ngay thông đạo này một ít thịt yêu thú và linh quả, nhưng hắn không ngờ, lần này tiến vào lại không thấy bóng dáng nó đâu.

“Có lẽ nhóc con này phát hiện ra tình huống dị thường nên mới tạm thời tránh né nơi đầu sóng ngọn gió.” Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Cũng đúng, nhóm tu sĩ tiến vào Lôi Hải trước đó, tu vi Trúc Cơ chiếm đa số, tình huống này con Lôi Hống Thú kia vẫn còn ứng phó được, nhưng từ khi bí cảnh Lôi Cơ Động hiện thế, số lượng Nguyên Anh Chân Quân tiến vào Lôi Hải tăng lên rất nhiều. Đối diện với bọn họ, Lôi Hống Thú vốn là yêu thú có thực lực đứng đầu tứ phẩm cũng không đáng kể gì.

“Nó sống trong Lôi Hải nhiều năm, chiếm cứ lợi thế địa hình, sau lưng lại có tộc Lôi Hống Thú và Thanh Giác Lôi Hủy có thực lực Nguyên Anh Chân Quân chống lưng, hẳn là khả năng xảy ra vấn đề cũng không lớn.” Lục Huyền lạc quan nghĩ.

Sau đó, tâm niệm vừa động, trên đỉnh đầu đã xuất hiện một con ngươi màu xám trắng, vừa có mặt, nó đã nhanh chóng xuyên qua lôi mang đầy trời với tốc độ cực kỳ khủng bố. Dựa vào Hư Không Yểm Mục điều tra, Lục Huyền có thể chủ động tránh né những tu sĩ khác, miễn để bản thân chọc vào một số phiền toái không đáng có.

Chờ tới khi tiến sâu vào Lôi Hải hơn một chút, số lượng tu sĩ giảm bớt rất nhiều, Thận Âm Bảo Châu nhẹ nhàng di động trong cổ họng Lục Huyền.

"Grào ~!" Một tiếng gầm như sấm rền nhẹ nhàng vang lên. Âm thanh này chính là Lục Huyền mô phỏng ngôn ngữ của tộc Lôi Hống Thú trực tiếp bộc phát ra, hắn muốn dựa vào đó để kêu gọi con Lôi Hống Thú dị chủng kia.

Một lát sau, tia quang mang màu trắng bạc như sấm chớp chợt lóe lên, thoáng cái nó đã đi đến trước mặt Lục Huyền. Hào quang thu lại, để lộ ra bóng dáng quen thuộc của Lôi Hống Thú dị chủng.

"Grào ~!" Nó thân mật gầm lên một tiếng với Lục Huyền, trong thanh âm tràn đầy vui mừng.

"Nào nào lại đây, lần này ta mang đến cho ngươi rất nhiều món ngon đấy." Lục Huyền lấy ra các loại linh quả linh tương, cẩn thận đặt xuống trước mặt Lôi Hống Thú dị chủng.

"Đây vẫn còn non nửa chén Viên Ma Tửu, không phải ta keo kiệt, chỉ cho ngươi uống một ít thế thôi, mà vì linh tửu này là linh nhưỡng ngũ phẩm, ngươi uống nhiều quá sẽ không tốt." Hắn cố ý giải thích với Lôi Hống Thú dị chủng một câu.

Lôi Hống Thú gầm nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu. Đột nhiên trong mắt nó hiện lên một tia nghi hoặc, cái đầu khẽ nghiêng, dường như nghĩ tới điều gì đó, nét mặt lập tức toát lên vẻ kinh dị.

“Đây là nhóc con trong tộc chúng ta lúc trước sao?” Nó truyền một ý niệm vào đầu Lục Huyền.

“Đúng vậy, chính là nó, ta dẫn nó tới gặp các ngươi gặp để chứng minh ta không bạc đãi gì nó cả.” Khóe miệng Lục Huyền cong lên.

Ánh mắt Lôi Hống Thú dị chủng càng hiện lên vẻ kinh dị, nó thật sự không ngờ đồng bạn nhỏ gầy quái gở trước kia lại trưởng thành đến mức này. Da lông bóng loáng mượt mà, lôi linh dồi dào, mơ hồ để lộ ra một tia tài hoa xuất chúng, hoàn toàn khác hẳn trước kia.

Nó lắc đầu như không dám tin tưởng.

“Được rồi, tiểu hữu ngươi dẫn ta đến bảo địa của tộc các ngươi một chuyến đi, ta cần thu thập một ít lôi dịch để bồi dưỡng linh thực.” Lục Huyền nói với Lôi Hống Thú dị chủng.

Bảo địa có cấm chế độc hữu của tộc Lôi Hống Thú, không có người dẫn đường mà muốn tiến vào trong, độ khó sẽ tăng thêm gấp mấy lần.

Một người hai thú nhanh chóng tiến vào bên trong bảo địa, Lục Huyền cướp đoạt lôi dịch màu xanh thẫm đến mức chỉ còn lại một tầng mỏng manh. Lôi Hống Thú dị chủng đã ăn đồ tốt của Lục Huyền, hiện giờ rơi vào tình huống há miệng mắc quai, nó há to miệng như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Lục Huyền thu thập đủ linh lôi và lôi dịch màu xanh thẫm xong, lại cùng Lôi Hống Thú dị chủng tiến vào lãnh địa của Lôi Hống Thú. Đám Lôi Hống Thú trong lãnh địa vừa phát hiện khí tức của tu sĩ đều trở nên cảnh giác, thậm chí có một số đã bày ra tư thế công kích, nhưng chờ tới khi nhìn thấy Lục Huyền xuất hiện, cả đám đều yên tĩnh lại, hoặc nhắm mắt nghỉ ngơi hoặc chạy đi đuổi theo đám lôi cầu.

Trong lòng Lục Huyền chợt có cảm giác, hắn lập tức quay đầu lại, chỉ thấy ấu thú Lôi Long Hống đang ngẩn ngơ đứng đó. Nó nhìn cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ trước mắt, không biết vừa nhớ tới điều gì, lại nhanh chóng hóa thành một tia quang mang màu trắng bạc, tiến vào một động đá.

Lục Huyền theo sát phía sau, cùng nó đi vào động đá kia, chợt phát hiện ấu thú Lôi Long Hống đứng trước một đống đất, trong miệng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, thanh âm chất chứa đau thương vô tận. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng khe khẽ than thở, cũng chỉ biết lẳng lặng đứng phía sau làm bạn với ấu thú.

Một lúc lâu sau, ấu thú Lôi Long Hống mới khôi phục lại như thường, nó kéo ống quần Lục Huyền, cùng nhau ra khỏi động đá.

Vừa ra ngoài đã thấy một con Lôi Hống Thú cao lớn chậm rãi đi tới, đứng trước mặt bọn họ, nhìn xuống ấu thú từ trên cao, trong mắt chất đầy khinh thường xen lẫn kinh ngạc.

Khinh thường chính là biểu cảm đã trở thành thói quen sau một đoạn thời gian dài, còn kinh ngạc vì thấy Lôi Long Hống có những biến hóa cực lớn.

Lôi Hống Thú đã trở nên cao lớn không ngờ, dị loại lúc trước chỉ biết tùy ý để mặc cho nó cướp đoạt thức ăn, bắt nạt đùa bỡn lại có những thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế?

Trong cảm giác của nó, Lôi Long Hống của hiện giờ lại toát lên khí tức còn mạnh hơn cả nó. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lôi Hống Thú cao lớn không nhịn được lập tức lui lại mấy bước. Nhưng thấy bản thân khiếp nhược như thế, trong lỗ mũi nó lập tức phát ra tiếng phì phì, lôi mang bạch khí bắn nhanh ra.

Có rồi.

Lôi Hống Thú cao lớn nhanh trí hút một quả lôi cầu màu trắng bạc đang lượn lờ cách đó không xa. Lôi cầu là bảo vật chỉ có trong lãnh địa Lôi Hống Thú, sau khi nuốt vào sẽ rất bổ dưỡng với Lôi Hống Thú.

"Có biến hóa rõ ràng thì sao chứ? Ngươi ở nơi khác sao nếm được những trái lôi cầu hiếm thấy này?" Lôi Hống Thú cao lớn cảm nhận linh khí tràn trề bên trong lôi cầu, trong lòng lập tức trào dâng cảm giác ưu việt. Đang lúc nó muốn trào phúng đồng bạn trước kia mình vẫn chướng mắt một tiếng thì đột nhiên cả người rơi vào ngây dại.

Chỉ thấy chân trước của ấu thú Lôi Long Hống đang ôm một đống hạt sen màu trắng bạc, lôi quang lưu chuyển xung quanh hạt sen, mỗi một hạt đều không hề thua kém trái lôi cầu trong miệng nó.

Chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng, trong nháy mắt, quả lôi cầu trong miệng Lôi Hống Thú cao lớn đã không còn thơm như cũ, nó rơi xuống mặt đất, lăn lộn vài vòng rồi lại chậm rãi bay lên không trung, nhẹ nhàng bay lơ lửng khắp nơi.

"Grào!" Lôi Long Hống gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm biểu đạt ra một câu nói mà trước đây Lục Huyền từng dạy bảo.

"Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!"

Chương 970: Giọt Tinh Huyết!

“Làm màu à? Thôi ngươi cứ ở đây mà làm màu tiếp đi.” Lục Huyền mặt không đổi sắc nhìn ấu thú Lôi Long Hống đang dùng Lôi Bạo Liên để khoe khoang, trong lòng thầm bật cười.

Số Lôi Bạo Liên này hắn giao cho ấu thú trước khi tiến vào Lôi Hải, mục đích là gia tăng thể diện cho nó khi trở lại chốn cũ, chứng minh bản thân ở bên ngoài lăn lộn cũng không tệ ở trước mặt đồng loại trước kia từng khinh thường mình.

Hiệu quả rất rõ ràng.

Cảm nhận được Lôi Bạo Liên tỏa ra khí tức lôi linh tinh thuần, không ít Lôi Hống Thú bị kéo tới, đôi mắt chúng trợn tròn, nhìn hạt sen trắng bạc trong móng vuốt ấu thú với vẻ cực kỳ hâm mộ.

“Khụ khụ.” Lục Huyền ho nhẹ một tiếng, ấu thú lập tức hiểu được ý tứ của hắn rồi nhanh chóng cất kỹ hạt sen màu trắng bạc đi, sau đó lại dẫn Lục Huyền đi dạo trong lãnh địa của Lôi Hống Thú.

Đúng lúc này, một tiếng sấm rền vang lên, Lục Huyền nhìn theo phương hướng tiếng sấm truyền lại, chỉ thấy con Thanh Giác Lôi Hủy như một ngọn núi nhỏ kia đang đi từ phía xa tới. Một bước của nó đã vượt qua mấy chục trượng, chỉ chớp mắt là tới trước mặt hắn.

“Lục tiểu hữu, lại tới thăm lão già này đấy à?” Con yêu thú đã đi gần hết cuộc đời nhẹ giọng hỏi, mỗi một chữ rơi vào

trong tai Lục Huyền lại tương đương với từng tiếng sấm nổ vang.

“Vâng, lâu rồi không gặp tiền bối nên có chút nhớ mong. Vừa vặn ta cũng phải tới Lôi Hải thu thập một ít linh lôi nên dứt khoát tới đây thăm hỏi tiền bối luôn. Lần này, ta còn cố ý mang đến một bình linh tửu do chính tay ta chưng cất cho tiền bối nếm thử đây.” Lục Huyền cười nói với Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm, sau đó lấy một bình Viên Ma Tửu từ túi trữ vật ra, đưa đến trước mặt nó.

“Ngươi có lòng rồi.” Thanh giác Lôi Hủy chậm rãi nói, Viên Ma Tửu trong bầu rượu như một dòng suối nhỏ, tự động chảy vào miệng nó.

“Ợ ~” Dưới sự kích thích của độ rượu nồng đậm, nó không nhịn được khẽ ợ một hơi, một luồng lôi khí màu trắng bạc như mũi tên nhọn phun ra, xuyên thủng một ngọn núi ở đằng xa.

Lục Huyền âm thầm líu lưỡi, không khỏi cảm khái vì sự cường đại của yêu thú thất phẩm.

“Mùi vị không tệ, lần sau lại mang tới một ít đi.” Thanh Giác Lôi Hủy khẽ cười nói.

“Được, tiền bối.” Lục Huyền sảng khoái nhận lời.

Hắn đã lấy được lôi dịch màu xanh thẫm cùng với rất nhiều Lôi Tử Tinh và gốc Phi Lôi Chi lục phẩm kia từ chỗ Thanh Giác Lôi Hủy, nhận miễn phí nhiều đến mức hắn cũng thấy hơi xấu hổ, hiện giờ đối phương chỉ yêu cầu một ít Viên Ma Tửu thôi, đúng là hoàn toàn không thành vấn đề.

“Tiện thì để vãn bối dọn dẹp Lôi Tử Tinh mới mọc cho tiền bối nhé?” Lục Huyền to gan hỏi Thanh Giác Lôi Hủy.

“Lên đây đi, trước kia không dọn dẹp còn tốt, sau khi được ngươi dọn cho mấy lần, ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.”

Lôi Tử Tinh là một loại vật chất đặc thù ngưng kết từ lôi khí tản ra trong cơ thể Thanh Giác Lôi Hủy và thân thể lão hóa của chính nó, thứ này vốn hòa làm một với thân thể của con yêu thú này. Dù nó không ảnh hưởng đến thực lực và hành động của Thanh Giác Lôi Hủy, nhưng sau khi được Lục Huyền dọn dẹp giúp mấy lần, lão yêu thú đã có chút say mê với loại trải nghiệm đặc biệt này rồi.

"Được, vãn bối xin đắc tội." Lục Huyền lập tức tung người nhảy lên, hạ xuống lưng Thanh Giác Lôi Hủy, lại dùng linh thức cẩn thận kiểm tra Lôi Tử Tinh đã kết hợp chặt chẽ với huyết nhục trên người nó.

"Ta đã trông thấy con ấu thú dị chủng kia rồi, tính cách đã cởi mở hơn trước rất nhiều, thực lực cũng mạnh hơn dự đoán của ta, có thể thấy được ngươi đã chăm sóc nó rất tốt." Trong lúc dọn dẹp, Thanh Giác Lôi Hủy trầm giọng nói với Lục Huyền.

"Đó là bổn phận của vãn bối, ấu thú Lôi Long Hống ở trong động phủ của ta rất ngoan ngoãn đáng yêu, vãn bối và các linh thú khác đều yêu mến nó." Trong đầu Lục Huyền hiện lên tình cảnh ấu thú bón hạt Lôi Bạo Liên cho chim mập làm nổ tung con chim thành đen sì, sau đó nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Vậy ta yên tâm rồi." Thanh giác Lôi Hủy khẽ thở dài một tiếng, thanh âm như lôi đình cuồn cuộn, kéo dài mãi không tan.

Lục Huyền cảm nhận được rất nhiều điều từ bên trong thanh âm của nó, nhưng cũng chỉ biết trầm mặc không nói rồi cẩn thận dọn dẹp Lôi Tử Tinh vừa xuất hiện trên người lão yêu thú.

"So với lần trước thì gần đây số lượng Lôi Tử Tinh đã xuất hiện nhiều hơn một chút rồi, có vẻ như xu thế già yếu của

Thanh Giác Lôi Hủy lại càng thêm nghiêm trọng.” Hắn thầm so sánh sự khác biệt giữa hai lần dọn dẹp Lôi Tử Tinh gần đây, trong lòng không khỏi cảm khái.

“Tiền bối, Lôi Tử Tinh trong thân thể ngài đã được dọn dẹp sạch sẽ.” Dọn dẹp xong, Lục Huyền tiện tay thu hơn trăm cân Lôi Tử Tinh trên mặt đất vào túi trữ vật của mình rồi mở miệng nói với thái độ cực kỳ kính cẩn.

“Vất vả cho Lục tiểu hữu rồi.” Thanh Giác Lôi Hủy gật đầu với nét mặt hiền hòa.

“Ta có một món quà nhỏ muốn tặng cho con Lôi Long Hống đi theo ngươi.” Vừa dứt lời, trong thân thể như ngọn núi nhỏ của nó đã tuôn ra từng tia lôi quang màu xanh biếc, sau đó một giọt huyết dịch mang theo hai màu xanh đỏ chậm rãi bay ra từ trong miệng của nó.

“Đây là một giọt tinh huyết trong cơ thể ta, ẩn chứa một chút sức mạnh của Lôi Hủy thời Thượng cổ, cho Lôi Long Hống sử dụng có thể giúp tinh luyện lực lượng huyết mạch trong cơ thể, đẩy nhanh tốc độ phát triển của nó.”

“Sao lại làm thế được? Với trạng thái của tiền bối hiện giờ, nếu lại phân ra tinh huyết chỉ khiến tình trạng này càng thêm nghiêm trọng, là họa vô đơn chí đó.” Lục Huyền nhìn vẻ mặt già nua của Thanh Giác Lôi Hủy, vội vàng xua tay từ chối.

“Ta đã lấy ra rồi, lẽ nào ngươi không nhận?” Thanh âm của Thanh Giác Lôi Hủy chợt cao thêm vài phần, như sét đánh giữa trời quang, nổ đến mức hai tai Lục Huyền cũng thấy đau nhức.

“Yên tâm đi, chuyện này không ảnh hưởng quá lớn tới ta đâu. Sở dĩ ta muốn tặng cho Lôi Long Hống chỉ vì coi trọng thành tựu tương lai của nó, nên tặng trước một phần nhân tình mà thôi.” Con cự thú màu xanh nhạt chậm rãi nói.

“Vậy vãn bối xin thay mặt Lôi Long Hống nhận món quà quý giá này từ tiền bối.” Thấy thái độ của Thanh Giác Lôi Hủy vô cùng kiên định, Lục Huyền vội vàng bày tỏ lòng cảm kích, còn không quên kêu gọi Lôi Long Hống tới, để nó cảm tạ lão tổ tông một tiếng.

“Thọ nguyên của ta không còn nhiều, một khi đại nạn tới, điều duy nhất ta không yên lòng chính là tộc đàn Lôi Hống Thú này. Không có ta trấn thủ lãnh địa, khẳng định là sau này bọn chúng sẽ gặp phải vô vàn nguy cơ, tặng cho Lôi Long Hống một giọt tinh huyết cũng vì kết một mối thiện duyên. Chờ tới ngày sau nếu tộc đàn xuất hiện nguy cơ diệt tộc, mong Lục tiểu hữu và Lôi Long Hống có thể tới hỗ trợ giải quyết một tay.” Thanh Giác Lôi Hủy chậm rãi nói.

Phải biết rằng trong tộc đàn Lôi Hống Thú, có không dưới mười con yêu thú dị chủng như Lôi Long Hống, nhưng chỉ có mình Lôi Long Hống có duyên nhận được tinh huyết trong cơ thể Thanh Giác Lôi Hủy thôi. Thay vì nói là Thanh Giác Lôi Hủy coi trọng tương lai của Lôi Long Hống, chẳng bằng nói là nó coi trọng Lục Huyền sẽ đúng hơn.

Chương 971: Huyền Quỳ!

Chẳng nói đâu xa, chỉ tính tới chuyện con Lôi Long Hống vốn có tính cách quái gở cổ quái kia, sau khi được Lục Huyền dẫn đi, đã có những biến hóa nghiêng trời lệch đất cũng đủ hiểu tài năng của hắn rồi.

Tính tình của nhóc con ấy đã thay đổi rất nhiều, tốc độ gia tăng thực lực cũng vượt xa nhóm đồng tộc khác, thậm chí hạt sen Lôi Bạo Liên tứ phẩm cũng chỉ là đồ ăn vặt của nó mà thôi.

Phải biết rằng, với thực lực và địa vị của Thanh Giác Lôi Hủy hiện nay, cũng không thể thỏa thích hưởng dụng linh quả tứ phẩm như thế.

Có Lục Huyền chăm sóc cẩn thận, điều kiện bồi dưỡng lại tốt đến cực hạn, khẳng định là tương lai của ấu thú Lôi Long Hống sẽ bao la đến không thể nào đong đếm được.

Thanh Giác Lôi Hủy phân ra một giọt tinh huyết cũng vì kết mối thiện duyên này, để một khi nó chết đi, lỡ như tộc Lôi Hống Thú rơi vào nguy cơ diệt tộc thì nghĩ tới tình cảm hôm nay, rất có thể Lục Huyền sẽ giúp đỡ một tay.

“Vãn bối xin ghi lòng tạc dạ lời dặn dò của tiền bối! Nếu tộc Lôi Hống Thú gặp nguy hiểm, chỉ cần vãn bối đủ khả năng thì nhất định sẽ dốc hết sức tương trợ. Đương nhiên, vãn bối tin rằng thọ nguyên của tiền bối vẫn có thể kéo dài được thêm ngàn vạn năm, rất khó xuất hiện một ngày như vậy.” Lục Huyền trịnh trọng hứa hẹn, sau cùng còn không quên nịnh nọt thêm một câu.

“Ha ha! Mượn lời chúc tốt lành của Lục tiểu hữu.” Thanh Giác Lôi Hủy khoan khoái cười nói, khiến vô số lôi đình xuất hiện, lập tức chạy ngang chạy dọc bên trong lãnh địa Lôi Hống Thú.

Nó mượn hơi rượu, trên đường trở lại lôi trì, lôi đình lập tức lan tràn bên dưới cẳng chân duy nhất tựa như một đóa hoa sen, chỉ thoáng chốc đã nghe thấy tiếng ngáy như sấm rền nổ vang.

Ở lại lãnh địa Lôi Hống Thú một ngày, một người một thú Lục Huyền và Lôi Long Hống từ biệt Thanh Giác Lôi Hủy cùng với nhóm Lôi Hống Thú xung quanh, sau đó một lần nữa tiến vào trong Lôi Hải mênh mông.

Hắn cố ý tránh đi phương hướng của Lôi Cơ Động, để đi sưu tầm linh lôi bình thường bên trong Lôi Hải. Lôi dịch màu xanh sẫm quá mức trân quý, chỉ có thể dùng để bồi dưỡng Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm cùng với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, dùng ở nơi khác, cũng có chút phung phí của trời.

Lôi Bạo Liên cùng với Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, dùng linh lôi bình thường đi bồi dưỡng là đủ.

Trong quá trình sưu tập linh lôi, hắn đã được chứng kiến càng nhiều vụ giết người đoạt bảo hơn bình thường. Có người bày ra cạm bẫy, mai phục nhóm tu sĩ còn lại, cũng có người vì tranh đoạt bảo vật mà liều chết vật lộn với đồng bạn của mình. Hắn mượn nhờ các loại bảo vật trong tay, Hư Không Yểm Mục, Thanh Phù Vũ Y, còn có cả《 Thổ Nguyên Bí Sách 》, để cố ý tránh né đám tu sĩ gần đó, miễn đưa tới những phiền toái không cần thiết.

Cũng không phải vì lo lắng thực lực của bản thân không đủ, mà vì xưa nay Lục Huyền luôn thân thiện, thích giúp mọi người làm điều tốt, hoàn toàn không muốn rơi vào trong

những vòng xoáy này. Đương nhiên, nếu đụng phải thứ không có mắt, hắn cũng không ngại thuận tay giải quyết đối phương một phen, cho những gốc linh thực tà dị trong linh điền âm phủ kia thêm chút phân bón thượng đẳng.

"Mu~" Ngày hôm đó, trong lúc hắn đang thu thập linh lôi tại một cái khe sâu chứa đầy lôi mang, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một tiếng trâu rống trầm thấp.

"Hả?" Lục Huyền lộ ra vẻ mặt khác thường, lập tức nhìn theo hướng âm thanh phát ra. Chỉ thấy cách đó chừng mười mấy trượng có một con yêu thú cự ngưu đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Toàn thân con yêu thú này óng ánh long lanh như bạch ngọc, chỉ mọc ra duy nhất một chân, linh quang không ngừng lưu chuyển dưới chân, một tầng bạch quang nhàn nhạt bao phủ thân thể, toát lên một luồng khí tức thánh khiết tinh khiết.

Có thể thấy trạng thái hiện giờ của nó không được tốt lắm, có từng sợi hắc khí quanh quẩn xung quanh đầu nó, đang muốn tìm mọi cách chui vào trong khiếu huyệt của con trâu khổng lồ kia.

"Yêu thú loài trâu khổng lồ này đã tìm được ta như thế nào chứ? Không ngờ ngay cả Hư Không Yểm Mục cũng không cảm nhận được một chút dị thường nào?"

Lục Huyền lộ vẻ mặt trấn định, nhưng trong nội tâm lại nổi sóng mãnh liệt, tâm niệm vừa động, Thái Ất Lôi Phù ngũ phẩm đã từ trong ống tay áo trượt xuống bàn tay.

Tuy ở dưới hoàn cảnh đầy trời lôi mang như thế nào, hiệu quả điều tra của Hư Không Yểm Mục sẽ bị ảnh hưởng trở nên cực kỳ yếu ớt, nhưng con trâu lớn thần bí trước mắt có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở gần hắn như vậy, đã đủ để nói rõ điểm cường đại của nó rồi.

“Hình như nó không có ác ý, ngược lại còn đang muốn xin sự giúp đỡ từ phía ta.” Lục Huyền hơi nhíu mày, hắn đã cảm nhận được ý tứ ẩn chứa bên trong tiếng rống của con Bạch Ngọc Cự Ngưu trước mặt.

“Hiện tại nước bên trong cái đầm Lôi Hải này quá sâu, vẫn không nên gia tăng phiền phức cho mình thì tốt hơn. Còn nữa, ta cũng không dám cam đoan bên trong chuyện này có thể ẩn giấu cạm bẫy gì hay không.” Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn thoáng phân biệt phương vị, sau đó thi triển Lôi Độn Thuật, hóa thành một luồng quang mang trắng bạc, xuyên qua lôi mang cực nhanh.

Một lát sau, Lục Huyền nhẹ nhàng hạ xuống đất, đang muốn trở về động phủ của mình, bỗng nhiên, linh lực phía trước bạo động, một tiếng “lạch cạch” vang lên, một con yêu thú cực lớn rơi xuống trước người hắn, tập trung nhìn vào, hóa ra nó chính là con Bạch Ngọc Cự Ngưu mới thần bí xuất hiện vừa nãy.

Nhìn ra được trạng thái của cự ngưu lúc này còn nghiêm trọng hơn lúc nãy rất nhiều, hắc khí xung quanh đầu nó càng ngày càng ít, trên mặt đột nhiên xuất hiện từng cái ống nhỏ màu xanh đen giống như con giun, không ngừng vặn vẹo.

“Cứu ta.” Bạch Ngọc Cự Ngưu cố sức mở to mắt, dường như một hành động này đã dùng hết khí lực toàn thân nó, giọng nói khàn khàn truyền vào trong đầu Lục Huyền, nội dung chỉ có hai chữ mang theo hơi thở mong manh.

Sau đó, con yêu thú trước mặt chợt rơi vào trong giấc ngủ say, hoàn toàn không nhúc nhích nữa, chỉ có một chút hơi thở thoi thóp cùng với một tia sinh cơ yếu ớt toát lên từ trong cơ thể cho thấy nó vẫn chưa trực tiếp chết đi.

“Làm sao cứ nhìn chằm chằm vào tới ta chứ?” Trong lòng Lục Huyền vô cùng nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía con Bạch Ngọc Cự Ngưu vừa một lần nữa tìm được mình, trong lòng có phần rối rắm. Rất nhanh sau đó, hắn đã quyết định sẽ nhìn xem tình huống của yêu thú cự ngưu rồi quyết định sau.

Trong lòng nghĩ vậy, quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền khe khẽ xoay tròn, một sợi Thanh Mộc nguyên khí giống như tiểu xà, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể yêu thú cự ngưu. Ngay sau đó, tâm thần của hắn ngưng tụ trên thân thể con yêu thú khổng lồ kia, rất nhanh, toàn bộ tin tức chi tiết về Bạch Ngọc Cự Ngưu đã xuất hiện trong thức hải của hắn.

【 Huyền Quỳ, linh thú ngũ phẩm, trong cơ thể ẩn chứa một tia huyết mạch dị thú thượng cổ Quỳ Ngưu, chính là linh thú hộ tông của Ly Dương Đạo Tông, thể hoàn chỉnh có thực lực của yêu thú thất phẩm. 】

【 Trời sinh tính tình thánh khiết, thân cận với tự nhiên chi đạo, tinh thông lôi pháp. 】

Chương 972: Linh Thú Hộ Tông Của Ly Dương Đạo Tông!

【 Bản thân đang bị trọng thương, lại bị tà ma Vô Diện Âm Trùng xâm nhập. 】

【 Vô Diện Âm Trùng là sinh vật cộng sinh của tà ma Thiên Diện Trùng, có thể xâm nhập vào trong cơ thể của yêu thú tu sĩ, làm ô nhiễm thần hồn, chiếm cứ nhục thân, có thể sử dụng thuật pháp, đan dược để khắc chế khí tức tà ma nhằm thanh trừ chúng 】

"Tiềm lực đạt đến yêu thú thất phẩm? Linh thú hộ tông của Ly Dương Đạo Tông?" Lục Huyền lộ vẻ mặt khiếp sợ vô cùng, hắn thực sự không ngờ Bạch Ngọc Cự Ngưu trước mắt này lại có lai lịch lớn đến thế!

Ly Dương Đạo Tông kia chính là cự phách Ly Dương cảnh, có địa vị siêu nhiên, ngay cả Hải Lâu thương hội cùng với Thiên Tinh Động hợp lại với nhau, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Ly Dương Đạo Tông này.

"Không hiểu sao con linh thú hộ tông trước mắt lại rơi vào hoàn cảnh thê thảm bậc này?" Trong lòng hắn buồn bực vô cùng, đến đây ý nghĩ không rảnh đi quan tâm đến nó lại có chút thay đổi rồi.

"Hiện tại đã hiểu rõ ràng lai lịch của con yêu thú trước mắt, nếu nó đã là linh thú hộ tông của Ly Dương Đạo Tông thì đương nhiên sẽ không có âm mưu gì đối với một tán tu linh thực sư nho nhỏ của Thiên Tinh Động như ta. Nếu nh có thể

cứu trợ nó, vậy thì mượn nó để tạo quan hệ với Ly Dương Đạo Tông cũng được, nói không chừng thông qua chuyện này, ta còn có thể lấy được một ít linh chủng cao giai cũng nên.” Lục Huyền nghĩ đến đây, khóe miệng chợt xuất hiện một nụ cười.

“Có thể một lần nữa tìm được ta, còn cầu xin ta giúp đỡ như vậy, không thể không nói, ngươi nhìn người thật chuẩn nha!” Hắn cẩn thận đi tới trước người Bạch Ngọc Cự Ngưu, linh lực bắt đầu khởi động, hai mắt xuất hiện một tầng linh quang mỏng manh.

Sau khi thi triển《 Phá Vọng Đồng Thuật 》, Vô Diện Âm Trùng vốn đang lẩn trốn trong đầu yêu thú cự ngưu lập tức hiển hiện ra trước mắt hắn, luồng hắc khí ban đầu nhanh chóng hóa thành từng con quái trùng với thân hình hư ảo, chúng nó không ngừng hướng về phía hắn, phát ra những âm thanh gào thét không tiếng động.

Ánh mắt Lục Huyền cực kỳ bình tĩnh, hắn nhanh chóng vận chuyển《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, một luồng linh lực mờ mịt được rót vào trong đầu con trâu khổng lồ kia.

《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》vốn là thứ cực kỳ khắc chế đối với âm vật tà ma, linh lực đảo qua, Vô Diện Âm Trùng xâm nhập vào đầu con trâu lớn nhanh chóng tan rã, giống như tuyết đọng ngày đông gặp mặt trời chói chang sưởi ấm. Cái ống hình con giun trên mặt yêu thú cũng từ từ mềm ra, chỉ để lại từng đạo ấn ký màu xanh đen, nhìn dữ tợn cực kỳ.

“Cũng may là ngươi gặp được ta, nếu gặp những tu sĩ khác, chưa chắc bọn họ đã phát hiện ra bóng dáng những con tà trùng này trong cơ thể ngươi, càng không cần phải nói tới chuyện dọn dẹp sạch sẽ chúng nó.” Lục Huyền âm thầm nói trong lòng.

Sau khi nuôi dưỡng con yêu thú cự ngưu kia bằng một sợi Thanh Mộc nguyên khí, hắn đã nhanh chóng hiểu rõ toàn bộ mọi tin tức về con yêu thú này, sau đó trực tiếp thi triển 《Phá Vọng Đồng Thuật》, cực kỳ chính xác tìm được vị trí của Vô Diện Âm Trùng trong cơ thể nó, lại vận dụng 《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》 trời sinh khắc chế tà ma, lúc này mới có thể giải quyết được đám tà trùng.

Sau khi Vô Diện Âm Trùng trong đầu cự ngưu được dọn dẹp sạch sẽ, thoáng cái nhịp thở của con linh thú Huyền Quỳ này đã trở nên vững vàng hơn rất nhiều.

Lục Huyền suy nghĩ một chút, lại lấy một viên Địch Trần Đan tứ phẩm từ trong túi trữ vật ra, đưa vào trong miệng Bạch Ngọc Cự Ngưu, sau đó, đầu ngón tay tuôn ra từng sợi Thanh Mộc nguyên khí, rót vào trong cơ thể linh thú, trực tiếp chữa trị toàn bộ thương tổn trên thân thể nó, giúp nó khôi phục sinh cơ.

"Mu…" Một lát sau, Bạch Ngọc Cự Ngưu mơ màng tỉnh lại, đưa mắt nhìn Lục Huyền trước mặt, cảm nhận được trong cơ thể đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, nó ôm theo cõi lòng tràn đầy cảm kích khẽ gầm một tiếng.

"Bản thân ngươi đã bị trọng thương, lại vừa trải qua quá trình tà ma xâm nhập, nhất định phải tĩnh dưỡng thật tốt một phen, nếu không có chỗ tốt để đi, có nguyện theo ta cùng nhau tiến vào động phủ của ta hay không?" Lục Huyền dùng giọng điệu nhu hòa nói.

Con linh thú Huyền Quỳ thất phẩm này, hắn lừa chắc rồi!

Nghe được Lục Huyền hỏi như vậy, Bạch Ngọc Cự Ngưu thoáng lộ vẻ do dự, sau đó, nó đứng dậy giậm chân xuống đất một cái, linh quang sáng trắng như gợn sóng lập tức tản ra tứ phía. Cự Ngưu nghiêng tai lắng nghe, sau khi không nhận

được câu trả lời trong dự đoán, nó mới gầm nhẹ một tiếng với Lục Huyền, tỏ vẻ gật đầu đồng ý.

"Được, vậy đi theo sau lưng ta." Lục Huyền mỉm cười nói, linh quang xuất hiện trên chiếc Thanh Phù Lữ dưới chân, thân hình hắn giống như một mũi tên rời cung nhanh chóng lao về phía khung trời với vô số lôi mang kia.

"Ngươi cùng chủ nhân của ngươi tiến vào Lôi Hải sao? Vì cái gì lại tách ra chứ?" Trên đường, Lục Huyền nói bóng nói gió, muốn hỏi thăm các loại tin tức từ phía Bạch Ngọc Cự Ngưu.

Bạch Ngọc Cự Ngưu thỉnh thoảng lại gầm nhẹ một tiếng với hắn, truyền từng luồng ý niệm vào trong đầu Lục Huyền.

Từ trong tin tức nó truyền tới, Lục Huyền biết được, bởi vì lúc thăm dò bí cảnh, nó gặp phải chuyện ngoài ý muốn, đã bị tách ra khỏi đồng bạn, lại bị trọng thương, còn bị tà ma xâm nhập, ngay khi phát hiện ra luồng thảo mộc linh khí nồng đậm cùng với mùi máu tanh gần như không có trên người Lục Huyền, nó mới quyết định xin hắn giúp đỡ.

Con yêu thú cự ngưu trước mắt đã có thực lực ngũ phẩm, nhưng thời gian đột phá không dài, còn chưa hoàn toàn luyện hóa được xương ngang, chỉ có thể thi thoảng nói ra mấy chữ mà thôi.

Gần một canh giờ sau, một người một thú mới thuận lợi trở về khu vực bên ngoài động phủ của Lục Huyền.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, xác nhận không có bất cứ điểm gì dị thường, mới mở Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận ra, dẫn Bạch Ngọc Cự Ngưu tiến vào trong động phủ.

Vừa mới tiến vào động phủ, cảm nhận được linh khí nồng đậm tới cực điểm bên trong, đôi mắt giống như chuông đồng

của Huyền Quỳ thất phẩm không khỏi sáng lên, nó bắt đầu tham lam hấp thu linh khí. Một đám linh thú trong động phủ đi tới vây quanh, tò mò nhìn Bạch Ngọc Cự Ngưu xa lạ trước mặt.

"Ngươi cứ tĩnh dưỡng một chút trước đã, chờ lát nữa, ta đi tới kiểm tra lại cho ngươi một lần, để phòng ngừa khí tức tà ma còn lưu lại trong cơ thể." Lục Huyền dịu dàng nói.

Con Huyền Quỳ thất phẩm trước mắt này chính là đại bảo bối, đương nhiên hắn cũng phải chăm sóc nó thật cẩn thận tỉ mỉ rồi. Bằng không chờ đến lúc tu sĩ của Ly Dương Đạo Tông tìm tới cửa, làm sao mà bàn điều kiện với người ta được?

Nửa ngày sau, hắn đã bồi dưỡng xong rất nhiều loại linh thực trong linh điền, mới đi tìm Bạch Ngọc Cự Ngưu, lại thấy nó đang chơi đùa cùng Lôi Long Hống và Thanh Nhạc Lân trong sơn cốc.

Mặc dù trước mắt con Huyền Quỳ thất phẩm này đã có thực lực tương đương với tu sĩ Kết Đan, nhưng lại tâm tính khá trẻ con, rất hợp với bọn Lôi Long Hống.

Chương 973: Ly Dương Đạo Tử!

Lục Huyền đưa nó vào trong tiểu viện, để cho nó nằm xuống: "Tà ma cực kỳ quỷ dị, vì lý do cẩn thận, ta còn phải rút ra một chút tinh huyết từ trong cơ thể ngươi, để phòng ngừa khí tức tà ma dung nhập vào trong máu. Pháp khí phi châm hơi lớn, ngươi cố chịu đựng một chút."

Nhìn thấy Huyền Quỳ thất phẩm nằm trước mặt để mặc cho mình điều khiển, Lục Huyền không khỏi có chút ngứa ngáy, rồi không nhịn được muốn rút một bình tinh huyết Huyền Quỳ.

"Hết thảy những chuyện này chỉ vì kiểm tra được toàn diện hơn, cũng không phải vì ta ham chút tinh huyết linh thú kia đâu. Linh trí của Huyền Quỳ khá cao, hẳn là nó có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của ta. Ngay cả khi tu sĩ Ly Dương Đạo Tông biết được chuyện này, thì đứng trước mặt sức khỏe của linh thú hộ tông, đối phương cũng không tiện nói gì với ta." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Được rồi, tạm thời không có vấn đề gì lớn." Lục Huyền lại cho Huyền Quỳ ăn mấy viên đan dược bổ dưỡng khí huyết tam phẩm, dùng giọng điệu nhẹ nhõm nói.

Sau đó, hắn lấy ra các loại linh quả linh tương từ trong túi trữ vật, đưa đến trước mặt dị thú Huyền Quỳ: "Trong động phủ của ta không có gì ngon để chiêu đãi, chỉ có một ít linh quả linh tương do ta tự tay ủ nhưỡng chế thành, mang tới cho ngươi nếm thử." Xuất phát từ ý nghĩ muốn bồi thường chút tinh huyết cho Huyền Quỳ, hắn dịu dàng nói.

“Mặc dù Liệt Diễm Quả và Băng La Quả chỉ là linh quả nhị phẩm, nhưng phối hợp với nhau lại mang đến hiệu quả khác thường, có thể hưởng thụ kích thích tuyệt diệu của băng hỏa lưỡng trùng linh lực trong miệng.”

Huyền Quỳ nửa tin nửa ngờ từ tốn nuốt hai loại linh quả Băng Hỏa vào trong miệng, cảm nhận được mùi vị tuyệt vời do hai loại linh khí thuộc tính khác nhau mang đến lại kết hợp với mùi thơm của linh quả, nó lập tức thoải mái đến nheo hai mắt lại.

“Còn nữa, đây là linh quả Mê Tiên Đào, mùi vị ngon vô cùng, thưởng thức mùi vị của nó cũng giống như vừa nếm được hương vị của mối tình đầu.” Lục Huyền lại cầm đến một quả linh đào màu trắng, hình dạng của nó vô cùng hấp dẫn, giống như chỉ cần khẽ cắn một cái là khoang miệng ngập tràn nước quả thơm ngon.

Linh thú Huyền Quỳ nhìn Mê Tiên Đào trong tay hắn, không nhịn được khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

“Hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm, xem như một loại sản phẩm đặc biệt của Lôi Hỏa Tinh Động, có phong vị riêng, khi nuốt vào sẽ có cảm giác lôi đình nổ tung trong khoang miệng, tê tê dại dại, dư vị vô cùng.” Ngay sau đó, Lục Huyền lại lấy ra một hạt sen màu trắng bạc, đưa vào trong miệng Huyền Quỳ.

Hai gò má Bạch Ngọc Cự Ngưu phồng lên, mơ hồ nghe thấy tiếng sấm sét nổ vang lốp bốp trong miệng, sau đó, một làn khói trắng như mũi tên nhọn bắn ra, rất lâu sau mới tản đi.

“Có đủ độ hay không?” Lục Huyền thấy bộ dáng của nó như vậy, lập tức mỉm cười hỏi. Huyền Quỳ vội vàng gật đầu, to vẻ đồng ý.

“Không hổ là linh thú thất phẩm, dù còn chưa phải thể hoàn chỉnh, nhưng Lôi Bạo Liên Tử tứ phẩm cũng không

mang đến ảnh hưởng gì đối với nó, không giống như chim mập, vừa ăn một cái lông vũ đã bị nổ đến cháy đen rồi. Đương nhiên, điều này cũng có chút liên quan đến huyết mạch của con linh thú này. Hậu duệ của Quỳ Ngưu sẽ tương đối thích ứng với linh vật thuộc tính lôi." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lại lấy ra Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ, Băng Tủy Linh Nhưỡng thậm chí là Viên Ma Tửu ngũ phẩm, khiến cho con Huyền Quỳ thất phẩm này uống đến quên hết tất cả, trầm luân trong đó.

"Có thích những loại linh quả linh tương này hay không?" Hắn tò mò hỏi Bạch Ngọc Cự Ngưu.

"Mu~" Huyền Quỳ vui sướng gầm nhẹ.

Nó tuy là linh thú hộ tông của Ly Dương Đạo Tông nhưng không thể coi đống linh tương tứ phẩm này là đồ ăn vặt được, ai ngờ ở trong động phủ của Lục Huyền lại có thể làm được điểm này. Nhất là bản thân nó cực kỳ thân cận với tự nhiên chi đạo, những loại linh quả linh tương ẩn chứa sinh cơ nồng đậm này rất hợp với ý nó, theo một ý nghĩa nào đó, ở trong động phủ của Lục Huyền còn thoải mái thích ý hơn so với ở Ly Dương Đạo Tông.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Hôm sau, lúc Lục Huyền đang ở trong linh điền bồi dưỡng linh thực, đột nhiên bên ngoài động phủ lại vang lên một thanh âm trong sáng: "Tại hạ Ly Dương Đạo Tử Diêu Thanh Nhạc, tới bái phỏng đạo hữu, không biết đạo hữu có tiện đi ra gặp một chút hay không?"

"Ly Dương Đạo Tử?" Linh thức của Lục Huyền đảo qua, lập tức phát hiện được một vị thanh niên ung dung thanh nhàn đang đứng bên ngoài trận pháp.

Thanh niên này mặc đạo bào, mày kiếm mắt sáng, khí chất xuất trần, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm loang lổ, chỉ cần lẳng lặng đứng ở nơi đó thôi cũng toát lên một loại đạo vận tự nhiên, phảng phất như tiên giáng trần.

"Tu vi Kết Đan hậu kỳ… Không hổ là Ly Dương Đạo Tử. Theo lời đồn, mỗi một vị Đạo Tử đều có thiên phú cao siêu, trăm vạn dặm mới tìm được một, đồng thời còn là tồn tại dự bị cho Nguyên Anh Chân Quân, gần như có thể trông thấy trước tình cảnh bọn họ thuận lợi tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh."

Ly Dương Đạo Tử này cũng không ẩn giấu tu vi của mình, nên sau khi Lục Huyền vận dụng linh thức đi cảm nhận nội tình của đối phương, trong lòng không khỏi rùng mình một cái.

"Diêu đạo hữu giá lâm động phủ của tại hạ đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này. Lục mỗ không nghênh đón từ xa, xin hãy tha lỗi." Hắn vội vàng mở trận pháp ra, đi tới nghênh đón.

"Hóa ra là Lục đạo hữu, Lục đạo hữu quá khách khí rồi. Lần này tại hạ đến đây, chỉ vì con linh thú trong tông. Lúc trước, do một chút sự cố ngoài ý muốn, đã khiến ta bị tách ra với nó, sau khi tìm kiếm khí tức của nó, đã một đường đi tới động phủ của Lục đạo hữu. Đạo hữu có tiện để Diêu mỗ và con nghiệt súc kia gặp gỡ một chút hay không?" Thanh niên ung dung kia vừa dứt lời, Bạch Ngọc Cự Ngưu đã tự mình đi ra từ trong động phủ, nhưng cứ đi ba bước lại quay đầu một cái, trên mặt lộ vẻ không tình nguyện. Nó đi tới trước người thanh niên, lại đưa mắt nhìn chung quanh, làm như không quen biết thanh niên trước mắt này.

"Nghiệt súc ngươi, ai ngờ lại chạy từ bí cảnh tới nơi đây, để cho ta đi tìm một hồi, hiện giờ thì hay lắm, ngay cả ta cũng

không nhận ra sao?" Diêu Thanh Nhạc lộ vẻ mặt uy nghiêm hỏi.

Linh thú Huyền Quỳ thoáng rên rỉ một tiếng, nhìn sang thanh niên, lại quay đầu nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

"Thế nào, ta tới đón ngươi còn không vui sao? Còn muốn sư thúc đích thân tới tìm ngươi hả?"

"Mu…"

Nghe được thanh niên ung dung kia nói ra câu này, Bạch Ngọc Cự Ngưu mới trầm thấp rú lên một tiếng, đi đến bên cạnh gã.

"Diêu đạo hữu đi đường xa tới đây là khách, không bằng hãy tiến vào động phủ của tại hạ ngồi một chút, thưởng thức vài món linh quả linh tương do tại hạ bồi dưỡng, ủ chế?" Lục Huyền lộ vẻ mặt mỉm cười, thịnh tình mời mọc.

Đạo Tử của Ly Dương Đạo Tông tìm tới, không nắm chắc cơ hội này để kết bạn một phen, chẳng phải hắn cứu con dị thú Huyền Quỳ kia là cứu vô ích rồi?

"Được, vậy thì quấy rầy Lục đạo hữu." Diêu Thanh Nhạc khẽ gật đầu, Lục Huyền vừa cứu con linh thú hộ tông của bọn họ, nếu một chút thỉnh cầu ấy, gã cũng dứt khoát từ chối, chẳng phải bản thân đã vô tình rồi?

Chương 974: Chuyện Này Mà Ngươi Cũng Biết?

“Đạo hữu mời đi bên này.” Lục Huyền đón Diêu Thanh Nhạc vào trong động phủ, Huyền Quỳ thấy mình còn có thể ở lại nơi này hưởng thụ mỹ vị thêm một lát, tâm trạng cũng vui vẻ hơn rất nhiều, nó dùng một chân nhún nhảy đi theo phía sau hai người bọn họ.

Lục Huyền bưng linh quả lên, lại chủ động nhắc tới tình huống mình gặp được Huyền Quỳ.

“Hai ngày trước, khi Lục mỗ tìm kiếm linh lôi trong Lôi Hải, con linh thú này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, sinh cơ yếu ớt, còn có tà ma đang cố gắng xâm nhập vào thân thể nó. Ta thấy nó đáng thương, lại không giống như yêu thú dã ngoại, mới ra tay cứu giúp, dọn dẹp hết tà ma trong cơ thể nó, cũng mang nó về động phủ của mình tĩnh dưỡng thêm. Không ngờ nó lại là linh thú do Ly Dương Đạo Tông nuôi dưỡng.” Lục Huyền nửa thật nửa giả cảm khái nói.

“Thì ra là thế.” Diêu Thanh Nhạc giật mình gật đầu nói.

“Con linh thú Huyền Quỳ thất phẩm này cực kỳ mẫn cảm đối với khí tức, thân cận tự nhiên, không thích giết chóc, có lẽ nó phát hiện được thảo mộc linh khí tinh thuần trên người đạo hữu, lúc này mới tới tìm tới nhờ Lục đạo hữu ngươi trợ giúp. Có thể được Lục đạo hữu xuất thủ tương trợ, nhờ đó mà giữ được một cái mạng, cũng coi như phúc duyên của nó thâm hậu.”

“Con trâu trắng này rõ ràng là linh thú thất phẩm? Sao lại tách ra với Diêu đạo hữu các ngươi?” Nghe được lời này của Diêu Thanh Nhạc, trên mặt Lục Huyền hiện lên một tia kinh ngạc.

“Tuy con này là linh thú thất phẩm, nhưng thực lực trước mắt của nó chỉ tương đương với Kết Đan tiền kỳ mà thôi. Về phần nguyên nhân phân tách… Sau khi bí cảnh Lôi Cơ Động xuất hiện tại Lôi Hải, có sư thúc dẫn dắt mấy sư huynh đệ chúng ta tới thăm dò, bởi vì huyết mạch đặc thù của bản thân Huyền Quỳ, nên ngài cũng thuận tiện mang nó qua luôn, xem có thể trợ giúp nó nhận được một phần cơ duyên hay không. Thật không ngờ, hung hiểm của Lôi Cơ động còn vượt qua dự liệu của chúng ta, chúng ta gặp phải mấy con tà ma mạnh mẽ ở khu vực trung tâm bí cảnh, không địch lại rồi bị ép phải tách nhau ra.”

“Ta phí không ít khí lực để giải quyết một con tà ma cực kỳ tà dị, nhưng cũng bị thương không nhỏ, chờ sau khi khôi phục, lúc này mới lần theo khí tức của Huyền Quỳ tìm tới Lục đạo hữu ở nơi này.” Diêu Thanh Nhạc chậm rãi nói.

“Tại hạ có nghe nói đến Lôi Cơ Động bí cảnh, không ngờ nơi đó lại hung hiểm như vậy? Ngay cả tu sĩ Ly Dương Đạo Tông cũng rơi vào hiểm cảnh!” Lục Huyền hít sâu một hơi khí lạnh.

“Diêu đạo hữu có thể nói rõ chi tiết tình huống bí cảnh cho tại hạ không? Dù sao động phủ của tại hạ cũng ở trong Lôi Hỏa Tinh Động này, có ngàn vạn mối liên quan với bí cảnh bên kia.” Hắn hỏi tiếp.

“Lôi Cơ Động bí cảnh đã được thăm dò chừng bảy - tám phần, nhưng càng đi vào sâu, các loại cấm chế, tà ma càng thêm cường đại, đã có không ít Kết Đan Chân Nhân chết ở trong khí tức của nó rồi. Thậm chí theo ta được biết, còn có

Nguyên Anh Chân Quân cũng bị thương không nhẹ. Đương nhiên, càng nhiều tu sĩ chết ở trong tay đồng loại hơn.” Diêu Thanh Nhạc lộ vẻ mặt phức tạp nói.

“Đây là chuyện không thể nào tránh khỏi được, muốn tranh đoạt cơ duyên thì điểm quan trọng nhất chính là vượt qua những tu sĩ khác có cùng ý tưởng với mình. Cũng có nghĩa là nhất định phải đạp lên hài cốt của những người khác, mới có thể một đường bước lên trên.”

Cũng không biết Lục Huyền vừa nhớ tới cái gì, đột nhiên trong lòng lại thổn thức không thôi.

“Lục đạo hữu ở ngay tại Lôi Hỏa Tinh Động, chiếm cứ địa lợi, sao không đi thăm dò bí cảnh Lôi Cơ Động?” Thanh niên hiếu kỳ hỏi.

“Ta cũng từng có ý nghĩ muốn nhận được thiên đại cơ duyên, nhưng vẫn tự mình hiểu lấy mình. Bản thân ta chỉ là một tán tu linh thực sư, thiên phú bình thường, lại không có gia thế bối cảnh phong phú, có thể dựa vào một chút thiên phú của linh thực sư đi đến ngày hôm nay, sau đó sống tạm ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực yêu thích, đã khiến ta đủ hài lòng rồi.” Lục Huyền trầm thấp nói, hoàn toàn đắm chìm trong thiết lập linh thực sư phổ thông của mình.

Những lời phát ra từ đáy lòng của hắn khiến Diêu Thanh Nhạc không khỏi trầm mặc xuống. Từ thuở nhỏ Diêu Thanh Nhạc đã là thiên chi kiêu tử, có được thiên phú tốt nhất, điều kiện tu luyện thượng đẳng nhất, pháp khí phù lục đan dược cái gì cần có đều có, suốt cả chặng đường đều thuận buồm xuôi gió mà đi, nên không cách nào đồng cảm đối với hoàn cảnh của Lục Huyền được.

“Mỗi người đều có con đường tu hành riêng… Nói không chừng Lục đạo hữu ở trong động phủ sẽ có cơ duyên tới.” Nửa

ngày sau, gã mới tìm được một lý do có phần sứt sẹo để an ủi Lục Huyền.

"Chuyện này mà ngươi cũng biết?" Trong lòng Lục Huyền hơi động, nhưng vẻ mặt vẫn trấn định như thường.

"Đúng rồi, Lục đạo hữu, lần này nhờ có ngươi cứu được con Huyền Quỳ thất phẩm này, nó mới may mắn không chết dưới tay tà ma. Thanh phi kiếm ngũ phẩm trên tay chính là vật ta từng sử dụng ở giai đoạn Kết Đan sơ kỳ, phẩm chất không tầm thường, muốn đưa cho Lục đạo hữu ngươi làm thù lao." Diêu Thanh Nhạc cũng không lòng vòng, đã lập tức lấy một thanh phi kiếm thủy quang lấp lánh từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lục Huyền.

"Cái này không được!" Lục Huyền vội vàng xua tay từ chối: "Lục mỗ chỉ thuận thế cứu giúp nó một phen, thanh phi kiếm ngũ phẩm này quá mức quý giá, ta lại không hiểu gì về kiếm đạo, để nó rơi vào trong tay ta chỉ tổ lãng phí bảo vật mà thôi."

Trên thực tế, bảo vật kiếm đạo ngũ phẩm trong tay hắn đã có đến mấy loại rồi, không cần có thêm một thanh phi kiếm ngũ phẩm nữa.

"Nếu Lục đạo hữu tâm ý đã quyết, tại hạ cũng không miễn cưỡng. Nhưng mà… đạo hữu đã cứu linh thú của tông môn, chúng ta nhất định phải cảm tạ một phen. Ta thấy Lục đạo hữu đã bồi dưỡng được không ít linh thực, đáng tiếc là trước mắt trên người ta không có bảo vật liên quan. Không bằng như vậy đi, chờ xong chuyện này, ta sẽ đi bảo khố của tông môn thay đạo hữu tìm kiếm một hạt linh chủng, ý đạo hữu như thế nào?"

"Vậy đa tạ Diêu đạo hữu." Lục Huyền đang chờ chính là đáp án này, hắn không chút do dự, đã gật đầu đồng ý.

“Nơi này có một vò Viên Ma Tửu, Lục mỗ đã tốn không ít công phu mới ủ ra được một vại, độ rượu nồng nàn thuần hậu, còn có thể bổ dưỡng huyết khí, muốn tặng cho Diêu đạo hữu ngươi thưởng thức một phen.” Hắn đưa cho Diêu Thanh Nhạc một bầu rượu tràn đầy linh nhưỡng vàng óng.

“Nếu có duyên gặp lại, sẽ mang cho ngươi chút linh quả linh tương tốt hơn.” Hắn lại lén lút truyền âm cho linh thú Huyền Quỳ.

“Mu~” Bạch Ngọc Cự Ngưu gầm nhẹ một tiếng, sau đó tràn đầy cảm giác không nỡ đi theo Diêu Thanh Nhạc bay thẳng lên trời, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy gì nữa.

“Cũng coi như kết được một mối thiện duyên với Ly Dương Đạo Tử, về phần mối thiện duyên này sẽ mang đến quả gì cho ta, thì không biết được.” Lục Huyền nhìn theo hướng bọn họ đi xa, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười.

Sau đó, hắn mang theo tâm trạng vui sướng đi vào linh điền, xem xét mỗi một gốc linh thực.

Chương 975: Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù!

"Cần cơ duyên bảo vật gì? Khắp nơi trong linh điền này đều có?" Hắn nhìn qua sinh cơ của các gốc linh thực trong mảnh sương trắng nồng đậm dạt dào, thấy cả đám sinh trưởng cực kỳ tốt đẹp, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

Đột nhiên, khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo lại có một mảnh kiếm quang bùng lên rực rỡ, tựa như có một mảnh kiếm khí vô hình đang chạy ngang chạy dọc ở nơi đó.

"Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo thành thục rồi?" Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng.

Thân hình hắn lóe lên tựa như phù quang lược ảnh, chỉ trong nháy mắt đã đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo. Càng đến gần gốc ngũ phẩm Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo kia, càng có thể cảm nhận được kiếm khí cường đại của nó.

Hình thái Kiếm Thảo khá là mơ hồ, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện ra thân kiếm thẳng tắp, từng đạo kiếm khí vô hình đang di chuyển chung quanh Kiếm Thảo, quỷ dị khó lường, biến hóa ngàn vạn, kích lên một luồng gợn sóng kiếm khí mờ nhạt vi diệu đến không thể nhìn ra.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên thân cây Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, lập tức phát hiện thanh tiến độ phía dưới đã hoàn toàn được kéo đầy.

Mặc dù thời gian trồng trọt hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm này không chênh lệch quá nhiều, nhưng Lục Huyền lại lĩnh

ngộ《 Sát Sinh Kiếm Kinh 》trước, sau đó mới lĩnh ngộ ra《Phân Quang Kiếm Kinh 》, tình huống này dẫn đến thời gian bồi dưỡng hai loại Kiếm Thảo có chút sai khác, bởi vậy, thời gian Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo thành thục sớm hơn Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo không ít.

Chỉ thấy bàn tay hắn xuất hiện một vầng hào quang màu vàng nhạt, kiếm khí vô hình rơi vào trên da thịt nhưng không làm tổn thương một chút nào. Sau đó, hắn cẩn thận từng li từng tí nhổ gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo từ trong linh nhưỡng ra.

Tâm thần ngưng tụ trên đó.

【 Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, linh thực ngũ phẩm, dùng kiếm khí vô hình phân hoá bồi dưỡng thành, có thể dùng để tế luyện thành pháp bảo, khi sử dụng có thể phóng ra kiếm khí vô hình, kiếm khí tùy ý phân hoá, biến đổi khó lường, khiến người ta khó lòng phòng bị. 】

” Kiếm Thảo ngũ phẩm, Kiếm Khí trời sinh, không kém đại đa số phi kiếm ngũ phẩm.” Lục Huyền yêu thích đến không muốn buông tay, cẩn thận quan sát cây Kiếm Thảo vô hình trên tay, không khỏi cảm khái nói.

Nhưng rất nhanh, hắn đã thu nó vào trong Thao Trùng Nang, ánh mắt hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện hấp dẫn.

“Lại đến thời khắc thu hoạch linh thực, mở ra quầng sáng.”

Trong ấn tượng của Lục Huyền, bảo vật xuất hiện bên trong quầng sáng đến từ Kiếm Thảo đều là tinh phẩm, bởi vậy hắn có một tia chờ mong cực lớn đối với quầng sáng này.

Trong nháy mắt khi hắn đưa tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, quầng sáng hơi hơi lóe sàng lên rồi trực tiếp vỡ vụn như một quả bong bóng, nổ tung thành những điểm sáng

rất nhỏ bay bổng đầy trời. Điểm sáng nhanh chóng ngưng kết thành một tấm phù lục hư ảo, gần như ngay lập tức chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm cũng theo đó mà hiện lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một tấm phù lục đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Tấm phù lục này chỉ lớn bằng lòng bàn tay, hình dạng như một thanh tiểu kiếm, với hàn khí dày đặc tản ra bên ngoài, còn bên trong lại như một mảnh hư vô. Chờ đến khi Lục Huyền ngưng thần nhìn kỹ mới có thể phát hiện được ngàn vạn tia kiếm khí vô hình đang bơi lội như bầy cá ở bên trong.

Kiếm khí sắc bén lạnh lẽo, tựa như muốn đông cứng linh thức của Lục Huyền.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên tấm Bạch Ngọc Kiếm Phù kia, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

【 Vô Tượng Băng Phách Kiếm phù, phù lục lục phẩm, do một vị Nguyên Anh Chân Quân của Động Huyền Kiếm Tông dùng Băng Phách vạn năm dung nhập kiếm khí vô thượng luyện chế mà thành, có thể trong nháy mắt phóng xuất ra ngàn vạn luồng kiếm khí vô hình, kiếm khí vô hình vô sắc, vô cùng sắc bén, có thể làm thần hồn ngưng trệ. 】

【 Khi toàn lực kích phát kiếm phù, có thể dễ dàng đánh trọng thương thậm chí là diệt sát tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ. 】

"Kiếm phù lục phẩm! Có thể dễ dàng diệt sát tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ!" Lục Huyền tiêu hóa hết những tin tức vừa hiện lên trong đầu, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Tấm Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù lục phẩm này cực kỳ cường hãn, có thể nói nó chính là một đòn sát thủ khác nối tiếp sau Trấn Ngục Kim Cương Tượng lục phẩm của hắn. Thậm chí trên một ý nghĩa nào đó, lực sát thương của tấm kiếm phù này còn vượt trên Trấn Ngục Kim Cương Tượng một bậc.

"Chỉ một tấm kiếm phù lục phẩm này thôi, đã bằng với mấy trăm tấm Khiếu Hải kiếm phù, Đại Nhật kiếm phù rồi." Trong lòng hắn không khỏi cảm khái một câu.

Lục Huyền thoáng cảm nhận ngàn vạn tia kiếm khí vô hình bên trong kiếm phù một phen, lúc này mới thu nó vào trong Thao Trùng Nang.

"Về phần gốc Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo ngũ phẩm này… Kiếm khí vô hình quỷ dị khó lường, hoàn toàn có thể giữ lại dùng riêng. Lấy cây Khổng Tước Minh Vương kiếm đã luyện chế thành pháp bảo là chủ, còn hai đại kiếm quyết ngũ phẩm Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo và Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo sẽ làm phụ, một bên có sát tính cực mạnh, một bên có thể phân hóa vô hình, hoàn toàn có thể sử dụng vào những hoàn cảnh bất đồng." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Nhận được một tấm kiếm phù lục phẩm khiến tâm trạng của hắn rất tốt, lại dùng biểu cảm thoải mái nhìn vào đống Lôi Mang Kiếm Thảo trong linh điền.

"Đáng tiếc, lúc trước những gốc Kiếm Thảo ta di dời tới từ bên trong Thiên Kiếm Tông đều đã lần lượt thành thục cả rồi, chỉ còn lại những gốc Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm được cải tiến trong đoạn thời gian này thôi. Nếu muốn thu hoạch bảo vật kiếm đạo trong Kiếm Thảo cao giai, thì hoặc là cải tiến những gốc Lôi Mang Kiếm Thảo này thành Kiếm Thảo ngũ phẩm, hoặc là sưu tầm những hạt linh chủng Kiếm Thảo ngũ phẩm từ Hải Lâu thương hội hoặc là những nơi khác."

“Nhưng … với mức độ quý hiếm của Kiếm Thảo cao giai, cùng với tính chất chỉ lưu thông trong nội bộ tu sĩ Động Huyền Kiếm Tông của nó, thì phương pháp thứ hai này thực sự có chút si tâm vọng tưởng. Cũng may là hiện giờ, trong tay ta đang có Động Huyền Kiếm Bia, một món bảo vật lục phẩm đặc thù, sẽ khiến khả năng thành công của phương án đầu tiên lớn hơn bình thường một chút.” Lục Huyền nhìn qua đám Lôi Mang Kiếm Thảo đang mọc đầy dưới đất, âm thầm cảm khái nói.

Cách đó không xa, Động Huyền Kiếm Bia được cắm nghiêng trong linh nhưỡng, để cho vô số kiếm ý thuần khiết không ngừng tràn ra bên ngoài, tẩm bổ kích thích Lôi Mang Kiếm Thảo bên trong linh điền.

Trong hoàn cảnh tuyệt hảo như vậy, Lôi Mang Kiếm Thảo sinh trưởng cực kỳ tốt, trên thân cây Kiếm Thảo có từng đạo lôi quang rất nhỏ đang không ngừng nhảy nhót, kiếm khí chạy ngang chạy dọc khắp nơi, cắt xuống từng vết kiếm ngân nhỏ bé trên bề mặt linh nhưỡng.

Lục Huyền lại theo thói quen, nhanh chóng thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, cố gắng hết sức thỏa mãn nhu cầu sinh cơ của Lôi Mang Kiếm Thảo, sau đó lại vung Phong Lôi Kiếm lên, dùng từng đạo Phong Lôi kiếm khí tiến thêm một bước bổ dưỡng cho Kiếm Thảo.

Chương 976: Người Thuê Tốt Như Vậy, Biết Đi Nơi Nào Để Tìm?

Sau đó, Lục Huyền lại tiến lên từng bước một, giẫm xuống linh khí, đi tới khu vực giới hạn trên cao của trận pháp. Năm cây non với hình thái thần dị nhanh chóng xuất hiện trước mắt hắn.

Cây non dài chừng ba tấc, thân cây phản xạ ra ngàn vạn tia tinh quang lấp lánh, rễ cây dài nhỏ không ngừng lập lòe, đồng thời cũng đâm thật sâu vào trong linh quáng tinh thần xung quanh cây, trên phiến lá nho nhỏ có vô số ánh sao, không ngừng rơi xuống, cực kỳ đẹp mắt.

"Năm cây Tinh Thần Quả ngũ phẩm này cuối cùng cũng mọc rễ nảy mầm." Lục Huyền nhìn chằm chằm vào nhóm Tinh Thần quả được trồng trên không trung, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

"Ngoại trừ linh thực tự động hấp thu lực lượng sao trời, còn phải giúp bọn chúng tìm một số linh quáng có liên quan đến sao trời. Khối linh quáng tinh thần tứ phẩm ta từng lấy được khi mở cổ thạch trong Cổ Ngọc Hiên lần trước còn lâu mới đủ, chỉ có thể dùng cho chúng nó sinh trưởng ở giai đoạn đầu mà thôi."

Lục Huyền nhẹ nhàng hạ xuống, đi tới phía trước khu vực đang gieo trồng linh thực Điên Âm Đảo Dương Quả chuẩn thất phẩm. Ở thời điểm hiện tại, linh chủng đã mọc ra một mầm non nho nhỏ, mầm non có hai màu trắng đen hỗn hợp

nhưng lại phân tách rõ ràng, ở vào một loại trạng thái như gần như xa.

"Không có bảo vật âm dương tẩm bổ, hắn là tình hình sinh trưởng của Điên Âm Đảo Dương Quả này đã đạt tới cực hạn rồi. Về sau, nhiều nhất chúng nó sẽ vẫn sinh trưởng nhưng khá là chậm chạp, nếu muốn bồi dưỡng theo tốc độ bình thường cho đến khi trưởng thành thìnhất định phải tìm được một khu vực thích hợp cho chúng nó sinh trưởng." Trong lòng Lục Huyền có chút ảo não.

"Điều kiện bồi dưỡng linh thực cấp cao phức tạp hơn linh thực cấp thấp rất nhiều, ngoại trừ các loại yêu cầu cơ bản như linh khí linh nhưỡng, còn có những điểm đặc thu khác nữa, nếu không cách nào thỏa mãn được chúng thì khó mà thuận lợi bồi dưỡng thành công."

Lúc trước, gốc Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm kia, hắn đã có được nó từ trước mà thật lâu sau đó, mới tìm được một ít Nguyên Từ Linh Quáng, rồi dựa vào bảo vật nọ, mới có thể trợ giúp loại linh thực kia tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng.

Trước mắt, hắn vẫn chưa thể hoàn toàn bồi dưỡng Tinh Thần quả, Điên Âm Đảo Dương quả, cùng với gốc Bát Trọng Cung chưa nảy mầm kia.

"Cũng may phẩm cấp của linh thực càng cao thì phần thưởng bên trong quầng sáng cũng càng phong phú. Vì mở ra bảo vật tốt hơn, chút vất vả ấy cũng đáng giá." Hắn không khỏi cảm thán một câu.

Ngày hôm đó, lúc Lục Huyền đang ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, đột nhiên linh thức cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc ở bên ngoài động phủ, hắn lập tức lên tiếng hô: "Hứa đạo hữu, hôm nay lại là ngươi đi tuần tra khu vực này sao?"

Ngoài động phủ chừng hai - ba dặm, có một vị Kết Đan Chân Nhân dẫn theo bốn tu sĩ Trúc Cơ viên mãn vừa đi ngang qua. Tu sĩ này tên là Hứa Thành, tu vi Kết Đan trung kỳ.

Bởi vì bí cảnh Lôi Cơ Động xuất hiện, khiến cho lượng lớn tu sĩ Kết Đan dũng mãnh tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động. Nhằm mục đích đảm bảo an toàn cho tu sĩ đang thuê động phủ bên trong Tinh Động, Thiên Tinh Động đã nhanh chóng gia tăng cường độ bảo vệ, phái thật nhiều Kết Đan Chân Nhân thay nhau đi tuần tra khắp khu vực này.

Lục Huyền cố ý kết giao với mấy đội tuần tra ấy, thỉnh thoảng lại đưa lên một ít linh quả linh tương cho bọn họ thưởng thức, lại cộng thêm bản thân hắn khá là thân thiết với Tinh Sứ Tề Vô Hành, chuyện này cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho đám tu sĩ tuần tra Thiên Tinh Động, nên lúc đi ngang qua động phủ của hắn, bọn họ kiểm tra càng thêm cẩn thận.

“Hóa ra là Lục đạo hữu, mấy ngày nay chúng ta thay phiên nhau, đã đến lượt ta đi tuần tra ở chỗ này rồi, ta sẽ dẫn theo mấy tên hộ vệ ở bên này nhìn xem.” Hứa Thành thấy Lục Huyền xuất hiện, đã chắp tay cười nói. Gã rất có hảo cảm với vị tán tu linh thực sư này. Đối phương có tạo nghệ linh thực vô cùng xuất sắc, có thể khiến Tinh Sứ đại nhân cũng phải lau mắt mà nhìn, lại không tranh quyền thế, khẳng khái hào phóng, thỉnh thoảng còn đưa tới chút linh quả linh tương hương vị tuyệt vời cho bọn họ, người thuê tốt như vậy, biết đi nơi nào để tìm?

“Hứa đạo hữu, cùng mấy vị đạo hữu khá, mấy người các ngươi đi tuần tra vất vả, không bằng đến động phủ của tại hạ uống một chén rượu nhé?” Lục Huyền mỉm cười hỏi.

“Tốt lắm, lại có thể thưởng thức loại linh nhưỡng thượng đẳng do Lục đạo hữu ủ chế rồi.” Hứa Thành mừng rỡ, gã lập tức dặn dò mấy vị tu sĩ Trúc Cơ viên mãn canh giữ ở bên

ngoài, còn một mình tiến vào trong động phủ của Lục Huyền. Mấy vị tu sĩ kia cũng không có bất cứ một câu oán hận nào, dù sao tu vi của bọn họ thấp hơn hai người đối phương một đại cảnh giới, ở lại bên ngoài sẽ khiến bản thân càng thoải mái hơn một chút.

"Hứa đạo hữu, mời." Hai người tiến vào trong tiểu viện, Lục Huyền đã pha cho Hứa Thành một ly Băng Tủy Linh Nhưỡng.

Hứa Thành uống một ngụm nhỏ, khẽ nhắm hai mắt lại, cảm nhận được sự biến hóa của loại linh nhưỡng trong miệng, sau đó chậm rãi phun ra một tia khí tức băng hàn.

"Không hổ là Băng Tủy Linh Nhưỡng, luồng khí tức lạnh lẽo kia tựa như trực tiếp thấm vào xương tủy, làm cho toàn thân người ta trở nên thông suốt nhẹ nhàng." Gã lên tiếng tán thưởng.

"Hứa đạo hữu khen lầm rồi." Khóe miệng Lục Huyền hiện lên một nụ cười.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu.

"Tại hạ một mực chờ bên trong động phủ, không biết tình huống bên ngoài ra sao, chẳng hay Hứa đạo hữu có thể nói cho ta biết tình hình gần đây của Lôi Hỏa Tinh Động hay không?" Hắn thành khẩn hỏi Hứa Thành bên cạnh.

"So với đoạn thời gian trước, tình hình hiện tại không có bao nhiêu biến hóa. Chỉ là có một số tu sĩ ở trong Lôi Hải không chiếm được chỗ tốt gì, sau khi đi ra lại nổi lên một chút tâm tư, muốn mai phục đánh lén người khác ở trong Lôi Hỏa Tinh Động. Mấy ngày trước ta đã gặp phải một trường hợp, cũng tốn không ít công phu mới đánh chết được người kia. Chẳng qua lại không cẩn thận để bí thuật hắn thi triển trước khi chết đụng trúng." Hứa Thành trầm thấp nói.

“Ngươi không sao chứ?” Lục Huyền lộ vẻ quan tâm.

“Không sao, tà thuật kia đã bị hộ giáp của ta ngăn trở, chỉ bị nội thương một chút xíu thôi, mấy ngày sau đã khôi phục bình thường rồi.” Hứa Thành vỗ kiện hộ giáp màu xanh đen đang mặc trên người, thấy ánh mắt Lục Huyền quét tới, gã lập tức ưỡn ngực, vô tình hữu ý biểu hiện ra vô số những đường phù văn rậm rạp tối nghĩa bên trên hộ giáp.

“Kiện hộ giáp ngũ phẩm này được Thiên Tinh Động trực tiếp dựa vào kích cỡ của ta để chế tạo, năng lực phòng hộ rất mạnh, có thể chống đỡ được đại đa số pháp thuật, pháp khí, thuộc về nhóm bảo vật hàng đầu trong số các loại pháp khí phòng ngự cùng giai.” Gã cất giọng lạnh nhạt nói.

“Hứa đạo hữu có một món pháp khí phòng ngự thượng đẳng như vậy, đã khiến tại hạ hâm mộ không thôi. Đáng tiếc ta không có dư thừa linh thạch để chuẩn bị một món bảo vật phòng hộ, nếu đụng phải nguy hiểm gì, cũng chỉ có thể dựa vào nhục thân ngạnh kháng.” Lục Huyền mặc một bộ thanh sam cười tủm tỉm nói, trong mắt lóe lên một tia ước ao vừa đúng độ.

Chương 977: Hắc Giao Lân!

“Ha ha ha, Lục đạo hữu có tạo nghệ xuất chúng trên linh thực nhất đạo như thế, khẳng định là rất nhanh có thể đạt được món bảo vật phòng hộ mình ngưỡng mộ trong lòng!” Hứa Thành cười to nói: “Được rồi, Hứa mỗ còn có việc quan trọng trong người, không tiện ở lại quá lâu, cáo từ, chờ lần sau lại đây thoải mái chè chén một phen với đạo hữu.”

Nhiệm vụ tuần tra Lôi Hỏa Tinh Động của gã còn chưa hoàn thành, ngồi chưa được bao lâu đã nói lời từ biệt với Lục Huyền.

“Không thành vấn đề, ta không làm chậm trễ Hứa đạo hữu nữa. Nơi này có chút linh quả linh tương, kính xin Hứa đạo hữu mang cho vài vị đạo hữu bên ngoài động phủ.” Lục Huyền mỉm cười, còn chu đáo đưa cho Hứa Thành một ít linh quả.

“Lục đạo hữu có lòng rồi.” Hứa Thành chắp tay cảm tạ, sau đó xách theo linh quả, linh tương, nhanh chóng rời khỏi động phủ.

Chờ bóng dáng mấy người bọn họ hoàn toàn biến mất, Lục Huyền mới mở ra trận pháp phòng hộ, tiếp tục an tâm bồi dưỡng linh thực. Đột nhiên, hắn phát hiện được một hồi dao động linh khí kỳ lạ truyền đến từ ven bờ hồ nhỏ bên trong động phủ.

Linh thức đảo qua, trong nháy mắt đã hiểu rõ.

“Con Thanh Giác Long Lý vốn bị Ly Hỏa Giao và Nham Giáp Quy áp bức vô hình bấy lâu nay, cuối cùng cũng đột phá đến tứ phẩm.” Hắn không khỏi cảm khái một câu.

Chuyện là diện tích của hồ nhỏ có hạn, lại phải chung sống với một con Ly Hỏa Giao có huyết mạch thiên nhiên áp chế, cùng với một con Nham Giáp Quy hoạt bát nghịch ngợm, khiến cho nhóc con Thanh Giác Long Lý trong suốt kia không thể không núp ở trong góc, tự đào móc ra một cái sào huyệt nhỏ cho riêng mình.

Tất cả những thứ này đều do nó tự phát hành động, Lục Huyền không can thiệp được, chỉ đành để nó sinh trưởng tự nhiên.

Sau khi chăn nuôi nhiều năm, rốt cuộc vào ngày hôm nay, nó đã tấn thăng thành linh thú tứ phẩm.

Hắn nhanh chóng đi tới bên hồ nhỏ, chỉ thấy thân thể Long Lý thon dài, mặt ngoài thân thể có vô số những miếng lân giáp màu xanh đậm rậm rạp chằng chịt, hai sợi râu cá thật dài kéo đến tận sau lưng. Trong lúc nó di chuyển có cảm giác như một con Giao Long đang múa may trong nước, đã vậy trên đỉnh đầu nó còn sinh ra một chiếc sừng xanh biếc.

Lúc này, phía trên chiếc sừng thú kia đã xuất hiện một vòng xoáy linh khí, linh khí liên tục không ngừng tiến vào bên trong vòng xoáy, lại bị Thanh Giác Long Lý hút vào trong cơ thể.

“Ngang!” Một tiếng long ngâm trầm thấp vang lên, khí tức của Long Lý gia tăng mãnh liệt, nhất cử nhất động đã thể hiện ra uy nghiêm mười phần. Nó đang muốn nhảy ra khỏi mặt nước, phát tiết một phen, nhưng lại phát hiện khí tức của Ly Hỏa Giao ở cách đó không xa có, cảm giác run rẩy từ sâu trong huyết mạch truyền đến, cuối cùng, con cá đang thương lại lặng lẽ rút về trong sào huyệt của mình.

Lục Huyền dở khóc dở cười nhìn nó, đành phải dùng linh lực hút quầng sáng màu trắng trên mặt nước tới gần mình, sau

đó nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, chiếu rọi mặt nước thành một vùng bạch quang mơ hồ.

Chỉ trong nháy mắt, những điểm sáng nhỏ bé đầy trời đã tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【 Thanh Giác Long Lý tấn thăng thành yêu thú tứ phẩm, thu hoạch bảo vật ngũ phẩm Hắc Giao Lân. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một mảnh lân phiến cực lớn dài rộng chừng nửa trượng đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Miếng vảy này có màu đen, tính chất cực kỳ cứng rắn, mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức cường đại của Giao Long ẩn chứa bên trong.

Lục Huyền tập trung tinh thần, lập tức hiểu rõ tin tức về miếng lân phiến khổng lồ này.

【 Hắc Giao Lân, bảo vật ngũ phẩm, xuất phát từ lân giáp tinh hoa của một con Hắc Giao ngũ phẩm, có lực phòng hộ rất mạnh, có thể luyện chế thành tấm khiên, pháp khí phòng ngự bên trong hộ giáp. 】

"Tài liệu ngũ phẩm, bình thường không có gì kỳ lạ." Trong lòng Lục Huyền vẫn lặng lẽ như mặt giếng cổ không gợn sóng, chỉ âm thầm đưa ra một lời đánh giá cho món bảo vật này.

Trước đó, hắn còn không thèm quan tâm tới Huyền Cương Giáp ngũ phẩm mở ra từ trong quầng sáng, thì miếng Hắc Giao Lân này chỉ là tài liệu càng không cần phải nói đến rồi.

"Tìm một cơ hội thả vào Có Một Tiệm Tạp Hóa thôi." Hắn đưa ra quyết định.

Sau đó, bỗng nhiên trong lòng lại xuất hiện một chút cảnh giác.

“Lục Huyền ơi Lục Huyền, từ lúc nào ngươi đã trở nên kén chọn đến mức ngay cả bảo vật ngũ phẩm cũng chướng mắt vậy? Miếng Hắc Giao Lân này hoàn toàn có thể luyện chế thành một món pháp khí phòng hộ ngũ phẩm mạnh mẽ, vậy mà thứ này cũng không thể lọt được vào mắt ngươi? Chẳng lẽ ngươi đã quên tình hình quẫn bách lúc trước khi còn là tiểu tán tu rồi? Còn nhớ lúc ấy, chỉ vài viên linh thạch ngươi cũng không thể lấy được đó?”

“Không được! Nhất định phải cảnh giác hơn một chút!” Hắn thở ra một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn lên nhìn xuống miếng lân phiến to lớn trước người.

“Chậc, nhìn kỹ một chút, càng thấy nó bình thường hơn.”

Tuy đối với Lục Huyền ở thời điểm hiện tại, miếng Hắc Giao Lân ngũ phẩm này cũng vô dụng chẳng khác gì gân gà, nhưng nó chính là một món tài liệu thượng đẳng có thể luyện chế pháp khí phòng ngự tương đối quý hiếm, đặt ở trong tiệm tạp hóa vẫn có thể mang đến không ít linh thạch cho hắn.

Lục Huyền thu nó vào trong Thao Trùng Nang, lại đi vào trong linh điền âm phủ. Vừa mới tiến vào, âm khí nồng đậm đã đập vào mặt. Hắn đang muốn xem xét trạng thái chi tiết của từng gốc linh thực tà dị, bỗng dưng một chiếc túi da diễm lệ đã rơi từ trên trời xuống, bám lên người hắn.

Cái túi da diễm lệ kia không ngừng ngọ nguậy, phảng phất như muốn dung nhập vào trong huyết nhục của Lục Huyền.

Trước mắt chợt xuất hiện một mảnh sương khói mù mịt, một vị nữ tử không mảnh vải chằng chút ngại ngùng đã phô bày toàn bộ thân thể nổi bật của mình ra trước mặt hắn, tựa như muốn dẫn hắn vào trong biển dục vô tận. Nhưng Lục Huyền không hề bị lay động, một đạo thanh khí nhanh chóng chảy qua toàn thân, đánh văng cái túi da diễm lệ ấy ra.

Túi da nhanh chóng thu nhỏ lại, trở về chỗ cũ.

“Năng lực mị hoặc của Diễm Thi Bì càng ngày càng cường đại.” Lục Huyền đưa mắt nhìn bộ túi da diễm lệ càng thêm sinh động tươi tắn dưới chân, không khỏi cảm khái nói: “Nếu không phải tâm chí ta kiên định, linh thức ta cường đại, thì đúng là có khả năng sẽ bị nó hút mất túi da, rồi thay thế vào đó.”

So với lúc trước, Diễm Thi Bì của hiện tại đã phát triển thêm không ít, phía trên túi da xuất hiện càng ngày càng nhiều những đường vân diễm lệ, ánh mắt rơi xuống đó, sẽ có cảm giác cả huyết nhục thậm chí là thần hồn đều bị nó hút đi.

Lục Huyền lấy một bộ thi hài yêu thú từ trong Thao Trùng Nang ra, cực kỳ quen thuộc cắt lớp da xuống, ném lên trên Diễm Thi Bì. Túi da yêu thú còn chưa tiếp xúc đến Diễm Thi Bì, chỉ nghe một tiếng soạt, đã bị nó hút sạch sẽ không còn một mảnh, không để lại một chút dấu vết cực nhỏ.

Vừa mới chăn nuôi Diễm Thi Bì xong, một quả cầu thịt màu phấn hồng đã hoạt bát đi đến trước mặt Lục Huyền. Nó đúng là Nhục Linh Thần vừa bị khí tức huyết nhục hấp dẫn đến đây.

Chương 978: Hiệu Quả Của Quảng Cáo!

Con mắt trên đỉnh đầu quả cầu thịt đang nhìn chằm chằm vào một đống huyết nhục, da lông bay múa, để lộ ra từng cái miệng quái dị thèm nhỏ dãi không thôi bên trong.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu với nó, rồi nhanh chóng lấy ra một đống nội tạng tươi mới của yêu thú, sau đó mới ra hiệu cho Nhục Linh Thần có thể ăn được rồi.

Quả cầu thịt hưng phấn nhảy lên cao ba trượng, một tiếng vang nhỏ truyền ra, hơn một ngàn cân huyết nhục lập tức tiêu tan hơn phân nửa, hóa thành một chùm huyết vụ, nhanh chóng rơi vào trong miệng nó.

“Tốc độ phát triển của con tà ma cấp Tai này đúng là kinh người, hiện giờ nó đã có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ viên mãn rồi. Nhưng song song với đó khẩu phần ăn của nó cũng càng ngày càng nhiều, đống thi hài yêu thú còn lại lúc trước không còn nhiều lắm, phải đi tìm một nguồn cung cấp ổn định hơn thôi.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Sau khi Diễm Thi Bì và Nhục Linh Thần đều được ăn no nê, một con yêu thú to lớn vừa được mang ra cũng chỉ còn lại chút máu thịt và hài cốt khô quắt. Hắn đặt mấy khối huyết nhục này vào trong U Nê Nhục, nhằm tăng thêm vài phần phì nhiêu cho loại linh nhưỡng tà dị này.

Về phần hài cốt, hắn lại mang nó đến đặt phía trước linh thực Hài Ma Quan, cung cấp cho nó một ít vật liệu xây dựng bạch cốt quan đài.

Trong góc linh điền, Sát Mỗ Thụ Yêu đã trưởng thành đến trình độ cao hơn nửa trượng, đang điên cuồng công kích phía trước. Từng cành cây dài mảnh như những cây trường thương nhanh chóng bắn ra, trên cành cây xuất hiện gương mặt già nua đang nghiến răng nghiến lợi, dường như có thể mơ hồ cảm nhận được chiến ý mãnh liệt và oán hận điên cuồng trong đôi mắt ấy.

"Nhìn tư thế công kích này, hình như nó đang mô phỏng quá trình chiến đấu với Yêu Quỷ Đằng." Phương thức công kích của Sát Mỗ Thụ Yêu không ngừng biến hóa, hệt như phía trước đang có một kẻ địch vô hình vậy.

Lục Huyền thấy vậy, cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Yêu Quỷ Đằng lúc này đang đắm mình trong ôn nhu hương của Mê Tiên Đào vui vẻ đến quên cả trời đất, mà Sát Mỗ Thụ Yêu lại đang hồi tưởng lại quá trình chiến đấu giữa bọn chúng để tự rút kinh nghiệm cho mình.

"Ây cha, giữa linh thực và linh thực lại có chênh lệch quá lớn như vậy."

Lục Huyền lắc lắc đầu, lại lấy ra Dẫn Hồn Đăng, khống chế mấy luồng âm hồn cường đại bay ra từ trong ngọn đèn màu trắng bệch, dùng chúng để nuôi dưỡng Thực Quỷ Ác Đằng.

"Những luồng âm hồn này đều quá mức thành thật, sau khi hút chúng vào Thực Quỷ Ác Đằng sẽ trưởng thành hình thái bình thường, không thể hình thành nên công hiệu tà dị, nếu muốn tận tình phát huy ra đặc tính của nó, còn phải tìm kiếm một ít ác quỷ để tẩm bổ mới xong." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

"Xem ra phải đến Phong Uyên Tinh Động một lần, bổ sung một ít ác quỷ tà linh, lại xem có thể tìm được một khu vực

động phủ phù hợp cho mình hay không, rồi di chuyển những linh thực tà dị này qua bên đó. Ngoài ra, một ít linh quả cùng với bảo vật tà dị ta từng thu hoạch được lúc trước cũng nên mang qua nơi đó bán đi sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Linh thực trong động phủ càng ngày càng nhiều, diện tích linh điền đã có chút thiếu thốn đến giật gấu vá vai, lại cộng thêm hoàn cảnh sinh trưởng của linh thực tà dị vốn xung đột với linh thực bình thường, nên sau khi Lục Huyền đột phá đến Kết Đan trung kỳ, hắn đã có ý nghĩ muốn đi tìm một khu động phủ khác rồi.

Hoàn cảnh trong Hoan Hỉ Tinh Động chỉ có một, càng thích hợp để vui chơi hưởng thụ hơn, nên chưa cần suy nghĩ nhiều, Lục Huyền đã dứt khoát bài trừ nó ra bên ngoài danh sách. Về phần Phong Uyên Tinh Động, vẫn cần phải khảo sát một phen, cũng thuận đường bổ sung một chút tài liệu âm hồn huyết nhục dùng để bồi dưỡng linh thực.

Mấy ngày sau, không đợi hắn ra ngoài, động phủ đã nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

“Có phải là động phủ của Lục đạo hữu không? Tại hạ Tư Đồ Nguyên, đến đây bái phỏng đạo hữu.”

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, lập tức phát hiện một vị đạo nhân cao gầy đang đứng bên ngoài động phủ, đạo nhân này có tu vi Kết Đan trung kỳ, đang cẩn thận quan sát Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận.

“Hóa ra là Tư Đồ đạo hữu, không tiếp đón từ xa, mong được thứ lỗi.” Linh thức của Lục Huyền đảo qua, không phát hiện ra bất cứ điều dị thường gì khác. Đến đây, thân hình hắn mới lóe lên, đi tới biên giới của động phủ, mở ra trận pháp, nghênh đón vị đạo nhân cao gầy nọ tiến vào.

“Bần đạo có đọc sơ qua về trận pháp, vừa nãy quan sát, đã cảm nhận đượhai tòa trận pháp bên ngoài động phủ của Lục đạo hữu có bao gồm khá nhiều điểm thần dị, thật không tệ.” Đạo nhân cao gầy lên tiếng tán thưởng nói.

Đây là lần đầu tiên gã đến động phủ của Lục Huyền, thực sự không ngờ vị linh thực sư Kết Đan sơ kỳ này lại bày ra hai tòa trận pháp phòng hộ ngũ phẩm ở bên ngoài động phủ.

“Tư Đồ đạo hữu quá khen.” Lục Huyền cười vang nói.

“Tại hạ quanh năm suốt tháng ở trong động phủ, bên trong lại có rất nhiều linh thực gần như là toàn bộ tài sản của ta, cho nên đã không tiếc dùng giá cao mua về mấy tòa đại trận cao cấp nhằm nâng cao khả năng phòng ngự của động phủ.” Hắn nửa thật nửa giả nói.

Hai người tiến vào trong viện.

“Dường như đây chính là lần đầu tiên Lục mỗ và Tư Đồ đạo hữu gặp mặt nhau, không biết đạo hữu đến đây là có chuyện gì?” Lục Huyền bưng linh quả linh trà lên, hiếu kỳ hỏi.

“Thời điểm tại hạ đi thăm dò Lôi Cơ động bí cảnh, có từng nghe các vị đạo hữu khác nhắc tới, nói Lục đạo hữu nguyện ý ra giá cao để thu mua linh chủng, không biết có việc này hay không?” Đạo nhân cao gầy buông chén trà trong tay xuống, trầm giọng nói.

“Không sai, ta là người cực kỳ si mê các loại linh thực, càng quý hiếm lại càng yêu thích. Chỉ tiếc thực lực bản thân không đủ, không có bảo vật mạnh mẽ trên tay, cũng không giỏi đấu pháp, chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, chờ mong có thể nhận được một ít linh chủng mà trong lòng ngưỡng mộ.” Nghe được lời này của đạo nhân cao gầy, trong lòng Lục Huyền lập tức trở nên vui vẻ vô cùng.

Quả nhiên, lời nói kế tiếp của Tư Đồ Nguyên đã chứng minh phỏng đoán của hắn.

“Bần đạo may mắn nhận được một hạt linh chủng cổ quái trong sào huyệt của một con tà ma, không biết lai lịch của nó ra sao, nghe nói Lục đạo hữu rất yêu thích sưu tập các loại linh chủng quái dị, mới tới đây thử thời vận.”

“Thật không? Xin đạo hữu lấy linh chủng ra, để Lục mỗ nhìn xem một lát.” Lục Huyền mỉm cười nói.

Không ngờ lời quảng cáo trước đó đã có hiệu quả rồi!

Phải biết rằng, bí cảnh vừa xuất hiện ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải đã hấp dẫn rất nhiều Kết Đan, thậm chí là không thiếu Nguyên Anh Chân Quân tìm đến thám hiểm, xuất phát từ sự cẩn thận của bản thân, lại không muốn mạo hiểm đi thăm dò, Lục Huyền mới nghĩ đến một biện pháp như vậy. Hắn cố ý báo tin tức cho vài vị Kết Đan Chân Nhân mình kết bạn, nói là bản thân nguyện trả giá cao để thu mua linh chủng cấp cao bên trong bí cảnh.

Ban đầu, mục đích của hắn chỉ đơn thuần là thả tin đồn mà thôi, cũng không dám chắc tin đồn này sẽ thực sự mang lại lợi ích cho mình, không ngờ đến hôm nay lại có tu sĩ mang theo linh chủng tìm tới thật.

Chương 979: Quỷ Lựu Yêu Mộc!

“Mặc dù ta không muốn đi tranh thủ cơ duyên, nhưng cơ duyên nó lại có tính lưu thông nha. Chẳng phải nó đã tự mình tìm tới rồi sao?” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ như điên.

Đạo nhân cao gầy nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lấy một hạt linh chủng quái dị từ trong túi trữ vật ra. Thoạt nhìn, sẽ có cảm giác hạt linh chủng này chính là một cục u trên cây, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn với những cục u kiểu như vậy. Nó có hai màu đỏ trắng hỗn hợp với nhau, có những đường hoa văn huyết nhục, trên bề mặt còn có rất nhiều mạch máu cùng với hàng loạt ống nhỏ giống như gân mạch quấn loạn vào nhau.

Khi linh thức rơi xuống phía trên, có thể phát hiện được một loại ác ý sâu đậm mơ hồ truyền đến từ bên trong linh chủng.

“Đây thật sự là linh chủng sao? Nhìn qua hơi bị quái dị quá mức.” Lục Huyền lộ vẻ kinh ngạc, bày ra dáng vẻ bất ngờ tựa như chưa bao giờ được trông thấy loại linh chủng tà dị này.

“Đây đúng là linh chủng, bần đạo nghiên cứu hồi lâu, lại đi thỉnh giáo một vị hảo hữu Kết Đan am hiểu bồi dưỡng linh thực, sau đó đã có thể xác định được nó chính là một hạt linh chủng lục phẩm không thể nghi ngờ.” Đạo nhân cao gầy chậm rãi nói.

“Linh chủng lục phẩm… Không biết Tư Đồ đạo hữu có thể cho tại hạ nghiệm chứng một chút hay không?” Lục Huyền

thử hỏi dò.

"Được, nhưng phải ở trong tầm mắt của bần đạo, kính xin Lục đạo hữu thông cảm."

"Không thành vấn đề." Lục Huyền gật đầu đồng ý, sau đó cầm linh chủng đi tới một mảnh linh điền gần tiểu viện nhất, hắn lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt hạt linh chủng quái dị ấy vào trong khe hở phía trên linh nhưỡng, giả vờ dò xét một phen, sau đó lại thi triển ra một đạo Linh Vũ Thuật, tưới đẫm hạt linh chủng ấy.

Đồng thời, tâm thần lại lặng lẽ ngưng tụ trên hạt linh chủng, khiến cho mọi tin tức chi tiết về hạt linh chủng này lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【 Quỷ Lựu Yêu Mộc, linh chủng lục phẩm, vốn là linh mộc ngũ phẩm bị Nghiệt Quỷ Khuẩn do tà ma cấp Tai tản ra xâm nhập trong một khoảng thời gian dài, sau đó dị biến mà thành. Khi bồi dưỡng Quỷ Lựu cần hấp thu các loại chất dinh dưỡng như huyết nhục hồn phách. 】

【 Sau khi trưởng thành, ở bên trong sẽ kết xuất ra một con Quỷ Thai, đặc tính tà dị của Quỷ Thai sẽ được tạo thành tùy theo điều kiện bồi dưỡng, có thể trực tiếp ăn vào, có tác dụng gia tăng linh lực cho Quỷ tu trên diện rộng, cũng có thể dùng làm nguyên liệu để tu luyện thần thông quỷ đạo. 】

【 Cho ăn loại nào, kết thai dạng đó. 】

"Linh chủng tà dị lục phẩm!" Trong lòng Lục Huyền rất vui mừng, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì trấn định.

"Không hổ là bí cảnh có thể hấp dẫn Nguyên Anh Chân Quân, linh chủng lưu truyền ra bên ngoài cũng bất phàm như thế. Về phần thứ này có tà dị hay không, ta cũng chẳng cần quan tâm lắm, có thể thu hoạch quầng sáng là đủ rồi, không quản được những cái khác." Hắn âm thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù trước mắt bên trong động phủ của hắn đang có lượng lớn linh thực cao giai, nhưng linh chủng lục phẩm vẫn là số ít, nên đối với hắn, có thể thu được một loại cũng được coi là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Mặc dù hắn đã nhất định phải có được hạt linh chủng lục phẩm tà dị này, nhưng mặt ngoài lại không hiển lộ ra một chút khát khao nào, vẫn dùng động tác tự nhiên lấy ra hạt linh chủng dạng bướu cây kia ra, trả lại cho vị đạo nhân cao gầy trước mặt.

"Lục đạo hữu kiểm tra thế nào?" Đạo nhân cao gầy dùng linh thức đảo qua hạt linh chủng, sau khi xác nhận không có điểm gì sai sót, mới dùng gương mặt mang theo ý cười, hỏi Lục Huyền.

"Đây đúng là một hạt linh chủng phẩm cấp cao, nhưng phẩm cấp của nó ra sao lại còn phải đợi thương thảo một phen đã, dù sao thì một vài loại linh chủng ngũ phẩm ẩn chứa sinh cơ bên trong cũng không khác biệt nhiều so với hạt linh chủng này. Quan trọng nhất là chỉ nhìn bên ngoài thì không cách nào biết được chủng loại cụ thể của linh thực, đương nhiên cũng sẽ không biết được phương thức bồi dưỡng nó là gì." Lục Huyền khẽ lắc đầu, bắt đầu ép giá.

"Không biết Tư Đồ đạo hữu nguyện bán hạt linh chủng này với giá bao nhiêu?"

Đạo nhân cao gầy thoáng trầm ngâm suy nghĩ một chút.

"Lục đạo hữu cũng biết rất rõ, hạt linh chủng này vốn đến từ bí cảnh Lôi Cơ động, có được không dễ dàng. Thật ra, vì có được nó mà suýt chút nữa ta đã chết dưới tay của một con tà ma kinh khủng kia rồi. Cộng thêm phẩm giai cơ bản của nó chính là linh chủng lục phẩm, thế gian hiếm thấy. Nếu đạo hữu muốn, chỉ cần bỏ ra mười bốn vạn linh thạch hạ phẩm là có thể lấy đi."

“Hả? Mười bốn vạn linh thạch?” Lục Huyền lập tức kinh hô, vẻ mặt tràn đầy hãi hùng đến không thể nào tin được, rồi ngay tức khắc, sắc mặt hắn biến thành lạnh lẽo.

“Không phải Lục đạo hữu đã nói mình sẽ thu mua linh chủng hiếm thấy với giá cao sao? Mặc dù cái giá này có phần vượt xa giá trị của bản thân linh chủng, nhưng có thể nhận được một hạt linh chủng quý hiếm như vậy, cũng coi như đáng giá.” Đạo nhân cao gầy trầm giọng nói.

“Ta nguyện ý thu mua với giá cao, không sai, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là Lục mỗ muốn coi tiền như rác.” Lục Huyền lắc đầu.

“Vậy bần đạo nhường một bước, mười ba vạn linh thạch thì thế nào?” Đạo nhân cao gầy thấy thái độ của Lục Huyền kiên quyết như vậy, cũng chủ động giảm đi một vạn.

“Tư Đồ đạo hữu, chắc ngươi cũng biết được chuyện này từ chỗ người bạn tốt Kết Đan sở trường linh thực kia rồi, nhưng ta vẫn nhắc lại một lần nữa cho ngươi hay. Đó là một khi không biết chủng loại của hạt linh chủng này thì cũng không biết được phương thức bồi dưỡng ra nó, thứ đáng giá nhất của nó chính là xuất xứ từ Lôi Cơ Động thần bí kia. Dưới rất nhiều điều kiện chưa biết như thế, xác suất bồi dưỡng nên nó sẽ có phần trăm thất bại không nhỏ. Nói cách khác, hàng đống linh thạch Lục mỗ bỏ ra, sẽ có khả năng đổ xuống sông đổ xuống biển, mà bản thân không nhận được bất cứ vật gì. Ngươi bảo ta làm sao cam tâm tình nguyện dấn thân vào một hồi mạo hiểm lớn như vậy chỉ để đi thu hoạch một hạt linh chủng không biết như thế này?” Lục Huyền dùng ngôn từ khẩn thiết, biểu hiện cực kỳ chân thành.

“Lục đạo hữu nói cũng có mấy phần đạo lý, vậy đạo hữu nguyệ ra giá bao nhiêu?” Đạo nhân cao gầy không khỏi gật đầu hỏi lại.

“Mười một vạn linh thạch hạ phẩm, không thể nhiều hơn được.” Lục Huyền hung hăng chém xuống một khoản lớn.

“Không thể nào, mười một vạn linh thạch quá ít, còn không bằng ta trực tiếp bán nó cho tu sĩ khác hoặc là thương hội, cần gì phải cố ý đến tìm Lục đạo hữu ngươi?” Đạo nhân cao gầy lập tức thốt ra, gã kiên quyết không chấp nhận giá cả Lục Huyền vừa đưa ra.

Hai người cù cưa một hồi, cuối cùng đã thành giao với cái giá mười một vạn tám ngàn linh thạch hạ phẩm.

“Tư Đồ đạo hữu, chỗ này có một ngàn một trăm tám mươi viên linh thạch trung phẩm, kính xin đạo hữu xem qua.” Lục Huyền dùng linh lực nâng một đống lớn linh thạch trung phẩm đến trước mặt đạo nhân cao gầy.

“Số lượng không sai, đa tạ Lục đạo hữu.” Tư Đồ Nguyên vui vẻ nhận lấy linh thạch, mặc dù giá tiền này thấp hơn cái giá gã đưa ra lúc đầu rất nhiều, nhưng trong lòng cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Xét cho cùng, thứ mà gã đưa ra đúng là linh chủng lục phẩm thật, nhưng lai lịch không rõ, đặt ở nơi khác rất khó bán được giá tiền như này.

Chương 980: Tốn Phong Cung!

“Tư Đồ đạo hữu không cần khách khí, Lục mỗ nên cảm kích đạo hữu mới phải. Dù sao thì linh thạch cũng dễ kiếm, nhưng chủng tốt thì khó tìm, làm một linh thực sư, có thể tìm được một hạt linh chủng hiếm thấy như vậy, ta cũng không còn mong cầu gì nữa. Dùng nhiều một ít vật ngoài thân cũng không sao cả.” Lục Huyền nhận được linh chủng Quỷ Lựu Yêu Mộc này, tâm trạng rất tốt, hắn vừa cười vừa đưa đạo nhân cao gầy đến cửa động phủ.

“Sau này, nếu đạo hữu còn nhận được linh chủng cao giai, hoặc là linh thú ấu thú, phôi thai, cùng với linh thực liên quan, đều có thể đưa đến động phủ của tại hạ. Lục mỗ nguyện ý thu mua với giá cao, cam đoan sẽ không để cho đạo hữu ngươi thất vọng.” Trước khi đối phương rời đi, hắn còn cố ý nhấn mạnh thêm một câu.

“Dễ nói dễ nói, bần đạo sẽ ghi nhớ những lời này ở trong lòng, Lục đạo hữu, sau này còn gặp lại.” Đạo nhân cao gầy chắp tay nói. Ngay sau đó, đạo bào trên người gã lập tức phồng lên, một đạo thanh phong đã nâng gã bay đi xa rồi.

Lục Huyền đưa mắt nhìn theo bóng người của gã hoàn toàn biến mất, lúc này mới hài lòng trở lại động phủ. Sau đó, hắn tiến vào linh điền âm phủ, gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa, vội vàng gieo hạt linh chủng tà dị có hình dáng bướu cây xuống, đồng thời lại lấy ra một chút huyết nhục yêu thú để tẩm bổ cho linh chủng.

“Không ngờ lại dễ dàng nhận được một hạt linh chủng lục phẩm tà dị như vậy.” Hắn không khỏi cảm khái một câu. Về phần tiêu hết hơn một ngàn linh thạch trung phẩm lại hoàn toàn không tính là gì đối với tài lực của hắn trước mắt. Chỉ cần bán thêm chút đan dược, bảo vật trong tiệm tạp hóa là kiếm về được thôi.

Hắn vui vẻ đi ra khỏi linh điền âm phủ, vận dụng một luồng sáng xanh quét qua toàn thân, quét sạch mùi máu tanh trên người, sau đó mới tiến vào trung tâm linh điền. Trong mảnh linh điền này gieo trồng không nhiều linh thực, nhưng phẩm giai thấp nhất của đám linh chủng trong này lại là lục phẩm, thậm chí còn có Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm và Bát Trọng Cung thất phẩm nữa, linh chủng lục phẩm cũng có vài loại.

Lục Huyền cẩn thận dò xét trạng thái của linh thực nhằm bảo đảm chúng nó nhận được sự bồi dưỡng tẩm bổ toàn diện nhất, đầy đủ nhất, và tỉ mỉ nhất.

“Ừm? Bát Trọng Cung này bắt đầu nảy mầm rồi.” Hắn nhìn một gốc cây non trong linh nhưỡng, vui sướng nói. Cây non này chính là Bát Trọng Cung thất phẩm hắn từng lấy được thông qua đổ thạch tại Hoan Hỉ Tinh Động.

Giờ phút này, khu vực ngoài cùng của cây non đang nở rộ một đóa linh hoa hư ảo, cánh hoa quấn lại với nhau, tựa như đã hình thành một thế giới nho nhỏ của riêng nó rồi. Bên trong có từng cơn gió nhẹ thổi qua, cuồng phong lùa tới, tạo thành những trận thế kỳ lạ khác nhau, khi thì dung hợp, khi lại tách ra, cứ một mực quanh quẩn bên trong tiểu thiên địa không tiêu tán.

Lục Huyền đưa mắt nhìn những ngọn kỳ phong hiu hiu thổi trên đóa linh hoa hư huyễn ấy, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, tâm thần lập tức ngưng tụ trên cây non.

【 Bát Trọng Cung, linh thực thất phẩm, do khí tức bản nguyên của động thiên thai nghén mà thành. 】

【 Hiện đã phát triển đến tầng thứ nhất, Tốn Phong Cung cần dùng bảo vật dị phong, linh phong để tẩm bổ, nhằm xúc tiến linh thực sinh trưởng, khiến linh hoa từ hư chuyển thành thực. 】

"Gốc linh thực thất phẩm này đã tiến vào giai đoạn thứ nhất rồi sao?" Trong lòng Lục Huyền đã hiểu rõ.

"Tốn Phong Cung, tầng thứ nhất của Bát Trọng Cung, cần dùng bảo vật linh phong dị phong để tẩm bổ. Cũng không biết khi tầng thứ nhất trưởng thành, nó sẽ mang đến phần thưởng quầng sáng gì."

Theo những gì hắn cảm nhận được thì Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm vốn thuộc về phân loại linh thực tính theo số năm tuổi, có nghĩa là quầng sáng thu hoạch được cũng tuân theo quy trình từ từ tiến dần lên như thế, và càng về sau, phần thưởng bên trong lại càng hậu hĩnh.

Và rất có thể, quầng sáng đến từ Bát Trọng Cung này có mối quan hệ bình đẳng với nhau, mỗi một tầng linh hoa nở rộ, sẽ cho ra bảo vật phần thưởng không khác nhau nhiều lắm.

Đương nhiên, đây chỉ là một phỏng đoán dựa trên đặc tính của linh thực, còn cụ thể như thế nào, vẫn phải chờ sau khi linh thực trưởng thành lại nghiệm chứng cụ thể sau.

"Linh thực thất phẩm, phỏng chừng bảo vật linh phong dị phong bình thường không tẩm bổ được cho nó bao lâu, tốt nhất là vẫn nên lấy ra một món bảo vật cao giai không kém ngũ phẩm." Hắn nghĩ thầm.

Tác dụng xúc tiến của bảo vật từ tứ phẩm trở xuống khá có hạn đối với phạm trù Nguyên Anh, rất có khả năng nó chỉ mang đến một chút hiệu quả ở giai đoạn sơ kỳ mà thôi. Hiện

giờ, gia sản của Lục Huyền đã khá dồi dào, lại có chỗ dựa lớn như Hải Lâu thương hội, hoàn toàn không lo không nhận được bảo vật cấp bậc ngũ phẩm thuộc tính Phong.

Hắn thi triển Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, tưới đẫm cho cây non Bát Trọng Cung, sau đó lại tiếp tục đi tuần tra các nơi bên trong linh điền, xem xét trạng thái kỹ càng của mỗi gốc linh thực.

Hơn hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo hắn từng lưu lại lúc trước hiện giờ đã ngưng chủng thành công, Lục Huyền lấy được hơn trăm hạt linh chủng màu lam nhạt có hàn khí dày đặc từ trong phiến lá, cẩn thận thu vào túi trữ vật. Chờ thoáng làm thêm một chút xử lý, là có thể gieo trồng linh chủng vào bên trong linh nhưỡng, bắt đầu một chu kỳ bồi dưỡng mới rồi.

Hiện tại hắn đã có thể ổn định nhận được không ít linh chủng Băng Huỳnh Thảo, không cần phải tiếp tục trải qua thời gian quẫn bách bồi dưỡng chừng hai - ba năm mới thu hoạch được một - hai quầng sáng tu vi nữa.

Chỉ cần Băng Huỳnh Thảo thành thục, hắn hoàn toàn có thể thu hoạch được ít nhất là một - hai chục quầng sáng màu trắng có chứa phần thưởng tu vi, thực lực đã vững vàng tiến vào giai đoạn tăng trưởng nhanh chóng.

Đương nhiên, con đường tu vi càng về sau thì càng gian nan, lại cộng thêm tư chất bình thường của hắn, quầng sáng màu trắng cũng chỉ có thể trợ giúp nâng cao tốc độ tăng trưởng thực lực của hắn vượt qua đệ tử đại tông một chút mà thôi.

Trên vách núi đá, Lục Huyền còn cố ý di chuyển Dưỡng Kiếm Hồ Lô đến khu vực linh điền của Kiếm Thảo. Nơi ấy có một món bảo vật kiếm đạo thượng đẳng là Động Huyền Kiếm Bia, có thể gây ảnh hưởng đến những khu vực xung quanh trong vô hình, khiến cho nó trở thành một tiểu bí cảnh kiếm ý, có ích lợi cực lớn đối với Kiếm Thảo và Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

“Sau khi trồng mấy đời ở phụ cận Động Huyền Kiếm Bia, nói không chừng Lôi Mang Kiếm Thảo và Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng có thể phát sinh dị biến, từ đó thay đổi phẩm chủng cũng nên.” Lục Huyền cảm nhận được vô số tia kiếm khí rất nhỏ đang bay lơ lửng xung quanh đa số Kiếm Thảo và Dưỡng Kiếm Hồ Lô, không khỏi nghĩ thầm.

Hai loại linh thực này, dù là bản thân chúng hay là phần thưởng quầng sáng nhận được từ chúng, hắn đều hết sức hài lòng, đương nhiên cũng chờ mong ngày đó nhanh đến.

Trong linh điền, Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả đã bước đầu cải tiến thành công đều đã bước vào giai đoạn sinh trưởng, sinh cơ của chúng tốt hơn so với khi gieo trồng những loại linh thực phổ thông một chút.

Chương 981: Thần Mộc Thanh Hồ!

Lục Huyền xem xét tất cả những gốc linh thực bên trong linh điền, sau khi bồi dưỡng toàn bộ một lần, mới kéo thân thể đã cảm thấy mệt mỏi trở lại tiểu viện.

Linh thực, nhất là linh thực cao cấp, khi số lượng chúng càng ngày càng nhiều, thì một ngày bồi dưỡng như vậy, hắn cũng không biết đến cùng là bản thân đã phóng thích bao nhiêu đạo Linh Vũ Thuật để tưới tắm cho chúng rồi.

Tuy chuyện này khá là phiền toái, nhưng mục đích đơn thuần là cố gắng hết sức để gia tăng phẩm chất của linh thực, từ đó nhận được phần thưởng càng thêm phong phú, nên điểm vất vả ấy là hoàn toàn xứng đáng.

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, Lục Huyền vẫn an tâm ở lại bên trong động phủ, thi thoảng hắn cũng ra ngoài một chuyến, đi tới Trích Tinh lâu, hoàn thành nghĩa vụ của một vị khách khanh trong thương hội, cũng thuận đường bổ sung một ít tài nguyên tu hành cơ bản cho chính mình.

Chuyện Tư Đồ Nguyên đến thăm chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, sau đó cũng không xuất hiện tu sĩ khác đến bán linh chủng cao giai cho hắn nữa. Đối với việc này, Lục Huyền cũng không cảm thấy quá mức thất vọng, có thể nhận được một hạt linh chủng lục phẩm Quỷ Lựu Yêu Mộc, hắn đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi, không dám yêu cầu quá xa vời.

Sự hỗn loạn của bí cảnh Lôi Cơ Động chẳng có lấy một chút liên quan nào với hắn, hắn vẫn luôn ở trong động phủ, trải

qua cuộc sống làm ruộng đơn giản mà phong phú của mình.

Đảo mắt đã hai tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, Lục Huyền đang dò xét linh điền, đột nhiên lại phát hiện được một khu vực vắng vẻ bên trong động phủ truyền đến dao động linh khí mãnh liệt.

"Kia là khu vực đang gieo trồng Mê Tiên Đào, Yêu Quỷ Đằng vẫn luôn ở bên trong, làm sao lại phát sinh trận thế lớn như vậy?" Linh thức của hắn đảo qua, lập tức lộ vẻ mặt vui mừng: "Hình như Yêu Quỷ Đằng này… sắp đột phá phẩm giai của bản thân rồi?"

Thân hình Lục Huyền lóe lên, đã đi tới bên ngoài cánh rừng Mê Tiên Đào. Chỉ thấy thân thể Yêu Quỷ Đằng không ngừng nở to lên trong mảnh chướng khí màu phấn hồng, từng sợi dây leo màu xám thô to nhanh chóng tuôn ra, như xúc tu điên cuồng múa loạn.

Mấy hơi thở sau, nó đã hình thành một mảnh rừng cây dây leo thật lớn. Vô số dây leo thỏa thích hấp thu linh khí tinh khiết nồng đậm bên trong động phủ, chỉ trong chốc lát đã lấy nó làm trung tâm hình thành nên một vòng xoáy linh khí. Linh khí cuồn cuộn không ngừng cùng với sinh cơ của cỏ cây ùn ùn tràn vào trong đó.

Hàng ngàn nhánh xúc tu không ngừng co rút lại, hình thành nên một quả cầu lớn màu xám xanh. Quả cầu nọ càng ngày càng trở nên rắn chắc, linh khí của cây cỏ nồng đậm nhanh chóng hội tụ vào trong đó.

Theo thời gian trôi qua, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn truyền đến. Vô số dây leo màu xám nổ tung đầy trời, bay múa điên cuồng trên không trung tựa như đã che khuất bầu trời. Nhưng ngay sau đó, chúng lại nhanh chóng rút về, dung

hợp vào cùng nhau, cuối cùng chỉ còn lại một nhánh dây leo màu xanh xám như Cự Long ở trên khu đất trống.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên thân thể Yêu Quỷ Đằng, chỉ trong thoáng chốc, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu.

【 Yêu Quỷ Đằng, linh thực yêu biến lục phẩm, từ Dị Quỷ Đằng hết đời này đến đời khác diễn biến mà thành, thích ăn linh thực, linh chủng, có năng lực dò xét cực kỳ nhạy cảm đối với linh chủng. 】

【 Tinh thông các loại thuật pháp hệ Mộc, có năng lực sinh sản thêm cực mạnh, có khả năng phân hoá ngàn vạn, sinh cơ bất diệt. 】

"Không ngờ nó lại đột phá thành linh thực yêu biến lục phẩm rồi!" Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Lại nhớ, gốc Yêu Quỷ Đằng này là thứ hắn ngẫu nhiên nhận được trong lúc thăm dò một khu phúc địa của tông môn Thiên Kiếm Tông, nó đã làm bạn bên cạnh hắn suốt mấy chục năm rồi, cũng tìm kiếm cho hắn không ít linh chủng cao giai, lập được công lao to lớn.

Bởi vì bản chất của nó vốn là nửa yêu thú nửa linh thực, nên tốc độ phát triển chậm hơn những loại linh thực ngũ phẩm khác.

Trong suốt thời gian qua, đã có vô số linh thực trưởng thành tại động phủ của hắn, bộ phận tinh hoa nhất của chúng đều bị Lục Huyền lấy đi, còn bộ phận linh thực dư lại, tuy không thể so sánh với linh hoa linh quả được tinh hoa óng ánh hội tụ lại mà thành, nhưng cũng ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, cũng là vật tẩm bổ không tệ đối với Yêu Quỷ Đằng.

Cộng thêm chuyện hắn thường xuyên đút cho nó ăn rất nhiều loại linh quả quý hiếm, và điều kiện sinh hoạt ở nơi này

rất tốt, có nhiều loại linh nhưỡng trân quý, mà bản thân Yêu Quỷ Đằng lại là dị chủng…

Gộp đủ các loại yếu tố vào, mới khiến cho hôm nay, nó trực tiếp đột phá đến cảnh giới lục phẩm.

"Không tệ không tệ." Lục Huyền lấy ra một hạt Lôi Bạo Liên, ném lên nhánh dây leo màu xám cực lớn kia. Phẩm giai của Yêu Quỷ Đằng tăng cao, đương nhiên là năng lực tìm kiếm linh chủng của nó cũng có thể được tăng cường cực lớn, nhất định phải khao thưởng hậu hĩnh một phen.

Ngay khi Yêu Quỷ Đằng tinh tế nhai nuốt hạt sen màu trắng bạc kia, tâm thần Lục Huyền đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi một quầng sáng màu trắng vừa mới xuất hiện.

Hắn nhìn quầng sáng, ánh mắt nóng rực. Phải biết rằng, phẩm chủng của Yêu Quỷ Đằng vô cùng đặc thù là nửa yêu thú nửa thực vật, hiện giờ nó lại đột phá tới lục phẩm rồi, khẳng định là phần thưởng ẩn chứa bên trong quầng sáng màu trắng của nó sẽ càng phong phú hơn những loại linh thực cùng cấp rất nhiều.

Hắn nín thở ngưng thần, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay lập tức, quầng sáng đã vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ bé giống như pháo hoa nổ tung, đồng loạt phóng lên cao. Rất nhanh, vô số điểm sáng đầy trời đã ngưng tụ thành một luồng hư ảnh ấm nhỏ, chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【 Yêu Quỷ Đằng đột phá tới lục phẩm, nhận được Dị bảo lục phẩm Thần Mộc Thanh Hồ.】

Ý niệm trong đầu vừa biến mất, một cái bình nhỏ đã lặng yên xuất hiện ở trước người hắn. Bình nhỏ tinh tế lung linh, toàn thân có màu xanh biếc, luồng thanh quang nhàn nhạt lưu

chuyển trên bề mặt bình, mơ hồ có linh khí màu xanh biếc sinh ra từ miệng bình, thực sự khiến người ta yêu thích.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào chiếc bình nhỏ màu xanh biếc, lập tức hiểu rõ tin tức có liên quan đến món dị bảo này.

【 Thần Mộc Thanh Hồ (tàn), dị bảo lục phẩm, chính là bảo vật truyền thừa của Thần Mộc tông, vốn là pháp bảo trung cấp, sau khi bản nguyên xói mòn phẩm cấp rơi xuống, chỉ còn sót lại một bộ phận chức năng. 】

【Sau khi rót các loại linh khí thuộc tính mộc vào, Thần Mộc Thanh Hồ có thể cất giữ, áp súc, chuyển hóa, tăng cường đặc tính của linh lực thần dị lên thật nhiều, muốn biết hiệu quả ra sao cần phải dựa vào số lượng, phẩm chất và thời gian để quyết định. 】

“Là một món trung giai pháp bảo không trọn vẹn!” Lục Huyền kinh hô thành tiếng, lại dùng vẻ mặt tràn ngập cảm giác ngoài ý muốn nhìn chằm chằm vào chiếc bình nhỏ màu xanh biếc trong tay.

Phải biết rằng dưới tình huống bình thường, những món pháp bảo trung giai đều là do pháp khí thất phẩm tế luyện mà thành, chúng vốn thuộc về phạm trù Nguyên Anh, mỗi một món đều cực kỳ trân quý, thực sự không ngờ hắn lại có thể nhận được nó từ trong quầng sáng.

Chương 982: Những Chuyện Cần Làm Trước Mắt!

“Bản nguyên xói mòn, rơi xuống tới lục phẩm.”

“Nhưng dựa theo tin tức nhắc nhở, nếu thứ này thật sự có thể áp súc chuyển hóa linh khí thuộc tính mộc, thì đối với ta, tác dụng của tiểu hồ lục phẩm này cũng không hề thua kém một món pháp khí thất phẩm. Không, thậm chí còn vượt xa chúng nó.” Trong lòng Lục Huyền đang cảm khái ngàn vạn lần.

Trước mắt, hắn đang sở hữu ba loại thuật pháp, bảo vật hệ mộc.

Mộc Sinh Thuật, thuật pháp bồi dưỡng cơ bản, có thể chuyển hóa linh lực thành khí tức mộc linh dễ dàng linh thực có thể hấp thu được, thứ này rất có lợi cho sự phát triển của linh thực, nhưng tác dụng lại cực kỳ có hạn.

Nạp Linh Thảo Châu, ngoài dùng để bồi dưỡng con Thảo Khôi Lỗi, Thụ Nương ra, công năng chủ yếu nhất của thứ này chính là bổ sung Thanh Mộc nguyên khí trong cơ thể hắn.

Thanh Mộc nguyên khí, có nguồn gốc từ Thanh Huyền Lộc lúc lâm chung ban tặng, nó mang đến ích lợi cực lớn cho linh thực, có thể thúc chín linh thực, còn có một chút hiệu quả chữa trị nhất định.

Lúc trước khi ở Thiên Kiếm tông, bởi vì yêu ma xâm nhập, tông môn cần hắn ra ngoài trấn thủ. Để gia tăng sức tự vệ cho mình, hắn đã vận dụng lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu và Thanh Mộc nguyên khí để liên tiếp thúc chín mấy gốc linh

thực cao giai, từ đó nhận được khá nhiều món bảo vật trân quý, thực lực cũng được gia tăng thêm rất nhiều.

Nhưng ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, hắn lại không đi vận dụng thủ đoạn đặc thù này.

Một là thực lực cũng như bảo vật trong tay hắn đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều, mà hiện giờ, hắn cũng không trải qua nguy hiểm gì lớn, còn một nguyên nhân khác là muốn thúc giục linh thực cao giai, thì lượng Thanh Mộc nguyên khí cần sử dụng sẽ rất lớn.

Nếu muốn thúc đẩy một gốc linh chủng lục phẩm tiến vào giai đoạn sinh trưởng, cũng không biết cần phải trồng bao nhiêu Tàng Nguyên Thảo, thu hoạch bao nhiêu Nạp Linh Thảo Châu đây!

Nhưng có Thần Mộc Thanh Hồ này rồi, nó hoàn toàn có thể cải thiện cục diện trước mắt của hắn.

"Tích trữ, áp súc, chuyển hóa linh khí thuộc tính Mộc…" Trong lòng Lục Huyền đã bắt đầu rục rịch rồi.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức tế luyện chiếc bình nhỏ trong tay một chút, sau đó thi triển Mộc Sinh Thuật, rót một luồng linh khí vào trong chiếc bình nhỏ màu xanh biếc này. Trong cảm nhận của linh thức, linh khí vừa tiến vào trong bình đã như bùn đất tiến vào biển rộng, tiến vào một mảnh thế giới màu xanh biếc.

Sau đó, dưới sự khống chế của hắn, chúng lại bay từ trong bình nhỏ xanh biếc ra.

"So với lúc đầu, đúng là linh khí ở hiện tại có nồng đậm tinh thuần hơn một chút. Sở dĩ hiệu quả rõ ràng như thế, dường như cũng có liên quan một chút đến đặc tính và phẩm chất của thứ ta rót vào, nó cug chỉ là một luồng linh khí thuộc tính Mộc bình thường mà thôi. Nhưng nếu rót vào lượng lớn

Thanh Mộc nguyên khí, thì khẳng định là thời gian chuyển hóa sẽ dài hơn rất nhiều.” Lục Huyền âm thầm phân tích tình huống.

Nhưng đương nhiên, công hiệu của chiếc Thần Mộc Thanh Hồ này đã khiến hắn thoả mãn đến không thể thoả mãn thêm được nữa rồi.

“Chờ sau này, khi ta bồi dưỡng linh thực có phẩm giai càng ngày càng cao, thì kỳ hạn thành thục của chúng cũng trở nên càng ngày càng dài, chỉ hơi một tí sẽ đạt tới mấy chục đến hơn trăm năm, nhất là linh thực thất phẩm, đoán chừng muốn bồi dưỡng chúng đến thành thục phải vượt qua thời hạn hơn trăm năm. Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy chu kỳ bồi dưỡng này quá mức dài dòng rồi. Hiện giờ, trong tay ta có một món pháp bảo trung giai không trọn vẹn Thần Mộc Thanh Hồ này, thì hoàn toàn có thể rút ngắn chu kỳ thành thục của linh thực cao giai xuống, để bản thân nhanh chóng nhận được quầng sáng phần thưởng đến từ chúng nó.”

Lục Huyền nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi mừng rỡ, quầng sáng màu xanh nhạt bên trong đan điền lại cấp tốc xoay tròn, liên tục không ngừng rót Thanh Mộc nguyên khí vào trong Thần Mộc Thanh Hồ.

“Đúng là một món bảo bối tốt!” Hắn càng xem càng thích.

“Đáng tiếc là bản nguyên đã bị xói mòn, phẩm giai rớt xuống, từ pháp bảo trung phẩm hạ xuống thành bảo vật lục phẩm. Một món thần khí làm ruộng tốt như vậy, ta nhất định phải nghĩ biện pháp khôi phục nó lại như lúc ban đầu.” Trong lòng Lục Huyền đã đưa ra quyết định.

Từ trong tin tức của Thần Mộc Thanh Hồ, hắn biết được, món dị bảo này vốn là bảo vật truyền thừa của Thần Mộc Tông, hắn là hắn có thể bắt đầu đi cân nhắc từ phương diện này.

Phải biết rằng, Thần Mộc Tông vốn không có mặt ở giới này, hơn nữa Thần Mộc Thanh Hồ lại là bảo vật truyền thừa của tông môn bọn họ, lấy thực lực Kết Đan trung kỳ của hắn hiện nay, muốn hoàn toàn nhận được một món bảo vật như vậy, tuyệt đối là hy vọng xa vời. Nhưng hắn rất kiên nhẫn. Bởi vì với tốc độ trưởng thành của hắn hiện tại thì chuyện nhận được pháp môn truyền thừa của Thần Mộc Thanh Hồ cũng là chuyện nằm trong tầm tay thôi.

Thu hoạch một món dị bảo như thế đã làm cho tâm trạng của Lục Huyền tốt hơn rất nhiều, hiện giờ ở trong mắt hắn, ngay cả Yêu Quỷ Đằng mọc đầy xúc tu trên người, đang đắm mình trong đống chướng khí màu hồng phấn kia cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều.

"Tên nhóc con này, ngươi sinh ra ở trong một động phủ có rất nhiều linh thực cao cấp như thế, nhưng không lo ăn lo uống, mỗi ngày đều bỏ ra thời gian đi đến nơi đây hưởng lạc một phen, chủ động tiến vào cõi mê tình như vậy. Đã vậy, cứ cách chừng ba đến năm ngày một lần, lại có đồng loại Sát Mỗ Thụ Yêu chủ động tới tìm ngươi để chịu ngược đãi, ây cha, cuộc sống này của ngươi trôi qua… thật là sung sướng biết bao."

Hắn nói xong lại lắc lắc đầu, quyết định chờ qua một đoạn thời gian ngắn nữa, sẽ dẫn nhóc con này ra ngoài, phải lợi dụng triệt để món Công Cụ Đằng này để tìm kiếm linh chủng cho mình.

"Bát Trọng Cung tầng thứ nhất đã tiến vào giai đoạn sinh trưởng, để không ảnh hưởng tới quá trình phát triển và thành thục của nó, ta nhất định phải nhanh chóng tìm được bảo vật loại linh phong, dị phong. Đồng thời, cũng phải lưu tâm tới Điên Âm Đảo Dương Quả kia một chút, cần tìm được bảo vật có thể tẩm bổ cho chúng nó."

“Mặt khác, ta còn phải kiểm kê đống linh thực bảo vật tà dị trong tay một phen, sau đó đi Trích Tinh lâu một chuyến, nhận lấy tư cách lưu lại dài ngày ở Phong Uyên Tinh Động, rồi tiến vào trong đó tìm kiếm một tòa động phủ thích hợp cho mình, xem có thể ngồi tại địa vị cao bán ra những món bảo vật kia hay không.”

“Còn nữa, đống huyết nhục, âm hồn, hài cốt đã thu thập được lúc trước cũng không còn nhiều lắm, mà hiện giờ trong tay ta lại có thêm một gốc Quỷ Lựu Yêu Mộc cũng là nhà giàu ăn thịt uống máu, nhất định phải tranh thủ thời gian đi tìm một nơi thích hợp bổ sung một chút.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Phải biết rằng, khắp nơi trong Phong Uyên Tinh Động đều có tà tu, nên đương nhiên là những bảo vật tà dị cấp cao trong tay hắn sẽ cực kỳ được bọn họ hoan nghênh đón nhận.

“Ta vốn là một linh thực sư bình thường, không giỏi đấu pháp, nếu một mình tiến vào thiên địa của tà tu như vậy, đúng là trong lòng cũng có chút thấp thỏm à nha.” Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Chương 983: Không Biết Lúc Trước Gia Tộc Của Ngài Ấy Có Lai Lịch Ra Sao!

"Ừm, nhớ mang theo Nhục Linh Thần, nhốt nó ở trong động phủ lâu như vậy cũng không tốt, nhóc con này cần ra ngoài hoạt động nhiều hơn." Nghĩ như vậy, Lục Huyền lập tức đi tới linh điền tà dị, triệu hoán quả cầu thịt ra.

"Đi, đi với ta ra ngoài một chuyến, cam đoan sẽ khiến ngươi uống thoải mái, ăn no nê!"

Quả cầu thịt nghe vậy, trong lòng hết sức vui mừng, nó không ngừng nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, thời điểm đống da lông trên người bay lên, hoàn toàn có thể nhìn thấy từng cái miệng quái dị có mùi huyết tinh nồng đậm bên trong.

…

Trích Tinh lâu.

Lục Huyền cầm một tấm lệnh bài tối tăm có những con ác quỷ quấn quanh trong tay, đi ra từ bên trong tổng bộ của Thiên Tinh Động. Tấm lệnh bài này chính là Phong Uyên lệnh, có nó trong tay, hắn mới đạt được tư cách ở lại bên trong Phong Uyên Tinh Động một đoạn thời gian khá dài, cũng có thể lang thang khắp nơi không gặp phải trở ngại bên trong phần lớn những khu vực vô chủ.

Sau đó, hắn đi vào một con đường nhỏ, trong góc con đường này là cửa hàng của hắn, mang tên Có Một Tiệm Tạp Hóa. Lúc này, trong tiệm tạp hóa cũng không có bao nhiêu

khách hàng, Văn Càn ở gian trong, vừa cảm nhận được khí tức của Lục Huyền, đã vội vàng đi ra nghênh đón.

"Tham kiến Lục tiền bối!"

Lục Huyền khoát tay áo, hỏi: "Gần đây cửa hàng buôn bán thế nào?"

"Cực kỳ ổn định, kiếm phù, Dưỡng Kiếm Hồ Lô và mấy loại bảo vật thường thấy được hoan nghênh đặc biệt, những món bảo vật còn lại cũng bán đi không ít." Văn Càn không chút do dự nói.

"Vậy là tốt rồi." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu với gã, vừa liếc thấy một cuốn điển tịch linh thực đã lật được non nửa được đặt trên chiếc bàn gỗ ở cách đó không xa, lại mở miệng hỏi thêm: "Gần đây ngươi có dụng tâm nghiên cứu học tập tri thức về linh thực hay không?"

"Sau khi được tiền bối dặn dò, vãn bối lập tức đi đến thương hội và trong gia tộc nhà mình, cũng lấy được không ít điển tịch về linh thực từ những nơi đó mang đến đây. Ngày bình thường, ngoại trừ thời điểm quản lý cửa hàng và sau khi tu hành, những khoảng thời gian còn lại, ta đều đổ dồn vào nghiên cứu học tập chúng." Văn Càn vội vàng nói.

"Hiện giờ, trên phương diện tri thức lý luận, ta tự tin là trình độ của mình đã không thua kém rất nhiều linh thực sư bình thường rồi."

"Không tệ." Lục Huyền hài lòng nói, linh thức thoáng đảo qua người Văn Càn, lập tức phát hiện linh lực của đối phương đang dần hòa hợp, sắp đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ rồi.

"Tu vi của ngươi sắp đột phá sao?" Hắn ôn hòa hỏi.

"Bẩm tiền bối, đoạn thời gian gần đây ta ngẫu nhiên có được một chút thu hoạch, những ngày sắp tới, đang có dự tính sẽ thử đi đột phá một phen." Văn Càn lộ vẻ mặt thận trọng nói.

“Đột phá cảnh giới là đại sự hàng đầu, đoạn thời gian gần đây, ngươi có thể đặt trọng tâm lên trên đó, về chuyện buôn bán của cửa hàng, có thể tạm thời gác sang một bên cũng được. Còn nữa, ngươi thay ta quản lý việc làm ăn của cửa hàng tạp hóa đã nhiều năm như vậy, ba viên Trúc Cơ Đan này, ta muốn đưa cho ngươi, coi như trợ giúp ngươi một tay, thuận lợi tấn thăng Trúc Cơ.” Lục Huyền trầm giọng nói, ống tay áo khẽ phất một cái, ba viên Trúc Cơ Đan mang theo linh quang lưu chuyển đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt Văn Càn.

Nhưng khác với thời điểm Hồng Khinh Hải tấn thăng Trúc Cơ, lần này hắn hoàn toàn không có ý tứ hộ pháp giúp Văn Càn, mới dứt khoát cho thêm hai viên Trúc Cơ Đan, thoáng gia tăng thêm một chút xác suất tấn thăng cho gã.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Văn Càn này vốn xuất thân từ Văn gia của Hải Lâu thương hội, dù không phải dòng chính thì vẫn có thể mượn dùng pháp trận và sự che chở của trưởng bối trong tộc, không cần hắn phải lo lắng quá nhiều.

“Đa tạ tiền bối! Nếu lần này vãn bối may mắn tấn thăng được cảnh giới Trúc Cơ, vẫn nhất định sẽ tiếp tục ở lại bên trong cửa hàng, thay tiền bối quản lý chuyện buôn bán ở nơi đây!” Văn Càn tiếp nhận Trúc Cơ Đan, cúi đầu thật mạnh nói.

Tuy gã là hậu duệ Văn gia, nhưng vốn thuộc về chi thứ. Thêm nữa, cả tư chất lẫn địa vị, đều không có chỗ xếp hạng trong đám thanh niên tài tuấn đông đảo của gia tộc, còn không bằng cứ nhất quyết ôm chặt lấy cái đùi của vị Kết Đan Chân Nhân trước mắt này.

Không nói đến những thứ khác, chỉ tính riêng địa vị của Lục Huyền ở Hải Lâu thương hội đã đủ để tiền đồ của gã trở nên rộng mở trong sáng, không cần phải lắng lo rồi.

“Ngươi có lòng như vậy là tốt, còn nguyện ý đi theo Lục mỗ, đến lúc đó ta sẽ không để ngươi phải chịu thiệt thòi.” Lục

Huyền hài lòng gật đầu cũng mỉm cười nói. Với đống gia sản bảo vật của hắn, chỉ cần tùy tiện bỏ ra một chút cũng có thể làm cho Văn Càn và Hồng Khinh Hải ăn đến mặt mũi bóng loáng đầy dầu rồi.

"Lần này, những món bảo vật ta mang đến để bán cũng tương tự như lúc trước thôi, chỉ khác là có thêm một món bảo vật ngũ phẩm. Hắc Giao Lân, tài liệu ngũ phẩm, lực phòng ngự rất mạnh, có thể dùng để luyện chế hộ giáp, là tấm chắn cực tốt, ngươi cứ tùy tiện lựa chọn thời cơ thích hợp để bán nó ra ngoài đi." Lục Huyền đưa Hắc Giao Lân cùng một số bảo vật linh dược khác cho Văn Càn.

Trong lòng Văn Càn ầm ầm chấn động, gã nhanh chóng đưa tay tiếp nhận đống bảo vật kia.

"Lại là một món bảo vật ngũ phẩm, đây đã là món thứ ba sau Cửu Thủ Long Đồ và Huyền Cương Giáp rồi. Vị Lục tiền bối trước mắt này, không biết là lúc trước gia tộc của ngài ấy có lai lịch ra sao?"

…

Lục Huyền đưa Hắc Giao Lân cho Văn Càn xong, là dứt khoát làm chưởng quầy phủi tay, trực tiếp đi tới phân lâu của thương hội.

"Lục tiền bối, ngài đã tới rồi?" Hắn vừa mới tiến vào thương hội, nữ tu sĩ họ Văn vẫn còn thướt tha uyển điệu đã mang theo một làn gió nhẹ nhàng đi đến, kính cẩn chào hỏi Lục Huyền.

"Văn lâu chủ, Lục mỗ tới là có việc muốn hỏi thăm, nghe ngóng hai loại bảo vật từ chỗ ngươi." Lục Huyền nói thẳng vào trọng tâm, trầm giọng hỏi.

"Tiền bối cứ mở miệng, vãn bối biết gì sẽ nói nấy." Nữ tu kia dịu dàng nói.

“Bởi vì tu luyện công pháp, nên ta muốn thu thập hai loại bảo vật từ trong tay thương hội. Một loại là bảo vật thuộc tính phong có thể sinh sôi kỳ phong linh phong, thiên tài địa bảo là tốt nhất, pháp khí công pháp xếp thứ hai. Một loại khác là bảo vật có liên quan tới Âm Dương chi đạo. Hai loại bảo vật đều có yêu cầu là phẩm giai không thua kém ngũ phẩm.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Bảo vật ẩn chứa đạo âm dương, không thua kém ngũ phẩm, theo vãn bối biết, trong phân lâu hiện không có loại bảo vật này, đoán chừng phải đến bảo khố của tổng bộ mới có thể tìm được. Còn bảo vật ngũ phẩm Thuộc tính Phong… Chừng hai năm trước, phân lâu có thu mua được một khối kỳ thạch ngũ phẩm tên là Phong Khiếu Thạch, tu sĩ tu luyện thần thông hệ phong không nhiều, lại cộng thêm thể tích của khối kỳ thạch nọ rất lớn, giá cả hơi đắt nên vẫn giữ lại đến tận lúc này.” Trên mặt nữ tu hiện lên một tia suy tư, sau đó nhẹ giọng nói.

“Phong Khiếu Thạch? Có thể mang đến cho Lục mỗ nhìn xem hay không?” Lục Huyền lập tức có thêm vài phần hứng thú.

“Xin tiền bối chờ cho một lát, vãn bối đi rồi sẽ trở lại ngay.” Nữ tu họ Văn lập tức xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau, đã trở về trong phòng.

Chương 984: Phong Uyên Tinh Động!

Linh quang chợt lóe, một khối kỳ thạch cao nửa trượng đã xuất hiện ngay giữa gian phòng. Tảng đá này có hình thù cực kỳ quái dị, bên trên mọc ra hơn trăm khiếu huyệt to to nhỏ nhỏ, bên trong khiếu huyệt lại truyền đến từng hồi tiếng rít, tựa như có kỳ phong đang không ngừng tích súc lực lượng, bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra.

"Lục tiền bối, đây chính là Phong Khiếu Thạch, cấu tạo bên trong vô cùng kỳ lạ, cứ cách một đoạn thời gian, nó lại có thể phóng ra một luồng linh phong. Có thể mượn nhờ linh phong rèn luyện thân thể, nhất là đối với tu sĩ tu luyện thần thông thuộc tính Phong, thứ này sẽ mang đến tác dụng khá lớn."

Lục Huyền quan sát khối kỳ thạch trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng. Theo hắn, khối Phong Khiếu Thạch này là thứ thích hợp nhất để tẩm bổ tầng thứ nhất Tốn Phong Cung.

"Văn lâu chủ, không biết muốn mua khối Phong Khiếu Thạch này thì cần phải bao nhiêu linh thạch?" Hắn quay đầu hỏi nữ tu sau lưng.

"Nếu tiền bối muốn, chỉ cần bỏ ra ba vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm là có thể mang đi." Nữ tu họ Văn trầm ngâm một chút, sau đó nói ra.

"Được." Lục Huyền gật đầu nói. Trong lòng hắn cũng hiểu, giá tiền này đã rẻ hơn giá cả bình thường không ít rồi, để nhận

được cái giá như vậy, chắc chắn là có liên quan tới thân phận khách khanh trong thương hội của hắn.

"Nơi này có ba trăm năm mươi viên linh thạch trung phẩm, kính xin Văn lâu chủ xem qua."

Linh thức nữ tu đảo qua một chút, sau đó nhanh chóng thu một đống nhỏ linh thạch trung phẩm vào trong túi trữ vật, dịu dàng cười nói: "Khối Phong Khiếu Thạch này đã thuộc về Lục tiền bối."

Lục Huyền phất tay một cái, khối kỳ thạch cực lớn lập tức biến mất không còn thấy gì nữa.

"Đa tạ Văn lâu chủ đã thay ta tìm được một món bảo vật như vậy."

"Giải quyết ưu phiền cho Lục tiền bối là bổn phận của vãn bối. Về phần bảo vật âm dương nhị khí kia, vãn bối cũng sẽ hỏi thăm phân lâu và tổng bộ một phen, chẳng qua, ta cũng không dám cam đoan nhất định có thể tìm được." Nữ tu họ Văn lập tức bày tỏ thái độ với Lục Huyền.

"Văn đạo hữu có tâm như vậy đã đủ rồi." Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Có thể nhận được viên Phong Khiếu Thạch ngũ phẩm này từ phân lâu của thương hội đã coi như niềm vui ngoài ý muốn rồi, ít nhất là hắn không cần phải lo lắng đến vấn đề sinh trưởng và bồi dưỡng cho Tốn Phong Cung nữa, tầng thứ nhất Bát Trọng Cung hoàn toàn có thể thuận lợi nở rộ.

Về phần bảo vật tương ứng dùng để bồi dưỡng Điên Âm Đảo Dương Quả, cũng chỉ có thể tùy duyên thôi.

Sau khi rời khỏi phân đà của Hải Lâu thương hội, Lục Huyền điều khiển Phong Lôi kiếm nhanh như chớp tiến về phía cửa vào của Phong Uyên Tinh Động.

Chờ đến lúc vào cửa, trong lúc bất tri bất giác hắn đã nhanh chóng đổi dung mạo, trở thành một thanh niên khí chất âm lệ rồi.

Thỉnh thoảng lại có tà tu di chuyển qua lại ở lối vào, thông qua cảm nhận đối với âm khí tà khí của môn công pháp 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 Lục Huyền đang tu luyện, hắn biết được trong cơ thể mỗi một tên tà tu này đều ẩn chứa âm khí, sát khí cùng với mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm.

Nhục Linh Thần trốn bên trong pháp bảo Thao Trùng Nang cũng ngửi được những loại khí tức này, vốn dĩ nó đang thành thành thật thật nằm im không nhúc nhích lại lập tức phát sinh dị động, không còn ngoan ngoãn nữa, dường như bất cứ lúc nào, nó cũng có thể nhảy ra từ bên trong Thao Trùng Nang, dồn sức hấp thu vậy.

"Xem ra đã tới đúng chỗ rồi." Lục Huyền hít sâu một hơi, trực tiếp rót một tia linh khí vào trong Phong Uyên Lệnh. Con ác quỷ trên tấm lệnh bài tối tăm lập tức trở nên sống động vô cùng, đồng thời nó cũng tuôn ra một luồng hắc khí nồng đậm, bao bọc lấy Lục Huyền, cùng tiến vào bên trong một mảnh thế giới tối tăm.

Không biết đã xuyên qua bao lâu trong vùng thiên địa tối tăm ấy, chờ đến khi xuất hiện trở lại, Lục Huyền đã bước lên một mảnh đất mới rồi. Thứ đập vào mi mắt là một thế giới lờ mờ, âm khí nồng đậm, sinh cơ ít ỏi, cách đó không xa có một khu thành trấn nhỏ, còn có thể nhìn thấy bóng dáng của không ít tu sĩ bên trong.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường gì, sau đó mới đi theo phía sau các tu sĩ còn lại, tiến vào tòa tiểu trấn âm khí dày đặc trước mắt.

Trong trấn nhỏ có không ít tu sĩ, phần lớn đều mang theo âm khí nồng đậm, thậm chí số ít còn có hình thái quỷ dị, chỉ

thiếu một chút là không trực tiếp dán cái nhãn tà tu lên người, ngoài ra vẫn còn không ít tà linh âm hồn bay lang thang khắp nơi.

Trung tâm trấn nhỏ có mở ra một ít cửa hàng, hai bên đường phố cũng bày một ít quầy hàng, phần lớn những thứ được bày bán bên trên đều là tài liệu, pháp khí tà dị. Nói về độ âm trầm máu tanh, khẳng định là nơi này chỉ có mạnh hơn chứ không hề thua kém linh điền tà dị trong động phủ của Lục Huyền.

Mặc dù Lục Huyền rất thiện chí giúp người, còn ít khi tranh đấu, nhưng dưới sự hun đúc nhiều năm của linh điền tà dị, hắn tiến vào bên trong này cũng không có lấy một chút khó chịu nào.

"Nhưng nếu chỉ có duy nhất một cái trấn nhỏ trước mắt, vậy thì nơi này có phần không phù hợp với danh tiếng lẫy lừng của Phong Uyên Tinh Động." Lục Huyền quan sát xung quanh, trong lòng buồn bực.

"Đây là lần đầu tiên tiền bối tiến vào Phong Uyên Tinh Động? Không biết có cần vãn bối dẫn đường hay không?" Đột nhiên, dưới chân hắn truyền đến một đạo âm thanh lạnh lẽo. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy từng đoạn bạch cốt chậm rãi chui ra từ bên trong mặt đất đen nhánh. Sau khi đống bạch cốt nọ chui ra, chúng lại tự mình lắp ráp thành hình người.

Nhìn ra được xương sọ và những đoạn xương cốt khác có chút không quá phù hợp, bởi vậy mà trong quá trình lắp ráp, chúng nó đã rớt xuống mấy lần.

Mãi cho đến cuối cùng, xuất phát từ cảm giác bất đắc dĩ, mười ngón màu trắng của bộ bạch cốt kia không biết lấy ra một đoạn gân mạch từ chỗ nào, trực tiếp xỏ xuyên qua trên dưới, cố định khối xương sọ ở trên đầu.

“Quỷ tu… Có chút thú vị, bình thường ngươi đều ở dưới mặt đất này sao?” Lục Huyền có chút hứng thú quan sát bộ xương đang luống cuống tay chân trước mặt, sau đó cười hỏi.

Khi bộ bạch cốt này vừa xuất hiện những biến hóa dị thường, hắn đã nhanh chóng phát hiện ra rồi, nhưng khi cảm nhận được chấn động linh lực chưa đến Luyện Khí viên mãn của nó, hắn lập tức bỏ mặc không quan tâm nữa.

“Bẩm tiền bối, âm thổ này có âm khí rất nồng đậm, lại trực tiếp kết nối với khu vực nằm sâu bên trong Phong Uyên Tinh Động, chui xuống dưới có thể trợ giúp vãn bối tu luyện. Nhưng sau khi phát hiện ra tiền bối không quá quen thuộc với Phong Uyên Tinh Động, vãn bối mới cả gan chui ra, hy vọng có thể ra sức khuyển mã vì tiền bối.” Hốc mắt lõm xuống của bộ bạch cốt không ngừng lóe lên hai luồng quang mang màu lục sẫm, nhỏ giọng nói ra.

Trong lúc nói chuyện, khối xương đầu lại lệch đi không ít, khiến đối phương không thể không dùng xương ngón tay tới nâng đỡ, sau đó vì phiền phức nên dứt khoát thắt nút, khóa chết nó lại luôn.

Chương 985: Tinh Động Uyên Giới!

"Đây đúng là lần đầu tiên ta tới Phong Uyên Tinh Động, nhưng trước khi ta quyết định, ngươi vẫn nên giới thiệu một chút về bản thân trước đi." Lục Huyền bình tĩnh nói.

"Vâng tiền bối!" Nghe được lời này của Lục Huyền, quang mang u lục trong hốc mắt bạch cốt chợt rung động một cái, tựa như đang cực kỳ vui mừng.

"Vãn bối bởi vì nhục thân bị hủy, không thể không chuyển tu bạch cốt quỷ đạo, vẫn một mực ở lại Âm Thổ trong Phong Uyên Tinh Động này. Bởi vì chết đi đã nhiều năm, tới hiện giờ còn sớm quên mất lai lịch của sinh mệnh khi còn sống rồi, tiền bối cứ vãn bối một tiếng Quỷ Thập Thất là được."

"Quỷ Thập Thất? Một tên quỷ tu thực lực Luyện Khí như ngươi lại dám tùy tiện xuất hiện ở trước mặt ta, không sợ chọc cho ta mất hứng, sau đó tiện tay bóp nát ngươi ư?" Khóe miệng Lục Huyền hiện lên một nụ cười.

"Sợ chứ! Đương nhiên là sợ! Ta biết đã có không ít người cùng nghề bị tiền bối Trúc Cơ hoặc Kết Đan có tính tình bạo ngược đánh thành bột phấn, hoặc là tiện tay luyện hóa luôn rồi. Nhưng ngay cả khi thực lực vãn bối thấp kém, nhưng đến cuối cùng vẫn lệ thuộc vào Bạch Cốt Cung của Phong Uyên Tinh Động, tiền bối cao nhân tiến vào Tinh Động hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ nể mặt Bạch Cốt Cung." Bạch cốt chỉ vào một cái ấn ký màu trắng hếu trên vai nó rồi kính cẩn nói.

“Đương nhiên, chủ yếu nhất là trực giác của ta từ trước đến nay vẫn luôn chuẩn xác, tin tưởng tiền bối không phải loại tu sĩ kia. Đối với những tiểu quỷ tu như chúng ta, đi ra ngoài tìm tu sĩ cũng tương đương với đi tranh đoạt một hồi cơ duyên. Cược đúng, thì kiếm được một chút linh thạch, tiếp tục kéo dài hơi tàn ở tầng thứ nhất của Phong Uyên Tinh Động. Cược sai thì nhiều nhất cũng chỉ mất đi một cái mạng chó mà thôi. Nhưng vì sinh tồn, chúng ta lại không thể không đánh bạc, dù sao những nghề có thể kiếm được linh thạch khác cũng chỉ có nguy hiểm hơn nghề này mà thôi.” Bạch cốt lạc quan nói, khi nói đến chỗ hứng thú, cái xương đầu cũng gần như muốn rơi ra khỏi sợi gân mạch trên đầu luôn rồi.

“Được, ngươi cược đúng rồi, nói cho ta nghe tình huống của Phong Uyên Tinh Động đi, nếu có thể làm cho ta hài lòng, sẽ không thiếu linh thạch của ngươi.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng nói.

“Đa tạ tiền bối!” Bạch cốt vội vàng khom lưng cảm kích, trong một tràng âm thanh quái dị khiến người ta ê răng, khối xương sọ đã bị uốn cong hẳn chín mươi độ xuống phía dưới, lại được gân mạch treo lủng lẳng ở trước ngực.

“Chẳng hay tiền bối muốn biết cái gì?”

“Cứ nói cho ta nghe một chút về tầng thứ nhất của Phong Uyên Tinh Động này đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy.”

Hốc mắt bạch cốt lấp lóe một mảnh hào quang màu lục đậm, tựa như đang sắp xếp lại ngôn ngữ trong đầu.

“Bẩm tiền bối, bên trong Phong Uyên Tinh Động được chia làm tổng cộng là bảy tầng, mỗi tầng đều có điểm đặc sắc riêng. Tinh Động có dạng phễu, trên hẹp dưới rộng, muốn thông đến tầng tiếp theo cần phải dựa vào một địa điểm đặc biệt, dựa vào tu vi hoặc tín vật mới có thể tiến vào.”

“Tầng thứ nhất có diện tích nhỏ nhất, Âm khí yếu hơn những tầng khác không ít, cũng không có dị bảo bí cảnh gì, chỉcó thể làm trạm trung chuyển, hoặc một chỗ sinh hoạt cho vô số quỷ tu, âm vật thực lực thấp kém tương tự vãn bối.”

“Tà tu và quỷ vật sinh hoạt ở tầng thứ hai, tầng thứ ba thì ít đi rất nhiều, cơ bản đều có thực lực Trúc Cơ. Ở nơi ấy có phân bố không ít bí cảnh, phúc duyên thâm hậu, vẫn là có thể nhận được không ít cơ duyên bảo vật.”

“Tầng thứ tư, tầng thứ năm bị Kết Đan Chân Nhân hoặc quỷ vật thực lực ngang nhau chiếm cứ, nơi ấy được coi là khu vực trung tâm của Phong Uyên Tinh Động, có không ít thế lực đang chiếm cứ, Bạch Cốt Cung của vãn bối cũng là một trong số đó. Ngoài ra vẫn còn rất nhiều bí cảnh chưa được thăm dò hoàn toàn, có thể thu hoạch khá nhiều bảo vật phong phú từ đó, nhưng nguy hiểm cũng trở nên lớn hơn bên trên rất nhiều.”

“Tầng thứ sáu thuộc về Thiên Tinh Động, nghe nói Tinh Chủ của Phong Uyên Tinh Động cùng với nhóm Tinh Sứ dưới trướng đều đang tu hành ở bên trong, tán tu khác rất ít có cơ hội tiến vào trong đó.”

“Còn có một cái Quỷ thị nổi tiếng toàn bộ Tu Hành giới nữa, ở bên trong có thể tìm được đủ các loại bảo vật cổ quái kỳ lạ.”

“Về tầng thứ bảy, theo truyền thuyết kể lại, nơi này có một tòa Quỷ thành tên là Phong Đô, bên trong có vô số quỷ vật cường đại, ngay cả Nguyên Anh Chân Quân cũng khó mà chiếm được chỗ tốt. Chỉ có điều cửa vào tầng thứ bảy bị Thiên Tinh Động phong ấn, nhất định phải mượn nhờ bảo vật bọn họ luyện chế, mới có thể tiến vào trong đó.” Bạch cốt quỷ tu nói liền một hơi.

“Phong Đô Quỷ thành…” Lục Huyền tự lẩm bẩm một mình. Hắn không có quá nhiều hứng thú đối với tầng thứ bảy

của Phong Uyên Tinh Động mà quỷ tu trước mắt vừa nói, bởi với thực lực trước mắt của hắn, đi thăm dò nơi đó chỉ có thể tự chuốc lấy cực khổ mà thôi.

Mục đích chính khiến ứn tới đây chỉ đơn thuần là muốn tìm được một khu động phủ thích hợp cho mình, sau đó di dời những loại linh thực tà dị trong động phủ kia tới, vừa giảm bớt áp lực cho linh điền trong động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động, đồng thời cũng cung cấp cho nhóm linh thực tà dị một hoàn cảnh trưởng thành tốt hơn.

Về phần đến lúc đó, hắn sẽ cân đối công việc giữa hai động phủ như thế nào, Lục Huyền đã tự có suy tính cả rồi.

Nhưng hắn lại có không ít hứng thú đối với địa điểm được gọi là Quỷ thị trong miệng bạch cốt quỷ tu kia. Theo hắn được biết, rất ít tu sĩ tà đạo có thói quen bồi dưỡng linh thực, nói không chừng hắn còn có thể tìm được vài hạt linh chủng tà dị cấp cao từ trong Quỷ thị.

Mặt khác, Quỷ thị cũng là nơi tốt nhất để hắn bán ra một ít linh quả linh dược tà dị trong túi trữ vật của mình, đương nhiên là hắn nhất định phải đi một chuyến đến đó rồi.

“Ngươi ở tầng thứ nhất của Phong Uyên Tinh Động này đã rất nhiều năm, chắc hẳn cũng cực kỳ hiểu rõ về nó. Hãy nói thật cho ta biết, nơi này có thích hợp để thành lập động phủ như những địa phương khác hay không?” Lục Huyền dùng ánh mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào chiếc đầu lâu đã lung lay sắp đổ trước mặt, thẳng thắn nói ra.

“Khẳng định là không quá thích hợp rồi, dù sao thì nhóm tu sĩ tà đạo cùng với tà tu ở trong Phong Uyên Tinh Động này cũng quá nhiều, trong đó còn không thiếu những kẽ tính tình bạo ngược, yêu thích giết chóc. Trong Tinh Động, vốn luôn cấm chỉ hành vi giết người đoạt bảo, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nghe được tin tức có vị cao thủ Trúc Cơ nào đó, hoặc là

Kết Đan Chân Nhân đột tử bên trong Tinh Động. Nhưng với thực lực của tiền bối, chắc chắn có thể như cá gặp nước, trấn áp tất cả ở trong Phong Uyên Tinh Động này.” Bạch Cốt nói xong, sợ làm Lục Huyền không vui, lại bổ sung thêm một câu nịnh nọt.

“Ngươi cũng biết nói chuyện đấy.” Lục Huyền nhàn nhạt nói: “Vậy phải làm sao mới có thể thuyên chuyển từ tầng thứ nhất này đi đến những khu vực khác?”

“Tại khu vực biên giới của mỗi một tầng cũng là Tinh Động Uyên Giới, đều có thông đạo tiến về phía tầng tiếp theo.”

Chương 986: Bí Pháp Câu Hồn Phát Huy Tác Dụng!

"Nhưng bên trong Uyên Giới nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơi không cẩn thận sẽ ngã vào trong Vô Để Âm Uyên (vực sâu tối tăm không đáy), trong âm khí nồng đậm còn tồn tại lượng lớn âm hồn, thậm chí bên trong một vài khu vực chưa được khai phá còn có quỷ vật hung lệ, tà vật ô uế vân vân… ngay cả Kết Đan Chân Nhân cũng không dám tuyệt đối cam đoan bản thân có thể bình yên vượt qua nơi này."

"Nếu tiền bối muốn đi qua, tiểu nhân có thể dẫn đường phía trước, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể đi đến tầng thứ ba thôi. Tiếp theo, tiền bối có thể mua một tấm địa đồ được Bạch Cốt Cung đặc chế từ nơi này của vãn bối, thứ ấy có thể chỉ dẫn cho tiền bối đi thông đến khu vực khác, phía trên có ghi chép khá nhiều thông đạo, tuyệt đối là an toàn đáng tin cậy." Bạch cốt quỷ tu thao thao bất tuyệt đề cử cho Lục Huyền.

"Đưa cho ta một tấm bản đồ trước, đợi lát nữa ta sẽ đi tầng thứ tư, tầng thứ năm nhìn xem." Lục Huyền trầm ngâm nói.

"Được, tiền bối!" Trong lòng bạch cốt quỷ tu vui mừng vô cùng, lập tức lớn tiếng đáp. Phải biết rằng, tu sĩ có tư cách tiến về phía tầng thứ tư, thứ năm, thì xác suất lớn sẽ là Kim Đan chân nhân, gã thực sự không ngờ lần này mình lại may mắn như thế. Chỉ cần có thể làm cho Lục Huyền hài lòng, thì một chút đồ vật nhỏ hắn tùy ý ném ra kia cũng là một cơ duyên lớn đối với bạch cốt.

Nghĩ đến đây, gã lại nhiệt tình thêm vài phần, trong tiếng vang ken két, bộ khô lâu phía trên bắt đầu cố gắng cong cong khóe miệng, nở một nụ cười. Sau đó, bạch cốt quỷ tu nhanh chóng móc ra một tấm địa đồ trắng hếu từ trong một cái túi trữ vật không đáng chú ý của mình. Có cảm giác tấm địa đồ này được luyện chế từ một loại hài cốt nào đó, bên trên có đánh dấu rất nhiều tin tức liên quan đến Uyên Giới.

"Bao nhiêu linh thạch?" Lục Huyền nhận lấy địa đồ, thuận miệng hỏi.

"Tiền bối cứ cầm lấy dùng đi." Quỷ tu xương trắng xoa xoa xương ngón tay dài nhỏ, có chút ngượng ngùng nói.

"Ngươi cầm lấy viên linh thạch trung phẩm này đi." Làm sao Lục Huyền có thể lấy miễn phí đồ vật của một tên quỷ tu Luyện Khí được? Lời còn chưa dứt, một viên linh thạch trung phẩm với linh quang lưu chuyển không ngừng đã bay đến trước mặt bạch cốt. Mặc dù không biết tấm bản đồ này được bán với giá như thế nào, nhưng đồ vật sản xuất ra với số lượng lớn, lại do quỷ tu Luyện Khí bán ra, hẳn là một viên linh thạch trung phẩm đã thừa đủ rồi.

"Đa tạ tiền bối!" Xương đầu gối của bạch cốt quỷ tu lập tức "lạch cạch" một tiếng quỳ xuống dưới đất.

"Hãy dẫn ta lên tầng hai, tầng ba nhìn xem một chút đi." Lục Huyền nhìn về phía bạch cốt nói.

Bạch cốt quỷ tu lập tức dẫn theo hắn nhanh chóng rời khỏi trấn nhỏ, tiến vào một cánh đồng hoang vu ngập tràn âm khí và đi thẳng tới vùng biên giới của cánh đồng hoang vu kia.

Biên giới bên kia là một mảnh âm khí vô biên, ngay cả với linh thức cường đại của Lục Huyền, cũng không thể nhìn thấu rốt cuộc là bên ngoài đang ẩn giấu cái gì.

“Tiền bối mời đi bên này.” Tu sĩ bạch cốt cẩn thận từng li từng tí đi ở phía trước, chỉ dẫn phương hướng cho Lục Huyền tiến lên.

Sau khi Lục Huyền tiến vào tầng thứ hai của Phong Uyên Tinh Động, hắn nhìn xung quanh một phen, nhưng không có dừng lại lâu. Tuy âm khí tại tầng thứ hai tầng thứ ba đã đủ nồng đậm, nhưng cũng không khác nhau bao nhiêu so với hoàn cảnh âm khí tự nhiên sản sinh trong động phủ hiện tại của hắn, không thể cung cấp đầy đủ hoàn cảnh bồi dưỡng cho những loại linh thực tà dị có phẩm cấp càng ngày càng cao kia.

“Tiền bối, vãn bối chỉ có thể đi đến đây thôi.” Ngay khi tiến đến lối vào tầng thứ tư, bạch cốt quỷ tu nhìn âm phong lạnh lẽo thấu xương ở phía trước, nhỏ giọng nói.

“Dù trong tay có địa đồ Bạch Cốt Cung đủ sức tránh được những bí cảnh và quỷ vật cường đại nguy hiểm kia, nhưng tu vi của vãn bối thật sự quá kém, nếu không cẩn thận để đụng phải âm phong bên trong, cũng có thể trực tiếp tan rã tại chỗ, chết không toàn thây. Thật xin lỗi, không thể tiếp tục làm một chút việc nhỏ nhặt cho tiền bối ngài nữa rồi.” Trong giọng nói của gã tràn đầy áy náy.

“Không sao, một mình ta tiến vào cũng được.” Lục Huyền khoát tay áo, nói.

“Viên Âm Hồn Châu này có thể tẩm bổ làm lớn mạnh hồn phách, có tác dụng không nhỏ đối với quỷ tu các ngươi. Mặt khác, nơi này còn có ba viên linh thạch trung phẩm, coi như thù lao lần này cho ngươi.”

Tên bạch cốt quỷ tu này đã giảm bớt không ít sức lực thay hắn, trong lòng hắn cực kỳ hài lòng với biểu hiện của đối phương, bởi vậy cũng hiếm khi ra tay hào phóng một lần.

Âm Hồn Châu vốn là bảo vật bên trong quầng sáng của cây Âm Hòe, hắn từng nhận được từ rất nhiều năm trước, vẫn một mực cất giữ bên trong túi trữ vật của mình, mặc dù nó chỉ là nhị phẩm, nhưng lại cực kỳ thích hợp với bạch cốt quỷ tu còn đang ở giai đoạn Luyện Khí.

"Đa tạ tiền bối!!" Quỷ Thập Thất trịnh trọng cảm kích, bởi vì cả khối linh thạch trung phẩm kia lẫn viên Âm Hồn Châu này, đều có tác dụng cực lớn đối với gã. Những thứ Lục Huyền lấy ra, đã bằng với thù lao mấy lần gã đi làm hướng dẫn viên thay người khác rồi.

"Sau này còn gặp lại, một mình ngươi trở về tầng thứ nhất, nhớ cẩn thận một chút." Lục Huyền nhẹ giọng nói, sau đó tiến vào âm phong.

Bạch cốt quỷ tu đưa mắt nhìn bóng dáng hắn biến mất, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, từng đoạn hài cốt rơi xuống, im ắng dung nhập vào trong mặt đất đen nhánh.

"Đến cùng là nên lựa chọn nơi nào để thành lập động phủ của mình đây?" Nửa ngày sau, Lục Huyền xuất hiện ở thông đạo Uyên Giới tầng thứ năm, trong tay tuôn ra từng luồng hắc quang u ám, cuốn từng luồng âm hồn bên trong thông đạo tới.

Hắc quang này chính là bí pháp câu hồn bên trong 《 Câu Hồn Kinh 》 , Lục Huyền đã nghiên cứu tu luyện môn công pháp này khá lâu rồi, nên khi đối phó với những âm hồn nhiều nhất chỉ có thực lực Trúc Cơ này đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Địa điểm hắn muốn chọn để thành lập động phủ nhất định phải cân nhắc đến hai nhân tố, một là âm khí đủ nồng đậm tinh khiết, tốt nhất là nơi có chứa đặc điểm tà dị, có thể thỏa mãn một số nhu cầu đặc biệt của linh thực tà dị cấp cao. Mặt khác tốt nhất là nên hoang vắng một chút, trong khu vực chung

quanh không nên có quá nhiều tà tu, tránh để bọn họ làm ảnh hưởng đến công việc làm ruộng của hắn.

Mặc dù hắn có đầy đủ lòng tin đối với thực lực trước mắt của mình, nhưng phiền toái có thể bớt một ít là tốt nhất.

"Chuyện lựa chọn địa điểm cứ để qua một bên trước, hiện giờ nên đi Quỷ thị nhìn một cái, xem có thể kiếm được một - hai hạt linh chủng tà dị cao giai hay không." Hắn nhìn đám âm hồn chen chúc dày đặc bên trong Dẫn Hồn Đăng, thầm nghĩ.

"Âm hồn quỷ vật trong thông đạo Uyên Giới này thật là sung túc." Sau khi Lục Huyền cất Dẫn Hồn Đăng đã được nhét đầy vào trong túi trữ vật, hắn lại lấy pháp khí Tang Hồn Chung ra, dẫn dắt từng âm hồn đang ngây ra như phỗng tiến vào bên trong pháp khí.

Chương 987: Huyết Tuyền Bạng Mẫu!

Ban đầu, Lục Huyền định xâm nhập vào trong âm khí, tìm được một - hai con quỷ vật hung lệ, mang chúng về tẩm bổ cho Thực Quỷ Ác Đằng, nhưng suy nghĩ cẩn thận một phen, cuối cùng vẫn quyết định thôi, dù sao nơi này cũng là chỗ sâu bên trong Phong Uyên Tinh Động, nói không chừng bên trong Uyên Giới này còn đang ẩn giấu một vài loại quỷ vật lợi hại gì đó, còn không bằng đi Quỷ thị tiêu chút linh thạch mua sắm mấy con sẽ tốt hơn.

Nghĩ vậy, hắn lại thành thành thật thật dựa theo lời chỉ dẫn trên bản đồ, tiến vào tầng thứ sáu của Phong Uyên Tinh Động.

Tầng thứ sáu là trụ sở của Thiên Tinh Động ở Phong Uyên Tinh Động, bốn phía đều có tu sĩ trực ban tuần tra, Lục Huyền hỏi thăm một chút, đã nhanh chóng tìm được Quỷ thị trong miệng bạch cốt quỷ tu.

Lúc này, hắn trực tiếp hiển lộ ra tu vi Kết Đan sơ kỳ, tướng mạo vẫn được giữ như cũ là một thanh niên hung ác nham hiểm.

Dưới tác dụng của Thiên Tránh Quỷ Diện và Thanh Phù Vũ Y, hắn cũng không lo lắng dung mạo và tu vi của mình sẽ bị nhìn thấu.

Tiến vào trong Quỷ thị, có thể nhìn thấy không ít tu sĩ bàng môn tả đạo với khí tức quỷ dị và hình thái lạ thường đang bay lơ lửng khắp nơi.

Trong Quỷ thị có một số cửa hàng, đoán chừng là của thế lực cường đại như Bạch Cốt Cung, nhưng phần nhiều hơn là một số quầy hàng nhỏ lẻ. Đa số những món bảo vật được bày bán trên quầy hàng đều có liên quan đến tà đạo, vì dụ như tài liệu quý hiếm đến từ các loại âm hồn quỷ vật, phương thức luyện chế pháp khí tà môn, công pháp tà đạo với những phẩm giai không đồng đều… vân vân.

Lục Huyền chậm rãi đi dạo bên trong Quỷ thị, thoáng lưu ý quan sát các loại bảo vật tà đạo xung quanh. Trong Quỷ thị cũng có tu sĩ của Thiên Tinh Động canh gác, lại có trận pháp cường lực thủ hộ, cũng không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn.

Về phần ra Quỷ thị, nói trắng ra thì thứ này vốn chẳng có bao nhiêu liên quan tới Thiên Tinh Động. Bởi vì bên trong Quỷ thị có quá nhiều tà đạo, nên hành vi giết người đoạt bảo xuất hiện ở bên ngoài Quỷ thị cũng không phải số ít.

Trong vô số bảo vật tà đạo trước mặt, Lục Huyền không nhìn thấy bao nhiêu linh dược, hơn nữa đa phần trong số chúng đều là cây đã trưởng thành, hiếm khi trông thấy linh chủng tà dị, nếu ngẫu nhiên xuất hiện một – hai hạt, cũng chỉ là một ít chủng loại phẩm cấp bình thường, không mang đến cho hắn bao nhiêu hứng thú.

Chỉ đơn thuần là xuất phát từ lòng hiếu kỳ, hắn cũng mua mấy hạt, chờ đến lúc trở về trồng thử, xem sau khi mấy thứ này thành thục có thể mở ra một loại ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn nào đó từ trong quầng sáng hay không.

Hắn vừa quan sát bốn phía, vừa suy tư về món bảo vật tà dị mình có thể lấy ra.

“Trong số linh thực thành thục trong tay ta, có Nhiên Hồn Hoa, Sát Nguyên Quả, Âm Khốc Mộc ngũ phẩm, nếu cảm thấy thích hợp thì có thể bán chúng ra ngoài được. Về phần

bảo vật, có Song Diện Thánh Anh, Đa Tí Thi Nô, Thái Âm Mộc Hạp, cùng với Âm Sát Bình, Xá 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》, giá trị của mấy thứ này cao hơn linh dược không ít, nhất là Âm Sát Bình và 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 cả hai thứ này đều là bảo vật lục phẩm, có thể giữ lại thì cứ giữ lại."

"Phương diện công pháp, có 《 Huyết Thần Kinh 》, 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》 cùng 《 Câu Hồn Kinh 》 lục phẩm, một khi lưu truyền ra ngoài, rất có thể sẽ dẫn tới phiền toái lớn, vẫn để tự mình tu luyện sẽ thỏa đáng hơn, tạm thời không cân nhắc đến chuyện mang bán chúng ra ngoài."

"Ừm… nghĩ như vậy cũng thấy, mấy thứ trong tay ta hoàn toàn không phải là gia sản của một tu sĩ Kết Đan trung kỳ bình thường à anh." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì chỉ tính riêng đống bảo vật loại tà dị, những thứ trong tay hắn cũng không hề thua kém đám tà tu cùng cấp kia rồi, càng không cần phải nói đến những món bảo vật bình thường có số lượng còn nhiều hơn.

"Bảo vật nhiều quá cũng là một loại phiền não, bởi vì ta thực sự không biết mình có nên giữ lại toàn bộ hay không." Hắn cực kỳ khoe khoang suy nghĩ.

Đột nhiên, một quầy hàng ở cách đó không xa đã hấp dẫn sự chú ý của hắn. Chủ quán là một tu sĩ đầu trọc, tu vi Kết Đan trung kỳ, hai viên đồng tử màu xám trắng, trên mặt có vết thương dữ tợn như con rết đang không ngừng nhúc nhích, toàn thân toát lên một luồng khí tức hung sát tới cực hạn.

Trên quầy hàng có đặt một cái chậu bạch ngọc lớn, trong chậu đựng hơn phân nửa máu tươi, bên trong còn có một cái vỏ trai khổng lồ với hình thù quái dị. Vỏ trai đỏ thẫm như máu với từng đường từng đường vân hình tròn rực rỡ tươi đẹp vây quanh, bong bóng khí màu máu không ngừng ùng ục chảy ra từ bên trong huyết thủy, toát lên mùi huyết tinh nồng đậm. Bên

ngoài cái vỏ lớn màu máu này còn quấn quanh một đầu xiềng xích tối tăm, trên xiềng xích có khắc rất nhiều đạo phù văn tối nghĩa.

"Xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào? Vỏ trai quái dị này có lai lịch ra sao?" Lục Huyền chắp tay hỏi tu sĩ đầu trọc.

"Huyết Tuyền Bạng Mẫu." Tu sĩ đầu trọc quét đôi mắt màu xám trắng tới, lạnh lùng nhìn Lục Huyền, sau đó trả lời một câu đơn giản.

Lục Huyền không quan tâm tới thái độ của đối phương, lại tiếp tục quan sát cái vỏ trai ngọc màu máu này.

"Có thể mang vỏ trai màu máu này tiến vào nơi đây theo hình thức vật sống, đoán chừng chuyện này có liên quan cực lớn với công dụng của nó. Ngươi không nói cho ta, ta tự có phương pháp biết được." Hắn lậptwsc vận chuyển linh lực, một dòng máu tươi trực tiếp rót vào vết rách trên thân vỏ trai ngọc màu máu kia.

Tu sĩ đầu trọc nhìn qua, sắc mặt không thay đổi, thấy Lục Huyền không có hành động gì khác, lại tiếp tục quay đầu đi.

Tâm thần Lục Huyền nhanh chóng ngưng tụ trên vỏ trai, trong nháy mắt đã hiểu rõ toàn bộ tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

【 Huyết Tuyền Bạng Mẫu, thời kỳ ấu sinh, tà vật ngũ phẩm, tinh thông các loại bí thuật huyết đạo, thích sinh trưởng trong môi trường biển máu, lấy các loại tinh huyết làm thức ăn. 】

【 Tính công kích thuộc về tầng chót trong đám yêu thú cùng cấp bậc, có thể sinh sôi ra lượng lớn yêu huyết, rất được những tu sĩ huyết đạo hoan nghênh. 】

"Tà vật ngũ phẩm có thể sản xuất ra lượng lớn máu tươi, còn là ấu sinh kỳ…" Trong lòng Lục Huyền lập tức sinh ra vài

phần động tâm.

“Trước mắt trong động phủ của ta đang nuôi một con tà ma Nhục Linh Thần, nếu lại nuôi thêm một con Huyết Tuyền Bạng Mẫu cũng không phải là chuyện gì đó quá mức kinh khủng đến không thể tiếp nhận nổi. Huống hồ, con Huyết Tuyền Bạng Mẫu này có thể liên tục không ngừng sinh sôi ra yêu huyết, có thể dùng để bồi dưỡng linh thực tà dị tương ứng, cũng có thể dùng để phụ trợ tu luyện《 Huyết Thần Kinh 》.” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Trong lúc hắn đang suy tư, chỉ thấy con Huyết Tuyền Bạng Mẫu bị hắn dùng máu tẩm bổ kia lập tức phun ra một vòi máu cao. Tiếp theo đó là vòi thứ hai, vòi thứ ba… Máu tươi liên tục không ngừng phun ra từ trong khe nứt.

“Lượng nước phun ra này có thể so ánh với một số diễn viên phái thực lực nào đó trong tư liệu học tập của ta ở kiếp trước.” Lục Huyền thầm rủa một câu.

“Nhưng cảm quan mà cả hai mang lại cho người ta thì hoàn toàn khác nhau, đương nhiên là thứ Huyết Tuyền Bạng Mẫu này mang lại, chỉ toàn là khủng bố.”

Chương 988: Vạn Hồn Phiên!

Lục Huyền âm thầm lắc đầu, rồi lại một lần nữa cảm nhận nhận được sát khí nồng đậm từ trên người tu sĩ đầu trọc. Tâm niệm vừa động, một trái linh quả quái dị bên trên tràn ngập những đường vân màu xám trắng lập tức xuất hiện trong tay hắn. Bên trong linh quả tràn ngập sát khí nồng đậm, gần như muốn phá tan lớp vỏ ngoài của linh quả.

Nó chính là Sát Nguyên Quả ngũ phẩm, sau khi phục dụng nó, thân thể tu sĩ sẽ được sát khí tinh thuần rèn luyện. Tác dụng của thứ này tuyệt đối không thua kém trân bảo tuyệt thế đối với những tu sĩ tu luyện công pháp tương ứng.

Quả nhiên, Sát Nguyên Quả vừa xuất hiện đã lập tức làm tu sĩ đầu bóng lưỡng trước mặt cảm thấy hứng thú, bên trong tròng mắt xám trắng của gã lặng lẽ hiện ra một tia kinh ngạc.

"Xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào? Huyết Tuyền Bạng Mẫu này lai lịch ra sao?" Lục Huyền mỉm cười, tiếp tục hỏi.

"Nhậm Hoành. Huyết Tuyền Bạng Mẫu vốn là tà vật ngũ phẩm, có thể sản sinh lượng lớn yêu huyết, cũng có thể dùng làm nguyên liệu tu luyện thần thông huyết đạo." Tu sĩ đầu trọc chậm rãi nói, ánh mắt vẫn một mực rơi xuống phía trên trái linh quả màu xám trắng trong tay Lục Huyền.

"Một câu nói, lại khiến cho tu sĩ Kết Đan trung kỳ trực tiếp giới thiệu tin tức về món bảo vật thần bí này cho ta." Lục Huyền thầm cười nói trong lòng.

Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như thường, có vẻ không quá bận tâm đến món bảo vật nọ, Sát Nguyên Quả vẫn lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay.

"Ta muốn dùng Sát Nguyên Quả này để đổi lấy Huyết Tuyền Bạng Mẫu của đạo hữu, ý đạo hữu thế nào?"

"Có thể." Tu sĩ đầu trọc vừa nghe Lục Huyền hỏi như vậy, đã lập tức đồng ý ngay.

Công pháp sở tu của gã cần sát khí tinh thuần nồng đậm, đương nhiên là chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra chỗ bất phàm của trái Sát Nguyên Quả này, nếu có thể ăn được nó, gã sẽ nhận lại được rất nhiều ích lợi.

"Chậm đã." Khi gã đang muốn giao Huyết Tuyền Bạng Mẫu cho Lục Huyền, đột nhiên thanh niên âm trầm kia lại lên tiếng ngăn cản: "Nhậm đạo hữu, tuy tại hạ nguyện trao đổi bảo vật này với đạo hữu, nhưng giá trị của hai món bảo vật trong tay chúng ta vốn không ngang nhau nha?"

"Hai thứ này đều là ngũ phẩm, nhưng Sát Nguyên Quả là thứ ta đã hao phí rất nhiều thời gian tinh lực mới bồi dưỡng thành, ăn vào là lập tức có hiệu lực. Trong khi Huyết Tuyền Bạng Mẫu của ngươi mới chỉ là tà vật ấu sinh kỳ, phải hao phí một lượng lớn tinh lực, tài nguyên mới có thể nuôi dưỡng đến thành thục. Trong lúc chăn nuôi, tác dụng nó mang đến cho tu sĩ cực kỳ có hạn." Lục Huyền chậm rãi nói.

"Huyết Tuyền Bạng Mẫu và phù văn xiềng xích tứ phẩm đều thuộc về đạo hữu, mặt khác, ta lại bỏ thêm một vạn linh thạch hạ phẩm nữa." Tu sĩ đầu trọc cũng không suy nghĩ quá lâu đã khàn giọng nói.

Bởi vì lực công kích của Huyết Tuyền Bạng Mẫu khá thấp, lại chỉ là ấu sinh kỳ, gã mới dùng pháp khí xiềng xích tứ phẩm trói buộc lấy nó, dù mất đi cũng không đau lòng. Về phần một

vạn linh thạch hạ phẩm, đó là bản thân gã cũng thừa nhận những lời Lục Huyền nói có vài phần đạo lý, lại xuất phát từ ý tưởng bức thiết muốn có được Sát Nguyên Quả, nên gã trực tiếp tăng thêm một cái giá khiến cho Lục Huyền không cách nào từ chối mới thôi.

"Được, Nhậm đạo hữu đủ sảng khoái!" Lục Huyền nheo mắt lại, mỉm cười nói.

Đúng là lý do hắn vừa đưa ra kia, nếu đặt ở trên người tu sĩ khác thì khá hợp lý, nhưng đặt ở trên người hắn thì khác rồi.

Nơi đơn giản là kể cả khi Huyết Tuyền Bạng Mẫu chỉ mới dừng lại ở giai đoạn ấu sinh kỳ thì chỉ cần nó có thể liên tục phun máu, là vẫn đủ sức tẩm bổ cho một ít linh thực tà dị trong động phủ của hắn rồi, càng không cần phải nói đến phần thưởng bên trong quầng sáng có thể thu hoạch được sau khi chăn nuôi nó đến lúc trưởng thành.

Thậm chí một món tà vật ngũ phẩm như vậy, đoán chừng phần thưởng sẽ phong phú hơn linh thực ngũ phẩm bình thường không ít.

Hai người nhanh chóng trao đổi với nhau, linh thức của Lục Huyền đảo qua Huyết Tuyền Bạng Mẫu, rồi hết sức hài lòng thu nó vào trong Thao Trùng Nang. Sau khi có được tà vật ngũ phẩm ấu sinh kỳ, hắn lại tiếp tục đi dạo bên trong Quỷ thị.

Quỷ thị này nằm ở tầng thứ sáu của Phong Uyên Tinh Động, bởi vậy bên trong này có không ít tu sĩ cấp cao, người có tu vi thấp nhất cũng đạt tới Trúc Cơ, thậm chí còn có số ít người khí tức thâm trầm, khó đoán, rất có thể là Nguyên Anh Chân Quân.

Đột nhiên, Lục Huyền dừng bước, cẩn thận quan sát quầy hàng trước mặt. Những đồ vật được bày biện trên quầy hàng

cực kỳ đặc sắc, đều là một ít pháp khí, trận bàn, phù lục các loại. Thứ hấp dẫn Lục Huyền chính là một lá cờ cực lớn, trên lá cờ có không ít vết nứt, trên mặt cờ còn có vô số những luồng hư ảnh âm hồn chen chúc vào nhau, lít nha lít nhít.

"Đạo hữu, pháp khí phiên kỳ này có lai lịch ra sao?" Lục Huyền hỏi chủ quán.

Chủ quán là một lão giả gầy nhỏ mặc đồ da thú, vừa nghe Lục Huyền hỏi thăm, trên khuôn mặt đầy rẫy nếp nhăn đã hiện lên một nụ cười nhạt nhẽo: "Đây là Vạn Hồn Phiên, đã từng được một tên tà tu tế luyện thành pháp bảo, sau khi chủ nhân của nó ngoài ý muốn chết đi, nó bắt đầu lưu lạc khắp nơi, qua tay nhiều người, cuối cùng mới rơi vào tay lão phu. Nhưng đạo hữu cũng có thể nhìn ra, lá cờ này đã bị hao tổn nghiêm trọng, uy năng mười phần không còn được một, chỉ còn lại vô số âm hồn từng bị luyện hóa ở bên trong lá cờ mà thôi."

"Bởi vì linh tính của pháp bảo đã bị tổn hao nhiều, nên những âm hồn này tuy phẩm giai vẫn còn, nhưng thực lực đã giảm xuống không ít." Lão giả cực kỳ chân thành nói.

"Vậy có thể chữa trị nó trở thành hoàn chỉnh hay không?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Có thể thì có thể, nhưng độ khó cực cao, cần mời một đại sư luyện khí mới có hi vọng. Nhưng độ khó khi khôi phục nó cũng không thấp hơn bao nhiêu so với quá trình luyện chế lại một tấm Vạn Hồn Phiên khác." Lão giả nhìn ra Lục Huyền cũng có cảnh giới Kết Đan như mình, biết không thể giấu giếm được, mới nói thẳng ra.

"Ta có chút hứng thú đối với món Vạn Hồn Phiên tổn hại này, đạo hữu hãy nói cái giá đi." Lục Huyền lạnh nhạt nói.

Đương nhiên, thứ hắn nhìn trúng vốn không phải là chất liệu hay uy năng của Vạn Hồn Phiên bị tổn hại này, mà là vô

số âm hồn oán niệm bên trong.

Sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng hắn đã dùng một vạn ba nghìn khối linh thạch hạ phẩm để thuận lợi mua được món pháp bảo Vạn Hồn Phiên bị tổn hại này.

Bảo vật tà dị trong Quỷ thị còn nhiều hơn tưởng tượng của Lục Huyền, hắn tiếp tục đi dạo một hồi, đã liên tiếp mua được mấy món pháp khí tà đạo từ một ít quầy hàng bên đường, cơ bản đều là cấp bậc tứ phẩm, có thể dùng để bồi dưỡng đám linh thực tà dị trong động phủ của mình.

Khi dạo chơi khắp Quỷ thị, đột nhiên Lục Huyền ngửi được một mùi thơm cực kỳ mê người, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được một tia sinh cơ tràn đầy bên trong mùi thơm này.

"Mùi của linh chủng…" Lục Huyền âm thầm nói, sau đó nhanh chóng lần theo mùi thơm đi tới phía trước một quầy hàng có diện tích khá lớn.

Chương 989: Hương Nhục Chi Và Hồn Trùng Khuẩn!

Càng tới gần quầy hàng, mùi thơm kia càng tản ra nồng đậm, tựa như muốn rót vào trong huyết nhục thậm chí là thức hải của Lục Huyền. Cuối cùng, ánh mắt hắn đã nhanh chóng khóa chặt lấy một đoạn thân cây quái dị trên quầy hàng. Thân cành có màu da, nhìn giống như cánh tay, bên trên tản ra mùi thơm nồng đậm đã hấp dẫn không ít tu sĩ dừng chân phía trước quầy hàng. Nhưng chờ tới gần hơn, tinh tế quan sát một phen, lại có thể phát hiện ra thân cành của loại thực vật này còn mang theo một tia Phật tính như có như không, trực tiếp bày ra tư thế từ chối người từ ngoài ngàn dặm.

"Khá là thú vị đây…" Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Đạo hữu, xin hỏi cành cây này có phải là linh chủng hay không? Có thể cho tại hạ biết lai lịch của nó được không?" Lục Huyền lên tiếng hỏi.

Diện mạo cùng với thân hình của chủ quán đang bị giấu bên trong sương mù màu đen nồng đậm, không thể nhìn ra tu vi cụ thể.

"Nó là linh chủng lục phẩm, nhưng về chủng loại cụ thể thì tại hạ cũng không rõ ràng lắm, ta từng ngẫu nhiên có được thứ này từ bên trong một bí cảnh." Nghe được Lục Huyền hỏi thăm, trong hắc vụ lập tức truyền đến một thanh âm quái dị.

"Có thể để cho tại hạ ra tay thử nghiệm một chút hay không? Bảo đảm sẽ không làm tổn thương đến loại linh chủng này." Lục Huyền khẩn thiết hỏi.

“Có thể.”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của vị chủ quán thần bí này, Lục Huyền lập tức ngồi xổm xuống, nhặt lên đoạn thân cành quái dị lớn bằng cổ tay kia. Tại vị trí tiếp xúc giữa cành cây này và da thịt của hắn lập tức truyền đến cảm giác trơn nhẵn, giống như huyết nhục thật sự, mùi thơm nồng đậm kia cũng nhanh chóng bao lấy toàn thân Lục Huyền, phảng phất như muốn hòa làm một thể cùng hắn.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện một lớp U Nê Nhục thật mỏng, cành cây kia nhanh chóng bị trồng vào trong đó.

Phải biết rằng, từ sau khi luyện chế Thao Trùng Nang thành pháp bảo, tới hiện giờ, hắn lấy bảo vật từ bên trong ra ngoài càng thêm nhanh chóng và tiện lợi, còn có thể khống chế món bảo vật kia xuất hiện từ một bộ phận nào đó trên thân thể mình nữa. Thông qua đó, hắn hoàn toàn có thể hoàn thành quá trình trồng trọt một cách bí mật nhất, khiến Thần không biết quỷ không hay, từ đó biết được tin tức chi tiết về linh chủng.

Chỉ trong nháy mắt, U Nê Nhục mỏng như cánh ve đã biến mất không còn trông thấy gì nữa, phảng phất như chưa xuất hiện bao giờ.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào thân cây quái dị trong tay, rất nhanh đã biết được tin tức cụ thể về nó.

【 Hương Nhục Chi, linh chủng lục phẩm, tương truyền có một vị Phật Đà đọa hóa thành ma, sau đó huyết nhục trong cơ thể đối phương có thể ngưng kết ra một loại linh chủng tà dị, muốn linh thực sinh trưởng cần lấy huyết nhục tưới tắm, phẩm cấp của huyết nhục càng cao, càng có lợi cho sự phát triển của linh thực. 】

【 Sau khi linh thực thành thục, thịt quả kết xuất ra có thể tăng thêm tuổi thọ, cường hóa nhục thân, nhưng đồng thời trong cơ thể sẽ ẩn giấu một tia khí tức của Tà Phật, khí tức này và huyết nhục hòa làm một thể, rất khó phát hiện. Ăn càng nhiều thịt quả thì khí tức này càng nồng đậm, thậm chí đến một giai đoạn nhất định nào đó, sẽ dẫn tới hóa thân của Tà Phật, nuốt sống tu sĩ, làm lớn mạnh bản thân. 】

【Thịt Tà Phật thơm thơm, ngươi đã ăn chưa? 】

…

"Hương Nhục Chi lục phẩm, linh chủng lại là huyết nhục được ngưng kết từ một vị Tà Phật. Lại được chứng kiến thêm một loại phương thức ngưng chủng đặc thù rồi." Lục Huyền âm thầm kinh hô một tiếng.

"Từ trong tin tức, có thể biết được, gieo trồng loại linh chủng này sẽ có nguy hiểm không nhỏ, nhưng cũng may chỉ cần không sử dụng nó thì thứ này sẽ không mang đến ảnh hưởng gì lớn đối với ta. Chờ đến lúc thành thục nhận được quầng sáng phần thưởng, thì nhanh chóng bán nó đi là được." Hắn âm thầm suy nghĩ.

Đã có biện pháp lẩn tránh nguy hiểm do linh thực lục phẩm tà dị này mang đến, đương nhiên Lục Huyền sẽ không bỏ qua loại linh chủng cao giai thế này. Hắn nhẹ nhàng thả đoạn thân cành quái dị ấy trở về quầy hàng, mới ngẩng đầu nhìn vị tồn tại thần bí đang ẩn mình trong sương mù màu đen kia, bình tĩnh nói: "Đạo hữu, ta có ý muốn mua loại linh chủng này, ngươi ra giá đi."

Chỉ trong nháy mắt khi lời nói này cất lên, luồng hắc vụ trước mặt lập tức cuồn cuộn phun trào, tựa như đối phương đang suy tư, không biết nên đưa ra cái giá như thế nào mới thỏa đáng. Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn kia đã truyền vào trong tai Lục Huyền: "Tám vạn linh thạch."

“Đạo hữu thế là không phúc hậu rồi.” Đúng là hiện tại gia sản của Lục Huyền khá là hùng hậu, nhưng hắn vẫn luôn giữ vững tâm niệm như thuở ban đầu, có thể tiết kiệm thì nhất định phải tiết kiệm, nên đã bắt đầu mở miệng cò kè mặc cả rồi.

“Đây là linh chủng lục phẩm, không sai, nhưng với thực lực và tầm mắt của đạo hữu cũng không thể biết được lai lịch cũng như chủng loại của nó thì một tiểu tu sĩ Kết Đan sơ kỳ như ta lại càng không thể biết được. Dưới điều kiện tiên quyết là không biết cái gì cả, lại đi bồi dưỡng linh chủng lục phẩm, chắc chắn là phải gánh chịu mạo hiểm không nhỏ. Ngoài ra, vừa nhìn đã biết loại linh chủng này cực kỳ tà dị, có lẽ trong quá trình trồng trọt sẽ tạo thành tổn thương đối với linh thực sư. Với đủ các loại tình huống như vậy, đạo hữu báo ra giá cả cao như thế là hoàn toàn không thích hợp.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Vậy ngươi tới ra giá đi.”

“Theo ta thấy, thứ này đáng giá năm vạn linh thạch hạ phẩm.” Lục Huyền trực tiếp chém đi một nửa.

“Thấp quá.”

“Năm vạn mốt thì sao?”

…

Sau mấy lần cò kè mặc cả, cuối cùng đoạn linh chủng Hương Nhục Chi này đã được bán đi với giá sáu vạn linh thạch. Lục Huyền đưa sáu trăm viên linh thạch trung phẩm đến trước mặt hắc vụ, sau đó mang theo đoạn thân cành quái dị kia hài lòng rời khỏi.

Đi dạo khắp Quỷ thị, cuối cùng hắn lại tìm được ba hạt linh chủng ngũ phẩm ở trên quầy hàng của một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Loại linh chủng tên là Hồn Trùng Khuẩn, sau khi bồi

dưỡng thành công, nó sẽ ở vào trạng thái nửa trùng nửa khuẩn, có sức hấp dẫn rất lớn đối với yêu ma.

Theo lời tu sĩ kia nói, thường xuyên có Nguyên Anh Chân Quân lấy Hồn Trùng Khuẩn làm mồi, sau đó tiến vào trong hư không câu yêu ma vực ngoại.

Lục Huyền cũng lén lút nhận được tin tức chi tiết về linh thực cổ quái này.

【 Hồn Trùng Khuẩn, linh thực ngũ phẩm, hình thái quái dị, lấy huyết nhục của yêu ma bồi dưỡng mà thành, sau khi trưởng thành có sức hấp dẫn không cách nào kháng cự với các loại yêu ma, có thể dẫn tới yêu ma ở trong phạm vi nhất định. 】

【 Thường được dùng làm mồi nhử để câu yêu ma, thậm chí để nhận được một vài chủng loại yêu ma đặc thù, có đại năng Nguyên Anh am hiểu đạo này đã luyện chế Hồn Trùng Khuẩn thành mồi câu, sau đó tiến vào hư không câu Vực Ngoại Thiên Ma. 】

【Mồi câu là ta, nhưng ngươi là người đi câu, hay là kẻ bị câu? 】

“Linh thực ngũ phẩm là mồi câu, còn đi câu yêu ma… Quả nhiên, thế giới của người câu cá không phải là thế giới mà linh thực sư bình thường như chúng ta có khả năng tưởng tượng được.” Lục Huyền âm thầm lắc đầu, trong lòng cảm thấy loại hành vi này cực kỳ hoang đường.

Chương 990: Lễ Vật Hậu Hĩnh!

Cuối cùng Lục Huyền dùng cái giá một vạn tám ngàn linh thạch hạ phẩm để mua được ba hạt linh chủng Hồn Trùng Khuẩn.

"Không ngờ lần này ta tới Phong Uyên Tinh Động lại có thu hoạch lớn như vậy." Lục Huyền đi dạo một vòng ở Quỷ thị, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Lần này đi Quỷ thị, thu hoạch của hắn tương đối khá, Hương Nhục Chi lục phẩm, Hồn Trùng Khuẩn ngũ phẩm, cùng với tà vật ngũ phẩm Huyết Tuyền Bạng Mẫu. Ngoài ra, vẫn còn một lá Vạn Hồn Phiên có vô số âm hồn bên trong, lại cộng thêm mấy món pháp khí tà đạo mang đến trợ giúp không nhỏ đối với chuyện bồi dưỡng linh thực tà dị.

"Ngoại trừ những thứ này, đoán chừng chút nữa vẫn còn người khác đưa tới tận cửa." Lục Huyền lặng lẽ liếc qua lòng bàn tay, một con ngươi màu xám trắng nhẹ nhàng chui ra từ trong khe hở, trực tiếp bày ra toàn bộ cảnh tượng xung quanh ở trước mặt hắn.

Dọc theo đoạn đường này, hắn vẫn âm thầm quan sát khắp nơi, và nhanh chóng chú ý thấy vài bóng người thoắt ẩn thoắt hiện, có mặt ở chung quanh mình khá nhiều lần.

"Tu vi Kết Đan tiền kỳ… Lại là người có tâm tính toán kẻ vô tâm, ổn thỏa rồi. Huyết nhục thượng đẳng đưa lên tận cửa há có đạo lý lại không cần?" Lục Huyền cười mà không phải

cười, sau đó thu lại khí tức, rời khỏi Quỷ thị, đi tới tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động.

Ngay tại thông đạo tầng thứ năm, hai gã tu sĩ nhanh chóng lướt ra từ bên trong âm khí nồng đậm.

"Người đi đâu rồi? Tốc độ khá là nhanh đấy." Một bà lão trong đó truyền âm cho một người khác bên cạnh.

"Có lệ quỷ của ta nhìn chằm chằm vào, hắn là hắn chạy không được bao xa đâu." Trong tay người còn lại đang cầm một tấm phù lục ác quỷ, chỉ thấy một sợi thanh khí mơ hồ quanh quẩn phía trên tấm phù lục, trực tiếp chỉ dẫn cho gã biết vị trí của con ác quỷ kia.

"Cũng đúng, lão quỷ ngươi tinh thông Ngự Quỷ Thuật, am hiểu truy tung, bị ngươi truy tung thì rất khó đào thoát." Bà lão dung mạo xấu xí kia âm hiểm cười nói.

Vừa nãy, khi ở Quỷ thị, hai người bọn họ ngẫu nhiên phát hiện ra một tên tán tu, tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng lại đi mua một đống bảo vật quý hiếm, khi đối phương móc ra một đống linh thạch trung phẩm để trả tiền hàng, đôi mắt kia hoàn toàn không nháy lấy một cái, xem ra xuất thân của mục tiêu lần này cực kỳ xa xỉ, mới nhất thời sinh lòng tham lam, muốn nửa đường chặn giết.

"Cũng không biết lai lịch của tiểu tử kia là gì, rõ ràng tu vi bình thường nhưng gia sản lại cực kỳ hùng hậu. Ai bảo hắn dám đi rêu rao trong Quỷ thị, không thể trách hai người chúng ta để mắt tới hắn được." Bà lão truyền âm cho đồng bạn giống như lệ quỷ bên cạnh.

Hai người bọn họ chẳng những thường xuyên bày quầy bán hàng ở trong Quỷ thị, còn ngẫu nhiên làm một ít chuyện cướp đoạt bảo vật, một khi phát hiện có dê béo, sẽ lập tức hóa thân thành kiếp tu, làm một phi vụ lớn.

Đồng bạn của bà ta có thủ đoạn ngự quỷ cực kỳ thần thông quảng đại lại quỷ dị khó lường, rất khó phát hiện ra, mấy lần cướp giết trước đó đều diễn ra cực kỳ thuận lợi.

"Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Tu sĩ lệ quỷ gắt gao nhìn chằm chằm vào tấm phù lục ác quỷ trong tay, sau đó truyền âm nhắc nhở bà lão.

"Hử? Hình như có chút không thích hợp." Tu sĩ lệ quỷ khẽ di một tiếng. Gã vừa phát hiện đồ án ác quỷ trên tấm phù lục đang cách mình càng ngày càng gần.

"Hai vị đạo hữu đang tìm cái này sao?" Đúng vào lúc này, một thanh âm trong trẻo đã truyền vào bên tai hai người. Rõ ràng là thanh âm ấy cực kỳ nhẹ nhàng nhưng khi rơi vào trong tai hai người bọn họ, nó lại như một tiếng sấm sét giữa trời quang.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy bên trong vùng âm khí nồng đậm phía trước, đang chậm rãi xuất hiện một thanh niên khí chất âm trầm. Thanh niên nọ bắt lấy một con tiểu quỷ màu xanh đen, trên người tiểu quỷ bị quấn quanh bởi một tấm lưới tản ra thanh khí mỏng manh.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy tấm lưới nhỏ ấy không ngừng co rút vào, khiến từng sợi khói đen tuôn ra từ trên người con tiểu quỷ màu xanh đen kia, ngũ quan dữ tợn không ngừng biến hóa, nhìn ra được nó đang cực kỳ thống khổ.

"Không tốt!" Hai người đồng thanh hô lên.

…

"Rất tốt!" Mấy hơi thở sau, Lục Huyền lấy ra hai chiếc túi trữ vật từ trong hai bộ thi hài còn sót lại, cũng thuận tiện bẻ một cái bắp đùi ném cho quả cầu thịt bên cạnh mình. Cảm nhận được bên trong máu thịt của vị tu sĩ Kết Đan kia truyền

đến sinh cơ tràn đầy, quả cầu thịt hưng phấn trực tiếp nhảy lên cao ba thước.

Con ngươi màu trắng phấn của nó khe khẽ chuyển động, bắp đùi vừa bay lên không trung đã nhanh chóng hóa thành huyết vụ đầy trời, bị nó hút vào trong bụng.

"Tà tu của Phong Uyên Tinh Động thật hào phóng, đã đưa tới cho một người mới như ta phần lễ vật to lớn như thế." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Lại nói, từ sau khi hắn phát hiện bên trong Quỷ thị có người đang nhìn mình, là đã bắt đầu âm thầm cảnh giác rồi, thậm chí lúc vừa ra ngoài, hắn còn phát hiện thêm một nhóm tiểu quỷ có hành tung bí ẩn một mực theo sát phía sau lưng.

Nếu không có Hư Không Yểm Mục, lại cộng thêm bản thân hắn tu luyện 《 Phá Vọng Đồng Thuật 》 thì rất có thể hắn sẽ không phát hiện được sự tồn tại của nhóm tiểu quỷ kia.

Sau khi xác nhận hai người đối phương không thể tạo thành uy hiếp với mình, Lục Huyền dứt khoát tương kế tựu kế, đưa hai người lên tầng thứ năm. Tại tầng thứ năm vốn không có tu sĩ của Thiên Tinh Động đóng quân, phương diện quản lý tương đối lơi lỏng, là một nơi cực kỳ thích hợp để giết người đoạt bảo.

Hai người đối phương vốn thấp hơn hắn một cảnh giới, lại trải qua hàng đống bảo vật của hắn như 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》, Trấn Ngục Kim Cương Tượng cùng với pháp bảo Khổng Tước Minh Vương Kiếm, cùng với 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 chuyên khắc chế yêu vật tà ma liên tiếp tấn công không ngừng, chỉ đối mặt mấy lần, bọn họ đã nhanh chóng chết trên tay hắn rồi.

"Món lễ vật hậu hĩnh như vậy, cũng không thể phụ lòng người ta được." Lục Huyền lại thi triển bí thuật câu hồn, kéo

luôn hồn phách của hai người bọn họ. Hồn phách của hai tên tà tu nhìn nhục thân của mình bị ăn sạch, nhìn bảo vật của bị cướp sạch, đều nhao nhao lộ ra vẻ oán độc, nhưng vừa định nói gì đó, hai luồng hồn phách kia đã bị một chiếc đèn lồng quái dị hút lấy, không còn lưu lại chút gì trên nhân thế.

"Tới Phong Uyên Tinh Động một chuyến, thu hoạch thật không tệ." Lục Huyền giơ cán đèn bằng bạch cốt của Dẫn Hồn Đăng lên, nhìn vào ngọn đèn màu trắng bệch trong lớp lồng đèn bằng da người, chỉ thấy phía trên ngọn đèn, vô số âm hồn lít nha lít nhít đang nhồi nhét vào chung một chỗ, không để lại một chút dấu vết nào.

Về phương diện âm hồn, trong tay hắn có khá nhiều loại, trên có hồn phách cao cấp của Kết Đan Chân Nhân ngũ phẩm, dưới có lượng lớn hồn phách của các loại âm vật cấp thấp đã sưu tầm được trong mảnh sương mù màu đen tại Uyên Giới.

Mặc dù số lượng huyết nhục hơi ít một chút, nhưng đều là hàng cao cấp, một lạng tương đương với mấy chục cân thịt yêu thú bình thường.

Về phương diện tinh huyết, hắn đã mua được tà vật Huyết Tuyền Bạng Mẫu có thể tự mình sản sinh ra máu, nó đã triệt để giải quyết được vấn đề không đủ huyết nguyên cho hắn.

Chương 991: 《Dưỡng Quỷ Thuật》

"Hiện giờ cũng nên giải quyết tiểu quỷ ngươi rồi." Lục Huyền đưa tay bắt lấy, tiểu quỷ màu xanh đen trước đó vẫn lặng yên đi theo phía sau lưng hắn lập tức hiện ra.

Dù nó đang bị tấm lưới thanh khí kia một mực trói buộc lại, nhưng vẫn có thể trông thấy tiểu quỷ này cực kỳ hung lệ, vì từ khi xuất hiện đến giờ, nó vẫn không ngừng nhe răng trợn mắt với Lục Huyền, bày ra dáng vẻ điên cuồng nhằm người mà cắn phá. Đồng thời, thân thể nó cũng không ngừng hoán đổi giữa hư và thực, nếu không phải 《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》 trời sinh khắc chế loại quỷ vật này, thì rất có khả năng nó sẽ chạy thoát khỏi chiếc lưới nhỏ kia trói buộc, sau đó trốn vào giữa hư không.

"Tiểu quỷ này cái khác không có, nhưng truy tung lại có thủ đoạn rất cao minh." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Phải biết rằng, từ sau khi hắn phát hiện có người đang nhìn trộm mình ở Quỷ thị, thì vẫn một mực lưu tâm tới tình huống xung quanh. Sau lúc rời đi, hắn vẫn không ngừng thi triển 《Phá Vọng Đồng Thuật》, lúc này mới tìm được con tiểu quỷ màu xanh đen ẩn nấp cực kỳ bí mật, gần như đã lẻn vào trong cái bóng của hắn rồi.

Tâm niệm hắn vừa động, một sợi âm khí đã bay về phía đôi môi màu đen của tiểu quỷ. Tiểu quỷ màu xanh đen có linh trí không thấp, trong lòng lo lắng có bẫy nên vội vàng quay đầu đi.

“Ăn!” Lục Huyền quát lớn một tiếng, cái lưới thanh khí vốn đang trói buộc tiểu quỷ lập tức nhanh chóng co rút lại, thân thể tiểu quỷ màu xanh đen tuôn ra từng sợi khói đen, tựa như sắp bị cái lưới nhỏ trực tiếp tinh lọc.

Âm khí lại một lần nữa được đưa đến phía trước đôi môi màu đen nhánh của nó. Lần này, tiểu quỷ màu xanh đen đã thành thành thật thật nuốt âm khí vào trong bụng. Lục Huyền tập trung tinh thần vào tiểu quỷ, rất nhanh đã hiểu rõ tin tức chi tiết về nó.

【 Đạm Ảnh Quỷ, quỷ vật ngũ phẩm, hành tung quỷ dị, cực kỳ âm độc, năng lực truy tung rất mạnh, có thể vô thanh vô tức dung nhập vào trong cái bóng của tu sĩ, sau khi hoàn toàn dung hợp với cái bóng lại càng có thể phụ thân vào người tu sĩ, chiếm cứ nhục thân của đối phương. 】

“Hóa ra là một con quỷ vật ngũ phẩm, chẳng trách lại khó chơi như thế.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Thứ được gọi là Đạm Ảnh Quỷ (quỷ ăn bóng) này khác với những con quỷ vật bình thường, nếu Kết Đan Chân Nhân bình thường bị nó nhìn trúng, hẳn là không thể thoát được, hai gã tà tu kia vốn mượn nhờ một con lệ quỷ này mà mấy lần cướp giết thành công.

“Tuy rất có khả năng trong túi trữ vật của bọn họ chỉ có vài thứ vớ va vớ vẩn, không đáng tiền, nhưng vẫn phải xem một chút.” Lục Huyền nhanh chóng phá vỡ tầng cấm chế đơn giản trên túi trữ vật của hai người kia, lấy từng cái từng cái ra.

“《 Dưỡng Quỷ Thuật 》, bên trên ghi chép lại mấy chục loại pháp môn thai nghén, nuôi dưỡng quỷ vật, mỗi một loại đều cực kỳ ác độc, tổn thương tới thiên hòa, không thích hợp với người nhân từ lương thiện như ta.”

“Quỷ Thai? Âm khí không thể nào nhìn được tin tức kỹ càng, nhất định phải dùng bí pháp thai nghén ra, có cơ hội, cũng có thể thử xem sao.”

Mặc dù Lục Huyền đang nuôi một con tà ma ở trong động phủ của mình, nhưng lại chưa từng trải qua chuyện nuôi quỷ, trong lòng cũng có vài phần tò mò.

Ngoại trừ những thứ này, mấy thứ còn lại không làm hắn hứng thú bao nhiêu, chỉ có hai con tiểu quỷ tứ phẩm, đồ ăn dự bị của Thực Quỷ Ác Đằng và một món pháp khí ngũ phẩm bình thường không có gì kỳ lạ.

Về phần túi trữ vật của bà lão kia, sau khi mở ra, hắn lấy được hai món pháp khí ngũ phẩm, một thanh phi kiếm dài nhỏ sắc bén vô cùng và một chiếc áo bào màu đen không biết được làm từ loại túi da nào, có hiệu quả phòng hộ rất mạnh.

Ngoại trừ mấy thứ này, đống còn lại chỉ là một ít thứ vụn vặt lẻ tẻ, đan dược phù lục, phẩm giai cũng không tính là cao.

Nhưng linh thạch thì khá nhiều, tổng cộng cũng được gần mười vạn. Chuyện này đã khiến Lục Huyền hơi ngạc nhiên, còn có phần ngoài ý muốn, ít nhất là tình huống trước mắt đã cải thiện rất nhiều về ấn tượng tán tu đều là kẻ nghèo kiết hủ lậu trong mắt hắn.

“Nhưng tốt xấu gì vẫn thu hoạch được mấy món pháp khí ngũ phẩm, có thể bán ra ngoài đổi lấy không ít linh thạch, chủ yếu nhất là tiểu quỷ ngũ phẩm và môn 《 Dưỡng Quỷ Thuật 》 này, một cái có thể dùng để bồi dưỡng Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm, một cái khác lại mang đến cho bản thân một loại thủ đoạn thu hoạch quầng sáng mới.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói, sau đó, hắn nhanh chóng di chuyển, từ tầng thứ năm đi thẳng lên trên, trở về tầng thứ nhất, lại từ lối vào của Phong Uyên Tinh Động đi vào Trích Tinh lâu.

Tạm thời hắn vẫn chưa thuê động phủ tại Phong Uyên Tinh Động, chờ sau khi cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu và hai cây Tử Chu hoàn toàn thành thục, mới quyết định.

Lục Huyền trở lại động phủ, vừa mở hai tòa trận pháp ngũ phẩm, đám linh thú như chim mập, Lôi Long Hống, Thanh Nhạc Lân đã đi ra nghênh đón, cả nhóm vây quanh Lục Huyền cầu được vuốt ve.

Lục Huyền thoáng an ủi bọn chúng một chút, sau đó gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa đã nhanh chóng đi vào trong linh điền.

Tại khu vực linh điền trung tâm của động phủ được trang bị toàn những loại linh nhưỡng đặc thù như Mậu linh nhưỡng, Lôi Sa, Ngũ Sắc Thổ, tất nhiên là được dùng để gieo trồng những loại linh thực cao giai.

Lục Huyền đi tới phía trước gốc Bát Trọng Cung, hiện giờ nó đã tiến vào giai đoạn sinh trưởng tầng thứ nhất, nhưng so với lúc hắn vừa rời khỏi động phủ, cũng không nhìn ra một chút biến hóa nào.

Hắn thi triển một chút Linh Vũ Thuật để tưới nhuần gốc linh thực thất phẩm này, sau đó lại lấy khối Phong Khiếu Thạch cực lớn kia từ trong Thao Trùng Nang ra.

Trong lỗ thủng của rất nhiều Phong Khiếu Thạch truyền đến tiếng gió hoặc nức nở lưu động hoặc gào thét cấp tốc, từng luồng kỳ phong tuôn ra, bao trùm lấy gốc linh thực Bát Trọng Cung trước mặt.

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, tốc độ di chuyển của dị phong tại tầng thứ nhất đã tăng nhanh hơn vài phần, toàn bộ gốc linh thực toát lên một loại lực lượng bộc phát mạnh mẽ.

“Phong Khiếu Thạch ngũ phẩm có thể tích lớn như vậy, hẳn là có thể bồi dưỡng tầng thứ nhất đến khi thành công.” Lục Huyền nhìn qua dị tượng kỳ phong phát sinh tại tầng thứ nhất trên đóa linh hoa trước mắt, không khỏi cảm khái nói.

Lúc trước, hắn chỉ mới bồi dưỡng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm đến giai đoạn thứ nhất, đã có thể thu hoạch được《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 tầng thứ nhất bên trong quầng sáng đến từ nó, mà Bát Trọng Cung này cũng đồng giai với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, thậm chí theo hắn nhận định, tám đóa linh hoa của Bát Trọng Cung còn có mối quan hệ ngang hàng, thì hẳn là quầng sáng phần thưởng nhận được từ đóa thứ nhất sẽ chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn quầng sáng của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng kia.

Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng xong những loại linh thực cấp cao khác bên trong linh điền, hắn lại đi tới khu vực linh điền âm phủ.

“Đầu tiên phải thiết kế một nơi ở cho Huyết Tuyền Bạng Mẫu.”

Chương 992: Nhìn Ta Đây!

Huyết Tuyền Bạng Mẫu cần sinh trưởng trong hoàn cảnh biển máu, đồng thời lấy tinh huyết nuôi dưỡng. Nó vốn là tà vật, lại có yêu cầu về điều kiện sinh hoạt như vậy, thực sự không thích hợp để đặt vào cái hồ nhỏ nơi nhóm linh thú Ly Hỏa Giao đang sinh sống.

Lục Huyền tìm được một mảnh đất trống nằm trong góc linh điền âm phủ, lập tức thi triển Địa Dẫn Thuật. Rất nhanh, một cái ao nhỏ dài rộng chừng hai trượng đã xuất hiện.

Sau đó, hắn lại lấy ra mấy chục bình bạch ngọc nhỏ, trong bình nhỏ đựng đầy tinh huyết lúc trước hắn từng rút ra từ trong cơ thể đám Giao Long lại Thiên Long hồ. Bởi vì số lượng rất nhiều, phẩm chất không cao, Nhục Linh Thần cũng không ăn loại tinh huyết này nữa, nhưng dùng chúng làm thức ăn chăn nuôi Huyết Tuyền Bạng Mẫu ấu sinh kỳ này lại rất thích hợp.

Sau đó, hắn lại rót linh tuyền vào trong ao nhỏ, để tinh huyết Giao Long tan ra, toàn bộ ao nhỏ hiện lên màu đỏ như máu, tản ra mùi máu tanh nồng đậm.

Chuẩn bị xong xuôi, Lục Huyền lấy Huyết Tuyền Bạng Mẫu ra, cởi bỏ phù văn xiềng xích phía trên, ký kết khế ước, sau đó đặt nó vào trong ao nhỏ. Tà vật ấu sinh kỳ này vẫn luôn được đặt trong cái chậu bạch ngọc, hành động bất tiện, hoàn cảnh sinh trưởng ác liệt, đột nhiên lại được di chuyển sang một cái ao nhỏ chứa đầy máu Giao Long tinh thuần, ban đầu còn có chút không thích ứng kịp.

Một lát sau, mới thấy nó có thêm vài phần sức sống, không ngừng phun ra từng cột huyết thủy.

Lục Huyền thấy thế, trong lòng cũng yên tâm. Sau đó, hắn nhanh chóng gieo ba hạt Hồn Trùng Khuẩn vào một mảnh linh điền trống không, cũng đặt cành Hương Nhục Chi lục phẩm vào trong U Nê Nhục. Chờ mọi chuyện xong xuôi, hắn lại đi tới trước mặt Thực Quỷ Ác Đằng, lấy con Đạm Ảnh Quỷ ngũ phẩm kia ra, trực tiếp cướp lấy một bộ phận từ trong thân thể của tiểu quỷ, nhét vào Thực Quỷ Ác Đằng.

"Sau này nhu cầu về huyết nhục của động phủ lại một lần nữa tăng cao rồi." Sau khi Lục Huyền gieo trồng Hương Nhục Chi và Hồn Trùng Khuẩn xuống dưới linh điền, lại không khỏi cảm khái nói.

"Cũng may ta có tu sĩ núi thịt nắm giữ thần thông huyết nhục, có thể không ngừng mọc thêm huyết nhục tà dị." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nở một nụ cười, sau đó, hắn nhanh chóng lấy ra một khối huyết nhục lớn màu đen đỏ từ trong Thao Trùng Nang.

Trên khối huyết nhục màu đen đỏ ấy vẫn còn lưu lại một chút Phật lực của Trấn Ngục Kim Cương Tượng. Từ khi bị bắt lại đến giờ, đối phương vẫn một mực bị trấn áp bên trong Thao Trùng Nang – món pháp khí đã được Lục Huyền luyện chế thành pháp bảo – nên không thể gây ra một chút sóng gió gì nữa.

Vừa rời khỏi Thao Trùng Nang, khối huyết nhục màu đen đỏ nọ như được tân sinh, không ngừng sinh sôi ra mầm thịt màu xanh đỏ. Mầm thịt nhanh chóng sinh trưởng, nhưng dường như nó cảm nhận được nguy hiểm gì đó, mới vội vàng ngừng lại.

Lục Huyền đưa tay tới, chộp lấy một khối huyết nhục lớn màu đen đỏ. Gương mặt hư ảo của tu sĩ núi thịt lập tức xuất hiện trên bề mặt miếng thịt kia.

“Lục đạo hữu, cầu xin ngươi, cho ta một đao thống khoái đi!” Gương mặt ấy không ngừng lay động, giống như có thể tan thành mây khói bất cứ lúc nào.

“Đạo hữu nói sao? Ta lưu lại ngươi một cái mạng không phải là rất tốt sao?” Lục Huyền mỉm cười, sau đó đặt miếng thịt màu đen đỏ kia ở xung quanh Hương Nhục Chi và những loại linh thực khác.

“Ta hoặc là rơi vào ngủ say, hoặc là vừa khôi phục tỉnh táo, đã phải trơ mắt nhìn huyết nhục của mình bị đạo hữu ngươi cắt lấy, làm như vậy chút huyết nhục bổn nguyên đều phải bị ngươi vắt cạn rồi.” Gương mặt hư ảo của tu sĩ núi thịt thống khổ nói.

“Đạo hữu, không nên từ bỏ hi vọng, chỉ cần còn sống, là vẫn có hi vọng chạy trốn. Về phần ép khô kia, chẳng phải vì đạo hữu ngươi cung cấp lượng máu thịt không đủ hay sao? Có đôi khi ngươi nhất định phải tìm ra nguyên nhân nằm ở chính mình. Ta nói ngươi thử ngẫm lại xem sao, ngươi ở trong Thao Trùng Nang nhiều năm như vậy, linh lực có tăng lên không? Có ngưng kết huyết nhục thật tốt hay không?” Lục Huyền liên tục hỏi.

Ngay tại thời điểm khối huyết nhục màu đen đỏ ấy nghe đến ngây người, hắn lại bỏ nó vào trong Thao Trùng Nang.

Nói đùa, làm sao ta chịu cam lòng để cho một tên công cụ nhân đắc lực như ngươi đi chết? Chờ sau khi hoàn toàn ép khô huyết nhục của đối phương, lại đi tinh luyện hồn phách còn sót lại trong đống huyết nhục của tu sĩ núi thịt kia một phen, đó mới gọi là tận dụng hết khả năng.

Đến đây, đột nhiên Lục Huyền lại nhớ tới tên tà tu từng bị mình gieo xuống Lão Cốt Ma Chủng. Lúc trước, chính lão này đã bố trí một loại phấn hoa đặc thù trên người hắn, từ đó làm bại lộ vị trí của hắn cho tên tu sĩ núi thịt kia.

Lục Huyền đi vào trong góc, nhìn thấy tên tà tu lúc trước đã hoàn toàn không còn hình người, linh trí cũng mất sạch, chỉ còn lại một chút bản năng đơn giản, giống như yêu ma, chỉ thấy từng cây xương cốt dài nhỏ quái dị kéo dài ra từ trong cơ thể của lão, khiến lớp da bên ngoài trở nên căng phồng, nhìn hết sức kỳ quái.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên trên đó, biết được tình trạng sinh trưởng của Lão Cốt Ma Chủng cực kỳ tốt, lúc này mới yên lòng.

"Ngũ Tạng Bảo Chu đã tiến vào giai đoạn hoàn toàn thành thục, đoán chừng trong vòng một - hai năm sắp tới là có thể thu hoạch được một món phần thưởng quầng sáng không tệ rồi." Lục Huyền liếc nhìn gốc linh thực quái dị hình dáng như ngũ tạng ở cách đó không xa, trong lòng vui mừng.

Sau khi gieo xuống những hạt linh chủng đã thu hoạch được từ trong Phong Uyên Tinh Động, Lục Huyền lại tiếp tục ở trong động phủ thêm một đoạn thời gian nữa, đi bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Đảo mắt một cái, đã nửa năm trôi qua.

Dưới chân núi, bên trong lôi mang chói mắt bừng sáng đầy trời, bóng người Lục Huyền nhanh nhẹn đi ra từ bên trong.

"Hiện giờ, ta đã sơ bộ nắm giữ mấy loại lôi pháp bên trong 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 rồi, nhưng còn chưa thuần thục lắm, xác suất thi triển thành công lôi độn này không cao, độn tốc, khoảng cách vẫn còn không gian gia tăng rất lớn. Nhưng chỉ tu luyện đến đây thôi, đã cảm nhận được nó lợi hại hơn Ngũ Hành Độn Pháp khá nhiều rồi, nhất là bên trong hoàn cảnh như Lôi Hỏa Tinh Động."

Phải biết rằng, vì tu luyện 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 này, Lục Huyền lại ăn vào một mảnh lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà,

khiến cho ngộ tính của mình gia tăng thêm rất nhiều trong một khoảng thời gian nhất định nào đó, rồi thông qua sơ bộ nắm giữ bộ pháp môn vô thượng này.

Hắn cũng có đọc lướt qua vài loại lôi pháp bên trong, nhưng vẫn còn cần phải mài giũa một phen.

Tâm niệm Lục Huyền vừa động, thân hình đã tuôn ra quang mang màu trắng bạc, trong tiếng vang "ầm ầm", lôi quang điện hồ chợt lóe lên, bóng người hắn rơi xuống cách đó mấy chục trượng.

Đang lúc hắn muốn luyện tập lần nữa thì đột nhiên Lôi Long Hống điều khiển ánh chớp chợt xuất hiện bên cạnh hắn. Dường như nó đã nhìn ra Lục Huyền không quá thuần thục với Lôi Độn, nên trong miệng không ngừng gầm nhẹ, dùng thanh âm vội vàng truyền tới một luồng ý niệm trong đầu Lục Huyền: "Nhìn ta đây!"

"Nên làm như vậy… Cả như vậy nữa…"

Chương 993: Vạn Chướng Huyền Tinh Trận!

Ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu Lục Huyền, ấu thú Lôi Long Hống đã hóa thành một tia lôi quang màu trắng bạc, trong nháy mắt đã biến mất, lại trong nháy mắt đã xuất hiện, toàn bộ quá trình đều nhẹ nhàng tự nhiên, phảng phất như thiên tính.

"…"

"Một kẻ trời sinh đã biết Lôi Độn như ngươi đừng có tới quấy rầy ta." Lục Huyền căm giận nói.

Haizzz… cũng không trách hắn được, con ấu thú Lôi Long Hống này dạy hắn Lôi Độn cũng giống như một đứa học sinh giỏi nhất lớp giải đề cho một đứa học sinh dốt nhất lớp, nhưng quá trình giải đề lại không giống bình thường, nó trực tiếp bỏ qua từng bước xử lý, chỉ dứt khoát viết luôn ra đáp án, sau đó hỏi: Học được chưa?

Thế thì ai mà học được?

Lục Huyền không nhìn nổi loại thiên phú quái này, linh khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, một đạo lôi đình cực nhanh bay từ trong lòng bàn tay ra, rơi vào thân thể ấu thú Lôi Long Hống.

Ánh chớp đánh xuống, nhẹ nhàng lưu chuyển trên lớp lông màu trắng bạc của nó, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị chiếc sừng nhọn màu trắng bạc trên đầu nhóc con kia hấp thu. Bộ da lông trên người ấu thú không ngừng run rẩy, nó cực kỳ vui vẻ

kêu lên một tiếng, phảng phất như đạo lôi đình vừa rồi chỉ để gãi ngứa cho nó mà thôi.

"Ừm… khả năng điều khiển bí pháp Ngũ Lôi Chưởng coi như cũng được, uy lực lôi đình cường đại, càng là lực lượng trời sinh khắc chế yêu ma âm tà." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Tu luyện 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 một hồi, Lục Huyền lại trở về trong phòng, tiếp tục rèn luyện Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm.

Rèn luyện thời gian dài như vậy, đoạn phượng cốt thần dị kia đã dung hợp chừng bảy - tám phần với xương cốt của hắn. Ở thời điểm hiện tại, pháp khí lục phẩm bình thường cũng không thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với xương cốt toàn thân hắn.

Lục Huyền tu luyện nửa ngày, cũng không quên tín niệm ban đầu, lại nhanh chóng đi vào trong linh điền, dò xét bốn phía sau đó chăm bón bồi dưỡng rất nhiều linh thực dưới tay mình.

Lúc này, Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả đã trải qua bước đầu cải tạo cũng tiến vào giai đoạn thành thục, nhưng vì phẩm giai của chúng còn chưa gia tăng tới ngũ phẩm nên Lục Huyền cũng không có ý định thu hoạch quầng sáng đến từ chúng, mà dứt khoát để chúng lại, tận dụng hết mọi khả năng nhằm nhận được càng nhiều linh chủng dị biến càng tốt, linh chủng càng nhiều, tốc độ cải tiến càng nhanh.

"Lại có một gốc linh thực ngũ phẩm thành thục rồi!" Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền bên cạnh hồ nước. Chỉ thấy một đóa hoa sen băng tuyết đang lặng lẽ nở rộ trong linh điền, bên dưới hoa sen là tầng tầng lớp lớp tuyết tinh chồng chất lên nhau như núi, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể cảm nhận được quá trình nó nở rộ gian nan tới cỡ nào.

Lục Huyền cẩn thận hái nó xuống.

【 Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên, linh thực ngũ phẩm, được trồng bên trong linh nhưỡng băng hàn, lấy linh dịch thuộc tính hàn tẩm bổ mà thành, có thể dùng làm nguyên liệu chủ yếu luyện chế Băng Ly Đan ngũ phẩm, cũng có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện công pháp thần thông tương ứng, hoặc chăn nuôi linh thú cùng thuộc tính. 】

"Ta còn nhớ hạt linh chủng Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên này là món quà Tinh Sứ Tề Vô Hành tặng cho vào thời điểm ta tấn chức Kết Đan, không ngờ đến hôm nay, cuối cùng nó cũng thành công nở rộ rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Dưới sự chăm sóc hết lòng của hắn, đóa Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên này có phẩm chất tốt, kết quả này đã là tương đối khá đối với một loại linh thực ngũ phẩm rồi.

Trên thực tế, với những loại linh thực cao giai kiểu như thế này, một linh thực sư bình thường có thể bồi dưỡng được nó đã coi như cực kỳ thành công rồi, chứ chưa bàn đến phẩm chất của nó là gì.

Hắn thu bông sen có khí tức băng hàn cực hạn ấy vào trong Thao Trùng Nang, ánh mắt lại hoàn toàn bị quầng sáng vừa lặng lẽ hiện lên hấp dẫn.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng, vô số điểm sáng nhỏ bé trực tiếp phóng lên cao rồi ngưng tụ thành một luồng hư trận bàn ảnh, nhanh chóng chui vào trong cơ thể hắn.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một đóa Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên ngũ phẩm, nhận được trận pháp lục phẩm Vạn Chướng Huyền Tinh Trận. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một tấm trận bàn tinh xảo đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Trận bàn như bạch ngọc, tản ra khí tức cực hàn, phía trên có điêu khắc vô số trận văn rậm rạp chằng chịt, mới nhìn còn tưởng đó là ngàn vạn tòa băng sơn chồng chất lên nhau.

Hắn ngưng tụ tâm thần trên đó, lập tức biết được toàn bộ tin tức chi tiết của tấm trận bàn này.

【Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, Trận pháp lục phẩm, thu thập lượng lớn Vạn Tái Băng Hàn Huyền Tinh luyện chế thành, đồng thời có cả công hiệu của phòng trận và mê trận, có thể đồng thời ngăn cản mấy vị tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ công kích. Tu sĩ xông vào trong phạm vi trận pháp, sẽ gặp phải vô số tầng băng sơn cản trở, sau đó thời thời khắc khắc đều bị hàn khí thuần túy xâm nhập. Ở trong trận thời gian quá dài sẽ làm cho thân thể, thần hồn xuất hiện tổn thương nghiêm trọng, thậm chí còn có khả năng bởi vì tổn thương này mà ngã xuống.】

"Trận pháp lục phẩm!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Trước mắt, trận pháp phòng hộ chủ yếu bên trong động phủ của hắn vẫn là hai tầng thủ hộ Huyễn Diệt Ngũ Hành trận và Vân Trúc Tiễn Trận ngũ phẩm. Nhưng hai tòa trận pháp ngũ phẩm này, dù có công hiệu phòng hộ chồng chất, cũng kém xa cái Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm này.

Hắn dùng một tay nâng trận bàn lên, lại đưa linh thức thăm dò vào trong đó, cuối cùng là dứt khoát bố trí trận bàn ở khu vực trung tâm của động phủ. Tâm niệm vừa động, chỉ thấy một luồng gợn sóng màu trắng nhạt từ vị trí trận bàn nhanh chóng lan tràn đi, chỉ trong nháy mắt đã đi tới bên ngoài động phủ.

Một tầng băng mỏng manh lặng lẽ xuất hiện, thoáng cái khu vực bên ngoài động phủ đã xuất hiện từng vách núi dựng đứng do tinh thạch băng giá tạo thành.

Lục Huyền lại há miệng phun ra một hơi, chỉ thấy một luồng hư ảnh Khổng Tước màu vàng óng ánh gào thét lao ra, dùng tốc độ nhanh như tia chớp đâm thủng một vách đá tinh thạch, dư lực còn chưa hết, lại tiếp tục đâm thủng vách đá thứ hai, mãi cho đến khi tới gần vách đá thứ ba, kiếm khí mới chịu tiêu tán.

"Khổng Tước Minh Vương kiếm không giống phi kiếm ngũ phẩm bình thường, lại được ta luyện chế thành pháp bảo, uy năng càng tăng thêm vài phần, nhưng kiếm khí do nó diễn hóa ra cũng chỉ đủ sức đâm thủng hai tầng vách đá tinh thạch trước mặt, qua đây hoàn toàn có thể thấy được lực phòng hộ của bộ trận pháp lục phẩm này mạnh đến mức nào rồi." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Vách đá tinh thạch xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp, cũng không biết đến cùng có bao nhiêu đạo, mà sau khi tiến vào trận pháp, nhục thân thần hồn sẽ bị khí tức cực hàn xâm nhập, dễ dàng bị lạc trong đó.

Lục Huyền thoáng thí nghiệm một chút, sau đó cả ngàn vạn vách đá tinh thạch vốn đang bao vây bên ngoài động phủ lại lập tức tiêu tán trong lặng lẽ, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện.

Chương 994: 《Kiếm Phù Chú Giải》

"Về sau có thể dùng Vạn Chướng Huyền Tinh Trận để thủ hộ khu động phủ này, còn hai tòa trận pháp ngũ phẩm khác, sau này có thể dời đến Phong Uyên Tinh Động." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao nơi này cũng có hai gốc linh thực thất phẩm, lực phòng hộ có thể mạnh hơn chút nào hay chút ấy.

Trước mắt, Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên vừa được hái đi không mang lại quá nhiều tác dụng đối với hắn, đã nhanh chóng bị thu vào trong Thao Trùng Nang, ngày sau lại tìm cơ hội bán ra bên ngoài.

…

Ngày hôm đó, lúc Lục Huyền đang ở trong linh điền bồi dưỡng linh thực, đột nhiên linh thức phát hiện ra một chuỗi biến hóa dị thường truyền đến từ bên ngoài động phủ. Rất nhanh, một tấm phù lục đưa tin đã được hắn dẫn tới bên cạnh mình. Linh lực kích phát, bên trong phù lục truyền đến âm thanh quen thuộc của Tề Vô Hành.

"Lục đạo hữu, đại trận hộ pháp của bí cảnh Lôi Cơ Động vừa khép lại một lần nữa, đoán chừng trong vòng mấy chục năm sắp tới sẽ rất khó mở ra. Nhóm Nguyên Anh Chân Quân và Kết Đan Chân Nhân đã lục tục rời khỏi bí cảnh. Đạo hữu có thể yên tâm tiến vào Lôi Hải, không cần lo lắng có kẻ xấu xâm nhập vào động phủ của mình."

“Lôi Cơ động có thể hấp dẫn đa số Nguyên Anh Chân Quân tìm tới đã đóng lại rồi? Chuyến hành trình thám hiểm bí cảnh trăm năm khó gặp như vậy lại trực tiếp kết thúc rồi, mà hình như ta còn chẳng có chút cảm giác tham dự nào cả.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng, hắn đứng trên ngọn núi nhìn đám lôi quang đầy trời xa xa.

Sau khi bí cảnh xuất hiện, hắn đã có nhận thức rõ ràng về tình huống trước mắt, bởi vậy mới nhã nhặn từ chối lời mời của Ngọc Lâm tán nhân và các tu sĩ khác, ngay cả thời điểm bất đắc dĩ tiến vào Lôi Hải thu thập lôi dịch, cũng cố ý né tránh bọn họ đi. Chỉ có vài lần hắn dính líu vào chuyện có liên quan đến bí cảnh ấy, đó là khi ra tay cứu chữa cho con linh thú hộ tông Huyền Quỳ của Ly Dương Đạo Tông và thuận đường nhận được linh chủng Quỷ Lựu Yêu Mộc xuất phát tại bí cảnh từ trong tay một vị Kết Đan Chân Nhân.

Còn lại, hắn đều giữ cho bản thân hoàn toàn tránh xa khỏi bí cảnh kia.

Sau khi nhận được tin tức này, trong lòng hắn đã lập tức cảm thấy nhẹ nhàng hơn không ít.

Phải biết rằng, bắt đầu từ ngày lượng lớn tu sĩ cấp cao xuất hiện tại Lôi Hỏa Tinh Động, hắn vẫn luôn sống trong lo lắng và đề phòng, chỉ sợ có tu sĩ lợi hại nào đó mạnh mẽ xâm nhập vào động phủ của mình, sau đó gây thương tổn tới đa số linh thực trong linh điền.

Hiện giờ, nhóm tu sĩ bên ngoài đã dần dần rời đi, Lôi Hỏa Tinh Động lại một lần nữa khôi phục trạng thái bình tĩnh, hắn cũng có thể thanh thản ung dung mà đi bồi dưỡng linh thực của mình rồi.

“Cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ nhận được đại cơ duyên ở trong bí cảnh…” Lục Huyền trầm ngâm nói.

Bí cảnh hiếm thấy như vậy, đương nhiên sẽ có lượng lớn bảo vật chảy ra bên ngoài, tu sĩ cướp được cũng không ít. Nhưng đoán chừng đại đa số tu sĩ đi chuyến này, đều đã trở thành hàng đống bạch cốt dưới chân người khác, trợ giúp cho bọn họ bước vào mảnh thiên địa càng rộng lớn hơn.

"Cũng may ta có đường đua chỉ thuộc về chính ta." Nghĩ vậy, trên mặt Lục Huyền không khỏi để lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Những Kết Đan Chân Nhân khác, thậm chí là Nguyên Anh Chân Quân, phải mạo hiểm tính mạng, trải qua trùng trùng điệp điệp hiểm cảnh, mới có thể nhận được bảo vật cơ duyên lớn lao, nhưng hắn chỉ cần an an ổn ổn bồi dưỡng linh thực là có thể thu hoạch bảo vật phần thưởng không biết từ bên trong quầng sáng rồi.

An toàn đáng tin lại mang theo một chút cảm giác kích thích khó hiểu, còn cần đi thăm dò bí cảnh làm gì?

Nghĩ đến đây, đương nhiên là trong lòng hắn sẽ sinh ra một loại cảm giác ưu việt vô cùng vi diệu, để khi bồi dưỡng linh thực lại càng có động lực hơn.

Tại khu vực linh điền của Kiếm Thảo, sau khi hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm trưởng thành, một mảnh linh điền to như vậy lại chỉ gieo trồng hơn ba mươi gốc Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm. Nhưng có dị bảo như Động Huyền Kiếm Bia, cùng với Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm với chức năng tẩm bổ cải tiến linh chủng, Lục Huyền có lòng tin trong thời gian ngắn hắn sẽ nhận được Kiếm Thảo có phẩm giai càng cao hơn.

"Có năm gốc Lôi Mang Kiếm Thảo thành thục rồi." Lục Huyền đưa mắt nhìn thanh tiến độ bán trong suốt đã được kéo đầy ở bên dưới mấy nhánh Lôi Mang Kiếm Thảo, sau đó âm thầm nói.

Kiếm Thảo có dạng phi kiếm thẳng tắp, mũi kiếm đâm thẳng lên trời, trên thân kiếm có lôi quang màu trắng bạc rất nhỏ quẩn quanh, thoạt trông cực kỳ bất phàm.

Lục Huyền ngắt lấy năm gốc Lôi Mang Kiếm Thảo. Loại Kiếm Khí trời sinh như thế, mặc dù có chút vô dụng đối với hắn ở thời điểm hiện tại, nhưng đặt vào trong tiệm tạp hóa lại trở thành một món hàng cực kỳ được hoan nghênh.

Thu hoạch năm gốc Lôi Mang Kiếm Thảo xong, năm quầng sáng màu trắng lần lượt xuất hiện, hơi lập lòe ngay trước mặt Lục Huyền. Bàn tay hắn hóa thành một luồng tàn ảnh, rất nhanh đã đồng thời chạm nhẹ vào năm quầng sáng màu trắng kia. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành năm dòng sông ánh sáng nhỏ tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【 Thu hoạch một gốc Lôi Mang Kiếm Thảo dị chủng tam phẩm, thu được phù lục tứ phẩm Phong Lôi kiếm phù. 】

Một tấm phù lục hình mũi kiếm nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, bên trong phù lục là cảnh tượng như tận thế với cuồng phong gào thét, sấm sét vang dội.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, Lục Huyền lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết của tấm Phong Lôi kiếm phù tứ phẩm này.

【 Phong Lôi Kiếm phù, kiếm phù tứ phẩm, mang theo vô tận kiếm khí ẩn chứa lực lượng phong lôi cường đại, sau khi kích phát, sẽ phóng ra Phong Lôi kiếm khí vô cùng vô tận, thời điểm phóng thích toàn bộ kiếm khí có thể đánh trọng thương thậm chí là chém giết tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ. 】

“Kiếm phù tứ phẩm phổ thông.” Lục Huyền đánh giá bằng một câu ngắn gọn.

【 Thu hoạch một gốc Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật 《 Kiếm Phù Chú Giải 》. 】

Ý niệm hiện lên, rất nhiều tin tức tràn vào trong thức hải của Lục Huyền.

【《Kiếm Phù Chú Giải》do một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ viết ra, tu sĩ kiêm tu chế phù và kiếm đạo, sau nhiều năm tìm tòi, thí nghiệm, nghiên cứu, cuối cùng cũng mày mò ra nhiều loại thủ pháp luyện chế kiếm phù, phẩm giai từ nhị đến tứ phẩm.】

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, lẳng lặng hấp thu tiêu hóa dòng lũ tin tức kia.

Trong thoáng chốc, dường như hắn đã có kinh nghiệm phong phú về phương diện luyện chế kiếm phù, từ lựa chọn tài liệu như thế nào, đến khắc ấn kiếm khí lên phù lục như thế nào sẽ an toàn, hay là thuộc tính của kiếm khí và tính phối hợp tương xứng của những dạng tài liệu chế phù, tóm lại là rất nhiều bí quyết khi luyện chế kiếm phù…

"Lại tập được một môn kỹ nghệ chế phù rồi." Lục Huyền thầm cười nói trong lòng: "Ta chỉ một lòng muốn làm ruộng, chẳng hiểu vì sao trong lúc vô tình lại đi lên con đường tu thành Bách Nghệ Tông Sư rồi?"

Ba quầng sáng màu trắng khác đã mang đến cho Lục Huyền một tấm Phong Lôi Kiếm Phù tứ phẩm, hai gói kinh nghiệm《Kiếm Phù Chú Giải》.

Sau khi đồng thời hấp thu hai gói kinh nghiệm, hiện giờ trình độ luyện chế kiếm phù của hắn đã gần đạt tới mức thành thạo, hệt như bản thân đã luyện chế kiếm phù được mấy chục năm rồi và cũng không biết đã luyện chế được bao nhiêu kiếm phù.

Chương 995: Xét Đến Cùng Vẫn Là Thực Lực Không Đủ…

"Coi như đã có thêm một loại thủ đoạn kiếm linh thạch rồi."

Phải biết rằng, kiếm phù là thứ được hoan nghênh nhất trong các loại phù lục, lực công kích của nó rất mạnh, còn là thuấn phát, thời khắc mấu chốt hoàn toàn có thể cứu được tính mạng của bản thân, nên không ít tu sĩ đều thích cầm nó trong tay, làm đòn sát thủ cho mình.

Đương nhiên, rất hiếm người đạt đến trình độ xa xỉ như Lục Huyền, hắn chỉ lo lắng hỏa lực trong tay không đủ, nên tùy thân mang theo hơn trăm tấm kiếm phù tứ phẩm trên người.

Còn lại hơn hai mươi gốc Lôi Mang Kiếm Thảo, Lục Huyền cũng không định thu hoạch quầng sáng của chúng, mà ngược lại, hắn đang dự tính sẽ ngưng chủng toàn bộ đám này, sau đó dùng Dưỡng Huyền Võ Kiếm đi kích thích cải tiến.

Là linh chủng có Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đi cải tiến, là linh thực có Động Huyền Kiếm Bia đi kích thích, hai bút cùng vẽ, linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm đang nằm trong tầm tay.

"Đáng tiếc, lúc trước ta rời đi quá mức vội vàng, nên không kiếm thêm mấy loại phương pháp ngưng chủng Kiếm Thảo từ trong tay Kiếm Đường, nếu không ta đâu cần phải hoàn thành toàn bộ thí nghiệm từ đầu đến cuối như thế nào…" Lục Huyền

cảm khái một tiếng, sau đó trở lại bên trong tiểu viện, mở lò luyện chế Trúc Cơ Đan.

Hiện tại đây chính là thủ đoạn điên cuồng kiếm linh thạch của hắn, không thể bỏ phí được. Cũng may hắn đã hấp thu rất nhiều gói kinh nghiệm đan phương Trúc Cơ Đan, đã có trình độ đại thành trên phương diện luyện chế Trúc Cơ Đan, xác suất thành công cực cao.

Sau khi Tề Vô Hành đưa tin nhắc nhở, chỉ đảo mắt một cái, đã ba ngày trôi qua.

Hôm đó, lúc Lục Huyền đang trêu đùa ấu thú Thanh Nhạc Lân càng ngày càng thêm hoạt bát thì đột nhiên một thanh âm quen thuộc nhu hòa truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu, có ở trong động phủ không? Ta cùng với Vương đạo hữu cùng nhau tới bái phỏng đạo hữu một chuyến đây."

Linh thức đảo qua, Lục Huyền đã nhanh chóng phát hiện ra hai vị Kết Đan Chân Nhân đang đứng bên ngoài động phủ, bọn họ chính là Ngọc Lâm tán nhân ở bên trong Thanh Mộc Tinh Động, có giao tình không cạn Lục Huyền cùng với Vương Tuế Hoài.

Ánh mắt Ngọc Lâm tán nhân vẫn rất bình tĩnh, trong khi sắc mặt Vương Tuế Hoài có chút trắng bệch, khí tức hỗn loạn, chỉ cần dựa vào tình huống này thôi cũng đủ để đoán ra nhóm người bọn họ tiến vào bí cảnh Lôi Cơ Động đã bị thương không nhỏ rồi.

"Hai vị đạo hữu an toàn là tốt rồi, Lục mỗ vẫn thường xuyên nhớ thương hai vị đó." Lục Huyền lập tức bay ra ngoài, nghênh đón hai người tiến vào động phủ.

"Bí cảnh Lôi Cơ Động đã đóng lại, hai người bọn ta săn giết mấy con lôi thú ở trong Lôi Hải, sau đó tĩnh dưỡng một phen, lúc này mới rời đi, trước khi ra khỏi Tinh Động này,

cũng thuận đường đến chỗ Lục đạo hữu nhìn xem.” Hai người đi theo phía sau Lục Huyền, Ngọc Lâm tán nhân dịu dàng nói.

“Chủ yếu là nhớ nhung Viên Ma Tửu do Lục đạo hữu ủ chế.”

“Ha ha! Mời hai vị vào đây, ta bao đủ, bao đủ!” Lục Huyền cất cao giọng cười to.

“Hả?” Đột nhiên Ngọc Lâm tán nhân dừng chân, hàng lông mày cau lại: “Đại trận hộ pháp bên ngoài động phủ của Lục đạo hữu đã thay đổi rồi? Linh thức của tại hạ vừa phát hiện được một chút khác biệt, dường như cường độ đã mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều.”

“Đây không phải là phản ứng dây chuyền do bí cảnh Lôi Cơ Động đưa tới sao?” Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ bất đắc dĩ nói: “Trong đoạn thời gian này, có quá nhiều Kết Đan Chân Nhân tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động, mà trong nhóm ấy lại không thiếu tà tu cường đại, thực lực của Lục Huyền không đủ, toàn bộ tài sản lại ở trong động phủ, trong lòng lo lắng bị kẻ xấu coi trọng, bởi vậy đã bỏ ra một số tiền lớn thu mua tòa trận pháp phòng hộ lục phẩm này, nhằm thăng cấp năng lực phòng ngự của động phủ lên một chút.” Hắn bắt đầu bịa chuyện, chín phần giả một phần thật nói.

“Trận pháp phòng hộ lục phẩm! Như vậy, tòa động phủ này của Lục đạo hữu có thể xưng là vững như thành đồng rồi.” Ngọc Lâm tán nhân che miệng khẽ cười nói.

“Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể chế tạo cho mình một cái mai rùa như vậy mà thôi.” Lục Huyền gật đầu nói.

Ba người đi vào trong sân, Lục Huyền bưng linh quả linh tương lên, lại mở miệng hỏi Vương Tuế Hoài: “Vương đạo hữu, nhìn khí tức của ngươi là bị thương nặng trong lúc thăm dò bí cảnh sao?”

“Đa tạ Lục đạo hữu đã quan tâm, Vương mỗ không sao cả.” Vương Tuế Hoài chất phác ít lời chậm rãi lên tiếng nói.

“Sau khi tiến vào bí cảnh, mấy người chúng ta ngẫu nhiên phát hiện được một khu động phủ kín đáo, trong động phủ có mấy món bảo vật không tệ, nhưng không ngờ lại có một nhóm người khác cũng tìm đến nơi. Vì tranh đoạt bảo vật, đôi bên đã đánh nhau to, Vương đạo hữu cũng bị thương nặng vào lúc đó.” Ngọc Lâm tán nhân bổ sung.

“Bình an trở về là tốt rồi, nhìn vẻ mặt hai vị đạo hữu, có phải đã thuận lợi đoạt được bảo vật hay không?” Lục Huyền mỉm cười hỏi.

“May mắn là lấy được, nhưng cái giá phải trả để lấy được chúng cũng không nhỏ. Vương đạo hữu bị thương nghiêm trọng, sau khi về động phủ, ít nhất cũng cần tĩnh dưỡng chừng nửa năm mới có thể hoàn toàn khôi phục lại được.”

“Có một người trong mấy vị đạo hữu đồng hành cùng chúng ta, không cẩn thận bị lọt vào mấy tên Kết Đan Chân Nhân kia vây công, thần hồn tiêu tán, đã ngã xuống ngay tại chỗ rồi.” Ngọc Lâm tán nhân thở dài nói.

“Đây là quá trình cần phải trải qua khi tranh đoạt bảo vật, cũng may hai vị đạo hữu kỹ cao hơn một bậc, đã lấy được bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng. Đợi hấp thu tiêu hóa, tu vi thực lực chắc chắn sẽ tăng trưởng một mảng lớn! Lục mỗ ở đây kính hai vị đạo hữu một chén.” Lục Huyền giơ cao chén linh nhưỡng màu vàng óng ánh trong tay lên, cười nói.

“Đa tạ Lục đạo hữu!”

“Đáng tiếc, lần này chúng ta không thu được linh chủng cao giai mà Lục đạo hữu mong muốn.” Ngọc Lâm tán nhân có chút tiếc nuối nói.

“Không sao, hai vị đạo hữu có lòng là được, ngày sau nếu như nhận được linh chủng cao giai hiếm thấy gì, nhất định phải nhớ tới Lục mỗ, giá cả sẽ không để cho hai vị thất vọng.” Lục Huyền vẫn bình tĩnh tự nhiên nói.

“Nhất định sẽ như vậy.” Hai người gật đầu hứa hẹn.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, nhiều Kim Đan chân nhân thậm chí là Nguyên Anh Chân Quân cùng tiến vào bí cảnh Lôi Cơ động như vậy, khẳng định là sẽ có lượng lớn bảo vật chảy ra bên ngoài. Đạo hữu chính là khách khanh của Hải Lâu thương hội, có thể chú ý đến một vài đại hội đấu giá gần đây của bọn họ, nói không chừng cũng có thể may mắn nhận được một - hai hạt.” Ngọc Lâm tán nhân thiện ý nhắc nhở một câu.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, lại có chút đăm chiêu suy nghĩ.

Hai người ở lại trong động phủ của Lục Huyền gần nửa ngày, sau đó mới cáo từ rời đi.

“Kết Đan Chân Nhân mà nói ngã xuống là ngã xuống ngay, xét đến cùng vẫn là thực lực không đủ.” Trong lòng Lục Huyền lại dâng lên một chút cảm giác gấp gáp. Dù trước mắt, hắn đã có tu vi Kết Đan trung kỳ, trên người còn có rất nhiều bảo vật quý hiếm, nhưng ở trước mặt Nguyên Anh Chân Quân vẫn không tính là cái gì cả.

Chương 996: 《Bách Luyện Tinh Yếu》

"Vẫn phải chuyên tâm gia tăng thực lực lên thôi… À không, chuyên tâm làm ruộng cho tốt mới đúng." Hắn cảm khái một tiếng, sau đó đi vào trong linh điền, lấy Thần Mộc Thanh Hồ từ trong Thao Trùng Nang ra.

Linh thức thăm dò vào trong, ở thời điểm hiện tại, thảo mộc linh khí đã hoá lỏng, cực kỳ tinh thuần nồng đậm, đang chảy xuôi bên trong bình nhỏ màu xanh biếc này, một giọt có thể sánh ngang với mấy chục sợi Thanh Mộc nguyên khí bình thường.

"Tiểu Lục Bình, để ta xem cực hạn của ngươi đi!"

Lục Huyền đi vào khu vực linh điền đang trồng trọt Ô Canh Mộc tứ phẩm.

Lượng Thanh Mộc nguyên khí tích góp được bên trong Thần Mộc Thanh Hồ cũng không nhiều, thời gian không đến một năm, vừa vặn có thể dùng Ô Canh Mộc đã tiến vào giai đoạn sinh trưởng ra làm thí nghiệm.

Dưới sự khống chế của linh thức, thảo mộc linh khí tinh thuần đến mức tận cùng nhanh chóng hóa thành một sợi sương khói màu xanh biếc, từ từ rót vào bên trong một gốc cây linh thực khô khốc màu đen nhánh trước mặt.

Tâm thần ngưng tụ trên Ô Canh Mộc, Lục Huyền lập tức phát hiện ra sinh cơ bên trong thân cây Ô Canh Mộc đã trở nên nồng đậm hơn trước rất nhiều, thân cành chậm rãi sinh trưởng,

thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới bắt đầu dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy, nhanh chóng kéo đầy, viên mãn.

Sau nửa canh giờ, Ô Canh Mộc đã hoàn toàn thành thục!

"Thần Mộc Thanh Hồ này quá là thần kỳ!" Lục Huyền lộ vẻ vui mừng nói.

Theo cảm nhận của hắn, món pháp bảo Thần Mộc Thanh Hồ thất phẩm tàn khuyết này còn quan trọng hơn cả Lưu Ly Xích Phượng Cốt cùng giai. Ít nhất là khi có nó trong tay thì về sau này, hắn không cần phải quá mức lo lắng về những loại linh thực cao giai cần hao phí đến mấy trăm năm mới có thể thành thục kia nữa.

Trong lòng hắn lại âm thầm tính toán, ước lượng số Thanh Mộc nguyên khí bản thân rót vào Thần Mộc Thanh Hồ lúc trước cùng với số Nạp Linh Thảo Châu cần sử dụng để đạt được hiệu quả tương tự này.

"Ít nhất cũng gấp mười lần Nạp Linh Thảo Châu. Nếu thời gian chiết xuất chuyển hóa dài hơn một chút, đoán chừng hiệu quả còn có thể tăng cường thêm. Đúng là một món bảo bối tốt!" Lục Huyền càng nhìn càng thích chiếc bình nhỏ màu xanh biếc này, hắn lại không ngừng rót vào Thanh Mộc nguyên khí vào đó rồi thu Thần Mộc Thanh Hồ vào trong Thao Trùng Nang.

Xong xuôi, hắn lại cẩn thận từng li từng tí đào Ô Canh Mộc từ trong linh nhưỡng ra. Linh mộc này cực kỳ cứng rắn, tất cả đều là những cành lá màu đen nhánh, thân cành trơn nhẵn, sáng bóng như kim loại.

"Linh mộc tứ phẩm, kiêm cả độ cứng và độ dẻo dai, khả năng truyền dẫn linh lực mạnh, chính là tài liệu thượng đẳng để luyện chế pháp khí, cũng không biết có thể mở ra bảo vật

có liên quan đến luyện khí hay không.” Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Hắn không hứng thú lắm với gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm này, sở dĩ trồng nó xuống, chủ yếu là vì thứ này có xác suất giúp hắn nhận được bảo vật liên quan đến luyện khí.

Một quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên ngay tại vị trí vừa đào ra bộ rễ của Ô Canh Mộc. Quầng sáng hơi lập lòe, toát lên một luồng lực hấp dẫn đến khó hiểu.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, trực tiếp hóa thành điểm sáng bay đầy trời. Điểm sáng lập lòe nhanh chóng hình thành hư ảnh của một bộ điển tịch, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được bảo vật 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》 .】

(Tinh yếu ở đây là phần tinh túy, quan trọng nhé… Tên dễ gây hiểu lầm quá!)

Ý niệm trong đầu biến mất, dòng lũ tin tức ùn ùn xuất hiện, chúng bắt đầu điên cuồng trùng kích lên tâm thần của Lục Huyền.

《 Uẩn Thần Thiếp 》 bên trong thức hải kịp thời tản ra một quầng sáng trắng, trợ giúp Lục Huyền hấp thu dòng lũ tin tức mãnh liệt kia đến không còn một mảnh.

【 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》 , đến từ Bách Luyện Tông, bên trong có ghi chép nhiều loại thủ pháp luyện chế thông thường, có kèm theo mấy chục loại phương pháp luyện chế cụ thể, cao nhất có thể luyện chế ra pháp khí ngũ phẩm. 】

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, tinh tế cảm nhận nội dung bên trong bộ 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》 này. Bên trong có rất nhiều thủ pháp luyện chế pháp khí vô cùng phong phú, cùng với bí quyết, kinh nghiệm, dung luyện linh quáng linh mộc, quá trình chiết xuất, xử lý, chế tạo khuôn đúc pháp khí, khắc ấn phù văn… vân vân.

Sau khi tiêu hóa hấp thu, Lục Huyền đã có được trình độ luyện khí cấp bậc nhập môn.

"Vẫn là gói kinh nghiệm thật tốt, có thể dùng dạng tin tức trực tiếp xuất hiện ở trong thức hải, sau nhiều lần hấp thu còn có thể đề cao trình độ luyện đan, luyện khí." Hắn không khỏi cảm khái nói.

Bản thân hắn vốn không có thiên phú luyện khí hơn người, nếu muốn đạt đến trình độ thành thục chuyên nghiệp, không biết sẽ phải hao phí bao nhiêu thời gian tinh lực… Nhưng bây giờ có quầng sáng thì hoàn toàn không giống vậy nữa. Chỉ cần hắn mở ra được gói kinh nghiệm từ bên trong quầng sáng, là chúng sẽ trực tiếp truyền cho hắn rất nhiều kinh nghiệm về luyện khí, từ đó nhanh chóng gia tăng trình độ luyện khí của hắn trên diện rộng.

"Có thể chậm rãi thử đi luyện chế pháp khí nhị phẩm, tam phẩm trước." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Tuy bên trong 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》 có ghi chép rất nhiều loại phương pháp luyện chế pháp khí ngũ phẩm, nhưng yêu cầu đối với nguyên vật liệu cực cao, quá trình luyện chế cực kỳ rườm rà, nếu tùy tiện luyện chế, khẳng định là xác suất thành công sẽ cực thấp.

"Nhớ lúc trước, ta từng mở ra một miếng Ngọc Hoàn Giao Trảo lục phẩm từ trong quầng sáng của Long Hài Thảo, từ ngày ấy vẫn luôn cất nó bên trong Thao Trùng Nang. Nếu trình độ luyện khí được đề cao, cũng có thể đi thử một chút."

Tâm niệm hắn vừa động, một đoạn nanh vuốt của Giao Long trong suốt như ngọc đã xuất hiện ngay trước người.

Thứ này đến từ Ngọc Hoàn Giao Long dị chủng lục phẩm, cực kỳ cứng rắn, có năng lực xé rách cực mạnh, có thể xem như một loại nguyên liệu luyện khí thượng đẳng rồi.

Một đoạn thời gian tiếp theo, ngoại trừ công việc bồi dưỡng linh thực hằng ngày, tâm tư còn lại của Lục Huyền đều đặt lên quá trình nghiên cứu 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》.

Trong túi trữ vật của hắn lại vừa vặn có một ít linh mộc cấp thấp, hắn lập tức lấy chúng làm thí nghiệm, dần dần biến kinh nghiệm trong đầu thành kinh nghiệm chân thật của mình.

Mới đầu khi bắt tay vào luyện chế, hắn còn khá là lạ lẫm, nhưng chậm rãi rồi cũng thuần thục, khiến cho xác suất luyện chế thành công mấy loại pháp khí cấp thấp cũng coi như miễn cưỡng có thể tiếp nhận được.

"Muốn trình độ luyện khí tiến thêm một bước thì phải đi trồng càng nhiều Ô Canh Mộc tứ phẩm, hoặc là linh thực phẩm giai cao hơn có liên quan mật thiết tới luyện khí. Xem ra, cả luyện đan lẫn luyện khí thì đến cuối cùng đều phải quy về quầng sáng của linh thực cả." Lục Huyền đưa mắt nhìn một món pháp khí tam phẩm vừa sơ bộ thành hình trong tay, khẽ cười nói.

Cũng may Ô Canh Mộc tứ phẩm vốn là một loại linh thực tương đối phổ biến ở Tu Hành giới, hắn chỉ cần đến phân lâu của thương hội lên tiếng nhờ vả một phen, là không lo không tìm thấy cây con của loại linh mộc luyện khí này.

Chương 997: Đan Phương Thánh Anh Đan!

Đến đây, Lục Huyền kết thúc quá trình luyện khí, đi ra khỏi tiểu viện, bắt đầu dò xét linh điền, xem xét mỗi một gốc linh thực dưới tay mình.

Nhóm Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm còn lại đã phát triển đến thời điểm ngưng kết thành linh chủng Kiếm Thảo rồi. Nhưng vì thứ Lục Huyền nắm giữ chỉ là phương pháp ngưng chủng của Kiếm Thảo nhị phẩm bình thường, mà dưới sự kích thích của Động Huyền Kiếm Bia, Lôi Mang Kiếm Thảo đã trở thành linh thực tam phẩm dị biến mất rồi.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm lúc trước, cùng với năng lực nắm chắc trạng thái linh thực, để chậm rãi tìm tòi ra phương pháp ngưng chủng của Lôi Mang Kiếm Thảo mà thôi.

Cho nên xác suất thành công khi ngưng kết linh chủng Kiếm Thảo lần đầu tiên cũng không cao, bình quân mỗi một gốc Lôi Mang Kiếm Thảo chỉ có thể ngưng kết ra ba hạt linh chủng mà thôi.

Nhưng Lục Huyền cũng không để ý lắm đến chuyện này, hắn vẫn kiên nhẫn mười phần. Vốn dĩ muốn cải tiến phẩm giai của Kiếm Thảo nhị phẩm bình thường, cần trải qua tầng tầng cửa ải, hắn đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước rồi.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm được gieo trồng bên cạnh Kiếm Thảo đang trưởng thành khỏe mạnh, hiện giờ chúng đã ngưng kết ra từng đóa hoa màu xanh nhạt, nụ hoa dài nhỏ như

kiếm rồi, dưới sự kích thích của vô số kiếm ý bên trong Động Huyền Kiếm Bia, những đóa hoa ấy cứ run lên nhè nhẹ.

Trong những mảnh linh điền khác, Băng Huỳnh Thảo tam phẩm mới được gieo trồng xuống đang tiến vào giai đoạn sinh trưởng nhanh chóng, phiến lá dài nhỏ lóe lên một mảnh ánh sáng màu xanh nước biển, với vô số ánh huỳnh quang tô điểm bên trên, nhìn giống như bầu trời đêm đầy sao rực rỡ. Từng tia từng sợi hàn khí tỏa ra từ bên trong linh thảo, kết xuống một tầng băng sương thật mỏng trên mặt đất linh nhưỡng.

Lục Huyền không ngừng thi triển Linh Vũ Thuật, lại căn cứ vào nhu cầu cảm nhận được từ mỗi một gốc Băng Huỳnh Thảo, để phân phối lượng linh vũ vừa đủ rơi xuống, thỏa thích tẩm bổ cho mỗi một gốc linh thảo trong linh điền.

Nhóm linh thực còn lại, Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa và Tịnh Bình Liễu đều đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, trên cành Thanh Tịnh Lưu Ly Trà cũng có thêm mấy điểm màu xanh biếc, toát lên một loại ý vị tươi mát tự nhiên.

Trong nhóm linh thực lục phẩm, Tọa Phật Liên và Cửu Nho Bảo Thụ vẫn sinh trưởng bình thường, Tử Vi Huyền Lôi Quả mang ra từ Thiên Kiếm Tông lúc trước đang được lôi dịch màu xanh sẫm tẩm bổ, đã tiến vào giai đoạn thành thục trước mấy loại khác rồi.

Lục Huyền tiếp tục đi tới khu vực linh điền âm phủ. Với gương mặt tự nhiên như thường, hắn đi lại trong đám âm hồn oán niệm bay lang thang đầy trời. Có một hư ảnh bé trai màu xanh đen vừa chợt lóe lên ở cách đó không xa, nó nhanh chóng chui vào bên trong một trái linh quả quỷ dị có vài phần tương tự với trẻ sơ sinh.

Theo cảm nhận của linh thức, bên trong linh quả có một cái bóng đen mơ hồ, mang theo âm khí nồng đậm, ngẫu nhiên còn

có thể chứng kiến một khuôn mặt trẻ sơ sinh tràn đầy vẻ oán độc nổi lên.

"Ồ? Thánh Anh Quả Tử Chu đã hoàn toàn thành thục rồi." Lục Huyền tập trung tinh thần vào gốc Thánh Anh Quả kia, chợt phát hiện thanh tiến độ nửa trong suốt phía dưới đã hoàn toàn được kéo đầy.

Hắn cẩn thận hái trái linh quả ngũ phẩm này xuống, dùng linh thức xem xét một chút: "Phẩm chất tốt, coi như không tệ, không uổng công ta đã cố ý sàng lọc lựa chọn hồn phách oán niệm của anh đồng sinh trưởng từ trong vô số âm hồn oan niệm kia cung cấp cho ngươi."

Lục Huyền nhanh chóng thu trái Thánh Anh Quả kia vào trong một cái hộp ngọc tinh xảo, rồi đặt vào trong Thao Trùng Nang. Ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống trên gốc Thánh Anh Quả Tử Chu, một quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên ở vị trí linh quả bị ngắt lấy. Hắn nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng lập tức vỡ tan trong im lặng, hóa thành thật nhiều điểm sáng nhỏ xíu bay lượn đầy trời, sau đó nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn.

【 Thu hoạch một trái Thánh Anh Quả Tử Chu ngũ phẩm, nhận được đan dược Thánh Anh Đan ngũ phẩm. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một viên đan dược màu đen nhánh tròn trịa đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Mặt ngoài đan dược có rất nhiều linh văn màu xám đen không ngừng di chuyển, theo sự biến hóa liên tục của những đường cong kia, có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt oán độc của một đứa trẻ sơ sinh, tản ra âm khí tinh thuần nồng đậm.

【 Thánh Anh đan, đan dược ngũ phẩm, lấy Thánh Anh quả làm tài liệu chủ yếu để luyện chế thành, bên trong ẩn chứa âm khí tinh thuần, sau khi phục dụng có thể thoáng gia tăng xác suất Kết Đan thành công. 】

“Lại là một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm.” Lục Huyền nhìn viên đan dược màu đen nhánh trong tay, có chút cảm khái nói.

Lúc trước, khi đột phá Kết Đan, hắn đã phục dụng một viên Thánh Anh đan, nó cũng cung cấp cho hắn không ít trợ lực. Đến hiện giờ, mặc dù viên đan dược này không mang đến bao nhiêu tác dụng đối với hắn nữa, nhưng chỉ dựa vào hiệu quả thoáng gia tăng một chút xác suất Kết Đan thành công của nó thôi, khẳng định sẽ khiến vô số tu sĩ Trúc Cơ viên mãn tranh nhau giành giật nó đến táng gia bại sản.

“Một gốc khác cũng gần thành thục rồi, cứ dứt khoát cùng mở ra quầng sáng của nó luôn đi.” Hắn đưa mắt nhìn gốc Thánh Anh Quả Tử Chu thứ hai, sau đó lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc, tự lẩm bẩm một mình.

Một luồng linh khí màu xanh biếc chảy ra từ trong miệng Thần Mộc Thanh Hồ, rót vào trong linh quả Tử Chu. Dưới sự tẩm bổ của linh khí trong Thần Mộc Thanh Hồ, gần như ngay lập tức, cái bóng màu xanh đen bên trong linh quả kia đã trở nên sinh động hơn rất nhiều.

Một lát sau, gốc Thánh Anh Quả Tử Chu còn lại này cũng hoàn toàn thành thục.

“Cũng là phẩm chất tốt, coi như không tệ.” Lục Huyền ngưng tụ tâm thần trên trái linh quả có hình dáng như một đứa trẻ con kia, trong lòng có chút ngoài ý muốn nói.

“Tuy linh quả này được ta thúc chín, nhưng phẩm chất nhận được vẫn rất tốt, xem ra thảo mộc linh khí trải qua Thần Mộc Thanh Hồ chuyển hóa, mang đến ảnh hưởng không quá lớn đối với phẩm chất của linh quả.” Hắn cảm khái một câu, sau đó nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện kia.

【 Thu hoạch một trái Thánh Anh quả ngũ phẩm, nhận được đan phương Thánh Anh Đan ngũ phẩm. 】

Ý niệm vừa biến mất, lượng lớn tin tức đã trực tiếp xuất hiện trong thức hải của hắn.

"Đan phương Thánh Anh Đan… Đây có lẽ là loại đan phương ngũ phẩm đầu tiên ta mở ra được từ bên trong quầng sáng." Sau khi Lục Huyền hấp thu toàn bộ thông tin vừa xuất hiện bên trong thức hải, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười.

Nếu Trúc Cơ Đan có thể mang đến trợ giúp cho tu sĩ vào thời điểm bọn họ tấn thăng Trúc Cơ nên rất được hoan nghênh, thì Thánh Anh đan lại càng không cần phải nói.

Đáng tiếc, linh thực Thánh Anh Quả quý hiếm hơn Tàng Nguyên Thảo không biết bao nhiêu lần, khó mà nhận được lượng lớn gói kinh nghiệm đan phương cũng như luyện chế ra lượng lớn Thánh Anh đan.

"Ừm… đoạn thời gian tiếp theo phải thử xem ta có thể tìm được cơ hội sưu tầm linh chủng Thánh Anh Quả hay không, nếu không cứ trực tiếp mua Thánh Anh Quả, luyện chế Thánh Anh Đan là xong." Trong lòng Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, sau đó hắn mang theo linh quả Thánh Anh Quả Tử Chu đi tới trước mặt Mẫu Chu.

Chương 998: Ngũ Lôi Chính Pháp!

Đã nhiều năm từ sau lần trước khi Mẫu Chu sinh ra hai hạt linh chủng Tử Chu này, bản nguyên hao tổn của nó cũng khôi phục được chừng bảy - tám phần rồi. Trong cảm giác của Lục Huyền, sau khi Mẫu Chu liên tục sinh ra mấy lần linh chủng, nó đã mơ hồ xuất hiện vài phần khí tức uể oải.

"Sinh đẻ liên tục, lại không ở cữ cho tốt, đúng là có ảnh hưởng không nhỏ đối với bản thân linh thực." Hắn không khỏi cảm khái một câu.

Phải biết rằng, cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu này chịu sinh sản ra linh chủng Tử Chu, là vì đợi cho đến khi Tử Chu trưởng thành, nó sẽ cướp lấy sinh cơ của linh quả Tử Chu, từ đó tăng cường cho bản thân nó.

Thực sự không ngờ lại bị Lục Huyền bắt được lỗ thủng này. Hắn chờ linh quả Tử Chu chín, đã ngắt lấy trước, sau đó lại nghĩ biện pháp để cho Mẫu Chu sinh ra linh chủng mới, để hái thêm mấy quầng sáng phần thưởng.

"Có lẽ kế hoạch thúc giục Mẫu Chu sinh ra linh chủng mới hoàn toàn có thể dừng ở đây được rồi, nếu còn tiếp tục nữa chỉ sợ sẽ nhận phải phản ứng ngược, sẽ gây tổn thương tới bản nguyên của Mẫu Chu. Sau này ta nhất định phải toàn tâm toàn ý bồi dưỡng Mẫu Chu, để nó nhanh chóng khôi phục lại trạng thái tốt nhất, lại cố gắng hết sức để gia tăng phẩm chất của linh quả lên, sau đó luyện hóa linh quả thành hóa thân cho mình."

Lục Huyền vẫn nhớ công hiệu có liên quan tới Thánh Anh Quả, thứ này có thể thoáng gia tăng thêm một chút linh thức, cải thiện căn cốt, bình thường vẫn hay được sử dụng như tài liệu chủ yếu để luyện chế Thánh Anh Đan, nhưng cá biệt có trường hợp linh quả phẩm chất thượng đẳng lại được dùng để luyện chế thân ngoại hóa thân.

Theo số lượng linh thực càng ngày càng nhiều, phẩm giai càng ngày càng cao, hắn lại có ý nghĩ muốn đến Phong Uyên Tinh Động mở một khu động phủ mới. Động phủ mới sẽ trợ giúp hắn thực sự ý tưởng phân tách nhóm linh thực hiện tại ra, chỉ chuyên dùng để bồi dưỡng những loại linh thực tà dị ở nơi này thôi.

Nhưng linh thực lại có liên quan đến quá nhiều bí mật của bản thân, nếu giao cho người khác bồi dưỡng, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến phần thưởng bên trong quầng sáng. Nói cách khác, muốn nhận được trọn vẹn phần thưởng bên trong quầng sáng thì phải tự mình bồi dưỡng từ đầu đến cuối, nhưng hắn lại không thể phân thân, rất khó quan tâm được hết nhóm linh thực ở trong hai động phủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, hóa thân chính là một lựa chọn rất tốt.

Hắn là Thánh Anh Quả thượng đẳng có thể luyện chế thành hóa thân cũng thuộc về chủng loại tà dị, vừa vặn nó còn có thể tiêu hóa rất nhiều công pháp, bảo vật cùng loại này ở trong tay Lục Huyền.

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để triển khai kế hoạch này chính là phân thân nhất định phải hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của ta. Tiếp đó, ta còn phải thí nghiệm một chút, xem nguyên thân có thể thu hoạch được quầng sáng phần thưởng từ những gốc linh thực do phân thân bồi dưỡng ra hay không. Nếu không thể, vậy thì giá trị của phân thân đối với ta

sẽ thấp hơn rất nhiều.” Lục Huyền nhìn cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu trước mắt, trong đầu âm thầm suy nghĩ.

Hắn cố ý để lại một trái Thánh Anh Quả ở gần đó, sau khi trồng xong những loại linh thực tà dị khác trong động phủ, mới trốn vào một góc, dùng linh thức quan sát động tĩnh của Mẫu Chu. Chỉ chốc lát sau, một đầu của trái linh quả có hình phôi thai màu xanh đen bên trong Mẫu Chu đột nhiên trào ra một sợi linh khí màu xanh đen nhàn nhạt. Linh khí màu xanh đen này lượn lờ bay lên, một mực quanh quẩn trên không trung một hồi, rất lâu sau cũng không tiêu tán.

Sau đó, dường như nó cảm nhận được cảnh vật chung quanh khá an toàn, mới thấy càng nhiều linh khí màu xanh đen tuôn ra hơn, rồi từ từ ngưng kết thành một đứa bé màu xanh đen. Khuôn mặt đứa nhỏ kia cực kỳ dữ tợn, hốc mắt lõm xuống, toàn thân tản ra một luồng khí tức âm độc nồng đậm.

Nó lập tức hóa thành một cái bóng đen, chỉ trong nháy mắt đã bổ nhào tới trước mặt trái linh quả Tử Chu, rồi lại nhanh chóng rời đi, quay trở về bên trong gốc linh thực Mẫu Chu.

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, bên trong trái linh quả Tử Chu được hắn lưu lại kia, đã mất đi toàn bộ sinh cơ kia, đang dần dần trở nên hư thối, mà Mẫu Chu lại bày ra dáng vẻ sinh cơ dạt dào, thỉnh thoảng lại có một luồng quỷ ảnh trẻ con xuất hiện bên trong phôi thai.

“Sau khi được bổ sung sinh cơ đến từ linh quả Tử Chu, chắc là sự phát triển của Mẫu Chu sẽ tăng nhanh hơn không ít.”

Lục Huyền nhìn gốc linh thực Mẫu Chu đang hấp thu sinh cơ của trái linh quả Tử Chu như nắng hạn chờ mưa, chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Phong ba do bí cảnh Lôi Cơ động mang tới đã dần dần lắng xuống, trong một đoạn thời gian tiếp theo, rất ít khi Lục Huyền phát hiện thấy những gương mặt xa lạ xuất hiện bên trong Tinh Động này, toàn bộ Lôi Hỏa Tinh Động lại một lần nữa quay về với trạng thái bình tĩnh.

Hắn là một linh thực sư bình thường, đương nhiên là càng hy vọng có thể sinh sống trong hoàn cảnh an bình như vậy.

Lục Huyền lại yên tâm ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực của mình thêm chừng nửa năm, trong khoảng thời gian này, lại có một gốc linh thực ngũ phẩm hoàn toàn trưởng thành. Hắn đứng trước một gốc linh thực đã kết thành Ngũ Sắc Dị Hoa.

Chỉ thấy phía trên năm đóa hoa kỳ lạ kia có những tia lôi quang mơ hồ hiển hiện. Lôi quang năm màu xanh, đen, trắng, đỏ, vàng phun trào, trực tiếp gắn năm đóa hoa kỳ lạ kia lại cùng một chỗ, tạo thành một khối hoàn chỉnh.

"Rốt cuộc cũng có một gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa thành thục rồi." Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng.

Lúc trước, hắn từng tiến vào một khu dược viên thượng cổ bên trong Lôi Hải, dưới sự dẫn dắt của con tinh quái Lôi Quỷ Công, hắn đã tìm được tổng cộng là sáu hạt linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa.

Dùng Ngũ Hành linh lôi bồi dưỡng nhiều năm, rốt cục cũng có một gốc hoàn toàn thành thục. Hắn cẩn thận hái đóa Ngũ Sắc Dị Hoa do Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa kết thành xuống, tâm thần lập tức ngưng tụ trên đó.

【 Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, sinh trưởng ở trong linh nhưỡng ẩn chứa khí tức lôi linh chi khí, dùng Ngũ Hành linh lôi bồi dưỡng mà thành. Sau khi thành thục có thể trích ra một tia Ngũ Hành bản nguyên linh lôi từ trong linh hoa, còn có thể

luyện chế nó thành phù lục cao giai thuộc tính lôi, phụ trợ tu luyện công pháp hệ lôi, chăn nuôi linh thú thuộc tính lôi. 】

"Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa này có khá nhiều công dụng." Lục Huyền nhỏ giọng nói thầm một câu, trong lúc nhất thời, hắn vẫn chưa quyết định được mình sẽ sử dụng đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa này như thế nào.

"Cứ mở quầng sáng ra trước rồi tính sau." Lực chú ý của hắn đã hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện phía dưới hấp dẫn. Nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, vô số điểm sáng rất nhỏ nổ bung ra, rồi nhanh chóng hóa thành một luồng hư ảnh lôi đình, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện lên một luồng ý niệm.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được thần thông cấp thấp: Ngũ Lôi Chính Pháp. 】

Chương 999: Cầu Được Ước Thấy!

Ý niệm trong đầu biến mất, một miếng ngọc giản màu trắng bạc đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Mặt ngoài của ngọc giản có rất nhiều ngũ sắc linh lôi, nhiều đến vô biên vô hạn, khi nắm trong tay sẽ cảm nhận được một chút tê dại mơ hồ.

Lục Huyền tập trung tinh thần, trong nháy mắt đã biết được toàn bộ tin tức chi tiết bên trong ngọc giản.

【 Ngũ Lôi Chính Pháp, thần thông cấp thấp, sau khi nắm giữ có thể dẫn động, triệu hồi ra Ngũ Hành linh lôi, bộc phát ra lực lượng lôi điện cường đại trong nháy mắt, tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với mục tiêu. 】

【 Vị trí hoàn cảnh khí tức lôi linh càng nồng đậm, số lượng Ngũ Hành linh lôi có thể dẫn phát ra càng nhiều, uy năng càng mạnh, thậm chí còn có thể dẫn động hải dương lôi đình, tiến hành công kích toàn khu vực không phân biệt địch - ta. 】

“Thần thông cấp thấp!” Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, chờ mãi, cuối cùng hắn cũng mở được một môn thần thông từ bên trong quầng sáng rồi.

Lúc trước, hắn từng mở ra thần thông 《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 , nhưng phương thức tu luyện của loại thần thông này có chút tà dị, lại cộng thêm khả năng làm cho người tu luyện phát sinh dị hoá, đến cuối cùng, hắn đã quyết định không tu luyện nó mà tìm cơ hội bán ra bên ngoài.

Hắn vẫn luôn tin tưởng chắc chắn rằng, linh điền trong động phủ của mình có nhiều linh thực cao giai như vậy, thì kiểu gì cũng có thể mở ra một môn thần thông càng thêm quý hiếm và lợi hại hơn.

Và không phải hôm nay hắn đã cầu được ước thấy rồi sao?

Hắn lập tức đặt miếng ngọc giản màu trắng bạc kia lên mi tâm, lại rót linh thức vào trong đó, bắt đầu cẩn thận tìm hiểu phương pháp tu luyện môn thần thông bên trong.

"Thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp này đã tăng thêm cho ta một loại thủ đoạn công kích mạnh mẽ, có thể dẫn động Ngũ Hành linh lôi oanh kích mục tiêu, càng có thể khắc chế các loại hình âm tà yêu ma khác." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Năm gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa còn lại đều đã tiến vào giai đoạn hoàn toàn trưởng thành, đoán chừng trong vòng một - hai tháng sắp tới, hắn lại có thể nhận được quầng sáng từ chúng rồi, bởi vậy hắn cũng không vội vã đi dùng Thần Mộc Thanh Hồ thúc chín chúng.

Trong nửa tháng tiếp theo, hắn vẫn luôn ở trong động phủ.

Tuy không cần bế quan tu luyện, nhưng mỗi ngày vẫn trôi qua cực kỳ phong phú, nếu không đi bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, hắn sẽ tìm hiểu các loại công pháp thần thông lấy được từ bên trong quầng sáng.

Hôm đó, khi hắn đang xem xét linh thực trong linh điền, đột nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói hùng hồn: "Lục tiền bối, vãn bối là Liêu Sùng của Hải Lâu thương hội, từng có duyên gặp mặt tiền bối mấy lần, lần này vãn bối cố ý tới đây để đưa mầm non Ô Canh Mộc cho tiền bối ngài."

Linh thức lướt đi, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện ra một vị tu sĩ trung niên khí chất trầm ổn, người này có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, thần thái kính cẩn, đang cúi đầu chờ ở bên ngoài động phủ.

"Người chuyển cây đến rồi." Khóe miệng Lục Huyền mỉm cười.

Chuyện là lần trước khi Lục Huyền đến phân bộ của thương hội xử lý linh thực ngoại vực, hắn từng đi hỏi nữ tu họ Văn kia, sau đó từ trong miệng nàng biết được trong phân lâu không có cây non Ô Canh Mộc, bởi vậy, trước khi rời đi, hắn đã dặn dò đối phương hãy lưu ý thu thập cây non Ô Canh Mộc từ các phân lâu còn lại giúp mình, thật không ngờ nữ tu kia làm việc càng thêm chu toàn, còn cố ý để người đưa tới tận động phủ cho hắn.

"Ngược lại đã giảm bớt cho ta không ít sức lực."

Lục Huyền cảm thấy khá hài lòng đối với việc nữ tu kia tự mình chủ trương làm chuyện này, thân hình nhanh chóng lóe lên, lập tức đi ra bên ngoài động phủ.

"Tham kiến Lục tiền bối!" Tu sĩ trung niên chú ý tới bóng người Lục Huyền vừa xuất hiện, đã khom lưng thi lễ nói.

"Hóa ra là Liêu đạo hữu, đã làm phiền ngươi rồi." Lục Huyền lạnh nhạt nói ra. Hắn cũng có chút ấn tượng đối với vị tu sĩ này, thời điểm hắn đi tới phân lâu của thương hội có gặp qua đối phương mấy lần.

"Lục tiền bối, đây là mười cây giống Ô Canh Mộc do Văn lâu chủ giao cho ta, kính xin tiền bối xem qua." Tu sĩ trung niên đưa tay phất một cái, trước mặt đã xuất hiện mười gốc cây non thẳng tắp màu đen nhánh, chúng chính là Ô Canh Mộc trước kia Lục Huyền đã trồng qua.

“Phẩm chất đều không tệ lắm.” Lục Huyền hài lòng gật đầu.

Đám cây non Ô Canh Mộc này đều là thứ hắn cố ý đi thu thập, mục đích đương nhiên là để thu hoạch thêm mấy gói kinh nghiệm 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, nhằm đề cao một chút trình độ luyện khí của mình rồi.

“Mười cây Ô Canh Mộc non này cần bao nhiêu linh thạch?” Hắn chỉ vào cây non phía dưới hỏi.

“Theo lời Văn lâu chủ nói, mỗi cây non có giá bốn ngàn năm trăm linh thạch hạ phẩm.” Tu sĩ trung niên cúi đầu nói.

“Nơi này có bốn trăm năm mươi viên linh thạch trung phẩm, ngươi xem qua một chút đi.”

Một đống linh thạch trung phẩm rực rỡ được đưa đến trước mặt tu sĩ trung niên kia. Lục Huyền vốn không có bất cứ dị nghị gì đối với giá tiền này, bởi nếu đi mua từ nơi khác thì khẳng định là khoản linh thạch hắn cần tiêu phí sẽ nhiều hơn không ít.

“Vãn bối kiểm kê xong, số lượng linh thạch không sai.” Tu sĩ trung niên cẩn thận từng li từng tí cất đống linh thạch trung phẩm vào túi trữ vật ngay trước mặt Lục Huyền.

“Ngươi đi xa như vậy tới đây, có muốn vào động phủ của ta ngồi một chút hay không?” Lục Huyền mỉm cười hỏi.

“Không dám quấy rầy tiền bối thanh tu, vãn bối xin cáo từ.” Liêu Sùng vội vàng nói, tu vi của Lục Huyền cao hơn gã một đại cảnh giới, lại kiêm chức vị khách khanh của thương hội, địa vị tôn quý vô cùng, gã sợ mình sẽ chọc cho đối phương không vui, đương nhiên là không có can đảm tiến vào động phủ của Lục Huyền.

“Được, ta cũng không miễn cưỡng, ngươi hãy cầm lấy những trái linh quả này, thưởng thức ở trên đường.”

Lục Huyền thấy thái độ của đối phương kiên định như thế, không có quá mức miễn cưỡng, lại tặng cho Liêu Sùng mấy trái Băng Hỏa linh quả làm thù lao gã mang theo cây non tới.

"Đa tạ Lục tiền bối!" Liêu Sùng được ưu ái mà sợ hãi, gã thực sự không ngờ Lục Huyền lại bình dị gần gũi như thế, hai tay nhận lấy mấy trái linh quả, cẩn thận cầm ở trong tay, sợ sẽ làm rơi xuống đất. Sau đó, gã từ biệt Lục Huyền, nhanh chóng điều khiển một thanh phi kiếm tam phẩm, tiến vào trong lôi mang nhỏ xíu vô biên vô hạn.

"Văn lâu chủ thật là nhiệt tình." Lục Huyền tiến vào động phủ, lập tức trồng mười gốc Ô Canh Mộc xuống linh nhưỡng, sau khi thi triển Linh Vũ Thuật, lại không khỏi cảm khái một câu.

Hắn chỉ nói một câu đơn giản là nhờ nữ tu kia hỗ trợ lưu ý giùm mình một chút, vốn dĩ hắn dự định lần sau khi đi qua phân lâu sẽ mua cây non mang về, thực sự không ngờ hiệu suất của vị Văn lâu chủ kia lại cao như thế, nàng trực tiếp thu thập đủ cây non Ô Canh Mộc hắn cần, lại nhanh chóng đưa đến động phủ của hắn trước rồi.

"Đợi cho đến khi thu hoạch thêm mấy gói kinh nghiệm luyện khí nữa, đoán chừng ta có thể miễn cưỡng trở thành một vị đại sư luyện khí rồi." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ, sau đó đi vào khu vực linh điền có phủ một tầng lôi sa màu trắng bạc bên trên.

Chương 1000: Sất Lôi Dực!

"Lại có hai gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa thành thục." Lục Huyền cẩn thận hái Ngũ Sắc Tịnh Đế Linh Hoa vừa thành thục xuống, nhanh chóng thu vào trong Thao Trùng Nang. Chỉ thấy hai quầng sáng màu trắng gần như vừa lặng lẽ hiện lên cùng một lúc.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào một cái trong đó. Quầng sáng lập tức vỡ vụn thành vô số điểm sáng nhỏ bé, lại ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng li ti, trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được thần thông cấp thấp Ngũ Lôi Chính Pháp.】

Ý niệm vừa hiện lên, lượng lớn tin tức đã dũng mãnh tràn vào chỗ sâu trong thức hải, nó chính là thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp từng mở ra lúc trước. Những hình ảnh xẹt qua như cưỡi ngựa xem đèn, phảng phất như có một tu sĩ đang miệt mài thi triển Ngũ Lôi Chính Pháp ở trong thức hải của hắn, từng lần từng lần một.

Vừa thi triển, đối phương vì chỉ rõ cho hắn hiểu, nên vận chuyển linh lực như thế nào, nên dẫn động linh lôi như thế nào sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn, hay nên làm như thế nào mới có thể phát huy ra uy năng lớn nhất…

"Thực sự không ngờ lần này Ngũ Lôi Chính Pháp lại không xuất hiện dưới hình thức ngọc giản, mà trực tiếp truyền kinh nghiệm vào trong thức hải của ta." Chờ đến khi tiêu hóa hết lượng lớn tin tức trong thức hải, Lục Huyền phục hồi lại tinh thần, tâm niệm vừa động, ngũ sắc lôi quang đã xuất hiện

trên đỉnh đầu, giống như một con rắn dài đang trườn đi, lôi quang từng trận, có cảm gíac như bất cứ lúc nào cũng có thể trút xuống.

"Ừm, đã bước đầu nắm giữ được môn thần thông cấp thấp Ngũ Lôi Chính Pháp này rồi. Khoảng nửa tháng, đã nắm giữ được một môn thần thông cấp thấp từ con số không, ta đúng là thiên tài tu hành. Chẳng qua thiên phú của ta đều xuất hiện bên trong quầng sáng linh thực mà thôi." Lục Huyền mặt dày nghĩ thầm.

Trong lòng hắn vô cùng vui mừng, lại mang theo chờ mong nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng còn lại. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, giống như pháo hoa nổ tung, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng lên cao. Điểm sáng nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh hình cánh chim trên không trung, rồi trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong thức hải.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Sất Lôi Dực (1/2)】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bên cánh chim màu trắng bạc đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Cánh chim này dài hơn nửa trượng, với những đường cong mượt mà, phía trên có linh quang trong suốt đang lưu chuyển, hồ quang điện không ngừng lóe lên, có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng lôi điện cực kỳ khủng bố ẩn chứa bên trong.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào đôi cánh màu trắng bạc ấy, trong nháy mắt đã biết được tin tức chi tiết về nó.

【 Sất Lôi Dực, bảo vật lục phẩm, từng có Nguyên Anh Chân Quân săn giết được Sất Lôi Yêu Bằng, sau đó thu thập lông vũ của nó luyện chế thành món bảo vật quý hiếm này. 】

【 Pháp khí ẩn chứa một tia thiên phú thần thông bản nguyên của Sất Lôi Yêu Bằng, sau khi tế luyện có thể sánh ngang với một món pháp khí lục phẩm loại tốc độ, có thể trốn xa ngàn dặm chỉ trong nháy mắt. 】

"Coi như đã mở được một món pháp khí cực phẩm loại tốc độ rồi." Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui mừng, hắn đưa mắt nhìn đôi cánh màu trắng bạc trước mặt mà yêu thích không muốn buông tay.

"Điều đáng tiếc duy nhất là chỉ mở ra được nửa bên. Quầng sáng này có chút không xứng đáng với chức vụ nha." Hắn tự lẩm bẩm.

Trước mắt, trong tay hắn đang có mấy món bảo vật loại tốc độ, phẩm giai cao nhất là Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm, từng được người ta thu thập Thiên Ngoại Sát Lôi luyện chế thành, sau khi kích phát phù lục có thể mượn nhờ lôi khí bên trong để thi triển ra lôi độn cường đại.

Nhưng số lần sử dụng phù lục có hạn, không thể sử dụng không hạn chế số lần như pháp khí như vậy.

Ngoài ra, hắn còn nắm giữ Ngũ Hành Độn Pháp, Lôi Độn Pháp đã lĩnh ngộ từ 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, nhưng chúng chỉ hữu dụng dưới một vài điều kiện hạn định nào đó mà thôi, thậm chí tốc độ cũng không được tính là xuất sắc.

Cuối cùng chính là pháp khí tứ phẩm Thanh Phù Lữ cùng với thân pháp Phù Quang Lược Ảnh hắn từng nhận được khi còn dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ, nhưng tốc độ của chúng không thể làm cho Lục Huyền hài lòng.

"Pháp khí lục phẩm loại tốc độ, xem như đã trực tiếp bổ sung cho phần thiếu hụt của ta trên phương diện tốc độ rồi." Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Nhưng đương nhiên phần khiếm khuyết kia của hắn cũng chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì so sánh với tu sĩ Kết Đan trung kỳ khác thì những món bảo vật hay công pháp loại tốc độ hắn có được hoàn toàn có thể xếp vào hạng trung đẳng trở nên.

"Còn ba gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, chỉ cần một trong ba quầng sáng cho ra đúng thứ ta đang cần thì coi như một bên Sất Lôi Dực kia đã ổn thỏa nắm chắc rồi." Lục Huyền vẫn có mấy phần tin tưởng đối với quầng sáng.

Hắn cất kỹ Sất Lôi Dực, sau đó lại tiếp tục đi dò xét linh điền, bồi dưỡng linh thực.

"Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm sắp hoàn toàn thành thục." Lục Huyền đi tới phía trước một cây liễu màu xanh biếc tản ra khí tức thanh linh.

Cây liễu cao bằng một người, tơ liễu bay tán loạn, những nơi chúng nó đi qua đều lưu lại từng dấu vết màu xanh nhạt, tại những dấu vết ấy toát lên một lại ý vị tươi mát tự nhiên, làm cho Lục Huyền vốn đang tới gần linh thực, lập tức cảm thấy thoải mái dễ chịu. Cảm giác vui sướng mãnh liệt khi vừa mới thu hoạch được Sất Lôi Dực cũng dần dần trở nên bình thản an yên.

Hắn lấy Tuyết Long Thánh Tuyền – thứ thương hội từng tặng cho hắn lúc trước từ trong Thao Trùng Nang ra, sau đó chậm rãi đổ lên thân cây liễu xanh biếc. Linh khí trắng nhạt mờ mịt bao quanh Tịnh Bình Liễu có thể làm dịu loại linh thực tinh khiết không tỳ vết này.

Tịnh Bình Liễu có yêu cầu cực cao đối với linh khí linh tuyền, ban đầu hắn dùng U Tuyền Linh Lâm tưới cho nó, nhưng chờ sau khi loại linh thực này tiến vào thời kỳ trưởng thành, lại phải đổi sang Tuyết Long thánh tuyền có phẩm chất cao hơn, hiệu quả tốt hơn.

Làm như vậy có thể giúp cho Tịnh Bình Liễu nhận được điều kiện tốt nhất để sinh trưởng, Lục Huyền đoán chừng phẩm chất của linh thực khi trưởng thành sẽ không bình thường.

"Còn phải đi tìm một ít linh nhưỡng linh tuyền tốt hơn mới được."

Tuy trong động phủ cũng có vài loại linh nhưỡng linh tuyền không tầm thường, nhưng theo cấp bậc linh thực được bồi dưỡng càng ngày càng cao, những loại linh nhưỡng linh tuyền kia đã có chút không tương xứng với chúng rồi, Lục Huyền quyết định ngày sau phải cẩn thận lưu tâm đến những món bảo vật liên quan.

Cuộc sống bồi dưỡng linh thực trong động phủ đơn giản mà lại buồn tẻ, hắn lại vui vẻ chịu đựng.

Lẳng lặng cảm nhận những gốc linh thực do chính mình tự tay trồng trọt, bồi dưỡng, trưởng thành khỏe mạnh, tự nhiên trong lòng sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn khác thường. Càng không cần phải nói đến chuyện bản thân có thể thu hoạch được quầng sáng phần thưởng.

Từng món bảo vật thần dị không biết trước đều có thể khuếch đại cảm giác thỏa mãn trong lòng hắn đến trình độ lớn nhất, vượt xa những loại cơ duyên bảo vật mà bản thân cần trải qua tầng tầng lớp lớp ngăn cản mới có thể lấy được kia.

Chương 1001: Tiểu Ngũ Lôi Phù!

Rất nhanh, lại hơn nửa tháng trôi qua, Lục Huyền tiến vào trong linh điền gieo trồng rất nhiều loại linh thực thuộc tính lôi.

Ba mươi gốc Lôi Bạo Liên đang sinh trưởng rất tốt, trên những nụ hoa màu trắng bạc có từng tia từng sợi lôi khí buông xuống, giống như một thác nước. Trước mắt, thác nước lôi khí hãy còn tương đối thưa thớt, đợi cho đến khi hoa sen hoàn toàn nở rộ, mới có thể trông thấy tình cảnh phi châu tiên ngọc với quy mô, khí thế cực kỳ hoành tráng, kéo dài liên miên không dứt.

Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, có những ánh sét màu tím nhạt hiển hiện trên cành lá linh thực, phảng phất như trên cánh hoa có khắc ấn ký lôi đình. Nếu ngưng thần nhìn kỹ, còn có thể cảm nhận được khí tức lôi linh hủy thiên diệt địa từ trong ấn ký.

Lục Huyền lấy ra một giọt lôi dịch màu xanh sẫm, rót vào trong Tử Vi Huyền Lôi Quả. Sau khi bồi dưỡng đa số linh thực thuộc tính lôi, lúc này hắn mới điềm tĩnh tới phía trước ba gốc cây Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa còn lại.

"Đều đã hoàn toàn thành thục." Lục Huyền nhìn thanh tiến độ bán trong suốt xuất hiện phía dưới ba gốc cây Ngũ Sắc Linh Hoa, khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn cẩn thận hái linh hoa xuống. Ba quầng sáng màu trắng lần lượt xuất hiện, còn xếp thành hình tam giác lập

lòe ngay trước mắt Lục Huyền. Khóe miệng Lục Huyền không khỏi nhếch lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài một quầng sáng màu trắng. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài tràn vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được thần thông cấp thấp Ngũ Lôi Chính Pháp.】

Vô số tin tức như đập nước mở cửa, dòng lũ mênh mông vô bờ cuồn cuộn mãnh liệt cuốn tới, không ngừng trùng kích vào chỗ sâu bên trong thức hải hắn.

"Lại hấp thu một gói kinh nghiệm Ngũ Lôi Chính Pháp nữa, đã miễn cưỡng đạt tới trình độ thuần thục trên môn thần thông này rồi. Ừm… bằng với quá trình bế quan nghiên cứu nó suốt mấy chục trên trăm năm."

Lục Huyền có hiểu biết thấu triệt đối với ngộ tính của mình, trong lòng hắn cũng biết nếu để tự mình đi tu tập nghiên cứu, chỉ sợ ngồi yên suốt trăm năm cũng không nhất định có đạt được loại trình độ như bây giờ. Hắn hoàn toàn hấp th thông tin trong thức hải, ngón tay lại tiếp tục vươn về phía mặt ngoài của quầng sáng màu trắng thứ hai.

"Quầng sáng phù hộ ta, nhất định phải mở ra Sất Lôi Dực!" Hắn vô cùng thành tâm cầu nguyện.

Lời còn chưa dứt, những điểm sáng rất nhỏ đang nhanh chóng ngưng kết ra một luồng hư ảnh cánh chim màu trắng bạc trên không trung. Lục Huyền còn chưa kịp hiện lên vẻ mặt vui sướng, thì trong nháy mắt luồng hư ảnh ấy đã chui vào trong cơ thể hắn rồi.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm hiển hiện trong thức hải hắn.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được bảo vật Lục Phẩm Sất Lôi Dực (2/2)】

Ý niệm vừa mới biến mất, một cánh chim màu trắng bạc đã xuất hiện ngay trước người Lục Huyền, từng luồng lôi khí tuôn ra từ trên cánh chim, bề ngoài cực kỳ bất phàm.

"Quả nhiên là quầng sáng của ta!" Lục Huyền cảm nhận được khí tức lôi đình cường đại bên trong đôi cánh, khóe miệng lại nhếch lên.

"Tâm thành thì linh, muốn cái gì được cái đó, lợi ích hoàn toàn vượt xa đi ra ngoài thăm dò bí cảnh, thậm chí đi ra ngoài rồi còn không nhất định có thể nhận được bảo vật mạnh hơn vô số lần!"

Trong lòng hắn lại sinh ra mấy phần đắc ý, sau đó lấy một nửa Sất Lôi Dực khác từ trong Thao Trùng Nang ra. Hai bên cánh chim màu trắng bạc nhanh chóng tụ lại cùng một chỗ, trải qua Lục Huyền tế luyện đơn giản một hồi, toàn bộ cánh chim không ngừng áp súc lại, hóa thành một quả cầu lôi điện màu trắng bạc. Bên trong lôi cầu có vô tận lôi đình rơi xuống, có thể mơ hồ nhìn thấy một luồng hư ảnh Yêu Bằng màu trắng bạc kiệt ngạo bất tuân đang tùy ý bay múa trong lôi đình, tựa như nó cực kỳ hưởng thụ từng đạo lôi đình từ trên trời oanh kích xuống.

Tốc độ của nó cực nhanh, lúc ẩn lúc hiện, mắt thường khó có thể bắt giữ được.

Lục Huyền cẩn thận cất trái lôi cầu màu trắng bạc ấy vào trong Thao Trùng Nang. Sau đó, tầm mắt lại rơi vào quầng sáng màu trắng cuối cùng. Hắn nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, quầng sáng vỡ vụn thành vô số điểm sáng rất nhỏ trong ánh mắt chờ mong của hắn, sau đó hóa thành hư ảnh một tấm phù lục chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên ở chỗ sâu trong thức hải hắn.

【Thu hoạch một đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, nhận được Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu vừa biến mất, một tấm phù lục màu trắng bạc đã xuất hiện trong tay. Tấm phù lục này chỉ lớn bằng bàn tay, ngân quang chói mắt, lôi lực thuần túy, nắm trong tay mang đến một loại cảm giác tê dại rất nhỏ. Không ngờ với nhục thân cường hãn hiện tại của Lục Huyền, mà vẫn có cảm giác tê dại kia, chỉ dựa vào chi tiết nhỏ này thôi cũng đủ để biết tấm phù lục này đang ẩn chứa lôi lực cường đại tinh thuần đến mức nào rồi.

Chính giữa tấm phù lục có một vết tích lôi điện, xung quanh có từng tia lôi quang hồ quang điện lượn lờ bất định, có cảm giác bất cứ lúc nào chúng cũng có thể hung hăng lao ra từ bên trong tấm phù lục kia.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên tấm phù lục màu trắng bạc ấy, lập tức hiểu rõ mọi tin tức liên quan đến phù lục.

【Tiểu Ngũ Lôi Phù, phù lục lục phẩm, do thu thập lượng lớn Ngũ Hành linh lôi tinh thuần mà vẽ thành, sau khi kích phát có thể phóng ra vô số Ngũ Hành linh lôi, tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với mục tiêu.】

"Lôi phù lục phẩm! Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên ta nhận được một tấm phù lục lục phẩm ở bên trong quầng sáng!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

"Căn cứ vào tin tức của phù lục vừa hiện lên trong đầu, có thể coi tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này chính là phiên bản tiến giai của Ngũ Lôi Chính Pháp. Dường như uy năng thuấn phát của nó cũng phải mạnh hơn Ngũ Lôi Chính Pháp một bậc, chỉ tiếc… nó là phù lục dùng một lần, sau khi kích phát sẽ mất đi tác dụng." Hắn thầm nghĩ.

Tấm lục phẩm Tiểu Ngũ Lôi Phù này hoàn toàn có thể dùng làm thủ đoạn chủ công của hắn, đoán chừng tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ bình thường khó có thể ngăn cản được Ngũ Hành linh lôi mênh mông bên trong tấm phù lục này.

"Sau khi tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động, ta đã mở được ba tấm phù lục thuộc tính lôi từ bên trong quầng sáng, cũng coi như một loại phúc lợi lớn khi tiến vào nơi này."

Ngoại trừ Tiểu Ngũ Lôi Phù, hắn còn có hai tấm phù lục ngũ phẩm khác là Thái Ất Lôi Phù và Lôi Cực Độn Phù, chúng đều là phù lục cao giai hiếm thấy. Nhưng đương nhiên, hắn rất ít ra ngoài thăm dò bí cảnh, bởi vậy mấy thứ này vẫn một mực bị hắn giữ bên trong Thao Trùng Nang, không có đất dụng võ.

"Từ quầng sáng của sáu gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, ta đã thu được thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp cùng với hai gói kinh nghiệm thần thông, hai nửa Sất Lôi Dực hợp thành một món pháp khí lục phẩm, cùng với một tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này. Đúng là thu hoạch tràn đầy."

Chương 1002: Trước Kia, Hoàn Toàn Không Có Loại Dị Tượng Này…

“Nếu có cơ hội, cũng nên đi tới khu dược viên thượng cổ kia một chuyến, lại nhờ con tinh quái Lôi Quỷ Công thần bí kia giúp ta đi tìm linh chủng, cũng thuận tiện cho nó một ít hạt Lôi Bạo Liên và Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa.” Lục Huyền dùng linh thức trong cảm nhận sáu đóa Lôi Linh Hoa năm màu trong Thao Trùng Nang, không khỏi cảm khái nói.

Lúc trước ở bên trong dược viên thượng cổ, Lục Huyền đã nhận được rất nhiều linh chủng quý giá, thậm chí hắn còn ngoài ý muốn thu hoạch được một hạt linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, bởi vậy mà hiện giờ, hắn lại có chút hoài niệm về bảo địa kia.

Từ sau khi nhận được Sất Lôi Dực, mỗi ngày Lục Huyền đều chuyên tâm bồi dưỡng linh thực, sau đó lại đi tế luyện món pháp khí loại tốc độ cực phẩm này, trải qua nửa tháng, mới thấy được hiệu quả.

Tại một khu sơn cốc gần động phủ, lôi khí nồng đậm, thứ đập vào mắt chính là vô số lôi mang không ngừng xẹt qua.

Lôi quang màu trắng bạc hiện ra trên thân hình của Lục Huyền, rất nhanh, hắn đã biến mất không còn nhìn thấy đâu nữa, rồi chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy chục trượng. Hắn đang luyện tập bí thuật lôi độn đến từ 《 Thần Tiêu Chân Pháp》.

Hắn vừa xuất hiện trở lại, cũng không biết Lôi Long Hống chui ra từ xó xỉnh nào, chỉ biết nó cứ một mực nhìn chằm chằm vào vùng lôi quang đang dần dần biến mất trên người Lục Huyền. Ngay sau đó, lôi mang quanh quẩn trên chiếc sừng màu bạc trắng, nó lập tức hóa thành một đạo lôi quang không ngừng lóe sáng quay chung quanh Lục Huyền.

"Nhìn bộ dáng đắc ý của ngươi kìa." Lục Huyền nhìn ấu thú Lôi Long Hống đùa vui như vậy, tâm niệm khẽ động, một đôi cánh chim màu trắng bạc lập tức dang rộng ra bai bên be sườn, từng tia lôi quang nhè nhẹ lưu chuyển trên cánh chim.

"Vèo!" Một đạo lôi quang với tốc độ nhanh hơn Lôi Long không biết bao nhiêu lần trực tiếp lộ diện, rồi trong nháy mắt, đã xuất hiện trước mặt con ấu thú ham chơi kia.

Ấu thú vừa thấy Lục Huyền đột nhiên xuất hiện, trong mắt chợt lóe lên một tia nghi hoặc, nó giẫm mạnh chân sau xuống đất, chiếc sừng nhọn màu trắng bạc hoàn toàn bị lôi quang bao phủ, thoáng cái tốc độ lại được đẩy nhanh hơn không ít.

"Ha ha ha, xem ta bắt ngươi như thế nào."

Gần như ngay lập tức, tính cách ham chơi của Lục Huyền nổi lên, hắn vỗ nhẹ đôi Sất Lôi Dực trên lưng, đi sau mà đến trước, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt ấu thú Lôi Long Hống.

Cứ như vậy, Lục Huyền liên tiếp xuất hiện ở trước mặt ấu thú, khiến cho con ấu thú Lôi Long Hống xưa nay vốn luôn đắc ý không thể không khuất phục dưới tốc độ kinh người của hắn.

"Pháp khí Sất Lôi Dực này quả nhiên không tầm thường."

Lôi Long Hống vốn là linh thú dị chủng ngũ phẩm, am hiểu Lôi Độn thuật, ở trong hoàn cảnh như Lôi Hỏa Tinh Động lại càng như cá gặp nước. Tuy trước mắt nó vẫn còn trong giai

đoạn trưởng thành, nhưng tốc độ đã không hề thua kém Ly Hỏa Giao.

Nhưng ở trước mặt Sất Lôi Dực, tốc độ như vậy hoàn toàn không đủ nhìn, thậm chí trong mắt Lục Huyền, Lôi Độn thuật của con ấu thú còn như là rùa bò vậy

Lục Huyền thoáng thí nghiệm Sất Lôi Dực một chút, sau khi hiểu rõ sự cường đại của nó, trong lòng đã có ý muốn trở về động phủ rồi.

Vài con linh thú đi ra theo sát phía sau, thanh thế cực kỳ to lớn.

Mặc dù diện tích động phủ của hắn cũng khá là rộng lớn, nhưng đối với đám linh thú cao giai, nơi này lại giống như một cái lồng giam, khiến chúng không thể nào hoạt động được đầy đủ.

Lục Huyền biết vậy, mới dứt khoát dẫn bọn chúng cùng nhau ra khỏi động phủ, thoải mái đi dạo một vòng ở phụ cận.

Trở lại động phủ, hắn mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, lại một lần nữa ngăn cách với ngoại giới, an an ổn ổn làm một tên linh thực sư trung thực, chuyên tâm làm ruộng.

Rất nhanh, một năm rưỡi đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, động phủ của hắn cũng không có linh thực cao giai nào thành thục, chỉ có một ít linh thực bình thường được dùng làm thí nghiệm do Lục Huyền tiện tay trồng xuống.

Bởi vì thời điểm bồi dưỡng mấy loại linh thực này, hắn đã đạt đến cảnh giới Kết Đan, mà phẩm giai của bản thân linh thực vốn không cao, nên đương nhiên phần thưởng bên trong quầng sáng nhận được sẽ chẳng có gì đáng chú ý cả, chỉ có thể đặt trong tiệm tạp hóa làm phong phú chủng loại bảo vật mà thôi.

Ngày hôm đó, sau khi hắn bồi dưỡng linh thực xong, lại đi vào một cái hang động dưới lòng đất. Trong hang động có một nhánh sông địa hỏa, nham thạch nóng chảy lưu chuyển không ngừng, liên tục chảy qua sơn cốc bên trong động phủ.

Ngay phía trên dòng nham thạch nóng chảy đỏ rực kia có một ngọn lửa màu trắng đang lẳng lặng thiêu đốt. Bên trong ngọn lửa, lại có chừng mấy chục hạt sen màu đỏ thẫm không ngừng quay cuồng, bốn phía đều bị ngọn lửa màu bạch kim thiêu đốt.

"Cũng không biết mấy hạt linh chủng Địa Hỏa Tâm Liên đang bị kích thích kia thế nào rồi?" Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng. Hắn vẫn không từ bỏ ý định cải tiến Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả.

Phải biết rằng, linh chủng cấp cao vốn là thứ cực kỳ hiếm thấy trong Tu Hành giới, ngay cả người có thân phận khách khanh của Hải Lâu thương hội như hắn, cũng không thể dễ dàng nhận được.

Vì thế, Lục Huyền đã bắt đầu nảy ra ý nghĩ đi cải tiến linh chủng của mình. Trước mắt, hắn đang nắm giữ hai loại phương pháp ngưng chủng của Địa Hỏa Tâm Liên và Ngũ Hành Quả, lại có năng lực đặc thù có thể cảm nhận được trạng thái của linh thực, nhanh chóng phân biệt được linh chủng dị biến và linh chủng bị phế, từ đó, hoàn toàn có thể tiết kiệm được vô số thời gian và tinh lực.

Có thể nói, năng lực cải tiến linh thực của một mình hắn gần như đã ngang bằng với năng lực cải tiến linh thực của một đại tông môn trong Tu Hành giới rồi.

Nói có sách mách có chứng, từ rất lâu trước đó, hắn đã nhận được Địa Hỏa Tâm Liên dị chủng rồi, sau đó cấp tốc bồi dưỡng thúc chín nó, lại tiếp tục ngưng chủng để nhận được lượng lớn linh chủng dị biến, và một lần nữa dùng Thuần

Dương Chân Hỏa kích thích cải tiến những hạt linh chủng dị biến này.

Trải qua mấy đời sàng lọc như thế, dưới sự kích thích lâu dài của Thuần Dương Chân Hỏa ngũ phẩm, trình độ dị biến Địa Hỏa Tâm Liên càng ngày càng cao, đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa cao hơn rồi.

Lục Huyền lấy hạt linh chủng màu xích hồng ở bên trong ra. So sánh với trạng thái ban đầu của linh chủng, hiện giờ, chúng đã có những biến hóa rất lớn. Có thể mơ hồ nhìn thấy những đường vân màu bạch kim phía trên lớp vỏ ngoài màu đỏ thẫm, chúng có hình dáng giống như một ngọn hỏa diễm đang nhẹ nhàng lay động, khi nắm vào trong tay sẽ truyền đến một chút cảm giác nóng rực rất nhỏ.

Một luồng khí tức chí dương từ bên trong linh chủng truyền vào trong da thịt của Lục Huyền, mang đến cho hắn thêm vài phần chờ mong vào nó.

"Trước kia, hoàn toàn không có loại dị tượng này…"

Hắn vừa động tâm niệm, trên tảng đá màu lửa đỏ dưới chân lập tức xuất hiện một khe hở nhỏ dài, hắn chậm rãi đặt hạt linh chủng màu đỏ đậm trên tay vào trong khe hở sau đó ngưng tụ tâm thần trên hạt linh chủng màu đỏ thẫm kia.

Trong nháy mắt, một luồng ý niệm đã lóe lên trong thức hải.

Chương 1003: Thuần Dương Kim Liên!

【 Thuần Dương Kim Liên, linh thực ngũ phẩm, do Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm được Thuần Dương Chân Hỏa dẫn dắt kích thích lâu dài, cuối cùng đã cải tiến thành công, cần dùng dị hỏa chí dương để bồi dưỡng. 】

【 Sau khi kết thành hạt sen ẩn chứa lực lượng thuần dương, bản thân có hiệu quả khắc chế trời sinh đối với tà vật yêu ma, sau khi ăn vào có thể vạn tà bất xâm, tinh lọc khí tức tà dị trong cơ thể, dùng lâu dài còn có thể gia tăng linh thức trên diện rộng. 】

【 Đóa kim liên sinh trong lửa 】

"Rốt cuộc cũng cải tiến được một gốc linh thực ngũ phẩm rồi!"

Một cảm giác vui sướng mãnh liệt lập tức tuôn ra từ chỗ sâu bên trong nội tâm Lục Huyền.

Dựa vào năng lực thần dị có thể nắm giữ trạng thái linh thực linh chủng, hắn đã quyết đoán lấy Thuần Dương Chân Hỏa ngũ phẩm tới kích thích dẫn dụ Địa Hỏa Tâm Liên nhiều năm, rốt cục đến ngày hôm nay cũng thành công nhận được linh thực ngũ phẩm.

Giờ phút này, cảm giác thành tựu ùn ùn trào ra trong lòng hắn, tuyệt đối không thua kém tự tay mình đi thu hoạch một quầng sáng linh thực lục phẩm.

Cải tiến ra hạt linh chủng Thuần Dương Kim Liên này, cũng có nghĩa là về sau, hắn có thể ổn định bồi dưỡng ra loại

linh thực ngũ phẩm này.

Điều này có ý nghĩa phi phàm đối với hắn.

Phải biết rằng trước kia, quá trình thu thập linh chủng cao giai đều có tính ngẫu nhiên rất lớn, mà sau khi thu hoạch thì rất khó gieo trồng thêm một lần nữa. Chỉ một vài loại tương đối may mắn là có thể thông qua Hải Lâu thương hội sưu tầm được.

Tới hiện giờ, hắn đã cải tiến ra một hạt Thuần Dương Kim Liên ngũ phẩm, nghĩa là về sau gần như hắn đã không còn phiền não như vậy nữa, muốn trồng cái gì, muốn trồng bao nhiêu, hoàn toàn có thể tự mình quyết định được.

Đương nhiên, trước mắt vẫn còn một vấn đề khó khăn không nhỏ cần đi giải quyết, đó chính là phương pháp ngưng chủng của Thuần Dương Kim Liên. Khẳng định là phương thức ngưng chủng của linh thực ngũ phẩm sẽ phức tạp hơn linh thực tứ phẩm không biết bao nhiêu lần.

Cũng may Lục Huyền đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng của Địa Hỏa Tâm Liên rồi, hai loại linh thực này vốn là nhất mạch tương thừa, hắn hoàn toàn có thể tham khảo vài điều từ phương pháp ngưng chủng cũ, lại cộng thêm năng lực thần dị có thể nắm giữ trạng thái của linh thực, hẳn là quá trình nghiên cứu tìm tòi ra phương pháp ngưng chủng của Thuần Dương Kim Liên sẽ không phát sinh vấn đề gì lớn đâu.

“Hy vọng phần thưởng quầng sáng sau khi Thuần Dương Kim Liên trưởng thành sẽ không làm ta thất vọng.” Lục Huyền nhìn hạt sen màu đỏ thẫm trước mắt, tự lẩm bẩm một mình.

Bảo vật trong quầng sáng của Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm khà là bất phàm, bởi vậy nên khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông, hắn đã cố ý lấy đi phương pháp ngưng chủng Địa Hỏa Tâm

Liên và Ngũ Hành Quả, rồi đồng thời bắt tay vào cải tiến chúng.

Hiện giờ, quá trình cải tiến đã thành công, hắn đã nhận được hạt linh chủng Thuần Dương Kim Liên quý hiếm này, khẳng định là quầng sáng phần thưởng đến từ nó sẽ càng thêm phong phú.

"Vẫn còn nhóm Ngũ Hành Quả đang trong quá trình dẫn dắt kích thích kia, không biết đến lúc nào mới có thể cải tiến thành công đây…" Lục Huyền nhớ tới mấy hạt linh chủng Ngũ Hành Quả đang được bị lực lượng Ngũ Hành kích thích bên trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, âm thầm suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn đã thu lại nỗi lòng, lực chú ý lại một lần nữa đặt lên những hạt sen màu đỏ đậm trước mặt. Đáng tiếc, trong mấy chục hạt linh chủng đồng thời đưa đi làm thí nghiệm, thì đại bộ phận đều không có bất cứ biến hóa nào, dù có số ít dị biến trình độ không thấp, nhưng vẫn còn cách thời điểm dị biến thành ngũ phẩm khá xa, thậm chí trong nhóm này còn có mấy hạt đã trở thành phế chủng, chỉ có thể dùng để nuôi nấng các loại linh thú trong động phủ như Yêu Quỷ Đằng, Ly Hỏa Giao.

Lục Huyền tiếp tục bỏ những hạt sen không phát sinh biến hóa vào trong ngọn hỏa diễm màu bạch kim kia, còn những hạt đã phát sinh dị biến, hắn lại mang chúng rời đi, trồng trong linh điền, chờ về sau, có thể thu hoạch càng nhiều linh chủng dị biến hơn, rút ngắn thời gian cải tạo linh chủng.

Hắn tiến vào khu vực linh điền trung tâm, trồng Thuần Dương Kim Liên ngũ phẩm vào trong linh nhưỡng, sau đó đi tới bên bờ hồ nhỏ.

Ly Hỏa Giao cảm nhận được khí tức của hắn, bóng người đỏ rực đã nhảy ra từ dưới đáy hồ, quấn quít vây quanh Lục Huyền, liên tục xoay tròn.

Nham Giáp Quy lại tự mình chơi đùa ở xa xa, không ngừng chất từng tầng bùn cát lên phần giáp dày màu xám đen trên lưng mình.

Lục Huyền tiện tay ném cho Ly Hỏa Giao một hạt phế chủng Địa Hỏa Tâm Liên, tuy phế chủng không thể mọc rễ nảy mầm, nhưng bên trong lại ẩn chứa khí tức hỏa linh vô cùng phong phú, thậm chí còn có một tia thuần dương linh khí cực kỳ mỏng manh, xem như vật đại bổ đối với Ly Hỏa Giao.

Ly Hỏa Giảo lập tức há miệng nuốt hạt sen màu đỏ đậm vào rồi rung đùi đắc ý trở lại bên trong hồ nhỏ.

Lục Huyền đi về phía trước một đoạn, tới khu vực gieo trồng Băng Huỳnh Thảo.

"Gần như toàn bộ Băng Huỳnh thảo đã hoàn toàn thành thục cả rồi." Hắn đưa mắt nhìn cả vùng linh thảo màu xanh thẳm toát lên khí tức cực hàn bên trong linh điền trước mắt, vẻ mặt tràn đầy vui sướng. Chỉ thấy từng thanh tiến độ bán trong suốt gần như đã được kéo đầy mơ hồ hiện lên trên mảnh linh điền có một tầng băng sương mỏng mảnh.

"Mở liên tục mấy chục lần sẽ tốt hơn một chút." Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, rồi ngay lập tức quầng sáng màu xanh nhạt trong đan điền đã gia tốc xoay tròn, từng sợi Thanh Mộc nguyên khí rót vào những gốc Băng Huỳnh Thảo chuẩn bị thành thục đến nơi kia.

Băng Huỳnh Thảo chỉ là linh thực tam phẩm, lại sắp sửa thành thục rồi, nên không tiêu hao quá nhiều Thanh Mộc nguyên khí. Chừng nửa khắc sau, toàn bộ Băng Huỳnh Thảo đã hoàn toàn chín muồi.

Lục Huyền lưu lại hai mươi gốc dùng để ngưng chủng, còn lại hơn tám mươi gốc, hắn sẽ ra tay thu hoạch phần thưởng.

Hắn cẩn thận hái từng gốc linh thảo xuống, bỏ vào trong một chiếc hộp ngọc tinh xảo.

Trong cảm nhận của linh thức, từng quầng sáng màu trắng vừa im hơi lặng tiếng lần lượt xuất hiện, hơi lập loè tỏa sáng, chiếu rọi mặt đất khiến cho lớp băng sương mỏng manh ngưng kết phía trên lại càng thêm trong suốt.

Thân hình Lục Huyền lóe lên, trong nháy mắt đã chạm vào bề mặt của tất cả những quầng sáng trước mặt. Chỉ trong phút chốc, hơn tám mươi quầng sáng gần như đều vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng lên cao, hóa thành một mảnh trắng xoá. Một dòng sông ánh sáng dài hẹp nối liền với nhau, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, từng luồng thần niệm như cưỡi ngựa xem đèn hiện lên trong thức hải của hắn.

【 Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được tu vi ba năm. 】

【 Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Băng Tủy Linh Nhưỡng. 】

【Thu hoạch… 】

Từng món bảo vật hoặc là trực tiếp hiện ra ở trước mặt hắn, hoặc là lấy hình thức tu vi hoặc là gói kinh nghiệm trống rỗng xuất hiện bên trong cơ thể, bên trong thức hải của hắn.

“Hơn tám mươi quầng sáng, có gần hai mươi phần thưởng mang đến tu vi, đã gia tăng cho ta hơn bảy mươi năm tu vi rồi.” Lục Huyền cảm nhận được linh lực bành trướng mãnh liệt trong cơ thể, âm thầm suy nghĩ.

Chương 1004: 《Linh Anh Thánh Diễn Pháp》

Hắn nhanh chóng vận chuyển 【《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》】, chuyển hóa lượng lớn linh lực đang chạy ngang chạy dọc không ngừng trùng kích lên kinh mạch của mình thành từng giọt linh dịch, tụ tập dung hợp vào trong đan điền khí hải.

"Chỉ bỏ ra chừng ba - bốn năm ngắn ngủi bồi dưỡng linh thực, nhưng thành quả nhận được lại tương đương với quá trình khổ tu kéo dài suốt mấy chục năm của ta, thế thì còn tu luyện làm gì nữa, làm ruộng là đủ rồi." Linh lực tràn đầy trong cơ thể càng khiến Lục Huyền thêm kiên định với suy nghĩ phải chăm chỉ làm ruộng.

"Đáng tiếc là càng về sau, lượng linh lực cần tích lũy để đột phá cảnh giới cũng tăng trưởng theo lũy thừa, lại cộng thêm bản thân bị chính thiên phú của mình hạn chế, khiến cho mấy chục năm tu hành của ta vẫn thua kém thành quả của những thiên chi kiêu tử kia quá xa. Hắn là chỉ nhanh hơn quá trình tu hành bình thường của bọn họ 'một chút xíu' [1] mà thôi." Lục Huyền thản nhiên cảm thán một câu.

[1] : nguyên văn 亿点点 –từ này có nghĩa là ngoài miệng thì nói rất ít, nhưng thực ra lại là rất nhiều, có thể hiểu nó là từ "một chút xíu" (trong ngoặc kép), ngoài miệng khiêm tốn nhưng lại là ngấm ngầm khoe khoang.

Bảo vật phần thưởng trong hơn sáu mươi quầng sáng còn lại, vẫn là những thứ quen thuộc như bảo vật tứ phẩm Băng

Phách hoàn, Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm, cùng với gói kinh nghiệm phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng.

Tuy tương đối phổ thông, nhưng tích lũy lại cũng cực kỳ khả quan, có thể đổi được lượng lớn linh thạch.

Liên tiếp mấy chục lần mở thưởng khiến cho tâm trạng Lục Huyền rất tốt, hắn lại nhanh chóng tiến vào khu vực linh điền âm phủ. Trong mảnh âm khí nồng đậm, hắn từ từ đi tới vị trí gieo trồng cây Thánh Anh Quả Mẫu Chu. Chỉ thấy hư ảnh một đứa nhỏ màu xanh đen lóe lên, đã vội vàng chui vào trái linh quả hình phôi thai.

"Xem ra trong khoảng thời gian này, Mẫu Chu đã được tẩm bổ không tệ." Lục Huyền cảm nhận được sinh cơ nồng đậm cùng với âm khí dày đặc đến cực hạn bên trong linh thực, không khỏi cảm khái nói.

Sau khi hắn đưa trái linh quả Tử Chu đầu tiên cho Mẫu Chu, qua một đoạn thời gian ngắn sau đó, lại tiếp tục đưa nó thêm một trái linh quả khác để bổ sung đầy đủ bản nguyên khí tức của Mẫu Chu, hiện giờ sinh cơ trên người nó đã nồng đậm và mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi.

"Nuôi mập, có thể làm thịt được rồi." Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên, vẽ ra một đường cong vui vẻ và nhanh chóng lấy Thần Mộc Thanh Hồ ra.

Thần Mộc Thanh Hồ có thể áp súc chuyển hóa Thanh Mộc nguyên khí, khiến cho công hiệu của nó được nâng cao thêm một tầng, mang đến ích lợi vô cùng to lớn đối với linh thực.

Nhằm mục tiêu nhận được linh quả Mẫu Chu có phẩm chất càng cao hơn, hắn không tiếc vận dụng Thần Mộc Thanh Hồ đã uẩn dưỡng suốt mấy năm để thúc chín nó. Chỉ thấy từng sợi linh khí màu xanh đậm chảy ra từ trong miệng bình, rót vào gốc Thánh Anh Quả Mẫu Chu trước mặt.

Hư ảnh đứa nhỏ màu xanh đen vốn đang ẩn giấu bên trong phôi thai thực sự không chịu nổi sự cám dỗ lớn lao này, nó lập tức hiển lộ thân hình, thỏa thích hấp thu thảo mộc linh khí vô cùng tinh thuần ấy.

Gần nửa canh giờ sau, Lục Huyền nhìn thanh tiến độ đã được kéo căng phía dưới Mẫu Chu, hắn gật nhẹ đầu, cất bình nhỏ màu xanh biếc đi, sau đó, cẩn thận hái linh quả hình phôi thai xuống. Dường như bên trong trái linh quả này còn ẩn chứa một tia ý thức, hư ảnh đứa trẻ con màu xanh đen cảm nhận được uy hiếp, hốc mắt lõm xuống lập tức nhìn chằm chằm vào Lục Huyền, bên trong tràn đầy vẻ oán độc.

Từng tia linh khí màu xanh đen nhè nhẹ tản ra, quấn quanh bàn tay của Lục Huyền. Lục Huyền không hề động đậy, bàn tay hắn lập tức hóa thành màu vàng ròng, linh khí màu xanh đen vốn đang quấn quanh đã tan thành mây khói, hư ảnh trẻ nhỏ với đôi mắt oán độc kia cũng theo đó mà biến mất đi.

"Linh quả Thánh Anh Quả Mẫu Chu phẩm chất thượng đẳng, hóa thân có hi vọng rồi." Lục Huyền tập trung tinh thần vào trái linh quả phôi thai, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng.

【 Thánh Anh Quả, linh quả ngũ phẩm, phẩm chất thượng đẳng, gieo trồng ở trong hoàn cảnh âm khí, âm nhưỡng, dùng tinh huyết, hồn phách, oán niệm của trẻ con bồi dưỡng mà thành, sau khi dùng có thể tăng cường linh thức, đồng thời cũng là tài liệu chủ yếu luyện chế Thánh Anh đan. 】

【 Giai đoạn sinh trưởng Mẫu Chu đã cắn nuốt hai trái linh quả Tử Chu, đồng thời cũng được lượng lớn thảo mộc linh khí tinh thuần thúc giục sinh trưởng, quá trình này đã khiến phẩm chất của linh quả đạt tới cấp bậc cao hơn, mượn dùng bí pháp có thể luyện chế thành thân ngoại hóa thân. 】

"Quả nhiên là thế." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lập tức rơi xuống quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện.

“Tài liệu chủ yếu của hóa thân đã có, về phần bí pháp luyện chế… Quầng sáng hãy giúp ta!” Trong lòng hắn mang theo nỗi mong đợi vô cùng mãnh liệt, sau đó lấy tư thái dịu dàng nhất, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay sau đó, quầng sáng đã vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời. Điểm sáng nhanh chóng ngưng kết thành hư ảnh một bức tranh cổ, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong thức hải của hắn chợt loé lên một luồng ý niệm.

【 Thu hoạch một trái Thánh Anh Quả ngũ phẩm, nhận được bí pháp thất phẩm 《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》 tàn) 】

Ý niệm trong đầu biến mất, trước người Lục Huyền đã xuất hiện một tờ tranh cổ màu xám đen.

Bên trong bức tranh cổ tuôn ra một mảnh quang mang u ám, phía trên có vẽ ngàn vạn hình ảnh trẻ con dữ tợn, những đứa nhỏ này hoặc là cười to, hoặc là thống khổ, có đủ các loại thần thái. Vốn dĩ gương mặt của chúng vô cùng đáng yêu, nhưng chịu ảnh hưởng bởi biểu cảm dữ tợn như vậy, khiến cho cả dung mạo đều để lộ ra âm khí âm u, oán khí ngút trời.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào bức tranh cổ màu xám đen trước mặt, trong nháy mắt hiểu rõ mọi tin tức chi tiết có liên quan đến nó rồi.

【《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》, bí pháp thất phẩm không trọn vẹn, đến từ chính Thượng cổ tà tông Vạn Anh Tông, bên trong ghi chép có một môn bí pháp luyện chế thân ngoại hóa thân. Bí pháp này cho phép tu sĩ mượn nhờ một ít ngoại vật để luyện chế ra một bộ hóa thân đơn giản, các loại đặc điểm như thực lực, tư chất, linh trí của hóa thân đều do ngoại vật và tu sĩ quyết định. 】

“Bí pháp thất phẩm, tuy không trọn vẹn, nhưng vừa vặn cũng có phương pháp luyện chế ra bộ hóa thân ta cần rồi. Không hổ là quầng sáng!” Lục Huyền kinh hô thành tiếng, hắn hoàn toàn không ngờ Thánh Anh Quả ngũ phẩm lại có thể mở ra bộ bí pháp thất phẩm không trọn vẹn này.

Về phần bí pháp có thể luyện chế hóa thân, vẫn có dấu vết để lần theo, dù sao thì Thánh Anh Quả thượng đẳng vốn có công hiệu như vậy, nên bí pháp tương ứng mở ra từ trong quầng sáng của nó vốn là chuyện vô cùng hợp lý rồi.

“Đúng là đang buồn ngủ lại được đưa cho cái gối đầu.” Lục Huyền cực kỳ hài lòng đối với món bảo vật này, linh thức nhanh chóng thăm dò vào trong đó.

Chương 1005: Hóa Thân Linh Quả!

Vẻ mặt của hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ con trên bức tranh cổ khe khẽ nhúc nhích, một sợi âm khí tinh thuần được rót vào trong thức hải của hắn, theo đó là vô số những tin tức tràn vào. Nên làm như thế nào để phân ra một luồng thần hồn từ bản thể, rồi nên làm như thế nào để dung hợp luồng thần hồn kia với ngoại vật hóa thân, cũng như sự khác biệt của những phương pháp luyện chế bảo vật hóa thân…

Sau khi Lục Huyền hấp thu thật lâu, hai con ngươi mới mở ra, thở một hơi thật dài.

"Không hổ là bí pháp đến từ tà tông thượng cổ, lại có thể trợ giúp tu sĩ luyện chế ra thân ngoại hóa thân ở cảnh giới Kết Đan."

Dựa theo phần nội dung bí pháp được ghi chép trên tranh cổ, hắn hoàn toàn có thể luyện chế ra một phiên bản đơn giản của thân ngoại hóa thân. Hóa thân này sẽ có được ý thức tự chủ nhất định, cùng chung một nhịp thở với bản thể, nhưng bị bản thể khống chế tuyệt đối, đồng thời lại căn cứ vào giai cấp, chủng loại của bảo vật, nó sẽ có được thực lực và thiên phú khác biệt.

Một khi hóa thân ngã xuống, thần hồn của bản thể sẽ bị một chút thương tổn nhất định…

"Dưới tình huống bình thường, đến cảnh giới Nguyên Anh mới có công pháp, năng lực luyện chế hóa thân, nhưng cần đạt đến cảnh giới Hóa Thần, mới có thể dễ dàng phân hóa ra thân

ngoại hóa thân. Hóa thân như vậy sẽ có được ý thức độc lập hoàn toàn, có thể tự chủ đi thăm dò bí cảnh, đấu pháp, tu luyện, nhưng nếu bản tôn bị hao tổn, cảnh giới rơi xuống, hoặc hóa thân nhận được cơ duyên to lớn, thực lực vượt qua bản tôn, lại có nguy hiểm đảo khách thành chủ."

"Mà hóa thân vận dụng《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》để luyện chế ra này, vốn không phải thần thông thân ngoại hóa thân chân chính, thực lực ra sao cần phải dựa vào loại bảo vật dùng để luyện chế để phán định, chỉ có được ý thức tự chủ nhất định, không cần phải lo lắng nó sẽ biến thành tu hú chiếm tổ chim khách. Cũng coi như có được tất có mất." Lục Huyền âm thầm nói.

Sau khi hiểu rõ bí pháp luyện chế hóa thân này, hắn đã có ý muốn đi thử một phen. Hắn lập tức dựa theo phương pháp phân hồn được ghi lại trên bí pháp, cẩn thận phân tách một sợi thần hồn của mình ra, dung nhập vào trong Thánh Anh Quả thượng đẳng trước mắt. Trong mơ hồ, có thể cảm nhận được giữa đôi bên đã sinh ra một tia liên hệ như có như không.

"Tiếp theo phải tế luyện nó thành hóa thân." Lục Huyền thầm nghĩ.

Trong hơn hai tháng tiếp theo, ngoại trừ bồi dưỡng linh thực, hắn đặt toàn bộ tâm thần vào trái Thánh Anh quả kia, mỗi ngày đều dùng thần hồn, linh thức uẩn dưỡng linh quả phôi thai.

"Rốt cuộc cũng luyện chế thành công." Lục Huyền đưa mắt nhìn trái linh quả đã phát sinh những biến hóa khá lớn trước mắt, âm thầm thở dài một hơi.

So sánh với hình thái mơ hồ khi hái xuống lúc trước, Thánh Anh Quả của hiện tại đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ tinh xảo của một người tí hon, với ngũ quan có bảy - tám phần

tương tự Lục Huyền, chỉ khác là trên người nó toát lên một luồng khí tức âm lãnh nhàn nhạt, nhìn qua có chút tà dị.

Hắn lại dựa theo bí pháp để kết nối tâm thần của mình cùng với hóa thân linh quả, tâm niệm vừa động, hóa thân không ngừng bành trướng. Chỉ trong vòng mấy hơi thở, nó đã trưởng thành đến trình độ cao ngang người hắn, thân hình, dung mạo các loại hầu như không có bất cứ khác biệt gì.

"Chào đạo hữu." Lục Huyền nhẹ nhàng thăm hỏi một tiếng.

"Chào đạo hữu." Thoáng cái, ánh mắt vốn đang ngây dại của hóa thân linh quả đã sáng lên, nó cũng chắp tay thi lễ.

"Đây là thân ngoại hóa thân sao?" Lục Huyền nhìn bản sao của mình, trong lòng cảm nhận được một tia quái dị đồng thời lại có vài phần kỳ diệu. Tâm niệm vừa động, hóa thân linh quả trước mắt đã làm ra đủ mọi hành động dựa theo suy nghĩ của hắn, điều này cho thấy nó hoàn toàn bị tâm niệm của hắn khống chế.

Theo mệnh lệnh và quá trình huấn luyện không ngừng của Lục Huyền, có vẻ như hành động của hóa thân linh quả càng ngày càng trở nên linh hoạt hơn, nó cũng tự mình tiến vào linh điền đi tuần tra khắp chốn.

Ấu thú Lôi Long Hống vốn đang tiến tới gần theo thói quen, dường như phát hiện được cái gì, nó không ngừng chuyển động xung quanh hóa thân, nhìn nhìn dung mạo của hóa thân, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, lại không ngừng ngửi tới ngửi lui.

"Ý thức tự chủ cũng không cao lắm, nhưng có thể chậm rãi dạy dỗ, xem như một bộ khôi lỗi cao giai có linh trí không thấp." Lục Huyền âm thầm quan sát nói.

Hắn không ngừng mò mẫm tìm tòi, tiến hành thí nghiệm, cuối cùng cũng tổng kết được một chút điểm cần lưu ý về hóa thân linh quả, nếu khoảng cách giữa nó và hắn càng gần, khả năng khống chế hóa thân sẽ tự nhiên thông suốt hơn, nhưng nếu khoảng cách này rất xa, lên đến tấm mấy chục tới hơn trăm dặm, năng lực khống chế sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Hóa thân có thân thể giống hệt người bình thường, linh lực đại khái là Kết Đan sơ kỳ, linh thức tương đối yếu. Cũng không biết có phải nguyên nhân là do hắn sử dụng Thánh Anh Quả để luyện chế ra nó hay không, chỉ biết là bên trong cơ thể hóa thân linh quả có ẩn chứa âm khí tinh thuần nồng đậm, đồng thời nó còn có thể hấp thu linh khí thuộc tính âm trong linh điền âm phủ.

"Ừm… thứ này lại có thiên phú tà đạo không tầm thường, trời sinh đã là phôi thai của tà tu rồi." Lục Huyền đưa mắt nhìn hóa thân linh quả đang đi tới, trên mặt xuất hiện một nụ cười.

"Vừa vặn, ta có thể giao cho hóa thân đi tu luyện những phần thưởng công pháp thần thông đã mở ra từ những loại linh thực tà dị kia." Hắn âm thầm suy nghĩ.

Hiện giờ trong tay hắn đã có được ba bộ công pháp tà đạo thượng đẳng, lần lượt là 《 Huyết Thần Kinh 》, 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, cùng với 《 Câu Hồn Kinh 》, đồng thời vẫn còn các loại bảo vật tà dị như Âm Sát Bình, Thái Âm Mộc Hạp, Đa Tí Thi Nô, vừa vặn có thể phân cho bộ hóa thân này, nhằm tăng cường thực lực cho nó.

Dù sao, hắn cũng chỉ là một linh thực sư bình thường không giỏi đấu pháp, lại thiện chí giúp người, nhất định phải quán triệt thiết lập nhân vật như vậy đến cùng.

"Trước mắt ta vẫn còn một chuyện cực kỳ quan trọng cần xác minh, đó là những loại linh thực do bộ hóa thân này bồi dưỡng ra, có xuất hiện quầng sáng phần thưởng hay không,

nếu có thì phẩm giai của phần thưởng bên trong có chịu ảnh hưởng hay không?" Lục Huyền thầm nghĩ.

Nguyên nhân chủ yếu nhất khiến hắn vượt qua đủ các loại khó khăn để luyện chế ra bộ hóa thân linh quả này, chính là số lượng linh thực trong động phủ càng ngày càng nhiều, phẩm giai càng ngày càng cao, đã không đủ diện tích để lưu lại những gốc linh thực tà dị kia nữa. Lại cộng thêm hoàn cảnh linh khí cần thiết cho hai loại linh thực ấy hoàn toàn khác nhau. Nếu âm khí oán niệm trong linh điền âm phủ thoát ra ngoài, lây lan đến những mảnh linh điền còn lại, thì rất có thể nó sẽ mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho quá trình sinh trưởng của những loại linh thực khác.

Cho nên, hắn mới có ý đinh đi thuê thêm một tòa động phủ mới ở trong Phong Uyên Tinh Động. Động phủ mới này sẽ chủ yếu dùng để bồi dưỡng những loại linh thực tà dị hiện có trong linh điền âm phủ.

Hóa thân linh quả sẽ dọn vào, trông coi tòa động phủ bên kia, thay Lục Huyền bồi dưỡng linh thực tà dị.

Chương 1006: Nghiệm Chứng Xong Xuôi, Triển Khai Kế Hoạch!

Đương nhiên, Lục Huyền cũng phải nghiệm chứng linh thực do hóa thân của mình bồi dưỡng ra, xem phần thưởng quầng sáng có chịu ảnh hưởng gì hay không.

Tuy trong lòng hắn cũng biết được đại khái là sau khi linh thực chín sẽ có quầng sáng, nhưng vẫn sợ một tình huống ngoài ý muốn nào đó có thể xảy ra. Bởi nếu không có quầng sáng phần thưởng thì giá trị của bộ hóa thân này đối với hắn đã trực tiếp giảm xuống không ít rồi.

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng truyền thụ các loại thuật pháp cơ sở như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật … cho hóa thân. Những thứ này đều chỉ là một ít thuật pháp cơ sở nhất phẩm, với thiên phú của hóa thân, rất nhanh nó đã tập được mấy loại thuật pháp bồi dưỡng linh thực này rồi.

Sau đó, hắn lấy ba hạt linh chủng dài nhỏ từ trong túi trữ vật ra.

“Nơi bắt đầu giấc mơ.” Lục Huyền nhìn những hạt linh chủng trước mắt, khóe miệng không khỏi nở ra một nụ cười. Mấy hạt linh chủng này chính là Linh Huỳnh Thảo nhất phẩm, bởi vì phần thưởng cực thấp, đã bị đào thải từ lâu rồi.

Còn nhớ lúc hắn vẫn là một tiểu tán tu Luyện Khí, đã từng nhận được quầng sáng màu trắng đầu tiên từ loại linh thực này, rồi từ đó đã bắt đầu kiếp sống linh thực sư, cho nên mới lưu lại một ít linh chủng làm kỷ niệm.

Hóa thân tiếp nhận linh chủng Linh Huỳnh Thảo, hơi có vẻ trúc trắc lạ lẫm thi triển Địa Dẫn Thuật, trồng linh chủng vào bên trong linh nhưỡng. Một lát sau, tại vùng hư không phía trên linh chủng đã xuất hiện từng đám mây nặng hạt, chỉ thấy từng tia từng sợi linh vũ rót vào trong linh chủng.

Được linh khí tinh thuần nồng đậm và Mậu linh nhưỡng trong động phủ tẩm bổ, lại cộng thêm hóa thân không ngại phiền chán mà liên tục thi triển Mộc Sinh Thuật, Linh Vũ Thuật tưới tắm cho, chu kỳ thành thục của Linh Huỳnh Thảo nhất phẩm đã được rút ngắn rất nhiều, không đến mười ngày, ba cây linh thạch đã hoàn toàn thành thục.

Sau khi Linh Huỳnh Thảo thành thục, Lục Huyền bảo hóa thân đứng ở một bên, còn bản thân đi đến phía trước cây linh thực, cẩn thận kéo ba gốc linh thảo dài nhỏ từ trong linh nhưỡng ra.

Ba quầng sáng màu trắng lặng lẽ hiện lên tại vị trí của Linh Huỳnh Thảo.

"Có rồi!" Lục Huyền mừng rỡ trong lòng.

Tình huống này đã cho thấy, ngay cả linh thực do hóa thân bồi dưỡng ra, hắn cũng sẽ nhận được phần thưởng quầng sáng, điều này đã khiến hắn yên tâm hơn không ít rồi.

"Cũng thuận tiện thu hoạch luôn đi." Quầng sáng đang ở ngay trước mắt, đương nhiên là Lục Huyền không chịu bỏ qua, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt của chúng.

【 Thu hoạch một gốc Linh Huỳnh Thảo nhất phẩm, nhận được ba ngày tu vi. 】

【Thu hoạch…】

Ba quầng sáng màu trắng, mang đến cho hắn ba ngày tu vi, cùng với hai tấm phù lục Khu Tà phù nhất phẩm thấp kém.

“Chậc, cũng may đã cải tiến thành Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nếu không vất vả gieo trồng một đoạn thời gian dài mà tu vi chỉ gia tăng được mấy ngày, chỉ sợ ta sẽ hộc máu mà chết mất.” Trong lòng Lục Huyền chỉ cảm thấy buồn cười.

Với cảnh giới Kết Đan trung kỳ hiện tại của hắn, đi bồi dưỡng linh thực có phẩm giai thấp hơn, đương nhiên là phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ giảm xuống rất nhiều, mấy món đồ nhất phẩm rơi ra từ bên trong quầng sáng của Linh Huỳnh Thảo quá mức bèo bọt, hắn chẳng buồn nhìn chúng nhiều hơn một cái.

“Thí nghiệm thành công rồi, cũng không tệ, sau này ta có thể yên tâm giao những gốc linh thực tà dị kia cho hóa thân bồi dưỡng.”

Hắn lại khắc một luồng ý niệm vào trong hóa thân, nội dung khá là đơn giản. Bất cứ một loại linh thực nào, sau khi chúng thành thục, cũng nhất định phải để bản tôn tự mình ngắt lấy, nó chỉ cần bồi dưỡng là được.

“Trước khi di dời những loại linh thực tà dị đó, còn phải lấy thân phận hóa thân đi đến Trích Tinh lâu, thuê hoặc mua đứt một khu động phủ ở bên trong Phong Uyên Tinh Động.” Lục Huyền dự định sẽ hoàn toàn phân tách hóa thân ra khỏi mình, để ở một vài thời điểm, thứ này có thể phát huy ra tác dụng mấu chốt, nên đương nhiên sẽ không để bản tôn đi thuê động phủ được.

“Nếu giá cả phù hợp, cũng có thể trực tiếp mua luôn một tòa động phủ.”

Sau khi có tiệm tạp hóa, linh thạch đã bắt đầu cuồn cuộn không ngừng tiến vào trong túi hắn, lại cộng thêm đa số bảo vật thu hoạch được, hắn của hiện tại đã hoàn toàn không còn quẫn bách nghèo túng như lúc vừa mới tiến vào Ly Dương cảnh, mua một tòa động phủ cũng không thành vấn đề.

“Cũng thuận tiện đi đến cửa hàng tạp hóa cùng với phân lâu của thương hội nhìn xem sao.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Thân hình của hóa thân linh quả dần dần tan ra, biến thành một luồng hắc vụ không ngừng thay đổi, rất nhanh đã trở thành một trái linh quả quái dị có hình thái và dung mạo cực kỳ tương tự với hắn. Hắn cất kỹ hóa thân linh quả đi, sau đó dặn dò Thảo Khôi Lỗi cùng với nhóm linh thú nhớ trông coi động phủ cẩn thận, còn mình mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, đi đến Trích Tinh Lâu.

Trên đường phố vắng vẻ, thoạt nhìn gian cửa hàng tạp hóa ở trong góc kia cực kỳ bình thường không bắt mắt. Tuy nhóm tu sĩ tiến vào trong đó không nhiều lắm, nhưng gần như toàn bộ đều là tu sĩ Trúc Cơ, ai nấy đều có khí tức thâm trầm, tu vi bất phàm.

Lục Huyền chờ cho đến khi nhóm tu sĩ trong cửa hàng đều rời khỏi, lúc này mới cất bước tiến vào trong cửa hàng.

“Tiền bối, ngài tới rồi!” Văn Càn có tướng mạo trầm ổn chất phác, vừa phát hiện được khí tức của Lục Huyền, đã vội vàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy vui sướng.

“Ừm, ta đến xem một chút, cũng thuận tiện mang thêm hàng hóa tới.” Lục Huyền mỉm cười nói, linh thức quét tới, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra Văn Càn vừa đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ rồi.

“Chúc mừng ngươi tấn thăng Trúc Cơ. Nơi này có một viên Địch Trần Đan tứ phẩm, có thể loại trừ khí tức tà dị, làm suy yếu nguy hại của tà ma, dùng nó làm lễ vật chúc mừng ngươi tấn thăng Trúc Cơ vậy.” Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một viên đan dược với thanh quang lưu chuyển trên thân, đưa tới trước mặt Văn Càn.

“Chuyện này… Đa tạ tiền bối!” Văn Càn và Lục Huyền đã giao tiếp không ít lần, cũng có chút hiểu biết sơ sơ về hắn. Gã biết, nếu Lục tiền bối đã cho mà mình lại nhất quyết từ chối sẽ khiến đối phương không vui, nên dùng cả hai tay tiếp nhận Địch Trần Đan, nặng nề gật đầu cảm kích nói.

Phải biết rằng, Địch Trần Đan tứ phẩm này vô cùng quý giá, ngay cả trong mắt tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ, nó cũng là bảo vật khó tìm, thực sự không ngờ gã lại dễ dàng nhận được một viên như thế.

“Ngươi đã đột phá đến Trúc Cơ, cứ một mực ở lại trong một gian cửa hàng nhỏ như vậy cũng có chút lãng phí thực lực của ngươi, ngươi còn cam tâm tình nguyện thay mặt ta quản lý gian cửa hàng này hay không?” Lục Huyền lạnh nhạt hỏi.

“Văn bối nguyện đi theo tiền bối! Ra sức khuyển mã vì tiền bối!” Văn Càn nghe vậy, lập tức quỳ một chân xuống đất, dùng lời nói khẩn thiết bày tỏ thái độ với Lục Huyền.

Gã đã sớm nhìn rõ mặt lợi và hại ở trong đó.

Tuy gã vốn là tu sĩ Văn gia - một trong mấy đại gia tộc của thương hội, nhưng chỉ là chi thứ, thiên phú bình thường, không được trọng dụng. Nếu ở lại chỗ này của Lục Huyền, chẳng những mỗi tháng có thể nhận được một khoản thù lao xa xỉ, mà nếu trong quá trình làm việc có biểu hiện xuất sắc, Lục Huyền còn thỉnh thoảng tặng cho gã phần thưởng là các loại bảo vật trân quý.

Ví dụ như viên Địch Trần Đan tứ phẩm này, ngay cả đệ tử trực hệ trong tộc cũng không thể tuỳ tiện nhận được nó.

Chương 1007: Tranh Mua Lôi Tử Tinh!

Cơ hội tốt như vậy, làm sao Văn Càn há có thể từ bỏ chỉ vì mình đã tấn thăng Trúc Cơ?

"Được, cửa hàng kia vẫn giao cho ngươi quản lý, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Lục Huyền mỉm cười nói.

Văn Càn triệt để yên tâm rồi, gã lại lần nữa biểu thị lòng cảm kích với Lục Huyền.

"Lần này ta mang tới vài món bảo vật cần bán ra, trừ một ít linh quả, phù lục, đan dược tam phẩm tứ phẩm, trong này còn một bộ phận tài liệu ngũ phẩm." Lục Huyền lấy ra từng loại đồ vật từ trong túi trữ vật.

Đương nhiên là trong nhóm hàng hóa lần này không thể thiếu được kiếm phù tứ phẩm và Trúc Cơ Đan – vốn là hai mặt hàng được hoan nghênh nhất của tiệm tạp hóa, bên cạnh đó, Lục Huyền còn mang tới một ít Băng Tủy Linh Nhưỡng và Ngọc Tẩy Linh Lộ tứ phẩm, cùng với hàng loạt món đồ thượng vàng hạ cám khác.

"Tài liệu ngũ phẩm? Là bảo vật cỡ nào?" Văn Càn hiếu kỳ hỏi.

"Tên là Lôi Tử Tinh, ta ngẫu nhiên có được thứ này từ trong một khu bí cảnh. Nó có thể phụ trợ tu luyện lôi pháp, luyện chế pháp khí tương ứng. Lần này ta mang chúng tới đây là để dọn dẹp… À không phải, là nhịn đau cắt thịt, từ bỏ thứ mình yêu thích, đành phải bán ra mấy cân." Thiếu chút nữa

Lục Huyền đã để lộ ra suy nghĩ chân thật trong lòng mình, cũng may hắn đã nhanh chóng sửa miệng kịp thời.

Hắn đã lấy được mấy trăm cân Lôi Tử Tinh từ chỗ Thanh Giác Lôi Hủy, đương nhiên phải lấy ra một ít. Nhưng vật hiếm thì quý, nên qua cái miệng của hắn, tình huống thực tế vốn là dọn dẹp hàng tồn kho, đã trực tiếp biến thành nhịn đau cắt thịt, từ bỏ thứ mình yêu thích.

…

Có Một Tiệm Tạp Hóa.

Sáng sớm, Văn Càn mở cửa tiệm, ánh mắt tùy ý quét qua xung quanh, và vẫn như thường lệ, gã chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy mấy vị tu sĩ đang đứng chờ sẵn ngoài cửa.

“Mấy vị đạo hữu hôm nay tới rất sớm nha.” Gã mỉm cười ân cần thăm hỏi.

Thường là bên trong tiệm tạp hóa của bọn họ sẽ xuất hiện mấy loại bảo vật khá là trân quý, cung không đủ cầu, một khi chúng được bày lên kệ hàng, sẽ làm cho không ít tu sĩ lao vào tranh đoạt.

Dần dần, đã có tu sĩ phát hiện ra quy luật đưa hàng lên kệ của cửa hàng này, nên lúc sáng sớm mỗi ngày, khi vừa vặn đi ngang qua phụ cận, bọn họ sẽ nhanh chân đi tới cửa hàng tạp hóa nhìn xem mình có thể may mắn đào được một món bảo vật quý hiếm nào đó hay không.

“Văn điếm chủ, hôm nay trong tiệm có đưa lên kệ món bảo bối nào mới hay không?” Có một thanh niên tu sĩ cao giọng hô.

“Tất nhiên là bản tiệm sẽ không làm các vị đạo hữu phải thất vọng, chúng ta mới có thêm mười hai tấm kiếm phù tứ phẩm, vẫn là chủng loại lúc trước từng xuất hiện, người tới trước được trước. Ngoài ra, hôm nay còn có thêm một loại bảo

vật ngũ phẩm mới. Nếu mấy vị đạo hữu có lòng mà không đủ sức, có thể hỗ trợ bổn tiệm tuyên truyền nhiều hơn, xin cám ơn các vị trước."

Văn Càn lập tức mở cửa tiệm, để lộ ra rất nhiều loại bảo vật mới vừa được tăng thêm bên trong.

Chỉ thấy mười mấy tấm kiếm phù mới tinh đã được bày chỉnh tề trên kệ hàng, mỗi một tấm đều ẩn chứa kiếm ý cường đại, thứ này có thể tính là trấn điếm chi bảo của cửa hàng tạp hóa trước mắt.

Nhưng thứ hiện giờ đang hấp dẫn ánh mắt của mấy vị tu sĩ kia chính là một khối tinh thạch màu xanh được bày ở chính giữa, có một mảnh linh quang trong suốt bao bọc bên ngoài tinh thạch, còn mơ hồ trông thấy lôi quang màu xanh lập lòe tỏa sáng, vừa nhìn đã thấy bất phàm.

"Đây là tài liệu ngũ phẩm sao? Lần đầu tiên ta trông thấy đó." Một nữ tử xinh đẹp Trúc Cơ trung kỳ nghi hoặc hỏi.

"Vật này tên là Lôi Tử Tinh, là một loại tinh thạch đặc thù bên trong có ngưng kết tinh nguyên của yêu thú cấp cao cùng với lôi khí tinh thuần, có thể dùng để phụ trợ tu luyện thần thông lôi pháp hoặc luyện chế pháp khí hệ lôi cao giai."

"Lôi Tử Tinh sao? Ta từng nghe một vị trưởng bối trong tộc nhắc tới thứ này, ngài ấy nói là nó rất khó thu hoạch, không ngờ nó chính là món bảo vật trước mắt." Một vị thanh niên cao lớn giật mình hiểu ra, đôi mắt vốn đang nhìn chằm chằm vào khối Lôi Tử Tinh lồi lõm được bày trong ngăn tủ, chợt hiện lên một tia cuồng nhiệt.

"Văn điếm chủ, giá bán Lôi Tử Tinh này như thế nào?"

"Sáu ngàn linh thạch hạ phẩm mỗi cân, bán toàn bộ, không trả giá." Văn Càn khẽ cười nói.

Thật ra gã rất muốn tách khối Lôi Tử Tinh này ra bán, nhưng Lục Huyền không có ở đây, bản thân gã lại không có năng lực chia cắt thứ này, cuối cùng đành phải làm ra quyết định như vậy.

"Sáu ngàn linh thạch một cân? Một cân có thể được bao nhiêu chứ? Cái giá này quá đắt rồi?"

Nhóm người lần này tiến vào cửa hàng cũng chỉ có tu sĩ Trúc Cơ, nên vừa nghe được Văn Càn báo giá, cả đám đồng loạt hô lớn. Nhưng trong lúc suy nghĩ, bọn họ lại nhanh chóng phục hồi tinh thần, thứ kia chính là tài liệu ngũ phẩm quý hiếm, định giá cao như thế cũng không có gì lạ thường cả.

Mấy người bọn họ không đủ tiềm lực kinh tế thu mua bảo vật, chỉ đành xem đến no mắt, sau đó tự mình lựa chọn một - hai món bảo vật thích hợp trong cửa hàng rồi vội vàng rời đi.

Cứ như vậy, tin tức cửa hàng tạp hóa lại bán ra một khối Lôi Tử Tinh ngũ phẩm quý hiếm đã nhanh chóng lan truyền, trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của khá nhiều tu sĩ.

Rất nhanh, đã có mấy vị tu sĩ Trúc Cơ viên mãn nhanh chóng chạy đến.

"Văn đạo hữu, ngươi quá không phúc hậu rồi, trong cửa hàng có bảo vật mới, sao không thông báo cho lão hữu ta một câu chứ?" Có một lão giả dẫn đầu tiến vào cửa hàng, lớn tiếng nói. Tuy nói như vậy, nhưng trong ngữ điệu lại không có bất cứ ý trách móc oán giận nào, bởi vì lực chú ý của lão đã hoàn toàn bị khối Lôi Tử Tinh kia hấp dẫn rồi.

"Đúng là Lôi Tử Tinh, thể tích còn không nhỏ."

"Nghe nói bảo vật này chỉ xuất hiện trên cơ thể Lôi Thú cấp cao sắp tử vong thôi, cực kỳ hiếm thấy, thực sự không ngờ lại gặp được một khối ở chỗ này."

“Văn đạo hữu, lần trước ta đã lỡ mất dịp tốt sở hữu món Huyền Cương Giáp ngũ phẩm rồi, lần này ngươi nhớ phải để dành khối Lôi Tử Tinh này cho tại hạ đó.”

“Công pháp ta đang tu luyện lại vừa vặn có liên quan với nó, nhiều năm qua không tăng tiến thêm một chút nào, nếu mua được khối Lôi Tử Tinh này, khẳng định là ta có thể đột phá bình cảnh, tiến thêm một bước!”

Mấy người cực kỳ nhiệt tình nói với Văn Càn.

Được nhiều tu sĩ cao cấp có tu vi hơn xa mình bao vây như vậy, nhưng Văn Càn đã sớm quen rồi, gã bất đắc dĩ cười cười: “Mấy vị đạo hữu đừng vội, Lôi Tử Tinh chỉ có một khối, cụ thể là ai nhận được, cũng chỉ có thể áp dụng biện pháp cũ mà thôi. Đó là bắt thăm. Và để công bằng, các vị nhất định không được dùng linh thức dò xét, cũng không thể vận chuyển đồng thuật.”

Gã nói xong, lập tức lấy ra một chiếc hòm gỗ đã bị đóng thật chặt.

“Ồ, là ta trúng rồi! Ta trúng rồi!” Một lão giả Trúc Cơ viên mãn vui sướng hô lên.

“Chúc mừng Trương đạo hữu!” Mấy người khác đều bày tỏ chúc mừng lão giả.

“Chậm đã.” Đột nhiên, một đạo thanh âm rõ ràng chợt truyền vào trong tai mọi người, lời còn chưa dứt, một luồng bạch quang đã lóe lên, dùng tốc độ nhanh chóng lao vào cửa hàng tạp hóa.

Chương 1008: Thu Hoạch Bất Ngờ!

Gần như ngay sau đó, một thanh niên tuấn tú đã xuất hiện trước mặt mọi người. Thanh niên này có khí tức thâm trầm, tu vi đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ.

"Tại hạ Huyền Lôi tông Nhậm Đông, vừa vặn đi ngang qua nơi này, nghe nói ở đây có bán một khối Lôi Tử Tinh, không biết vị đạo hữu này có thể nhường nó lại cho tại hạ được không?" Gã mỉm cười hỏi lão giả may mắn kia.

"Bái kiến Nhậm tiền bối Huyền Lôi tông, khối Lôi Tử Tinh này có tác dụng cực lớn đối với vãn bối, ta vừa may mắn nhận được, xin thứ cho vãn bối không có ý chuyển nhượng." Lão giả khom lưng thi lễ nói, giọng điệu lại cực kỳ kiên định.

"Ồ? Ta mua với giá cao hơn từ trong tay ngươi cũng không được sao?" Thanh niên tuấn tú mỉm cười hỏi.

Lão giả không chút do dự lắc đầu.

Thanh niên thấy thế, vẻ tươi cười thu lại, trong cửa hàng tràn ngập một luồng linh áp mơ hồ. Bị một vị tu sĩ Trúc Cơ liên tiếp từ chối, trong lòng gã không khỏi sinh ra vài phần buồn bực. Nhưng bản thân cũng biết rõ, nơi này thuộc về Trích Tinh lâu của bản bộ Thiên Tinh Động, nếu gây ra động tĩnh gì thì rất khó an toàn trở ra.

"Các hạ là chủ tiệm? Quý điếm còn Lôi Tử Tinh kia không? Có bao nhiêu ta muốn hết." Gã lại quay đầu hỏi Văn Càn.

Văn Càn không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: “Bẩm tiền bối, vãn bối chỉ là người thay mặt quản lý cửa hàng ở nơi đây thôi, chủ nhân là một người khác.”

“Ồ? Là ai vậy?”

“Ngài ấy chính là khách khanh của Hải Lâu Thương Hội, Lục Huyền Lục chân nhân.” Văn Càn bình tĩnh trả lời.

“Khách khanh của Hải Lâu thương hội?” Thanh niên tuấn tú nghe vậy, khí thế lập tức yếu đi mấy phần, vẻ mặt có chút đăm chiêu suy nghĩ.

Hải Lâu thương hội có thực lực gần với Ly Dương Đạo Tông, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với xuất thân Huyền Lôi tông của gã, mà chủ nhân phía sau cửa hàng này còn là khách khanh của thương hội, đương nhiên là thân phận vô cùng tôn quý. Ngay cả chưởng môn Huyền Lôi tông cũng phải lấy lễ đối đãi với người ta, càng không cần phải nói gã chỉ là một trưởng lão bình thường.

“Hóa ra nơi này là sản nghiệp trên danh nghĩa của Lục Huyền chân nhân, tại hạ lỗ mãng rồi. Không biết trong tay Lục chân nhân còn Lôi Tử Tinh hay không? Loại bảo vật này có tác dụng cực lớn đối với tại hạ, ta nguyện trả bất cứ giá nào để đổi lấy chúng từ trong tay Lục chân nhân.” Trong bất tri bất giác, giọng điệu của gã đã khách khí hơn vài phần.

“Cái này vãn bối thực sự không rõ lắm.” Trong đầu Văn Càn chợt hiện lên hình ảnh lúc Lục Huyền giao Lôi Tử Tinh cho mình, tuy trong lòng đã đại khái suy đoán ra trong tay Lục Huyền vẫn còn không ít, nhưng gã cũng không dám tùy tiện quyết định thay đối phương.

Đột nhiên, gã nảy ra ý tưởng: “Không dối gạt gì tiền bối, Lục tiền bối vốn tinh thông linh thực nhất đạo, rất yêu thích các loại linh chủng cao giai hiếm thấy, nếu trong tay tiền bối

có linh chủng cao giai, vãn bối có thể thay tiền bối liên lạc với Lục chân nhân xem sao."

"Linh chủng cấp cao? Đúng là trên tay ta có một hạt, chính là linh chủng lục phẩm, nói không chừng Lục chân nhân sẽ có mấy phần hứng thú với thứ này." Thanh niên tuấn tú chậm rãi nói.

"Văn bối sẽ liên hệ với Lục tiền bối, nhưng cũng không dám cam đoan trong tay Lục tiền bối vẫn còn Lôi Tử Tinh mà ngài cần!" Văn Càn vội vàng nói.

Gã vốn có chút hiểu biết đối với hành trình của Lục Huyền, trong lòng nắm rõ, giờ phút này hắn sẽ ở trong phân lâu của thương hội xử lý mấy chuyện lặt vặt có liên quan đến linh thực, vì thế mới vội vàng đánh ra một tấm phù lục truyền tin.

…

Tầng thứ tư của thương hội.

Trong nhã phòng u tĩnh, Lục Huyền thản nhiên thưởng thức chén linh trà.

"Văn đạo hữu, ngày sau còn phải nhờ ngươi lưu ý những món bảo vật mà tại hạ vừa nói tới, nhiều hơn một chút." Hắn mỉm cười nói với Văn lâu chủ bên cạnh.

Nữ tu họ Văn vẫn còn thanh thoát vội vàng gật đầu: "Văn bối nhất định sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng, một khi phát hiện ra mấy món bảo vật tiền bối cần có trong phân lâu, sẽ lập tức liên lạc với tiền bối hoặc là Văn Càn trước."

"Được. Cảm tạ đạo hữu." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi hắn xử lý một ít chuyện lặt vặt trong phân lâu, đã đi tới, cố ý chào hỏi nữ tu họ Văn, lại nhờ nàng lưu ý về phương pháp ngưng chủng, bảo vật âm dương có thể xuất hiện trong thương hội, về phần linh chủng đương nhiên là không

cần phải nói, chỉ cần là linh chủng cao giai, hắn đều có nhu cầu.

Ngay tại thời điểm hắn đang muốn đến Trích Tinh lâu thuê hoặc mua một khu động phủ ở Phong Uyên Tinh Động thì đột nhiên lại phát hiện một luồng khí tức quen thuộc.

"Phù lục đưa tin của Văn Càn, hắn tìm ta có chuyện gì chứ?" Trong lòng Lục Huyền có chút nghi hoặc, hắn lập tức kéo tấm phù lục đưa tin tới trước người.

"Hóa ra là có tin tức của linh chủng lục phẩm." Sau khi biết được tin tức bên trong phù lục, trên mặt Lục Huyền lập tức xuất hiện một tia vui vẻ.

"Không ngờ Lôi Tử Tinh còn có thể mang đến cho ta một phần thu hoạch ngoài ý muốn như vậy. Huyền Lôi tông… Nếu ta nhớ không lầm thì nó hẳn là một tông môn cỡ trung tiểu thuộc Ly Dương cảnh, chưởng môn là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, trong tông môn có vài vị trưởng lão cảnh giới Kết Đan, tu sĩ trong tông môn này am hiểu lôi pháp, thực lực tổng hợp cũng coi như không tệ." Trong đầu hắn hồi tưởng lại những tư liệu có liên quan đến Huyền Lôi tông.

Tiến vào Ly Dương Cảnh mấy chục năm, tuy ngày thường không rời khỏi Thiên Tinh Động, nhưng Lục Huyền vẫn chủ động đi tìm hiểu không ít tư liệu có liên quan đến Tu Hành giới trong cảnh nội, và đương nhiên là trong nhóm tư liệu này cũng bao gồm cả Huyền Lôi Tông trong miệng Văn Càn.

"Đi qua nhìn xem."

Linh chủng có sức hấp dẫn rất lớn với hắn. Hắn lập tức thi triển thân pháp Phù Quang Lược Ảnh, thân hình hóa thành từng luồng tàn ảnh, chỉ mấy chục nhịp hô hấp trôi qua đã xuất hiện bên ngoài tiệm tạp hóa.

“Lục tiền bối. Vị này chính là Nhậm Đông Nhậm chân nhân đến từ Huyền Lôi tông.” Văn Càn phát hiện bóng dáng hắn, đã chạy tới nhiệt tình mời hắn vào cửa hàng, còn giới thiệu một thanh niên tuấn tú trong cửa hàng với hắn.

“Hóa ra là Nhậm đạo hữu, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“Bái kiến Lục đạo hữu, ngưỡng mộ đại danh của đạo hữu đã lâu.” Trong mắt Nhậm Đông hiện lên một tia kinh dị, Lục Huyền này còn trẻ hơn trong tưởng tượng của gã. Bằng chừng ấy tuổi đã đảm nhiệm chức vị khách khanh của Hải Lâu thương hội, điều này có nghĩa là địa vị của hắn cực kỳ siêu nhiên trên một số phương diện nào đó.

“Đại khái chính là phương diện linh thực.” Trong lòng Nhậm Đông âm thầm nghĩ, ngẩng đầu, mỉm cười nhìn phía Lục Huyền.

“Lục đạo hữu, lại quấy rầy ngươi trong lúc bận rộn như vậy, tại hạ vô cùng áy náy. Sở dĩ ta mời đạo hữu tới đây chỉ vì muốn hỏi đạo hữu một chút, không biết trong tay đạo hữu còn thừa lại Lôi Tử Tinh hay không?” Gã nhìn về phía Lục Huyền, trong ánh mắt có mấy phần chờ mong.

“Vẫn còn một chút.” Linh thức Lục Huyền đảo qua đống Lôi Tử Tinh chồng chất như núi trong Thao Trùng Nang, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Vậy thì tốt quá!” Trên mặt Nhậm Đông hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Chương 1009: Tổ Quan Mộc!

"Nghe nói Lục đạo hữu yêu thích sưu tầm các loại linh chủng cao giai hiếm thấy, vừa vặn trong tay tại hạ có được một hạt, không biết có thể đổi nó lấy một ít Lôi Tử Tinh cùng đạo hữu hay không?" Gã chậm rãi nói, đồng thời một hạt linh chủng quái dị đã xuất hiện trong tay. Hạt linh chủng này có màu đen nhánh, mặt ngoài không ngừng có u quang hiển hiện, dài chừng ba tấc, nhìn qua còn tưởng nó là một cỗ quan tài tinh xảo.

"Nhâm đạo hữu, vật trong tay ngươi thật sự là một hạt linh chủng sao?" Lục Huyền nghi hoặc hỏi, tuy cả hai đều là thứ chôn xuống đất, nhưng linh chủng và quan tài, hắn vẫn phân biệt được rõ ràng.

"Đúng là một hạt linh chủng, Lục đạo hữu có thể dùng linh thức dò xét thử xem, với tạo nghệ linh thực của đạo hữu, tự nhiên có thể phát hiện ra bên trong đang ẩn chứa sinh cơ nồng đậm. Nếu tại hạ đoán không lầm thì thứ này hẳn là một hạt linh chủng lục phẩm, chỉ có chút tà dị mà thôi, nhưng tại hạ kiến thức nông cạn, không cách nào phân biệt ra chủng loại cụ thể của nó." Thanh niên tuấn tú thấy Lục Huyền có chút hoài nghi, vội vàng nói.

Lục Huyền bán tín bán nghi nhận lấy tiểu linh chủng quan tài trên tay đối phương, lại linh thức tra xét rõ ràng mỗi một khu vực rất nhỏ bên trong linh chủng. Chỉ thấy bên trong linh chủng ẩn chứa một loại vật chất đặc thù, gồm cả âm tà và sinh cơ, cả hai dung hợp lại với nhau vô cùng xảo diệu.

“Lời đạo hữu nói không giả, nhưng tại hạ còn cần triệt để xác nhận thêm một chút nữa đã. Nếu như thứ này có thể thích ứng với linh nhưỡng, lại có thể dùng thuật pháp linh thực bồi dưỡng, ta mới có thể hoàn toàn xác định được nó chính là linh chủng.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

Đương nhiên mục đích của hắn là muốn hiểu rõ tin tức cụ thể về linh chủng, sở dĩ nói như vậy chỉ đơn thuần là tìm một lý do thích hợp cho mình mà thôi.

Nhậm Đông nghe vậy cũng không có bất cứ dị nghị gì, để cho Lục Huyền tùy ý thử nghiệm.

Lục Huyền lấy ra một đống Mậu linh nhưỡng từ trong túi trữ vật, trải đều chúng lên mặt đất, sau đó đặt hạt linh chủng có hình dáng quan tài vào trong linh nhưỡng, lại giả vờ giả vịt đánh ra một đạo Linh Vũ Thuật, đồng thời tâm thần nhanh chóng ngưng tụ trên linh chủng quái dị đang ở trong Mậu linh nhưỡng kia.

Ngay lập tức, một luồng ý niệm đã hiện lên trong thức hải của hắn.

【 Tổ Quan Mộc, linh chủng lục phẩm, cần sinh trưởng ở bên trong linh nhưỡng huyết nhục, lấy âm vật hoặc là thân thể huyết nhục tẩm bổ. Trong giai đoạn phát triển, linh thực sẽ không ngừng hấp thu âm khí và huyết nhục, sau đó thai nghén ra không gian tà dị ở bên trong. 】

【 Sau khi Tổ Quan Mộc hoàn toàn thành thục, sẽ có hiệu quả tụ linh rất mạnh, tu sĩ tà đạo tiến vào trong đó tu hành sẽ làm ít công to, tiến triển nhanh chóng. 】

【 Ngươi nuôi ta lớn lên, ta nuôi ngươi chết đi, có được hay không? 】

“Quả nhiên là linh thực tà dị lục phẩm. Linh điền âm phủ lại có thêm một vị đại tướng rồi.” Lục Huyền cẩn thận lấy hạt

linh chủng có hình dáng quan tài kia từ trong linh nhưỡng ra, sau đó trả lại cho thanh niên tuấn tú.

"Lục đạo hữu cảm thấy thế nào?"

"Nó đúng là một hạt linh chủng cao giai." Lục Huyền lạnh nhạt trả lời.

"Không biết trong tay đạo hữu còn bao nhiêu Lôi Tử Tinh?" Thanh niên tuấn tú trầm giọng hỏi.

"Đại khái là mười hai cân." Lục Huyền nhìn chuẩn nhu cầu cấp bách của thanh niên đối với Lôi Tử Tinh, nên thuận miệng nói một con số.

"Mười hai cân… Hơi ít một chút, nếu luyện chế thành pháp khí thì nhất định phải cam đoan xác suất thành công, nếu không sẽ có khả năng dẫn đến thất bại trong gang tấc." Thanh niên nhíu mày.

"Nhậm đạo hữu, linh chủng này của ngươi tuy là lục phẩm, nhưng cả về chủng loại lẫn phương pháp bồi dưỡng, ta đều không biết, mười hai cân Lôi Tử Tinh dùng để trao đổi một hạt linh chủng không biết như vậy cũng không kém là bao nhiêu." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Được, vậy ta trao đổi với Lục đạo hữu." Trong lòng Nhậm Đông cũng biết những lời Lục Huyền vừa nói có mấy phần đạo lý, lại cộng thêm gã đang có nhu cầu cấp bách đối với Lôi Tử Tinh, nên cũng không thèm để ý đến chút linh thạch tổn thất này, đã sảng khoái nhận lời.

"Giá trị của Lôi Tử Tinh có chút vượt quá dự liệu của ta." Lục Huyền đưa mắt nhìn theo bóng dáng Nhậm Đông biến mất, lại cúi đầu nhìn hạt linh chủng Tổ Quan Mộc trên tay, không khỏi cảm khái nói.

Hắn từng tiến vào lãnh địa Lôi Hống Thú mấy lần, cọ rửa thân thể cho Thanh Giác Lôi Hủy đã bước vào tuổi xế chiều

vài lần, cũng tích lũy được mấy trăm cân Lôi Tử Tinh.

"Đơn thuần đổi thành linh thạch cũng được trăm vạn khối linh thạch hạ phẩm. Pháp bảo trung giai cũng chỉ đến thế này thôi. Thanh giác Lôi Hủy thất phẩm lại khủng bố như vậy! Đáng tiếc chỉ có số lượng Lôi Tử Tinh trong lần đầu tiên dọn dẹp là nhiều nhất, mấy lần sau số lượng lấy được đã giảm bớt đi rất nhiều." Hắn có chút tiếc hận nói.

"Ừm, nếu có cơ hội ta nhất định phải đi thăm Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối một chút, cũng thuận tiện dọn dẹp Lôi Tử Tinh mới mọc ra cho ngài ấy luôn. Cũng không vì cái gì khác chỉ đơn thuần là muốn ngài ấy được thoải mái hơn một chút mà thôi." Lục Huyền thầm nghĩ, sự cảm kích trong lòng hắn đối với con dị thú Lôi Hủy kia lại nhiều hơn vài phần.

Sau khi cất kỹ linh chủng Tổ Quan Mộc, Lục Huyền tìm được một chỗ vắng vẻ không người, tiện tay bày ra một đạo cấm chế. Tâm niệm vừa động, một trái linh quả hình người đã lóe lên, trong chốc lát liền hóa thành một "Hắn" khác.

"Hay là cứ thay đổi tướng mạo một chút cho thỏa đáng nhỉ?" Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó dứt khoát đeo Thiên Tránh Quỷ Diện lên mặt hóa thân, trong phút chốc hóa thân linh quả của hắn đã biến thành một thanh niên tu sĩ có tướng mạo bình thường, khí chất âm trầm.

"Hóa thân linh quả, sau này cứ gọi ngươi là Lăng Cổ đi." Trên mặt hóa thân hiện lên một nụ cười rất tự nhiên.

Lục Huyền dự định sẽ cố gắng cắt để phân tách bản tôn và hóa thân ra, không để cho người bên ngoài biết được mối liên hệ giữa hai bên. Sau khi bố trí một chút, hắn và hóa thân một trước một sau tiến vào Trích Tinh lâu, đi tới bên ngoài đại sảnh chuyên môn phụ trách công việc thuê hoặc mua động phủ.

Hóa thân trực tiếp đi vào chỗ sâu bên trong đại sảnh, còn hắn ở lại bên ngoài, nhàn nhã đi tới, giả bộ như đang quan sát một ít sự vật chung quanh, nhưng trên thực tế là âm thầm khống chế nhất cử nhất động của hóa thân.

"Vị đạo hữu này, xin hỏi có gì cần phân phó?" Hóa thân vừa mới tiến vào trong đại sảnh, đã hấp dẫn sự chú ý của một vị Kết Đan Chân Nhân, thân hình đối phương chợt lóe, đã đi tới trước mặt hóa thân, nhiệt tình ân cần thăm hỏi.

"Ta muốn thuê hoặc là mua một khu động phủ thích hợp ở trong Thiên Tinh Động." Lăng Cổ khàn giọng nói.

Cách đó không xa, Lục Huyền âm thầm lắc đầu.

"Đúng là trong Tu Hành giới vẫn nên lấy thực lực ra nói chuyện. Khi ta lần đầu tới thuê động phủ, vị tu sĩ Kết Đan kia trong đại sảnh kia chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, mà lần này khi hóa thân đến, hắn lại nhiệt tình ra nghênh đón." Hắn không khỏi cảm khái nói, tâm thần lại tiếp tục đặt lên người hóa thân.

Chương 1010: Mua Động Phủ!

"Ồ? Thuê hoặc mua động phủ? Hoan nghênh đạo hữu đến Thiên Tinh Động định cư, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?"

"Lăng Cổ." Thanh niên âm trầm chậm rãi nói.

"Hóa ra là Lăng đạo hữu, không biết đạo hữu có yêu cầu gì đối với động phủ? Bất cứ là yêu cầu gì, Thiên Tinh Động chúng ta cũng có thể thỏa mãn."

"Mười tám Tinh Động, mỗi cái đều có một động thiên khác nhau, bên trong ẩn chứa các loại thần dị, các loại linh mạch, bảo địa và bí cảnh vân vân… Ngoại trừ tu hành, còn có thể thỏa mãn đủ các loại yêu cầu của đạo hữu về phương diện luyện khí, luyện đan…" Vị tu sĩ Kết Đan kia của Thiên Tinh Động vừa cười vừa giới thiệu với hóa thân.

"Ta cần một tòa động phủ có âm khí nồng đậm để tu hành." Lăng Cổ nói đơn giản.

"Âm khí nồng đậm? Vậy thì không một Tinh Động nào thích hợp bằng Phong Uyên Tinh Động đâu, bên trong có rất nhiều âm vực, rất nhiều tu sĩ tà đạo ẩn cư tại các tầng của Tinh Động. Đến lúc đó, Lăng đạo hữu có thể giao lưu luận bàn cùng bọn họ một phen."

"Được, vậy lựa chọn Phong Uyên Tinh Động đi."

Lúc trước, Lục Huyền đã sớm lựa chọn Phong Uyên Tinh Động, thậm chí còn tự mình lẻn vào trong đó thám hiểm một

phen, đã tìm được mấy khu vực thích hợp để làm động phủ cho mình rồi, lúc này hóa thân cũng dứt khoát gật đầu đồng ý.

"Phong Uyên Tinh Động được chia làm bảy tầng, đạo hữu có thể lựa chọn khu vực trống không từ tầng năm trở xuống để thành lập động phủ cho mình. Phần lớn Kết Đan Chân Nhân đều phân bố ở tầng thứ tư và tầng thứ năm. Nơi đó âm khí càng thêm nồng đậm tinh thuần, rất thích hợp để tu hành. Đồng thời cũng có lượng lớn bí cảnh bên trong, càng dễ nhận được các loại cơ duyên bảo vật hơn." Tu sĩ Thiên Tinh Động đề nghị.

"Được." Lăng Cổ nhẹ nhàng gật đầu.

"Lăng đạo hữu, trên cuốn sách ngọc này có ghi chép kỹ càng về tình huống bên trong tầng bốn vf tầng năm của Phong Uyên Tinh Động, màu đỏ có nghĩa là khu vực ấy đã bị nhóm tu sĩ còn lại chiếm cứ, màu lam có nghĩa là khu vực vẫn còn trống không, khu vực màu xanh lá thì trong vòng mấy năm tới sẽ đến kỳ hạn bàn giao."

"Ngoài ra, Phong Uyên Tinh Động vẫn còn rất nhiều khu vực màu xám, nghĩa là bên trong ẩn chứa bí cảnh hoặc hiểm địa, có tính nguy hiểm nhất định, không thích hợp để thành lập động phủ, xin Lăng đạo hữu chú ý một chút. Nếu đạo hữu muốn tìm hiểu kỹ về một vị trí nào đó, chỉ cần rót linh thức vào là có thể nhận được những tư liệu tương ứng."

Lăng Cổ không trả lời, chỉ chậm rãi lật sách ngọc, thỉnh thoảng lại dùng linh thức tra xét kỹ càng.

"Chọn tòa động phủ phụ cận Uế Dương Sơn này đi." Hắn chỉ vào khu động phủ nằm bên ngoài một dãy sơn mạch quái dị trên sách ngọc, dùng thanh âm khàn khàn nói.

Lần trước, khi Lục Huyền tiến vào Phong Uyên Tinh Động, hắn đã coi tòa động phủ nằm bên ngoài Uế Dương Sơn

này là động phủ dự bị cho mình rồi. Dãy núi kia có âm khí cực kỳ nồng đậm tinh thuần, khu vực bên ngoài động phủ lại vắng vẻ, không có nhiều Kết Đan Chân Nhân cư trú chung quanh, là một chốn thanh tu khá lý tưởng.

Đã vậy, ở chỗ sâu bên trong dãy núi này còn có mấy khu bí cảnh tà dị, về sau này, nếu muốn đi thu thập máu thịt hay âm hồn tà vật đều cực kỳ thuận tiện, không lo những gốc linh thực tà dị kia không được bồi dưỡng đầy đủ.

"Lăng đạo hữu thật tinh mắt! Uế Dương Sơn là một nơi tu hành thượng đẳng, âm khí nồng đậm cũng xem như hàng đầu ở tầng thứ năm, động phủ nơi này rất thích hợp để đạo hữu bế quan khổ tu."

"Mỗi tháng tiền thuê động phủ là bao nhiêu?" Lăng Cổ trầm giọng hỏi.

"Mỗi tháng cần ba ngàn hai trăm linh thạch hạ phẩm, thuê thời hạn vượt quá mười năm, lại thanh toán linh thạch một lần, sẽ có ưu đãi thật lớn." Tu sĩ Kết Đan Kỳ của Thiên Tinh Động mỉm cười nói.

"Rẻ như vậy." Lục Huyền âm thầm nói một câu.

Phải biết rằng, lúc trước khi hắn bắt đầu thuê động phủ Lôi Hỏa Tinh Động, tuy giá cả còn thấp hơn hiện giờ hai trăm linh thạch, nhưng trong lòng lại vô cùng đau xót, bởi thoáng cái lại phải tiêu hết hơn phân nửa gia sản của mình chỉ để thuê một khu động phủ mười năm. Vậy mà bây giờ, hắn đã trở nên giàu có, đã hoàn toàn không để giá thuê ở đây vào trong mắt.

"Chỉ cần bán ra một tấm kiếm phù cũng có thể thoải mái thuê động phủ ít nhất là hai tháng, ta của hôm nay đã không giống ngày xưa nữa rồi." Hắn âm thầm cảm khái một câu trong lòng, lại khống chế hóa thân hỏi: "Muốn mua động phủ kia thì cần bao nhiêu linh thạch?"

“Chỉ cần bỏ ra ba trăm năm mươi vạn viên linh thạch hạ phẩm, tòa động phủ kia sẽ hoàn toàn thuộc về Lăng đạo hữu ngươi.” Tu sĩ Thiên Tinh Động vừa nghe hóa thân hỏi như vậy, ánh mắt đã sáng lên, vội vàng nói.

“Gần tương đương với tiền thuê một trăm năm. Ta tấn thăng đến Kết Đan trung kỳ cực kỳ nhanh chóng, chỉ mất hơn năm mươi năm, tuổi thọ hãy còn vô cùng lâu dài, đồng thời lại có quầng sáng bên cạnh, hoàn toàn có khả năng đột phá đến Nguyên Anh thậm chí là Hóa Thần kỳ, trực tiếp mua vẫn tương đối có lời hơn thuê một chút. Quan trọng nhất là hình như giá cả này rất rẻ.”

Lục Huyền bước đầu đánh giá gia sản hiện tại một chút, sau đó mơ hồ có một loại ý nghĩ không để ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm vào trong mắt.

“Được, vậy ta mua khu động phủ kia.” Hóa thân Lăng Cổ không chút cảm xúc nói.

“Đa tạ Lăng đạo hữu! Đây này là Phong Uyên lệnh cao giai của Phong Uyên Tinh Động, đạo hữu trực tiếp mua, còn có thể hưởng thụ không ít đặc quyền của Phong Uyên Tinh Động, có thể được Thiên Tinh Động che chở tốt hơn, đồng thời cũng có tư cách tiến vào tầng thứ bảy Phong Uyên Tinh Động thăm dò.” Trên mặt tu sĩ Thiên Tinh Động cười tươi như nở hoa, thái độ lại nhiệt tình thêm vài phần, có thể thay Thiên Tinh Động kiếm được một khoản lớn linh thạch như vậy, gã cũng thu được lợi ích không nhỏ.

“Linh thạch ở chỗ này, đạo hữu xem qua một chút.” Lăng Cổ không chút do dự vung tay lên, một đống linh thạch trung phẩm như ngọn núi trực tiếp xuất hiện trước mặt tu sĩ. Linh quang dạt dào, tràn ngập mọi ngóc ngách bên trong đại sảnh, khiến không ít tu sĩ hiếu kỳ đưa mắt nhìn hắn.

“Không có vấn đề gì.” Linh thức của tu sĩ Thiên Tinh Động đảo qua, sau đó cẩn thận cất kỹ đống linh thạch trung phẩm trước mặt rồi cực kỳ nhiệt tình đưa hóa thân Lăng Cổ đến cửa đại sảnh.

Sau khi hóa thân rời khỏi, Lục Huyền thu lại tu vi, đi tới một khung cửa sổ trong đại sảnh làm một tấm Phong Uyên Lệnh phiên bản đơn giản, có được tấm lệnh bài này hắn có thể tạm thời ở lại bên trong Phong Uyên Tinh Động một đoạn thời gian, đồng thời cũng có thể đi thăm dò đại đa số bí cảnh bên trong Tinh Động.

“Được rồi, động phủ mới tới tay rồi. Trước khi đến Phong Uyên Tinh Động, ta còn phải di dời những loại linh thực, linh sủng tà dị trong động phủ cũ trước đã, còn có trận pháp phòng hộ, Nhục Linh Thần nữa.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, sau đó cùng hóa thân một trước một sau bay vào trong lôi hỏa vô biên trước mặt.

“Phải di dời những loại linh thực tà dị này trước.”

Lục Huyền đứng trong khu vực linh điền âm phủ, đưa mắt nhìn đa số gốc linh thực tà dị bên trong, cảm khái ngàn vạn. Hóa thân Lăng Cổ lẳng lặng đứng phía sau hắn, không nói một lời.

Chương 1011: Di Dời Qua Động Phủ Mới!

"Cũng may trong tay ta có bảo vật không gian như Thao Trùng Nang, có thể phòng tránh được chuyện sinh cơ của linh thực xói mòn trong quá trình di chuyển." Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó đi đến phía trước từng gốc linh thực tà dị, cẩn thận chuyển chúng nó vào trong Thao Trùng Nang.

"Ngũ Tạng Bảo Chu gần như đã hoàn toàn thành thục rồi."

Chỉ thấy một gốc linh thực quái dị có hình dạng như ngũ tạng đang không ngừng co rút vào rồi bành trướng ra, bên trong toát lên một loại sức sống bừng bừng khác lạ.

"Hài Ma quan lục phẩm."

Hài Ma Quan được rất nhiều khối hài cốt yêu thú cao giai tẩm bổ, hiện giờ đã dựng ra một cái đài xương cao gần bằng một người trưởng thành rồi. Vô số xương trắng dài nhỏ âm trầm đều dùng một loại phương thức kỳ diệu để quấn quanh vào cùng một chỗ, thoạt nhìn còn tưởng nó là một rừng xương cốt.

"Lão Cốt Ma Chủng, vị tu sĩ bị ma chủng ký sinh kia có bộ dáng gì nhỉ?"

Lục Huyền đưa mắt nhìn vị tu sĩ bị Lão Cốt Ma Chủng ký sinh đã không còn hình người, cũng không còn linh trí, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn một tay quét sạch chúng vào trong Thao Trùng Nang.

"Sát Mỗ Thụ Yêu."

“Không biết khi đến động phủ mới rồi không có Yêu Quỷ Đằng đối chiến, nó có cảm thấy tịch mịch hơn hay không? Nhưng cũng tốt, nó hoàn toàn có thể mượn nhờ cơ hội này để bế quan một đoạn thời gian, tránh cho mỗi lần đều bị Yêu Quỷ Đằng điên cuồng ngược đãi.”

“Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm.”

Từ sau khi cắn nuốt Đạm Ảnh Quỷ, gốc linh thực này đã xuất hiện những biến hóa kinh người, đã mơ hồ có vài phần tương tự với con Lệ Quỷ kia rồi.

“Ba đóa Dâm Tẫn Hoa, phải nhớ hái nhiều chướng khí phấn hồng phía dưới Mê Tiên Đào, sau đó bày ra cấm chế tẩm bổ chúng nó thật tốt mới được.” Lục Huyền thu cả ba đóa hoa diễm lệ toát lên một luồng khí tức dâm tà vào trong Thao Trùng Nang.

“Còn có tấm Diễm Thi Bì này nữa, nhớ phải dặn dò hóa thân cẩn thận bị nó phụ thể.” Lục Huyền muốn gỡ tấm Diễm Thi Bì đang treo trên chân của mình xuống.

“Quỷ Lựu Yêu Mộc, Hương Nhục Chi lục phẩm và ba cây Hồn Trùng khuẩn ngũ phẩm mới gieo xuống không bao lâu, cùng với Tổ Quan Mộc lục phẩm mới lấy được. Kiểm tra tỉ mỉ một chút như vậy mới biết, đống linh thực tà dị ta đang gieo trồng cũng không tính là nhiều.” Lục Huyền cảm khái nói.

“Tổng cộng chỉ có mấy chục gốc, nhưng phẩm giai thấp nhất lại là ngũ phẩm, còn có khoảng chừng một nửa là lục phẩm, so sánh với linh thực bình thường, có thể nói là đi theo tuyến đường tinh phẩm rồi.”

“Mặt khác, cũng phải di dời cả Huyết Tuyền Bạng Mẫu cùng với cái ao máu do nó thành lập ra đi cùng luôn, mà tiện thể cũng mang theo Nhục Linh Thần nữa.”

“Sau khi đến động phủ mới, có thể mặc kệ cho nó tự đi vào trong Uế Dương sơn mạch săn yêu thú, thu hoạch huyết nhục.” Lục Huyền đưa mắt nhìn quả cầu thịt to đùng bên chân mình, âm thầm suy nghĩ.

Tuy con tà ma cấp Tai này còn đang ở trong giai đoạn sinh trưởng, nhưng thực lực của nó lại đứng đầu trong đám linh thú của hắn, dù gặp phải tu sĩ Kết Đan, thì dựa vào bí thuật Huyết đạo quỷ dị khó lường kia, cùng với năng lực cường đại nhỏ máu sống lại, nó cũng có thể bảo vệ bản thân chu toàn.

“《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 lục phẩm, Âm Sát Bình cùng với Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù có thể giao cho hóa thân, gia tăng thực lực cho hắn. Lại thêm hai tòa trận pháp ngũ phẩm là Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận, dù bên ấy có chạm trán với vài vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, cũng có được sức tự vệ.”

Ngoại trừ tu hành 《 Huyết Thần Kinh 》 và ba đại công pháp tà dị cao cấp, Lục Huyền còn cố ý giao 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 cho hóa thân, để thực lực của hắn thoáng cái đã gia tăng tới cảnh giới tu sĩ Kết Đan sơ kỳ phổ thông.

Về phần Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, bên trong Lôi Hỏa Tinh Động đã có Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm che chở, cứ giữ nó lại chỗ này cũng có chút dư thừa, vừa vặn có thể bố trí ở bên ngoài khu động phủ mới.

Linh chủng Ngũ Hành Quả cũng có thể mang đi cải tiến cùng với trận pháp kia luôn, chỉ cần cách mỗi một đoạn thời gian, hắn đi qua xem xét là được.

“Âm khí còn đó, linh thực hoàn toàn biến mất rồi.” Hắn nhìn mảnh linh điền âm phủ đã phát sinh những biến hóa cực lớn trước mắt, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm khái.

Sau khi đa số linh thực tà dị trong linh điền đều được di chuyển vào trong Thao Trùng Nang, trong linh điền âm phủ vẫn còn tràn ngập âm khí nồng đậm, cùng với âm hồn oán niệm, mùi máu tanh hoàn toàn có thể thấy được và ngửi được ở khắp nơi.

"Chờ qua một đoạn thời gian nữa, nơi này mới có thể khôi phục lại trạng thái bình thường, đến lúc đó, ta lại là một linh thực sư chân chính bình thường, thiện chí giúp người rồi." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, sau đó mang theo hóa thân tiến về phía Phong Uyên Tinh Động.

Lúc tiến vào tầng thứ nhất, cũng không nhìn thấy bạch cốt quỷ tu từng dẫn đường cho mình, nhưng Lục Huyền không quá quan tâm, hắn xuyên qua Uyên Giới của từng tầng từng tầng, đi vào tầng thứ năm, lại men theo địa đồ do Thiên Tinh Động cung cấp, đi tới phụ cận Uế Dương sơn mạch, tìm được động phủ thuộc về mình.

"Phải ở lại chỗ này một đoạn thời gian, khai khẩn linh điền trước đã."

Diện tích động phủ mới rất là rộng lớn, Lục Huyền kiểm tra kỹ càng một lần, bên trong không có lưu lại bất cứ dấu vết nào của chủ nhân trước. Điều này đã làm hắn yên tâm không ít, hắn nhanh chóng bố trí hai tòa trận pháp ngũ phẩm ở bên ngoài động phủ, rồi bản thân bắt đầu khai hoang cùng với phân thân ở bên trong.

U Nê Nhục và Oán Linh Nê ở bên trong linh điền âm phủ cũng được hắn mang theo tới nơi này. Linh nhưỡng bên trong động phủ tại Uế Dương sơn động này ẩn chứa âm khí nồng đậm, rất thích hợp để bồi dưỡng những loại linh thực tà dị kia.

"Đạo hữu, có ở trong động phủ không? Tại hạ Ngọc Diện chân nhân, ở cách động phủ của đạo hữu hơn hai trăm dặm, hôm nay ta cùng với Lê Nho đạo hữu tới bái phỏng một phen

đây". Đột nhiên bên ngoài động phủ truyền đến một giọng nói ôn hòa.

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, nhanh chóng nhìn thấy hai gã tu sĩ đang đứng bên ngoài động phủ. Một vị thanh niên tuấn dật, trên mặt mang theo nụ cười giả tạo, lấy trình độ đồng thuật của Lục Huyền, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra bộ túi da trên người đối phương không quá hòa hợp cùng huyết nhục, cũng không biết người này thu được bộ túi da có vẻ bề ngoài không tệ kia từ nơi nào.

Tên còn lại là một kẻ lùn chỉ cao chừng 3 thước (xấp xỉ 1 mét), cái đầu vô cùng lớn, tứ chi héo rút lại, mềm mại không xương, phảng phất như từng nhánh xúc tu, cả người tản ra một luồng khí tức âm lãnh.

Hai người này đều có cảnh giới Kết Đan, chỉ khác là trên người có bảo vật che lấp khí tức, nên không nhìn ra tu vi cụ thể.

"Quả nhiên là Phong Uyên Tinh Động với tà tu có mặt ở khắp nơi, tùy tiện trông thấy hai tu sĩ Kết Đan đã có bộ dáng quái dị như vậy rồi. Nhưng hóa thân này của ta cũng không kém bao nhiêu." Lục Huyền mỉm cười nói, tâm thần lập tức khống chế hóa thân đi ra mở trận pháp, đến chỗ hai gã tu sĩ kia, còn khí tức của bản tôn lại dùng Thanh Phù Vũ Y hoàn toàn ngăn cách, không tiết lộ một chút nào.

Chương 1012: Hình Tượng Của Lăng Cổ!

"Đạo hữu xưng hô như thế nào?" Ngọc Diện chân nhân nhìn thấy hóa thân bước ra, lập tức cười hỏi.

"Lăng Cổ." Hóa thân dùng thanh âm khàn khàn ngắn gọn đáp lại, tựa như chỉ cần nói thêm một chữ cũng là lãng phí.

"Thì ra là Lăng đạo hữu, động phủ của ba người chúng ta ở cách nhau không xa, ngày sau còn phải thân cận nhiều hơn."

Lăng Cổ trầm mặc không nói, chỉ dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người trước mắt.

"Lăng đạo hữu không mời hai chúng ta vào bên trong ngồi một chút sao?" Ngọc Diện chân nhân thấy thái độ của Lục Huyền như vậy nhưng hoàn toàn không có tức giận, mà ngược lại ý cười trên mặt càng đậm hỏi.

"Động phủ đơn sơ, ta còn có việc trong người, lần sau nhất định sẽ mời." Lăng Cổ lời ít mà ý nhiều nói.

Nói xong, hắn không để ý tới hai tu sĩ Kết Đan đang đứng bên ngoài động phủ nữa, dứt khoát xoay người quay về động phủ, đồng thời một tầng vách ngăn linh khí lặng lẽ dâng lên bên ngoài động phủ, trực tiếp ngăn cách hai người kia ở bên ngoài.

"Lăng đạo hữu này hơi lạnh lùng, không thích gần gũi nha." Ngọc Diện chân nhân mỉm cười, trong tay chợt xuất hiện một cái quạt tranh (trên quạt có vẽ tranh) được luyện chế từ xương và da người, nhẹ nhàng phe phẩy.

“Đều là tà tu, ai cũng hiểu đối phương là loại mặt hàng gì, còn muốn làm bộ khách khí, để rồi đi tới ăn bế môn canh này.” Một cánh tay của gã lùn hóa thành một nhánh xúc tu màu xám đen, trong phút chốc đã lượn một vòng xung quanh động phủ.

“Hai tòa trận pháp phòng hộ ngũ phẩm, vị Lăng đạo hữu này khá là cẩn thận nha.”

“Đi thôi, đáng tiếc lòng nhiệt tình của ta đã đặt sai người rồi.” Ngọc Diện chân nhân phe phẩy chiếc quạt tranh tinh mỹ, vừa cười vừa nói.

Linh thức của Lục Huyền cảm nhận được hai người bọn họ đã rời đi, mới mở bàn tay ra, đồng tử màu xám trắng trong lòng bàn tay lập tức đảo một vòng qua khu vực chung quanh động phủ. Sau khi xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường gì, khóe miệng hắn mới hiện lên một nụ cười như có như không.

“Tuy ta vốn là người kết thiện duyên rộng rãi, nhưng với những kẻ chỉ cần nhìn qua cũng thấy không giống người tốt như các ngươi, ta lại không có hứng thú gì.” Hắn âm thầm nói trong lòng.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là sự khác nhau giữa thiết lập nhân vật của hóa thân và của bản tôn. Bản tôn là một linh thực sư tinh thông linh thực nhất đạo, không giỏi đấu pháp, nhưng rất thích giúp đỡ mọi người làm điều thiện, còn kết bạn với không ít Kim Đan chân nhân, mục đích đương nhiên là để tìm ra nhiều con đường nhận được linh chủng cấp cao hơn một chút. Hóa thân thì khác, ý thức tự chủ của nó không mạnh, nếu cũng đi khắp nơi kết bạn với tu sĩ giống như bản tôn, chỉ e kết bạn càng nhiều càng có khả năng lộ ra sơ hở.

Bởi vậy, hắn tạo cho hóa thân một bộ hình tượng quái gở, không thích gần gũi người ngoài, chỉ đơn thuần là cố gắng hết sức tránh phải tiếp xúc với những tu sĩ khác. Hơn nữa ở trong

hoàn cảnh như Phong Uyên Tinh Động, lại càng không thích hợp để kết bạn với người khác ở xung quanh.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Lục Huyền sợ phiền phức.

Hóa thân ở đây, cũng không cần phải quá mức cẩn thận giống như bản tôn, lúc nên xuất thủ đương nhiên hắn sẽ không do dự. Nếu có người muốn xông vào động phủ, gây bất lợi đối với hóa thân, Lục Huyền cũng không ngại đống phân bón trong động phủ nhiều hơn một chút.

Huyết nhục, hồn phách, hài cốt… Bảo đảm sẽ tận dụng triệt để, không để lại một chút nào.

Sau khi Ngọc Diện chân nhân và tu sĩ lùn kia rời đi, động phủ tại Uế Dương sơn lại khôi phục sự yên tĩnh như thường.

Lục Huyền mở trận pháp, bảo vệ động phủ chặt chẽ, rồi cùng hóa thân vất vả khai khẩn linh điền, huyết trì, sau đó, hắn lấy rất nhiều linh thực tà dị cùng với Huyết Tuyền Bạng Mẫu và quả cầu thịt từ trong Thao Trùng Nang ra.

Huyết Tuyền Bạng Mẫu rơi vào trong huyết trì mới, ban đầu nó còn có chút không thích ứng, nhưng sau khi ở trong huyết trì, cảm nhận được huyết khí nồng đậm quen thuộc, nó lại chậm rãi trở nên sinh động hơn. Một vòi máu màu đỏ đậm bắn ra từ trong khe hở với tốc độ cực nhanh, lượng máu đầy đủ.

Quả cầu thịt lén lút nhảy gần đến bờ ao máu, lớp da lông bên ngoài thân thể lẳng lặng mở ra, để lộ từng cái miệng quái dị bên trong, thỉnh thoảng lại hấp thu một chút.

Hai tà vật một con bắn ra, một con hút vào, phối hợp không chê vào đâu được.

Lục Huyền không để ý tới mấy đứa Nhục Linh Thần, hắn nhanh chóng đi vào trong linh điền được phủ kín bởi các loại

linh nhưỡng thuộc tính âm, sau đó lần lượt gieo từng loại linh thực tà dị xuống.

Sau khi gieo toàn bộ vào linh nhưỡng, hắn lại lần lượt xem xét trạng thái chi tiết của mỗi một gốc linh thực rồi căn cứ vào nhu cầu của chúng mà thi triển các loại thuật pháp bồi dưỡng cơ sở, lại lấy máu thịt, hồn phách để tẩm bổ cho linh thực, cuối cùng mới để cho hóa thân tự mình thi triển một lần.

Hóa thân có linh lực hùng hậu tương đương với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, thiên phú cũng không tệ, mấy môn thuật pháp bồi dưỡng cũng tương đối thuần thục rồi.

Bồi dưỡng linh thực xong, Lục Huyền lại truyền thụ kinh nghiệm liên quan cho hóa thân.

Hắn bồi dưỡng linh thực đã nhiều năm, cũng đại khái nắm giữ quy luật sinh trưởng của mỗi một gốc linh thực dưới tay mình, ít nhất là biết vào thời điểm nào thì nên bồi dưỡng theo phương thức gì. Những kinh nghiệm này đều được rót vào trong hóa thân, để nó ghi nhớ trong lòng.

Tuy đối phương không thể có được năng lực đặc thù cho phép hiểu rõ trạng thái của linh thực, để chăm sóc chúng tỉ mỉ chu đáo giống như Lục Huyền, nhưng sau khi nắm giữ những kinh nghiệm kia, trên một ít phương diện nào đó của linh thực, nó cũng có thể trở thành linh thực sư tiêu chuẩn cao rồi.

“Công cụ nhân làm ruộng thượng đẳng đã bồi dưỡng xong!” Qua mấy ngày, Lục Huyền đưa mắt nhìn hóa thân đang không ngừng dò xét trong linh điền, trên mặt hiện lên một tia vui sướng.

“Được rồi, cuối cùng mọi chuyện bên này cũng đi vào quỹ đạo.” Trong lòng hắn thỏa mãn vô cùng, lại đi tới trước mặt Ngũ Tạng Bảo Chu. Bộ ngũ tạng quái dị trên linh thực càng lộ ra sức sống bừng bừng vượt xa trước đó.

Lục Huyền tập trung tinh thần nhìn vào thanh tiến độ, rất nhanh đã phát hiện thanh tiến độ phía dưới chỉ còn thiếu một chút xíu nữa là hoàn toàn kéo đầy rồi.

"Cũng chưa biết lần sau ta tới Phong Uyên Tinh Động này là vào lúc nào, hiện giờ Ngũ Tạng Bảo Chu sắp thành thục, cứ dứt khoát mượn cơ hội này để thu quầng sáng của nó luôn đi." Lục Huyền lẩm bẩm nói.

Hắn nói là làm, lập tức lấy Thần Mộc Thanh Hồ ra, đổ một luồng linh khí tinh thuần từ trong miệng bình tới, rót xuống gốc linh thực quái dị trước mặt mình. Một lát sau, thanh tiến độ bán trong suốt bên dưới Ngũ Tạng Bảo Chu đã hoàn toàn tràn đầy.

"Thần Mộc Thanh Hồ này đúng là một món bảo bối tốt!" Lục Huyền lại một lần nữa cảm khái rồi cẩn thận hái linh thực ra.

Tâm thần ngưng tụ trên đó.

【 Ngũ Tạng Bảo Chu, linh thực ngũ phẩm, bồi dưỡng bằng cách hiến tế nội tạng mới mẻ tẩm bổ cho nó đến khi trưởng thành, linh thực trưởng thành có hiệu quả gia tăng cực lớn cho thân thể khí huyết của tu sĩ, là tài liệu tuyệt hảo để tu luyện ma công loại luyện thể. 】

Chương 1013: Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu!

"Phẩm chất tốt, coi như không tệ, đáng tiếc trong cơ thể bản tôn đã có được Thái Tuế Nhục với công hiệu tương tự, còn có cả Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, đoán chừng tăng phúc cũng có hạn." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Còn hóa thân, trước mắt vẫn chưa có ma công loại luyện thể, nếu có cơ hội thích hợp lại đút Ngũ Tạng Bảo Chu này cho hắn."

Hắn cất kỹ loại linh thực quái dị nhìn như một đống ngũ tạng móc nối lại với nhau kia đi, ánh mắt hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa lặng yên xuất hiện phía dưới hấp dẫn. Quầng sáng hơi lóe lên, lại mang theo một loại lực hấp dẫn khác thường khi xuất hiện bên trong khu động phủ tràn ngập âm khí này.

Lục Huyền ngừng thở, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay sau đó, quầng sáng đã vỡ tan trong im lặng, trực tiếp hóa thành vô số điểm sáng nhỏ xíu đầy trời, chiếu rọi hoàn cảnh u ám xung quanh thành sáng rõ như ban ngày.

Trong giây lát, tất cả những điểm sáng kia thu lại, hình thành nên hư ảnh một tòa miếu thờ tinh xảo và nhanh chóng chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm hiển hiện trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Ngũ Tạng Bảo Chu ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu】

Ý niệm trong đầu biến mất, một món bảo vật quái dị đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Bảo vật này là một tòa miếu thờ tinh xảo, bên trong miếu thờ có hắc khí quanh quẩn, năm loại nội tạng tươi sống được bày đặt cùng một chỗ dựa theo những phương vị đặc thù, thậm chí còn mơ hồ nghe được những nhịp đập rất nhỏ nhưng mạnh mẽ có lực, tràn đầy sức sống truyền ra.

"Đây là loại phần thưởng âm phủ gì vậy…" Lục Huyền tò mò vô cùng, lập tức ngưng tụ tâm thần trên tòa miếu thờ quái dị trước người rồi nhanh chóng biết được tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

【 Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu, bảo vật lục phẩm, có một vị Nguyên Anh Chân Quân am hiểu luyện thể thu thập nội tạng của vô số muông thú rồi dùng tà pháp luyện chế thành, có thể luyện hóa dung nhập vào trong cơ thể. 】

【 Sau khi luyện hóa, có thể bám lên cơ quan nội tạng của tu sĩ, từ đó cường hóa lục phủ ngũ tạng trên diện rộng, khiến cho nó gia tăng tới cấp bậc pháp khí cao cấp, đồng thời cũng có thể không ngừng tích tụ tinh nguyên, liên tục không ngừng, dùng mãi không cạn. 】

"Bảo vật lục phẩm!" Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

"Có thể cường hóa ngũ tạng lục phủ cho tu sĩ… không ngờ ta đã cường hóa nhiều lần như vậy nhưng vẫn còn không gian để gia tăng cường độ thân thể." Hắn nhìn tòa miếu thờ tinh xảo kỳ dị trước mắt, không ngừng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết rằng, thân thể của hắn đã trải qua khá là nhiều lần cường hóa, Thái Tuế Nhục cường hóa sinh cơ huyết nhục, Lưu Ly Xích Phượng Cốt cường hóa xương cốt quanh thân, lại cộng thêm một số môn công pháp khác, ngay cả linh quả cũng có một chút gia tăng, hắn vốn tưởng trình độ cường hóa này đã

đạt đến cực hạn, thực sự không ngờ Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu trước mắt vẫn có thể nâng cao nhục thân của mình lên thêm một tầng mới.

"Còn có thể tích tụ lượng lớn tinh nguyên bên trong ngũ tạng, để khi vận dụng bí pháp tương ứng vào một vài thời khắc mấu chốt, thứ này có thể phát huy ra tác dụng cực kỳ quan trọng." Lục Huyền âm thầm phân tích trong lòng.

"Món bảo vật đầu tiên mở ra ngay tại khu động phủ mới thực sự không làm ta thất vọng." Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, lại đưa mắt nhìn thấy hóa thân đang im lặng không nói bên cạnh.

"Ừm, nước trong Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu này quá sâu, ta sợ ngươi không nắm chắc, vẫn nên để bản tôn dùng đi. Về phần ngươi, có được phôi thai tà tu tốt như vậy, chờ sau khi có ma công loại luyện thể, ta lại giao Ngũ Tạng Bảo Chu cho ngươi." Hắn vừa cười vừa nói.

…

Sau khi xử lý xong hết thảy mọi sự vụ bên trong động phủ mới tại Phong Uyên Tinh Động, Lục Huyền mới mang theo Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu trở lại Lôi Hỏa Tinh Động.

Trong đoạn thời gian này, hết thảy mọi chuyện bên trong khu động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động vẫn diễn ra như bình thường, cũng không phát sinh loại sự cố như tu sĩ, tà ma xâm nhập.

Suốt một khoảng thời gian tiếp theo, Lục Huyền đều ở trong động phủ đóng cửa không ra, an tâm bồi dưỡng linh thực, luyện hóa bảo vật, tu hành công pháp thần thông.

Một tháng trôi qua, Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu đã hoàn mỹ dung nhập vào tạng phủ của hắn, mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng ôn dưỡng cơ quan nội tạng của hắn, đồng thời

còn thu nạp tinh nguyên dư thừa trong cơ thể, cất giữ vào bên trong bảo vật.

Trong lúc luyện hóa, hắn lại cố gắng tu hành bộ 《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》 không trọn vẹn kia, tuy đã thành công luyện chế ra hóa thân, nhưng nếu có thể tiến thêm một bước nắm giữ môn bí pháp này, thì không chỉ khả năng khống chế hóa thân tăng lên mà mối liên hệ giữa chủ thể và hóa thân cũng được tăng cường.

Ngoài ra, mỗi ngày hắn còn tốn không ít thời gian để tu hành 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 và 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 tầng thứ nhất, thời gian còn lại, hắn sẽ luyện chế một chút đan dược, pháp khí, cố gắng kiếm cho mình thêm chút linh thạch.

…

Khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo.

Động Huyền Kiếm Bia được cắm ngay chính giữa linh điền, kiếm ý vô hình lấy nó làm trung tâm, không ngừng lan tỏa ra ngoài, tràn ngập bên trong linh điền, tẩm bổ kích thích Lôi Mang Kiếm Thảo.

Ở phần rìa của linh điền, có một cái vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa, bên trên có phần lốm đốm, đang dựa nghiêng vào một gốc Lôi Mang Kiếm Thảo, có mấy thanh phi kiếm lóe lên hào quang như sao trời đang chen chúc nhau bên trong vỏ kiếm.

“Cuộc sống của ngươi trôi qua thật thoải mái nhé.” Lục Huyền nói thầm một câu.

Sau khi có Động Huyền Kiếm Bia - món bảo vật kiếm đạo hiếm thấy này - hắn dứt khoát đặt luôn Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm vào trong linh điền Kiếm Thảo, để cho nó cùng với dàn hậu cung phi kiếm của nó hưởng thụ kiếm ý tẩm bổ.

Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm đã trải qua rất nhiều phi kiếm cùng với kiếm ý Động Huyền Kiếm Bia tưới nhuần, linh tính khôi phục không ít, thậm chí Lục Huyền còn có thể mơ hồ cảm nhận được suy nghĩ của nó.

Hiện giờ, phương thức cắm phi kiếm vào vỏ cũng có một chút thay đổi, từ ban đầu là bị động thừa nhận đã chậm rãi biến thành chủ động đòi hỏi rồi, thậm chí cứ cách mỗi một đoạn thời gian, nó lại phải đi lật bài lựa chọn phi kiếm bên trong hậu cung của mình.

Lục Huyền đi lên phía trước, trực tiếp rút mấy thanh phi kiếm đang cắm bên trong vỏ kiếm ra ngoài.

Vỏ kiếm phát ra một hồi kiếm ngân leng keng, loáng thoáng có thể cảm nhận được một chút tâm trạng phức tạp xen lẫn giữa vui thích và thống khổ của nó.

“Vỏ kiếm cặn bã!” Lục Huyền thầm mắng một tiếng rồi nắm lấy vỏ kiếm không ngừng lắc qua lắc lại, để bảy - tám hạt linh chủng Kiếm Thảo màu trắng bạc lăn từ bên trong ra.

“Đã tẩm bổ linh chủng của ta còn không quên hưởng thụ, nếu không có hiệu quả, ta nhất định sẽ bắt ngươi ‘cai’ phi kiếm chừng nửa năm.” Lục Huyền nhặt mấy hạt linh chủng Lôi Mang Kiếm Thảo kia lên, cẩn thận quan sát.

Từ khá lâu trước kia, hắn vẫn luôn thử cải tiến linh thực Kiếm Thảo mới, phương thức cải tiến chỉ có hai loại, linh chủng đặt bên trong Dưỡng Huyền Võ Kiếm, được vỏ kiếm ôn dưỡng, cùng với linh thực được bồi dưỡng ở phụ cận Động Huyền Kiếm Bia, mặc cho kiếm ý vô hình trên kiếm bia tẩm bổ.

Chương 1014: Thiên Lôi Kiếm Thảo!

"Xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm."

Chỉ thấy hạt linh chủng dài mảnh màu trắng bạc trong tay hắn đã có sự biến hóa không nhỏ so với linh chủng Lôi Mang Kiếm Thảo ban đầu, có thể nhìn thấy từng tia từng tia lôi mang rất nhỏ, như ẩn như hiện trên bề mặt linh chủng, thậm chí khi nắm nó trong tay còn có cảm giác tê dại mơ hồ.

Hắn thi triển Địa Dẫn Thuật, đặt hạt linh chủng Lôi Mang Kiếm Thảo đã trải qua cải tiến vào trong linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ lên trên đó.

【 Thiên Lôi Kiếm Thảo, linh thực tứ phẩm, do Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm được bảo vật Kiếm Đạo thần bí tẩm bổ mà cải tiến thành, trong giai đoạn sinh trưởng cần hấp thu kiếm khí thuộc tính lôi.】

【Kiếm Khí trời sinh, sau khi thành thục, bên trong thân kiếm có ẩn chứa lôi khí nồng đậm, có thể kích phát ra lôi mang kiếm khí liên miên không dứt, uy năng cực mạnh. 】

Lục Huyền đứng dậy, trên mặt mang theo ý cười: "Rốt cuộc cũng cải tiến ra Kiếm Thảo tứ phẩm rồi. Nếu lúc này ta còn ở trong Thiên Kiếm Tông, lại trực tiếp trình hạt linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm loại mới này cho Kiếm Đường, cũng không biết sẽ gây ra oanh động lớn đến cỡ nào!"

Trong đầu hắn không khỏi nghĩ tới động tĩnh lúc trước mình từng gây ra khi thành công cải tiến Phong Lôi Kiếm Thảo tam phẩm.

“Chỉ tiếc, tam phẩm cải tiến thành tứ phẩm vẫn được coi là dễ dàng, nếu muốn đột phá đến ngũ phẩm chỉ sợ sẽ khó như lên trời.”

Phải biết rằng, Kiếm Thảo tứ phẩm vẫn còn nằm trong phạm trù Trúc Cơ, nhưng nếu muốn cải tiến ra Kiếm Thảo ngũ phẩm đã tiến lên phạm trù Kết Đan, thì độ khó của chuyện này tuyệt đối không thua kém quá trình một tu sĩ Trúc Cơ tấn thăng cảnh giới Kết Đan.

“Cũng may trong tay ta có Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, Động Huyền Kiếm Bia cùng với năng lực đặc thù có thể nắm giữ trạng thái của linh thực Kiếm Thảo bất cứ lúc nào, đồng thời áp dụng cả ba thứ này, sớm muộn gì cũng sẽ nhận được Kiếm Thảo ngũ phẩm mới mà thôi.” Lục Huyền tràn đầy tin tưởng vào chuyện này.

Hắn nhanh chóng đi gieo hạt linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm mới vào trong linh nhưỡng, lại lấy ra một ít linh chủng Kiếm Thảo tam phẩm, tiếp tục nhét vào trong vỏ kiếm có phong cách cổ xưa kia.

“Tiếp tục tẩm bổ chúng cho ta, nếu biểu hiện tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp kiếm cho ngươi một thanh phi kiếm pháp bảo, cam đoan để ngươi lưu luyến đến quên cả đường về, vui đến quên cả trời đất.” Hắn thản nhiên vẽ một cái bánh lớn cho vỏ kiếm.

Tạm thời hắn vẫn chưa định đi thu hoạch quầng sáng đến từ đám Lôi Mang Kiếm Thảo đang gieo trồng ở khu vực linh điền Kiếm Thảo, mà muốn tận dụng hết thảy mọi khả năng để ngưng kết ra linh chủng, giăng lưới rộng mới có thể nhanh chóng cải tạo ra linh chủng Kiếm Thảo tứ phẩm.

Đến lúc đó, phần thưởng quầng sáng đến từ một gốc Kiếm Thảo quầng sáng tứ phẩm đã tương đương với phần thưởng quầng sáng đến từ mấy chục gốc Kiếm Thảo tam phẩm rồi.

Chẳng phải thơm hơn sao?

Sau khi bồi dưỡng xong Lôi Mang Kiếm Thảo cùng với Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Lục Huyền lại đi vào những mảnh linh điền khác.

Một nhóm Băng Huỳnh Thảo mới gieo trồng đã mọc rễ nảy mầm, hàng loạt mầm non xanh nhạt nhẹ nhàng run rẩy trong gió, linh khí băng hàn màu trắng nhạt lượn lờ bay ra từ bên trong những mầm non kia, ngưng kết thành một tầng băng sương mỏng như cánh ve trên bề mặt linh nhưỡng.

Đột nhiên, một đạo linh quang màu trắng bạc hiện lên trước người hắn, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của tiểu nhân linh chi. Ngay sau đó, lại có một đạo lôi quang màu trắng bạc kéo lê thành từng luồng tàn ảnh, trực tiếp dùng tốc độ nhanh hơn vọt tới phía trước linh chi, dùng một tay chặn đứng nó lại.

Lôi quang màu trắng bạc kia tán đi, để lộ ra thân hình ấu thú Lôi Long Hống bên trong, trong miệng nó đang ngậm một cây linh chi kỳ dị. Cây linh chi này có màu trắng bạc toàn thân, trên cành lá cũng có lôi quang nhàn nhạt lập lòe, đám rễ cây có kích thước lớn nhỏ không đều đang quay cuồng vung loạn trên không trung, muốn giãy giụa thoát ra từ trong miệng ấu thú Lôi Long Hống.

“Làm rất tốt.” Lục Huyền đưa tay sờ lên chiếc sừng nhọn trên đầu ấu thú Lôi Long Hống, sau đó thưởng cho nhóc con này một hạt Lôi Bạo Liên, cũng tiện tay gỡ gốc linh chi màu trắng bạc từ trong miệng nó xuống, cong ngón tay búng ra một cái, từng tia từng sợi lôi quang lan tràn ra ngoài.

“Tên tiểu tử nhà ngươi lại vượt ngục rồi?” Hắn khẽ cười một tiếng nói.

Theo quá trình gốc Phi Lôi Chi lục phẩm này không ngừng sinh trưởng, đạo cấm chế đơn giản do hắn bày ra đã khó có thể vây khốn được nó nữa rồi, nên thỉnh thoảng nó lại chạy từ bên trong ra, đi cọ xát lên gốc Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm cùng với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm.

Cũng may bên trong động phủ có trận pháp che chở, mà bên ngoài cũng không có bảo vật thuộc tính lôi hấp dẫn, nên Lục Huyền không quá lo lắng nó sẽ bị ai đó bắt cóc mang đi.

Phi Lôi Chi cứ chạy ra ngoài liên tục, mỗi lần đều phải bắt nó trở về, Lục Huyền không chịu nổi phiền phức, nên dứt khoát ủy thác cho ấu thú Lôi Long Hống, một khi phát hiện linh thực chạy ra, nhóc con này sẽ bắt nó tới trước mặt hắn.

Ấu thú Lôi Long Hống có khả năng cảm nhận rất mạnh đối với gốc linh thực thuộc tính lôi này, lại cộng thêm tốc độ của nó vượt xa Phi Lôi Chi, nên bắt đối phương lại cực kỳ dễ dàng.

Có thể làm chút chuyện vì Lục Huyền, đồng thời lại có thể tham gia một trò chơi nhỏ với Phi Lôi Chi, Lôi Long Hống cũng rất thích thú.

“Xem ra, ngoại trừ luyện đan Luyện Khí, ta còn phải tăng cường một chút năng lực trên phương diện trận pháp cho mình.” Trước mắt, Lục Huyền chỉ có thể bố trí một vài đạo cấm chế đơn giản, cho nên không thể vây khốn Phi Lôi Chi đang không ngừng trưởng thành kia được. Mấy tòa trận pháp đang bảo vệ động phủ của hắn đều đến từ quầng sáng phần thưởng, bản thân Lục Huyền cũng không tinh thông trận pháp.

“Ta còn nhớ mình đã từng mở ra Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận từ quầng sáng của Ngũ Hành Quả, lại tăng thêm các loại trận pháp thường cũng có lực lượng ngũ hành, hẳn là quầng sáng tiếp theo của nó sẽ mở ra không ít bảo vật có liên quan đến trận pháp.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

…TachTraThanhXuan…

Đảo mắt một cái đã ba tháng trôi qua.

Lôi Hỏa Tinh Động vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như trước, hầu như Lục Huyền đều ở trong động phủ, ngẫu nhiên hắn cũng được mời đi tới động phủ của vài tu sĩ quen thuộc gần đó, mở rộng mối thiện duyên của mình, trải sẵn đường để ngày sau có thể nhận được linh chủng cao giai quý hiếm.

Hôm đó, lúc hắn đang ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, bỗng nhiên lại phát hiện bên ngoài truyền đến một hồi dao động linh lực dị thường.

Linh thức đảo qua, một tấm phù lục đưa tin đang không ngừng bay múa trên không trung, nhưng lại bị vòng bảo hộ linh lực ngăn trở, không cách nào tiến vào động phủ. Nhìn kiểu dáng phù lục, hẳn là đến từ phân lâu của thương hội.

Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó dừng lại động tác, dẫn phù lục đưa tin tới trước người. Một tia linh lực rót vào trong đó, ngay lập tức, tiếng nói dịu dàng mềm mại của Văn lâu chủ truyền đến.

Chương 1015: Âm Dương Bảo Bình!

"Lục tiền bối, tiểu nữ tử có việc tìm ngài, nếu đã quấy rầy tiền bối thanh tu, xin hãy tha lỗi. Lúc trước tiền bối từng dặn dò, để vãn bối lưu ý đến các loại bảo vật âm dương, phương pháp ngưng chủng, hiện giờ đã có chút manh mối về chúng rồi. Vãn bối nghe được tin tức một phân lâu trong thương hội đang nắm giữ một món bảo vật âm dương ngũ phẩm, nên đã cố ý tranh thủ cho tiền bối. Khi Lục tiền bối rảnh rỗi, ngài có thể tới xem một chút."

"Mặt khác, tổng bộ sẽ tổ chức một buổi đấu giá quy mô lớn trong một đoạn thời gian gần đây, bởi vì bí cảnh Lôi Cơ động vừa xuất hiện, nên trên buổi đấu giá sẽ xuất hiện càng nhiều bảo vật còn trân quý hơn lần trước, có lẽ trong hội đấu giá lần này sẽ có các loại linh chủng, phương pháp ngưng chủng mà tiền bối cần."

Đến đây, thanh âm dịu dàng kia biến mất, Lục Huyền đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ.

"Rốt cuộc cũng tìm được một kiện bảo vật âm dương cao giai, thật không dễ dàng mà. Vậy là cuối cùng ta cũng được chân chính bồi dưỡng hạt linh chủng Điên Âm Đảo Dương quả chuẩn thất phẩm kia rồi." Trong lòng hắn cảm khái không thôi.

Trên thực tế, Lục Huyền nhận được hạt linh chủng của Điên Âm Đảo Dương Quả kia đã được một đoạn thời gian tương đối dài rồi, nhưng vì bao nhiêu lâu nay, hắn vẫn một mực không tìm được bảo vật phù hợp để gieo trồng nó, không

thể thỏa thích bồi dưỡng linh chủng, chỉ có thể trồng thứ này ở trong Mậu linh nhưỡng duy trì một chút sinh cơ cơ bản nhất cho nó mà thôi.

"Còn nữa, Hải Lâu thương hội sắp tổ chức một buổi đấu giá cỡ lớn ở tổng bộ, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua được." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Hắn làm khách khanh của thương hội, đương nhiên là hiểu rất rõ Hải Lâu thương hội này, tổng bộ tổ chức hội đấu giá tuyệt đối không nhiều, nhanh thì cỡ một chục đến hai chục năm, mà lâu thì trên trăm năm mới cử hành một lần. Mỗi một lần như vậy đều hấp dẫn vô số tu sĩ Trúc Cơ, Kết Đan Chân Nhân, Nguyên Anh Chân Quân thuộc Ly Dương cảnh, thậm chí cả vài cảnh khác cùng đến đây tham gia.

Thời điểm hắn còn dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ viên mãn đã từng may mắn được tham gia một lần, từ đó nhận được các loại linh chủng quý hiếm như Tọa Phật Liên, Thực Quỷ Ác Đằng, thậm chí còn được khí linh bảo lâu phát hiện ra tạo nghệ linh thực, từ đó giành được cơ hội trở thành khách khanh của thương hội.

"Sự xuất hiện của bí cảnh Lôi Cơ Động nhất định sẽ khiến không ít bảo vật chảy ra bên ngoài, nên hội đấu giá lần này tuyệt đối không thể bỏ lỡ." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi hắn kiểm kê lại đống linh thạch bên trong Thao Trùng Nang, lại mở miệng dặn dò Thảo Khôi Lỗi cùng với nhóm linh thú nhớ trông coi động phủ cẩn thận rồi lập tức mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm, bố trí tầng phòng ngự của động phủ vững như thành đồng mới rời đi.

Hắn nhanh chóng xuyên qua mảnh lôi mang đầy trời, rời khỏi vùng lôi vân bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, tiến vào phân lâu của thương hội.

Vừa mới tiến vào đại sảnh phân lâu, nữ tu họ Văn phát hiện được khí tức của Lục Huyền đã vội vàng đi ra nghênh đón.

"Lục tiền bối, nhanh như vậy ngài đã tới rồi sao?" Trên mặt nữ tu hiện lên một tia kinh ngạc, nàng thực sự không ngờ mình vừa đưa tin không bao lâu, Lục Huyền đã chạy tới đây rồi.

"Vừa vặn có thời gian rảnh, nghe nói ngươi sưu tầm được một món bảo vật âm dương, ta lập tức chạy tới luôn." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên nói.

"Đúng là có việc này." Nữ tu nhẹ nhàng gật đầu.

"Vãn bối một mực nhớ kỹ lời dặn của tiền bối, vẫn luôn lưu ý đến các loại bảo vật âm dương, phương pháp ngưng chủng xuất hiện ở trong thương hội. Mấy ngày trước vừa vặn đụng phải một món bảo vật. Lâu chủ phân lâu bên kia vừa nghe nói tiền bối cần, đã nhanh chóng đưa bảo vật đến."

"Vất vả cho ngươi rồi, mời lấy bảo vật âm dương kia ra cho ta nhìn một cái." Lục Huyền khích lệ nữ tu một câu, rồi nhàn nhạt nói.

"Được, xin tiền bối chờ cho một lát." Nữ tu họ Văn nhanh chóng xoay người tiến vào chỗ sâu bên trong phân lâu, sau mấy chục nhịp hô hấp, nàng dùng cả hai tay bưng lấy một chiếc bảo bình đi tới trước mặt Lục Huyền. Bảo bình này cao hơn một thước, phần cổ khá nhỏ, trên thân có hai màu trắng đen hỗn hợp, lại có luồng linh khí với hai màu đen trắng mơ hồ vừa xoay quanh vừa bay ra từ trong miệng bình, đôi bên phân biệt rõ ràng, như gần như xa.

"Đây là…?" Lục Huyền nghi hoặc hỏi.

"Bảo vật này có tên là Âm Dương Bảo Bình, phẩm giai ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa Âm Dương linh khí, sau khi luyện hóa có thể phóng ra đối địch, hoặc là tu luyện Âm Dương thần thông." Nữ tu họ Văn chậm rãi nói.

“Âm Dương Bảo Bình…” Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

“Âm Dương Bảo Bình này tuy là ngũ phẩm, nhưng lai lịch lại không phải chuyện đùa. Theo lời của vị lâu chủ phân lâu kia nói, bảo vật này đến từ một đại tông thần bí ở ngoại vực, là thứ cực kỳ hiếm thấy ở Tu Hành giới. Vãn bối nghe nói rằng, Âm Dương Bảo Bình này chính là phỏng chế phẩm của một món pháp bảo trung giai tên Âm Dương Nhiếp Hư Bình, mà kiện Âm Dương Nhiếp Hư Bình kia chính là phỏng chế phẩm của Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Nhị Khí Bình trong truyền thuyết.”

“Cũng chính là hàng nhái của hàng nhái.” Lục Huyền đưa ra tổng kết. Nhưng đương nhiên, hắn cũng không có ý kiến gì đối với chuyện này, thậm chí còn vui vẻ là đằng khác. Xét cho cùng, hàng chính hãng thần dị như vậy, thì Âm Dương Bảo Bình là hàng nhái hai tầng của nó, đương nhiên cũng không đơn giản.

“Ta muốn kiện Âm Dương Bảo Bình này, đại khái là cần phải bỏ ra bao nhiêu linh thạch để mua nó?” Lục Huyền mỉm cười nói.

Có bảo vật âm dương ngũ phẩm này, hạt linh chủng Điên Âm Đảo Dương Quả chuẩn thất phẩm kia cũng gần như có thể bồi dưỡng thành công rồi, nên hắn nhất định phải mua được nó.

“Lục tiền bối, giá trị của loại pháp khí âm dương cực kỳ hiếm thấy này vốn luôn xếp hạng đầu trong đám pháp khí cùng giai, bởi vậy muốn mua kiện Âm Dương Bảo Bình này cần bỏ ra mười bốn vạn linh thạch hạ phẩm.” Nữ tu họ Văn trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi nói.

Ánh mắt Lục Huyền rất bình tĩnh, giá tiền này hoàn toàn nằm trong phạm vi có thể thừa nhận được của hắn, càng không cần phải nói sau khi lấy được bảo vật, hắn sẽ nhanh chóng bồi

dưỡng được Điên Âm Đảo Dương Quả đến thành thục, tới khi đó, quầng sáng sẽ mang đến phần thưởng càng có giá trị hơn cái giá phải trả hôm nay gấp mười gấp trăm lần.

"Được, nơi này có một ngàn bốn trăm viên linh thạch trung phẩm, mời Văn đạo hữu xem qua một chút." Hắn không có bất cứ do dự gì, đã gật đầu đồng ý. Vừa dứt lời, một đống nhỏ linh thạch trung phẩm mang theo linh quang dạt dào đã bay tới trước người nữ tu.

"Số lượng linh thạch không sai, đa tạ Lục tiền bối!" Linh thức của nữ tu đảo qua, lập tức cất kỹ đống linh thạch trung phẩm ấy, đồng thời cũng cảm kích nói.

"Phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười.

"Đúng rồi, hội đấu giá tổng bộ sắp tổ chức kia sẽ có phương thức cử hành như thế nào? Ta thân là khách khanh thương hội, nếu tham gia hội đấu giá thương hội, có thể phát sinh chỗ nào đó không ổn hay không?" Hắn hỏi nữ tu.

Chương 1016: Tin Tức Về Linh Chủng Thất Phẩm!

Nữ tu họ Văn này vốn là đệ tử trực hệ của Văn gia một trong mấy đại gia tộc thuộc Hải Lâu thương hội, lại là một phân lâu chủ, đương nhiên là sẽ hiểu rõ quy củ của thương hội hơn Lục Huyền.

"Khách khanh cũng có thể tham gia thương hội bình thường, không có bất cứ ảnh hưởng gì. Thậm chí ngài còn có thể nhận được một chút thuận tiện nữa cơ." Nữ tu cười dài nói, trực tiếp xóa đi nghi ngờ trong lòng Lục Huyền.

"Ồ? Xin chỉ giáo cho?" Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng sinh ra vài phần hiếu kỳ.

"Sau khi tiến vào bên trong bảo lâu Khí Linh đại nhân, Lục tiền bối làm khách khanh thương hội, có thể nhận được tin tức tranh đoạt bảo vật sớm hơn những người khác. Theo vãn bối hiểu biết, có lẽ trong buổi đấu giá lần này sẽ xuất hiện linh chủng thất phẩm."

"Linh chủng thất phẩm?!" Trong lòng Lục Huyền chấn động.

"Nhưng đó là ta nghe thúc gia gia trong tộc có nhắc tới một câu, vãn bối cũng không dám đảm bảo."

"Văn đạo hữu có thể nói cho tại hạ biết một tiếng như vậy, cũng đã đủ rồi." Lục Huyền cảm kích nói. Hắn lập tức tin tưởng lời nói của nữ tu họ Văn mà không có lấy một chút nghi ngờ nào, bởi vì theo hắn hiểu biết, thúc gia gia trong miệng nữ

tu này chính là Nguyên Anh Chân Quân của Văn gia. Nói cách khác, tin tức này tám chín phần mười là thật.

"Xem ra lần này, ta phải tận dụng hết khả năng chuẩn bị một ít linh thạch rồi." Trong lòng Lục Huyền tràn đầy nhiệt tình.

Sau khi rời khỏi phân lâu của thương hội, Lục Huyền đi thẳng đến Có Một Tiệm Tạp Hóa.

"Lục tiền bối!" Văn Càn vội vàng bỏ mấy vị tu sĩ Trúc Cơ đang đi dạo trong cửa hàng sang một bên, để tiến lên kính cẩn thi lễ với Lục Huyền.

Mấy vị tu sĩ kia phát hiện được tu vi của Lục Huyền, cả đám đồng loạt lên tiếng chào hỏi, sau đó có chút thận trọng rời đi.

"Ngươi mang toàn bộ linh thạch trong cửa hàng tới cho ta, ta có chỗ cần dụng." Lục Huyền phân phó.

"Vâng, xin tiền bối chờ một chút." Rất nhanh, Văn Càn đã mang theo một quyển sổ sách dày cùng một chiếc túi trữ vật dung lượng lớn từ bên trong đi ra.

"Lục tiền bối, đây là thu nhập của cửa hàng trong vòng mấy tháng gần đây, tổng cộng là gần một trăm hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi một khoản đều được ghi chép lại trên sổ sách, kính xin tiền bối xem qua." Văn Càn nhẹ nhàng đặt túi trữ vật cùng với sổ sách lên trên bàn gỗ trước người Lục Huyền, một mực cung kính nói.

"Được." Lục Huyền tùy ý mở sổ sách ra đọc một hồi, sau đó ước lượng túi trữ vật trong tay một chút, khóe miệng lập tức xuất hiện một nụ cười vui vẻ. Bổ sung một khoản lớn linh thạch như vậy vào túi, thì hội đấu giá lần này dù gặp phải một - hai hạt linh chủng thất phẩm, hắn cũng có nắm chắc sẽ đấu giá được.

Mấy ngày kế tiếp, Lục Huyền dứt khoát ở lại bên trong Trích Tinh lâu, lẳng lặng chờ đến ngày mở ra hội đấu giá.

"Lục đạo hữu, trước đó ta từng nghe nói ngươi mở một cửa hàng nhỏ ở Trích Tinh lâu, không ngờ lại là Có Một Tiệm Tạp Hóa này." Ngày hôm đó, khi hắn đang nghỉ ngơi trong cửa hàng, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Nhìn theo hướng ấm thanh phát ra, Lục Huyền vừa vặn nhìn thấy Ngọc Lâm tán nhân cùng với Vương Tuế Hoài đồng thời tiến vào trong tiệm tạp hóa.

"Hai vị đạo hữu mời vào."

"Nơi này cũng chỉ là một cửa tiệm buôn bán nhỏ thôi, chủ yếu là bán đi những loại linh dược do ta tự mình bồi dưỡng ra lại cộng thêm vài loại linh nhưỡng đặc sắc, cùng với một ít bảo vật còn lại trong tay thôi." Lục Huyền mỉm cười nói.

"Lục đạo hữu không cần phải khiêm tốn, ta nghe nói cửa hàng này của ngươi từng xuất hiện các loại bảo vật vô cùng trân quý như Lôi Tử Tinh, pháp khí ngũ phẩm. Nếu như thế này mà gọi là buôn bán nhỏ, vậy những cửa hàng khác cũng không cần phải mở ra nữa đâu." Ngọc Lâm tán nhân trêu ghẹo một câu.

Hai người bọn họ tiến vào cửa hàng, tùy ý quan sát rất nhiều món bảo vật trên kệ.

"Không có Lôi Tử Tinh kia sao?" Gương mặt Ngọc Lâm tán nhân hơi có vẻ thất vọng.

"Ta chỉ ngẫu nhiên có được một chút, đã bán đi toàn bộ rồi, nếu ngày sau có cơ hội lấy được nữa, ta nhất định sẽ lưu lại cho Ngọc Lâm đạo hữu một chút." Lục Huyền mỉm cười nói, hắn vốn không có ý định lấy ra toàn bộ số Lôi Tử Tinh còn thừa trên người mình, bởi nếu làm như vậy, giá trị của Lôi Tử

Tinh sẽ giảm xuống rất nhiều, đồng thời còn có thể mang đến cho hắn phiền toái không nhỏ.

Về phần Ngọc Lâm tán nhân cần nó, chờ qua một thời gian ngắn nữa, hắn lại tìm cái cớ nào đó, bán một chút cho nàng.

"Được, vậy ta chọn mấy bình linh tửu linh dịch, những thứ Lục đạo hữu ủ ra đều là rượu ngon thượng đẳng cả." Ngọc Lâm tán nhân cười nói.

Vương Tuế Hoài có vài phần hứng thú đối với Dưỡng Kiếm Hồ Lô, sau khi cầm vài cái lên, lại nhìn về phía một loại đan dược ố vàng bên cạnh.

"Ánh mắt của Vương đạo hữu thật không tầm thường, viên đan dược này có tên là Trầm Hương Hoàn, vốn dùng nhiều loại hương liệu, tinh hoa của cánh hoa linh thực, xạ hương của linh thú luyện chế thành. Thứ này có sức hấp dẫn thật lớn đối với linh thú, nhất là linh thú họ nhà mèo, có thể khiến chúng nó duy trì thể xác và tinh thần vui vẻ, thậm chí còn thoáng gia tăng một chút tốc độ trưởng thành." Lục Huyền ở một bên giới thiệu.

Vương Tuế Hoài gật đầu, lập tức lấy Trầm Hương Hoàn xuống.

"Hôm nay đa tạ hai vị đạo hữu đã đến đây chiếu cố việc làm ăn của Lục mỗ."

"Văn Càn, bảo vật mà hai vị tiền bối này muốn mua đều tính với giá chiết khấu 30% nhé." Hắn mỉm cười, dặn dò Văn Càn.

"Lục đạo hữu quá khách khí rồi." Ngọc Lâm tán nhân không chối từ được, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Ba người cùng nhau tiến vào một gian nhã thất phía sau cửa hàng. Văn Càn pha xong linh trà, lại bưng linh quả tiến vào, sau đó im ắng rời đi.

“Hai vị đạo hữu đến vì hội đấu giá cỡ lớn do Hải Lâu thương hội tổ chức sao?” Lục Huyền nhấp một ngụm linh trà nóng hôi hổi, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, hội đấu giá sắp tổ chức, nếu muốn tham gia chỉ có thể truyền tống từ phân lâu của Hải Lâu thương hội đến tổng bộ, cho nên cần phải tới phân lâu gần nhất này. Ai ngờ đi dạo trong Trích Tinh Lâu một phen lại đụng phải Lục đạo hữu ngươi.” Ngọc Lâm tán nhân cười dài nói.

“Lục mỗ cũng muốn đi qua nhìn một cái, xem có thể đấu giá được một - hai hạt linh chủng hay không.”

“Lục đạo hữu là khách khanh của Hải Lâu thương hội, muốn nhận được linh chủng còn không đơn giản sao?”

“Ngọc Lâm tán nhân nói vậy là sai rồi, tin tức mà ta và hai vị đạo hữu biết được cũng không khác nhau lắm đâu, dù ta may mắn nhận được một chút tin tức thì đến cuối cùng vẫn phải xem khoản linh thạch trong túi trữ vật của mình là bao nhiêu kìa.” Lục Huyền ôn hòa nói.

“Lục đạo hữu nói cực kỳ đúng, bất kể là bảo vật gì, chỉ cần linh thạch đầy đủ thì Hải Lâu thương hội sẽ bán, chẳng cần quan tâm ngươi có tu vi gì.” Ngọc Lâm tán nhân gật đầu phụ họa.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, lại mang theo một đám bảo vật từ biệt Lục Huyền.

“Càng ngày càng nhiều tu sĩ cấp cao tiến vào Trích Tinh lâu.” Lục Huyền đứng ở cửa ra vào, trong lòng cảm khái.

Chương 1017: Gặp Lại Cố Nhân Thiên Kiếm Tông!

Ngày cử hành hội đấu giá ngày càng đến gần, nhóm tu sĩ cấp cao từ mười tám Tinh Động cùng với những nơi khác cũng bắt đầu chạy tới đây, khiến cho số lượng tu sĩ cấp cao bên trong Trích Tinh lâu đã tăng lên rõ rệt, thậm chí Lục Huyền còn phát hiện được sự tồn tại của Nguyên Anh Chân Quân.

"May mà trong tay ta có đủ linh thạch." Khóe miệng hắn nhếch lên, bàn chân ung dung đi vào con đường đá xanh rộng rãi, ôm theo tâm trạng nhàn nhã đi dạo bốn phía. Rất nhanh, hắn đã tiến vào khu vực tán tu bày quầy bán hàng.

Lục Huyền tùy ý quan sát, chỉ cần trông thấy có tài liệu yêu thú thích hợp là lập tức mua đi, chờ sau này quay về động phủ sẽ chăn nuôi đám linh thú cùng với linh thực tà dị.

Đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng lại, chăm chú nhìn vào một quầy hàng phía trước. Trên quầy hàng có bày rất nhiều tài liệu yêu thú, phẩm chất đều không tầm thường, đại bộ phận đều là tứ phẩm. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của Lục Huyền lại không phải là hàng loạt nguyên liệu trên quầy hàng, mà là bản thân chủ quầy hàng.

Chủ quán mặc trên người một bộ áo xanh, khí chất hiền hòa, phía sau còn đeo một cái hộp kiếm màu đen.

"Thẩm Diệp sư huynh…" Trong lòng Lục Huyền chấn động, hắn thực sự không ngờ mình lại gặp được đồng tông sư huynh ở chỗ này. Hắn lập tức thu lại tâm thần, lặng yên đi tới bên cạnh vị tu sĩ hiền hòa kia.

“Thẩm sư huynh, đã lâu không gặp.” Nghe câu nói quen thuộc này, thân hình Thẩm Diệp khẽ run lên, trên mặt lập tức lộ vẻ vui sướng, vội vàng xoay đầu lại.

“Lục sư đệ!” Gã kinh hô thành tiếng, đồng thời linh thức cũng chú ý tới khí tức thâm sâu như biển của Lục Huyền, cặp đồng tử không khỏi nở to ra.

“Không, nên gọi ngươi một tiếng Lục chân nhân mới phải.” Gã hít sâu một hơi, vẻ mặt phức tạp nói. Trên nét mặt kia có vui sướng, có khiếp sợ, cũng có ngoài ý muốn và hâm mộ vô cùng.

“Thẩm sư huynh đừng khách khí như vậy, ở trong mắt Lục mỗ, ngươi vẫn luôn là sư huynh của ta. Cứ gọi Lục sư đệ đi, nghe như vậy càng thân thiết và thuận tai hơn một chút.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Được, vậy ta không khách khí nữa, Lục sư đệ.” Thẩm Diệp nghe vậy, tâm trạng của lập tức buông lỏng hơn không ít. Sau khi gã phát hiện Lục Huyền đã tiến vào cảnh giới Kết Đan, biết rõ thân phận của hai người cách xa nhau, mới vội vàng sửa lại cách xưng hô, tránh để mạo phạm tới đối phương, nhưng nếu Lục Huyền cứ cố ý muốn duy trì mối quan hệ cũ, gã cũng nghe lời. Trong lòng ngậm ngùi không thôi, tựa như thoáng cái bản thân đã trở lại quãng thời gian bình yên bên trong tông môn khi trước.

“Thẩm mỗ cũng thực sự không ngờ, lại đụng phải Lục sư đệ ở trong Trích Tinh lâu này, càng không ngờ sư đệ đã tấn chức Kết Đan!” Thẩm Diệp ôm theo trăm mối cảm xúc ngổn ngang nói.

Gã còn nhớ rõ lần đầu mình gặp được Lục Huyền ở trong tông môn, khi ấy đối phương còn chưa đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, bởi vì cực kỳ thưởng thức trình độ bồi dưỡng Kiếm Thảo

của Lục Huyền, hai người mới kết xuống một mối giao tình sâu đậm.

Sau khi tông môn gặp phải biến cố trọng đại, một đám đệ tử Trúc Cơ bọn họ cũng tan tác, mỗi người đi một ngả. Lúc chia tay, Thẩm Diệp đã có tu vi Trúc Cơ viên mãn, khoảng cách đến Kết Đan chỉ còn một đường, mà Lục Huyền lúc ấy chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi hai bên chênh lệch không ít. Thật sự không ngờ khi lại một lần nữa gặp mặt nhau, Lục Huyền đã trở thành một vị Kết Đan Chân Nhân rồi!

"Tu sĩ và tu sĩ hội ngộ đúng là việc vui."

Vừa nghĩ tới sự chênh lệch giữa hai người, dù tâm chí Thẩm Diệp có kiên định đến mấy, cũng thiếu chút nữa đã vỡ nát đạo tâm.

"Sư đệ ta khá may mắn mà thôi." Lục Huyền thấp giọng nói: "Vừa tới Ly Dương cảnh không bao lâu, ta đã may mắn đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ viên mãn, về sau vì thuận tiện tu hành, bồi dưỡng linh thực, ta đã hao hết toàn bộ số linh thạch trên người thuê một tòa động phủ thượng đẳng ở trong Thiên Tinh Động."

"Linh khí trong động phủ không hề thua kém khu vực trung tâm của tông môn trước kia, tu vi tiến triển nhanh chóng, đồng thời ta còn dùng linh thực đổi được lượng lớn đan dược cao giai tăng trưởng linh lực. Dưới cơ duyên xảo hợp, trình độ linh thực của ta được Hải Lâu thương hội nhìn trúng, khi còn ở giai đoạn Trúc Cơ, đã cực kỳ may mắn trở thành khách khanh của thương hội, sau đó nhận được rất nhiều tài nguyên tu hành từ thương hội."

"Chờ thời cơ thích hợp, ta cũng thử đột phá Kết Đan, không ngờ ngay lần đầu tiên đã thành công tấn thăng cảnh giới Kết Đan rồi." Lục Huyền nửa thật nửa giả giải thích với Thẩm Diệp.

“Lục sư đệ, đoạn đường này ngươi đi cũng quá thuận buồm xuôi gió rồi.” Trong mắt Thẩm Diệp hiện lên vẻ hâm mộ cực kỳ.

Nghe trong miệng Lục Huyền, sẽ có cảm giác hắn một đường đột phá đến cảnh giới Kết Đan này cũng không gặp phải gian nan hiểm trở gì, khiến cho một người biết rõ nỗi khó khăn khi tấn chức như Thẩm Diệp cảm thấy hâm mộ vô cùng.

“Nhưng với trình độ linh thực của sư đệ, được Hải Lâu thương hội nhìn trúng, rồi đạt được thành tựu như ngày hôm nay cũng là chuyện đương nhiên.” Gã bình ổn lại tâm trạng, chậm rãi nói.

Từ lúc còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, người sư đệ trước mắt vốn toàn tâm toàn ý đổ dồn vào linh thực nhất đạo này đã mang đến cho gã vô số niềm vui sướng bất ngờ, thì lấy tạo nghệ linh thực xuất chúng của hắn, dù tiến vào khu vực Trung Châu, cũng chắc chắn sẽ trổ được hết tài năng.

“Thẩm sư huynh, tình hình gần đây của ngươi thế nào?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Tạm ổn thôi, nhưng không thể bằng sư đệ được.” Thẩm Diệp cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

“Lúc ấy sau khi rời khỏi tông môn, ta đã lựa chọn đến một khu phường thị cỡ lớn ở Ly Dương cảnh, trở thành một tán tu. Dựa vào bản lĩnh kiếm thuật của bản thân, cũng coi như lăn lộn ổn thỏa.”

“Với kiếm đạo tinh xảo của sư huynh, hẳn là làm gì cũng thuận buồm xuôi gió.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Lúc còn ở bên trongThiên Kiếm Tông, Thẩm Diệp chính là lãnh đạo cao tầng của Kiếm Đường – đường điện lớn nhất tông môn, bản thân gã vốn tinh thông kiếm đạo, lại cộng thêm những món bảo vật tông môn lưu lại trước khi di dời, khẳng

định là thực lực sẽ mạnh hơn đại đa số tán tu cùng giai rất nhiều.

"Sau khi tu vi đạt tới bình cảnh, ta đã chuẩn bị cho chuyện đột phá Kết Đan gần hai năm nay rồi. Lần này nghe nói Hải Lâu thương hội dự định tổ chức một hội đấu giá cỡ lớn, mới loanh quanh ở phân lâu gần đây, xem có thể mua được bảo vật gia tăng xác suất Kết Đan, sau đó trùng kích cảnh giới Kết Đan hay không. Cũng thuận tiện bán một ít tài liệu yêu thú mình săn giết được ở nơi này, nhưng thực sự không ngờ lại đụng phải Lục sư đệ ngươi ở nơi đây." Thẩm Diệp ôn hòa nói.

"Thì ra là thế, sư đệ chúc Thẩm sư huynh có thể đột phá một lần tấn thăng Kết Đan!" Lục Huyền thành khẩn nói.

"Đúng rồi, Thẩm sư huynh, sau khi ngươi tiến vào Trung Châu, có bắt được liên lạc với các sư huynh đệ khác trong tông môn hay không? Sư huynh cũng hiểu rõ ta đấy, ta vốn là kẻ luôn đặt toàn bộ tâm trí lên đám linh thực trong động phủ của mình, rất ít khi ra ngoài, càng không cần phải nói đến chuyện đi thăm dò bí cảnh, cho nên nhiều năm như vậy, vẫn một mực không nhìn thấy nhóm đồng môn còn lại." Hắn hỏi Thẩm Diệp.

Chương 1018: Báo Đáp Ân Tình!

“Các vị đồng môn đã tản đi nhiều nơi bên trong Trung Châu, có thể gặp được cũng không nhiều. Thời điểm ta bôn ba khắp chốn, ban đầu còn có thể gặp được vài người đồng môn, thi thoảng cũng giữ liên lạc với nhau. Mấy vị đồng môn kia đều sống cũng tạm, chỉ nghe nói có một sư đệ đã ngoài ý muốn ngã xuống trong tay kiếp tu vào một lần đi thăm dò bí cảnh.” Thẩm Diệp thổn thức nói.

“Ai… Đáng tiếc thật.” Lục Huyền nghe vậy, cũng nhẹ giọng thở dài một câu.

Nếu không phải hắn có quầng sáng để ỷ lại thì dựa vào tu vi thực lực lúc ấy, cũng có khả năng gặp phải tao ngộ như thế này.

Nói nghiêm túc một chút, thậm chí hắn còn không có khả năng tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ ấy chứ, bởi vì ngay ở bên trong Lâm Dương phường thị, với tư chất của hắn cũng sẽ bị đào thải từ sớm rồi.

Cho nên có thể thuận lợi đi đến cuối sinh mệnh đã cực kỳ quá giá.

Hai người tán gẫu thêm chốc lát, trong lòng nhớ lại những năm tháng xa xưa ở trong Thiên Kiếm Tông, ai nấy đều cảm khái vô vàn.

“Đúng rồi, Thẩm sư huynh, mấy năm nay ta bồi dưỡng ra không ít linh thực cao giai, cũng tích lũy được một chút tài sản. Hiện giờ, sư huynh sắp đột phá Kết Đan, sư đệ không có

gì tốt để trợ giúp, chỉ có thể tặng sư huynh vài món lễ vật nhỏ, hy vọng chúng có thể trợ giúp sư huynh một chút.” Nói được một hồi, Lục Huyền dứt khoát lấy ra một chiếc túi đựng đồ, chủ động lên tiếng.

Thẩm Diệp liên tục chối từ, nhưng thấy thái độ của Lục Huyền quá mức kiên định, cuối cùng đành phải nhận lấy.

“Bên trong này có sáu tấm kiếm phù, có thể lập tức phóng thích ra kiếm khí cường đại, có lẽ những thứ này có thể trợ giúp được sư huynh tại thời khắc mấu chốt. Ngoài ra vẫn còn một viên Thánh Anh đan, nó vốn là thứ sư đệ ta chuẩn bị khi đột phá Kết Đan, nhưng hiện giờ tác dụng của nó với ta không còn lớn nữa. Đan dược này có thể thoáng gia tăng thêm một chút xác suất tấn chức Kết Đan. Đến lúc đó, Thẩm sư huynh có thể thử một phen.” Lục Huyền truyền âm nói với Thẩm Diệp.

Hắn đã gieo trồng mấy gốc Thánh Anh Quả, cũng thu hoạch được mấy viên Thánh Anh đan từ bên trong quầng sáng, hiện giờ thấy Thẩm Diệp đang đúng lúc cần, mới có ý tặng bảo vật cho đối phương.

“Lục sư đệ, những vật này quá mức quý trọng rồi!” Thẩm Diệp dùng linh thức thăm dò vào túi trữ vật, suy nghĩ lập tức thay đổi, vẻ mặt biến thành nghiêm nghị trả lại túi trữ vật cho Lục Huyền.

Gã thực sự không ngờ Lục Huyền lại muốn tặng cho mình một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm. Phải biết rằng, bảo vật có thể gia tăng xác suất Kết Đan đúng là thứ cực kỳ quý hiếm. Bản thân gã đã tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm được, trải qua nhiều lần lăn lộn bôn ba vô vọng, cuối cùng mới đi tới phân lâu này, chỉ vì một mục đích duy nhất đó là thu được bảo vật cùng loại từ trên hội đấu giá.

“Sư huynh nhất định phải nhận lấy. Lúc trước, sư huynh từng ưu ái ta rất nhiều, hiện giờ sư đệ đã có năng lực trợ giúp sư huynh, trong lòng cực kỳ muốn báo đáp, nếu như bỏ qua cơ hội này, nói không chừng về sau sẽ hình thành tâm ma mất.” Lục Huyền vừa cười vừa nói, sau đó tâm niệm vừa động, hắn lập tức tạo nên một tầng vách ngăn linh khí ở trước người, ngăn cản Thẩm Diệp ở bên ngoài.

Lời hắn nói không giả.

Hơn ba mươi năm ở trong Thiên Kiếm Tông, những người đồng môn hắn từng kết bạn cũng không tính là nhiều. Nếu nói đến giao tình, đương nhiên là người có giao tình sâu đậm nhất với hắn chính là sư đệ Bách Lý Kiếm Thanh. Hai người cùng nhau bái nhập tông môn, tính tình khá giống nhau, giao tình rất sâu sắc.

Bên cạnh đó, cũng có rất nhiều đồng môn từng trợ giúp hắn, có Cát Phác, Chủng Cảnh Sơn, Hỏa Lân Nhi cùng với Thẩm Diệp, trong đó người từng trợ giúp hắn nhiều nhất, không ai khác chính là Thẩm Diệp.

Khi còn dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí, Thẩm Diệp đã khai quật ra tài năng bồi dưỡng Kiếm Thảo của hắn, còn đặc biệt dẫn hắn tiến vào Kiếm Đường, sau đó tin tưởng giao cho hắn bồi dưỡng rất nhiều Kiếm Thảo.

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền không ngừng triển lộ tạo nghệ trên linh thực nhất đạo của hắn, Thẩm Diệp cũng mang đến cho hắn càng ngày càng nhiều linh chủng Kiếm Thảo cao giai hơn, thậm chí gã còn không tiếc tranh giành tư cách bồi dưỡng cùng người ta, nhất quyết phải giao linh chủng cho Lục Huyền.

Lục Huyền có thể thu được Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo cùng với Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo ngũ phẩm, tuy nguyên nhân chủ yếu vẫn phải dựa vào tạo nghệ linh thực của

hắn, nhưng Thẩm Diệp cũng bỏ ra không ít công sức trong chuyện này.

Có thể nói, hắn lấy được thành tựu rực rỡ như thế trong mấy chục năm ngắn ngủi trước kia, đều có sự trợ giúp cực lớn từ phía Thẩm Diệp.

Bởi vậy một chút báo đáp này là chuyện nên làm, huống chi, mấy tấm kiếm phù cùng một viên Thánh Anh đan cũng không tính là gì đối với gia sản của hắn hiện nay. Trên người hắn có rất nhiều bảo vật, cũng không thiếu dị bảo cấp bậc lục phẩm thậm chí là thất phẩm, có thể sử dụng một viên Thánh Anh đan ngũ phẩm tới trợ giúp vị sư huynh từng có ân với mình, trong lòng hắn cực kỳ thỏa mãn.

"Được, Lục sư đệ, sư huynh ta cũng không ngang bướng nữa." Thẩm Diệp thấy Lục Huyền đã quyết tâm, cũng không miễn cưỡng nữa, gã cẩn thận cất kỹ món bảo vật vừa được Lục Huyền đưa tặng vào trong người.

"Đại ân đại đức của sư đệ hôm nay, Thẩm mỗ suốt đời khó quên." Sau đó, vẻ mặt Thẩm Diệp chuyển thành nghiêm nghị, nhấn mạnh từng chữ một nói ra.

"Ha ha, Thẩm sư huynh quá khách khí rồi." Lục Huyền thấy Thẩm Diệp đã chịu tiếp nhận kiếm phù và đan dược của mình mới cười lớn một tiếng.

"Sư huynh, đây là Truyền tin phù của ta, chờ đến khi sư huynh đột phá tới Kết Đan cảnh, sư đệ nhất định phải tới chúc mừng sư huynh một phen. Nếu bình thường sư huynh gặp phải vấn đề khó khăn gì, cũng có thể tới tìm sư đệ ta, sư đệ nhất định sẽ dốc hết sức tương trợ." Cuối cùng, hắn lưu lại một tấm phù lục đưa tin, cũng báo vị trí động phủ của mình rồi hứa hẹn với Thẩm Diệp.

"Được!" Thẩm Diệp trịnh trọng đồng ý.

Lục Huyền và Thẩm Diệp hàn huyên hồi lâu, lúc này mới có phần lưu luyến từ biệt.

…

Đảo mắt một cái đã ba ngày trôi qua, hội đấu giá chính thức được cử hành. Lục Huyền và một đám tu sĩ tiến vào phân lâu của thương hội.

“Chỉ tính riêng phân lâu này đã có không dưới ba mươi vị Kim Đan chân nhân, thậm chí còn có một - hai người khác biệt, có thể là Nguyên Anh Chân Quân. Chỉ dựa vào con số này cũng có thể suy đoán ra quy mô của hội đấu giá lần này còn lớn hơn lần trước một chút.” Linh thức của Lục Huyền thoáng đảo qua xung quanh, sau đó lẳng lặng đứng ở trong góc chờ đợi đại trận truyền tống mở ra.

Có lẽ phân lâu này nằm bên trong Thiên Tinh Động, nên nhóm Kết Đan Chân Nhân đi tham gia hội đấu giá còn nhiều hơn trong tưởng tượng của hắn, nhóm này còn có mấy người từng có giao tình với Lục Huyền, cũng có tu sĩ đã quen biết khá lâu như Ngọc Lâm tán nhân.

Mọi người chờ đợi không bao lâu, đại trận trong đại sảnh đột ngột sáng lên, linh khí hùng hồn khuếch tán, trận văn dày đặc bắt đầu di chuyển chung quanh. Ngay sau đó, tâm thần Lục Huyền thoáng có chút hoảng hốt, đã nhanh chóng tiến vào một vùng không gian hỗn độn.

Chương 1019: Tham Gia Hội Đấu Giá!

Không biết đã trôi qua bao lâu, mãi đến lúc hai chân hạ xuống, Lục Huyền chợt phát hiện mình đã tiến vào một mảnh tinh không mênh mông vô ngần rồi.

"Đi vào trong khí linh rồi."

Có kinh nghiệm lúc trước tiến vào nơi này, Lục Huyền đã nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng, hắn đưa mắt nhìn khối thiên thạch màu đen nhánh dưới chân, âm thầm suy nghĩ.

Nơi tầm mắt hướng tới, trong tinh không có vô số những khối thiên thạch lớn nhỏ bất đồng đang nhanh chóng di động, đại đa số thiên thạch đều không có một bóng người phía trên, chỉ một số ít đã có một tu sĩ.

Nhóm tu sĩ đi đến nơi này cũng muôn hình muôn vẻ, có người khẳng khái để lộ ra hình dáng, có người bố trí trận pháp che giấu phía trên thiên thạch, trực tiếp ẩn tàng thân hình và diện mạo của mình.

Tất cả nhóm tu sĩ đều ở bên trong pháp bảo khí linh cấp cao, có nó yểm trợ, có thể nói là hiệu quả ẩn nấp đã đạt tới trình độ cực hạn, khiến cho toàn bộ tu sĩ có mặt ở nơi này đều yên tâm tham gia đấu giá.

Trong lúc Lục Huyền mải mê quan sát, lần lượt có khá nhiều tu sĩ xuất hiện từ giữa hư không, rơi xuống phía trên thiên thạch.

"Kết Đan Chân Nhân, Nguyên Anh Chân Quân càng ngày càng nhiều." Lục Huyền cảm khái một tiếng, ý niệm trong đầu

khẽ động, hắn nhanh chóng điều khiển khối thiên thạch dưới chân mình bay tới khu vực trung tâm của tinh không.

"Làm nhân viên nội bộ, làm sao có thể bỏ qua tin tức bên trong buổi đấu giá được? Nhất định phải tiến vào hậu trường xem sao." Hắn điều khiển khối thiên thạch đen nhánh kia hạ xuống.

"Lục đạo hữu, ngươi đã tới rồi?" Lục Huyền vừa mới lộ diện, đã có một vị tu sĩ trung niên nho nhã mỉm cười đi ra.

Tu sĩ này chính là Trương Cửu Tông, có tu vi Kết Đan hậu kỳ. Khi Lục Huyền tấn chức Kết Đan, gã này từng đại diện cho thương hội đến động phủ của hắn chúc mừng, cũng đưa lên hạt linh chủng Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên ngũ phẩm làm quà tặng. Về sau, Trương Cửu Tông này còn mang đến cho Lục Huyền năm hạt Tinh Thần Quả ngũ phẩm, giữa hai người có giao tình không tệ.

"Trương đạo hữu, hội đấu giá lần này lại là đạo hữu chủ trì sao?" Lục Huyền truyền âm hỏi.

"Đúng vậy, Lục đạo hữu có mong muốn loại bảo vật nào không? Không nói đến những thứ khác, nhưng phẩm chủng bảo vật chuẩn bị đưa vào bán đấu giá, ta vẫn có thể báo cho đạo hữu biết. Đây cũng là một chút xíu phúc lợi nhỏ bé không đáng kể của Lục đạo hữu với tư cách là khách khanh thương hội." Trương Cửu Tông cũng truyền âm nói.

"Vậy làm phiền Trương đạo hữu. Linh thạch trên người Lục mỗ có hạn, không thể thu được toàn bộ đám bảo vật mình thích vào trong túi, chỉ có thể đặt trọng tâm trên vài món bảo vật mà thôi." Lục Huyền nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng.

Trương Cửu Tông nhẹ nhàng gật đầu, sau đó một miếng ngọc giản màu xanh nhạt được đưa đến trước người Lục

Huyền.

“Lục đạo hữu, nhớ sau khi đọc lập tức hủy đi, không được tiết lộ tin tức bên trong ra ngoài đâu.” Gã nghiêm nghị dặn dò Lục Huyền

“Xin Trương đạo hữu cứ yên tâm.”

Lục Huyền tiếp nhận ngọc giản, lập tức rót linh thức vào thăm dò trong đó, tin tức bên trong ngọc giản giống như một dòng nước lũ nhanh chóng tràn vào thức hải. Hắn không kịp tiêu hóa hấp thu toàn bộ đống tin tức này, mà lập tức tiêu hủy ngọc giản ngay trước mặt Trương Cửu Tông.

Trương Cửu Tông hài lòng gật đầu, sau đó mới tiến đến thu xếp công việc của hội đấu giá.

“Quả nhiên lần này có linh chủng thất phẩm!” Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười vui vẻ.

“Còn có phương pháp ngưng chủng của linh thực ngũ phẩm nữa, đây chính là thứ tương đối hiếm thấy à nha.” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

“Theo ta được biết, linh chủng ngũ phẩm rất khó ngưng kết số lượng lớn, bởi vì thứ này cần đoạt thiên địa tạo hóa sinh ra, cần phải thỏa mãn rất nhiều điều kiện mới có thể ngưng kết. Nếu như thành công đấu giá được phương pháp ngưng chủng linh thực ngũ phẩm kia thì chỉ cần tìm được bảo địa kỳ dị đặc thù hoặc là điều kiện khác có thể thỏa mãn nó, là ta có thể ổn định sản xuất ra một loại linh chủng ngũ phẩm nào đó rồi.” Hắn rất muốn có được phương pháp ngưng chủng linh thực ngũ phẩm kia.

“Ngoài ra, trong hội đấu giá lần này còn có linh nhưỡng quý hiếm, linh chủng lục phẩm cùng với một ít bảo vật liên quan đến linh thực linh thú.” Trong lòng Lục Huyền vui sướng

vô cùng, hắn chỉ hận không thể thu lấy toàn bộ đống bảo vật có liên quan đến linh thực vào trong tay.

Lần này, có cực kỳ nhiều bảo vật xuất hiện trên hội đấu giá, tuy số lượng linh chủng trong đó cực ít, nhưng mỗi một chủng loại đều là cao giai hiếm thấy, thấp nhất cũng là ngũ phẩm. Ngoài ra còn có một số bảo vật như linh nhưỡng, linh tuyền khác nữa.

"Đáng tiếc, sau khi mua gian động phủ tại Phong Uyên Tinh Động, ta đã hao tốn lượng lớn linh thạch, chỉ có thể đặt trọng tâm vào mấy món bảo vật trong đó mà thôi." Lục Huyền âm thầm tính toán.

Hắn bắt buộc phải có linh chủng thất phẩm và phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm, mấy thứ còn lại thì cứ cố gắng hết sức là được.

"Lục tiểu tử, ngươi tới rồi?" Trong lúc hắn còn đang suy tính cân nhắc, đột nhiên một giọng nói nghịch ngợm lại truyền vào trong tai.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một tiểu nhân hình bảo tháp trên nhọn dưới tròn đang rón ra rón rén đi đến trước người hắn. Nó chính là pháp bảo khí linh cấp cao trong Hải Lâu thương hội.

"Lục Huyền ra mắt Khí Linh tiền bối." Lục Huyền lập tức cung kính thi lễ.

Tiểu nhân đáng yêu trước mắt này chính là khí linh pháp bảo cao cấp, phỏng chừng thực lực còn vượt trên đại đa số tu sĩ Nguyên Anh Chân Quân, bảo vật trong tay nó nhiều vô số, hắn không dám có chút lạnh nhạt nào.

"Ồ? Tiểu tử ngươi đã đột phá đến Kết Đan trung kỳ rồi? Tốc độ hơi bị nhanh à nha…" Khí linh tiểu nhân nâng một cây

xà gỗ vuông vắn nằm ngang dưới đầu, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

Vừa nghe được câu này, trong lòng Lục Huyền đã âm thầm run lên.

Trên người hắn vẫn luôn có Thanh Nhạc Lân Vũ Y che lấp khí tức, vốn tưởng rằng không ai có thể phát hiện được tu vi chân thật của bản thân, thực sự không ngờ khí linh này chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi.

"Vãn bối mỗi ngày đều ở trong động phủ chăm chỉ tu luyện, lại cộng thêm phúc duyên không tệ, ngoài ý muốn nhận được một ít cơ duyên bảo vật, lúc này mới vừa vặn thuận lợi đột phá đến Kết Đan trung kỳ trước đó không lâu." Hắn vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên như thường, nhẹ giọng giải thích với tiểu nhân kia.

"Không cần nói nhiều với ta như vậy, có cơ duyên thì có cơ duyên thôi! Ngươi có nhiều bảo vật hơn nữa, thì đối với ta, chúng cũng chỉ là vài ba thứ không đáng tiền!" Khí linh tiểu nhân đắc ý vênh váo nói.

"Vậy cũng đúng, ngài chính là Đa Bảo Đồng Tử mà." Lục Huyền cười ngượng ngùng một tiếng, trong lòng oán thầm nói.

Tồn tại trước mắt chính là người quản lý toàn bộ của cải thuộc về Hải Lâu thương hội, thế lực lớn thứ hai ở Ly Dương cảnh, dấu chân của đối phương kéo dài đến cả chư thiên vạn giới, tất nhiên sẽ không coi trọng mấy món bảo vật tầm thường.

"Như vậy xem ra, thiên phú của ngươi cũng không tệ lắm. Lại cộng thêm bản lĩnh linh thực của ngươi, tương lai có hi vọng rồi." Ngũ quan của khí linh tiểu nhân mơ hồ hiện lên vẻ suy tư.

Chương 1020: Cơ Duyên Bất Ngờ!

“Còn nhớ chuyện lúc trước ta từng nói với ngươi ở Cổ Ngọc Hiên không?”

“Vãn bối không dám quên.” Lục Huyền vội vàng nói.

“Ta nói chờ ngươi đột phá tu vi, sẽ tặng cho ngươi một mối cơ duyên. Hiện giờ, lấy thực lực Kết Đan trung kỳ của ngươi cũng miễn cưỡng đủ rồi. Trong tay ta có một khu động thiên không trọn vẹn, ở trong hư không, không gian nơi đó không đủ ổn định, không thể thành lập truyền tống trận, chỉ có thể dựa vào tu vi thân thể tiến vào. Chung quanh động thiên còn có yêu ma vực ngoại rình mò, cùng với mấy con hư không yêu thú thần bí vân vân… vẫn còn có chút nguy hiểm đối với tu sĩ Kết Đan, cho nên ta mới nói chờ tu vi của ngươi đột phá sau đó mới tặng cho ngươi.”

“Ý ngươi thế nào?”

“Động thiên không trọn vẹn?” Trên mặt Lục Huyền lập tức xuất hiện một tia kinh ngạc.

“Ừm… nói thì nói như vậy thôi nhưng nó chỉ là một cái mảnh vỡ động thiên, rất nhỏ, chỉ lớn hơn phúc địa bình thường một chút nhưng linh khí càng tốt hơn.” Khí linh tiểu nhân bị vẻ mặt của Lục Huyền làm cho hơi ngượng ngùng giải thích.

“Diện tích còn lớn hơn phúc địa? Vậy đã vượt qua những gì vãn bối tưởng tượng rồi.” Lục Huyền cũng vừa vặn biểu đạt ra nỗi khiếp sợ của mình.

“Giao động thiên không trọn vẹn kia cho ngươi, chủ yếu là muốn về sau ngươi giúp ta bồi dưỡng linh thực.” Khí linh tiểu nhân cúi đầu nói.

“Còn có loại chuyện tốt này? Đây không phải là song hỷ lâm môn sao?”

Lục Huyền mặt ngoài trấn định, nhưng trong lòng lại mừng rỡ như điên. Theo như lời khí linh vừa nói thì chẳng những hắn có thể nhận được một khu động thiên không trọn vẹn từ trong tay khí linh này, mà nó còn có thể giao cho hắn bồi dưỡng linh thực thay nó nữa?

Mà thứ có thể làm khí linh coi trọng đến mức trực tiếp ủy thác người ta đi bồi dưỡng, ít nhất cũng phải là linh thực thất phẩm nhỉ? Trong lòng hắn bắt đầu suy đoán.

“Tiền bối vừa mới nói là xung quanh động thiên này có yêu ma đang rình mò, đồng thời cũng có hư không yêu thú?” Hắn lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, cộng thêm bốn phía đều là vết nứt không gian, nguy hiểm không nhỏ. Cho nên ta mới muốn để cho ngươi gia tăng thực lực lên trước, sau đó mới giao nó cho ngươi.” Khí linh tiểu nhân nhỏ giọng nói.

“Với cảnh giới Kết Đan trung kỳ của vãn bối hiện nay, vẫn chưa đủ để hoàn toàn bảo vệ bản thân?”

“Thật ra thì với cảnh giới của ngươi là có thể rồi, nhưng nếu là Kết Đan hậu kỳ thì càng tốt hơn, cũng có thể giảm mức độ phiêu lưu xuống tầng thấp nhất.”

Lục Huyền cúi đầu suy tư, hắn rất muốn nhận được động thiên không trọn vẹn kia từ trong tay khí linh, nhưng tính cách hắn vốn cẩn thận, lại không nguyện dấn thân vào hoàn cảnh mạo hiểm quá lớn. Mà có quầng sáng tồn tại, đương nhiên là

hắn cũng hy vọng mình có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất rồi.

"Nếu ngươi lo lắng thực lực không đủ, cũng có thể chờ thêm một đoạn thời gian ngắn nữa lại tới tìm ta, ta vẫn chưa lấy được linh chủng kia đâu!" Khí linh tí hon ho nhẹ một tiếng nói.

"Được, vậy chờ sau khi tiền bối nhận được hạt linh chủng ấy hãy đến tìm vãn bối, vãn bối nhất định sẽ tiến vào động thiên không trọn vẹn kia, cẩn thận chăm sóc linh thực thay tiền bối." Lục Huyền nghe vậy, trong lòng cũng buông lỏng hơn không ít, đã vội vàng lên tiếng hứa hẹn.

"Những linh thực sư khác trong thương hội đều không đạt được trình độ như ngươi, đến lúc đó ta nhất định sẽ lưu lại cho ngươi ~ " Khí linh tiểu nhân trực tiếp chê bai đám linh thực sư còn lại rồi để cho Lục Huyền đi tham gia hội đấu giá trước.

"Vẫn là mở ra chưa đủ nhiều quầng sáng phần thưởng, nếu không ta đã có tin tưởng tuyệt đối để tiến vào động thiên không trọn vẹn kia rồi." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, cũng may khí linh tiểu nhân đã hứa hẹn sẽ giao động thiên cho hắn, nếu không hắn tình nguyện mạo hiểm cũng muốn lấy được động thiên rồi nói sau.

Tiếp đó, hắn ôm theo cõi lòng đầy chờ mong, bay đến phía trên một khối thiên thạch màu đen nhánh, khởi động cấm chế phía trên thiên thạch, trực tiếp che giấu thân hình và dung mạo của mình.

"Vẫn phải lấy được những bảo vật linh chủng cao giai trong hội đấu giá trước đã." Hắn tự lẩm bẩm một mình.

Gần nửa canh giờ qua đi, nhóm tu sĩ xuất hiện phía trên thiên thạch càng ngày càng nhiều, chỉ có số ít vẫn còn ở trong không trung.

Lục Huyền đứng từ xa nhìn lại, lập tức trông thấy Trương Cửu Tông đang bay lên khoảng giữa tinh không. Ngay sau đó, một thanh âm trong trẻo nhanh chóng truyền vào trong tai mỗi tu sĩ đang có mặt tại vùng không gian này.

"Tại hạ Trương Cửu Tông, bái kiến các vị đạo hữu. Có lẽ những tu sĩ trước đó từng tiến vào bên trong pháp bảo, đều nhận ra tại hạ, hội đấu giá tiếp theo sẽ do tại hạ chủ trì. Hội đấu giá lần này được chia làm hai bộ phận, phần đầu tiên là sân khấu của phân hội, sẽ do các đại phân hội kết hợp lại cùng tổ chức, loại bảo vật xuất hiện trên mỗi một hội trường đấu giá đều không giống nhau."

"Ví dụ như hội trường pháp khí, bên trong sẽ chỉ xuất hiện những pháp khí có phẩm giai khác nhau, tam phẩm tới lục phẩm mà thôi."

"Về phần tổng hội cuối cùng, bảo vật xuất hiện tại phần này đều là tinh phẩm của hội đấu giá, lấy lục phẩm làm chính, chỉ có có vài món bảo vật thất phẩm, cùng với vài món bảo vật ngũ phẩm, chúng đều là loại tương đối hiếm thấy trong Tu Hành giới, cam đoan sẽ không để cho các vị đạo hữu thất vọng."

"Khối thiên thạch dưới chân các vị sẽ không ngừng thay đổi, biểu hiện tin tức những món bảo vật đang xuất hiện trên từng phân hội, còn muốn đi cạnh tranh món bảo vật nào là do các vị đạo hữu tự mình định đoạt." Trương Cửu Tông nhã nhặn nói.

"Về phần quy tắc bên trong hội đấu giá, chúng ta chỉ có một quy tắc chủ yếu, đó là nghiêm cấm ép mua ép bán, còn chuyện cướp bóc bảo vật gì đó cũng không cần tại hạ phải lên tiếng nói."

Những lời này của gã lập tức làm không ít tiếng cười khẽ vang lên.

Nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây đều hiểu rất rõ về hội đấu giá do Hải Lâu thương hội tổ chức, bên trong nơi này có chừng hai - ba vị Nguyên Anh Chân Quân tọa trấn, đó là chưa kể đến chuyện đám người bọn họ đều đang có mặt bên trong khí linh trong truyền thuyết kia.

Chỉ cần một luồng ý niệm tùy ý của nó, là có thể khống chế chuyện sinh tử của tuyệt đại đa số tu sĩ đang có mặt ở nơi này rồi.

"Được rồi, không nói nhảm nhiều nữa, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, chúc các vị đạo hữu đều có thể nhận được bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng!" Trương Cửu Tông cười vang nói.

Từng khán đài lập tức bay lên từ khoảng giữa hư không, bảo quang chói mắt bắn ra bốn phía. Nhóm tu sĩ ở đây bắt đầu tranh nhau chạy tới khán đài mình cảm thấy hứng thú. Trong đó, số lượng tu sĩ bị hấp dẫn bởi mấy loại pháp khí, đan dược, công pháp là nhiều nhất.

Về phần Lục Huyền, đương nhiên là hắn sẽ đi tới khán đài có liên quan đến linh thực.

Chỉ thấy một nữ tu dịu dàng đang mỉm cười nhìn nhóm tu sĩ không ngừng tụ tập lại nơi đây. Nàng này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, trên người toát lên một luồng khí tức tự nhiên, làm một loại cảm giác thân thiết trào dâng trong lòng người ta.

Chương 1021: Nguyên Tức Nhưỡng!

“Ra mắt các vị đạo hữu, tại hạ Thanh Đàn, phân hội linh thực lần này sẽ do ta tới chủ trì.” Nàng nói đơn giản một câu, ngay sau đó một gốc linh dược màu trắng tinh lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người. Linh dược tản ra một vùng hơi nước mịt mờ, sinh cơ nồng đậm.

“Đây là Băng Ngọc Liên tứ phẩm, bên trong ẩn chứa khí tức thủy linh phong phú. Có thể luyện chế ra đan dược trị liệu thượng phẩm, giá khởi điểm là năm ngàn linh thạch hạ phẩm. Mỗi một lần tăng giá không được thấp hơn ba trăm linh thạch.” Nữ tu vừa nói xong, mấy tu sĩ xung quanh đã lao vào tranh đoạt.

“Ta ra sáu nghìn linh thạch.”

“Sáu nghìn năm trăm!”

“Bảy nghìn! Băng Ngọc Liên này có tác dụng rất lớn với tại hạ, kính xin các vị đạo hữu thành toàn.”

“Tám ngàn.” Có tu sĩ không quen nhìn loại hành vi này nên trực tiếp nâng thêm một ngàn linh thạch.

Giá cả một đường tăng vọt, mãi cho đến khi nó đạt mức một vạn linh thạch, sau đó nhóm tu sĩ ra giá mới dần dần giảm bớt. Cuối cùng, Băng Ngọc Liên tứ phẩm được bán ra với giá một vạn hai nghìn linh thạch hạ phẩm.

Lục Huyền chỉ đứng ở một bên trầm mặc không nói.

Những món bảo vật xuất hiện trên phân hội linh thực đều lấy linh thực thành thục làm chính, chỉ có ngẫu nhiên mới xen lẫn những vật khác vào. Dần dần, cũng có bốn loại linh chủng xuất hiện trên khán đài, nhưng những loại linh thực này đều được trồng tương đối phổ biến ở Tu Hành giới, vì vậy hắn cũng không vội vã xuất thủ, vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng xuất hiện.

"Tới rồi!"

Một lát sau, nữ tu dịu dàng lấy ra một đống linh nhưỡng màu xanh khá lớn. Từ xa đã có thể cảm nhận được nguyên khí tinh thuần ẩn chứa bên trong linh nhưỡng.

"Mảnh linh nhưỡng thượng đẳng trước mắt này có tên là Nguyên Tức Nhưỡng, Nguyên Tức Nhưỡng đến từ động thiên phúc địa, bên trong linh khí dư dả, thích hợp để gieo trồng tuyệt đại đa số linh thực cao giai. Khối Nguyên Tức Nhưỡng trên tay ta có đủ các loại nhân tố như công hiệu và phân lượng, bởi vậy giá khởi điểm của nó là năm vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai nghìn linh thạch." Thanh âm trong trẻo dễ nghe của nữ tu truyền vào trong tai mọi người.

Lục Huyền có chút động tâm. Sau khi nhận được danh sách bảo vật sớm hơn mọi người, hắn đã có ý tưởng mãnh liệt là thu khối Nguyên Tức Nhưỡng này vào trong tay rồi.

Trước mắt, bên trong động phủ của hắn đang có mấy loại linh nhưỡng, Mậu Linh Nhưỡng, Ngũ Sắc Thổ, một ít Viêm Thổ, lôi chúc sa thạch đến từ khu dược viên thần bí, cùng với Oán Linh Nê, U Nê Nhục mới chuyển đến khu động phủ mới. Nhưng theo cấp bậc linh thực càng ngày càng cao, những loại linh nhưỡng này đã dần dần trở nên không đủ, khối Nguyên Tức Nhưỡng có diện tích không nhỏ cùng với hiệu quả tẩm bổ

càng mạnh hơn trước mắt này chính là thứ cực kỳ thích hợp với nhóm linh thực cao giai trong động phủ của hắn.

"Năm vạn năm nghìn."

"Năm vạn tám ngàn."

Trong số những tu sĩ đang có mặt ở đây, chỉ có số ít linh thực sư nhanh chóng lao vào cạnh tranh khối Nguyên Tức Nhưỡng vừa được đưa lên kệ, bởi vậy tốc độ gia tăng giá cả tương đối bình thường, đến hơn sáu vạn là có rất ít người kêu giá.

"Bảy vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm." Lục Huyền chờ đợi một hồi, cuối cùng mới trực tiếp mở miệng hô. Cái giá cao ngất ngưởng này của hắn đã dọa cho mọi người lui lại, cuối cùng thuận lợi giành được Nguyên Tức Nhưỡng.

Sau khi lấy được Nguyên Tức Nhưỡng, Lục Huyền đảo qua tin tức đấu giá phía dưới thiên thạch, thấy không có bảo vật nào mình cảm thấy hứng thú nữa liền đi tới khu vực thanh toán linh thạch của thương hội, lấy luôn món bảo vật mình vừa mua.

Lại nói, sau khi một món bảo vật được bán ra, thương hội sẽ đóng một loại dấu ấn đặc thù bên dưới thiên thạch của người đấu giá, tránh để khi giao tiếp trao đổi hàng hóa lại xuất hiện tình huống sai lầm.

Lục Huyền điều khiển thiên thạch, che giấu dung mạo của mình, đi tới trước mặt một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Đằng sau tu sĩ này có một lão giả tóc đỏ râu đỏ đang nhàn nhã nằm trên ghế đá, đối phương chính là vị Nguyên Anh Chân Quân tọa trấn thương hội.

Lục Huyền đứng từ xa xa thi lễ với đối phương, sau đó nói với vị tu sĩ Kết Đan trước mặt: "Đạo hữu, ta tới lấy khối

Nguyên Tức Nhưỡng kia. Nơi này có bảy trăm năm mươi viên linh thạch trung phẩm, kính xin đạo hữu xem qua.”

Hắn vừa dứt lời, một đống linh thạch trung phẩm mang theo linh quang trong suốt đã bay tới trước người tu sĩ Kết Đan nọ.

“Số lượng linh thạch không sai, chúc mừng đạo hữu đã nhận được khối Nguyên Tức Nhưỡng này.” Sau khi tu sĩ Kết Đan xác nhận số lượng linh thạch, đối phương lập tức giao Nguyên Tức Nhưỡng cho Lục Huyền.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, lại gật nhẹ đầu với đối phương, sau đó điều khiển thiên thạch tiếp tục bay vào trong đám tu sĩ.

Nửa canh giờ sau, hắn nhìn một hạt đào xuất hiện trong tay nữ tu dịu dàng kia, ánh mắt sáng lên.

“Tới rồi!” Hạt linh chủng này chính là mục tiêu hắn đã ngắm chuẩn từ sớm, hắn vô cùng bức thiết muốn nắm giữ nó vào trong tay.

“Các vị đạo hữu, hạt linh chủng trong tay tiểu nữ có tên là Phù Âm Đào, linh chủng lục phẩm. Là linh thực tính theo niên đại, có thể một mực sinh trưởng mãi trong ranh giới của sinh mệnh, linh đào kết trái bên trong ẩn chứa âm lực tinh thuần nồng đậm, mùi vị cực kỳ ngon.”

“Trong quá trình gỗ đào sinh trưởng sẽ tự sinh ra những đường vân thần dị, là tài liệu thượng đẳng dùng để luyện chế phù lục cao giai, số năm tuổi càng dài, phẩm chất phù lục luyện chế ra càng tốt, cao nhất có thể luyện chế phù lục lục phẩm. Giá khởi điểm là bảy vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba nghìn.”

Nói đến đây, nữ tu dịu dàng trực tiếp thu hồi đạo cấm chế đơn giản dùng để duy trì sinh cơ phía trên hạt linh chủng kia,

trực tiếp để nó hiện ra ngay trước mặt chúng tu sĩ mà không có ý định che giấu.

"Linh thực lục phẩm tính theo năm tuổi, đồng thời lại có thể kết xuất linh quả, nghĩa là có thể thu hoạch quầng sáng đến từ linh đào trong một khoảng thời gian khá dài, cho chờ đến khi gỗ đào đạt tới cực hạn, lại có thể thu hoạch một quầng sáng phần thưởng khác đến từ gỗ đào. Hơn nữa Phù Âm Đào này còn là tài liệu thượng đẳng để luyện chế phù lục, rất có khả năng quầng sáng nhận được từ nó sẽ có liên quan tới phù lục." Vừa vặn gần đây Lục Huyền đang có ý định đi sưu tầm loại linh thực này, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua loại linh chủng lục phẩm Phù Âm Đào trước mắt.

"Tám vạn linh thạch hạ phẩm!" Sau khi cạnh tranh bắt đầu, đã nhanh chóng có một tu sĩ cao giọng hô.

"Tám vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm!"

Không chỉ linh thực sư bị linh chủng Phù Âm Đào này hấp dẫn tìm tới, còn có không ít tu sĩ tinh thông chế phù cũng có hứng thú với nó. Gỗ đào thượng đẳng có thể luyện chế ra phù lục cao giai, đương nhiên bọn họ sẽ nghĩ biện pháp để nhận được. Còn sau khi nhận được linh chủng nên đi bồi dưỡng nó như thế nào, đó lại là chuyện cần lo lắng về sau.

Giá cả cạnh tranh nhanh chóng gia tăng tới mười một vạn linh thạch hạ phẩm, đã vượt qua giá trị của một hạt linh chủng lục phẩm bình thường.

Chương 1022: Phù Âm Đào!

"Mười hai vạn linh thạch hạ phẩm, tại hạ Phù Bỉnh Chân, trưởng lão Phù gia, nhất định phải có hạt linh chủng Phù Âm Đào lục phẩm này, hy vọng các vị đạo hữu có thể bán cho tại hạ một phần tình mọn." Một giọng nói hùng hậu truyền vào trong tai mọi người.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một vị tu sĩ trung niên cao lớn với nét mặt tự nhiên đang đứng trên khối thiên thạch ở ngay chính giữa đám người, vui vẻ không sợ hãi đón nhận đủ các loại ánh mắt hướng đến bên này từ bốn phía xung quanh. Tu sĩ này có tu vi Kết Đan hậu kỳ, sau lưng có hư ảnh một tấm phù lục to lớn, hư ảnh không ngừng biến hóa, tựa như ẩn chứa vô tận ảo diệu bên trong.

"Phù gia? Là thế gia chế phù nổi tiếng hậu thế Ly Dương cảnh?"

"Đúng vậy, tất cả tu sĩ Phù gia đều tinh thông phù lục nhất đạo, có thể luyện chế ra hơn trăm loại phù lục cao giai, Phù Bỉnh Chân này lại là trưởng lão của Phù gia, đương nhiên không chịu từ bỏ loại linh thực phù đạo thiên nhiên này."

Sự xuất hiện của vị phù sư trung niên kia đã khiến cho không ít tu sĩ nghị luận ồn ào, mấy người vốn có hứng thú rõ ràng với loại linh chủng Phù Âm Đào nọ đã trở nên do dự.

Cũng chẳng trách bọn họ được, đúng là Phù gia này gia đại nghiệp đại, gia tộc bọn họ vốn dựa vào chế phù mà trở thành thế gia nổi danh khắp Ly Dương cảnh, mấy người kia đều không có lòng tin cạnh tranh với gã.

Nhưng Lục Huyền lại có nhu cầu bức thiết về loại linh chủng này, đương nhiên sẽ không để ý tới những thứ vớ vẩn kia.

"Mười ba vạn linh thạch hạ phẩm." Hắn dùng giọng điệu thản nhiên như gió thổi mây bay trực tiếp gia tăng thêm một vạn linh thạch hạ phẩm.

"Vị đạo hữu này, hẳn là trong Ly Dương Cảnh có rất ít phù sư đủ khả năng tối đa hóa công dụng của loại Phù Âm Đào này. Đạo hữu cần phải cân nhắc một chút sau khi nhận được linh chủng Phù Âm Đào, bản thân có lòng tin luyện chế ra phù lục cao giai có giá trị tương đương, thậm chí còn cao hơn nữa hay không." Vị tu sĩ Kết Đan kia truyền âm nói với Lục Huyền, trong thanh âm này cũng không biết là khuyên bảo hay là cảnh cáo.

Dứt lời, đối phương lại hô lớn với Thanh Đàn: "Tại hạ nguyện bỏ ra 14 vạn linh thạch hạ phẩm."

"Ngươi không hiểu rồi, tuy ta không đủ khả năng luyện chế ra phù lục cao giai nhưng giá trị mà ta nhận được từ loại linh thực ấy chắc chắn sẽ vượt xa giá trị bản thân nó." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

"Phù đạo hữu, ta nghĩ có một việc đạo hữu nhất định phải biết rõ ràng, đầu tiên thứ này chỉ là một hạt linh chủng, sau khi trưởng thành nó mới trở thành tài liệu chế phù. Đạo hữu vẫn phải cân nhắc đến chuyện bồi dưỡng ra linh thực trước, sau đó mới đi luyện chế phù lục được, mà ta hỏi khí không phải, chẳng biết bên trong Phù gia các ngươi có linh thực sư nào lợi hại hay không?" Lục Huyền dùng thanh âm cực kỳ ung dung bình thản truyền âm nói với Phù Bỉnh Chân.

Phù Bỉnh Chân nghe được lời này, không khỏi nghẹn họng, trong mắt lóe lên một tia buồn bực.

“Thêm năm nghìn nữa.” Nhưng gã vẫn cố chấp hô lên với nữ tu dịu dàng.

“Mười lăm vạn.” Lục Huyền không chút do dự, lập tức đuổi theo, cũng bỏ ra nhiều hơn đối phương năm nghìn linh thạch.

“Mười lăm vạn ba ngàn.” Tu sĩ trung niên thoáng trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn tăng giá thêm một lần.

Mặc dù trong lòng gã cực kỳ bức thiết muốn có được hạt linh chủng Phù Âm Đào này, nhưng nhất định phải cân nhắc về vấn đề chi phí, giá tiền trước mắt đã vượt quá dự kiến không ít, thậm chí dùng khoản linh thạch này còn có thể đi mua được một kiện pháp khí lục phẩm.

“Mười sáu vạn.” Lục Huyền lại hô lên lần nữa. Với hắn, dù tăng giá thêm bao nhiêu hắn cũng có thể tiếp nhận được, xét cho cùng, thứ mà quầng sáng báo đáp lại cho hắn sẽ càng nhiều cái giá hôm nay phải trả rất nhiều.

Phù Bỉnh Chân nghe được giá tiền này, khẽ hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó, một mảnh sương mù màu đen mịt mờ bay ra từ bên rìa thiên thạch, che giấu hình dáng và diện mạo của gã, gã không nói năng câu nào đã trực tiếp bay tới hiện trường phân hội bảo vật khác.

“Vậy là nhận được Phù Âm Đào lục phẩm rồi.” Lục Huyền nhếch miệng cười cười, trong lòng rất vui vẻ. Hắn nhanh chóng đi giao linh thạch rồi cầm linh chủng Phù Âm Đào trên tay. Hạt linh chủng này to bằng cái đầu trẻ con, bên trong sinh cơ nồng đậm, mặt ngoài có âm khí nhàn nhạt quanh quẩn với vô số nếp uốn kỳ dị hình thành hoa văn phức tạp, giống như phù văn thiên nhiên.

Trước mắt bao người, hắn không tiện gieo hạt linh chủng xuống, đành phải tạm thời thu nó vào trong Thao Trùng Nang.

Sau khi Lục Huyền trở lại hiện trường phân hội linh thực không bao lâu, Thanh Đàn lại lấy ra một hạt linh chủng màu vàng nhạt, dường như bên dưới lớp da mỏng của nó có một bộ phôi thai viên hầu to bằng nắm tay đang cuộn mình trong đó, nhưng khi nhìn kỹ lại bỗng có cảm giác bộ phôi thai kia vừa hóa thành một luồng hư ảnh màu vàng óng ánh rồi.

"Hạt linh chủng trong tay tiểu nữ có tên là Tâm Viên Quả, là linh thực ngũ phẩm chỉ thuộc về một bộ tộc viên yêu, khi ăn trái Tâm Viên Quả thành thục vào có thể rèn luyện nhục thân, đồng thời cũng có thể luyện chế ra Hầu Nhi Nhưỡng cao giai." Thanh Đàn dịu dàng nói: "Giá khởi điểm của loại linh chủng này là một vạn tám nghìn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Linh chủng cũ đây rồi." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, linh chủng này đúng là nguyên liệu chủ yếu để hắn bồi dưỡng Tâm Viên Quả, luyện chế ra Viên Ma Tửu, vừa vặn cũng bỏ luôn vào trong túi.

Dù sao, linh nhưỡng trong động phủ cũng không thể thiếu được. Những ngày tháng bồi dưỡng linh thực thật là mệt mỏi, nhất định phải sử dụng linh nhưỡng để nâng cao tinh thần, thỏa mãn một chút ham muốn ăn uống của bản thân.

Cũng may, chỉ có số ít tu sĩ sinh ra hứng thú với linh chủng Tâm Viên Quả này, đến cuối cùng Lục Huyền đã dùng hai vạn chín ngàn linh thạch hạ phẩm thuận lợi mua được nó.

Sau khi mua được linh chủng Tâm Viên Quả, nhóm bảo vật xuất hiện phía sau trên hội trường linh thực đều không mang đến hứng thú cho Lục Huyền.

Thời gian trôi qua, gần nửa ngày sắp hết, cuối cùng phần đấu giá của tổng hội trường cũng chính thức bắt đầu. Lục Huyền mang theo vẻ chờ mong mãnh liệt đi vào khu vực trung tâm hư không. Vì nhận được danh sách bảo vật từ sớm nên

hắn biết bên trong phần đấu giá này sẽ xuất hiện mấy món bảo bối rất tốt.

"Các vị đạo hữu, không biết phần điểm tâm vừa rồi có thể làm cho các ngươi hài lòng hay không, nếu không nhận được bảo vật mình yêu thích trong lòng, thì bữa ăn chính này chắc chắn sẽ không để cho các ngươi thất vọng." Người chủ trì hiện trường tổng hội chính là Trương Cửu Tông, thanh âm trầm ấm của gã vang lên trong tinh không, truyền vào tai mỗi tu sĩ đang có mặt.

Lục Huyền đưa mắt ngắm nhìn bốn phía, nhóm tu sĩ tiến vào phạm vi đấu giá tổng hội đã giảm bớt trên diện rộng, tuyệt đại đa số tu sĩ Trúc Cơ vì tài lực không đủ, đành phải đứng ở phía xa xa nhìn xem. Những người còn lại hầu như đều là Kết Đan Chân Nhân, cũng có không ít Nguyên Anh Chân Quân tồn tại, thậm chí Lục Huyền còn nhìn thấy hai gã tu sĩ Nguyên Anh lúc trước từng ở bên trong khí linh.

Chương 1023: Phương Pháp Ngưng Chủng Vạn Tượng Thảo!

"Vật phẩm đấu giá đầu tiên trong hiện trường của tổng hội là một thanh phi kiếm lục phẩm, tên là Băng Phách Huyễn Quang Kiếm, do chế tạo sư thu thập lượng lớn Băng Phách ngàn năm sau đó luyện chế mà thành, có thể tế luyện nó thành pháp bảo. Giá khởi điểm là mười hai vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần nâng giá không được thấp hơn bốn ngàn linh thạch." Trước người Trương Cửu Tông lập tức có thêm một thanh bạch ngọc băng kiếm, thân kiếm óng ánh, tản ra vô số kiếm khí lạnh thấu xương.

Sự xuất hiện của thanh phi kiếm thượng đẳng lục phẩm này lập tức gây nên oanh động to lớn khiến cho phần đông tu sĩ bắt đầu lao vào tranh mua. Giá cả của nó nhanh chóng tăng vọt, mãi cho đến khi vượt quá con số hai mươi lăm vạn mới chậm lại một chút, cuối cùng nó được bán ra với cái giá gần ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm, được một vị kiếm tu Kết Đan viên mãn cầm đi.

"Chậc chậc, cũng không ít tu sĩ có gia sản xa xỉ à nha." Lục Huyền chỉ đứng một bên xem cuộc vui. Hắn đã sớm khóa chặt mục tiêu từ trước rồi, nên hứng thú đối với những bảo vật còn lại rất ít, chỉ thỉnh thoảng mới hô giá một chút, gia tăng cảm giác tham dự của bản thân thôi.

Từng kiện từng món bảo vật cao giai thay nhau xuất hiện, mỗi một kiện đều hấp dẫn không ít tu sĩ lao vào tranh đoạt,

không có một kiện nào bị ế hàng không bán ra được.

Trương Cửu Tông tràn đầy nhiệt tình, lại lấy ra một miếng ngọc giản màu vàng sáng, ôn hòa nói: "Món bảo vật đấu giá tiếp theo chính là pháp môn ngưng chủng linh thực cấp cao, bên trong có ghi lại phương pháp ngưng chủng tương ứng của linh thực Vạn Tượng Thảo ngũ phẩm."

"Chắc hẳn rất nhiều đạo hữu đã hiểu rõ về Vạn Tượng Thảo này rồi, bên trong ẩn chứa yêu lực tinh thuần đậm đặc, có lực hấp dẫn rất lớn đối với yêu thú của Yêu tộc, có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi linh thú cấp cao, nếu ăn lâu ngày còn có thể gia tăng thực lực của linh thú, thậm chí trên một trình độ nhất định nào đó, thứ này còn có thể nâng cấp độ thuần túy của huyết mạch linh thú."

"Tuy nó chỉ là linh thực ngũ phẩm, nhưng phương pháp ngưng chủng cực kỳ hiếm thấy. Bởi vậy giá khởi điểm là tám vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba ngàn linh thạch."

Từ thời điểm Trương Cửu Tông nói ra phương pháp ngưng chủng được ghi chép bên trong ngọc giản, thân hình Lục Huyền đã lập tức dựng thẳng tắp lên, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào miếng ngọc giản màu vàng óng ánh trước mặt.

Hắn đã bồi dưỡng được vô số linh thực, nhưng cho tới bây giờ còn chưa nắm giữ nổi một phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm nào, có lẽ Thuần Dương Kim Liên do hắn tự mình cải tiến ra cũng có chút hy vọng có thể mò mẫm được phương pháp ngưng chủng, nhưng độ khó cực cao.

Cho nên, hắn biết rõ chỗ trân quý của phương pháp ngưng chủng linh thực ngũ phẩm.

Huống chi, Vạn Tượng Thảo này lại cực kỳ thích hợp để dùng làm thức ăn chăn nuôi linh thú, vừa vặn trong động phủ

của hắn đang có không ít linh thú cao giai, một khi phẩm giai huyết mạch của chúng được đề cao nhờ thường xuyên và lâu dài ăn Vạn Tượng Thảo, chẳng phải hắn có thể thu hoạch được khá nhiều quầng sáng phong phú từ chúng sao? Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Trong lúc hắn đang mải mê suy nghĩ, giá cả của phương pháp ngưng chủng kia đã nhanh chóng gia tăng tới 14 vạn linh thạch.

"Mười lăm vạn." Hắn trực tiếp nâng thêm một vạn viên linh thạch hạ phẩm. Giá tiền này lập tức dọa lui một ít Kim Đan chân nhân chỉ có tài lực bình thường, nhóm đối thủ cạnh tranh đã giảm đi đáng kể, chỉ còn lại một ít gia tộc và tu sĩ tông môn còn đang lục tục tăng giá.

"Mười sáu vạn linh thạch." Một nữ tu tóc trắng lạnh lùng thản nhiên nói. Nữ tu này không hề che giấu tu vi và dung mạo của mình. Từ trong những lời bàn tán của nhóm tu sĩ xung quanh, Lục Huyền biết được nàng chính là chưởng môn của một tông môn cỡ trung và nhỏ trong Ly Dương cảnh, trong tông môn bọn họ có không ít linh thực sư.

"Mười sáu vạn năm nghìn." Lại có một giọng nói khàn khàn truyền đến từ phía bên trái Lục Huyền.

"Mười tám vạn." Trong lòng Lục Huyền tràn đầy tự tin, hắn dứt khoát mở miệng một lần tăng thêm hơn một vạn linh thạch.

"Đạo hữu thật hào phóng, tại hạ từ bỏ." Giọng nói khàn khàn vừa rồi truyền âm nói với Lục Huyền. Lục Huyền quay đầu gật nhẹ với đối phương.

"Mười tám vạn năm nghìn." Nữ tu Nguyên Anh lạnh lùng nhíu mày, sau khi thoáng do dự một hồi, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tăng thêm năm ngàn linh thạch.

Nàng là chưởng môn của một môn phái chuyên về linh thực, đương nhiên biết rõ giá trị trân quý của loại phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm này, nhưng giá cả hiện giờ đã vượt quá dự tính trong lòng nàng, để nhận được phương pháp ngưng chủng, nàng đành phải cắn răng đuổi theo, chỉ mong Lục Huyền biết khó mà lui.

Vấn đề là phản ứng của Lục Huyền cũng vượt quá dự liệu của nàng, bởi vì hắn lại không chút do dự, một lần nữa tăng thêm một vạn năm nghìn linh thạch.

"Hai mươi vạn."

Giá tiền này đã khiến không ít tu sĩ xung quanh phải nghị luận ầm ĩ, bọn họ hoàn toàn không thể nào lý giải nổi tình huống trước mắt, lại có người vì một loại phương pháp ngưng chủng mà chịu bỏ ra cái giá lớn như thế?

Nếu là công pháp thần thông thì cũng thôi đi, nhưng đây rõ ràng là phương pháp ngưng chủng mà?

"Hai mươi vạn lần hai!"

"Hai mươi vạn lần ba!"

"Chúc mừng vị đạo hữu này đã thu được phương pháp ngưng chủng Vạn Tượng Thảo." Trên mặt Trương Cửu Tông mang theo nụ cười tha thiết, từ xa xa mở miệng chúc phúc cho Lục Huyền.

Lục Huyền vẫn giữ vẻ mặt như thường nhưng trong lòng vô cùng vui sướng.

"Pháp môn ngưng chủng ngũ phẩm, thuận lợi giành được rồi."

Lại nói, hắn từng nhận được vô số bảo vật từ trong quầng sáng, chính chúng đã khiến một người có tư chất bình thường như hắn trực tiếp đột phá đến cảnh giới Kết Đan trung kỳ,

thậm chí còn mang đến rất nhiều loại bảo vật thần dị, chẳng những giúp hắn bảo vệ tính mạng trên con đường tu hành đầy hiểm trở, còn giúp hắn kiếm được vô số linh thạch nhiều không đếm xuể trong túi trữ vật, gia sản hùng hậu.

Bởi vậy, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội quý hiếm bực này, dù phải trả cái giá càng lớn hơn nữa, cũng phải nhận được linh chủng và các loại bảo vật có liên quan đến linh thực!

Lục Huyền tìm được cơ hội, đi thanh toán và nhận được miếng ngọc giản vào trong tay, sau đó lại nhanh chóng trộn lẫn vào giữa đám tu sĩ, lẳng lặng chờ đợi bảo vật tiếp theo lên kệ.

"Vật phẩm được bán đấu giá tiếp theo là một hạt linh chủng lục phẩm, chủng loại đặc thù, chính là kiếm bảo trời sinh, cũng là bảo vật truyền thừa của Động Huyền Kiếm Tông ở dị vực, tên là Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo. Sau khi bồi dưỡng có thể tế luyện nó thành pháp bảo cấp thấp, tâm ý tương thông, uy năng cường đại vượt xa những món pháp bảo phi kiếm được luyện chế từ ngoại vật khác." Trong tay Trương Cửu Tông xuất hiện một hạt linh chủng nhỏ dài chừng ba tấc, có hình dáng như một thanh tiểu kiếm. Xung quanh nó được những ngôi sao lấp lánh bao phủ, nhật nguyệt tinh tú vận chuyển theo quỹ tích huyền ảo, mơ hồ có thể cảm nhận được kiếm ý tuyệt diệu truyền ra.

Chương 1024: Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo!

"Đến từ Động Huyền Kiếm Tông?" Trong lòng Lục Huyền chấn động. Thật ra hắn đã sớm biết ở trên hội đấu giá lần này sẽ xuất hiện một hạt linh chủng Kiếm Thảo lục phẩm, nhưng thật sự không ngờ hạt linh chủng này lại có quan hệ với Động Huyền Kiếm Tông kia.

"Cũng không biết nó đã lưu lạc ra bên ngoài như thế nào…" Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Theo hắn được biết, Thiên Kiếm Tông quản lý linh chủng Kiếm Thảo cực kỳ nghiêm khắc, chỉ có số ít đệ tử Kiếm Đường mới có tư cách nhận được linh chủng và đưa vào gieo trồng, đồng thời bên trên cũng nghiêm cấm hành vi tuồn linh chủng Kiếm Thảo ra bên ngoài.

"Linh chủng lục phẩm… hoặc là nội bộ Động Huyền Kiếm Tông đã xảy ra vấn đề lớn, hoặc là có một vị cao thủ kiếm đạo Kết Đan hậu kỳ bất ngờ vẫn lạc bên ngoài, thậm chí còn không kịp thu hoạch linh chủng Kiếm Thảo." Hắn âm thầm suy đoán trong lòng.

"Với tư cách là đệ tử chi nhánh của Động Huyền Kiếm Tông, làm sao ta có thể nhẫn tâm để một món chí bảo truyền thừa của tông môn rơi vào trong tay người ngoài được?"

"Để đoạt lại linh chủng Kiếm Thảo của tông môn, hàng đệ tử chúng ta nghĩa bất dung từ!"

Không nói đến bản thân hạt linh chủng này là linh chủng Kiếm Thảo lục phẩm, trên thực tế, Lục Huyền cũng có không

ít lòng trung thành đối với Thiên Kiếm Tông – tông môn hắn đã gắn bó thân thiết suốt mấy chục năm ròng rã, nếu có cơ hội lấy được hạt linh chủng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm vì Động Huyền Kiếm Tông, tránh để nó lưu lạc ở bên ngoài, đương nhiên là hắn nỗ lực đi tranh thủ.

"Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, giá khởi điểm là mười vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm nghìn linh thạch hạ phẩm. Bắt đầu cạnh tranh!" Trương Cửu Tông giới thiệu sơ qua về linh chủng Kiếm Thảo lục phẩm xong, thoáng dừng lại một chút, sau đó mới cao giọng hô.

"Mười vạn linh thạch hạ phẩm, giá khởi điểm không thấp hơn linh chủng lục phẩm bình thường bao nhiêu, xem ra phải đổ chút máu rồi." Lục Huyền âm thầm nói trong lòng.

Nhưng, đắt có đạo lý của đắt, linh chủng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo này vốn là mặt hàng cực kỳ được hoan nghênh, nhất là những kiếm tu, ai cũng muốn bỏ loại kiếm bảo trời sinh này vào trong túi.

"Mười hai vạn linh thạch hạ phẩm!"

"Mười ba vạn!"

Trong vòng mấy hơi thở, giá cả đã thẳng tiến đến con số mười sáu vạn linh thạch hạ phẩm rồi. Đến mức giá này, nhóm tu sĩ gọi giá đã giảm bớt rõ rệt.

"Mười tám vạn!" Một vị kiếm tu Kết Đan hậu kỳ trầm giọng hô.

"Mười tám vạn tám ngàn!" Lục Huyền theo sát phía sau, trực tiếp hô lên một mức giá tương đối may mắn.

"Mười chín vạn năm nghìn!" Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ phía trên một khối thiên thạch bên phải hắn,

dù có trận pháp che lấp ngăn cách, vẫn có thể cảm nhận được kiếm ý sắc bén tản ra từ trên người đối phương.

"Hai mươi vạn!" Lục Huyền không cần nghĩ ngợi, đã nhanh chóng gia tăng giá cả lên tới hai mươi vạn.

Sau khi hắn hô lên giá tiền này, nhóm tu sĩ cảm thấy hứng thú đối với hạt linh chủng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo này lại lập tức giảm mạnh.

Cũng đúng thôi, dùng tới hai mươi vạn linh thạch để đi đấu giá một hạt linh chủng lục phẩm, dù nó có là chủng loại đứng đầu trong cùng cấp thì đối với tuyệt đại đa số tu sĩ, đây cũng là hành vi không có lời.

"Hai mươi mốt vạn!" Kiếm tu Kết Đan hậu kỳ trực tiếp tăng giá lên một vạn, muốn dọa lui Lục Huyền. Nhưng gã lại đánh giá thấp quyết tâm bắt buộc phải có của Lục Huyền đối với linh chủng Kiếm Thảo lục phẩm này rồi.

"Hai mươi hai vạn." Lục Huyền nhẹ giọng nói, thanh âm không nhanh không chậm, có thể cảm nhận được lòng tin thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

"Hai mươi hai vạn lần một…"

Nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

"Hai mươi hai vạn năm nghìn!" Do dự một hồi, cuối cùng giọng nói lạnh lùng của nữ tu kia lại vang lên.

"Hai mươi ba vạn." Lục Huyền không chút do dự, lại nâng giá.

"Chúc mừng đạo hữu!"

Cuối cùng, hắn đã thuận lợi giành được hạt linh chủng lục phẩm Kiếm Thảo này. Nhân lúc người chủ trí đang tiếp tục bán đấu giá những món bảo vật cao cấp khác, Lục Huyền nắm

chặt thời gian đi đưa linh thạch, nhận lấy hạt linh chủng Kiếm Thảo vào tay.

"Không ngờ sau khi ta rời khỏi Thiên Kiếm Tông, vẫn còn móc nối được mối quan hệ dây mơ rễ má với Động Huyền Kiếm Tông kia." Lục Huyền nhìn hạt linh chủng trong tay, trên mặt nở nụ cười, sau đó trực tiếp thu nó vào trong Thao Trùng Nang.

Sau khi lấy được linh chủng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, hắn bắt đầu chìm trong im lặng, lẳng lặng nhìn những tu sĩ khác cạnh tranh các loại bảo vật lên đài. Ngẫu nhiên trên đài đấu giá cũng sẽ xuất hiện một - hai món bảo vật hắn có hứng thú không nhỏ, có thể hô giá mấy lần, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể không từ bỏ.

Trong số những tu sĩ đang tham dự ở đây, có khá nhiều Kim Đan chân nhân và Nguyên Anh Chân Quân bối cảnh xuất chúng, gia sản hùng hậu, thực lực cường đại, tuy hắn cũng có tư cách xông lên cạnh tranh với bọn họ, nhưng vẫn phải ưu tiên cân nhắc đến linh chủng trước. Dù sao, lợi ích do linh chủng mang đến cũng cao hơn những món bảo vật kia không biết bao nhiêu lần.

Hội đấu giá càng đi về sau, phẩm cấp bảo vật xuất hiện càng cao, càng trân quý hiếm thấy.

Đến giai đoạn sau này, một môn thần thông trung giai lên kệ lập tức khiến cho cuộc cạnh tranh tiến vào giai đoạn gay cấn, cuối cùng môn thần thông kia đã được bán ra với cái giá gần 500 vạn linh thạch. Cái giá này thực sự làm cho Lục Huyền đang đứng trong góc xem náo nhiệt cũng phải líu lưỡi không thôi.

"Vẫn là những đại tu sĩ, đại gia tộc, đại tông môn kia có nội tình sâu không lường được. Ta làm ruộng suốt mấy chục năm, nhưng chỉ có thể nói là đang không ngừng rút ngắn

khoảng cách với bọn họ mà thôi. Đương nhiên, nếu lại để ta nhận được thêm mấy hạt linh chủng thất phẩm, thì có lẽ gia sản của ta vẫn có khả năng vượt qua bọn họ."

Nghĩ đến hạt linh chủng thất phẩm sắp xuất hiện, Lục Huyền chỉ cảm thấy vô số linh thạch trong túi trữ vật đang sôi lên ùng ục, cực kỳ nóng lòng muốn thử.

Sau khi đưa lên đài một thanh phi kiếm thất phẩm, Trương Cửu Tông có vài phần phấn khởi nhanh chóng lấy ra một hạt linh chủng. Mặt ngoài của linh chủng khá là âm u, còn nổi lên tầng tầng gợn sóng màu vàng đậm, tựa như có một dòng sông màu vàng xám nhẹ nhàng lướt qua hai bên. Nó vừa mới xuất hiện, đã sinh ra dị tượng kinh người. Dòng sông chảy tràn xuống xuống, hình thành nên một mảnh âm khí ngập ngụa, đám quỷ vật cũng theo đó mà sinh sôi thành Quỷ vực.

Đột nhiên, một luồng hư ảnh hình đại thụ kình thiên cắm rễ thẳng vào trong Quỷ vực xuất hiện ngay trước mắt, chỉ thấy bộ rễ cây thô to tựa như từng cái xúc tu quái dị, không ngừng xâm nhập xuống phần đáy vô biên vô hạn của Quỷ vực kia.

"Linh chủng thất phẩm!" Trong lòng Lục Huyền nhanh chóng sinh ra cảm giác choáng ngợp.

"Dị tượng này… Nếu còn mỹ lệ hoành tráng hơn cả Ất Mộc Thanh Lôi Đằng cùng với Bát Trọng Cung." Trong lòng hắn âm thầm nói, càng như vậy, hắn càng thêm chờ mong đối với hạt linh chủng thất phẩm này.

"Dị tượng này… Chẳng lẽ là Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ trong truyền thuyết?"

Chương 1025: Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ!

"Ồ? Đạo hữu có thể giới thiệu cho tại hạ một chút hay không?"

"Ta cũng biết được thông tin đó từ một quyển sách cổ mà thôi, tương truyền loại linh thực này có thể kết xuất ra linh quả thần dị, nhưng độ khó khi bồi dưỡng cực cao, không phải đại tông môn đại gia tộc thì khó có thể bồi dưỡng thành công được."

Hạt linh chủng kia vừa xuất hiện đã kích động đám đông xung quanh, làm dấy lên không ít cuộc thảo luận sôi nổi.

Trương Cửu Tông nhìn quanh bốn phía, thấy tất cả nhóm tu sĩ đều bị hạt linh chủng trong tay mình hấp dẫn, trên mặt lập tức mỉm cười: "Vật trong tay Trương mỗ chính là linh chủng thất phẩm, tên là Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ, tương truyền chúng ta đã đoạt được nó từ Hoàng Tuyền Quỷ Vực, thứ này bất sinh bất tử, chỉ có dưới tình huống cực đoan mới có thể ngưng kết ra hạt linh chủng đặc thù này. Sau khi linh chủng trưởng thành, cứ cách một đoạn thời gian, nó lại kết ra một trái Bất Tử Quả thất phẩm. Bất Tử Quả có rất nhiều diệu dụng, nhưng hiệu dụng như thế nào lại có liên quan mật thiết tới bản thân linh thực và quá trình bồi dưỡng chăm sóc, cụ thể như thế nào còn cần các vị đạo hữu tự mình tìm tòi."

"Linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ, giá khởi điểm là sáu mươi vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn. Bắt đầu cạnh tranh!"

“Bảy mươi vạn!” Lục Huyền lớn tiếng dọa người, trực tiếp nâng thêm mười vạn, đánh xuống nền móng đầu tiên.

Số lượng tu sĩ muốn nhận được hạt linh chủng cấp bảy này cũng không ít, có Nguyên Anh Chân Quân, cũng có Kết Đan Chân Nhân thay mặt cho đại tông môn, đại gia tộc đi tới đấu giá. Không đến mười nhịp hô hấp, giá cả đã tăng lên đến 120 vạn linh thạch hạ phẩm.

“Một trăm ba mươi vạn!” Một giọng nói non nớt vang lên. Ngay sau đó, một bóng người nho nhỏ đã xuất hiện phía trên thiên thạch. Tiểu nhân nào cao chừng ba thước, da thịt trắng bệch non nớt, vô cùng mịn màng, lẽ ra nhìn một tồn tại như vay phải có cảm giác cực kỳ đáng yêu, nhưng đối phương đang khoanh chân ngồi trên đống hài cốt của ngàn vạn đứa trẻ con, thỉnh thoảng lại có Quỷ Anh màu xám đen bò đến trên vai gã.

“Vạn Anh Chân Quân, thái thượng trưởng lão cỉa Vạn Anh Tông, thực sự không ngờ hắn cũng tới.”

“Một trăm năm mươi vạn linh thạch, Vạn Anh đạo hữu, ngươi có nhiều Quỷ Anh như vậy, nếu kết xuống Bất Tử Quả, có đủ để cho chúng ăn không?” Một thanh âm uy nghiêm vang lên, đồng thời một tòa thiên thạch cũng đi tới phía trước mọi người, bên trên có một tu sĩ nửa người nửa rồng đang đứng. Chỉ thấy trên cổ, trên gương mặt người này có vô số vảy rồng màu xanh biếc. Đối phương chỉ lặng lẽ đứng trên thiên thạch nhưng lại tản ra một luồng áp lực cường đại vô hình.

“Thì ra là Thanh Giao lão quỷ nhà ngươi. Sao vậy? Đại nạn của ngươi sắp tới, nên muốn mượn Bất Tử Quả này để chuyển tu quỷ đạo ư?” Vạn Anh Chân Quân khẽ cười nhạo một tiếng, trong lời nói có vài phần trào phúng đối với tu sĩ nửa người nửa rồng kia.

“Một trăm sáu mươi vạn.” Lục Huyền đứng ở trong góc, vẫn đang ẩn giấu thân hình, lại một lần nữa tăng thêm mười vạn.

Hắn cũng không giống như hai gã Nguyên Anh Chân Quân này, có đủ lực lượng để hiển lộ chân dung, chỉ có thể âm thầm phát triển, khiêm tốn lấy được linh chủng thất phẩm này mà thôi.

Cái giá do ba người bọn họ đưa ra lập tức dọa lui đám tu sĩ tông môn gia tộc còn lại.

Lục Huyền mặc kệ những thứ khác, chỉ cần một trong hai gã Nguyên Anh Chân Quân kia kêu giá, là hắn trực tiếp nâng thêm mười vạn, hoàn toàn bày ra phong thái tiêu tiền như nước, có cảm giác hắn hoàn toàn không để linh thạch vào trong mắt.

“Hai trăm mười vạn!” Sau khi giá cả gian nan leo lên ngưỡng cửa hai trăm vạn, hắn lại lần nữa tăng thêm mười vạn.

“Vị đạo hữu này giàu có thật, tại hạ cam bái hạ phong.” Vạn Anh Chân Quân âm trầm nói, đồng thời một luồng linh thức bí ẩn lan tràn tới, nhưng chịu ảnh hưởng bởi cấm chế ngăn cách của khí linh tiểu nhân, đến cuối cùng, luồng linh thức kia chỉ có thể ra đi mà không có đường trở về.

“Đa tạ đạo hữu đã thành toàn!” Lục Huyền biến đổi giọng nói, dùng âm thanh trầm khàn đáp lại.

Cái giá khủng khiếp do Lục Huyền đưa ra đã giúp hắn thuận lợi giành được hạt linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm. Mặc dù hai gã Nguyên Anh Chân Quân khác cố ý tranh giành, nhưng giá tiền này đã vượt xa dự tính của bọn họ, tăng giá thêm nữa còn không bằng đặt mục tiêu lên các loại bảo vật khác như pháp khí thất phẩm, thần thông trung giai.

Sau khi Lục Huyền đấu giá linh chủng thành công, hắn hơi chờ thêm một hồi mới đi giao linh thạch, nhận linh chủng của mình, vừa để hạt linh chủng với hai dòng sông màu vàng xám lượn lờ xung quanh vào trong Thao Trùng Nang, Lục Huyền không nhịn được khẽ thở phào một hơi.

"Rốt cuộc cũng giành được hạt linh chủng thất phẩm này rồi. Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ, nghe những lời Trương đạo hữu giới thiệu vừa nãy thì đến tám chín phần mười nó là một gốc linh thực tà dị, nếu đặt nó ở trong Phong Uyên Tinh Động, giao cho hóa thân bồi dưỡng đúng là có chút không yên tâm." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

"Đợi sau khi hiểu rõ điều kiện bồi dưỡng của loại linh thực thất phẩm này lại quyết định sau đi, nếu thật sự không được thì chờ đến khi tiếp nhận mảnh động thiên không trọn vẹn kia lại bàn đến vấn đề này cũng được. Dù sao chu kỳ bồi dưỡng linh thực thất phẩm cũng cực kỳ lâu dài, hở một chút ra là trên trăm năm, chỉ một chút thời gian như vậy cũng không đáng là gì." Lục Huyền ôm suy tư đầy cõi lòng, sau đó vô thanh vô tức trở lại trong đám người.

"Tiểu tử kia? Ngươi lại giành được hạt linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ đó? Ẩn giấu hơi bị sâu à nha." Đột nhiên, một thanh âm non nớt nhưng lại có vẻ ông cụ non truyền vào trong tai Lục Huyền.

"Tiền bối?" Trong lòng Lục Huyền ầm ầm rung động, hắn lập tức giật mình, nhỏ giọng nói thầm một câu.

Tất cả tu sĩ tiến vào nơi này đều đang ở bên trong pháp bảo khí linh cao giai, cấm chế trên thiên thạch cũng do nó tự bố trí, đương nhiên là nhất cử nhất động của mọi người không thể gạt được nó.

"Là ta, ngươi cứ nói chuyện bình thường là được rồi, có ta ở đây, không sợ bị người khác nghe được đâu~!"

Lục Huyền nghe vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu: “Hạt linh chủng thất phẩm kia đúng là vãn bối mua được. Thật sự là quá mức yêu thích, cho nên mới không tiếc hao hết gia tài cũng phải giành bằng được linh chủng.”

Hắn tìm cho mình một cái cớ tương đối hợp lý.

“Vì ta thấy ngươi mới có tu vi Kết Đan, trong khi gốc Bất Tử Thụ kia lại đặc biệt khó bồi dưỡng, nên mới lên tiếng nhắc nhở ngươi một chút. Nhớ kỹ trước khi trồng nó, phải tìm được một mảnh linh điền thuộc tính âm thượng đẳng, còn nhất định phải dùng Hoàng Tuyền linh dịch tưới vào.”

“Hoàng Tuyền linh dịch?” Lục Huyền không nhịn được mở miệng hỏi.

“Giai đoạn đầu có thể dùng linh dịch cùng thuộc tính bồi dưỡng nó, nhưng đến giai đoạn sau thì nhất định phải dùng Hoàng Tuyền chi thủy hoặc linh dịch liên quan.” Hiếm khi nghe thấy giọng điệu tiểu nhân của khí linh tiểu nhân trở nên nghiêm túc như vậy, nó lập tức nhắc nhở Lục Huyền.

Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm kích với tiểu nhân khí linh: “Đa tạ tiền bối đã hảo tâm nhắc nhở!”

Chương 1026: Hội Đấu Giá Kết Thúc!

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, ta tin rằng ngươi có thể bồi dưỡng ra Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ nên mới nhắc nhở một chút vậy thôi, chờ đến khi gốc linh thực này kết thành linh quả, nhớ để ta nếm thử, ta sẽ không lấy miễn phí của ngươi đâu!" Khí linh tiểu nhân cất giọng trong trẻo nói, thậm chí Lục Huyền còn mơ hồ nghe được thanh âm nó nuốt nước miếng.

"Được, chỉ cần vãn bối có thể bồi dưỡng ra linh quả thì chắc chắn sẽ lưu lại cho tiền bối một trái." Lục Huyền lập tức hứa hẹn với khí linh bảo lâu, vị khí linh tiền bối này đã ưu ái hắn rất nhiều, mà xưa nay nó luôn hào phóng, tặng cho nó một trái linh quả thất phẩm cũng không sao. Huống chi mục đích chủ yếu khiến hắn nhất quyết phải lấy được hạt linh chủng thất phẩm này là để thu hoạch quầng sáng, linh quả cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

"Đúng rồi, tiền bối, phương pháp ngưng chủng Vạn Tượng Thảo kia cũng là vãn bối mua được. Đáng tiếc, có phương pháp ngưng chủng, lại không có linh chủng để bồi dưỡng chăm bón, không biết trong tay tiền bối có linh chủng kia hay không?" Dù sao cũng bị khí linh biết được những món bảo vật mình đã thành công đấu giá rồi, Lục Huyền cũng dứt khoát lấy can đảm hỏi nó luôn.

Thêm nữa, chờ sau khi hội đấu giá này kết thúc, hắn muốn nhận được linh chủng Vạn Tượng Thảo, cũng cần phải thông qua quá trình sưu tầm tại bảo khố của tổng bộ Hải Lâu thương

hội hoặc là phân lâu còn lại, còn không bằng cứ mượn luôn cơ hội này, trực tiếp hỏi khí linh tiểu nhân.

"Linh chủng Vạn Tượng Thảo? Thứ đó không lọt được vào mắt ta, hẳn là sẽ không thu thập. Phương pháp ngưng chủng kia hẳn là do tu sĩ khác mang đến đấu giá ở thương hội, ta sẽ không xuất ra thứ đó!" Khí linh tiểu nhân có chút khinh thường nói.

"Nhưng ta biết ở nơi nào có thừa thãi linh chủng Vạn Tượng Thảo, chờ ngày nào đó ta đi ngoại vực chơi mà vừa vặn lượn ngang qua nơi đó, sẽ giúp ngươi tìm mấy hạt." Nó thuận miệng nói.

"Không cần cảm kích, coi như ta thanh toán một phần thù lao sớm cho ngươi đi! Sau này còn phải làm phiền ngươi giúp ta bồi dưỡng linh thực đấy!" Khí Linh thấy Lục Huyền muốn biểu đạt lòng cảm kích, lại trực tiếp lên tiếng ngăn cản.

"Được, tiền bối!" Lục Huyền kính cẩn thi lễ, trong lòng âm thầm cảm khái cái bắp đùi tráng kiện khí linh này.

Đương nhiên, đây cũng là một chút ưu đãi được thành lập dựa trên tiền đề là bản thân hắn bộc lộ ra giá trị nhất định của mình. Nếu không phải hắn có trình độ siêu phàm thoát tục trên linh thực nhất đạo, Khí Linh này sẽ không ưu ái có thừa đối với hắn như thế, sẽ không bổ nhiệm hắn làm khách khanh của thương hội ngay từ khi còn dừng lại ở Trúc Cơ, càng sẽ không giao mảnh động thiên tàn khuyết kia cho hắn sử dụng.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, hội đấu giá đã dần dần tiến vào hồi kết. Khi mấy món bảo vật đấu giá cuối cùng lên đài, chúng còn trực tiếp lôi kéo được mấy vị Nguyên Anh Chân Quân cùng nhau cạnh tranh đấu giá ngay tại hiện trường, qua đó hoàn toàn có thể thấy được sức hấp dẫn của bảo vật lớn đến mức nào.

Điều này đã khiến hạt linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ do Lục Huyền dùng giá cao mua được trở nên không còn quá mức nổi trội, thậm chí ở trong mắt đại đa số tu sĩ, bọn họ còn không có bao nhiêu ấn tượng về quá trình kia.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Lục Huyền cũng không vội vã rời đi. Bởi vì dựa theo lệ thường, sau khi đấu giá kết thúc sẽ có một trò chơi nhỏ, khí linh sẽ lấy ra ba món bảo vật hiếm thấy trên thế gian để toàn bộ đám tu sĩ đang có mặt chiêm ngưỡng, nếu ai phân biệt ra bảo vật là có thể thoải mái chiếm nó thành của mình.

Tuy hiện giờ gia sản của Lục Huyền khá là giàu có, bảo vật trong tay rất nhiều, nhưng hắn sẽ không bỏ qua cơ hội miễn phí nhận được linh chủng cao cấp.

Còn nhớ lần trước, sau khi hội đấu giá kết thúc, hắn đã miễn phí nhận được gốc Thực Quỷ Ác Đằng, thậm chí còn mượn cơ hội này để tiến vào trong tầm mắt của Khí Linh, từ đó trở thành khách khanh của thương hội.

Chỉ tiếc, ba món bảo vật lần này đều không có liên quan gì đến linh thực, Lục Huyền đành phải bất đắc dĩ từ bỏ, nhìn xem những tu sĩ khác thay nhau ra trận. Cũng may không có một vị tu sĩ nào đủ sức lấy đi bảo vật, điều này đã làm trong lòng hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Rời khỏi tinh không, Lục Huyền vừa bay về lối vào vừa kiểm kê phần thu hoạch được trong chuyến đi này.

“Thu hoạch lớn nha! Pháp môn ngưng chủng Vạn Tượng Thảo ngũ phẩm, linh chủng Phù Âm Đào và Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm, linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm.”

“So với chúng nó, Nguyên Tức Nhưỡng cao giai cùng với linh chủng Tâm Viên Quả ngũ phẩm gần như có thể bỏ qua

không tính đến.”

Đương nhiên, khoản linh thạch hắn cần phải chi ra cũng không ít, chỉ tính riêng linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm đã tiêu hết hai trăm mười vạn linh thạch hạ phẩm của hắn rồi.

Nhưng điều này cũng có thể lý giải được, bởi vì thất phẩm đã được xếp vào phạm trù Nguyên Anh rồi, có biến hóa về chất so với linh chủng lục phẩm, nên giá trị của nó cũng vượt xa linh chủng lục phẩm, có thể thuận lợi giành được đã là tương đối may mắn.

Về phần giá cả vượt quá dự tính, chỉ cần quầng sáng tồn tại là Lục Huyền có lòng tin sẽ kiếm lại gấp mười gấp trăm lần.

Một hạt linh chủng thất phẩm, cộng thêm những món bảo vật còn lại, đã tiêu tốn của hắn tổng cộng là hơn hai trăm tám mươi vạn viên linh thạch hạ phẩm, gần như gia sản hùng hậu tích lũy nhiều năm thông qua tiệm tạp hóa đã trực tiếp trơ đáy.

Nhưng cũng không sao, bên trong linh điền của hắn vẫn còn rất nhiều linh thực đang sinh trưởng phát triển khỏe mạnh, có thể liên tục cung cấp quầng sáng phần thưởng, nên cũng không lo sau này không có linh thạch để tiêu xài, tích lũy.

“Nhất kình lạc vạn vật sinh, bí cảnh Lôi Cơ Động xuất hiện, khiến cho quy mô của lần hội đấu giá này lớn hơn lần trước không ít, có lẽ mấy hạt linh chủng ta vừa đấu giá được vốn có xuất xứ từ bên trong bí cảnh kia.” Lục Huyền âm thầm suy đoán trong lòng.

“Nếu mấy loại bí cảnh cao cấp này xuất hiện nhiều hơn một chút thì tốt rồi.” Thậm chí trong đầu hắn còn hiện lên một ý niệm hoang đường như vậy. Bởi xét cho cùng, trước khi nắm chắc tuyệt đối, hắn sẽ không đi thăm dò bí cảnh ẩn chứa mối nguy hiểm cực độ kia. Hắn không đi tranh đoạt cơ duyên, thì

cũng không cần phải lo lắng đến tính mệnh của bản thân, chỉ cần trong bí cảnh có thể chảy ra mấy hạt linh chủng cao giai, để chúng rơi vào trong tay hắn là đủ lắm rồi.

Đương nhiên, chuyện này cũng phải dựa vào vận khí. Suy cho cùng, không phải tu sĩ nào cũng nguyện bán ra món cơ duyên bảo vật mình tranh đoạt được cho người ngoài. Chờ đến khi thực lực của bản thân cường đại hơn một chút, lại nhận được nhiều bảo vật hơn một chút, Lục Huyền sẽ cam tâm tình nguyện xông xáo, để tự tay mình đi cướp đoạt linh chủng.

"Rốt cuộc cũng về tới động phủ." Lục Huyền cảm nhận được khí tức quen thuộc tản ra từ tòa đại trận ở cách đó không xa, khẽ lẩm bẩm nói.

Hắn vừa truyền tống từ khu vực bên trong khí linh quay về phân lâu của thương hội Trích Tinh Lâu, là ngựa không dừng vó, một đường trở về Lôi Hỏa Tinh Động.

Hư Không Yểm Mục lượn xung quanh một vòng, sau khi không phát hiện bất cứ tình huống dị thường nào, Lục Huyền mới mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, tiến vào trong động phủ.

Chương 1027: Linh Chủng Mới! Nhu Cầu Mới!

Lục Huyền vừa mới lộ diện, nhóm linh thú cảm nhận được khí tức quen thuộc của hắn đã nhanh chóng xúm lại.

Mấy tiểu Thụ Nương vui vẻ vây quanh hắn kêu "Anh anh" không ngừng, thỉnh thoảng bọn họ lại đậu trên vai hắn, có vẻ cực kỳ nhiệt tình. Thanh Nhạc Lân, Lôi Long Hống và nhóm linh thú khác cũng như thế.

Lục Huyền hào phóng lấy ra một ít linh quả linh lộ cho đám linh thú trong động phủ của mình ăn uống rồi lập tức đi vào trong linh điền.

Đầu tiên, hắn lấy một khối Nguyên Tức Nhưỡng thật lớn ra, linh thức khẽ động, Nguyên Tức Nhưỡng đã được trải đều, dung nhập vào khu vực linh điền trung tâm.

"Mậu Linh Nhưỡng thăng cấp thành Nguyên Tức Nhưỡng, có thể thoáng xúc tiến quá trình sinh trưởng của những loại linh thực cao cấp này lên." Lục Huyền cảm nhận được sinh cơ nồng đậm bên trong linh nhưỡng, nhỏ giọng nói thầm một câu.

Tiếp đó, hắn lấy Âm Dương Bảo Bình từng mua được ở phân lâu của thương hội ra. Sau khi thoáng tế luyện món dị bảo âm dương này một phen, hắn đã có thể sơ bộ nắm giữ được pháp môn sử dụng nó rồi. Tâm niệm vừa động, hai luồng linh khí xoắn ốc một đen một trắng đã bay ra. Linh khí dính chặt vào nhau, nhưng lại phân biệt cực kỳ rõ ràng, phương thức dung hợp này vô cùng kỳ diệu.

Lục Huyền điều khiển Âm Dương linh khí rót vào bên trong linh chủng Điên Âm Đảo Dương Quả. Theo cảm nhận của hắn, sau khi được loại linh khí với hai màu trắng đen kia tưới nhuần, linh chủng đã dần dần tản ra sinh cơ cường đại, thậm chí luồng sinh cơ kia còn càng ngày càng trở nên nồng đậm hoạt bát, tràn đầy lực lượng bộc phát.

"Cuối cùng cũng có thể bắt tay vào bồi dưỡng gốc linh thực Điên Âm Đảo Dương Quả chuẩn thất phẩm này rồi." Lục Huyền cảm nhận được sự biến hóa cực kỳ đáng mừng đang truyền đến từ bên trong linh chủng, trên mặt cũng không khỏi nở nụ cười.

Làm xong xuôi chuyện đó, hắn vẫn không nghỉ ngơi, lại tiếp tục gieo Tâm Viên Quả ngũ phẩm xuống, rồi đi tới khu vực linh điền của Kiếm Thảo.

Sau khi hai gốc Kiếm Thảo ngũ phẩm trưởng thành, trước mắt chỉ có một mảng lớn linh điền đang dùng để gieo trồng Lôi Mang Kiếm Thảo, Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm cùng với số ít Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm đã cải tiến thành công.

Hắn lấy ra hạt linh chủng lục phẩm Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, cẩn thận từng li từng tí trồng nó vào trong linh nhưỡng.

Bởi vì có Động Huyền Kiếm Bia là bảo vật kiếm đạo cực phẩm, nên gieo trồng gốc linh thảo kia ở chỗ này sẽ càng thích hợp hơn so với khu vực linh điền trung tâm một chút.

Gieo hạt xong, Lục Huyền khẽ động tâm niệm, một đám mây mù màu xám đen lặng lẽ xuất hiện tại vùng không trung phía trên linh chủng, từng tia linh vũ nhè nhẹ rơi xuống, lại im hơi lặng tiếng biến mất, nhanh chóng rót vào bên trong linh chủng.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên hạt linh chủng vừa được trồng xuống đất, rất nhanh, tin tức về nó đã xuất hiện trong đầu hắn.

【 Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, linh chủng lục phẩm, vốn là bảo vật truyền thừa của đại tông Động Huyền Kiếm Tông tại Động Huyền Giới, trong quá trình sinh trưởng cần được bồi dưỡng bằng kiếm quyết tương ứng, sau khi trưởng thành có thể nhận được kiếm khí lục phẩm trời sinh, uy năng cường đại, có khả năng di tinh hoán nhật.】

【 Một kiếm này của ta, có thể dời sao, có thể đổi ngày. 】

"Kiếm Thảo lục phẩm, độ khó khi bồi dưỡng thứ này càng gia tăng mấy cấp bậc so với Kiếm Thảo ngũ phẩm lúc trước. Đồng thời còn phải dùng kiếm quyết cao giai tương ứng để bồi dưỡng nó nữa." Lục Huyền lộ vẻ buồn rầu nói.

Cũng may hắn có Thông Minh Kiếm Tâm, món bảo vật ấy có thể trợ giúp hắn lĩnh ngộ kiếm quyết tương ứng, rồi dùng nó để bồi dưỡng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, nhưng đương nhiên, muốn thực hiện được điều này lại cần một đoạn thời gian tương đối dài.

Chỉ có điều, sau khi linh thực thành thục lại có thể nhận được phần thưởng quầng sáng, nên Lục Huyền vốn không quan tâm đến thời gian dài hay ngắn. Hắn rót tâm thần vào bên trong linh chủng, dường như chỉ trong chốc lát đã tiến vào một mảnh tinh không rộng lớn, với vô số nhật nguyệt tinh tú đang vận chuyển theo một quỹ tích huyền ảo nào đó, nơi hắn đi qua đều lưu lại từng luồng kiếm ý hung hãn.

Thật lâu sau, linh thức của hắn rời đi, bên trong thức hải chợt truyền đến cảm giác mệt mỏi mơ hồ.

"Kiếm quyết lục phẩm… Nếu không phải có Thông Minh Kiếm Tâm thì sợ rằng cả đời này ta cũng khó có thể nhập môn

được.” Nghĩ đến đây, Lục Huyền không khỏi lắc đầu.

“Rồi từ từ sẽ đến.” Hắn lại lấy ra hạt linh chủng Phù Âm Đào lục phẩm và linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm, sau đó trồng chúng vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ, tin tức chi tiết về hai loại linh thực lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

【 Phù Âm Đào, linh chủng lục phẩm, linh thực loại năm tuổi, cần linh khí linh dịch linh nhưỡng thuộc tính âm thuần khiết nồng đậm để bồi dưỡng, sau khi kết xuất linh đào, bên trong sẽ ẩn chứa âm khí thuần, rất được quỷ tu, âm thú yêu thích.】

【 Trong quá trình linh thực sinh trưởng, sẽ hấp thu âm khí ngưng kết ra phù văn thần dị, cho nên gỗ đào là tài liệu thượng đẳng để luyện chế phù lục cao giai, năm tuổi càng dài, phẩm chất phù lục luyện chế ra sẽ càng tốt. 】

【Trời sinh ra ta tất có tác dụng, hút hết thiên âm phù lục tới. 】

【 Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ, linh chủng thất phẩm, linh chủng do bản nguyên bên trong Quỷ Vực động thiên ngưng kết ra, cần lấy Hoàng Tuyền linh dịch cấp cao tưới vào, có yêu cầu cực cao về hoàn cảnh sinh trưởng. 】

【 Cứ cách mỗi một đoạn thời gian linh thực sẽ kết ra một trái Bất Tử Quả, Bất Tử quả có rất nhiều diệu dụng, liên quan đến sinh tử đại đạo. 】

【Muốn biết sự huyền bí của bất tử không? 】

“Tuy hai cây linh thực này không được tính là linh thực hoàn toàn tà dị, nhưng trong quá trình sinh trưởng chúng đều cần âm khí tinh thuần, vẫn thích hợp để nuôi dưỡng bên trong linh điền tại Phong Uyên Tinh Động hơn. Vấn đề là hạt linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm quá quý giá, giao

cho hóa thân bồi dưỡng thì hoặc ít hoặc nhiều ta cũng có chút không yên lòng.” Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng, hắn dự tính sẽ đợi cho đến khi thu thập được linh dịch có liên quan mật thiết với Hoàng Tuyền rồi mới quyết định.

Sau khi gieo mấy hạt linh chủng cao giai có được trong buổi đấu giá xuống đất, trong lòng Lục Huyền lại bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn.

Chuyến này thời gian hắn đi ra ngoài không ngắn, bởi vậy làm xong mấy việc kia, hắn lại cẩn thận đi xem xét kỹ càng tình huống của mỗi một gốc linh thực trong động phủ của mình, thỉnh thoảng lại thi triển các loại thuật pháp bồi dưỡng cơ sở, để cho chúng nó được chăm sóc bồi dưỡng tỉ mỉ nhất có thể.

“Hửm? Tịnh Bình Liễu trưởng thành rồi!” Tâm thần ngưng tụ, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới gốc Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm đã hoàn toàn được kéo đầy.

Cành liễu xanh biếc vươn ra, toát lên một luồng khí tức thoải mái tự nhiên, khiến người ta ngửi được đều có cảm giác thoải mái dễ chịu, từng lỗ chân lông toàn thân đều ngâm ở trong linh dịch thượng đẳng.

Đống rễ cây linh thực quấn quanh cùng một chỗ ở chỗ sâu bên trong linh nhưỡng, tạo thành hình dạng giống như con thoi, thoạt nhìn còn tưởng gốc linh thực này vốn là một cái cành liễu cắm trong một chiếc bảo bình quái dị.

Lục Huyền cẩn thận nhổ cả gốc Tịnh Bình Liễu lên, tập trung tinh thần vào cành liễu màu xanh ấy.

Chương 1028: Liễu Tiên Lộ!

【 Tịnh Bình Liễu, linh thực ngũ phẩm, đến từ thắng địa Phật môn dị vực, lấy linh tuyền tinh khiết tẩm bổ mà thành, có hiệu quả tưới nhuần thần hồn, làm mạnh mẽ thân thể, có hiệu quả trị liệu cực mạnh, có thể hồi sinh người chết, làm xương trắng mọc thịt, có thể luyện chế thành đan dược hoặc là chế tạo bảo vật tương ứng. 】

"Phẩm chất tốt, coi như không tệ." Lục Huyền đánh giá một câu đơn giản, sau đó lực chú ý hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên phía dưới hấp dẫn. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ xíu đầy trời. Những điểm sáng ấy nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng, tràn vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một gốc Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Liễu Tiên Lộ. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một vũng linh dịch màu xanh biếc đã xuất hiện ở trước người Lục Huyền. Linh dịch mang theo một luồng thanh linh chi khí mờ nhạt bay ra, khí tức thanh linh nhẹ nhàng khuếch tán. Nơi luồng khí tức ấy lướt tới, toàn thân lập tức trở nên nhẹ nhàng, phảng phất như mỗi một khiếu huyệt trên cơ thể vừa được gột rửa, toàn bộ thứ vật chất dơ bẩn đục ngầu quanh thân cũng được quét dọn sạch sẽ hết đi.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào vũng linh dịch màu xanh biếc ấy, lập tức hiểu rõ được tin tức chi tiết của nó.

【 Liễu Tiên Lộ, linh nhưỡng lục phẩm, thu thập lượng lớn tinh hoa của Linh Liễu ngàn năm ủ thành, sau khi uống vào có thể gột rửa thân thể tu sĩ, khiến cho thân thể viên mãn dung hợp làm một, đồng thời còn có hiệu quả bổ dưỡng cực mạnh đối với thần hồn, có thể làm lớn mạnh linh thức. 】

"Linh nhưỡng lục phẩm, có thể tẩm bổ thần hồn nhục thân, làm lớn mạnh linh thức. Cứ uống một ngụm nếm thử hương vị trước."

Trên mặt Lục Huyền hiện lên vẻ vui sướng, Liễu Tiên Lộ lập tức chia ra một vòi nước màu xanh biếc, bay vào trong miệng hắn.

Linh dịch vừa vào bụng, Lục Huyền đã phát hiện được một sợi khí tức thanh linh nhẹ nhàng sinh ra ngay bên trong đan điền, khí tức chảy qua toàn thân, cuối cùng tụ hợp ở chỗ sâu bên trong thức hải của hắn. Thần hồn được khí tức thanh linh gột rửa, lập tức trở nên trong suốt tinh khiết vô cùng, tâm như gương sáng, không nhiễm bụi trần.

Hắn hít sâu một hơi, phảng phất như vừa phun ra toàn bộ trọc khí vốn ẩn giấu ở những nơi hẻo lánh ngóc ngách sâu nhất trong thân thể, toàn thân trở nên nhẹ nhàng, có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, nhẹ như bay trong gió.

"Tuy hương vị không được thuần hậu như Viên Ma Tửu, nhưng lại hơn nó ở điểm dư vị kéo dài, có hiệu quả bổ dưỡng càng mạnh." Lục Huyền nhanh chóng đưa ra kết quả so sánh giữa Liễu Tiên Lộ lục phẩm và Viên Ma Tửu ngũ phẩm, hai loại linh nhưỡng cao giai mỗi loại mỗi vẻ, nhưng xét về tổng thể thì đúng là Liễu Tiên Lộ càng vượt hơn một bậc.

Sau khi trở về Lôi Hỏa Tinh Động, hắn lại an tâm ở bên trong động phủ của mình, rất ít khi ra ngoài, mỗi ngày đều quanh quẩn với những công việc thường ngày như bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Thời gian nhàn hạ còn lại, hắn sẽ tu luyện công pháp thần thông, luyện chế đan dược pháp khí, cuộc sống trôi qua đơn giản mà phong phú.

Chẳng mấy chốc một tháng đã trôi qua, Lục Huyền dự định đi vào trong Phong Uyên Tinh Động xem thử những loại linh thực tà dị kia. Hắn thu dọn đơn giản một chút, lại trải qua nhiều lần vòng vo, mới đi tới tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động.

Tại Uế Dương Sơn Mạch.

Lục Huyền dựa vào Hư Không Yểm Mục, chủ động né tránh nhóm tu sĩ đi ngang qua sau đó lặng yên không một tiếng động tiến vào bên trong động phủ.

Trong một gian nhã thất nằm ở chỗ sâu bên trong động phủ, dường như hóa thân Lăng Cổ vừa có cảm giác, hắn lập tức mở to mắt, vùng linh khí tối tăm xung quanh nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể. Hắn vừa phát hiện được khí tức của Lục Huyền, mới chủ động đi ra nghênh đón, kính cẩn thi lễ với Lục Huyền.

"Một đoạn thời gian không gặp, tu vi của ngươi lại tinh tiến thêm một ít rồi." Lục Huyền trêu chọc một câu, dù sao hóa thân này cũng được hắn luyện chế từ Thánh Anh Quả thượng đẳng, thiên phú không tệ, tu luyện công pháp thần thông hệ âm có thể đạt được tiến triển nhanh chóng. Khi hắn lại một lần nữa tới đây, tu vi của đối phương đã mạnh hơn lần trước không ít.

Đương nhiên so sánh với quầng sáng, tốc độ phát triển này vẫn kém quá xa.

"Quả cầu thịt đi đâu rồi?" Linh thức của Lục Huyền đảo qua bốn phía nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Nhục Linh Thần.

Lăng Cổ khẽ gật đầu, sau đó dùng giọng khàn khàn trả lời: "Đi đến dãy sơn mạch gần đó kiếm ăn rồi."

Ngay sau đó, linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển, một đạo ấn ký màu máu bay ra, trực tiếp hóa thành một đạo huyết quang biến mất ở phía xa.

Tâm thần của Lục Huyền tiến vào bên trong hóa thân, lập tức hiểu rõ dấu ấn màu máu này chính là một cái bí thuật nho nhỏ được ghi lại phía trên 《 Huyết Thần Kinh 》 lục phẩm, vừa vặn có thể dùng để liên lạc với Nhục Linh Thần là huyết đạo tà ma.

Không đến nửa khắc, Nhục Linh Thần đã một đường hoạt bát đi tới bên ngoài động phủ. Nó đã sớm quen thuộc với tòa trận pháp phòng hộ bên ngoài động phủ, nên thuận lợi tiến vào trong động phủ.

Vừa nhìn thấy Lục Huyền, nó đã lập tức nhảy đến trước mặt hắn, đôi mắt màu trắng trên đỉnh đầu cứ một mực nhìn chằm chằm vào hắn, chỉ sợ Lục Huyền sẽ đột nhiên biến mất.

"Được rồi được rồi, lần này ta mang đến huyết nhục thượng đẳng cho ngươi đây." Lục Huyền lấy ra một miếng thịt của tu sĩ, ném cho Nhục Linh Thần.

"Xem ra trong khoảng thời gian này ngươi ở bên ngoài cũng lăn lộn không tệ à nha." Lục Huyền nhân lúc nó đang cắn nuốt huyết nhục, để quan sát con tà ma cấp Tai này. Sau khi nhanh chóng phát hiện ra rất nhiều vết máu lớn nhỏ không đều còn sót lại trên da lông và khóe miệng của nó, hắn không khỏi cảm khái nói.

Nhục Linh Thần được nuôi thả một khoảng thời gian, khiến cho tốc độ gia tăng thực lực trở nên nhanh hơn ở bên trong động phủ một chút, thậm chí còn mơ hồ có một loại khí tức hung lệ.

Đương nhiên, ở trước mặt Lục Huyền, nó sẽ lộ ra vẻ đáng yêu, cực kỳ ngoan ngoãn.

Lục Huyền tiến vào linh điền, lại trực tiếp ngăn cách ra một mảnh linh điền trống rỗng, tránh để những luồng lực lượng âm hồn huyết nhục kia làm ô nhiễm âm khí tinh khiết trong linh điền, sau đó cẩn thận gieo hạt linh chủng Phù Âm Đào vào trong linh nhưỡng.

Vừa gieo linh chủng xuống, hắn lại lần lượt xem xét mỗi một gốc linh thực tà dị đang được gieo trồng ở trong này, thỉnh thoảng lại lấy ra các loại âm hồn huyết nhục hài cốt, cố gắng hết sức để thỏa mãn các loại nhu cầu nhỏ nhất của chúng.

Sau đó, hắn tiến vào trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận, lấy ra nhóm linh chủng Ngũ Hành Quả vốn được đặt bên trong trận pháp ngũ phẩm này, dùng Lực lượng ngũ hành để dẫn dắt kích thích.

Mấy chục hạt linh chủng trải qua vài lần sàng chọn, đã sớm dị biến nhiều lần, chỉ còn một chút xíu nữa là thành công cải tiến thành linh chủng ngũ phẩm.

Hắn trồng toàn bộ đám linh chủng vào trong linh nhưỡng, tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, lập tức hiểu rõ tất cả tin tức về chúng.

Chương 1029: Ngũ Hành Huyễn Quả!

【 Ngũ Hành Quả, linh thực dị biến tứ phẩm… 】

【 Ngũ Hành Quả, linh thực dị biến tứ phẩm… 】

…

So sánh với lúc trước, những hạt linh chủng này cũng không có xuất hiện biến hóa về chất, ngay khi Lục Huyền cho rằng đợt thí nghiệm lần này lại tiếp tục thất bại thì đột nhiên một ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu hắn.

【 Ngũ Hành Huyễn Quả, linh thực ngũ phẩm, dưới quá trình kích thích lâu dài của lực lượng ngũ hành bên trong Ngũ Hành Huyễn Trận, Ngũ Hành Quả tứ phẩm đã dị biến mà thành, linh thực tuần hoàn theo nguyên lý ngũ hành tương sinh tương khắc, khi ngũ hành biến hóa, cần lấy lực lượng ngũ hành tương sinh bồi dưỡng, xúc tiến linh thực sinh trưởng. 】

【 Sau khi linh quả chín, bên trong sẽ ẩn chứa lực lượng ngũ hành dồi dào, có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế Ngũ Hành đan, hiệu quả luyện đan sẽ mạnh hơn Ngũ Hành đan bình thường, đồng thời bên trong linh quả còn ẩn chứa khí tức huyễn linh, sau khi ăn vào có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông huyễn thuật. 】

“Rốt cuộc cũng cải tiến thành công!” Trong lòng Lục Huyền vô cùng mừng rỡ.

Vậy là sau Thuần Dương Kim Liên, hắn lại nắm giữ thêm một loại thủ đoạn có thể ổn định nhận được linh chủng ngũ

phẩm, không còn phải lo lắng không có quầng sáng để thu hoạch nữa rồi.

"Ngũ Hành Huyễn Quả, có ẩn chứa một chút khí tức huyễn linh nhất định, đoán chừng chuyện này có liên quan đến quá trình chúng ở bên trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận lâu dài, được lực lượng của trận pháp tẩm bổ." Lục Huyền vuốt ve hạt linh chủng Ngũ Hành Huyễn Quả có kèm them một chút ảo giác mơ hồ trên tay, trong lòng thầm nghĩ.

Theo cảm nhận của hắn, trong nhóm linh chủng Ngũ Hành Quả dị biến còn lại có một số đã biến thành phế chủng, có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi cho Yêu Quỷ Đằng. Những hạt có phẩm chất hoàn hảo còn lại sẽ được tiếp tục đặt bên trong Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận để nuôi dưỡng, kích thích, mãi cho đến khi quá trình kích thích thất bại hoặc chúng được cải tiến thành linh chủng Ngũ Hành Huyễn Quả mới thôi.

Lục Huyền cũng không vội vã rời đi, mà ở lại bên trong động phủ thêm một đoạn thời gian nữa, tỉ mỉ bồi dưỡng rất nhiều gốc linh thực tà dị một phen.

Hôm nay, khi hắn đang cho Hương Nhục Chi, Quỷ Lựu Yêu Mộc ăn huyết nhục thì đột nhiên linh thức khẽ động. Quả cầu thịt ở bên cạnh hắn cũng đồng thời cảm nhận được động tĩnh dị thường ở bên ngoài, lớp lông trên thân thể nó lập tức nở bung lên, để lộ ra từng cái miệng quái dị bên dưới, mùi máu tanh nồng đậm tản ra khắp động phủ.

Ngay sau đó, thân hình nhanh nhẹn của nó đã lao ra bên ngoài động phủ, hướng về phía ngọn núi nhỏ bên ngoài động phủ, tản ra lực hút mãnh liệt.

Chỉ thấy một cái túi da nửa hư hóa bay ra từ ngọn núi nhỏ bên kia, lớp da mỏng như cánh ve, lại dung hợp cùng một chỗ với môi trường xung quanh, cực kỳ bí ẩn, khó mà nhìn thấy được. Dường như cái túi da này cũng có linh trí không thấp,

vừa phát hiện ra tình cảnh của mình không ổn, thân hình vốn đang co duỗi của nó đột ngột mở bung ra, sau đó dùng tốc độ nhanh như thiểm điện bay về phía xa.

Nhục Linh Thần dùng sức nhảy lên, một đám mây máu từ trong cơ thể nó bay tới, quyết liệt đuổi theo đằng sau cái túi da trong suốt nọ với tốc độ càng nhanh hơn lúc trước. Túi da bị mây máu bao phủ, tốc độ càng ngày càng chậm, bốn phía chợt xuất hiện những vết máu loang lổ, cuối cùng nó đã hoàn toàn chìm vào trong mây máu.

Quả cầu thịt bay khỏi đám mây máu, dùng sức hút một cái, túi da đã trở nên ngơ ngơ ngác ngác, mất hết linh trí, bị quả cầu thịt hút vào trong cơ thể.

"Phi! Thứ gì vậy chứ? Một chút máu thịt cũng không có!"

Trong cảm giác của Lục Huyền, cái túi da nửa hư hóa này lại bị Nhục Linh Thần hung hăng phun ra, thậm chí nó còn truyền cho hắn một luồng ý niệm có mang theo chút ấm ức oán giận.

"Ha ha ha!" Lục Huyền không khỏi bật cười.

Trên người hóa thân chợt xuất hiện một dòng sông sâu thẳm, nhanh chóng bọc lấy cái túi da đang hấp hối kia vào bên trong, sau đó mang theo nó quay về động phủ.

Trở lại trong viện, có hai đại trận pháp ngũ phẩm phù hộ, trong lòng Lục Huyền thoáng thả lỏng được một chút. Tâm niệm của hắn vừa động, vài luồng linh lôi màu vàng kim đã bắn từ trong cơ thể ra, linh hoạt di chuyển quanh người.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hắn mới lấy cái túi da trong tình trạng bán hư hóa, uể oải không phấn chấn kia ra. Túi da cảm nhận được một chút tự do, đang muốn phản kháng, lại lập tức phát hiện mấy luồng Tru Tà Linh Lôi mang theo uy năng

khắc chế tự nhiên với mình, đã nhanh chóng trở nên thành thành thật thật, cứ một mực nằm im không nhúc nhích.

"Trốn ở bên ngoài động phủ rình mò, vừa nhìn đã biết không có ý tốt gì." Lục Huyền nhíu mày, hắn đưa mắt nhìn cái túi da quỷ dị trước mặt, trong lòng thầm nghĩ. Tâm niệm vừa động, một luồng âm khí tinh thuần mạnh mẽ đã được rót vào trong túi da. Đồng thời, tâm thần của hắn cũng ngưng tụ lên trên đó, lập tức hiểu biết những tin tức chi tiết có liên quan đến cái túi da.

【 Dị Thi Bì Thuế, tà vật, có thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ viên mãn, chính là sản phẩm do Ngọc Diện chân nhân thu thập túi da của ngàn vạn tu sĩ, lại lấy tà pháp luyện chế mà thành, có năng lực ẩn nấp rất mạnh, tu sĩ Kết Đan tầm thường khó có thể phát hiện ra. 】

【 Nó sẽ bám lên người đối tượng mục tiêu trong lúc vô hình, sau đó ăn mòn thần hồn, chiếm cứ thân thể. 】

"Dị Thi Bì Thuế…" Lục Huyền lẩm bẩm nói.

Tà vật trước mắt này có hành tung vô cùng quỷ dị, năng lực ẩn nấp rất mạnh, nếu không phải hắn có linh thức của Kết Đan trung kỳ, lại có dị bảo ngũ phẩm 《 Uẩn Thần Thiếp 》 trường kỳ tẩm bổ, còn phục dụng quá nhiều loại linh quả bảo vật có công hiệu tăng trưởng linh thức, thì rất có khả năng hắn sẽ không phát hiện được sự tồn tại của nó.

"Ngọc Diện chân nhân, người quen cũ à, không phải hắn chính là tên tà tu từng tìm tới đây bái phỏng khi ta vừa di chuyển đến nơi này sao?" Trong đầu Lục Huyền chợt hiện lên bóng dáng một tên tu sĩ mang theo nụ cười giả tạo trên môi.

"Thả một con tà vật như vậy ở bên ngoài động phủ của ta, cũng không tính là hàng xóm tốt." Khóe miệng hắn nhếch lên, cười lạnh nói.

Vừa nghĩ tới chuyện cái túi da trước mắt này vẫn một mực ở phụ cận động phủ rình mò mình, còn có nguy hiểm bị nó chiếm cứ mất hóa thân là trong lòng hắn lập tức sinh ra phẫn nộ.

"Bình sinh Lục mỗ hận nhất là bị người khác giám thị ta!" Hắn hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, một con ngươi màu xám trắng tà dị vừa không một tiếng động chui ra từ trong khe hở ngay giữa không trung, sau đó nhanh chóng bơi về nơi xa.

"Xem căn cơ của Ngọc Diện chân nhân này trước đã."

Một lát sau, Hư Không Yểm Mục đã tìm được động phủ của Ngọc Diện chân nhân kia. Bàn tay Lục Huyền lập tức truyền đến cảm giác ngứa ngáy, một vết nứt lại trống rỗng xuất hiện, một con mắt màu xám trắng nhanh chóng chui ra, chia sẻ tầm nhìn của Hư Không Yểm Mục cho hắn.

Chương 1030: Xử Lý Kẻ Rình Mò!

Hư Không Yểm Mục vốn là dị bảo ngũ phẩm, năng lực ẩn nấp mạnh hơn rất nhiều so với da Dị Thi Bì Thuế, Lục Huyền còn cố ý khống chế khoảng cách của nó, sợ bị Ngọc Diện chân nhân kia phát hiện ra.

Chỉ thấy động phủ của tên tà tu kia tràn ngập âm khí, chỉ có một tòa ảo trận phòng hộ tứ phẩm, lại đụng phải Hư Không Yểm Mục vốn tinh thông ảo thuật, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong.

"Huyễn trận tứ phẩm, không đủ béo." Trong lòng Lục Huyền thầm cảm khái một tiếng.

Động phủ hắn mở ra tại Phong Uyên Tinh Động này cũng có hai tòa trận pháp ngũ phẩm phòng hộ, càng không cần phải nói đến tòa trận pháp lục phẩm Vạn Chướng Huyền Tinh Trận trong Lôi Hỏa Tinh Động bên kia, đương nhiên là sẽ chướng mắt với tòa ảo trận tứ phẩm này rồi.

Nhưng hắn cũng hiểu được tất cả những gì mình đang nhìn thấy.

Chỉ đơn thuần là phần lớn đám người ở bên trong Thiên Tinh Động này đều là tán tu. Bọn họ có thể sở hữu công pháp, pháp khí ngũ phẩm phụ trợ cho tu vi của mình đã coi như không tệ, rất ít tu sĩ còn có dư lực đi bố trí trận pháp cấp cao ở bên ngoài động phủ của mình.

"Tới rồi!"

Hôm sau, trong tầm mắt của Hư Không Yểm Mục, một vị người lùn cao chừng ba thước điều khiển một luồng kiếm quang xuất hiện ở bên ngoài động phủ của Ngọc Diện chân nhân. Cái đầu của gã lùn này to vô cùng nhưng tứ chi lại héo rút, còn mềm mại không xương, ánh mắt âm lãnh đảo quanh bốn phía, sau khi không phát hiện bất cứ điều gì khác thường, mới ngựa quen đường cũ tiến vào bên trong động phủ.

"Lê đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh!" Ngọc Diện chân nhân ngoài cười nhưng trong không cười, đi ra nghênh đón.

"Ngọc Diện đạo hữu." Tu sĩ người lùn nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người ngồi trong biệt viện, nhẹ giọng tán gẫu.

Hư Không Yểm Mục lại lượn lờ trên độ cao ngàn trượng, lúc ẩn lúc hiện, vô thanh vô tức.

"Ngọc Diện đạo hữu, ngươi giám thị Lăng đạo hữu kia một đoạn thời gian dài như vậy, có phát hiện gì không?" Hai người nói chuyện phiếm một hồi, gã lùn trực tiếp mở miệng hỏi Ngọc Diện chân nhân.

Bọn họ đều có lòng tin đối với thực lực của mình, lại ở trong động phủ, cho nên cũng không cố ý đi giấu giếm lời nói làm gì. Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ, trên đỉnh đầu của mình có một món dị bảo thu thập được từ trên người Vực Ngoại Thiên Ma đang lặng lẽ rình mò.

"Không có phát hiện gì nhiều, cũng không biết tên Lăng Cổ kia là cẩn thận hay là thật sự đang tu luyện công pháp, chỉ biết rằng suốt đoạn thời gian vừa rồi, cái túi da kia của ta vẫn chưa từng trông thấy hắn rời khỏi động phủ. Nhưng có một con tà ma không biết lai lịch gì, lại thường xuyên rời khỏi động phủ của hắn, tiến vào bí cảnh bên trong Uế Dương Sơn, săn giết yêu thú."

“Ta đã phái túi da âm thầm theo dõi nó một phen, phát hiện được thực lực của con tà ma kia cũng không phải dạng tầm thường, đoán chừng nó còn mạnh hơn đại đa số tu sĩ Trúc Cơ viên mãn.” Ngọc Diện chân nhân chậm rãi nói.

“Có thể dùng thực lực Kết Đan tiền kỳ bố trí ra trận pháp ngũ phẩm ở bên ngoài động phủ, thì hoặc là lai lịch không tầm thường, hoặc là trên người mang bí mật cực lớn.” Tu sĩ lùn nói khẽ, giọng điệu âm trầm, vừa nghe thấy trong người đã nổi lên một tia hàn ý, hệt như có một con độc xà đang trốn trong một chỗ bí mật gần đó nhìn chằm chằm vào bản thân.

“Dù là loại nào, cũng đồng nghĩa với một con dê béo lớn.” Hai người nhìn nhau cười, nhưng sau đó, lại không nói lời nào nữa.

“Phong Uyên Tinh Động không hổ là thiên đường của tà tu, tùy tiện đụng phải hai tên hàng xóm, vậy mà bọn họ đã muốn coi ta là dê béo để làm thịt rồi.” Ở cách đó hai trăm dặm, Lục Huyền âm thầm lắc đầu.

“Tác phong và suy nghĩ bất lương như thế, tu sĩ chính đạo chúng ta… nên cổ vũ mới đúng!” Hắn nhìn hai tên tà tu xuất hiện trong tròng mắt màu xám trắng trên lòng bàn tay, tựa như đang nhìn hai đống phân bón thượng đẳng.

“Hàng xóm tích trữ lương thực cho ta, hàng xóm là kho lúa của ta.” Tâm niệm hắn vừa động, bản tôn cùng với hóa thân đã dẫn theo Nhục Linh Thần nhanh chóng tiến về phía động phủ của Ngọc Diện chân nhân.

“Ngọc Diện đạo hữu, ngươi đặt túi da của ngươi ở đó lâu như vậy, không sợ bị Lăng Cổ phát hiện ra sao?” Nói đến phần sau, đột nhiên tu sĩ lùn lên tiếng hỏi.

“Lê đạo hữu yên tâm, túi da của ta có năng lực ẩn nấp rất mạnh, ngay cả tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ cũng khó có thể phát

hiện ra, huống chi một vị tu sĩ Kết Đan tiền kỳ?" Trên mặt Ngọc Diện chân nhân hiện lên ý cười, hiển nhiên gã này có lòng tin mười phần đối với loại tà vật do mình luyện chế ra.

"Vừa vặn Lê đạo hữu đang có mặt ở đây, ta sẽ kết nối với tấm Dị Thi Bì Thuế kia một chút, nếu thời cơ thích hợp chúng ta cùng chạy qua tòa động phủ kia một chuyến luôn đi. Nhìn xem … đến cùng là tên Lăng Cổ vẫn luôn ra vẻ thần bí kia đang cất giấu bí mật gì!" Ngọc Diện chân nhân cười lớn một tiếng, khóe miệng lập tức ngoác tới tận mang tai. Sau đó, gã nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào chỗ sâu bên trong thức hải.

"Nguy rồi!" Bỗng dưng gã mở hai mắt ra, bên trong ánh mắt có nửa phần là không hiểu còn nửa phần là khiếp sợ.

"Có biến cố gì sao?" Tên tu sĩ lùn thấy thế, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, hai nhánh xúc tu bên dưới vai không gió mà bay, lập tức lơ lửng ở tầng trời thấp, bộ dáng như đang vận sức chờ phát động.

"Ta không cảm nhận được khí tức của túi da. Dưới tình huống bình thường, Dị Thi Bì Thuế vốn có tâm ý tương thông với ta, sẽ không xuất hiện loại tình huống này. Cái túi da kia có mối quan hệ rất lớn với thần hồn của ta, một khi nó bị tiêu diệt, ta sẽ là người phát hiện ra đầu tiên. Nhưng hiện tại, chỉ không thể kết nối với nó, tình huống này có nghĩa là bộ Dị Thi Bì Thuế kia đã hoàn toàn bị người khác khống chế rồi." Ngọc Diện chân nhân nói đến đây, trong lòng chợt sinh ra một luồng ý niệm bất ổn.

"Hai vị đạo hữu, tại hạ tìm được một cái túi da chạy loạn khắp nơi ở bên ngoài động phủ, nó là thứ hai vị đạo hữu vừa ngoài ý muốn thất lạc sao?" Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn truyền vào trong tai hai người.

Vừa nghe được giọng nói khàn khàn này, hai người Ngọc Diện chân nhân đã liếc mắt nhìn nhau, cùng đi ra khỏi động

phủ.

“Lăng Cổ đạo hữu, khách quý khách quý, mau mời vào.” Ngọc Diện chân nhân đảo qua tấm Dị Thi Bì Thuế đang uể oải không phấn chấn trong tay vị tu sĩ đối diện, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Đạo hữu khách khí, lần này Lăng mỗ đến đây, không phải là muốn bái phỏng đạo hữu, ta đến đây chỉ muốn xác nhận một chút xem có phải thứ tà vật trong tay ta chính là vật đạo hữu đang thất lạc hay không thôi.” Lăng Cổ trầm giọng nói, hiển nhiên hắn hoàn toàn không có ý định tiến vào động phủ của Ngọc Diện chân nhân.

Cách đó mấy chục dặm, Lục Huyền thúc giục Thanh Phù Vũ Y, âm thầm khống chế hóa thân.

“Túi da này là vật gì? Đây là lần đầu tại hạ nhìn thấy nó.” Đầu tiên Ngọc Diện chân nhân lên tiếng phủ nhận, sau đó lập tức quay đầu hỏi tu sĩ lùn bên cạnh: “Lê đạo hữu đã từng trông thấy nó chưa?”

Chương 1031: Xử Lý Kẻ Rình Mò (2)!

“Đây cũng là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy nó, có lẽ là một con tà ma chạy ra từ chỗ sâu bên trong Uế Dương sơn ra ngoài, sau đó ẩn tàng ở phụ cận động phủ của ta và ngươi.” Tu sĩ lùn lộ vẻ mặt tự nhiên, cũng trực tiếp mở miệng phủ nhận.

Hai người bọn họ vốn không biết, rốt cuộc Lăng Cổ kia tới đây là có ý đồ gì, nên đều thống nhất giả bộ hồ đồ dù trong lòng biết rõ tất cả, cứ xem diễn biến về sau ra sao lại tìm phương pháp ứng phó sau.

“Thật sao? Nếu đã không phải là vật hai vị đạo hữu để lại, vậy Lăng mỗ cũng an tâm rồi.”

“Loại tà vật này ở bên ngoài động phủ rình mò chúng ta, giữ lại cũng chỉ là một con tà ma, chi bằng cứ dứt khoát tiêu diệt tại đây, loại trừ hậu hoạn.” Hắn nhìn cái túi da hư ảo trong tay, vẻ mặt hiện lên một tia hung tàn.

“Chậm đã!” Ngọc Diện chân nhân lên tiếng ngăn cản: ““Lăng đạo hữu, xem hình dáng túi da này, hẳn là nó có thể phụ trợ tại hạ tu luyện một môn bí pháp, không bằng cứ thuận tay tặng cái túi da này cho tại hạ đi?”

“Nếu bí pháp có thành tựu, ta nhất định sẽ biết ơn Lăng đạo hữu rất nhiều.” Gã cười giả lả hỏi Lăng Cổ.

“Hành tung của tà ma này rất quỷ dị, rất khó phát hiện, ta sợ sau khi lưu lại, đạo hữu sẽ không nắm chắc được.” Lăng Cổ lạnh lùng nói.

Lời còn chưa dứt, trước người hắn đã xuất hiện một dòng sông tĩnh mịch, dường như dòng sông này đến từ chỗ sâu bên trong Âm Minh, tại khoảng giữa có vô số oan hồn một mực trôi nổi bồng bềnh. Nó chính là bí pháp trên 《U Minh Chân Thủy Cấm Pháp》 mà hắn đang tu luyện.

Hóa thân trời sinh Âm Linh chi thể, tu hành loại công pháp như thế lập tức đạt được tiến triển nhanh chóng, đã bước đầu nắm giữ được một ít bí pháp đơn giản trong bộ công pháp tà đạo thượng đẳng kia rồi.

Dường như dòng sông kia cũng có ý thức, nó một mực vây quanh bộ túi da hư ảo trong tay hắn. Gần như ngay lập tức, Dị Thi Bì Thuế kia đã tự động tan rã, trong chốc lát liền triệt để hóa thành hư vô.

"Được! Được! Được!" Ngọc Diện chân nhân lập tức cảm nhận được nỗi thống khổ do linh hồn bị xé rách truyền đến từ chỗ sâu bên trong thức hải, ngũ quan nhô lên, trên da mặt xuất hiện từng cái ống nhỏ màu xám đen.

"Ta thấy ngươi là hàng xóm, mới bán cho ngươi một phần tình mọn, cho ngươi một cái bậc thang để đi xuống, nhưng tên khốn ngươi còn muốn hủy đi cái túi da vất vả lắm mới có được của ta!" Lúc này, cả thể xác lẫn tinh thần của Ngọc Diện chân nhân đều vô cùng đau đớn, thậm chí nỗi thống khổ trong nội tâm còn mãnh liệt hơn một ít.

Phải biết rằng, điều kiện để luyện chế ra một tấm Dị Thi Bì Thuế cực kỳ gian nan phức tạp, trải qua nhiều năm sưu tầm, gã mới may mắn luyện chế thành công, thực sự không ngờ đến ngày hôm nay, nó đã bị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ trước mắt này tiện tay hủy diệt!

"Lê đạo hữu, động thủ!"

“Bí mật trên người hắn cứ dùng bí pháp sưu hồn là có thể tìm được!” Gã truyền một luồng ý niệm vào trong đầu tu sĩ lùn bên cạnh, bỗng nhiên trên lồng ngực lại xuất hiện một vết nứt tối tăm, chừng mấy trăm tới hơn một ngàn cái túi da màu trắng bệch lập tức bay ra từ trong vết nứt, bao phủ ba người vào bên trong.

Tu sĩ lùn tịt cũng hiểu, đây chính là cơ hội cực kỳ hiếm có, trong lòng cũng đồng thời nổi lên sát niệm. Chẳng mấy khi vị tu sĩ trước mắt này rời khỏi động phủ, mất đi trận pháp ngũ phẩm che chở, muốn đối phó với kẻ này không biết sẽ nhẹ nhõm hơn bao nhiêu.

Hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ liên thủ đối phó với một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, không phải là mười phần chắc chín sao? Về phần bí thuật tà dị Lăng Cổ vừa thể hiện ra kia, dù uy năng có lớn hơn nữa, cũng không thể bù đắp được khoản chênh lệch tu vi thật lớn giữa hai bên!

Nghĩ đến đây, gã lập tức há mồm phun ra một con quái xà mang theo từng hồi yêu phong kinh dị, bắn về phía mặt Lăng Cổ. Cùng lúc đó, thân thể gã cũng không ngừng bành trướng, phần tứ chi khô héo dùng tốc độ cực nhanh lan tràn ra ngoài, lên trời xuống đất bao phủ khắp nơi, chỉ trong nháy mắt đã hình thành một cánh rừng rậm đầy rẫy xúc tu.

Đối mặt với hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ vây công, Lăng Cổ vẫn lộ vẻ mặt tự nhiên như thường. Chỉ thấy một bức tranh cổ vừa im ắng xuất hiện trước người, trong chốc lát đã mở rộng, đồng thời một nữ quỷ áo trắng không thấy rõ diện mục cũng nhanh chóng bay ra từ trong đó. Nàng thốt lên một tiếng thở dài, bỗng nhiên một luồng khí tức u oán đau buồn đến cực hạn, lan tràn ra.

Đối mặt với tình huống ấy, thoáng cái đống túi da vừa được Ngọc Diện chân nhân thả ra bên ngoài lẫn đám xúc tu, quái xà

mới được người lùn thi triển, đã biến thành đờ đẫn, hoàn toàn không còn chiến ý, tốc độ tấn công về phía Lăng Cổ cũng đồng loạt trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

"Bảo vật lục phẩm!" Hai người đối phương lập tức phát hiện ra điểm không tầm thường của 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 rồi không hẹn mà cùng lên tiếng kinh hô. Trong lòng lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng.

Vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ trước mắt này lại có một món dị bảo trân quý như thế, cơ duyên lớn như vậy còn biết đi đâu tìm kiếm bây giờ?

Sau khi hóa thân Lăng Cổ thúc giục 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》 lục phẩm, vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi, lại lấy ra một bình ngọc màu xám trắng, nhẹ nhàng đổ xuống, sát khí nồng đậm mãnh liệt chảy ra, cuồn cuộn không ngớt, lấy động phủ làm trung tâm, nó nhanh chóng chiếm cứ một phương thiên địa.

Trong mảnh sát khí vô cùng vô tận, hai người Ngọc Diện chân nhân lập tức không nhịn được mà khẽ run rẩy một cái, thiếu chút nữa thì tâm thần đã lạc mất trong đó rồi.

Chỉ thấy một bóng người quái dị trên người mọc ra mấy chục cánh tay màu xanh đen vừa không một tiếng động dung nhập vào trong vùng lầy sát khí, lại hóa thành từng luồng tàn ảnh chỉ vừa lao tới đã bắt lấy một con hắc xà vừa rơi vào vũng lầy sát khí, sau đó dễ dàng xé rách nó ra.

Tiếp đó, bóng người quái dị này lại nhanh chóng lao về phía hai gã tà tu đang bị sát khí xâm nhập vào thân thể lẫn thần hồn.

"Trên người thằng nhãi này có nhiều bảo vật cao giai như vậy!"

"Lê đạo hữu, toàn lực ứng phó, mau chóng giải quyết người này!" Ngọc Diện chân nhân nhìn hóa thân Lăng Cổ lấy

ra từng kiện dị bảo, trong lòng sinh ra một tia không ổn, vội vàng truyền âm nói với tu sĩ lùn đang bị vây trong sát khí.

"Được!" Tu sĩ lùn nhanh chóng gật đầu, linh lực toàn thân lưu chuyển mãnh liệt, cái đầu không ngừng bành trướng, mọc ra từng bướu thịt dữ tợn. Bướu thịt nhanh chóng tróc ra, mang theo một cái đuôi màu đen thật dài, rời khỏi vùng sát khí, từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía hóa thân Lăng Cổ.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Ngọc Diện chân nhân cũng có một tấm lưới lớn bằng da người bay ra, gắt gao quấn lấy Đa Tí Thi Nô. Đồng thời, máu thịt trên người gã cũng không ngừng co rút lại, trong phút chốc chỉ còn một cái túi da với màu sắc sặc sỡ. Có thể mơ hồ nhìn thấy vô số gương mặt âm hồn in hằn trên chiếc túi da kia, chúng phát ra những tiếng kêu rên trong im lặng, oán khí ngút trời, trực tiếp ngăn cách khí tức âm sát đang bao vây lấy thân thể gã ở bên ngoài.

Chương 1032: Có Mọc Cánh Ngươi Cũng Khó Bay!

Ngay sau đó, bộ túi da diễm lệ kia lại nhanh chóng bành trướng, chỉ trong chớp mắt nó đã cao hơn trăm trượng. Một bàn tay nhẹ nhàng nhưng mang theo âm khí dày đặc giáng xuống từ trên trời, bao vây hóa thân Lăng Cổ.

"Chịu chết đi!" Lục Huyền trốn ở một nơi bí mật gần đó, âm thầm mỉm cười trong lòng.

"Ngươi tưởng trên người ta chỉ có mấy thứ này? Thật xin lỗi, bảo vật nhiều đúng là có thể muốn làm gì thì làm!" Tâm niệm Lục Huyền khẽ động, chung quanh hóa thân lập tức tuôn ra một dòng nước suối mênh mông, trực tiếp bảo vệ lấy nó.

Cùng lúc đó, một luồng huyết quang được đánh ra, có cảm giác thứ này còn kéo theo toàn bộ lực lượng dơ bẩn trên thế gian, trực tiếp cuốn về phía vô số cái bướu thịt vốn xuất phát từ cái đầu của tu sĩ lùn đang bay tới.

Chính là《 Huyết Thần Kinh 》.

Nhưng chưa hết bên trong luồng huyết quang đầy trời kia còn có thêm một bức tượng Phật uy nghiêm hung hăng trấn áp xuống. Tượng Phật cầm trong tay các loại pháp khí Phật môn, vẻ mặt uy nghiêm, dưới chân giẫm lên vô số yêu ma tà vật, có cảm giác như muốn diệt sạch toàn bộ tà dị giữa thế gian.

Chính là Trấn Ngục Kim Cương Tượng lục phẩm.

Dưới sự trợ giúp của một đám bảo vật ngũ phẩm, lục phẩm và công pháp cao cấp, chỉ cần một bộ hóa thân, hắn đã có thể dễ dàng thắng được hai tên tà tu liên thủ.

Sau khi Trấn Ngục Kim Cương Tượng xuất hiện, hai tà tu Kết Đan như chuột đụng phải mèo, lập tức chịu khắc chế trời sinh. Uy năng của pháp khí, bí thuật bọn họ đang nắm giữ toàn bộ đều suy giảm nghiêm trọng. Sau mấy lần đối mặt, hai người đã rơi vào trong nguy cơ.

Túi da sặc sỡ trên không trung thấy thế, trong lòng biết, chỉ cần không cẩn thận một chút, bản thân sẽ khó giữ được tính mạng, trong miệng chợt phát ra tiếng rít gào bén nhọn.

Tiếng gầm vang lên, dường như đống túi da trên mặt đất vừa bị kích thích cực lớn, thi dịch màu trắng dày đặc chảy ra từ trên bề mặt túi da, đồng thời cả đám cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều chết tấn công về phía hóa thân Lăng Cổ.

Lăng Cổ đưa mắt nhìn lượng lớn túi da tà dị ùn ùn kéo đến, nhưng vẫn bình tĩnh không hoảng sợ, chỉ nhanh chóng vận chuyển linh lực trong cơ thể. Rất nhanh, luồng huyết quang giống như sông lớn kia đã mãnh liệt cuốn về phía đám túi da tà dị.

Đúng vào lúc ấy, quả cầu thịt lại lặng lẽ xuất hiện ngay giữa chiến trường, da lông toàn thân mở rộng, từng mũi tên máu bắn ra. Chỉ cần dính phải mũi tên máu, chỉ trong nháy mắt cái túi da kia sẽ trở nên ảm đạm không ánh sáng, linh tính tổn hao rất nhiều.

” 《 Huyết Thần Kinh 》 và Nhục Linh Thần phối hợp khá là ăn ý nha.” Lục Huyền lẳng lặng đứng cách động phủ của Ngọc Diện chân nhân không xa, thông qua viên đồng tử trong lòng bàn tay chăm chú quan sát trận chiến đấu này, không khỏi âm thầm cảm khái nói.

Trong lúc cảm khái, đột nhiên hắn phát hiện tu sĩ lùn bên kia lại có động thái dị thường.

Có vẻ như bảo vật thần thông cường đại do Lăng Cổ liên tiếp sử dụng ra đã khiến gã cảm nhận được nguy hiểm, trong lòng cũng bắt đầu sinh ra thoái ý. Một ngụm tinh huyết được phun ra, trực tiếp giải trừ ý vị ai oán trên người. Ngay sau đó thân thể tu sĩ lùn nhanh chóng kéo dài ra, tứ chi héo rút chợt bành trướng, kết thành hai đôi cánh thịt, giống như một con rắn lớn quái dị đầu người thân rắn, nhanh chóng hóa thành một luồng hắc quang, phá tan sự ngăn cản của Đa Tí Thi Nô.

"Còn muốn chạy trốn? Có mọc cánh ngươi cũng khó bay." Lục Huyền hừ lạnh một tiếng trong lòng, tâm niệm vừa động, Sất Lôi Dực màu trắng bạc đã chui ra từ hai bên sườn.

Lôi quang không ngừng chớp lóe trên đôi cánh, nó nhẹ nhàng mở ra, một tiếng sấm rất nhỏ vang lên, hắn đã hóa thành một đạo lôi quang màu trắng bạc xuyên qua không trung, nghênh đón tu sĩ lùn tịt đang chật vật chạy trốn đằng kia.

Chỉ mấy nhịp hô hấp, tu sĩ người lùn đã bay được mấy chục dặm. Linh thức của gã vội vàng đảo qua bốn phía, sau khi xác nhận không có bất cứ điểm dị thường gì, trong lòng thoáng buông lỏng một chút, lại tiếp tục mượn nhờ bí thuật nhanh chóng bỏ chạy.

"Cũng may người nọ không bận tâm đến mình, mới may mắn nhặt được một cái mạng." Trong lòng vẫn còn sợ hãi, gã nghĩ thầm. Vốn nghĩ bản thân liên thủ cùng Ngọc Diện chân nhân, đối phó một tu sĩ chỉ có tu vi vẻn vẹn là Kết Đan sơ kỳ, trên người mang theo bí mật sẽ cực kỳ đơn giản. Dù sự thật cũng xảy ra đúng như dự đoán của hai người, đúng là trên người tu sĩ kia có mang theo bí mật, nhưng vấn đề là thực lực của đối phương quá kinh khủng, hai người bọn họ không đủ sức chống đỡ.

"Bảo vật lục phẩm, công pháp thần thông thượng đẳng, cùng với con khôi lỗi hung hãn phi thường cổ quái kia… Rốt

cuộc là tên kia có lai lịch gì, lại sở hữu nhiều công pháp bảo vật hiếm thấy như vậy? Không được, chờ sau khi chạy thoát, ta nhất định phải tìm người đến giải quyết hắn, phân chia đống dị bảo trên người hắn.” Tu sĩ lùn hung hăng nghĩ thầm, lại phun ra một ngụm tinh huyết làm dịu hai đôi cánh thịt của mình, khiến cho tốc độ vốn đã nhanh như chớp lại càng tăng thêm vài phần.

Gã có hận ý rất mạnh đối với Lăng Cổ, trong lần cướp giết này, chẳng những không nhận được cái gì, ngược lại còn mất đi không ít tà vật do chính tay mình tỉ mỉ bồi dưỡng, thậm chí còn phải vận dụng bí pháp chạy trốn, tiêu hao lực lượng bản nguyên, phải chờ một đoạn thời gian rất dài nữa mới có thể khôi phục lại bình thường.

Cho nên, chỉ cần thuận lợi chạy ra, kiểu gì gã cũng phải nghĩ cách giải quyết Lăng Cổ.

Trong lòng đang miên man nghĩ ngợi, đột nhiên ở nơi xa xuất hiện một luồng quang mang màu trắng bạc. Chỉ trong nháy mắt sau, tựa như một tiếng sấm sét vừa nổ vang, một tu sĩ thanh niên điều khiển pháp khí cánh chim màu trắng bạc chợt xuất hiện trước mặt gã.

Tốc độ của tu sĩ lùn vẫn không giảm, gã dứt khoát đi vòng qua một bên, nhưng không ngờ, người nọ lại theo sát phía sau, thi thoảng mới vỗ đôi cánh chim màu trắng bạc một cái, nhìn qua cũng thấy cực kỳ nhàn nhã ung dung.

“Vị đạo hữu này, ngươi cứ đi theo tại hạ là có chuyện gì?” Tu sĩ lùn đưa mắt nhìn đôi cánh màu trắng bạc không ngừng có linh quang lưu chuyển bên trên, cố giả vờ trấn định, truyền âm nói với Lục Huyền.

“Không có gì, chỉ là lần đầu tiên ta nhìn thấy tà tu có hình thái như vậy, trong lòng hơi tò mò mà thôi.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng nói.

Tu sĩ lùn nghe vậy, trong cổ họng không khỏi trào dâng huyết khí, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm tinh huyết.

“Tại hạ vô tình gặp được một con yêu thú cấp cao, mới không cẩn thận để bản thân rơi vào tình trạng như thế này, đạo hữu đừng châm biếm. Hẹn sau này còn gặp lại.” Gã truyền âm cho Lục Huyền một câu, lại chủ động đi đường vòng tránh qua.

“Ha ha ha!” Lục Huyền không nhịn được lập tức cười to. Tu sĩ lùn nghi ngờ đưa mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn, chỉ thấy người nọ vừa để lộ ra tướng mạo giống hệt với hóa thân Lăng Cổ kia.

“Con yêu thú cấp cao như lời các hạ có dung mạo như vậy sao?”

Chương 1033: Nếu Phân Bón Tự Đưa Tới Cửa Thì Không Có Đạo Lý Nào Lại Chối Từ!

"Ngươi!" Trong lòng tu sĩ lùn vô cùng hoảng hốt, đã rơi vào tình huống này rồi, gã cũng bất chấp mọi thứ, thân hình trở nên khô quắt cực nhanh, dường như huyết nhục toàn thân đều bị tồn tại không biết nào đó hấp thu mất rồi. Sau đó, gã há mồm phun một cái, một đoạn huyết nhận kéo theo một tiếng "Vút" sắc nhọn, bay tới trước mặt Lục Huyền.

Huyết quang nồng đậm, chỉ trong phút chốc tâm thần đã bị lạc vào trong đó.

Gần như đồng thời, bộ Thanh Phù Vũ Y trên người Lục Huyền đã truyền đến một luồng thanh khí mờ mịt, khiến cho hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ tỉnh táo bình thường. Hắn hoàn toàn không e sợ bí thuật của đối phương, luồng quang mang đỏ đậm xuất hiện hai ngón tay, trực tiếp kẹp lấy huyết nhận. Dường như hư ảnh của một con Lưu Ly Xích Phượng vừa lóe lên trên đầu ngón tay, ngay sau đó mặt ngoài của đạo huyết nhận tự động tuôn ra một luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm, lặng lẽ thiêu đốt.

"A!!!" Đoạn huyết nhận này chính là một món bí bảo do tu sĩ lùn ngẫu nhiên lấy được, vẫn một mực đặt ở trong cơ thể liên tiếp tế luyện, đã sớm tâm ý tương thông với gã. Giờ phút này, nó lại bị Lưu Ly Xích Phượng Thiên Hỏa thiêu đốt, khiến cho gã chỉ trong nháy mắt đã cảm nhận được nỗi đau đớn vô cùng vô tận, chỉ biết không ngừng kêu rên.

Biểu cảm trên mặt Lục Huyền vẫn bình thản như thường, bàn tay kia nhẹ nhàng búng một cái. Một luồng linh lôi chói mắt màu vàng kim đột ngột xuất hiện, nó dạo qua một vòng xung quanh con rắn quái dị kia. Thân rắn không ngừng rạn nứt, gần như chỉ trong khoảnh khắc đã hóa thành tro bụi. Một đạo lục quang chui ra từ trong đầu tu sĩ lùn, nhanh chóng chạy trốn. Nhưng chạy trốn chỉ được vài dặm, đã có một sợi xiềng xích màu trắng đen chui ra từ giữa hư không, lôi kéo thần hồn của tu sĩ lùn, đưa nó vào bên trong một chiếc đèn lồng tà dị ở trước người Lục Huyền.

Hóa thân Lăng Cổ giá ngự một mảnh huyết vân, đưa cả Nhục Linh Thần đi cùng, đồng thời đáp xuống vị trí cách Lục Huyền không xa.

Sợi xiềng xích màu trắng đen kia chính là bí pháp câu hồn bên trong《 Câu Hồn Kinh 》lục phẩm, có hiệu quả khắc chế cực lớn với những luồng âm hồn kia. Ngay cả thần hồn của Kết Đan Chân Nhân, ở trước mặt xiềng xích trắng đen, cũng không thể giãy thoát ra được. Đương nhiên, điều này cũng có mối liên quan rất lớn với chuyện thần hồn của tu sĩ lùn đã bị thương nặng.

“Đã dọn dẹp sạch sẽ hết chưa?” Lục Huyền đưa mắt nhìn đống xúc tu huyết nhục chồng chất thành núi nhỏ bên trong mây máu, từng lớp da bị cố định lại, còn chiếc túi da màu sắc sặc sỡ lại đang dính chặt lên bề mặt quả cầu thịt, bị hàng đống cái miệng kỳ quái của nó liếm lên, hỏi.

“Rồi.” Hóa thân Lăng Cổ dùng giọng nói khàn khàn trả lời.

Tuân theo mệnh lệnh của Lục Huyền, nó cũng không trực tiếp giết chết Ngọc Diện chân nhân, mà cùng với Nhục Linh Thần, bắt sống đối phương, câu ra thần hồn của đối phương, sau đó lưu lại rất nhiều túi da tà dị.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, Trấn Ngục Kim Cương Tượng không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành một bức tượng Phật màu xanh đen lớn bằng quả đấm, rơi vào trong tay hắn.

Hóa thân Lăng Cổ tu hành nhiều loại công pháp tà dị cao cấp, lại nắm giữ các loại bảo vật như Đa Tí Thi Nô, 《Quỷ Bi Dị Đồ》, nhưng xét cho cùng, địch nhân cũng là hai gã tu sĩ Kết Đan trung kỳ, Lục Huyền lo lắng hóa thân của mình không thể nhanh chóng giải quyết được hai người bọn họ mới giao bức Trấn Ngục Kim Cang Tượng này cho nó sử dụng.

Có dị bảo Phật môn chuyên khắc chế yêu ma âm tà trong tay, rõ ràng là quá trình giải quyết tà tu trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

"Cảm tạ phân bón tự nhiên do hai vị đạo hữu đưa tới. Hai vị đúng là hàng xóm tốt bên trong Phong Uyên Tinh Động!" Lục Huyền giơ Dẫn Hồn Đăng lên, hướng về hai luồng âm hồn Kết Đan bên trong ngọn đèn, cười nói.

Hai gã tà tu lưu lại cho Lục Huyền lượng lớn phân bón, phẩm chất thượng thừa, chủng loại phong phú, có thể bồi dưỡng tẩm bổ cho một đống linh thực tà dị trong một đoạn thời gian tương đối dài.

Ngọc Diện chân nhân đã phân hóa ra thành rất nhiều túi da, mặc dù bên trong không có huyết nhục hài cốt gì, nhưng hoàn toàn có thể bồi dưỡng Diễm Thi Bì lục phẩm đến thời điểm nó trưởng thành, thậm chí còn dư.

Tu sĩ lùn đã để lại lượng lớn xúc tu máu thịt, có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi Nhục Linh Thần, tẩm bổ cho các loại linh thực yêu mộc tà dị như Hương Nhục Chi, Sát Mỗ Thụ Yêu, Quỷ Lựu Yêu Mộc.

Đây chính là máu thịt với dinh dưỡng phong phú ở trên người tu sĩ Kết Đan, có thể nói là rất khó tìm được một loại

phân bón nào càng tốt hơn nó.

Còn thần hồn của hai người bọn họ, cũng có thể cho hóa thân Lăng Cổ dùng bí pháp bên trong 《 Dưỡng Quỷ Thuật 》 tế luyện thành quỷ vật, dùng để bồi dưỡng Thực Quỷ Ác Đằng.

"Điều đáng tiếc duy nhất là không có tinh huyết hài cốt."

Ngọc Diện chân nhân chỉ có một đống túi da trên người, tu sĩ lùn lại dứt khoát biến thành xúc tu huyết nhục, chẳng tìm được mấy mẩu xương trong cơ thể gã, làm cho Lục Huyền có phần tiếc nuối.

"Lần trước khi tới Phong Uyên Tinh Động này, ta nghe quỷ tu Luyện Khí kia nói, ở tầng thứ năm có một thế lực gọi là Bạch Cốt cung…" Trong lòng hắn không khỏi nổi lên một ý nghĩ không an phận.

"Thiện tai thiện tai, sao ta có thể nảy ra suy nghĩ nguy hiểm muốn biến đám tà tu Kết Đan kia thành phân bón của mình chứ? Phải biết rằng, mỗi một tà tu tu luyện tới cảnh giới Kết Đan, đều sẽ nắm giữ công pháp thần thông độc đáo trong tay, không thể dễ dàng giải quyết như vậy được." Lục Huyền âm thầm niệm A di đà Phật, vội vàng áp chế ý nghĩ xằng bậy trong lòng lại.

"Đương nhiên, nếu phân bón tự đưa tới cửa thì không có đạo lý nào lại chối từ." Hắn âm thầm cảm khái nói.

Mặc dù hắn cực kỳ yêu thích chuyện bồi dưỡng linh thực, lại cố gắng hết sức không phát sinh tranh đấu với người khác, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là hắn tùy ý để mặc cho người khác ức hiếp mình. Chỉ cần có nắm chắc tuyệt đối, lại gặp được cơ hội thích hợp, hắn sẽ chủ động xuất kích, bóp chết nguy hiểm ngay trước khi nó gây ảnh hưởng đến mình.

Ví dụ như lần này, ngay sau khi hắn phát hiện Ngọc Diện chân nhân đang rình mò bên ngoài động phủ, hắn đã chủ động phát Hư Không Yểm Mục tìm tới động phủ của đối phương. Vừa phát hiện suy nghĩ bất lợi của hai người đối với hóa thân, hắn càng chủ động tới cửa, bổ sung một chút dinh dưỡng cho những gốc linh thực tà dị trong động phủ kia.

"Ta chỉ muốn yên lặng trồng cây làm ruộng mà thôi, vì sao các ngươi cứ muốn tới quấy rầy ta chứ?" Hắn nhìn qua lượng lớn phân bón được cất giữ trong đám mây máu, lại khẽ thở dài một tiếng.

Sau khi giải quyết hai gã tà tu, Lục Huyền lại bắt đầu đi vơ vét mấy thứ không quá đáng tiền ở trên người bọn họ. Linh thức khẽ động, hai cái túi trữ vật màu xám đen đã bay đến trước người hắn.

Lục Huyền cưỡng ép phá vỡ đạo cấm chế đơn giản phía trên cái túi trữ vật, lấy ra toàn bộ đống bảo vật bên trong cùng với chiến lợi phẩm đã thu được từ trước.

Chương 1034: Hung Danh!

“Hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm, cũng coi như miễn cưỡng xứng đáng với thân phận tu sĩ Kết Đan trung kỳ.” Linh thức của hắn đảo qua một đống linh thạch trung phẩm hạ phẩm như ngọn núi nhỏ, sau đó nói thầm một câu.

Tổng cộng có năm món bảo vật ngũ phẩm, thứ tốt nhất trong đó chính là tấm lưới lớn bằng da người lấy được từ Ngọc Diện chân nhân, cùng với một đoạn huyết nhận không trọn vẹn của tu sĩ lùn.

Ba kiện còn lại tương đối bình thường, nhưng cũng có thể đổi được không ít linh thạch.

Ngoài ra, chỉ còn lại một ít phù lục đan dược, nhưng đều là mặt hàng bình thường, ánh mắt Lục Huyền đã sớm trở nên kén chọn, đương nhiên là chướng mắt với chúng.

Hắn cất kỹ lượng lớn bảo vật lại, sau đó cùng hóa thân Lăng Cổ lặng yên trở lại bên trong động phủ. Được hai tòa đại trận pháp ngũ phẩm này phòng hộ, hắn mới hoàn toàn trầm tĩnh xuống, lại lấy một viên đan dược màu trắng bệch từ trong túi trữ vật ra, ném cho hóa thân.

Hóa thân không chút do dự đã trực tiếp nuốt viên Huyền Âm đan tứ phẩm kia vào. Đan dược tan ra, một đạo âm khí tinh thuần nhanh chóng lưu chuyển trong cơ thể hóa thân.

Hóa thân có tu vi tương đương với cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, liên tiếp thi triển ra mấy loại công pháp cao cấp như《 Huyết Thần Kinh 》và《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, lại thúc giục các loại dị bảo như《 Quỷ Trải Dị Đồ 》, hiện

giờ linh lực trong cơ thể đã tiêu hao đến bảy - tám phần, nhất định phải bổ sung một chút.

Nhân khoảng thời gian hóa thân bổ sung linh lực, Lục Huyền lại cúi đầu hồi tưởng lại toàn bộ quá trình tranh đấu lần này.

Sau khi tấn thăng Kết Đan, hắn đã rất ít khi tranh đấu với người, vừa hiếm hoi xuất hiện một lần tranh đấu như vậy, đương nhiên phải cẩn thận tổng kết một phen.

"Nếu chỉ có một mình hóa thân thì dựa vào đống công pháp bảo vật trong tay nó, có thể miễn cưỡng ngăn cản được hai gã Kết Đan Chân Nhân, nhưng bởi vì linh lực không đủ, không thể duy trì chiến lực lâu dài."

"Về phần bản tôn, vì chặn giết tu sĩ lùn, ta đã vận dụng ba món bảo vật, Sất Lôi Dực lục phẩm, Tru Tà Linh Lôi khắc tinh của âm tà, cùng với thân thể sau khi luyện hóa Lưu Ly Xích Phượng Cốt."

"Sất Lôi Dực lục phẩm, phát sau mà đến trước, tốc độ rõ ràng là mạnh hơn bí pháp bỏ chạy tu sĩ lùn kia vận dụng, không hổ là bảo vật được luyện chế từ hung thú thượng cổ Sất Lôi Yêu Bằng."

"Tru Tà Linh Lôi, hiệu quả khắc chế đối với tà tu cực kỳ rõ rệt, đáng tiếc thứ này vốn là tiêu hao phẩm, số lượng lại ít. Cũng may động phủ Lôi Hỏa Tinh Động đang gieo trồng ba mươi gốc Lôi Bạo Liên, chờ sau khi chúng thành thục hắn là có thể bổ sung kha khá. Đến lúc đó, ta có thể đặt thứ này ở chỗ hóa thân Lăng Cổ, dùng làm đòn sát thủ khi đối mặt với lượng lớn tà tu tại Phong Uyên Tinh Động."

"Để hóa thân tà tu của ta có thể sinh tồn bên trong hoàn cảnh đầy rẫy tà tu thế này, chuẩn bị thêm cho nó một chút Tru

Tà Linh Lôi khắc tinh của tà tu, cũng coi như cực kỳ hợp lý nhỉ?" Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Về phần Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, hắn cũng vô cùng hài lòng với nó, chỉ dựa vào bộ thân thể này đã có thể dễ dàng ngăn cả dị bảo Huyết Nhận của tu sĩ lùn, đã vậy còn cộng thêm dị hỏa màu đỏ thẫm có khả năng tiêu hao linh tính của đạo Huyết Nhận kia, thật không thẹn với danh xưng bảo vật thất phẩm của nó.

"Ừm… khi mang theo bảy - tám món bảo vật các loại trên người, có lẽ ta đã đủ khả năng đọ sức với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ?" Lục Huyền âm thầm suy đoán trong lòng.

Về phần Nguyên Anh Chân Quân, trước mắt ngay cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ tới, thậm chí khi đối mặt tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, hắn còn không có lòng tin tuyệt đối nữa là.

Sau khi tổng kết lại một chút, hắn lập tức mang theo lượng lớn phân bón tiến vào bên trong linh điền, một lần nữa quay về với thiết lập linh thực sư bình thường của mình.

Có vài đạo linh thức cường đại cực kỳ mịt mờ vừa đảo qua bên ngoài động phủ, bọn họ né tránh trận pháp phòng hộ, cuối cùng mới dừng lại cách động phủ của Ngọc Diện chân nhân hơn hai trăm dặm.

Trong động phủ là một mảnh hỗn độn, thứ còn sót lại chính là vô số khí tức âm linh hỗn loạn.

"Ngọc Diện chân nhân lại ngã xuống như vậy?"

"Không ngờ hắn lại bị một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ giải quyết."

"Vạn Cốt đạo hữu có biết rõ lai lịch của người nọ hay không?"

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết tên hắn là Lăng Cổ, cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, vừa dọn đến tầng thứ năm của Phong

Uyên Tinh Động không bao lâu thôi.”

“Tác phong và cách nói chuyện của người này khá là lập dị, không thích quan hệ với người ngoài, từng có người tiến vào động phủ của hắn bái phỏng, lại bị hắn lấy lý do bế quan, nói dăm ba câu rồi từ chối ở ngoài cửa.”

“Ngọc Diện chân nhân cùng với Lê Nho đạo hữu, hai tu sĩ Kết Đan, một chết một trốn. Hiện giờ Lê Nho đạo hữu sống chết không rõ, nhưng dựa theo dấu vết từ hiện trường cùng với hoàn cảnh chung quanh để phán đoán thì hẳn là trốn thoát rồi, nhưng sau đó, hắn lại gặp phải một tu sĩ nắm giữ bí pháp linh lôi, cũng không biết đối phương là kẻ được Lăng Cổ ước hẹn hay chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua.”

“Nhuwnhg không cần biết sự thật như thế nào, hết thảy đều nói rõ rằng, lai lịch của Lăng Cổ đạo hữu kia không nhỏ, thủ đoạn cao minh, tính tình tàn nhẫn.”

“Đúng là như thế, nên cố gắng hết sức để kết thiện duyên, không nên gây ra chuyện gì làm đối phương không vui.”

“Lời ấy rất đúng.”

Mấy đạo linh thức mịt mờ kia trao đổi một phen, đều cảm khái sự cường đại mà tàn nhẫn của hóa thân Lăng Cổ. Đối mặt với hai tên tà tu có tu vi cao hơn mình, nhưng chỉ cần cảm nhận được đối phương không có ý tốt, là hắn lập tức dùng thủ đoạn lôi đình diệt sát, đúng là không thể khinh thường.

Cứ như vậy, Lục Huyền mới thành lập động phủ ở Phong Uyên Tinh Động không bao lâu, hóa thân Lăng Cổ đã tạo ra hung danh lớn đến nhường này, coi như đã dứt khoát đi lên con đường hoàn toàn khác với linh thực sư bình thường ở Lôi Hỏa Tinh Động rồi.

Nhưng đương nhiên, ngay từ đầu, Lục Huyền có sự sắp xếp của riêng mình đối với hóa thân Lăng Cổ. Về phương diện đối

nhân xử thế, hắn không định để người ngoài nhìn thấy mối quan hệ nhật thiết giữa hóa thân và bản tôn.

Thêm nữa, tiến vào một nơi ẩn chứa đầy rẫy tà tu như Phong Uyên Tinh Động, nếu còn tiếp tục duy trì phong cách cẩn thận ngược lại sẽ khiến đám tà tu bên ngoài ngấp nghé, bởi vậy, mọi thời mọi khắc, Lăng Cổ đều phải thể hiện ra một mặt tàn nhẫn cường ngạnh, như vậy mới có thể sinh tồn tốt hơn ở Phong Uyên Tinh Động này.

Đồng thời, nếu tìm được cơ hội thích hợp, hắn còn dự định sẽ để cho hóa thân thay mình đi thăm dò bí cảnh, tranh đoạt cơ duyên bảo vật. Xét cho cùng, thu mua linh chủng từ trong tay tu sĩ khác với giá cao cũng là chuyện có xác suất rất nhỏ, chỉ có thể dựa vào vận khí. Hiện giờ có hóa thân ở đây, hắn hoàn toàn có thể định hướng rõ ràng cho nó đi tìm kiếm một ít bảo vật bên trong bí cảnh, mà không phải đợi ở trong động phủ chờ người khác đưa bảo vật lên tận cửa nữa.

Hóa thân Lăng Cổ có đủ thực lực, lại nắm giữ lượng lớn bảo vật hộ thể trong tay, có thể ứng phó với tuyệt đại đa số bí cảnh. Mà lỡ như nó bất hạnh ngã xuống trong bí cảnh, cũng không thể làm Lục Huyền bị thương được.

Chương 1035: Chỉ Cần Người Đầu Tiên Bọn Họ Nhớ Đến Là Hắn Thôi…

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, Lục Huyền cứ một mực ở lại bên trong động phủ tại Uế Dương Sơn, an tâm bồi dưỡng đám linh thực tà dị của mình. Đồng thời, hắn còn cẩn thận dạy dỗ hóa thân một phen, để nó có thể ứng phó tốt hơn với đủ các loại tình huống có thể xảy ra.

Sau khi xử lý xong hết thảy, hắn mới lặng yên trở về Lôi Hỏa Tinh Động. Vừa mới đến bên ngoài động phủ, Lục Huyền đã nhìn thấy một nữ tu tóc bạc đang chờ ở bên ngoài đại trận. Gương mặt nữ tu này vô cùng mạnh mẽ, mái tóc bạc trên đầu bay múa cuồng loạn trên không trung.

Từ xa, nàng đã phát hiện được khí tức của Lục Huyền, khóe miệng chợt lộ ra ý cười nhàn nhạt. Nàng này đúng là Diệp Huyền Ngân, Kết Đan trung kỳ, cũng sinh sống bên trong Lôi Hỏa Tinh Động. Hai người bọn họ từng cùng nhau tiến vào Hắc Thủy Tinh Động, cũng thi thoảng tìm tới bái phỏng lẫn nhau một vài lần, có một chút giao tình nhất định.

“Diệp đạo hữu.” Lục Huyền vừa trông thấy nữ tu tóc bạc, đã vội vàng tiến lên nghênh đón.

“Lục đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng trở lại rồi.”

“Đạo hữu không phải đợi lâu chứ? Mau mời vào!” Lục Huyền nghe vậy, vội vàng mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, nghênh đón Diệp Huyền Ngân tiến vào động phủ.

“Đợi không đến một ngày, đúng là hiếm khi gặp được một lần Lục đạo hữu không có ở trong động phủ.” Giọng nói của Diệp Huyền Ngân vô cùng lạnh lẽo, giống như nước suối băng giá.

“Ha ha! Đúng là hiếm khi thấy Lục mỗ rời khỏi động phủ một chuyến thật.” Lục Huyền cười to nói.

“Lần này ta đi Phong Uyên Tinh Động, chỉ vì sưu tầm một loại tài liệu cần thiết để trợ giúp linh thực sinh trưởng, nên mới mạo hiểm tiến vào bên trong một khu bí cảnh.” Hắn thuận miệng bịa chuyện.

“Phong Uyên Tinh Động? Nơi đó đầy rẫy tà tu, Lục đạo hữu không gặp phải nguy hiểm gì chứ?” Diệp Huyền Ngân dò hỏi.

“Đa tạ Diệp đạo hữu quan tâm, tại hạ xưa nay vẫn cẩn thận, lúc tìm kiếm bảo vật đều cố gắng hết sức né tránh đám tà tu tà ma, mà vị trí ta tiến vào cũng không phải chỗ sâu bên trong Phong Uyên Tinh Động, cho nên đã thuận lợi trở về.”

“Đúng rồi, Diệp đạo hữu tới tìm Lục mỗ là có chuyện gì quan trọng?” Lục Huyền giải thích đơn giản một câu, ngay sau đó lời nói đã xoay chuyển.

“Cũng không có gì, chỉ là mấy ngày gần đây cái bụng của ta bị Tửu Trùng quấy phá, muốn mua chút linh nhưỡng thượng đẳng của Lục đạo hữu.” Diệp Huyền Ngân hồi tưởng lại mấy loại linh tương linh nhưỡng do Lục Huyền ủ chế, đôi con ngươi có chút sáng lên.

“Diệp đạo hữu, ngươi quá khách khí rồi, nếu muốn uống linh nhưỡng thì cứ trực tiếp nói với Lục mỗ là được, không cần thiết phải đề cập đến chữ ‘mua’ kia!” Lục Huyền khoát tay áo nói.

“Tâm ý của Lục đạo hữu ta xin nhận, nhưng nhóm linh tửu linh nhưỡng do đạo hữu chưng cất vốn không phải vật phàm, cũng không biết chúng đã hao phí của ngươi bao nhiêu tài nguyên, thời gian và tinh lực rồi, ngẫu nhiên tới uống một chén là được rồi, làm sao có thể không công đòi hỏi Lục đạo hữu được?” Diệp Huyền Ngân chậm rãi nói.

Lục Huyền chối từ không được chỉ đành gật đầu đồng ý: “Được, vậy cứ làm theo lời Diệp đạo hữu đi.”

“Nhưng Diệp đạo hữu tới mua linh nhưỡng là đã để mắt tới Lục mỗ rồi, cho nên, dù đạo hữu muốn mua Ngọc Tẩy Linh Lộ hay là Băng Tủy Linh Nhưỡng, ta đều chiết khấu cho đạo hữu 30% theo giá trên thị trường, đạo hữu thấy thế nào?” Hắn đưa ra một phương pháp điều hòa.

“Được, vậy đa tạ Lục đạo hữu.” Diệp Huyền Ngân bất đắc dĩ đành phải gật đầu đồng ý, nhận lấy ân tình này của Lục Huyền.

Nàng nhanh chóng cầm được ba bình linh nhưỡng từ trong tay Lục Huyền, lần lượt là Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ cùng với Băng Tủy Linh Nhưỡng.

Dưới tình huống bình thường, nếu không có việc gì làm, Lục Huyền sẽ đi ủ chế ba loại này một chút, hắn lại từng hấp thu gói kinh nghiệm phối phương linh nhưỡng, nên xác suất ủ chế thành công cực cao, số lượng dự trữ phong phú.

Về phần Viên Ma Tửu ngũ phẩm, trong tay Lục Huyền còn thừa không nhiều lắm, nên không bán cho Diệp Huyền Ngân.

Còn Liễu Tiên Lộ lục phẩm mở ra từ quầng sáng của Tịnh Bình Liễu, bản thân hắn dùng còn lâu mới đủ, nên càng không thể bán cho người khác được.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Diệp Huyền Ngân liền chào tạm biệt hắn.

Lục Huyền đưa nàng ra bên ngoài động phủ, nhìn bóng người của nàng biến mất ở phía chân trời, lúc này mới xoay người tiến vào trong đại trận.

Ngày thường, mỗi khi bồi dưỡng linh thực xong, nếu có thời gian rảnh rỗi, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đi tụ tập với những tu sĩ sống gần động phủ của mình một phen, kết thiện duyên rộng rãi, tạo nên hình tượng một vị linh thực sư thích giúp mọi người yêu làm điều tốt, khẳng khái hào phóng. Mục đích đương nhiên là để mưu cầu linh chủng cấp cao.

Kết bạn với Kết Đan Chân Nhân càng nhiều, khả năng nhận được linh chủng quý hiếm lại càng lớn.

Theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ đang thay Lục Huyền đi thăm dò bí cảnh. Còn hắn bỏ ra một ít bảo vật như thế, chỉ vì quán triệt thiết lập linh thực sư này đến tận cùng mà thôi.

Hắn dám khẳng định là bên ngoài kia sẽ có rất nhiều tu sĩ Kết Đan lấy được linh chủng cao giai từ nhiều nguồn khác nhau.

Mà sau khi bọn họ nhận được linh chủng, nếu trong lòng nảy sinh một chút ý định kiểu như muốn bán linh chủng hay muốn ủy thác linh thực sư bồi dưỡng linh chủng thì chỉ cần bóng người đầu tiên hiện lên trong đầu bọn họ là Lục Huyền, vậy đã đủ lắm rồi.

Lục Huyền nghĩ thầm rồi đi vào trong linh điền, xem xét tình huống sinh trưởng của mỗi một gốc linh thực.

Hắn tiến vào Phong Uyên Tinh Động một đoạn thời gian mới quay lại, đương nhiên là hoặc nhiều hoặc nhóm linh thực trong linh điền tại Lôi Hỏa Tinh Động cũng sẽ có một chút nhu cầu. Điều hắn có thể làm được, chính là hết sức thỏa mãn mỗi một gốc linh thực dưới tay mình, cho chúng nhận được điều kiện tốt nhất để sinh trưởng.

Đầu tiên, hắn đi tới linh điền trồng hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo, linh lực khẽ động, từng sợi linh vũ nhè nhẹ bay xuống từ trên không trung, rót vào phiến lá dài xanh thẳm.

Dưới ảnh hưởng của luồng hàn khí tỏa ra trên thân Băng Huỳnh Thảo, ngay khi từng hạt mưa linh vũ rơi xuống, chúng đã hóa thành sương mù, biến khu vực xung quanh thành một vùng đất mơ hồ như mộng như ảo.

Những cây Băng Huỳnh Thảo này chính là điểm mấu chốt giúp Lục Huyền gia tăng tu vi, đương nhiên là hắn phải dốc lòng chăm sóc chúng.

Lo xong xuôi cho đám Băng Huỳnh Thảo, Lục Huyền lại dạo bước đi tới bên bờ hồ nhỏ, thuận thế thu hoạch lượng lớn linh quả cấp thấp như Liệt Diễm Quả, Băng La Quả, cùng với hơn trăm quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện.

Nhưng đương nhiên, vì gieo trồng linh thực có phẩm cấp thấp hơn bản thân nên những phần thưởng quầng sáng hắn nhận được gần như có thể bỏ qua không tính đến, dù bảo vào cửa hàng tạp hóa bên kia cũng tương đối miễn cưỡng.

"Ồ, Lôi Bạo Liên thành thục rồi!" Lục Huyền đi vào một khu vực linh điền khác, ai ngờ lại ngoài ý muốn phát hiện, có một bộ phận trong số ba mươi gốc Lôi Bạo Liên từng gieo trồng lúc trước đã hoàn toàn chín muồi.

Lúc ấy, vì sưu tầm Tru Tà Linh Lôi, hắn đã mua một hơi ba mươi hạt giống Lôi Bạo Liên từ phân lâu của thương hội.

Chương 1036: Lôi Sát Hoàn!

Trong lúc không chú ý đến, những gốc linh thực này đã nở ra từng đóa hoa sen màu trắng bạc, phía trên hoa sen còn ngưng kết rất nhiều hạt sen có từng tia lôi quang mơ hồ lưu chuyển. Lôi quang hồ quang điện từ trên cánh hoa buông xuống, giống như một cái thác nước sấm sét nho nhỏ.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên mỗi một gốc Lôi Bạo Liên, chỉ thấy nhóm Lôi Bạo Liên khác cũng sắp sửa thành thục, trên thanh tiến độ chỉ còn lại một chút xíu là kéo đầy, vì thế hắn dứt khoát dùng Thanh Mộc nguyên khí tới thúc chín chúng, đồng thời thu hoạch quầng sáng phần thưởng luôn thể.

Một lát sau, toàn bộ ba mươi cây Lôi Bạo Liên đã chín muồi, lôi mang màu trắng bạc trải rộng khắp linh điền, có cảm giác chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể châm ngòi dẫn nổ làm hàng đống lôi đình nổ lên râm ran.

Hắn cẩn thận hái hạt Lôi Bạo Liên xuống, rất nhanh, hàng loạt quầng sáng màu trắng đã lặng lẽ xuất hiện phía trên đài hoa sen xinh đẹp.

Lục Huyền mỉm cười, thân hình giống như phù quang lướt qua, gần như cùng một đoạn thời gian đã chạm vào mặt ngoài của tất cả các quầng sáng. Trong chốc lát, ba mươi quầng sáng đồng thời vỡ tan trong im lặng, bộc phát ra vô số những điểm sáng rất nhỏ đầy trời, chúng hoà lẫn cùng với lôi mang màu trắng bạc trong linh điền tạo thành một loại kỳ cảnh cực kỳ chói mắt.

Vô số điểm sáng rất nhỏ kia nhanh chóng ngưng kết thành từng dòng sông ánh sáng dài hẹp, lần lượt tràn vào trong cơ

thể Lục Huyền. Lần lượt những luồng ý niệm hiện lên trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem đèn.

【 Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật Tru Tà Linh Lôi. 】

【 Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật《 Thần Tiêu Chân Pháp - Ngự Lôi Thiên 》. 】

【 Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, thu được bảo vật ngũ phẩm Lôi Sát Hoàn. 】

…

Ý niệm trong đầu biến mất, từng loại phần thưởng hoặc là xuất hiện ở trước người Lục Huyền, hoặc là trực tiếp rót vào trong thức hải của hắn.

"Lôi Sát Hoàn?" Lục Huyền tò mò nhìn một viên tròn trong suốt màu trắng bạc trước mặt. Mặt ngoài viên tròn trong suốt này có đường vân rất nhỏ, vết tích lan tràn giống như lôi đình được khắc trực tiếp ở phía trên. Khi đưa tâm thần chìm vào bên trong, linh thức sẽ nhìn thấy một mảnh trắng xoá, giống như vừa tiến vào một vùng hải dương lôi đình.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên viên tròn trong suốt ấy, lập tức hiểu rõ tin tức có liên quan tới nó.

【 Lôi Sát Hoàn, bảo vật ngũ phẩm, được luyện chế từ Sát Âm Linh Lôi, bên trong ẩn chứa rất nhiều lôi khí. Sau khi kích phát có thể phóng ra hải dương lôi đình trong nháy mắt, uy năng cực mạnh, có thể đồng thời gây thương tổn tới thân thể và thần hồn. 】

"Bảo vật ngũ phẩm, cũng không tệ lắm, nếu đủ số lượng thì lực sát thương cũng không nhỏ." Lục Huyền cảm khái một câu, linh thức vừa động, một sợi linh lôi màu vàng óng ánh đã linh hoạt bơi đến trước mặt hắn. Linh lôi này chính là Tru Tà Linh Lôi, có hiệu quả khắc chế tự nhiên đối với yêu vật tà ma.

Mục đích chính khiến hắn nghĩ trăm phương ngàn kế cũng muốn kiếm được ba mươi hạt giống Lôi Bạo Liên mang về gieo trồng, đương nhiên là để mở ra càng nhiều Tru Tà Linh Lôi hơn.

Lần trước khi giải quyết tên tu sĩ lùn kia, Lục Huyền đã vận dụng con dao mổ trâu Tru Tà Linh Lôi này, đúng là hiệu quả không tệ.

Ngoài Lôi Sát Hoàn và Tru Tà Linh Lôi, trong lần rút thưởng quầng sáng này, hắn còn nhận được gói kinh nghiệm 《 Ngự Lôi Thiên 》.

Sau khi tiêu hóa hấp thu, hắn chợt có cảm giác mình đã đắm chìm và thấm nhuần loại lôi pháp này được hơn trăm năm rồi. Ở thời điểm hiện tại, đối với lôi đình bá đạo tuyệt luân, hắn hoàn toàn có thể khống chế chúng cực kỳ tinh diệu như sử dụng cánh tay của mình.

Ba mươi quầng sáng màu trắng, tổng cộng mở ra được mười tám đạo Tru Tà Linh Lôi, năm viên Lôi Sát Hoàn, cùng với bảy gói kinh nghiệm 《 Ngự Lôi Thiên 》.

"Tam Thiên Lôi Động!"

Ý niệm hiện lên trong đầu hắn, từng đạo linh lôi màu hoàng kim lập tức bắn ra mãnh liệt từ trong cơ thể, sau đó lượn vòng linh hoạt xung quanh người.

"Quá mức khoa trương, Tam Thập Lôi Động còn không đủ." Lục Huyền nhìn Tru Tà Linh Lôi trước người, âm thầm chửi bậy một câu. Lần trước, hắn mở ra được bốn đạo, đã tiêu hao một đạo, lại cộng thêm mười tám đạo lần này, là tổng cộng có hai mươi mốt đạo Tru Tà Linh Lôi.

[Giải thích: nếu mọi người chưa biết thì Tam Thiên Lôi Động là một trong những loại đấu kỹ thân pháp đỉnh cấp của Phong Lôi các trong cuốn tiểu thuyết Đấu Phá Thương Khung,

Lục Huyền cũng bắt chước người ta hô lên như thế, vấn đề là thanh thế quá nhỏ, đừng nói là ba ngàn (tam thiên) ngay cả ba mươi (tam thập) đạo linh lôi còn không đủ.]

"Cũng không biết sau khi thúc giục toàn bộ đám linh lôi này, chúng có thể bộc phát ra bao nhiêu lực lượng…" Hắn âm thầm suy đoán trong lòng, đột nhiên đám linh lôi màu hoàng kim trước người lại phát sinh biến hóa, chúng nhanh chóng trộn lẫn xen kẽ với nhau rồi chỉ trong nháy mắt đã bện thành một tấm lưới nhỏ màu vàng óng ánh.

"Đây chính là điểm cường đại của gói kinh nghiệm Ngự Lôi Thiên." Hắn nói thầm một câu, nếu không có gói kinh nghiệm lớn của Ngự Lôi Thiên, khẳng định là hắn không thể khống chế được tinh diệu như vậy.

"Lần sau lại nhờ phân lâu giúp ta sưu tầm một ít linh chủng Lôi Bạo Liên nữa, tranh thủ sớm ngày thực hiện được ước mơ Tam Thiên Lôi Động chân chính." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi thoáng thí nghiệm Ngự Lôi Thiên và Tru Tà Linh Lôi một phen, Lục Huyền lại tiếp tục công việc hàng ngày của mình, đó là dò xét linh điền. Hắn đi tới khu vực linh điền đang trồng rất nhiều Kiếm Thảo và Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Linh chủng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm được gieo trồng ở gần Động Huyền Kiếm Bia, mỗi ngày đều được kiếm ý cường đại từ trong kiếm bia tản ra tẩm bổ.

Tâm thần Lục Huyền chìm vào trong linh chủng, cẩn thận lĩnh ngộ sự biến hóa của đám nhật nguyệt tinh thần bên trong, không ngừng tìm tòi nghiên cứu, khi thì rơi vào trầm tư, khi lại kích phát từng đạo kiếm khí giống như linh dương móc sừng.

Vấn đề là loại kiếm khí cần dùng để bồi dưỡng Kiếm Thảo lục phẩm quá mức huyền ảo tối nghĩa, dù rất cố gắng nhưng đến hiện tại hắn vẫn cách trình độ nhập môn một đoạn khá dài.

Dù vậy, trong lòng Lục Huyền cũng không vội vàng xao động, hắn có Thông Minh Kiếm Tâm phụ trợ, lại không cần vất vả cần cù tu luyện, khẳng định là thời khắc lĩnh ngộ kiếm quyết bồi dưỡng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Ở vị trí khá gần biên giới thuộc khu vực linh điền Kiếm Thảo, đang gieo trồng trồng Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm cùng với Lôi Mang Kiếm Thảo tam phẩm. Hai thứ này vốn là nhất mạch tương thừa, phương thức bồi dưỡng cũng không khác biệt nhau nhiều lắm.

Sau khi Lôi Mang Kiếm Thảo trưởng thành, Lục Huyền không có ý định đi thu hoạch quầng sáng đến từ chúng nó, mà ngược lại, hắn cố gắng hết sức để ngưng kết ra linh chủng Kiếm Thảo, sau đó lại dùng vỏ kiếm nuôi dưỡng kích thích, từ đó nhận được linh chủng Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm.

Có hai đại bảo vật Động Huyền Kiếm Bia và Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm song song tác động xuống, Thiên Lôi Kiếm Thảo nhận được cũng dần dần gia tăng thêm khá nhiều.

Trước mắt, trong linh điền của hắn đã trồng không dưới mười gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm rồi.

Chương 1037: Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ

Ngay bên cạnh Động Huyền Kiếm Bia còn có một vách đá, Dưỡng Kiếm Hồ Lô được trồng ở nơi đó. Lục Huyền đi tới phía trước vách đá, đã nhìn thấy những quả hồ lô xanh biếc được treo trên những dây hồ lô kéo dài khắp bốn phía.

Gió nhẹ phất qua, hồ lô nhẹ nhàng lắc lư, bên trong truyền đến từng hồi kiếm ngân boong boong, trong thanh âm thanh thúy còn mang theo vài phần sắc bén.

"Dưới tác dụng của Động Huyền Kiếm Bia, toàn bộ những gốc Dưỡng Kiếm Hồ Lô này đã phát sinh dị biến, cũng sắp trở thành linh thực phẩm chủng mới rồi, tất cả những gì chúng cần chỉ là một chút cơ hội mà thôi." Lục Huyền tập trung tinh thần vào Dưỡng Kiếm Hồ Lô, từ tin tức trong đầu hắn biết được, Dưỡng Kiếm Hồ Lô sắp sửa dị biến thành linh thực phẩm chủng mới rồi.

Trên ba - bốn mươi nhánh dây leo hồ lô đã kết hơn một trăm trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Hắn ngắt lấy đại bộ phận, chỉ để lại mười mấy trái dùng để ngưng chủng.

Toàn bộ những phần thưởng mở ra được từ hơn trăm quầng sáng màu trắng đều là kiếm phù tứ phẩm. Lượng tiêu thụ thứ này ở trong tiệm tạp hóa vẫn luôn ổn định đứng tại vị trí thứ ba, đã mang đến cho Lục Huyền nguồn cung linh thạch liên tục không ngừng.

Ngay cả Dưỡng Kiếm Hồ Lô cũng làm mặt hàng rất được hoan nghênh ở bên trong tiệm tạp hóa, cứ thu hoạch được là

không lo chúng sẽ mục ruỗng ở trong tay mình.

Mấy chục trái hồ lô còn lại, hắn kiên nhẫn dẫn dắt sinh cơ linh lực bên trong nhánh dây leo hồ lô quy về một mối, lại dùng phương pháp ngưng chủng thử ngưng kết ra linh chủng hồ lô.

Hơn nửa tháng sau, chờ bồi dưỡng xong nhóm linh thực còn lại, Lục Huyền lại đi vào khu vực đang gieo trồng Dưỡng Kiếm Hồ Lô. Ở thời điểm hiện tại, bên trong những trái Dưỡng Kiếm Hồ Lô được dùng để ngưng chủng đã ngưng kết ra từ bốn đến sáu hạt linh chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô rồi.

Lục Huyền cực kỳ cẩn thận bứt linh chủng ra, sau đó gieo xuống linh nhưỡng, đồng thời tâm thần cũng ngưng tụ ở trên đó.

【Dưỡng Kiếm Hồ Lô, linh thực dị biến tam phẩm… 】

【Dưỡng Kiếm Hồ Lô, linh thực dị biến tam phẩm… 】

Từng luồng ý niệm hiện lên, ngay khi Lục Huyền đang định chấp nhận kết quả lần này, đột nhiên một luồng ý niệm mới toanh lại hiện lên trong đầu hắn.

【 Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, linh thực tứ phẩm, do Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm trường kỳ được Động Huyền Kiếm Bia - bảo vật độc môn của Động Huyền Kiếm Tông tẩm bổ mà dị biến thành.】

【 Sau khi linh thực thành thục, bên trong hồ lô sẽ kết xuất ra một tia kiếm khí bản nguyên của Động Huyền Kiếm Tông, kiếm khí sát phạt cực mạnh, thậm chí trong nháy mắt bộc phát còn có thể uy hiếp đến tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. 】

【 Đệ tử Động Huyền Kiếm Tông được Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tẩm bổ lâu dài, kiếm đạo có thể tinh tiến không ít. 】

“Kiếm Hồ Lô tứ phẩm! Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, đoán chừng nó có cái tên này là bởi loại dị biến kia trực tiếp phát sinh dưới ảnh hưởng của dị bảo lục phẩm Động Huyền Kiếm Bia. Thậm chí bên trong hồ lô còn ẩn chứa một tia kiếm khí bản nguyên của Động Huyền Kiếm Tông, rất có lợi cho đệ tử kiếm tông tu hành.”

“Nếu đặt thứ này ở trong Động Huyền Kiếm Tông, chẳng phải loại linh thực này sẽ nhanh chóng nổi tiếng và trở nên thịnh hành trên toàn bộ tông môn sao?” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

“Dưỡng Kiếm Hồ Lô từ tam phẩm dị biến thành Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, lại có Động Huyền Kiếm Bia tồn tại, xem như hợp tình hợp lý. Về phương pháp ngưng chủng linh thực mới, cũng có thể tham khảo ngưng chủng linh thực Dưỡng Kiếm Hồ Lô một chút.”

“Về sau, vẫn có thể tiếp tục dẫn dụ kích thích đám linh thực mới này, có Động Huyền Kiếm Bia cùng với Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm ở đây, lại cộng thêm năng lực đặc thù có thể nắm giữ trạng thái chi tiết của linh thực trong tay ta, hi vọng thành công không hề nhỏ.” Hắn âm thầm nghĩ trong lòng.

Lại nói, linh thực tứ phẩm và linh thực ngũ phẩm dù chỉ chênh lệch đúng một phẩm nhưng lại giữa chúng lại có sự biến hóa về chất, nếu đã có hi vọng đạt được linh thực ngũ phẩm, đương nhiên Lục Huyền sẽ cố gắng đi tranh thủ cải tiến ra Kiếm Hồ Lô ngũ phẩm.

Ngoại trừ hạt linh chủng vừa rồi, nhóm linh chủng còn lại của Dưỡng Kiếm Hồ Lô vẫn đang ở trong giai đoạn dị biến, chưa đột phá thành linh thực tứ phẩm. Lục Huyền thu thập từng cái một, lại để một phần nhỏ vào trong Dưỡng Huyền Võ Kiếm nhẹ nhàng tẩm bổ điều dưỡng, còn lượng lớn khác lại

trồng xuống linh điền tiếp tục để cho Động Huyền Kiếm Bia tẩm bổ kích thích.

Sau đó, hắn đi tới mảnh linh điền được phủ lên một tầng linh nhưỡng năm màu. Loại linh nhưỡng năm màu này chính là Ngũ Sắc Thổ, rất thích hợp để bồi dưỡng nhóm linh thực có liên quan tới ngũ hành, vừa vặn có thể đặt linh chủng Ngũ Hành Huyễn Quả vào trong đó.

… TachTra ThanhXuan …

Khu vực linh điền trung tâm.

Lục Huyền đi tới phía trước gốc linh thực Bát Trọng Cung. Chỉ thấy bên trong khối Phong Khiếu Thạch to lớn có từng luồng dị phong không ngừng lay động, chung quanh còn có vô số luồng linh phong với cường độ mạnh yếu khác nhau không ngừng lượn lờ quanh quẩn.

Tầng đầu tiên của Bát Trọng Cung là Tốn Phong Cung đã lặng lẽ nứt ra, dường như thứ này có lực hấp dẫn tự nhiên đối với tầng tầng lớp lớp linh phong bên ngoài, khiến cho chúng không tự chủ được mà từ từ áp sát lại gần Tốn Phong Cung. Mới vừa tới gần, đám linh phong kia đã nhanh chóng thu nhỏ lại vô số lần, nhẹ nhàng bơi lội bên trong cánh hoa, lưu lại từng vết tích của gió.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào gốc linh thực thất phẩm trước mặt, chỉ trong nháy mắt đã hiểu rõ trạng thái sinh trưởng của nó rồi.

“Tầng thứ nhất Tốn Phong Cung đã tiến vào quỹ đạo phát triển, chỉ cần bồi dưỡng từng bước là được, nhưng từ thời điểm hiện tại đến khi nó hoàn toàn trưởng thành vẫn còn một đoạn rất xa.” Hắn thầm nghĩ trong lòng, sau đó lại đi tới phía trước gốc Điên Âm Đảo Dương Quả chuẩn thất phẩm kia.

Có linh khí hai màu đen trắng bên trong Âm Dương Bảo Bình lúc trước tưới nhuần, gốc linh thực này đã bén rễ nảy mầm, cây non có hai màu trắng đen hiếm thấy, xung quanh còn mơ hồ hiện lên một bức đồ án hình thái cực.

Chăm sóc cho Điên Âm Đảo Dương Quả xong xuôi, Lục Huyền lại đi về phía linh thực Thiên Nguyên Quả lục phẩm. Hiện giờ nó đã cao hơn một thước, bên trong gốc cây xanh biếc này đang ẩn chứa một luồng sinh cơ tinh thuần nồng đậm, toát lên một luồng ý vị bừng bừng phấn chấn, hăng hái hướng về phía trước. Sau đó, hắn lấy ra một bình Tuyết Long Thánh Tuyền, nhẹ nhàng nhỏ từng giọt linh tuyền tinh khiết lên trên Thiên Nguyên quả, để nó được tẩm bổ đầy đủ.

Mục tiêu được chăm sóc đặc biệt tiếp theo chính là Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm cùng với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm.

Sau khi Lục Huyền lần lượt thi triển Linh Vũ Thuật cho chúng, lại lấy ra lôi dịch màu xanh sẫm từ trong Thao Trùng Nang, nhẹ nhàng điều khiển lôi dịch hóa thành một mảnh sương mù màu xanh nhạt mịt mờ, từ tốn rót vào giữa hai gốc linh thực thuộc tính lôi cao cấp đó.

Tử Vi Huyền Lôi Quả đã được trồng khi Lục Huyền vừa mới tiến vào Ly Dương cảnh, quá trình nuôi dưỡng đã kéo dài không dưới ba mươi năm, hiện giờ nó đang tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng.

Chương 1038: Đó Chỉ Là Quỹ Tích Trưởng Thành Bình Thường Của Linh Thực!

Ở trong hoàn cảnh cực kỳ thích hợp như Lôi Hỏa Tinh Động, lại được Lục Huyền dùng lôi dịch màu xanh sẫm cùng với các loại linh lôi tẩm bổ, hẳn là Tử Vi Huyền Lôi Quả sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Về phần Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, Lục Huyền đã mở được tầng thứ nhất《 Thần Tiêu Chân Pháp 》từ chỗ nó, càng về sau, số năm tuổi cần thiết để tiếp tục nhận được quầng sáng phần thưởng sẽ càng dài.

'Đương nhiên, đó chỉ là quỹ tích trưởng thành bình thường của linh thực.' Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó móc Thần Mộc Thanh Hồ ra, một sợi linh khí tinh thuần đến mức tận cùng bay từ miệng bình tới, rót vào đoạn dây leo màu xanh trước mặt.

"Có dị bảo này, thời điểm thu hoạch quầng sáng thứ hai đã nằm trong tầm tay ta rồi." Lục Huyền mỉm cười.

"Đã dùng hết hơn phân nửa lôi dịch màu xanh sẫm, cũng nên tìm một cơ hội để đi thăm người bạn Lôi Hống Thú của ta, cũng tiện thể trợ giúp Lôi Hủy tiền bối dọn dẹp Lôi Tử Tinh trên người." Hắn âm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi trở về từ Phong Uyên Tinh Động, tâm trạng của hắn càng thêm thả lỏng, không cần phải lo lắng có tà tu ngấp

nghé, cũng có thể chuyên tâm đặt toàn bộ tinh thần lên chuyện bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Trong khoảng thời gian này, Hải Lâu thương hội lại phái một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tới đây một chuyến, mang đến cho hắn năm mươi hạt linh chủng Lôi Bạo Liên.

Sau khi Lục Huyền gieo chúng xuống, trong lòng không khỏi cảm khái một câu về chỗ tốt khi có thể dựa lưng vào một thế lực lớn.

Chẳng phải thế sao? Linh chủng đạt đến tứ phẩm đã thuộc về phạm trù linh thực cao giai rồi, huống chi Lôi Bạo Liên còn là chủng loại cực kỳ quý hiếm, nếu để tự mình đi sưu tầm, đương nhiên là hắn có lòng tin sẽ thu được mấy viên, nhưng bảo đồng thời thu thập được năm mươi hạt linh chủngy, thì có chút mơ mộng hão huyền rồi.

"Nếu có thể tìm được phương pháp ngưng chủng Lôi Bạo Liên thì càng tốt hơn." Trong đầu hắn chợt hiện lên một luồng ý niệm.

Có phương pháp ngưng chủng là hắn có thể liên tục không ngừng thu hoạch Tru Tà Linh Lôi, nếu trong tay nắm giữ chừng mấy trăm tới hơn một ngàn đạo, chỉ sợ cả đám tà ma yêu vật cấp bậc Nguyên Anh cũng phải nhượng bộ lui binh.

Trong lúc Lục Huyền an tâm làm ruộng trong động phủ, lại có một gốc cây linh thực ngũ phẩm thành thục.

Lục Huyền vừa đi tới phía trước một gốc cây trà màu xanh biếc. Từng sợi rễ cây trà quấn quanh lại cùng một chỗ, mới nhìn sẽ có cảm giác lộn xộn, nhưng chờ tới khi nhìn kỹ lại có thể phát hiện được một loại ý vị uẩn hàm tự nhiên. Trên ngọn cây đã mọc ra ba búp lá trà xanh biếc, búp lá trà khe khẽ run rẩy, vung ra từng luồng khí tức thanh linh, mang đến cảm giác

thoải mái dễ chịu cho người ngửi thấy. Đúng, nó chính là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm.

Còn nhớ, khi vẫn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, Lục Huyền đã từng trồng một gốc trà kiểu này rồi, bởi vì lá trà có thể gia tăng ngộ tính trong một khoảng thời gian nhất định, lại cộng thêm quầng sáng phần thưởng đến từ nó rất được hắn yêu thích, bởi vậy Lục Huyền lại sưu tầm được một hạt linh chủng Thanh Tịnh Lưu Ly Trà mới, chờ mãi đến hôm nay cũng bồi dưỡng thành công rồi.

"Ba búp lá trà, tuy có chút keo kiệt, nhưng mỗi cái búp lá đều đáng giá ngàn vàng." Lục Huyền cẩn thận hái ba búp lá trà xanh biếc kia xuống.

【 Lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, linh thực ngũ phẩm, được bồi dưỡng bằng khí tức thanh linh, sau khi sử dụng có thể gia tăng ngộ tính của tu sĩ trên diện rộng, hiệu quả sẽ dần dần yếu bớt sau một khoảng thời gian nhất định, thời gian dài hay ngắn lại phải dựa vào tu vi và linh thức của tu sĩ mà định. 】

【 Đồng thời, thứ này còn có thể hình thành nên một tầng thanh linh chi khí ở bên ngoài thân thể tu sĩ, tầng khí tức này có tác dụng tinh lọc đối với tà ma, dơ bẩn, bách tà bất xâm. 】

Hắn cất kỹ ba cái búp lá trà, sau đó ánh mắt lại chuyển tới ba quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiển hiện trên ngọn cây trà, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng đầu tiên. Nó lập tức vỡ tan trong im lặng, hóa thành vô số điểm sáng rất nhỏ tràn vào trong cơ thể hắn.

【 Thu hoạch một búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Thanh Tủy Ngọc Dịch. 】

Ý niệm vừa hiện lên, một giọt linh dịch tinh khiết không tỳ vết đã xuất hiện trước người hắn. Một luồng linh khí nhàn nhạt mơ hồ tản ra từ bên trong linh dịch, hình thành nên tầng tầng

gợn sóng nhỏ bé màu xanh nhạt. Những nơi nó đi qua, linh khí càng thêm tinh khiết tự nhiên.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, tin tức về linh dịch lập tức hiện lên trong thức hải của hắn.

【 Thanh Tủy Ngọc Dịch, bảo vật lục phẩm, lấy Ngọc Tủy vạn năm luyện chế mà thành, có thể làm cho thân thể tu sĩ hoàn mỹ hòa hợp thành một thể, gia tăng xác suất thành công tấn thăng Kết Đan trên diện rộng. 】

"Lại nhận được một giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch." Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui sướng, tuy thứ này đã không còn bao nhiêu tác dụng đối với hắn, nhưng nếu mang bán ra bên ngoài, chắc chắn sẽ hấp dẫn được vô số tu sĩ, thế lực đi tranh đoạt.

Trúc Cơ Đan có thể gia tăng xác suất Trúc Cơ chính là mặt hàng hiếm hoi, có nhu cầu mà không đủ hàng bán, trong khi Thanh Tủy Ngọc Dịch này có thể gia tăng xác suất Kết Đan trên diện rộng, giá trị của nó ra sao lại càng không cần phải nói.

Hắn cẩn thận cất giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch này đi, lại tiếp tục chạm đến quầng sáng màu trắng thứ hai.

【 Thu hoạch một búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà ngũ phẩm, nhận được tâm đắc lĩnh hội của 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 lục phẩm 】

Ý niệm vừa hiện lên, dòng lũ tin tức mãnh liệt đã tràn vào trong thức hải.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, phảng phất như đã trải qua vô số năm tháng tu hành dài dằng dặc, khiến cho trình độ lý giải của bản thân đối với 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 lục phẩm càng thêm sâu sắc rõ ràng.

Tâm niệm vừa động, một sợi thanh khí đột ngột xuất hiện, một mực quanh quẩn trên người hắn, rồi trong giây lát nó đã hình thành một kiện sa y màu xanh nhạt. Thanh khí nhẹ nhàng lưu chuyển phía trên sa y, mang đến Lục Huyền có một loại cảm giác phiêu nhiên dục tiên.

Hắn giơ tay ấn nhẹ về phía trước. Hư ảnh hình bàn tay màu xanh nhạt đã nhanh chóng bắn ra, lại đón gió tăng trưởng, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một cái cự chưởng to bằng cả gian phòng. Cự chưởng vỗ xuống khu vực nằm ngoài trăm trượng, làm nổi lên tầng tầng linh khí.

Cả hai loại biến hóa này đều là kết quả nhận lại được sau khi hắn vận dụng thuật pháp trên 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 .

Loại trước có thể hình thành một lớp Thanh Khí Sa Y ở bên ngoài cơ thể, trực tiếp ngăn cách khí tức âm tà ô uế ở bên ngoài, tránh để nhục thân, thần hồn bị chúng xâm nhập trong vô hình.

Loại sau có hiệu quả khắc chế rất mạnh đối với yêu vật tà ma và công pháp bảo vật tà dị, tuy không được coi là thần thông diệu thuật gì, nhưng cũng là một môn bí pháp hiếm thấy, có thể diệt yêu tru tà.

Chương 1039: Lời Mời!

"Chăm chỉ tu luyện mấy chục năm, còn không bằng trực tiếp mở ra một gói kinh nghiệm công pháp từ bên trong quầng sáng." Khóe miệng Lục Huyền hiện lên một tia cười khổ, nhưng rất nhanh, hắn lại lập tức lắc đầu, trong lòng trở nên vô cùng bình thản.

"Chỉ một mình ta mới có thể thu hoạch được quầng sáng, chẳng phải nó chính là thiên phú của ta sao?" Trong lòng hắn nghĩ như vậy, rồi chỉ hận bản thân không thể mở ra thêm mấy gói kinh nghiệm tâm đắc thể ngộ của 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 rồi từ đó lĩnh ngộ được thần thông bên trong.

Môn công pháp này chính là công pháp hạch tâm bổn nguyên của Huyền Thiên tông, có thể tu hành đến Kết Đan viên mãn, khi tu hành đến trình độ tinh thông còn có khả năng lĩnh ngộ ra thần thông từ trong đó.

Đáng tiếc, quầng sáng màu trắng thứ ba lại không ẩn chứa phần thưởng như mong muốn của hắn, bởi vì nó vừa cho ra một giọt Thanh Tủy Ngọc Dịch lục phẩm.

Lục Huyền có chút thất vọng, sau đó mang theo thu hoạch tràn đầy trở lại trong tiểu viện.

…

Phong Uyên Tinh Vực.

Hóa thân Lăng Cổ của Lục Huyền đang ở bên trong linh điền chăm chỉ bồi dưỡng cho rất nhiều loại linh thực tà dị, Nhục Linh Thần thì sôi nổi đi theo phía sau hắn, thỉnh thoảng

lại nhét vào trong miệng mình một khối huyết nhục ẩn chứa linh lực phong phú.

"Lăng đạo hữu, tại hạ Cửu Anh lão nhân, đến đây bái phỏng đạo hữu một chút."

Ánh mắt hóa thân Lăng Cổ khẽ lóe lên, linh thức đảo qua, chợt phát hiện có một lão nhân gầy nhỏ đang đứng bên ngoài động phủ. Lão nhân này có tu vi Kết Đan trung kỳ, trên người truyền đến một loại khí tức tử vong mục nát, nhưng gương mặt lại cực kỳ bóng loáng non mịn, giống như trẻ con mới sinh.

Lăng Cổ âm thầm vận chuyển linh khí trong cơ thể, mở trận pháp ra, chắp tay với lão giả gầy nhỏ kia.

"Bái kiến Lăng đạo hữu."

"Cửu Anh đạo hữu." Hắn dùng giọng nói khàn khàn trả lời.

Dường như Cửu Anh lão nhân đã sớm hiểu rõ tính cách của Lăng Cổ, nên cũng không có ý kiến gì đối với loại phản ứng này của hắn.

"Lăng đạo hữu không mời ta tiến vào động phủ một lần sao?"

Vừa nghe câu này, trong thức hải của hóa thân Lăng Cổ lập tức xuất hiện tầng tầng lớp lớp ý niệm, trong nháy mắt hắn đã lựa chọn một cái: "Được."

Hắn đưa lão giả gầy nhỏ kia tiến vào tiền viện, mảnh linh điền phía sau đã bị một tầng sương mù nồng đậm ngăn cách, linh thức khó có thể dò xét được.

"Ngưỡng mộ đại danh của Lăng đạo hữu đã lâu, vẫn luôn muốn tới bái phỏng đạo hữu một phen, cuối cùng hôm nay cũng tìm được cơ hội. Nghe nói Lăng đạo hữu rất ít khi gặp mặt tu sĩ khác, lão phu có vinh hạnh đặc biệt này, đúng là đại

hạnh.” Trên mặt Cửu Anh lão nhân hiện lên nụ cười ngây thơ thuần khiết như trẻ nhỏ.

Hóa thân Lăng Cổ khẽ gật đầu, trong thức hải bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ khác nhau, nhưng cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn trầm mặc không nói.

“Đúng rồi, Lăng đạo hữu, ngươi có biết tin tức của vị Ngọc Diện chân nhân ở động phủ gần đây không? Vừa rồi ta có đi ngang qua động phủ của hắn, nhưng lại không có một bóng người, dường như hắn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi.” Cửu Anh lão nhân lộ vẻ mặt tràn đầy tò mò, lập tức dò hỏi Lăng Cổ Đạo.

“Muốn giết ta, bị ta phản sát.” Hóa thân Lăng Cổ nhẹ giọng nói, tựa như chuyện giết chết một vị Kết Đan Chân Nhân cũng chỉ là một chuyện nhỏ đối với hắn thôi.

Cửu Anh lão nhân lộ vẻ mặt sững sờ, dường như lão không quá thích ứng đối với sự thẳng thắn của Lăng Cổ: “Lăng đạo hữu đúng là người sát phạt quyết đoán, không tệ không tệ.”

Lão nói xong, vội vàng uống một ngụm linh trà trong chén, lấy đó để che giấu sự xấu hổ của mình.

Cửu Anh lão nhân không nói gì, hóa thân Lăng Cổ cũng giữ im lặng, khung cảnh xung quanh lập tức rơi vào một loại bầu không khí yên tĩnh quỷ dị.

“Thực lực Lăng đạo hữu cao như thế, nếu có cơ hội ngươi có muốn cùng tại hạ đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên hay không?” Lão giả nhỏ gầy thoáng dừng một chút, sau đó lên tiếng hỏi Lăng Cổ.

“Có nơi nào xuất hiện linh dịch liên quan đến Hoàng Tuyền hay không?” Dường như lời này của Cửu Anh lão nhân đã kích hoạt một từ khóa nào đó trong đầu Lăng Cổ, khiến đôi

mắt của hắn hơi sáng lên, thậm chí còn chủ động hỏi thăm Cửu Anh lão nhân.

"Linh dịch liên quan đến Hoàng Tuyền? Đó chính là bảo vật tương đối hiếm thấy, Lăng đạo hữu muốn nó là định sử dụng vào việc gì?" Cửu Anh lão nhân hiếu kỳ hỏi, nhưng câu trả lời lão nhận được lại là đôi mắt Lăng Cổ lạnh lùng nhìn lướt qua.

"Là lão phu mạo muội rồi, ta không nên hỏi đạo hữu một việc cơ mật như thế, kính xin đạo hữu thứ lỗi." Cửu Anh lão nhân vội vàng vươn cánh tay trắng nõn ra, vỗ vỗ lên ót, trong giọng nói mang theo vài phần xin lỗi.

"Không sao." Lăng Cổ hờ hững trả lời.

"Nhưng nói đến loại linh dịch liên quan đến Hoàng Tuyền mà Lăng đạo hữu cần, thì đúng là lão phu có nghe thấy." Cửu Anh lão nhân biết rõ tính cách của tu sĩ thanh niên lai lịch thần bí, thực lực cường đại trước mắt này, nên cũng không thừa nước đục thả câu, dứt khoát nói thẳng: "Ở chỗ sâu bên trong Quỷ thành tại tầng thứ bảy của Phong Uyên Tinh Động, có một con sông ngầm, nghe đồn nó chính là nhánh sông Hoàng Tuyền, nhưng vẫn chưa được nghiệm chứng. Chỉ có điều bên trong nước sông lại có vài phần tương tự với Hoàng Tuyền trong truyền thuyết."

"Nếu có cơ hội thích hợp, Lăng đạo hữu có nguyện cùng tại hạ và những đạo hữu khác cùng đi thăm dò chỗ sâu bên trong Quỷ Thành hay không?"

"Được." Lăng Cổ khàn giọng trả lời, hắn lập tức ghi chép từng lời nói và hành động đã trao đổi với Cửu Anh lão nhân vào trong thức hải.

Bởi vì ngay từ đầu hắn vẫn luôn duy trì trạng thái trầm mặc ít nói, lại cộng thêm lần này, lão giả gầy nhỏ đã đạt được mục

đích kết bạn nên cũng không dừng lại lâu, chỉ nói chuyện phiếm một hồi liền cáo từ rời đi.

Hóa thân Lăng Cổ nhớ lại lời dặn của Lục Huyền, linh thức đảo qua toàn bộ động phủ, sau khi xác nhận không có bất cứ điểm dị thường gì, mới mở hai tòa đại trận phòng hộ ngũ phẩm ra, trở lại trong viện, tiếp tục tu luyện công pháp thượng đẳng 《Huyết Thần Kinh》.

…

Đương nhiên là Lục Huyền không hề hay biết tất cả những chuyện vừa xảy ra ở bên trong động phủ tại Phong Uyên Tinh Động, nhưng hóa thân Lăng Cổ đã có đủ sức lực tự vệ, lại được hắn dạy dỗ nhiều lần, đối với phần lớn tình huống đều có phương pháp đối phó riêng, hắn cũng không cần phải lo lắng đến những chuyện nó có thể gặp phải.

Giờ phút này, ở bên ngoài động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động cũng đang nghênh đón một vị khách không mời mà đến. Đó là một con thảo mộc tinh quái có thực lực Kết Đan.

Tinh linh này có bốn chiếc cánh mỏng dài, trên người truyền đến rất nhiều loại mùi hương thơm ngát của linh hoa, các nơi trên thân thể như tứ chi và đỉnh đầu đều có một đóa hoa lộng lẫy đang lặng yên nở rộ. Trong ánh mắt nàng nhìn về phía Lục Huyền lại ánh lên vài phần hảo cảm.

"Các hạ chính là Lục Huyền Lục đạo hữu?" Nàng mỉm cười hỏi Lục Huyền.

"Chính là tại hạ." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, ôn hòa đáp lại.

"Vậy là tốt rồi, ta chính là Hoa Linh Sứ Giả của Bách Hoa Cung, nghe nói Lục đạo hữu có tạo nghệ cực kỳ tinh thâm trên phương diện linh thực nhất đạo. Ta phụng mệnh cung chủ Bách Hoa Chân Quân, đến đây mời Lục đạo hữu tới tham gia

Bách Hoa yến được bản cung cử hành vào ba tháng sau.” Thảo mộc tinh linh mỉm cười nói.

Chương 1040: Tham Dự Bách Hoa Yến!

“Bách Hoa yến?” Lục Huyền tò mò hỏi.

Trên thực tế, hắn cũng từng nghe nói đến Bách Hoa Cung trong miệng tinh linh này. Bọn họ là một thế lực không nhỏ bên trong Ly Dương cảnh, cung chủ Bách Hoa Chân Quân của Bách Hoa Cung có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, rất yêu thích các loại linh hoa quý hiếm.

“Không ngờ Bách Hoa cung lại có thảo mộc tinh quái tương đương với cảnh giới Kết Đan.” Hắn thầm nói một câu trong lòng.

“Cung chủ yêu thích sưu tầm linh hoa linh nhưỡng trên thế gian, nên cách mấy chục năm đều sẽ sẽ tổ chức một bữa tiệc Bách Hoa yến, mời những vị linh thực sư nổi danh Ly Dương cảnh thậm chí là Trung Châu thất cảnh, cùng nhau đi nghiên cứu thảo luận về linh thực nhất đạo, đồng thời cũng thưởng thức và bình phẩm linh quả linh nhưỡng linh hoa.” Thảo mộc tinh linh kia giải thích với Lục Huyền.

“Nhận được cơ hội tới tham gia thịnh yến như thế, đúng là vinh hạnh của Lục mỗ, tại hạ nhất định sẽ tới đúng hạn.” Lục Huyền nghe vậy liền vui vẻ đồng ý. Có cơ hội được mở mang và gặp gỡ một nhóm linh thực sư lợi hại ở khắp Trung châu này, đương nhiên hắn không thể bỏ qua.

Nói không chừng, thông qua Bách Hoa Yến lần này, ta còn có cơ hội kiếm được một - hai hạt linh chủng cấp cao!

“Tại hạ đại diện cho Bách Hoa Cung hoan nghênh Lục đạo hữu tới tham dự, đây là thiệp mời yến hội. Đến lúc đó, khi đạo hữu đi tới Bách Hoa Cung là có thể dựa vào nó tiến vào trong Bách Hoa yến.”

Thảo mộc tinh linh nghe được lời này của Lục Huyền, lập tức đưa cho hắn một đóa linh hoa có màu sắc diễm lệ, cũng không biết đây là loại linh hoa gì, chỉ biết bên trên tản ra mùi thơm thoang thoảng, còn mặt ngoài có các loại linh văn rực rỡ không ngừng di chuyển.

“Được, đa tạ sứ giả đại nhân đã tự mình tới đây một chuyến, ở đây có một chút linh nhưỡng do tại hạ tự tay ủ chế, tên là Ngọc Tẩy Linh Lộ, ngươi có thể mang theo để thưởng thức trên đường.” Lục Huyền mỉm cười nói với thảo mộc tinh linh, rồi hào phóng lấy ra một bình Ngọc Tẩy Linh Lộ đưa cho nàng.

Thảo mộc tinh linh nhẹ nhàng ngửi mùi hương của Ngọc Tẩy Linh Lộ, sau đó nhoẻn miệng cười, trên thân thể lập tức có trăm hoa đua nở. Nàng vui vẻ nhận lấy bình Ngọc Tẩy Linh Lộ do hắn đưa tặng, mấy đôi cánh chim nhẹ nhàng vung vẩy, người đã lập tức biến mất không còn trông thấy đâu nữa, chỉ để lại một luồng thảo mộc linh khí tươi mát dịu dàng.

…

Phía trên bầu trời.

Từng dãy núi hùng vĩ bên dưới nhanh chóng rút lui.

Lục Huyền đứng trên một chiếc lá cây màu xanh biếc dài đến hơn hai trượng, để mặc cho tiếng gió gào thét bên tai, ống tay áo tung bay phần phật, trong lòng vô cùng vui vẻ. Hắn đang trên đường đi tới Bách Hoa Cung tại Ly Dương cảnh.

Có hai người đồng hành cùng hắn, một người trong đó chính là Ngọc Lâm tán nhân sống tại Thanh Mộc Tinh Động

có giao tình sâu đậm với hắn, cũng tinh thông linh thực nhất đạo giống như hắn.

Sau khi Lục Huyền nhận được lời mời của Hoa Linh sứ giả, hắn lập tức truyền tin cho Ngọc Lâm tán nhân, sau khi biết tin nàng cũng được mời tham dự Bách Hoa Yến, cả hai lập tức hẹn nhau cùng đi tới Bách Hoa cung.

Một lão giả gầy gò khác cùng đồng hành với bọn họ cũng là linh thực sư trong Thiên Tinh Động, tu vi Kết Đan trung kỳ, tên là Lương Vĩnh.

"Có phải hiếm hoi lắm Lục đạo hữu mới rời khỏi tòa động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động một chuyến hay không?"

Ngọc Lâm tán nhân điều khiển pháp khí lá cây, dịu dàng hỏi Lục Huyền.

"Đúng là nếu so sánh với đạo hữu thì hơi ít một chút." Lục Huyền thành thật trả lời.

"Đúng rồi, Ngọc Lâm đạo hữu, Lương đạo hữu, đây là lần đầu Lục mỗ được mời tới tham gia Bách Hoa yến, không biết trong quá trình này có điều gì cần chú ý hay không?" Hắn lên tiếng hỏi.

"Khoảng mấy chục năm trước, tại hạ từng may mắn được tham gia một lần, nhóm linh thực sư tới tham dự yến hội đều tương đối ôn hòa, suốt quá trình cũng không phát sinh chuyện gì khó xử, điểm ấy Lục đạo hữu không cần phải lo lắng đâu." Ngọc Lâm tán nhân trầm ngâm một chút rồi nhẹ giọng nói.

"Lão phu được mời tham gia hai lần, lần nào cũng là khách và chủ cùng vui, thậm chí ở lần thứ hai, ta còn ngoài ý muốn nhận được một hạt linh chủng cấp cao từ trên yến hội." Lão giả Lương Vĩnh khẽ vuốt bộ râu dài màu hoa râm, mỉm cười nói.

“Về phần Bách Hoa Chân Quân kia, tu vi của nàng là Nguyên Anh sơ kỳ, tính cách bình dị gần gũi, rất yêu thích các loại kỳ hoa dị thảo trên thế gian. Nghe đồn trong Bách Hoa cung có gieo trồng một gốc linh hoa thất phẩm, đã được cung chủ luyện chế ra thành rất nhiều hóa thân.” Lão giả còn vui miệng kể cho hai người Lục Huyền một chút bí mật của Bách Hoa Cung.

Gần nửa ngày sau, ba người tới nơi.

Từ xa Lục Huyền đã nhìn thấy một tòa cung điện khổng lồ trực tiếp đứng sừng sững trên sườn núi, khắp nơi trong núi rừng đều là kỳ hoa dị thảo, thậm chí có một vài chủng loại hắn còn chưa từng thấy qua.

Tòa cung điện này chiếm diện tích cực lớn, sắc màu rực rỡ, bên trong ẩn chứa vô số kỳ hoa dị thảo bồng bềnh trôi nổi, cùng với các loại mùi hương thơm ngát bay vào miệng mũi Lục Huyền, thấm tận ruột gan, bỗng nhiên lại khiến hắn cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng.

Bốn phía xung quanh những đóa kỳ hoa kia, có thể thấy được các loại thảo mộc tinh quái, bọn chúng hoàn toàn không sợ hãi những tu sĩ một mực lui tới nơi này, tò mò quan sát chúng nó.

Một nữ tử đoan trang đứng ở cửa chính của cung điện, mỉm cười nhìn ba người Lục Huyền.

Trên mái tóc của nữ tử có cắm một cành cây xanh biếc, một đầu của cành cây không ngừng nở rộ kỳ hoa, từng cánh hoa rơi xuống, lại nhẹ nhàng quanh quẩn trên người nữ tử.

“Đây là một đạo hóa thân của Bách Hoa Chân Quân.” Lão giả gầy gò truyền âm nói với hai người Lục Huyền.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, hắn không có bất cứ ý kiến gì đối với chuyện Bách Hoa Chân Quân chỉ phái ra một đạo

hóa thân để nghênh đón ba người bọn họ.

Dù sao đối phương cũng là Nguyên Anh Chân Quân, còn là chủ nhân của một cung, thân phận thực lực đều vượt cao xa đám người mình, có thể phái một đạo hóa thân đi tới nghênh đón, coi như cấp bậc lễ nghĩa đã đầy đủ vừa vặn rồi.

Hắn đi theo Ngọc Lâm tán nhân cùng lão giả gầy gò, kính cẩn thi lễ với đối phương: "Vãn bối Lục Huyền bái kiến Bách Hoa tiền bối!"

"Hoan nghênh ba vị đạo hữu tới tham gia Bách Hoa yến, mau mau mời vào." Nữ tử đoan trang nhoẻn miệng, nở một nụ cười sáng lạn rồi nhiệt tình nói.

"Vị này chính là Lục Huyền Lục đạo hữu đã lấy thân phận linh thực sư tiến vào Hải Lâu thương hội, trở thành khách khanh của thương hội sao?" Khi Lục Huyền đi qua, đột nhiên nữ tử đoan trang lên tiếng nói.

"Chính là tại hạ, ta chỉ may mắn được thương hội coi trọng mà thôi." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu, khiêm tốn nói.

"Lục đạo hữu quá khiêm tốn rồi."

"Đợi chút nữa, đạo hữu nhất định phải tận tình thưởng thức một chút linh quả linh nhưỡng bên trong Bách Hoa cung của ta đấy."

"Đa tạ Bách Hoa tiền bối." Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm kích.

Sau đó, được một con thảo mộc tinh quái dẫn dắt, ba người Lục Huyền nhanh chóng tiến vào một khu hoa viên rộng lớn.

Chương 1041: Bách Hoa Mật!

Trong hoa viên, đã sớm có không dưới hai mươi vị Kết Đan Chân Nhân, hoặc một thân một mình, hoặc tốp năm tốp ba, cũng liên tục có đệ tử Bách Hoa cung đi qua đi lại khắp nơi, phục vụ lượng lớn Kết Đan Chân Nhân.

Lục Huyền nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong khu hoa viên rộng lớn này có mùi thơm nồng đậm tản ra, bốn phía đều là những gốc kỳ hoa dị thảo, linh thực tam phẩm tứ phẩm chỗ nào cũng có, thậm chí còn không thiếu linh thực ngũ phẩm cao giai.

Ba người tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Rất nhanh, đã có một con kỳ hoa tinh linh toàn thân trắng nõn bay tới, hai cánh tay tinh linh cực kỳ dài nhỏ, bên trong thân thể truyền đến một mảnh sinh cơ nồng đậm.

“Lục đạo hữu, chỗ tốt khi tới tham gia Bách Hoa yến của ngươi đến rồi.” Lão giả gầy gò khẽ cười một tiếng, truyền âm nói với Lục Huyền.

“Chỗ tốt? Là chỗ tốt gì vậy?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Không phải là con kỳ hoa tinh linh chẳng được mấy lạng thịt này chứ?” Trong lòng hắn nói thầm một câu. Tuy thân thể trắng nõn của con kỳ hoa tinh linh này đã để lộ ra hơn phân nửa, chỉ một vài bộ phận mấu chốt là có lá cây xanh biếc che phủ, nhưng hắn nhìn vào chỉ thấy tâm lặng như nước, chẳng có cảm giác gì.

“Con kỳ hoa tinh linh này có địa vị cực cao ở bên trong Bách Hoa cung, có thể nói là chỉ dưới một mình Bách Hoa cung chủ thôi. Mỗi một tu sĩ tới tham gia Bách Hoa yến, đều có thể nhận được một loại bảo vật tên là Bách Hoa Mật từ trong tay nó.”

“Mùi vị của Bách Hoa mật rất ngon, có thể tẩm bổ nhục thân thần hồn, thậm chí còn có ích lợi không nhỏ đối với Kết Đan Chân Nhân, nếu số lượng đủ nhiều, khẳng định là giá trị của nó sẽ không dưới đan dược ngũ phẩm. Chẳng qua tính tình của con kỳ hoa tinh linh này có phần cổ quái tùy hứng, số lượng Bách Hoa mật cho tu sĩ đều do nó quyết định. Nói ngắn gọn, lấy được bao nhiêu Bách Hoa Mật còn phải xem duyên phận của bản thân với nó.”

Trong giây lát, Lương Vĩnh đã giới thiệu kỹ càng về con kỳ hoa tinh linh trắng nõn kia cho Lục Huyền. Chỉ thấy kỳ hoa tinh linh dẫn đầu bay đến trước mặt Lương Vĩnh, sau đó một cái chén màu xanh biếc bay đến phía trước lão giả, cánh tay dài nhỏ rủ xuống, một dòng linh dịch đậm đặc tràn ra từ đầu ngón tay.

Linh dịch hiện lên màu vàng óng, mùi thơm ngát xông vào mũi, chỉ cần ngửi thôi cũng thấy lỗ chân lông toàn thân mở rộng ra rồi, cực kỳ thoải mái.

Trong ánh mắt chờ đợi của lão giả gầy gò, độ cao của linh dịch trong cái chén màu xanh biếc chậm rãi tăng lên, đợi cho đến khi cao bằng một phần ba thì ngừng lại.

“Hắc hắc, đã nhiều hơn so với hai lần trước của ta rồi. Ta còn nhớ lần đầu tiên tới đây cũng chỉ được một phần đáy chén thôi.” Lương Vĩnh cười cười, tự giễu nói.

Kỳ hoa tinh linh nhìn về phía Ngọc Lâm tán nhân, sau đó một chén nhỏ xanh biếc cũng bay ra, đồng thời Bách Hoa Mật

màu vàng óng ánh cũng chậm rãi chảy ra từ trong cánh tay dài nhỏ của nó.

Ngọc Lâm tán nhân mỉm cười, đợi cho đến khi kỳ hoa tinh linh thu cánh tay trở về, trong chén đã có gần một nửa Bách Hoa mật.

"Xem ra ta cùng với kỳ hoa tinh linh này coi như hợp ý."

Đến đây, kỳ hoa tinh linh trắng nõn mới liếc mắt nhìn Lục Huyền rồi nghiêng đầu xuống, dùng ánh mắt mang theo vài phần tò mò chăm chú quan sát hắn.

"Có lẽ đây là lần đầu tiên ta tới, nên có chút lạ mặt." Lục Huyền tìm cho mình một cái cớ để giải thích qua loa.

"Lục đạo hữu không cần phải lo lắng, ngươi nhất định sẽ có Bách Hoa Mật." Lão giả gầy gò không nỡ uống hết phần linh nhưỡng của mình, chỉ nhẹ nhàng lắc lắc phần linh dịch màu vàng óng hơi sóng sánh trong chén rồi cất lời an ủi.

Kỳ hoa tinh linh thoáng dừng lại một chút, cuối cùng cũng bay đến trước người Lục Huyền. Linh dịch vàng óng lại tuôn ra từ bên trong cánh tay dài nhỏ, chảy vào trong chén.

"Không tệ không tệ, đã vượt qua số lượng lão phu nhận được trong lần đầu tiên tới đây rồi." Lão giả gầy gò vừa cười vừa nói. Nhưng rất nhanh, nụ cười kia đã đọng lại.

Chỉ thấy Bách Hoa mật trong chén của Lục Huyền càng ngày càng nhiều, chỉ mấy hơi thở trôi qua, độ cao của nó đã vượt quá một phần ba chén, sau đó là một nửa, thậm chí tốc độ chảy ra vẫn không thấy chậm lại.

Sau khi độ cao của linh dịch vượt quá một nửa chén, lão giả và Ngọc Lâm tán nhân lập tức lộ vẻ kinh ngạc, nhưng Bách Hoa mật vẫn không ngừng gia tăng khiến vẻ kinh ngạc kia lại càng thêm nồng đậm.

“Đã đầy rồi!”

“Sắp tràn ra ngoài rồi!” Lục Huyền ở một bên nhắc nhở.

Mãi cho đến khi Bách Hoa mật sắp tràn ra bên ngoài, kỳ hoa tinh linh mới lưu luyến thu hồi cánh tay dài nhỏ trở về. Nó nhìn thấy vẻ mặt ngoài ý muốn của Lục Huyền, trên mặt có chút ngại ngùng, cúi đầu, sau đó chậm rãi tới gần Lục Huyền.

Thời điểm Lục Huyền đang muốn bày tỏ lòng cảm kích, lại thấy có một cái chén màu xanh biếc khác bay tới.

“Đủ rồi đủ rồi, đa tạ ngươi!” Hắn vội vàng nói với kỳ hoa tinh linh.

Một ly tràn đầy đã đủ làm người khác chú ý, nếu con kỳ hoa tinh linh này lại tiếp tục rót cho hắn thêm một ly nữa, đoán chừng Bách Hoa cung chủ kia cũng sẽ có ý kiến. Lúc này, kỳ hoa tinh linh mới chịu thôi, nó nhanh chóng bay vào chỗ sâu bên trong hoa viên.

“Lục đạo hữu ngươi đúng là chân nhân bất lộ tướng nha!” Lão giả gầy gò ở bên cạnh nhìn Bách Hoa Mật ít đến thương cảm trong ly của mình, lại so sánh một chút với chén nhỏ của Lục Huyền, sau đó thấp giọng cảm khái nói, trong giọng nói có vài phần ghen tỵ.

Tình huống dị thường của Lục Huyền cũng hấp dẫn không ít sự chú ý của nhóm tu sĩ xung quanh.

“Vị đạo hữu kia vận khí thật tốt.”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy kỳ hoa tinh linh rót ra nhiều Bách Hoa mật như thế!”

“Trong đó có bí mật gì nhỉ? Chẳng lẽ là do dung mạo của hắn càng thêm tuấn tú?”

Ngay khi mọi người còn đang mải mê bàn tán, hư ảnh của Bách Hoa cung chủ lại chậm rãi hiển lộ ra ở bên trong một đóa

hoa kỳ lạ cực lớn nằm tại khu vực trung tâm của hoa viên.

Hành động dị thường của kỳ hoa tinh linh đã khiến nàng không thể không lên tiếng giải thích, bằng không sẽ khó có thể thuyết phục công chúng được, thậm chí còn làm ảnh hưởng đến danh dự của Bách Hoa yến.

"Trong cung, con kỳ hoa tinh linh này có tính tình khá là cổ quái tùy hứng, chỉ thích thân cận với khí tức thanh linh tự nhiên, lại càng không thích các loại sát khí huyết tinh. Cho nên, người bồi dưỡng linh thực càng nhiều, thảo mộc linh khí trên người càng nồng đậm, kinh nghiệm giết chóc càng ít, càng có khả năng nhận được sự yêu thích của nó. Có vẻ như tình huống của Lục Huyền Lục đạo hữu cũng rơi vào trường hợp này." Hóa thân Bách Hoa Chân Quân mỉm cười, nhìn về phía Lục Huyền.

Lục Huyền vội vàng đứng dậy, chắp tay về phía hóa thân của Chân Quân cùng với các vị Kết Đan Chân Nhân khác.

"Hồi bẩm cung chủ, ngày thường kẻ hèn này đều gieo trồng không ít linh thực, gần như đã dồn hết tâm tư vào việc bồi dưỡng linh thực. Lại vì bản thân ta không giỏi đấu pháp nên rất ít khi ra ngoài, không tạo ra bao nhiêu sát nghiệt." Hắn mở miệng giải thích đơn giản.

Chương 1042: Tranh Thủ Quảng Cáo, Tìm Kiếm Khách Hàng!

"Thì ra là thế."

"Lục Huyền đạo hữu, chẳng lẽ là khách khanh của Hải Lâu thương hội?"

"Hóa ra … người chuyên tâm với linh thực nhất đạo, tâm không tạp niệm mới được kỳ hoa tinh linh yêu quý, thật là hổ thẹn, hổ thẹn."

Mọi người giật mình hiểu ra.

Hóa thân Bách Hoa cung chủ khẽ gật đầu, sau đó nhanh chóng tiêu tán vô hình.

Lục Huyền nhẹ nhàng uống một ngụm Bách Hoa mật, mùi hương thơm ngát nồng đậm cứ ngân nga lưu lại trong miệng, kéo dài không tiêu tan. Vừa mới vào bụng, một dòng nước ấm đã chảy qua toàn thân, khiến cho mỗi một khu vực trên người thậm chí là cả thần hồn đều vô cùng thoải mái dễ chịu, tựa như đang được ngâm mình trong suối nước nóng.

"Không hổ là Bách Hoa Mật đặc sản của Bách Hoa cung." Lục Huyền mở hai mắt ra, nhanh chóng đưa ra một lời bình luận.

"Hai vị đạo hữu, uống chung đi!" Hắn giơ ly Bách Hoa mật vẫn còn tràn đầy lên, uống một ngụm lớn.

"Lục đạo hữu quá mức rồi nha." Ngọc Lâm tán nhân và Lương Vĩnh đều bất đắc dĩ nâng chén lên, nhẹ nhàng nhấp một

chút ở mép chén

Sau khi kỳ hoa tinh linh làm ra hành động khác thường như thế, rất nhanh, đã có tu sĩ lần lượt đi tới, muốn kết bạn với Lục Huyền. Có thể kiếm thêm một vài con đường thu hoạch linh chủng cấp cao, đương nhiên là Lục Huyền cầu còn không được, hắn đều tỏ vẻ thân thiện đối với những tu sĩ chủ động tới gần làm quen với mình.

Mọi người nói chuyện phiếm hơn một canh giờ, lại thấy bốn luồng độn quang nhanh chóng lao vào trong hoa viên. Ngay sau đó, bốn tu sĩ với khí tức thâm sâu như vực như biển lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ngoại trừ nữ tử đoan trang kia ra, tu vi của ba người khác đều sâu không lường được.

"Lục đạo hữu, Nguyên Anh Chân Quân cầm bình thuốc trong tay kia chính là trưởng lão Dược Vương Cốc, Dược Vương Cốc vốn nổi danh về luyện đan ở Ly Dương cảnh thậm chí là toàn bộ Trung Châu này, bọn họ có thể luyện chế ra rất nhiều loại đan dược cao giai. Từ xưa luyện đan cùng với linh thực vốn gắn kết không tách rời, cho nên người kia cũng am hiểu linh thực nhất đạo."

"Người mặc pháp bào có những đường hoa văn hình cành liễu đang đứng ở giữa kia chính là Trường Thanh Chân Quân, Trường Thanh Môn kia vốn là một tông môn cỡ trung bình nhỏ trong Ly Dương Cảnh, do Trường Thanh Chân Quân quản lý, phần lớn công pháp bọn họ tu hành đều có liên quan tới bí thuật trị liệu."

"Người cầm mộc kiếm trong tay, đang đứng bên phải kia chính là Thiên Thương Chân Quân, một vị tán tu Nguyên Anh, lai lịch thần bí, thực lực cường đại."

Sau khi ba vị Nguyên Anh Chân Quân xuất hiện, Ngọc Lâm tán nhân thấy Lục Huyền lộ vẻ mặt nghi hoặc, nên truyền âm giới thiệu cho hắn.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Nữ tử đoan trang kia cùng với những đóa kỳ hoa dị thảo bay lên không trung, lại nhìn về phía mọi người, trên mặt hiện lên một nụ cười nóng bỏng.

"Hoan nghênh ba vị Chân Quân cùng các vị đạo hữu đến tham gia Bách Hoa yến do Bổn cung cử hành. Yến hội lần này sẽ có lượng lớn linh quả linh nhưỡng, cung cấp cho các vị đạo hữu hưởng dụng, hy vọng các vị có thể hài lòng ra về. Nếu trong tay đạo hữu có rượu ngon, linh quả thượng đẳng, cũng có thể lấy ra chia sẻ."

"Sau đó, trong cung còn tổ chức đại hội cho các vị đạo hữu cùng nhau trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực, bù đắp chia sẻ với nhau, tránh để bản thân đi lên một ít đường rẽ không cần thiết. Cuối cùng, trong yến tiệc lần này còn có hoạt động trao đổi linh chủng linh dược, mong các vị đạo hữu đều có thể nhận được bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng." Thanh âm dịu dàng của Bách Hoa Chân Quân truyền vào tai mọi người.

Nàng vừa dứt lời, từng tu sĩ trong cung đã bưng linh quả linh nhưỡng tiến vào hoa viên. Tất cả những loại linh quả linh nhưỡng được mang ra đều có chủng loại phong phú, linh khí dạt dào, phẩm chất thượng đẳng.

Lục Huyền và mọi người cùng nhau thưởng thức những loại linh quả linh tương có tác dụng kỳ diệu kia, lại say sưa chia sẻ với nhau về kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực của mình, trong lòng chỉ có cảm giác chuyến đi này thật không tệ.

Trong lúc nhất thời, hoa viên đã biến thành một bữa tiệc vui vẻ tràn đầy hứng thú tao nhã, ăn uống linh đình, các loại thảo mộc tinh linh hiếm thấy trên thế gian cũng chui từ trong góc ra, nhẹ nhàng nhảy múa, góp vui cho mọi người.

Sau khi thưởng thức không dưới mười loại linh nhưỡng, Lục Huyền đã tìm được một cái bàn gỗ trống không. Hắn nhẹ nhàng phất tay qua, mấy loại linh nhưỡng lập tức xuất hiện trên bàn.

Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ, Băng Tủy Linh Nhưỡng, Viên Ma Tửu đều là thức uống được hắn tự mình ủ chế mà thành, phẩm giai thấp nhất cũng là tứ phẩm, Viên Ma Tửu còn cao tới ngũ phẩm.

Bởi vì tài liệu có hạn, nên lượng Viên Ma Tửu còn dư lại trong tay hắn cũng không nhiều. Sở dĩ hắn lấy nó ra đây, ngoại trừ giao lưu, cũng coi như quảng cáo cho mấy loại linh tửu linh nhưỡng của tiệm tạp hóa nhà mình, hấp dẫn một số khách hàng chất lượng tốt tới.

Đương nhiên, hắn không lấy Liễu Tiên Lộ lục phẩm ra. Thứ kia quá ít ỏi, chính hắn cũng không nỡ uống, làm sao có thể lấy ra để cho người khác hưởng dụng được?

Huống chi phẩm giai của Liễu Tiên Lộ là lục phẩm, một khi xuất ra, đoán chừng mấy vị Nguyên Anh Chân Quân ở đây đều có hứng thú không nhỏ, vẫn nên khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.

"Lục đạo hữu, dường như mấy loại linh nhưỡng này của ngươi đều không giống bình thường, tại hạ chỉ nhận ra Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm này, chẳng hay các hạ có thể giới thiệu chi tiết về chúng một chút hay không?" Rất nhanh, một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ đã bị hấp dẫn bởi nhiều loại linh nhưỡng vừa được Lục Huyền đặt trên bàn, lập tức lên tiếng hỏi.

“Được.” Lục Huyền vui vẻ đồng ý.

“Đây là Bách Quả Linh Tương, linh nhưỡng tứ phẩm, do ta thu thập mấy chục loại linh quả thông thường ủ chế mà thành, mùi vị khá là đa dạng, chỉ cần uống vào trong miệng sẽ phát sinh nhiều kiểu biến hóa khác nhau, còn có một chút công hiệu bổ sung linh lực nữa.” Lục Huyền cầm một bình linh dịch màu xanh biếc lên, mùi thơm của linh dịch tỏa ra bốn phía, khi chảy xuôi xuống, nó lập tức nổi lên tầng tầng gợn sóng xanh biếc.

“Đây là Ngọc Tẩy Linh Lộ, cũng là linh nhưỡng tứ phẩm, dùng Ngọc Lộ Quả làm tài liệu chính để luyện chế thành, sau khi uống vào có thể tẩy rửa khí tức vẩn đục dị hoá trong cơ thể tu sĩ, khiến linh khí trở nên tinh thuần không tỳ vết.” Hắn lại chỉ vào một bình linh dịch có dạng trong suốt như linh ngọc, tỉ mỉ nói.

“Bình cuối cùng này tương đối hiếm thấy, nó chính là Viên Ma Tửu ngũ phẩm, tại hạ cũng nhờ ngẫu nhiên mới nhận được phối phương của loại linh tửu này. Viên Ma Tửu lấy Tâm Viên Quả ngũ phẩm làm nguyên liệu chính để luyện chế, nó cũng chính là loại Hầu Nhi Tửu độc nhất của yêu viên nhất tộc, sau khi uống vào có thể làm lớn mạnh khí huyết, tăng cường độ thân thể.”

“Có lẽ uống lâu dài còn có thể xuất hiện một chút biến hóa thần dị.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Không ngờ Lục đạo hữu còn là một vị đại sư trên phương diện ủ chế linh nhưỡng, có thể nghiên cứu phát minh ra mấy loại linh nhưỡng cao giai này.” Tu sĩ vừa hỏi có chút ngoài ý muốn nói.

Chương 1043: Chiết Khấu 20%!

“Đạo hữu khen lầm rồi, ta thì làm sao có thể tính là đại sư linh nhưỡng gì chứ? Chỉ vừa vặn yêu thích linh thực, ngày thường lại rảnh rỗi nên ta đi nghiên cứu một ít đồ vật khác có liên quan tới linh thực mà thôi. Sau khi nghĩ mọi cách, thử đủ điều, ta mới tìm được vài loại phối phương linh nhưỡng như vậy, sau đó cho ra mấy loại linh nhưỡng trên bàn hôm nay.”

“Đạo hữu phải tận tình thưởng thức một phen nhé.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Được.” Tu sĩ kia gật đầu, lập tức lấy ra một cái chén nhỏ, rót mỗi loại linh nhưỡng trên bàn vào chén, lần lượt thưởng thức từng loại một.

“Không tệ không tệ, mỗi loại đều có phong vị đặc sắc riêng, nhất là Viên Ma Tửu ngũ phẩm kia, sau khi phục dụng còn có thể cảm nhận được huyết khí trong cơ thể đang dâng lên một cách rõ ràng.” Đối phương đưa ra đánh giá từng loại một.

“Ha ha, nếu đạo hữu cảm thấy thứ này không tệ thì ngày sau có thể tới Trích Tinh lâu ở Thiên Tinh Động, Lục mỗ có mở một cửa hàng nhỏ ở nơi đó, sẽ cung ứng số lượng lớn mấy loại linh nhưỡng tứ phẩm này.”

Lục Huyền báo cái tên Có Một Tiệm Tạp Hóa, còn nói rõ địa chỉ chi tiết cho đối phương, cũng tiện tay đưa cho người nọ một tấm phù lục truyền tin độc nhất vô nhị của mình: “Dựa

vào lá phù này, đạo hữu có thể mua tất cả những loại linh nhưỡng trong cửa hàng với giá 80%."

"Đa tạ Lục đạo hữu." Vị tu sĩ Kết Đan kia vội vàng cất kỹ tấm phù lục đưa tin nọ, trên mặt lộ vẻ cảm kích.

Ngay sau vị Kết Đan Chân Nhân đầu tiên này, lại có mấy vị tu sĩ bị vài loại linh nhưỡng trên bàn làm cho tin phục, Lục Huyền cũng nhân cơ hội ấy trực tiếp nghĩ ra một bài quảng cáo thật tốt cho tiệm tạp hóa nhà mình.

Dù bán với giá ưu đãi 20%, nhưng với xác suất ủ chế thành công sau khi hắn hấp thu nhiều gói phối phương như vậy, hắn vẫn có thể kiếm được không ít.

Chủ yếu nhất là có thể hấp dẫn được một ít khách hàng chất lượng tốt, giúp lan truyền thanh danh cửa hàng ra bên ngoài.

Sau cả ngày dài, tận tình thưởng thức đặc sản linh nhưỡng linh quả của Bách Hoa cung, đến ngày hôm sau, toàn bộ tu sĩ được mời đến tụ tập cùng một chỗ, bắt đầu đại hội trao đổi kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực.

Nội dung trao đổi của bọn họ khá là đa dạng, về phẩm cấp của linh thực, hoặc là căn cứ vào đặc tính của linh thực để điều chỉnh phương thức bồi dưỡng, cùng với các loại công dụng của linh thực sau khi bồi dưỡng thành thục.

Lục Huyền đã được lợi rất nhiều từ đó.

Nếu bàn về trình độ tinh thông đối với linh thực, hắn tự tin nói rằng bản thân không hề thua kém bất cứ người nào đang có mặt ở đây, thậm chí còn bao gồm cả mấy vị Nguyên Anh Chân Quân tới tham dự nữa.

Bởi hắn đã có kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực kéo dài suốt mấy chục năm rồi. Trong khoảng thời gian này, hắn còn gieo trồng vô số linh thực, ngay cả linh thực thất phẩm hiếm

thấy trên thế gian cũng nhận được ba loại. Chỉ tính riêng điểm này thôi, hắn còn có khả năng vượt qua mấy vị Nguyên Anh Chân Quân khác.

Nếu bàn về kiến thức uyên bác trên linh thực nhất đạo, hắn cũng hoàn toàn có thể tiến vào hàng đầu. Tuy hắn vốn có xuất thân là tán tu, nhưng lại sở hữu kinh nghiệm tu hành phong phú ở bên trong đại tông là Thiên Kiếm Tông, đã từng tìm được không ít điển tịch về linh thực tại Tàng Kinh Các của tông môn, thậm chí về sau hắn cũng cố ý đi nghiên cứu sâu rộng thêm, cho nên có lượng kiến thức về linh thực vô cùng phong phú.

Trong quá trình giao lưu, rất ít khi hắn lên tiếng phát biểu cái nhìn của bản thân, nhưng chỉ cần vừa mở miệng, là có thể chỉ thẳng vào chỗ yếu hại, còn mang theo nội dung mạnh như thác đổ, cuốn trôi mọi nghi ngờ định kiến, khiến cho nhóm linh thực sư đang có mặt ở đây hoặc rơi vào trầm tư, hoặc giật mình hiểu được.

Bởi vậy, tạo nghệ trên phương diện linh thực của hắn đã khiến mọi người nhao nhao tỏ lòng tin phục, từ đó tất cả cũng hiểu được vì cớ gì Lục Huyền lại có thể trở thành khách khanh được Hải Lâu Thương Hội tin tưởng.

Đương nhiên, chính bản thân Lục Huyền cũng thu hoạch không ít chỗ tốt trong quá trình trao đổi này, nhất là nội dung được các vị Nguyên Anh Chân Quân như Bách Hoa cung chủ, Trường Thanh Chân Quân chia sẻ. Những người này đã bồi dưỡng không ít linh thực dị vực cao giai, bởi vậy kinh nghiệm của bọn họ thực sự khiến tầm mắt của hắn thoáng cái đã trở nên rộng mở khoáng đạt hơn rất nhiều.

Sau khi mấy ngày giao lưu trao đổi, Bách Hoa yến cũng đi đến hồi cuối.

Trong hoa viên mỹ lệ, Bách Hoa cung chủ phi thân tiến lên, thanh âm dịu dàng truyền vào bên tai mỗi vị tu sĩ: "Các vị đạo hữu, nội dung chủ yếu của chương trình hôm nay chính là trao đổi linh dược, linh chủng. Mỗi vị đạo hữu có thể tự mình lên đài, giới thiệu về linh dược hoặc linh chủng trong tay mình, cùng với những món bảo vật có liên quan đến linh thực khác."

"Đồng thời, mong các vị hãy nói rõ về nhu cầu đối với bảo vật của mình, nếu có vị đạo hữu nào cảm thấy thích hợp, có thể trao đổi tại chỗ, cũng có thể xuống đài sau đó tự mình đi thương lượng. Nhưng có vài lời không quá hay ta cần phải nói trước, trong quá trình trao đổi linh thực linh dược, vô cùng kiêng kị hành vi ép mua ép bán, nếu vị đạo hữu nào đó dám ngang nhiên phá hỏng thanh danh của Bách Hoa yến, vậy thì đừng trách bản cung không khách khí."

Bách Hoa cung chủ nói đến đoạn sau, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, lập tức đảo qua tất cả nhóm tu sĩ đang có mặt ở đây.

"Xin cung chủ yên tâm."

"Có cho chúng ta một trăm lá gan cũng không dám làm càn trong Bách Hoa cung."

Đám đông tu sĩ nhao nhao gật đầu nói.

"Được, vậy trao đổi bắt đầu." Vừa dứt lời, thân hình Bách Hoa cung chủ đã tiêu tán, hóa thành vô số cánh hoa rơi trên mặt đất. Đồng thời một cái đài gỗ do vô số kỳ hoa dị thảo kết lại mà thành cũng lặng yên bay lên.

"Để tại hạ tiến lên bêu xấu trước vậy, coi như tung gạch nhử ngọc đi." Một vị thanh niên Kết Đan sơ kỳ lập tức bay lên trên đài, lại lấy từ trong túi trữ vật ra một gốc linh dược có sinh cơ nồng đậm.

“Đây là một gốc Hoàng Tinh ngàn năm, sau khi phục dụng có thể bổ dưỡng thân thể. Nó chính là sản phẩm do linh thực sư mấy đời trong tộc ta cùng nhau bồi dưỡng mà thành, hy vọng có thể đổi được loại linh dược nào đó có công hiệu gia tăng linh lực từ trong tay các vị đạo hữu.”

“Hoàng Tinh ngàn năm…” Lục Huyền trầm ngâm nói.

Hoàng Tinh được xem như một chủng loại tương đối bình thường ở trong Tu Hành giới, nhưng có thể bồi dưỡng đến ngàn năm tuổi, cũng phải tốn hao không ít thời gian tinh lực, nếu không thúc giục bí thuật, bí bảo, chỉ dựa vào một vị linh thực sư thì rất khó mà làm được.

“Đương nhiên, ta không nằm trong số đó.” Trong lòng hắn âm thầm bổ sung một câu.

Chỉ tính riêng Nạp Linh Thảo Châu, một khi số lượng đầy đủ, hắn hoàn toàn có thể rút ngắn chu kỳ sinh trưởng của gốc Hoàng Tinh kia, đó là chưa kể tới Thanh Mộc nguyên khí và món chí bảo Thần Mộc Thanh Hồ, hai thứ này đều có thể đẩy nhanh tốc độ sinh trưởng của linh thực.

Chương 1044: Khốn Linh Lung!

Thanh niên kia đứng trên đài một hồi, nhưng chỉ có mấy người sinh có hứng thú với gốc Hoàng Tinh ngàn năm ấy, đáng tiếc là linh dược có thể trực tiếp gia tăng linh lực vốn là thứ cực kỳ hiếm thấy, cuối cùng đành phải hậm hực xuống đài.

Sau đối phương, lần lượt có mấy vị tu sĩ bay lên cái đài gỗ, nhưng những món bảo vật bọn họ lấy ra đều là linh dược, ngẫu nhiên xuất hiện linh chủng cũng không làm Lục Huyền cảm thấy hứng thú.

Chờ thời cơ không sai biệt lắm, Lục Huyền mới nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một vệt lưu quang xuất hiện đằng sau chiếc đài gỗ. Hắn phất tay một cái, ba loại linh dược đã xuất hiện ngay trước người.

Một loại là búp lá trà xanh biếc có khí tức thanh linh quanh quẩn bên trên, một loại khác là đóa Tịnh Đế Linh Hoa với lôi quang không ngừng nhảy nhót, cuối cùng là một cành liễu xanh biếc có hình dáng như một chiếc bảo bình.

“Ba loại linh dược này đều được Lục mỗ tự tay bồi dưỡng mà thành, chúng đều là chủng loại tương đối hiếm thấy trong nhóm linh thực ngũ phẩm. Lần lượt là Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, có thể tạm thời gia tăng ngộ tính trên diện rộng, nhưng không phải vĩnh viễn, ngộ tính này sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần yếu bớt, đồng thời trong khoảng thời gian đó sẽ hình thành một tầng thanh linh chi khí bao lấy bên ngoài thân thể, ngăn cách tà ma xâm nhập.”

“Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, bên trong ẩn chứa một luồng Ngũ Hành linh lôi bản nguyên, công dụng khá rộng, có thể chế tạo thành phù lục cao giai thuộc tính lôi, cũng có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông hệ lôi, hoặc chăn nuôi yêu thú lôi linh.”

“Cuối cùng là Tịnh Bình Liễu, có thể tưới nhuần thân thể thần hồn, có năng lực chữa trị rất mạnh, thậm chí còn đạt tới trình độ cứu sống người chết, làm xương trắng mọc thịt, có thể luyện chế ra đan dược hay bảo vật tương ứng.”

“Bởi vì tại hạ si mê các loại linh chủng cổ quái trân quý, cho nên ba loại linh dược này đều chỉ dùng để trao đổi lấy linh chủng cao giai thôi.” Lục Huyền chậm rãi nói.

“Thanh Tịnh Lưu Ly Trà! Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa! Mấy thứ này đều là linh dược cực kỳ hiếm thấy, độ khó khi bồi dưỡng cực cao, công hiệu lại cường đại, thực sự không ngờ vị Lục đạo hữu này đều có thể bồi dưỡng ra.”

“Còn có Tịnh Bình Liễu kia, thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy loại linh thực này.”

“Có thể làm cho người chết sống lại cùng với xương trắng mọc thịt, có thể nói thứ này chính là chí bảo đối với những tu sĩ thường xuyên đi bí cảnh thăm dò, dễ dàng bị thương tổn, thậm chí ở thời khắc mấu chốt có thể cứu được cái mạng nhỏ của mình.”

Mọi người bắt đầu nghị luận ầm ĩ, ai nấy đều dùng ánh mắt sáng rực nhìn về phía ba loại linh dược trước người Lục Huyền. Ngay cả mấy vị Nguyên Anh Chân Quân, trong mắt cũng hoặc ít hoặc nhiều xuất hiện vài phần tò mò.

“Lục đạo hữu, trong tay tại hạ có một hạt linh chủng lục phẩm, tên là Khốn Linh Lung, có công dụng như một loại cấm

chế thiên nhiên, có thể đổi lấy búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà kia hay không?" Một nữ tử áo vàng dẫn đầu đứng lên hỏi.

"Khốn Linh Lung? Kính xin đạo hữu lấy ra linh chủng để Lục mỗ được mở mang kiến thức một phen." Lục Huyền vừa nghe được cái tên của linh thực kia, trong lòng đã sinh ra vài phần tò mò.

"Được." Nữ tử áo vàng sảng khoái đồng ý, rồi nhanh chóng lấy một hạt linh chủng quái dị từ trong túi trữ vật ra. Hạt linh chủng này được bện từ vô số những sợi cây cỏ nhỏ bé, nếu nhìn thoáng qua còn có cảm giác nó chính là một khối thảo cầu lồi lõm không bằng phẳng. Thậm chí giữa những sợi cỏ non kia còn có một luồng linh lực nhàn nhạt bao phủ lấy, hình thành nên từng tấm chắn thiên nhiên, phảng phất như có tu sĩ bố trí cấm chế ở phía trên.

"Hạt linh chủng trong tay tại hạ tên là Khốn Linh Lung, là thứ ta ngẫu nhiên nhận được khi đi du lịch ở ngoại vực, nó thích ăn các loại yêu thú yêu trùng, có năng lực ngụy trang và săn mồi rất mạnh, một khi dụ con mồi tiến vào bên trong, sẽ có cấm chế thiên nhiên trực tiếp giam cầm nó lại. Sau khi linh thực thành thục có thể luyện chế thành pháp khí đặc thù có tác dụng giam cầm."

"Cây Nắp Ấm phiên bản tu tiên, nhưng những con bị nó bắt đều là yêu thú yêu trùng." Lục Huyền đánh giá một câu đơn giản.

"Khốn Linh Lung này cũng là một dạng linh thực hiếm thấy, nhưng đạo hữu nguyện dùng một hạt linh chủng lục phẩm để đổi lấy linh dược ngũ phẩm của Lục mỗ sao?" Hắn hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy. Chuyện là gần đây tiểu nữ đang nghiên cứu một môn thần thông cấp thấp. nhưng loại thần thông này quá mức thâm ảo tối nghĩa, thật lâu vẫn không cách nào nhập môn

được, cho nên muốn đổi lấy búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà trong tay Lục đạo hữu, hy vọng có thể mượn nhờ công hiệu của nó để lĩnh ngộ được môn thần thông kia.” Nữ tử áo vàng dịu dàng nói.

Lục Huyền cũng có chút hiểu biết về lai lịch của người này. Nàng chính là một trong số những trưởng lão của đại tông thuộc Ly Dương cảnh, cả về thực lực lẫn bối cảnh đều đứng hàng đầu trong số các tu sĩ đang có mặt ở đây.

“Thì ra là thế.” Lục Huyền gật đầu: “Đúng là búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà này rất thích hợp với đạo hữu. Lục mỗ nguyện trao đổi cùng đạo hữu ngươi.”

“Đa tạ Lục đạo hữu.” Nữ tử áo vàng vội vàng tỏ vẻ cảm kích, sau đó dùng linh thức điều khiển hạt linh chủng Khốn Linh Lung, đưa đến trước người Lục Huyền, giống như đang sợ Lục Huyền đổi ý.

Sau khi Lục Huyền xác nhận hạt linh chủng kia vẫn còn sinh cơ, hắn cũng nhanh chóng đưa búp lá trà màu xanh biếc kia đến trước mặt nữ tử áo vàng.

Linh thức của nữ tử nó đảo qua, sau đó cẩn thận từng li từng tí cất kỹ nó.

Nàng đã tìm hiểu môn thần thông kia rất lâu rồi, đáng tiếc vẫn không hề tiến thêm đươuọc chút nào. Thực sự không ngờ lại có thể nhận được một món linh dược hiếm thấy như vậy ở trên Bách Hoa yến này.

Có búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà này, nàng tin tưởng mình sẽ lĩnh ngộ được môn thần thông kia trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Lục Huyền cũng cất kỹ hạt linh chủng Khốn Linh Lung vào túi, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Có thể dùng linh dược ngũ phẩm đổi lấy một hạt linh chủng lục phẩm, khẳng định là bản

thân hắn đã kiếm lời rồi. Huống chi chờ đến lúc bồi dưỡng hạt linh chủng lục phẩm này đến khi thành thục, hắn còn có thể thu hoạch quầng sáng phần thưởng, có thể nói là đặc biệt có lời.

Về phần ba loại linh dược vừa lấy ra này. Trong tay hắn vẫn còn bốn đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, hai búp lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, quá đủ để bản thân sử dụng.

Thêm nữa, trong cơ thể hắn vẫn còn Thái Tuế Nhục, Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu đang không ngừng bồi dưỡng thân thể, 《 Uẩn Thần Thiếp 》 làm lớn mạnh thần hồn, nếu lại sử dụng Tịnh Bình Liễu, biên độ tăng trưởng có hạn.

Về phần hiệu quả trị liệu cường đại của Tịnh Bình Liễu, với một người cẩn thận, ít khi thăm dò bí cảnh như hắn, cơ hội để sử dụng nó cũng rất ít.

Dù sao thì chính bản thân Lục Huyền cũng không nhớ rõ lần bị thương trước đó của mình là khi nào.

Nếu như sau này, hắn thực sự rơi vào tình huống bị thương nghiêm trọng, thì đoán chừng loại công kích có thể tạo thành tổn thương rất lớn đối với nhục thân của hắn, Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm cũng không thể chữa trị nổi.

Chương 1045: Hóa Long Thảo!

Có thể dùng ba loại linh dược này để đổi lấy vài hạt linh chủng cao giai, đã coi như thu hoạch ngoài ý muốn rồi.

"Lục đạo hữu, trong tay ta có một hạt linh chủng ngũ phẩm, vừa mua không lâu, có thể dùng nó để trao đổi với gốc Tịnh Bình Liễu trong tay đạo hữu được không?" Một giọng nói già nua vang lên, Lục Huyền nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một vị lão giả Kết Đan sơ kỳ đang gắt gao nhìn chằm chằm vào linh thực Tịnh Bình Liễu, trên mặt tràn đầy khát vọng.

"Thật xin lỗi, ta đã trồng vài loại linh thực trong tay đạo hữu rồi." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, sau đó khéo léo từ chối.

Loại linh chủng ngũ phẩm trong tay lão giả là chủng loại thường thấy nhất trong Tu Hành giới, có thể nhanh chóng hồi phục linh lực, hắn không có bao nhiêu hứng thú với nó.

Phải biết rằng, phần thưởng bên trong quầng sáng có liên quan mật thiết đến rất nhiều nhân tố, trong đó bao gồm cả mức độ trân quý hiếm thấy của linh thực, càng là thứ trân quý hiếm thấy, phần thưởng nhận được lại càng cao.

Nghe được lời này của Lục Huyền, vẻ mặt lão giả ảm đạm, đành phải lui sang một bên.

"Lục tiểu hữu, trong tay lão phu có một hạt linh chủng lục phẩm, muốn dùng nó để đổi lấy đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa kia

của ngươi, ý ngươi thế nào?" Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa truyền vào trong tai Lục Huyền.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra mới biết chủ nhân của giọng nói này chính là Thiên Thương Chân Quân có cảnh giới Nguyên Anh.

"Có thể đổi được bảo vật trong tay Thiên Thương tiền bối, vãn bối vô cùng vinh hạnh." Lục Huyền vội vàng cúi đầu, kính cẩn nói.

Đồng thời, đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa với lôi quang không ngừng lấp lóe bên trên đã chậm rãi bay tới trước mặt Thiên Thương Chân Quân.

"Thế nào, Thiên Thương đạo hữu có hứng thú với một đóa linh hoa ngũ phẩm ư?" Trường Thanh Chân Quân đang đứng một bên nhìn Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa bay tới, hiếu kỳ hỏi.

"Linh hoa bình thường thì đương nhiên là ta không có hứng thú gì, nhưng mà đóa này lại không giống. Lão phu vừa quan sát kỹ càng rồi, đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa này có phẩm chất thượng đẳng, là mặt hàng cực kỳ thưa thớt đó. Với phẩm chất như thế, có khả năng ngũ hành bổn nguyên linh lôi ẩn chứa bên trong sẽ càng nhiều hơn một chút, vừa vặn có thể dùng để tu luyện một môn thần thông lôi pháp." Thiên Thương Chân Quân truyền âm nói.

Cùng lúc đó, một hạt linh chủng kỳ dị cũng nhanh chóng bay tới trước mặt Lục Huyền. Hình thái của hạt linh chủng này rất giống một khối hổ phách hình bầu dục, có thể trông thấy sự vật bên trong cực kỳ rõ ràng. Khi nắm nó trong tay lại có thể cảm nhận được một chút uy áp nhàn nhạt truyền đến từ chính bản thân nó.

Mà chưa hết, còn có một luồng hư ảnh hình rồng không ngừng di chuyển tại vị trí hạch tâm của hạt linh chủng. Hư ảnh

sinh động như thật có cảm giác bất cứ lúc nào nó cũng sẽ thoát ra khỏi hạt linh chủng hổ phách này.

"Hạt linh chủng này là thứ lão phu lấy được từ bên trong một khu bí cảnh kỳ dị nằm ngay giữa hư không, phẩm giai là lục phẩm, dùng nó để đổi lấy đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa kia của Lục tiểu hữu cũng không thành vấn đề." Trong lúc Lục Huyền đang quan sát linh chủng, giọng nói ôn hòa của Thiên Thương Chân Quân lại truyền vào tai hắn.

"Vãn bối đã chiếm lợi quá lớn rồi." Lục Huyền nói.

"Không thể nói là lợi hay không lợi được, đều theo nhu cầu của bản thân mà thôi, lão phu cũng rất hài lòng đối với đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa do ngươi bồi dưỡng." Thiên Thương Chân Quân lạnh nhạt nói.

"Đúng rồi, Lục tiểu hữu, ngươi có nhận ra lai lịch của hạt linh chủng này không?"

"Vãn bối kiến thức nông cạn, kính xin tiền bối chỉ giáo!" Lục Huyền vội vàng nói.

"Như vậy đi, nếu Lục tiểu hữu ngươi có thể nhận ra lai lịch cũng như phương thức bồi dưỡng và tác dụng của hạt linh chủng này, lão phu sẽ cho ngươi một hồi cơ duyên, sẽ giao một hạt linh chủng thất phẩm trong tay mình cho ngươi bồi dưỡng." Thiên Thương Chân Quân truyền âm nói.

Lục Huyền nghe vậy, trong lòng mừng rỡ như điên, nhưng mặt ngoài lại duy trì vẻ trấn định.

"Còn có chuyện tốt bực này?"

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng che giấu vẻ mặt khiếp sợ khi nghe được mấy từ "bồi dưỡng linh chủng thất phẩm", nhưng đương nhiên, trong lòng đang vui đến nở hoa.

“Vãn bối vẫn có mấy phần thiên phú trên linh thực nhất đạo, có thể thử một chút.” Hắn chắp tay thi lễ với Nguyên Anh Chân Quân rồi ngay lập tức cẩn thận từng li từng tí gieo hạt linh chủng hổ phách kia vào trong linh nhưỡng, đồng thời lại dùng cả linh thức và linh lực không ngừng đảo qua, nhưng đương nhiên, hắn vẫn không quên thi triển ra các loại thuật pháp cơ sở như Linh Vũ Thuật, Mộc Sinh Thuật, bày ra tư thái cố gắng nghiên cứu tìm hiểu.

Tâm thần ngưng tụ trên linh chủng, trong đầu lập tức hiện lên một luồng ý niệm.

【 Hóa Long Thảo, linh chủng lục phẩm, là loại linh thảo thường sinh trưởng ở những nơi Chân Long nghỉ lại, được khí tức của Chân Long tẩm bổ lâu dài, sau đó kích thích dị biến mà thành. Ở thời điểm bồi dưỡng nó, cần có Giao Long cao giai đi theo, đồng thời lại lấy long huyết long khí tẩm bổ. 】

【 Sau khi linh thực thành thục, bên trong sẽ ẩn chứa một tia khí tức Chân Long mỏng manh, Giao Long Ly Long sau khi ăn vào có thể làm tinh thuần huyết mạch trong cơ thể, cũng có xác suất nhất định sẽ gia tăng phẩm giai. 】

【 Truyền thảo của rồng.】

(Từ 传 – truyền ở đây có nghĩa là truyền lại, truyền thụ… Có thể hiểu là loài cỏ được truyền lại của rồng)

“Hóa Long Thảo lục phẩm, nếu bồi dưỡng nó đến thành thục, vừa vặn có thể dùng làm thứ ăn chăn nuôi nhóc con Ly Hỏa Giao trong động phủ kia.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Về phần long huyết long khí cần thiết để bồi dưỡng ra Hóa Long Thảo… Nên nhớ là mãi tới tận bây giờ, đống Giao Long huyết hắn từng rút ở Thiên Kiếm Tông vẫn còn chưa dùng hết!

Tuy phẩm cấp của những loại tinh huyết Giao Long kia không cao, về cơ bản là nhị phẩm tam phẩm, nhưng ít nhất chúng vẫn có thể cung cấp đầy đủ nhu cầu cho Hóa Long Thảo trong giai đoạn đầu sinh trưởng.

"Sao rồi? Lục tiểu hữu đã nhận ra lai lịch của hạt linh chủng này chưa?" Thanh âm ôn hòa của Thiên Thương Chân Quân nhẹ nhàng truyền vào tai Lục Huyền.

"Sau khi cẩn thận phân biệt đã có chút manh mối rồi. Vãn bối từng tham dự một cuộc trao đổi của linh thực sư và được nghe về một loại linh thảo tương tự. Nếu ta đoán không sai, loại linh thảo này thường sinh trưởng ở những nơi Giao Long cao giai thậm chí là Chân Long nghỉ lại, được Long khí tẩm bổ trong một đoạn thời gian dài, cuối cùng đã diễn hóa thành hình thái trước mắt này."

"Cũng tức là Hóa Long Thảo." Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên truyền âm nói.

Trên mặt Thiên Thương Chân Quân hiện lên một nụ cười, gã gật nhẹ đầu với hắn, tựa như đang cổ vũ hắn nói tiếp.

"Về phương pháp bồi dưỡng Hóa Long Thảo, mặc dù vãn bối chưa từng nghe nói đến, nhưng sau quá trình dò xét vừa rồi cũng nảy lên được một chút ý tưởng. Hẳn là quá trình này không thể tách rời được các loại bảo vật như long huyết long khí." Lục Huyền nhẹ giọng truyền âm với Thiên Thương Chân Quân.

"Tốt! Tốt! Tốt!" Nghe xong lời này, nụ cười trên mặt Thiên Thương Chân Quân lại càng sâu đậm, gã luôn miệng tán thưởng Lục Huyền.

Chương 1046: Lục Mỗ Đúng Là Người Tốt!

Trên thực tế, gốc Hóa Long Thảo này vốn là thứ hiếm thấy trên thế gian, chỉ có ở Long tộc mới ngẫu nhiên tìm được một - hai gốc, thực sự không ngờ Lục Huyền chỉ là một linh thực sư Kết Đan sơ kỳ, lại có thể dễ dàng phân biệt ra nó như vậy. Thậm chí phương pháp bồi dưỡng cũng nói ra được vài phần sơ lược đại khái.

"Lục tiểu hữu không hổ là khách khanh của Hải Lâu thương hội, trình độ linh thực tuyệt đối là có một không hai trong nhóm tu sĩ cùng cấp, thậm chí còn có khả năng không hề thua kém rất nhiều vị Nguyên Anh Chân Quân."

"Đợi sau khi Bách Hoa yến kết thúc, tiểu hữu đừng vội rời đi, đến lúc đó lão phu sẽ giao cho ngươi một gốc cây non linh mộc thất phẩm, tiểu hữu có nguyện tiếp nhận hay không?"

"Có thể cống hiến sức lực vì tiền bối, vãn bối vô cùng vinh hạnh!" Lục Huyền vội vàng bày tỏ thái độ.

"Được, chi tiết hợp tác cụ thể ra sao cứ chờ sau này lại thương lượng cho kỹ." Thiên Thương Chân Quân truyền âm nói với Lục Huyền.

Tất cả những chuyện này diễn ra cực kỳ nhanh chóng, cộng thêm có Nguyên Anh Chân Quân ra mặt, mọi người dưới đài đều không dám có chút ý kiến nào.

Cứ như vậy, ba món linh dược Lục Huyền mang ra, chỉ còn lại một gốc Tịnh Bình Liễu. Lục Huyền ở lại trên đài gỗ một hồi, lại có mấy vị Kết Đan Chân Nhân ra giá hỏi thăm, nhưng

những món bảo vật bọn họ dùng để trao đổi lại không làm hắn cảm thấy hứng thú.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải mang theo Tịnh Bình Liễu trở lại bên trong đám người.

"Chúc mừng Lục đạo hữu, không chỉ đổi được bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng, còn nhận được cơ duyên lớn bằng trời, được Nguyên Anh Chân Quân coi trọng." Ở phía sau hắn, Lương Vĩnh truyền âm tới, trong giọng nói có một tia hâm mộ nồng đậm.

Ngọc Lâm tán nhân ở xa xa cười cười với Lục Huyền, trên mặt cũng hiện lên vẻ hâm mộ.

"Đạo hữu quá khen, chỉ là vừa lúc ta được Thiên Thương tiền bối thưởng thức, ngài ấy mới động viên Lục mỗ vài câu thôi." Lục Huyền thuận miệng bịa ra một câu chuyện để giải thích.

Trên đài, tiểu hội trao đổi bảo vật vẫn được tiếp tục tiến hành, nhưng tâm tư của Lục Huyền đã bị gốc linh mộc thất phẩm trong miệng Thiên Thương Chân Quân mang đi mất rồi, hắn chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ hào hứng nhìn những loại linh dược linh chủng được mọi người lấy ra.

Phần lớn đều là những loại bình thường, không thể khơi gợi được hứng thú của hắn.

"Lục đạo hữu, tại hạ Mạc Nhân, gốc Tịnh Bình Liễu trong tay đạo hữu có tác dụng rất lớn với ta, không biết đạo hữu có thể bán cho tại hạ hay không? Ngoại trừ hạt linh chủng ngũ phẩm kia ra, ta có thể bù thêm linh thạch, hoặc là đan dược pháp khí." Đột nhiên, một lão giả Kết Đan sơ kỳ len lén đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi.

"Hóa ra là Mạc đạo hữu, Lục mỗ cũng muốn bán Tịnh Bình Liễu, nhưng trong quá trình bồi dưỡng nên loại linh thực

hiếm thấy này, ta đã hao phí không ít thời gian, tinh lực và tài nguyên, nếu không thể nhận được hạt linh chủng mà mình ngưỡng mộ, sẽ không cam lòng.” Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

“Thêm hai vạn linh thạch hạ phẩm nữa thì sao? Giá tiền này đã rất có thành ý rồi, khẩn cầu Lục đạo hữu cho tại hạ một chút tình mọn, coi như ta nợ đạo hữu một cái nhân tình đi.” Lão giả do dự thật lâu, trên mặt hiện lên vẻ kiên quyết, sau đó nói với Lục Huyền.

“Cái giá này đúng là không tệ, nhưng kính xin Mạc đạo hữu thứ lỗi, Lục mỗ cần nhất vẫn là linh chủng hoặc là bảo vật liên quan.” Lục Huyền kiên định nói.

Đối với hắn, hai vạn linh thạch đã không được coi là cái gì ghê gớm lắm nữa rồi, mà linh chủng cao giai lại là hàng trân quý hiếm thấy, tự nhiên phải ưu tiên cân nhắc tới chúng nó trước.

“Lục đạo hữu ngươi!” Lão giả không khỏi nghẹn lời.

“Không bằng như vậy đi, Mạc đạo hữu.”

“Gốc Tịnh Bình Liễu này, ta cứ giữ lại cho đạo hữu trước, đạo hữu có thể đi tìm kiếm phương pháp ngưng chủng hoặc linh chủng cấp cao, nếu tìm được, có thể đến Trích Tinh lâu của Thiên Tinh Động tìm một tiểu điếm tên là ‘Có Một Tiệm Tạp Hóa’ rồi bảo chủ cửa hàng kia liên lạc với ta.” Lục Huyền không muốn trở mặt với người khác, bởi vậy mới cho đối phương một biện pháp điều hòa.

Nếu từ đầu đến cuối, hắn vẫn khăng khăng không chịu bán Tịnh Bình Liễu, chỉ sợ lão giả kia sẽ mạo hiểm ra tay chặn đánh, cướp đoạt nửa đường.

Mặc dù Lục Huyền không sợ loại chuyện này phát sinh, nhưng có cơ hội bán cho đối phương một cái nhân tình, sau đó

nhận được một hạt linh chủng hoặc là phương pháp ngưng chủng cao cấp, đương nhiên sẽ tốt hơn phát sinh tranh chấp không đáng có rồi.

"Lục mỗ đúng là người tốt." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Quả nhiên, vừa nghe được đề nghị này của Lục Huyền, thoáng cái vẻ mặt lão giả đã trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

"Đa tạ Lục đạo hữu, tại hạ nhất định sẽ tìm được bảo vật mà đạo hữu ngưỡng mộ trong lòng." Ánh mắt lão trở nên kiên định nói.

"Được, vậy chúc Mạc đạo hữu cầu được ước thấy." Lục Huyền mỉm cười nói.

Sau khi tiểu hội giao lưu linh dược kết thúc, Lục Huyền truyền âm cho Ngọc Lâm tán nhân cùng với Lương Vĩnh một tiếng, bảo hai người bọn họ chờ mình một hồi. Hai người này vốn rất có hảo cảm đối với Lục Huyền, hơn nữa tất cả những gì phát sinh ở trong yến tiệc đều rơi cả vào trong mắt, đương nhiên đã vui vẻ gật đầu đồng ý.

Bên trong một gian nhà trúc thanh nhã, Thiên Thương Chân Quân tiện tay bày ra một đạo cấm chế, ngăn cách hai người với ngoại giới.

"Lục đạo hữu, trình độ linh thực của ngươi đã làm lão phu bội phục, cho nên muốn giao cây non linh mộc thất phẩm kia cho ngươi bồi dưỡng. Chuyện là lão phu đã tu hành đến thời khắc mấu chốt, một lần bế quan sẽ kéo dài tận mấy chục tới hơn một trăm năm, trình độ trên phương diện linh thực cũng khá bình thường, lại cộng thêm bản thân chỉ là một tán tu, không có đệ tử tộc nhân thay mình bồi dưỡng nó. Bởi vậy lúc trước mới thuận thế bày ra một bài khảo nghiệm nho nhỏ, cuối cùng đã tìm được Lục tiểu hữu ngươi." Thanh âm già nua của Thiên Thương Chân Quân truyền vào trong tai Lục Huyền.

“Vãn bối nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của tiền bối!” Lục Huyền cố gắng đè nén cảm giác vui sướng trong lòng, sau đó nặng nề cúi đầu hứa hẹn.

“Được, vậy ta an tâm rồi. Nhưng trước khi giao linh mộc cho ngươi, ta nhất định phải nói rõ ràng trước đã. Nếu Lục tiểu hữu bồi dưỡng thành công, lão phu nhất định sẽ cảm tạ cực kỳ sâu dày. Mặt khác, giá trị của linh mộc thất phẩm không thấp, Lục tiểu hữu nhất định phải lập lời thề tâm ma. Không thể chiếm linh mộc thất phẩm kia làm của riêng, không được chuyển nhượng cho tu sĩ khác dù bằng bất cứ cách nào, nhất định phải dùng thái độ chân thành nhất để bồi dưỡng linh mộc.” Thiên Thương Chân Quân liệt kê kỹ càng những yêu cầu của mình.

“Vãn bối không có ý kiến.” Những điều kiện này đều là điều kiện bình thường đến không thể bình thường hơn được, đương nhiên là Lục Huyền vui vẻ tiếp nhận.

Hắn bắt đầu dựa theo điều kiện của Thiên Thương Chân Quân, để lập xuống lời thề Tâm Ma, nếu như vi phạm, thần hồn câu diệt.

Thiên Thương Chân Quân nhẹ nhàng gật đầu.

“Sau này nếu xuất quan, lão phu sẽ tìm thời gian đi tới bái phỏng Lục tiểu hữu. Ở đây ta có một tấm phù lục đưa tin, bên trong ẩn chứa một sợi khí tức bản nguyên của ta, nếu Lục tiểu hữu gặp phải thời khắc sinh tử tồn vong, cũng có thể cầu cứu lão phu.” Đến đây, gã đưa cho Lục Huyền một tấm phù lục màu đen.

Chương 1047: Thương Long Mộc!

"Đa tạ tiền bối ban phù." Lục Huyền đưa cả hai tay ra nhận lấy tấm phù lục màu đen nọ rồi cẩn thận thu nó vào trong túi trữ vật. Đây chính là tín vật của Nguyên Anh Chân Quân, vào thời khắc mấu chốt có thể tạo ra tác dụng cực kỳ lớn.

"Đây chính là cây non linh mộc thất phẩm ta vừa nhắc tới, nó là thứ lão phu tìm được bên trong một khu động thiên tàn khuyết. Động thiên kia chính là một nơi Thương Long tịch diệt thời thượng cổ, gốc linh mộc này vốn là thân thể của Thương Long Mộc diễn hóa ra."

Thiên Thương Chân Quân nhanh chóng lấy ra một gốc cây non màu xanh biếc từ trong túi trữ vật. Cây non này cao không tới một thước, bộ rễ và cành cây chập chùng có lực, phảng phất như một con Chân Long đang âm thầm ngủ đông, sinh cơ nồng đậm mà lại kéo dài không dứt.

"Thương Long Mộc…" Lục Huyền cẩn thận nhận nhận lấy mầm non linh mộc kia, tỉ mỉ quan sát hồi lâu.

"Thương Long Mộc là linh thực thất phẩm, nên muốn bồi dưỡng ra nó sẽ gặp phải khó khăn hơn những loại linh thực khác không ít, nhưng với trình độ linh thực của Lục tiểu hữu, hẳn là không thành vấn đề. Được rồi, giao linh mộc cho ngươi. Mấy năm nữa, lão phu sẽ tới thăm tiểu hữu ngươi."

Lời còn chưa dứt, Thiên Thương Chân Quân đã hóa thành một luồng thanh quang biến mất ở phía chân trời.

“Miễn phí nhận được một quầng sáng đến từ linh mộc thất phẩm, còn có tín vật của Nguyên Anh Chân Quân, cùng với thù lao sau khi linh thực thất phẩm thành thục.” Trong lòng Lục Huyền rất vui vẻ.

Vậy là tham gia Bách Hoa yến lần này, hắn đã thu được đầy bồn đầy bát. Trao đổi được linh chủng Khốn Linh Lung, Hóa Long Thảo lục phẩm, cùng với nhận bồi dưỡng Thương Long mộc thất phẩm thay người, đã vậy còn kết bạn được với không ít linh thực sư, thậm chí còn móc nối được quan hệ với một vị Nguyên Anh Chân Quân.

Hắn có vẻ vô cùng hài lòng, nhanh chóng đi tìm hai người Ngọc Lâm tán nhân, cùng đồng htrở về Thiên Tinh Động.

“Lục đạo hữu, lần này đi Bách Hoa yến, danh tiếng của ngươi lại càng thêm nổi trội nha.” Lương Vĩnh lộ vẻ mặt ghen tỵ nói: “Đầu tiên là Hoa Linh Sứ Giả hiếm hoi rót đầy một chén Bách Hoa Mật cho đạo hữu, sau đó, đạo hữu lại lấy ra mấy loại linh dược hiếm thấy kia, thậm chí còn bởi vì mấy gốc linh dược này mà được Nguyên Anh Chân Quân thưởng thức. Thật sự khiến người bên ngoài như lão phu cũng phải hâm mộ vô cùng!!”

Giọng điệu của lão giả gầy gò càng nói càng thêm ghen tỵ.

Ngọc Lâm tán nhân ở bên cạnh không nhìn nổi nữa mới lên tiếng nói: “Đây đều là thứ Lục đạo hữu nên được, nếu Lương đạo hữu cũng có tạo nghệ linh thực như vậy, kiểu gì ngươi cũng có thể nhận được cơ duyên lớn lao như thế.”

Nàng điều khiển pháp khí lá cây, khẽ cười một tiếng.

“Hai vị đạo hữu chớ giễu cợt Lục mỗ, đây chỉ là vận khí tốt mà thôi. Hơn nữa, gây nên náo động như vậy vốn không phải là mong muốn của Lục mỗ, Lục mỗ chỉ muốn làm một vị linh thực sư bình thường an tâm làm ruộng, những thứ khác đều

không dám hy vọng xa vời.” Lục Huyền cười khổ một tiếng, nói.

“Các vị cũng thấy rồi đó, danh tiếng quá lớn khiến cho ta hoảng hốt, không dám một mình trở về Thiên Tinh Động, mới cố ý kêu gọi hai vị đạo hữu đi tới làm bạn, tăng thêm một chút can đảm cho mình đây.”

“Lục đạo hữu yên tâm, ba người chúng ta đều có tu vi Kết Đan, tu sĩ tầm thường không dám tới cướp bóc đâu.” Lão giả gầy gò nghe vậy, cũng nghiêm mặt nói ra.

“Đa tạ hai vị đạo hữu, chờ sau khi trở về Thiên Tinh Động, ta nhất định phải cùng hai vị uống mấy chén Viên Ma Tửu.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Ha ha, đây chính là ngươi nói đó nha!”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, chưa đến nửa ngày đã tới Trích Tinh lâu ở Thiên Tinh Động.

Lục Huyền nói lời giữ lời, lập tức dẫn hai người bọn họ đến tiệm tạp hóa, lại tiến vào một gian nhã thất nằm sâu bên trong cửa hàng, uống mấy chén rượu.

Ngọc Lâm tán nhân và lão giả kia đều không ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, nên chỉ nói chuyện phiếm một lúc đã cáo từ rời đi.

Lục Huyền dặn dò Văn Càn một tiếng, bảo gã không nên tới làm phiền mình, sau đó bày ra một đạo cấm chế ngăn cách, lúc này mới lấy cây non Thương Long Mộc ra. Tâm niệm vừa động, một đống Mậu Linh Nhưỡng mỏng nhanh chóng chui ra từ bên trong Thao Trùng Nang đã bị tế luyện thành pháp bảo, trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Rễ cây của Thương Long Mộc được trồng vào trong linh nhưỡng. Tâm thần của Lục Huyền cũng nhanh chóng tập trung

vào cây non xanh biếc nọ, trong nháy mắt đã biết được mọi tin tức tỉ mỉ về gốc linh thực thất phẩm này.

【 Thương Long Mộc, linh thực thất phẩm, sau khi Thương Long thượng cổ tọa hóa, bởi vì thuộc tính Mộc nên tinh hoa hài cốt của nó đã dung hợp với lực lượng của thiên địa, hình thành nên hạt linh chủng Thương Long Mộc này. 】

【 Trong quá trình bồi dưỡng cần hấp thu lượng lớn Long khí, lấy thi hài hoàn chỉnh của Giao Long Ly Long bổ dưỡng, sau khi thành thục, rễ cây của nó có thể vùi vào tiết điểm linh mạch, dần dần tiến hóa thành Long Mạch. Linh mộc có thể luyện hóa thành pháp bảo trung giai, một tia Long hồn ẩn chứa bên trong có thể luyện hóa thành pháp bảo khí linh, hoặc là hấp thu tu luyện Chân Long thần thông. 】

“Linh thực thất phẩm!” Lục Huyền cảm thấy rất hài lòng, bởi vì cho đến hiện tại, đây chính là gốc linh thực thất phẩm thứ tư hắn từng nắm giữ trong tay. Ất Mộc Thanh Lôi Đằng đã thu hoạch được một quầng sáng, Bát Trọng Cung đang thai nghén tầng thứ nhất Tốn Phong Cung, Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ còn chưa thỏa mãn được điều kiện bồi dưỡng, cuối cùng chính là Thương Long Mộc do một bộ hài cốt Chân Long biến thành này.

“Bốn gốc thất phẩm, thật sự muốn lập tức thu hoạch quầng sáng phần thưởng của chúng nó xem sao!” Hắn nói thầm một câu trong lòng.

Về phần hoàn cảnh sinh trưởng Thương Long Mộc yêu cầu, hắn lại có lòng tin không nhỏ. Nó cần Long khí, hắn có thể thu hoạch được thứ này từ Đà Long Châu lục phẩm nên không cần lo lắng đến vấn đề sinh trưởng giai đoạn đầu của Thương Long Mộc.

“Mấu chốt nằm ở chỗ nên đi đâu để kiếm được một bộ thi hài Giao Long Ly Long hoàn chỉnh đây? Lúc trước khi tới

Thiên Long hồ của Thiên Kiếm Tông, ta chỉ nhớ đến chuyện rút máu, vì sao không nghĩ xa hơn một chút, trực tiếp lặn xuống đáy hồ nhặt chút thi hài Giao Long chứ?" Lục Huyền ảo não không thôi.

Lúc trước, khi hắn giúp nhóm đệ tử Thiên Kiếm Tông kiểm tra sức khỏe cho mấy con Giao Long, mỗi lần đều rút ra chừng mấy trăm tới hơn một ngàn bình tinh huyết của chúng, và cứ cách một đoạn thời gian nhất định, lại đi tới rút tiếp, nên mãi tới bây giờ vẫn chưa dùng hết.

Đáng tiếc là lúc trước khi lặn xuống đáy hồ tìm kiếm linh chủng Long Hài Thảo, hắn không có thuận tiện nhặt một chút thi hài Giao Long ở dưới lên. Đương nhiên, đoán chừng là với tu vi khi ấy của hắn, có muốn cũng không có tư cách mang chúng đi lên.

"Có lẽ ta phải bắt đầu ra tay từ khối Đà Long Châu lục phẩm kia." Lục Huyền chợt nhớ lại những gì mình từng trải qua trên đường đi tới chúc thọ vị Tinh Sứ của Hắc Thủy Tinh Động lúc trước. Còn nhớ thời điểm đi ngang qua vùng hải dương hắc thủy vô cùng vô tận, chẳng biết vì sao viên Đà Long Châu trên người hắn lại xuất hiện một chút phản ứng dị thường.

Chương 1048: Mộc Đạo Nhân Quay Trở Lại!

“Tám chín phần mười là trong vùng thuỷ vực kia đang ẩn giấu một tòa động phủ Đà Long.” Nghĩ đến đây, Lục Huyền đã quyết định sẽ tìm một cơ hội thích hợp nào đó để đi thăm dò một phen, xem có thể tìm được đủ phân bón cho Thương Long Mộc thất phẩm hay không.

Trong lòng nghĩ vậy, hắn nhanh chóng đi ra bên ngoài cửa hàng tạp hóa.

Văn Càn đang chiêu đãi một vị tu sĩ Trúc Cơ, vừa thấy Lục Huyền đi ra, vị tu sĩ Trúc Cơ kia đã vội vàng lên tiếng chào hỏi, còn chọn một viên Trúc Cơ Đan cùng với một quả Dưỡng Kiếm Hồ Lô, cũng không có trả giá quá nhiều đã lập tức rời đi.

“Hôm nay không có chuyện gì nên ta muốn kiểm tra bài tập của ngươi trên linh thực nhất đạo trong khoảng thời gian gần đây.” Lục Huyền lười biếng ngồi trên một chiếc ghế bằng gỗ cẩm lai, nói với Văn Càn.

“Kính xin tiền bối chỉ giáo.” Văn Càn cực kỳ giống một đứa học sinh giỏi đã chuẩn bị đầy đủ, vội vàng xoay người gật đầu.

Lục Huyền tùy ý hỏi mấy vấn đề, phần lớn đều là những kiến thức phổ thông của Tu Hành giới, Văn Càn đều đối đáp trôi chảy, có thể cảm nhận được đối phương đã bỏ ra rất nhiều công sức cho phương diện linh thực rồi.

Lục Huyền hài lòng gật đầu.

“Không tệ, lúc trước ta từng dặn ngươi đi học tập kiến thức về linh thực, hôm nay kiểm tra mới biết, ngươi làm rất tốt, thậm chí còn vượt quá dự liệu của ta. Chờ lại tích lũy thêm một ít kinh nghiệm nữa, ngươi hãy thay ta đi sưu tầm một ít linh chủng tương đối quý hiếm khó gặp.” Hắn phân phó Văn Càn một câu.

“Vâng! Ta nhất định sẽ không để tiền bối ngài thất vọng!” Văn Càn trịnh trọng hứa hẹn.

“Sao nhìn quen mắt vậy…” Dường như Lục Huyền vừa nhìn thấy hình tượng của chính mình khi đối mặt với Thiên Thương Chân Quân ở trên người Văn Càn, hắn âm thầm rủa một câu.

“Đúng rồi, có chuyện ta cần phải nói với ngươi. Sắp tới, ta sẽ để lại khá nhiều linh nhưỡng các loại như Ngọc Tẩy Linh Lộ ở trong tiệm. Có lẽ sau này sẽ có khá nhiều tu sĩ mang theo phù lục truyền tin của ta tìm tới tiệm tạp hóa này, nếu bọn họ muốn mua linh nhưỡng, thì người có phù lục truyền tin của ta, ngươi có thể giảm 20% giá bán cho bọn họ. Đương nhiên, những món bảo vật khác không nằm trong số này.”

Lục Huyền báo sớm cho Văn Càn biết chuyện này, tránh để đến khi có Kim Đan chân nhân tới mua linh nhưỡng, lại phát sinh mấy chuyện ‘đá phản lưới nhà’ không cần thiết.

Văn Càn gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đã hiểu.

Về phần gốc Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm kia, Lục Huyền vẫn quyết định sẽ giữ lại trong tay mình.

Nếu lão giả Kết Đan kỳ từng gặp được bên trong Bách Hoa cung kia thật sự tìm tới, hắn lo lắng với tạo nghệ linh thực hãy còn nông cạn của Văn Càn, khả năng cao là đối phương sẽ không phân biệt được loại linh chủng cao giai do đối phương lấy ra. Dù sao thì hắn từ Lôi Hỏa Tinh Động tới đây cũng

tương đối nhanh và tiện, bản thân lại trường kỳ ở lại bên trong động phủ, không cần bế quan, thời gian luôn sung túc, chờ sau khi lão giả nọ tới lại bảo Văn Càn liên lạc với hắn một chút là được.

Lục Huyền dặn dò nhiều lần, sau đó mới rời khỏi cửa hàng, tiến vào đường phố của Trích Tinh lâu. Hắn thuận thế mua không ít tài nguyên tu hành phổ biến, nhất là một ít yêu trùng yêu thú cấp thấp còn sống, muốn dùng để bồi dưỡng linh chủng Khốn Linh Lung lục phẩm vừa mới có được.

Đúng là bên trong động phủ của hắn đang có không ít linh thú, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút cảm tình, không thể dùng chúng tới bồi dưỡng Khốn Linh Lung được.

Sau đó, Lục Huyền đi vào phân lâu của thương hội, vừa tiến vào tòa kiến trúc cao tầng, hắn đã bắt đầu đi xử lý một số sự vụ liên quan đến linh thực rồi. Công việc cũng không quá phức tạp, lần lượt phân biệt chủng loại, phẩm chất, dược tính, sau đó tiến hành xử lý sơ bộ một số loại linh thực cao giai thôi.

Bận rộn nửa ngày, đang lúc hắn đang muốn rời đi, đột nhiên một bóng người quen thuộc tiến vào trong phòng.

Người tới là một lão giả cao lớn có cặp mắt đỏ rực, lão đang tươi cười nhìn về phía Lục Huyền. Đúng là Mộc đạo hữu trước đó từng lưu lại ở phân lâu thương hội này, bối cảnh sau lưng hùng hậu, mấy năm trước vì đột phá Kết Đan, nên trở về Mộc gia.

Lục Huyền từng nhận được một món sát binh hi hữu từ trong tay đối phương, rồi dựa vào đó để bồi dưỡng ra Sát Nguyên Quả ngũ phẩm, thậm chí còn đang thay người này bồi dưỡng gốc Hài Ma Quan lục phẩm kia.

Linh thức của hắn đảo qua, nhanh chóng phát hiện được khí tức cường đại trên thân thể Mộc đạo nhân, trên mặt lập tức

xuất hiện một nụ cười.

"Chúc mừng Mộc đạo hữu đã thành công tấn thăng cảnh giới Kết Đan!" Lục Huyền chắp tay cười nói.

"May mắn, may mắn mà thôi! Đa tạ Lục đạo hữu!" Mộc đạo nhân mặt mày hồng hào, có thể nhìn ra tâm trạng đang cực kỳ vui vẻ.

"Lần đột phá này, ta đã trải qua khá nhiều đau khổ, cũng may gia tộc đã chuẩn bị đầy đủ, lại có trưởng bối hộ pháp, cuối cùng mới may mắn đột phá đến Kết Đan. Kém Lục đạo hữu ngươi không biết bao nhiêu lần." Mộc đạo nhân cười nói.

Cũng chính nhờ lần đột phá Kết Đan này, lão mới ý thức được điểm kinh khủng của Lục Huyền. Hắn chỉ là một tán tu, không có lượng lớn tài nguyên cung ứng, không có công pháp cường đại tăng trưởng tu vi, càng không có Nguyên Anh Chân Quân hộ pháp, muốn đột phá đến cảnh giới Kết Đan, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu gian nan trắc trở rồi. Điều này làm cho Mộc đạo nhân bội phục Lục Huyền từ tận đáy lòng.

Đương nhiên Lục Huyền là không biết suy nghĩ của Mộc đạo nhân lúc này, tâm niệm vừa động, một bình linh nhưỡng đã bay từ trong túi trữ vật ra.

"Mộc đạo hữu, đây là Băng Tủy Linh Nhưỡng, là thứ ta đã nghiên cứu chế tạo ra sau khi ngươi trở về Mộc gia, vừa lúc đưa cho đạo hữu ngươi làm quà mừng đột phá. Lễ vật có hơi keo kiệt một chút, xin đạo hữu chớ trách."

"Đa tạ Lục đạo hữu, linh nhưỡng do Lục đạo hữu ủ chế tuyệt đối là hàng độc nhất vô nhị, ta phải cất giữ nó thật tốt, từ từ thưởng thức mới được." Lão giả tiếp nhận cái bình bạch ngọc kia, nhẹ nhàng mở nắp bình, tinh tế hít sâu một hơi. Ngay lập tức, đã cảm nhận được một luồng khí tức băng hàn mát lạnh đập thẳng vào mặt, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho

tâm thần tỉnh táo hơn không ít. Chỉ thưởng thức một chút, lão đã vội vàng niêm phong miệng bình lại, cẩn thận cất kỹ nó đi.

"Sau khi Mộc đạo hữu tấn chức Kết Đan lại nhanh chóng quay về nơi này, chẳng lẽ vẫn muốn tiếp tục làm việc tại phân lâu?" Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lục Huyền hiếu kỳ hỏi.

"Không sai, dù sao phân lâu này cũng ở bên trong Trích Tinh lâu, tán tu lui tới Thiên Tinh Động khá đông, có thể chứng kiến rất nhiều thứ cổ quái kỳ lạ, vừa vặn cũng có thể thỏa mãn chút đam mê nho nhỏ của tại hạ." Mộc đạo nhân cười nói.

"Nhưng lần này ta tới đây, ngoại trừ muốn đảm nhiệm chức vị giám bảo như trước kia, còn có tác dụng tọa trấn nơi này nữa. Về phần công việc thường ngày của phân lâu, vẫn cứ giao cho Văn lâu chủ xử lý như cũ, ta chỉ làm một vị đạo nhân nhàn tản mà thôi."

Chương 1049: Ai Bảo Ngươi Cẩn Thận Như Vậy?

"Nhàn tản có chỗ tốt của nhàn tản, nếu đạo hữu có rảnh nhớ thường xuyên đi tới động phủ của Lục mỗ ngồi chơi một chút nha." Lục Huyền phát ra lời mời với Mộc đạo nhân.

Hắn cùng với lão giả cao lớn này có mối giao tình không cạn, tính tình lại khá hợp nhau, sau khi lão giả tấn chức Kết Đan đương nhiên là càng phải kết giao một phen rồi.

"Được!" Mộc đạo nhân vui vẻ đồng ý.

Thời điểm lão tiến vào nơi này gặp mặt Lục Huyền, đã lập tức phát hiện ra đối phương thật lòng vui sướng vì mình vừa thành công đột phá, chỉ một chút tình tiết nho nhỏ như vậy thôi cũng khiến hảo cảm trong lòng lão càng thêm sâu đậm, nên cũng cố ý thân cận với đối phương.

Đương nhiên Lục Huyền sẽ không sinh ra suy nghĩ hâm mộ hay ghen ghét gì, vì có quầng sáng ở đây, cũng tương đương với hắn đang trực tiếp nắm giữ một loại phương thức xử lý mọi chuyện siêu nhiên ngoại vật, bởi vậy đám bạn tốt bên cạnh đột phá cũng được, thu hoạch cơ duyên cũng tốt, hắn sẽ chỉ cảm thấy vui sướng vì đối phương thôi.

Dù sao tốc độ đột phá của bọn họ có nhanh hơn nữa, cũng không thể bằng hắn, mà cơ duyên lại càng không cần phải nói đến… Thêm nữa, kết bạn với càng nhiều tu sĩ, hắn ôm được càng lắm cái đùi, cũng khiến cho cơ hội nhận được linh chủng cao cấp của hắn càng cao, càng không dễ phát sinh xung đột với người khác.

Sau đó, Mộc đạo nhân làm chủ, hai người đi tìm một quán rượu trong Trích Tinh lâu uống một phen, bữa nhậu tàn Lục Huyền mới quay về động phủ.

Trong lôi quang đầy trời, Lục Huyền bắt đầu dựa theo thói quen vận dụng linh thức xác nhận hoàn cảnh chung quanh động phủ, sau khi thấy không có bất cứ tình huống dị thường nào, hắn mới mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, tiến vào bên trong.

Lôi quang, thanh quang đều hiện, Lôi Long Hống và ấu thú Thanh Nhạc Lân vốn có tốc độ nhanh nhất đã lập tức lao thẳng đến trước mặt hắn rồi.

Phía sau hai đứa là chim mập đang vỗ cánh, chậm rãi bay tới, Đạp Vân Linh Miêu cũng lặng lẽ đứng sừng sững trên một gốc linh mộc cao lớn ở cách đó không xa, hai túm lông màu xám trắng trên tai cong lại, vẽ ra hình trái tim xinh đẹp.

Mấy con Thụ Nương không ngừng kêu líu ra líu ríu cũng bay tới, vây quanh Lục Huyền.

Một nhánh xúc tu màu xám trắng cực lớn nhẹ nhàng vươn ra từ trong rừng Mê Tiên Đào, chỉ về phía Lục Huyền một cái, sau đó lại dứt khoát ngã vào trong mảnh chướng khí màu phấn hồng.

Lục Huyền xoa dịu đám linh thú một phen, sau đó mới đi vào trong linh điền.

Bởi lúc trước, hắn đã di dời toàn bộ đám linh thực tà dị đến động phủ ở Phong Uyên Tinh Động rồi, khiến cho khu vực linh điền ở nơi này vốn đang chật chội lại lập tức trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, mảnh linh điền âm phủ trước đó cũng từ từ khôi phục lại bình thường.

Lục Huyền tiến vào khu vực linh điền được phủ kín bằng Nguyên Tức Nhưỡng, cẩn thận gieo cây non Thương Long

Mộc xuống, sau đó lấy viên Đà Long Châu kia ra, thúc giục bảo vật, khống chế Long khí bên trong khuếch tán ra ngoài, hình thành nên một khu vực thích hợp cho Thương Long Mộc sinh trưởng.

"Long khí chứa đựng bên trong Long Châu cũng coi như miễn cưỡng đầy đủ, hắn là chuyện mọc rễ nảy mầm không thành vấn đề, nhưng về sau nếu muốn nó sinh trưởng mạnh mẽ thì nhất định phải tìm được một vài món tài nguyên tốt hơn." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ trong lòng.

"Đợi đến khi thực lực của ta mạnh hơn một chút, lại tìm cơ hội đi Hắc Thủy Tinh Động nhìn xem, có Đà Long Châu chỉ dẫn, có lẽ ta sẽ tìm được tòa động phủ của Đà Long đang ẩn giấu dưới vùng thủy vực nọ."

Sau đó, hắn lại lần lượt trồng xuống linh chủng Khốn Linh Lung cùng với Hóa Long Thảo lục phẩm. Chờ thi triển Linh Vũ Thuật tỉ mỉ tưới đẫm cho hai hạt linh chủng này, Lục Huyền lại lấy ra một cái bình ngọc đựng đầy tinh huyết Giao Long, rót gần một nửa bình lên hạt linh chủng Hóa Long Thảo.

Trong cảm nhận của tâm thần, dường như dòng tinh huyết vừa rơi xuống kia đã bị thứ gì đó hấp dẫn, nó bắt đầu chậm rãi thẩm thấu vào bên trong hạt linh chủng hổ phách kia, thậm chí còn có cảm giác luồng hư ảnh hình rồng bên trong linh chủng đã trở nên sinh động hơn một chút.

Sau đó, Lục Huyền lại lấy ra một con yêu trùng nhất phẩm, đặt nó lên vùng trời phía trên hạt linh chủng Khốn Linh Lung.

Chỉ thấy vô số những sợi cỏ nhỏ vốn đang quấn quanh cùng một chỗ lại đột ngột bung xòe ra, từng sợi tơ trong suốt cũng lặng lẽ vươn tới, trói buộc con yêu trùng nhất phẩm kia lại. Bắt được mục tiêu, sợi tơ không ngừng kéo về, nhìn qua sẽ có cảm giác chúng cực kỳ yếu ớt, nhưng không cần biết con

yêu trùng nọ mạnh mẽ đâm tới, cũng không thể nào tránh thoát được. Dường như có một loại cấm chế tự nhiên vừa bung ra, đang giam cầm yêu trùng.

Theo cảm nhận của Lục Huyền, dưới tác dụng của những sợi tơ nọ, thân thể yêu trùng chậm rãi hóa thành một bãi thịt nát, lại bị kéo vào bên trong linh chủng Khốn Linh Lung có hình thái quả cầu cỏ kia.

"Có chút hung tàn nha." Lục Huyền nhìn linh chủng thảo cầu đang hấp thu chất dinh dưỡng của yêu trùng, khẽ cảm khái một tiếng.

"Còn phải bố trí một đạo cấm chế khác cho nó nữa, bây giờ vẫn ổn, năng lực cắn nuốt yêu trùng yêu thú của nó còn thấp, nhưng sau khi thứ này sinh trưởng đến giai đoạn nhất định, chỉ sợ không cẩn thận một chút, nó sẽ nuốt Bách Độc Phệ Tâm Trùng và Dược Trĩ của ta mất!" Hắn âm thầm nhắc nhở bản thân.

Lục Huyền trở lại động phủ, đảo mắt một cái đã hai năm rưỡi trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, về cơ bản hắn đều ở trong động phủ của mình, thỉnh thoảng mới đi đến Phong Uyên Tinh Động bồi dưỡng những loại linh thực tà dị kia, hoặc đi Trích Tinh lâu mua một ít nhu yếu phẩm cần thiết cho tu hành, đồng thời cũng bổ sung hàng hóa cho cửa hàng.

Hôm đó, ngay khi hắn đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói già nua quen thuộc: "Lục đạo hữu, mau mở trận pháp ra! Ta mang đồ ăn ngon tới cho ngươi đây!"

Lục Huyền nghe vậy, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười. Linh thức đảo qua, Mộc đạo nhân mang theo một miếng

thịt yêu thú ẩn chứa linh khí nồng đậm đang đứng chờ ở bên ngoài đại trận, trên mặt có vẻ nôn nóng vô cùng.

Có lẽ do tuổi xế chiều mới đột phá đến Kết Đan, đại đạo vô vọng, bởi vậy trong lòng Mộc đạo nhân khá là vừa lòng mãn ý, tâm tư không còn đặt trên việc tu hành nữa, vì thế mà lão thường xuyên tới động phủ của Lục Huyền ngồi chơi một chút.

Đến đây nhiều lần, lão đã sớm biết Lục Huyền đang ở trong động phủ, nên không thèm lên tiếng hỏi nữa, trực tiếp mở miệng kêu gọi bảo hắn mau mở trận pháp ra.

"Mộc đạo hữu, ngươi nôn nóng như thế, còn ra thể thống gì nữa." Lục Huyền cao giọng nói, rồi nhanh chóng mời Mộc đạo nhân vào trong động phủ.

"Ai bảo ngươi cẩn thận như vậy? Lần nào ta tới đây cũng phải chờ ngươi mở trận pháp ra. Này, miếng thịt yêu thú này giao cho ngươi xử lý đó." Lão giả mắt đỏ lập tức ném miếng thịt yêu thú đang cầm trong tay cho Lục Huyền rồi không chút khách khí tìm một chỗ trong sân, thản nhiên ngồi xuống.

"Lần này ta tới đây, ngoại trừ kiếm một bữa no nê, còn có một chuyện tốt khác nữa, Lục đạo hữu đoán xem?" Lão ra vẻ thần bí nói.

Chương 1050: Vạn Tượng Thảo!

“Ta đoán không ra, kính xin đạo hữu nói rõ.” Lục Huyền lười đi đoán, trực tiếp hỏi luôn.

“Ngươi thật không thú vị.” Mộc đạo nhân nói thầm một câu, nhưng cũng không câu giờ thêm nữa, trong tay đã xuất hiện mười hạt linh chủng với linh quang dạt dào. Hình thái của những hạt linh chủng này biến hóa bất định, phản chiếu hình ảnh của rất nhiều loại phi cầm tẩu thú.

“Đây là linh chủng Vạn Tượng Thảo?” Trong đầu Lục Huyền chợt lóe lên một tia linh quang, đồng thời biểu cảm trên mặt cũng thay đổi, chuyển thành kinh hãi xen lẫn với vui sướng.

“Lục đạo hữu không hổ là một vị linh thực sư nổi danh ở Thiên Tinh Động, thoáng cái đã phân biệt ra linh chủng cấp cao ngoại vực này rồi.” Mộc đạo nhân có chút bất ngờ nói.

Lão tự nhận là bản thân có kiến thức rộng rãi, quen thuộc với vô số bảo vật của Tu Hành giới, nhưng so với kiến thức của Lục Huyền trên phương diện linh thực, lại không thấm vào đâu.

Dù bản thân đã sớm biết rõ tạo nghệ của Lục Huyền trên linh thực nhất đạo, nhưng tại khoảnh khắc hắn phân biệt ra lai lịch của hạt linh chủng này, trong lòng lão vẫn khó tránh được cảm giác kinh ngạc.

“Đúng vậy, thứ này chính là linh chủng Vạn Tượng Thảo, do Khí Linh tiền bối truyền tống đến phân lâu của Thiên Tinh

Động, tại hạ mới thuận thế đưa nó tới cho Lục đạo hữu ngươi.”

Mộc đạo nhân nghiêm mặt, nói: “Địa vị của đạo hữu trong lòng Khí Linh đại nhân, thật không tầm thường.”

Theo nhận thức của Mộc đạo nhân, Khí Linh bảo lâu có địa vị siêu nhiên trong Hải Lâu thương hội, ngay cả vị thúc gia gia cảnh giới Nguyên Anh của lão cũng phải cúi đầu nghe lệnh đối phương, không dám làm càn, láo xược.

Cho nên, đối với chuyện nhờ vả khí linh giúp mình sưu tầm bảo vật, ngay cả nghĩ, lão cũng không bao giờ dám nghĩ đến, vậy mà Lục Huyền lại làm được điểm này.

“Mười hạt linh chủng Vạn Tượng Thảo, tiền bối khí linh đã vất vả rồi.” Lục Huyền thực sự không ngờ thoáng cái khí linh bảo lâu đã giúp mình sưu tầm được mười hạt linh chủng ngũ phẩm rồi.

“Mười hạt linh chủng cao giai hiếm thấy như vậy, thế mà khí linh nói lấy là lập tức lấy đến luôn, cái bắp đùi to như vậy biết đi đâu mà tìm bây giờ?” Hắn âm thầm cảm khái nói.

Hơn nữa, mười hạt linh chủng Vạn Tượng Thảo này chỉ là khoản thù lao khí linh trả trước cho hắn thôi. Chờ Lục Huyền đột phá đến Kết Đan hậu kỳ, nó sẽ giao cho hắn một khu động thiên tàn khuyết, để hắn đứng ra bồi dưỡng linh thực phẩm cấp cao không thua kém thất phẩm cho nó.

Lục Huyền càng nghĩ trong lòng càng vui vẻ, ngay cả hắn cũng không rõ rốt cuộc là trong chuyện này, mình đã kiếm lời được bao nhiêu nữa.

Có Mộc đạo hữu ở đây, hắn cũng không vội đi gieo đám linh thực Vạn Tượng Thảo xuống, mà lập tức tiến vào trong bếp, chia khối thịt yêu thú ngũ phẩm kia ra làm mấy phần, lại chọn dùng những cách thức nấu nướng khác nhau để xử lý

chúng. Rất nhanh, hắn đã bưng một loạt mỹ vị tiến vào trong sân. Hai người cùng ăn ngấu nghiến, rất là thoải mái.

Chờ Mộc đạo nhân rời đi rồi, Lục Huyền mới đi tìm một mảnh linh điền trống không, gieo mười hạt linh chủng Vạn Tượng Thảo vào trong đó.

Tâm thần ngưng tụ bên trên.

【 Vạn Tượng Thảo, linh thực ngũ phẩm, trong quá trình nuôi dưỡng cần phải tẩm bổ bằng hồn phách của yêu thú, hình thái sinh trưởng của nó có liên quan mật thiết với hồn phách của yêu thú. Sau khi thành thục, bên trong linh thực sẽ ẩn chứa yêu lực nồng đậm phong phú, có lực hấp dẫn rất lớn đối với yêu thú và Yêu tộc. Sau khi dùng thứ này làm thức ăn chăn nuôi linh thú cao giai trong một đoạn thời gian dài, trên một mức độ nhất định nào đó, Vạn Tượng Thảo sẽ phát huy ra công dụng tinh lọc huyết mạch của linh thú. 】

【 Ăn gì bổ nấy!】

"Mười gốc Vạn Tượng Thảo, cộng thêm phương pháp ngưng chủng Vạn Tượng Thảo ta từng nhận được ở hội đấu giá lúc trước, vậy là hoàn toàn có thể bồi dưỡng số lượng lớn rồi. Chẳng qua độ khó khi ngưng kết linh chủng ngũ phẩm còn lớn hơn những loại linh chủng khác rất nhiều, cần phải có điều kiện đặc biệt." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Trong động phủ của hắn có không ít linh thú bởi vì nuôi dưỡng từ sớm nên phẩm giai không cao, thực lực gia tăng có hạn, nếu để mấy nhóc con này ăn Vạn Tượng Thảo lâu dài, rất có khả năng huyết mạch của chúng sẽ được tinh lọc, từ đó đột phá phẩm giai hiện giờ, thuận đường cũng có thể mang đến cho Lục Huyền vài cái quầng sáng phần thưởng.

"Mấy nhóc con các ngươi, về sau có phúc lớn rồi, được ăn một thứ ngon bổ như vậy." Linh thức của hắn thoáng đảo qua

động phủ, cảm nhận được khí tức của chim mập và Đạp Vân Linh Miêu, trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi gieo linh chủng Vạn Tượng Thảo xuống, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền, kiểm tra trạng thái của đám linh thực.

Hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo được trồng bên hồ đã tiến vào giai đoạn thành thục, thanh tiến độ hơi mờ phía dưới chỉ thiếu một chút xíu nữa là chín muồi rồi. Những phiến lá dài mảnh màu xanh da trời nối liền với nhau, mặt ngoài có từng đốm huỳnh quang lấp lóe, nhìn giống như bầu trời đêm đầy sao. Mặt ngoài của linh nhưỡng vẫn như thường lệ, có thêm một tầng băng sương mỏng manh ngưng kết phía trên, hàn khí màu trắng nhạt lượn lờ bốc lên, tạo thành một đám mây mù mông lung như vải voan che phủ.

"Trong vòng một tháng, tu vi của ta có thể chào đón một đợt tăng vọt mới rồi. Thật không uổng công mấy năm nay ta vất vả cần cù tu luyện." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, lại mặt dày suy nghĩ.

Trong hơn hai năm qua, mấy loại linh thực do hắn dày công cải tiến đều đã đạt được những hiệu quả rõ rệt.

Ví dụ như Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, sau một vòng dẫn dắt kích thích, cuối cùng hắn cũng cải tiến được chừng hai mươi gốc. Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ cùng là tứ phẩm thì được mười sáu gốc.

Quá trình cải tiến khá là phức tạp rườm rà, lại cộng thêm chu kỳ quá dài, nếu về sau, lại muốn nhận được hai loại linh chủng này, tốt hơn hết là hắn cứ thông qua quá trình ngưng kết linh chủng của mấy gốc linh thực hiện có sẽ đỡ mất công hơn.

Thuần Dương Kim Liên ngũ phẩm và Ngũ Hành Huyễn Quả cũng rơi vào tình huống tương tự như vậy, nhưng vì phẩm

giai cao hơn, sẽ khó cải tiến hơn, nên trong đoạn thời gian này, hắn chỉ nhận được năm gốc Thuần Dương Kim Liên, và bốn gốc Ngũ Hành Huyễn Quả mà thôi.

Hiện giờ, hắn vẫn đang trong quá trình tỉ mỉ nghiên cứu phương pháp ngưng chủng của mấy loại linh thực vừa được cải tiến ra này, nhưng dưới điều kiện thuận lợi là có phương pháp ngưng chủng của linh thực trước khi cải tiến, lại cộng thêm năng lực đặc thù có thể nắm bắt được trạng thái của linh thực, tỷ lệ nghiên cứu ra phương pháp ngưng chủng mới là cực cao.

Sau khi đảo mắt nhìn một vòng linh điền, Thanh Phù Lữ dưới chân Lục Huyền lập tức phun ra một quầng sáng màu xanh nhàn nhạt, hắn nhanh chóng bay lên không, tựa như đang giẫm trên đất bằng.

Trên không trung cao ngàn trượng, sáu trái linh quả thần dị lập tức ánh vào mi mắt. Xung quanh mất trái linh quả này hoàn toàn không có cành lá, chúng cứ một mực xoay chầm chậm trên không trung thôi, tinh quang lập loè lưu chuyển, nở rộ ra một vầng hào quang sáng chói, tựa như đang hô ứng với những ngôi sao ở phía cuối bầu trời.

Chương 1051: Tinh Hà Trận Đồ!

Chúng chính là Tinh Thần Quả ngũ phẩm được thương hội giao cho Lục Huyền bồi dưỡng thay, có khoảng chừng sáu quả, đã bồi dưỡng được không ít năm. Tập tính sinh trưởng của Tinh Thần Quả khác với tập tính của tuyệt đại đa số linh thực bình thường, chúng cần được trồng ở trên trời cao, lại lấy khoáng thạch tinh thần tới tẩm bổ, sau đó hấp thu lực lượng của sao trời mà phát triển lên.

"Cuối cùng cũng thành thục rồi." Lục Huyền nhìn thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới Tinh Thần Quả, thấp giọng nói. Sau đó, cổ tay hắn nhẹ nhàng run lên, trái Tinh Thần Quả sáng chói vốn được cả ngàn vạn tia tinh lực bao bọc lấy, đã chậm rãi bay về phía hắn.

Tâm thần của Lục Huyền cảm nhận được trạng thái của Tinh Thần Quả, bàn tay hắn nhẹ nhàng vươn vào bên trong tinh vân mịt mờ, hái linh quả ra.

Sau khi Tinh Thần Quả bị hái xuống, một quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện ngay tại vị trí cũ của nó.

Lục Huyền hồi hộp đến nín thở, lại đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt của quầng sáng. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời, lại đồng loạt phóng thẳng lên cao, hoà lẫn cùng với năm trái Tinh Thần Quả khác. Sau đó, vô số những điểm sáng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài, nháy mắt sau đã chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Tinh Hà Trận Đồ. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bức tranh cổ vô thanh vô tức xuất hiện ngay trước mặt Lục Huyền. Trên bức tranh cổ ấy có vẽ một mảnh tinh không rộng lớn, với vô số những ngôi sao tô điểm bên trong tinh hà, toàn bộ khung cảnh đều toát lên một loại ý vị xa xưa bao la hùng vĩ.

Lục Huyền đưa linh thức vào thăm dò trong đó, phút chốc sau, đã có cảm giác mình vừa đưa thân vào một vùng tinh không rộng lớn vô ngần, bốn phương đều có vô số những ngôi sao lấp lòe tỏa sáng, ung dung vận chuyển theo từng đường quỹ tích huyền ảo phức tạp, thiếu chút nữa đã khiến tâm thần của hắn bị lạc đường ở đây.

Hắn khống chế linh thức mạnh mẽ rút khỏi bức tranh cổ, tâm thần ngưng tụ trên đó, mọi tin tức chi tiết về bức tranh cổ này lập tức xuất hiện trong thức hải của hắn.

【 Tinh Hà Trận Đồ, bảo vật lục phẩm, do một vị trưởng lão Nguyên Anh của Tinh Thần đạo quan tưởng biến hóa của những ngôi sao trên trăm năm thời gian, tìm hiểu ra ngàn vạn trận thế, từ đó luyện chế ra tấm trận đồ cường đại này. 】

【 Bên trong trận đồ ẩn chứa vô số trận thế biến hóa, có thể lĩnh ngộ trận pháp chi đạo từ đó, sau khi đạt đến cảnh giới nhất định, có thể bố trí ra đại trận chứa đựng lực lượng sao trời. 】

“Trận đồ lục phẩm!” Trong lòng Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Tuy tấm Tinh Hà Trận Đồ này không thể lập tức phát huy ra tác dụng cực lớn giống như trận pháp Vạn Chướng Huyền Tinh kia, nhưng giá trị của nó lại hoàn toàn không thua kém

mấy tòa trận pháp cao giai ấy. Cho người cá không bằng dạy người bắt cá, trận đồ chính là bảo vật loại này, nó có thể trợ giúp Lục Huyền tìm hiểu ra điểm tinh diệu của trận pháp.

"Về trận pháp, lúc còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, ta chỉ học tập được một ít kiến thức căn bản, thực sự không ngờ sau khi trở thành tán tu, lại có khả năng tiến thêm một bước." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

"Trên phương diện đan dược, ta đã mở ra không biết bao nhiêu gói kinh nghiệm đan phương, cùng với các loại bảo vật như《 Dược Sư Thất Chương 》, 《 Ách Nan Độc Kinh 》, có thể nói là bản thân hoàn toàn xứng đáng với danh xưng luyện đan đại sư này."

"Trên phương diện luyện khí, ta đã từng nhận được phần thưởng quầng sáng《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, sau đó lại thu thập được mười gốc Ô Canh Mộc, hiện giờ chúng đã tiến vào giai đoạn thành thục rồi, đoán chừng lại có thể mở ra bảo vật liên quan từ trong quầng sáng."

"Trên phương diện phù lục, ta đã có bảo vật《 Kiếm Phù Chú Giải 》rồi, thông qua nó, có thể vẽ ra nhiều loại kiếm phù tứ phẩm."

"Nói cách khác, trong lúc bất tri bất giác, trên các phương diện đan, khí, phù, loại nào ta cũng phát triển hết rồi? Rõ ràng ban đầu ta chỉ muốn làm ruộng thôi, vì sao lại trở thành một tu hành giả toàn năng thế này?" Lục Huyền khẽ cười một tiếng, âm thầm đắc ý nói một câu.

"Nhưng tấm Tinh Hà Trận Đồ này quá mức thâm ảo, nếu thật sự muốn lĩnh ngộ ra những loại trận pháp tinh thần ở trong đó, cũng không biết phải nghiên cứu đến ngày tháng năm nào đây. Quầng sáng à quầng sáng, nếu lại có thể mở ra gói kinh nghiệm trận đồ thì tốt rồi." Hắn hướng về phía năm trái Tinh

Thần Quả đang lấp lóe tinh quang còn lại, cầu nguyện một câu.

Vẫn cần thêm một khoảng thời gian nữa, năm trái Tinh Thần Quả kia mới chín muồi, nhưng Lục Huyền cũng không vội vàng, hắn rất có kiên nhẫn chờ đợi.

Về phần thảo mộc linh khí đang được cất giữ và chuyển hóa bên trong Thần Mộc Thanh Hồ, hắn chỉ có thể dùng vào thời khắc mấu chốt mà thôi.

"Sau khi ăn trái Tinh Thần Quả này vào có thể nhận được công hiệu tôi thể từ lực lượng sao trời, hoặc là sau khi ăn vào có thể dùng để phụ trợ tu luyện thần thông, công pháp đặc thù có liên quan đến tinh thần. Tuy thứ này cực kỳ trân quý hiếm thấy, nhưng tất cả chúng đều là linh quả được thương hội ủy thác cho ta bồi dưỡng thay, chờ sau khi mấy trái khác thành thục, lại tìm một cơ hội thích hợp để nộp chúng nó lên thương hội." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó cất kỹ trái linh quả có tinh quang sáng chói kia, bỏ vào trong Thao Trùng Nang.

Đến đây, hắn lại nhẹ nhàng hạ xuống động phủ.

Trong nửa tháng tiếp theo, Lục Huyền vẫn luôn ở trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú. Bởi vì linh thực bên trong động phủ của hắn càng ngày càng nhiều, phẩm giai càng ngày càng cao, nên thời gian và linh lực cần hao phí để bồi dưỡng chúng cũng theo đó mà gia tăng thêm khá nhiều. Nhưng chỉ cần nhớ tới những phần thưởng mình có thể nhận được bên trong quầng sáng, là chút buồn tẻ vất vả này cũng lập tức trở nên đáng giá, thậm chí hắn còn thấy thích thú với quá trình bồi dưỡng chúng hàng ngày.

Hôm đó, trong lúc hắn thi triển đang Linh Vũ Thuật cho đám Băng Huỳnh Thảo, đột nhiên lại phát hiện được một vùng linh lực bên trong động phủ vừa xuất hiện biến hoá dị thường. Linh thức quét qua, hắn lập tức giật mình.

“Hồng Khinh Hải đột phá tu vi rồi.”

Thân hình hắn lóe lên, nhanh chóng xuyên qua đạo cấm chế do mình bày ra, tiến vào khu vực linh điền đang gieo trồng Cửu Nho Bảo Thụ.

Ánh mắt tùy ý đảo qua, Cửu Nho Bảo Thụ được văn khí của Hồng Khinh Hải tẩm bổ, giờ đã trưởng thành đến độ cao hơn nửa trượng, thân cành đều có màu đen nhánh, phảng phất như vô số văn tự màu đen với những hình thù kỳ quái bị đè ép mà thành.

Trên phiến lá có các loại hoa văn nhàn nhạt, khi chúng nhẹ nhàng lay động, sẽ làm người ta có cảm giác một chuỗi văn tự nào đó sắp sửa lao ra ngoài rồi. Thậm chí từ đằng xa đã có thể cảm nhận được mùi mực nồng đậm.

Sau khi nhìn thoáng qua hiện trạng của Cửu Nho Bảo Thụ, ánh mắt Lục Huyền lại nhanh chóng bị Hồng Khinh Hải đang ngồi cách đó không xa hấp dẫn. Chỉ thấy gã đang khoanh chân ngồi dưới đất, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, chung quanh thân thể vừa hình thành nên một vòng xoáy linh khí to lớn, lượng lớn linh lực tinh khiết tràn vào trong người.

Chương 1052: Tùy Tùng!

Lục Huyền lẳng lặng đứng nhìn, chỉ cần thời điểm Hồng Khinh Hải đột phá xuất hiện một chút tình huống dị thường nào đó, hắn sẽ ra tay kịp thời bảo vệ đối phương, tránh để sự cố kia lan rộng.

Một lát sau, vòng xoáy linh khí xuất hiện chút biến hóa mãnh liệt, giống như sóng biển ầm ầm cuốn về phía Hồng Khinh Hải đang ngồi ở vị trí trung tâm, sau đó cực kỳ cuồng bạo xông vào trong cơ thể gã.

"Không tệ, đã thành công rồi." Thông qua linh thức, Lục Huyền cảm nhận được sự biến hóa của đám linh lực kia, trên môi để lộ ra một nụ cười vui sướng.

"Trúc Cơ trung kỳ, chúc mừng chúc mừng!" Hắn lập tức lên tiếng chúc mừng Hồng Khinh Hải vừa tỉnh lại.

"Lục tiền bối! Đa tạ tiền bối hộ pháp cho ta!" Từ trước đến nay, Hồng Khinh Hải vẫn luôn trầm ổn vững vàng, nhưng khi phát hiện ra linh lực trong cơ thể mình vừa trực tiếp tăng mạnh như vậy, trên mặt cũng không khỏi hiện lên vẻ vui sướng, gã vội vàng mỉm cười thi lễ với Lục Huyền.

Thời điểm đột phá, gã vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được Lục Huyền đang ở bên cạnh, âm thầm hộ pháp cho mình, trong lòng tràn ngập cảm kích.

"Chủ yếu vẫn phải dựa vào chính ngươi, ta chỉ thuận thế tới xem một chút mà thôi." Lục Huyền lạnh nhạt nói, bàn tay phất một cái, một tấm phù lục có hình mặt trời chói chang đang bay lên cao, mang theo kiếm ý mênh mông bay đến trước người Hồng Khinh Hải.

“Đây là Đại Nhật Kiếm Phù tứ phẩm, tính công phạt rất mạnh, ta muốn đưa cho ngươi dùng để phòng thân.”

“Đa tạ Lục tiền bối!” Hồng Khinh Hải lộ vẻ mặt cảm kích vô cùng. Bảo vật tứ phẩm, nếu là gã của trước kia, khẳng định là ngay nghĩ cũng không dám nghĩ đến một ngày mình có thể nhận được một món như vậy, huống chi thứ trong tay lại là một tấm kiếm phù tứ phẩm quý hiếm như thế?

Nếu gặp phải thời khắc nguy cấp gì, nói không chừng tấm kiếm phù tứ phẩm này còn có thể tạo được tác dụng mấu chốt, từ đó cứu được một mạng nhỏ của mình.

Càng nghĩ, trong lòng Hồng Khinh Hải lại càng thêm cảm kích Lục Huyền.

Gã vốn xuất thân phổ thông, dựa vào một chút thiên phú mới có thể tiến vào Tắc Hạ Học Cung tu luyện, nhưng không ngờ lại đắc tội kẻ gian, phải khổ sở chạy trốn tới Ly Dương cảnh này. Vốn cho rằng con đường tu hành đến đây là kết thúc, thực sự không ngờ lại gặp được một vị linh thực sư như Lục Huyền.

Hồng Khinh Hải mượn danh nghĩa bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ, để tiến vào bên trong động phủ của Lục Huyền, tại đây, gã vừa được đối phương che chở, vừa có thể hấp thu linh khí tinh khiết nồng đậm bên trong động phủ, mà thỉnh thoảng còn nhận được đủ các loại đan dược, công pháp và phần thưởng trân quý từ đối phương.

Sau khi tấn thăng Trúc Cơ, bởi vì vẫn ở trong hoàn cảnh tu hành thượng đẳng như vậy, nên không đến hai mươi năm, Hồng Khinh Hải đã đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi.

Có thể nói, đây chính là một phần cơ duyên trên hành trình tu luyện của gã, nó đã giúp quỹ tích cuộc đời gã phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dưới ân tình như thế, gã lại càng thêm trung thành và tận tâm đối với Lục Huyền, thậm chí còn nguyện xông pha nguy hiểm máu chảy đầu rơi vì đối phương.

"Bồi dưỡng gốc linh thực nho đạo kia cho tốt, chờ sau khi nó trưởng thành, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi." Lục Huyền nhẹ giọng nói.

"Lục tiền bối, sau khi linh thực thành thục, vãn bối còn có thể đi theo bên người tiền bối, làm tùy tùng cho tiền bối ngài hay không?" Đột nhiên Hồng Khinh Hải mở miệng hỏi, đồng thời gã cũng nhìn về phía Lục Huyền với gương mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

"Có thể." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc trước, hắn tìm Hồng Khinh Hải tới đây, với mục đích chủ yếu là muốn nhờ đối phương tẩm bổ giùm cho gốc Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm kia, nhưng sau khi hai bên ở chung suốt mấy chục năm ròng rã, hắn cảm thấy mình rất có hảo cảm với vị tu sĩ Nho đạo trước mắt này.

Đối phương cực kỳ tận tụy với nhiệm vụ của bản thân, vẫn luôn nhớ kỹ sứ mệnh của mình, mỗi ngày đều dùng văn khí vất vả cần cù tẩm bổ cho bảo thụ. Lại có ánh mắt cực kỳ tinh tường, làm người thành thật khôn khéo, nếu chưa được Lục Huyền cho phép, gã chưa bao giờ không chủ động đi ra khỏi khu vực linh điền của Cửu Nho Bảo Thụ, càng không cần phải nói đến chuyện bước vào những khu vực linh điền khác.

Tâm tính thượng đẳng, cực kỳ vững vàng.

Cũng bởi vậy Lục Huyền đã nảy lên ý nghĩ muốn thu nhận người này làm thủ hạ.

Phải biết rằng, hắn luôn đặt toàn bộ tinh lực của bản thân vào việc bồi dưỡng linh thực, thực sự không có thời gian đi bận tâm tới những chuyện khác, vừa vặn có thể bồi dưỡng

Hồng Khinh Hải và Văn Càn trong tiệm tạp hóa, để bọn họ hỗ trợ hắn xử lý một ít việc vặt bên ngoài.

Hắn sẽ đảm bảo an toàn cho hai người bọn họ, cùng với một chút tài nguyên tu hành. Về phần thiên phú của hai người này, lại không quan trọng. Chỉ cần một chút bảo vật mở ra từ bên trong quầng sáng, cũng có thể trợ giúp cho con đường tu hành sau này của bọn họ được thông suốt không trở ngại.

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục của Lục Huyền, Hồng Khinh Hải lập tức thả lỏng tâm trạng, cả người trở nên vô cùng nhẹ nhõm. Có thể ôm lấy một cái đùi như thế, đó đã là cơ duyên lớn bằng trời rồi!

Lục Huyền lại động viên Hồng Khinh Hải vài câu, sau đó trở lại bên trong đình viện.

Trước mắt hắn đang tu luyện không ít công pháp, 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 gia tăng linh lực, tuyệt diệu lôi pháp trong 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, cùng với 《 Linh Anh Thánh Diễn Pháp 》 có liên quan đến hóa thân. Ngoài ra, còn cần rèn luyện Lưu Ly Xích Phượng Cốt, Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu, luyện tập 《 Ngự Lôi Thiên 》, tìm hiểu kiếm ý trong Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm…

Lại phải luyện chế Trúc Cơ Đan, Địch Trần đan để kiếm linh thạch, còn cần bắt tay vào luyện chế một ít pháp khí nhị phẩm tam phẩm để luyện tay nghề…

Nhưng cũng may là hắn không cần bế quan suốt mấy chục năm để gia tăng linh lực cho mình, ngoài ra trong tay hắn cũng có các loại gói kinh nghiệm với tác dụng quan trọng nhất là rút ngắn thời gian tu hành, tăng mạnh trình độ của các loại kỹ nghệ tu chân, bởi vậy hắn dùng khoảng thời gian rảnh rỗi đó đi bồi dưỡng linh thực cũng đã đủ rồi.

Tốc độ sinh trưởng của đám linh thực cao giai trong linh điền, đều cực kỳ không tệ.

Sau khi được tẩm bổ nhờ khối Nguyên Từ Linh Quáng khổng lồ kia, Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm đã phát triển mạnh hơn không ít. Có một vùng linh lực quái dị ở xung quanh linh thực, chỉ cần tiến vào trong đó, pháp khí phi kiếm trên người sẽ bị lực trường vô hình kia hấp dẫn.

"Nguyên Từ Linh Lực, không gì không thu, quả nhiên cường đại." Lục Huyền dốc lòng bồi dưỡng Nguyên Từ Linh Mộc một phen, sau đó lại khởi hành đi đến khu vực linh điền khác.

Trong mảnh linh điền thuộc tính lôi, Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm đã tiến vào giai đoạn thành thục, không bao lâu nữa nó sẽ hoàn toàn thành thục thôi. Càng đến gần ngày đó, trong lòng Lục Huyền càng tràn ngập chờ mong đối với quầng sáng phần thưởng sắp được thu hoạch.

Phi Lôi Chi cũng là một loại linh thực lục phẩm khác, hiện giờ năng lực hành động của nó lại càng thêm cường đại đạo cấm chế do Lục Huyền bày ra để ngăn cản nó đã không tạo thành được bao nhiêu uy hiếp đối với thứ này nữa rồi.

Chương 1053: 《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp》

Chỉ cần nó hơi dùng một chút công phu là có thể rời khỏi khu vực ấy, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm cùng với Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm, dùng sức kiếm chác một chút lôi khí tinh thuần từ bọn chúng.

Cũng may bên ngoài động phủ của hắn có Vạn Chướng Huyền Tinh Trận phòng hộ, nên Phi Lôi Chi không thể chạy ra ngoài. Hơn nữa, Lục Huyền cũng cố ý dặn dò ấu thú Lôi Long Hống, để cho con ấu thú tinh thông bí pháp lôi độn này đúng giờ đi bắt Phi Lôi Chi quay về.

Từ sau khi có linh khí đen trắng của Âm Dương Bảo Bình tẩm bổ, quá trình trưởng thành của Điên Âm Đảo Dương quả chuẩn thất phẩm đã dần dần đi vào quỹ đạo.

Hóa Long Thảo lục phẩm và Khốn Linh Lung lục phẩm nhận được từ trong Bách Hoa yến lúc trước đều đã mọc rễ nảy mầm.

Cây non Hóa Long Thảo nhìn giống như một chú rồng nhỏ tinh xảo đáng yêu, trên ngọn cây có hình dạng đầu rồng, cành lá cũng có vài phần tương tự với thân thể của Chân Long. Chỉ thấy cái đầu rồng ngẩng cao, như muốn phá đất chui lên, sau đó hóa thành Chân Long bay lượn tại chín tầng trời.

Ở thời điểm hiện tại, so với trạng thái linh chủng thì rõ ràng là năng lực săn mồi của Khốn Linh Lung đã được tăng

cường khá lớn. Nó đã có thể tự mình đi săn yêu thú yêu trùng nhị phẩm mà không cần Lục Huyền phụ trợ.

Về phần Thương Long Mộc thất phẩm, sau khi không ngừng thúc giục bảo vật Đà Long châu, trong phạm vi mấy trượng xung quanh linh điền đã tràn ngập một mảnh Long khí tương đối nồng đậm, nhưng sau khi bổ dưỡng một đoạn thời gian ngắn như vậy, Thương Long Mộc cũng không phát sinh biến hóa rõ ràng, chỉ khi vận dụng linh thức tới kiểm tra mới có thể phát hiện được sinh cơ bên trong thân thể nó đã tràn đầy hơn không ít.

Sau khi hắn dốc lòng bồi dưỡng toàn bộ đám linh thực trong động phủ, cảm thấy thời cơ đã đến, hắn lại một lần nữa bay vào không trung.

"Có hai trái Tinh Thần Quả đã hoàn toàn chín muồi." Lục Huyền cẩn thận dò xét những trái linh quả cho một mảnh tinh lực óng ánh lưu chuyển xung quanh kia, chợt phát hiện thanh tiến độ bên dưới hai trái Tinh Thần Quả đã hoàn toàn được kéo đầy.

Cánh tay hắn lóe lên màu xanh ngọc lấp lánh, sau đó cẩn thận từng li từng tí lôi kéo hai trái linh quả từ bên trong tinh vân đi ra.

"Phẩm chất tốt, coi như không tệ." Sau khi quan sát đại khái một chút, ánh mắt Lục Huyền đã bị hai quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện hút đi rồi. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm đến quầng sáng đầu tiên, nó vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng rất nhỏ nhanh chóng hóa thành dải ngân hà, tràn vào trong cơ thể hắn.

【 Thu hoạch một trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được kinh nghiệm tìm hiểu Tinh Hà Trận Đồ lục phẩm. 】

Ý niệm hiển hiện trong đầu, một tòa tinh vân mênh mông vô ngần lập tức xuất hiện ở chỗ sâu trong thức hải. Có vô số những ngôi sao lấp lóe sáng, vận chuyển bên trong tinh vân, nhìn như lộn xộn, nhưng lại có cảm giác bên trong đang ẩn chứa đạo lý của thiên địa, thậm chí mỗi một đường quỹ tích đều ẩn hàm điểm huyền ảo của riêng nó.

"Ta hiểu rồi!" Trong lòng Lục Huyền lập tức hiểu ra, phảng phất như bản thân hắn đã đổ dồn toàn bộ tâm ý vào tìm hiểu bức trận đồ này không biết bao nhiêu năm rồi, khiến cho bức Tinh Hà Trận Đồ vốn tối nghĩa không rõ lại bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, dần dần hắn cũng nhìn thấu được bản chất của vô số những trận thế biến hóa kia.

"Quả nhiên vẫn là cần gói kinh nghiệm tốt, nếu không dù ta ăn vào lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà gia tăng ngộ tính, cũng cần một đoạn thời gian tương đối dài mới có thể đạt được tạo nghệ như thế trên trận pháp nhất đạo." Hắn không khỏi cảm khái nói.

Sau khi triệt để hấp thu gói kinh nghiệm cảm ngộ về Tinh Hà Trận Đồ, Lục Huyền thoáng điều chỉnh tâm tư, lại tiếp tục đưa tay chạm nhẹ vào quầng sáng màu trắng thứ hai. Vừa mới chạm vào, quầng sáng hơi lập lòe kia đã phun ra vô số điểm sáng rất nhỏ, điểm sáng nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng hư ảnh hình ngôi sao thâm thúy ở trên không trung, rồi ngay lập tức chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được bí pháp lục phẩm《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một đạo lưu tinh chói mắt đã bay vào chỗ sâu trong thức hải của Lục Huyền. Sau khi dừng lại, nó đã biến thành một ngôi sao thâm thúy lơ lửng ở trong

thức hải, xô đẩy món bảo vật《 Uẩn Thần Thiếp 》 ngũ phẩm bên cạnh ra xa.

Ngôi sao nọ tản ra một quầng sáng mịt mờ, cũng không quá sáng ngời, nhưng lại chiếu rọi hơn phân nửa thức hải của Lục Huyền, làm cho hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác trong veo sáng suốt, thậm chí còn có cảm giác linh thức của mình vừa được một loại lực lượng ấm áp nào đó xoa dịu vỗ về.

【《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》(thượng), bí pháp lục phẩm, có thể quan tưởng ngôi sao thần bí nằm ở chỗ sâu bên trong thức hải rồi nhờ vào đó rèn luyện uẩn dưỡng thần hồn, làm lớn mạnh linh thức.】

"Cuối cùng cũng có được một loại bảo vật làm lớn mạnh linh thức!" Lục Huyền vui sướng vô cùng.

Lúc trước, hắn từng gieo trồng vô số linh thực, trong những loại linh thực hắn từng thu hoạch được, cũng có khá nhiều loại linh quả quý hiếm với công hiệu tăng cường thần hồn, làm lớn mạnh linh thức, nhưng cần phục dụng lâu dài mới có thể nhận được một chút hiệu quả nhất định.

Ngoại trừ mấy thứ đó, chỉ còn lại duy nhất một món bảo vật ngũ phẩm là《 Uẩn Thần Thiếp 》từng mở ra từ trong quầng sáng là trực tiếp uẩn dưỡng thần hồn thôi. Nó đã ở lại chỗ sâu bên trong thức hải của hắn suốt mấy chục năm rồi, khiến cho linh thức của hắn mạnh hơn lượng lớn tu sĩ cùng giai rất nhiều.

"Đáng tiếc chỉ mở được một bộ phận của bí pháp quan tưởng này." Hắn có chút tiếc nuối nói.

Nhưng một bộ công pháp có thể làm lớn mạnh thần hồn, tăng cường linh thức, chính là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, có thể thu hoạch một phần《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》lục phẩm hiếm có như thế, Lục Huyền cũng hài lòng rồi.

“Vẫn còn ba trái Tinh Thần Quả khác, hẳn là có thể nhận được phần sau của Quan Tưởng Pháp này.” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi nhận được 《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp》, mỗi khi rảnh rỗi Lục Huyền đều không quên tiến vào chỗ sâu bên trong thức hải, rèn luyện thần hồn và linh thức.

Dưới tinh quang nhàn nhạt ôn dưỡng, hắn mơ hồ phát hiện ra thần hồn của mình đang càng ngày càng thêm cường đại, thuần túy, linh thức cũng mạnh mẽ thêm không ít.

Đảo mắt một cái đã hơn nửa tháng trôi qua, ba trái Tinh Thần Quả còn lại cũng chín muồi cả rồi.

Lục Huyền bay lơ lửng trên độ cao ngàn trượng giữa hư không, cẩn thận lấy ra ba trái linh quả mang theo một mảnh tinh quang sáng chói từ bên trong ba đám tinh vân. Phẩm chất của mấy trái linh quả này cũng không tệ lắm, một quả tốt, hai quả bình thường.

Linh thực ngũ phẩm, có thể bồi dưỡng ra đã là cực kỳ tốt rồi, về phần phẩm chất cao hơn, nó vốn là chuyện chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu đối với linh thực sư bình thường.

Chương 1054: Tinh Đấu Kỳ!

Lục Huyền cẩn thận đặt ba trái Tinh Thần Quả vào cùng một chỗ với mấy trái lúc trước, ánh mắt lập tức bị ba quầng sáng xếp thành hình tam giác vừa hiện lên giữa không trung kia hấp dẫn. Nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng thứ nhất.

【 Thu hoạch một Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được tâm đắc cảm ngộ của bảo vật lục phẩm Tinh Hà Trận Đồ. 】

Ý niệm hiện lên, vô số tin tức lập tức tràn vào trong thức hải của Lục Huyền. Hàng loạt trận thế do ngàn vạn ngôi sao tổ hợp thành cũng nhanh chóng hiện lên, làm sâu sắc thêm hiểu biết của hắn về Tinh Hà Trận Đồ, thậm chí ở thời điểm hiện tại, hắn còn tin tưởng rằng, mình đã đủ khả năng bố trí ra mấy loại trận pháp liên quan rồi.

"Trận pháp nhất đạo vốn là thứ khó tu hành nhất, bởi vì nó có yêu cầu cực cao đối với linh thức, đồng thời trong đầu cũng cần nắm giữ lượng lớn tri thức, nó còn khó hơn luyện khí luyện đan chế phù rất nhiều. Bởi vậy những vị trận đạo đại sư nổi danh Tu Hành giới đều là tồn tại cực kỳ ít ỏi hiếm thấy. Nhưng nhìn tình hình này, Lục mỗ đang có xu thế muốn trở thành đại sư trận pháp rồi đây." Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, âm thầm suy nghĩ.

Hắn nhanh chóng tiêu hóa hấp thu phần cảm ngộ về trận đồ vừa mới xuất hiện trong đầu, sau đó đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng thứ hai.

【 Thu hoạch một trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được bí pháp lục phẩm 《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp

》 (trung) 】

Ý niệm vừa hiện lên, ngôi sao nằm sâu bên trong thức hải đột ngột sáng chói rồi không ngừng xoay tròn, tinh quang đầy trời rủ xuống, chiếu rọi một vùng thiên địa rộng lớn bên trong thức hải.

"Hóa ra môn《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp》này lại có đến ba bộ phận." Lục Huyền có chút ngoài ý muốn về tình huống này: "Cũng không biết quầng sáng màu trắng cuối cùng có thể mở ra phần hạ để hoàn thiện môn công pháp quan tưởng này hay không."

Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng thứ ba. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành thật nhiều đốm sáng bay lên trời, sau đó ngưng kết thành hư ảnh một cái trận kỳ, chỉ trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện lên một luồng ý niệm.

【 Thu hoạch một trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Tinh Đấu Kỳ. 】

Một lá cờ tinh xảo lung linh vừa lặng yên xuất hiện ngay trước người Lục Huyền. Toàn thân lá cờ này có vàng kim, tinh quang nội liễm, trên mặt cờ có từng ngôi sao nho nhỏ tô điểm, nếu nhìn kỹ sẽ cảm nhận được những vì sao kia đang chậm rãi vận chuyển dựa theo một loại quỹ tích huyền ảo nào đó.

Lục Huyền tập trung tinh thần, lập tức hiểu rõ mọi tin tức có liên quan đến lá cờ màu vàng óng ánh này.

【 Tinh Đấu kỳ, pháp khí lục phẩm, bên trong ẩn chứa lực lượng sao trời nồng đậm, có thể triệu hồi ra sao băng khổng lồ công kích địch thủ, uy năng cực mạnh. 】

【 Cửu Diện Tinh Đấu kỳ kết hợp cùng món pháp bảo trung giai Chu Thiên Tinh Đấu kiếm của Động Huyền Kiếm Tông, có thể bố trí ra đại trận thất phẩm Chu Thiên Tinh Đấu

kiếm trận, có thể dễ dàng diệt sát tu sĩ Nguyên Anh xâm nhập vào trong kiếm trận. 】

"Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm trận thất phẩm! Nếu ta nhớ không lầm thì hình như đại trận hộ tông của Thiên Kiếm Tông chính là trận pháp này, thực sự không ngờ nó lại có uy năng lớn đến thế." Lục Huyền tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trong lòng thầm nói.

"Cửu Tinh Đấu Kỳ lại cộng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm, mới có thể bố trí ra đại trận thất phẩm kia, có chút khó khăn, nhưng không phải quá lớn. Tinh Đấu Kỳ này, chỉ cần trồng nhiều Tinh Thần Quả hơn là có thể sưu tầm đủ. Về phần Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm, có lẽ chờ đến lúc Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm thành thục, sẽ có khả năng không nhỏ mở được thứ này từ bên trong quầng sáng."

"Nếu không, ngày sau tu vi tinh tiến, ta cũng có thể đi đến Động Huyền Kiếm Tông bên kia để thu lấy nó. Ta bồi dưỡng ra nhiều Kiếm Thảo cao giai như thế, dù chỉ dâng phương pháp ngưng chủng của Thiên Lôi Kiếm Thảo cùng với Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ lên thôi, muốn nhận phần thưởng là một thanh phi kiếm thất phẩm cũng không quá đáng." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Về phần quyển hạ của bộ Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp, hắn cũng không quá để ý đến nó, bởi vì cứ trồng thêm một ít Tinh Thần Quả là kiểu gì cũng có thể nhận được.

Sau khi sáu trái Tinh Thần Quả thành thục toàn bộ, Lục Huyền lấy một tấm phù lục đưa tin tới, nói tin tức này cho nữ tu họ Văn trong phân lâu biết, còn hắn chỉ cần chờ một chút, sẽ có tồn tại cao tầng của thương hội đi đến nơi này lấy linh quả.

Ngoại trừ sáu trái Tinh Thần Quả, trong động phủ của hắn cũng có mấy loại linh thực sắp thành thục, ví dụ như Băng

Huỳnh Thảo, Thiên Lôi Kiếm Thảo, Ô Canh Mộc cùng với Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm.

Lục Huyền vô cùng kiên nhẫn, mỗi ngày đều lặp lại từng bước bồi dưỡng đúng quy trình, lẳng lặng chờ đợi đến thời khắc thu hoạch.

Hôm đó, trong lúc hắn đang bồi dưỡng linh thực, lại có một người quen đi tới bên ngoài động phủ.

"Lục đạo hữu có ở trong động phủ không? Lão phu Lương Vĩnh, tiện đường tới bái phỏng đạo hữu một phen." Một giọng nói già nua truyền vào trong tai Lục Huyền.

Lục Huyền mở trận pháp ra, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, đi ra ngoài nghênh đón: "Lương đạo hữu, từ biệt ở Bách Hoa yến đã mấy năm, gần đây đạo hữu vẫn khỏe chứ?"

Người đến chính là Lương Vĩnh, từng tham gia Bách Hoa yến cùng hắn, cảm nhận của Lục Huyền đối với lão giả này cũng coi như không tệ.

"Ha ha, lão phu biết ngay Lục đạo hữu ngươi đang ở trong động phủ mà!" Lương Vĩnh cao giọng cười to, sau đó đi theo phía sau Lục Huyền tiến vào trong động phủ.

"Đều là linh thực sư, nhưng Lương mỗ và Lục đạo hữu lại chênh lệch thực sự không nhỏ nha." Lúc đi ngang qua linh điền, lão giả gầy gò nhìn những cây linh thực cao giai được gieo trồng xung quanh, cảm nhận được thảo mộc với sinh cơ nồng đậm, không khỏi cảm khái nói.

"Đạo hữu khiêm tốn rồi." Lục Huyền khách khí nói một câu, trong động phủ của hắn còn có vài gốc linh chủng lục phẩm thất phẩm nhưng chúng đều được che giấu kỹ càng rồi, hắn cũng không lo lắng sẽ bị lão giả này phát hiện.

"Lương đạo hữu đến Lôi Hỏa Tinh Động là có chuyện gì vậy?" Hắn bưng linh quả linh trà lên, hiếu kỳ hỏi.

“Tất nhiên là đến vì mấy loại rượu ngon của đạo hữu rồi.” Lương Vĩnh cười cười sau đó nghiêm mặt nói: “Đùa vậy thôi chứ chuyện là đoạn thời gian trước, khi tới thăm dò một khu bí cảnh, ta có đụng phải một con tà ma cổ quái, nó đã ô nhiễm pháp bảo của ta thành một đống sắt vụn rồi.”

“Ngại vì túi tiền rỗng tuếch, không có đủ linh thạch mua sắm phù lục pháp khí vừa lòng mình, nên ta tính toán sẽ tự đi tìm tài liệu. Nghe nói ở chỗ sâu bên trong Lôi Hỏa Tinh Động có một quặng mỏ, có lẽ đi đến nơi đó sẽ tìm được một loại linh quáng ngũ phẩm tên là Lôi Minh Thạch ở bên trong, nên ta tới thử xem.”

“Lục đạo hữu ngươi ở trong Lôi Hỏa Tinh Động này đã mấy chục năm rồi, có chút hiểu biết gì về quặng mỏ kia không?” Lão hỏi Lục Huyền.

Chương 1055: Chưa Đủ Hấp Dẫn!

Trên mặt Lục Huyền hiện lên một tia mờ mịt, hắn lắc lắc đầu nói: "Lương đạo hữu, ngươi cũng biết ta mà, ngày thường ta rất ít khi rời khỏi động phủ, thỉnh thoảng mới tiến vào Lôi Hải, nhưng cũng chỉ đi dạo ở khu vực biên giới, không có khả năng tiến vào chỗ sâu hơn."

"Cũng không dối gạt gì đạo hữu, lúc trước ở nơi này từng xuất hiện một khu bí cảnh Lôi Cơ Động nhưng thậm chí đến tận hiện tại, Lục mỗ cũng không biết vị trí cụ thể của nó nằm ở đâu." Hắn tự giễu một câu.

"Đã sớm nghe nói Lục đạo hữu xưa nay luôn cẩn thận, nhưng thực sự không ngờ mức độ cẩn thận của ngươi còn vượt qua dự kiến của lão phu." Lương Vĩnh cười cười.

"Xem ra, muốn mời Lục đạo hữu cùng đi tới mỏ quặng kia là chuyện hơi bị khó khăn nhỉ?"

"Đúng là Lương đạo hữu rất hiểu ta!" Lục Huyền giơ cái chén nhỏ trong tay lên, khóe miệng có thêm một nụ cười.

"Lục mỗ không có gì khác, chỉ có một ly linh nhưỡng này, chúc Lương đạo hữu thuận lợi lấy được linh quáng rồi bình an trở về."

"Tốt! Đa tạ Lục đạo hữu!" Lão giả gầy gò uống một hơi cạn sạch Ngọc Tẩy Linh Lộ trong ly rồi không dừng lại thêm nữa, đã nhanh chóng tiến vào lôi mang ngập trời rồi.

"Chỉ một chút linh quáng ngũ phẩm đã muốn mời ta rời khỏi động phủ, tạm thời ném linh thực qua một bên ư? Vậy

vẫn còn kém một chút.” Lục Huyền đưa mắt nhìn Lương Vĩnh biến mất ở phía chân trời, trên mặt mang theo ý cười, lại quay người hồi phủ.

Tâm tư làm ruộng của hắn vô cùng kiên định, đương nhiên sẽ không bị những thứ này mê hoặc.

Về chuyện Lương Vĩnh muốn thu thập Lôi Minh Thạch ngũ phẩm chế tạo pháp khí, Lục Huyền cũng không chủ động nói ra tạo nghệ của mình trên phương diện luyện khí. Chủ yếu là hắn vừa tiếp xúc với luyện khí không được bao lâu, trong tay chỉ có duy nhất một bộ 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, từ trình độ hiện tại đến khi luyện chế ra pháp khí ngũ phẩm vẫn còn một khoảng cách xa xôi.

Mặt khác, ngay từ ban đầu, hắn vẫn ôm tư tưởng phải nỗ lực đi giấu nghề, chỉ cần hiển lộ tạo nghệ trên phương diện linh thực đã đủ lắm rồi, bại lộ quá nhiều sẽ mang đến cho bản thân một chút nguy cơ nhất định.

Chừng mấy ngày sau khi lão giả gầy gò nọ rời đi, động phủ của Lục Huyền lại có không ít linh thực thành thục. Lục Huyền đứng trong mảnh linh điền có một tầng băng sương mỏng manh ngưng kết phía trên, cẩn thận rút từng gốc linh thảo ra.

Băng Huỳnh Thảo chỉ là linh thực tam phẩm, độ khó để thúc chín chúng nó cực thấp, nên để tiện lợi, Lục Huyền đã lưu lại hai mươi gốc dùng để ngưng chủng, còn dư lại hơn tám mươi gốc khác là dứt khoát thúc chín toàn bộ luôn, cũng tiện cho hắn rút liên tục tám mươi quầng sáng.

Rất nhanh, mấy chục quầng sáng màu trắng đã lập lòe xuất hiện trên băng sương.

Thân hình hắn lóe lên, gần như toàn bộ quầng sáng đều vỡ tan cùng lúc, chúng hóa thành vô số điểm sáng nhỏ xíu đầy

trời, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành từng dòng sông ánh sáng dài mảnh, lần lượt tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng luồng ý niệm lướt qua trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem đèn.

【 Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được ba năm tu vi. 】

【 Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật tứ phẩm Băng Phách Hoàn. 】

【Thu hoạch… 】

…

Từng loại phần thưởng hoặc là trực tiếp xuất hiện trong cơ thể Lục Huyền, hoặc là tụ tập trước người hắn. Tám mươi quầng sáng màu trắng, bao gồm mười bốn phần thưởng tu vi, đã mang đến cho Lục Huyền gần năm mươi năm tu vi.

Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, nỗ lực vận chuyển 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》 , chuyển hóa lượng lớn linh lực mãnh liệt mênh mông trong tứ chi bách hài thành từng giọt linh dịch màu xanh nhạt, dung nhập vào trong Kim Đan đan điền.

“Tu vi lại gia tăng không ít, nhưng khoảng cách đến Kết Đan hậu kỳ vẫn còn rất xa.” Lục Huyền nhẹ giọng cảm khái một câu, lúc này mới chuyển hướng chú ý sang những loại phần thưởng khác.

Băng Phách hoàn tứ phẩm, Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm, gói kinh nghiệm phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng… Trong những món này, gói phối phương linh nhưỡng là thứ có tác dụng lớn nhất đối với hắn. Sau khi hấp thu mấy cái, trình độ ủ chế Băng Tủy Linh Nhưỡng của hắn lại tiến thêm một bước, hiện giờ cả phẩm chất linh nhưỡng lẫn xác suất ủ thành công đều được gia tăng rõ rệt.

Về phần bảo vật tứ phẩm Băng Phách Hoàn, mặc dù thứ này có phần vô dụng đối với hắn, nhưng đặt ở trong tiệm tạp hóa vẫn có thể bán được không ít linh thạch.

Băng Phách hoàn được luyện chế từ Băng Phách trăm năm, khí tức cực hàn ẩn chứa bên trong có thể trong nháy mắt bộc phát ra hàn triều mãnh liệt, có tác dụng cực lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ tu luyện công pháp hệ băng.

Còn lại hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo, hắn dự định sẽ dùng chúng để ngưng kết linh chủng, từ đó duy trì mức tăng trưởng tu vi ổn định và nhanh chóng.

Sau khi thu hoạch lượng lớn Băng Huỳnh Thảo, Lục Huyền cảm thấy mỹ mãn vô cùng, lại tiếp tục chăm chỉ đi bồi dưỡng những loại linh thực khác bên trong động phủ.

Tốc độ thương hội phái tu sĩ cao tầng đi tới còn nhanh hơn so với dự đoán của hắn. Người đến lần này vẫn là người quen cũ của Lục Huyền, Trương Cửu Tông. Gã từng dẫn Lục Huyền tiến vào bí cảnh của thương hội giải quyết vấn đề Hổ Báo Thảo, ngay cả sáu trái Tinh Thần Quả kia cũng là gã hỗ trợ đưa tới nơi này.

“Trương đạo hữu.” Lục Huyền mỉm cười đi ra nghênh đón Trương Cửu Tông tiến vào trong động phủ.

“Lục đạo hữu, không ngờ ngươi lại thuận lợi bồi dưỡng ra sáu trái Tinh Thần Quả kia như vậy.” Trương Cửu Tông nhìn về phía Lục Huyền, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

“May mắn may mắn thôi, ta đang đựng sáu trái Tinh Thần Quả kia ở trong này, kính xin đạo hữu xem qua.” Lục Huyền khiêm tốn nói, sau đó phất tay một cái, sáu trái linh quả mang theo tinh quang sáng chói đã bay tới trước mặt Trương Cửu Tông.

Trương Cửu Tông nhẹ nhàng gật đầu rồi cẩn thận xem xét phẩm chất của mấy trái Tinh Thần Quả kia.

"Hai trái chất lượng tốt, bốn trái còn lại có chất lượng phổ thông. Vậy là cả sáu hạt linh chủng đều thành thục toàn bộ, thậm chí còn có hai trái linh quả phẩm chất cực tốt. Lục đạo hữu không hổ là linh thực sư số một số hai trong thương hội." Trương Cửu Tông không khỏi cảm khái nói.

Phải biết rằng, linh thực sư có thể bồi dưỡng linh thực ngũ phẩm để nó thành thục thuận lợi đã cực kỳ hiếm có rồi, vậy mà khi thu hoạch Tinh Thần Quả, lại cho ra mấy trái phẩm chất tốt như vậy, chuyện này tuyệt đối xứng đáng với mấy từ 'niềm vui ngoài ý muốn' rồi.

"Trương đạo hữu quá khen. Linh thực nhất đạo chính là bản lĩnh giữ nhà của Lục mỗ, thương hội đã tin tưởng giao trọng trách này cho tại hạ, đương nhiên là ta không thể phụ tấm lòng của thương hội rồi." Lục Huyền tự nhiên nói.

"Sáu trái Tinh Thần Quả ngũ phẩm thành thục toàn bộ, trong đó còn nhận được hai quả phẩm chất tốt…"

Trương Cửu Tông trầm ngâm một chút, sau đó lấy ra một đống lớn linh thạch trung phẩm với linh quang lập lòe tỏa sáng.

"Lục đạo hữu, nơi này có 500 khối linh thạch trung phẩm, coi như thù lao bồi dưỡng ra Tinh Thần Quả của ngươi."

"Mặt khác nếu đạo hữu có đủ thời gian, thương hội còn có thể thu thập một ít linh chủng Tinh Thần Quả khác, tới giao cho ngươi bồi dưỡng, không biết Lục đạo hữu có nguyện ý tiếp nhận hay không?" Trong mắt gã chứa đầy ý cười, nhìn về phía Lục Huyền nhẹ giọng hỏi.

Chương 1056: Đứng Trước Mặt Linh Chủng Quý Hiếm, Ta Luôn Không Có Sức Chống Cự…

“Đứng trước mặt những loại linh chủng trân quý hiếm thấy, Lục mỗ luôn không có sức chống cự. Ta nhất định sẽ dốc lòng hết sức bồi dưỡng linh chủng Tinh Thần Quả này thật tốt.” Lục Huyền vội vàng gật đầu.

Năm trăm linh thạch trung phẩm, mặc dù thù lao không tệ, nhưng so với gia sản hiện giờ của hắn thì có vẻ khá bình thường. Bởi vậy thứ hắn càng coi trọng hơn chính là về sau có linh chủng Tinh Thần Quả để tiếp tục bồi dưỡng hay không.

Quả nhiên, lần thành công này đã khiến độ tín nhiệm của thương hội đối với hắn gia tăng rõ rệt, thậm chí bọn họ còn chủ động đưa linh chủng tới nhờ hắn bồi dưỡng thay.

“Linh chủng Tinh Thần Quả tương đối hiếm thấy, ngay cả với thực lực của thương hội, cũng không thể nhận được số lượng lớn, nhưng Lục đạo hữu ngươi yên tâm, qua một đoạn thời gian ngắn nữa, ta chắc chắn sẽ đưa tới cho ngươi số lượng linh chủng Tinh Thần Quả càng nhiều hơn.”

Thương hội có một vị linh thực sư nắm giữ trình độ về linh thực thâm sâu như thế, đương nhiên bọn họ phải lợi dụng đầy đủ, sẽ nghĩ hết thảy mọi biện pháp tranh thủ linh chủng Tinh Thần Quả thay Lục Huyền.

“Đa tạ Trương đạo hữu.” Lục Huyền nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên vui vẻ.

“Vậy là Tinh Đấu kỳ cùng với phần hạ của《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng pháp 》có hy vọng rơi rồi.”

Trương Cửu Tông ở lại động phủ của Lục Huyền nói chuyện phiếm thêm một lát mới cáo từ rời đi.

Lục Huyền lại tiếp tục công việc bồi dưỡng linh thực.

“Ô Canh Mộc thành thục rồi. Lại mở thêm một đợt quầng sáng này nữa.”

Hắn đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Ô Canh Mộc, rất nhanh đã phát hiện có hai gốc linh mộc vừa hoàn toàn thành thục. Chỉ thấy những gốc linh mộc màu đen nhánh mọc thẳng tắp, thân cành cực kỳ cứng rắn, lại có khả năng truyền dẫn linh lực khá tốt, là tài liệu thượng đẳng để luyện chế các loại pháp khí như phi kiếm.

Sở dĩ Lục Huyền quyết định gieo trồng loại linh mộc tứ phẩm này, mục đích đương nhiên là để thu hoạch phần thưởng quầng sáng có liên quan mật thiết tới luyện khí.

Với cường độ thân thể trước mắt của mình, hắn có thể dễ dàng nhổ hai gốc Ô Canh Mộc từ trong linh nhưỡng ra. Hai quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện. Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào một cái trong đó. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, những điểm sáng nhỏ li ti nổ bung ra, nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng dài nhỏ, tràn vào trong cơ thể hắn.

【 Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được linh quáng ngũ phẩm Xích Dương Tinh Kim. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một viên linh quáng thần dị xuất hiện ở trước mặt Lục Huyền. Khối linh quáng này có kích thước bằng đầu của một đứa bé, có màu đỏ thẫm, càng đi vào

sâu bên trong, sẽ có cảm giác như vô số ngọn lửa đồng thời chen chúc vào cùng một chỗ, tản ra một luồng khí tức cực nóng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào khối linh quáng nọ.

【 Xích Dương Tinh Kim, linh quáng ngũ phẩm, tài liệu thông thường dùng để luyện chế pháp khí ngũ phẩm, trong pháp khí luyện chế ra có ẩn chứa một tia lực lượng chí dương, có hiệu quả khắc chế nhất định đối với các loại tà ma yêu vật. 】

"Linh quáng ngũ phẩm, là loại bình thường không có gì lạ." Lục Huyền tung hứng Xích Dương Tinh Kim trên tay, sau đó thu viên linh quáng luyện khí – thứ mà Lương Vĩnh phải mạo hiểm đi sưu tầm này - vào trong túi trữ vật.

"Cần làm gì để nhận được bảo vật, chỉ cần làm ruộng là có thôi." Lục Huyền nhẹ giọng cảm khái một câu.

Mục đích khiến Lương Vĩnh tiến vào Lôi Hỏa Tinh Động, sau đó lại phải chạy thẳng đến chỗ sâu bên trong Lôi Hải, cũng chỉ vì đi tìm linh quáng Lôi Minh Thạch, mà hắn chỉ cần ở nhà lại có thể dễ dàng nhận được một khối linh quáng cùng phẩm giai.

Chênh lệch giữa hai bên, khiến hắn càng thêm kiên định con đường làm ruộng của mình. Sau khi âm thầm cảm khái một phen, ánh mắt của hắn lại chuyển hướng, nhìn về phía một quầng sáng màu trắng khác, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng lên tận trời, nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được 《 Bách Luyện Tinh Yếu》. 】

Ý niệm vừa hiện lên, lượng lớn hình ảnh cùng với tin tức đã tràn vào trong thức hải của hắn.

Lục Huyền có cảm giác mình đã trở thành một tên học đồ luyện khí, hoặc là đứng ngoài quan sát học tập, hoặc là tự mình ra tay, rèn đúc từng món pháp khí. Hết thảy mọi nội dung có liên quan đến luyện khí, hắn đều được học cả, từ cách xử lý linh quáng linh mộc, tới tinh luyện kim loại, rèn đúc khuôn pháp khí, chạm khắc các loại cấm chế, phù văn…

Chờ tới lúc tỉnh táo lại, lượng lớn tin tức vừa tuôn ra từ trong thức hải đã được hắn tiêu hóa hấp thu, dường như bản thân đã đắm chìm trong luyện khí suốt mấy chục năm rồi.

“Sau khi hấp thu thêm một gói kinh nghiệm về tâm đắc cảm ngộ 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, ta đã có thể thuần thục luyện chế rất nhiều loại pháp khí thông thường, tương đương với mấy chục năm chuyên tâm nghiên cứu.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là trình độ về mặt lý luận, thực tiễn cụ thể ra sao lại không đơn giản như thế. Sau khi hấp thu gói kinh nghiệm 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, hắn cũng không vội vã đi thử nghiệm trình độ luyện khí vừa hơi có chút gia tăng của mình. Rất đơn giản thôi, vẫn còn tám gốc Ô Canh Mộc sắp sửa thành thục, đến lúc đó, đương nhiên là hắn vẫn có thể mở ra càng nhiều gói kinh nghiệm về tâm đắc cảm ngộ trên phương diện luyện khí hơn, sau khi trình độ gia tăng lại bắt tay vào thử nghiệm, là có thể duy trì được xác suất luyện khí thành công của mình.

Trong một tháng kế tiếp, Lục Huyền an tâm ở lại bên trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

Trong khoảng thời gian này, Lương Vĩnh không tìm tới động phủ của hắn, cũng không biết lão vẫn đang ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải tìm kiếm linh quáng, hay là đã quay trở lại động

phủ của mình rồi. Đương nhiên, cũng có khả năng là lão đã gặp phải bất trắc bên trong Lôi Hải.

Nhưng không cần biết sự thật là như thế nào, mọi chuyện cũng không có liên quan gì lớn với Lục Huyền, hai người bọn họ vốn chỉ quen biết hời hợt, còn chưa tới sâu sắc tới trình độ hắn phải mạo hiểm đi giải cứu đối phương.

Hôm đó, hắn đang ở trong linh điền, cẩn thận đào những hạt linh chủng dài nhỏ từ trong Băng Huỳnh Thảo ra. Trải qua gần một tháng dẫn đường, tụ hợp, đến hôm nay, Băng Huỳnh Thảo đã thuận lợi ngưng chủng, tiếp theo chỉ cần xử lý thêm nhóm linh chủng này một chút là có thể bắt đầu bồi dưỡng đợt Băng Huỳnh Thảo mới rồi.

Dưới quá trình điều tiết có ý đồ cụ thể của Lục Huyền, tám gốc Ô Canh Mộc kia đã thành thục toàn bộ. Bởi vì được hắn dốc lòng bồi dưỡng, lại cộng thêm linh khí bên trong động phủ tinh khiết nồng đậm, khiến cho phẩm chất linh mộc thu hoạch được lần này cũng không tệ lắm, có hơn phân nửa là tốt.

Hắn chỉ dùng sức lực cơ bản của nhục thân vẫn có thể rút tám gốc Ô Canh Mộc vốn đã cắm rễ thật sâu trong linh nhưỡng ra, để chúng qua một bên. Tám quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện, hơi lập lòe tỏa sáng, phảng phất như đang hấp dẫn Lục Huyền mau mau tiến đến chạm vào.

Chương 1057: 《Cuồng Phong Tam Thập Lục Chùy》

Lục Huyền mỉm cười, quầng sáng màu trắng ở gần nhất đã không tiếng động vỡ tan ra rồi.

【Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được linh quáng ngũ phẩm Xích Dương Tinh Kim.】

Ý niệm vừa hiện lên, một viên khoáng thạch màu đỏ thẫm với bề mặt lồi lõm không bằng phẳng đã xuất hiện trước người hắn.

Quầng sáng thứ hai.

【Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được 《Bách Luyện Tinh Yếu》.】

Lục Huyền nhan chóng hấp thu lượng lớn tin tức vừa xuất hiện trong đầu, sau đó mới tiếp tục chạm vào quầng sáng thứ ba.

【Thu hoạch một gốc Ô Canh Mộc tứ phẩm, nhận được công pháp ngũ phẩm 《Cuồng Phong Tam Thập Lục Chùy》.】

Ý niệm hiện lên, trong đầu hắn lập tức có thêm từng hình ảnh sống động. Chỉ thấy một thanh niên cường tráng với cơ bắp cuồn cuộn đang vung vẩy một cây thiết chùy to lớn, nặng nề nện từng chùy từng chùy xuống.

Tốc độ của thiết chùy càng lúc càng nhanh, uy thế càng ngày càng mạnh, thời điểm nện xuống còn có thể kích thích

nên hoa lửa đầy trời, thậm chí đến cuối cùng đối phương còn có thể trực tiếp đập vỡ cả một ngọn núi nhỏ.

【《Cuồng Phong Tam Thập Lục Chùy》, công pháp ngũ phẩm, pháp môn luyện khí mà đệ tử hạch tâm của Bách Luyện Tông nhất định phải tu luyện, có thể rèn đúc nhiều loại linh quáng linh mộc, đồng thời cũng có hiệu quả giết địch.】

【Sử dụng chùy pháp này để đối địch, thế công giống như cuồng phong bạo vũ liên miên không dứt, không ngừng tăng cường, có khả năng khai sơn đập ngọc.】

"Pháp môn luyện khí mà đệ tử hạch tâm của Bách Luyện Tông bắt buộc phải tu luyện… Một môn đả thiết chuy pháp tốt như vậy lại rơi vào trong tay một tên linh thực sư này của ta, ý tưởng cũng mới mẻ độc đáo đấy nhưng vẫn hơi bị kỳ quái à nha." Lục Huyền khẽ lắc lắc đầu, trên mặt xuất hiện một nụ cười quái dị. Hắn nhanh chóng tiêu hóa hấp thu phần nội dung công pháp vừa xuất hiện trong thức hải, sau đó tiếp tục chạm vào năm quầng sáng màu trắng còn lại.

Cuối cùng, tám quầng sáng đã mở ra được ba gói kinh nghiệm tâm đắc cảm ngộ《Bách Luyện Tinh Yếu》, ba khối linh quáng ngũ phẩm Xích Dương Tinh Kim, cùng với hai dõi kinh nghiệm《Cuồng Phong Tam Thập Lục Chùy》.

Sau khi hấp thu mấy gói kinh nghiệm, trình độ luyện khí của hắn lập tức được gia tăng trên diện rộng, thậm chí còn không thua kém rất nhiều tu sĩ chuyên tâm nghiên cứu luyện khí.

Trong sân truyền đến tiếng va chạm đinh đinh đang đang trong trẻo. Con chim mập đang lười biếng nằm ở một bên, thỉnh thoảng lại lăn qua lộn lại một hồi, lăn đến mức cái bụng tròn vo cũng bẹp dí lại, hiển nhiên là loại thanh âm ồn ào này vốn không hề gây ảnh hưởng đến nó.

Trong phòng, sóng khí cực nóng cuồn cuộn kéo tới, Lục Huyền đang để nửa người trên trần trụi, không ngừng vung một cây thiết chùy to lớn lên, tập trung tinh thần gõ xuống một thanh phi kiếm trước người.

Tuy kinh nghiệm luyện chế của hắn không nhiều lắm, nhưng có kiến thức lý luận phong phú, nên trong lúc rèn phi kiếm, thỉnh thoảng trong đầu lại toát lên các loại cảm ngộ. Kết hợp giữa lý luận cùng với thực tiễn, khiến cho trình độ luyện khí của Lục Huyền nhanh chóng gia tăng.

Theo quá trình hắn không ngừng gõ xuống, thanh phi kiếm bên dưới kia cũng dần dần trở nên tự nhiên hòa hợp, kiếm ý sắc bén tràn lan ra ngoài.

"Rốt cuộc cũng chế tạo được một thanh phi kiếm tam phẩm." Hắn nhìn thanh phi kiếm màu đen nhánh đã hoàn toàn thành hình trong tay, cõi lòng khá là thỏa mãn. Đây là thanh phi kiếm tam phẩm đầu tiên do hắn tự tay chế tạo ra, phẩm chất tương đối khá, đoán chừng sau khi đưa nó tiến vào thị trường, cũng có thể hấp dẫn không ít tu sĩ Trúc Cơ đi tới tranh đoạt.

"Cũng coi như kiếm cho mình thêm một loại thủ đoạn kiếm tiền." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Xét cho cùng, những món bảo vật bên trong quầng sáng phần thưởng cũng có hạn, nếu muốn linh thạch không ngừng chảy vào trong túi mình thì ngoại trừ luyện đan, không một nghề nghiệp nào có thể kiếm tiền hiệu quả bằng luyện khí.

Hắn cẩn thận ngắm nghía thanh phi kiếm trong tay, càng xem càng thấy hài lòng về nó, vì vậy đã quyết định cứ cất giữ làm kỷ niệm trước đã.

Sau đó, Lục Huyền đi vào trong sân, ấu thú Thanh Nhạc Lân đang nằm nghỉ ngơi bên cạnh chim mập, nhưng Lôi Long

Hống ngày xưa cứ một mực dán chặt vào con chim mập lại không thấy bóng dáng đâu.

"Phỏng chừng nó lại đi bắt Phi Lôi Chi kia rồi." Lục Huyền nghĩ thầm, linh thức lập tức đảo qua. Và y như rằng, hắn đã phát hiện hai tia lôi quang màu trắng bạc đang dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua động phủ.

"Ừm? Hình như hôm nay Phi Lôi Chi đặc biệt dũng mãnh à nha." Hắn khẽ ồ lên một tiếng.

Tuy loại linh thực lục phẩm này có năng lực di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng đứng trước mặt Lôi Long Hống vốn tinh thông lôi độn, tốc độ của nó lại hoàn toàn thua xa, Dưới tình huống bình thường, Lôi Long Hống vừa ra quân là có thể dễ dàng bắt được Phi Lôi Chi, nhưng không biết hôm nay Phi Lôi Chi kia đã ăn phải loại mãnh dược gì, nó lại trực tiếp bộc phát ra tốc độ gấp mấy lần lúc trước, toàn bộ quá trình đều cực kỳ linh hoạt tránh né được những ngón đòn vây bắt của Lôi Long Hống.

Nhưng … Lục Huyền lại chú ý tới một điểm dị thường của nó.

"Phi Lôi Chi chạy tới chạy lui, nhưng suốt từ nãy đến giờ, nó vẫn ở trong một khu vực nhất định. Khu vực đó đang được gieo trồng Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm và Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm."

Linh cơ trong đầu hắn khẽ động: "Chẳng lẽ Tử Vi Huyền Lôi Quả đã chín?"

Phải biết rằng, bảo vật thuộc tính lôi có lực hấp dẫn rất lớn đối với Phi Lôi Chi, bảo vật ẩn chứa khí tức lôi linh càng nồng đậm tinh khiết, lực hấp dẫn càng mạnh. Lúc trước, ở thời điểm Ất Mộc Thanh Lôi Đằng cho ra quầng sáng thứ nhất, Phi Lôi Chi chính là thứ đầu tiên nhanh chóng chú ý tới tình huống dị

thường của nhánh dây leo, từ đó nhắc nhở Lục Huyền tiến đến ngắt lấy.

Cảnh tượng hiện tại này lại giống như đúc với tình huống ngày đó.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lục Huyền lập tức hiện lên vài phần vui sướng. Hắn không chút do dự đã bắt đầu hành động, Sất Lôi Dực xuất hiện sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, chỉ trong phút chốc đã đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng hai gốc linh thực thuộc tính lôi cao cấp kia.

Chỉ thấy trên ngọn cây linh thực Tử Vi Huyền Lôi Quả đã kết ra một trái linh quả màu tím đậm, mặt ngoài linh quả có những đường vân dày đặc, giống như vô tận lôi đình và hỏa diễm trộn lẫn lại cùng nhau. Từng tia lôi điện màu tím nhạt nhanh chóng lan tràn từ bên trong linh thực ra xung quanh, toát lên một luồng khí tức nguy hiểm.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào gốc linh thực kia, lập tức phát hiện thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã hoàn toàn được kéo đầy.

“Quả nhiên đã chín muồi!” Trong lòng hắn rất vui vẻ.

Còn nhớ, gốc Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm này chính là thứ tông môn cố ý tặng cho hắn trước lúc rời khỏi tông môn, tính đến nay, hắn đã bồi dưỡng nó không dưới ba mươi năm rồi.

Trong khoảng thời gian ấy, hắn đã tiêu hao không biết bao nhiêu lôi dịch màu xanh thẫm lấy được từ trong bí địa của Lôi Hống Thú, dùng để tẩm bổ cho gốc linh thực này.

Chương 1058: Nam Minh Lôi Hỏa Giám!

Phải biết rằng, lôi dịch màu xanh sẫm trân quý hơn linh lôi bình thường rất nhiều lần, chính chúng đã thúc đẩy Tử Vi Huyền Lôi Quả phát triển cực kỳ nhanh chóng, lại cộng thêm thỉnh thoảng Lục Huyền sẽ dùng Thanh Mộc nguyên khí đi tới bồi dưỡng, thúc chín nó, lúc này mới có thể thu hoạch được trái linh quả lục phẩm trước mắt.

"Đây là gốc linh thực lục phẩm thứ hai hoàn toàn trưởng thành, không biết có thể mở ra quầng sáng gì?" Trong lòng Lục Huyền tràn ngập chờ mong.

Lúc trước, hắn từng bồi dưỡng Phượng Hoàng Mộc lục phẩm đến trình độ thành thục, sau đó nhận được Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm từ trong quầng sáng, khiến cho nhục thân của hắn trở nên mạnh mẽ hơn xa tu sĩ cùng giai khá nhiều.

Hiện giờ, Tử Vi Huyền Lôi Quả cũng là lục phẩm đã thành thục, hẳn là phần thưởng của nó cũng không kém hơn Phượng Hoàng Mộc bao nhiêu.

Về phần 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 mở được từ bên trong Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, bởi vì nó chỉ là phần thưởng quầng sáng ở giai đoạn ban đầu sinh trưởng, mà đó còn là tầng thứ nhất, nên đương nhiên Lục Huyền sẽ không đánh đồng với Phượng Hoàng Mộc.

Hắn vươn bàn tay trong suốt tới, cẩn thận từng li từng tí ngắt lấy trái linh quả được bao bọc trong vô số lôi mang màu

tím nhạt đi ra.

【Tử Vi Huyền Lôi Quả, được bồi dưỡng bởi các loại linh lôi thần dị trong hoàn cảnh lôi đình, bên trong ẩn chứa lực lượng lôi đình tinh thuần, có rất nhiều công hiệu. 】

【 Sau khi sử dụng có thể mượn nhờ lực lượng lôi đình rèn luyện thân thể, gia tăng kháng tính lôi pháp, còn có xác suất cực thấp có thể lĩnh ngộ ra thần thông lôi pháp, cũng có thể dùng linh quả để luyện chế ra những loại đan dược cấp cao liên quan. 】

【 Có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông lôi pháp, có ích lợi rất lớn đối với những loại linh thú thuộc tính lôi, có xác suất nhất định sẽ trợ giúp linh thú đột phá phẩm giai, xác suất này có liên quan đến trình độ phù hợp giữa linh thú và lôi linh cùng với phẩm giai của bản thân nó. 】

“Linh quả lục phẩm, tác dụng lại rất nhiều.” Lục Huyền hài lòng gật đầu.

Đối với hắn, trải qua lượng lớn bảo vật ôn dưỡng, tác dụng của linh quả tôi thể đã trở nên khá là bình thường rồi, còn muốn luyện chế ra đan dược cao cấp, trừ phi nhận được phối phương của loại linh đan thuộc tính lôi nào đó, nếu không hắn cũng không thể nào xuống tay được, bởi vậy loại linh quả này cũng không dễ xử lý.

“Chỉ có hai lựa chọn, hoặc là dùng để tu luyện《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, hoặc là cho Lôi Long Hống ăn. Nhưng trước mắt《 Thần Tiêu Chân Pháp 》của ta vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ nhất, mà Lôi Long Hống lại ở giai đoạn ấu sinh, cho nên không cần biết định dùng làm gì, cũng không cần vội vàng sốt ruột.”

Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó bỏ Tử Vi Huyền Lôi Quả vào trong một cái hộp ngọc tinh xảo, dùng phù lục phong ấn lại và cất vào Thao Trùng Nang. Thao Trùng Nang đã được tế luyện thành pháp bảo, năng lực cất giữ càng tiến thêm một bước, hắn hoàn toàn không cần lo lắng dược tính của linh quả sẽ dần dần bị xói mòn.

"Mở thưởng mở thưởng!" Đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiện lên ngọn linh thực, trong lòng trào dâng nỗi chờ mong mãnh liệt. Sau đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài quầng sáng, quầng sáng trực tiếp vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng thẳng lên trời, nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng dài nhỏ. Đồng thời, một luồng hư ảnh hình chiếc gương ngọc cũng như ẩn như hiện trong quang hà, rồi trong nháy mắt nó đã bị dòng sông ánh sáng kia bọc lấy, cùng nhau tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng thời điểm ấy, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【 Thu hoạch một trái Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm, nhận được bảo vật Nam Minh Lôi Hỏa Giám thất phẩm. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một chiếc gương ngọc thần dị đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Chiếc gương ngọc này dài chừng bảy tấc (khoảng 23 cm), có màu tím sậm, bên trong có từng sợi lôi hỏa tuôn ra, toát lên một luồng khí tức cương mãnh bá đạo chí cực, có cảm giác như bất cứ lúc nào nó cũng có thể biến toàn bộ thiên địa thành biển lửa.

Lục Huyền ngưng tụ tâm thần lên trên chiếc gương ngọc ấy, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

【 Nam Minh Lôi Hỏa Giám, bảo vật thất phẩm, do Ly Hỏa Tông thu thập ngàn vạn luồng Nam Minh Lôi Hỏa mới có thể luyện chế thành công, thứ này có thể kích phát ra Nam

Minh Lôi Hỏa trong nháy mắt, dễ dàng đốt tu sĩ Kết Đan thành bột mịn. Sau khi tế luyện có thể luyện hóa bảo vật thành pháp bảo trung giai.】

"Quả nhiên là bảo vật thất phẩm!" Tuy trong lòng Lục Huyền đã có dự đoán từ trước, nhưng thời điểm mở ra bảo vật thất phẩm, hắn vẫn không thể kiềm chế được niềm vui sướng đang trào dâng trong lòng mà lên tiếng kinh hô.

Hắn vuốt ve chiếc gương ngọc màu tím đậm trong tay, trong lòng càng thêm yêu thích.

"Chỉ có linh thức và linh lực của Nguyên Anh Chân Quân mới có thể luyện hóa và khống chế được pháp bảo trung giai. Linh thức của ta cũng không tệ, nhưng nếu miễn cưỡng luyện hóa thành công, đoán chừng linh lực trong cơ thể khó có thể chống đỡ được mấy hiệp. Thôi cứ mặc kệ những thứ này trước đã, chậm rãi tế luyện món bảo vật thất phẩm này lại nói sau." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Dù hắn không thể luyện hóa nó thành pháp bảo, cũng có thể sơ bộ nắm giữ món bảo vật thất phẩm này, biến nó thành một con át chủ bài có thể tạo được tác dụng mấu chốt khi đối địch.

Hắn cẩn thận phân ra một sợi linh thức, ký thác lên chiếc gương ngọc màu tím đậm kia, sau đó chậm rãi ôn dưỡng nó.

Hai tháng sau.

Lục Huyền đứng trên đỉnh núi động phủ, tâm niệm vừa động, một đạo lôi quang màu tím sậm đã bắn nhanh ra từ trong đan điền, hóa thành một luồng lôi hỏa bao quanh chiếc gương ngọc màu tím đậm kia.

Gương ngọc khẽ run lên, một đạo lôi quang lóe sáng, mang theo dị hỏa tím đậm, đánh thẳng vào khối đá lớn nơi xa, biến nó thành bột mịn, sau đó cũng hóa thành hư vô.

“Nam Minh Lôi Hỏa này cũng có chút bá đạo.” Lục Huyền lẩm bẩm nói.

Sau khi nhận được Nam Minh Lôi Hỏa Giám thất phẩm, hồi như mỗi thời mỗi khắc hắn đều cẩn thận ôn dưỡng nó, rốt cục cũng bước đầu khống chế được món dị bảo kia, có thể phóng ra một chút Nam Minh Lôi Hỏa từ bên trong gương ngọc.

Phải nói rằng, uy năng của Nam Minh Lôi Hỏa đã mạnh mé vượt quá dự liệu của Lục Huyền, dù chỉ là bước đầu khống chế, nó đã vượt xa Trấn Ngục Kim Cương Tượng lục phẩm rồi.

Đương nhiên, lượng linh lực cần dùng để thúc giục món dị bảo này cũng vô cùng kinh khủng, hệt như cá voi hút nước, vừa đẩy ra là linh dịch trong đan điền nhanh chóng giảm bớt.

Bởi vậy mà hiện tại, hắn không thể coi Nam Minh Lôi Hỏa Giám là một loại thủ đoạn thông thường trong tay mình, chỉ có thể coi nó là con át chủ bài, dùng ở thời khắc mấu chốt.

Hắn há miệng hút một cái, chiếc gương ngọc kia đã hóa thành một đạo lôi quang màu tím đậm, trong nháy mắt lại chui vào trong miệng hắn, dừng lại ở chỗ sâu bên trong đan điền, lơ lơ lửng lửng chìm chìm nổi nổi, thỏa thích hưởng thụ linh dịch tinh thuần ôn dưỡng.

Chương 1059: Quyết Định Lên Đường!

Sau khi thoáng thí nghiệm uy năng của món bảo vật thất phẩm kia một phen, Lục Huyền lại trở về với thân phận linh thực sư của mình. Hắn tiến vào trong linh điền, xem xét tình trạng sinh trưởng của mỗi một gốc linh thực.

"Cuối cùng thì Thương Long Mộc thất phẩm cũng mọc rễ nảy mầm rồi." Hắn tiến vào khu linh điền trung tâm, xuyên qua một đạo cấm chế, đi tới mảnh linh điền đang gieo trồng Thương Long Mộc thất phẩm.

Vừa mới tiến vào, đã nghe được một tiếng Long ngâm mơ hồ truyền vào trong tai.

Xung quanh tràn ngập Long khí tinh thuần, toàn bộ những thứ này đều do Lục Huyền vận dụng Đà Long Châu phun ra ngoài, chỉ vì cung cấp cho Thương Long Mộc một hoàn cảnh sinh trưởng tốt nhất.

Ở trung tâm linh điền, có một cái mầm non màu xanh nhạt đang rung rung bên trong Long khí, hoàn toàn không có lấy một chút phong thái nào của linh thực thất phẩm trân quý hiếm thấy. Nhưng Lục Huyền lại phát hiện được một vài đặc điểm dị thường cảu nó, chỉ thấy ở chỗ sâu bên trong linh nhưỡng, có lượng lớn rễ cây với kích thước lớn nhỏ không đồng nhất đang mạnh mẽ lan tràn ra, không ngừng giương nanh múa vuốt, giống như một con cự Long đang âm thầm ẩn núp ở sâu trong lòng đất.

“Thương Long Mộc sắp tiến vào giai đoạn sinh trưởng nhanh chóng rồi, phải nghĩ biện pháp tìm một ít thi hài hoàn chỉnh của Giao Long, dùng để bồi dưỡng cho gốc linh thực thất phẩm này.” Lục Huyền dự định sẽ đi Hắc Thủy Tinh Động một chuyến, xem thử có thể tìm được dạng tài liệu để bồi dưỡng Thương Long Mộc ở vùng hải vực Đà Long Châu từng cảm ứng được kia không.

Nếu không có, hắn cũng chỉ có thể nghĩ cách khác, hoặc đi thu hoạch từ nơi khác mà thôi.

“Với cường độ thân thể hiện tại của ta cộng thêm rất nhiều món bảo vật cao cấp trong tay, cùng với vận dụng hóa thân ở Phong Uyên Tinh Động đi dò đường, lại phối hợp với Đà Long Châu dẫn đường hẳn là sẽ không phát sinh vấn đề gì. Vừa vặn cũng có thể trải nghiệm một chút cảm giác một mình đi thăm dò bí cảnh.” Lục Huyền âm thầm nghĩ.

Đã có ý định một mình đi thăm dò hải vực Hắc Thủy Tinh Động, đương nhiên là trong lòng Lục Huyền tràn đầy tự tin.

Cũng đúng thôi vì trước mắt, thực lực của hắn đã vượt xa nhóm tu sĩ cùng cấp rồi.

Về phương diện nhục thân, hắn đang luyện hóa Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, cùng với mọi thời mọi khắc đều được Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu và Thái Tuế Nhục tẩm bổ uẩn dưỡng, đã vậy hắn còn ăn vào qua không biết bao nhiêu là linh quả linh dịch có tác dụng rèn luyện thân thể, đến mức ở thời điểm hiện tại, pháp bảo cấp thấp phổ thông cũng khó có thể tạo thành tổn thương đối với hắn.

Về phương diện bảo vật, trong tay hắn có Nam Minh Lôi Hỏa Giám thất phẩm, Kim Cương Trấn Ngục Tượng lục phẩm, Vô Tượng Băng Phách kiếm phù, Sất Lôi Dực vân vân… Đồng thời hắn còn đang nắm giữ hai đại kiếm quyết ngũ phẩm, có được pháp bảo Khổng Tước Minh Vương kiếm

cùng với hai thanh kiếm bảo ngũ phẩm trời sinh là Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, lại đang tu tập 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》 cùng với thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp.

Lại cộng thêm những món bảo vật ngũ phẩm khác, cùng với hóa thân linh quả thực lực cường đại, với thực lực này, ngay cả khi phải đối mặt với một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, thậm chí Kết Đan viên mãn xuất thân từ đại tông, Lục Huyền cũng có lực lượng để đọ sức với đối phương một chút, dù không dám đảm bảo sẽ thắng chắc nhưng ít nhất cũng có thể toàn thân trở ra.

Hắn vốn định an tâm ở lại bên trong động phủ, dốc lòng bồi dưỡng đám linh thực đông đảo của mình, nhưng những thứ Thương Long Mộc thất phẩm kia cần để sinh trưởng phát triển bình thường lại rất khó sưu tầm, mà vừa vặn trong tay hắn có một viên Đà Long Châu, vậy thì cứ thuận thế mà đi một chuyến cũng được.

Thời điểm Thiên Thương Chân Quân giao Thương Long Mộc cho hắn, đối phương cũng không cung cấp những món nguyên liệu cần thiết để bồi dưỡng ra linh thực, chỉ hứa hẹn với Lục Huyền sau khi linh thực trưởng thành sẽ tạ ơn thật nhiều, đồng thời còn tặng cho hắn một món tín vật, chỉ cần kích phát tín vật là có thể nhận được viện trợ của Thiên Thương Chân Quân.

Vào một vài thời khắc nào đó, thứ này hoàn toàn xứng đáng với hai từ “vô giá”.

Sau khi quyết định sẽ đi Hắc Thủy Tinh Động một chuyến, Lục Huyền nhanh chóng chạy đến đằng sau động phủ. Trong góc núi có trồng không ít Mê Tiên Đào, chướng khí phấn hồng cuốn lên như mây mù trong rừng đào. Hắn tiến vào trong

chướng khí, bàn tay vươn tới, tóm một cái, một nhánh dây leo màu xám trắng mọc đầy xúc tu đã bị hắn kéo ra.

Nó chính là Yêu Quỷ Đằng kia, nhóc con này có lực cảm nhận rất mạnh đối với linh chủng, mang nó theo trên người có thể giúp hắn tìm kiếm được một vài hạt linh chủng có khả năng tồn tại bên trong bí cảnh.

Hắn còn thu thập thêm lượng lớn chướng khí màu phấn hồng, muốn đưa tới Phong Uyên Tinh Động để bồi dưỡng ba gốc linh thực Dâm Tẫn Hoa kia.

Chuẩn bị xong xuôi, Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi cùng với nhóm linh thú trong động phủ của mình một tiếng, sau đó mới ngự sử kiếm quang, nhanh chóng chạy tới Phong Uyên Tinh Động. Tiến vào động phủ tại Phong Uyên Tinh Động, hắn lại chuyên tâm bồi dưỡng hàng đống linh thực bên trong trước, cho con Huyết Tuyền Bạng Mẫu ăn uống, sau đó mới dẫn theo hóa thân và Nhục Linh Thần, ngựa không dừng vó vội vàng bay về phía Hắc Thủy Tinh Động.

…

Sóng biển vô biên cuồn cuộn, tất cả những nơi ánh mắt chạm tới đều là một mảnh đen kịt, có cảm giác như những cơn sóng biển cuồn cuộn kia có thể hút thần hồn của người ta vào trong đó.

Có ba tu sĩ Trúc Cơ Đang liên thủ đối phó với một con hải ngư quái dị. Ba người này phối hợp cực kỳ ăn ý, suốt từ đầu đến giờ bọn họ vẫn một mực bao vây con hải ngư khổng lồ kia vào trong trạng thái sứt đầu mẻ trán, đỡ bên này sơ hở bên kia, khó mà che chắn được vẹn toàn, lại trực tiếp chặt đứt toàn bộ đường lui của nó, chậm rãi mài chết nó.

“Rốt cuộc cũng giải quyết xong con hải ngư tứ phẩm này rồi.”

“Lê đạo hữu, ngươi sinh sống tại Hắc Thủy Tinh Động này nhiều năm như vậy, hẳn là có chút quen thuộc đối với đám yêu thú trong biển này, vậy chúng ta sẽ để ngươi xử lý thi hài của con hải ngư này nhé, còn ta cùng Trương đạo hữu sẽ cảnh giác quan sát tình huống phụ cận, tránh để kẻ xấu đánh lén chúng ta.” Một vị thanh niên khí chất trầm ổn nói với một vị tu sĩ trung niên thon gầy.

Ba người này có rất nhiều kinh nghiệm khi đi thăm dò bí cảnh cùng nhau, cũng coi như khá là tín nhiệm lẫn nhau, vì thế tu sĩ trung niên lập tức gật đầu, đi tới phía trước con hải ngư máu tươi đầm đìa, dùng những động tác cực kỳ thuần thục, bắt đầu xử lý thi hài.

“Vận khí coi như không tệ, có một viên Yêu Đan chưa thành hình.” Rất nhanh, vị Lê đạo hữu này đã lấy được một viên Yêu Đan màu trắng từ trong bụng cá ra, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng, trực tiếp truyền âm nói với hai người còn lại.

Hai người kia cũng vui sướng vô cùng, lại không hẹn mà cùng đề cao cảnh giác, sợ có tu sĩ đột nhiên xuất hiện cướp đi bảo vật.

“Hai vị đạo hữu, Lê mỗ xử lý xong rồi.” Một lát sau, tu sĩ trung niên gầy gò đi tới phía trước hai người, nhẹ giọng nói.

Chương 1060: Hàn Ngọc Ly!

"Vất vả cho Lê đạo hữu rồi." Ba người chia chiến lợi phẩm xong, lúc này mới có phần bình tĩnh xuống.

"Thu hoạch lần này không tệ, có thể đổi được không ít linh thạch. Tại hạ muốn trở về mua chút đan dược, tử tế tu hành một đoạn thời gian. Hai vị đạo hữu định thế nào?" Thanh niên trầm ổn lên tiếng nói.

"Không bằng Hoàng đạo hữu hãy đi thăm dò thêm một đoạn thời gian nữa, giết thêm vài con yêu thú dưới biển?"

"Lần này vận khí không tệ, nói không chừng chúng ta còn có thể nhận được càng nhiều cơ duyên bảo vật hơn."

"Trương đạo hữu nói có lý, toàn bộ đống tài nguyên tu hành của tán tu chúng ta đều là thứ phải liều mạng đi tranh thủ, đương nhiên phải nghĩ trăm phương ngàn kế thu thập được bọn chúng rồi."

"Hơn nữa, đúng là vùng hải vực này tương đối hung hiểm, nhưng đồng thời bên trong lại ẩn chứa vô số cơ duyên, ở chỗ sâu dưới kia còn cất giấu không ít bí cảnh, thậm chí theo tin đồn ta nghe được, nơi này còn có động phủ của Giao Long thất phẩm đó."

"Nếu tìm được động phủ kia, chẳng phải chúng ta có thể mượn chuyện này mà một bước lên thẳng mây xanh, đặt chân tới đại đạo rồi?" Trên gương mặt của vị trung niên gầy gò lập tức xuất hiện một tia cuồng nhiệt.

"Được, vậy ta ở lại thêm mấy ngày, cùng hai vị đạo hữu giết nhiều thêm vài con yêu thú. Về phần động phủ Giao Long

gì đó trong truyền thuyết kia, ta cũng không dám mơ mộng xa vời. Bởi nếu nơi kia thật sự tồn tại, chỉ sợ nó đã sớm bị những vị Kết Đan Chân Nhân kia tìm được sau đó chiếm hữu rồi, làm gì còn đến lượt chúng ta?" Thanh niên trầm ổn dùng linh thức đảo qua túi trữ vật của mình, thấy đan dược phù lục đã chuẩn bị sẵn sàng vẫn còn không ít, sau khi do dự một chút mới gật đầu đồng ý.

Ba người nhỏ giọng trao đổi, hồn nhiên không chú ý thấy dưới đáy thủy vực có một con ngươi màu xám trắng vừa lặng lẽ bơi qua.

"Thật hâm mộ loại tình nghĩa thâm hậu giữa nhóm đồng đạo này, bọn họ luôn cùng nhau thăm dò bí cảnh, cùng nhau săn giết yêu thú. Không giống như ta, chỉ có một mình, lại đi theo bảo vật dẫn đường, không cách nào trải nghiệm được niềm vui thú và nỗi vất vả trên con đường đi tìm kiếm bí cảnh." Lục Huyền thu hồi đôi mắt màu xám trắng trong lòng bàn tay, khẽ lắc đầu nghĩ.

Đà Long Châu không ngừng run rẩy đang lơ lửng trước người hắn, sau đó dùng tốc độ cực nhanh chìm xuống chỗ sâu bên trong thủy vực.

Hắn vốn tu luyện Thủy Độn Pháp, lại có bảo vật tị thủy từng mở ra từ quầng sáng lúc trước, cộng với nhục thân cường hãn đủ sức chống cự lại áp lực của nước biển, bởi vậy đi trong nước biển đen nhánh cũng nhẹ nhàng như đang giẫm trên đất bằng.

Hóa thân đang chăm chú đi theo sau lưng Lục Huyền, nó tu hành 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, năng lực ngự thủy chỉ có mạnh hơn chứ không hề thua kém Lục Huyền, nên với nó, quá trình này cũng cực kỳ dễ dàng.

"Nước biển này khá là kỳ quái, dường như nó còn mang theo một loại năng lực ô nhiễm rất mạnh, tu sĩ Kết Đan bình

thường nếu không có phương án xử lý thích hợp lại áp dụng đúng lúc, chỉ sợ cũng không thể ở lại bên trong thuỷ vực này lâu dài."

Thanh quang không ngừng lưu chuyển trên bộ Thanh Phù Vũ Y màu xanh biếc của Lục Huyền, trực tiếp ngăn cách thứ hắc khí nhàn nhạt đang cố gắng muốn xâm nhập vào trong thân thể hắn.

Vùng hải vực này vô cùng rộng lớn, càng đi vào sâu, nguy hiểm gặp phải càng lớn, khó trách thời gian qua lâu như vậy nhưng khu vực động phủ mà Đà Long Châu từng cảm ứng được vẫn không bị phát hiện. Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, đột nhiên hàng lông mày nhướng lên.

"Ừm? Còn có nguyên liệu huyết nhục tự đưa tới cửa?" Trong cảm nhận của linh thức, một con rắn biển ba đầu dài đến hai mươi trượng đang dùng tốc độ nhanh như thiểm điện đánh tới. Ba cái đầu dữ tợn khổng lồ của nó đồng thời phun ra một ngọn thủy thương tối tăm.

Lục Huyền khẽ cười lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, một đạo kiếm khí vô hình cũng bắn nhanh ra. Chỉ trong nháy mắt, từ một đạo kiếm khí ban đầu đã phân hoá thành cả ngàn vạn tia kiếm khí, quỷ dị khó lường, khi hòa mình vào chỗ sâu bên trong hắc thủy, nó chỉ làm dấy lên một chút gợn sóng trong suốt, nhỏ bé đến không thể nhận ra.

Gợn sóng vòng quanh con hải xà ba đầu trước mặt, hung hắt cắt xuống, ba cái đầu cực lớn kia đồng thời lìa khỏi cổ, vết cắt bóng loáng bằng phẳng.

Những tia kiếm khí trong suốt mỏng manh nọ vẫn tiếp tục di chuyển, trong chốc lát đã chia thân thể con rắn biển khổng lồ thành vô số miếng thịt đều đều, miễn cưỡng vẫn duy trì được hình thái rắn biển, sau đó cùng nhau tràn vào trong Thao Trùng Nang.

“Đám yêu thú trong Hắc Thủy Tinh Động này thật là nhiệt tình, chúng biết nhu cầu đối với huyết nhục và hài cốt của ta khá lớn, nên chủ động đưa tới cho.” Lục Huyền âm thầm cảm khái một tiếng, sau đó Dẫn Hồn Đăng vừa xoay tròn vừa bay tới. Chịu ảnh hưởng của vô số sợi tua rua màu đỏ sậm dưới chân đèn, hồn phách của con hải xà nhanh chóng bị hút vào trong bấc đèn trắng bệch.

Ngoại trừ con yêu thú hải xà ba đầu kia, trong quá trình Lục Huyền xâm nhập xuống đáy biển, hắn lại đụng phải mấy con hải thú không có mắt khác. Đương nhiên, chúng đều bị hắn dễ dàng giải quyết, rồi tích trữ lại, chờ sau này khi trở về động phủ tại Phong Uyên Tinh Động sẽ cho nhóm linh thực tà dị thêm một chút đồ ăn.

Cũng may Thao Trùng Nang vốn là pháp bảo loại không gian, không gian bên trong rất lớn, lại có thể duy trì máu thịt của hải thú luôn ở trong trạng thái tươi mới.

“Hắn là đến nơi rồi.” Lục Huyền chú ý thấy tốc độ của viên Đà Long Châu trước người vừa đột nhiên tăng mạnh, thậm chí bên trong viên bảo châu kia còn có một luồng hư ảnh Đà Long dữ tợn bay ra, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hắn đưa tay bắt lấy Đà Long Châu, để nó dẫn mình lặn xuống đáy biển.

Trong cảm nhận của linh thức, ở phía xa xa có một tòa động phủ cực kỳ cổ xưa, cũng cực kỳ to lớn. Bên ngoài động phủ có không ít Ly Long màu trắng tinh đang vui sướng bơi lội.

“Mấy con yêu thú canh giữ ở bên ngoài cũng không giống bình thường, chẳng lẽ bên trong động phủ thực sự có Giao Long lục phẩm thậm chí là thất phẩm?” Lục Huyền dùng thần thức đảo qua rồi nhanh chóng chú ý đến phẩm giai của những con Ly Long màu trắng bên ngoài kia. Phần lớn trong số

chúng đều là Ly Long tứ phẩm, thậm chí mấy con lộ rõ vẻ thần dị hơn đồng loại khác đã đạt đến trình độ ngũ phẩm.

Tâm niệm hắn vừa động, một đạo Băng Tủy Linh Nhưỡng đã không tiếng động dung nhập vào trong vùng hắc thủy, rồi theo dòng nước chậm rãi trôi về phía đàn Ly Long thuần trắng kia.

Sau đó, tâm thần của hắn nhanh chóng ngưng tụ lên người con Ly Long đã nuốt linh nhưỡng tinh thuần vào trong bụng.

【 Hàn Ngọc Ly, yêu thú tứ phẩm, số ít dị chủng có thể đạt tới cấp bậc ngũ phẩm, vốn là Bạch Ngọc Long Ngư do hấp thu lượng lớn Long khí tản ra bên ngoài, sau đó dị biến mà thành, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Chân Long cực kỳ mỏng manh, trời sinh có khả năng ngự thủy cường đại. 】

"Ly Long dị chủng… Vốn là Bạch Ngọc Long Ngư do hấp thu lượng lớn Long khí tản ra bên ngoài, sau đó dị biến mà thành… Rốt cuộc chúng nó là linh thú thủ hộ của tòa động phủ Đà Long này, hay là trực tiếp chiếm cứ tòa động phủ vô chủ này làm thành của mình?" Trong lòng Lục Huyền nói thầm một câu, tuy hắn cảm thấy khả năng sau càng lớn hơn một chút, nhưng vẫn phải dò xét rõ ràng trước đã.

Chương 1061: Đi Qua Bảo Sơn Sao Có Thể Không Vào?

Tâm niệm hắn vừa động, hóa thân Lăng Cổ đã mang theo huyết khí ngất trời bay về phía Hàn Ngọc Li Long.

Hàn Ngọc Ly cảm nhận được mùi máu tanh nồng đậm trên người Lăng Cổ, đều nhao nhao bơi ra, trong từng hồi Long ngâm dày đặc, vô số loại thuật pháp hệ Thủy đều được chúng bắn thẳng về phía hóa thân.

Lăng Cổ nhanh chóng thi triển bí pháp trong《 Huyết Thần Kinh》, chỉ thấy bàn tay nó nhẹ nhàng vỗ một cái, ngay sau đó, một bàn tay màu đỏ thẫm đã xuyên qua hàng ngàn hàng vạn thuật pháp hệ thủy, trực tiếp xuyên thủng năm - sáu bộ thân thể của Hàn Ngọc Ly.

Đồng thời, vùng thủy vực Hàn Ngọc Ly đang sinh sống cũng trong nháy mắt hóa thành một mảnh U Minh Chi Địa, nếu để U Minh linh khí xâm nhập vào thân thể, nhẹ thì hành động chậm lại, nặng thì trực tiếp bỏ mình.

Một lát sau, mấy chục con Hàn Ngọc Ly đã bị hóa thân Lăng Cổ dễ dàng giải quyết, thậm chí bọn chúng muốn trốn cũng không kịp.

“Động phủ không có bất cứ động tĩnh gì. Hẳn là đàn Bạch Ngọc Long Ngư kia chỉ ngẫu nhiên phát hiện được tòa động phủ Đà Long này, lại cảm nhận được Long khí tản ra từ bên trong động phủ, mới quyết tâm chiếm cứ động phủ, canh giữ ở bên ngoài này. Về phần tại sao thời gian lâu như vậy, chúng

vẫn không thể xâm nhập vào bên trong động phủ, hẳn là nguyên nhân có liên quan đến cấm chế của động phủ.”

Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó phi thân tiến lên, thu toàn bộ đám Hàn Ngọc Ly trọng thương sắp chết hoặc đã tử vong vào trong Thao Trùng Nang.

Thật ra đi một chuyến, thu được những con Hàn Ngọc Ly này cũng là kết quả không tệ, hắn có thể dùng chúng để bồi dưỡng cho Thương Long Mộc, Hóa Long Thảo, thậm chí là những loại linh thực tà dị trong Phong Uyên Tinh Động kia, nhưng sau khi biết được, khả năng cao là bên trong tòa động phủ trước mắt hoàn toàn trống rỗng, không có người ảo vệ, trong lòng Lục Huyền lại nổi lên một chút tâm tư khác.

“Đi qua Bảo Sơn sao có thể không vào? Chủ yếu nhất là… Bảo Sơn kia vô chủ, không bằng hãy để cho ta tới phát huy ra giá trị lớn nhất của nó đi.”

Nghĩ đến đây, hắn dứt khoát đi theo sau lưng hóa thân Lăng Cổ, bơi đến khu vực bên ngoài động phủ. Ngay khi chuẩn bị tiến vào, đột nhiên bên ngoài động phủ lại xuất hiện một cái vòng bảo hộ linh khí thật lớn, có chín luồng hư ảnh Giao Long không ngừng di chuyển phía trên vòng bảo hộ.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, Trấn Ngục Kim Cương Tượng nhanh chóng giáng từ trên trời xuống, đập ầm ầm lên vòng bảo hộ linh khí.

Vòng bảo hộ lõm xuống thật sâu, chín luồng hư ảnh Giao Long phát ra từng tiếng rồng ngâm vang dội, vội vàng di chuyển đến chỗ lõm, Long khí nhàn nhạt lướt qua, chỉ trong phút chốc vòng bảo hộ linh khí đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Cấm chế này khá là cường đại, ngay cả Trấn Ngục Kim Cương Tượng cũng không thể trực tiếp đánh xuyên qua.” Lục

Huyền âm thầm cảm khái nói.

Mặc dù hắn đã hấp thu mấy gói kinh nghiệm ẩn chứa tâm đắc cảm ngộ của Tinh Hà Trận Đồ, nhưng trên trận pháp nhất đạo cũng chỉ được coi là vừa mới nhập môn thôi, đương nhiên là không thể hiểu được đạo cấm chế trước mắt này.

"Rốt cuộc là Đà Long bên trong đã xuyên qua vòng bảo hộ Cửu Long linh khí này như thế nào chứ?" Lục Huyền cúi đầu trầm tư, đột nhiên nảy ra sáng kiến: "Có rồi, không phải ta có Đà Long châu sao?"

Đột nhiên, linh cơ khẽ động, Lục Huyền lập tức khống chế Long khí bên trong Đà Long Châu phun ra ngoài, bao phủ cả hắn cùng với hóa thân lại, sau đó chậm rãi đi tới phía trước Cửu Long Hộ Tráo.

Linh khí toàn thân Lăng Cổ đang ở trong trạng thái vận sức chờ phát động, nhẹ nhàng chạm vào vòng bảo hộ linh khí. Nhưng dường như chín con rồng trên cái vòng bảo hộ kia đều không cảm nhận được bất cứ tình huống dị thường nào, cả đám đều bày ra dáng vẻ lười biếng, tùy ý để mặc cho Lăng Cổ tiến vào trong động phủ.

"Phương pháp này có hiệu quả!" Lục Huyền cảm nhận được trạng thái của Lăng Cổ, sau khi xác nhận nó đã an toàn, hắn cũng tiến vào bên trong tòa động phủ cổ xưa kia.

Sau khi tiến vào, thứ đập vào mắt hắn là một tòa thạch điện hoang vu, bên trong thạch điện không có bất cứ sinh cơ gì.

Lục Huyền đi theo sau lưng Lăng Cổ, cẩn thận tiến về phía thạch điện. Đột nhiên, một tiếng Long ngâm vang lên, sóng âm cuồn cuộn hình thành từng đợt sóng xung kích thật lớn, đánh úp về phía Lục Huyền. Nhưng Thân thể Lục Huyền vẫn bình yên bất động ở bên trong sóng âm Long Ngâm, vẻ mặt không chút biến hóa đi vào bên trong thạch điện.

Trong thạch điện có đến chín cột đá chống trời, trên mỗi cây cột đá đều có một con Đà Long khổng lồ quấn quanh. Lúc này, hóa thân Lăng Cổ đã biến thành một luồng huyết ảnh, đang kịch liệt chiến đấu với tinh phách của Đà Long.

Lục Huyền há miệng phun ra một hơi, một thanh bạch cốt tiểu kiếm nhanh như điện bắn tới. Trên thân kiếm tràn ngập sát ý vô tận, giống như thiên quân vạn mã đang xông trận chém giết, mang theo một loại khí thế chưa từng có từ trước đến nay.

Hắn vừa vận dụng Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo, thi triển ra 《 Bạch Cốt Kiếm Kinh 》, kiếm khí đằng đằng sát ý đầy trời lập tức đông cứng tinh phách Đà Long.

Nhân cơ hội ấy, Lục Huyền không chút do dự, tâm niệm vừa động, từng sợi lôi khí nhè nhẹ đã lập tức xuất hiện, nhanh chóng lan tràn tới mỗi một ngõ ngách bên trong thạch điện này.

Vô số lôi khí màu vàng óng ngưng tụ thành một tấm lưới lôi võng, bao vây luồng tinh phách Đà Long. Tinh phách ở trong lôi võng, vẫn không ngừng phát ra từng hồi Long ngâm kiên quyết, lại điên cuồng thi triển các loại thủ đoạn muốn từ bên trong thoát ra ngoài, nhưng đương nhiên, phản kháng vô dụng, ngược lại còn khiến nó bị lôi võng làm cho mình mẩy đầy thương tích, uể oải suy sụp.

Thân thể của nó bị lôi võng siết chặt, đôi mắt cứ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Huyền.

“Dò xét xem bên trong thạch điện có linh chủng hoặc ấu sinh linh thú hay không?” Lục Huyền thả Yêu Quỷ Đằng ra, truyền một luồng ý niệm vào trong đầu nó.

Nhánh dây leo màu xám trắng lập tức ngẩng cao lên, hướng về phía Lục Huyền gật một cái rồi nhanh chóng phân tách ra từng sợi xúc tu nhỏ bé, ùn ùn chui vào trong lòng đất.

Mấy hơi thở sau, Yêu Quỷ Đằng nhanh chóng thu hồi toàn bộ xúc tu.

“Có mấy con Giao Long còn nhỏ, nhưng đều rơi vào trong giấc ngủ say.” Yêu Quỷ Đằng truyền một luồng ý niệm tới trong đầu Lục Huyền.

“Không tệ, đây là một chút khen thưởng cho ngươi.” Lục Huyền dứt khoát lấy ra một trái linh quả, đút cho Yêu Quỷ Đằng, rồi vội vàng tiến về phía nó vừa chỉ dẫn.

“Rống!!!”

Dường như tinh phách Đà Long đang bị bao vây bên trong lôi võng đã phát hiện được điều gì, nó lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể ngưng kết ra gần như đã bị lôi võng siết chặt đến đứt luôn rồi.

Lục Huyền thấy vậy, bước chân lập tức ngừng lại, tâm thần kết nối với viên Đà Long châu trong tay, truyền một luồng ý niệm cho tinh phách.

“Bên trong là con của ngươi?” Đà Long Châu có công hiệu kết nối với Giao Long, dù đối phương chỉ còn là một luồng tinh phách không trọn vẹn, nhưng vẫn có thể hiểu được ý tứ của Lục Huyền.

Nó ngừng động tác giãy giụa, ngũ quan mơ hồ xuất hiện vẻ kinh ngạc xen lẫn với nghi ngờ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 1062: Tiểu Đà Long!

“Xem ra vì canh giữ bên người bọn chúng, ngươi mới hình thành nên một luồng chấp niệm sâu sắc đến vậy. Hiện giờ, ta đã đến đây rồi, hãy giao chúng lại cho ta đi, ta sẽ nuôi chúng lớn lên.”

Nghe được lời này của Lục Huyền, mặc dù của tinh phách Đà Long vẫn còn cảnh giác, nhưng lại không cuồng loạn, gần như muốn phát điên giống như trước nữa.

Lục Huyền dùng lôi võng khống chế nó, để cho Yêu Quỷ Đằng đi trước dẫn đường, đồng thời tiến vào một gian đại sảnh rộng lớn ở phía sau thạch điện.

Trong đại sảnh có một bộ thi hài Đà Long dài đến hai - ba mươi trượng cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của người ta. Bộ thi hài đang cuộn mình thành một vòng này được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh, cũng cực kỳ hùng vĩ đồ sộ, nhìn qua sẽ có cảm giác nó sinh động như thật.

Ở khu vực trung tâm có ba quả cầu màu trắng nhạt, mặt ngoài quả cầu có không ít ảo ảnh Đà Long lúc ẩn lúc hiện. Bên trong mỗi khối cầu này đều có một con Đà Long nho nhỏ, nhưng người ở bên ngoài đều không phát hiện được bất cứ khí tức gì của Tiểu Đà Long bên trong, phảng phất như chúng nó đều rơi vào giấc ngủ say cả rồi.

“Nhìn bộ dạng này, hẳn là ba con Tiểu Đà Long nọ vừa được sinh ra không lâu, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó đã bị con Đà Long thất phẩm này vận dụng một loại thủ đoạn đặc thù, khiến chúng nó rơi vào giấc ngủ say trước khi Đà Long chết.” Lục Huyền âm thầm suy đoán.

Tinh phách Đà Long bị lôi võng trói chặt nhìn thấy ba quả cầu màu trắng nhạt, trong ánh mắt hiện lên một tia nhu hòa.

"Cũng không biết ta có thể nắm bắt được trạng thái cụ thể của ba con Tiểu Đà Long này hay không?" Lục Huyền thầm nghĩ, đồng thời một tia thanh quang mơ hồ nhanh chóng xoay tròn bên trong đan điền của hắn, rồi ngay sau đó, ba luồng Thanh Mộc nguyên khí mỏng manh lặng yên bay về phía quả cầu màu trắng nhạt nọ.

Đột nhiên hư ảnh Đà Long trên khối cầu lại sáng lên, tựa như nó vừa phát hiện ra Thanh Mộc nguyên khí chỉ có lợi mà không hề có hại đối với Tiểu Đà Long bên trong, khiến cho ba luồng khí tức màu xanh nhạt được rót vào trong đó.

Tâm thần của Lục Huyền nhanh chóng ngưng tụ bên trên một quả cầu màu trắng, cũng lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về con dị thú bên trong.

【 Đà Long, dị thú thượng cổ, trong cơ thể có chứa một lượng huyết mạch Chân Long nhất định, Dưới tình huống bình thường, khi trưởng thành nó có thể đạt tới cấp bậc yêu thú lục phẩm, số ít con có thiên phú xuất chúng còn có thể trưởng thành đến cảnh giới thất phẩm. 】

【 Thân thể cường hãn, trời sinh cự lực, có thể khống chế các loại thuật pháp hệ thủy, khi trưởng thành đến giai đoạn nhất định, còn có thể tự lĩnh ngộ thiên phú thần thông của Long tộc. 】

【 Mẫu thân gặp phải nguy cơ sinh tử khi thai nghén chúng nó, vì bảo vệ đám con nối dòng đã phải sinh ra trước thời hạn, sau đó sử dụng khí tức bản nguyên bày ra ba đạo cấm chế của Long tộc, khiến chúng nó rơi vào giấc ngủ say, được khí tức bản nguyên tẩm bổ, chỉ chờ thời cơ thích hợp là phá xác mà ra. 】

“Hóa ra là sinh non, còn là phụ mẫu đều chết cả.” Lục Huyền nói thầm một câu.

“Không dối gì Đà Long tiền bối, Lục mỗ muốn nuôi con cho ngài.” Hắn truyền một luồng ý niệm tới tinh phách Đà Long.

Ba con Đà Long thượng cổ, cao nhất có thể trưởng thành đến cấp bậc thất phẩm, một khi chăn nuôi chúng thành thể hoàn chỉnh hoặc là tạo điều kiện cho mấy con này đột phá đến phẩm giai cao hơn, thì quầng sáng phần thưởng hắn nhận được sẽ phong phú đến mức nào? Ngay tại thời điểm này, đã có thể tưởng tượng ra được.

Những lời này không thể lay động luồng tinh phách Đà Long bên trong lôi võng, nó vẫn không ngừng gầm nhẹ với Lục Huyền, trong thanh âm toát lên một loại tín niệm kiên định, có cảm giác chỉ cần Lục Huyền gây ra một chút bất lợi cho ba quả cầu màu trắng kia thôi, nó sẽ liều mạng cá chết lưới rách với hắn.

“Trước khi chết, đã ngưng kết khí tức bản nguyên để bảo vệ con cái của mình, mà sau khi chết, lại trực tiếp hóa thành chấp niệm, một mực canh giữ ở bên người bọn chúng.” Lục Huyền thoáng suy nghĩ trong lòng, sau đó hắn nghiêm mặt, dùng lời nói thành khẩn thuyết phục đối phương: “Yên tâm, ta có thể hứa hẹn với ngươi, thậm chí còn có thể lập lời thề Tâm Ma nếu ngươi muốn, ta nhất định sẽ dồn hết tâm trí tới bồi dưỡng chúng nó, sẽ dùng thái độ đồng bạn để đối đãi ngang hàng với chúng nó, sẽ không dùng chúng nó đi tu luyện những môn công pháp ác độc, hay luyện đan luyện khí vân vân…”

Hắn thông qua Đà Long Châu trên tay, để truyền lại ý nghĩ của mình cho tinh phách Đà Long.

Tuy hắn có thể dễ dàng giải quyết luồng tinh phách này, nhưng ba con tiểu Đà Long được bảo hộ bên trong cấm chế

của Long tộc lại không dễ dàng nhận được như vậy. Chủ yếu hơn, Lục Huyền không muốn để cho luồng tinh phách đã bỏ ra hết thảy mọi thứ chỉ để bảo vệ mấy đứa nhỏ của mình phải thất vọng.

Nghe được lời này của Lục Huyền, dường như luồng tinh phách Đà Long được thả lỏng đi rất nhiều, thậm chí nó còn mơ hồ có xu thế muốn tán loạn. Nó hướng về phía Lục Huyền, khẽ gật đầu một cái.

Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm nghị, trực tiếp lập xuống một lời thề Tâm Ma tại chỗ, nếu vi phạm, chắc chắn sẽ bị tà ma xâm nhập, nhẹ thì căn cơ bị hao tổn, nặng thì hồn phi phách tán.

Sau đó, hắn cảm nhận được sự biến hóa bên trong nội tâm của luồng tinh phách Đà Long kia, và cẩn thận buông lỏng cái lưới điện. Chỉ thấy phía trên luồng tinh phách kia chợt bắn ra ba luồng quang mang thuần trắng, chúng lần lượt bơi về phía ba quả cầu màu trắng nhạt kia.

Ngay sau đó, hư ảnh Đà Long trên quả cầu lặng lẽ tiêu tán, ba con Tiểu Đà Long bên trong cũng chậm rãi hiển lộ thân hình.

“Vẫn còn ở trong quá trình được khí tức bản nguyên điều dưỡng, nhưng cấm chế Long tộc bên trên đã không còn.” Lục Huyền đưa linh thức tới thoáng dò xét một chút rồi thầm nghĩ trong lòng.

“Ta nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của ngài!” Hắn chắp tay nói với tinh phách Đà Long, đang định thu cả ba con Tiểu Đà Long bên trong khối cầu vào Thao Trùng Nang, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy cảm giác lưu luyến không nỡ rời xa của tinh phách, hắn lại đổi ý.

“Hãy để chúng nó cùng ngươi đi đoạn đường cuối cùng nhé.”

Lục Huyền cảm nhận được chấp niệm của Đà Long càng ngày càng trở nên mơ hồ, đã quyết định sẽ đi xung quanh cướp đoạt những món bảo vật khác trước.

“Thi hài thì đương nhiên là phải lấy đi rồi. Mục đích chân chính của ta khi lấy nó đi cũng không phải vì muốn đi tẩm bổ cho gốc Thương Long Mộc thất phẩm kia đâu, chủ yếu là muốn sau này, ba con Tiểu Đà Long kia có chỗ tế bái mẫu thân thôi.” Trong lòng hắn thầm nghĩ như vậy, sau đó linh quang lóe lên, thi hài Đà Long dài hơn hai mươi trượng kia đã lập tức bay vào trong Thao Trùng Nang.

Không gian trong Thao Trùng Nang vô cùng rộng lớn, dù đã thu vào lượng lớn thi hài của Hàn Ngọc Ly cùng với thi hài của con Đà Long này, chúng cũng chỉ chiếm một góc nhỏ bên trong thôi.

Hắn lại tiếp tục tìm kiếm khắp nơi trong thạch điện, cuối cùng cũng tìm được mấy gốc linh chủng Long Hài Thảo bên trong một khu thiên điện.

“Đây cũng là một khoản thu hoạch ngoài ý muốn.”

Chương 1063: Dị Tượng!

Long Hài Thảo là linh thực ngũ phẩm, do tinh hoa của hài cốt Long tộc và linh thảo kết hợp lại mà hình thành, hắn từng tìm được mấy sợi ở dưới đáy Thiên Long hồ tại Thiên Kiếm Tông, phần thưởng bên trong quầng sáng đến từ chúng cũng coi như không tệ, một trong số đó chính là viên Đà Long Châu đã lập nên công lớn ngày hôm nay.

"Đáng tiếc … vòng bảo hộ linh khí Giao Long kia đã hòa làm một thể với tòa thạch điện này, chỉ có thể cưỡng ép phá giải mà không thể tách ra mang đi." Hắn lại cảm khái một tiếng.

"Xét cho cùng, cuộc vui nào cũng đến lúc tàn, ta muốn mang chúng nó rời đi rồi." Sau khi tìm kiếm xong xuôi, Lục Huyền trở lại đại sảnh thạch điện, trầm giọng nói với tinh phách Đà Long đang quấn quít xung quanh ba quả cầu nhỏ.

Sau khi hắn lập lời thề sẽ thu nhận và nuôi dưỡng ba con Tiểu Đà Long này, chấp niệm của luồng tinh phách ấy đã được vô hình cởi bỏ và kết quả đang chờ đợi nó chỉ có từ từ tiêu tán mà thôi.

Nghe nói như vậy, luồng tinh phách kia chậm rãi buông mấy quả cầu nọ ra, lặng lẽ đưa mắt nhìn Lục Huyền thu chúng vào Thao Trùng Nang.

Làm xong mọi chuyện, Lục Huyền chắp tay rồi cùng hóa thân Lăng Cổ bơi thật nhanh từ bên trong thạch điện ra ngoài. Vừa mới rời khỏi vùng nước đen vô biên vô hạn ấy, trong lòng hắn chợt có cảm giác, lập tức nhìn về phía thạch điện xa xôi kia.

“Ngang!” Chỉ nghe một tiếng Long ngâm vang dội truyền đến, làm dấy lên một cơn sóng gió động trời bao trùm cả vùng hải vực.

Sau đó, một con Đà Long thần dị dài đến trăm trượng lập tức giương nanh múa vuốt, xông ra khỏi mặt nước. Nó nhìn về một phương hướng xa xa rồi hóa thành linh quang đầy trời, rơi lả tả xuống.

Tại thời điểm đó, ba con Tiểu Đà Long đang hấp thu sức mạnh bên trong quả cầu màu trắng nhạt, vẫn ngủ vô cùng an ổn tại Thao Trùng Nang.

Thân hình Lục Huyền thoáng dừng lại một chút, hắn âm thầm than nhẹ rồi hóa thành một luồng quang mang màu trắng bạc cực nhanh bay đi.

…

Hư ảnh Ly Long lao ra từ dưới đáy biển cực kỳ thu hút ánh mắt của người khác, dù đứng cách xa mấy chục dặm, vẫn có thể thấy rõ như thường. Và trong nhóm người trông thấy cảnh tượng này, cũng có cả ba gã tu sĩ Trúc Cơ đang hoạt động ở khu vực phụ cận kia.

“Dị tượng này… Là dị tượng!” Đôi môi tu sĩ trung niên thon gầy thoáng run lên nhè nhẹ, khó có thể kiềm chế sự kích động trong lòng.

“Chẳng lẽ thật sự có một tòa động phủ Giao Long đang ẩn giấu trong vùng hải vực này?” Gương mặt tên thanh niên trầm ổn kia cũng hiện lên một tia hưng phấn.

“Chắc chắn rồi! Dị tượng đồ sộ như thế, khẳng định là bên trong có thiên đại cơ duyên!”

“Chúng ta cũng có khả năng nhận được thiên đại cơ duyên!”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt ba người đều phát sinh biến hóa. Tín nhiệm sâu sắc đã thành lập được từ trước đó dần dần xuất hiện từng đường rạn nứt.

"Trương đạo hữu, Lê đạo hữu, ba người chúng ta phát hiện ra động phủ Giao Long kia trước tiên, cơ hội khó được, lựa chọn tốt nhất lúc này là phải bình tĩnh, không được để tham niệm lấn áp, từ đó rơi vào nội đấu. Nếu không, chờ tới khi có Kim Đan chân nhân bay đến, chỉ sợ ngay cả cơm thừa canh cặn cũng không có phần của chúng ta đâu." Thanh niên lộ vẻ mặt trấn định, nhanh chóng đưa ra đề nghị.

"Đạo hữu nói có lý, mọi người cùng nhau đi thăm dò động phủ Giao Long, sau khi tiến vào lại dựa vào bản lãnh của mình truy tìm bảo vật." Tu sĩ trung niên gầy gò gật gật đầu. Ngay sau đó, một tấm phù lục cao giai lặng yên trượt xuống trong tay áo.

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện phát sinh ở Hắc Thủy Tinh Động vốn không có liên quan gì đến Lục Huyền. Vì ngay sau đó, hắn cùng với hóa thân Lăng Cổ đã thuận lợi rời đi, trở về động phủ của mình rồi.

"Một lần tiến vào bí cảnh nhưng nhận về chỉ có thu hoạch mà không có mạo hiểm khi thăm dò." Lục Huyền mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, tiến vào động phủ, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Chuyến đi này bởi vì có Đà Long Châu dẫn đường, nên ngay cả khi hắn chỉ có một mình tiến vào động phủ bí mật của Đà Long kia thì suốt cả quá trình vẫn bình an yên ổn, trên đường chỉ gặp phải vài con hung thú biển sâu, một đám Hàn Ngọc Ly dị biến, cùng với tinh phách Đà Long bên trong thạch điện.

Trong đó, thực lực của Hàn Ngọc Ly và tinh phách Đà Long cũng không tầm thường, tu sĩ Kết Đan trung kỳ bình

thường cũng chưa chắc đã thể dễ dàng giải quyết được chúng như hắn.

Và song song với đó, thu hoạch của chuyến đi này cũng không nhỏ. Thứ có giá trị nhất không gì qua được thi hài của Đà Long thất phẩm cùng với ba con Tiểu Đà Long bị sinh non kia.

Một thứ có thể dùng làm nguyên liệu bồi dưỡng Thương Long Mộc, một thứ khác lại có thể mang quầng sáng phần thưởng đến cho Lục Huyền. Ngoài ra, hắn còn lấy được không ít thi hài Hàn Ngọc Ly tươi mới và năm hạt linh chủng Long Hài Thảo.

"Chỉ cần thi hài của những con Hàn Ngọc Ly kia là có thể bồi dưỡng Thương Long Mộc đến trình độ thành thục rồi, có lẽ ở giai đoạn thành thục cuối cùng, mới cần dùng thi hài của Đà Long đến thúc đẩy nó một chút." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Cho nên, ta có thể chôn cất thi hài của Đà Long tại khu vực linh điền đang gieo trồng Thương Long Mộc và Hóa Long Thảo, để dần dần hình thành nên một vùng bảo địa ẩn chứa Long khí, giúp chúng nó và Tiểu Đà Long trưởng thành tốt hơn." Trong lòng nghĩ như vậy, hắn lập tức đi tới khu vực linh điền trung tâm, trồng năm gốc Long Hài Thảo vào trong đó, lại chôn thi hài của con Đà Long kia xuống, cuối cùng, hắn cũng không quên đặt ba quả cầu màu trắng nhạt kia ở bên trong nơi này, để chúng được Long khí điều dưỡng.

"Vẫn phải mở rộng cái hồ nhỏ đằng kia thêm một chút, bằng không ta thực sự không nuôi nổi ba con tiểu Đà Long này." Hắn nhíu mày suy nghĩ.

Hiện giờ, bên trong cái hồ nhỏ ấy đã có Ly Hỏa Giao, Thanh Giác Long Lý và Nham Giáp Quy rồi, thể tích của cái hồ vốn đã không đủ để ba nhóc con này thoải mái vẫy vùng,

nếu lại bỏ thêm ba con Tiểu Đà Long này vào nữa, đoán chừng … ngay cả không gian để xoay người chúng nó cũng không có mất.

Lục Huyền lập tức phi thân bay tới bên cạnh hồ nhỏ, thi triển Địa Dẫn Thuật cảnh giới Tông Sư, dứt khoát mở rộng diện tích của hồ nhỏ lên gấp mấy lần trong vẻ mặt mờ mịt, không hiểu gì của mấy con linh thú.

Sau chuyến đi Hắc Thủy Tinh Động, hắn lại trở về với thân phận linh thực sư phổ thông của mình, mỗi ngày đều bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, cuộc sống trôi qua an ổn mà phong phú.

Qua một tháng sau, hắn lại ngẫu nhiên nghe được tin tức có liên quan đến khu động phủ Giao Long kia từ trong miệng một vị Kết Đan Chân Nhân có chút quen biết. Nghe người ta đồn rằng, đã có không ít tu sĩ ùn ùn kéo nhau tiến vào khu động phủ kia nhưng chẳng tìm được gì cả. Và theo bọn họ suy đoán thì dường như toàn bộ bảo vật bên trong đã bị mấy tên tu sĩ Trúc Cơ tiến vào đầu tiên cướp đi hết rồi.

Đáng tiếc là mấy tu sĩ Trúc Cơ đó đã may mắn chạy thoát thậm chí về sau, bọn họ cũng không còn lộ diện nữa. Điều này đã làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ bên ngoài phải hâm mộ vì bọn họ có thể một mình độc chiếm dị bảo.

Nghe được câu chuyện này, Lục Huyền chỉ có thể duy trì nụ cười trên môi, trong lời nói cũng có vài phần hâm mộ.

Chương 1064: Lôi Minh Kiếm Đảm!

Trong linh điền.

Lục Huyền chậm rãi đi lại giữa những đường khe rãnh bên trong linh điền, chuyên tâm bồi dưỡng đám linh thực của mình. Trong lúc bồi dưỡng, hắn có đụng phải một con Thảo Khôi Lỗi vẫn luôn miệt mài đi tuần tra khắp nơi.

"Nhóc con nhà ngươi, ngày nào cũng làm việc chăm chỉ, cẩn thận, đúng là không tệ." Lục Huyền lộ vẻ tán thưởng, hơi có phần cảm khái nói một câu, sau đó phun ra một luồng Thanh Mộc nguyên khí ở đầu ngón tay, rót vào trong khối u màu xám đen của Thảo Khôi Lỗi.

Chỉ trong nháy mắt, cái đầu to lớn của Thảo Khôi Lỗi đã biến thành màu xanh biếc, một đường lan tràn xuống dưới, trực tiếp nhuộm toàn thân nó thành một mảng màu xanh lá, toát lên sinh cơ nồng đậm.

Trong cảm giác của tâm thần, con Thảo Khôi Lỗi đặc thù đã có một chút linh trí cực thấp này vừa truyền một luồng ý niệm cảm kích tới trong đầu Lục Huyền.

"Ngươi là đứa làm bạn với ta lâu nhất, ta nhất định sẽ tìm cơ hội để ngươi gia tăng thêm lần nữa." Lục Huyền thầm hứa với lòng, sau đó đưa mắt nhìn hai nhánh dây leo với các loại mũi tên trên người Thảo Khôi Lỗi, trong đầu chợt hiện lên một luồng ý niệm.

"Chờ thời cơ thích hợp, ta cũng có thể dung nhập Song Diện Thánh Anh kia vào trong cơ thể ngươi." Linh cơ khẽ

động, hắn vừa nhớ tới một món bảo vật mình từng mở ra từ Thánh Anh Quả Tử Chu.

Song Diện Thánh Anh kia chính là một loại hồn thể đặc thù, có thể dung nhập vào trong khôi lỗi cao giai, đáng tiếc là hắn không nắm giữ loại pháp môn luyện chế khôi lỗi, nếu không đã sớm luyện hóa nó tiến vào trong cơ thể của Thảo Khôi Lỗi rồi.

Sau khi Thảo Khôi Lỗi hấp thu xong Thanh Mộc nguyên khí, nó lại tiếp tục mang theo mấy dây Tiễn Đằng đi dò xét bên trong linh điền.

Lục Huyền cũng tiếp tục đi xem xét trạng thái sinh trưởng của rất nhiều linh thực dưới tay.

Rất nhanh, hắn đã chạy tới khu vực Kiếm Thảo, lẳng lặng đứng bên cạnh gốc Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, tâm thần đắm chìm trong kiếm ý, tinh tế cảm nhận sự vận chuyển của nhật nguyệt tinh thần, trong lòng như có điều ngộ ra.

"Không hổ là Kiếm Thảo lục phẩm, lĩnh hội lâu như vậy, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được một chút manh mối. Đương nhiên, trong đó Thông Minh Kiếm Tâm cũng xuất lực không ít, nếu không với thiên phú kiếm đạo của ta, muốn hiểu thấu đáo luồng kiếm ý kia tuyệt đối là chuyện mơ mộng hão huyền."

Trong lòng Lục Huyền tràn đầy thỏa mãn, lại tiếp tục đi vào khu vực linh điền của Thiên Lôi Kiếm Thảo.

"Ồ, có ba gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo thành thục rồi!" Hắn ngưng tụ tâm thần trên gốc Kiếm Thảo màu trắng bạc kia, đôi mắt có phần kinh ngạc nhìn chằm chằm vào thanh tiến độ mờ ảo phía dưới Kiếm Thảo. Kiếm Thảo màu trắng bạc đâm thẳng lên bầu trời, trên thân kiếm có ngàn vạn tia lôi mang phun trào, xung quanh đầy rẫy kiếm ý sắc bén.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhổ cả ba gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm ấy ra.

【 Thiên Lôi Kiếm Thảo, linh thực tứ phẩm, dước ảnh hưởng của lôi khí nồng đậm và bảo vật kiếm đạo, Kiếm Thảo nhị phẩm đã được cải tiến trở thành dạng này, là kiếm bảo trời sinh, bên trong ẩn chứa lượng lớn lôi khí, thời điểm đối địch sẽ sinh ra hiệu quả thần kỳ.】

"Tương đương với phi kiếm tứ phẩm, còn là loại có phẩm chất tốt hơn, nếu đặt nó ở trong tiệm tạp hóa, hẳn là có thể bán được giá tốt." Lục Huyền thầm đánh giá một câu, sau đó ánh mắt lặng yên nhìn về phía ba quầng sáng màu trắng vừa mới xuất hiện. Hắn đưa tay chạm nhẹ vào quầng sáng gần nhất. Quầng sáng vỡ tan trong im lặng, trực tiếp hóa thành vô số điểm sáng đầy trời. Những điểm sáng ấy nhìn như từng kia kiếm khí rất nhỏ, chúng nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng rồi lập tức tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ngay sau đó, một luồng ý niệm lóe lên trong đầu hắn.

【 Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được bảo vật ngũ phẩm Lôi Minh Kiếm Đảm. 】

Ý niệm vừa hiện lên, một món bảo vật kỳ dị đã xuất hiện trước mặt hắn. Món bảo vật này có tạo hình y như một con nhím nhỏ, bên trên mọc ra vô số những cây lôi thứ màu bạc trắng, lôi thứ không ngừng nhô ra co lại bất định, ẩn chứa kiếm ý sắc bén.

Bên trong Lôi Minh Kiếm Đảm có vô số những luồng hào quang màu trắng bạc, nhìn kỹ mới phát hiện những luồng hào quang ấy vốn được tạo thành từ từng tia kiếm ý tụ tập lại.

Cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện ra những tiếng sấm rất nhỏ truyền đến từ bên trong bảo vật. Tiếng sấm lướt qua,

phảng phất như vừa rót một tia khí tức bá đạo mạnh mẽ vào trong cơ thể Lục Huyền.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên món bảo vật trước mắt, trong nháy mắt đã biết được tin tức chi tiết có liên quan đến nó.

【 Lôi Minh Kiếm Đảm, bảo vật ngũ phẩm, sau khi luyện hóa có thể dùng lôi khí rèn luyện trái tim kiếm đạo, sử dụng lâu dài còn có thể thoáng gia tăng một chút thiên phú kiếm đạo. 】

"Thứ này cũng có vài phần hiệu quả kỳ diệu giống như Thông Minh Kiếm Tâm ta từng nhận được trước kia. Nhưng Thông Minh Kiếm Tâm chú trọng đến thuật hơn, nó có thể giúp ta lĩnh ngộ các loại kiếm quyết, còn Lôi Minh Kiếm Đảm này hơi thiên về đạo, thậm chí hiệu quả của nó cũng không rõ rệt như Thông Minh Kiếm Tâm."

Lục Huyền thoáng so sánh hai món bảo vật kiếm đạo này một chút, sau đó ánh mắt đã rơi vào quầng sáng màu trắng thứ hai. Dù đã chạm vào vô số quầng sáng, nhưng mỗi khi nhìn thấy chúng nó xuất hiện trong lòng hắn vẫn mang theo nỗi chờ mong như lúc ban đầu, chờ mong bản thân có thể mở ra các loại bảo vật cao giai thần kỳ bên trong.

Khi hắn chạm vào quầng sáng, nó lập tức vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời. Vô số điểm sáng nhanh chóng biến hóa vây quanh hắn, ngưng kết thành ngàn vạn hư ảnh tiểu kiếm và lập tức chui vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, trong đầu Lục Huyền chợt lóe lên một luồng ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được trận pháp Thiên Lôi Kiếm Trận lục phẩm (1/18) 】

“Hả?” Ý niệm trong đầu vừa tan biến, Lục Huyền đã cúi đầu nhìn một thanh phi kiếm màu trắng bạc trước người, trong đầu xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

Chỉ biết rằng, thanh phi kiếm màu trắng bạc đang bay lơ lửng trước người Lục Huyền kia dài chừng ba thước với vô số trận văn dày đặc bao phủ lên thân kiếm, kiếm ý tản ra mãnh liệt.

Lục Huyền nhẹ nhàng vung một cái, ngàn vạn luồng lôi quang ùn ùn tuôn ra từ bên trong thanh phi kiếm màu trắng bạc ấy, chiếu rọi một mảnh trắng xóa phía trước, hồi lâu sau mới từ từ tan đi.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên thanh phi kiếm, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về nó.

【 Thiên Lôi Kiếm, phi kiếm ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa lực lượng lôi đình cường đại, mười tám thanh phi kiếm thuộc tính lôi đồng nguyên có thể tạo thành Thiên Lôi Kiếm Trận lục phẩm.】

【 Kiếm trận có thể phóng ra lôi đình vô tận, tính sát phạt cực mạnh, có thể trong nháy mắt diệt sát lượng lớn tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, viên mãn. 】

“Kiếm trận lục phẩm, lại có thể dễ dàng diệt sát lượng lớn Kết Đan Chân Nhân!” Lục Huyền nhìn thanh phi kiếm trong tay, không khỏi tấm tắc than thở.

Tính sát phạt mạnh mẽ của nó còn vượt xa Trấn Ngục Kim Cương Tượng lục phẩm của hắn.

Chương 1065: Nguyệt Hoa Linh Dịch!

"Nhưng mười tám thanh phi kiếm ngũ phẩm kết hợp lại, cộng thêm lực lượng của trận pháp, có được uy năng như thế cũng không kỳ quái." Trong lòng hắn nghĩ thầm: "Đáng tiếc không thể dùng Thiên Lôi Kiếm Thảo thành thục tới thay thế, còn phải thu thập đủ mười tám thanh mới hoàn thành, đúng là gánh nặng đường xa mà."

Nghĩ đế đây, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng thứ ba, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng thẳng lên cao. Trong chốc lát, chúng đã ngưng kết ra một dòng dòng sông ánh sáng nhỏ dài, chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

【Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được trận pháp lục phẩm Thiên Lôi Kiếm Trận (2/18)】

Ý niệm hiện lên, lại là một thanh phi kiếm màu trắng bạc xuất hiện trước người hắn. Thân kiếm cũng phủ kín vô số trận văn dày đặc, chỉ khác là kích cỡ của nó khá nhỏ so với thanh kiếm đầu tiên. Vừa xuất hiện, hai thanh phi kiếm đã đồng thời phát ra một tiếng kiếm ngân trong trẻo, phảng phất như đang kêu gọi lẫn nhau.

"Thêm một mảnh ghép nữa rồi." Lục Huyền mỉm cười nói.

Hắn đã gieo trồng tổng cộng là hai mươi gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo, sau khi thu hoạch ba quầng sáng, một bộ phận trong mười bảy gốc còn lại sẽ được dùng để ngưng kết linh chủng. Do là lần đầu, Lục Huyền chỉ có thể dựa vào phương

pháp ngưng chủng lúc trước để tìm tòi thử xem, nên sản lượng linh chủng nhận được có thể sẽ thấp hơn bình quân khá nhiều.

Cũng may Lục Huyền có thể kịp thời nắm giữ trạng thái linh thực, cũng coi như giảm bớt được không ít phiền toái.

Nửa tháng sau, Lục Huyền lại một lần nữa thu hoạch được bảy quầng sáng phần thưởng đến từ Thiên Lôi Kiếm Thảo, trong nhóm này có đến năm thanh phi kiếm kiếm trận. Bảy thanh phi kiếm đồng loạt xuất ra, kiếm ý ngang nhiên bao phủ khắp chốn, tính sát phạt cường đại, đã mơ hồ có chút hình thức ban đầu của kiếm trận lục phẩm rồi.

Hai quầng sáng còn lại, mở ra được hai viên Lôi Minh Kiếm Đảm, Lục Huyền tạm thời thu chúng vào trong Thao Trùng Nang.

Hôm đó, khi hắn đang ở trong linh điền cẩn thận xem xét và bồi dưỡng đám linh thực, thì đột nhiên một giọng nói ôn hòa quen thuộc truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu có ở trong động phủ hay không, Trương mỗ tới xin chén linh nhưỡng uống đây."

Lục Huyền dùng linh thức đảo qua, lập tức phát hiện người đến chính là một vị cao tầng của thương hội, Trương Cửu Tông, tu vi Kết Đan hậu kỳ, giao tình giữa hai người cũng coi như không tệ.

"Hóa ra là Trương đạo hữu, trong phủ của Lục mỗ này, cái khác không nói, nhưng linh nhưỡng thì luôn luôn có đủ." Lục Huyền lập tức hóa thành một luồng bạch quang đi đến cửa động phủ, mở ra trận pháp, nghênh đón Trương Cửu Tông tiến vào.

Hai người đi tới một khu đình viện yên tĩnh xanh tươi, Lục Huyền bưng linh quả linh nhưỡng tới, bày ra trước mặt vị tu sĩ nho nhã này.

“Không tệ không tệ! Không uổng công vi huynh ta vẫn luôn nhớ thương mấy loại linh nhưỡng này.” Trương Cửu Tông lần lượt uống mấy loại linh nhưỡng Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ vừa được Lục Huyền mang tới, không kìm lòng được mà toát lên vẻ mặt thỏa mãn.

Phải biết rằng, trong Tu Hành giới có rất ít tu sĩ đi ủ chế linh tương linh nhưỡng, thậm chí những người có thể ủ ra mấy loại linh nhưỡng phẩm chất cao như vậy, lại càng thêm hiếm có.

“Nếu Trương đạo hữu yêu thích, có thể mang mấy bình trở về thưởng thức.” Lục Huyền mỉm cười nói.

Giao tình giữa hai người không cạn, ngày thường Trương Cửu Tông lại ưu ái hắn khá nhiều, đưa tặng đối phương mấy bình linh nhưỡng như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

“Ha ha, đa tạ Lục đạo hữu!” Trương Cửu Tông cười thoải mái nói.

“Đạo hữu đã hào phóng như thế, Trương mỗ cũng không thể keo kiệt.” Trên mặt gã chợt lộ ra một nụ cười thần bí. Linh quang thoáng hiện, một cái bình bạch ngọc nhỏ đã xuất hiện trước người. Trong bình chứa đầy một lọ linh dịch màu trắng nhạt, hơi nước lượn lờ bốc lên, biến ảo thành các loại cảnh tượng mỹ lệ trên miệng bình, nhìn qua sẽ có một loại mỹ cảm mông lung.

“Trương đạo hữu, đây là…” Lục Huyền đưa mắt nhìn loại linh dịch màu trắng nhạt trong bình ngọc, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

“Vật này là Nguyệt Hoa linh dịch, vốn là tinh hoa ánh trăng được thu thập bên trong một số động thiên phúc địa vào khoảng thời gian đặc biệt nào đó rồi cô đọng lại mà thành, cho nên mỗi khi thu thập được một giọt đều phải hao phí lượng lớn

thời gian và tinh lực. Bên trong ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, có rất nhiều ích lợi đối với tu sĩ, linh thực, linh thú, Lục đạo hữu có thể tự mình ăn vào, cũng có thể dùng để bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.” Trương Cửu Tông giới thiệu ngắn gọn.

Không đợi Lục Huyền bày tỏ sự cảm kích, trước người gã lại xuất hiện thêm mười hạt linh chủng. Những hạt linh chủng này lớn bằng quả trứng gà, mặt ngoài có một tầng linh quang lưu chuyển, khá là lồi lõm gập ghềnh, phảng phất như một viên kim cương sáng chói, phản chiếu ra ngàn vạn luồng tinh quang.

Nó chính là Tinh Thần Quả ngũ phẩm Lục Huyền đã từng trồng,

“Lục đạo hữu, năm hạt Tinh Thần Quả lần trước ngươi thay mặt thương hội bồi dưỡng chẳng những đã thành thục toàn bộ, phẩm chất còn rất xuất sắc, đã khiến toàn bộ thương hội từ trên xuống dưới cực kỳ tán thành tạo nghệ trên phương diện linh thực của đạo hữu, nên chúng ta đã cố ý đi thu thập thêm mười hạt linh chủng Tinh Thần Quả này, mang tới giao cho ngươi bồi dưỡng.”

“Thương hội coi trọng Lục mỗ như thế, Lục mỗ đương nhiên sẽ không để các vị thất vọng, chắc chắn sẽ dốc hết tâm lực, bồi dưỡng mười hạt linh chủng Tinh Thần Quả này đến thành thục.” Trong lòng Lục Huyền vô cùng vui vẻ, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh, chắp tay nói.

Không tốn tiền cũng nhận được một nhóm linh chủng Tinh Thần Quả, nếu không chớp lấy thời cơ này thì về sau hắn biết đi đâu để thu hoạch《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》cùng với Tinh Đấu kỳ?

“Lục đạo hữu đã vất vả rồi. Nhưng mà thương hội sẽ không để đạo hữu vất vả vô ích, bình Nguyệt Hoa linh dịch này coi

như thù lao đưa cho đạo hữu. Về sau, chờ tới khi linh thực chín muồi, ta sẽ còn cảm tạ Lục đạo hữu nhiều hơn nữa.” Trương Cửu Tông ôn hòa cười nói.

“Trương đạo hữu nói vậy là không đúng rồi. Ta vốn là khách khanh của thương hội, được hưởng thụ rất nhiều quyền lợi và ưu đãi của thương hội, vì thương hội mà vất vả một chút cũng là chuyện nên làm, huống chi thứ này chỉ là vài gốc linh thực mà thôi, thực sự không tính là cái gì cả.”

“Thêm nữa, bản thân Lục mỗ vốn là một linh thực sư, niềm vui thú lớn nhất trong đời ta chính là bồi dưỡng các loại linh thực trân quý hiếm thấy, lẳng lặng nhìn chúng nó lớn lên từng chút một, đợi chờ đến lúc chúng trưởng thành, hưởng thụ niềm vui sướng của vụ mùa bội thu. Đó mới là điều khiến ta vô cùng vui vẻ!” Lục Huyền vừa cười vừa nói, lại nhuần nhuyễn biểu hiện ra dáng vẻ cần cù cẩn trọng, chịu mệt chịu khổ.

Trương Cửu Tông bị những lời nói tâm huyết của hắn làm cho cảm động, vẻ tán thưởng trên mặt lại càng thêm nồng đậm.

“Lục đạo hữu như vậy, thật sự khiến tại hạ tự thẹn không bằng.” Gã chắp tay hướng về phía Lục Huyền, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

“Sau này nếu trong thương hội lại xuất hiện linh chủng cao giai hiếm thấy, Trương mỗ nhất định sẽ tranh thủ thay Lục đạo hữu. Làm như vậy, một là mang đến cho linh chủng một kết quả tốt, để chúng nó thuận lợi thành thục, hai là thành toàn cho niềm yêu thích của Lục đạo hữu ngươi.” Gã trầm ngâm một chút, sau đó trịnh trọng hứa hẹn với Lục Huyền.

Chương 1066: Lời Mời Của Tề Vô Hành!

“Vậy xin đa tạ Trương đạo hữu trước!” Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm kích.

Hải Lâu thương hội vốn là một trong ba thế lực đứng đầu Ly Dương cảnh, chỉ cần hắn biểu hiện ra trình độ của mình trên linh thực nhất đạo, trực tiếp bồi dưỡng toàn bộ đám linh chủng do thương hội ủy thác thành linh thực phẩm chất cao, kiểu gì cũng được bọn họ coi trọng.

Sau khi loại chuyện này hình thành nên một vòng tuần hoàn tốt, thì chỉ cần thương hội nhận được linh chủng cấp cao là kiểu gì người đầu tiên bọn họ nghĩ đến cũng là mình.

Làm như vậy, bọn họ vừa có linh thực phẩm chất cao để sử dụng mà hắn cũng có thể thuận tay thu hoạch từng quầng sáng phần thưởng, tuyệt đối là đôi bên cùng thắng.

Đứng trước phần thưởng quầng sáng, khoản thù lao đến từ thương hội kia lại đột nhiên trở thành không quá quan trọng nữa.

“Không dối gạt Lục đạo hữu, thương hội đang thai nghén một loại linh chủng lục phẩm hiếm thấy trong một khu động thiên tại ngoại vực, giá trị của nó vượt xa tuyệt đại đa số linh thực cùng giai. Nếu Lục đạo hữu có hứng thú thì chờ sau khi linh chủng kia được thai nghén ra, ta sẽ xin trưởng lão Nguyên Anh trong thương hội giao nó cho đạo hữu. Với khả năng của đạo hữu, hẳn là có nắm chắc không nhỏ.” Trương Cửu Tông lên tiếng nói.

Linh chủng lục phẩm đang thai nghén trong động thiên? Có thể thành công ngưng chủng ra hay không vẫn còn một chút khả năng không xác định được.

Vốn dĩ … Trương Cửu Tông cũng không định báo chuyện này cho Lục Huyền, nhưng sau khi nhìn thấy thái độ của hắn đối với linh thực của thương hội, gã lại lập tức thay đổi chủ ý, quyết định sẽ thay Lục Huyền tranh thủ một phen.

"Được! Hy vọng Lục mỗ có thể nhận được cơ hội bồi dưỡng ra loại linh chủng lục phẩm hiếm thấy trong miệng Trương đạo hữu, cống hiến một chút sức mọn của mình cho thương hội." Lục Huyền nghe vậy, lại vội vàng bày tỏ thái độ.

Trước mắt trong động phủ của hắn đã có đến mấy chục loại linh chủng lục phẩm rồi, nhưng mỗi một hạt đều là hắn vất vả lắm mới sưu tầm được, hiện giờ có thể dễ dàng nhận được một hạt đương nhiên là không còn gì tốt hơn.

Huống chi, dựa theo những lời Trương Cửu Tông vừa nói, hẳn là hạt linh chủng lục phẩm kia cũng tương tự như Điên Âm Đảo Dương Quả, bồi dưỡng một loại linh thực như vậy, quầng sáng phần thưởng thu hoạch được cũng sẽ phong phú hơn bình thường một chút.

Hai người nói chuyện phiếm thêm một lát, Trương Cửu Tông cũng không ở lại lâu đã lên tiếng cáo từ rời đi.

Lục Huyền đưa mắt nhìn bóng người đối phương biến mất trong lôi mang đầy trời rồi trở lại động phủ. Hắn nhẹ nhàng mở cái nắp trên chiếc bình bạch ngọc cổ dài vừa được Trương Cửu Tông mang tới ra, sau đó cởi bỏ đạo cấm chế đang niêm phong phía trên. Được linh thức khống chế, một giọt linh dịch màu trắng nhạt đã chậm rãi bay từ bên trong ra.

Giọt linh dịch màu trắng nhạt dừng lại trên không trung, hình thái bắt đầu biến hóa bất định, giống như mặt trăng lúc

tròn lúc khuyết, ánh sáng màu bạc mơ hồ lan tràn như gợn sóng, một luồng sinh cơ nồng đậm xông thẳng đến thất khiếu của Lục Huyền.

"Không hổ là linh dịch ngũ phẩm, sinh cơ nồng đậm tinh khiết, hơn xa Tuyết Long Thánh Tuyền tứ phẩm thương hội từng tặng cho ta lúc trước." Lục Huyền âm thầm so sánh hai loại linh dịch cao giai này, sau đó trong lòng cảm khái nói.

"Lúc trước, thù lao đã đầy đủ, nên bình Nguyệt Hoa linh dịch này chính là món quà thương hội tặng vì coi trọng ta. Nó cũng được coi là một vật bổ dưỡng thượng đẳng đối với lượng lớn linh thực bên trong động phủ."

Hắn không định phục dụng bình Nguyệt Hoa linh dịch này, mà muốn dùng nó để bồi dưỡng mấy loại linh thực cao giai bên trong linh điền, nhằm gia tốc quá trình sinh trưởng của chúng nó.

Mấy ngày sau khi Trương Cửu Tông rời đi, lại có một tấm thiệp mời bay tới bên ngoài động phủ. Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực bên trong, lập tức dùng linh thức đưa thiệp mời đến trước người, sau đó kích phát linh lực, mở nó ra.

Thiệp mời này được vị Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động phát ra, nội dung không nhiều lắm, chỉ đơn thuần là mời mấy vị Kết Đan Chân Nhân tụ tập một phen, trao đổi một chút tâm đắc tu hành, những loại bí mật vân vân.

Tuy Tinh Chủ Lôi Hỏa Tinh Động là Nguyên Anh Chân Quân, nhưng người thay mặt đối phương quản lý lại là vài vị Tinh Sứ cảnh giới Kết Đan, Tề Vô Hành này là một trong số đó.

Lục Huyền không suy nghĩ quá lâu, đã quyết định sẽ đi một chuyến, thuận đường cũng làm quen với những vị Kết Đan Chân Nhân khác ở nơi này. Hắn thoáng an bài một chút rồi

điều khiển một luồng kiếm quang, đi tới động phủ của Tề Vô Hành.

Vừa đến bên ngoài động phủ, cảm nhận được khí tức của Lục Huyền, một tu sĩ trung niên có đôi mắt màu trắng bạc và hai gò má có vô số những đường hoa văn hình tia sét rậm rạp đã bắn ra như điện.

"Lục đạo hữu, đã lâu không gặp."

"Tề Tinh Sứ, Lục mỗ tới quấy rầy một phen đây." Lục Huyền chắp tay, mỉm cười nói.

"Lục đạo hữu khách khí quá, mau mời vào." Tề Vô Hành nghênh đón Lục Huyền tiến vào động phủ.

Từ nhiều năm trước, Lục Huyền đã giúp gã giải quyết tình huống dị thường của linh thú Lôi Dực Điểu, mối quan hệ giữa hai người bọn họ bắt đầu như vậy. Hơn nữa, về sau này, khi gã biết được thân phận khách khanh Hải Lâu thương hội của đối phương, trong lòng lại càng muốn kết giao thân thiết với Lục Huyền hơn.

"Kiu!" Một tiếng kêu trong trẻo vang lên. Rất nhanh, một con yêu cầm dài hơn một trượng đã dang rộng hai cánh, cấp tốc bay tới. Nó chính là linh thú được Tề Vô Hành nuôi dưỡng nhiều năm, Lôi Dực Điểu. Dường như con yêu cầm này có ấn tượng rất sâu với Lục Huyền, nó bay quanh hắn vài vòng, sau đó mới cực kỳ lưu luyến rời đi.

"Nhóc con này…" Tề Vô Hành lắc lắc đầu, khẽ cười một tiếng.

"Không ngờ con Lôi Dực Điểu này của Tề Tinh Sứ lại càng ngày càng cường đại, có lẽ nó sắp đột phá thành yêu cầm ngũ phẩm đến nơi rồi." Lục Huyền lấy lòng nói.

"Quá khó khăn, huyết mạch thiên phú của con Lôi Dực Điểu kia cũng khá bình thường, có thể bình yên sống nốt

quãng đời còn lại như vậy, ta đã rất thỏa mãn rồi.”

Hai người nói xong lại cùng nhau tiến vào một gian đình viện rộng lớn.

“Lục đạo hữu!”

“Cuối cùng Lục đạo hữu cũng cam lòng rời khỏi đám linh thực của ngươi.”

Lục Huyền vừa mới lộ diện, đã có vài vị Kết Đan Chân Nhân cười cười đứng dậy, thái độ rất nhiệt tình. Thậm chí có người tương đối quen thuộc còn mở miệng trêu chọc Lục Huyền một phen.

Lục Huyền lần lượt lên tiếng chào hỏi mọi người.

Hầu như bảy - tám vị Kết Đan Chân Nhân đang có mặt trong đình viện này đều sinh sống, tu hành tại Lôi Hỏa Tinh Động, dù Lục Huyền rất ít khi ra ngoài thì hoặc ít hoặc nhiều cũng từng gặp mặt bọn họ một - hai lần.

Trong nhóm này, còn có mấy người Diệp Huyền Ngân, Lôi Chính tương đối quen thuộc với hắn, giữa bọn họ đã có mối giao tình sâu sắc nhất định rồi.

Sau khi hắn đi tới, lại có thêm vài vị Kết Đan Chân Nhân khác cũng tiến vào trong đình viện.

Mọi người đều tỏ vẻ nhiệt tình thân thiết với Lục Huyền.

Đúng là Lục Huyền không biểu lộ ra thực lực cường đại của mình, nhưng hắn vốn có thân phận khách khanh của Hải Lâu thương hội, mà theo thời gian, dần dần mọi người cũng hiểu rõ về tạo nghệ linh thực của hắn, cho nên ai nấy đều có thái độ thân cận hữu hảo.

Chương 1067: Nguy Cơ Với Lôi Hống Thú!

Thân phận của Lục Huyền tôn quý, trong khi hắn lại là một linh thực sư sẽ không uy hiếp được mình, mà ngược lại ở một số thời điểm hắn còn có thể ra tay trợ giúp một phen, đối với một người như vậy, có đạo lý nào lại không đi kết giao thân thiết?

"Đúng là Tinh Sứ của Thiên Tinh Động vẫn có chút khác biệt, lực hiệu triệu mạnh như thế, lại có nhóm Kết Đan Chân Nhân còn lại của Tinh Động dù không được mời vẫn quyết định đi tới góp vui." Lục Huyền ngồi ở trong góc, cực kỳ nhàn nhã thưởng thức những món ăn ngon lành trên bàn.

Ở ngoài kia, nhóm Kết Đan Chân Nhân đang nhiệt tình nghiên cứu thảo luận về các loại vấn đề mình gặp phải trên đường tu hành, biến tòa động phủ yên tĩnh của Tề Vô Hành thành khung cảnh sôi nổi, khí thế ngất trời. Nhưng tất cả những chuyện này lại không có liên quan gì với Lục Huyền, hắn chỉ ngồi ở trong góc lẳng lặng lắng nghe.

Mọi người cũng hiểu, hắn chỉ tinh thông về linh thực, còn tu vi lại chủ yếu dựa vào lượng lớn đan dược chồng chất mà lên, nên cũng không hỏi hắn nhiều.

Giao lưu chừng nửa ngày, không ngừng nêu ra và thu nạp những cảm nhận tâm đắc trên phương diện tu hành, mọi người lại cùng nhau chia sẻ đủ những bí mật gần đây của Tu Hành giới.

Trong nhóm này, cũng có khá nhiều người nhắc đến mình bí cảnh mới phát hiện ra, sau đó lên tiếng kêu gọi người đồng hành cùng đi thăm dò chúng.

"Các vị đạo hữu, gần đây trong Lôi Hải có xuất hiện một chuyện bí mật, các đạo hữu đã từng nghe thấy hay chưa?" Đột nhiên, một nữ tu Kết Đan sơ kỳ dịu dàng lên tiếng nói.

"Xin lắng tai nghe." Một vị thanh niên khí chất trầm ổn lên tiếng nói.

Vừa nghe đây là bí mật có liên quan đến Lôi Hải, Lục Huyền đang ngồi ở trong góc cũng lập tức dựng lỗ tai lên.

"Nghe nói con Lôi Hống Thú thường xuyên nằm ở lối vào Lôi Hải đã bị mấy tên tu sĩ Trúc Cơ vây công." Nữ tu dịu dàng kia lên tiếng nói.

"Là con nghiệt súc thường xin tu sĩ chúng ta thịt yêu thú ăn phải không?" Có người cười hỏi.

Thật hiển nhiên mọi người đều biết về con Lôi Hống Thú có phong cách khác thường kia. Con Lôi Hống Thú ấy đã nằm bên cạnh Lôi Hải không ít năm tháng rồi, mỗi khi có tu sĩ tiến vào Lôi Hải, nó thường xuyên đòi hỏi bọn họ một ít thịt yêu thú, chỉ cần được cho ăn, nhìn gương mặt nó đều hiện lên vẻ ngây thơ chân thành.

Tuy nó là một con yêu thú, nhưng vì thực lực rất cường đại, đặc biệt tinh thông lôi độn pháp lại chiếm cứ lợi thế sân nhà ở trong Lôi Hải, mà đồng thời lai lịch còn có chút thần bí sâu xa, nên ngay cả tu sĩ Thiên Tinh Động canh giữ ở cửa vào thông đạo cũng không thử đi xua đuổi nó.

Lại cộng thêm bản thân Lôi Hống Thú rất tinh mắt, nó vẫn một mực chờ ở trong thông đạo, luôn tỏ ra cực kỳ hữu hảo với nhóm tu sĩ qua lại, dần dà khu vực nó xuất hiện đã biến thành một cảnh tượng kỳ dị ở vùng biên giới Lôi Hải.

Nói ngắn gọn, những tồn tại có thể dễ dàng săn giết nó vốn không có hứng thú với nó, cũng lười đại khai sát giới ở thông đạo Lôi Hải. Còn nhóm tu sĩ Trúc Cơ có hứng thú săn giết nó lại không đủ thực lực để dễ dàng giải quyết con Lôi Hống Thú này.

"Thường đi ở bờ sông, nào có chuyện không ướt giày? Cũng không biết hiện tại con Lôi Hống Thú kia ra sao rồi?" Có tu sĩ lên tiếng hỏi.

Lục Huyền vẫn lộ vẻ mặt tự nhiên như thường, nhưng lại âm thầm hướng sự chú ý gắt gao về tin tức của Lôi Hống Thú.

"Nghe nói nó đã bị năm - sáu tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ bày ra bẫy rập vây công, nhưng con Lôi Hống Thú ấy lại triệu hoán tới một tên đồng bạn có thực lực mạnh hơn nó không ít, cuối cùng cả hai đứa chúng nó chỉ bị thương rời đi. Ngược lại là mấy tu sĩ Trúc Cơ kia tử thương hơn phân nửa, tổn thất nặng nề." Nữ tu dịu dàng chậm rãi nói.

Vừa nghe thấy Lôi Hống Thú vẫn bình an vô sự, Lục Huyền mới có chút thả lỏng tinh thần.

"Tên béo kia có thể lăn lộn ở biên giới Lôi Hải nhiều năm như vậy, đương nhiên là có chỗ dựa, không cần ta phải quá mức lo lắng." Hắn nói thầm trong lòng.

Trên thực tế, không thể so sánh yêu thú tứ phẩm bình thường với Lôi Hống Thú, nó tinh thông lôi pháp, trong tay nắm giữ bí thuật lôi độn, lại sinh sống bên trong Lôi Hải từ nhỏ, chiếm lợi thế sân nhà, tu sĩ Trúc Cơ trung hậu kỳ bình thường vốn không phải đối thủ của nó.

Lại cộng thêm sau lưng nó có một tộc đàn lớn như vậy làm chỗ dựa, ngay cả mấy vị Kết Đan Chân Nhân đồng thời vây công, cũng phải cân nhắc thật kỹ.

“Theo những lời mấy vị tu sĩ Trúc Cơ trốn ra được kia nói, con yêu thú ra tay cứu đồng bạn kia có thực lực cường đại, rất có thể nó là một con Lôi Hống Thú dị chủng.” Nữ tu dịu dàng kia vừa cười vừa nói.

“Lôi Hống Thú dị chủng?” Mọi người ở hiện trường nghe được lời này, trong lòng cũng có chút hứng thú.

“Nếu có thể bắt được con này lại thuần hóa nó thành tọa kỵ, cũng là một loại trợ lực khá lớn.”

“Hoặc là trực tiếp săn giết nó, giá trị thi hài của con dị chủng này vượt xa yêu thú cùng cấp.”

“Đạo hữu nói có lý.”

Nhìn biểu cảm của đám tu sĩ đang có mặt tại ở đây, Lục Huyền khẽ nhíu mày.

Mặc dù bên trong tộc đàn Lôi Hống Thú có không ít yêu thú dị chủng ngũ phẩm, lại có Thanh Giác Lôi Hủy tọa trấn, nhưng nếu chúng nó hấp dẫn lượng lớn tu sĩ Kết Đan đi tới vây công thì vẫn có khả năng sẽ tạo thành thương vong nghiêm trọng.

“Lôi Hống Thú dị chủng? Nếu không chỉ có một con như vậy thì sao? Nếu có đến mấy chục con dị chủng cấp bậc ngũ phẩm, hoặc là có thực lực càng mạnh hơn, vậy thì đi săn bắt chúng lại có phần thiệt thòi, được không bù nổi mất.”

Hắn đột nhiên lên tiếng, trong lời nói có mấy phần khuyên nhủ.

“Ha ha, Lục đạo hữu vẫn luôn cẩn thận như vậy.”

“Dù đám Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng kia có nhiều hơn nữa cũng không thể nhiều hơn tu sĩ Kết Đan bên trong Lôi Hỏa Tinh Động chúng ta, huống chi là toàn bộ Kết Đan Chân Nhân của Thiên Tinh Động, thậm chí là trong Ly Dương

cảnh.” Có một tu sĩ trung niên khí chất âm trầm không nhịn được cười nói.

“Lục mỗ chỉ dựa theo thói quen tưởng tượng ra tình huống xấu nhất mà thôi.” Lục Huyền tỏ vẻ lơ đễnh, thuận miệng nói thêm một câu.

Rất nhanh đề tài này đã bị bỏ qua, mọi người lại tiếp tục trao đổi về kiến thức tu hành.

Chờ sau khi tiểu hội kết thúc, Lục Huyền cáo biệt Tề Vô Hành, lập tức giá ngự phi kiếm trở lại động phủ cực nhanh.

“Dù tiền bối Thanh Giác Lôi Hủy đã sắp tới đại nạn, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, dù sao ngài ấy cũng là dị thú thất phẩm thượng cổ, không cần quá mức lo lắng về nhóm tu sĩ Kết Đan bình thường. Hơn nữa, khu lãnh địa kia cực kỳ bí mật, không có Lôi Hống Thú dẫn dắt, rất khó tiến vào trong đó.” Lục Huyền nhìn Lôi Long Hống nhiệt tình chạy ra nghênh đón mình, trong lòng nghĩ thầm.

Có vô số tu sĩ tiến vào Lôi Hải, cho nên tình huống bị vây công này vô cùng phổ biến, đoán chừng tộc đàn Lôi Hống Thú đã sớm quen với chuyện đó rồi, Lục Huyền cũng không quá mức để nó ở trong lòng, chỉ một lòng một dạ dồn tâm trí vào bồi dưỡng linh thực. Đương nhiên, thi thoảng hắn cũng sẽ chủ động đi hỏi thăm tin tức mới nhất có liên quan đến Lôi Hải.

Và chuyện khiến hắn lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Chương 1068: Nguy Cơ Của Tộc Đàn Lôi Hống Thú!

Nửa tháng sau, thời điểm Lục Huyền còn đang xem xét trạng thái của linh thực, bỗng nhiên trong động phủ của hắn lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

"Diệp đạo hữu, khách quý khách quý, mau mời vào!" Lục Huyền mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, nghênh đón một nữ tu tóc bạc vào động phủ.

Vẻ mặt nữ tu này có phần sắc bén, mạnh mẽ, trên đầu phủ đầy những sợi tơ bạc có từng tia lôi mang rất nhỏ lưu chuyển xung quanh. Nàng chính là Diệp Huyền Ngân – người Lục Huyền từng có duyên gặp mặt mấy lần.

Động phủ của nàng ở cách nơi này không xa, thời điểm hắn tấn chức Kết Đan, nàng cũng từng tới chung vui ăn mừng, thậm chí về sau hai người bọn họ cũng cùng nhau tiến vào Hắc Thủy Tinh Động chúc thọ Tinh Sứ.

"Lục đạo hữu, hôm nay ta tới đây là có việc cần tìm đạo hữu ngươi." Diệp Huyền Ngân mở miệng nói thẳng, cho thấy ý đồ mình tìm đến nơi này.

"Diệp đạo hữu mời nói." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

"Lần trước trong động phủ của Tinh Sứ Tề Vô Hành, có đạo hữu nhắc tới Lôi Hống Thú dị chủng, không biết Lục đạo hữu còn ấn tượng gì về chuyện này hay không?" Diệp Huyền Ngân nhẹ giọng hỏi.

"Có chút ấn tượng, nhưng Lục mỗ cũng không có quá nhiều hứng thú với cái gọi là Lôi Hống Thú dị chủng kia, nên

không đi thăm dò bên trong Lôi Hải.” Lục Huyền nghe vậy, trong lòng trầm xuống.

“Về sau có đạo hữu xâm nhập vào trong đó, vận dụng bí pháp, đi theo một con Lôi Hống Thú, cuối cùng đã tìm được lãnh địa sinh hoạt của bọn chúng. Chỉ có điều khu vực lãnh địa kia bị một tầng cấm chế lôi pháp tự nhiên bao phủ, đạo hữu nọ không dám xâm nhập vào bên trong nhưng vẫn có chút phát hiện. Hắn nhìn thấy vài con con Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng đi ra từ trong lãnh địa này, thực lực của mỗi con đều rất mạnh mẽ. Hắn phát hiện tình huống không đúng, nên vội vàng lui ra trước rồi.”

“Vài con Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng? Đạo hữu nọ giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi.” Trên mặt Lục Huyền lộ ra một tia kinh ngạc, phảng phất như cực kỳ khiếp sợ bởi vì số lượng Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng lại nhiều đến vậy.

“Dựa theo lời Diệp Huyền Ngân nói thì Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối không có ra mặt, không biết là đang ngủ say hay là lười quan tâm tới một tu sĩ Kết Đan?” Hắn nói thầm một câu ở trong lòng.

“Vài con Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng, đó chính là một khoản tài nguyên tu hành cực lớn, hơn nữa đằng sau chúng vẫn còn một khu cấm địa tự nhiên, rất có khả năng bên trong khu cấm địa kia đang ẩn chứa thiên tài địa bảo thuộc tính lôi cao giai. Sau chuyện này, khẳng định là có không ít tu sĩ Kết Đan sẽ sinh ra hứng thú với nơi đó, thậm chí còn dẫn tới Nguyên Anh Chân Quân cũng chưa biết chừng.”

“Lục đạo hữu có hứng thú cùng đi thăm dò khu bí cảnh Lôi Hống Thú kia không?” Diệp Huyền Ngân lên tiếng hỏi.

“Ta đã sớm thăm dò không dưới mười lần rồi.” Trong lòng Lục Huyền âm thầm chửi bậy một câu, nhưng mặt ngoài lại

cực kỳ trấn định.

“Lục mỗ cần suy nghĩ một chút, chờ sau khi đưa ra quyết định, nếu muốn cùng Diệp đạo hữu đi thăm dò, mong rằng chư vị đạo hữu không nên ghét bỏ tại hạ thực lực thấp kém.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Được, chúng ta sẽ để đạo hữu ngươi quyết định. Về phần vấn đề Lục đạo hữu lo lắng, ta dám khẳng định là sẽ không phát sinh, ai lại ghét bỏ một vị Kết Đan Chân Nhân đây?”

“Huống chi đạo hữu còn tinh thông linh thực nhất đạo như vậy, nếu trong bí cảnh có bảo vật liên quan, còn phải dựa vào đạo hữu nhiều hơn ấy chứ?” Diệp Huyền Ngân vội vàng bổ sung thêm.

Sau đó, nàng lưu lại một tấm phù lục truyền tin rồi cáo từ rời đi.

Lục Huyền đưa mắt nhìn bóng dáng nàng rời đi, mới quay về phủ, vẻ mặt âm tình bất định.

“Vậy là có khá nhiều Kết Đan Chân Nhân đang ngấp nghé lãnh địa của Lôi Hống Thú, tình huống đã bắt đầu có chút không ổn rồi.” Hắn than nhẹ một tiếng, trong lòng đã đưa ra quyết định.

“Phải nói cho Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối một tiếng, để bọn chúng cảnh giác.” Hắn đã nhận được rất nhiều chỗ tốt từ Thanh Giác Lôi Hủy và Lôi Hống Thú, đồng thời cùng tạo nên một mối tình nghĩa sâu đậm với hai con Lôi Hống Thú đi ra bên ngoài xin ăn kia, đương nhiên là không thể làm như không thấy chuyện chúng sắp rơi vào hiểm cảnh.

Ngay sau đó, hắn lập tức rời khỏi động phủ, sử dụng bí pháp Lôi Độn trong 《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, tiến vào Lôi Hải.

Khi đi qua thông đạo, bóng dáng con Lôi Hống Thú mập mạp vẫn luôn canh giữ ở cửa thông đạo đã biến mất không còn trông thấy đâu nữa, tình huống này đã khiến Lục Huyền có phần hụt hẫng, không thích ứng kịp.

Hắn nhanh chóng vận chuyển Thanh Phù Vũ Y che giấu khí tức bản thân, sau khi xác nhận chung quanh không có bất cứ tình huống dị thường nào, trong miệng mới mô phỏng một tiếng gầm nhẹ tựa như sét đánh.

Một lúc lâu sau, con Lôi Hống Thú dị chủng vẫn luôn nhanh chóng xuất hiện kia lại chậm chạp không lộ diện.

"Là xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, hay là không còn tín nhiệm ta nữa?" Lục Huyền âm thầm suy đoán trong lòng.

Ngay khi hắn sắp mất hết kiên nhẫn, một tiếng gầm quen thuộc lại vang lên bên tai.

"Tới rồi!" Khóe miệng Lục Huyền không nhịn được mà khẽ cong lên.

Trong chốc lát, một con cự thú với chiếc sừng nhọn màu bạc đã chậm rãi đi ra từ trong lôi mang. Nó chính là con Lôi Hống Thú dị chủng đã được Lục Huyền nhiều lần cho ăn, cũng chính là con từng mang theo hắn tiến vào bên trong bí cảnh của Lôi Hống Thú nhất tộc để thu thập lôi dịch màu xanh sẫm, thậm chí khi Lục Huyên rơi sâu vào trong lôi bạo, nó còn đi tới, đưa hắn đến lãnh địa của Lôi Hống Thú.

Sau khi nhìn thấy Lục Huyền, trong đôi mắt của Lôi Hống Thú dị chủng thoáng xuất hiện một tia chần chờ, nhưng rất nhanh sau đó đã biến mất, nó lập tức chạy về phía Lục Huyền.

Lục Huyền đưa tay vỗ vỗ Lôi Hống Thú dị chủng, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

"Quãng thời gian này, các ngươi không sao chứ?" Hắn dùng giọng điệu thân thiết hỏi Lôi Hống Thú dị chủng.

Lôi Hống Thú cực lớn lắc lắc đầu.

“Có tu sĩ nhân loại muốn xâm nhập vào lãnh địa, đã bị chúng ta hợp lực đánh lui rồi.” Nó truyền một luồng ý niệm vào trong đầu Lục Huyền.

“Biểu hiện không tệ, cho ngươi một chút phần thưởng đây.” Lục Huyền cười cười, sau đó lấy từ mấy hạt Lôi Bạo Liên trong túi trữ vật ra, nhét vào trong miệng Lôi Hống Thú.

Lôi Hống Thú nuốt vào, trong bụng truyền đến từng hồi sấm sét, vẻ mặt tràn đầy sung sướng.

“Nhóc con, nếu ngươi tín nhiệm ta thì hãy mang ta tiến vào lãnh địa một chuyến đi, ta cần tìm Lôi Hủy tiền bối thương lượng một chút chuyện.” Lục Huyền vuốt ve chiếc sừng nhọn màu trắng bạc của Lôi Hống Thú dị chủng đang ngồi xổm dưới đất, dịu dàng nói.

Trong mắt Lôi Hống Thú không có bất cứ hoài nghi nào, thân thể nó lập tức tuôn ra vô tận lôi quang, bao bọc lấy Lục Huyền vào cùng một chỗ rồi nhanh chóng xâm nhập vào trong Lôi Hải.

Tiến vào bên trong lãnh địa, thứ đập vào mi mắt hắn vẫn là những khối lôi cầu có dạng nòng nọc đang bay lơ lửng bốn phía. Nhưng so với lúc trước, rõ ràng là khí tức lôi linh trên từng trái lôi cầu này càng sinh động hơn rất nhiều.

Chương 1069: Tin Tưởng!

Lục Huyền vừa mới lộ diện, đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều con Lôi Hống Thú. Đa phần nhóm hung thú này đều theo bản năng mà nhe răng trợn mắt, thân thể tuôn ra lôi lực hùng hậu, nhưng sau khi nhìn thấy người tới là Lục Huyền, tất cả chúng đều trầm tĩnh lại, chỉ có số ít vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn.

Xem ra, trong khoảng thời gian này, tu sĩ năm lần bảy lượt xâm nhập đã khiến cho Lục Huyền cũng bị liên lụy, làm chúng không còn tín nhiệm hắn giống như thường ngày nữa.

Lục Huyền hiểu được hành động của bọn chúng, nên vẫn lên tiếng thân thiết chào hỏi.

"Nhóc con này ngươi còn dám tới lãnh địa? Không sợ ta một cước giẫm chết ngươi sao?" Đột nhiên, một tiếng sấm vang lên bên tai hắn.

Lục Huyền nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy Thanh Giác Lôi Hủy giống như một ngọn núi nhỏ đang nhanh chóng chạy tới. Hành động này mang theo mưa rền gió dữ, chỉ một chân hạ xuống, đã kích thích nên hàng ngàn hàng vạn tia sấm sét năm màu.

"Vãn bối Lục Huyền tham kiến tiền bối!" Lục Huyền chắp tay thi lễ nói.

"Tới thì nhất định phải tới. Tiền bối có ân đối với vãn bối, đương nhiên là vãn bối không thể vong ân phụ nghĩa được. Ta nghe nói có không ít tu sĩ Kết Đan đã sinh ra hứng thú với lãnh địa Lôi Hống Thú này, mới vội vàng chạy tới trước." Hắn dứt khoát bày tỏ thái độ với Thanh Giác Lôi Hủy.

“Ngươi có phần tâm ý này là tốt rồi.” Thanh Giác Lôi Hủy gật đầu.

“Đây đều là việc nhỏ, chủ yếu nhất là lần này ngươi có mang theo Viên Ma Tửu kia cho lão nhân gia ta hay không? Mặt khác, ngươi còn phải giúp ta dọn dẹp một chút Lôi Tử Tinh mới mọc ra đấy.” Thanh Giác Lôi Hủy thản nhiên không để những tu sĩ xâm lấn kia vào mắt.

“Tất nhiên là vãn bối không quên.” Lục Huyền lập tức lấy ra một bình nhỏ Viên Ma Tửu từ trong túi trữ vật, đưa đến trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy, rồi ngay sau đó, hắn lại thả người nhảy lên lưng con cự thú này.

“Tốc độ lão hóa càng lúc càng nhanh.” Lục Huyền cảm nhận đống Lôi Tử Tinh hòa làm một với thân thể của Thanh Giác Lôi Hủy, trong lòng không khỏi cảm khái nói.

Mỗi lần tới đây, hắn đều có thể rõ ràng cảm nhận được sau mỗi một khoảng thời gian tương đồng, số lượng Lôi Tử Tinh xuất hiện trên người Thanh Giác Lôi Hủy lại càng ngày càng nhiều, điều này cho thấy con dị thú thượng cổ trước mắt này đang càng ngày càng gần thời khắc tử vong.

“Tiền bối, theo vãn bối được biết, đã có không ít Kết Đan Chân Nhân dự định liên thủ xâm nhập vào bên trong lãnh địa.” Trong quá trình dọn dẹp Lôi Tử Tinh, Lục Huyền không nhịn được khẽ lên tiếng nhắc nhở một câu.

“Đều là đám côn trùng nhỏ, không cần phải lo lắng.” Thanh Giác Lôi Hủy vừa thưởng thức rượu ngon vừa hưởng thụ quá trình Lục Huyền dọn dẹp dị vật trên người mình, ồm ồm nói.

“Nhưng côn trùng nhiều vẫn sẽ cắn chết người đấy, huống chi còn là nhiều tu sĩ Kết Đan như vậy. Nếu như đụng phải bọn họ, rất có thể những con Lôi Hống Thú có thực lực tương

đối kém một chút ở trong lãnh địa, sẽ bị trọng thương, thậm chí còn gặp phải bất trắc."

Nghe xong lời này, Thanh Giác Lôi Hủy thoáng trầm mặc một chút.

"Đúng vậy, nhưng đến cuối cùng, chúng ta vẫn phải đối mặt với chuyện này thôi, nếu đã sinh trưởng ở trong Lôi Hải thì làm sao tránh được chuyện chạm mặt với tu sĩ Nhân tộc các ngươi?"

"Đây là khó khăn gian khổ, cũng là lịch lãm rèn luyện, là con đường phải trải qua nếu muốn trưởng thành nhanh hơn." Nó trầm giọng nói.

"Tiểu hữu không cần phải lo lắng quá mức, bên trong lãnh địa này có cấm chế lôi pháp tự nhiên, thậm chí khi toàn lực kích phát, nó còn có uy năng gần đạt tới trận pháp thất phẩm, đã đủ để ngăn cản tu sĩ xâm nhập vào rồi. Huống chi, còn có lão bất tử ta đây trấn thủ ở chỗ này!" Thanh Giác Lôi Hủy tự tin mười phần nói.

"Nếu có Nguyên Anh Chân Quân thì sao? Hoặc là có chừng mấy chục thậm chí là càng nhiều Kết Đan Chân Nhân hơn liên thủ? Dựa theo tin tức vãn bối nghe được, hai loại tình huống này đều có khả năng xuất hiện, đã vậy còn không thể bài trừ khả năng cả hai tình huống đồng thời xuất hiện."

Hắn nói ra tình huống xấu nhất.

"Nguyên Anh Chân Quân? Ta chỉ già thôi chứ còn chưa chết." Giọng nói của Thanh giác Lôi Hủy nổ vang như từng đạo cự lôi, khiến cho vô số trái lôi cầu vốn đang di chuyển bình thường trên không trung, lập tức bay nhanh hơn gấp mấy lần, khiến cho toàn bộ lãnh địa tràn ngập khí tức lôi linh cuồng bạo.

Lục Huyền âm thầm líu lưỡi, không thể không cảm khái về điểm kinh khủng của con dị thú thất phẩm thượng cổ này.

"Đây là Thanh Giác Lôi Hủy đang ở thời kỳ già yếu, nếu là giai đoạn cường thịnh… Đúng là không cách nào tưởng tượng nổi."

Hắn nhanh trí đưa ra một đề nghị: "Hay là tiền bối dẫn theo cả Lôi Hống Thú nhất tộc đi đến một nơi bí mật hơn trong Lôi Hải? Chỉ cần cẩn thận một chút thì rất khó bị tu sĩ tìm được."

Thanh Giác Lôi Hủy nghe vậy lại lắc đầu: "Dời cả tộc đi cũng không dễ dàng như vậy. Nhiều thế hệ Lôi Hống Thú đã sinh hoạt ở chỗ này, đã sớm lưu lại vô số dấu ấn trong đầu, vị trí lãnh địa, linh khí, tài nguyên đều cực kỳ thích hợp, dù đi tìm kiếm khắp vùng Lôi Hải, cũng không cách nào tìm được một nơi càng thích hợp để nghỉ chân hơn nơi này."

"Về phần những tu sĩ xâm nhập kia cứ trực tiếp giết chết là được."

"Vậy cứ làm theo lời tiền bối nói." Lục Huyền nghe thế, cũng không miễn cưỡng nữa: "Nhưng mà tiền bối, vãn bối vẫn còn một kế sách, có thể thoáng trợ giúp tiền bối cùng với nhóm Lôi Hống Thú một phen."

"Ồ? Ngươi nói thử xem."

"Tiền bối đã ưu ái vãn bối rất nhiều, lại giao con Lôi Long Hống dị chủng kia cho vãn bối nuôi dưỡng, tình nghĩa giữa hai chúng ta vượt xa nhóm tu sĩ khác của Lôi Hỏa Tinh Động. Nếu tiền bối tin tưởng vãn bối, có thể cho vãn bối một loại bí pháp hoặc là bảo vật liên lạc gì đó, vãn bối sẽ gia nhập vào đội ngũ tu sĩ đi thăm dò bí cảnh Lôi Hống Thú, thăm dò kế hoạch, hướng đi của bọn họ, sau đó kịp thời báo cho tiền bối ngài."

"Tuy không dám nói là hành động của ta có thể trợ giúp lãnh địa này tránh khỏi tình huống bị người bên ngoài xâm

nhập, nhưng ở một ít thời khắc mấu chốt vẫn có thể tạo nên tác dụng không nhỏ.”

Lục Huyền hồi tưởng lại những lần viếng thăm trước đó, hắn đã từng nhận được chỗ tốt vô cùng lớn từ trong tay Thanh Giác Lôi Hủy cùng với nhóm Lôi Hống Thú rồi, bởi vậy mới quyết định mở ra một con đường khác, rồi từ bên cạnh trợ giúp Thanh Giác Lôi Hủy.

Về phần nhóm tu sĩ có ý đồ xâm nhập vào lãnh địa Lôi Hống Thú, ngoại trừ rải rác mấy người có giao tình không tệ với hắn, thì nhóm khác đều chỉ gặp sơ qua, thậm chí còn chỉ nghe nói đến, bởi vậy, bọn họ sống hay chết đều không có liên quan gì đến hắn.

“Ha ha, biện pháp này của ngươi khá thú vị!” Thanh Giác Lôi Hủy cất tiếng cười to rồi ngay sau đó, một đoạn sừng nhọn màu xanh lập tức bắn ra, rơi vào trong tay Lục Huyền.

“Cái sừng nhọn này là thứ từng bong khỏi thân thể ta từ mấy ngàn năm trước, bên trong có một luồng bổn nguyên yêu lực của ta. Chỉ cần ngươi đưa một tia ý niệm vào sừng nhọn, thì trong khoảng cách nhất định ta có thể nhanh chóng biết được. Nếu tiểu hữu có thể cung cấp tin tức hữu dụng thật thì coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình.” Thanh âm già nua của Thanh Giác Lôi Hủy vang lên.

Chương 1070: Gián Điệp!

Mặc dù Thanh Giác Lôi Hủy có mười phần tin tưởng đối với bản thân cùng với cấm chế bên trong lãnh địa, nhưng nếu Lục Huyền thật sự có khả năng truyền lại mọi diễn biến của địch nhân thì đương nhiên là nó cực kỳ vui vẻ rồi.

"Không ngờ có một ngày ta lại vì đám yêu thú mà làm nội gian ẩn nấp trong nhóm tu sĩ…" Lục Huyền thực sự cảm thấy tình huống này quá mức hoang đường, không nhịn được cười nói.

Lục Huyền thoáng thử nghiệm đoạn sừng nhọn màu xanh biếc kia một chút, sau đó lập tức từ biệt Thanh Giác Lôi Hủy cùng với Lôi Hống Thú dị chủng rồi lặng yên không một tiếng động trở lại động phủ của mình.

"Không ngờ ta lại quyết định đi thăm dò bí cảnh vì một lý do vớ vẩn như thế." Khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

Với tính tình của hắn, hầu như bình thường đều ở trong động phủ thu hoạch quầng sáng, rất ít khi kết bạn cùng nhóm tu sĩ khác đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên. Lần này lại chủ động liên thủ với đám người Diệp Huyền Ngân, chỉ vì muốn biết được động thái và diễn biến của bọn họ, sau đó báo cho Thanh Giác Lôi Hủy bên kia.

Hắn nghĩ như vậy lại khẽ lắc lắc đầu, sau đó tiến vào trong linh điền dốc lòng bồi dưỡng toàn bộ đám linh thực của mình.

Gần nửa ngày sau, hắn lấy ra một tấm phù lục truyền tin từng được Diệp Huyền Ngân để lại.

“Diệp đạo hữu, Lục mỗ tình nguyện cùng mấy vị đạo hữu đi thăm dò bí cảnh Lôi Hống Thú kia, thỉnh cầu đạo hữu giới thiệu một phen.”

…

Khoảng một lúc lâu sau, Lục Huyền lại một lần nữa xuất hiện bên trong Lôi Hải mênh mông.

“Lục đạo hữu, ở đây.” Trong lôi mang đầy trời, nữ tu tóc bạc ở phía xa xa truyền âm nói với Lục Huyền.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, thanh quang phun trào dưới chân, chỉ trong nháy mắt thân hình hắn đã giống như mũi tên rời cung đi đến trước mặt Diệp Huyền Ngân.

“Lục đạo hữu, cuối cùng vẫn có thể mời ngươi đi ra.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Huyền Ngân chợt lộ ra một nụ cười nhạt.

“Bái kiến Diệp đạo hữu, lần trước ta nghe Diệp đạo hữu nói, các đạo hữu còn lại muốn cùng nhau đi thăm dò bí cảnh Lôi Hống Thú có thực lực rất cường đại, đã nắm chắc thắng lợi trong tay khi đối đầu với những con yêu thú kia. Sau khi Lục mỗ cân nhắc thật lâu, cuối cùng đã quyết định gia nhập vào cùng các vị đạo hữu, xem có thể chia được một chút cơ duyên nho nhỏ hay không.”

“Lục đạo hữu khiêm tốn quá rồi, dựa vào thực lực đạo hữu, khẳng định là không có vấn đề gì.” Diệp Huyền Ngân chuyển chủ đề.

“Lục đạo hữu mời qua bên này, để tại hạ giới thiệu đạo hữu với mấy vị đạo hữu Kết Đan kia.” Nàng dẫn Lục Huyền đi vào một cái hang động ở phía sau.

Không gian hang động cực kỳ rộng lớn, bên trong đang có mấy chục tu sĩ, ngoại trừ Diệp Huyền Ngân còn có năm vị

Kim Đan chân nhân khác, nhóm người còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ, thấp nhất cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Một đám tu sĩ Trúc Cơ nhìn thấy Diệp Huyền Ngân và Lục Huyền, đều nhao nhao chào hỏi vô cùng cung kính.

Lục Huyền khẽ gật đầu với bọn họ rồi đi về phía năm vị Kết Đan Chân Nhân kia.

"Vị này là Lục Huyền Lục đạo hữu, tinh thông linh thực nhất đạo, có thể xưng là linh thực sư nổi danh nhất Thiên Tinh Động, đồng thời cũng là khách khanh của Hải Lâu thương hội. Lần này hắn tới đây là muốn cùng các vị đạo hữu thăm dò khu bí cảnh Lôi Hống Thú kia."

"Lục đạo hữu, vị này là Đồ Xung Đồ đạo hữu." Diệp Huyền Ngân chỉ vào một tu sĩ đầu trọc thân hình khôi ngô nói.

Tu sĩ đầu trọc nọ có tu vi Kết Đan hậu kỳ, toàn thân toát lên một loại sát khí nồng đậm, vừa nghe Diệp Huyền Ngân giới thiệu tên mình, gã khẽ gật đầu với Lục Huyền.

"Hoan nghênh Lục đạo hữu." Lại dùng giọng khàn khàn nói.

"Vị này là…" Diệp Huyền Ngân lần lượt giới thiệu từng tu sĩ Kết Đan có mặt trong hang động cho Lục Huyền.

Lục Huyền từng có duyên gặp mặt hai trong số năm người bọn họ, còn ba người Đồ Xung vừa từ Tinh Động khác chạy đến nơi này. Vừa nghe nói Lục Huyền là khách khanh của Hải Lâu thương hội, trên mặt mấy người bọn họ đều hiện lên vẻ nhiệt tình, lập tức mở miệng chào đón hắn.

"Bái kiến các vị đạo hữu." Lục Huyền chắp tay nói.

"Lục mỗ chỉ là một linh thực sư, thực lực thấp kém, không giỏi đấu pháp, kính xin các vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn." Hắn mỉm cười nói.

“Lục đạo hữu quá khiêm tốn rồi.”

“Có Lục đạo hữu gia nhập, khẳng định là chuyện phá bỏ cấm chế lôi pháp kia, cũng như săn giết những con Lôi Hống Thú ngũ phẩm dị chủng bên trong đó sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Đạo hữu có cảnh giới Kết Đan, đương nhiên sẽ mang đến trợ lực rất lớn đối với chúng ta.”

Mấy vị tu sĩ Kết Đan Kỳ kia lần lượt lên tiếng nói.

“Các ngươi nghĩ hay quá nhỉ? Lục mỗ tới đây, không phải trợ giúp các ngươi, mà là trực tiếp gia tăng cường độ áp lực cho các ngươi đó.” Trên mặt hắn vẫn duy trì vẻ cười nhạt như thường, nhưng trong nội tâm lại rủa thầm một tiếng.

“Nếu các vị đạo hữu đều đã tới đông đủ cả rồi, vậy chúng ta hãy cùng nhau thương lượng về kế hoạch giải quyết bí cảnh Lôi Hống Thú đi.” Một lão giả có tu vi Kết Đan trung kỳ lên tiếng nói.

“Từ trong miệng tu sĩ lúc trước từng thử tiến vào bí cảnh bên kia, chúng ta biết được, tộc đàn Lôi Hống Thú bên trong bí cảnh đang có không ít yêu thú dị chủng. Trong nhóm này lại có khá nhiều yêu thú ngũ phẩm, ước lượng sơ sơ một chút, hẳn là số lượng không dưới năm con, mà rất có thể sẽ càng nhiều nữa.”

Lục Huyền và mấy người còn lại nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng cái gật đầu của hắn lại càng có ý nghĩa sâu xa hơn.

“Đúng là không dưới năm con, tổng cộng có mười sáu con.” Hắn nói thầm một câu ở trong lòng, lại tiếp tục lắng nghe lão giả râu dài kia nói.

“Mấy con Lôi Hống Thú dị chủng cấp bậc ngũ phẩm kia không thể tạo thành vấn đề quá lớn cho chúng ta, trở ngại lớn nhất chính là cấm chế thiên nhiên bên ngoài bí cảnh. Cấm chế

nọ vốn do những con Lôi Hống Thú bên trong khống chế, có thể phóng ra các loại lôi pháp cường đại, tương đương với trận pháp cấp bậc lục phẩm."

"Nếu do Thanh Giác Lôi Hủy ra tay điều khiển, uy lực mạnh nhất có thể đạt tới thất phẩm." Trong lòng Lục Huyền lại âm thầm phản bác một câu.

"Mặc dù cấm chế lôi pháp cường đại, nhưng không thể chịu nổi tiêu hao cường độ cao trong thời gian dài. Vấn đề bây giờ là, tại thời điểm chúng ta đi tiêu hao lôi lực bên trên cấm chế, sẽ có Lôi Hống Thú dị chủng lao ra từ trong bí cảnh, vật lộn kịch liệt với tu sĩ phá giải cấm chế."

Lão giả râu dài bắt đầu tổng kết toàn bộ kinh nghiệm từng nhận được lúc trước: "Nhưng lúc trước, chỉ có ta cùng với Quách đạo hữu là hai tu sĩ Kết Đan thử tiến vào bí cảnh, mà hiện tại đã có đến sáu vị đồng thời tập kết ở chỗ này, bên trong càng có Đồ Nhĩ đạo hữu với tu vi Kết Đan hậu kỳ. Đây cũng là ưu thế lớn nhất trước mắt của chúng ta."

"Rất tốt, ưu thế của các ngươi đã không còn." Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Lục Huyền, đồng thời hắn cũng nhanh chóng rót linh thức vào bên trong chiếc sừng nhọn màu xanh biếc kia.

Chương 1071: Gián Điệp (2)!

"Bao gồm cả ta là có bảy tên Kết Đan Chân Nhân, cầm đầu là một người có tu vi Kết Đan hậu kỳ, cùng với ba mươi tu sĩ Trúc Cơ." Hắn vô thanh vô tức truyền một đạo linh niệm vào trong chiếc sừng nhọn màu xanh biếc, sau đó tỏ vẻ thản nhiên như không có việc gì, tiếp tục thảo luận cùng những người khác, xem phải làm thế nào mới có thể tiến vào bí cảnh.

"Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, thừa dịp những con Lôi Hống Thú kia còn chưa biết thực lực bên ta, ta đề nghị chúng ta cứ dụ chúng ra ngoài, giết một bộ phận Lôi Hống Thú dị chủng trước đã, còn lại cứ để cho một - hai vị đạo hữu Kết Đan cùng với mấy chục tu sĩ Trúc Cơ giả bộ muốn cường công, lao vào cấm chế, sau đó lại giả vờ yếu thế, dẫn dụ Lôi Hống Thú dị chủng ra ngoài. Đồng thời mấy Kết Đan đạo hữu khác mai phục ở một bên, bày ra thiên la địa võng, khiến chúng nó không có chỗ để trốn." Một lão giả thon gầy lên tiếng đề nghị.

"Được đó." Mấy người khác gật đầu đồng ý.

Sau đó, bọn họ lựa chọn ra một vị Kết Đan Chân Nhân tinh thông độn pháp, cùng với mấy chục Tu sĩ Trúc Cơ có pháp khí loại tốc độ, bắt đầu định ra kế hoạch kỹ càng.

"Có mai phục, ngừng xung trận." Lục Huyền đưa một luồng ý niệm vào trong chiếc sừng nhọn màu xanh.

Bên ngoài lãnh địa Lôi Hống Thú, có một tầng vách ngăn thiên nhiên bao phủ lấy toàn bộ lãnh địa ở bên trong. Trên tầng vách ngăn này có ngàn vạn con lôi xà không ngừng di chuyển,

tốc độ cực nhanh, nhìn lướt qua một cái còn có cảm giác nơi này đang ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa.

Một vị Kết Đan Chân Nhân dẫn theo mấy chục tu sĩ Trúc Cơ nhanh chóng đi đến phía trước vách ngăn, các loại pháp khí, bùa chú bay ra, điên cuồng đánh về phía vách ngăn lôi pháp.

Trong lúc nhất thời, linh lực xung quanh lập tức trở nên cuồng bạo.

Lục Huyền cùng với năm tu sĩ Kết Đan khác trốn bên trong một kiện pháp khí sa y mông lung, khí tức toàn thân trực tiếp hòa làm một thể cùng với cảnh vật xung quanh, ngay cả khi linh thức của tu sĩ Kết Đan đảo qua, cũng không phát hiện được bất cứ tình huống dị thường nào.

Bọn họ thu lại khí tức, lẳng lặng chờ đợi có Lôi Hống Thú dị chủng lao từ trong bí cảnh ra. Chỉ cần chúng nó tiến vào trong vòng mai phục, là tất cả mọi người có thể lao ra diệt sát chúng chỉ trong nháy mắt.

Đáng tiếc… mặc cho đám tu sĩ đang đứng bên ngoài cấm chế công kích điên cuồng tới cỡ nào, Lôi Hống Thú dị chủng ở bên trong bí cảnh cũng không hề nhúc nhích, chúng nó chỉ điều khiển cấm chế, thi triển lôi pháp đối phó những tu sĩ cầm đầu kia thôi.

“Sao hôm nay những con yêu thú kia lại giảo hoạt như thế? Chẳng lẽ chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi?” Sau khi chờ đợi gần nửa canh giờ, thấy Lôi Hống Thú hoàn toàn không có dấu hiệu lao ra, mọi người đã dần dần mất đi kiên nhẫn.

“Những con Lôi Hống Thú dị chủng kia ở trong Lôi Hải đã nhiều năm, đương nhiên cũng có đạo lý sinh tồn của chúng nó.”

“Có lẽ là lúc chúng ta tập kết không cẩn thận làm tiết lộ khí tức, khiến chúng nó sinh lòng cảnh giác rồi.” Lão giả râu dài suy đoán.

“Cũng có khả năng tộc đàn Lôi Hống Thú kia có loại bảo vật loại dò xét hoặc là loại bói toán thượng đẳng, có thể cảm nhận được nguy hiểm.” Lục Huyền trầm ngâm một chút, sau đó bổ sung thêm một câu.

“Lục đạo hữu nói có lý.”

Đến đây, kiện pháp khí sa y bị thu hồi, thân hình mọi người chậm rãi hiển lộ ra.

“Đường này không thông, đành phải tìm phương pháp khác vậy.” Mọi người quyết định trở lại bên trong động đá.

“Dụ giết không được, không bằng cứ lựa chọn đánh lén đi?”

“Đầu tiên, thi thoảng chúng ta sẽ phái tu sĩ đi tới quấy rối, nhằm làm giảm bớt lòng cảnh giác của đám Lôi Hống Thú dị chủng, sau đó lại tập trung tất cả lực lượng, tấn công vào một điểm, lấy đó để phá vỡ toàn bộ vách ngăn [1].”

[1] : nguyên văn 以点破面 – dĩ điểm phá diện, có thể hiểu là tìm ra điểm yếu của hàng phòng thủ sau đó chuyên tâm tấn công điểm yếu này để đột phá.

“Không sai, cứ làm theo những lời đạo hữu nói đi.” Mấy người khác cũng nhao nhao gật đầu.

Hai ngày kế tiếp, không ngừng có Kim Đan chân nhân dẫn theo số lượng tu sĩ Trúc Cơ khác nhau, khởi xướng tấn công về phía cấm chế lôi pháp, đương nhiên là sau đó đã phát sinh tranh đấu kịch liệt với Lôi Hống Thú nhất tộc, hai bên đều có thương vong không nhỏ.

Lục Huyền cũng từng một mình dẫn dắt tu sĩ Trúc Cơ công kích vách ngăn cấm chế, nhưng lúc trước, hắn đã cố ý phân phó Thanh Giác Lôi Hủy, để cho Lôi Hống Thú dị chủng trong lãnh địa coi hắn là địch thủ bình thường. Song phương làm bộ làm tịch một hồi, pháp khí lôi pháp quét ngang quét dọc khắp nơi, nhưng không tạo thành bao nhiêu thương vong cả.

Đêm khuya trăng mờ gió lớn.

Mọi người tập kết cùng một chỗ, nhanh chóng hoàn thiện kế hoạch đánh lén.

Trước khi xuất phát, Lục Huyền đã truyền một luồng ý niệm vào bên trong chiếc sừng nhọn màu xanh do Lôi Hủy đưa tặng, báo cho đối phương biết thời gian, vị trí, cùng với danh sách đám người tham gia đánh lén lần này.

Phía Đông Nam lãnh địa Lôi Hống Thú.

Hắn cùng mấy người khác lặng yên không tiếng động đi tới bên ngoài vách ngăn cấm chế.

"Động thủ!" Một giọng nói rất nhỏ vang lên bên tai mọi người.

Lục Huyền vận chuyển linh lực trong cơ thể, Phong Lôi kiếm lướt qua trước người tựa như một cơn lốc màu đen thổi tới, bên trong gió lốc lại mang theo vô số tia kiếm khí điên cuồng gào thét. Đồng thời, ba tấm kiếm phù tứ phẩm cũng bay tới, linh lực được kích phát trong nháy mắt.

Tâm niệm hắn vừa động, Phong Lôi kiếm, kiếm phù cùng với lượng lớn pháp khí, phù lục đã như cuồng phong mưa rào nhằm thẳng vào một góc vách ngăn. Khí tức lôi linh trên tấm vách ngăn màu trắng bạc nọ bắt đầu chấn động kịch liệt, có xu thế lung lay sắp đổ.

Ngay khi mọi người cho rằng kế hoạch này sắp sinh ra hiệu quả thì đột nhiên, mấy chục trái lôi cầu có hình dáng tương tự

với nòng nọc lập tức vọt tới từ bốn phương tám hướng, lượng lớn lôi lực tinh thuần được rót vào trong vách ngăn.

Đồng thời, mười con Lôi Hống Thú dị chủng ngũ phẩm cùng với hơn trăm con Lôi Hống Thú tứ phẩm đã hóa thành từng luồng lôi quang màu trắng bạc, lao từ trong vách ngắn ra ngoài.

Đi cùng với chúng nó là hàng đống linh lôi tựa như ngân xà loạn vũ, điên cuồng đánh úp về phía mọi người.

Song phương lập tức rơi vào giai đoạn khổ chiến, cứng đối cứng.

Vô số pháp khí pháp thuật cùng với lôi đình ầm ầm va chạm vào nhau, chiến đấu kịch liệt dị thường.

Nhằm mục đích ngụy trang tốt nhất, không làm đám tu sĩ Nhân tộc hoài nghi, Lục Huyền còn vận dụng kiếm phù đánh bị thương nặng mấy con Lôi Hống Thú. Đương nhiên, thương thế kia nhìn qua thì cực kỳ khủng bố, nhưng trên thực tế, nó lại không tạo thành vết thương trí mạng đối với mấy con Lôi Hống Thú ấy.

Cứ như vậy, kế hoạch đánh lén của nhóm tu sĩ đã thất bại. Một lát sau, đám tu sĩ với thương vong càng lúc càng nặng nề bị ép phải rút lui.

Bên trong động đá.

Mười tu sĩ Trúc Cơ bị thương không nhẹ đang ngồi trên mặt đất, hoặc ăn vào đan dược chữa thương, hoặc thi triển thuật pháp chữa trị trị cho mình.

“Những con Lôi Hống Thú dị chủng kia chuẩn bị quá đầy đủ! Không ngờ chúng ta chỉ vừa triển khai kế hoạch, chúng nó đã làm ra phản ứng rồi, biến kế hoạch đánh lén thành chính diện vật lộn.” Tu sĩ râu dài thở dài nói.

Chương 1072: Đã Diễn Kịch Thì Đương Nhiên Phải Diễn Tròn Vai Rồi!

Trong nhóm tu sĩ Kết Đan Kỳ, chỉ có hai người bị thương nhẹ, năm người còn lại đều bình an vô sự.

Liên tục hai lần thất bại, đã khiến trong lòng mọi người sinh ra một chút cảm giác chán chường rồi.

Trong mắt mấy người bọn họ, hai lần Lôi Hống Thú ứng phó đúng lúc kia chỉ đơn thuần là thực lực của bọn chúng cường đại, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, chứ hoàn toàn không ngờ trong đội ngũ của mình lại có một tên gián điệp.

Bởi vì hành vi gián điệp của Lục Huyền quá mức hoang đường đến không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, chuyện tu sĩ phe mình âm thầm cấu kết với thế lực địch quân vốn là hành vi cực kỳ phổ biến, nhưng hợp tác cùng với yêu thú lại là chuyện mà ai cũng chưa từng nghe thấy. Và hiển nhiên là bọn họ hoàn toàn không suy nghĩ theo phương hướng đó.

“Các vị đạo hữu, không bằng chúng ta lại mời thêm vài vị Kết Đan đồng đạo cùng đi tới đây? Lần này chúng ta không cần cân nhắc đến những kế hoạch kia nữa, cứ trực tiếp cường công cưỡng ép phá đi cấm chế, sau đó săn giết toàn bộ đám Lôi Hống Thú dị chủng cho rồi.” Tu sĩ đầu trọc Đồ Xung khàn giọng nói.

“Đúng vậy, không cần biết là áp dụng thủ đoạn gì, thì cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực tuyệt đối của hai bên, tại hạ ủng hộ phương pháp này của Đồ đạo hữu.” Một vị thanh niên tu sĩ chậm rãi nói.

Mấy người bọn họ lại thương lượng một hồi, sau đó đều tự phát ra lời mời đến nhóm tu sĩ Kết Đan khác.

Lục Huyền rất ít khi trao đổi cùng ngoại giới nên không đi mời tu sĩ quen biết. Ở chung lâu dài, mọi người cũng có phần hiểu được tính tình của hắn, nên cũng không để ý.

Rất nhanh, lại có bốn tu sĩ Kết Đan Kỳ được mời đến, trong nhóm này lại có thêm một vị Kết Đan Hậu Kỳ, khiến cho thực lực của toàn bộ đội ngũ được gia tăng thêm rất nhiều.

“Mười một tu sĩ Kết Đan kỳ, trừ ta ra còn có mười người khác, bao gồm năm người có tu vi Kết Đan trung kỳ trở lên, lần này, nếu tiền bối Thanh Giác Lôi Hủy không ra mặt, Lôi Hống Thú nhất tộc khó mà ứng phó được.” Lục Huyền thông qua chiếc sừng nhọn màu xanh biếc, nhanh chóng chuyển tin tức mới nhất về thực lực của đội ngũ Kết Đan cho Thanh Giác Lôi Hủy, trong lòng không khỏi lo lắng cho tộc đàn Lôi Hống Thú.

Phía trước vách ngăn cấm chế, mười một vị Kết Đan Chân Nhân đang bay lơ lửng trên không trung. Cả đám khẽ liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó, linh lực toàn thân bành trướng mãnh liệt, các loại pháp bảo, phù lục cao giai, thần thông bí pháp ầm ầm đánh ra, như muốn che khuất cả bầu trời.

Trong chốc lát, thiên địa biến sắc, lôi mang đầy trời đều biến mất, tấm vách ngăn cấm chế lôi pháp cao tới mấy trăm trượng kia hệt như một chiếc thuyền con chơi vơi trong biển rộng, chìm nổi trong mưa to gió lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào tình huống thuyền hủy người vong.

Đúng vào lúc này, bên trong lãnh địa Lôi Hống Thú chợt truyền đến một tiếng rống to. Tiếng gầm như sấm sét nổ vang, khiến màng nhĩ mọi người rung rung đau nhức.

Gần như ngay sau đó, một con cự thú một sừng một chân to như ngọn núi hung hăng lao ra từ trong vách ngăn, ánh mắt uy nghiêm lạnh nhạt đảo qua đám người phía dưới.

"Yêu thú thất phẩm!" Cảm nhận được yêu lực thâm sâu như biển truyền đến từ trên người Thanh Giác Lôi Hủy, mọi người kinh hãi hô to.

Rồi không chút do dự, cả đám người lại đồng thời sử dụng các loại bí thuật độn pháp, nhanh chóng hóa thành từng luồng linh quang, vội vàng bay đi xa.

Thanh Giác Lôi Hủy nhìn mấy chục luồng độn quang hối hả rời đi, trong mắt lóe lên một tia đùa cợt. Cái sừng trên đỉnh đầu nó ầm ầm rung động, rồi ngay sau đó, hơn trên trăm đạo lôi mang rất nhỏ bắn nhanh ra. Lôi mang nhỏ bé ban đầu, nhanh chóng bành trướng, chỉ trong nháy mắt đã biến thành từng tia lôi đình to như cái thùng nước, nơi chúng nó đi qua, vạn vật đều bị đánh thành bột mịn.

Có cảm giác từng tia lôi đình to lớn ấy đã trực tiếp khóa chặt đám tu sĩ Kết Đan dám cả gan xâm phạm đến lãnh địa này rồi, bởi vì chỉ trong phút chốc, chúng nó đã đuổi theo đối phương, còn trực tiếp phớt lờ đám pháp khí, phù lục do đối phương đánh ra ngăn cản, mà hung hăng rơi xuống thân thể tu sĩ.

Chịu ảnh hưởng bởi hàng loạt những tia sấm sét vô cùng vô tận tẩy rửa, tầng phòng hộ của nhóm tu sĩ Kết Đan cũng giống như giấy mỏng bị chọc nát, cản bản không chịu nổi một đòn.

Có bốn người trực tiếp hóa thành tro tàn, bảy người khác rơi vào tình huống bảo vật hủy hết, bản thân trọng thương.

Bên ngoài Lôi Hải, mấy người sống sót tụ tập lại cùng một chỗ, cả người chật vật, chỉ cần nghĩ tới con yêu thú thất phẩm bản thân vừa gặp gỡ, là trong lòng lại sợ hãi không thôi.

"Không ngờ bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú lại ẩn giấu một con yêu thú thất phẩm!"

"Trong nháy mắt nó đã diệt sát bốn tu sĩ Kết Đan rồi, thực lực khủng bố như vậy!"

"Thật là may mắn, trong lúc nguy cấp ấy, ta dứt khoát đánh đổi một tấm phù lục phòng hộ cao giai, cuối cùng cũng nhặt về được một cái mạng!" Sắc mặt Lục Huyền cũng biến thành một mảnh trắng bệch, đã diễn kịch thì đương nhiên phải diễn tròn vai rồi.

Thật ra thì vừa rồi được Thanh Giác Lôi Hủy cố gắng ưu ái, nên hắn chỉ bị thương chút da lông, nhìn qua có chút nghiêm trọng, nhưng thực tế lại không bị thương tổn tới căn bản.

"Nhìn hình dạng của nó, hẳn là thượng cổ dị thú Thanh Giác Lôi Hủy trong truyền thuyết. Nhưng có một điểm kỳ quái, nếu chúng ta chính diện đụng phải con Thanh Giác Lôi Hủy thất phẩm kia, thì theo lý thuyết, dù có đến mấy chục Kết Đan Chân Nhân ở cùng một chỗ, cũng tuyệt đối không thể chạy thoát được."

"Cộng thêm nó vẫn luôn ẩn mình bên trong bí cảnh, mãi đến tận bây giờ mới đi ra, chẳng lẽ… Con Thanh giác Lôi Hủy kia đã rơi vào tình huống nỏ mạnh hết đà rồi?"

Nghe được câu suy đoán này, trong lòng Lục Huyền lập tức trầm xuống. Tình huống hắn lo lắng nhất cuối cùng vẫn phát sinh.

Đúng vậy, mặc dù Thanh Giác Lôi Hủy là dị thú thất phẩm thượng cổ, nhìn như tiếng tăm hiển hách, nhưng thực tế, nó đã

sớm tiến vào giai đoạn suy vong, khiến cho thực lực giảm xuống rất nhiều rồi.

"Gặp được một con thượng cổ dị thú thất phẩm như vậy, chư vị đạo hữu có tính toán gì không?" Hắn giả bộ như lơ đãng thuận miệng hỏi một câu.

"Tại hạ dự định sẽ ở lại bên trong Lôi Hải, xem tình huống phát triển thế nào lại tính sau. Đương nhiên, ta sẽ không tiến vào khu vực phụ cận bí cảnh Lôi Hống Thú, tránh để chúng nó phát hiện, khiến cho cái mạng nhỏ này khó mà giữ được." Có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ chần chờ một chút, sau đó trầm giọng nói.

"Quách mỗ cũng có ý nghĩ này."

"Nếu như con Thanh Giác Lôi Hủy kia chỉ đang phô trương thanh thế thì rất có khả năng, tình huống lần này sẽ dẫn Nguyên Anh Chân Quân tới. Xét cho cùng, toàn thân dị thú thượng cổ đều là bảo vật, nếu trạng thái của nó vẫn còn bình thường, có lẽ Nguyên Anh Chân Quân sẽ có vài phần kiêng kị, nhưng nếu nó đã già hoặc đang bị bệnh, kiểu gì Nguyên Anh Chân Quân cũng sẽ ngấp nghé mà thôi. Một khi Chân Quân ra tay, cấm chế bên ngoài bí cảnh đương nhiên sẽ bị bài trừ, đến lúc đó chúng ta cũng có cơ hội ăn chút thịt, húp chút canh."

"Quách đạo hữu nói có lý." Mấy người còn lại cũng lên tiếng phụ họa.

Chương 1073: Cơ Hội Lật Bàn Duy Nhất!

Đứng trước tình huống bí cảnh Lôi Hống Thú có Thanh Giác Lôi Hủy trấn thủ, đương nhiên là bọn họ không dám làm càn, chỉ khi nào có Nguyên Anh Chân Quân xung phong, giải quyết xong con dị thú thượng cổ kia, bọn họ mới đi theo đằng sau, dựa vào thực lực Kết Đan cảnh của bọn họ, đối phó với những con Lôi Hống Thú dị chủng kia tuyệt đối không thành vấn đề.

Lục Huyền cũng lựa chọn ở lại.

Mặc dù hắn cực kỳ lo lắng cho vận mệnh của Thanh Giác Lôi Hủy, nhưng xét cho cùng, hắn cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan, dù trên người có rất nhiều bảo vật, nhưng đứng trước mặt Nguyên Anh Chân Quân, chút nội tình này vẫn nhỏ bé đến mức hoàn toàn không đáng chú ý đến.

Tin tức bên trong bí cảnh Lôi Hống Thú đang ẩn giấu một con thượng cổ dị thú Thanh Giác Lôi Hủy đã nhanh chóng bị lan truyền. Không đến nửa ngày, bên ngoài Lôi Hải đã truyền đến một tiếng Long ngâm sôi sục. Lôi mang đầy trời phía xa tự động tránh đi, để một con Lôi Long màu bạc trắng bắn ra nhanh như điện xẹt.

Con Lôi Long này dài đến hơn hai mươi trượng, trên lân giáp có lôi quang hồ quang không ngừng lóe sáng, thực lực của nó đã đạt đến trình độ của yêu thú lục phẩm. Trên cái đầu to lớn của Lôi Long, có một tu sĩ trung niên đầu đội cao quan, thân khoác vũ y màu vàng, khí độ phi phàm đang ngạo nghễ đứng thẳng.

“Bái kiến Kim Nghiêu Chân Quân.”

Ngay sau khi bóng dáng vị tu sĩ trung niên ấy hiện lên, đám Kết Đan Chân Nhân bên dưới đã nhanh chóng nhận ra thân phận của người nọ, cả nhóm trùng trùng điệp điệp khom lưng thi lễ.

“Bái kiến Kim Nghiêu Chân Quân.” Lục Huyền vội vàng theo sát phía sau, kính cẩn nói.

Đôi mắt tu sĩ trung niên như điện, lập tức đảo qua thân thể mọi người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu hỏi.

“Con Thanh Giác Lôi Hủy kia đang ở đâu?” Gã vừa mở miệng hỏi, trong thanh âm đã tản ra một luồng uy áp nhàn nhạt không cho phép chống đối.

Một tu sĩ Kết Đan kỳ lập tức đi ra, chỉ vị trí của bí cảnh Lôi Hống Thú cho tu sĩ trung niên nọ. Con Lôi Long cực lớn nhẹ nhàng vẫy đuôi rồng một cái, trong chốc lát nó đã nhảy vào trong lôi mang đầy trời, trực tiếp biến mất không còn trông thấy gì nữa.

“Không ngờ người đầu tiên chạy tới lại là Kim Nghiêu Chân Quân…”

“Xưa nay, Chân Quân vốn nổi tiếng khắp Tu Hành giới với lôi pháp tinh thâm, con Thanh Giác Lôi Hủy kia cũng là yêu thú hệ lôi, đương nhiên sẽ khiến ngài nảy sinh hứng thú nồng đậm.”

“Chỉ không biết thời điểm Nguyên Anh Chân Quân đối mặt với yêu thú thất phẩm, kết cục sẽ như thế nào thôi.”

Trong lúc mọi người còn đang nghị luận, dường như Lục Huyền có chút cảm giác, hắn lập tức ngẩng đầu lên nhìn trời.

Khoảng mấy trăm dặm phía trước vừa có một đám lôi vân màu đen kịt đột nhiên xuất hiện, bên trong lôi đình bạo động,

có chừng mấy trăm tới hơn một ngàn đạo lôi quang thô to như thùng nước, ầm ầm trút xuống, đánh cho những dãy núi bên dưới đồng loạt biến thành bột mịn.

Một vệt kim quang xuyên qua vùng lôi đình vô cùng vô tận ấy, lại mang theo thanh thế to lớn lướt đi. Những nơi nó đi qua, lôi hỏa màu vàng óng đến chói mắt không ngừng bốc cháy hừng hực.

Vị trí hiện tại của Lục Huyền còn cách bí cảnh Lôi Hống Thú chừng mấy trăm dặm, dựa vào linh thức cường đại, hắn vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được linh khí dị thường bên trong Lôi Hải, nhưng tình huống cụ thể ra sao lại không thể nào biết được.

"Tình hình chiến đấu như thế nào?"

Một lát sau, có một tu sĩ Kết Đan đi theo Kim Nghiêu Chân Quân trở lại bên cạnh mọi người.

"Vô cùng kịch liệt! Không hổ là Nguyên Anh Chân Quân và thượng cổ yêu thú thất phẩm!"

"Mặc dù con Thanh Giác Lôi Hủy kia đã già yếu, nhưng dựa vào cấm chế lôi pháp kia cùng với thiên phú thần thông của bản thân, nó vẫn có thể chiến ngang tay cùng Kim Nghiêu Chân Quân. Chân Quân và yêu thú đều bị thương không nhẹ, Lôi Hủy đã lui về bí cảnh, Kim Nghiêu Chân Quân thì dứt khoát ở lại canh giữ bên ngoài cấm chế. Tại hạ có mơ hồ nhìn thấy một tấm phù lục đưa tin bay ngang qua, nhìn tình hình này, hẳn là Chân Quân đang mời Nguyên Anh Chân Quân khác ra tay tương trợ." Tên Kết Đan Tu Sĩ đi quan sát đại chiến có chút hưng phấn nói.

"Nói như vậy, thời gian còn lại của con Thanh Giác Lôi Hủy kia đã bắt đầu đếm ngược rồi? Chờ cấm chế bị phá giải,

chúng ta cũng có thể đi theo vào thăm dò bí cảnh Lôi Hống Thú một phen rồi."

"Chân Quân ăn thịt, chúng ta uống chút canh là được."

Mấy vị Kết Đan Chân Nhân đã khôi phục thương thế bắt đầu nhỏ giọng thảo luận với nhau. Lục Huyền đang khoanh chân ngồi một bên, một tia sáng màu xanh mờ mịt vờn quanh thân thể. Nhìn bên ngoài mọi người sẽ nghĩ hắn đang chuyên tâm trị liệu thương thế, nhưng trên thực tế, đó chỉ là thủ thuật che mắt còn trong lòng hắn lại đang suy nghĩ miên man.

"Chẳng lẽ thứ đang chờ đợi Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối ở phía trước, chỉ có kết cục hẳn phải chết thôi sao?"

Nghĩ đến chuyện con dị thú thượng cổ đã từng ưu ái mình rất nhiều kia phải thống khổ nằm trong vũng máu, là trong lòng hắn lập tức trào dâng cảm giác không cam lòng mãnh liệt. Nhưng bản thân thực sự bất lực, không có cách nào xoay chuyển thế cục này, bởi vì chiến đấu cấp bậc Nguyên Anh vốn không phải hắn ở thời điểm hiện tại có khả năng nhúng tay vào được.

"Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối có huyết mạch đặc thù, nếu không phải bản thân đã tiến vào tuổi già, thọ nguyên còn sót lại quá mức ít ỏi, sinh cơ suy yếu đi rất nhiều, thì hẳn là thực lực của ngài ấy vốn mạnh hơn Nguyên Anh Chân Quân phổ thông."

"Thọ nguyên… Sinh cơ…" Trong đầu Lục Huyền chợt lóe lên một tia linh quang.

"Không đúng, vẫn còn một cơ hội lật ngược thế trận này! Trong động phủ của ta đang gieo trồng một gốc Thiên Nguyên Quả lục phẩm, chỉ cần nó thành thục, là có thể cung cấp sinh cơ liên tục không ngừng, tăng thêm thọ nguyên cho tiền bối."

“Mặc dù thời gian gieo trồng không dài! Thế nhưng trong tay ta có Thần Mộc Thanh Hồ! Chỉ cần mỗi ngày liên tục không ngừng rót Thanh Mộc nguyên khí vào bên trong, lại uẩn dưỡng chuyển hóa nhiều năm, hoàn toàn có thể thúc chín một gốc linh chủng lục phẩm đến trình độ trưởng thành!”

“Thêm nữa, bản thân Thiên Nguyên Quả vốn có tác dụng gia tăng sinh cơ, kéo dài thọ nguyên, khẳng định quầng sáng phần thưởng đến từ nó cũng sẽ có liên quan đến loại hiệu quả này. Chỉ cần ta đưa nó cho Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối là hoàn toàn có thể nghịch chuyển cục diện trước mắt rồi.”

Mặt ngoài hắn vẫn bình tĩnh như thường, thực ra trong lòng đang dậy sóng mãnh liệt.

“Nuôi bình ngàn ngày, dùng bình một lát!” Lục Huyền không chút do dự đã trực tiếp đưa ra quyết định. Vào thời khắc nguy cấp này, cả Thiên Nguyên quả lục phẩm lẫn món bảo vật thất phẩm có thể mở ra từ bên trong quầng sáng của nó, hắn đều có thể đưa cho Thanh Giác Lôi Hủy.

Từ khi quen biết tới nay, hắn đã nhận được quá nhiều thứ từ trong tay Thanh Giác Lôi Hủy cùng với tộc đàn Lôi Hống Thú rồi, Phi Lôi Chi lục phẩm, cùng với ấu thú Lôi Long Hống dị chủng đang được hắn nuôi dưỡng bên trong động phủ.

Không chỉ như vậy, còn nhớ lúc trước, khi Lôi Hải bạo động, Lôi Hống Thú dị chủng đã mạo hiểm tính mạng đi ra bên ngoài tìm kiếm hắn, sau đó còn dứt khoát đưa hắn tiến vào bên trong lãnh địa Lôi Hống Thú.

Chương 1074: Quy Hạc Nguyên Đan!

Ngoài ra, còn loại tài liệu Lôi Tử Tinh ngũ phẩm có giá trị đắt đỏ kia nữa, hắn đã lấy gần ngàn cân từ trên người Thanh Giác Lôi Hủy.

Đó là chưa kể đến loại lôi dịch màu xanh sẫm – thứ nguyên liệu cực kỳ quan trọng để bồi dưỡng nên các loại thực thuộc tính lôi.

Nếu không có loại lôi dịch xanh sẫm với phẩm chất vượt xa linh lôi bình thường này thì nói thật, ngay cả bản thân hắn cũng không biết đến khi nào Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm mới thành thục, thậm chí Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm cũng khó mà cho ra quầng sáng màu trắng đầu tiên, để hắn nhận được《 Thần Tiêu Chân Pháp 》từ trong đó.

Hiện giờ, bản thân đã có cơ hội trợ giúp Thanh Giác Lôi Hủy tiền bối cùng với tộc đàn Lôi Hống Thú kia rồi, đương nhiên Lục Huyền sẽ không bỏ qua.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng dậy.

"Lục đạo hữu, ngươi đang định làm gì thế?" Diệp Huyền Ngân đang đứng bên cạnh chú ý tới động tĩnh của Lục Huyền, lập tức hiếu kỳ hỏi.

"Có Nguyên Anh Chân Quân ra tay đối phó với con Thanh Giác Lôi Hủy kia rồi, Lục mỗ cũng có lòng tin sẽ được chia một chén canh. Vấn đề là lúc trước vật lộn với những Lôi Hống Thú kia, đã khiến phù lục, đan dược chữa thương trên người ta tiêu hao gần cạn, tại hạ dự định sẽ nắm chắc thời

gian, trở về tiếp tế một chút, sau đó sẽ nhanh chóng chạy tới nơi này, cùng chư vị đạo hữu đi thăm dò bí cảnh Lôi Hống Thú.” Lục Huyền lộ vẻ mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói.

“Được, Lục đạo hữu đi nhanh về nhanh!”

“Nhớ tận dụng thời cơ này, Lục đạo hữu đừng chờ đến khi chúng ta tiến vào Lôi Hống Thú bí cảnh rồi mới đi đến nhé.” Có tu sĩ khẽ cười nói.

“Đương nhiên là không rồi. Chư vị đạo hữu, cáo từ.”

Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, vẽ ra một nụ cười vui vẻ, sau đó chắp tay tạm biệt mấy người bọn họ rồi vội vàng ngự sử kiếm quang tiến vào trong lôi mang đầy trời.

Sau khi rời khỏi phạm vi linh thức của mọi người, hắn lập tức chuyển sang sử dụng Lôi Độn pháp, kéo theo một tia lôi mang nhanh như điện xẹt, hối hả bay về phía động phủ của mình. Bất cứ lúc nào nhóm Nguyên Anh Chân Quân kia cũng sẽ chạy đến Lôi Hải, hắn nhất định phải nắm chặt từng giây từng phút.

Trở lại khu vực bên ngoài động phủ, sau khi xác nhận chung quanh không có bất cứ tình huống dị thường gì, Lục Huyền nhanh chóng mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, tiến vào bên trong. Hắn vừa mới lộ diện, Lôi Long Hống đã hóa thành một luồng quang mang màu trắng bạc vọt đến dưới chân Lục Huyền.

Chiếc sừng nhọn màu trắng bạc với những tia lôi quang quanh quẩn bên trên không ngừng cọ vào hai chân Lục Huyền.

“Hang ổ sắp bị người khác bứng đi rồi, ngươi còn ở chỗ này nũng nịu giả bộ ngây thơ với ta…” Lục Huyền lầm bầm một câu.

Ấu thú màu trắng bạc nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên cảnh giác vô cùng, nó đưa mắt quan sát bốn phía, toàn thân phun

trào lôi quang, bày ra bộ dáng sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Nhóc con này… hang ổ ta nói không phải ở đây, là lãnh địa Lôi Hống Thú trong Lôi Hải kia kìa." Lục Huyền nhìn ấu thú Lôi Long Hống, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, hắn thực sự không ngờ nó đã hoàn toàn coi khu động phủ này là nhà của mình rồi.

Vừa nghe hắn nói không phải động phủ gặp phải đại nạn, Lôi Long Hống bỗng cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn một chút, nó gầm nhẹ vài tiếng, tỏ vẻ quan tâm.

Lục Huyền thoáng trấn an mấy con linh thú đang xúm lại gần mình một phen, sau đó tiến vào khu vực linh điền trung tâm, đi tới phía trước gốc Thiên Nguyên quả lục phẩm kia. Chỉ thấy gốc linh thực nọ được bao trùm bởi một vầng hào quang màu trắng mờ mờ, ánh sáng nhẹ nhàng lưu chuyển, chỉ cần hít vào trong bụng là có thể cảm nhận được nguyên khí tinh thuần của nó.

Mặc dù Lục Huyền đã gieo trồng gốc Thiên Nguyên quả này được mấy chục năm, nhưng đến thời điểm hiện tại, nó chỉ mới tiến vào giai đoạn cấp tốc sinh trưởng, còn rất lâu mới đạt đến trình độ hoàn toàn thành thục.

Đương nhiên, có Thần Mộc Thanh Hồ lại khác.

Lục Huyền quan sát trạng thái của gốc linh thực trước mắt, sau đó lấy một cái ấm nhỏ màu xanh biếc từ trong Thao Trùng Nang ra. Nó chính là món pháp bảo trung giai không trọn vẹn Thần Mộc Thanh Hồ, sau khi rót khí tức mộc linh vào trong bình, thứ này có thể cất giữ, áp súc và chuyển hóa chúng, từ đó tăng cường thêm rất nhiều đặc điểm thần dị cho luồng linh khí kia.

Được lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu cung ứng, trong suốt mấy năm qua, ngày nào hắn cũng đưa Thanh Mộc nguyên khí vào trong Thần Mộc Thanh Hồ, đến giờ phút này, cái bình nhỏ màu xanh ấy đã phát sinh những biến hóa cực kỳ rõ ràng so với lúc ban đầu.

Trong bình là một mảnh khói xanh lượn lờ, mênh mông mờ mịt, biến hóa đa đoan.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, thảo mộc linh khí nồng đậm lại tinh thuần đến cực hạn nhanh chóng bay từ trong miệng bình ra, dung nhập vào gốc Thiên Nguyên quả trước mặt.

"Thanh Hồ, thúc chín nó cho ta!"

Linh khí xanh biếc liên tục phun trào, nhẹ nhàng bao phủ Thiên Nguyên Quả vào bên trong. Trong cảm nhận của tâm thần, cả cây linh thực nhanh chóng toát lên sinh cơ tràn đầy chưa từng có từ trước đến nay, thậm chí thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới lại đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng kéo đầy.

Gần nửa canh giờ sau.

"Rốt cục cũng hoàn toàn thúc chín rồi!" Lục Huyền nhìn Thần Mộc Thanh Hồ ở trước mặt, càng nhìn càng hài lòng. Lúc này, trên phần ngọn của linh thực đã kết được một trái linh quả thuần màu trắng, linh quang trong veo, xung quanh tràn ngập sinh cơ nồng đậm.

Hắn cẩn thận hái Thiên Nguyên quả xuống, tâm thần ngưng tụ bên trên.

【 Thiên Nguyên quả, linh quả lục phẩm, được tẩm bổ và nuôi dưỡng bằng linh thổ linh tuyền nồng đậm sinh cơ, bên trong ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh cường đại, sau khi ăn vào có

thể liên tục không ngừng sinh ra sinh cơ, tăng thêm thọ nguyên, phản lão hoàn đồng.】

"Linh quả lục phẩm thượng đẳng, xem ra công hiệu của Thần Mộc Thanh Hồ cũng không tệ." Lục Huyền thoáng xem xét phẩm chất của linh quả một chút, rồi ngay sau đó, ánh mắt hắn đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi quầng sáng màu trắng đang lặng lẽ xuất hiện ở phía dưới. Quầng sáng tỏa ra một mảnh bạch quang nhàn nhạt, hơi lấp lóe sáng, mang đến lực hấp dẫn cực kỳ to lớn.

"Quầng sáng của linh chủng lục phẩm…" Hắn nín thở, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Chỉ trong chốc lát, nó đã vỡ tan trong im lặng, những điểm sáng nhỏ bé phóng lên tận trời, lại nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh rùa và hạc kết hợp với nhau, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

(Hình ảnh con hạc đứng trên mai rùa đại diện cho sự trường thọ.)

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Thiên Nguyên Quả lục phẩm, nhận được đan dược thất phẩm Quy Hạc Nguyên Đan.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một viên linh đan thần dị đã xuất hiện ngay trước người Lục Huyền. Viên linh đan này to bằng cái đầu trẻ con, mặt ngoài có hư ảnh linh quy linh hạc cổ xưa không ngừng quẩn quanh hai bên trái phải, toát lên từng tia từng luồng nguyên khí tinh thuần, chỉ cần hít vào một tia cũng có thể cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể vừa được tăng cường thêm rõ rệt.

Chương 1075: Ta Mang Chúng Đến Đây Là Vì Tiền Bối!

Lục Huyền tập trung tinh thần vào viên linh đan, trong nháy mắt biết được tin tức chi tiết về nó.

【 Quy Hạc Nguyên Đan, đan dược thất phẩm, dùng tinh hoa sinh mệnh của quy yêu, linh hạc thất phẩm làm tài liệu chủ yếu để luyện chế thành, bên trong ẩn chứa lượng lớn sinh cơ, sau khi ăn vào có thể phản lão hoàn đồng, thanh xuân vĩnh trú, tăng thêm tuổi thọ. 】

【 Lượng thọ nguyên gia tăng có mối quan hệ cực lớn với cảnh giới của tu sĩ, tu sĩ bình thường ăn vào có thể kéo dài ngàn năm tuổi thọ, cảnh giới càng cao, tuổi thọ kéo dài càng ngắn. 】

"Đan dược thất phẩm!" Lục Huyền kinh hô thành tiếng.

"Tu sĩ bình thường có thể kéo dài ngàn năm tuổi thọ, nghĩa là khi ăn viên Quy Hạc Nguyên Đan này vào sẽ có thọ nguyên tiếp cận tu sĩ Nguyên Anh." Hắn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thầm cảm khái về sự cường đại của viên Quy Hạc Nguyên đan này.

"Đáng tiếc, nó lại không thể cải thiện căn cốt, gia tăng thực lực, nếu không ta còn phải do dự một chút." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

Trước mắt hắn không đến trăm tuổi đã có tu vi Kết Đan trung kỳ, thọ nguyên vẫn còn rất nhiều, lại cộng thêm sự xuất hiện của quầng sáng, khiến cho hắn hoàn toàn không cần lo

lắng về tu vi cảnh giới tiếp theo, nên cũng không cần thiết phải giữ lại viên Quy Hạc Nguyên Đan thất phẩm này.

"Thiên Nguyên Quả lục phẩm, tuy phẩm chất thượng đẳng, nhưng xét cho cùng, nó vẫn còn nằm trong phạm trù Kết Đan, dù phục dụng cũng không mang đến tác dụng cải thiện quá nhiều đối với tình trạng của Thanh Giác Lôi Hủy. Quy Hạc Nguyên Đan thì khác. Bản thân nó là đan dược thất phẩm, vốn đã thích ứng với Nguyên Anh Chân Quân, yêu thú thất phẩm, khẳng định là hiệu quả nhận được sẽ cực kỳ rõ rệt."

"Thiên Nguyên quả lục phẩm lại cộng thêm Quy Hạc Nguyên đan thất phẩm, ta không tin chúng không thể khiến lão Lôi Hủy kia trở về trạng thái đỉnh phong." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

"Đan dược thất phẩm… Chờ xong chuyện này, nhất định phải hung hăng vặt lông con dê Lôi Hủy kia một phen, bằng không trong lòng xót ruột lắm."

Hắn bồi dưỡng linh thực đã nhiều năm, nhưng số bảo vật thất phẩm mở ra được cũng chỉ vỏn vẹn có ba món, lần lượt là Lưu Ly Xích Phượng Cốt, Nam Minh Lôi Hỏa Giám lại cộng thêm Quy Hạc Nguyên Đan lần này, nếu cứ miễn phí đưa cho Thanh Giác Lôi Hủy như vậy, Lục Huyền sẽ đau đớn xót xa không khác gì trực tiếp cắt thịt của hắn.

Việc này không nên chậm trễ, hắn cất kỹ Thiên Nguyên quả và Quy Hạc Nguyên đan vào Thao Trùng Nang rồi mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận đang bảo vệ động phủ, toàn thân nhanh chóng hóa thành một luồng lôi quang màu trắng bạc, bay về phía Lôi Hải.

Sau khi tiến vào chỗ sâu bên trong Lôi Hải, hắn mới thả chậm tốc độ, cố ý né tránh khu vực có lượng lớn tu sĩ Kết Đan cùng với vị Kim Nghiêu Chân Quân kia, đi tới một nơi nằm cách cấm chế lôi pháp chừng mấy dặm.

Phải biết rằng, phạm vi bao phủ của cấm chế kia cực lớn, lại có tác dụng ngăn cách linh thức, cộng thêm hắn có Thanh Phù Vũ Y che giấu khí tức, nên không cần lo lắng Nguyên Anh Chân Quân bên kia phát hiện được bóng dáng của mình.

Lục Huyền lẳng lặng nhìn từng tia lôi điện đang chuyển động trên cấm chế lôi pháp, sau đó lấy một đoạn sừng nhọn màu xanh biếc từ trong túi trữ vật ra.

"Cấm chế vẫn còn giữ lại vài phần hoàn chỉnh, xem ra vị tu sĩ Nguyên Anh được Kim Nghiêu Chân Quân kia mời vẫn còn chưa đến." Trong lòng hắn thầm hô may mắn, sau đó đưa một ý niệm vào chiếc sừng nhọn màu xanh kia.

"Lôi Hủy tiền bối, vãn bối nghĩ trăm phương ngàn kế cuối cùng đã lấy được hai món bảo vật gia tăng thọ nguyên, bao gồm một viên linh đan tăng thọ thất phẩm. Kính xin tiền bối dùng bí pháp đưa vãn bối tiến vào trong lãnh địa mà không làm kinh động Nguyên Anh Chân Quân ở bên ngoài."

Dù sao Lục Huyền cũng có thân phận nhân loại, hắn không thể tiết lộ hành vi cấu kết với yêu thú này được, cho nên mới cố ý dặn dò đối phương một câu.

Rất nhanh, một quả cầu sét màu trắng bạc đã lặng lẽ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, từng tia từng sợi linh lôi bao phủ lấy toàn thân hắn sau đó vô thanh vô tức xuyên qua cấm chế lôi pháp.

"Trong tay tiểu hữu thật sự có Tăng Thọ Đan thất phẩm?" Lục Huyền vừa mới xuất hiện bên trong lãnh địa Lôi Hống Thú, một đạo sấm rền đã nổ vang ngay bên tai. Thanh âm của Thanh Giác Lôi Hủy có chút gấp gáp, có thể nhìn ra được giờ phút này trong lòng nó đang cực kỳ bất ổn, mất bình tĩnh.

Cũng khó trách nó lại sinh lòng hoài nghi, bởi vì bảo vật gia tăng thọ nguyên vốn là mặt hàng cực kỳ hiếm thấy, càng

không cần phải nói đến cấp bậc thất phẩm. Với vạn năm thọ nguyên cùng với thực lực cường đại của nó, vậy mà vẫn không thể tìm được một món bảo vật như vậy, thực sự không ngờ trong tay tên linh thực sư cảnh giới Kết Đan trước mắt này lại có một món!

"Không sai, mời tiền bối xem." Lục Huyền mỉm cười gật đầu, sau đó Thiên Nguyên quả và Quy Hạc Nguyên Đan đồng thời xuất hiện ở trước người.

"Quả nhiên là linh đan tăng thọ thất phẩm!" Khi nhìn thấy viên Quy Hạc Nguyên Đan toát lên nguyên khí tinh thuần nồng đậm, Thanh Giác Lôi Hủy lập tức hô lên vui sướng.

Bỗng nhiên tiếng sấm sét xung quanh chợt phóng đại lên gấp mấy lần, làm màng nhĩ cr Lục Huyền đau nhức.

"Bảo vật thế gian hiếm thấy như thế tiểu hữu đã tìm được từ chỗ nào?" Thanh Giác Lôi Hủy tò mò hỏi.

"Vãn bối có một thân phận coi như tạm được ở Ly Dương cảnh, đó là may mắn trở thành khách khanh của Hải Lâu thương hội, dựa vào thân phận này, đã lấy được hai loại bảo vật trước mắt từ trong thương hội." Lục Huyền thản nhiên tìm cho mình một cái cớ, coi như miễn cưỡng giải thích được nguồn gốc của hai món bảo vật nọ. Thanh Giác Lôi Hủy vẫn luôn sinh hoạt bên trong Lôi Hải, đương nhiên là không thể đi xác minh lời nói của hắn là thật hay giả.

"Hải Lâu thương hội… Thì ra là như vậy…" Con dị thú thượng cổ trước mắt vừa nghe thấy hai từ thương hội đã giật mình hiểu ra. Nhưng ngay cả khi có con đường để thu bảo, bản thân nó cũng hiểu, muốn nhận được viên Quy Hạc Nguyên Đan này cực kỳ không dễ dàng, nhất định phải trả một cái giá cực lớn mới có thể nhận được món bảo vật quý hiếm như thế!

“Hai món bảo vật này có tác dụng cực lớn đối với ta, tiểu hữu có tình nguyện giao chúng cho ta không?” Thanh âm của Thanh Giác Lôi Hủy lập tức trở nên dịu dàng trước nay chưa từng có.

Mặc dù thông qua hành động dứt khoát mang Thiên Nguyên quả cùng với Quy Hạc Nguyên đan tiến vào lãnh địa này của Lục Huyền, nó đã đoán được đại khái, nhưng vẫn có chút thấp thỏm không dám xác định suy đoán ấy.

“Ta mang chúng đến đây là vì tiền bối.” Lục Huyền lộ vẻ mặt thành khẩn, gật đầu thật mạnh: “Lúc trước, tiền bối vẫn luôn ưu ái ta, vãn bối ghi nhớ kỹ trong lòng, nhất định sẽ hồi báo, hai thứ này ta muốn tặng nó cho Lôi Hủy tiền bối ngài. Hy vọng có thể trợ giúp tiền bối trở về thời kỳ đỉnh phong, dẫn dắt tộc đàn Lôi Hống Thú vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Thanh Giác Lôi Hủy liên tiếp nói ba tiếng tốt, tiếng sấm vang lên lần này càng lớn hơn lần trước.

“Bảo vật ta nhận, lần này ta nợ tiểu hữu một ân tình lớn.” Nó gằn từng chữ nói với Lục Huyền.

Chương 1076: Ẩn Tàng Quá Sâu!

Lục Huyền cong khóe miệng, lập tức chắp tay nói với Thanh Giác Lôi Hủy: "Vãn bối có thể giúp đỡ tiền bối là được rồi. Hiện giờ, kính xin tiền bối hãy đưa vãn bối ra khỏi lãnh địa, để có bất cứ tin tức gì ta còn có thể kịp thời truyền tới."

Lục Huyền không muốn làm nhóm tu sĩ đồng hành sinh nghi, vì vậy cũng không kịp nhìn Lôi Hủy ăn Thiên Nguyên quả và Quy Hạc Nguyên đan vào, đã vội vàng lên tiếng chào tạm biệt nó.

"Có thể." Thanh Giác Lôi Hủy lập tức phun ra một quả cầu sét màu trắng bạc, khiến từng tia từng sợi lôi khí nhanh chóng bao phủ Lục Huyền vào bên trong, đồng thời cũng vô thanh vô tức tiêu tán.

Chỉ thoáng cái, Lục Huyền đã xuất hiện ở vị trí cách cấm chế lôi pháp chừng hơn mấy dặm. Linh thức của hắn đảo qua, thoáng phân biệt phương hướng một chút, sau đó trở lại bên cạnh mấy người Diệp Huyền Ngân.

"Lục đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới rồi, nếu ngươi còn không đến, ta sẽ cho rằng ngươi đã gặp bất trắc trên đường." Diệp Huyền Ngân nhàn nhạt nói.

"Làm phiền Diệp đạo hữu quan tâm. Chỉ vì ta cần chuẩn bị hơi nhiều thứ, cho nên mới chậm trễ thời gian. Vì lần này một mình Lục mỗ xâm nhập vào khu vực bên trong Lôi Hải nên mới tương đối cẩn thận hơn bình thường một chút." Lục

Huyền lên tiếng chào hỏi mấy người kia, sau đó mỉm cười giải thích.

"Tình huống trước mắt như thế nào rồi? Kim Nghiêu Chân Quân có thể công phá được tầng cấm chế bên ngoài bí cảnh Lôi Hống Thú hay không?" Hắn đã biết rõ còn cố hỏi.

"Vị hảo hữu được Chân Quân mời còn chưa tới, nhưng chỉ cần chờ thêm chừng một - hai vị Nguyên Anh Chân Quân đi tới, là bọn họ có thể dễ dàng đánh chết con Thanh Giác Lôi Hủy kia rồi. Sau khi phá giải cấm chế, chúng ta cũng có thể tiến vào bên trong bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên bảo vật." Tu sĩ râu dài khẽ vuốt chòm râu hoa râm của mình, gật đầu nói.

"Đạo hữu nói có lý." Lục Huyền cũng mỉm cười phụ họa.

Mọi người không cần phải chờ đợi quá lâu, chỉ thấy lôi mang phía xa xa ầm ầm phun trào, một tia sáng màu xanh mịt mờ lập tức bắn nhanh đến.

Lục Huyền đang đứng phía dưới liếc thấy tia sáng màu xanh nọ chính là một thanh phi kiếm màu xanh đậm, có một vị tu sĩ nho nhã đang đứng trên thân kiếm. Tu sĩ này mặc áo bào màu xanh rộng thùng thình, ống tay áo bay lượn, tự mang theo một luồng khí chất Tiên Nhân phiêu nhiên xuất trần.

"Thanh Vân Chân Quân, không ngờ ngài ấy lại đến." Đồ Xung vẫn một mực trầm mặc từ nãy đến giờ lại chậm rãi nói.

"Thanh Vân Chân Quân nắm giữ kiếm thuật trác tuyệt, tu vi kiếm đạo nổi tiếng khắp Trung Châu thất cảnh." Diệp Huyền Ngân ở một bên biết Lục Huyền nhiều năm luôn ở trong động phủ nên đối với Tu Hành giới, có rất nhiều thứ hắn đều không hiểu rõ lắm, mới chủ động lên tiếng giới thiệu.

Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu. Ánh sáng màu xanh vừa mới biến mất, lại có thêm một dải lụa màu bạc lóe lên. Chỉ

thấy một nữ tử mặc cung trang đang đứng trên một đầu dải lụa, cao quý trang nhã, dung mạo tuyệt luân.

"Vị này là Nghê Nguyệt tiên tử, tinh thông ảo thuật, trong tay nắm giữ vài môn thần thông ảo thuật thần bí, Kim Nghiêu Chân Quân mời ngài ấy đến, hẳn là vì phá giải cấm chế lôi pháp kia." Diệp Huyền Ngân truyền âm nói với Lục Huyền.

"Hai vị Nguyên Anh đại năng, lại cộng thêm Kim Nghiêu Chân Quân, đối phó với một con Thanh Giác Lôi Hủy như bắt rùa trong hũ, mười phần chắc chín." Có một tu sĩ Kết Đan nhẹ giọng cười nói.

Mọi người lặng lẽ tiến lại gần cấm chế lôi pháp, rồi đứng ở phía xa quan sát diễn biến trước mặt. Linh thức của ba vị Nguyên Anh Chân Quân thoáng đảo qua xung quanh, nhưng không hề đặt đám người Lục Huyền vào trong mắt.

"Thanh Vân đạo hữu, Nghê Nguyệt đạo hữu, đa tạ hai vị đã đến đây trợ trận. Đợi giải quyết xong con Thanh Giác Lôi Hủy kia, Kim mỗ sẽ tử tế cảm ơn hai vị." Kim Nghiêu Chân Quân ngạo nghễ đứng trên con Lôi Long khổng lồ, nhìn về phía cấm chế lôi pháp ở cách đó không xa, tự tin mười phần nói.

"Cấm chế này cứ giao cho tại hạ, về phần Thanh Giác Lôi Hủy kia, còn cần hai vị kiềm chế, tránh để nó gây nhiễu loạn tới tại hạ." Nữ tử kia cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

"Một khi cấm chế bị bài trừ, hai vị nhớ cẩn thận con Thanh Giác Lôi Hủy kia chạy ra."

"Nghê Nguyệt đạo hữu yên tâm, ta và Thanh Vân đạo hữu mỗi người trấn thủ một phương, con Thanh Giác Lôi Hủy kia có mọc cánh cũng khó thoát."

"Chỉ là một con yêu thú thất phẩm đã dần dần già đi, lại không có cấm chế tương trợ, đối phó rất dễ dàng."

“Dù sao cũng rơi vào tình huống đại nạn sắp tới, không bằng chúng ta tiễn nó đi sớm hơn một chút, bộ thi thể kia còn có thể mang đến một chút tác dụng đối với đại đạo của Kim mỗ.” Kim Nghiêu Chân Quân từ tốn nói.

“Hai vị đạo hữu, động thủ đi.”

Hai người kia nghe vậy, ngay trong khoảnh khắc, Thanh Vân Chân Quân đã lập tức giá ngự kiếm quang bay về phía cấm chế, còn Nghê Nguyệt tiên tử lại bay đến vùng hư không phía trên cấm chế, bắt đầu cúi xuống tỉ mỉ quan sát lượng lớn lôi xà bên dưới. Trong tay nàng vừa lặng lẽ có thêm một tấm trận bàn với dị tượng núi sông mỹ lệ, sau đó nhẹ nhàng ném xuống.

Tấm trận bàn xoay tròn cực nhanh, đột nhiên lại tăng lớn, khiến cho dị tượng núi sông bên trên càng thêm ngưng thực, kết hợp với cấm chế không ngừng biến hóa. Những con lôi xà đang di chuyển tại mặt ngoài của cấm chế bị dị tượng núi sông kia dẫn động, dần dần trở nên cuồng bạo, không còn huyền ảo tự nhiên như lúc trước nữa.

“Rống!!!” Ngay lúc ba người cho rằng cấm chế sắp xuất hiện sơ hở thì đột nhiên một tiếng sấm vang vọng đất trời, kèm theo đó là vô số những tia lôi đình màu trắng bạc to cỡ thùng nước phô thiên cái địa, ùn ùn trút xuống.

Chỉ thấy một con cự thú màu xanh biếc như ngọn núi lớn chậm rãi xuất hiện trong mảnh lôi đình vô cùng vô tận kia, xung quanh thân thể còn mang theo ngàn vạn tia linh lôi lượn lờ khắp chốn, một chân bước qua, làm dấy lên hàng loạt lôi quang trùng trùng điệp điệp.

“Không đúng!” Nhìn thấy Thanh Giác Lôi Hủy xuất hiện, Kim Nghiêu Chân Quân vốn định trực tiếp diệt sát nó, lại lập tức phát hiện ra điểm không thích hợp trên người con dị thú thượng cổ trước mắt này. Bởi vì ở thời điểm hiện tại, sinh cơ

trong cơ thể nó cực kỳ dồi dào, gần như là vô cùng vô tận, với vô số tia linh lôi Thần Lôi vờn quanh, hoàn toàn không có dấu hiệu già yếu như lúc trước nữa.

Đã trở lại thời kỳ đỉnh phong rồi!

"Thanh Giác Lôi Hủy này ẩn tàng quá sâu!!!"

"Con Thanh Giác Lôi Hủy này sắp chết rồi mà? Sao bây giờ lại trở nên sinh long hoạt hổ như thế?"

"Lúc trước, Kim đạo hữu từng nói thực lực của con yêu thú này đã yếu bớt, nhưng vì sao khi trực tiếp trông thấy tận mắt, tình huống lại xuất hiện sai lầm nghiêm trọng như vậy, đạo hữu không cho hai người chúng ta một lời giải thích sao?" Thanh Vân Chân Quân và Nghê Nguyệt tiên tử vừa khống chế pháp bảo, ứng phó với đòn công kích điên cuồng của Thanh Giác Lôi Hủy vừa truyền âm chất vấn Kim Nghiêu Chân Quân.

"Tại hạ cũng không biết vì sao mọi chuyện lại phát triển thành tình huống kiểu này, nhưng trạng thái ban đầu của con yêu thú này tuyệt đối không thể giả được." Trong lòng Kim Nghiêu Chân Quân cũng có ngàn vạn nghi hoặc, gã vội vàng lên tiếng giải thích, tránh để hai người kia sinh lòng hoài nghi, không còn tận tâm hết sức trợ giúp mình săn giết yêu thú nữa.

Chương 1077: Lật Bàn Ngoạn Mục!

"Hai vị đạo hữu, khẳng định là con Thanh Giác Lôi Hủy này đã thi triển một môn bí pháp tiêu hao sinh cơ nào đó, chắc chắn nó không thể duy trì loại công kích cường độ này trong một khoảng thời gian quá dài đâu. Chỉ cần kiên trì thêm một hồi, nó sẽ lộ ra nguyên hình thôi."

"Ba người chúng ta hợp lực đánh chết nó, sau chuyện này ta nhất định sẽ tạ ơn thật hậu." Nghe được câu truyền âm này của Kim Nghiêu Chân Quân, mặc dù vẻ mặt Thanh Vân Chân Quân và Nghê Nguyệt tiên tử không phát sinh biến hóa, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia do dự.

Thật ra biểu hiện của con Thanh Giác Lôi Hủy trước mắt này quá mức bình thường, hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu đang sử dụng bí pháp tiêu hao tiềm lực sinh cơ.

Nếu Lôi Hủy thật sự chỉ còn lại một tia sinh cơ, dù có lôi pháp cấm chế tương trợ, ba tu sĩ Nguyên Anh liên thủ vẫn có thể dễ dàng giải quyết nó, nhưng sau khi nó đã khôi phục lại trạng thái bình thường thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác biệt.

Thanh Giác Lôi Hủy vốn là dị thú thượng cổ, huyết mạch đặc thù, khi nó còn ở trạng thái đỉnh phong, thực lực hơn xa Nguyên Anh Chân Quân bình thường, hiện giờ lại có thêm lôi pháp cấm chế trong tay, nó càng như hổ thêm cánh, thực lực hoàn toàn ngang ngửa với ba người bọn họ.

Nếu muốn giết chết một tồn tại vượt xa bản thân mình như vậy, khẳng định là phải vận dụng trọng bảo trên người, thậm

chí nếu không cẩn thận còn có thể làm bản thân bị trọng thương.

Thêm nữa, nếu thực sự liều mạng, không chết không thôi với Thanh Giác Lôi Hủy, một khi vận khí không tốt, nói không chừng đòn phản công lúc sắp chết của Lôi Hủy còn có thể kéo một trong mấy người bọn họ xuống chôn cùng.

Bảo bọn họ chỉ vì một chút thù lao kia mà liều mạng hả? Nghĩ hay quá nhỉ?

Vừa cân nhắc xong, hai người đều nhao nhao giảm cường độ công kích xuống, chỉ ở bên cạnh mang tới một tác dụng phụ trợ mà thôi.

Mà Lôi Hủy vốn đã rơi vào thế yếu, nhờ Lục Huyền tặng cho hai món bảo vật kia lại cộng thêm cấm chế lôi pháp mới miễn cưỡng đánh ngang tay với ba người đối phương, hiển nhiên là không đủ thực lực để lưu ba người này lại.

Chiến đấu kéo dài gần nửa canh giờ sau, mặc dù trong lòng Kim Nghiêu Chân Quân vô cùng bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể hậm hực rời đi.

"Không ngờ tình thế lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy." Mấy người Lục Huyền vẫn một mực đừng ở nơi xa chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ tiến vào lãnh địa Lôi Hống Thú đều ngạc nhiên vô cùng. Bọn họ vốn cho rằng sau khi ba người Kim Nghiêu Chân Quân giải quyết Thanh Giác Lôi Hủy, mọi người đều có thể tiến vào bí cảnh tìm được một chút cơ duyên bảo vật, nhưng không ngờ, con dị thú thượng cổ kia vốn đã tiến vào giai đoạn suy vong lại trong nháy mắt trở về thời kỳ đỉnh phong, ngược lại còn hung hăng đánh lui ba vị Nguyên Anh Chân Quân.

Điều này đã khiến mấy Kết Đan Chân Nhân ở đây đều có vẻ ngượng ngùng khó xử. Ánh mắt nhìn Thanh Giác Lôi Hủy

uy thế lẫy lừng ở phía xa, trong lòng tất cả đều sinh ra thoái ý.

"Nguyên Anh Chân Quân cũng chỉ có thể rút đi thì mấy người chúng ta càng không cần phải nói."

"Đi thôi đi thôi, bí cảnh này không có duyên với các vị đạo hữu rồi."

Còn nhớ khi con Thanh Giác Lôi Hủy kia suy yếu, nó đã có thể dễ dàng diệt sát vài vị tu sĩ Kết Đan, mà hiện giờ nó vừa khôi phục thời kỳ đỉnh phong, chẳng phải muốn giết chết bọn họ sẽ dễ như giẫm chết mấy con kiến sao, đâu cần phải tốn quá nhiều sức lực?

Mọi người đồng loạt liếc mắt nhìn nhau, sau đó từng người điều khiển kiếm quang, phi thuyền nhanh chóng đi xa. Lục Huyền không chút hoang mang, đi theo phía sau bọn họ.

Cũng không lâu lắm, hắn đã bị hai người phía trước bỏ lại sau lưng. Hắn xòe bàn tay, một con ngươi màu xám trắng lập tức chui ra từ trong kẽ nứt giữa lòng bàn tay. Nó không ngừng xoay tròn, toàn bộ cảnh tượng phụ cận đều hiện ra trong mắt.

Sau khi xác nhận xung quanh không có bất cứ bóng dáng tu sĩ nào, trên người Lục Huyền mới tuôn ra một mảnh lôi quang màu trắng bạc, hắn dứt khoát thi triển bí pháp lôi độn, tiến vào bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú.

Vừa mới tiến vào, đã có thể nhìn thấy những trái lôi cầu dạng nòng nọc kia đang chậm chạp di động, hoàn toàn không có uy thế khủng bố như lúc cấm chế bị phát động.

"Hống!" Một tiếng gầm nhẹ như sấm vang lên, con Lôi Hống Thú dị chủng kia nhanh chóng lao về phía Lục Huyền, trong đôi mắt màu trắng bạc có sự cảm kích nồng đậm.

"Được rồi được rồi, không sao rồi, về sau các ngươi có thể trở về với cuộc sống bình thường của mình." Lục Huyền vuốt

cái sừng nhọn màu trắng bạc trên đỉnh đầu nó, vừa cười vừa nói.

Sau khi trấn an Lôi Hống Thú dị chủng một chút, hắn lập tức đứng dậy đi về phía Thanh Giác Lôi Hủy như ngọn núi nhỏ ở phía xa xa. Những nơi hắn đi qua, đám Lôi Hống Thú đông đảo hai bên đều gầm nhẹ với hắn, trong âm thanh ẩn chứa lòng cảm kích sâu sắc.

"Chúc mừng tiền bối đã dẫn dắt Lôi Hống Thú nhất tộc vượt qua một kiếp." Hắn khom lưng cung kính nói với Thanh Giác Lôi Hủy.

"May mắn có hai món bảo vật gia tăng tuổi thọ kia của ngươi." Thanh Giác Lôi Hủy than nhẹ một tiếng, trong miệng phun ra một tia lôi khí kéo dài.

"Nhất là viên đan dược thất phẩm kia, nó chẳng những khiến sinh cơ trong cơ thể ta khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, còn bỗng dưng có nhiều hơn chừng hai - ba trăm năm thọ nguyên. Có thể đánh lui ba người kia, công lao của nó quá lớn."

"Tiền bối đừng khách khí." Lục Huyền vội vàng lên tiếng nói, nhìn qua thân hình của Thanh Giác Lôi Hủy, trong đầu không khỏi hiện lên một tia ý niệm.

"Sau này, không thể tùy tiện tiêu hao Lôi Tử Tinh kia nữa."

Cũng may, đoạn thời gian trước hắn đã dọn dẹp được gần ngàn cân Lôi Tử Tinh rồi, cũng không lo sẽ dùng hết.

"Lần này ngươi thay ta và Lôi Hống Thú nhất tộc giải quyết một vấn đề khó khăn lớn như vậy, về sau có gì cần đến ta, cứ việc mở miệng. Trong vòng hai - ba trăm năm này, bảo ta đối phó với một - hai Nguyên Anh Chân Quân tuyệt đối không thành vấn đề." Thanh Giác Lôi Hủy trầm giọng nói.

“Được, đa tạ tiền bối!” Lục Huyền nghe được câu này, cảm giác tiếc nuối vì một món bảo vật thất phẩm vừa nhận được đã bị tiêu hao, mới giảm bớt đi không ít.

Trong đầu hắn chợt nhớ đến khu dược viên thượng cổ mình từng đi thăm dò trong Lôi Hải lúc trước. Còn nhớ khi ấy, được Lôi Quỷ Công dẫn dắt, hắn đã tìm được hạt linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm kia, đáng tiếc là thực lực bản thân không đủ, không thể đi sâu thêm, tiếp tục thăm dò những hòn đảo nhỏ khác bên trong dược viên.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, có Thanh Giác Lôi Hủy bên cạnh thì còn nơi nào trong Lôi Hải này mà hắn không thể đi đến chứ?

“Tiền bối có biết một khu dược viên cổ xưa ở bên trong Lôi Hải không?” Lục Huyền nhẹ giọng hỏi thăm, sau đó hắn nói cho Thanh Giác Lôi Hủy biết về vị trí đại khái của khu dược viên nọ.

“Ta chưa từng tiến vào, nhưng cũng có chút hiểu biết về nó, nghe nói bên trong có tồn tại cường đại đang ngủ say. Thế nào, ngươi muốn vào xem ư?”

Chương 1078: Cảm Giác Thành Tựu!

"Vãn bối từng tiến vào đó từ nhiều năm trước, cũng tìm được mấy hạt linh chủng cao giai ở bên ngoài dược viên, nhưng vì thực lực không đủ lại cộng thêm cấm chế cường đại, nên không xâm nhập vào quá sâu được. Và từ ngày ấy đến giờ, trong lòng ta vẫn luôn nhớ mong đến nó, vẫn muốn tiến vào trong đó, tìm được linh chủng cao giai mà mình yêu thích." Lục Huyền nửa thật nửa giả nói, trong lời nói có khát vọng thật sâu về tòa dược viên cổ kia.

"Được, ta đi cùng ngươi một chuyến." Thanh Giác Lôi Hủy không chút do dự nói.

"Đa tạ tiền bối! Có tiền bối ở đây, vãn bối đã hoàn toàn yên tâm rồi!" Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm kích.

"Nhưng tiền bối vừa vượt qua vòng vây của ba vị Nguyên Anh, chắc đã bị rất nhiều tu sĩ bên trong Lôi Hải này lưu ý. Chờ sóng gió lần này lắng lại, vãn bối sẽ tới tìm ngài." Có lời hứa hẹn của Thanh Giác Lôi Hủy là đủ, Lục Huyền cũng không vội vàng nóng nảy, đã lập tức lên tiếng đề nghị.

"Đều do ngươi quyết định." Thanh Giác Lôi Hủy không có ý kiến gì.

Lục Huyền lộ vẻ mặt trấn định, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui sướng. Có dị thú thượng cổ với thực lực Nguyên Anh làm bạn, cùng hắn đi thăm dò bí cảnh, tới lúc ấy, chẳng những nó sẽ trực tiếp bảo hộ bên người hắn, còn có thể dọn sạch toàn bộ

những chướng ngại bên ngoài thay hắn, để hắn thuận lợi đi tìm kiếm bảo vật.

Đây chẳng phải là một hình thức đại lão kéo cấp hay sao?

Sau khi nhận được lời hứa hẹn của Thanh Giác Lôi Hủy, Lục Huyền lập tức từ biệt nó, lặng lẽ trở lại động phủ của mình. Hắn lấy ra Thần Mộc Thanh Hồ, đưa linh thức vào thăm dò trong đó. Luồng khói xanh vốn nồng nặc trong bình, giờ đã nhạt nhòa đi rất nhiều, chỉ còn lại một chút thảo mộc sinh cơ đã bị chuyển hóa.

"Lần này có thể nhanh chóng thúc chín Thiên Nguyên quả, nhận được viên Quy Hạc Nguyên đan thất phẩm kia như vậy, công lao của ngươi là quá lớn." Lục Huyền nhìn cái bình nhỏ màu xanh biếc trước mặt, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Tuy món pháp bảo trung giai không trọn vẹn này chỉ có thể phát ra hiệu quả phụ trợ, nhưng đối với linh thực sư như hắn, nó lại không khác gì tuyệt thế trân bảo, thậm chí vào thời khắc mấu chốt, nó còn có thể trợ giúp hắn sớm nhận được quầng sáng phần thưởng đến từ linh thực cao giai.

"Chờ có cơ hội, nhất định phải bổ sung hoàn chỉnh dị bảo này." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Phong ba lãnh địa Lôi Hống Thú dần dần lắng xuống, Lục Huyền lại trở về với cuộc sống bình thường của một linh thực sư, mỗi ngày hắn đều ở trong động phủ, an tâm bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú.

…

Khu vực linh điền của Kiếm Thảo.

Mười gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo lúc trước hắn lưu lại đã ngưng kết ra linh chủng. Bởi vì phẩm giai của Kiếm Thảo là tứ phẩm, kiếm ý phức tạp, dễ dàng làm bị thương linh thực lại cộng thêm đây là lần đầu Lục Huyền thử ngưng kết loại linh

chủng này, bởi vậy tổng cộng là mười gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo nhưng chỉ có chừng bảy gốc ngưng chủng thành công.

Trên mỗi một gốc Kiếm Thảo đều mọc ra từ hai đến bốn hạt linh chủng nhìn như vỏ kiếm có kích cỡ không đồng đều, bên trong là một mảnh sinh cơ bừng bừng, kiếm ý sinh động. Chúng chính là linh chủng Thiên Lôi Kiếm Thảo mới.

"Tổng cộng có hai mươi hạt, sản lượng linh chủng không cao. Nhưng đương nhiên, một lần lạ, hai lần quen, khẳng định là xác suất thành công lẫn sản lượng của lần ngưng kết linh chủng Thiên Lôi Kiếm Thảo tiếp theo đều sẽ gia tăng thêm không ít. Có hai mươi hạt linh chủng này rồi, coi như thời khắc ta tập hợp đủ Thiên Lôi kiếm trận lại gần thêm được một bước." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Sau khi thu thập được hai mươi hạt linh chủng Thiên Lôi Kiếm Thảo, hắn lại tiếp tục đi xem xét tình huống sinh trưởng của Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, cuối cùng mới đi đến bên cạnh Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, để cho tâm thần chìm vào mảnh kiếm ý xung quanh, tinh tế cảm nhận mọi biến hóa của nhật nguyệt tinh thần kiếm khí.

Tìm hiểu thật lâu, bỗng dưng hắn mở to hai mắt, một đạo kiếm khí phun từ đầu ngón tay ra, vẽ nên một đường quỹ tích huyền ảo tối nghĩa ngay trước người. Quỹ tích này lại mơ hồ có vài phần tương tự với sự vận chuyển của những ngôi sao.

"Lại lĩnh ngộ thêm một đoạn thời gian là có thể mày mò ra kiếm kinh tương ứng, sau đó là đủ khả năng bắt tay vào bồi dưỡng gốc Kiếm Thảo lục phẩm này rồi." Lục Huyền vô cùng hài lòng với thu hoạch ngày hôm nay, hắn nhanh chóng trở lại đình viện.

Mấy ngày sau, hắn chấp nhận lời mời của một tu sĩ Kết Đan kỳ ở cách đó mấy trăm dặm, đi đến động phủ của đối phương làm khách. Tới tham dự cùng với hắn còn có ba người

khác, Diệp Huyền Ngân cũng có mặt trong nhóm khách mời lần này.

Trong lúc mấy người bọn họ vui vẻ tán gẫu, đương nhiên là không thể bỏ qua chuyện về bí cảnh Lôi Hống Thú – sự kiện từng gây nên một hồi chấn động trong Lôi Hải đoạn thời gian trước.

"Nghe đồn một mình con dị thú thượng cổ Thanh Giác Lôi Hủy kia có thể đánh lui ba vị Nguyên Anh Chân Quân, chẳng biết có việc này hay không?" Một bà lão tóc trắng lên tiếng hỏi.

"Đúng là có việc này." Diệp Huyền Ngân chậm rãi gật đầu.

"Lúc ấy, ta cùng Lục đạo hữu đều đứng ở xa xa quan sát, hai chúng ta đã tận mắt trông thấy ba vị Nguyên Anh Chân Quân chật vật thoát đi."

Lục Huyền ở một bên nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

"Không hổ là dị thú thượng cổ, thực lực lại khủng bố như thế."

"Tại hạ nghe nói, con Thanh Giác Lôi Hủy kia đã tiến vào giai đoạn suy vong, nên ban đầu nó chỉ có thể đánh ngang tay cùng Kim Nghiêu Chân Quân mà thôi. Nhưng chẳng biết vì sao ở lần chạm mặt thứ hai, thực lực của nó lại tăng vọt, lực chiến ba vị Nguyên Anh mà không bại."

Nói đến những bí mật bên trong Tu Hành giới này, mấy người bọn họ lập tức trở nên hăng hái bừng bừng, nhiệt tình tham gia vào thảo luận.

"Có lẽ ngay từ đầu, con dị thú kia vẫn một mực ẩn giấu thực lực chân chính của mình, muốn dùng chuyện này để mê hoặc, làm những người không có ý tốt kia lơ là cảnh giác. Nhưng cũng có thể là nó thi triển một loại bí thuật tiêu hao tiềm lực sinh cơ nào đó."

“Có khả năng con Thanh giác Lôi Hủy kia đột nhiên nhận được một món bảo vật cao giai với hiệu quả tăng cường sinh cơ, tăng thêm thọ nguyên hay không?” Có người lên tiếng hỏi.

“Đúng là có loại khả năng này, nhưng mà cực kỳ bé nhỏ. Vốn dĩ loại bảo vật kia cực kỳ hiếm thấy, làm sao có thể vừa vặn nhận được trong lúc nguy cấp chứ?” Một tu sĩ trung niên khôi ngô lên tiếng phản bác.

“Trương đạo hữu nói có lý.” Lục Huyền ở một bên mỉm cười nói, trong lòng chợt sinh ra một loại cảm giác thành tựu vô cùng vi diệu.

“Bất kể như thế nào, một con Thanh Giác Lôi Hủy có thực lực đỉnh phong như vậy, ngay cả Nguyên Anh Chân Quân cũng chỉ có thể tránh né mũi nhọn này mà thôi. Lại cộng thêm đám Lôi Hống Thú dị chủng ngũ phẩm, lục phẩm dưới trướng nó nữa, hiện giờ khu vực đó hoàn toàn có thể xưng là cấm khu đối với tu sĩ chúng ta rồi.” Bà lão tóc trắng thở dài nói.

Mấy người đều gật đầu phụ họa.

Sau khi tụ họp, Lục Huyền trở lại động phủ của mình.

Chương 1079: Lại Tiến Vào Dược Viên Thượng Cổ!

"Sóng gió Lôi Hống Thú đã lắng xuống kha khá rồi, hiện giờ ngay cả Nguyên Anh Chân Quân lẫn Kết Đan Chân Nhân đều kiêng kị Thanh Giác Lôi Hủy cùng với Lôi Hống Thú nhất tộc, cũng đến lúc nên đi vào dược viên thượng cổ kia một chuyến rồi."

Nghĩ tới liền làm, Lục Huyền chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ rồi tiến vào trong lãnh địa của Lôi Hống Thú.

"Làm phiền tiền bối theo ta cùng đi đến dược viên cổ một chuyến, hộ giá hộ tống thay vãn bối." Lục Huyền đi tới trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy, kính cẩn thi lễ nói.

"Được, vừa lúc ta cũng muốn đi xem trong dược viên kia có cái gì." Thanh Giác Lôi Hủy hướng về phía Lục Huyền, cất tiếng nói như sấm.

Tiếp đó, bên trong thân thể to như ngọn núi của Thanh Giác Lôi Hủy lập tức tuôn ra một mảnh lôi quang màu xanh nhạt, nó bao bọc Lục Huyền vào trong đó rồi dùng tốc độ cực nhanh xuyên thẳng qua vùng lôi mang đầy trời.

Không đến nửa khắc, cả hai đã đi đến phía trước thác nước lôi khí bên ngoài dược viên cổ.

"Tiền bối, sau khi đi qua thác nước lôi khí này là có thể tiến vào bên trong dược viên cổ rồi."

"Được, ngươi leo lên lưng ta, đúng lúc ta đang muốn dùng những loại lôi khí kia tắm rửa một cái."

Lục Huyền nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên. Lần trước khi hắn tới đây, còn phải nhờ một loại pháp khí đặc thù che chắn, mới có thể bình an xuyên qua thác nước lôi khí, thật sự không ngờ, ở trong mắt dị thú thất phẩm, thứ lôi khí không ngừng trút xuống này chỉ có tác dụng tắm gội mà thôi.

Hắn không chần chờ thêm đã nhẹ nhàng hạ xuống trên lưng Thanh Giác Lôi Hủy. Lôi Hủy đạp một chân khổng lồ xuống đất sau đó chậm rãi đi vào trong thác nước lôi khí nặng nề kia.

Dựa theo những gì linh thức của Lục Huyền cảm nhận được thì sau khi vô tận lôi khí đánh lên người Lôi Hủy, chúng chẳng thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho nó, ngược lại còn làm gợn lên tầng cơn sóng lôi khí, khiến con dị thú thượng cổ này cực kỳ hưởng thụ.

Xuyên qua thác nước lôi khí, thứ đập vào mắt bọn họ chính là rất nhiều Tiểu Lôi Đảo xếp cùng một chỗ ở phía xa xa. Trong cảm nhận của linh thức, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện ra lượng lớn yêu mãng trong suốt đang lao thẳng tới từ bốn phía, chúng chính là đám Lôi Ẩn Đằng dị biến đã gây nên khá nhiều phiền toái cho bọn họ khi lần đầu tiên tiến vào nơi này.

Thanh Giác Lôi Hủy nhàm chán ngáp một cái, sau đó bàn chân to lớn hơi nhấc lên, tầng tầng lôi mang gợn sóng lập tức lấy nó làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Từng sợi dây leo Lôi Ẩn Đằng dị biến trực tiếp hiển lộ ra, lôi mang lướt tới, toàn bộ khí tức trên người đám dây leo kia lập tức biến mất hoàn toàn, trở nên cứng đờ tại chỗ.

Chớp lấy thời cơ, thân hình Lục Huyền lao ra, nhặt lên từng đoạn Lôi Ẩn Đằng dị biến. Những thứ này đều là tài liệu luyện khí tốt, vừa vặn có thể lấy ra để quét kinh nghiệm luyện

khí. Nhưng tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn Thanh Giác Lôi Hủy, càng ngày càng có nhiều Lôi Ẩn Đằng dị biến bị đánh cho cứng đờ người, thậm chí cả đoạn dài đến mấy chục dặm cũng có.

Trước mặt dị thú thất phẩm thượng cổ, những con yêu vật dị biến này chỉ có vận mệnh bị thuấn sát mà thôi.

"Đây chính là tốc độ dọn quái mạnh nhất sao? Những nơi đi qua, toàn bộ đều quét ngang hết thảy." Lục Huyền đi theo sau lưng Thanh Giác Lôi Hủy, một đường thông suốt xâm nhập vào trong dược viên cổ.

Trong khoảng thời gian này, không cần biết là gặp phải cấm chế hay yêu thú, hoặc tà ma, toàn bộ bọn chúng đều không thể thoát khỏi kết cục bị Thanh Giác Lôi Hủy thuấn sát hoặc là thuấn phá.

Dưới thỉnh cầu của hắn, những con yêu thú bị tiêu diệt đều được bảo lưu thi hài hoàn chỉnh, để sau khi trở về, hắn sẽ dùng chúng đi bồi dưỡng đám linh thực tà dị trong Phong Uyên Tinh Động kia.

"Chậm đã! Tiền bối, cái kia không thể được."

Đột nhiên, linh thức của Lục Huyền chợt phát hiện ra một luồng khí tức quen thuộc, vừa cảm nhận được Thanh Giác Lôi Hủy đã khóa chặt lấy đối phương, hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản. Lục Huyền vừa dứt lời, một con lôi xà màu trắng bạc vốn đã bắn tới khu vực ở cách nơi đó mấy trăm trượng, lại lập tức đứng yên không nhúc nhích giữa không trung.

Lôi khí tản ra bốn phía, một con yêu thú có hình thù quái dị lập tức xuất hiện ở cách đó không xa. Trên người con yêu thú này mọc ra một đôi cánh thịt thật lớn màu xanh, mặt ngoài hiện lên từng tia lôi quang nhỏ bé, trên đầu có thêm một chiếc sừng dài màu bạc, bên hông mọc ra một cái bướu thịt cổ quái,

có dạng hình cái trống lớn, bên trong truyền đến những âm thanh ồ ồ trầm đục, Đôi môi của con yêu thú này có màu đỏ như chu sa, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong kỳ quái, vẻ mặt nó vốn luôn tươi cười giờ lại lộ vẻ sợ hãi khi phải đối diện với con lôi xà trước mặt.

Nó chính là tinh quái Lôi Quỷ Công – sinh vật Lục Huyền từng gặp được ở lần trước khi tới đây, nó từng nhắc nhở Lục Huyền về tên tu sĩ muốn tập kích hắn, rồi lại dẫn theo Lục Huyền tiến vào chỗ sâu bên trong dược viên, tìm được năm hạt linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, thậm chí còn tìm được một hạt linh chủng Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm ở trong lôi trì.

“Tiền bối, con tinh quái này có giao tình với vãn bối, kính xin tiền bối tha cho nó một mạng.” Lục Huyền truyền âm cho Thanh Giác Lôi Hủy.

“Không ngờ tiểu tử ngươi lại kết giao rộng như vậy, ngay cả bên trong dược viên cổ này cũng có bạn cũ của ngươi.” Thanh Giác Lôi Hủy khẽ cười nhẹ một tiếng, thanh âm như sấm bên tai.

Vừa dứt lời, con lôi xà trước người Lôi Quỷ Công đã tự động tiêu tán. Trông thấy cảnh này, trái tim vẫn một mực treo lơ lửng của Lôi Quỷ Công mới từ từ hạ xuống.

“Đã lâu không gặp, không biết ngươi còn ấn tượng về ta hay không?” Lục Huyền bay đến trước mặt Lôi Quỷ Công, trên mặt nở nụ cười thân thiết.

Lôi Quỷ Công gõ gõ vào khối u thịt lớn bên hông, sau đó gật đầu, phát ra vài tiếng cười quái dị.

Cũng may Lục Huyền đã sớm hiểu rõ tập tính của nó, trong lòng biết đây là thanh âm bình thường của Lôi Quỷ Công, nếu không kiểu gì cũng cho rằng nó đang cười nhạo mình.

“Lần trước từng hứa với ngươi, nếu lại tiến vào thêm lần nữa, ta sẽ mang đồ ăn ngon tới cho ngươi. May mắn không làm nhục mệnh.” Khóe miệng Lục Huyền cong lên, tạo thành một nụ cười thân thiện, sau đó nhanh chóng lấy một hạt sen màu trắng bạc từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lôi Quỷ Công.

Ánh mắt Lôi Quỷ Công lập tức sáng lên, nó dùng cả hai tay tiếp nhận hạt Lôi Bạo Liên vừa được đưa tới, đôi cánh màu xanh vô cùng hưng phấn liên tục đập mạnh.

Bởi vì bản thân nó vốn là tinh quái thuộc tính lôi, tuổi thọ dài lâu, đã ở trong dược viên cổ này không biết bao nhiêu năm rồi, vẫn luôn cô đơn một mình, chỉ ngẫu nhiên mới được nhìn thấy vài vị tu sĩ xâm nhập vào trong dược viên. Vấn đề là tính tình nó khá cổ quái, ưa thích trêu đùa tu sĩ, lại cộng thêm thân phận tinh quái lai lịch không rõ, nên mỗi lần nó hiển lộ thân hình trước mặt nhóm tu sĩ là kiểu gì cũng phải nghênh đón đủ các loại pháp khí, phù lục do bọn họ phát ra.

Chương 1080: Vậy Ta Không Khách Khí Nữa!

Chỉ có Lục Huyền, dường như có thể hiểu rõ ý nghĩ ẩn sâu trong nội tâm của nó, luôn đối xử bình đẳng với Lôi Quỷ Công, không có bất cứ thái độ dị thường nào, thậm chí hắn còn hứa hẹn khi nào mình tiến vào dược viên sẽ mang đồ ăn ngon cho nó.

Nhiều năm như vậy, Lôi Quỷ Công vẫn luôn nhớ thương hắn, câu chuyện ngày ấy đã mang đến cho nó một chút tưởng niệm trong quãng thời gian dài dòng buồn chán của mình. Thật không ngờ, tưởng niệm lại trở thành sự thật!

Nó có chút lưu luyến không, cẩn thận bỏ hạt sen màu trắng bạc kia vào miệng, lập tức cảm nhận được mỹ vị ẩn chứa lôi lực tinh thuần đang nổ tung trong khoang miệng của mình. Thật lâu sau, nó mới thở ra một hơi thật sâu, phun ra một luồng lôi khí màu trắng bạc, sau đó nhào về phía Lục Huyền, thân hình không ngừng biến mất, lại nhanh chóng xuất hiện, giống như đang muốn chơi trốn tìm với hắn.

“Tiền bối, chúng ta tiếp tục thăm dò dược viên cổ này đi.” Lục Huyền truyền âm cho Thanh Giác Lôi Hủy một câu, được Lôi Quỷ Công dẫn dắt, cả hai lại tiếp tục đi tới.

So với thái độ cẩn thận chặt chẽ của lần trước, lần này hắn đã có đủ tự tin, có thể dễ dàng phá vỡ cấm chế ở khắp mọi nơi, tìm được thêm mấy chục hạt linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, cùng với rất nhiều cát đá màu trắng bạc dùng để bồi dưỡng linh thực thuộc tính lôi.

Một lát sau, hắn đi tới phía trước gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng đã từng phát hiện ra lúc trước. Chỉ thấy bên trong lôi trì to lớn, có vô số tia lôi điện đan xen, lôi khí nồng đậm hóa thành lôi dịch, không ngừng sôi trào mãnh liệt.

Ở chính giữa có một cây cột đá cao hơn một trượng, cột đá cao vút tận mây, mặt ngoài có khắc vô số những đường lôi văn kỳ dị, cùng với một cây Thanh Đằng che trời lượn vòng xung quanh cột đá. Thanh Đằng để lộ ra một loại lực lượng sinh cơ vô cùng tinh thuần nồng đậm, giữa những cành lá lại có vô số tia dị lôi màu xanh nhỏ bé không ngừng lấp lánh xẹt qua. Hàng loạt dây leo rủ xuống phía dưới, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy ở phía cuối dây leo có ngưng kết ra một giọt linh dịch màu xanh biếc, linh dịch ngưng tụ mà không tan, mang đến cả cảm giác tự nhiên cùng với hủy diệt.

"Linh thực thất phẩm, không ngờ trong dược viên cổ này còn có bảo bối như thế! Khó trách ngươi lại cố ý muốn tới đây một chuyến." Thanh Giác Lôi Hủy có chút ngoài ý muốn nói.

"Vãn bối từng đọc được từ một cuốn điển tịch, nó nói rằng gốc dây leo này có tên là Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, phía trên có thể ngưng kết ra Ất Mộc Thanh Lôi Dịch với công hiệu rèn luyện nhục thân, phụ trợ tu luyện công pháp thần thông thuộc tính lôi." Lục Huyền nhẹ giọng nói.

"Lần trước khi tới dược viên này, bởi vì thời gian có hạn lại cộng thêm thực lực vãn bối thấp kém, nên chỉ thu thập được mấy giọt Ất Mộc Thanh Lôi Dịch mà thôi, còn hoàn toàn bó tay đối với gốc linh thực bên trong lôi trì. Nhưng lần này có tiền bối đi cùng lại không giống như vậy, hi vọng tiền bối có thể trợ giúp vãn bối một tay, di dời gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này đi."

"Phần lôi dịch trên đó hoàn toàn thuộc về tiền bối ngài, ta chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình một chút, trực tiếp

ra tay bồi dưỡng gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này đến thành thục.” Lục Huyền thành khẩn nói.

Gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này vốn sinh trưởng bên trong Lôi trì, không có chuyên gia chăm sóc mà chỉ sinh trưởng tự nhiên, nên từ thời điểm hiện tại, đến khi nó hoàn toàn thành thục vẫn còn không ít thời gian nữa. Sau khi di dời, mặc dù không thể thu hoạch được quầng sáng phần thưởng từ nó, nhưng linh quả kết xuất sau khi linh thực chín muồi lại có tác dụng cực lớn đối với hắn. Thứ kia có hiệu quả cải thiện căn cốt, sẽ trợ giúp hắn nắm giữ thiên phú tu luyện lôi pháp cực mạnh. Coi như là linh quả giá trị liên thành.

“Được, vậy ta không khách khí nữa.” Thanh Giác Lôi Hủy gật nhẹ đầu.

Mặc dù Ất Mộc Thanh Lôi Dịch này không có tác dụng lớn với nó, nhưng vẫn có thể gia tăng thực lực cho toàn bộ tộc đàn Lôi Hống Thú.

“Mỗi người một nửa.” Nó thu thập một nửa Ất Mộc Thanh Lôi Dịch, để lại một nửa cho Lục Huyền.

“Đa tạ tiền bối.” Lục Huyền vội vàng tỏ vẻ cảm kích.

“Muốn di dời như thế nào, ngươi là linh thực sư, chuyện này sẽ do ngươi quyết định.” Thanh Giác Lôi Hủy trầm giọng nói. Nó sợ mình sơ ý sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với gốc linh thực thất phẩm này, cho nên mới giao cho Lục Huyền định ra kế hoạch, nó chỉ việc đi thực hiện mà thôi.

Linh thức của Lục Huyền chậm rãi tiến sâu vào trong Lôi Trì, trong phút chốc đã cảm nhận được vô số lực lượng lôi điện không ngừng đè ép tới.

“Rễ cây Ất Mộc Thanh Lôi Đằng ở dưới đáy Lôi Trì, trong quá trình di dời cần xử lý tốt rễ cây trước, nếu không sẽ gây bất lợi cho sự trưởng thành của linh thực. Kính xin tiền bối rút

sạch đống lôi khí bên trong Lôi Trì, để vãn bối chui xuống dưới đáy, rút dây leo ra.” Sau khi tinh tế cảm nhận trạng thái kỹ càng của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, Lục Huyền suy nghĩ một chút rồi mới nói với Thanh Giác Lôi Hủy.

“Vừa vặn ta cũng có thể đi vào bên trong tắm một cái.” Thanh Giác Lôi Hủy lập tức thả người nhảy lên, tiến vào lôi trì rộng lớn trước mặt. Diện tích lôi trì cực lớn, thân thể như ngọn núi nhỏ của nó chìm vào bên trong vẫn còn cách cột đá một khoảng, gần như không gây ra bao nhiêu ảnh hưởng đối với nhánh dây leo kia.

Sau khi tiến vào Lôi trì, trên thân thể Thanh Giác Lôi Hủy lập tức tuôn ra một vầng hào quang màu xanh nhạt, ánh sáng kia truyền tới một luồng lực hút mạnh mẽ, giống như cá voi hút nước, nhanh chóng hấp thu lôi mang lôi khí bên trong Lôi trì.

Biến hóa này đã khiến cột đá bên trong lôi trì xuất hiện những động thái dị thường, chỉ thấy vô số lôi văn kỳ dị vừa lặng lẽ sáng lên, chỉ một thoáng chốc lôi khí bên trong lôi trì đã trở nên cực kỳ cuồng bạo, điên cuồng cọ rửa thân thể Lôi Hủy.

Dường như lôi khí càng cuồng bạo, Thanh Giác Lôi Hủy lại càng thấy sung sướng, thậm chí trong miệng nó còn phát ra từng tiếng rên rỉ chói tai, thậm chí nhờ vậy, tốc độ hấp thu lôi khí lại càng nhanh hơn.

“Ây dà, lúc tiến vào dược viên cổ, đã được tắm một lần rồi, bây giờ lại được hưởng thụ cảm giác sung sướng khi tắm rửa lần hai, coi như khoảng thời gian này, tiền bối trôi qua thật là thoải mái.” Lục Huyền ở một bên nhìn lôi khí không ngừng trầm xuống, âm thầm nói xấu một câu.

Hiệu suất hấp thu lôi khí của Thanh Giác Lôi Hủy cực cao, chỉ một lát sau, lôi trì đã trơ trọi, chỉ còn mỗi cái đáy, có thể

nhìn không sót thứ gì bên dưới. Chỉ thấy phần đáy ao được phủ lên một tầng cát đá màu trắng bạc thật dày, Ất Mộc Thanh Lôi Đằng cắm rễ thật sâu trong đó, cũng không biết rễ cây đã lan tràn đến những nơi nào rồi.

"Đa tạ tiền bối." Không có lôi khí khủng bố ngăn cản, Lục Huyền nhẹ nhàng hạ xuống đáy lôi trì.

"Có lẽ phẩm chất của loại linh nhưỡng có thể gieo trồng linh thực thất phẩm này càng tốt hơn mấy thứ cát đá ở đám Tiểu Lôi Đảo bên ngoài rất nhiều, cũng nên đào một chút trở về." Trong lòng nghĩ như vậy, linh thức của Lục Huyền lập tức thi triển nhau, hắn nhanh chóng khống chế đống đất cát màu trắng bạc trước mặt, để chúng bay vào trong Thao Trùng Nang của mình. Sau đó, mới trực tiếp nhổ tận gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng cũng cất kỹ nó đi.

Chương 1081: Linh Chủng Thần Dị Và Nữ Thi!

Làm xong mấy việc này, hắn lại trầm ngâm suy nghĩ một lát, cuối cùng, ngay cả cây cột đá thần bí phủ đầy lôi văn kỳ dị kia cũng không buông tha.

May mà không gian bên trong Thao Trùng Nang rất lớn, hiện giờ nó còn được hắn luyện chế thành pháp bảo rồi, đã có thêm rất nhiều diệu dụng về không gian, lúc này mới có thể dễ dàng thu mấy món cự vật nọ vào trong túi.

"Không ngờ ngươi còn có dị bảo không gian, lại là loại dị bảo không gian cao cấp có thể dễ dàng cất chứa chúng nó như vậy." Thanh Giác Lôi Hủy nhìn Lôi Trì trống rỗng, có chút ngạc nhiên nói.

"Đi ra bên ngoài, nhất định phải phòng ngừa tình huống có quá nhiều bảo vật mà bản thân không cầm đi được." Lục Huyền cười ngượng ngùng một tiếng, sau đó thuận miệng nói.

"Đúng là Lôi Đảo ở tận cùng bên trong khu dược viên này đang ẩn giấu không ít thứ, để phòng ngừa tình huống bất thường, chờ lát nữa hãy để ta một mình tiến vào trong đó, còn ngươi ở lại chỗ này, ý ngươi như thế nào?" Lôi Hủy trầm giọng nói.

Chỗ sâu nhất bên trong dược viên có đến hai hòn Lôi Đảo cực kỳ thần bí, nó sợ rằng nếu để Lục Huyền đi theo, một khi mình không thể bảo hộ được hắn sẽ trực tiếp đẩy hắn rơi vào hiểm cảnh.

“Được, vãn bối sẽ ở lại chỗ này, chờ tin lành của tiền bối.” Lục Huyền vội vàng gật đầu đồng ý, mặc dù trong lòng hắn vô cùng hiếu kỳ, nhưng ở lại chỗ này, sẽ tránh được rất nhiều phiền toái, còn không cần phải lo lắng tình huống nguy hiểm sẽ xuất hiện. Thêm nữa, nếu bên trong dược viên có khả năng tồn tại linh chủng cao giai thì cứ để Thanh Giác Lôi Hủy thay hắn thu thập là được.

Nhiều năm qua, hai người đã xây dựng được một mối giao tình vô cùng sâu đậm, thậm chí sau khi hắn đưa tặng viên Quy Hạc Nguyên Đan thất phẩm, mối giao tình này đã trực tiếp đạt tới điểm cao nhất rồi, hai bên cực kỳ tín nhiệm lẫn nhau, hoàn toàn không lo lắng đối phương sẽ nuốt riêng linh chủng.

“Đúng rồi, tiền bối, vãn bối có một gốc yêu đằng dị biến, có năng lực cảm nhận rất mạnh đối với linh chủng, không biết tiền bối có thể cho nó đi theo mình, cùng xâm nhập vào Lôi Đảo, từ đó mau chóng tìm được linh chủng có khả năng tồn tại bên trong đó hay không?” Dứt lời, hắn lập tức lấy Yêu Quỷ Đằng ra, đưa đến trước mặt Thanh Giác Lôi Hủy.

“Có thể.” Thanh Giác Lôi Hủy kéo sợi dây leo màu xám trắng kia tới rồi tiện tay đeo nó lên người.

Yêu Quỷ Đằng trước kia vốn luôn phóng đãng không bị trói buộc bên trong Mê Tiên Đào Lâm, vậy mà giờ phút này lại trở nên cực kỳ thành thật, hàng loạt dây leo tự nhiên rủ xuống như xúc tu, một mực nằm im không nhúc nhích.

Lôi Hủy gật đầu với Lục Huyền rồi hóa thành một tia sáng màu xanh, trong nháy mắt đã biến mất không còn trông thấy gì nữa.

Rất nhanh, trên hòn Tiểu Lôi Đảo xa xôi kia đã truyền đến những tiếng vang ầm ầm.

“Có một tay đấm mạnh nhất như vậy, đúng là quá sung sướng rồi. Thăm dò bí cảnh không khác gì đi du sơn ngoạn thủy.”

Lục Huyền đi dạo dọc theo Lôi Trì, nhàn nhã trao đổi với Lôi Quỷ Công bên cạnh, mãi cho tới khi trong lòng thật sự nhàm chán, hắn lại hạ xuống đáy Lôi Trì, vơ vét sạch sẽ đống cát đá màu trắng bạc còn thừa lại.

Gần nửa canh giờ sau, một đạo lôi quang màu xanh nhạt lại bắn nhanh đến từ phíaxa xa. Linh thức của Lục Huyền cảm nhận được khí tức quen thuộc truyền đến từ bên trong lôi quang, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Chỉ nghe “Phịch” một tiếng, thân hình như ngọn núi nhỏ của Thanh Giác Lôi Hủy đã hạ xuống mặt đất, làm dấy lên ngàn vạn tia lôi mang như trường xà.

“Xin chào tiền bối! Tiền bối bình an vô sự là được rồi.” Lục Huyền tiến lên thi lễ.

“Có mấy trận tranh đấu, nhưng đều không bị thương tổn.” Thanh Giác Lôi Hủy chậm rãi nói.

“Trong hai tòa Lôi Đảo kia có cái gì vậy? Vãn bối có vài phần tò mò.” Lục Huyền lên tiếng hỏi.

“Tiểu Lôi Đảo thứ hai đếm ngược có một tòa trận pháp thất phẩm, bên trong phong ấn một luồng tinh phách yêu thú có thực lực chuẩn thất phẩm, hẳn là khi còn sống, nó chính là một con đại yêu thất phẩm. Tinh phách của con yêu thú kia đã sớm hòa làm một thể với trận pháp, hành tung quỷ dị, rất khó ngăn cản, cực kỳ khó chơi. Ta phải vận dụng một môn bí thuật mới có thể đánh lui được nó, nhưng sau khi tìm tòi cả tòa Lôi Đảo, cũng không tìm được linh chủng cấp cao gì.”

Nghe được lời này của Thanh Giác Lôi Hủy, trong lòng Lục Huyền hơi có chút thất vọng, nhưng câu nói kế tiếp của nó

lại làm trong lòng của hắn tràn ngập chờ mong.

"Ở hòn Lôi Đảo thứ hai lại có phát hiện. Chỗ sâu bên trong Lôi Đảo có một tòa trận pháp vô cùng cổ quái, tài liệu bày trận là rất nhiều linh thực cao giai đã mất đi sinh cơ, khu vực trung tâm của vô số những gốc linh thực ấy có một bộ nữ thi, khí tức cực kỳ đáng sợ. Ta không đi đánh thức nàng, chỉ đi xung quanh, tìm được một hạt linh chủng cao giai dưới sự chỉ dẫn của con linh sủng ngươi gửi cho ta." Thanh Giác Lôi Hủy nói xong, trong miệng lập tức phun ra một hạt linh chủng thần dị.

Nhìn bên ngoài, sẽ có cảm giác hạt linh chủng này vốn được tầng tầng lớp lớp khí tức thanh linh chồng chất lại mà thành, toàn thân có màu trong suốt, khu vực hạch tâm lại có một gốc linh thực vô cùng hoạt bát, giống như một chiếc áo lông không ngừng xoay tròn, linh động nhẹ nhàng, mang đến một loại cảm giác phiêu nhiên dục tiên.

"Đây là…" Lục Huyền nhận lấy hạt linh chủng nọ, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

"Ta cũng không biết linh chủng này có lai lịch gì, nhưng nó vẫn một mực bay trên đỉnh đầu nữ thi, còn tản ra một luồng khí tức thanh linh cực kỳ nồng đậm, nên dứt khoát chộp nó mang đi luôn." Thanh Giác Lôi Hủy đắc ý nói.

"Nói cách khác, tiền bối ngài trực tiếp cướp thứ này đi?" Trong lòng Lục Huyền chợt sinh ra một loại cảm giác không ổn.

Ngay sau đó, hắn chợt nghe thấy một tiếng rít thê lương đến cực điểm truyền đến từ tòa Lôi Đảo ở tận cùng bên trong dược viên, cùng thời điểm ấy, có vô số oán khí phóng thẳng lên trời, như từng tầng mây đen cuồn cuộn lao đến.

"Trốn." Thân thể Thanh Giác Lôi Hủy tuôn ra một mảnh lôi quang màu xanh đậm, nó không chút do dự đã cuốn lấy

Lục Huyền cùng với Lôi Quỷ công và Yêu Quỷ Đằng vào trong đó. Chỉ chớp mắt sau, cả nhóm đã chạy tới khu vực bên ngoài thác nước lôi khí.

“Tiền bối, hình như có chút phiền phức rồi.” Lục Huyền nói thầm một câu.

“Không cần phải sợ, rõ ràng là nữ thi kia đang bị trận pháp hạn chế rồi, nhiều nhất cũng chỉ có thể hoạt động một chút ở khu vực phụ cận thi hài mà thôi, tuyệt đối không thể rời khỏi khu dược viên này.” Thanh Giác Lôi Hủy lên tiếng trấn an.

Lục Huyền chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nó, cũng không còn cách nào khác, ai bảo động tĩnh này đều phát sinh do nó lấy được hạt linh chủng thần dị kia chứ? Hắn quay đầu nhìn về phía Lôi Quỷ Công còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Hiện giờ dược viên đã không thể ở lại được nữa rồi, không bằng ngươi hãy đi theo ta, trở về thay ta trông nom động phủ nhé? Trong động phủ của ta có không ít linh thực thuộc tính lôi cao giai, hoàn cảnh nơi ấy rất thích hợp cho ngươi sinh tồn.”

Chương 1082: Khinh Hồng Tiên Vũ!

Tuy chăn nuôi Lôi Quỷ Công sẽ không nhận được phần thưởng quầng sáng nữa, nhưng lúc trước nó đã trợ giúp hắn rất nhiều. Hơn nữa, khu gia viên nó vẫn luôn sinh tồn cũng bởi vì Lục Huyền mà bị phá hủy, vì vậy hắn dứt khoát mời nó cùng trở về động phủ của mình.

Lôi Quỷ Công do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Sau khi Lục Huyền cùng với Thanh Giác Lôi Hủy đi ra từ chỗ sâu bên trong Lôi Hải, hắn thoáng dừng lại bên trong lãnh địa của Lôi Hống Thú một đoạn thời gian ngắn rồi nhanh chóng trở về động phủ của mình. Vừa mới tiến vào trong trận pháp, hắn đã gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa, vội vàng lấy ra hạt linh chủng thần dị kia, trồng nó vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên linh nhưỡng, rất nhanh, một luồng ý niệm đã hiện lên trong đầu hắn.

【 Khinh Hồng Tiên Vũ, linh thực thất phẩm, đến từ Lăng Tiêu Huyền Hư Thiên, chính là một chiếc vũ diệp bay ra từ bên trong một gốc Tiên Thiên Linh Căn.】

【 Sau khi thành thục, bên trong vũ diệp ẩn chứa một tia tiên linh khí, có thể tinh lọc những thứ ô uế tà dị trên thế gian, đồng thời còn có thể thông qua nó để tiến vào Lăng Tiêu Huyền Hư Thiên. 】

(Vũ diệp: là loại lá có hình lông vũ, kiểu như lá me, lá phượng, lá xấu hổ…)

“Quả nhiên là linh thực thất phẩm!” Trong lòng Lục Huyền lập tức dâng lên một loại cảm giác vui sướng mãnh liệt.

“Nhưng Lăng Tiêu Huyền Hư Thiên kia là chuyện gì đã xảy ra? Không ngờ ta lại chưa từng nghe nói nơi này. Hơn nữa, hạt Khinh Hồng Tiên Vũ này vốn là một mảnh lá cây trên Tiên Thiên Linh Căn? Sau khi rụng xuống, nó lại hóa thành một hạt linh chủng? Một mảnh vũ diệp đã là một loại linh thực thất phẩm rồi, thực sự không biết Tiên Thiên Linh Căn kia có lai lịch ra sao…” Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

“Ngoài ra, Khinh Hồng Tiên Vũ này còn là cơ hội tiến vào Lăng Tiêu Huyền Hư Thiên kia nữa. Nhưng ở thời điểm hiện tại, nó vẫn chỉ là một hạt linh chủng, chu kỳ phát triển của linh thực thất phẩm lại cực kỳ dài lâu, động một chút là trên trăm năm thời gian, còn lâu nó mới thành thục được.” Lục Huyền cảm khái nói.

Muốn chăm sóc Khinh Hồng Tiên Vũ này, linh thực sự cần sử dụng vật phẩm thanh linh để tẩm bổ bồi dưỡng cho nó, hiện giờ trong tay hắn đang có Tuyết Long Thánh Tuyền, Nguyệt Hoa linh dịch, khẳng định là có thể đáp ứng đủ nhu cầu của nó trong giai đoạn đầu của thời kỳ sinh trưởng.

Hắn lập tức gieo Linh chủng Khinh Hồng Tiên Vũ xuống khu vực linh điền trung tâm, lại vạch ra một mảnh linh điền trống không, phủ một tầng cát đá màu trắng bạc lấy được từ dưới đáy lôi trì lên trên mảnh linh điền riêng biệt này, sau đó lấy Ất Mộc Thanh Lôi Đằng từ trong Thao Trùng Nang ra, trồng nó vào trong mảnh linh điền vừa dày công cải tạo ấy.

Sau khi di dời xong, Lục Huyền cẩn thận xem xét một phen, cảm nhận được sinh cơ của Ất Mộc Thanh Lôi Đằng có phần giảm xuống, nhưng ảnh hưởng này cũng không lớn, chỉ

cần chuyên tâm bồi dưỡng nó một đoạn thời gian là có thể khôi phục như bình thường.

Xong xuôi đâu đấy, hắn vận chuyển Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, bố trí một tầng cấm chế cường đại bao bọc bên ngoài cây Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này, tránh để sinh cơ nồng đậm của nó bị rò rỉ ra ngoài, sau đó bị tu sĩ ngẫu nhiên tiến vào động phủ của hắn phát hiện.

"Sau này, ngươi cứ ở yên trong động phủ này, những con linh thú đang sinh sống bên trong đều vô cùng thân thiện, không cần phải lo lắng ở chung với chúng, có thể xảy ra tình huống gì đó khiến mình không thoải mái."

Lục Huyền lập tức kêu gọi một đám linh thú trong động phủ tới, giới thiệu Lôi Quỷ Công cho chúng nó. Trên mặt Lôi Quỷ Công hiện lên một nụ cười nóng bỏng. Ở trong mắt Lục Huyền, nụ cười này mang đến vài phần đùa cợt, nhưng ở trong mắt đám linh thú có linh trí tương đối thấp bên trong động phủ, nó lại mang đến một cảm giác hoàn toàn khác.

Đám linh thú do chim mập cầm đầu lập tức xông tới, nhiệt liệt hoan nghênh Lôi Quỷ Công, mấy Tiểu Thụ Nương bay lượn vây quanh nó, bày ra bộ dáng nửa tò mò nửa sợ hãi, đánh giá sinh vật mới nhập bọn này.

Đạp Vân Linh Miêu dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lôi Quỷ Công một cái, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ mang theo ba phần giọng gió.

"Ngao ~ " Âm thanh quái dị này vừa vang lên, đã làm Lôi Quỷ Công giật mình thon thót.

Đạp Vân Linh Miêu kêu xong đã lập tức biến mất không còn nhìn thấy nó đâu nữa.

Hai con Song Đầu Cừu Dư chỉ nhô đầu ra khỏi mặt đất, đánh giá xung quanh, trong khi các bộ phận khác trên thân thể

chúng nó vẫn một mực chôn sâu dưới lòng đất. Tám con mắt lớn bằng hạt đậu không ngừng xoay chuyển, nhuần nhuyễn bày ra dáng vẻ của một con ‘đại trạch yêu’ chuyên ru rú dưới hang sâu.

Sau khi Lục Huyền thả Lôi Quỷ Công ra, lại giới thiệu nó với đám linh thú của mình là không chú ý đến nó nữa, để cho nó tự do hoạt động bên trong động phủ. Một mình hắn lại tiếp tục đi dò xét linh điền một vòng, xem xét từng loại linh thực đang phát triển rực rỡ rồi tỉ mỉ bồi dưỡng chúng đến trạng thái tốt nhất.

Sau khi hoàn thành hết thảy mọi công việc hàng ngày, hắn mới mang theo vài phần mỏi mệt trở lại bên trong tiểu viện, nằm trên một cái ghế, bắt đầu kiểm kê thu hoạch sau chuyến viếng thăm dược viên cổ lần này.

Khoản thu hoạch lớn nhất đương nhiên là Khinh Hồng Tiên Vũ thất phẩm kia, mặc dù vẫn còn chu kỳ bồi dưỡng dài dằng dặc phía sau, dù cần phải tiêu hao lượng lớn thời gian tinh lực cùng với tài nguyên cho nó, nhưng chỉ khi nào hạt linh chủng ấy thành thục, là đương nhiên, nó có thể mang đến phần thưởng quầng sáng vô cùng phong phú cho hắn rồi.

Giá trị của nó còn vượt lên trên cây Ất Mộc Thanh Lôi Đằng cùng phẩm giai được di dời từ mảnh dược viên kia qua.

Ngoài ra, lần này hắn cũng kiếm được thêm một nhóm linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa nữa, tất cả chúng đều có cấp bậc ngũ phẩm, phần thưởng bên trong quầng sáng cực kỳ trân quý, bao đủ cả chất và lượng luôn, nên chẳng quá ngạc nhiên khi thứ này cũng là một loại linh thực không thể thiếu trong động phủ của Lục Huyền.

Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm lại càng không cần phải nói, mặc dù sau khi nó thành thục, hắn sẽ không nhận được quầng sáng phần thưởng, nhưng cả phần lôi dịch ngưng kết

trong quá trình sinh trưởng, hay trái linh quả kết xuất sau khi Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thành thục đều là bảo vật cực kỳ trân quý hiếm thấy.

Cuối cùng, chính là lượng lớn tài nguyên làm ruộng.

Từ dưới đáy lôi trì, hắn đã đào được rất nhiều cát đất màu trắng bạc, thứ này cực kỳ thích hợp để bồi dưỡng lượng lớn linh thực thuộc tính lôi cùng với Thiên Lôi Kiếm Thảo.

Cuối cùng là vô số thi hài yêu thú. Có đống này trong tay, nghĩa là một đoạn thời gian rất dài sau đó, hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng đám linh thực tà dị bên trong Phong Uyên Tinh Động không có đầy đủ dinh dưỡng để sinh trưởng phát triển rồi.

"May mà lần này ta dẫn Thanh Giác Lôi Hủy đi theo, nếu không thì tối đa cũng chỉ có thể thu hoạch được một ít linh chủng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, rất khó di dời Ất Mộc Thanh Lôi Đằng về động phủ của mình, càng không đủ khả năng thu được hạt linh chủng Khinh Hồng Tiên Vũ có giá trị liên thành kia." Lục Huyền âm thầm cảm khái.

Chương 1083: Có Cảm Thấy Bức Bối Tựa Như Nhân Tài Không Được Trọng Dụng Hay Không?

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, hắn lại an tâm ở bên trong động phủ, bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, nhàn nhã tu hành công pháp, luyện chế đan dược pháp khí tích lũy kinh nghiệm.

Lại nói, thời điểm rời khỏi khu dược viên thượng cổ bên kia, nữ thi bị phong ấn đã gây ra động tĩnh thật lớn khiến hắn lo lắng một hồi, nên khi ngẫu nhiên tụ tập cùng đồng đạo, hắn đều nói bóng nói gió, cố ý hỏi thăm một chút tin tức rồi từ trong miệng bọn họ biết được hết thảy mọi chuyện ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải vẫn diễn ra như bình thường.

"Có lẽ nữ thi kia đã trở lại hòn Tiểu Lôi Đảo ở chỗ sâu nhất bên trong dược viên rồi, hoặc chỉ những tu sĩ tiến vào dược viên, mới có khả năng bị lửa giận của nàng liên lụy đến." Lục Huyền suy đoán trong lòng.

…

Trong linh điền, Lục Huyền đang tỉ mỉ thi triển Linh Vũ Thuật cực kỳ vi diệu tinh chuẩn, để từng tia linh vũ thỏa thích tưới đẫm cho đám linh thực phía dưới.

Mấy Tiểu Thụ Nương tinh xảo khéo léo như những con bươm bướm đuổi theo hoa tươi, không ngừng nhảy múa uyển chuyển xung quanh các loại linh thực cao giai.

Đột nhiên, một tia chớp lóe lên, bóng dáng quái dị của Lôi Quỷ Công xuất hiện trước mặt đám Tiểu Thụ Nương, cái bướu thịt như trống lớn bên hông phát ra từng hồi sấm sét.

Nhóm Tiểu Thụ Nương bị nó dọa sợ, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng hét "Anh anh anh" đầy bực bội, sau đó cùng nhau bay đến bên cạnh Lục Huyền, líu ríu lên án hành vi trêu chọc của Lôi Quỷ Công.

"Con Lôi Quỷ Công này cũng biết lựa chọn đối tượng để trêu chọc ghê nha, nó lại lựa chọn nhóm Tiểu Thụ Nương có chiến lực tương đối thấp nhất, lại dễ dàng bị quấy nhiễu nhất trong khu động phủ này. Nếu đổi thành đám linh thú khác, thì hoặc là núi Thái Sơn sụp xuống trước mắt, biểu cảm trên mặt chúng nó cũng không thay đổi, hoặc là trực tiếp lao đến đánh cho kẻ trêu chọc kia một trận tơi bời, nào được sung sướng như khi trêu chọc đám Tiểu Thụ Nương này? Tuyệt đối là giá trị cảm xúc kéo đầy, cực kỳ thoải mái." Lục Huyền cười cười, âm thầm cảm khái một câu, sau đó lại tiếp tục đi dò xét linh điền.

Trong linh điền, mấy loại linh thực mới được cải tiến ra đang phát triển cực kỳ tốt. Thuần Dương Kim Liên, Ngũ Hành Huyễn Quả, Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, Thiên Lôi Kiếm Thảo… Mỗi một loại đều ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, mang theo một luồng lực lượng hăng hái không ngừng tiến về phía trước.

Hắn nhìn đám linh thực cao giai dàn trải khắp núi đồi của mình, trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn.

"Lục đạo hữu, có ở trong động phủ không?" Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo truyền vào trong tai hắn. Linh thức của Lục Huyền đảo qua, hắn đã nhanh chóng phát hiện được một vị thanh niên tuấn dật đang lẳng lặng đứng ở bên ngoài

trận pháp. Thanh niên này mặc đạo bào, mày kiếm mắt sáng, khí chất xuất trần.

"Đây là… Đạo Tử của Ly Dương Đạo Tông Diêu Thanh Nhạc?" Lục Huyền nhanh chóng nhớ lại những tin tức có liên quan đến vị tu sĩ thanh niên này.

Thời điểm bí cảnh Lôi Cơ Động vừa mới hiện thế, hắn đã từng ngẫu nhiên cứu được một con dị thú ấu sinh kỳ bị lạc ở bên trong Lôi Hải, nó chính là linh thú hộ tông Huyền Quỳ của Ly Dương Đạo Tông.

Sau đó, vị thanh niên đang đứng bên ngoài động phủ này tìm tới, đón con dị thú Huyền Quỳ kia về tông môn, trước khi rời đi, đối phương đã từng hứa hẹn với Lục Huyền sẽ mang linh chủng đến làm quà tạ ơn hắn.

"Cuối cùng thì Ly Dương Đạo Tử cũng đưa hạt giống tới rồi." Khóe miệng Lục Huyền cong lên, vẽ ra một nụ cười vui vẻ rồi không chút do dự, phi thân ra ngoài nghênh đón.

"Hóa ra là Diêu đạo hữu, mấy năm không gặp, phong thái của đạo hữu lại càng thêm xuất chúng. Vừa vặn lúc này, Lục mỗ đang bồi dưỡng linh thực, không có tiếp đón từ xa, xin hãy thứ lỗi." Hắn vội vàng mở Vạn Chướng Huyền Tinh Trận ra, đón Diêu Thanh Nhạc tiến vào bên trong động phủ.

"Không sao, ta chỉ ngẫu nhiên đi tới Thiên Tinh Động một chuyến, trước khi đến đây, chợt nhớ ra mình đã từng hứa hẹn với Lục đạo hữu, nên mang đến cho đạo hữu một hạt linh chủng để đền ơn lúc trước đạo hữu từng cứu Huyền Quỳ. Đáng tiếc, linh chủng quý hiếm lại là thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu, Diêu mỗ cố ý sàng lọc một phen, lúc này mới chọn xong một hạt linh chủng vừa ý, mang tới cho Lục đạo hữu đây." Diêu Thanh Nhạc chậm rãi nói.

“Diêu đạo hữu để bụng chuyện này như thế, Lục mỗ thực sự hổ thẹn không dám nhận, đợi lát nữa đạo hữu nhất định phải tử tế thưởng thức vài loại linh nhưỡng do tại hạ ủ ra đấy.” Lục Huyền nghe vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Hạt linh chủng được Ly Dương Đạo Tử này nhiều lần lựa chọn đương nhiên là chủng loại rất khó tìm được trong Tu Hành giới, điều này đã làm trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác chờ mong không nhỏ.

“Được, tất nhiên ta sẽ nâng ly uống mấy chén cùng Lục đạo hữu.” Diêu Thanh Nhạc mỉm cười nói.

Sau đó, Diêu Thanh Nhạc ngồi ở trong sân, nhìn đám mây mù lượn lờ phía dưới, chờ Lục Huyền lấy linh quả linh nhưỡng từ trong phòng ra, lại đột nhiên lên tiếng hỏi: “Lục đạo hữu, từ lần trước từ biệt đã gần mấy năm, tới hiện giờ sinh cơ trong động phủ này của ngươi đã trở nên nồng đậm hơn lúc trước rất nhiều. Bản thân có tạo nghệ về linh thực nhất đạo mạnh như vậy, lại ở trong Lôi Hỏa Tinh Động này, đạo hữu không cảm thấy có phần bức bối, tựa như nhân tài không được trọng dụng hay không?”

Nghe được lời này của Diêu Thanh Nhạc, Lục Huyền không khỏi sững sờ một chút.

“Sao Diêu đạo hữu lại nói như vậy? Lục mỗ chỉ là một tán tu, bởi vì cực kỳ yêu thích các loại linh thực trân quý mình gặp được, nên mới có một chút xíu thành tựu trên linh thực nhất đạo mà thôi. Có thể tìm được một chỗ nghỉ chân ở Thiên Tinh Động, đã coi là phúc duyên không cạn rồi.” Hắn vội vàng nói.

“Ha ha ha, Lục đạo hữu quá khiêm tốn.” Diêu Thanh Nhạc cười to.

“Lần trước, ngươi cứu được con ấu thú Huyền Quỳ của Đạo Tông ta, chỉ qua hành động ngày ấy thôi cũng có thể thấy

được đạo hữu đang nắm giữ tạo nghệ không tầm thường trên phương diện linh thực linh thú rồi. Sau khi tại hạ bẩm báo chuyện này lên cho trưởng lão tông môn, trưởng lão lập tức nổi lên lòng tiếc tài, muốn đưa đạo hữu ngươi vào Đạo Tông bồi dưỡng. Ly Dương Đạo Tông có địa vị siêu nhiên trong Ly Dương cảnh, nếu Lục Huyền bái nhập vào tông môn, không nói đến những cái khác, chỉ tính riêng linh chủng cao giai, linh điền thượng đẳng đã nhiều vô số kể rồi, có tiền đồ hơn ở trong Thiên Tinh Động này nhiều." Diêu Thanh Nhạc mỉm cười nói, trong lời nói có kèm theo mấy phần mê hoặc.

"Thì ra là muốn thu nhập ta tiến vào tông môn." Lục Huyền nói thầm một câu trong lòng, nhưng trên mặt hắn lại hiện lên vẻ nghi hoặc, hỏi Diêu Thanh Nhạc: "Diêu đạo hữu, theo ta được biết thì dường như đối tượng chiêu nạp đệ tử chủ yếu của tông môn các ngươi vốn là tu sĩ Luyện Khí, chẳng biết điều này có đúng hay không? Lục mỗ đã may mắn Kết Đan xong rồi, nếu lại bái nhập tông môn thì có phần không quá thích hợp."

Diêu Thanh Nhạc nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu sau đó trầm ngâm một chút mới lên tiếng nói:

"Đúng là như thế. Dưới tình huống bình thường, cứ cách mỗi một đoạn thời gian nhất định, nhóm thiên tài tu hành cảnh giới Luyện Khí ở các nơi đều sẽ tham gia khảo hạch, chờ thông qua mới được bái nhập vào tông môn chúng ta. Nhưng một vị linh thực sư đỉnh cao, vạn người không được một giống như Lục đạo hữu, lại có thể đặc biệt chiêu nạp. Một khi tiến vào ngươi sẽ được đặc cách trở thành đệ tử nội môn của Đạo Tông."

Chương 1084: Quà Tạ Ơn!

"Đương nhiên, với cảnh giới Kết Đan của đạo hữu, sẽ không phải ở lại nội môn quá lâu, chờ sau khi thông qua một ít khảo hạch là lập tức có thể trở thành đệ tử chân truyền của Đạo Tông, hưởng thụ rất nhiều phúc lợi mà người bên ngoài khó có thể nhận được."

"Về phần Đạo Tử, những tồn tại như chúng ta có ý nghĩa phi phàm đối với Đạo Tông, cần phải thỏa mãn các loại điều kiện hà khắc, đạo hữu nửa đường tiến vào Đạo Tông như vậy thì tuyệt đối không thể trở thành Đạo Tử của Đạo Tông được." Diêu Thanh Nhạc giải thích cặn kẽ.

"Lục mỗ hiểu rồi." Lục Huyền chắp tay nói, sau đó nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị vừa được Diêu Thanh Nhạc mang đến.

Hắn cũng không ngờ, mấy chục năm sau khi mình rời khỏi Thiên Kiếm Tông, lại vẫn còn cơ hội bái nhập vào một tông môn khác càng lớn hơn lúc trước.

"Nếu bái nhập vào Đạo Tông, tuy có thể nhận được càng nhiều linh chủng cao giai hơn, nhưng quá trình tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Một tu sĩ ngoại lai, không có căn cơ gì như ta, sẽ rất khó nhận được sự tín nhiệm của đám cao tầng trong tông môn."

"Theo như lời Diêu Thanh Nhạc này nói, thì đệ tử ngoại môn chính là một loại biểu hiện cho địa vị của tu sĩ ngoại lai ở trong tông môn bọn họ. Hơn nữa, sau khi tiến vào Đạo Tông, khẳng định là thân phận khách khanh Hải Lâu thương hội này của ta cũng sẽ bị hủy bỏ."

Nghĩ đến đây, suy nghĩ trong lòng Lục Huyền đã bắt đầu có khuynh hướng nghiêng ngả rồi. Hải Lâu thương hội vốn là thế lực chỉ xếp dưới Ly Dương tông, hắn đã tiến vào trong đó suốt mấy chục năm rồi, những loại linh chủng cao giai nhận được từ trong tay thương hội đã đủ làm hắn cực kỳ thỏa mãn. Huống chi hắn cùng với pháp bảo khí linh cấp cao trong thương hội còn xây dựng nên một mối giao tình sâu sắc. Hắn vẫn một mực nhớ kỹ khu động thiên tàn khuyết mà đối phương hứa hẹn sẽ giao cho mình đấy!

Mà chưa hết, sau khi nắm giữ được khu động thiên tàn khuyết kia, hắn còn có khả năng nhận được nhiều loại linh thực do khí linh ủy thác mình đi bồi dưỡng. Loại linh chủng được khí linh trịnh trọng bàn giao ủy thác như thế, hẳn là không thua kém thất phẩm, thậm chí còn có khả năng cao hơn.

So sánh hai bên, Lục Huyền tình nguyện lựa chọn tiếp tục ở lại Hải Lâu thương hội.

Ngoại trừ chuyện này, hắn ở trong Thiên Tinh Động sẽ càng thêm tự tại.

Nói gì thì nói, trong động phủ của hắn cũng có mấy gốc linh thực thất phẩm như Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, Bát Trọng Cung, Khinh Hồng Tiên Vũ, một khi di dời vào trong tông môn, chẳng những lúc bồi dưỡng chúng sẽ gặp phải hạn chế không nhỏ, mà thậm chí chúng còn có thể hấp dẫn sự chú ý và lòng tham của người khác. Đó là chưa kể đến những loại linh thực tà dị trong Phong Uyên Tinh Động, thứ này cũng không dễ xử lý đâu.

Nghĩ đến những thứ này, hắn đã lập tức đưa ra quyết định, trên mặt hiện lên một tia áy náy: "Diêu đạo hữu, được đạo hữu và trưởng lão của Đạo Tông để mắt đến như vậy, tại hạ vô cùng cảm kích. Đáng tiếc, tại hạ đã đảm nhiệm chức vị khách khanh của Hải Lâu thương hội khá lâu rồi, lại từng được rất

nhiều người trong thương hội ưu ái, thực sự không tiện móc nối liên quan với thế lực khác nữa."

"Xin lỗi." Lục Huyền thành khẩn nói.

"Thì ra Lục đạo hữu đã là khách khanh của Hải Lâu thương hội rồi. Là Diêu mỗ đường đột, trước đó không tìm hiểu rõ ràng. Mà nghĩ lại cũng thấy đúng, với tạo nghệ trên phương diện linh thực của đạo hữu, không có tông môn hay thế lực khác ưu ái mới là chuyện không hợp với lẽ thường." Diêu Thanh Nhạc nghe vậy cũng giật mình hiểu ra, đã không còn cố chấp với đề tài này nữa.

"Đúng rồi, Lục đạo hữu, đây là linh chủng lúc trước ta từng hứa hẹn với ngươi." Gã lập tức lấy một hạt linh chủng kỳ dị từ trong túi trữ vật ra, đưa đến trước mặt Lục Huyền. Mặt ngoài của linh chủng có rất nhiều đường vân quái dị, đường vân lúc ẩn lúc hiện, huyễn hóa ra vô số cảnh tượng, hư thực biến hóa, khó phân biệt được thật giả.

"Loại linh thực này có tên là Hoàng Lương Mộc, tuy phẩm giai là lục phẩm, nhưng bởi vì bản thân nó cực kỳ hiếm thấy lại có công hiệu đặc thù, nên ở trong mắt một số tu sĩ cấp cao, giá trị của thứ này cũng gần tương đương với thất phẩm. Sau khi bồi dưỡng thành thục, có thể dùng nó để tẩm bổ âm hồn, ký thác linh niệm, làm lớn mạnh thần hồn, thậm chí còn có khả năng dựa vào linh mộc để tiến vào Hoàng Lương Hương trong lời đồn." Diêu Thanh Nhạc chỉ vào hạt linh chủng kỳ dị ấy, từ tốn giới thiệu với Lục Huyền.

"Hạt linh chủng trân quý như thế, Lục mỗ nhận lấy mà trong lòng hổ thẹn." Lục Huyền khiêm tốn nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi linh chủng Hoàng Lương Mộc.

"Đây là thứ Lục đạo hữu nên được. Nếu không phải đạo hữu kịp thời xuất thủ, chỉ e là lúc trước, con ấu thú Huyền Quỳ chạy ra từ bên trong bí cảnh Lôi Cơ Động kia đã gặp phải bất

trắc rồi. Huyền Quỳ vốn là linh thú hộ tông của Đạo Tông, thực lực của thể hoàn chỉnh ít nhất cũng phải sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh. Một khi nó tử vong ngoài ý muốn sẽ là tổn thất rất lớn đối với tông môn chúng ta."

"So với Huyền Quỳ, một hạt linh chủng Hoàng Lương Mộc lục phẩm thực sự không tính là gì." Diêu Thanh Nhạc trịnh trọng nói.

"Được, vậy Lục mỗ sẽ mặt dày nhận lấy vậy." Lục Huyền gật đầu, cũng không dây dưa nữa, đã dứt khoát thu hạt linh chủng ấy vào túi trữ vật, trong lòng tràn đầy vui sướng. Hắn không ngờ con dị thú mà mình thuận tay cứu được trong Lôi Hải lúc trước lại mang đến cho hắn quà báo đáp phong phú như vậy. Tạ lễ lại là linh chủng lục phẩm, còn là chủng loại cực kỳ trân quý tương đương với Điên Âm Đảo Dương Quả, chờ sau khi loại linh thực này trưởng thành, quầng sáng phần thưởng đến từ này sẽ dồi dào đến mức nào, hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Diêu Thanh Nhạc đưa ra linh chủng xong cũng không dừng lại lâu, đã lập tức chào từ biệt Lục Huyền.

"Lục đạo hữu, Diêu mỗ còn việc quan trọng trong người, phải cáo từ trước. Tấm phù lục đưa tin này là vật độc hữu của ta, nếu Lục đạo hữu có thời gian, mời tới Ly Dương Đạo Tông làm khách." Trước khi rời khỏi, Diêu Thanh Nhạc lại lấy ra một tấm phù lục bạch ngọc có linh quang trong suốt quanh quẩn bên trên, giao cho Lục Huyền.

"Được, có cơ hội ta nhất định sẽ tới tìm Diêu đạo hữu ôn chuyện một phen." Lục Huyền gật đầu đồng ý, đồng thời cũng đưa ba bình nhỏ bạch ngọc đựng đầy linh nhưỡng đến trước người Diêu Thanh Nhạc: "Lục mỗ vô cùng yêu thích hạt linh chủng Hoàng Lương Mộc được Diêu đạo hữu mang đến kia. Trong động phủ của ta không có gì nhiều, nhưng lại có không

ít linh tửu linh nhưỡng, trong ba bình bạch ngọc này có chứa ba loại linh nhưỡng tứ phẩm. Lần lượt là Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ, cùng với Băng Tủy Linh Nhưỡng, hương vị của mỗi loại đều có chút đặc biệt, phẩm chất cũng không tệ lắm. Trên đường Diêu đạo hữu có thể thưởng thức đôi chút.”

“Đa tạ hậu lễ của Lục đạo hữu, cáo từ.” Diêu Thanh Nhạc vừa mới thưởng thức mấy loại linh nhưỡng này, cũng có ấn tượng tương đối khắc sâu với chúng nó nên không chút khách khí đã nhận lấy ba cái bình kia. Rồi nhoáng lên một cái, vị Đạo Tử này đã hóa thành một luồng thanh quang, chỉ trong phút chốc đã biến mất ở phía chân trời.

Chương 1085: Vẫn Là Mùi Vị Lúc Đầu!

Lục Huyền đưa mắt nhìn bóng dáng đối phương biến mất, lúc này mới gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa đi vào bên trong linh điền trung tâm.

"Hoàng Lương Mộc lục phẩm, hắc hắc."

Sau khi tiến vào linh điền trung tâm, Lục Huyền liền thi triển Địa Dẫn Thuật, trồng hạt linh chủng Hoàng Lương Mộc vào trong đó, đồng thời tâm thần ngưng tụ lên linh chủng, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện.

【 Hoàng Lương Mộc, linh chủng lục phẩm, do nhóm linh niệm mất phương hướng ở trong Hoàng Lương Hương tập hợp lại, sau đó ngưng kết mà thành. Sau khi linh mộc thành thục, sẽ có hiệu quả kỳ diệu đối với thần hồn, có thể tẩm bổ âm hồn, ký thác linh niệm, làm lớn mạnh thần hồn, sau khi kết nối còn có cơ hội tiến vào Hoàng Lương Hương trong lời đồn. 】

【 Trong quá trình bồi dưỡng, linh thực này sẽ tản ra một loại lực hấp dẫn không sao hiểu nổi đối với tâm thần, nếu ở cùng một chỗ với nó trong đoạn thời gian dài, thì dưới tình huống không hề cảnh giác hay phòng hộ, rất có thể tâm thần sẽ trầm luân bên trong ảo cảnh thần bí, không thể thoát ra. 】

【 Hoàng Lương nhất mộng… 】

"Điều kiện bồi dưỡng không quá phức tạp, chỉ cần linh khí linh nhưỡng tinh thuần nồng đậm, nhưng bản thân linh thực lại có chút tà môn, một khi tâm chí không kiên định lại trường kỳ ở cùng một chỗ với linh mộc, có lẽ sẽ bị lạc bên trong ảo cảnh.

Nhưng ngược lại, điều này cũng là thứ làm cho người ta coi trọng.” Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi gieo xuống linh chủng Hoàng Lương Mộc, hắn lại tiếp tục đi dò xét bên trong linh điền, xem xét tỉ mỉ tình huống của mỗi một gốc linh thực. Có hai gốc lục phẩm trong nhóm linh thực cao giai đã tiến vào giai đoạn thành thục. Theo thứ tự là Tọa Phật Liên cùng với Cửu Nho Bảo Thụ.

Tọa Phật Liên vốn là một gốc bảo liên với từng luồng phật quang tản ra bốn phía, lại có hư ảnh một chú tiểu khi thì nằm nghiêng ngủ say, khi thì quay cuồng nhảy nhót, linh tính mười phần. Còn Cửu Nho Bảo Thụ, vốn được Hồng Khinh Hải đêm ngày đọc thi từ kinh nghĩa tẩm bổ, hiện giờ nó đã ngưng kết ra lượng lớn cành lá màu đen nhánh có mùi mực thơm thơm, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được một luồng văn khí mãnh liệt.

“Tạm thời bên trong tòa động phủ ở nơi này còn chưa có linh thực thành thục, nhưng trong Phong Uyên Tinh Động bên kia lại gần như đã có quầng sáng để thu hoạch rồi.” Lục Huyền chuyên tâm bồi dưỡng chúng nó thật tốt, sau đó quyết định đi Phong Uyên Tinh Động một chuyến.

Hắn mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm, dặn dò Thảo Khôi Lỗi cùng với Lôi Quỷ Công nhớ trông nom động phủ cho tốt rồi rời đi.

“Linh thực thất phẩm trong động phủ càng ngày càng nhiều, dù có trận pháp thủ hộ, vẫn có cảm giác không được đảm bảo cho lắm. Nếu Tinh Thần Quả thành thục sớm hơn một chút thì tốt rồi, ta có thể mở ra thêm mấy lá Tinh Đấu Kỳ, có cơ hội bố trí ra Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận thất phẩm.” Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Sau đó, hắn che lấp khí tức, thi triển độn thuật, nhanh chóng chạy tới Phong Uyên Tinh Động.

Bên trong động phủ tại Phong Uyên Tinh Động, hóa thân Lăng Cổ đang dốc lòng tu luyện, đột nhiên có cảm giác dị thường, nó lập tức mở hai mắt ra, một dòng sông dài tĩnh mịch nhanh chóng chui vào trong cơ thể. Sau đó, nó chạy ra mở ra trận pháp, bóng dáng Lục Huyền liền xuất hiện trước mặt.

"Gần đây thế nào?"

"Tất cả đều tốt, linh thực phát triển thuận lợi, thỉnh thoảng lại có tà tu tới bái phỏng, nhưng mục đích khá đơn thuần, đều chỉ là kết giao bình thường, cũng không có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn." Lăng Cổ kính cẩn thi lễ, tỉ mỉ trả lời.

"Đúng vậy, nếu có cơ hội thăm dò bí cảnh, chỉ cần có liên quan đến linh thực, liền thử đi tranh thủ xem sao." Lục Huyền lại dặn dò lần nữa.

Tuy Lăng Cổ chỉ là hóa thân do Thánh Anh Quả tế luyện mà thành, không được tính là thân ngoại hóa thân chân chính, nhưng được hắn huấn luyện không ngừng, hiện giờ nó đã có được linh trí không thấp, có thể tự nhiên ứng phó với khá nhiều tình huống có thể xảy ra.

Sau khi dặn dò Lăng Cổ vài câu, Lục Huyền nhanh chóng đi xuyên qua tầng cấm chế phòng hộ do Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận và Vân Trúc Tiễn Trận liên hợp lại hình thành, tiến vào trong linh điền.

Vừa mới bước vào, đã có khí tức vô cùng quen thuộc ùa vào trước mặt.

"Vẫn là mùi vị lúc đầu." Lục Huyền cảm nhận được âm khí tinh khiết nồng đậm tản ra bên trong linh điền, lại đưa mắt nhìn cảnh tượng hút máu ăn thịt, nuốt hồn thực cốt xuất hiện ở bốn phía xung quanh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Thời điểm hắn đi ngang qua huyết trì, Huyết Tuyền Bạng Mẫu giờ đã trưởng thành to bằng cái chậu rửa, lập tức trồi từ

trong huyết thủy lên, cảm nhận được khí tức thân thiết truyền đến từ trên người Lục Huyền, trong khe nứt trên người nó lại trào ra huyết thủy giống như thác nước.

"Càng ngày càng biết phun máu nha." Lục Huyền khen ngợi Huyết Tuyền Bạng Mẫu một câu, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước. Vừa tiến lên chưa được bao nhiêu, trên chân đã truyền đến một hồi cảm xúc khác lạ, hắn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái túi da nữ thi diễm lệ đang bò dọc theo bắp chân hắn đi thẳng lên trên.

Tại vị trí tiếp xúc với da thịt của hắn, túi da không ngừng nỗ lực nhúc nhích, chỉ muốn hòa làm một thể với hắn.

Xem ra đoạn thời gian này Diễm Thi Bì phát triển cũng không tệ, ngũ quan mơ hồ không ngừng biến hóa, năng lực phụ thân cũng theo đó mà tăng cường lên khá nhiều. Đương nhiên, đối với cường độ nhục thân của Lục Huyền hiện tại, chút năng lực này của nó vẫn hoàn toàn không làm nên trò trống gì.

"Bộ túi da của ta tốt như vậy sao có thể tùy tiện cho người ta chiếm cứ được?" Lục Huyền đắc ý nói nhỏ một câu, rồi lấy mấy cái túi da từ trong túi trữ vật tới, ném cho Diễm Thi Bì.

Đám linh thực tà dị còn lại đều chìm trong một mảnh âm khí dày đặc, quỷ dị tầng tầng lớp lớp, tất cả ở cùng một chỗ, đồng thời tạo thành một mảnh thiên địa giống như nhân gian luyện ngục.

Hương Nhục Chi cắm rễ bên trong một đống lớn huyết nhục, mùi thịt bay ra bốn phía, làm cho Lục Huyền thèm nhỏ dãi không thôi.

Xung quanh Hồn Trùng Khuẩn có rất nhiều oán niệm âm hồn cấp thấp, cả đám đều giống như thiêu thân lao vào lửa, muốn xông vào trong gốc linh thực tà dị kia.

Tổ Quan Mộc hiện đã mọc rễ nảy mầm, cành cây nằm ngang trong linh nhưỡng, đã mơ hồ có hình thức ban đầu của một cái quan tài rồi.

Ở thời điểm hiện tại, vị tu sĩ Kết Đan kỳ bị cấy Lão Cốt Ma Chủng vào người kia đã triệt để biến hóa, không còn nhìn ra dấu vết của con người nữa, chỉ thấy từng cây xương cốt dày đặc cắm trên người lão nhìn như một con nhím.

Phía trên gốc Thực Quỷ Ác Đằng đã ngưng kết ra dáng vẻ của Đạm Ảnh Quỷ - thứ mà nó từng nuốt chửng lúc trước, mà ngay cả bản thân nó hiện giờ cũng sở hữu năng lực kỳ lạ xâm nhập vào cái bóng như Đạm Ảnh Quỷ rồi.

Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng chúng nó xong xuôi, hắn lại đi tới phía trước Hài Ma Quan do Mộc đạo nhân ủy thác bồi dưỡng. Gốc linh thực tà dị trước mắt hắn đã sinh trưởng tới độ cao ngang ngửa tòa lầu ba tầng, từ dưới lên trên, có vô số những khối hài cốt dài ngắn không đồng nhất nối liền vào cùng một chỗ, tạo thành một cái quan đài bằng bạch cốt tà khí mười phần này.

Chương 1086: Diệu Ma Thằng!

"Hài Ma Quan lục phẩm đã sắp đến ngày hoàn toàn thành thục rồi." Lục Huyền quan sát thanh tiến độ bán trong suốt đã sắp được kéo đầy bên dưới cỗ quan đài bằng xương trắng trước mặt, không khỏi cảm khái một câu.

Một đống lớn hài cốt yêu thú lập tức bay từ trong túi trữ vật ra, rơi xuống dưới đáy Hài Ma quan, cung cấp đầy đủ vật liệu xây dựng quan đài cho nó.

Sau khi vòng qua Hài Ma quan, thứ đập vào mắt hắn là một gốc đại thụ màu đen nhánh, với lớp vỏ cây thô ráp nhìn giống như một bà lão, thậm chí còn có thể trông thấy ngũ quan mơ hồ trên cành cây. Ngàn vạn cành cây màu đen nhánh rủ xuống, không gió mà bay, nó luôn bày ra bộ dạng hung hãn dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích.

"Quả nhiên đã có linh thực thành thục rồi." Lục Huyền nhìn thanh tiến độ bị kéo đầy phía dưới gốc Sát Mỗ Thụ Yêu ngũ phẩm, trong lòng vui sướng.

Thụ Yêu bà bà vừa phát hiện ra khí tức của Lục Huyền, đã lập tức mở to mắt, ngũ quan lộ rõ vẻ dữ tợn, như muốn nhắm người mà cắn.

"Có phải đang nhớ tới cố nhân đã từng đối chiến vô số lần với ngươi hay không? Vừa vặn nó cũng khá nhớ ngươi đấy." Lục Huyền lộ vẻ mỉm cười.

Vừa nãy khi mới đến gần Sát Mỗ Thụ Yêu, Yêu Quỷ Đằng ở trong Thao Trùng Nang đã bắt đầu rục rịch, còn truyền một

luồng ý niệm cho Lục Huyền, tỏ vẻ nó muốn chui ra ngoài gặp gỡ người bạn cũ kia.

Tâm niệm hắn vừa động, nhánh dây leo màu xám trắng đã xuất hiện trên mặt đất. Ngay ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Yêu Quỷ Đằng, gương mặt dữ tợn phía trên Sát Mỗ Thụ Yêu đã rơi vào trạng thái cuồng bạo. Hàng ngàn hàng vạn cành cây đột ngột duỗi thành thẳng tắp, giống như từng thanh trường thương, điên cuồng đánh úp về phía Yêu Quỷ Đằng như cuồng phong mưa rào.

Nhánh dây leo màu xám trắng lại nhanh như chớp bắn ra, chỉ dùng một tay đã tóm được toàn bộ đám cành cây đen nhánh của Sát Mỗ Thụ Yêu.

"Cực hạn của ngươi chỉ có vậy thôi sao? Khiến ta có chút thất vọng quá." Lục Huyền cảm nhận được một luồng ý niệm như vậy tản ra từ trên người Yêu Quỷ Đằng. Dường như nó có chút thất vọng đối với Sát Mỗ Thụ Yêu sau khi thành thục.

Loại thái độ thờ ơ này, rơi vào trong mắt của Sát Mỗ Thụ Yêu, đã khiến nó gần như muốn phát điên lên rồi. Ngũ quan mơ hồ không ngừng dồn nén lại, tầng tầng hắc quang tuôn ra, ngàn vạn cành cây vốn đang bị Yêu Quỷ Đằng tóm lấy, thoáng cái đã lớn lên, tỏa ra một luồng khí tức hung sát đậm đặc.

Dưới ảnh hưởng của loại khí tức hung ác, nhánh dây leo màu xám trắng hơi thất thần một chút, mắt thấy thân thể nó sẽ bị những cành cây như trường thương kia đâm xuyên qua… thì ngay trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, phía trên nhánh dây leo đã mọc ra hơn trăm sợi xúc tu màu xám trắng, chúng trực tiếp kết lại cùng một chỗ, bày ra một tấm lưới lớn, ngăn lại thế công như thủy triều của Sát Mỗ Thụ Yêu.

"Không tệ, lúc này mới giống một chút." Yêu Quỷ Đằng - Kẻ địch cả đời của Sát Mỗ Thụ Yêu - lại truyền qua một ý niệm.

Lục Huyền đứng ở một bên, nhìn đôi oan gia vui vẻ này thỏa thích đại chiến một trận. Đến cuối cùng, vẫn là Sát Mỗ Thụ Yêu kém hơn một chút, khí lực hao hết, ngàn vạn cành cây rủ xuống, không còn cứng rắn như trường thương lúc ban đầu nữa. Ở giữa cành lá có một tia bạch quang mờ mịt chảy ra, nó chính là quầng sáng màu trắng sau khi thành thục.

"Sau khi Sát Mỗ Thụ Yêu trưởng thành, trong cây sẽ ngưng kết ra một viên thụ tâm quý hiếm, thụ tâm sau khi luyện hóa có thể dùng để cường hóa thân thể, tăng mạnh tính dẻo dai cùng với sức khôi phục toàn thân, nhưng đối với ta, tác dụng của nó lại không lớn." Lục Huyền nghĩ thầm.

Viên thụ tâm trong thân cây Thụ Yêu kia chỉ là bảo vật ngũ phẩm, dù luyện hóa nó, thì với cường độ hiện giờ của thân thể hắn, cũng chỉ nhận được một chút gia tăng có hạn. Hơn nữa hắn thường xuyên nhìn nó vật lộn với Yêu Quỷ Đằng như vậy, nhìn lâu cũng có vài phần tình nghĩa, vì vậy Lục Huyền không định móc thụ tâm của nó ra.

"Sát Mỗ Thụ Yêu có tính công kích mười phần, vừa vặn có thể hỗ trợ Lăng Cổ thủ hộ tòa động phủ tại Phong Uyên Tinh Động này." Hắn nhanh chóng làm ra quyết định, sau đó phi thân tiến vào bên trong ngàn vạn nhánh cây màu đen của Sát Mỗ Thụ Yêu, nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng ở phía trung tâm.

Trong phút chốc, quầng sáng đã vỡ tan trong im lặng, hóa thành hàng loạt điểm sáng nhỏ bé đầy trời, chiếu rọi phần bên trong của Sát Mỗ Thụ Yêu biến thành một vùng sáng chói giống như ban ngày.

Rất nhanh, tất cả những điểm sáng kia đã ngưng kết lại, hóa thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn chợt lóe lên một luồng ý niệm.

【 Thu hoạch linh thực ngũ phẩm Sát Mỗ Thụ Yêu, nhận được bảo vật lục phẩm Diệu Ma Thằng. 】

Ý niệm trong đầu biến mất, một sợi dây thừng cổ quái đã xuất hiện trước người Lục Huyền. Sợ dây thừng thô to này lại có màu hồng phấn, phía trên còn mang theo rất nhiều đường vân kỳ dị, toát lên một luồng khí tức dâm mỹ đậm đặc.

Nhìn kỹ lại, những đường vân ấy vốn được tạo thành từ hình dáng của vô số những thiếu nữ xinh đẹp, trong nháy mắt khi rót linh thức vào sợi dây thừng này, dường như những đường hoa văn hình thiếu nữ kia vừa trực tiếp sống lại, chúng từ từ di chuyển, tựa như đang thu hút Lục Huyền đến gần sợi dây thừng màu hồng phấn nọ.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, ý niệm vừa manh nha bốc lên trong đầu kia đã lập tức biến mất không còn thấy nữa, tâm trí của hắn cũng trong nháy mắt khôi phục lại tỉnh táo như thường. Đồng thời, tâm thần ngưng tụ trên những đường hoa văn màu hồng phấn ấy, rất nhanh, tin tức tỉ mỉ về món bảo vật này đã xuất hiện trong đầu hắn.

【 Diệu Ma Thằng, bảo vật lục phẩm, do một vị trưởng lão Nguyên Anh của Hợp Hoan Tông thu thập gân mạch của mấy trăm nữ tu ẩn chứa âm mạch trong cơ thể, sau đó vận dụng thủ đoạn âm độc luyện chế mà thành, có tác dụng trói buộc rất mạnh. 】

【 Tâm niệm vừa động, là có thể khóa chặt tu sĩ mục tiêu. Sau khi trực tiếp trói buộc, giam cầm, khóa chặt mục tiêu, là có thể dẫn động dục niệm trong lòng hắn. Bị trói buộc càng lâu dài, tâm thần của tu sĩ nó sẽ dần dần mất đi phương hướng, trầm luân trong bể dục, hoàn toàn bị chủ nhân của bảo vật khống chế. 】

【 Tu vi của tu sĩ mục tiêu càng thấp càng dễ bị Diệu Ma Thằng giam cầm, một khi linh thức của tu sĩ mục tiêu mạnh

hơn chủ nhân của bảo vật, rất có khả năng chủ nhân sẽ bị bảo vật phản phệ lại. 】

"Bảo vật lục phẩm… nhưng có chút tà môn…" Lục Huyền thở dài một hơi nói.

"Có thể giam cầm đối phương, cũng có thể tẩy não rồi hoàn toàn khống chế đối phương, để đối phương vĩnh viễn trầm luân trong bể dục… thật không hổ là trưởng lão Nguyên Anh của Hợp Hoan Tông, đúng là rất biết cách chơi." Hắn không khỏi cảm khái một câu.

"Bảo vật này dùng thì tốt thật, nhưng trong quá trình sử dụng lại có khả năng bị lật xe ngang đường. Nếu đụng phải tu sĩ có linh thức mạnh hơn người đang nắm giữ Diệu Ma Thằng khá nhiều thì rất có thể, chủ nhân của nó sẽ bị sợi dây thừng cổ quái này khống chế, trở thành tù nhân cho người khác."

Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó đưa linh lực vào thăm dò bên trong sợi dây thừng màu hồng phấn kia, lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía một cái.

Chương 1087: Lời Mời Đáng Hoài Nghi!

Lục Huyền nhìn thấy hóa thân Lăng Cổ đang ngoan ngoãn đứng ở một bên, trong lòng không nhịn được lại sinh ra ý nghĩ muốn thử bảo vật một chút. Ý niệm trong đầu khẽ động, Diệu Ma Thằng lập tức hóa thành mấy sợi khói màu phấn hồng, trong nháy mắt đã đi tới phía trước hóa thân, quấn chặt lấy nó.

Rất nhanh, sợi dây thừng màu hồng phấn đã hiển lộ ra ngoài, vẫn một mực trói buộc cả người hóa thân lại.

Hóa thân Lăng Cổ muốn giãy giụa theo bản năng, nhưng càng giãy giụa sợi dây thừng kia càng siết chặt. Ngay sau đó, từng bóng người xinh đẹp bay từ trong dây thừng ra, dính sát vào người hóa thân, không ngừng ve vuốt. Hóa thân lại bị trói cứng không hề động đậy được, chỉ biết dùng sức muốn tránh thoát ra ngoài.

"Ta quên mất nó vốn là hóa thân linh quả, căn bản không có thất tình lục dục gì, sử dụng Diệu Ma Thằng lên người nó đúng là ném mị nhãn cho người mù mà." Lục Huyền âm thầm chửi bậy một câu, sau đó thu hồi Diệu Ma Thằng, giao món bảo vật tà môn này cho hóa thân Lăng Cổ.

Sau khi thu hoạch một quầng sáng phần thưởng, Lục Huyền cũng không vội vã rời đi mà muốn nhân cơ hội này để ở lại bên trong động phủ, an tâm bồi dưỡng rất nhiều loại linh thực tà dị cao giai. Đồng thời, hắn cũng căn cứ vào nhu cầu sinh trưởng của mỗi một gốc linh thực, mà định ra một phần kế hoạch bồi dưỡng cặn kẽ, sau đó dặn dò hóa thân Lăng Cổ

thật cẩn thận, khi nào nên thi triển thuật pháp bồi dưỡng, khi nào nê cung cấp lượng lớn máu thịt, hài cốt, âm hồn cụ thể.

"Lăng đạo hữu, có ở trong động phủ không?" Ngày hôm đó, khi Lục Huyền đang ở trong động phủ bồi dưỡng ba gốc Dâm Tẫn Hoa, đột nhiên một giọng nói âm lãnh truyền đến từ bên ngoài động phủ.

Lục Huyền nhíu mày, Thanh Phù Vũ Y màu xanh nhạt vẫn luôn được hắn mặc trên người lập tức tuôn ra một vầng hào quang nhàn nhạt, hoàn toàn che lấp khí tức của hắn.

Động phủ ở nơi này có hai tòa trận pháp ngũ phẩm phòng hộ lại cộng thêm Thanh Phù Vũ Y có tác dụng ngăn cách khí cơ, khiến hắn hoàn toàn không sợ bị tên tà tu đang đứng bên ngoài động phủ phát hiện.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn gật đầu với hóa thân Lăng Cổ, Lăng Cổ lập tức rời khỏi linh điền, đi ra bên ngoài động phủ. Bản thể và hóa thân ở gần nhau như thế, nên tất cả mọi thứ Lăng Cổ nhìn thấy đều được Lục Huyền nắm rõ trong tay.

"Đồng đạo hữu." Lăng Cổ gật nhẹ đầu với một vị tu sĩ nhỏ gầy bên ngoài, sau đó mở trận pháp, ra hiệu đối phương tiến vào.

Tu sĩ nhỏ gầy kia có tu vi Kết Đan sơ kỳ, trên đầu tóc tai bù xù, đang mặc một bộ pháp bào màu sắc rực rỡ, trên pháp bào có các loại độc trùng độc vật, mùi tanh hôi nhàn nhạt truyền đến, có thể cảm nhận được độc tính của đám độc trùng độc vật kia rất mạnh.

Theo tin tức hóa thân được lưu lại, Lục Huyền đã biết tu sĩ này tên là Đồng Dĩnh, từng tới bái phỏng Lăng Cổ, xem như có chút quen biết.

"Lần trước Lăng đạo hữu bế quan như thế nào rồi? Tu vi có tinh tiến không?" Sau khi Đồng Dĩnh ngồi xuống, gã lập tức

mở miệng hỏi hóa thân Lăng Cổ.

"Có chút gia tăng." Hóa thân Lăng Cổ vẫn giữ nguyên phong cách lời ít ý nhiều, nó vẫn luôn lấy lý do là bế quan tu luyện, để thường xuyên đóng cửa không ra, dù có tà tu đến thăm, cũng rất ít khi lộ diện. Ở trong mắt thế lực tà tu cùng với nhóm tán tu ở tầng thứ năm này, Lăng Cổ được xếp vào nhóm người có tính tình cực kỳ quái gở.

"Có chút gia tăng là tốt rồi." Đồng Dĩnh gật nhẹ đầu.

Lăng Cổ không trả lời, khung cảnh xung quanh lập tức rơi vào trầm mặc. Tu sĩ nhỏ gầy kia đã sớm hiểu rõ tính tình của hóa thân Lăng Cổ, nên chẳng quá quan tâm, chỉ lập tức nói thẳng vào mục đích: "Lăng đạo hữu, lần này ta tới đây, là muốn mời đạo hữu cùng đi thăm dò một khu bí cảnh, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?"

"Bí cảnh nơi nào?" Lăng Cổ khàn giọng hỏi.

"Bí cảnh này nằm ở tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động, bên trong có một khu vực tên là Âm Thi Lâm. Tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua, chợt phát hiện nơi này có bảo quang trùng thiên, hẳn là bảo vật gì đó sắp xuất thế. Nhưng bên trong Âm Thi Lâm ấy lại có một bộ xác ướp cổ ngàn năm, thực lực cường đại, một mình ta không thể ứng phó được, mới muốn tới đây mời mấy vị đồng đạo cùng đi thăm dò Âm Thi Lâm, lấy được bảo vật thần bí sắp xuất thế nọ."

"Để Lăng mỗ suy nghĩ một chút đã." Lăng Cổ cúi đầu trầm tư, hiện giờ có Lục Huyền ở gần, quyền quyết định lập tức được trả về với nguyên chủ rồi.

"Âm Thi Lâm… Nếu là ước hẹn thăm dò bí cảnh bình thường thì để cho hóa thân Lăng Cổ đi một chuyến cũng không phải là không được." Lục Huyền ở phía sau trầm ngâm suy nghĩ.

Lăng Cổ chỉ là một hóa thân, nhưng lại tu luyện ba môn tà pháp thượng đẳng, hơn nữa trong tay nó còn đang nắm giữ không ít bảo vật tà dị, thực lực vượt xa tu sĩ cùng cấp, cũng không cần phải quá mức thận trọng đối với chuyện đi thăm dò bí cảnh này.

"Nhưng sao ta cứ có cảm giác chuyện này hơi bất thường nhỉ? Sau khi phát hiện ra bảo vật thần bí, đối phương lại đi mời người khác cùng tới tranh đoạt với mình ư? Lấy hiểu biết của ta về những tà tu này, thì nếu đối phương thực sự phát hiện ra món bảo vật gì đó, hành động đầu tiên của bọn họ sẽ là lao vào chiếm đoạt, tuyệt đối sẽ không nguyện đi chia sẻ với người khác đâu. Ngay cả khi biết phải mạo hiểm, cũng sẽ thử đi một mình, thử đoạt được bảo vật trước đã."

"Phải biết rằng, hầu hết nhóm tu sĩ sinh hoạt bên trong Thiên Tinh Động đều là tán tu, nghĩa là bọn họ sẽ càng thêm khát vọng đối với cơ duyên bảo vật hơn nhóm tu sĩ tông môn bình thường, chỉ cần có một tia cơ hội, sẽ nỗ lực hết mình đi tranh thủ."

"Có lẽ những lời tên tà tu này nói là thật, đúng là hắn rất sợ hãi bộ xác ướp cổ trong Âm Thi Lâm kia nên muốn tìm người đồng hành, nhưng ta hoàn toàn không cần phải đi đặt cược vào một chút khả năng nhỏ nhoi như vậy." Lục Huyền trốn ở bên trong trận pháp âm thầm cân nhắc mọi chuyện.

Tâm niệm hắn vừa động, đã lập tức truyền một luồng ý niệm về phía hóa thân Lăng Cổ.

"Đồng đạo hữu, ta tu hành đã đến thời cơ trọng yếu, không thể phân tâm tiến đến thăm dò bí cảnh được, đạo hữu nên tìm người khác đi thôi." Lăng Cổ khàn giọng chậm rãi nói.

"Lăng đạo hữu thật sự cam tâm từ bỏ một cơ hội tranh được đại cơ duyên đại bảo vật như vậy sao? Phải biết rằng,

một khi bỏ qua cơ duyên như thế, sẽ rất khó tìm lại được.” Trên mặt Đồng Dĩnh hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ta thấy mình hữu duyên với Lăng đạo hữu, lại tin tưởng nhân phẩm và thực lực của đạo hữu, nên mới lặn lội đến nơi này, mời đạo hữu cùng đi thăm dò bí cảnh Âm Thi Lâm kia. Bộ xác ướp cổ ngàn năm nọ có thực lực rất cường đại, toàn thân mình đồng da sắt, pháp bảo tầm thường khó có thể gây thương tổn cho nó, nhưng ta đã mời mấy vị đạo hữu khác rồi. Nếu chúng ta cùng hợp lực, nhất định có thể giải quyết xác ướp cổ kia.” Đồng Dĩnh càng nói càng nhanh, không ngừng cam đoan về độ an toàn của chuyến đi bí cảnh lần này với hóa thân Lăng Cổ.

Nhưng gã càng làm như vậy Lục Huyền lại càng hoài nghi.

Chương 1088: Đuổi Khách!

"Đồng đạo hữu, Lăng mỗ muốn tu luyện, lần sau nếu có cơ hội ta lại cùng đạo hữu đi tìm kiếm cơ duyên bảo vật." Lăng Cổ có chút không kiên nhẫn nói, trên dưới toàn thân đều toát lên hai chữ "đuổi khách".

"Được, vậy ta cũng không miễn cưỡng Lăng đạo hữu ngươi. Nhưng mà, với tính tình lo trước lo sau như ngươi, có khổ tu lâu hơn nữa cũng không có tiền đồ gì lớn đâu. Ngươi cứ ở trong động phủ tu luyện như vậy, có thể nhận được pháp bảo thượng đẳng hay không? Có thể tranh được thần thông hiếm thấy hay không? Có thể giành được đan dược phù lục thúc đẩy tu vi, gia tăng thực lực lên hay không?" Đồng Dĩnh tức giận nói.

Để đổi lại, trong ánh mắt Lăng Cổ nhìn về phía gã lại có thêm vài phần quái dị khó hiểu.

Chờ cho đến khi bóng dáng Đồng Dĩnh biến mất, trận pháp phòng hộ được mở ra, rốt cục trên mặt Lăng Cổ vừa trở về động phủ mới hiện ra một nụ cười.

"Khắp nơi đều là sơ hở, khẳng định là muốn hại bộ hóa thân này của ta." Lục Huyền nói như chém đinh chặt sắt.

Trước mắt, hắn chỉ luyện ra một hóa thân linh quả này thôi, tuy sau khi mất đi, cũng không gây nên ảnh hưởng gì mang tính thực chất với hắn, nhưng đương nhiên, hắn không muốn bị người khác hủy diệt dễ dàng như vậy. Dù sao thì lượng lớn linh thực tà dị đang sinh trưởng bên trong Phong Uyên Tinh Động đều được hắn giao phó cho hóa thân Lăng Cổ cả rồi, lại

cộng thêm trên người nó còn mang theo nhiều bảo vật như vậy, vẫn nên quý trọng hơn mới đúng.

Trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ, lại tiếp tục đi bồi dưỡng lượng lớn linh thực tà dị trong linh điền âm phủ.

Ba ngày sau, ngay lúc hắn đang dốc lòng bồi dưỡng đám linh thực, đột nhiên linh thức như có cảm ứng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy một đạo độn quang màu trắng bệch mang theo thanh thế thật lớn từ mấy chục dặm bên ngoài, chợt lướt đi ngang qua động phủ của hắn.

"Nguyên Anh Chân Quân… Không biết là đi ngang qua hay có chuyện gì…" Lục Huyền lập tức dừng động tác trong tay lại, không nhịn được nghĩ thầm.

Nhưng tình huống kế tiếp lại khiến hắn hiểu mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Chỉ thấy từng luồng độn quang, phi chu, linh thú bắn ra như điện từ tầng thứ sáu của Phong Uyên Tinh Động, sau đó dùng tốc độ cực nhanh tiến về một hướng khác của tầng thứ năm.

"Nhìn phương hướng kia, chẳng lẽ là Âm Thi Lâm trong miệng Đồng Dĩnh? Chẳng lẽ bên trong đó đã xảy ra biến cố gì rồi?" Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Mặc dù trong lòng hắn cực kỳ tò mò, nhưng lại không muốn làm một tên quần chúng ăn dưa ở cự ly gần, bởi vậy chỉ đứng bên trong động phủ nhà mình, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng linh thực mà thôi.

Rất nhanh, tin tức có liên quan đến toàn bộ những chuyện đã phát sinh bên trong Âm Thi Lâm cũng được tiết lộ ra ngoài. Là thời điểm hóa thân Lăng Cổ cùng vài vị tu sĩ quen biết xung quanh tụ tập lại, nó đã nghe được tin tức chi tiết từ trong cuộc thảo luận của bọn họ.

“Mấy vị đạo hữu có cảm nhận được sự khác thường gần đây của Phong Uyên Tinh Động hay không?” Một vị tà tu có thân hình giống như trẻ con nhưng vẻ mặt lại cực kỳ già nua, thần bí nói.

“Ồ? Ngũ Anh đạo hữu hãy nói rõ hơn đi.” Một nữ tử áo trắng cả người tản ra khí tức băng hàn cực hạn, lạnh lùng nói.

“Nghe nói có một luồng ác niệm tà ma chạy ra từ Phong Đô Quỷ Thành ở tầng thứ bảy. Ác niệm nọ ẩn tàng tại Âm Thi Lâm ở tầng thứ năm, chiếm cứ thân thể của bộ xác ướp cổ ngàn năm kia, một mực âm thầm ẩn núp. Chờ sau khi thời cơ chín muồi, nó trực tiếp đột phá thành Âm Thi vạn năm, có thực lực cảnh giới Nguyên Anh, tạo thành vô số thương vong ở phụ cận Âm Thi Lâm. Tu sĩ Thiên Tinh Động đã dốc toàn bộ lực lượng, thậm chí chuyện này còn làm kinh động đến vị Tinh Chủ đang trú đóng ở tầng thứ sáu ra tay, lúc này mới miễn cưỡng phong ấn được con Âm Thi vạn năm kia vào trong Quỷ thành một lần nữa.”

“Phong uyên Tinh Chủ cũng ra tay sao?”

“Đúng là một trận chiến lớn!”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Lăng Cổ ngồi ở trong góc lẳng lặng lắng nghe hết thảy mọi chuyện, thời điểm nó nghe được ba chữ Âm Thi Lâm, vẻ mặt khẽ rục rịch, mới lên tiếng hỏi: “Vậy vì sao luồng ác niệm tà ma chiếm cứ xác ướp cổ kia có thể nhanh chóng khôi phục thành thực lực Nguyên Anh như vậy?”

“Lăng đạo hữu hỏi rất hay! Ta nghe một đứa tôn tử của Tinh Sứ đại nhân nói, là xác ướp cổ kia đã bố trí cạm bẫy, hấp dẫn vài vị tu sĩ Kết Đan tiến vào trong Âm Thi Lâm, sau đó trực tiếp nuốt vào toàn bộ, từ đó đột phá cảnh giới.” Ngũ Anh chân nhân nhỏ giọng nói.

“Cũng coi như mệnh số của mấy vị đạo hữu kia tới rồi, lại gặp phải đại kiếp nạn như thế.”

“Sau này nhất định phải chú ý cẩn thận nhiều hơn mới được.”

Vừa nghe mấy vị Kết Đan Chân Nhân cùng cảnh giới trực tiếp ngã xuống như vậy, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ ưu tư.

Sau khi tụ hội kia kết thúc, Lăng Cổ nhanh chóng trở lại động phủ, báo cáo tất cả tin tức mình nhận được cho Lục Huyền.

“Nói cách khác, trong Âm Thi Lâm đã xuất hiện một bộ cổ thi cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa nó còn vừa vặn nuốt vào vài vị Kết Đan Chân Nhân mới có thực lực như vậy?” Khóe miệng Lục Huyền nhếch lên, hắn đang cẩn thận xé miếng thịt yêu thú tươi trong tay thành từng mảnh, ném cho quả cầu thịt trước mặt.

Da lông toàn thân Nhục Linh Thần nhẹ nhàng bay lên, để lộ ra từng cái miệng quái dị không ngừng gào khóc đòi ăn ở phía dưới. Mấy sợi thịt kia còn chưa tới trước người nó đã lập tức hóa thành một chùm sương máu, trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể quả cầu thịt.

Vừa ăn được mỹ vị, quả cầu thịt kia đã hưng phấn nhảy cẫng lên, ở trước mặt Lục Huyền, nó cực kỳ hồn nhiên không có lấy một chút khí thế nào của tà ma cấp Tai.

“Phỏng chừng mấy tên tà tu Kết Đan chết đi kia chính là mấy người vài ngày trước từng đi mời hóa thân tiến vào trong đó… Chỉ không biết tình hình hiện giờ của Đồng Dĩnh kia như thế nào thôi.”

Mọi chuyện đã quá rõ ràng, tình huống dị thường bên trong Âm Thi Lâm kia chính là bẫy rập do luồng ác niệm tà ma nọ

bố trí. Đồng Dĩnh phát hiện bảo quang, hoặc là không hiểu tình huống cụ thể, hoặc là đã âm thầm đạt thành hiệp nghị với bộ xác ướp cổ ấy rồi, sau đó thay nó đi dụ dỗ đủ nhiều thịt thượng đẳng, thỏa thích bồi bổ một phen.

"Nếu hắn thực sự đi dụ dỗ những người khác tới thay bộ xác ướp cổ nọ thì rất có thể sau khi nhận được lợi ích, đã âm thầm rời khỏi nơi này, mai danh ẩn tích rồi. Nhưng đương nhiên cũng không loại trừ khả năng việc xong rồi, xác ướp cổ trở mặt, cũng nuốt luôn cả hắn vào trong bụng mình."

"Nếu chỉ đơn thuần nghĩ là bảo vật xuất thế, thì hoàn toàn có thể đánh giá hắn là vận mệnh không đủ, không nhận được cơ duyên bảo vật mà thôi." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Đương nhiên, không cần biết sự thật như thế nào, chúng không có liên quan quá nhiều đến hắn. Hắn vẫn có thể bồi dưỡng linh thực như thường lệ, sau đó thu hoạch phần thưởng phong phú từ trong quầng sáng.

Tiếc nuối duy nhất chính là không thể nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng Thiên Tinh Động Tinh Chủ đại chiến Âm Thi vạn năm kia thôi.

Chương 1089: Còn Cái Gì Mà Không Biết Đủ?

"Nhưng vẫn luôn có tu sĩ muốn hại ta. Về sau nếu có cơ hội đi thăm dò bí cảnh, còn phải lưu tâm nhiều hơn nữa, tránh để bước vào cạm bẫy chỉ vì bản thân không cẩn thận, hoặc là bị người ta trực tiếp coi là đối tượng để cướp bóc."

"Cũng không còn cách nào khác, làm một linh thực sư thật không dễ dàng." Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

Sau khi dừng lại ở động phủ tại Phong uyên Tinh Động một đoạn thời gian ngắn, Lục Huyền đã quay về Lôi Hỏa Tinh Động, trực tiếp khôi phục cuộc sống bình tĩnh của trước kia.

Trong bất tri bất giác, đã hai năm trôi qua. Tại khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn ở trong động phủ của mình, ngẫu nhiên cũng tiến vào Trích Tinh lâu và Phong Uyên Tinh Động xem xét tình hình một chút, ngay cả Lôi Hải cũng không đặt chân vào.

Ngày tháng trôi qua bình tĩnh mà phong phú. Nhưng Lục Huyền đã quen với nó rồi, thậm chí hắn còn vui vẻ chịu đựng loại tình huống này, cảm thấy cuộc sống của mình khá là mỹ mãn.

Những món bảo vật cơ duyên mà đám tu sĩ Kết Đan khác tha thiết ước mơ, thì hắn chỉ cần đi bồi dưỡng linh thực đã có thể nhận được rồi, thì còn cái gì mà không biết đủ?

Khu vực linh điền của Kiếm Thảo.

Lục Huyền tập trung tư tưởng quan sát một gốc tiểu Kiếm Thảo dưới chân, kiếm ý quanh thân bắt đầu khởi động, từng tia

kiếm khí rất nhỏ bắn từ đầu ngón tay ra, mang theo một tia kiếm ý ảo diệu do nhật nguyệt tinh thần vận chuyển, toàn bộ đều dung nhập vào trong Kiếm Thảo.

Gốc linh thực nho nhỏ này chính là Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo lục phẩm, dưới sự phụ trợ của Thông Minh Kiếm Tâm và Lôi Minh Kiếm Đảm, cuối cùng Lục Huyền cũng bước đầu lĩnh ngộ ra kiếm quyết tương ứng rồi.

Tuy kiếm quyết mới mò mẫm ra này còn chưa hoàn chỉnh, nhưng dùng nó để bồi dưỡng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo sinh trưởng ở giai đoạn đầu vẫn hoàn toàn ổn thỏa.

Cây non Kiếm Thảo dài chừng ba tấc, thân kiếm thẳng tắp chĩa lên vòm trời, vô số tia kiếm khí rất nhỏ không ngừng di chuyển xung quanh, ẩn chứa hàm ý biến hóa của sao trời.

Sau khi bồi dưỡng xong Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, Lục Huyền lại tiếp tục đi dò xét xung quanh linh điền, cẩn thận quan sát tình hình sinh trưởng của hai loại linh thực dạng kiếm khác.

Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, có hơn hai mươi gốc được phân bố chằng chịt xung quanh Động Huyền Kiếm Bia, phụ cận lại có từng tia kiếm khí màu trắng bạc chạy ngang chạy dọc khắp chốn, thậm chí thi thoảng còn có thể nhìn thấy từng tia lôi quang điện hồ rất nhỏ một mực chớp lóe không ngừng phía trên thân kiếm, sau đó lại dung nhập vào trong Kiếm Thảo.

Ngoài ra, nơi này vẫn còn mấy chục gốc dây leo hồ lô treo ở trên vách đá, trên mỗi gốc dây leo này đã kết xuất được từ ba đến năm trái hồ lô màu xanh biếc loang lổ rồi. Một cơn gió nhẹ lướt qua, đám hồ lô xanh biếc nhẹ nhàng lắc lư, bên trong truyền đến từng hồi kiếm ngân, thanh âm trong trẻo sát phạt, cách một lớp vỏ hồ lô bên ngoài cũng có thể cảm nhận được kiếm khí cực độ sắc bén ở bên trong.

Chúng chính là Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm được Động Huyền Kiếm Bia thay đổi kích thích mà thành, bên trong uẩn dưỡng một tia kiếm khí truyền thừa của Động Huyền Kiếm Tông, uy năng mạnh hơn nhiều so với đời trước là Dưỡng Kiếm Hồ Lô.

Bồi dưỡng xong nhóm linh thực Kiếm Thảo bên trong linh điền, Lục Huyền đi thẳng về phía trước, tới ven hồ.

Bởi vì lúc trước, hắn từng nhận được ba con Đà Long vẫn còn chưa nở từ bên trong Hắc Thủy Tinh Động, nên diện tích của hồ nhỏ này đã bị hắn mở rộng đến gấp mấy lần ban đầu, khiến cho mấy đứa Ly Hỏa Giao, Nham Giáp Quy đều có đủ không gian hoạt động.

Mảnh linh điền bên cạnh hồ nhỏ có trồng hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo. Do đã gieo trồng được không ít thời gian, nên hiện tại Băng Huỳnh Thảo đã tiến vào giai đoạn thành thục. Chỉ thấy những phiến lá dài nhỏ màu xanh thẳm nối liền san sát với nhau, tản ra hàn khí nhàn nhạt, trực tiếp ngưng kết thành một tầng băng sương mỏng manh trên mặt đất.

Lục Huyền đi vào trong đường rãnh của linh điền, tâm niệm vừa động, một đám mây xám đen đột ngột xuất hiện phía trên Băng Huỳnh Thảo. Đám mây mù chỉ bốc lên chừng mấy nhịp thở, rất nhanh đã có từng tia từng sợi linh vũ bay xuống dưới, nhỏ lên phiến lá của Linh Huỳnh Thảo, rót vào trong linh nhưỡng, thỏa thích tưới tắm cho lượng lớn linh thực đang sinh trưởng mạnh mẽ ở nơi này.

“Xem ra … chỉ cần chờ thêm một đoạn thời gian ngắn nữa là ta lại có thể thu hoạch được một đợt phần thưởng tu vi rồi.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

“Mặc dù từ thời điểm hiện tại đến khi đột phá Kết Đan hậu kỳ vẫn còn một khoảng rất xa, nhưng đã có thể trực tiếp hiển lộ tu vi Kết Đan trung kỳ rồi. Bằng không, nếu ta cứ tiếp tục

ẩn tàng quá sâu lại bị tồn tại cùng loại với Bảo Lâu Khí Linh phát hiện, thực sự không dễ giải thích chuyện này."

"Về phần làm sao trong thời gian ngắn như thế ta lại có thể vượt qua lượng lớn tu sĩ bên ngoài… Ta vốn là một linh thực sư trường kỳ bế quan khổ tu trong động phủ, gần như không bước ra khỏi cửa, hầu hết số lượng linh thực cao giai gieo trồng được, đều dùng để đổi lấy đan dược, bảo vật gia tăng tu vi. Thậm chí còn có thể lấy chuyện hy sinh chiến lực làm tiền đề, chỉ gia tăng tu vi, không tu tập thần thông bí thuật, càng không đi tích góp pháp khí bảo vật."

"Đủ điều kiện như vậy, đột phá đến Kết Đan trung kỳ, cũng coi như hợp lý ha?" Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Huyền không khỏi hiện lên một nụ cười.

Hắn lại tiến vào khu vực linh điền trung tâm. Loại linh thực có phẩm giai thấp nhất được gieo trồng trong này cũng là linh thực lục phẩm, thậm chí nơi này còn có những linh thực thất phẩm hiếm thấy trên thế gian như Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, Bát Trọng Cung, Thương Long Mộc, Khinh Hồng Tiên Vũ.

Một linh thực sư cảnh giới Kết Đan bình thường, ngẫu nhiên có thể trồng được một - hai gốc linh chủng lục phẩm vốn là trường hợp tương đối phổ biến, nhưng thứ linh thực cùng loại với Điên Âm Đảo Dương Quả và Hoàng Lương Mộc lại gần như là vô duyên với bọn họ rồi. Lại càng không cần phải nói đến linh thực thất phẩm, bởi vì ngay cả tông môn, thế gia bình thường cũng khó mà tìm được nhiều linh thực thất phẩm như thế.

"Những lúc như thế này, khát vọng đối với Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận trong lòng ta lại mạnh hơn một chút." Có được linh thực như vậy, trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm khái vô vàn, dù đang có Vạn Chướng Huyền Tinh Trận

lục phẩm ngày đêm thủ hộ, trong lòng hắn vẫn luôn thiếu thốn cảm giác an toàn.

Nghĩ đến đó, tâm tư của hắn cũng nhanh chóng trở lại trong linh điền.

Tầng thứ nhất Tốn Phong Cung của Bát Trọng Cung đã mở ra một đóa hoa thần dị, trên cánh hoa không ngừng phun trào từng luồng kỳ phong thần phong không biết tên, khiến nó liên tục phập phồng không ngớt, sau đó lại không một tiếng động đột nhiên biến mất, tựa như trực tiếp đi thông với hư không giới vực luôn rồi.

Khốn Linh Lung lục phẩm đã lớn bằng cái đèn lồng, lượng lớn cành cây nhỏ quấn quanh cùng một chỗ, kết xuất nên một trận thế thiên nhiên. Lục Huyền thả một con yêu trùng mới vào trong linh thực. Ngay lập tức, phần nắp của cái đèn lồng kia lặng lẽ mở ra, nhanh chóng kéo con yêu trùng xấu số ấy vào trong đó.

Chương 1090: Nguyên Dương Chân Hỏa Lô!

Sau đó, toàn bộ phần thân của Khốn Linh Lung cấp tốc chuyển động, rất nhiều cành cây đều vội vàng khép kín lại, hoàn toàn giam cầm con yêu trùng ở bên trong, giống như bị nhốt trong tầng tầng lớp lớp cấm chế, không có lấy một chút hi vọng chạy thoát nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn thân thể của mình từ từ bị linh thực hấp thu.

Tiếp theo, Lục Huyền lại tiến vào một mảnh linh điền được ngăn cách bởi cấm chế, trong linh điền có đặt một bộ thi hài trùng trùng điệp điệp, uốn lượn vòng quanh của Đà Long, nếu hoàn toàn trải rộng ra, nó có thể đạt tới chiều dài hơn hai mươi trượng. Chỉ thấy ba quả cầu bạch ngọc đang bay lơ lửng xung quanh thi hài, ấu thú Đà Long bên trong liên tục hấp thu Long khí nhàn nhạt truyền đến từ cơ thể mẹ, chậm rãi đợi đến ngày thức tỉnh.

Trong linh điền, Hóa Long Thảo lục phẩm và Thương Long Mộc thất phẩm sinh trưởng cũng không tệ. Được Long khí và thi hài Hàn Ngọc Ly tẩm bổ, mặc dù Thương Long Mộc vẫn còn là một mầm non, nhưng khu vực bên dưới linh nhưỡng lại bị nó trực tiếp biến thành một vùng thiên địa hoàn toàn khác biệt. Chỉ thấy hàng loạt sợi rễ cây thô to lan tràn khắp chốn, kéo dài nhấp nhô, tựa như một con rồng khổng lồ đang ngủ đông.

Sau khi Lục Huyền bồi dưỡng chúng nó, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi khu vực linh điền trung tâm, tiếp tục quan sát những loại linh thực còn lại bên ngoài.

“Nguyên Dương Mộc đã trưởng thành rồi.” Hắn nhìn một gốc linh mộc màu trắng tinh trong góc, nhẹ nhàng nói. Chỉ thấy gốc linh mộc này không ngừng tản ra từng luồng khí thể cực nóng, trên thân cây có linh văn thuần trắng luân chuyển, tản ra một luồng bạch quang có hình thái của hỏa diễm mơ hồ, chiếu rọi bốn phía, dường như có thể xua tan hết thảy mọi thứ âm hàn dơ bẩn trên thế gian.

Lúc trước, hắn từng đi tới phân lâu của thương hội, muốn nhờ Văn lâu chủ giúp đỡ thu mua những loại linh thực có liên quan tới luyện khí, chuyện này đã bị cao tầng của thương hội biết được, nên cố ý đưa gốc Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm này tới đây. Tuy nó và Ô Canh Mộc được đưa tới cùng một nhóm, nhưng Nguyên Dương Mộc vốn là linh thực ngũ phẩm nên thời gian thành thục muộn hơn rất nhiều.

Bàn tay Lục Huyền hóa thành màu ngọc bích óng ánh, bởi vậy khí tức cực nóng truyền đến từ trên linh thực Nguyên Dương Mộc hoàn toàn không gây ra một chút ảnh hưởng nào cho hắn, cả gốc linh mộc bị nhẹ nhàng nhấc lên, hoàn hảo không chút tổn hại.

Một quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện.

Lục Huyền đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài. Có một luồng hư ảnh đỉnh lô vốn đang bập bềnh chìm nổi bên trong dòng sông ánh sáng ấy rồi tất cả cùng bay nhanhvào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong thức hải.

【 Thu hoạch một gốc Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm, nhận được bảo vật lục phẩm Nguyên Dương Chân Hỏa Lô. 】

Ý niệm hiện lên trong đầu, một hỏa lô nho nhỏ màu xích kim tinh xảo lập tức xuất hiện ở trước người Lục Huyền. Hỏa lô màu xích kim chỉ lớn bằng bàn tay, một mực lơ lửng ngay trước mặt Lục Huyền, mơ hồ toát lên uy thế phi phàm.

Mặt ngoài hỏa lô có những đường hoa văn hình hoa cỏ trùng cá, dưới đáy lại có một mảnh linh quang nhàn nhạt nâng lên. Đưa linh thức thăm dò vào trong hỏa lô, có thể nhìn thấy từng sợi hỏa diễm thuần trắng đang lẳng lặng thiêu đốt. Dù linh thức vốn là thứ hư vô nhưng cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa này cực nóng.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào chiếc hỏa lô màu xích kim này, lập tức hiểu rõ những tin tức có liên quan đến nó.

【 Nguyên Dương Chân Hỏa Lô, bảo vật lục phẩm, sau khi thu thập vạn cân Xích Dương Hỏa Khoáng lại dung hợp với lượng lớn linh quáng có kháng tính cao với hỏa diễm, cuối cùng rèn đúc mà thành, bên trong ẩn chứa rất nhiều Nguyên Dương Chân Hỏa ngũ phẩm, thích hợp để luyện chế lượng lớn đan dược cùng với một số pháp khí. 】

【Có thể thoáng gia tăng một chút xác suất luyện chế thành công cùng với phẩm chất của đan dược, pháp khí. 】

“Bảo vật phụ trợ lục phẩm…” Lục Huyền nhìn về phía hỏa lô màu vàng đỏ trước mắt, cảm thấy hài lòng vô cùng: “Dù dùng nó để luyện đan hay luyện khí đều thích hợp cực kỳ, vừa vặn đền bù vào khoản thiếu hụt trên phương diện này cho ta.”

Trước mắt, mặc dù hắn đã có trình độ luyện đan cấp Tông Sư đối với các loại đan dược như Trúc Cơ Đan, Địch Trần đan… thậm chí trên phương diện luyện khí cũng có chỗ tinh tiến, nhưng loại công cụ được hắn dùng để luyện đan luyện khí chỉ là một cái hỏa lô cao giai bình thường, còn lâu mới bằng cái Nguyên Dương Chân Hỏa Lô trước người.

“Có thứ này trong tay, coi như ta có thể chạy băng băng trên con đường luyện đan luyện khí rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Hắn cẩn thận cất kỹ cái hỏa lô màu xích kim kia đi, lúc này mới có thời gian rảnh rỗi để quan sát gốc Nguyên Dương Mộc đang được đặt bên cạnh.

Nguyên Dương Mộc vốn là tài liệu luyện khí thượng đẳng hơn Ô Canh Mộc, có thể luyện chế ra nhiều loại pháp khí. Bản thân linh mộc ẩn chứa khí tức chí dương, có hiệu quả khắc chế tự nhiên đối với âm vật tà ma.

Nhưng với trình độ luyện khí trước mắt của hắn, còn lâu mới đủ khả năng luyện chế gốc Nguyên Dương Mộc ngũ phẩm này thành pháp khí.

“Cứ dùng mấy đoạn Ô Canh Mộc thành thục thử nghiệm một chút trước đã.”

Có 《 Bách Luyện Tinh Yếu 》, 《 Cuồng Phong Tam Thập Lục Chuy 》 cùng với gói kinh nghiệm tương ứng, lại cộng thêm Nguyên Dương Chân Hỏa Lô lục phẩm, Lục Huyền chợt có cảm giác hắn của hiện tại đã mạnh đến đáng sợ, nghiễm nhiên đã biến thành một vị luyện khí Tông Sư rồi.

Nghĩ đến là làm, Lục Huyền lập tức thu lại tâm thần, tỉ mỉ mô phỏng quá trình luyện chế phi kiếm ở trong thức hải. Sau đó, hắn lấy ra một đoạn linh mộc màu đen nhánh, bắt đầu dựa theo trình tự, cẩn thận tỉ mỉ xử lý linh mộc. Nửa ngày sau, trải qua hàng loạt quá trình rườm rà phức tạp, một thanh phi kiếm với ô quang lưu chuyển bên trên đã xuất hiện ở trước người Lục Huyền.

“Phi kiếm tứ phẩm, coi như may mắn luyện chế ra rồi. Mặc dù thanh phi kiếm này vẫn còn kém hơn Phong Lôi kiếm và mấy thanh phi kiếm cùng phẩm giai thuộc nhóm hậu cung của

vỏ kiếm trong tay ta, nhưng phẩm chất coi như không tệ, hẳn là đặt ở trong tiệm tạp hóa sẽ được rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ hoan nghênh.” Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

Đối với tán tu hoặc tu sĩ xuất thân từ tiểu tông môn tiểu gia tộc, có thể thu được một thanh phi kiếm tiện tay đã rất không tệ rồi, cái khác gần như bọn họ cũng không có yêu cầu gì.

So sánh với nó, Lục Huyền lại có phần ‘ở trong phúc mà không biết phúc’, liệt kê một chút, từ Khổng Tước Minh Vương kiếm đến Bạch Cốt Sát Sinh Kiếm Thảo hay là Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo, chúng nó đều đang lặng lẽ ăn bụi ở trong đan điền hoặc là Thao Trùng Nang của hắn, có được mang ra ngoài sử dụng mấy đâu?

Luyện chế phi kiếm chỉ là ngẫu nhiên, mục tiêu trọng tâm của hắn vẫn luôn đặt lên chuyện bồi dưỡng linh thực, những cái khác đều phải lùi về phía sau một chút.

Chương 1091: Thiệp Mời Mạ Vàng!

Hôm ấy, khi Lục Huyền đang xem xét trạng thái cụ thể của nhóm linh thực bên trong linh điền, đột nhiên một giọng nói ôn hòa truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu có ở trong động phủ không? Tại hạ Tề Vô Hành, tới đây muốn bái phỏng đạo hữu một phen."

Linh thức của Lục Huyền nhanh chóng đảo qua, chỉ thấy một vị trung niên tu sĩ khí chất nho nhã đang lẳng lặng đứng ở bên ngoài động phủ. Tu sĩ ỳ có khí tức thâm trầm, con ngươi hiện lên màu trắng bạc, từng đường lôi văn tinh mịn từ trong con ngươi lan tràn ra bốn phía, nhìn qua cực kì thâm thúy thần dị. Người này đúng là Lôi Hỏa Tinh Động sứ Tề Vô Hành, có tu vi Kết Đan hậu kỳ, thay Tinh Chủ quản lý Lôi Hỏa Tinh Động.

"Hóa ra là Tề đạo hữu, không nghênh đón từ xa, mong đạo hữu thứ lỗi." Lục Huyền hóa thành một luồng lưu quang xuất hiện ở biên giới động phủ, trên mặt mang theo nụ cười chân thành tha thiết.

"Lục đạo hữu quá khách khí." Tề Vô Hành đang muốn bước vào động phủ, đột nhiên bước chân dừng lại, trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Lục đạo hữu đột phá đến Kết Đan trung kỳ rồi?" Gã không nhịn được lập tức lên tiếng hỏi.

"Đoạn thời gian trước, ta bế quan ở trong động phủ, chợt có điều ngộ ra, sau đó may mắn đột phá thành công." Lục

Huyền lạnh nhạt nói.

Mặc dù hắn trì hoãn thời gian đột phá của mình suốt mấy chục năm, nhưng tình huống kiểu này vẫn vượt quá dự kiến của Tề Vô Hành.

"Nếu Tề mỗ nhớ không lầm thì Lục đạo hữu tấn thăng Kết Đan ở Lôi Hỏa Tinh Động?" Tề Vô Hành rơi vào trong trầm tư: "Trong ấn tượng của ta, thời điểm đạo hữu tấn thăng Kết Đan là vào hơn ba mươi năm trước, thực sự không ngờ đạo hữu lại nhanh chóng đột phá đến Kết Đan trung kỳ như vậy."

Gã bình ổn lại nỗi lòng, nhưng khóe mắt đầy vẻ phức tạp lại trực tiếp để lộ ra nội tâm bên trong hoàn toàn không bình tĩnh.

Từ trước đến nay, hình tượng Lục Huyền thể hiện ra bên ngoài vẫn luôn là một linh thực sư si mê các loại linh thực quý hiếm, còn đối với những thứ mà nhóm tu sĩ khác ham thích ví dụ như thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên… hắn lại cực kỳ ít hứng thú. Tính cách của người này khá là hiền lành, gần như chưa bao giờ phát sinh xung đột với người khác, luôn bày ra dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại.

Nhưng một linh thực sư không giỏi đấu pháp như vậy lại vô thanh vô tức đột phá đến Kết Đan trung kỳ rồi?

Tình huống như vậy, bảo gã làm sao không cảm thấy ngoài ý muốn được đây?

"Tiến độ tu hành như vậy đã có thể sánh ngang với những đệ tử đại tông kia rồi." Tề Vô Hành không khỏi cảm khái nói, trong giọng nói còn ẩn chứa một chút hâm mộ đối với chuyện Lục Huyền có thể thuận buồm xuôi gió đột phá cảnh giới.

"Tề đạo hữu quá khen rồi." Lục Huyền vội vàng lên tiếng giải thích: "Lục mỗ chỉ dùng những khoảng thời gian nhóm đạo hữu còn lại dùng đi thăm dò bí cảnh để tu hành mà thôi.

Tuy làm như vậy sẽ khiến bản thân ít đi rất nhiều cơ hội nhận được cơ duyên bảo vật, khiến cho thực lực chân chính có chút thua kém so với nhóm tu sĩ cùng cấp bậc, nhưng có mất tất có được, bởi vì không xao lãng vào những chuyện bên ngoài, nên ta hoàn toàn có thể đặt toàn bộ tâm tư của mình lên phương diện tu hành, luôn giữ cho cõi lòng không tạp niệm, từ đó tăng trưởng tu vi."

"Thêm nữa, bản thân ta cũng bồi dưỡng được không ít linh thực cao giai, gần như khi thu hoạch xong, ta đều trực tiếp bán đi toàn bộ, lại dùng linh thạch mua đan dược hay những món bảo vật có công hiệu gia tăng linh lực, cho nên tốc độ gia tăng tu vi cũng coi như tạm được." Lục Huyền thở dài một tiếng, trực tiếp bày ra kỹ năng diễn xuất điêu luyện của mình ở trước mặt Tề Vô Hành.

"Lục đạo hữu không cần tự hạ thấp mình như vậy, dù bảo vật trong tay hay những loại thần thông ngươi tu luyện đều không bằng nhóm tu sĩ cùng cấp, thì với cảnh giới Kết Đan trung kỳ của đạo hữu, chỉ cần dùng linh lực vẫn có thể dễ dàng nghiền áp nhóm tu sĩ Kết Đan tiền kỳ." Tề Vô Hành lên tiếng an ủi.

"Ha ha, Tề đạo hữu không cần phải lo lắng, Lục mỗ vẫn tự mình hiểu lấy mình mà. Nếu gặp phải tu sĩ Kết Đan sơ kỳ có lượng lớn bảo vật trong tay, chưa chắc ta đã là đối thủ của hắn." Lục Huyền đã hoàn toàn đắm chìm trong thiết lập nhân vật linh thực sư bình thường của mình.

"Nhưng với tính cách cẩn thận của ta lại cộng thêm thiên phú bình thường, có thể tu hành đến Kết Đan trung kỳ, ta đã đủ hài lòng rồi. Về phần Kết Đan hậu kỳ thậm chí là cảnh giới Nguyên Anh, ta hoàn toàn không dám nghĩ ngợi xa xôi. Sau này, làm một linh thực sư bình thường là được rồi."

“Là linh thực sư, lại có thể làm được đến loại trình độ như Lục đạo hữu, cũng là có một không hai.” Nghe được lời này của Lục Huyền, trong lúc nhất thời Tề Vô Hành thực sự á khẩu không biết nên trả lời như thế nào, hồi lâu sau mới thốt ra được một câu như vậy.

“Rắn có đường của rắn, chuột có đường của chuột, chỉ cần cẩn thận một chút, kiểu gì cũng tìm được đạo lý sinh tồn phù hợp với linh thực sư.” Lục Huyền cảm khái một câu: “Sau này, còn phải phiền Tề đạo hữu chiếu cố nhiều hơn.”

“Đương nhiên rồi.”

Tiến vào trong viện, Tề Vô Hành thưởng thức nhóm linh quả linh tương vừa được Lục Huyền đưa lên, sau đó mỉm cười nói: “Đúng rồi, lần này Tề mỗ tới đây bái phỏng là muốn mời đạo hữu tới tham gia một bữa tiệc vui của Lôi Hỏa Chân Quân.”

Lời nói vừa rơi, một tấm thiệp mời mạ vàng đã nhanh chóng bay ra từ trong ống tay áo rộng thùng thình của gã rồi dừng lại ở trước người Lục Huyền.

“Ồ? Có chuyện vui gì vậy?” Lục Huyền nhận lấy tấm thiệp mời mạ vàng, hiếu kỳ hỏi.

Lôi Hỏa Chân Quân chính là vị Tinh Chủ hiện đang quản lý Lôi Hỏa Tinh Động, có cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ, ngày thường đều cực kỳ thần bí, Lục Huyền tiến vào Thiên Tinh Động này đã được mấy chục năm cũng chưa từng trông thấy đối phương lấy một lần.

“Lôi Hỏa Chân Quân bế quan tu luyện một môn thần thông bí thuật đến đại thành, lại vừa vặn đến ngày mừng thọ ngàn năm, cho nên muốn mời nhóm tu sĩ bên trong Thiên Tinh Động cùng với các thế lực lớn đi tới cùng ăn mừng một phen.” Tề Vô Hành chậm rãi nói.

“Hóa ra là ngày mừng thọ ngàn năm của Chân Quân, Lục mỗ nhất định sẽ tới chúc thọ đúng giờ.” Lục Huyền vội vàng nói.

Hắn vốn sinh sống bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, mà hiện giờ Tinh Chủ tổ chức tiệc mừng thọ, đương nhiên là không thể từ chối rồi. Mà vừa lúc hắn có thể mượn nhờ cơ hội này để làm quen với nhiều tu sĩ lợi hại hơn một chút, từ đó mang đến cho mình càng nhiều cơ hội thu hoạch linh chủng cấp cao hơn.

“Không hổ là tu sĩ Nguyên Anh, có năng lực tổ chức tiệc mừng thọ ngàn năm. Xem ra tu vi cao vẫn có vài chỗ tốt, có thể thu lễ vật nhiều hơn bình thường gấp mấy lần.” Lục Huyền âm thầm oán một câu.

“Tiệc mừng thọ sẽ diễn ra vào hơn nửa năm sau, thời gian, địa điểm cụ thể đều được ghi lại trên thiệp mời, đến lúc đó, mời Lục đạo hữu đi tới nếm thử đào mừng thọ.” Tề Vô Hành mỉm cười nói.

“Tất nhiên rồi.” Lục Huyền gật đầu nói.

Chương 1092: Tiệc Mừng Thọ!

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, Tề mỗ vẫn còn một chuyện muốn hỏi, ta thấy trong phủ của đạo hữu có mấy loại linh nhưỡng, phẩm chất, hương vị và hiệu dụng đều có chút không tầm thường? Chúng đều là do đạo hữu tự mình ủ chế sao?” Tề Vô Hành thoáng dừng lại một chút, hiếu kỳ hỏi.

“Đúng thế, gần như mỗi ngày tại hạ đều ở trong động phủ, trong lúc rảnh rỗi thường đi mày mò sáng chế mấy thứ kiểu này.” Lục Huyền gật nhẹ đầu, tuy có một số linh nhưỡng trong nhóm này vốn là phần thưởng đến từ quầng sáng, nhưng lượng lớn vẫn do hắn tự mình ủ chế.

“Lục đạo hữu có thể ổn định ủ ra số lượng linh nhưỡng cố định hay không? Ngày mừng thọ kia cần mua sắm không ít linh dịch, bởi vì chuyện này có liên quan đến thể diện của Chân Quân, nên phẩm chất và cấp bậc của linh dịch đều không thể quá thấp. Tề mỗ đang đi hỏi thăm mọi người về chuyện này, lại lơ là quên mất Lục đạo hữu ngươi.” Tề Vô Hành cười cười lắc đầu nói.

“Không biết Tề đạo hữu cần khoảng bao nhiêu? Nếu số lượng không quá nhiều thì trong khoảng thời gian nửa năm này, Lục mỗ bỏ thêm một chút tâm tư ra ủ chế vẫn có thể làm được.”

“Nếu là loại bình bạch ngọc đang đặt trên bàn của đạo hữu, thì cần chừng một trăm bình.” Tề Vô Hành chỉ vào cái bình nhỏ bạch ngọc đựng linh nhưỡng trước người Lục Huyền, nói.

“Vậy không thành vấn đề. Ở chỗ ta có ba loại linh nhưỡng tứ phẩm, theo thứ tự là Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ cùng với Băng Tủy Linh Nhưỡng, mỗi loại đều có mùi vị và hiệu dụng đặc thù…” Lục Huyền giới thiệu kỹ càng về đặc điểm của ba loại linh nhưỡng kia cho Tề Vô Hành.

“Vậy thì Bách Quả Linh Tương và Băng Tủy Linh Nhưỡng mỗi loại ba mươi bình, cuối cùng là bốn mươi bình Ngọc Tẩy Linh Lộ.” Tề Vô Hành nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Giá mỗi bình là bao nhiêu?”

“Giá thống nhất, mỗi bình bảy nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm.” Lục Huyền híp mắt cười nói.

“Không thành vấn đề.” Tề Vô Hành vung tay lên, sảng khoái đồng ý. Gã đã tự mình thưởng thức ba loại linh nhưỡng kia rồi, có thể nói là bản thân hiểu biết rất rõ ràng về mùi vị, hiệu dụng cũng như phẩm chất của chúng… nên đương nhiên cũng biết giá tiền này là cực kỳ hợp lý.

“Nơi này có hai ngàn năm trăm linh thạch trung phẩm, ta muốn dùng nó làm tiền đặt cọc, năm ngàn còn lại, chờ Lục đạo hữu đưa tới toàn bộ, sẽ trực tiếp kết toán một lần sau.”

Lời nói vừa dứt, một đống lớn linh thạch trung phẩm với linh quang chói mắt lưu chuyển bên trên được đưa tới trước người Lục Huyền.

“Đa tạ Tề đạo hữu, Lục mỗ nhất định sẽ nhanh chóng ủ ra thành phẩm.” Lục Huyền cười cực kì vui vẻ.

Tề Vô Hành cũng không dừng lại lâu, đã lập tức cáo từ rời đi rồi.

“Thực sự không ngờ vào ngày mừng thọ của Tinh Chủ, ta lại nhận được một niềm vui ngoài ý muốn như thế, được chọn làm người phụ trách linh nhưỡng cấp cao cho yến tiệc.” Lục

Huyền nhanh chóng bỏ một đống lớn linh thạch trung phẩm vào trong Thao Trùng Nang, không khỏi cảm khái nói.

Bảy ngàn năm trăm linh thạch trung phẩm, dù hiện tại hắn đã có tiệm tạp hóa buôn bán cực kỳ phát đạt, mỗi ngày có thể thu được cả đấu vàng, thì đây vẫn là một khoản tiền lớn. Vấn đề là chi phí tiêu hao để sản xuất linh nhưỡng chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong khoản doanh thu này thôi, xem như kiếm lời lớn rồi.

Trong ba loại linh nhưỡng, Bách Quả Linh Tương không hề có gói kinh nghiệm phối phương tương ứng, nhưng Lục Huyền lại nhận được phương pháp ủ chế loại linh tương này sớm nhất, kinh nghiệm ủ chế cũng phong phú nhất, cho nên xác suất thành công cực cao.

Về phần Ngọc Tẩy Linh Lộ cùng với Băng Tủy Linh Nhưỡng lại càng không cần phải nói, hắn hấp thu nhiều gói kinh nghiệm mở ra từ quầng sáng như thế, đương nhiên là xác suất ủ chế thành công sẽ cao đến đáng sợ rồi.

Có thể nói đây là mặt hàng một vốn bốn lời.

Chủ yếu hơn, hắn còn có thể mượn dùng loại cơ hội này để bước lên cây cầu Lôi Hỏa Chân Quân kia, sau đó lan truyền thân phận linh nhưỡng đại sư của mình ra bên ngoài.

Đống linh quả trong động phủ không thể sản xuất số lượng lớn trong một khoảng thời gian quá ngắn được, nên sau khi nhận tiền đặt cọc, Lục Huyền đã bắt đầu đi thu thập tài liệu dùng để ủ chế linh nhưỡng rồi.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Đương nhiên, hắn cũng không vội đi giao linh nhưỡng ngay, mà kiên nhẫn chờ đợi thêm ba tháng nữa, mới đến chỗ Tề Vô Hành.

Tề Vô Hành thoáng kiểm tra một chút, sau đó hết sức hài lòng giao năm nghìn linh thạch trung phẩm còn lại cho Lục Huyền.

Đảo mắt một cái, hơn hai tháng lại trôi qua, ngày mừng thọ của Lôi Hỏa Chân Quân đã tới gần, Lục Huyền cùng với mấy vị tu sĩ quen biết ở phụ cận cùng nhau lên đường đi tham gia thọ yến.

"Động phủ của Chân Quân thật là hoành tráng nha."

Mấy người bọn họ đi tới một dãy núi khổng lồ trùng trùng điệp điệp, kéo dài tới ngàn dặm. Trên đỉnh núi cao nhất có chừng mấy chục tòa kiến trúc hùng vĩ cao vút trong mây, với vô số tia lôi đình với kích cỡ lớn nhỏ không đều giống như những con trường xà không ngừn bay múa, thậm chí còn nghe được hàng loạt tiếng sấm sét vang dội trong mây.

Âm thanh ầm ầm truyền đến, một con dị thú có đôi cánh màu trắng bạc bay ra từ trong dãy núi ra, đi tới trước mặt mấy người Lục Huyền.

Dị thú lập tức kề sát cái đầu trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng đập đập đôi cánh với từng tia lôi quang chớp lóe ở phía sau lưng, ý bảo đám người Lục Huyền hãy mau đi lên.

Lục Huyền thả người nhảy lên, đã vững vàng hạ xuống phía trên phần lưng rộng rãi của dị thú.

Lôi quang hiển hiện, dị thú bay trên không trung như một tia sét, chỉ trong nháy mắt đã tới gần một tòa kiến trúc hùng vĩ trong mây.

"Lục đạo hữu, Diệp đạo hữu…" Tề Vô Hành cùng nhóm Tinh Sứ khác của Lôi Hỏa Tinh Động đều tiến lên nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười nóng bỏng, lần lượt ân cần thăm hỏi mấy người Lục Huyền.

Sau khi hàn huyên vài câu, đám người Lục Huyền được dẫn vào một gian đại sảnh rộng lớn. Trong đại sảnh, đã có trên trăm vị Kim Đan chân nhân. Có tu sĩ của Thiên Tinh Động, cùng với nhóm tán tu Kết Đan bên trong Thập Bát Tinh Động nhưng phần lớn đều đến từ Lôi Hỏa Tinh Động, cũng có những tu sĩ đến từ tông môn thế gia bên trong Ly Dương cảnh, thậm chí là sáu cảnh khác.

Lục Huyền cùng mấy người đồng hành dâng lên lễ vật, sau đó tiến vào trong đám tu sĩ kia. Hắn và một bộ phận người trong đó đã có mối giao tình nhất định từ trước, lại được Diệp Huyền Ngân giới thiệu, cũng kết bạn thêm được không ít người.

Sau khi biết Lục Huyền chính là khách khanh của Hải Lâu thương hội, tuyệt đại đa số tu sĩ đều vô cùng nhiệt tình với hắn, hoàn toàn không để ý đến thân phận linh thực sư của Lục Huyền.

Lúc ấy, hắn đang cùng mấy tu sĩ quen biết vui vẻ thưởng thức linh quả, tận tình trò chuyện giao lưu, đột nhiên bên ngoài đại sảnh lại truyền đến những tiếng vang ầm ầm.

Tiếng sấm cuồn cuộn, ngàn vạn lôi kiếp giáng thế, ngay sau đó, một tu sĩ trung niên đầu đội cao quan, tướng mạo uy nghiêm xuất hiện.

“Tham kiến Lôi Hỏa Chân Quân, chúc Chân Quân chứng được đại đạo, thọ ngang trời đất.” Mấy vị Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động dẫn đầu thi lễ rồi kính cẩn nói.

Chương 1093: Tiệc Mừng Thọ (2)!

Lục Huyền cùng nhóm tu sĩ xung quanh vội vàng đứng dậy, cũng thi lễ thăm hỏi đối phương.

"Chúc Chân Quân chứng được đại đạo, thọ ngang trời đất."

"Hoan nghênh các vị đạo hữu đến tham gia thọ yến, ta có chuẩn bị chút rượu nhạt, không thành kính ý, mong các vị chung vui." Lôi Hỏa Chân Quân khẽ gật đầu, thanh âm vang vọng cả tòa đại sảnh.

"Chân Quân quá khách khí."

"Có thể tới tham gia thọ yến của Chân Quân là vinh hạnh của vãn bối." Mọi người vội vàng khiêm tốn nói.

Lôi Hỏa Chân Quân mỉm cười, hình như cảm nhận được điều gì, gã lập tức quay đầu nhìn ra phía đại sảnh. Trong chốc lát, một luồng kiếm quang mang theo thanh thế to lớn đã trực tiếp bay tới phía trước đại điện.

"Ly Dương Đạo Tông Diêu Quang Chân Quân đến đây chúc mừng Lôi Hỏa Chân Quân! Chúc Chân Quân thiên thu muôn đời, sớm ngày tranh được đại đạo." Lời còn chưa dứt, một lão giả mặc y phục bằng vải thô đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Trong tay lão giả cầm theo một thanh kiếm gỗ thô ráp, tướng mạo bình thường, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa kiếm ý vô cùng vô tận.

"Không ngờ lão già ngươi lại là đại biểu của Đạo Tông." Lôi Hỏa Chân Quân chậm rãi nói.

“Cũng không còn cách nào khác, mấy trưởng lão còn lại trong môn đều có việc bận cả rồi, chỉ có thể phái một lão già thích tham gia náo nhiệt như ta tới đây ngó một cái mà thôi.” Gương mặt đầy rẫy nếp nhăn của lão giả cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó vừa cười vừa nói.

“Gia chủ Mộc gia của Hải Lâu thương hội giá lâm!”

“Thanh Mộc Tinh Chủ của Thiên Tinh Động giá đáo!”

“Kim Nghiêu Chân Quân giá lâm!”

…

Sau khi lão giả của Ly Dương Đạo Tông xuất hiện, lần lượt từng vị Nguyên Anh Chân Quân cũng lần lượt xuất hiện ở bên ngoài đại sảnh như măng mọc sau mưa.

Trong nhóm này có hai người Lục Huyền từng gặp mặt một lần. Một người là Trường Thanh Chân Quân - chưởng môn của Trường Thanh Tông, hắn từng may mắn gặp được đối phương trên Bách Hoa yến. Một người khác chính là Kim Nghiêu Chân Quân đã gặp được trong Lôi Hải. Lúc trước, chính người này từng liên hệ với hai tu sĩ Nguyên Anh, muốn diệt sát lão Lôi Hủy đang ẩn mình ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải kia.

Sau khi Lục Huyền biết được kế hoạch chi tiết của đối phương, hắn đã vận dụng Thần Mộc Thanh Hồ tới thúc chín Thiên Nguyên quả lục phẩm, lại cộng thêm Quy Hạc Nguyên đan có tác dụng kéo dài tuổi thọ xuất hiện bên trong quầng sáng của Thiên Nguyên quả, cả hai thứ kết hợp lại với nhau chỉ một lần hành động đã kéo Thanh Giác Lôi Hủy trở về thời kỳ đỉnh phong, cũng thuận đường hung hăng hãm hại Kim Nghiêu Chân Quân một phen.

Nhưng lần này nhìn khí sắc của Kim Nghiêu Chân Quân không tệ, hẳn là đã sớm khôi phục lại từ trong thất bại lúc

trước.

Sau khi liên tiếp có mấy chục vị Nguyên Anh Chân Quân đi tới, thọ yến cũng chính thức bắt đầu.

Từng thiếu nữ xinh đẹp bưng các loại linh quả linh tương trân quý, cùng với thịt yêu thú cao giai được nấu nướng bằng đủ các loại kỹ xảo khác nhau lên bàn. Trong nhóm này cũng không thiếu bảo vật cấp bậc ngũ phẩm lục phẩm, đã khiến Lục Huyền ăn no nê một trận. Thực sự là lâu lắm rồi, hắn không được chè chén no nên tới mức này.

Đương nhiên là trong nhóm linh nhưỡng được trình lên có ba loại do hắn tự mình ủ chế.

"Lục đạo hữu, ba loại linh nhưỡng này là ngươi ủ ra hả?" Trong khi tham dự thọ yến, Diệp Huyền Ngân ngồi ở một bên hiếu kỳ hỏi.

Nàng đã tiến vào động phủ của Lục Huyền mấy lần, nên có ấn tượng rất sâu đối với mấy loại linh nhưỡng do hắn ủ ra, giờ phút này, được nhìn thấy chúng ở trên bàn tiệc mừng thọ của Nguyên Anh Chân Quân, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, sau khi Tinh Sứ Tề Vô Hành biết chuyện ta am hiểu về linh nhưỡng, đã đến tận nơi đặt mua không ít." Lục Huyền gật đầu thừa nhận.

"Không ngờ Lục đạo hữu còn có bản lĩnh như thế."

"Ba loại linh nhưỡng này, một loại có mùi vị bao hàm vô số biến hóa, có hương vị gia tăng theo từng cấp độ rõ ràng, còn có thể thoáng gia tăng một chút linh lực trong cơ thể. Một loại thuần khiết không tỳ vết, lại có diệu dụng gột rửa khí tức dị chủng trong cơ thể. Còn một loại cuối cùng vị lạnh buốt thấu xương, phảng phất như ở trong biển lửa có băng tủy ngọc quý hiếm trực tiếp đông lạnh cả thân thể. Mỗi một loại đều cực

kỳ hiếm thấy, không ngờ cả ba loại này đều do Lục đạo hữu ủ chế."

Mấy người ngồi bên cạnh nghe vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ tới tham dự một buổi thọ yến lại có được những cảm nhận trực quan về trình độ ủ chế linh nhưỡng của Lục Huyền.

"Từ xưa linh thực linh nhưỡng vốn không phân biệt, Lục mỗ đã nghiên cứu vô số ngày tháng trên linh thực nhất đạo thì tự nhiên cũng lấy được một chút thành tựu nhỏ bé không quá đáng kể trên phương diện linh nhưỡng." Lục Huyền khiêm tốn nói.

"Ha ha, chờ sau khi trở về, ta nhất định phải tìm cơ hội đi đến động phủ của Lục đạo hữu bái phỏng một phen, sau đó mua ba loại linh nhưỡng thượng đẳng này trở về thưởng thức."

Phải biế rằng, ở trong Tu Hành giới, tu sĩ tinh thông linh nhưỡng càng hiếm thấy hơn linh thực sư. Không ít Kết Đan Chân Nhân tới tham dự buổi yến tiệc này đều có ấn tượng vô cùng tốt đối với ba loại linh nhưỡng do Lục Huyền ủ chế, cả đám đều nhao nhao tỏ thái độ muốn đi động phủ của Lục Huyền mua sắm một phen.

"Không ngờ ở đây lại có khá là nhiều khách quen của ta nhé." Lục Huyền cảm khái một tiếng, sau đó nhiệt tình đề cử một gian hàng tạp hóa trong Trích Tinh Lâu với mọi người.

"Được mấy vị đạo hữu ưu ái như vậy, Lục mỗ vô cùng vui sướng. Nếu các vị đạo hữu muốn thưởng thức ba loại rượu này thêm một lần nữa, mọi người có thể đến Trích Tinh lâu, ta có một cửa hàng nhỏ ở nơi đó, khẳng định là có thể thỏa mãn nhu cầu của chư vị đối với linh nhưỡng."

Cũng nhân cơ hội này, hắn đi quảng cáo cho tiệm tạp hóa của mình luôn.

…

Bên kia, một đám tu sĩ Nguyên Anh ngồi cùng một chỗ, cũng đang thấp giọng trao đổi.

“Kim Nghiêu đạo hữu, nghe nói đoạn thời gian trước ngươi từng để ý tới con Lôi Hủy đang ẩn mình ở chỗ sâu bên trong Lôi Hải kia? Kết quả như thế nào rồi?” Nữ tử mặc cung trang mở miệng hỏi Kim Nghiêu Chân Quân đang mặc một bộ vũ y màu vàng bên cạnh.

“Đạo hữu đừng hỏi nữa, lần đó thật là xui xẻo.” Thoáng cái sắc mặt Kim Nghiêu Chân Quân đã trở nên âm trầm như nước.

“Trước kia, ta vẫn một mực không tìm được bóng dáng của con Lôi Hủy kia, chờ tới lúc ngoài ý muốn phát hiện cũng trực tiếp giao thủ với nó. Cảm nhận được thực lực của nó suy yếu khá nhiều, ta vốn cho rằng lần này là mười phần chắc chín, không ngờ liên thủ cùng hai đạo hữu khác, cũng không làm gì được con nghiệt súc kia.” Nghĩ đến đây, hận ý trong lòng Kim Nghiêu Chân Quân càng thêm sâu, gã nghiến răng nghiến lợi nói.

Đến tận ngày hôm nay, gã vẫn không hiểu được vì sao con Thanh Giác Lôi Hủy đã dần dần già nua kia, lại đột nhiên trở về thời kỳ đỉnh phong chỉ trong nháy mắt như vậy?

Đương nhiên, gã cũng không biết người khởi xướng nên chuyện này lại đang kết bạn chè chén cùng nhóm Kết Đan Chân Nhân bên dưới kia.

Chương 1094: Tiệc Mừng Thọ (3)!

“Mấy vị đạo hữu, nếu về sau các ngươi tìm được linh chủng cao giai ở trong bí cảnh, mà không có ý định gieo trồng, hoàn toàn có thể tới tìm Lục mỗ, giá thu mua của ta nhất định sẽ cao hơn so với trên thị trường.”

“Cũng không còn cách nào khác, chỉ vì ta quá mức si mê các loại linh thực quý hiếm mà thôi.”

Rượu uống đến say sưa, Lục Huyền trực tiếp nói với một đám Kết Đan Chân Nhân bên cạnh.

Nếu có thể bán linh chủng giá cao hơn bình thường, đương nhiên là mọi người đều vui vẻ, vì thế ai ai cũng lên tiếng hưởng ứng đề nghị này.

“Có phải Lục tiểu hữu không?” Yến hội dần kết thúc, ngay khi Lục Huyền chuẩn bị lui ra bên ngoài nghỉ ngơi, đột nhiên một lão giả cao lớn đi tới. Xem tướng mạo của người này lại có vài phần tương tự với Mộc đạo nhân – người Lục Huyền đã kết bạn trong thương hội.

Lục Huyền vốn còn hơi say rượu đã lập tức tỉnh táo hơn không ít, hắn đứng dậy, kính cẩn thi lễ với lão giả kia: “Vãn bối tham kiến Mộc tiền bối!”

Thời điểm xuất hiện trong bữa tiệc này, vị trí của lão giả cao lớn trước mặt chỉ xếp đằng sau vị Nguyên Anh Chân Quân của Ly Dương Đạo Tông kia, có thể thấy được thực lực và địa vị siêu nhiên của đối phương.

Cũng thông qua lời giới thiệu vang dội lúc trước, Lục Huyền đã biết vị lão giả này chính là gia chủ của Mộc gia - một trong mấy đại gia tộc cao tầng của Hải Lâu thương hội, cũng là tổ tông của Mộc đạo nhân.

"Quả nhiên tiểu hữu đúng là danh bất hư truyền, tuấn tú lịch sự, trên người có thảo mộc linh khí nồng đậm như thế." Lão giả khẽ cười nói.

Mấy vị Kết Đan Chân Nhân ở một bên thấy thế, lập tức chào hỏi một tiếng rồi đồng loạt tìm lý do rời đi.

"Khí Linh đại nhân có chút nhớ nhung tiểu hữu, ngài đã mấy lần nhắc nhở đám lão già chúng ta rồi. Lần này tới tham gia thọ yến của Lôi Hỏa Chân Quân, ta cũng thuận tiện tới thăm tiểu hữu ngươi luôn."

"Được các vị tiền bối ưu ái như vậy, vãn bối cũng có chút hoảng hốt, ngượng ngùng." Lục Huyền vội vàng nói.

"Tiểu hữu đừng khách khí như thế, ngươi được khí linh đại nhân coi trọng như vậy, tự nhiên bản thân cũng có chỗ đặc biệt hơn người. Mặt khác, ta cũng muốn cảm ơn vì trước đó ngươi từng quan tâm tới đứa tôn tử Mộc Ngỗi không nên thân của ta." Lão giả chậm rãi nói.

Trong đầu Lục Huyền chợt hiện ra bóng dáng vị Mộc đạo nhân yêu thích sưu tầm các loại bảo vật cổ quái kia.

"Không dám nhận, thực sự không dám nhận, thiên phú thực lực của Mộc đạo hữu đều mạnh hơn vãn bối."

"Chỉ đơn thuần là ỷ vào gia tộc giúp đỡ mà thôi, còn kém xa một người vốn xuất thân từ tán tu, một đường đột phá đến cảnh giới Kết Đan như tiểu hữu ngươi."

Gia chủ Mộc gia nói chuyện với Lục Huyền một hồi, động viên vài câu, lúc này mới rời đi.

Yến hội kết thúc, các vị Nguyên Anh Chân Quân lục tục thối lui, một vị Tinh Sứ Kết Đan hậu kỳ bay lên không trung.

"Các vị đạo hữu, hôm nay là ngày đại hỉ, đợi lát nữa sẽ có mấy trò chơi nhỏ, đồng thời cũng có một chút lễ vật nhỏ tặng lại cho các vị, hy vọng các vị đạo hữu có thể hăng hái tham gia."

Vị Tinh Sứ này giới thiệu sơ lược về quy tắc trò chơi xong, đột nhiên đống trận văn trong đại sảnh sáng lên, mọi người nhanh chóng được chuyển tới một ngọn núi với phần đỉnh đã được gọt bằng.

Trò chơi nhỏ đầu tiên không liên quan gì đến tu sĩ Kết Đan. Nội dung trò chơi chỉ là tỷ thí tương đối thông thường, mục đích là để đám tu sĩ Trúc Cơ bên trong Thiên Tinh Động, cùng tu sĩ Trúc Cơ thuộc các đại tông môn thế gia theo trưởng bối tới đây có cơ hội luận bàn đấu pháp, người thắng sẽ nhận được các loại bảo vật.

"Không ngờ có một ngày, ta lại được làm người xem kiêm giám khảo." Lục Huyền có chút hăng hái nhìn xuống phía dưới.

Lôi Hỏa Chân Quân đưa ra các loại phần thưởng cực kỳ phong phú, đông đảo tu sĩ Trúc Cơ bên dưới đều xoa xoa tay, cực kỳ nóng lòng muốn thử.

Lục Huyền ngồi ở phía trên, thảnh thơi mà quan chiến.

Mặc dù tu vi của nhóm tu sĩ tham gia tỷ thí thấp hơn hắn một đại cảnh giới, nhưng thủ đoạn khá là phong phú, pháp khí thuật pháp xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đã khiến cho hắn được mở rộng tầm mắt, xem khá là hứng khởi, thỉnh thoảng hắn còn cùng vài vị tu sĩ Kết Đan bên cạnh bình luận một phen.

Bởi vì là đấu loại từng trận một lại cộng thêm cứ đến điểm là dừng, nên quá trình tỷ thí được tiến hành cực kỳ nhanh

chóng, không đến một canh giờ đã phân ra người thắng bại cuối cùng rồi.

"Chúc mừng đệ tử nội môn Ly Dương Đạo Tông Dương Hồng giành được hạng nhất, nhận được bảo vật ngũ phẩm Hàn Giảo Kiếm."

"Chúc mừng đệ tử Thiên Tinh Động…"

Hạng nhất đã bị đệ tử của Ly Dương Đạo Tông lấy được, cái này vừa là thực lực, cũng là nhân tình. Phần thưởng dành cho người đứng đầu là một thanh phi kiếm ngũ phẩm được rèn từ hài cốt của Hàn Giảo Thú.

Vị trí thứ hai lại bị một tu sĩ Trúc Cơ trong Thiên Tinh Động đoạt được, phần thưởng là một món pháp khí phòng hộ tứ phẩm thượng đẳng.

Vị trí thứ ba bị một đệ tử thuộc tông môn cỡ trung giành được, phần thưởng là ba viên Trúc Cơ Đan.

Những người giành được vị trí từ số bốn đến số mười cũng có những phần thưởng khác nhau.

Sau khi tỷ thí, lại có từng thiếu nữ xinh đẹp bưng những chiếc hộp ngọc tinh mỹ đi tới trước mặt nhóm Kim Đan chân nhân.

"Các vị đạo hữu, cảm tạ các ngươi đã không ngại đường xa ngàn dặm đến đây chúc thọ Lôi Hỏa Tinh Chủ, đây chỉ là một chút lễ vật nho nhỏ, không thành kính ý, mong các đạo hữu đều nhận lấy." Vị Tinh Sứ cảnh giới Kết Đan hậu kỳ kia lại bay lên lôi đài, thanh âm hiền hòa truyền vào trong tai mọi người đang có mặt ở đây.

Lục Huyền cẩn thận quan sát hộp ngọc tinh xảo trong tay, hộp ngọc này khá dài, bên trên có cơ quan đơn giản khóa lại. Hắn nhẹ nhàng mở ra, bên trong đựng một khối linh quáng màu tím sậm dài chừng năm tấc, to bằng hai ngón tay, mặt

ngoài của khoáng thạch có những đường linh văn giống như từng đám mây tím không ngừng lưu chuyển, linh khí dồi dào.

Dùng linh thức dò xét một chút là có thể đại khái cảm nhận được tính chất cứng rắn như sắt của nó.

"Vật này tên là Tử Lôi Kim, linh quáng ngũ phẩm, là đặc sản của Lôi Hỏa Tinh Động chúng ta. Có thể luyện chế nó thành pháp khí ngũ phẩm, cũng có thể dung nhập vào trong những món pháp khí khác, tăng cường độ cứng của nó, khiến pháp khí ẩn chứa một tia lực lượng linh lôi." Vị Tinh Sứ kia lại lên tiếng giới thiệu với đám người Lục Huyền.

"Linh quáng ngũ phẩm, coi như không tệ, tuy thể tích hơi nhỏ một chút. Có thể luyện chế một món pháp khí đơn giản là chủy thủ, phi châm các loại, nhưng muốn luyện chế phi kiếm lại phải đi sưu tầm thêm một ít Tử Lôi kim. Nhưng giá trị của món quà đáp lễ này cũng không thấp, huống chi, đám tu sĩ Kết Đan đang có mặt ở đây đã vượt quá trăm người, tích lũy lại đã biến thành một con số cực lớn rồi. Cũng không biết những vị Nguyên Anh Chân Quân tới đây chúc thọ sẽ nhận được lễ vật gì." Lục Huyền không khỏi cảm khái về gia sản giàu có của Lôi Hỏa Chân Quân.

"Cũng đúng, Thiên Tinh Động chiếm cứ tới mười tám vùng linh địa đặc sắc, bên trong ẩn chứa vô số bảo vật, đồng thời còn có lượng lớn bí cảnh nữa. Bởi vậy mới có vô số tán tu tìm đến nương tựa vào mười tám Tinh Động, chỉ tính riêng tiền thuê đã là một con số thiên văn rồi."

Chương 1095: Chơi Trò May Rủi Với Thôn Bảo Lôi Thiềm!

"Cũng không biết nhóm bảo vật phần thưởng mở ra từ bên trong quầng sáng có thể vượt qua một ngày thu nhập của bọn họ hay không."

Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ lan man.

Trên thực tế, dựa vào phần thưởng quầng sáng nên giờ phút này, gia sản trong tay hắn đã có thể xưng là khá hùng hậu rồi, nhưng so với Lôi Hỏa Chân Quân thậm chí là con quái vật khổng lồ Thiên Tinh Động này, lại hoàn toàn không đáng chú ý.

"Nhưng chỉ cần trồng đủ số lượng linh thực lục phẩm thậm chí là thất phẩm thì một mình ta cũng có thể kiếm được khoản thu nhập tương đương với một thế lực lớn rồi."

Chỉ cần quầng sáng tồn tại là hắn có lòng tin vô cùng mạnh mẽ đối với con đường tu hành sau này của mình.

"Đa tạ Chân Quân đã tặng hậu lễ như vậy." Hắn cùng với nhóm tu sĩ Kết Đan còn lại hướng về phía Lôi Hỏa Chân Quân, cúi đầu tỏ vẻ cảm kích.

"Các vị đạo hữu đừng khách khí như thế, đây chỉ là một chút quà tặng nho nhỏ mà thôi."

"Tiếp theo, sẽ có một hoạt động vô cùng thú vị, mời các vị đạo hữu hãy đi theo ta." Vị Tinh Sứ Kết Đan hậu kỳ kia lại phi

thân bay về một ngọn núi phía sau. Trong ngọn núi này có rất nhiều tia lôi đình di chuyển như trường xà.

"Oa!" Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, đột nhiên một luồng lực hút mạnh mẽ truyền đến từ chỗ sâu bên trong ngọn núi, hơn trăm tia lôi đình xung quanh, nhanh chóng tụ tập vào cùng một chỗ, lại bị một con cự thiềm vừa hiển lộ thân hình, gọn gàng nuốt hết.

Con cóc ấy cao chừng một trượng, đang nằm rạp trên mặt đất như một ngọn núi nhỏ, mặt ngoài thân thể có vô số đồng tiền vàng ngoài tròn trong vuông nhô lên, từ trong cửa động hình vuông lại chớp lóe đủ các loại linh lôi với những màu sắc khác nhau.

Lục Huyền đưa linh thức ra dò xét một chút, đã bị một luồng linh áp vô hình bắn ngược trở về.

"Đây là yêu thú thất phẩm?!" Trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ, sau đó thành thành thật thật đi theo phía sau mọi người.

Phải biết rằng, trong thức hải của hắn có bảo vật 《 Uẩn Thần Thiếp 》 lại từng nuốt lượng lớn linh quả tẩm bổ linh thức, cộng thêm thời gian dài tu luyện 《 Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp 》 , khiến cho linh thức của hắn mạnh hơn tu sĩ cùng cấp khá nhiều, nhưng ở trước mặt con cóc lớn thần bí này lại không chịu nổi một kích.

Xung quanh hắn cũng có không ít tu sĩ lộ vẻ mặt kinh ngạc tương tự như vậy, xem ra bọn họ cũng rơi vào tình huống y như hắn rồi.

"Phần lớn các vị đạo hữu đang có mặt ở nơi này đều là lần đầu đi tới động phủ của Tinh Chủ, không hiểu nhiều lắm về vị Thần Thiềm tiền bối này."

“Thần Thiềm tiền bối vốn là một con dị thú thất phẩm, bản thể là Thôn Bảo Lôi Thiềm, thường xuyên xuất hiện trong hư không. Ngài ấy thường xuyên bơi lội dạo chơi trong giới vực, thích sưu tầm các loại bảo vật quý hiếm. Lần hoạt động này có liên quan đến ngài ấy.” Tề Vô Hành đứng ra, giới thiệu với mọi người.

Đám người Lục Huyền lập tức xôn xao lên, trong lòng cảm khái về nội tình thâm sâu của Lôi Hỏa Chân Quân.

“Thần Thiềm tiền bối thích đi tìm kiếm vô số bảo vật, từ pháp bảo trung giai đến bí thuật thần thông, từ đan dược phù lục nhất phẩm nhị phẩm, cái gì cần có đều có. Các vị đạo hữu có thể đi tới trước mặt Thần Thiềm tiền bối, khẩn cầu tiền bối ban bảo vật cho mình. Tu sĩ Kết Đan mỗi người có ba lần cơ hội, tu sĩ Trúc Cơ có một lần cơ hội.”

“Có thể nhận được bảo vật gì, còn phải xem phúc duyên của các đạo hữu có thâm hậu hay không? Có hợp nhãn với tiền bối hay không? Cùng với lúc ấy tâm trạng của tiền bối như thế nào.”

“Mặt khác, vẫn còn một điểm ta cần phải nhắc nhở các vị đạo hữu một chút, trước khi khẩn cầu Thần Thiềm tiền bối ban cho bảo vật, các ngươi cũng dâng lên các loại đồ vật cho ngài, cụ thể là cái gì thì do các đạo hữu tự mình quyết định. Làm như vậy khả năng nhận được bảo vật quý hiếm cao giai sẽ gia tăng hơn rất nhiều.”

“Được rồi, ta nói đến đây thôi, các đạo hữu có thể tiến lên cầu bảo.” Tề Vô Hành nói xong, lập tức lui sang một bên.

Trước mắt là một con dị thú thất phẩm có thực lực kinh khủng, mà phương thức thu hoạch bảo vật lại hiếm lạ như thế, khiến mọi người nghe xong đều ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Trong lúc nhất thời, bầu không khí xung quanh lập tức rơi vào một loại trầm mặc quỷ dị.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, lẳng lặng suy tư.

“Không ngờ lại có phương thức thu hoạch bảo mới lạ như vậy vật!”

Khóe miệng hắn nhếch lên, đưa mắt nhìn về phía Thôn Bảo Lôi Thiềm đang nằm trên ngọn núi ở cách đó không xa, bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của nó đang nhìn đám tu sĩ phía trước, trong lòng không khỏi sinh ra một tia thân thiết khó hiểu.

“Thứ này có hiệu quả tương tự với quầng sáng phần thưởng của ta.” Lục Huyền âm thầm cảm khái, nhưng phần thưởng bên trong quầng sáng lại hậu hĩnh hơn Thôn Bảo Lôi Thiềm này rất nhiều, phẩm giai của bảo vật đến từ quầng sáng được quyết định bởi chủng loại và phẩm chất của linh thực, không giống như Thôn Bảo Lôi Thiềm, phần thưởng đến từ nó hoàn toàn dựa vào tâm trạng.

Nếu vận khí không tốt, chỉ sợ nó sẽ phun một gốc linh dược nhất phẩm từ trong miệng ra.

“Nhưng muốn cướp đoạt bảo vật cao giai từ trong miệng một con dị thú yêu bảo như mạng kia, độ khó chẳng khác gì lên trời.” Trong lòng hắn nghĩ thầm.

“Cứ nhìn xem các đạo hữu còn lại có thể nhận được bảo vật gì từ trong tay con dị thú kia, rồi mới quyết định nên dùng hàng miễn phí, hay là dâng bảo vật lên, đặt cược vận khí, lấy bảo đổi bảo.” Lục Huyền quyết định sẽ yên lặng theo dõi kỳ biến trước.

Thật hiển nhiên, Lục Huyền cũng không quá tín nhiệm đối với phương thức thu hoạch bảo vật chưa rõ quy tắc này.

Nhìn từ mặt ngoài, phẩm cấp bảo vật nhận được hoàn toàn phải dựa vào vận khí, nhưng quyền quyết định thực tế lại nằm trong tay con Thôn Bảo Lôi Thiềm thất phẩm kia.

Nếu tùy tiện lựa chọn phương thức dùng bảo vật tiến cống để đổi lấy bảo vật, tuy xác suất nhận được bảo vật cao cấp sẽ gia tăng thêm một ít, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Lỡ như món bảo vật được Thôn Bảo Lôi Thiềm phun ra còn không bằng thứ đã tiến cống, chẳng phải là được không bù nổi mất sao?

Thậm chí Lục Huyền còn không ngại dùng loại suy nghĩ có ác ý lớn nhất để phỏng đoán về dụng ý của Lôi Hỏa Tinh Chủ. Cũng chẳng trách hắn được, loại phương thức dùng bảo đổi bảo này quá là lộ liễu, nói không chừng mục tiêu chân chính của nó chính là trực tiếp thỏa mãn đam mê đặc thù của con dị thú cao giai này, đồng thời cũng đang sưu tầm bảo vật thay Lôi Hỏa Tinh Động.

Sau khi nghĩ đến những chuyện này, Lục Huyền đã tạm thời lựa chọn sẽ ở một bên quan sát trước đã.

Có vẻ như suy nghĩ của những người khác hoàn toàn không giống hắn. Nhất là ở đây có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ. Bọn họ vừa nghe Tinh Sứ Tề Vô Hành nói, mình có thể nhận được bảo vật không biết từ trong miệng con dị thú thất phẩm kia, là giá trị chờ mong trong lòng lập tức được kéo lên giới hạn cao nhất.

Nói đùa gì vậy? Đây chính là linh thú thất phẩm của Nguyên Anh Chân Quân đại danh đỉnh đỉnh tại Thiên Tinh Động đó, nó tùy ý phun ra một chút đồ vật cũng là mặt hàng có giá trị đắt đỏ đối với tu sĩ Trúc Cơ rồi.

Chương 1096: Phương Pháp Lách Luật!

Nhỡ may mắn nhận được pháp bảo cấp thấp hay công pháp ngũ phẩm gì đó thì nói không chừng về sau, bọn họ hoàn toàn có thể dựa vào thứ này để thay đổi vận mệnh của bản thân, con đường tu hành từ nay về sau một đường thông suốt, thẳng tiến lên mây xanh.

Nghĩ đến đây, trong lòng rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đang có mặt trên núi đều vô cùng kích động.

"Đi chân trần không sợ mang giày, mặc dù Thôn Bảo Lôi Thiềm là dị thú thất phẩm, nhưng trước mắt nó đang ở bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, lại ngay trong tầm nhìn của bao nhiêu con người thế này, khẳng định là nó sẽ không làm khó đám tu sĩ của thế lực khác đâu."

"Vất vả lắm mới có một cơ hội đoạt được đại cơ duyên như thế, nếu không nắm chặt chỉ sợ sau này sẽ ăn ngủ không yên."

Một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ nặng nề thở ra, sau khi tự thuyết phục chính mình để vượt qua nỗi sợ hãi đối với yêu thú thất phẩm, gã cẩn thận đi tới trước người con Thôn Bảo Lôi Thiềm như ngọn núi nhỏ kia.

"Thỉnh Thần Thiềm tiền bối ban cho bảo vật phần thưởng!"

Đôi mắt màu bạc trắng của Thôn Bảo Lôi Thiềm hờ hững nhìn tu sĩ Trúc Cơ kia một cái, tới khi gã gần như không nhịn được nữa mà vội vàng quỳ xuống, thì đột nhiên trong miệng nó phun ra một viên đan với vô số linh văn phủ kín bên trên.

“Dưỡng Nguyên Đan tứ phẩm!” Tu sĩ nọ lên tiếng kinh hô, vẻ mặt vui sướng điên cuồng. Gã thực sự không ngờ mình lại dễ dàng nhận được một viên đan dược quý hiếm như vậy.

Dưỡng Nguyên đan có phẩm giai tứ phẩm, sau khi ăn vào có thể gia tăng linh lực trong cơ thể, có tác dụng không nhỏ đối với giai đoạn hiện giờ của gã, giá trị không thấp hơn tám ngàn linh thạch hạ phẩm.

“Đa tạ Thần Thiềm tiền bối!” Trong miệng tu sĩ Trúc Cơ kia không ngừng tuôn ra những lời cảm kích với con cóc khổng lồ trước mắt, sau đó lui xuống mà cảm xúc kích động vẫn còn nguyên trong lòng.

Tu sĩ Trúc Cơ chỉ có một cơ hội, nên ngay cả khi trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, gã cũng không thể không nhướng cơ hội đoạt được bảo vật cho những người khác.

“Thần Thiềm tiền bối, trên tay ta có một thanh phi kiếm tứ phẩm, phẩm chất không tệ, hy vọng tiền bối sẽ thích nó.”

Ngay tiếp sau, lại có một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tiến lên, sau khi nhìn thấy người phía trước dễ dàng nhận được một viên đan dược tứ phẩm quý hiếm như thế, gã đã quyết định sẽ cược lớn một phen, trực tiếp tiến cống thanh phi kiếm tứ phẩm trong tay, chỉ mong đổi lấy cơ hội nhận được một món bảo vật có phẩm cấp càng cao hơn.

Cái mũi của Thôn Bảo Lôi Thiềm khẽ co rút lại, thanh phi kiếm kia lập tức chui vào trong cơ thể nó, đồng thời một luồng hào quang cũng từ trong miệng nó bay ra.

Tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ vừa hiến bảo lập tức ôm theo vẻ mặt chờ mong nhìn chằm chằm vào luồng hào quang kia. Ánh sáng thu lại, một gốc linh dược bình thường xuất hiện trước mặt gã.

“Linh dược… nhị phẩm?” Trong giọng nói của tu sĩ nọ tràn ngập cảm giác hốt hoảng. không dám tin vào mắt mình.

Đôi môi gã khẽ mấp máy mấy cái, tựa như đang muốn hỏi thăm con cóc lớn kia xem nó có tính sai hay không, nhưng cuối cùng vẫn phải lựa chọn ảm đạm lui ra.

Tiếp đó, lần lượt từng tu sĩ thay nhau tiến tới, hoặc là dùng lời lẽ dạt dào tình cảm, thành khẩn có thừa, hoặc là dứt khoát đặt cược, dâng lên pháp khí, phù lục dị bảo có phẩm giai khác nhau, muốn lấy vật đổi vật.

Kết cục của mỗi người cũng không giống nhau, có người vui có người buồn. Có người trả cái giá cực lớn, thậm chí còn không thèm trả giá gì, nhưng sau đó lại nhận được bảo vật cao giai quý hiếm, cũng có người trực tiếp dâng lên bảo vật ngũ phẩm, nhưng giá trị của món bảo vật nhận lại còn thấp hơn bảo vật xuất ra rất nhiều.

Thậm chí trong nhóm này, có một tu sĩ Trúc Cơ chỉ dùng một lần cơ hội đã nhận được một bộ công pháp lục phẩm, khiến cho toàn trường xôn xao.

Lục Huyền vẫn giữ vững sự tỉnh táo, quyết tâm đứng một chỗ yên lặng quan sát.

Hắn lặng lẽ ghi nhớ chủng loại cũng như phẩm giai của tất cả những món bảo vật đã xuất hiện, sau đó tổng kết ra rằng, đúng là có một ít tu sĩ nhận được bảo vật cao cấp, nhưng phần lớn người chỉ nhận được bảo vật thông thường mà thôi.

Đúng là sau khi nhóm tu sĩ dâng lên bảo vật của mình, xác suất để bọn họ nhận được bảo vật cao cấp sẽ cao hơn một chút, nhưng so sánh giá trị tổng cộng của những món bảo vật được dâng lên, cũng không chênh lệch quá rõ ràng.

“Mỗi người đều ôm tâm lý tương tự nhau, luôn muốn dùng món bảo vật có giá trị thấp nhất để thu được bảo vật có giá trị cao nhất, thậm chí còn muốn không làm mà hưởng. Đáng tiếc, chỉ có số ít người đạt được điều này mà phần nhiều đều dâng

lên cho Thôn Bảo Lôi Thiềm cất vào bảo khố mà thôi.” Đưa mắt nhìn chúng sinh muôn màu, Lục Huyền âm thầm cảm khái nói.

“Chỉ một con dị thú có khả năng phun ra nuốt vào bảo vật đã khiến bọn họ si mê đến phát cuồng như vậy, nếu nhóm tu sĩ ở đây biết được sự tồn tại của quầng sáng kia, chẳng biết đạo tâm của bọn họ có tan vỡ, trực tiếp dị biến tại chỗ hay không?” Hắn âm thầm rủa một câu ở trong lòng.

Được rồi, nghĩ thế nào thì nghĩa, ba cơ hội của hắn vẫn phải dùng hết. Nhưng là trực tiếp dùng miễn phí ba lần, sau đó lấy được bảo vật, hay là nạp tiền gia tăng xác suất rút thưởng? Lục Huyền vẫn còn phải suy tính thêm.

“Có lẽ ta nên bắt đầu từ chính bản thân con cóc khổng lồ này.” Lục Huyền tin tưởng trên người Thôn Bảo Lôi Thiềm đang cất giữ rất nhiều dị bảo, chỉ khác là xác suất rút trúng quá thấp mà thôi.

Nhưng hắn thì khác, hắn có thể hiểu rõ tính tình của Thôn Bảo Lôi Thiềm, từ đó biết được thứ mà nó yêu thích, có lẽ dựa vào những thông tin này, hắn có thể hốt thuốc đúng bệnh rồi lấy được bảo vật quý hiếm từ trên người nó.

Nghĩ vậy, hắn đã đưa ra quyết định, dự tính sẽ lợi dụng ba cơ hội kia thật tốt.

“Đáng tiếc đáng tiếc, ba lần cơ hội chỉ nhận được một tấm phù lục tứ phẩm, hai món khác lại quá bình thường.”

Chờ sau khi một tu sĩ Kết Đan kỳ mang theo vẻ mặt tiếc nuối đi xuống, Lục Huyền nhẹ nhàng nhảy lên, đi tới phía trước Thôn Bảo Lôi Thiềm.

“Bái kiến Thần Thiềm tiền bối.” Hắn kính cẩn thi lễ nói.

Thôn Bảo Lôi Thiềm lười biếng nằm rạp trên mặt đất, không có bất cứ phản ứng nào.

Lục Huyền chẳng quá quan tâm tới nó, hắn lấy một trái linh đào màu trắng nõn từ trong túi trữ vật ra. Nó chính là Mê Tiên Đào tam phẩm do chính tay hắn chăm sóc bồi dưỡng, mùi vị cực kỳ tuyệt vời, dùng lâu dài còn có hiệu quả trú nhan.

"Xin tiền bối ban thưởng bảo vật."

Hắn đưa linh quả Mê Tiên Đào đến trước mặt Thôn Bảo Lôi Thiềm. Một đạo lôi khí cuốn tới, nhanh chóng kéo Mê Tiên Đào vào trong miệng con cóc khổng lồ kia.

Cùng lúc đó, một vầng hào quang lặng lẽ bắn ra, dừng lại ở trước người Lục Huyền.

"Một tấm phù lục tam phẩm, coi như không tệ, giá trị hơi cao hơn Mê Tiên Đào một chút."

Lục Huyền quét linh thức qua phần thưởng của mình, sau đó thu tấm phù lục ấy vào trong túi trữ vật. Đương nhiên, hành động này chỉ là tung hỏa mù, để che giấu tâm thần của hắn vừa lặng lẽ ngưng tụ lên thân thể con cự thiềm trước người.

Chương 1097: Chơi Lớn Một Lần!

Ngay lập tức, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong thức hải.

【 Thôn Bảo Lôi Thiềm, yêu thú thất phẩm, tinh thông bí thuật lôi pháp, thường xuyên ngao du giữa các giới vực, yêu thích sưu tầm các loại bảo vật hiếm thấy trên thế gian, nắm giữ một loại thần thông không gian, trong bụng sinh ra một vùng thiên địa nhỏ. 】

【 Thích nuốt linh quả linh hoa thuộc tính lôi. 】

【 Chỉ dùng những thứ vụn vặt này mà muốn đổi lấy bảo vật ta đang cất giữ sao? Đáng giận! Thật đáng giận! 】

"…"

"Thực sự không ngờ trong nội tâm của con yêu thú thất phẩm này lại ý nghĩ như vậy." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Nhưng hắn cũng có thể hiểu được nguyên nhân vì sao, một đám kiến hôi không ngừng đi tới quấy rối, còn muốn lấy không các loại bảo vật mà nó sưu tầm được thì tâm trạng của Thôn Bảo Lôi Thiềm không tốt cũng là điều không thể tránh khỏi.

"Rất tốt, đã biết nên làm thế nào để chinh phục con dị thú thất phẩm có thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh này rồi." Khóe miệng hắn hơi nhếch lên: "Không người nào am hiểu về linh thú hơn ta."

Sở dĩ Lục Huyền lấy Mê Tiên Đào tam phẩm tới khẩn cầu bảo vật của Thôn Bảo Lôi Thiềm, chủ yếu là để thí nghiệm

một phen. Đơn giản là thông qua hoàn thành quá trình chăn nuôi này, hắn có thể hiểu rõ về sở thích của con dị thú thất phẩm trước mắt, từ đó có thể hốt thuốc đúng bệnh, lấy món bảo vật mà nó yêu thích ra ngoài, đổi lấy bảo vật mà mình ngưỡng mộ.

"Thích ăn linh quả linh dược thuộc tính lôi… Hiện giờ trong tay ta đang có ba loại linh quả dạng này, lần lượt là hạt sen của Lôi Bạo Liên tứ phẩm, Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, cùng với Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm. Cứ dùng một hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm để thử hiệu quả xem sao đã."

Hắn nhanh chóng tìm ra phương pháp nên sử dụng, ngay sau đó, một hạt sen màu trắng bạc đã xuất hiện trong lòng bàn tay. Mặt ngoài của hạt sen có rất nhiều lôi quang nhỏ như sợi tóc, không ngừng lưu chuyển, thậm chí người đứng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được khí tức lôi đình cực kỳ sinh động đang ẩn chứa bên trong.

Lục Huyền dùng linh lực nâng hạt sen màu trắng bạc ấy lên, đưa đến trước mặt Thôn Bảo Lôi Thiềm.

"Thần Thiềm tiền bối, đây là hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm do vãn bối tự tay bồi dưỡng ra, tư vị tuyệt vời, ẩn chứa lôi lực tinh thuần bên trong, kính xin tiền bối nhận lấy. Nếu tiền bối cảm thấy hài lòng, có thể ban cho vãn bối một món bảo vật liên quan đến linh thực." Hắn có chút thấp thỏm truyền âm nói.

Con cóc khổng lồ nuốt hạt sen màu trắng bạc kia vào, trong miệng có lôi quang chớp lóe, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đã hoàn toàn biến mất cả rồi. Rất nhanh, nó lại há miệng, một luồng hào quang bắn nhanh từ trong miệng ra.

Hào quang thu lại, một bình linh dịch kỳ dị lập tức xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Linh dịch như mực nước sóng sánh

trong bình, tản ra âm khí nồng đậm, dù cách một lớp thân bình cũng có thể cảm nhận được ý tứ âm hàn ẩn chứa bên trong.

"Đây là…" Trong lòng Lục Huyền vô cùng nghi hoặc.

"Lục đạo hữu, vận khí ngươi quá tốt! Không ngờ lại rút ra được một kiện dị bảo như vậy!" Một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ không nhịn được hô lên.

"Xin đạo hữu chỉ giáo cho?" Lục Huyền tò mò hỏi.

"Vật này tên là Mặc Âm Tuyền, chính là một loại linh dịch ngũ phẩm hiếm thấy giữa thế gian, bên trong ẩn chứa âm khí tinh thuần nồng đậm không gì sánh được. Thời điểm luyện đan chỉ cần bỏ thêm một chút vào là có thể gia tăng phẩm chất đan dược cũng như xác suất thành đan. Mặt khác, thứ này còn có thể dùng để bồi dưỡng một ít linh chủng đặc thù cần âm khí tẩm bổ, rất thích hợp với thân phận linh thực sư của Lục đạo hữu." Vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia lên tiếng giải thích.

"Thì ra là thế, vãn bối đa tạ Thần Thiềm tiền bối."

Sau khi hắn dâng hạt sen Lôi Bạo Liên lên cho Thôn Bảo Lôi Thiềm, trong lòng đã biết mình có thể nhận được một món bảo vật không tệ, nhưng thái độ biểu hiện nên có thì vẫn phải có, vì vậy trên mặt Lục Huyền đang lộ rõ vẻ vui sướng.

"Linh dịch ngũ phẩm, món bảo vật Lục đạo hữu lấy được này, có thể xếp vào mười món bảo vật đứng đầu trong ngày hôm nay."

"Vận khí thật tốt."

"Còn là bảo vật vừa vặn thích hợp với Lục đạo hữu nữa chứ, hệt như được thiết kế cho riêng hắn vậy, làm lão phu cũng phải hâm mộ không thôi!!!"

Sau khi nhìn thấy bình Mặc Âm Tuyền trong tay Lục Huyền, mọi người bên cạnh đều cảm khái nói.

Mặc Âm Tuyền này vốn đã có giá trị đắt đỏ lại thu hoạch được với cái giá cực thấp, bảo vật tốt như vậy sao không để cho mình rút được chứ? Trong lòng rất nhiều tu sĩ đều hiện lên một luồng ý niệm như vậy.

"May mắn, may mắn mà thôi." Lục Huyền chắp tay, sau đó hít sâu một hơi, tiếp tục đứng trước mặt Thôn Bảo Lôi Thiềm. Tâm thần ngưng tụ lên người con cóc khổng lồ kia, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng tâm trạng bực dọc lúc trước của Thôn Bảo Lôi Thiềm đã chuyển biến tốt đẹp, thậm chí còn có một loại cảm giác sung sướng khi nếm được đồ ăn ngon.

"Không phải dị thú thất phẩm cũng bị ta bắt thóp được sao?" Lục Huyền đắc ý nghĩ thầm, sau đó một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu.

"Có nên cược lớn một lần hay không?"

Sau khi xác định được tính khả thi của kế hoạch vận dụng linh quả thuộc tính lôi trao đổi lấy bảo vật từ phía Thôn Bảo Lôi Thiềm, giờ phút này trong lòng hắn lại bắt đầu do dự.

"Gia tăng giá trị của linh quả là điều hiển nhiên rồi nhưng giờ đã là cơ hội cuối cùng của ta, thực sự không biết nên dùng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm, hay là Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm đi trao đổi với Thần Thiềm đây?"

Tu sĩ Kết Đan kỳ có thể rút ba lần bảo vật, vì mục tiêu là món bảo vật mình ngưỡng mộ trong lòng, đương nhiên Lục Huyền sẽ tiếp tục vận dụng phương thức lấy bảo vật đổi bảo vật này.

"Dâng lên đóa Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa ngũ phẩm kia là phương thức ổn thỏa nhất, bảo vật lấy được sẽ không quá mức thần kỳ, sẽ không đắc tội với Lôi Hỏa Tinh Chủ. Nhưng nếu dùng hết một cơ hội cuối cùng này thì hoặc ít hoặc nhiều ta vẫn có chút không cam lòng."

“Cơ hội có thể nhận được linh chủng thất phẩm thực sự quá ít, nếu bỏ lỡ cơ hội ở chỗ này thì chờ trăm năm sau nhớ tới, kiểu gì ta cũng sẽ đấm ngực giậm chân, hối hận vì sao lúc trước không làm. Cho nên… cứ dứt khoát dùng Tử Vi Huyền Lôi Quả đi đánh cược một lần xem sao.”

“Thôn Bảo Lôi Thiềm này có thực lực cường đại, lại thường xuyên đi vào hư không giới vực sưu tầm các loại bảo vật, ta cá là trong cơ thể của nó đang ẩn chứa linh chủng thất phẩm!”

Trong lòng Lục Huyền đã quyết định, tâm niệm vừa động, một trái linh quả màu tím đậm đã xoay tròn bay ra. Mặt ngoài của linh quả có vô số những đường vân dày đặc, giống như lôi đình và hỏa diễm vô cùng vô tận trộn lẫn cùng một chỗ với nhau, từng tia từng sợi lôi mang màu tím nhạt chảy từ bên trong linh quả ra, toát lên một luồng khí tức nguy hiểm.

“Linh quả lục phẩm?”

“Lục đạo hữu lại chơi lớn đến mức này?”

Tử Vi Huyền Lôi Quả vừa được hắn lấy ra đã làm rất nhiều tu sĩ Kết Đan chú ý đến.

Bởi vì cái giá này thật sự quá lớn!

Chương 1098: Chơi Lớn Một Lần (2)!

Đổi lại là bọn họ, mặc dù biết khi tiến cống bảo vật cao giai, khả năng nhận được bảo vật trân quý từ Thôn Bảo Lôi Thiềm sẽ gia tăng hơn rất nhiều, nhưng bình tĩnh mà xem xét một phen thì khẳng định là ai cũng sẽ không tình nguyện dùng bảo vật lục phẩm đi đánh bạc một chút khả năng nhỏ nhoi kia.

Thêm nữa là lúc trước cũng có không ít Kết Đan Chân Nhân đã từng dâng lên bảo vật ngũ phẩm, nhưng thứ mà bọn họ đổi được, nhiều nhất cũng chỉ là pháp khí, phù lục cùng cấp, thậm chí có người tương đối xui xẻo, chỉ đổi được đan dược tứ phẩm, thoáng cái đã tổn thất thảm trọng rồi.

"Tính đánh bạc quá lớn!"

"Nếu cuối cùng đổi một món bảo vật nhị, tam phẩm…"

"Có trò hay để xem rồi."

Sau khi phát hiện bảo vật Lục Huyền lấy ra lại là một trái linh quả lục phẩm, chỉ trong nháy mắt mọi người đã trở nên phấn chấn hơn rất nhiều, ai nấy đều gắt gao nhìn chằm chằm vào vị trí của Thôn Bảo Lôi Thiềm.

"Thần Thiềm tiền bối, trái Tử Vi Huyền Lôi Quả này được vãn bối tự tay bồi dưỡng mà thành, hẳn là nó mang lại ích lợi không nhỏ đối với tiền bối ngài, kính xin tiền bối nhận lấy. Nếu trên tay tiền bối có linh chủng thích hợp, mong ngài hãy vui lòng ban cho vãn bối một hạt." Lục Huyền lộ vẻ mặt thành khẩn, lại truyền âm nói với Thôn Bảo Lôi Thiềm.

Ngay sau đó, trái Tử Vi Huyền Lôi Quả trước người hắn cũng chậm rãi bay về phía cự thiềm. Thôn Bảo Lôi Thiềm đưa mắt nhìn trái linh quả với lôi quang màu tím sậm không ngừng lưu chuyển xung quanh kia, rốt cuộc ánh mắt luôn luôn lạnh nhạt của nó cũng có vài phần biến hóa rồi.

Nửa là tán thưởng, nửa là nghi hoặc.

Nó khẽ hút một cái, một luồng bạch quang nhanh chóng lao ra, cuốn lấy Tử Vi Huyền Lôi Quả rồi nuốt vào trong bụng. Ngay sau đó, từng tiếng sấm ầm ầm lập tức vang lên trong cơ thể cự thiềm, những đồng tiền trên thân thể nó bắt đầu phát sinh biến hóa, có thêm một vài tia sáng màu tím mang theo âm hưởng như tiếng sấm. Sự xuất hiện của chúng càng tôn thêm vẻ thần bí lộng lẫy cho những đồng tiền kia.

Mấy hơi thở sau, toàn bộ đống kim tiền bỗng dưng bay lên không trung rồi không ngừng bay múa xoay tròn, tổ hợp ra vô tận biến hóa.

Lôi Hỏa Chân Quân đang đứng trên bầu trời, hướng đôi mắt chăm chú nhìn xuống phía dưới.

“Không ngờ linh quả lục phẩm lại có diệu dụng như vậy, có thể khiến cho thực lực của Thôn Bảo Lôi Thiềm gia tăng rõ rệt.” Gã nhẹ giọng cảm thán một câu.

“Càng không ngờ vị linh thực sư tên là Lục Huyền kia lại tình nguyện lấy ra một trái linh quả lục phẩm để đổi lấy những món bảo vật không biết tên khác.”

Mấy vị Nguyên Anh Chân Quân đang đứng sau lưng gã đều có chút hăng hái nhìn xuống phía dưới.

“Linh thực sư khách khanh của Hải Lâu thương hội chúng ta, cái khác không nói, chút bản lĩnh ấy thì vẫn phải có.” Gia chủ Mộc gia kiêu ngạo nói.

“Nhưng Lôi Hỏa đạo hữu à, chờ chút nữa nếu như Thôn Bảo Lôi Thiềm không lấy ra bảo vật thích hợp, ta nhất định phải tìm ngươi đòi một lời giải thích à nha.” Lão nói đùa.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một luồng hào quang nhanh chóng bắn từ trong miệng cự thiềm ra. Quang hoa thu lại, một hạt linh chủng thần dị đột ngột xuất hiện ở trước người Lục Huyền. Linh chủng ấy là một hạt sen lớn bằng nắm đấm, mang theo sinh cơ vô cùng nồng đậm, toàn thân trong suốt như ngọc, tản ra một luồng bạch quang nhàn nhạt, mang đến cho người ta một loại cảm giác an ủi trên phương diện tâm linh, mang đến an bình thư thái vô cùng vô tận.

“Đây là món bảo vật gì?”

“Xem sinh cơ kia, dường như không giống linh chủng lục phẩm.”

“Hít… Chẳng lẽ là linh chủng thất phẩm?”

Nghĩ đến loại khả năng này, một đám tu sĩ Trúc Cơ, Kim Đan đang có mặt ở đây đều ồ lên không ngớt. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía hạt sen linh chủng kia đều vô cùng nóng bỏng.

Đây chính là bảo vật thất phẩm!

Ngay cả nó vốn là linh chủng có giá trị tương đối thấp nhất cùng phẩm cấp, thì cũng là bảo vật thuộc phạm trù thất phẩm rồi, không khác gì bảo vật có giá trên trời đối với bọn họ.

Nhưng bảo vật trân quý hiếm thấy như thế lại có thể rút thưởng được sao?

Loại phương thức thu hoạch bảo vật theo dạng hí kịch hóa này lập tức khiến cho tâm trạng của mọi người xung quanh mất cân bằng, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lục Huyền tràn đầy hâm mộ ghen ghét.

“Lục đạo hữu, có thể tặng hạt linh chủng thất phẩm ấy cho tại hạ được không? Tại hạ tình nguyện dùng hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm để mua nó.”

“Một trái linh quả lục phẩm đổi được hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu ngươi vẫn kiếm lời lớn rồi!”

Ngay lập tức, đã có vài vị Kết Đan Chân Nhân cao giọng hô, tính toán dùng giá cao để mua hạt linh chủng thất phẩm Lục Huyền vừa rút ra.

“Thật có lỗi, chư vị đạo hữu, nếu đổi được món bảo vật thất phẩm khác, lại gặp được giá cả phù hợp, có lẽ Lục mỗ sẽ chuyển nhượng cho các vị đạo hữu khác. Nhưng linh chủng thì khác. Lục mỗ vốn là một linh thực sư, luôn si mê các loại linh chủng cao giai quý hiếm, hiện giờ lại nhận được hạt linh chủng thất phẩm này, đương nhiên sẽ để tự tay mình chăm sóc, tuyệt đối không chịu chắp tay nhường cho người khác đâu.” Lục Huyền cố gắng kiềm chế nội tâm đang kích động vui sướng của mình, dùng giọng điệu kiên định từ chối.

Thấy thái độ của hắn kiên quyết như vậy, lúc này mọi người mới bất đắc dĩ từ bỏ loại ý nghĩ ấy đi.

Trong nhóm người vây xem xung quanh, có người tâm tư nhanh nhẹn đã phát hiện ra huyền cơ trong ba lượt rút thưởng của Lục Huyền.

Lần đầu tiên hắn dùng một trái linh đào tam phẩm để trao đổi, đã nhận được một tấm phù lục tam phẩm, kết quả bình thường không có gì lạ.

Lần thứ hai, hắn dùng một hạt Lôi Bạo Liên tứ phẩm để trao đổi, đã nhận được một bình linh dịch ngũ phẩm thuộc tính âm hiếm thấy.

Một lần cuối cùng, hắn trực tiếp dùng một trái linh quả lục phẩm thần bí ngoài dự liệu của mọi người, sau đó đã nhận

được một hạt linh chủng thất phẩm thần bí tương đương.

Ba món bảo vật này, món sau có phẩm giai càng cao hơn món trước, trong đó món thứ hai và món thứ ba có một đặc điểm giống nhau. Chúng đều là linh quả thuộc tính lôi!

"Chẳng lẽ đây chính là điểm huyền bí khiến Lục đạo hữu nhận được bảo vật trân quý?" Có một số tu sĩ bắt đầu nảy sinh ý niệm như vậy.

"Đã như vậy, nếu ta cũng dùng linh quả thuộc tính lôi cao cấp để tiến cống Thôn Bảo Lôi Thiềm, chẳng phải cũng có cơ hội lấy được bảo vật cao cấp từ chỗ nó?" Nhóm tu sĩ Kết Đan còn chưa dùng hết ba lần cơ hội, tâm tư lập tức linh hoạt hẳn lên.

"Lục đạo hữu, xin hỏi trong tay đạo hữu còn linh quả thuộc tính lôi lục phẩm hay không? Tại hạ nguyện thu mua một trái với giá cao."

"Trương đạo hữu đã quá đề cao tại hạ rồi, đây chính là linh quả lục phẩm đó, Lục mỗ vận khí tốt mới có thể trồng ra một trái, làm sao có thể trữ hàng nhiều hơn?" Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

Đúng là hắn chỉ có duy nhất một trái Tử Vi Huyền Lôi Quả lục phẩm, nhưng Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa và Lôi Bạo Liên Tử lại mang theo không ít, nhưng đương nhiên, hắn không muốn bại lộ ra ngoài.

Chương 1099: Đạo Quả?

"Vậy hạt sen màu trắng bạc vừa rồi thì sao?" Vị tu sĩ kia còn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục hỏi.

"Thực xin lỗi, đó cũng là một hạt cuối cùng." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một tia áy náy, hắn khẽ lắc đầu nói. Thật ra trong túi trữ vật của hắn vẫn còn không ít hạt Lôi Bạo Liên, nhưng lại không muốn bán cho đám tu sĩ ở đây.

Thứ nhất, có lẽ mỗi tu sĩ ở đây sẽ cần ba hạt sen, khẳng định là số lượng trong tay hắn không đủ chia cho tất cả những người có nhu cầu. Thật ra hắn cũng không lo lắng về sự thiếu hụt, chỉ lo lắng chia chác thiếu công bằng, so với đắc tội một bộ phận tu sĩ, còn không bằng dứt khoát phân rõ ranh giới, dứt khoát không lấy ra bất cứ hạt Lôi Bạo Liên nào.

Thứ hai, nếu bọn họ thực sự có hạt Lôi Bạo Liên để dâng lên thì đúng là có thể thu được bảo vật cao giai từ trong tay Thôn Bảo Lôi Thiềm. Nhưng nếu nhóm tu sĩ đi tới nhổ lông dê quá nhiều thì rất có thể hắn sẽ đắc tội với Lôi Hỏa Chân Quân.

Bởi vậy, Lục Huyền vẫn kiên trì với cách nói mình không còn hạt sen nữa, đến cuối cùng mọi người đành phải bất đắc dĩ từ bỏ.

Cũng có một bộ phận trong nhóm tu sĩ đi tới rút bảo vật sau hắn, đã nghĩ trăm phương ngàn kế dâng lên linh quả, nhưng linh quả cao phẩm vốn là mặt hàng hiếm thấy, huống chi Thôn Bảo Lôi Thiềm lại có thiên hướng lựa chọn linh quả thuộc tính lôi, những loại linh quả thuộc tính khác không làm nó nổi lên được bao nhiêu hứng thú.

Cho nên mãi đến cuối cùng, tại hiện trường cũng không xuất hiện thêm một món bảo vật phần thưởng nào đủ sức khiến mọi người kinh ngạc, chỉ có một món bảo vật ngũ phẩm xuất hiện, lại khiến không ít tu sĩ Trúc Cơ hâm mộ không thôi.

Đương nhiên, tình huống này cũng có mối quan hệ rất lớn với sự xuất hiện của hạt linh chủng thất phẩm kia, chính nó đã đề cao giá trị giới hạn của mọi người ở đây.

Hoạt động kết thúc, mọi người vẫn chưa hết thòm thèm, chỉ hận không thể liên tục rút tới mười lần, trắng trợn thu hoạch bảo vật trân quý từ chỗ Thôn Bảo Lôi Thiềm.

Trong nhóm này, có không ít tu sĩ nhìn về phía Lục Huyền với ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, thậm chí còn mơ hồ ẩn chứa một tia cổ quái.

Đối với nhóm tu sĩ Kết Đan đang có mặt ở đây, linh chủng thất phẩm cũng là trân bảo cực kỳ hiếm thấy, có thể may mắn nhận được một hạt, đó là một hồi cơ duyên to lớn, có thể trợ giúp con đường tu hành về sau của bọn họ trở nên bằng phẳng, thoải mái hơn không ít.

Lục Huyền vẫn lộ vẻ mặt tự nhiên, phảng phất như không phát hiện được những ánh mắt khác thường kia. Lấy thực lực trước mắt của hắn, dù mấy tu sĩ Kết Đan hậu kỳ bình thường liên thủ lại, hắn vẫn có thể ứng phó được, tuyệt đối không nói chơi.

“Nếu thật sự có kẻ mắt mù không nhịn được xuất thủ… Ừm, dù sao linh điền âm phủ ở trong Phong Uyên Tinh Động của ta vẫn luôn rơi vào trạng thái thiếu hụt dinh dưỡng.” Hắn âm thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, vài luồng độn quang bắn đến như điện, Lôi Hỏa Chân Quân cùng vài vị tu sĩ Nguyên Anh đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Gia chủ Mộc gia trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lục Huyền, trên mặt mỉm cười, tỏ vẻ chúc mừng hắn.

"Chúc mừng Lục tiểu hữu, có thể đại biểu cho Hải Lâu thương hội nhận được một món trọng bảo như linh chủng thất phẩm."

Giọng nói già nua của lão vang lên bên tai mọi người, thời điểm nhắc tới Hải Lâu thương hội còn cố ý nhấn mạnh, ý vị trong đó không nói cũng hiểu.

"Đây là Khách khanh của Hải Lâu thương hội, ai muốn gây bất lợi cho hắn thì trước tiên phải suy nghĩ một chút xem đắc tội với Hải Lâu thương hội sẽ có hậu quả gì."

Mặt khác, cũng có vài vị Nguyên Anh Chân Quân tỏ vẻ chúc mừng Lục Huyền.

"Chúc mừng Lục đạo hữu!"

"Lục tiểu hữu phúc duyên thâm hậu, chỉ sợ ngay cả chúng ta không thể thu được bảo vật như thế từ Thôn Bảo Lôi Thiềm."

"Đạo hữu có tình nguyện tặng hạt linh chủng thất phẩm này cho tại hạ hay không, giá cả nhất định sẽ làm cho đạo hữu hài lòng." Một nữ tu dịu dàng, toàn thân tản ra thanh linh chi khí nhẹ giọng hỏi.

Từ trong lời giới thiệu ngay trước buổi tiệc mừng thọ, Lục Huyền đã biết nữ tu chính trước mắt này là Tinh Chủ của Thanh Mộc Tinh Động, cũng có cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ.

"Xin lỗi tiền bối, vãn bối quá mức yêu thích hạt linh chủng này, không thể nhịn đau cắt thịt tặng nó đi được."

"Không sao." Nữ tu dịu dàng gật đầu, cũng không có để ý đến.

Mấy người bọn họ ở đây đều có cảnh giới Nguyên Anh, thực lực cường đại, bối cảnh hùng hậu, gặp qua và nắm giữ bảo vật thất phẩm cũng không ít. Nếu thứ kia là thần thông pháp bảo, có lẽ bọn họ sẽ nỗ lực đi tranh thủ một chút, nhưng linh chủng thất phẩm lại không giống vậy, giá trị của nó thấp hơn rất nhiều, đồng thời chu kỳ bồi dưỡng cũng quá dài, động một tí là trên trăm năm thậm chí càng lâu hơn.

Mặt khác, thuật nghiệp có chuyên môn, nếu không có kinh nghiệm bồi dưỡng linh thực phong phú, lại tùy tiện đi bồi dưỡng linh thực thất phẩm, khả năng thất bại cũng không nhỏ.

"Lục tiểu hữu, đa tạ ngươi đã đút loại linh quả quý hiếm như vậy cho Thôn Bảo Lôi Thiềm, cũng chúc mừng ngươi có thể lấy được hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên này từ chỗ nó." Lôi Hỏa Chân Quân đầu đội cao quan, tướng mạo uy nghiêm truyền âm nói với Lục Huyền.

"Đa tạ tiền bối và Thần Thiềm đã ban thưởng cho vãn bối một món trọng bảo như thế." Lục Huyền lộ vẻ mặt kính cẩn, xoay người nói.

"Có thể may mắn nhận được linh chủng thất phẩm này, vãn bối vinh hạnh vô cùng." Trong giọng nói của hắn có một chút thẹn thùng, tựa như có chút xấu hổ vì chuyện bản thân nhận được hạt linh chủng thất phẩm này.

"Không cần phải khách khí như thế, ngươi có thể nhận được hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên này, đó chính là cơ duyên của ngươi. Linh thú của ta cũng không dễ tiếp xúc như vậy." Lôi Hỏa Chân Quân mỉm cười.

Con cóc lớn này có tên là Thôn Bảo, bình thường chỉ có vào mà không có ra, nếu muốn nhận được bảo vật cao cấp nào đó từ chỗ nó, thì ngay cả người làm chủ nhân như gã cũng không lấy được dễ dàng như vậy.

“Linh chủng thất phẩm đã nằm trong phạm trù Nguyên Anh rồi, tiểu hữu phải bảo toàn nó thật tốt. Nếu như có điều lo lắng, có thể bán hoặc giao cho lãnh đạo cao tầng trong thương hội.” Lôi Hỏa Chân Quân có ý tốt nhắc nhở một câu.

“Tiền bối yên tâm, trong phạm vi khả năng của mình, vãn bối nhất định sẽ bảo vệ được hạt linh chủng này, nếu như vượt quá năng lực của mình, đến lúc đó lại xin thương hội giúp đỡ.” Lục Huyền vẫn có mấy phần tin tưởng đối với thực lực của mình.

“Đúng rồi, Lôi Hỏa tiền bối, không biết ngài có thể nói tỉ mỉ cho vãn bối nghe chuyện có liên quan tới hạt Song Sinh Bạch Liên thất phẩm này hay không?” Hắn lại vừa vặn bày ra bộ dạng khiêm tốn hiếu học.

Dù sao thứ này cũng là một hạt linh chủng thất phẩm, mà dựa theo lẽ thường, linh thực sư xuất thân tán tu như hắn hiện tại, không thể hiểu rõ được quá nhiều về điểm đặc biệt của nó, nên hỏi thăm một chút mới là chuyện nên làm.

“Hạt linh chủng này tên là Song Sinh Bạch Liên, tục truyền nó chính là đạo quả trong truyền thuyết, do Thái Ất Thần Liên phân hoá ra, thời điểm bồi dưỡng cần dùng tâm niệm chăm sóc tưới tiêu, sau khi trưởng thành có thể nhận được một bộ hóa thân thần dị.”

Chương 1100: Song Sinh Bạch Liên!

“Đạo Quả?” Lục Huyền lộ vẻ mặt sững sờ.

“Đạo Quả là linh thực trong truyền thuyết của Tu Hành giới, tên của nó là đạo chủng, bên trong ẩn chứa đại đạo uẩn ý, chỉ có những tông môn thế gia siêu lớn mới có thể đạt được.”

“Nó đã vượt qua cực hạn của linh thực bình thường, không cần trồng trọt trong linh điền thông thường nữa, môi trường nó sinh sống có thể là hư không, là động thiên phúc địa, hoặc là trong cơ thể đại năng.”

“Chất dinh dưỡng để bồi dưỡng của Đạo Quả không chỉ là linh khí linh nhưỡng còn là khí vận, hương hỏa, mệnh số, đạo vận… toàn bộ chúng đều có thể dùng làm phân bón bồi dưỡng tẩm bổ cho Đạo Quả.” Lôi Hỏa Chân Quân truyền âm nói với Lục Huyền.

“Đạo Quả…” Lục Huyền tự lẩm bẩm một câu, tâm trí vô cùng khao khát hướng tới.

“Không biết ta có cơ hội nhận được một - hai hạt đạo chủng hay không? Lại không biết chờ sau khi bồi dưỡng nó đến thành thục, lại có thể nhận được phần thưởng quầng sáng cấp bậc gì?”

Chỉ là một bộ phận nho nhỏ do Đạo Quả tùy ý phân hoá ra đã biến thành một gốc linh thực thất phẩm rồi, vậy thì bản thể của nó ra sao, hắn thực sự không thể nào tưởng tượng ra.

“Thái Ất Thần Liên…” Trong lòng Lục Huyền âm thầm cảm khái một câu.

Mấy vị Nguyên Anh Chân Quân ra mặt, đã khiến cả đám người vốn đang xôn xao vì sự xuất hiện của linh chủng thất phẩm, đều an tĩnh lại, lập tức đè nén tất cả những loại ý niệm trong lòng xuống.

Lôi Hỏa Tinh Chủ chủ động lên tiếng ủng hộ Lục Huyền, còn có gia chủ Mộc gia đại diện cho Hải Lâu thương hội trực tiếp bày tỏ thái độ, cùng với hai đại Nguyên Anh Chân Quân khác cũng lên tiếng che chở, một màn này có hiệu quả chấn nhiếp cực lớn đối với nhóm tu sĩ còn lại.

Cơ hội rút thưởng kết thúc, mọi người lần lượt từ biệt Lôi Hỏa Chân Quân.

Đương nhiên là Lục Huyền và mấy người Diệp Huyền Ngân lại lên đường cùng nhau. Hắn quen biết mấy người kia đã mấy chục năm rồi, giao tình coi như không tệ, miễn cưỡng có thể tín nhiệm được.

Sau khi rút thăm lấy hạt linh chủng thất phẩm kia, nếu một mình hắn trở về động phủ, rất có thể sẽ đưa tới khá nhiều phiền toái không cần thiết.

Về phần đám người Diệp Huyền Ngân, nếu bọn họ muốn gây bất lợi cho hắn thì mấy vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ trung kỳ bình thường này, hoàn toàn không được Lục Huyền để vào trong mắt.

“Lục đạo hữu, chúc mừng ngươi nhận được một món trọng bảo như thế.”

“Phần thưởng đệ nhất đẳng bị đạo hữu ngươi rút trúng rồi, thiếu chút nữa thì thân hồn của tại hạ đã tách rời tại chỗ luôn.”

“Không sai không sai, chỉ hận không thể thay thế mình vào trong đó!!!”

Mấy người vừa nghĩ tới chuyện Lục Huyền dễ dàng nhận được hạt linh chủng thất phẩm kia, là trong nháy mắt tâm tính

lại mất cân bằng.

“Có lẽ do ta thường xuyên giao tiếp với linh thú nên Thôn Bảo Lôi Thiềm kia nhìn ta tương đối thuận mắt?” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Lúc trước, nếu ta lấy được mấy trái linh quả thuộc tính lôi ở chỗ Lục đạo hữu ngươi thì tốt rồi, vận khí tốt một chút cũng có thể nhận được chừng một - hai món bảo vật cao cấp.”

“Không nói đến thất phẩm, ngũ phẩm lục phẩm vẫn không thành vấn đề.”

“Chẳng ai ngờ rằng một con linh thú thất phẩm như nó lại có loại yêu thích này.”

“Lần này Lục đạo hữu đã đặt trúng cửa có bảo vật rồi.”

“Đáng tiếc, dù sau khi trở về chuẩn bị sẵn mấy trái linh quả thuộc tính lôi, cũng không biết phải chờ đến tháng nào năm nào mới có được một cơ hội đi trao đổi bảo vật với con Thôn Bảo Lôi Thiềm kia, chẳng lẽ phải chờ đến lễ mừng thọ hai ngàn năm tuổi của Lôi Hỏa Chân Quân?” Có tu sĩ cười khổ một câu.

“Mấy vị đạo hữu không cần phải quá mức để ý đến chuyện này như thế, chờ lát nữa đi qua động phủ của Lục mỗ, thuận đường tiến vào ngồi một chút, linh nhưỡng luôn có đủ cho mọi người.” Lục Huyền mỉm cười nói.

“Được, ta chỉ chờ câu nói này của Lục đạo hữu thôi đó, chúng ta nhất định phải uống thêm mấy chén Viên Ma Tửu, bằng không trong lòng thực sự không cân bằng nổi.” Một vị lão giả Kết Đan tiền kỳ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ha ha, không say không về.” Lục Huyền cất cao giọng cười to.

Trong số những món bảo vật cùng cấp, linh chủng có chu kỳ bồi dưỡng rất dài, độ khó bồi dưỡng cực cao nên giá trị luôn bị xếp vào hàng thấp nhất. Bởi vậy, mấy người bọn họ mặc dù ghen ghét vì Lục Huyền nhận được linh chủng thất phẩm, nhưng vẫn có thể ngăn chặn tham niệm trong lòng, chỉ muốn tìm một cái cớ để phát tiết một chút mà thôi.

Hơn nữa, mấy người này cũng khó mà rơi vào tình huống dù không hẹn vẫn có thể đồng thời động ý niệm giết người đoạt bảo trong đầu, đơn giản là dù may mắn nhận được linh chủng thì giá trị cũng nó cũng chỉ tương đương với một món pháp khí lục phẩm không tệ mà thôi, không đáng để bọn họ mạo hiểm như vậy.

Cộng thêm đám người Diệp Huyền Ngân biết rõ trong động phủ của Lục Huyền có một tòa trận pháp phòng hộ lục phẩm, một khi tiến vào trong động phủ của hắn, hậu quả ra sao thực sự khó liệu, có thể là dẫn sói vào nhà, nhưng cũng có thể là bắt rùa trong hũ.

Cứ như vậy, Lục Huyền kết bạn cùng mấy người bọn họ, giá ngự kiếm quang, cũng không lâu lắm đã trở lại động phủ của mình rồi.

Hắn lấy ra phần Viên Ma Tửu còn thừa không nhiều lắm, rót cho mỗi tu sĩ mấy chén, lại cộng thêm linh quả và thịt yêu thú được hắn dùng các loại thủ pháp nấu nướng đặc biệt chế biến ra, cũng không kém bao nhiêu so với lễ mừng thọ của Lôi Hỏa Chân Quân.

Cơm nước no nê, đám người Diệp Huyền Ngân mang theo cảm giác mơ màng say rượu, lên tiếng chào từ biệt Lục Huyền.

Lục Huyền đưa bọn họ ra khỏi động phủ, đứng tại chỗ quan sát từng bóng người rời đi cho đến lúc hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa. Linh thức của hắn đảo qua động phủ, chờ tới khi không phát hiện ra bất cứ tình huống dị thường nào, mới

mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, đi tới khu vực linh điền trung tâm.

Tâm niệm vừa động, kết cấu linh nhưỡng đã phát sinh một chút biến hóa rất nhỏ, một vết nứt xuất hiện. Hắn lập tức lấy hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên kia ra, cẩn thận để nó vào trong khe hở.

Sau đó, tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng nằm trong tầng nông của linh nhưỡng và lập tức hiểu rõ tin tức có liên quan đến linh chủng.

【 Song Sinh Bạch Liên, linh thực thất phẩm, chính là một bộ phận được Đạo Quả Thái Ất Thần Liên trong truyền thuyết phân hoá mà thành, trong quá trình sinh trưởng cần lấy lượng lớn linh tuyền cao giai tẩm bổ thai nghén, đồng thời cũng phải dùng tâm thần trường kỳ kết nối uẩn dưỡng, sau khi linh thực thành thục, sẽ là linh thể trời sinh, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế hóa thân, ký thác thần hồn. 】

【 Sau khi luyện ra hóa thân, sẽ có đặc điểm tâm ý tương thông với tu sĩ, không hồn không phách, không huyết không nhục, có thể miễn dịch với các loại thần thông pháp bảo có liên quan đến nhiếp hồn đoạt phách, miễn mọi nỗi khổ của bệnh dịch, có thể tránh tai giải nạn, có rất nhiều diệu dụng khác nhau. 】

【 Nhất thể song sinh, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi. 】

“Không ngờ loại Song Sinh Bạch Liên này lại có hiệu quả kỳ diệu tương tự như gốc hoa sen từng luyện chế ra nhục thân của Na Tra chỉ khác quá trình bồi dưỡng và luyện chế mà thôi.” Lục Huyền thu hồi tâm niệm, không khỏi cảm khái một câu.

Chương 1101: Tiểu Đà Long Xuất Thế!

"Nếu hóa thân luyện chế ra từ bản thể của Thánh Anh Quả chỉ là phiên bản cấp thấp thì hóa thân luyện chế ra từ Song Sinh Bạch Liên thất phẩm này sau khi thành thục chính là phiên bản cấp cao. Nó không chỉ có tâm ý tương thông với bản thể còn khả năng miễn dịch với những đòn công kích hồn phách, cũng có rất nhiều diệu dụng khác nữa." Lục Huyền âm thầm nghĩ trong lòng.

"Thái Ất Thần Liên… Đạo Quả… Cũng không biết một ngày nào đó, ta có thể trồng được Đạo Quả trong truyền thuyết hay không?" Trong mắt Lục Huyền lóe lên vài phần mơ ước.

Nhưng đương nhiên, hắn vẫn phải trở lại hiện thực trước đã, tạm thời hắn còn chưa tìm được cách để thỏa mãn điều kiện bồi dưỡng hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên trước mặt này.

"Lượng lớn linh tuyền linh dịch cao giai…" Càng nghĩ, hắn càng thấy đau đầu.

Trước mắt, những loại linh tuyền linh dịch có thể dùng để bồi dưỡng linh thực ở trong tay hắn, chủ yếu là Tuyết Long Thánh Tuyền tứ phẩm và Nguyệt Hoa Linh Dịch ngũ phẩm, và cả hai thứ này đều không thể tính là nhiều.

"Phải đi thu thập một phen thôi." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng, sau đó nhanh chóng đào hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên từ trong linh nhưỡng ra, tạm thời thu vào Thao Trùng Nang, duy trì sinh cơ cho nó.

Sau khi trở lại động phủ, hắn lại lập tức trở về cuộc sống của một linh thực sư bình thường như lúc trước, mỗi ngày đều an tâm bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, chờ đợi khoảnh khắc thu hoạch.

Hôm nay, khi hắn đang ở trong linh điền xem xét trạng thái của linh thực, đột nhiên linh thức phát hiện ra một hồi động tĩnh dị thường truyền đến từ khu linh điền trung tâm. Thân hình lóe lên, chỉ trong nháy mắt hắn đã đi tới khu vực đang gieo trồng Thương Long Mộc, Hóa Long Thảo và Long Hài Thảo.

Vừa mới xuyên qua cấm chế tiến vào mảnh linh điền này, hắn đã nghe thấy từng chuỗi Long ngâm mơ hồ truyền đến từ bên trong, cùng với đó là một luồng khí tức uy áp tràn ngập khắp chốn khiến cho người ta không khỏi sinh lòng xúc động muốn cúi đầu xưng thần.

Linh lực trong cơ thể Lục Huyền nhanh chóng lưu chuyển, luồng uy áp nhàn nhạt kia lập tức tiêu tán vô hình.

"Vậy là ba con Tiểu Đà Long kia sắp nở ra rồi?" Ánh mắt hắn lập tức bị ba quả cầu bạch ngọc đang ở phía trước bộ hài cốt Đà Long khổng lồ kia hấp dẫn. Bề mặt những quả cầu ngọc này đã xuất hiện khá nhiều khe nứt rất nhỏ, vết nứt đang chậm rãi kéo dài với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Trong cảm nhận của Lục Huyền, sinh cơ trên người đám Tiểu Đà Long vẫn một mực rơi vào giấc ngủ say bên trong mấy quả cầu nọ, đang càng ngày càng nồng đậm.

Trước khi con Đà Long thất phẩm kia ngã xuống, bởi vì lo lắng đám con nối dõi của mình sẽ gặp phải vấn đề khi sinh trưởng phát triển, nó đã vận dụng bí thuật của Long tộc tạm thời phong ấn chúng nó lại. Sau khi rơi vào tay Lục Huyền, mấy năm vừa rồi, ngày nào cũng như ngày nào, hắn đều dùng

Long khí cùng với Thanh Mộc nguyên khí đi tẩm bổ cho chúng nó, rốt cục cũng chờ được đến lúc chúng nó thành công được ấp nở ra.

Ngay khi hắn đang trầm tư, chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, những vết nứt xuất hiện phía trên một quả cầu ngọc đang lan tràn với tốc độ càng ngày càng kịch liệt và gấp gáp hơn, chỉ trong phút chốc, lớp vỏ trứng đã hóa thành vô số mảnh ngọc vụn.

"Ngang ô!" Tiểu Đà Long ở bên trong quả trứng lập tức ngửa đầu thét dài một tiếng, tựa như đang ăn mừng bản thân lại một lần nữa được xuất hiện giữa thế gian. Tiểu Đà Long vừa nở kia dài chừng một thước, thân hình dù nhỏ bé nhưng đã để lộ ra vẻ hung ác vô cùng, khuôn mặt có phần dữ tợn, nó không chút do dự đã vung cái đuôi dài về phía Lục Huyền.

"Vật nhỏ cần được giáo dục một phen nha." Lục Huyền khẽ động tâm niệm, một luồng thanh quang đã bắn từ sâu bên trong động phủ tới.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Nhạc Lân ưu nhã tôn quý đã xuất hiện trước mặt Tiểu Đà Long, nó cúi đầu nhìn xuống vật nhỏ kia, vẻ mặt lạnh nhạt. Tiểu Đà Long đang muốn gầm lên một tiếng, Thanh Nhạc Lân đã không chút lưu tình, dùng một chân giẫm xuống mặt đất ngay phía trước cái đầu của nó. Cự thạch ầm ầm lay động, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to, bụi đất bay lên, tiếng rống của Tiểu Đà Long đột nhiên im bặt.

Cũng không biết nó đã bị Thanh Nhạc Lân dọa sợ rồi hay chỉ đơn thuần là bị sặc bụi mới phải ngậm miệng thôi?

Sau nó, hai con tiểu Đà Long khác cũng lần lượt nở ra từ trong quả cầu ngọc. Ba đứa nhỏ vây quanh Thanh Nhạc Lân, không ngừng thăm dò, trong giọng nói non nớt lại mang theo vài phần hung hãn.

Sau khi bị Thanh Nhạc Lân dạy dỗ mấy lần, chúng nó mới hoàn toàn an tĩnh lại, rồi tự do tự tại nằm phía trước hài cốt của Đà Long mẹ, rất nhanh đã rơi vào giấc ngủ say, nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn đáng yêu kia, cũng không biết có phải chúng nó cảm nhận được khí tức quen thuộc ở bên cạnh mình mà trở nên an tâm như vậy hay không.

"Lại có thêm ba con ấu thú lục phẩm, lượng thịt yêu thú cần thiết để nuôi dưỡng đám này ở trong động phủ cũng tăng thêm không ít rồi." Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Cũng may diện tích hồ nhỏ đã sớm được mở rộng thêm mấy lần rồi, hắn không cần phải lo lắng diện tích không đủ để thỏa mãn chúng nó, giúp mấy nhóc con này tự do trưởng thành.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, bèn trở lại linh điền, tiếp tục xem xét trạng thái tỉ mỉ của linh thực.

Sau khi trồng xong toàn bộ đám linh thực trong tay, Lục Huyền cảm thấy tâm thần có chút mệt mỏi, mới trở lại trong viện, tiến vào một gian nhã thất, trong phòng có bày biện rất nhiều đồ vật liên quan đến chế phù.

Đây chính là nơi ngày thường hắn dùng để chế phù.

Sau khi nhận được 《 Kiếm Phù Chú Giải 》, Lục Huyền đã bắt tay vào luyện tập thực hành chế tạo kiếm phù rồi, sau khi thử nghiệm hết lần này đến lần khác, rốt cục cũng đạt được một chút thành tựu.

Lục Huyền hít sâu một hơi, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức tốt nhất sau đó lấy ra một cây bút vẽ phù được luyện chế từ lông của sói yêu cao cấp, bắt đầu vẽ ra một đường vân huyền ảo trên một tấm ngọc phù thiên nhiên.

Thời điểm phù bút dừng lại, trên tấm ngọc phù đã hình thành nên từng cái tiết điểm linh khí.

Phải biết rằng, cả phương thức vẽ đường vân lẫn nhấn vào tiết điểm linh khí đều cần phải có công phu chế phù vô cùng thuần thục, cùng với linh thức linh lực cực kỳ cường đại mới có thể hoàn thành.

Sau khi sơ bộ chế thành, Lục Huyền lại khẽ động tâm niệm, vô số tia Phong Lôi kiếm khí hệt như một đàn cá ung dung bơi ra, được hắn hắn khống chế, rót vào bên trong ngọc phù.

Linh thức cũng thăm dò vào trong đó, khống chế từng tia Phong Lôi kiếm khí cực kỳ nhỏ bé dung nhập hoàn mỹ vào trong tấm phù lục.

“Thành công rồi!”

“Phong Lôi kiếm phù tam phẩm.”

Ở thời điểm hiện tại, miếng ngọc phù trước mắt đã phát sinh những biến hóa rất lớn so với lúc ban đầu. Có thể mơ hồ nhìn thấy vô số kiếm khí rất nhỏ giống như cuồng phong quét qua trên tấm phù lục, trong gió còn truyền đến tiếng sấm sét vang dội, tận tình bày ra cảnh tượng như ngày tận thế đang đến gần.

Chương 1102: Nguy Cơ Không Thể Tránh Khỏi!

"So với phù lục bình thường, muốn luyện chế kiếm phù, ngoại trừ yêu cầu kinh nghiệm chế phù phong phú, còn phải có công phu kiếm đạo cực kỳ tinh thuần." Lục Huyền nhìn tấm Phong Lôi Kiếm phù tam phẩm trong tay, âm thầm nghĩ.

Hắn đang nắm giữ vài loại kiếm quyết, bởi vì đã hấp thu không ít Phong Lôi kiếm ý, nên tạo nghệ trên 《 Phong Lôi Kiếm Quyết 》là tinh thâm nhất, mạnh hơn xa 《 Khổng Tước Kiếm Kinh 》 《 Thanh Liên Kiếm Kinh 》 các loại, bởi vậy quá trình chế tác Phong Lôi kiếm phù cũng là thứ hắn nắm chắc nhất.

"Xem như sau này ta đã có thêm một nghề nghiệp mới rồi. Trong tiệm tạp hóa, mức độ được hoan nghênh của kiếm phù đã được xếp vào ba hạng đầu trong một đoạn thời gian khá dài rồi và vẫn luôn rơi vào trạng thái cung không đủ cầu. Nhưng kiếm phù lại chỉ có thể thu hoạch từ trong quầng sáng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô và Kiếm Thảo, số lượng có hạn."

"Hiện giờ ta đã nắm giữ phương pháp luyện chế kiếm phù rồi, thì đương nhiên tình huống sẽ khác hẳn trước kia, về sau có thể ổn định cung cấp lượng lớn kiếm phù cao giai. Coi như đã triệt để mở rộng thanh danh của cửa hàng tạp hóa." Lục Huyền thầm nghĩ như vậy và lại dựa theo lệ cũ, mở lòng bàn tay ra.

Một khe hở lập tức xuất hiện, ngay sau đó, một con ngươi màu xám trắng đã chui ra từ bên trong khe hở. Con ngươi nọ không ngừng phản chiếu cảnh tượng bên ngoài, chúng chính là

những hình ảnh được Hư Không Yểm Mục không ngừng ngao du chung quanh động phủ chia sẻ tới đây.

"Ngoài ba mươi dặm, có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ am hiểu thuật pháp ẩn nấp, đang dùng linh thức dò xét nhìn trộm động phủ của ta."

"Người đến không có ý tốt nha."

"Ta chỉ muốn yên lặng làm ruộng, tại sao phải tới quấy rầy ta chứ?" Lục Huyền than nhẹ một tiếng.

Lần trước, tại lễ mừng thọ của Lôi Hỏa Tinh Chủ, hắn đã gây ra động tĩnh hơi lớn một chút, đó là nhận được một hạt linh chủng thất phẩm quý hiếm. Sau khi tin tức thứ bảo vật này đang bị một linh thực sư không giỏi đấu pháp như hắn nắm giữ ở trong tay, lan truyền ra ngoài, khẳng định là sẽ hấp dẫn không ít tu sĩ tìm tới ngấp nghé.

Trong động phủ của hắn đang có khá nhiều loại linh thực thất phẩm, ngay cả thời điểm hắn nhận được Thương Long Mộc cũng có tu sĩ bên ngoài ở đó, lại càng không cần phải nói đến Song Sinh Bạch Liên, nói câu vạn chúng chú mục cũng không đủ để hình dung tình cảnh của hắn hiện giờ.

Dưới loại tình huống như vậy, các tu sĩ khác nảy sinh tham niệm cũng là lẽ hiển nhiên.

Chỉ một lý do đơn giản thôi, dù bọn họ có mạo hiểm sinh mệnh tiến vào bên trong một khu bí cảnh cỡ lớn, cũng không nhất định có thể nhận được một món bảo vật ngũ phẩm lục phẩm, về phần thất phẩm lại càng là trong vạn người không được một. Mà trong động phủ của Lục Huyền lại rõ ràng có bảo vật thất phẩm rồi, làm sao những tu sĩ khác có thể nhịn được sự hấp dẫn này?

Dù trước đó Lôi Hỏa Chân Quân và gia chủ Mộc gia đã lên tiếng uy hiếp, nhưng đương nhiên, trời cao Hoàng đế xa, vẫn

không ngăn được có người bí quá hoá liều.

“Cuối cùng vẫn là thực lực còn chưa đủ.”

Dù trên người Lục Huyền đang có rất nhiều loại bảo vật quý hiếm, cũng như đang nắm giữ khá nhiều loại công pháp thần thông cường đại, thì từ xưa đến nay, tính cách của hắn vẫn luôn cẩn thận nên đương nhiên là trong lòng sẽ có chút lo lắng.

“Không sao, nếu không đủ thì lấy quầng sáng đến góp cho đủ.” Hắn nhìn đám linh thực đang phát triển cực kỳ tốt trong linh điền, khẽ mỉm cười nói.

Tin tức trong động phủ của Lục Huyền có linh thực thất phẩm đã bị lan truyền ra ngoài, điều hắn có thể làm cũng chỉ đơn thuần là gia tăng thực lực của mình lên một bước, để tránh bị các tu sĩ lòng mang ác ý bên ngoài kia để mắt tới.

“Chỉ có duy nhất một cách có thể gia tăng thực lực trên diện rộng trong một đoạn thời gian ngắn như vậy, đó chính là thúc đẩy những loại linh thực cao giai từ lục phẩm trở lên.”

“Sau khi sử dụng Thần Mộc Thanh Hồ thúc giục Thiên Nguyên quả, linh khí bên trong đã tiêu hao hơn phân nửa rồi, dù mấy năm nay đã tích lũy được không ít, nhưng đối với đại bộ phận linh chủng lục phẩm ở trong động phủ hiện tại, một chút này vẫn không đủ để thúc chín chúng.”

“Mấy gốc thất phẩm lại càng không cần phải nói đến.”

Ý niệm hiện lên trong đầu Lục Huyền, hắn không ngừng suy tư xem nên thúc chín gốc linh thực cao giai nào.

“Trước mắt, trong linh điền tại Lôi Hỏa tinh Động, có ba gốc linh thực lục phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, theo thứ tự là Tọa Phật Liên, Cửu Nho Bảo Thụ và Nguyên Từ Linh Mộc.”

“Trong nhóm, tuy ta nhận được Nguyên Từ Linh Mộc sớm nhất, nhưng vẫn một mực không tìm được Nguyên Từ Linh Quáng, nên thứ tự trồng trọt của nó lại là muộn nhất.”

“Cửu Nho Bảo Thụ, khẳng định là quầng sáng bảo vật đến từ nó sẽ có mối liên hệ rất lớn với Nho đạo, nhưng vấn đề là điều kiện bồi dưỡng khác biệt, nếu trực tiếp lướt qua một đoạn thời gian, không để văn khí tẩm bổ cho nó, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến phần thưởng bên trong quầng sáng.”

Lục Huyền âm thầm cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đã quyết định đi thúc chín gốc Tọa Phật Liên lục phẩm từng nhận được bên trong hội đấu giá của Hải Lâu thương hội. Nghĩ đến là làm, thân hình hắn lập tức biến thành một vệt sáng, đi tới phía trước gốc Tọa Phật Liên kia.

Chỉ thấy phía trên đài sen rộng lớn có một đóa hoa sen màu vàng kim đang lẳng lặng nở rộ, dường như bên trong luồng Phật quang lưu chuyển đang có một hư ảnh một chú tiểu ngồi trong đóa hoa sen màu vàng óng ánh. Rõ ràng là thân hình vô cùng mơ hồ, nhưng đứng ở bên ngoài lại có thể cảm nhận được Phật tính cực kỳ mãnh liệt tản ra từ trên thân thể nó, chỉ cần quan sát sẽ khiến tâm thần của người ta trở nên an bình tường hòa.

“Thanh Bình, thúc chín nó cho ta!” Lục Huyền lấy cái bình nhỏ màu xanh từ trong túi trữ vật ra, dùng linh thức khống chế nắp bình xoay tròn bật mở, sau đó từng sợi thảo mộc linh khí tinh thuần đồng loạt tuôn ra, rót vào bên trong đóa hoa sen màu vàng óng ánh ấy.

Sau khi được thảo mộc linh khí tinh thuần rót đầy, đột nhiên từ bên trong chiếc đài sen tuôn ra ngàn vạn luồng hào quang màu vàng, dường như chú tiểu bên trong đang vô cùng hoạt bát hưng phấn, nó không ngừng làm ra từng động tác

ngây thơ khả ái, để lộ ra vô vàn Phật tính bên trong đóa hoa sen màu vàng óng kia.

"Thành công rồi!"

Lục Huyền nhìn thanh tiến độ trong suốt phía dưới tòa Phật Liên đang lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng tăng trưởng, chờ sau khi nó hoàn toàn được kéo đầy, hắn cũng dừng động tác rót thảo mộc linh khí vào trong đóa hoa sen màu vàng óng kia.

"Chỉ còn lại một chút thảo mộc linh khí ở dưới đáy bình." Linh thức của hắn tiến vào bên trong Thần Mộc Thanh Hồ thoáng dò xét một chút, sau đó lập tức thu món dị bảo này vào trong Thao Trùng Nang.

Mặc dù Thiên Nguyên Quả và Tọa Phật Liên đều là linh chủng lục phẩm, nhưng khi dùng Thần Mộc Thanh Hồ thúc chín, một cây vừa mới gieo trồng không được bao lâu còn một cây đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, cho nên lượng thảo mộc linh khí tiêu hao có chênh lệch rất lớn.

Chương 1103: Thật Sự Cho Rằng Linh Thực Sư Dễ Bắt Nạt Như Vậy Sao?

Lục Huyền cẩn thận cảm thụ trạng thái của linh thực, lại dùng linh thức cẩn thận đào đóa hoa sen màu vàng kim kia từ trong linh nhưỡng ra.

Tâm thần nhanh chóng ngưng tụ trên bông hoa sen màu vàng óng ánh, tin tức chi tiết về nó lập tức xuất hiện trong đầu.

【 Tọa Phật Liên, linh chủng lục phẩm, cần dùng bảo vật Phật tính tẩm bổ bồi dưỡng, sau khi thành thục có thể luyện hóa nó thành bảo vật đài sen thần dị, khi tu sĩ ngồi trên đài sen, ngộ tính gia tăng thêm rất nhiều, có thể trợ giúp lĩnh ngộ công pháp hoặc là thần thông huyền ảo. 】

【 Bên trong ẩn chứa Phật tính cường đại, người tâm chí không kiên định sẽ chịu ảnh hưởng bởi nó rồi bất tri bất giác mà quy y Phật môn. 】

"Là linh thực cao giai có thể tăng ngộ tính, không ngờ lại có vài phần tương tự với lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà kia. Nhưng thời gian lá trà gia tăng có hạn, mà Phật đài này lại có thể tuần hoàn sử dụng nhiều lần."

Sau khi Lục Huyền biết được tin tức về đóa Tọa Phật Liên thành thục, hắn lại âm thầm so sánh nó với lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà lúc trước mình từng bồi dưỡng ra, trong lòng cảm khái nói.

“Nên thu quầng sáng rồi.” Hắn đặt đóa hoa sen màu vàng kim trên tay vào trong Thao Trùng Nang, ánh mắt lập tức bị quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ hiển hiện phía dưới hấp dẫn. Quầng sáng hơi lập lòe, mông lung, hết sức thần bí và hấp dẫn, mang đến vô hạn chờ mong trong lòng Lục Huyền.

Hắn nín thở vì hồi hộp, chậm rãi đưa tay tới, nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Ngay sau đó, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, lại lập tức hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu đầy trời phóng lên không trung. Những điểm sáng nọ nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh hình bàn tay màu trắng nhạt, lập tức dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một luồng ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【 Thu hoạch một gốc Tọa Phật Liên lục phẩm, nhận được thần thông Phật môn trung giai: Bất Động Minh Vương Ấn. 】

Ý niệm biến mất, ở chỗ sâu bên trong thức hải của Lục Huyền đột nhiên trống rỗng xuất hiện từng đóa từng đóa hư ảnh hình hoa sen màu vàng óng ánh, kèm theo đó là từng hồi Phạn âm vang lên.

Hư ảnh thu lại, một bộ Kim Thân Pháp Tướng với khuôn mặt mơ hồ, cao tới mấy trượng chậm rãi hiển lộ ra, Pháp Tướng ấn xuống một đạo thủ ấn Phật môn. Ngưng thần nhìn kỹ, thủ ấn kia cũng không phải cố định, mà từ khi xuất hiện đến giờ nó vẫn liên tục biến hóa, tựa như bên trong đang ẩn chứa chân ý Phật Đạo. Ngàn vạn luồng Phật quang bắn ra bốn phía, chiếu rọi chỗ sâu bên trong thức hải của Lục Huyền thành một mảnh sáng chói.

Hắn ngưng tụ tâm thần lên bộ Kim Thân Pháp Tướng nọ, đã nhanh chóng biết được mọi tin tức chi tiết có liên quan nó.

【 Bất Động Minh Vương Ấn, thần thông trung giai của Phật môn, có Phật Đà khi quan sát Bất Động Minh Vương Chân Thân đã lĩnh ngộ ra môn thần thông có uy năng kinh thiên này. Sau khi tu hành có thể tránh được đám tà ma âm vật trên thế gian xâm nhập quấy, có hiệu quả khắc chế trời sinh đối với tà ma ngoại đạo, có thể trợ giúp tu sĩ thủ vững bản tâm. 】

"Thần thông trung giai?!"

Lục Huyền kinh hô thành tiếng?

Phải biết rằng, thần thông vốn là thứ cực kỳ hiếm thấy trong Tu Hành giới, ngay cả một con quái vật khổng lồ như Ly Dương Đạo Tông cũng không nắm giữ được bao nhiêu phẩm loại thần thông.

Lúc trước, hắn từng mở ra thần thông《 Nhiếp Hồn Huyết Chưởng 》 cùng với Ngũ Lôi Chính Pháp từ bên trong quầng sáng, nhưng cả hai thứ ấy đều chỉ là cấp thấp. Mà Bất Động Minh Vương Ấn lại là một môn thần thông trung giai, nếu lưu truyền ra ngoài, không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh tranh đoạt.

Song Sinh Bạch Liên thất phẩm chẳng mang đến bao nhiêu hứng thú cho nhóm tu sĩ Nguyên Anh, nhưng thần thông trung giai lại là tình thế bắt buộc đối với bọn họ.

"Điều đáng tiếc duy nhất là thứ này không thể trực tiếp gia tăng chiến lực cho ta trên diện rộng." Trong lòng Lục Huyền có chút không vừa lòng nghĩ thầm.

Bất Động Minh Vương Ấn ở chỗ sâu bên trong thức hải, chỉ có thể tạo điều kiện cho hắn quan tưởng tu hành, chứ không cách nào trợ giúp thực lực của hắn tăng lên đáng kể trong một khoảng thời gian ngắn được.

Cũng may thực lực hiện tại của hắn đã vượt xa tu sĩ cùng cấp rồi, lại cộng thêm phần lớn bảo vật cao cấp và Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm, trừ phi tu sĩ Nguyên Anh trực tiếp ra mặt, nếu không rất khó tạo thành uy hiếp gì đối với hắn.

Mà bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, cũng không có khả năng xuất hiện tình cảnh lượng lớn tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đồng thời vây công một tòa động phủ. Dù sao hắn cũng thanh toán không ít tiền thuê rồi.

Thêm nữa, Lục Huyền còn có thể ôm lấy mấy cái bắp đùi bất cứ lúc nào hắn muốn. Một là Thanh Giác Lôi Hủy có giao tình sinh tử với hắn, hai là Thiên Thương Chân Quân đã nhờ hắn thay mặt bồi dưỡng Thương Long Mộc, hắn có thể dùng phù lục cầu viện đối phương bất cứ lúc nào, ngoài ra hắn còn có Hải Lâu thương hội và Lôi Hỏa Chân Quân quan tâm.

Chuyện này đã khiến hắn cực kỳ tự tin.

"Ừm? Có đồ vật gì muốn xông qua trận pháp?"

Đang lúc Lục Huyền mải mê suy tư, đột nhiên hắn phát hiện linh lực bên trong Vạn Chướng Huyền Tinh Trận vừa phát sinh một chút dị thường rất nhỏ. Mới đầu hắn còn không phát hiện ra điều gì, nhưng dựa vào linh thức vượt xa tu sĩ cùng cấp của mình, sau khi tinh tế tìm tòi hồi lâu, cuối cùng hắn cũng tập trung được vào một góc trận pháp.

Ở nơi ấy, có ba con yêu trùng trong suốt đang cố gắng dung nhập vào trong trận pháp. Yêu trùng lớn bằng đầu ngón tay, trong miệng mọc ra mấy cái giác hút bén nhọn dữ tợn, hai đôi cánh lông vũ mỏng như cánh ve, trực tiếp hòa làm một thể với cảnh vật chung quanh. Nhìn ra được ba con yêu trùng này có thiên phú không tầm thường trên phương diện trận pháp cấm chế, bởi vậy ngay cả khi chúng đã bắt đầu xâm nhập nhưng

Vạn Chướng Huyền Tinh Trận vẫn không thể đưa ra phản ứng kịp thời.

"Nhanh như vậy đã xuất hiện một người muốn làm phân bón rồi." Lục Huyền khẽ cười một tiếng, trên mặt hiện lên một tia sát ý.

"Thật sự cho rằng linh thực sư dễ bắt nạt như vậy sao?"

Lục Huyền than nhẹ một tiếng, trong tay lập tức xuất hiện một tấm trận bàn bạch ngọc. Tâm niệm vừa động, trận văn phía trên trận bàn bắt đầu di chuyển, Vạn Chướng Huyền Tinh Trận bên ngoài động phủ cũng theo đó mà nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Tại thời điểm này, ở bên ngoài cùng của trận pháp, ba con yêu trùng trong suốt đang nhanh chóng vỗ cánh, lần lượt xuyên qua từng ngọn núi băng cực hàn. Dường như đám yêu trùng trong suốt kia có trực giác đối với dao động linh lực vượt xa bình thường, chúng luôn có thể tìm được điểm yếu của trận pháp, sau đó gian nan xâm nhập vào bên trong.

Đột nhiên, ngọn núi băng cực hàn kia bắt đầu phát sinh biến hóa. Từng ngọn núi từ từ di chuyển, hàn khí tràn ngập cả mảnh thiên địa, thoáng cái đã làm tốc độ di chuyển của ba con yêu trùng trong suốt giảm bớt đi rất nhiều.

Từng đóa băng hoa nhẹ nhàng rơi xuống, dần dần ngưng kết thành một tầng băng sương mỏng manh, khó có thể nhận ra trên thân thể đám yêu trùng trong suốt. Chờ đến khi yêu trùng phát hiện thì đã trễ, hai con yêu trùng trong đó rơi thẳng xuống dưới, vỡ vụn thành vô số mảnh băng vương vãi trên băng sơn.

Chương 1104: Hai Vị Đạo Hữu Đang Tìm Ta Sao?

Một con còn lại kéo lấy bộ thân thể sắp bị đông cứng của mình, gian nan rời khỏi Vạn Chướng Huyền Tinh Trận.

Đương nhiên, đây là Lục Huyền cố ý.

Hắn cố ý lưu lại một con yêu trùng, mục đích là để tìm tu sĩ đang đứng phía sau màn. Gần đây có không ít tu sĩ nhìn trộm động phủ của hắn, mặc dù trong lòng Lục Huyền không vui, nhưng miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận được.

Chỉ nhìn mà không làm gì còn tàm tạm, chứ ngang nhiên có ý đồ xâm nhập vào động phủ của hắn, thì hoàn toàn không thể tiếp nhận được rồi.

Tốc độ của con yêu trùng kia cực nhanh, dù bản thân đang bị trọng thương, vẫn duy trì một tốc độ khủng bố, bay về khu vực nào đó.

Nhất cử nhất động của nó đều rơi vào trong một con ngươi màu xám trắng trên bầu trời. Viên đồng tử như ẩn như hiện cực lớn ấy đang không ngừng di chuyển trên bầu trời, gắt gao đi theo con yêu trùng trong suốt nọ.

Tại một vị trí cách động phủ của Lục Huyền hai mươi dặm, hai gã tu sĩ Kết Đan trung kỳ mượn dùng trận pháp, đang ẩn nấp bên trong lôi mang rất nhỏ đầy trời. Đột nhiên, trên mặt một vị thanh niên khôi ngô trong đó xuất hiện một mảnh trắng bệch.

"Vương đạo hữu, tình huống thế nào rồi? Chẳng lẽ linh trùng của ngươi gặp phải bất trắc?" Một tu sĩ trung niên bên

cạnh thấy thế, vội vàng lên tiếng hỏi.

“Có hai con chết rồi.” Sắc mặt thanh niên khôi ngô biến thành âm trầm.

Ba con yêu trùng kia có liên quan đến tâm thần của gã, sau khi chúng bị tiêu diệt cũng sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực, khiến cho tâm thần của gã bị hao tổn.

“Trận pháp bên ngoài động phủ của tên linh thực sư kia lại kinh khủng như thế? Có thể dễ dàng tiêu diệt linh trùng của đạo hữu ngươi sao?” Tu sĩ trung niên nghe vậy, trong lòng cực kỳ ngoài ý muốn.

Hai người đã kết bạn cùng nhau thăm dò bí cảnh nhiều lần, đương nhiên gã cũng hiểu rõ sự cường đại của đám linh trùng trong tay bạn tốt. Năng lực ẩn nấp của mấy con linh trùng này rất mạnh, tu sĩ Kết Đan tầm thường khó mà phát hiện ra tung tích của nó, chúng lại có tốc độ cực nhanh, cùng với trực giác cực kỳ nhạy bén đối với trận pháp cấm chế, hoàn toàn không giống bình thường, dù thực lực không quá xuất sắc, nhưng tầm quan trọng của nó đối với hai người lại nằm trên những món bảo vật khác.

Thực sự không ngờ, ngay cả rơi vào bên trong trận pháp cấm chế thuộc bí cảnh, linh trùng cũng không chịu tổn thương, vậy mà cuối cùng lại bị đại trận bên ngoài động phủ của tên linh thực sư kia tiêu diệt.

“Chỉ mượn nhờ trận pháp lợi hại mà thôi. Hắn vốn là một linh thực sư, có thể tu hành đến cảnh giới hôm nay đã là cực kỳ may mắn rồi, chỉ dựa vào thực lực của hắn, một mình ta và ngươi đã có thể ứng phó dễ dàng. Chỉ cần phá được cái mai rùa lớn bên ngoài động phủ là có thể ung dung giải quyết đối phương, đến lúc ấy, hạt linh chủng thất phẩm cũng sẽ trở thành vật trong túi hai ta rồi.” Tu sĩ trung niên chậm rãi nói.

“Ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

Thanh niên khôi ngô chợt phát ra một luồng sóng âm bén nhọn rất nhỏ, con yêu trùng còn lưu lại một chút băng sương trên thân thể lập tức đi tới bên ngoài trận pháp của hai người. Gã nhẹ nhàng đưa tay, rất nhanh, con yêu trùng trong suốt nọ đã rơi vào trong tay gã.

Thanh niên khôi ngô nhanh chóng mượn dùng huyết khí tràn đầy trên cơ thể mình để hòa tan tầng băng sương mơ hồ kia, sau đó vươn linh thức đảo qua bốn phía, nhưng hết lần này đến lần khác, vẫn không phát hiện ra bất cứ tình huống dị thường nào.

“Có thể trốn về một con đã coi như không tệ rồi.” Tu sĩ trung niên lên tiếng an ủi.

“Xét cho cùng, tên linh thực sư kia cũng không thể vĩnh viễn co đầu rút cổ ở bên trong đại trận mãi được, mà chỉ cần hắn vừa xuất hiện thì chúng ta hoàn toàn có thể khống chế được hắn rồi.” Trong mắt thanh niên khôi ngô hiện lên một tia hung lệ.

Đột nhiên, trận pháp vốn đang bao phủ bên ngoài hai người bọn họ lại vang lên một tiếng răng rắc, vòng bảo hộ linh khí đột ngột xuất hiện từng khe hở thô dài.

“Nguy rồi!” Một luồng ý niệm như vậy không hẹn mà cùng hiện lên trong đầu hai người. Không đợi bọn họ làm ra phản ứng, từng luồng kiếm khí vô hình đã lan tràn khắp khu vực chung quanh hai người, biến hóa ngàn vạn, quỷ dị khó lường, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ngay cả pháp khí phòng hộ ngũ phẩm cũng bị vô số kiếm khí vô hình kia dễ dàng đâm thủng.

Trong chốc lát, lại có vô số kiếm khí như sóng to gió lớn cuốn tới, mỗi một đạo kiếm khí đều mang theo ý giết chóc vô

tận, hai người chợt có cảm giác mình đã đưa thân vào một khu chiến trường Thượng Cổ. Sát cơ lẫm liệt phủ kín chiến trường, khắp nơi đầy rẫy nguy hiểm y như cối xay máu thịt, điên cuồng xoắn từng sinh mệnh tươi sống bên trong thành thịt nát.

Bị sát kiếm trùng thiên hung hăng bào mòn như vậy, chỉ trong phút chốc, tâm thần của hai tu sĩ Kết Đan đã thất thủ, mất cân bằng. Cũng trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, hai người bọn họ đã bị hai thanh phi kiếm thượng đẳng, cùng với kiếm quyết tương ứng đánh cho trở tay không kịp.

"Hai vị đạo hữu đang tìm ta sao?" Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai.

Ngay sau đó, một bóng người nhanh như chớp đã xuất hiện, cùng với một tiếng Phượng hót thanh thúy, một luồng hư ảnh Phượng Hoàng trùng trùng điệp điệp bay ra từ trong ngọn lửa, uy áp vô tận đè xuống, một bàn tay trong suốt như ngọc trực tiếp xuyên qua lồng ngực tu sĩ khôi ngô.

Một vị tu sĩ trung niên khác vô cùng hoảng hốt, vội vàng ném mấy chục tấm phù lục cao giai ra, lại lập tức thi triển bí thuật bỏ chạy. Nhưng vừa bay ra ngoài không đầy trăm trượng, lại có một đạo Âm Lôi màu xanh sẫm như trường xà theo sát sau lưng, tốc độ của nó càng nhanh hơn gã, chỉ mấy cái chớp mắt, nó đã trực tiếp bổ thẳng xuống đầu vị tu sĩ kia, đánh cho thần hồn bên trong cơ thể tu sĩ muốn đào thoát tan biến thành hư vô.

"Hai gã Kết Đan trung kỳ lại không chịu nổi một kích nha."

Chỉ qua vài lần đối mặt, bản thân đã dễ dàng tiêu diệt hai gã tu sĩ Kết Đan trung kỳ, điều này đã mang đến cho Lục Huyền một chút cảm nhận trực quan hơn đối với thực lực của mình.

“Hai thanh Kiếm Thảo ngũ phẩm cùng với nguyên bộ kiếm quyết, đều là bảo vật cực kỳ trân quý hiếm thấy, đã mạnh hơn lượng lớn phi kiếm ngũ phẩm bình thường rồi. Ngoài ra, là cường độ thân thể của ta lại có thể so sánh với pháp bảo cấp thấp, có các loại bảo vật hiếm thấy như Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu và Thái Tuế Nhục lục phẩm tẩm bổ, chỉ cần dựa vào thân thể vẫn có thể dễ dàng giải quyết hai người bọn họ. Cuối cùng chính là bí pháp thuộc tính lôi được ghi lại bên trong《 Thần Tiêu Chân Pháp 》.” Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Được ghi chép vào《 Thần Tiêu Chân Pháp 》, đương nhiên là đạo Âm Lôi kia cũng có chỗ không tầm thường, có thể vô thanh vô tức phát động, nó chính là thủ đoạn thích hợp nhất với cảnh tượng trước mắt. Đồng thời sau khi đánh trúng lại có thể gây nên mức thương tổn cực lớn cho thần hồn của tu sĩ, có thể đánh cho đối phương hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Chương 1105: Vẫn Có Mấy Con Chuột Trốn Trong Cống Ngầm!

"Đáng tiếc là luồng hồn phách kia bị nó đánh tan rồi. Chỉ có thể dùng máu thịt của hai tu sĩ Kết Đan này làm phân bón." Lục Huyền có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Đến đây, linh thức của hắn đảo qua bốn phía, sau khi xác định không có tu sĩ nào phát hiện ra động tĩnh bên này, mới mang theo hai bộ thi hài nhanh chóng trở về động phủ.

"Xem như mạng của các ngươi đã đến hồi kết. Các ngươi có chút ngấp nghé đối với linh chủng thất phẩm cũng là chuyện bình thường, nhưng hành động lỗ mãng muốn biến tham niệm thành thực tế của các ngươi lại vượt quá sự nhẫn nại của ta rồi."

"Hơn nữa, nếu như các ngươi đã muốn xông vào động phủ của ta thì có nghĩa là muốn gây bất lợi cho ta, có giữ lại cũng trở thành tai họa mà thôi, còn không bằng làm phân bón cho mảnh ruộng linh điền tà dị, coi như lợi dụng phế vật trồng nên những loại thực vật xanh tươi."

"Nhưng cứ một mực bị người khác rình mò như vậy, cũng khá là khó chịu, vẫn nên giải quyết vấn đề này một lần cho xong đi." Lục Huyền âm thầm suy nghĩ.

Về phần giải quyết như thế nào, cũng chỉ có thể dựa vào nhóm hộ vệ của Lôi Hỏa Tinh Động mà thôi.

“Hoặc là không nảy sinh bất cứ ý nghĩ gì đối với linh chủng thất phẩm, hoặc là dứt khoát làm một vố lớn, sau đó trực tiếp biến thành phân bón cho ta, nếu cứ ở bên ngoài động phủ lề mà lề mề, khi nóng khi lạnh như thế, chỉ tổ làm ảnh hưởng tới tâm trạng mà thôi.”

“Loại hành vi tiến sát đến ranh giới này, nên tố cáo.” Trong lòng hắn vừa suy nghĩ như vậy, đã không chút do dự lấy một tấm phù lục đưa tin từ túi trữ vật ra, truyền một tin tức vào bên trong.

“Tề đạo hữu, lần trước từ biệt ở động phủ của Lôi Hỏa Chân Quân, gần đây đạo hữu thế nào rồi? Ngày đó, Lục mỗ may mắn nhận được hạt linh chủng thất phẩm kia ở chỗ Chân Quân, đến đoạn thời gian gần đây, đột nhiên ta phát hiện có kẻ gây rối, tính rình mò động phủ của mình, trông dáng vẻ mấy người này rất khả nghi, đã khiến quá trình tu hành và sinh hoạt của ta bị quấy nhiễu. Mong Tề đạo hữu hỗ trợ đi giữ gìn trật tự tại Lôi Hỏa Tinh Động, để tại hạ được thư thái, cũng là bảo vệ gốc linh thực thất phẩm kia.”

Sau đó, tấm phù lục đưa tin này lập tức hóa thành một luồng hắc quang, bắn ra nhanh như điện. Người Lục Huyền liên lạc tất nhiên là Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động. Hắn tin chắc đối phương sẽ ra mặt hỗ trợ giải quyết vấn đề này.

Về công, dù sao hắn cũng là người thuê động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động, hàng năm đã giao nộp không ít linh thạch, che chở người thuê an toàn vốn là chức trách của tu sĩ Thiên Tinh Động.

Ngoài ra lúc trước, khi hắn nhận được linh chủng Song Sinh Bạch Liên từ chỗ Lôi Hỏa Chân Quân, đối phương còn ra mặt tỏ vẻ ủng hộ hắn, nếu hiện giờ, lại để tu sĩ khác cướp mất

nó đi thì chẳng khác nào đánh thẳng vào mặt tu sĩ Nguyên Anh.

Về tư, Lục Huyền từng trợ giúp Tề Vô Hành giải quyết vấn đề của con linh thú mà gã vô cùng yêu quý, lúc bình thường hai người cũng thường xuyên lui tới, giao tình giữa đôi bên không tệ, đương nhiên gã sẽ vui lòng ra tay trợ giúp hắn giải quyết chút phiền toái này.

Tề Vô Hành trả lời rất nhanh, chỉ một lát sau đã có một tấm phù lục đưa tin bay tới với tốc độ cực nhanh. Lục Huyền kích phát phù lục đưa tin, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc của Tề Vô Hành: "Lục đạo hữu, Tề mỗ đã biết chuyện, chắc chắn sẽ phái người đi tới cẩn thận kiểm tra phạm vi trăm dặm xung quanh động phủ của đạo hữu, đuổi hết những tu sĩ lai lịch không rõ kia đi, để đạo hữu có thể yên tâm bồi dưỡng linh thực."

"Tố cáo có hiệu quả rồi." Lục Huyền thu hồi phù lục, trên mặt hiện lên một nụ cười thản nhiên.

Hôm sau, khi hắn đang kiểm tra trạng thái của đông đảo linh thực trong linh điền, đột nhiên một giọng nói vang dội truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu có ở trong động phủ không, tại hạ là hộ vệ của Thiên Tinh Động, thể theo yêu cầu của Tề Tinh Sứ, hôm nay chúng ta sẽ đi tuần tra xung quanh động phủ của đạo hữu."

Lục Huyền nghe vậy bèn dùng linh thức đảo qua, chỉ thấy một thanh niên cao lớn mặc khôi giáp nặng nề đang đứng bên ngoài động phủ. Thanh niên này có tu vi Kết Đan sơ kỳ, khôi giáp khoác trên người có khắc vô số linh văn. Với trình độ luyện khí của hắn hiện giờ, hoàn toàn có thể cảm nhận được lực phòng hộ kinh người của bộ khôi giáp này.

Sau lưng thanh niên cao lớn ấy vẫn còn năm vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ chia nhau ra đứng ở các phương vị, mơ hồ kết

thành một trận thế cổ quái.

Thân hình Lục Huyền lóe lên, nhanh chóng bước ra bên ngoài động phủ.

“Ra mắt đạo hữu.”

“Lục đạo hữu, hôm nay tại hạ và mấy hộ vệ đi tuần tra xung quanh động phủ này một lượt, đúng là đã phát hiện mấy tên tu sĩ khả nghi, bọn họ đã bị chúng ta xua đuổi đi rồi.” Thanh niên cao lớn đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp thông cáo lại tình hình cho Lục Huyền.

“Các vị đạo hữu đã vất vả rồi, không bằng mời mọi người tiến vào động phủ của ta uống vài chén?” Lục Huyền cười hỏi.

“Không được, trong người chúng ta còn có chức trách nên không tiện vui đùa, đợi quá trình tuần tra kết thúc lại đến bái phỏng Lục đạo hữu sau.” Thanh niên kia nhã nhặn từ chối.

“Ta tới đây chỉ để báo chuyện này với Lục đạo hữu một tiếng, để đạo hữu có thể yên tâm tu hành, bồi dưỡng linh thực. Sau này phạm vi xung quanh động phủ của đạo hữu sẽ trở thành khu vực tuần tra trọng điểm của nhóm hộ vệ Thiên Tinh Động.” Gã nghiêm mặt nói với Lục Huyền.

“Làm phiền các vị đạo hữu rồi.” Lục Huyền lập tức tỏ vẻ cảm kích.

Sau khi thông cáo xong, nhóm hộ vệ Thiên Tinh Động trực tiếp gia tăng cường độ tuần tra, hiệu quả cực kỳ rõ rệt. Dưới quá trình âm thầm quan sát của Hư Không Yểm Mục trên không trung, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện số tu sĩ quanh quẩn gần động phủ của mình đã ít đi rõ rệt, thi thoảng mới phát hiện một - hai tu sĩ Kết Đan, hoặc có thủ đoạn che giấu đặc biệt, hoặc do tu vi, linh thức cao hơn nhóm hộ vệ Thiên Tinh Động mới tránh thoát khỏi đội tuần tra.

“Vẫn có mấy con chuột trốn trong cống ngầm.” Lục Huyền than nhẹ một tiếng. Hắn có thể dễ dàng giải quyết đám tu sĩ Kết Đan đang ẩn nấp trong bóng tối kia, nhưng làm như vậy, lại có khả năng sẽ bộc lộ thực lực của mình. Mà một khi để lộ ra rất nhiều bảo vật và thần thông thượng đẳng trên người thì sau này, dù muốn đến mấy, hắn cũng khó mà yên ổn làm ruộng được.

“Vẫn nên tìm một cái đùi để hỗ trợ giải quyết rắc rối mới được.” Trong lúc nhất thời hắn lại có chút rối rắm, vì có quá nhiều đùi để lựa chọn rồi.

“Thanh Giác Lôi Hủy bị loại trừ đầu tiên, tuy thực lực của ngài ấy cường đại nhưng nếu lộ diện xung quanh của động phủ thì chẳng khác nào nói thẳng cho đám tu sĩ còn lại biết mối quan hệ giữa ta và Lôi Hủy không tầm thường.”

“Ngoài ra còn có Hải Lâu thương hội và Lôi Hỏa Chân Quân.”

“Đúng rồi, không thể quên Thiên Thương Chân Quân đã giao Thương Long Mộc cho ta nhờ thay mặt bồi dưỡng được.” Đột nhiên Lục Huyền nhớ ra một nhân vật khác.

Chương 1106: Cầu Viện Trợ!

"Ta đã bồi dưỡng gốc Thương Long Mộc kia khá nhiều năm rồi, sau khi có được thi hài của Đà Long, gốc linh thực thất phẩm ấy cũng đã mọc rễ nảy mầm. Thời điểm Thiên Thương Chân Quân giao Thương Long Mộc cho ta, ngài ấy đã ước định cứ cách một đoạn thời gian sẽ đi tới xem xét trạng thái sinh trưởng của gốc linh thực nọ. Hiện giờ đúng là thời điểm để mời ngài ấy tới kiểm tra rồi."

"Chân Quân, Thương Long Mộc trong linh điền đã nảy mầm." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó hắn lập tức lấy ra tấm phù lục đặc biệt có màu đen nhánh – thứ mà lúc trước Thiên Thương Chân Quân từng để lại cho mình.

Trong tin tức đưa vào phù lục, hắn nói với đối phương rằng, sau một phen tìm hiểu mình đã tìm được phương pháp thích hợp nhất để bồi dưỡng Thương Long Mộc và trước mắt gốc linh thực này đang sinh trưởng rất tốt. Đồng thời hắn cũng thoáng tỏ vẻ có tu sĩ mang theo ý đồ xấu, đang âm thầm rình mò xung quanh động phủ của hắn, mời Thiên Thương Chân Quân đi tới chấn nhiếp một phen.

Sau khi cầu viện Thiên Thương Chân Quân, Lục Huyền lập tức khống chế Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, che giấu mấy loại linh thực thất phẩm bên trong khu linh điền trung tâm của mình.

Tuy thần thức của Nguyên Anh Chân Quân có thể phá giải loại cấm chế này bằng bạo lực, nhưng Lục Huyền tin rằng đối phương sẽ không vô lễ như vậy.

Hôm sau, khi đang thi triển Linh Vũ Thuật với lượng lớn linh thực của mình, đột nhiên linh khí bên ngoài động phủ phát sinh dao động kịch liệt, lôi mang đầy trời chạy ngang chạy dọc khắp nơi.

"Lục Huyền tiểu hữu, lão hủ Thiên Thương tới bái phỏng đây." Một giọng nói già nua truyền đến từ vòm trời đằng xa, sóng âm cuồn cuộn, vang vọng khắp mấy trăm dặm xung quanh động phủ. Sau đó, một dải cầu vồng màu xanh mỹ lệ từ nơi xa xôi kéo dài tới động phủ của Lục Huyền tựa như muốn xuyên thẳng qua Lôi Hỏa Tinh Động.

Trong chớp mắt, dải cầu vồng màu xanh kia đã thu liễm lại, đồng thời một lão giả gầy gò khống chế một thanh kiếm gỗ cũng đi tới khoảng không phía trên động phủ của Lục Huyền.

"Lục Huyền bái kiến Thiên Thương Chân Quân!!" Lục Huyền đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng ra ngoài nghênh đón rồi lớn tiếng thi lễ thăm hỏi với Thiên Thương Chân Quân.

"Lục tiểu hữu không cần phải khách khí như thế." Thiên Thương Chân Quân từ tốn nói, sau đó linh thức tùy ý đảo qua phạm vi trăm dặm xung quanh động phủ.

"Hừ! Lén la lén lút!" Ông ta hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, một luồng linh áp kinh khủng đã tỏa ra bốn phía, trực tiếp trấn áp mấy tên tu sĩ không rõ lai lịch đang ẩn núp xung quanh động phủ này.

"Xin tiền bối đừng trách tội, vãn bối chỉ đi ngang qua nơi này, không có bất cứ ý đồ gì khác!" Đám người kia đều hoảng hốt, nhao nhao lên tiếng cầu xin tha thứ. Đồng thời ai nấy đều dốc hết sức lực lấy ra tín vật chứng minh thân phận của mình.

"Lần này tha cho các ngươi, nếu lần sau ta lại phát hiện các ngươi ở xung quanh nơi này thì đừng trách lão phu ra tay vô tình." Thiên Thương Chân Quân lạnh lùng nói.

“Đa tạ tiền bối! Sau này vãn bối không dám vô lễ như thế nữa.” Mấy tên tu sĩ Kết Đan như được đại xá, vội vàng tỏ vẻ cảm kích với Thiên Thương Chân Quân rồi thi nhau chạy trối chết.

“Đây chính là điểm kinh khủng của Nguyên Anh Chân Quân.” Bên ngoài động phủ, Lục Huyền nhìn cảnh tượng này mà không khỏi cảm khái một câu.

Trong tay có vô số bảo vật và công pháp thần thông thượng đẳng hộ thể, vốn dĩ hắn cho rằng thực lực của mình đã đủ mạnh rồi, nhưng đến khi được tận mắt chứng kiến Thiên Thương Chân Quân dễ dàng dọa lui đám tu sĩ Kết Đan hậu kỳ kia, hắn mới có nhận thức rõ hơn về bản thân mình.

Nhưng đương nhiên, có quầng sáng tồn tại, Lục Huyền rất tự tin với con đường tu hành của mình sau này. Nên nhớ là dựa vào các loại bảo vật quý hiếm mở ra từ quầng sáng, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, hắn đã từ một tiểu tán tu Luyện Khí chỉ có hai bàn tay trắng trưởng thành đến cấp độ linh thực đại sư có tu vi Kết Đan trung kỳ như hiện giờ.

Tốc độ phát triển bậc này đã không hề thua kém đám đệ tử chân truyền có thiên tư xuất chúng nhất bên trong Ly Dương Đạo Tông, đó là chưa kể hiện tại, bên trong linh điền của hắn đang có không ít linh thực lục phẩm, thậm chí là thất phẩm. Một khi chúng thành thục, cũng không biết thực lực của hắn có thể tăng trưởng đến mức nào nữa.

“Lục tiểu hữu, đám đạo chích kia đã bị ta đuổi đi rồi. Nếu sau này có nguy hiểm gì tiểu hữu có thể trực tiếp liên lạc với ta.” Thiên Thương Chân Quân chậm rãi hạ xuống, nói với Lục Huyền. Chuyện này có liên quan tới gốc Thương Long Mộc thất phẩm được ông ta cực kỳ coi trọng, là chủ nhân của linh thực, ông ta nhất định phải để ý nhiều hơn.

“Đa tạ Chân Quân!” Lục Huyền kính cẩn thi lễ.

“Lúc trước, cũng không biết vì sao tin tức trong động phủ của ta có linh thực thất phẩm lại bị lan truyền ra ngoài, khiến không ít tu sĩ nảy sinh lòng tham, còn muốn ra tay tranh đoạt. May mà có tiền bối ra tay chấn nhiếp bọn họ, khiến về sau bọn họ không dám làm càn nữa.” Lục Huyền đáp qua loa.

Tuy lúc trước Thiên Thương Chân Quân dùng thủ đoạn kín đáo giao Thương Long Mộc cho hắn, nhưng không thể hoàn toàn đảm bảo tin tức này sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, bởi vậy lời hắn nói cũng có lý.

Hắn dẫn Thiên Thương Chân Quân tiến vào động phủ. Và đúng như hắn dự đoán, Thiên Thương Chân Quân không quá để ý đến nhóm linh thực đang bị ẩn giấu bên trong trận pháp.

Sau khi nói chuyện phiếm một lát, Lục Huyền lập tức dẫn đối phương đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Thương Long Mộc và Hóa Long Thảo. Vừa tiến vào nơi này, đã có tiếng rồng ngâm thoang thoảng vang lên.

Ánh mắt Thiên Thương Chân Quân lập tức bị thu hút bởi bộ thi hài Đà Long khổng lồ đang được chôn trong linh điền.

“Tiểu hữu lại có được một bộ thi hài của dị thú thất phẩm?” Ông ta tò mò hỏi.

“Trong một lần vãn bối tiến vào Hắc Thủy Tinh Động, đã ngẫu nhiên tìm được một khu bí cảnh ẩn trong hải vực rồi may mắn có được thứ này.” Lục Huyền đơn giản kể lại.

“Khi vãn bối lấy được bộ thi hài Đà Long này, những bảo vật quý hiếm nhất bên trong bí cảnh đều đã biến mất, vãn bối mới nghĩ cách mang nó về, cũng tiện cung cấp hoàn cảnh tốt nhất để bồi dưỡng Thương Long Mộc.”

“Có Long khí dồi dào tẩm bổ, tốc độ sinh trưởng của Thương Long Mộc sẽ nhanh hơn bình thường một chút, khả năng bồi dưỡng thành công cũng theo đó mà tăng lên rất

nhiều.” Hắn giải thích với Thiên Thương Chân Quân đang nghỉ chân quan sát Thương Long Mộc.

“Lục tiểu hữu nói không sai, Thương Long Mộc phát triển tốt lắm.” Thiên Thương Chân Quân hài lòng gật đầu, trong mắt có mấy phần tán thưởng.

“Nhưng nhìn tình cảnh này mới biết, lúc trước lão phu trực tiếp giao cây non Thương Long Mộc cho ngươi đúng là không suy xét chu toàn.” Ông ta quay đầu nhìn Lục Huyền, chậm rãi nói: “Bình thường lão phu rất ít khi bồi dưỡng linh thực, cũng không biết khi bồi dưỡng linh thực cấp cao khó khăn đến mức nào, ngược lại đã khiến tiểu hữu phí không ít sức lực rồi.”

Thi hài Đà Long được chôn trong linh nhưỡng đã khiến Thiên Thương Chân Quân cảm khái một hồi.

Chương 1107: Tranh Thủ!

“Tiền bối nói quá lời, nếu không tiếp xúc nhiều với linh thực cao giai thì không biết một số bí mật trong đó cũng là chuyện rất bình thường. Theo những gì người bên ngoài biết, chỉ cần trong tay sở hữu linh nhưỡng cấp cao và linh khí tinh thuần nồng đậm là có thể trợ giúp linh thực cao giai sinh trưởng, điều này cũng không sai, nhưng thành quả chưa chắc đã được như ý.”

“Số linh thực vãn bối bồi dưỡng ra thực sự nhiều không đếm xuể, bởi vậy ta mới biết bên trong Tu Hành giới này có đủ các loại linh thực cổ quái kỳ lạ. Nhất là chủng loại cấp cao, tập tính, nhu cầu và phương thức bồi dưỡng của mỗi loại đều khác biệt, cần linh thực sư tự mình đi tìm tòi tổng kết ra. Sau khi vãn bối nhận được cây non Thương Long Mộc, cũng đã nghiên cứu tìm tòi một phen, nhờ đó mà tìm ra được phương pháp bồi dưỡng thích hợp nhất với nó.” Lục Huyền cao giọng nói, trong giọng nói toát lên vẻ tuyệt đối tự tin với tạo nghệ linh thực của mình.

“Thực sự là lần này ta đã được mở rộng tầm mắt rồi. Tiểu hữu không hổ là linh thực sư số một số hai Ly Dương cảnh.” Thiên Thương Chân Quân gật đầu.

“Lão phu vốn định chờ tiểu hữu bồi dưỡng xong Thương Long Mộc sẽ tạ ơn ngươi thật tốt. Bởi vậy lúc trước chỉ tặng cho tiểu hữu một món tín vật, để lúc tiểu hữu gặp phải chuyện gì cũng có thể nhờ lão phu trợ giúp một tay. Đến giờ mới thấy đúng là ta đã đánh giá thấp độ khó khi bồi dưỡng linh thực thất phẩm rồi.”

Tại thời điểm Thiên Thương Chân Quân được tận mắt chứng kiến quá trình sinh trưởng của Thương Long Mộc cần tới cả thi hài Đà Long để tẩm bổ, trong lòng không khỏi cảm khái vô vàn.

"Như vậy đi, coi như lão phu thiếu tiểu hữu một ân tình. Sau khi bồi dưỡng Thương Long Mộc đến thành thục ta vẫn sẽ chuẩn bị một món lễ vật thật dày để tạ ơn tiểu hữu. Nhưng trong giai đoạn Thương Long Mộc sinh trưởng, nếu có khó khăn gì ngươi cứ trực tiếp nói với lão phu." Ông ta dứt khoát hứa hẹn với Lục Huyền.

"Đa tạ tiền bối!" Nghe vậy, hai mắt Lục Huyền lập tức sáng rực lên. Nếu vị Nguyên Anh Chân Quân trước mắt đã tự chìa bộ lông dê ra trước mặt hắn, mà hắn không cạo sạch bộ lông kia một phen thì đúng là quá áy náy rồi.

Hắn suy tính một lát rồi dùng giọng điệu thành khẩn nói với Thiên Thương Chân Quân: "Tiền bối, trước mắt vãn bối đang gặp phải một vấn đề nhỏ."

"Ồ? Cứ nói đi đừng ngại." Thiên Thương Chân Quân cười đáp.

"Chuyện là thế này. Tuy linh khí bên trong mảnh linh điền này khá là nồng đậm tinh khiết, lại có Long khí dồi dào tẩm bổ, nhưng vãn bối vẫn còn một chút sầu lo. Đó là trong quá trình Thương Long Mộc sinh trưởng còn cần lượng lớn linh tuyền linh dịch cấp cao, nếu số lượng đầy đủ thì chu kỳ sinh trưởng của linh thực có thể rút ngắn lại, thậm chí đến lúc đó phẩm chất của nó cũng sẽ gia tăng thêm một chút." Lục Huyền nửa thật nửa giả nói.

Mục đích thật sự của hắn tất nhiên là để bồi dưỡng linh chủng Song Sinh Bạch Liên thất phẩm do Đạo Quả kia phân hóa ra rồi. Linh chủng này cần dùng lượng lớn linh tuyền cấp

cao đi tẩm bổ tưới tắm, hắn đang nghĩ cách giải quyết nan đề kia thì Thiên Thương Chân Quân này chủ động tìm tới.

"Lông dê của Chân Quân, chưa chắc đã không thể cạo sạch một phen." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Nếu Nguyên Anh Chân Quân đã ra tay thì khẳng định là đối phương có thể dễ dàng thu hoạch linh tuyền cấp cao hơn hắn tự mình đi thu thập.

"Linh tuyền cấp cao? Cần số lượng lớn?" Thiên Thương Chân Quân xác nhận lại với Lục Huyền.

"Không sai." Lục Huyền chân thành gật đầu.

"Được! Ít ngày nữa lão phu sẽ sai người đưa tới. Trong Hắc Thủy Tinh Động có không ít chủng loại linh dịch linh tuyền, nhiều năm trước, ta từng nghe nói một vị hảo hữu đã nhận được một loại linh tuyền cấp cao thích hợp để bồi dưỡng linh thực bên trong một khu phúc địa bí cảnh. Linh tuyền kia ở trong một con suối nguồn cổ quái, hẳn là số lượng không ít. Để lão phu tới đó một chuyến, tiểu hữu cứ chờ tin tốt của ta đi." Thiên Thương Chân Quân trầm ngâm một lát rồi nói với Lục Huyền.

"Vậy phải làm phiền Thiên Thương tiền bối rồi. Với thực lực của tiền bối, chắc chắn sẽ thuận lợi thu được loại linh tuyền cấp cao kia." Lục Huyền vội vàng khen ngợi.

Sau khi nhìn thấy Thương Long Mộc sinh trưởng tốt, Thiên Thương Chân Quân cũng yên tâm hơn rồi, ông ta không ở lại lâu, xong việc là trực tiếp rời đi. Lục Huyền dõi mắt nhìn theo bóng dáng Thiên Thương Chân Quân biến mất cuối chân trời, lúc này mới quay lại động phủ.

"Không ngờ ngoài chuyện mời Thiên Thương Chân Quân đi tới chấn nhiếp đám tu sĩ không có ý tốt kia, ta lại có một

chút thu hoạch ngoài ý muốn từ đối phương như vậy.” Trong lòng hắn vui sướng vô cùng.

“Ta thay ngài bồi dưỡng linh thực, ngài thay ta thăm dò bí cảnh, thu hoạch linh tuyền, cũng coi như sòng phẳng rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ.

“Đương nhiên, sau khi nhu cầu của ta thỏa mãn thì thứ ta nhận được cũng nhiều hơn một chút.”

“Ngài thay ta đi thăm dò bí cảnh, thu hoạch linh tuyền, sau đó loại linh tuyền kia sẽ được dùng để bồi dưỡng.”

“Còn ta thay ngài bồi dưỡng linh thực, ngoại trừ nhận được khoản thù lao phong phú từ trong tay ngài, ta còn có thể nhận được phần thưởng tới từ quầng sáng. Mà đây mới là thứ được ưu tiên hàng đầu.”

…

Có hộ vệ Thiên Tinh Động và Thiên Thương Chân Quân luân phiên ra mặt, cuối cùng toàn bộ đám tu sĩ không có ý tốt cứ một mực quanh quẩn xung quanh động phủ cũng bị dọa lui rồi. Lục Huyền dùng Hư Không Yểm Mục quan sát một hồi, sau khi không phát hiện ra bóng dáng nào khả nghi nữa mới thấy yên lòng.

Hắn lại quay về với cuộc sống yên ổn làm ruộng như lúc trước.

Chớp mắt đã qua nửa năm. Hôm đó, sau khi xem xét kỹ càng tất cả đám linh thực trong linh điền một lượt, hắn đi tới bên hồ nhỏ.

Cảm nhận được khí tức của Lục Huyền, ba con Đà Long với hình thái dữ tợn đã nhanh chóng chui ra từ dưới đáy nước, thân thiết xoay tới xoay lui xung quanh hắn. Lục Huyền lấy ra một đống thịt yêu thú lớn, ném cho Tiểu Đà Long.

Đợi ba con Đà Long thỏa mãn rời đi, hắn lại tới khu vực linh điền đang gieo trồng Băng Huỳnh Thảo. Người còn đi ở phía xa, đã có khí tức băng hàn ập thẳng vào mặt, hàn khí lượn lờ bay ra từ những phiến lá xanh thẫm dài nhỏ, sau đó ngưng kết thành từng hạt băng sa to bằng hạt bụi, bay là là ở tầng trời thấp. Băng sa rơi xuống mặt đất sẽ tạo thành một tầng băng sương mỏng manh.

"Hơn trăm gốc Băng Huỳnh Thảo, rốt cuộc cũng hoàn toàn thành thục." Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Trước đây không lâu, Băng Huỳnh Thảo đã bắt đầu tiến vào thời kỳ thành thục, nhưng vì hắn muốn rút nhiều quầng sáng một lúc nên vẫn tích lũy chứ không vội vã thu hoạch ngay. Đến thời điểm hiện tại, sau khi toàn bộ đám Băng Huỳnh Thảo triệt để thành thục cả rồi, hắn mới đến đây thu hoạch quầng sáng.

Từng gốc Băng Huỳnh Thảo được hắn cẩn thận thu hái, rất nhanh, đã thu hoạch hơn tám mươi gốc, số còn lại được dùng để ngưng chủng.

"Phẩm chất tổng thể cũng không tệ, hơn một nửa là phẩm chất tốt, bên trong còn có vài gốc phẩm chất thượng đẳng." Lục Huyền lại cảm thán một câu.

Tám mươi quầng sáng vừa lặng lẽ xuất hiện, khe khẽ lập lòe ở vị trí vừa ngắt Băng Huỳnh Thảo.

Chương 1108: Phương Pháp Ngưng Chủng Linh Thực Ngũ Phẩm!

Bóng dáng Lục Huyền lóe lên, cùng lúc chạm vào mặt ngoài của tất cả các quầng sáng. Trong nháy mắt, toàn bộ đám quầng sáng trước mắt đồng thời vỡ vụn, vô số điểm sáng nhỏ bé phóng lên cao tựa như pháo hoa rồi bất chợt hóa thành một dải quang hà dài mảnh, dũng mãnh tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Trong đầu hắn, từng ý niệm hiện lên như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được phần thưởng năm năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Băng Phách Hoàn tứ phẩm.】

【Thu hoạch…】

…TachTraThanhXuan…

Trong hơn tám mươi quầng sáng, có mười bốn quầng sáng mang đến phần thưởng tu vi ba năm hoặc năm năm, lập tức khiến tu vi trong cơ thể Lục Huyền tăng thêm gần năm mươi năm. Linh lực mãnh liệt như sóng to gió lớn, không ngừng đánh sâu vào tứ chi bách hài của Lục Huyền.

Hắn vận chuyển 《 Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp 》, viên đan hoàn màu vàng óng ánh trong đan điền chậm rãi xoay tròn, đan hỏa màu xanh nhạt bên trong lặng lẽ thiêu đốt, nhanh chóng hấp thu lượng lớn linh lực.

“Phù… Cảm giác tu vi gia tăng thật tuyệt diệu.” Sau khi hấp thu toàn bộ linh lực, Lục Huyền thở phào một hơi, nét mặt thoáng hiện vẻ thỏa mãn.

“Tốc độ gia tăng linh lực khi ta tự mình tu hành chẳng khác gì con rùa, rất lâu cũng không gia tăng thêm chút nào, cũng may có quầng sáng mang đến phần thưởng tu vi.” Sau khi đột ngột được cộng thêm năm mươi năm tu vi, Lục Huyền lập tức có cảm giác thực lực của mình vừa tăng lên rất nhiều.

“Đoán chừng thu hoạch thêm một - hai đợt phần thưởng từ quầng sáng là có thể thuận lợi tấn thăng cảnh giới Kết Đan hậu kỳ.” Hắn thầm suy đoán.

“Có cảm giác tốc độ gia tăng tu vi này cũng không thua kém Đạo tử của Ly Dương Đạo Tông quá nhiều.”

Khoảng cách tới Kết Đan hậu kỳ lại gần thêm một bước cũng có nghĩa là khu động thiên không trọn vẹn mà khí linh bảo lâu hứa hẹn sắp rơi vào tay Lục Huyền, nhân tiện cũng nhận luôn hạt linh chủng không thấp hơn thất phẩm nó muốn ủy thác hắn đi bồi dưỡng nữa. Điều này khiến trong lòng Lục Huyền nảy sinh cảm giác nôn nóng và chờ mong khó tả.

Mấy chục quầng sáng còn lại mang đến phần thưởng là rất nhiều loại bảo vật khác. Hoặc là phần thưởng thực chất như Băng Phách Hoàn, Băng Tủy Linh Nhưỡng, hoặc là gói kinh nghiệm phối phương linh nhưỡng.

Sau khi hấp thu mấy gói kinh nghiệm phối phương, trình độ ủ chế Băng Tủy Linh Nhưỡng của hắn đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo, bất kể là phẩm chất của linh nhưỡng hay xác suất ủ chế thành công đều đã có phong thái của một đại tông sư.

Thu hoạch mấy chục quầng sáng xong, Lục Huyền mới tiến hành xử lý ngưng chủng số Băng Huỳnh Thảo còn lại. Lúc trước, hắn đã ngưng kết linh chủng Băng Huỳnh Thảo

nhiều lần, cũng sớm thông thạo mọi quy trình cần thiết, nên đương nhiên là không cần lo lắng về xác suất ngưng chủng thành công.

Sau đó, hắn lại đi một vòng xung quanh linh điền, xem xét tỉ mỉ tình trạng của tất cả các loại linh thực rồi cẩn thận bồi dưỡng chúng nó một phen.

Đột nhiên, linh thức của hắn nhạy bén phát hiện ra một chút dao động linh khí rất nhỏ truyền đến từ bên ngoài động phủ. Là một tấm phù lục đưa tin đang rung nhẹ bên ngoài trận pháp. Lục Huyền vẫy tay một cái, kéo tấm phù lục đưa tin kia tới trước mặt, dùng linh lực kích phát, một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Lục tiền bối, vãn bối Văn Càn, gần đây có một vị Kết Đan Chân Nhân tới cửa hàng, nói là mình từng thương lượng với tiền bối, muốn dùng một loại bảo vật quý hiếm có liên quan đến linh thực để đổi lấy gốc linh thực tên là Tịnh Bình Liễu trong tay Lục tiền bối."

"Kết Đan Chân Nhân? Đổi Tịnh Bình Liễu?" Trong đầu Lục Huyền lập tức hiện lên bóng dáng một lão giả cảnh giới Kết Đan sơ kỳ.

Lúc trước, hắn từng nhận được lời mời tới tham gia Bách Hoa Yến do cung chủ Bách Hoa Cung tổ chức, đến thời điểm trao đổi bảo vật, hắn từng lấy ra một gốc Tịnh Bình Liễu ngũ phẩm do chính mình bồi dưỡng.

Lúc ấy, một vị lão giả Kết Đan đã từng dốc sức tranh đoạt Tịnh Bình Liễu, nhưng bảo vật đối phương lấy ra không thể làm Lục Huyền hài lòng, bởi vậy hai người không trao đổi thành công. Nhưng Lục Huyền có ý muốn giúp người làm niềm vui, nên trước khi rời khỏi nơi đó đã cho lão giả kia một tia hy vọng, hắn trực tiếp để lại tin tức về cửa hàng Có Một Tiệm Tạp Hóa cho lão giả, còn hứa hẹn sẽ giữ Tịnh Bình Liễu

cho lão giả một đoạn thời gian, chỉ cần lão giả tìm được bảo vật có liên quan đến linh thực đủ sức làm hắn hài lòng thì lúc đó, đối phương có thể đổi lấy gốc Tịnh Bình Liễu kia.

"Không ngờ đối phương lại làm được thật. Cũng không biết thứ đối phương mang đến là loại bảo vật gì đây." Trong lòng Lục Huyền có chút tò mò, hắn quyết định sẽ tới cửa hàng một chuyến, xem lão giả kia có thể mang đến một niềm vui bất ngờ cho hắn hay không.

Hắn dặn dò Thảo Khôi Lỗi và Lôi Quỷ Công vài câu, sau đó thu dọn một chút rồi đi tới Trích Tinh Lâu, tiến vào Có Một Tiệm Tạp Hóa. Văn Càn vừa trông thấy hắn đi đến đã vội vàng chạy ra nghênh đón.

"Lục tiền bối, vị Mạc tiền bối kia đang chờ bên trong nhã thất." Gã thoáng thở phào một hơi thật sâu, nét mặt có phần căng thẳng, có thể thấy được vị Kết Đan Chân Nhân lạ lẫm kia đã mang đến cho gã không ít áp lực.

"Được, ngươi làm tốt lắm. Tiếp theo ngươi cứ yên tâm tiếp đãi khách hàng, chuyện còn lại để ta xử lý." Lục Huyền nhẹ nhàng gật đầu rồi tiến vào nhã thất yên tĩnh phía sau cửa hàng.

"Lục đạo hữu!" Hắn vừa mới đi vào, lão giả bên trong đã lập tức đứng dậy, trong giọng điệu thoáng có mấy phần kích động.

"Mạc đạo hữu, từ biệt ở Bách Hoa Cung đã mấy năm, gần đây đạo hữu có khỏe không?" Linh thức của Lục Huyền nhạy bén phát hiện trong cơ thể lão giả có một luồng khí tức suy yếu như có như không, mới thuận miệng hỏi.

"Đa tạ Lục đạo hữu quan tâm, hết thảy vẫn tốt, chỉ là ta vẫn một mực nhớ mong gốc Tịnh Bình Liễu trong tay đạo hữu mà thôi." Lão giả cười nói.

“Mạc đạo hữu yên tâm, gốc Tịnh Bình Liễu kia vẫn ở trong tay Lục mỗ.” Lục Huyền nghe là hiểu ngay nên lập tức lên tiếng trấn an lão giả.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lão giả thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trên người: “Lúc trước sau khi biết được điều kiện đạo hữu, tại hạ đã hao tốn khá nhiều tâm tư, rốt cuộc cũng hoàn thành rồi.”

“Ồ? Không biết trong tay Mạc đạo hữu có món đồ vật gì liên quan đến linh thực?” Lục Huyền tò mò hỏi.

“Đó là phương pháp ngưng chủng Nguyên Linh Tham ngũ phẩm.” Lão giả lập tức tạo ra một đạo cấm chế cách âm, sau đó mới lấy ra một miếng ngọc giản màu trắng sữa từ tron túi trữ vật.

Mặt ngoài của miếng ngọc giản tản ra một luồng bạch quang mờ mịt, tựa như bên trong đang ẩn chứa linh khí nồng đậm.

“Phương pháp ngưng chủng linh thực ngũ phẩm… Ngươi mang tới cho ta niềm vui bất ngờ rất lớn đấy!” Vẻ mặt Lục Huyền vẫn trấn định như cũ nhưng trong lòng đã trào dâng niềm vui sướng mãnh liệt.

Đều là ngũ phẩm nhưng phương pháp ngưng chủng lại có giá trị cao hơn linh chủng không biết bao nhiêu lần. Phương pháp ngưng chủng của mỗi loại linh thực đều cực kỳ hiếm thấy, càng không cần phải nói tới linh thực cấp bậc ngũ phẩm.

Chương 1109: Nằm Ngoài Dự Kiến!

Tuy linh chủng ngũ phẩm muốn sinh ra đều cần phải thỏa mãn đủ các loại thiên thời địa lợi, giống như với Kiếm Thảo ngũ phẩm của Thiên Kiếm Tông, chỉ có ở trong bảo địa Kiếm Trì của tông môn mới có thể ngẫu nhiên dựng dục ra một - hai hạt.

Linh thực ngũ phẩm không giống linh thực cấp thấp, có thể thu hoạch số lượng lớn một cách ổn định, nhưng dù chỉ ngẫu nhiên nhận được một - hai hạt thì lâu dài về sau, phần thưởng tích lũy được từ bên trong quầng sáng cũng cực kỳ khả quan.

"Mạc đạo hữu lại có thể tìm được một loại phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm, đúng là đã vượt quá dự kiến của Lục mỗ rồi." Hắn không khỏi cảm khái một câu.

"Tại hạ phải trả một cái giá rất lớn, cộng thêm cực kỳ may mắn mới nhận được phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm này." Lão giả trầm giọng đáp.

"Không biết Nguyên Linh Tham kia có lai lịch ra sao?" Lục Huyền dùng thái độ cực kỳ thích hợp để biểu đạt sự tò mò trong lòng rồi làm bộ hỏi.

"Nguyên Linh Tham vốn đến từ ngoại vực bên ngoài Tu Hành giới, là một loại linh thực địa phương hiếm thấy, bên trong ẩn chứa linh khí nồng đậm tinh thuần đến cực hạn, sau khi sử dụng có thể gia tăng linh lực lên, ngay cả với Kết Đan Chân Nhân cũng có hiệu quả rõ ràng. Thứ này còn có thể dùng

làm nguyên liệu luyện chế linh đan ngũ phẩm quý hiếm với công dụng đề thăng tu vi."

Lục Huyền nghe vậy thì khẽ gật đầu.

Với Kết Đan Chân Nhân, nếu muốn thông qua phương thức dùng đan dược để tăng trưởng linh lực, thì về cơ bản, bọn họ chỉ có thể dựa vào đan dược tam phẩm tứ phẩm mà thôi, tu sĩ Kết Đan bình thường thực sự không đủ nội tình để cứ cách một đoạn thời gian lại sử dụng đan dược ngũ phẩm.

Hơn nữa, theo những gì lão giả này miêu tả thì sau khi Nguyên Linh Tham thành thục, nó có thể gia tăng linh lực trong cơ thể tu sĩ, điều này đã làm hắn càng thêm hứng thú với nó.

"Khi gieo trồng những loại linh thực có thể gia tăng linh lực, thì quầng sáng đến từ chúng sẽ có tỷ lệ mở ra bảo vật liên quan khá cao, hoặc là trực tiếp mở ra lượng lớn tu vi."

Bản thân Lục Huyền đã sắp đột phá đến Kết Đan hậu kỳ, vì phòng ngừa chu đáo nên ngay từ bây giờ, đã bắt đầu tính toán kế hoạch gieo trồng cho tương lai rồi.

"Dựa theo kinh nghiệm trước kia, một khi ta đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, phần thưởng do Băng Huỳnh Thảo tam phẩm mang tới sẽ giảm mạnh. Nhưng nếu muốn cải tiến nó thành linh thảo ngũ phẩm thì độ khó chẳng khác gì lên trời."

"Nói thật, trong quá trình cải tiến Linh Huỳnh Thảo nhất phẩm thành Thủy Huỳnh Thảo nhị phẩm, rồi lại thành Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, ta cũng không thể đong đếm nổi rốt cuộc là mình tiêu tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực rồi. Do phẩm cấp của loại linh thảo này quá thấp nên khả năng cải tiến nó trở thành linh thực ngũ phẩm cũng quá xa vời. Nếu có thể tìm được một loại linh thực cũng cho ra quầng sáng tu vi

tương tự như vậy rồi đủ sức thay thế cho Băng Huỳnh Thảo tam phẩm thì thực sự là không còn gì tốt hơn.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của hắn, vẫn cần rất nhiều thời gian đi thực nghiệm cụ thể. Ít nhất là hắn cũng phải biết rõ phương pháp ngưng chủng này là thật hay giả cái đã, thêm nữa là sau khi xác nhận được, hắn còn phải thành công thu thập loại linh chủng Nguyên Linh Tham tương ứng kia.

“Mạc đạo hữu, có thể cho Lục mỗ kiểm tra xem phương pháp ngưng chủng kia một chút, xem nó là thật hay giả được không? Dù sao phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm cũng là mặt hàng cực kỳ hiếm thấy, vẫn nên cẩn thận xác nhận một phen cho thỏa đáng.” Lục Huyền cân nhắc một lát rồi chậm rãi hỏi.

“Không sao, Lục đạo hữu cứ việc kiểm tra. Trên miếng ngọc giản này có bố trí một đạo cấm chế đặc biệt, ngay cả thần thức của Nguyên Anh Chân Quân cũng không thể im hơi lặng tiếng phá giải được nó, chỉ có thể dùng bạo lực đột phá mà thôi. Nhưng ta nói trước, đạo hữu chỉ có thể xem một phần nội dung nhỏ của phương pháp ngưng chủng này, nhưng ta tin tưởng với thiên phú về mặt linh thực của Lục đạo hữu, khẳng định là ngươi có thể phân biệt được thật giả.” Lão giả trầm giọng nói.

Lục Huyền khẽ gật đầu, sau đó dùng linh thức thăm dò vào bên trong ngọc giản. Chờ xem kỹ một phần nội dung phía trước, hắn đang định xem tiếp thì linh thức lại cảm nhận được một đạo cấm chế nhìn có vẻ như rất đơn giản nhưng kỳ thực lại vô cùng dẻo dai. Hắn cũng không thử phá vỡ cấm chế mà trực tiếp rút linh thức ra khỏi ngọc giản.

“Đúng là phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm.”

Trước mắt, hắn đã nắm giữ khá nhiều loại phương pháp ngưng chủng, đương nhiên là có thể phân biệt ra nội dung bên trong ngọc giản là thật hay giả.

"Vậy là tốt rồi." Lão giả họ Mạc khẽ thở phào một hơi.

"Lục đạo hữu, vậy Tịnh Bình Liễu kia?"

"Đạo hữu yên tâm, nếu ta đã hứa hẹn thì đương nhiên là Tịnh Bình Liễu vẫn còn." Lục Huyền cười nói, sau đó trước người lập tức xuất hiện một gốc liễu kỳ dị. Phần rễ của cây liễu không ngừng quấn quanh cùng một chỗ, tạo thành hình dáng đặc thù, giống như một chiếc bình quý, những cành liễu xanh biếc bên trên xòe ra, lan tỏa khí tức trong trẻo tự nhiên, khiến người ngửi được cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

"Không sai, đúng là Tịnh Bình Liễu!" Lão giả vui sướng hô lên.

"Không dối gạt gì Lục đạo hữu, thần hồn và nhục thân của tại hạ từng bị trọng thương, sau đó để lại nội thương khó có thể tiêu trừ được. Gốc Tịnh Bình Liễu trên tay đạo hữu là một trong những thứ có thể tiêu trừ ám tật trong cơ thể ta." Lão ta bùi ngùi nói.

"Phương pháp ngưng chủng ngũ phẩm và linh dược cùng cấp có giá trị chênh lệch không nhỏ, Mạc đạo hữu muốn trao đổi với Lục mỗ như thế nào?" Lục Huyền hỏi.

"Nếu Lục đạo hữu đã đưa ra vấn đề này thì tại hạ cũng không quanh co lòng vòng thêm nữa. Ngoại trừ linh thực Tịnh Bình Liễu ra, Mạc mỗ còn muốn nhận được năm trăm linh thạch trung phẩm, không biết đạo hữu cảm thấy thế nào?" Lão giả trầm ngâm một lát mới thử thăm dò.

"Không thành vấn đề." Lục Huyền gật đầu.

Lão giả đưa ra cái giá này cũng khá là hợp lý.

Dù so thì trong cuộc trao đổi này, một bên là phương pháp ngưng chủng còn một bên là linh thực, ai cũng có thể dễ dàng nhận ra Lục Huyền đã kiếm lời được không ít, đó là chưa kể tới chuyện phương pháp ngưng chủng trong tay lão giả kia có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với hắn.

Chỉ cần điều kiện phù hợp, hắn có thể không ngừng nhận được phần thưởng bảo vật đến từ loại linh thực đó.

Huống chi, với kẻ một ngày thu cả đấu vàng như hắn thì linh thạch chính là thứ hắn không thiếu nhất. Hắn không chút do dự đã lấy ra năm trăm khối linh thạch trung phẩm, giao cho lão giả cùng với cả Tịnh Bình Liễu, đồng thời cũng thuận lợi lấy được miếng ngọc giản màu trắng sữa kia.

Sau khi xác nhận không có gì sai sót, lão giả cũng không ở lại lâu, đã hài lòng rời đi rồi.

Lục Huyền đưa lão ra ngoài rồi trở lại cửa hàng, nhìn chằm chằm vào miếng ngọc giản trên tay, cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Xem ra vẫn nên làm nhiều việc thiện hơn." Nhớ tới cảnh tượng lúc đó, hắn lại không khỏi cảm khái một câu.

Tại Bách Hoa Yến, lão giả này một lòng muốn có được Tịnh Bình Liễu, thậm chí còn thoáng có ý đồ muốn chủ động cướp đoạt, cũng may Lục Huyền đã xử lý thoả đáng, cho lão giả một phương pháp giải quyết khác. Hắn thực sự không ngờ hành động vô tâm lúc trước lại mang đến cho mình một khoản báo đáp phong phú như thế.

Chương 1110: Địa Âm Linh Tuyền!

"Vẫn nên nhanh chóng tìm ra loại linh chủng Nguyên Linh Tham kia thì hơn, sau đó nhanh chóng gieo trồng, chờ nó thành thục xem có thể mở ra phần thưởng quầng sáng gì." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn lại đi vào cửa hàng tạp hóa, Văn Càn báo cáo với hắn tình hình cửa hàng gần đây, cũng giao lại cho Lục Huyền một ít linh chủng gã đã thu thập được. Đáng tiếc, chúng đều là một ít chủng loại thông thường, phẩm giai hơn phân nửa đều là tam phẩm tứ phẩm, Lục Huyền không đành lòng từ chối ý tốt của gã, nên đã quyết định mang về động phủ, thuận tay gieo trồng một phen, xem thử sau này có thể nhận được bảo vật khiến mình hài lòng hay không.

Trước khi rời đi, hắn lại động viên Văn Càn vài câu, để gã không ngừng cố gắng, sau đó mới tiến vào Hải Lâu thương hội. Lần này, người bước ra nghênh đón hắn lại là Mộc đạo nhân chịu trách nhiệm giám định các loại bảo vật bên trong thương hội.

Sau khi Lục Huyền xử lý một số việc vặt có liên quan đến linh thực, hắn lại đi qua nói chuyện phiếm với Mộc đạo nhân một lát, nhắc tới chuyện mình đang tìm kiếm một loại linh chủng cao cấp là Nguyên Linh Tham ngũ phẩm.

Mộc đạo nhân và nữ tu họ Văn nghe vậy đều tỏ thái độ nhiệt tình, nói rằng bọn họ sẽ chủ động tìm kiếm trong thương hội, sẽ nhanh chóng giúp Lục Huyền lấy được linh chủng Nguyên Linh Tham kia.

Nữ tu họ Văn đã hỏi thăm các phân lâu khác của thương hội nhưng đều không tìm được linh chủng Nguyên Linh Tham. Chỉ có hai phân lâu có linh dược Nguyên Linh Tham đã trưởng thành, nhưng thứ đó không có tác dụng quá lớn với Lục Huyền nên đành bỏ qua.

"Không vì điều gì khác, chủ yếu là vì ta muốn được nhìn thấy linh thực do tự tay mình nuôi dưỡng trưởng thành từng chút từng chút một mà thôi." Khi Mộc đạo nhân hỏi lý do, Lục Huyền lập tức trả lời mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Dặn dò Mộc đạo nhân và Văn lâu chủ giúp mình thu thập linh chủng Nguyên Linh Tham xong, Lục Huyền lại khởi hành trở về động phủ.

Bất tri bất giác, lại hai tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, hầu như hắn đều ở trong động phủ của mình, thi thoảng mới chạy ra ngoài đi gặp bạn cũ, nhưng cũng chỉ loanh quanh bên trong Lôi Hỏa Tinh Động mà thôi. Ra ngoài còn ít như thế thì càng không cần phải nhắc đến mấy chuyện thăm dò bí cảnh gì đó kia.

Hơn hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại đã ngưng chủng thành công, Lục Huyền cẩn thận lấy ra từng hạt linh chủng ẩn chứa sinh cơ nồng đậm từ những phiến lá dài nhỏ của nó, sau khi dùng một loại thủ đoạn đặc biệt xử lý một phen là những hạt linh chủng này có thể bắt đầu đưa ra linh điền, gieo trồng một lượt mới rồi.

Các loại linh thực còn lại bên trong động phủ, cũng phát triển rất tốt.

Tại mạch địa hỏa, Thuần Dương Kim Liên không ngừng bồng bềnh chìm nổi giữa dòng nham thạch nóng chảy, trên chiếc lá sen mềm mại kia lại có tầng tầng lớp lớp đường vân kỳ dị phủ kín, nhìn như những ngọn lửa đang lẳng lặng thiêu

đốt. Ở chính giữa đã kết ra một nụ hoa màu vàng óng sáng rực, ngẫu nhiên lại có nham thạch nóng chảy tràn vào bên trong kim liên nhưng đều bị nụ hoa nọ hấp thu trong chớp mắt.

"Thuần Dương Kim Liên ngũ phẩm… đã tiến vào giai đoạn thành thục." Lục Huyền đưa mắt nhìn đóa Thuần Dương Kim Liên được cải tiến từ Địa Hỏa Tâm Liên, trong lòng chợt trào dâng một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hắn bay ra từ trong lòng đất, lại đi tới mảnh linh điền phụ cận. Mảnh linh điền này đang được sử dụng để gieo trồng Ngũ Hành Huyễn Quả - một loại linh thực đã trải qua cải tiến. Chỉ thấy lực lượng ngũ hành không ngừng lưu chuyển trong cành lá, gốc linh thực này lại trực tiếp nằm giữa một vùng ảo giác mông lung, nếu nhìn kỹ, rất có thể sẽ bị kéo vào trong tầng tầng lớp lớp ảo cảnh mà bản thân hoàn toàn không hay biết.

Hắn lần lượt kiểm tra trạng thái của mỗi một gốc linh thực trong động phủ của mình rồi dựa theo nhu cầu thực tế của chúng để bồi dưỡng thật cẩn thận.

Ngày hôm đó, trong lúc hắn đang mải mê bồi dưỡng linh thực thì bỗng nhiên trên tay trái truyền đến một chút cảm giác hơi ngứa ngáy, xòe tay ra xem thử, chỉ thấy trên lòng bàn tay đột ngột nứt ra một cái khe, một tròng mắt màu xám trắng nhảy ra khỏi khe hở.

Thông qua hình ảnh được chia sẻ bên trong tròng mắt, có thể nhìn thấy một tia sáng đang bay về phía động phủ của hắn với tốc độ rất nhanh.

Bởi vì tin tức hắn nhận được Song Sinh Bạch Liên thất phẩm đã lan truyền ra ngoài, nên trong khoảng thời gian này, mọi thời mọi khắc Lục Huyền đều cảnh giác cực kỳ cẩn thận.

Dù bất cứ lúc nào cũng có hộ vệ của Thiên Tinh Động đi tuần tra xung quanh động phủ của hắn, lại có Thiên Thương

Chân Quân trực tiếp ra mặt chấn nhiếp đám tu sĩ Kim Đan có ý đồ xấu xa, nhưng hắn vẫn không quên để Hư Không Yểm Mục ở bên ngoài, liên tục đi tuần tra xung quanh động phủ.

Hơn mười hơi thở sau, luồng độn quang nọ đã đi tới bên ngoài động phủ. Chỉ thấy một tu sĩ trung niên tướng mạo bình thường, khí chất vững vàng trực tiếp hiển lộ thân hình từ bên trong độn quang. Gã nghiêng đầu nhìn hai bên một lượt, dường như đang xác nhận xem vị trí có chính xác hay không.

Ngay sau đó, một thanh âm thuần hậu truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục đạo hữu, tại hạ Khổng Mạc, là tùy tùng của Thiên Thương Chân Quân, phụng mệnh Chân Quân đến đưa linh tuyền ngũ phẩm cho Lục đạo hữu."

"Hóa ra là tùy tùng của Thiên Thương Chân Quân…" Lục Huyền nhẹ giọng thì thào một câu, rốt cuộc cũng yên lòng.

"Có một điều làm ta bất ngờ là hiệu suất của Thiên Thương Chân Quân kia cao thật đấy, mới đó đã thu được linh tuyền ngũ phẩm rồi. Không uổng công ta nghĩ trăm phương ngàn kế cũng muốn cạo chút lông dê." Trong lòng hắn nghĩ thầm, đồng thời thân hình đã như lưu quang xẹt qua, gần như ngay lập tức đi tới bên rìa động phủ.

"Hóa ra là Khổng đạo hữu, không thể tiếp đón từ xa, mong đạo hữu thứ lỗi." Hắn vui vẻ mở trận pháp, nghênh đón vị tu sĩ trung niên kia vào động phủ.

"Lục đạo hữu khách khí rồi." Khổng Mạc vội chắp tay nói.

Hai người một trước một sau đi vào tiểu viện.

"Lục đạo hữu, đây là linh tuyền quý hiếm Chân Quân thu thập được trong một khu bí cảnh, tên là Địa Âm Linh Tuyền, cấp bậc ngũ phẩm." Gã phất tay một cái, hơn mười cái bình đá tối màu đã xuất hiện trước mặt.

Lục Huyền dùng linh thức cảm nhận, chỉ thấy một loại linh tuyền màu đen nhạt đang chảy xuôi bên trong bình đá.

"Địa Âm Linh Tuyền chỉ có thể dựng dục ở nơi cực âm, thu thập không dễ, bên trong ẩn chứa linh khí tinh thuần, có hiệu quả bổ dưỡng tuyệt hảo với linh thực. Ngoài ra, loại linh tuyền này cũng rất thích hợp để luyện chế pháp khí, đan dược, còn có thể gia tăng xác suất luyện chế thành công và phẩm chất của pháp khí, đan dược." Tu sĩ trung niên giới thiệu tỉ mỉ về công dụng của linh tuyền cho Lục Huyền.

"Không hổ là linh tuyền ngũ phẩm!" Trong mắt Lục Huyền xuất hiện vẻ kinh ngạc. Sau đó, hắn chỉ vào hơn mười chiếc bình đá trên không trung rồi hỏi Khổng Mạc: "Chỗ Địa Âm Linh Tuyền này đều để cho tại hạ ư?"

Khổng Mạc chậm rãi gật đầu: "Không sai, Chân Quân biết linh thực thất phẩm rất khó bồi dưỡng nên mới cố ý thu thập số linh tuyền này, coi như trợ giúp Lục đạo hữu giảm bớt một phần gánh nặng."

Chương 1111: Động Huyền Kiếm Ý!

"Đa tạ Chân Quân! Lục mỗ xin nhận ý tốt của Chân Quân. Cũng xin Khổng đạo hữu chuyển lời cho Chân Quân giùm, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực bồi dưỡng thành công gốc Thương Long Mộc ấy, tuyệt đối không phụ lòng mong mỏi của Chân Quân."

"Đương nhiên cũng vì quầng sáng của ta nữa." Hắn thầm bổ sung thêm một câu.

"Được, tại hạ xin ghi nhớ." Khổng Mạc hứa với Lục Huyền.

Gã tuy là tùy tùng của Nguyên Anh Chân Quân, cũng có tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng bất kể là thân phận hay tu vi cảnh giới đều không bằng được Lục Huyền, bởi vậy trong giọng điệu nói chuyện với hắn cũng để lộ ra vài phần cung kính.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Khổng Mạc không ở lại lâu, lát sau đã chào từ biệt Lục Huyền.

"Cảm tạ Khổng đạo hữu không quản ngại xa xôi vạn dặm, đưa Địa Âm Linh Tuyền tới cho Lục mỗ. Ở đây có hai bình linh nhưỡng tứ phẩm, đều là Lục mỗ tự tay ủ chế, hương vị phẩm chất đều đạt tới trình độ thượng đẳng, đạo hữu có thể mang theo nếm thử trên đường."

Trước khi Khổng Mạc rời đi, Lục Huyền lấy ra hai bình Băng Tủy Linh Nhưỡng và Ngọc Tẩy Linh Lộ, đưa cho đối phương.

“Đã nghe nói tay nghề ủ chế linh nhưỡng của Lục đạo hữu là tuyệt nhất Lôi Hỏa Tinh Động, hôm nay may mắn nhận được, nhất định phải thưởng thức thật tốt mới được.” Khổng Mạc cũng không từ chối, gã lập tức nhận lấy hai bình linh nhưỡng, trên mặt để lộ ra một nụ cười nóng bỏng.

“Chuyện nhỏ thôi mà, ngày sau nếu Khổng đạo hữu có rảnh cứ tới đây thăm Lục mỗ một phen, bất cứ lúc nào cũng được, cái khác không nói chứ riêng về linh quả linh nhưỡng, ta dám đảm bảo là luôn luôn có đủ.” Lục Huyền cười nói.

Khổng Mạc chắp tay với Lục Huyền, sau đó ngự kiếm quang nhanh chóng rời đi. Chờ sau khi bóng gã biến mất Lục Huyền mới trở lại động phủ của mình.

“Người trực tiếp nắm giữ kỹ thuật hạch tâm đúng là khác biệt. Ta chỉ nói Thương Long Mộc cần lượng lớn linh tuyền cao giai là Thiên Thương Chân Quân lập tức lấy ra nhiều Địa Âm Linh Tuyền như vậy.” Lục Huyền thầm cảm khái một tiếng.

“Ngoại trừ dùng để tẩm bổ cho Thương Long Mộc, số Địa Âm Linh Tuyền còn lại cũng có thể mang qua bồi dưỡng Song Sinh Bạch Liên. Ít nhất là trong một đoạn thời gian dài sắp tới, ta sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề sinh trưởng của Song Sinh Bạch Liên nữa.”

Hắn cất Địa Âm Linh Tuyền đi, lại tiếp tục công việc quen thuộc của mình là dò xét linh điền, kiểm tra linh thực. Khi đi tới khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo, từ phía xa Lục Huyền đã cảm nhận được kiếm ý cường đại truyền đến từ nơi này rồi.

Trong lòng hắn chợt có cảm giác, thân hình lập tức lóe lên, đã đi tới bên cạnh Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ. Chỉ thấy những nhánh dây leo màu xanh đậm một mực kéo dài ra bốn phía,

móc nối với nhau, cùng với những trái hồ lô xanh biếc loang lổ, rủ xuống từ trên cành.

Gió nhẹ phất qua, đám hồ lô đang treo trên không trung lại nhẹ nhàng lay động, kích thích từng đạo kiếm khí cực nhỏ từ trong hồ lô phun ra ngoài, bắn tung tóe khắp nơi.

"Ồ? Có Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ hoàn toàn thành thục rồi." Lục Huyền quan sát toàn bộ đám kiếm hồ màu xanh biếc trước mặt, sau khi nhìn tới một trái trong số đó, bước chân hắn chợt khựng lại, hai mắt ngó lom lom vào thanh tiến độ bán trong suốt đã được kéo căng phía dưới.

Lại nói, dưới tác động của Động Huyền Kiếm Bia cùng với Dưỡng Huyền Vỏ Kiếm, Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm đã được cải tiến thành Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm. Trải qua nhiều năm đào tạo, cuối cùng chúng cũng thuận lợi thành thục rồi.

Trong lòng Lục Huyền cảm khái vô vàn, ngay sau đó, một đạo kiếm quang vô hình bay ra từ đầu ngón tay, gợn sóng nhàn nhạt xẹt qua, trái kiếm hồ đã hoàn toàn thành thục cũng theo đó mà rơi xuống.

【Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, linh thực tứ phẩm, được bồi dưỡng từ kiếm khí và kiếm ý, bên trong ẩn chứa một tia kiếm khí bản nguyên của Động Huyền Kiếm Tông, có tính sát phạt cực mạnh, thậm chí trong nháy mắt khi bùng nổ, nó còn có thể uy hiếp cả Kết Đan Chân Nhân.】

Trong đầu Lục Huyền chợt lóe lên tin tức có liên quan đến kiếm hồ. Cùng lúc đó, một quầng sáng màu trắng cũng lặng lẽ xuất hiện, quầng sáng không ngừng lập lòe, như đang dụ dỗ Lục Huyền mau tới chạm vào nó.

Lục Huyền nhìn về phía quầng sáng màu trắng đang treo lơ lửng trên dây leo, cũng không suy nghĩ nhiều đã giơ tay nhẹ

nhàng chạm vào nó. Trong thoáng chốc, quầng sáng lập tức hóa thành những điểm sáng nhỏ bay đầy trời, sau đó những điểm sáng ấy nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh hình tiểu kiếm, nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Động Huyền Kiếm Ý.】

Ý niệm biến mất, một đạo kiếm ý mơ hồ đã xuất hiện trong thức hải của Lục Huyền. Kiếm ý đi qua chỗ nào, chỗ đó trực tiếp sáng rực lên, mang đến cho Lục Huyền một loại cảm giác vô cùng khác lạ mà mạnh mẽ, tựa như hắn có thể hiểu rõ toàn bộ vạn vật bên ngoài.

【Động Huyền Kiếm Ý, trong các đệ tử của Động Huyền Kiếm Tông, người có thiên phú xuất chúng sau khi tu luyện Động Huyền Kiếm Kinh sẽ lĩnh ngộ ra kiếm ý cường đại.】

【Kiếm ý có thể tăng cường tính sát phạt của kiếm thuật, còn có thể nhìn rõ các loại sơ hở, lỗ hổng trên thế gian, sau đó trực tiếp giáng cho địch nhân một đòn trí mạng, giết chết đối phương.】

【 Khi thiên tài kiếm đạo uẩn dưỡng Động Huyền Kiếm Ý trong cơ thể đến một cường độ nhất định nào đó, có thể dựng dục ra Động Huyền Kiếm Chủng.】

"Động Huyền Kiếm Ý…"

"Dù không có phẩm giai cụ thể nhưng theo miêu tả thì có vẻ như thứ này chính là một loại bảo vật vô cùng hiếm thấy." Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

"Kiếm ý uẩn dưỡng đủ nhiều còn có thể dựng dục ra Động Huyền Kiếm Chủng? Cũng không biết kiếm chủng kia có lai lịch ra sao mà lại cần tới lượng lớn Động Huyền Kiếm Ý mới có thể dựng dục ra được?"

Trong lòng hắn chợt sinh ra vài phần tò mò, nhưng đương nhiên, bản thân chỉ sống bên trong chi nhánh nhỏ của Động Huyền Kiếm Tông vài năm, hoàn toàn không biết gì về những chuyện cơ mật như thế.

"Chờ tu vi cao thâm hơn, ta có thể tới Động Huyền giới một chuyến, xem có cơ hội tìm hiểu tin tức liên quan đến Động Huyền Kiếm Chủng kia hay không." Lục Huyền thầm nghĩ, sau đó thu trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ thành thục đầu tiên vào túi trữ vật.

Kiếm hồ tứ phẩm không có nhiều tác dụng với người sắp đột phá đến Kết Đan hậu kỳ như hắn, nhưng mang nó tới tiệm tạp hóa vẫn có thể đổi được rất nhiều linh thạch.

Dưỡng Kiếm Hồ Lô tam phẩm đã được đông đảo tu sĩ trong Trích Tinh Lâu hoan nghênh, càng không cần phải nói tới Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ có phẩm giai cao hơn, kiếm khí mạnh hơn này.

Số kiếm hồ màu xanh biếc còn lại vẫn cần một thời gian nữa mới trưởng thành được, Lục Huyền không vội vã đi thúc chín chúng nó mà quyết định kiên nhẫn chờ đợi thêm.

Linh khí trong Thần Mộc Thanh Hồ chỉ có thể dùng vào thời khắc mấu chốt, nên bình thường tác dụng của nó chính là chứa đầy Thanh Mộc nguyên khí.

Ngày hôm đó, trong lúc Lục Huyền đang bồi dưỡng linh thực tại linh điền, đột nhiên một tu sĩ Kết Đan mặc áo giáp nặng nề, dẫn theo mấy tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đi tới bên ngoài động phủ.

Chương 1112: Tinh Động Không Yên Bình!

“Hóa ra là Trịnh đạo hữu.” Lục Huyền mỉm cười đi ra nghênh đón.

Tu sĩ Kết Đan này chính là hộ vệ của Thiên Tinh Động. Còn nhớ lần trước, Lục Huyền từng đi tố cáo với Tề Vô Hành rằng xung quanh động phủ của hắn có quá nhiều tu sĩ ngoại lai, không đủ an toàn. Từ sau ngày đó, bốn phía xung quanh động phủ của hắn đã trở thành khu vực được tuần tra trọng điểm.

“Gần đây động phủ của Lục đạo hữu có được yên ổn hay không?” Tu sĩ mặc khôi giáp vừa đi vào trong sân vừa hỏi thăm Lục Huyền.

“Không phát hiện kẻ nào rình rập quanh đây nữa. Lục mỗ có thể đặt toàn bộ tâm tư lên chuyện bồi dưỡng linh thực như vậy, cũng phải cảm tạ công lao to lớn của Trịnh đạo hữu. Nào! Để ta kính Trịnh đạo hữu một chén!” Lục Huyền đứng dậy, bưng chén rượu lên, đi tới trước mặt tu sĩ mặc khôi giáp.

“Lục đạo hữu quá lời rồi! Đây là thành quả của tất cả nhóm đồng nghiệp hộ vệ trong Thiên Tinh Động chúng ta cùng nhau cố gắng.” Tu sĩ mặc khôi giáp khiêm tốn đáp.

“Nhưng có chuyện này, tại hạ nhất định phải nhắc nhở Lục đạo hữu một tiếng.” Đối phương nói xong lại nhanh chóng chuyển chủ đề, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Xin đạo hữu cứ nói.” Lục Huyền nghe vậy, cũng ngồi thẳng người, quay sang hỏi tu sĩ mặc khôi giáp.

“Gần đây xung quanh động phủ Lục đạo hữu vẫn là khu vực được tuần tra trọng điểm, bởi vậy nó mới được yên ổn như hiện tại. Nhưng các Tinh Động khác thì không được yên bình như vậy. Trong vòng nửa năm gần đây đã có mấy lần tà ma thần bí trà trộn vào trong Thiên Tinh Động rồi, chúng tiến vào các loại bí cảnh thuộc các Tinh Động khác nhau, trực tiếp vơ vét lượng lớn tài nguyên tu hành. Thậm chí còn khiến rất nhiều tu sĩ tử vong, theo ta được biết thì đã có ba vị Kết Đan Chân Nhân ngã xuống trong tay tà ma rồi.”

Lục Huyền gật đầu.

“Ngay cả Kết Đan Chân Nhân cũng thân tử đạo tiêu, rốt cuộc là đám tà ma kia có lai lịch ra sao?”

“Không rõ lắm, có Tinh Chủ nói, chúng vẫn luôn ẩn sâu bên trong Thiên Tinh Động, cũng có người nói chúng là tà ma ngoại vực xâm nhập đến nơi này, có khá nhiều giả thuyết nhưng đến này vẫn chưa thống nhất được.” Tu sĩ mặc khôi giáp trả lời.

“Nhưng xin Lục đạo hữu cứ yên tâm, Thiên Tinh Động đã phái mấy vị Tinh Chủ và không ít Kết Đan Chân Nhân đi vây quét tà ma, nhằm triệt để giải quyết vấn đề này rồi. Có Nguyên Anh Chân Quân ra mặt, hẳn là có thể dễ dàng xử lý đám tà ma này thôi.” Tu sĩ mặc khôi giáp nhận ra vẻ mặt của Lục Huyền vừa trở nên căng thẳng nên vội vàng lên tiếng trấn an.

“Đa tạ Trịnh đạo hữu đã quan tâm, Lục mỗ vẫn luôn ru rú trong nhà, rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, nên khả năng gặp phải tà ma rất nhỏ. Về phần động phủ bên này, có Trịnh đạo hữu thường xuyên tuần tra canh gác, lại cộng thêm trận pháp phòng hộ bên ngoài cũng không tệ, hẳn là không cần lo lắng quá.” Lục Huyền bình tĩnh đáp, còn không quên bóng gió khen ngợi tu sĩ khôi giáp vài câu.

Không lâu sau khi Lục Huyền biết được tin tức này, chuyện tà ma xuất hiện trong Thiên Tinh Động này cũng nhanh chóng lan truyền khắp chốn, chẳng mấy chốc đã bị các tu sĩ khác biết tới. Thi thoảng hắn đi ra ngoài giao lưu với những tu sĩ khác, kiểu gì cũng được nghe bọn họ bàn bạc về chủ đề này. Nhưng đương nhiên, hắn vẫn duy trì hình tượng một vị linh thực sư bình thường, không phát biểu quá nhiều ý kiến.

"Lục đạo hữu, vừa rồi tại hạ đã mời mấy vị đạo hữu cùng đi tới vài khu bí cảnh từng xuất hiện tung tích của tà ma để tìm kiếm và săn giết chúng, mang đổi lấy linh thạch, bảo vật. Dù biết xưa nay đạo hữu không thích đi thăm dò bí cảnh nhưng ta vẫn muốn dò hỏi ngươi thử một lần. Các đạo hữu cùng đi đều là người quen biết, Lục đạo hữu cứ yên tâm." Một thanh niên tuấn lãng đi tới trước mặt Lục Huyền, đưa ra lời mời với hắn.

Đương nhiên Lục Huyền vẫn khéo léo từ chối.

Sau khi buổi tụ họp kết thúc, hắn nhanh chóng trở lại động phủ của mình, mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, lúc này mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

"Số Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ còn lại vẫn cần thêm một đoạn thời gian nữa mới trưởng thành." Hắn đi ngang qua khu vực linh điền gieo trồng Kiếm Thảo, sau khi bồi dưỡng Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo và đông đảo Thiên Lôi Kiếm Thảo, linh thức lại đảo qua toàn bộ đám Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ một lượt.

Đang lúc Lục Huyền thi triển Linh Vũ Thuật tẩm bổ cho đám linh thực Kiếm Thảo, đột nhiên lại trông thấy một luồng bảo quang từ bên trong khu vực linh điền trung tâm, trực tiếp phóng vút lên trời, nhưng bị trận pháp cấm chế bên ngoài trói buộc, bảo quang nọ không thể tạo thành chấn động quá lớn.

"Hướng kia… là động tĩnh của Cửu Nho Bảo Thụ?" Gương mặt Lục Huyền lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ.

Hắn đã bồi dưỡng gốc linh chủng lục phẩm kia rất nhiều năm rồi, cuối cùng cũng chờ được tới ngày nó nở hoa kết trái.

Còn nhớ, Lục Huyền nhận được Cửu Nho Bảo Thụ và Tọa Phật Liên cùng một đoạn thời gian, và tới giờ hắn vẫn để Hồng Khinh Hải đọc thi văn kinh nghĩa, cung cấp cho Cửu Nho Bảo Thụ một hoàn cảnh văn khí tốt đẹp.

Hắn bước qua cấm chế, đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Cửu Nho Bảo Thụ.

Hồng Khinh Hải đã chờ ở cửa cấm chế từ lâu, trong mắt không thể giấu được vẻ căng thẳng.

Thấy Lục Huyền đi đến, gã vội tiến lên nghênh đón.

"Lục tiền bối, vãn bối cũng không biết vì sao bảo thụ lại tạo thành động tĩnh lớn như vậy. Hôm nay vãn bối dậy sớm, sau khi tu hành xong cũng đi ra bên ngoài đọc thi văn kinh nghĩa, tẩm bổ để bảo thụ trưởng thành như mọi ngày. Khi đọc tới một bài văn cổ thì tựa như có điều lĩnh ngộ, trong nháy mắt văn khí bùng nổ, khiến bảo thụ cũng sinh ra tình huống dị thường." Gã lo lắng giải thích cho Lục Huyền.

"Đừng lo lắng quá, bảo thụ phát sinh dị thường như vậy không liên quan gì tới ngươi đâu, chỉ đơn thuần là nó đã thành thục mà thôi. Tạm thời ngươi cứ lui sang một bên trước, ta làm xong việc sẽ tới tìm ngươi sau. Đồng thời ta sẽ trực tiếp bố trí chuyện tu hành sau này cho ngươi." Lục Huyền ôn hòa nói với Hồng Khinh Hải, để cho gã yên tâm trở lại căn nhà đá bản thân vẫn thường tu hành sinh hoạt mỗi ngày.

Sau khi bóng dáng Hồng Khinh Hải biến mất, Lục Huyền tiện tay bày ra một đạo cấm chế, bao phủ mình và Cửu Nho Bảo Thụ vào bên trong. Cửu Nho Bảo Thụ đã trưởng thành tới độ cao hơn một trượng, đứng từ xa cũng có thể ngửi được mùi mực nước nồng đậm truyền ra từ thân cây của nó.

Cành cây thô to nhìn giống hệt những đoạn văn tự như nòng nọc quấn quanh lại mà thành, trên phiến lá còn mọc ra các loại đường vân kỳ dị, toát lên hương vị văn khí nhàn nhạt.

Trên đỉnh cao nhất của gốc bảo thụ này có một trái linh quả to bằng nắm tay, xung quanh linh quả cũng có một tầng văn khí quanh quẩn. Chỉ riêng mùi hương thơm ngát tràn ra từ trong đó cũng đủ sức làm người ta sảng khoái tinh thần, tai thính mắt sáng.

Càng tới gần bảo thụ, sẽ có một luồng khí tức tri thức tràn ra, khiến tâm tư của con người nhanh chóng trầm tĩnh lại, thậm chí còn mơ hồ sinh ra một tia xúc động muốn đọc thêm thật nhiều sách vở.

Chương 1113: Lối Rẽ Vận Mệnh!

Lục Huyền kiềm chế suy nghĩ muốn đọc sách vừa trỗi dậy trong lòng, rồi cẩn thận nhổ gốc bảo thụ nọ từ trong linh nhưỡng ra. Tâm thần ngưng tụ phía trên bảo thụ, lập tức hiểu rõ được tin tức chi tiết về nó.

【Cửu Nho Bảo Thụ, linh chủng lục phẩm, cần sống trong hoàn cảnh văn khí nồng đậm, dùng thi từ văn chương, kinh nghĩa Nho gia tẩm bổ bồi dưỡng hàng ngày mới có thể thành thục được. Sau khi thành thục, cành lá có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp khí Nho gia cao cấp, sau khi sử dụng trái linh quả do nó ngưng kết ra có thể tăng cường văn khí trong cơ thể tu sĩ Nho đạo trên diện rộng.】

"Linh chủng lục phẩm toàn thân là bảo, chỉ tiếc… hầu hết công dụng của nó chỉ gói gọn trong phương diện Nho đạo mà thôi, thứ này không có mấy tác dụng đối với Kết Đan Chân Nhân bình thường, nhưng với những tu sĩ Nho đạo, lại tương đương với chí bảo." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Hắn tạm thu Cửu Nho Bảo Thụ vào trong Thao Trùng Nang, ánh mắt lập tức rơi vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện tại vị trí bảo thụ sinh trưởng vừa nãy.

"Quầng sáng của linh chủng lục phẩm…" Trong mắt tràn đầy chờ mong, hắn nhẹ nhàng giơ tay tới chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Trong nháy mắt khi bàn tay kia chạm vào, quầng sáng lập tức vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời. Vô số điểm sáng nhanh chóng

ngưng kết thành hư ảnh một tòa cung điện, rất nhanh đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Cửu Nho Bảo Thụ lục phẩm, nhận được bảo vật Đại Nho Văn Cung thất phẩm.】

Ý niệm biến mất, một tòa cung điện khéo léo tinh xảo đã xuất hiện trước mặt hắn. Dù cung điện này không lớn nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ hùng vĩ đồ sộ. Chỉ thấy từng cây cột, từng dãy lan can đều được chạm khắc cầu kỳ tinh tế, kết hợp với bậc thềm bằng ngọc sang trọng, lại cộng thêm bốn phía treo đầy tranh chữ văn nhã.

Cửa cung điện mở ra, có thể nhìn thấy không ít bức tượng được bày bên trong đại sảnh. Hình thái của những bức tượng này không hề giống nhau, hoặc là cầm cây bút lông sói trên tay, nhẹ nhàng múa bút thành văn, hoặc là ngửa đầu đọc cuốn sách cổ, mơ hồ có tiếng đọc sách lanh lảnh truyền ra. Mỗi một bức tượng đều sinh động như thật, còn có một luồng văn khí như đã hóa thành thực chất lượn lờ xung quanh.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào tòa cung điện trước mắt rồi ngay lập tức hiểu rõ mọi tin tức cặn về món bảo vật này.

【Đại Nho Văn Cung, bảo vật thất phẩm, tại thời điểm một vị Đại Nho có thực lực Nguyên Anh tọa hóa, văn khí và văn đảm trên người đối phương ngưng kết thành một tòa Văn cung.】

【Sau khi luyện hóa Văn cung có thể kết nối với các bức tượng trong cung, mượn dùng sức mạnh của bọn họ để thi triển ra các loại thuật pháp Nho đạo cường đại.】

【Nếu tu hành công pháp, thần thông Nho đạo, sau khi luyện hóa Văn cung còn có thể uẩn dưỡng Hạo Nhiên Chính

Khí trong cơ thể, từ đó tăng cường uy năng thần thông trên diện rộng.】

"Quả nhiên là bảo vật thất phẩm!" Lục Huyền tập trung nhìn tòa cung điện tinh xảo trước mắt, sau đó vui sướng lên.

"Đáng tiếc, nó rơi vào tay ta lại có chút phung phí của trời." Hắn không khỏi hơi tiếc nuối một phen.

Hắn hoàn toàn có thể luyện hóa tòa Đại Nho Văn Cung này thành của mình, cũng có thể sơ bộ vận dụng sức mạnh của Văn cung, nhưng vì bản thân không tu luyện công pháp hay thần thông Nho đạo nên không thể tối đa hóa giá trị của tòa Văn cung này được.

"Linh thực lục phẩm dưới tay ta sẽ trưởng thành càng ngày càng nhiều, bảo vật thất phẩm thu hoạch được từ trong quầng sáng cũng sẽ theo đó tăng lên, nhất định phải đưa ra lựa chọn đúng đắn. Tòa Đại Nho Văn Cung này không có nhiều tác dụng với ta, còn không bằng mang nó đi trao đổi với Nguyên Anh Chân Quân Nho đạo, đổi lấy một món bảo vật càng thích hợp với ta hơn."

Ý niệm trong đầu hắn khẽ động, cũng không vội vã hấp thu luyện hóa Đại Nho Văn Cung mà cẩn thận cất kỹ nó vào trong Thao Trùng Nang trước.

"Tiếp theo phải giải quyết vấn đề của Hồng Khinh Hải." Lục Huyền thu hồi cấm chế, đưa mắt nhìn căn thạch ốc ở cách đó không xa, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Sau khi Cửu Nho Bảo Thụ thành thục, nhiệm vụ của Hồng Khinh Hải cũng đã hoàn thành, sau này hắn không cần gã đọc thơ từ văn chương mỗi ngày nữa. Nhưng dù sao hai bên cũng sống cùng nhau rất nhiều năm rồi, đối phương lại dốc lòng bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ, cung cấp hoàn cảnh tốt đẹp để loại linh thực Nho đạo lục phẩm sinh trưởng thuận lợi như vậy…

Lại nói, từ trước tới giờ, người này vẫn luôn cần cù nỗ lực, tính tình ổn trọng, bởi vậy ấn tượng về gã ở trong lòng Lục Huyền cũng không tệ. Bởi vậy hắn có ý định sẽ giữ gã ở lại bên cạnh, nhưng cụ thể sẽ phát triển như thế nào vẫn phải xem lựa chọn của chính Hồng Khinh Hải ra sao.

"Khinh Hải, ra đây đi." Hắn truyền âm nói với Hồng Khinh Hải đang ở bên trong thạch ốc.

Hồng Khinh Hải mang theo vẻ mặt có phần căng thẳng, đi ra khỏi thạch ốc, dường như gã cũng biết trước mắt chính là lối rẽ vận mệnh của mình. Gã liếc mắt nhìn qua vị trí Cửu Nho Bảo Thụ, chỉ thấy nơi vốn dùng để gieo trồng gốc linh thực cao lớn thần dị lúc trước, hiện giờ chỉ còn lại một cái hố đất trống không, vẻ căng thẳng trên mặt lại càng thêm rõ nét.

"Lục tiền bối!" Gã kính cẩn thi lễ với Lục Huyền.

"Những năm qua phiền ngươi phải vất vả chăm sóc gốc Cửu Nho Bảo Thụ này giúp ta rồi, hiện giờ bảo thụ đã thành thục, phẩm chất cũng không tệ, chút đồ vật này coi như thù lao của ngươi." Lục Huyền phất tay một cái, mấy tấm kiếm phù mang theo kiếm ý mãnh liệt, một lọ đan dược cùng với hai bình linh nhưỡng lập tức xuất hiện trước mắt Hồng Khinh Hải.

Hồng Khinh Hải ngẩng đầu nhìn qua, trong lòng lập tức kinh ngạc đến nhảy dựng, lại không khỏi cảm khái về sự hào phóng quá mức Lục Huyền này.

Nhớ là trong thời gian đào tạo bảo thụ, gã đã nhận được không biết bao nhiêu tài nguyên tu hành từ chỗ Lục Huyền rồi, còn nhờ thế mà thuận lợi đột phá lên cảnh giới Trúc Cơ, tu vi tiến triển nhanh chóng, thậm chí chẳng mấy chốc đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Thật không ngờ sau khi bảo thụ thành thục, gã vẫn có thể nhận được nhiều bảo vật như vậy.

“Nhận lấy đi, đây là thứ ngươi nên được.” Lục Huyền thấy gã còn muốn từ chối bèn dùng linh lực nâng mấy món bảo vật kia tới, trực tiếp đặt vào tay Hồng Khinh Hải.

So với phần thưởng hắn nhận được từ quầng sáng, chút thù lao này hoàn toàn không đáng kể gì.

Hồng Khinh Hải từ chối không được, đành phải nhận lấy.

“Bảo thụ đã thành thục, sau này ngươi có tính toán gì không?” Lục Huyền nhẹ giọng hỏi.

“Mọi chuyện đều nghe theo sự phân phó của tiền bối.” Hồng Khinh Hải vội vàng tỏ thái độ.

“Được, vậy ta cho ngươi hai lựa chọn, một là tiếp tục đi theo bên cạnh ta, nhưng không chỉ đơn thuần là thay ta đào tạo linh thực nữa, mà trực tiếp trở thành tùy tùng của ta, nghe lời ta sai khiến. Đương nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Thứ hai, ngươi có thể lựa chọn rời đi, lấy lại tự do của mình. Lựa chọn thế nào chính ngươi tự đi cân nhắc.” Lục Huyền chậm rãi nói.

Chương 1114: Tùy Tùng!

"Nếu tiền bối không chê, vãn bối tình nguyện tiếp tục đi theo tiền bối." Hồng Khinh Hải nghe xong, không có lấy một chút do dự nào đã lập tức quỳ một chân xuống đất, vẻ mặt cực kỳ kiên định.

"Nghĩ kỹ chưa? Nếu tiếp tục đi theo Lục mỗ thì ngươi không còn được tự do nữa đâu."

"Nguyện vì tiền bối ra sức khuyển mã!" Hồng Khinh Hải lại kiên định bày tỏ thái độ thêm một lần nữa.

Với gã, lựa chọn thứ hai chỉ là một đống thùng rỗng kêu to, tưởng ghê gớm lắm mà chẳng có tích sự gì, nó khác biệt một trời một vực với lựa chọn thứ nhất.

Lúc trước, vì đắc tội với hậu đại của Đại Nho trong Tắc Hạ học cung, cuối cùng gã chỉ có thể rời khỏi Đại Hạ cảnh, trải qua trăm cay nghìn đắng mới tới được Ly Dương cảnh này, sống cuộc đời rày đây mai đó, đầu đường xó chợ. Không ngờ lại ngoài ý muốn được Lục Huyền chọn trúng, từ đó tiến vào khu động phủ này, cung cấp hoàn cảnh văn khí cho một gốc linh thực Nho đạo cao giai.

Quãng thời gian đó tuy hành động của gã bị hạn chế nhưng vẫn được Lục Huyền che chở, không cần phải nơm nớm lo sợ cho tính mạng của mình nữa. Thậm chí còn được Lục Huyền ban tặng Trúc Cơ Đan, giúp gã thuận lợi tấn thăng lên cảnh giới Trúc Cơ.

Nếu là trước kia, loại chuyện tấn thăng quá đỗi xa vời này, ngay cả nghĩ gã cũng chẳng dám nghĩ đến nó.

Thử hỏi sao gã nỡ buông cái đùi to như vậy để tiếp tục sống một mình đây?

“Nếu tâm ý của ngươi đã quyết vậy thì sau này hãy đi theo ta.” Lục Huyền thấy thế cũng khẽ gật đầu.

“Nhiệm vụ trước mắt của ngươi là tu hành thật tốt, đồng thời cũng học tập một số tri thức có liên quan đến linh thực. Ta vốn là một linh thực sư trình độ tàm tạm, tất nhiên tùy tùng của ta sẽ phải tiếp xúc với linh thực.” Lục Huyền tực tiếp cho Hồng Khinh Hải một mũi tiêm dự phòng, sau đó dặn dò gã một lượt.

Với Hồng Khinh Hải, trước mắt hắn vẫn chưa có bố trí gì cụ thể cả. Quy mô cửa hàng tạp hóa bên kia cũng chỉ có như vậy, một mình Văn Càn đã đủ sức ứng phó rồi. Bởi thế, cứ tạm thời đành để cho Hồng Khinh Hải ở lại động phủ này, xử lý một vài việc vặt hàng ngày cũng được.

“Xin nghe theo phân phó của tiền bối.” Hồng Khinh Hải gật mạnh đầu, xin lui rồi cực kỳ thông minh quay lại bên trong thạch ốc.

“Có thêm một gã tùy tùng đáng tin cũng tốt.” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, tuy hầu như hắn đều ở bên trong động phủ, suốt ngày ru rú trong nhà, sống cuộc đời thanh tu trong mắt người khác, nhưng điều ấy cũng không có nghĩa là hắn hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Hai người Hồng Khinh Hải và Văn Càn chính là một trong những con đường để hắn kết nối với thế giới ngoài kia.

Bọn họ còn có thể trợ giúp hắn giải quyết một số vấn đề nhỏ có thể phát sinh trong quá trình làm ruộng, để hắn có thể dồn toàn bộ tâm tư vào quá trình đào tạo linh thực.

Sau khi Lục Huyền thu hoạch Cửu Nho Bảo Thụ, chẳng mấy chốc lại qua mười ngày. Hắn đã nhận lời mời đi tới một

khu động phủ ở cách đó mấy trăm dặm, là động phủ của một tu sĩ cảnh giới Kết Đan.

"Lục đạo hữu, cuối cùng thì lần này ngươi cũng tới!" Một bà lão nhỏ gầy người mặc áo gai, đi ra cười nói với Lục Huyền.

"Hôm nay vừa hay ta có thời gian rảnh rỗi, bèn tới tụ tập cùng mấy vị đạo hữu, nếm thử một ít linh quả linh tương xem sao." Lục Huyền cười đáp.

Hắn nhìn trái nhìn phải một lượt, chợt phát hiện không trông thấy một số người quen ngày xưa đâu.

"Đúng rồi, xin hỏi đạo hữu chẳng hai mấy người Diệp đạo hữu đâu?" Hắn tò mò hỏi.

"Lục đạo hữu không biết à?"

"Lục mỗ luôn ở trong động phủ, rất ít khi liên hệ với những đạo hữu khác." Lục Huyền lắc đầu.

"Cũng đúng, Lục đạo hữu nhiều năm đóng cửa không ra ngoài, hẳn là không nắm được bao nhiêu tin tức." Bà lão gầy nhỏ khẽ gật gù nói.

"Mấy người Diệp đạo hữu đều bị chuyện tà ma lẻn vào Thiên Tinh Động hấp dẫn rời đi rồi. Bọn họ đang bận vây quét tà ma cùng các tu sĩ khác của Thiên Tinh Động đấy." Bà ta giải thích cho Lục Huyền biết.

"Sao bọn họ đều đi vây quét tà ma thế? Chẳng lẽ làm như vậy có thể nhận được cơ duyên to lớn gì sao?" Lục Huyền lập tức tò mò hỏi.

"Không thể nói là thiên đại cơ duyên gì, nhưng với tu sĩ Kết Đan, đây cũng là một món hời rất khá rồi." Một người trung niên với khí chất nho nhã đi ra, dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa lên tiếng.

“Quách đạo hữu.” Lục Huyền chắp tay chào hỏi.

Trung niên nho nhã này tên là Quách Bỉnh Thu, cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, gã cũng chính là người tổ chức buổi tụ hội của nhóm tu sĩ hôm nay.

“Có chuyện này chắc Lục đạo hữu không biết, đoạn thời gian trước, các vị Tinh Chủ của Thiên Tinh Động đã triển khai hành động săn giết tà ma, một số tu sĩ Kết Đan nhìn thấy cơ hội kiếm chác một phen nên cũng theo sát phía sau, cùng nhau bao vây tiễu trừ đám tùy tùng của tà ma.”

“Sau khi đánh chết chúng, bọn họ đều nhận được rất nhiều món tài liệu cổ quái kỳ lạ. Trong danh sách này có chừng một - hai loại tài liệu cực kỳ quý giá, đã đạt tới cấp bậc bảo vật lục phẩm, so ra cũng không thua kém pháp khí, đan dược cùng cấp bậc bao nhiêu.” Tu sĩ nho nhã nói với Lục Huyền.

“Thì ra là thế, đúng là một chuyện khiến người ta hâm mộ mà.” Lục Huyền vừa vặn thể hiện ra bộ dáng đỏ mắt muốn ghen tị.

“Tài liệu lục phẩm à… Ngọc Hoàn Giao Trảo lục phẩm ta lấy được nhiều năm trước vẫn còn nằm phủ bụi trong túi trữ vật kia kìa!” Hắn thầm cảm khái trong lòng.

Trên thực tế, những món tài liệu lục phẩm bình thường đã không thể lọt được vào mắt Lục Huyền nữa.

Nét mặt mấy vị Kết Đan Chân Nhân bên cạnh hắn cũng mơ hồ để lộ ra một chút ghen tị.

“Nhân lúc đám tà ma bên kia vẫn chưa bị quét sạch, không bằng mấy người chúng ta cùng nhau liên thủ đi thăm dò xem sao? Đương nhiên không tính Lục đạo hữu.” Một thanh niên tướng mạo hung hãn lập tức lên tiếng đề nghị.

“…”

‘Chẳng lẽ tính cách cẩn thận của ta đã nổi tiếng tới mức không người không biết, không người không hay rồi sao?’Lục Huyền giơ tay xoa mấy giọt mồ hôi hoàn toàn không có trên đỉnh đầu, khẽ tự giễu cười cười.

Hắn cũng chẳng để ý tới cái nhìn của người bên ngoài về mình như thế nào, sở dĩ hắn tình nguyện đi tới tụ tập cùng nhóm tu sĩ khác chủ yếu là để nghe ngóng những tin tức mới nhất cùng với bí mật của Tu Hành giới mà thôi. Theo sau đó, mới là mở rộng mạng lưới quan hệ, làm quen với càng nhiều Kết Đan Chân Nhân hơn, cũng như để lại ấn tượng tốt trong lòng bọn họ, chưa biết chừng dựa vào ấn tượng này, hắn hoàn toàn có thể mua được linh chủng quý hiếm từ trong tay nhóm tu sĩ mình quen biết cũng nên.

Về phần mấy loại bảo vật gì đó, hắn hoàn toàn không bị chúng làm dao động.

Ăn quen đồ ngon rồi sao thưởng thức được lương thực thô được nữa?

Bảo vật có tốt hơn nữa, thì có thể tốt hơn phần thưởng tới từ quầng sáng của linh chủng ngũ phẩm thậm chí là lục phẩm ư?

Sau khi tìm hiểu được một ít bí văn mới nhất của Tu Hành giới, Lục Huyền đã hài lòng rời đi.

“Tất cả mọi người đều có cơ duyên. Chỉ khác cơ duyên của các ngươi và cơ duyên của ta không giống nhau mà thôi.” Hắn than nhẹ một tiếng rồi đi tới linh điền, tiếp tục công việc trồng trọt.

Chương 1115: Chân Sát Kiếm Phù!

Ven hồ nhỏ, Băng Huỳnh Thảo mới gieo xuống đã mọc rễ nảy mầm, mọc ra từng mầm non xanh biếc dài không đến một tấc. Cây non run rẩy, cố gắng hấp thu từng tia linh vũ được Lục Huyền nhẹ nhàng tưới xuống.

Từng cơn linh vũ qua đi, có cảm giác những phiến lá dài nhỏ bên dưới đã trải qua nhiều lần gột rửa, mang đến một loại cảm giác sinh cơ dạt dào, trong suốt sáng ngời.

Lục Huyền chăm sóc cho Băng Huỳnh Thảo xong cũng không dừng lại, lập tức bước sang những mảnh linh điền khác, kiểm tra trạng thái của linh thực, bất tri bất giác đã tới đi khu vực linh điền gieo trồng Kiếm Thảo rồi.

Từ phía xa, hắn đã có thể cảm nhận được kiếm ý cường đại lượn ngang lượn dọc khắp mảnh linh điền. Kiếm ý không ngừng biến hóa, dường như đã trực tiếp chỉ ra đủ loại sơ hở mà Lục Huyền để lộ.

Linh thức đảo qua, hắn lập tức phát hiện có từng đạo kiếm ý màu xanh biếc tràn ra từ bên trong mấy trái hồ lô, trộn lẫn cùng nhau, hình thành nên một đạo kiếm ý hỗn hợp với uy lực cường đại mà có phần qua quýt, hỗn loạn.

“Lại có ba trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ thành thục.” Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Lúc trước, hắn gieo xuống khoảng mười tám gốc kiếm hồ, tổng cộng đã mọc ra hơn năm mươi trái Tiểu Động Huyền

Kiếm Hồ, ngoại trừ một phần lưu lại để tìm tòi phương pháp ngưng chủng thì phần còn lại đều có thể thu hoạch được.

Hắn cẩn thận hái ba chiếc hồ lô xanh biếc xuống. Ba quầng sáng lặng lẽ xuất hiện. Gần như hắn đồng thời chạm vào tất cả cùng một lúc, ba quầng sáng trực tiếp vỡ vụn ra, vô số điểm sáng cực nhỏ nhanh chóng ngưng kết lại, hình thành nên ba luồng hư ảnh, chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Ba ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Động Huyền Kiếm Ý.】

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Động Huyền Kiếm Ý.】

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Chân Sát Kiếm Phù ngũ phẩm.】

Trong quầng sáng đến từ Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, hắn lại mở ra hai món Động Huyền Kiếm Ý quen thuộc cùng một tấm kiếm phù ngũ phẩm. Tấm kiếm phù kia có hình dáng giống như mũi kiếm màu xám trắng, thoạt nhìn có phần khô héo, không mấy bắt mắt.

Tâm thần rơi xuống trên kiếm phù, có thể cảm nhận được một luồng sát ý ngút trời truyền đến từ bên trong, như thể mỗi một đạo kiếm khí nhỏ bé đều đang trùng kích vào cả tâm thần lẫn hồn phách của Lục Huyền.

Hắn ngưng thần nhìn kỹ, lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về tấm kiếm phù ngũ phẩm này.

【Chân Sát Kiếm Phù, kiếm phù ngũ phẩm, do một vị Nguyên Anh Chân Quân tinh thông kiếm đạo, trải qua vô số lần giết chóc, không ngừng thử nghiệm, cuối cùng đã thành công dung nhập được sát khí vào trong kiếm phù, từ đó tạo ra Chân Sát Kiếm Phù.】

【Bên trong kiếm phù có vô số kiếm khí mang theo sát ý cực nhỏ, sau khi kích phát, ngoại trừ kiếm khí có tính sát phạt cực mạnh, thứ này còn có thể xâm nhập, trùng kích tâm thần và hồn phách của đối phương, có thể trong nháy mắt đánh cho tâm thần của kẻ địch mất cân bằng, người có tâm chí không kiên định càng có nguy cơ triệt để lạc mất phương hướng, trở thành kẻ ngu ngốc.】

"Lại là một loại kiếm phù mới, cấp bậc còn lên tới ngũ phẩm luôn!" Trong lòng Lục Huyền âm thầm mừng rỡ.

"Còn hơn bốn mươi trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ khác, nếu ngưng chủng thành công, không biết có thể thu hoạch được bao nhiêu kiếm phù ngũ phẩm đây?"

"Các ngươi vất vả vây quét tà ma để từ đó nhận được cơ duyên bảo vật. Còn ta vất vả bồi dưỡng linh thực, sao lại không thể nhận được cơ duyên bảo vật chứ?" Lục Huyền cười cười nghĩ nghĩ.

Quầng sáng của ba trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ đã mang đến cho hắn hai món Động Huyền Kiếm Ý cùng với một tấm Chân Sát Kiếm Phù ngũ phẩm, Lục Huyền cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi.

Hắn lại dốc lòng bồi dưỡng hơn bốn mươi trái kiếm hồ màu xanh biếc còn lại, sau đó quay về tiểu viện, ung dung luyện chế mấy lô đan dược, lại chuẩn bị một ít tài liệu ủ chế Ngọc Tẩy Linh Lộ, Băng Tủy Linh Nhưỡng, sau đó mới chuyển qua tu hành công pháp, tế luyện Lưu Ly Xích Phượng Cốt và các loại bảo vật tăng cường lục phủ ngũ tạng.

Hôm sau, từ lúc sáng sớm hắn đã đi vào linh điền, sau khi kiểm tra một vòng, mới lấy ra một tấm phù lục đưa tin, truyền một tin tức vào bên trong.

“Lôi đạo hữu, hạt linh chủng Nho đạo nhiều năm trước ngươi ủy thác ta bồi dưỡng đã thành thục rồi, phẩm chất cũng không tệ, mong đạo hữu hãy dành ra một chút thời gian tới đây một chuyến, nhận lấy nó đi.” Phù lục truyền tin bắn ra nhanh như chớp, thoáng cái đã biến mất ở phía chân trời.

Tu sĩ hắn vừa liên lạc tên là Lôi Chính, tu vi Kết Đan sơ kỳ, cũng là chủ nhân của Cửu Nho Bảo Thụ.

Còn nhớ lúc trước, khi Lục Huyền còn dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ, hai người bọn họ đã từng cùng nhau tiến vào một khu dược viên Thượng cổ, Lục Huyền có ấn tượng không tệ với đối phương, bởi vậy còn cố ý kết giao một phen.

Nửa ngày sau, thời điểm hắn đang thi triển Linh Vũ Thuật bên trong linh điền, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng truyền đến từ bên ngoài động phủ: “Lục đạo hữu, tại hạ Lôi Chính đến bái phỏng ngươi đây.”

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, rất nhanh đã nhìn thấy một thanh niên đang đứng bên ngoài trận pháp, trên gò má có lôi văn dày đặc, giữa sườn mọc ra một đôi cánh chim màu trắng bạc có lôi quang quanh quẩn.

“Lôi đạo hữu, rốt cuộc ngươi cũng tới rồi.” Thân hình Lục Huyền lóe lên, nhanh chóng đi ra ngoài động phủ, nghênh đón Lôi Chính vào trong.

Hai người đi vào tiểu viện, hắn bưng linh quả linh trà lên chiêu đãi đối phương. Ngay sau đó, tâm niệm hắn vừa động, nhánh cây, thân lá, linh quả của Cửu Nho Bảo Thụ đã lập tức xuất hiện trên mặt đất.

“Lôi đạo hữu, đây chính là gốc bảo thụ Nho đạo ngươi từng ủy thác ta bồi dưỡng, giờ nó đã thành thục, toàn bộ đều ở đây, mời đạo hữu kiểm tra.” Lục Huyền khẽ cười nói.

Lôi Chính nhìn một đống tài liệu bảo thụ với văn khí nồng đậm quấn quanh trên mặt đất, vẻ mặt khẽ động, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

“Nhiều vậy cơ à?” Gã vẫn không dám tin vào mắt mình.

“Không sai, Lục mỗ cũng coi như có chút tâm đắc về phương diện bồi dưỡng linh thực nên mới thuận lợi bồi dưỡng được nó. Linh thực này tên là Cửu Nho Bảo Thụ, toàn thân đều là bảo bối dành cho tu sĩ Nho đạo, cành lá có thể luyện chế pháp khí Nho đạo, phục dụng linh quả do nó ngưng kết ra có thể tăng cường văn khí trong cơ thể tu sĩ trên diện rộng.” Lục Huyền giới thiệu chi tiết mọi tin tức có liên quan đến Cửu Nho Bảo Thụ cho Lôi Chính nghe.

Nét mặt Lôi Chính càng thêm phần mừng rỡ, hai mắt nhìn chằm chằm vào một đống nguyên liệu bảo thụ dưới đất.

“Lần này đúng là vất vả cho Lục đạo hữu rồi. Ở đây có ba vạn linh thạch hạ phẩm, coi như thù lao bồi dưỡng của đạo hữu. Thật sự là gia sản eo hẹp, không có nhiều hơn, mong đạo hữu thứ lỗi.” Lôi Chính ngại ngùng nói.

“Không sao, đây cũng là một khoản thù lao khá hậu hĩnh rồi.” Lục Huyền cười nói.

Chương 1116: Nhờ Khách Hàng Quảng Cáo!

Lôi Chính chỉ là một tán tu Kết Đan sơ kỳ, có thể lấy ra ba vạn linh thạch hạ phẩm đã đủ thấy gã rất có thành ý rồi, trong lòng hắn cũng không dị nghị gì cả.

Huống chi, hắn đã nhận được thù lao lớn nhất trong nháy mắt khi thu hoạch Cửu Nho Bảo Thụ rồi, ba vạn linh thạch hạ phẩm này chỉ có thể coi là dệt hoa trên gấm mà thôi.

"Như vậy đi, Lục đạo hữu." Lôi Chính trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Chỗ này có mười chiếc lá bảo thụ, hẳn là trị giá không ít linh thạch, xin đưa cho đạo hữu để tỏ lòng cảm kích."

Gã nói xong lại dứt khoát gỡ xuống mười chiếc lá kỳ dị tản ra mùi mực, đưa cho Lục Huyền.

Lục Huyền từ chối một phen, nhưng thấy thái độ của Lôi Chính cực kỳ kiên quyết nên đến cuối cùng đành phải nhận lấy. Phiến lá này có thể dùng để chế phù, cũng có thể làm tài liệu luyện chế pháp khí, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Lôi Chính cất kỹ phần tài liệu bảo thụ còn lại, sau đó hai người ngồi trong tiểu viện yên tĩnh nói chuyện phiếm một hồi. Trong lúc đó, gã liên tục bày tỏ lòng cảm kích với Lục Huyền.

Nhiều năm trước vì chủng loại của thứ linh chủng này quá mức đặc thù, mà gã lại không có nhiều kinh nghiệm trồng trọt nên không biết xoay xở ra sao, sau khi gặp gỡ Lục Huyền, ôm suy nghĩ còn nước còn tát, gã mới quyết tâm giao linh chủng cho Lục Huyền bồi dưỡng thay mình.

Mấy chục năm qua đi, suýt chút nữa gã đã quên mất chuyện này rồi, không ngờ Lục Huyền lại mang tới cho gã một niềm vui bất ngờ lớn như thế.

Phải biết rằng, toàn thân Cửu Nho Bảo Thụ đều là bảo, nó có sức hấp dẫn cực lớn với đám tu sĩ Nho đạo ở Đại Hạ cảnh, có thể dùng để đổi lấy rất nhiều tài nguyên và linh thạch.

Có thể nói đây chính là cơ duyên lớn lao. Bởi vậy Lôi Chính mới vô cùng cảm kích người đã giúp mình nhận được cơ duyên như thế.

"Lôi đạo hữu đừng tâng bốc Lục mỗ nữa, nói thêm rất dễ làm tại hạ đắc ý mà vênh váo đấy." Lục Huyền khẽ cười nói.

"Với tạo nghệ linh thực tinh thâm như Lục đạo hữu dẫu có tán dương thế nào cũng không đủ." Lôi Chính Ngôn chân thành nói.

"Không bằng thế này đi…" Trong lòng Lục Huyền khẽ động, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Chính đang ngồi đối diện.

"Lôi đạo hữu có để tâm tới chuyện bồi dưỡng Cửu Nho Bảo Thụ này bị truyền ra ngoài hay không? Nếu không ngại, xin đạo hữu nói vài lời với những tu sĩ khác, tuyên truyền chuyện Lục mỗ thay ngươi bồi dưỡng giùm ta, để càng nhiều đạo hữu biết đến chuyện này càng tốt."

"Chút chuyện nhỏ này đương nhiên là ta không để ý đến." Lôi Chính suy nghĩ một lát rồi nói.

Dù nhận lời với Lục Huyền sẽ để trực tiếp tiết lộ chuyện gã có được món tài liệu quý hiếm là bảo thụ ra ngoài, nhưng so với lợi ích mà Lục Huyền mang đến, chút nguy hiểm này hoàn toàn không đáng kể.

"Nhưng nếu tu sĩ mộ danh tìm đến quá nhiều, Lục đạo hữu phải thay người khác bồi dưỡng nhiều như vậy liệu có vất vả

quá hay không?”

“Không vất vả không vất vả.” Lục Huyền vội vàng lắc đầu nói: “Được nhìn đám linh thực mình bồi dưỡng dần dần trưởng thành thì chút vất vả ấy hoàn toàn không đáng kể. Cũng không còn cách nào khác, thật sự là Lục mỗ quá si mê đám linh thực quý hiếm mà.”

Hắn lại tiếp tục củng cố thiết lập nhân vật linh thực sư của mình.

“Được, tại hạ nhất định sẽ nói rõ với những đạo hữu khác.” Lôi Chính nghe vậy cũng nghiêm mặt hứa với Lục Huyền.

“Đa tạ Lôi đạo hữu.” Lục Huyền chắp tay cảm kích.

Lôi Chính không ở lại trong động phủ của Lục Huyền quá lâu, sau khi ngồi một lúc thì từ biệt hắn rời đi.

“Có vẻ như gốc Cửu Nho Bảo Thụ này chính là phương thức tuyên truyền tốt nhất. Chỉ cần bỏ ra một ít linh thạch là có thể ủy thác cho vị linh thực sư nổi danh nhất Ly Dương cảnh đi tới hỗ trợ đào tạo linh thực, dù chủng loại có kỳ lạ cổ quái đến đâu, cũng có thể đào tạo thành công, sau đó thu hoạch linh thực một cách tốt nhất có thể.”

“Với những tu sĩ đang nắm giữ linh chủng hiếm thấy lại không có lòng tin tự mình có thể bồi dưỡng thành công, hoặc không biết phải bồi dưỡng thế nào, đây tuyệt đối là tin tức có sức hấp dẫn rất lớn.” Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên.

“Linh chủng quý hiếm ơi, toàn bộ hãy mau rơi vào tròng nào.”

“Ta làm như vậy không phải vì thu hoạch phần thưởng tới từ quầng sáng, chỉ vì ta có lòng nhiệt tình thích giúp người làm vui mà thôi.”

Hắn đang định trở về động phủ thì đột nhiên linh thức chợt phát hiện một tấm phù lục đưa tin từ nơi xa đang bay tới với tốc độ cực nhanh. Mười mấy hơi thở sau, tấm phù lục ấy đã tới bên ngoài động phủ.

Linh thức của Lục Huyền nhanh chóng kéo tấm phù lục kia tới gần, lại tiện thể kích phát nó.

"Lục đạo hữu, gần đây Thiên Tinh Động không yên ổn, mong đạo hữu để ý nhiều hơn, chăm sóc bản thân thật tốt." Giọng nói ôn hòa của Tề Vô Hành truyền vào tai Lục Huyền.

"Không biết tại vị trí nào trên tấm vách ngăn không gian của Tinh Động đã trở nên không ổn định, khiến cho đám tà ma ngoại vực lẻn vào càng ngày càng nhiều."

"Lúc trước, khi tổ chức bao vây tiêu diệt tà ma, tu sĩ Thiên Tinh Động đã gặp phải mai phục, không ít hộ vệ thương vong, tán tu cùng nhau đi săn giết tà ma cũng ngã xuống hơn mười người, trong đó còn có ba Kết Đan Chân Nhân."

"Vách ngăn không gian của Thiên Tinh Động bị hao tổn… tà ma ngoại vực xâm nhập…" Lục Huyền than nhẹ một tiếng.

Thiên Tinh Động có tổng cộng là mười tám Tinh Động, mỗi một Tinh Động gần như đều tương đương với một khu động thiên phúc địa, trực tiếp kết nối với hư không, một khi phòng hộ không chu toàn sẽ có khả năng xuất hiện cục diện như hiện tại.

"Có Tinh Chủ che chở mà hộ vệ Thiên Tinh Động vẫn tử thương không ít, có thể thấy được thực lực của đám tà ma vừa xâm nhập kia mạnh mẽ đến thế nào. Ngoài ra vẫn còn không ít tán tu có ý đồ muốn chia một chén canh đã ngã xuống, thậm chí trong nhóm ngã xuống kia còn có cả ba Kết Đan Chân Nhân, chỉ không biết đám người xấu số lần này có mấy vị đạo hữu lần trước muốn đi bao vây tiễu trừ tà ma hay không?" Hắn

nghĩ thầm sau đó lại thu hồi tâm tư, bày tỏ lòng cảm kích với việc Tề Vô Hành đã gửi tin nhắc nhở mình, làm xong hết thảy mới trở lại bên trong động phủ của mình.

"Xem ra, gần đây phải cố gắng hết sức để ở lại bên trong động phủ, ít đi thăm dò những hiểm địa kia hơn. Ừm, thật ra thì ta cũng rất ít khi ra ngoài."

Trong lòng hắn có mấy phần lo lắng, nhưng rất nhanh lại suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện rồi.

"Trời sập xuống còn có người ở trên cao chống đỡ. Tốt xấu gì Thiên Tinh Động cũng là thế lực lớn thứ hai Ly Dương cảnh, lại nắm trong tay Thập Bát Tinh Động, tà ma xâm nhập cũng là chuyện bọn họ phải cân nhắc, không liên quan gì tới một linh thực sư bình thường chỉ biết vùi đầu vào làm ruộng như ta. Nếu có tà ma hoặc tà tu nào mắt mù dám xâm nhập vào khu động phủ này thì mấy thanh phi kiếm của Lục mỗ sẽ không để yên cho chúng." Lục Huyền thầm nghĩ.

Dù hắn không thích cuộc sống làm ruộng của mình bị người khác quấy rầy, nhưng nếu thật sự đụng phải, cũng chỉ có thể ứng phó bằng cách 'quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn' mà thôi.

Chương 1117: Ý Tưởng Đột Phá!

Trên thực tế, Lục Huyền có rất nhiều bảo vật, nhất là thần thông pháp bảo khắc chế yêu vật tà ma, bởi vậy hắn rất tự tin ở bản thân mình.

Đoạn thời gian kế tiếp, hết thảy mọi chuyện bên trong động phủ vẫn diễn ra như bình thường. Chỉ thi thoảng khi Lục Huyền ra ngoài tụ họp với đám tu sĩ Kết Đan ở gần đó, hắn mới có thể cảm nhận được một cơn sóng ngầm mãnh liệt đang tuôn trào bên dưới cuộc sống tưởng chừng như rất bình tĩnh này.

Rất nhiều tu sĩ có cảm giác nguy cơ cực mạnh, e sợ động phủ của mình sẽ bị tà ma xâm nhập, cũng có không ít tu sĩ cảm thấy đây vừa là kiếp nạn nhưng cũng vừa là cơ hội dành cho bản thân, vì vậy ngày qua ngày đều không ngừng tích lũy lực lượng, muốn đi săn giết tà ma, thu hoạch cơ duyên.

Thi thoảng cũng nghe nói có vị đạo hữu nào đó ngã xuống trong tay tà ma, mọi người đều không khỏi bi thống tiếc hận một phen.

Lục Huyền có bảo vật phần thưởng đến từ quầng sáng nên chỉ ở bên cạnh lẳng lặng đứng xem, người khác nhận được cơ duyên cũng tốt, hay vị tu sĩ hắn từng quen biết nào đó ngã xuống cũng được, hắn đều bày ra dáng vẻ không quá bận tâm, thậm chí còn mơ hồ có một chút ý vị bàng quan trước hết thảy mọi chuyện.

Hôm nay, hắn vẫn tiến vào linh điền như mọi ngày, cẩn thận kiểm tra tình trạng sinh trưởng của đám linh thực bên trong linh điền.

Thời điểm đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo, Lục Huyền tò mò nhìn hơn mười nhánh dây leo màu xanh đậm đang sinh trưởng xung quanh Động Huyền Kiếm Bia, khóe miệng khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười vui vẻ.

"Lại có mười trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ hoàn toàn thành thục, vừa hay có thể liên tục rút mười lần quầng sáng rồi." Hắn kiểm tra hơn bốn mươi trái hồ lô xanh biếc còn lại, trong lòng nghĩ thầm.

Sau đó, trong từng hồi kiếm ngân và cơn mưa kiếm khí bay đầy trời, hắn cẩn thận hái mười trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ đã thành thục xuống. Được Lục Huyền cố ý khống chế, lượng lớn kiếm hồ đều thành thục cùng lúc, để hắn có thể mở ra nhiều bảo vật hơn trong một lần rút thưởng.

Mười trái kiếm hồ màu xanh biếc được đặt cùng một chỗ, vô số tia kiếm khí cực nhỏ bắn tới, tạo thành những khe hở nhỏ đến mức không thể nhận ra trên mặt đất.

"Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ càng ngày càng nhiều, nhất định phải bán bớt hoặc là tuồn ra ngoài một ít mới được." Lục Huyền thầm nghĩ như vậy và rất nhanh ánh mắt của hắn đã bị mười quầng sáng màu trắng treo trên dây leo hấp dẫn.

Sau đó, một tia lưu quang xẹt qua, mười quầng sáng màu trắng gần như vỡ vụn cùng lúc. Trong thoáng chốc những điểm sáng nhỏ bé bắn đầy trời, chiếu rọi toàn bộ khu vực xung quanh khiến nơi này sáng rực lên. Rất nhanh, vô số những điểm sáng này đã nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng dài hẹp, trong phút chốc, toàn bộ chúng đều chui vào cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm như cưỡi ngựa xem đèn hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Động Huyền Kiếm Ý.】

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật 《 Kiếm Phù Chú Giải 》.】

【Thu hoạch… 】

Từng món phần thưởng phong phú ùn ùn kéo nhau đi tới, hoặc là xuất hiện trong thức hải của Lục Huyền theo phương thức kinh nghiệm hoặc ý niệm, hoặc trực tiếp biến thành hiện vật xuất hiện trước mặt hắn.

"Bốn phần thưởng Động Huyền Kiếm Ý, vậy là trong lúc vô tình, một đệ tử nội môn thuộc chi nhánh, bị từ bỏ trong tình thế bất đắc dĩ như ta, lại nắm giữ tinh túy kiếm đạo hạch tâm của Động Huyền Kiếm Tông rồi." Lục Huyền không khỏi bật cười.

"Hai gói kinh nghiệm 《 Kiếm Phù Chú Giải 》, sau khi hấp thu sẽ gia tăng thêm khá nhiều xác suất luyện chế thành công kiếm phù tứ phẩm."

Vừa hấp thu xong gói kinh nghiệm, hắn đã có cảm giác bản thân từng đắm chìm trong quá trình vẽ kiếm phù cả trăm năm ròng rã rồi, khiến cho kinh nghiệm chế phù trở nên cực kỳ phong phú, lại còn tinh thông nhiều chủng loại kiếm phù.

"Ngoài ra, vẫn còn hai tấm Chân Sát Kiếm phù ngũ phẩm và hai tấm phù lục có tên là Huyền Âm Kiếm Phù." Lục Huyền khẽ vuốt ve mấy tấm phù lục màu đen trong tay.

Mấy tấm phù lục mới toanh này cũng có tạo hình như một mũi kiếm nhỏ khá là tương tự với các loại kiếm phù khác, bên trên tản ra quang mang tăm tối, bên trong ẩn chứa ngàn vạn tia kiếm khí màu đen nhánh như đàn cá bơi lội, âm khí nhàn nhạt

quẩn quanh, khi cầm trong tay sẽ cảm nhận được sự sắc bén và âm lãnh khó tả.

Tâm thần hắn ngưng tụ trên tấm phù lục tối tăm kia, lập tức hiểu rõ mọi tin tức có liên quan đến nó.

【Huyền Âm Kiếm Phù, kiếm phù ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa vô số Huyền Âm kiếm khí, kiếm khí âm độc có lực ăn mòn rất mạnh, chỉ cần thân thể dính phải một tia thôi cũng có thể hóa thành nước bẩn. Khi dùng toàn lực kích phát, có thể dễ dàng đánh trọng thương tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, trung kỳ, thậm chí còn diệt sát đối phương.】

"Không ngờ lại có thứ kiếm phù âm độc như thế." Lục Huyền nhìn tấm kiếm phù màu đen trong tay, không khỏi nghĩ thầm. Điều này trái ngược với hình tượng kiếm phù đại khai đại hợp, tung hoành ngang dọc trong ấn tượng của hắn.

"Mặc kệ nó là loại kiếm phù gì, có thể giết địch thì chính là kiếm phù tốt." Rất nhanh, hắn đã thay đổi suy nghĩ, sau đó cất kỹ hai tấm kiếm phù âm độc kia.

Cùng lúc mở ra được bốn tấm kiếm phù ngũ phẩm, đã khiến hắn cực kỳ hài lòng với Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ sau khi cải tiến.

"Vậy là trong lúc không quá chú ý tới, ta đã tích lũy được rất nhiều bảo vật ngũ phẩm rồi."

Những món bảo vật ngũ phẩm này, phần lớn đều là các loại linh dược linh quả được hắn tự mình bồi dưỡng ra, cùng với đủ các loại đồ vật kỳ dị nhận được từ quầng sáng phần thưởng.

"Sắp tới, sẽ có một nhóm Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ thành thục, không bao lâu nữa lượng lớn Thiên Lôi Kiếm Thảo đã được cải tiến cũng sẽ đến ngày thu hoạch, thậm chí cả đám Lôi Bạo Liên lúc trước ta từng gieo trồng cũng chuẩn bị thành thục đến nơi rồi… Bảo vật nhiều quá cũng là một loại phiền

não.” Lục Huyền âm thầm phát sầu, trong lòng dự định sẽ thanh lý một số loại bảo vật mình đang có.

Trên thực tế, với kẻ sắp đột phá tới Kết Đan hậu kỳ như hắn, những món bảo vật ngũ phẩm đã không còn quá nhiều tác dụng nữa rồi.

Bình thường thì thi thoảng hắn sẽ đặt một món ở trong cửa hàng tạp hóa, thông qua đó để củng cố con đường bán hàng tinh phẩm của cửa hàng. Nhưng tốc độ thu hoạch bảo vật ngũ phẩm lại nhanh hơn khá nhiều so với tốc độ bán ra, bởi vậy trong lòng hắn lại nảy sinh ra một ý tưởng.

“Có lẽ ta nên tổ chức một buổi đấu giá loại nhỏ, mời một ít Kết Đan Chân Nhân có giao tình với ta đi tới, sau đó bán ra một phần linh dược và bảo vật ngũ phẩm để đổi lượng lớn linh thạch, đồng thời thông qua sự kiện lần này, ta cũng có thể quảng cáo cho cửa hàng tạp hóa một phen. Ừm, thời gian ước định vào khoảng một năm sau đi.” Lục Huyền tính toán thời gian mấy loại linh thực tứ phẩm ngũ phẩm trong động phủ thành thục rồi trực tiếp đưa ra quyết định.

Nghĩ là làm, hắn lập tức gửi mấy phù lục đưa tin cho đông đảo nhóm Kết Đan Chân Nhân mình quen biết, nội dung bên trên có ghi rõ thời gian, địa điểm, và các loại bảo vật trọng điểm sẽ được bán đấu giá, sau đó mời bọn họ bỏ chút thời gian đi tới tham dự.

Chương 1118: U Hà Tử Thủy!

Từng tấm phù lục truyền tin nhanh chóng bay đi, không bao lâu sau, Lục Huyền đã nhận được rất nhiều lời hưởng ứng của nhóm tu sĩ quen thuộc với mình.

“Ha ha, Lục đạo hữu đã ước hẹn thì Tề mỗ nhất định sẽ tới, hy vọng đến khi hội đấu giá cử hành, sẽ có nhiều linh tương ngũ phẩm một chút.” Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động trả lời rất nhanh.

“Chúc mừng Lục đạo hữu, đến lúc đó chắc chắn tiểu nữ sẽ đến đúng hẹn.” Giọng nói dịu dàng của Ngọc Lâm tán nhân truyền đến.

“Được.” Diệp Huyền Ngân đáp lại bằng một câu lời ít ý nhiều.

Nhận được hồi âm của mọi người, Lục Huyền bắt đầu ở trong động phủ sắp xếp lại các món bảo vật đang định bán ra.

Trong buổi đấu giá loại nhỏ này, hắn dự định sẽ bán ra ngũ phẩm là chính, tới lúc đó, lại dựa vào tình hình nhìn xem có nên lấy ra chừng một - hai món món bảo vật lục phẩm không, dù sao thì với gia sản, thực lực và bối cảnh của hắn trước mắt, hẳn là vẫn có thể kiểm soát được cục diện.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Lại có mười trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ trong khu vực linh điền Kiếm Thảo thành thục, vừa hay Lục Huyền có thể rút thưởng mười lần liên tục.

Trong mười quầng sáng màu trắng, hắn đã mở ra năm tấm Chân Sát Kiếm phù và Huyền Âm Kiếm Phù, ba phần Động Huyền Kiếm Ý cùng với hai gói kinh nghiệm Kiếm Phù Chú Giải, thu hoạch rất khá.

Đến lúc này, trong linh điền chỉ còn hai mươi lăm trái kiếm hồ vẫn chưa thành thục. Lục Huyền dự định để lại mười trái để ngưng chủng, phần dư ra sẽ thu hoạch hết để lấy phần thưởng từ quầng sáng.

"Phải tới Phong Uyên Tinh Động một chuyến thôi, có lẽ một - hai loại linh thực trong linh điền âm phủ cũng đến lúc chín muồi rồi." Hắn nghĩ thầm.

Tuy trong khoảng thời gian gần đây, an ninh trật tự của Thiên Tinh Động có phần bất ổn, nhưng hầu như đám tà ma kia đều xuất hiện bên trong các bí cảnh, chưa lan tới khu vực tán tu cư trú.

Hơn nữa, bản thân Thiên Tinh Động cũng sẽ dốc sức ngăn cản tình trạng này phát sinh, một khi đám tu sĩ thuê động phủ trong các Tinh Động tử thương thảm trọng thì đó chính là đả kích mang tính hủy diệt đối với danh dự của Thiên Tinh Động.

Bởi vậy chỉ cần tránh tới những khu vực bí cảnh thì phương diện an toàn cũng không cần phải lo lắng quá.

Hắn thi triển bí pháp lôi độn, nhờ Thanh Phù Vũ Y che lấp, lặng lẽ đi tới động phủ của mình bên trong Phong Uyên Tinh Động. Vừa xuất hiện bên ngoài trận pháp đã trong thấy hai đại trận pháp phòng hộ lặng lẽ mở ra, hóa thân Lăng Cổ ở bên trong đã phát hiện ra hắn từ trước và nhanh chóng đi ra nghênh đón rồi.

"Gần đây động phủ thế nào?"

"Tất cả đều bình thường, có điều nửa năm trước ta được mời tới Phong Đô quỷ thành một chuyến, hữu kinh vô hiểm

trở về.” Lăng Cổ khàn giọng đáp.

“Ồ? Vì sao ngươi lại đi?” Lục Huyền tò mò hỏi. Hắn còn nhớ là trước khi rời đi, mình đã từng dặn dò hóa thân, một khi có cơ hội thích hợp cũng có thể đi thăm dò bí cảnh cùng những tu sĩ khác một phen, không ngờ hóa thân lại cho hắn một lần trải nghiệm như thế.

“Tà tu mời ta đi có nói, ở chỗ sâu bên trong quỷ thành có một con sông ngầm, bên trong ẩn chứa loại linh dịch có liên quan đến Hoàng Tuyền nên ta thử đi tìm một phen.” Lăng Cổ trầm giọng đáp.

“Thì ra là thế.” Lục Huyền gật đầu.

Nói vậy là loại linh tuyền mà Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ cần đã có manh mối rồi ư?

“Thu hoạch ở tầng thứ bảy thế nào?” Hắn hỏi hóa thân.

“Vận khí không tệ, đã thu thập được không ít linh dịch ngũ phẩm tên là U Hà Tử Thủy, nghe đồn thứ này có cùng căn nguyên với Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, đôi bên có vài phần tương tự.”

“U Hà Tử Thủy ngũ phẩm… Ít nhất cũng không cần phải lo lắng đến chuyện sinh trưởng của Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ rồi.” Lục Huyền khẽ gật đầu, vẻ mặt hết sức hài lòng.

“Có gặp chuyện gì nguy hiểm hay không?” Người không có mấy kinh nghiệm thăm dò bí cảnh như hắn cũng không kìm được mà lên tiếng dò hỏi.

“Khi tranh đoạt một món bảo vật, có hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ đồng hành muốn liên thủ đối phó với ta, chúng đột nhiên đánh lén khiến ta bị thương không nhẹ. Nhưng hai kẻ đó đều không có kết quả tốt, một chết một bị thương, kẻ chạy thoát được cũng chỉ còn lại tàn hồn. Tình huống lúc đó khẩn cấp, ta phải dùng tới tấm Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù lục

phẩm kia rồi.” Ánh mắt Lăng Cổ yên tĩnh như nước, hệt như chuyện nó đánh bại hai Kết Đan Chân Nhân cũng không có gì to tát cả.

“Không tệ, không ngừng cố gắng nhé. Lần sau nếu gặp phải tình cảnh như thế, phải nhớ làm gọn gàng sạch sẽ, không để bất cứ kẻ nào chạy thoát được.” Lục Huyền cười nói.

Hắn đã sớm đoán được kết cục này.

Hóa thân Lăng Cổ vốn tu hành ba đại công pháp thượng đẳng là 《 U Minh Chân Thủy Cấm Pháp 》, 《 Huyết Thần Kinh 》và《 Câu Hồn Kinh 》, lại có bảo vật khống chế hiếm thấy như 《 Quỷ Đỗng Dị Đồ 》cùng với Âm Sát Bình, lại cộng thêm tấm phù lục sát phạt cực mạnh như Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù, chuyện nó dễ dàng đánh bại hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ cũng không khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đi bí cảnh một chuyến cũng coi như đánh ra hung danh hiển hách rồi.” Hắn thầm nghĩ.

“Về phần Vô Tượng Băng Phách Kiếm Phù đã dùng, ta vẫn quan niệm cái cũ không đi cái mới không tới, chỉ cần một - hai gốc linh thực ngũ phẩm hoặc lục phẩm trong động phủ thành thục là có thể nhận được bảo vật cùng cấp rồi.” Lúc này, Lục Huyền đang cực kỳ dư dả, bởi vậy hắn không hề bận tâm tới chuyện tiêu hao một tấm kiếm phù lục phẩm.

Hắn lấy một bình U Hà Tử Thủy từ chỗ hóa thân Lăng Cổ, đi xuyên qua vô số âm hồn oán niệm, tiến vào khu vực trung tâm giữa một mảnh âm khí đầy trời. Chỉ thấy mặt ngoài của hạt linh chủng đã cắm sâu vào trong linh nhưỡng kia đang nổi lên từng tầng gợn sóng màu vàng đậm, tựa như có một dòng Hoàng Tuyền mênh mông mãnh liệt chảy xuôi.

Phía cuối Hoàng Tuyền là một mảnh Quỷ Vực nơi có vô số những con quỷ vật điên cuồng phá hoại khắp nơi, âm khí tràn

ngập khắp chốn, có một luồng hư ảnh hình đại thụ chọc trời trực tiếp cắm rễ bên trong Quỷ Vực.

So với thời điểm vừa mới nhận được, linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm của hiện tại cũng không có nhiều biến hóa, sinh cơ chỉ nồng đậm hơn một chút, còn một thời gian nữa mới tới thời khắc mọc rễ nảy mầm.

Lục Huyền cẩn thận đổ U Hà Tử Thủy xuống linh chủng. Linh tuyền tối tăm tràn ngập khí tức tĩnh mịch chậm rãi thấm vào linh nhưỡng, tẩm bổ cho hạt linh chủng màu vàng sẫm bên trong.

Linh chủng hấp thu toàn bộ U Hà Tử Thủy, khiến cho gợn sóng màu vàng sẫm trên bề mặt lại lớn hơn vài phần, thậm chí còn mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy ào ạt, tựa như đang muốn hút hồn phách của Lục Huyền tiến vào trong dòng nước.

Tâm niệm của Lục Huyền khẽ động, thần trí lập tức khôi phục lại tỉnh táo.

Hắn bồi dưỡng linh chủng Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ một phen rồi đi tới khu vực gieo trồng các loại linh thực âm phủ còn lại, đang lúc hắn muốn kiểm tra từng loại một, thì đột nhiên bên ngoài động phủ truyền tới một giọng nói âm trầm.

“Lăng đạo hữu có ở trong động phủ hay không?”

Chương 1119: Hung Danh To Lớn!

Lục Huyền và hóa thân Lăng Cổ liếc mắt nhìn nhau, linh lực vừa động, khí tức của hắn hoàn toàn bị ẩn giấu, trong khi hóa thân lại bay ra bên ngoài động phủ.

Thông qua cảm ứng với hóa thân, Lục Huyền nhìn thấy một lão giả cao gầy khí chất âm trầm, mặc trên người một bộ y phục màu trắng nhợt, trên y phục có vô số âm hồn đang kêu rên, oán khí tận trời.

"Âm Khốc đạo hữu." Lăng Cổ mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu với lão giả cao gầy.

"Quả nhiên Lăng đạo hữu đang ở trong động phủ." Trên mặt lão giả cao gầy hiện lên một nụ cười cứng ngắc, đang muốn tiến vào trong động phủ nhưng Lăng Cổ đang đứng ở lối vào trận pháp lại một mực không nhúc nhích.

Lão giả phẫn nộ cười gằn, bước chân đã giơ ra lại phải thu về.

"Tại hạ nghe nói đoạn thời gian trước Lăng đạo hữu vừa từ quỷ thành bình yên vô sự trở về?"

"Ừm." Lăng Cổ nhẹ giọng trả lời.

"Quả nhiên là thế, không ngờ thực lực của Lăng đạo hữu lại mạnh tới vậy, sau khi tiến vào quỷ thành vẫn có thể trở về mà lông tóc không tổn hao gì." Trên mặt lão giả cao gầy hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Lăng Cổ lại có thêm vài phần kiêng dè.

“Xem ra lời đồn không phải giả, tán tu lai lịch thần bí này dùng thực lực Kết Đan sơ kỳ đã dễ dàng đánh bại hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ, thậm chí còn khiến một người trong đó hình thần câu diệt…” Trong lòng lão giả thầm nghĩ.

“Lăng đạo hữu, gần đây ở chỗ sâu bên trong bí cảnh tại tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động có xuất hiện bóng dáng tà ma, ta và mấy vị đạo hữu muốn liên thủ đi thăm dò săn giết tà ma, Lăng đạo hữu có thấy hứng thú hay không?” Lão giả nói thẳng ý đồ mình tìm đến đây.

“Không, Âm Khốc đạo hữu hãy tìm người khác đi, tại hạ cần bế quan khổ tu, thứ cho không thể phụng bồi.” Lăng Cổ lạnh lùng đáp, sau đó mở trận pháp ra rồi nhanh chóng biến mất, để lại lão giả đứng đó với vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

“Không ngờ xưa nay ta luôn lấy việc giúp người làm vui mà hóa thân lại tạo ra hung danh lớn như vậy.” Lục Huyền ở trong động phủ lẳng lặng quan sát tình huống bên ngoài rồi không nhịn được khẽ cười rộ lên.

Có lẽ do kiêng dè thực lực của hóa thân Lăng Cổ nên dù bị đối đãi vô lễ như thế nhưng nét mặt lão giả cao gầy kia cũng không hề lộ ra vẻ không vui, lão chỉ cười khổ một tiếng, sau đó bất đắc dĩ rời đi.

Lục Huyền chờ hóa thân đi đến bên cạnh, lại cúi đầu trầm ngâm. Thái độ từ chối kiên quyết của hóa thân đối với lời mời của lão giả cao gầy vừa nãy, tất nhiên là xuất phát từ ý tứ của hắn. Hắn cho phép hóa thân nếu tìm được cơ hội thích hợp cũng có thể đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên bảo vật một phen, nhưng điều ấy cũng không có nghĩa là hắn cho phép hóa thân tha hồ đi dạo chơi khắp chốn.

Theo hắn nhận thấy, đúng là tham gia vào lần tà ma xâm nhập này, tu sĩ có khả năng nhận được đại cơ duyên đại bảo

vật rất cao, nhưng đồng thời nguy hiểm cũng không nhỏ, chỉ hơi bất cẩn sẽ chết trong tay tà ma.

Trước mắt hắn chỉ có một bộ hóa thân Thánh Anh Quả này, nhất định phải dùng một cách tiết kiệm nhất có thể. Đương nhiên, hắn vẫn giữ thái độ tích cực với chuyện hóa thân ra ngoài thăm dò bí cảnh. Có hắn đứng đằng sau cung cấp rất nhiều bảo vật quý hiếm, công pháp thượng đẳng đã khiến cho thực lực của hóa thân trở nên khá mạnh mẽ, gần như đã có thể ứng phó với hầu hết những tình huống có thể phát sinh bên trong các bí cảnh.

Mà trên thực tế, ngay cả khi hóa thân mất đi, cũng không tạo thành tổn thất gì lớn với Lục Huyền, không tới mức thương cân động cốt. Đúng là tâm thần và linh thức của hắn sẽ có chút tổn thương, nhưng chỉ cần một đoạn thời gian tĩnh dưỡng là có thể khôi phục như thường.

Bản thân hắn dù rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, nhưng cũng biết ở một số thời điểm thân bất do kỷ, có bộ hóa thân này làm việc thay là tốt lắm rồi.

Tuy hiện giờ trong tay hắn đang có một khối tài sản rất lớn, dù mang linh thạch ra đập cũng có thể lấy được linh chủng và bảo vật liên quan đến linh chủng cần thiết, nhưng linh thạch không phải vạn năng, nhất là với những loại linh chủng cao giai, linh tuyền linh nhưỡng chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Có một số món bảo vật không thể không tự mình đi thu hoạch.

Qua chuyện này, hoàn toàn có thể nhìn thấy tính tất yếu của hóa thân đối với Lục Huyền. Đương nhiên quan trọng nhất là hóa thân có thể gánh vác chuyện gieo trồng một phần linh thực tà dị thay Lục Huyền. Trong lòng hắn suy xét xong, lại một lần nữa tiến vào linh điền âm phủ tràn ngập âm khí.

Vừa mới đi vào, luồng âm khí nồng nặc đã ập thẳng vào mặt, tiếng âm hồn oán niệm kêu rên, tiếng nhai nuốt huyết nhục, tiếng hài cốt ma sát vang lên không dứt bên tai.

Lục Huyền đã tập mãi thành quen nên cũng không tỏ thái độ gì, chỉ thoải mái đi lại bên trong linh điền âm phủ. Quả cầu thịt hoạt bát nhảy tới trước mặt hắn, da lông toàn thân dựng lên, để lộ ra từng cái miệng quái dị bên trong.

"Nhục Linh Thần sắp đột phá đến cấp Họa rồi, hẳn là đến lúc đó ta sẽ nhận được phần thưởng không tệ." Lục Huyền cảm giác được khí tức càng ngày càng mạnh của quả cầu thịt, trong lòng nghĩ thầm.

Tốc độ trưởng thành của con tà ma cấp Tai này vô cùng khủng bố, rất nhanh nó đã có thực lực gần bằng với Kết Đan Chân Nhân, nhưng ở trước mặt Lục Huyền – tồn tại có thể thu hoạch được vô số phần thưởng bên trong quầng sáng - vẫn có vẻ bình thường, không đáng để tâm lắm.

Hắn lấy ra một miếng huyết nhục tươi mới, ném cho quả cầu thịt, đang lúc hắn định đứng dậy đi xem xét đám linh thực tà dị khác, thì đột nhiên trên mu bàn chân lại truyền đến một chút cảm giác khác thường.

Cúi đầu xem thử, chỉ thấy một bộ da cực kỳ quyến rũ đang dán sát vào người hắn, còn chậm rãi nhúc nhích, như thể đang dụ dỗ Lục Huyền, lại như muốn cùng Lục Huyền hòa làm một thể.

"Diễm Thi Bì có đủ da để hấp thu nên tốc độ phát triển cũng không tệ." Lục Huyền nhẹ nhàng vung chân, Diễm Thi Bì lập tức đá bay sang bên cạnh, ngoan ngoãn cắm rễ trong U Nê Nhục.

Bên cạnh khu vực ấy, Tổ Quan Mộc đã cao hơn hai thước, hình dáng linh thực dài mảnh, trông như một cỗ quan tài tinh

xảo dựng đứng lên, không ngừng tản ra âm khí dày đặc.

Cách đó không xa, một vòi máu tươi vừa bắn từ trong vũng máu, lao vút ra ngoài, lại bị Lục Huyền dùng linh thức dễ dàng ngăn cản được, sau đó từng vòi máu lại như mưa rền gió dữ, che trời lấp đất ùn ùn ập tới. Huyết Tuyền Bạng Mẫu đang ẩn nấp trong tầng nông của ao máu, huyết thủy từ khe hở phun ra trên lớp vỏ của nó, liên miên không dứt bắn nhanh ra ngoài.

Lục Huyền thoải mái tránh đi, lại lấy ra mấy bình tinh huyết Giao Long từ trong túi trữ vật, đổ thẳng vào huyết trì cho nó.

Càng đi sâu vào bên trong, mùi thịt nồng đậm càng truyền đến, dường như trên cành của Hương Nhục Chi đã ngưng kết ra một vòng huyết nhục kỳ dị, nhìn giống như những cánh tay vắt ngang trong linh điền, mùi thịt quái dị tràn ngập, khiến người ta không nhịn nổi mà sinh ra cảm giác muốn ăn sống nuốt tươi nó.

Chương 1120: Ma Phật Bạch Cốt Thân!

Về phần Phù Âm Đào cũng là lục phẩm, trong quá trình sinh trưởng, loại linh thực này chỉ cần âm khí tinh khiết. Lục Huyền đã cố ý bố trí một tầng cấm chế để ngăn cách khu vực xung quanh, tránh để nó bị đám âm hồn quấy rối, bị hàng đống huyết nhục bên ngoài ảnh hưởng.

Tiếp đó là Lão Cốt Ma Chủng đã hoàn toàn không còn hình người, cùng với Hài Ma Quan lục phẩm và Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm.

"Ồ? Quả nhiên Hài Ma Quan đã thành thục rồi." Lục Huyền tập trung tinh thần vào Hài Ma Quan, nhìn thanh tiến độ bán trong suốt đã được kéo căng bên dưới, trong lòng không khỏi vui sướng nói.

Còn nhớ khi hắn vẫn dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ, đã từng dùng Đinh Đầu Tiễn ngũ phẩm làm vật thế chấp đổi lấy hạt linh chủng Hài Ma Quan này từ chỗ Mộc đạo nhân. Vất vả bồi dưỡng gần bốn mươi năm, dùng không biết bao nhiêu hài cốt của yêu thú, của tu sĩ đi tới tẩm bổ cho nó, rốt cục cũng đào tạo ra loại linh thực tà dị lục phẩm này rồi.

Hắn không khỏi cảm khái một tiếng.

Hài Ma Quan trước mắt cao chừng hơn một trượng, vô số hài cốt lớn nhỏ không đều quấn quanh móc nối cùng một chỗ, tạo thành từng tầng bạch cốt quan đài quái dị. Nhìn qua, trên dưới quan đài giống như một tòa bạch cốt yêu tháp, tà dị đến khó tả.

“Vừa hay mấy năm nay Mộc đạo nhân đều ở trong phân lâu của thương hội, thuận tiện có thể mang qua cho đối phương luôn.” Lục Huyền vừa nghĩ vừa cẩn thận rút Hài Ma Quan ra khỏi linh nhưỡng. Tâm thần ngưng tụ trên gốc bạch cốt quan đài này, trong nháy mắt hắn đã biết được tin tức chi tiết về nó.

【Hài Ma Quan, linh thực lục phẩm, là linh chủng được một con Hài Ma vạn năm trong Bí Ma Tông sinh ra, được dùng tinh hoa hài cốt của đông đảo yêu thú, tu sĩ bồi dưỡng mà thành.】

【Trong quá trình sinh trưởng linh thực sẽ hấp thu tinh hoa hài cốt, dựng lên từng tầng rừng hài cốt, cuối cùng hình thành một tòa Hài Ma Quan hoàn chỉnh.】

【Sau khi linh thực thành thục có thể luyện chế thành pháp bảo tà đạo, cũng có thể tu hành công pháp thần thông ma đạo bên trong quan đài, nhờ đó đẩy nhanh tiến độ tu hành.】

“Có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp tà đạo, đúng là một gốc linh thực thành phẩm không tệ. Đáng tiếc nó không thuộc về ta, nếu không để hóa thân tu hành bên trong kiểu gì tu vi cũng có thể tăng lên rất nhanh.” Lục Huyền có chút tiếc nuối nghĩ thầm. Nhưng đương nhiên, dù tiếc nuối đến cỡ nào hắn cũng không thể làm ra loại chuyện gây ảnh hưởng tới nhân phẩm của mình.

Dù sao lúc trước khi Mộc đạo nhân giao linh chủng Hài Ma Quan cho hắn đào tạo là vì tin tưởng vào trình độ linh thực của hắn, Lục Huyền không định vì chút lợi ích nhỏ này mà gây ảnh hưởng tới danh tiếng đào tạo linh thực hắn gây dựng nhiều năm qua.

“Chỉ có thể thu hoạch một phần thưởng đến từ quầng sáng để an ủi tâm hồn bị tổn thương của ta thôi.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Đến đây, tầm mắt của hắn đã bị quầng sáng màu trắng chẳng biết xuất hiện từ lúc nào hấp dẫn. Quầng sáng hơi lóe lên, dù đã trông thấy cảnh tượng này vô số lần nhưng nó vẫn mang đến sức hấp dẫn cực lớn cho Lục Huyền.

"Đây chính là gốc linh thực tà dị lục phẩm đầu tiên trưởng thành." Hắn đã thu hoạch vài gốc linh chủng lục phẩm, nhưng linh thực tà dị lục phẩm thì đây là lần đầu tiên.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng, trong phút chốc quầng sáng đã lặng lẽ vỡ vụn thành những điểm sáng nhỏ bé nở rộ như pháo hoa khắp trời, điểm sáng bắn lên trên không trung sau đó rơi xuống như mưa rào. Vô số điểm sáng còn chưa hạ xuống đã nhanh chóng ngưng kết thành một luồng hư ảnh hình hài cốt trên không trung rồi chui vào cơ thể Lục Huyền trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc linh chủng Hài Ma Quan lục phẩm, nhận được bảo vật Ma Phật Bạch Cốt Thân thất phẩm.】

Ý niệm biến mất, một bộ hài cốt yêu dị đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Bộ hài cốt này chỉ cao bằng nửa người, hai tay chập lại làm một, lặng lẽ khoanh chân ngồi đó, phảng phất như có một vị cao tăng đắc đạo đang lĩnh hội Phật pháp.

Bộ hài cốt quái dị này có hai màu, nửa trắng nửa đen, một bên trắng nõn như ngọc, hiện ra Phật quang óng ánh, còn một bên tối tăm như mực, khiến người nhìn mà kinh hãi không thôi.

Trong lồng ngực của hài cốt có một đám mây đen, có thể mơ hồ nghe được tiếng Phạn truyền ra từ bên trong, thi thoảng sẽ xuất hiện một hư ảnh tăng lữ mặt mũi dữ tợn, sau đó lại trực tiếp biến mất trong đám mây đen.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên bộ hài cốt yêu dị này, lập tức hiểu rõ tin tức về nó.

【Ma Phật Bạch Cốt Thân, bảo vật thất phẩm, tương truyền trong Đại Luân Tự có một vị Phật Đà vì tu luyện một bộ công pháp luyện thể vô thượng đã chủ động dung nhập Thiên Ma ngoại vực vào bản thân, sau đó bất hạnh thất bại, cuối cùng biến thành tồn tại nửa Phật nửa Ma.】

【Sau khi tọa hóa, đối phương đã lưu lại một bộ hài cốt yêu dị, nó lại rơi vào tay một tà tu Nguyên Anh, hắn đi thu thập ngàn vạn bộ hài cốt của tu sĩ và yêu thú sau đó dung nhập vào trong, luyện thành Ma Phật Bạch Cốt Thân.】

【Sau khi luyện hóa thứ này có thể gia tăng cường độ nhục thân trên diện rộng, có thể mượn dùng sức mạnh của Ma Phật ẩn chứa bên trong, sau khi triệt để hòa làm một thể có thể triệu hồi ra pháp thân Ma Phật.】

"Bảo vật thất phẩm!" Tuy đã đoán trước được việc này, nhưng khi chân chính sở hữu một món bảo vật thất phẩm tà dị, trong lòng Lục Huyền vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng.

"Không hổ là quầng sáng! Nếu tu sĩ Kết Đan bình thường muốn có một món bảo vật thất phẩm thì chỉ có thể mạo hiểm cửu tử nhất sinh đi tranh đoạt với người khác, chứ không giống ta, chỉ cần bồi dưỡng linh thực cao giai đến trình độ thành thục là có thể mở ra từng món bảo vật cao giai." Lục Huyền ngưng thần nhìn bộ Ma Phật Bạch Cốt Thân trước mặt, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

"Để lại cho ngươi dùng đi." Hắn nhanh chóng đưa ra quyết định. Món bảo vật thất phẩm này rất thích hợp với hóa thân Lăng Cổ hơn.

Về phần bản thể của hắn, trước mắt hắn đang luyện hóa Lưu Ly Xích Phượng Cốt cũng là thất phẩm, dù dùng thêm Ma

Phật Bạch Cốt Thân này, cũng không mang đến quá nhiều tác dụng. Mà Lăng Cổ chỉ là một bộ hóa thân do Thánh Anh Quả luyện chế ra, thân thể vẫn yếu hơn tu sĩ Kết Đan bình thường một bậc. Nếu nó luyện hóa Ma Phật Bạch Cốt Thân, trình độ tăng lên sẽ cực kỳ rõ ràng, có thể tăng cường thực lực của hóa thân trên diện rộng.

Hóa thân Lăng Cổ nghe vậy bèn dùng linh lực hút bộ hài cốt yêu dị ấy vào tay, đợi tìm được cơ hội thích hợp sẽ luyện hóa nó.

Thu hoạch linh thực Hài Ma Quan lục phẩm xong, Lục Huyền cũng không vội vã rời đi. Hiếm khi hắn mới tới Phong Uyên Tinh Động này được một chuyến, tất nhiên phải bồi dưỡng đám linh thực tà dị trong linh điền âm phủ này tử tế một phen rồi.

Ngoài ra Nhục Linh Thần cũng sắp đột phá, có lẽ hắn sẽ nhận được một phần thưởng không tệ từ bên trong quầng sáng của nó.

Chương 1121: Luôn Có Tà Tu Muốn Hại Ta!

Đoạn thời gian tiếp theo, ngày nào Lục Huyền cũng tỉ mỉ bồi dưỡng quả cầu thịt và lẳng lặng chờ đợi đến ngày con tà ma cấp Tai này đột phá.

Hôm đó, trong lúc hắn đang bồi dưỡng đám linh thực trong linh điền lại có một tu sĩ đến cửa bái phỏng.

"Lăng đạo hữu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay ngẫu nhiên đi ngang qua nên tới bái phỏng đạo hữu." Người tới là một vị thanh niên cao lớn, trước ngực đeo một chuỗi xương sọ tinh xảo, xương gò má nhô cao như muốn đâm rách làn da, có tu vi Kết Đan trung kỳ.

"Đạo hữu là?" Giọng Lăng Cổ khàn giọng, thản nhiên hỏi.

"Tại hạ là Nhiếp Trì của Bạch Cốt Cung." Thanh niên kia cười đáp.

Lăng Cổ thản nhiên gật đầu.

Thanh niên đã biết tính cách của vị tu sĩ không rõ lai lịch này từ lâu, nên cũng không quá quan tâm tới thái độ lạnh nhạt của đối phương, chỉ lơ đễnh nói: "Lăng đạo hữu, Bạch Cốt Chân Quân của Bạch Cốt Cung đánh giá đạo hữu rất cao, gần đây ngài dự định sẽ tổ chức một buổi Vạn Cốt đại hội, có mời các Chân Quân, Chân Nhân ở Phong Uyên Tinh Động và những nơi khác cùng tới tham dự. Bởi ngưỡng mộ đại danh của Lăng đạo hữu đã lâu, nên ta tới dâng thiếp mời cho đạo hữu."

“Lăng đạo hữu không mời tại hạ vào bên trong ngồi một lát sao?” Thanh niên kia nói xong thì khẽ nhướng mày, tựa như đã bị Lăng Cổ khơi dậy tính cách ngang ngược trong lòng.

Lăng Cổ khẽ gật đầu: “Mời Nhiếp đạo hữu tiến vào.”

Ở chỗ sâu bên trong động phủ, khí tức của Lục Huyền đã hoàn toàn bị che lấp, hiện giờ hắn đang rơi vào trầm tư.

“Bạch Cốt Cung… Bạch Cốt Chân Quân… Vẫn không nên đắc tội thì hơn.”

Còn nhớ, thời điểm hắn vừa mới tiến vào Phong Uyên Tinh Động, thông qua cái miệng của tên tiểu cốt tu kia, đã biết Bạch Cốt Cung được xem như một con quái vật khổng lồ ở tầng thứ năm này, ngay cả Phong uyên Tinh Chủ gặp Cung chủ Bạch Cốt Cung cũng phải lấy lễ đối đãi, nhún nhường đối phương ba phần. Bởi vậy khi thấy thanh niên kia đưa ra lời mời, hắn mới âm thầm ra lệnh cho Lăng Cổ đồng ý.

Hai người đi vào ngoại viện, Nhiếp Trì liếc mắt nhìn phía sau động phủ đang bị trận pháp cấm chế che giấu kín mít nhưng cũng không cố ý đi nhìn trộm.

“Nhiếp đạo hữu, mời.” Lăng Cổ bưng linh quả linh trà tới, thản nhiên nói.

“Đa tạ Lăng đạo hữu.” Thanh niên nọ vội vàng nhận lấy, còn tỏ vẻ cảm kích với Lăng Cổ.

Hai người thoải mái trò chuyện, đương nhiên, chủ yếu vẫn là thanh niên nọ nói chuyện còn hóa thân Lăng Cổ chỉ thi thoảng mới lên tiếng vài câu.

Lục Huyền lẳng lặng đợi ở phía sau, nhìn Nhiếp Trì thưởng trà ở nơi xa, tâm huyết dâng trào, tâm thần khẽ dừng lại trên thân thể đối phương.

“Hả?” Hắn khẽ ồ lên một tiếng, không ngờ trong đầu lại có một ý niệm hiện lên.

【Bí Ma, Thiên Ma ngoại vực, hành tung quỷ dị, nắm giữ Bí Ma Phân Hóa Thuật, có thể vô thanh vô tức xâm chiếm nhục thân của mục tiêu, đồng hóa thần hồn và tâm trí, nhìn qua không khác gì người thường.】

“Vị tu sĩ Bạch Cốt Cung ở ngoại viện động phủ kia không chỉ là một gã tà tu mà còn là một con Thiên Ma ngoại vực?” Trong lòng Lục Huyền vô cùng kinh ngạc. Hắn chậm rãi ổn định nỗi lòng, lẳng lặng suy nghĩ đối sách.

“Không ngờ đám tà ma kia đã xâm lấn đến tận đây rồi? Hay là đối phương đã trở thành kẻ phụ thuộc của tà ma từ trước? Được rồi, không cần biết sự thật là gì, việc quan trọng nhất ta cần quan tâm trước mắt chính là nên xử lý việc này như thế nào.”

Lục Huyền đảo qua thanh niên đang trò chuyện với Lăng Cổ, trong lòng hiện lên sát ý mãnh liệt.

“Giết hay giữ lại đây? Dù sao thì hắn cũng người đại diện của Bạch Cốt Cung, nếu một người như vậy chết bên trong động phủ của hóa thân, khẳng định là không dễ giải thích, chỉ cần hắn không có hành vi gì ảnh hưởng đến chuyện làm ruộng của hóa thân thì tạm thời có thể giữ cái mạng nhỏ lại cho hắn.” Suy nghĩ trong lòng hắn dần dần nghiêng về một phía.

“Ngoài ra, ta cũng phải để ý xem, chỉ có kẻ này bị Thiên Ma xâm nhập hay toàn bộ Bạch Cốt Cung bên kia đều đã bị xâm chiếm cả rồi. Nếu là vế sau thì rất có thể Vạn Cốt đại hội sắp tới sẽ ẩn chứa rất nhiều hung hiểm.” Lục Huyền âm thầm suy tính, trong lòng đã nghĩ tới tình huống xấu nhất.

Lăng Cổ đã nhận được thiếp mời, nhưng đến lúc ấy vẫn có thể đổi ý, tùy tiện tìm một lý do là được.

“Hầu hết đám khách khứa được Bạch Cốt Cung mời đến đều là nhóm tà tu bên trong Phong Uyên Tinh Động, mười kẻ thì ít nhất cũng đến chín kẻ có vô số mạng người trên tay, bớt đi một số người lại là có lợi cho Tu Hành giới. Ta không cần phải tự mình đi tìm phiền toái, suy nghĩ cho sự an toàn của bọn họ làm gì.” Lục Huyền cũng không định nhúng tay vào vũng nước đục này.

Nếu chuyện này xảy ra ở Lôi Hỏa Tinh Động, đám tu sĩ rơi vào vòng nguy hiểm có giao tình không tệ với hắn, có lẽ hắn sẽ nghĩ cách nhắc nhở Thiên Tinh Động trước một tiếng, nhưng chuyện ở Phong Uyên Tinh Động thì khác. Là một linh thực sư luôn thích giúp người làm vui, rất ít tạo ra sát nghiệt, hắn còn ước gì đám tà tu trên thế gian càng ít càng tốt.

“Lăng đạo hữu, Nhiếp mỗ còn có việc trong người, không tiện ở lại lâu. Đợi đại hội diễn ra, sẽ cùng đạo hữu giao lưu trao đổi sâu hơn, đạo hữu nhớ tới tham dự đúng giờ đấy.” Thanh niên đứng dậy nói với Lăng Cổ.

“Nhất định.” Lăng Cổ mặt không đổi sắc, trả lời ngắn gọn.

“Thứ cho ta không tiễn xa được.” Lăng Cổ chắp tay nói với Nhiếp Trì.

Chờ đến khi bóng dáng Nhiếp Trì hoàn toàn biến mất, Lăng Cổ lại vội vàng mở hai đại trận pháp phòng hộ ra.

“Ở trong Phong Uyên Tinh Động đúng là không yên ổn, luôn có tà tu muốn hại ta.” Lục Huyền thở dài.

“Thay góc nhìn khác thì luôn có tà tu chủ động dâng mình tới cửa làm phân bón cho ta.” Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

… Tách Trà Thanh Xuân …

Tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động cực kỳ rộng lớn, nơi này có không ít tà tu cảnh giới Kết Đan, thậm chí là cảnh

giới Nguyên Anh sinh sống, xung quanh còn có rất nhiều bí cảnh lớn nhỏ.

Bạch Cốt Cung và động phủ của hắn ở cách nhau rất xa, chỉ cần bọn họ không chủ động đưa tới cửa thì kể cả khi đám tà ma kia gây ra đại hỗn loạn ở nơi đó, cũng không thể ảnh hưởng đến hóa thân Lăng Cổ ở bên này, cách xa chúng mấy nghìn dặm được.

Lục Huyền đã có quyết định, hắn cẩn thận dặn dò Lăng Cổ một phen, sau đó lại tiếp tục dấn thân vào quá trình bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi Nhục Linh Thần và Huyết Tuyền Bạng Mẫu.

Hôm đó, đột nhiên trong lòng hắn có cảm giác khó tả, linh thức lập tức tập trung vào người quả cầu thịt. Chỉ thấy quả cầu thịt bình thường đều cực kỳ hoạt bát nhảy nhót khắp bốn phía, nhưng hôm nay lại lộ vẻ dị thường, nó cứ một mực đứng im tại chỗ không nhúc nhích, toàn thân tản ra mùi huyết tinh nồng đậm.

Thân hình Lục Huyền lóe lên, đã đi tới trước mặt Nhục Linh Thần.

Dưới cảm nhận của tâm thần, hắn lập tức phát hiện ra nỗi khát khao đối với huyết nhục đang trào dâng mãnh liệt trong người quả cầu thịt, thậm chí càng ngày nó càng thêm nồng đậm.

“Huyết nhục! Huyết nhục! Huyết nhục!” Nó truyền tới từng tia ý niệm muốn nhấm nuốt huyết nhục tới no nê.

Chương 1122: 《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》

Tâm niệm của Lục Huyền khẽ động, vài con yêu thú chất chồng thành một tòa núi nhỏ lập tức xuất hiện trước mặt Nhục Linh Thần.

Quả cầu thịt cảm nhận được đống huyết nhục tươi mới trước mặt mình, đám da lông toàn thân vốn đã phiếm hồng lại chậm rãi giương lên. Toàn bộ huyết nhục trên không trung lập tức hóa thành sương máu bay đầy trời, lại ngưng kết thành từng dòng huyết hà, dũng mãnh tràn vào vô số cái miệng quái dị của nó.

"Xoạt!" Nhục Linh Thần như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào, lập tức há miệng nuốt sạch huyết hà.

"Không đủ! Không đủ!" Thân thể tròn vo của nó như một cái động không đáy, huyết hà cuồn cuộn không ngừng tràn vào nhưng dường như chẳng thể mang đến một chút ảnh hưởng gì với nó.

"Nhìn điệu bộ này, hẳn là huyết nhục trong tay ta không thể thỏa mãn được con tà ma này rồi." Lục Huyền nhíu mày, sau đó quay đầu nhìn về phía hóa thân Lăng Cổ.

"Gần động phủ có chỗ nào ẩn chứa một đám tà thú đông đảo sinh sống hay không?"

Được Lăng Cổ cho biết, ở cách động phủ chừng mấy trăm dặm có một khu sơn cốc, vì địa hình đặc biệt, bốn phía có chướng khí kịch độc, đông đảo tà thú trốn tránh bên trong đã

thích ứng với hoàn cảnh, nên thi thoảng Nhục Linh Thần sẽ vào đó săn bắt huyết thực.

Không lâu sau Lục Huyền đã dẫn Nhục Linh Thần đi tới khu sơn cốc khổng lồ kia. Hắn quan sát mảnh chướng khí màu vàng lục dày nặng phía dưới, sau đó tiện tay ném quả cầu thịt xuống.

"Cứ việc ăn đi! Xảy ra chuyện gì còn có ta đây!" Hắn vừa dứt lời, Nhục Linh Thần đã đói khát khó nhịn lập tức hung ác nhào xuống.

Khi còn ở trên không trung, thân thể tròn vo của nó đã đột ngột bành trướng, hóa thành từng dải lụa màu máu đánh úp tới bốn phía sơn cốc.

"Grào!" Từng tiếng gầm giận dữ vang lên, hàng trăm hàng nghìn con tà thú từ bên trong chướng khí bay ra, đại chiến với dải lụa màu máu.

Hoặc là dải lụa màu máu hấp thu tà thú biến nó thành thây khô, hoặc là tà thú đánh tan dải lụa, khiến nó hóa thành huyết quang bay ngược trở về.

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, trên thân thể lập tức nổi lên một tầng gợn sóng trong suốt, Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo hóa thành từng đạo kiếm khí vô hình, tiến lên trợ giúp dải lụa màu máu đang rơi vào khốn cảnh.

Phân Quang Độn Ảnh Kiếm Thảo vốn đã vô ảnh vô tung, lại có Phân Quang Kiếm Kinh gia trì, như tiếp thêm sức lực cho những tia kiếm khí này, khiến chúng đi tới đâu cũng dễ dàng, làm cái gì cũng thuận lợi, từng con tà thú bị chém ngọt như cắt dưa thái rau, một chia thành hai gọn gàng dứt khoát.

Sau đó, lại bị dải lụa màu máu nhân cơ hội mà xâm nhập, hút thành thây khô.

Từng dải lụa màu máu dần dần hấp thu huyết nhục tới cực hạn, mới trở lại bên cạnh Lục Huyền.

Trong lúc bất tri bất giác, chúng nó đã chồng chất lên nhau, biến thành một đóa huyết vân, bên trong có mùi máu tươi nồng đậm đến cực hạn, huyết khí không ngừng bành trướng ra lại co rút lại, có cảm giác chỉ cần nhiễm phải một tia sẽ hóa thành huyết thủy ngay lập tức.

Huyết vân không ngừng lớn lên, gần như muốn chiếm cứ cả bầu trời.

Lục Huyền vừa lẳng lặng chờ đợi Nhục Linh Thần cắn nuốt huyết nhục, vừa để Hư Không Yểm Mục di động xung quanh, phòng ngừa có tu sĩ chạy tới quấy rầy.

Cũng may chỉ có mấy người phát hiện ra tình huống khác thường ở bên này, nhưng nhìn thấy động tĩnh lớn như thế, còn tưởng là vị ma đầu nào đó đang tu luyện tà công, ai nấy đều kinh sợ tránh né còn không kịp, nói gì đến chuyện đi qua xem?

Chờ dải lụa màu máu cuối cùng trở về bên trong đóa huyết vân. Huyết vân dài rộng mấy trăm trượng lại đột nhiên quay cuồng kịch liệt, như nước được đun nóng, sôi trào mãi không thôi.

Sau đó, đám huyết vân đầy trời chậm rãi co rút vào, bên trên mọc ra chi chít những cái miệng quái dị, Nhục Linh Thần toàn thân đỏ thẫm chậm rãi xuất hiện trước mặt Lục Huyền.

“Trông không đáng yêu như trước kia.” Lục Huyền cảm nhận được Nhục Linh Thần lúc này đã có thực lực tương đương với tu sĩ Kết Đan, trong lòng không khỏi cảm khái một câu.

Nhục Linh Thần nghe vậy, những cái miệng lập tức mím chặt lại, sau đó không chút do dự, nhảy nhót tung tăng trên không trung, đi tới trước mặt Lục Huyền.

“Ngươi có thể bày ra một chút khí thế của tà ma cấp Họa hay không hả?” Lục Huyền không kìm được phải vươn tay đỡ trán.

Đang lúc hắn định dẫn Nhục Linh Thần rời đi, đột nhiên ánh mắt lại quét thấy một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe tỏa sáng, xuất hiện ngay tại vị trí của huyết vân vừa nãy.

“Quả nhiên lại có quầng sáng phần thưởng rồi.” Trong lòng hắn mừng rỡ vô cùng, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng còn đang lơ lửng trên không trung. Quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu rơi đầy trời, lại nhanh chóng ngưng kết thành một hư ảnh anh nhi màu đỏ nhạt và chui vào cơ thể Lục Huyền trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Nhục Linh Thần đột phá, thu được bí pháp ma đạo《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》(Thượng)】

Ý niệm hiện lên, một quyển sách cổ như được chế tạo từ máu tươi sền sệt đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Năm chữ to《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》chậm rãi di chuyển trên bìa sách cổ, khi mở trang sách ra, tiếng khóc nỉ non quái dị của anh nhi cùng với huyết quang lập tức phóng vút lên cao.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào quyển sách cổ tà dị trước mặt, lập tức hiểu rõ được mọi tin tức có liên quan đến nó.

【《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》(Thượng), là bí pháp vô thượng của Huyết Ma Tông, tu sĩ có thể sử dụng bí thuật huyết tế để ngưng tụ thành một bào thai Huyết Ma có rất nhiều tác dụng, huyết tế càng nhiều tu sĩ, yêu thú thì bào thai Huyết Ma càng thêm mạnh mẽ.】

【Chờ sau khi bào thai Huyết Ma đủ cường đại, có thể trút tinh khí thần của bản thân lên trên, sau đó ngày đêm luyện hóa bào thai Huyết Ma, cuối cùng phá thai ra ngoài, hóa thành Huyết Ma.】

【Huyết Ma tương đương với đệ nhị Nguyên Anh, có thực lực gần tương đương với cảnh giới Nguyên Anh.】

"Bí pháp vô thượng của Huyết Ma Tông, 《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》! Không ngờ lại có thể thông qua bí thuật huyết tế để có được một con Huyết Ma tương đương với cảnh giới Nguyên Anh." Lục Huyền kinh hô thành tiếng.

"Nhưng hơi đáng tiếc, bởi vì bản bí thật này chỉ có phần thượng, bên trong chỉ ghi lại cách huyết tế như thế nào, nhưng kết ra bào thai Huyết Ma ra sao, mà phần mấu chốt nhất là luyện hóa bào thai Huyết Ma trở thành Huyết Ma lại không có." Hắn không khỏi tiếc hận nghĩ tầm.

"Có lẽ thời điểm Nhục Linh Thần tấn thăng thành tà ma cấp Tai, ta mới có thể mở ra phần hạ của bí pháp từ bên trong quầng sáng." Dựa theo kinh nghiệm trước đây, rất có thể mọi chuyện sẽ tiếp diễn như vậy. Lục Huyền đã có kinh nghiệm mở thưởng phong phú, âm thầm suy đoán.

"Bí pháp Ma đạo này rất phù hợp với hóa thân Lăng Cổ. Dù nó có thể thông qua tu hành mấy loại công pháp như《U Minh Chân Thủy Cấm Pháp》vân vân… để gia tăng thực lực, nhưng đột phá đến cảnh giới Kết Đan trung kỳ đã không dễ dàng, cảnh giới Nguyên Anh lại càng khó như lên trời."

Chương 1123: Linh Chủng Trùng Đồng!

"Sau khi tu hành《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》có thể mở ra một lối riêng, có được Huyết Ma tương đương với đệ nhị Nguyên Anh, không gian phát triển sẽ trực tiếp tăng lên trên diện rộng."

"Về phần huyết tế, có một con tà ma huyết đạo như Nhục Linh Thần tồn tại, chuyện này hoàn toàn không thành vấn đề. Huyết tế xong lại để quả cầu thịt ăn nốt số tế phẩm còn lại là được." Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó quyết định giao《Huyết Ma Luyện Anh Thuật》cho hóa thân Lăng Cổ đi xử lý.

Một linh thực sư thuận theo tự nhiên như hắn không nên lây dính quá nhiều máu tanh.

"Có người chú ý tới bên này rồi."

Nhục Linh Thần đột phá gây ra động tĩnh cực lớn, Lục Huyền nhanh chóng phát hiện không dưới mười tia linh thức vừa đảo qua nơi này, thậm chí bên trong còn có một - hai luồng linh thức rõ ràng là mạnh hơn hắn, rất có thể chủ nhân của luồng linh thức nọ đã đạt đến cảnh giới Kết Đan viên mãn.

Hắn thoáng rùng mình, vội vàng thu Nhục Linh Thần vẫn còn đang vui sướng nhảy nhót vào Thao Trùng Nang, sau đó thi triển bí thuật lôi độn, nhanh chóng trở lại động phủ cùng hóa thân Lăng Cổ.

Nếu đã lựa chọn bo bo giữ mình, Lục Huyền sẽ không ở lại quá lâu, hắn dặn dò Lăng Cổ vài câu để đối phương tạm thời

không nên đi ra ngoài quá nhiều, xong xuôi đâu đấy mới trở về Lôi Hỏa Tinh Động.

"Nên đưa Hài Ma Quan cho Mộc đạo nhân rồi."

Sau khi dốc lòng bồi dưỡng toàn bộ đám linh thực trong động phủ của mình một phen, Lục Huyền lại lấy ra một tấm phù lục đưa tin, truyền tin tức vào bên trong.

"Mộc đạo hữu, gốc Hài Ma Quan lúc trước ngươi ủy thác ta bồi dưỡng đã thành thục, mời đạo hữu bớt chút thời gian tới lấy."

Tấm phù lục giống như mũi tên rời dây cung, nhảy vào giữa lôi mang đầy trời.

Mấy ngày sau, bóng dáng cao lớn của Mộc đạo nhân đã xuất hiện bên ngoài động phủ. Linh thức của Lục Huyền đảo qua, sau đó vừa cười vừa đi tới nghênh đón.

"Lục đạo hữu, nghe nói ngươi đã đào tạo gốc linh thực Hài Ma Quan kia thành thục rồi, đúng là vất vả cho đạo hữu. Vừa hay tại hạ đang tìm hiểu một môn bí thuật, bởi vậy khi vừa nhận được tin tức đã vội chạy tới ngay." Lão giả tóc đỏ cao lớn cười to một tiếng, hào sảng nói.

"Mời Mộc đạo hữu qua bên này." Trên mặt Lục Huyền nở ra một nụ cười thần bí, sau đó nhiệt tình mời lão giả tiến vào trong sân. Chỉ thấy bàn tay hắn khẽ phất một cái, loại linh thực tà dị được vô số đoạn bạch cốt quấn quanh tạo thành kia đã lập tức xuất hiện trước mặt lão giả.

"…Lục đạo hữu, chẳng lẽ đây chính là Hài Ma Quan mà ngươi nói?" Lão giả cao lớn đưa mắt nhìn loại linh thực cổ quái trước mặt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Chẳng trách lão lại có phản ứng như thế, bởi vì tòa quan đài được làm từ hài cốt này có tạo hình chênh lệch quá lớn với hình tượng linh thực ông ta thường thấy!

“Không sai, đây chính là Hài Ma Quan lục phẩm.” Lục Huyền khẳng định.

“Thú thật là ta chưa từng nhìn thấy loại linh thực nào trông như thế này.” Mộc đạo nhân khẽ lắc đầu.

“Hài Ma Quan vốn được bồi dưỡng từ tinh hoa hài cốt của các loại yêu thú, sau khi trưởng thành có thể luyện hóa thành pháp bảo tà đạo, cũng có thể tu hành công pháp Ma đạo bên trong quan đài, từ đó tăng nhanh tốc độ tu luyện.” Lục Huyền giới thiệu sơ qua về công dụng của Hài Ma Quan với Mộc đạo nhân.

“Có thể nói, thứ này chính là một món trân bảo cực tốt với đám tà tu kia.” Cũng không biết Mộc đạo nhân đã tiếp xúc với bao nhiêu loại bảo vật rồi, kiến thức cực kỳ phong phú, nên chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra giá trị của Hài Ma Quan.

“Lục đạo hữu thay ta bồi dưỡng ra gốc linh thực hiếm có như thế, tại hạ vô cùng cảm kích.” Ông ta trịnh trọng chắp tay nói với Lục Huyền.

Thông qua vô số những đoạn bạch cốt quấn quanh tạo thành Hài Ma Quan hoàn toàn có thể cảm nhận được, để bồi dưỡng thứ này đến trình độ thành thục, cũng không biết Lục Huyền đã phải cho nó hấp thu biết bao nhiêu tinh hoa hài cốt của yêu thú rồi. Lại nghĩ tới chuyện bình thường Lục Huyền chỉ ru rú trong nhà, phong cách hành sự cẩn thận chặt chẽ là càng ngày càng hiểu được quá trình bồi dưỡng linh thực của đối phương cũng không dễ dàng gì.

“Lục đạo hữu rất ít khi rời khỏi động phủ, nên muốn có đủ hài cốt yêu thú chắc chắn đã tốn rất nhiều linh thạch.” Trong lòng lão giả cao lớn thầm nghĩ.

“Lục đạo hữu, đây là Đinh Đầu Tiễn lúc trước ngươi để lại khi quyết định thay ta bồi dưỡng Hài Ma Quan. Trước đó, vì

vừa mới kết giao với đạo hữu, giữa hai bên còn không đủ tin tưởng nên mới để đạo hữu lưu lại một món bảo vật làm vật thế chấp. Xin đạo hữu chớ trách.” Lão giả áy náy lấy ra một mũi tên nhỏ màu đen nhánh, đưa trả cho Lục Huyền.

“Đó là hành động bình thường, Lục mỗ đồng ý với đạo hữu cũng chỉ đơn thuần để thỏa mãn lòng ham thích muốn trải nghiệm quá trình bồi dưỡng linh thực hiếm thấy mà thôi.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

“Thấy đạo hữu si mê linh thực như vậy, thật sự khiến tại hạ phải bội phục.” Trong mắt Mộc đạo nhân lóe lên một tia suy tư.

“Dị bảo thế này quả không tiện tính thù lao cụ thể cho đạo hữu. Hiện giờ trong tay tại hạ đang cất giữ một hạt linh chủng kỳ dị, không biết lai lịch hay chủng loại là gì, chỉ có thể dựa vào sinh cơ bên trong suy đoán để nó là linh thực lục phẩm. Không bằng như vậy, ta xin được chuyển nhượng hạt linh chủng lục phẩm kia cho Lục đạo hữu, vừa coi nó như thù lao vừa để thỏa mãn sở thích của đạo hữu với linh thực. Lục đạo hữu thấy sao?”

“Tất nhiên Lục mỗ không có ý kiến.” Vừa nghe thấy mình có cơ hội nhận được một hạt linh chủng lục phẩm hiếm thấy, trong lòng Lục Huyền đã mừng rỡ lắm rồi, nhưng đương nhiên, mặt ngoài hắn vẫn giữ vẻ trấn định như thường, gật đầu nói.

Mộc đạo nhân vốn thích sưu tầm các loại bảo vật hiếm thấy, linh chủng ông ta sưu tầm được tất không phải thứ bình thường.

Linh quang chợt lóe trên tay lão giả, một hạt linh chủng quái dị đã xuất hiện trước mắt hai người. Linh chủng này hình bầu dục, mặt ngoài lại có thêm từng vòng hoa văn màu vàng nhạt, thoạt nhìn sẽ cho rằng nó là một viên trùng đồng (mắt

kép). Tầm mắt rơi xuống phía trên linh chủng, sẽ bất tri bất giác bị những đường vân màu vàng kia thu hút, dường như có thể chìm đắm vào trong đó bất cứ lúc nào.

"Đây chính là hạt linh chủng cổ quái kia. Lục đạo hữu đã thay ta bồi dưỡng ra Hài Ma Quan, đương nhiên ta cũng phải cảm tạ thật hậu, trực tiếp nhịn đau cắt thịt, ra giá thấp để lại hạt linh chủng này cho đạo hữu. Nếu đạo hữu không có ý kiến thì chỉ cần năm vạn linh thạch hạ phẩm là có thể đổi lấy hạt linh chủng lục phẩm này."

"Được." Lục Huyền sảng khoái nhận lời và không chút do dự đã lấy ra năm trăm linh thạch trung phẩm từ trong túi trữ vật: "Mời Mộc đạo hữu xem qua."

Linh thức của lão giả cao lớn tùy ý đảo qua, sau khi xác nhận số lượng linh thạch đầy đủ bèn giao hạt linh chủng có hình dáng giống như trùng đồng cho Lục Huyền.

Đến đây, mọi chuyện đã xong xuôi, hai người lại ngồi trong sân thưởng thức linh quả linh nhưỡng, tán gẫu về những chuyện vừa xảy ra gần đây bên trong Tu Hành giới.

Chương 1124: Trùng Đồng Hoa!

"Lục đạo hữu, ngươi có nghe nói gần đây Phong Uyên Tinh Động đã xảy ra chuyện lớn không?" Mộc đạo nhân hỏi với vẻ mặt thần bí.

"Hả? Tại hạ vẫn luôn ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, không nghe được nhiều tin tức về ngoại giới, xin Mộc đạo hữu kể lại cho ta biết." Trên mặt Lục Huyền hiện lên vẻ tò mò, trong lòng lập tức nhớ tới gã tu sĩ Bạch Cốt Cung từng tới mời hóa thân đi dự hội hôm đó.

"Nghe nói thân thể của Bạch Cốt Chân Quân ở tầng thứ năm kia đã bị tà ma xâm nhập chiếm cứ, sau đó, nó tương kết tựu kế, nương theo cái gọi là Vạn Cốt đại hội để lôi kéo rất nhiều Kết Đan Chân Nhân, thậm chí là Nguyên Anh Chân Quân đi tới tham dự. Nhưng trong thời gian đại hội diễn ra, nó lại bố trí cạm bẫy quỷ dị, khiến cho đám tà tu tử thương thảm trọng, gây ra một hồi sóng to gió lớn."

"Không ngờ lại có loại chuyện ly kỳ như vậy?!" Nét mặt Lục Huyền hiện lên vẻ khiếp sợ, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn.

Cũng may lúc trước, hắn ngoài ý muốn biết được tin tức tà ma đã xâm chiếm thân thể gã tà tu kia, nếu không biết, chỉ sợ hắn sẽ tổn thất một bộ hóa thân quý hiếm rồi.

"Nghe nói Bạch Cốt Chân Quân bị tà ma chiếm cứ kia cùng với rất nhiều đệ tử dưới trướng đối phương đã bị mấy vị Tinh Chủ của Thiên Tinh Động liên thủ đuổi giết, phải trốn

vào quỷ thành ở tầng thứ bảy rồi.” Lão giả cao lớn trầm giọng nói.

“Sự việc lần này đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, nên sau đó để duy trì uy tín của bản thân, khẳng định là Thiên Tinh Động sẽ phải nghĩ cách cho đông đảo đám tán tu đang sinh sống trong Thiên Tinh Động một lời giải thích hợp lý.”

“Nhưng tà ma cũng được, tà tu cũng thế, chết nhiều một chút cũng giúp Tu Hành giới dễ duy trì trật tự hơn.” Lục Huyền thuận miệng nói.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, sau đó Mộc đạo nhân đứng dậy cáo từ rời đi.

Lục Huyền dõi mắt nhìn theo bóng dáng Mộc đạo nhân biến mất mới vội vàng đi vào linh điền, tìm một khu vực trống, vùi hạt linh chủng cổ quái vừa nhận được kia vào trong linh nhưỡng.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, hắn lập tức hiểu rõ mọi tin tức chi tiết về linh chủng.

【Trùng Đồng Hoa, linh chủng lục phẩm, trong quá trình bồi dưỡng cần dị đồng của tu sĩ hoặc yêu thú tẩm bổ, phục dụng linh hoa sau khi thành thục có thể dựng dục ra một đôi dị đồng trong cơ thể, sở hữu thứ này sẽ nhận được thiên phú độc nhất vô nhị, được trời cao ưu ái trong quá trình tu hành các loại đồng thuật.】

“Quả nhiên là một gốc linh thực cao giai có liên quan tới đồng thuật.”

Phải biết rằng, ngay khi nhìn thấy loại linh chủng cổ quái trông như trùng đồng kia, trong lòng Lục Huyền đã có suy đoán rồi, coi như ý niệm trong đầu chỉ xác minh lại suy nghĩ ban đầu của hắn mà thôi.

“Xem như lần thứ hai ta bồi dưỡng loại linh thực này. Còn nhớ, thời điểm ở bên trong Thiên Kiếm Tông, ta đã từng đào tạo ra một gốc Bách Đồng Quỷ Mộc có chút tà dị trong tiểu viện tại Kiếm Môn trấn.” Trên mặt Lục Huyền hiện lên ý cười, hắn giơ tay ra, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một vết nứt. Ngay sau đó, một con ngươi màu xám trắng đã chui ra từ khe hở.

Tròng mắt Hư Không Yểm Mục này chính là thứ hắn thu hoạch được ở bên trong quầng sáng của Bách Đồng Quỷ Mộc, từ đó đến nay, nó vẫn luôn làm bạn bên cạnh hắn.

“Nhưng so với Bách Đồng Quỷ Mộc, rõ ràng là độ khó khi đào tạo Trùng Đồng Hoa càng lớn hơn rất nhiều. Bách Đồng Quỷ Mộc chỉ cần mắt của tu sĩ hoặc yêu thú là thỏa mãn được hiệu quả tẩm bổ. Mà đóa Trùng Đồng Hoa này lại cần dị đồng đặc thù, hẳn là tròng mắt bình thường khó có thể mang đến tác dụng.” Lục Huyền nghĩ thầm.

Phải biết rằng, bên trong Tu Hành giới cũng không có nhiều yêu thú sở hữu dị đồng, hoặc là tu sĩ tu luyện đồng thuật đặc biệt như vậy, nên muốn có được nguyên liệu để bồi dưỡng Trùng Đồng Hoa, hắn sẽ phải bỏ ra nhiều công sức để tìm kiếm đây.

“Trong động phủ cũng có sẵn vài món rồi, ví dụ như dị chủng Đạp Vân Linh Miêu đã có sẵn một đôi dị đồng, còn cắn nuốt không ít đồng tử quái dị kết xuất từ Bách Đồng Quỷ Mộc, nhờ vậy mà đôi mắt của nó đã được tăng phúc không ít. Đương nhiên bản thân ta cũng đang tu luyện Phá Vọng Đồng Thuật, cũng được tính là tồn tại sở hữu một đôi dị đồng.” Lục Huyền không nhịn được khẽ bật cười.

“Nhưng đương nhiên, ta không thể tự móc hai mắt của mình để tẩm bổ cho linh chủng lục phẩm này được.”

Tâm niệm hắn vừa động, từng sợi linh vũ đã nhẹ nhàng rơi xuống, rót vào bên trong linh nhưỡng, tẩm bổ cho hạt linh chủng cổ quái có những đường vân màu vàng đậm bên trên kia.

Sau khi gieo Trùng Đồng Hoa xuống, hắn lại thuận thế đi kiểm tra linh điền một vòng, lần lượt xem xét mỗi một gốc linh thực bên trong linh điền, dốc lòng đào tạo chúng một phen.

"Coi như hành động lúc trước ở bên trong Phong Uyên Tinh Động đã giúp ta tránh được một kiếp." Trở lại phòng, Lục Huyền vuốt ve chiếc sừng nhọn màu trắng bạc trên đầu Lôi Long Hống, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

"Không ngờ tà ma ngoại vực kia lại nguy hiểm và khó lòng phòng bị đến thế, ngay cả Cung chủ cảnh giới Nguyên Anh của Bạch Cốt Cung cũng bị nó xâm nhập, chiếm cứ. Ừm, có lẽ trong chuyện này vẫn còn bí mật gì đó mà ta không biết. Nhưng không biết thì không biết, bí mật kia cũng chẳng quá quan trọng với ta, chuyện ta cần làm hiện tại chính là phải nỗ lực để tránh né hết thảy những chuyện kiểu này, tránh để bản thân rơi vào hiểm cảnh." Lục Huyền thầm nghĩ.

Cũng may hắn đào tạo linh thực đã nhiều năm, cũng nhận được rất nhiều bảo vật cao cấp, bởi vậy cũng không cần phải quá mức lo lắng về tình thế hiện nay.

Hơn nữa, bình thường hắn chỉ ru rú trong nhà, một lòng đổ dồn tâm sức vào động phủ, những chuyện hỗn loạn bên ngoài hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới hắn được.

Quan trọng nhất là hắn đang nắm giữ loại năng lực đặc biệt có thể cảm nhận được sự tồn tại của tà ma tai họa. Nếu đối phương ăn hoặc uống món đồ hắn đưa cho là hắn có thể biết được tin tức chi tiết của kẻ ấy. Chỉ cần ngưng tụ tâm thần lên thân thể đối tượng mục tiêu là sẽ nhận được toàn bộ tin tức,

loại chuyện này còn bí mật hơn cả dò xét bằng linh thức, hoàn toàn không sợ bị người khác phát hiện ra.

“Xem ra sau này, ta cần phải tăng cường thiết lập nhân vật khẳng khái hào phóng của mình thêm một chút, nên gửi đi nhiều linh quả linh nhưỡng hơn, sau đó mượn cơ hội này để quan sát xem xung quanh đây có tà ma thường xuyên lui tới hay không.”

Thiên Tinh Động càng lúc càng bất ổn, Lục Huyền đã quyết định về sau mình phải lợi dụng năng lực này thật tốt, đó cũng là một phương pháp bảo vệ mình vô cùng hiệu quả.

Chớp mắt đã qua một tháng, số Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ còn lại trong khu vực gieo trồng linh điền Kiếm Thảo đã thành thục. Hai mươi lăm trái kiếm hồ màu xanh biếc nhẹ nhàng lắc lư trong gió, khiến cho vô số những tia kiếm khí nhỏ bé bên trong một mực hô ứng lẫn nhau, tiếng kiếm ngân vang lên không dứt bên tai.

Lục Huyền cẩn thận hái mười lăm trái xuống, cất vào trong Thao Trùng Nang. Mười lăm quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện, treo lơ lửng giữa những nhánh dây leo màu xanh đậm thô to, hơi lấp lòe tỏa sáng, tận tình soi chiếu lẫn nhau.

Chương 1125: Nhiều Khía Cạnh Của Cuộc Sống!

Thân hình Lục Huyền lập tức hóa thành một tia lưu quang, bàn tay chạm vào tất cả những quầng sáng màu trắng kia cùng một lúc. Mười lăm quầng sáng màu trắng đồng loạt vỡ vụn, giống như từng bông pháo hoa nở rộ, sau đó nhanh chóng ngưng kết thành từng dải quang hà dài hẹp, tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, từng ý niệm như cưỡi ngựa xem đèn hiện lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được bảo vật Huyền Âm Kiếm Phù ngũ phẩm.】

【Thu hoạch một trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ tứ phẩm, nhận được gói kinh nghiệm Kiếm Phù Chú Giải.】

【Thu hoạch…】

Mười lăm quầng sáng đã mang đến bảy tấm Huyền Âm Kiếm Phù và Chân Sát Kiếm Phù, cộng thêm năm phần Động Huyền Kiếm Ý và ba gói kinh nghiệm Kiếm Phù Chú Giải.

"Bảy tấm kiếm phù ngũ phẩm, tu sĩ Kết Đan bình thường rất khó nhận được thứ này nhưng ta chỉ cần thu hoạch một đợt linh thực là nhận được rồi. Năm phần Động Huyền Kiếm Ý, tu vi kiếm đạo của ta lại tiến thêm một bước, coi như đã xứng đáng với cái danh xưng thiên tài kiếm đạo rồi." Lục Huyền mặt dày nghĩ.

Có bảo vật Thông Minh Kiếm Tâm cùng với Lôi Minh Kiếm Đảm tăng cường thiên phú kiếm đạo, lại cộng thêm

chuyện hấp thu nhiều gói kinh nghiệm kiếm ý, đó là chưa kể tới quá trình đào tạo Kiếm Thảo, hắn còn phải lĩnh ngộ các loại kiếm quyết cao thâm và thường xuyên sử dụng hàng ngày để bồi dưỡng đám linh thực… Gộp đủ các điều kiện ấy lại với nhau, gọi một câu thiên tài kiếm đạo vẫn còn không đủ.

"Vừa hấp thu ba gói kinh nghiệm Kiếm Phù Chú Giải, hẳn là phương diện vẽ kiếm phù của ta đã đạt đến trình độ tiểu thành rồi, khiến cho xác suất thành công gia tăng nhanh chóng, không thua kém những đại sư chế phù quá nhiều nữa. Với trình độ như thế này, ta đã đủ khả năng bắt tay vào vẽ kiếm phù rồi."

"Chế phù, luyện đan, luyện khí… Linh thực sư bình thường chỉ cần bồi dưỡng linh thực là đủ, nhưng linh thực đại sư như ta đây lại phải suy xét nhiều khía cạnh cuộc sống hơn." Lục Huyền lắc đầu cười nói.

Còn dư lại mười trái Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ, hắn định dùng toàn bộ để ngưng chủng. Từ trước đó, hắn đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ này vốn là linh thực cao giai được cải tiến từ Dưỡng Kiếm Hồ Lô, cả hai chúng nó vốn có chung một nguồn gốc, khẳng định là phương pháp ngưng chủng sẽ không khác biệt quá nhiều.

Tuy đây là lần đầu tiên hắn ngưng kết linh chủng kiếm hồ, nhưng có phương pháp ngưng chủng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô để tham khảo, lại cộng thêm chuyện hắn có thể hiểu rõ trạng thái của linh thực trong quá trình ngưng chủng, bản thân có lòng tin sẽ ngưng chủng thành công.

Đương nhiên vì là lần đầu tiên nên rất có thể số lượng linh chủng kiếm hồ được ngưng kết ra sẽ không như ý.

Hắn bắt đầu dựa theo phương pháp ngưng chủng của Dưỡng Kiếm Hồ Lô, để chậm rãi dẫn dắt sinh cơ bên trong

kiếm hồ khéo léo dung hợp với những tia kiếm khí nhỏ bé, sau đó chậm rãi uẩn dưỡng chúng.

Sau khi hoàn thành quá trình ngưng chủng sơ bộ, Lục Huyền lại tiếp tục đi kiểm tra linh điền.

Trong khu linh điền trung tâm, các loại linh thực lục phẩm, thất phẩm đều sinh trưởng rất tốt.

Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, xung quanh tràn ngập khí trường đặc biệt, khi tiến vào bên trong, đám phi kiếm trên người hắn không ngừng run rẩy, bất tri bất giác đã bị Nguyên Từ linh lực hấp dẫn.

Cách đó không xa lại truyền đến tiếng gió thổi vù vù. Phong Khiếu Thạch đang đứng sừng sững trong linh điền, từng sợi kỳ phong với những hình thái khác nhau đang bị Bát Trọng Cung bên cạnh hút vào.

Tốn Phong Cung - tầng thứ nhất của Bát Trọng Cung - cũng đang phát triển rất tốt, linh hoa thỏa thích nở rộ, trên cánh hoa có từng dòng khí lưu vô hình phun trào, tựa như có thể tuôn ra toàn bộ đám kỳ phong trên thế gian.

Trong Lôi Trì giản dị được Lục Huyền mô phỏng ra, mỗi gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng chiếm cứ một góc, không quấy nhiễu lẫn nhau. Một gốc trong đó được hắn bắt đầu bồi dưỡng từ khi còn là linh chủng, nên nó nhỏ hơn khá nhiều so với gốc trực tiếp được di dời cấy ghép từ khu dược viên thượng cổ qua đây.

Vì số lượng lôi dịch màu xanh thẫm lấy được từ bí địa của Lôi Hống Thú khá dồi dào đầy đủ nên sinh cơ của gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng được di dời kia lại càng thêm tràn đầy hơn lúc trước.

Cách Ất Mộc Thanh Lôi Đằng không xa, Khinh Hồng Tiên Vũ đang trôi bồng bềnh giữa không trung, ở thời điểm hiện tại,

nó cũng không có nhiều thay đổi rõ ràng so với thời gian đầu khi gieo xuống.

Song Sinh Bạch Liên cũng là linh thực thất phẩm được đại lượng Nguyệt Hoa Linh Dịch ngũ phẩm tẩm bổ, nên tiến độ sinh trưởng lại nhanh hơn một bước so với Khinh Hồng Tiên Vũ. Bên trong hạt linh chủng Song Sinh Bạch Liên đã mọc lên một cái mầm non nhỏ nhắn màu trắng nõn như ngọc, nhìn qua còn tưởng đó là một bóng người lặng lẽ đứng thẳng giữa vườn.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào cây non kia, đột nhiên lại có cảm giác bên trong gốc linh thực thất phẩm này đang dựng dục ra một bản thân khác.

"Trong lúc bất tri bất giác ta đã tích lũy được mấy loại linh thực thất phẩm rồi." Lục Huyền đưa mắt nhìn mấy gốc linh thực cao giai đang phát triển không tệ trong linh điền, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

"Ất Mộc Thanh Lôi Đằng, Bát Trọng Cung, Thương Long Mộc, Khinh Hồng Tiên Vũ, Song Sinh Bạch Liên và Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ đang được gieo trồng trong Phong Uyên Tinh Động. Đoán chừng nội tình của một tông môn cỡ trung cũng không sâu dày bằng ta."

Quá trình thu thập sáu loại linh thực thất phẩm này đều không dễ dàng, hoặc là được Nguyên Anh Chân Quân ủy thác hắn đi đào tạo, hoặc là do Lục Huyền mạo hiểm đi thăm dò bí cảnh lấy được, hoặc là do hắn dùng giá cao để mua, hoặc là do hắn vận dụng loại năng lực nhận biết tin tức về linh thực trong tay mình, sau đó may mắn nhận được…

"Không biết sau khi linh thực thất phẩm thành thục sẽ là cảnh tượng như thế nào đây?"

Vừa nghĩ tới tương lai, bản thân có hi vọng nhận được quầng sáng tới từ linh thực thất phẩm là trong lòng Lục Huyền

đã tràn đầy nhiệt tình rồi. Sau đó, hắn lại nhanh chóng đi bồi dưỡng các loại linh thực cấp cao khác bên trong linh điền.

Nhóm Vạn Tượng Thảo với số lượng khá nhiều đã mọc lên một mảng lớn, mỗi gốc lại có một hình thái khác nhau, mang theo ý vị hoang dã, sinh trưởng tùy tiện.

Từng trái Tinh Thần Quả đang xoay tròn giữa hư không, vầng hào quang sáng chói trên bề mặt không ngừng lập loè lấp lánh, tựa như đang hô ứng với hàng nghìn hàng vạn ngôi sao trên bầu trời xa xa.

Trong khu vực linh điền đang gieo trồng Hoàng Lương Mộc, vừa tiến vào đã có cảm giác vừa đặt mình vào giữa một mảnh thiên địa mông lung, trong mắt hiện lên các loại ảo giác nửa thật nửa giả, như mộng như ảo.

Cũng may tâm chí Lục Huyền khá kiên định, linh thức cũng cường đại mới có thể giữ vững tâm thần, không để nó dẫn dắt bước vào giấc mộng hoàng lương kia.

Sau khi bồi dưỡng Hoàng Lương Mộc một phen, đột nhiên hắn cảm nhận được một luồng lực hút mạnh mẽ truyền đến, tâm thần đã nhanh chóng trở về với thực tại.

Hắn cũng không dừng chân, đã tiếp tục chạy về phía Điên Đảo Âm Dương Quả, Khốn Linh Lung, Phi Lôi Chi, Hóa Long Thảo… Mỗi gốc linh thực cao giai đều được tẩm bổ đầy đủ.

Chương 1126: Hoàn Chân Kiếm Dịch!

Chớp mắt đã qua mấy tháng, khoảng thời gian này hầu như Lục Huyền đều ở trong động phủ, thậm chí hắn còn không đi tham gia buổi tụ họp với những tu sĩ quen biết khác tại Lôi Hỏa Tinh Động nữa.

Đương nhiên, dù hắn không đi thì chuyện nghe ngóng tin tức về tà ma xâm nhập Thiên Tinh Động vẫn không thành vấn đề.

"Lại có linh thực bắt đầu trưởng thành rồi." Lục Huyền đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Kiếm Thảo, sau khi bồi dưỡng xong gốc Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo kia, hắn nhanh chóng phát hiện ra ba trong số hai mươi gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm đã hoàn toàn trưởng thành.

Từng gốc Kiếm Thảo màu trắng bạc chỉ thẳng lên trời, xung quanh có vô số lôi quang và điện quang tinh nghịch nhảy nhót, kiếm khí tràn ngập khắp nơi. Bàn tay hắn hóa thành màu xanh ngọc óng ánh, không thèm để ý tới đám kiếm khí nhỏ bé đang bay lang thang xung quanh, cẩn thận nhổ ba gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo kia ra.

"Hai gốc tốt, một gốc thượng đẳng, phẩm chất đều không tệ."

Có thể đào tạo linh thực tứ phẩm thành phẩm chất thế này, Lục Huyền đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Ngay sau đó, ánh mắt hắn chợt rơi xuống ba quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ

xuất hiện trên bề mặt linh điền, thoáng điều chỉnh hơi thở và nhẹ nhàng chạm vào một quầng sáng màu trắng trong số đó.

Quầng sáng lặng lẽ vỡ tan rồi hóa thành vô số điểm sáng cực nhỏ phóng lên cao, rất nhanh chúng nó đã ngưng kết thành một cột sáng màu trắng nhạt, chỉ trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được bảo vật Lôi Minh Kiếm Đảm ngũ phẩm.】

Ý niệm biến mất, một viên Lôi Minh Kiếm Đảm đã xuất hiện trước mặt hắn. Kiếm đảm nhìn giống như một con nhím nhỏ màu trắng bạc, mặt ngoài có vô số lôi mang không ngừng phun ra nuốt vào bất định cùng với kiếm ý sắc bén quanh quẩn hai bên.

Ngưng thần nhìn kỹ có thể phát hiện bên trong kiếm đảm này đang ẩn chứa vô số luồng hào quang nhỏ như sợi tóc, mang theo tiếng kiếm ngân cùng với âm thanh sấm sét nổ đì đùng liên tiếp truyền ra.

Bảo vật này chính là Lôi Minh Kiếm Đảm lúc trước hắn từng thu được, sau khi luyện hóa kiếm đảm, có thể dùng lôi khí rèn luyện kiếm đạo chi tâm, thời gian lâu dài còn có thể trợ giúp bản thân gia tăng một chút thiên phú kiếm đạo, có hiệu quả tương tự như Thông Minh Kiếm Tâm.

“Luyện hóa một viên Lôi Minh Kiếm Đảm là đủ rồi, dù có luyện hóa thêm mấy viên nữa, hiệu quả cũng chỉ có hạn, chờ mấy tháng sau có thể mang bán trong buổi đấu giá nhỏ ở cửa hàng tạp hóa.”

Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, đã dứt khoát thu Lôi Minh Kiếm Đảm vào túi trữ vật rồi tiếp tục giơ tay chạm vào quầng sáng màu trắng thứ hai. Dòng sông ánh sáng nhỏ dài nhanh

chóng xuất hiện, cũng nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn, một ý niệm trống rỗng xuất hiện bên trong thức hải.

【Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được Thiên Lôi Kiếm Trận lục phẩm (3/18).】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, một thanh phi kiếm màu trắng bạc cũng xuất hiện ngay trước mắt. Nó chính là một thanh Thiên Lôi Kiếm ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa khí tức lôi đình cường đại, chỉ cần nhẹ nhàng vung lên cũng có ngàn vạn tia lôi mang bắn tới, thanh thế cực kỳ to lớn.

Khi tập hợp đủ mười tám thanh Thiên Lôi Kiếm có cùng nguồn gốc, có thể tạo thành Thiên Lôi Kiếm Trận lục phẩm.

"Lúc trước, ta từng nhận được hai thanh, giờ cộng thêm một thanh nữa là tổng cộng đã có ba thanh Thiên Lôi Kiếm rồi. Trong linh điền vẫn còn chừng mười bảy - mười tám gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo, cộng thêm ta đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng của Thiên Lôi Kiếm Thảo, hẳn là đoạn thời gian sắp tới, sẽ tập hợp đầy đủ Thiên Lôi Kiếm Trận với uy lực kinh người, có thể dễ dàng diệt sát Kết Đan Chân Nhân kia."

Lục Huyền có đủ lòng tin sẽ nhanh chóng thu thập được mười tám thanh Thiên Lôi Kiếm từ đó kết hợp chúng thành một tòa kiếm trận lục phẩm hoàn chỉnh.

"Quầng sáng màu trắng cuối cùng."

Quầng sáng màu trắng thứ ba vốn thuộc về gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo thượng đẳng kia, bởi vậy khi trực tiếp chạm mở nó, trong lòng Lục Huyền lại có thêm vài phần chờ mong.

Hắn nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng thứ ba, chỉ trong phút chốc, quầng sáng đã lặng lẽ vỡ tan, những điểm sáng rất nhỏ ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng dài chảy tràn vào cơ thể hắn.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, nhận được bảo vật Hoàn Chân Kiếm Dịch ngũ phẩm.】

Ý niệm hiện lên, một vũng linh dịch kỳ dị đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Vũng linh dịch này có màu xám bạc, có thể nhìn thấy từng gợn ánh sáng mơ hồ lóe lên bên trong. Nhưng chờ tới khi ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện, chúng vốn không phải gợn ánh sáng mà là từng tia kiếm quang nhỏ bé đến cực hạn.

Trong nháy mắt khi tới gần vũng linh dịch kia, Lục Huyền chợt phát hiện Thông Minh Kiếm Tâm và Lôi Minh Kiếm Đảm trong cơ thể mình đã trở nên sinh động hơn hẳn.

"Linh dịch ẩn chứa vô số kiếm quang…" Lục Huyền nhíu mày, tâm thần ngưng tụ lên vũng linh dịch kỳ dị trước mặt. Tin tức chi tiết về linh dịch lập tức xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Hoàn Chân Kiếm Dịch, bảo vật ngũ phẩm, tương truyền có một vị Kiếm tu kiêm Thái thượng trưởng lão cảnh giới Hóa Thần của Động Huyền Kiếm Tông đã thu thập rất nhiều linh thực thuộc tính Kiếm, trải qua quá trình nghiên cứu và dung nhập kiếm khí độc nhất vô nhị nhiều năm, cuối cùng đã tạo ra một loại linh nhưỡng đặc biệt.】

【Ngoại trừ mùi vị của bản thân linh dịch vô cùng phong phú thì sau khi tu sĩ uống nó sẽ trực tiếp rơi vào cảnh giới phản phác quy chân, chìm đắm trong trạng thái bản nguyên thuần chân trên phương diện tu hành kiếm đạo, thông qua trạng thái này, có thể lĩnh hội công pháp, thần thông kiếm đạo nhanh hơn.】

"Lại là một loại linh dịch ngũ phẩm, có điều ta chưa từng nghe ai nhắc đến nó bao giờ." Lục Huyền líu lưỡi không thôi.

“Dùng nhiều loại linh thực thuộc tính Kiếm và kiếm khí của đại năng Hóa Thần để nghiên cứu ra linh dịch ngũ phẩm đặc thù như vậy.”

Dù trong lòng hắn vẫn không thể tin được trên thế gian này lại có một loại bảo vật kỳ lạ thế này, nhưng cũng không thể không tin tưởng ý niệm vừa xuất hiện trong đầu.

“Lại nói, dù chưa từng tiến vào Động Huyền Kiếm Tông trong truyền thuyết kia nhưng bất tri bất giác ta lại có rất nhiều liên hệ với nó rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Động Huyền Kiếm Bia, Động Huyền Kiếm Ý, Di Tinh Hoán Nhật Kiếm Thảo, cộng với Hoàn Chân Kiếm Dịch vừa lấy được, hẳn là đám đệ tử nội môn bình thường trong Động Huyền Kiếm Tông cũng rất khó nhận được những đãi ngộ kiểu này.

“Nếm thử xem mùi vị của nó như thế nào.” Tâm niệm hắn khẽ động, một sợi linh dịch màu xám bạc đã chậm rãi bay ra, tiến vào trong miệng.

“Mùi vị của linh dịch cực kỳ thuần hậu kéo dài, quan trọng nhất là sau khi nuốt vào, dường như những tia kiếm khí nhỏ bé đến mức tận cùng kia đã trực tiếp phân tán rồi chuyên tâm đi kích thích đám nụ vị giác của ta, từ đó càng khắc sâu thêm cảm thụ do loại linh dịch này mang đến.” Lục Huyền tinh tế cảm nhận mùi vị khác biệt do kiếm dịch mang đến, trong lòng nghĩ thầm.

Chương 1127: Chỉ Mong Hắn Tới Thăm Thường Xuyên Hơn Một Chút!

Sau đó, linh lực khẽ động, một đạo kiếm quang đằng đằng sát ý lao ra.

"Dường như ta vừa có lĩnh ngộ mới về Sát Sinh Kiếm Kinh, nếu uống đủ nhiều Hoàn Chân Kiếm Dịch, có lẽ thiên phú kiếm đạo sẽ tăng lên không ít." Trong lòng hắn lại âm thầm cảm khái.

"Sau Viên Ma Tửu, cuối cùng ta cũng nhận được một loại linh nhưỡng ngũ phẩm mới rồi. Đáng tiếc là không có phối phương linh nhưỡng tương ứng. Không biết có thể nhận được phối phương bên trong quầng sáng phần thưởng đến từ nhóm Thiên Lôi Kiếm Thảo còn lại hay không?" Lục Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Sau nhiều lần cải tiến, cuối cùng hắn đã nhận được tổng cộng là hai mươi gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, sau khi thu hoạch ba gốc, vẫn còn mười bảy gốc sắp sửa thành thục.

"Để lại mười gốc dùng để ngưng chủng, bảy gốc khác lại nhìn xem có thể bổ sung được bao nhiêu Thiên Lôi Kiếm, cùng với có thể mở ra gói kinh nghiệm phối phương Hoàn Chân Kiếm Dịch hay không."

Còn phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa những gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo còn lại mới thành thục, Lục Huyền cũng không vội, sau khi bồi dưỡng một phen, hắn đã quay trở lại tiểu viện.

Hắn khoanh chân ngồi trên tấm bồ đoàn bạch ngọc đặt trong một gian phòng u tĩnh. Chỉ thấy ở chỗ sâu bên trong đan điền, một chiếc gương ngọc nho nhỏ đang bồng bềnh chìm nổi giữa vùng khí hải màu xanh nhạt. Chiếc gương ngọc này có màu tím sậm, bên trong tuôn ra từng tia lôi hỏa rất nhỏ, nhìn qua cực kỳ bá đạo cương mãnh, chúng trực tiếp chèn ép lấn áp các loại pháp bảo khác như Khổng Tước Minh Vương Kiếm, Thao Trùng Nang đang được ôn dưỡng trong đan điền, sau đó đẩy đối phương vào một góc hẻo lánh.

Nó chính là bảo vật Nam Minh Lôi Hỏa Giám thất phẩm, lực sát thương cực mạnh, bên trong ẩn chứa ngàn vạn tia Nam Minh Lôi Hỏa. Trước mắt, nó cũng là món bảo vật có tính công phạt mạnh nhất trong nhóm bảo vật Lục Huyền từng lấy được từ bên trong quầng sáng màu trắng.

Hắn đã đặt nó ở trong đan điền uẩn dưỡng suốt mấy năm nay rồi, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa là có thể hoàn toàn luyện hóa nó trở thành pháp bảo trung giai.

"Dưới tình huống bình thường, chỉ Nguyên Anh Chân Quân mới có thể luyện hóa được pháp bảo trung giai, trường hợp của ta chỉ đơn thuần là vừa vặn nhận được một món bảo vật thất phẩm, lại vừa vặn có linh thức cùng với linh lực vượt xa tu sĩ cùng cấp nên mới may mắn tế luyện thành công thôi." Lục Huyền có chút khoe khoang nghĩ thầm.

Nếu có thể tế luyện Nam Minh Lôi Hỏa Giám thành pháp bảo trung giai thì thực lực của hắn sẽ trực tiếp tăng lên không ít.

Tế luyện xong, Lục Huyền lại chuyển qua tu hành Thần Tiêu Chân Pháp một hồi, xong xuôi mới đi vào đan thất. Vừa mới tiến vào, trên bờ vai trái đã truyền đến cảm giác hơi khác thường, tựa như có vật thể rất nhỏ nào đó vừa rơi xuống,

nhưng quay đầu nhìn lại, trước mắt trống không, chẳng phát hiện ra bất cứ vật gì.

"Nhóc con này, có phải đã lâu rồi ngươi không được thưởng thức đan độc nên đói bụng rồi phải không?" Trong cảm giác của Lục Huyền, Dược Trĩ với trạng thái trong suốt đang nằm trên bờ vai hắn, yếu ớt nhúc nhích mấy cái chân.

Cũng đúng thôi, trong khoảng thời gian này hắn tương đối bận rộn, đã khá lâu rồi không đi tới đan thất luyện chế đan dược, làm cho Dược Trĩ trước giờ vốn không cần phải lo lắng đến chuyện ăn uống, thực sự hụt hẫng, không sao thích ứng được, ngay cả thân hình trong suốt của nó cũng xẹp đi một chút rồi.

Lục Huyền thoáng trấn an Dược Trĩ một phen rồi mới đi vào đan thất.

Ở vị trí trung tâm đan thất có đặt một chiếc hỏa lô ba chân sáu tai màu vàng ròng, mặt ngoài hỏa lô có khắc họa đủ các loại đường vân hình hoa cỏ trùng cá kỳ dị, chỗ sâu bên trong hỏa lộ lại có một ngọn lửa thuần trắng đang lẳng lặng thiêu đốt. Đây chính là bảo vật loại hình phụ trợ Nguyên Dương Chân Hỏa Lô lục phẩm, bên trong ẩn chứa không ít Nguyên Dương Chân Hỏa, có thể gia tăng một chút phẩm chất và xác suất thành công khi luyện chế đan dược, pháp khí.

Sau khi Lục Huyền có được món bảo vật này, hắn vẫn thường mang nó ra để luyện đan luyện khí.

Hắn tĩnh tâm ngưng thần, lấy ra đủ các loại linh dược đã sớm chuẩn bị sẵn từ trước, bắt đầu luyện chế đan dược. Nửa canh giờ sau, Lục Huyền có phần mệt mỏi bước ra khỏi đan thất.

"Luyện chế được chín lô Trúc Cơ Đan, sáu lô Địch Trần Đan, nhiêu đây đã đủ để cửa hàng tạp hóa bên kia bày bán một

đoạn thời gian khá dài rồi.” Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Hôm sau, ngay khi hắn đang ở trong linh điền xem xét trạng thái của mỗi một gốc linh thực, thì đột nhiên ở bên ngoài động phủ lại truyền đến một giọng nói ôn hòa: “Lục đạo hữu, Trương mỗ lại tới xin mấy chén linh nhưỡng uống đây.”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trên mặt Lục Huyền đã xuất hiện một nụ cười vui vẻ. Người đến chính là Trương Cửu Tông của Hải Lâu thương hội, hai người bọn họ kết bạn đã nhiều năm, giao tình không tệ. Gần như mỗi lần Trương Cửu Tông đi tới động phủ của Lục Huyền, là kiểu gì cũng mang đến cho hắn các loại linh chủng quý hiếm.

Lục Huyền còn ước gì gã có thể thường xuyên đi tới uống thêm mấy chén linh nhưỡng nữa kìa.

“Trương đạo hữu, đã lâu không gặp, mau vào đi.” Thân hình hắn lóe lên, thoáng cái đã đi ra bên ngoài trận pháp, mời Trương Cửu Tông tiến vào động phủ.

“Vừa hay gần đây, ta mới có được một loại linh dịch ngũ phẩm, đạo hữu có thể đánh giá thử xem sao.” Lục Huyền cười nói.

Hắn và Trương Cửu Tông đi vào trong sân, để đối phương ngồi nghỉ ngơi, còn mình nhanh chóng đi bưng linh quả và hai chén kiếm dịch từ trong phòng ra.

“Ồ? Thứ đang lấp lánh sáng trong linh dịch này là một loại kiếm khí nào đó ư?” Trương Cửu Tông cực kỳ tinh mắt, đã nhanh chóng phát hiện ra đặc điểm dị thường của Hoàn Chân Kiếm Dịch rồi không nhịn được mà khẽ ồ lên một tiếng.

“Không sai, mùi vị của thứ này không tệ, còn có thể tăng lên một chút cảm ngộ trên phương diện kiếm đạo.” Lục Huyền giới thiệu sơ lược cho đối phương.

“Lục đạo hữu quá khách khí rồi, trân bảo thế này, tại hạ nhất định phải thưởng thức thật tốt mới được.” Trương Cửu Tông cảm khái một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ linh dịch màu xám bạc trong chén.

“Đúng là có phong vị khác thường.” Gã nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận sự kích thích đến từ những tia kiếm khí nhỏ bé trên đám nụ vị giác của mình rồi đưa ra đánh giá.

“Hôm nay Lục đạo hữu cho ta nếm thử một loại linh dịch quý giá như thế, Trương mỗ đây cũng không thể làm đạo hữu thất vọng được.” Trương Cửu Tông ra vẻ thần bí nói với Lục Huyền.

“Lời này của Trương đạo hữu là có ý gì?” Trên mặt Lục Huyền lộ vẻ tò mò hỏi.

“Mời đạo hữu xem.” Trương Cửu Tông phất tay một cái, hai gốc linh tham non đã xuất hiện trước mặt hai người. Cây non cao không đến ba tấc, toàn thân thuần một màu trắng, có cảm giác chúng được ngưng kết từ vô số nguyên khí tinh thuần.

“Chẳng lẽ đây là Nguyên Linh Tham?” Lục Huyền nói ra suy đoán của mình.

“Ha ha, Lục đạo hữu không hổ là linh thực sư nổi danh Ly Dương cảnh, chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra gốc linh thực dị vực này rồi.” Trương Cửu Tông sang sảng cười nói.

“Chủ yếu là lúc trước, ta từng ủy thác thương hội đi tìm kiếm loại linh thực ngũ phẩm này giùm ta, hôm nay nhìn thấy nó lại chợt nhớ đến việc này, sau đó tự nhiên mà đoán ra chủng loại của linh tham thôi.” Lục Huyền khiêm tốn nói một câu, ánh mắt nhìn về phía hai cây non Nguyên Linh Tham kia đã mang theo vài phần nóng bỏng.

Chương 1128: Nguyên Linh Tham - Ứng Cử Viên Sáng Giá!

"Giới vực này vốn không có bóng dáng của Nguyên Linh Tham, thương hội mất không ít công sức mới tìm được nó ở một khu động thiên nơi ngoại vực. Nhưng tiếc là chỉ sưu tầm được hai gốc cây non Nguyên Linh Tham này thôi."

"Vậy là đủ rồi, có hai gốc linh tham ngũ phẩm là Lục mỗ đã hài lòng lắm rồi." Lục Huyền vội vàng lên tiếng nói.

Hắn đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng Nguyên Linh Tham, lại cộng thêm bản thân có thể hiểu rõ trạng thái của linh thực bất cứ lúc nào cần thiết, dù độ khó của quá trình ngưng kết ra linh chủng ngũ phẩm khá cao, nhưng về sau, hoàn toàn không cần phải lo số lượng Nguyên Linh Tham trong tay mình không đủ.

"Không biết cần bao nhiêu linh thạch mới có thể mua được hai cây non Nguyên Linh Tham này?" Hắn nghiêm mặt hỏi Trương Cửu Tông.

"Lục đạo hữu khách khí quá rồi, với tư cách là khách khanh thương hội của ngươi, chỉ hai cây non linh tham mà thôi, nói gì đến linh thạch chứ?" Trương Cửu Tông nói với vẻ giận dỗi.

"Nguyên Linh Tham vốn là linh thực cao giai, còn lấy được từ động thiên ngoại vực, quá trình thu thập vốn không dễ dàng, về công về tư Lục mỗ đều phải trả thù lao cho thương hội." Lục Huyền khẽ cười nói.

“Chỉ hai gốc cây non linh thực ngũ phẩm thôi mà, Trương mỗ vẫn có thể quyết định được. Nếu Lục đạo hữu vẫn cố ý muốn mua bằng linh thạch thì đừng trách Trương mỗ không vui.” Trương Cửu Tông nghiêm mặt đáp.

“Được rồi, vậy đa tạ ý tốt của Trương đạo hữu, Lục mỗ xin ghi nhớ việc này ở trong lòng.” Lục Huyền thấy vẻ mặt gã nghiêm túc như vậy cũng đành phải chấp nhận.

“Vậy mới đúng chứ, lúc trước đạo hữu vất vả giải quyết nhiều vấn đề linh thực cho thương hội như vậy, cứ coi hai gốc cây non linh tham này như một phần khen thưởng là được rồi.”

“Lục mỗ nhất định sẽ dốc hết tâm sức, thay thương hội bồi dưỡng tốt số linh thực cao giai kia.” Lục Huyền trịnh trọng bày tỏ thái độ.

“Đúng rồi, Lục đạo hữu, lúc trước ngươi gửi tin cho ta, có nói mấy tháng sau sẽ tổ chức một buổi đấu giá trong Trích Tinh Lâu, có phải vậy không?”

“Đúng là có chuyện này, nhưng đó chỉ là một buổi tụ hội tư nhân nho nhỏ thôi, phần lớn những món đồ xuất hiện đều là một số loại linh thực do ta bồi dưỡng cùng với một phần bảo vật ngoài ý muốn có được, so với hội đấu giá do thương hội – một tổ chức hùng mạnh, trải rộng dấu chân khắp các chư thiên giới vực tổ chức - thì hoàn toàn không tính là gì cả.”

“Đến lúc đó, Trương đạo hữu nhớ tới cổ vũ tại hạ một phen nhé.”

“Đương nhiên rồi.” Trương Cửu Tông vui vẻ đáp.

Trương Cửu Tông cũng không ở lại lâu, sau khi nói chuyện phiếm một lát, đã đứng lên cáo từ rời đi.

Tiễn đối phương đi rồi, Lục Huyền cầm hai gốc cây non Nguyên Linh Tham trên tay, nhanh chóng tìm được một khu

vực còn trống trong linh điền. Tâm niệm vừa động, mảnh linh điền vốn được một tầng Nguyên Tức Nhưỡng phủ kín lập tức xuất hiện hai khe hở có kích cỡ vừa vặn với hạt gốc cây non kia.

Hắn cẩn thận trồng cây non Nguyên Linh Tham vào khe hở, tâm thần ngưng tụ trên đó.

【Nguyên Linh Tham, linh thực ngũ phẩm, thời điểm bồi dưỡng cần dùng linh nhưỡng linh tuyền ẩn chứa nguyên khí tinh khiết tẩm bổ, sau khi thành thục bên trong linh tham sẽ ẩn chứa linh khí tinh thuần nồng đậm đến tận cùng, trực tiếp sử dụng có thể gia tăng linh lực trong cơ thể tu sĩ, cũng có thể luyện chế thành linh đan cao giai với công dụng tăng cao tu vi.】

"Linh thực cao giai có thể gia tăng linh lực." Lục Huyền lộ vẻ mặt hài lòng.

Hắn đã đào tạo vô số linh thực, cũng từng gặp được không chỉ một loại linh thực có thể gia tăng linh lực, nhưng phẩm giai của chúng đều không quá cao. Và đây là lần đầu tiên hắn gặp được linh thực ngũ phẩm có loại đặc tính này.

"Ta đã nắm giữ phương pháp ngưng chủng Nguyên Linh Tham, dù hiện giờ chỉ có hai gốc cây non trong tay, khẳng định là về sau vẫn có thể chậm rãi mở rộng sản lượng được. Quan trọng là phải tìm ra một mảnh bảo địa thích hợp để ngưng kết linh chủng ngũ phẩm."

Linh địa bình thường không thể thỏa mãn được điều kiện ngưng kết ra linh chủng ngũ phẩm, cũng giống như hai hạt linh chủng ngũ phẩm hắn lấy được từ Thiên Kiếm Tông trước kia, chúng đều được ngưng kết trong mảnh bảo địa có tên là Kiếm Trì thuộc Thiên Kiếm Tông.

“Hi vọng sau khi chúng trưởng thành có thể mở ra phần thưởng tu vi hoặc là đan dược, bảo vật có liên quan đến tu vi.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Hắn sắp đột phá đến Kết Đan hậu kỳ, có quầng sáng tồn tại, cảnh giới Nguyên Anh coi như đã ở trong tầm tay. Nhưng theo kinh nghiệm lúc trước, một khi hắn đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh mà vẫn còn gieo trồng Băng Huỳnh Thảo tam phẩm – loại linh thực có phẩm cấp thấp hơn mình – thì phần thưởng tu vi có thể nhận được sẽ trực tiếp giảm mạnh, gây ảnh hưởng trực tiếp đến tiến trình gia tăng tu vi của hắn sau này.

Cũng chỉ có hai cách để giải quyết vấn đề này, hoặc là tiếp tục cải tiến Băng Huỳnh Thảo, để nó gia tăng tới phẩm giai cao hơn, hoặc là tìm được một loại linh thực khác đi thay thế nó.

Nhưng Băng Huỳnh Thảo vốn là linh thực đã trải qua hai lần cải tiến từ Linh Huỳnh Thảo nhất phẩm, bản thân Linh Huỳnh Thảo cũng chỉ là một loại linh thảo bình thường, cải tiến được đến hiện tại, coi như đã hao hết tiềm lực rồi, muốn tiếp tục cải tiến thành linh thảo ngũ phẩm, sẽ là chuyện khó như lên trời.

Bởi vậy tốt nhất là đi tìm được một loại linh thực có cùng đặc tính, công dụng, tới thay thế nó.

Thu hoạch nhiều quầng sáng như vậy, Lục Huyền đã tổng kết được khá nhiều thông tin về phần thưởng bên trong quầng sáng, những thứ này có mối liên quan mật thiết với phẩm giai, chủng loại và tác dụng của linh thực.

Và trước mắt, Nguyên Linh Tham chính là một ứng cử viên sáng giá để đưa lên thay thế vị trí của Băng Huỳnh Thảo, bởi theo hắn suy đoán, sau khi bồi dưỡng Nguyên Linh Tham tới thành thục, rất có thể phần thưởng bên trong quầng sáng của nó sẽ là những loại bảo vật có liên quan đến tu vi.

“Đợi nó lớn lên một chút rồi dùng Thần Mộc Thanh Hồ tới thúc chín thử xem.” Trong lòng hắn đã có dự định.

Sau khi trồng hai gốc Nguyên Linh Tham xuống linh điền, mỗi ngày Lục Huyền đều ở trong động phủ như bình thường, chăm chỉ làm một tên linh thực sư an phận thủ thường, mặc kệ ngoại giới nhốn nháo ra sao cũng được.

Thỉnh thoảng nếu đi ra ngoài, hắn cũng chỉ chạy tới Hải Lâu thương hội giải quyết một số vấn đề liên quan đến linh thực, hoặc đi tụ tập với các tu sĩ quen biết ở xung quanh, nghe ngóng tìm hiểu những tin tức mới nhất bên trong Tu Hành giới.

Nhờ đó, hắn mới biết sự cố tà ma xâm nhập Thiên Tinh Động vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa, các đại Tinh Chủ của Tinh Động rất nỗ lực giải quyết vấn đề, nhưng cứ giết chết một đám thì rất nhanh lại có một đám mới nhảy ra, thậm chí sự cố này còn có xu thế lan tràn đến những nơi khác bên trong Ly Dương cảnh.

Tình huống tà ma tàn sát bừa bãi khắp nơi đã khiến một phần tu sĩ chủ động lựa chọn tránh né nhưng cũng có rất nhiều người lựa chọn đi theo Thiên Tinh Động săn giết tà ma, tìm kiếm cơ duyên.

Thỉnh thoảng, sẽ có tin tức truyền ra, nói là một tu sĩ nào đó ngoài ý muốn nhận được cơ duyên lớn lao, từ đó về sau một bước lên mây, con đường tu hành trơn tru thông suốt, nhưng Lục Huyền tin rằng, những kẻ im hơi lặng tiếng biến mất vẫn chiếm đại đa số.

Chương 1129: Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa!

Bởi vì đại đa số tu sĩ đều sẽ biến thành thức ăn trong bụng tà ma, hoặc là bạch cốt trắng phau dưới chân tu sĩ khác, nhưng bọn họ đều không thể nói lên cảnh ngộ của mình cho đám người bên ngoài biết.

Vào những buổi tụ hội kiểu như thế này, nhóm tu sĩ Kết Đan thường xuyên gặp mặt đều đã thăm dò ra rõ ràng tính tình của Lục Huyền, nên rất ít khi mời hắn cùng ra ngoài săn giết tà ma, tranh đoạt cơ duyên.

Lục Huyền khá là vui vẻ vì điểm này và mỗi ngày hắn vẫn chăm chỉ gieo trồng bồi dưỡng bên trong trong linh điền, không biết mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian đó, mười bảy gốc Thiên Lôi Kiếm Thảo tứ phẩm, ngoại trừ mười gốc dùng để ngưng kết linh chủng ra thì bảy gốc còn lại đều đã được hắn thu hoạch xong xuôi. Bảy quầng sáng màu trắng mang tới bảy phần thưởng không tệ. Một viên Lôi Minh Kiếm Đảm ngũ phẩm, ba phần Hoàn Chân Kiếm Dịch ngũ phẩm, hai thanh Thiên Lôi Kiếm, vậy là mười tám thanh phi kiếm cần tập hợp đủ mới xây dựng thành công Thiên Lôi Kiếm Trận đã có được gần một phần ba.

Ngoài ra, điều làm hắn vui mừng nhất chính là trong bảy quầng sáng này, hắn còn mở ra một gói kinh nghiệm phối phương Hoàn Chân Kiếm Dịch. Chỉ có điều quá trình ủ chế loại linh dịch ngũ phẩm hiếm thấy này cực kỳ khó khăn, ngoại trừ công đoạn đầu tiên là đi thu thập chủng loại linh thực thuộc

tính Kiếm đặc thù, kiếm khí của hắn còn phải đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Cũng may Lục Huyền có hai món bảo vật kiếm đạo là Thông Minh Kiếm Tâm và Lôi Minh Kiếm Đảm, mỗi ngày tu vi kiếm đạo đều tiến triển nhanh chóng, về phần linh thực liên quan có thuộc tính Kiếm, hắn có thể sưu tầm thông qua Hải Lâu thương hội hắn là không thành vấn đề.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, gần như chỉ trong nháy mắt, buổi đấu giá Lục Huyền định ra đã gần tới rồi, không đầy hai tháng nữa là sẽ cử hành thôi. Hắn đã sớm chuẩn bị xong xuôi những món bảo vật sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá. Chúng đều là những thứ bình thường hắn rất hiếm khi dùng đến, nhưng lại mang đến tác dụng cực lớn đối với nhóm Kết Đan Chân Nhân khác, vừa hay có thể mượn dùng cơ hội này để tuyên truyền cho cửa hàng tạp hóa của mình một phen.

Hắn vẫn tiếp tục đi vào trong linh điền, xem xét tỉ mỉ tình huống của tất cả linh thực trong linh điền.

Thời điểm Lục Huyền tiến vào mạch địa hỏa, năm đóa Thuần Dương Kim Liên đang đắm chìm trong nham thạch nóng chảy. Mặt ngoài của kim liên có một luồng Nguyên Dương Chân Hỏa do Lục Huyền lưu lại, đang lẳng lặng thiêu đốt, có cảm giác lá sen và cành sen được đúc thành từ hoàng kim, nên khi nó bập bềnh chuyển động sẽ có những tia sáng chói mắt nhẹ nhàng sóng sánh.

“Có một gốc đã hoàn toàn trưởng thành.” Lục Huyền chú ý tới thanh tiến độ bán trong suốt đã được kéo căng bên dưới gốc Thuần Dương Kim Liên ở chính giữa, trong lòng trào dâng cảm giác vui mừng.

Hắn phi thân tiến lên, cẩn thận hái đóa Thuần Dương Kim Liên kia xuống. Đồng thời tâm thần ngưng tụ trên đó, chỉ

trong nháy mắt, mọi tin tức chi tiết về linh thực đã lập tức hiện lên trong thức hải.

【Thuần Dương Kim Liên, linh thực ngũ phẩm, ban đầu là Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm được Thuần Dương Chân Hỏa dẫn dắt và kích thích, cuối cùng biến dị mà thành. Trong quá trình bồi dưỡng cần dùng dị hỏa chí dương tẩm bổ lâu dài, kết thành hạt sen bên trong ẩn chứa lực lượng thuần dương, có hiệu quả khắc chế trời sinh với tà ma yêu vật, sau khi sử dụng có thể vạn tà bất xâm, tinh lọc khí tức tà dị trong cơ thể, tu sĩ sử dụng lâu dài còn có thể tăng cường linh thức. 6444147517】

"Thứ này có hiệu quả khắc chế cường đại với tà ma. Với tình hình bên trong Thiên Tinh Động hiện giờ, nếu đưa hạt sen thuần dương này ra ngoài, cũng không biết sẽ khiến cho biết bao nhiêu tu sĩ phải điên cuồng tranh đoạt đây?" Lục Huyền thầm cảm khái một câu.

Hắn chịu đựng khí tức cực nóng, liên tục hái xuống mười hai hạt sen từ trên hoa sen xuống, cẩn thận thu vào Thao Trùng Nang. Hạt sen có màu như vàng ròng, mặt ngoài ẩn chứa những đường vân hỏa diễm rất nhỏ, đang chậm rãi lưu chuyển, linh khí dạt dào, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

"Hạt sen Thuần Dương Kim Liên đã là bảo vật cực kỳ quý giá trong cùng cấp độ rồi, cũng không biết quầng sáng đến từ nó có thể mang tới cho ta một niềm vui sướng càng lớn hơn không?"

Trong lòng hắn tràn đầy chờ mong rồi không chút do dự, giơ tay cẩn thận chạm vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Ngay sau đó, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, hóa thành những điểm sáng nhỏ bé phóng lên đầy trời, rất nhanh lại ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài, chui vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý niệm.

【Thu hoạch một đóa Thuần Dương Kim Liên ngũ phẩm, nhận được một luồng Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa bảo vật lục phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một luồng hỏa diễm thuần trắng đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Luồng hỏa diễm này có đến tám - chín phần tương tự với Thuần Dương Chân Hỏa lúc trước hắn từng thu được, cả hai đều toát ra khí tức chí dương chí cương cực mạnh. Nhưng linh lực ẩn chứa bên trong Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa này lại vượt xa cái trước, tựa như bất cứ lúc nào nó cũng có thể bộc phát ra sức mạnh đốt núi lật biển, với cường độ thân thể của Lục Huyền hiện tại mà vẫn có thể cảm nhận được uy hiếp cực lớn đến từ nó.

Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên luồng hỏa diễm thuần trắng kia, lập tức hiểu rõ tin tức chi tiết về nó.

【Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa, dị hỏa lục phẩm, do đại lượng Thuần Dương Chân Hỏa ngũ phẩm tinh luyện mà thành, bên trong ẩn chứa sức mạnh chí dương chí cương, uy lực không chỉ lớn gấp mấy lần Thuần Dương Chân Hỏa, có thể đốt cháy vạn vật thế gian, còn mang theo đặc tính khắc chế các loại âm vật tà ma.】

"Dị hỏa lục phẩm! Xem như phiên bản thăng cấp của Thuần Dương Chân Hỏa ngũ phẩm." Trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu: "Nếu tích góp đủ số lượng, hẳn là uy lực của nó sẽ cực kỳ khủng bố, có lẽ không hề thua kém bảo vật thất phẩm."

Hắn cảm nhận khí tức bá đạo cương mãnh ẩn chứa bên trong ngọn lửa chí dương nọ, lại âm thầm suy đoán.

"Có được Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa này, vừa hay có thể đào thải Thuần Dương Chân Hỏa Lục vốn làm bạn với ta đã lâu, mà đúng lúc, có thể bán được giá tốt trong buổi đấu giá sắp tới." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ, hắn cũng ôm

không ít chờ mong đối với bốn gốc Thuần Dương Kim Liên còn lại.

"Điều đáng tiếc nhất là không thể hái xuống hết được, phải giữ lại hai gốc dùng để ngưng chủng. Chờ số lượng linh chủng bao đủ rồi ta hoàn toàn có thể thu hoạch hàng đống hạt sen kim liên."

…

Hôm đó, trong lúc hắn đang tu hành Thần Tiêu Chân Pháp tại động phủ của mình thì đột nhiên linh cảm nhạy bén phát hiện được một hồi động thái dị thường truyền đến từ bên ngoài.

Linh thức đảo qua, đã nhanh chóng trông thấy một tấm phù lục đưa tin, bên trên phù lục truyền đến một luồng khí tức nhàn nhạt cực kỳ quen thuộc.

"Là phù lục đưa tin của Thẩm Diệp sư huynh!" Lục Huyền lập tức đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra bên ngoài động phủ, nhận lấy tấm phù lục đưa tin kia, dùng linh lực kích phát.

Chương 1130: Thẩm Diệp Kết Đan!

Bên trong phù lục lập tức truyền ra âm thanh ôn hòa của Thẩm Diệp.

"Lục sư đệ, lúc trước nhận được mấy món bảo vật trân quý ngươi tặng cho, ta đã đạt được rất nhiều lợi ích trên con đường tu hành, hơn nữa đoạn thời gian gần đây chợt có chút sở ngộ, đã may mắn đột phá tới cảnh giới Kết Đan rồi. Tu hành không dễ, trong lòng ta vô cùng vui mừng, mới cố ý mời Lục sư đệ đi tới, để chứng kiến thời khắc đại hỉ của sư huynh ta."

Phần cuối cùng, Thẩm Diệp còn đặc biệt ghi rõ thời gian địa điểm sẽ diễn ra buổi yến tiệc.

"Thẩm sư huynh đột phá đến cảnh giới Kết Đan rồi!" Lục Huyền nghe vậy, nét mặt hiện rõ vẻ mừng rỡ như điên, từ tận đáy lòng hắn cảm thấy vui sướng thay cho Thẩm Diệp.

Còn nhớ thời điểm hắn vừa mới tiến vào Thiên Kiếm Tông, còn đang dừng lại ở cảnh giới Luyện Khí đã được Thẩm Diệp chiếu cố rất nhiều, bởi vậy vẫn luôn mang lòng cảm kích. Bởi vậy lần trước khi ngẫu nhiên gặp được Thẩm Diệp ở Trích Tinh Lâu, hắn mới cố ý tặng cho đối phương mấy món bảo vật.

"Xem địa điểm thì hắn là Thẩm Diệp sư huynh đã dọn đến Tẩy Kiếm Tinh Động rồi, tuy nơi đó cách Lôi Hỏa Tinh Động rất xa nhưng so với trước kia thì thuận tiện hơn khá nhiều."

Lần trước từ biệt vội vàng, dù hai người có lưu lại vị trí động phủ và phương thức đưa tin cho nhau nhưng vì bình

thường, Thẩm Diệp đều tu hành ở nơi khác nên suốt đoạn thời gian vừa rồi, hai người bọn họ cũng chưa tìm được cơ hội gặp mặt nhau, chỉ ngẫu nhiên mới gửi phù lục liên lạc đôi chút.

"Vừa hay có thể nhân cơ hội này để thoải mái ôn chuyện với sư huynh." Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Chớp mắt đã qua năm ngày, cũng tới thời gian tổ chức tiệc mừng của Thẩm Diệp. Lục Huyền vượt qua đoạn đường dài trắc trở, tiến vào Tẩy Kiếm Tinh Động. Diện tích của Tẩy Kiếm Tinh Động nhỏ hơn Lôi Hỏa Tinh Động khá nhiều.

Bên trong Tinh Động có một vách đá kéo dài suốt mấy nghìn dặm, vắt ngang qua thiên địa. Đó chính là Tẩy Kiếm Nhai nổi danh nhất Tinh Động này, nghe đồn nơi đây từng nối liền với một khu vực nào đó trong hư không, khiến cho cả ngày lẫn đêm đều có kiếm khí như thác nước vô cùng vô tận trút xuống, mang đến ích lợi rất lớn cho quá trình tu hành kiếm đạo, bởi thế đã thu hút được rất nhiều tán tu tinh thông kiếm đạo tìm tới.

Lục Huyền dựa theo địa chỉ, tìm được động phủ của Thẩm Diệp. Quy mô động phủ không nhỏ, xung quanh có kiếm ý cường đại quẩn quanh.

"Thẩm Diệp sư huynh, sư đệ cầu kiến." Lục Huyền truyền một tia linh niệm vào bên trong.

Mấy hơi thở sau, bóng dáng quen thuộc của Thẩm Diệp đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. 1670092816

"Lục sư đệ, không ngờ ngươi tới sớm như vậy? Ta không kịp nghênh đón từ xa!" Trên mặt gã xuất hiện một nụ cười nóng bỏng nhiệt tình, vội vàng mời Lục Huyền tiến vào trong động phủ.

"Ha ha, ngày đại hỉ của Thẩm sư huynh, đương nhiên là sư đệ ta phải tới chia sẻ niềm vui rồi." Lục Huyền sang sảng cười

nói.

"Chúc mừng sư huynh tấn thăng Kết Đan, chúc sư huynh về sau hết thảy mọi chuyện đều thuận lợi, sớm ngày chứng được đại đạo." Đi vào trong viện, Lục Huyền nghiêm mặt, chắp tay chúc mừng Thẩm Diệp.

"Đa tạ sư đệ, có thể tấn thăng Kết Đan là sư huynh ta đã vô cùng hài lòng rồi, cảnh giới Nguyên Anh vẫn còn quá mức xa vời, càng không cần nói tới chuyện chứng được đại đạo." Thẩm Diệp lắc đầu cười khổ.

"Sư huynh, hai tấm phù lục này là sư đệ ta ngoài ý muốn đoạt được, tính sát phạt không tệ, xin tặng sư huynh làm lễ vật chúc mừng tấn thăng Kết Đan, mong sư huynh đừng chê." Lục Huyền lấy một tấm Chân Sát Kiếm Phù và một tấm Huyền Âm Kiếm Phù từ bên trong túi trữ vật ra, đưa tới trước mặt Thẩm Diệp.

"Chuyện này… Đa tạ Lục sư đệ." Tuy Thẩm Diệp có chút giật mình nhưng cũng không khách khí, đã trực tiếp nhận lấy hai tấm kiếm phù ngũ phẩm này. Gã xuất thân từ kiếm tu, đương nhiên có thể cảm nhận được hai tấm kiếm phù ngũ phẩm trên tay không phải vật phàm, bởi vậy trong lòng lại càng thêm cảm kích Lục Huyền.

Hai tấm kiếm phù nổi danh vì sát phạt, lại có thể kích phát trong nháy mắt, hoàn toàn có thể cứu mình một mạng tại thời khắc mấu chốt.

"Sao Thẩm sư huynh lại nghĩ tới chuyện dọn tới Thiên Tinh Động này?" Lục Huyền ngồi xuống, uống một ngụm linh trà nóng hôi hổi, thuận miệng hỏi một câu.

"Trước đó tu vi quá nông cạn, trong túi không có nhiều linh thạch, ta mới không thể tìm được một chỗ an thân bên trong Thiên Tinh Động, nhưng hiện giờ đã tấn thăng cảnh giới Kết

Đan, cuối cùng cũng có tư cách đặt chân vào đây rồi. Về phần vì sao lại chọn Tẩy Kiếm Tinh Động thì tất nhiên là vì Tẩy Kiếm Nhai, có một khu bảo địa được trời ưu ái cho kiếm tu như vậy, hẳn là tốc độ gia tăng tu vi của ta sẽ nhanh hơn bình thường rất nhiều.” Thẩm Diệp cười đáp.

Đương nhiên là trong lòng gã vẫn còn một nguyên nhân khác chưa nói ra.

Khi biết Lục Huyền đang ở bên trong Thiên Tinh Động, gã vẫn chỉ là tiểu tu cảnh giới Trúc Cơ nên không muốn ở quá gần vị tiểu sư đệ đã phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất này.

Tuy gã tin rằng nếu mình gặp phải bất cứ khó khăn nào, chỉ cần mở miệng xin Lục Huyền giúp đỡ thì đối phương nhất định sẽ tận tâm tận lực trợ giúp mình, nhưng trong lòng gã vẫn có một bậc cửa vô hình không thể vượt qua được.

Còn nhớ ngày xưa, tu vi, địa vị của sư đệ đều kém xa mình, nhưng trong bất tri bất giác, hắn đã trưởng thành đến cấp độ như thế rồi, gã cảm thấy vui sướng thay đối phương, nhưng đồng thời trong lòng cũng có mấy phần chua xót khó có thể nói rõ.

Mãi cho đến khi bản thân cũng tấn thăng cảnh giới Kết Đan, cảm giác chua xót vẫn luôn ẩn giấu thật sâu trong lòng kia mới biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hai người trò chuyện thoải mái, cùng hồi tưởng lại vô số niềm vui thú hồi còn ở trong Thiên Kiếm Tông rồi cùng nhau cười to, tâm trạng vô cùng sung sướng.

“Lục sư đệ, có một vị kiếm tu Kết Đan ta mới kết bạn đã tới bên ngoài động phủ, sư đệ ở đây chờ một lát, sư huynh đi ra ngoài nghênh đón đối phương, sẽ trở lại ngay.” Đột nhiên vẻ mặt Thẩm Diệp khẽ động, gã nhanh chóng nói với Lục Huyền.

“Sư huynh cứ đi đi.” Ở trong động phủ của Thẩm Diệp đã khiến Lục Huyền cảm nhận được sự thoải mái vui vẻ đã lâu không gặp, tự nhiên gật đầu nói.

Thẩm Diệp ở Ly Dương cảnh nhiều năm, đã làm quen với không ít tu sĩ, phần lớn bọn họ đều có cảnh giới Trúc Cơ, sau khi gã đột phá đến Kết Đan cũng quen biết thêm vài vị kiếm tu Kết Đan ở gần động phủ. Chẳng mấy chốc gã đã dẫn một thanh niên có ánh mắt sắc bén, mang theo kiếm ý lăng lệ đi vào trong sân.

“Lục sư đệ, để ta tới giới thiệu với ngươi, vị này là Khổng Uẩn đạo hữu, tinh thông kiếm đạo, thực lực cường đại.”

“Khổng đạo hữu, vị này là Lục Huyền Lục đạo hữu, có tạo nghệ xuất thần nhập hóa trên phương diện linh thực.”

Thẩm Diệp giới thiệu thanh niên nọ và Lục Huyền với nhau.

“Tinh thông linh thực, có phải Lục đạo hữu là khách khanh Lục Huyền của Hải Lâu thương hội hay không?” Thanh niên tò mò hỏi.

“Ừm, Thẩm đạo hữu vừa mới gọi là Lục sư đệ ư?” Gã chợt nhớ lại cách xưng hô của Thẩm Diệp với Lục Huyền, nét mặt lập tức chấn động không thôi.

Chương 1131: Cái Đùi Này Của Ngươi, Sư Huynh Ta Đây Ôm Chắc Rồi!

Vừa nghe Thẩm Diệp gọi khách khanh Lục Huyền của Hải Lâu thương hội là sư đệ, Khổng Uẩn không khỏi giật mình. Bởi trong ấn tượng của gã, dù Thẩm Diệp có bản lĩnh kiếm đạo không tệ nhưng đối phương cũng chỉ là một tán tu xuất thân bình thường, không ngờ người này lại che giấu bối cảnh thâm hậu như vậy.

Có vẻ như Thẩm Diệp đã nhận ra nỗi nghi hoặc trong lòng thanh niên bèn chủ động lên tiếng giải thích: "Khổng đạo hữu đừng nghĩ nhiều như vậy, ta và Lục sư đệ trước kia từng tu hành cùng nhau trong một tông môn tại Đông Hoang, sư đệ nể tình xưa, mới đặc biệt bảo ta giữ lại cách xưng hô lúc trước, không thay đổi mà thôi."

"Thì ra là thế." Khổng Uẩn lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Lục Huyền ở một bên vẫn giữ nụ cười như cũ, chắp tay thi lễ nói: "Tại hạ Lục Huyền, gặp qua Khổng đạo hữu. Ta và Thẩm sư huynh kết giao nhiều năm, tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc, sau này còn phải làm phiền Khổng đạo hữu chiếu cố nhiều hơn."

"Lục đạo hữu khách khí rồi, một thân công phu kiếm đạo của Thẩm đạo hữu đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, hẳn là đạo hữu chiếu cố ta mới đúng." Thanh niên kia vội vàng lên tiếng đáp, trong giọng điệu có mấy phần cung kính.

Gã chỉ là một tên tán tu Kết Đan sơ kỳ bình thường cư trú bên trong Tẩy Kiếm Tinh Động, so với Lục Huyền – tu sĩ đang dựa vào con quái vật khổng lồ Hải Lâu thương hội kia – thì đúng là cả thân phận lẫn địa vị của cả hai đều cách biệt rất lớn.

Thẩm Diệp mời Khổng Uẩn ngồi xuống rồi lại tiếp tục chạy ra bên ngoài nghênh đón các vị khách khứa khác.

Gã tiến vào Tẩy Kiếm Tinh Động không lâu, chỉ quen biết chừng bốn - năm tu sĩ cảnh giới Kết Đan, tu vi đều dừng lại ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ. Sau khi biết được thân phận của Lục Huyền, thái độ của các vị tu sĩ Kết Đan này đều trở nên cực kỳ hiền hòa nhiệt tình.

Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, nhưng trong lúc vô tình lại cố ý để lộ chuyện mình và Thẩm Diệp có giao tình sâu đậm, coi như góp phần giúp đỡ bảo đảm cuộc sống tu hành sau này của gã ở bên trong Tẩy Kiếm Tinh Động.

Trong khoảng thời gian này, lại có chừng bảy - tám tu sĩ Trúc Cơ từ các khu vực khác nhau bên trong Ly Dương cảnh, tìm tới chúc mừng Thẩm Diệp.

Ngồi giữa đám tu sĩ Kết Đan như Lục Huyền, bọn họ có cảm giác hệt như đang ngồi trên đống lửa, có vẻ cực kỳ mất tự nhiên, chỉ sợ bản thân làm ra chuyện gì đó trêu chọc tới đám Kết Đan Chân Nhân này.

Sau khi tiệc mừng kết thúc, Lục Huyền cũng không vội rời đi ngay, hắn cùng Thẩm Diệp đưa tiễn đám khách khứa rời đi, sau đó quay về động phủ của gã.

“Nào, Thẩm sư huynh, chỗ sư đệ có một loại rượu ngon thượng đẳng, hai sư huynh đệ chúng ta hãy cùng uống một chén nào.” Hắn cười cười, sau đó lấy ra một bình Hoàn Chân Kiếm Dịch ngũ phẩm từ trong túi trữ vật.

Mặt ngoài linh dịch màu xám bạc có từng cơn sóng ánh sáng mờ mờ lưu chuyển, chỉ khi ngưng thần nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra chúng là từng tia kiếm quang nhỏ bé đến cực hạn.

"Đây là vật gì? Sao lại khiến kiếm khí trong cơ thể ta sôi trào rục rịch thế này?" Thẩm Diệp nhìn chén linh dịch màu xám bạc trước mặt, trong mắt toát lên vẻ tò mò.

"Vật này tên là Hoàn Chân Kiếm Dịch, tương truyền thứ này có mấy phần liên quan tới thượng tông Động Huyền Kiếm Tông, là một món bảo vật sư đệ ta ngẫu nhiên có được. Nghe nói sau khi phục dụng loại linh dịch này, nó có thể trợ giúp kiếm tu tiến vào trạng thái phản phác quy chân, có thể dùng tâm hồn thuần khiết của trẻ nhỏ để lĩnh hội công pháp, thần thông kiếm đạo." Lục Huyền mở miệng giới thiệu, nội dung nửa thật nửa giả.

"Ồ? Trên đời lại có loại bảo vật bậc này sao, vậy sư huynh ta nhất định phải tận tình thưởng thức một phen mới được." Thẩm Diệp mỉm cười, ôn hòa nói.

"Đúng là có phong vị khác biệt, không giống bình thường." Gã uống một ngụm rồi nhắm mắt cảm thụ một phen, chờ tới lúc mở mắt ra, bên trong hai mắt lập tức loé lên một tia kiếm quang sắc bén.

Hai người tiếp tục trò chuyện về đoạn thời gian từng ở bên trong Thiên Kiếm Tông, cùng với trải nghiệm của từng người sau khi rời khỏi tông môn.

"Nói thật, sư huynh ta có chút hâm mộ Lục sư đệ." Hương rượu đã thấm, Thẩm Diệp mang theo men say, thốt lên một câu cảm khái.

"Theo như lời sư đệ vừa nói thì sau khi tiến vào Thiên Tinh Động ngươi vẫn trải qua cuộc sống cực kỳ đơn giản buồn tẻ, đặt toàn bộ tâm tư vào việc bồi dưỡng linh thực. Nhưng sư đệ

có biết những ngày tháng yên bình này của ngươi là điều mà biết bao nhiêu tu sĩ cầu mà không được hay không?"

"Có thể sống những ngày tháng như vậy, ai lại tình nguyện mạo hiểm tính mạng đi thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên cơ? Vấn đề là phần lớn tu sĩ đều không có kỹ năng tinh thâm như sư đệ. Không, dù có thì bản thân bọn họ cũng rất khó đạt tới trình độ như sư đệ trên con đường linh thực này." Gã lắc đầu nói. -

"Có thể dựa vào trình độ linh thực để có thành tựu như ngày hôm nay, sư huynh thật sự bội phục sư đệ." Thẩm Diệp cúi đầu bội phục.

Gã thấy rất rõ thái độ của mọi người trong buổi yến hội hôm nay đối với Lục Huyền, từ đó cũng hiểu rõ địa vị khách khanh của Hải Lâu Thương Hội kia cao đến mức nào.

Trong nháy mắt khi yến hội kết thúc, bỗng nhiên trong lòng gã lại trở nên vô cùng bình thản, đã hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ muốn đuổi theo tiểu sư đệ từng nung nấu sục sôi lúc trước.

"Có được mọi thứ như ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vài phần thiên phú của sư đệ trên phương diện linh thực mà thôi." Lục Huyền chậm rãi nói.

"Sư đệ chớ khiêm tốn, bởi vì không cần biết thực hư như thế nào nhưng cái đùi này của ngươi, sư huynh ta đây ôm chắc rồi!" Thẩm Diệp cười nói sang sảng.

"Ha ha, sư huynh cứ nói đùa. Sau này nếu sư huynh có gì cần tới sư đệ, dù phải xông pha khói lửa, sư đệ cũng không từ nan." Lục Huyền chắp tay, trịnh trọng hứa hẹn với Thẩm Diệp.

"Đúng rồi Thẩm sư huynh, ta có một gian hàng nhỏ bên trong Trích Tinh Lâu, những năm qua đều dựa vào linh thực tích góp được một ít tài sản, dự định qua một đoạn thời gian nữa sẽ tổ chức một buổi đấu giá tư nhân bên trong cửa hàng,

đến lúc ấy, sẽ có ít linh thực linh dược cấp cao và các loại bảo vật khác. Hoan nghênh sư huynh đến xem, cũng nhân cơ hội này, ta muốn giới thiệu mấy vị đạo hữu có thực lực, phẩm tính đều không tệ với sư huynh." Cuối cùng, hắn lên tiếng mời Thẩm Diệp tới tham dự buổi đấu giá của mình.

"Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới tham gia đúng giờ." Thẩm Diệp gật đầu thật mạnh.

Lục Huyền cũng không ở lại lâu, hắn từ biệt Thẩm Diệp, được đối phương đưa tiễn một đoạn xa, sau đó mới nhanh chóng chạy về phía Lôi Hỏa Tinh Động.

Tiến vào động phủ, hắn lại nhanh chóng quay về với cuộc sống của một linh thực sư bình thường như trước, ngày ngày chỉ giao tiếp với nhóm linh thực của mình thôi. Những lời chia sẻ chân thành của Thẩm Diệp đã khiến hắn càng thêm quý trọng cuộc sống làm ruộng yên bình này.

Chớp mắt lại qua hai tháng, Lục Huyền bay từ chỗ sâu trong mạch địa hỏa ra, trên tay cầm theo hai đóa hoa sen màu vàng kim.

Chương 1132: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền!

Có hai trong bốn đóa Thuần Dương Kim Liên đang được bồi dưỡng trong nham thạch nóng chảy đã hoàn toàn thành thục, thông qua quầng sáng đến từ chúng nó, Lục Huyền đã nhận được hai luồng Thái Ất Thuần Dương Chân Hỏa lục phẩm cùng với rất nhiều hạt sen Thuần Dương Kim Liên.

Hai gốc khác được hắn để lại, dùng làm nguyên liệu ngưng kết linh chủng, để có thể kéo dài và ổn định quá trình thu hoạch hạt sen màu vàng kim và phần thưởng quầng sáng.

Có Thuần Dương Chân Hỏa, Nguyên Dương Chân Hỏa cùng với loại dị hỏa lục phẩm mới nhận được này, lại cộng thêm năng lực đặc biệt của Lục Huyền trên phương diện linh thực, quá trình ngưng chủng Thuần Dương Kim Liên cũng không quá khó khăn, hẳn là sau một đoạn thời gian ngắn nữa, hắn có thể nhận được mấy hạt linh chủng Thuần Dương Kim Liên rồi.

Hắn lại đi dạo một vòng bên trong linh điền. Nhóm Băng Huỳnh Thảo mới trồng đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng, phát triển cực kỳ tốt.

Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ và Thiên Lôi Kiếm Thảo đều đã ngưng chủng thành công, sau khi linh chủng trải qua đủ loại công đoạn xử lý, Lục Huyền cũng thuận lợi gieo trồng chúng xuống linh nhưỡng rồi.

Các loại linh thực khác cũng ở trong trạng thái tốt nhất, tùy ý sinh trưởng.

“Đến lúc nên chuẩn bị thêm một số bảo vật cho buổi đấu giá rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Trên thực tế, khi quyết định mở ra buổi đấu giá tư nhân này, trong lòng hắn chỉ có duy nhất hai mục đích.

Một là thanh lý một ít bảo vật ngũ phẩm không mang đến nhiều tác dụng với mình.

Từ sau khi phẩm cấp bảo vật trong linh điền gia tăng, phẩm giai của những món bảo vật mở ra từ quầng sáng cũng theo đó mà càng ngày càng tăng mạnh, thậm chí số lượng cũng càng ngày càng nhiều. Bản thân hắn lại rất ít khi ra ngoài thăm dò bí cảnh, chẳng có cơ hội tiêu hao bớt đi, chính chuyện này đã khiến một đám bảo vật từng nhận được lúc trước trở thành vô dụng với hắn, vừa hay có thể nhân cơ hội này để thanh lý một đống.

Đương nhiên, có yếu cũng chỉ yếu với người đã có vài món bảo vật thất phẩm trong tay như Lục Huyền thôi, còn với những Kết Đan Chân Nhân bình thường khác, mỗi một món bảo vật hắn lấy ra đều không tệ.

Mục đích thứ hai chính là nhân cơ hội này để quảng cáo cho cửa hàng tạp hóa nhà mình một phen, tăng cường danh tiếng chuyên đi theo con đường tinh phẩm cho nó.

“Bảo vật nhiều cũng là một loại phiền não, ta nhất định phải vứt bỏ mấy thứ không cần thiết kia thôi.”

Những món bảo vật hắn dự định sẽ đem tới buổi đấu giá hầu hết đều là ngũ phẩm, cuối cùng sẽ có một ít bảo vật lục phẩm làm hàng áp trục. Chủng loại chủ yếu là các loại linh thực linh dược cao giai hắn tự mình đào tạo ra, cùng với một vài món là phần thưởng mở ra từ quầng sáng.

Dù cùng lúc lấy ra rất nhiều bảo vật cao cấp như vậy, nhưng trong lòng Lục Huyền cũng không lo lắng. Trước mắt,

hắn đã có cảnh giới Kết Đan trung kỳ, còn là khách khanh của Hải Lâu thương hội, trình độ của hắn trên linh thực nhất đạo đã nổi danh khắp Ly Dương cảnh này rồi, trong tay có một số món bảo vật cao giai cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Về phần sau khi để lộ thực lực và gia sản của bản thân, có thể hấp dẫn một chút nguy hiểm tìm tới mình hay không, hắn lại càng không bận tâm tới.

Chút bảo vật hắn lấy ra chỉ là một góc của núi băng, những thứ có phẩm giai cao hơn, trân quý hiếm thấy hơn đều nằm trong tay hắn. Và với thực lực hiện giờ của hắn, mọi tu sĩ có cảnh giới dưới Nguyên Anh, hoàn toàn có thể chiến một trận xem sao.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến ngày ước định cử hành buổi đấu giá. Lục Huyền đã tới Có Một Tiệm Tạp Hóa từ sớm. Mặt ngoài cửa hàng được tỉ mỉ trang trí một phen, vừa nhìn đã thấy cực kỳ xa hoa hoành tráng.

Văn Càn hưng phấn đứng trước cửa chính, vừa nhìn thấy Lục Huyền đã vội vàng chạy tới trước mặt hắn.

“Lục tiền bối, ngài tới rồi!” Gã kính cẩn thi lễ.

Buổi đấu giá hôm nay do một tay gã bố trí, chủ trì, có thể tham dự buổi thịnh hội của đông đảo Kết Đan Chân Nhân thế này, trong lòng gã cực kỳ kích động.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Lục Huyền nhẹ giọng hỏi.

“Hết thảy đã sẵn sàng, chỉ chờ các vị Kết Đan tiền bối tới thôi.” Văn Càn đi theo phía sau Lục Huyền, cúi đầu nói.

“Ngươi làm không tệ.” Lục Huyền gật đầu, tỏ vẻ tán thành hiệu suất làm việc của đối phương.

“Bái kiến Lục tiền bối!” Vừa mới tiến vào cửa chính, giọng nói quen thuộc của Hồng Khinh Hải đã truyền vào tai Lục

Huyền.

Buổi đấu giá lần này rất quan trọng, bởi vậy Hồng Khinh Hải vẫn luôn tu hành trong động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động đã được Lục Huyền phái tới trợ giúp Văn Càn xử lý một ít việc vặt.

Lục Huyền mỉm cười gật đầu với gã rồi tiến vào nhã gian, dùng linh thức cẩn thận quan sát rất nhiều loại bảo vật sắp được mang ra bán đấu giá hiện đang nằm trong túi trữ vật của hắn.

Hơn nửa canh giờ sau, Mộc đạo nhân ở gần cửa hàng gần nhất là người đến đầu tiên.

"Lục đạo hữu, hôm nay lão phu tới góp vui đây, hy vọng những món bảo vật được dùng để bán đấu giá sẽ không làm ta thất vọng." Lão giả cao lớn vừa cười vừa nói.

Bình thường ông ta đều si mê sưu tầm các loại bảo vật hiếm thấy trên thế gian, thậm chí còn cố ý chế tạo một kiện pháp khí không gian có vài phần tương tự với bảo lâu. Lục Huyền cũng từng nhận được hai hạt linh chủng lục phẩm quý hiếm là Hài Ma Quan và Trùng Đồng Hoa từ chỗ ông ta.

Lần này, được Lục Huyền mời tới, dù trong lòng ông ta không có quá nhiều chờ mong, nhưng vì bản thân khá là hợp tính với Lục Huyền nên cũng thuận đường tới góp mặt cho đủ nhân số.

"Mộc đạo hữu, lần này đảm bảo sẽ không để ngươi phải thất vọng, trong hội đấu giá lần này còn có mấy món được ta coi như trân bảo đấy." Lục Huyền khẽ cười nói.

Sau khi mời Mộc đạo nhân tiến vào một gian phòng nhỏ dùng để cử hành buổi đấu giá, Lục Huyền lại tiếp tục ở bên ngoài nghênh đón đông đảo Kết Đan Chân Nhân tới tham gia buổi đấu giá.

Vì tính riêng tư của buổi đấu giá này khá cao, nên nhóm khách khứa tham gia đều là người quen của Lục Huyền, chẳng qua giao tình sâu cạn khác nhau thôi.

"Ngọc Lâm đạo hữu, Vương đạo hữu, hoan nghênh hoan nghênh." Từ đằng xa, Ngọc Lâm tán nhân cũng là linh thực sư như hắn và Vương Tuế Hoài tinh thông ngự thú cùng nhau đi đến. Lục Huyền vội vàng bước ra ngoài nghênh đón, trên mặt nở một nụ cười nhiệt tình.

"Lục đạo hữu, ngưỡng mộ tạo nghệ linh thực của đạo hữu đã lâu, hôm nay ta nhất định phải đấu giá được vài gốc linh thực do đạo hữu tự tay bồi dưỡng, thử xem rốt cuộc bên trong có huyền cơ gì, liệu ta có thể lĩnh ngộ một phen từ trong đó hay không." Ngọc Lâm tán nhân khẽ cười nói.

"Ngọc Lâm đạo hữu quá khen rồi, chờ buổi đấu giá kết thúc ta lại cùng đạo hữu trao đổi kinh nghiệm đào tạo linh thực một phen." Lục Huyền vừa cười vừa dẫn hai người bọn họ tiến vào phòng khách nhỏ.

Lần lượt từng vị Kết Đan Chân Nhân, Diệp Huyền Ngân, Lôi Chính từng cùng hắn tiến vào dược viên Thượng cổ tại Lôi Hải, Lương Vĩnh từng quen biết trong Bách Hoa Yến… đều đến đúng hẹn.

"Lục sư đệ, ta tới ủng hộ sư đệ đây." Thẩm Diệp vác theo một cái hộp kiếm màu đen nhánh đi tới trước mặt Lục Huyền.

Chương 1133: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền (2)!

"Hoan nghênh sư huynh. Trong hội đấu giá lần này, nếu sư huynh nhìn trúng thứ gì có thể nói với sư đệ một tiếng, đến lúc đó, ta sẽ lén giảm giá cho huynh." Lục Huyền nhìn quanh bốn phía rồi nhỏ giọng nói với Thẩm Diệp.

Sau đó, hắn dẫn Thẩm Diệp tiến vào trong phòng nhỏ, thuận tiện cũng giới thiệu đối phương với một số vị Kết Đan Chân Nhân đã chờ sẵn bên trong.

"Lục đạo hữu, chúc mừng chúc mừng, chúc buổi đấu giá của đạo hữu hết thảy đều thuận lợi!" Tinh Sứ Tề Vô Hành của Lôi Hỏa Tinh Động vừa bước vào cửa hàng tạp hóa đã tươi cười chúc mừng Lục Huyền.

"Đa tạ Tề đạo hữu, mời đạo hữu qua bên này." Lục Huyền dẫn Tề Vô Hành tiến vào phòng khách.

Đông đảo tu sĩ trong phòng vừa nhìn thấy Tề Vô Hành đều không tránh được một hồi xao động.

"Lục đạo hữu, Trương mỗ không đến muộn đấy chứ?" Trương Cửu Tông mỉm cười đi tới chỗ Lục Huyền, phía sau gã còn có một vị thanh niên cao gầy, ánh mắt vô cùng thâm thúy, đang cầm trong tay một cây chiết phiến vẽ những đường vân hình dị thú bên trên, vẻ mặt hiền lành nhìn Lục Huyền.

"Để ta giới thiệu với hai vị, người này là Lục Huyền Lục đạo hữu, tinh thông linh thực nhất đạo."

"Vị này là Đinh Khánh Văn đạo hữu, hầu như bình thường đều ở ngoại vực mở mang bờ cõi cho thương hội, thời gian

này vừa hay hắn đang ở trong Ly Dương cảnh nên ta mới dẫn hắn đến nơi này góp vui.”

“Ra mắt Đinh đạo hữu, hoan nghênh đạo hữu tới tham dự buổi đấu giá nho nhỏ của Lục mỗ.” Lục Huyền chắp tay thi lễ.

“Lục đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu.” Thanh niên cao gầy cười nói.

Không lâu sau, toàn bộ nhóm tu sĩ được mời đã có mặt đầy đủ. Trong căn phòng nhỏ kia có gần ba mươi vị Kết Đan Chân Nhân đang ngồi, phần lớn đều đang dừng lại ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, cũng có chừng bảy - tám người đã đạt đến tu vi Kết Đan trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Lúc này, các tu sĩ đang thưởng thức linh quả linh nhưỡng được Hồng Khinh Hải và Văn Càn bưng lên, ai nấy đều có ấn tượng sâu sắc với mấy loại linh nhưỡng tứ phẩm này. Thậm chí có mấy người còn cố ý dặn dò Văn Càn, định chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ mua mấy bình mang về. Bọn họ phải dặn dò trước như vậy để đến lúc đó không phải lo số lượng linh nhưỡng không đủ rồi ôm tiếc nuối mà về.

Lục Huyền đứng trên một cái bục gỗ đơn sơ, đưa mắt nhìn đông đảo tu sĩ Kết Đan đang ngồi dưới đài, trong lòng bừng bừng phấn chấn.

“Hoan nghênh các vị đạo hữu đã đến tham dự buổi đấu giá tư nhân do Lục mỗ tổ chức, hy vọng các đạo hữu đều sẽ gặp được món bảo vật mình yêu thích. Tuy lần này không có nhiều bảo vật xuất hiện trong buổi đấu giá nhưng phẩm giai thấp nhất cũng là ngũ phẩm, thậm chí bên trong còn có không ít loại cực kỳ trân quý hiếm thấy ở Tu Hành giới này.”

“Giờ Lục mỗ xin giới thiệu sơ qua quy tắc của buổi đấu giá. Lời không hay nói ở phía trước, mong các vị đạo hữu nhớ giùm là nơi đây nghiêm cấm ép mua ép bán, dù Lục mỗ chỉ là

một linh thực sư không giỏi đấu pháp nhưng dù sao ta cũng là khách khanh của Hải Lâu thương hội, buổi đấu giá này lại được tổ chức bên trong Trích Tinh Lâu, kính mong các vị đạo hữu vuốt mặt nể mũi, cho Thiên Tinh Động và Hải Lâu thương hội chút thể diện."

Lục Huyền vừa cười vừa nói, khi nghe đến đây, mọi người đang ngồi bên dưới đều cười rộ lên.

"Phương thức đấu giá chủ yếu là mua sắm bằng linh thạch, người trả giá cao thì được, mặt khác cũng không loại trừ phương thức lấy vật đổi vật. Chỉ có một ít yêu cầu, đó là muốn lấy vật đổi vật thì chỉ giới hạn ở các loại linh chủng cao giai quý hiếm mà thôi. Tốt nhất là linh chủng lục phẩm, nếu có linh chủng ngũ phẩm hiếm thấy lọt vào mắt xanh của ta cũng có thể cân nhắc một chút."

"Được rồi, không nói nhiều nữa, buổi đấu giá chính thức bắt đầu."

"Món bảo vật đầu tiên được mang lên bán đấu giá có tên là Kim Cang Bồ Đề, phẩm giai ngũ phẩm, nói chính là một loại linh quả hiếm thấy có quan hệ mật thiết với Phật môn."

Trong tay Lục Huyền lập tức xuất hiện một trái bồ đề màu vàng óng. Mặt ngoài của trái bồ đề này có chứa những đường vân màu vàng rực, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, không ngừng toả ra kim quang nhàn nhạt, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy một luồng hư ảnh Kim Cang Nộ Mục ẩn hiện bên trong quang mang.

"Sau khi phục dụng Kim Cang Bồ Đề có thể gia tăng cường độ thân thể trên diện rộng, tăng cường khí huyết, trong lúc giơ tay nhấc chân còn có thể khiến chư tà lui tránh, đồng thời thứ này cũng mang tới tác dụng thúc đẩy tốc độ tu hành công pháp và thần thông Phật môn. Giá khởi điểm là hai vạn

linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn linh thạch hạ phẩm."

"Bắt đầu đấu giá!"

"Kim Cang Bồ Đề… Đây là loại linh thực gì? Tại hạ chưa nghe nói tới bao giờ."

"Theo lời Lục đạo hữu nói, loại linh quả này có liên quan đến Phật môn, sau khi sử dụng có thể tăng cường nhục thân và khí huyết, còn có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp, thần thông của Phật môn!"

"Không ngờ lại có một loại linh quả hiếm thấy như thế!"

Nghe Lục Huyền giới thiệu sơ lược, gần ba mươi tu sĩ Kết Đan đang có mặt đều sinh lòng tò mò. Linh quả cao giai vốn đã là mặt hàng hiếm thấy bên trong Tu Hành giới, một thứ có công hiệu cường đại như Kim Cang Bồ Đề lại càng khó tìm tựa như lông phượng sừng lân.

"Ta trả ba vạn linh thạch!" Lương Vĩnh trực tiếp gọi giá.

"Ba vạn rưỡi!"

"Ba vạn tám!"

Rất nhanh, giá của Kim Cang Bồ Đề đã tăng lên tới gần năm vạn.

Lục Huyền nhìn đông đảo Kết Đan Chân Nhân đang nhiệt tình tranh giành bên dưới, trên mặt nở một nụ cười. Dù trái Kim Cang Bồ Đề này có thể tăng cường nhục thân nhưng hiệu quả với hắn lại chỉ có hạn. Bản thân hắn đã luyện hóa Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, Ngũ Tạng Tàng Nguyên Miếu lục phẩm, còn từng nuốt vào Thái Tuế Nhục lục phẩm, thậm chí Ngọc Lân Quả lúc trước bồi dưỡng ra, cũng có hiệu quả tương tự đã từng được hắn coi như đồ ăn vặt sử dụng hàng

ngày, có thể nhục thân của hắn hiện giờ đã không hề thua kém đại đa số pháp khí lục phẩm.

Tuy Kim Cang Bồ Đề ngũ phẩm này khá là quý hiếm nhưng trong mắt hắn, nó cũng chỉ là mặt hàng bình thường mà thôi.

"Sáu vạn linh thạch hạ phẩm." Vẻ mặt Trương Cửu Tông vô cùng thản nhiên, lạnh nhạt lên tiếng.

"Sáu vạn hai nghìn." Tề Vô Hành mỉm cười hô.

Đến cuối cùng, chỉ có hai người bọn họ và một tu sĩ Kết Đan trung kỳ khác ra giá.

"Sáu vạn năm nghìn!" Giọng điệu hô giá của Trương Cửu Tông có vẻ cực kỳ kiên định, bên trong toát ra quyết tâm kiểu gì cũng phải giành được món bảo vật này.

Lục Huyền nhìn quanh bốn phía, sau đó đếm ngược ba lần, thấy không có người nào ra giá nữa mới giơ một cái búa nhỏ lên, nhẹ nhàng đập xuống: "Sáu vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, thành giao!"

"Vật phẩm đấu giá thứ hai là một tấm phù lục ngũ phẩm."

Linh khí trong tay hắn lóe lên, một tấm phù lục màu trắng bạc vừa lặng yên xuất hiện. Mặt ngoài của phù lục có vô số những tia sét nhỏ nhìn như sợi tóc đang chậm rãi chuyển động không khác gì một đàn cá nhỏ đang tung tăng bơi lội.

Chương 1134: Hội Đấu Giá Của Lục Huyền (3)!

Khi ánh mắt rơi xuống tấm phù lục này, đột nhiên tốc độ chuyển động của từng tia lôi đình nọ chợt tăng lên, dường như bất cứ lúc nào chúng cũng có thể biến mất ngay trước mặt mọi người.

"Đây là Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm, tương truyền người ta đã thu thập lượng lớn sát lôi thiên ngoại sau đó luyện chế thành tấm phù lục này, sau khi được kích phát bằng linh lực, người sở hữu có thể thi triển ra thần thông lôi độn, chỉ trong giây lát đã trốn xa nghìn dặm. Giá khởi điểm của món hàng này là ba vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn năm trăm linh thạch hạ phẩm."

"Đấu giá bắt đầu!"

"Lại một món bảo vật ngũ phẩm hiếm thấy lên đài!"

"Nếu có được tấm phù lục này thì trong lúc đi thăm dò bí cảnh hoặc là tranh đấu với người khác mà gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn có thể kích phát nó rồi thoát đi trong nháy mắt."

Sự xuất hiện của Lôi Cực Độn Phù lại làm mọi người bên dưới ồ lên một trận. Cũng khó trách bọn họ, bởi vì những món bảo vật Lục Huyền lấy ra không có một món nào bình thường.

Tuy bên trong Tu Hành giới không có nhiều phù lục ngũ phẩm, nhưng chỉ cần muốn thì hoặc ít hoặc nhiều những người đang ngồi ở đây cũng có thể thu được chừng một - hai tấm. Vấn đề là thứ bọn họ có khả năng thu được chỉ là loại bình

thường mà thôi, muốn có một tấm phù lục bảo mệnh xuất sắc như Lôi Cực Độn Phù lại chỉ là hy vọng xa vời.

Dưới tình huống bình thường, chỉ đại tông mới có bí pháp lôi độn, hơn nữa loại bí pháp kiểu này còn cực kỳ khó tu luyện, Nguyên Anh Chân Quân cũng chưa chắc đã có thể nắm giữ được.

Tấm Lôi Cực Độn Phù trước mắt này, tuy số lần sử dụng có hạn nhưng ở thời khắc mấu chốt, nó hoàn toàn có thể cứu được cái mạng nhỏ của mình.

Hơn ba mươi Kết Đan Chân Nhân đang có mặt đều nắm giữ kinh nghiệm thăm dò bí cảnh cũng như tranh đấu cùng người khác vô cùng phong phú và đương nhiên, bọn họ sẽ càng thêm hiểu rõ về giá trị của tấm Lôi Cực Độn Phù này.

"Ta trả bốn vạn linh thạch hạ phẩm!"

"Bốn vạn năm nghìn!"

Thoáng cái cuộc cạnh tranh đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lục Huyền đứng trên đài, mỉm cười nhìn nhóm tu sĩ bên dưới đang tranh giành đến mặt đỏ tía tai.

Lại nhớ lúc trước, hắn từng mở ra tấm Lôi Cực Độn Phù này từ bên trong quầng sáng của một gốc Lôi Bạo Liên thành thục, nhưng từ đó đến nay, nó vẫn bị hắn để ở trong túi trữ vật, hoàn toàn không có đất dụng võ. Hiện giờ tu vi của hắn càng ngày càng cao, bảo vật càng ngày càng nhiều, Lôi Cực Độn Phù cũng càng ngày càng trở nên vô dụng.

Thêm nữa, hắn đã sớm tu luyện xong bí thuật lôi độn ở bên trong Thần Tiêu Chân Pháp, lại có pháp khí Sất Lôi Dực lục phẩm có thể bao trùm toàn diện, bởi vậy mới có ý định mang Lôi Cực Độn Phù ra đấu giá.

Sức hấp dẫn của Lôi Cực Độn Phù với mọi người chỉ có hơn chứ không hề thua kém Kim Cang Bồ Đề lúc trước. Rất nhanh, giá cả đã tăng vọt tới bảy vạn linh thạch hạ phẩm.

"Bảy vạn ba nghìn linh thạch hạ phẩm, xin các vị đạo hữu hãy nể mặt ta." Ánh mắt Tề Vô Hành nhìn tấm Lôi Cực Độn Phù trong tay Lục Huyền càng lúc càng trở nên nóng rực. Dù gã vốn là Tinh Sứ của Lôi Hỏa Tinh Động nhưng trong tay cũng không có món bảo vật nào tương tự với Lôi Cực Độn Phù.

"Bảy vạn năm nghìn." Khuôn mặt sắc bén của Diệp Huyền Ngân hiện lên vẻ kiên định. Nàng thường xuyên đi thăm dò bí cảnh, có rất nhiều kinh nghiệm chém giết với yêu thú, tà ma, kiếp tu, hơn nữa lại am hiểu lôi pháp, có thể lợi dụng triệt để tấm Lôi Cực Độn Phù này, nên dù có táng gia bại sản cũng muốn giành được bảo vật về tay.

"Tám vạn ba nghìn." Đinh Khánh Văn chính là người cùng với Trương Cửu Tông đi tới buổi đấu giá ngày hôm nay, cũng chậm rãi lên tiếng, thoáng cái đã đẩy cho giá cả tăng lên một khoảng lớn.

"Tám vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm." Tề Vô Hành do dự một lát mới quyết định tăng giá thêm lần nữa.

Trong mắt Diệp Huyền Ngân hiện lên một tia bất đắc dĩ, với cái giá này, nàng chỉ có thể từ bỏ tranh đoạt. Nàng vốn là tán tu, nên về thực lực, bối cảnh lẫn tài lực đều kém xa mấy người Tề Vô Hành, giờ này chỉ có thể ngóng trông vào các loại bảo vật phía sau.

"Tám vạn tám nghìn." Đinh Khánh Văn thuận miệng hô lớn, dáng vẻ kiên định, tựa như nhất quyết phải theo đến cùng.

"Tại hạ từ bỏ, tấm Lôi Cực Độn Phù này thuộc về Đinh đạo hữu." Tề Vô Hành khẽ cười nói.

Lục Huyền liên tục lấy ra hai món bảo vật đã làm gã có rất nhiều hứng thú với giai đoạn tiếp theo của buổi đấu giá rồi, không phải vội vàng tranh giành đến đầu rơi máu chảy với người khác làm gì.

"Chúc mừng Đinh đạo hữu." Lục Huyền cười cười chúc mừng Đinh Khánh Văn – một đồng nghiệp đến từ Hải Lâu thương hội với mình.

"Tiếp theo là món bảo vật đấu giá thứ ba." Hắn chợt lui về phía sau nửa bước, một tay vung lên, ngay sau đó, một đống tinh thạch màu xanh thẫm đã xuất hiện trên đài.

"Vật này tên là Lôi Tử Tinh, sau khi yêu thú thuộc tính Lôi cường đại tử vong, thứ này sẽ ngưng kết ra trên thân thể của nó, bên trong ẩn chứa khí tức lôi linh tinh thuần nồng đậm, có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện lôi pháp hoặc luyện chế thành pháp khí thuộc tính Lôi. Lục mỗ ngẫu nhiên nhận được một phần Lôi Tử Tinh lớn như vậy nên đã quyết định bán ra một lượt. Giá khởi điểm là ba vạn năm nghìn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn hai nghìn linh thạch."

"Bắt đầu đấu giá!"

"Lôi Tử Tinh! Đây chính là tài liệu ngũ phẩm cực kỳ hiếm thấy."

"Nhưng số lượng thế này cũng quá nhiều rồi?"

"Tuy ba vạn rưỡi hơi đắt nhưng nhiều Lôi Tử Tinh như vậy bỏ tiền ra mua cũng đáng." Có tu sĩ không nhịn được mà lên tiếng cảm khái.

Đoán chừng đống Lôi Tử Tinh trên đài nặng hơn mười cân, dư sức để luyện chế pháp khí.

Lục Huyền vẫn mỉm cười như cũ, dù hắn nói mình đã lấy ra toàn bộ Lôi Tử Tinh, nhưng thật ra bên trong Thao Trùng

Nang vẫn còn không dưới nghìn cân nữa. Cũng không phải hắn không muốn lấy ra nhiều hơn, mà trong một lần lấy ra hơn mười cân như thế đã là kết quả nhận được sau khi hắn suy tính kỹ càng rồi.

Nếu lấy ra nhiều hơn nữa sẽ khó mà tìm được lý do để giải thích nguồn gốc của nó, rất dễ khiến người khác sinh ra ngờ vực vô căn cứ hoặc đột phát lòng tham.

"Kim Cang Bồ Đề… Lôi Cực Độn Phù… Giờ lại có một đống Lôi Tử Tinh lớn như vậy!"

"Lục đạo hữu, rốt cuộc là ngươi muốn cho chúng ta bao nhiêu niềm vui bất ngờ nữa đây?"

Có một vị tu sĩ thân thiết với Lục Huyền không khỏi cảm thán nói.

Ban đầu, mọi người tới tham dự buổi đấu giá này cũng chỉ đơn thuần là nể mặt Lục Huyền mà thôi. Và hiển nhiên là trước khi đến đây, bọn họ cũng không ôm quá nhiều mong chờ vào một buổi đấu giá tư nhân do linh thực sư tổ chức, nhưng ba món bảo vật liên tục xuất hiện đã khiến cảm giác trong lòng bọn họ thay đổi rất nhiều.

Ba món bảo vật trân quý hiếm thấy khiến đông đảo Kết Đan Chân Nhân đang có mặt đều cảm thấy chuyến đi này thực sự không tệ, thậm chí trong lòng bọn họ cũng có thêm vài phần chờ mong với những vật phẩm được đấu giá ở phía sau.

Chương 1135: Bảo Vật Áp Trục!

Cuối cùng, hơn mười cân Lôi Tử Tinh đã được một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ trong Lôi Hỏa Tinh Động mua được, giá cuối cùng là chín vạn linh thạch hạ phẩm.

"Các vị đạo hữu, bảo vật đấu giá sẽ lên đài tiếp theo là một tấm phù lục ngũ phẩm, tên là Huyền Âm Kiếm Phù." Vừa dứt lời, trong tay Lục Huyền đã xuất hiện một tấm phù lục màu đen. Phù lục này có hình mũi kiếm, mặt ngoài hiện ra một mảnh quang mang tối tăm, có thể nhìn thấy nghìn vạn tia kiếm khí rất nhỏ không ngừng di động bên trong, khi nắm nó trên tay sẽ mang tới cảm giác âm hàn lạnh lẽo.

"Huyền Âm Kiếm Phù là phù lục ngũ phẩm, bên trong ẩn chứa Huyền Âm kiếm khí cực kỳ âm độc, tính sát phạt cực mạnh."

…

"Bảo vật đấu giá tiếp theo là một gốc Ngũ Lôi Tịnh Đế Hoa, đây là linh thực cao giai thuộc tính Lôi sinh ra ở Lôi Hỏa Tinh Động, Lục mỗ ngẫu nhiên có được và đã bồi dưỡng thành công. Linh hoa này có rất nhiều công dụng, có thể trích ra một tia linh lôi bản nguyên ngũ hành từ trong đó, còn có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế phù lục thuộc tính Lôi cao giai, phụ trợ tu hành công pháp thần thông thuộc tính Lôi hoặc chăn nuôi linh thú hệ Lôi."

…

“Đây là Thái Âm Mộc Hạp, bên trong có dung hợp một tia lực lượng Thái Âm, có thể chữa trị, tẩm bổ, tăng cường hồn thể. Hồn thể có thể cư ngụ bên trong một đoạn thời gian khá dài, không dễ tiêu tán.”

…

U Tuyền Hoa… Tuyết Chướng Băng Ngọc Liên… Chân Sát Kiếm Phù… Xích Dương Tinh Kim… Từng món bảo vật quý hiếm xuất hiện trước mặt mọi người như cưỡi ngựa xem đèn.

Từ niềm vui sướng cùng với bất ngờ ban đầu, mọi người đã dần dần trở nên chết lặng, sự chú ý của cả đám cũng hoàn toàn bị các loại bảo vật lần lượt xuất hiện kia hấp dẫn.

Bọn họ không thể ngờ được, một buổi đấu giá tư nhân của Lục Huyền lại có chất lượng cao tới vậy. Mỗi một món bảo vật được hắn mang lên đấu giá đều không thấp hơn ngũ phẩm, thậm chí bên trong còn có không ít món bảo vật cực kỳ trân quý hiếm thấy.

Điều này đã khiến lòng nhiệt tình của bọn họ trực tiếp kéo dài từ đầu tới cuối, cũng khiến mỗi một món bảo vật xuất hiện trên đài đều được bán ra với giá cao hơn giá khởi điểm, giúp Lục Huyền kiếm được đầy bồn đầy bát.

“Các vị đạo hữu, hội đấu giá sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng. Trong tay ta vẫn còn hai món bảo vật áp trục cuối cùng, hy vọng có thể làm các vị hài lòng.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Nghe hắn nói vậy, mọi người đều không khỏi chấn động.

“Hai món bảo vật áp trục? Chẳng lẽ còn có giá trị cao hơn cả Kim Cang Bồ Đề, Lôi Cực Độn Phù?”

Nghĩ vậy, hơn ba mươi tu sĩ Kết Đan đều dâng trào chiến ý.

“Hạt sen Thuần Dương Kim Liên, ngũ phẩm. Dù phẩm giai không quá cao nhưng hạt sen này lại là bảo vật cực kỳ hiếm thấy trong Tu Hành giới.”

Chỉ thấy trong tay Lục Huyền xuất hiện một hạt sen có màu như vàng ròng, mặt ngoài ẩn chứa những đường vân hình hỏa diễm rất nhỏ đang chậm rãi lưu chuyển, từ xa đã có thể cảm nhận được khí tức chí dương ẩn chứa bên trong.

“Lục đạo hữu, hạt sen này có lai lịch ra sao? Đây là lần đầu tại hạ nghe nói tới nó.” Ngọc Lâm tán nhân dịu dàng hỏi.

“Thuần Dương Kim Liên này là loại linh thực được tại hạ thí nghiệm nhiều năm, cuối cùng mới thành công cải tiến từ Địa Hỏa Tâm Liên tứ phẩm, sau đó, ta đã hao tốn rất nhiều tâm tư mới bồi dưỡng ra được. Thứ này cực khó đào tạo, Lục mỗ cũng chỉ lấy ra được ba viên thôi, tự ta đã dùng một viên, lại cất giữ một viên để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào ngoài ý muốn, viên còn lại muốn chia sẻ lợi ích với các vị đạo hữu đang có mặt ở đây.” Lục Huyền mặt dày mày dạn nói, tựa như hắn đã hoàn toàn quên mất bên trong Thao Trùng Nang của mình vẫn còn cất giữ không dưới ba mươi hạt sen Thuần Dương Kim Liên.

“Bên trong hạt sen ẩn chứa lực lượng thuần dương, có hiệu quả khắc chế trời sinh với các loại tà ma yêu vật, sau khi sử dụng có thể vạn tà bất xâm, tịnh hóa sức mạnh tà dị bên trong cơ thể, nếu sử dụng lâu dài có lẽ sẽ mang đến rất nhiều ích lợi cho linh thức.”

Liên quan tới tác dụng của Thuần Dương Kim Liên với chuyện tăng cường linh thức, hắn không đưa ra lời khẳng định quá rõ ràng. Bởi muốn nghiệm chứng điều này thì nhất định phải dùng hạt sen lâu dài mới có thể tăng cường linh thức, nếu giọng điệu của hắn quá mức chắc chắn, lại không tiện đi giải thích với mọi người.

“Có thể vạn tà bất xâm? Tịnh hóa lực lượng tà dị bên trong cơ thể?” Mọi người nghe vậy lập tức ồ lên.

Phải biết rằng, ở trong Tu Hành giới, món bảo vật như vậy chính là tồn tại có tiền cũng không mua được, bởi vì chúng rất ít khi lưu hành trong thị trường và một khi xuất hiện kiểu gì cũng làm cho vô số tu sĩ phải đỏ mắt tranh đoạt.

Vốn dĩ bản thân thứ này đã có giá trị liên thành, mà trong tình cảnh tà ma xâm nhập trước mắt, hạt sen Thuần Dương Kim Liên có kỳ hiệu như thế lại càng thêm phần quý giá.

Hai tay Lục Huyền đè xuống, chờ mọi người yên tĩnh lại mới bắt đầu đấu giá:

“Hạt sen Thuần Dương Kim Liên có giá khởi điểm là bốn vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai nghìn linh thạch hạ phẩm.”

“Bắt đầu đấu giá!”

“Năm vạn!”

“Sáu vạn!”

“Bảy vạn!”

Mấy hơi thở sau, giá bán của hạt sen Thuần Dương Kim Liên đã tăng vọt đến tám vạn linh thạch hạ phẩm. Càng về sau, tu sĩ có tư cách tham gia gọi giá lại càng ít, thậm chí đến cuối cùng, cũng chỉ còn lại vài vị Kết Đan trung kỳ có bối cảnh và gia sản đều cực kỳ hùng hậu, cạnh tranh với nhau.

“Chín vạn linh thạch hạ phẩm.” Trương Cửu Tông thuận miệng hô.

Nếu lời Lục Huyền nói là thật thì trong Tu Hành giới, hạt sen vàng ròng này chính là bảo vật vô giá, ngay cả với Nguyên Anh Chân Quân, nó cũng là một món bảo vật không tệ.

“Chín vạn năm nghìn, Trương đạo hữu, hôm nay ta nhất định phải so đấu gia sản với ngươi rồi.” Đinh Khánh Văn bên cạnh gã, dứt khoát theo sát phía sau.

“Mười vạn.” Tề Vô Hành mặt không đổi sắc hô lên giá tiền cao nhất từng xuất hiện trong hội đấu giá từ trước đến giờ.

“Mười vạn hai nghìn.” Trương Cửu Tông không chút do dự, đã trực tiếp tăng thêm hai nghìn. Cả Tề Vô Hành của Thiên Tinh Động lẫn Đinh Khánh Văn cũng đến từ thương hội như gã, chỉ cần hai người này dám hô giá là gã lập tức nâng giá thêm hai nghìn, dáng vẻ thản nhiên không buồn bận tâm suy nghĩ gì nhiều.

“Mười một vạn năm nghìn.” Cuối cùng, khi gã hô cái giá này lên, hai người Tề Vô Hành đành phải lựa chọn từ bỏ.

Tuy hạt sen Thuần Dương Kim Liên kia quý giá, nhưng suy cho cùng, nó vẫn chỉ là một món bảo vật ngũ phẩm, cái giá trước mắt đã quá cao rồi, nếu vẫn tiếp tục cạnh tranh thì tuyệt đối không có lời nữa.

“Chúc mừng Trương đạo hữu đã nhận được hạt sen Thuần Dương Kim Liên này.” Lục Huyền cười nói với Trương Cửu Tông.

“Vẫn còn một món bảo vật cuối cùng. Món bảo vật này không giống với những loại bảo vật trước, nó vốn là một tấm phù lục lục phẩm, được Lục mỗ coi là bảo bối áp đáy hòm.”

“Vốn dĩ ta muốn dùng nó để phòng thân, nhưng các vị đạo hữu cũng hiểu rõ ta đấy, bình thường ta đều ở trong động phủ, rất ít khi ra ngoài, còn không bằng mang nó ra ngoài đổi thêm chút linh thạch, mua thêm chút linh dược tăng cao tu vi.”

Chương 1136: Không Thiền Mộc!

Nét mặt Lục Huyền mang theo vài phần tự giễu, sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hắn lấy ra một tấm phù lục màu trắng bạc từ trong túi trữ vật. Tấm phù lục này lớn bằng bàn tay, không ngừng tỏa ra ngân quang chói mắt, ở giữa có một vệt lôi điện, xung quanh lại có lôi quang và hồ quang lượn lờ bất định, dường như có thể phun ra lực lượng lôi đình vô cùng vô tận bất cứ lúc nào.

"Tiểu Ngũ Lôi Phù, phù lục lục phẩm, được người ta thu thập lượng lớn linh lôi ngũ hành tinh thuần luyện chế mà thành, sau khi kích phát có thể phóng ra ngàn vạn tia linh lôi ngũ hành, tạo thành đả kích mang tính hủy diệt với mục tiêu, có thể diệt sát tu sĩ Kết Đan trung hậu kỳ chỉ trong nháy mắt. Giá khởi điểm là tám vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba nghìn."

"Bắt đầu đấu giá!"

"Phù lục lục phẩm! Dù ở bên trong hội đấu giá của thương hội thì thứ này cũng được coi là bảo vật hàng đầu rồi!" Đinh Khánh Văn vươn người, nhìn chằm chằm vào miếng Tiểu Ngũ Lôi Phù trong tay Lục Huyền.

"Không sai, đây chính là phù lục thuộc tính Lôi cực kỳ hiếm thấy, không hổ là bảo vật áp trục." Trương Cửu Tông đang ngồi bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa. Thực sự không ngờ sự xuất hiện của Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm lại khiến mọi người rơi vào một chút trầm mặc cực kỳ quỷ dị, dường như đang chuẩn bị cho một hồi mưa to gió lớn sắp tới.

“Mười vạn linh thạch hạ phẩm.” Một giọng nói âm lãnh phá vỡ khoảng thời gian bình tĩnh cực kỳ quỷ dị bên trong phòng đấu giá.

“Mười một vạn linh thạch hạ phẩm.” Giọng nói ôn hòa quen thuộc vang lên, chính là Thẩm Diệp có xuất thân đồng tông với Thẩm Huyền.

Lúc trước, gã đã mua được một tấm kiếm phù ngũ phẩm, giờ nhìn thấy tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này lại không nhịn được mà mở miệng hô giá.

“Mười hai vạn linh thạch hạ phẩm.”

“Mười ba vạn.”

…

Tiểu Ngũ Lôi Phù có sức hấp dẫn vượt quá dự kiến của Lục Huyền, chẳng mấy chốc giá của nó đã được nâng lên con số mười sáu vạn linh thạch hạ phẩm.

Trên mặt Lục Huyền vẫn giữ nguyên nụ cười, lặng lẽ nhìn mọi người dưới đài đang tranh giành quyết liệt.

Dù tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này rất trân quý, nhưng hắn đã nắm giữ thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp, tu hành khá lâu rồi, lại cộng thêm gói kinh nghiệm thần thông mở ra từ bên trong quầng sáng đã giúp hắn thi triển môn thần thông lôi pháp này cực kỳ thuần thục. Bất cứ lúc nào, hắn cũng có thể phóng ra linh lôi ngũ hành, bởi vậy mới không quan tâm tới một tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù nho nhỏ này nữa.

Phía dưới, Đinh Khánh Văn với vẻ mặt âm tình bất định, đưa mắt quan sát bốn phía. Gã nhất định phải có được tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù này. Nếu như Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm có thể trợ giúp tu sĩ chạy thoát ở thời khắc mấu chốt thì Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này lại có thể trợ giúp tu sĩ giết ngược

lại đối thủ ở thời khắc nguy cấp, rồi dựa vào đó mà nghịch chuyển thế cục.

Ai hơn ai kém vừa nhìn là biết ngay.

Nhất là với loại tu sĩ quanh năm suốt tháng luôn phải xuyên qua các giới vực như gã, khả năng đụng độ với yêu vật tà ma là cực lớn, hoàn toàn có thể coi Tiểu Ngũ Lôi Phù với khả năng công phạt cường đại kia là một ngón đòn sát thủ của mình.

Nhưng gã chợt phát hiện, Trương Cửu Tông cùng đến nơi này với mình và Tinh Sứ Tề Vô Hành của Thiên Tinh Động cùng với vài tu sĩ Kết Đan hậu kỳ khác đều đang giữ im lặng, như thể cả đám chỉ muốn bàng quan đứng ngoài, yên lặng theo dõi thế cục biến hóa mà thôi.

"Sớm biết thế này đã mang theo nhiều linh thạch hơn rồi." Trong lòng gã vô cùng ảo não. Lúc trước, gã được Trương Cửu Tông mời tới nơi này, trong lòng lại có chút hứng thú với vị linh thực sư khách khanh của thương hội nên mới thuận đường chạy tới góp vui.

Vốn dĩ trong đầu gã chỉ nghĩ đây là một buổi đấu giá nhỏ, với số tài sản hiện tại của mình đã đủ để muốn làm gì thì làm rồi. Không ngờ những món bảo vật trân quý xuất hiện trong buổi đấu giá lại trực tiếp khiến số linh thạch trong túi trữ vật của gã nhanh chóng vơi bớt. Gã thực sự muốn mua tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù này nhưng lại cảm thấy mình có lòng mà không đủ sức.

"Trương đạo hữu, có thể cho tại hạ mượn ít linh thạch không? Đợi hội đấu giá kết thúc tất sẽ cảm tạ." Gã truyền âm cho Trương Cửu Tông bên cạnh.

"Ngại quá, trong người Trương mỗ cũng không có nhiều linh thạch, ốc còn không mang nổi mình ốc, mong Đinh đạo

hữu thứ lỗi.” Trương Cửu Tông truyền âm mà không hề quay đầu lại, sự chú ý của gã hoàn toàn đặt lên tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù trong tay Lục Huyền rồi.

“Mười tám vạn linh thạch hạ phẩm.” Sau đó, gã tìm đúng thời cơ, dứt khoát lên tiếng hô.

“Mười tám vạn năm nghìn.” Cách đó không xa, Tề Vô Hành cũng theo sát phía sau.

Đến mức giá này, nhóm tu sĩ đủ tư cách tham dự cạnh tranh đã giảm đi nhiều. Cũng đúng thôi, phần lớn mọi người đang có mặt ở đây đều xuất thân từ tán tu, tài lực lẫn gia sản hoàn toàn không cùng một cấp bậc với đám người Tề Vô Hành và Trương Cửu Tông.

“Lục đạo hữu, tại hạ còn nhớ trước khi hội đấu giá bắt đầu ngươi từng nói có thể dùng linh chủng để đổi lấy bảo vật, không biết điều này có đúng hay không?” Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo truyền vào tai Lục Huyền.

Lục Huyền hơi sửng sốt, hắn lập tức nhìn theo hướng âm thanh truyền ra, sau đó đối diện với ánh mắt thâm thúy của Đinh Văn Khánh.

“Đúng là có chuyện này, nhưng vẫn phải xứng với giá trị của bảo vật. Sau khi định giá đại khái, nếu không bằng bảo vật, sẽ cần bổ sung thêm một ít linh thạch.” Hắn truyền âm nói chyện với Đinh Khánh Văn, trong lòng cũng có mấy phần chờ mong với lời đối phương vừa nói.

“Được, trong tay ta có một hạt linh chủng hiếm thấy, mời Lục đạo hữu xem qua.” Đinh Khánh Văn khẽ gật đầu.

Sau đó ngay trước mắt bao người, gã lập tức dùng linh thức nâng một hạt linh chủng kỳ dị đi tới trước mặt Lục Huyền. Hạt linh chủng này có hình dạng trong suốt, nếu không phải linh thức của Lục Huyền mạnh mẽ thì rất khó phát hiện được sự

tồn tại của nó. Mặt ngoài của linh chủng lại có những đường vân tương tự như cánh ve mơ hồ, toát ra một luồng khí tức thanh tao lánh đời kỳ lạ, dễ dàng khiến người ta lơ là bỏ qua nó.

"Đinh mỗ lấy được hạt linh chủng này từ bên trong một khu động thiên cổ quái, thứ này có năng lực ẩn nấp rất mạnh, đáng tiếc là không biết chủng loại cụ thể của nó là gì, nhưng xem sinh cơ thì hẳn là không thua kém lục phẩm."

"Được, để Lục mỗ quan sát kỹ một phen đã." Lục Huyền ra hiệu cho Văn Càn tiếp tục chủ trì hội đấu giá, còn chính mình lui sang một bên, dùng bàn tay nâng hạt linh chủng trong suốt nọ lên, đồng thời một tầng Nguyên Tức Nhưỡng mỏng manh cũng tuôn ra trên bàn tay.

Tâm thần ngưng tụ vào hạt linh chủng, chỉ trong nháy mắt, hắn đã biết rõ toàn bộ mọi tin tức chi tiết về hạt linh chủng kỳ dị này rồi.

【Không Thiền Mộc, phẩm cấp được xác định tùy theo quá trình bồi dưỡng và tình huống sinh trưởng, cao nhất có thể lên đến cấp bậc thất phẩm.】

【Trong quá trình sinh trưởng cần có các loại linh khí tinh thuần nồng đậm, linh tuyền tẩm bổ bồi dưỡng, càng về sau yêu cầu đối với linh khí linh tuyền càng cao.】

Chương 1137: Hội Đấu Giá Kết Thúc!

【Đến một giai đoạn nhất định, linh mộc sẽ lột xuống một lớp vỏ gỗ. Sau khi lột vỏ, phẩm giai của linh mộc sẽ tăng lên, đồng thời năng lực ngăn cách với linh khí cũng như khả năng ẩn nấp tự thân của nó cũng sẽ tăng lên rất nhiều.】

【Trong quá trình lột vỏ gỗ, nó sẽ thu hút một số loại kỳ trùng cao giai trong hư không xâm nhập, cần cẩn thận đề phòng.】

【Lột một tầng Không Thiền Bì tiếp theo, hôm nay mới biết ta là ta.】

"…"

"Đây là loại linh thực cổ quái gì vậy?" Trong lòng Lục Huyền không nhịn được khẽ nói thầm một câu.

"Linh thực có thể lột da giống như ve sầu, mỗi lần lột đi một lớp vỏ gỗ là phẩm cấp có thể tăng lên, thậm chí còn có khả năng đạt tới cấp bậc thất phẩm. Ừm, có ta ở đây, thất phẩm là chắc rồi." Hắn cực kỳ tự tin nghĩ thầm.

"Nhưng nói như vậy thực sự không biết mỗi lần nó lột da, ta có thể nhận được một phần thưởng quầng sáng không nhỉ? Đương nhiên lúc ban đầu, nó lột da trở thành linh thực cấp thấp nên có lẽ phần thưởng sẽ không đáng kể gì. Hơn nữa quan trọng nhất là năng lực ẩn nấp của Không Thiền Mộc này rất mạnh, còn có thể che giấu khí tức, thì rất có thể phần thưởng mở ra từ quầng sáng của nó cũng liên quan tới mảng

này.” Lục Huyền càng nghĩ càng thấy vừa lòng với hạt linh chủng quái lạ kia.

Có linh chủng Không Thiền Mộc này, hắn là món Thanh Phù Vũ Y che lấp khí tức, ngăn cách thần thông thuật pháp loại bói toán trên người hắn, có thể thăng cấp rồi.

“Đinh đạo hữu, hạt linh chủng này đúng là loại hiếm thấy, với kinh nghiệm từng tiếp xúc cùng vô số linh thực của Lục mỗ cũng không thể phân biệt được chủng loại cụ thể của nó.” Lục Huyền truyền âm nói với Đinh Khánh Văn, hắn tỏ ra yếu thế như vậy, vừa để che giấu khả năng của mình, đồng thời cũng muốn nhân cơ hội này để ép giá xuống.

“Đều là lục phẩm nhưng ngay cả khi thứ này vô cùng hiếm thấy thì hắn là giá trị của nó vẫn kém xa Tiểu Ngũ Lôi Phù này của ta, đạo hữu ra giá đi.”

Đúng là hắn không nói sai, tuy hạt Không Thiền Mộc này có tiềm lực trưởng thành đến thất phẩm, nhưng độ khó để bồi dưỡng nó đến trình độ cực hạn như vậy, lại hoàn toàn không thua kém độ khó để bồi dưỡng một vị tu sĩ tu hành đột phá từ giai đoạn Luyện Khí lên đến cảnh giới Nguyên Anh, mà càng về sau độ khó lại càng tăng lên theo cấp số nhân.

“Mười hai vạn linh thạch hạ phẩm, Lục đạo hữu thấy thế nào?” Đinh Khánh Văn tính toán một con số có thể đấu giá được Tiểu Ngũ Lôi Phù cùng với số linh thạch trên người mình rồi lên tiếng hỏi dò.

“Với cái giá này hắn là đã có thể mua được những loại linh chủng lục phẩm quý hiếm nhất rồi. Nhưng Lục mỗ trời sinh đã si mê với các loại linh thực cổ quái, hôm nay vừa vặn lại có duyên với hạt linh chủng này, vậy cứ làm theo lời đạo hữu nói, nếu thành công đấu giá được Tiểu Ngũ Lôi Phù, đạo hữu có thể dùng nó để thế chấp lấy mười hai vạn linh thạch hạ phẩm. Nếu bỏ lỡ Tiểu Ngũ Lôi Phù, Lục mỗ sẽ dùng cái giá đó mua

lại hạt linh chủng trong tay đạo hữu.” Lục Huyền mỉm cười truyền âm qua.

“Được, có lời này của Lục đạo hữu là đủ rồi, Tiểu Ngũ Lôi Phù nhất định sẽ thuộc về Đinh mỗ.” Tinh thần của Đinh Khánh Văn khẽ rung lên, gã đã tràn đầy tự tin cho rằng mình có thể đấu giá được tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù kia.

Trên thực tế, cả quá trình Lục Huyền kiểm tra linh chủng lẫn thời gian hai người định ra hiệp nghị, hết thảy đều chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian cực ngắn mà thôi. Và lúc này ở trong phòng khách, vẫn còn chừng hai - ba người đang cạnh tranh Tiểu Ngũ Lôi Phù, giá cả đã chậm rãi tăng lên đến hai mươi hai vạn linh thạch hạ phẩm rồi.

“Hai mươi ba vạn.” Rốt cuộc, Đinh Khánh Văn cũng mở miệng, thoáng cái đã tăng thêm một vạn.

“Hai mươi ba vạn ba nghìn.” Tề Vô Hành cân nhắc một lát rồi chậm rãi nói. Dù tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này rất trân quý nhưng dù sao nó cũng là bảo vật loại tiêu hao, dùng cái giá này để mua đi đã là khá cao rồi.

“Hai mươi bốn vạn.” Đinh Khánh Văn trực tiếp hô lên, trong giọng nói toát lên một loại quyết tâm vô hạn, nhất định phải có được.

“Đinh đạo hữu mạnh tay thật, Tề mỗ bỏ cuộc.” Tề Vô Hành bất đắc dĩ cười nói.

“Hai mươi bốn vạn lần thứ nhất.”

“Hai mươi bốn vạn lần thứ hai.”

“Hai mươi bốn vạn lần thứ ba.”

“Thành giao! Chúc mừng Đinh đạo hữu đã thành công đấu giá được tấm Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm này!” Lục Huyền nhẹ nhàng đập cây chùy sắt xuống, mở miệng cười nói.

“Buổi đấu giá hôm nay kết thúc ở đây, chúc mừng các vị đạo hữu nhận được bảo vật mình yêu thích, cũng cảm tạ các vị đạo hữu đã đến tham dự buổi đấu giá ngày hôm nay, đợi lát nữa, trước lúc các vị rời đi, cửa hàng chúng ta sẽ tặng mỗi người một món lễ vật nhỏ. Đây là lần đầu tiên Lục mỗ tổ chức một buổi đấu giá tư nhân thế này nên vẫn còn đôi chút qua loa, nếu có chỗ nào không chu toàn mong các vị đạo hữu thứ lỗi.”

“Các đạo hữu đã đấu giá được bảo vật chờ lát nữa có thể tự mình tới gặp Lục mỗ để lấy.” Lục Huyền khẽ cười nói.

Hội đấu giá được cử hành bên trong Trích Tinh Lâu, mà những người đang có mặt ở đây đều là tu sĩ có chút giao tình nhất định với Lục Huyền, lại có Trương Cửu Tông và nhóm tu sĩ Kết Đan hậu kỳ ủng hộ, hắn cũng không lo lắng sẽ xuất hiện cảnh tượng cướp đoạt bảo vật.

Sau khi lên tiếng tuyên bố kết thúc hội đấu giá, Lục Huyền lập tức tiến vào một gian nhã thất phía sau cửa hàng, để Văn Càn thu xếp cho các vị Kết Đan Chân Nhân đến lấy bảo vật thay phiên nhau tiến vào.

“Lục sư đệ, không ngờ ngươi lại có thể tổ chức một hội đấu giá quy mô như thế, sư huynh vô cùng bội phục.” Sau khi hai vị Kết Đan Chân Nhân đầu tiên tiến vào lấy bảo vật, người thứ ba đi tới chính là Thẩm Diệp, gã mua được một tấm Huyền Âm Kiếm Phù ngũ phẩm.

“Ha ha, Thẩm sư huynh quá khen rồi, kiếm phù sư huynh đấu giá được sẽ trực tiếp giảm giá một nửa.” Lục Huyền vừa cười vừa nói.

Thẩm Diệp cũng không khách khí, nói chuyện phiếm vài câu với hắn rồi cầm theo kiếm phù rời đi.

Mỗi món bảo vật đều được lấy đi theo thứ tự, trong khoảng thời gian này, cũng có vài vị Kết Đan Chân Nhân hỏi thăm

xem trong tay Lục Huyền có còn hạt sen Thuần Dương Kim Liên và những loại bảo vật khác hay không, nhưng đều bị Lục Huyền thuận miệng lấp liếm cho qua.

“Lục đạo hữu, chuyến đi tới hội đấu giá lần này đúng là không tệ.” Ngọc Lâm tán nhân vừa mới tiến vào đã dịu dàng nói.

“Cùng là linh thực sư sao giữa hai chúng ta lại chênh lệch lớn tới vậy cơ chứ? Có cơ hội ta nhất định phải thỉnh giáo Lục đạo hữu, tranh thủ học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm đào tạo linh thực cho mình mới được.” Ngọc Lâm tán nhân nhớ tới tình cảnh Lục Huyền ung dung lấy ra các loại linh dược trân quý bên trong hội đấu giá lúc trước, lại không nhịn được khẽ cảm thán một câu.

“Hoan nghênh hoan nghênh, nhưng phải là trao đổi luận bàn với nhau, không thể nói là thỉnh giáo được.” Nét mặt Lục Huyền tràn đầy vui sướng, sau khi kiểm tra lại khoản linh thạch Ngọc Lâm tán nhân đưa ra, hắn nhanh chóng giao bảo vật cho nàng.

Chương 1138: Chỉ Ước Thương Hội Giao Cho Ta Nhiều Nhiệm Vụ Chút!

"Lục đạo hữu, hội đấu giá lần này đã khiến tại hạ được mở rộng tầm mắt rồi. Đạo hữu bồi dưỡng ra nhiều linh thực quý hiếm như vậy thì cũng thôi đi, thế nhưng ngươi còn lặng lẽ thu hoạch được nhiều bảo vật hiếm thấy như vậy từ bao giờ chứ?" Ngọc Lâm tán nhân đi rồi, Tề Vô Hành tiến vào nhã thất, cất giọng nửa là vui đùa nửa là tìm tòi nghiên cứu.

"Tề đạo hữu đừng đùa, chút bảo vật ấy hoàn toàn không đáng kể gì khi so với một vị Tinh Sứ cao quý của Thiên Tinh Động như đạo hữu. Huống chi, cái khác Lục mỗ không nói, chứ chút tạo nghệ trên linh thực nhất đạo của ta vẫn đáng giá không ít linh thạch, mà thi thoảng ta cũng sẽ ra ngoài thăm dò bí cảnh, nhờ đó đã tích góp được vài món bảo vật trong tay."

"Chỉ có điều lần này, ta đã mang tất cả chúng ra đây đấu giá rồi, muốn tranh thủ đổi thêm một ít linh thạch để mua linh đan linh dược tăng cao tu vi cho mình." Lục Huyền cười ha ha, sau đó khéo léo đưa ra một lời giải thích, trực tiếp vòng qua chủ đề này.

"Lục đạo hữu, hạt sen Thuần Dương Kim Liên kia của ngươi đúng là quá hiếm thấy, đáng tiếc … đến cuối cùng lại để cho Trương đạo hữu mua được. Sau này, nếu đạo hữu lại bồi dưỡng ra nó, nhất định phải để lại cho Tề mỗ một hạt đấy, đảm bảo giá cả sẽ không để ngươi phải thất vọng."

Sau khi Tề Vô Hành lấy bảo vật đi còn không quên nhắc nhở Lục Huyền một câu.

“Chắc chắn rồi. Nhưng linh thực Thuần Dương Kim Liên vốn là linh thực dị biến, cần phải dựa vào vận khí mới có thể cải tiến ra, lại rất khó bồi dưỡng, sản lượng hạt sen không cao, Lục mỗ cũng không dám đảm bảo mình nhất định sẽ có thêm hạt sen Thuần Dương Kim Liên.” Lục Huyền nghiêm mặt đáp, dù trên người hắn vẫn còn chừng hai mươi ba hạt sen Thuần Dương Kim Liên, nhưng ngoại trừ chính mình ra hắn sẽ không tiết lộ chuyện này cho bất kỳ người nào biết.

“Lục đạo hữu có tấm lòng ấy là được rồi.” Tề Vô Hành cười đáp, sau đó phát hiện đám tu sĩ phía sau có vẻ đã hơi mất kiên nhẫn, bèn cáo từ Lục Huyền rồi rời đi.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại hai người của Hải Lâu thương hội là Trương Cửu Tông và Đinh Khánh Văn.

Đinh Khánh Văn vào trước, gã dùng linh lực nâng một đống lớn linh thạch trung phẩm và hạt linh chủng Không Thiền Mộc đi tới trước mặt Lục Huyền: “Mời Lục đạo hữu xem qua.”

“Không có vấn đề gì, đa tạ Đinh đạo hữu. Hầu như ngày thường đạo hữu đều ở bên ngoài ngoại vực, nếu có được linh chủng cổ quái gì, hoàn toàn có thể đến tìm Lục mỗ, dù mục đích của đạo hữu là cần Lục mỗ thay mặt bồi dưỡng hay bán đứt cho tại hạ, ta cũng đảm bảo mình sẽ không làm đạo hữu thất vọng.” Lục Huyền đưa Tiểu Ngũ Lôi Phù và những món bảo vật khác Đinh Khánh Văn từng đấu giá được giao cho gã rồi cười nói.

“Nhất định rồi.” Đinh Khánh gật đầu hứa hẹn.

“Lục đạo hữu, chất lượng hội đấu giá lần này của ngươi không đơn giản đâu!” Đã đến lượt Trương Cửu Tông vội vã

tiến vào.

"Có mấy món bảo vật dù đặt vào bên trong hội đấu giá do Hải Lâu thương hội tổ chức cũng sẽ khiến không ít tu sĩ điên cuồng tranh đoạt." Gã giao linh thạch cho Lục Huyền rồi không khỏi cảm khái một câu.

"Nhất là linh thực linh dược do đạo hữu bồi dưỡng ra." Trương Cửu Tông nhìn Kim Cang Bồ Đề và hạt sen Thuần Dương Kim Liên được Lục Huyền đưa tới, trong mắt không ngừng hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

"Chủng loại hiếm có như thế, lại có thể bồi dưỡng ra linh quả linh dược có phẩm chất cao đến mức này, xem ra ta vẫn đánh giá thấp trình độ trên linh thực nhất đạo của Lục đạo hữu rồi."

"Không được, vẫn phải nghiền ép đạo hữu một phen thôi." Gã khẽ cười nói.

"Thân là một thành viên của thương hội, ta chịu vất vả một chút vì thương hội cũng đáng giá, Lục mỗ tình nguyện cúc cung tận tụy hoàn thành những nhiệm vụ này." Lục Huyền vội vàng bày tỏ thái độ, hắn chỉ ước gì thương hội đưa tới càng nhiều linh chủng cao giai càng tốt.

Đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải vì thu hoạch được càng nhiều phần thưởng quầng sáng, chủ yếu là hắn muốn góp một viên gạch, cống hiến một chút sức mọn cho thương hội mà thôi.

"Được được được! Ta nhớ kỹ những lời này rồi, đến lúc đó ngươi đừng trách thương hội sắp xếp nhiệm vụ đào tạo linh thực quá nặng cho ngươi đấy." Trương Cửu Tông tiếp tục nói giỡn.

Hai người tiếp xúc đã lâu, cũng xây dựng được một mối giao tình tương đối sâu sắc, nên lúc bình thường nói chuyện

với nhau cũng rất thoải mái tự tại.

"Buổi đấu giá kết thúc mỹ mãn!" Chờ hai người cuối cùng rời đi, Lục Huyền mới đóng cửa hàng, kiểm kê khoản thu hoạch sau hội đấu giá lần này.

Phẩm giai cơ bản của những món bảo vật vừa xuất hiện trong hội đấu giá đều là ngũ phẩm, giá cả thành giao thường rơi vào khoảng mấy vạn một món, chỉ có hạt sen Thuần Dương Kim Liên và Tiểu Ngũ Lôi Phù là vượt quá con số mười vạn.

Tiểu Ngũ Lôi Phù lục phẩm, ngoại trừ linh chủng Không Thiền Mộc được dùng để thế chấp, còn mang tới thêm mười hai vạn linh thạch hạ phẩm cho Lục Huyền.

"Tổng cộng đã nhận được gần hai trăm vạn linh thạch hạ phẩm." Linh thức của Lục Huyền quét qua, thoáng ước lượng đống linh thạch chồng chất thành núi trong túi trữ vật, nét mặt lập tức hiện lên một tia thỏa mãn.

"Ngoài ra, vẫn còn hạt linh chủng Không Thiền Mộc cả về chủng loại lẫn tập tính đều kỳ lạ kia nữa. Nếu có thể thành công bồi dưỡng nó thành linh thực thất phẩm, khẳng định là giá trị của phần thưởng đến từ quầng sáng sẽ khó lòng đong đếm được, có lẽ con số ấy còn tương đương với lượng lớn linh thạch đã thu được trong buổi đấu giá ngày hôm nay." Lục Huyền nhìn hạt linh chủng trong suốt có đường vân hình cánh ve trên tay, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Về phần những bảo vật đã bán… Tuy chúng có thể được coi là quý hiếm nhưng với ta, đây chỉ đơn thuần là một hồi dọn dẹp đám thứ phẩm rất ít khi dùng tới hoặc là đã bị ta đào thải mà thôi."

Kiểm kê thu hoạch của hội đấu giá lần này xong, Lục Huyền lại tới Hải Lâu thương hội một chuyến, thuận tiện mua

một ít nhu yếu phẩm dành cho quá trình tu hành bên trong Trích Tinh Lâu.

Hắn tạm thời để Hồng Khinh Hải ở lại cửa hàng làm trợ thủ cho Văn Càn. Cửa hàng đang dần dần nổi danh hơn, khiến cho một mình Văn Càn ứng phó không xuể, có thêm người trợ giúp cũng tốt.

Lục Huyền mang theo một khoản tiền lớn trở lại Lôi Hỏa Tinh Động, đi tới bên ngoài trận pháp. Linh thức đảo qua, lại cộng thêm Hư Không Yểm Mục lúc ẩn lúc hiện trên đỉnh đầu giám sát, sau khi xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường nào, hắn mới mở trận pháp ra, tiến vào bên trong.

"Sau buổi đấu giá lần này, thanh danh của cửa hàng tạp hóa trong Trích Tinh Lâu chắc chắn sẽ tăng lên không ít. Cũng may trong cửa hàng vốn có rất nhiều bảo vật, sẽ không khiến các tu sĩ mới bị hấp dẫn tìm tới phải thất vọng." Lục Huyền ngồi trong sân, âm thầm suy nghĩ.

Về mặt đan dược thì hiện nay trong cửa hàng tạp hóa đang có hai loại đan dược cấp cao là Trúc Cơ Đan và Địch Trần Đan.

Khả năng luyện chế hai loại đan dược này của Lục Huyền đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, xác suất thành công cao đến kinh người, lại cộng thêm nhu cầu về hai loại đan dược này đều rất lớn, có thể xem như một con đường kiếm cực kỳ nhiều linh thạch cho cửa hàng.

Chương 1139: Sau Phong Quang Là Ổn Định!

Về phương diện linh thực, Dưỡng Kiếm Hồ Lô và bản cải tiến là Tiểu Động Huyền Kiếm Hồ vẫn có thể miễn cưỡng thỏa mãn được nhu cầu của tu sĩ.

Mặt khác, không thể không nhắc tới các loại bảo vật, kiếm phù đặc sắc bên trong cửa hàng.

Khi mới bắt đầu kinh doanh, Lục Huyền đã dựa vào chúng nó và Trúc Cơ Đan để mở ra con đường tiêu thụ theo tinh phẩm, vì số lượng kiếm phù ít ỏi nên một khi chúng nó xuất hiện sẽ khiến không ít tu sĩ lao vào tranh đoạt, thậm chí còn có tu sĩ nhạy bén phát hiện ra quy luật hắn tung kiếm phù lên thị trường để không quản ngại gian khổ đã xếp hàng rất lâu trước khi cửa hàng mở bán để sớm mua được bảo vật mình yêu thích.

Hiện giờ, sau khi Lục Huyền hấp thu mấy gói kinh nghiệm Kiếm Phù Chú Giải, xác suất vẽ kiếm phù thành công của hắn cũng rất khả quan. Có phần thưởng tới từ quầng sáng lại cộng thêm đống phù lục do chính hắn luyện chế ra, chúng hoàn toàn có thể duy trì nguồn cung ổn định cho một đám tu sĩ khách hàng.

Đương nhiên, cũng không thể không nói đến mấy loại linh nhưỡng thượng đẳng đã được bày bán công khai bên trong cửa hàng, ba loại linh nhưỡng tứ phẩm đặc sắc như Bách Quả Linh Tương, Ngọc Tẩy Linh Lộ, Băng Tủy Linh Nhưỡng cũng hấp dẫn được không ít tu sĩ nghe danh và hâm mộ tìm tới mua sắm.

Những thứ này, một mình Lục Huyền cũng có thể sản xuất với số lượng lớn nên hoàn toàn không lo về số lượng cung ứng.

Ngoài ra, vẫn còn những phần thưởng quý hiếm đặc thù mở ra từ quầng sáng, tất cả chúng đã cùng nhau tạo nên các loại bảo vật đa dạng trong cửa hàng tạp hóa.

Sau khi trở lại động phủ, rất nhanh Lục Huyền đã trở lại với cuộc sống trồng trọt lúc trước.

Gốc linh thực dạng trưởng thành Không Thiền Mộc vừa nhận từ chỗ Đinh Khánh Văn đã được hắn trồng trong khu vực linh điền trung tâm, có Nguyên Tức Nhưỡng, Nguyệt Hoa Linh Dịch và Tuyết Long Thánh Tuyền tẩm bổ, Lục Huyền thầm suy đoán với điều kiện sinh trưởng kiểu này, hẳn là hoàn toàn có thể chống đỡ được mấy lần lột da lúc đầu của Không Thiền Mộc.

Hai gốc Thuần Dương Kim Liên còn lại đã ngưng chủng thành công, tổng cộng ngưng kết ra bảy hạt linh chủng, cũng coi như không tệ.

Dù trong tay Lục Huyền có gần ba mươi hạt sen vàng ròng, nhưng số hạt sen này hoàn toàn không thể dùng làm linh chủng trồng ra cây mới được, chúng vẫn có chút khác biệt so với những hạt linh chủng đã trải qua xử lý.

Cũng giống như ở kiếp trước của hắn, những loại rau dưa lúa gạo bình thường kết quả ra đều không thể mang đi gây trồng đời tiếp theo, mà cần dùng những phương thức khác nhau để tuyển chọn ra hạt giống gây trồng thích hợp nhất.

Bảy hạt linh chủng Thuần Dương Kim Liên đều được Lục Huyền bỏ vào trong mạch địa hỏa, dùng Thuần Dương Chân Hỏa và các loại dị hỏa khác tẩm bổ bồi dưỡng.

Hai gốc Nguyên Linh Tham lúc trước hắn gieo xuống cũng phát triển không tệ, hiện giờ chúng đã mọc rễ nảy mầm rồi. Có cảm giác như mấy gốc cây non này đều được ngưng kết từ nguyên khí hóa thành thực chất, đứng từ phía xa đã có thể cảm nhận được khí tức tinh thuần nồng đậm tản ra từ trên thân cây của nó rồi.

Linh chủng Trùng Đồng Hoa trải qua một đoạn thời gian bồi dưỡng dài như vậy, hiện giờ sinh cơ đã tăng lên được một chút, nhưng vì thiếu đồng tử kỳ dị nên vẫn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa nó mới đi đến giai đoạn mọc rễ nảy mầm. Trong lòng Lục Huyền cũng không nôn nóng, thật ra ở thời điểm hắn trở về động phủ của mình, đã cố ý tới Hải Lâu thương hội một chuyến, ủy thác Văn lâu chủ để ý xem bên trong thương hội có đồng tử kỳ dị nào không.

Có điều, những loại dị đồng có thể thỏa mãn nhu cầu của Lục Huyền lại không phải mặt hàng phổ biến bên trong Tu Hành giới, bởi vậy tạm thời còn chưa tìm được. Nhưng Lục Huyền tin rằng, với một con quái vật khổng lồ như Hải Lâu thương hội, muốn tìm ra mấy đôi dị đồng cũng chỉ là chuyện nhỏ.

"Nếu thật sự không được thì tự ta sẽ tới Phong Uyên Tinh Động đi tìm tài liệu vậy. Bên trong Tinh Động này có vô số tà tu tu luyện các loại pháp môn bàng môn tà đạo, hẳn là đi thu thập tài liệu ở nơi đó sẽ dễ dàng hơn." Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Chớp mắt đã qua mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, hầu như Lục Huyền đều ở bên trong động phủ, chỉ đi một chuyến đến lãnh địa của Lôi Hống Thú, thăm hỏi Thanh Giác Lôi Hủy vừa khôi phục lại thanh xuân, đồng thời cũng trắng trợn cướp đoạt một đống lôi dịch màu xanh thẫm bên trong bí địa của bọn chúng.

Thiên Tinh Động vẫn chìm trong bầu không khí căng thẳng, sóng gió nổi lên khắp nơi như trước, thường xuyên nghe được tin tức một hoặc một nhóm tu sĩ nào đó vừa chết đi trong tay tà ma.

Cũng may Lục Huyền rất ít khi ra ngoài, thậm chí nếu phải đi ra ngoài, hắn cũng chủ động né tránh những khu vực bí cảnh hiểm địa thường có tà ma lui tới, bởi vậy tới tận giờ phút này, cuộc sống làm ruộng của hắn vẫn không hề bị bầu không khí u ám bên ngoài ảnh hưởng.

Mỗi ngày, hắn đều chăm chỉ bồi dưỡng linh thực, dốc lòng chăm sóc để chúng nó nhanh chóng trưởng thành, chơi đùa cùng nhóm linh thú đã khiến tâm trạng hắn vui vẻ hơn một chút. Những lúc nhàn rỗi, hắn sẽ đi luyện đan chế phù, tu hành công pháp.

Trong linh điền lại có vài gốc linh thực mới thành thục.

Tâm thần của Lục Huyền rơi xuống trên thân cây Ngũ Hành Huyễn Quả, rất nhanh, hắn đã chú ý tới thanh tiến độ bán trong suốt đã hoàn toàn được kéo căng phía dưới. Gốc cây này vốn được cải tiến từ Ngũ Hành Quả, khi thành thục, trên ngọn cây có kết ra một trái linh quả kỳ dị.

Trái linh quả này có năm màu hỗn tạp với nhau, nhìn khá là hỗn loạn nhưng trên thực tế chúng lại phân tách rất rõ ràng, chỉ đơn thuần là năm màu sắc nọ khéo léo dung hợp cùng một chỗ với nhau, sau đó đứng sừng sững ở trên ngọn cây thôi.

Linh lực ngũ hành quanh quẩn xung quanh trái linh quả mang đến cho Lục Huyền mọt loại cảm giác nửa hư nửa thực, mờ ảo không rõ.

Hắn không chút do dự đã vươn tay tới, cẩn thận hái Ngũ Hành Huyễn Quả xuống.

【Ngũ Hành Huyễn Quả, được cải tiến từ Ngũ Hành Quả dưới sự dẫn dắt kích thích của lực lượng bên trong Ngũ Hành Huyễn Trận, sau khi linh quả chín muồi, phần thịt quả sẽ ẩn chứa lực lượng ngũ hành phong phú, có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế Ngũ Hành Đan phẩm chất cao. Bên trong linh quả còn ẩn chứa một tia khí tức huyễn linh, sau khi sử dụng có thể phụ trợ tu luyện công pháp, thần thông huyễn thuật.】

"Ngũ Hành Quả vốn là tài liệu chủ yếu để luyện chế Ngũ Hành Đan, thay đổi thành Ngũ Hành Huyễn Quả cũng có tác dụng tương tự, nhưng luyện chế ra đan dược lại có phẩm chất cao hơn, hiệu quả càng tốt hơn. Đồng thời nó còn có thể phụ trợ tu luyện công pháp thần thông huyễn thuật, xem như một loại linh quả khá hiếm thấy đây." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

Sau đó, hắn nhanh chóng cất trái Ngũ Hành Huyễn Quả vừa hái được vào trong Thao Trùng. Đến đây, ánh mắt đã hoàn toàn bị quầng sáng màu trắng vừa xuất hiện trên ngọn cây thu hút. Quầng sáng hơi lập lòe tỏa sáng, phía dưới có lực lượng ngũ hành thản nhiên lưu chuyển, càng lộ vẻ phi phàm thoát tục.

Chương 1140: 《Thiên Huyễn Cấm Pháp》

Lục Huyền có chút hồi hộp đến nín thở, lại nhẹ nhàng giơ tay chạm nhẹ vào mặt ngoài của quầng sáng. Trong thoáng chốc, quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, những điểm sáng nhỏ bé phóng lên tận trời và nhanh chóng ngưng kết thành một dòng sông ánh sáng dài nhỏ, tràn vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

【Thu hoạch một trái Ngũ Hành Huyễn Quả ngũ phẩm, nhận được bảo vật《Thiên Huyễn Cấm Pháp》(Thượng).】

Ý niệm biến mất, lượng lớn tin tức nhanh chóng trào ra. Từng đạo cấm chế huyền ảo, từng trận pháp phức tạp hiện lên như cưỡi ngựa xem đèn. Lục Huyền đứng yên tại chỗ, hồi lâu sau mới tiêu hóa hấp thu được toàn bộ những tin tức vừa xuất hiện trong đầu. Nhờ đó, hắn cũng hiểu rõ được tin tức chi tiết về phần thưởng tới từ quầng sáng lần này.

【Thiên Huyễn Cấm Pháp (Thượng) là pháp môn chân truyền của Thiên Huyễn Tông, bên trong có ghi lại lượng lớn cấm chế, cách bố trí trận pháp cùng với phương pháp phá giải vân vân…】

"Lại là pháp môn cơ bản của một đại tông bên trong Tu Hành giới, ta cũng không nhớ nổi rốt cuộc là mình đã lấy được bao nhiêu bí mật bất truyền của các đại tông môn rồi. Cũng coi như là tập hợp đủ mọi sở trường của bách gia đi, may mắn ta vốn có tính cẩn thận, nếu không một khi bại lộ thì dù có trăm

cái miệng cũng khó lòng giải thích được.” Lục Huyền khẽ cười một tiếng.

“Điều đáng tiếc nhất là chỉ mở ra được nửa phần trên, hắn là phần tinh diệu nhất đang nằm ở nửa phần dưới, nhưng vừa hay có thể tiến hành theo thứ tự, chờ có phần sau lại từ từ bổ sung tiếp cũng không sao.” Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Lúc trước, hắn đã cải tiến ra tổng cộng là bốn gốc Ngũ Hành Huyễn Quả, phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa, ba gốc còn lại mới hoàn toàn thành thục.

Lục Huyền từng có được phương pháp ngưng chủng Ngũ Hành Quả tứ phẩm từ Thiên Kiếm Tông, tuy Ngũ Hành Huyễn Quả có phẩm giai rất cao nhưng chung quy lại, cả hai thứ này vẫn cùng một mạch mà ra, có rất nhiều điểm để tham khảo, lại cộng thêm Lục Huyền đang nắm giữ năng lực đặc biệt có thể tùy thời biết rõ mọi tình huống về linh thực, bởi vậy hắn rất tự tin sẽ mày mò ra phương pháp ngưng kết linh chủng Ngũ Hành Huyễn Quả.

Số Ngũ Hành Huyễn Quả còn lại chưa trưởng thành, nhưng đã có linh thực khác bắt đầu chín muồi rồi. Lục Huyền đi tới một mảnh linh điền được trải đầy cát đá màu trắng bạc. Trên bề mặt đống cát đá kia có từng tia lôi quang không ngừng lưu chuyển, đây là thứ hắn mang về từ lôi trì bên trong khu dược viên Thượng cổ kia, vừa vặn dùng để bồi dưỡng các loại linh thực thuộc tính Lôi.

Trong linh điền, ba mươi gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm đều đã dồn dập nở ra những cánh hoa màu trắng bạc, bên cạnh cánh hoa có nghìn vạn tia chớp rất nhỏ ùn ùn buông xuống. Vô số những tia chớp tụ tập lại hình thành nên một tòa thác nước lôi đình, ánh chớp rơi xuống, sau đó từng điểm màu sáng trắng văng tung tóe ra xung quanh.

Đương nhiên là Lục Huyền biết rõ, cảnh tượng kỳ dị này ẩn chứa hung hiểm mãnh liệt đến nhường nào, hắn cực kỳ cẩn thận tới gần Lôi Bạo Liên, chỉ sợ một hành động nhỏ nhặt của mình sẽ khiến thác nước lôi đình vô cùng bất ổn kia trực tiếp bạo động.

Lại nhớ, hắn từng bỏ ra một số tiền lớn để nhờ thương hội hỗ trợ thu thập ba mươi gốc Lôi Bạo Liên này, mục đích chính là để tận dụng mọi khả năng mở ra Tru Tà Linh Lôi từ bên trong quầng sáng. Tru Tà Linh Lôi có hiệu quả khắc chế trời sinh với yêu vật tà ma, một sợi linh lôi có lẽ không tạo thành bao nhiêu tổn thương đối với đám yêu ma cấp cao, nhưng mười sợi, trăm sợi, thậm chí là nghìn sợi thì khác.

Lục Huyền có ý định tích lũy nhiều linh lôi một chút. Hiện giờ trong tay hắn đã có hai mươi mốt sợi rồi, một khi thu hoạch ba mươi gốc Lôi Bạo Liên trước mắt này, ít nhất cũng có thể mở ra chừng mười mấy sợi nữa.

Sau khi xem xét cẩn thận, hắn lại phát hiện có hai gốc Lôi Bạo Liên đã hoàn toàn trưởng thành.

Lục Huyền cẩn thận đào hai gốc Lôi Bạo Liên lên, sau đó móc ba hạt sen từ trên đóa hoa sen ra, tâm niệm vừa động, Lôi Long Hống đã hóa thành một luồng quang mang màu trắng bạc, vọt tới trước mặt hắn.

“Nào, hạt sen Lôi Bạo Liên nóng hổi mới ra lò đây.” Lục Huyền ném hạt sen màu trắng bạc vào miệng Lôi Long Hống. Lôi Long Hống trực tiếp nuốt vào, bộ lông màu trắng bạc trên thân thoải mái xõa tung ra, phía trên đỉnh đầu có lôi quang bổ xuống, thanh thế kinh người.

Nếu để những tu sĩ khác biết chuyện Lục Huyền trồng trọt ra hạt sen Lôi Bạo Liên tứ phẩm, sau đó chỉ dùng để nuôi nấng linh thú như vậy, cũng không biết bọn họ sẽ hâm mộ tới mức nào nữa.

Lục Huyền để Lôi Long Hống ở một bên tiêu hóa linh lực bên trong hạt sen, thân hình hắn lại lóe lên, cùng lúc chạm vào hai quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện. Hai quầng sáng một trái một phải lập tức vỡ tan trong im lặng, giống như pháo hoa nổ tung, những điểm sáng nhỏ bé bay đầy trời rồi nhanh chóng ngưng kết thành hai dòng sông ánh sáng nhỏ dài, chui vào trong cơ thể hắn.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được phù lục Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật Tru Tà Linh Lôi.】

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, hai loại bảo vật vừa được gọi tên đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền.

Một tấm phù lục màu trắng bạc với mặt ngoài có rất nhiều lôi mang cực nhỏ không ngừng lưu động, đây chính là Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm vừa được bán ra ở hội đấu giá, giá trị thành giao của nó lên tới tám vạn tám nghìn linh thạch hạ phẩm. Không thể ngờ nhanh như vậy, hắn lại mở ra một tấm mới từ bên trong quầng sáng của Lôi Bạo Liên.

Lục Huyền khẽ lắc lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía món bảo vật còn lại. Chỉ thấy một tia linh lôi màu vàng óng ánh chói mắt, tỏa ra ánh sáng chói mắt tựa như có thể quét sạch mọi thứ dơ bẩn trên thế gian đang hiển hiện trước mặt hắn.

"Một tấm Lôi Cực Độn Phù, một sợi Tru Tà Linh Lôi, chỉ là hai món bảo vật bình thường không có gì đặc biệt." Lục Huyền đánh giá đơn giản một câu.

Sau khi thu hoạch hai gốc Lôi Bạo Liên, hắn lại tiếp tục đi bồi dưỡng nhóm linh thực khác.

Hôm đó, hắn được một vị tu sĩ quen biết ở gần mời tới động phủ tụ hội với những tu sĩ khác. Hắn luôn giữ nguyên tắc

giúp người làm niềm vui, kết giao rộng rãi với các tu sĩ, thậm chí còn coi chuyện kết bạn với những tu sĩ bên ngoài như một con đường giúp mình nhận được linh chủng, cũng thuận tiện đi nghe ngóng tìm hiểu một số tin tức mới nhất về Tu Hành giới, nên chẳng chút do dự đã đồng ý ngay.

"Đoạn thời gian gần đây, có vẻ như tần suất tuần tra bên trong Lôi Hỏa Tinh Động đã được tăng cường rồi, xem ra tình thế không được lạc quan cho lắm." Trên đường đi tới động phủ của đối phương, Lục Huyền nhạy bén phát hiện đám hộ vệ đang tuần tra bên trong Lôi Hỏa Tinh Động nên âm thầm cảm khái một phen.

Tu sĩ tới tụ họp không nhiều, còn chưa đến mười người. Toàn bộ đều là người Lục Huyền quen biết, chẳng qua giao tình không sâu, chỉ mới gặp mặt có mấy lần.

Đám người tụ tập cùng một chỗ, bắt đầu trao đổi những tin tức mới nhất trong Tu Hành giới.

Chương 1141: Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận!

“Các vị đạo hữu còn nhớ Hạ Thiếu Khôn đạo hữu không?” Chủ nhân của động phủ lên tiếng hỏi.

“Có chút ấn tượng, Hạ đạo hữu có vẻ không hợp với mọi người lắm, bình thường người này ít khi tham gia những buổi tụ họp kiểu này, nếu không bế quan khổ tu thì sẽ ra ngoài thăm dò bí cảnh.”

“Sao thế? Sao đột nhiên Trương đạo hữu lại nhắc tới Hạ đạo hữu?” Một lão giả gầy gò nghi hoặc hỏi.

“Gần đây tại hạ ngẫu nhiên biết chuyện Hạ đạo hữu đã chết trong tay tà ma, thần hồn câu diệt rồi.” Chủ nhân động phủ thở dài một tiếng nói.

Mọi người nghe vậy trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thỏ tử hồ bi.

“Sống chết có số, Hạ đạo hữu đã mạo hiểm đi săn giết tà ma thì chắc hẳn cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần có thể sẽ chết trong tay chúng.”

“Đúng vậy, con đường tu hành vừa khó khăn vừa gian khổ, tán tu chúng ta muốn nhận được cơ duyên để tiến thêm một bước thì nhất định phải gánh chịu phần nguy hiểm này.”

“Ai dám đảm bảo có thể vô tai vô hiểm nhận được các loại cơ duyên bảo vật cơ chứ?”

Mọi người nghe vậy thì đều phụ họa. Lục Huyền ngồi trong góc, im lặng không nói một lời.

“Nhưng nói gì thì nói, quy mô tà ma xâm nhập lần này đúng là lớn hơn bình thường nhiều.”

“Ly Dương cảnh còn tốt, tại hạ nghe nói ở các nơi khác thậm chí còn xảy ra chuyện cả tòa thành trì bị tà ma tàn sát không còn một ai, tử thương vô số.”

“Không ngờ chúng lại ngang tàng như vậy!”

Mọi người lòng đầy căm phẫn. Lục Huyền lộ vẻ mặt tự nhiên, không hề hoảng hốt. Lần này có sự khác biệt rất lớn với lần hắn rời khỏi Thiên Kiếm Tông trước đó. Ít nhất là thực lực của hắn hiện giờ đã mạnh hơn lúc đó không biết bao nhiêu lần rồi, coi như đã có đủ sức để tự bảo vệ bản thân, hơn nữa tấm tựa Thiên Tinh Động này cũng mạnh hơn Thiên Kiếm tông lúc trước rất nhiều.

Mười tám vị Tinh Chủ cũng đồng nghĩa với mười tám vị Nguyên Anh Chân Quân có cảnh giới không thấp hơn Nguyên Anh trung kỳ, cộng thêm các tu sĩ Nguyên Anh khác, tất cả bọn họ đều ngưng tụ thành một con quái vật khổng lồ Thiên Tinh Động này. Đó là chưa kể tới chỗ dựa Hải Lâu thương hội có đủ nội tình sánh vai cùng Thiên Tinh Động đằng sau lưng hắn.

Trong toàn bộ Ly Dương cảnh, thực lực của Ly Dương Đạo Tông lại càng sâu không lường được.

Địa điểm tụ hội chỉ cách động phủ của Lục Huyền chừng mấy trăm dặm, lại nằm trong khu vực an toàn thuộc Lôi Hỏa Tinh Động, khiến hắn không cần phải quá mức lo lắng vấn đề an toàn của mình.

Sau khi tụ hội kết thúc, Lục Huyền nhanh chóng trở lại động phủ.

“Thế đạo hỗn loạn như vậy, nhất định phải mở ra càng nhiều bảo vật hộ thân hơn mới được. Lại mở thêm quầng sáng

đến từ Ngũ Hành Huyễn Quả xem sao.”

Lục Huyền đi vào khu vực linh điền đang gieo trồng Ngũ Hành Huyễn Quả, nhìn thấy thanh tiến độ bên dưới đã được kéo căng, linh lực ngũ hành chậm rãi lưu chuyển bên trong linh quả, đáy lòng ngứa ngáy khó nhịn. Đến cuối cùng, hắn đã quyết định để lại hai gốc linh thực dùng để ngưng chủng, một gốc còn lại sẽ mở thưởng xem sao.

Hắn cẩn thận hái trái linh quả nửa hư nửa thực kia xuống.

“Phẩm chất tốt, mạnh hơn trái trước một chút.” Ngưng thần nhìn kỹ, Lục Huyền lại có thêm vài phần chờ mong với quầng sáng phần thưởng của gốc Ngũ Hành Huyễn Quả này. Bởi vì theo nguyên tắc bình thường thì phẩm chất của linh quả càng tốt, phần thưởng bên trong quầng sáng sẽ càng phong phú hơn.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng hơi lập lòe trước mặt. Từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác hơi lạnh buốt, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, nhanh chóng hóa thành những điểm sáng rất nhỏ bay đầy trời, trực tiếp bao phủ toàn thân Lục Huyền vào bên trong. Vô số điểm sáng ngưng kết thành hư ảnh một tòa trận bàn, trong nháy mắt đã chui vào cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một trái Ngũ Hành Huyễn Quả ngũ phẩm, nhận được trận pháp Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận thất phẩm (1/10)】

Ý niệm trong đầu biến mất, một tấm trận bàn thần dị đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Trên trận bàn có vẽ vô số những đường trận văn huyền ảo tối nghĩa, tựa như đang có sinh mệnh chậm rãi di chuyển phía trên. Nơi nó đi qua, lực lượng ngũ hành nồng đậm ùn ùn phun trào, hào quang trút xuống.

Lục Huyền tập trung tinh thần lên tấm trận bàn ấy, lập tức hiểu rõ mọi tin tức có liên quan đến nó.

【Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận, trận pháp thất phẩm, đây là một tấm trận bàn không trọn vẹn, bên trong chất chứa lực lượng ngũ hành bản nguyên, có thể chôn vùi tất cả mọi thứ bên trong trận pháp, là thành phẩm tập hợp đủ các loại sát trận, phòng trận, huyễn trận thành một thể, có thể dễ dàng ngăn chặn những đòn tấn công mạnh mẽ của vài vị Nguyên Anh Chân Quân.】

"Không ngờ lại là trận pháp thất phẩm!" Lục Huyền không kìm được lập tức kinh hô thành tiếng: "Có thể dễ dàng ngăn chặn vài Nguyên Anh Chân Quân đồng thời cường công, có lẽ nếu mục tiêu tiến vào bên trong trận pháp, nó còn có thể chém giết đối phương. Tòa trận pháp thất phẩm này tới đúng lúc lắm."

"Không hổ là quầng sáng!!" Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười.

Trước mắt Thiên Tinh Động, thậm chí là toàn bộ Ly Dương cảnh đang gặp phải khốn cảnh bị tà ma xâm nhập, Lục Huyền vốn quanh năm suốt tháng luôn ở bên trong động phủ, tuy có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm nhưng cũng không dám đảm bảo tà ma sẽ không xâm nhập vào động phủ của hắn.

Trước mắt, cả hai tòa động phủ dưới tay hắn đều được trận pháp phòng hộ bảo vệ chặt chẽ. Trận pháp đang phòng hộ động phủ tại Lôi Hỏa Tinh Động là Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm, còn ở Phong Uyên Tinh Động là hai tòa đại trận pháp Huyễn Diệt Ngũ Hành Trận cùng với Vân Trúc Tiễn Trận ngũ phẩm, theo thời gian cùng với trình độ ác liệt của tình huống bên ngoài, mức độ phòng hộ này đã dần dần trở nên nhỏ bé không đáng kể.

“Cũng may trước mắt ta đang gieo trồng hai loại linh thực có khả năng mở ra trận pháp thất phẩm, một là Tinh Thần Quả có thể mở ra Tinh Đấu Kỳ, sau khi gom đủ số lượng lại cộng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm là có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận thất phẩm. Hai là Ngũ Hành Huyễn Quả, có thể mở ra một bộ phận của Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận, chỉ cần tập hợp đủ mười tấm trận bàn là có thể lắp ghép thành một tòa trận pháp thất phẩm hoàn chỉnh.” Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Thu hoạch một trái Ngũ Hành Huyễn Quả ngũ phẩm có thể mở ra một phần của trận pháp thất phẩm, phần thưởng như vậy đã khiến hắn cực kỳ hài lòng rồi. Hắn kìm nén sự tò mò trong lòng, quyết tâm không thu hoạch hai gốc Ngũ Hành Huyễn Quả còn lại mà dùng chúng để ngưng kết thành linh chủng.

…

Cuộc sống làm ruộng luôn trôi qua rất nhanh. Thoáng cái đã qua hơn một tháng, trong khoảng thời gian này, thương hội đã gửi đến tay hắn một đôi dị đồng lấy được từ thân thể của một con yêu thú tứ phẩm. Tuy phẩm giai không cao nhưng Lục Huyền vẫn cảm thấy rất hài lòng, dùng thứ này để bồi dưỡng Trùng Đồng Hoa trong giai đoạn đầu phát triển là đủ rồi.

Hai mươi tám gốc Lôi Bạo Liên còn lại cũng lục tục tiến vào giai đoạn hoàn toàn thành thục. Lục Huyền cố ý tích lũy quầng sáng, chờ sau khi cả đám này thành thục toàn bộ mới đi đến linh điền.

Chương 1142: Lạc Lõng Giữa Xu Thế Thời Đại!

Có từng tia lôi mang không ngừng rủ xuống trong tầm mắt của hắn, nhìn chúng giống hệt những thác nước lôi đình nhiều tầng đang hô ứng lẫn nhau, trông vô cùng hùng vĩ.

Lục Huyền chậm rãi hái những hạt sen màu trắng bạc ra. Từng quầng sáng màu trắng lần lượt xuất hiện bên trong linh điền. Hai mươi tám quầng sáng hơi lập lòe như thể đang mời gọi Lục Huyền mau mau tiến lại, mở nó ra.

Toàn bộ quầng sáng lặng lẽ vỡ tan gần như cùng một lúc, vô số điểm sáng rất nhỏ phóng thẳng lên cao, chỉ trong thoáng chốc đã hóa thành một dòng sông ánh sáng nhỏ dài, tràn vào trong cơ thể Lục Huyền.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem đèn.

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật Lôi Sát Hoàn ngũ phẩm.】

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được gói kinh nghiệm 《Thần Tiêu Chân Pháp》 - 《Ngự Lôi Thiên》】

【Thu hoạch một gốc Lôi Bạo Liên tứ phẩm, nhận được bảo vật Tru Tà Linh Lôi.】

…

Ý niệm trong đầu biến mất, hai mươi tám phần thưởng hoặc là xuất hiện trước mặt Lục Huyền với hình dáng thật

hoặc dùng hình thức gói kinh nghiệm xuất hiện trong thức hải của hắn. Trong nhóm này có chừng mười lăm tia Tru Tà Linh Lôi, cộng thêm hai mươi hai tia lúc trước tích cóp được, là hiện giờ hắn đã có tổng cộng ba mươi bảy tia rồi.

"Chẳng biết về sau này, có con tà ma nào đủ diễm phúc để hưởng thụ lễ rửa tội của Tru Tà Linh Lôi trong tay ta không?" Lục Huyền thi triển thủ pháp ngự lôi, thu từng sợi Tru Tà Linh Lôi màu vàng kim chói mắt vào trong cơ thể.

Ngoài Tru Tà Linh Lôi, hắn còn thu được thêm sáu tấm Lôi Cực Độn Phù ngũ phẩm, bốn viên Lôi Sát Hoàn ngũ phẩm, cùng với ba gói kinh nghiệm Ngự Lôi Thiên.

Khi hấp thu lần lượt từng gói kinh nghiệm, dường như hắn đã tiến vào một vùng hải dương lôi đình, tu luyện suốt trăm năm, ngày lại ngày không ngừng thu thập, khống chế, luyện hóa vô số linh lôi xuất hiện bên cạnh người mình.

Thật lâu sau, Lục Huyền mới mở hai mắt ra, tâm niệm vừa động, mấy sợi linh lôi màu vàng óng đã đồng loạt bay tới, quấn quanh cùng một chỗ như một con rắn nhỏ linh hoạt bơi lội quanh người hắn.

"Phỏng chừng đám tu sĩ Kết Đan chuyên tu lôi pháp, thậm chí là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng không có thuật ngự lôi tinh diệu như ta." Lục Huyền mỉm cười, con rắn nhỏ màu vàng kim nọ uốn éo một cái rồi chui vào trong tay áo hắn.

"Đáng tiếc là không có phương pháp ngưng chủng Lôi Bạo Liên, chỉ có thể dựa vào thương hội trợ giúp ta thu thập thêm một ít linh chủng Lôi Bạo Liên nữa." Hắn than nhẹ một tiếng.

"Đợi có thêm một vài phương pháp ngưng chủng rồi tổng kết ra quy luật, lại cộng thêm năng lực đặc thù có thể kiểm soát trạng thái của linh thực bất cứ khi nào cần, có lẽ ta sẽ

nghiên cứu ra phương pháp ngưng chủng của một vài loại linh thực nên đưa vào bồi dưỡng trọng điểm.”

Đột nhiên Lục Huyền nảy ra ý tưởng này, hắn quyết định lần sau sẽ cố gắng thu thập càgn nhiều linh chủng Lôi Bạo Liên rồi trong quá trình đào tạo chúng nó, cũng sẽ thử nghiệm xem nên làm thế nào để ngưng chủng.

“Toàn bộ những phương pháp ngưng chủng đang có mặt trên Tu Hành giới này đều phải dựa vào vô số tu sĩ bỏ ra vô vàn tâm huyết, đời nọ tiếp nối đời kia mới có thể nghiên cứu ra. Với năng lực nắm giữ trạng thái đặc thù của linh thực trong tay ta, nói một cách khoa trương thì một mình ta cũng có thể tạo nên hiệu quả sánh ngang với một tông môn cỡ lớn dốc hết sức lực nghiên cứu phương pháp ngưng chủng.”

Trong lòng hắn nghĩ vậy, sau đó đã quyết định sẽ lựa chọn ra những loại linh thực phẩm cấp không cao nhưng có đủ giá trị để đưa vào bồi dưỡng trọng điểm và thử nghiên cứu ra phương pháp ngưng chủng chúng xem sao.

Sau khi Lục Huyền xem xét toàn bộ đám linh thực trong linh điền của mình, hắn lại đi xuyên qua tầng tầng mây mù được bố trí bên trong linh điền, trở lại tiểu viện.

Chim mập vỗ đôi cánh cực lớn, bay tới trước người hắn, sau đó dứt khoát nằm sấp trên mặt đất, mặc cho Lục Huyền xoa nắn cái bụng tròn vo của mình. Đám Thụ Nương đang nhẹ nhàng nhảy múa bên cạnh, phía trên thân thể tinh xảo không ngừng toả ra khí tức tươi mát tự nhiên, trong miệng phát ra âm thanh ríu rít khiến người ta sinh lòng trìu mến.

Lôi Long Hống hóa thành một luồng sáng màu trắng bạc, như mèo con bắt bướm, vui vẻ đuổi theo đám Thụ Nương nho nhỏ kia.

Thanh Nhạc Lân kháu khỉnh bụ bẫm ung dung đi theo phía sau nó, chạy một hồi lại nhảy xuống hồ nhỏ, trêu đùa ba con ấu thú Đà Long có vẻ ngoài xấu xí dữ tợn kia.

Lục Huyền thu toàn bộ cảnh tượng bên trong động phủ vào mắt, rồi ung dung đổ đầy một ly Hoàn Chân Kiếm Dịch, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã chỉ thuộc về linh thực sư này.

"Lại nói, dường như đã lâu rồi không thấy Mộc đạo nhân tới động phủ tìm ta uống rượu, vừa hay ta đang rảnh rỗi, có thể tới tìm hắn uống mấy chén." Nghĩ đến đó, Lục Huyền lập tức lấy ra một tấm phù lục đưa tin, báo cho Mộc đạo hữu biết trong động phủ của hắn vừa có một loại rượu thượng đẳng mới ra lò, mời đối phương nhanh chóng tới thử một phen.

Hai người quen biết đã nhiều năm, Mộc đạo nhân cũng không cần mạo hiểm đi thăm dò bí cảnh giống như các tu sĩ bình thường, bởi vậy mới thường xuyên tới tìm Lục Huyền uống rượu.

Chẳng mấy chốc đã có một tấm phù lục đưa tin bắn nhanh ra từ giữa vùng lôi mang đầy trời. Vừa dùng linh lực kích phát, Lục Huyền lập tức nghe thấy một giọng nữ ôn hòa. Chủ nhân của nó chính là nữ tu họ Văn ở Hải Lâu thương hội: "Lục tiền bối, đoạn thời gian trước Mộc tiền bối quyết định bế quan tu hành, không hỏi thế sự, từ bỏ tất cả mọi phiền nhiễu ngoại giới rồi. Trước khi ngài ấy bế quan đã giao toàn bộ việc vặt của bản thân và thương hội cho tiểu nữ xử lý. Chờ Mộc tiền bối xuất quan, vãn bối sẽ chuyển lời lại ngay."

"Hóa ra là bế quan."

Lục Huyền không khỏi cảm khái một tiếng, sau đó lại truyền tin cho Lôi Chính ở cách đó không xa, có nhã ý muốn mời đối phương đến động phủ thưởng thức linh nhưỡng. Lần này, người trả lời hắn lại là một gã tùy tùng của Lôi Chính, đối

phương báo cho Lục Huyền biết Lôi Chính đã cùng ba vị Kết Đan Chân Nhân khác cùng tiến vào bí cảnh rồi.

"Ây cha, người thì bế quan khổ tu, người thì tiến vào bí cảnh tầm bảo, sao đột nhiên ta lại nghe mấy hoạt động khá là bình thường này trở thành có chút lạ lẫm vậy nhỉ?" Lục Huyền cười khẽ rồi lắc lắc đầu.

"Cả cái Thiên Tinh Động to như vậy mà không tìm được một tu sĩ nào có thể cùng uống linh nhưỡng với ta sao?"

Trên thực tế, mối họa tà ma xâm nhập đã khiến toàn bộ Thiên Tinh Động tràn ngập cảm giác lo sợ bất an. Lục Huyền kết bạn với rất nhiều tu sĩ, nhưng vào thời điểm ấy, bọn họ đều đang bận, hoặc là bế quan khổ tu tăng cường tu vi, hoặc là thăm dò bí cảnh, tìm kiếm cơ duyên bảo vật, chỉ cầu có thêm mấy phần khả năng tự bảo vệ bản thân trước khi loạn thế tới.

Đứng trước xu thế thời đại, tình huống Lục Huyền vẫn luôn ở trong động phủ, sống cuộc đời làm ruộng nhàn nhã của mình, có vẻ hơi đặc biệt.

Chương 1143: Xích Diễm Lý!

“Không còn cách nào khác, có quầng sáng ở đây ta có thể muốn làm gì thì làm mà.” Lục Huyền híp mắt cười nói.

Tu sĩ được mời đều không rảnh, nhưng Văn Càn vẫn luôn trông nom cửa hàng ở Trích Tinh Lâu đột nhiên lại tìm đến.

“Tiền bối, hai ngày trước vãn bối đã thu được mấy hạt linh chủng cao giai, mời tiền bối xem qua.” Văn Càn kiềm chế nỗi hưng phấn trong lòng, kính cẩn nói với Lục Huyền. Trong tay gã đang cầm ba hạt linh chủng màu lửa đỏ. Dường như bên trong linh chủng đang có một chút hỏa tinh đỏ đậm hơi lập lòe tỏa sáng, khiến cho những đường vân hỏa diễm trên bề mặt linh chủng không ngừng áp sát vào hỏa tinh.

“Ồ? Ngươi đã thu được những thứ này như thế nào?” Lục Huyền nhìn mấy hạt linh chủng trong tay gã, trên mặt lập tức nở một nụ cười.

“Vãn bối thăm dò được có một vị Kết Đan Chân Nhân đang bán mấy hạt linh chủng này ở Trích Tinh Lâu. Sau khi hỏi thăm mới biết, đối phương vốn xuất thân từ một gia tộc tu tiên, nhiều thế hệ đều sống dựa vào việc đào tạo linh thực, đáng tiếc là gia tộc ngày càng lụn bại nên không thể không rao bán một số bảo vật dùng để duy trì chuyện tu hành cho mình, trong những thứ đối phương mang bán có cả ba hạt linh chủng Xích Diễm Lý ngũ phẩm này. Ta đã cẩn thận xác nhận qua chủng loại và sinh cơ bên trong linh chủng rồi, sau khi thấy không có vấn đề đã tự mình đặt mua.” Văn Càn giải thích cặn kẽ cho Lục Huyền nghe.

“Ngươi làm tốt lắm.” Nét mặt Lục Huyền lộ vẻ tán thưởng. Hắn không ngờ trước đây mình để Văn Càn đi học tập nghiên cứu tri thức về linh thực, đến hôm nay đã có thể nở hoa kết trái, nhận được thành quả rực rỡ thế này. Đó là dựa vào tạo nghệ linh thực ngày một tinh thuần, bản thân Văn Càn đã tìm được ba hạt linh chủng ngũ phẩm mang về cho hắn.

“Có thể dốc sức khuyển mã vì tiền bối chính là vinh hạnh của vãn bối!” Văn Càn vội vàng tỏ thái độ.

“Đợi lát nữa khi trở về ngươi đi tìm vị Kết Đan Chân Nhân kia xem đối phương còn ở bên trong Trích Tinh Lâu hay không, sau đó cứ dùng danh nghĩa của ta hỏi thử liệu đối phương có tình nguyện bán đi phương pháp ngưng chủng của gia tộc mình hay không, khẳng định là giá cả sẽ không làm đối phương phải thất vọng.” Trước khi Văn Càn rời đi, Lục Huyền lại cố ý dặn thêm vài câu.

“Không ngờ lại có thêm một con đường để thu nhận linh chủng mới rồi. Dù trước mắt xác suất nhận được linh chủng cao giai của con đường này còn rất nhỏ nhưng điểm tốt hơn so với con đường khác chính là theo một ý nghĩa nào đó, Văn Càn đã được coi là người đại diện của ta rồi, mức độ tín nhiệm cao, sẽ không nảy sinh ra suy nghĩ gì khác.” Trong lòng hắn nghĩ thầm, sau đó mang theo ba hạt linh chủng màu lửa đỏ đi tới một mảnh linh điền trống.

Tâm niệm vừa động, kết cấu linh nhưỡng bên trong linh điền đã xảy ra biến hóa rất nhỏ, ba khe hở dài hẹp đồng thời hiện ra. Lục Huyền vùi một hạt linh chủng vào trong khe hở, tâm niệm vừa động, từng sợi linh vũ đã nhẹ nhàng rơi xuống, rót vào bên trong hạt giống nho nhỏ kia, đồng thời tâm thần cũng ngưng tụ lên đó, hắn lập tức biết được mọi tin tức chi tiết có liên quan đến hạt linh chủng này.

【Xích Diễm Lý, linh thực ngũ phẩm, khi gieo trồng sẽ hấp thu các loại dị hỏa đủ phẩm cấp, chờ đến lúc thành thục có thể kết xuất ra linh quả ẩn chứa khí tức hỏa linh phong phú, linh quả cực kỳ mỹ vị, có thể dùng làm thức ăn chăn nuôi linh thú cao giai hệ Hỏa, sau khi tu sĩ ăn vào có thể gia tăng tốc độ tu luyện công pháp, thần thông hệ Hỏa, nếu dùng linh quả lâu dài, thân thể sẽ dần dần được cải thiện trở thành hậu thiên hỏa linh chi thể.】

"Cuối cùng đã có thêm một loại linh quả cao giai." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

Trước mắt, loại linh quả có thể sử dụng với số lượng lớn trong động phủ của hắn vẫn chỉ có Mê Tiên Đào và hai chủng linh quả băng hỏa kia là chính thôi. Còn những loại linh thực khác, giống như Thuần Dương Kim Liên, dù hạt sen do nó kết xuất ra cũng có thể trực tiếp sử dụng được nhưng mục đích sử dụng chủ yếu vẫn là vì tác dụng của hạt sen mà không phải vì mùi vị của chính nó.

Với Xích Diễm Lý, Lục Huyền chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn trúng phần nội dung nhấn mạnh đến hương vị tươi ngon của nó rồi.

Về các loại dị hỏa linh quả cần hấp thu trong quá trình trưởng thành của mình, lại không phải vấn đề gì lớn với hắn. Khi còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông hắn đã bắt đầu tu hành công pháp ngũ hành rồi, nên chuyện phóng ra một ít thuật pháp hệ Hỏa cấp thấp vốn là chuyện đơn giản đối với hắn, đó là chưa kể tới các loại dị hỏa cao giai đang nằm trong tay hắn như Thuần Dương Chân Hỏa, Xích Dương Chân Hỏa… Hắn hoàn toàn có đủ nội tình để cung cấp cho Xích Diễm Lý toàn bộ những gì nó cần thiết.

Sau khi gieo ba hạt Xích Diễm Lý xuống, Lục Huyền lại đi một vòng xung quanh linh điền. Nhóm Băng Huỳnh Thảo mới

gieo trồng đã phát triển tới mức nhất định rồi, chỉ thấy những phiến lá xanh thẳm dài nhỏ cùng hàn khí lượn lờ trào dâng, trực tiếp ngưng kết ra một tầng băng sương mỏng manh trên bề mặt linh điền.

"Chỗ dựa lớn nhất giúp ta không cần phải ngày ngày bế quan tu luyện chính là đám linh thực này." Lục Huyền cảm khái nói. Chỉ sợ số tu vi nhận được sau khi hắn miệt mài bế quan ròng rã suốt một - hai năm còn kém một phần thưởng tu vi nhận được từ bên trong quầng sáng của Băng Huỳnh Thảo.

Bởi vậy, sao Lục Huyền có thể nhẫn tâm từ bỏ đám linh thực yêu quý này để dồn tâm tư vào chuyện tu luyện được?

"Không biết sau khi đám Băng Huỳnh Thảo này thành thục, tu vi của ta có thể tăng lên cảnh giới Kết Đan hậu kỳ hay không?"

Lục Huyền dốc lòng bồi dưỡng tất cả linh thực rồi trở lại bên trong tiểu viện.

…

Nửa năm trôi qua, hôm ấy, hắn đang kiểm tra từng loại linh thực bên trong linh điền.

"Nguyên Từ Linh Mộc sắp thành thục rồi." Ánh mắt Lục Huyền đảo qua thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới Nguyên Từ Linh Mộc, trong lòng lại có thêm vài phần chờ mong.

Hắn nhận được gốc linh chủng lục phẩm cổ quái này đã mấy chục năm, chỉ vì mãi vẫn chưa thể thỏa mãn điều kiện bồi dưỡng nó nên suốt một đoạn thời gian dài chỉ có thể bỏ nó vào trong Thao Trùng Nang, cũng không thể bắt tay vào bồi dưỡng.

Sau khi nhận đủ Nguyên Từ linh quáng, tốc độ phát triển của gốc linh thực này lập tức đạt đến trình độ cực kỳ kinh người, cuối cùng cũng sắp đến lúc được thu hoạch rồi.

“Lục đạo hữu, Lục đạo hữu, rốt cuộc lão phu cũng xuất quan rồi, mau mau chuẩn bị linh nhưỡng thượng đẳng đi nào.” Đột nhiên một giọng nói vang dội truyền tới từ bên ngoài động phủ.

“Mộc đạo hữu bế quan xong rồi à?” Khóe miệng Lục Huyền khẽ nhếch lên, thân hình đã hóa thành một tia lưu quang xuất hiện bên ngoài động phủ.

“Mộc đạo hữu, đã nói cùng nhau ăn thịt uống rượu, tận tình hưởng lạc cơ mà, sao ngươi lại lén lút bế quan khổ tu thế hả?” Hắn vừa mời lão giả cao lớn vào động phủ vừa cười nói.

Vì Mộc đạo nhân đột phá cảnh giới Kết Đan lúc tuổi tác đã cao nên gần như đã từ bỏ hy vọng tu hành rồi, sau đó tâm trạng của lão cũng có vài phần tương tự với Lục Huyền, đã đặt hết tâm tư vào chuyện sưu tầm đủ các thứ cổ quái trên đời mà không màng tới tu luyện nữa.

Chương 1144: Nghĩ Nhiều Làm Gì, Hôm Nay Có Rượu Hôm Nay Cứ Say!

Bị Lục Huyền trêu chọc như thế, vẻ mặt lão giả vẫn rất tự nhiên, không có bất kỳ thay đổi nào.

“Không còn cách nào khác, đều bị thế đạo này ép buộc mà thôi. Ta cũng muốn mỗi ngày đều nhàn nhã đi sưu tầm các loại bảo vật nhưng thực lực lại không cho phép. Đám tà ma ngày càng càn rỡ, dù ta vẫn luôn ở bên trong Trích Tinh Lâu cũng không thể yên tâm được. Bởi vậy mới quyết định bế quan mấy năm, rèn luyện môn thần thông do gia tộc truyền thụ, khiến cho thực lực của mình tăng lên một chút, tránh để sau này khi đụng độ với tà ma, bản thân lại không có lấy một chút sức lực nào đánh trả.” Mộc đạo nhân giải thích với Lục Huyền.

“Xem ra tiến triển cũng không tệ, về sau còn phải nhờ đạo hữu chiếu cố nhiều hơn rồi.” Lục Huyền cảm nhận được khí tức cường đại trong cơ thể ông ta bèn nói với giọng điệu cực kỳ khách khí.

“Không dám không dám, chỉ tăng lên được một chút tu vi thôi. Có điều Lục đạo hữu cũng không cần lo lắng quá, với tạo nghệ linh thực của ngươi, thương hội sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ ngươi, không để ngươi phải rơi vào hiểm cảnh đâu.” Mộc đạo nhân trầm giọng nói.

“Chuyện đó không phải thứ Lục mỗ có khả năng kiểm soát được. Việc Lục mỗ có thể làm chính là ở yên trong động phủ, bồi dưỡng linh thực thật tốt, nếu thật sự có tà ma vượt qua hai

tầng lá chắn là Thiên Tinh Động và thương hội, tìm tới tận cửa động phủ của Lục mỗ thì cũng chỉ có thể dựa vào chút thực lực nhỏ bé với một ít bảo vật không đáng kể trong tay mình, đi liều chết vật lộn với chúng mà thôi.” Nét mặt Lục Huyền có vài phần bất đắc dĩ, như thể hắn đang nghĩ đến kết cục sau khi mình đụng phải tà ma, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Ha ha, Lục đạo hữu dã nghĩ xa quá rồi. Nào, chúng ta cùng uống mấy chén thôi. Nghĩ nhiều làm gì, hôm nay có rượu hôm nay cứ say!”

“Được, chúc mừng đạo hữu kết thúc bế quan, tu vi tăng mạnh!” Lục Huyền cười nói.

“Mộc đạo hữu, ngươi thấy tình thế Tu Hành giới dạo gần dây thế nào?” Men rượu say nồng, Lục Huyền uống một ngụm Hoàn Chân Kiếm Dịch, lên tiếng dò hỏi.

“Lục đạo hữu muốn nói về chuyện tà ma xâm nhập hả? Dù thực lực của lão phu khá bình thường, bản thân cũng không có bao nhiêu sức mạnh, nhưng với chuyện đánh lui tà ma vẫn có chút lòng tin.” Mộc đạo nhân lắc lắc chén rượu trong tay, trong chén nổi lên ánh sáng nhàn nhạt, chính là vô số kiếm quang rất nhỏ dung nhập vào trong linh dịch.

“Theo ta được biết, chuyện tà ma xâm nhập như vậy dù không phổ biến, nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra và đến cuối cùng, chúng vẫn bị các thế lực lớn trong Tu Hành giới liên thủ giải quyết. Bởi vậy Lục đạo hữu cũng không cần lo lắng quá mức đâu.” Ông ta lên tiếng trấn an Lục Huyền.

“Lục mỗ chỉ cảm thấy, quy mô tà ma xâm nhập lần này có hơi lớn. À đúng rồi, Mộc đạo hữu, ngươi có biết mấy chục năm trước ở Đông Hoang từng xuất hiện tình huống tương tự hay không?”

“Có nghe nói, ta còn nghe nói tình cảnh bên đó cực kỳ thảm thiết, đã khiến vô số tu sĩ Đông Hoang tử vong, cảnh tượng chẳng khác gì nhân gian luyện ngục. Nhưng có lẽ Lục đạo hữu vẫn chưa hiểu rõ về thực lực của Trung Châu thất cảnh rồi. Chỉ tính riêng Ly Dương cảnh đã mạnh vượt xa toàn bộ Đông Hoang lúc trước, thậm chí một mình Hải Lâu thương hội cũng chưa chắc đã yếu hơn Đông Hoang. Bởi vậy khi đối mặt với tà ma xâm nhập, cách ứng phó của hai khu vực sẽ khác biệt nhau một trời một vực.” Giọng điệu của Mộc đạo nhân chất chứa cảm giác ưu việt mạnh mẽ.

Lục Huyền nghe vậy cũng chỉ khẽ gật đầu. Dù lời nói của đối phương cũng có vài phần đạo lý nhưng lại không hề ảnh hưởng tới dự định của hắn. Bởi không cần biết đám tà ma ở ngoài kia tàn sát bừa bãi như thế nào, tín niệm làm ruộng của hắn từ thuở ban đầu của hắn sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Nếu Ly Dương cảnh hoặc toàn bộ Trung Châu có dấu hiệu thất thủ, hắn lại chạy trốn thêm một lần nữa là được.

Sau khi trải qua tình huống Thiên Kiếm Tông dời đi trước đó, hắn đã nhận được khá nhiều kinh nghiệm phong phú rồi.

“Mộc đạo hữu, ngươi ở trong Trích Tinh Lâu như vậy, khẳng định là tin tức nhận được sẽ linh thông hơn một linh thực sư ít khi rời khỏi động phủ như ta nhiều. Nên nếu có đại sự gì xảy ra, kính xin đạo hữu hãy nhanh chóng liên lạc cho Lục mỗ.” Lục Huyền cười nói với Mộc đạo nhân.

Lão giả say tới đỏ mặt gật mạnh đầu: “Tất nhiên rồi! Lục đạo hữu một lòng một dạ để tâm vào linh thực nhất đạo, không giỏi đấu pháp, đồng thời lại có tạo nghệ linh thực đạt đến cảnh giới tuyệt hảo, nếu để đám tà ma kia làm tổn thương đến đạo hữu thì đó chính là tổn thất rất lớn đối với thương hội. Bất kể thế nào thương hội cũng không để Lục đạo hữu rơi vào hiểm cảnh đâu.”

Mộc đạo nhân không khỏi cảm khái một hồi, trong giọng điệu còn mơ hồ mang theo vài phần ghen tị.

Ông ta không thể không thừa nhận, dù bản thân có trưởng bối cảnh giới Nguyên Anh trong tộc che chở thì địa vị trong thương hội cũng có khả năng thua kém vị linh thực sư xuất thân từ tán tu trước mắt này nhiều.

Hai người nói chuyện phiếm hồi lâu, ánh mắt lão giả xuyên thấu qua mảnh lôi quang đầy trời phía trước, thấy thời gian cũng không còn sớm bèn nói lời từ biệt với Lục Huyền.

Lục Huyền tiễn ông ta ra ngoài động phủ, nhìn theo bóng dáng đối phương hoàn toàn biến mất phía cuối chân trời, lúc này mới trở lại tiểu viện.

"Mặc kệ bên ngoài ồn ào náo nhiệt ra sao, ta chỉ cần yên tâm chăm lo một mẫu ba phần đất này là được." Linh thức của Lục Huyền đảo qua từng mảnh linh điền bên trong động phủ, cõi lòng vô cùng bình tĩnh.

Có từng gốc linh thực cao giai kia tồn tại, là hắn đã có đủ tự tin để không quên đi tín niệm thuở ban đầu mà vẫn một lòng bồi dưỡng linh thực giữa thế cục rối ren hỗn loạn này.

…

Trong phòng, Lục Huyền đang ngồi xếp bằng, có một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc bay lơ lửng trước người.

Ánh sáng màu xanh nhạt lưu chuyển trên bề mặt chiếc bình nhỏ, có một tia linh khí màu xanh biếc bay ra từ miệng bình, mang đến cho người ta một loại cảm giác thư thái tự nhiên.

Lục Huyền khẽ động tâm niệm, từ đầu ngón tay lập tức tuôn ra từng luồng linh khí màu xanh nhạt. Linh khí này chính là Thanh Mộc nguyên khí, dưới sự dẫn dắt của hắn, chúng nó nhanh chóng bay về phía Thần Mộc Thanh Hồ, hóa thành một

mảnh sương mù màu xanh nhạt, từ từ rót vào bên trong chiếc bình nhỏ màu xanh biếc kia.

Chuyện tà ma xâm nhập đã khiến cảm giác nguy cơ trong lòng hắn càng lúc càng tăng thêm, bởi vậy thời gian hắn dành ra để rót Thanh Mộc nguyên khí vào bên trong Thần Mộc Thanh Hồ cũng nhiều hơn bình thường một chút.

Có lẽ ngày sau, vào một thời khắc mấu chốt nào đó, thứ linh khí thảo mộc tinh khiết được cất giữ trong chiếc bình nhỏ này sẽ mang tới tác dụng vô cùng quan trọng, thậm chí còn có thể cứu lấy cái mạng nhỏ của hắn cũng chưa biết chừng.

Còn nhớ lúc trước khi Thanh Giác Lôi Hủy xuất hiện nguy cơ sinh tử, Lục Huyền đã dùng nguyên khí được tích trữ bên trong Thần Mộc Thanh Hồ để thúc chín gốc Thiên Nguyên Quả lục phẩm mới gieo trồng không lâu, từ đó nhận được một viên linh đan gia tăng tuổi thọ thất phẩm, trợ giúp Lôi Hủy vốn sắp tới ngày đại nạn trực tiếp trở về thời kỳ đỉnh phong, hung hăng đánh lui ba gã Nguyên Anh Chân Quân, từ đó cứu vớt toàn tộc đàn Lôi Hống Thú.

Chương 1145: Kết Đan Hậu Kỳ!

Lúc ấy, thảo mộc sinh cơ được cất giữ nhiều năm kia gần như đã tiêu hao hết. Một khoảng thời gian rất dài sau đó, Lục Huyền vẫn liên tục rót Thanh Mộc nguyên khí vào trong cái bình, chỉ thi thoảng mới vận dụng một phần nhỏ mà thôi, và tới giờ đã tích lũy được non nửa bình linh khí rồi.

Chuyện cất giữ và chuyển hóa Thanh Mộc nguyên khí đã trở thành một quá trình hoàn chỉnh.

Hiện hắn đang gieo trồng rất nhiều Tàng Nguyên Thảo tam phẩm - tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan - chờ sau khi chúng nó thành thục hắn có thể mở ra Nạp Linh Thảo Châu từ quầng sáng đến từ chúng nó.

Chờ đến khi Thanh Mộc nguyên khí trong đan điền tiêu hao chừng bảy - tám phần, hắn có thể luyện hóa hấp thu Nạp Linh Thảo Châu để bổ sung lại.

Trải qua hai lần hấp thu chuyển hóa như thế, hắn đã có thể không ngừng rót linh khí thảo mộc tinh khiết vào bên trong Thần Mộc Thanh Hồ để cất giữ rồi.

Sau khi rót Thanh Mộc nguyên khí xong, Lục Huyền để Thần Mộc Thanh Hồ chậm rãi chuyển hóa, còn tâm thần của hắn lại chìm vào bên trong thức hải, tu luyện《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp》

Sâu bên trong thức hải vô tận, có một ngôi sao thâm thúy lặng lẽ treo cao giữa không trung, tinh quang mênh mông chiếu rọi, trực tiếp soi sáng hơn phân nửa thức hải của Lục

Huyền. Hắn ký thác linh thức vào ngôi sao, bắt đầu vận chuyển pháp môn quan tưởng lục phẩm kia.

Thoáng chốc, ngôi sao đã chậm rãi xoay tròn, có cảm giác linh thức của Lục Huyền đang được một loại lực lượng ấm áp nào đó nhẹ nhàng an ủi, từ đó chậm rãi lớn mạnh thêm từng chút từng chút một.

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã qua mấy tháng.

Dưới mặt đất truyền đến những tiếng vang răng rắc rất nhỏ, tầng băng sương mỏng manh vốn phủ kín trên đó vừa bị giẫm thành vô số mảnh.

"Băng Huỳnh Thảo trưởng thành rồi, lại có thể thu hoạch được một đợt phần thưởng tu vi nữa." Lục Huyền nhìn đám phiến lá dài nhỏ màu xanh thẳm đang móc nối với nhau phủ kín một vùng linh nhưỡng, trên mặt xuất hiện một nụ cười.

"Đúng là gần như ta đã đặt toàn bộ tinh lực của mình vào việc bồi dưỡng linh thực, chưa từng thể nghiệm quá trình bế quan khổ tu gì đó kia, nhưng ai bảo tốc độ làm ruộng lại có thể trợ giúp ta gia tăng tu vi còn nhanh hơn ta tự mình tu hành không biết bao nhiêu lần chứ?" Hắn nhớ tới lần nói chuyện với Mộc đạo nhân trước đó, lại khẽ cười một tiếng.

Bỗng nhiên hắn giơ tay ngắt hơn tám mươi gốc Băng Huỳnh Thảo đã hoàn toàn thành thục, mang chúng cất đi, chỉ để lại khoảng hai mươi gốc dùng để ngưng chủng.

Tám mươi quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện. Thân hình Lục Huyền lóe lên, giống như lưu quang xẹt qua, chỉ trong phút chốc, tất cả những quầng sáng trước mắt đã nổ tung giống như pháo hoa, bộc phát ra những điểm sáng bé xíu tung bay đầy trời.

Dường như những điểm sáng ấy đã bị Lục Huyền bên dưới hấp dẫn, chúng nhanh chóng ngưng kết thành một dải quang hà dài mảnh hướng thẳng về phía hắn, lại dũng mãnh tiến vào cơ thể hắn.

Từng ý niệm xẹt qua trong đầu như cưỡi ngựa xem đèn, không ngừng lóe lên trong thức hải của hắn.

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được năm năm tu vi.】

【Thu hoạch một gốc Băng Huỳnh Thảo tam phẩm, nhận được bảo vật Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm.】

【Thu hoạch… 】

…

Ý niệm trong đầu biến mất, thoáng chốc, trong cơ thể Lục Huyền đã đột nhiên xuất hiện lượng lớn linh lực nồng đậm, thậm chí tình huống này còn khiến khu vực xung quanh hắn xuất hiện một vòng xoáy linh khí khổng lồ. Linh lực như sóng to gió lớn, điên cuồng đánh thẳng vào tứ chi bách hài của hắn.

Lục Huyền đứng yên tại chỗ, nhanh chóng vận chuyển 《Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp》 nhằm hấp thu và chuyển hóa linh lực.

Hồi lâu sau, vòng xoáy linh khí bên ngoài dần dần ổn định lại, lượng lớn linh lực trong cơ thể hắn hóa thành từng giọt linh dịch màu xanh nhạt, rơi vào trong khí hải đan điền. Linh thức của Lục Huyền chợt trở nên mơ hồ, khí hải đan điền vừa tăng mạnh lên trong vô hình, khí tức trong cơ thể cũng mãnh liệt gia tăng.

Trong lòng hắn chợt có cảm giác, trên mặt lập tức lộ vẻ mỉm cười.

“Kết Đan hậu kỳ. Tu hành nhiều năm, lại cộng thêm một chút phần thưởng tu vi do quầng sáng mang đến, rốt cuộc ta cũng thành công đột phá đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ rồi.” Khóe miệng Lục Huyền cong lên.

“Từ khi tấn thăng Kết Đan tới khi đột phá Kết Đan hậu kỳ, ta đã tốn gần bốn mươi năm. Cộng với ba mươi năm tu luyện từ Luyện Khí tầng hai tới lúc Kết Đan, nghĩa là trong vòng bảy mươi năm ngắn ngủi, ta đã từ một tiểu tán tu Luyện Khí phát triển đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ rồi.” Trong lòng hắn cảm khái nghìn vạn lần.

“Dù mang ra so sánh với những tồn tại sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể hoặc đại năng chuyển thế, tốc độ gia tăng này cũng không thua kém bao nhiêu.”

Trên thực tế, con đường tu hành từ Luyện Khí đến Trúc Cơ rồi đến Kết Đan vốn không đơn giản, thậm chí mỗi một lần đột phá sau khi Kết Đan đều phải trải qua vô vàn trắc trở, gian nan, nhưng với Lục Huyền, hết thảy đều như nước chảy thành sông. Dường như chuyện đột phá với hắn cũng đơn giản như ăn cơm uống nước bình thường vậy.

“Có thể đi tới ngày hôm nay, ngoại trừ bản thân ta cần tu khổ luyện thì quầng sáng cũng mang đến một chút trợ lực.” Hắn mặt dày nghĩ thầm.

“Đã đột phá Kết Đan hậu kỳ, vậy là chờ tiêu hóa hấp thu thêm một đoạn thời gian, ta hoàn toàn có thể liên hệ với khí linh bảo lâu tiền bối bên kia rồi. Ta vẫn ngày đêm nhớ mong khu động thiên không trọn vẹn ấy. Đương nhiên mục đích của ta cũng không chỉ đơn thuần là vậy, chủ yếu là do đã lâu rồi, ta không nhìn thấy khí linh tiền bối nên trong lòng có chút nhớ nhung thôi.”

“Ngoài ra, cũng phải bắt tay vào chuẩn bị một số công việc có liên quan đến chuyện tấn thăng Nguyên Anh sau này.”

Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Hắn định bắt đầu chuẩn bị từ cả hai phía.

Một là thu thập bảo vật quý hiếm có thể gia tăng xác suất kết anh, chưa biết chừng còn có thể mở ra một - hai món từ trong vô số linh thực cao giai hắn đang bồi dưỡng.

Hai là ngộ nhỡ đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh rồi, sẽ phải đi tìm phương thức giúp bản thân tăng trưởng tu vi sau Băng Huỳnh Thảo.

Có thể đoán được, sau khi hắn lên tới Nguyên Anh, phần thưởng tu vi do Băng Huỳnh Thảo mang tới sẽ giảm mạnh, bởi vậy việc tìm ra một loại vật phẩm thay thế nó là chuyện cực kỳ quan trọng.

Có điều, theo những gì Lục Huyền suy đoán, thì rất có thể Nguyên Linh Tham ngũ phẩm đang gieo trồng bên trong linh điền sẽ hoàn mỹ thay thế được Băng Huỳnh Thảo.

Nghĩ vậy, lúc này hắn mới chú ý tới những món bảo vật còn lại.

Trong hơn tám mươi quầng sáng vừa xuất hiện thì có hơn hai mươi cái mang đến phần thưởng tu vi, thoáng cái chúng đã giúp tu vi của Lục Huyền tăng thêm hơn sáu mươi năm.

Sau khi hắn luyện hóa Lưu Ly Xích Phượng Cốt thất phẩm, căn cốt đã cải thiện rất nhiều so với trước kia, bởi vậy hơn sáu mươi năm tu vi này cũng mang đến cho hắn hiệu quả càng lớn hơn trước kia một chút.

Còn lại sáu mươi quầng sáng, hắn đã mở được hai mươi bốn viên Băng Phách Hoàn tứ phẩm, hai mươi tám phần Băng Tủy Linh Nhưỡng tứ phẩm, cùng với chín gói kinh nghiệm phối phương Băng Tủy Linh Nhưỡng.

Chương 1146: Ẩn Thiền Xác!

Sau khi hấp thu gói kinh nghiệm, trình độ chế tạo loại linh nhưỡng tứ phẩm này của Lục Huyền càng tiến thêm một bước, xác suất thành công có thể nói là cực kỳ khủng bố, phẩm chất cũng cao hơn hẳn so với những loại linh nhưỡng tứ phẩm khác đang xuất hiện trên thị trường.

Hơn hai mươi gốc Băng Huỳnh Thảo còn lại, tất nhiên sẽ là nguyên liệu dùng để ngưng kết linh chủng, thông qua chúng, Lục Huyền có thể ổn định thu hoạch phần thưởng tu vi.

Sau khi đột phá đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, Lục Huyền cũng không vì vậy mà dương dương tự đắc, hắn vẫn chăm chỉ đi kiểm tra đám linh thực mọc khắp nơi bên trong linh điền.

Vào những lúc như vậy, thi thoảng hắn cũng gặp được con Thảo Khôi Lỗi treo Tiễn Đằng trên vai, để khen thưởng cho công lao miệt mài của nó, hắn sẽ lấy một viên Nạp Linh Thảo Châu từ trong túi trữ vật ra, nhét vào cái bướu to màu xám trên đầu Thảo Khôi Lỗi.

Nhìn thân thể Thảo Khôi Lỗi nhanh chóng biến thành màu xanh lục, Lục Huyền mới hài lòng và tiếp tục đi kiểm tra các loại linh thực còn lại.

Trong một khu vực linh điền tương đối vắng vẻ, Yêu Quỷ Đằng trực tiếp phân hoá ra rất nhiều xúc tu xám trắng, không ngừng mấp máy, liên tục uốn éo bên dưới màn chướng khí màu phấn hồng.

“Sau khi Mê Tiên Đào thành thục nhiều lần, thời gian cần thiết để kết xuất linh đào mới càng ngày càng dài, số lượng càng ngày càng ít, hẳn là gốc linh thực này đã đi đến điểm cực

hạn của vòng đời rồi.” Lục Huyền nhìn những trái linh đào màu phấn trắng như ẩn như hiện bên trong tầng chướng khí màu hồng, không khỏi cảm khái một câu.

Dù sao Mê Tiên Đào cũng chỉ là linh thực tam phẩm, hắn đã thu hoạch linh đào từ nó rất nhiều lần, nó không thể cứ sống mãi mà không có điểm cuối được.

Hắn dự định trong quãng thời gian này sẽ nghiên cứu một số phương pháp ngưng chủng linh đào, xem có thể cải tiến loại linh quả có phần đặc sắc này thành linh thực phẩm giai cao hơn không.

Đang lúc hắn miên man nghĩ ngợi thì đột nhiên trước mắt lại có một luồng quang mang màu trắng bạc lóe lên.

Lục Huyền cực kỳ tinh mắt, chỉ liếc một cái đã nhận ra luồng quang mang ấy chính là tàn ảnh do một gốc linh chi bay cực nhanh qua, lưu lại. Gốc linh chi nọ có màu trắng bạc, nhìn rễ cây bên dưới giống hệt một đôi chân dài quái dị, tần suất hoạt động cực nhanh, tốc độ cực kỳ kinh người.

“Phi Lôi Chi lại vượt ngục à? Lôi Long Hống đâu rồi?” Lục Huyền vừa chớm nghĩ tới đây đã thấy một luồng quang mang màu trắng bạc khác chợt lóe lên trước mặt. Trên thân thể Lôi Long Hống tuôn ra từng tia lôi quang, đang nhanh chóng theo sát sau lưng Phi Lôi Chi lục phẩm.

Dù Phi Lôi Chi có tốc độ cực nhanh, lại sắp tiến vào thời khắc thành thục, theo lẽ thường, tốc độ của nó sẽ nhanh hơn Lôi Long Hống vẫn chỉ là một con ấu thú nhiều. Nhưng Lôi Long Hống không phải linh thú bình thường, nó có huyết mạch đặc biệt, trời sinh đã nắm giữ bí pháp lôi độn, dù tốc độ sinh trưởng chậm hơn Phi Lôi Chi rất nhiều nhưng vẫn có thể áp chế đối phương gắt gao.

Mấy hơi thở sau Lục Huyền đã nhìn thấy Lôi Long Hống ngậm một gốc linh chi màu trắng bạc tiến vào bên trong cấm chế do Lục Huyền bày ra.

Với mục tiêu giam giữ kiểu buông lỏng, để Phi Lôi Chi có thể thỏa thích giải phóng thiên tính nên Lục Huyền cũng không cố ý đi tăng cường tầng cấm chế do mình tiện tay bày ra lúc trước, quyết định cho nó có đủ cơ hội vượt ngục chạy ra bên ngoài.

Dù sao thì xung quanh động phủ này cũng có Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm bao vây, lại có Lôi Long Hống canh giữ sát sao, không phải lo nó sẽ chạy mất. Đương nhiên cũng không thể bỏ qua sức hấp dẫn của hai gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng thất phẩm với Phi Lôi Chi, chính vì chúng nó mà gốc linh chi này vẫn luôn tìm kiếm mọi cách để vượt ngục.

"Dù có mở khu động phủ này thì với bản tính của Phi Lôi Chi, nó cũng không thể từ bỏ được hai gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng kia." Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

"Ồ? Không Thiền Mộc đã trưởng thành rồi?" Đi vào khu vực linh điền trung tâm, Lục Huyền chú ý tới Không Thiền Mộc trồng chưa đến hai năm đã phát sinh những biến hóa rõ ràng. Với chiều cao không đến ba thước, trên thân cây bán trong suốt kia vừa đột nhiên sinh ra một vết nứt mờ. Vết nứt lặng lẽ lan tràn, hơi nhô ra bên ngoài, có cảm giác bên trong đang có một thứ gì đó muốn chui ra.

"Đây là… lần đầu tiên lột da của Không Thiền Mộc? Cũng có nghĩa là gốc linh mộc cổ quái này đã chính thức trở thành linh thực nhất phẩm rồi?" Lục Huyền cẩn thận quan sát gốc linh thực kỳ dị hắn vừa có được trong buổi đấu giá lúc trước kia.

Nếu là linh thực không có phẩm cấp bình thường, thì ở trong khu động phủ ẩn chứa linh khí tinh khiết, lại cộng thêm

linh nhưỡng phì nhiêu tẩm bổ, rất có thể nó sẽ trưởng thành chỉ trong vòng một – hai tháng thời gian. Nhưng khoảng thời gian gốc Không Thiền Mộc này cần để lột xác thành linh thực nhất phẩm lại kéo dài hơn một năm.

"Có lẽ tình huống này còn liên quan tới chuyện Không Thiền Mộc là linh thực cao cấp, nhưng cũng có khả năng quá trình lột da của nó không giống như quá trình một gốc linh thực phổ thông phát triển từ hạt giống đến khi thành thục."

Trong lúc Lục Huyền đang âm thầm suy đoán, linh thức của hắn lập tức cảm nhận được một tồn tại bán trong suốt vừa lặng yên chui ra từ bên trong vết nứt, lớp vỏ cây và thân cây ban đầu giống như cánh ve sấy khô rơi rụng trên mặt đất, lại trực tiếp vỡ vụn thành vô số bột mịn.

Đồng thời một quầng sáng màu trắng hơi lập lòe vừa lặng lẽ xuất hiện..

"Lần đầu tiên đã vô thanh vô tức hoàn thành như vậy?" Lục Huyền mỉm cười, sau đó giơ tay nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng kia. Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Không Thiền Mộc lột xác thành linh thực nhất phẩm, thu hoạch bảo vật Ẩn Thiền Xác nhị phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một bộ xác ve bán trong suốt cực lớn đã xuất hiện trong tay Lục Huyền. Cái xác ve này được ẩn giấu rất tốt, nếu không cẩn thận tìm kiếm kỹ càng sẽ hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của nó.

"Lần gần đây nhất ta thu được bảo vật nhị phẩm là lúc nào nhỉ?" Trong ấn tượng của Lục Huyền, đã rất nhiều năm rồi hắn không mở ra một món bảo vật nhị phẩm nào, nhìn cái xác ve cực lớn trên tay, trong lòng chợt xuất hiện một ý niệm hoang đường.

Tâm thần ngưng tụ trên đó, hắn lập tức biết được mọi tin tức chi tiết có liên quan đến cái xác ve này.

【Ẩn Thiền Xác, bảo vật nhị phẩm, có được khi loại kỳ trùng cấp thấp mang tên Ẩn Linh Thiền lột xác, năng lực ẩn nấp không tệ, có thể dung luyện nó vào pháp khí cùng loại với áo lụa để gia tăng hiệu quả ẩn nấp】

Sau lần lột da đầu tiên của Không Thiền Mộc, phần thưởng từ quầng sáng của nó không vượt quá dự kiến của Lục Huyền. Thế nhưng trong lòng hắn lại không có lấy một chút thất vọng nào, ngược lại còn nhiều thêm vài phần chờ mong.

Dù sao thì vừa lột xác thành linh thực nhất phẩm, đã có thể tuôn ra bảo vật nhị phẩm như Ẩn Thiền Xác này rồi, thì nếu nó lột xác thêm mấy lần nữa, đoán chừng phần thưởng sẽ cực kỳ khả quan đây.

Chương 1147: Nguyên Từ Linh Mộc Thành Thục!

Phải biết rằng, với cảnh giới Kết Đan của hắn hiện tại, sau khi linh thực nhất phẩm bình thường trưởng thành, phần thưởng từ quầng sáng chỉ còn lại một chút ít ỏi đến đáng thương thôi, bởi vậy có chút ít vẫn còn hơn không.

Nhân lần đầu tiên Không Thiền Mộc lột xác, Lục Huyền cũng thuận tiện đi xem Bát Trọng Cung cùng là thất phẩm và phương thức sinh trưởng dù có chút xíu khác biệt nhưng mang cùng một phong cách như nhau kia. Chỉ thấy tầng thứ nhất Tốn Phong Cung của nó vẫn đang siêng năng hấp thu kỳ phong bên trong Phong Khiếu Thạch và hiển nhiên là vẫn cần thêm một đoạn thời gian nữa, linh hoa mới nở rộ.

"Không Thiền Mộc tăng trưởng đều đặn từ không phẩm tới thất phẩm, mà tám đóa linh hoa của Bát Trọng Cung này lại có mối quan hệ ngang hàng, có vẻ như thời gian cần thiết và điều kiện cần thỏa mãn của mỗi một tầng cũng không chênh lệch nhau quá nhiều." Trong lòng Lục Huyền thầm suy đoán.

…

Quãng thời gian làm ruộng đơn giản mà phong phú luôn trôi qua cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt một cái là hai tháng đi qua.

Băng Huỳnh Thảo và Ngũ Hành Huyễn Quả đều đã ngưng chủng thành công.

Loại trước vẫn giữ sản lượng ổn định, vẫn thu được khoảng hơn trăm hạt như cũ, loại sau vì phẩm giai cao hơn, đây còn là

lần đầu tiên ngưng chủng nên từ hai gốc Ngũ Hành Huyễn Quả chỉ ngưng kết ra sáu hạt linh chủng có màu sắc sặc sỡ.

Ngày hôm đó, vào lúc Lục Huyền đang thi triển thuật pháp đào tạo bồi dưỡng cho đám linh thực bên trong linh điền, đột nhiên một giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên ngoài động phủ: "Lục tiền bối, vãn bối là Phùng Bằng của Hải Lâu thương hội, phụng mệnh Văn lâu chủ tới đưa linh chủng Lôi Bạo Liên cho tiền bối."

"Tốc độ gửi linh chủng thật nhanh." Linh thức của Lục Huyền đảo qua, lập tức trông thấy một gã thanh niên khí chất ổn trọng đang cung kính đứng bên ngoài động phủ.

Sau khi hắn thu hoạch xong lô Lôi Bạo Liên kia đã ủy thác thương hội dùng hết khả năng giúp hắn thu thập thêm linh chủng, cố gắng mở thêm thật nhiều Tru Tà Linh Lôi từ quầng sáng. Không ngờ chỉ sau hai - ba tháng ngắn ngủi đã có người mang linh chủng tới rồi.

"Dựa vào một thế lực lớn như vậy thật tốt, tuy phẩm giai Lôi Bạo Liên không quá cao nhưng nếu để ta tự mình đi thu thập chẳng phải sẽ tiêu phí bao nhiêu thời gian và tinh lực đây." Trong lòng Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu.

Ngay sau đó thân hình hắn hóa thành một tia sáng màu trắng bạc, thoáng cái đã xuất hiện bên ngoài động phủ rồi.

"Vãn bối Phùng Bằng, bái kiến Lục tiền bối!" Thanh niên kia vừa nhìn thấy Lục Huyền hiển lộ thân hình đã vội vàng khom lưng, kính cẩn thi lễ.

"Phùng tiểu hữu, đã khiến ngươi phải vất vả mang linh chủng tới đây rồi, mời vào động phủ của ta ngồi một lát." Trên mặt Lục Huyền xuất hiện nụ cười ấm áp, hắn ra hiệu cho Phùng Bằng đi theo phía sau.

“Cẩn tuân mệnh lệnh tiền bối.” Phùng Bằng có vẻ được ưu ái mà sợ hãi, gã ngoan ngoãn đi theo phía sau Lục Huyền, cái đầu cúi xuống thật thấp, không dám nhìn ngó xung quanh.

“Tiền bối, đây là số linh chủng Lôi Bạo Liên thương hội thu thập được từ khắp nơi và trong hàng tồn kho của các phân lâu còn lại, tổng cộng có năm mươi sáu viên, mời tiền bối xem qua.”

Sau khi tiến vào trong sân, thanh niên kia khẽ phất tay một cái, hơn năm mươi hạt linh chủng màu trắng bạc đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Chỉ thấy phần chính giữa của những hạt linh chủng này có một vệt lôi ngân dài mảnh, còn mơ hồ nhìn thấy lôi quang lóe sáng bên trong.

“Năm mươi sáu hạt? Không tệ không tệ.” Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng, nét mặt cũng xuất hiện ý cười. Dù phẩm giai của Lôi Bạo Liên không cao nhưng trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể thu thập được số lượng nhiều cỡ này hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng.

“Tiền bối có dự định sẽ một mình đào tạo số Lôi Bạo Liên này như lần trước hay không? Hoặc ngài có thể đào tạo thay thương hội, chờ sau khi chúng thành thục, thương hội sẽ tạ ơn tiền bối ngài thật hậu.” Thanh niên cúi đầu thành thật nói.

“Vẫn giống như lần trước đi, ta sẽ trả linh thạch để mua lại số linh chủng này.” Lục Huyền không cần nghĩ ngợi đã nói ngay.

“Vậy vẫn theo giá cả lần trước, mỗi hạt linh chủng giá năm nghìn linh thạch hạ phẩm, tiền bối thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề. Đây là hai nghìn tám trăm linh thạch trung phẩm, ngươi xem qua đi.” Lục Huyền vung tay áo lên, một đống lớn linh thạch trung phẩm mang theo linh khí dạt dào đã xuất hiện trước mặt thanh niên kia.

Với gia tài hùng hậu của hắn hiện giờ, chút linh thạch này hoàn toàn không tính là gì cả.

Thanh niên Phùng Bằng cẩn thận kiểm kê linh thạch xong cũng không ở lại lâu, đã có chút mất tự nhiên lên tiếng chào từ biệt Lục Huyền.

Lục Huyền cầm theo toàn bộ đám linh chủng Lôi Bạo Liên, tìm một khu vực trống có diện tích khá rộng, lần lượt gieo từng hạt xuống.

"Vẫn phải nghĩ cách thu thập phương pháp ngưng chủng Lôi Bạo Liên, hoặc là tự mình thử nghiệm tìm tòi ra mới được." Hắn nhìn qua đám đông linh chủng đang được linh vũ nhẹ nhàng tẩm bổ, không khỏi cảm khái nói.

Vừa gieo trồng Lôi Bạo Liên chưa đầy một tháng, đã có một gốc linh thực cao giai trong động phủ thành thục rồi.

Lúc ấy, Lục Huyền đang tu hành《Tinh Thần Tự Tại Quan Tưởng Pháp》, đột nhiên trong lòng như có cảm giác, đã lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Tại một nơi nào đó bên trong linh điền của hắn vừa phát sinh một hồi động thái khác thường, vô cùng vi diệu.

Linh thức đảo qua, chỉ thấy trong bất tri bất giác, khu vực xung quanh gốc Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm kia đã dâng lên một luồng khí trường vô hình, bên trong là một vùng cát bay đá chạy, trực tiếp hình thành nên một cơn gió lốc linh khí mãnh liệt.

Khí trường ấy vốn có hiệu quả hấp thu kỳ dị đối với kim loại, dù dị động phát sinh ở khoảng cách cực kỳ xa xôi cũng có thể làm cho thanh phi kiếm bên hông Lục Huyền không ngừng run rẩy, có cảm giác nó sẽ bị hút đi bất cứ lúc nào.

"Nguyên Từ Linh Mộc thành thục rồi." Ý niệm trong đầu Lục Huyền vừa chuyển, thân hình hắn lập tức hóa thành một

tia lôi quang, trong nháy mắt đã bay tới bên trên Nguyên Từ Linh Mộc. Tâm thần ngưng tụ xuống dưới, lập tức nhìn thấy thanh tiến độ bán trong suốt dưới gốc linh mộc đã được kéo căng.

"Lại có thêm một gốc linh thực lục phẩm thành thục!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, bàn tay hắn hóa thành màu ngọc óng ánh, chậm rãi chọc xuống tầng khí trường vô hình, rút Nguyên Từ Linh Mộc ra.

【Nguyên Từ Linh Mộc, linh thực lục phẩm, được bồi dưỡng trong môi trường ẩn chứa Nguyên Từ linh lực đặc biệt, sau khi trưởng thành có đặc tính hấp thu vạn vật, có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế pháp bảo ẩn chứa Nguyên Từ Thần Quang, cũng có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ tu luyện thần thông Nguyên Từ Thần Quang.】

"Cuối cùng cũng đào tạo thành công loại linh thực lục phẩm hiếm thấy này rồi." Trong lòng Lục Huyền cảm khái nghìn vạn lần.

Lại nhớ từ khi còn ở bên trong Thiên Kiếm Tông, hắn từng đổi được hạt linh chủng cổ quái này từ trong tay đệ tử chân truyền Cát Phác, chỉ vì cả một đoạn thời gian dài, vẫn khó lòng thỏa mãn điều kiện để bồi dưỡng của nó nên vẫn chưa thể gieo trồng được. Phải đợi tới khi một tu sĩ quen biết mang Nguyên Từ linh quáng từ bí cảnh trở về, bán cho hắn, lúc này Lục Huyền mới có thể bắt tay vào bồi dưỡng nó được.

Chương 1148: Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm!

"Cũng không biết Cát Phác sư huynh ở Động Huyền Kiếm Tông bên kia tu hành thế nào rồi?" Trong đầu Lục Huyền chợt xuất hiện bóng dáng Cát Phác với đôi dị đồng hai màu đen trắng, sau đó hắn lại hướng tầm mắt tới quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện trên linh điền.

Cố gắng kiềm chế nỗi kích động trong lòng, hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng. Quầng sáng im lặng vỡ tan, hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu phóng lên tận trời, trong chốc lát đã ngưng kết thành một luồng hư ảnh phi châm nhỏ bé đến không thể nhận ra, sau đó nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý niệm.

【Thu hoạch một gốc Nguyên Từ Linh Mộc lục phẩm, nhận được bảo vật Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm thất phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một cây phi châm thần dị đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Phi châm hóa thành một luồng hư ảnh, lúc ẩn lúc hiện, dường như bất cứ lúc nào nó cũng có thể xuyên thẳng qua hư không. Những nơi phi châm đi qua còn nổi lên từng tia u quang nhàn nhạt, quang mang lập lòe, toát ra một loại sức hút cường đại đến không thể nói rõ thành lời.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào phi châm, rất nhanh đã biết rõ mọi thông tin chi tiết về nó.

【Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm, bảo vật thất phẩm, dùng linh quáng Âm Dương Nguyên Từ hiếm thấy, sau vô số lần rèn đúc mà thành, bên trong đã ẩn chứa Nguyên Từ thần lực, có thể phá vạn pháp vạn vật, đặc biệt khắc chế pháp bảo pháp khí thuộc tính Kim, có thể tế luyện thành pháp bảo trung giai.】

"Không ngờ lại mở ra một món bảo vật thất phẩm!" Lục Huyền vui sướng hô lên, trên mặt nở ra một nụ cười nóng bỏng: "Vậy là trong lúc vô tình, ta đã góp nhặt được mấy món bảo vật thất phẩm rồi."

Nhìn Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm qua lại như con thoi trước mặt mình, Lục Huyền cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Không tính đến linh thực thì hiện giờ trong tay hắn đã có khá nhiều món bảo vật thất phẩm, lần lượt là Nam Minh Lôi Hỏa Giám, Lưu Ly Xích Phượng Cốt, Huyết Ma Luyện Anh Thuật, Đại Nho Văn Cung cùng với Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm vừa mới thu hoạch được.

Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận không trọn vẹn cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận đang trong giai đoạn gom góp vẫn chưa được tính vào nhóm này.

"Đoán chừng tới cả tu sĩ Nguyên Anh phổ thông cũng khó mà có được nhiều bảo vật thất phẩm bằng ta." Trong lòng hắn nghĩ thầm, sau đó cất Âm Dương Nguyên Từ Thần Châm vào trong Thao Trùng Nang, đợi khi rảnh rỗi mới tế luyện món dị bảo này.

"Trong các loại linh thực lục phẩm đang được gieo trồng trong linh điền của ta, Phi Lôi Chi đã sắp thành thục, Điên Đảo Âm Dương Quả và gốc Thực Quỷ Ác Đằng bên trong Phong Uyên Tinh Động đằng kia cũng đã tiến vào giai đoạn thành thục rồi. Đó là chưa kể tới Tốn Phong Cung – tầng thứ nhất của Bát Trọng Cung. Vậy là không bao lâu nữa, ta lại có thể

thu hoạch thêm vài món bảo vật cao giai rồi.” Lục Huyền thầm nghĩ như vậy, sau đó trở lại trong sân.

Nửa tháng trôi qua, hắn vẫn lặng lẽ ở trong động phủ như trước đây, thỉnh thoảng có đi ra ngoài cũng chỉ tới Trích Tinh Lâu một chuyến hoặc đi tụ tập với nhóm tu sĩ quen biết ở gần đó mà thôi.

Sau khi hắn cố ý hỏi thăm một phen, coi như đã có chút hiểu biết đại khái về thế cục Ly Dương cảnh hiện tại rồi.

Đám tà ma ở bên ngoài vẫn ùn ùn kéo tới, đã thu hút vô số tu sĩ tre già măng mọc xông lên chém giết, đồng thời cũng tạo thành không ít thương vong cho Tu Hành giới.

Lục Huyền âm thầm suy đoán, hẳn là hiện tại vách ngăn không gian của giới vực này đã bị hao tổn tương đối nghiêm trọng rồi, chỉ vì thực lực của Trung Châu quá mức cường đại nên biểu hiện mới không quá rõ ràng thôi.

Đương nhiên bất kể thế cục diễn biến như thế nào cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến một linh thực sư như hắn, việc hắn có thể làm chính là ở trong động phủ yên tâm bồi dưỡng linh thực, cũng thuận tiện thu hoạch thêm mấy quầng sáng.

Hôm nay, lúc hắn đang tuần tra khắp linh điền, kiểm tra tình trạng chi tiết của linh thực thì từ bên ngoài động phủ truyền tới một giọng nói quen thuộc: “Lục đạo hữu, tại hạ Trịnh Hưng An, tiện đường đi ngang qua động phủ của đạo hữu nên cố ý tới bái phỏng một phen đây.”

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, chợt phát hiện một tu sĩ Kết Đan mặc khôi giáp nặng nề đang đứng bên ngoài động phủ.

“Hóa ra là Trịnh đạo hữu.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm, sau đó thân hình lóe lên, hắn mở ra Vạn Chướng Huyền

Tinh Trận, nghênh đón đối phương tiến vào. Vị tu sĩ họ Trịnh này chính là hộ vệ Kết Đan của Thiên Tinh Động, thường xuyên đi tuần tra ngang qua động phủ của Lục Huyền, thỉnh thoảng cũng sẽ tiến vào tiểu viện của hắn ngồi chơi một lát.

Bởi vì hầu hết thời gian bản thân đều ở bên trong động phủ, không nắm bắt được nhiều tin tức bên ngoài nên Lục Huyền đã cố ý đi kết giao với đối phương, thi thoảng lại mời nhóm hộ vệ này thưởng thức một ít linh quả linh nhưỡng, thuận tiện hỏi thăm tin tức từ bọn họ một phen.

Bản thân hắn và Tinh Sứ Tề Vô Hành có giao tình không tệ, ngày thường lại luôn lấy việc giúp người làm niềm vui, tính tình nhiệt tình hiếu khách, nên trải qua thời gian khá dài, thường xuyên giao lưu qua lại, đôi bên đã khá là quen thuộc với nhau rồi.

"Trịnh đạo hữu, hoan nghênh tới chơi." Trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười nhiệt tình.

"Ha ha, Lục đạo hữu khách khí quá, ta đi ngang qua gần đây, chợt nhớ tới đám linh nhưỡng do đạo hữu ủ chế, không nhịn được cơn thèm nên tới xin đạo hữu vài chén linh nhưỡng đây." Thân thể và khuôn mặt tu sĩ họ Trịnh đang ẩn giấu bên trong lớp khôi giáp nặng nề do Thiên Tinh Động chế tạo, ồm ồm nói.

"Trịnh đạo hữu đừng quá khách sáo như vậy, trong động phủ của Lục mỗ cái khác không có nhưng linh nhưỡng thì không thiếu bao giờ." Lục Huyền vừa cười vừa nói, dường như hắn nhớ tới điều gì đó, ánh mắt đảo qua bốn phía, trong lòng chợt lấy làm nghi hoặc hỏi: "Đúng rồi, mấy vị hộ vệ Trúc Cơ thường đi theo phía sau đạo hữu đâu rồi?"

"Ồ? Gần đây đám tà ma tàn sát bừa bãi bên trong Thiên Tinh Động, nhiệm vụ tuần tra tương đối nặng nề nên bọn họ

và ta tách ra, trực tiếp phụ trách một khu vực khác.” Trịnh Hưng An thuận miệng đáp.

“Vậy à?”

Lục Huyền nghe vậy nhưng trong lòng vẫn có vài phần nghi hoặc.

“Đúng là chuyện tà ma xâm nhập đã khiến cuộc sống của tất cả mọi người đều đảo lộn theo, từ nhóm tán tu đang sinh sống bên trong Thiên Tinh Động hay là những hộ vệ như Trịnh đạo hữu đều không được yên ổn. Ngày thường vất vả cho các vị đạo hữu quá.”

“Đúng rồi, gần đây Lục mỗ có bồi dưỡng được một loại linh quả tên là Mê Tiên Đào, mùi vị không tệ, mời Trịnh đạo hữu thử xem.”

Lời nói vừa dứt, một trái linh đào màu trắng hồng tươi non đã xuất hiện trong tay, Lục Huyền lập tức đưa nó qua cho Trịnh Hưng An.

“Được, vừa hay có thể giải khát.” Trịnh Hưng An nhìn trái Mê Tiên Đào trên tay, trực tiếp cắn một miếng lớn.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Lục Huyền lập tức tập trung tinh thần nhìn vào đối phương, khóe miệng chợt xuất hiện một tia tiếu ý như có như không. Quả nhiên, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

Chương 1149: Huyễn Thận Ma!

【Huyễn Thận Ma, tinh thông huyễn thuật, có năng lực ẩn nấp cực mạnh, có thể biến thành rất nhiều dáng vẻ, khi nó xâm nhập vào trong cơ thể tu sĩ, có thể vô thanh vô tức chiếm cứ nhục thân và thần hồn của đối phương, biểu hiện ra bên ngoài không khác gì người thường.】

"Quả nhiên là tà ma!" Vẻ mặt Lục Huyền vẫn rất tự nhiên nhưng trong lòng đã nổi sóng: "Không ngờ tà ma đã xâm nhập vào nơi ở của tán tu, còn có ý đồ gây bất lợi cho ta rồi. Nếu không phải lần trước ta từng trải qua chuyện tu sĩ của Bạch Cốt Cung bị yêu ma điều khiển ở bên trong Phong Uyên Tinh Động, chỉ e lần này sẽ bị nó dọa sợ rồi."

Sau khi từ Phong Uyên Tinh Động trở về, hắn vẫn luôn duy trì thói quen kiểm tra người đối diện sau khi đưa tặng linh quả linh nhưỡng. Nếu là tu sĩ, hiển nhiên là không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu đối phương đã bị tà ma xâm nhập chiếm cứ thì khẳng định là tin tức chi tiết về nó sẽ xuất hiện.

Mà trước kia, hắn cũng thường xuyên đưa tặng linh quả linh nhưỡng cho các tu sĩ quen biết để tạo tiền đề sẵn, bởi vậy việc này mới không lộ vẻ đột ngột quá mức.

"Xem ra nó muốn trà trộn vào động phủ rồi gây bất lợi cho ta đây mà." Linh thức của Lục Huyền vẫn luôn đề phòng Trịnh Hưng An đang bị tà ma xâm chiếm phía sau, trong lòng thầm nghĩ.

“Cũng tốt, có phân bón chủ động đưa tới cửa.” Hắn dẫn Trịnh Hưng An đi tới một khu tiểu viện u tĩnh nằm trên sườn núi.

“Grào!”

Đột nhiên, một tiếng rống dữ dội vang lên, hai người Lục Huyền vội vàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, cũng không biết từ lúc nào, chỉ thấy Đạp Vân Linh Miêu đã trực tiếp xuất hiện bên cạnh hắn, đôi mắt màu xanh biếc của nó cứ một mực nhìn chằm chằm vào Trịnh Hưng An, thân thể cong lên trực tiếp bày ra tư thế chuẩn bị công kích.

“Dị chủng Đạp Vân Linh Miêu này vốn cực kỳ nhạy cảm với tà ma, lại từng nuốt không ít dị đồng trên thân cây Bách Đồng Quỷ Mộc, đến hôm nay mọi cố gắng nuôi dưỡng lúc trước của ta đã phát huy hiệu quả thần kỳ rồi, không ngờ nó lại có thể phát hiện được sự dị thường của tên tu sĩ phía sau ta.” Trong lòng Lục Huyền nghĩ thầm.

“Nhưng vất vả lắm mới có một đống phân bón tự đưa mình tới tận cửa, không thể để mi phá rối được.”

Nghĩ như vậy, hắn lập tức truyền một ý niệm trấn an cho Đạp Vân Linh Miêu.

“Trịnh đạo hữu, con yêu thú linh miêu này đã được Lục mỗ nuôi dưỡng từ lâu, nó làm bạn với ta nhiều năm nên có tình cảm rất sâu đậm. Chẳng qua nó cũng như chủ nhân của nó là ta đây, thường xuyên ở bên trong động phủ, rất ít tiếp xúc với nhóm tu sĩ bên ngoài nên có hơi sợ người lạ, tính tình tương đối hoang dã, mong đạo hữu đừng trách.” Lục Huyền lên tiếng giải thích với Trịnh Hưng An phía sau.

“Không sao, có thể do gần đây ta đã giết không ít tà ma nên thân thể mới tỏa ra khí tức khiến con linh thú của đạo hữu cảm

thấy khó chịu rồi sinh ra phản ứng như vậy.” Trịnh Hưng An chậm rãi nói.

“Đợi sau khi tiến vào tiểu viện của đạo hữu uống mấy chén linh nhưỡng rồi ta sẽ làm quen với nó sau.” Từng câu từng chữ đối phương nhả rơi vào trong tai Lục Huyền đều mang theo một chút ám chỉ gì đó.

“Không thành vấn đề, đợi lát nữa ta sẽ triệu hoán nó tới để Trịnh đạo hữu làm quen.” Lục Huyền thuận miệng đáp, nhưng trong lòng lại có ý khác.

“Muốn thân cận với linh thú của ta à? Ta thấy không bằng ngươi hãy đi thân cận với đám linh thực của ta trước thì hơn. Trực tiếp hòa hợp làm một thể với chúng, ngày đêm tẩm bổ cho chúng, không còn phương thức nào gần gũi hơn như thế được đâu.”

Nhìn bề ngoài, Lục Huyền vẫn thân thiện vui vẻ như thường, nhưng tấm gương ngọc màu tím đậm đang bồng bềnh chìm nổi bên trong đan điền của hắn lại không bình thường như trước, chỉ thấy một mảnh lôi hỏa chập chờn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra thiên uy khủng bố.

Từng tia Tru Tà Linh Lôi cũng như đã cảm ứng được điều gì đó, khiến tốc độ di chuyển của chúng trở nên nhanh nhẹn hơn, sinh động hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Xương cốt toàn thân ẩn giấu bên dưới lớp da thịt của Lục Huyền đã hóa thành màu vàng kim rực rỡ, lại có hư ảnh phượng hoàng đang lặng lẽ ngưng tụ ra.

Hai người một trước một sau tiến vào trong sân.

Lục Huyền bưng lên một mâm linh quả, cũng rót đầy một ly Băng Tủy Linh Nhưỡng, đưa cho Trịnh Hưng An.

“Đúng là chỉ tới chỗ Lục đạo hữu mới có thể uống được loại linh nhưỡng thượng đẳng như vậy.” Trịnh Hưng An uống

một ngụm lớn Băng Tủy Linh Nhưỡng tản ra hàn khí mơ hồ, sau đó gật đầu tán thưởng.

"Trịnh đạo hữu, ngày nào ngươi cũng đi tuần tra bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, có thể nói là trực tiếp xông pha nơi tiền tuyến, anh dũng chống cự với tà ma, không biết thế cục hiện tại ra sao rồi?" Nói chuyện phiếm một lúc, Lục Huyền mới lên tiếng hỏi.

"Tổng thể thì càng ngày càng tệ, tà ma xuất hiện tầng tầng lớp lớp, giết chết một nhóm lại xuất hiện một nhóm mới, khó lòng phòng bị được. Thậm chí ta còn nghe nói có tà ma vô thanh vô tức xâm nhập vào khu vực tán tu cư trú, ngày thường Lục đạo hữu phải để ý nhiều hơn đấy." Trịnh Hưng An trầm giọng nói.

"Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở, nhưng Lục mỗ chỉ là một linh thực sư nhỏ bé, vẫn luôn an phận thủ thường, hẳn là tà ma cũng sẽ không tìm tới chỗ ta đâu." Lục Huyền cười đáp.

"Ha ha, Lục đạo hữu nói cũng có lý." Trịnh Hưng An cười nói theo, sau đó giơ chén rượu bằng bạch ngọc lên với Lục Huyền.

"Cũng không còn nhiều linh quả, để ta đi lấy thêm cho Trịnh đạo hữu." Lục Huyền nhìn đống chén đĩa đã vơi trên bàn, nhẹ nhàng nói một câu rồi đứng dậy định đi vào phòng, tùy tiện để lộ phía sau lưng trước mặt Trịnh Hưng An.

Đôi mắt bên dưới lớp khôi giáp nặng nề của Trịnh Hưng An lập tức lộ vẻ hưng phấn bạo ngược. Khuôn mặt nó nứt ra, một luồng hắc quang tràn ngập khí tức tà dị bắn đến như chớp, trực tiếp đánh úp về phía đầu Lục Huyền.

"Sao? Đạo hữu không đợi nổi nữa, muốn nếm thử mùi vị của Lục mỗ rồi à?" Dường như Lục Huyền đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, ngay khi Trịnh Hưng An có dị động, mấy tia lôi

đình màu vàng óng đã như cuồng xà loạn vũ, nhanh chóng thoát ra khỏi cơ thể Lục Huyền, trút toàn bộ xuống luồng hắc quang tà dị kia.

"Hả?! Đây là thứ gì?!"

Hắc quang đụng phải lôi đình vàng rực, nhanh chóng tan rã như tuyết đọng dưới ánh mặt trời chói chang, khiến Trịnh Hưng An không nhịn được lập tức phát ra một tiếng kêu gào đầy thống khổ.

"Hóa ra ngươi đã sớm có chuẩn bị!" Khôi giáp toàn thân Trịnh Hưng An tán loạn, để lộ ra thân thể khảm đầy những gương mặt dữ tợn. Toàn bộ những gương mặt ấy đều nhìn chằm chằm vào Lục Huyền đang chậm rãi xoay người lại rồi không hẹn mà cùng phát ra đủ các loại âm điệu bén nhọn chói tai.

Bỗng dưng cảnh tượng trước mắt Lục Huyền trở nên mơ hồ, tâm thần cũng rơi vào trạng thái hoảng hốt. Trong nháy mắt đó, mấy trăm gương mặt dữ tợn nọ đồng thời bay ra, đánh úp về phía Lục Huyền từ bốn phương tám hướng, muốn xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lục Huyền không hề cử động, nhưng ngôi sao thâm thúy nằm ở chỗ sâu bên trong thức hải của hắn lại sáng rực lên, tinh quang mênh mông quét tới, chỉ một nháy mắt, tâm thần vốn rơi vào trạng thái hoảng hốt đã khôi phục lại tỉnh táo bình thường.

Chương 1150: Lại Đến Nữa À?

Đồng thời, một chiếc gương ngọc màu tím sậm đã bắn từ trong đan điền ra, kèm theo vô số đóa lôi hỏa, giống như thiên nữ tán hoa, cực kỳ chính xác rơi xuống từng khuôn mặt dữ tợn nọ.

"Á á á!" Trong động phủ lập tức vang lên từng chuỗi kêu rên đầy thống khổ.

Bên trong Nam Minh Lôi Hỏa Giám thất phẩm có ẩn giấu một tia Nam Minh Ly Hỏa, vốn có hiệu quả khắc chế cực mạnh đối với tà ma, sau khi để thứ này bám vào gương mặt, nó sẽ giống như một đám ung nhọt mọc sát cạnh xương, chỉ trong nháy mắt đã thiêu đốt gần như sạch sẽ những gương mặt dữ tợn kia.

"Đây là… Bảo vật thất phẩm?" Nhìn chiếc gương ngọc màu tím sậm đang bay lơ lửng ngay trước mặt Lục Huyền, cảm nhận được khí tức khủng bố do luồng hỏa diễm màu tím đáng sợ kia truyền đến, Trịnh Hưng An không ngừng hét lên thất thanh, thân thể đã mơ hồ có dấu hiệu tan rã.

"Ngươi không phải linh thực sư sao? Sao lại có dị bảo như thế?"

Lục Huyền hừ lạnh một tiếng, hắn không có ý định đáp trả, hai bên sườn lập tức xuất hiện một đôi cánh chim màu bạc trắng, điện quang lóe lên, chưa đợi Trịnh Hưng An có phản ứng đã lợi dụng khí thế lôi đình bay thẳng tới trước mặt đối phương.

Một tay hung hăng chộp đến.

Tiếng phượng hót thanh thúy vang lên, một luồng hư ảnh hình bàn tay màu lửa đỏ khổng lồ đồng thời giáng từ trên trời xuống, vèo một cái đã bắt được thân thể con tà ma đang muốn chạy trốn kia. Phía trên bàn tay khổng lồ nọ có một vầng hào quang màu vàng kim không ngừng lưu chuyển, như được đúc ra từ lưu ly, bên trong lại ẩn chứa uy áp khủng khiếp, khiến con tà ma nọ hoàn toàn không thể động đậy được.

"Sao nào? Một linh thực sư yếu đuối như ta, để bản thân có thể yên tâm làm ruộng nên trước đó đã chuẩn bị thêm mấy món bảo vật phòng thân cũng là điều cực kỳ hợp lý còn gì?" Lục Huyền lạnh lùng nói, tâm niệm vừa động, mấy tia Tru Tà Linh Lôi đã như thiểm điện đánh tới, trực tiếp lượn quanh Trịnh Hưng An một vòng.

Trên thân thể con tà ma kia lập tức xuất hiện từng vết nứt rạn, hệt như một quả khí cầu bị xì hơi, thoáng chốc đã trở thành một cái túi da khô quắt.

Linh thức của Lục Huyền đảo qua, sau khi xác nhận không còn bất cứ điểm gì dị thường nữa, lúc này hắn mới bước đến bên cạnh cái túi da kia.

"Không biết thứ này đã xâm chiếm phụ thân vào biết bao nhiêu túi da tu sĩ rồi, giờ lại biến thành món ngon bổ dưỡng cho Diễm Thi Bì bên trong Phong Uyên Tinh Động. Chờ Diễm Thi Bì tiêu hóa hấp thu xong bộ túi da tà ma này hẳn là ta có thể nhận được một gốc linh thực phẩm chất thượng đẳng, nhờ đó cũng có thể mở ra phần thưởng quầng sáng phong phú hơn."

"Ăn nhiều linh quả của ta như vậy, còn uống mấy chén linh nhưỡng của ta, thì dùng thân thể mình đi bồi dưỡng cho linh thực của ta, coi như ngươi cũng biết báo đáp đấy." Trên mặt Lục Huyền xuất hiện một nụ cười, trong lòng thầm cảm khái.

Lần này, quá trình đối phó với con tà ma kia đánh lén cũng không mấy khó khăn, thận chí còn khá là nhanh gọn, bởi vì hắn đã biết thân phận của đối phương từ trước nên mọi thời mọi khắc đều đề phòng cảnh giác, sẵn sàng ứng chiến, cuối cùng đã chiếm thế chủ động hoàn toàn, còn trực tiếp vận dụng mấy món bảo vật cao giai đi xử lý nó nữa, chúng lần lượt là Tru Tà Linh Lôi đã thu thập hồi lâu, là Nam Minh Lôi Hỏa Giám đã tế luyện thành pháp bảo trung giai, cùng với Lưu Ly Xích Phượng Cốt đã triệt để dung nhập vào trong người.

Dưới những điều kiện ấy, con tà ma từng dễ dàng chiếm cứ thân thể của hộ vệ Thiên Tinh Động này đã bị hắn đánh chết dễ dàng như thế, thậm chí còn không cần tốn quá nhiều sức lực.

"Nhưng Tru Tà Linh Lôi lại hao tổn mất vài tia rồi." Lục Huyền thu hồi bảy tia Tru Tà Linh Lôi từ đằng xa lại, có thể thấy rõ màu sắc vàng kim phía trên linh lôi đã ảm đạm hơn ban đầu khá nhiều.

"Nhưng điều này cũng chứng tỏ được hiệu quả khắc chế mạnh mẽ của Tru Tà Linh Lôi đối với tà ma."

Kích phát Tru Tà Linh Lôi còn nhanh hơn hắn thi triển Ngũ Lôi Chính Pháp, lại không cần tiêu hao linh lực, đồng thời nó còn mang hiệu quả khắc chế cực kỳ mạnh mẽ với tà ma, thậm chí thu thập số lượng nhiều hơn một chút sẽ mang tới tác dụng cực lớn.

"Bảy tia Tru Tà Linh Lôi đã có thể dễ dàng đối phó với một con tà ma có thực lực Kết Đan rồi, nếu là trăm tia, thậm chí là vạn tia thì sao?" Trong lòng Lục Huyền bắt đầu suy nghĩ miên man.

Hắn xử lý xong hiện trường mới triệu hoán Đạp Vân Linh Miêu đi tới.

“Vừa rồi biểu hiện của không tệ.” Lục Huyền lấy ra một trái Mê Tiên Đào, ném cho Đạp Vân Linh Miêu coi như phần thưởng.

“Ngao ~” Thanh âm Đạp Vân Linh Miêu phát ra mang theo vài phần nũng nịu, nhưng gương mặt nó vẫn không đổi sắc, chỉ lặng lẽ đi tới bên cạnh Lục Huyền, hai đám lông xám trắng trên chóp tai thoáng gấp khúc lại, tạo thành một hình trái tim cực kỳ đáng yêu.

“Ha ha.” Lục Huyền bật cười, lại giơ tay gãi gãi vài cái xong mới để Đạp Vân Linh Miêu tùy ý trở lại giữa núi rừng.

“Tà ma đã lẻn vào khu vực tán tu cư trú, xem ra ngày sau ta nhất định phải để ý nhiều hơn mới được.” Trong lòng hắn thầm cảm khái.

Lại nhớ lần trước, hắn từng đi tới Phong Uyên Tinh Động một chuyến, ngẫu nhiên đã biết được tên tu sĩ của Bạch Cốt Cung kia vốn là hàng giả, đã bị tà ma chiếm cứ thân thể từ trước rồi, sau ngày hôm đó, hắn bắt đầu tập một thói quen mới đó là kiểm tra tin tức của người đối diện bất cứ lúc nào gặp mặt. Dù sao cũng chỉ cần tập trung tâm thần chú ý giây lát là được, phương thức này bí mật hơn dùng linh thức dò xét rất nhiều.

“Nếu chờ tà ma đánh lén mới ứng phó thì rất có thể ta sẽ bị trầy da, hoặc dính một vài vết thương nho nhỏ?”

Với thực lực của hắn hiện giờ, dù gặp được tà ma bình thường cũng không đáng lo nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Ta chỉ muốn yên ổn làm ruộng thôi mà, sao cứ phải đến quấy rầy ta làm gì chứ?” Lục Huyền lắc lắc đầu, chờ tâm trạng ổn định lại mới tiến vào linh điền một lần nữa, cẩn thận kiểm tra tình trạng của mỗi một gốc linh thực dưới tay mình.

“Lục Huyền Lục đạo hữu có trong động phủ không? Gần đây có tà ma xâm nhập Lôi Hỏa Tinh Động, đã tập kích và giết chết nhóm hộ vệ canh gác xung quanh khu vực này, thậm chí còn chiếm cứ thân thể bọn họ, bởi vậy tại hạ tới để kiểm tra sàng lọc đây. Vừa bảo đảm sự an toàn của đạo hữu đồng thời cũng để truy tìm con tà ma kia.” Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa truyền vào tai Lục Huyền.

“Lại nữa à?” Lục Huyền khẽ nhướng mày suy nghĩ.

Linh thức của hắn nhanh chóng đảo qua, đã trông thấy một vị đạo sĩ gầy gò đang đứng bên ngoài động phủ. Khí tức của đạo sĩ này khá là thâm trầm, sắc mặt nặng nề, trong tay đang cầm một chiếc gương cổ màu xám mờ. Phần rìa của chiếc gương cổ nọ có khắc rất nhiều phù văn quỷ dị, nhìn như hàng nghìn hàng vạn con tà ma hỗn loạn quấn quanh cùng một chỗ.

“Cảnh giới Kết Đan viên mãn?” Lục Huyền không khỏi rùng mình nghĩ.

Từ bề ngoài không nhận ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy người trước mắt này đã bị tà ma xâm nhập, nhưng hắn cũng không dám lơ là, thân hình lóe lên, thoáng cái đã bước ra bên ngoài động phủ.

Chương 1151: Bí Ẩn Không Có Lời Giải!

“Tại hạ Lục Huyền, không thể tiếp đón từ xa, mong đạo hữu thứ lỗi, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?”

“Bần đạo là Thanh Tùng đạo nhân, đảm nhiệm chức vụ chấp pháp trong Thiên Tinh Động.” Đạo sĩ gầy gò cười cười, chậm rãi nói.

“Gần đây đã có tà ma xâm nhập vào bên trong Lôi Hỏa Tinh Động, thậm chí nó còn sát hại và chiếm cứ thân thể nhóm hộ vệ tuần tra, bần đạo nhận lệnh của Tinh Chủ, đến đây điều tra. Xin hỏi Lục đạo hữu có từng phát hiện hộ vệ Thiên Tinh Động hoặc tu sĩ nào khả nghi hay không?”

Lục Huyền nhíu mày như đang nhớ lại, nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

“Mỗi ngày Lục mỗ đều ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực, không phát hiện ra bất cứ điểm khả nghi nào.” Hắn không muốn tiết lộ ra sự thật rằng mình có thể dễ dàng phát hiện ra, thậm chí còn dễ dàng diệt sát tà ma, nên lập tức phủ nhận không một chút do dự.

“Vậy thì tốt, tiện đây bần đạo có việc muốn nhờ.” Thanh Tùng đạo nhân gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

“Tấm gương cổ trong tay bần đạo là một món dị bảo, có năng lực cảm giác cực kỳ nhạy bén với các loại tà ma, mong Lục đạo hữu cố gắng thả lỏng, để tấm gương cổ này chiếu một cái.”

“Không thành vấn đề.” Lục Huyền gật đầu.

Thanh Tùng đạo nhân cầm gương cổ quơ quơ trước mặt Lục Huyền, sau đó tập trung tinh thần nhìn chằm chằm mặt gương. Mặt gương vẫn là một mảnh tối tăm mờ mịt, không có bất cứ tình huống dị thường nào.

"Được rồi, có gì không phải mong Lục đạo hữu thứ lỗi."

"Không sao, Lục mỗ làm vậy cũng vì muốn tẩy sạch hiềm nghi cho mình thôi. Thanh Tùng đạo trưởng đuổi bắt tà ma cũng vất vả, ở đây có mấy trái linh quả do Lục mỗ tự tay bồi dưỡng, hương vị tươi ngon, có thể giúp đạo trưởng giải khát, mong đạo trưởng đừng chê." Trong tay Lục Huyền chợt xuất hiện mấy trái linh đào màu phấn trắng.

Thanh Tùng đạo nhân dùng linh thức đảo qua, sau đó lại dùng gương cổ chiếu một cái, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì mới không khách khí nữa, trực tiếp cầm lấy rồi cắn xuống.

"Không tệ, đạo hữu không hổ là linh thực sư nổi danh nhất Thiên Tinh Động. Lục đạo hữu, bần đạo còn có chuyện quan trọng trong người, đợi xong việc lại đến tìm đạo hữu ôn chuyện sau. Cáo từ."

"Đạo trưởng đi thong thả, chúc ngươi thuận lợi giải quyết con tà ma kia." Lục Huyền mỉm cười, sau đó đứng tại chỗ dõi mắt nhìn theo bóng dáng đối phương rời đi. Thời điểm hắn ngưng tụ tâm thần trên người đối phương, không phát hiện ra bất cứ điểm dị thường nào mới cảm thấy yên lòng, sau đó hắn lập tức mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, hoàn toàn phong bế động phủ.

"Không ngờ Thiên Tinh Động lại phái cả tu sĩ chấp pháp ra trận, xem ra con tà ma kia đã gây nên động tĩnh không nhỏ rồi." Lục Huyền trở lại trong sân, cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

“Như vậy năng lực phòng hộ của động phủ cần phải tăng lên một chút nữa. Dù sao ta cũng có tới hai tòa động phủ, tuy bên trong Phong Uyên Tinh Động có hóa thân Lăng Cổ chăm lo nhưng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống quá khó xử khiến nó ứng phó không chu toàn.”

“Cũng may hiện giờ đã có chút manh mối về hai tòa đại trận pháp thất phẩm rồi. Chỉ cần Tinh Thần Quả và Ngũ Hành Huyễn Quả thành thục đủ nhiều là ta có thể nhận được Chu Thiên Tinh Đấu Kiếm Trận cùng với Đại Ngũ Hành Yên Diệt Trận hoàn chỉnh.”

Những lúc kiểu như thế này, hắn chỉ hận mình không có thêm mấy chiếc Thần Mộc Thanh Hồ để thúc chín toàn bộ đám linh thực đang cần gấp.

“Dục tốc bất đạt, giờ phải tích lũy thêm một ít linh khí thảo mộc tinh khiết trước đã.” Hắn rót lượng lớn Thanh Mộc nguyên khí vào trong chiếc bình nhỏ màu xanh biếc, sau đó cất nó vào trong Thao Trùng Nang, lẳng lặng chờ đợi bình nhỏ chuyển hóa thảo mộc linh khí thành loại linh khí có phẩm chất và hiệu quả càng tốt hơn.

Khoảng thời gian kế tiếp, Lục Huyền nhạy bén phát hiện cường độ tuần tra bên trong Lôi Hỏa Tinh Động lại được gia tăng thêm lần nữa, thậm chí thỉnh thoảng hắn còn phát hiện có tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, thậm chí là Kết Đan viên mãn đi ngang qua động phủ của mình.

Thỉnh thoảng sẽ có tu sĩ tới động phủ tìm Lục Huyền, kiểm tra xem có con tà ma nào xâm nhập vào động phủ, sau đó chiếm cứ thân thể hắn không. Lục Huyền để mặc cho bọn họ kiểm tra, cũng thuận tiện tặng một ít linh quả linh nhưỡng cho đối phương rồi âm thầm kiểm tra ngược lại.

Con Huyễn Thận Ma bị hắn diệt sát kia đã trở thành câu đố chưa có lời giải, dù nhóm tu sĩ Thiên Tinh Động có đào sâu ba

thước đất cũng không thể tìm ra nó được, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ từ bỏ, coi như nó đã bị một tu sĩ nào đó âm thầm giải quyết, hoặc đã trốn vào chỗ sâu bên trong bí cảnh Lôi Hải rồi.

Đối với loại chuyện này, thái độ của Lục Huyền đương nhiên là giữ kín như bưng, không hề tiết lộ chút nào, hắn vẫn tiếp tục giữ vững hình tượng linh thực sư bình thường, không giải đấu pháp, chỉ một lòng bồi dưỡng linh thực của mình.

Chớp mắt lại qua thêm mấy tháng.

Hôm đó, lúc hắn đang trêu đùa với Lôi Long Hống và Thanh Nhạc Lân trong sân, bỗng nhiên linh thức cảm nhận được một hồi động thái dị thường rất nhỏ xuất phát từ bên trong linh điền.

Có từng tia khí tức thanh linh cực kỳ nhỏ bé bay ra từ linh thực, sau đó chậm rãi tụ hợp về một vị trí nào đó ở khu trung tâm. Trên không trung, một tiểu Thụ Nương tinh xảo lung linh đang bay lơ lửng giữa trời, để mặc cho khí tức thanh linh nọ dung nhập vào thân thể nho nhỏ của mình.

Khí tức thanh linh bay ra từ mỗi gốc linh thực kia cực kỳ nhỏ bé, sẽ không mang đến một chút ảnh hưởng nào đối với linh thực, nhưng khi rất nhiều luồng khí tức nhỏ bé như vậy, tụ tập lại cùng một chỗ thì số lượng của chúng cũng cực kỳ khả quan.

Càng ngày càng hấp thu nhiều khí tức thanh linh, khiến cho những đường vân màu xanh biếc dần dần xuất hiện trên mảng da thịt trắng như tuyết của Thụ Nương, hàng loạt đường vân nọ chậm rãi lan tràn, kéo dài đến tận gương mặt của nó.

Có cảm giác ý vị tự nhiên tản ra trên thân thể nó càng ngày càng trở nên tinh khiết, trong lành tự nhiên.

Lục Huyền dùng linh thức cảm nhận, dường như toàn bộ đám linh thực trong động phủ của hắn đều đang nhảy nhót hoan hô, sinh cơ sống động.

Chờ hấp thu xong toàn bộ khí tức thanh linh, Thụ Nương kia mở to mắt, một luồng quang mang xanh biếc chợt lóe lên trong mắt.

"Đây là đột phá sao?" Lục Huyền tập trung tinh thần vào thân thể Thụ Nương.

【Thụ Nương, thể hoàn chỉnh ngũ phẩm, tinh quái thảo mộc hiếm thấy, mẫu thể trời sinh, hút linh khí thảo mộc bên trong linh thực để sống, trong quá trình sinh trưởng có thể thay đổi hoàn cảnh linh khí xung quanh, mang đến lợi ích cho quá trình sinh trưởng của linh thực, sẽ dần dần lĩnh ngộ bí thuật thậm chí là thần thông liên quan đến hệ Mộc.】

"Nhỏ xíu như vậy lại là tinh quái ngũ phẩm rồi? Nhưng xem tin tức thì có vẻ như nó không phải loại hình giỏi về chiến đấu. Theo một ý nghĩa nào đó, đám Thụ Nương này có thể coi là linh thực sư trong các loài tinh quái…" Trong đầu Lục Huyền này sinh một suy nghĩ vớ vẩn.

"Nhưng cũng dễ hiểu, vì sao nó lại trưởng thành nhanh thế, bởi bản thân nó vốn là tinh quái thảo mộc hiếm thấy, mà sinh sống bên trong động phủ của ta lại có nhiều linh thực cao giai như vậy, hoàn cảnh nơi này mang đến rất nhiều ích lợi cho sự trưởng thành của nó, nhờ thế nó mới nhanh chóng đột phá thành thể hoàn chỉnh." Trong lòng hắn thầm suy đoán, đồng thời cũng giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào quầng sáng màu trắng vừa lặng lẽ xuất hiện giữa không trung.

Chương 1152: Thiên Niên Cổ Thụ Tâm!

Quầng sáng lặng lẽ vỡ tan, sau đó hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu bay đầy trời ồi nhanh chóng chui vào cơ thể Lục Huyền.

Ý niệm xuất hiện trong đầu.

【Tinh quái Thụ Nương đột phá cấp độ ngũ phẩm, thu được bảo vật Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm.】

Một khúc gỗ cổ xưa màu xanh loang lổ nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lục Huyền, khi dùng linh thức tinh tế dò xét, có thể phát hiện ở chính giữa khúc gỗ có một quả cầu ánh sáng màu xanh biếc, bên trong tản ra linh khí thảo mộc cực kỳ thuần tịnh.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào khúc gỗ cổ xưa kia, lập tức hiểu rõ mọi thông tin có liên quan đến nó.

【Thiên Niên Cổ Thụ Tâm, bảo vật lục phẩm, là phần tinh hoa nhất được ngưng tụ từ cổ thụ nghìn năm, có ích lợi rất lớn với sự phát triển của các loại tinh quái, linh thú hệ Mộc, cũng có thể dùng để luyện chế thành pháp bảo hoặc hạch tâm của khôi lỗi cao giai hệ Mộc】

"Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm, phần thưởng này cũng không tệ." Lục Huyền nhìn gốc cổ mộc lốm đốm xanh trước mặt, không khỏi cảm khái hồi lâu.

"Có ích lợi rất lớn với tinh quái và linh thú hệ Mộc, có thể dùng cho Yêu Quỷ Đằng, Thụ Nương và Thảo Khôi Lỗi trong

động phủ. Về phần công dụng có thể luyện chế thành pháp bảo hệ Mộc của nó thì không quan trọng.”

Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm chỉ có thể luyện chế ra pháp bảo cấp thấp, nên đối với người đã có khá nhiều loại bảo vật thất phẩm như Lục Huyền, sức hấp dẫn của nó cực kỳ bình thường, thậm chí còn hoàn toàn không có.

“Có thể luyện chế thành bộ phận hạch tâm của khôi lỗi cao giai… Món bảo vật này gần như đã được đo ni đóng giày cho Thảo Khôi Lỗi của ta rồi.” Linh thức của Lục Huyền đảo qua Thảo Khôi Lỗi vẫn đang tuần tra không biết mệt mỏi bên trong linh điền, âm thầm suy nghĩ.

Thảo Khôi Lỗi vốn là một bộ khôi lỗi cấp thấp được đặc biệt luyện chế từ linh thảo, sau khi hấp thu lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu, nó mới có được một chút linh trí.

Con Thảo Khôi Lỗi này đã ở bên cạnh Lục Huyền từ khi hắn còn dừng lại ở giai đoạn Luyện Khí đến tận ngày hôm nay. Mỗi ngày nó đều miệt mài đi tuần tra bên trong linh điền, cẩn trọng canh chừng rất nhiều loại linh thực, có thể nói là vô cùng nhẫn nhục chịu khó.

“Khôi lỗi cấp thấp lại là hệ Mộc, Thiên Niên Cổ Thụ Tâm này có thể phát huy hiệu quả đến mức tận cùng rồi.” Lục Huyền lập tức đưa ra quyết định.

Sau đó, tâm niệm hắn vừa động, đôi chân dài nhỏ của Thảo Khôi Lỗi mang theo hai gốc Tiễn Đằng trên lủng lẳng trên bờ vai đã chậm rãi rảo bước về phía Lục Huyền.

“Thử luyện hóa khúc gỗ này đi.” Lục Huyền ném cổ mộc cho Thảo Khôi Lỗi, đồng thời cũng truyền lại cho nó một ý niệm. Chỉ thấy vài sợi dây thừng cỏ xám to bằng cánh tay từ trên người con khôi lỗi kia bay ra, trực tiếp bắt được Thiên

Niên Cổ Thụ Tâm, sau đó cái đầu to nghiêng nghiêng, chăm chú đánh giá khúc cổ mộc nọ.

Dường như Lục Huyền có thể cảm nhận được một tia nghi hoặc vừa lóe lên trong hốc mắt trống rỗng của nó. Nhưng chẳng mấy chốc, nó đã phát hiện được một luồng sinh cơ tinh khiết đến tận cùng ẩn chứa bên trong khúc cổ mộc.

Đột nhiên cục u màu xám cực lớn trên đầu nó khẽ nứt ra, đồng thời một sợi thừng màu xanh xám cũng bắn tới, nhanh chóng quấn chặt lấy khúc cổ mộc nọ.

Trong cảm nhận linh thức của Lục Huyền, quả cầu ánh sáng ở khu vực trung tâm cổ mộc vừa lập lòe tỏa sáng, sau đó từng vòng quang mang màu lục nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh hệt như những gợn sóng.

Tại vị trí sợi dây thừng màu xanh kia tiếp xúc với khúc cổ mộc, có một tia hào quang xanh biếc chợt lóe sáng. Ngay sau đó, trên đầu mút của sợi dây thửng kia lại lặng lẽ xuất hiện một vùng màu xanh biếc, nó chậm rãi lan tràn ra toàn thân Thảo Khôi Lỗi.

Thời gian trôi qua, trên thân thể màu xám của Thảo Khôi Lỗi chợt xuất hiện từng điểm xanh biếc, ngay cả sinh cơ của hai gốc Tiễn Đằng trên bả vai nó cũng trở nên sinh động hơn một chút.

Khúc cổ mộc lúc trước đang chậm rãi xuyên vào, lại kéo theo cả sợi dây cỏ ban đầu, từ từ dung nhập vào lồng ngực của Thảo Khôi Lỗi.

Có lẽ do sinh cơ ẩn chứa bên trong khúc cổ mộc kia quá mức nồng đậm nên Thảo Khôi Lỗi khó có thể hấp thu tiêu hóa toàn bộ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi được, bởi vậy sau khi cổ mộc cắm vào một đoạn ngắn, nó đã dừng xâm nhập.

Còn phân nửa ở bên ngoài đang được rất nhiều sợi dây cỏ màu xanh xám quấn chặt lấy, thoạt nhìn có chút quái dị.

"Đợi nó luyện hóa toàn bộ Thiên Niên Cổ Thụ Tâm này hẳn là có thể đột phá thành khôi lỗi cao giai. Đến lúc đó, thực lực sẽ tăng mạnh, linh trí sẽ cao hơn, cũng thích hợp để trông coi linh điền hơn." Lục Huyền không khỏi nghĩ thầm.

Sau đó, hắn ra lệnh một tiếng, Thảo Khôi Lỗi mang theo một khúc gỗ lớn cắm chặt trên ngực lại không nhanh không chậm rời đi, tiếp tục công việc tuần tra linh điền của mình.

"Hả?" Đột nhiên Lục Huyền quay đầu lại, khẽ ồ lên một tiếng, chỉ thấy Tiểu Thụ Nương nho nhỏ vừa mới đột phá đang nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thảo Khôi Lỗi, dường như bên trong đôi mắt xanh biếc kia còn lóe lên một tia hâm mộ nồng đậm.

"Cũng đúng, Thụ Nương là tinh quái hệ Mộc hiếm thấy, đương nhiên là nó cũng vô cùng khao khát có được khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm kia." Lục Huyền nghĩ thầm: "Chờ sau này nếu lại xuất hiện món bảo vật giống như thụ tâm kia, ta sẽ ưu tiên để lại cho các ngươi."

Còn nhớ thời điểm tới thăm Thanh Mộc Tinh Động, Huyền Cực Thụ Mẫu đã đồng loạt giao cả sáu tiểu Thụ Nương này cho hắn, hẳn là không bao lâu nữa, năm con khác sẽ lần lượt đột phá thôi. Dựa theo kinh nghiệm mở quầng sáng lúc trước, hẳn là về sau hắn vẫn có thể mở ra vài khối Thiên Niên Cổ Thụ Tâm.

"Đa tạ chủ nhân." Tiểu Thụ Nương vẫy đôi cánh chim màu xanh nhạt, dừng lại trên không trung, vui vẻ nói với Lục Huyền. Thanh âm nũng nịu réo rắt, khiến Lục Huyền nghe mà toàn thân thoải mái vô cùng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Thụ Nương nho nhỏ này cũng trở nên nhu hòa hơn một chút.

“Sau này sẽ có những khối cổ thụ tâm khác, giờ ngươi hãy nếm thử một loại linh khí thảo mộc cao giai do ta uẩn dưỡng ở trong cơ thể trước đi.” Lục Huyền nói xong, một tia Thanh Mộc nguyên khí đã tuôn ra trên đầu ngón tay, nhanh chóng bắn về phía tiểu Thụ Nương trước mặt.

Thụ Nương cảm nhận được trong Thanh Mộc nguyên khí ẩn chứa thảo mộc linh khí vô cùng tinh thuần nên chẳng chút do dự đã trực tiếp lao tới hấp thu nó, phía trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ thỏa mãn vô cùng.

“Ngoan ngoãn đi tẩm bổ cho đám linh thực trong linh điền đi, nếu làm tốt hứa là ta sẽ cảm tạ các ngươi ra trò.” Lục Huyền vẽ một cái bánh lớn cho Tiểu Thụ Nương vừa mới đột phá.

Tiểu Thụ Nương kia đã đột phá đến ngũ phẩm, khẳng định là sự có mặt của nó sẽ mang đến tác dụng càng mạnh hơn đối với sự phát triển của đám linh thực trong linh điền.

“Đợi năm con tiểu Thụ Nương khác trưởng thành, ta cũng nên tới cánh rừng rậm vô biên trong Thanh Mộc Tinh Động một chuyến. Lúc trước, Huyền Cực Thụ Mẫu có lai lịch thần bí kia đã hứa sẽ cho ta một hạt linh chủng cao giai hiếm thấy mà.” Lục Huyền tự mình lẩm bẩm.

Chương 1153: Lục Ngưng Lộ! Tình Thế Gay Go!

Tiểu Thụ Nương đầu tiên đột phá không bao lâu, một con khác cũng đột phá thành tinh quái thảo mộc ngũ phẩm. Chỉ thấy từng sợi thảo mộc linh khí nhè nhẹ áp sát vào thân thể Thụ Nương, khiến từng vệt màu xanh lục xuất hiện trên thân thể nhỏ nhắn của Thụ Nương. Lục quang lưu chuyển, điên cuồng hấp thu lấy khí tức thanh linh trong vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Lục Huyền canh giữ bên cạnh, tâm thần ngưng tụ lên thân Thụ Nương, để ý kỹ càng trạng thái của nó, để có thể cung cấp linh khí thảo mộc cho nó bất cứ khi nào cần.

Thật lâu sau, vòng xoáy linh khí bị hấp thu gần hết, thân thể Thụ Nương cũng lớn hơn lúc trước một phần, rõ ràng là hiện tại ý vị trong lòng tươi mát trên thân thể nó đã trở nên nồng đậmhơn rất nhiều, giống như một tiểu tinh linh hoàn toàn do khí tức thanh linh ngưng tụ mà thành.

“Nhổ được nhiều lông dê từ đám linh thực cấp cao trong động phủ như vậy nên tốc độ đột phá cũng nhanh hơn không ít.” Lục Huyền cười nói, ánh mắt rơi vào trên quầng sáng màu trắng. Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của quầng sáng.

Ngay sau đó, quầng sáng vỡ tan trong im lặng, trực tiếp hóa thành những điểm sáng nhỏ xíu phóng thẳng lên cao rồi hóa thành một giọt linh lộ xanh biếc nhanh chóng chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Tinh quái Thụ Nương đột phá tới ngũ phẩm, thu hoạch phối phương bảo vật Lục Ngưng Lộ ngũ phẩm.】

Ý niệm hiện lên, lượng lớn tin tức lập tức tuôn ra trong đầu hắn. Nội dung tin tức có liên quan đến một loại linh dịch ngũ phẩm tên là Lục Ngưng Lộ, từ nên làm như thế nào mới có thể thu thập được linh lộ, sau đó cần thu thập thêm nhiều loại linh hoa linh quả, trộn chung cùng một chỗ, cuối cùng mới có thể ủ chế ra Lục Ngưng Lộ ngũ phẩm.

Tin tức chi tiết về Lục Ngưng Lộ cũng xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Lục Ngưng Lộ, linh dịch ngũ phẩm, thu thập linh lộ ngưng kết từ linh thực cao giai vào lúc sáng sớm, sau đó dựa vào nhiều loại linh hoa linh quả ủ chế mà thành.】

【Linh dịch tươi mát tự nhiên, có hiệu quả tẩm bổ khá mạnh mẽ với thần hồn và nhục thân, sử dụng lâu dài còn có thể trợ giúp thần hồn lớn mạnh, nhục thân không còn dơ bẩn, đồng thời cũng tự mang theo hiệu quả chữa trị rất mạnh đối với các loại vết thương.】

"Phối phương của linh dịch ngũ phẩm. Cần tìm đúng thời cơ thích hợp mới có thể thu thập được linh lộ vốn là thảo mộc linh khí đến từ đám linh thực cao giai được hòa tan ra lúc sáng sớm. Loại tài liệu chính này có rất nhiều trong động phủ, việc thu thập tài liệu phụ trợ khác cũng không khó." Lục Huyền thầm nghĩ.

"Như vậy, sau linh nhưỡng ngũ phẩm Viên Ma Tửu và Hoàn Chân Kiếm Dịch, cuối cùng ta cũng có thêm một loại phối phương mới để ủ chế thêm linh nhưỡng ngũ phẩm rồi."

"Là linh thực sư nổi danh nhất Ly Dương cảnh, ta có thể ủ ra mấy loại linh dịch cao giai cũng là chuyện rất hợp lý nhỉ?"

Hắn khẽ cười nói.

Sau khi Thụ Nương thứ hai đột phá, chớp mắt đã qua hai tháng, lại có thêm hai tiểu Thụ Nương khác thành công đột phá thành tinh quái thảo mộc ngũ phẩm. Một con gặp chút chuyện ngoài ý muốn trong lúc đột phá, nhưng được Lục Huyền ở bên cạnh giúp đỡ, cuối cùng đã hữu kinh vô hiểm, thuận lợi đột phá rồi.

Hai quầng sáng màu trắng đến từ chúng nó đã mở ra một Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm và một gói kinh nghiệm phối phương Lục Ngưng Lộ ngũ phẩm, thoáng cái chúng đã trợ giúp Lục Huyền có được kinh nghiệm ủ chế phong phú, tiết kiệm cho hắn không biết bao nhiêu thời gian, tinh lực và tài nguyên.

Trong linh điền, lúc Lục Huyền đang đào tạo linh thực, bỗng nhiên một luồng quang mang màu trắng bạc xẹt qua cực nhanh. Hắn đã quen với tình huống này từ lâu, chỉ nhẹ nhàng nghiêng qua một bên tránh né, trong nháy mắt sau đó lại thấy một luồng quang mang màu trắng bạc khác nhanh như chớp bắn ra, gắt gao theo sát sau phía sau.

“Phi Lôi Chi sắp thành thục nên tốc độ càng lúc càng nhanh nhưng hoạt động trong động phủ gặp nhiều hạn chế, khiến cho ý muốn chạy trốn của nó lại càng ngày càng mãnh liệt.” Lục Huyền thấp giọng nói, nhưng trong lòng lại chẳng có chút lo lắng nào.

Chẳng phải thế sao, bên ngoài động phủ của hắn có trận pháp phòng hộ Vạn Chướng Huyền Tinh Trận lục phẩm vững như thành đồng bảo vệ, lại cộng thêm Lôi Long Hống tinh thông bí thuật lôi độn, đó là chưa kể đến hắn - kẻ đang đứng sau màn kiểm soát, trong khi mục tiêu chỉ là một cây linh chi thôi, muốn “vượt ngục” ra ngoài, khó như lên trời.

“Dùng Ngũ Chỉ Sơn đè chết ngươi.” Lục Huyền không ngừng lật qua lật lại bàn tay, bắt đầu thả cho trí tưởng tượng bay xa.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn đặt công việc trọng tâm vào chuyện đào tạo linh thực như trước. Băng Huỳnh Thảo, Ngũ Hành Huyễn Quả, Thuần Dương Kim Liên đã ngưng chủng xong xuôi đều được hắn trồng xuống linh điền, bắt đầu một vòng sinh trưởng mới.

Phía sau sườn núi, hàng loạt gốc linh thực Vạn Tượng Thảo vì phương thức đào tạo có chút khác biệt rất nhỏ nên đã mọc ra đủ các loại hình thái thiên kì bách quái từ trước, khiến Lục Huyền được mở rộng tầm mắt một phen. Sau nhiều năm đào tạo, nhóm linh thực ngũ phẩm này cũng tiến vào giai đoạn thành thục rồi.

Lục Huyền lấy Dẫn Hồn Đăng ra, dẫn dắt một ít tinh phách yêu thú từ bên trong ánh đèn trắng bệch, bóp nát chúng rồi dung nhập vào bên trong linh thực Vạn Tượng Thảo.

Đúng vào lúc này, linh thức của hắn nhạy bén phát hiện một chút động thái dị thường rất nhỏ truyền đến từ bên ngoài động phủ.

“Phù lục đưa tin đặc biệt của Tề Vô Hành đạo hữu… Có chuyện liên quan đến tà ma ở Thiên Tinh Động sao?” Trong lòng Lục Huyền dấy lên một luồng suy nghĩ bất an. Tâm niệm vừa động, linh thức đã nhanh chóng dẫn dắt tấm phù lục đưa tin kia tới trước mặt.

“Lục đạo hữu, đã lâu không gặp. Tề mỗ có chuyện quan trọng muốn nhắc nhở Lục đạo hữu, gần đây đám tà ma trong Thiên Tinh Động càng lúc càng hung hăng ngang ngược, đã gây náo loạn khắp nơi, các đại Tinh Động đều không tìm được phương pháp khống chế chúng. Sau khi mười tám Tinh Chủ thương lượng nhiều lần, cuối cùng đã quyết định sẽ mời nhóm

tu sĩ đông đảo đang sống trong các Tinh Động cùng chung tay săn giết tà ma, cống hiến một phần sức lực để trợ giúp Tu Hành giới được yên bình trong sạch. Đồng thời, Thiên Tinh Động sẽ lấy ra lượng lớn bảo vật cấp cao làm phần thưởng cho người săn giết tà ma, nếu đạo hữu muốn, cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng."

"Mời tán tu cùng săn giết tà ma? Phần thưởng là các loại bảo vật…" Lục Huyền cúi đầu thì thào sau đó dùng linh lực chuyển thành nội dung tin tức, hồi âm cho Tề Vô Hành. Hắn tỏ vẻ cảm kích vì đối phương đã thông báo tin tức này cho mình, sau đó khi quay về tiểu viện, lại không khỏi rơi vào trầm tư.

"Tề Tinh Sứ này cũng không tệ, năm lần bảy lượt đều thông báo một số tin tức quan trọng cho ta biết. Nhưng theo lời hắn nói thì cuộc xâm chiếm của tà ma lần này đã trở nên khá nghiêm trọng rồi. Ngay cả một con quái vật khổng lồ như Thiên Tinh Động mà đối phó với chúng cũng có phần cố hết sức, chẳng ngờ lại muốn mượn thêm lực lượng của nhóm tán tu trong các đại Tinh Động."

Chương 1154: Bảo Vật Treo Thưởng!

Lục Huyền không bị đám phần thưởng bảo vật cao giai Tề Vô Hành nhắc tới che mờ mắt, thoáng cái đã nhận ra thâm ý ẩn hàm trong tin tức này. Lại nói, trong đoạn thời gian vừa rồi Thiên Tinh Động vẫn không ngừng ra sức săn giết tà ma, nhưng xem ra hiệu quả khá nhỏ. Hắn không có mấy hào hứng với chuyện tranh đoạt những món bảo vật kia, bảo vật có trân quý hơn nữa cũng chẳng miễn phí đưa tới đâu, muốn nhận được chúng nó sẽ phải mạo hiểm tính mạng, liều chết vật lộn với đám tà ma bên ngoài.

Huống chi, nếu muốn nhận được bảo vật, hắn hoàn toàn có thể tự mình đi kiếm thông qua thu hoạch linh thực, nhận lấy quầng sáng, thậm chí những món bảo vật do Tinh Động lấy ra kia, chưa chắc đã bằng được đám phần thưởng hắn tùy tiện mở ra bên trong quầng sáng.

"Vẫn nên ở trong động phủ của mình bồi dưỡng linh thực thì hơn." Hắn quyết định.

"Nhưng lời nhắc nhở của Tề Vô Hành vẫn rất hữu dụng. Trong khoảng thời gian này, đám bảo vật cung cấp cho cửa hàng tạp hóa có thể thay đổi một chút, trực tiếp đánh mạnh vào Địch Trần Đan và các loại kiếm phù."

Địch Trần Đan có thể tinh lọc khí tức tà dị trong cơ thể, làm suy yếu tổn thương của chúng đối với tu sĩ, xem như loại bảo vật thượng đẳng với thế cục trước mắt.

Mà mỗi một tấm kiếm phù đều ẩn chứa tính sát phạt cường đại, có thể kích phát trong nháy mắt, đánh cho đối phương trở tay không kịp, thậm chí tại thời khắc mấu chốt, sự hiện diện của một tấm kiếm phù còn có thể thay đổi thế cục, chuyển bại thành thắng.

"Gia tăng nguồn cung đồng thời cũng có thể tăng giá một cách thích hợp. Coi như phát tài trong cảnh khó khăn." Trong lòng Lục Huyền thầm nghĩ.

Nói thật là hắn đang có vài phần tò mò với các loại bảo vật cao giai của Thiên Tinh Động, nhưng đương nhiên cũng chỉ giới hạn trong sự tò mò mà thôi, hoàn toàn không có ý định tự mình lấy thân đi thử nghiệm.

Ba ngày sau, khi hắn đang ở trong sân chơi đùa với đám linh thú, đột nhiên từ bên ngoài động phủ lại vang lên một âm thanh vang dội, sóng âm cuồn cuộn, như có mấy trăm tới hơn một nghìn tia lôi đình cùng nhau đánh xuống.

"Các vị đạo hữu, tại hạ là Tinh Chủ Lôi Hỏa Chân Quân của Lôi Hỏa Tinh Động, xin được quấy rầy các vị một lát. Chắc hẳn các vị đạo hữu đều đã biết những chuyện đang không ngừng xảy ra trong Tu Hành giới gần đây, tà ma xâm nhập, tàn hại khắp nơi, khiến Tu Hành giới tử thương vô số, tổn thất nặng nề. Nhằm mục tiêu trợ giúp Tu Hành giới sớm ngày khôi phục lại bình yên, Thiên Tinh Động đã quyết định sẽ mời các vị đạo hữu đang sinh sống trong các đại Tinh Động cùng nhau hoàn thành đại nghiệp tiêu diệt toàn bộ tà ma. Đồng thời Thiên Tinh Động sẽ lấy ra lượng lớn bảo vật cao giai xem như phần thưởng treo giải. Chỉ cần đạt tới yêu cầu nhiệm vụ là có thể đổi được bảo vật cấp bậc thất phẩm cao nhất!"

Thanh âm quanh quẩn trong toàn bộ Lôi Hỏa Tinh Động, àm dấy lên vô số tia lôi mang rất nhỏ tạo thành từng cơn gió lốc lôi đình.

Xuyên qua trận pháp, Lục Huyền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một hư ảnh tu sĩ cao tới ngàn trượng, tướng mạo uy nghiêm đang đứng trên không trung, quan sát phía dưới. Người này chính là Lôi Hỏa Chân Quân từng có duyên gặp mặt với hắn.

Trước kia, Lục Huyền từng tham gia lễ mừng thọ của đối phương rồi ngoài ý muốn nhận được linh chủng Song Sinh Bạch Liên thất phẩm.

Mấy hơi thở sau, ngàn vạn điểm sáng cực nhỏ bừng lên, từng tấm ngọc giản màu trắng bạc bắn ra từ trong hư ảnh, bay thẳng vào đám động phủ phía dưới.

Lục Huyền giơ tay hút lấy một tấm ngọc giản, linh thức đảo qua, sau khi xác nhận không có bất kỳ dị thường nào mới thăm dò vào trong.

"Bảo vật treo thưởng: Pháp khí Cửu Thiên Nguyên Dương Xích thất phẩm, có thể đổi lấy khi săn giết được một con tà ma cấp cao tương đương với cảnh giới Nguyên Anh, hoặc hơn trăm con tà ma cảnh giới Kết Đan, người tới trước được trước."

"Bảo vật treo thưởng: Tiên Thiên Cầm Nã Thủ, thần thông cấp thấp, tu luyện thành công có thể bắt lấy đối thủ từ ngoài mười dặm, có thể đổi được sau khi săn giết hai mươi con tà ma tương đương với cảnh giới Kết Đan."

"Bảo vật treo thưởng: Tinh Quang Kiếm Hoàn, bảo vật ngũ phẩm, có thể lĩnh ngộ kiếm thuật cao giai từ trong đó, có thể đổi lấy sau khi săn giết được mười tám con tà ma tương đương với cảnh giới Kết Đan."

…

"Mỗi một món bảo vật treo thưởng đều có yêu cầu không thấp, cần phải hoàn toàn tiêu diệt được tà ma. Nhưng hoàn

toàn tiêu diệt tà ma nào có dễ dàng như vậy? Thực lực của chúng vốn đã cao hơn đám tu sĩ cùng cấp mà hành tung lại bí ẩn, có đủ các loại năng lực tà dị, đánh bại đã không dễ huống chi là săn giết? Quan trọng nhất là săn giết trăm con tà ma tương đương với cảnh giới Kết Đan mới có tư cách đổi lấy pháp khí Cửu Thiên Nguyên Dương Xích thất phẩm?" Lục Huyền không khỏi trào phúng một tiếng.

"Cái gọi là treo thưởng cũng chỉ có như vậy thôi sao?"

Ánh mắt vốn đã được phần thưởng tới từ quầng sáng nâng cao tới mức cực kỳ kén chọn khiến Lục Huyền hoàn toàn không để ý tới các loại bảo vật cao giai do Thiên Tinh Động lấy ra.

Mấy loại đầu tiên coi như không tệ, nhưng độ khó để nhận được chúng nó lại quá cao, tu sĩ Kết Đan bình thường chỉ dựa vào sức của bản thân hoàn toàn không đủ khả năng nhận được.

Những món về sau có hi vọng đổi được thì theo Lục Huyền, tất cả đều là những loại bảo vật bình thường, chẳng món nào lọt được vào mắt hắn.

Lục Huyền dùng linh thức thăm dò vào trong ngọc giản, rất nhanh đã xem qua một lượt toàn bộ đám bảo vật phần thưởng được ghi chép lại bên trong. Danh sách này chứa không ít bảo vật, đã liệt kê được tổng cộng hơn sáu trăm loại, phần lớn là ngũ phẩm, chủ yếu là pháp khí, phù lục, đan dược. Một ít bảo vật tứ phẩm trong đó cũng đều là những loại cực kỳ hiếm thấy, sẽ có sức hấp dẫn lớn lao với nhóm tán tu Trúc Cơ bên trong Thiên Tinh Động.

Trong tất cả các loại bảo vật, Lục Huyền phát hiện chủng loại linh dược cũng không phải số ít, về phần linh chủng, lại chỉ có ba hạt, nhưng đều là loại hình ngũ phẩm phổ biến, khiến trong lòng hắn chẳng có mấy hứng thú.

“So với pháp khí, đan dược, phù lục thì linh thực vẫn ít được chú ý hơn nhiều. Còn mấy hạt linh chủng kia, nếu thật sự có tu sĩ đi đổi được nó thì có khi đối phương cũng sẽ mang tới chỗ ta, để ta thu mua lại với giá cao.” Về chuyện này, Lục Huyền rất có lòng tin với bản thân.

Lúc trước, hắn từng năm lần bảy lượt ra giá cao để thu mua linh chủng, chẳng khác nào dùng ngàn vàng mua xương cốt, trực tiếp xây dựng nên hình tượng một vị linh thực sư trung thực, cực kỳ khát cầu các loại linh chủng cao giai.

Nên một khi có tu sĩ nhận được linh thực cao giai hiếm thấy, chưa biết chừng đối phương sẽ lập tức mang tới bán cho hắn ngay.

Tuy hắn không có nhiều hứng thú với các loại bảo vật treo giải thưởng bên trong ngọc giản, nhưng vẫn đánh giá quá thấp khát vọng của những tu sĩ khác trong Thiên Tinh Động đối với bảo vật. Bởi vì trên thực tế, ngay khi những miếng ngọc giản vừa xuất hiện, các loại bảo vật trên danh sách trao đổi đã lập tức khiến vô số tu sĩ trở nên điên cuồng.

Chương 1155: Mỗi Người Đều Có Chí Hướng Riêng!

Lại nói, phần lớn đám tu sĩ đang sinh sống bên trong Thiên Tinh Động là tán tu, xuất thân bình thường, không có bảo vật hoặc là thần thông, công pháp truyền thừa mạnh mẽ để phòng thân. Mà trên ngọc giản có liệt kê ra rất nhiều bảo vật quý giá, thậm chí còn có một kiện pháp khí thất phẩm là Cửu Thiên Nguyên Dương Xích, cộng với bí pháp thần thông như Tiên Thiên Cầm Nã Thủ.

Những thứ này thường chỉ tồn tại trong các đại tông môn và thế lực lớn, với phần lớn tán tu, chúng chính là những thứ bọn họ cực kỳ khao khát, nhưng chỉ có thể mong cầu mà không tài nào có được.

Vậy mà hiện giờ, chỉ cần diệt sát đủ số lượng tà ma nhất định là có thể nhận được chúng rồi, thử hỏi làm sao bọn họ có thể không điên cuồng cho được?

Hôm sau, đã có một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ trong Lôi Hỏa Tinh Động gửi phù lục đưa tin, mời Lục Huyền tới động phủ của mình tụ tập. Lục Huyền thu dọn qua một chút rồi bay tới động phủ của vị tu sĩ quen biết kia.

“Lục đạo hữu, lâu rồi không gặp.” Tu sĩ này tên là Quách Bỉnh Thu, khí chất nho nhã, vừa thấy Lục Huyền từ đằng xa đã đi ra ngoài cửa nghênh đón, nở nụ cười chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, tu vi của Quách đạo hữu càng ngày càng tinh xảo.” Lục Huyền cảm khái cười nói, sau đó đi theo sau lưng gã tiến vào động phủ.

Trong gian đại sảnh lịch sự tao nhã kia đã có hơn mười tu sĩ Kết Đan ngồi sẵn từ trước, phần lớn trong số bọn họ đều là người Lục Huyền quen biết từ lâu rồi, Diệp Huyền Ngân có giao tình không tệ với hắn cũng có mặt ở nơi này. Hắn mỉm cười chào hỏi mọi người, lại lấy ra mấy bình linh nhưỡng từ trong túi trữ vật.

"Các vị đạo hữu, Lục mỗ đi vội vàng, chỉ thuận tay mang theo mấy bình linh nhưỡng do mình tự tay ủ chế để các vị đạo hữu nếm thử, mong các vị đạo hữu không chê."

Nhìn thấy hắn rót ra từng chén linh nhưỡng ẩn chứa linh khí dạt dào, ánh mắt mọi người đều sáng rực lên.

"Lục đạo hữu có lòng rồi."

"Linh dịch đạo hữu cất chứa thật thần kỳ, tại hạ nghe danh đã lâu, hôm nay phải đánh giá thật cẩn thận mới được."

Mọi người cùng lên tiếng tán thưởng, Lục Huyền chỉ ngồi một bên nhẹ nhàng mỉm cười. Khi đám người trước mắt thưởng thức linh nhưỡng, tâm thần hắn lại lặng lẽ đảo qua, chờ đến lúc xác nhận được không ai bị tà ma phụ thể mới dần dần yên lòng.

"Tạm thời an toàn rồi." Hắn lặng lẽ thở dài, sau đó cẩn thận lắng nghe mọi người trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng mới phát biểu một câu ý kiến.

"Các vị đạo hữu, lý do hôm nay Quách mỗ mời các ngươi tới là gì hẳn trong lòng các vị đều biết rõ. Mục đích đúng là vì các loại bảo vật vừa được Thiên Tinh Động lấy ra." Quách Bỉnh Thu chờ mọi người đến đông đủ mới mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy lập tức yên tĩnh lại, ai nấy đều đăm chiêu suy nghĩ.

"Hẳn là mọi người đều đã biết về các loại bảo vật có trong tập danh sách kia rồi, pháp khí thất phẩm, thần thông cấp thấp,

công pháp thượng đẳng… đối với đám người chúng ta, mỗi món bảo vật trong danh sách kia đều sáng ngang với một loại cơ duyên to lớn. Có thể lấy được càng nhiều bảo vật, lại càng có lợi với con đường tu hành ngày sau của chúng ta."

"Nhưng tà ma xâm nhập đã lâu, mọi người cũng có được một chút hiểu biết đại khái về chúng, mỗi loại tà ma đều có năng lực tà dị riêng, rất khó để hoàn toàn diệt sát. Bởi thế ta định tụ tập các vị đạo hữu đang có mặt ở đây, cùng nhau liên thủ đối phó với tà ma."

"Tập hợp sức mạnh của nhiều người, khẳng định là chuyện tiêu diệt tà ma sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, từ đó hiệu suất diệt ma cũng sẽ tăng lên, sau đó chúng ta cùng nhau đổi lấy những loại bảo vật cao cấp kia rồi căn cứ vào độ cống hiến của mỗi người để chia cắt bảo vật."

"Các vị đạo hữu nghĩ thế nào?" Quách Bỉnh Thu đảo mắt nhìn quanh đại sảnh, sau đó lên tiếng bình thản hỏi hỏi.

"Đúng là cách hay, đơn đả độc đấu sẽ rất khó cạnh tranh với những tu sĩ khác."

"Đồng tâm hiệp lực là có thể dễ dàng diệt sát tà ma, khiến độ khó khi trao đổi bảo vật giảm xuống khá nhiều." Có tu sĩ lên tiếng phụ họa.

"Đúng là kế hoạch này có phần khả thi, nhưng nhất định phải vạch ra một quy trình cụ thể, bằng không đến thời điểm chia cắt bảo vật mà phân chia không đều, sẽ dẫn tới gút mắc về mặt lợi ích, làm tổn thương đến hòa khí thì không hay." Cũng có tu sĩ nói ra nỗi lo lắng của mình.

Gần như cả mười mấy tu sĩ đang có mặt ở đây đều tán thành với lời đề nghị của Quách Bỉnh Thu, chỉ có Lục Huyền và hai người khác vẫn giữ im lặng, không bày tỏ ý kiến của mình.

“Lục đạo hữu có tình nguyện gia nhập với chúng ta, cùng nhau diệt sát tà ma? Tranh đoạt những món bảo vật hiếm thấy kia hay không?” Người ngồi bên cạnh khẽ quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi.

Lục Huyền lắc đầu. Tâm chí của hắn vô cùng kiên định, đã đưa ra quyết định từ lâu, đương nhiên sẽ không vì có người ngỏ lời mời mà thay đổi. Ý nghĩa ẩn chứa đằng sau hành động lần này của Thiên Tinh Động đã quá rõ ràng, bởi vì mức độ hung hăng ngang ngược của tà ma đã vượt quá sự khống chế của bọn họ, khiến bọn họ không thể không lấy ra lượng lớn bảo vật để thu hút vô số tán tu người trước ngã xuống người sau tiến lên, cùng nhau vây quét săn giết tà ma.

Mặt khác, nếu hắn muốn đi săn giết tà ma thì cũng không muốn làm trước mặt những người khác, khi phải đối diện với lợi ích to lớn, con người ta rất dễ nảy sinh lòng tham, khiến cho đủ các loại biến cố ùn ùn kéo tới, còn không bằng một mình hắn đi, sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

Đương nhiên quan trọng nhất là hắn thấy chướng mắt với mấy món bảo vật trên danh sách kia…

“Từ đạo hữu, bình thường Lục mỗ đều dồn hết tinh lực vào linh thực, xưa nay đều bỏ bê chuyện tu hành nên không có thực lực tương ứng với cảnh giới. Nếu bảo ta đi đối phó với đám yêu thú bình thường thì không sao, nhưng thật sự là tà ma quá mức cường đại, nếu ta gia nhập vào đội ngũ của các đạo hữu, rất có thể sẽ không góp được chút sức lực gì, còn kéo chân các vị đạo hữu lại. Vậy nên ta vẫn an phận thủ thường làm một linh thực sư thì hơn.” Lục Huyền thở dài một tiếng, sau đó cười khổ đáp.

“Mỗi người đều có chí hướng riêng, tất nhiên không thể miễn cưỡng Lục đạo hữu được. Đúng là đạo hữu ở trong động phủ sẽ an toàn hơn đi ra ngoài săn giết tà ma không biết bao

nhiêu lần. Nhưng nếu bỏ qua lần này thì rất khó tìm được một cơ hội để nhận được những món bảo vật như vậy.” Trong mắt tu sĩ họ Từ hiện vẻ thất vọng, nhẹ giọng nói với Lục Huyền.

“Rất khó xuất hiện ư? Ta mở phần thưởng từ quầng sáng cũng mở đến mỏi cả tay đây này…” Trong lòng Lục Huyền rủa thầm một câu, nhưng vẻ mặt lại toát lên một tia bất đắc dĩ:“Không còn cách nào khác, đã chọn đi lên con đường linh thực sư này thì tất nhiên phải nghĩ đủ mọi cách để sống tạm, yên ổn vượt qua một kiếp nhân sinh.”

“Hết thảy đều do đạo hữu quyết định, chỉ cần ngày sau đừng hối hận là được.” Tu sĩ họ Từ gật đầu nói, sau đó quay đầu thương lượng chi tiết liên thủ với hai tu sĩ khác.

Chương 1156: Muốn Khiến Nó Diệt Vong Thì Trước Hết Phải Khiến Nó Điên Cuồng!

Làm như thế nào để dụ giết, mai phục, cường công tà ma tốt nhất… làm sao để phát huy sức mạnh của pháp khí cùng với bí thuật mỗi người đang nắm giữ trong tay đạt đến hiệu quả cao nhất, sau khi săn giết thành công lại chia cắt bảo vật như thế nào.

Đám người bừng bừng khí thế thảo luận, còn Lục Huyền ngồi một mình trong góc lại có vẻ không hòa hợp cho lắm. Hắn vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, nhìn đám tu sĩ bên cạnh dường như đã bị lượng lớn bảo vật làm cho mất trí, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm linh nhưỡng.

"Muốn khiến nó diệt vong thì trước hết phải khiến nó điên cuồng."

Chờ sau khi tụ hội kết thúc, Lục Huyền cũng không ở lại lâu, hắn từ biệt Quách Bỉnh Thu rồi trở về động phủ. Động phủ của hai người không cách nhau quá xa, rất nhanh hắn đã thuận lợi quay về tới bên ngoài động phủ của mình.

Linh thức của hắn đảo qua bốn phía, sau khi xác nhận không có bất cứ tình huống dị thường gì, lúc này mới mở trận pháp tiến vào trong động phủ. Vạn Chướng Huyền Tinh Trận vừa mở ra, cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài lại không còn nhiều liên hệ với hắn nữa.

Lục Huyền ở trong vùng thiên địa thuộc về mình, dốc lòng đào tạo mỗi một gốc linh thực.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua ba tháng. Trong khoảng thời gian này, hắn cũng thăm dò được không ít tin tức mới có liên quan đến tà ma. Có đông đảo tán tu gia nhập vào nên cục diện cũng tốt hơn đôi chút, không còn nghe nói ở đâu đó xuất hiện tình trạng tử thương thảm trọng nữa.

Theo hắn được biết, đã có một phần nhỏ trong số bảo vật Thiên Tinh Động lấy ra treo thưởng được người ta trao đổi, nhưng những món quý hiếm nhất vẫn còn, có thể thấy chuyện diệt sát tà ma ngoài kia khó khăn đến mức nào.

Trong động phủ, ba tiểu Thụ Nương còn lại đã lần lượt đột phá thành công. Sau khi đột phá, ba quầng sáng màu trắng của chúng mang đến cho Lục Huyền một khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm và hai gói kinh nghiệm phối phương Lục Ngưng Lộ ngũ phẩm.

"Sáu Thụ Nương đều đã trở thành thể hoàn chỉnh, còn nhanh hơn một chút so với ta dự đoán. Đã đến lúc tới Thanh Mộc Tinh Động một chuyến, lúc trước Huyền Cực Thụ Mẫu thần bí kia từng nói, chỉ cần Thụ Nương thuận lợi trưởng thành thì có thể tới chỗ nó xin một hạt linh chủng cao giai. Thân là thụ linh của rừng rậm vô biên bên trong Thanh Mộc Tinh Động, linh chủng nó lấy ra chắc không phải thứ bình thường." Trên mặt Lục Huyền hiện lên một nụ cười.

Tuy trước mắt các đại Tinh Động hoặc ít hoặc nhiều đều có bóng dáng của tà ma xuất hiện, nhưng hắn chỉ hoạt động trong phạm vi an toàn, lại cẩn thận hơn một chút thì khả năng gặp phải tà ma vẫn rất nhỏ.

Trong lòng nghĩ vậy, hắn bèn gọi Thảo Khôi Lỗi tới. So với lúc trước, trên thân thể Thảo Khôi Lỗi lúc này đã xuất hiện một chút biến hóa rõ ràng. Thân thể ban đầu vốn có màu xám tro giờ lại xuất hiện từng điểm xanh biếc, có thể cảm nhận được sinh cơ nồng đậm tản ra từ trong đó.

Đoạn cổ mộc cắm trên ngực nó đã hoàn toàn bị những sợi thừng cỏ màu xanh xám bao trùm, một đầu sợi dây thừng tiến vào chỗ sâu bên trong cổ mộc, không ngừng hấp thu linh khí thảo mộc bên trong quả cầu ánh sáng kia.

Khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm bị hấp thu liên tục nên thể tích đã thu nhỏ lại rất nhiều, phần gỗ còn lộ ra bên ngoài trông cũng không còn lớn như trước nữa.

"Trông coi động phủ cho tốt, nếu có tu sĩ hoặc tồn tại khác có ý đồ cưỡng ép xâm nhập, ngươi có thể tiến vào trong trận pháp, dùng Tiễn Đằng diệt sát bọn chúng." Lục Huyền dặn dò Thảo Khôi Lỗi.

Công hiệu chủ yếu của Vạn Chướng Huyền Tinh Trận là phòng hộ, khả năng sát phạt không mạnh, một khi có người xâm nhập, cũng chỉ có thể phân phối Thảo Khôi Lỗi tiến vào trong trận pháp, vận dụng Tiễn Đằng công kích đối phương. Tuy Tiễn Đằng chỉ có tứ phẩm nhưng lại có khả năng công kích cực xa, đối phó với tu sĩ bị vây trong trận pháp hoàn toàn không thành vấn đề.

Có thể thấy trong khoảng thời gian này, linh trí của Thảo Khôi Lỗi này đã tăng lên rõ rệt, ít nhất là nhóc con này có thể nhớ kỹ lộ tuyến trận pháp vận chuyển và có thể tự do ra vào trong đó.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, Lục Huyền ra khỏi động phủ, nhìn lên vô số lôi mang nhỏ bé đầy trời phía trước, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác lạ lẫm.

"Đúng là trong động phủ không có ngày đêm." Hắn cảm khái một tiếng, sau đó hóa thành một tia lôi mang màu trắng bạc, bắn nhanh ra ngoài.

Sau khi tiến vào Thanh Mộc Tinh Động, hắn lấy ra phù lục đưa tin của hai tu sĩ quen biết là Ngọc Lâm tán nhân và Vương

Tuế Hoài, muốn liên lạc với hai người, định tìm bọn họ ôn chuyện, nhưng chờ một lát vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

"Rốt cuộc là đang bế quan tu luyện hay cũng đi săn giết tà ma rồi?" Lục Huyền nghĩ thầm, nhưng cũng không băn khoăn quá lâu, hắn lập tức thay đổi phương hướng, đi tới nơi lúc trước mình từng nhận được Thụ Nương.

Rừng rậm vô biên dấy lên tầng tầng sóng lớn xanh biếc, thứ đập vào mắt đều là màu xanh thăm thẳm với cường độ không đồng đều. Lục Huyền thi triển Mộc Độn Thuật, tiến vào một gốc đại thụ cao vút trong mây mọc ở nơi này.

Bên trong đại thụ, hắn nhanh chóng xuyên qua như cá gặp nước.

Mấy hơi thở sau, bên cạnh hắn đã xuất hiện vài tia lục quang, cứ một mực theo sát không rời, thậm chí tốc độ của chúng còn không kém cạnh gì hắn.

Lục Huyền lập tức dừng lại, bóng dáng mấy tiểu Thụ Nương xuất hiện, chúng vung vẩy đôi cánh màu xanh nhạt, bay tới bay lui quanh người hắn, thỉnh thoảng lại ghé sát vào người hắn nhẹ nhàng hít hà rồi lại ngượng ngùng rời đi, trong ánh mắt ẩn chứa ý tứ tìm tòi nghiên cứu nồng đậm.

"Xem ra chúng đã ngửi được mùi vị của đồng loại từ trên người ta rồi." Lục Huyền cười cười, sau đó triệu hồi sáu tiểu Thụ Nương từ trong Thao Trùng Nang của mình ra.

Nhìn thấy mấy đồng loại xa lạ nhưng rõ ràng là có khí tức mạnh hơn mình, mấy Thụ Nương vừa mới xuất hiện đều lộ ra vài phần cảnh giác. Nhưng dù sao đôi bên cũng có cùng nguồn gốc, nên rất nhanh đã trở nên thân mật, cả đám kêu ríu rít, không biết đang giao lưu cái gì.

"Nhiều năm rồi mới quay lại, không biết Thụ Nương nhiệt tình lúc trước đi đâu mất rồi." Lục Huyền cảm khái một câu.

Không biết mấy tiểu Thụ Nương nói với đồng bạn điều gì mà mấy Thụ Nương sống trong Thanh Mộc Tinh Động đột nhiên trở nên rất nhiệt tình với Lục Huyền, chúng ra hiệu cho Lục Huyền đi theo phía sau.

Lục Huyền cũng không nghĩ nhiều, toàn thân được bao phủ bởi linh lực màu xanh biếc, nhanh chóng tiến vào chỗ sâu bên trong đại thụ.

Rất nhanh, một tiếng vang nhẹ như bọt biển vỡ tan truyền ra, hắn có cảm giác mình vừa mới xuyên qua một lớp màng xanh mỏng tựa cánh ve, tiến vào một vùng thiên địa xanh ngát.

Trên đỉnh đầu là một mảng xanh khổng lồ, vô biên vô tận, dưới đáy có vô số rễ cây cực lớn quấn quanh, hình thành nên đủ các loại địa hình quái dị, không biết bên trong ẩn chứa bao nhiêu tinh quái thảo mộc đang vui vẻ chơi đùa cùng nhau.

Lục Huyền mỉm cười, lẳng lặng quan sát cảnh này, chờ đợi Huyền Cực Thụ Mẫu xuất hiện.

Chương 1157: Lời Gửi Gắm!

Không bao lâu sau, từ bên trong cơ thể mấy Thụ Nương bên cạnh chợt tuôn ra một luồng khí tức màu xanh nhạt mỏng manh. Lục Huyền không hề thấy kinh ngạc, hắn đưa mắt nhìn quanh cũng thấy vô số tinh quái thảo mộc đều có biểu hiện giống hệt nhau.

Vô số khí tức màu xanh nhạt nọ tụ tập lại một chỗ, ngưng tụ thành một bóng người màu xanh đậm có vẻ ngoài giống với thân thể con người. Bóng dáng này cao hơn mười trượng, trên đỉnh đầu có vô số dây leo lớn nhỏ với màu sắc khác nhau rủ xuống, nửa thân trên có vô số cành giống như cánh tay chồng chéo lên nhau, kéo dài đến phía cuối tấm màn xanh trên cao.

"Bái kiến Thụ Mẫu tiền bối!" Lục Huyền vội vàng thi lễ.

"Hóa ra là tiểu hữu."

"Mấy Thụ Nương này chính là nhóm lúc trước tiểu hữu từng đưa ra khỏi Thanh Mộc Tinh Động phải không? Không ngờ chúng lại trưởng thành nhanh như vậy, lại trở thành thể hoàn chỉnh rồi? Nhìn khí tức này hẳn là chúng đã dung hợp với một món thiên tài địa bảo hệ Mộc." Một thanh âm dịu dàng đến tận cùng rơi vào tai Lục Huyền, thoáng cái đã khiến hắn cảm thấy vô cùng yên bình.

Đối phương chính là Huyền Cực Thụ Mẫu lai lịch thần bí đang ẩn nấp bên trong Thanh Mộc Tinh Động, thực lực sâu không lường được. Đối phương cắm rễ tại Tinh Động, có thể phân hoá ra hàng nghìn hàng vạn, cũng có thể hợp thành một thể, trở thành dáng vẻ như hiện tại.

“Ta ngẫu nhiên nhận được một món bảo vật, vừa hay thích hợp với mấy tiểu tinh linh này nên để chúng nó chia đều.” Lục Huyền thuận miệng nói, sau khi mở ra thêm hai khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm, hắn đã đưa chúng cho các Thụ Nương một khúc, khúc còn lại dự định sẽ để cho Yêu Quỷ Đằng sử dụng.

“Tiểu hữu có lòng, Thụ Nương được ngươi chăm sóc tốt như vậy ta cũng yên tâm rồi.” Trong giọng nói dịu dàng của Huyền Cực Thụ Mẫu tràn đầy vui sướng.

“Ta vốn định để chúng nó trở về Thụ giới cho chúng nó tự do sinh trưởng, nhưng giờ lại thay đổi ý định. Có lẽ ở lại bên cạnh tiểu hữu sẽ có lợi cho sự trưởng thành của chúng hơn. Đương nhiên, ta cũng không quên lời hứa hẹn với tiểu hữu lúc trước. Chỗ ta có một hạt linh chủng cao giai, xin tặng lại cho tiểu hữu, hi vọng ngươi có thể nuôi dưỡng chúng thật tốt.” Huyền Cực Thụ Mẫu chậm rãi nói, thanh âm vốn êm dịu rơi vào tai Lục Huyền lại càng như tiếng nhạc trời.

“Chỗ ta có một loại linh chủng không biết tên, ngẫu nhiên lấy được ở một di tích Thượng cổ trong Thiên Tinh Động, giờ tặng lại cho tiểu hữu.” Huyền Cực Thụ Mẫu dịu dàng nói, cùng lúc đó, một điểm sáng nhỏ bé từ chỗ cao bắn về phía Lục Huyền.

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, điểm sáng nọ nhanh chóng tăng lớn, một hạt linh chủng lóe ra tia sáng chói mắt đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Có cảm giác bên trong hạt linh chủng này đang ẩn chứa một cái bấc đèn miệt mài thiêu đốt, khiến Lục Huyền ở cách đó không xa cũng cảm nhận được sự ấm áp.

“Tuy không biết rõ chủng loại của nó, nhưng căn cứ vào sinh cơ đang ẩn chứa bên trong linh chủng, ta suy đoán, đây hẳn là một hạt linh chủng thất phẩm.” Ngũ quan mơ hồ của Huyền Cực Thụ Mẫu lại biến hóa, hiện lên một nụ cười.

“Linh chủng thất phẩm? Vậy thì quá quý giá rồi, vãn bối hổ thẹn không dám nhận.” Ánh mắt Lục Huyền cứ một mực nhìn chằm chằm vào hạt linh chủng kia không rời một giây nhưng vẫn giả vờ từ chối. Nhưng đương nhiên, trong lòng hắn hiện giờ, chỉ hận không thể gieo ngay hạt linh chủng sáng chói này xuống đất để nhận được tin tức chi tiết về nó.

“Tiểu hữu đừng khách khí, ta giữ lại hạt linh chủng này cũng không có tác dụng gì, chỉ khiến sinh cơ của nó dần dần xói mòn mà thôi, còn không bằng giao cho tiểu hữu bồi dưỡng, biết đâu lại có thể thu hoạch được một gốc linh thực cao giai hiếm thấy.” Huyền Cực Thụ Mẫu chậm rãi nói.

Lục Huyền nuôi dưỡng sáu tiểu Thụ Nương kia thành thể hoàn chỉnh, tuy đó là công lao rất lớn nhưng vẫn không đáng để dùng một hạt linh chủng thất phẩm làm quà tạ ơn. Ban đầu Huyền Cực Thụ Mẫu chỉ định lấy một hạt linh chủng lục phẩm quý hiếm ra thôi, nhưng trong lúc nhất thời lại thay đổi chủ ý. Nhóm Tiểu Thụ Nương trưởng thành nhanh chóng như vậy đã đủ để chứng minh trình độ của Lục Huyền trong phương diện linh thực rồi. Thêm nữa, vì nuôi dưỡng mấy con tinh quái thảo mộc mà Lục Huyền tình nguyện dùng bảo vật hệ Mộc cao giai tẩm bổ cho chúng, qua chuyện này hoàn toàn có thể thấy được phẩm tính của Lục Huyền như thế nào.

Đồng thời, với thế cục trước mắt, Huyền Cực Thụ Mẫu định để Lục Huyền tiếp tục chăm sóc sáu tiểu Thụ Nương kia, coi như lưu lại một chút mồi lửa cho loài tinh quái hiếm thấy này.

Vì nhiều nhân tố như vậy gộp lại, cuối cùng, nó đã quyết định lấy ra hạt linh chủng kỳ dị mình cất giữ suốt nhiều năm qua, tặng cho Lục Huyền.

“Vậy… Vãn bối xin đa tạ tiền bối.” Lục Huyền nhìn chằm chằm vào hạt linh chủng sáng chói đang từ từ bay tới kia, nhìn

khoảng cách giữa nó và mình càng ngày càng gần, cuối cùng đã quyết định nhận lấy.

"Nên thế." Huyền Cực Thụ Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, lại quan sát Lục Huyền và mấy Tiểu Thụ Nương ở phía dưới.

"Tiểu hữu, sau khi tà ma xâm nhập Thiên Tinh Động, sinh cơ trong Thụ giới này càng lúc càng ít, ngoại trừ giao mấy tiểu Thụ Nương này cho ngươi, ta còn muốn nhờ ngươi dẫn theo một ít Thụ Nương chưa dựng dục khác rời đi nữa."

"Được, vãn bối nhất định sẽ tận tâm tận lực, chăm sóc chúng cẩn thận chu đáo." Lục Huyền khẩn khoản đáp.

Nuôi dưỡng Thụ Nương cũng có thể nhận được phần thưởng quầng sáng, càng không cần phải nói tới chuyện Huyền Cực Thụ Mẫu vừa giao cho hắn một hạt linh chủng thất phẩm.

Về phần phải thỏa mãn điều kiện nuôi dưỡng chúng nó lại càng không cần lo lắng, trong động phủ của hắn có nhiều linh thực lục phẩm thất phẩm như thế, nuôi dưỡng vài Thụ Nương hoàn toàn không thành vấn đề.

"Tiền bối, trước mắt tình hình Thanh Mộc Tinh Động thế nào rồi? Tà ma xâm nhập có nghiêm trọng không?" Giọng điệu Lục Huyền có thêm vài phần quan tâm. Hành động của Huyền Cực Thụ Mẫu khiến hắn cảm thấy hơi giống với gửi gắm dặn dò trước khi mình xảy ra chuyện, bởi vậy mới tò mò hỏi.

"Cũng có tà ma xuyên qua vòng bảo hộ của Thụ giới, xâm nhập vào bên trong, khiến không ít tinh quái tử vong. Khi ta phân hóa thành hàng nghìn hàng vạn thì thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, không thể chú ý tới mọi nơi được, nhưng hợp lại thì mục tiêu lại quá rõ ràng, cộng thêm chuyện ta vốn không am hiểu thuật pháp công phạt, nên chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ

được đám tinh quái này mà thôi.” Huyền Cực Thụ Mẫu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hàng nghìn hàng vạn dây leo nhẹ nhàng lắc lư, trong giọng nói ẩn chứa cảm giác bất đắc dĩ nồng đậm.

“Có thể đối kháng với tà ma đồng thời cũng có thể bảo vệ vô số tinh quái thảo mộc, để chúng không bị tà ma quấy rầy, những gì tiền bối làm đã khiến vãn bối vô cùng bội phục rồi.” Lục Huyền nghiêm mặt nói.

“Tiểu hữu quá khen.” Huyền Cực Thụ Mẫu dịu dàng đáp, ánh mắt lại nhìn xuống mấy tiểu Thụ Nương kia.

“Các ngươi có tình nguyện tiếp tục đi theo vị tu sĩ Nhân tộc này không?”

Sáu Thụ Nương nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu.

Chương 1158: Nhiên Đăng Cổ Thảo!

Chuyện đi theo Lục Huyền tiếp tục hưởng thụ linh khí thảo mộc tinh thuần do linh thực cao giai mang đến hay trở lại bên cạnh đồng tộc cùng Huyền Cực Thụ Mẫu trong Thụ giới đã khiến đám tiểu tinh linh này rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng nếu Thụ Mẫu đã có ý đưa chúng nó tới bên chỗ Lục Huyền thì bọn chúng cũng sẽ thuận thế mà nhận lời.

"Tiểu hữu, đi theo ta nào." Đến đây, thân thể khổng lồ của Huyền Cực Thụ Mẫu lập tức phân giải thành một tia lục quang, dẫn Lục Huyền tiến vào thế giới xanh biếc dưới lòng đất.

Trong một cái linh trì xanh biếc rộng lớn, bên trong có một gốc cổ thụ xanh mơn mởn sinh trưởng, trên thân cây kết ra hơn ba mươi nụ hoa màu xanh. Trước lạ sau quen, Lục Huyền đã biết bên trong nụ hoa là đám tiểu Thụ Nương đang được dựng dục rồi.

Nhận thấy Huyền Cực Thụ Mẫu tới gần, mấy tiểu Thụ Nương bên trong nụ hoa trở nên cực kỳ sinh động, thân thể lớn bằng ngón cái không ngừng giãy giụa, như muốn lập tức chui ra khỏi nụ hoa màu xanh.

Lục Huyền thấy trên thân các tiểu Thụ Nương có rất nhiều đường vân màu xanh đậm, liên kết với nụ hoa, tùy ý Thụ Nương lôi kéo.

"Tiểu hữu, lần này làm phiền ngươi mang thêm mấy Thụ Nương trở về được chứ?"

“Không thành vấn đề.” Lục Huyền vội vàng lên tiếng đáp.

Thụ Nương vốn là tinh quái thảo mộc hiếm thấy, quầng sáng đến từ chúng cũng mang tới phần thưởng không tệ, mà trong động phủ của hắn đang có rất nhiều linh thực cao giai và linh khí thảo mộc tẩm bổ khiến cho tốc độ phát triển của mấy con tinh quái này nhanh hơn đám yêu thú cùng giai khá nhiều, sao hắn lại không đồng ý được?

Dây leo của Huyền Cực Thụ Mẫu khẽ động, mười sợi lục quang nhàn nhạt chui vào bên trong mười nụ hoa. Không đến một khắc đã có mười Thụ Nương toàn thân ướt sũng, lớn bằng ngón cái lục tục chui ra. Mỗi tiểu Thụ Nương đều mang vẻ nửa tò mò nửa sợ hãi nhìn về phía Lục Huyền, dáng vẻ đáng yêu, thấy mà thương tiếc.

“Giao hết cho tiểu hữu đấy.”

“Xin tiền bối yên tâm.” Lục Huyền trịnh trọng hứa hẹn rồi cẩn thận thu hết mười tiểu Thụ Nương kia vào trong Thao Trùng Nang của mình.

Sau khi rời khỏi Thụ giới, linh thức của hắn cảm nhận được hai tấm phù lục đưa tin mình gửi cho Ngọc Lâm tán nhân và Vương Tuế Hoài vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lục Huyền cũng không ở lại lâu, đã trực tiếp bay tới cửa ra vào Thanh Mộc Tinh Động. Một đường vô cùng cẩn thận, dựa vào Hư Không Yểm Mục và Thanh Phù Vũ Y che lấp bảo vệ, cuối cùng hắn cũng bình yên trở lại động phủ của mình.

“Vốn định trả lại sáu Thụ Nương kia cho Huyền Cực Thụ Mẫu, không ngờ chẳng trả lại chúng được, phải dẫn về nơi này, còn một lần nữa kiếm được thêm mười con mới, cùng với một hạt linh chủng thất phẩm trân quý.” Nét mặt Lục Huyền đầy vẻ hài lòng, hắn đi vào khu vực trung tâm linh điền, lấy ra hạt linh chủng tỏa ra quang mang ấm áp kia. Tâm niệm vừa

động, trên bề mặt Nguyên tức nhưỡng trong linh điền đã xuất hiện một khe hở rất nhỏ, vừa vặn để nhét linh chủng vào trong.

Tâm thần ngưng tụ trên hạt linh chủng sáng rực đang được chôn ở tầng nông của linh nhưỡng, một ý niệm lập tức xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Nhiên Đăng Cổ Thảo, linh thực thất phẩm, vốn là loại dị thảo cao giai đến từ Phật quốc thần bí, được Phật lực dồi dào tẩm bổ lâu dài, từ đó dựng dục mà thành.】

【Linh thực cần được đào tạo bên trong linh nhưỡng, linh khí ẩn chứa lực lượng quang minh, có thể sử dụng các loại dị bảo Phật môn ẩn chứa Phật tính tẩm bổ, khi sắp thành thục cần dùng Tâm Đăng Phật Diễm đốt cháy bấc đèn trên cổ thảo, giúp nó lột xác thành công.】

【Nhiên Đăng Cổ Thảo sau khi thành thục sẽ ẩn chứa lực lượng quang minh vô thượng bên trong, có thể chiếu sáng một mảnh thiên địa, tránh bị yêu ma xâm nhập, đồng thời cũng có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế chí bảo Phật môn tương ứng.】

"Nhiên Đăng Cổ Thảo thất phẩm!" Trong lòng Lục Huyền mừng rỡ vô cùng, hắn không ngờ mình lại dễ dàng nhận được một gốc linh thực cao giai cực kỳ hiếm thấy như thế!

"Xem tin tức giới thiệu thì hạt linh chủng này có liên quan rất lớn với Phật môn, độ khó khi đào tạo cũng không nhỏ." Nhưng ngay sau đó, hắn lại thầm cảm khái một câu.

"Bảo vật Phật môn… lại có thể dùng món Phục Ma Quyết lúc trước từng tẩm bổ Tọa Phật Liên rồi, bảo vật tẩm bổ không lo, hiện giờ điều ta cần làm là phải sưu tầm một ít linh nhưỡng, linh khí ẩn chứa lực lượng quang minh. Ngoài ra theo thông tin ta nhận được, khi Nhiên Đăng Cổ Thảo trưởng thành còn

phải dùng tới Tâm Đăng Phật Diễm đốt lửa, trợ giúp linh thực lột xác?" Lục Huyền nhẹ giọng thì thầm.

Điều kiện để đào tạo gốc Nhiên Đăng Cổ Thảo thất phẩm này cực kỳ phức tạp, đoán chừng hắn sẽ phải tốn rất nhiều tâm tư đây. Cũng may có phần thưởng tới từ quầng sáng làm động lực, khiến cho Lục Huyền nhiệt tình vô cùng, có khó khăn đến đâu cũng không ngại.

"Nhưng trong điều kiện bồi dưỡng bình thường, ít nhất cũng phải sau trăm năm Nhiên Đăng Cổ Thảo này mới trưởng thành được, nên tạm thời ta không cần phải vội vã đi tìm kiếm Tâm Đăng Phật Diễm làm gì." Trong lòng hắn nghĩ thầm.

Hắn lập tức rút hạt hạt linh chủng đang tỏa sáng rực rỡ kia ra, bỏ vào trong Thao Trùng Nang để tránh sinh cơ cua nó bị xói mòn. Sau khi cất kỹ linh chủng, hắn lại nhân tiện thả mười tiểu Thụ Nương mới nhận được ra ngoài.

Mười tiểu Thụ Nương vừa chuyển tới hoàn cảnh lạ lẫm, ban đầu có vẻ chưa thể thích ứng được, cả đám cứ một mực chen chúc cùng một chỗ, không dám nhúc nhích mảy may.

"Các ngươi dẫn chúng đi làm quen một chút đi." Lục Huyền dặn dò mấy Thụ Nương đã trở thành tinh quái ngũ phẩm thể hoàn chỉnh kia.

"Vâng thưa chủ nhân." Thụ Nương vẫy vẫy đôi cánh màu xanh nhạt, nhanh chóng dẫn đám đồng bạn mới sinh ra bay đến các nơi dồi dào linh khí bên trong linh điền.

Càng đi vào bên trong ánh mắt của nhóm tiểu Thụ Nương mới càng sáng chói. Trong động phủ này có quá nhiều linh thực cao giai. Ở đây có một gốc, ở kia lại có một gốc, khiến đám tiểu Thụ Nương vui sướng đến sững sờ.

Linh khí tinh thuần tràn ra từ những gốc linh thực cao giai kia khiến đám tiểu Thụ Nương say mê như lạc vào tiên cảnh.

Mấy Thụ Nương có hình thể lớn hơn rất nhiều nhìn dáng vẻ của đám đồng bạn mới, vẻ mặt lập tức toát lên vài phần kiêu ngạo đắc ý, trong miệng truyền tới thanh âm réo rắt véo von.

Khi cả nhóm bay đến góc núi đang gieo trồng Mê Tiên Đào, cảm nhận được thảo mộc linh khí nồng đậm truyền đến từ cách đó không xa, nhóm tiểu Thụ Nương mới toanh lập tức muốn vọt vào xem rõ ngọn ngành.

Ánh sáng màu xanh hiện lên, sáu Thụ Nương cũ không hẹn mà cùng xông tới ngăn cản chúng, e sợ đám tiểu Thụ Nương mới sẽ tiến vào trong mảnh chướng khí màu hồng phấn kia.

"Nơi này là cấm địa với chúng ta." Không biết chúng nghĩ đến điều gì, chỉ biết trên mặt lập tức hiện lên vẻ xấu hổ, vội vàng truyền lại một ý niệm cho đám đồng bạn kia.

Trong chướng khí phấn hồng có lượng lớn linh đào màu phấn trắng như ẩn như hiện, dường như bên dưới có vật gì đó vừa dài vừa thô mới lướt ngang qua.

Chương 1159: Tiểu Na Di Thuật!

"Yêu Quỷ Đằng đúng là xấu xa, lại định mê hoặc đám tiểu tinh linh không rành thế sự của ta tiến vào rừng Mê Tiên Đào." Lục Huyền nhìn đám dây leo đang vươn mình bên cạnh chướng khí màu phấn hồng, không khỏi cười mắng một câu.

Sau khi trở lại động phủ, hắn lại tiếp tục cuộc sống linh thực sư đã trải qua suốt mấy chục năm. Mỗi ngày đều bồi dưỡng linh thực, chăn nuôi linh thú, lúc nhàn rỗi có thể tu luyện các loại thần thông, công pháp mở ra từ quầng sáng.

…

Chớp mắt đã qua ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, Lục Huyền không hề tiến vào bí cảnh để săn giết tà ma theo lời kêu gọi của các đại Tinh Động mà hầu như hắn đều ở trong động phủ, trải qua cuộc sống ngăn cách với đời của một linh thực sư thành thật.

Sau khi hắn cố ý hỏi thăm mới biết càng ngày càng có nhiều tu sĩ chết vì đi săn giết tà ma, thậm chí trong những kẻ xấu số ấy còn có người hắn quen biết, đương nhiên cũng chỉ có thể coi là sơ giao thôi. Khi biết chuyện đối phương bất hạnh chết trong tay tà ma, hắn không khỏi tiếc hận vài câu, sau đó tâm trạng lại khôi phục như thường.

Ai ngờ đến cuối cùng hắn vẫn nhận được một tin tức xấu.

Vào hôm ấy, lúc hắn đang bồi dưỡng linh thực, đột nhiên một tấm phù lục truyền tin màu xanh biếc bay tới bên ngoài động phủ, tiếng rung vù vù khiến Lục Huyền chú ý.

“Phù lục đưa tin riêng của Ngọc Lâm tán nhân.” Trong lòng Lục Huyền vui vẻ vô cùng, hắn lập tức dùng linh thức dẫn dắt tấm phù lục truyền tin ấy đến bên cạnh mình rồi kích phát bằng linh lực.

Bên trong truyền đến một giọng nói có vẻ hơi mệt mỏi: “Lục đạo hữu, tại hạ Ngọc Lâm tán nhân đây, dạo trước vì vẫn ở trong bí cảnh nên tới gần đây mới phát hiện ra tấm phù lục đưa tin của đạo hữu, xin đạo hữu thứ lỗi. Tổng thể ta cũng không có vấn đề gì, chỉ là lần trước săn giết tà ma nên có bị thương nhẹ, đã để lại chút di chứng. Nhưng Vương đạo hữu thì quá bất hạnh, hai chúng ta vì muốn nhanh chóng đổi lấy một món bảo vật ngũ phẩm mình mơ ước nên có gia nhập vào một đội ngũ săn giết tà ma, rong ruổi suốt một đoạn thời gian dài đều không được nghỉ ngơi. Không may đã đụng độ với mấy con tà ma cao giai, sau khi dốc toàn lực chạy trốn chỉ có ta và hai đạo hữu khác giữ được mạng, còn Vương Tuế Hoài đạo hữu đã chết khi bị tà ma truy sát rồi.”

“Vương đạo hữu đã chết rồi ư?” Lục Huyền lộ vẻ mặt phức tạp, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Thời điểm hắn biết được tin tức này từ bên trong phù lục đưa tin của Ngọc Lâm tán nhân, trong lòng cũng cảm thấy khá bàng hoàng. Hắn và Vương Tuế Hoài quen biết đã nhiều năm, cảm nhận của hắn về vị tu sĩ tinh thông ngự thú này chính là tính cách trầm mặc ít lời, nhưng lòng dạ không tệ.

Giờ phút này, lại nghe được tin đối phương vẫn lạc, trong lòng hắn thổn thức không thôi, khó tránh khỏi hụt hẫng, mất mát.

“Haizz…” Thật lâu sau, toàn bộ tâm trạng đã hóa thành một tiếng thở dài.

Hơn ai hết hắn hiểu rằng, nếu đã lựa chọn đi săn giết tà ma để đổi lấy bảo vật thì bất kể là Vương đạo hữu hay các vị đạo

hữu khác, hầu như bọn họ đều sẽ gặp phải kết cục tương tự mà thôi. Chỉ có rất ít tu sĩ thành công hưởng thụ được thành quả, nắm chắc lấy cơ hội này để một bước lên mây.

Thiên Tinh Động bỏ ra nhiều loại bảo vật cao giai như thế đương nhiên không phải là tặng không cho vô số tán tu. Nếu muốn nhận được bảo vật thì phải hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng của bọn họ, trải qua vô vàn gian khổ, đối mặt với ngàn vạn yêu ma tà dị thần bí và sự cạnh tranh của vô số tán tu, có thể hiểu được độ khó của loại nhiệm vụ này lớn đến mức nào, thậm chí còn tương đương với tìm đường lên trời.

"Cũng may linh thực sư như ta có một con đường thi đấu chỉ thuộc về riêng mình." Lục Huyền khẽ cười một tiếng rồi lắc lắc đầu, hắn cảm thấy vô cùng may mắn khi bên cạnh mình có quầng sáng tồn tại.

Cảm khái một hồi, hắn thu tâm tư tiếc thương lại, truyền vài lời trấn an Ngọc Lâm tán nhân vào tấm phù lục đưa tin, cũng tỏ vẻ bản thân có thể dốc sức tương trợ nàng trong phạm vi năng lực của mình. Nhưng phù lục gửi đi rồi, rất lâu sau cũng không nhận được câu trả lời, không biết Ngọc Lâm tán nhân đã bế quan trị liệu thương thế hay lại có chuyện trọng yếu gì khác.

Lục Huyền không để ý đến nữa, lại tiếp tục đi bồi dưỡng đám linh thực trong động phủ của mình.

Hôm nay, khi hắn đang thả đám linh trùng cho Khốn Linh Lung ăn cơm thì đột nhiên lại cảm nhận được lực lượng lôi đình đang tàn phá bừa bãi tại một nơi nào đó bên trong động phủ. Trong cảm nhận của linh thức, một tia sáng màu trắng bạc vừa lao từ trong động phủ ra, vẽ nên những đường kẻ ngang dọc.

"Phi Lôi Chi thành thục rồi." Khóe miệng Lục Huyền khẽ cong lên, hắn không chút do dự đã triển khai Sất Lôi Dực, hóa

thành một tia lôi quang màu trắng bạc, lần theo quỹ tích của Phi Lôi Chi, tóm gọn lấy nó.

Gốc linh chi màu trắng bạc không ngừng giãy giụa, từng tia lôi quang hung hãn chui vào lòng bàn tay Lục Huyền. Nhưng với cường độ thân thể hiện tại của hắn, mấy tia lôi quang này hoàn toàn không mang đến bất kỳ ảnh hưởng nào.

Phi Lôi Chi dần trở nên ngoan ngoãn, một quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện, hơi lập lòe trước mặt Lục Huyền. Lục Huyền hồi hộp đến nín thở, hắn giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào bề mặt quầng sáng.

Trong thoáng chốc, quầng sáng đã lặng lẽ vỡ tan, hóa thành vô vàn điểm sáng nhỏ bé bay đầy trời và lập tức chui vào cơ thể Lục Huyền.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

【Thu hoạch một gốc Phi Lôi Chi lục phẩm, nhận được thần thông Tiểu Na Di Thuật trung giai.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một cuốn cổ tịch đã xuất hiện trên tay hắn.

"Tiểu Na Di Thuật…" Hắn nhìn mấy chữ to viết ngoáy trên bìa sách, nhẹ nhàng mở trang sách ra, lập tức có vô số đường cong huyền ảo và khó hiểu xuất hiện trước mắt. Đường cong này nhìn có vẻ lộn xộn nhưng thật ra lại ẩn chứa một tia triết lý không gian, dường như có thể vượt qua khoảng cách giữa hai đầu không gian chỉ trong nháy mắt.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào cuốn cổ tịch nọ, lập tức biết được mọi thông tin chi tiết về nó.

【Tiểu Na Di Thuật, thần thông trung giai, sau khi tu hành thành công có thể nháy mắt di chuyển trong một phạm vi nhất định, phạm vi lớn nhỏ được quyết định dựa vào linh lực, linh thức và tiến độ tu hành của tu sĩ. Sau khi đại thành có thể nắm

giữ một tia sức mạnh không gian, có thể bỏ qua lực lượng trói buộc của phần lớn trận pháp, cấm chế.】

"Thần thông trung giai, Tiểu Na Di Thuật!" Sau khi hiểu rõ sự cường đại của môn thần thông này, Lục Huyền đã mừng rỡ đến mức không nói thành lời.

"Có thể thuấn di trong phạm vi nhất định, sau khi tu luyện thành công sẽ không bị phần lớn các loại trận pháp, cấm chế trói buộc nữa. Năng lực bảo mệnh lại tăng lên một chút rồi." Lục Huyền không khỏi cảm khái nói.

So sánh thứ nàyvới Sất Lôi Dực, hắn chợt nhận ra rằng mỗi loại đều có sở trường riêng. Sất Lôi Dực thích hợp để đi đường dài, mà Tiểu Na Di Thuật lại thích hợp để đào thoát trong phạm vi nhỏ, nhất là khi đối mặt với nguy hiểm trí mạng, dựa vào năng lực thuấn di có lẽ, hắn sẽ tránh được một kiếp. Ngoài ra sau khi tu luyện có thành tựu, hắn còn có thể lĩnh hội được một tia quy tắc không gian, từ đó không bị phần lớn trận pháp và cấm chế trói buộc nữa.

Chương 1160: Tình Thế Không Lạc Quan Cho Lắm!

“Lại có thêm một môn thần thông, phải dành thêm chút thời gian để tu hành nó mới được.” Vậy là Lục Huyền lại rơi vào một loại phiền não mà hạnh phúc nữa rồi.

“Còn hai lá Thanh Tịnh Lưu Ly Trà, sau khi sử dụng chúng ngộ tính của ta có thể duy trì ở tiêu chuẩn cao trong một khoảng thời gian khá dài. Ngoài ra còn phải ủy thác cho Hải Lâu thương hội, nhờ bọn họ giúp ta thu thập thêm một ít linh chủng hoặc cây non Thanh Tịnh Lưu Ly Trà nữa.” Hắn thầm cảm khái một câu, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã gia nhập vào thương hội.

Từ khi trở thành khách khanh của thương hội cho tới nay, không biết hắn đã nhận được bao nhiêu linh chủng, linh nhưỡng, linh tuyền và các loại tài nguyên khác từ đó rồi.

“Còn gốc Phi Lôi Chi lục phẩm này, ta có thể dùng nó làm nguyên liệu phụ trợ mình tu luyện thần thông lôi độn, hơn nữa bản thân nó cũng sở hữu hiệu quả khắc chế rất mạnh với tà ma, có thể giữ lại tự mình dùng.”

Hắn vẫn đang tu hành Thần Tiêu Chân Pháp, thần thông cấp thấp Ngũ Lôi Chính Pháp và một ít bí thuật thuộc tính Lôi trong Ngự Lôi Thiên, bởi vậy Phi Lôi Chi này có rất nhiều lợi ích với hắn.

…nq.huy.249@gmail.com

Chớp mắt đã qua hai tháng.

Cách động phủ của Lục Huyền hơn hai mươi dặm có một ngọn núi lớn. Khu vực này cực kỳ hoang vu, toàn bộ xung quanh đều là những tảng đá lớn màu xám đen, thi thoảng lại có những tia chớp màu trắng bạc từ trên cao đánh xuống những tảng đá lớn đó làm phát ra hàng loạt tiếng nổ đì đùng.

Hư Không Yểm Mục di chuyển trong vô vàn lôi mang cực nhỏ rải khắp bầu trời, lúc ẩn lúc hiện, cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh. Lục Huyền đang đứng dưới chân núi, linh lực toàn thân sôi trào mãnh liệt.

Bỗng nhiên từng chuỗi âm thanh ngâm xướng bằng tiếng Phạn vang lên, hư ảnh những đóa hoa sen màu vàng rực rỡ từ bầu trời bay xuống. Trong hư ảnh có một khuôn mặt mơ hồ cao tới mấy trượng.

Chỉ trong nháy mắt, một bộ Kim Thân Pháp Tướng đã hiển lộ ra ngoài, nhanh như chớp bấm một đạo pháp ấn Phật môn, đẩy thẳng tới hòn núi lớn bên cạnh. Pháp ấn nhanh chóng biến lớn, dường như bên trong còn ẩn chứa Phật lực vô tận, hàng nghìn hàng vạn Phật quang bắn ra bốn phía, thoáng chốc rơi xuống cự thạch trên núi lớn.

Cự thạch lập tức vỡ vụn thành vô số bột mịn.

“Lực sát thương của Bất Động Minh Vương Ấn này cũng không tệ.” Lục Huyền nhẹ giọng cảm khái.

Dưới sự tẩm bổ lâu dài của lôi mang, cự thạch trong núi lớn đã hình thành nên một loại linh quáng đặc biệt, cả về mức độ cứng rắn lẫn kháng tính đối với linh lực đều mạnh hơn những tảng đá bình thường rất nhiều. Nhưng dưới một đòn đơn giản của Bất Động Minh Vương Ấn, cự thạch có thể tích to lớn như thế lại trực tiếp bị chôn vùi trong nháy mắt, có thể thấy được uy thế của đạo pháp ấn này khủng khiếp đến nhường nào.

Thân hình Lục Huyền lóe lên, như thể đã vượt qua không gian, đi thẳng tới chỗ cự thạch vỡ vụn.

"Tiểu Na Di Thuật cũng đã bước đầu nhập môn rồi, trước mắt ta có thể thuấn di trong phạm vi chừng một - hai chục trượng, đồng thời cảm ngộ với không gian cũng được tăng cường rất nhiều, khi đối mặt với trận pháp hay cấm chế cấp thấp, có thêm Phá Vọng Đồng Thuật là có thể trực tiếp nhìn thấu luôn. Chờ tinh tiến thêm một bước, thì bất kể phạm vi thuấn di hay năng lực tránh thoát trói buộc đến từ trận pháp và cấm chế đều sẽ được gia tăng lên rất nhiều." Hắn tự lẩm bẩm một mình, sau đó lại thử dùng thần thông Ngũ Lôi Chính Pháp, đợi cho đến khi linh lực tiêu hao hơn nửa mới trở về động phủ.

Vốn dĩ xung quanh động phủ của hắn cũng không có nhiều Kết Đan Chân Nhân sinh sống, sau khi Thiên Tinh Động tuyên bố nhiệm vụ treo thưởng, vài vị tu sĩ quen biết ở gần đó đều như thiêu thân lao đầu vào lửa, không để ý đến nguy hiểm, chỉ một mực tranh nhau tiến về phía trước.

Bởi thế, ngay cả khi hắn thi triển thần thông gây ra động tĩnh không nhỏ như vậy, cũng không khiến bất cứ tu sĩ nào chú ý tới bên này.

"Xung quanh nơi này càng ngày càng vắng lặng, không biết dạo gần đây mấy người Diệp đạo hữu, Lôi đạo hữu thế nào rồi?" Lục Huyền vừa cảm khái vừa dùng linh thức đảo qua bốn phía, xác nhận không có bất cứ dị thường nào mới mở ra Vạn Chướng Huyền Tinh Trận, tiến vào trong động phủ của mình.

"Lục đạo hữu, Lục đạo hữu! Lão phu lại tới xin mấy chén linh nhưỡng đây!"

Gần nửa ngày sau, bên ngoài động phủ lại truyền đến giọng nói quen thuộc của Mộc đạo nhân. Linh thức của Lục Huyền

đảo qua, ngay sau đó, hắn đã hóa thành một tia quang mang màu trắng bạc, nhanh chóng đi ra bên ngoài động phủ.

"Cuối cùng cũng nhìn thấy một người quen, nếu không Lục mỗ sẽ chán chết mất." Hắn cười thật tươi, chạy ra nghênh đón Mộc đạo nhân tiến vào trong động phủ.

"Ha ha, hiện giờ ở đâu cũng vậy thôi, mười động phủ của tán tu thì có tới tám - chín cái trống rỗng không người rồi, mấy người kia nếu không phải đang đi săn giết tà ma thì cũng đang chuẩn bị lên đường." Mộc đạo nhân sang sảng cười nói.

"Chỉ có người không còn hi vọng thành tựu đại đạo như ta và vị linh thực sư không giỏi đấu pháp lại làm việc cẩn thận như Lục đạo hữu mới rảnh rỗi, không rơi vào vòng xoáy săn giết tà ma dai dẳng này mà thôi."

"Cũng đúng, nơi đó chính là một cái cối xay thịt khổng lồ, không biết nhục thân thần hồn của biết bao nhiêu tu sĩ đã lặng lẽ bị nó xoắn nát rồi, ở đây thưởng thức linh nhưỡng cùng Mộc đạo hữu vẫn là tốt nhất." Lục Huyền mỉm cười, sau đó rót cho Mộc đạo nhân một ly Ngọc Tẩy Linh Lộ.

Chờ lão giả uống một hớp lớn, ánh mắt hắn tùy ý đảo qua, kỳ thực tâm thần đã tập trung trên người đối phương từ lâu rồi, sau khi xác nhận Mộc đạo nhân không bị tà ma phụ thân, lúc này hắn mới lặng lẽ thở phào một hơi.

"Mộc đạo hữu, Thiên Tinh Động có vô số tán tu xông ra bên ngoài săn giết tà ma, tranh đoạt bảo vật như vậy, khẳng định là nhu cầu đối với các loại vật phẩm tu hành sẽ tăng mạnh, cho nên gần đây việc làm ăn của thương hội cũng rất tốt phải không?" Hắn tò mò hỏi.

"Chuyện này lão phu không để ý lắm, hết thảy đều do Văn lâu chủ xử lý, nhưng dạo gần đây thấy mặt mũi của nàng vẫn luôn hồng hào phấn chấn, hẳn là đã kiếm được không ít. Lão

phu cũng nhân tiện thu được khá nhiều tài liệu tà ma chưa bao giờ trông thấy, làm phong phú thêm chủng loại của những món đồ ta đang cất giữ.” Mộc đạo nhân uống một hơi hết non nửa chén Ngọc Tẩy Linh Lộ, lại tinh tế cảm nhận tư vị tuyệt vời của loại linh nhưỡng thượng đẳng này một phen, sau đó mới thuận miệng nói.

Lục Huyền khẽ gật đầu, qua tin tức Văn Càn truyền đến, hắn đã biết quãng thời gian gần đây hai loại bảo vật Địch Trần Đan và kiếm phù trong cửa hàng tạp hóa vẫn luôn rơi vào tình huống cung không đủ cầu.

Cuối cùng, Văn Càn còn trực tiếp nói rõ số lượng hàng tồn kho đang cạn kiệt, còn khéo léo thông báo với Lục Huyền một tiếng để hắn nhanh chóng bổ sung hàng tồn.

“Quả nhiên, chiến đấu quy mô lớn là thời điểm dễ phát tài nhất.” Lục Huyền không thể không bớt chút thời gian để luyện chế Địch Trần Đan và vẽ kiếm phù.

Cũng may hắn đã hấp thu không ít gói kinh nghiệm liên quan, bởi vậy xác suất thành công cao đến mức đáng sợ, nhờ vậy loại tình huống gấp gáp này cũng không ảnh hưởng tới quá trình làm ruộng của hắn.

Chương 1161: Hòa Quang Trần!

“Đúng rồi Lục đạo hữu, lần này ta không tới uống chùa linh nhưỡng của ngươi đâu, ta còn mang tới cho ngươi một món bảo bối tốt đấy.” Mộc đạo nhân nói với vẻ mặt thần bí.

“Ồ? Mộc đạo hữu mau lấy ra đi, đừng úp úp mở mở nữa.” Lục Huyền thúc giục.

“Linh nhưỡng ngũ phẩm đặc biệt, Hòa Quang Trần.” Trong lòng bàn tay lão giả chợt xuất hiện một nắm cát vàng. Cát vàng lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, lập lòe lấp lánh, tựa như đang hấp thu ánh sáng xung quanh.

“Có thể hấp thu ánh sáng trong khu vực nhất định ở xung quanh để dung nhập vào chính mình, rất thích hợp với những loại linh thực hiếm thấy yêu thích quang minh. Sau khi Lục đạo hữu ủy thác thương hội hỗ trợ sưu tầm thứ này, chúng ta đã thu thập được mấy phần Hòa Quang Trần trong bảo khố của tổng bộ và các phân lâu khác. Nhưng cũng không có nhiều, cộng lại không tới chín cân.” Lão giả vừa cười vừa nói.

“Vậy là đủ rồi, Lục mỗ chỉ cần để bồi dưỡng một gốc linh thực quý hiếm mới có được, chỗ Hòa Quang Trần này đã đủ dùng rồi.” Lục Huyền vội nói.

Đặc tính kỳ dị của Hòa Quang Trần vừa hay thích hợp để bồi dưỡng gốc Nhiên Đăng Cổ Thảo kia, cộng với Phục Ma Quyết còn non nửa Phật tính, ít nhất là một đoạn thời gian sắp tới, hắn không cần phải lo lắng về chuyện sinh trưởng của gốc linh thực thất phẩm này nữa.

Đồng thời hắn cũng âm thầm thán phục hiệu suất làm việc của thương hội.

Bởi vì với tạo nghệ của hắn trên phương diện linh thực, mà cũng không biết phải làm như thế nào để tìm ra loại linh nhưỡng ẩn chứa lực lượng quang minh này, thật không ngờ chỉ trong vòng một - hai tháng ngắn ngủn thương hội đã thay hắn tìm được tới chín cân Hòa Quang Trần.

"Vậy thì lão phu yên tâm rồi." Có thể thỏa mãn yêu cầu của linh thực sư có tạo nghệ linh thực tinh thâm nhất trong thương hội, Mộc đạo nhân cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lục Huyền kinh ngạc với hiệu suất làm việc của thương hội nhưng lại không biết thương hội đã cố gắng như thế chủ yếu là vì muốn thỏa mãn hết thảy mọi yêu cầu của linh thực sư như hắn, có thể coi đây là có chung mục tiêu để cùng nhau cố gắng, từ đó tới gần nhau hơn.

"Nếu dùng chín cân Hòa Quang Trần luyện chế pháp khí pháp bảo, tính cả phần hao tổn có lẽ sẽ không đủ. Nhưng dùng để đào tạo một gốc linh thực thì hẳn là không thành vấn đề."

"Đa tạ thương hội và Mộc đạo hữu đã hao tâm tổn trí, thay Lục mỗ thu thập nhiều Hòa Quang Trần như thế. Không biết giá của Hòa Quang Trần tính thế nào?" Lục Huyền chắp tay, hỏi.

Có thể nhận được Hòa Quang Trần từ thương hội đã khiến hắn rất hài lòng rồi, đương nhiên sẽ không đòi hỏi phải được dùng miễn phí. Ừm, chủ yếu là hắn cũng không thiếu linh thạch.

"Lục đạo hữu, Hòa Quang Trần so với linh nhưỡng cùng cấp thì quý giá hơn nhiều, bởi vậy giá cả cũng không thấp, mỗi

cân tính tám nghìn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu thấy thế nào?" Lão giả cao lớn cân nhắc một lát rồi hỏi dò ý kiến của hắn.

"Không thành vấn đề, cứ làm theo lời đạo hữu đi." Lục Huyền thoải mái đáp ứng.

"Chỗ này có bảy trăm hai mươi viên linh thạch trung phẩm, mời Mộc đạo hữu xem qua." Hắn phất tay một cái, một đống nhỏ linh thạch trung phẩm linh khí bức người bay tới trước mặt lão giả.

"Lục đạo hữu đúng là rất hào sảng!" Trong giọng nói của Mộc đạo nhân có mấy phần tán thưởng, ông ta dùng một tay thu linh thạch vào trong túi trữ vật.

"Có điều… đạo hữu tình nguyện tiêu hơn bảy vạn linh thạch hạ phẩm chỉ vì đào tạo một gốc linh thực, bỏ vốn quá nhiều như vậy, lão phu thực sự bội phục." Mộc đạo nhân không khỏi cảm khái nói.

Hơn bảy vạn linh thạch hạ phẩm có thể mua được một món pháp khí ngũ phẩm bình thường, thế mà tác dụng của nó chỉ đơn thuần là dùng để bồi dưỡng một gốc linh thực, theo ông ta thấy chuyện này đúng là hoang đường đến không thể tưởng tượng nổi. Nhưng ông ta rất quý mến Lục Huyền, bởi vậy cũng không tùy tiện hỏi thăm, tránh để hai người sinh lòng hiềm khích với nhau.

"Với Lục mỗ, để bồi dưỡng ra gốc linh thực mình yêu thích thì có dùng nhiều linh thạch hơn nữa cũng là điều nên làm. Chờ đến khi linh thực thành thục, loại cảm giác thành tựu này là tuyệt đối không có cách nào diễn tả bằng lời được. So với chuyện hưởng thụ cảm giác đó, tốn nhiều linh thạch hơn nữa cũng không tính là gì." Lục Huyền chân thành nói.

Lời hắn nói cũng không sai, khi linh thực thành thục, chỉ cần nhìn thấy quầng sáng xuất hiện thôi cũng khiến hắn vô

cùng thỏa mãn rồi, mà nhờ đó hắn còn thu hoạch được các loại bảo vật trân quý hiếm thấy, cảm giác thỏa mãn này lại càng phóng đại lên gấp mấy lần.

"Có lẽ vì bản thân sở hữu một tấm lòng chân thành như thế, nên Lục đạo hữu mới có địa vị như ngày hôm nay trên con đường linh thực." Lão giả như có điều suy nghĩ nói.

"Cảm giác thành tựu như lời đạo hữu nói, thật ra chính bản thân lão phu cũng từng trải qua cảm giác tương tự. Khi sưu tầm được món bảo vật hiếm thấy nào đó trên thế gian, cảm giác thỏa mãn tràn ngập cõi lòng kia đúng là thứ không cách nào có thể diễn tả ra được."

"Ha ha, người đồng đạo!" Lục Huyền cười nói, nhưng trong lòng lại không quá tán đồng.

"Cảm giác thành tựu của hai chúng ta đâu thể giống nhau được? Trừ phi ngươi cũng có thể mở ra các loại phần thưởng sau khi sưu tầm được bảo vật thì may ra." Trong lòng hắn âm thầm giễu cợt. Nhưng thấy Mộc đạo nhân đã tới tuổi xế chiều mới đột phá đến Kết Đan, chắc chắc là không có khả năng đó rồi.

Hai người lại nói chuyện phiếm thêm một lát. Trước khi Mộc đạo nhân rời khỏi, Lục Huyền còn cố ý dặn dò ông ta một phen: "Mộc đạo hữu, khi trở về thương hội xin nhờ ngươi và Văn lâu chủ giúp ta hỏi thăm một chút, xem bên trong thương hội có linh chủng hoặc cây non Thanh Tịnh Lưu Ly Trà hay không."

"Vì một vài lý do nên gần đây Lục mỗ muốn đào tạo vài gốc, nhưng khổ nỗi lại không có cách nào tìm ra, cũng chỉ có thể xin thương hội giúp đỡ mà thôi." Hắn vừa đưa cho Mộc đạo nhân một bình linh nhưỡng tứ phẩm làm quà vừa dùng vẻ mặt tràn đầy mong đợi nói với đối phương.

“Được, đợi ta trở về sẽ thay Lục đạo hữu hỏi thăm thử.” Mộc đạo nhân lập tức nhận lời, sau đó cười cười nhận lấy bình linh nhưỡng Lục Huyền đưa cho.

“Lục đạo hữu, sau này còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại, trên đường Mộc đạo hữu nhớ cẩn thận một chút.”

“Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở.” Lão giả chắp tay nói với hắn rồi điều khiển một chiếc thuyền lá đơn giản, xông vào giữa vùng lôi mang giăng kín khung trời.

Chờ bóng dáng Mộc đạo nhân hoàn toàn biến mất, Lục Huyền mới trở lại động phủ, đi vào phòng luyện đan, lấy ra một quyển sách ố vàng cổ xưa từ trong túi trữ vật. Cuốn sách nọ tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, chỉ cần ngửi một hơi thôi cũng khiến lòng người cảm thấy bình yên.

Thứ này chính là Dược Sư Thất Chương được mở ra từ quầng sáng sau khi Dược Trĩ đột phá lần trước. Tương truyền nó chính là một cuốn điển tịch của tông môn hàng đầu về đan đạo, bên trong có ghi lại dược lý dược tính của rất nhiều loại linh thực.

Có thể nói thứ này là báu vật vô giá đối với các luyện đan sư.

“Đáng tiếc chỉ có nửa phần trên, vẫn thiếu mấy loại đan phương cao giai được ghi chép ở phía sau. Chỉ có thể chờ đợi Dược Trĩ đột phá thêm một lần nữa mà thôi.” Lục Huyền thầm nghĩ.

Chương 1162: Kiếm Tiền Mà, Không Có Gì Phải Xấu Hổ Cả!

Tốc độ tăng trưởng của con dị trùng trong suốt sinh ra để hấp thu đan độc này cũng không tệ, dù sao thì Lục Huyền cũng thường xuyên luyện đan, mà cấp bậc của những loại đan dược hắn luyện chế không thấp nên nó mới không lo về chuyện ăn uống như vậy.

Sau khi nói chuyện phiếm với Mộc đạo nhân, Lục Huyền đang định tiến hành nghiên cứu kỹ quyển Dược Sư Thất Chương này, từ đó tìm ra vài loại linh thực thích hợp để luyện chế đan dược chữa thương cao giai, lại dựa vào những kiến thức này để mở ra các loại bảo vật hoặc phối phương của đan dược chữa thương tương ứng.

"Không còn cách nào khác, hiện giờ nhu cầu đối với đan dược chữa thương của Tu Hành giới đã đạt đến trình độ điên cuồng rồi. Bởi vậy ta cũng chỉ có thể tạm thời thay đổi thân phận, biến thành một vị đại sư luyện đan mà thôi."

"Kiếm tiền mà, không có gì phải xấu hổ cả." Lục Huyền cảm khái nói. Hắn đã tìm ra mấy loại linh thực cao giai có hiệu quả chữa trị từ bên trong cuốn sách cổ ấy, sau đó gửi tin cho hai người Văn Càn để bọn họ để ý giúp mình.

"Ngoài ra, ta còn phải tới Phong Uyên Tinh Động một chuyến." Làm xong hết mọi việc, hắn lại tự lẩm bẩm một mình.

Vì đám tà ma hoành hành ngang ngược khắp nơi, lại cộng với chuyện ở bên trong Phong Uyên Tinh Động có nhiều tà tu sinh sống như vậy, khiến cho tính an toàn của nơi này kém hơn Lôi Hỏa Tinh Động rất nhiều, nên hắn thường xuyên phải đi qua một chuyến. Lại thêm bộ túi da của Huyễn Thận Ma Lục Huyền lấy được khi trước vẫn chưa đưa tới động phủ bồi dưỡng cho đám linh thực âm phủ bên trong. Nhưng một nguyên nhân quan trọng nhất khiến hắn quyết định phải đi ngay lúc này là theo tính toán, phỏng chừng gốc Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm cũng sắp thành thục cả rồi.

Tâm niệm vừa động, con Thảo Khôi Lỗi với khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm đang cắm giữa ngực đã sải đôi chân dài, nhanh chóng chạy về phía hắn.

"Ôi nhóc con này, trong thời điểm ngươi hấp thu luyện hóa Thiên Niên Cổ Thụ Tâm cũng không quên đi tuần tra linh điền sao? Đúng là tấm gương chịu khó chịu khổ điển hình đấy." Lục Huyền nhìn Thiên Niên Cổ Thụ Tâm còn dư non nửa khúc trên lồng ngực của Thảo Khôi Lỗi mà không khỏi cảm khái nói.

Hốc mắt trống rỗng của Thảo Khôi Lỗi có chút ngơ ngác nhìn hắn, chỉ khi dùng tâm thần tinh tế cảm nhận mới biết trong lòng nó đang nảy sinh cảm xúc vui sướng vì nghe được lời tán thưởng của Lục Huyền.

"Làm tốt lắm, về sau sẽ cho ngươi trông giữ một tòa động phủ còn lớn hơn nữa." Lục Huyền khích lệ Thảo Khôi Lỗi trời sinh đã là công cụ làm thuê này một tiếng. Cảm xúc vui sướng trong lòng Thảo Khôi Lỗi lại nồng đậm hơn vài phần.

Trong lòng Lục Huyền cũng như được an ủi, hắn đoán sau khi hoàn toàn hấp thu dung hợp với Thiên Niên Cổ Thụ Tâm thì nó cũng sẽ đột phá thôi.

…

“Hình như khí tức âm tà bên trong Phong Uyên Tinh Động lại nồng đậm hơn bình thường rồi.” Sau khi dặn dò Thảo Khôi Lỗi một phen, Lục Huyền nhanh chóng tiến tới Phong Uyên Tinh Động. Ngay tại khoảnh khắc hắn tiến vào tầng thứ năm, cảm nhận được khí tức âm tà càng ngày càng nồng đậm ở nơi này, hắn cũng không khỏi cảm khái một câu.

“Trong thời điểm đám tà ma hung hăng ngang ngược thế này, chạy một quãng đường dài từ Lôi Hỏa Tinh Động tới Phong Uyên Tinh Động không phải là đang làm khó một linh thực sư như ta sao?”

Sau khi âm thầm rên rỉ một câu, hắn lại vỗ đôi cánh màu trắng bạc giữa sườn, đồng thời thi triển bí thuật lôi độn, hóa thành một tia lôi quang trắng bạc, bắt đầu di chuyển cực nhanh. Sất Lôi Dực vốn là pháp khí tốc độ lục phẩm thuộc tính Lôi, lại có thêm Lôi Độn Thuật hỗ trợ, có thể nói tốc độ di chuyển của hắn phải xếp vào vị trí số một - số hai trong nhóm tu sĩ Kết Đan.

Tại tầng thứ năm của Phong Uyên Tinh Động, ngay bên ngoài động phủ hóa thân đang ở, chỉ cách hai đại trận pháp phòng hộ vài dặm có một vùng dao động linh khí kịch liệt.

Hóa thân Lăng Cổ đang ngạo nghễ đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Bên dưới có hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ đang vùng vẫy giãy chết.

Một kẻ bị pháp khí dạng dây thừng màu phấn hồng thô to quấn lấy toàn thân, sợi dây thừng nọ đang không ngừng siết chặt lấy gã, đồng thời những đường vân phía trên lại chậm rãi di chuyển, dường như đã hình thành nên từng bóng dáng thiếu nữ nóng bỏng. Trên mặt tu sĩ nọ xuất hiện vẻ thống khổ xen lẫn với vui sướng. Ngay lúc thần trí sắp mất đi, chỉ còn một tia ý thức tỉnh táo, gã đột nhiên hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi một

cái, trực tiếp khống chế một con dao gãy màu đen bổ về phía sợi dây thừng màu hồng phấn.

Hóa thân Lăng Cổ đang đứng trên không trung khẽ hừ lạnh một tiếng, linh lực bắt đầu khởi động, một con sông lớn sâu thẳm đột ngột xuất hiện, tựa như vừa chảy ra từ giữa hư không, trong nháy mắt đã bao trùm lấy tu sĩ nọ.

Cùng thời điểm đó, một đám mây máu cũng từ bên cạnh bay nhanh tới, huyết quang bắn ra bốn phía, mỗi một sợi đều tỏa ra mùi tanh hôi khó ngửi, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra thứ này ẩn chứa hiệu quả ô uế rất mạnh.

Bên kia, còn có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ khác đã rơi vào trạng thái hấp hối. Chỉ thấy một bộ hài cốt khổng lồ chứa cả Ma tính lẫn Phật tính giống như Thần Linh đang nhìn chằm chằm vào gã. Bộ hài cốt nọ có hai màu nửa trắng nửa đen, một bên trắng nõn như ngọc, hiện ra Phật quang óng ánh, một bên đen nhánh như mực, nhìn vào là kinh hãi không thôi.

Bên cạnh còn có một bức tranh cổ xưa đang treo lơ lửng, một nữ quỷ không thấy rõ mặt bay từ trong bức tranh ra, đứng từ phía xa cũng có thể cảm nhận được nỗi niềm bi ai nồng đậm chất chứa trên người nàng. Loại cảm xúc tiêu cực này ùn ùn ập tới, mang đến hiệu quả mê hoặc thần trí cực mạnh, khiến tu sĩ kia chỉ biết ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, đã trầm mê vào trong đó, không thể tự kềm chế được mình.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, một luồng hư ảnh tăng lữ mang theo biểu cảm dữ tợn vừa chui ra từ bên trong hài cốt, chỉ một cái nháy mắt, nó đã cao tới trăm trượng, rồi không chút do dự, hung hăng đánh một chưởng về phía tu sĩ bên dưới. Tu sĩ nọ còn đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, chưa kịp phản ứng lại, và hiển nhiên là nhanh chóng bị nện thành một đống thịt nát rồi.

Hóa thân Lăng Cổ khẽ lẩm bẩm vài câu, một tia linh quang màu đen khẽ lướt nhanh tới, hồn phách của tu sĩ tự động hiển lộ ra. Còn chưa chờ nó trốn tránh đã có một con ác quỷ cầm xiềng xích trong tay nhảy ra từ bên trong hắc quang, dường như một đầu xiềng xích có năng lực tự động truy tung, chỉ nháy mắt sau nó đã khóa chặt hồn phách tu sĩ nọ khiến đối phương không thể động đậy được, rồi nhanh chóng kéo tới bên cạnh ác quỷ.

Chiến đấu ở một bên khác cũng tiến vào giai đoạn kết thúc rồi. Chịu ảnh hưởng trói buộc của Diệu Ma Thằng, lại cộng thêm U Minh Chân Thủy ăn mòn, cùng với huyết quang ô uế của Nhục Linh Thần, tên tà tu kia không chống đỡ được mấy hơi thở đã rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Con ác quỷ kia lại làm theo cách cũ, nhanh chóng dẫn dắt hồn phách tu sĩ ra, trên xiềng xích lại có thêm một hồn phách cường đại.

Chương 1163: Đúng Là Không Phụ Lòng Ta…

Đến đây, Lăng Cổ đưa mắt nhìn quanh bốn phía, đến khi không cảm nhận được tình huống dị thường gì, đang lúc nó muốn dọn dẹp một phen, đột nhiên khựng lại, trên mặt xuất hiện một nụ cười độc nhất vô nhị giống hệt Lục Huyền. Lôi quang trào ra, thân hình Lục Huyền hiển lộ.

"Ta vừa tới Phong Uyên Tinh Động đã trông thấy hóa thân đang chiến đấu với tà tu rồi." Hắn khẽ cười một tiếng, để mặc cho hóa thân dọn dẹp sạch sẽ thần hồn, chân cụt tay đứt của hai gã tu sĩ Kết Đan kia.

"Đúng là không phụ lòng ta tỉ mỉ dạy dỗ khi trước, ngươi còn biết những thứ này là thuốc bổ thượng đẳng với đám linh thực tà dị kia sao?" Lục Huyền thấy hóa thân làm như vậy, trong lòng không nhịn được mà vui sướng cảm thán một câu.

Xử lý xong, hắn cùng hóa thân và Nhục Linh Thần nhanh chóng trở lại động phủ.

"Sao lại ra ngoài chiến đấu kịch liệt với tu sĩ khác thế? Không thể cẩn thận giống như bản thể ta sao?" Hắn hỏi hóa thân Lăng Cổ.

Lăng Cổ mặt không đổi sắc, cúi đầu nói: "Hai tên tà tu này cứ quanh quẩn bên ngoài động phủ, năm lần bảy lượt dụ dỗ ta ra ngoài, ta âm thầm phán đoán tình huống một phen sau đó mới tương kế tựu kế, thuận tay giải quyết bọn họ luôn, đồng thời cũng để thu thập một ít phân bón cho đám linh thực bên trong động phủ."

“Không sai, ngươi tự tin chắc thắng là được.” Lục Huyền gật đầu với nó, lại lập tức chuyển chủ đề.

“Có phải gần đây đám tà tu thường xuyên xâm nhập động phủ hơn không?”

“Sau khi ngài rời đi đây đã là đợt thứ ba rồi, tất cả đều bị ta diệt sát.” Lăng Cổ khàn giọng đáp.

“Đợt thứ ba à… Không hổ là nơi tụ tập của tà tu.” Lục Huyền thấp giọng cảm thán.

Thế cục biến động, đủ loại yêu ma quỷ quái thi nhau nhảy ra, tu sĩ sống trong Phong Uyên Tinh Động phần lớn là tà tu, nên những kẻ lòng mang ác niệm tất nhiên sẽ càng nhiều hơn những nơi khác một chút.

Đương nhiên điều này cũng có một chút liên quan tới hóa thân Lăng Cổ. Trong mắt đông đảo tà tu, một mình Lăng Cổ chiếm cứ một khu động phủ rộng lớn như thế, gia sản lại dồi dào, mà chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, thực lực yếu kém, kết hợp đủ những dữ kiện ấy lại chẳng khác nào đang nói thẳng với bọn chúng rằng, bản thân nó vừa nhỏ yếu lại vừa nhiều tiền, mau tới cướp đoạt đi!

Nhưng nếu đám tà tu kia thật sự nhòm ngó tới hóa thân thì khẳng định là bọn họ sẽ phải chịu thiệt thòi, thậm chí còn phải trả giá bằng sinh mệnh.

Tuy hóa thân Lăng Cổ chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ nhưng lại sở hữu trong tay món bảo vật thất phẩm Ma Phật Bạch Cốt Thân, có nó hỗ trợ, lại cộng thêm các loại bảo vật lục phẩm như Quỷ Đỗng Dị Đồ, Diệu Ma Thằng, đồng thời bản thân nó còn đang tu hành U Minh Chân Thủy Cấm Pháp, Huyết Thần Kinh vân vân…

Có công pháp thượng đẳng trong tay, cộng thêm Nhục Linh Thần có tiềm lực của tà ma cấp Tai phụ trợ nên thực lực chân

chính của nó mạnh hơn đám tu sĩ cùng cấp rất nhiều.

Đối đầu với khúc xương cứng sở hữu tất cả những đặc điểm như vậy, thứ nghênh đón tất cả đám tà tu mưu toan gây rối chỉ có một kết cục duy nhất, đó chính là hóa thành phân bón cho linh điền âm phủ, tận tình tẩm bổ cho đám linh thực tà dị kia.

Lục Huyền dặn dò Lăng Cổ thêm vài câu rồi tiến vào trong linh điền. Vừa mới tiến vào, một luồng âm khí tinh khiết nồng đậm đã ập vào mặt, âm hồn phiêu đãng khắp nơi, khí tức huyết nhục tràn ngập, nhìn qua chẳng khác nào quỷ vực.

"Quả nhiên đám linh thực tà dị này đều phát triển rất tốt." Lục Huyền lần lượt quan sát tất cả đám linh thực tà dị trong linh điền, nét mặt lộ ra vẻ hài lòng. Nhìn xong một lượt, hắn đang muốn rời đi thì đột nhiên dưới chân trái lại truyền đến một cảm giác khác thường vi diệu.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một bộ túi da diễm lệ chẳng biết đã dính vào bàn chân mình từ lúc nào rồi, hiện giờ nó đang chậm rãi nhúc nhích, khiến bắp chân Lục Huyền hơi ngứa, toàn bộ lỗ chân lông cũng nở to ra, tựa như đang nghênh đón bộ túi da diễm lệ này, muốn hòa làm một thể với nó.

"Túi da này của ta cũng không dễ bị thay thế như vậy đâu." Lục Huyền cười nói, sau đó đã dùng một tay nắm Diễm Thi Bì lên.

Sau khi gốc linh thực tà dị này hấp thu không ít túi da của tà tu Kết Đan, tốc độ phát triển của nó còn nhanh hơn cả dự đoán của hắn, giờ đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, chỉ một đoạn thời gian nữa thôi là có thể thu hoạch được quầng sáng rồi.

"Lần này ta mang cho ngươi một bộ túi da mới đây, bảo đảm ngươi chưa từng trông thấy bao giờ." Hắn lấy túi da của

Huyễn Thận Ma từ trong túi trữ vật ra, ném cho Diễm Thi Bì.

Diễm Thi Bì cảm nhận được khí tức tà ma trên bộ túi da trước mắt, dù nó cảm nhận được nỗi sợ hãi phát ra từ bản năng nhưng lại không thể chống cự được khát vọng đối với một bộ túi da thượng đẳng, cuối cùng dục vọng vẫn chiến thắng sợ hãi, vỏ cây có khuôn mặt diễm lệ ghé sát vào túi da Huyễn Thận Ma, sinh ra vô số mầm xanh nhỏ, xâm nhập vào trong túi da.

Nhân lúc Diễm Thi Bì đang tiêu hóa túi da Huyễn Thận Ma, Lục Huyền lại tiếp tục đi kiểm tra các loại linh thực tà dị còn lại.

Từ trong âm khí có mùi thịt thơm nồng đậm truyền đến, Lục Huyền lần theo mùi hương đi tới, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hương Nhục Chi đang cắm trong huyết nhục. Trên cành cây được bao bọc bởi một lớp huyết nhục màu đỏ sậm dày đặc, nếu không nhìn kỹ sẽ khó có thể phân biệt được đâu là thân cây còn đâu là máu thịt yêu thú, tu sĩ được dùng làm chất dinh dưỡng bên dưới.

Cách đó không xa, vài gốc Hồn Trùng Khuẩn đang hấp thu oán niệm âm hồn bay lơ lửng xung quanh.

Ở thời điểm hiện tại, trên ngọn cây Quỷ Lựu Yêu Mộc đã mọc ra một cái bướu lớn màu đen cực kỳ dữ tợn, có mủ nước màu vàng đen âm thầm nhỏ từ bên trong xuống, khi rơi trên mặt đất lại làm bùng lên từng luồng khói đen tanh hôi.

“Bất tri bất giác Quỷ Lựu Yêu Mộc cũng tiến vào giai đoạn trưởng thành rồi.” Lục Huyền không khỏi cảm khái một câu, lại tiếp tục đi kiểm tra đám linh thực tà dị trong linh điền.

So với lần trước, lần này khi hắn đi kiểm tra, Tổ Quan Mộc lục phẩm vẫn không có nhiều thay đổi, nó chỉ lớn hơn trước kia một chút, rễ cây xâm nhập xuống lòng đất, cành cây nằm

ngang trên mặt đất, nhìn như một chiếc quan tài nhỏ bé tinh xảo.

Trong cái ao máu nhỏ do Lục Huyền đào ra, Huyết Tuyền Bạng Mẫu vừa cảm nhận được khí tức của hắn đã chậm rãi bơi từ đáy ao lên, bắn ra một vòi máu loãng như suối phun về phía Lục Huyền.

Lục Huyền vội lấy ra một bình tinh huyết yêu thú thượng đẳng, biến nó thành một dòng máu nhỏ dài, tràn vào trong cơ thể của Huyết Tuyền Bạng Mẫu.

Trong quá trình nọ, Nhục Linh Thần vẫn hoạt bát đi theo sau lưng hắn, nhìn hình tượng của nó ở thời điểm này, hoàn toàn không thể nhận ra dáng vẻ dữ tợn của nó khi thi triển các loại thuật pháp huyết đạo mạnh mẽ tà dị để đối phó với đám tà tu.

Cuối cùng, hắn đi tới phía trước gốc Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ thất phẩm. Chỉ thấy hạt linh chủng đang ngâm mình tẩm bổ trong U Hà Tử Thủy này đã mọc rễ nảy mầm, có thêm một mầm non màu vàng nhạt.

Chương 1164: Ngạ Quỷ Cự Ma!

Mầm non kia nhìn có vẻ bình thường không có gì đặc sắc, cũng chẳng có gì khác biệt với những loại linh thực bình thường, nhưng khi tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên đó, bên tai lại lập tức truyền ra từng tiếng vang khẽ, hư ảnh của một cây đại thụ cao chọc trời bỗng trống rỗng xuất hiện.

Bên dưới đại thụ có một dòng sông lớn âm u uốn lượn quanh co, bọt khí màu đen sôi trào, khí tức do nó tản ra giống U Hà Tử Thủy tới bảy - tám phần. Rễ cây to lớn cắm vào giữa dòng sông sâu thẳm, vô số quỷ vật từ trên cành lá rủ xuống, càng tăng thêm vẻ quỷ dị thần bí cho cảnh tượng này.

"Tốt lắm, Hoàng Tuyền Bất Tử Thụ đã tiến vào giai đoạn trưởng thành nhanh chóng rồi." Lục Huyền hài lòng gật đầu: "Hơn nữa không ngoài dự đoán của ta, gốc Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm kia đã hoàn toàn trưởng thành."

Cuối cùng hắn đi tới trước một gốc dây leo tà dị. Trên thân dây leo mơ hồ có một ác quỷ đang xoay quanh, thỉnh thoảng lại có một luồng hắc quang phun ra từ miệng ác quỷ, nhẹ nhàng cuốn một cái đã hút một âm hồn ở phía xa vào bụng.

Ngay sau đó âm khí trên thân ác quỷ tràn ra, rót vào bên trong dây leo, như thể đang tẩm bổ cho linh thực.

"Cũng may trong linh điền âm phủ không có thứ khác chứ âm hồn quỷ vật thì nhiều vô số kể, hoàn toàn có thể để cây Thực Quỷ Ác Đằng này tự phục vụ quỷ vật cho mình." Tâm thần Lục Huyền ngưng tụ trên Thực Quỷ Ác Đằng, lập tức

nhìn thấy thanh tiến độ bán trong suốt phía dưới đã hoàn toàn được kéo căng.

Hắn cẩn thận kéo dây leo từ linh nhưỡng U Nê Nhục ra. Một ý niệm xuất hiện trong thức hải của hắn.

【Thực Quỷ Ác Đằng, linh chủng lục phẩm, sản vật đặc biệt chỉ có trong động thiên Âm La Quỷ Vực, được nuôi dưỡng bởi hàng vạn hàng nghìn lệ quỷ âm vật, có thể hóa thành hình thái ác quỷ, hút quỷ vật trong khu vực nhất định.】

"Lần đầu tiên khi ta tham gia hội đấu giá của Hải Lâu thương hội, khi ấy khí linh tiền bối từng lấy ra ba món bảo vật hiếm thấy, chỉ cần nhận ra là có thể sở hữu chúng. Lúc trước, ta dựa vào năng lực đặc biệt về linh thực mà có được gốc Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm này, đào tạo nhiều năm, cuối cùng cũng bồi dưỡng nó tới lúc thành thục. Hiện giờ ngoại trừ thu hoạch một gốc linh thực trân quý hiếm gặp ấy, ta lại có thể nhận được thêm một bảo vật có giá trị càng lớn hơn."

Ánh mắt Lục Huyền ẩn chứa chờ mong, nhìn xuống quầng sáng màu trắng lặng lẽ xuất hiện phía dưới. Hắn giơ tay chạm nhẹ vào bề mặt quầng sáng, thoáng chốc quầng sáng đã lẳng lặng vỡ vụn như bong bóng, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé phóng lên cao, rồi rất nhanh, chúng lại ngưng kết thành một luồng hư ảnh quỷ vật, nhanh chóng chui vào cơ thể Lục Huyền.

Cùng lúc đó, một ý niệm chợt lóe lên trong thức hải của hắn.

【Thu hoạch một gốc Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm, nhận được bảo vật Ngạ Quỷ Cự Ma thất phẩm.】

Ý niệm trong đầu biến mất, một con ác quỷ cao lớn lập tức xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Toàn thân ác quỷ có màu xanh đen, cao tới ba trượng, miệng đầy răng nanh, trong hốc mắt

trống rỗng có ngọn lửa xanh biếc lóe lên, khuôn mặt vô cùng dữ tợn. Tứ chi ác quỷ khô quắt, chỉ có da bọc xương, riêng phần bụng dưới lại nhô lên cao như thể đang mang thai mười tháng. Giữa rốn có một hốc tối sâu hoắm, nhìn giống hệt một cái động không đáy, từ bên trong có từng luồng âm phong thổi ra, mơ hồ có thể nghe được tiếng gào khóc thảm thiết, nghe cực kỳ rợn người.

Ác quỷ hung ác tà dị như vậy lại như thể không có ý thức riêng, nãy giờ vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Vẻ mặt Lục Huyền tự nhiên như thường, tâm thần tập trung vào ác quỷ, lập tức biết được tin tức chi tiết liên quan đến nó.

【Ngạ Quỷ Cự Ma, bảo vật thất phẩm, do Vạn Quỷ Chân Quân của Vạn Quỷ Quật tại Âm La Quỷ Vực thu thập vô số ngạ quỷ luyện chế thành pháp thân quỷ đạo, nắm giữ bí thuật quỷ đạo cường đại, có khả năng cắn nuốt vạn vật.】

"Bảo vật thất phẩm!" Tuy trong lòng Lục Huyền đã có dự liệu nhưng khi nhận được một món bảo vật thất phẩm hắn vẫn cảm thấy vui vẻ khôn cùng.

"Âm La Quỷ Vực… Thực Quỷ Ác Đằng lục phẩm cũng từ đó mà ra, coi như có chung một nguồn gốc." Hắn thầm cảm khái một câu: "Quan trọng hơn là Ngạ Quỷ Cự Ma này cũng có năng lực cắn nuốt rất mạnh như Thực Quỷ Ác Đằng, điểm khác biệt là một bên chỉ nhằm vào quỷ vật, một bên lại không gì không cắn nuốt được."

Lục Huyền dùng linh thức dò xét, sau đó thử khống chế con ác quỷ cao lớn không có ý thức này. Trải qua quá trình tế luyện đơn giản, trong lòng hắn hơi động, Ngạ Quỷ Cự Ma đã nhanh chóng biến hóa, chỉ trong chớp mắt, chiều cao của nó trực tiếp vượt qua hai mươi trượng, hốc tối giữa rốn càng thêm nổi bật, nhìn có vẻ cực kỳ khủng bố.

“Đây mới là tế luyện đơn giản nhất, nếu triệt để nắm giữ món dị bảo thất phẩm này, rất có thể ác quỷ trước mắt có thể hóa thành trăm trượng, thậm chí là lên tới cả nghìn trượng rồi.” Lục Huyền thầm cảm khái.

Hắn không chút do dự đã giao Ngạ Quỷ Cự Ma thất phẩm này cho hóa thân Lăng Cổ, nhằm tăng cường thực lực của hóa thân trên diện rộng.

Về phần Thực Quỷ Ác Đằng, nó được Lục Huyền giữ lại, chờ đến khi hóa thân Lăng Cổ phải ra ngoài thăm dò bí cảnh thì thứ này có thể tạm thời thay đối phương bảo hộ động phủ.

Lục Huyền xử lý xong xuôi mọi việc trong động phủ Phong Uyên Tinh Động lại lặng lẽ trở về Lôi Hỏa Tinh Động. Hắn rất cẩn thận để ý nên trên đường không gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn nào. Không ngờ đi tới bên ngoài động phủ lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang lẳng lặng chờ đợi.

“Diệp đạo hữu, sao ngươi lại ở bên ngoài động phủ của ta? Cánh tay ngươi… là gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn sao?” Linh thức của Lục Huyền đảo qua, sau khi xác nhận qua không có gì dị thường mới đi tới phía trước mặt Diệp Huyền Ngân.

Có thể thấy trạng thái của nàng hiện giờ không ổn lắm, ngũ quan sắc bén tái nhợt, mái tóc dài trước đây quấn đầy lôi quang giờ rối loạn lung tung, lôi quang ảm đạm. Quan trọng nhất là một cánh tay của nàng đã không còn, chỗ bả vai đứt gãy có một vết sẹo đen sậm.

Dưới ánh mắt chăm chú của Lục Huyền, dường như phía dưới vết sẹo còn có thứ gì đó đang ra sức nhúc nhích, rất nhanh lại có từng mầm thịt đen thui chui ra từ bên trong vết sẹo. Mấy hơi thở sau, chúng đã mọc ra một mảng lớn, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Như Lục đạo hữu thấy đấy, tình trạng cánh tay này của ta không ổn chút nào. Lúc săn giết tà ma, ta bất cẩn bị một loại dị độc của tà ma lây nhiễm, tốc độ lây nhiễm của nó vô cùng nhanh, cũng may ta đã nhanh chóng đưa ra quyết định là tự chặt một tay của mình. Nhưng chỗ đứt gãy lại thành như hiện tại.”

Lục Huyền nghe vậy, lặng lẽ lui lại một bước, vẻ mặt nghiêm nghị: “Diệp đạo hữu có gì cần tại hạ giúp phải không?”

“Không sai, Diệp mỗ đến đây để mua một bình Địch Trần Đan tứ phẩm của Lục đạo hữu. Sau khi nhiễm loại dị độc chứa khí tức tà ma này ta đã thử rất nhiều cách nhưng đều không có mấy hiệu quả, cùng lắm cũng chỉ có thể ngăn không cho vết thương chuyển biến xấu hơn thôi.”

“Mà Địch Trần Đan đạo hữu luyện chế lại có hiệu quả không tệ. Ta định dùng Địch Trần Đan để trì hoãn thương thế chuyển biến xấu trước, sau đó mới tìm cách giải quyết triệt để sau.” Diệp Huyền Ngân có phần bất đắc dĩ nói.

Chương 1165: Dị Độc Chứa Khí Tức Tà Ma!

Lúc trước, Diệp Huyền Ngân cũng tham gia hội đấu giá tư nhân do Lục Huyền tổ chức ở cửa hàng tạp hóa, nhìn thấy không ít Địch Trần Đan được bày bán ở đó. Nhưng vừa rồi khi nàng tìm tới cửa hàng kia thì tất cả đã được bán hết sạch, mất rất nhiều thời gian mới tranh được một viên, mà giá lại cao đến mức không tưởng.

Nàng biết cửa hàng tạp hóa này chính là sản nghiệp của Lục Huyền nên âm thầm suy đoán hẳn là Lục Huyền có thể luyện chế ra Địch Trần Đan, bởi vậy mới tới chờ bên ngoài động phủ của hắn luôn.

"Mua một bình Địch Trần Đan? Chuyện này thì dễ, mời Diệp đạo hữu vào trong." Lục Huyền không nói mình vừa đi đâu, nghe xong chỉ mời Diệp Huyền Ngân tiến vào động phủ.

Sau khi hai người vào trong sân, hắn rót cho Diệp Huyền Ngân một chén Ngọc Tẩy Linh Lộ.

"Diệp đạo hữu, Ngọc Tẩy Linh Lộ này cũng có một chút công hiệu gột rửa khí tức tà dị, rất thích hợp với đạo hữu."

Diệp Huyền Ngân tỏ vẻ cảm kích, sau đó uống một ngụm lớn linh nhưỡng. Lục Huyền lại dựa vào đó để kiểm tra trạng thái của nàng, sau khi xác nhận đối phương không bị tà ma xâm nhập mới hoàn toàn yên tâm.

"Diệp đạo hữu, đây là một bình Địch Trần Đan, bên trong có mười viên đan dược, có đủ không?"

“Đủ rồi, nhiều hơn nữa có lẽ ta cũng không mua nổi.” Diệp Huyền Ngân gật đầu nói.

“Lục đạo hữu, muốn mua bình Địch Trần Đan này cần bao nhiêu linh thạch?”

Lục Huyền trầm ngâm một lát, sau đó trên mặt nở một nụ cười, nói: “Ta và ngươi quen biết nhiều năm, vậy thì mỗi viên giá sáu nghìn linh thạch hạ phẩm đi.”

Diệp Huyền Ngân sững sờ, giá này thấp hơn một nửa so với giá bán ở cửa hàng tạp hóa. Phải nhớ là trước đó, nàng đã tìm một hồi lâu trong cửa hàng tạp hóa của Lục Huyền và những cửa hàng khác nên biết rõ chuyện này, nếu có thể dùng cái giá một vạn linh thạch mua được một viên đã là rất may mắn rồi.

“Được, đa tạ Lục đạo hữu, Diệp mỗ nợ ngươi một ân tình.” Tính cách nàng ngay thẳng, không sĩ diện hão, đã nhanh chóng lấy ra một đống lẫn lộn linh thạch trung phẩm và hạ phẩm, giao cho Lục Huyền.

“Vì dốc hết khả năng săn giết tà ma nên gần như ta đã dồn tồn tộ tài sản của mình vào việc chuẩn bị rồi, xin Lục đạo hữu đừng chê cười.” Diệp Huyền Ngân cười khổ nói.

“Hiện giờ Diệp đạo hữu đang khó khăn, có thể tạm thời giữ lại linh thạch, chờ sau này dư dả hãy trả lại cho Lục mỗ cũng được.” Lục Huyền cười nói.

“Không sao, tuy ta không săn giết được nhiều tà ma cho lắm nhưng kiểu gì trong tay vẫn có một ít, có thể đổi hai món bảo vật không tệ, tài liệu cũng có thể bán được không ít linh thạch.” Diệp Huyền Ngân vội vàng lên tiếng nói.

“Vậy Lục mỗ sẽ không khách khí.” Lục Huyền cười cười rồi thu linh thạch lại. Đến đây, đột nhiên trong đầu hắn chợt nảy ra một ý tưởng, hắn nghĩ tới Bách Độc Phệ Tâm Trùng

vốn thích độc như mạng trong động phủ của mình. Sau khi con độc trùng kia đột phá đến tứ phẩm, dù Lục Huyền có cho nó dùng thêm nhiều loại độc vật, độc tố nhưng thực lực vẫn không tăng lên mấy.

"Không biết nó có tình nguyện cắn nuốt… dị độc trên thân tà ma không đây?" Trong lòng hắn cân nhắc một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền Ngân.

"Diệp đạo hữu, ta có một cách khá là chắc chắn có thể trợ giúp đạo hữu giải quyết dị độc tà ma kia, không biết ngươi có tình nguyện thử hay không?"

"Mời Lục đạo hữu nói." Hai mắt Diệp Huyền Ngân sáng rực.

"Là thế này, ta có một con linh sủng là độc trùng, nó cực kỳ mẫn cảm với độc tố, thiên tính lại yêu thích các loại độc vật, có thể nhóc con kia sẽ có chút hứng thú với loại dị độc trên cánh tay Diệp đạo hữu. Nhưng độc trùng của ta chỉ là tứ phẩm, mà còn phải xem nó có muốn cắn nuốt dị độc tà ma kia hay không đã." Lục Huyền chậm rãi nói.

Có thể để lại di chứng như thế trên người một tu sĩ Kết Đan, có thể thấy loại dị độc của tà ma kia khủng bố tới mức nào. Nhưng khao khát với độc tố của Bách Độc Phệ Tâm Trùng lại có thể vượt qua cả sinh tử, hơn nữa nó đã dừng chân ở cấp bậc tứ phẩm suốt hai - ba mươi năm rồi, mãi vẫn không thể đột phá, bởi vậy Lục Huyền quyết định cho nó một cơ hội.

Hoặc là thử cắn nuốt dị độc, nhờ thế sẽ có khả năng tấn thăng ngũ phẩm không nhỏ, hoặc biết khó mà lui, cứ thế ở trong động phủ sống nốt quãng đời còn lại. Dù cắn nuốt dị độc sẽ mang tới nguy hiểm không nhỏ, nhưng Lục Huyền đã nắm giữ một vài loại thủ đoạn loại trừ linh lực tà dị, cộng thêm bản thân có thể hiểu rõ trạng thái của độc trùng, nên hoàn toàn có thể hộ pháp, bảo vệ Bách Độc Phệ Tâm Trùng an toàn.

“Diệp mỗ tình nguyện thử một lần.” Diệp Huyền Ngân không chút do dự đã lập tức gật đầu đồng ý.

Trước đó, nàng đã dùng rất nhiều thủ đoạn cũng không thể giải quyết được loại dị độc tà ma trong cơ thể, mua Địch Trần Đan từ Lục Huyền chỉ là hành động bất đắc dĩ, chứ không thể giải quyết triệt để vấn đề được. Nhưng những gì Lục Huyền vừa nói lại khiến trong lòng nàng dấy lên một tia hi vọng.

“Được.” Lục Huyền gật đầu. Linh niệm vừa động, Bách Độc Phệ Tâm Trùng đang trốn trong một góc động phủ đã được gọi tới. Chỉ thấy một làn khói xanh từ xa bay đến với tốc độ rất nhanh, gần như trong khoảnh khắc, con độc trùng màu sắc sặc sỡ, phần lưng mọc đầy sẹo hình đồng tiền màu xanh lá đã xuất hiện trước mắt hai người.

“Đây là Bách Độc Phệ Tâm Trùng ư? Ta từng nghe nói qua về nó, là một loại độc trùng cực kỳ hiếm thấy. Nhưng nó lại có mấy phần khác với những gì ta biết.” Nét mặt Diệp Huyền Ngân lộ vẻ nghi hoặc.

“Đây là Bách Độc Phệ Tâm Trùng dị chủng.” Lục Huyền thuận miệng giải thích.

“Thì ra là thế.” Diệp Huyền Ngân nghe vậy, hi vọng trong lòng lại nhiều thêm mấy phần.

Lục Huyền đá Bách Độc Phệ Tâm Trùng đang hưng phấn phóng về phía mình sang một bên, sau đó truyền tình trạng của Diệp Huyền Ngân vào đầu con độc trùng này. Độc trùng đưa mắt nhìn phần đứt gãy không ngừng mọc lên mầm thịt mới trên cánh tay Diệp Huyền Ngân, đôi đồng tử màu vàng lục của nó không ngừng xoay tròn, không biết đang nghĩ gì.

Chẳng mấy chốc những vết sẹo đồng tiền màu xanh lục sau lưng nó đã lẳng lặng vỡ ra, từng sợi khói xanh từ bên trong bay tới.

“Ta muốn thử xem.” Cuối cùng, khát vọng đối với dị độc tà ma vẫn chiến thắng nỗi sợ hãi, Bách Độc Phệ Tâm Trùng truyền một ý niệm cho Lục Huyền.

Lục Huyền khẽ gật đầu: “Được, để ta hộ pháp cho ngươi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền Ngân: “Diệp đạo hữu, con độc trùng này đã quyết tâm hút độc vật rồi, đợi lát nữa nó sẽ đi tới hút dị độc từ chỗ đứt gãy trên cánh tay ngươi, mong đạo hữu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.”

“Ta biết, ta sẽ khống chế bản thân thật tốt.” Sắc mặt Diệp Huyền Ngân thoáng trở nên nghiêm trọng, sau đó gật đầu đáp. Nàng ngồi xổm xuống, thả lỏng thân thể, để chỗ đứt gãy đối diện với Bách Độc Phệ Tâm Trùng.

Bách Độc Phệ Tâm Trùng nhìn qua đám mầm thịt đen nhánh, khói độc màu xanh đậm trên lưng càng ngày càng nồng đậm, sau đó bay nhanh tới cắn một miếng to. Mầm thịt màu đen nhánh như tự có sinh mệnh lực của riêng mình, chúng nó nhanh chóng sinh trưởng, kéo dài, lây lan vào tận cơ thể của độc trùng.

Chương 1166: Cơ Duyên Của Bách Độc Phệ Tâm Trùng!

Khói xanh sau lưng độc trùng đã ngưng kết thành một tấm lưới độc, bao trùm lên phần đứt gãy trên cánh tay Diệp Huyền Ngân.

Ban đầu hai loại kịch độc này vẫn ngang cơ nhau, nhưng chẳng mấy chốc khói xanh lại dần dần rơi vào thế yếu, dần dần nhạt đi, đồng thời đám mầm thịt đã tiến vào bên trong cơ thể độc trùng lại nhanh chóng bành trướng, khuếch tán.

Lục Huyền vẫn luôn cẩn thận chú ý đến trạng thái của Bách Độc Phệ Tâm Trùng, cảm thấy đã tới lúc bèn dùng linh thức kéo độc trùng thần trí đã mơ hồ ra ngoài. Ngay khi Bách Độc Phệ Tâm Trùng bị kéo ra, một viên Địch Trần Đan tứ phẩm lập tức bay vào bụng nó.

Tâm thần Lục Huyền đảo qua, sau khi xác nhận mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát mới quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền Ngân.

"Diệp đạo hữu, giờ tình trạng của ngươi thế nào."

"Khá hơn một chút rồi." Diệp Huyền Ngân cẩn thận cảm nhận trạng thái của bản thân rồi trả lời.

"Vậy thì tốt rồi, ta còn phải giúp con Bách Độc Phệ Tâm Trùng này xử lý độc tố đã, có gì lần sau lại giao lưu trao đổi với đạo hữu sau."

"Kháng tính của độc trùng với dị độc càng ngày sẽ càng mạnh, chờ nó chống đỡ qua lần này, về sau nếu không xảy ra vấn đề gì ta lại liên lạc với Diệp đạo hữu, để nó tiếp tục hút dị

độc giúp ngươi.” Lục Huyền trầm giọng nói, trong lời nói đã có ý tiễn khách.

Tất nhiên Diệp Huyền Ngân cũng đã nhận ra điều ấy, nàng gật đầu nói với Lục Huyền: “Được, lần này Lục đạo hữu trợ giúp Diệp mỗ, ta sẽ khắc ghi trong lòng.”

Nói xong, nàng phi thân rời khỏi động phủ.

Tiễn Diệp Huyền Ngân rời đi, Lục Huyền lập tức quay lại chỗ Bách Độc Phệ Tâm Trùng. Tâm thần ngưng tụ trên thân thể mọc đầy mầm thịt của nó, một ý niệm lập tức xuất hiện ở sâu trong thức hải của hắn.

【Bách Độc Phệ Tâm Trùng, độc trùng dị chủng tứ phẩm, có Ách Nan Độc Thể…】

【Bị lây nhiễm dị độc tà ma, dị độc đã xâm nhập vào cốt tủy, rất khó diệt sạch, đồng thời còn có sức sống cực mạnh, chỉ một tia là có thể nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, cần kết hợp thần thông và bảo vật khắc chế khí tức tà ma từ bên ngoài lẫn bên trong để hoàn toàn loại trừ dị độc.】

“Bảo vật và thần thông khắc chế khí tức tà ma…” Lục Huyền rơi vào trầm tư.

Nói thật là hắn có quá nhiều bảo vật và thần thông liên quan đến chuyện này, nên trong lúc nhất thời, hắn không biết nên lựa chọn loại nào.

Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp, Thần Tiêu Chân Pháp, Bích Linh Thanh Nguyên Đan, hạt sen Thuần Dương Kim Liên… Đứng trước mấy thứ này, Địch Trần Đan tứ phẩm hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

Linh lực của hắn khẽ động, đã nhanh chóng thi triển bí pháp thuộc tính Lôi trong Thần Tiêu Chân Pháp, từng tia lôi quang lập tức xuất hiện trước mặt, di chuyển bất định, hiển lộ uy thế kinh khủng.

Chỉ thấy mười ngón tay của Lục Huyền múa nhanh như bay, dưới thủ đoạn ngự lôi lô hỏa thuần thanh của hắn, vô số lôi quang tụ tập cùng một chỗ, hình thành một thanh lôi đao màu trắng bạc mỏng như cánh ve.

Mặt ngoài lôi đao có lôi quang lưu chuyển, nhìn vô cùng chói mắt.

Hắn nhẹ nhàng vung lôi đao lên, lôi quang màu trắng bạc lướt qua thân thể lồi lõm của Bách Độc Phệ Tâm Trùng, từng đoạn thịt đen nhánh rơi xuống, mặt cắt vang lên tiếng xèo xèo, rất nhanh đã bị thần lôi khắc chế tà ma đốt thành tro đen.

Lục Huyền đã từng hấp thu mấy gói kinh nghiệm Ngự Lôi Thiên, nên bất kể là dùng hàng nghìn hàng vạn lôi quang hóa thành lôi đao hay khống chế lôi đao cắt thịt mầm thịt đều cực kỳ ổn định, không có một chút dao động nào.

Sau khi giải quyết đám mầm thịt bên ngoài thân thể độc trùng, linh lực của Lục Huyền khẽ động, lôi đao lại một lần nữa hóa thành lôi quang mờ ảo, thoáng cái đã tiêu tán.

Ngay sau đó, hắn vận chuyển Huyền Thiên Thanh Vi Diệu Pháp, một luồng thanh khí mênh mông xuyên vào cơ thể độc trùng, đảo qua một lượt từ đầu đến chân.

Sau thành công bước đầu, luồng dị độc tà ma thứ hai, thứ ba ẩn giấu trong cơ thể Bách Độc Phệ Tâm Trùng cuối cùng cũng bị thanh khí càn quét qua, dọn dẹp sạch sẽ.

Hai loại thủ đoạn, một là công pháp lục phẩm khởi nguồn từ Huyền Thiên Tông, một là pháp môn vô thượng đến từ Thần Tiêu Môn, cả hai đều có hiệu quả khắc chế trời sinh với tà ma, nên khi cả hai loại kết hợp hoàn toàn có thể dọn dẹp khí tức dị độc cực kỳ suôn sẻ, nhanh chóng.

Bách Độc Phệ Tâm Trùng dần dần khôi phục thần trí, nó nhìn đống mầm thịt cháy đen bên cạnh mà thầm nuốt nước

bọt.

"Vừa bị độc đến không ra dạng trùng gì, thế mà mới khôi phục lại một chút đã muốn cắn nuốt dị độc nữa rồi? Đúng là nhớ ăn không nhớ đòn." Thấy dáng vẻ Bách Độc Phệ Tâm Trùng như vậy, Lục Huyền cũng không nhịn được cười.

"Chờ tiêu hóa độc khí mới có được xong ta lại gọi vị tu sĩ kia tới để ngươi hút đủ thì thôi."

Tuy Bách Độc Phệ Tâm Trùng cực kỳ mẫn cảm với độc tố độc vật nhưng thiên phú cũng cực kỳ xuất chúng, sau khi thuận lợi vượt qua cửa ải đầu tiên, về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Cũng coi như đây là kỳ ngộ của con trùng nhỏ nhà ngươi." Hắn cảm khái một tiếng.

Chờ dị độc trong cơ thể Bách Độc Phệ Tâm Trùng không còn tái phát nữa, hắn mới yên tâm trở lại linh điền, kiểm tra trạng thái của linh thực, tỉ mỉ chăm sóc từng gốc một.

"Ồ? Không có quầng sáng để thu hoạch mà ngược lại còn có thể trực tiếp nhận được dị bảo kìa?" Đột nhiên, hắn khẽ ồ lên một tiếng, đã nhanh chóng đi tới khu vực gieo trồng gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng từng được di dời cấy ghép từ khu dược viên Thượng cổ lúc trước.

Ất Mộc Thanh Lôi Đằng đang cắm rễ trong lôi trì đơn giản do hắn dựng lên, vô số dây leo màu xanh đậm rủ xuống.

Lục Huyền nhanh mắt nhận ra, có một giọt linh dịch màu xanh biếc vừa được ngưng kết ở phần cuối của hai sợi dây leo, linh dịch ngưng tụ mà không tan, mang theo cả cảm giác tự nhiên lẫn hủy diệt.

"Di dời mấy năm, cuối cùng thứ này cũng ngưng kết cho ta hai giọt Ất Mộc Thanh Lôi Dịch." Khóe miệng Lục Huyền

cong lên, hắn cẩn thận đón lấy hai giọt linh dịch màu xanh biếc kia xuống, thu vào trong Thao Trùng Nang.

Ất Mộc Thanh Lôi Dịch này vốn là linh dịch lục phẩm hiếm thấy trên thế gian, có thể rèn luyện thân thể, phụ trợ tu luyện thần thông, công pháp thuộc tính Lôi, có tác dụng rất lớn với hắn.

"Sau này tốc độ tu luyện《Thần Tiêu Chân Pháp》và《Ngũ Lôi Chính Pháp》của ta cũng có thể gia tăng nhanh hơn một chút rồi."

Tuy không thể nhận được quầng sáng phần thưởng tới từ gốc Ất Mộc Thanh Lôi Đằng này, nhưng bản thân nhánh dây leo nọ chính là một gốc linh thực thất phẩm, dù linh dịch do nó ngưng tụ thành hay linh quả do nó kết xuất ra đều cực kỳ trân quý, vậy đã đủ khiến Lục Huyền hài lòng rồi.

Sau khi thu hoạch hai giọt Ất Mộc Thanh Lôi Dịch, Lục Huyền lại trở về với cuộc sống như mọi ngày.

Bên ngoài kia, nhờ có vô số tán tu tham dự nên sự cố tà ma xâm nhập Thiên Tinh Động cũng dần đi tới hồi kết.

Nửa tháng sau, hắn nhận được lời mời của Quách Bỉnh Thu có tu vi Kết Đan hậu kỳ ở gần đó, đến tham dự một cuộc tụ họp.

"Các vị đạo hữu, hãy cùng uống mừng chiến thắng! Chúc mừng chúng ta đã hợp lực đánh lui tà ma, cũng chúc mừng các vị có thể bình an trở về, đoạt được cơ duyên, đổi được bảo vật!" Quách Bỉnh Thu đứng dậy, giơ một chén rượu linh nhưỡng lên rồi uống một hơi cạn sạch.

Chương 1167: Thảo Khôi Lỗi Đột Phá!

“Uống mừng chiến thắng!” Mọi người đồng thanh hô to, trên mặt không giấu nổi hưng phấn sau trận đại chiến.

“Lần này lão phu được các vị đạo hữu tương trợ nên đã đổi được một món pháp khí lục phẩm từ Thiên Tinh Động, trong lòng vô cùng cảm kích!” Quách Bỉnh Thu cười nói.

“Chỉ tiếc dù chúng ta liên thủ nhưng vẫn kém một bậc so với thế lực khác, không đổi được bảo vật Cửu Thiên Nguyên Dương Xích thất phẩm kia.”

“Nhưng không sao, mỗi người đều có thu hoạch phong phú cũng rất không tệ rồi.”

“Nếu tà ma lại xâm nhập thêm lần nữa thì tốt, lần này nhất định tại hạ sẽ chuẩn bị thật chu đáo để đổi được món bảo vật mình yêu thích từ Thiên Tinh Động kia!”

“Đạo hữu ăn nói cẩn thận chút, ngươi phải biết trận chiến vừa rồi đã có rất nhiều tu sĩ chết thảm trong tay tà ma, nếu để thân bằng hảo hữu của bọn họ nghe được lời này hẳn là trong lòng sẽ không vui vẻ gì đâu.”

“Cũng đúng, tại hạ nói mà không suy nghĩ, xin đạo hữu chớ trách.”

“Haizz, hai vị hảo hữu ta kết bạn nhiều năm cũng một chết một bị thương trong trận chiến lần này đó.”

Mọi người bàn tán ầm ĩ, người thì kích động thảo luận về các loại bảo vật đổi được từ Thiên Tinh Động, người lại đấm

ngực giậm chân hô hào mình để lỡ mất bảo vật, người lại rơi vào cảm giác bi thương vì mất đi thân bằng hảo hữu, thậm chí khi nhắc tới đủ các loại tà ma hành tung quỷ dị, thực lực cường đại, trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Có thể thấy chuyến săn giết tà ma này đã để lại bóng ma thật sâu sắc cho rất nhiều tu sĩ, chưa biết chừng chuyện này còn làm bọn họ sinh ra tâm ma.

Lục Huyền ngồi một góc có vẻ không hợp với cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không thể nào tham gia vào chủ đề này. Nhưng hắn vẫn khá là vui vẻ tự tại, thoải mái hưởng dụng những món mỹ vị hiếm thấy trên bàn.

"Niềm vui nỗi buồn của tu sĩ và tu sĩ đều không giống nhau, ta chỉ cảm thấy bọn họ quá ồn ào." Trong lòng hắn xuất hiện một suy nghĩ.

Trong lúc chè chén say sưa, một thanh niên tu sĩ có tướng mạo chất phác đi tới chỗ Lục Huyền.

"Lục đạo hữu, sao lại ở đây uống rượu giải sầu một mình vậy? Nào nào, tới uống mấy chén cùng tại hạ!" Thanh niên kia mang theo hơi say, cười nói với Lục Huyền.

"Các vị đạo hữu đều có kinh nghiệm tham dự săn giết tà ma, thảo luận đều là chủ đề liên quan đến việc này, Lục mỗ không chen vào được." Lục Huyền cười đáp.

"Cũng đúng." Thanh niên kia gật đầu, sau đó, một thanh phi kiếm hàn khí lẫm liệt xuất hiện trước mặt đối phương, mang theo sương trắng nhàn nhạt xuyên qua bên cạnh hai người.

"Lục đạo hữu thấy thanh phi kiếm ngũ phẩm ta đổi được từ Thiên Tinh Động lần này thế nào? Đây chính là thứ ta phải liều mạng, săn giết bảy - tám con tà ma mới đổi được đấy."

Ánh mắt thanh niên chăm chú nhìn phi kiếm trước mặt, dáng vẻ yêu thích không muốn rời tay.

"Không tệ, không hổ là Trương đạo hữu, có thể đổi được dị bảo bậc này từ Thiên Tinh Động, Lục mỗ bội phục." Trong lòng Lục Huyền thầm oán cách thay đổi chủ đề cực kỳ gượng gạo của thanh niên, nhưng trên mặt vẫn hợp thời để lộ ra vẻ hâm mộ cực kỳ, nhằm thỏa mãn tâm lý muốn khoe khoang của đối phương.

"Ha ha, nếu lần sau còn có cơ hội như vậy Lục đạo hữu nhớ đừng bỏ lỡ." Thanh niên kia sang sảng cười nói.

"Nhất định nhất định." Lục Huyền cũng phụ họa theo gã.

Chờ sau khi buổi tụ hội nhỏ này kết thúc, hắn không ở lại lâu, đã lên tiếng cáo biệt một đám tu sĩ rồi trở lại động phủ của mình.

Nửa tháng trôi qua, hắn vẫn ở trong động phủ bồi dưỡng linh thực.

Trong khoảng thời gian đó, Diệp Huyền Ngân cũng liên lạc với hắn rồi tìm tới một lần nữa, để Bách Độc Phệ Tâm Trùng hút dị độc tà ma trong cơ thể nàng, ăn một bữa no nê.

Sau khi nàng rời đi, Lục Huyền lập tức hỗ trợ độc trùng giải độc, có kinh nghiệm hút dị độc lần trước, rõ ràng là lần này khả năng kháng độc của Bách Độc Phệ Tâm Trùng đã được tăng cường, Lục Huyền chỉ cần đứng một bên chờ nó khôi phục như bình thường là được.

Hôm đó, lúc hắn đang ở trong linh điền bồi dưỡng một vùng Vạn Tượng Thảo rộng lớn, đột nhiên lại phát hiện linh khí trong động phủ vừa phát sinh một chút động tĩnh dị thường.

Linh thức đảo qua, chỉ thấy Thảo Khôi Lỗi vẫn đang đi tuần tra xung quanh linh điền ngày qua ngày không ngừng

nghỉ lại đột nhiên dừng bước, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ở thời điểm hiện tại, khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm loang lổ dấu vết màu xanh biếc trên ngực nó cũng chỉ còn lại một đoạn nhỏ.

Từng luồng lục quang nhẹ nhàng lưu chuyển trên thân thể màu xanh xám của Thảo Khôi Lỗi, dường như bên trong đang ẩn chứa một mảnh sinh cơ bừng bừng, kích thích hai cây Tiễn Đằng đeo trên bờ vai nó giương cao, dường như đang vận sức chờ phát động.

Lục quang lần lượt chảy qua thân thể của Thảo Khôi Lỗi, khiến từng sợi thừng màu xanh xám kia lần lượt đứt gãy, hóa thành vô số mảnh cỏ non bay múa đầy trời.

Đột nhiên một lực hút cực lớn truyền đến từ khối u to trên đỉnh đầu Thảo Khôi Lỗi, nó điên cuồng hấp thu linh khí thảo mộc xung quanh như cá voi hút nước, rất nhanh đã hình thành một vòng xoáy linh khí.

Hấp thu linh khí từ thảo mộc càng ngày càng nhiều, vô số những mảnh cỏ nhỏ vốn đã phân hóa lúc trước, lại nhanh chóng tụ tập với nhau, hình thành nên từng sợi thừng màu xanh biếc, chậm rãi tạo thành thân thể mới của Thảo Khôi Lỗi.

“Chẳng biết linh khí thảo mộc trong động phủ có đủ hay không?” Lục Huyền nhìn thanh thế to lớn vẫn không giảm chút nào của vòng xoáy linh khí, trong lòng biết Thảo Khôi Lỗi đã đến thời khắc mấu chốt để đột phá phẩm giai, vì thế mới lập tức lấy ra một chiếc hồ lô nhỏ màu xanh biếc từ trong túi trữ vật.

Miệng hồ lô hướng xuống, từng sợi linh khí xanh biếc tinh thuần đến tận cùng lập tức bay từ bên trong ra, được linh thức của hắn khống chế dung nhập vào vòng xoáy linh khí phía trên Thảo Khôi Lỗi.

Rất nhanh, phần linh khí bên trong đã đổ ra một phần, khiến cho linh khí của vòng xoáy chuyển thành màu xanh biếc, tràn đầy sinh cơ nồng đậm. Có luồng linh khí được Thần Mộc Thanh Hồ áp súc chuyển hóa nhiều năm gia nhập vào, Thảo Khôi Lỗi lập tức như hổ thêm cánh, tốc độ hấp thu linh khí đột nhiên tăng mạnh.

Mấy hơi thở sau, vòng xoáy tiêu tán, một bộ khôi lỗi hoàn toàn mới đã xuất hiện trước mặt Lục Huyền. Vẫn là dáng vẻ đầu lớn tứ chi dài nhỏ như trước, trên đỉnh vẫn có một cục u cực lớn, chỉ khá là thân hình vốn có màu xanh xám giờ đã biến thành một mảnh xanh biếc, những sợi thừng cỏ kết nối trên thân thể nó lại càng thêm chặt chẽ, với những sợi lục quang như ẩn như hiện bên trên, càng tăng thêm vài phần sinh động cho Thảo Khôi Lỗi.

Lục Huyền tập trung tinh thần vào nó, một ý niệm lập tức xuất hiện trong đầu.

【Thảo Khôi Lỗi, vốn là sản phẩm khôi lỗi cấp thấp đến từ Thiên Cơ Môn, sau khi hấp thu lượng lớn Nạp Linh Thảo Châu tam phẩm và một khúc Thiên Niên Cổ Thụ Tâm lục phẩm, đã đột phá nhiều lần, trực tiếp tấn thăng thành khôi lỗi ngũ phẩm đặc biệt.】

【Khôi lỗi có linh trí nhất định, tinh thông nhiều loại thuật pháp hệ Mộc, có ý tưởng gần như chấp niệm với chuyện tuần tra linh điền.】